
Ác Mộng Đoạt Hồn
Vân Chi Triệu
Nhóm dịch: Fulybook

Chương 1: Anh biến thái về phương diện gì vậy?

Chương 2: Phàm Muội Muội Là Một Cô Bé Dễ Thương (1)

Chương 3: Phàm Muội Muội Là Một Cô Bé Dễ Thương (2)

Chương 4: Phàm muội muội là một cô bé dễ thương (3)

Chương 5: Có Muốn Phạt Người Ta Không?

Chương 6: "Nhặt" Được Thành Viên Mới Thứ Hai

Chương 7: Đội Ngũ Của Hắn Thật Không Đáng Yêu (1)

Chương 8: Đội Ngũ Của Hắn Thật Không Đáng Yêu (2)

Chương 9: Binh Trưởng

Chương 10: Anh Có Ước Mơ Không?

Chương 11: Kế hoạch tác chiến

Chương 12: Black Goblin, Vua Của Các Ngươi Băng Hà Rồi!

Chương 13: Mệnh Phàm Không Thương Hoa Tiếc Ngọc (1)

Chương 14: Mệnh Phàm Không Thương Hoa Tiếc Ngọc (2)

Chương 15: Truyền Thuyết Khiến Người Ta Khiếp Sợ (1)

Chương 16: Truyền Thuyết Khiến Người Ta Khiếp Sợ (2)

Chương 17: Cô gái xinh đẹp nhất Tân thủ thôn!

Chương 18: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (1)

Chương 19: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (2)

Chương 20: Yếu Thế (1)

Chương 21: Yếu thế (2)

Chương 22: Xoay người

Chương 23: Đảo Ngược

Chương 24: Một lần nữa xuất phát

Chương 25: Học Viện Nghệ Thuật

Chương 26: Hàn Thi Dao (1)

Chương 27: Hàn Thi Dao (2)

Chương 28: Rời đi

Chương 29: Hắc Quản lý

Chương 30: Cao Nguyên Badan (1)

Chương 31: Cao Nguyên Badan (2)

Chương 32: Lilith

Chương 33: Người Quen Cũ

Chương 34: Ân Oán

Chương 35: Chiến Lực Mạnh Nhất Hiện Tại Trong Trận Doanh Ác Ma

Chương 36: Chuyện Lạ Bị Phủ Bụi Về Beater Trong Giới Game Online

Chương 37: Quá Khứ

Chương 38: Vú Em

Chương 39: Người tốt Bán Trường Miên

Chương 40: Đại mỹ nữ giá lâm

Chương 41: Lữ Khách Cô Đơn

Chương 42: Phàm Muội Muội Không Gả Đi Được Nữa?

Chương 43: Âm Mưu

Chương 44: Chiến Dịch Cướp Quần

Chương 45: Nhiệm Vụ Ẩn – Độ Khó Rất Cao

Chương 46: Thợ Rèn Kiêu Căng

Chương 47: Nơi Không Có Mùa Xuân

Chương 48: Bí mật (1)

Chương 49: Bí Mật (2)

Chương 50: Nam Đoàn Thứ Nhất Dưới Trướng Bang Hắc Long

Chương 51: Nam Đoàn Xênh Đẹp

Chương 52: Ngược quyền Att

Chương 53: Bọ Ngựa Mập Tung Vó

Chương 54: Heo Nướng Sụp Đổ

Chương 55: Ác Mộng

Chương 56: Nam Đoàn Bị Hủy Diệt

Chương 57: Ác Long Sắp Tới

Chương 58: Bình Yên Trước Giông Bão

Chương 59: Có Một Loại Khí Chất Gọi Là Cao Ngạo (1)

Chương 60: Có Một Loại Khí Chất Gọi Là Cao Ngạo (2)

Chương 61: Năm Đó, Người Ấy, Cái Kia

Chương 62: Đơn Quét

Chương 63: Trang Bị

Chương 64: Tung tích

Chương 65: Lần Đầu Gặp Ác Long

Chương 66: Phát Động

Chương 67: Thực Lực Của Ác Long

Chương 68: Ác Chiến

Chương 69: Tàn ác

Chương 70: Bi Thương (1)

Chương 71: Bi Thương (2)

Chương 72: Thức Tỉnh (1)

Chương 73: Thức Tỉnh (2)

Chương 74: Nhã Sĩ Cô Độc

Chương 75: Chúc Anh Gặp Nhiều May Mắn

Chương 76: Lại nối tiếp

Chương 77: Đêm Trước

Chương 78: Đục Nước Béo Cò (1)

Chương 79: Đục Nước Béo Cò (2)

Chương 80: Trước Khi Chiến Đấu

Chương 81: Tín Ngưỡng Lại Xuất Hiện

Chương 82: Thiên Sứ Rơi Lệ

Chương 83: Scene Fashion (*) Năm Ấy Chúng Ta Cùng Theo Đuổi

Chương 84: Trận Ẩu Đả Quy Mô Lớn

Chương 85: Kết Lưới

Chương 86: Đối Chọi Với Bão Đi Gà Què!

Chương 87: Nam Tử Hán Tiến Công

Chương 88: Thư Tình

Chương 89: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (1)

Chương 90: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (2)

Chương 91: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (3)

Chương 92: Lựa chọn (1)

Chương 93: Lựa Chọn (2)

Chương 94: Kỹ Năng Thiên Phú Giấu Ở Trong Lòng (1)

Chương 95: Kỹ Năng Thiên Phú Giấu Ở Trong Lòng (2)

Chương 96: Nhảy Múa Cùng Rắn

Chương 97: Boss Xuất Hiện! (1)

Chương 98: Boss Xuất Hiện! (2)

Chương 99: Pandora Thần Bí

Chương 100: Tại Hạ Ngô Tà Phải Làm Gì?

Chương 101: Liên Minh Báo Thù (1)

Chương 102: Liên Minh Báo Thù (2)

Chương 103: Liên Minh Báo Thù (3)

Chương 104: Kinh Nghiệm Đầu Tiên Về Pháp Thuật

Chương 105: Độc Thân Vẫn Hoàn Độc Thân

Chương 106: Hoàng Hạ Tứ Kiệt

Chương 107: Nhìn Thật Khó Chịu

Chương 108: Hiểu Lầm (1)

Chương 109: Hiểu Lầm (2)

Chương 110: Mày Chuốc Say Tao

Chương 111: Trở lại ngày bắt đầu nọ (1)

Chương 112: Trở lại ngày bắt đầu nọ (2)

Chương 113: Say

Chương 114: Bụng thoải mái hơn rồi (1)

Chương 115: Bụng thoải mái hơn rồi (2)

Chương 116: Chạy Trối Chết

Chương 117: Cường Địch Đột Kích

Chương 118: Ảo Thuật Gia (1)

Chương 119: Ảo Thuật Gia (2)

Chương 120: Cưỡi Tuyệt Trần Về Phương Xa

Chương 121: Cuộc Gặp Gỡ Mang Tính Lịch Sử

Chương 122: Tiểu thuyết Bá Vương Hoa (1)

Chương 123: Tiểu thuyết Bá Vương Hoa (2)

Chương 124: Bộ Tộc Có Trí Tuệ

Chương 125: Bí Tịch Trí Tuệ

Chương 126: “Hu Hu” Thật Sự Rất Khó Mà!

Chương 127: Truyền Thuyết Hình Xăm (1)

Chương 128: Truyền Thuyết Hình Xăm (2)

Chương 129: Lời Thề

Chương 130: Dũng Cảm Cũng Xem Như Là Một Kiểu Thông Minh

Chương 131: Cơ Hạo Hạo (1)

Chương 132: Cơ Hạo Hạo (2)

Chương 133: Chuyện Gặp Gỡ Vườn Trường Vẫn Luôn Cũ Rích Như Vậy

Chương 134: Có Điểm Là Lạ (1)

Chương 135: Có Điểm Là Lạ (2)

Chương 136: Đời Thực Vẫn Diễn Ra Y Như Kịch Bản

Chương 137: Chuyển Nhà

Chương 138: Tiếp Tục Chuyển Nhà

Chương 139: Chuyển Xong Hết Rồi

Chương 140: Mày Thích Chiến Thì Tao Chiều!

Chương 141: Đường Cùng

Chương 142: Đứa Bé “May Mắn”

Chương 143: Tuý Quyền (1)

Chương 144: Túy Quyền (2)

Chương 145: Phàm Ca Vs Phàm Ca

Chương 146: “Thận”

Chương 147: Fan Apple

Chương 148: Nhập Phái

Chương 149: Trở Về

Chương 150: Thục Sơn Trong Thời Đại Mới

Chương 151: Gió, Theo Ta Động (1)

Chương 152: Gió, Theo Ta Động (2)

Chương 153: Các Bạn Orge Chăm Chỉ Hiếu Học (1)

Chương 154: Các Bạn Orge Chăm Chỉ Hiếu Học (2)

Chương 155: Dụ Nhện Ra Khỏi Hang

Chương 156: Trưởng Thành Trong Vô Thức

Chương 157: Bạo Cúc

Chương 158: Nhập Cảnh (1)

Chương 159: Nhập Cảnh (2)

Chương 160: Tận Thế Của Ma Nhện Phục Kích

Chương 161: Bên Kia Đại Dương

Chương 162: Sự Trở Về Của Các Cô Gái

Chương 163: Thả Con Khỉ Kia Ra, Để Tôi Xử Lý

Chương 164: Độc Bọ Cạp Khó Lường

Chương 165: Hợp Lực Giết Ma

Chương 166: Khiêm Nhẫn Chi Nộ

Chương 167: Miku Phiên Bản Trung Quốc

Chương 168: Người Trở Nên Yếu Đi

Chương 169: Nhà Thám Hiểm Trường Miên (1)

Chương 170: Nhà Thám Hiểm Trường Miên (2)

Chương 171: Tôi Ở Thần Điện Nhặt Hết Rác Rưởi (1)

Chương 172: Tôi Ở Thần Điện Nhặt Hết Rác Rưởi (2)

Chương 173: Chiến Đấu Với Hoàng Kim Viên

Chương 174: Chơi Mạt Chược

Chương 175: Nhược Điểm

Chương 176: Chuyện Cũ

Chương 177: Thừa Kế (1)

Chương 178: Thừa Kế (2)

Chương 179: Trên Đỉnh Núi Cao

Chương 180: Lo Lắng

Chương 181: Trước Cửa Động

Chương 182: Vào Động

Chương 183: Nội Chiến (1)

Chương 184: Nội Chiến (2)

Chương 185: Tình Thế Nguy Cấp

Chương 186: Kề Vai Chiến Đấu

Chương 187: Chiến Khuyển

Chương 188: Bại Khuyển

Chương 189: Cuối Cùng, Trở Về

Chương 190: Nhàn Hạ (1)

Chương 191: Nhàn Hạ (2)

Chương 192: Giải Đấu PK Biểu Diễn

Chương 193: Hi

Chương 194: Kỵ Sĩ Ghen Tuông

Chương 195: Đấu Với NPC, Vô Cùng Vui Vẻ

Chương 196: Công Lược NPC

Chương 197: Đồ Khốn Kiếp

Chương 198: Bắt Đầu

Chương 199: Trước Trận Đấu

Chương 200: Reginald

Chương 201: Thái Thập Tam

Chương 202: Nhược Sở

Chương 203: Tịch Dương Lên Sàn

Chương 204: Nhược Sở VS Tịch Dương (1)

Chương 205: Nhược Sở VS Tịch Dương (2)

Chương 206: Dã Tính Của Tịch Dương

Chương 207: Ta Là Long Ngạo Thiên

Chương 208: Chức nghiệp ẩn của Long Ngạo Thiên

Chương 209: Lên Sàn (1)

Chương 210: Lên Sàn (2)

Chương 211: Nhân Vật Phản Diện

Chương 212: Phụ Nữ Cãi Nhau, Đàn Ông Gặp Nạn (1)

Chương 213: Phụ Nữ Cãi Nhau, Đàn Ông Gặp Nạn (2)

Chương 214: Lại Nói Về Beater

Chương 215: Hát

Chương 216: Khai Chiến

Chương 217: Kiếm Pháp Tuyệt Đẹp Của Hoa Nguyệt

Chương 218: Điệu Nhảy

Chương 219: Hàn Tiểu Yêu (1)

Chương 220: Hàn Tiểu Yêu (2)

Chương 221: Tam Kiếm

Chương 222: Mưa Tĩnh Lặng

Chương 223: Bất An

Chương 224: Đều Bởi Vì Luật Nhân Quả

Chương 225: Biến Chất

Chương 226: Lão Tài Xế(*)

Chương 227: Áo Ngực (1)

Chương 228: Áo Ngực (2)

Chương 229: Nguyên Nhân Ăn Trộm

Chương 230: Giấc Mộng Kéo Dài

Chương 231: Bùng Nổ

Chương 232: Tranh Tài Kết Thúc

Chương 233: Shallbeking

Chương 234: Rời Khỏi Sân Khấu

Chương 235: Sau Trận Đấu

Chương 236: Tiếp Tục (1)

Chương 237: Tiếp Tục (2)

Chương 238: Thái Thập Tam VS Tịch Dương

Chương 239: Xứng Danh Truy Phong Giả

Chương 240: Khó Giải

Chương 241: Tấm Lòng Của A Hoa Tỷ

Chương 242: Khai Chiến?

Chương 243: Kết Thúc?

Chương 244: Truy Phong Giả Năm Đó

Chương 245: Tình Bạn Đã Mất

Chương 246: Tuyên Chiến

Chương 247: Hổ Nữu Tìm Kiếm Sự Thật

Chương 248: Xin Chào, Tôi Tên Là Tiểu Thúy

Chương 249: Sự Bành Trướng Của Truy Phong Giả

Chương 250: Góc Nhìn Khán Giả Bị Bẻ Cong

Chương 251: Loài Người Ngu Ngốc

Chương 252: Hữu Tận Chi Quyền (1)

Chương 253: Hữu Tận Chi Quyền (2)

Chương 254: Trận Chiến Cuối Cùng

Chương 255: Hiệp Thứ Nhất

Chương 256: Cạm Bẫy

Chương 257: Giằng Co

Chương 258: Phần Mềm Hack Xuất Hiện

Chương 259: Quỷ Trảm

Chương 260: Thiên Phú Vĩnh Viễn Không Sở Hữu

Chương 261: Tái Chiến

Chương 262: Kiếm Chỉ

Chương 263: Kết Thúc Trong Yên Lặng, Đóng Băng Vương Tọa

Chương 264: Tan Cuộc (1)

Chương 265: Tan Cuộc (2)

Chương 266: Những Ác Ma Sôi Nổi Ở Nơi Khác

Chương 267: Trật Tự

Chương 268: Nhớ

Chương 269: Tôi? Biến Thái?

Chương 270: Độc Cô Thần

Chương 271: Túy Tiên Ma Thể

Chương 272: Nỗi Lo Lắng Của Độc Cô Thần (1)

Chương 273: Nỗi Lo Lắng Của Độc Cô Thần (2)

Chương 274: Tán

Chương 275: Giá Trị Mị Lực

Chương 276: Kỳ Tích

Chương 277: Thất Đại Tội

Chương 278: Thêm Dầu Vào Lửa

Chương 279: Chiêu Mộ

Chương 280: Hậu Cung Tuyển Phi

Chương 281: Một Cành Hoa Của Quảng Trường

Chương 282: Yêu Thuật Của Tiêu Phàm

Chương 283: Tuyết Dạ

Chương 284: Cô Nàng Là Tiểu Bạch Trong Trò Chơi (1)

Chương 285: Cô Nàng Là Tiểu Bạch Trong Trò Chơi (2)

Chương 286: Thính Phong

Chương 287: Người Làm Vườn

Chương 288: Rau Cải Trắng

Chương 289: Vẫn Chỉ Là Gà Nhép (1)

Chương 290: Vẫn Chỉ Là Gà Nhép (2)

Chương 291: Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ

Chương 292: 2 Giây

Chương 293: Vasili Quật Khởi

Chương 294: Danh Tiếng Và Độ Hot

Chương 295: Chờ Đợi

Chương 296: Cơ Hội Của Tuyết Dạ

Chương 297: Chuối Tiêu

Chương 298: Đội Trưởng Là Người Tốt

Chương 299: Rời Phó Bản

Chương 300: Vasili Bị Làm Lơ

Chương 301: Tôi Tên Là Tuyết Dạ

Chương 302: Bị Tuyết Dạ Khinh Thường

Chương 303: Giao Thủ

Chương 304: Sợ Hãi

Chương 305: Tuyết Dạ Ra Tay

Chương 306: Tuyết Dạ Tiến Công (1)

Chương 307: Tuyết Dạ Tiến Công (2)

Chương 308: Quá Mạnh, Đại Khắc Kim (1) Của Tôi!

Chương 309: Belphegor - Tội Lười Biếng

Chương 310: Giới Tính

Chương 311: Người Thứ Sáu

Chương 312: Hòa Hợp

Chương 313: Chia Tay

Chương 314: Mèo

Chương 315: Mèo Đẹp Trai Ta Đây

Chương 316: Kỹ Năng Vô Dụng?

Chương 317: Người Thân Thiết

Chương 318: 0 Ma Pháp Thiên Phú

Chương 319: Ô Miêu Vương

Chương 320: Nữ Nhi Hồng

Chương 321: Sợ Hãi Trong Quán Rượu

Chương 322: Người Không Bằng Mèo

Chương 323: Bắt

Chương 324: Thái Thập Tam Ra Đời

Chương 325: Bắt Đầu Hành Động

Chương 326: Bắt Cóc (1)

Chương 327: Bắt Cóc (2)

Chương 328: Phạm Tội

Chương 329: Ra Điều Kiện

Chương 330: Việc Lớn Đời Người

Chương 331: Cơ Hội

Chương 332: Oán (1)

Chương 333: Oán (2)

Chương 334: Anh Rể

Chương 335: Tổ Hợp Hai "Người" Nguy Hiểm

Chương 336: Đồng Đội

Chương 337: Đá Người

Chương 338: Tiêu Chuẩn Kén Chồng

Chương 339: Bất Thường

Chương 340: Mèo Con Tán Mèo

Chương 341: Aina

Chương 342: Một Bên Khác

Chương 343: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Chương 344: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Chương 345: Gặp Gỡ

Chương 346: Buck

Chương 347: Hạn Chế Của NPC

Chương 348: Tên Phách Lối

Chương 349: Bóng Lưng Sát Thủ

Chương 350: Người Đàn Ông Tinh Tế

Chương 351: Ức Chế

Chương 352: Giao Đấu

Chương 353: Khắc Tinh Của Phái Nữ

Chương 354: Chỉ Cần Xem Phim

Chương 355: Diễn

Chương 356: Thứ Đầu Tiên Gặp Được Trên Con Đường Cứu Mỹ Nhân

Chương 357: Một Kiếm Này Của Tôi Hạ Xuống

Chương 358: Vở Kịch Bên Ngoài Chiến Trường

Chương 359: Tộc Cá Sấu Shaman

Chương 360: Trời Hanh Vật Khô

Chương 361: Viện Trợ Từ Bên Ngoài

Chương 362: 1vs1

Chương 363: Kiểu Tóc

Chương 364: Gây Chuyện Rồi Bỏ Chạy

Chương 365: Bẫy Chủ Nhân

Chương 366: Cao Thủ Kiếm Đạo

Chương 367: Nguy Hiểm

Chương 368: Giết Ngược Lại

Chương 369: Cuồng Chiến Sĩ

Chương 370: Tấn Công Mãnh Liệt

Chương 371: Cuồng Chiến Sĩ Thứ Hai?

Chương 372: Cơ Hội Thắng

Chương 373: Thánh Mẫu

Chương 374: Thánh Mẫu Tàn Nhẫn

Chương 375: Từ Bỏ

Chương 376: Chi Tiết Nhiệm Vụ

Chương 377: Lo

Chương 378: Chuyện Làm Ăn

Chương 379: Độ Khó Thay Đổi!

Chương 380: Phe Thứ Ba

Chương 381: Lưu Vong

Chương 382: Hủy Diệt

Chương 383: Lại Đến Di Tích

Chương 384: Tố Chất Xã Hội Đen Tiềm Ẩn

Chương 385: Đại Triệt Đại Ngộ

Chương 386: Thám Hiểm

Chương 387: Danh Vọng Trong Xã Hội Đen

Chương 388: Nghệ Thuật Trói Dây

Chương 389: Tuyệt Kỹ Của Quân Sư

Chương 390: Biến Cố

Chương 391: Biến Mất

Chương 392: Vết Thương Sẽ Đau

Chương 393: Thú Thần Diễn Võ

Chương 394: Cánh Nguyên Tố

Chương 395: Trong Trận Chiến

Chương 396: Chạy Trốn

Chương 397: Nguy

Chương 398: Tụ Hội

Chương 399: Không Thể Nề Hà

Chương 400: Vu Nữ

Chương 401: Sự Lo Lắng Của Irina Và Tiến Công

Chương 402: Khốn Cảnh

Chương 403: Phương Pháp Phá Trận

Chương 404: Duyên Số

Chương 405: Suy Nghĩ Kỳ Lạ

Chương 406: Hanh Khô

Chương 407: Liều Mạng

Chương 408: Rắm

Chương 409: Phá

Chương 410: Cấp Cứu

Chương 411: Món Ăn Mị Lực

Chương 412: Gặp Nhau

Chương 413: Xuất Trận

Chương 414: Thiếu Nữ Xui Xẻo

Chương 415: Gà

Chương 416: Sương Ngữ Đã Đến

Chương 417: Bộ Lọc Hủ Nữ Của Miêu

Chương 418: Không Thể So Được Với Hiện Thực

Chương 419: Sương Lên

Chương 420: Giao Thủ

Chương 421: Cao Tần Luật Động

Chương 422: Động Từ Đại Từ

Chương 423: Nhắc Nhở

Chương 424: Bị Thương

Chương 425: Sự Giúp Đỡ Cho Bang Long Hổ

Chương 426: Nhân Sinh Bại Khuyển Ra Tay

Chương 427: Lời Nguyền Liều Chết

Chương 428: Một Người

Chương 429: Phân Tích Trước Trận Chiến

Chương 430: Mệnh…

Chương 431: Tăng Thêm Đối Thủ Mới

Chương 432: Hai Dao Và Ba Kiếm

Chương 433: Bại Khuyển

Chương 434: Thị Huyết Thuật

Chương 435: Bao Vây

Chương 436: Một Đòn

Chương 437: Tạo Hóa Trêu Người

Chương 438: Sương Mù

Chương 439: Trong Sương

Chương 440: Phá Cảnh

Chương 441: Tia Lửa

Chương 442: Beback

Chương 443: Dục Hỏa Trùng Sinh

Chương 444: Rất Hủ Rất Mờ Ám

Chương 445: Đẩy Lùi

Chương 446: Cùng Nhau Chia Sẻ Niềm Vui Chiến Thắng

Chương 447: Đốt Cháy Động Cơ

Chương 448: Ngạc Nhiên Và Nghi Ngờ

Chương 449: Nghi Ngờ

Chương 450: Suy Đoán

Chương 451: Vô Tình Gặp Gỡ

Chương 452: Nửa Bước Khó Đi

Chương 453: Dị Động

Chương 454: Thuận Lợi Hội Họp

Chương 456: Đại Loạn

Chương 457: Sự Kéo Dài Khốc Liệt

Chương 459: O’Sullivan Ngăn Cản

Chương 460: Nào, Cùng Quấy Rối Lẫn Nhau Nào!

Chương 461: Chạy Trốn Lần Nữa

Chương 462: Bại Lộ Thân Phận Và Buck Đuổi Kịp

Chương 463: Trì Hoãn Buck

Chương 464: Một Cái Nhìn

Chương 465: Thuật Đại Hiến Tế

Chương 466: Ác Ma Hóa

Chương 472: Buck Tập Sát

Chương 473: Cuồng Bạo

Chương 474: Tinh Bạo Khí Lưu Trảm

Chương 475: Giá Đắt (1)

Chương 476: Giá Đắt (2)

Chương 477: Mười Hay Một Trăm

Chương 478: Rời Khỏi Trận Doanh Thú Nhân

Chương 479: Thành Aris

Chương 480: Bại Lộ Thân Phận

Chương 481: Chuyện Trong Long Hổ Bang

Chương 482: Hướng Gió (1)

Chương 483: Hướng Gió (2)

Chương 484: Những Ác Ma Đó

Chương 485: Ác Ma Hóa

Chương 486: Cấm Kỵ

Chương 487: Cái Bóng

Chương 488: Snow và Tinh Thần Đồng Đế

Chương 489: Mấy Lão Già Đáng Ghét

Chương 490: Vở Kịch Tình Cảm

Chương 491: Người Có Tên

Chương 492: Xảy Ra Chuyện Lớn

Chương 493: Công Hội Trong Trận Doanh Tinh Linh

Chương 494: Hoa Nguyệt Trước Kia

Chương 495: Gặp Lại

Chương 496: Gặp Lại

Chương 497: Sự Ăn Ý Từ Lâu

Chương 498: Các Thú Cưng (1)

Chương 499: Các Thú Cưng (2)

Chương 500: Vai Chính Thật Sự Xuất Hiện

Chương 501: Công Chúa Nhỏ Bỏ Trốn

Chương 502: Người Và Mèo

Chương 503: Vận Rủi Lại Ập Đến

Chương 504: Paparazzi

Chương 505: Những Ác Ma Cuộc Sống Đảo Ngược Bắt Đầu

Chương 506: Biến Thành Nữ

Chương 507: Thân Nữ Nhi

Chương 508: Đổi Trang Phục

Chương 509: Phàm Tử

Chương 510: Bỏ Trốn

Chương 511: Đến Chết Không Đổi

Chương 512: Mị Hỏa

Chương 513: Diệp Tinh Xuất Động

Chương 514: Diệp Tinh Xuất Động (2)

Chương 515: Nữ Thần Ghi Hận

Chương 516: Tân Thần Sinh Ra

Chương 517: Không nghe lời

Chương 518: Phàm Muội Muội

Chương 519: Thân Phận

Chương 520: Tranh Cướp

Chương 521: Lôi Kéo

Chương 522: Bắt cóc

Chương 523: Thân Mật

Chương 524: Con Mèo Bị Khinh Thường

Chương 525: Con Mèo Bị Khinh Thường

Chương 526: Sự Báo Thù Của Mèo Con

Chương 527: Đến Hoa Nguyệt

Chương 528: Tường Vi Đỏ Thẫm

Chương 529: Sói Đực

Chương 530: Tình Báo Sói Lẳng Lơ

Chương 531: Sói Lẳng Lơ Hổ Nữu và Hoa Nguyệt Phàm Tử

Chương 532: Phiền Não Sau Khi Nhập Hội

Chương 533: Ra Khỏi Thành

Chương 534: Hổ Con

Chương 535: Crimson Rose Đấu Hổ

Chương 536: Nguy Hiểm Tới Gần

Chương 537: Hoa Nguyệt Hiếm Cơ Xuất Kích

Chương 538: Hổ Cái

Chương 539: Ra Tay

Chương 540: Nhiên Thiêu Dẫn Kình

Chương 541: Hiệu Quả Đặc Biệt Mới

Chương 542: Cứu Mỹ Nhân

Chương 543: Đánh Tiểu Quái

Chương 544: Phong Cách

Chương 545: Chơi Đùa

Chương 546: Hoa Bỉ Ngạn

Chương 547: Đánh Trả Phục Thù

Chương 548: Rose Đổ Rồi

Chương 549: Khúc Mắc

Chương 550: Đại Đội Ăn Bám Đi Ngang Qua

Chương 551: Hiểu Lầm

Chương 552: Bản Chất Của Tinh Thần

Chương 553: Đã Từng Có Lúc May Mắn

Chương 554: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ

Chương 555: Kabedon(*)

Chương 556: Hội Trưởng Đậu Bỉ

Chương 557: Hội Trưởng Thần Kỳ

Chương 558: Nhân Vật Nguy Hiểm

Chương 559: “Yêu”

Chương 560: Quanh Co Lòng Vòng

Chương 561: Tuyết Dạ Mị Hỏa

Chương 562: Suy Nghĩ Khác Biệt

Chương 563: Chuyện Cũ Của Hoa Nguyệt

Chương 564: Nghiệt Duyên

Chương 565: Nhãn Hiệu Máy Ủi Đất Mị Hỏa

Chương 566: Thoát Vây

Chương 567: Hoan nghênh về nhà

Chương 568: Lại Cho Ta Một Chén Rượu Thời Gian

Chương 569: Mối Thù Từ Trên Trời Rơi Xuống

Chương 570: Vận Mệnh Nằm Trên Móng Vuốt Mèo (1)

Chương 571: Vận Mệnh Nằm Trên Móng Vuốt Mèo (2)

Chương 572: Dù Sao Cũng Không Phải Lần Đầu Tiên

Chương 573: Nữ Thần Sụp Đổ

Chương 574: Ngọc Sinh

Chương 575: Tình Cảm Hỗn Loạn

Chương 576: Xảy Ra Vấn Đề

Chương 577: Bí Mật

Chương 578: Hành Động Kì Lạ Trong Thành

Chương 579: Nữ Thần Xui Xẻo

Chương 580: Trở Mặt

Chương 581: Ven Đường Xuất Hiện Gấu Con

Chương 582: Hai Kẻ Bị Truy Đuổi

Chương 583: Hạ Lộ Lộ

Chương 584: Hạ Lộ Lộ Trốn Thoát

Chương 585: Bạn Bè Như Thế

Chương 586: “Lão” Loli

Chương 587: Trên Trời Rơi Xuống

Chương 588: Có Bạn Từ Phương Xa Tới

Chương 589: Kẻ Truy Đuổi

Chương 590: Phân Tích Trước Khi Chiến Đấu

Chương 591: Hoa Nở

Chương 592: Kỳ vọng của Hạ Lộ Lộ

Chương 593: Gặp Được Lần Thứ 2

Chương 594: Giữa Chúng Ta Là Tình Bạn Thuần Khiết

Chương 595: Giữa Chúng Ta Là Tình Bạn Thuần Khiết (2)

Chương 596: Lolita Hung Hãn

Chương 597: Thành Viên Đội Hoa Thủy Tới

Chương 598: Nhiệm Vụ Mới

Chương 599: Tổ Đội

Chương 600: Tối Cường Phối Trí

Chương 601: Vây Thành

Chương 602: Bắt Đầu

Chương 603: Hỏa Lực Nổ Vang

Chương 604: Gánh Nặng Hiếm Thấy

Chương 605: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Chương 606: Ác Ma Đột Kích

Chương 607: Toàn Thành Đại Loạn (1)

Chương 608: Toàn Thành Đại Loạn (2)

Chương 609: Phản Ứng Của Khắp Nơi

Chương 610: Phiền não của các NPC

Chương 611: Sự Đấu Tranh Của Các Tiểu Quỷ

Chương 612: Ngẫu Nhiên Gặp Các Đồng Đội

Chương 613: Con Quạ Gian Trá

Chương 614: Dẫn Dụ

Chương 615: Kết Quả

Chương 616: Hành động của Thính Phong các

Chương 617: Thủ Vệ Giả Viễn Cổ

Chương 618: Đến đông đủ

Chương 619: Đến đông đủ

Chương 620: Quá Khứ Không Thể Nào Nhớ Nổi

Chương 621: Quá Khứ Không Thể Nào Nhớ Nổi (2)

Chương 622: Tiểu Công Chúa

Chương 623: Chỉ Bảo

Chương 624: Cản Trở Chi Đạo

Chương 625: Tiểu Sửu Hoàng hèn hạ

Chương 626: Ma Quỷ

Chương 627: Đạo Cầu Sinh Của Tiểu Sửu Hoàng

Chương 628: Chuyện Vụn Vặt Trong Công Hội Trật Tự

Chương 629: Số 0

Chương 630: Ngọc Sinh Yên ngăn cản

Chương 631: Nã Pháo Hay Không

Chương 632: Pháo, nổ

Chương 633: Nụ Cười Kỳ Lạ

Chương 634: Đại Hỗn Loạn

Chương 635: ID Nhuốm Máu

Chương 636: Đột Phá Vòng Vây

Chương 637: Hậu Sự

Chương 638: Vạn Nhân Trảm

Chương 639: Đạt Được

Chương 640: Nhẫn

Chương 641: Nổ Tung

Chương 642: Xe Chở Quặng

Chương 643: Kí Ức Linh Thạch

Chương 644: Thành Phố Dưới Đất

Chương 645: Quân Đoàn Máy Móc Kéo Tới

Chương 646: Người Máy Chiến Đấu

Chương 647: Săn

Chương 648: Nghi Ngờ

Chương 649: Bại Lộ

Chương 650: Lolicon*

Chương 651: Đẩy Ngã?

Chương 652: Tấn Công

Chương 653: Nhẹ Nhàng Di Chuyển

Chương 654: Bắt Nạt

Chương 655: Đuổi Bắt

Chương 656: Mở Tiệc

Chương 657: Học Để Mà Dùng

Chương 658: Nhà Chế Tạo Vũ Khí

Chương 659: Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công

Chương 660: Ra Tay Cứu Giúp Và Tấn Công Điên Cuồng

Chương 661: Người Máy Thích Khách Rỉ Sét

Chương 662: Tiểu Sửu Hoàng Ra Tay

Chương 663: Tình Nghĩa

Chương 664: Người Máy Võ Sĩ

Chương 665: Bay Lên Không

Chương 666: Nguy Cơ

Chương 667: Mơ Màng

Chương 668: Cận Chiến

Chương 669: Mai Phục

Chương 670: Một Nhát

Chương 671: Nghĩ Cách Cứu Viện

Chương 672: Lần Thứ Nhất

Chương 673: Bát Tự Không Hợp

Chương 674: Tranh Đoạt Bảo Vật

Chương 675: Gally Vickers

Chương 676: Mật Thư

Chương 677: Bối Cảnh Của Phó Bản

Chương 678: Kivis

Chương 679: Zhagu

Chương 680: Bánh Xe Hắc Ám Colt

Chương 681: Tối Tăm

Chương 682: Dẫn Nổ Và Tuyệt Vọng

Chương 683: Uỳnh

Chương 684: Tụ Họp

Chương 685: Nếu Như Tôi Là Lolicon

Chương 686: Bài Post

Chương 687: Đầu Đuôi

Chương 688: Tự Mình

Chương 689: Đại Tiểu Thư Tức Giận

Chương 690: Phản Kích

Chương 691: Trò Cười

Chương 692: Ba Nữ

Chương 693: Đi Dạo Phố

Chương 694: Tự Tin Lập FLAG*

Chương 695: Cố Tình

Chương 696: Bị Giày Vò

Chương 697: Cuộc Sống Bức Xạ

Chương 698: Lâm Phong Thành

Chương 699: Bạn Trai (1)

Chương 700: Bạn Trai (2)

Chương 701: Xung Đột

Chương 702: Calibur

Chương 703: Mặt Nạ Kẹo Que

Chương 704: Tránh Quỷ

Chương 705: Khế Ước Chi Kiếm

Chương 706: Ảo Giác

Chương 707: Võ Thuật Xã

Chương 708: Người Quen

Chương 709: Cao Thủ Võ Thuật

Chương 710: Anh Trai Không Chính Thức

Chương 711: Phá Quán

Chương 712: Khơi Lên Chiến Hỏa

Chương 713: Trang Phục Chiến Đấu

Chương 714: Ngạc Nhiên

Chương 715: Ánh Vàng

Chương 716: Quyền Lưu Manh

Chương 717: Triền Đấu

Chương 718: Ám Khí

Chương 719: Bát Quái Chưởng Chân Chính

Chương 720: Tan

Chương 721: Rượu Ngon

Chương 722: Chân Tướng

Chương 723: Em Gái

Chương 724: Viện Cớ Vớ Vẩn

Chương 725: Hẹn Hò

Chương 726: Gặp Nạn

Chương 727: Vô Tình Gặp Được

Chương 728: Qua Đêm

Chương 729: Lời Nói Trong Đêm

Chương 730: Cầu Cứu

Chương 731: Phát Hiện

Chương 732: Rút Lui

Chương 733: Hồ Gia

Chương 734: Em Trai Em Gái

Chương 735: Cái Tên Quen Thuộc

Chương 736: Gặp Mặt

Chương 737: Bia Đỡ Đạn Nhẹ Nhàng

Chương 738: Bị Đâm

Chương 739: Hương Vị Của Hồ Phỉ Phỉ

Chương 740: Đăng Nhập Lại Lần Nữa

Chương 741: Tự Mạc Nhai

Chương 742: Giao Dịch Qua Lại

Chương 743: Chúng Thần Di Tích Chi Chiến

Chương 744: Chiến Tranh Không Công Bằng

Chương 745: Hoàn Bảo

Chương 746: Ngoài Thất Tội

Chương 747: Liên Minh Quân Địch

Chương 748: Thái Độ Của Trật Tự

Chương 749: Thêm Nhiệt

Chương 750: Một Bảo Hiểm

Chương 751: Vào Trong Chiến Trường

Chương 752: Tên Ngu Ngốc Kia

Chương 753: Người Đàn Ông Thần Bí

Chương 754: Miên Miên và Kẹo Que

Chương 755: Nụ Cười Ngây Ngô

Chương 756: Tà Giáo Phát Triển

Chương 757: Một Khởi Đầu Không Tệ

Chương 758: Hắc Long Quá Cảnh

Chương 759: Suy Nghĩ Kỳ Lạ

Chương 760: Tiểu Sửu Hóa Thành Ngu Giả

Chương 761: Nghiệt Duyên

Chương 762: Nghị Luận Ở Bên Ngoài (1)

Chương 763: Nghị Luận Ở Bên Ngoài (2)

Chương 764: Lòng Biết Ơn Của Miên Miên

Chương 765: Tư Duy Kiểu Mèo

Chương 766: Hung Ác

Chương 767: Thế Hệ Huy Hoàng Của Tinh Thần

Chương 768: Tuyệt Cảnh Của Bang Hắc Long

Chương 769: Giao Phó Của Ác Long

Chương 770: Nghi Ngờ Của Kiếm Thần

Chương 771: Phân Tích Của Thời Vũ Hoàn

Chương 772: Gặp Lại

Chương 773: Tình Huống Hiện Tại

Chương 774: Đồng Bọn Đến Vào Lúc Cuối Cùng (1)

Chương 775: Đồng Bọn Đến Vào Lúc Cuối Cùng (2)

Chương 776: Mực

Chương 777: Ánh Sáng Trong Bóng Đêm

Chương 778: Bản Lĩnh Thật Sự

Chương 779: Chỉ Là Bóng Tối

Chương 780: Dòng Chảy Ký Ức

Chương 781: Đồ Chơi Đã Đánh Mất

Chương 782: Ký Ức Không Ngừng Luân Chuyển

Chương 783: Gặp Lại

Chương 784: Quá Khứ Kỳ Lạ

Chương 785: Bất Hạnh

Chương 786: Ngục Tối

Chương 787: Phá Băng

Chương 788: Thay Đổi

Chương 789: Kế Hoạch Tác Chiến

Chương 790: Cứu Viện

Chương 791: Truyền Lời

Chương 792: Gặp Gỡ

Chương 793: Lời Mời Quyết Đấu

Chương 794: Đức Cổ Khoa

Chương 795: Xuất Kích

Chương 796: Ảnh Hưởng Cân Bằng Bị Động

Chương 797: Hiệp Đồng Tác Chiến

Chương 798: Đức Cổ Khoa Tiến Công

Chương 799: Bị Quản Chế

Chương 800: Phách Trảm

Chương 801: Cụt Chân

Chương 802: Chiến Đấu Chân Chính

Chương 803: Tiếng Sấm

Chương 804: Cả Đoàn Bị Diệt

Chương 805: Tiền Đặt Cược

Chương 806: Một Trận Đấu Mới

Chương 807: Lời Dạy Dỗ

Chương 808: Lửa

Chương 809: Lửa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ

Chương 810: Chiến Minh Đột Kích

Chương 811: Chiến Minh

Chương 812: Quân Trận

Chương 813: Đột Kích

Chương 814: Giằng Co (1)

Chương 815: Giằng Co (2)

Chương 816: Sơn Băng Địa Liệt Trảm

Chương 817: Kiên Trì

Chương 818: Đêm Vĩnh Hằng

Chương 819: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Chương 820: Bước Về Phía Trước

Chương 821: Giữ Lại Một Cánh Tay

Chương 822: Hoa Nguyệt Trong Chiến Trường

Chương 823: Thắng Lợi

Chương 824: Mê Hoặc Belphegor – Tội Lười Biếng

Chương 825: Người Hiểu Rõ Hoa Nguyệt

Chương 826: Chia Đường

Chương 827: Không Thể Nào Giữ Được Bình Tĩnh

Chương 828: Người Xui Xẻo

Chương 829: Chạy Trốn Dưới Hoa Nguyệt

Chương 830: Thu Lưới

Chương 831: Diệt Hoa Nguyệt

Chương 832: Chỉ Thẳng Vào Tinh Thần

Chương 833: Tiểu Sửu Mệt Mỏi

Chương 834: Quyết Đấu Với Tinh Thần

Chương 835: Đấu Trường Mê Cung

Chương 836: Quyết Chiến Diễn Ra Khắp Mọi Nơi

Chương 837: Loạn Chiến

Chương 838: Lần Đầu Biểu Diễn Vũ Khí Tầm Xa

Chương 839: Coi Thường

Chương 840: Áp Chế

Chương 841: Trêu Đùa

Chương 842: Một Chân

Chương 843: Tình Hình Chiến Tranh

Chương 844: Quân Cứu Viện

Chương 845: Tiểu Sửu Lao Đến

Chương 846: Ánh Sáng Còn Sót Lại

Chương 847: Cứu Mỹ Nhân

Chương 848: Cuộc Bạo Loạn Bắt Đầu

Chương 849: Đánh Cược

Chương 850: Sương Giá

Chương 851: Thuật Phong Tức (1)

Chương 852: Thuật Phong Tức (2)

Chương 853: Gió Và Kiếm

Chương 854: Thương Đàn

Chương 855: Tóm Được Linh Hồn

Chương 856: Trật Tự Login

Chương 857: Ngã Xuống

Chương 858: Tinh Thần Sụp Đổ

Chương 859: Chấm Dứt Nghiệt Duyên

Chương 860: Kẻ Địch Cuối Cùng

Chương 861: Sức Chiến Đấu Mạnh Nhất

Chương 862: Kiếm Từ Thục Sơn

Chương 863: Bên Ngoài Màn Mây

Chương 864: Thế Yếu

Chương 865: Đóa Hoa Cao Không Thể Với Đến Chậm

Chương 866: Thân Thể Mạnh Nhất Trần Gian

Chương 867: Kiếm Trận

Chương 868: Vạn Kiếm Quyết (1)

Chương 869: Vạn Kiếm Quyết (2)

Chương 870: Lật Quân Át Chủ Bài

Chương 871: Đoạt Thế

Chương 872: Đường Mũi Tên

Chương 873: Bí mật Của Ác Ma Hóa

Chương 874: Sát Thủ

Chương 875: Mèo Muốn Đi

Chương 876: Truyền Thừa Thân Sĩ

Chương 877: Người Sống Sót

Chương 878: Kiếm Và Số Phận

Chương 879: Kiếm Và Cách Nói Về Số Mệnh

Chương 880: Ác Ma Màu Trắng

Chương 881: Cận Thân Đối Kháng

Chương 882: Con Đường Liều Mạng (1)

Chương 883: Con Đường Liều Mạng (2)

Chương 884: Tập Sát

Chương 885: Người Đến Cuối Cùng

Chương 886: Người Chơi Thần Bí Nhất

Chương 887: Đối Thủ Như Thần

Chương 888: Hack

Chương 889: Quyết Đấu Với Hack

Chương 890: Vận Mệnh Bình Phàm

Chương 891: Vận Mệnh Thiên Tài

Chương 892: Bồi Hồi Trái Phải

Chương 893: Anh Em Đọ Sức Lần Đầu Tiên

Chương 894: Đứa Trẻ Ngốc

Chương 895: John E. Roger

Chương 896: Sự Bảo Vệ Của Anh Trai

Chương 897: Cuộc Nói Chuyện Của Hai Anh Em

Chương 898: Kết Thúc

Chương 899: Tự Tin Của Số 0

Chương 900: Sáng Tạo Tân Nhân Loại

Chương 901: Người Nhân Tạo Số 8

Chương 902: Dần Dần Lộ Ra Chân Tướng

Chương 903: Thí Nghiệm Của John

Chương 904: Bí Ẩn Của Tấm Bia

Chương 905: Nhà Khoa Học Điên Rồ

Chương 906: Hy Vọng

Chương 907: Nguồn Gốc Của Việc Gian Lận

Chương 908: Nhà Họ Tiêu

Chương 909: Sau Cuộc Chiến

Chương 910: Lâu Ngày Gặp Lại

Chương 911: Toàn Dân Công Địch

Chương 912: Hậu Cung Bùng Cháy

Chương 913: Cô Em Thành Thật Đến Từ Quê Nhà

Chương 914: Tề Tựu

Chương 915: Mạch Nước Ngầm

Chương 916: Phản Ứng Của Các Nơi

Chương 917: Các Diễn Viên Và Đạo Diễn

Chương 918: Đoàn Làm Phim Ngạo Thiên

Chương 919: Bày Mưu Tính Kế

Chương 920: Đoàn Làm Phim Đi Theo

Chương 921: Đoàn Pháo Binh Lich King

Chương 922: Muội Khống Đột Kích

Chương 923: Mary Đại Chiến

Chương 924: Tay Pháo Có Lực Phá Hoại Mạnh Nhất

Chương 925: Tinh Thần Tự Tin

Chương 926: Đoàn Xiếc

Chương 927: Ống Kính Ở Cùng Với Tôi

Chương 928: Thiên Thần Hộ Thủ

Chương 929: Đẩy Lùi Tinh Thần

Chương 930: Ngoại Lệ Duy Nhất

Chương 931: Bạch Hóa Sâm

Chương 932: Gặp Cố Nhân

Chương 933: Màu Đen

Chương 934: Tinh Không Bảo

Chương 935: Sau Lưng

Chương 936: Kiêu Ngạo Cuối Cùng Của Ái Tương

Chương 937: Rơi Xuống

Chương 938: Arnold

Chương 939: Ác Độc

Chương 940: Cho Nhân Vật Phản Diện Một Chút Mặt Mũi

Chương 941: Luyện Kim Thuật thất bại

Chương 942: Đám Người Ác Độc Bị Nhốt

Chương 943: Truyền Tống Thời Không Dược Tề

Chương 944: Thuyết Ngô Vương

Chương 945: Kẻ Địch Mạnh Đột Kích

Chương 946: Giật Mình Tỉnh Giấc

Chương 947: Kế Hoạch Của Lilith

Chương 948: Sau Trận Đánh Đêm

Chương 949: Bảo chủ trở về

Chương 950: Ma Vương khiến người ta chán ghét

Chương 951: Thế giới song song

Chương 952: K

Chương 953: Thân phận thứ hai

Chương 954: Hóa thân thành pháp sư hắc ma

Chương 955: Đoàn Đội "Mới" Ở Dị Thế

Chương 956: Tinh Linh Rừng Rậm

Chương 957: Thao Tác Mất Trí

Chương 958: Ra Tay

Chương 959: Thuộc Tính Khiếm Khuyết Nhất

Chương 960: Đại Cân Nhục Thuật

Chương 961: May Mắn Trở Lại

Chương 962: Chấp Nhận Lời Xin Giúp Đỡ

Chương 963: Tới Gần Mục Đích

Chương 964: Gặp Thoáng Qua

Chương 965: Kế Hoạch Của K

Chương 966: Vũ Ma

Chương 967: Đuổi Theo

Chương 968: Kéo xuống nước

Chương 969: Tinh Linh rừng rậm hùng mạnh

Chương 970: Mũi Tên Của Lilith

Chương 971: Dã Tâm Của Gordan

Chương 972: Cướp Đoạt

Chương 973: Pháp Lực Đạn Hồi

Chương 974: Không Đầu

Chương 975: Gordan Ác Ma Hóa

Chương 976: Cách Chơi Pháp Sư

Chương 977: Ta Là Pháp Sư

Chương 978: Mưu Đồ Bí Mật

Chương 979: Đuổi Theo

Chương 980: Gặp Mặt

Chương 981: Người Theo Chủ Nghĩa Hoàn Mỹ

Chương 982: Bại Lộ

Chương 983: Phong Cách Tác Chiến Của K

Chương 984: Luyện Ngục Hắc Liên

Chương 985: Phong Tỏa

Chương 986: Băng Đế

Chương 987: Nhiệm Vụ Kết Thúc

Chương 988: Chuyện Lạ Bắc Mĩ

Chương 989: Nghênh

Chương 990: Khai Mạc

Chương 991: Sư Tượng Mạnh Nhất

Chương 992: Chia Ra Hành Động

Chương 993: Kẻ Địch Tập Kích

Chương 994: Loạn Đấu

Chương 995: Tsuchiya Ác Ma Hóa

Chương 996: 2 Giai Đoạn

Chương 997: No.1 Ca Múa Kịch

Chương 998: Đọ Sức

Chương 999: Tiểu Kim Nhân Bùng Nổ

Chương 1000: Yagyu Xuất Trận

Chương 1001: Tengu

Chương 1002: Kiếm Thuật

Chương 1003: Huyễn Kiếm

Chương 1004: Chiến hỏa nổi lên

Chương 1005: Đám Ác Ma Nhanh Chóng Thúc Đẩy

Chương 1006: Miki Omori

Chương 1007: Ô Uế Nát Váy Hoa

Chương 1008: Thổi Nổ Kinh Khí Cầu (1)

Chương 1009: Thổi Nổ Kinh Khí Cầu (2)

Chương 1010: Izanami

Chương 1011: Phái Tĩnh Tâm Minh Trí

Chương 1012: Danh Kiếm Lại Xuất Hiện

Chương 1013: Bán Thần

Chương 1014: Khắc Tinh Của Cận Chiến

Chương 1015: Ngày Trước – Hiện Tại

Chương 1016: Tàn Nhẫn

Chương 1017: Tay Nhuốm Máu

Chương 1018: Ma

Chương 1019: Thần Vẫn Cốt Lăng

Chương 1020: Trúng Kế

Chương 1021: Ám Sát Sau Cùng

Chương 1022: Quay lại

Chương 1023: Thời Gian Chiến Tranh

Chương 1024: Tạm Thời Rút Lui

Chương 1025: Anh Em Gặp Mặt

Chương 1026: Ám Tử

Chương 1027: Ấn Độ Tấn Công

Chương 1028: Thất Thần Chúng

Chương 1029: Chiến Đấu

Chương 1030: Cường Địch

Chương 1031: Thứ Hoa La Sát

Chương 1032: Viện Binh Đáng Thất Vọng

Chương 1033: Đạo Diễn Bố Trí

Chương 1034: Một Kiếm

Chương 1035: Viêm Dương

Chương 1036: Viêm Dương Thần Vực

Chương 1037: Tiêu Tiền Như Nước

Chương 1038: Đoạt Thần Quyền

Chương 1039: Đồng Minh Mạnh Nhất

Chương 1040: Mạnh Hơn Tu La

Chương 1041: Truy Phong Giả

Chương 1042: Ầm Ĩ Sau Khi Trở Về

Chương 1043: Một Nửa

Chương 1044: Nhờ Cậy

Chương 1045: Thiên Lôi

Chương 1046: Sấm Và Lửa

Chương 1047: Tuẫn Đạo Giả

Chương 1048: Người Bay Đến

Chương 1049: Người Tới

Chương 1050: Thần

Chương 1051: Thần Hóa

Chương 1052: Bàn Về Thần

Chương 1053: Nguồn Gốc Thần Kỹ

Chương 1054: Tín Ngưỡng Và Được Nhiều Người Yêu Mến

Chương 1055: Vương Ngôn Thuật

Chương 1056: Người Tạo Ra Tín Ngưỡng

Chương 1057: Giải Trừ Thần Hóa

Chương 1058: Hoán Đổi Đọ Sức

Chương 1059: Kiếm Thành

Chương 1060: Bắt Đầu Quyết Chiến

Chương 1061: Kế Hoạch B

Chương 1062: Cơ Bắp Cường Tráng

Chương 1063: Nổi Khùng

Chương 1064: Tiên Phong

Chương 1065: Thủ Thuật Của Robinson

Chương 1066: Huyết Tế

Chương 1067: Harley Cường Đại

Chương 1068: Tân Hỏa Bất Diệt

Chương 1069: Tân Hỏa Tương Truyền

Chương 1070: Hàn Băng

Chương 1071: Lần Thứ Hai Sượt Qua Vai

Chương 1072: Uy Thế Của Băng Đế

Chương 1073: Lần Đầu Tiên Giao Chiến

Chương 1074: Chiến Pháp Thay Đổi Suy Nghĩ

Chương 1075: Phản Sắc

Chương 1076: Bay Lên Trời Cao

Chương 1077: 10 giây

Chương 1078: Không Độ Tuyệt Đối

Chương 1079: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 1080: Trọng Sinh

Chương 1081: Túy Quyền

Chương 1082: Thắng?

Chương 1083: Hi Sinh

Chương 1084: Tuyết Rơi

Chương 1085: Ăn Mừng

Chương 1086: Trở Về Hiện Thực

Chương 1087: Hôn Nhân Chính Trị

Chương 1088: Yêu Cầu Của Hồ Bác

Chương 1089: Rời Đi Và Trốn Đi

Chương 1090: Biết Được

Chương 1091: Cướp Hôn

Chương 1092: Chiến Đấu Lần Nữa

Chương 1093: Quy Tội Về Kẻ Cầm Đầu

Chương 1094: Đám Người Già

Chương 1095: Giao Hàng Nhanh

Chương 1096: Kẽ Hở Nhỏ Bé Trong Không Gian

Chương 1097: Tửu Thần

Chương 1098: Trận Doanh Ác Ma (1)

Chương 1099: Trận Doanh Ác Ma (2 - Hoàn)

Chương 1: Anh biến thái về phương diện gì vậy?

Chương 1: Anh biến thái về phương diện gì vậy?

Tháng thứ chín khi "Tân Sinh" được nghiên cứu chế tạo, tại hội nghị trường kỳ của tổ nghiên cứu phát minh…

Johan - đại diện tổ nghiên cứu của nước Mỹ đang sửa sang lại những ghi chép của ngày hôm qua. Ông mỉm cười nhìn những đồng nghiệp của các quốc gia khác: "Hội nghị lần này là do tôi chủ trì, tôi đề nghị dùng kỹ thuật kiểm tra tâm lý vào trò chơi. Tức là, khi người chơi sáng tạo nhân vật thì phân người chơi tính cách có vấn đề vào một trận doanh đặc biệt, điều này có ích cho sự phát triển hài hòa của trò chơi trong giai đoạn đầu, giúp cho những người chơi bình thường được thoải mái hơn, càng hấp dẫn nhiều người chơi hơn."

“Tôi phản đối, đây là kỳ thị rõ rệt!” Đại diện của Ấn Độ - Nehru phản đối một cách kịch liệt.

“Mặc dù quốc gia của ông được gọi vui là dân tộc bật hack thế nhưng tôi không phải là nhằm vào nước ông, tôi đang suy nghĩ vì lợi ích của cộng đồng.” Johan cười khẽ.

“Tôi cũng phản đối! Quá không công bằng đối với những người đó rồi! Hơn nữa cùng chơi một trò chơi thì cuối cùng hai bên cũng phải gặp nhau, sự phân chia này sẽ gây ra rất nhiều mâu thuẫn.” Một ông lão cũng lên tiếng, trên áo ông ta in hình có cờ đỏ và năm ngôi sao, nói rõ ông lão này có địa vị rất cao.

“Ông bạn già của tôi ơi, chuyện này thì có gì khó, chỉ cần để hệ thống gửi tới một tin đó là: ngài rất may mắn được hệ thống chọn gia nhập trận doanh xxx, hơn nữa bọn họ sẽ có thêm một kỹ năng đặc biệt mà không gây ảnh hưởng tới sự cân bằng của trò chơi. Như vậy chắc chắn người nhận được tin tức này sẽ cảm thấy vô cùng hài lòng. Còn tới lúc gặp nhau à, đây là một trò chơi cho cả thế giới nên đương nhiên khi đạt đến một cấp độ nào đó thì chúng tôi sẽ cho liên thông các trận doanh với nhau, cũng giống như liên thông giữa các quốc gia với nhau theo kế hoạch vậy, có gì mâu thuẫn đâu.”

“Tôi đồng ý với ý kiến của tiến sĩ Johan.” Đại diện của Nhật Bản - Koizumi Shojiro phát biểu.

“Trong nhóm người bị tách ra chắc chắn sẽ có người phát hiện được những dấu hiệu bất thường, tới lúc đó lỡ như họ khiếu nại thì phải làm sao?”

“Ông bạn già cứ yên tâm, chọn con cóc từ những con ếch ra rồi để vào cùng một chỗ, sẽ chẳng có ai phát hiện điều gì khác biệt cả. Mọi người sẽ chỉ cảm thấy “có lẽ là thế giới vốn như thế này” mà thôi.”

“Không biết mọi người có còn nhớ một game mà lúc chúng ta còn trẻ rất hot, tên là Liên Minh Huyền Thoại do Riot Games phát hành hay không? Khi anh đang chuẩn bị vào một trận đấu thăng hạng mà gặp được một đồng đội tâm lý biến thái, một thằng chuyên phá game thì khi thua sẽ khó chịu như thế nào…” Johan đúng là một nhà diễn thuyết vô cùng điêu luyện, nói

có đạo lý rõ ràng. Những người này nghĩ tới Liên Minh Huyền Thoại mà ai cũng đã từng chơi rồi thì liền đồng loạt gật đầu, tỏ ý tán đồng.

…

Sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc thì việc phân chia của người chơi cũng đã được thông qua: "Ông bạn già, tôi muốn trò chơi này tốt hơn thôi." Nói xong thì Johan cười hì hì rời đi.

Đợi tới khi Johan đi xa: "Tiến sĩ Mã, ngày có ý kiến gì với cách làm của tiến sĩ Johan lần này không?" Một nghiên cứu viên trẻ tuổi nhìn về phía ông lão đáng tôn kính, hỏi.

"Mặc dù tôi không nhìn ra có gì khác lạ thế nhưng người Mỹ vốn chẳng phải là người chỉ hành động vì tinh thần cộng đồng đâu, hiện tại còn không phát hiện điều gì không ổn nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì là lạ." Ông lão thở dài một tiếng nói.

Ngày 25 tháng 9, năm 2990, ngày đầu tiên "Tân Sinh" khai mở…

Tiêu Phàm chém về phía sau một đao xử lý thêm một người chơi nữa. Hắn ngước nhìn bầu trời màu đỏ như máu, vẻ mặt đong đầy nét buồn bã của cao thủ cô đơn xen lẫn vẻ khó hiểu "Chuyện gì trong đây thế này?"

[Tên : Mệnh Phàm]

[Đẳng cấp: 1]

[Kinh nghiệm: 0/100]

[Chủng Tộc: Ác Ma]

[HP: 38%]

[Thể Lực: 100/100]

[Thiên phú: Tửu tinh cuồng ẩm]

[Giá trị đặc biệt (chưa mở)]

[Sở trường (chưa mở)]

[PK: -100]

[Quang vinh: 0]

“A a a! PK đã lên tới -100 rồi! Ông đây mới cấp 1 mà PK đã vậy rồi, mặc dù rất đẹp trai nhưng như vậy thì quá không bình thường rồi đấy, biết không hả!” Một người chơi có cái tên “Mệnh Phàm” đỏ chót đang gào lên như bị điên.

Tiêu Phàm tạm ngưng hành động giết người, nghĩ lại những gì đã xảy ra…

Ngày 25 tháng 9 năm 2990, một trò chơi có độ chân thật đạt tới 99% được mở ra.

Một trò chơi có thể nói là vượt thời đại được những nhân viên nghiên cứu của cả thế giới nghiên cứu trong mười năm, cuối cùng đã ra đời.

Tiêu Phàm luôn mong đợi và có một sự yêu thích đặc biệt đối với thế giới trò chơi, vì để ăn mừng cho “thời đại mới” sắp tới nên một ngày trước khi game khai mở hắn đã uống rượu tới say mèm…

Khoảng 15h ngày thứ hai (game đã mở lúc 9h sáng) hắn mới bò vào trong máy chơi game mặc dù đầu vẫn đau và khó chịu. Thời điểm này đã chậm hơn sáu tiếng rồi nên phải nhanh chóng tham gia, đón đầu một khiêu chiến mới thôi!

[Hoan nghênh ngài đã sử dụng sản phẩm của công ty, đang quét hình, xin chờ một chút…]

[Quét hình hoàn thành, xác nhận ID450xxxx0925xxx, tên: Tiêu Phàm, đang kiểm tra vấn đề bảo mật…]

[Chưa phát hiện phần mềm của bên thứ ba, trò chơi đang khởi động, mười giây sau sẽ đi vào…]

Đập vào mắt hắn là một mảnh đất khô cạn, bầu trời màu đỏ như máu, hoàn toàn không có những cảnh đẹp lộng lẫy mà nhà phát hành đã nói.

Tiêu Phàm ngơ ngẩn, đã tạo xong nhân vật rồi à? Tại sao lại không thấy Tiên tử xinh đẹp nắm tay "tạo nhân vật" vậy? Hoàn toàn không giống với những trò chơi bình thường thế này?

Khi Tiêu Phàm còn đang chửi bới khâu sáng tạo nhân vật thì có một tiếng xé gió truyền tới, nhìn lại thì thấy một nắm đấm lớn đập thẳng mặt mình, rơi mất 15% máu!

"Há, thằng nhóc, nhìn mày chảnh thật đấy, nhìn cái gì hả? Đang nói mày đó! Mẹ nó, còn tinh tướng như vậy nữa, muốn ăn đập tiếp sao?"

Chuyện đầu tiên mà hắn gặp khi đăng nhập trò chơi đó là bị PK…

[Bạn bị người chơi: A Quý Ca tấn công]

Ngay sau khi bị tấn công thì Tiêu Phàm lập tức phản kháng, mặc dù các phương diện khác Tiêu Phàm rất bình thường thế nhưng chơi trò chơi lại rất giỏi, mặc dù đây lần đầu tiên tiếp xúc với trò chơi kiểu mới này nhưng thiên phú vẫn còn, mặc dù kỹ thuật PK của hắn kém hơn nhiều khi chơi những trò chơi bằng bàn phím và con chuột thế nhưng chỉ cần kỹ thuật của đối thủ kém hơn thì chắc chắn hắn chính là cao thủ rồi!

Tránh thoát một đấm, Tiêu Phàm dùng dao găm của mình chém thẳng vào người đối phương, thừa dịp đối phương không kịp phản ứng bồi thêm hai đao nữa khiến cho đối thủ phải đo đất. Hừ, muốn PK mà không chịu chọn đối tượng, kết quả là như vậy đó!

Giải quyết cái tên ngớ ngẩn kia xong thì liền có một người chơi khác đi tới: "Người anh em, cái thằng này làm sao vậy, tại sao lại muốn PK tôi…"

"Ha ha, lính mới, mày PK cũng giỏi đấy chứ nhỉ, để ông đây xử lý mày!" Tiêu Phàm trưng ra bộ mặt vui vẻ hỏi chuyện thì cái nhận lại là một nắm đấm lớn đấm tới…

[Bạn bị người chơi: A Phát Ca công kích]

…

Hô, còn có 50% máu, lại giết được một tên nữa. Tình huống bây giờ là sao đây? Thật sự là không thể nào hiểu nổi, tại sao gặp kẻ nào cũng đều y chang phần tử IS thế này, chẳng lẽ các ngươi không thể yêu thích hòa bình giống tôi được sao?

"Mẹ nó!" Còn chưa kịp nghỉ ngơi được chút nào thì đã thấy một màn quen thuộc, lại là một nắm đấm lớn bay tới…

Tiêu Phàm có cảm giác như mình có skill khiêu khích vậy, vừa bước vào trò chơi là đã liên tục PK, PK không ngừng không nghỉ. Chẳng lẽ những chuyện không có nhân tính mình làm đã bị người phát hiện rồi à nên giờ đây mới bị toàn xã hội tấn công? Không đúng, mình còn chưa làm chuyện nào có thể xem là mất nhân tính kia mà. Mình chỉ là thấy những tên côn đồ tiểu bậy thì cởi quần giúp chúng rồi đâm thủng lỗ Durex trong cửa hàng khi tới lễ tình nhân mà thôi, những chuyện này đều để xã hội tốt hơn và để con người có thể được sinh sôi nhiều hơn mà, sai trái chỗ nào đâu kia chứ?

Có câu nói là: đi đêm lắm có ngày gặp ma, cho dù kỹ thuật của hắn có cao hơn nữa thì dưới sự vây công của cả bầy sói như thế cũng phải tử trận, cuối cùng Tiêu Phàm cũng bị chiến thuật biển đè cho bẹp dí.

Tại điểm phục sinh…

Tiêu Phàm mới phát hiện mình đã đánh giá mình quá cao. Chẳng phải hắn bị cả xã hội căm ghét mà là… Làm người, cần phải biết nhìn xa trông rộng vì đôi khi sự thật lại là…

Chương 2: Phàm Muội Muội Là Một Cô Bé Dễ Thương (1)

"Tới đây, đơn đấu đê!" Một quyền!

"Ông mày nhìn mày thấy ngứa mắt!" Một quyền!

"Lính mới, ngoan ngoãn để ông đây giết chết đi!" Một quyền!

"Ngươi quá kiêu ngạo rồi!" Một quyền!

A! Toàn bộ người chơi tại tân thủ thôn đều đang pk! Đâu đâu cũng thấy pk! Chẳng lẽ mình vào nhầm trò chơi sao? Quan trọng nhất là những người này

đều có máu bạo lực sao? Cả trang bị đều không cần, chỉ cần thấy người là đánh! Tại sao tân thủ thôn lại không có nơi cấm pk cơ chứ? Chẳng lẽ trò chơi mở ra hoạt động mới "Người chơi công thành"? Thế nhưng mà tôi không nghe thấy nhà phát hành nói gì cả mà? Thế giới này điên rồi sao?

Có quá nhiều nơi cần chửi nhưng chưa đợi hắn chửi thề xong thì lại thấy một nắm đấm lớn bay tới…

Tiêu Phàm là người bình thường, thế nhưng người bình thường đứng lâu với lũ điên thì cũng sẽ nổi điên!

"Ông mày không đánh lại còn tưởng ông đây là Hello Kitty sao? Đại chiến Pk, ông đây đã trở về!"

Ỷ vào kỹ thuật pk xuất sắc nên Tiêu Phàm thành công chuyển ID của mình thành màu đỏ như máu, điểm PK cũng đã tới -100, khi ID đã đỏ như vậy rồi thì thế giới xung quanh cuối cùng cũng yên tĩnh lại, bởi vì kể cả là người điên cũng muốn giết con gà mà không phải là tấn công một con hổ.

Nhìn thấy một mảng ID đỏ bừng như ráng mây đỏ trên bầu trời của Tân thủ thôn, Tiêu Phàm tỉnh táo lại, cũng tìm lại được sự tự tin của một game thủ chuyên nghiệp, ít nhất là ID đỏ hơn phần lớn người. Hắn thở sâu rồi suy nghĩ về tình trạng trước mắt.

Nhìn nhìn vào thanh dao găm trong tay, hắn nhìn xem tin tức của trang bị này…

[Tên: Dao gọt trái cây]

[Loại hình: vũ khí]

[Phẩm chất: rác rưởi]

[Độ bền: 10%]

[Lực công kích: yếu]

[Thuộc tính: không]

[Đặc hiệu: Rất dễ dàng có thể gọt vỏ, nơi nào có vỏ thì gọt nơi đó]

[Điều kiện trang bị: không]

[Ghi chú: một trong những trang bị của tân thủ do Tân Sinh gửi tặng, vật phẩm đã bị khóa.]

Lực công kích yếu tới đáng thương, làm người tôi xấu hổ nhất vẫn là độ bền! Từ khi đăng nhập tới bây giờ hắn còn chưa giết được một con quái, nhiệm vụ cũng chưa nhận được, tới nói chuyện với một NPC cũng chưa từng nói, độ bền đều là khi PK mà tụt, cái trò chơi này cuối cùng là chơi thế nào! Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại thì bây giờ hắn lại muốn giết người…

Còn những trang bị còn lại thì sao? Lúc đầu còn có một cái áo tân thủ rách nát và vài đồng lẻ, thế nhưng đang trong pk bị giết nên mấy đồng lẻ chả biết bị chôn ở đâu rồi, còn chiếc áo rách thì khi độ bền về 0 thì sẽ bị mất, chỉ còn lại thanh vũ khí mà thôi, đó cũng là do tổ tiên thương hại mới còn.

Chuyện gì đã xảy ra? Khi đăng nhập thì nhân vật trong trò chơi đã bị sáng tạo rồi, kể cả khoa học kỹ thuật càng tốt thế nhưng không thể nào nhảy qua bước sáng tạo nhân vật chứ? Mà ID vẫn là ID mà hắn thường dùng: Mệnh Phàm, thế nhưng khi đăng nhập thì chỉ có thể do mình điều khiển, chẳng lẽ sau khi uống say, trong lúc say lại chui vào trong này, đăng nhập rồi lập nhân vật sao? Mẹ nó, tại sao lại không nhớ được cái gì?

[Cấp: 1] [Kinh nghiệm: 0/100] Cả nửa ngày mà kinh nghiệm vẫn là số 0, Tiêu Phàm rất ức chế vì sự thể nghiệm hỏng bét này.

[Chủng tộc: Ác Ma] Hả? Hình như lúc giới thiệu tôi cũng không thấy qua trò chơi có chủng tộc này mà?

[HP: 38%] Dễ hiểu thôi, khi PK mà vẫn đầy máu thì là thần rồi.

[Thể lực: 100/100] (Khi phóng kỹ năng thì sẽ tiêu hao thể lực).

[Thiên phú: Tửu tinh cuồng ẩm]

[Ghi chú: tự mình uống rượu mà trải nghiệm!]

Ghi chú như vậy là thế nào? Tại sao lại liên quan tới rượu? À không phải, cần chửi thề là tại sao giới thiệu lại không rõ ràng như vậy chứ!

[Giá trị đặc biệt (chưa mở)]

[Sở trường (chưa mở)]

[PK: -100] Ha ha!

[Quang vinh: 0]

"Hả?" Có người tới gần như vậy rồi mà mình mới phát hiện ra, là cao thủ! Tiêu Phàm bị không khí của Tân thủ thôn lây nhiễm, quay người tránh né, chuẩn bị chiến đấu.

"Đừng khẩn trương, tôi không có ác ý, xin lỗi, làm phiền anh một lát." Giọng nói nhẹ nhàng và ngọt ngào, dáng người trước lồi sau vểnh, đôi mắt màu xanh lam, mái tóc màu vàng kim cuộn sóng phối hợp với một khuôn mặt xinh đẹp, rất có phong phạm của ngự tỷ, trong đầu Tiêu Phàm chỉ có hai chữ để đánh giá: Nữ thần.

"Ừm?"

"Từ lúc anh xuất hiện ở trong Tân thủ thôn này, tôi đã chú ý anh rất lâu rồi…"

Thời tiết dần trở nên ấm áp, mùa xuân tới lại đột ngột như vậy, anh đây đúng là anh minh thần võ, cứ như vậy đã hấp dẫn được sự chú ý của Nữ thần…

Khụ khụ, lúc này Tiêu Phàm vẫn thấy xúc động, vừa tiếp xúc trò chơi, còn chưa kịp cảm thụ sự chân thật của trò chơi, chưa kịp làm nhiệm vụ mà NPC tuyên bố, kể cả muốn giết chết một con Goblin cũng chưa kịp.

May mà tôi vẫn chưa từ bỏ, cuối cùng vẫn chờ được nàng tới! ID của người đẹp này không đỏ tức là người bình thường rồi, Tiêu Phàm sắp vui tới khóc, cuối cùng cũng tìm được một người có thể nói chuyện bình thường rồi!

"Tôi vẫn luôn nghi ngờ một điều là, anh không bình thường nơi nào chứ?"

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào đó, Tiêu Phàm cảm thấy bầu trời lại sụp đổ lần nữa…

“Tôi vẫn luôn thắc mắc, rốt cuộc anh biến thái ở chỗ nào nhỉ?”

“Cô nói cái gì? Cô nói lại lần nữa xem nào?” Tiêu Phàm không muốn mộng đẹp vừa đến đã bị tát cho tỉnh, đây là người bình thường đầu tiên mà hắn gặp kể từ khi bước vào trò chơi đến giờ.

“Tôi nói anh đó, rốt cuộc là biến thái ở chỗ nào nhỉ?” Hổ Nữu dùng ánh mắt “anh chính là đồ biến thái” để nhìn đối phương quả thực khiến người ta phải tức chết.

Ba của Hổ Nữu là người tài trợ cho “Tân Sinh” được nghiên cứu và phát triển cao lên. Dựa vào tiết lộ của ba Hổ Nữu, sau khi bước vào, cô có thể sẽ bị chuyển vào trận doanh Ác Ma trong trò chơi. Ở đó không có người nào là bình thường hết, đều là những kẻ biến thái cả. Cái gọi là trận doanh Ác Ma kỳ thực là để bảo vệ, hỗ trợ những người chơi bình thường trải nghiệm thế giới của “tân Sinh”. Ba của Hổ Nữu rất lo lắng nhưng ông ấy biết là cũng chẳng có cách nào cả. Mặc dù đứa con gái này của ông có dáng vẻ rất xinh đẹp nhưng với tư cách là người làm ba mẹ sao ông lại không hiểu con mình chứ. Hổ Nữu là một đứa biến thái, một khi bước vào trò chơi, ở cùng với một đám biến thái, sau này càng biến thái hơn thì làm thế nào? Cho nên ba của Hổ Nữu định dọa cho cô sợ mà từ bỏ, đừng có chơi cái thứ “Tân Sinh” gì đó nhưng thật không ngờ lại xảy ra kết quả ngược lại.

“Đây quả thực là một sản phẩm tuyệt vời. Thú vị thật, cả ngày giả vờ thùy mị nết na trước mặt đám người nhạt nhẽo kia thật sự chán lắm rồi! Cám ơn Papa!”

Bảo bối của ba ơi! Sao lại thành ra thế này? Nhưng có điều, dựa vào tính biến thái mà nói, con gái của ông chắc sẽ không bị thiệt thòi gì đâu. Cơ mà sao con gái ta lại là một đứa biến thái chứ? Đáng thương thay cho tấm lòng ba mẹ….

Có người sẽ hỏi tại sao ông lại không làm một người ba nghiêm khắc mà mạnh mẽ ngăn cản con bé lại? Kỳ thực, biến thái có thể là do di truyền, ba của Hổ Nữu là một ông ba bị cuồng con gái….

Sau khi Hổ Nữu đăng nhập thì tiếng của trò chơi vang lên: [Người chơi thân mến, bạn thật may mắn đã được "Tân Sinh" lựa chọn vào trận doanh đặc thù, hãy thiết lập nhân vật của bạn trong trận doanh Ác Ma.]

Quả nhiên, bị ném vào trận doanh Ác Ma rồi…

Hoàn thành xong việc tạo dựng nhân vật, đi đến Tân Thủ thôn, trông thấy sự ồn ào náo nhiệt không bình thường tại đây, quang cảnh người người không chịu bất cứ ràng buộc nào, phải rồi, ở đây tuyệt thật sự, thật ý nghĩa, thế giới này không giống bình thường! Ở đây muốn làm gì thì làm, hoàn toàn dựa trên đam mê của bản thân, đây là diện mạo chân thực nhất của tự do!

Nhưng mà, ánh mắt cô bỗng nhiên bị thu hút bởi một người chơi có tên là Mệnh Phàm. Vì sao lại biết tên của hắn ư? Thì bởi ID của hắn hiện lên kia kìa.

Người chơi này rất bình thường nhưng tại sao lại thu hút được sự chú ý của Hổ Nữu? Không sai, chính là bởi hiện tại hắn quá bình thường, toàn thân đều lộ ra cái loại khí tức nhạt nhẽo hay nhìn thấy trong cuộc sống đời thường của người bình thường.

Chương 3: Phàm Muội Muội Là Một Cô Bé Dễ Thương (2)

Người chơi này rất bình thường nhưng tại sao lại thu hút được sự chú ý của Hổ Nữu? Không sai, chính là bởi hiện tại hắn quá bình thường, toàn thân đều lộ ra cái loại khí tức nhạt nhẽo hay nhìn thấy trong cuộc sống đời thường của người bình thường. Trong không khí của nơi này, loại khí tức nhạt nhẽo đó rõ ràng là lạc quẻ, đặc điểm rõ ràng này không thể thoát khỏi sự đánh hơi nhạy bén của Hổ Nữu. Giác quan thứ sáu của con gái chắc chắn không sai. Tình huống này nói thế nào nhỉ, nhìn dáng vẻ giãy giụa của hắn trong đám người hoàn toàn có khuynh hướng bạo lực… Không đúng, những người chơi được chọn vào trận doanh Ác Ma đều có kết quả đánh gia tâm lý không bình thường, tại sao lại có một kẻ "khác loài" ở đây. Bạn xem này, khắp phố đều là những kẻ tâm lý điên cuồng cuồng bạo lực. Đây mới chính là thứ hơi thở mà trận doanh Ác Ma phải cảm thấy mới đúng.

Vì thế, Hổ Nữu quyết định đi thăm dò một chút…

“Biến thái? Tôi á? Tôi giống biến thái ở chỗ nào?” Tiêu Phàm nói giọng run run, mang theo sự luyến tiếc với thế giới người thường.

“Bởi vì tôi nhìn không ra cho nên mới hỏi anh đó!” Hổ Nữu để lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người.

Diễn giỏi thật! Khi xây dựng nhân vật, trình độ khoa học công nghệ cao khiến người ta không thể nói dối được. Tôi còn bị phát hiện ra nên anh chỉ có thể là một kẻ biến thái.

“Tôi không phải biến thái! Cô xem tôi giống biến thái không?” Đối với tình cảnh hiện tại của mình, Tiêu Phàm thực sự không thể hiểu được. Khó khăn lắm mới tìm được một người chơi có thể dùng ngôn ngữ để trao đổi với nhau về sở thích bình thường. Thế mà sao lại bị biến thành một kẻ biến thái rồi? Ngoại hình cũng không giống ông chú biến thái mà!

“Ha! Mau thành thật nói cho bản tiểu thư đây biết rốt cuộc anh biến thái ở chỗ nào?” Hổ Nữu không thể kiên nhẫn được nữa. Bình thường đối với những tên háo sắc bì ổi như thế này, cô chẳng thèm để ý đến, chỉ là lúc này bản tính tò mò lại nổi lên, nếu không cô chẳng thèm nói năng tử tế như thế này đâu.

Tiêu Phàm oan ức, nói: “Tại sao tôi nhất định phải là người biến thái?”

“Được rồi, cục cưng, bổn tiểu thư sẽ nói cho anh biết một bí mật động trời, anh xem này, toàn bộ đường lớn ngõ nhỏ này đều là những kẻ có tâm lý không bình thường. Đây! Chính là nhóm này. Nhóm mà anh vừa gia nhập, là một nhóm thích đánh nhau. Nhìn thì thấy là do trong cuộc sống bình thường gặp phải chuyện bất đắc chí, áp lực quá lớn hủy hoại tâm lý rồi biến thành kẻ cuồng bạo lực, cuồng đến mức càng ngày càng nghiêm trọng. Những người đến đây đều đã không còn ràng buộc với thế giới thực tại, bộc phát hết tất cả tâm tình, dục vọng, thích PK thì PK. Những người chơi có tâm lí không bình thường như vậy mới được chọn vào trận doanh Ác Ma. Cho nên, anh đích thị là một tên biến thái!

Tiêu Phàm nhớ lại kí ức trải nghiệm của bản thân thì hình như đúng là có chuyện như vậy rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, run rẩy nhìn người đứng

trước mặt, nói: "Không phải cô không giống với bọn họ, tâm lí rất bình thường sao?"

"Tôi á? Ha ha, tất nhiên là bình thường."

"Ha ha, cô làm tôi sợ thót tim! Những lời cô nói ban nãy chắc là đùa thôi phải không? Mặc dù nó rất giống thật nhưng như thế thì dọa người quá, như thế không hay, không hay!"

"Ừ, đương nhiên chỉ là lời nói đùa thông thường thôi! Thực ra tôi là một kẻ biến thái. Anh có muốn thử không?" Sắc mặt Hổ Nữu đột nhiên trở nên hưng phấn.

"Đừng đùa tôi, không buồn cười tí nào đâu." Không biết vì sao Tiêu Phàm lại lùi về sau một bước, trong lòng cảm thấy có gì đó sai sai.

"Vậy anh thử đi!" Hổ Nữu mạnh mẽ rút roi ra, quất mạnh vào người trước mặt…

"Á! Á! Á…" Tiêu Phàm kêu lên thảm thiết, vang vọng trong khắp thôn Tân Thủ.

Tiêu Phàm ngồi bệch dưới đất, kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp hiền lành trước mắt chỉ một giây sau đã hóa thành nữ vương SM, thực sự là hạn hán lời.

"Bốp!" Tiếng roi da hung hăng quật xuống đất. "Tin chưa? Đồ con heo!" Khuôn mặt hiền hòa của Hổ Nữu lúc này đã biến thành khuôn mặt tràn ngập sự thỏa mãn hưng phấn.

"Không sai! Tôi là loại S! Cho anh xem kỹ năng thiên phú của tôi này. Để bồi thường cho người chơi trận doanh Ác Ma, hệ thống sẽ bồi thường cho người chơi kỹ năng thiên phú. Những chủng tộc khác không có đâu, thiên phú ác ma sẽ được xác lập dựa trên đặc tính tâm lý biến thái của người chơi mà vẫn sẽ không làm ảnh hưởng đến sự cân bằng chung. Một mặt là bồi thường cho họ, mặt khác khai thông tâm lí cho người biến thái, giống như những phần tử bạo lực trên khắp phố, dường như đã có được kỹ năng thiên phú tăng cường sức chiến đâu rồi. Anh không chịu nói anh biến thái ở

phương diện nào, vậy thì anh hãy thể hiện kỹ năng cho tôi xem anh có phải là người biến thái không đi.”

Hổ Nữu vừa nói vừa thể hiện kỹ năng ác ma thiên phú của mình ra.

[Kỹ năng thiên phú: quất roi thống khổ]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Quất roi thống khổ, khiến cho đòn tấn công của bạn tăng cường sự đau đớn, sự đau đớn tăng lên 100%]

[Ghi chú: Ác ma thích hành hạ! Khà Khà!]

Trò chơi đau đớn được thiết lập để giản bớt sự kích thích tinh thần của người chơi, có chênh lệch với thực tế khoảng 10%. Ban nãy khi Tiêu Phàm trông thấy Hổ Nữu lấy roi quất mình, một mặt không dám tin tính chân thực của những lời cô ấy nói, mặt khác cảm thấy bị đánh một roi cũng chẳng sao nên không tránh đi, thật không ngờ, chính là cái cảm giác đau đớn tăng cường đó quất vào khiến Tiêu Phàm phải hét lến “Á! Á!”

Tiêu Phàm suy nghĩ về kỹ năng thiên phú của mình…

Lẽ nào mình thật sự biến thái ở đâu đó mà mình không biết? Không thể nào.

Không thể như thế được, không được nghi ngờ bản thân, mình là một người bình thường!

“Ế? Đây là kỹ năng gì vậy? Cuộc đời anh không được như ý, cả ngày chìm trong rượu chè, làm sao có được loại kỹ năng này?” Hổ Nữu không hiểu lắm về chứng nghiện rượu.

“Cuộc đời cô mới không như ý, cô mới là kẻ cả ngày chìm trong rượu chè!” Tiêu Phàm không thể bình tĩnh được nữa, có nói thế nào thì bản thân hắn cũng chỉ là một thằng nhóc mới bước chân vào xã hội, tuy rằng vừa bị đuổi việc…

Hít sâu vào, vẫn không thể bình tĩnh được, đây là cái thể loại cảnh ngộ gì vậy. "Chờ chút, tôi logout!"

Hổ Nữu mang vẻ mặt thấu hiểu: "Ồ, vậy tôi sẽ đứng đây chờ anh. Lúc nào online thì nói cho tôi biết rốt cuộc anh có vấn đề gì về tâm lý nhé."

"Cô mới có vấn đề!"

…

"Điện thoại! Đúng rồi! Điện thoại!"

"Alo, xin chào quý khách! Đây là nhân viên số 925 chăm sóc người chơi mới của trò chơi. Thưa quý khách, tôi có thể giúp gì được cho ngài?"

"Xin chào! Tôi bị phân đến trận doanh Ác Ma trong trò chơi, tôi…!" A, cái này nên nói thế nào? Nói như thế nào bây giờ, nói rằng tâm lí tôi không biến thái à?

"Có thể đổi trận doanh không?"

"Thật xin lỗi quý khách, người chơi bắt buộc phải chịu trách nhiệm với nhân vật trong Tân Sinh. Một khi đã thông qua xác nhận xây dựng nhân vật thì không thể thay đổi được. Xin hỏi chúng tôi còn có thể giúp gì được cho quý khách không?"

Tiêu Phàm bất lực cúp máy. Rõ ràng có một nỗi khổ lớn cần nói nhưng đến lúc cần nói thì lại không thể thốt ra được một lời nào, làm thế nào thì mới phải.

Đăng nhập trang chủ, mở web forum.

Tiêu đề đầu tiên: Trò chơi "Tân Sinh" hiện đang vận chuyển trứng phục sinh cho người chơi: Trận doanh Ác Ma, một nhóm người chơi không may mắn bị lựa chọn vào trận doanh Ác Ma.

"Không may mắn? Mợ nó chứ! Thật đấy à!"

Phóng viên Tiểu Miêu: Xin chào, tôi là phóng viên Tiểu Miêu của Phong Vân, hiện đang phụ trách chuyên mục phỏng vấn người chơi Tân Sinh. Xin được hỏi, rốt cuộc vì sao người chơi lại bị lựa chọn vào trận doanh Ác Ma của "Tân Sinh" vậy?

Nhà cung cấp: Tất cả là do sự lựa chọn ngẫu nhiên của hệ thống. Thực tế sau khi mở server, sự vận hành các sự kiện xảy ra trong trò chơi đều do hệ thống máy chủ của trò chơi tự quyết định, thế giới bên ngoài không thể can thiệp vào. Đây cũng chính là để bảo đảm tính công bằng trong trò chơi và những người chơi được gọi là may mắn kia tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến tính cân bằng của trò chơi. Sự khác biệt về người chơi là người, tinh linh, người thú cũng là để tăng cường sự hấp dẫn cho trò chơi.

Chương 4: Phàm muội muội là một cô bé dễ thương (3)

Phóng viên Tiểu Miêu: Vậy rốt cuộc người chơi của Ác ma và những người chơi khác có những điểm gì khác nhau?

Nhà cung cấp: Hệ thống sẽ cung cấp cho người chơi ác ma từng kỹ năng thiên phú cá tính hóa. Ví dụ như nhóm kỹ năng cuồng bạo (tăng 10% lực tấn công, liên tục trong mười giây). Nhưng tương đương với đó, người chơi ác ma không có hệ thống chuyển chức. Ví dụ như người chơi Nhân tộc sau cấp 10 nếu muốn chuyển chức thành Kỵ sĩ có thể sẽ phải trả một cái giá nhất định để giành lấy kỹ năng chức nghiệp chuyên nghiệp ở chỗ người hướng dẫn. Nhưng người chơi ác ma chỉ có thể tự tìm kiếm và tự phát hiện kỹ năng học tập của bản thân, không thể lấy được kỹ năng từ chỗ người hướng dẫn. Hệ thống sẽ dựa trên tác phong chơi game của người chơi ác ma để đưa ra một tên gọi phù hợp với người chơi ác ma. Đồng thời, người chơi ác ma có thể giành được tên gọi kỹ năng vĩnh viễn, sự xuất hiện của tên gọi được hình thành bởi thói quen lâu ngày, một khi hình thành sẽ không thể thay đổi được. Hệ thống đa dạng hóa như vậy có thể tăng cường tính đa dạng hóa cho trò chơi. Nhưng tóm lại, dưới sự kiểm soát của hệ thống máy chủ, sẽ không xuất hiện kỹ năng làm ảnh hưởng đến tính cân bằng của người chơi, không có kỹ năng nghịch thiên và cũng không có kỹ năng vô dụng mà chỉ có người chơi nghịch thiên.

Phóng viên Tiểu Miêu: Xin cảm ơn nhà cung cấp đã tham gia cuộc phỏng vấn này.

Hào Đại Bàn: Trong bar có anh em người chơi Ác ma nào không? Tình hình bên đó thế nào rồi?

Anh A Quý: Cạn!

Anh A Phát: Tuyệt!

Chị A Hoa: Đều là một lũ háo sắc.

Hoàng Trẻ Trâu: Tôi thích không khí nghệ thuật ở nơi này.

…..

Tiêu Phàm bỏ qua vô số tin tức của bạn rượu, cái đám người chơi thông thường không biết chân tướng thật sự, còn có cái đám người chơi biến thái não tàn, chẳng nhẽ không ai phát hiện được có gì đó sai sai sao, lại còn vui vẻ gia nhập nữa chứ. Xem ra, thế giới "người mới" của tôi cứu không nổi rồi. Ác ma trận doanh, được thôi, đã đến rồi thì cứ an tâm, cho dù là ác ma trận doanh, tôi cũng muốn nghịch thiên!

"Sao nào, mau nói cho tôi biết ham muốn biến thái của anh thôi!"

Vừa mới online đã gặp ngay cái bản mặt háo hức của nữ vương biến thái SM, tâm trạng ổn định sau khi logout lại bắt đầu rối loạn rồi: "Cô chơi game mà không đi làm nhiệm vụ luyện cấp gì sao?"

"Tôi đã nói là chờ anh mà, anh xem tôi giữ lời như vậy, chẳng phải anh đã hứa là khi online sẽ nói cho tôi biết ham muốn biến thái của anh là gì rồi sao? Nhìn anh nóng tính như vậy, chẳng lẽ điểm biến thái của anh là do đến kỳ "đèn đỏ" à. Anh ở đâu thế, tôi có thể gửi cho anh chút đường đỏ, mang đi pha nước uống đảm bảo hết đau ngay."

"Cút!"

"Ái chà chà, chỉ đùa thôi mà, thế hóa ra anh…?"

"Tôi không phải biến thái!"

“Có phải anh thích đàn ông không? Sao lại hung dữ với một người đẹp siêu cấp như tôi vậy chứ?” Hổ Nữu thể hiện bộ dạng đáng thương nhưng lại không thể lấy được một tí đồng tình nào của Tiêu Phàm.

“Cô mới thích đàn ông ấy!”

“Đúng rồi, tôi thích đàn ông mà!”

“A a a! Cô có thể để cho tôi yên tĩnh một lúc không?”

“Ừ ừ! Chắc chắn anh thích đàn ông rồi, nếu không thì chẳng thể đối xử với tôi bằng cái thái độ như vậy được. Hóa ra mọi chuyện là như vậy à?”

“…”

Kênh Thế Giới: Người chơi đầu tiên đạt cấp 10, Long Ngạo Thiên.

[Người chơi: Long Ngạo Thiên (sever Trung Quốc nói): Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, trong tương lai tôi sẽ thành lập công hội Ngạo Thiên, hoan nghênh mọi người đến tham gia.]

“Đờ mờ, con X ngu ngốc lên cấp 10 rồi, lại còn tốn nhiều tiền để lên loa như vậy nữa chứ, cmn xa xỉ thật, mình phải tăng tốc độ lên thôi, bị trễ quá lâu rồi!” Tiêu Phàm bị thông báo của thế giới này thúc giục.

Giai đoạn đầu tiên, vật dụng dùng RMB (1) mua được chỉ mới mở một cái, đó là trang chị X chuyên dùng để phóng to âm thanh, hét một phát cần dùng đến 1000 RMB lận! Con X này thật sự nhiều tiền quá hóa ngu rồi!

*(1) RMB được viết tắt bởi tên tiếng anh là RENMINBI, đây là đại diện cho đồng tiền của người dân Trung Quốc. Tên thường gọi là yuan – Đồng nhân dân tệ được quy ước quốc tế là RMB là tên gọi chính thức của đơn vị tiền tệ nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa – Trung Quốc.

*

“Vậy thì nhóm chúng ta đi luyện cấp đi, Phàm muội muội!”

“Ai là Phàm muội muội?”

“Em đó, Phàm muội muội thích đàn ông còn gì. ID của chị là Hổ Nữu, gọi chị là chị Hổ Nữu là được. Sau này bị bắt nạt thì nói tên chị ra, chị sẽ giúp em!”

“Phàm muội muội cái con khỉ!”

“Em chính là em của chị đó! Phàm muội muội là một cô bé dễ thương!”

…

“Ngoài miệng cứ lem lẻm bảo không muốn, thế mà cơ thể lại cứ xuôi theo. Phàm muội muội… Không phải cuối cùng cũng đành phải theo chị lập thành một đội à?”

“Hổ Nữu, nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là thăng cấp đấy!” Tiêu Phàm nhức hết cả đầu. Cô tiểu thư này cứ thích chọc hắn để mua vui. Nếu là một người bình thường thì chắc cũng ái muội lắm đấy, nhưng vừa nghĩ tới độ biến thái kinh khủng của người này thì… thôi, giữ mạng vẫn hơn.

“Phải gọi là chị chứ! Em gái ngoan, chị biết em thích chị mà, đừng ra vẻ ngại ngùng như thế.”

…

Đúng vậy, đội của Tiêu Phàm vừa hoan nghênh thành viên đầu tiên: Một kẻ S nghiện đi ngược người khác cực kỳ biến thái - Hổ Nữu!

Còn về lý do tại sao phải để cô gia nhập vào đội của mình thì Tiêu Phàm nghĩ thế này:

Thứ nhất, theo quỹ đạo của những trò chơi thông thường thì phải tập hợp lại thành một đội mới nhận nhiệm vụ được. Mà hiện giờ cấp bậc của Tiêu Phàm đang tụt lút ở đằng sau, cứ tốn thời gian đi tìm đồng đội thì thật sự quá lãng phí.

Thứ hai, ở cái nơi khỉ ho cò gáy này mà muốn tìm một đồng đội nằm trong diện chấp nhận được thật sự quá khó! Chỗ này toàn là mấy tên biến thái hết, tính ra Hổ Nữu vẫn còn có thể đào tạo lại được, vả lại ngoại hình cũng khá

ok. Chỉ có vài khuyết điểm chẳng hạn như cô ấy là một tên sadist bạo ngược, thần kinh không bình thường, miệng lưỡi cũng rất đê tiện, kỹ thuật lại chả thể tin tưởng nổi, hệt như một kẻ bệnh hoạn khó ưa…

Vừa nhắc đến khuyết điểm, Tiêu Phàm có cảm giác như mình có thể liệt kê ra hẳn một danh sách dài dằng dặc chẳng dứt. Nhưng cuối cùng hắn vẫn ráng ngừng hành động ấy lại, thôi không tự đả kích lòng tin của bản thân mình nữa, bởi dù sao cô cũng là đồng đội của hắn.

Lúc Tiêu Phàm logout, Hổ Nữu cũng out ra khỏi trò chơi, sau đó lên mạng tìm kiếm ID có vẻ khá quen ấy…

Không lâu sau, cô tìm được một tin tức thứ vị: "Hay đấy…"

Beater: Mệnh Phàm

Năm 2885, trò chơi trực tuyến thịnh hành khi đó là "Thịnh thế" bước vào giai đoạn thử nghiệm, có một người chơi với ID Mệnh Phàm đã dùng kỹ thuật chơi cao siêu của mình để cướp đoạt rất nhiều tài nguyên trong trò chơi, tài khoản mà hắn tạo ra đã sỉ nhục những người chơi nạp RMB. Thậm chí khi công hội cỡ lớn trong giới võng du khi ấy là công hội Ngạo Thiên và hắn sinh ra mâu thuẫn, hắn còn một mình chống lại cả công hội, cuối cùng đánh bại công hội Ngạo Thiên. Điều này làm cho mấy người chơi tốn rất nhiều RMB khác cảm thấy thật sự bất công, đã mất tiền mà còn không chiếm được những trang bị có hiệu quả cao nên họ rất khó chịu, cùng nhau khiếu nại rằng có người ăn gian. Cuối cùng, mấy công ty vì mục đích thương mại của mình nên đã thỏa hiệp với những người chơi nạp tiền, bảo rằng sẽ khóa tài khoản của hắn vĩnh viễn. Những hạng mục cụ thể trong đó thì không ai biết rõ. Đến lúc này, anh Phàm đã chịu hi sinh vì tấm màn đen lớn nhất trong giới võng du. Anh Phàm xin cung kính cúi chào những người chơi bình dân! (Ai đọc được tin này tức là có duyên với nhau, xin đừng tố cáo để bị đám tư bản chủ nghĩa cực kỳ gian ác kia cắt bỏ đi. Hãy gìn giữ tinh thần của anh Phàm — 2885. 4. 1)

Vậy là người này đã quen sử dụng cùng một ID để chơi những trò khác nhau. Mà lúc nghe thông báo về Long Ngạo Thiên trong thế giới trò chơi, Mệnh Phàm có vẻ rất khó chịu, cũng phần nào xác minh rằng hắn chính là beater Mệnh Phàm kia.

Nếu hắn quả thật là beater thì cô có thể thong thả bám vào con thuyền khổng lồ này mà đi chơi rồi. Nhưng đó cũng chưa phải là then chốt, điều chủ yếu là đến giờ cô vẫn chưa biết hắn biến thái chỗ nào, bởi thế cô mới gia nhập vào đội trước. Cho dù hắn không phải là beater thì cứ tiếp xúc với nhau một hồi, thể nào cô cũng sẽ phát hiện ra chỗ biến thái của hắn thôi! Vả lại làm vậy cũng tiện cho cô trả đũa hắn, có thể dùng lời lẽ sắc bén của mình để giày vò chà đạp hắn. Niềm vui thú của cô chính là trông thấy hắn nổi điên mà!

Cuối cùng, hai người này cứ ôm những tính toán của riêng mình mà hợp thành một đội. Bọn họ cùng đi đến trước mặt một con dê núi mặc đồ tây…

Chương 5: Có Muốn Phạt Người Ta Không?

“Chào ngài, chúng tôi có thể giúp gì được cho ngài?” Tiêu Phàm nhìn con dê kia, thở dài rồi nói.

Bản thân hắn phải chịu trăm cay ngàn đắng mới nói chuyện được với một NPC trong trò chơi, ấy thế mà NPC lại là một con dê! Chẳng lẽ chỗ này chính là thôn Dê trong lời đồn bấy lâu nay? Quả không hổ danh là thôn của những lính mới biến thái, chứ người bình thường ai mà chấp nhận được việc nói chuyện với động vật!

“Be he, chào tiểu ác ma mới đến! Ta chính là Đại nhân ác ma Sừng Dê Alistar vĩ đại! Người như ta thì làm gì mà phải nhờ đám người yếu đuối thấp hèn như các ngươi giúp đỡ!” Ông ta hếch cái mũi dê lên trời, liếc xéo Tiêu Phàm một cái.

Có nhầm không vậy trời? Cái thôn lính mới này hoang vu chẳng khác nào địa ngục. Ngẩng đầu là trời, cúi đầu là đất, đi vòng vòng cả nửa ngày trời cũng chỉ gặp mỗi một con dê này là NPC thôi! Ít ra mấy năm trước dân số ở thôn Dê cũng đâu có thưa thớt đến thế.

Mà chủ yếu là con dê này lại còn kiêu ngạo không thèm giao nhiệm vụ nữa chứ! Vậy bọn họ làm thế quái nào chơi tiếp được?

“Xin ông đừng đùa tôi nữa mà!” Tiêu Phàm không tài nào kìm nén được nỗi phiền não nữa, bèn ngẩng đầu gào lên.

“Thôi, niệm tình ngươi cầu xin ta như vậy, ta có thể để ngươi đi xử lý mấy sinh vật cấp thấp lảng vảng bên ngoài thôn đấy! Không phải ta đang nhờ ngươi giúp đỡ đâu nhé, chỉ là do ngươi cầu xin ta tha thiết quá thôi!” Con dê kia lại kiêu căng nói.

[Nhiệm vụ: Tiêu diệt mười con chó địa ngục ở ngoài thôn, sau khi hoàn thành thì về đây báo lại cho ác ma Sừng Dê Alistar.]

Tiêu Phàm sửng sốt, cuối cùng cũng nhận được nhiệm vụ rồi? Không lẽ phải vượt qua bài kiểm tra ngôn ngữ biến thái cấp 4 mới có thể nói chuyện hòa bình với bọn họ? Mấy tên ở đây nói năng chẳng logic gì cả, người bình thường bố ai mà hiểu được cơ chứ!

“Ha ha, nhìn anh thế mà lại bị một con dê khinh thường, còn phải đi cầu xin nó nữa chứ! Thú vị thật! Lập đội chung với anh đúng là thú vị quá đi!” Bên cạnh lại còn có một đồng đội không tim không phổi bị mình làm lơ nữa chứ!

…

“Ở đây đâu có gì đâu? Hay là em gái đi nhầm chỗ rồi?”

Tiêu Phàm cũng lười chẳng thèm bật lại cái cách xưng hô vô lý ấy nữa: “Theo như tọa độ thì đúng là chỗ này.” Tiêu Phàm kiểm tra đối chiếu lại lần nữa rồi đáp lời. Nhưng trước mắt chỉ có mỗi một khu đất vàng đồng không mông quạnh, thậm chí cả một cọng cỏ héo cũng chả có. Hay là mấy con chó địa ngục kia bị người chơi săn đuổi đến mức tuyệt chủng luôn rồi? Chả nhẽ nào! Lúc mình rời khỏi thôn thì cái đám nhũn não ấy còn đang tập hợp lại PK nhau kia mà!

“Thôi, chúng ta đi dạo quanh một chút đi. Dù có bị người chơi diệt hết rồi thì một thời gian ngắn sau chúng cũng sẽ sản sinh thêm mấy con mới thôi.”

“Rồi rồi, cũng đâu phải chuyện gì lớn.”

…

“Em gái, bình thường em hay làm gì?”

“Em gái, em có bạn trai không?”

“Em gái, em thích mặc váy kiểu gì thế?”

…

Cô gái này! Đề tài nói chuyện càng lúc càng quá đáng!

“Cô làm ơn im giùm tôi được không!”

“Em gái bình tĩnh nào, phải thùy mị một chút chứ!” Lúc này Hổ Nữu thực sự đang quá sung sướng. Mọi khi cô luôn phải giả vờ đoan trang nết na trước mặt cô dì chú bác nên toàn bị hỏi mấy câu nhàm chán đó. Bây giờ thì rốt cuộc cô cũng hưởng thụ được cảm giác vui sướng khi hỏi người ta mấy câu như thế.

Có điều cô chẳng hề biết mục đích hỏi của cô chú hoàn toàn khác hẳn mình…

“Em gái, nhìn đằng kia kìa! Cái gì vậy?”

“Im ngay!” Tiêu Phàm bị cô làm phiền đến mức không chịu nổi nữa. Đã là S rồi lại còn nói nhiều, hắn bắt đầu thấy hối hận vì ghép đội với cô rồi!

“Tôi không đùa đâu, nhìn đằng kia kìa!”

Sao nghe giọng cô kinh hoảng thế nhỉ?

“Bé ngoan của tôi mà cũng biết sợ cơ à!”

Ở trước mặt Tiêu Phàm là một cụm mây đen dày đặc được tạo ra bởi vô số những con chó địa ngục…

Chó địa ngục có vẻ ngoài hệt như giống chó sa bì. Chúng có mấy cái chân ngắn cũn cỡn và bộ lông đen thui, to cỡ một trái bóng. Lúc này chúng đang há mõm thật to, nước dãi chảy ra nhiễu thành giọt. Quái vật địa ngục đúng là chẳng dễ thương tẹo nào, xấu xí kinh khủng.

Theo như ngoại hình của đám quái vật này thì có thể đoán được chúng di chuyển khá chậm. Quả nhiên là thôn lính mới, mấy sinh vật này chủ yếu chỉ để cho mấy tên mới vào luyện tập mà thôi.

Nhưng sao lúc này chúng nó cứ quay hết mông vào mặt bọn họ thế nhỉ? Lại còn liều mạng chen chúc nhau chui vào trong nữa? Thôi kệ nó, làm nhiệm vụ quan trọng hơn!

“Mấy con chó biến chất kia! Hãy xem ta trừng trị các ngươi đây!” Tiêu Phàm đã đợi lâu lắm rồi, đến mức dao gọt hoa quả trong tay cũng đói khát không chịu nổi!

Một dao chém xuống, chó địa ngục còn chẳng kịp phản kháng đã chết tươi, không hổ là quái vật dành cho lính mới.

[Đội của ngài đã giết được chó địa ngục, kinh nghiệm + 1]

“Quá tệ! Xem tư thế anh dũng của chị đây này!”

“Ha ha ha! Ha ha!” Cùng với mấy tiếng cười ghê tởm ấy, tiếng roi da vun vút vang lên, từng đám chó địa ngục bị quấn ra khỏi đàn.

Một roi vụt xuống…

[Đội của ngài đã giết được chó địa ngục, kinh nghiệm + 1]

[Đội của ngài đã giết được chó địa ngục, kinh nghiệm + 1]

[Đội của ngài đã giết được chó địa ngục, kinh nghiệm + 1]

…

“Thật không ngờ phạm vi công kích của roi da này rất hợp để xử lý cả một đàn nhung nhúc chó địa ngục ấy. Rất có hiệu suất!”

Nhìn vẻ điên cuồng khoái chí trên mặt Hổ Nữu, Tiêu Phàm nghiến răng nghiến lợi cảm khái. AOE (phạm vi thương tổn) của mình thật là đáng thẹn!

“Phàm muội muội, đã nhìn rõ chưa? Chị đây nói sẽ bảo kê em thì em cứ yên tâm đi nhé!”

Nhìn vẻ vênh váo của Hổ Nữu, Tiêu Phàm càng khó chịu hơn nhưng lại chẳng nói được gì. Nhìn lại mình mỗi đao chỉ chém được một con, mà không biết cái dao gọt trái cây này chịu được bao lâu nữa. Lỡ lát nữa quay về nó bị mẻ mất thì biết làm sao đây? Khi đó hắn cũng chỉ đành dùng luôn hai bàn tay không mà giết đám quái vật hoa cúc nghìn năm để lấy điểm kinh nghiệm mà thôi! Tiêu Phàm cứ tưởng là mình dẫn dắt Hổ Nữu, ai dè lại ngược lại.

Mà có kinh nghiệm đưa tới thì dại gì lại không làm. Thôi thì cứ chém giết hết đám yêu quái đông đúc này rồi tính sau.

“A!”

Bỗng nhiên, một tiếng hét chói tai chợt vang lên làm cho Tiêu Phàm đang ngẩn người buồn chán chợt tỉnh táo lại.

“Gì vậy?”

Dưới từng nhát roi tiêu diệt đàn chó địa ngục của Hổ Nữu, “nguyên nhân” khiến chúng tụ tập lại một cách kỳ lạ như thế cũng dần dần hiện ra…

Tiếng kêu đau đớn vừa nãy là do Hổ Nữu cầm cây roi da trong trạng thái buff kéo lấy người chơi bị kẹt ngay giữa trung tâm đàn chó ấy.

Khi đàn chó địa ngục lương thiện kia đã dâng hiến hết thân mình để biến thành điểm kinh nghiệm cho Hổ Nữu và Tiêu Phàm, rốt cuộc hắn cũng có thể trông thấy kẻ quái dị khiến đàn chó tụ tập lại. Người này mặc bộ đồ của lính mới rất bình thường, vóc người không cao không lùn không mập không ốm, tóm lại là thuộc diện trung bình. Gương mặt thanh tú khiến người ta có cảm giác như cô là tiểu thư của một gia đình danh giá nào đó, trên cái mũi thẳng xinh đẹp là cặp kính đen đơn giản, khá giống với một hoa khôi của khoa Khoa học tự nhiên.

Nếu là ngoài đời thì cô gái ấy chắc chắn đúng kiểu mà Tiêu Phàm muốn tiếp cận nhưng bọn họ đang ở trong trận doanh Ác Ma! Những người ở đây

đều có chung một đặc điểm!

Chỉ thấy thiếu nữ đang bước ra từ đàn chó địa ngục kia có vẻ rất phấn khích, làm cho người ta cảm thấy thần kinh của cô đang ở trong trạng thái cực kỳ bất thường.

"Cô không sao chứ?" Tuy hỏi vậy nhưng thật ra Tiêu Phàm chẳng hề quan tâm đến chuyện cô ấy có bị gì không, thậm chí còn muốn lỉnh đi mất. Nhưng vì thói quen lịch sự thường ngày mà hắn hỏi ra một câu như thế, bởi vì đã gặp rồi thì chẳng thể chỉ đứng im được.

Thiếu nữ nghe thấy tiếng nói chuyện thì như chợt thoát khỏi trạng thái hốt hoảng nào đó, quay sang nhìn Tiêu Phàm. Trong lòng hắn bỗng dưng trào dâng một dự cảm không lành, bất giác lùi về sau hẳn hai bước.

Đôi mắt cô ấy khá mơ màng, bờ môi mỏng hơi mở ra: "Anh trai, có muốn phạt người ta không?"

Chương 6: "Nhặt" Được Thành Viên Mới Thứ Hai

Tiêu Phàm nhớ lại lúc hắn còn đi nhà trẻ thì ông nội của hắn vẫn còn ở trên đời…

Ông nội hơi ngớ ngẩn của hắn luôn lải nha lải nhải ghi nhớ điều gì đó: "Thế giới có âm thì tất có dương, có tốt tất có xấu, có được tất có mất, có mất tất có được, cho dù là thứ gì cũng có tính hai mặt của nó…" Nhìn cậu bé Tiểu Phàm đang nghiêm túc lắng nghe, ông ấy cảm thấy rất hài lòng.

"Bịch!" Một tiếng động nhỏ vang lên: "Có rắm tất có phân." Tiểu Phàm xoay người đi về phía nhà vệ sinh.

Làm ông nội của hắn tức giận đến mức râu dê cũng dựng thẳng lên…

Bây giờ, Tiêu Phàm nhớ đến lời của ông nội mình thì cảm thấy rất có lý, khi bạn gặp được một cô gái cá tính và gợi cảm như Hổ Nữu, bạn phải đoán trước được là mình sẽ gặp được một cô gái…

"Anh, anh có muốn trừng phạt người ta không?

Đúng vậy! Chính là cảm giác này, cô gái này chắc chắn là một kẻ biến thái, hơn nữa còn là M!

“Ha? Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi…” Tiêu Phàm lập tức giả ngu, trời ạ, chỉ có một S mà hắn đã xử lý không nổi, nếu lại bị một M quấn lấy, hắn còn có thể quay lại cuộc sống của người bình thường sao!

“Đúng, đi ngang qua thôi…” Hổ Nữu cũng định xoay người rời khỏi đây.

“Hả?” Tiêu Phàm hơi giật mình, lần này Hổ Nữu lại không phá đám mà hành động nhất trí với hắn một cách hiếm thấy.

“Đợi chút! Lúc nãy mấy người đã công kích tôi! Cứ định đi như vậy sao, hệ thống có nhắc nhở, tôi bị đội ngũ Mệnh Phàm ác ý công kích!” Cô gái mắt kính nhìn thấy dáng vẻ muốn lùi lại ngay khi thấy quỷ của đội ngũ này thì lập tức gọi bọn họ lại.

“Xin lỗi, lúc nãy đội ngũ của chúng ta đang làm nhiệm vụ của người mới, bởi vì quái vật cứ tập trung ở gần cô, chúng tôi không cẩn thận nên mới công kích trúng cô, ở đây, tôi xin lỗi cô.” Tiêu Phàm hoảng hốt vội vàng nói lời xin lỗi, co được dãn được mới là nam tử hán, chuyện chủ yếu nhất là: Đùa gì vậy, Tiêu Phàm không muốn bị cô ta bám lấy đâu.

“Công kích kia rất đau đó!”

Đương nhiên là Tiêu Phàm biết, hắn đã lĩnh hội Roi da thống khổ kia rồi, không đau mới là lạ.

“Thật sự thật sự vô cùng xin lỗi!” Bà cô à, sayonara (1), đừng bám lấy tôi nữa, tôi xin lỗi cô, bye bye. Trong lòng Tiêu Phàm vừa đọc thầm lại vừa xin lỗi rồi vừa rút lui về phía sau.

(1) sayonara: chào tạm biệt trong tiếng Nhật.

“Đợi chút! Tôi không có ý trách móc mấy người!” Trên khuôn mặt của thiếu nữ lộ ra vẻ ngại ngùng: “Có thể quật tôi thêm lần nữa không?”

“Hổ Nữu?” Tiêu Phàm nhìn về phía Hổ Nữu đang trốn sau người mình.

“Không được!” Hổ Nữu kiên quyết lắc đầu.

Ồ, kỳ lạ ghê, nếu làm chuyện như thế này, cô phải là người cảm thấy hưởng thụ nhất mới đúng chứ: “Hổ Nữu?”

“Không được! Anh không phát hiện ra cô ta là M sao?”

“M thì sao chứ? Một sự phối hợp tuyệt vời với S rồi còn gì, một công một thụ!”

“Anh thì biết cái gì chứ, sự hưng phấn của S được xây dựng trên sự đau đớn khi bị tra tấn của người khác, còn loại biến thái luôn vui sướng khi bị người ta tra tấn thế này, sao tôi có thể cảm thấy hưng phấn được chứ.”

“Không biết, tôi là người bình thường nên không hiểu những chuyện này.” Tiêu Phàm xua tay, tỏ vẻ không hiểu và cũng không muốn hiểu, huống hồ bà cô à, cô cũng không cảm thấy ngại khi nói người khác là biến thái hay sao.

“Xin hãy quất tôi một lần nữa!”

Trong lúc Tiêu Phàm và Hổ Nữu nói chuyện với nhau, thiếu nữ M nhân lúc bọn họ không để ý, trực tiếp dán vào người hắn.

“Này, cô đừng có dựa sát như vậy chứ, mặt cô sắp dính vào mặt tôi rồi đó.” Là một người đàn ông bình thường, Tiêu Phàm đã có phản ứng của một người đàn ông bình thường với thiếu nữ M này.

Nhìn với khoảng cách gần thì thấy được làn da của cô gái này rất đẹp, làn da trắng như sữa bò vừa thổi liền đứt. A! Đối phương là biến thái đó, tại sao tim của mình lại đập nhanh hơn chứ.

“Hổ Nữu!” Tiêu Phàm gọi Hổ Nữu, quay đầu đi để tránh rơi vào tình trạng xấu hổ.

Nhưng hắn lại phát hiện ra Hổ Nữu đã chạy đến đằng xa.

“Tôi đã vất vả kéo hận thù của đám Chó Săn Địa Ngục trong khu vực này, đang bị mấy con Chó Săn Địa Ngục đó vây đánh, dùng cái miệng chó đầy

thứ nước bọt tanh hôi dơ bẩn đó cắn xé mỗi một chỗ trên người tôi, một con rồi lại một con lao đến chỗ tôi, bao vây chặt chẽ không để lại một lối thoát nào, khiến tôi ở trong chỗ chật hẹp đó không đủ không khí để hít thở, tôi cảm nhận được sự hạnh phúc và vui sướng hiếm thấy. Thế nhưng, mấy người đã phá hủy hết tất cả, vốn tôi đã định khiến các người phải trả giá, thế nhưng, các người lại khiến tôi thấy được sự tồn tại của con đường lên Thiên Đàng! Vì vậy xin mấy người! Đến đây! Tra tấn tôi đi!"

Chỉ thấy cô gái khoa học tự nhiên này mang vẻ mặt chơi xấu nhanh chóng nhào vào người hắn.

Ra tay bất ngờ, ôm chặt bắp đùi của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đã lớn như vậy rồi nhưng chưa bao giờ trải qua chuyện này cả!

"Cô gái! Bình tĩnh đi! Chuyện gì cũng phải từ từ! Không nên kích động! Kích động là ma quỷ…"

Nhưng cô nàng xinh đẹp này không thể nào thỏa hiệp nhanh như vậy được: "Xin anh hãy lăng nhục tôi!" Cũng không biết tại sao cô gái gầy yếu này lại có nhiều sức đến vậy, cho dù Tiêu Phàm làm gì cũng không thể thoát ra khỏi cô ta.

Năm phút sau…

"Cô gái, hãy nghĩ về ba mẹ, người đã nuôi dưỡng cô, hãy nghĩ về đất nước của cô, cô làm như vậy sẽ khiến bọn họ thất vọng đó…" Tiêu Phàm bắt đầu nói những thứ mà ngay cả hắn cũng không biết là gì, thế nhưng gian khổ vẫn còn ở đó như một ngọn núi to.

Không biết đã qua bao lâu…

Hai chân của Tiêu Phàm vẫn đang bị người ta ôm chặt, hắn khổ sở bò về phía trước, bò về phía Hổ Nữu: "Hổ Nữu, cứu tôi với! Trái đất thật là đáng sợ! Xin cô hãy cứu tôi đi!"

Hổ Nữu đã thấy "trận chiến" giữa cô gái ngốc và Mệnh Phàm, tuy Mệnh Phàm rất đáng ghét, tuy tiếp xúc chưa lâu với Mệnh Phàm, tuy mình là một

người biến thái, thế nhưng cô vẫn có lòng đồng cảm với con người, thấy dáng vẻ tội nghiệp của Mệnh Phàm, nói cho cùng thì cô cũng có một phần trách nhiệm trong đó: "Ừm, tôi phải cứu anh thế nào."

Hổ Nữu đâu có biết, cái tên đang khổ sở bò đến này lại lấy sức mạnh từ chỗ nào đó, sử dụng chiêu nhảy vọt lên! Cứ như vậy, nữ ôm nam, nam ôm nữ, mọi người đều vui mừng…

"Anh thả tôi ra! Anh cứ như vậy thì sao tôi cứu anh được chứ!" Hổ Nữu nhìn Mệnh Phàm đang ôm chặt bắp đùi của mình thì vừa xấu hổ vừa tức giận, tiện tay giơ roi lên, quăng ngay ra ngoài.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, một bóng người nhanh như chớp nhảy ra, lập tức chặn trước người Tiêu Phàm, "đùng" một tiếng giòn tan, vẽ ra khuôn mặt thỏa mãn của cô gái ngốc đó, cô ta không chịu được sự kích thích của thần kinh, kêu lên một tiếng rên tê dại và nhỏ yếu "Ư~"

Gai ốc của Hổ Nữu cũng theo tiếng rên đó mà nổi lên, nổi khắp cả người, trong một lúc, Hổ Nữu cũng mất đi sức lực để cầm roi, roi rơi xuống mặt đất, tạo nên một cơn gió bụi nhỏ.

Một người thanh niên có vẻ buông thả nhìn như con chó chết, một cô gái mang vẻ mặt thỏa mãn sung sướng, một cô gái cá tính kinh hoảng đến mức run lẩy bẩy, tất cả những điều đó đã tạo nên một bức tranh quỷ dị dưới bầu trời đỏ thẫm.

…

"Em đã không thể rời xa chị nữa rồi, tỷ tỷ đại nhân."

"Cút!"

"Tỷ tỷ đại nhân thật sự quá săn sóc rồi, thế mà lại dùng lời nói bạo lực để ban thưởng cho em."

"A, cứu tôi với!"

"Tỷ tỷ đại nhân, xin chị hãy quật em thêm một lát nữa đi."

“Được rồi, thật ra Hổ Nữu như vậy là đã hành hạ cô rồi, vẫn luôn kìm nén không trừng phạt cô, chuyện này đối với cô mà nói cũng là một loại hành hạ mà.” Tiêu Phàm không nhìn nổi nữa nên nói.

“Hình như là rất có lý đó, ư ~ người ta đã có cảm giác rồi nè…”

…

Tiêu Phàm che trán mình lại, cuối cùng thì hắn vẫn bị biến thái bám lấy, ban ngày ban mặt, cứ cùng kẻ điên như thế này lăn lộn trên mặt đất cũng không phải là một biện pháp tốt, nói không chừng trên diễn dàn Tieba* sẽ xuất hiện tin tức dã chiến ở Tân Thủ Thôn mất.

(*Tieba: diễn đàn bên TQ)

Chương 7: Đội Ngũ Của Hắn Thật Không Đáng Yêu (1)

Dĩ nhiên cô ta sẽ không đi rồi, nếu vậy thì đành phải cho cô ta vào đội thôi, nhân tiện kìm hãm cô gái S kia. Ha ha. Đương nhiên trong đội cũng có một thành viên tuyệt đối không đồng ý cho cô gái M gia nhập, có điều: “Vậy cũng được, giải tán đội ngũ, chúng ta có duyên thì tạm biệt!” Kết quả là đồng ý, bởi vì một khi đội ngũ bị giải tán, nữ M chắc chắn sẽ bám lấy nữ S, người chịu khổ chỉ còn một mình Hổ Nữu, cô chắc chắn sẽ không muốn.

Cứ như vậy, người biến thái thứ hai đã gia nhập đội của Tiêu Phàm, thiếu nữ mang thuộc tính M, Xà Cơ.

[Tên gọi: Xà Cơ]

[Cấp bậc: 1]

[Chủng tộc: Ác ma]

[Kỹ năng thiên phú: Cái giá của sự đau khổ]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Một khi bị công kích, hồi phục một số lượng HP, số lượng hồi phục và tần suất công kích cùng kéo dài trong một thời gian sẽ tạo thành tỉ

lệ thuận.]

[Ghi chú: Đau khổ mang lại sự sống vô tận!]

Thực sự là kỹ năng này vô cùng phù hợp và nhân tính hóa với người có khuynh hướng biến thái. Mặt khác, mẹ nó, thành viên mới của chúng ta vừa nhận được kỹ năng mới.

[Tên kỹ năng: Ôm bắp đùi]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 50 thể lực]

[Hiệu quả: Dùng hai tay trói buộc chân của mục tiêu, khiến mục tiêu không thể di chuyển trong 2 giây, trong lúc đó bản thân cũng không thể di chuyển, có thể chủ động hủy bỏ, thời gian cooldown là 5 phút.]

[Ghi chú: Chỉ cần là sinh vật có chân, tôi sẽ ôm được, biết ôm bắp đùi mới là người giỏi của xã hội địa ngục (Đặc hiệu tuyệt đối: Sinh vật có chân thì chắc chắn sẽ có hiệu quả, sinh vật không chân, ha ha, giỡn thôi, chúng ta chỉ ôm bắp đùi)]

Kỹ năng này đến như thế nào, Tiêu Phàm vừa nhìn bản giới thiệu liền biết, kỹ năng này có đặc hiệu tuyệt đối rất trâu bò, tại sao hắn cũng ôm nhưng hệ thống lại không cho hắn chứ, xem ra chỉ có hắn mới có bắp đùi, đùi của Hổ Nữu cùng lắm chỉ là đùi đẹp mà thôi, Tiêu Phàm tự an ủi bản thân.

Đi đến trước mặt con cừu kia lần thứ hai: "Hồi bẩm đại nhân Arista, nhiệm vụ mà ngài giao cho chúng tôi đã xong rồi ạ." Nói tiếp thì hệ thống thật là keo kiệt đó, bọn họ đã giết mấy chục con Chó Săn Địa Ngục, sắp lên cấp 2 luôn, vậy mà vẫn chưa nhặt được một cọng lông nữa.

"Hả? Tôi chỉ bảo mấy người giết một ít thôi, không nghĩ đến mấy tên ốm yếu như mấy người lại vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, hầu như tất cả mọi phiền phức đều được dọn dẹp cả rồi, tôi rất hài lòng, đã vậy, tôi sẽ giao cho mấy người thêm một nhiệm vụ, hãy đưa thứ này cho "Tibbie" âu yếm của tôi!" Con cừu vẫn hướng mặt lên trời, mắt lé nhìn Tiêu Phàm.

[Nhiệm vụ: Tiêu diệt 10 con Chó Săn Địa Ngục ở ngoài thôn đã hoàn thành, nhận được 100 EXP, 100 đồng tiền]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã lên cấp 2]

[Gây ra nhiệm vụ ẩn: Quà tặng cho Tibbie]

[Tìm kiếm trong thành phố dưới đất ở trong thôn, đưa quà tặng của Arista cho "Tibbie"]

"Tibbie!" Mẹ nó, phải châm chọc như thế nào cho tốt nhỉ.

"Xin hỏi đại nhân Arista, chúng tôi phải làm gì để tìm được thành phố dưới đất?"

"Hãy phát huy trí tuệ của ác ma đi, đừng hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy nữa, Arista tôi sẽ ăn óc của cậu bây giờ!" Một luồng khí bay ra từ lỗ mũi của con cừu.

Nhìn thấy thái độ của con cừu này, Tiêu Phàm đành phải tự giải quyết mà thôi. Trong Tân Thủ Thôn còn có thành phố dưới đất nữa ư? Hèn gì mà ở đây chỉ có một NPC, ngay cả cửa hàng cũng không có, hoàn toàn không phù hợp với logic, xem ra mọi chi tiết đều cần người chơi tự tìm hiểu để tăng thêm sự hứng thú khi chơi.

Nhưng tại sao hệ thống vừa mở ra liền cho hắn sống chung với một đám biến thái chứ, hắn cảm thấy chẳng còn hứng thú gì nữa!

[Tên gọi: Quà tặng cho Tibbie]

[Hình thức: Nhiệm vụ item]

[Ghi chú: Bên trong tràn đầy sự yêu thương của Arista dành cho Tibbie]

Mẹ nó, mắc ói ghê.

Cứ như vậy, Tiêu Phàm dẫn theo SM song sát lượn qua lượn lại một vòng trong Tân Thủ Thôn, đi đến trước một cái giếng cũ nát và khô cạn.

Theo lời nhắc nhở trong nhiệm vụ "tìm được thành phố dưới đất trong thôn", "trong thôn, lòng đất", muốn phù hợp hai điều kiện này cũng chỉ còn chỗ này thôi, bây giờ, chúng ta phải xuống đó như thế nào đây?

Trước mặt là một cái giếng cạn đổ nát.

Tiêu Phàm thở dài, đã đến lúc ảnh đế như hắn hành động rồi, xoay người, trên mặt nở một nụ cười hèn mọn, nói: "Xà Cơ, đây chính là thời khắc trừng trị em!"

Nhìn sự thay đổi đột ngột của Tiêu Phàm, Xà Cơ cảm thấy hơi hoảng hốt.

Hắn từng bước từng bước áp sát, vươn hai tay ra, mạnh mẽ đặt lên vai Xà Cơ. Lúc này vẻ mặt Tiêu Phàm đã biến đổi thành nét vui mừng nói: "Anh cực kỳ xem trọng em!"

Sau đó, chỉ thấy Tiêu Phàm vô cùng tàn độc, thẳng tay ném Xà Cơ vào trong miệng giếng, hành vi bán đứng đồng đội này Tiêu Phàm làm cực kỳ liền mạch trôi chảy.

"Thật không nghĩ đến anh lại là người như vậy, Phàm muội muội!" Hổ Nữu nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm với vẻ mặt khinh bỉ.

"Tôi chỉ thể hiện dáng vẻ chỉ huy của một đội trưởng xuất sắc, thể hiện cách chỉ huy thành viên M chính xác nhất thôi!" Đối mặt sự khinh bỉ của S nữ, Tiêu Phàm không thèm quan tâm, khiên thịt chính là dùng để lấy ra làm đá dò đường, mặc dù phương pháp hơi đặc biệt một chút, nhưng chỉ cần đạt được mục đích là được rồi.

Đúng như dự đoán, Tiêu Phàm ngay lập tức nhận được thông báo của hệ thống…

[Đội ngũ của bạn phát hiện phó bản ẩn duy nhất: Black Goblin bên trong giếng cạn, thành viên đội ngũ đã tiến vào phó bản…]

[Hệ thống cập nhật nhiệm vụ phó bản: Black Goblin ban đầu trốn ở Hầm Ngục Tân thủ thôn bị trục xuất, rút cuộc tham sống sợ chết tìm nơi tránh

nạn mới tại đáy giếng đổ nát này, bạn đã phát hiện ra chúng, thân là ác ma, hãy dùng sức mạnh để triệt hạ bọn chúng đi!]

Cái gì? Không đúng, Thành phố dưới đất phải là Mỹ Dương Dương chứ, sao lại biến thành Black Goblin dưới đáy giếng rồi? Quên đi, ngược lại phó bản ẩn duy nhất này nhìn qua thật đúng là không tệ, cũng không thiệt thòi gì. Lúc đầu hắn vốn muốn dùng ưu thế là M nữ để thăm dò nhiệm vụ Mỹ Dương Dương một chút chẳng ngờ lại mở ra được phó bản ẩn này.

“Bước nhảy của niềm tin!” Tiêu Phàm “Nhảy giếng tự sát”.

“Phù, chỉ rớt 10% HP, vẫn chấp nhận được!” Tiêu Phàm nhìn lượng HP bị mất, âm thầm tính toán.

“A!” Từ trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thét chói tai.

“A!” Tiêu Phàm tiếp tục thét chói tai một tiếng: “Hổ Nữu, có lầm không vậy, tôi ngã xuống chỉ mất có 10% HP, kết quả bị cô đè mông lên liền đi tong luôn 50% HP, giảm cân lẹ giùm tôi cái đi!” Tiêu Phàm nhìn 40% HP còn lại của mình đau lòng nói.

Quả thực là một dũng sĩ đích thực, dám can đảm nhắc đến tuổi tác và cân nặng ở trước mặt con gái…

“Bốp bốp! Bốp!”

“A, nữ hiệp, tôi không dám nữa! Xin nữ vương bệ hạ tha mạng!

Hổ Nữu vung roi, tức giận dồn Tiêu Phàm vào góc tường, Xà Cơ đứng một bên hâm mộ nhìn chằm chằm vào cây roi…

[Thanh trạng thái đội ngũ]

[Mệnh Phàm HP 40%]

[Hổ Nữu HP 95 %]

[Xà Cơ HP 95 %]

Vốn HP của hắn đang yên đang lành là 90%, kết quả bị bắt làm khiên thịt cho con cọp cái kia, cắn răng ăn trọn một cái mông trời giáng, cực kỳ oan ức mà rớt một nửa lượng máu. Hổ Nữu nhờ hắn là khiên thịt mà còn tận 95% HP, Xà Cơ "thích chịu ngược" cũng còn 95% HP, thật là một khiên thịt trời sinh.

"Được rồi, nghe đây, hai cô đã nghe gợi ý của hệ thống, nhờ nghe theo sự hướng dẫn anh minh thần võ của tôi đây, hai cô đã có cơ hội tham gia phó bản ẩn duy nhất của hệ thống, đó là lý do chúng ta nên chuẩn bị chu đáo, nghiêm túc hành động, toàn bộ đều nghe theo sự chỉ huy của đội trưởng là tôi đây, đã rõ chưa!" Tiêu Phàm bày ra phong thái cao thủ để hù dọa hai con gà.

"Thôi đi!"

"Thôi đi!"

"Ồn ào cái gì, cái vẻ mặt khinh bỉ này là như thế nào đây, ăn ý như vậy, quan hệ của hai người tốt như vậy sao!" Tiêu Phàm rất đau đầu, hai con gà này đều không bình thường, đều là biến thái.

"Nghe đây, kỹ năng và thuộc tính của Xà Cơ là phòng ngự, nên làm lá chắn cho đội ngũ, hấp dẫn giá trị thù hận của mục tiêu, nhiệm vụ dẫn quái và chịu sát thương liền giao cho em, sau đó liền triển khai phòng ngự, hiểu chưa?"

Chương 8: Đội Ngũ Của Hắn Thật Không Đáng Yêu (2)

"Nghe đây, kỹ năng và thuộc tính của Xà Cơ là phòng ngự, nên làm lá chắn cho đội ngũ, hấp dẫn giá trị thù hận của mục tiêu, nhiệm vụ dẫn quái và chịu sát thương liền giao cho em, sau đó liền triển khai phòng ngự, hiểu chưa?"

"Chưa hiểu, anh nói gì tuy em nghe không hiểu chi hết trơn nhưng mà có vẻ rất chuyên nghiệp. Không rõ lắm nhưng rất lợi hại."

Trong đội ngũ tồn tại một đứa ngốc thật là đau đầu.

“Ý của anh là sau này việc chống đỡ công kích liền giao cho em, em nhất định phải đem công kích của kẻ địch toàn bộ dẫn đến trên người mình, sau này em phải chú trọng việc nâng cao năng lực phòng thủ, để kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, nghe hiểu rồi chứ?”

“Sớm nói như vậy không phải tốt hơn sao, đương nhiên là hiểu, rõ ràng là một chuyện đơn giản nói thẳng ra là được rồi, lại cứ phải nói quanh co lòng vòng như vây, anh cũng thật phiền, anh trai đội trưởng.” Xà Cơ bày ra biểu tình anh chính là rãnh rỗi sinh nông nỗi, ghét bỏ nói.

Cái gì mà đơn giản dễ hiểu chứ! Phải kiềm chế, vì sớm ngày hoàn thành trận doanh Ác Ma, vì tương lai tốt đẹp sau này, kiềm chế!

“Hổ Nữu và tôi phụ trách tấn công, Xà Cơ yểm hộ, bởi vì Xà Cơ có tuyệt kỹ Cái Giá Của Sự Đau Khổ, có thể triệt tiêu thương tổn.”

Dọc theo đường đi dưới đáy giếng, Tiêu Phàm gặp đợt Black Goblin đầu tiên.

Cao một mét rưỡi, thân hình gầy nhỏ, khuôn mặt lớn, mũi nhọn, mắt màu hổ phách, tai nhọn răng sắc, màu da đen kịt, trong tay quơ vũ khí bằng xương, kêu lên: “Ầm ào ầm ào”.

“Được rồi! Chém quái!” Đội trưởng hô lên! Đầy hăng hái…

5 phút sau…

“Anh cũng đừng buồn nữa! Không phải chỉ là Goblin thôi sao, hơn nữa chúng ta cũng đánh thắng rồi.” Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm đang không ngừng đập trán vào tường khuyên nhủ.

Xà Cơ đăm chiêu nhìn hành động của Tiêu Phàm, hình như nghĩ đến điều gì, liếm liếm khóe môi.

“Chú ý một chút, là tôi đánh thắng, không phải là chúng ta, hai người thực sự là đồng đội heo! A! Tại sao có thể có người như vậy chứ!”

5 phút trước…

“Goblin bé nhỏ, chị tới đây, một roi quất chết mày nhé!” Dục vọng thiêu đốt hừng hực trong mắt Hổ Nữu, cô dẫn đầu xông lên, vung roi loạn xạ, đám Goblin đang tụ tập bị roi quất trúng oa oa kêu to.

Sau đó, “Phàm muội muội! Cứu tôi! Tuy rằng chị đây sắc nước hương trời nhưng mà chúng nó cũng không cần phải đuổi theo tôi mãi không tha chứ!” Cô vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay người lại quất một roi.

Tiêu Phàm chỉ thấy Hổ Nữu đi lên, tay vung vung cây roi, sau đó nhanh chóng quay đầu bỏ chạy, chỉ trong phút chốc mà cảnh còn người mất.

“Đánh cái rắm gì vậy! Cô nghĩ cô là vua xe lửa sao! Dẫn nhiều quái như vậy, muốn diệt đoàn chắc!” Tuy rằng Tiêu Phàm cảm thấy cực kỳ căm tức nhưng vẫn đưa ra phán đoán chính xác: “Xà Cơ, hãy hấp dẫn một vài con Goblin để Hổ Nữu giảm bớt gánh nặng! Anh sẽ ở bên cạnh tìm cơ hội giết một đám Goblin!”

“Hiểu rồi!” Chỉ thấy Xà Cơ tự tin đầy mình, nhanh như gió tiến lại gần Hổ Nữu…

Đúng lúc này Hổ Nữu lại định xoay người, vung đến một roi rồng ngâm hổ gầm!

Thế là Xà Cơ vừa tới liền thế chỗ Goblin, bị roi quất vào người, “A!” Một tiếng rên rỉ quen thuộc vang lên…

Tiêu Phàm thấu hiểu hồng trần, hiểu rõ đồng đội gì đó là thứ không thể trông cậy được. Hiện trường phó bản hỗn loạn, Tiêu Phàm mang theo biểu cảm sống không bằng chết một mình tìm cơ hội tiêu diệt Goblin. May mà đợt thứ nhất tương đối đơn giản, Tiêu Phàm bên trái một chiêu, bên phải một chiêu, đánh mấy chiêu thì cũng quét sạch quái.

[Thanh trạng thái đội ngũ]

[Mệnh Phàm 30% HP]

[Hổ Nữu 50% HP]

[Xà Cơ 95% HP]

Lúc này chỉ mới là đợt quái thứ nhất…

“Được rồi mà!” Hổ Nữu nói: “Cùng lắm thì tụi tôi nghe anh chỉ huy được chưa.”

“Còn Xà Cơ thì sao?”

“Anh trai đội trưởng, em sẽ tự kiềm chế.” Xà Cơ bày ra vẻ mặt chưa thỏa mãn nói.

“Nhớ kỹ, nhất định phải nghe tôi chỉ huy!”

“Vãi, bày ra khuôn mặt thối, chẳng trách không tìm được bạn trai! Phàm muội muội.”

“Hổ Nữu! Cô nói cái gì!”

“Tôi nói là, tôi sẽ tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, Sir! Yes Sir!”

“Mới chỉ là đợt quái đầu tiên mà trạng thái của toàn đội ngũ chúng ta đã gần như đã bị diệt đoàn, cho nên sau này nhất định phải nghe theo chỉ huy. Xà Cơ, em đi dụ quái, anh dẫn quái, Hổ Nữu, cô tốt nhất đừng có động đậy. Đợi tôi nói đánh thì mới được đánh. Trong tình huống bình thường, cuối cùng đánh một cái là được, vì tôi phát hiện ra hành động quất roi của cô có một chút khả năng đông cứng và thu hút thù hận cao, nhớ đừng quất lung tung! Nhớ kỹ phải khống chế dục vọng S quất roi loạn xạ của cô! Xà Cơ, còn em nữa, nhớ khống chế dục vọng M chịu roi quất!”

“Hai người đừng có bày ra vẻ mặt đáng thương như vậy nữa!”

“Làm gì mà hung dữ như vậy, anh có phải là đàn ông không, trước mặt hai người đẹp cũng không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.” Tiêu Phàm từ trước đến nay chưa bao giờ khống chế được tiểu thư Hổ Nữu.

“Hừ! Tôi không thèm quản cô!”

“Cái con gà nhép như anh, muốn quản là quản được chắc!”

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, vấn đề ở đây chính là hai cô chỉ là kẻ biến thái! Khác biệt giống nòi, không thể yêu thương nổi! Tiêu Phàm nói thầm, không dám nói ra trước mặt Hổ Nữu.

"Được rồi! Nghe theo chỉ huy, vượt qua phó bản này, phần thưởng của hệ thống nhất định rất tuyệt! Dù sao đây cũng là phó bản ẩn duy nhất!"

Dường như được phần thưởng của hệ thống khích lệ, quá trình sau đó hai người đều rất phục tùng mệnh lệnh.

Xà Cơ đang ở trong phạm vi có thể chịu đựng được dụ quái, Tiêu Phàm dẫn quái, Hổ Nữu phụ trách giết quái và nếu có cơ hội thì quất roi tạo hiệu ứng đông cứng trong thời gian ngắn, tiến độ phó bản đều được Tiêu Phàm kiểm soát một cách hợp lý, ngay khi HP của hắn còn 20% thì một luồng ánh sáng bạc kịp thời xuất hiện…

Thăng cấp, đầy máu 100%!

"Sớm như vậy, hiệu suất thật cao!"

Hổ Nữu và Xà Cơ cũng không phản bác, trò chơi cao thủ tác chiến quả thực khiến cho các cô cảm thấy mới lạ, nhưng mà muốn nói là bái phục thì đùa cái gì vậy, có xem coi tính cách của hai bà cô đây chưa, dựa vào tính cách của hai cô, khâm phục gì đó tuyệt đối là chuyện không bao giờ có!

Nhưng trong lòng Tiêu Phàm vẫn vô cùng lo lắng, dựa vào tình hình những lần trước, Goblin đợt sau lại mạnh hơn đợt trước, nếu cứ chống đỡ như vậy thì sẽ không thể vượt qua phó bản này.

Thật ra suy đoán của Tiêu Phàm không sai, phó bản Black Goblin này chắc hẳn là bố trí cho người chơi giai đoạn cấp 10 ở Tân thủ thôn, chứ không phải chỗ để gà mờ dạo chơi.

Nhưng mà không còn cách nào khác, đến đâu hay đến đấy vậy, hiện tại chỉ có thể kiên trì đi tiếp, hơn nữa đây lại còn là phó bản ẩn duy nhất!

Đội ngũ của Tiêu Phàm đi tới dọc theo hang động trong giếng cạn…

Sau khi gặp qua rất nhiều đợt Goblin cầm gậy xương giống hệt nhau, rốt cuộc họ gặp phải một con Goblin tên trên đầu có hiệu ứng đặc biệt!

*Sau một trận mưa gió, binh trưởng một mét sáu. Cảnh đẹp trải dài vô tận, binh trưởng một mét sáu. Cha mẹ nghe nói có con gái đến (ý chỉ vận xui xẻo), binh trưởng một mét sáu. Đêm động phòng hoa chúc, binh trưởng một mét sáu. Sống trên đời không được như ý, binh trưởng một mét sáu…

Tôi sinh ra tại một thành lũy ngầm dưới mặt đất ở Black Goblin. Từ nhỏ tôi đã có năng lực khác thường trời sinh. Cho dù là sức mạnh hay sự nhạy bén thì tôi cũng không có đối thủ cùng trang lứa. Khi bọn họ có được mấy thứ như "Phá Cốt Đầu" thì tôi đã trang bị được Boomerang "Trang bị khắc kim" rồi. Tôi khinh thường việc làm bạn với bọn họ. Cho dù là quan điểm nhân sinh hay thế giới quan thì tôi đều đứng đầu trong đám bọn họ. Điều đó thể hiện rõ trong vẻ bề ngoài. Trung bình bọn họ cũng chỉ cao tới một mét năm. Mà kiệt xuất như tôi đây! Binh trưởng! Một mét sáu!

Ngoài việc tôi bị người mạnh nhất ở trong Vương Quốc Black Goblin, Vua Black Goblin - Melon Onomat phái đến canh giữ ở nơi này ngoài ý muốn. Tôi nghe Vua nói: "Trước đây chúng ta gặp phải tên ác ma quá mạnh. Sau đó chúng ta bị bắt phải rời khỏi lãnh địa của bản thân mình và đi tới căn cứ ngầm dưới lòng đất này. Để đề phòng bị ác ma xâm chiếm một lần nữa, ta phải đề phòng mọi lúc mọi nơi!" Mà tới hôm nay tôi có lại có dự cảm không tốt. Tên lính ở tiền tuyến đáng ra phải đến báo cáo lại vẫn chưa đến. Hắn ta không hề xuất hiện trong thời gian quy định.

Đúng vậy, dự cảm của tôi đã linh nghiệm. Ba tên ác ma xuất hiện ở trước mặt tôi. Đây là sinh vật xinh đẹp mà tôi chưa từng được gặp, hai ác ma giống cái.

Khi đám một mét năm xung quanh tôi lấy những giống cái xấu xí ở trong tộc tôi liền vô cùng khinh thường. Mà lúc này đây, tôi cuối cùng cũng đã gặp được nữ thần của mình!*

Chương 9: Binh Trưởng

Những trước hết tôi phải xử lí giống đực phiền phức kia đã… Mặc dù tôi không biết là vì sao, nhưng hắn ta cũng dám dùng ánh mắt tham lam chĩa

thẳng vào tôi. Điều này khiến cho thân là binh trưởng tôi đây vô cùng khó chịu! Quan trọng chính là Gara Gara như hắn lại dám cao hơn cả tôi!

[Binh trưởng Black Goblin - Gara]

Tổ đội của Tiêu Phàm gặp phải quái vật tinh anh trong phó bản.

Tiêu Phàm nhìn bọn chúng. Chúng cũng chỉ tương đương với các quái vật tinh anh lớn phổ thông lớn nhất trong Black Goblin. Trong tay chúng không cầm theo một vũ khí bình thường "Chuối tiêu" như những loài khác. Chúng đang nhìn vào Phá Cốt Đầu trong tay mình. Trong nháy mắt, lửa dục vọng của Tiêu Phàm hừng hực thiêu đốt!

[Tên: Gậy xương của Black Goblin]

[Loại hình: Vũ khí]

[Phẩm chất: Rác rưởi]

[Độ bền: 90%]

[Lực công kích: Yếu]

[Thuộc tính: Không]

[Đặc hiệu: Có thể cho chó ăn]

[Điều kiện trang bị: Không]

[Ghi chú: Gara Gara]

Trang bị [Thủy Quả Đao] của người mới Tiêu Phàm đã trải qua PK Thịnh điển của Tân thủ thôn. Sau khi nổ ra cuộc giao chiến giữa Địa Ngục khuyển Cúc Hoa với Black Goblin, cuối cùng cũng đã dùng hết sạch, hóa thành bụi đầy một tay. Mà Tiêu Phảm chỉ có thể thu nhặt vũ khí Gậy xương trong tay của Tiểu La La hắn giết được trong phó bản lên tiếp tục chiến đấu.

Tiêu Phàm phát hiện vũ khí "Tân Sinh" này cùng với tiền đều không phải rơi ra từ quái vật mà là dựa vào việc thu gom thi thể và "rác" rơi ra từ

chúng. Bởi vậy mười ô vuông trong túi của Tiêu Phầm chất đầy Gậy xương của Black Goblin.

Cho nên khi nhìn thấy con "Chuối" này, Tiêu Phàm có dự cảm trang bị trong tay quái vật tinh anh là trang bị tốt, ít nhất không phải là rác rưởi.

"Xà Cơ, Hổ Nữu, xử lí đám tép riu bên cạnh quái vật tinh anh. Còn tôi sẽ đi giữ chân tên quái vật tinh anh đó lại." Tiêu Phàm không dám gọi Xà Cơ đi giữ chân. Một khi công kích của quái vật tinh anh cao hơn dự đoán, chỉ sợ rằng dựa vào kỹ năng hồi phục máu khi bị tra tấn thì không ổn. Mà Hổ Nữu với Xà Cơ cũng vừa mới lên cấp ba, trạng thái của nhân vật đều đang full. Họ có thể tự xử lí được các yêu quái nhỏ. Tổ hợp SM đồng thanh trả lời rồi bắt đầu "Tổng vệ sinh".

Tiêu Phàm nhanh chóng tiếp cận binh trưởng Gara của Black Goblin. Hắn giơ cây gậy xương ở trong tay lên rồi quất thẳng xuống. Không hề có chút tình thơ ý họa nào, tựa như một cuộc chiến lộn xộn ở bên đường. Loạn! Khí thế vậy đó!

Thật ra Tiêu Phàm cũng muốn thêm vào một chút hàm lượng kỹ thuật. Tiếc rằng giai đoạn đầu của game không hề có skill! Vậy nên phải nhanh chóng có được Thiên Ngoại Phi Tiên, chất kín các ô vuông trong túi.

Mặc dù binh trưởng một mét sáu cao hơn so với đám tép riu một mét năm một chút. Nhưng độ nhạy bén lại xuất sắc hơn rất nhiều. Hắn ta vậy mà lại có thể tránh được mấy chiêu "Nhai Đầu Tam Thức" xảo quyệt của Tiêu Phàm. Thậm chí hắn ta còn tận dụng được thời cơ để dùng "Chuối", làm giảm được 20% Lượng HP của Tiêu Phàm.

Sau hiệp giao đấu đầu tiên, Tiêu Phàm cùng binh trưởng đều tự mình lùi lại vài bước. Tiêu Phàm nghĩ, hắn ta không hổ là quái vật tinh anh.

So với các quái vật nhỏ thì độ khó tăng lên không ít. Lực công kích cao, thân pháp lại nhanh nhẹn. Vậy nên Tiêu Pham không biết lên cơn thần kinh gì mà chắp tay lại nói: "Võ công của thiếu hiệp thật tốt!"

Vậy mà binh trưởng lại đột nhiên phấn chấn lên "xùy xùy" một tiếng. Vũ khí quả "Chuối" kia rời khỏi tay hắn ta.

“Đù! Hóa ra quả chuối kia lại là boomerang!”

[Ngài đã trúng công kích skill “Giấc mộng Boomerang” của binh trưởng Black Goblin – Gara. Tổn thất 50%]

“Đờ mờ! Tiêu hiệp thật mạnh mẽ! Thật không hổ là thứ có mang theo giấc mộng. Giấc mộng boomerang trực tiếp đánh rớt 50% máu. Hiện tại chỉ còn 30% thôi.”

Kỹ năng này nhất định sẽ có thời gian hồi phục skill. Phải giải quyết thật nhanh chóng! Tiêu Phàm nghĩ rồi vội vàng tiến lên.

Nhưng binh trưởng sao có thể để hắn được như ý? Hắn ta nhanh chóng kéo xa khoảng cách. Hắn ta muốn chờ đợi đến lần phát động skill thứ hai.

“Đệt! Trí thông minh của tên quái vật tinh anh này cao ghê! Hổ Nữu! Xà Cơ! Mau tới cứu giá! Một mình tôi không đánh được hắn ta!”

“Đợi chút. Tôi đang bận!” Hổ Nữu nhàn nhã trả lời.

“Đợi thêm chút nữa mà hắn ta phóng một trái chuối tới đây thì tôi cũng toi đời rồi!”

“Anh phiền thật đấy! Anh là cao thủ thì anh tự giải quyết đi. Ở đây chúng tôi vẫn còn mấy con chưa xử lí xong này.”

Hổ Nữu cáu kỉnh. Toi rồi, quay lại thì không kịp nữa, một mình làm sao mà đánh được.

Lúc này binh trưởng lại giơ boomerang lên, làm ra tư thế chuẩn bị ném.

Liều đi! Hai tay Tiêu Phàm mò vào trong túi lục lọi: “Thiên Nữ Tán Hoa!”

Gậy xương của Black Goblin bay nhảy đầy trời rồi hợp thành một mảng trắng xóa trước mặt Tiêu Phàm. Boomerang “lách cách!” một tiếng rồi va thẳng vào lớp phòng ngự liều lĩnh của hắn, giúp hắn thành công thoát được một kiếp.

Gậy xương rơi xuống phủ kín mặt đất. Tiêu Phàm lăn xuống nơi rơi đầy gậy xương. Hắn nhặt lên một gậy, ném về phía binh trưởng: "Dám đập ông đây à? Boomerang xương!"

Hắn cầm chắc cây gậy trong tay rồi bắt đầu đập. Tại vì tới gần ngươi mà ông đây cũng mất luôn ám khí rồi.

Ám khí bay lung tung một hồi. "Ba!" Một cây gậy xương bay lung tung rồi chuẩn không cần chỉnh rơi xuống mũi của binh trưởng.

"Gara Gara!" Binh trưởng nổi giận, phô bày ra tư thế tuyệt sát!

"Có nhầm lẫn gì hay không vậy? Lại còn đến nữa!" Hắn nhìn boomerang nhanh chóng to dần lên trong hiện thực. Chẳng lẽ lại GAMEOVER?

Một bóng người che khuất tầm mắt của Tiêu Phàm…

[Lượng HP của Xà Cơ 80%]

[Lượng HP của Xà Cơ 40%]

[Lượng HP của Xà Cơ 60%]

"Ái phi, cuối cùng cô cũng tới cứu giá rồi. Nếu không thì bổn vương phải băng hà thật mất…" Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn xuống dưới, Lượng HP của Xà Cơ trong cột tổ đội. Cô trúng một mũi tên mới chỉ giảm 40%, kỹ năng phòng ngự cao hơn bản thân hắn. [Thống Khổ Đại Giới] lại còn giúp hồi phục 20% máu, thật sự đúng là skill thần!

Xà Cơ coi như không nhìn thấy Tiêu Phàm trêu chọc cô, lực chú ý của cô chỉ đặt lên chiếc roi của Hổ tỷ tỷ, liếm liếm môi…

Binh trưởng Black Goblin – Gara nhìn thuộc hạ xung quanh lần lượt ngã xuống, trong lòng thầm kêu không xong rồi. Cái lũ một mét năm quả nhiên là phế vật, toàn bộ tinh lực đều dồn vào giống cái trong gia tộc, bây giờ chiến đấu thì toàn lũ vô dụng. Hiện tại bản thân bị ba con ác ma quấy nhiễu xung quanh, chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Nhưng bản thân vẫn còn giấc mộng vĩ đại, không thể sụp đổ ở đây được! Phải tiếp tục sống tiếp!

“Thổi kèn phản kích lên đi! Đến lượt của chúng ta rồi! Tên cuồng ma âm hiểm thích ném chuối nhà ngươi!” Ngọn lửa báo thù trong mắt Tiêu Phàm bùng lên.

Qua một thời gian hợp tác, tiểu đội của Tiêu Phàm cũng bắt đầu ăn ý với nhau hơn rồi. Xà Cơ tiếp cận, chặn đường đi của binh trưởng lại. Thời điểm mấu chốt Hổ Nữu vung roi, nhờ vào giây phút được tra tấn ngắn ngủi này mà tăng sự kích thích, đánh gãy Giấc Mộng Boomerang của binh trưởng. Tiếp đó là Tiêu Phàm vung dao nhỏ lên, à, một khúc xương mới đúng. Cách chiến đấu lấy nhiều đánh ít được tiến hành một cách quang minh chính đại.

Tiêu Phàm nhìn thấy mục tiêu chỉ còn lại 5% lượng máu, quay đầu lại nói “Hổ Nữu, giao cho cô đó!”

Bởi vì Cây roi gây thống khổ của Hổ Nữu sẽ dễ gây thù hận nên luôn được kiềm chế. Theo thường lệ, roi cuối cùng để kết liễu quái vật sẽ do Hổ Nữu tung ra…

Binh trưởng nhìn thấy roi da càng ngày càng phóng đại trước mắt mình! Trong lòng hắn vô cùng khổ sở, đã đến lúc kết thúc rồi sao! Giấc mộng của ta vẫn như trước không được thực hiện! Vì sao ta lại gục ngã ở đây! Vì sao! Ta là một Goblin có giấc mộng kiệt xuất như thế này! Vì sao giấc mộng của ta chưa được thực hiện mà ta đã phải gục ngã ở đây! Ta không chấp nhận kết cục này!

Song, có một bóng người che khuất tầm nhìn của binh trưởng…

Đây là một màn rất quen thuộc với Tiêu Phàm. Tiêu Phàm tức giận thét lên “Em đang làm gì vậy? Xà Cơ!”

“Aiya, đội trưởng ca ca! Người ta không nhịn được nữa rồi! Lần quét này lâu lắm, không được ăn một roi làm cả người em khó chịu. Dù sao nó cũng sắp treo rồi, lại cho em một roi đi.”

Chương 10: Anh Có Ước Mơ Không?

Tiêu Phàm ra hiệu cho Hổ Nữu tiếp tục, nhưng hắn nhìn thấy Hổ Nữu đang nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Xà Cơ, bất giác rùng mình nổi da gà.

[Hệ thống thông báo: Binh trưởng Black Goblin - Gara bị sự thiện lương của đội viên Xà Cơ làm cảm động, quyết định gia nhập vào đội ngũ của ngài.]

[Binh trưởng Black Goblin - Gara đã trở thành thành viên trong đội của ngài. Ra khỏi phó bản tự động được xóa bỏ, trong phó bản không được tấn công hắn ta.]

Lúc cái chết tiến gần trong gang tấc, trong mắt binh trưởng chỉ có dung nhan xinh đẹp của nữ thần, dùng thân hình mảnh mai ngăn lại đòn đánh chí mạng kia. Ta, binh trưởng Gara là một Goblin cao một mét sáu thề nguyện trung thành với nữ thần của ta. Vì giấc mộng của ta, vì nữ thần của ta…

[Thành viên đội của ngài - Xà Cơ lĩnh ngộ kỹ năng mới]

[Tên kỹ năng: Lương tri dụ địch]

[Loại hình kỹ năng: chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 50 điểm thể lực]

[Hiệu quả: Chủ động nhận một vết thương chí mạng hộ mục tiêu, có xác suất thành công nhất định dụ địch theo mình (chỉ số thông minh của mục tiêu càng cao thì lượng máu càng thấp, tình huống càng nguy cấp thì xác suất thành công càng cao, không có tác dụng với người chơi). Thời gian hồi phục kỹ năng: 5 phút.]

[Ghi chú: Ta hào phóng ra tay cứu ngươi cũng không phải vì tiền tài, dùng tất cả của ngươi đến báo đáp ta đi, tiền tài hay gì đó làm sao mà đủ được, ai bảo chúng ta là ác ma chứ.]

Xà Cơ, em là con gái của đầu não "Tân Sinh" phải không! Anh tốn nhiều gậy xương như vậy mà vẫn không thấy hệ thống thông báo lĩnh ngộ được kỹ năng gì. Còn em lại chỉ vì được hưởng thụ ham mê biến thái của bản thân mà lại lĩnh ngộ thêm một kỹ năng. Xà Cơ trong trò chơi này có tính may mắn tiềm ẩn cao bùng nổ luôn! [Nhưng trò chơi này cũng không có loại thiết lập này…]

Tiêu Phàm lưu luyến nhìn thoáng qua "Chuối tiêu" trên tay binh trưởng, u oán đi đến góc nhặt cây gậy xương lên.

Tiêu Phàm không giống hai vị đội viên ngốc nghếch kia vô lo vô nghĩ như vậy. Một con quái tinh anh đã đạt đến trình độ này rồi, về sau phỏng chừng còn phải chạm mới với quái vật có độ khó trên dưới cấp 10. Rốt cuộc có còn đánh được hay không, xem ra phải thay đổi một chút mạch suy nghĩ ở phó bản sau rồi.

Hiện tại có thêm một kỹ năng dụ địch cùng với một người bạn là quái vật Black Goblin tinh anh.

[Tên gọi: Gara]

[Cấp bậc: cấp 5]

[Chủng tộc: Black Goblin [tinh anh]]

[Sinh mệnh: 100%]

[Thể lực: 300/500]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Giấc mộng boomerang]

[Loại hình kỹ năng: chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 50 thể lực]

[Điều kiện sử dụng: cần có vũ khí Boomerang]

[Hiệu quả: Ném mạnh boomerang, tạo thành trên 50% thương tổn, thời gian hồi phục kỹ năng là 5 phút.]

[Ghi chú: Người mơ mộng "Chuối" làm người.]

Vũ khí:

[Tên gọi: Chuối]

[Loại hình: vũ khí]

[Phẩm chất: bình thường]

[Độ bền: 90%]

[Lực tấn công: bình thường]

[Thuộc tính: không có]

[Năng lực đặc biệt: lúc ném ra ngoài sẽ tự động quay trở về]

[Điều kiện trang bị: cấp 3]

[Ghi chú: thật ra ta không phải là chuối tiêu.]

Việc tiếp theo là nghĩ xem nên sử dụng tài nguyên như thế nào để đánh hạ phó bản duy nhất này đây?

Đầu óc Tiêu Phàm lại suy nghĩ về tình hình lúc này thêm một lần nữa, nghĩ kỹ rồi sau đó mới đưa ra kỹ thuật thực sự!

Ánh mắt hắn trong trẻo, giọng nói rất trang nghiêm, hắn nhìn binh trưởng rất chăm chú: "Ước mơ của anh là gì?"

"GaraGaraGara!" Binh trưởng sửng sốt trước hành động của Ác Ma giống đực này.

[Hệ thống phiên dịch: Ngươi làm cái quái gì vậy! Ngươi là Ác Ma độc ác, ta chỉ phục tùng ân nhân cứu mạng của ta!]

Hệ thống này khá thông minh, hơn nữa còn có thể phiên dịch được những gì anh ta nói ra. Có thể nói chuyện là được rồi, có thể giao tiếp thì mọi chuyện sẽ rất đơn giản.

"Có lẽ anh có hiểu lầm gì đó về tôi rồi, mọi người hãy nhìn cho kỹ đi, tôi là một nhà tiên tri bảo vệ thiên nhiên, tôi là Brahma(1)." Tiêu Phàm dựng hai

cây gậy xương đứng lên thành hình chữ thập, trên gương mặt là sự chân thành và sùng đạo.

(1)Brahma: (hay còn gọi là Phạm Thiên) là một vị thần trong đạo Hindu

“Phốc!”Cặp đôi SM đang cắn hạt dưa nghe hắn nói vậy thì lập tức phun ra hết.

“Vị đang cầm roi chính là Trưởng thanh tra của Sở Thẩm phán thuộc Hiệp Hội Bảo Vệ Thiên Nhiên của chúng tôi - Tiger, mà cô gái lương thiện kia chính là Thánh nữ Athur của hiệp hội.”

Trong miệng Tiêu Phàm đột nhiên nhảy ra một loạt ký tự xa lạ, cái não nhỏ của Goblin Gara hoàn toàn không kịp phản ứng, sửng sốt đứng đờ người.

Không cho Goblin đáng thương có thời gian ghi vào bộ nhớ hạn hẹp của mình, Tiêu Phàm đã nói tiếp: “Anh thấy bầu trời xanh ngoài kia chứ? Anh đang hô hấp bằng không khí trong giếng cạn đúng không? Anh nhìn thấy những sinh vật khác trong tự nhiên đúng không? Chẳng lẽ anh cứ chấp nhận ở trong cái giếng cạn này sống qua ngày mãi sao? Anh đừng nói anh không có ước mơ gì, đừng nói anh không mong muốn được tự do, không mong được ra nhìn ngắm thế giới ngoài chiếc giếng cạn này. Nếu đã vậy, vì sao anh còn ở trong này, vì sao không rời khỏi đây?”

Tiêu Phàm quang minh chính đại thả một cái bánh lớn trước mặt hắn ta, nói tiếp: “Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên chúng tôi tập trung vào việc bảo vệ lợi ích của những động vật hoang dã như các anh. Hiệp hội được thành lập ra để bảo vệ môi trường sinh thái, tín ngưỡng của chúng tôi chính là tự nhiên, mọi người hãy lĩnh hội ý nghĩa của hội chúng tôi.”

Vừa nói, Tiêu Phàm vừa cầm gậy xương chữ thập lên.

“Gara Gara Gara Gara!” “Cây giáo” trong tay đội trưởng giống như đang ra oai vậy!

[Hệ thống phiên dịch: Nhưng rõ ràng vừa rồi tôi nhìn thấy anh mang theo vẻ mặt tham lam vội vàng chạy tới đây!]

“Hiểu lầm, mọi người đều hiểu lầm rồi!” Tiêu Phàm giả vờ đau khổ, bỗng chốc khiến binh trưởng hoàn toàn không hiểu được Ác Ma trước mặt muốn làm gì.

“Khi tôi xuống giếng cạn, tôi muốn dùng tấm lòng lương thiện của tôi để cảm hóa tộc nhân của anh, rồi đưa mọi người rời khỏi giếng cạn, ra ngoài hưởng thụ tự do thật sự. Nhưng không ngờ lại bị tấn công mạnh mẽ khiến tôi không còn cách nào khác đành đánh trả lại. Tới lúc tôi gặp anh, tôi tưởng anh là người khống chế tư duy của người ở đây, nên chỉ muốn tiêu diệt anh để có thể giải cứu những sinh linh vô tội ở đây, nên mới đánh về phía anh. Có thể trong mắt anh, ánh mắt của tôi là sự tham lam nhưng đó là tín ngưỡng của hội chúng tôi!”

Binh trưởng nghĩ kỹ lại, hình như có chuyện như vậy, cái bọn một mét năm kia thỉnh thoảng làm việc đều không dùng đầu óc.

“Nhưng sau khi tôi đánh anh thì Thánh nữ của chúng tôi phát hiện mọi chuyện không phải như vậy, nên đã liều mình cứu anh. Cô ấy cảm thấy một Goblin dũng cảm chính trực như anh sẽ không làm những chuyện như vậy. Dù sao thì cũng phải có sinh vật mạnh mẽ mới có thể điều khiển mọi người, điều khiển tư tưởng của mọi người.”

“Gara gara!”

[Hệ thống phiên dịch: Là Vua Black Goblin - Melon Onomat thống trị chúng tôi!]

“Nói thừa, chắc chắn mấy người các ngươi đã bị Boss phó bản khống chế, trong lòng Tiêu Phàm thầm khinh thường nhưng vẻ mặt lại không thay đổi chút nào: “Anh đã từng thấy biển mênh mông rộng lớn chưa? Anh đã từng nhìn thấy núi rừng bát ngát chạy dài chưa? Từng nhìn thấy những thảo nguyên đầy sức sống chưa? Thế giới bên ngoài có rất nhiều điều đáng để anh nhìn đấy!”

Tiêu Phàm vừa nói vừa xuyên qua đỉnh giếng nhìn về phía bầu trời.

“Gara Gara!”

[Hệ thống phiên dịch: Không có hứng thú!]

Điên thật chứ! Thân làm Goblin mà như trạch nam thế này là sao!

“Anh đừng nói anh không có ước mơ gì! Anh thật sự không muốn có tự do sao?” Tiêu Phàm rít qua kẽ răng.

Binh trưởng nổi giận: “Gara Gara!”

[Hệ thống phiên dịch: Đương nhiên có! Ước mơ của tôi là trở thành một Black Goblin!]

“Tại sao?”

“Gara Gara!”

[Hệ thống phiên dịch: Ước mơ của tôi là cơ thể sẽ đột phá từ 1m6 lên 1m7!]

Tiêu Phàm bị sặc ngay lập tức…

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng tôi cần anh. Một người có ước mơ trở thành Black Goblin anh dũng thần võ. Bây giờ anh hãy là một Black Goblin tiên phong đi giải phóng cho những tộc nhân của mình, đưa lại hạnh phúc cho họ, phản kháng lại vua Black Goblin Melon Onomat độc tài chuyên chế!”

Mấy chữ “có ước mơ” khiến đội trưởng bỗng chốc trở nên rất tự hào: “Gara Gara!”

[Hệ thống phiên dịch: Đúng vậy, vì ước mơ trở thành Black Goblin, tôi phải cố gắng! Giờ tôi nên làm gì?]

Chương 11: Kế hoạch tác chiến

“Chúng tôi cần nhiều người giống như anh, tập hợp thành một đội ngũ đi phản kháng lại vua Black Goblin Melon Onomat! Mà anh, người muốn trở thành một Black Goblin cần đi thuyết phục, vận động mọi người, chỉ dẫn hướng đi cho bọn họ! Tôi cần anh cung cấp tin tức của vua Black Goblin

Melon Onomat. Sau đó những đồng đội ở Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên sẽ phân tích các tin tức anh đưa tới, rồi sẽ nghĩ ra kế hoạch để vận động tác chiến!"

"Gara Gara!"

[Hệ thống phiên dịch: Cứ giao cho tôi! Đồng đội!]

[Bạn nhận được thông tin do đồng đội Gara cung cấp]

[Tên: Vua Black Goblin Melon Onomat]

[Đẳng cấp: 10]

[Chủng tộc: Black Goblin (vua Black Goblin)]

[HP:100%]

[Giá trị thể lực: 1000/1000]

Kỹ năng:

[Tên kĩ năng: Sự phẫn nộ của vua]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Tiêu thụ kỹ năng: 50 thể lực]

[Hiệu quả: Tụ lực trong vòng 2s, đập cánh mạnh và gây ra 200% sát thương cho kẻ địch đứng gần đó. Thời gian phục hồi chiêu thức là 3 phút.]

[Ghi chú: Sao không đánh người mà lại đánh vào sàn nhà? Nói nhảm, chỉ có kẻ ngu mới đi đánh vào sàn nhà? Này, ngươi nói ai là kẻ ngu?]

Vũ khí:

[Tên vũ khí: Chày Gỗ của vua]

[Loại: Vũ khí]

[Chất lượng: Bình thường]

[Độ bền: 100%]

[Sức mạnh tấn công: Mạnh]

[Thuộc tính: Không]

[Đặc tính: Công kích tầm rộng]

[Điều kiện trang bị: vua Black Goblin]

[Ghi chú: Ai nói ta là kẻ ngốc hả? Ta là một Cây Chày Gỗ]

Nhìn những thông tin của BOSS phó bản được truyền về, khiến Tiêu Phàm bỗng cảm thấy đồng đội lần này đáng tin cậy hơn hai kẻ đang đứng cắn hạt dưa kia nhiều. Tiêu Phàm nhìn hai kẻ vô dụng kia, lại thấy bọn họ thấy mình nhìn lại thì bật ngón cái lên với mình, dáng vẻ hoàn toàn không lo lắng chút nào. Hắn nhìn bọn họ rồi quay sang nhìn tài liệu về BOSS phó bản trên màn hình, bỗng chốc cảm thấy chán nản.

Để đánh bại một BOSS cấp 10, đội ngũ gồm những thành viên cấp 3, 3, 3, và thêm 5 người mới tham gia sẽ đánh thế nào, hi vọng binh trưởng này sẽ mang lại vài điều bất ngờ.

[Tin tức hệ thống: Chúc mừng người chơi Tiêu Phàm đã lĩnh ngộ kỹ năng Vô Lương Cổ Hoặc.]

[Tên kỹ năng: Vô Lương Cổ Hoặc]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Điều kiện sử dụng: Ăn nói bừa bãi]

[Hiệu quả: Khiến quái vật NPC say mê, khiến tâm trí đối phương giảm mạnh, tăng xác suất giành chiến thắng.]

[Ghi chú: Thử hỏi trong thiên hạ, ai có thể lừa gạt được giỏi như hắn!]

Cuối cùng mình cũng nhận được kỹ năng rồi! Quấu! Tuy không phải kỹ năng chiến đấu nhưng đây là lần đầu tiên nhận được kỹ năng, rất đáng ăn mừng.

Lúc này, binh trưởng và những đồng đội chỉ cao 1m5 của anh ta cũng trở lại, vẻ mặt binh trưởng hơi chán nản: "Gara Gara!"

[Hệ thống phiên dịch: Tôi đã cố gắng hết sức, nhưng vua Black Goblin Melon Onomat đã có uy thế từ lâu, nhiều người hoàn toàn không dám phản kháng lại ông ta.]

[Hệ thống nhắc nhở: Cập nhật nhiệm vụ phó bản: Vì người chơi Tiêu Phàm đã rất cố gắng, hiện tại thay đổi nhiệm vụ, người chơi không cần tiêu diệt vua Black Goblin Melon Onomat nữa, mà hoàn thành việc giải phóng Black Goblin.]

Thay đổi nhiệm vụ sao? Vì người chơi? Trò chơi này muốn gì đây!

"Không dám sao? Không sao, tôi có cách."

Binh trưởng nhìn vị tiên tri Brahma đột nhiên cười âm hiểm thì cảm thấy lưng hơi lạnh.

"Hai bà cô kia, tới lúc thể hiện rồi!"

Có [Lương tri dụ địch] của Xà Cơ và [Vô Lương Cổ Hoặc] của mình, song kiếm hợp bích, chẳng lẽ còn sợ đám Goblin này không làm được cách mạng sao?

Vì vậy, các thành viên của Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên dùng cách làm của bọn xã hội đen tiến hành hoạt động càn quét phó bản dưới giếng cạn ở Tân Thủ thôn…

"Ác Ma này thật đáng sợ, mình sẽ chết sao, nhưng mình vẫn còn là xử nam mà, mình không muốn chết đâu!" Black Goblin.

Một bóng người nhanh như chớp đúng lúc tới bên cạnh Black Goblin…

[Sử dụng Lương tri dụ địch. Dùng Lương tri dụ địch thành công, Black Goblin vào đội của bạn.]

“Hãy gia nhập Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên của chúng tôi luôn đi, nếu sau này anh có thể được tự do, anh sẽ có thể lên mặt đất, có thể ăn nhiều món ngon như mực chua ngọt, sườn kho, cá hấp… Nếu không thích những món mặn, anh có thể ăn dưa chua cũng rất ngon! Sao phải cứ ở đây ăn hoa quả chứ?”

Black Goblin vứt quả héo trong tay…

[Sử dụng Vô Lương Cổ Hoặc. Dùng Vô Lương Cổ Hoặc thành công, Black Goblin được thêm vào đội của bạn.]

…

Cứ như vậy, dưới giếng cạn loạn hết cả lên…

“Chúng tôi những người tiên phong của cách mạng giải phóng Black Goblin, hôm nay, chúng tôi tuyên thệ ở đây: Chúng tôi yêu vương quốc Black Goblin của chúng ta, yêu những tộc nhân của chúng ta. Bây giờ chúng ta phải tập luyện cho tốt, chiến đấu thật dũng cảm, tất cả đều vì cống hiến cho sự nghiệp giải phóng!” Tiên tri của Hiệp hội tự nhiên hô hào kêu gọi!

Dưới sự dẫn dắt của các vị đội trưởng, những Black Goblin cấp 1, cấp 2, cấp 3, cấp 4 lập tức reo lên hưởng ứng: “Gara Gara!”

Cặp đôi SM nhìn những nghi lễ lạ lùng trước mặt thì há hốc mồm…

Tiên tri Brahma ra hiệu cho mọi người dừng lại: “Vì sự nghiệp thắng lợi của cách mạng, giờ chúng ta sẽ mời thánh nữ của Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên, Sắt!”

“A liệt?” Xà Cơ nghe vậy thì bối rối, nghi ngờ chỉ tay vào người mình.

Từ khi bị bọn ác ma cấp cao đuổi khỏi thành phố dưới đất hệt như chó, Melon Onomat dẫn theo tộc nhân của mình lén lút thành lập nơi tránh nạn ở giếng cạn, tuy không bằng những tháng ngày an nhàn tự tại trước kia, ăn rồi

ngủ, ngủ rồi ăn chẳng mấy phiền não nhưng hiện tại cũng có thể coi là dễ chịu lắm rồi. Mà lạ thay hôm nay không có tiếng ồn ào thường ngày của đám thuộc hạ, vị vua Melon Onomat có thể an ổn ngủ một giấc rồi.

“Quác!”

“A!”

“Ga!”

“!”

….

Tiếng la ầm ĩ kia phá hỏng mất giấc mộng đẹp của Melon Onomat.

“Gagi Gagi!”

[Hệ thống phiên dịch: Là kẻ nào náo loạn nơi đây!]

Sau khi hắn ta hét lên, không hề có một con Black Goblin nào đáp lại, chỉ nhìn thấy bọn chúng vây quanh một ác ma không rõ từ đâu chui ra, “Một! Hai! Một! Hai!” vừa hô hào theo nhịp vừa cầm gậy xương đánh tiểu ác ma. Tiểu ác ma không biết từ đâu chui ra cũng không hề phản kích, cũng mặc kệ để bọn lâu la điên cuồng tấn công. Hình ảnh này thật sự quá tà môn! Cực kì giống một nghi thức tà giáo nào đó!

“Gagi gagi!”

[Hệ thống phiên dịch: Đứa nào trả lời bổn vương coi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!]

“Gara Gara!” Binh Trưởng lập tức hồi đáp.

[Hệ thống phiên dịch: Báo cáo Đại Vương! Phiên trực hôm nay phát hiện có ác ma bên ngoài xâm nhập! Chúng thuộc hạ đánh mãi không xong, chỉ có thể bao vây không để kẻ này trốn thoát, đem ả đến chỗ Đại Vương, để Đại Vương anh dũng oai vệ đánh cho ả một đòn chí mạng!]

“Gagi gagi!”

[Hệ thống phiên dịch: Hừ! Được! Chúng bây tránh ra, để bổn vương giải quyết thứ cặn bả làm càn này!]

“Gara gara!”

[Hệ thống phiên dịch: Báo cáo Đại Vương! Tên ác ma này cực kì gian xảo, chúng thuộc hạ phải dồn toàn bộ sức lực mới có thể ép ả vào đường cùng, một khi tản ra ngộ nhỡ ả chạy mất thì sẽ phí công vô ích ạ! Đại Vương cứ thế tấn công thì hơn.]

“Gagi gagi!”

[Hệ thống phiên dịch: Được!]

Chỉ thấy một con Black Goblin khổng lồ cao hai mét, dường như có vẻ cường tráng hơn lũ Black Goblin khác gấp mấy lần, quơ chùy nện vào Xà Cơ…

[Giá trị sinh mệnh của Xà Cơ 100%]

[Giá trị sinh mệnh của Xà Cơ 40%]

[Giá trị sinh mệnh của Xà Cơ 100%]

Melon Onomat nghi hoặc, một gậy này đáng lẽ phải đánh nát bươm tiểu ác ma này rồi chứ, mà thôi, tiếp tục! Thêm một chày nữa!

[Giá trị sinh mệnh của Xà Cơ 100%]

[Giá trị sinh mệnh của Xà Cơ 40%]

[Giá trị sinh mệnh của Xà Cơ 100%]

….

“Hê hê, quả nhiên không ngoài dự đoán, Hổ Nữu chúng ta lên!” Tiêu Phàm đang trốn ở một góc nào đó liền tự tin xông ra.

“Nếu nó dùng một chày đánh chết Xà Cơ thì sao?” Hổ Nữu nhìn bộ dạng tự mãn của Tiêu Phàm, lên tiếng hỏi.

“Nếu như nó có thể dùng một chày đánh chết Xà Cơ như vậy quá khủng bố rồi, chúng ta còn đánh đấm gì nữa. Đến lúc đó thật đương nhiên là chúng ta phải lập tức rút lui thôi! Có điều mọi thứ đúng như anh đây dự đoán rồi, cứ hành động theo kế hoạch đi!”

Chương 12: Black Goblin, Vua Của Các Ngươi Băng Hà Rồi!

Trở lại với đại hội phát động tấn công trước trận quyết chiến…

“Xà Cơ, nhờ cả vào cô.” Nhà Tiên tri lại một lần nữa xoay người về phía đám tiểu yêu nói: “Vì để giải phóng các ngươi khỏi ma vương thống trị gian ác Melon Onomat, để đối đầu với sức mạnh vô hạn của ma vương, chúng ta cần phải kết hợp trí lực lẫn sức lực!” Chẳng cần xét đến đúng sai cứ đổ hết tội danh gian ác lên đầu Melon Onomat đã.

“Đầu tiên chúng ta phải thực hiện nghi thức thiêng liêng cấm kị của Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên, để nghi thức này thay các ngươi hứng chịu thịnh nộ của ma vương, và cũng chính nghi thức này cầm phải có sự giúp đỡ của dũng sĩ các ngươi!”

Bầy Black Goblin nhát gan sợ chết cứ thế bị chấn động, bắt đầu trở nên im lặng.

“Ta không hề nói cần các ngươi xông pha chiến đấu, Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên chúng ta cho rằng bất cứ sự hy sinh vô nghĩa nào cũng là hành động ngu xuẩn vô năng, hơn nữa người thật sự dùng thân mình chịu đựng sát thương thu hút sự chú ý của ma vương là Thánh nữ Athur của Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên chúng ta.” Brahma thành kính nói.

Lúc này, bầy Black Goblin bên dưới đều cảm thấy xấu hổ, nghĩ đến người vì chúng phải chịu đòn lại là điện hạ Athur hiền lành, nhỏ nhắn, yếu ớt, trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Vì nghi thức này, để chiến thắng, các ngươi chỉ cần vây quanh không ngừng tấn công cô ấy là được rồi, còn đòn tấn công của ma vương cứ để

điện hạ Athur chống đỡ đi.” Tiên tri Brahma nghiêm túc nói.

“Gagi gagi!” Bầy Black Goblin vừa nghe thấy chúng phải tấn công Điện hạ Athur đáng thương thì hỗn loạn không ngừng.

[Hệ thống phiên dịch: Vậy sao được!]

“Có gì mà không được! Tất cả vì cách mạng thắng lợi!” Chỉ thấy Tiên tri Brahma tỏ vẻ đau khổ.

Đúng vậy, phải trơ mắt nhìn Điện hạ Athur chịu thương tổn, lại bất lực không thể làm gì còn ai có thể đau khổ hơn Tiên tri Brahma đây.

Binh trưởng nghĩ đến Thánh nữ phải chịu đau chịu khổ, liền nắm chặt lấy “Quả chuối”. Vẻ mặt nó đầy đau xót, rất có dấu hiệu chuẩn bị rơi vào chứng trầm uất…

“Binh Trưởng, ta có nhiệm vụ muốn giao cho ngươi.” Đúng lúc này, giọng nói của Brahma truyền đến bên tai…

[Kỹ năng thiên phú: Cái giá của sự đau khổ]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Lúc nhận công kích sẽ hồi phục một lượng giá trị sinh mệnh nhất định, lượng hồi phục cùng tần suất công kích và thời gian duy trì có tỉ lệ thuận với nhau.]

Lượng hồi phục cùng tần suất công kích và thời gian duy trì có tỉ lệ thuận với nhau, đúng là kĩ năng thiên phú biến thái. Không hổ là”con gái cưng” của hệ thống, chịu công kích với tần suất cao trong thời gian dài thật sự có thể khiến Xà Cơ cấp 3 phục hồi máu cân được cả công kích của BOSS cấp 10, nếu có thể liên tục duy trì như vậy là tốt rồi, tiếc là… “tuần suất công kích cao duy trì không ngừng” điều kiện này quá ngặt nghèo, dưới tình huống bình thường khó mà làm được!

Nhưng mà hiện tại, hê hê, chỉ vậy là đủ rồi!

Nhân lúc này, tiến công nào!

Tiêu Phàm đã mò tới sau lưng BOSS, gậy xương đã đói khát đến độ không nhịn nổi nữa rồi!

“Đả Cẩu Bổng Pháp!”

[Giá trị sinh mệnh của vua Black Goblin còn 98%]

Đánh một nhát mới rớt 2%, vậy phải đánh 50 nhát mới có thể đập chết cái thứ này!

Tiêu Phàm vẫn còn đang chán ghét vì công kích thấp, hệ thống này thật không biết nể mặt hắn mà. Một đứa nhãi nhép cấp 3 cầm phế phẩm đánh BOSS cấp 10, một giây một nhát, 50 nhát, đánh xong trong vòng một phút cũng đã quá lắm rồi. Huống hồ BOSS này thuộc loại BOSS thiên về tấn công, tuy tốc độ nện chày gỗ chậm chạp, nhưng với tình huống thông thường, trúng 2 gậy thôi thì đến tank cũng phải nằm luôn! Còn nếu là BOSS thiên về phòng ngự, về cơ bản ngay thì dao của Tiêu Phàm cũng không đủ làm rớt 1%…

Melon Onomat phát hiện sau lưng có kẻ quấy nhiễu, đang định trở tay đánh một gậy.

“Gara gara!” Binh trưởng huýt lên một tiếng thật dài.

[Hệ thống phiên dịch: Đại Vương, tên nhãi nhép phía sau ngài cứ giao cho tôi đi! Đại Vương cứ tập trung binh lực giải quyết tên ác ma khá mạnh đó đi, sau đó hắn cùng nhau giải quyết những tên nhãi nhép này.]

Ừ, cũng có lý, đúng lúc hắn còn đang xử lý kẻ đánh hoài không chết trước mắt! Bởi vì bao nhiêu người như vậy mà đánh mãi không chết, hắn cảm thấy kẻ trước mắt còn mạnh hơn tên đằng sau rất nhiều.

[Giá trị sinh mệnh Vua Black Goblin Melon Onomat 96%]

Hả? Sao lại bị đánh nữa rồi, Melon Onomat quay người lại, nhưng chỉ thấy Tiêu Phàm và Binh trưởng quả thật đang đánh nhau, quyền qua cước lại, chiến đấu cực kì dữ dội.

Ngay lúc đó, Gậy Xương Tím của Xà Cơ vươn ra đánh lén Melon Onomat một nhát! (Trừ Hổ Nữu vẫn còn cầm vật phẩm hệ thống tặng, Tiêu Phàm và Xà Cơ đều nhặt được Gậy Xương Tím loại thường trong phó bản.)

[Giá trị sinh mệnh của vua Black Goblin Melon Onomat còn 94%]

Đánh! Nhân lúc hắn vừa quay đầu, tiểu ác ma đang bị lũ lâu la "vây đánh" trước mắt lại có thể phản kích! Tức chết ta rồi!

Cứ như vậy Melon Onomat chỉ số IQ bằng không dưới sự hợp tác của Xà Cơ và Tiêu Phàm, cùng sự phối hợp của đông đảo diễn viên quần chúng, giá trị sinh mệnh đã tụt xuống 50%.

[Chú ý: Phát động kỹ năng phẫn nộ của BOSS.]

[Hiệu quả: Tụ lực trong 2 giây, đập mạnh vũ khí trong tay xuống mặt đất tạo thành sát thương lớn 200% đối với kẻ địch xung quanh!]

"Hổ Nữu, đến lượt cô ra tay rồi!" Tiêu Phàm nhìn thấy BOSS bắt đầu triển khai kỹ năng tụ lực, sốt ruột la lên.

"Biết rồi, anh lo cái gì, nói thế nào thì tôi cũng là người chơi chuyên nghiệp mà! Ăn một roi của bà đi!"

"Bốp!"

Melon Onomat chịu một trận đau, động tác bắt đầu cứng lại, kỹ năng tụ lực bị cưỡng chế xóa bỏ, đang muốn bỏ qua Xà Cơ xoay người đuổi theo Hổ Nữu.

"Gara gara!"

[Hệ thống phiên dịch: Đại Vương, ngài sao rồi? Tại sao vẫn chưa giải quyết xong tên ác ma nhãi nhép kia? Chẳng lẽ tên ác ma đó mạnh quá nên Đại Vương không có cách nào đánh được ả ta sao?]

"Gagi gagi!" Melon Onomat xoay người tiếp tục đánh Xà Cơ.

[Hệ thống phiên dịch: Nói vớ vẩn! Nhìn bổn vương xử lý ả đây!]

Làm tốt lắm! Tiêu Phàm len lén giơ ngón cái lên với Binh trưởng. Lúc trước Tiêu Phàm xem qua những tin tức của BOSS mà Binh trưởng đưa đến, cảm thấy gã này là một tên thiểu năng, nên mới tạo ra một loạt kế hoạch tác chiến, hiện tại tất cả đều tiến hành dựa theo kế hoạch…

Cứ như vậy, lúc tên đại ngốc đang triển khai kỹ năng luôn bị một cô gái đanh đá từ đâu thình lình xông đến quất một roi thật đau cắt ngang, sau lưng lại luôn bị ảnh đế nham hiểm đánh cho một gậy, thường xuyên bị con gián đánh hoài không chết mang tín ngưỡng Athena đập cho một nhát.

Vào lúc [Giá trị sinh mệnh của vua Black Goblin Melon Onomat còn 20%]…

"Các dũng sĩ! Cùng nhau chào đón ánh ban mai của chiến thắng đi nào!" Tiêu Phàm cầm Gậy Xương Tím chỉ thẳng lên trời.

Tên đại ngốc còn chưa kịp phản ứng, đám diễn viên quần chúng đã nhảy lên tạo phản, hắn liền bị chìm ngập trong vòng vây của ác ma và đám lâu la.

[Giá trị sinh mệnh của vua Black Goblin Melon Onomat 0%]

[Hệ thống nhắc nhở: Đội ngũ của ngài đã đánh bại phó bản vua Melon Onomat của Black Goblin, đạt được 1000 điểm kinh nghiệm.]

[Hệ thống nhắc nhở: Phó bản ẩn duy nhất của hệt hống: vượt qua giếng cạn của Black Goblin; nhiệm vụ phó bản tiêu diệt vua Black Goblin - Melon Onomat, hoàn thành cuộc vận động giải phóng Black Goblin, đạt được 1000 điểm kinh nghiệm, 1000 đồng tiền.]

Chùm ánh sáng thăng cấp sáng lên, Tiêu Phàm kêu lên: "Goblin, hoàng đế của các ngươi băng hà rồi!"

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã lên cấp 4]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã lên cấp 5]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã lên cấp 6]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã lên cấp 7]

Liên tiếp lên 4 cấp, coi như không làm thất vọng hoạt động trí tuệ của người chơi cấp cao, điểm kinh nghiệm thu được từ việc khiêu chiến vượt phó bản cấp 10 khiến cho thành viên trong đội Tiêu Phàm nhanh chóng vượt lên đội chơi hạng nhất.

Nhìn lại thời gian, sau khi bận rộn xong, đội của Tiêu Phàm nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm: "Ăn tối xong chúng ta lại tiếp tục đi."

"Người chơi cấp cao cũng cần phải ăn cơm sao?" Hổ Nữu bắt đầu hỏi ngược lại.

"Người chơi cấp cao cũng là người mà!"

"Tôi cứ nghĩ ngươi chơi cấp cao chỉ cần trong nhà có trữ sẵn mì tôm với lạp xưởng là có thể sống rồi, có năm ngón tay cũng có thể sinh sản vô tính luôn!"

"Cút sang một bên!"

"Hai người tình cảm tốt thật nha."

"Có quỷ mới có tình cảm tốt với cô (anh) ta." Hệt như một kiểu ăn ý ngầm…

Chương 13: Mệnh Phàm Không Thương Hoa Tiếc Ngọc (1)

Đi ra từ trong máy chơi game, Tiêu Phàm vặn gân cốt để cơ thể thả lỏng, sau đó thu dọn tàn cuộc của buổi say rượu hôm qua. Hắn nhìn qua cửa sổ, quan sát cảnh tượng tấp nậpp giờ tan tầm trong thành phố, dưới ánh chiều tà qua khung cửa sổ, sau đó hít một hơi…

Hắn lắc lắc đầu, giống như muốn thanh lọc đi những suy nghĩ vẫn còn đang đọng lại trong não bộ.

Vào phòng bếp, hắn dùng những nguyên liệu hôm qua để lại nấu một bữa tối đơn giản để tạm lót đầy cái bao tử.

Sau khi ăn xong bữa cơm canh đạm bạc, hắn vừa định dọn bát đũa thì tiếng chuông điện thoại vang lên…

“Alo, Tiểu Bàn à, tìm tao có chuyện gì?”

Tiểu Bàn mang họ Phan tên Phú Quý, tên đầy đủ là Phan Phú Quý. Người cũng như tên, vì có bố là nhà giàu mới nổi nên cậu ta là phú nhị đại, từ nhỏ đã cơm no áo ấm thì có thể không mập được sao? Nguyên nhân vì sao cậu ta có thể “quen biết lẫn nhau” với Phàm ca thì rất đơn giản, vừa bình thường vừa dễ hiểu, cả hai là hàng xóm.

“Phàm ca, mày cũng chơi Tân Sinh à, vẫn lấy tên Mệnh Phàm sao, người chơi ác ma?”

“Ừm, cảm động dễ sợ, nhiều người như vậy nhưng mày vẫn là người quan tâm tao nhất, ngày hôm nay mới mở mà mày đã tìm hiểu nhiều như vậy rồi, có tìm hiểu được chuyện gì liên quan đến tao không?” Sau khi Tiêu Phàm nghe được giọng nói của tên bạn thân thì rất vui, nửa đùa nửa thật bảo.

“Phàm Ca, mày bây giờ là người nổi tiếng ở trên bảng xếp hạng của forum rồi đó, lên forum Tân Sinh xem thử đi, hot dữ lắm rồi, ngay cả nữ thần của trò chơi Ngọc Sinh Yên cũng đến góp vui luôn rồi nè!”

“Đừng đùa, tao có quen gì với cái bình hoa của trò chơi kia đâu.”

“Có đùa đâu, mày lên mạng xem thử đi! Mặc dù nhìn sơ qua thì rất giống có chuyện nhưng tao biết Phàm Ca mày làm người thế nào mà, Phàm ca tao ủng hộ mày!”

“Ờ được rồi, đợi lát nữa rồi xem.” Toàn nói thứ gì đâu, chẳng hiểu gì cả, Tiêu Phàm cúp điện thoại.

…

Hắn đăng nhập vào website games, sau đó mở forum ra.

Bài post được ghim có tiêu đề là: Mệnh Phàm không thương hoa tiếc ngọc.

Nội dung trong bài post là share một video ngắn…

Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là tại một cái giếng cạn nước hoang vắng, một người chơi có vẻ ngoài đẹp trai nhưng trên mặt lại treo một nụ cười thô

bỉ, trên đầu có hai chữ Mệnh Phàm đỏ choét, mới chỉ open beta mà đã nhuộm đỏ tươi ID như thế, không đoán cũng biết người này nhất định là vô cùng hung ác.

Tiếp theo đó là thấy người chơi đó sáp lại gần một người chơi nữ có vẻ ngoài tươi mát ngọt ngào, với một vẻ mặt dâm đãng, cuối cùng dưới ánh mắt tràn đầy kinh hoảng của cô gái, người chơi có tên Mệnh Phàm này lại làm ra một cảnh tượng khiến cho người ta phẫn nộ, hắn ta không chút do dự hay lưu tình gì mà thẳng tay đẩy người chơi nữ vào trong cái giếng cạn kia…

Video đến đây là kết thúc, người post bài — Phong Ma Tiểu Xích Lang, người post bài cũng không có bất cứ chú thích nào dưới bài viết này, nội dung còn lại đều phải dựa vào động não.

Nhưng khu bình luận lại rất náo nhiệt!

Người qua đường A: A a a! Cầm thú!

Người qua đường B: Thứ đàn ông cặn bã!

Người qua đường C: Sao có thể đối xử với con gái người ta như thế được vậy trời!

Đương nhiên cũng có số ít lên tiếng ủng hộ…

A: Thần tượng của chúng ta!

B: Tiên phong của Thế Giới mới!

Thậm chí còn có cả một vở kịch tình yêu cay đắng lay động lòng người, quỷ khóc thần sầu, một ngàn chữ, được tả lại bằng thái độ cực kỳ thấu hiểu lòng người, sinh động như thật. .

Mà chính xác gây ra tất cả chuyện này đều đến từ một ID…

Ngọc Sinh Yên: Mệnh Phàm, thứ đàn ông khi dễ con gái nhà anh, rửa cổ sạch sẽ chờ đó cho tôi, sau cấp 30 là liên thông các địa vực rồi, trận doanh Tinh Linh chờ anh!

Ngọc Sinh Yên là một người chơi nữ nổi tiếng. Cô có nhan sắc của ngôi sao hàng đầu, lại bởi vì đam mê nên đầu nhập vào sự nghiệp chơi game, trình độ kỹ thuật trò chơi hàng đầu, thuộc công hội toàn nữ là công hội Hoa Nguyệt, được đông đảo người chơi game hầu hạ vì cái danh nữ thần của trò chơi.

Ở cái thời đại có nhan sắc là có tất cả này, người đẹp không hề thiếu tiếng nói.

Kết quả là, một tiếng hù dọa tạo ra ngàn tầng sóng, bình luận mắng chửi lên liên tục không ngừng, bài post đã trở thành một mảnh bừa bộn, gà chó không yên.

“Phong Ma Tiểu Xích Lang, fuck! Bố mày ghét nhất là lũ chó săn! Còn cái con mụ này nữa, thật sự méo có chuyện gì làm à! Không hiểu rõ tình hình đã đi kiếm cảm giác tồn tại rồi, chúng mày dẹo qua dẹo lại cái gì, cái con nhãi bình hoa thối này đúng là người chủ nghĩa nữ quyền! Rồi rồi rồi, cấp 30 gặp lại ha, cô em cứ tắm rửa sạch sẽ chờ đó anh đây sẽ đến dạy dỗ cô em mà!” Tâm trạng vui vẻ sau khi đánh xong phó bản của Tiêu Phàm thoáng cái đã bị quấy thành sinh tố.

“Thôi! Vào trò chơi đã! Tranh thủ lên cấp 30 sớm chút! Rồi đi xử lý con nhãi này!”

…

Xà Cơ: Chuyện không phải như thế đâu… Mấy cái người này! (Trong một góc khác của forum có một tin như thế…)

…

“Ha ha, trò chơi này đúng là thú vị thiệt!” Một cô gái đáng yêu mặc áo ngủ màu hồng đang ngồi trước màn hình cười to nói.

“Sao vậy? Con gái bảo bối của ba, có chuyện gì vui vẻ à?”

“Ba ra ngoài đi! Ba à, sao ba lại tùy tiện vào phòng con!”

“Ô chao! Thời kỳ phản nghịch của con gái à, còn nhớ trước kia rất dính ba cơ mà…”

“Đi ra đi mà!” Nói đến đây cô gái trông rất thục nữ lại vô cùng bạo lực mà đẩy ông chú già ra cửa, sau đó đóng sầm cánh cửa phòng ngủ lại: “Hừ!”

Trở lại gõ “Lách cách!” lên bàn phím mấy chữ…

Hổ Nữu: Đáng đời! Ai bảo anh dám xem thường chị đây chứ!

…

“Ồ? Làm sao thế? Phàm muội muội đáng yêu của chị?” Hổ Nữu trừ Sadism ra thì dường như cũng rất thích chọc ghẹo Tiêu Phàm.

“Có phải bà dì lại tới hay không, ôi chao, hiểu luôn!” Gương mặt Hổ Nữu mang theo vẻ đồng cảm đê tiện.

“Đừng phiền tôi, mục tiêu hiện tại của chúng ta là gấp rút thăng cấp!” Trong lòng Tiêu Phàm thì đang gào thét, sao con gái đều như thế nhỉ!

“Hai người trong hiện thực quen biết nhau không? Cảm giác quan hệ tốt thật đó nha.” Xà Cơ vô cùng hâm mộ nói.

“Nói lại lần nữa là quan hệ tụi này rất không tốt nhé!” Trăm miệng một lời.

Ăn ý đến thế cơ à, Xà Cơ phồng cái miệng nhỏ nhắn lên, vẻ mặt không tin, có gian tình.

“Được rồi được rồi, bây giờ chúng ta xem chiến lợi phẩm phó bản thôi.”

Nghe thấy chiến lợi phẩm, lũ người đang ầm ầm ĩ ĩ cuối cùng cũng dừng lại.

Trò chơi “Tân Sinh” này giống như để xuất sắc hơn nên tất cả đều là 3D, khiến cho trò chơi càng gần với thực tế hơn. Không chỉ đơn giản là bỏ đi các loại số liệu dài dòng bình thường như sức mạnh, nhanh nhẹn, trí lực, mà sau khi thăng cấp nhân vật càng được tăng cường, hiệu quả sử dụng skill cũng tăng cường, không còn là thứ được trưng bày ở bảng số liệu nữa. Hơn

nữa nó còn biến thành một thứ chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, thậm chí ngay cả loại hệ thống đánh quái rơi trang bị mọi khi cũng bị thay đổi, những đường tắt để thu được tài nguyên cũng phải tự mình thăm dò.

Nói cách khác, sau khi đánh xong phó bản, chiến lực phẩm sẽ bị khu vực xung quanh thu hết.

Cái chày gỗ của Boss không thể cầm được bởi vì có điều kiện trang bị : Vua Black Goblin. Bọn Tiêu Phàm tìm kiếm khắp nơi trong phó bản Boss, tìm tới tìm lui cũng chỉ tìm được cái bảo rương, về phần binh trưởng, nhiệm vụ hoàn thành sẽ bị hệ thống đổi mới nên không thấy đâu nữa, lấy tên đẹp, tự do rồi.

【 Tên: Thông tin bí mật của Bốp Bốp Tức 】

【 Loại hình: Vật phẩm Tiêu hao 】

【 Đặc hiệu: Tiêu hao hết có thể có được thông tin bí mật về Thành phố dưới đất của thôn Tân Thủ 】

【 ghi chú: Thành phố dưới đất của ta! Hoàng Đế Melon Haw của các ngươi sẽ trở lại, chờ đó cho ta! Ác ma đáng chết! 】

“Có nó, chúng ta sẽ có thể tiếp tục hoàn thành Ác Ma Sừng Dê Arista 【 Nhiệm vụ ẩn giấu: Quà của Mỹ Dương Dương 】, không tệ không tệ, tôi thật là biết nhìn xa trông rộng mà, xoát phó bản còn thu được thông tin nhiệm vụ ẩn giấu, đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn!”

Chương 14: Mệnh Phàm Không Thương Hoa Tiếc Ngọc (2)

“Tôi phát hiện anh rất thích mèo khen mèo dài đuôi đó nha! Rõ ràng chỉ là chó ngáp phải ruồi lại còn muốn ôm công lao vào người!” Hổ Nữu khinh bỉ nói.

“Em rất tán đồng quan điểm này của chị, cũng rất là khinh bỉ anh.” Xà Cơ phụ họa.

“Ặc! “

“Anh! Anh học đâu ra cái Ặc này đấy!” Hổ Nữu nói xong còn muốn táy máy tay chân.

“Nào, xem tiếp nào!” Tiêu Phàm lập tức lái sang chuyện khác.

【 tên: Đá quý của Black Goblin 】

【 loại hình: Vật phẩm trang sức 】

【 phẩm chất: Hiếm 】

【 công năng: Cất giữ 】

【 ghi chú: Một trong những vật mà Vua Black Goblin sưu tầm, có thể bán cho thương nhân đổi lấy tiền. 】

“Á đù! Thứ rác rưởi gì đây, để nhân phẩm của tao lãng phí ở cái phẩm chất hiếm này, đưa tận tay tao sẽ chết à!”

“Ừm.”

Xà Cơ và Hổ Nữu hiếm khi tán thành mấy thứ vô dụng này.

【 tên: Rượu ngon của Black Goblin 】

【 loại hình: Vật phẩm Tiêu hao *10 】

【 phẩm chất: Bình thường 】

【 công năng: Uống 】

【 ghi chú: Một trong những vật mà Vua Black Goblin sưu tầm, không biết dùng thứ gì để pha rượu, đồ uống yêu thích nhất của Vua Black Goblin. 】

“Món vô dụng thứ hai, mặc dù trò chơi chủ trương hưởng thụ cuộc sống, gần gũi cuộc sông thì phó bản chiến đấu cũng không cần phải rớt ra đồ vật từ cuộc sống của người chơi chứ!” Nhìn thấy cái vạc rượu vỡ này, Tiêu Phàm cảm thấy vận may của mình thật sự là vô cùng kém rồi.

“Ồ?!” Đột nhiên nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, kỹ năng thiên phú của anh!”

“Anh có cần phải đói khát như vậy không hả, không say rượu được đâu!” Hổ Nữu thấy cái tên Tiêu Phàm này không biết làm sao lại uống rượu rồi.

“Phụt! Không hổ là rượu do Black Goblin cất, vừa cực nhọc vừa cay lại vừa khó uống!” Tiêu Phàm vừa thử một ngụm sắc mặt đã đỏ bừng, tửu lượng của Tiêu Phàm trong thực tế rất kém, không ngờ tới trò chơi cũng như vậy.

【 Hệ thống nhắc nhở: Thiên phú: phát động Tửu Tinh Cuồng Ẩm, phát động uy áp của Vua Goblin, mở khóa giá trị đặc tục. 】

【 Trong khi phát động Tửu Tinh Cuồng Ẩm, Trạng thái: Uy áp của Vua Goblin 】

【 kỹ năng tên: Goblin Chi Vương Uy Áp 】

【 Loại hình kỹ năng: Bị động 】

【 Điều kiện sử dụng: Khi uống được rượu ngon của Black Goblin, phát động Tửu Tinh Cuồng thu hoạch được, hết thời gian kỹ năng tự động biến mất 】

【 Hiệu quả: Tổn thương đối với Black Goblin tăng 10%, tổn thương của Black Goblin đối bạn giảm 10%, liên tục trong 5 phút đồng hồ. 】

【 ghi chú: Uy thế còn lại của Bốp Bốp Tức thiên thu vạn đại! 】

Mở khóa giá trị đặc tục:

【 men say: 80% 】(bây giờ là 80%, khi 100% nhân vật sẽ trong trạng thái say rượu, lúc sử dụng kỹ năng khác có thể lựa chọn tiêu hao men say, kỹ năng có thể bổ sung hiệu quả nhất định, hiệu quả kỹ năng quyết định bởi chủng loại uống rượi cùng.)

Đây quả thực là khắc inh của Black Goblin, vẫn còn 9 lần, phối hợp với kỹ năng thiên phú của ta là 45 phút đồng hồ, xem ra Buff này rất có lợi khi đụng phải Black Goblin, có khi còn xoát được nhiều Exp.

"Tự xem đi!" Tiêu Phàm không giải thích mà trực tiếp trưng cái bảng ra cho Xà Cơ và Hổ Nữu nhìn…

"Tôi bắt đầu thấy kỹ năng thiên phú của anh,… còn tưởng rằng anh là biến thái xem rượu như mạng sống chứ, xem ra tôi sai rồi…" Vẻ mặt Hổ Nữu khinh bỉ thêm cả bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Uống có chút như thế mà đã 80%, cũng nhanh say nhỉ, đúng là đồ bỏ đi."

"Cô nói cái gì cơ!"

"Không, tôi nói khuôn mặt của Phàm muội muội đỏ bừng đáng yêu lắm đó!"

【 Tên trang bị: Mộc Thuẫn 】

【 Loại hình: Vũ khí 】

【 Phẩm chất: Bình thường 】

【 Độ bền: 100% 】

【 Lực công kích: Yếu 】

【 Lực phòng ngự: Cường đại 】

【 Thuộc tính: Không 】

【 Đặc hiệu: Chống đỡ mức độ thương tổn nhất định 】

【 Điều kiện trang bị: Không 】

【 ghi chú: Một trong những đồ chơi của Melon Haw và bạn bè khi còn bé! 】

“Xà Cơ, cô.” Tiêu Phàm không thèm nhìn Hổ Nữu đã đưa về phía Xà Cơ.

Ánh mắt Xà Cơ dời về phía Hổ Nữu.

“Cất đi, chị quen dùng roi rồi.”

【 Tên trang bị: Búa 】

【 Loại hình: Vũ khí 】

【 Phẩm chất: Bình thường 】

【 Độ bền: 100% 】

【 Lực công kích: Trung bình 】

【 Thuộc tính: Không 】

【 Đặc hiệu: Đánh vào trán mục tiêu có thể làm mục tiêu mê muội 1 giây theo xác suất nhất định 】

【 Điều kiện trang bị: Không 】

【 Ghi chú: Một trong những thứ đồ chơi của Melon Haw và bạn bè khi còn bé! 】

“Hổ Nữu cô muốn cái này không, đây là trang bị cuối cùng rồi, tôi cầm vật phẩm tiêu hao là cái vạc rượu kia rồi.”

“Cũng coi là anh có lương tâm, anh cứ cầm đi, búa nặng lắm, không phù hợp với khi chất nữ vương, tôi đã bảo tôi chỉ dùng roi. Sau này anh cứ thấy roi tốt thì cứ giữ lại cho tôi là được rồi.” Hổ Nữu thấy biểu hiện của Tiêu Phàm, trong lòng không biết sao lại rất vui vẻ.

Thiên hạ rộng mênh mông có một con chó…

“Anh đó, đào nhanh lên chút coi!” Một nhóm hai người đang ngồi một bên cắn hạt dưa, lắc lư cặp đùi đẹp, nhìn một chàng trai gầy gò yếu ớt đang cầm búa đào hố giống như một con chó hoang, trông thật đáng thương. Dục vọng S của Hổ Nữu âm ỷ muốn bùng phát, thật là muốn quất vào người hắn một roi.

“Cô không tới giúp một tay thì đừng ở đó mà nhiều chuyện!”

Mệt chết hắn rồi, sau khi sử dụng [Mật thư của Oath] xong, hắn nhận được tọa độ và phương thức tiến vào Thành phố dưới đất, nhưng không ai nghĩ tới tuy rằng cổng vào ở ngay Tân thủ thôn nhưng mà lại là ở dưới đất! Hệ thống không cần phải làm y như thật như vậy chứ!

Là đội trưởng của đội ngũ, và là người đàn ông kiêm cu li duy nhất, trách nhiệm đào hầm liền trực tiếp rơi vào tay Tiêu Phàm.

Sau khi Tiêu Phàm trải qua một quá trình đào bới gian khổ, cuối cùng một ma pháp trận cũng xuất hiện.

“Truyền tống!”

[Chúc mừng đội ngũ của ngươi đã phát hiện Thành phố dưới đất Tân thủ thôn, tặng thưởng 500exp]

“Woa!” Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, hai con gà trong đội đã lập tức đứng lên hô to gọi nhỏ, vô cùng kích động.

Vốn dĩ ban đầu Tiêu Phàm tưởng rằng Thành phố dưới đất là một cái hầm mỏ, đường ray cũ nát, cầm một bó đuốc trên tay, dùng một xe chở quặng để đi tìm cừu cái cho cừu đực.

Không nghĩ đến khu vực này lại rộng lớn như vậy, phía trên đỉnh động có lắp đặt đèn chiếu sáng, đủ chiếu sáng cả một khu vực rộng lớn. Xung quanh quảng trường được phân thành nhiều phố lớn ngõ nhỏ, có đầy đủ từ tiệm vũ khí đến tiệm thuốc hay tiệm trang phục, cái Tân thủ thôn mà đến một con chim cũng không có kia thật sự không thể so sánh với nơi này được. Mặc dù hiện nay có rất ít người nhưng mà nếu nơi này được người chơi phát hiện thì rất nhanh sau đó sẽ tiếp đón lượng người chơi rất đông.

Đoán chừng lúc người chơi đến một cấp nhất định thì con cừu đực kia sẽ nói cho họ biết cách vào Thành phố dưới đất, nếu không thì ở một Tân thủ thôn đến cả một cửa hàng cũng không có đó, người chơi làm thế nào có thể đi xuống đây được.

"Được rồi, bây giờ chúng ta đi tìm cừu xinh đẹp."

Lúc nhỏ, Tiêu Phàm trong lòng luôn tưởng tượng cừu là một loài vật xinh đẹp, hiền lành, ngây thơ, đáng yêu, lương thiện, toàn thân lông trắng muốt nhưng hôm nay trong trò chơi này, hình tượng loài cừu đáng yêu lúc nhỏ đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Cừu quỷ Melista, nên hình dung con dê cái này như thế nào đây, nói đơn giản chính là một con sói đội lốt cừu, nhìn ánh mắt lẳng lơ, son môi mê người, lễ phục cao cấp này, thật sự là rất có phong cách.

"Xin chào, phu nhân Melista, tôi được sự ủy thác của ngài Aries, đến đây dâng tặng cho ngài một món lễ vật."

Nghe thấy hai từ lễ vật, con cừu xinh đẹp này lập tức nhìn về phía Tiêu Phàm, tao nhã lạnh nhạt nói: "Ừm, đem đến đây đi."

Tiêu Phàm đưa vật phẩm nhiệm vụ của Aries ra.

[Tên gọi: Lễ vật cừu xinh đẹp]

[Phân loại: Vật phẩm nhiệm vụ]

[Chú thích: Bên trong toàn bộ là tâm ý của Aries giành cho cừu xinh đẹp]

Sau khi cừu xinh đẹp mở ra, trên trán liền nổi đầy gân xanh!

Ông trời của tôi ơi! Lại còn ngài Aries vĩ đại, cô ta cũng sẽ không quan tâm, gửi cái gì mà gửi chứ! Lại còn nói ngập tràn tâm ý nữa chứ!

Chương 15: Truyền Thuyết Khiến Người Ta Khiếp Sợ (1)

Chương 15: Chuyện Khiến Người Ta Khiếp Sợ

Bó cỏ xanh mượt dùng để nuôi súc vật trong tay Melista, cứ như vậy bị Tiêu Phàm nhìn thấy đúng thật là rất xấu hổ, mặc dù cừu ăn cỏ, nhưng mà muốn tán gái thì cũng không thể đem tặng thứ như vậy được, khác gì tặng gái đồ ăn vặt chứ, Aries chắc chắn là một con cừu ngốc!

Nhìn tình hình trước mắt, hình như cừu xinh đẹp chuẩn bị nổi giận rồi!

Làm sao mới tốt bây giờ! Tiêu Phàm đột nhiên nhanh trí nhớ lại ở nhiệm vụ phó bản lần trước, bởi vì người chơi thay đổi hành động mà khiến nhiệm vụ cũng thay đổi theo.

“Phu nhân Melista xinh đẹp, đây chỉ là một trò đùa của ngài Aries mà thôi, một người tài sắc vẹn toàn như người, chỉ có châu báu xinh đẹp nhất mới có thể xứng đôi.” Vừa nói Tiêu Phàm vừa móc ra một viên đá quý lớn [Hạch black goblin]

Đánh cuộc vậy, nói thế nào đi nữa đây cũng là vật phẩm hiếm, tuyệt đối không tầm thường!

[Bắt đầu mê hoặc, mê hoặc thành công, tâm trạng Melista từ tức giận chuyển thành vui sướng]

Chỉ thấy ánh mắt ham hư vinh của con cừu này dán chặt vào viên đá quý, thật là một con cừu thích hư vinh, ác ma quả thật là một loài sinh vật tham lam.

“Hãy cầm bức thư do chính tay ta viết đem về cho Aries, nói cho hắn biết ta rất thích phần lễ vật lần này của hắn.” Đem vật phẩm nhiệm vụ kín đáo đưa cho Tiêu Phàm, cừu xinh đẹp vội vàng trở lại thưởng thức viên đá quý lớn.

“Đội trưởng ca ca, tại sao anh lại tặng viên đá quý cho cô ta, nhiệm vụ không phải chỉ là giao vật phẩm nhiệm vụ cho cô ta là được rồi sao?” Xà

Cơ dùng vẻ mặt ngây thơ hiếu kỳ hỏi.

“Mục đích của nhiệm vụ này chắc là giải quyết vấn đề tình cảm của hai con cừu này, dựa vào tính tình của con cừu cái này, rõ ràng không phải là một phụ nữ đàng hoàng gì mà là một con cừu tham lam, tán thế nào cũng không đổ, mà nhiệm vụ ẩn này nếu dựa theo quá trình thực hiện nhiệm vụ, tiếp theo sẽ phải tốn không ít thời gian để gắn kết tình cảm cho hai con cừu này. Đúng lúc anh nhớ lại lúc nhiệm vụ mới xuất hiện, hệ thống cung cấp độ tự do rất lớn, giống như lúc trước anh có thể làm thay đôi nhiệm vụ, lần này anh làm như vậy là để có thể tránh rất nhiều phiền phức không cần thiết, trực tiếp giúp cừu đực đạt được mục đích, hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, giúp hai bọn chúng ở bên nhau, có thể thành công mà chỉ dùng một cái đạo cụ để hoàn thành nhiệm vụ, cớ sao lại không làm.”

“Wao, nghe có vẻ thật là lợi hại.” Xà Cơ bị lối suy nghĩ làm nhiệm vụ vượt quá mức quy định của Tiêu Phàm làm cho bối rối.

Tiếp theo, đội ngũ của Tiêu Phàm cũng không vội quay lại chỗ của Aries, mà đi đến tiệm rèn và tiệm thuốc mua đầy đủ những vật phẩm luyện cấp cần thiết.

Lúc đi vào tiệm rèn, Tiêu Phàm liền hối hận, vũ khí hay giáp có giá thấp nhất cũng là hơn 10 ngân tệ, Tiêu Phàm ngượng ngùng nhìn tiền đồng trong tay hắn (1 kim tệ = 1000 ngân tệ, 1 ngân tệ = 1000 đồng), Tiêu Phàm bán gậy xương trong túi với giá 10 đồng/ cây, trong thời kỳ khó khăn, thịt muỗi dù có ít thì dù sao cũng vẫn là thịt.

Hai cô gái sau khi hồi phục độ bền trang bị tại tiệm rèn xong đã ra khỏi tiệm. Lúc này Tiêu Phàm nhớ đến viên đá quý hắn đã đem tặng, trong lòng hơi đau đớn, chỉ mong phần thưởng của nhiệm vụ ẩn này không quá tệ. Nhìn số liệu của viên đá quý, nói thế nào cũng là một vật phẩm quý hiếm, không chừng có thể bán được không ít tiền, nếu phần thưởng của nhiệm vụ quá kém thì thật là lỗ lớn.

Cũng giống như tiệm rèn, tiệm thuốc bên cạnh cũng bán với giá cắt cổ, một bình hồi HP cấp thấp cũng có giá 500 đồng một bình, 1 bình có 10 viên.

[Tên gọi: Thuốc hồi HP cấp thấp]

[Phân loại: Vật phẩm tiêu hao]

[Phẩm chất: Phổ thông]

[Chức năng: Trong 10 giây, hồi phục 50% HP, thời gian chờ 5 phút]

[Điều kiện sử dụng: Người chơi từ cấp 1 đến cấp 20]

[Chú thích: Vật phẩm thiết yếu dành cho người mới]

Mỗi người mua hai bình sau đó liền thanh toán đi ra ngoài, Tiêu Phàm nhìn 800 đồng còn lại, cảm thấy vô cùng bất lực đối với sự keo kiệt của thế giới trò chơi này, việc kiếm tiền lúc này trở nên vô cùng bức thiết.

Nhìn lại hai nữ biến thái đang hi hi ha ha cười toe toét, Tiêu Phàm quyết tâm nhất định phải nắm bắt thời gian luyện cấp, sớm ngày đạt đủ điều kiện rời khỏi ác ma trận doanh, trở lại là một người chơi game bình thường.

“Thưa ngài Aries, tôi đã giúp ngài tặng lễ vật cho phu nhân Melista, phu nhân Melista rất vui, nhờ tôi tận tay đưa bức thư tay này cho ngài.”

“Thật vậy sao? Mau mau, mau đưa đến cho ta xem một chút!”

Thật lòng, Tiêu Phàm rất khinh bỉ con cừu đực này, trông bộ dạng háo sắc kia, thiếu chút nữa liền nhào tới, thật tiện. Nghe thấy là thư của cừu cái, cái lỗ mũi hếch lên trời 45 độ trước đây cũng không còn, tôn nghiêm của hắn đâu rồi? Trước đây Tiêu Phàm quả thật không dám nói là hắn không háo sắc, nhưng xem xem hắn bây giờ đi, đối với hai người đẹp sau lưng, Tiêu Phàm vẫn không hề chú ý, tại sao vậy? Bởi vì Tiêu Phàm nghĩ trong khoảng thời gian chơi game ngắn ngủi ở đây, hắn hiểu…

Aries cầm bức thư lên hít sâu một cái, đôi mắt híp thành một đường chỉ, vẻ mặt biểu thị sự say mê, nói: “Thật sự là hương thơm trên người nàng.”

Cẩn thận từng li từng tí mở bức thư ra, yêu thương nhung nhớ đọc…

“Hử? Ta chỉ tặng nàng cỏ tươi được đưa đến từ đại thảo nguyên, đá quý xinh đẹp là chuyện gì?”

Nói nhảm, chỉ với mấy cọng cỏ của hắn ta, có thể tán đổ cô ta mới là lạ, nghe thấy nghi vấn của Aries, quả đúng là hệ thống vẫn còn giữ lại đường lui cho người chơi.

“Tôi vô cùng ngưỡng mộ tình yêu đến chết không thay đổi của ngài Aries giành cho phu nhân Melista, sau khi nhận được lễ vật của ngài, bởi vì phu nhân Melista được tiếp thu trình độ giáo dục cao, có năng lực thưởng thức tao nhã, đối với bó cỏ tươi non đến từ thảo nguyên thể hiện sự vui mừng quá lớn, để thúc đẩy một mối tình đẹp, tôi đã nhanh trí quyết định đem viên đá quý được tổ tiên truyền lại tặng cho phu nhân Melista, nhân dịp phu nhân đang vui vẻ, vì ngài mở ra một con đường tốt đẹp.”

“Ha ha, hóa ra tổ tiên của anh là black goblin à.” Hổ Nữu nói nhỏ.

“Đàn ông làm việc, phụ nữ đừng nhúng tay vào!” Tiêu Phàm đối với hành vi của đồng đội heo đã có khả năng miễn dịch nhất định.

“Tiểu ác ma, ngươi thật sự rất giỏi, ta nên báo đáp ngươi như thế nào đây!” Aries nghe xong, cảm thấy tiểu ác ma trước mặt rất thân thiết, đưa móng cừu vô cùng có nghĩa khí đặt lên bả vai Tiêu Phàm rồi nói.

Tiêu Phàm thông minh như vậy, lần đầu bị cho ăn một cái móng cừu lớn như vậy, hắn cao một mét tám cũng là lần đầu bị gác chân trên vai.

“Thưa ngài, tôi còn vì ngài tạo ra kế hoạch để ngài sau này có thể qua lại với phu nhân Melista, xin để tôi chậm rãi kể lại…”

Sau đó, Hổ Nữu và Xà Cơ liền nhìn thấy Tiêu Phàm và một con cừu đực mặc tây trang quay lưng lại với họ hăng hái bừng bừng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng truyền đến một trận tiếng cười “Hắc hắc…”thô bỉ.

“Các anh nói chuyện gì mà nói lâu như vậy?”

“Tôi nhìn không được cái cách hắn đem cỏ tặng cho con cừu cái kia nên lòng từ bi trỗi dậy đem kinh nghiệm xem qua vô số phim ảnh của tôi truyền thụ cho hắn, dạy hắn nên tán gái như thế nào, đem bạch phú mỹ hốt gọn vào tay!”

“Chỉ dựa vào một tiểu xử nam như anh mà cũng đòi dạy người khác, ha ha.” Hổ Nữu cười khẩy.

“Cô!”

“Xin lỗi Phàm muội muội, lẽ ra chị đây không nên nói ra những…chuyện đau lòng như vậy…”

“Đàn ông tốt không chấp với phụ nữ!”

“Thật sự rất cám ơn ngươi, tiểu ác ma, ta sẽ không quên ân tình lớn lao của ngươi, ta nghĩ một ác ma xuất sắc như người sau này này sẽ khiến ác ma trận doanh của chúng ta ngày càng vinh hiển, ta xem trọng ngươi!”

“Cảm ơn lời chúc của ngài.” Ngaoif miệng thì nói như vậy nhưng Tiêu Phàm lại thầm nói trong lòng, haizz, tùy tùy tiện tiện tặng mấy món thần khí gì đó là được rồi.

“Tiếc là trong túi ta không có gì quý giá…” Aries nói nhỏ.

Trên trán Tiêu Phàm bắt đầu nổi đầy gân xanh, may mà cừu đực bắt đầu nói tiếp: “Nhưng ta vừa nhìn thấy ngươi đã cảm thấy vô cùng thân thiết, giống như trước đây khi nhìn thấy ngài Kingston vĩ đại của chúng ta, đó chính là lí do ta quyết định truyền thụ bí kỹ cho một người trong số các ngươi…”

Chương 16: Truyền Thuyết Khiến Người Ta Khiếp Sợ (2)

Ngài Kingston vĩ đại?! Cừu vui vẻ, cừu xinh đẹp, cừu lười biếng, cừu mập mạp, cừu chậm chạp, cừu mềm mại, sói hồng, sói xám, đừng nhìn tôi là một con cừu…Trong đầu Tiêu Phàm hiện ra một gia điệu kỳ quái, dần dần cũng quen với cách đặt tên và bố trí bối cảnh bớt xén ăn theo của hệ thống.

“Tiểu ác ma mới sinh, để ta dạy cho các ngươi một số kỹ năng tuyệt chiêu của ác ma chúng ta, lực lượng ác ma chúng ta từ trước đến nay đều rất mạnh, vượt xa mọi chủng tộc khác, nhưng muốn trở nên mạnh mẽ, chúng ta cần phải trả giá rất nhiều, trả giá càng nhiều, sức mạnh càng lớn! Các ngươi nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Này này, hắn sẽ không nói năng lực càng cao trách nhiệm càng lớn chứ! Con nhện nào đó sẽ kiện hắn tội ăn cắp bản quyền.

“Thiên phú quất roi của Hổ Nữu là kỹ năng trời sinh của bộ tộc chúng ta, không cần phải trả giá gì, Hổ Nữu ngươi cần đem bản tính ác ma phát huy nhuần nhuyễn để trở thành kẻ mạnh; mà thiên phú cái giá của sự đau khổ của Xà Cơ ta rất xem trọng, nếu đem khiến tinh thần chịu đau khổ mạnh lên tất nhiên sẽ trở nên mạnh mẽ; mà thiên phú của ngươi ta nhìn không hiểu, không biết đây là chuyện tốt hay xấu, có thể là vừa tốt vừa xấu.”

“Ta, ác ma vĩ đại Aries, là ma vương đứng đầu trong 12 ma vương, tên gọi chòm sao Bạch Dương Aries, truyền thừa của ta vô cùng tuyệt vời nhưng ta chỉ có thể đem truyền thừa trao cho một trong ba người các ngươi, tên truyền thừa của ta là: Phẩm cách Thân sĩ! Nghe tên, truyền thừa này chỉ thích hợp truyền cho Mệnh Phàm. Nhưng các ngươi có thể tùy ý chọn người nhận truyền thừa.”

“Vẫn còn suy nghĩ cái gì? Vừa nhìn liền biết con cừu đực kia và anh là cùng một giuộc, anh lấy là được rồi, Phàm muội muội.”

“Đúng vậy, đội trưởng ca ca, không có anh tụi em ngay cả phó bản black goblin có khi còn không qua được, đây đều là công lao của anh.”

Vẫn là Xà Cơ tính M tri kỷ, không như cái người miệng chó không phun ra được ngà voi kia, nhưng mà Tiêu Phàm vẫn cảm động một chút.

“Được rồi, tuyệt kỹ của ngài do tôi kế thừa!” Tiêu Phàm lớn tiếng đáp lại, ngực vươn thẳng, vẻ mặt quang minh chính đại, nghĩa khí ngút trời!

Nhưng mà một giây sau liền như quả bóng bị xì hơi…

“Ha ha.” Nhìn thấy hình ảnh của truyền thừa hai cô gái liền không nhịn được phì cười.

Tình hình tiếp nhận truyền thừa, không có ma pháp trận bùng nổ cũng không có màn gió tanh mưa máu quỷ dị, thậm chí một ánh sáng hiệu ứng cũng không có, chỉ là một khoảng không gian trầm mặc…

Vào lúc Tiêu Phàm chuẩn bị đón nhận công lao thuộc về hắn, một cái móng cừu lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai dùng khí thế như lãnh đạo đem văn kiện chuẩn xác đập vào trán hắn, Aries "Be ——" một tiếng cừu kêu du dương.

Một tiếng kêu này kéo dài rất lâu, nhưng không hiểu tại sao, lúc tiếng kêu dừng lại, Tiêu Phàm vẫn đứng ở đằng khia không nhúc nhích, mặc dù dáng đứng vẫn khí vũ hiên ngang nhưng giờ khắc này lại cảm thấy cực kỳ ngu ngốc.

"Được rồi, truyền công đã xong, kết thúc công việc thôi." Aries thu lại móng cừu, sửa sang lại cà vạt, nhìn Tiêu Phàm vẫn đang ngây ngốc, nghĩ thầm đứa nhỏ này chắc hẳn vừa bị bí kỹ truyền thừa của mình làm cho khiếp sợ đây.

[Chúc mừng người chơi: Mệnh Phàm thu hoạch được bí kỹ truyền thừa Phẩm cách Thân sĩ của chòm sao Bạch Dương - Aries, học được kỹ năng: Phẩm cách Thân sĩ, Điệu Waltz Phong Vũ, sở trường đã mở, nhận được sở trường Thân sĩ]

[Kỹ năng: Phẩm cách Thân sĩ]

[Loại hình kỹ năng: bị động]

[Phẩm chất: sử thi]

[Hiệu quả: Khi trạng thái có tác dụng thì tốc độ di chuyển tăng 5%, lực công kích tăng 20% đến khi giá trị Mị lực tiêu hao hết, trong thời gian này có thể sử dụng những kỹ năng của sở trường Thân sĩ]

[Điều kiện sử dụng: có Mị lực]

[Kỹ năng tiêu hao: mỗi giây 2 điểm Mị lực]

[Loại kỹ năng: trạng thái]

[Điều kiện học tập: truyền thừa của chòm sao Bạch Dương của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Lý do lớn nhất đặt là Thân sĩ vì người sáng tác khá "biến thái"!]

[Kỹ năng: Điệu Waltz Phong Vũ]

[Loại hình kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: khi kích hoạt trạng thái này sẽ tăng tốc độ di chuyển lên 25%, tới khi Mị lực tiêu hao hết, có thể chủ động đóng lại]

[Điều kiện sử dụng: có điểm Mị lực và trạng thái Phẩm cách Thân sĩ có hiệu lực]

[Kỹ năng tiêu hao: mỗi giây 4 điểm Mị lực]

[Loại kỹ năng: trạng thái / Series Sở trường Thân sĩ]

[Điều kiện học tập: Có được kỹ năng Phẩm cách Thân sĩ]

[Ghi chú: bước nhảy lộng lẫy và thanh lịch nhất là khi nhảy giữa sự sống và cái chết!]

[Giá trị đặc biệt: Mị lực]

[Mị lực: 0] (Khi nhận được truyền thừa của chòm sao Bạch Dương của trận doanh Ác ma sẽ kích hoạt giá trị đặc biệt này, trong khi chiến đấu sẽ thông

qua các hành vi thân sĩ để tăng điểm Mị lực cung cấp sự tiêu hao cho kỹ năng truyền thừa Phẩm cách Thân sĩ và những kỹ năng liên quan.)

[Sở trường Thân sĩ, cấp: F] (cấp bậc càng cao thì càng dễ dàng khiến NPC yêu thích mình, cùng một hành vi thân sĩ sẽ càng được nhiều Mị lực hơn.)

[Ghi chú: Sở trường của ngươi mới là F mà thôi, ngươi chỉ là người mới, vừa mới chuyển từ người không có văn hóa tới bắt đầu học tập những lễ nghi để thể hiện sức hút của mình mà không dựa vào sức mạnh.]

Con dấu hình móng dê tại trên trán của Tiêu Phàm vẫn có thể thấy được lờ mờ, những tin tức liên quan tới truyền thừa thi nhau hiện lên trên bảng tin tức của Tiêu Phàm.

Cột Sở trường của Tiêu Phàm đã mở ra, sở trường này có đặc điểm là có thể tăng sự thân thiết với các NPC và có ảnh hưởng tới hiệu suất thu hoạch cái được gọi là điểm Mị lực. Mà Mị lực chỉ có thể làm những hành vi của thân sĩ mới có được, một khi có được Mị lực thì kể cả không muốn thì kỹ năng Phẩm cách Thân sĩ vẫn sẽ tự động bị kích hoạt rồi tiêu hao điểm Mị lực, tới khi Mị lực về không thì thôi, sau đó người chơi lại tiếp tục thực hiện những hành vi thân sĩ để có được càng nhiều Mị lực để duy trì sự tiêu hao của Phẩm cách Thân sĩ. Trong khi Phẩm cách Thân sĩ đang mở thì còn có thể kích hoạt cả Điệu Waltz Phong Vũ, khi cả hai kỹ năng được kích hoạt thì chính mình sẽ được một cái buff tăng 30% tốc độ di chuyển và 20% lực công kích, rất xứng đáng với phẩm chất sử thi của nó, chỉ nhìn số liệu đã thấy trâu bò rồi. Vấn đề duy nhất bây giờ là kiếm điểm Mị lực có khó hay không, hắn không biết dùng những hành vi thân sĩ để có điểm Mị lực là như thế nào, chỉ đành vừa cày quái vừa thử dùng kỹ năng mà thôi.

Xét về tổng thể thì vẫn rất tốt, chỉ là truyền thừa phẩm chất sử thi đã có thể bù vào giá trị của viên đá quý kia rồi.

“Tính cách trời sinh của Ác ma đó là tàn bạo và tham lam, mà truyền thừa Phẩm cách Thân sĩ này cần tự hạn chế hành vi và dục vọng của mình rất mạnh, sức khống chế càng mạnh thì sức mạnh mà truyền thừa này mang tới càng mạnh, cho nên muốn sử dụng được những kỹ năng này cần một quá trình rất đau khổ và dài lâu, thế nhưng tôi tin tưởng cậu có thể chịu đựng được.” Sau khi truyền thừa xong thì Aries nói thêm một câu đầy ẩn ý.

Tính cách trời sinh là tàn bạo sao? Ta hiền giống như cô bé quàng khăn đỏ vậy, hàng xóm láng giềng cũng luôn khen ta là người tốt, biết văn minh và rất lễ phép, khi thấy các chú các cô còn tươi cười chào hỏi, bẩm sinh đã có phẩm chất cao thượng rồi, còn cần hạn chế gì nữa sao?

Tiêu Phàm rất coi thường lời khuyên bảo của Aries, thế nhưng ai cũng không biết rằng khi Tiêu Phàm nhận được Phẩm cách Thân sĩ thì quan hệ trói buộc giữa hắn và trận doanh Ác ma càng ngày càng chặt, cách thế giới của người bình thường càng ngày càng xa.

“Sau khi các cậu tới cấp 10, có thể đi về phía tây, đi tới tòa thành Ác ma Abaddon để có một cuộc hành trình mới, ta sẽ cho cậu một tín vật, khi vào trong thành hãy tìm một người phụ nữ tên là Lilith, cô ấy sẽ nói cho cậu biết cậu cần làm những gì.” Sau khi Aries nói xong thì lại đứng về chỗ cũ, mũi vểnh lên tận trời, trên Tân thủ thôn vắng vẻ phất qua một làn gió nhẹ làm cà vạt của con dê này lay động, tới đây thì chuyện cũ giữa Tiêu Phàm và một con dê đã kết thúc.

Chương 17: Cô gái xinh đẹp nhất Tân thủ thôn!

[Tên: tín vật]

[Loại: một chiếc nhẫn cổ không biết công dụng]

[Trạng thái: đang bị phong ấn, không thể trang bị]

[Ghi chú: hình như nó rất mạnh nhưng đang bị phong ấn, nên bây giờ nó chỉ là một thứ vô dụng chiếm một ô trong ba lô mà thôi]

[Hoàn thành nhiệm vụ ẩn vượt mức quy định: đã đưa kỹ năng ban thưởng, nhận được 800 kinh nghiệm và 200 đồng tệ, đã thanh toán xong tất cả phần thưởng]

Được ít kinh nghiệm và tiền hơn nhiều khi vượt qua phó bản duy nhất, thế nhưng bù lại được kỹ năng truyền thừa, cũng khá là tốt. Mặc dù được khá ít kinh nghiệm nhưng tổ ba người đều tăng một cấp, lên tới cấp tám.

Tiêu Phàm nhìn ra cửa thôn chút, thấy chỉ còn vài đội rải rác PK mà thôi, ngày đầu tiên tham gia trò chơi đã trôi qua khá lâu, những tên biến thái kia cũng bắt đầu luyện cấp rồi. Mình cũng phải giết quái luyện cấp mới được, vừa đi tới thành Abaddon vừa luyện cấp, chuẩn bị rời khỏi nơi có kỷ niệm rất sâu sắc này…

Gần đây A Phát Ca rất hứng thú rủ một người anh em tốt của mình cùng chơi một game online 3D được quảng cáo rất vang dội, thời gian hoàn thiện tới mười năm - Tân Sinh.

Không nghĩ tới là A Phát Ca rất may mắn, hệ thống đã chọn gã là một trong những người chơi may mắn, A Phát Ca còn đang muốn thừa dịp may này, sau khi chơi game xong thì đi mua vài tấm vé số từ thiện nữa.

Vậy mà trò chơi này còn chơi rất vui, vừa lên mạng, mọi người đã cầm vũ khí, không cần biết kẻ trước mắt là ai, cứ giết trước nói sau! Đánh nhau rất vui vẻ! Cảm giác con mẹ nó rất thoải mái! Từ nhỏ A Phát Ca đã rất thích truyện của Cổ Hoặc Tử, mong muốn của gã là trở thành một Trần Hạo Nam khác!

Càng kinh ngạc hơn chính là người anh em của mình là A Quý Ca cũng là người may mắn, cũng xuất hiện cùng một Tân thủ thôn với mình, quan trọng hơn chính là kỹ năng thiên phú của cả hai đều là tăng thêm sức mạnh công kích, đúng là duyên phận! Chẳng lẽ hai anh em sẽ viết lên một truyền thuyết? Chỉ nghĩ thôi cũng thấy vui vẻ rồi!

Hôm nay, nắm đấm của mình đã đập rất nhiều người, có gà, cũng có cao thủ, mình còn nhớ có một thằng nhãi tên cái gì Phàm đó rất gian xảo, mình lại bị hắn đánh lén giết chết mấy lần, mẹ nó, mình ghét nhất là cái loại này, không dám đường đường chính chính chiến đấu gì cả. Tổng kết là hôm nay đánh có thắng có bại, thế nhưng mà đánh nhau thì thắng thua là chuyện thường, đánh càng nhiều thì mạnh lên càng nhanh! Hơn nữa vui vẻ là chính!

“Đánh! Tên to xác phía trước, ăn một đấm của ta đi! Đừng tưởng rằng mình to xác thì trâu bò!” A Phát Ca gầm thét, nắm đấm to lớn đấm thẳng một cách mạnh mẽ, đấm tới một bóng lưng to lớn phía trước! A Phát Ca không thiếu dũng cảm, chỉ cần đánh nhau sảng khoái là được!

Người bị tấn công chậm rãi quay người lại, A Phát Ca thấy được khuôn mặt người bị tấn công thì tự nhiên phun ra một câu: "Yêu quái phương nào?"

Không ngờ chỉ vì câu nói này mà cuộc sống tươi đẹp của A Phát Ca chấm dứt…

"Thật xin lỗi người anh em, là do tôi liên lụy tới chú." A Phát Ca rất áy náy mà xin lỗi A Quý Ca ở cạnh.

A Quý Ca liếc mắt nhìn người anh em tốt của mình lại nhìn bóng lưng phía trước, chỉ biết thở dài mà thôi.

Hai anh em đi theo phía sau một bóng người to lớn mạnh mẽ, đi ra khỏi Tân thủ thôn luyện cấp mà không được PK nữa.

"Hai tên hèn mọn các ngươi, nói thầm cái gì sau lưng ta đó?" Tiếng nói rất hào hùng và khí phách truyền tới.

"Không! Không! Không có gì!" A Phát, A Quý vội vàng lắc đầu.

"Hừ!" Người con gái vừa nói chuyện lại quay người lại đi tiếp.

Tên tôi là Lư Bản Hoa, vừa tròn hai mươi tám tuổi, vừa trẻ lại vừa đẹp, khí chất luôn được mọi người khen ngợi…

Tôi là một người con gái dịu dàng và thùy mỵ, từ nhỏ đã bị rất nhiều đàn ông quấy rối, bọn họ luôn nói tôi xấu, là quái vật, là yêu quái, ảnh hưởng tới bộ mặt của thành phố.

Ta là một cô gái dịu dàng và hiền thục, từ nhỏ đã bị rất nhiều đàn ông quấy rối, bọn họ luôn nói ta rất xấu, là quái vật, ảnh hưởng tới bộ mặt của thành phố. Thế nhưng người thông minh lanh lợi như ta biết rõ những tên đàn ông đó chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới đó, chỉ muốn tiếp cận ta, bắt chuyện và muốn chiếm đoạt ta. Haiz, ai bắt ta xinh đẹp thùy mỵ như vậy đây. Mà những đứa con gái lại còn ghen ghét với sắc đẹp của ta, nói ta tự luyến quá độ làm tâm linh thuần khiết của ta bị thương tổn, quá đẹp cũng là một loại đau khổ! Còn muốn biết ta như thế nào thì ta cũng không biết miêu tả sắc đẹp chim sa cá lặn của mình như thế nào nữa, hay so sánh đơn giản

chút đó là sắc đẹp của ta ngang bằng với Nữ thần trò chơi Ngọc Sinh Yên đi, mặc dù ta cảm thấy khí chất của ta hơn cô ấy thế nhưng làm người cần biết khiêm tốn, mỹ nữ cần gì làm khó mỹ nữ đâu, coi như ngang bằng đi!

Trời cao luôn quan tâm tới mỹ nhân, khi ta đăng nhập "Tân Sinh" thì đã được chọn làm người may mắn, còn đưa cho ta một kỹ năng thiên phú không kém.

[Kỹ năng thiên phú: Xuất Thủy Phù Dung]

[Loại hình kỹ năng: bị động]

[Hiệu quả: khi người chơi tấn công có tỉ lệ khiến cho không gian xung quanh chấn động, phạm vi và tỉ lệ xuất hiện của chấn động không gian tỉ lệ thuận với sức mạnh tấn công, sức mạnh càng lớn thì tỉ lệ phát động càng lớn.]

[Ghi chú: đã có một cô gái có sắc đẹp hoàn mỹ tên là Phù Dung rất nổi tiếng trong lịch sử, bây giờ, sắc đẹp của nàng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt người đời, khí chất của nàng có thể làm người xung quanh rung động! Không biết mọi người có thể nhớ lại nỗi sợ hãi khi gặp Phù Dung hay không? Nụ hoa mới nở, mới nở cũng có thể phục long…]

Kỹ năng thiên phú có tên cao quý và tao nhã như thế, mặc dù ta không rõ ý nghĩa của phần sau của ghi chú là gì, thế nhưng phần trước luôn khen ta xinh đẹp, người con gái thông minh như ta vẫn hiểu rõ điều đó, mà cái tỉ lệ phát động tỉ lệ thuận với lực lượng chắc chắn là do hệ thống ghi thêm vào, vì yêu thích sắc đẹp của ta nên lén giúp đỡ nhưng lại không muốn người khác biết mới vậy, bởi vì ta chỉ dùng lực rất nhỏ cũng sẽ 100% xuất hiện chấn động không gian.

Ta cũng mới vào trò chơi mà thôi, đã gặp được một tay gan lớn bằng trời, đúng là quá đẹp cũng khổ. Tên hèn hạ đó còn định sờ mó ta nữa, may mắn ta có học võ tự vệ nếu không thì sắc đẹp và sự trong trắng của ta sẽ bị tên này làm vấy bẩn mất.

Mà tên hèn hạ này còn dám mắng ta là yêu quái nữa, cách gây chú ý này đã không được sử dụng từ rất lâu rồi, đúng là không có ý mới gì mà.

Thế là ta dùng bàn tay nhỏ nhắn của ta giải quyết gã, không ngờ rằng gã lại còn có anh em khác, thế nhưng mấy tên sắc lang bây giờ thật sự vô năng, cuối cùng đều thua, ngã xuống dưới váy của ta, hừ!

Ta vừa tới trò chơi này nên đúng lúc thiếu hai hộ hoa sứ giả, hai tên này tới rất đúng lúc, mặc dù hơi yếu nhưng có can đảm bắt chuyện với ta nên ta miễn cưỡng đồng ý cho hai người họ gia nhập vào đội của ta.

[A Hoa Tỷ cấp 9]

[A Phát Ca cấp 1]

[A Quý Ca cấp 1]

Kết quả là, A Phát Ca, A Quý Ca và "cô gái xinh đẹp nhất" của Tân thủ thôn hợp thành một đội. Đương nhiên có hai thằng nào đó là bị ép tham gia.

"Hai người đi nhanh lên, con dê kia vừa nói có một thành phố dưới lòng đất đã được mở, bên trong còn có cửa hàng, tôi phải tới đó xem có bán bộ quần áo nào phù hợp với khí chất của tôi không nữa! Hai người hãy làm tốt công việc của hộ hoa sứ giả đi, đừng liên lụy tới tôi, cũng đừng lề ma lề mề nữa." Hai tên hèn mọn này vừa nãy đã nói về vẻ đẹp của ta, đừng nghĩ rằng ta không biết.

A Phát Ca và A Quý Ca khi nghe thấy giọng nói ồm ồm này thì bị dọa sợ tới mức run lẩy bẩy, vội vàng đuổi theo.

Đúng lúc này, A Hoa Tỷ thấy một đội người chơi đang đi tới nơi đây, một người trong số đó có ID màu đỏ, giống như là biển quảng cáo vậy, loáng thoáng có thể thấy hai chữ đó là Mệnh… Phàm…

Chương 18: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (1)

"Hôm nay đám dân thường chúng ta thật vui quá!"

"Anh lên mặt với ai đấy? Tôi thấy anh không chỉ được nhận thừa kế mà còn bị nhiễm dại từ con cừu kia."

“Hổ Nữu, cô đang ghen ăn tức ở đấy à? Dù nói thế nào thì đây cũng là kỹ năng sử thi. Hiện giờ, ngoài kỹ năng Tửu Tinh Cuồng Ẩm, kỹ năng Vô Lương Cổ Hoặc tự tạo ra, tôi còn có kỹ năng vừa được truyền thừa là Phẩm Cách Thân Sĩ và kỹ năng Điệu Waltz Phong Vũ. Bản thân Xà Cơ cũng có kỹ năng thiên phú là Cái Giá Của Sự Đau Khổ mà ngay cả con cừu kia cũng nhấn mạnh là rất có tiền đồ, hơn nữa còn có kỹ năng Ôm Bắp Đùi và Lương Tri Dụ Địch. Xem cô kìa, đã cấp tám rồi, ngoài kỹ năng thiên phú ra thì chẳng có cái gì. Phía nhà cung cấp cũng nói là trong trận doanh Ác ma không có chuyện chuyển chức rồi, muốn có kỹ năng đều phải dựa vào bản thân. Đợi đến khi lên cấp cao rồi mà không có kỹ năng dùng thì cô phải làm binh sỹ cao cấp đấy!”

“Anh!”

“Đừng nóng vội, tôi là người rất nghĩa khí, nói thế nào thì cô cũng là thành viên của đội chúng ta, đến lúc đó để đội trưởng là anh đây cho cô đóng giả X rồi cho cô tận hưởng, haha!”

“Đồ tiện nhân! Xem tôi có đánh chết anh không!”

“Ây da, quân tử động khẩu không động thủ.” Ngày đầu chơi game đã giành được kỹ năng sử thi khiến Tiêu Phàm cực kỳ vui vẻ, mọi sầu não phiền muộn từ khi bước vào trận doanh Ác ma đều bị quét sạch. Nhưng mà con người một khi đã lên mặt quá thì thông thường hay quên mất sự đau khổ trước đó.

“Bốp!”

“Á! Dừng tay! Nữ hiệp! Đại nhân độ lượng, đừng như vậy!”

“Tỷ tỷ đại nhân, sao chị chỉ trừng phạt hắn mà không trừng phạt em.” Xà Cơ cũng không chịu yếu thế, vừa lên tiếng xong đã quên mình bay xuống vũng bùn này liền…

“Ui da!” Tiêu Phàm chỉ để ý trốn tránh mà không để ý đến phía trước, chẳng may đụng phải một người nào đó rồi ngã ngửa ra đất.

Tiêu Phàm vội vàng ngẩng đầu lên nói xin lỗi: “Xin lỗi nhé, người…”

Vốn định nói "Xin lỗi nhé người bạn" nhưng vừa nhìn thấy hình dáng của người đứng trước mặt, Tiêu Phàm liền bỏ luôn chữ "bạn" trong cổ họng rồi bất giác nuốt nước bọt, hai mắt sững sờ nhìn người phía trước, đến cả Hổ Nữu và Xà Cơ đang cười đùa ở phía sau cũng đột nhiên dừng lại.

Phía trước mặt xuất hiện một người lưng hùm vai gấu, tướng mạo dữ dằn, kết hợp cùng ngũ quan thông thường của con người là hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng lại thì thành một tổ hợp giống như diện mạo của quỷ. Vai u thịt bắp, eo lớn, cánh tay cứng rắn như sắt đá, cơ thịt cuồn cuộn, cứng rắn, quả thực là một nam tử hán chân chính.

Nhưng mà cmn cô ta là nữ, đang đứng sờ sờ trước mắt Tiêu Phàm thế nên mới càng đáng sợ.

"Haizz, lại bị nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn của chị đây làm đứng hình rồi!" A Hoa tỷ nghĩ thầm trong lòng, vì thế định dẫn A Phát ca và A Quý ca cứ thế đi qua.

Nhưng đang định lướt qua Tiêu Phàm thì A Hoa tỷ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đôi mắt đỏ như máu trông đến nhức mắt ấy liền quay lại nhìn rồi hỏi một cách nghi ngờ: "Mệnh Phàm?"

"Hả?" Tiêu Phàm nghe thấy một giọng nói thô thiển cục cằn gọi tên mình thì theo bản năng đáp lại một tiếng.

"Ha Ha! Hóa ra là Mệnh Phàm không biết thương hoa tiếc ngọc, gưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!" A Hoa tỷ nắm chặt khớp tay, phát ra một tràng âm thanh lốp bốp lốp bốp.

"Hóa ra anh chính là thằng nhóc mặt mày lấm la lấm lét đấy hả, tôi nhớ mặt mày!" A Phát ca đột nhiên kêu lên.

"Đúng, chính là mày dùng thủ đoạn đánh lén PK giết tao!" A Quý ca cũng lên tiếng sau đó.

Đờ mờ, cái quái gì thế này! Hai ông chú này có biết xấu hổ không vậy? Rõ ràng chính họ ép người khác PK, kỹ năng không bằng người ta thì bị giết thôi. Đã thế lại còn nói mình là cái loại mặt mày lấm la lấm lét dùng thủ

đoạn đánh lén mới thắng được. Còn cái con tinh tinh cái như một con quái vật kia là thế nào đây?

“Hừ! Việc mày ức hiếp hai tên háo sắc kia tôi mặc kệ nhưng việc anh ỷ vào uy thế của bản thân mà ức hiếp người chơi nữ giới thì việc này tôi không thể nhắm mắt cho qua được rồi!” A Hoa tỷ hung dữ trợn trừng mắt nhìn Tiêu Phàm.

“Oan uổng quá! Tôi nào có ức hiếp người chơi nữ giới nào đâu!” Vẻ mặt Tiêu Phàm đầy chán nản, bất bình.

“Này! Hai người cũng giúp tôi giải thích đi chứ!” Tiêu Phàm nhìn về phía hai người đứng đằng sau, nào có ngờ Hổ Nữu quay ngoắt mặt sang một bên, còn Xà Cơ lanh lợi là thế bây giờ lại tỏ ra như không quen biết, như kiểu chỉ đứng xem mình đang bị rơi vào tình thế khó xử này.

Hổ Nữu muốn nói “ai bảo anh đắc tội với bổn tiểu thư đây, đáng đời!”

Mà Xà Cơ thì nghĩ “anh rảnh rỗi quá chẳng có việc gì làm cứ bám lấy chị Hổ Nữu của tôi, tranh sủng với tôi. Lần này tôi mặc kệ anh! Hừ!”

Tâm tư của con gái bạn vĩnh viễn không đoán được, không hiểu được đâu.

“Chị đây đang nói với anh đấy! Thế mà anh lại còn thậm thà thậm thụt liếc trộm người ta, thật sự là một kẻ háo sắc gan lớn bằng trời mà! Trên web forum anh làm những trò khiến trời đất phẫn nộ đừng bảo là anh đã quên rồi nhé. Ngọc Sinh Yên còn chỉ đích danh muốn Pk với anh, còn tôi cũng thuộc dạng ngang hàng với Ngọc Sinh Yên, nếu hôm nay đã gặp anh tại đây thì nhân tiện xử lí anh trước, dạy cho anh một bài học luôn vậy!” A Hoa tỷ nhìn thấy thằng ranh này dám coi mình như người vô hình rồi còn đi nhìn đứa con gái khác, thật sự là quá vô lễ, quá to gan rồi, không cho thằng này vài cái tát thì trong lòng không nguôi ngoai được.

“Ngang ngửa với Ngọc Sinh Yên?” Tiêu Phàm nhìn diện mạo của đối phương rồi lắc lắc đầu. Ngọc Sinh Yên ngoài tài mạo xuất chúng thì còn có kỹ năng chơi game thượng thừa. Ý của con mụ này chắc là kỹ thuật chơi của mụ ngang ngửa với Ngọc Sinh Yên, thú vị đây!

“Thằng nhóc thối tha! Nói cho mày biết A Hoa tỷ đây đã cấp 9 rồi, hai anh em thân thể cường tráng chúng tao còn đánh không lại chị ấy, chỉ dựa vào cái cơ thể giá đỗ như mày thì làm gì có cửa, biết điều thì ngoan ngoãn dập đầu nhận thua, cầu xin A Hoa tỷ tha cho mày đi.” A Phát ca hét lên.

“Hai người lui ra còn tên kia chúng ta solo nào. Chị đây không ngại nói cho anh biết, ở cái thôn Tân thủ này chị đây đã vô địch lâu rồi. Với bản lĩnh của chị đây thì Tiểu Cẩu ở phía đông, tiểu Dã Trư ở phía nam, tiểu Ma Tước ở phía bắc, còn con Goblin phía tây chẳng biết xuất hiện từ bao giờ cũng đều bại dưới tay chị hết rồi. Nghe con cừu già kia nói bên này có một thành phố dưới đất, hôm nay đến để tìm cửa vào thành phố đó thì mới gặp anh, nếu không chị đây sớm đã tìm đại vài đứa để solo để lên cấp 10 rồi biến khỏi cái Tân thủ thôn này lâu rồi! Cho nên biết điều thì đừng chống cự, để chị đây đánh một trận sảng khoái đi!” A Hoa tỷ nói một hồi.

“Một con Goblin không biết xuất hiện ở phía Tây từ lúc nào? Xem ra có khả năng là con dã thú mới xuất hiện sau khi chúng ta thông qua được phụ bản duy nhất của hệ thống. Hiện tại mình cấp 8 còn đối phương cấp 9, đồng đội thì chẳng có hi vọng gì, vì thế chỉ có thể đánh solo thôi. Nghe những lời cô ta nói thì từ đầu đến cuối không có một sự kỳ ngộ đột biến nào cả, chỉ biết đánh quái để đạt được cấp độ bây giờ. Nếu đã sinh ra ở trận doanh Ác ma thì cô ta có thể nhận được một kỹ năng thiên phú. Tuy rằng hiện tại mình thấp hơn cô ta một cấp nhưng trước giờ thấp hơn một cấp cũng không gây ra bất cứ tình huống xấu nào. Còn mình lại thu được nhiều kỹ năng từ những lần gặp gỡ đặc biệt như thế, cho nên có thể đọ sức một trận với ả có kỹ thuật chơi game ngang ngửa với Ngọc Sinh Yên này, nhân tiện thử luôn kỹ năng mới.”

“Nếu cô đã không muốn nghe tôi giải thích thì được thôi. Cô muốn đánh thì cứ nhào tới đây!” Tiêu Phàm tràn đầy ý chí chiến đấu.

Hổ Nữu, Xà Cơ, A Phát ca, A Quý ca tự giác lùi về hai bên làm khán giả.

“Thằng nhóc, xem mày có chịu được không!” A Phát ca nhìn dáng vẻ của Tiêu Phàm, nhớ đến trải nghiệm của mình rồi phát ra tiếng cười “hi hi”.

Chương 19: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ (2)

“Chị Hổ Nữu, Đội trưởng đánh không lại thì phải làm thế nào?” Xà Cơ nhìn con tinh tinh cái lực lưỡng đấu với Tiêu Phàm thì cảm thấy hơi lo lắng.

“Tuy rằng đối thủ trông giống quái vật nhưng Phàm muội muội là một cao thủ, không mong manh yếu đuối đến thế đâu. Hơn nữa hắn còn có kỹ năng truyền thừa, ban nãy còn khoe khoang mình giỏi, mình ngầu như thế nào cơ mà. Hãy tin tưởng vào Phàm muội muội của chúng ta một chút. Còn nếu thực lực không đánh lại được người thì cho hắn đáng đời!” Thực ra Hổ Nữu không lo lắng về phương diện PK của Tiêu Phàm. Kể từ khi tiếp xúc, về cơ bản Hổ Nữu đã xác định được hắn chính là kẻ bì ổi trong truyền thuyết của game online. Một người chơi có kỹ thuật siêu cấp nổi tiếng như thế sao lại có thể dễ dàng thất bại như vậy được?

Trận đánh này còn chưa bắt đầu nhưng Hổ Nữu, Xà Cơ và ngay cả Tiêu Phàm cũng đều cho rằng A Hoa tỷ sẽ dễ dàng bị đánh bại nhưng hiện thực vốn dĩ rất tàn khốc…

Trong trận đấu nghiêm túc như thế này, trong tay trái của Tiêu Phàm chỉ còn xót lại duy nhất một cái gậy xương, tay phải cầm búa, bày ra tư thế tông sư “Song Đao Lưu”, xông về phía A Hoa tỷ trước mặt, ý bảo bắt đầu.

A Hoa tỷ vốn định đánh bừa cho đối phương chết luôn nhưng thấy Tiêu Phàm nghiêm túc như thế thì được thôi, cho hắn chút thể diện, chị cũng đem bản lĩnh của mình ra thôi.

Chỉ thấy A Hoa tỷ chắp tay, khụy chân xuống, tay nắm chặt hai thiết quyền ngang gối, đùi hơi cong, chân phải đưa lên trước, mặt đất chấn động phát ra một luồng không khí, bước chân xen kẽ, phóng về hướng Tiêu Phàm nhanh như đạn pháo bắn ra, phái sau để lại từng cuộn không khí bụi mù…

“Đệt! Có nhầm không vậy?” Trông thấy cảnh tượng trước mặt, Tiêu Phàm không nhịn được liền văng tục.

Chú ý đến lúc A Hoa tỷ xông đến, lúc nào cũng có một đám bụi mù tỏa ra, chân chạy như bay, bụi mù tứ phía, thậm chí nơi đang đứng cũng xuất hiện vết nứt nhỏ. Hệ thống sẽ không tùy tiện cấp phát cho người chơi các hiệu ứng đặc biệt. Cho dù bạn có là con gái của người phát minh cũng không thể mua chuộc được hệ thống. Lẽ nào đây chính là kỹ năng thiên phú của cô ta?

Có làm quá không vậy? Mặc dù cô ta trông đã rất giống biến thái rồi nhưng tốt cuộc tâm lí biến thái ở chỗ nào mà hệ thống lại đưa cho cô ta kỹ năng bá đạo kinh khủng thế này!

Trong nháy mắt cục diện thay đổi, tuy rằng vượt quá khả năng tưởng tượng của Tiêu Phảm nhưng hắn vẫn nhanh chóng đưa ra phản ứng chính xác.

Chân trái đưa sang trái, chân phải nhanh chóng lùi về phía sau, phần eo phát lực quay ngược lại nhanh chóng, hoàn toàn tránh được cú đánh bất ngờ của A Hoa tỷ.

Nhưng việc bỏ qua áp lực gió khiến Tiêu Phàm cảm thấy tim đập nhanh, giống như một chiếc xe tải vừa lướt qua người vậy.

“Được lắm, anh không yếu như tưởng tượng, có thể tránh được đòn tấn công của tôi!” A Hoa tỷ quay người lại, nói vài câu lạnh lùng.

Còn trong lòng Tiêu Phàm lúc này đang nổi lên một đợt sóng to gió lớn, mới có một chiêu mà hắn đã nhận ra con tinh tinh cái này mạnh đến cỡ nào, phải nhanh chóng nghĩ ra cách, nếu không thật sự có thể sẽ bị out!

Kỹ năng thiên phú của bản thân là Tửu Tinh Cuồng Ẩm, trên người chỉ có rượu ngon của Black Golbin, điều kiện sử dụng cũng chỉ có thể nhằm vào Black Golbin, chẳng có tác dụng gì trong trận này. Xem ra say này cần thu thập thêm nhiều loại rượu rồi.

Vô Lương Cổ Hoặc chỉ là kỹ năng chiến đấu có tác dụng nhằm vào NPC và sinh vật hoang dã, cũng chẳng có tác dụng gì với trận này.

Còn lại mỗi kỹ năng truyền thừa có thể sử dụng rồi. Tay trái cầm gậy xương, tay phải cầm búa, là chính cô muốn tôi hóa Thân sĩ đáy nhé?

A Hoa tỷ cũng không biết lúc này Tiêu Phàm đang nghĩ gì, lắc đầu một phát liền phát ra âm thanh rắc rắc, lại bước chân lên xông về phái Tiêu Phàm đánh úp…

Nắm đấm mang theo áp lực gió, từng trận từng trận. Bóng dáng Tiêu Phàm di chuyển linh động trước mỗi quyền đấm.

[Ngài đã nhận phải: Đòn tấn công của A Hoa tỷ, lượng HP chỉ còn 96%]

[Ngài đã nhận phải: Đòn tấn công của A Hoa tỷ, lượng HP còn 90%]

[Ngài đã nhận phải: Đòn tấn công của A Hoa tỷ, lượng HP còn 86%]

[Ngài đã nhận phải: Đòn tấn công của A Hoa tỷ, lượng HP còn 80%]

…

“Hộc… Hộc… Hộc…” Tiêu Phàm thở hồng hộc, nhìn chằm chằm A Hoa tỷ cách đó không xa.

“Linh hoạt lắm, tránh được hết đòn đấm của tôi, tôi cũng hơi nể anh rồi đấy!” A Hoa tỷ nói với Tiêu Phàm.

Đúng thế, A Hoa tỷ không đánh trúng Tiêu Phàm nhưng mỗi lần Tiêu Phàm tránh đòn từ cánh tay sắt thép của A Hoa tỷ, xung quanh luôn xảy ra chấn động. Hàng loạt tấn công không khí nổ tung như thế đã gây ra cho Tiêu Phàm một loạt vết thương lớn nhỏ.

Hiện tại Tiêu Phàm đang trong trạng thái ID biến thành màu đỏ, cả giá trị kinh nghiệm và trang bị đều bị rơi vào trạng thái đỏ, nếu như tiền hoặc cái búa và tín vật gì đó mà hôm nay vất vả lắm mới có được đều bị mất hết thì coi như công cốc. Nghĩ đến đây thôi, Tiêu Phàm bắt đầu lo lắng.

“Không phải anh nói anh là cao thủ chơi game sao? Suốt ngày bốc phét kinh khủng như thế nào, sao bây giờ lại bị đánh cho nhục nhã như vậy hả?” Hổ Nữu ở phía xa hét lên.

Hổ Nữu trông thấy Tiêu Phàm bị A Hoa tỷ đánh ép, chạy trốn khắp nơi, tức không đánh lại được, trong lòng cũng cảm thấy hơi lo lắng.

A Phát ca và A Quý ca vốn dĩ cho rằng thằng nhóc này sớm bị A Hoa tỷ giải quyết nhưng không ngờ lại có thể chống đỡ được nhiều hiệp đến vậy, trong lòng cũng cảm thấy bái phục, dù sao thì ngay từ đầu hai người bọn họ cũng không phải đối thủ của A Hoa tỷ.

“Đúng rồi, anh chính là cao thủ! Sao lại để thua ở chốn này, đến cả người có kỹ thuật ngang ngửa Ngọc Sinh Yên cũng không đánh lại được thế thì cấp 30 làm sao đối mặt với thử thách của Ngọc Sinh Yên đây?”

Nên nghĩ xem phải sử dụng kỹ năng mới như thế nào rồi. Đây là cơ hội duy nhất để xoay chuyển tình thế.

Haizz, lúc này Tiêu Phàm bắt đầu nhớ đến bàn phím với chuột máy tính rồi, chỉ cần có giá trị pháp lực thì có thể tung kỹ năng ra liền, sẽ không bị ép buộc phải tung kỹ năng ra như thế này.

Nhìn thoáng qua con quái vật trước mặt rồi kiểm tra lại lượng máu của mình, Tiêu Phàm mặt dày lấy ra một lọ thuốc trị thương cấp thấp để uống.

“Vị siro không tồi! Hiệp tiếp theo bắt đầu!”

…

Một trận gió lớn quét qua khu đất trống trong Tân thủ thôn tại trận doanh Ác Ma, làm những cành cây vốn đã khô cằn thưa thớt trên bãi đất hoang vu ấy gãy nát, sau đó lại nghịch ngợm cuốn chúng bay ngang qua người một thanh niên gầy gò và một thiếu nữ vô cùng cường tráng đang đứng trong sân.

Cơn gió ấy còn cuốn tung cát bụi lên làm mờ mắt của hai người đang đứng xem trận PK kia. Hổ Nữu và Xà Cơ dụi dụi mắt rồi tiếp tục căng thẳng theo dõi hai người trong sân đấu.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào kẻ có thân hình khổng lồ trước mặt mình, chẳng dám chớp mắt lấy một cái. Trong khi ấy, A Hoa tỷ lại vô cùng thoải mái, ung dung bước lại gần hắn…

“Mặc dù thực lực của nhóc Phàm cũng khá đấy, nhưng vẫn kém A Hoa tỷ quá nhiều. Gặp phải người chơi mạnh cỡ A Hoa tỷ mà hắn vẫn có thể trụ được đến giờ là đã đủ để hất mặt lên trời rồi!” Thấy hai người kia vẫn đang đứng đối diện nhau, A Phát ca cảm thấy dù có tiếp tục đấu nữa thì người chiến thắng vẫn là A Hoa tỷ oai phong khí phách thôi. Trừ khi có kỳ tích

xuất hiện thì Tiêu Phàm mới thắng nổi, nhưng trên thế gian này đâu có lắm kỳ tích đến thế!

Nghe thấy lời nhận xét của đối phương, Hổ Nữu và Xà Cơ đều cảm giác không phục lắm. Bọn họ rất muốn cãi lại, bảo rằng Tiêu Phàm sẽ chuyển bại thành thắng nhưng khi thấy tình hình trận chiến thì lại chẳng thể nào nghĩ ra nổi một lý do nào đủ thuyết phục.

Mình nhất định phải nghĩ ra cách đánh thắng trận này! Tiêu Phàm tuyệt đối không cho phép mình thua. Nếu con tinh tinh cái trước mắt này nói thật, tức là thực lực của cô ta ngang ngửa với Ngọc Sinh Yên. Mà Ngọc Sinh Yên lại nổi tiếng hơn cô ta rất nhiều, thế có nghĩa là thực lực của Ngọc Sinh Yên thật ra còn mạnh hơn nữa! Nếu bây giờ hắn thua con tinh tinh cái này thì khi đạt được cấp 30 cũng đâu còn đủ dũng cảm để đi đối đầu với cái bà hung hăng phách lối của trận doanh Tinh Linh kia nữa!

Chương 20: Yếu Thế (1)

Đối thủ quá mạnh! Lần đầu tiên Tiêu Phàm cảm nhận được điểm khác biệt lớn nhất trong phương thức chiến đấu của game 3D và những game online hồi trước.

Bởi vì trò chơi này đã bỏ bớt những số liệu truyền thống dài dòng, thay vào đó là những hình ảnh 3D mô phỏng lại những đặc điểm chân thật của đối thủ, chú trọng vào thể chất và kiểu hành động trong lúc chiến đấu của người chơi. Vì vậy trong game 3D, những cao thủ chơi game truyền thống chẳng còn chiếm ưu thế mấy so với người chơi bình thường. Họ chỉ có năng lực phản ứng xuất sắc hơn và quen với chiến lược của hệ thống trò chơi hơn mà thôi.

Những ưu thế ấy chủ yếu thể hiện trong việc lên kế hoạch hoàn thành nhiệm vụ và thực hiện chính xác các chi tiết yêu cầu trong chiến đấu. Trong khi game 3D lại muốn người chơi trải nghiệm tính thực tế của trò chơi nên những trận PK đều được mô phỏng theo hình thức chiến đấu nguyên thủy nhất.

Nhân vật trong game "Tân Sinh" được tạo ra giống hệt với người chơi ngoài đời, từ dáng người cho đến tướng mạo. Sau đó dựa trên những dữ liệu

khác như phong cách, dân tộc, phong tục tập quán… để điều chỉnh lại trí năng của nhân vật với xác suất chênh lệch khoảng 10% so với người thật. Nhờ vậy mà những người mới tham gia trò chơi có thể nhanh chóng thích nghi với nhân vật của mình, không bị lạ lẫm khi nhân vật của mình gầy nhom trong khi mình lại là một kẻ béo ục ịch. Đồng thời, vì nhân vật trong game có tướng mạo gần giống với người thật nên người chơi sẽ không làm mấy trò bậy bạ chỉ vì đây là một thế giới ảo và không ai biết mình.

Nói cách khác, trong danh sách những cao thủ chơi game 3D sẽ đón chào những nhân vật mới. Ngoài đời, họ có thể là vận động viên, vệ sĩ, quân lính, sát thủ, bậc thầy võ thuật… Bọn họ có chung một đặc điểm là cực kỳ am hiểu cách chiến đấu thật sự, và A Hoa tỷ trước mặt Tiêu Phàm là một trong số đó. Cơ thể tráng kiện khỏe khoắn hơn hẳn những người bình thường đã được sao chép y hệt vào trò chơi, vậy nên cô ta được xếp vào hàng cao thủ trong game 3D "Tân sinh" này, trong khi Tiêu Phàm lại là cao thủ của những trò truyền thống.

Kết quả là cả thân hình lực lưỡng lẫn kỹ thuật đấu vật của cô ta đều được mang hết vào trong trận PK này. Hơn nữa, chẳng biết tâm lý cô ta bị biến thái chỗ nào mà trong game này lại biến thành kỹ năng có thể khiến cho không khí xung quanh điểm tấn công bị chấn động tạo thành sóng. Tất cả những đặc điểm này đã biến cô ta thành một cao thủ cận chiến.

Những bắp thịt săn chắc giúp cô ta có được thể chất và khả năng phòng ngự xuất sắc. Nhờ khuỷu tay lực lưỡng mà nắm đấm nặng nề có thể hóa thành đòn tấn công mạnh mẽ, trong khi kỹ năng bị động "Sóng chấn động" lại làm tăng phạm vi công kích, bù vào khuyết điểm về độ linh hoạt của A Hoa tỷ.

Tiêu Phàm có cảm giác như lúc này hắn đang phải đối mặt với một cỗ xe tăng hạng nặng trên chiến trường. Mỗi lần A Hoa tỷ di động, hắn dường như có thể nghe được tiếng bánh răng và dây xích chạy cành cạch. Mỗi khi lọt vào tầm ngắm của cú đấm kia, hắn cảm thấy như đang nhìn vào một họng pháo đen ngòm!

Nhìn A Hoa tỷ chậm rãi bước đến gần…

Sắc mặt Tiêu Phàm rất nặng nề, vô thức lùi về sau thêm hai bước để giữ khoảng cách an toàn.

“Hừ, đám đàn ông các người đều vô dụng quá thể!” Thấy Tiêu Phàm vừa căng thẳng vừa chăm chú lùi về sau, A Hoa tỷ buông lời chế giễu.

“Mỗi khi thấy đám đàn ông yếu hèn thèm thuồng nhìn gương mặt đẹp đẽ của tôi, tôi lại cảm thấy chúng thật sự chẳng đáng mặt nam nhi. Haiz, cứ thế này thì bao giờ tôi mới gặp được bạch mã hoàng tử của mình đây?” A Hoa tỷ cảm thấy Tiêu Phàm quá yếu, lúc nào cũng có thể ra tay bóp chết hắn được nên mới thong thả tám chuyện vài câu.

Thèm thuồng? Gương mặt đẹp? Cái quái gì thế!

A Hoa tỷ chẳng thèm đoái hoài gì đến vẻ mặt khiếp sợ của Tiêu Phàm, vẫn tiếp tục liến thoắng một mình: “Thật ra tiêu chuẩn chọn người yêu của tôi rất bình thường. Phải tốt nghiệp đại học Hoàng Gia, tốt nhất là chuyên ngành Kinh tế; ưu tiên cho người quê quán Giang, Chiết hoặc Thượng Hải; tuổi từ 25 đến 28, tốt nhất là đang làm việc trong công ty nước ngoài, có ý định định cư nước ngoài. Haiz, tiếc là mấy anh chàng xung quanh tôi đều chỉ muốn tăm tia sắc đẹp của tôi thôi! Sắp 28 đến nơi rồi, rốt cuộc người ấy ở đâu hả? À quên, còn một tiêu chuẩn nữa là càng đẹp trai càng tốt!”

A Hoa tỷ nói một thôi một hồi, vẻ mặt mê đắm không biết đã lạc đến tận chân trời nào.

Tiêu Phàm và đám người đứng xem quanh sân chăm chú nghiên cứu gương mặt của A Hoa tỷ, bên tai lại văng vẳng giọng nói sang sảng thô kệch chứa đựng mơ ước về một tình yêu tốt đẹp của thiếu nữ. Mọi người đột nhiên cảm thấy miệng mình chua loét, mấy thứ trong dạ dày như muốn trào ngược ra ngoài ngay lập tức.

Bây giờ thì Tiêu Phàm đã hiểu tâm lý của tinh tinh mẹ trước mắt mình khác với người thường chỗ nào rồi! Cô ta còn tự kỷ hơn cả cái lần mà mình tự kỷ nhất gấp trăm lần!

Mà thôi, gạt bỏ hết những chuyện đó sang một bên đi. Bây giờ hắn vẫn đang trong trận PK, tạm thời cũng chỉ nghĩ ra được một cách là kéo dài thời

gian để tranh thủ làm quen với cách sử dụng kỹ năng truyền thừa quý giá của mình. Từ khi bắt đầu trận này, điểm mị lực vẫn chẳng thay đổi chút nào. Tiêu Phàm quả thực chẳng hiểu lời giới thiệu: nhận được giá trị trừu tượng theo nhu cầu của hệ thống kia là thế nào cả.

Lúc này tay trái Tiêu Phàm cầm gậy, tay phải thì cầm búa. Hệ thống lại còn bảo Tiêu Phàm phải vừa chiến đấu vừa hành động như một quý ông. Có ai thấy anh công nhân nào vác gạch mà vẫn có phong cách quý tộc chưa? Tự dưng lại yêu cầu phải nho nhã lễ độ trong lúc chiến đấu, thế sao không yêu cầu mấy con heo bay lên trên trời, mấy con gà bơi lặn dưới nước luôn đi?

Bây giờ A Hoa tỷ muốn tán gẫu thì mình cứ đáp lại vài câu có lệ thôi. Dù sao cũng có thể kéo dài thời gian để hồi phục lượng HP…

Tiêu Phàm nhíu mày nhìn thoáng qua A Hoa tỷ, cố đè nén nỗi khó chịu trong lòng để a dua theo: “Chính xác! Cô nương đẹp đến nỗi hoa nhường nguyệt thẹn, chỉ có những người giỏi giang như Tống Ngọc, xinh đẹp cỡ Phan An mới xứng với cô! Chứ những kẻ kém cỏi như tiểu sinh thì chỉ có thể thở dài nhìn ngắm cô nương mà thôi! Ôi thương thay thân tôi!”

Vừa nói xong, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy hai chân mình hình như không còn nặng nề mỏi mệt nữa, cơ thể cũng nhẹ nhàng hơn. Cùng lúc ấy, từng tia sáng màu trắng hiện ra, bao quanh hai nắm tay và hai bàn chân của hắn.

[Hệ thống nhắc nhở: Điểm cho hành vi của quý ông: B. Nhận được 30 điểm mị lực. Kỹ năng Phẩm cách quý ông khởi động, điểm mị lực tiếp tục bị tiêu hao…]

Lời nhắc chợt vang lên này làm Tiêu Phàm khẽ giật mình. Hóa ra là vậy! Mợ nó, trò chơi này thật khốn nạn! Có ai thấy game nào mà người chơi muốn sử dụng kỹ năng lại phải hát tuồng chưa hả!

“Anh cũng biết điều đấy! Nếu không phải anh trơ tráo bắt nạt người chơi nữ thì có khi tôi đã tha cho anh rồi. Còn bây giờ thì tôi khuyên anh đừng nên kháng cự nữa, để tôi đánh nhanh rút gọn nào! Tôi tốn không ít thời gian ở đây rồi đấy! Sau vụ này tôi còn phải đi đến Thành phố dưới đất mua vật phẩm, mau mau đạt được cấp 10 để rời khỏi Tân thủ thôn nữa!” A Hoa tỷ

không hề biết trong khoảnh khắc vừa rồi Tiêu Phàm đã trải nghiệm những gì, chỉ vung nắm đấm thép lên đánh hắn lần nữa!

Tiêu Phàm vội vàng di chuyển bước chân, né đòn tấn công của A Hoa tỷ. Nhưng nắm đấm của cô ta còn mang theo sức gió rất lớn làm cát bụi tung bay, đất đá sượt qua người hắn.

[Ngài bị người chơi A Hoa tỷ tấn công, HP còn lại 59%.]

Dù Phẩm cách quý ông đã giúp hắn tăng tốc độ di chuyển lên 5% nhưng vẫn không thể tránh khỏi luồng sóng chấn động của nắm đấm ấy. HP của hắn khi nãy còn 60% mà giờ mất hắn 1%. Chẳng qua… Trận chiến này vẫn còn đường sống! Bởi vì hắn vẫn còn một kỹ năng Quý ông sở trường chưa dùng đến!

Trong khi ấy, A Hoa tỷ rất nghi hoặc. Tên nhóc này tuổi khỉ à? Hình như động tác của hắn nhanh nhẹn hơn khi nãy thì phải.

Chương 21: Yếu thế (2)

Tiêu Phàm nhíu mày nhìn thoáng qua A Hoa tỷ, cố đè nén nỗi khó chịu trong lòng để a dua theo: “Chính xác! Cô nương đẹp đến nỗi hoa nhường nguyệt thẹn, chỉ có những người giỏi giang như Tống Ngọc, xinh đẹp cỡ Phan An mới xứng với cô! Chứ những kẻ kém cỏi như tiểu sinh thì chỉ có thể thở dài nhìn ngắm cô nương mà thôi! Ôi thương thay thân tôi!”

Vừa nói xong, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy hai chân mình hình như không còn nặng nề mỏi mệt nữa, cơ thể cũng nhẹ nhàng hơn. Cùng lúc ấy, từng tia sáng màu trắng hiện ra, bao quanh hai nắm tay và hai bàn chân của hắn.

[Hệ thống nhắc nhở: Điểm cho hành vi của quý ông: B. Nhận được 30 điểm mị lực. Kỹ năng Phẩm cách quý ông khởi động, điểm mị lực tiếp tục bị tiêu hao…]

Lời nhắc chợt vang lên này làm Tiêu Phàm khẽ giật mình. Hóa ra là vậy! Mợ nó, trò chơi này thật khốn nạn! Có ai thấy game nào mà người chơi muốn sử dụng kỹ năng lại phải hát tuồng chưa hả!

“Cậu cũng biết điều đấy! Nếu không phải cậu trơ tráo bắt nạt người chơi nữ thì có khi tôi đã tha cho cậu rồi. Còn bây giờ thì tôi khuyên cậu đừng nên kháng cự nữa, để tôi đánh nhanh rút gọn nào! Tôi tốn không ít thời gian ở đây rồi đấy! Sau vụ này tôi còn phải đi đến Thành phố dưới đất mua vật phẩm, mau mau đạt được cấp 10 để rời khỏi Tân thủ thôn nữa!” A Hoa tỷ không hề biết trong khoảnh khắc vừa rồi Tiêu Phàm đã trải nghiệm những gì, chỉ vung nắm đấm thép lên đánh hắn lần nữa!

Tiêu Phàm vội vàng di chuyển bước chân, né đòn tấn công của A Hoa tỷ. Nhưng nắm đấm của cô ta còn mang theo sức gió rất lớn làm cát bụi tung bay, đất đá sượt qua người hắn.

[Ngài bị người chơi A Hoa tỷ tấn công, HP còn lại 59%.]

Dù Phẩm cách quý ông đã giúp hắn tăng tốc độ di chuyển lên 5% nhưng vẫn không thể tránh khỏi luồng sóng chấn động của nắm đấm ấy. HP của hắn khi nãy còn 60% mà giờ mất hẳn 1%. Chẳng qua… Trận chiến này vẫn còn đường sống! Bởi vì hắn vẫn còn một kỹ năng Quý ông sở trường chưa dùng đến!

Trong khi ấy, A Hoa tỷ rất nghi hoặc. Tên nhóc này tuổi khỉ à? Hình như động tác của hắn nhanh nhẹn hơn khi nãy thì phải.

Điệu Waltz phong vũ, khởi động!

[Hệ thống nhắc nhở: Đã khởi động Điệu Waltz phong vũ, đang tự động điều khiển bước nhảy…]

Tiêu Phàm thấy dường như có một lực lượng vô hình nào đó điều khiển hai chân của mình. Cảm giác này giống như hồi học tiết rèn chữ ở trường tiểu học, khi cầm cây bút máy đồ lại mấy chữ in trên tập. Vì là lần đầu tiên viết kiểu chữ mình không quen nên đường nét hơi méo mó chút nhưng cũng chẳng đến nỗi không viết được.

Còn bên phía A Hoa tỷ, cô ta chợt thấy dưới chân tên nhóc kia như nổi gió, tốc độ bước chân đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, mà hình như hắn còn di chuyển theo một điệu đặc biệt nào đó hệt như đang nhảy múa. Nhưng nhìn

hành động của hắn thì lại cứng ngắc, khiến người ta cảm thấy đây là lần đầu tiên hắn làm mấy hành động lả lướt thế này.

[Kỹ năng Điệu Waltz phong vũ của người chơi Mệnh Phàm: điều chỉnh bước nhảy ở mức 50%, động tác và tư thế không phù hợp với tiêu chuẩn thấp nhất, chỉ có thể tăng thêm 50%. Hiện tại tốc độ di chuyển đã tăng lên thành 12,5%.]

Đờ mờ, đây không phải là tư thế không đúng chuẩn mà đang phải nhận hình phạt debuff thì có! Tiêu Phàm bắt đầu nhớ nhung quãng thời gian khi hắn lướt bàn phím, chỉ cần nhấn một cái là kỹ năng thi triển ra hết.

Tiêu Phàm vốn đang định cố gắng thích ứng với kỹ năng mới này nhưng tia sáng màu trắng bao quanh chân tay hắn lại đột nhiên biến mất, Tiêu Phàm thoắt cái trở về nguyên hình.

[Điểm mị lực đã hết, Phẩm cách quý ông và Điệu Waltz phong vũ tự động ngừng lại.]

Thấy A Hoa tỷ lại chuẩn bị tấn công lần nữa, Tiêu Phàm chợt nhớ đến hình phạt chữ đỏ nếu mình bị ngủm. Cuối cùng, hắn cắn răng một cái. Dis! Tôi liều mạng với cô! Phải dùng khí thế cao thủ chơi game vô địch của mình mà quyết chiến đến cùng!

A Hoa tỷ mang theo một cơn gió áp bức mãnh mẽ đuổi theo! Tiêu Phàm vừa mới ở bên kia cùng với vẻ mặt liều mạng, úc này lại quay sang nhìn A Hoa tỷ cùng với bộ dáng u sầu…

Hảo hán không tính toán cái thiệt trước mắt, úc nào nên tỏ ra đáng thương thì phải tỏ ra đáng thương…

“Chuyện này, tiểu sinh thực sự là bị oan uổng! Nhìn cô nương thông minh lanh lợi, cử chỉ cao nhã, nhất định là đã được hưởng nền giáo dục tốt đẹp. Vậy mà tại sao lại không cho tiểu sinh một cơ hội được giải thích? Để cho tiểu sinh từ từ nói chuyện.” Ánh mắt Tiêu Phàm vô cùng chân thành: “Hơn nữa dung mạo của cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, nhất định là người lanh lợi hoạt bát. Lời nói của tôi cô nương có thể phân rõ thật giả mà.”

[Hệ thống nhắc nhở: Cho điểm hành vi Thân sĩ: B. Được được 60 giá trị mị lực. Khởi động kỹ năng Phẩm Cách Thân Sĩ, đang liên tục tiêu hao giá trị mị lực…]

Quá ngon rồi! Quả nhiên là kiếm được giá trị mị lực! Vẫn là đánh giá điểm cấp B. Lần này là 60? Hiếm lắm mới có một lần thu hoạch được nhờ vào đống nước miếng trong miệng mình? Để ý nhiều làm gì? Tận dụng thời gian PK quan trọng hơn.

Mà bốn vị khán giả không hay biết gì đứng bên sân kia lại bị chỉnh đốn đến thê thảm…

Ọe! Tất cả mọi người đồng loạt há miệng ói ra. Lần đầu tiên mặt đất khô cằn nghênh đón bốn bãi nôn để làm dịu…

“Anh phải chết! Phàm muội muội, anh đừng làm người khác thấy ghê tởm nữa. Mau đi chết đi!” Hổ Nữu lúc này cũng mặc kệ sống chết của Tiêu Phàm.

“Em chưa bao giờ gặp phải một loại tra tấn tinh thần khiến em không có khoái cảm. Đội trưởng ca ca quả nhiên là thâm tàng bất lộ.” Xà Cơ nói. Ọe… Cô tiếp tục ói.

“Tôi chỉ biết nên nhãi ranh cậu không phải loại người tốt đẹp gì. Súc sinh, hóa ra cậu ngay cả loại đó… cũng không buông tha!” A Phát ca mắng Tiêu Phàm.

“Trình độ này… bội phục. Ọe…” A Quý ca có chút hư thoát.

Đây là lần đầu tiên A Hoa tỷ nghe thấy những lời ngon tiếng ngọt như vậy. Bình thường những người đến gần cô đều là những người thô bỉ, há miệng là mắng chửi. Hắn muốn dùng cách này để thu hút sự chú ý của cô. Nhưng lần đầu tiên nghe thấy những lời lẽ nịnh nọt thế này, A Hoa tỷ vẫn vô cùng hưởng thụ.

Thôi được, nể tình chuyện này cô sẽ xuống tay nhẹ nhàng.

A Hoa tỷ biết rõ những lời này đều chỉ là lời nịnh hót mình, PK thì vẫn phải tiếp tục.

Tiêu Phàm nhìn thấy con tinh tinh cái này tiếp tục đánh về phía hắn. Mà bản thân hắn vừa rồi lại được gia tăng giá trị mị lực. Hắn hăng hái bừng bừng, hết vẻ hùng hồn nói: "Ầy, ếu cô vẫn muốn đánh nhau với tôi thì tôi đánh với cô là được."

Thật ra trong lòng hắn đang muốn xem thử hiệu quả kép BUFF của Phẩm Cách Thân Sĩ và Điệu Waltz Phong Vũ (BUFF: trạng thái tăng lên)

Lúc này đây, hành vi cử chỉ của Tiêu Phàm có chút khác thường. Đặc biệt là động tác của nửa thân dưới có hơi cứng ngắc. Nhưng chúng lại khiến cho người khác nhìn ra được là hắn đang nhẹ nhàng nhảy múa. Ở chỗ hai chân tiếp đất có từng đợt gió nhẹ vờn quanh.

Tuy nhiên Tiêu Phàm vẫn chưa quen với Điệu Waltz Phong Vũ, nên hắn vẫn chưa thể phát huy hoàn toàn. Mặc dù hiệu quả trên phương diện tốc độ bị trừng phạt nên giảm đi, nhưng thân pháp so với lúc vừa mới bắt đầu PK vẫn nhanh hơn một phần. Mà cũng chính một phần này đã giúp cho toàn bộ công kích của A Hoa tỷ thất bại.

Cây gậy trên tay trái cùng cây búa trên tay phải của Tiêu Phàm rốt cục cũng đập vào người A Hoa tỷ lần đầu tiên nhờ vào tốc độ di chuyển. A Hoa tỷ bị hắn làm cho đau đớn, nổi cơn cuồng bạo, gió cuộn từng vòng, đáng tiếc lại vẫn sai một li so với vị trí của Tiêu Phàm.

Tại nơi đấu gió xoáy nổi lên khắp bốn phía, chiến sự trong nháy mắt thay đổi. Có thêm sự giúp đỡ của tốc độ di chuyển, Tiêu Phàm bắt đầu đùa bỡn A Hoa tỷ.

Những người đứng bên sàn đấu nhìn mà cảm thấy không thể tin nổi. Hổ Nữu cùng Xà Cơ nhìn thấy thân pháp bước đi như nhảy múa này, dường như đã hiểu ra được điều gì, dù sao các cô đều biết được kĩ năng của Tiêu Phàm. A Phát ca cùng A Quý ca lại thấy kinh ngạc. Họ nghĩ thầm, chẳng lẽ ban đầu tên nhóc này giấu tài hay sao?

Đúng lúc này, chiếc búa trên tay Tiêu Phàm phang một nhát xuống gáy A Hoa tỷ. Một ký hiệu xoay vòng như nhang muỗi xuất hiện ở trên đầu của A Hoa tỷ!

[Người chơi: Mệnh Phàm kích hoạt vũ khí đặc biệt, khiến A Hoa tỷ choáng một giây]

Chương 22: Xoay người

Ông trời giúp mình!

Đánh từ hai phía! Búa và gậy của Tiêu Phàm cùng đánh xuống trong một giây. Hơn nữa vừa nãy còn linh hoạt đùa bỡn cô ta, khiến cho lượng máu của A Hoa tỷ từ 100% giảm xuống còn 20%.

Lúc này A Hoa tỷ đã tỉnh lại, cô nhìn thấy trạng thái của bản thân mình mà cảm thấy giận dữ! A Hoa tỷ đã lớn đến chừng này,

đây là lần đầu tiên cô bị đàn ông đánh. Hơn nữa tên đàn ông này lại không hề biết thương hương tiếc ngọc với một mỹ nữ như thế này. Lại còn gõ vào đầu cô!

Ngọn lửa phẫn nộ hừng hực cháy trong mắt của A Hoa tỷ! Cô rít lên một tiếng! Vung lên nắm đấm thép!

Tiêu Phàm nhìn vào nắm tay đang đánh tới mà không hề hoảng sợ. Dù sao bản thân hắn cũng nhanh như chớp, có đánh cũng không tới được.

He he, nhìn xem lăng ba vi bộ của ta này.

Nhưng Tiêu Phàm lại không lường trước được, bản thân hắn bỗng nhiên không thể khống chế được mà dừng lại. Một bóng trắng tiêu tan trong gió…

[Giá trị mị lực đã tiêu hao hết, Phẩm Cách Thân Sĩ cùng Điệu Waltz Phong Vũ tự động dừng lại.]

Vận khí nát bét! Cứ nhằm vào lúc này mà tiêu hao hết giá trị mị lực!

“Ầm!” Tiêu Phàm ăn trọn một chiêu Hổ Khẩu Đào Tâm. Hắn cảm giác cơ thể của mình như bị xe tải đụng trúng, bay ra xa mấy thước.

[Bạn đã bị người chơi A Hoa tỷ công kích: Lượng HP còn còn lại 2%]

Nắm tay của A Hoa tỷ hoàn toàn đấm trúng mục tiêu là cơ thể của Tiêu Phàm. Toàn bộ nhưng chấn động được sinh ra cũng có tác dụng lên người Tiêu Phàm. Một chiêu này xem như Tiêu Phàm hưởng trọng không thiếu một chút nào.

Oh my God! Người chơi cấp 9 đánh người chơi cấp 8 một quyền giảm xuống 57% máu. Cô uống thuốc tăng lực hả? Hay là cô đang hack game? Làm sao lại còn có thể mạnh hơn cả BOSS Melon Onomat trong phó bản như thế?

A Hoa tỷ cũng mặc kệ tất cả, nổi giận đùng đùng đi về phía Tiêu Phàm đang ngã trên mặt đất. Cổ xắn cổ tay áo chuẩn bị hung hăng mà tẩn tên đàn ông đáng giận này một trận.

Lượng máu 2%, không có kĩ năng BUFF, tôi không muốn chết đâu! Hôm nay tôi vất vả lắm mới luyện đến được cấp tám. Nếu như hôm nay đi đời, bởi vì danh tiếng, giá trị PK rất cao (Giá trị PK -50. Nhờ vào việc đánh quái làm nhiệm vụ luyện cấp bậc nên vốn dĩ giá trị PK -100 dịu đi một chút), thì không chỉ nổ rơi hết toàn bộ tiền tài và vật phẩm. Thậm chí cấp bậc cũng có thể bị đánh thẳng về nguyên hình cấp một! Uổng phí toàn bộ thời gian dùng cho trò chơi trong hôm nay đó!

Làm sao bây giờ? Giá trị mị lực? Đúng! Giá trị mị lực!

“Từ từ đã! Hoa Hoa!” Tiêu Phàm thốt ra trong tình thế cấp bách.

A Hoa tỷ bị biệt danh sến rện này khiến nàng nhanh chóng dừng bước lại! Từ trước đến nay chưa từng có ai xưng hô với cô thân thiết như vậy. Trong một khoảnh khắc trong lòng cô có chút xấu hổ. Sau đó lại bắt đầu tức giận. Không biết là vì xưng hô vô liêm sỉ kia của Tiêu Phàm hay là vì sự xấu hổ trong lòng cô?

Mà bốn người đứng ở xung quanh đã không thể chống lại bản năng thân thể con người từ lâu, ọe…

Tiêu Phàm thấy sắc mặt của A Hoa tỷ thay đổi lập tức nói: "Tôi thừa nhận. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô đã bị nhan sắc của cô thuyết phục. Cho nên lúc PK tôi vẫn luôn nhường nhịn cô, né tránh xung quanh. Cô không thấy lúc thân pháp của tôi nhanh nhất cô căn bản không thể đánh tới sao? Bởi vì cô là một cô gái xinh đẹp, vậy nên phái nam tôi đây mới nhường nhịn cô, tự động di chuyển chậm lại. Hiện tại tôi chỉ mong cô nghe lời giải thích cuối cùng của tôi. Sự kiện trên forum kia thật sự là hiểu lầm, cô gái bị tôi đẩy xuống giếng kia là thành viên trong đội ngũ của tôi. Cô xem, cô ấy đang đứng ngay bên kia. Nếu như tôi làm hại cô ấy, làm sao cô ấy lại vẫn tiếp tục đi theo tôi được?

Ọe…

Bên ngoài sàn đấu đã không phân biệt rõ được đối tượng đang nôn mửa. Nguyên nhân của sự nôn mửa này rốt cuộc là hắn hay là cô? Người xem cũng không thể giải thích được. Họ đứng dậy đi về phía xa xa, tìm một chỗ nào đó có thể tựa vào, tiếp tục, ọe…

A Hoa tỷ nhìn mặt của cô gái đứng xa xa. Quả thật là có điểm giống với cô gái trong video (Nhân vật trong video trên forum không rõ hình dạng, chỉ có ID là nhìn rõ được)

"Nhưng mà anh công kích tôi!" A Hoa tỷ chỉ trích.

"Ầy. Cô cũng biết mà, lúc PK đao kiếm không có mắt. Tôi không hề công kích cô. Bây giờ cô không thấy là tôi mạnh hơn cô sao? Cô không thấy là tôi đang nhường cô sao?" Tiêu Phàm giận dữ nói.

A Hoa tỷ nghĩ lại, hình như đúng là có chuyện như vậy. Nhưng mà dù sao hắn cũng đã công kích một mỹ nữ như thế này. A Hoa tỷ cả giận nói: "Nhưng mà anh vẫn đánh tôi!"

"Thật sự là phải đến mức cô sống tôi chết à? Thôi được. Đúng là tạo nghiệp mà." Dứt lời, Tiêu Phàm đứng dậy lại bắt đầu vô lại.

[Hệ thống nhắc nhở: Cho điểm hành vi thân sĩ: C. Được được 25 giá trị mị lực. Khởi động kỹ năng Phẩm Cách Thân Sĩ. Đang liên tục tiêu hao giá trị mị lực…]

He he, hack tiếp được rồi. Vừa hay mình có thể đánh trả lại tiết tháo mà mình vừa bỏ ra.

Cũng không biết hệ thống tính giá trị mị lực như thế nào? Giá trị mị lực đoạt được lần này có hơi ít. Có vẻ như phải lên kế hoạch. Giá trị mị lực bắt đầu tiêu hao rồi! Phải tranh thủ thời gian. Lên!

Nắm đấm sắt quen thuộc lại đánh tới! Điệu Waltz Phong Vũ, mở khóa! Tiêu Phàm nhanh chóng né tránh một cái, nắm tay cực lớn này xượt qua cùng với chấn động phong áp. Điệu Waltz Phong Vũ, dừng lại! Phải ít sử dụng giá trị mị lực, 25 điểm. Nếu như mở khóa song BUFF trong toàn bộ quá trình, mỗi giây tiêu hao 6 điểm giá trị. Chỉ có khoảng thời gian 4,2 giây liên tục. Hiện tại chỉ hơn kém một giây thôi cũng đã có thể quyết định thắng bại!

Trong khoảnh khắc tránh thoát khỏi công kích của A Hoa tỷ, Tiêu Phàm lách qua bên phải của A Hoa tỷ. Vừa rồi A Hoa tỷ tung quyền trực tiếp bằng tay phải, cho nên A Hoa tỷ có sơ hở rất lớn ở chỗ này. Tiêu Phàm lập tức phóng gậy và búa ra.

A Hoa tỷ hưởng trọn hai chiêu này, lượng HP tụt xuống hai lần. Mỗi lần giảm xuống 5%, trượt đến tận 10%.

Tiêu Phầm muốn BUFF tăng 20% lực công kích của Phẩm Cách Thân Sĩ, cho dù là gậy xương có lực công kích yêu trong phần thuyết minh trang bị, hay là cây búa có lực công kích bình thường. Mỗi lần 5% công kích, có thể thuộc tính trước đây của nhân vật khá thấp. Sức mạnh tác động của những người chơi giống nhau lên vũ khí còn chưa rõ ràng. Cho nên chỉ cần không phải phẩm chất vượt qua quá nhiều thì thương tổn vũ khĩ cũng sẽ không xuất hiện một cách rõ ràng.

Trạng thái lúc này vẫn cần đánh trúng mục tiêu hai phát nữa trong trạng thái lực công kích của Phẩm Cách Thân Sĩ được gia tăng. Như vậy là có thể xử lí được cô ta!

A Hoa tỷ chịu đau, phản ứng ngược lại, xoay người tiếp tục vung nắm đấm!

Điệu Waltz Phong Vũ, mở khóa! Điệu Waltz Phong Vũ, dừng lại! Không mở ra trạng thái song BUFF, Tiêu Phàm không tin hắn có thể tránh khỏi một kích toàn lực của A Hoa tỷ trong khoảng cách gần gũi thế này! Mà lượng HP 2% trước mắt của Tiêu Phàm, A Hoa tỷ cũng không cần hoàn toàn đánh trúng mục tiêu. Chỉ cần một chút chấn động dư thừa đánh vào thôi là Tiêu Phàm đã đi đời rồi.

Thừa dịp lúc bánh xe đang biến tốc Tiêu Phàm còn đánh ra một kích! Lượng máu của A Hoa tỷ 5%! Lượng máu của Tiêu Phàm còn 2%! Dựa vào tình huống này! Cho dù là ai bị công kích một chút! Trận PK này có thể lập tức nghênh đón người chiến thắng cuối cùng!

Đến thời khắc giao chiến quyết liệt nhất, một quyền là có thể quyết định thắng thua!

Dù thế nào A Hoa tỷ cũng không ngờ rằng mình sẽ bị dồn đến mức nào. Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, lúc trước hắn vẫn luôn nhường nhịn mình?

Nhưng mà thời gian sẽ không dừng lại, A Hoa tỷ lại nắm chặt tay vung về phía Tiêu Phàm!

Điệu Waltz Phong Vũ, mở khóa! Điệu Waltz Phong Vũ, đừng lại! Xoay người! Chớp nhoáng!

Tay phải của Tiêu Phàm nắm chặt chiếc búa, không quan tâm đánh vào chỗ nào mà mạnh mẽ tấn công về phía A Hoa tỷ! Thắng lợi ở ngay trước mắt!

[Đã tiêu hao hết giá trị mị lực. Phẩm Cách Thân Sĩ cùng Điệu Waltz Phong Vũ tự động dừng lại.]

Chương 23: Đảo Ngược

Dưới lực công kích của Phẩm Cách Thân Sĩ đã được BUFF 20%, mỗi lần có thể đánh ra lực công kích tương đương với 120%. Mỗi lần công kích có thể làm giảm 5% lượng HP của A Hoa tỷ. Mà hiện tại trạng thái Phẩm Cách Thân Sĩ bị hủy bỏ, lực công kích lại là 100%. Mỗi lần công kích có thể làm

giảm của A Hoa tỷ 4% lượng HP. Hiện tại lượng HP của A Hoa tỷ còn lại 5%, không thể giết chết được chỉ trong một kích. Mà hiện tại vị trí của mình lại ở cách A Hoa tỷ một khoảng hơn nửa cánh tay, phạm vị không kích không đủ để đánh vào đầu A Hoa tỷ. Không thể liều nhân phẩm mà dùng búa công kích đối phương. Khi lần công kích này đánh vào người A Hoa tỷ cũng là lúc A Hoa tỷ còn 1% lượng HP phản công lại. Mất đi tốc độ di chuyển cùng BUFF tăng lực công kích, mình chỉ còn 2% lượng HP không thể trốn được một kích cuối cùng của A Hoa tỷ, chắc chắc là phải chết…

Chênh lệch 1%, đúng là đáng giận!

Khi nhận được tin dùng hết giá trị mị lực từ hệ thống cũng là lúc đầu Tiêu Phàm như có dòng điện chạy qua. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi dùng toàn bộ số liệu bắt đầu suy nghĩ về diễn biến cuộc chiến. Sau khi suy diễn xong đầu óc bắt đầu trống rỗng. Thôi rồi, đi đời chắc rồi…

Ầy, hắn không ngờ rằng chỉ mở khóa Điệu Waltz Phong Vũ hai lần nhanh như chớp mà cũng tiêu hao hết 18 điểm giá trị mị lực. Chỉ còn lại 7 điểm giá trị mị lực cũng tức là 3,5 giây BUFF Phẩm Cách Thân Sĩ lại nhanh chóng trôi qua trong trận chiến như vậy…

Nếu như được hồi sinh lại thì hắn phải bắt đầu lại từ đâu sao? Ngày hôm nay thật mệt.

Tiêu Phàm nhắm hai mắt lại, không còn để để nuối tiếc nữa…

“Vì sao? Vì sao anh không giết tôi!” A Hoa tỷ nhìn người đang đứng trước mặt mình, nói.

Khi một quyền kia của Tiêu Phàm sượt qua A Hoa tỷ, A Hoa tỷ nghĩ rằng bản thân mình chết chắc rồi. Bởi vì mỗi lần công kích cô sẽ bị đánh tụt 5% lượng HP. Mà hiện tại lượng HP của mình chỉ còn lại đúng 5%.

Nhưng công kích trong dự đoán lại không hề rơi xuống bản thân mình. Mà người đang đứng trước mình, thằng nhóc vô liêm sỉ đáng ghét trước mắt mình lại nhắm hai mắt lại, bày ra bộ dạng giải thoát.

Chẳng lẽ, thực sự là do mình nhầm sao? Lần đầu tiên trong lòng A Hoa tỷ có nghi vấn như vậy.

Hả?

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng nói ồm ồm của người kia, nghi hoặc mở hai mắt ra. Hai người Hổ Nữu và Xà Yêu Cơ cùng với hai anh em A Phát A Quý đang đứng từ xa nhìn về phía bản thân mình cùng A Hoa tỷ không chớp mắt.

Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy thế giới này thật tươi đẹp…

Tốt quá rồi. Mình vẫn còn sống. Mình vẫn đang là cấp tám, mình vẫn chưa đi đời. Hắn nghĩ đến việc những khổ sở khi luyện đến cấp tám trong trận doanh Ác Ma, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy vui sướng. Thậm chí là có chút cảm động đến muốn khóc.

A Hoa tỷ nhìn Tiêu Phàm đứng trước mặt mình chưa đang được giải thoát. Trong lòng cô càng cảm thấy nghi hoặc: "Tôi đang hỏi anh đó. Vì sao lại từ bỏ chiến thắng?"

Đúng rồi, bọn họ không biết trạng thái của mình đang bị giải trừ. Cô ấy vẫn nghĩ rằng một búa cuối cùng kia của mình có thể lấy mạng được A Hoa tỷ, cho rằng mình cố tình từ bỏ thắng lợi. May là cuối cùng mình lại không đánh cú đó, đánh xong A Hoa tỷ không chết thì mình cũng không có đất diễn.

"Hoa Hoa, cô vẫn không biết sao? Tôi thật sự không thể hạ thủ được. Tôi làm sao nỡ để cô chết được chứ?" Tiêu Phàm tỏ vẻ hiên ngang lẫm liệt: "Nếu như để cô chết thì thà rằng tôi tự mình chết. Có thể chết ở trên tay cô cũng là phúc của tôi."

Giọng nói này, âm điệu này, tư thế này, biểu cảm này, không hổ là ảnh đế.

Mà vài vị vừa mới hồi sức lại đã không nôn ra được cái gì nữa rồi, chỉ có thể đứng ở đó nôn ra nước.

A, hóa ra là mình thật sự nhầm lẫn rồi. Một thân sĩ như anh ấy sao lại có thể làm ra chuyện ác độc đáng khinh như thế ở trên tieba được chứ? Hơn nữa thái độ của anh ấy không tranh không giành. Hắn là ngay cả bị mọi người hiểu nhầm cũng sẽ không để ý nhỉ? Không ngờ rằng, mình lại động thủ với một người đàn ông xuất sắc đến vậy.

Ôi trời, dáng vẻ thô lỗ bạo lực của mình đều bị anh ấy nhìn thấy mất rồi. Hình tượng thục nữ của mình liệu có giảm mạnh trong mắt anh ấy không nhỉ? Mình nên làm gì bây giờ…

“À… Tôi…Tôi nghĩ cô đã bị forum… kia làm hiểu nhầm rồi. Chúng ta không đánh nữa. Đi thôi!” Lời nói của hắn đứt quãng, giọng nói càng ngày càng nhỏ. Một thân hình tráng kiện lấy tư thái của một cô gái xoay người rời đi.

“Hai người còn đứng ở bên đó làm gì? Còn không mau qua đây. Sao lại thế nào? Em đi xuống PK một trận mà còn có tinh thần hơn hai người các anh. Làm sao mà các anh lại như bị hư thoát thế này?” A Hoa tỷ nhìn thấy hai người A Phát ca, A Quý ca đang tập tễnh đi đến từ xa mà thốt lên.

Tiêu Phàm vô cùng nghi hoặc. Sao tự nhiên con tinh tinh cái này lại nói chuyện ấp a ấp úng, nũng nũng nịu nịu càng nói càng nhỏ thế này?

Kệ đi. Tự nhiên không hiểu làm sao phải chiến đấu một mình. Hiện tại lại không đánh nữa. Dù sao không đánh cũng là tốt nhất. Cứ nghĩ đến rớt cấp là mình thấy hoảng rồi.

Tiêu Phàm nhìn thấy giá trị mị lực vừa tới này, hầm hừ. Lúc cần đến thì không đến, lúc không đánh nữa thì mày lại xuất hiện ra để gây rối.

Lúc này Tiêu Phàm hoàn toàn không biết. Đôi chân thô của A Hoa tỷ khẽ di chuyển, trong lòng bắt đầu dông dài. Oan gia, anh giữ em lại đi. Chỉ cần nghe được tiếng nói của anh, em sẽ xoay người vì anh.

Đáng tiếc, A Hoa tỷ không hề nghe được bất kì một câu nói nào của Tiêu Phàm. Cô thiếu thiện chí quay đầu lại, mang theo sự u oán đi cùng với A Phát ca A Quý ca đi xa dần về phía thành phố ngầm.

“Phàm muội muội, anh PK cùng quái vật kia không phân cao thấp. Lợi hại quá đi mất. Tôi có hơi bội phục anh rồi đó. Có điều, sao bây giờ anh lại bất động luôn thế?” Lúc này Hổ Nữu cùng Xà Cơ đã đi về phía Tiêu Phàm.

“Hổ Nữu, Xà Cơ, mau tới đây đỡ anh một chút.” Bộ dạng Tiêu Phàm tinh thần mệt mỏi.

“PK có một trận mà mệt đến vậy sao? Thật vô dụng!” Hổ Nữu cười nhạo.

“Đội trưởng ca ca cũng rất vất vả rồi. Anh ấy đọ sức với một đối thủ mạnh lâu như vậy.” Xà Cơ nhìn sắc mặt tiều tụy của Tiêu Phàm, có chút đau lòng.

“Không phải, là một nguyên nhân khác. Đây là di chứng mà anh phải trả giá của sức mạnh mà anh thu hoạch được trong lúc chiến đấu.” Tiêu Phàm chính khí nghiêm nghị nói.

Hổ Nữu vừa mới nắm được tay của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lập tức vô lực mà ngã xuống. Thân thể hắn đổ về phía trước. Oe…

Trên bình nguyên nào đó ở một Tân thủ thôn tại trận doanh Ác Ma. Dưới ánh mặt trời, bên cạnh một thác nước có báy sắc cầu vồng đang xé rách không trung mà xuất hiện…

“Anh buồn nôn thật đó! Tôi vẫn còn tưởng anh không có tiết tháo, da mặt lại dày lên lấp hết lương tâm. Có thể nói ra mấy lời nịnh nọt thế này mà không càm thấy buồn nôn. Ha ha. Tôi nói, anh như thế này là tự tìm đường chết, tự tay làm bậy không thể sống sót!” Tiếng cười của Hổ Nữu quanh quẩn khắp bình nguyên.

Một trận PK kịch liệt qua đi, Tiêu Phàm ăn thuốc, khôi phục lượng HP trở lại mức an toàn, sau đó dẫn theo một đoàn người hướng tới con đường đến chỗ ác ma thành Abaddon.

“Ban nãy con quái vật nữ kia có nói qua, phía Tây mới diệt xong một đám quái. tôi cảm thấy có thể là bởi vì sau khi chúng ta qua được phó bản duy nhất của Tân Thủ thôn, hệ thống ở bên ngoài Tân Thủ thôn mới xuất ra những con quái vật này, hơn nữa nếu bây giờ giờ chúng ta muốn đến chỗ

con ác ma thành Abaddon cũng cần phải đi về phía Tây, vậy nên dự định tại đó sẽ nâng cấp đến cấp 10.”

“Tôi không có ý kiến, nhưng Phàm muội muội vừa nôn nghén xong, hiện giờ đã cảm thấy thoải mái hơn chút nào chưa mà đã muốn chém giết điên cuồng rồi?”

“Đúng vậy, đội trưởng, em nhìn anh sắc mặt nhợt nhạt, có chút lo lắng nha.” Xà Cơ cũng lên tiếng hỏi han.

Chương 24: Một lần nữa xuất phát

Tiêu Phàm không để ý đến Hổ Hữu lưu manh trêu chọc, từ lúc hắn tiến vào trò chơi, gặp phải kẻ nào chạy qua ác ý PK liền mạnh mẽ phản kích, khi đi nhầm vào phó bản Boss cấp 10 duy nhất thì dẫn dầu đội ngũ cấp thấp dùng cách đánh bất ngờ để thông qua. Sau khi nhận được nhiệm vụ chạy trốn dông dài phức tạp, dựa vào chút trí óc mới có thể nhanh chóng kết thúc nhiệm vụ, nhưng suy cho cùng một cơ hội tốt cũng không bằng lúc PK với A Hoa tỷ, xét theo phương diện nào đó, hắn đã thua thảm hại, cuối cùng nhờ vào chút thông minh mới có thể miễn cưỡng sống tiếp.

Đối phương chỉ hơn mình một cấp, không nghĩ lại có thể đường đường chính chính, quy quy củ củ mạnh mẽ nghiền nát chính mình…

Qua một thời gian dài, những game thủ yêu thích trò chơi đã thông qua màn hình nhỏ bé chật chội, đem lòng nhiệt tình to lớn của mình vào trong thế giới giả tưởng, con chuột máy tính, mười ngón tay nhảy múa trên bàn phím, biểu diễn từng màn chiến đấu đặc sắc, trên mạng internet viết nên từng đoạn truyền kỳ đẫy nhiệt huyết.

Nhưng vẫn có nhiều người còn hiểu lầm, cho rằng trò chơi sẽ khiến người ta bị mê muội, mất cả lý trí. Mà “Tân Sinh” được sinh ra, không thể nghi ngờ rằng nó đã mang đến cho thể loại trò chơi kết hợp sinh hoạt một làn sóng mới, cũng sẽ mang đến cho những con người kia nhận biết vô cùng mới mẻ.

Tiêu Phàm cực kì vui vẻ, bởi hắn có thể đuổi kịp với làn sóng đổi mới này, nhưng hắn cũng rất chán nản, sau khi thông qua PK lần này, hắn mới thấy

rõ những trò chơi kỹ thuật trước kia phần lớn đều không thích hợp, hắn có thể phải bắt đầu lại từ con số không, đem trò chơi hòa nhập vào cuộc sống của bản thân.

Chán nản qua đi, hắn lại cảm thấy vui vẻ, bởi đây là cảm giác đã lâu không xuất hiện, trước kia đã từng xuất hiện qua một lần, khi đó, ánh mắt của hắn hưng phấn nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính với vô vàn hình ảnh hoa mỹ, đôi tay non nớt lần đầu tiên sờ lên con chuột bàn phím…

Có thể trở lại cảm giác khi mới bắt đầu xuất phát, Tiêu Phàm nắm chặt tay, quyết định, sẵn sàng nghênh đón những khiêu chiến mới, trở thành người chơi cao cấp trong game online 3D này.

Vừa mới nghĩ đến A Hoa tỷ, tim Tiêu Phàm vẫn trở nên đập nhanh như cũ.

A Hoa tỷ mạnh mẽ như vậy rõ ràng là do nhân tố trong cuộc sống thực đem đến, xem ra sau khi offline tối nay, cần phải nạp chút năng lượng cho cuộc sống sinh hoạt của bản thân.

Đến cấp 30 còn có một người thực lực ngang ngửa A Hoa tỷ là Ngọc Sinh Yên, mặc dù không biết lời khiêu chiến trong forum của Ngọc Sinh Yên có là thật hay chỉ là lời nói bốc bồng trong lúc giận dữ. Nhưng nếu nàng quên chuyện này, Tiêu Phàm chắc chắn vẫn sẽ khiêu chiến nàng. Mặc dù trước kia không có tiếp xúc với Ngọc Sinh Yên, mà trong ấn tượng của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên căn bản chỉ là một bình hoa. Bởi Tiêu Phàm nghĩ trong khi chơi trò chơi, nam sinh nhất định là có thiên phú hơn nữ sinh, vì vậy trình độ của nàng chắc chắn cũng chỉ giống vậy. Hiện tại thì thấy, mình thật là không thể dùng con mắt tầm thường mà coi khinh người khác.

“Lúc anh PK nói những lời khiến người ta buồn nôn đó có phải khiến là vì để cho quân địch mất cảnh giác không?” Hổ Nữu thấy Tiêu Phàm PK trở về thấy mình đùa giỡn cũng không có biểu cảm gì, thế là đành tìm chủ đề khiến hắn mở miệng nói chuyện.

“Là để sử dụng Phẩm Cách Thân Sĩ được truyền lại, tích lũy cái giá trị mị lực đáng chết kia.” Tiêu Phàm nghĩ lại những lời nói buồn nôn của mình trong lúc đang PK liền đỏ mặt, may là lực chú ý của hai cô gái đều để trên chủ đề nói chuyện, không phát hiện ra vẻ mặt bất thường của Tiêu Phàm.

“Yêu cầu kỹ năng của anh thật là biến thái quá đi! May là tôi không có học.” Vốn dĩ Hổ Hữu còn tưởng rằng Tiêu Phàm là kiểu người chơi vì thắng lợi đến muốn dánh vào tâm lí làm tan rã đối thủ, dù sao thì ở cùng Tiêu Phàm trong một tổ đội, trên dọc đường đi hắn đều là dùng cách này.

“Đừng có học kỹ năng khác, cô vẫn là nên dùng một kỹ năng từ đầu đến cuối đi cô gái.”

“Miệng quạ đen! Muốn ăn đòn sao!”

“Em nghe không hiểu.” Xà Cơ nghi ngờ nói.

“Yêu cầu nhận được giá trị mị lực là hành động của Thân sĩ, tôi phải làm để khiến cho hệ thống cho rằng đó là một hành động lịch sự mới có thể đạt yêu cầu, sau đó cung cấp giá trị mị lực cần thiết để sử dụng kỹ năng, có giá trị mị lực đó tôi mới có thể dùng đến Phẩm Cách Thân Sĩ kia.” Tiêu Phàm kiên nhẫn giải thích.

Xà Cơ nghĩ một lúc thì bày ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ: “À, em hiểu rồi.”

“Trước đây em có từng chơi trò chơi nào chưa?” Tiêu Phàm cảm thấy Xà Cơ có hơi chậm hiểu đối với những giải thích trong trò chơi…

“Trò rắn tham ăn, con rắn đó thật sự rất đáng yêu.”

Tiêu Phàm cảm thấy đau đầu, Xà Cơ quả nhiên là một trong những báu vật thuần khiết của trò chơi trực tuyến.

Không biết khi nào, một nhóm người quen thuộc xuất hiện trước mặt đội của Tiêu Phàm, ông bạn già - Black Goblin.

Vẫn là chiều cao 1m5 quen thuộc, vẫn là dáng vẻ ngây ngô hoạt bác như những con Black Goblin trong phó bản kia nhưng cấp bậc bây giờ lại là cấp 8, cây Gậy Xương Tím trong tay giờ đã đổi thành Lang Nha bổng (1) đầu đinh, mới có một ngày không đến, Black Goblin đã thay đổi diện mạo.

“Thật ghi nhớ thời gian hai chúng ta hợp tác, ông bạn già, tôi lại tới thăm đám các người đây.” Tiêu Phàm chắp tay nói.

Tiêu Phàm chỉ là định kiểm tra thử khả năng Vô Lương Cổ Hoặc, nhưng nhìn Black Goblin chỉ có một mặt ngu ngơ tự mình đi tuần tra, xem ra những con quái vật này trí não không đủ dùng, không thể lý giải được ngôn ngữ logic, nói như vậy mình Vô Lương Cổ Hoặc cùng với kỹ năng Lương Tri Dụ Địch của Xà Cơ đều không có tác dụng đối với quái vật bình thường. Ngoài ý muốn chính là để cho người ta làm giá trị mị lực lại tăng lên.

“Anh đã tạo thành thói quen một mình tự nói chuyện à, Phàm muội muội thật đáng thương.”

Tiêu Phàm quay người lại, phát hiện Hổ Hữu đã lôi Xà Cơ cùng tránh qua một bên, quăng tới một ánh mắt đồng tình.

“Tôi đang kiểm tra kỹ năng, cô có thể đừng làm ồn được không!” Tiêu Phàm thật sự đau đầu.

“Được rồi, được rồi, tôi chỉ đùa thôi mà.” Hổ Hữu nhìn Tiêu Phàm PK liền để lại một dang vẻ nghiêm túc cũng không làm loạn nữa.

“Có khó khăn gì thì cứ nói ra, chị đây giúp anh giải quyết.” Hổ Hữu nói cùng một dáng vẻ giả vờ rất đáng tin, trêu khiến Xà Cơ cũng phải che miệng bật cười.

Bầu không khí trở nên thả lỏng hơn, đội ngũ đều là những kẻ dở hơi cũng không phải là tệ đâu.

Mặc dù không thể trông đợi Hổ Hữu có thể đưa ra ý định hay ho gì, Tiêu Phàm vẫn là nói ra ý nghĩ trong lòng: “Vậy xin cho hỏi, làm sao để tôi có thể vừa chiến đấu vừa giữ được phẩm chất thân sĩ vậy, nữ - vương - bệ - hạ.”

Nghe được bốn chữ nữ vương bệ hạ thì hoàn toàn tức giận, Hổ Hữu biết Tiêu Phàm chính là có ý xem thường cô, tức giận nói: “Chiến đấu quang minh chính đại chắc chắn không được, mà phải để ý đến hành động trong chiến đấu, vì thế phương thức duy nhất chỉ còn lại mồm mép, mà không phải anh thành thạo nhất là mồm mép sao.”

Tiêu Phàm bĩu môi, cái này còn cần cô nói rõ sao.

Nhưng thế lại làm Hổ Hữu tức điên lên, nói thế nào thì mình cũng là tốt bụng giúp hắn nghĩ kế, sao người này lại có thể bày ra biểu cảm như vậy, "Giống như trong Thiên Long Bát Bộ, lúc đánh nhau Vương Ngữ Yên nói ra chiêu thức thế nào vậy."

Tiêu Phàm thầm nghĩ, cái này cũng có thể thực hiện được nha.

Không đợi Tiêu Phàm nói chuyện, Hổ Hữu liến múa lên: "Thiên Sơn Lục Dương Chưởng! Ha!" Hướng về phía Xà Cơ đẩy một cái.

Xà Cơ cũng không cam chịu yếu thế: "Tiểu Vô Tướng thần công! Ha!"

"Hàng Long Thập Bát Chưởng!"

"Thiên Ma Lưu Tinh Quyền!"

"Sức mạnh lăng kính Nguyệt, biến thân!"

"Năng lượng Banana - hô biến - Ma Tiên biến thân?!"

"Ha ha ha…" Lúc đầu hai người là nghĩ kế cho Tiêu Phàm, không biết thế nào, liền làm náo loạn một trận.

Hai thiếu nữ xinh đẹp, tràn trề thanh xuân cấu véo nhau lại tạo thành một cảnh tượng đẹp đẽ, sinh động…

(1): Lang Nha bổng: loại vũ khí cán dài như giáo, phần đuôi vót nhọn, phần ngọn bịt sắt với hàng trăm chiếc răng nhọn như răng sói.

(2), (3): là những câu thơ.

Chương 25: Học Viện Nghệ Thuật

Tiêu Phàm nhìn hai kẻ biến thái đang sung sướng, thầm nghĩ tình cảm giữa nữ nhân tiến triển thật là nhanh chóng, Hổ Hữu mới đầu còn không chào đón Xà Cơ hiện tại lại rất hòa hợp.

“Còn nữa, còn nữa, còn có thể một bên ngâm thơ một bên chiến đấu, anh xem làm như vậy có thể tạo thế dồn ép bao nhiêu.”

Hổ Hữu chỉ huy nói, “Chân hồng bơi đạp tạo sóng trong (2), ha ha ha!”

Xà yêu đập mạnh xuống mặt đất, học theo: “Cày đồng đang buổi ban trưa (3)! Ha ha ha!”

Ôi trời ơi…! Tiêu Phàm không thể xem tiếp nổi…

“Chúng tôi tự mình hạ Black Goblin, luyện cấp đến cấp 10, tôi muốn luyện một mình, mấy người cứ từ từ chơi.” Nhìn hai người đang cười vui, Tiêu Phàm đi đến một chỗ khác xa chút đánh Black Goblin tích điểm.

Làm tiêu hao một phần rượu ngon của Black Goblin, Tiêu Phàm định thử đem giá trị men say đặc biệt khác sử dụng đến cái kỹ năng bên trong, chỉ có điều cái kỹ năng khác của Tiêu Phàm sẽ chỉ còn lại hệ liệt quý ông, còn trước giá trị mị lực tích góp được.

“Một bên ngâm một bên chiến.”

Cái này cũng không tồi, nhưng làm sao đây, thơ gì nhất thời không nghĩ ra.

“Chân hồng bơi đạp tạo sóng trong!”

“Cày đồng đang buổi ban trưa!”

“Đệt, tôi mà tin tưởng hai người này thì thật sự là kẻ đần độn!” Tiêu Phàm chửi ầm lên…

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ mỏng manh rải xuống đầu giường Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thò tay ra khỏi chăn mò mẫm về phía chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, nhìn thấy chỗ kim giờ kim phút dừng lại, thầm nghĩ đã rất lâu rồi mới dậy trễ như thế này.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học một năm trước, Tiêu Phàm lăn lộn bên ngoài xã hội, trở thành một nhân viên tiếp thị dựa vào miệng lưỡi mà dụ dỗ lừa

gạt phân phối những sản phẩm công nghệ cao của công ty, thành tích làm việc cũng có thể xem là vừa đủ.

Nhưng tửu lượng của Tiêu Phàm thực sự rất đáng sợ. Một chai đã đỏ mặt, hai chai đã ngả nghiêng, ba chai vào thẳng viện. Mà công việc này bắt buộc phải xã giao với khách hàng. Tuy thành tích làm việc khá tốt nhưng chung quy cứ bị quản lý moi mấy cái khuyết điểm ra khai khống tiền lương. Tiêu Phàm vừa mới vào đời lại hừng hực sức trẻ, đúng lúc ấy "Tân Sinh" ra mắt, thế nên hắn cắn răng, quyết tâm xin nghỉ việc, mang theo phần trăm hoa hồng có thể miễn cưỡng sống qua được mấy tháng cuốn gói về nhà.

Đêm đó tâm trạng thoải mái, cầm ly rượu một mình tự chuốc.

Ngày hôm sau "Tân Sinh" mở server, Tiêu Phàm đoán bản thân có thể đã say xin mà chui vào trong game, đầu óc mụ mị bị hệ thống kiểm tra là người có tâm lý bất thường, phân vào Trận doanh Ác Ma rồi. Mà sự thật rốt cuộc là như thế nào Tiêu Phàm không cách nào tìm ra được, bởi vì hắn đã uống đến say khước, bản thân hắn cũng không nhớ rõ đêm đó đến sớm tinh mơ hắn đã làm ra những chuyện gì.

Uống rượu sẽ hỏng việc, uống rượu chắc chắn hỏng việc.

Sau khi rửa mặt rồi, tiện thể gặm một quả táo, mặc xong quần áo, hắn phải ra ngoài mua chút lương thực dự trữ, đoán chừng vài ngày nữa sẽ ở trong game hăng hái chiến đấu rồi.

Mấy biển quảng cáo lớn nhỏ ở ngã tư hai bên đường đều dán đầy quảng cáo "Tân Sinh", dù sao cũng là thế giới liên kết nghiên cứu chế tạo, tuyên truyền có thể nói là từ trên xuống dưới. Mà trên đường lại tương đối vắng vẻ hơn thường ngày, có lẽ là do ảnh hưởng của "Tân Sinh" vừa mới mở server.

Rảnh rỗi đi dạo trên đường, mạch suy nghĩ của Tiêu Phàm lại quay về với trò chơi…

Vì sức khỏe của người chơi, trò chơi có thiết lập hệ thống chống nghiện, online quá khoảng thời gian nhất định thì sẽ không cách nào nhận được điểm kinh nghiệm và tài nguyên trong trò chơi. Thế nên không có những

người điên cuồng luyện cấp online cày cuốc suốt 24 tiếng đồng hồ, nếu không Tiêu Phàm có thể khó mà kiềm chế bản thân.

Sau khi PK, một mình Tiêu Phàm ở doanh địa của Black Goblin cày suốt một đêm, Black Goblin đáng thương bị Tiêu Phàm đem ra làm chuột bạch thử nghiệm kỹ năng.

Sử dụng các loại kĩ năng thuộc loại Thân Sĩ rất vướng tay vướng chân, phương pháp chiến đấu bằng mồm miệng cũng có tính khả thi nhất định, lượng mị lực nhận được lúc nhiều lúc ít, cực kỳ không ổn định.

Trong chiến đấu, vào thời điểm then chốt nếu không cẩn thận sẽ phạm phải sai lầm lớn. Thế nhưng hiện nay Tiêu Phàm khá là bế tắc với kỹ năng lợi dụng này. Nếu nói nó không mạnh thì thật ra lại vô cùng mạnh mẽ. Nói nó hữu dụng nhưng thực tế lại rất khó sử dụng. Quan trọng nhất là học được kỹ năng như thế này nhưng lại không sử dụng, Tiêu Phàm liền cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Tin tốt là thông qua luyện tập, Điệu Waltz Phong Vũ đã đến 60%, tốc độ đã tăng cao đến 15% rồi.

Còn một kết quả đặc biệt đạt được trong lúc say cũng hệt như vậy, độ say xỉn từ rượu của Black Goblin được tiêu hao trong kỹ năng loại Thân Sĩ mang đến buff gia tăng biên độ nhỏ lực công kích Black Goblin. Vô cùng tiện lợii khi dùng đối phó riêng với Black Goblin, nhưng trong chiến đấu với các loài khác thì lại không thể sử dụng, hoặc bản thân nên tìm một vài loại rượu quý, như vậy có lẽ sẽ có thể dựa vào men rượu tạo ra một kỹ năng chiến đấu hay ho nào đó.

Nói tóm lại, Tiêu Phàm cảm thấy Tửu Tinh Cuồng Ẩm là một kỹ năng tốt cũng không phải tốt, mà tệ thì cũng không đến nỗi tệ, lúc sử dụng cần phải hao phí tiêu hao phẩm, khá là phiền phức.

Nghĩ lại kỹ năng của bản thân đều là những kỹ năng không phụ thuộc vào tính ngẫu nhiên.

“Không đối thủ cô đơn đến thế nào, không đối thủ trống rỗng biết bao nhiêu…” Đúng lúc này, điện thoại trong túi Tiêu Phàm vang lên tiếng nhạc.

(Nhạc chuông: Phỏng theo "Vô địch – Đặng Siêu")

Nhìn thoáng qua màn hình thông báo, là Bàn Tử gọi tới.

"Alo, có chuyện gì, Bàn Tử?"

"Anh Phàm, Tân Sinh mở hệ thống mục Hảo Hữu, anh đã biết chưa?"

"Hả?" Mục Hảo Hữu gì cơ? Tiêu Phàm vừa ngủ dậy đã ra ngoài nên vẫn chưa đăng nhập vào game.

Sao có thể biết được.

"Hôm qua ngày đầu tiên Tân Sinh đưa vào hoạt động chủ yếu là để thử nghiệm khả năng chống chịu của server, hôm nay các chức năng thiết bị khác lần lượt lên sóng rồi. Còn hệ thống mục Hảo Hữu tự mang chính là nơi có thể thêm bạn cùng nhau thảo luận đó, nó còn đồng hóa web chính thức của forum vào mục Hảo Hữu, trong lúc chơi game cũng có thể dạo web forum. Ngoài ra con đường nạp nhân dân tệ cũng đã được khai thông rồi, có điều hiện tại ngoài việc dùng để mua loa thế giới ra thì chỉ có thể dùng cho chi phí phục trang mới ra thôi, mấy cái khác anh tự xem giới thiệu đi. Chẳng lẽ tối qua anh không phát hiện trong game không có mục thêm bạn sao?"

Bàn Tử không nói, Tiêu Phàm thật sự không để ý đến, vốn trước nay chơi game bạn bè của Tiêu Phàm không nhiều, hôm qua lại gặp chuyện lạ thường trong game như vậy, Tiêu Phàm làm gì còn tâm trí để ý đến cái khác.

"Hiện tại em ở trận doanh Thú Nhân, ID tên là Hào Đại Bàn, hôm nay sau khi online anh ở trong mục Hảo Hữu thêm bạn em nha."

"Hào Đại Bàn? Sao lại đặt cái tên như vậy?"

"Anh Phàm à, tuy anh chơi game rất giỏi, nhưng mấy phương diện khác thì anh không bằng em đâu. Đặt một cái ID lịch sự thanh cao cũng không hay bằng cái tên tầm thường của em. Hồi trước chơi game em đặt mấy cái tên nào gió nào trăng, muốn bao nhiêu nho nhã có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu

thời thượng có bấy nhiêu, thấy rất ngầu ha. Thế nhưng hoàn toàn không thu hút được mấy em gái. Sau này em mới ngộ ra, cái tên này tuy tầm thường nhưng rất thực tế, chính là thổ hào béo tốt, đơn giản dễ hiểu, mấy em gái vừa nhìn sẽ hiểu ngay. Em nào có hứng thú sẽ tự động đến quyến rũ, chẳng cần phải vắt óc đặt tên. Hơn nữa tên của em trong thực tại vốn tầm thường, tầm thường trong game thì cần gì phải gắt, em cũng quen rồi."

"Em nghĩ rồi, em chọn trận doanh Thú Nhân, thân hình của nhân vật trong game căn chỉnh theo phong tục đặc sắc của Thú Nhân khá là dũng mãnh đó, lần này chắc chắn sẽ thu hút được mấy em gái. Anh Phàm à, bên anh sao rồi?"

"Tối qua offline anh vừa lên cấp 9."

"Ai thèm quan tâm cấp độ của anh, em biết anh chơi game giỏi, cấp cũng sẽ cao hơn em. Em mới cấp 6 thôi, em muốn hỏi mấy em gái của anh kìa, là em gái đó, anh biết chưa?"

Tiêu Phàm nghĩ đến Hổ Nữu và Xà Cơ, hai người đó không thuộc phạm vi của người thường, nên chắc không tính vào: "Chưa thấy qua."

"Nghĩ cũng đúng, anh hiền lành như vậy, chất phác như vậy, anh em như em cũng cảm thấy an tâm. Có điều sau này liên kết server rồi anh Phàm phải kéo em đó, anh biết mà, em luyện cấp chậm lắm."

"Được rồi được rồi."

……

Chương 26: Hàn Thi Dao (1)

Nghe được cuộc gọi của Bàn Tử từ quê nhà gọi tới, thầm nghĩ sau khi bản thân đã thuê nhà làm việc ở thành phố S, đã lâu rồi chưa về thành phố N rồi. Hiện tại ba mẹ vẫn chưa biết hắn đã nghỉ việc, nếu biết rồi chắc chắn sẽ lo lắng lắm.

Đi tới đi lui, không biết thế nào, Tiêu Phàm đột nhiên dừng lại.

Học viện nghệ thuật của thành phố S, điểm khởi đầu của vô số ngôi sao truyền hình điện ảnh Trung Quốc, cũng là trường học cũ của đạo diễn thời X ngày trước. Các ngôi sao đa phần đã đi rồi, lúc này cũng không cần phải trích dẫn thêm nữa, thanh danh vang dội mỗi năm đều thu hút được biết bao con người trẻ trung xinh đẹp. Khuôn viên trường rất đẹp, đặc biệt là những ngày hè chói chang, phong cảnh càng đẹp hơn. Vào cái thời mà Tiêu Phàm và lũ bạn cùng ký túc chưa tốt nghiệp, đây là nơi bọn họ thích đến tản bộ nhất. Tiêu Phàm chọn thuê phòng ở khu vực lớn là vì nó rất gần học viện nghệ thuật của thành phố S, mỗi ngày đều có thể thưởng thức những thân hình đẹp mắt, như thế chẳng phải quá sung sướng rồi sao?

Mà hôm nay lần đầu tiên trong lòng Tiêu Phàm có lý do chính đáng để bước vào trường này.

Tiêu Phàm nghĩ đến Waltz, lúc này nếu đi dạo trong học viện nghệ thuật, không biết hắn có thể gặt hát được điều gì.

“Chào bạn, xin hỏi học viện của các bạn có người chuyên về Waltz hoặc lớp đào tạo Waltz không?” Tiêu Phàm bước vào con đường nhỏ trong vườn trường, nhìn thấy hai học sinh nam dường như vừa xong tiết học đang chuẩn bị quay về, liền đến hỏi thăm.

“Waltz?” Nam sinh nhìn người đàn ông thanh tú lịch sự trước mắt có chút không quen mặt, thầm nghĩ có lẽ không phải học sinh trong trường.

Waltz, hay còn gọi là viên vũ, là một hình thức nhảy múa tự giải trí, là điệu nhảy ra đời sớm nhất trong phòng khiêu vũ. Đến nay đã được 2990 năm, Waltz có thể xem là điệu nhảy xã giao của Châu Âu cổ đại. Ở Trung Quốc ngoại trừ những buổi tiệc của các tầng lớp cao trong xã hội cần dùng đến, những người thường ít khi được tiếp xúc, cho dù là trong học viện nghệ thuật cũng rất ít người theo học môn học này.

Thế nên cho dù ngày thường có đi hỏi những học sinh trong học viện nghệ thuật cũng chưa chắc sẽ biết đến, thế nhưng ngày nay học viện nghệ thuật của thành phố S đã khác rồi.

“Người anh em, khứu giác tinh lắm.” Nam sinh kia liền đổi thành vẻ mặt tôi có biết, “Lớp đào tạo gì đó thì không có, nhưng nếu anh muốn tìm Hàn Thi

Dao tôi biết ở đâu, đi thẳng về phía trước, giao lộ thứ ba rẽ phải, tòa nhà B lầu 1 phòng học múa số 1-4, chúc anh may mắn!"

Hàn Thi Dao? Là ai vậy? Hắn chỉ hỏi đường thôi mà, chẳng lẽ là thầy giáo chuyên dạy Waltz? Mà thôi kệ, dù sao cũng đã biết nên đi như nào rồi, đi xem xem liệu có thể học được kỹ năng để có thể giúp điệu Waltz phong vũ trong game phát huy tuyệt đối 100% tốc độ hay không.

"Cảm ơn nha, người anh em." Sau khi cảm ơn, Tiêu Phàm đi theo hướng người nam sinh kia chỉ.

Đợi đến khi Tiêu Phàm đã đi xa, nam sinh bên cạnh có vóc người khỏe khoắc hơn hỏi: "Tiểu Lý Tử, mày chỉ dẫn cho anh bạn kia đến chỗ nào thế? Nếu để Phương Đại Thiếu nhìn thấy anh ta, anh ta phải làm sao đây?"

"Liên quan gì đến tao? Hắn là một trong những người ngoài dám đến học viện của chúng ta dòm ngó Thập Đại Mỹ Nữ của trường ta, ngang nhiên dám cướp gái đẹp trong trường mình cũng phải có chút bản lĩnh. Hơn nữa mọi người đều thấy khó chịu tác phong của Phương Thiếu, dựa vào cái gì không để nam sinh khác tiếp cận Hàn Thi Dao, một mình độc chiếm cô ấy. Thêm cho Phương Thiếu chút việc làm, tao thấy vui tao thấy thích." Nam sinh vừa chỉ đường cho Tiêu Phàm dường như rất khó chịu với người tên Phương Thiếu…

Gần tháng mười, Tiêu Phàm cảm thấy từ lúc mùa thu đến thì trời đã se lạnh, hàng cây hai bên đường chịu ảnh hưởng của mùa, lá đã bắt đầu đổi màu. Thế nhưng đi suốt cả con đường hắn cũng không cảm thấy sự buồn bã của mùa thu, phong cảnh khác biệt cũng có một hương vị khác của nó.

Nhìn thấy phong cảnh trường học đẹp đẽ và rực rỡ như vậy, trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ học sinh đến đây còn học tập điều gì nữa chứ, nơi đây rõ ràng là thánh địa để nói chuyện yêu đương cơ mà, lúc trước nếu hắn có thể đến đây để học thì tốt rồi. Tiêu Phàm cũng chỉ nghĩ vậy, hắn biết rõ chi phí để học nghệ thuật ở đây, học sinh có thể đến trường này thì nhà không giàu sang cũng cao quý.

Tiêu Phàm rẽ phải, đi về phía phòng học dãy B, trên đường đi có các âm thanh đàn sáo từ trong phòng học truyền vào lỗ tai của Tiêu Phàm, khiến

lòng hắn cảm thấy hơi nhẹ nhàng, hắn hoàn toàn không chú ý đến một cái băng biểu ngữ được treo trên lầu: "Chúc mừng bạn Hàn Thi Dao chuyên ngành vũ đạo, năm bốn, lớp 1 của trường chúng ta đạt được giải quán quân cuộc thi Vũ đạo quốc tế Waltz của sinh viên đại học".

Sau khi Hàn Thi Dao vận động kéo duỗi người một cách tiêu chuẩn, hoạt động gân cốt xong, cô bắt đầu luyện tập điệu nhảy Waltz. Sau đó lại nhìn cẩn thận động tác của mình với tấm gương trong phòng, trong lòng đếm nhịp rồi nhẹ nhàng nhảy múa. Tuy không có bạn nhảy nam để phối hợp cùng nhau, mặc dù không có điểm tựa thế nhưng đôi tay đang đặt ở vị trí tưởng tượng vẫn không hề cứng ngắc, bàn chân ngọc ngà đặt xuống nhẹ nhàng trên sàn gỗ, bước nhảy tự do chuyển đổi qua lại, có vẻ vừa mềm mại lại vừa tự nhiên, kỹ thuật nhảy đúng là tao nhã xinh đẹp lại phảng phất tự nhiên sinh thành, dường như điệu nhảy này vốn có thể nhảy một mình vậy.

"Dãy B tầng 1 phòng học vũ đạo số 1 đến 4 là đây." Tiêu Phàm nhìn vào bảng hiệu trên cửa phòng học ghi 1-4.

Tiêu Phàm nhìn vào trong phòng vũ đạo xuyên qua cửa sổ, trong căn phòng vũ đạo rộng rãi chỉ có bóng người của một nữ sinh, cao chừng một mét sáu mươi lăm, bộ đồ vũ đạo bó sát thể hiện dáng người hoàn mỹ của cô, mồ hôi óng ánh trên sợi tóc, khuôn mặt trắng như sữa, lông mi dài và đôi môi anh đào nhỏ nhắn, tất cả những điều đó phối hợp với khí chất của một vũ công thì được xem là đẹp như thiên tiên.

Bởi vì đã vận động, bộ đồ vũ đạo mỏng manh và bó sát người của Hàn Thi Dao bị ướt đẫm mồ hôi đã lờ mờ hiện ra màu sắc khác, khiến người ta suy nghĩ lung tung, có thể nhìn ra được máu trong người của Tiêu Phàm sắp phọt ra.

Tiêu Phàm đang nhìn ngây ngẩn thì bỗng nhiên lắc lắc đầu. Bình tĩnh, hắn đến đây là để học Waltz, đã quên trận pk với A Hoa Tỷ rồi sao, tỉnh lại mau!

Sau đó Tiêu Phàm bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu mình ra, tập trung sự chú ý của mình vào bước nhảy của nữ sinh.

Bước nhảy trong game của Tiêu Phàm quả thực khác xa một trời một vực so với bước nhảy của cô nữ sinh trước mắt này, bước nhảy trong game của Tiêu Phàm vừa cứng ngắc lại chậm chạp, mà bước nhảy của nữ sinh trong phòng có vẻ vừa mềm mại lại tao nhã, đi đến trước, lùi về sau hay xoay tròn đều có thể tạo ra được một loại ý nhị vừa trang nhã lại cao quý, nhón chân hay giậm chân đều tràn ngập khí chất nghệ thuật.

Ngay cả người ngoài nghề như Tiêu Phàm cũng xem đến mức sững sờ, tuy cô nữ sinh múa im ắng trong căn phòng vũ đạo, lại làm cho người ta cảm thấy có một ca khúc duyên dáng đang được tấu lên một cách nhẹ nhàng bên tai mình…

Luyện năm lần các động tác nhảy múa, Hàn Thi Dao đã cảm thấy hơi mệt, cô đến cạnh cái bàn đang để đồ của mình, cầm một bình nước suối lên, hé miệng ra rồi uống.

Lúc này cô mới phát hiện ra ở ngoài cửa phòng có một người thanh niên lịch sự nhã nhặn đang vụng về đi qua đi lại…

Lúc học năm nhất thì Hàn Thi Dao đã xin trường quyền sử dụng căn phòng vũ đạo này, bởi vì trong trường chỉ có một mình cô luyện tập điệu Waltz, mà bạn nhảy nam tham gia cuộc thi quốc tế cùng cô cũng là do gia đình cô mời đến lúc lâm thời, vì vậy trong ba năm qua thì căn phòng này đã biến thành không gian hoạt động của riêng cô.

Lúc năm nhất mỗi lần cô bắt đầu luyện tập vũ đạo đều có một đám ruồi đứng bên ngoài cửa phòng vũ đạo, ồn ồn ào ào, làm cho cô không thể yên tâm luyện tập được.

Chương 27: Hàn Thi Dao (2)

Chương 27: Hàn Thi Dao (2)

Sau đó, lại có thêm một con ruồi lớn đến đây, công tử của tập đoàn Phương Thắng trong thành phố S, Phương Hạo Thiên, ỷ vào thế lực trong nhà mình nên mang theo đám chó săn đuổi đám ruồi kia đi, lúc cô luyện tập vũ đạo thì cũng không còn có người con trai nào đến gần chỗ của cô nữa, ngoại trừ một con ruồi lớn đang ghét hơn nữa.

Mà hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một nam sinh kỳ quái…

“Anh đang làm gì?” Bên tai Tiêu Phàm vang lên giọng nữ trong veo.

Từ lúc sự chú ý của Tiêu Phàm tập trung vào bước nhảy của nữ sinh trong phòng, liền không suy nghĩ lung tung nữa, sau khi nghiêm túc quan sát, hắn không kìm lòng được mà mô phỏng theo, đáng tiếc không có hệ thống trò chơi uốn nắn lại cho mình, các động tác của hắn còn thảm hơn là trong trò chơi nữa, vô cùng khôi hài.

Tiêu Phàm không tin mình không làm được, cứ thử một lần rồi lại một lần, mãi cho đến lúc chủ nhân của căn phòng vũ đạo này cắt ngang.

“A, tôi muốn học cách nhảy cơ bản của Waltz, sau khi hỏi các bạn học trong trường thì các bạn ấy chỉ tôi đến đây, không nghĩ đến sẽ làm phiền cô, thực là xin lỗi.” Tiêu Phàm cảm thấy không tốt lắm, một người đàn ông đứng trong góc lén nhìn chằm chằm nữ sinh người ta hoài là không đúng.

Hàn Thi Dạo nhìn thấy khuôn mặt thanh tú và hơi non nớt của nam sinh này, cô tưởng là bạn học ngành khác trong trường mà mình chưa gặp. Điều kỳ lạ nhất chính là ánh mắt của anh ta cực kỳ trong suốt, không hề có thứ khiến cho người ta chán ghét như ánh mắt của các nam sinh khác khi xem cô khiêu vũ. Xem ra anh ta thực sự muốn học Waltz. Thời đại này ở Trung Quốc có rất ít nữ sinh muốn học Waltz, nam sinh thì không cần nói nữa.

Nhìn thấy ánh mắt trong suốt này, nếu đã vậy, cô sẽ dạy cho anh ta, dù sao thì Waltz cũng là điệu nhảy cho hai người, đúng lúc cô lại thiếu bạn nhảy.

“Vậy để tôi dạy cho anh.”

“À…”

“Thời nay không có chỗ nào có lớp huấn luyện Waltz cả, ngay cả trong trường cũng không mở ngành học này, toàn bộ trường học chỉ có tôi biết nhảy thế nào mà thôi, vì vậy anh hiểu rồi đó, anh muốn học thì cũng chỉ có tôi có thể dạy cho anh.”

“A, anh đến đây, tay đặt ở đây này.”

“A!” Tiêu Phàm vừa ngẩn người liền mặc cho người ta định đoạt.

“Đúng rồi, đặt ở đó.”

Tiếp xúc tứ chi với một cô gái đẹp đến mức không giống người! Trời ơi!

Tiêu Phàm liếc nhìn khuôn mặt mềm mại phía trước, đầu hơi choáng, lại muốn suy nghĩ lung tung…

Không được, như thế này quá mất mặt rồi, làm sao bây giờ, lo lắng ghê.

Tiêu Phàm lập tức nảy ra một ý hay, người trước mặt hắn là Hổ Nữu, cô là Hổ Nữu, cô là Hổ Nữu, cô là Hổ Nữu…

Thật ra thì khuôn mặt của Hổ Nữu và người trước mặt hắn ngang tài ngang sức, đáng tiếc Tiêu Phàm đã bị độc hại lâu rồi, từ lâu thì trong lòng của hắn đã nảy sinh sự oán giận, không còn có suy nghĩ khác nữa.

Sau khi ám thị mình xong, Tiêu Phàm hít sâu một hơi, hơ, cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Hàn Thi Dao nhìn những thay đổi liên tiếp trong khoảng thời gian ngắn của người thanh niên này, cảm thấy rất thú vị. Ngay cả bạn nhảy nam lâm thời trong giải thi đấu quốc tế, nhận được sự giáo dục cao đẳng của hoàng gia Anh là William cũng không thể giữ được sự bình tĩnh trong thời gian ngắn như vậy khi đối diện với cô, thật sự không biết sao người nam sinh bình thường trước mắt này lại có thể làm được.

“Được rồi, giống như vậy, bên trái, đúng, ngang qua, khép chân, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, trở lại, một, hai, ba, bốn, năm, sáu…” Hàn Thi Dao bắt đầu hướng dẫn cho Tiêu Phàm.

Dưới tiết tấu và sự hướng dẫn của Hàn Thi Dao, Tiêu Phàm đã hoàn toàn tập trung vào việc học vũ đạo, đương nhiên đối với Hàn Thi Dao mà nói là vậy.

Mà đối với Tiêu Phàm thì phải hiểu như thế này, hắn đã hoàn toàn tập trung vào quá trình quen thuộc kỹ năng…

Phương Hạo Thiên vừa mới xuống xe, mang theo cô bạn gái đang dựa sát vào người mình, ôm nhau thân mật bước vào khách sạn.

Cảm nhận được xúc cảm của thứ đang dựa vào cánh tay mình cách một lớp áo, gã thật sự rất muốn vào khách sạn mướn phòng rồi làm một trận lớn ngay lập tức, đúng lúc thử luôn thứ vũ khí bí mật mà mình mới lấy được hôm nay.

Đúng lúc này thì điện thoại của Phương Hạo Thiên reo lên…

"Cậu nói cái gì! Có người dám đến gần căn phòng vũ đạo đó, không để Phương thiếu tôi vào mắt sao!" Phương Hạo Thiên gào lên với người ở đầu dây bên kia.

Tiếng gào to đột ngột làm cô bạn gái sợ hết hồn: "Sao vậy, Phương thiếu?"

"Tôi phải về trường!"

"Vậy em phải làm sao bây giờ?" Bạn gái dùng giọng điệu khiến cho người ta tê dại.

"Tự cô suy nghĩ đi." Phương thiếu xoay người bỏ đi, để lại cô gái đã trang điểm cầu kì bực bội giậm chân…

"Ừ, chính là như vậy, gần đúng rồi." Hàn Thi Dao bình tĩnh nói, thật ra trong lòng đang rất khiếp sợ, bởi vì tốc độ mà nam sinh trước mặt này học cách khiêu vũ điệu waltz thực sự là quá nhanh.

Từ khi bắt đầu dạy đến bây giờ, chỉ mới hơn hai mươi phút mà anh ta đã có thể nhảy có hình có dạng rồi. Nếu không phải bộ dạng cứng nhắc ngốc nghếch lúc ban đầu nhìn không giống như đang giả vờ thì Hàn Thi Dao cũng đã bắt đầu nghi ngờ anh ta vốn biết khiêu vũ từ trước mà lại cố ý muốn đến trêu chọc cô.

Nhưng mà có một điểm rất kỳ lạ chính là khi anh ta học khiêu vũ điệu waltz chỉ chú trọng phần thân dưới, những bước di chuyển như tiến, lùi hay xoay tròn, kiễng chân đều vô cùng chuẩn mực nhưng mà tư thế phần thân trên lại cực kỳ tùy ý biếng nhác.

“Đây là lần đầu tiên anh khiêu vũ điệu waltz sao?”

“Ừm.” Quả thật, đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm khiêu vũ điệu waltz ngoài đời thực, mặc dù những động tác này trong trò chơi dựa vào hệ thống hắn đã từng thực hiện nhưng Tiêu Phàm cho rằng đó cũng không tính là khiêu vũ.

Tiêu Phàm cũng không biết rằng bởi vì sự mạnh mẽ uốn nắn kỹ năng của hệ thống, nên khiến cho hắn đối với tiêu chuẩn của mỗi một động tác khiêu vũ đều có kinh nghiệm nhất định, các động tác khiêu vũ của hệ thống lại đều vô cùng chuẩn mực. Đó chính là lý do mà hiện tại khi hắn dùng thân thể của mình để học khiêu vũ lại có phản xạ điều kiện như đang ôn lại bài cũ.

Hoàn toàn không biết tình hình thực tế, Hàn Thi Dao nghe nam sinh trước mặt thừa nhận như vậy lại càng kinh ngạc, nhớ lại chính cô khi còn nhỏ học điệu khiêu vũ này, để có thể khiêu vũ ra những động tác cơ bản đã mất rất nhiều thời gian. Vì vậy thở dài nói: “Anh thật sự rất có năng khiếu khiêu vũ.”

“Nói gì vậy chứ, rõ ràng là do giáo viên dạy rất tốt.” Tiêu Phàm được Hàn Thi Dao khen ngợi, khiêm tốn trả lời.

Hàn Thi Dao thấy nam sinh này có năng khiếu khiêu vũ hơn người, hơn nữa lại muốn học điệu waltz, quan trọng nhất chính là làm người ngay thẳng, cư xử nhã nhặn trước mặt cô, không giống với những nam sinh khác lúc nào cũng nhìn lung tung trên cơ thể cô. Đúng lúc cô đang thiếu một bạn nhảy cùng khiêu vũ điệu waltz, nói sao đi nữa cũng học cùng một học viện, đang định mở lời mời anh ta thường xuyên đến đây luyện tập…

“Tên dê xồm kia, mau thả Dao Dao ra.” Từ cửa phòng khiêu vũ truyền tới một tiếng chửi bới.

Phương Hạo Thiên nhận được điện thoại của bạn thân nói rằng có nam sinh đi đến phòng khiêu vũ của Hàn Thi Dao, không e dè chút nào thưởng thức kỹ thuật khiêu vũ của Hàn Thi Dao. Phương Hạo Thiên liền cả giận, vứt bỏ dự định cùng “em gái” vừa gọi đến đại chiến ba trăm hiệp đi, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe quay về trường.

Lúc hắn ta mồ hôi nhễ nhại chạy đến phòng khiêu vũ số 1-4, tầng 1, giảng đường B, không phát hiện thấy nam sinh nào vây xem bên ngoài phòng khiêu vũ, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Phương Hạo Thiên nghĩ rằng, dù sao cũng đã đến đây rồi, không bằng cứ thưởng thức kỹ thuật khiêu vũ xinh đẹp của Hàn Thi Dao nhà hắn một chút.

Nhưng không nghĩ tới đập vào mắt hắn ta lại là một màn vô cùng chướng mắt, chứng kiến Hàn Thi Dao và một nam sinh đang tay cầm tay, thân thể thân mật dựa vào nhau khiêu vũ, lại còn tình chàng ý thiếp nói nhỏ.

Chương 28: Rời đi

Từ lúc hắn ra lệnh cấm lui tới khiêu vũ này vào năm nhất đại học, chưa có ai dám không nể mặt tập đoàn Phương Thắng mà vi phạm mệnh lệnh này, kể cả giảng viên cũng không ngoại lệ, không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải một tên nhóc không biết trời cao đất dày dám can đảm ở trước mặt hắn ta công khai cùng hắn tranh bạn gái!

“Ai cho phép anh gọi tôi là Dao Dao!” Hàn Thi Dao nhìn thấy Phương Hạo Thiên tới trong lòng không tránh khỏi phiền muộn, phát hiện ra mình đã ngừng khiêu vũ mà vẫn giữ nguyên động tác nâng đỡ, Phương Hạo Thiên lại nhìn chằm chằm vào cô, cảm thấy hơi xấu hổ, liền lập tức thu tay lại.

Phương Hạo Thiên nhìn thấy động tác của Hàn Thi Dao trong lòng có loại cảm giác như đang bắt kẻ thông dâm, nói: “Dao Dao, sao em có thể như vậy! Còn mày nữa, tên nhóc thối tha này rốt cuộc là ai? Mày dám tiếp cận Hàn Thi Dao, phạm tội tày trời, có biết chữ chết viết như thế nào không hả?”

Tiêu Phàm nhìn sự uy hiếp hung tợn của người đàn ông trước mặt, đối với vai diễn không thể giải thích của hắn trong vở kịch máu chó này trong lòng có chút bùi ngùi.

Tiêu Phàm quét mắt nhìn tên đàn ông đang thở hổn hển tức giận trước mặt từ đầu tới chân, mắt nhìn người của Tiêu Phàm thật ra rất chuẩn, dù sao đi nữa hắn cũng đã ra xã hội lăn lộn một năm, mà yêu cầu về khả năng nhìn người đối với nhân viên bán hàng lại cực kỳ cao.

Từ một thân hàng hiệu đến khí chất trên người hắn ta.

Vừa nhìn liền biết không phải chỉ là một thiếu gia nhà giàu bình thường mà là thiếu gia của một tập đoàn lớn. Là người mà hắn không trêu chọc nổi, lần này phiền phức to, hắn cũng không phải nam chính trong tiểu thuyết đô thị mạng, không dám đối chọi với hắn ta.

Đột nhiên khóe mắt hắn phát hiện túi quần Phương Hạo Thiên phồng lên, nhìn hình dạng có vẻ như là một hộp gì đó, bởi vì là quần hàng hiệu chú trọng nhất là hợp mốt nên túi quần được thiết kế không lớn lắm, bởi vậy miệng hộp thoáng lộ ra một chút, nhìn thấy màu sắc của cái hộp, trong lòng Tiêu Phàm liền tính toán.

"Ôi chao, là tôi có mắt như mù, không cẩn thận đắc tội với thiếu gia đây, tiểu nhân tại đây xin nhận lỗi với ngài."

Phương Hạo Thiên vốn tưởng rằng nam sinh này dám làm trái lệnh cấm của hắn, lá gan phải rất lớn, nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của tên nhóc này, hóa ra cũng chẳng có năng lực gì ghê gớm, nhưng mà tội chết có thể miễn tội sống khó tha, ai bảo hắn ta chiếm được tiện nghi mà mình không chiếm được chứ.

Hàn Thi Dao nhìn thấy biểu hiện của nam sinh này trong lòng nhất thời thất vọng, vốn tưởng rằng người ngay thẳng như anh ta có thể không giống với người khác, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là khuất phục trước thế lực.

Phương Hạo Thiên nhìn thấy vẻ mặt Hàn Thi Dao thay đổi, trong lòng thoáng cái khá hơn nhiều.

"Người thanh cao như thiếu gia, sao có thể so đo tính toán với dân chúng tầm thường như tôi được chứ, chỉ một món đồ vật trên người ngài cũng đều có thể tùy tiện đổi toàn bộ đồ trên người tôi rồi, đặc biệt là cái hộp được mệnh danh "Một đêm mười lần súng không ngã, cúc hoa bách chiến sắc vẫn son" xuân dược. Một hộp thần dược trị giá 998 tệ này không phải người thường như tôi có thể với tới, chỉ có người có khí chất vương giả như thiếu gia đây mới có thể dùng được. Nếu lúc còn sống tôi có thể may mắn có được một hộp tất nhiên sẽ luyến tiếc không dám sử dụng, chỉ có thể xem như gia bảo mà đem cất giữ thật tốt thôi."

Không sai, Tiêu Phàm rất quen thuộc với thứ lộ ra từ trong túi quần của Phương Hạo Thiên. Trước đây, lúc Tiêu Phàm làm nhân viên bán hàng, đây chính là một trong số những sản phẩm cao cấp mà quản lý phân phát, viên xuân dược này cũng không phải loại chỉ có mã ngoài chỉ nhìn được mà không dùng được, dược hiệu thực đúng là rất tốt cho nên rất nổi tiếng. Lại thêm Tiêu Phàm ngày ngày rèn luyện tố chất nghề nghiệp, thành tích luôn luôn đứng đầu. Lúc đó, loại thiếu gia chuyên đốt tiền như Phương Hạo Thiên, hắn luôn một tay hốt trọn. Xuân dược này Tiêu Phàm đã bán qua mấy trăm chai, không quen mắt mới là chuyện lạ. Chỉ cần nhìn thoáng qua, Tiêu Phàm trên cơ bản liền có thể nhận ra sản phẩm này.

Trong túi quần chính là hộp "Vũ khí bí mật" Phương Hạo Thiên vốn tính toán mang theo "em gái" đến khách sạn đại chiến ba trăm hiệp, chẳng qua lúc trên đường nhận được điện thoại liền vội tới đây, sớm quên mất đem hộp này lấy ra, chẳng hiểu thế nào lại bị tên nam sinh trước mắt này nhắc đến.

Phương Hạo Thiên liền lập tức lúng túng, bây giờ lại là đang ở trước mặt Hàn Thi Dao, hắn vội nhìn qua Hàn Thi Dao, giải thích: "Dao Dao, em hãy nghe anh nói, mọi chuyện đều không phải như em nghĩ…"

"Cút, Dao Dao là để cho anh gọi sao?"

Trước kia không nhận ra nam sinh này đang làm gì, lúc này Hàn Thi Dao vừa nhìn liền hiểu. Nhưng mà Hàn Thi Dao nhìn thoáng qua vật lộ ra ngoài túi quần của Phương Hạo Thiên, thầm nghĩ không phải chỉ là một hộp gỗ thôi sao, cái gì mà xuân dược, nghĩ rằng nam sinh xa lạ này chỉ đang nói bừa, Phương Hạo Thiên cũng thật là, chỉ cần lấy ra xem không phải rõ ràng rồi sao, vẫn còn muốn giải thích gì chứ, thật là ngốc.

Cô đâu biết, Phương Hạo Thiên cũng không dám đem đồ vật trong túi lấy ra, lấy ra rồi cũng không biết nên giải thích thế nào.

Bây giờ Phương Hạo Thiên đang đưa lưng về phía Tiêu Phàm, hướng Hàn Thi Dao cuống quít giải thích, Tiêu Phàm thầm nghĩ nên thừa dịp hiện tại đi thôi, không đi thì liền gặp phiền phức.

Tiêu Phàm lén lút hướng về phía Hàn Thư Dao vẫy vẫy tay tạm biệt.

Hàn Thi Dao thấy động tác của Tiêu Phàm thì khẽ vuốt cằm, Phương Hạo Thiên liền chú ý tới, đang muốn xoay người lại, nhưng đúng lúc này tiếng quở trách của Hàn Thi Dao vang lên: "Phương Hạo Thiên ơi là Phương Hạo Thiên, bình thường nhìn anh là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, không ngờ anh lại là người như vậy!"

Hàn Thi Dao chỉ có thể giúp nam sinh này đến đây thôi, cô hiểu rõ gia thế Phương Hạo Thiên lớn, một sinh viên ăn mặc bình thường như Tiêu Phàm không thể đắc tội được, đáng tiếc còn chưa biết tên của anh ta, nhưng mà nếu anh ta là sinh viên ở đây nhất định sẽ còn có ngày gặp lại.

Phương Hạo Thiên cũng nghĩ như vậy, cho dù bây giờ hắn ta có thể trốn thì như thế nào, hòa thượng có thể trốn nhưng mà chùa chiền cũng trốn được sao? Nếu là sinh viên trường này, hắn còn sợ không tìm được hắn ta sao? Đợi đấy mà xem. Việc cấp bách bây giờ không phải là đi bắt tên nam sinh kia báo thù rửa hận mà chính là che giấu việc trước đây, đừng để Hàn Thi Dao ấn tượng hắn ban ngày ban mặt lại làm loại chuyện kia.

Tiếc là cả hai người bọn họ đều hiểu lầm, Tiêu Phàm cũng không phải là sinh viên trường này.

Lúc này Tiêu Phàm đã tùy ý ra khỏi cổng trường rồi.

Làm trễ mất nhiều thời gian như vậy nên đi mua đồ ăn rồi, những chuyện ân oán của nhà giàu này người bình thường như hắn sao có thể xen vào được. Xem ra nơi này lần sau không thể đến nữa rồi, nếu không sẽ gặp phải phiền phúc, vốn còn muốn cùng người đẹp kia học thêm một chút, thật là đáng tiếc.

"Thi Dao! Phương Hạo Thiên, anh ở đây làm gì? Đã bảo anh không được phép làm phiền Thi Dao rồi mà, không nghe thấy hả?"

Một cô gái ăn mặc gợi cảm, nóng bỏng khiến người nhìn miệng đắng lưỡi khô đi đến.

Phương Hạo Thiên nhìn thấy người đến, liền yên tĩnh lại.

“Bảo anh đi ra ngoài, anh không nghe thấy sao?” Cô gái nhìn Phương Hạo Thiên không có ý tốt nói.

Phương Hạo Thiên thường ngày hung hăng vênh váo lại cứ vậy liền ngoan ngoan đi ra ngoài, cô gái này Phương Hạo Thiên cũng không dám trêu chọc.

“Phỉ Phỉ, cậu đến rồi.” Hàn Thi Dao cũng không để ý đến mồ hôi trên người chạy đến ôm lấy cô gái nóng bỏng kia, một hình ảnh vô cùng ướt át.

“Tên khốn Phương Hạo Thiên này tại sao lại ở đây? Còn nữa chị cậu đâu rồi, nếu chị cậu ở đây, cũng nhất định sẽ đuổi hắn ta ra ngoài, đã bảo cậu đừng lúc nào cũng hiền lành như vậy, phải cho hắn ta biết tay một chút.”

“Sau khi Tân Sinh mở máy chủ, chị của tớ vội vàng chơi game, lại nói, Phỉ Phỉ cậu có chơi Tân Sinh không? Đến trận doanh Tinh Linh đi, vào công hội Hoa Nguyệt của tụi tớ, công hội của tụi tớ chỉ nhận toàn người chơi nữ thôi.”

“Có chơi mà, tớ đang ở trận doanh Ác Ma không qua bên đó được, nhưng mà bên này cũng rất thú vị, tớ gặp được một gã rất thụ vị, hắn ta ở trong trò chơi bị một cái móng cừu đặt trên đầu, cảnh tượng đó buồn cười miễn bàn, đến bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy buồn cười…”

Chương 29: Hắc Quản lý

Chương 29: Hắc Quản lý

Nếu như bây giờ Tiêu Phàm ở đây, nhất định sẽ cảm thấy cô gái này nhìn rất quen mắt…

Tiêu Phàm lượn siêu thị một vòng sau đó nghêu ngao hát đi về nhà, nói thật ra hôm nay gặt hái thật không tệ, được cùng người đẹp tiếp xúc gần gũi, nếu không có tên ngu ngốc X nào đó đến làm loạn thì nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước tuyệt vời gì đó.

Nếu như vợ tương lai của hắn có thể đẹp giống như em gái Hàn Thì Dao kia thì thật là tốt, chẳng hiểu sao trong đầu Tiêu Phàm lại xuất hiện hình ảnh

của Hổ Nữu, hắn liền giật cả mình.

Trong lòng lẩm nhẩm, tâm tĩnh như nước, tâm tĩnh như nước…

Trên đường đi về nhà, đi mãi đi mãi đã đến gần quảng trường, Tiêu Phàm lại dừng bước.

Nhìn tình cảnh quen thuộc ở quảng trường, quên đi, chân thật ngứa ngáy, phải luyện tập một chút vậy.

“Tiểu Phàm, sao cháu lại ở đây?”

“Bác Lý, cháu đến luyện khiêu vũ một chút ạ.”

“Cháu nha, đừng có mà lôi kéo làm quen. Bác cũng không có con gái để giới thiệu cho cháu đâu.”

“Haizz, bác nghĩ cháu là loại người gì chứ, với lại khiêu vũ thú vị như vậy, sao lại không làm.”

Giống như lời Hàn Thi Dao nói, hiện nay, cũng không có ai dạy khiêu vũ điệu waltz, ngay cả ở học viện cũng không có mở lớp học chuyên nghiệp, nhưng mà trên thế giới có một nơi gọi là quảng trường, trên quảng trường có các hội khiêu vũ của các cô bác, mặc dù các cô các bác này trình độ khiêu vũ vẫn chưa tới mức thành thạo nhưng mà lại rất hiểu biết đối với các loại vũ điệu.

Đất trời mênh mông là tình yêu của ta, dưới chân núi xanh trùng điệp hoa đang nở, nhịp điệu thế nào mới là vui tươi nhất, tiếng ca thế nào mới là thoải mái nhất… (1)Trên quảng trường khắp nơi vang lên bài hát sức sống bắn ra bốn phía không bao giờ lỗi thời trong truyền thuyết này.

Hiện tại bởi vì Tiêu Phàm nhàm chán mà tạo nên một loạt ảnh hưởng, cho nên sau này mỗi khi Hổ Nữu nhìn thấy Tiêu Phàm sử dụng điệu waltz phong vũ đều có một loại cảm giác khó hiểu, đó là một loại cảm giác thân thuộc.

Hổ Nữu cho rằng có thể là tại cô và Tiêu Phàm cùng một đội lâu ngày mà sinh ra ảo giác, nhưng mà cô không biết là khi người khác nhìn Tiêu Phàm

sử dụng điệu waltz phong vũ cũng sẽ nảy sinh loại cảm giác kỳ diệu khó hiểu này, tới cuối cùng bọn họ cũng không rõ tại sao lại có hiện tượng này.

[Hoan nghênh đã sử dụng sản phẩm của công ty, đang quét hình, xin chờ một chút…]

[Quét hình hoàn thành, xác nhận ID450xxxxxxx0925xxxx.

Tên: Tiêu Phàm, đang kiểm tra vấn đề bảo mật…]

[Chưa phát hiện phần mềm của bên thứ ba, trò chơi khởi động, 10 giây sau tiến vào.]

[Hệ thống cộng đồng của trò chơi đã mở, hệ thống thời trang đã mở, sau này nhiều nội dung đặc sắc hơn sẽ lần lượt được mở ra, nội dung cụ thể mời người chơi xem trên trang web chính thức của Tân Sinh, kính xin chờ đợi. Một lần nữa cảm tạ người chơi đã ủng hộ Tân Sinh.]

[Người chơi Hào Đại Bàn muốn thêm bạn làm bạn tốt, có chấp nhận hay không]

[Người chơi Hổ Nữu muốn thêm bạn làm bạn tốt, có chấp nhận hay không]

[Người chơi Xà Cơ muốn thêm bạn làm bạn tốt, có chấp nhận hay không]

Vừa đăng nhập vào trò chơi, các thông báo liên tiếp hiện lên…

Tiêu Phàm tiện tay ấn xác nhận, tâm tình hơi uể oải, lại từ thế giới của người bình thường trở lại trại tập trung cho biến thái rồi.

“Anh làm gì đó hả, dám để bản tiểu thư phải ở đây đợi anh?” Giọng nói quen thuộc vang lên.

“Không có gì, đi làm một số chuyện nên tới hơi trễ…”

Trên quản trường, Tiêu Phàm và bác gái họ Lý kia có trò chuyện với nhau đôi chút.

Thân ảnh của Hổ Nữu vừa đập vào mắt, Tiêu Phàm lập tức nói không nên lời.

Lúc này Hổ Nữu đã đổi trang phục.

Mái tóc đã được buộc lên thành đuôi ngựa gọn gàng, bộ đồ chiến đấu màu đen bó sát người khiến cho đường cong hoàn mĩ vốn đã nổi bật càng thêm gợi cảm. Bên hông thắt một một chiếc dây lưng bằng đồng tôn lên chiếc eo thon của Hổ Nữu. Hai bên đùi đeo túi vũ khí bằng da, có thể dùng để thu nạp vũ khí, ngoài ra bên bắp chân phải còn đeo một túi trang bị, còn trên lưng chỉ đeo một chiếc túi vải giản dị. Tay đeo bao tay không ngón. Cô đứng ở đó lộ ra khí khái hào hùng mà gợi cảm, rất cảm giác tựa như Laura trong "Kẻ cướp lăng mộ" vậy.

Mà lúc này, Xà Cơ cũng đi tới. Xà Cơ mặc một bộ quán áo liền màu xanh lục có mũ trùm, bên trên mũ trùm vẽ một đôi mắt rắn ngốc ngếch đáng yêu. Tổng thể khiến cho người ta có cảm giác như thể một bộ đồ ngủ có tạo hình khủng long, một con khủng long há miệng. Khuôn mặt nhỏ khả ái của Xà Cơ từ trong miệng khủng long ló ra, vẫn đeo cặp kính nhỏ tinh xảo như cũ.

"Nhìn đến phát ngốc rồi sao?" Hổ Nữu rất vui vẻ với phản ứng ngây ngốc của Tiêu Phàm.

"Khụ khụ." Tiêu Phàm vội ho khan che đi sự bối rối của mình, nghĩ thầm đây chắc là hệ thống thời trang mới mở hôm nay.

"Bộ đồ khủng long của Xà Cơ rất đáng yêu." Tiêu Phàm cố ý không nhắc tới Hổ Nữu.

"Đây là rắn, rắn đáng yêu." Nghe vậy Xà Cơ không hề vui vẻ, sốt ruột chỉnh lại.

"Được rồi, là rắn hay là thằn lằn?"

Những cô bé khác nghe đến rắn đã sớm bị dọa đến hồn bay phách lạc, mà Xà Cơ lại cứ có chút ngốc nghếch khác biệt với người bình thường, thích loài sinh vật vô cùng hung ác này, thật sự không biết Xà Cơ thần kinh thô đến mức nào.

Các cô bé bây giờ tiêu phí cũng rõ là không có lý trí. Tiêu Phàm chơi game chưa game chưa bao giờ tốn tiền vào cái loại thười trang chỉ thay đổi quần áo vẻ ngoài mà không thêm thuộc tính này, bởi vì cái này không có lợi gì đối với chiến đấu.

Nghe nói bởi vì tạo hình mặc định của nhân vật trong hệ thống mặc quần áo bằng vải bố màu xám trắng đã khiến cho tổng đài nhận được vô số lời khiếu nại của người chươi nữ thích chưng diện. Khả năng là do người chơi nữ thích chưng diện như vậy , hệ thống mười cho ra mắt hệ thống thời trang.

“Đi thôi, tranh thủ thời gian để luyện cấp, quần áo của các cô cũng thay xong rồi, hiện giờ tất cả mọi người đều là cấp 9, tranh thủ lên cấp 10 sớm một chút để còn đi thành ác ma Abaddon.

“Anh cứ đi luyện cấp như vậy?”

“Cô còn muốn thế nào, đừng lãng phí thời gian.”

“Anh mặc như thế này đi với chúng tôi trông như hai đẳng cấp khác nhau, anh không thấy mất mặt à?”

“Không thấy, tôi không chú trọng những quần áo mà không có thêm thuộc tính kia.”

Tiêu Phàm hơi nổi nóng, tôi mặc cái gì chẳng được, liên quan gì đến mấy người.

“Đàn ông các người là một lũ mắt toét keo kiệt, chẳng phải là do không muốn tốn một ít tiền à, anh mặc bộ quần áo rách nát giống như ăn mày này cùng một tổ đội với hai mỹ nữ chúng tôi, anh không cảm thấy mất mặt nhưng chúng tôi thấy mất mặt! Hơn nữa anh còn là đội trưởng của tổ đội chúng tôi.” Hổ Nữu hoàn toàn quên mất hôm qua cô cũng có hình tượng như thế này: “Thấy anh đáng thương như vậy,

Chị đây sẽ cho anh một bộ.”

“Tôi không cần những thứ này, thay đổi vẻ ngoài đối với tôi mà nói không có chút ý nghĩa nào.” Tiêu Phàm khinh thường nói, Tiểu Bạch chính là tiêu

tiền hoang phí vào những thứ vô nghĩa thế này trong game.

“Không thể dạy trẻ con như vậy! Anh thì biết cái gì, anh ăn mặc như vậy sẽ ảnh hưởng đến tâm tình luyện cấp của tôi!” Hổ Nữu thấy mình có lòng tốt cho anh ta một bộ quần áo mà tên này lại có dáng vẻ khinh thường như vậy, lập tức tức giận: “Mau giao quyền mặc thử quần áo của anh cho tôi!”

Tiêu Phàm thấy Hổ Nữu vì chuyện này mà nhảy dựng lên với mình,có chút bất đắc dĩ, giao quyền mặc thửu quần áo của mình cho Hổ Nữu, cô đã thích tốn tiền thì tùy cô.

Chức năng chuyển giao quyền mặc thử quần áo là chức năng mà hệ thống thiết lập bên trong người chơi cho phép người chơi có thể chọn quần áo cho chính mình. Tiêu Phàm cho rằng, thiết kế này là để giải quyết những gian lận trong trò chơi, biện pháp để hệ thống hoàn lại tiền.

Đúng lúc đó này một luồng ánh sáng bao quanh thân hình Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lắc mình biến hóa…

Tiêu Phàm phát hiện tóc mình đọt nhiên dài ra, cảm thấy phần eo được thắt chặt, trước ngực lỏng lỏng lẻo lẻo, cúi đầu nhìn xuống thân mình, phát hiện mình đang mặc một bộ váy hồng phấn viền ren, trong lòng hắn có một dự cảm bất thường…

Chương 30: Cao Nguyên Badan (1)

Chương 30: Cao Nguyên Badan (1)

Lấy cái gương mà hệ thống tự chuẩn bị cho nhân vật ra, Tiêu Phàm thấy má và mắt của mình có màu đỏ cùng môi son nhàn nhạt, gân xanh trên trán của Tiêu Phàm nổi lên…

“Hổ… cô…“

“Ha ha… cười chết tôi!”

Hổ Nữu và Xà Cơ đã cười đến nỗi to cả bụng, lăn qua lăn lại.

“Nhanh bỏ cái bộ này đi!”

Đúng vậy, chỉ cần không sử dụng quá thời gian, có thể trả lại quần áo, tuy nhiên thời gian rất ngắn.

Hổ Nữu bỏ bộ quần áo trên người Tiêu Phàm đi, nhưng lại lặng lẽ lưu lại hình ảnh này trong không gian cộng đồng cá nhân.

Hổ Nữu lau nước mắt do vừa rồi cười quá nhiều, kéo Tiêu Phàm nói: "Phàm muội muội, cho tôi thêm quyền hạn một lần nữa, lần này tôi sẽ thật chú ý giúp anh, tuyệt đối không chơi xấu nữa, ha ha…Thật xin lỗi, chỉ là nghĩ đến dáng vẻ đó của anh nên nhịn không được…ha ha"

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ cười đến phát khóc của Hổ Nữu, nhớ lại vừa rồi, càng ngày càng tức giận: "Không có cửa đâu!"

"Phàm muội muội, chị đây van cậu, cậu ăn mặc tàn tạ như vậy tỷ tỷ không được, bằng không đợi chút nữa tỷ tỷ thưởng cho cậu, hôn một chút… thật sự. Chị chọn cho cậu ăn mặc thân sĩ một chút, không biết chừng lại có hiệu quả đối với kỹ năng của cậu đấy…"

Cái gì mà hôn một chút, nói từ trong miệng của Hổ Nữu ra tuyệt đối không đáng tin, nhưng mà ăn mặc thân sĩ một chút có lẽ thực sự có lợi. Hơn nữa hắn rất khổ não với kỹ năng thân sĩ của mình.

"Phàm muội muội, không nghĩ đến cậu lại háo sắc như vậy, nghe được lát nữa tỷ tỷ sẽ thưởng cậu cái hôn mà lại giao quyền hạn cho tôi một lần nữa.

Gân xanh lại nổi lên trên trán Tiêu Phàm.

"Ha ha, đùa thôi, Xà Cơ, nào chúng ta cùng nhau đi chọn. UU đọc sách." Nói xong sợ Tiêu Phàm hối hận, kéo Xà Cơ chạy sang một bên.

Tiêu Phàm cũng không lãng phí thời gian, quét sạch đám Black Goblin vừa xuất hiện ngay chỗ, mặt khác nghe loáng thoáng Hổ Nữu cùng Xà Cơ ở một bên nói chuyện: "Cái này" "Cũng không tệ lắm" "Ừm, lấy bộ này đi."

Nhìn hai vị đồng dội đnag hết sức chăm chú chọn quần áo cho mình, nghe những lời bàn bạc này, Tiêu Phàm lại có chút lo lắng trong lòng, ài.

Tiêu Phàm đập mạnh một búa, một con Black Goblin gục xuống hóa thành kinh nghiệm của Tiêu Phàm. Mà cũng chính lúc đó một luồng ánh sáng lại hiện lên quanh thân Tiêu Phàm, lần này Tiêu Phàm rất ngạc nhiên.

[Hệ thống nhắc nhở: Cách ăn mặc của bạn phù hợp với phẩm vị thân sĩ cao nhã, mỗi giây có thể thu hoạch được 2 giá trị mị lực, kỹ năng Phẩm Cách Nhân Sĩ khởi động, trong lúc giá trị mị lực tiếp tục tiêu hao…]

Ánh sáng trặng lại vờn quanh chân tay của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lại tranh thủ thời gian lấy cái gương mà hệ thống chuẩn bị cho mỗi nhân vật ra…

Tiêu Phàm thấy mình mặc một bộ áo đuôi tôm thời Trung cổ Châu Âu, áo sơ mi trắng bên trong, trên cổ thắt cà vạt màu đen, trên tay deo bao tay màu trắng, bên dưới là quần tây đen cùng giày da, giữ lại tóc dài hơi thẳng. Lúc nhìn thẳng nhân vật của mình, con ngươi còn phát ra ánh sáng màu hồng như ẩn như hiện.

Khuôn mặt dường như cũng được Hổ Nữu sử dụng thời trang thẩm mĩ tiến hành điều chỉnh tinh vi.

Hình dáng khuôn mặt về cơ bản không thay đổi nhưng không còn sự thanh tú nhã nhặn mà lại khiến cho con người ta có loại cảm giác tà mị. Nếu như bề ngoài của Tiêu Phàm lúc trước đạt 7, 8 điểm là cao nhất trên thang điểm mười, thì bây giờ có thể đạt đến 9, 10 điểm.

Lịa thêm dáng người của Tiêu Phàm lúc trước không lộ ra sự cường tráng, mặc thêm bộ trang phục này, tổng thể mang đến cho người tra cảm giác hoàn mỹ thông qua rèn luyện.

Tiêu Phàm cảm thấy dáng vẻ của mình bây giờ cực kỳ giống một nhân vật trong anime, hắn cũng là một ác ma, tên là Sebastian Mikalis.

Người ta nói khả năng đặc biệt của mỹ nữ chính là trang điểm, lần này Tiêu Phàm thật sự tin rồi.

Sau khi được chính tay Hổ Nữu tự mình trang điểm, giá trị nhan sắc của Tiêu Phàm đã lên một tầm cao mới.

Thậm chí còn đẹp hơn diện mạo vốn có trong cuộc sống đời thường gấp nhiều lần. Mang một khuôn mặt nam thần siêu cấp đẹp trai khiến Tiêu Phàm cảm thấy hơi thiếu tự tin nhưng trong lòng cũng thấy hơi kích động.

Quan trọng nhất chính là nhận được đánh giá của hệ thống trang điểm cao nhã, mỗi giây đều có thể liên tục nhận được giá trị mị lực, không cần phải múa mép để khởi động phẩm cách Thân sĩ rồi.

Chỉ cần mặc bộ này cũng tương đương với việc tốc độ di chuyển tăng thêm 5%, lực tấn công tăng 20%, đây thật sự là nghịch thiên rồi. Cứ được nhiều lợi ích thế này thì dù có bắt Tiêu Phàm mặc gì hắn cũng đều nguyện ý, huống chi là chỉ trở thành một nam thần siêu cấp đẹp trai như thế này.

Đây được coi là bộ đồ thời trang đầu tiên kể từ khi tham gia Tân Sinh. Bây giờ kể cả có người cầm dao ép Tiêu Phàm cởi bỏ bộ quần áo này thì hắn cũng không chịu.

“Phàm muội muội, giờ muội trông thuận mắt hơn nhiều rồi đấy, cũng gần với hình mẫu lí tưởng của chị đây rồi. Đẹp lắm, đẹp đến mức chị chỉ muốn hôn cho một cái.”

Hổ Nữu đứng chống nạnh bình phẩm trước mặt Tiêu Phàm, vừa nói còn vừa gật đầu ra vẻ hài lòng lắm.

“Bao nhiêu tiền?” Tiêu Phàm định trả lại số RMB tiêu tốn cho bộ trang phục này lại cho Hổ Nữu.

“Chị đây đã nói là tặng em rồi mà, sau này có sách kỹ năng tốt nào thì ưu tiên cho chị trước là được, em xem bây giờ sắp cấp mười rồi mà chị vẫn chỉ có một kỹ năng dùng đi dùng lại, thật đáng thương!”

Xem ra Hổ Nữu vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lần trước Tiêu Phàm kinh bỉ mình.

“Được rồi!” Tiêu Phàm cũng không nói thêm gì nữa, nếu như thật sự có được sách kỹ năng mà cô ta muốn thì cho cô ta luôn cũng được.

“Bây giờ tôi cũng đổi xong quần áo rồi, cô vừa ý rồi chứ? Nhanh chóng luyện tập thôi, đừng để những người chơi khác đuổi kịp cấp độ.” Tiêu Phàm thúc giục.

Cùng với phát roi cuối cùng của Hổ Nữu quật xuống, ba chùm ánh sáng mà Tiêu Phàm chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng sáng lên rồi…

“Cuối cùng cũng cấp mười rồi.” Tiêu Phàm xúc động.

Tiêu Phàm trông thấy Hổ Nữu và Xà Cơ cùng đồng loạt thăng cấp, trong lòng bất giác cảm thấy có chút gì đó không thoải mái.

“Sao thế?” Hổ Nữu trông thấy thái độ của Tiêu Phàm sau khi nhìn thấy cả ba người cùng thăng cấp trông hơi lạ liền hỏi.

“Không có gì! Từ trước đến giờ khi chơi game, tôi đều là người thăng cấp đầu tiên so với các đồng đội khác. Khi những người đồng đội đó vẫn đang ở cấp độ thấp thì tôi đã ở cấp rất cao rồi. Đây là lần đầu tiên tôi được cảm nhận cảm giác ba người cùng thăng cấp một lúc!”

“Ngưng! Đầu óc anh có vấn đề à? Anh chơi game vì cái gì? Không phải vì vui à? Bỏ xa bạn bè, một mình mình ở cấp cao thì có ý nghĩa gì. Những người có cấp độ tương đương nhau mới càng có nhiều cơ hội chơi cùng nhau. Đứng một mình trên đỉnh thì cô đơn với nhạt nhẽo lắm.”

Từ trước đến giờ, Tiêu Phàm luôn nghĩ chơi game là phải mạnh hơn, phải giỏi hơn người khác. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy kiểu suy nghĩ này, sau khi trầm mặc một lúc, hắn nói: “Cảm ơn!”

“Ô kìa, đang yên đang lành, cảm ơn cái gì? Chúng ta không phải bạn bè sao Phàm muội muội?” Hổ Nữu vẫn cái kiểu nói liên mồm như thế.

Bạn bè! Phải rồi, chúng ta là bạn bè!

Lần đầu tiên tại trận doanh Ác ma, Tiêu Phàm có cảm giác hạnh phúc…

“Đi thôi, đi thôi! Cấp mười rồi nhanh chóng đi đến thành Ác ma Abadon thôi. Xà Cơ chúng ta đổi cách hóa trang rồi đi thôi!”

Nói rồi Hổ Nữu liền thay một bộ quần áo tiểu thư quý tộc Châu Âu thời trung cổ, trang phục rất rộng, tay áo rất lớn, tà váy rất dài, màu đỏ làm chủ đạo, còn đường viền thì màu đen, mái tóc buộc gọn trong khăn choàng.

Còn Xà Cơ cũng thay bộ đồ thằn lằn bằng bộ đồ khác khá giống với của Hổ Nữu, chỉ có khác ở chỗ màu chủ đạo là màu xanh còn đường viền là màu trắng.

“Rốt cuộc mấy cô có bao nhiêu bộ đồ thế?” Tiêu Phàm kinh ngạc hỏi.

“Đây đều là đồ của chị Hổ Nữu tặng cho em đó.” Xà Cơ cảm thấy hơi ngại ngùng.

“Chẳng đếm, thấy thích thì mua thôi!” Hổ Nữu cũng không để ý, trả lời bừa.

“Này hôm nay cô nạp bao nhiêu RMB?”

“Một trăm ngàn.”

“…”

Chương 31: Cao Nguyên Badan (2)

Chương 31: Cao Nguyên Badan (2)

Má ơi, chỉ một ngày thôi mà đã tiêu hết số tiền hơn cả tiền kiếm được trong vòng một năm sau khi tốt nghiệp của hắn. Sau này có đánh chết Tiêu Phàm cũng không dám hỏi Hổ Nữu về vấn đề tiền bạc nữa.

Mẹ kiếp người chơi giàu có à! Tiêu Phàm nghĩ đến ban nãy bản thân còn muốn trả lại tiền cho Hổ Nữu, đối với Hổ Nữu mà nói thì hành động này đúng là trò cười.

“Nhưng tôi không phải loại tiêu tiền bừa bãi đâu. Nhìn đội trưởng anh mặc một bộ quản gia cao cấp như thế, chúng tôi không mặc bộ đồ tiểu thư Châu

Âu thời cổ đại thì chúng ta trông đâu có giống một đội. Cả đội phải phối hợp ăn ý, hiểu chưa!"

Ăn ý thì cũng phải nhìn xem ở phương diện nào chứ! Tiêu Phàm ai oán trong lòng.

"Hiện tại anh đang làm quản gia không phải nên hành lễ với đại tiểu thư chúng tôi sao, làm người hầu kiểu gì vậy?"

Vì bộ đồ trên người tôi là do cô mua nên tôi nhịn!

"Yes, my lord." Tiêu Phàm đưa tay nâng lấy tay của Hổ Nữu và hôn lên bàn tay của cô, thực hiện một nghi lễ tiêu chuẩn của giới quý tộc. Lúc cúi đầu xuống không để ý thấy mặt của Hổ Nữu hơi ửng hồng.

[Hệ thống nhắc nhở: Đánh giá hành động thân sĩ: A, đạt được 100 điểm mị lực, cấp bậc thân sĩ sở trường tăng lên]

[Cấp bậc thân sĩ sở trường: E] (Cấp bậc được nâng lên càng dễ lấy được phần thưởng của NPC, hành động thân sĩ tương đồng có thể giành được càng nhiều điểm mị lực).

[Ghi chú: Coi như bạn đã trải qua một thời gian học tập lễ nghĩa rồi, bỏ đi không ít tật xấu hoang dại]

"Thế này cũng được à?" Tiêu Phàm cảm thấy mình không không chế được kỹ năng thân sĩ sở trường.

"Hiện tại chúng ta nên đặt tên cho nhóm mình đi." Hổ Nữu chuyển chủ đề để quên đi sự ngại ngùng ban nãy. Khi nãy bảo hắn hành lễ chỉ là nói chơi chơi thôi, ai dè hắn làm thật, còn tranh thủ sờ mó mình nữa chứ.

"Razer Phàm Xà!" Xà Cơ đột nhiên lớn tiếng nói: "Thế nào, nghe rất đáng yêu nhỉ!"

"Xà Cơ, anh thật sự không biết Razer Phàm Xà đáng yêu ở điểm nào!" Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng, không dám nói thẳng sợ sẽ đả kích đến tâm hồn thuần khiết của Xà Cơ.

“Không ổn! Tại sao chỉ có tên của em và Phàm muội muội ở trong đó?” Hổ Nữu lập tức phủ quyết.

“Lấy tên là Đội Đặc Chiến Cơ Nữu đi, có Cơ trong Xà Cơ, Nữu trong Hổ Nữu, còn tôi không có cũng được.” Tiêu Phàm trả lời đại.

“Cái quỷ gì vậy? Một cái là tên của chuột máy tính, một cái là tên của tổ hợp ngu ngốc thì hay ho gì.” Hổ Nữu cảm thấy cực kỳ không hài lòng với ý kiến của Tiêu Phàm và Xà Cơ.

“Nhất định phải thêm ID của chúng ta vào sao?”

“Không bắt buộc mà.”

Tiêu Phàm nhìn xuống bộ đồ mà mình đang mặc: “Vậy đặt tên là Vũ hội Ác ma đi.”

“Nghe cũng ổn đấy.” Hổ Nữu cân nhắc mấy chữ này rồi trả lời.

“A, em cảm thấy được đấy.” Xà Cơ phát hiện ra Tiêu Phàm đang nhìn mình, cuống cuồng trả lời nhưng trong lòng không thoải mái, cô vẫn thấy cái tên Razer Phàm Xà kia khá là đáng yêu.

“Vậy thì chọn cái này đi.”

Dù sao thì đến cấp 30 mình cũng về với thế giới bình thường, lúc đấy cái team này chưa chắc đã còn.

Nhưng Tiêu Phàm không hề hay biết rằng cái tên gọi với bốn chữ tùy tiện sau này lại nổi danh thế giới…

Tiêu Phàm dạo một vòng web forrum thì thấy những người chơi đạt cấp mười của các trận doanh đều đã dán hình thành trấn cấp mười của họ…

Trận doanh Thú Nhân chỗ Tiểu Bàn đang ở, phong cảnh xanh mượt vô bờ. Những hàng rào treo túi Mông cổ được cắm trên khắp mặt đất, muôn hình muôn vẻ, mang một cảm giác thú vị. Đây chính là thành trấn của trận doanh Thú nhân.

Còn thành trấn của trận doanh Tinh Linh mà Ngọc Sinh Yên đang ở thì do tổ hợp cây đại thụ cao ngút trời hợp thành, phòng ốc to nhỏ, chim hót hoa thơm, sức sống dạt dào.

Kiến trúc của thành trấn tại trận doanh Nhân Loại dễ chấp nhận hơn so với những trận doanh khác, hệ thống rập khuôn theo kiến trúc Gothic của thời trung cổ.

Tiêu Phàm không thấy người chơi của trận doanh Ác Ma tham gia vào forum thảo luận này.

Nhưng không có nghĩa là trận doanh Ác Ma không có người trên cấp mười. Ví dụ như A Hoa tỷ đã từng gặp trước đây chắc chắn bây giờ đã đạt đến cấp mười rồi. Tiêu Phàm cho rằng có lẽ là do cái nhóm tâm lí biến thái này khác với người thường nên mới không dán hình lên, không tham gia thảo luận. Vì thế Tiêu Phàm cảm thấy có hơi tò mò về thành trấn trận doanh cấp mười của mình.

Nhưng khi thật sự đặt chân đến thành Ác Ma Abadon, cuối cùng Tiêu Phàm cũng hiểu vì sao người chơi của trận doanh Ác Ma lại không dán hình lên rồi. Thật sự mất mặt quá mà!

Thành Ác ma Abadon hoàn toàn kế thừa phong cách hoang vu của thôn Tân Thủ trong trận doanh Ác ma. Đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ đều là đất badan, những gò đất lớn nhỏ cao thấp không đồng đều, nhà cửa trong thành đều được bồi lên từ đất badan, chỉ để lộ ra một cái cổng tò vò, bên vệ đường thỉnh thoảng xuất hiện vài gốc cây thực vật chống hạn, cô độc đứng trong bão cát đất vàng…

Nhà của tôi ở cao nguyên badan, gió to thổi qua trên cao nguyên,

Cho dù là gió tây bắc hay gió đông nam, đó đều là bài bát của tôi, là bài hát của tôi.

Nhà của tôi ở cao nguyên badan, hàng ngày đi qua cao nguyên,

Chiếu qua hầm trú ẩn của tôi, soi rọi cánh tay tôi, còn có con trâu của tôi đi theo…

Trời ạ, cho dù trong cái trận doanh Ác Ma này ngoại trừ tôi ra không có ai bình thường thì hệ thống cũng đừng bất công như thế chứ!

Sâu trong thâm tâm Tiêu Phàm, nối oán hận với trận doanh Ác Ma lại trỗi dậy.

"Ngươi là ai?" Giọng nói này nghe vô cùng quyến rũ, còn có vẻ hơi lười biếng nữa.

Cô gái trước mắt có màu da hơi giống lúa mạch, đôi mắt hồ ly long lanh khiến người ta động lòng, sống mũi cao, đôi môi đầy đặn gợi cảm. Cô mặc chiếc váy ngắn màu tím rực rỡ với cổ áo khoét sâu, gác một cái chân xinh đẹp của mình lên chiếc ghế bên cạnh trông cực kỳ khiếm nhã, tay trái chống cằm, ngón út tay phải đang ngoáy lỗ tai.

Do tư thế ngồi ngả ngớn ấy mà vạt váy ngắn cũn cỡn hơi xốc lên, chỉ liếc mắt qua nhìn sẽ thấy chiếc quần ren màu đen mê người lấp ló bên trong.

Cũng vì vậy mà Tiêu Phàm xấu hổ đến mức đỏ ửng cả mặt, vội vàng lia mắt sang chỗ khác.

Đây chính là cô gái tên Lilith mà Arista đã nhắc đến. Sau khi đi loanh quanh hỏi thăm một lúc trong thành Abaddon, Tiêu Phàm vào một căn nhà bằng đất bình thường thì gặp được cô ấy.

"Tôi tên là Mệnh Phàm, Đại nhân Arista bảo tôi đến thành Abaddon tìm cô và giao chiếc nhẫn này ra thì cô sẽ nói cho bọn tôi biết phải làm gì tiếp theo." Tiêu Phàm cung kính nói.

Đến con dê Arista kia còn là kẻ đứng đầu mười hai ma tướng trong trận doanh Ác Ma thì ai mà biết được cô gái Lilith trước mắt mình đóng vai trò gì, vì vậy Tiêu Phàm cũng không dám đắc tội lung tung.

Lilith thôi không ngoáy tai nữa. Cô chẳng thèm kiêng nể gì mà thổi thổi thứ dơ bẩn trên ngón út của mình đi, rút một cái khăn ra lau tay rồi nhận lấy chiếc nhẫn trong tay Tiêu Phàm.

Đôi mắt hồ ly quyến rũ chỉ thoáng nhìn qua cái nhẫn một cái rồi đeo luôn vào ngón trỏ, sau đó cô quay sang nhìn đám người Tiêu Phàm, lười nhác ngáp một cái rồi nhẹ nhàng xua tay, nói: "Ờ… Mấy người đi được rồi đó."

"Hà?" Tiêu Phàm mắt chữ A mồm chữ O.

"Trời ơi xem phản ứng của mấy người kìa! Ta đùa thôi, đùa tí ấy mà! Đừng quá căng thẳng, do ta ở một mình chán quá thôi."

Cái hệ thống trò chơi này toàn tạo ra mấy nhân vật NPC trong trận doanh Ác Ma có cá tính như vậy à! Chả biết mấy trận doanh khác như thế nào nữa? Tiêu Phàm chán chả buồn chửi.

"Nhìn cái nhẫn này là biết con dê biến thái kiêu ngạo cứng nhắc kia bảo các ngươi đến phải không? Đã lâu lắm rồi ta không được nhổ lông dê của ông ta, nghe ông ta kêu be he inh ỏi. Thật là nhớ quá đi mà!"

Địa vị của nữ ác ma này có vẻ lớn đấy! Ít nhất cô ta cũng phải ngang cấp với mười hai ma tướng trong trận doanh Ác Ma chứ nếu không thì sao dám nhổ lông của thủ lĩnh đứng đầu mười hai ma tướng chứ!

Lilith uể oải ngáp một cái. Hình như cô ta cảm thấy chỉ gác một chân lên ghế không được thoải mái lắm, thế nên cô ta gác chân kia lên nốt, phè phỡn giang rộng cả hai chân ra.

Chương 32: Lilith

Cảnh hot đột ngột đập vào mắt, mũi Tiêu Phàm nóng rực lên. Hắn thật sự không kìm chế nổi bèn quay đầu đi chỗ khác lần nữa.

"Ngươi cũng y hệt con dê Arista cau có kia, không hổ là người truyền thừa của ông ta, thậm chí đến kiểu hành động cũng y chang!"

Lilith chậm rãi đứng lên, từ từ bước đến gần Tiêu Phàm rồi bỗng nhiên yếu ớt ngã vào người hắn, nhè nhẹ thổi hơi nóng bên tai hắn: "Anh giai… Muốn thì cứ tới nha…"

Kích thích này quá lớn! Tiêu rồi, phong ấn sắp bị phá vỡ rồi! Lúc tiến vào trò chơi, Tiêu Phàm đã phong ấn thứ ở giữa hai chân mình lại nhưng lúc

này nó sắp nổ tung ra rồi!

Lilith vươn bàn tay ngọc ngà của mình ra, đẩy nhẹ hắn một cái rồi thuận thế ngồi lên ghế lại: "Trời ơi xem phản ứng của mấy người kìa! Ta đùa thôi, đùa tí ấy mà! Đừng quá căng thẳng, do ta ở một mình chán quá thôi."

Cô ta lặp lại lời nói vô trách nhiệm vừa nãy, tựa như mình chỉ đang đùa giỡn tình cảm của một nam sinh trẻ dại thuần khiết. Tiêu Phàm khẽ thở phào nhưng cũng cảm thấy khá hụt hẫng.

Lilith nhìn Hổ Nữu đang bĩu môi và Xà Cơ nơm nớp lo sợ ở bên cạnh hắn, cảm thấy rất thú vị: "Anh giai nếu muốn thật thì người ta cũng không có chê đâu nha. Có điều người ta là nữ quỷ succubus (*) đó, sau khi nếm thử người ta là các loại thuộc tính đều sẽ vĩnh viễn giảm mất 50% đấy!"

(*) Nữ quỷ succubus: là một loài quỷ chuyên đi "ấy ấy" với đàn ông đang ngủ trong thần thoại Do Thái, thường hiện lên trong giấc mơ dưới hình dạng một thiếu nữ xinh đẹp để quyến rũ và cưỡng hiếp đàn ông.

Lilith có độc! Tiêu Phàm hãi hùng tới mức lùi ngay về sau một bước, chỉ sợ cái chạm nhẹ vừa rồi sẽ khiến thuộc tính của mình bị giảm xuống một phần.

"Thôi thôi, không đùa nữa! Bây giờ các ngươi đi dọn phòng cho ta trước đi. Còn ngươi, ừ phải, chính là tiểu cô nương ngươi đó! Ngươi lại đây xoa bóp vai cho ta một chút, chả hiểu sao mấy hôm nay đau thế không biết."

Xà Cơ rụt rè bước từng bước đến chỗ cô ta, nhìn Hổ Nữu và Tiêu Phàm bằng ánh mắt cầu cứu.

Tiêu Phàm ra hiệu cho Xà Cơ cứ làm theo yêu cầu của Lilith, dù sao đó cũng là nhiệm vụ. Còn hắn và Hổ Nữu thì bắt đầu quét dọn căn phòng.

"Hồi nãy khoái lắm phải không? Phàm muội muội có phúc quá nhở!"

"Cũng bình thường." Tiêu Phàm cũng không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục dọn phòng.

"Anh khoái thật đấy à!"

“Chỉ là mấy chuyện cỏn con thôi mà cô tức cái gì?”

Ừ cũng phải nhỉ, vì sao mình lại tức chứ? Hổ Nữu chẳng hiểu nổi bản thân mình.

Xem ra Lilith là một ác ma có cuộc sống sinh hoạt của ngự tỷ (*). Nhà cửa vừa bừa vừa bẩn, chẳng hề sạch sẽ như phòng của mấy nữ sinh bình thường. Chén bát thì chất đống khắp nơi, chẳng biết bao lâu rồi chưa rửa. Quần áo quăng bừa bãi chỗ nào cũng có, chăn nệm trên giường cũng vo lại thành một đống. Trên mặt đất, mấy cái chai rỗng còn thoảng mùi rượu bị quẳng tứ tung, xung quanh chai lại còn vương vãi vài mảnh vụn thực phẩm trông giống như món chiên xào gì đấy, chắc hẳn là do Lilith vừa ăn vừa uống rượu làm rơi.

(*)Ngự tỷ được hiểu đó là những người con gái tài sắc vẹn toàn, giỏi mọi lĩnh vực, người con gái hoàn hảo

Hổ Nữu là nữ sinh ưa chuộng sạch sẽ, mà do mọi người trong nhà đều rất cưng chiều cô nên cô chưa bao giờ phải nhúng tay làm bất cứ việc gì. Vì vậy lúc này động tác của cô cứ cà rề cà rà, nhìn bãi chiến trường trước mắt mà chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Cuối cùng sau một lát đứng đực mặt ra, cô quyết định tìm một chỗ ngồi nghỉ.

Còn Tiêu Phàm thì thuê nhà riêng ở một mình, mọi việc trong nhà đều do một tay hắn lo liệu. Hắn hiểu một tiểu thư như Hổ Nữu được cưng chiều thế nào nên thấy cô ngồi nghỉ cũng chẳng nói gì, chỉ cặm cụi dọn dẹp từng chút một.

Oh no! Cái khỉ gì đây!

Trong một góc kẹt của ngăn tủ cũ nát, hắn thấy thấp thoáng một cái quần chíp chữ T màu đỏ tươi, mà hình như còn mặc rồi nữa!

Arista, vô cùng cảm ơn ông vì đã bảo tôi đến đây!

Tiêu Phàm, không được! Mày không được làm thế!

Cơ hội tốt, đừng bỏ qua!

Chuyện thối tha như vậy… Tiêu Phàm sao mày có thể làm vậy chứ!

Chỉ cầm lên xem một chút thôi mà, có gì đâu!

…

Trong đầu Tiêu Phàm đấu tranh mãnh liệt, dưới chân thì đến càng lúc càng gần.

[Hệ thống nhắc nhở: Hành động này của ngươi đã vi phạm phong cách quý ông, xin hãy dừng lại ngay! Nếu không kỹ năng quý ông sở trường có thể sẽ bị hạ cấp!]

“Hổ Nữu.”

“Gì vậy!” Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm thất thểu bước đến chỗ mình…

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng dọn xong hết, chỉ có đống quần áo là do Hổ Nữu gấp gọn. Bọn họ chỉ thu được một ít điểm kinh nghiệm chẳng đáng là bao, nhưng bất ngờ là Tiêu Phàm có thêm một sở trường nội trợ trong kỹ năng sinh hoạt, hơn nữa còn thăng lên được một cấp.

[Cấp bậc sở trường nội trợ: E] (cấp bậc càng cao thì càng dọn dẹp nhanh hơn.)

[Ghi chú: Ngươi rất có năng lực trong công việc quét dọn vệ sinh, bây giờ mà đi nộp CV có khi sẽ có người thuê ngươi đi dọn WC ngay và luôn đấy!]

Đúng vậy, Tiêu Phàm vừa nhận được một kỹ năng sinh hoạt sở trường rất rất rất vô dụng.

“Chà, các ngươi dọn xong hết rồi đấy hả? Để ta xem nào.”

Hình như vừa nãy Lilith được Xà Cơ xoa bóp thoải mái quá nên đã ngủ quên mất, bây giờ trông cô ta như mới tỉnh dậy: “Wow! Sạch lắm, sạch lắm!”

Vừa dứt lời, cô ta liền nhảy thẳng lên giường rồi lăn qua lăn lại.

Tiêu Phàm niệm thầm trong lòng: Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn, sẽ bị giảm thuộc tính đấy…

“Khá đấy! Nghe cho rõ nhiệm vụ kế tiếp đây: Đi đến Sa Xà Cốc mang một ít mật rắn về cho ta, ta sẽ đợi ở đây. Mấy cục cưng của ta nhớ đi nhanh về nhanh nha!” Hình như vì phòng ở đã sạch sẽ ngăn nắp hơn nên tâm trạng Lilith cũng tốt theo…

Một người chơi mới vào forum có một ngày đã đạt đến cấp 10 post một bài có nội dung thế này:

Trong bất kỳ một trận doanh nào, hễ người chơi đạt được cấp 10 và rời khỏi Tân thủ thôn thì sẽ có một phó bản, mỗi người chỉ có thể vào một lần một ngày, bất kể thắng hay bại.

Trước khi vào phó bản, người chơi có thể chọn độ khó trước. Độ khó được chia làm bốn cấp độ: Đơn giản, bình thường, khó, và luyện ngục.

Trong ngày thử nghiệm đầu tiên, đa số các đội đều có thể thông qua phó bản cấp độ đơn giản, rất ít đội chọn cấp độ bình thường và kết quả là có đội thắng có đội bại. Những phó bản có độ khó trên bình thường thì chưa đội nào thử cả.

Sau khi so sánh, người chơi phát hiện độ khó của mỗi cấp phó bản chênh lệch rất nhiều.

Quái vật ở phó bản đơn giản có cấp bậc khoảng từ 10 đến 15, trong khi phó bản bình thường thì tăng lên đến khoảng 12 - 17. Vì vậy, rất có khả năng trong phó bản luyện ngục sẽ xuất hiện quái vật cấp 16 - 21.

Mặt khác, tùy theo độ khó tăng lên mà sẽ cho thêm những quái vật mới chưa từng xuất hiện trong phó bản.

Tuy phó bản này khó như vậy nhưng vẫn thu hút vô số người chơi, chủ yếu là vì hộp quà mà họ sẽ lấy được khi hoàn thành.

Trò chơi đã thay đổi cách tặng quà ngẫu nhiên trước đó, bây giờ phần thưởng không còn tự dưng rơi từ trên trời xuống nữa, khiến cho những

trang bị thu được ở giai đoạn đầu cực kỳ khan hiếm.

Trong ngày đầu tiên tìm hiểu cách chơi, người chơi dần dần nghiệm ra được con đường tắt giúp lấy được vũ khí trong Tân Sinh, đó chính là: "Không có đồ ăn cũng không có gì mặc? Không sao, kẻ địch sẽ tự động dâng cho mình. Không có thương cũng không có pháo? Chẳng hề gì, kẻ địch sẽ tạo ra cho chúng ta…"

Nhưng đâu ra lắm quái vật cầm vũ khí cho mọi người cướp đoạt đến thế! Chẳng hạn như Tân thủ thôn của Tiêu Phàm chỉ có đúng một loại thôi, mà hơn nữa sau khi mấy người Tiêu Phàm vượt qua phó bản duy nhất trong hệ thống mới có được. Đó chính là Lang Nha bổng của black goblin.

Vì vậy, ở Tân thủ thôn của hắn, Lang Nha bổng đã trở thành vũ khí tiêu chuẩn nhà nhà đều có.

Bây giờ, chỉ cần team của người chơi vượt qua một phó bản ở cấp độ bất kỳ là mỗi người trong team đều sẽ nhận được một hộp quà.

Trong hộp sẽ có những vật phẩm ngẫu nhiên cần có và phù hợp với từng giai đoạn. Thuốc, trang bị, sách kỹ năng, tiền… Cũng có thể sẽ nhận phải một hộp quà rỗng nhưng xác suất này rất nhỏ.

Chương 33: Người Quen Cũ

Chương 33: Người Quen Cũ

Kỹ năng ở giai đoạn đầu rất ít. Mà trong trận doanh Ác Ma, ngoại trừ những kỹ năng thiên phú thì những món còn lại đều phải tự mình đi kiếm cả. Trong khi những trận doanh khác, sau khi đạt được cấp 10 và chuyển chức, nếu muốn nhận được kỹ năng thì người chơi phải trả một cái giá khá đắt. Hơn nữa, với hệ thống quà thưởng keo kiệt trong trò chơi này thì chắc là còn rất nhiều chuyển chức và kỹ năng chưa được người chơi khám phá.

Trong ngày đầu tiên đã có người chơi lấy được sách kỹ năng trong hộp quà ở phó bản, phần thưởng khổng lồ này càng kích thích mấy game thủ vào phó bản cày hàng ngày. Sau đó, có một người chơi vượt qua phó bản cấp bình thường và mở được một món phòng ngự phẩm chất bình thường.

Thuộc tính của đồ phòng ngự ấy thoạt nhìn thì chẳng có gì, nhưng trong phần giới thiệu trang bị lại có hai chữ "Bộ đồ".

Đến lúc này, phó bản ấy đã trở thành địa điểm được người chơi nồng nhiệt ghé qua ngay sau khi rời khỏi Tân thủ thôn, và phó bản này ở ngay cạnh thành Abaddon, tên là Sa Xà Cốc.

Sa Xà cốc là phó bản mà hôm nay Tiêu Phàm vốn chỉ định dẫn đội ngũ đi đánh thăm dò trước khi offline. Nói cho cùng hộp phần thưởng ở nơi khỉ ho cò gáy này cũng rất hấp dẫn người khác.

Không ngờ rằng nhiệm vụ mà Lilith đưa ra là để Tiêu Phàm đi trước. Trong lòng Tiêu Phàm vô cùng thấp thỏm.

Không phải là do bị A Hoa tỷ đánh đến mức mất hết tự tin, mà chủ yếu là do thành viên trong đội hắn không thế khiến người ta bớt lo được…

Tuy rằng Hổ Nữu đã tốt hơn lúc mới bắt đầu rất nhiều nhưng cái tính luôn thích làm theo ý mình vẫn như trước không thay đổi. Hơn nữa một khi để cô lên đầu, cô luôn không khắc chế được bản thân mà tiến lên đánh thêm vài roi. Nếu là quét mấy con quái vật dã ngoại này thì không sao, nhưng đến khi vào các phó bản sau, một đội viên không nghe chỉ huy, hành động lung tung sẽ rất dễ khiến cả đội chết chùm.

So với Hổ Nữu thì Xà Cơ tốt hơn nhiều, em ấy đã có thể khắc chế ham muốn đi nhận roi của Hổ Nữu rồi, hành động quy củ dựa theo chỉ huy của Tiêu Phàm. Tuy rằng em ấy giống như Tiểu Bạch vừa mới tiếp xúc với võng du, phản ứng vẫn rất chậm chạp nhưng ban đầu trò chơi yêu cầu về khả năng chịu sát thương của tank không cao lắm, hơn nữa trong tay em ấy còn có khiên gỗ mà người chơi bình thường không có, thể hiện ra vẫn khá là ổn.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn có chút lo lắng khi đem Xà Cơ đi đánh phó bản Sa Xà cốc, chỉ bởi vì phó bản kia có tên gọi là Sa "Xà" cốc.

Khó khăn lắm đội của Tiêu Phàm mới đạt được tiêu chuẩn có thể đi đánh phó bản này. Hơn nữa mỗi đội ngũ muốn tiến vào phó bản thì nhân số đáp

ứng phải cỡ năm người. Hiện tại hắn lại chỉ mang theo hai vị đại tiểu thư đi đánh, có thể nói là lo lắng trùng trùng.

Tiêu Phàm bắt đầu nhớ đến binh trưởng, giờ hắn mới hiểu ra rằng bản thân mình lúc ở tân thủ thôn qua được phó bản duy nhất là may mắn cỡ nào.

Nhóm người Tiêu Phàm đi trên đường phố, nhìn thấy một loạt cửa hàng được dựng lên từ đất, nghĩ đến số tiền trong túi nên chần chừ không dám tiến vào. Người chơi bên trong thành cũng bắt đầu nhiều dần lên.

Vốn tưởng rằng người chơi trong trận doanh Ác Ma này đều rất xấu xí, hung thần ác sát. Hiện tại nhìn thấy có vẻ bọn họ cũng rất bình thường, thản nhiên. Tuy vậy nhưng Tiêu Phàm cũng sẽ không lơ là.

Ở giai đoạn phân chia trận doanh, lúc hệ thống kiểm tra bản thân Tiêu Phàm đã kiên quyết không tin hệ thống đúng. Nhưng lúc hệ thống kiểm tra đến người khác, có bài học từ Hổ Nữu và Xà Cơ, Tiêu Phàm đã hoàn toàn tin vào độ chính xác của hệ thống kiểm tra.

Những tên có hình dạng con người trông rất đỗi bình thường kia nhất định có điểm nào đó biến thái!

Nhóm người Tiêu Phàm đi ra khỏi thành, tiến về hướng bắc, đi qua một ngọn đồi, tiến vào một ốc đảo nhỏ. Từ đầu lúc vào trò chơi đến giờ, đây là chỗ nhiều thực vật màu xanh nhất mà Tiêu Phàm từng thấy. Nhiêu đây đã đủ để chứng tỏ được rằng hoàn cảnh của trận doanh Ác Ma tồi tệ đến mức độ nào.

Tiêu Phàm nhìn thấy một chút màu xanh này, trong lòng hung ác nghĩ: hệ thống thật là bất công.

Đi qua con đường nhỏ trong rừng trên ốc đảo, lúc đi đến một mảnh đất trống trải rộng lớn, Tiêu Phàm nhìn thấy nhiều người chơi tụ tập với nhau thành top năm top ba. Từ số người này có thể tưởng tượng được bên trong đông như thế nào.

Để tránh người chơi quá đắm chìm, hệ thống quy định thời gian người chơi online nhiều nhất là 12 giờ. Hôm qua Tiêu Phàm đã sử dụng 8 tiếng online.

Nhìn mọi thứ trược mặt, Tiêu Phàm mới biết có rất nhiều người liều mạng để luyện cấp. Người trên trên cấp 10 có rất nhiều.

Cả đội chậm rãi tiếp cận đám người đứng canh giữ ngoài cửa phó bản, tinh thần vô cùng cảnh giác, bởi vì đây chính là trận doanh Ác Ma, thường hay xảy ra những trận PK không rõ lý do. Hơn nữa, nhìn dám người đó, trong đó có mấy người vẻ ngoài rất giống côn đồ bên đường, không đề phòng không được.

Bỗng nhiên tiếng gió vù vù vang lên từ đằng sau, Tiêu Phàm đang trong trạng thái đề phòng lập tức có phản ứng, né sang bên trái. Một chiếc lông vũ xuất hiện ở vị trí Tiêu Phàm vừa đứng.

Tiêu Phàm đang muốn xem tên biến thái nào có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng rảnh rỗi muốn trêu chọc mình, không ngờ chỉ thấy một người ở hướng lông vũ bay tới từ trên cây nhảy xuống, mở miệng nói: "Đã lâu không gặp, anh Phàm."

"Này này, Phàm muội muội, anh quen người có ngoại hình ưa nhìn kia à?" Hổ Nữu nhìn thấy người trước mặt chào hỏi Tiêu Phàm, hào hứng tiến lại hỏi han.

Đúng vậy, người vừa làm ra hành động đánh lén không phải là một tên hung ác có vẻ mặt dữ tợn như trong tưởng tượng. Ngược lại hắn ta còn là một vị có tướng mạo anh tuấn sáng sủa.

Đại soái ca có dáng người cân đối.

Hắn ta mặc một bộ trang phục thợ săn màu xanh, trong tay cầm một cung tên gỗ phong cách cổ xưa, hơn nữa khuôn mặt hắn còn vô cùng anh tuấn. Dáng vẻ giống như anh hùng lục lâm Robin Hood.

"Không nghĩ tới có thể gặp anh ở đây, Tịch Dương." Sắc mặt Tiêu Phàm bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Một vị nữ sinh tràn ngập cảm giác thanh xuân hoạt bát đi ra từ rừng cây: "Anh Phàm, đã lâu không gặp, Nhìn anh ăn mặc khác lạ thế này lại cảm

thấy hình như anh đẹp trai hơn thì phải. Chẳng qua vẫn không đẹp trai bằng anh Tịch Đương của tôi."

Nữ sinh nói xong, bước nhanh đến bên vị soái ca mặc đồ thợ săn kia, khoác tay hắn ta, vẻ mặt hạnh phúc kêu lên: "Anh Tịch Dương…"

Vị soái ca vô cùng bất đắc dĩ đẩy cô ta ra: "Buông tay, Mạn Mạn, đừng dựa vào gần như vậy."

Nữ sinh tội nghiệp hờn dỗi: "Sao anh lại có thể làm như vậy." Rồi lại như lang như hổ ôm lấy hắn ta.

"Buông anh ra nào!" Vị soái ca dùng sức tránh thoát nhưng vẫn bất đắc dĩ bị nữ sinh ôm lấy: "Thời Vũ Hoàn, mau kéo cô ta ra giúp tôi."

Sau khi hắn ta hét lên, một nam sinh đeo kính nhã nhặn đi ra từ rừng cây, hắn ta vô cùng không tình nguyện đi về phía soái ca kia.

"Anh ta bắn ra một mũi tên chỉ để chạy ra khoe ân ái trước mặt anh sao?" Hổ Nữu nhìn thấy hai người dính lấy nhau trước mặt, quay ra hỏi Lâm Phi.

"Bọn họ có bệnh thần kinh, đừng động đến họ, chúng ta đi thôi." Tiêu Phàm nói xong xoay người bước đi.

"Đợi đã!" Soái ca kia hét to lên: "Anh Phàm, anh đừng có chạy! Tôi chỉ biết anh sẽ chơi "Tân Sinh", chỉ là không nghĩ có thể gặp anh sớm như vậy! Anh có nghe thấy không, đừng có đi, tôi phải báo thù cho Tiểu Thúy!"

Tiêu Phàm nghe thấy hai chữ 'Tiểu Thúy', dừng chân, xiết chặt tay, nhỏ giọng mắng: "Mẹ nó, ngu ngốc!"

Nghe thấy câu nói đầy tức giận của hắn, Hổ Nữu nhiệt tình tiến lại, dùng sức lôi kéo Tiêu Phàm quay lại.

"Phàm muôi muội chớ đi, rốt cuộc là chuyện gì đây. Dù sao mọi người cũng quen nhau có phải không? Ngồi xuống tâm sự đàng hoàng nào."

Xà Cơ cũng dùng vẻ mặt hưng phấn nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm.

“Lại đây nào Phàm muội muội, mau nói cho tôi biết. Hắn ta là ai vậy? Bạn của anh à?” Giọng nói của Hổ Nữu bỗng nhiên trở nên thật ôn nhu, nhẹ giọng thì thầm hỏi thăm.

“Truy Phong giả, Tịch Dương.”

Chương 34: Ân Oán

Chương 34: Ân Oán (1)

“Oa!” Hổ Nữu che miệng, tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Trong giới võng du có một người chơi lấy ID là Tịch Dương, người chơi thường gọi ‘Truy phong giả’.

Không giống như biệt danh ‘Phong Tệ giả’ của Tiêu Phàm chỉ có số ít người biết đến hoặc nhớ rõ, vài năm gần đây ‘Truy Phong giả’ trở thành một cao thủ nổi tiếng trong giới võng du mà cả phụ nữ lẫn trẻ em đều biết.

Tịch Dương tẩu vị phong tao, thao tác hoàn mỹ, kỹ thuật PK cao, đứng đầu trong số người chơi cao thủ. Mấy năm gần đây Tịch Dương bỗng nhiên vùng lên trong số tân binh giới võng du, có độ nổi tiếng trên mạng cực cao, nhiều fans, nghe đồn rằng Tịch Dương ngoài đời thật là một soái ca.

Trước khi chơi “Tân Sinh”, Tịch Dương có thói quen sử dụng nhân vật hiệp khách, thợ săn, xạ thủ để chơi game võng du. Phong cách đấu pháp nhẹ nhàng bay bổng, hơn nữa hắn ta chủ yếu sử dụng vũ khí là cung tên. Vậy nên mọi người mới gọi Tịch Dương là ‘Truy Phong giả’

Xà Cơ là Tiểu Bạch chưa từng nghe qua ID này nhưng Hổ Nữu thì khác, cô hưng phấn nói: “Oa, Phàm muội muội, anh có quen biết đại thần kìa. Sao anh không sớm nói cho tôi biết chúng ta có người chơi trâu bò như vậy bảo kê. Nếu vậy chúng ta cần gì khổ sở luyện cấp nữa.”

“Anh Phàm, thật lâu không gặp anh.” Lúc này Tịch Dương đã bước đến, nhìm chằm chằm vào Tiêu Phàm.

“Anh biết không? Trong những ngày không có anh, tôi vẫn luôn muốn gặp anh, nghĩ đến việc sớm ngày tự tay đâm chết anh, báo thù cho Tiểu Thúy!”

Hổ Nữu cảm thấy không khí hiện tại hình như không thích hợp lắm, nhanh chóng tránh xa hai người này.

Tiêu Phàm và Tịch Dương mắt to mắt nhỏ trừng nhau, dường như trong lúc bọn họ trừng nhau có thể bắn tia chớp trong không khí, lóe sáng bùm bùm.

“Tôi muốn giết chết anh, anh Phàm.” Tịch Dương trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ngu ngốc.” Tiêu Phàm nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

“Tôi thường nhớ về Tiểu Thúy, Tiểu Thúy nghịch ngợm, Tiểu Thúy đáng yêu, Tiểu Thúy dịu dàng. Mỗi ngày, cô ấy đều hỏi tôi có khỏe không, rồi cổ vũ tôi, trò chuyện với tôi, an ủi tôi những khi mệt mỏi.” Vẻ mặt Tịch Dương tràn đầy hạnh phúc, dường như hắn ta đang chìm trong những hồi ức đẹp đẽ.

Nhưng rồi đột nhiên sắc mặt của hắn ta thay đổi: “Là anh! Phàm ca! Là anh cướp cô ấy khỏi cuộc sống của tôi! Là anh đã khinh thường rồi hại chết cô ấy! Tất cả những chuyện ngày hôm nay đều do anh mà ra!”

“Vì vậy tôi muốn giết chết anh trong trò chơi mà anh thích nhất, khiến anh thân bại danh liệt, khiến anh không thể siêu sinh, báo thù cho cô ấy!” Khuôn mặt đẹp trai của Tịch Dương bỗng chốc trở nên vừa đau khổ vừa hung ác.

Đúng là một người đàn ông si tình, chỉ tiếc bị tình yêu làm cho thương tích đầy mình.

Tiểu Thúy và Tịch Dương là một cặp lưỡng tình tương duyệt, sống hạnh phúc bên nhau. Không ngờ một ngày nọ, Tiểu Thúy bị kẻ độc ác là Mệnh Phàm để ý tới. Hắn thích vẻ đẹp của Tiểu Thúy, muốn cường thủ hào đoạt. Không ngờ Tiểu Thúy liều chết phản kháng, kẻ độc ác kia thấy Tiểu Thúy không biết điều như vậy thì bỗng chốc giận dữ, một kiếm giết chết nàng. Tới lúc Tịch Dương trở về thì chỉ còn thấy Tiểu Thúy xinh đẹp nằm trong vũng máu. Hắn ta hối hận vô cùng, ngửa mặt lên trời kêu rên, thề phải giết chết kẻ độc ác Mệnh Phàm. Dù có phải đuổi tới chân trời góc bể thì hắn ta cũng phải báo thù cho Tiểu Thúy…

Hổ Nữu dùng bộ não cá vàng phân tích tình hình, vẻ mặt ta đây hiểu rõ tiền căn hậu quả nhìn Tiêu Phàm nói: "Tôi nhìn nhầm anh rồi, Phàm muội muội, không ngờ anh lại là người như vậy."

Xà Cơ bĩu môi, vẻ mặt đáng thương nhìn Tiêu Phàm. Dáng vẻ giống như không muốn tin Tiêu Phàm là người như vậy.

Thấy vẻ mặt của Hổ Nữu, Tiêu Phàm lập tức hiểu cô nàng này đang nghĩ gì, tức giận trừng mắt nhìn cô: "Rốt cuộc đầu óc của cô để đâu thế hả? Cô và tôi quen nhau bao lâu rồi, cô cảm thấy tôi là người như vậy sao? Chẳng lẽ cô quên đây là đâu rồi sao? Trận doanh Ác Ma đấy! Cái tên này chắc chắn có vấn đề nên mới xuất hiện ở đây!"

Đúng vậy, Tiêu Phàm cảm thấy những hành động của Tịch Dương rất giống một bệnh nhân tâm thần…

Hắn ta ở đây? Đúng rồi, hắn ta đang ở Trận doanh Ác Ma.

"Ừm, có vẻ hợp lý đấy." Hổ Nữu bỗng nhiên hiểu ra, liếc Tiêu Phàm: "Được rồi, vậy tôi tạm thời tin anh, ai bảo anh là em gái ngoan của tôi chứ."

Xà Cơ thấy Hổ Nữu chọn tin tưởng Tiêu Phàm thì lại nghĩ đến Hổ Nữu hiểu biết về những chuyện trong trò chơi hơn mình. Nếu cô ấy đã tin Tiêu Phàm thì mình cũng nên tin tưởng, vì vậy cô nàng cũng lập tức vui vẻ thay đổi thái độ.

Gì mà tên kia rõ ràng có vấn đề nên mới ở trong Trận doanh Ác Ma? Tịch Dương không hiểu bọn họ đang nói gì, mà hắn ta cũng không muốn hiểu, bởi mục đích chính của hắn ta là đánh bại Tiêu Phàm.

Tịch Dương nâng cung lên, lấy mũi tên xuống, tỏ ý muốn đánh nhau một trận với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm liếc hắn ta: "Anh thật phiền."

"Tuy anh hại chết Tiểu Thúy nhưng tôi vẫn rất kính trọng anh. Vì vậy, tôi muốn PK một trận quang minh chính đại với anh, lấy vũ khí ra đi." Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm hoàn toàn không động đậy thì mở miệng.

Xem ra, lần PK này không thể tránh được. Nếu đã vậy, Tiêu Phàm đành lấy

Tên: Lang Nha Bổng của Black Goblin]

Loại: Vũ khí]

[Phẩm chất: Rác rưởi]

[Độ bền: 90%]

[Lực công kích: Bình thường]

[Thuộc tính: Không]

[Hiệu quả đặc biệt: Nếu đánh vào đối thủ nhất định sẽ khiến đối phương mất máu.]

[Điều kiện trang bị: Không]

[Chú thích: Tốt quá, có thể không cần dùng gậy xương nữa, gara gara.]

Nhưng Tiêu Phàm vừa bày ra tư thế chiến đấu thì bên tai lại vang lên tiếng của hệ thống…

[Hệ thống nhắc nhở: Vũ khí hiện tại của bạn chỉ là loại bình thường rác rưởi, sử dụng mỗi giây sẽ khiến giá trị quyến rũ giảm từ 2 xuống 0, kỹ năng Phẩm Cách Thân Sĩ bị thu hồi.

Trời ơi! Vì thế nên tôi mới đau đầu về mấy chuyện truyền thừa kỹ năng này! Hệ thống, ngươi đừng khinh người như vậy chứ!

Phong cách Thân sĩ bị thu hồi, cơ thể Tiêu Phàm hơi dừng lại, đợi tới lúc Tiêu Phàm cất "hai thứ rác rưởi" là cây rìu và Lang Nha Bổng xong thì ánh sáng trắng mới trở về tay chân hắn.

Tiêu Phàm không thể làm gì khác ngoài việc đánh bằng tay không, một kỹ năng tăng 5% sức mạnh và BUFF máu 20%, rõ ràng hơn hẳn hai món vũ khí rác rưởi chỉ tăng được vài điểm công kích kia.

Nhưng Tịch Dương nhìn thấy Tiêu Phàm cất vũ khí thì lại hiểu lầm.

“Phàm ca, anh khinh thường tôi sao?”

Tịch Dương rất tức giận, hắn lập tức mở menu trò chơi ra…

Duangduang! Trên đầu Tịch Dương xuất hiện một chuỗi ký tự khiến người ta chói mắt! Điều này khiến cả những người đang tụ tốp năm tốp ba đằng kia cũng nhìn về phía này!

“Liệp Thủ Truy Phong!” Bốn chữ trên đầu Tịch Dương sáng lấp lánh.

Lúc này, cô gái mà hắn ta gọi là Mạn Mạn đứng đằng kia nhìn thấy thì hai mắt như hóa thành hình trái tim, mê mẩn hô: “Anh Tịch Dương, anh đẹp trai quá!”

Đây là danh hiệu!

Trước đây, khi hệ thống giới thiệu có nói sẽ dựa trên phong cách của người chơi trong trận doanh để đưa ra một danh hiệu phù hợp cho họ. Hơn nữa, lúc danh hiệu này xuất hiện thì người chơi cũng sẽ nhận được một kỹ năng danh hiệu vĩnh viễn. Ngoài ra nếu muốn có một danh hiệu thì phải có một thói quen hình thành từ lâu, một khi tạo thành thì không thể thay đổi đc.

Con mẹ nó! Hệ thống, ngươi thật thiên vị, từ thiên tài đứng thứ hai tới kỹ năng tạo được từ thói quen.

Tiêu Phàm không còn tâm trạng nào mà để ý tới cái danh hiệu kia xuất hiện có hợp lý hay không. Tình hình hiện tại của hắn rất tệ. Tuy sau khi PK với A Hoa tỷ, Tiêu Phàm đã bị đánh một trận rất thảm, giá trị PK cũng đã trở về con số 0. Nhưng dù vậy, hắn vẫn không thể không để ý tới chuyện thắng thua, dù thế nào, chết đi sẽ mất điểm kinh nghiệm.

Hôm nay, Tịch Dương lại có thêm một danh hiệu. Vậy có nghĩa hắn ta đã có ít nhất một kỹ năng danh hiệu và một kỹ năng thiên phú. Hơn nữa, hắn ta là kẻ có thực lực hàng đầu trong trò chơi. Tiêu Phàm cảm thấy với thực lực hiện tại của hắn thì hoàn toàn không có cơ hội thắng hắn ta.

Chương 35: Chiến Lực Mạnh Nhất Hiện Tại Trong Trận Doanh Ác Ma

Tịch Dương thấy sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy danh hiệu của hắn ta, tuy sắc mặt hắn hơi thay đổi nhưng cả người vẫn không nhúc nhích, vẫn không chịu lấy vũ khí ra thì lập tức cảm thấy mình bị Tiêu Phàm coi thường, vô cùng tức giận: "Tốt nhất anh nên đưa ra tất cả thực lực của mình, tôi đã đạt tới cấp 15. Một lát nữa, khi chúng ta PK, tôi chắc chắn sẽ không nương tay."

Tiêu Phàm nghe hắn ta nói thì càng lo lắng hơn. Nhanh như vậy mà hắn ta đã đạt tới cấp 15, vậy thì mình còn đánh thế nào được!

Kỹ thuật đứng đầu, kỹ năng danh hiệu lại còn chênh lệch tận 5 cấp. Nếu vậy, mình đánh với hắn ta có thể chịu được một chiêu sao?

Tuy Tịch Dương muốn đánh một trận quang minh chính đại với Tiêu Phàm nên muốn dùng toàn bộ thực lực của bản thân. Nhưng thấy Tiêu Phàm vẫn không lấy vũ khí ra, hắn ta cũng không thèm chờ nữa, lấy mũi tên nhọn đặt lên cung tên, một mắt khép hờ, mắt còn lại nhìn thẳng về phía trước, kéo căng dây cung.

Thấy Tịch Dương định thả tay để mũi tên bay đi thì một giọng nói vui mừng vang lên vang vọng cả chiến trường…

"Phàm ca!"

Tịch Dương nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy trên con đường mòn tiến vào rừng, sương khói bay mịt mù, vô cùng hùng vĩ.

Sương khói bay kia khiến tầm mắt của Tịch Dương bị mờ đi, trong lúc nhất thời hắn ta không nhìn rõ được đó là thứ gì. Chỉ cảm thấy sương khói này càng tới gần thì mặt đất càng rung động…

Tới lúc sương khói đó bay đi thì hắn ta cũng nhìn rõ được kẻ đứng phía sau đó, không ngờ đó lại là hai người đàn ông thô lỗ.

Tịch Dương trợn tròn mắt há hốc mồm, khiếp sợ nhìn hai người trước mặt, dây cung vốn đang kéo căng cũng vô thức buông xuống.

Nói thật lòng, Tịch Dương chưa từng nhìn thấy ai xấu xí như vậy. Gương mặt người này thật sự rất xấu xí, tuy đường nét trên gương mặt cũng rất cứng cỏi, góc cạnh rõ ràng. Nhưng không hiểu sao hắn ta lại thắt hai bím tóc đuôi ngựa, trên đầu còn cài một bông hoa màu vàng. Người còn mặc một bộ quần áo kiểu công chúa màu hồng đáng yêu, chỉ là có vẻ hơi chật, cái váy hoàn toàn không thể chứa được người hắn ta, vải đã bị rách vài chỗ. Vốn là một bộ váy bó sát rất kín đáo thế mà khi hắn ta mặc lên người lại lộ ra hai cánh tay đen và đầy lông…

Tịch Dương cảm thấy axit trong dạ dày của mình đang bắt đầu trào ngược.

Từ lúc nghe được giọng nói thô lỗ kia, Tiêu Phàm đã biết là ai. Chỉ là hắn không ngờ hôm nay hệ thống lại gắn cho cô ta một bộ trang phục như vậy, khiến cô ta càng trở nên khó coi hơn.

Trận PK căng thẳng kịch liệt giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương bị sự xuất hiện đột ngột của A Hoa Tỷ đánh cho tan tành. Ánh mặt trời mãnh liệt vừa chiếu rọi cửa vào Sa Xà Cốc hiện tại cũng đã có vẻ ấm áp dịu dàng hơn rồi…

“Chao ôi, ở đây vẫn còn một anh đẹp trai nè.” A Hoa Tỷ nhìn Tịch Dương, nói.

Nhưng nhận thấy Tịch Dương cứ trơ ra như phỗng, ngây ngốc đứng ở đằng kia, A Hoa Tỷ vô cùng tiếc nuối: “Không ngờ lại là một gã ngốc, thật là uổng phí cho gương mặt đẹp trai kia.”

A Hoa Tỷ lại nhìn về phía Tiêu Phàm, ánh mắt sáng lên, lộ ra tình cảm của người thiếu nữ.

Đúng là người đẹp vì lụa, hệ thống thời trang vừa lên sóng, Mệnh Phàm ca ca đã đẹp trai đến thế này rồi.

Sắc mặt A Hoa Tỷ ửng hồng, tay chân luống cuống, ra vẻ nhỏ nhẹ nói: “Phàm ca ca, người ta gọi anh, sao anh lại không để ý người ta.”

Theo sau A Hoa Tỷ là A Phát Ca và A Quý Ca đang nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt đầy vẻ thương hại.

Hôm qua Hổ Nữu và Xà Cơ đã trải qua trường hợp này một lần, thế nhưng vẫn chưa thích ứng được. Thừa dịp mọi người không chú ý bèn lặng lẽ rời đi, đến khu Lục Lâm gần đó, hít thở bầu không khí tươi mới.

Thế nhưng Tịch Dương lần đầu tiên phải chịu công kích tinh thần lớn thế này, nên chống đỡ không được bao nhiêu. Hắn bắt đầu khom người, tay phải che miệng, không nói nên lời. Tình trạng của chàng trai Thời Vũ Hoàn và cô gái tên Man Man đứng cạnh bên hắn ta cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“A Hoa… cô nương, đã lâu không gặp.” Tiêu Phàm run rẩy nói.

Trời ơi, Phàm ca ca nói năng ấp úng, còn ngượng ngùng xấu hổ nữa. Mới một ngày không gặp đã nói lâu quá không gặp rồi kìa.

“Đáng ghét, hôm qua còn gọi người ta là Hoa Hoa, Hoa cô nương gì chứ.” A Hoa Tỷ hai tay ôm mặt, vì ngượng ngùng nên không dám nhìn thẳng vào mắt của Tiêu Phàm.

“Hoa… Hoa.” Tiêu Phàm dùng hết sức lực toàn thân nói hai ra chữ này.

Lúc này Tịch Dương rốt cuộc cũng không chịu được kích động trước mắt, lên tiếng cắt ngang nhanh như nước chảy.

“Phàm ca, anh đê tiện lắm, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chúng ta đi.” Tịch Dương dưới sự dìu đỡ của Thời Vũ Hoàn, đi về phía bìa rừng Lục Lâm.

“Phàm ca, tuy em rất cảm kích anh đã giúp em trừ bỏ Tiểu Thúy bên cạnh anh Tịch Dương, nhưng hiện tại Tịch Dương và anh đã trở mặt thành thù. Anh biết đó, em không thể rời khỏi anh ấy, thế nên chỉ có thể đứng về phía anh ấy thôi, xin lỗi.”

Man Man trước khi đi còn nghịch ngợm cười với Tiêu Phàm, sau đó cùng Tịch Dương biến mất vào trong cánh rừng.

“Hai anh em nhà kia đều có bệnh!” Tiêu Phàm nhớ đến chuyện trước kia, liền hung hăng chửi mắng.

A Hoa Tỷ không chú ý đến tình hình xung quanh, đến khi cô hoàn hồn lại mới phát hiện ra anh đẹp trai kia đã đi rồi. A Phát Ca, A Quý Ca, Hỗ Nữu, Xà Cơ cũng đã cách một khoảng xa, vậy hiện tại chỉ có hai người cô và Tiêu Phàm ở đây thôi!

Hô hấp A Hoa Tỷ bắt đầu trở nên nặng nề, sắc mặt càng thêm đỏ ửng…

A, không được rồi! Ngại quá!

“Phàm ca ca, em còn có việc, đi trước đây!” A Hoa Tỷ cướp đường chạy mất.

Tiêu Phàm nhìn tình hình kỳ quái hiện tại, Tịch Dương đi rồi, cũng không cần PK nữa, A Hoa Tỷ cũng đi nốt, không cần phải nghĩ nên ứng phó thế nào, đúng là bớt được bao nhiêu việc. Có điều, A Hoa Tỷ cũng thật giỏi, kéo hai người A Phát Ca và A Quý Ca cấp 1 chẳng bao lâu đã giúp họ vọt lên cấp 10.

Phía xa xa, A Hoa Tỷ nện một quyền lên trên gò đất, để lại một quyền ấn thật sâu, “Ai da, sao mình lại vô dụng như thế này nhỉ, có điều, Phàm ca lại đẹp trai lên rồi.”

…

“Anh với cái tên Tịch Dương kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói cho chị nghe được không nào?” Hổ Nữu kéo cánh tay Tiêu Phàm, nũng nịu hỏi.

“Buông tay ra! Cái tên não có vấn đề kia là Tịch Dương bạn cùng phòng đại học trước đây của tôi, thần kinh phản ứng trong game của hắn vô cùng linh hoạt. Có thể là do hắn vốn là học sinh chuyên thể dục, vận động viên cấp quốc gia. Cô gái bên cạnh hắn ta tên là Man Man, là em gái ruột của Tịch Dương, một đứa biến thái cuồng anh trai. Còn về Thời Vũ Hoàn kia tôi không quen biết hắn, đoán chừng có lẽ là người Tịch Dương quen biết trong game. Nhìn bộ dạng đeo kính lịch sự của hắn ta, đoán chừng cũng giống như tôi, sở trường nhân vật là phân tích phán đoán, nếu không cái gã đầu óc ngu si tứ chi phát triển như Tịch Dương chẳng ai phụ trợ cho hắn, chắc chắn hắn không thể nào luyện lên cấp 15 nhanh như vậy.”

Đúng vậy, Tịch Dương trong hiện thực là học sinh chuyên thể dục, có sức khỏe của vận động viên cấp quốc gia, tính ra vào game online sẽ càng mạnh hơn.

Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt chờ mong của Hổ Nữu: "Hết rồi, tôi nói hết sự tình rồi đó."

"Cái gì cơ, chuyện mấu chốt tôi muốn biết nhất anh vẫn chưa nói! Mau nói đến Tiểu Thúy đi, Tiểu Thúy đáng yêu của tôi ấy!" Nghe thấy câu trả lời cho có lệ của Tiêu Phàm, Hổ Nữu tất nhiên sẽ không cam lòng rồi.

Lúc này, Tiêu Phàm mặt trịnh trọng nhìn Hổ Nữu, hai tay đặt lên bờ vai cô, nhìn thẳng vào hai mắt của Hổ Nữu, nghiêm túc nói: "Tin tôi đi, bọn họ là đồ ngốc, cô mà biết được chân tướng của chuyện kia sẽ hối hận đấy!"

Hổ Nữu bị hành động thân mật này làm cho đỏ mặt, cái gì chứ, là không muốn nói sao. Dù sao sau này trong game này cũng sẽ còn cơ hội gặp lại đám người Tịch Dương, đến lúc đó, cứ hỏi người tên Man Man là biết ngay thôi.

Tiêu Phàm không biết hắn nói như vậy chỉ khiến Hổ Nữu càng thêm tò mò về Tiểu Thúy.

Chương 36: Chuyện Lạ Bị Phủ Bụi Về Beater Trong Giới Game Online

"Đội trưởng, quả nhiên sáng suốt, ban nãy thật sự là nên rút lui." Người thanh niên tên Thời Vũ Hoàn dùng tay hạ mắt kính xuống, ánh mặt trời chiếu xuống tạo thành một đường sáng trên mắt kính, nhìn vào vô cùng thần bí.

"Nói thế nào nhỉ, ban nãy, tôi thật sự thấy không khỏe." Sắc mặt Tịch Dương có chút tái nhợt, trong lòng thầm mắng Tiêu Phàm đê tiện vô sỉ, toàn sử dụng mấy thủ đoạn hạ lưu.

"A!" Thời Vũ Hoàn cảm thấy câu trả lời của Tịch Dương rất ngoài ý muốn.

Trì hoãn ngữ khí lại một chút, Thời Vũ Hoàn tiếp tục nói: "Ban nãy cô gái đột nhiên xông ra đánh kia rất mạnh."

Sau đó Thời Vũ Hoàn mở web forum của hệ thống xã khu lên kiểm tra cái gì đó.

“Nếu như tôi đoán không sai, thì cô ấy chính là người web forum nói đến gần đây, đội trưởng của đội Phách Vương Hoa.”

“Phách Vương Hoa?”

“Đúng vậy, hai ngày gần đây trong Trận doanh Ác Ma, Phách Vương Hoa là đội nổi trội nhất. Trong đội có hai gã bề ngoài thô tục, kẻ lắm lời gọi là A Phát Ca, thực lực yếu nhất. Kẻ tương đối trầm tĩnh gọi là A Quý Ca, mạnh hơn A Phát Ca một chút, nhưng đáng sợ nhất là đội trưởng của chúng.”

“Là nữ quái vật xấu xí kia hả?”

“Không sai, cô ta tên A Hoa Tỷ, rất mạnh. Lúc cô ta còn cấp thấp đã một mình tự tay lật đổ tiểu đoàn đội do Nhị Đương Gia Sói Điên của Hắc Long Bang dẫn dắt.”

“Cái đám đoàn đội bạo lực Nhị Đương Gia tự xưng đứng nhất Trận doanh Ác Ma?”

“Không sai, không chỉ vậy, tương truyền cô ta còn từng gặp gỡ thủ lĩnh Tiểu Sửu Hoàng của Huyết Tinh Ma Thuật Xã, cuối cùng Tiểu Sửu Hoàng phải chạy trối chết. Lúc chạy trốn, mặt mày đều trắng bệch, hình như còn nói sau này không dám gặp lại nữa.”

Nếu như chỉ biết vế đầu là A Hoa Tỷ đơn thương độc mã lật đổ đội Hắc Long Bang, Tịch Dương còn có thể giữ bình tình. Nhưng nghe tin Tiểu Sửu Hoàng phải chạy trối chết, Tịch Dương liền thấy cả kinh.

Hắc Long Bang là một công hội bạo lực được thành lập trong Trận doanh Ác Ma, thích rào đất luyện cấp, gặp chuyện thì dùng bạo lực để giải quyết. Dưới con mắt của Tịch Dương thì bọn chúng đa phần đều là một đám cặn bã hỗn tạp, chỉ có kỹ thuật của Nhị Đương Gia Sói Điên của Hắc Long Bang được xem như khá khẩm và hội trưởng của chúng Ác Long là cực kì lợi hại thôi.

Huyết Tinh Ma Thuật Xã khác với Hắc Long Bang.

Huyết Tinh Ma Thuật Xã cũng ra đời ở Trận doanh Ác Ma, nhưng nó không phải là một công hội mà là một đoàn thể tụ tập những người chơi rảnh rỗi, những người chơi trong đó đều có một đặc trưng: nổi tiếng, kỹ thuật PK cực mạnh, yêu thích PK.

Dùng một từ ngữ tương đối gần gũi trong hiện thực để định nghĩa Huyết Tinh Ma Thuật Xã, đó chính là một tổ chức sát thủ.

Còn Tiểu Sửu Hoàng là thủ lĩnh của tổ chức này, vậy mà lại phải chạy trối chết trước mặt A Hoa Tỷ, còn nói sẽ không dám gặp lại, vậy có thể nói rõ vấn đề rồi.

A Hoa Tỷ đã để lại ám ảnh rất lớn với Tiểu Sửu Hoàng, Tịch Dương thầm nghĩ như vậy.

"Căn cứ theo phân tích tình báo của tôi, lúc Tiểu Sửu Hoàng chạy trốn có vẻ rất yếu ớt, đoán chừng A Hoa Tỷ có kỹ năng Debuff (hiệu ứng xấu) cực mạnh có thuộc tính làm suy yếu đối phương, lại kết hợp với việc trước đây A Hoa Tỷ cấp thấp khiêu chiến vượt cấp với Tiểu Sửu Hoàng. Tôi nói câu này có vẻ khó nghe, cô ấy có khả năng là chiến lực mạnh nhất trước mắt mà chúng ta cần dùng đến trong Trận doanh Ác Ma này!"

Lúc nói câu này, Thời Vũ Hoàn vẻ mặt nghiêm cẩn nhìn về phía Tịch Dương.

Thời Vũ Hoàn thấy Tịch Dương không trả lời thì nói: "Em không đùa đâu, trước mắt không biết vì sao nhưng trong trận doanh Ác Ma, ngoại trừ cái danh Truy Phong Giả của anh ra, những người chơi cao thủ khá nổi tiếng trong giới game online đều không được chọn làm người chơi may mắn vào trận doanh Ác Ma. Trình độ thực lực của trận doanh chúng ta khá là yếu so với các trận doanh khác. Đương nhiên không kể đến những con người quái gở không biết chui ra từ đâu khiến người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái kia, như Ác Long, Tiểu Sửu Hoàng hay cả cái người có cái tên ID của bà cô thôn quê là A Hoa Tỷ kia nữa."

“Cho nên em đã tổng hợp lại những tư liệu phân tích đánh giá mà ta đã thu thập trên. Cũng không phải là tôi cho rằng thực lực của đội trưởng anh có vấn đề, mà là thực lực và chiến tích của A Hoa Tỷ thật sự quá khoa trương, tạm thời hoàn toàn xứng đáng với cái danh người có lực chiến đấu mạnh nhất của trận doanh Ác Ma.”

“Thời Vũ Hoàn, cậu hiểu lầm rồi, tôi cũng không phải là không phục. Cậu cũng thấy biểu hiện thân mật của A Hoa Tỷ và Phàm ca mà, tôi chỉ là đang nghĩ nếu như bên cạnh Phàm ca mà có một trợ thủ đắc lực như vậy, thì ta phải đánh bại hắn như thế nào thôi. Với cả nếu không nhờ sự phân tích của cậu, tôi cũng chẳng có cách nào thăng đến cấp 15 nhanh đến vậy. Tôi biết lúc trước trong trò chơi là bản thân tôi suy nghĩ không chín chắn. Tôi bây giờ tin tưởng tuyệt đối vào sự phán đoán của cậu đối với cục diện này. Ai bảo cậu là cái túi khôn của đội ngũ chúng ta chứ.”

Được Tịch Dương khen như thế làm Thời Vũ Hoàn hơi ngượng ngùng, cậu ta vội vàng lái sang chuyện khác.

“Sao anh lại phải đối phó A Hoa Tỷ, em cũng không có manh mối gì, bởi vì không tìm được thông tin cụ thể về phong cách và năng lực tác chiến của cô ta nhưng em cảm thấy Phàm ca mà anh nhắc đến hình như cũng không mạnh lắm đâu, em lên forum của Tân Sinh rất nhiều lần rồi, trên website games cũng không có bất kỳ chiến tích huy hoàng gì liên quan đến Mệnh Phàm. Hình như có một bài phốt đại loại là “Mệnh Phàm không thương hoa tiếc ngọc”, hắn chính là nhân vật nam chính trong bài phốt đó.” Nói xong, Thời Vũ Hoàn còn trưng ra vẻ mặt khinh bỉ.

Tịch Dương liếc thấy Thời Vũ Hoàn như thế thì thở dài: “Cậu chưa hiểu rõ hắn rồi.”

Sau đó gã nhìn xa xăm, giống như đang hồi tưởng lại việc gì: “Trước đây, lúc tôi và cậu còn chưa gặp nhau, hắn ta vẫn luôn đảm nhiệm vị trí của cậu trong đội ngũ. Nếu liên quan đến game online, hắn ắt hẳn phải được coi là một người thầy trong giới game online của tôi…”

Thời Vũ Hoàn nghe thấy trước kia Tiêu Phàm cũng là người phân tích thông tin trong trò chơi của đội ngũ, thì cảm thấy không phục lắm, bởi vì về mặt này cậu ta có lòng tin tuyệt đối vào bản thân.

Nhưng khi nghe đến những lời sau đó của Tịch Dương, Thời Vũ Hoàn hết sức kinh ngạc, bậc thầy Truy Phong Giả trong giới game online, nghe danh nhiều đến nổi thuộc lòng! Chuyện gì thế này.

Ánh mắt Tịch Dương giống như đang đắm chìm trong rất nhiều năm về trước…

"Cậu đã từng nghe về Beater bao giờ chưa?"

"Top 10 chuyện kỳ lạ của giới game online?!" Sự tự tin của Thời Vũ Hoàn đối với việc thu thập xử lý thông tin cũng không phải nổ thế nên cậu ta cũng từng nghe đến những thông tin từ xưa lắc xưa lơ này.

"Đây không phải chuyện lạ, là thật nhưng lại bị công ty trò chơi trắng trợn phong tỏa thông tin. Thời gian trôi qua, không biết sao đến bây giờ thì lại biến thành chuyện lạ, mà cái ID Beater đó, chính là Mệnh Phàm."

"Năm năm trước, khi đó Phàm Ca vừa mới kết thúc kỳ thi đại học xong. Đúng lúc, game hot nhất lúc bấy giờ là "Thịnh Thế" cũng chuẩn bị bắt đầu Testing Closed Beta, mà Phàm ca cũng tham gia vào đợt test đó…"

"Sau đó, chuyện được xem là chuyện lạ đó cứ như vậy mà xảy ra, Phàm Ca dựa vào khứu giác minh mẫn của bản thân đối với trò chơi và thao tác kỹ thuật hàng đầu, mà một thân một mình lấy hết tất cả các thời cơ ban thưởng trong trò chơi, nhân vật game của hắn cứ mỗi một lần lại mạnh thêm một chút, hệt như là quả cầu tuyết, càng ngày càng lớn…"

"Vốn dĩ việc cũng không có gì nghiêm trọng thế nhưng không biết xảy ra chuyện gì, Phàm ca lại xảy ra xung đột với Long Ngạo Thiên của công hội Ngạo Thiên. Về sau, Phàm ca vô cùng bá đạo, dùng nhân vật của mình trong Thịnh Thế lật tung cả công hội Ngạo Thiên lên." Nói đến đây, Tịch Dương có vẻ hơi hăng hái.

"Mọi người trong giới game online đều biết người chơi của công hội Ngạo Thiên là một đám công tử con ông cháu cha chơi bời lêu lổng, bối cảnh của gia đình rất lớn. Bọn họ có nhiều người trong trò chơi như thế nhưng hợp sức vào đánh sao cũng không lại, nộp tiền vào cũng không thể đánh lại, thế

nên đồng loạt lấy bối cảnh của gia đình ra để gây áp lực cho công ty trò chơi.”

Chương 37: Quá Khứ

Chương 37: Quá Khứ

“Cuối cùng, công ty trò chơi cũng không chịu được áp lực, thỏa hiệp.”

“Cái danh tấm màn đen lớn nhất về vụ án Beater trong giới game online cứ thế mà hình thành.”

“Điều buồn cười là, sau này, khi những người chơi khác nhìn thấy đám con ông cháu cha đó xưng bá trong game thì cảm thấy Thịnh Thế đã không còn thú vị nữa, thế là người chơi nhanh chóng bỏ Thịnh Thế mà đi.”

“Chuyện như vậy, cậu làm được không, Thời Vũ?” Tịch Dương nghiêm túc nói với Thời Vũ Hoàn.

“Em…” Thời Vũ Hoàn rất muốn trả lời nhưng lại không còn được sự tự tin lúc nãy.

“Đừng cảm thấy mất mát, nếu như so sánh kỹ thì hai người các cậu thật ra cũng không phải là cùng một loại, cậu càng chú trọng thu thập và phân tích thông tin để vạch kế hoạch hợp lí, thì hắn lại là người nhanh chóng phân tích số liệu tạm thời sau đó lập tức đưa ra các lối đánh ngựa thần lướt gió tung mây. Nói đơn giản, cậu là chuyên gia còn hắn là tên điên, hoàn toàn là một tên điên. Cậu đừng có thấy hắn như vậy mà lầm, có khi ngày nào đó hắn ta lại dâng trào tâm huyết chạy ra quảng trường nhảy múa cũng không chừng.” Tịch Dương nói rồi cười cười, chỉ là hắn không biết rằng Tiêu Phàm đã từng nhảy qua…

“Sau đó, lên đại học, tôi mới gặp hắn, hai đứa được chia vào cùng một ký túc xá, hắn rủ một người luôn ở sân vận động tập luyện như tôi vào trò chơi, lập ra các kế hoạch chiến lược cho tôi. Hắn còn quyết định luôn việc học kỹ năng, phương hướng phát triển. Dựa vào tốc độ phản ứng cực nhamh của tôi, cái danh Truy Phong Giả mới ra đời. Hắn vẫn luôn trợ giúp sau lưng tôi, dường như vì sự kiện kia ở Thịnh Thế, hắn không còn để ý đến tên tuổi của

mình nữa, lặng lẽ giải trí trong game, nếu không có lẽ nổi tiếng sẽ cũng không phải là Truy Thong Giả, mà là tên Beater trong câu chuyện kỳ lạ bị bụi phủ kia của giới game online mới đúng…" Tịch Dương dường như đang nhớ đến thời gian cùng Tiêu Phàm chơi game Tuế Nguyệt, nhớ đến đống hormone được tiết ra khi hai đứa cùng đi tản bộ trong Học viện Nghệ thuật Thành phố S mùa hè năm đó.

"Mặc dù không biết vì sao mà Phàm ca bây giờ lại trông hơi yếu, thế nhưng thực lực hắn tuyệt đối không thể coi thường được đâu." Tịch Dương vừa nghĩ đến việc lúc nãy mới gặp Tiêu Phàm vừa nói.

"Nhưng mà, hắn ngàn không nên vạn không nên đụng đến Tiểu Thúy của tôi!" Vẻ mặt của Tịch Dương đột ngột thay đổi, cơn giận bốc ra từ trong tim.

"Đội trưởng, em sẽ không nói nữa, em hiểu anh mà." Thời Vũ Hoàn nhìn thấy Tịch Dương như vậy lại nhớ đến chuyện thương tâm của mình.

Thế là, hai người con trai lưu lạc phía chân trời này ôm nhau, nương tựa lẫn nhau, an ủi lẫn nhau…

"Thời Vũ Hoàn, cái tên trạch bốn mắt buồn nôn nhà anh, đừng có mà dựa gần anh Tịch Dương của tôi như vậy, nhỡ anh Tịch Dương bị anh lây cái bệnh trạch buồn nôn đó cho thì làm sao bây giờ, mau tránh ra." Man Man giận đùng đùng kéo Thời Vũ Hoàn ra khỏi người Tịch Dương.

"Tôi offline một lát, đợi chút nữa rồi vào lại, bụng tôi thật sự không được thoải mái cho lắm." Tịch Dương nói.

…

Trong căn hộ nào đó ở thành phố S, cửa của máy chơi game Tân Sinh được mở ra, sau đó là một chàng trai đẹp trai bước ra ngoài.

Chàng trai kéo ngăn kéo bàn, lấy ra một khung ảnh tinh xảo được cất sâu bên trong, ôn nhu mà nhìn bóng dáng xinh đẹp trong khung hình kia: "Tiểu Thúy, hôm nay anh gặp được hắn rồi, lần này anh sẽ bắt hắn phải trả giá đắt

cho những gì đã làm với em, làm cho hắn thân bại danh liệt, anh sẽ báo thù cho em!”

Nói rồi, cậu ta cầm một chiếc phi tiêu trên bàn, ném đi.

Phi tiêu cắm chuẩn vào tấm ảnh trên tường. Trên tấm ảnh có viết “Thành phố S đại học XX cấp XX chuyên ngành XX lớp tốt nghiệp XX”.

Người trong tấm ảnh mà phi tiêu cắm vào bởi vì bị cắm quá nhiều nên không còn hình dáng rõ ràng những vẫn có thể lờ mờ thấy được diện mạo, thân hình có hơi giống với Tiêu Phàm. Mà bên cạnh còn có một nam sinh đang cười rộ lên, tươi tắn đến độ không khác gì mặt trời, và tên của người đó là Trần Hi Dương.

…

“Ôi, bụng của mình! ” Người con trai buông khung hình xuống, chạy vội vào nhà vệ sinh…

…

Ở bên trong ốc đảo nhỏ có một mỏm núi đá trắng, thế mà cảnh vật bên trong trận doanh Ác Ma đặc biệt ác liệt này lại không bị phong hóa (1). Phía trước mỏm núi đá trắng đó có một pho tượng, phía bên ngoài pho tượng đã có vài nốt lốm đốm cát do bị mục rữa, có thể thấy cái ốc đảo này đã có từ rất lâu về trước.

Pho tượng được điêu khắc thành đầu của một con Nhãn Kính Xà Vương, trông hung bạo mà thêm chút quỷ quái. Từ xa nhìn lại, Nhãn Kính Xà Vương trên pho tượng kia giống như đồ đằng (2) của một dân tộc cổ xưa nào đó, tràn đầy âm hiểm, thần bí.

Mà nơi đó chính là mục đích của bọn người Tiêu Phàm, lối vào của thung lũng Rắn Cát.

Ở ngoài cửa vào, có mấy tốp người đang đứng tuyển thêm đồng đội:

“Ai từ cấp 12 trở lên thì đến đây, cấp 12 trở lên đến đây, còn cần một vị trí nữa, đủ người rồi thì lập tức xuất phát!”

“Tôi cấp 13, cần tìm thêm 5 người nữa vào đội, đi đánh phó bản thông thường.”

“Đội tôi còn cần một người, chiêu thức đánh, tốc độ như nào cũng đều được, đủ người lập tức đi!”

…

Xem ra, người chơi trận doanh Ác Ma đại đa số đều là tự mình luyện thăng cấp, còn có tự mình xử lý các loại vấn đề tâm lý nên sẽ thường không thích giao lưu cùng người khác, đến khi cần đánh phó bản lại tạm thời kêu gọi người, tùy tiện chắp vá cho đủ đội. Dù sao nhiều người sức cũng lớn, thêm một người cũng đánh phó bản sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hơn nữa hệ thống cũng đã thiết lập việc phân chia, không cần phải lo lắng việc những đồng đội lạ lẫm này của mình đoạt trang bị. Đến khi đánh phó bản xong xuôi, cả đội sẽ lại tan rã, mỗi người đường ai nấy đi.

Những người có dự tính từ trước giống như Tiêu Phàm, sớm kéo hai người vào tổ đội để luyện tập phối hợp với nhau là cực ít.

Tiêu Phàm đi đến chỗ cửa vào trước mặt, bình tĩnh đứng đấy:

“Đi thôi! Sợ cái gì chứ, có đại tiểu thư ta đây, một roi liền có thể hất hết đám phiền toái kia đi.”

“Có cô mới lo lắng!”

Đúng vậy, Tiêu Phàm rất lo lắng. Bởi đây là phó bản năm người tiêu chuẩn, mà với đẳng cấp của ba người bọn hắn khó khăn lắm mới có thể tiến vào phó bản tiêu chuẩn, đánh nhau đoán chắc nhất định sẽ khó. Dù sao không phải lần nào cũng đều có thể như khi đánh phó bản Black Goblin, chiếm cứ hết thiên thời địa lợi nhân hòa.

Tuy rằng nếu thất bại thì chỉ bị giảm chút điểm kinh nghiệm nhưng đồng thời cũng sẽ mất luôn cơ hội nhận được hộp ban thưởng mỗi ngày.

Tiêu Phàm lo lắng không biết có nên chiêu mộ thêm hai người chơi lạ mặt gia nhập đội ngũ của mình hay không. Nếu là bình thường chắc chắn Tiêu

Phàm sẽ lập tức hả miệng mà hét lớn, đánh phó bản, mang theo cao thủ, thêm hai vị đồng đội nghe lời, vào đủ chỗ lập tức mở…

Thế nhưng là, hiện tại nơi này có chút khác biệt, nơi này là trận doanh Ác Ma, chính là trận doanh Ác ma vô cùng đáng hận kia.

Rắn Cát, đội ngũ mới có 3 người thôi phải không, có muốn chiêu mộ thêm 2 người nữa không?"

Đây là ý trời sao? Hắn đang do dự rằng có nên chiêu mộ thêm hay không, trong lúc đang phân vân, ông trời đã chỉ điểm rằng cần phải chiêu mộ thêm đấy à.

Sau lưng Tiêu Phàm truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng. Cứ coi như là nhẹ nhàng đi, sau khi Tiêu Phàm trải qua rất nhiều tình huống, đã không còn lơ là xem thường như vậy nữa.

Tiêu Phàm quay người lại, nhìn về phía người vừa nói chuyện.

Đứng trước Tiêu Phàm là một nữ sinh đẹp xuất sắc, khuôn mặt như được khắc vẽ, da dẻ còn trắng hơn tuyết, mái tóc óng ả rơi nhẹ trên hai vai. Nữ sinh mặc một chiếc váy dài màu trắng noãn, tướng mạo đoan trang, ôn tồn lễ độ.

Nhưng trong lòng Tiêu Phàm chỉ đang lặp lại lời nhắc nhở, đừng để bị mắc lừa nữa, đừng để bị mắc lừa nữa, đừng để bị mắc lừa nữa…

(1) Phong hóa: Bị mài mòn do sức gió.

(2) Đồ đằng: còn được gọi là vật tổ hay tô tem, được hiểu là động vật, cây cỏ, đồ vật hoặc hiện tượng tự nhiên mà tộc người nguyên thủy coi là biểu tượng thiêng liêng của bộ tộc mình và tin rằng những thứ đó có mối liên hệ siêu tự nhiên và có sự gần gũi máu thịt.

Chương 38: Vú Em

Tay phải nữ sinh còn đang nắm tay một người, gương mặt mũm mĩm hồng hồng, đôi mắt trong veo như nước, ăn mặc theo phong cách Gothic (1), đầu tết tóc buộc thành cái đuôi ngựa.

(1)Phong cách Gothic: Đặc trưng của kiểu thời trang theo phong cách này là ăn mặc cực kỳ lập dị với tất cả các loại trang phục đều màu đen, tóc xù xì và dày cộm, móng tay để dài như móng vuốt và cũng được sơn màu đen, mắt môi đều kẻ màu tối đậm… Tất cả trang phục và phụ kiện này khi khoác lên người đều gây cho người đối diện một cảm giác hết sức rùng rợn và ma quái, thậm chí cực kỳ phản cảm.

Thấy được cô bé, trong lòng Tiêu Phàm liền cảm thán. A! Cái xã hội gì đây, người ta còn nhỏ như vậy, ngươi đã biến cô bé này thành kẻ tâm lý biến thái rồi sao!

Tiêu Phàm nhìn tiểu loli này liền cảm thấy lòng đồng tình ngập tràn tâm can.

Tiểu loli kia dường như phát hiện Tiêu Phàm đang nhìn cô bé, lập tức trốn ra phía sau lưng nữ sinh kia, ôm chặt lấy người cô ta, tỏ vẻ như rất sợ hãi Tiêu Phàm.

“Thật là không có phép tắc, đây là em họ của em, Miên Miên, từ nhỏ đã rất sợ người lạ, lại dễ dàng cảm thấy sợ hãi, đã từng đưa em ấy đi gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý nhưng đều vô dụng, chỉ có thể hi vọng trong quá trình trưởng thành em ấy có thể chậm rãi chuyển biến trở nên tốt hơn.” Nữ sinh nhẹ nhàng xoa đầu Miên Miên, nói với Tiêu Phàm.

“Không sao đâu, tuổi còn nhỏ, sợ người lạ là chuyện rất bình thường.” Tiêu Phàm an ủi.

Thì ra tiểu muội muội bé bỏng này chỉ là dễ dàng bị dọa sợ, những phương diện tâm lý khác đều không có vấn đề, hắn có thể an tâm. Vậy muốn giải quyết sự tình chỉ còn lại vấn đề tâm lý của nữ sinh ở trước mắt này.

“Anh là đội trưởng của đội này. nếu em không ngại, có thể cho anh xem qua tư liệu cụ thể của em một chút được không? Chỉ là anh muốn hiểu rõ ràng tư liệu của các thành viên trong đội thật rõ ràng, khi vào làm phó bản có thể chỉ huy thật tốt.”

“Tất nhiên là không có vấn đề gì.” Nữ sinh kia hào phóng đưa tư liệu của mình cho Tiêu Phàm.

[Tên: Bán Trường Miên] (Tên ID của nữ sinh xinh đẹp này là Bán Trường Miên.)

[Đẳng cấp: 12] (wow, đẳng cấp còn cao hơn cả hắn, đúng là người thì không nên nhìn vẻ bề ngoài mà!)

[Chủng tộc: Ác Ma]

[Kĩ năng thiên phú: Hình thái Ác ma]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Nếu bị công kích, tự động chuyển đổi sang hình thái thứ hai]

[Ghi chú: Nỗi đau sẽ mang đến cuộc sống mới!]

Nói cái gì hoàn toàn không hiểu, giống cái kỹ năng Tửu Tinh Cuồng Ẩm của hắn đều là giới thiệu mơ hồ.

Cái kỹ năng thứ hai của Bán Trường Miên làm Tiêu Phàm cảm thấy có chút bị dọa sợ.

[Tên kỹ năng: Liên Mẫn]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Khôi phục một lượng HP nhất định, thời gian phục hồi 10 giây.]

[Điều kiện sử dụng: Hình thái Bright Gemini]

[Kỹ năng tiêu hao: Tiêu hao 50 điểm giá trị pháp lực]

[Điều kiện học tập: Truyền lại từ trận doanh Ác ma chòm Song Tử]

[Ghi chú: Với lòng thương xót từ chòm Song Tử tươi sáng, an ủi linh hồn bị tổn thương]

Đều cùng ở trong trận doanh Ác Ma với kỹ năng truyền thừa từ mười hai vị ma tướng, tại vì sao mà lại có sự đãi ngộ khác biệt lớn như vậy! Kỹ năng của Bán Trường Miên chỉ cần tiêu hao giá trị pháp lực bình thường liền có thể sử dụng, mà Tiêu Phàm vì giá trị mị lực sở trường thân sĩ mà thiếu chút nữa bị tra tấn đến xuất hiện chứng bệnh u buồn.

Tiêu Phàm vẫn cho là đội ngũ nhân vật kiểu vú em này trong trận doanh Ác Ma đã bị tuyệt chủng, không ngờ rằng chúng tụ tập lại cùng một chỗ, còn có kiểu nhân vật nhân từ tồn tại. Đây thật sự là sự thay đổi hiếm có trong trận doanh Ác ma.

“Xin phép cho anh nói thẳng, kiểu người giống Bán Trường Miên em đây, chắc hẳn có nhiều đội muốn đoạt lấy mới đúng, vậy tại sao lại muốn gia nhập đội của bọn anh.” Tiêu Phàm xem không hiểu kỹ năng thiên phú của đối phương là biểu hiện cho cái gì, vẫn là không quá yên tâm, đành tiếp tục dùng lời nói xã giao, có chút thăm dò nói.

“Cứ đơn giản gọi em là Trường Miên cũng được, bởi vì em muốn dẫn em họ Miên Miên của em đi chơi đùa một chút, nếu em gia nhập không phải cũng có thêm cả một đứa bé sao, phần lớn các đội ngũ đều cảm thấy đó là gánh nặng. Nếu như đội trưởng là anh thấy dẫn theo bọn em không tiện cũng không sao, bọn em cũng không bắt buộc.”

“Không phải như vậy, anh chỉ là muốn hỏi một chút. Anh cũng có kỹ năng truyền thừa, nhưng vẫn là không thể lợi hại bằng của em, đấy cũng là NPC bên trong Tân Thủ thôn cho sao?”

“Đúng vậy, bà lão trong Tân Thủ thôn chúng em nói em phù hợp với điều kiện truyền nhân của bà, thế là bà liền đem kỹ năng truyền thừa cho em.”

Đúng là không có so sánh thì không có tổn thương mà, Tiêu Phàm chịu muôn vàn khổ nhục đi lấy lòng một con cừu đực, mới nhận được một kỹ năng truyền thừa vô cùng khó dùng, còn thôn của hai người Bán Trường Miên lại là trực tiếp cho.

“Em thật là may mắn, chỉ có kỹ năng phụ trợ thôi mà vẫn có thể luyện đến cấp 12.” Tiêu Phàm muốn mượn lúc này để biết thêm tin tức của kỹ năng thiên phú, nhưng Bán Trường Miên nhất định làm hắn phải thất vọng.

“Em cũng không biết làm sao mà có thể lên cấp nhanh như vậy?”

“Em nói như vậy thì làm sao để người chơi cấp 10 như anh chịu nổi đây?”

“Em không có ý như vậy, em có chứng bệnh hay nhớ sai, sẽ không nhớ rõ bản thân mình đã trải qua hay đã làm những gì. Cái bệnh này khiến cuộc sống sinh hoạt của em thật phiền phức.” Bán Trường Miên ngại ngùng nói.

Hóa ra là chứng mất trí nhớ sao, hại mình lo lắng lâu như vậy.

Một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng bị chứng mất trí nhớ, một tiểu loli đáng yêu có chứng sợ hãi cực độ, vậy mình còn phải sợ cái gì?

Tổ đội lên xe, xuất phát!

Tiêu Phàm đưa tay sờ về phía pho tượng Nhãn Kính Xà Vương, bên trên giao diện lập tức hiện ra độ khó của tuyển chọn, đã đủ năm người, vậy lập tức có thể đi vào.

Ngón tay vạch lên giao diện một cái, một vầng sáng hiện lên, năm người Tiêu Phàm nhanh chóng biến mất ở lối vào thung lũng Rắn Cát…

Sau khi đội ngũ tiến vào phó bản Thung Lũng Rắn Cát thì không gặp phải quái vật ngay mà được hệ thống truyền tống đến một vùng đất khá hoang vắng.

Có một cánh cửa đá chặn đường đi tiếp của bọn họ, trên cửa đá có khắc một hàng chữ: "Diệt sạch toàn bộ quái vật trong khu vực rồi hãy đi đến khu vực tiếp theo, nếu đã chuẩn bị sẵn sàng thì hãy đẩy cửa đá này tiến vào."

Có lẽ là bởi vì đây là phó bản đầu tiên sau khi người chơi rời khỏi tân thủ thôn nên nó được thiết kế theo phong cách dành cho tân thủ.

Có lẽ nơi này được chuẩn bị để giúp người chơi bị giảm shock khi bắt đầu chiến đấu thực. Tiêu Phàm xet xét danh sách đội ngũ, phát hiện thông tin của Miên Miên chưa hiện lên trong danh sách đội ngũ, đội ngũ vẫn còn một ví trí trống còn cô bé kia thì đang đứng ở ngoài ngây ngốc một mình.

Những người trong độ tuổi vị thành niên sẽ do hệ thống thực hiện giám hộ nên những người chơi vị thành niên sẽ không được tính vào số người thuộc đội ngũ khi tiến vào phó bản. Mỗi phó bản chỉ cho phép một người giám hộ mang theo một người chơi vị thành niên.

Đúng vậy, không phải vị thành niên cần phải lấy học tập làm chính không thể tiến vào Tân Sinh ư? Vì sao…

Vì thế Tiêu Phàm chia sẻ thông tin cho Bán Trường Miên.

"Em chính là người giám hộ của Miên Miên đây. Bởi vì ba mẹ Miên Miên thường xuyên bận việc và hay đi công tác nên giao em ấy cho em chăm sóc nhưng em muốn chơi Tân Sinh nên mang cả em ấy vào đây." Bán Trường Miên vô đáp với vẻ đương nhiên.

“Nhưng mà không phải người vị thành niên không được phép đăng nhập vào Tân Sinh sao?”

“Không phải, người chơi vị thành niên chỉ phải nộp thêm phí chơi trong trò chơi mà thôi. Trò chơi cũng đã nghĩ đến việc những người chơi phải mang theo trẻ em kia mà. Em có thể dẫn theo em ấy cùng chơi, chút tiền kia chẳng đáng là gì hết.”

Xem ra em gái Trường Miên này cũng là một người chơi giàu có.

Bởi vậy tiêu chuẩn thấp nhất của phó bản có lẽ là một đội ngũ sẽ có năm người chơi trưởng thành và một người chơi vị thành niên, trong đội ngũ vẫn còn trống một chỗ, xem ra sau khi ra ngoài còn thế thể chiêu mộ thêm một người nữa.

Chương 39: Người tốt Bán Trường Miên

Chương 39: Người tốt Bán Trường Miên

Tiêu Phàm nở nụ cười ôn hòa với cô bé Lolita có tên là Miên Miên kia: “Miên Miên, nói cho anh trai biết em có kỹ năng gì nha?”

Miên Miên thấy Tiêu Phàm nhích lại gần mình, cơ thể bắt đầu run run, nước mắt dần dâng lên trong hốc mắt, những tiếng răng rắc xuất hiện, từ dưới chân Miên Miên bắt đầu bị đóng băng rồi len lên cơ thể, trong nháy mắt đã đông cứng cô bé lại.

“Đây…” Tiêu Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, một câu cũng không thể thốt ra nổi.

“Thật ngại quá, Miên Miên rất sợ người lạ, anh bỏ qua nha.” Mặt Bán Trường Miên đỏ bừng: “Còn thông tin về nhân vật của Miên Miên thì anh cứ xem trên danh sách đội ngũ nhé, thông tin của em và em ấy đều ở chế độ công khai trong đội ngũ đấy.”

[Tên: Miên Miên]

[Cấp bậc: 10]

[Chủng tộc: Ác Ma]

[Kỹ năng thiên phú: Khủng cụ cách tuyệt]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Sau khi được kích hoạt, trong khoảng thời gian ngắn sẽ đóng băng cơ thể lại, biến thành trạng thái vô địch, trong thời gian này sẽ không thể khởi động và phóng thích kỹ năng công kích cho đến khi tự động triệt tiêu]

[Kỹ năng tiêu hao: Tiêu hao 50 điểm pháp lực, thời gian phục hồi là 30 giây]

[Ghi chú: Thấy quá to lớn, ta không sợ không sợ, khối băng của ta khá lớn, ta không sợ không sợ!]

Tiêu Phàm dã hiểu, đây là kỹ năng truyền thống của các pháp sư, thường có danh xưng là "Băng tương" nhưng mà pháp sư chỉ biết mỗi băng tương thì có lợi ích gì đâu!

Nhưng mà hai chị em này cũng thật may mắn. Đội ba người của Tiêu Phàm đã đến cấp 10 nhưng còn chưa có một kỹ năng cần pháp lực nào chính vì vậy nên giá trị pháp lực vẫn chưa được mở khóa mà hai chị em này đã có thể sử dụng pháp thuật rồi.

Ngoài giá trị thể lực vốn có ra, Tiêu Phàm chẳng còn kỹ năng nào tương tự nưa hết cho nên không thể sử dụng, quả thực là vô cùng chán nản.

Bán Trường Miên thấy Tiêu Phàm nhìn thông tin xong, sắc mặt càng thêm đỏ: "Thành thật xin lỗi anh."

Tiêu Phàm biết câu xin lỗi này của cô đang ám chỉ điều gì: "Không sao, hoan nghênh hai người các em gia nhập đội ngũ Vũ Hội Ác Ma của bọn anh."

Nói xong vươn tay ra nắm lấy tay Bán Trường Miên.

Tiêu Phàm nghĩ rằng, cô bé dịu dàng này thực lương thiện, so sánh ra thì tốt hơn Hổ Nữu rất nhiều.

Tiêu Phàm lại nhìn về khối băng đang đứng lặng lẽ trong một góc kia, âm thầm thở dài.

Vì thế, phó bản đầu tiên của khu vực là Thung Lũng Rắn Cát còn chưa đánh, thành viên Miên Miên của Vũ Hội Ác Ma đã mất khả năng chiến đấu.

"Xà Cơ, em cầm lấy." Tiêu Phàm đưa chiếc búa mà mình không có cách nào sử dụng nữa cho Xà Cơ, cuối cùng cũng đẩy cảnh cửa đầu tiên của phó bản ra.

"Oa, đẹp quá!" Cửa vừa mở rộng, Xà Cơ thấy được cảnh tượng bên trong mắt liền sáng lên như hai ngôi sao nhỏ.

Sự việc Tiêu Phàm lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, sinh vật trong Thung Lũng Rắn Cát quả nhiên là những con rắn quái dị mà Xà Cơ cho rằng dễ thương kia.

Những con quái vật đầu tiên ở Thung Lũng Rắn Cát là Thanh Xà, to khoảng hai, ba centimet, dài khoảng mấy chục centimet, thân rắn xanh biếc, đuôi rắn hơi có màu nâu nhạt.

Những con Thanh Xà phun lưỡi phì phì, chậm rãi tới gần đám người Tiêu Phàm.

Chỉ một con thanh xà thì chẳng kể gì nhưng trước mắt có vô số con thế này quả thực khiến da đầu người ta phải run lên.

"Xà cơ, tiến lên đánh quái đi." Tiêu Phàm bắt đầu hạ lệnh nói.

"Không đâu, chúng nó đáng yêu như vầy vì sao lại giết chúng nó." Xà Cơ luôn luôn nghe lời lần đầu tiên bắt đầu phản kháng mệnh lệnh của Tiêu Phàm.

"Chúng ta tới đây để đánh phó bản, không phải đến để tham quan, em gái Xà Cơ à, mau chóng ra tay đi, anh đây cầu xin em đó." Tiêu Phàm biết

những con rắn nhỏ này trong mắt Xà Cơ là rất đáng yêu nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

“Muốn đánh thì anh đi đánh đi, dù sao em cũng không ra tay được.” Nói xong Xà Cơ thở phì phì bước qua một bên.

Xong rồi, đứa nhỏ ngốc này rơi vào thời kỳ phản nghịch rồi.

Thành viên thứ hai của Vũ Hội Ác Ma trong Phó bản Thung Lũng Rắn Cát cũng đã mất khả năng chiến đấu…

Tank của nhóm bãi công, không sao cả, chúng ta còn có Hổ Nữu và đội viên mới Bán Trường Miên, Tiêu Phàm thầm an ủi mình như vậy.

“Hổ Nữu, Xà Cơ bãi công rồi, còn có vú em Trường Miên đây, không sao cả, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh nào!”

Không ai đáp lại…

Tiêu Phàm quay đầu nhìn thấy Hổ Nữu đang nhắm mắt núp trong một xó, vung roi loạn xạ, nhỏ giọng sợ hãi nói: “Bọn mày đừng tới đây, đừng tới đây…”

“Đại tiểu thư à, sợ rắn còn đi cùng làm chi vậy.” Tiêu Phàm thật bất đắc dĩ.

“Tôi đâu có biết quái vật trong này là rắn đâu, còn nhiều như vậy nữa.”

“Quái vật trong Thung Lũng Rắn Cát không phải là rắn chẳng lẽ là mèo à?”

“Tôi tưởng chỉ là tên gọi nó thế thôi, ai biết nó thực sự như vậy đâu. Tôi sợ nhìn thấy rắn lắm, mấy người nhanh chóng tiêu diệt chúng đi!” Hổ Nữu hung dữ mắng.

Xem ra cũng chẳng trông cậy được vào Hổ Nữu rồi.

Thành viên thứ ba của Vũ Hội Ác Ma trong phó bản Thung Lũng Rắn Cát - Hổ Nữu - mất khả năng chiến đấu.

Quả thực là một phó bản vô cùng mạnh mẽ, có thể khiến người khác không chiến mà bại, còn chưa bắt đầu chiến đấu nhưng Vũ Hội Ác Ma đã mất hết một nửa lực lượng rồi…

Nhìn ánh mắt hung tàn của mấy con rắn nhỏ này, đoán chừng chỉ số thông minh cũng chẳng có. Khả năng châm ngòi ly gián hoặc Vô Lương Cổ Hoặc đều không sử dụng được rồi.

Sắc mặt Tiêu Phàm lộ vẻ xấu hổi: "Thật ngại quá."

Lúc này đến phiên Tiêu Phàm nói với Bán Trường Miên.

"Không sao cả, dù sao cũng chỉ là trò chơi thôi mà." Bán Trường Miên ôn nhu đáp lại: "Hai người chúng ta bắt đầu chiến đấu đi."

Thấy Bán Trường Miên không có ý định bỏ cuộc Tiêu Phàm vô cùng cảm động, Trường Miên à, em thật sự là một người tốt mà.

Tiêu Phàm nắm chặt nắm tay chân lướt như bay, muốn phát tiết oán khí lên người mấy con Thanh Xà này.

"Trường Miên, một nhát."

"Tốt, tiếp tục nào."

"OK, lui về sau đi."

"Không tệ, lần này quá đẹp!"

Cứ như vậy, trong khu vực đầu tiên của phó bản Thung Lũng Rắn Cát giọng điệu chỉ huy của Tiêu Phàm cứ vang mãi không dứt…

Chẳng ngờ rằng, cô gái xinh đẹp dịu dàng này lại là một người chơi có thực lực không tệ nha.

Một mình Tiêu Phàm tự tiến lên triển khai công kích, chống quái, quét quái, Bán Trường Miên phụ trách hỗ trợ sau lưng Tiêu Phàm. Chẳng ngờ rằng chỉ dựa vào hai người mà đã có thể hợp tác ăn ý quét sạch lũ quái Thanh Xà này.

Bán Trường Miên vốn cho rằng hai người rất khó qua được phó bản bình thường này, chỉ ôm hy vọng đánh thử. Chẳng ngờ rằng đội trưởng này lại lợi hại như vậy, xem ra việc vượt phó bản này có hy vọng rồi.

“Đội trưởng anh rất lợi hại nhưng vì sao cứ sử dụng quyền không vậy?” Bán Trường Miên hỏi.

Tiêu Phàm cảm thấy hơi xấu hổ, không biết phải nói thế nào cho đúng.

Bán Trường Miên nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Phàm, cười cười nói: “Cho anh này, bọn em tìm thấy ở khu vực dã ngoại gần thôn đấy, em có nhiều lắm.”

[Tên: Chủy thủ Địa Tinh]

[Loại hình: Vũ khí]

[Phẩm chất: Rác rưởi]

[Độ bền: 90%]

[Lực công kích: Yếu]

[Thuộc tính: Không có]

[Điều kiện trang bị: Không có]

[Ghi chú: Đây là sản phẩm thí nghiệm thất bại của Địa Tinh, cũng có thể xem như sắc bén, có thể dùng để phòng thân.]

Chỉ một lần giao dịch đã cho hai cái, Trường Miên, em quả thực là người tốt mà. Lần thứ hai Tiêu Phàm cảm khái như thế.

Tiêu Phàm dùng cây chủy thủ nhỏ lấy mật rắn, đẩy cánh cửa lớn thứ hai của phó bản, tiến vào khu vực thứ hai…

“Các cô còn không mau đến đây!” Tiêu Phàm gọi với ra sau.

Miên Miên thấy chị mình đi rồi cũng lập tức đuổi theo, người mất khả năng chiến đấu đầu tiên khôi phục.

“Ở đây có loại rắn mới này.” Tiêu Phàm hét lớn. Chỉ chớp mắt Xà Cơ đã vọt đến như một con khỉ nhỏ, người mất khả năng chiến đấu thứ hai, khôi phục.

Hổ Nữu thấy quanh mình chẳng còn ai, vô cùng sợ hãi, cũng nhanh chóng đuổi theo, người chơi mất khả năng chiến đấu thứ ba, khôi phục.

Tiêu Phàm thấy mọi người đã đến đông đủ, nói với Bán Trường Miên: “Chúng ta tiếp tục thôi.”

“Vâng.” Bán Trường Miên nhẹ nhàng gật gật đầu.

Loại quái vật trong khu vực thứ hai của phó bản là Sa Phúc Xà (rắn hổ mang màu vàng), kích cỡ bằng với loại Thanh Xà trong khu vực đầu tiên, thân rắn có màu vàng đất, đặc điểm lớn nhất là bay vụt lên như một hạt cát, có thể từ một khoảng cách tương đối nhanh chóng đến gần công kích kẻ địch.

Nhưng mà Tiêu Phàm và Bán Trường Miên phối hợp vô cùng ăn ý, hơn nữa Chủy thủ Địa Tinh vừa nhận được kia lại không ảnh hưởng đến khả năng Buff của Phẩm Cách Thân Sĩ, hai chủy thủ được sử dụng ở hai tay càng giúp Tiêu Phàm như hổ thêm cánh.

Không biết qua bao lâu khu vực thứ hai cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ…

Trong lòng Tiêu Phàm vô cùng vui vẻ, em gái Trường Miên dịu dàng tri kỷ, kỹ thuật lại tốt, phối hợp với mình quả thực là không chê vào đâu được, hai chúng ta thực giống Thần Điêu Hiệp Lữ, song kiếm hợp bích, vô địch thiên hạ.

“Đội trưởng, anh vất vả rồi.” Bán Trường Miên nhìn Tiêu Phàm đang bước đến, dịu dàng nói.

Hổ Nữu, cô nhìn đi, đây mới đúng là người tốt nha, còn không mau học tập người ta. Lần thứ ba Tiêu Phàm cảm khái trong lòng như thế.

Nhưng mà, có câu nói thế này, quá tam ba bận…

Chương 40: Đại mỹ nữ giá lâm

Nếu như bạn bị cuộc đời lừa dối, cũng đừng bi thương, đừng nóng lòng!

Trong cuộc sống những lúc đau buồn thường nên giữ bình tĩnh.

Hãy tin tưởng rằng một ngày nào đó hạnh phúc sẽ đến!

Đây là lời động viên mà Tiêu Phàm viết để tự an ủi hắn sau khi lần đầu tiên vượt qua phó bản Thung Lũng Rắn Cát…

"Đội trưởng, vất vả cho anh rồi."

Tiêu Phàm nhìn Bán Trường Miên hiền thục dịu dàng trước mặt, cảm thấy cô ấy chính là một nàng tiên xinh đẹp mà một vị nào đó trên trời sau khi nghe được lời khẩn cầu của Tiêu Phàm đã phái xuống đây, giúp Tiêu Phàm cùng nhau vượt qua quãng thời gian cực khổ ở trận doanh Ác Ma.

Hóa ra trên đời thật sự vẫn tồn tại một người vừa xinh đẹp lại vừa hiền lành tốt bụng như vậy.

Có thể gặp được em thật là tốt, Trường Miên muội muội.

Bị Bán Trường Miên làm cho cảm động, những ủy khuất trong lòng Tiêu Phàm lúc ở trận doanh Ác Ma dường như muốn bộc phát.

Đột nhiên một nắm cát từ phía sau Tiêu Phàm sượt qua gò má hắn, bắn về phía Bán Trường Miên.

Lượng HP của Tiêu Phàm giảm 1%, chết tiệt, không ngờ vẫn còn cá lọt lưới, Tiêu Phàm lập tức xoay người, tiến về phía trước một bước, nhanh chóng chạy về phía tên đầu sỏ gây chuyện kia.

Nhìn vào thanh trạng thái đội ngũ, lượng HP giảm xuống do bị Sa Phúc Xà cắn trúng của Bán Trường Miên khiến trong lòng Tiêu Phàm xuất hiện căm phẫn, liền lưu loát làm thịt con rắn còn sót lại kia. Sau đó tiêu sái quay lại quan tâm hỏi: "Trường Miên, em không sao chứ?"

Tiêu Phàm nhìn Bán Trường Miên, vẻ mặt lập tức trở nên kinh ngạc, bởi vì lúc này hình tượng tiên nữ áo trắng bay bay trong lòng Tiêu Phàm đã hóa thành mây gió…

Bán Trường Miên thay một bộ lễ phục dạ hội màu đen, đeo một tấm khăn lụa mỏng màu đen che đi nửa khuôn mặt, nhìn qua tấm khăn màu sắc son môi vô cùng khêu gợi. Móng tay trở nên sắc nhọn, lại sơn một màu đỏ tươi chói mắt như máu.

"Trường… Miên… muội… muội?" Tiêu Phàm nhìn Bán Trường Miên thay đổi một thân trang phục liền cảm thấy hết sức kinh hãi.

Chứng kiến một tiên nữ hiền lành biến thành một ma nữ, dù đổi lại là ai cũng không thể lập tức thích ứng được.

"Trường Miên muội muội là để cho anh gọi sao?" Bán Trường Miên liếc mắt nhìn Tiêu Phàm nói: "Nhóc con, nhớ kỹ cho tôi, lần sau nếu có gặp tôi, phải gọi tôi là đại mỹ nữ!"

"Đại…đại…đại mỹ nữ?!" Tiêu Phàm hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì, trố mắt đứng nhìn, không nói nên lời.

"Không sai, chính là Đại! Mỹ! Nữ!" Bán Trường Miên vô cùng nhấn mạnh ba chữ này, nói tiếp: "Lần sau nếu còn gọi sai, tôi liền thiến anh!"

Tiêu Phàm nghe mấy chữ này, đũng quần chợt lạnh.

Tiêu Phàm không dám tin nhìn về phía Miên Miên đang đứng một bên hỏi: "Đây là chị họ của em sao?"

Miên Miên đáng yêu gật đầu một cái.

"Làm sao có thể chứ? Em không cảm thấy đã đổi thành một người rất đáng sợ sao?" Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

Miên Miên nhẹ nhàng lắc đầu.

"Nhóc con, anh muốn làm gì? Muốn chia rẽ quan hệ giữa tôi và em họ của tôi sao?" Bán Trường Miên hung tợn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, sau đó

ôn nhu xoay người sờ cái đầu nhỏ của Miên Miên, nhẹ giọng nói: "Miên Miên, chúng ta đừng quan tâm đến anh ta." Trước sau tương phản rất lớn.

"Xà Cơ, em nghĩ hai người họ là một người sao?" Tiêu Phàm vẫn còn khó tin hỏi.

Xà Cơ nhìn Bán Trường Miên, nói: "Đúng vậy, cô ấy chỉ thay đổi một bộ đồ hợp mốt thôi, có gì kì lạ đâu."

Tiêu Phàm đã quên Xà Cơ là một người trời sinh chậm lụt, không nên hỏi cô ấy.

"Hổ Nữu, cô cảm thấy thế nào?" "Hổ Nữu?" "Hổ…Nữu…?"

Tiêu Phàm nhìn người té trên mặt đất vì bị rắn bất ngờ tấn công dọa sợ đến mức chẳng biết linh hồn đã bay đến nơi nào là Hổ Nữu thở dài.

"Nhìn kỹ thuật lúc trước của anh còn tạm được, không ngờ cuối cùng vẫn phải để đại mỹ nữ tôi đây ra tay." Bán Trường Miên bất đắc dĩ nói, thuận tiện vượt qua khu vực phó bản thứ hai, hướng đến khu vực ba của phó bản.

Quái ở khu vực thứ ba là những con xích luyện xà dài cỡ 1m, thân rắn to 4 – 5cm, lưng màu đen, vảy rắn màu đỏ, đang nhẹ nhẹ phun lưỡi rắn như những đóa hoa lửa đỏ thắm.

Tiêu Phàm vẫn chưa phục hồi tinh thần sau sự kiện biến thân của Bán Trường Miên, liền phát hiện ma nữ Bán Trường Miên đã xông ra ngoài.

Hắn nhìn thấy cái gì đây!

"Bảo mẫu" trong đội ngũ của Tiêu Phàm đem vạt áo thật dài của bộ lễ phục dạ hội vén lên, cột lại, lộ ra cặp đùi trắng nõn xinh đẹp, sau đó nhanh chóng xông vào bầy rắn.

Cực kỳ chuẩn xác nắm vị trí bảy tấc của xích luyện xà, "Bùm!" Một ngọn lửa địa ngục màu đen hiện ra trên tay cô, con rắn dài hơn một thước phát ra một chuỗi âm thanh chói tai.

“Thấy chưa, gà mờ, tôi hỏi anh, tôi có lợi hại hay không? Có muốn học hỏi hay không?” Vẻ mặt Bán Trường Miên thoải mái quay đầu, vô cùng kiêu ngạo nói với Tiêu Phàm, vừa nói vừa nhanh chóng ra tay tiêu diệt một con rắn khác.

Vào lúc ma nữ một thân một mình tùy sức phóng hỏa, những con xích luyện xà chỉ có thể nằm lăn lộn trên mặt đất. Trên thân rắn vẫn không ngừng bị lửa địa ngục thiêu đốt, Bán Trường Miên lại lẫn nữa chậm rãi đi về phía Tiêu Phàm.

Đợi đến lúc Bán Trường Miên đứng bên cạnh Tiêu Phàm, ngọn lửa màu đen trên thân rắn cuối cùng cũng tắt, lúc ngọn lửa này tắt, HP của xích luyện xà trong khu vực này đều trở thành số 0…

Hai tay Tiêu Phàm run rẩy mở thanh đội ngũ, tìm kiếm thông tin của Bán Trường Miên…

[Tên gọi: Bán Trường Miên]

[Cấp: 12]

[Chủng tộc: Ác Ma]

[Kỹ năng thiên phú: Hình thái Ác ma]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Nếu bị tấn công, tự động chuyển đổi thành hình thái thứ hai]

[Ghi chú: Đau khổ mang đến sinh mạng mới]

[Trạng thái hiện tại: Hình thái Ác ma mở ra, sau khi ngừng chiến đấu 5 phút sẽ tự động trở lại hình thái ban đầu]

[Hiệu quả của hình thái Ác ma: Biến thân thành hình thái Ác ma, người chơi sẽ tăng 30% tốc độ, 30% sát thương và 30% tốc đánh]

[Tên kỹ năng: Cửu U Nghiệp Hỏa]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Công kích bằng Cửu U Nghiệp Hỏa, tăng 10% sát thương; đối với mỗi mục tiêu công kích tạo nên hiệu quả làm giảm 1% HP mỗi giây, kéo dài 5 giây, có thể cộng dồn, không có thời gian hồi chiêu.]

[Điều kiện sử dụng: Hình thái Dark Gemini]

[Mức tiêu hao kỹ năng: Mỗi lần tốn 20 điểm giá trị pháp lực]

[Điều kiện học: Nhận được truyền thừa của chòm sao Song Tử trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Nghiệp hỏa đến từ Dark Gemini, thiêu đốt sinh mệnh yếu ớt của ngươi.]

Đúng lúc này, một cánh tay trắng nõn, móng tay sơn màu đỏ tươi khoác lên vai Tiêu Phàm, chấm dứt việc kiểm tra của Tiêu Phàm…

“Nhóc con, người khác cũng không biết về sự tồn tại của tôi, nên anh vạn lần đừng lắm miệng, nếu không lần sau gặp lại, tôi sẽ đá bể trứng của anh.” Bán Trường Miên nhỏ giọng uy hiếp bên tai Tiêu Phàm.

Lời này nói ra nghe rất mâu thuẫn nhưng mà Tiêu Phàm lúc này lại có thể hiểu được.

Tiêu Phàm giật mình không nói nên lời. Không sai, vấn đề của Bán Trường Miên căn bản không phải là chứng mất trí nhớ mà là đa nhân cách!

Bán Trường Miên không để ý đến Tiêu Phàm, một mình mở ra cánh của cuối cùng của phó bản Thung Lũng Rắn Cát…

Hoàng Kim Mãng Xà, Boss cuối của phó bản Thung Lũng Rắn Cát, dựa vào dự tính cũng phải cấp 17, dài hơn 30m, thân to mười mấy cm, toàn thân màu vàng, lớp vảy cứng không gì sánh được, phòng ngự vật lý và công kích vật lý cực cao, chính là loại Boss chiến sĩ điển hình.

Đây là một con Boss mà một đội ngũ toàn công kích vật lý vô cùng khó đánh. Phòng ngự cực cao, mấy món trang bị đầu trò chơi này mà đánh lên người nó chả khác gì gãi ngứa. Lực công kích lại lớn, nhìn răng nanh sắc bén kia, đớp một phát có thể đớp cho một người chơi hơn cấp 10 gần chết, mà thân rắn dài hai ba mươi mét lại càng khủng, một khi bị quấn lấy, chết là chuyện không phải nghi ngờ gì. Bởi vì có lớp vảy kiên cố cùng với sức mạnh khủng khiếp, có thể đem người đánh chết tươi bất kỳ lúc nào.

Nhưng mà hôm nay, Hoàng Kim Mãng Xà gặp phải Bán Trường Miên hắc hóa…

Tiêu Phàm ngơ ngác nhìn Hoàng Kim Mãng Xà trên thân có thật nhiều vết đốt đang nằm không nhúc nhích trên mặt đất.

Đúng vậy, chỉ một mình Bán Trường Miên hắc hóa đã đốt chết tươi Boss cuối của phó bản này.

Chương 41: Lữ Khách Cô Đơn

Đến tận lúc này, trong đầu Tiêu Phàm vẫn quanh quẩn hình ảnh linh hoạt và tiếng cười kiêu ngạo của Bán Trường Miên cùng với ngọn lửa màu đen thiêu đốt tất cả…

Không biết vì sao, hắn nghĩ đến một người vừa mới quen, người đó là A Hoa Tỷ.

Có lẽ chỉ có quái vật mới đấu được với quái vật.

“Nhớ kỹ nhé, lần sau gặp lại phải gọi tôi là đại mỹ nữ, còn nữa đừng nói cho cô ta biết về sự tồn tại của tôi.” Bán Trường Miên ngáp một cái, nói: “Mệt mỏi quá, chơi một chút, phải trở về thôi.”

…

“Ấy, chúng ta qua cửa rồi! Đội trưởng, anh thật là lợi hại, em không nhớ rõ vừa rồi chúng ta đã làm gì cả.” Bên ngoài phó bản Thung lũng rắn cát, Bán Trường Miên một thân áo trắng đang đứng trước mặt Tiêu Phàm hồn nhiên nói.

Tiêu Phàm đang ngây ngốc cầm hộp phần thưởng, không biết nên đáp lại như thế nào.

Lúc này trong lòng chỉ có một ý niệm, trách không được một bảo mẫu lại có thể một mình dẫn theo một loli không hiểu sự đời luyện đến cấp cao như vậy…

"Vừa nãy anh không làm gì tôi đấy chứ?" Sau khi ra phó bản, Hổ Nữu đã tỉnh lại, hỏi Tiêu Phàm bằng một giọng rất cảnh giác.

Hệ thống kiểm tra được tinh thần của Hổ Nữu chấn động rất mạnh mẽ, nên cưỡng chế cô offline, sau đó hỏi cô xem có cần cho cả nhân vật offline hay không.

Nếu cả nhân vật cũng offline thì khi qua phó bản sẽ không có phần thưởng, kết quả là Hổ Nữu vứt nhân vật "Hổ Nữu" đã bị dọa ngất ở trong phó bản, để ở trong chế độ treo máy, chờ tới khi có thể online thì mới lên.

Xấu hổ quá đi, thế mà lại bị mấy con rắn nhỏ dọa tới mức phải offline, còn phải chờ tới khi tinh thần khôi phục lại bình thường mới có thể online nữa chứ. Không biết sau khi online có bị Phàm muội muội cười nhạo hay không nữa.

Tới khi đăng nhập lại thì Hổ Nữu phát hiện mình đã qua phó bản, đúng là Phàm muội muội mạnh thật, thế nhưng khi nhìn lên lại phát hiện khuôn mặt hoảng sợ của Tiêu Phàm đang cầm hộp phần thưởng.

Xem ra Phàm muội muội cũng bị rắn dọa sợ nha, cũng không chú ý tới mình đã tỉnh lại. Thế nhưng cô nghĩ lại, hắn sẽ không thừa cơ làm cái gì khi nhân vật của mình đang treo máy đó chứ? Càng nghĩ thì càng lo lắng, thế là cô hỏi trực tiếp.

Tiêu Phàm còn đang sợ hãi khi thấy "Đại mỹ nữ" ở trong phó bản, trong đầu vẫn xuất hiện hình ảnh nữ ma đầu kia giết Hoàng Kim Mãng như chơi đùa, vừa mắng Boss là con giun nhỏ vừa đá đấm túi bụi, nên không chú ý tới Hổ Nữu đã tỉnh, nên cũng không trả lời câu hỏi của Hổ Nữu.

“Này, tôi đang nói với anh đó, vừa rồi anh có làm cái gì với cơ thể tôi không?”

“Tôi làm gì có thời gian mà làm gì cô, trong phó bản cô còn chưa làm cái gì đã ngất mất rồi, không biết sau đó tôi vất vả như thế nào à?”

Đúng vậy, trong phó bản Tiêu Phàm bị Đại mỹ nữ Trường Miên dọa khá khổ.

“Nhìn anh bây giờ thì cũng bị dọa mà thôi!”

“Cô thì biết cái gì!”

Trong phó bản, Hổ Nữu ngất tại khu vực thứ hai, Xà Cơ cũng ở tại đó không đi nữa, Miên Miên thì không phân biệt được sự thay đổi của chị gái mình cũng không nói, nên bây giờ chỉ có Tiêu Phàm mới biết được Đại mỹ nữ Trường Miên “khủng” như thế nào.

“Được rồi, chúng ta đã qua phó bản rồi mà, bây giờ chúng ta mở hộp phần thưởng ra xem đi.” Bán Trường Miên vội vàng làm dịu không khí lại.

Tiêu Phàm thở dài, nếu như Trường Miên luôn luôn như thế này thì tốt rồi.

[Tên: Kìm gắp than]

[Loại hình: vũ khí]

[Phẩm chất: rác rưởi]

[Độ bền: 100%]

[Lực tấn công: yếu]

[Thuộc tính: không]

[Hiệu quả đặc biệt: không]

[Điều kiện trang bị: không]

[Ghi chú: là thần khí khi gắp than tổ ong.]

Tiêu Phàm nhìn thấy vật mà mình mở ra từ trong hộp mà muốn khóc.

Hổ Nữu nhìn thoáng qua kìm gắp than trong tay Tiêu Phàm nói: "Phàm muội muội từ châu Phi tới hả? Phó bản độ khó bình thường cũng có thể mở ra cái này đúng là đặc biệt đó."

Bán Trường Miên là người có công lớn nhất trong lần hạ phó bản lần này và Miên Miên đáng yêu luôn biến thành một khối băng mỗi người mở ra được một đồ phòng ngự có phẩm chất bình thường, ngược lại là Hổ Nữu, một tên vô sỉ treo máy thế mà mở được một quyển sách kỹ năng.

[Tên: Sách kỹ năng Hỏa độc]

[Loại hình: vật phẩm tiêu hao 1/1]

[Phẩm chất: bình thường]

[Tác dụng: sau khi sử dụng có thể tăng thêm kỹ năng Hỏa độc]

[Điều kiện sử dụng: không]

[Ghi chú: kỹ năng này mô phỏng theo chất độc của Xích Luyện xà mà sáng tạo ra]

Kết quả là Hổ Nữu chạy tới trước mặt Tiêu Phàm mà cười ha hả, cực kỳ vui vẻ khi nhìn chằm chằm vào kìm gắp than của Tiêu Phàm rồi sau đó biến sách kỹ năng thành một ánh sáng vàng.

[Tên: Hỏa độc]

[Loại kỹ năng: bị động]

[Tác dụng: khi tấn công tăng thêm Hỏa độc, làm mục tiêu mất 1% máu mỗi giây, duy trì ba giây, có thể chất chồng.]

[Tiêu hao: không]

[Ghi chú: xát muối lên vết thương đã cũ rồi, hiện tại là phải rải thêm thuốc nổ.]

“Ai da, là kẻ nào nói mình chỉ có một kỹ năng ấy nhỉ? Phàm muội muội cũng rất tinh mắt đấy chứ, cái kìm gắp than này rất thích hợp với anh đó.”

Tiêu Phàm nghe vậy mà tức tới nghiến răng nghiến lợi.

Coi như lần này tôi đen đủi, cô nhớ mặt tôi đấy, Hổ Nữu!

Khác với Tiêu Phàm, Xà Cơ cực kỳ may mắn, đúng là con gái rượu của hệ thống có khác.

[Tên: Linh Xà hộ oản]

[Loại: đồ phòng ngự]

[Phẩm chất: Hiếm]

[Độ bền: 100%]

[Lực phòng ngự: Bình thường]

[Tác dụng: tăng 10% khả năng kháng độc]

[Thuộc tính: Trang bị đồng bộ]

[Điều kiện trang bị: cấp 10]

[Ghi chú: là một trong những vật phẩm thuộc bộ trang bị Linh Xà, khi có đủ lót vai, bao cổ tay, giày và áo thì sẽ kích hoạt thuộc tính đồng bộ tăng thêm hiệu quả.]

[Hiệu quả của bộ trang bị: tăng 10% tốc độ di chuyển (chưa kích hoạt)]

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn bao cổ tay bằng kim loại có hoa văn màu xanh lá trên tay Xà Cơ, lại nhìn kìm gắp than có nhiều vết rỉ sét trên tay mình, bỗng nhiên cảm thấy thế giới này vô cùng ghét hắn.

“Chúng ta đi những nơi gần đây luyện cấp đi, tôi biết một ổ bọ cạp tại sa mạc, cứ đi tới hướng bắc là tới.” Bán Trường Miên đề nghị.

“Các cô đi đi, tôi phải trở về giao mật rắn đã thu thập được cho Lilith.” Tiêu Phàm mệt mỏi trả lời.

“Được rồi, mình anh trở về đi, dù sao tôi cũng không muốn gặp lại người phụ nữ kia.” Hổ Nữu chỉ cần nghĩ tới việc Lilith bắt mình làm vệ sinh thôi đã cảm thấy rất khó chịu.

“Em cũng không đi về đâu.” Xà Cơ cũng không thích mát xa cho Lilith, bĩu môi nói.

“Thôi được rồi, để anh trở về một mình cũng được.”

Nói xong Tiêu Phàm định trở về, thế nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, xoay người lại, nói với Hổ Nữu bằng giọng rất nghiêm túc: “Nhớ kỹ, khi luyện cấp thì phải bảo vệ tốt vú em của chúng ta, đừng để cô ấy bị thương, kể cả một sợi tóc cũng không được!”

“Được rồi được rồi, yên tâm đi, có tôi bảo vệ thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra được cả.” Hổ Nữu cũng không biết tại sao Tiêu Phàm lại như vậy nhưng trả lời vẫn rất tuỳ tiện.

Tiêu Phàm nhìn thấy Hổ Nữu như vậy thì thở dài, được rồi, tôi đã nhắc nhở trước rồi, có chuyện gì xảy ra thì không liên quan gì tới tôi cả.

Lần nữa đặt chân tới thành Abaddon, Tiêu Phàm cảm thấy như đã cách nhiều năm vậy, nghĩ lại việc mình còn muốn nhận thêm một thành viên nữa vào trong nhóm, đột nhiên cảm thấy mình cực kỳ ngây thơ.

Tiêu Phàm à Tiêu Phàm, mày phải nhớ kỹ, trong trận doanh Ác ma không có người bình thường.

Tiêu Phàm quyết định, đội viên cuối cùng của đội mình phải là người bình thường, đợi sau cấp 30, các khu vực liên thông thì chiêu mộ cũng không muộn.

Đi trên đường phố, nhìn thấy người chơi ngày càng nhiều làm Tiêu Phàm rất buồn rầu.

Hắn đã từng có lúc luôn luôn đi trước người khác, vậy mà khi đi vào trận doanh Ác ma thì lại chán nản tới mức cùng cấp với người chơi bình thường.

Trong phó bản Thung Lũng Rắn Cát thì mình cũng chỉ có thể ở cạnh nhìn Đại mỹ nữ Trường Miên mà thôi, hoàn toàn không có cơ hội tham gia. Khi nhận thưởng vượt phó bản thì lên được tới cấp 11 còn được thêm một hộp quà nữa, thế nhưng khi mở ra lại là một cái kìm gắp than, mịa nó. Chỉ khi thu thập mật rắn thì mới miễn cưỡng nhận được một kỹ năng sinh hoạt.

[Sở trường thu thập: đẳng cấp F] (Đẳng cấp càng cao thì xác suất thu thập thành công và phẩm chất của tài liệu càng cao.)

[Ghi chú: Bé gái hái nấm đeo một cái giỏ trúc lớn.]

Chương 42: Phàm Muội Muội Không Gả Đi Được Nữa?

Chương 42: Phàm Muội Muội Không Gả Đi Được Nữa?

Nghĩ lại, đoạn thời gian này đều trôi qua rất bình thường, thanh thản, không có hưng phấn và nhiệt huyết một chút nào.

Trời ơi, thời gian buồn chán thế này tới bao giờ mới kết thúc đây?

Cứ suy nghĩ như vậy thì Tiêu Phàm đã về tới ngôi nhà nhỏ bằng đất quen thuộc kia…

“Đi lâu như vậy mà chỉ nhặt được ngần này thôi sao? Thôi được rồi, đi tới quán rượu của lão Bach ở phía tây toà thành mua cho tôi vài bình rượu đế đi.” Lilith đuổi Tiêu Phàm giống như đuổi ruồi vậy, trước khi Tiêu Phàm đi ra còn đạp vào mông Tiêu Phàm một cước rất mạnh nữa.

Một mình đứng ở ngoài cửa, ngước mắt lên nhìn bầu trời màu đỏ máu, Tiêu Phàm cảm thấy mình rất cô đơn khi ở trong cái trận doanh này…

Có lẽ kinh phí của tổ thiết kế không đủ rồi, kiến trúc của thành Ác ma Abandon đều là những bãi đất lớn nhỏ cả ngàn dặm chẳng có gì khác biệt,

giống như những tòa thành bằng cát mà các bạn nhỏ trong trường mẫu giáo thường nghịch.

“Quán rượu của lão Bach?” Hóa ra ông chủ của quán rượu này gọi là lão Bach. Quán rượu này trông có vẻ bá khí hơn một chút so với những ụ đất khác. Ụ đất của người khác khá nhỏ còn ụ đất của lão Bach thì lớn hơn.

Không có Hổ Nữu nói nhiều đi bên cạnh chẳng hiểu sao lại khiến cho tâm trạng của Tiêu Phàm cảm thấy không được tốt nên ác cảm đối với kiến trúc của thành Ác ma Abadon cũng tăng lên vài phần.

Trên cổng tò vò phía ngoài phòng ốc có treo một tấm biển hiệu cũ nát nghiêng ngả, phía trên có viết mấy chữ xiêu vẹo “Quán rượu của lão Bach”.

Tiêu Phàm đi vào quán rượu, phía trong không một bóng người còn bàn ghế thì bày biện lung tung hỗn loạn.

Bên phía quầy rượu có một vò rượu vẫn còn hơi ướt ướt.

Tiêu Phàm phát hiện thấy một bàn tay thô ráp đang nắm lấy vò rượu trên quầy đó, đưa mắt nhìn theo, hắn thấy một người đàn ông râu ria xồm xoàm, mặt đỏ bừng, nằm ngả về phía sau quầy.

Tiêu Phàm đã từng gặp không ít kẻ biến thái, từ con cừu đực cũng được coi là thầy giáo của mình đến Mỹ Dương Dương (Cừu xinh đẹp), Lilith… Về cơ bản NPC trong trận doanh Ác ma đều có chung một đặc điểm, đó là có cá tính, nói một cách thông thường thì là đầu óc có vấn đề, thô thiển hơn nữa thì là bị thần kinh.

Cho nên hắn thấy kỹ năng thân sĩ có thể tăng ấn tượng tốt của NPC với bản thân hoàn toàn không thích hợp để sử dụng ở chốn này.

“Chủ quán, tôi đến mua rượu!” Tiêu Phàm đá đá Đại Hồ Tử đang nằm trên đất.

“Hả?” Người nằm trên đất cảm nhận thấy có người tiếp xúc với mình, mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Người đó đưa mắt nhìn Tiêu Phàm, nhìn thấy bộ dạng của hắn liền cảm thấy đây không phải là loại khách sộp gì nên lạnh lùng nói: "Muốn gì?"

"Bạch tửu." Tiêu Phàm cũng không để ý, tốt nhất là nói chuyện càng ít càng tốt, hoàn thành xong nhiệm vụ rồi biến khỏi đây, không nên va chạm với kẻ thần kinh làm gì.

"Bên đó, tự lấy, hai bạc một cân, tiền để trên quầy là được rồi." Nói xong, lão ta lại lười nhác nằm xuống.

"Xót tiền quá!" Trong game Tiêu Phàm phải vất vả lắm mới kiếm được hơn chục bạc, lần này chắc phải tiêu mất một nửa rồi.

Tiêu mất một nửa tiền còn không biết Lilith quái dị có vừa ý hay không, không vừa ý thì còn phải quay lại đây để tiêu tốn thêm lần nữa.

Tiêu Phàm nhìn về hướng Đại Hồ Tử chỉ tay, đi tới một góc của quán rượu, ở đó có đặt một cái giá cũ nát.

Trên giá để rất nhiều vò rượu, lớn có nhỏ có, trên giá còn dán tên của từng loại rượu.

Tiêu Phàm chợt nghĩ tới kỹ năng thiên phú Tửu Tinh Cuồng Ẩm của mình, ngẩng đầu nhìn một lượt giá của từng loại rượu. Hắc long Tiên Tửu giá 9999 vàng, Luyện Ngục Ma Hổ Tiên Tửu giá 8999 vàng, Tam Đầu Địa Ngục Khuyển Tiên Tửu 8888 vàng…

Tiêu Phàm cúi đầu thở dài chua xót, tiếp tục tìm mục tiêu của mình – Bạch tửu.

Hắn tìm thấy muôi múc rượu, múc đầy bình, lại quay sang nhìn Đại Hồ Tử vẫn đang bất tỉnh, miễn cưỡng đặt tiền lên quầy.

Cừu còn có thể là Thập Nhị Ma Tướng, ai mà biết Đại Hồ Tử đang nằm trên đất kia là nhân vật như thế nào, tất cả NPC trong trận doanh Ác ma này Tiêu Phàm đều không dám đắc tội.

Nhìn qua túi tiền lại giảm đi không ít, Tiêu Phàm chua xót đi về…

Đúng lúc Tiêu Phàm đi qua Đại Hồ Tử, hình như lão ngửi thấy mùi gì đó, khịt khịt cái mũi, hai mắt đang nhắm nghiền bỗng nhiên mở ra…

Ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Phàm đầy nghi hoặc, lại khịt khịt mũi, nói: "Không sai, cái mùi này toát ra từ người hắn."

Đại Hồ Tử xoay người, bò lên từ phía sau quầy rượu.

Tiêu Phàm không phát hiện ra sự khác thường trong quán rượu.

Bởi vì trước mắt, tài chính trong game khá eo hẹp, Tiêu Phàm vẫn còn đang mải nghĩ về sau này có nên lấy xây dựng tài chính làm trọng, dồn sức đẩy mạnh khả năng phát triển.

Nhưng Đại Hồ Tử khá to lớn, bước đi không thể nhẹ nhàng không tiếng động được.

Tiêu Phàm nghe thấy phía sau có tiếng động liền quay người lại…

Đại Hồ Tử ban nãy còn bất tỉnh nhân sự nằm dài trên đất phía sau quầy rượu nay đã tỉnh dậy, mặt ửng đỏ, mũi thở phì phò, tay vuốt vuốt chùm râu màu nâu nhạt, trông rất ranh mãnh.

Lúc này dục vọng của Đại Hồ Tử dâng lên, mở rộng đôi tay thô ráp, cơ bắp cuồn cuộn, từng bước tiến lại gần Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm trông thấy dục vọng lóe lên trong mắt Đại Hồ Tử, trong lòng hoảng loạn, nói: "Chủ quán, tôi đã trả tiền rồi mà, ở trên quầy đó, ông quay lại àm xem, không thiếu một đồng."

"Chủ quán cái gì cơ? Tên gọi cũng mới mẻ nhỉ, ta chính là chủ nhân của quán rượu này, tên Bach, nhóc con cứ gọi lão Bach là được rồi." Lão Bach tỏ ra thân thiện, cười tủm tỉm với Tiêu Phàm.

Lúc này lão Bach không cười còn đỡ, đằng này khi lão cười lại khiến cho Tiêu Phàm cảm hấy hoảng sợ vô cùng, mồ hôi lạnh toát ra ròng ròng.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn lão Bach càng ngày càng tiến lại gần mình, bỗng dưng dự cảm không lành của Tiêu Phàm càng

ngày càng mãnh liệt, không thể ngồi yên chịu chết như vậy được, phải nhanh chóng thoát khỏi đây thôi.

Tiêu Phàm vừa mới quay đầu chạy liền cảm thấy một trận cuồng phong lướt qua người, trong nháy mắt lão Bach đã lướt qua người hắn, tiện tay giành lấy một cái bàn, chặn lại lối vào duy nhất của quán rượu.

“Rốt cuộc là ông muốn làm gì?” Tiêu Phàm cảm thấy hoảng loạn, nói: “Tôi thật sự đã trả tiền rồi, đặt ở trên quầy đó không tiếu một đồng, không tin ông tự mình ra đó đếm đi.”

“Không cần đếm, chút tiền vặt đó lão Bach ta cần gì phải để ý.” Lão Bach khua khua tay.

“Ta chỉ muốn xác nhận một việc.”

Nói xong lão Bach lại bắt đầu thở phì phò, thậm chí nước miếng còn rớt cả ra ngoài.

“Ông muốn xác nhận cái gì?” Lúc này Tiêu Phàm đã mất hồn mất vía rồi.

Ánh mắt lão Bach lúc này bắt đầu mơ mơ màng màng, nhìn xuống thân dưới của Tiêu Phàm.

“Cho ta vào tí!” Vừa thở hổn hển vừa thốt ra bốn chữ này.

“Cút mẹ đi lão già! Tôi không phải GAY!”

Nói xong Tiêu Phàm chẳng thèm quan tâm gì nữa, điên cuồng tìm đường chạy trốn khỏi quán rượu.

“Ha ha! Theo ta đi, cục cưng!” Trông thấy Tiêu Phàm hoảng loạn, lão Bach tỏ ra thoải mái nói: “Ngươi không thoát khỏi tay ta đâu.”

Nói xong đạp mạnh một bước tiến lên đuổi theo Tiêu Phàm.

…

“Ngươi đã không còn đường để thoát rồi, ngoan ngoãn nghe lời ta, đừng chống cự vô ích.”

Lão Bach hưng phấn, thở hổn hển đuổi theo Tiêu Phàm, ép hắn về phía góc phòng.

“Chết vinh còn hơn sống nhục!”

Đứng trước vấn đề trinh tiết của bản thân, Tiêu Phàm mặt cắt không còn giọt máu đã rơi vào trạng thái điên cuồng, không để ý đến bất cứ điều gì khác, rút hai cái gậy xương, chĩa về phía lão Bach.

Lão Bach cười hề hề rồi đưa đôi tay to lớn về phái trước, Tiêu Phàm cảm thấy hai tay va chạm với một sức mạnh cực kỳ lớn, đau đớn tột cùng, hai cái gậy xương cũng rời khỏi tay rơi xuống đất.

Lão Bach nhân lúc Tiêu Phàm còn chưa lấy lại tinh thần liền đạp chân bay lên, Tiêu Phảm cảm thấy bản thân như bị xe tải đâm vào, bay ra ngoài, đập người vào vách tường rồi rơi xuống.

“Thanh niên bây giờ nóng vội thật, ngoan ngoãn nghe lời ta thì đâu phải chịu khổ thế này?”

Dứt lời, lão Bach nhào về phía Tiêu Phàm, tùm lấy hai chân hắn, hung hăng úp cái khuôn mặt mọi rợ vào giữa mông Tiêu Phàm…

“Ngừng lại đi! Con mẹ nó! Hệ thống, tôi muốn tố giác!” Tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Phàm từ quán rượu vọng ra.

Chương 43: Âm Mưu

Tiêu Phàm co rúc người khóc nức nở một mình tại một góc của quán rượu hẻo lánh, cực kỳ giống một cô vợ nhỏ bị ức hiếp.

Lão Bach mang một cái ghế dài ra và ngồi xuống, vì lâu ngày không được tu sửa nên mạt gỗ rơi xuống lả tả.

Lão tiện tay vơ lấy một vò rượu, uống ừng ực.

“Mấy cô cậu còn trẻ mà cũng thật là… Một thằng đàn ông lại ngồi khóc sướt mướt như thế thì còn ra cái thể thống gì nữa, không sợ người ta cười cho à!”

Khi lão nói chuyện, mùi rượu thơm lừng phả ra từ miệng lão tỏa khắp quán rượu.

“Ai bảo ông chẳng nói lời nào mà đã… ấy… mông tôi…” Lúc Tiêu Phàm nhắc đến chữ “mông”, giọng đã bé đến mức chẳng thể nghe rõ.

“Cậu có cho tôi cơ hội nói chuyện không? Vừa thấy tôi đi tới là đã lo chạy trối chết y như gặp phải thú dữ ấy! Với lại cái mùi đó chỉ có trên mông của mỗi mình cậu thôi, mũi của lão già này thính lắm đấy nhé!”

Lão Bach còn chẳng thèm liếc Tiêu Phàm lấy một cái, chì cầm vò rượu lên uống thêm một ngụm nữa rồi khà ra một hơi, đã vô cùng.

“Ông không chịu cầm gương soi thử xem lúc nhào tới trông ông kinh khủng thế nào, dễ làm người ta hiểu nhầm lắm đấy!” Tiêu Phàm sôi máu gào lên.

Lão Bach nghe được câu này thì quay qua trừng hắn một cái.

Tiêu Phàm lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Hừ, người thông minh phải biết thức thời!

“Ông lão tôi đây cũng anh hùng khí phách lắm chứ, đâu đến nỗi tệ như cậu nói.” Lão Bach kiêu ngạo biện bạch cho mình.

Con khỉ ấy, nhìn mặt ông ngu đần dâm dê thế kia mà anh hùng cái vẹo gì!

Tiêu Phàm bèn nhắc đến một người, còn cố tình kéo dài giọng ra: “Li… Lith…”

Lão Bach lập tức đổi ngay sang một gương mặt trông thân thiết dễ mến vô cùng, chẳng thèm để ý đến Tiêu Phàm đang xụ mặt mà kéo luôn hắn lên ghế, bá vai bá cổ nói: “Hê hê, nhóc con, chuyện gì cũng phải từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện.”

Không sai, theo như quan sát của Tiêu Phàm thì ông chủ Bach của quán rượu này chính là một tên dê xồm si mê ngự tỷ lười biếng Lilith kia.

Thậm chí trên mông hắn chỉ vương lại một chút xíu mùi của Lilith lúc cô đạp hắn ra ngoài cửa, thế mà lão già biến thái này cũng ngửi ra được!

Hơn nữa Tiêu Phàm đoán lão già trời đánh này còn có đam mê là nghiện chân nữa, thật sự càng nghĩ càng buồn nôn! Hắn vội vàng đẩy cánh tay của lão Bach trên vai mình ra.

Nhưng cánh tay của lão Bach đâu có dễ bị gạt đi như thế, vẫn cứ quấn chặt lấy Tiêu Phàm hệt như cốt thép bê tông.

"Nhóc con, tôi với cậu thương lượng một chút nhé? Thế này thế này… Được không?" Lão Bach kề sát vào tai Tiêu Phàm rì rầm vài chữ.

"Không thể được! Tôi đâu có biến thái như ông, sao mà làm được mấy chuyện đó!" Tiêu Phàm từ chối ngay và luôn.

"Ê, nhóc đừng có cự tuyệt nhanh như thế chứ! Tôi thấy hai ta cũng có duyên nên mới tạo cơ hội này cho cậu đấy!"

"Thiên phú Tửu Tinh Cuồng Ẩm của cậu bắt buộc phải có rượu mới thi triển được. Mà tôi, Bach Brooking, là người nắm quyền chưng cất rượu trong trận doanh Ác Ma đấy!" Lão Bach ngẩng cao đầu, ngực ưỡn ra đằng trước, nói với vẻ hết sức kiêu ngạo.

Tiêu Phàm cũng không thấy lạ khi lão Bach có thể nhìn ra được kỹ năng thiên phú của mình, bởi vì ngay cả con dê đực Arista kia cũng còn nhìn ra được kia mà. Vì vậy những NPC khác trong trận doanh nhìn ra cũng là lẽ đương nhiên.

Tuy lão Bach phát biểu rất hùng hồn nhưng Tiêu Phàm lại vẫn cứ im như thóc chẳng bị đả động gì, thậm chí còn tỏ vẻ khinh thường.

"Xem ra ta không biểu diễn thì thằng nhóc nhà ngươi không biết được ta lợi hại cỡ nào!" Nói xong, lão Bach lại đè Tiêu Phàm xuống lần nữa.

“Ông muốn làm gì tôi thế? Tôi tuyệt đối không khuất phục đâu! Á… ứ ứ…”

Những lời tiếp theo Tiêu Phàm chẳng thể thốt ra nổi nữa, bởi một cánh tay cường tráng của lão Bach đã kẹp lấy cổ hắn. Còn cánh tay kia thì bóp thật mạnh vào hàm dưới của Tiêu Phàm làm miệng hắn banh ra thật to.

Sau đó, cánh tay kẹp cổ Tiêu Phàm hơi buông lỏng ra, trong khi cánh tay đang bóp miệng hắn lại bắt đầu giơ cao lên.

Tiêu Phàm bị hành hạ khó chịu cực kỳ. Hắn dùng cả hai tay nắm lấy cánh tay đang bóp miệng mình.

Hắn muốn đẩy cánh tay thép ấy ra hòng thoát khỏi lão Bach.

Nhưng ngay khi ấy, lão Bach dùng thìa múc một thứ nước gì đó có màu đen nhánh, rót thẳng vào họng Tiêu Phàm mặc cho hắn kêu ư ử. Rót xong hết một thìa, lão mới quẳng hắn qua một bên.

Tiêu Phàm cảm thấy như đang có một dòng nham thạch nóng rực chảy từ cổ họng xuống bụng, thiêu đốt thực quản và dạ dày của hắn, buộc hắn phải ôm cổ ho sặc sụa.

Đồng thời, đầu hắn cũng thấy choáng váng. Hay là trúng độc rồi? Chẳng lẽ lão Bach này muốn dùng thuốc độc tra tấn để ép mình làm việc cho lão ư?

Đột nhiên, tiếng hệ thống vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn…

[Hệ thống nhắc nhở: Thiên phú Tửu Tinh Cuồng Ẩm đã khởi động, bắt đầu kỹ năng Thần Long Phụ Thể.]

[Tửu Tinh Cuồng Ẩm đang được thi triển, trạng thái: Thần Long Phụ Thể.]

[Tên kỹ năng: Thần Long Phụ Thể.]

[Loại hình: Bị động.]

[Điều kiện sử dụng: Khi uống Hắc Long Tiên Tửu, Tửu Tinh Cuồng Ẩm sẽ được khởi động, sau đó tự động mất dần theo thời gian.]

[Hiệu quả: Tất cả thuộc tính tăng thêm 100% trong vòng 5 phút.]

[Ghi chú: Để ngươi nếm thử sức mạnh của Hắc Long!]

[Men say: 99%] (hiện đang là 99%, ngươi vẫn có thể giữ được chút lý trí.)

…

[Tên trạng thái: Long Tiên Cương Mãnh]

[Điều kiện trạng thái: Sử dụng vật phẩm tiêu hao Hắc Long Tiên Tửu.]

[Hiệu quả trạng thái: Tất cả thuộc tính tăng thêm 50% trong vòng 5 phút.]

Không hổ là Hắc Long Tiên Tửu trị giá 9999 vàng. Sau khi uống, cả người tràn trề sức sống, pháp lực vô biên!

Thêm nữa, toàn bộ thuộc tính trong kỹ năng thiên phú của hắn đều tăng vọt đến 250%, chỉ trong vòng một giây đã biến thành siêu nhân! Lúc này Tiêu Phàm cảm giác cả người mình như có một nguồn sức mạnh dùng mãi không hết, chỉ muốn nhảy lên nhảy xuống vài lần.

Đáng tiếc, cho dù thuộc tính đã tăng lên đến 250% mà vẫn không thể thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của lão Bach.

“Sao? Cực phẩm này uống ngon lắm đúng không?” Lão Bach kiêu ngạo nói.

“Ông định dùng vò rượu này để trả cho tôi nếu tôi làm đúng như những lời ông vừa nói đấy hả?” Tiêu Phàm hỏi với giọng không quá tin tưởng.

“Não ngươi là bã đậu à? Có biết ngươi mới uống thứ gì không đấy?” Lão Bach đưa vò rượu cho Tiêu Phàm xem.

[Tên: Hắc Long Tiên Tửu]

[Loại hình: Vật phẩm tiêu hao *10]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Chức năng: Dùng để uống]

[Hiệu quả: Sau khi uống sẽ buff Long Tiên Cương Mãnh trong vòng 5 phút, không thể cộng dồn, không có thời gian hồi chiêu.]

[Ghi chú: Tửu Quỷ Bach trong trận doanh Ác Ma yêu rượu như mạng, cưỡng ép thiến Hắc Long Địa Ngục để lấy nguyên liệu ngâm rượu.]

Thiến… Ông lão này hung tàn quá đi… Con rồng kia quả là bi thảm…

Mà nói cũng phải, loại chuyện này đâu thể chỉ dùng 9999 vàng mà đổi được.

"Vậy ông cho tôi uống cạn được không? Thật cụt hứng."

"Ta có thể thưởng cho ngươi một lượng bằng với khi nãy." Lão Bach nhìn Tiêu Phàm, nghiêm túc nói.

Viên "Thuốc tăng lực" này cũng khiến Tiêu Phàm động lòng thật đấy, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn vẫn trả lời: "Chưa đủ!"

Nhiệm vụ này quá nguy hiểm, mặc dù phần thưởng là vật phẩm Sử thi nhưng vừa nghĩ đến chuyện có thể sẽ đắc tội với Lilith là thấy chùn bước rồi.

"Nhóc con, làm người đừng quá tham lam." Mặt lão Bach trông có vẻ không vui.

"Vậy thì đừng thương lượng nữa! Xét đến độ nguy hiểm của nhiệm vụ này thì phần thưởng này thật không đáng giá!" Tiêu Phàm nhìn thẳng vào lão Bach, dứt khoát không nhường.

Lão Bach đành chào thua trước thái độ cố chấp của Tiêu Phàm: "Thôi được rồi! Cộng thêm cái này, đồng thời ta sẽ dạy ngươi chưng cất rượu được chưa? Không nhiều hơn được nữa đâu!"

[Tên: Bầu rượu 999]

[Loại hình: Khác]

[Phẩm chất: Quỷ khí] (Quỷ khí: Đại biểu cho vật phẩm thần bí khó lường, không thể đánh giá dựa trên số liệu.)

[Hiệu quả đặc biệt: Khi cho rượu và thuốc vào đây có thể chế tạo ra một loại rượu đặc biệt, kết quả thu được sẽ dựa trên sở trường chưng cất rượu của người chơi thuộc đẳng cấp nào, cùng với phẩm chất, chủng loại của nguyên vật liệu và rượu.]

[Điều kiện sử dụng: Mở sở trường chưng cất rượu.]

[Ghi chú: đây là bầu rượu mà Tửu Quỷ Bach sử dụng khi còn trẻ, hình như có Ma lực đặc biệt nào đó.]

"Đồng ý luôn!"

Thế là hai người, một già một trẻ ôm những mục đích của riêng mình bắt tay với nhau, cười hả hê trông cực kỳ vui sướng, trong tiếng cười ấy mang theo vẻ dâm đãng bỉ ổi không thể tả được…

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tiêu Phàm nhận nhiệm vụ duy nhất do lão Bach nhờ vả. Mục tiêu nhiệm vụ: Lấy quần lót mới sử dụng của Lilith…]

Chương 44: Chiến Dịch Cướp Quần

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn,

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn (1)

Dịch nghĩa:

Gió vi vu, nước sông Dịch lạnh lẽo.

Người tráng đã ra đi không chờ ngày trở lại.

(1)Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.

Nếu như đã chấp nhận nhiệm vụ mà lão Bach giao cho thì hắn sẽ liều mạng để hoàn thành dù cho có phải thấp Phẩm Cách Thân Sĩ cũng không từ nan.

Phẩm Cách Thân Sĩ à mi không thể trách ta được, có trách thì phải trách NPC ở trong trận doanh này không thích kiểu hảo cảm này mà thôi.

Tiêu Phàm xách theo một bầu rượu trước ngực cùng với tâm trạng vô cùng không yên đi về căn phòng đất mà Lilith đang ở.

Lúc này Lilith đã xử lí sạch sẽ đống mật rắn mà Tiêu Phàm lấy được ở Sa Xà cốc lần trước rồi bỏ hết chúng vào một cái vò. Cô nhìn thấy Tiêu Phàm trở về, không đợi Tiêu Phàm mở miệng nói đã đoạt lấy bầu rượu trong tay Tiêu Phàm, uống thử một ngụm.

"Hừ… Sướng!" Sau đó nguyên một cái đầu úp vào trong vò rượu.

Lilith liếm liễm cái lưỡi thơm tho. Cô nàng không thỏa mãn mà nhìn vào rượu ở trong bình. Thở dài. Món rượu mật rắn này còn phải đợi một thời gian nữa mới có thể uống được. Thật sự là rất đáng tiếc, vô cùng khiến người ta phải thèm thuồng.

Lilith lưu luyến không rời mà đậy nắp bình lại. Cô quay đầu nói với Tiêu Phàm: "Mấy ngày này các anh cứ thu thập mật rắn tiếp đi. Với cả, mỗi lần trở về đây thì nhớ phải mua về vài cân rượu trắng đó."

"Lilith, cô thứ cho tôi nói thẳng. Arista ủy thác chúng tôi tới đây, bảo nghe theo sự dặn dò của cô. Nhưng vì sao từ đầu đến giờ chúng ta vẫn luôn làm những việc lặt vặt như dọn vệ sinh với giúp đỡ cô ngâm rượu."

"Ui trời, còn không phải là do các anh không đủ thực lực vẫn cần phải tôi luyện thêm hay sao? Cho nên tôi chỉ có thể yêu cầu các anh làm mấy chuyện đơn giản trước thôi mờ. Các anh tiện tay thì giúp người ta một chút thôi." Lilith vô cùng yếu ớt mà ấn ấn ngón tay vào ngực Tiêu Phàm, nghịch ngợm mà khiêu khích.

Ầy, quả nhiên cô thật sự coi chúng tôi như người lao động không công à? Trong lòng Tiêu Phàm thở dài một hơi.

Nhìn thấy Lilith sắp xoay người rời đi, tầm mắt của Tiêu Phàm chuyển qua mép váy của chiếc váy màu tím kia. Làn váy di chuyển theo bước chân của cô, tung bay như có mang theo nhịp điệu. Nhìn thích mắt vô cùng.

[Nhiệm vụ duy nhất của lão Bach. Mục tiêu nhiệm vụ: Thu hoạch quần nhỏ tươi mát của Lilith 0/1]

Nếu cô đã coi bọn tôi là cu li thì cũng đừng có trách tôi vô tình. Cô bất nhân thì tôi bất nghĩa. Tiêu Phàm nhìn vào cột nhiệm vụ, hạ quyết tâm một lần nữa.

Tiêu Phàm không biết vì sao mà hệ thống lại đưa ra một nhiệm vụ dễ dàng bị người chơi tưởng là đang tuyền bá văn hóa phẩm đồi trụy như thế này. Khụ khụ. Chính xác mà nói thì hiện tại không phải là Tiêu Phàm có thể sẽ hiểu nhầm, mà là đã hiểu nhầm rồi.

Chẳng lẽ không sợ thanh tra các ngành có liên quan kiểm tra hay sao? Hay là sau khi giao game Tân Sinh cho các quốc gia trên thế giới cùng nhau phát triển, bởi vì có thành viên ở các đảo quốc gia nhập nghiên cứu nên đã nới rộng ra chừng mực của trò chơi?

Trước hết không quan tâm đến vấn đề chừng mực của trò chơi. Phải tính xem làm sao để có thể hoàn thành nhiệm vụ kỳ lạ này trước đã.

Nếu cứ xồng xộc lên dùng sức mạnh để lấy thì nhìn qua rất là man nhưng mà tuyệt đối không thể hoàn thành. Đầu tiên chưa cần nhắc đến thuộc tính của NPC Lilith cao hơn người chơi, chỉ cần nói tới hệ thống phòng chống quấy rối NPC của hệ thống cũng đã đủ để cho người chơi tan thành mây khói.

Nếu như người làm nhiệm vụ này không phải là Tiêu Phàm mà là một người khác thì có thể thật sự sẽ đàng hoàng trực tiếp mà đi lên. Trong đầu người đó còn mạnh mẽ tự an ủi bản thân là chỉ đang làm nhiệm vụ mà thôi, nhưng khẳng định kết cục sẽ rất thảm.

Hơn nữa một lần không thành công thì sẽ khiến độ hảo cảm của Lilith với người chơi giảm đi đáng kể. Thậm chí sẽ trực tiếp chuyển thành thái độ thù địch, như vậy thì lần sau sẽ không còn cơ hội.

Vậy nên mới nói nhiệm vụ này tuy không có giới thiệu cụ thể, nhìn qua thì vô cùng tình sắc. Nhưng nó lại là một nhiệm vụ có độ khó rất cao. Hơn nữa lại còn có rất nhiều bẫy rập.

Điều này có thể nhìn thấy được qua phần thưởng của nhiệm vụ. Hệ thống sẽ không cho không người chơi cái gì hết. Nếu như hệ thống chịu thưởng cho người chơi một đạo cụ BUFF 50% có thể gia tăng thuộc tính của nhân vật, thì có thể đoán ra được là nhiệm vụ này không thể dễ dàng hoàn thành được.

Loại rượu mà bất kì người chơi nào uống cũng có thể BUFF tăng cường 50% toàn bộ thuộc tính thì nhất định là một đạo cụ quý hiếm. Dùng nó vào thời điểm quan trọng sẽ có thể xoay chuyển toàn bộ cục diện. Nếu như nhiệm vụ dễ dàng thì không xứng đáng với phần thưởng này rồi.

Cho nên, nhiệm vụ này phải động não mới làm được.

Sau khi xem lại tất cả những tình huống phim truyền hình cẩu huyết mà hắn có ấn tượng, Tiêu Phàm quyết định ra tay.

“Anh không đi luyện cấp mà đi theo sau tôi để làm gì?” Lilith nghi hoặc nhìn thấy “cái đuôi lớn” đang bám theo sau mình.

“Lilith, chắc là cô mệt rồi nhỉ? Lại đây nào, ngồi xuống đây tôi giúp cô bóp vai.”

Lilith thấy Tiêu Phàm bỗng nhiên đổi sang bộ mặt nịnh nọt tươi cười chạy theo sau mình, nhiệt tình xoa bóp cho bản thân mình. Người này rốt cuộc đang muốn làm gì đây? Trong lòng cô cảm thấy có chút thú vị…

“Thật ra tôi không thích để cho đàn ông bóp vai tôi. Bình thường tôi sẽ chém đứt tay của người đó luôn.” Nói xong, Lilith nhìn vào giáp bọc móng tay của bản thân mình.

Tiêu Phàm nghe thấy câu đó đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh mình trở nên lạnh lẽo.

“Có điều, tôi nể mặt anh bóp vai cho tôi thoải mái như vậy, nên mấy chuyện chặt tay gì đó… Bỏ qua.” Lilith nhìn sắc mặt vừa mới xanh lét của Tiêu Phàm, trong lòng cô cảm thấy vô cùng khoái trá.

“Lilith, hôm nay cô đã bận rộn cả ngày rồi, nhất định là mệt gần chết. Hay là tôi đun chút nước ấm cho cô, cô đi tắm một cái để giảm bớt chút mệt nhọc.” Trải qua một màn như vừa rồi, Tiêu Phàm cẩn thận mà mở lời.

“Đúng rồi, nếu anh không nói tôi còn không nhận ra. Anh vừa dứt lời tôi liền cảm thấy thật sự có chút mệt mỏi. Có điều vừa rồi anh xoa bóp làm tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Không cần phiền anh nữa đâu.” Lilith mỉm cười nói.

“Không phiền đâu, không hề phiền đâu. Hơn nữa tắm rửa tốt cho làn da của cô.” Nói xong, Tiêu Phàm không đợi Lilith từ chối đã trực tiếp chạy ra ngoài cửa đi lấy nước.

Không chon cô cơ hội từ chối, đun xong nước còn sợ cô không tắm à? Tiêu Phàm thầm nghĩ.

…

“Đã đun xong nước rồi. Lilith, cô có thể ngâm nước rồi.”

Tiêu Phàm mệt đến mức thở không ra hơi những vẫn đang nhiệt tình chăm sóc Lilith.

“Ồ. Vậy thì anh đi ra ngoài đi. Mặc dù tôi ở trong bồn tắm nhưng lúc tôi tắm rửa cũng không thích có người ở trong phòng.”

“Được, không thành vấn đề.”

Cho dù phải ra khỏi phòng thì cũng không có ảnh hưởng gì nhiều đến nhiệm vụ. Bởi vì mục tiêu của Tiêu Phàm cũng không phải rình coi Lilith tắm, mà là phải trộm được trang phục Lilith thay ra khi tắm rửa là xong.

Thời gian con gái tắm rửa quả thật là dài vô cùng. Sau khoảng thời gian chờ đợi lo lắng, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng có thể trở lại gian phòng này.

Mái tóc của Lilith có chút ẩm ướt, đuôi tóc vẫn còn vương lại vài giọt nước long lanh. Vừa mới bước vào căn phòng Tiêu Phàm đã có thể ngửi được một mùi hương mê người. Ngâm nước quá lâu, làn da xấp xỉ màu lúa mạch của Lilith nhìn qua lại càng thêm mịn màng.

Mỹ nữ xuất dục, cô gái trước mắt có vẻ càng thêm nét xinh đẹp gợi cảm.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không để ý những điều này. Quan trọng nhất là vì sao cô nàng vẫn đang mặc chiếc váy ngắn trễ ngực màu tím kia.

Tiêu Phàm ôm theo tia hy vọng cuối cùng vọt vào trong phòng tắm. Sau đó hy vọng cũng tan biến. Quả nhiên trong phòng trống trơn. Mặc dù Tiêu Phàm đã sớm chuẩn bị tâm lý với tác phong sống của ngự tỷ, nhưng hắn không nghĩ tới thậm chí cô nàng không thay nội y sau khi tắm.

Chương 45: Nhiệm Vụ Ẩn – Độ Khó Rất Cao

Chương 45: Nhiệm Vụ Ẩn – Độ Khó Rất Cao

“Lilith, cô thay quần áo đi. Cô vừa mới tắm xong, mặc một bộ đồ mới sẽ thoải mái hơn.”

“Không sao. Tôi mặc quen rồi.” Lilith tùy ý trả lời.

“Tôi sợ rằng như vậy không được vệ sinh lắm.”

“Ý anh là tôi bẩn phải không?” Lilith mỉm cười nhìn Tiêu Phàm chăm chú.

Tiêu Phàm lại cảm thấy như bị một con rắn độc nhìn chòng chọc vào người, tim đột nhiên đập nhanh một hồi.

“Lilith xinh đẹp như vậy, cho dù mặc cái gì cũng đều có khí chất độc đáo, làm sao có thể bẩn được?” Tiêu Phàm cuống quít giải thích.

“Như vậy còn tạm được.”

Nhìn thấy sự thay đổi của Lilith, Tiêu Phàm mới thở phào một hơi. Cảm giác vừa rồi thật là đáng sợ. Tiêu Phàm có chút hối hận khi nhận nhiệm vụ này. Nhưng mà đã nhận rồi thì cũng hết cách, chỉ có thể hoàn thánh nó bằng mọi giá. Không chịu mạo hiểm thì lấy đâu ra được lợi lộc.

“Lilith, cô qua bên kia nghỉ ngơi trước. Tôi đi rót cho cô chén trà.” Tiêu Phàm lắc người đi vào trong phòng bếp.

Một lát nữa mình giả vờ không cẩn thận lảo đảo một cái, đổ hết trà lên người cô ta. Kiểu gì cô ta cũng phải thành thật chịu cởi đồ!

Tiêu Phàm nhìn thấy Lilith lúc này đã lười biếng ngồi trên ghế. Thành bại nằm trong một hành động này. Ngắm mục tiêu, hất!

Nước trà lưu loát đổ thẳng ra khỏi chén trà.

Tiêu Phàm liền cảm thấy có một trận cuồng phong lướt qua bên cạnh mình. Cảm giác này cũng không hề xa lạ với hắn. Lúc ở quán rượu thì lão Bach cũng làm như vậy rồi…

"Nhóc con, uống rượu xong trở về lại lén lén lút lút, rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Giọng nói lười biếng của Lilith vang lên sau lưng Tiêu Phàm.

Đối với loại giọng nói yêu mị quyến rũ này, Tiêu Phàm hoàn toàn không "cương" lên được.

Chiếc ghế kia đã hoàn toàn không thấy một bóng người, chỉ thấy một ít nước trà trên bàn chậm chạp chảy xuống mặt ghế bên cạnh.

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn vươn ra, nhẹ nhàng khoác lên cổ Tiêu Phàm. Tiêu Phàm có thể cảm giác được sự mảnh mai, mềm mại, trơn nhẵn khi bàn tay Lilith chạm vào cổ hắn.

Nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được móng tay vô cùng sắc bén của cô ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lướt lại trên cổ hắn. Những đường tơ máu nhỏ xíu thuận theo đường vòng cung của đầu ngón tay chảy ra ngoài.

Tiêu Phàm hoàn toàn không nghi ngờ chỉ cần hắn hơi động đậy một chút thì những cái móng tay sắc bén kia có thể khiến đầu hắn rơi xuống đất ngay lập tức.

"Chị Lilith tha tội, em trai chưa làm gì cả." Tiêu Phàm kinh ngạc và sợ sệt nói.

Trời ơi, sao hắn lại nhận cái nhiệm vụ thần kinh này.

Lão Bach lợi hại như vậy cũng không dám tự mình hành động, hắn bị ma xui quỷ ám hay sao mà lại đi nhận cái nhiệm vụ cực khổ này chứ.

Cái cô Lilith này chính là một quái vật đó, không thấy tốc độ di chuyển vừa rồi của cô ta chẳng thua kém gì lão Bach sao. Giờ phải làm sao đây?

"Cậu nghĩ chị đây không biết gì sao, vừa quay lại đã nhìn mông người ta bằng đôi mắt nóng bỏng như vậy." Giọng nói của cô có vẻ hơi xấu hổ.

Bồ tát ơi, nữ hiệp à, sau lưng cô có mắt sao, tôi làm gì cô cũng biết thế! Nếu nói vậy, không phải tôi đã bị nhìn thấu ngay từ đầu rồi sao? Xong rồi!

"Sau đó, cậu còn chủ động đấm bóp cho tôi, chủ động nấu nước giúp tôi, cuối cùng còn dùng một kỹ thuật siêu tồi như vậy để khiến cả người tôi ướt đẫm." Vừa nói cô vừa siết cổ Tiêu Phàm mạnh hơn.

Tiêu Phàm sợ tới mức hai chân không khống chế được run rẩy, hắn lại hoàn toàn không thấy được nụ cười nghịch ngợm của Lilith sau lưng.

Dáng vẻ Tiêu Phàm lúc này giống như con vịt bị người ta đè trên thớt. Cổ vịt bị siết chặt, con dao có thể chặt xuống bất kỳ lúc nào.

"Haizz… Không phải cậu muốn tôi cởi ra sao!" Vừa nói, Lilith vừa lôi ra một khẩu súng lục, nhắm thẳng vào áo lót Tiêu Phàm.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm kêu lên một tiếng "hỏng bét"! Thì ra cô đã sớm phát hiện ra mục đích của hắn.

"Chị, là hiểu lầm, hiểu lầm rồi, chị nghe tôi nói…" Lilith hơi nới lỏng tay đã siết chặt cổ Tiêu Phàm. Thấy vậy, Tiêu Phàm vội đổi giọng: "Tôi… tôi… tôi không dám! Em trai thật sự không dám!"

"Thật ra những gì cậu muốn không phải tôi không thể cho, dù sao tôi cũng là nữ quỷ Succubus." Súng lục trên tay Lilith bắt đầu "du ngoạn" trên người Tiêu Phàm.

"Cậu cũng hiểu rất rõ sau chuyện này thì thuộc tính vĩnh cửu của cậu đều giảm xuống 50%. Vậy mà cậu cũng dám nổi lên sắc tâm như thế, loại can đảm này đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt."

Lilith buông súng lục trong tay, nghiêng cơ thể về phía trước tựa sát vào người Tiêu Phàm. Không khí khẩn trương trong nhà lập tức thay bằng một vẻ ái muội…

Đại não Tiêu Phàm giống như chất đầy máu nóng, hắn hơi chóng mặt.

Bộ ngực trũng xuống dán sát vào lưng hắn, quần áo trên người cô rất mỏng, mỏng tới mức Tiêu Phàm có thể nhận ra cô không có mặc! Đúng vậy, không mặc.

Còn về phần không mặc cái gì? Chuyện này không cần nói cũng biết.

Đột nhiên Lilith hơi nhẩy một cái vào người Tiêu Phàm. Chút lý trí cuối cùng của Tiêu Phàm rốt cuộc cũng mất tăm, hắn không kiếm lại được "sức mạnh cường đại" đã bị khóa chặt kia, một chuôi kiếm sắc bén cứ nhắm thẳng về phía trước…

"Cô hiểu lầm rồi." Tiêu Phàm khổ sở cầu xin, dù có chết trong trò chơi còn hơn thuộc tính vĩnh cửu bị giảm xuống 50%.

"Sợ gì chứ, nơi này chỉ có hai chúng ta, hoàn toàn không có ai khác." Lilith buông cổ tay Tiêu Phàm ra, hai tay bắt đầu du ngoạn trên lưng Tiêu Phàm. Một bàn tay cũng thuận theo đó mà bắt đầu vòng quanh bụng Tiêu Phàm rồi chậm rãi đi xuống.

Loại cám dỗ này thật sự có sức hấp dẫn quá lớn với một xử nam như Tiêu Phàm, từng mạch máu trong cơ thể hắn đều sôi trào. Nếu đây là cuộc sống thực tế, Tiêu Phàm sẽ hoàn toàn không ngần ngại hóa sói ngay lập tức.

Nhưng Tiêu Phàm hiểu rõ cái tính nhỏ nhen của hệ thống.

Xảy ra những chuyện thế này trong trò chơi, hệ thống có xác suất 50% sẽ vì người chơi lập một tổ đội toàn những đồng đội ngu như heo. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, thì nó sẽ đưa bạn vào một màn hình sáng chói, sáng tới mức có thể khiến bạn bị mù. Sau đó hệ thống sẽ "ôn hòa" nhắc nhở: Thuộc tính vĩnh cửu của bạn giảm xuống 50%. Không chỉ vậy, vẫn còn 50% xác suất sẽ xuất hiện một màn hình màu đen với một dòng chữ

như con nít viết ra, cũng là một kiểu "ôn hòa" nhắc nhở: BẠN ĐÃ BỊ ĐUỔI.

Vốn là một ngày đẹp trời, chỉ vì bạn không biết suy nghĩ như vậy, cuối cùng lại được trải nghiệm thứ cảm giác chưa từng nghĩ tới, còn không hiểu sao lại làm mất thuộc tính nữa.

Vì vậy, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra! Hắn dám cá nhiệm vụ lần này là cái bẫy của cái hệ thống phúc hắc đó đánh lên người chơi.

"Chị Lilith, chị nghe tôi nói đã. Chị hiểu lầm rồi, tôi không phải người như vậy." Tiêu Phàm nhân lúc Lilith buông lỏng cổ tay mình thì nhanh chóng tránh khỏi cái ôm của cô ta, xoay người hiên ngang lẫm liệt nói.

Nhưng vì sức mạnh xử nam bị kiềm chế lại không khống chế được nổ tung, nên cả người cứ cong như con tôm, hai tay ôm bụng dưới trông rất thô tục.

"Cậu khiến cả người tôi bị dục vọng thiêu cháy, còn nói hiểu lầm, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?" Lilith vươn tay phải ra trước mặt, móng tay khẽ gãy nhẹ vang lên một tiếng "Tách!" giống như móng vuốt nhỏ dài sắc bén của Wolverine vậy, trên tay tỏa ra thứ ánh sáng vô cùng chói mắt.

Vào lúc này không cần nói cũng biết Tiêu Phàm hối hận tới mức nào. Lão Bach đáng chết, dám bẫy tôi, giao cho tôi một cái nhiệm vụ hoàn toàn không thể hoàn thành như vậy.

Nhiệm vụ âm hiểm xảo trá ở khắp nơi, cạm bẫy cũng nhiều không kể được, chỉ cần không cẩn thận một chút thì bản thân lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng dù vậy, lão Bach à, vì sự trong trắng của tôi, vì 50% thuộc tính vĩnh cửu của nhân vật của tôi trong trò chơi, hôm nay tôi chỉ còn cách treo máy vậy, nhưng trước khi chết, tôi cũng phải kéo lão theo…

"Ha ha, thì ra là vậy, nhìn cậu sợ chưa kìa." Lilith nghe những lời "trăn trối trước khi chết" của Tiêu Phàm thì thoải mái cười lớn.

Tiêu Phàm ngây như phỗng nhìn sắc mặt Lilith thay đổi nhanh như chớp, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 46: Thợ Rèn Kiêu Căng

Chương 46: Thợ Rèn Kiêu Căng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện yy

Tiêu Phàm ngây như phỗng nhìn sắc mặt Lilith thay đổi nhanh như chớp, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đột nhiên nhớ lại câu nói của Lilith khi lần đầu tiên gặp cô, rồi lại nhìn phản ứng này của cô, xem ra hắn bị đùa giỡn, đùa giỡn rồi… Đừng lo lắng, lúc nào mình cũng cô độc như vậy cũng rất nhàm chán.

Không thể nào, chẳng lẽ mọi chuyện lại là như vậy?

Quả nhiên…

“Ôi ôi, không chơi với cậu nữa, nhìn vẻ mặt của cậu kìa. Thấy cậu đáng yêu như vậy, tôi cho cậu đấy, đi báo cáo đi.”

Lilith lấy quần lót trong người ném về phía Tiêu Phàm. Trong thời gian ngắn đầu óc Tiêu Phàm hoàn toàn không tiêu hóa được những chuyện đang diễn ra, ngây người đứng nhìn vật thể lạ màu đen dần dần phóng đại rơi xuống trên mặt mình. Một mùi hương thơm bay vào trong mũi hắn.

Giống như tất cả máu trong người sôi trào lên trên não hắn, Tiêu Phàm suýt chút nữa ngất xỉu.

Hệ thống nhắc nhở: Hành động của người chơi đi ngược lại với hành vi của một thân sĩ, kỹ năng thân sĩ sở trường rơi xuống cấp F.

“Tôi không quan tâm, không muốn quan tâm nữa. Con mẹ nó, trận doanh Ác Ma này thật đáng sợ!” Tiêu Phàm co quắp cả người ngồi trên đất.

“Cầm lấy đi báo cáo nhanh lên, dù sao thứ này cũng không có gì ghê gớm.” Lilith cảm thấy thân dưới vô cùng mát mẻ, nghịch ngợm đi ra ngoài.

Tiêu Phàm dùng mọi cách để hoàn thành cái nhiệm vụ ẩn nấp đầy khó khăn này, nhiều lần còn đối mặt với sinh tử. Không ngờ cuối cùng lại hoàn thành bằng cách này.

Tiêu Phàm cảm thấy bản thân đã bị đả kích nghiêm trọng, trí thông minh cũng bị đả kích rất nghiêm trọng. Rốt cuộc đám NPC trong trận doanh Ác Ma này bị cái gì vậy? Lilith có thể giống một cô gái chút được không? Thứ này có thể nói cho thì cho sao? Thần kinh của cô có thể chắc như vậy sao!

Bên trong quán rượi lão Bach của thành Abbadon, trận doanh Ác Ma…

“Không sai, chính là mùi này, không hổ là thằng nhóc mà tôi coi trọng, nhiệm vụ lần này được hoàn thành không tồi đâu.” Lão Bach hít một hơi thật sâu vào cái quần lót màu đen trên tay, vẻ mặt không biết nên nói là biến thái hay ghê tởm.

“Ồ? Còn có màu sắc nữa.” Giọng nói của lão Bach giống như rất vui vẻ.

Tiêu Phàm thấy màu sắc dính trên đó thì mặt đỏ lên. Vì lúc nó dính trên mặt hắn khiến hắn bị kích thích quá lớn, giống như máu trên cơ thể đều sôi trào lên trên đầu, mạch máu trong lỗ mũi cũng vì vậy mà vỡ tan, nên…

Vội cầm phần thưởng của nhiệm vụ, Tiêu Phàm nhanh chóng chạy khỏi quán rượu. Hắn hoàn toàn không muốn ở cùng một chỗ với đám NPC không bình thường này.

Hắn cũng không quan tâm lão lấy vật này làm gì. Dù sao Tiêu Phàm hắn cũng là người bình thường, hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của mấy kẻ trong trận doanh Ác Ma này, không phải sao…

Tiêu Phàm cảm thấy rất mệt, thật sự rất mệt…

Sau khi thấy cấp độ của bản thân nhờ vào việc giúp Lilith đổ rượu và hoàn thành nhiệm vụ đê tiện của cha Bacz đã thăng lên cấp 12. Nhưng con đường lên cấp 12 này khiến Tiêu Phàm suýt nữa đã mất hết can đảm.

Nhớ đến nội dung mấy bộ tiểu thuyết võng du nổi tiếng trên mạng nhiều năm về trước, nhân vật chính trong tiểu thuyết đều xuất hiện chưa được bao nhiêu chữ đã nhận được thần khí thần sủng, toàn thân chấn động, mỹ nữ liền ngã vào vòng tay, thu nhận được mấy nghìn mấy vạn tiểu đệ, công phá thành trì ngược từ Trường Giang đánh đến Hoàng Hà, lại từ Hoàng Hà đánh ngược về Trường Giang, năng lực càng có thể lên trời xuống đất, hack từ đầu đến cuối.

Bây giờ đường đường chính chính bước vào trong game rồi, hắn mới phát hiện ra tiểu thuyết toàn là lừa gạt cả. Mấy cái thần khí thần sủng đều chưa từng thấy qua, qua qua lại lại toàn là cái gì mà dao gọt trái cây, gậy xương tím, búa, Lang Nha bổng, dao găm "cô gái dịu dàng" , còn có cặp gắp than "đặc sản Châu Phi" trong phó bản, đến bây giờ đồ phòng ngự còn chưa thấy đâu.

Đồ Long bảo đao đã hứa click vào sẽ tặng đâu? Vẫn nhớ bộ tiểu thuyết trên mạng còn có người cùng tên với mình, người ta còn có thể nuôi dưỡng bên trong nhẫn một ông thần, vậy thần của tôi ơi ông đang ở đâu thế hả?

Ầy, đều là Tiêu Phàm cả mà sao khác biệt lại lớn đến thế.

"Em vừa khóc vừa nói với tôi, tiểu thuyết chỉ là gạt người, tôi không thể nào là nhân vật chính thật sự…" (Nhịp điệu: phỏng theo "Đồng Thoại – Quang Lương")

Tiêu Phàm chán nản hát lên khúc nhạc tự biên, hắn cảm thấy hắn phù hợp làm nhà thơ hơn mới phải.

Vương Duy ưu sầu vì không đạt được chí hướng, thế nên ông mới trở thành một nhà thơ nổi tiếng; Đỗ Phủ sầu não vì thất bại, thế nên ông trở thành một thi nhân nổi tiếng; Mạnh Hạo Nhiên buồn bã không đạt được chí hướng, vậy nên ông trở thành một thi sĩ nổi danh….

Tiêu Phàm hắn cũng hệt như vậy, nhưng vẫn không có thiên phú của thi sĩ nổi danh.

Cứ như vậy, người qua đường Tiêu Phàm chán nản bước đi trên con đường "Hoàng thổ Cao Pha".

Khi đi ngang qua một căn nhà có treo trên cổng bảng hiệu tiệm rèn, Tiêu Phàm dừng bước.

Nhớ đến năm đó bản thân trong giới game online anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, oai phong một cõi, nào ngờ đâu đến một ngày đăng nhập vào Tân Sinh lại bị phân vào trận doanh Ác Ma, trẻ không yêu già không thương, nghèo túng đến độ này.

Nếu có thể được đưa đến trận doanh của người bình thường, bản thân có thể sẽ không cần phải đi vào con đường làm trò chơi cho người khác, có thể chuyển qua con đường chơi game ban đầu chỉ thăng cấp, tăng kỹ thuật.

Tiêu Phàm lấy ra hai thanh dao găm "cô gái dịu dàng", tuy phế phẩm vẫn là phế phẩm, nhưng vì để sinh tồn ở chốn rừng thiêng nước độc này, vẫn nên sửa vũ khí thì hơn.

Tiêu Phàm thở dài, đi vào.

"Keng! Keng! Keng!" Vừa bước vào trong tiệm đã nghe được tiếng rèn vang lên từng đợt.

Tiêu Phàm nhìn người đàn ông oai nghiêm trước mắt đang vung búa lên, dùng sức gõ, trong lòng thầm xúc động, trận doanh Ác Ma vẫn còn có NPC cần cù như thế này sao, đúng là hiếm thấy.

Có điều, NPC kiểu này ngoại hình rất phổ thông, những game thông thường đều thiết đặt thợ rèn của tiệm trên cơ bản đều có làn da ngăm đen bóng loáng, mặc một cái áo 3 lỗ màu trắng, trên vai tùy tiện vắt một chiếc khăn lông, mồ hôi đầm đìa vung một chiếc búa cỡ lớn.

Còn nhìn người này, trừ bỏ bộ dạng oai nghiêm ra, bất kể là khí chất hay động tác đều không hề mang đến cảm giác lỗ mãng của thợ rèn. Nhìn ông ta vung búa gõ lại khiến cho người khác cảm thấy có chút nhã nhặn, thật sự không hề hợp với bầu không khí của nghề thợ rèn.

Nhưng sau khi tiếp xúc qua nhiều NPC kỳ dị khác, Tiêu Phàm không còn dám xem thường người này, cũng không nghĩ đến sẽ giao lưu trao đổi tăng thêm giao tình, ai biết được trong đầu hắn có bệnh gì chứ.

Ngày trước, kiểu người chơi như Tiêu Phàm rất thích chủ động đi gia tăng mức độ tình cảm giữa mình và NPC. Thế nhưng ở đây thì thôi bỏ đi, hắn không muốn tự tìm thêm kích động. Tiêu Phàm hy vọng sau khi hắn luyện đến cấp 30, tư duy của bản thân vẫn còn được bình thường, không bị không khí nơi đây ăn mòn đi mất.

“Bác ơi, phiền bác giúp cháu sửa đôi dao găm này được không ạ?”

Tiêu Phàm nhỏ nhẹ lễ phép nói, tuy rằng không muốn trao đổi quá nhiều với NPC trước mắt, nhưng cũng không muốn phải rước thêm phiền toái,

Dù sao thì thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện.

Hai thanh dao găm này chỉ dùng trong lúc đánh quái ở hai khu vực trong phó bản Thung Lũng Rắn Cát thông thường, độ bền vẫn còn một chút, nhưng đã chuẩn bị rời thành luyện cấp thì vẫn nên chuẩn bị cho vẹn toàn.

Tuy hiện tại Tiêu Phàm khá nghèo túng, tâm tình tương đối bất ổn, thế nhưng sau khi Tiêu Phàm phát tiết xong sẽ điều hòa lại ngay. Bởi vì vẫn không hoàn toàn tuyệt vọng trong game này, vẫn còn một tia hy vọng tồn tại. Đó chính là sau cấp 30 các khu vực sẽ liên thông với nhau, sau đó có thể trở về trận doanh của người bình thường.

Cho nên hiện tại có khó khăn khổ cực thế nào cũng phải cắn răng kiên trì vượt qua.

“Không thể.” Người đàn ông nhìn cũng không thèm nhìn Tiêu Phàm, tiếp tục gõ búa.

Tia lửa vui vẻ nhảy múa theo từng nhát búa, ánh đỏ mờ mờ ánh lên gương Tiêu Phàm.

“Bác ơi, phiền bác sửa giúp cháu đôi dao găm này.” Tiêu Phàm không dám tin vào tai mình, lại một lần nữa lễ phép nói.

“Không được.” Người đàn ông cũng không tỏ vẻ bực bội gì, rất bình thản đáp.

Chương 47: Nơi Không Có Mùa Xuân

Chương 47: Nơi Không Có Mùa Xuân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện yy

Ông ta vừa dứt lời, tiệm rèn lại quay về với tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng rèn sắt nung đỏ trên trụ sắt vang lên không ngừng.

Không thể nào, lại nữa sao? Lại là kiểu NPC biến thái sở lập này. (lập: dựng cờ, đại ý là phát động một sự kiện quan trọng.)

Ông bác à, thợ rèn trong tiệm rèn như ông không biết sửa vũ khí, kiêu căng như vậy ai mà đỡ cho nổi hả? Chẳng lẽ nếu tôi muốn sửa hai món đồ chơi vứt đi này thì lại phải nhận ủy thác sang trộm quần lót của bác gái nhà bên mới được hả?

Cái hệ thống này, dùmày có muốn tăng tính thú vị cho game thực sự không nên đùa như thế này đâu, đây rõ ràng không phải thú vị bình thường, mà là biến thái rồi đấy, có biết hay không hả?

“Cháu không muốn tiếp xúc thân mật thêm với các NPC trong trận doanh Ác Ma rồi, xin bác đấy, giúp cháu sửa đôi dao găm này đi mà.” Tiêu Phàm khổ sở van nài người thợ rèn vẫn đang chuyên chú làm việc.

Nghe được lời khẩn nài đầy tình cảm của Tiêu Phàm, người đàn ông kia cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, gương mặt vô cảm đầy uy nghiêm nói: “Đã nói rồi, ta không biết sửa.”

“Đừng đùa cháu nữa được không, chỉ có món đồ hư này thôi, bậc thầy như bác sửa nó cũng chỉ cần một nhát búa, sao lại không đồng ý giúp cháu một chút thôi?” Tiêu Phàm nhìn người đàn ông vẫn mang vẻ mặt vô cảm, thực sự có chút sụp đổ rồi.

“Không phải ta không bằng lòng giúp ngươi, là ta thật sự không biết sửa thứ này.” Người đàn ông ngừng vung búa, buồn rầu nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vẫn nghĩ cái ông bác kiêu căng này còn đang đùa giỡn với mình, thật sự không nhịn được nữa: “Ông không thể sửa được trang bị, vậy ông

mở tiệm rèn làm gì?!"

"Tiệm này không phải ta mở."

Tiêu Phàm nổi giận đùng đùng, vẫn chưa nghe lọt tai lời ông bác kia vừa nói đã mở miệng đáp: "Đúng vậy, ông mở tiệm rèn thì chắc chắn phải biết sửa đồ trang bị chứ!" Chờ đến khi hoàn hồn thì, "A! Ông vừa nói gì?"

"Ta nói, tiệm này không phải ta mở." Người đàn ông tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhún vai.

"Vậy ai mở?" Tiêu Phàm đơ mặt ra.

"Kìa." Người đàn ông chỉ vào giá vũ khí bên cạnh.

Tiêu Phàm nhìn thấy một người có làn da đen bóng, mặc một cái áo 3 lỗ trắng, trên vai vắt một chiếc khăn lông, vừa nhìn đã biết là thợ rèn truyền thống, đang ngã trên mặt đất.

Người đàn ông ấy trong tay còn cầm một vại rượu, tư thế ngủ say trên mặt đất từa tựa như lần đầu Tiêu Phàm gặp cha Bach, còn đang khe khẽ ngáy lên…

Ông bác ngã dưới đất trong lò rèn nghe Tiêu Phàm la lên thì tỉnh lại, nhìn thoáng quá hai khối đồng nát trên tay Tiêu Phàm rồi tiện tay móc ra một cây gậy sắt lớn: "Lúc…"

"Được rồi." Tiêu Phàm lấy bạc vụn ra đổi lấy hai dao găm bằng xương nhỏ, sau đó ngước mặt lên trời ngáp một cái, rồi lại ngã xuống đất.

Một loạt động tác vô cùng ăn khớp, vô cùng gọn gàng, không khác gì nước chảy mây trôi.

"Vậy là xong rồi, mẹ nó, mình vừa mới phí hết nhiều nước bọt như vậy cuối cùng làm cái gì không biết." Tiêu Phàm không chịu được hoàng loạt đả kích như vậy.

Đến giờ phút này hắn mới nhận ra, bát tự của tên thổ địa chắc chắn không hợp với hắn. Nói chính xác là số mệnh tương khắc, chỉ cần chỗ này có sự

kiện gì là Tiêu Phàm cảm thấy hệ thống sẽ cưỡng ép phóng cho hắn một cái DeBuff hạ trí thống minh xuống.

Hắn ngây ngốc cầm hai cái chủy thủ đứng đó thật lâu, rồi bất đắc dĩ thở dài. Hắn phát hiện có lẽ hơi hắn thở dài cả đời cũng không bằng hai ngày này cộng lại ấy chứ.

Tiêu Phàm xoay người, đang chuẩn bị đi khỏi đó thì phát hiện người đàn ông đứng tuổi kia vẫn đang gõ leng keng leng keng bên cạnh lò lửa.

Tiêu Phàm nhớ lại vẻ mặt đần độn của mình lúc nãy, mặt lên đỏ lên, lúng túng đi tới: "Thật ngại quá, tôi không biết bác không phải ông chủ của tiệm rèn này."

Người đứng tuổi đó thấy Tiêu Phàm trước mặt lễ phép nói xin lỗi thì dừng đôi bàn tay đang gõ gậy lại.

Người trẻ tuổi này trông cũng có tri thức, hiểu lễ nghĩa nhưng mà không biết bị cái gì chọc tới mà làm gì cũng nôn nôn nóng nóng như thế, trong lòng ắt hẳn cực kỳ bi quan, đã vậy mình coi như ban lòng tốt mà an ủi hắn ta một chút đi…

"Người trẻ tuổi này, mặc dù ông bác tôi đây không biết cậu đã gặp phải chuyện gì nhưng tôi hi vọng cậu có thể điều hòa lại tâm tính, vượt qua cửa ải khó khăn, đừng có mà cả ngày mang tâm trạng bi quan đi làm việc như vậy nữa, như thế chỉ tổ làm nhiều mà ăn công ít mà thôi." Người đứng tuổi thấm thía nói.

Tiêu Phàm nghe thấy lời an ủi thân thiết của người đứng tuổi thì cảm thấy vô cùng cảm kích nói: "Ông bác này, thì ra bác là là người chơi game hả, bác mà không nói câu nói này tôi còn tưởng rằng bác là NPC học việc của ông chủ tiệm rèn này rồi ấy chứ."

"Cháu cảm thấy bộ dạng của ta giống với mấy NPC cứng nhắc này lắm à?" Người đứng tuổi cười cười.

Hoàn toàn không giống, NPC ở đây đều khá có cá tính, cứng nhắc giống chú chỉ có thể là người chơi.

Nghĩ vậy nhưng miệng Tiêu Phàm vẫn phun ra một câu: "Không giống, chú hoạt bát hơn."

"Người trẻ tuổi, nhìn bộ dạng của cậu, chắc là gặp phải chuyện không hài lòng rồi hử?"

Đúng vậy, từ lúc Tiêu Phàm đăng nhập trò chơi đến giờ vẫn gặp phải những chuyện không vừa ý, chưa bao giờ ngừng luôn.

"Bác à, đừng gọi người trẻ tuổi này người tuổi trẻ nọ nữa, cháu cũng lớn rồi, gọi cháu là Tiểu Phàm là được rồi, gần đây đúng là việc gì của cháu cũng không như ý cả."

"Tiểu Phàm, không được rồi, tôi nói cậu, lúc còn trẻ ông bác đây lúc nào cũng cố hết sức mà tiến lên, nếu như chỉ gặp phải chút chuyện không như ý đã từ bỏ thì tôi cũng sẽ không có sự nghiệp như ngày hôm nay rồi." Người đứng tuổi khi nhắc đến sự nghiệp của mình thì có chút kiêu ngạo.

Tiêu Phàm thấy người đứng tuổi tự hào thì thầm nghĩ, sự nghiệp mà ông ta nói ở đây chắc là sự nghiệp trong hiện thực đây, nhìn ông ta chỉ là một người người chơi sinh hoạt mà đã sớm đạt tới cấp 10 và vào được thành Ác Ma Abaddon học tập kỹ nghệ rồi. Người bình thường không có bản lãnh sẽ không làm được, tên bạn thân Tiểu Bàn của mình trong trận doanh Thú Nhân bên kia đoán chừng còn chưa đạt đến cấp 10 đâu, mình cũng cố gắng lắm mới cao hơn ông bác này này hai cấp.

"Có thể thấy, bác chắc chắn là người thành công nha, trong trò chơi này, ngay cả nhiều người chơi chiến đấu cũng chưa đạt đến cấp 10, chứ đừng nói gì đến những người chơi sinh hoạt còn đang khổ sở vật lộn nghĩ cách học kỹ năng sinh hoạt ở thôn Tân Thủ kia, bác chỉ là một người chơi sinh hoạt mà đã đến nơi này học tập kỹ nghệ rèn đúc sớm như vậy." Tiêu Phàm cảm thấy rất khâm phục ông bác này.

"Có gì đâu, lúc trong Tân Thủ thôn ta có tìm được mấy người chơi có cấp bậc cao, hỏi bọn họ có tài khoản ngân hàng hay không, rồi chuyển cho chúng nó mấy vạn nhân dân tệ là liền đạt đến cấp 10 thôi à. Sau đó trở về đây thì NPC tiệm thợ rèn chả nhận ta làm đồ đệ nhưng ta cũng có thể lại tiếp tục chuyển cho bọn mang ta đi luyện cấp lúc trước kia chút tiền, chúng

nó giúp ta tìm vật liệu để đưa cho tên NPC tiệm thợ rèn, đưa xong thì hắn bắt đầu dạy cho ta kỹ thuật rèn nghệ.” Ông bác vừa cười hê hê vừa nói.

Tiêu Phàm nghe vậy thì hãi hùng khiếp vía, hóa ra là thế, thảo nào đẳng cấp của một người chơi sinh hoạt lại pờ rồ như vậy. Cách chơi cà chớn thế này thật giống người nào đó trong đội của hắn thiệt đó nha, nhân dân tệ cũng có thể tiêu theo đơn vị hàng vạn ha, có tiền là có thể xui ma khiến quỷ, người chơi trơ tráo khắc vàng lên mặt.

“Cho phép cháu nói nói thẳng, ông bác thật ra cũng luyện cấp từ từ cũng có thể đạt đến cấp này mà, làm gì phải tiêu nhiều tiền uổng phí như vậy chứ?”

“Ta học rèn đúc, chủ yếu cũng vì con gái mình, con gái ta cũng chơi trò chơi này, trang bị trong đợt open beta rất túng thiếu, nếu như ta có thể đúc được trang bị mà con bé thích, nó ắt hẳn là sẽ rất vui cho coi. Mà trong cuộc sống hiện thực, ta cũng rất bận, chỉ có thể dành ra mấy ngày để đăng nhập trò chơi, giải trí một chút. Đoán chừng sau này ta cũng không có thời gian chơi trò này nữa. Cũng may là kỹ năng thiên phú của ta là đề cao rèn đúc, chỉ cần nghĩ đến việc được rèn đúc cho nó, vì nó mà nỗ lực là có thể tăng xác suất thành công và phẩm chất. Nếu không ta thực sự chả có tự tin để mà chế tác ra vũ khí tốt cho con gái ta đâu.”

Chương 48: Bí mật (1)

Chương 48: Bí mật (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện yy

Tình thương của cha như núi, hệ thống nói cho cùng cũng chỉ là cho người chơi một thiên phú bình thường mà thôi.

Than ôi! Tấm lòng của đấng sinh thành trong thiên hạ, Tiêu Phàm nhớ đến bố mẹ còn đang ở quê, trong lòng vô cùng cảm động.

“Từ lúc cháu đăng nhập trò chơi này đến nay, gặp người chơi nào người chơi nấy cũng kỳ kỳ lạ lạ, hôm nay có thể gặp được ông bác, cháu cảm thấy

hết sức vui vẻ. Lại có thể nghe được những câu nói này của ông bác, thật sự rất có ích đối với cháu. Mặc dù trang bị này có phẩm chất hơi thấp nhưng cháu cảm thấy ông bác sẽ có lúc dùng đến, cháu tặng bác xem như là quà gặp mặt."

Tiêu Phàm nói vậy, rồi đưa cái cặp gắp than cho người đứng tuổi, dù sao ở đây mà có thể gặp được một người chơi dễ nói chuyện như vậy, cũng thật sự cũng không dễ dàng gì.

Hóa ra, trong trận doanh Ác Ma, cũng không phải người chơi nào cũng là phản nhân loại, cũng là người kích động, ít nhất người trưởng bối hiền lành này cũng làm cho người ta cảm thấy vui vẻ.

"Tiểu Phàm, cậu cũng không tệ nha, lại nói tuổi tác con gái tôi cũng không chênh lệch cậu bao nhiêu, người thì xinh đẹp, mà người theo đuổi nó cũng rất nhiều đó, lần sau có cơ hội sẽ giới thiệu cho cậu." Người đứng tuổi nhận lấy cặp gắp than cười cười nói.

"Thế thì thật cảm ơn bác rồi." Tiêu Phàm cũng khách sáo trả lời.

"Lại nói, bác này, kỹ thuật rèn của bác bây giờ đã luyện thế nào rồi?"

"Ôi chao, đừng nhắc nữa, cái trò chơi này thật đúng là khó chơi quá trời, ta trải qua bao đắng cay, lãng phí rất nhiều vật liệu mới có thể rèn một thanh vũ khí cho con gái mình." Người đứng tuổi nghĩ đến kinh nghiệm rèn đúc của mình từ lúc đăng nhập game đến giờ thì không biết phải làm sao.

"Chúc mừng ông bác nha, nói như vậy bác cũng đã có thể tạo ra cho con gái mình một thanh vũ khí rồi còn gì, có thể cho cho cháu thưởng thức kiệt tác của bác một chút không?" Tiêu Phàm cũng có hơi hiếu kỳ với trang bị mà người chơi sinh hoạt chế tạo ra.

Ông bác nghe vậy thì cũng có chút vui mừng, dù sao cũng có thể tạo ra cái gì đó cho con gái mình mà.

"Ở trong cái rương bên kia kìa, tự mình xem đi." Ông bác chỉ vào cái hòm gỗ đặt dưới bàn nói.

“Vâng.” Tiêu Phàm nói rồi đi qua mở cái rương ra.

Sau khi Tiêu Phàm mở hòm gỗ ra, nhìn vũ khí bên trong rương…

Chắc không phải đâu nhỉ! Hai tay đang vịn nắp rương của Tiêu Phàm có chút run rẩy.

Tiêu Phàm ngoảnh đầu nhìn về phía ông bác đang trưng ra vẻ mặt mong đợi: “Ông bác, cháu có thể hỏi ID trò chơi của bác là gì không?”

“Hổ Bá.”

Nghe câu trả lời này, Tiêu Phàm lại một lần nữa nhìn thứ bên trong hòm gỗ, nuốt nước miếng một cái, không sai thiệt rồi…

【 Tên: Roi Thép Tinh Giảo】

【 Loại hình: Vũ khí】

【 Phẩm chất: Hiếm 】

【 Độ bền: 100% 】

【 Lực công kích: trung bình 】

【 Đặc hiệu: Sắc bén (lực công kích tăng 10%) 】

【 Điều kiện trang bị: Không 】

【 Ghi chú: Từ người cha cố gắng hết sức rèn đúc nên vũ khí cho con gái mình 】

“Phàm Muội Muội, anh đang làm gì đấy?”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Tiêu Phàm.

“Sao cô lại ở đây, không phải cô đang luyện cấp dã ngoại sao?”

“Tụi này đều luyện đến cấp 13 cả rồi, thấy anh lâu như vậy mà chưa về, còn tưởng anh xảy ra chuyện gì rồi, cho nên tôi mới vội vã về tìm anh đây này.”

“Tên nhóc nhà cậu!”

Bộ dáng của Hổ Bá lúc này đã thay đổi, nhìn Tiêu Phàm mà nghiến răng nghiến lợi.

Ông không ngờ con gái mình khi xông vào tiệm rèn, người đầu tiên nhìn lại không phải là mình, mà là là tên nhãi vắt mũi chưa sạch này, làm một người cha sao có thể chịu được chứ.

“Nhóc con! Tôi không ngờ cậu dám lừa gạt con gái tôi ngay trước mặt bố nó.” Sắc mặt của Hổ Bá cuối cùng cũng không còn vẻ thành thục ổn trọng như lúc nãy nữa, cực kỳ giống một con dã thú đang bị chọc tức, ông ta gầm lên với Tiêu Phàm.

“Cái gì, tôi có đâu, mà nói chứ không phải ông bác muốn giới thiệu con gái bác cho tôi làm quen sao?”

“Tôi nói giới thiệu cho cậu, nhưng có giới thiệu hay không giới thiệu, là do tôi quyết định, sao cậu có thể tranh trước một bước thế hả, có biết kính già yêu trẻ không hả!” Hổ Bá khi nổi điên lên thì dáng vẻ trưởng bối hiền lành lại biến mất hết cả, giống hệt như đứa bé sáu bảy tuổi đang giận dỗi.

Hình tượng ông bác tri kỷ trong lòng Tiêu Phàm đã nát bét, bị logic của bà bán cá đanh đá chửi đổng làm cho á khẩu không nói được gì.

“Ba ba, sao ba lại ở đây?” Nghe Hổ Nữu gọi Hổ Bá một tiếng dẻo quẹo, cả người Tiêu Phàm mọc da gà lởm chởm.

“Con gái bảo bối, lại đây, nhìn thứ ba ba chuẩn bị cho con này.” Nhìn thấy Hổ Nữu đi tới, sắc mặt Hổ Bá lập tức thay đổi thành ông chú yêu hòa bình ghét chiến tranh.

“Nó ở trong cái rương kia kìa, xem kinh hỉ mà ba ba tặng con đây này!”

Tiêu Phàm giật mình, nhìn ông bác bậc thầy trở mặt trước mặt.

“Lại xem đi, có thích không hả?”

“Oa! Tuyệt ghê nha! Cảm ơn ba ba.” Hổ Nữu nói, sau đó ôm Hổ Bá một cái.

“Đương nhiên rồi, nhìn thử ba là ba ba của ai chứ.” Hổ Bá cười hì hì, bỗng nhiên xoay đầu lại trừng Tiêu Phàm đang hoảng sợ một cái: “Nhóc con nhà cậu, nhìn cái gì đó hả!”

“Thấy bộ dạng cậu cũng đàng hoàng, không ngờ cũng dụ dỗ con gái tôi không khác gì mấy tên lưu manh ngoài kia. Nói cho cậu biết, con gái của tôi mãi mãi là của tôi, cậu đừng có mà đùa! Nhớ kỹ đó cho tôi!”

Nói rồi cánh tay Hổ Bá ôm Hổ Nữu lại chặt hơn chút.

Bây giờ, Tiêu Phàm đã biết sơ sơ tình huống, Hổ Bá và cái tính yêu anh trai quá mức của Man Man cũng không khác nhau lắm, bệnh yêu con gái quá mức chết tiệt.

Tiêu Phàm lặng lẽ xoay người chui vào một góc trong tiệm thợ rèn, tự tát vào mặt mình: “Cho mày thấy Hỗ Nữu vẫn còn tin tưởng vào ‘tình yêu’ này!”

“Cho mày thấy Xà Cơ vẫn còn tin tưởng vào ‘Tình yêu’ này!” Vừa nói vừa tát mình một cái.

“Cho mày thấy Bán Trường Miên còn tin tưởng vào ‘Tình yêu’ …”

Hổ Bá nghe thấy tiếng vang lanh lảnh phát ra từ trong xó thì thầm nghĩ, hóa ra tên nhóc này thích tự ngược. Như vậy thì yên tâm rồi, không cần phải lo lắng cho sự an toàn của con gái nữa.

“Mình cũng sẽ không tiếp tục tin tưởng vào ‘Tình yêu’ trong cái trận doanh Ác Ma này nữa, nơi này tuyệt đối không có mùa xuân!” Tiệm rèn ở thành Ác Ma Abaddon nghênh đón một lời thề nghiêm túc của Tiêu Phàm như thế.

Tiêu Phàm cảm thấy trên mặt đau nhức, thề phải ghi nhớ rằng không thể lấy tư duy người bình thường để suy xét mọi chuyện với ác ma trong trận

doanh, nhất định phải luôn đề phòng không thể dễ dàng tin tưởng người khác. Phải nhớ kĩ rằng cho dù cô gái mà bạn gặp dáng dấp có đẹp như tiên nữ, đến lúc cởi quần xuống chân chính đối diện với nhau, bạn cũng không thể biết được giữa giữa hai chân cô ta là cái vật có hình dạng biến thái gì xuất hiện trước mặt bạn.

Cái loại cảm cảm giác này giống như bị người khác đùa bỡn vậy, Tiêu Phàm không muốn trải qua một lần nữa.

Tiêu Phàm ngước đầu nhìn lên, bầu trời màu đỏ của trận doanh Ác Ma đại biểu cho trái tim lúc này đang vô cùng kiên định của thiếu niên.

Hai cha con gặp nhau trong game sau khi trò chuyện xong, Hổ Nữu qua một bên tự thử đồ chơi mới, Hổ Bá lại nhìn về phía Tiêu Phàm đang ở trong nơi hẻo lánh kia, lắc đầu, thở dài. Cái người trẻ tuổi cuồng tự ngược này cũng thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà không biết quý trọng thân thể của chính mình.

“Tiểu Phàm, cậu là bạn của con gái tôi à?”

Nhìn Hổ Bá đã đổi sắc mặt, Tiêu Phàm cảnh giác trả lời: “Bạn? Coi như là thế.”

Nói thật, Tiêu Phàm cũng không rõ quan hệ giữa hắn và Hổ Nữu là gì, bởi vì trong lòng Tiêu Phàm vẫn luôn cho rằng có lẽ đạt đến cấp 30 rồi rời khỏi trận doanh Ác Na, đó chính là lúc mà bọn họ xa cách.

“Vậy cậu hẳn đã phát hiện những chỗ khác biệt giữa con gái ta và người bình thường rồi chứ?” Hổ Bá lại thở dài.

“Ừ, cô ấy quả thực rất xinh đẹp.”

“Cậu biết, điều tôi muốn nói không phải cái này.” Hổ Bá nhìn Tiêu Phàm, nghiêm túc nói. Không đợi Tiêu Phàm trả lời, Hổ Bá tiếp tục nói: “Tôi là nhà nghiên cứu cấp cao góp phần tạo ra trò chơi này, vì thế tôi biết một chút bí mật có nó.”

Chương 49: Bí Mật (2)

Chương 49: Bí Mật (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện yy

“Cậu biết không, mục đích của Trận doanh Ác Ma trong trò chơi này chính là cách ly những người có vấn đề về tâm lý với người bình thường trong trận doanh. Bất luận là ở Trung Quốc hay ở Mỹ, trận doanh Ác Ma ở các nơi trên thế giới đều trở thành ngục giam của những kẻ không bình thường, để cho phần lớn những người còn lại có thể giải trí tốt hơn.”

Tiêu Phàm không nghĩ tới Hổ Bá trâu bò như vậy, lại là nghiên cứu chế tạo cao cấp của Tân Sinh, mà tiếp theo đây hình như ông muốn nói cho hắn biết mốt số tin tức mà người ngoài không được biết, vì thế hắn không ngắt lời.

“Buồn cười nhất là người chơi trong trận doanh Ác Ma là người Ấn Độ nhiều vô cùng, cho nên người bị giam trong trận doanh Ác Ma trong sever này phần lớn đều là người Ấn Độ.” Hổ Bá nói đến đây thì cười một chút.

“Nếu như cậu là bạn của con gái ta, tất nhiên sẽ biết sở thích của nó.” Hổ Bá dừng lại một chút: “Giống như cậu thích tự ngược đãi bản thân, thực ra trận doanh Ác Ma cũng không muốn cách li loại người chơi như các cậu.”

Tiêu Phàm không nhịn được: “Tôi là người bình thường!”

Hổ Bá nhìn Tiêu Phàm một cái thật sâu, ném cho hắn một ánh mắt đồng cảm cùng thấu hiểu, tiếp tục lời nói của mình: “Mục đích của tổ phát minh nghiên cứu chế tạo ra trận doanh Ác Ma là vì muốn cách li những người chơi có khuynh hướng bạo lực cùng phản động nghiêm trọng. Người chơi như vậy mới là mới là nguyên nhân chính ảnh hưởng đến sự hài hòa của trò chơi. Mà những người như các cậu có tư duy như người bình thường, người chơi có đam mê đặc biệt có thể nói là bị những người trước đó liên lụy nên mới phải đến nơi này.”

Tiêu Phàm nghĩ đến đồng đội của mình cũng như phần lớn người mình gặp trên đường, dường như đã kiểm chứng được lời giải thích của Hổ Bá.

“Vì để cho cậu dễ hiểu một chút, tôi so sánh thế này nhé. Có thể nói rằng trong trận doanh Ác Ma, số lượng phần tử bạo lực chiếm tỉ lệ rất lớn, đây là loại bình thường trong trận doanh, mà loại người kỳ kỳ quái quái như các cậu là phần tử đặc biệt.”

Tại sao lại muốn lấy titans trong attack on tiatans để so sánh với bọn họ. Tiêu Phàm bất lực chửi thầm đại bá đã già rồi mà còn thích những thứ anime này.

“Thật ra lúc tổ sáng chế nghiên cứu phát minh, mục tiêu ban đầu là muốn thả những phần tử đặc biệt trong trận doanh Ác Ma vào trận doanh của người bình thường. Thế nhưng những nghiên cứu viên phụ trách cái này của Mỹ, đại diện là John, cá nhân hắn lại có quan điểm khác về vấn đề này.”

“Chẳng lẽ ý kiến của một nghiên cứu viên là hắn lại có thể ảnh hưởng đến ý kiến của những nghiên cứu viên của các quốc gia khác? Mà cứ coi như là lấy nước Mỹ ra uy hiếp, nhưng cũng chưa chắc không thể không để ý đến ý kiến của nghiên cứu viên toàn thế giới, chính nhân viên của chúng ta tự xử lý bộ phận này của trò chơi không phải là xong rồi sao, không cần để ý đến quan điểm của hắn.”

“John không giống vậy, hắn là thiên tài, chính xác ra mà nói hắn không phải người bình thường. Hắn là người nhân tạo đời thứ nhất mà nội bộ nước Mỹ chế tạo thành, một tên có trí thông minh cao đến mức quá đáng. Trong tất cả lĩnh vực khoa học đều có những cống hiến xuất sắc, trong lĩnh vực tâm lý lại càng có tiếng nói. Lúc chúng ta không đủ mạnh về lĩnh vực này, thì vĩnh viễn chúng ta không thể nào phản bác lời nói của hắn. Vì thế bộ phận vêf trận doanh Ác Ma đều được giao cho hắn phụ trách, những nghiên cứu viên của các quốc gia khác chỉ có thể phụ trách những trận doanh bên ngoài khác.”

Trời ạ, mình vừa nghe thấy cái gì? Người nhân tạo, sinh mệnh mà con người nghiên cứu chế tạo ra.

Tiêu Phàm nghĩ thầm cái người Mỹ tên John này xem chừng cũng là người có tâm lý dị dạng biến thái, nếu không thì sao lại thiết kế ra một đống NPC không đáng tin cậy, còn không biết sao lại kéo cả hắn đến nơi này.

“Tôi cũng không biết hệ thống John thiết kế kiểm tra phân loại người chơi như thế nào, ngay đến người bình thường như tôi cũng bị phân tới nơi này, chẳng qua đến đây cũng vừa hay có thể đưa quà cho con gái tôi.”

Trời ạ, Hổ Bá ông thế mà không biết sao mình lại bị đưa tới nơi này, thế mà lại không nhận ra mình bị cuỗng con gái à, Tiêu Phàm im lặng gào thét trong lòng.

“Tôi nói linh tinh nhiều thứ như vậy, chủ yếu là muốn nói với cậu, mặc dù con gái tôi có sở thích đặc thù, nhưng xin cậu đừng có thành kiến với con bé, khoan dung nhiều một chút.”

“Bác, bác yên tâm, tôi muốn sống tốt thì không dám có ý kiến với cô ấy đâu.”

“Ha ha, thực ra khi còn bé con bé không như vậy, nó biến thành như thế này đều là lỗi tại tôi…”

“Khi đó, con bé mới bốn năm tuổi, mới đi nhà trẻ, là một cô bé hay xấu hổ,”

Tiêu Phàm hoàn toàn không thể tưởng tượng được hai cái chữ xấu hổ có thể đặt trên người Hổ Nữu.

“Tôi cùng mẹ của con bé vì công việc bề bộn nên không có thời gian thường xuyên ở nhà chăm sóc nó. Vì thế tôi thuê người giúp việc, nuôi một con mèo Ba Tư cho con bé làm thú cưng, tự cho rằng như vậy là có thể đền bù nỗi trống trải cho con gái khi cha mẹ không ở bên.” Hổ Bá nói rồi cười một cách tự giễu.

“Có một hôm, vù có việc gấp quan trọng cần phải xử lý ngay, tôi phải bay sang nơi khác để công tác. Vì quá vội vàng nên quên gọi điện thoại để trao đổi với người giúp việc, kêu bọn họ ở lại trông coi con bé. Đám người giúp việc cho rằng tôi về hơi trễ như bình thường nên làm cơm cho con bé, tắm rửa, sắp xếp giường chiếu ổn thỏa rồi rời đi. Thế là trong ngôi nhà lớn như vậy chỉ còn con bé với một con mèo…”

Đến sáng hôm sau người giúp việc vội vã gọi cho tôi, tôi mới nhớ ra là mình đã quên mất.

Người giúp việc nói cho tôi biết, con mèo kia chết rồi, toàn thân đều là vết thương. Mà con bé lúc đó đứng bên cạnh con mèo đã chết, trên người có rất nhiều vết mèo cào, trên mặt mang theo sự hưng phấn khi báo được thù…

“Con bé còn nhỏ như vậy, chưa bao giờ qua đêm một mình. Tôi không biết buổi tối hôm đó con bé phải trải qua chuyện kinh khủng gì, nhưng tôi biết, con bé sẽ không chủ động tấn công động vật nhỏ. Bởi trước đây con bé nhìn thấy một con chó bị thương cũng sẽ thương tâm rơi lệ. Xem ra buổi tối hôm đó con mèo Ba Tư kia thấy không có người lớn ở đó nên đi trêu chọc con bé, con bé bị thương nên mới như vậy…” Lúc nói đến con mèo Ba Tư, Hổ Bá nắm chặt nắm đấm.

“Từ đó về sau, con bé liền trở nên như bây giờ, mà tôi bắt đầu giành thời gian làm bạn cùng con bé, giành hết tình yêu thương cho con bé, nhưng chẳng có ích gì. Thật ra không thể trách con súc sinh kia, lỗi tại tôi, tôi không làm tròn trách nhiệm của người làm cha mẹ.”

Tiêu Phàm nhìn sắc mặt lộ vẻ hối tiếc của Hổ Bá, nghĩ thầm, mỗi một người biến thái đều có một đoạn quá khứ kinh hoàng. Một đôi cha con đang tốt như vậy, kết cha thì trở thành người cuồng con gái, còn con gái lại trở thành một sadism.

“Vì thế đối với sở thích này của con bé, mong cậu là bạn thì khoan dung với con bé nhiều hơn.”

“Yên tâm đi, tôi đã sớm biết cô ấy có vấn đề này, bác xem tôi cũng không có ghét bỏ cô ấy như vậy.”

“Cậu đấy, thằng nhóc cậu dám ghét bỏ nó xem!” Sắc mặt của Hổ Bá biến đổi trong nháy mắt.

“Không không không, tôi nói đùa.” Tài năng của ông bác này là lật mặt à.

“Hai người nói nhỏ cái gì vậy, Phàm muội muội, chúng ta đi luyện cấp.” Giọng nói của Hổ Nữu từ phía sau truyền đến.

“Vậy Hổ Bá, tôi đi trước.”

“À đúng rồi, còn chuyện nữa, không biết tại sao Long Tổ của cục Quốc An lại phái nhân viên định đến lục soát khu vực trận doanh Ác Ma này của game Tân Sinh, hình như muốn tìm cái gì đấy, cụ thể thế nào tôi cũng không biết. Đáng tiếc tố chất tâm lý trên mọi phương diện của những người trong Long Tổ đều rất bình thường, không thể nào vượt qua được hệ thống kiểm tra, để vào được nơi này sau khi đăng nhập, chỉ có thể đợi đến khi đạt được cấp 30 lại trèo đèo lội suối từ trận doanh của bản thân đến nơi này. Nếu như cậu gặp tình huống đặc biệt nào ở đây thì bảo Hổ Nữu thông báo cho tôi.”

Chương 50: Nam Đoàn Thứ Nhất Dưới Trướng Bang Hắc Long

Chương 50: Nam Đoàn Thứ Nhất Dưới Trướng Bang Hắc Long

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện yy

Bà mẹ nó, ba của Hổ Nữu rốt cục là thần thánh phương nào? Long Tổ của cục Quốc An mà ông ta cũng biết! Hơn nữa Long Tổ vì cái lông gì mà không làm việc đàng hoàng lại chạy đến nơi này chơi game có chứ!

“Được, tôi sẽ lưu ý.” Tiêu Phàm chấn động trong lòng, đây chính là cơ mật của quốc gia, trên mặt của Hổ Bá rất bình thản, nhưng có thể nói với mình những điều cơ mật này, chứng mình Hổ Bá vô cùng tin tưởng hắn.

“Phàm muội muội, anh có thể nhanh lên không, lề mề cái gì nữa!” Giọng nói không kiên nhẫn của Hổ Nữu truyền đến từ phía xa,

Hổ Nữu nhanh như chớp đã đi xa.

Tiêu Phàm phất phất tay tạm biệt Hổ Bá, hắn cũng không để lời nói cuối cùng của Hổ Bá trong lòng, bởi vì chuyện quốc gia đại sự có những nhân tài chuyên nghiệp của Long Tổ lo là được rồi, bọ họ là dân thường nho nhỏ không thể giúp được gì, trời sập xuống thì có những người trên cao chống đỡ.

Tiêu Phàm cũng sẽ không để ý đến những tình huống đặc biệt mà hắn gặp phải, cũng không thể nói hắn không tuân thủ hứa hẹn, mà bởi vì nơi này sự việc kỳ quái nhiều lắm. Ông nói việc này đặc biệt, chuyện này không đặc biệt, Tiêu Phàm thật sự lơ mơ không hiểu được…

…

Phong Lang thấy hoang mạc quen thuộc này thì bắt đầu cảm thấy vô cùng bực bội…

Gã muốn đến doanh địa Sa Mạc Bọ Cạp gần thành Ác Ma Abaddon luyện cấp, và ở đó gã đã từng đánh qua một lần tất cả các nơi.

Cũng bởi vì hôm qua gặp một đội ngũ người chơi bình thường nên gã mới ngứa tay muốn PK rơi cấp bọn chúng.

Không ngờ đến trong một đội ngũ có tên là Bá Vương Hoa lại có một cô gái vô cùng xấu xí!

Cô ta tên là A Hoa Tỷ, cái ID thiệt quê mùa, thế là ác mộng của hắn bắt đầu…

Phong Lang nhớ rõ đồng đội của mình là Att và Biểu Đại Đại, ba người bị một mình con quái vật cái này đánh cho tan nát, hơn nữa lúc ấy trên người gã còn có không ít giá trị PK, chính vì vậy, do phản ứng liên hoàn gián tiếp mà hệ thống dùng để trừng phạt người chơi chữ đỏ, trừng phạt đến mức cho gã về số 0.

Sau đó bọn họ trở về kể chuyện này cho đại ca bang phái mình là Ác Long nghe, hi vọng đại ca Ác Long vô cùng ghê gớm của mình đích thân ra tay giáo huấn cô gái này thật nghiêm khắc.

Không nghĩ tới lúc Ác Long nghe xong, gã còn bị chửi té tát, nói gã làm cho Bang Hắc Long mất mặt, có một cô gái mà ba người cũng đánh không lại.

Sau đó đại ca Ác Long còn nói mình làm quản lý của Bang Hắc Long là phải luyện cấp, đẳng cấp cao thì danh vọng cao, như thế chiêu mộ đệ tử sẽ

tốt hơn, làm việc lớn không rảnh quản mấy trò đùa con nít này, muốn báo thù thì tự đi đi, đừng ở đây làm mất thể diện nữa.

Bản thân gã lúc ấy cấp cao như vậy còn đánh không lại, bây giờ đã bị rơi mất nhiều cấp như vậy còn đánh đấm thế nào nữa. Thế là dưới sự van nài trong khổ sở của gã, rốt cục đại ca Ác Long cũng bị thuyết phục, vời đến một người quen giúp gã báo thù.

Phong Lang nghe nói người quen mà đại ca Ác Long vời rất là lợi hại, là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ Huyết Tinh Ma Thuật Xã vô cùng có tiếng tăm trong trận doanh Ác Ma, tên là Tiểu Sửu Hoàng.

Phong Lang nghĩ thầm lần này chắc là có thể tin được rồi, uy danh Huyết Tinh Ma Thuật Xã rất vang dội trong trận doanh Ác Ma này, không khác gì công hội Bang Hắc Long mà lão đại Ác Long lập nên, cái con mẹ khủng long bạo chúa A Hoa Tỷ kia còn không mau ngoan ngoãn nhận lấy cái chết.

Nhưng mà điều làm cho Phong Lang không thể ngờ chính là cái tên Tiểu Sửu Hoàng lại là một kẻ hèn nhát có tiếng không có miếng. Nghe nói sau khi gã gặp A Hoa Tỷ thì có đánh đấm gì đâu, chưa lâm trận đã đã nhao nhao bảo mình tiêu chảy rồi bỏ chạy, vừa chạy vừa nôn thốc nôn tháo, còn nói có làm sao đi nữa cũng không bao giờ muốn gặp A Hoa Tỷ một lần nào nữa, sau đó mắng lão đại Ác Long của gã một trận.

Thế là việc ngày càng tệ đi, lão đại Ác Long sau đó cũng mắng gã, trong khi gã ngơ ngác chả hiểu gì cả, nói cái gì mà đừng gây phiền cả ngày nữa, tự dưng dây vào mấy thứ buồn nôn không đâu vào đâu.

Phong Lang lúc đó cũng không hiểu tại sao mà Ác Long lại trách mình. Bởi vì ngay từ cái tên ID của Phong Lang cũng đã có thể biết, gã cũng không phải là một người chơi thích động não. Gã lấy cái tên này bởi vì gã muốn giống một người điên cuồng, phải như chó sói hung tàn. Mà thiên phú cũng là một kỹ năng vô cùng thích hợp với phong cách tác chiến của Phong Lang, đó là có thể gia tăng tốc độ công kích của mình trong thời gian ngắn trên phạm vi lớn, thứ mà Phong Lang muốn chính là kiểu cảm giác điên cuồng này.

Dù sao thì Phong Lang cũng hiểu được một điều, gã muốn nhờ lão đại Ác Long giúp mình báo thù là điều không thể nữa rồi, chỉ còn cách lại luyện cấp mà thôi, gã phải tự tay giải quyết cái con mẹ khủng long bạo chúa kia.

Bởi vì cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, mỗi lần Phong Lang nghĩ đến con quái vật cái A Hoa Tỷ là đều nghiến răng nghiến lợi.

Cho nên vì luyện cấp, cho nên Phong Lang phải đánh các quái vật thấp một lần nữa, đánh qua đánh lại mãi như thế, thật sự làm cho người ta cảm thấy muốn nôn mà.

Nếu như một mình gã thì không có gì, chỉ là vất vả cho hai người anh em tốt của gã là Att và Biều Đại Đại.

Mặt mày của Att thì trông không cáu kỉnh như Phong Lang, dáng người gầy gò nhỏ bé, trên đỉnh đầu nhuộm một chùm tóc vàng, ngũ quan trông cũng tinh tế sắc bén, nhưng đặc biệt nhất vẫn là ánh mắt kia, siêu cấp hèn mọn, khi nói chuyện cũng chả biết lấy giọng địa phương từ đâu ra, cực kỳ giống một mấy tên du côn lưu manh.

Trong cuộc sống thực, Att vô cùng ghét con nít, thật sự, nếu hắn ta mà thấy lũ nhóc tụ lại một đống ngu ngốc so tài hay cãi nhau ầm ĩ là Att sẽ xông lên đập chúng một trận.

Nhưng mà cuộc sống ngoài kia thì bị sự ràng buộc của pháp luật đạo đức, thế nên loại xúc động muốn đập con nít của Att chỉ có thể ém lại trong lòng.

Lúc đăng nhập trận doanh Ác Ma, Att nhận được một kỹ năng thiên phú là Ngược Quyền và một thanh đao mổ heo.

Adt hết sức hài lòng với điều này.

PS: 【Kĩ năng thiên phú: Ngược quyền】

【Loại kỹ năng : Kỹ năng chủ động】

【Hiệu quả: Lực công kích tăng 5% liên tục trong 10 phút】

【 Kỹ năng tiêu hao: 100 thể lực, thời gian hồi chiêu 10 phút 】

【 Ghi chú: ngược quyền 10 phút! 】

Att cảm thấy bầu không khí của trận doanh Ác Ma rất là thích hợp với bản thân, chém chém giết giết không bị ràng buộc dù chỉ một chút, một lời không hợp thì phóng dao phay, không cần phải giống bình thường, lúc nào cũng kiềm chế bản thân, gặp chuyện gì cứ tiện tay Ngược Quyền đánh cho sướng cái tay là được.

Sau đó gặp bạn bè chung chí hướng cùng gia nhập Bang Hắc Long, cho đến khi chọc đến con quái vật cái làm người ta phát điên kia…

Nếu như Phong Lang và Att đều thuộc về dạng người nhỏ gầy thì Biều Đại Đại là người to béo vạm vỡ.

Hai gầy tất sẽ có một mập, thế mới bổ sung cho nhau, sau đó bọn họ hình thành một tổ đội luyện cấp nhỏ trong Bang Hắc Long do Phong Lan cầm đầu.

Phong Lang và Adt thích chọc Biều Đại Đại là "Heo Nướng", chủ yếu là do kỹ năng thiên phú của Biều Đại Đại có thể tăng lực công kích hỏa diễm cho bản thân, ngoài ra còn có thể tăng hiệu quả để thiêu đốt kẻ địch, lại thêm vóc người của Biều Đại Đại to quá cho nên khi chiến đấu, từ "Heo nướng" dùng để hình dung Biều Đại Đại thật sự là vô cùng thích hợp.

Nhưng chọc thì chọc thế thôi, chứ sức chiến đấu của Biều Đại Đại thật sự rất đáng gờm!

Mà thứ kích thích Phong Lang và Att nhất chính là, Biều Đại Đại là người duy nhất trong ba đứa bọn họ nhận được một danh hiệu kỹ năng…

Có được khi ba người bọn họ tổ đội đánh Thung Lũng Rắn Cát.

Khi đó Biều Đại Đại đánh phó bản luôn có một thói quen. Sử dụng kĩ năng thiên phú của mình để thiêu đốt những con rắn nhỏ ở Thung Lũng Rắn Cát, đợi đến lúc những con rắn nhỏ kia chuẩn bị bị ngọn lửa thiêu đốt đến chết thì dùng tay nắm lấy đầu rắn nhỏ bị đốt, vứt về phía con khác.

Kết quả lúc ra kết toán phó bản…

Chương 51: Nam Đoàn Xênh Đẹp

Chương 51: Nam Đoàn Xênh Đẹp

【 Chúc mừng người chơi Biều Đại Đại đã nhận được danh hiệu Trịch Xà Cuồng Ma 】

Sau khi Phong Lang và Att biết được thì hối hận vô cùng, sớm biết thế mình cũng cày phó bản như vậy rồi.

Cứ như vậy, Phong Lang đã tưởng rằng với sức chiến đấu này của bọn họ, trong trận doanh Ác Ma, đã có thể đánh đâu thắng đó, hoàn toàn không thua gì người chơi cao thủ nổi tiếng là Tịch Dương, người dẫn đầu đội ngũ Truy Phong Liệp Đoàn.

Nếu thật sự gặp phải Truy Phong Liệp Đoàn, Phong Lang chắn chắn sẽ thử khiêu chiến với Tịch Dương, bởi vì gã ghét nhất trai đẹp.

Đáng tiếc bọn hắn lại đụng phải A Hoa Tỷ, bây giờ còn đang bị rớt cấp, nếu gặp phải Tịch Dương, với trạng thái hiện tại này đoán chừng chắc chắn sẽ đánh không lại.

Tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu, ba người bọn Phong Lang rất là rầu, thế là người chơi qua đường khác phải gánh họa, dù sao chả phải ai cũng mạnh như A Hoa Tỷ.

Nhóm Phong Lang một mạch luyện đến cấp 12 lần nữa, ba cái ID "Phong Lang", "Att", "Biều Đại Đại" cũng lần nữa nhuộm thành màu đỏ choét…

Mà mục tiêu lần này của bọn hắn là doanh địa Sa Mạc Bọ Cạp năm ở phía bắc Thung Lũng Rắn Cát.

Ra khỏi thành Ác Ma Abaddon rồi đi vào Thung Lũng Rắn Cát, lại xuyên qua Thung Lũng Rắn Cát rất nhanh đã đến một dãy cát vàng xen lẫn với màu xám trắng của nhan thạch bị phong hoá. Nơi này chính là doanh địa Sa Mạc Bọ Cạp.

Nơi này có lũ bọ cạp lớn nhỏ đang bơi trong cát vàng và nham thạch, vỏ ngoài của bọn nó cứng rắn vô cùng, lại còn thêm một đôi càng sắc bén như thép. Nhưng thứ có tính uy hiếp lớn nhất đối với người chơi cũng không phải là đôi càng này mà là Bò cạp bộ đuôi châm, bởi vì nó mang theo kịch độc rất ghê gớm.

Một khi người chơi bị đuôi đâm phải, lập tức sẽ xuất hiện trạng thái mất máu liên tục do trúng độc. Thuốc giải độc đối với người chơi giai đoạn này mà nói là một loại vật phẩm tiêu hao tương đối xa xỉ. Mà trận doanh Ác Ma cũng không có chuyển chức chức nghiệp Trị Liệu như các trận doanh khác, cho nên loại sinh vật bọ cạp sa mạc này đối với người chơi trong giai đoạn hiện tại phải nói là một quái vật dã ngoại phiền toái.

Bởi vậy, ba người Phong Lang nghĩ đến việc phải đi xoát Sa Mạc Bọ Cạp một lần nữa, trong lòng càng phiền muộn hơn…

“Tôi nói này, Hổ Nữu cô vậy mà ném Xà Cơ trời sinh ngốc nghếch cùng vú em của đội chúng ta ở chung một chỗ sao?”

Sau khi ra khỏi thành Ác Ma Abaddon Tiêu Phàm ném hết những lời nhắn nhủ cuối cùng của Hổ Bá ra sau đầu, toàn bộ suy nghĩ đều đặt hết lên một phương diện khác.

Nhìn thấy Hổ Nữu rời khỏi đội ngũ, đơn độc trở về thành Abaddon tìm mình, Tiêu Phàm hoàn toàn cảm thấy không yên lòng với nhóm người đang lưu lạc nơi doanh địa Sa mạc Bò Cạp kia.

“Sợ cái gì chứ, có Trường Miên muội muội tiểu thư khuê các, có tri thức hiểu lễ nghĩa ở đó, cái con người sinh ra đã bị ngốc kia cùng tiểu loli còn cần anh lo lắng nữa sao.”

“Người tôi lo lắng không phải là Miên Miên cùng Xà Cơ mà là vú em của đội chúng ta.”

Tiêu Phàm lo lắng, rất lo lắng “Đại mỹ nữ” sẽ một lần nữa xuất hiện, bởi vì hắn thật sự không biết cách nói chuyện với cô ta như thế nào.

“Phàm muội muội, anh không phải để ý đến người ta rồi chứ, trước khi đi cũng bảo tôi phải bảo về cô ấy thật tốt, bây giờ trên đường đi về cũng là lo lắng cho cô ấy, mặc dù Trường Miên muội thùy mị lại giỏi giang, nhưng sau khi cô ấy đến đội chúng ta thì hình như cung cấp “sữa” hơi nhiều rồi đấy, tôi sợ Phàm muội muội thân thể gầy yếu chịu không nổi nha.” Hổ Nữu nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Tiêu Phàm, lại bắt đầu đùa giỡn hắn.

“Hổ Nữu, đừng nghịch, tôi lo lắng là có nguyên nhân.”

“Phàm muội muội đứng núi này trông núi nọ, không cần tỷ tỷ nữa, đến khi nào anh mới biết lo lắng cho tỷ tỷ là tôi đây.”

Thấy Hổ Nữu lại bắt đầu nói lung tung, Tiêu Phàm không để ý đến cô, nhưng lo lắng trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Tiêu Phàm bèn mở hệ thống cộng đồng trong trò chơi, pm (1) cho Xà Cơ.

Mệnh Phàm: Xà Cơ, ở chỗ các em không gặp tình huống đặc biệt gì chứ?

Xà Cơ: Là đội trường ca ca sao, bọn em đang đánh ở Sa mạc Bò Cạp rất ổn, những con bò cạp này thật sự cũng quá đần đi, đánh không chết nổi bọn em. Chỉ là chúng dùng đuôi đâm em, khiến em bị trúng độc kéo dài thời gian mất máu nhưng lại không nhanh bằng tốc độ hồi máu của em!

Tiêu Phàm nghĩ thầm, kĩ năng thiên phú của Xà Cơ đúng như Arista nói, thật thần kì nha.

Xà Cơ: Sau khi bị bọn chúng quấn lấy, em lại nhận được một kỹ năng mới, gọi là Bách Độc Bất Xâm, khả năng kháng lại kịch độc lên tới 50% đó.

Người so với người thật là tức chết mà, Xà Cơ quả nhiên là con gái rượu của hệ thống trò chơi, kẻ mở hộp phần thưởng được cặp gắp than người châu Phi như mình quả là không có cách nào để so sánh được.

Mệnh Phàm: Xà Cơ, cái đó… Bán Trường Miên vẫn ổn chứ?

Xà Cơ: Rất tốt ạ, chỉ là chị Hổ Nữu và đội trưởng anh đều không có ở đây, nên đánh loại quái vật bò cạp vỏ bọ cứng rắn như này có chút chậm thôi.

Tại sao lại nhắc đến chị Hổ Nữu của em trước cả đội trưởng cơ chứ, mà thôi không tính toán những thứ này. Những vấn đề kiểu này hỏi Xà Cơ cũng sẽ không hiểu.

Mệnh Phàm: Vậy bây giờ chị Trường Miên đang mặc quần áo màu gì?

Xà Cơ: Màu trắng ạ.

Đến đây thì Tiêu Phàm đã yên tâm nhiều, xem ra gần đây bị người chơi cùng NPC trong trận doanh Ác Ma ngược đến mức bị mẫn cảm luôn rồi.

Tiêu Phàm chợt nhớ tới những chuyện khi còn bé của Hổ Nữu, nghĩ thầm có phải mỗi một vị người chơi tâm lý có vấn đề, đều sẽ có một đoạn hồi ức mà sợ đến nỗi không dám nhớ lại như thế không.

Mệnh Phàm: Xà Cơ, anh muốn hỏi em một chuyện, nếu như không tiện nói ra cũng không sao hết. Khi còn bé, cụ thể là khi nào em bắt đầu trở nên thích bị người khác khi dễ vậy?

Xà Cơ: À, chuyện này sao, khi lên tiểu học em có thích một nam sinh cả ngày chỉ biết bắt nạt em, khi đó em cảm thấy chơi với hắn rất vui, sau đó thành như vậy thôi.

Tiêu Phàm lập tức cảm thấy lòng đồng cảm của mình thật là thừa thãi, đặc biệt khi nghĩ tới một đứa bạn tên là Hi Dương khi còn ở đại học, liền không muốn đi tìm hiểu tình trạng của những người khác nữa, biến thái như vậy thật sự không đáng đồng tình.

Mệnh Phàm: Tốt, vậy cứ như thế đi, anh và Hổ Nữu sẽ nhanh chạy qua đó, Xà Cơ cố luyện cấp nào.

Xà Cơ: Em biết rồi, đội trưởng.

Nghe nói vú em trong đội không bị "Đại mỹ nữ" sử dụng thuật "Mượn xác hoàn hồn", tâm tình Tiêu Phàm rốt cuộc cũng có thể buông xuống…

Đúng vào lúc này, một mập hai gầy đi đến doanh địa Sa mạc Bò Cạp.

Bởi vì địa hình của doanh địa Sa mạc Bò Cạp tương đối bằng phẳng, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái mọi vật đều có thể thu vào trong mắt.

Bọn Phong Lang ngoại trừ thấy được "đặc sản" bò cạp có thể làm bọn hắn buồn nôn ra, còn phát hiện cảnh đẹp ý vui trước mắt - hai mỹ nữ, một tiểu mỹ nữ.

Hai vị mỹ nữ đấy, bọn Phong Lang cười thật lớn.

Một tiểu mỹ nữ, Att cũng cười.

Xà Cơ đang tập trung tinh thần chiến đấu cùng con bò cạp đang giương nanh múa vuốt trước mặt, Bán Trường Miên cũng chỉ để ý đến HP của Xà Cơ, mà Miên Miên thì ngồi một bên phân tích xem rốt cuộc mấy con bò cạp này to gấp mấy lần ngoài đời thực, hoàn toàn không có ai chú ý đến bọn người Phong Lang đến.

"Này, mỹ nữ, chỗ này Hắc Long Bang bọn ta đã bao thầu hết nha, nếu các người còn muốn ở đây đánh quái, đành phải xử lý thôi, ha ha ~" Từ đằng sau lưng đám người Xà Cơ truyền tới một thanh âm vô cùng hèn mọn.

Xà Cơ vừa mới xử lý xong một con bò cạp sa mạc, liền quay đầu lại, sau đó lại nhìn bản thân, Bán Trường Miên cùng Miên Miên, nhìn ba người đang cười dâm dê nói: "Phong Lang, Att, Biều Đại Đại."

Từ sau lần Phong Lang gặp được A Hoa tỷ, khi trêu chọc người khác, nếu gặp người chơi giống A Hoa tỷ đều sẽ cẩn thận một chút.

(1) pm: Nhắn tin, gọi nhau trong game.**

Chương 52: Ngược quyền Att

Chương 52: Ngược quyền Att

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng nhìn thấy Xà Cơ, Bán Trường Miên hai yểu điệu thục nữ lại còn thêm một muội muội vóc dáng nhỏ bé, Phong Lang liền không còn đề phòng, gã cũng không tin chỉ với ba người này cũng có thể đánh thắng bản thân.

“Không nghĩ đến ở nơi này ba anh em ta nổi danh đến thế.” Phong Lang nghe được Xà Cơ gọi thẳng tên của ba người, dương dương đắc ý nói.

“Trên đỉnh đầu các ngươi viết vậy, tôi làm sao biết được các ngươi là ai cơ chứ.” Xà Cơ mặt không thay đổi trả lời.

Kiểu người sinh ra đã ngốc như Xà Cơ khi phản bác thường sẽ là một câu liền đạp chết đối phương.

“Cô vậy mà không biết chúng tôi!” Biều Đại Đại nhảy ra chặn trước Phong Lang nói với Xà Cơ.

“Danh tiếng của Hắc Long Bang trong trận doanh Ác Ma này rất ít người không biết.” Att nói một câu tiếng phổ thông vẫn còn chút khẩu âm địa phương.

“Tôi thật sự chưa từng nghe nói qua.” Xà Cơ rất nghiêm túc trả lời.

Nếu như Tiêu Phàm đang ở đây, nhất định sẽ biết Xà Cơ là thật sự không biết bọn Phong Lang là ai, nhưng những lời này của Xà Cơ khi đến tai bọn Phong Lang, bọn chúng lại cảm thấy Xà Cơ là đang giễu cợt.

“Được! Được! Được!” Đầu Phong Lang đã nổi đầy gân xanh, nói liên tiếp ba chữ được: “Cô nói cô không biết, vậy để bọn tôi nói cho cô biết, bọn tôi là ai.”

Phong Lang vỗ tay hai cái, ra hiệu cho Biều Đại Đại Đại cùng Att, thế là Biều Đại Đại cũng Att bắt đầu thay phiên hô khẩu hiệu:

“Bọn tôi là!”

“Tiểu đội!”

“Mạnh nhất!”

“Dưới trướng!”

“Hắc Long Bang”

“Biều! Đặc! Phong! Nam đoàn!” Cuối cùng Phong Lang nói một câu: ” Tên tiếng Anh chính là Bíu tì Phùn team!”

“Biết lợi hại ra sao chưa.”

“Ha ha ha…” Xà Cơ không nhịn được cười ha hả, bởi vì cái tổ hợp hai gầy một mập này nhìn thấy liền buồn cười, lại thêm Att hô khẩu hiệu nghiêm túc như vậy mà lại mang giọng điệu địa phương lơ lớ, còn có từ ghép từ tên của mấy người trong đội, thật sự đã chọc đúng huyệt cười của Xà Cơ.

Bán Trường Miên vốn cũng không có ý định cười, nhưng tiếng cười sẽ truyền nhiễm, vì cố gắng bảo vệ hình tượng cẩn thận, cô đưa tay trái che miệng, nhìn sắc mặt đám Phong Lang đang biến đổi, tay phải liền lôi kéo Xà Cơ, ra hiệu cho Xà Cơ để lại cho đối phương một chút mặt mũi, thu lại tiếng cười.

Xà Cơ vốn là người có dây thần kinh thô như chân voi, làm sao có thể phát hiện ra ám hiệu, thế là vẫn như cũ cười đến mất hết hình tượng, tiếng cười truyền vang cả doanh địa Sa mạc Bò Cạp trống trải.

Mặc dù tiếng cười của Xà Cơ là vô hại, nhưng tiếng cười kia lại kích thích sâu sắc đến ba người Phong Lang…

Phong Lang cảm thấy người đẹp đeo mắt kính mặc bộ đồ bay quái lạ có màu xanh lá, hình phim hoạt hình và có mũ, tay cầm mộc thuẫn và búa rất khó ưa, lại dám ở trong trận doanh ác ma cười nhạo Bang Hắc Long của bọn họ, xem ra nếu gã không cho cô biết tay, cô sẽ không biết chữ “chết” phải viết như thế nào.

Dù sao thì dọc theo đường đi đoàn luyện cấp Biều Đặc Phong của họ đều là như vậy, thấy ai khó chịu thì đánh người đó, PK là chuyện thường như cơm bữa.

Phong Lang rất thích ánh mắt đầy sự sợ hãi của những người khác khi nhìn mình, mà loại người làm càn và cười to ở trước mặt gã, không hề kính trọng gã như Xà Cơ, Phong Lang vô cùng chán ghét loại người như vậy.

“Att, ra đó giáo huấn cô ta một lát đi, dạy cho cô ta một đạo lý, ở đây có người không thể trêu vào!” Phong Lang rất tức giận, thế nhưng đối phó với một cô gái vô tri như vậy thì không cần một đội trưởng phân đội như gã tự mình ra tay.

Att nghe vậy thì cực kỳ hưng phấn, bởi vì từ lúc gã đi đến nơi đóng quân là Sa Mạc Bò Cạp, gã đã vô cùng mong đợi trận chiến này.

Att lấy một con dao mổ lợn do hệ thống đưa tặng ra, dùng lưỡi liếm môi một cách vô cùng đáng khinh: “Anh Lang, yên tâm, em sẽ để bọn họ biết kết cục khi đã đắc tội ba anh em chúng ta.”

“A!” Att la to rồi lao về phía Xà Cơ.

Mặc dù Xà Cơ là một người mới trong trò chơi, thế nhưng cô vẫn luôn nghe Tiêu Phàm chỉ huy nên cũng hơi mưa dầm thấm đất rồi.

Thấy có người chạy về phía mình, Xà Cơ cầm mộc thuẫn lên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Xà Cơ thấy Att đã đến gần mình, lập tức đưa mộc thuẫn ra đặt về hướng mà gã đang lao đến, phòng tránh sự công kích của con dao mổ lợn trong tay Att bất kỳ lúc nào.

Att nhạy bén né qua hướng khác, tránh khỏi phạm vi phòng ngự của mộc thuẫn, phản ứng của Xà Cơ cũng rất nhanh, cô lập tức điều chỉnh vị trí người mình lại, giơ mộc thuẫn về phía Att lần thứ hai, phòng ngừa lần tấn công sau của Att.

Đáng tiếc Att lại không để ý đến Xà Cơ, gã trực tiếp lao về phía Bán Trường Miên ở phía sau Xà Cơ.

Nguy rồi! Đội trưởng ca ca đã nói trong lúc đội ngũ chiến đấu, quan trọng nhất là phải bảo vệ đơn vị trị liệu như vú em, sao cô lại quên cơ chứ, Xà Cơ

bỗng nhiên nghĩ đến lời dặn dò trước khi đi của Tiêu Phàm.

Ài, dù sao thì đối phương cũng là người chơi, không hề giống với quái vật ở nơi dã ngoại, biết dùng não để chiến đấu, sao cô lại không chú ý đến điều đó chứ, lúc này trong lòng Xà Cơ vô cùng hối hận.

Nhìn thấy Att đã tiếp cận Bán Trường Miên, trong lòng Xà Cơ vô cùng bất đắc dĩ và lo lắng, muốn chạy đến đó ngay lập tức để hỗ trợ, lại biết là không kịp.

Bán Trường Miên nhìn Att đang đến gần mình, trong lòng vô cùng căng thẳng, đối phương là đơn vị chiến đấu trong đội, mà cô lại là đơn vị trị liệu thuần túy, một khi gã tiếp cận được cô, cô chỉ có thể giống như một con cừu con không có sức chiến đấu, chỉ đợi người ta làm thịt mà thôi, đối phương quả nhiên là một người chơi chữ đỏ lão luyện đến tàn nhẫn.

Trong phút chốc, Att đã lao đến sát Bán Trường Miên, vào lúc Bán Trường Miên tưởng mình bỏ mạng tại đây, Att không thèm nhìn đến cô, vượt qua lần hai.

Xà Cơ và Bán Trường Miên đã đánh giá cao đoàn luyện cấp Biểu Đặc Phong Nam Đoàn của bọn họ rồi, loại kỹ thuật như dùng đầu óc khi PK không phải là phong cách chiến đấu của bọn họ, bọn họ chỉ có thể đi theo dục vọng, theo sự xúc động của mình.

Mục đích của Att thật ra rất đơn giản…

Sau khi gã đăng nhập vào trò chơi đã đánh nhau với rất nhiều người chơi trong cùng trận doanh, thế nhưng vẫn không có trẻ con, bởi vì thời gian online của mấy đứa nhóc đều được tính tiền, vì vậy có rất ít người chịu cho trẻ con lên chơi.

Mà lần này, rốt cuộc thì gã đã có thể nhìn thấy một đứa trẻ!

Gã muốn thỏa mãn nguyện vọng mà trong cuộc sống thực không thể thỏa mãn, đó chính là đánh trẻ con.

Att thấy bây giờ mình đã đến cực gần Miên Miên liền mang vẻ mặt hưng phấn, tâm nguyện bao nhiêu năm của gã, rốt cuộc sắp được thực hiện rồi!

Miên Miên nhìn thấy một ông chú cầm dao mổ lợn với vẻ mặt đáng khinh tiếp cận chính mình, dựa theo lệ thường, cơ thể của cô bé bắt đầu run rẩy, nước mắt đã xuất hiện, trong mắt là sự sợ hãi.

Att nhìn thấy vẻ mặt này của Miên Miên, trong lòng vô cùng sảng khoái, hãy xem ngược quyền của gã đây!

Att phảng phất đã nhìn thấy cú đấm của mình đập vào người đứa bé này một cách tàn nhẫn…

Một giây sau:

“A!” Att che tay rồi phát ra tiếng gào thét như giết heo.

Rắc rắc, hàn băng lại xuất hiện từ dưới chân của Miên Miên rồi tràn lên phía trên, trong chớp mắt Att ra quyền thì lập tức đông Miên Miên lại.

Ngược quyền mà Att tự tin đã đập mạnh vào khối băng vừa to vừa cứng.

Tại sao lại như vậy được chứ, rõ ràng giấc mơ của gã sắp được thực hiện rồi, Att vô cùng không cam lòng, gã điên cuồng vung vẩy con dao mổ heo của mình rồi chém vào khối băng lớn kia.

Lưỡi dao sắc bén lần lượt chém vào khối băng lớn, thế nhưng ngay cả một vết xước cũng chưa từng xuất hiện trên khối băng, càng không cần nói đến mảnh vụn, trái lại thì Att đã thở hồng hộc, vô cùng mệt mỏi.

Bán Trường Miên nhìn Att vượt qua cô rồi lao vào công kích em họ Miên Miên của mình, trong lòng cực kỳ tức giận.

Bán Trường Miên thầm nghĩ, đây là loại người gì chứ, tại sao có thể đối xử với con nít như vậy. Nhưng lúc cô nhìn thấu được ý đồ của Att thì cũng không lo lắng nhiều nữa, dù sao thì cô biết kỹ năng thiên phú của em họ mình là Khủng Cụ Cách Tuyệt, chỉ cần Miên Miên không muốn thì không có ai có thể làm cho em ấy bị thương được.

Chương 53: Bọ Ngựa Mập Tung Vó

Chương 53: Bọ Ngựa Mập Tung Vó

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quá mất mặt, thật sự là quá mất mặt rồi, Phong Lang che mặt mình lại, bình thường thì Att có vẻ rất đáng tin cậy, không nghĩ đến vừa thấy trẻ con thì IQ lại giảm sút đột ngột như vậy.

Nhìn thấy Att còn định đứng bên cạnh khối băng để ôm cây đợi thỏ, Phong Lang cảm thấy mình không cần ôm hy vọng gì với tên đó nữa.

“Biều Đại Đại, mày đi giết mấy con nhỏ đó đi, cái tên Att đã nổi điên rồi hay sao đó, nó không được bình thường rồi.” Nói xong thì Phong Lang lại sợ sẽ xảy ra chuyện gì kỳ lạ nữa nên bổ sung thêm một câu: “Nhớ là đi giết con nhỏ cầm mộc thuẫn có vẻ hung hăng đó, đừng có đi đối phó với trẻ con.”

“Anh Lang, anh cứ yên tâm đi, em không phải Att, em không có hứng thú với trẻ con đâu.” Biều Đại Đại tự hào nói.

Thấy Biều Đại Đại đi xông pha chiến đấu một mình, Phong Lang cũng không lo lắng, bởi vì gã hiểu rất rõ thực lực của anh em nhà mình.

Gã cảm thấy ba người bọn họ có thực lực tương đương nhau, nếu hai trong ba người đấu đơn với nhau thì không chắc là ai thắng ai thua nữa, thế nhưng trong trận doanh này người có thể đấu đơn và đánh thắng bọn họ thật sự rất ít, càng không cần nói đến cô nữ sinh nhỏ yếu trước mắt bọn họ. Cho dù cô và cô nữ sinh mặc áo trắng kia cùng tiến lên, Phong Lang cũng không lo lắng, bởi vì Phong Lang cảm thấy anh em của mình rất mạnh!

Lúc này, Biều Đại Đại với dáng người khôi ngô đã đến trước mặt Xà Cơ, cao cao tại thượng hất đầu lên rồi nở nụ cười khiêu khích với cô.

Tuy Xà Cơ cảm thấy tên béo trước mắt mình rất khôi hài, thế nhưng cô cũng không dám khinh thường, cô đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng quyết

đấu giữa hai cao thủ là Tiêu Phàm và A Hoa Tỷ, trước khi PK thì chị Hổ Nữu đã bảo là cô phải yên tâm với đội trưởng ca ca, thế nhưng trong suốt quá trình PK thì cô nhìn đến mức kinh hồn bạt vía.

"Nếu sợ thì đầu hàng sớm đi, ra chỗ khác luyện cấp, tôi có thể tha cho cô một mạng."

Bán Trường Miên lo lắng nhìn về phía Xà Cơ và Biều Đại Đại, không nghĩ đến, tên béo như Biều Đại Đại còn biết thương hương tiếc ngọc.

Nhưng Xà Cơ nhà chúng ta lại là một cô gái ngốc bẩm sinh, không hề biết cái gì gọi là thấu tình đạt lý: "Đồ Béo Mập, dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi đi chứ, rõ ràng chúng tôi là người đến trước."

Xà Cơ rất tự nhiên mà bật thốt ba chữ Đồ Béo Mập, mấy tên béo thường thường đều cho những từ liên quan đến béo, mập vào vùng cấm kỵ, mà Biều Đại Đại cũng không phải là một ngoại lệ.

"Méo! Phun chết mẹ mi nhé! Mày không muốn uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt à!" Biều Đại Đại tức giận đến mức mắng ra câu nói luôn để ngay miệng của gã.

Xà Cơ cũng không để ý đến gã nữa, cô dùng búa gõ vào mộc thuẫn, ra hiệu khai chiến.

Biều Đại Đại không còn quan tâm đối phương là người đẹp hay người gì nữa, lại khôi phục phong cách chơi vốn có của gã, đó chính là chiến!

Biều Đại Đại vung hai tay lên, xoay eo hạ hông xuống, bày ta tư thế chiến đấu đặc biệt của mình.

Nhìn từ xa, thần thái của Biều Đại Đại cực kỳ giống một con bọ ngựa?

Đúng, đây chính là một con bọ ngựa vô cùng béo mập.

Đúng vậy, Biều Đại Đại là một trong những kiểu cao thủ mới xuất hiện trong trò chơi online 3D Tân Sinh mà Tiêu Phàm định nghĩa -võ giả trong đời thực.

Phía bắc Trung Quốc có một sơn thôn xa xôi, thôn dân ở đây chủ yếu sinh sống bằng việc trồng rau hẹ, hằng năm, việc được người người mong chờ nhất chính là vụ mùa bội thu, cho nên đặt tên cho thôn là thôn Cửu Thiêm, nghĩa là sản lượng rau hẹ thu hoạch được càng ngày càng cao.

Tiếc là vào rất lâu trước đây khi mà văn hóa giáo dục vẫn chưa được phổ biến đến trong núi, đa số người trong thôn đều mù chữ, mặc dù biết loại hoa màu này chính là rau hẹ nhưng lại không biết chữ hẹ trong rau hẹ (1) viết như thế nào, nhìn thấy chữ hẹ lại càng không nhận ra.

(1)Rau hẹ trong Hán Việt được đọc là cửu thái

Sau khi Trung Quốc tiến hành cải cách và mở cửa, lúc tấm bảng ghi tên thôn được treo lên, tất cả mọi người đều không nhận ra chữ này là chữ hẹ.

Kết quả là, mọi người đều thống nhất một nguyên tắc, đem chữ "hẹ" đọc thành chữ "phi", từ từ truyền miệng, từ đó thôn Cửu Thiêm liền trở thành thôn Phi Thiêm.

Sau đó, có một người đọc sách đến thôn làm công tác văn hóa, không hiểu tại sao bảng hiệu ghi tên thôn là thôn Cửu Thiêm mà người trong thôn lại gọi là thôn Phi Thiêm.

Người đọc sách này liền tìm một người địa phương để hỏi, hỏi ra mới biết rõ sự tình. Vì vậy người này liền mở miệng đề nghị, nếu mọi người đều gọi Phi Thiêm quen miệng như vậy, sao không đổi thành hai chữ Phi Thiên, lấy chữ phi nghĩa là bay lượn, khí phách hơn nhiều.

Trưởng thôn nghe xong rất vui, khen không hổ là người làm công tác văn hóa, người đã từng đọc sách đúng là khác biệt. Ngày hôm sau, trước cửa thôn liền treo lên bảng hiệu mới, hai chữ Phi Thiên sáng lấp lánh ở một mảnh ruộng trồng rau hẹ rộng mênh mông.

Thôn Phi Thiên có một võ quán, quán chủ họ Lưu, luyện Đường Lang quyền (1), võ công rất cao, uy danh vang dội khắp thôn Phi Thiên và mấy thôn gần đó.

Đời đời gia chủ nhà họ Lưu đều luyện Đường Lang quyền đến xuất thần nhập hóa, võ quán lại đang đặt ở thôn Phi Thiên, cho nên gọi là Phi Thiên Đường Lang.

Theo lý thuyết, võ cổ truyền sẽ theo thời đại thay đổi mà dần dần suy yếu, nhưng mà đến khi Tân Sinh ra đời vào năm 2990, võ quán tại thôn Phi Thiên vẫn còn rất hưng thịnh.

Bởi vì các võ sinh tại võ quán đều rất khỏe mạnh cường tráng, cho nên người dân trong thôn đều thích đem con em nhà mình đưa đến võ quán rèn luyện.

Còn về việc các võ sinh là nhờ luyện Đường Lang quyền (1) của nhà họ Lưu mà thân thể cường tráng hay là nhờ ăn nhiều đặc sản rau hẹ mà bổ dương tráng thận vẫn còn là chuyện không biết được, dù thế nào đi nữa thì võ quán vẫn phát triển rất hưng thịnh.

(1)Đường Lang quyền: dân gian mình hay gọi là võ bọ ngựa.

Đương gia của võ quán đời đời đều được gọi là Phi Thiên Đường Lang, nhưng thế hệ này lại không gọi là như vậy.

Thế hệ này, đương gia tên là Lưu Đại Đại, được người ta xưng là Phi Thiên Phì Đường Lang (2), bởi vì gã đã thoát khỏi vóc dáng gầy gò cường tráng của các đời Phi Thiên Đường Lang trước, biến thành một người có dáng vẻ vô cùng to lớn mập mạp.

(2)Phi Thiên Phì Đường Lang: dịch nghĩa ra là con bọ ngựa mập mạp bay lượn.

…

Biểu Đại Đại ghét nhất là nghe người khác nói gã mập, bởi vì cả nhà gã chỉ có gã là người mập duy nhất, cha, ông nội đều gầy như con khỉ, nếu không phải đã từng lén đi xét nghiệm DNA, xém chút nữa gã thật nghi ngờ gã họ Vương.

Nhà Biều Đại Đại mở võ quán dạy Đường Lang quyền, cha và ông nội của gã đều có danh hiệu là Phi Thiên Đường Lang, vốn gã cũng có thể được gọi là như vậy, kết quả gã lớn lên quá mập…

Đờ mờ! Phi Thiên Đường Lang là được rồi, Phi Thiên Phì Đường Lang cái cmm.

Vì vậy hồi nhỏ bị không ít bạn bè chọc ghẹo. Ban đầu, gã rất đau lòng nhưng sau đó có lần bị bạn bè trêu chọc vì dáng người mập mạp, gã rất tức giận liền cùng chúng đánh nhau.

Bởi vì gã có lợi thế vóc người lại thêm được võ học gia truyền hun đúc, lần đó gã đem tên chọc ghẹo gã đánh cho gần chết.

Sau đó gã phát hiện làm như vậy có thể khiến gã cảm thấy vui sướng. Từ đó về sau gã rất thích sử dụng bạo lực, đặc biệt là sử dụng bạo lực đối với những ai chọc ghẹo gã là người mập.

Mà người đẹp đang cầm khiên gỗ và búa trước mặt lại chọc trúng nỗi đau của gã, đó là lí do Biều Đại Đại sẽ không bỏ qua cho cô ta, dù cho cô ta là một người đẹp cũng vậy.

Nói đến đánh phụ nữ, Biều Đại Đại lại lần nữa nhớ đến con quái vật kia, mặc dù từng nghe ông nội nói rằng có người trời sinh đã là kỳ tài võ học nhưng lúc còn bé Biều Đại Đại hoàn toàn không tin, cho đến tận hôm qua tất cả chiêu thức của gã đều bị A Hoa Tỷ hóa giải dễ dàng, Biều Đại Đại lúc này mới tin.

Haizz, bản lãnh gã dù cao tới đâu cũng không thể dùng tay không phá hủy xe tăng được.

Chương 54: Heo Nướng Sụp Đổ

Chương 54: Heo Nướng Sụp Đổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Độc Lập Kim Kê Biều Đại Đại, bước tới trước, cánh tay vung vẩy, hình dạng bàn tay thay đổi, chưởng, câu, trảo, quyền, năm ngón tay chụm lại, lại đi mấy bước Ngọc Hoàn Bộ, sau cùng hơi ngừng lại, hướng về Xà Cơ đánh ra một thế bọ ngựa vồ mồi.

Thật ra đây không phải là chiến đấu, đây là uy hiếp trước trận đấu của Biều Đại Đại! Đơn giản mà nói thì đây là Biều Đại Đại đang đùa giỡn, Biều Đại Đại cho rằng dáng vẻ gã lúc thể hiện động tác võ thuật rất đẹp trai!

Đương nhiên Xà Cơ của chúng ta không cho là vậy, khi thấy một tên mập đang ở trước mặt mình vui sướng hoa chân múa tay, Xà Cơ lẫn nữa bị sự vụng về của Biều Đại Đại chọc cười: "Ha ha ha ha ha…"

Xà Cơ nhìn Biều Đại Đại, cười chảy nước mắt.

Biều Đại Đại cứng người ở tư thế bọ ngựa vồ mồi, gân xanh nổi đầy trán.

Chuyện này mà nhịn được thì chẳng còn gì không thể nhịn nữa!

Hai tay Biều Đại Đại mang theo kỹ năng thiên phú Hồng Sắc Hỏa Diễm, rốt cuộc nghiêm túc giao đấu với Xà Cơ.

"Nhiều! Nhiều hơn! Nhiều hơn nữa…" Biều Đại Đại mang theo quyền lửa hung ác như chim gõ kiến gõ lên khiên gỗ của Xà Cơ.

Xà Cơ bị Biểu Đại Đại đẩy lùi từng bước.

Biều Đại Đại sử dụng liền hoàn quyền đánh đến Xà Cơ không kịp thở, sau đó ngọn lửa kỹ năng đã bùng lên trên khiên gỗ của Xà Cơ.

Bị Biều Đại Đại liên tiếp đánh trúng, tay trái cầm khiên gỗ của Xà Cơ đã có chút tê dại, căn bản không tìm ra cơ hội phản kích, dưới sự công kích của ngọn lửa và chấn động của công kích vật lý, lượng HP của Xà Cơ đã bị tụt xuống một đoạn, tình hình không mấy lạc quan.

Bán Trường Miên cũng đang tìm cơ hội hồi HP cho Xà Cơ, không để cô ấy gục ngã trước trận tấn công như mưa của Biều Đại Đại.

Quyền của Biều Đại Đại mang theo ngọn lửa liên tục đánh tới rốt cục ngừng lại một chút, phát hiện cô gái cầm khiên trước mặt vậy mà còn chưa ngã xuống. Mặc dù công kích tương đối đơn giản mà gã sử dụng đều bị cô gái này dùng khiên cản lại, nhưng dù vậy, dưới biên độ công kích liên tục như vậy, lượng sát thương cộng dồn cũng đủ để thanh HP của cô ta cạn kiệt rồi chứ.

Bây giờ Biều Đại Đại lại nhìn thấy Xà Cơ vẫn còn có thể đứng, nghĩ thầm xem ra trình độ chơi game của cô gái này cũng rất khá.

Biều Đại Đại bỗng nhiên thu chiêu, thình lình di chuyển, nhảy về phía trước, chen người lên, dựa người vào khiên gỗ một chút, Húc Văng!

Xà Cơ bị lực lớn truyền tới từ khiên gỗ làm cho lảo đảo, lùi về phía sau vài bước, thanh HP hoa hoa lệ lệ tụt xuống một đoạn dài, Bán Trường Miên thấy tình hình đột ngột xảy ra, vội vã sử dụng kỹ năng truyền thừa của mình là kỹ năng Thương Hại giúp Xà Cơ bổ sung lượng HP.

Trình độ Đường Lang quyền của Biều Đại Đại tuy thua xa cha và ông gã nhưng mà trong 12 chiêu của Đường Lang Quyền, chiêu Húc Văng của Biều Đại Đại lại hơn xa hai người họ. Chỗ tốt của Phi Thiên Phì Đường Lang so với Phi Thiên Đường Lang chính là một người gầy gò rất khó mượn lực để sử dụng chiêu Húc Văng mà Biều Đại Đại dựa vào lợi thế cơ thể, dễ dàng đem Hổ Nữu hoàn toàn trở thành một điểm tựa để mượn lực ra chiêu Húc Văng.

Nhìn cô gái bị húc bay ra xa xa vẫn không nhúc nhích, Biều Đại Đại thầm nghĩ, cô ta chắc là bị công kích của gã làm cho sợ rồi, cô cũng không phải là A Hoa Tỷ, sao có thể đánh thắng Biều Đại Đại gã được.

Biều Đại Đại cực kỳ tự đắc đi về phía Xà Cơ, trong lòng thầm nghĩ lúc cô ta sợ hãi sẽ cầu xin gã tha thứ như thế nào.

Nhưng mà lúc đi lại gần, Biều Đại Đại bỗng nhiên dừng bước.

Vẻ mặt hiện tại của cô gái là thế nào đây…

Ánh mắt mơ màng ngẩn ngơ, cái miệng nhỏ đần độn hé mở, cười ngu ngốc, tinh thần lại vô cùng kích động, Biều Đại Đại đối với phát hiện của hắn cảm thấy nổi cả da gà…

Cô gái trước mắt là thế nào đây? Bị mình đánh mạnh như vậy mà lại không sợ hãi chút nào, thế mà còn… vui vẻ?

Biều Đại Đại nhìn Xà Cơ, cảm giác buồn nôn và sợ hãi dâng lên trong lòng gã.

“Nào, tiếp tục, chúng ta tiếp tục đi.”

Xà Cơ vui vẻ đi tới Biều Đại Đại làm cho Biều Đại Đại lùi về sau một bước.

Chẳng lẽ người này là nhân vật chính trong manga sao? Gặp được đối thủ càng mạnh thì sức chiến đấu càng cao?

Đừng đùa chứ? Đây là trò chơi chứ không phải manga, làm gì có tên nào có năng lực giống người Namek - cả người màu xanh, trên đầu còn cắm hai cây nấm?

Biều Đại Đại cảm thấy xấu hổ khi mình lại bị một cô gái dọa sợ, cho nên gã định dùng tuyệt chiêu của mình.

[Xưng hào: Trịch Xà Cuồng Ma]

[Kỹ năng: Trịch Xà] (1)

(1): Ném rắn

[Loại hình: chủ động]

[Hiệu quả: ném tới đối phương một con rắn đang bốc cháy, làm cho mục tiêu dính Hỏa độc, mỗi giây tổn thất 1% máu, duy trì 3 giây, có thể chồng 3 lần, thời gian cooldown: 1 giây.]

[Tiêu hao: 20 thể lực]

[Kỹ năng thuộc: kỹ năng xưng hào]

[Ghi chú: Dám chọc ta? Có tin ta ném rắn vào mặt ngươi hay không?]

Kỹ năng này khá giống với kỹ năng Hỏa độc của Hổ Nữu, mỗi giây làm cho đối thủ mất 1% máu, thế nhưng kỹ năng này chỉ có thể chồng 3 lần, hơn nữa còn tốn thể lực, nhìn qua thì kỹ năng này kém hơn nhiều kỹ năng của Hổ Nữu, thế nhưng kỹ năng danh xưng có thể yếu sao?

Không thể nào, bởi vì kỹ năng này là kỹ năng đánh xa.

Ngoại trừ những game thủ giống như Tịch Dương, vừa vào đã được hệ thống tặng cho cung tên làm đồ tân thủ thì hầu như ít người có thể tấn công từ xa, người có kỹ năng tấn công từ xa thì trong chiến đấu có sự linh hoạt rất cao.

Biều Đại Đại thấy mình cận chiến không có hiệu quả nên gã định dùng đánh xa, mà hiện tại gã cũng đã cấp 12 rồi nên có khoảng 1200 thể lực, chỉ cần một phút cũng có thể ném sáu mươi con rắn vào Xà Cơ, hoàn toàn không cần cận chiến, người bình thường chỉ có thể chịu được khoảng ba mươi con rắn thì đã không sống được rồi.

Nhìn thấy Xà Cơ đang xách thuẫn đi tới chỗ mình thì Bầu Đại Đại lập tức làm động tác ném mạnh, một con rắn lửa xuất hiện trên tay của gã, gã ném mạnh ra.

Cái động tác này rất giống những chiến sĩ chuẩn bị ném bom cảm tử vậy.

Một vệt lửa hình rắn bay ra, lao thẳng tới Xà Cơ.

Bởi vì Xà Cơ đang hưởng thụ cảm giác bị tra tấn, tinh thần còn không rõ ràng lắm, tự nhiên thấy một ánh lửa xuất hiện trong mắt của cô…

“Oa, con rắn thật đáng yêu.” Hai mắt Xà Cơ lóe sáng, nước bọt chảy ra, lao tới rắn lửa mà Biều Đại Đại ném ra.

Biều Đại Đại hoàn toàn không nghĩ ra, cô gái trước mắt lại không tránh không né, lao thẳng tới rắn lửa mà mình ném ra.

Chẳng lẽ là cô ta muốn chết?

Không đúng! Khi Biểu Đại Đại nhìn thấy sự vui vẻ trên mặt Xà Cơ thì biết là mình đoán sai.

Mẹ nó, cô ta đang xem thường kỹ năng xưng hào của mình!

“Mẹ nó, cô đang khiêu khích anh mày đấy!” Bầu Đại Đại rất tức giận.

“Nếu cô đã muốn chết thì đừng trách tôi ác!”

Biểu Đại Đại vung cánh tay to lớn của mình lên, sử dụng kỹ năng xưng hào [Ném rắn] một cách điên cuồng.

Lúc này, cánh tay của Biểu Đại Đại đong đưa như Phong Hỏa Luân(*), làm cho một mảnh trời này bay đầy khói lửa.

Xà Cơ cũng bị lạc lối ở trong trận chiến đấu “điên cuồng” này…

“Oa, nhiều rắn quá, quá đáng yêu đi!” Xà Cơ nhìn đầy trời đều là rắn lửa mà cảm thán, cảm thấy như là đang mơ vậy.

Trận chiến bỗng nhiên trở nên cực kỳ kỳ lạ, Biểu Đại Đại giống như đang bắn pháo hoa trong ngày Quốc Khánh, ném tới Xà Cơ, mà Xà Cơ lại như là chó con đáng yêu chạy đi đỡ que củi của chủ ném ra vậy, cứ lao tới ngọn lửa mà Biểu Đại Đại đã ném.

Lúc đầu Bán Trường Miên còn không biết Xà Cơ đang làm gì, lo lắng nên muốn nhắc cô tránh né sự tấn công của ngọn lửa kai.

Thế nhưng khi cô buff cho Xà Cơ vài lần [Liên mẫn] thì cô phát hiện máu của Xà Cơ không mất, hơn nữa còn tăng dần lên, chỉ trong nháy mắt đã hồi tới 100%, mới tưởng đây là chiến thuật của Xà Cơ.

Thật sự là trí thông minh của Xà Cơ khi chơi game là 0, chiến thuật và cô là hai đường thẳng song song, chả liên quan gì cả. Nếu không có Tiêu Phàm chỉ huy thì những hành động của cô đều là do sở thích của mình, làm những gì mình thấy vui vẻ.

Chương 55: Ác Mộng

Chương 55: Ác Mộng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà kỹ năng xưng hào của Biều Đại Đại lại thỏa mãn điều kiện lớn nhất của kỹ năng thiên phú [Cái Giá Của Sự Đau Khổ] của Xà Cơ: tần số tấn công cao và bị tấn công trong thời gian dài…

Liên tục bị mất máu trong một biên độ nhỏ làm cho lượng máu mà Xà Cơ hồi bởi kỹ năng thiên phú cũng tăng lên với mức độ rất lớn.

Cũng giống như trong phó bản Black Goblin vậy, lúc đó Xà Cơ mới chỉ cấp 3 mà đã có thể chống lại quốc vương Goblin cấp 10 tấn công, còn bây giờ Xà Cơ đã là cấp 13, mà kẻ công kích là Biều Đại Đại mới cấp 12.

Đáng lẽ Biều Đại Đại chỉ cần sử dụng đòn tấn công bình thường là được, lực tấn công của gã cao hơn nhiều kỹ năng danh xưng, cứ đánh như vậy thì Xà Cơ không hồi kịp nên sẽ chết nhanh thôi.

Đánh tiếc là Biều Đại Đại không biết, cho nên…

Tại sao lại như vậy? Tại sao cô ta lại không bị gì cả? Đi chết đi!

Nhìn thấy cô gái trước mặt dùng một khuôn mặt hạnh phúc đón lấy công kích của mình mà Biều Đại Đại cảm thấy sợ hãi.

Biều Đại Đại vừa ném rắn, vừa gào lên trong lòng, vừa cầu nguyện cô gái trước mặt nhanh nhanh bị mình giết chết.

Cuối cùng…

Rắn lửa cũng không xuất hiện trong tay của Biều Đại Đại nữa, vừa mới xuất hiện nó đã biến thành khói xanh, sắc mặt của Biều Đại Đại trắng bệch, đây là biểu hiện của việc thể lực đã cạn.

“Làm sao… có thể? Vì sao… lại vậy?” Biều Đại Đại ngừng lại, ngơ ngác mà đứng một chỗ, nhìn chằm chằm vào hai tay của mình.

Lần trước thất bại trước A Hoa tỷ vì A Hoa tỷ rất mạnh mẽ, Biều Đại Đại tâm phục khẩu phục, bởi vì A Hoa tỷ đường đường chính chính dùng sức mạnh chiến thắng gã.

Gã cảm thấy nếu mình cố gắng hơn thì sẽ có ngày có thể báo thù thành công.

Thế nhưng lần này, cũng là một người chơi nữ, thế nhưng người này lại khác biệt, cô gái này khinh thường không thèm tấn công gã, cứ đứng yên cho gã tấn công, nói chính xác hơn là không phòng thủ mà chủ động đỡ lấy đòn tấn công của gã.

Đòn công kích nào của gã cũng đánh trúng người cô, thế nhưng tại sao? Tại sao cô ta lại không có việc gì, vẫn cười vui vẻ như vậy? Trên người cô ta còn đang bị cháy do kỹ năng của mình nữa chứ, chẳng lẽ cô ta không thấy đau sao?

Sự mạnh mẽ tới kỳ lạ này làm Biều Đại Đại sợ hãi, nỗi sợ hãi này khắc sâu vào trong tâm linh của gã làm gã không biết đối mặt với nó thế nào, cũng không biết cách thoát ra, giống như là bị quỷ ám vậy, không đuổi đi được.

(*): hai bánh xe của Na Tra.

“Tôi cũng không biết vì sao tôi luôn có cảm giác rằng sắp xảy ra chuyện gì đó.” Trên đường đi đến doanh địa Sa Mạc Bò Cạp, Tiêu Phàm cảm thấy hơi lo lắng.

“Anh lo cái gì, chẳng phải ban nãy đã cùng Xà Cơ xác nhận rồi còn gì, lo lắng cho tiểu nhũ mẫu mới đến như vậy sao?” Hổ Nữu cảm thấy khó hiểu liền hỏi.

Tiêu Phàm nghĩ bụng, ban nãy đã xác nhận qua rồi, vậy nên… chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Có lẽ là bản thân hắn cảm thấy không quá yên tâm đối với cô gái nhỏ thần kinh yếu như Xà Cơ, nên mới thành ra lo lắng như vậy.

“Cho dù thế nào, tôi nghĩ chúng ta nên nhanh chóng quay lại tìm các cô ấy.” Vừa nói Tiêu Phàm vừa bước nhanh hơn.

“Xời, nhìn cái bộ dạng vội vội vàng vàng của anh kìa.” Hổ Nữu bĩu môi.

Thế giới nội tâm của Xà Cơ…

Woa, thật đáng yêu quá, chú rắn bé nhỏ này giống như một ngôi sao nhỏ đang bay qua bay lại trên bầu trời, chạm vào chúng còn có chút cảm giác nhoi nhói nóng nóng, cảm thấy thật sảng khoái, thật dẹp đẽ. Lẽ nào đây chính là thiên đường sao? Năm đó quyết định mua trò chơi này về ký túc xá chơi thật là quá đúng đắn.

Ấy? Đi đâu mất rồi? Mấy bé rắn đáng yêu đâu mất rồi?

Bởi vì hết điểm thể lực nên Biều Đại Đại đã ngừng tung ra kỹ năng ném rắn.

Sau khi lấy lại tinh thần, Xà Cơ nhìn về phía tên mập mặt trắng bệch ngây ngốc đứng bất động, nói: “Này, sao anh không tiếp tục nữa?”

Biều Đại Đại trông thấy cô gái mang theo nụ cười quỷ dị này đang tiến gần về phía mình thì theo bản năng lùi lại phía sau vài bước.

Sau đó nhìn thấy cô ta mở miệng châm chọc “Này sao anh không tiếp tục nữa?” thì bỗng nhiên cảm thấy người con gái trước mắt chính là một nữ ma đầu. Lẽ nào cô ta muốn bản thân mình bị bầm dập sức cùng lực kiệt, bị làm nhục cho đến chết?

“Này, tôi đang gọi anh đấy! Anh Mập Mạp! Anh có nghe thấy tôi nói gì không? Tôi nói anh tiếp tục quăng rắn đi! Mau lên, đừng có đứng ngây ra đấy như thế!” Xà Cơ bắt đầu mất kiên nhẫn, từng bước tiến gần về phía Biều Đại Đại.

Thật sự đáng sợ, cô gái này chẳng những không công kích gã mà còn ép buộc gã phải dốc sức tấn công cô ấy, Biều Đại Đại chưa từng gặp phải một

đối thủ như vậy. “Lẽ nào cô ta muốn để mình hiểu được sự yếu đuối vô năng của bản thân, trải nghiệm sâu sắc sự chênh lệch thực lực giữa mình và cô ta? Không sai, nhất định là như vậy!”

Ác nữ này thật nguy hiểm, ngay cả trận chiến bình thường cũng muốn gây ra bóng ma tâm lí không thể xóa nhòa cho đối thủ. Cảm giác này thật sự giống với người phụ nữ nhện độc vừa đáng ghét vừa đáng sợ bên cạnh Ác Long lão đại trong Bang Hắc Long của mình.

Biều Đại Đại bắt đầu động não, cố gắng suy nghĩ để loại bỏ tư duy chiến đấu đơn giản không thể đơn giản hơn của Xà Cơ. Nhưng kết quả là càng nghĩ càng xa vời, đột nhiên cảm thấy cánh cửa ám ảnh tâm lý đang chố chấp dẫn dẫn tư duy của bản thân vào đó.

Thật sự Biều Đại Đại càng nghĩ càng hoảng loạn, bỗng nhiên lại bị Xà Cơ nhanh chóng áp sát không có đường lùi, mất thăng bằng, đặt mông ngồi xuống đất.

Trông thấy người trước mắt đột nhiên ngã xuống, Xà Cơ mới nhớ ra là hiện tại mình đang PK, nhưng muốn PK thì phải làm gì?

A! Đúng rồi! Đánh gã!

Đầu óc của Xà Cơ lúc này mới thật sự quay lại, bắt đầu tấn công đòn đầu tiên.

Xà Cơ dùng chiếc búa có mang theo tiếng gió mà Tiêu Phàm tặng cô đánh úp Biều Đại Đại.

Suy nghĩ cuối cùng trước khi bị đánh trúng của Biều Đại Đại là người con gái này quả thật thâm độc vô cùng, đã nói là để mình tiếp tục vậy mà còn tấn công mình. Sự tín nhiệm giữa người với người ở đâu hết rồi?

Sau đó liền lăn ra hôn mê bất tỉnh…

[Người chơi: Xà Cơ sử dụng vũ khí đặc hiệu, Biều Đại Đại choáng váng 1 giây]

Woa, hóa ra đánh vào đầu lại có thể đánh ra công lực mạnh đến thế này. Vì thế, Xà Cơ hưng phấn giơ cao cây búa đánh một trận tới tấp vào đầu của Biều Đại Đại.

Không thể không nói, vận khí của Xà Cơ trong game thật sự là có hơi ngược với lẽ thường. Chỉ trong chốc lát, hiệu quả gây choáng váng của cây búa vẫn không ngừng lại, Biều Đại Đại bị đánh cho nổ đom đóm mắt, đầu óc quay mòng mòng.

Phong Lang đứng từ xa quan sát Biều Đại Đại và Xà Cơ đánh nhau cả nửa ngày trời, lúc thì là cú đấm con bọ ngựa, lúc thì là phóng hỏa, xinh đẹp thật sự, bây giờ còn không ngừng gõ vào đầu đối thủ. Bức tranh này giống với hình ảnh thầy tu gõ mõ, trong lòng cũng không ngừng châm chọc Biều Đại Đại sao lại không lấy Thiết Công Đầu ra.

Cho dù Biều Đại Đại bị đánh, Phong Lang cũng không căng thẳng.

Bởi vì Phong Lang cho rằng Biều Đại Đại sẽ đánh bại được Xà Cơ, cứ nghĩ gã đang cố ý nhường, trêu chọc mỹ nữ, thầm nghĩ: "Thật sự đã xem nhẹ tên mập mày rồi, thật không ngờ mày lại có thể như vậy, thật biết cách chơi đùa mà." Nhưng cho đến khi…

Biều Đại Đại đáng thương tỉnh dậy sau đòn tuyệt chiêu "đập chuột không địch thủ" của Xà Cơ, liền tranh thủ lúc chưa bị nữ ma đầu này đánh cho ngất đi rồi liều mạng gào lên một tiếng thất thanh: "Cứu tôi với!"

Biều Đại Đại vừa hét xong ba chữ đó, liền cảm thấy gáy mình lại bị cây búa đập trúng, nháy mắt lại tiếp tục nổ đom đóm mắt, ngôi sao xoay mòng mòng như nhang muỗi ở trên đầu.

Lúc này, rốt cuộc Phong Lang cũng biết là không ổn rồi liền xông về phái Biều Đại Đại đang bị Xà Cơ đánh cho bất tỉnh, còn hét lớn: "Att, chơi xong

chưa, đừng có đứng mãi ở bên cạnh cái tảng băng đó nữa.” Phong Lang giật mình nhìn thấy thanh hiển thị lượng HP của Biều Đại Đại: “Mẹ nó, Biều Đại Đại sắp bị con ranh đó đập chết rồi, mau qua đó cứu thôi!”

Chương 56: Nam Đoàn Bị Hủy Diệt

Chương 56: Nam Đoàn Bị Hủy Diệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù không tình nguyện nhưng khi nghe thấy tiếng hét của Phong Lang, Att liền lo lắng cho sự an nguy của người anh em, nhanh chóng chạy đến cứu Biều Đại Đại.

Xà Cơ trông thấy hai người Phong Lang đang lao tới liền ngừng tấn công Biều Đại Đại, cảnh giác đưa bán Trường Miên về phía sau để bảo vệ.

Biều Đại Đại đáng thương cuối cùng cũng kết thúc kiếp nạn, tuy rằng không chết nhưng đầu hắn bị đánh cho sưng lên từng cục lớn nhỏ.

Biều Đại Đại mở hệ thống đánh giá nhân vật, trông thấy đầu mình bị đánh cho sừng lên từng cục, lượng HP chỉ còn lại 20% liền chảy nước mắt chua xót.

Thế giới rộng lớn chuyện gì cũng xảy ra được, Xà Cơ vốn ngây thơ hồn nhiên nay đánh cho người chơi ID đỏ khóc lóc thảm thiết…

“Cái TMD, có lầm không đấy, khóc rồi? Hôm trước gặp A Hoa tỷ bị đánh cho lên bờ xuống ruộng tao còn không thấy mày khóc, thế mà bây giờ bị đứa con gái trói gà không chặt đánh cho thì lại khóc?” Phong Lang nhìn Biều Đại Đại nước mắt giàn dụa liền tỏ ra khó hiểu.

“Hu hu hu, anh không biết cô ta độc ác lắm, PK hoàn toàn mang người khác ra để đùa nghịch! Hu hu hu!” Biều Đại Đại nghẹn ngào trả lời, tiếng khóc nghe đau đớn khiến người nghe rơi lệ.

Xà Cơ nhìn gã một cách vô tội, thầm nghĩ: "Đến mức đó cơ à, chẳng qua cũng chỉ là đánh vào đầu thôi mà, lớn như thế này rồi mà còn khóc như trẻ con vậy, tôi đây bị gã đánh còn chưa khóc cơ mà."

"Xà Cơ! Mấy người đang làm gì vậy?" Tiêu Phàm vừa đến doanh địa Sa Mạc Bọ Cạp, trông thấy ba gã lạ mặt đang bao vây lấy Xà Cơ ở giữa, trong lòng có dự cảm không lành.

"Khi chúng tôi đang luyện cấp, bọn chúng bỗng nhiên xuất hiện đòi PK với chúng tôi." Xà Cơ bị Biểu Đại Đại nói là đồ độc ác, trong lòng cực kỳ khó chịu, nên khi trông thấy Tiêu Phàm trở về, cô liền tức giận tố cáo.

"Mẹ nó, còn kêu gọi giúp đỡ! Att, Biểu Đại Đại mau ra tay, đánh nghiêm túc vào, đừng giỡn nữa, bọn chúng đông người." Nói xong, Phong Lang nhanh chóng xông về phía Bán Trường Miên.

Khả năng phản xạ trong trò chơi của Xà Cơ khá là chậm chạp, ban nãy nói chuyện với Tiêu Phàm lại càng mất cảnh giác, Phong Lang liền trực tiếp lướt qua cô ấy.

Từ một loạt trận chiến ban nãy, Phong Lang đã nhìn thấy, cô gái áo trắng này có lẽ thuộc về đơn vị trị thương, sức chiến đấu khá thấp, thông thường đây là nhân vật thường ưu tiên xử lí trước trong chiến đấu nhóm. Vì thế gã nở nụ cười.

"Đừng mà!" Tiêu Phàm trông thấy Phong Lang đánh úp Bán Trường Miên liền điên cuồng gào lên.

Nghe được tiếng kêu khẩn tiết của Tiêu Phàm, trong lòng Phong Lang vui mừng khôn xiết. Hừ. Cho ngươi biết dám đắc tội với tiểu đội Nam Đoàn Biểu Đặc Phong chúng ta sẽ có kết cục như thế nào!

Lúc này, móng vuốt của Phong Lang đã tấn công Bán Trường Miên. Bóng dáng trắng muốt của Bán Trường Miên trong nháy mắt biến mất, chỉ để lại một màn đêm tối đen vô cùng.

Tiêu Phàm ngồi bệt dưới đất, ngơ ngẩn nhìn về phía trước, nói: "Hết rồi, tất cả đều hết thật rồi."

“Đến nỗi thế sao? Không phải chỉ là tiểu bảo bối của anh bị người ta đánh một trận thôi sao?” Hổ Nữu ở bên cạnh nhìn Tiêu Phàm một cách cạn lời.

Hai phút sau…

“Thật… Thật khoa trương! Đây là Bán Trường Miên sao?” Hổ Nữu cũng ngơ ngác trước sự xuất hiện của người con gái mặc lễ phục đen kia.

“Ừ.” Tiêu Phàm ngồi trên đất, vô lực lên tiếng đáp lời.

“Anh đã biết từ lâu rồi?”

“Ừ.” Tiêu Phàm thở dài.

“Dám ức hiếp em họ của đại mỹ nữ ta đây, cái lũ Biều Đặc Phong kia, haha, thật nực cười.” Bán Trường Miên áo đen vỗ tay khẽ cất tiếng hát: “you|are|beautiful, you|are|beautiful, you|are|beautiful|is|true… …” (you|are|beautiful——James|Blunt)

“Chị Trường Miên, chị lợi hại thật đấy!” Xà Cơ vui mừng chạy lại ôm lấy Bán Trường Miên.

“Ban nãy khi ngươi và Bàn Tử giao chiến, thể hiện cũng không tồi.” Bán Trường Miên áo đen xoa xoa đầu Xà Cơ, sau đó đi về phía khối băng trước mặt nói: “Miên Miên, chị đến rồi, đừng sợ.”

Răng rắc răng rắc, khối băng rốt cuộc cũng tan chảy để lộ người mà Att luôn mong chờ, chỉ tiếc rằng Att lại không nhìn thấy.

“Miên Miên, đến đây chị ôm cái nào!” Bán Trường Miên áo đen nhẹ nhàng ôn nhu ôm lấy Miên Miên. Miên Miên hạnh phúc cười trong vòng tay của chị.

Doanh địa Sa Mạ Bò Cạp chỉ có cát đá, không có cỏ dại nhưng trên đất lại có vài đốm lửa màu đen. Bên cạnh những đốm lửa màu đen này là những món trang bị của người chơi có ID màu đỏ, chứng minh là họ đã từng ở đây…

*PS: Về trạng thái hắc hóa của MM Trường Miên

Đối với Open Beta của trò chơi, vâng, chính là Open beta! Sau khi trạng thái hắc hóa của Trường Miên MM xuất hiện liền nhảy đến giai đoạn kết thúc chiến đấu là do tác giả cố ý viết như vậy chứ không phải là nhầm lẫn về số chương hoặc do tác giả lười biếng (thực ra thì cũng hơi hơi…)

Đối với nhiều độc giả thì cách viết này khiến tình tiết truyện diễn ra một cách quá nhanh, không kịp thích ứng và tác giả thật sự xin lỗi về điều này.

Nhưng để thể hiện sức chiến đấu mạnh mẽ, dễ như chẻ tre sau khi hắc hóa của nhân vật Trường Miên, tác giả cảm thấy viết như vậy thì cá tính hơn.

…

Đi về phía bắc của thành Ác Ma Abaddon một đoạn xa hơn quãng đường đi đến thung lũng Rắn Cát một chút, ở đây có một thung lũng khác với rất nhiều sinh vật khổng lồ, xấu xí và tham lam.

Bọn chúng cao khoảng hai đến ba mét, nặng khoảng một trăm đến hai trăm kg, thân hình cường tráng, làn da màu xanh lam nhạt hoặc nâu nhạt. Có một vài trong số chúng bị Shaman (*) trong tộc vẽ những hình kỳ quái lên da thịt. Trên mặt chúng chỉ có duy nhất một con mắt, mũi lệch miệng méo, răng nanh lộ hẳn ra ngoài trông gớm ghiếc vô cùng.

(*) Shaman là những người trung gian, có thể tiếp cận với thế giới tâm linh hữu hình nào đó mà đa số thành viên khác không tiếp cận được (chúng ta thường gọi là có khả năng ngoại cảm).

Đa số bọn chúng chỉ có một cái đầu, nhưng thi thoảng cũng có kẻ có tận hai cái. Có điều chúng có một hay hai cái đầu cũng chẳng quan trọng mấy, bởi vì dù nhiều đầu hơn thì trí thông minh của chúng cũng chẳng tăng thêm được. Nói cách khác, chúng là những quái nhân ngu đần ăn thịt người và được gọi là Orge.

Dân cư nơi đây thưa thớt, trừ mấy con Orge đó ra thì rất hiếm thấy có người chơi bén mảng đến đây. Bởi Orge là quái vật cấp 20 đến 25, trong khi những game thủ thuộc đội đầu tiên chơi Tân Sinh vẫn chưa có bao nhiêu người đạt đến cấp 20 cả.

Nhưng trên đời chẳng có gì là tuyệt đối. Sau khi một Orge da xanh bị chém làm đôi, bóng dáng của một người chơi dần dần hiện ra.

Nhờ mấy điểm kinh nghiệm thu được khi chém con Orge kia, cơ thể người nọ đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, hóa ra hắn ta đã lên đến cấp 20.

Sau cấp 15, càng muốn thăng cấp càng cần nhiều điểm kinh nghiệm hơn. Vì vậy, Tịch Dương đã đạt được cấp 15 rất lâu rồi nhưng hiện giờ cũng chỉ mới cuối 16 gần qua 17 thôi. Không hiểu người trước mắt đến từ đâu mà có thể vượt mặt cao thủ nổi tiếng Tịch Dương, đạt cấp 20 nhanh như thế.

Chỉ thấy hắn ta có một gương mặt góc cạnh với những đường nét rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, đôi môi đầy đặn, có tướng Đế vương trông cực kỳ khí phách. Hắn ta mặc một bộ áo giáp đen tuyền, áo choàng đỏ tươi cột trên vai, hông đeo một cây kiếm thật to màu đen, máu của con Orge khi nãy chảy xuôi theo lưỡi kiếm.

ID màu đỏ trên đầu đã minh chứng cho sự hùng mạnh và liều lĩnh của hắn ta, hai chữ "Ác Long" dường như muốn khắc thật sâu trên vùng đất của trận doanh Ác Ma này.

Ác Long rất vui mừng vì mình đã lên đến cấp 20, thậm chí đến Tiểu Sửu Hoàng có thực lực kinh khủng kia cũng mới đạt cấp 18 thôi, chứng tỏ hiện giờ hắn ta là người dẫn đầu trận doanh Ác Ma này, danh tiếng của hắn ta nhất định cũng sẽ tăng vọt. Hơn nữa trong trận doanh Ác Ma cũng mới chỉ có mình Ác Long lập ra công hội, có thể nói là bá chủ ở một phương, uy thế lớn vô cùng, bá nghiệp vĩ đại chỉ nằm trong tầm tay.

Vốn dĩ thực lực của Ác Long đã rất mạnh rồi, lại còn thêm danh hiệu Lão đại công hội. Lúc Open Beta, hắn ta đã điều động tài nguyên của công hội để tự biến mình thành một chiến sĩ siêu cấp.

Bây giờ hắn ta đã đến cấp 20 rồi, cho dù Tiểu Sửu Hoàng biến thái kia có tìm tới thì cũng không giết được hắn ta.

Chương 57: Ác Long Sắp Tới

Chương 57: Ác Long Sắp Tới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Hệ thống nhắc nhở: Ngài có một lời nhắn đến từ bạn chơi Phong Lang.]

Phong Lang: Ác Long đại ca mau đến đây, bọn em đợi đại ca ở chỗ XX Tân thủ thôn đấy!

Cái tên huynh đệ này sao chẳng bao giờ khiến mình an tâm được vậy! Trong mắt Ác Long, thực lực của Phong Lang cũng khá tốt nhưng chẳng hiểu sao lại không được may mắn lắm, suốt ngày cứ đi gây hấn với mấy kẻ mà gã chẳng thể nào đấu lại, cho nên kết quả thắng thua thế nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Lại nhớ hôm trước gã vừa bị một người chơi tên A Hoa Tỷ pk cho một trận thê thảm, Ác Long đột nhiên thấy Phong Lang đáng thương vô cùng.

Nhưng mà hiện giờ hắn ta đã trở thành người đứng đầu trận doanh Ác Ma rồi, đẳng cấp vượt xa mấy người chơi khác. Đừng nói đến "Bá Vương Hoa" A Hoa Tỷ kia, mà cho dù "Truy Phong Liệp Đoàn" Tịch Dương và "Huyết Tinh Ma Thuật Xã" Tiểu Sửu Hoàng xông tới thì y cũng chẳng sợ.

Thôi được rồi, đằng nào luyện cấp cũng mệt rồi, chạy đến đó ngó thử phát xem sao.

"Ác Long đại ca! Lần này đại ca nhất định phải giúp bọn em!"

Thấy Ác Long đi vào Tân thủ thôn, Phong Lang tựa như vừa tìm được đối tượng để trút bầu tâm sự, lập tức bổ nhào đến ôm chặt lấy đùi hắn ta. Một khi Ác Long đại ca chưa đồng ý thì gã dứt khoát không buông tay.

Nhìn vẻ hèn mọn của Phong Lang cùng với A Đặc và Biểu Đại Đại im lặng khép nép đứng sau lưng gã, Ác Long cũng có thể hiểu được đại khái đã xảy ra chuyện gì, bởi vì ba ngày trước bọn họ trông cũng tệ hại y như thế.

"Lại gặp A Hoa Tỷ à?"

Xem ra mình phải đi "chăm sóc" cô gái này một chút mới được, không thể để cô ta cứ ba ngày hai bận đến bắt nạt mấy thằng đệ của mình như thế, còn gì là tiếng tăm của Bang Hắc Long nữa!

"Không phải."

Phong Lang đau khổ lắc đầu.

"Vậy chẳng lẽ là Tịch Dương?"

Ác Long thầm nghĩ, hiện giờ trong trận doanh Ác Ma thì Tịch Dương thuộc nhóm những kẻ khó đối đầu, với thực lực của đám người Phong Lang thì quả thực chẳng thể giải quyết nổi ngôi sao tiếng tăm ấy.

"Cũng không phải." Phong Lang lắc đầu lần nữa. Mặc dù gã rất muốn đi pk Tịch Dương nhưng đẳng cấp của hắn ta cao hơn họ rất nhiều, gã cũng chưa ngu đến mức tự chui đầu vào chỗ chết.

"Vậy là Tiểu Sửu Hoàng à?"

Ác Long nghĩ bụng, với thực lực của mấy thằng đệ của mình thì trong trận doanh Ác Ma cũng chỉ còn có tên điên ấy là tụi nó không đấu lại được thôi. Mặc dù mình với Tiểu Sửu Hoàng cũng có chút quan hệ, nhưng mà tên đó bệnh hoạn bỏ xừ. Gã đã lên cơn muốn giết người thì chẳng thèm nể nang gì cả mà chỉ hoàn toàn dựa theo tâm trạng thôi, hôm nào tâm trạng xấu thì có khi đi tìm người giết cho đỡ buồn ấy chứ.

"Cũng không phải nốt." Phong Lang vẫn lắc đầu.

"Vậy thì là ai! Nói ra luôn đi!" Ác Long rất buồn bực. Cứ nói thẳng ra kẻ đã đánh bọn mày là ai luôn đi, sao cứ phải kéo lê thê ra để tao tốn thời gian đi đoán chứ! Đau trứng bỏ mẹ!

"Không biết…"

"Ơ đệt, mày bị ngu à! Lần trước ít ra bị pk chết cũng còn biết kẻ ra tay là A Hoa Tỷ, thế mà lần này còn tệ đến mức chẳng biết tên đó là ai! Không lẽ hắn chơi ám sát, tụi bay chưa kịp nhìn thấy mặt đã đi đời rồi? Bây giờ còn không biết tên kẻ đó thì đi báo thù bằng niềm tin à!" Thấy thằng đệ của

mình tệ quá thể, Ác Long thật sự không nhịn nổi cơn tức này nữa, chửi ỏm tỏi cả lên.

“Lần trước là vì trước khi xuất thủ A Hoa Tỷ hay nói mấy câu kiểu như “Đám ẻo lả mấy người mà cũng dám trêu ghẹo hoa hậu A Hoa Tỷ là tôi à!”, nhờ vậy bọn em mới biết được. Còn lần này là bọn em chủ động đến pk bọn chúng, chúng cũng không báo tên báo họ thì sao bọn em biết…”

Phong Lang cũng thật sự bó tay rồi. Ba người bọn họ bị đánh cho te tua mà còn không biết tên của đối phương là gì, thật đúng là quá mất mặt!

“Đại ca, em có chộp được hình của bọn chúng nè!” Bên kia, A Đặc kịp thời lên tiếng.

A Đặc khá lắm! May mà có cậu thông minh chụp hình, không thì chắc tôi bị đại ca Ác Long mắng chết mất! Phong Lang lặng lẽ chat riêng với A Đặc.

Đâu có, chẳng qua tôi thấy cô gái tham gia sau đó trông gợi cảm quá nên chụp lén vài tấm thôi, ai ngờ lại có ích đến thế! A Đặc cũng lặng lẽ chat trả lời Phong Lang.

Thật ra gã còn chụp được mấy hình ảnh nóng bỏng mắt nữa, nhưng gã chẳng dám giao ra mà chỉ dám giấu nhẹm đi thôi.

“Tụi bay cũng lanh đấy.” Ác Long nhận ảnh rồi nhìn lướt qua một lượt.

Trong tấm hình là hai người, anh chàng trẻ tuổi có tướng mạo khá tà mị nhờ bộ đồ thời trang trong hệ thống trò chơi, bên cạnh hắn là một cô gái mặc trang phục dã chiến trông sexy vô cùng.

Phong Lang chỉ vào tấm hình, nói: “Cặp đôi nam nữ trong hình sau này mới đến, không có tham gia trận chiến. Nhưng mà thằng này hình như là đội trưởng của họ đấy!”

“Tức là đội bọn họ còn chưa xông hết lên mà tụi bay đã bị diệt rồi?” Ác Long nhìn chằm chằm Phong Lang nói.

Phong Lang không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của Ác Long, chỉ xấu hổ cúi đầu lí nhí: “Hai cô gái kia cũng mạnh lắm… Đầu tiên là Biều

Đại Đại đi đấu lẻ với một cô trước, mà đánh hoài cô ta vẫn chẳng chết. Cô gái còn lại thì lòng dạ nham hiểm cực kỳ, thực lực lại mạnh mẽ. Mới đầu bọn em còn tưởng cô ta phụ trách chữa thương thì cô ta lại đột ngột ra lay, chỉ một mình đã diệt sạch ba người bọn em rồi…”

Phong Lang nhớ tới tiếng cười điên cuồng của nữ ma đầu kia cùng với ngọn lửa đen tuyền trước khi mình ngoẻo, tim vẫn còn đập loạn xạ.

“Có nghĩa là tụi bay cũng giống như lần trước, bị một đứa con gái tiêu diệt! Quả thật làm bẽ mặt Bang Hắc Long chúng ta quá!” Ác Long thật sự rất tức giận, cầm cây kiếm lớn trong tay đâm xuống đất thật mạnh làm lưỡi kiếm lút sâu vào trong đất.

“Đại ca nguôi giận! Cô gái mặc đồ đen kia lợi hại thật mà! Với lại cô gái đấu một mình với em trước đó cũng ác lắm, cảm giác giống như Nhện Độc trong bang chúng ta ấy!”

Bất chợt có một bóng hình đáp bốn chân xuống đất, thoáng hiện ra sau lưng Ác Long rồi nhanh chóng tiến lên vồ lấy Biều Đại Đại hệt như một con nhện đang chụp lấy con mồi của nó.

“Hì hì, ngươi đang nói đến ai thế…” Một giọng nữ mảnh mai trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai Biều Đại Đại.

Vừa nghe thấy giọng này, Biều Đại Đại lập tức cảm thấy giống như có một cơn gió rét lạnh vừa thổi qua, sau lưng đổ mồ hôi đầm đìa.

Sau khi người nọ đứng dậy mới biết rằng tên quái thai ấy lại là một cô gái có đôi mắt một mí, quầng thâm dưới mắt khá đậm, hai mắt khép hờ trông chẳng có tí sức sống nào. Cô ta hất mái tóc dài đen nhánh ra sau lưng, đuôi tóc tạo thành một vòng cung thật đẹp. Người này chính là Nhện Độc trong Bang Hắc Long.

Nụ cười trên môi Nhện Độc trông rất quái lạ, ánh mắt nhìn Biều Đại Đại chứa đầy ẩn ý khiến gã có cảm giác như đang bị một con rắn độc nhìn chằm chằm.

“Sao cô ấy lại đến đây?” Phong Lang sợ sệt hỏi Ác Long.

“Mày ấy, dù gì cũng là Nhị đương gia của Bang Hắc Long, vậy mà chơi mãi mới lẹt đẹt lên được đến cấp 5, thật sự làm cho Bang Hắc Long chúng ta mất mặt quá đi! Bởi vậy tao mới phải bảo cô ấy đến đây luyện cấp cho tụi bay đấy!” Ác Long tỏ vẻ như mấy người này chẳng thể đào tạo được nữa, mắng Phong Lang xa xả.

“Bọn em tự đi luyện được mà, không cần cô ta đi theo đâu!” Phong Lang thực sự không muốn ở chung với Nhện Độc, bởi hắn chẳng thể nào thoải mái nổi.

“Đến giờ mà tụi bay còn không biết mình thiếu cái gì à? Là não đó! Dù có cày ngày cày đêm mà não phẳng thì cũng vẫn phải trở lại Tân thủ thôn này thôi! Cô ấy chính là thứ mà tụi bay thiếu đấy!” Ác Long chọc chọc lên đầu Phong Lang mấy cái thật mạnh.

Lần này Phong Lang cũng không dám cãi lại đại ca Ác Long của mình nữa, bởi vì gã biết hiện giờ hắn ta đang cực kỳ tức giận.

Có điều, tuy Nhện Độc thông minh nhưng trong đầu toàn là mấy ý tưởng ác độc thôi. Cô ta muốn dẫn ba người bọn họ đi luyện cấp thì họ chẳng còn thảnh thơi được nữa rồi.

Chương 58: Bình Yên Trước Giông Bão

Chương 58: Bình Yên Trước Giông Bão

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hì hì hì, có nghe chưa thế? Mau đi luyện cấp nào!” Nhện Độc nhìn mấy người Phong Lang đang đứng nghệt mặt ra, cười to nói.

Nghe tiếng cười ấy, Phong Lang lại lạnh run lên, lưu luyến nhìn đại ca Ác Long của mình.

“Đi đi, tao sẽ báo thù giùm tụi bay.” Ác Long thở dài.

Phong Lang nghe vậy mới yên tâm rời đi, nhưng vừa nghĩ đến quãng đường cực khổ mà mình sắp trải qua cùng với Nhện Độc, gã lại đau hết cả lòng mề…

Mẹ kiếp, vừa khéo mình mới lên cấp 20, lần này coi như giải trí thư giãn một tí đi! Vả lại cũng có thể để mọi người biết Bang Hắc Long của mình không phải con chó con mèo nào cũng động đến được!

Cũng may là mạng lưới tình báo bên phía Tiểu Sửu Hoàng rất khá, cứ gửi ảnh cho gã xem có tra ra được gì không.

Ác Long là lão đại của một công hội nên chẳng ngu xuẩn lỗ mãng như Phong Lang, nếu có thể thì hắn ta chắc chắn sẽ đi thu nhặt thông tin về đối thủ trước để chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến.

Chỉ một lát sau, Ác Long đã nhận được tin.

"Team: Vũ Hội Ác Ma - Đội trưởng: Mệnh Phàm (chi tiết tham khảo: Mệnh Phàm không thương hoa tiếc ngọc) – Đội viên: Chưa thu thập được thông tin."

Chỉ có mỗi ID thôi? Nhưng công nhận nhân tài chuyên đi thu thập thông tin trò chơi mà Huyết Tinh Ma Thuật Xã chiêu mộ quả thực rất hiệu suất, tiếc là hắn ta không muốn gia nhập vào công hội của mình…

"Toàn thể nhân viên chú ý, lúc luyện cấp xin hãy để ý những người chơi xung quanh mình một chút. Nếu gặp được người có tên Mệnh Phàm như trong ảnh, xin vui lòng báo ngay tọa độ của hắn cho tôi, đừng vội vàng hành động thiếu suy nghĩ." Ác Long kêu gọi trên nhóm công hội của mình.

Lúc này, Tiêu Phàm chẳng hề biết rằng mình đã vô duyên vô cớ trở thành kẻ bị công hội lớn nhất trận doanh Ác Ma truy nã.

Cuộc PK giữa Vũ Hội Ác Ma PK với Nam Đoàn Biểu Đặc Phong đã kết thúc. Mọi người lại quay về trật tự bình thường của trò chơi, nhưng mà Bán Trường Miên lại khiến cho Tiêu Phàm rất phiền muộn.

Cho dù cô ta mặc đồ đen hay đồ trắng thì vẫn khiến Tiêu Phàm phải đau đầu.

Trước khi "Đại mỹ nữ" rời đi đã 'thân thiết' nhắc nhở nhóm Tiêu Phàm không được làm lộ sự tồn tại của bản thân. Còm tóm lấy áo của Tiêu Phàm "ôn nhu" cảnh cáo hắn thân làm đội trưởng phải bảo vệ tốt cho đội viên của mình, không được suốt ngày chạy loạn, bỏ rơi nhiệm vụ. Gặp phải mấy chuyện phiền phức cũng đừng gọi cô ra, bởi vì chuyển thành hình dạng này rất mệt.

Tiêu Phàm không biết đối với Bán Trường Miên mà nói việc đổi trang phục này có mệt hay không, nhưng hắn chỉ có thể nghe theo mà làm, không dám lên tiếng nữa.

"Đội trưởng, lúc PK bệnh cũ của em lại tái phát rồi, lại mất trí nhớ. Lúc cuối anh ra tay cứu bọn em, trừng trị lũ ác độc kia sao?" Bán Trường Miên dùng ánh mắt mong chờ và sùng bái nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không dám trả lời, không thể nói ra sự thật được, cũng không thể nhận công lao lung tung được. Nhỡ đâu một ngày nào đó cô nàng mặc một trang phục khác kia đến chất vấn mình, hoặc có một ngày trắng và đen hợp nhất với nhau, hồi phục trí nhớ thì sẽ rất ngại ngùng. Vậy nên Tiêu Phàm chỉ có thể cười cười với cô.

Bán Trường Miên thử đi hỏi người khác về chi tiết của trận PK đấy. Nhưng Hổ Nữu lại bị Bán Trường Miên áo đen hạ lệnh cấm nói nên cô không thể nói gì được. Vì thế Bán Trường Miên phải tự đến hỏi Tiêu Phàm, còn Xà Cơ thì vô cùng nghiêm túc trả lời 'là chị đó' nhưng Bán Trường Miên lại cho rằng Xà Cơ không chịu nói thật. Còn về Miên Miên thì quên đi, Miên Miên còn nhỏ không hiểu chuyện.

Nhưng hết lần này đến lần khác, Bán Trường Miên áo trắng này tựa hồ như là nữ sinh thuộc truy tinh tộc, bám dính lấy vấn đề này. Biểu tình cười trừ đáp lại của Tiêu Phàm bị cô cho rằng là nụ cười của quý ông khiêm tốn. Vì thế cô càng nhiệt tình hỏi Tiêu Phàm về 'sự tích anh dũng' PK với ba người Phong Lang. Mỗi lần như vậy Hổ Nữu lại đứng phía sau cười trộm.

Vậy nên lúc ánh mắt Bán Trường Miên áo trắng nhìn Tiêu Phàm càng ngày càng thâm tình, Tiêu Phàm lại càng ngày càng đau đầu.

Tiêu Phàm nhìn thấy Bán Trường Miên như trước nhìn hắn với ánh mắt sùng bái, trong lòng nghĩ, nếu không phải anh biết trước trong lòng em có ẩn chứa ác ma thì anh suýt chút nữa đã tin em rồi!

"Di sản" mà ba người Phong Lang để lại đã bị Tiêu Phàm mặt dày phân chia rồi. Mấy thứ đồ rớt ra đều là trang bị phòng thủ rách nát. Nhưng hiện tại là thời kì khó khăn, Tiêu Phàm đói bụng ăn quàng. Phần lớn số trang bị rách nát đấy đều dành cho tank Xà Cơ trong đội. Bản thân hắn chỉ lấy một đôi giày, vì dù cho phẩm chất của giày như thế nào, người chơi "đi giày" cũng sẽ nhanh hơn người không đi giày hơn 1% tốc độ. Đây là hệ thống mặc định. Cách nói 'chân trần' không sợ 'đi giày' hoàn toàn không thích hợp ở đây, căn bản là vô nghĩa.

Không biết nhóm người Phong Lang bị Nhện Độc kéo đi luyện cấp nhìn thấy Tiêu Phàm chia trang bị ba người bọn họ làm rớt ra như thế có bị tức đến hộc máu không.

Lilith vẫn chưa phân nhiệm vụ mới, chỉ bảo hắn tiếp tục tôi luyện bản thân. Xem ra hắn không đù cấp bậc để tham gia nhiệm vụ tiếp theo rồi. Tiêu Phàm chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục luyện cấp.

Xà Cơ xách tấm khiên chắn ở trước người, đột ngột đánh vài búa lên đầu mấy con bọ cạp, đánh mấy con dã quái đến đầu óc choáng váng. Không biết Xà Cơ đã học được kỹ năng này từ lúc nào.

Hổ Nữu ở phía sau Xà Cơ hào hứng bừng bừng đánh bọ cạp sa mạc. Trang bị Tinh Cương Giảo Tiên mà Hổ bá mới tặng có vẻ rất hợp với cô ấy. Hiếm thấy vũ khí có phẩm chất và hiệu quả sắc bén có thể tăng được lực tấn công của Hổ Nữu như vậy. Hơn nữa kết hợp với kỹ năng Hỏa độc mà cô ta đích thân lấy ra từ hộp phần thưởng trong phó bản, đánh mấy con bọ cạp vỏ cứng này da tróc thịt bong, đốm lửa văng khắp nơi.

Cũng chính vì vậy mà Hổ Nữu thường xuyên không nhịn được sở thích biến thái của bản thân mình, không ngừng truyền ra tiếng cười điên cuồng.

Cô hoàn toàn không nhận ra đam mê này được hình thành từ lúc phòng vệ trước loài mèo.

Bán Trường Miên vẫn như vậy, vô cùng chăm chỉ buff máu cho các thành viên trong đội. Còn Tiêu Phàm trong đúng đánh quái vẫn luôn phải cẩn thân, che chờ cô ấy, sợ cô ấy bị muỗi chích một cái sẽ biến thành màu đen.

Bán Trường Miên áo trắng cũng đâu có biết chuyện này, cô càng ngày càng có hảo cảm với Tiêu Phàm, lại trở nên vô cùng hưng phấn ôm cánh tay Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cảm nhận được ngực của vú em trong đội mình áp vào cánh tay, trong lòng hắn nhộn nhạo.

Ấm áp, mềm mại…..

Nhưng hắn lập tức tỉnh táo lại, rút cánh tay ra. Bởi vì hắn không muốn "Đại mỹ nữ" chạy đến đá quả trứng nhỏ của mình đâu.

Bán Trường Miên thấy hành động của Tiêu Phàm lại nghĩ rằng đội trưởng gần gái mà không loạn, thật sự rất phong độ.

Tiêu Phàm không phải là không để ý đến thành viên trong đội của mình. Hắn vô cùng muốn tiếp xúc trao đổi với đội viên tên là Miên Miên, bởi vì em ấy thật sự rất đáng yêu. Chỉ là em ấy rất sợ người lạ, mới còn nhỏ như vậy mà đã bị tự bế thì thật không tốt.

Vậy nên, lần đầu tiên gọi "Miên Miên…", đông cứng, thất bại.

Lần thứ hai gọi "Miên Miên", đông cứng, thất bại.

Lần thứ ba gọi "Miên Miên", đông cứng, thất bại.

Lần thứ bốn gọi "Miên Miên", đông cứng, thất bại.

….

Mặc cho Tiêu Phàm bám riết như thế nào, Miên Miên vẫn tỏ vẻ bản thân muốn làm một loli yên lặng không nói.

Những lúc còn lại vẫn có thể coi như là yên bình. Lúc Tiêu Phàm offline hắn đã lên đến cấp 15 rồi.

Ngày hôm sau, Tiêu Phàm vừa online đã bắt đầu đi tìm kiếm rất nhiều bộ sách, tính đọc chúng từ đầu đến cuối. Vì toàn bộ tin tức trong trò chơi này không giống như các game mà trước kia hắn chơi. Không thể dựa vào số liệu để đưa ra chiến lược tấn công được, mà phải dựa vào thực tế cuộc sống. Vậy nên Tiêu Phàm phải chuẩn bị số tư liệu lớn.

Ví dụ như là "tu dưỡng lễ nghi", "Dạy điệu Waltz", "Nghệ thuật ủ rượu", "Kỹ năng đánh nhau", "Bí quyết tán gái" các thứ…

Chương 59: Có Một Loại Khí Chất Gọi Là Cao Ngạo (1)

Chương 59: Có Một Loại Khí Chất Gọi Là Cao Ngạo (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn dịch: Truyện YY

À thật ra thì quyển "Bí quyết tán gái" cuối cùng này được chuẩn bị trước cho cấp 30. Tuy rằng đội của hắn hiện tại toàn mỹ nữ nhưng Tiêu Phàm cũng không dám trải qua cuộc sống không biết xấu hổ, không có mục tiêu ở trong trận doanh Ác Ma này.

Tiêu Phàm vừa online lại tiếp tục luyện cấp cùng bọn họ. Hắn phát hiện sau khi người chơi lên đến cấp 15, tốc độ tăng exp sẽ trở nên chậm hơn, không thuận lợi như lúc từ cấp 1 lên cấp 15 nữa. Xem ra bởi vì hắn đã qua thời kì tân thủ rồi.

Sau khi online lần này, trò chơi đã có nhiều thay đổi, tăng thêm chức năng rèn vũ khí. Nói đơn giản là vũ khí có thể thăng cấp thông qua việc rèn. Tuy nhiên để nâng cấp vũ khí cần phải sử dụng một thời gian dài để tích lũy exp của vũ khí, hơn nữa còn phải chuẩn bị vật liệu và không phải lần rèn nào cũng sẽ thành công.

Cũng có thể nói, mỗi thanh vũ khí đều có thể nâng cấp lên thần khí, có thể dùng từ đầu đến đuôi của một thanh vũ khí. Chẳng qua quá trình nâng cấp

cần tiêu phí rất nhiều tiền bạc và tinh lực, có thể còn lớn hơn so với việc bỏ tiền ra mua một thanh thần khí.

Tiêu Phàm nhìn thấy số liệu của chủy thủ bằng xương trong tay mình dần lớn lên, nhưng hắn không có vẻ muốn để ý đến chúng. Đến lúc tìm được vũ khí thuận tay hơn hắn cũng sẽ đổi thôi.

Ngoài ra hệ thống trò chơi còn update thêm độ thuần thục kỹ năng, cung cấp thanh trạng thái thuần thục kỹ năng mới. Độ thuần thục đạt được khi sử dụng khí sử dụng lặp đi lặp lại kỹ năng đấy hoặc có kỹ xảo sử dụng kỹ năng. Sử dụng kỹ năng nhiều lần có thể hiểu được, nhưng kỹ xảo sử dụng thì phải học hỏi nhiều. Làm thế nào để có thể sử dụng kỹ năng khéo léo luôn là phần thử thách người chơi nhiều nhất.

Sau khi cấp độ thuần thục kỹ năng tăng lên sẽ tăng một số thuộc tính của kỹ năng, còn có tỷ lệ thấp nhận được đặc tính bonus.

Ví dụ như là kỹ năng "Cái Giá Của Sự Đau Khổ" của Xà Cơ sau khi thăng cấp có thể hồi được nhiều máu hơn, nói không chừng còn có thể tăng thêm thuộc tính phòng ngự tăng cường nữa.

Còn có một thay đổi mới nữa. Đó là công ty trò chơi cuối cùng cũng triển khai hệ thống nạp tiền. Trao đổi giữa RMB và tiền trong game. Hiện tại trò chơi mới bắt đầu có tỉ lệ quy đổi giữa RMB và tiền game là 1 tệ=tiền bạc, 1000 tệ=tiền vàng. Khả năng đến lúc sau giá trị game sẽ bị giảm xuống một chút, nhưng sẽ không quá nhiều. Dù sao các quốc gia trên thế giới đều có cổ phần, kinh tế trò chơi chắc chắn sẽ được điều tiết ổn thỏa.

Dựa theo kế hoạch hàng ngày, nhóm người Tiêu Phàm phải tiếp tục thu thập mật rắn cho Lilith. Vậy nên mỗi ngày bọn họ đều phải đi đánh phó bản Thung Lũng Rắn Cát.

Trước khi xuất chinh Tiêu Phàm định lướt qua bài viết trong khu Tân Sinh Xã xem một lần, không chừng có thể tìm thấy được ít chiến lược ở Thung Lũng Rắn Cát. Thuận tiện nhìn xem tình huống của trận doanh tiếp theo.

Trước cấp 10, người chơi ác ma nhờ có ưu thế kỹ năng thiên phú có thể luyện cấp rất nhanh. Sau cấp 10, mùa xuân của người chơi tinh linh, nhân

loại, tộc thú đã tới rồi. Lúc thay đổi vai trò đạt được kỹ năng nghề nghiệp, cấp bậc nhanh chóng được tăng lên. Ngược lại, tốc độ luyện cấp của người chơi trận doanh ác ma trở nên chậm hơn.

Người đầu tiên đạt đến cấp 10 ở trận doanh Nhân Loại là Long Ngạo Thiên, hắn ta ở hội Ngạo Thiên được rất nhiều đệ tử vây quanh, kiêu ngạo như thể hắn ta đã đạt đến cấp 21 vậy. Tại trận doanh Nhân Loại có một bang hội còn mạnh hơn so với hội Ngạo Thiên, gọi là Trật Tự. Chỉ là bang hội này luôn rất khiêm tốn nên Long Ngạo Thiên ở trận doanh Nhân Loại này tiếng tăm lừng lẫy.

Vị nữ thần võng du Ngọc Sinh Yên ở trận doanh Tinh Linh cũng đã sớm thay đổi vai trò, không phải trở thành xạ thủ tinh linh mà lại trở thành một kiếm sĩ. Cấp bậc hiện tại chắc tầm hơn cấp 10. Tuy rằng bang hội hiện tại của Ngọc Sinh Yên là bang hội dành cho người chơi nữ bang Hoa Nguyệt nổi tiếng nhất ở trận doanh Tinh Linh. Nhưng bang hội có thực lực mạnh nhất ở trận doanh Tinh Linh lại là Tinh Thần. Tinh Thần chính là bang hội được tạo thành từ người chơi ở đủ mọi loại vai trò.

Trận doanh Thú Nhân của Tiểu Bàn lại rất náo nhiệt. Có hai bang hội mạnh hơn những bang hội khác ở trận doanh Thú Nhân không ngừng cạnh tranh với nhau trên đại thảo nguyên. Một bên là bang Long Hổ, bên còn lại gọi là Chiến Minh.

Ở trang dành cho trận doanh Ác Ma trên web forum lại rất trầm lặng…

Khu công lược của trận doanh ác ma nằm ở trên phím tắt liên kết, số lượng hiển thị là 0. Có nghĩa là trong khu này trống không, không có lấy một bài viết về chiến lược công chiếm. Bài đăng trên đầu trang chủ vẫn đang là "Mệnh Phàm không biết thương hoa tiếc ngọc"…

Tiêu Phàm tiếp lục lướt xem các bài viết, hắn thích xem bài viết về chiến lược công chiếm, bài viết về kỹ thuật. Ngẫu nhiên có thể xem được mấy tin tức bát quái, không xem mấy bài post về bang hội. Không biết có phải vì đối kháng với hội Ngạo Thiên trong trò chơi Thịnh Thế trước đó không mà lại khiến hắn thấy phản cảm với các bang hội. Hay là do Tiêu Phàm vẫn thích tự do tự tại.

Tiêu Phàm cũng không có tâm trạng đọc bài post lá cải mà mình làm nhân vật chính, hắn thoát khỏi trang đấy, hoàn toàn không chú ý đến các bài post mô tả tình hình trước mắt của trận doanh ác ma như "Bang Hắc Long", "Huyết Tinh Ma Thuật Xã", "Người có cấp bậc cao nhất trong trận doanh ác ma"….

Đóng web forum lại, mọi người trong Vũ Hội Ác Ma đã đi đến pho tượng đang đặt phía trước của vào thung lũng Rắn Cát.

Tiêu Phàm quay người lại, nhìn qua thành viên trong đội mình một lần nữa…

"Đại tiểu thư, cô chắc chắn cô còn muốn đi vào?" Tiêu Phàm có chút hốt hoảng hỏi Hổ Nữu.

"Đi, tại sao lại không đi, lần này tiểu thư tôi nhất định phải trả lại mối thù bị trúng tên kia." Hổ Nữu cảm thấy lần trước mình bị dọa ngất thật sự xấu hổ không có chỗ chui, lần này nhất định phải tàn sát cả thế giới.

Cứ cho là còn chút sợ hãi, nhưng không phải còn có Phàm muội muội sao. Nếu đến cả Phàm muội muội cũng đánh không lại, thì đội chúng ta vẫn còn đang giấu một vú em có khả năng "Hack" siêu cấp còn gì.

Nghĩ đến đấy, Hổ Nữu liên nhìn qua Bán Trường Miên một cái. Bán Trường Miên phát hiện Hổ Nữu đang nhìn mình liền cảm thấy có chút nghi ngờ.

Quan trọng nhất là, chỉ cần qua ải sẽ có một hộp ban thưởng nha, lần trước mình mở được một kỹ năng lần này lại mở thêm một cái thật là quá sung sướng rồi, Hổ Nữu tự sướng trong lòng.

Nhìn đầu óc Hổ Nữu không biết đã chạy đi đằng nào, Tiêu Phàm thở dài, thành viên thứ nhất không đáng tin cậy.

Lại nhìn về phía Xà Cơ bé nhỏ, Tiêu Phàm lại thở dài, thành viên thứ hai cũng không đáng tin cậy.

Tiêu Phàm quay đầu lại, phải hiện Bán Trường Miên đang nhìn mình với gương mặt tràn ngập sự sùng bái. Vị này là ở giữa của tương đối tin cậy và cực kỳ tin cậy.

Liếc nhìn một cái tiểu loli đang mười phần cảnh giác, linh vật không có khả năng chiến đấu trong nhóm.

A! Trời ạ! Cuối cùng vẫn là hắn một mình đi cày phó bản!

Tuy trong lòng Tiêu Phàm đang kêu gào thảm thiết, nhưng đến khi đưa tay chạm vào pho tượng Nhãn Kính Xà Vương, bên trên giao diện hiện ra độ khó của nhiệm vụ, vẫn là kiên trì lựa chọn độ khó cao. Có lẽ là bởi vì lần trước, hắn thấy Bán Trường Miên mang theo một đám người vây xem, một mình hạ gục độ khó phổ thông của thung lũng Rắn Cát, từ trong thâm tâm liền cảm thấy rung động cùng không phục, nếu cô có thể làm làm, hắn cũng có thể làm được!

Độ khó cao này là dành cho cấp 14 đến cấp 19, bây giờ bọn hắn đã được cấp 15, vì sao không thử đánh ở độ khó cao của phó bản này chứ.

Lúc này, bọn Tiêu Phàm hắn đã được đưa đến khu vực điều chỉnh trạng thái cho người chơi ở trong thung lũng Rắn Cát, các thành viên đang định đẩy phiến cửa đá thứ nhất ra, "Chờ một chút!" Tiêu Phàm bỗng nhiên gọi bọn họ lại.

Chương 60: Có Một Loại Khí Chất Gọi Là Cao Ngạo (2)

Chương 60: Có Một Loại Khí Chất Gọi Là Cao Ngạo (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cho dù muốn chứng minh bản thân, cũng không thể dùng cái mạnh của kẻ thất phu được, phải sử dụng tốt nhất sức chiến đấu mà mình có trong tay, đó mới chính là sở trường của tổng chỉ huy đội ngũ như Tiêu Phàm, một người chơi theo loại hình trí tuệ.

Tiêu Phàm thành khẩn nói với Xà Cơ: "Xà Cơ, anh có nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho em."

Lần nói câu này trước đây, là lúc ở trong phó bản Black Goblin, khi đó thật sự có sự nghịch chuyển cục diện rất tốt, mà lần này cũng chứng minh được Tiêu Phàm thật sự có cách chỉ huy tài tình, sắc bén. Thế nhưng sau này khi nhìn lại lần chỉ huy này của bản thân, Tiêu Phàm lại một mực hối hận…

Không đợi Xà Cơ trả lời, Tiêu Phàm lấy ra một mảnh vải đen, che đi hai mắt tràn đầy hưng phấn đang chớp động kia của Xà Cơ.

"Anh muốn làm gì vậy?" Xà Cơ có chút tức giận, đang cố gắng để thật nhanh có thể nhìn thấy những vật nhỏ đáng yêu bên trong phó bản, nhưng giờ bị che mắt thì làm sao thấy được gì.

"Xà Cơ, em phải giữ gìn trạng thái này đến tận khi phó bản kết thúc đấy, làm ơn." Tiêu Phàm thành phần nói.

Xà Cơ nghe được giọng nói tràn đầy kính ngữ của Tiêu Phàm, nên cũng không làm loạn nữa, biết rằng tất cả mọi người ở đây vì muốn thông qua phó bản mà đến, mình không thể tùy hứng, liền ủy khuất nói: "Được."

"Vất vả rồi." Tiêu Phàm cảm thấy nếu không che mắt của cô, Xà Cơ sẽ không thể khống chế nổi tính tình của mình, dẫn tới hành động lung tung bên trong phó bản. Lần trước tới đây chính là lần đầu tiên cô không nghe lời Tiêu Phàm chỉ huy.

Lần Xà Cơ PK cùng Biểu Đại Đại chính là lần PK kinh thiên động địa, nhưng cái này cũng chỉ là Tiêu Phàm được nghe nói lại từ Bán Trường Miên.

Bán Trường Miên không biết gì còn khen nàng thông minh, nhưng Tiêu Phàm hiểu rõ nếu không phải có nữ thần may mắn chiếu cố cô nhóc này thì có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ cho cô dùng.

Bây giờ, Tiêu Phàm đã hiểu rõ năng lực chịu đựng tổn thương đến mức biến thái kia của Xà Cơ, vì vậy chỉ cần hắn chỉ huy đúng chỗ, quái vật ở trong

phó bản này cũng sẽ không giết chết cô, hơn nữa còn có vú em trợ giúp sau lưng, cho nên coi như cô "mù" đi.

Cũng ảnh hưởng không lớn, chỉ cần còn sống sót là đủ.

Độ khó cao cũng độ khó trung bình của khu vực quái vật thứ nhất bên trong phó bản thung lũng Rắn Cát, đều là Thanh Xà, chỉ là so với bản độ khó trung bình thì thuộc tính của Thanh Xà ở bản này đã tăng thêm không ít, nhưng đội ngũ Tiêu Phàm đánh khu vực này lại nhanh hơn nhiều so với lần thứ nhất, do có thêm một "tank mù".

"Xà Cơ, bước về trước ba bước, giơ lá chắn lên đỡ."

"Tấn công phía trước, lại quay qua bên phải 30 độ trái phải tấn công."

"Tránh qua bên phải hai bước."

…

Tiêu Phàm một bên vừa quơ dao găm nhỏ của mình dọn dẹp khu vực Thanh Xà thứ nhất, vừa quan sát tình huống bên cạnh của Xà Cơ để tiến hành chỉ huy, vú em Bán Trường Miên tố chất chơi trò chơi của cô cũng không tệ, không cần Tiêu Phàm chỉ huy cũng có thể kịp thời trợ giúp, về phần Miên Miên thì đã sớm đóng băng tại chỗ…

Còn có một người, Tiêu Phàm căn bản không muốn để ý tới, nhớ lại trước đây mấy phút còn khí thế hung hăng nói, đi, vì cái gì mà không đi, lần này tiểu thư nhất định phải trả lại mối thù mũi tên kia, vậy mà bây giờ…

"A, đừng lại đây!" Hổ Nữu nhảy xuống phía dưới ẩn nấp, một bên vẫn quơ roi lung tung, Tiêu Phàm căn bản không nhìn thấy.

"Tốt, độ khó cao của quái vật khu vực thứ nhất chúng ta đã dễ dàng xử lý xong xuôi, trạng thái mọi người đều không tệ, động viên thêm chút nữa." Sau khi đánh Thanh Xà về, Tiêu Phàm chỉnh đốn lại đội ngũ một chút.

"Đó là đương nhiên." Hổ Nữu có vẻ như đã chịu không ít hoảng sợ, nhưng mà vẫn đáp lại với tính tình bướng bỉnh như cũ.

“Ở đây không có chuyện của cô, con nít qua bên kia chơi đi, không biết ai trước đó còn khí thế hùng hổ, về sau lại bị dọa thành dáng vẻ của chim cút nhỏ nơi đồng hoang.” Tiêu Phàm bật cười, Hổ Nữu thật sự là có tính đại tiểu thư khó sửa đổi.

“Anh!” Hổ Nữu trừng mắt, thở phì phò nhìn Tiêu Phàm.

Người này bị làm sao vậy, con gái nhà người ta đã bị dọa đến sắp khóc, đáng lẽ phải đi an ủi vài câu, còn trách cứ.

“Tốt, chúng ta tiếp tục!” Tiêu Phàm quay người, định đẩy cách cửa thứ hai ra.

Lúa này đi, anh rốt cuộc có phong độ hay không, tốt, Phàm muội muội, chị đây không thể hiện uy quyền, ngươi liền cảm thấy chị đây dễ trêu đúng không.

Hổ Nữu vừa bị đám Thanh Xà kia dọa sợ, Tiêu Phàm lại bất cẩn làm cô phát bực, lúc này tâm lý tính toán chi li của phụ nữ liền bùng nổ.

Hồ Nữu đến bên cạnh Xà Cơ, lặng lẽ chỉ huy ở bên tai Xà Cơ: “Xà Cơ muội muội, nghe theo lệnh của chị bước về phía trước, sau khi có lệnh chị thì đánh ra đòn mạnh nhất.”

Nói xong, Hổ Nữu điều chỉnh vị trí của Xà Cơ đối diện với Tiêu Phàm, lại chỉnh tay Xà Cơ cho ngay ngắn: “Ừm, độ cao này là được rồi.”

Xà Cơ nghĩ thầm, không phải đội trưởng ca ca nói chỗ này không có quái vật sao, không lẽ là đội trưởng nhầm, Hổ Nữu phát hiện ra liền để mình đi tấn công?

Ôi, kệ đi, dù sao mình cũng không hiểu rõ mọi chuyện trong trò chơi, hiện tại lại không nhìn thấy gì, vậy nên nghe lời tỷ tỷ là được rồi.

Thế là, Xà Cơ dứt khoát đáp ứng: “Hiểu rồi.”

Hổ Nữu nhìn về bóng lưng của Tiêu Phàm ở phía trước, trong lòng độc ác nghĩ, ai bảo anh phát cáu với tôi, tôi liền để Xà Cơ nện anh thành cúc nhỏ

nở hoa, dạy cho anh một bài học, dù sao trong cùng đội ngũ mà công kích lẫn nhau cũng không để rơi máu.

Đi theo Xà Cơ đến chỗ Tiêu Phàm, cách Tiêu Phàm càng ngày càng gần, sắc mặt Hổ Nữu càng thêm hưng phấn, nhanh, là lúc này: "Xà Cơ, ra tay!"

Tiêu Phàm đi về trước mấy bước, đột nhiên cảm thấy sau lưng không có thanh âm, bình thường nếu gặp chuyện này, con cọp cái kia chắc hẳn đang tranh cãi ầm ĩ đòi xé xác mình ra, hay là lúc nãy mình trách mắng quá nghiêm khắc rồi?

Như nào cũng vậy thôi, Hổ Nữu dù sao cũng vẫn là một cô gái, con gái nào mà không sợ rắn chứ.

Trong đầu Tiêu Phàm vừa nghĩ đến quan điểm này, bỗng dưng lại nghĩ đến Xà Cơ, lập tức phủ định, cái này là loại khác, không tính.

Haizz, hay là đi xin lỗi cô, an ủi cô một chút, ai bảo mĩnh là nam tử hán đại trượng phu cơ chứ.

Tiêu Phàm đang nghĩ nên nói xin lỗi Hổ Nữu như thế nào, thế là xoay người lại. Quay người trong nháy mắt, tiếng kêu tràn đầy phấn khởi của Hổ Nữu tại khu vực yên tĩnh này lại trở nên vang to dị thường: "Xà Cơ, ra tay!"

…

Âm thanh của Hổ Nữu qua đi, rất lâu sau vùng này mới hết âm thanh vang lại, mọi thứ dường như ngừng lại ở khoảnh khắc này.

Hổ Nữu vẫn duy trì dáng vẻ lúc mới gọi như cũ, miệng nhỏ mở ra la lên nhưng không có khép lại, ngơ ngác nhìn Tiêu Phàm, vẻ mặt hơi cứng ngắc.

Bán Trường Miên dùng tay che miệng, vẻ mặt kinh ngạc, mà ở nơi hẻo lánh này khối băng kia đã sớm tan ra…

Tiêu Phàm lúc này, hai tay che lấy phần dưới, gương mặt vì đau đớn mà trở nên tái nhợt, hé miệng muốn kêu gào, lại không phát ra âm thanh nào, trong đầu bởi vì bị đau đớn kích thích vẫn không bình thường, tư duy không còn

vận chuyển. Trong đầu Tiêu Phàm lúc này chỉ là trống rỗng, không thể tưởng tượng suy nghĩ ra cái gì…

Con mẹ nó chẳng lẽ bây giờ lại chuyển chức thành chiến sĩ kiêm thái giám?!

yện YY

Đây chính là cảm giác đau trứng sao?

Trò chơi vì để giảm bớt sự kích thích thần kinh đối với người chơi mà giảm bớt độ chân thực đi 10% so với thực tế, thế nhưng Tiêu Phàm cảm giác thấy so với việc bị Hổ Nữu cho ăn [Thống Khổ Tiên Sách] còn đau đớn hơn rất nhiều.

Không ngờ cũng có ngày ở trong trò chơi này Tiêu Phàm bị ép làm ra hành vi ngu xuẩn "lấy trứng chọi đá", mà nhận lấy cảm giác thống khổ đến mức độ này.

Một búa này, đã khiến đầu óc Tiêu Phàm hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn để lại cảm giác đau đớn đến tan nát cõi lòng.

Nghĩ đến việc vừa rồi còn định đi an ủi Hỗ Nữu, mẹ kiếp, đi gặp quỷ hết đi!

Chương 61: Năm Đó, Người Ấy, Cái Kia

Chương 60: Năm Đó, Người Ấy, Cái Kia

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"A, mọi người bị làm sao vậy, tiếp theo chúng ta nên làm gì? Tại sao lại im lặng hết vậy?"

Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, chỉ có một đứa trẻ ngốc nghếch lên tiếng phá tan sự yên tĩnh hiếm có này.

Xà Cơ rất hoang mang, bỗng dưng lúc này không có đội trưởng ca ca chỉ huy, cũng không có tiếng nói của đại nhân tỷ tỷ, không phải chính mình trong lúc mơ hồ đã bị vứt bỏ đấy chứ?

Ngay lập tức, Xà Cơ kéo miếng vải đen đang che hai mắt của mình xuống, theo thói quen đeo tên đôi mắt kính nhỏ nhắn tinh xảo mà chính mình vẫn mang theo bên cạnh, thế giới đen tối xung quanh bỗng trở nên rực rỡ sắc màu.

Cô bỗng phát hiện đội trưởng ca ca lúc này đang đau đớn cuộn chặt cơ thể nằm ở trước mặt mình, trên khuôn mặt mang theo sự đau đớn thống khổ.

"Đội trưởng ca ca, anh làm sao vậy?" Xà Cơ cúi người xuống, nhìn Tiêu Phàm đầy lo lắng.

Tiêu Phàm mở miệng định trả lời nhưng lại phát hiện bản thân đã đau đến mức một chữ cũng không nói ra được, lại nghĩ thầm, con bé ngốc nghếch này bị con cọp cái đó lợi dụng mà còn không biết gì.

Tiêu Phàm biết rõ là Xà Cơ vô tội, kẻ cầm đầu chính là con cọp cái tùy hứng kia, vì vậy liền dùng ánh mắt độc ác nhìn về phía Hỗ Nữu.

Hổ Nữu thấy Tiêu Phàm nhìn mình chằm chằm, cũng biết là lớn chuyện rồi, coi như chỉ là trò chơi, nhưng chỗ "ấy" đột nhiên bị đụng chạm như vậy, không đau chết mới là lạ. Nên không dám đối diện với Tiêu Phàm mà né tránh nhìn sang hướng khác.

Xà Cơ thực chất là "người mù", cái gì cũng không biết, nghĩ đến việc đội trưởng ca ca đang ở trước mặt mình, chẳng lẽ là mình quá ngốc, tấn công bậy bạ, ngộ thương đội trưởng ca ca rồi? Nhất định chính là như vậy rồi…

Xà Cơ càng nghĩ càng hoang mang, càng nghĩ càng thấy hổ thẹn: "Thực xin lỗi, là em không tốt, Xà Cơ quá ngốc, chơi trò chơi không vui, làm tổn thương anh, Xà Cơ giúp anh thổi thổi được không, xoa xoa giúp anh nữa, xoa xoa thổi thổi một lát thì sẽ không đau nữa đâu."

Nghe Xà Cơ nói xong, ngoài cảm giác đau đớn thì Tiêu Phàm còn có cảm giác kì quái, đây là lần đầu tiên hắn có thể cảm nhận được tình người như

vậy, cảm giác rất quái dị.

Vì thế cho nên dù có đau như thế nào đi chăng nữa thì Tiêu Phàm cũng cố gắng hết sức nói một câu: "Không cần, cảm ơn, không có chuyện gì đâu."

Lúc này, Bán Trường Miên cũng đi tới, không biết hình ảnh quá sức chấn động hay như thế nào, nhìn vẻ mặt thống khổ của Tiêu Phàm, IQ của Bán Trường Miên hình như cũng giảm xuống, vô cùng lo lắng nói: "Hay là để em dùng [Thương Hại] với anh đi." Nói xong mới phát hiện không đúng, nhất thời trên mặt xuất hiện hai rạng mây hồng.

Tiêu Phàm cũng không nói gì, mặc dù biết cô cũng là xuất phát từ ý tốt, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà gào thét, thương hại cái em gái cô ấy, thương hại có thể làm giảm bớt sự đau đớn hay sao, em trai của tôi không cần thương hại!

"Thực xin lỗi. Tôi chỉ muốn đánh vào mông anh một cái thôi, không ngờ lại…" Hổ Nữu cũng bước lại gần rồi nhỏ nhẹ giải thích, dù sao lần này Tiêu Phàm cũng thật sự quá thảm rồi.

Tiêu Phàm nhìn Hổ Nữu một cái, thở dài, trong lòng nguyền rủa không ai thèm lấy cô, như vậy thì tất cả đàn ông mới có thể sống tốt được.

Trò chơi dù sao cũng chỉ là trò chơi, sẽ không tạo thành thương tổn thực tế, nhưng mà trò chơi này được xây dựng cũng quá đỉnh rồi, cảm giác đau trứng này quá mức chân thực, sau một lát nằm nghỉ đã giảm bớt sự đau đớn, Tiêu Phàm âm thầm nghĩ.

Lần này Tiêu Phàm cũng đã hiểu rõ, sau này tuyệt đối không nên đấu với Hổ Nữu, nếu không cũng chỉ có bản thân mình phải chịu thiệt mà thôi.

Lúc này Tiêu Phàm định đứng dậy, thế nhưng vừa ngẩng đầu lên thì hắn lại nhìn thấy một đôi mắt to tròn long lanh thuần khiết ngân ngấn nước đang tò mò nhìn mình, nói chính xác hơn là quan tâm nhìn hạ bộ của hắn.

Tiêu Phàm đột nhiên cũng cảm thấy đôi mắt của chính mình cũng bắt đầu ươn ướt, không biết là bởi vì cảm động hay là khuất nhục.

Tiêu Phàm thông qua chuyện lần này có thể sâu sắc cảm nhận được tình cảm của nhân loại thâm ảo đến mức độ nào.

Miên Miên chỉ là hiếu kì bị đánh vào chỗ đó sẽ đau đến như vậy sao, thế nhưng rất nhiều năm sau, khi mà một cô gái nhỏ đáng yêu đã trở thành một vị thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp thì cô mới biết rằng năm đó Tiêu Phàm đã cho cô hồi ức quý giá như thế nào.

Khi chúng ta vẫn còn đang ở thời kì ngây thơ lãng mạn, tâm hồn sáng trong thuần khiết như tờ giấy trắng, trời cao lại vào lúc này ban tặng cho chúng ta vài điều hạnh phúc ấm áp, mà đến khi chúng ta trưởng thành lại không thể nào có được.

Mà vào ngày đó, Miên Miên đáng yêu đã nhận được món quà của trời cao này, cô bé không thể nào mở miệng chia sẻ những điều này với những tên đồng bọn nhỏ của cô, nó thuộc về chỉ một mình Miên Miên…

Chỉ là bây giờ cô bé không thể phát hiện cũng không thể hiểu, nhưng chỉ cần cô bé vẫn còn nhớ kĩ, một ngày nào đó cô sẽ cảm nhận được sự vui sướng của việc này, mặc dù sự vui sướng được xây dựng thành bên trên sự đau khổ của Tiêu Phàm nên có hơi tàn nhẫn.

…

Lần nữa đứng lên, sức chiến đấu của Tiêu Phàm đã tăng vọt, nếu chính mình không có cách nào đối với tên khắc tinh Hổ Nữu này, vậy thì trút cơn giận của mình lên quái vật phó bản thôi!

Tiêu Phàm hăng hái tiến về phía trước, đang muốn đẩy hai cánh cử đá ra, thì giọng nói của Xà Cơ từ phía sau truyền đến: "Ồ? Em vừa mới phát hiện lúc Hổ Nữu tỷ tỷ chỉ huy em tấn công thì hệ thống đã cho em một skill mới, gọi là Công Kích Nhược Điểm, gia tăng tỷ lệ bạo kích, mà bởi vì vừa mới sử dụng, còn được tăng thêm điểm kỹ xảo, lên tới cấp 2, tỷ lệ bạo kích tăng thêm 1 điểm, Hổ Nữu tỷ tỷ thật là lợi hại, chị giúp em công kích thêm một lần nữa được không?"

Tiêu Phàm vừa nghe thấy Xà Cơ nói như vậy, cảm thấy như vừa có một mũi tên bắn trúng tim mình, lão đảo ngã xuống đất, không cam lòng mà ngẩng

đầu lên gào thét: "Chết… đi!"

Khu vực thứ hai đến khu vực thứ tư chính là phiên bản nâng cấp của Sa Phúc Xà, Xích Luyện Xà, Hoàng Kim Mãng nhưng bởi vì khẩu hiệu "Vì Easter Egg, vì anh em!" đã thức tỉnh vị "chiến sĩ cô độc" Tiêu Phàm này, phó bản được vượt qua rất dễ dàng.

Thế nhưng phó bản cũng không nhanh chóng kết thúc như vậy, so với bình thường thì độ khó của phó bản phải tăng thêm một bậc.

"Đội trưởng, trước đây anh cũng mạnh mẽ như vậy sao?" Bán Trường Miên sùng bái nhìn Tiêu Phàm chiến đấu.

"Cũng tạm được nhưng không mạnh giống như bây giờ." Hổ Nữu nhớ lại, nói bằng giọng khẳng định.

"Vậy tại sao bây giờ lại…?" Bán Trường Miên nghi ngờ.

"Haiz, em chưa từng nghe nói đến Tịch Tà Kiếm Phổ sao?" Hổ Nữu thở dài.

…

Lúc này, Tiêu Phàm đã nổi giận đùng đùng mở ra cánh cửa lớn cuối cùng.

Hổ Xà, sau cánh cửa này là Boss cuối cùng.

Hổ đầu rắn với phần cổ bành to như rắn hổ mang, trên thân thể có từng vệt vàng nâu xen kẽ, thân thể dài khoảng 3-4 mét, rộng 20-30cm, con quái vật này so với Hoàng Kim Mãng còn to lớn hơn, tuy rằng vảy giáp trên người không cứng bằng Hoàng Kim Mãng nhưng từ miệng nó phun ra sương mù màu đen chết chóc, chứng tỏ nó có kịch độc.

Lần này, Tiêu Phàm cũng không dám để cho "người mù" đó mạnh mẽ đi lên đối kháng, bởi vì miệng rắn của Boss có thể nuốt trọn một cái đầu, Tiêu Phàm thực sự không dám khinh thường.

Tiêu Phàm xoay người lại nhìn về phía những người đồng đội của mình, thở dài: "Để mình ta đi lên là được rồi, mọi người cẩn thận một chút, Boss này

rất mạnh đấy.”

Nói xong, Tiêu Phàm quật cường không chịu thua mang theo “Easter Egg” bi thương đi tới chiến trường.

Hổ Nữu tuy rằng rất muốn đi lên hỗ trợ, thế nhưng cô không có cách nào đối phó với rắn, Bán Trường Miên vẫn đứng yên tại chỗ xem xét tình hình để thêm máu, còn Xà Cơ, bị mù, nếu cứ ngu ngốc mà đi lên có khả năng sẽ bị Boss cắn mất đầu, khối băng chỉ là vật biểu tượng, xin không quấy rầy.

Hổ Xà thè lưỡi ra, trợn mắt nhìn người đàn ông đang một mình bước đến, phun ra chất độc màu đen.

Tiêu Phàm cúi người né tránh, hạ thấp trọng tâm, hai tay nắm một cái gậy xương nhỏ, dang ra hai bên giống như đôi cánh, chân phải làm điểm tựa bật lên, chân trái nhấc lên khỏi mặt đất, phóng về phía trước!

Chương 62: Đơn Quét

Chương 62: Đơn Quét

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn dịch: Truyện YY

Từ lúc đăng nhập Tân Sinh đến giờ, Tiêu Phàm đã gặp rất nhiều cao thủ.

Đầu tiên là gặp được A Hoa Tỷ ám ảnh bạo lực, mặc dù Tiêu Phàm chưa từng thua cô nàng nhưng Tiêu Phàm cảm thấy thế cũng không được xem là hòa, mà là mình may mắn chạy thoát.

Người tiếp theo là Trần Hi Dương, bạn cùng phòng đại học được chính mình dẫn dắt vào game online, cuối cùng vì việc trước khi tốt nghiệp kia mà trở thành đối thủ mỗi người một ngã. Lúc Tiêu Phàm đạt đến cấp 10, Tịch Dương đã sớm đến cấp 15, hơn nữa còn có được một danh hiệu kỹ năng.

Và bên cạnh Tiêu Phàm còn có một Bán Trường Miên đang ở ẩn, người có thể một mình quét cả một phó bản độ khó trung bình, và một “Đại mỹ nữ”

có thể một mình đại chiến đám Phong Lang. Sau khi Bán Trường Miên bị hắc hóa mở ra kỹ năng thiên phú【Hình Thái Ác Ma】thì đã có được lực công kích mạnh mẽ, tốc độ di chuyển nhạy bén và tốc độ công kích linh hoạt, hơn nữa còn có sự chuyển biến kỹ năng truyền thừa chòm sao Gemini, và cả công kích bổ sung thêm là【Cửu U Nghiệp Hỏa】, làm cho cả người Bán Trường Miên trở thành một "Đại Ma Vương". Trong phó bản Thung Lũng Rắn Cát độ khó trung bình, Tiêu Phàm đã may mắn tận mắt thấy được phương tức tác chiến dễ như bẻ cành khô của một Bán Trường Miên bị hắc hóa.

Bán Trường Miên sau khi hắc hóa rất mạnh. Tiêu Phàm cho rằng việc này không liên quan đến thực lực mà là liên quan đến ý chí chiến đấu kiên định của Bán Trường Miên sau khi hắc hóa, hai mặt này tạo nên một cao thủ game…

Trải qua những việc này, trong lòng Tiêu Phàm rất lâu rồi luôn có một nghi vấn, một người chơi cao thủ trong thời đại con chuột bàn phím truyền thống như ta đây, sau khi vào game 3D lại không ra gì ư?

Không! Tiêu Phàm không phục!

Hắn sẽ không bởi vì người chơi khác quá mạnh mà sẽ cảm thấy bất lực, sẽ không bao giờ cảm thấy nhát gan vì bản thân thua kém. Cho nên hắn dù chỉ có hai con dao găm phế phẩm nhỏ đang cầm trong tay cũng phải một thân một mình cố gắng dũng cảm tiến lên phía trước. Bởi vì hắn biết chỉ cần hắn có thể tự mình đánh bại con Boss Hổ Xà này, hắn sẽ có thể có được câu trả lời, mà lại là câu trả lời hắn mong muốn.

Hắn tin chắc rằng trò chơi mà hắn yêu quý từ nhỏ đến giờ sẽ không rời bỏ hắn, bởi vì ngay từ lần đầu tiên sờ vào con chuột, bàn phím, bọn hắn đã ngay lập tức trở thành bạn bè tốt.

Boss Hổ Xà cảm giác được trước mặt có một sinh vật nhỏ bé, mà trong ánh mắt nó đang chứa một ý chí chiến đấu vô tận, đang vọt về phía mình, thì nó mở cái miệng to lớn, rồi phun mạnh ra một đám khói độc tím đen, như thể nó quyết tâm phải làm cho sinh vật vô lễ trước mặt hóa thành một đống mủ mới thôi.

Tinh thần Tiêu Phàm giờ tập trung rất cao độ, hắn đang tiến vào một trạng thái rất huyền diệu. Cảm nhận của bản thân được tăng cường lên rất nhiều, đến mức dường như lỗ chân lông trên da cũng có thể cảm giác được không khí lượn lờ xung quanh.

Nguy hiểm! Tiêu Phàm nghiêng người dậm bước, phần eo sinh lực, thân hình lách nhanh qua, bàn chân lướt đất, mượn quán tính để bắn người về phía trước, khói độc sượt qua người hắn, phun xuống đất, ngay cả đất vàng cũng bị độc tố của Hổ Xà ăn mòn, đến mức phát ra tiếng xèo xèo, sau đó là từng vệt khói đen bốc lên, có thể thấy loại kịch độc này lợi hại đến mức nào.

Thân thể Tiêu Phàm thuận theo quán tính lướt đi, nhanh chóng vọt đến bên cạnh Hổ Xà, hắn thò bàn tay phải đang nắm dao găm ra, cắm vào thân rắn, mượn thế bắn vọt chưa dừng lại, cắt vào da thịt con Boss.

Quán tính không còn nữa, thân thể Tiêu Phàm quay 360 độ, nhanh chóng xoay ngược người trở lại, rút đao ra, ngay lúc dừng lại, măt Tiêu Phàm đã lần nữa hướng về phía Hổ Xà, làm xong cảnh giác, một giọt máu nhỏ xuống từ con dao găm trên tay phải Tiêu Phàm, rơi xuống mặt đất, tóe lên một đóa hoa máu đẹp đẽ.

Thân thể màu vàng xen lẫn màu nâu văn hổ của Hổ Xà lộ ra một vết cắt đỏ tươi, làm cho nó vô cùng chói mắt. Hổ Xà quay người trở lại, đồng tử dựng thẳng của nó lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, lần này Boss đã tức giận thật sự rồi.

Boss Hổ Xà có ba kỹ năng: Hổ Phác, Giảo Sát và Sương Độc.

Sương Độc vừa mới dùng, Giảo Sát phải có điều kiện tiên quyết, đó là Hổ Xà phải đẩy con mồi của mình vào đường cùng, vây khốn thật chặt, như thế nó mới có thể thuận lợi quấn quanh con mồi bằng cơ thể của mình, mà một khi bị quấn lên, nạn nhân sẽ nhận chắc án tử hình. Giảo Sát chính là dựa vào sức mạnh kinh hồn của thân rắn mà ghìm chết tươi con mồi. Con mồi bị Giảo Sát không chỉ đơn giản là vì bóp quá chặt nên cảm thấy ngạt thở, mà chủ yếu là bởi vì Hổ Xà cùng lúc dùng cả vảy rắn cứng chắt trên người và sức mạnh, ép nát nội tạng và xương cốt của con mồi, để rồi con mồi sau đó sẽ hóa thành một bãi thịt vụn.

Cho nên Tiêu Phàm muốn đánh bại con Boss này.

Tuyệt đối phải di chuyển thật linh hoạt, không thể để cho Hổ Xà có cơ hội phát động kỹ năng Giảo Sát.

Còn có một kỹ năng khác có tên là Hổ Phát, bây giờ hổ rắn đã phát động kỹ năng này rồi…

Hổ Xà hóa thành một mũi tên rời cung bắn cực nhanh về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nhanh chóng vọt sang bên cạnh, cái đầu dẹp lép như lưỡi mũi tên của Hổ Xà xoẹt qua ống quần Tiêu Phàm, sau khi bị Hổ Xà mang theo con gió bén nhọn lướt qua ống quần đã bị xé rách, Tiêu Phàm khó khăn lắm mới tránh thoát được chiêu Hổ Phác lần này.

Tốc độ của Tiêu Phàm vì có mặc giày trang bị mặc định của hệ thống nên được tăng thêm 1% tốc độ di chuyển, lại thêm trang phục liên tực duy trì tiêu hao giá trị mị lực [Phẩm Cách Thân Sĩ】có thể tăng thêm 5% tốc độ di chuyển, tổng cộng là tăng đến 6% tốc độ duy chuyển mới có thể gắng gượng thoát khỏi Hổ Phác. Nếu như thời gian Tiêu Phàm phản ứng chậm 0.1 giây, hoặc tốc độ chậm 1% đã xuống mồ rồi.

Tiêu Phàm thấy đầu rắn cứng chắc bị đâm đến vỡ tan trên mặt đất thì tim hắn cũng đập nhanh lên, máu nóng bắt đầu sôi trào.

Nếu là có thể thu hoạch được nhiều giá trị mị lực hơn để sử dụng [Điệu Waltz Phong Vũ】 là tốt rồi. Tiêu Phàm đến giờ vẫn luôn rầu về việc phải làm sao mới có thể thu hoạch được giá trị mị lực trong khi chiến đấu, trang phục tăng giá trị mị lực chỉ đủ để duy trì 【Phẩm Cách Thân Sĩ】 tiêu hao ở mức độ bình thường mà thôi.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, gạt mớ ý nghĩ rối loạn trong đó ra, hắn không muốn để ý mấy chuyện vụn vặt như thế này, kỹ năng không dùng đến thì cứ để đó trước đi, hắn vẫn còn đang chiến đấu.

Dưới ý chí bền bỉ của Tiêu Phàm, lực chiến đấu được phát huy hết mức, tiến lên rồi lại lui lại, né tránh khắp nơi, tấn công bùng nổ, hệt như một nhà văn đang viết ca dao, mang theo luật thơ và tiết tấu nhất định.

Mặc dù có hơi khó khăn nhưng Tiêu Phàm vẫn tránh được công kích của Hổ Xà, làm cho Hổ Xà càng đánh càng nôn nóng, càng vội thì càng rối, dần dần cũng rơi vào thế hạ phong.

Tiêu Phàm không quan tâm những chuyện đó, hắn vẫn dựa theo ý chí của mình như cũ mà quơ hai con dao găm của mình, nhanh chóng thay đổi bước đi và nhịp chân của mình, không khác gì tơ thép trong tay diễn viên múa, một điệu múa mạo hiểm mà tao nhã.

Hai con dao găm giống như cọ vẽ được nhúng vào mực đỏ, nương theo tâm tư người hoạ sĩ, lơ đãng vẽ ra những đường cong màu máu đẹp đẽ, đường cong dù có hơi lộn xộn nhưng lại cho người ta một loại cảm giác tươi đẹp rất đặc biệt.

Người hoạ sĩ phất cọ vào vãi vẽ, những vệt màu dư thừa nhỏ xuống, đóa hoa màu đỏ lại nở rộ một lần nữa…

“Phù… Phù… Phù” Tiêu Phàm thở hổn hển, rút con dao cắm trên thân rắn ra.

Thấy Hổ Xà đã nằm trên mặt đất không còn nhúc nhích, trong lòng hắn hơi xúc động. Hắn thành công rồi, hắn làm được rồi. Thời đại tiến bộ sẽ không đào thải người trong quá khứ mà những người dễ mềm lòng mới là người bị đào thải.

Chuyện này có nghĩa, trong trò chơi 3D hắn vẫn có thể vùng lên như trước đây, làm người là phải cố gắng không ngừng.

Chương 63: Trang Bị

Chương 63: Trang Bị

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn Truyện YY

Bán Trường Miên đã nhìn đến đần người, hóa ra chiến đấu có thể làm đến xinh đẹp như vậy, ngay cả việc phải buff máu trong lúc Tiêu Phàm đang chiến đấu cô cũng quên mất.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không cần buff máu, bởi vì dự đoán xuất sắc nên đã nhanh chóng phản ứng cũng như tránh né được, thế là một Tiêu Phàm vô hại cũng có thể một mình đấu được Boss cuối của phó bản Thung Lũng Rắn Cát mức độ khó.

Hổ Nữu cũng hơi sững sờ, đây mới là thực lực chân chính của người chơi cao thủ. Cô nhìn chằm chằm vào một bên mặt Tiêu Phàm, sao tự nhiên cảm thấy hôm nay Phàm Muội Muội lại có chút đẹp trai nhỉ. Nghĩ vậy, gương mặt Hổ Nữu đỏ ửng lên, áaa, hừ! Mình suy nghĩ cái gì đâu không ấy, trong lòng cô thầm nhủ như vậy.

Miên Miên đứng cạnh chị họ mình, cô bé dù có xem cũng chả hiểu được những thứ này. Nhưng cô cảm thấy cảnh chiến đấu vừa nãy không hề đẫm máu chút nào, thậm chí còn cảm thấy có hơi xinh đẹp. Bỗng nhiên, cô cũng muốn chiến đấu như anh trai này, chứ không phải cả ngày nhát gan núp sau lưng chị họ mình, nhốt mình trong một khối băng đông cứng ngắt.

Chỉ có một người lại không có cảm xúc gì đối với cảnh này…

Chính là Xà Cơ, cô nàng đang ngủ khò bên kia, ai bảo cô không có việc gì làm kia chứ, dù sao cũng mang theo miếng "Bịt mắt" mà, thế thì cứ ngủ cho đã mắt đi, có việc gì đội trưởng ca ca với tỷ tỷ đại nhân sẽ gọi cô.

"Đội trưởng chiến đấu cũng đẹp trai ghê ha, thảo nào lại có thể đánh bại ba người Phong Lang." Sau khi kinh ngạc, bản chất fan gờ của Bán Trường Miên lại tái phát, chỉ có điều cô vẫn ngộ nhận ba người Phong Lang là do Tiêu Phàm xử lý như cũ.

"Ờ, cũng hơi hơi." Mặt Hổ Nữu đỏ ửng lên, đây là lần thứ nhất cô thừa nhận Tiêu Phàm lợi hại.

Nhưng ngẫm lại, thái độ của Tiêu Phàm đối với cô cũng có tốt miếng nào đâu, mình lại khen hắn ta như vậy, hình như mình rất thua thiệt, thế là cô đành đổi lời: "Hừ, cũng nhờ có ta cả thôi."

"Hở?" Bán Trường Miên không hiểu lắm.

“Bộ bí kiếp võ học ‘Tịch Tà Kiếm Phổ’ này tuyệt diệu nhưng cũng rất huyền bí, trong đó có rất nhiều bí ẩn. Năm đó, người soạn ra nó cũng không thể giải thích hết được và để lại rất nhiều vấn đề nan giải. Thiền sư Hồng Diệp đã từng nói, đặc biệt là cửa ải khó khăn đầu tiên, chỉ cần qua cửa ải đầu tiên thì việc tu luyện sẽ không còn trở ngại nữa, sau khi luyện thành công sẽ càng gây chấn động võ lâm!”

Hổ Nữu nhìn chằm chằm vào thân dưới Tiêu Phàm với ý nghĩ xấu xa, nói: “Mà chị đã giúp hắn ta đả thông cửa ải đầu tiên này.”

“Ách xì!” Tiêu Phàm đang thu gom mật rắn bỗng nhiên không lạnh không cảm mà hắt hơi một cái.

Phó bản xuất hiện, thứ khiến mọi người chờ mong nhất chính là mở hộp giải thưởng. Bởi vì tất cả mọi người đều có mong đợi đối với giải thưởng mà mình không biết, đồng thời còn có tâm tính ganh đua so sánh với bạn bè.

Đối với chuyện mở hộp giải thưởng này, Tiêu Phàm thế nhưng lại cầu nguyện nửa ngày, kết quả mở được 1 kim tệ, tuy nhiên dựa theo tỷ giá của trò chơi 1 kim tệ = 1000 ngân, 1 ngân = 1 nguyên, có nghĩa là hắn mở được 1000 nhân dân tệ, Tiêu Phàm đã cảm thấy rất ổn.

Nhưng Hổ Nữu lại không nghĩ như vậy, bởi vì xưa nay Hổ Nữu không thiếu nhân dân tệ, cô cảm thấy Tiêu Phàm mở ra thứ rất nhàm chán.

Tiêu Phàm không duy trì được tâm trạng vui vẻ bao lâu liền lập tức cảm thấy hệ thống có ác ý lớn với hắn…

Lần này Hổ Nữu mở hộp phần thưởng liền được tặng trang bị:

[Tên: Miếng lót vai Linh Xà]

[Loại hình: Phòng ngự]

[Phẩm chất: Hiếm có]

[Độ bền: 100%]

[Lực phòng ngự: Bình thường]

[Công dụng: tăng 10% sức kháng kịch độc]

[Thuộc tính: Trang phục]

[Điều kiện trang bị: Cấp 10 trở lên]

[Chú thích: là một trong những phụ kiện của bộ trang phục Linh Xà, tập hợp đầy đủ miếng lót vai, bao cổ tay, nẹp bảo bệ chân, giày, năm phụ kiện của bộ quần áo sẽ phát huy được hiệu quả tối đa của trang phục.]

[Hiệu quả của trang phục: Tốc độ di chuyển tăng thêm 10% (trước mắt tạm thời chưa khởi động)]

Lần này Xà Cơ mở hộp ban thưởng được tặng trang bị:

[Tên : Nẹp bảo vệ chân Linh Xà]

[Loại hình: Đồ phòng ngự]

[Phẩm chất: Hiếm có]

[Độ bền: 100%]

[Lực phòng ngự: Bình thường]

[Công năng: Tăng 10% sức kháng kịch độc]

[Thuộc tính: trang phục]

[Điều kiện trang bị: Cấp 10 trở lên]

[Chú thích: là một trong những phụ kiện của bộ trang phục Linh Xà, tập hợp đầy đủ miếng lót vai, bao cổ tay, nẹp bảo bệ chân,giày, năm bộ quần áo sẽ phát huy được hiệu quả tối đa của trang phục.]

[Hiệu quả của trang phục: Tốc độ di chuyển tăng thêm 10% (trước mắt tạm thời chưa khởi động)]

Lần này Bán Trường Miên mở hộp giải thưởng được tặng:

[Tên: Giày Linh Xà]

[Loại hình: Đồ phòng ngự]

[Phẩm chất: Hiếm có]

[Độ bền: 100%]

[Lực phòng ngự: Bình thường]

[Công dụng: tăng 10% sức kháng kịch độc]

[Thuộc tính: trang phục]

[Điều kiện trang bị: Cấp 10 trở lên]

[Chú thích: là một trong những phụ kiện của bộ trang phục Linh Xà, tập hợp đầy đủ miếng lót vai, bao cổ tay, nẹp bảo bệ chân,giày, năm bộ quần áo sẽ phát huy được hiệu quả tối đa của trang phục.]

[Hiệu quả của trang phục: Tốc độ di chuyển tăng thêm 10% (trước mắt tạm thời chưa khởi động)]

Lần này Miên Miên mở hộp giải thưởng được tặng trang bị:

[Tên: Áo Linh Xà]

[Loại hình: Đồ phòng ngự]

[Phẩm chất: Hiếm có]

[Độ bền: 100%]

[Lực phòng ngự: Bình thường]

[Công dụng: tăng 10% sức kháng kịch độc]

[Thuộc tính: trang phục]

[Điều kiện trang bị: Cấp 10 trở lên]

[Chú thích: là một trong những phụ kiện của bộ trang phục Linh Xà, tập hợp đầy đủ miếng lót vai, bao cổ tay, nẹp bảo bệ chân,giày, năm bộ quần áo sẽ phát huy được hiệu quả tối đa của trang phục.]

[Hiệu quả của trang phục: Tốc độ di chuyển tăng thêm 10% (trước mắt tạm thời chưa khởi động)]

Tại sao ta mở hộp giải thưởng không phải được bao cổ tay Linh Xà, mà lại là 1 kim tệ?

Mẹ nó, hệ thống ép người làm đội trưởng như hắn không đoàn kết được với toàn đội đây mà. Rõ ràng có thể duy trì trận hình, tập hợp đủ 5 thành phần trong bộ trng phục để triệu hoán trang phục Linh Xà. Tại sao phải làm như vậy? Cưỡng ép phá hư tình đoàn kết giữa mình và các đồng đội trong đội hình, chiếc thuyền nhỏ mang tên đoàn kết này nói lật liền lật.

Sau khi mở xong các hộp, các thành viên trong Vũ Hội Ác Ma đều nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt đồng tình, dẫu sao trang phục phòng ngự có phẩm chất hiếm có cũng không chỉ có giá là 1000 nhân dân tệ…

Mặc dù Tiêu Phàm không mở được [Bao Cổ Tay Linh Xà] nhưng lúc khó khăn bình thường thì Xà Cơ lại mở ra được. Thế là mọi người vẫn giữ nguyên ý định theo lệ cũ, trước ưu tiên phân phối trang bị cho Xà Cơ.

Sau khi mặc trọn bộ trang phục Linh Xà,

Xà Cơ tắt hiển thị thời trang, áo giáp cổ xưa của bộ đồ Linh Xà hiện ra. Trên vỏ giáp điêu khắc hoa văn thần bí rất đẹp, một luồng sáng thanh u vây quanh thân Xà Cơ, phiêu dật mà linh động. Sau khi Xà Cơ mặc bộ trang phục này, toàn thân tỏa ra khí chất xuất trần thoát tục tựa như tiên tử. Hổ Nữu, Bán Trường Miên, Miên Miên, ba người nhao nhao nhìn cô với ánh mắt hâm mộ. Dù sao con gái trời sinh đã thích mặc đẹp, đoán chừng họ cũng đang suy tính bản thân cũng kiếm một bộ.

Đánh giá trong lòng Tiêu Phàm đối vứi bộ đồ này chỉ có một, trang bức thần khí!

Thật ra bộ đồ này không chỉ để cho đẹp mà thôi, thuộc tính chiến đấu cũng khá ổn.

Sau khi Xà Cơ mặc vào, có thể thấy các thuộc tính tăng lên rất nhiều. Đầu tiên, các vị trí trọng yếu trên cơ thể đều được gia tăng lực phòng ngự, lực phòng ngự trong Tân Sinh được tính theo lực phòng ngự của đồ vật bảo vệ bộ phận đó, chứ không chỉ đơn thuần là căn cứ theo số liệu. Tiếp theo, sức kháng kịch độc tăng lên 50%, nói cách khác mức độ mất máu của Xà Cơ sau khi bị trúng độc được giảm bớt. Lúc phối hợp với [Cái Giá Của Sự Đau Khổ] của Xà Cơ và [Bách Độc Bất Xâm] mà cô có được khi đánh Sa Mạc Bọ Cạp thì chính là khắc tinh của quái vật hoặc người chơi công kích người khác dựa vào độc tính. (Kể cả có tính kháng kịch độc 100% cũng không phải là không bị nhiễm độc, điểm kháng tin tăng lên dựa vào cơ sở kháng tin của từng người, tăng lên thì giảm được tổn thương. Vì thế kháng tin có tăng lên cũng không đồng nghĩa với việc miễn dịch.) Hơn nữa, đã tập hợp đủ năm thành phần, hiệu quả của trang phục được khởi động, tăng 10% tốc độ di chuyển giúp Xà Cơ né tránh công kích càng thêm linh hoạt. [Phẩm Cách Thân Sĩ] của Tiêu Phàm mới tăng thêm 5% mà thôi, mà Bán Trường Miên hắc hóa trở thành [Hình Thái Ác Ma] gia tang 30% đã khiến cô trở thành biến thái, có thể thấy được hiệu quả của bộ đồ tăng thêm 10% tốc độ di chuyển đáng quý cỡ nào.

Chương 64: Tung tích

Chương 64: Tung tích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn dịch: Truyện YY

“Mở hiển thị trang phục lên đi, mặc bộ đồ này thu hút nhiều sự chú ý.” Tiêu Phàm nói với Xà Cơ, Xà Cơ nghe lời đổi về bộ đồ hoạt hình có mũ trùm.

Bộ đồ này quá chói mắt, nơi này dù sao cũng là trận doanh Ác Ma, người chơi chữ đỏ ở nơi này rất nhiều. Nhiếu không cẩn thận bị những người tham

lam kia thấy được, chắc chắn sẽ có những phiền toái không cần thiết.

“Đội trưởng, hôm nay em với Miên Miên không thể luyện cấp tiếp cùng mọi người rồi, offline trước nhé, bên ngoài có một số việc phải làm, đã có người giục rồi.” Bán Trường Miên áy náy nói.

Trong cuộc sống hiện thực, người bên ngoài máy chơi game có thể gọi người đang online trong game thông qua chức năng kêu gọi của trò chơi. Chức năng này là trò chưi thiết kế để cho người chưi dễ dàng sắp xếp.

“Được.” Tiêu Phàm cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng đồng ý.

“Vậy tiếp theo tôi đi làm nhiệm vụ là Lilith giao, mọi người có đi không?” Tiêu Phàm nhìn Hổ Nữu và Xà Cơ nói.

“Vậy chúng tôi tùy tiện đánh ít quái vật ở ngoài thành không xa chờ anh, anh phải làm nhanh một chút nhé.” Hổ Nữu vẫn không muốn gặp Lilith.

Vừa nói ba người Tiêu Phàm vừa rời khỏi ốc đảo ở Thung Lũng Rắn Cát trở về thành ác ma Abaddon, cũng không hề chú ý có người lén lút đi theo sau. Dù sao bên ngoài lối vào phó bản mỗi ngày đều có rất nhiều người chơi.

“Báo cáo Ác Long lão đại, phát hiện mục tiêu, đội ngũ của mục tiêu có một nam hai nữ, hiện giờ đang rời khỏi Thung Lũng Rắn Cát đi về hướng thành ác ma Abaddon.”

“Được, tôi biết rồi, cậu làm tốt lắm, trở về sẽ có thưởng lớn.” Ác Long tiện tay chém một cây hồng bì Orge thành hai khúc rồi trả lời kênh bang phái của Hắc Long Bang Công Hội.

Sau khi thăng đến cấp 20, kinh nghiệm cần phải nhiều hơn, thật sự rất phiền phức, cả ngày chém giết những Orge này, Ác Long có chút chán ghét. Nhưng so với những yêu quái ngu ngốc khác mà nói, thì giết Orge tưng đối dễ, tuy nhiên cứ như vậy cũng cảm thấy nhàm chán. Đúng lúc lại có tin tức của Vũ Hội Ác Ma, vậy liền đi tiêu khiển một chút.

Ác Long thu trường kiếm, vác sau lưng, ung dung quay người đi ra khỏi sơn cốc. Trong sơn cốc, gió thổi mạnh làm áo choàng màu đỏ sau lưng Ác

Phong tung bay.

Sau khi Ác Long đi, sơn cốc vẫn yên tĩnh như cũ, vị trí Ác Long vừa đứng có rất nhiều thi thể của Orge, có hồng bì, lam da, nhưng không có thi thể nào hoàn chỉnh…

Hổ Nữu và Xà Cơ đứng ở một chỗ khá vắng vẻ ngoài thành đánh mấy con quái nhỏ, Tiêu Phàm lại một thân một mình quay lại thành Ác Ma trên Hoàng Thổ Cao Pha.

Lại quay về tiệm rèn sửa dao găm, Hổ Bá không có ở đây, thông thường những đại nhân vật có thể biết được nhiều bí mật như vậy, trong hiện thực đều là những người bận trăm công nghìn việc, thỉnh thoảng có thể nhín chút thời gian vào game góp vui một chút đã là xa xỉ lắm rồi.

Theo lệ cũ, trước tiên đi đến quán rượu của lão Bach mua một ít rượu trắng, lần này lão Bach lại đặc biệt nhiệt tình thân mật, đoán chừng là do vụ giao dịch "phi pháp" lần trước.

Nhìn vào đồng tiền vàng trong tay mình, Tiêu Phàm thở dài với kệ rượu, hóa ra 1 đồng tiền vàng có giá 1000 nhân dân tệ cũng không cách nào mua nổi những loại rượu khác trong quán rượu của lão Bach. Cái game này thật sự biết moi tiền mà, kỹ năng thiên phú [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] của hắn đúng là một cái hố nhai tiền không đáy!

Tiêu Phàm mua xong kha khá rượu trắng 2 đồng bạc một cân thì rời khỏi quán, trở về phòng của Lilith giao vật phẩm nhiệm vụ cho cô ta. Điểm kinh nghiệm không nhiều cũng không ít, vừa vặn để Tiêu Phàm thăng lên cấp 16.

Có lẽ là do lần trước đã có thể nếm thử rượu mật rắn, hôm nay tâm trạng của Lilith có vẻ khá tốt, còn tặng Tiêu Phàm thêm một ít.

[Tên: Rượu mật rắn]

[Loại: Tiêu hao phẩm *5]

[Phẩm chất: Bình thường]

[Chức năng: Dùng để uống]

[Ghi chú: Là rượu do Lilith tự học chưng cất, không biết uống rồi có bị giảm thuộc tính vĩnh viễn hay không. (Haha, nhìn phản ứng của ngươi kìa, đùa thôi mà, đùa thôi mà. Đừng căng thẳng, chỉ là ta buồn chán quá thôi)]

Tiêu Phàm xem ghi chú của vật này xong, trong lòng có xúc động muốn vứt ngay đi.

[Hệ thống nhắc nhở: Thiên phú: Phát động Tửu Tinh Cuồng Ẩm, gây ra trạng thái Kim Xà Lang Quân.]

[Trạng thái trong lúc phát động Tửu Tinh Cuồng Ẩm: Kim Xà Lamg Quân]

[Tên kỹ năng: Kim Xà Lang Quân]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Điều kiện sử dụng: Phát động Tửu Tinh Cuồng Ẩm đạt được do uống rượu mật rắn, sau khi thời gian duy trì qua đi, kỹ năng sẽ tự động biến mất]

[Hiệu quả: Đối với các loại quái vật thuộc họ rắn tăng 100% sát thương, sát thương của các loại quái vật họ rắn đối với bạn giảm 10%, duy trì trong 5 phút.]

[Ghi chú: Uống rượu mật rắn, không sợ gặp rắn độc!]

Kỹ năng này so với với uy lực khi uống rượu [Mỹ Tửu Black Goblin] để chém giết [Vua black goblin] cũng không khác biệt gì lắm.

Trên mặt Tiêu Phàm đã đỏ ửng, nhìn thoáng qua thanh trạng thái thì [Độ say xỉn: 85%], xem ra trong game hắn vẫn không thể uống quá nhiều được.

Lilith đã uống hơi nhiều, hình như lại muốn tiếp xúc thân mật với Tiêu Phàm. Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn sợ cái mũi thính của lão Bach. Đợi đến lát nữa hắn ra đến cửa, lão Bach lại mặt mày thâm sâu vùi vào mông hắn, nếu vậy niềm vui sướng vừa được thăng cấp sẽ không còn tuyệt vời nữa. Vậy nên Tiêu Phàm liền tìm cơ hội chuồn đi.

Khi vừa mới bàn giao vật liệu nhiệm vụ cho Lilith, Tiêu Phàm bèn lén lút giữ lại một ít mật rắn và rượu trắng. Bởi vì hắn muốn thừa dịp mấy đồng

đội ồn ào không có ở đây, thử nghiệm một chút thứ giống [bầu rượu 999], một loại phần thưởng nhiệm vụ phải liều mạng đổi lấy.

Nhưng mà trước đó, phải nếm thứ rượu trắng loại thường cái đã.

[Tên: Rượu trắng]

[Loại hình: Tiêu hao phẩm *1]

[Phẩm chất: Bình thường]

[Chức năng: Dùng để uống/Ngâm dược liệu chế ra rượu thuốc]

[Ghi chú: 2 đồng bạc 1 cân]

[Hệ thống nhắc nhở: Phát động thiên phú: Tửu Tinh Cuồng Ẩm, gây ra trạng thái Tiệc rượu.]

[Trạng thái trong lúc phát động Tửu Tinh Cuồng Ẩm: Tiệc rượu]

[Tên kỹ năng: Tiệc rượu]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Điều kiện sử dụng: Tửu Tinh Cuồng Ẩm phát động đạt được do uống rượu trắng, sau thời gian duy trì, kỹ năng sẽ tự động mất đi]

[Hiệu quả: Đối với kẻ địch tạo thêm 2% sát thương, khi chịu công kích của kẻ địch sát thương tăng lên 2%, duy trì trong 5 phút.]

[Ghi chú: Uống rượu hại thân!]

Đây là Thất Thương Quyền,

Khi gặp kẻ địch có lực công kích yếu, phòng ngự mạnh thì mới có tác dụng.

Được rồi, đến lúc thử [bầu rượu 999] rồi, Tiêu Phàm bỏ vào một phần mật rắn, một phần rượu trắng, khép nắp vung lại, rồi lắc lắc.

[Người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thất bại, thu được một bình rượu độc thất bại.]

[Tên: Rượu độc thất bại]

[Loại hình: Tiêu hao phẩm*1]

[Phẩm chất: Đồ bỏ đi]

Chức năng: Dùng để uống/Ngâm độc]

[Hiệu quả: Sau khi uống có thể khiến bản thân trúng độc, nhận được sát thương liên tục mỗi giây 1% HP, không thể stack (không chồng lên), duy trì 10 giây; có thể có thể quét lên miệng vũ khí, trong vòng 10 phút khi vũ khí tiến hành cắt, có thể khiến kẻ địch trúng độc, tạo thành sát thương duy trì mỗi giây 0.5%, duy trì 20 giây, có thể stack 3 lần.]

[Ghi chú: Sản phẩm của một tên ngốc chưng cất thất bại.]

Tiêu Phàm nhìn ghi chú đầy ác ý này, cho rằng hệ thống nhất định đang ghen ghét với sự thông minh tài trí của hắn nên mới ghi như vậy.

May là cái thứ này còn có thể sử dụng bôi lên muỗng tiểu Cốt của Địa Tinh, nếu không là lỗ lớn rồi.

Tiếp tục! Thất bại là mẹ thành công.

Mẹ nó! Có cần phải như vậy không! Tuy là cấp độ sở trường chưng cất của hắn chỉ mới bậc F, nhưng sao lại có thể cho hắn tới 20 bình [Rượu độc thất bại] hả? Hơn nữa hắn còn đặc biệt nghiên cứu tác phẩm [Kỹ thuật chưng cất], chẳng lẽ đến cả 5% chưng cất thành công cũng không có sao? [Bầu rượu 999] cái quái gì? Chẳng trách phẩm chất là quỷ khí! Quỷ khí đúng là một danh từ chuyên dùng để hệ thống lừa người chơi sử dụng!

Tiêu Phàm vẫn không tin không làm được, hắn đang định tiến hành chế tạo [Rượu độc thất bại] lần thứ 21, không, là lần đầu tiên chế tạo thành cộng "Rượu mật rắn". Thế nên Tiêu Phàm lại bỏ một phần mật rắn, một phần rượu trắng, đậy nắp lại, lắc lắc…

Nhưng bất thình lình lại có một giọng nói ngắt ngang hành động của Tiêu Phàm…

Chương 65: Lần Đầu Gặp Ác Long

Chương 65: Lần Đầu Gặp Ác Long

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn dịch: Truyện YY

“Không ổn rồi, mau đến đây…” Là giọng của Hổ Nữu truyền tới, sau đó còn có thể nghe được vài tiếng đánh nhau.

Tiêu Phàm vì bị giọng nói gấp gáp kia làm giật mình, bầu rượu liền rơi xuống mặt đất. Tiêu Phàm cũng chẳng quan tâm nhiều đến vậy nữa, nhanh chóng chạy về phía ngoại thành.

Lúc Tiêu Phàm chạy tới ngoại thành hội họp cùng Hổ Nữu Xà Cơ, liền phát hiện ra hai người họ chỉ còn lại 50% HP. Trông theo ánh mắt cảnh giác của Xà Cơ và Hổ Nữu, Tiêu Phàm nhìn thấy họ đang đối mặt với một người đàn ông khí phách đang ngồi, cả thân người đều là giáp đen, chống vào một thanh trường kiếm cũng đen kịt như giáp, áo choàng màu máu đỏ tự nhiên buông xuống, chòm râu mái tóc không hề chải chuốt, tạo ra vẻ hoang dã bất kham, trên đỉnh đầu là hai chữ “Ác Long” đẫm máu.

Cũng không hiểu vì sao, nhưng nguy hiểm là ấn tượng đầu tiên của Tiêu Phàm dành cho người chơi tên Ác Long này.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Phàm hỏi thăm tình hình Hổ Nữu.

“Không biết, tôi với Xà Cơ đang đánh quái, cái kẻ tên Ác Long này lại đến nói muốn PK với đội ta, còn nói nhường hai chúng tôi cùng đánh, đợi luôn cả chúng tôi tập hợp người.” Hổ Nữu nghiêm túc nhìn về phía Ác Long, “Hắn rất mạnh! Vừa rồi tôi với Xà Cơ không phục, thế nên liền xông lên khoa tay múa chân một phen, kết quả là đến cọng lông của hắn còn chưa đụng đến đã bị hắn đâm chém cho hai nhát mất một nửa HP.”

Hổ Nữu thì không nói, nhưng Xà Cơ mà bị chém cho hai nhát mất nửa HP thì có thể nói rõ đây là chuyện động trời. Nhân vật của Xà Cơ vốn dĩ là trời sinh da dày nhẫn nhịn, lại đang mặc trang bị phòng ngự mạnh nhất trong phó bản. Phải đối đầu với thứ trâu bò như nào mà mới chém hai nhát đã bay hết nửa cây máu?

"Cẩn thận một chút, hơn nữa có thể hắn là kiểu luyện công phu." Lời Hổ Nữu nói ra khiến Tiêu Phàm kinh hãi.

Tiêu Phàm đã khắc sâu vào trong nhận thức đến hiện thực mọi ảnh hưởng phát sinh trong game này. Trong game này đã nổi lên "Võ tướng", cao thủ game online thế hệ mới đang làm lung lay địa vị của các cao thủ truyền thống khác.

Trong game không đơn thuần là đấu với nhau bằng số liệu và năng lực phản ứng nữa, mà còn là kỹ xảo chiến đấu thật.

"Người của các cô đã đến đủ chưa? Không phải nói vẫn còn một cô gái và một bé gái hả?" Giọng nói trầm ổn của Ác Long cắt đứt mạch suy nghĩ của Tiêu Phàm.

"Nổ tung đi hiện thực! Vỡ nát đi tinh thần! Trục xuất ra khỏi thế giới này!"

Một thiếu nữ xinh đẹp có dáng người nhỏ nhắn, làn da trắng nõn đeo một cái bịt mắt, ăn mặc một bộ đồng phục học sinh kiểu Nhật, dưới đồng phục là một cái dây lưng Gothic và cái vớ dài màu đen qua đầu gối, đi đường theo một tiết tấu nhẹ nhàng nhảy nhót, có vẻ hơi ngốc nghếch lại đáng yêu, hiện ra một ý nhị dễ thương.

Bàn tay trái đang quấn băng của thiếu nữ đột nhiên che lại cái mắt phải đang được bịt mắt, nghiêm túc lại thật lòng lầm bầm lầu bầu: "Dùng máu của ta làm vật hiến tế, mở ra Hoàng Kim Chi Mắt, tìm kiếm vị trí sa đọa đen tối."

Vẻ mặt của thiếu nữ bỗng nhiên trở nên rất mệt mỏi, cứ như nhưng tên giang hồ đạo sĩ đang vận công vậy: "Tuân theo minh ước của máu, ta ở đây để triệu hoán ngươi."

“Mục tiêu ở ngay phía trước.” Sau đó thiếu nữ nhìn ra xa rồi nói như thật vậy.

Vì thế, ở ngoài thành Abaddon của ác ma, một thiếu nữ ảo tưởng sức mạnh đã đi về chỗ của đám người Tiêu Phàm…

Hắn ta là Ác Long, đại ca của Bang Hắc Long, một bang phái lớn nhất trong trận doanh Ác Ma của trò chơi thực tế ảo Tân Sinh.

Trước kia hắn ta chính là một vị quan lớn trong bộ Cảnh sát, trong một lần chấp hành nhiệm vụ, bởi vì có một tên côn đồ đã tàn nhẫn giết hại một người con tin là thiếu nữ vị thành niên trước mặt hắn ta, hắn ta tận mắt nhìn thấy tất cả thì giận tím mặt, không quan tâm đến mệnh lệnh của cấp trên nữa, quyết đoán nổ súng bắn chết tên côn đồ này, khiến cho cảnh sát không thể lấy được manh mối quan trọng trong miệng tên côn đồ này được nữa.

Bởi vì tự tiện hành động, hắn ta bị phạt giáng chức.

Thế nhưng hắn ta lại không phục với việc xử phạt này, dứt khoát xin thôi làm Cảnh sát, từ giờ phút đó, trái tim của hắn ta đã bắt đầu thay đổi…

Hắn ta bắt đầu căm hận cái hiện thực dơ bẩn này, bắt đầu chán ghét cái chính phủ dối trá này, bắt đầu trở nên hận đời.

Lúc còn trẻ hắn ta mang theo lý tưởng muốn mở rộng chính nghĩa, diệt trừ sự xấu xa nên mới gia nhập vào nghề cảnh sát, một nghề rất vinh dự.

Nhưng sau bao nhiêu năm, hắn ta đã thấy quá nhiều sự hủ bại và vô năng của chính phủ, quan lại bao che cho nhau, hắn ta bắt đầu nản lòng thoái chí với nghề nghiệp của mình.

Sau khi thấy một thiếu nữ đang tuổi xuân thì ngã xuống đất, năm đó hắn ta mang theo sự nhiệt tình cháy bỏng, thế nhưng cuối cùng hắn ta lại nhận được xử phạt, thật sự là quá trào phúng mà!

Hắn ta hoàn toàn mất hết sự tin tưởng đối với nghề nghiệp của mình, cho nên hắn ta từ chức.

Hắn ta không hề phát hiện ra trái tim của mình đã trở nên vô cùng u tối, không còn giống như lúc trước nữa.

Đúng lúc này, "Tân Sinh" open server, hắn ta mang tâm trạng điều chỉnh cảm xúc sau khi từ chức và thả lỏng mà gia nhập trò chơi. Thế nhưng, ở đây hắn ta lại thấy được ánh sáng của "chính nghĩa".

Hắn ta muốn thành lập bang hội của mình trên mảnh đất hư cấu này, còn chuyện tài chính của bang hội, gia đình của hắn ta vốn đã có tiền, hoàn toàn không cần phải lo lắng gì về vấn đề kinh tế, nếu không thì hắn ta cũng sẽ không từ chức một cách dứt khoát như vậy.

Sau đó hắn ta thu nhận một đống người chơi chữ đỏ, để bọn họ giúp hắn ta diệt trừ tất cả những thứ cản trở trước mắt, mở mang bờ cõi, thành lập sự thống trị bá quyền, thanh trừng tất cả những thứ xấu xa ở đây.

Vì đạt được mục đích này, cho dù lúc đầu điên cuồng và bá đạo thì sao chứ, bởi vì hắn ta rõ ràng biết được, chỉ có sức mạnh tuyệt đối mới có thể mở rộng chính nghĩa, thế nhưng hắn ta lại không phát hiện ra mình đã càng lúc càng rời xa chính nghĩa.

Mà mấy ngày nay, không biết hai con khỉ từ đâu xông đến đây, ngăn cản con đường tạo dựng sự nghiệp của hắn ta, một con khỉ tên là Bá Vương Hoa, một con khác gọi là Vũ Hội Ác Ma.

Bây giờ hắn ta định dọn dẹp cái đội ngũ có tên là Vũ Hội Ác Ma trước, sau đó, hắn ta lại tự đến đó để dạy dỗ Bá Vương Hoa, hắn ta muốn cho mọi người biết, dám ngăn cản người của Bang Hắc Long đều phải chết.

Hôm nay trong bang có một tên đàn em nói cho hắn ta biết tung tích của Vũ Hội Ác Ma, cho nên hắn ta chạy từ thung lũng Orge về đến thành ác ma, định đi gặp mấy cái tên có mắt không tròng này.

Ở ngoài thành, hắn gặp được hai cô gái trong đội của đối phương, sau khi thăm dò thì hắn ta cho ra kết luận.

Yếu, yếu như gà vậy, cô em mang theo mộc thuẫn đó, phản ứng khi chiến đấu rất chậm, mà cô em mặc đồ quyến rũ khác thì đánh không có kết cấu gì,

chỉ biết đánh mạnh liên tục, như vậy thì chỉ lãng phí sức lực của mình mà thôi.

Hắn ta thật sự không biết ba người Phong Lang đã làm gì nữa, tại sao lại thua hạng người như thế này.

Xem ra lúc hắn ta về phải huấn luyện bọn họ một phen mới được.

Trước tiên không đánh, đợi đến lúc bọn họ tập hợp đầy đủ rồi mới diệt sạch, nếu không thì sao có thể để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn họ được.

Ác Long phải nói cho mọi người biết, không ai được chọc đến Bang Hắc Long của hắn ta.

Nhưng đợi một lát thì chỉ thấy có một người chơi nam đi đến, hình như hắn chính là đội trưởng của Vũ Hội Ác Ma, tên là Mệnh Phàm.

“Thành viên trong đội các người đã đến đông đủ chưa, hình như vẫn còn một cô gái và một cô bé nữa mà?”

“Hôm nay hai người đó có chuyện riêng nên không có ở đây, offline trước rồi, không biết anh tìm chúng tôi có chuyện gì.” Tiêu Phàm vô cùng cảnh giác nhìn người đàn ông trước mắt mình, bởi vì chỉ nói chuyện với hắn ta thôi mà Tiêu Phàm đã cảm thấy có một luồng áp lực khó hiểu và cực lớn.

Chương 66: Phát Động

**Chương 66: Phát Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện YY**

“Ha ha, cậu không biết tôi tìm mấy người để làm gì sao, cậu đã giết người trong Bang Hắc Long của tôi, tôi là đại ca của Bang Hắc Long, tôi không nên đến đây để lấy lại mặt mũi sao?” Ác Long nở nụ cười.

Tiêu Phàm thấy nụ cười của Ác Long thì bỗng dưng cảm thấy lạnh lẽo: "Bang Hắc Long?"

"Ha ha ha, không nghĩ đến ở trong trận doanh Ác Ma lại có người không biết Bang Hắc Long, không biết Ác Long của Bang Hắc Long đấy." Ác Long cười càng lúc càng lớn tiếng, Tiêu Phàm cũng không dám đáp lại.

Tiếng cười tùy ý của Ác Long bỗng nhiên im bặt: "Bỏ đi, mấy người đã không biết thì tôi nói cho mấy người nghe vậy, hôm qua mấy tên đàn em vô dụng của Bang Hắc Long tôi đã được mấy người chăm sóc, bây giờ đại ca của Bang Hắc Long như tôi cũng phải báo đáp mấy người, mất công lát nữa mấy người chết nhưng lại không biết nguyên nhân tại sao mình chết, rất oan ức đó."

Ác Long bắt đầu nói cho ba người Tiêu Phàm nghe, cứ như đang nói một câu chuyện vô cùng bình thường vậy: "Hôm nay có hai thành viên trong đội của mấy người không đến được, thật sự là đáng tiếc lắm đấy, chỉ có điều bây giờ tôi sẽ giết mấy người trước, lần sau gặp được hai người kia lại giết là được. Vậy bây giờ, mấy người muốn tự tử hay muốn tôi giúp mấy người hả?"

"Anh đừng có ngang ngược như vậy, trận doanh Ác Ma không phải là do anh định đoạt, hơn nữa những tên đàn em có IQ thấp kia của anh, là do bọn họ chủ động đến đây trêu chọc chúng tôi, bản lĩnh không bằng người ta thì bị giết cũng là đáng đời thôi." Hổ Nữu cũng không sợ sệt, thấy đối phương nói chuyện hung hăng như vậy, nếu cô không dám nói gì thì đã không phải là đại tiểu thư Hổ Nữu rồi.

"Tuy đám đàn em kia của tôi có IQ khá thấp, thế nhưng cũng có câu nói, đánh chó thì phải ngó mặt chủ, còn chuyện trận doanh Ác Ma là do ai định đoạt, tôi sẽ dùng hành động của mình để nói cho cô biết, trận doanh Ác Ma là do Bang Hắc Long của chúng tôi định đoạt!" Nửa câu đầu thì giọng điệu của Ác Long có vẻ trêu tức nhưng nửa câu sau lại ngang ngược mạnh mẽ, khiến Hổ Nữu bị chấn động đến mức ngẩn người ra.

"Anh nói chuyện quá bá đạo rồi đấy, Tân Sinh là trò chơi dành cho mọi người, chứ không phải là đồ của riêng anh." Tiêu Phàm không thể chịu nổi cái ngông cuồng của Ác Long nữa.

“Ha ha ha!” Ác Long nghe được lời nói của Tiêu Phàm thì cười to, sau đó bỗng dưng không cười nữa rồi chuyển sang quát mắng: “Nực cười! Ở chỗ này ai có vũ lực lớn hơn thì người đó mới có quyền nói chuyện, cái gì mà trò chơi của mọi người chứ, quả thực là đang nói chuyện viển vông, chỉ có Bang Hắc Long mới có thể thống trị trận doanh Ác Ma, chỉ có làm như vậy, nơi này mới nghênh đón một trật tự mới, một diện mạo mới, một sự hài hòa mới, như vậy mới là chính nghĩa! Mà sự ích kỷ đáng buồn kia của mấy người chỉ là thứ cản trở nghiệp lớn của chúng tôi, nhất định phải được thanh trừng.”

“Những người chơi chữ đỏ tùy ý PK như các người mà là chính nghĩa?” Tiêu Phàm giận quá hóa cười.

“Cậu thì biết cái gì, trên con đường thành công của cách mạng thì một chút tội ác đó có là gì chứ, chỉ cần vào lúc cuối cùng sự chính nghĩa của Bang Hắc Long được tuyên dương khắp thế giới là được.” Ác Long mang vẻ mặt tự tin nói.

Điên rồi, người chơi trong trận doanh Ác Ma quả nhiên đều là kẻ điên, hắn không nên nói đạo lý với hắn ta, quả thực là lãng phí miệng lưỡi mà, loại người thích chiến đấu như vậy lại muốn khởi xướng chính nghĩa, đây sẽ là loại chính nghĩa dị dạng đến mức nào chứ.

Nếu đã vậy, tôi sẽ trực tiếp giải quyết anh, nghĩ đến đây, Tiêu Phàm khom lưng phóng đến gần Ác Long, cây dao găm đã bôi độc trước đó giờ đã lộ ra răng độc của mình như một con mãng xà…

Tiêu Phàm đã đến bên cạnh Ác Long, chuẩn bị xong xuôi việc tập kích, cuộc đánh bất ngờ này chỉ xảy ra trong vòng 1 giây, Hổ Nữu và Xà Cơ vẫn chưa phản ứng lại, Ác Long cũng không nhúc nhích.

Rất tốt, hắn ta vẫn chưa kịp phản ứng, tránh qua bên phải, đột kích!

Răng độc của mãng xà đã bắt đầu lộ ra…

Dao găm vẫn chưa đụng vào Ác Long, sắc mặt của Tiêu Phàm bỗng nhiên trở nên kinh ngạc, bởi vì theo tầm mắt của hắn, hắn nhìn thấy Ác Long đã

mở miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh, hắn ta đang chống kiếm rồi nhìn hắn từ trên cao…

Một dự cảm xấu xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm!

“Rầm!”

Cái chân của Ác Long như Thần Long Bái Vĩ*, đột nhiên đá bay Tiêu Phàm đang tập kích ra ngoài, Tiêu Phàm phải lăn 2 mét trên mặt đất mới ngừng lại được.

(*Thần Long Bái Vĩ: một chiêu thức trong Hàng Long Thập Bát Chưởng)

Trái lại thì Ác Long vẫn chống trường kiếm, người vẫn không động đậy gì, hắn ta thu chân lại, nửa người dưới cũng chẳng di chuyển chút nào, rất có phong độ của cao thủ.

[Ngài bị người chơi Ác Long công kích, lượng HP còn lại 75%]

Lúc nãy một cước kia của Ác Long rõ ràng không hề dùng hết sức, chỉ là một cước bình thường nhưng đã khiến lượng HP của Tiêu Phàm mất hết một phần tư, tên Ác Long này thật sự rất mạnh!

Công kích mạnh nhất mà Tiêu Phàm từng bị là một quyền dùng hết sức của A Hoa Tỷ, quyền này trực tiếp xóa sạch 57% HP của hắn, tên Ác Long này tùy ý đá một cước đã làm hắn mất hết 25% HP, vậy nếu như hắn ta dùng hết sức chắc chắn sẽ có thực lực tương đương với loại quái vật như A Hoa Tỷ.

“Đòn tập kích này thực sự quá chậm, chỉ bằng những động tác chậm như thế này còn muốn đụng vào người tôi sao? Tôi còn tưởng là đội ngũ có thể khiến đám đàn em của tôi phải bỏ mạng sẽ rất mạnh đấy, không nghĩ đến đội trưởng cũng chỉ có như vậy mà thôi.” Ác Long khinh thường nói.

Quá chậm? Tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm đã được hệ thống cộng thêm 1% do mang giày, 5% tốc độ di chuyển được cộng thêm từ [Phẩm cách Thân sĩ], tộng cộng là 6% tốc độ di chuyển, thế nhưng đối với Ác Long thì vẫn là quá chậm.

Tên Ác Long này mạnh đến mức nào chứ! Mãi cho đến lúc này, Tiêu Phàm mới bắt đầu nhớ nhung người vú em trong đội ngũ của mình, vị "Đại mỹ nữ" như phần mềm hack kia.

Đáng tiếc khi đối đầu với một kẻ địch mạnh như thế này, Tiêu Phàm chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng để đón địch, đúng vậy, bình thường hắn cũng đánh boss một mình mà, không thể dựa vào ngoại lực hoài, chỉ cần có được dũng khí và sự tự tin của cao thủ thì chắc chắn có thể dũng cảm tiến bước, vượt qua cửa ải khó khăn.

Nghĩ ngợi xong, Tiêu Phàm lại nắm chặt cái dao găm của mình lần nữa, cố chấp nhìn chằm chằm vào Ác Long.

Ác Long nhận ra ánh mắt của Tiêu Phàm, thở dài, cũng nhìn về Tiêu Phàm, trong ánh mắt mang theo sự thương hại.

"Tên nhóc ấu trĩ, xem ra các ngươi vẫn không biết sự chênh lệch về sức chiến đấu giữa tôi và mấy người lớn đến cỡ nào." Ác Long tiếc nuối nói: "Dựa vào ánh mắt không tệ của cậu, tôi có thể cho mấy người mở mang kiến thức, nhìn xem thực lực của người có cấp bậc đứng đầu trong trận doanh Ác Ma."

Ánh sáng chợt lóe lên, Ác Long hủy bỏ hiệu quả thời trang, vầng sáng quen thuộc màu xanh xuất hiện trong mắt của Tiêu Phàm, bộ đồ Linh Xà!

Lại cẩn thận nhìn cây trường kiếm đen nhánh mà Ác Long đang chống, trên kiếm có hoa văn màu vàng mờ ảo, có vẻ vừa quyến rũ lại cao quý, ít nhất cũng phải là vũ khí có phẩm chất Hi Hữu.

Chỉ cần nhìn vào vũ khí và áo giáp, Ác Long liền hơn Tiêu Phàm không chỉ một bậc.

Sau đó một luồng chất lỏng màu đen thần bí bỗng nhiên xuất hiện rồi ngưng tụ lại trên đầu Ác Long, ba chữ "Hắc Long Vương" dần xuất hiện, vô cùng lóa mắt.

Kỹ năng danh hiệu! Vẻ mặt của Tiêu Phàm càng thêm nghiêm túc.

“Còn nữa, bây giờ tôi đã đến cấp 20, là cấp cao nhất trong trận doanh Ác Ma.” Ác Long lại mở hiệu quả thời trang của bộ áo giáp đen khịt ra, thu hồi vầng sáng màu xanh, bởi vì hắn ta cảm thấy màu đen càng hợp với mình hơn.

Một câu nói nhẹ nhàng của Ác Long trực tiếp khiến cho tâm trạng của Tiêu Phàm rơi vào hố sâu lạnh lẽo…

Còn đánh nữa không? Đánh như thế nào đây?

Chương 67: Thực Lực Của Ác Long

Chương 67: Thực Lực Của Ác Long

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện: Truyện YY

Bây giờ cấp bậc của Tiêu Phàm là 16, Ác Long là 20, mặc dù chênh lệch không nhiều lắm, chỉ có 4 cấp mà thôi. Thế nhưng sau khi vượt qua cấp 20 ở trong game, ước chừng mọi thuộc tính sẽ tăng lên rất nhiều, không chỉ đơn giản là chênh lệch 4 cấp đâu.

Trang bị thì không cần phải nói, nếu muốn lấy một ví dụ mang tính hình tượng, bây giờ ở trước mặt hắn ta thì Tiêu Phàm chính là dân chạy nạn.

Không hổ danh là hội trưởng của bang hội lớn nhất trong trận doanh Ác Ma, sở hữu tài nguyên mạnh mẽ của bang hội rồi tiến hành điều động, tập hợp được một bộ đồ phòng ngự mạnh nhất và một cây vũ khí chất lượng cao trong giai đoạn này ở trận doanh Ác Ma, quả thực đã trang bị đến tận răng.

Hơn nữa một khi hắn ta mặc bộ đồ Linh Xà, hiệu quả của cái dao găm được bôi độc của Tiêu Phàm sẽ bị hạ thấp, vốn hiệu quả độc của [rượu độc thất bại] đã thấp, lại bị tính chất kháng độc cực cao của bộ đồ Linh Xà trung hòa, ước chừng hiệu quả trúng độc của dao găm bôi độc sẽ chẳng còn chút gì.

Còn cái kỹ năng danh hiệu kia nữa, chỉ cần nhìn ba chữ "Hắc Long Vương" thôi.

Tiêu Phàm cảm thấy có lực uy hiếp rất cao rồi, mẹ nó, kỹ năng danh hiệu tuyệt đối đừng là Triệu Hoán Thần Long nhé, nếu thật sự là Triệu Hoán Thần Long thì khỏi cần đánh nữa rồi.

Còn có một điều, điều quan trọng nhất… Hổ Nữu nói rất có thể hắn ta là người biết võ!

Vũ Hội Ác Ma đang nghênh đón một thời khắc gian khổ nhất ở Tân Sinh, hơn nữa còn không thể làm hòa, nhất định phải chiến đấu đến chết.

"Sao hả, suy nghĩ xong chưa, có muốn tự tử hay không?" Ác Long dùng ánh mắt trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm ba người Tiêu Phàm, trên mặt là nụ cười khinh thường.

"Hổ Nữu, Xà Cơ, trận này rất khó đánh, hy vọng thắng lợi rất xa vời." Tiêu Phàm đã nhìn thấy rất rõ ràng, thứ duy nhất mà hắn có thể dựa vào chính là tốc độ di chuyển, thế nhưng trước mặt tốc độ di chuyển cộng 10% của bộ đồ Linh Xà thì hắn hoàn toàn không chiếm được ưu thế gì, lực công kích, sức phòng ngự càng là chuyện cười, Tiêu Phàm cũng không ấu trĩ cho rằng mình có thể kích phát được tiềm năng*, cho nên muốn xử lý Ác Long là một chuyện vô cùng khó khăn.

(*kích phát tiềm năng: các nhân vật trong manga, anime khi bị đánh thảm hại thì bỗng dưng bộc phát tiềm năng, đánh bại đối thủ)

"Nếu hai người không muốn bị rớt cấp thì nhân lúc tôi ngăn cản anh ta, chạy trốn nhanh đi." Tiêu Phàm cắn răng, trịnh trọng nói với Hổ Nữu và Xà Cơ.

"Phàm muội muội, anh bị hù dọa đến sợ rồi sao, sao lại nhát gan như thế, đùa gì vậy, sao chị đây có thể là người bỏ chạy khi lâm trận được chứ." Hổ Nữu kiêu ngạo nói.

Tiêu Phàm nghe được giọng điệu tự cao tự đại, trước sau như một của Hổ Nữu, đột nhiên cảm thấy giọng điệu kiêu căng của vị đại tiểu thư này cũng

không còn đáng ghét như trước nữa.

“Tuy em rất sợ anh ta, nhưng mà em cũng rất ghét anh ta, vì vậy em muốn cho anh ta biết sự lợi hại của mấy người chúng ta.” Xà Cơ mang khuôn mặt nhỏ tức giận nói.

Tuy lời nói rất bình thường và giản đơn, thế nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy rất vui mừng.

“Vậy người trong Vũ Hội Ác Ma chúng ta cùng tiến lên! Bà nội cha nhà nó!” Tiêu Phàm quên hết sự lo lắng, quên mất sự hoảng sợ, phấn khởi hét to.

“Xem ra tinh thần của các người rất tốt.” Ác Long khinh thường cười nói.

“Tôi nghĩ ý của câu nghé con không sợ cọp chính là như vậy.” Ác Long thấy ba người Tiêu Phàm xông tới, ánh mắt vẫn thoải mái nhìn thẳng về phía trước, phảng phất ở phía trước có phong cảnh rất xinh đẹp.

“Xà Cơ, giơ thuẫn để phòng ngự và yểm trợ, tôi và Hổ Nữu sẽ tấn công, cô bên trái tôi bên phải, tấn công từ hai phía.” Tiêu Phàm bắt đầu chỉ huy chiến đấu, không thèm để ý đến việc tấn công bằng nhiều người, bởi vì hắn cảm thấy cho dù tất cả cùng tiến lên thì sức chiến đấu của hai bên vẫn không cân sức, Ác Long thực sự quá mạnh mẽ.

Bây giờ Tiêu Phàm chỉ có thể hy vọng giống như câu châm ngôn đã nói, ba cây chụm lại nên hòn núi cao*.

(*nguyên văn là ba anh thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng)

Ha ha, thú vị, mấy con vật nhỏ thích giương nanh múa vuốt như thế này thực sự là vô cùng thú vị, vậy tôi sẽ để cho mấy người biết sự lợi hại của Thú Vương, Ác Long thầm nghĩ trong lòng.

Đối diện với sự tấn công của ba người Tiêu Phàm, rốt cuộc thì Ác Long đã vung vẩy thanh kiếm trong tay mình. Thế nhưng kiếm của hắn ta cũng không dùng để chém, để tấn công mà chỉ dùng để đỡ.

Bởi vì Ác Long cảm thấy khi đối diện với cảm giác vô lực một cách sâu sắc thì bọn họ mới nhớ rõ chuyện này, mất công hắn ta vừa mới giết chết bọn họ, lần sau bọn họ lại đến đây gây phiền phức cho mình thêm lần nữa, Ác Long không có nhiều thời gian rảnh để bỏ chuyện trong tay của mình rồi đi xử lý đám rác rưởi này, vì thế Ác Long quyết định trêu đùa bọn họ một lát, sau đó lại tiêu diệt bọn họ một cách nhanh gọn.

Bởi vì Ác Long không tiến hành công kích nên Xà Cơ cũng bỏ mộc thuẫn xuống, cầm búa lên, lao vào tấn công Ác Long.

Vũ khí chạm vào nhau:

“Binh! Binh! Bang! Bang…” Âm thanh giòn giã vang lên, công kích của ba người Tiêu Phàm lại bị Ác Long dùng tốc độ, thân pháp để né tránh, dùng trường kiếm để đón đỡ hết, ngay cả loại vũ khí mềm có sự biến hóa thất thường như roi của Hổ Nữu cũng không thể đụng tới một sợi lông của hắn ta.

Nhìn Ác Long đang thản nhiên bình tĩnh ở một bên, ba người Tiêu Phàm lại thở hổn hển, trong lòng Tiêu Phàm rất sốt ruột, bởi vì cục diện trước mắt hắn thật sự quá tệ.

“Sao hả, cảm giác được sự chênh lệch về thực lực chưa, sao một đám nhóc con có thể đánh bại một người lớn được chứ, có cảm thấy tuyệt vọng không, nhận ra dù mình có cố gắng đến mấy cũng chẳng thể làm được chuyện gì, vì vậy hãy ngoan ngoãn nghe theo lời của tôi, tự tử đi, sau đó đừng đến đây trêu chọc Bang Hắc Long của chúng tôi nữa!” Ác Long nhìn ba người Tiêu Phàm đang mệt mỏi không tả nổi mà cười ha ha, thế nhưng nụ cười này chẳng thân thiết một chút nào, trái lại còn khiến cho người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo.

“Anh đừng có đổi trắng thay đen, rõ ràng là Bang Hắc Long của mấy người không ngừng đến đây quấy rối chúng tôi!” Tiêu Phàm nghe thấy lời nói vô liêm sỉ của Ác Long thì cười nhạo nói.

“Bang Hắc Long của tôi chính là chính nghĩa! Cần gì phải đổi trắng thay đen chứ.” Ác Long nói, ánh mắt của hắn ta có sự cuồng nhiệt.

“Chính nghĩa? Thực sự là buồn cười, chính nghĩa của Bang Hắc Long các người là độc tài chuyên chế, trấn áp bằng bạo lực, ức hiếp người nhỏ yếu, đây chính là thứ chính nghĩa xấu xa của mấy người!” Tiêu Phàm nghe thấy tên điên như Ác Long ngụy biện một cách vô sỉ như vậy thì trào phúng.

“Cậu thì biết cái gì chứ, chính nghĩa chính là thứ riêng của kẻ mạnh, chính nghĩa chính là vinh quang của người thắng, bởi vì mấy người quá yếu ớt, lại muốn ngăn cản đại nghĩa của tôi, vì vậy tôi sẽ đại diện cho chính nghĩa, thanh trừng các người.” Ác Long không hề để ý đến sự trào phúng của Tiêu Phàm, vẫn cứ say mê trong chính nghĩa của bản thân mình: “Tôi đặt tên cho bang hội của mình là Bang Hắc Long, là vì tôi muốn thông qua những việc mà tôi gặp phải trong cuộc sống hiện thực để hiểu rõ hình dạng chân chính của chính nghĩa. Chữ “Hắc” chính là màu sắc trên con đường chính nghĩa, mà “Long” đại diện cho chính nghĩa và sự mạnh mẽ trong lòng tôi, vì vậy, ở trước mặt Bang Hắc Long của chúng tôi, mấy người chắc chắn sẽ thất bại.”

Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt ngông cuồng của Ác Long, quyết định không để ý đến những tà thuyết ngụy biện của hắn ta nữa, bởi vì ánh mắt cuồng nhiệt kia của Ác Long đã chứng minh hắn ta điên rồi.

“Hổ Nữu, Xà Cơ, chúng ta tiếp tục!” Nói xong thì Tiêu Phàm tấn công lần thứ hai.

“Còn đến nữa, mấy người quá yếu ớt, cho dù có thử bao nhiêu lần, cũng chẳng thế nào thay đổi được kết cục thất bại đó đâu.” Nhìn ba người Tiêu Phàm lại đến lần nữa thì Ác Long cười nói: “Tại sao lại không chịu hấp thụ kinh nghiệm chứ, thực sự là mấy đứa bé không ngoan mà.”

Chương 68: Ác Chiến

Chương 68: Ác Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn truyện: Truyện YY

“Ai nói chúng tôi không hấp thụ kinh nghiệm, bởi vì chúng tôi đã hấp thụ kinh nghiệm nên chúng tôi mới có thể tiến bộ trong chiến đấu.” Tiêu Phàm

cầm dao găm đâm mạnh vào người Ác Long, Ác Long nhẹ nhàng tránh qua một bên.

Khi thực hiện cái đâm này, Tiêu Phàm đã biết công kích của mình chắc chắn sẽ thất bại từ sớm, phải nói rằng thông qua cuộc chiến lúc nãy, Tiêu Phàm đã hiểu sâu hơn về Ác Long, giả sử tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm và Ác Long là bằng nhau thì dựa vào bản lĩnh của Ác Long, Tiêu Phàm chưa chắc có thể đánh trúng hắn ta, nói chi đến việc bây giờ tốc độ di chuyển của Ác Long lại hơn xa Tiêu Phàm, Tiêu Phàm muốn đánh trúng Ác Long lại càng là một chuyện không thể.

Thế nhưng mục đích của cái đâm này không phải là muốn làm bị thương Ác Long, mà là muốn ép cho Ác Long phải né tránh!

"Nhân lúc này! Xà Cơ! Ôm bắp đùi!"

[Ôm Bắp Đùi] là kỹ năng mà Xà Cơ lĩnh ngộ được vào lúc Tiêu Phàm và Xà Cơ gặp nhau lần đầu tiên. Kỹ năng này có đặc hiệu tuyệt đối với sinh vật có chân, là một dạng kỹ năng mà Tiêu Phàm phải dùng hai chữ trâu bò để hình dung.

Cái gì? Ôm bắp đùi?

Ác Long hoàn toàn mơ hồ, nghe không hiểu lời chỉ huy của Tiêu Phàm, lẽ nào đúng như mặt chữ, nhào tới ôm bắp đùi của hắn ta, đang đánh nhau ở giữa đường đó, đừng có gây cười như vậy chứ.

Cho dù cô gái nhỏ này ôm được thì cậu có thể làm gì nữa chứ? Dựa vào sức lực của cô gái nhỏ này sao có thể hạn chế sự di chuyển của hắn ta được, hắn ta đã huấn luyện sức ở chân trong cục Cảnh sát nhiều năm như vậy cũng không phải là chuyện đùa, chỉ cần một cước đã có thể quăng cô gái nhỏ này ra rồi.

Nhìn Xà Cơ giống như một con cún nhỏ đáng yêu nhào tới ôm chặt chân mình, trong lòng Ác Long nở nụ cười, mấy đứa nhóc này đánh nhau rất ấu trĩ đó, vừa nói ôm bắp đùi thì lại ôm thật luôn kìa, bắp đùi của Ác Long này sao có thể để một cô gái nhỏ ôm như vậy được chứ.

Nghĩ đến đây, Ác Long đang muốn dùng sức ở chân để quăng Xà Cơ ra, thế nhưng một khắc sau, sắc mặt của Ác Long thay đổi…

[Hệ thống nhắc nhở: Ngài đã trúng kỹ năng Ôm Bắp Đùi của người chơi Xà Cơ: sẽ bị trói chặt và không thể di chuyển trong vòng 2 giây.]

Trong giây phút Ác Long ngây người, Tiêu Phàm nắm một nắm cát lên rồi vô sỉ quăng vào hai mắt của Ác Long, hắn không quan tâm được nhiều như vậy, tuy rằng hắn có "Phẩm cách Thân sĩ", nhưng trong lúc như thế này, Tiêu Phàm có thể không thể để ý đến phong độ của thân sĩ, cứ làm như lưu manh là được.

"Hổ Nữu, nhanh lên, quất chết anh ta!"

"Chị biết, chị đã khó chịu với cái tên kiêu ngạo này từ lâu!" Cây roi thép của Hổ Nữu quật về phía Ác Long một cách tàn nhẫn.

"Chát!" Công kích đầu tiên mà ba người Tiêu Phàm có thể đánh vào người Ác Long, tạo thành một chuỗi tia lửa, [Hỏa Độc] của Hổ Nữu đã có hiệu quả, Tiêu Phàm quăng cát xong cũng không chịu yếu thế, cầm dao găm rồi xông tới…

Ác Long không hề nghĩ đến cô gái nhỏ ở này có thể thông qua việc ôm bắp đùi để hạn chế hành động của hắn ta, hơn nữa sau khi tên nhóc kia dùng thủ đoạn thấp hèn của những tên lưu manh đầu đường xó chợ để che mắt của hắn ta, dưới tình huống tầm mắt của hắn ta bị chặn lại thế này, lại bị công kích bằng roi thép mấy lần, thực sự là rất đau! Hơn nữa tên nhóc vô liêm sỉ kia lại bắt đầu đâm hắn ta bằng dao găm nữa!

Mẹ nó, ông đây không ra oai thì mọi người coi tôi là mèo ốm sao! Mấy người cho rằng đại ca của Bang Hắc Long có thể bị đánh bại một cách dễ dàng như vậy sao!

Bỗng nhiên một luồng khí lấy Ác Long làm trung tâm bộc phát ra! Khiến ba người Tiêu Phàm đang vây công Ác Long bị chấn bay ra ngoài.

[Kỹ năng thiên phú: Thiên Cương Chính Khí]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: Lấy bản thân làm trung tâm rồi phun ra ngoài một luồng khí mạnh mẽ, đánh văng kẻ địch, có thể hủy bỏ hiệu quả bị trói buộc của bản thân.]

[Kỹ năng tiêu hao: 100 thể lực, thời gian hồi chiêu là 5 phút]

[Ghi chú: Thiên Cương chính khí! Thiên Giang chính khí*! Phụt ~]

(*Thiên Giang chính khí: khí thải ra khi đánh rắm)

"Không tệ, không tệ, mấy người rất không tệ…" Ác Long nhìn lượng HP bị mất 50% trong nháy mắt thì liên tục nói ra ba lần chữ không tệ: "Không nghĩ đến mấy người có thể bắt tôi phải dùng kỹ năng thiên phú Thiên Cương Chính Khí của mình, mấy người nên cảm thấy kiêu ngạo đi."

Thật sự rất đáng tiếc, nếu không phải kỹ năng thiên phú của Ác Long có hiệu quả hủy bỏ kỳ quái này, mấy người bọn họ đã có thể xử lý hắn ta, bây giờ hắn ta đã biết Xà Cơ có kỹ năng [Ôm Bắp Đùi], chắc chắn sẽ cảnh giác, không thể tạo ra hiệu quả bất ngờ được nữa, rất khó làm lại trò cũ, Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Ác Long đã mở được cặp mắt bị cát vàng làm đỏ hoe, khi hắn ta nhìn về Tiêu Phàm thì đã có sự thưởng thức, có tâm tư chiêu mộ: "Thực lực của cậu không tệ, có suy nghĩ đến việc gia nhập Bang Hắc Long của tôi không, tôi sẽ xóa bỏ chuyện lúc trước và tha cho hai người bọn họ."

Tiêu Phàm rất ghét dáng vẻ cao cao tại thượng của mấy tên hội trưởng bang hội, lúc trước hắn chơi Thịnh Thế thì có tên ngốc gọi là Long Ngạo Thiên, bây giờ chơi Tân Sinh lại gặp Ác Long của Bang Hắc Long, mấy tên này đều là người tưởng mình rất ghê gớm, lúc nào cũng mang dáng vẻ tôi để mắt đến anh chính là vinh hạnh của anh đó.

Dựa theo tính tình của Tiêu Phàm thì sao có thể khuất phục được, mời chào, anh nghĩ anh là ai thế! Nằm mơ tiếp đi, Tiêu Phàm khinh thường nhả ra hai chứ: "Ngớ ngẩn!" Hơn nữa còn dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn Ác Long.

“Tốt, tốt, tốt! Cậu rất tốt! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy tôi sẽ tác thành cho cậu!” Liên tục nói nhiều chữ “tốt” như vậy không phải vì Tiêu Phàm rất tốt, mà là vì Ác Long tức giận thật rồi.

Ác Long đặt trường kiếm ở sau lưng mình, Tiêu Phàm thấy vậy, trong lòng liền nghĩ những tên hội trưởng bang hội này thật sự rất thích xem thường người khác, chịu thiệt thòi một lần rồi lại còn không chịu nghiêm túc, trong lúc chiến đấu lại thu hồi vũ khí, chẳng lẽ hắn ta không sợ lật thuyền trong mương sao?

Lại không biết, lần này Tiêu Phàm đã hiểu nhầm, bây giờ đã là năm 2990, người biết sử dụng kiếm quả thực quá ít, cho dù là người biết võ như Ác Long cũng không am hiểu kiếm thuật. Sở dĩ lúc trước Ác Long sử dụng kiếm là do thứ vũ khí tốt nhất mà Bang Hắc Long kiếm được chính là cây trường kiếm đen nhánh này.

Mà Ác Long thu hồi trường kiếm, đồng nghĩa với việc hắn ta muốn dùng bản lĩnh thực sự của mình, sẽ không nương tay nữa, bởi vì thứ mà hắn ta am hiểu nhất trong bộ Cảnh sát chính là bộ quyền vật lộn của quân đội…

Bỗng nhiên Ác Long đưa hai tay lên ngang ấn đường, sau đó thong thả đưa xuống đến phần bụng, chân trái nhẹ nhàng lướt trên mặt đất một bước, thở nhẹ một hơi rồi bày ra một tư thế chuẩn bị tấn công, kéo căng bắp đùi, hóp bụng, thẳng thắt lưng, sau đó lại bỗng nhiên thả lỏng, khiến người ta có cảm giác cả người hắn ta đã thay đổi thành một loại khí thế khác.

Đúng vậy, Ác Long muốn nghiêm túc bắt nạt những bạn nhỏ không biết trời cao đất dày là gì này.

Tiêu Phàm nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng liền vô cùng khẩn trương, sao mà giống cái gì mà Cửu Dương Thần Công trong phim võ hiệp hay chiếu trên ti vi vậy? Loại võ công này trên ti vi thế nhưng có thể xẻ đôi vách núi đó, nếu như Ác Long đánh ra một chiêu Bài Vân Chưởng hay Giáng Long Thập Bát Chưởng gì gì đó… Tiêu Phàm cảm giác hắn thật sự muốn chết quách đi cho xong.

Ác Long khinh miệt hướng Tiêu Phàm ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo đến đánh!

Đờ mờ, lúc nãy hắn ta cầm bảo kiếm, ông đây còn cóc sợ, bây giờ hắn chỉ có tay không, lẽ nào ông đây lại phải sợ hắn ta sao, ba đánh một, ai sợ ai chứ!

“Chúng ta lên!” Tiêu Phàm hướng về phía Hổ Nữu và Xà Cơ hô lên.

…

Chương 69: Tàn ác

Chương 69: Tàn ác

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn dịch: Truyện YY

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa là một hoàng hoa khuê nữ, dáng dấp dễ thương, vốn ban đầu có một cuộc sống như bao thiếu nữ khác nhưng cô lại say mê một bộ anime Nhật Bản tên là “Hội chứng tuổi teen!” (1), hậu quả là lúc bước vào tuổi teen, bởi vì say mê bộ anime này mà mắc phải một căn bệnh mà ở tuổi cô không nên mắc —— Ảo tưởng sức mạnh.

“Tân Sinh” ra đời, cô vừa lúc trưởng thành. Cô thật cao hứng đăng nhập trò chơi, đặt tên ID là Tiêu Khuyển Du Lục Hoa, chỉ khác một chữ so với tên của nữ chính trong anime “Hội chứng tuổi teen!” “Tiểu Điểu Du Lục Hoa” (2). Điều khiến cô vui vẻ chính là kỹ năng thiên phú của cô cư nhiên lại là [Chân Nhãn Tà Vương], thật khiến cô trong trò chơi thỏa mãn nguyện vọng ảo tưởng sức mạnh của mình.

Lúc này, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa bước chân nhẹ nhàng, một mình nhanh nhẹn đi về vùng phụ cận vắng vẻ của thánh Abaddon, mắt phải vẫn đeo băng như trước, lải nhải cằn nhằn: “Hiện thực tàn khốc! Tinh thần vỡ nát! Lưu đày thế giới này! Sức mạnh sa đọa hãy mau xuất hiện đi, chúng ta chờ đã lâu rồi!”

Mặc dù người khác nhìn bộ dáng bây giờ của cô rất ngu ngốc, nhưng chính cô lại cảm thấy thích thú, nhưng mà đột nhiên cô lại nghe thấy hai tiếng “Bịch! Bịch!” nặng nề như có vật rơi xuống đất.

Vì vậy, cô trốn phía sau nham thạch, lén lút thò cái đầu nhỏ ra…

Cô nhìn thấy xa xa có hai người chơi nữ ngã trên mặt đất, mà hai người chơi nam khác lại đang đánh nhau, trong đó một người tránh thoát công kích của người còn lại, sau đó đánh ra một quyền, người kia bị trúng một đấm vào bụng, đau đớn ngã sấp xuống một bên phát ra một tiếng "Bịch!" thật lớn, giống y hệt hai tiếng vang lúc trước.

Mà người còn lại đang đứng là Ác Long, vì sao Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lại biết tên của hắn ta, chính là bởi vì Tiểu Khuyển Du Lục Hoa thấy trên đầu hắn lúc ẩn lúc hiện hai chữ đỏ như máu…

Hình như là đang đánh nhau? Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đối với những… chuyện bạo lực có chút sợ, nhưng lại không nhịn được nỗi tò mò, lần nữa thò đầu ra, miệng lẩm bẩm: "Chôn vùi tại thời thế hỗn loạn, Chân Nhãn Tà Vương trước sẽ làm lắng lại sự tức giận của ngươi…"

Tiêu Phàm chật vật bò từ dưới đất lên, nhìn hai người Hổ Nữu và Xà Cơ ngã bên cạnh, lại nhìn thanh trạng thái đội ngũ:

[Trạng thái đội ngũ:]

[Mệnh Phàm: HP 50%]

[Hổ Nữu: HP 25%]

[Xà Cơ: HP 25%]

Xem ra, tình hình đội ngũ thật sự không mấy lạc quan, đối phương chỉ mới bắt đầu sử dụng nắm đấm chống lại công kích của bọn họ, liền trực tiếp đánh toàn bộ thành viên đội ngũ tàn phế.

Kỹ năng thiên phú mà Xà Cơ vẫn dựa vào trong trò chơi lúc này cũng không có hiệu quả, bởi vì lực công kích của Ác Long thật sự quá cao, [Cái Giá Của Sự Đau Khổ] của Xà Cơ lại không thể cộng dồn, lượng HP căn bản không thể hồi phục được.

Cuối cùng Tiêu Phàm nhìn thoáng qua người đứng trước mặt hắn không xa đang bày ra tư thế đánh nhau vững như bàn thạch – Ác Long, trong lòng

nảy sinh một cảm giác vô cùng mất mát.

“Đã biết bản thân ngu xuẩn chưa, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, chỉ cần mày gia nhập bang Hắc Long của tụi tao, trở thành đàn em của tao, tao sẽ không những tha cho tụi mày mà về mặt đãi ngộ trong bang lại càng không ai sánh bằng, đây là cơ hội cuối cùng, tính thế nào?” Ác Long nhìn Tiêu Phàm rất có thành ý nói.

“Mơ giấc mộng xuân thu đi cha.” Tiêu Phàm quay về hướng Ác Long cao giọng rít gào, nước bọt văng tung tóe khắp nơi.

Ở trong trò chơi, có rất nhiều người đều quen tìm một bang lớn để gia nhập, tham gia bang hội giống như tìm được một chỗ dựa lớn, các phương diện trong trò chơi đều thuận tiện hơn nhiều.

Nhưng mà Tiêu Phàm sẽ không làm như vậy, từ trước tới nay hắn vẫn có lòng kiêu ngạo của mình, hắn tự nguyện chiến đấu bằng sức lực nhỏ bé của hắn cũng không muốn vì sự thuận tiện mà vào bang để chịu sự khống chế của người khác, mất đi sự vui vẻ của trò chơi.

Vì vậy, hắn lại vững lòng, hướng Ác Long phóng tới, bởi vì thách thức thứ cường đại mới là niềm vui lớn nhất trong trò chơi đối với Tiêu Phàm.

Đối với Ác Long mà nói, trận PK này chả khác gì chơi đùa, hắn ta chiêu mộ Tiêu Phàm bởi vì coi trọng thiên phú của Tiêu Phàm, nếu Tiêu Phàm vẫn cứng đầu cứng cổ, vậy thì hắn ta sẽ xuống tay độc ác cho Tiêu Phàm một bài học nhớ đời.

“Hừ!” Ác Long hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, sắc mặt trở nên âm trầm không gì sánh được, ánh mắt nhìn về Tiêu Phàm đang tiến tới lạnh như băng, chả khác gì nhìn một người chết, sau đó nở một nụ cười tàn nhẫn.

Tiêu Phàm lại lần nữa đi đến trước mặt Ác Long, điên cuồng quơ múa hai thanh dao găm nhỏ, lưỡi dao găm vẽ ra trong không khí từng vệt dấu vết dày đặc

Nhưng ở trước mặt Ác Long, lưỡi dao sắc bén của Tiêu Phàm vẫn lộ ra vẻ vô lực như trước, hoàn toàn không đụng đến được dù chỉ một cọng lông tơ

của Ác Long.

“Tên nhóc không biết hối cải, vậy hãy để tao dạy mày một bài học đau khổ nhớ đời, phải nhớ ơn của tao đấy.” Ác Long lần nữa tránh được công kích của Tiêu Phàm, vô cùng chính xác bắt được cánh tay đang đưa tới của Tiêu Phàm, mượn thế công của Tiêu Phàm, xoay khớp xương Tiêu Phàm một vòng tạo thành một độ cong bất hợp lý, sau đó bẻ quặt về phía trước, cơ thể Tiêu Phàm bị đè xuống, tay phải không thể nhúc nhích.

Đây chính là chiêu Cầm Nã Thủ! Chiêu võ đắc ý nhất của Ác Long.

Bởi vì tay phải bị khóa, cử động bị hạn chế.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn không chịu thua, dùng tay trái vẫn còn có thể cử động đánh về phía Ác Long đã di chuyển ra phía sau hắn.

Chứng kiến hành vi của Tiêu Phàm, Ác Long cười cười, cùng loại cao thủ đánh nhau như hắn đánh nhau, đã bị khóa một tay mà vẫn không chịu yên, thật là ngu xuẩn.

Ác Long nhìn tay trái Tiêu Phàm đánh tới, bởi vì Tiêu Phàm đã bị khống chế hành động, lần này đơn giản như dùng tay trái bắt tay phải của chính hắn vậy.

Ác Long nhìn Tiêu Phàm đang bị hắn bắt lấy, lộ ra nụ cười thỏa mãn, nói: “Tao trước nay vẫn luôn là người giữ chữ tín, mày biết không, tao đã nói sẽ dạy cho mày một bài học đau khổ nhớ đời thì nhất định sẽ làm được.”

Tiêu Phàm nghe lời nói bình thản của Ác Long, bỗng nhiên cảm thấy hơi sợ hãi, giống như sắp có chuyện không tốt xảy ra.

Hổ Nữu và Xà Cơ bị Ác Long đánh bay lúc nãy vừa đau đớn bò dậy, đã nhìn thấy Tiêu Phàm bị Ác Long chế trụ cả hai tay lập tức chạy tới muốn giúp hắn thoát ra.

“Bạn bè của tên nhóc mày rất quan tâm mày đấy, nhưng mà vội vã như vậy cũng vô ích thôi.” Vừa nói Ác Long vừa nâng tay đang cầm hai tay của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm bởi vì bị Ác Long bẻ quặt tay về phía sau, không thể cử động, bây giờ bị Ác Long bẻ lên, chỉ có thể cúi thấp cơ thể xuống, lúc cơ thể không cúi xuống được nữa, Tiêu Phàm vẫn không chịu quỳ xuống như trước.

Thật là đau, dù gãy tay cũng không được quỳ xuống, Tiêu Phàm kiên định nghĩ thầm.

Ác Long thấy Tiêu Phàm có khí phách như vậy thì rất tán thưởng, nhưng hắn ta sẽ không đông tình. Thế là đá một đá vào đầu gối của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm mất trọng tâm, quỳ xuống!

Nổi giận, Tiêu Phàm thật sự nổi giận, nhưng mà hắn bị hắn ta khống chế, chỉ có thể há mồm rít gào: "Mày là tên khốn kiếp!"

Trong tiếng gầm gừ này mang theo vô tận không cam lòng cùng oán hận và các loại tâm tình phức tạp khác, loại nhục nhã bị người khác ép quỳ xuống này, giống như Ác Long nói đã khắc sâu vào lòng Tiêu Phàm…

"Tên khốn kiếp, đã như vậy còn không cầu xin tha thứ, tao quả thật hơi bội phục mày rồi." Ác Long cười hì hì nói tiếp: "Nói cho mày một tin tốt nhé, thật ra bài học mà tao nói cũng không phải là chuyện quỳ xuống nhàm chán này."

Nói xong, nắm chặt lấy cánh tay bị bẻ quặt về phía sau đang vặn vẹo của Tiêu Phàm, Ác Long giơ chân lên, dùng sức đá vào lưng Tiêu Phàm…

"A!" Một tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết vang vọng khắp đất trời.

Tiểu Khuyển Du Hoa núp xem sau tảng nham thạch ở xa xa nghe được tiếng kêu thảm thiết này, rùng mình một cái, nhắm mắt trái lại, lần nữa rụt trở lại sau tảng nham thạch.

"Lắng nghe lời nguyện cầu của ta, lắng lại cơn phẫn nộ của ngươi, kẻ đại ác…" Tiểu Khuyển Du Lục Hoa miệng phun ra một số từ ngữ không rõ ý nghĩa, thế nhưng thanh âm lại run lẩy bẩy…

PS: Đây là cuốn tiểu thuyết đầu tay của tác giả, cảm ơn các độc giả đã ủng hộ cho quyển sách này.

(1) Hội chứng tuổi teen!: là tựa Việt của Chuunibyou demo Koi ga Shitai! (một bộ anime của Nhật). Đọc thêm tại đây: https://www.facebook.com/reviewerchan/posts/-review-anime-chuunibyou-demo-koi-ga-shitai-h%E1%BB%99i-ch%E1%BB%A9ng-tu%E1%BB%95i-teen-%E1%BB%ABm-m%C3%ACnh-l%C3%A0-yui-%C4%91/166380003981108/

(2) Tiểu Điểu Du Lục Hoa - Takanashi Rikka: nữ chính của bộ anime "Chuunibyou demo Koi ga Shitai!"

Chương 70: Bi Thương (1)

Chương 70: Bi Thương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Ác Long thi triển kỹ năng Phân Cân Thác Cốt lên ngươi, tạo thành hiệu quả tàn phế đối với hai tay của ngươi, hành động của hai tay bị hạn chế, kéo dài liên tục 30 phút.]

Tiêu Phàm cũng không chú ý đến nhắc nhở này của hệ thống, trong đầu hắn bây giờ hoàn toàn trống rỗng.

Trong khoảnh khắc bị Ác Long đá trúng, hắn rõ ràng nghe thấy âm thanh xương cốt gãy lìa truyền ra từ trong cơ thể, "Răng rắc!" Âm thanh thanh thúy, cùng với cảm giác cực kỳ đau đớn, sau đó là âm thanh dao găm rơi xuống đất leng keng, lanh lảnh không gì sánh được mặc dù không lớn, nhưng âm thanh này lại đủ để đánh nát lòng tin của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vẫn duy trì tư thế quỳ xuống như trước, hai tay đã không còn linh hoạt mạnh mẽ như ban đầu mà giống như một chiếc khăn quàng cổ tùy ý treo trên vai, không khí trầm lặng, không có một chút sinh khí, cơ thể Tiêu Phàm khẽ động một cái, cánh tay sẽ tùy ý lay động như cành liễu, vẽ

ra một vòng tròn quanh vai, tựa như một khuôn mặt tươi cười, im lặng cười nhạo…

Sai rồi sao, hắn thật sự sai lầm rồi sao? Rõ ràng biết lực chiến chênh lệch lớn như vậy, mà vẫn tự đại mù quáng, lỗ mãng tấn công, kết quả tài nghệ không bằng người, bị kẻ địch phế bỏ hai tay, đến vũ khí cũng cầm không được, không có vũ khí thì còn chiến đấu tiếp thế nào được đây.

Hắn không thể chiến đấu, Hổ Nữu và Xà Cơ sẽ làm thế nào đây, các cô ấy không có nhiều kinh nghiệm, nhất định đánh không lại Ác Long, là hắn hại mọi người rớt kinh nghiệm, không sai, đều là tại hắn.

Nếu trước đây hắn không bướng bỉnh, chỉ cần hắn đầu hàng, mọi người đều sẽ không sao, đều là tại hắn liên lụy mọi người…

Người cứ luôn cho rằng mình ở địa vị càng cao, lúc rơi xuống lại càng đau đớn, giống như Tiêu Phàm lúc này, mang theo lòng tự trọng sau cùng chiến đấu với Ác Long lại bị Ác Long dễ dàng đánh nát, tạo nên ảnh hưởng tâm lý rất lớn.

Ác Long nhìn ánh mắt đã không còn tiêu cự, ngơ ngác nhìn về phía trước của Tiêu Phàm, đối với hành vi của mình rất lài lòng, hắn ta biết hành động của hắn đã đả kích sâu sắc sự kiêu ngạo của người trẻ tuổi này. Người trẻ tuổi này rốt cuộc từ bỏ nhiệt huyết, cảm thấy sợ hãi "Chính nghĩa" của bang Hắc Long.

"Tự nhìn lại bản thân cho rõ, có một số người mà loại nhân vật nhỏ như tụi mày không thể trêu chọc được." Ác Long nói với Tiêu Phàm, lại như đang nói với chính hắn, bởi vì hắn chẳng thể nhớ nổi bộ dáng nhiệt huyết khi còn trẻ lúc mới tham gia của hắn nữa.

"Tao sẽ dùng kỹ năng danh hiệu của tao tiễn mày một đoạn đường vậy." Ác Long đi đến trước mặt Tiêu Phàm, hướng về người thanh niên đã từ bỏ ý chí chiến đấu, giơ lên nắm đấm sắt…

PS: [Danh hiệu người chơi: Hắc Long Vương]

[Kỹ năng danh hiệu: Hắc Long Ba]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Đánh về phía trước một quyền không ai có thể cản nổi, kèm theo hiệu quả hình thái ra quyền của Hắc Long, tạo thành sát thương 250% lên mục tiêu; thời gian hồi chiêu 10 phút.]

[Mức tiêu hao kỹ năng: 200 điểm thể lực]

[Phân loại kỹ năng: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Quý trọng tính mạng, rời xa Hắc Long!]

Nhìn nắm đấm màu đen hung ác trước mặt, trong lòng Tiêu Phàm có chút bất đắc dĩ, lại có chút tiếc hận, nhiều nhất chính là hối hận.

Phải kết thúc tại đây sao, xin lỗi Hổ Nữu, xin lỗi Xà Cơ, chỉ tại đội trưởng tôi đây quá yếu, quá vô dụng…

Đột nhiên, một bóng người che trước mặt Tiêu Phàm…

Đây là một màn Tiêu Phàm vô cùng quen thuộc, bởi vì thường ngày lúc mọi người trong đội ngũ cùng nhau chiến đấu, Tiêu Phàm đã gặp màn này quá nhiều lần rồi, hắn nhớ rõ lần đầu tiên là ở bên trong phó bản Black Goblin, cho đến giờ phút này, bóng người mà Tiêu Phàm nghĩ vô cùng ngốc nghếch này vẫn không thay đổi, vào lúc nguy hiểm nhất, vẫn dũng cảm che trước mặt hắn…

Nhưng lúc này Tiêu Phàm lại cảm thấy tình cảnh này hết sức đáng ghét, nhưng hắn biết hắn chán ghét không phải là cô gái đáng yêu đang che trước mặt hắn, mà là cái tên ngu ngốc ngồi một chỗ chờ người ta làm thịt là hắn đây.

Lại càng tức giận chuyện Hắc Long quyền kia cũng sẽ không để ý tới những chuyện này, dù cho người đang che trước mặt là một cô gái nhỏ ngây thơ.

“Phịch!” Nghe âm thanh này, có thể biết đây là một quyền nặng như thế nào, nắm đấm đen kia đâm xuyên qua khiên gỗ của Xà Cơ, hoàn toàn đánh lên cơ thể mảnh mai của Xà Cơ…

[Xà Cơ: HP 0%, thành viên đội ngũ tử vong.]

Sau khi lượng HP của người chơi tụt xuống 0%, hệ thống sẽ không để thi thể biến mất ngay lập tức, sẽ lưu lại tại chỗ mấy giây, nhưng người chơi cạn HP không thể động đậy, Tiêu Phàm hiểu rõ đây là hệ thống để người chơi tiện thi triển kỹ năng hồi sinh cho thành viên đội ngũ đã chết.

Tiêu Phàm cứ nghĩ rằng thiết lập của trò chơi này cho những tình huống PK thất bại thì người chơi sẽ thường nói:: "Mày chờ đó cho tao!" Loại tuyên bố trả thù chọc cười này. Nhưng lúc này Tiêu Phàm đối với loại thiết lập trước nay hắn vẫn khinh bỉ của hệ thống lại cảm thấy vô cùng biết ơn, bởi vì hắn vẫn còn cơ hội nói với cô ngốc trước mặt này mấy câu.

Nhìn Xà Cơ bị [Hắc Long Ba] đánh trúng ngã xuống trước mặt mình, Tiêu Phàm vẫn đang ngồi cứng đờ trên mặt đất rốt cuộc đứng dậy, phóng đến chỗ Xà Cơ, muốn dùng hai tay đỡ lấy cô.

Đáng tiếc, sự việc cũng không thể như hắn mong muốn, hắn đã vọt đến trước người Xà Cơ, nhưng mà thân thể Xà Cơ vẫn nặng nề té ngã trên mặt đất, bởi vì hắn đã quên hắn đã không còn "hai tay" nữa rồi, đỡ như thế nào được đây…

Coi như bỏ lỡ cơ hội đỡ Xà Cơ đang ngã xuống, nhưng lúc này hắn vẫn muốn có một đôi tay có thể cử động.

Bởi vì không biết từ lúc nào, tầm mắt của hắn đã trở nên mơ hồ, hắn muốn dùng tay lau đi nước mắt trong hốc mắt đang làm trở ngại tầm nhìn của hắn.

"Em làm cái gì vậy Xà Cơ!" Rõ ràng đây là câu tức giận mắng của Tiêu Phàm, thế mà lại có vẻ dịu dàng không gì sánh được.

"Xin lỗi, đội trưởng ca ca, là tại em không tốt, tại em quá ngốc, trang bị của em là tốt nhất trong đội ngũ, nhưng khi chiến đấu lại không được tích sự gì, nếu như kỹ thuật của em tốt một chút, đội trưởng ca ca cũng không cần mệt mỏi như vậy." Xà Cơ ngã trên mặt đất, mệt mỏi nói. Nhưng mà Tiêu Phàm không muốn nghe một chữ nào hết, bởi vì hắn sợ hắn sẽ không kiềm chế được, nước mắt sẽ chảy dọc xuống theo gương mặt.

([Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Xà Cơ yêu cầu giao dịch với ngươi])

…

“Không phải lỗi của em, là tại đội trưởng ca ca anh đây vô dụng, là tại anh không bảo vệ tốt cho mọi người, trái lại còn để mọi người phải bảo vệ anh…” Tiêu Phàm còn muốn nói, nói thêm chút gì đó, dù chỉ thêm một câu cũng được, đáng tiếc Xà Cơ đã không còn nghe được nữa…

Thân ảnh của Xà Cơ chậm rãi trở nên mờ nhạt, cuối cùng hóa thành những điểm sáng, biến mất tại mảnh đất vàng của trận doanh Ác ma, theo gió bay đi khắp nơi…

Tiêu Phàm nhìn thấy trước khi thân ảnh Xà Cơ tan biến hoàn toàn, đôi môi mỏng khẽ mở…Tiếc là đã không phát ra bất cứ âm thanh nào nữa…

Mặc dù Tiêu Phàm không học qua đọc khẩu hình nhưng trong lòng hắn vẫn nghe được hai chữ cuối cùng Xà Cơ không nói ra…

“Cố lên ~”

…

…

“Ca ca, anh muốn nghiêm khắc trừng phạt em sao?”

“Đội trưởng ca ca cũng thật cực khổ, đọ sức cùng đối thủ mạnh lâu như vậy.”

“Đúng vậy, đội trưởng ca ca, em thấy sắc mặt anh trắng bệnh như vậy, trong lòng có chút lo lắng.”

“Rắn tham ăn, con rắn kia thật là đáng yêu.”

“Con rắn kia!”

“Thế nào mà lại đáng yêu như thế chứ.”

“Không muốn, chúng nó đáng yêu như vậy, tại sao lại muốn giết chúng nó chứ?”

“Xin lỗi, là tại em không tốt, Xà Cơ quá ngốc, chơi game không tốt, đánh nhầm đội trưởng ca ca, làm anh bị thương, nếu không để Xà Cơ thổi giúp anh nhé, giúp anh xoa xoa, thổi một chút xoa xoa là hết đau liền.”

…

Tất cả mọi thứ trong quá khứ, không biết vì sao lại ở thời khắc này trở nên rõ ràng trong đâu Tiêu Phàm như vậy, mặc dù hắn biết trong trò chơi có thể sống lại nhưng hắn vẫn không khống chế được, không khống chế được dòng nước mắt, nước mắt đang ở trên mặt hắn vẽ ra một đường cong…

Chương 71: Bi Thương (2)

Chương 71: Bi Thương (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Là bởi vì trước đây chơi game đều là một mình luyện đến cấp thật cao, lần đầu tiên cùng thành viên đội ngũ cùng nhau trải qua thời gian dài nên nảy sinh tình cảm sao? Hay là tại thiết lập của trò chơi chân thật quá, khiến Tiêu Phàm cũng cảm động theo?

Tiêu Phàm cũng không hiểu tại sao lại muốn rơi lệ, hắn chỉ biết rằng trong lòng rất đau xót, rất muốn khóc.

Giống như đến giờ hắn vẫn không thể nào hiểu nổi một số chuyện.

Ví dụ, có vài người vì PK thua mà khóc, vì chơi game bị cho ăn hành mà khóc, tại sao những này lại yếu đuối như vậy?

Đây chính là bản tính của con người, lúc này, rơi lệ không cần phải giải thích bằng bất kỳ lý do nào cả, nhưng với một số người thường thường mà nói phải kiên trì nỗ lực để không phải rơi xuống những giọt nước mắt mất mặt…

“Ách! Phàm muội muội đừng khóc, cũng không phải là lần đầu Xà Cơ ẻo, khóc cái gì mà khóc chứ, quả thật tôi gọi anh là Phàm muội muội chả sai chút nào, đúng là tâm hồn thiếu nữ, chúng ta bây giờ vẫn đang chiến đấu mà, anh khóc nhè như vậy thật khiến chị đây mất mặt!” Hổ Nữu vẫn ở chỗ cũ cười mắng Tiêu Phàm, giọng nói vẫn có vẻ cười đùa ngã ngớn như xưa nhưng viền mắt hơi ửng đỏ lại bán đứng cô.

Tiêu Phàm thấy Hổ Nữu kiên cường đứng trước mặt hắn, đột nhiên cảm thấy hắn thật yếu đuối, đều tại hắn bị sự cam chịu ngăn cản mới dẫn đến việc Xà Cơ vì bảo vệ hắn mà hy sinh.

Đúng, bây giờ là lúc nên tỉnh táo lại, đứng lên báo thù cho Xà Cơ!

Tiêu Phàm ngưng lại bi thương trong lòng, lần nữa dâng lên ý chí chiến đấu, thế nhưng…

“Phịch!” Cơ thể Hổ Nữu bị đánh bay ngay trước mắt Tiêu Phàm.

[Hổ Nữu: HP 0%, thành viên đội ngũ tử vong.]

“Thật là xấu hổ, Phàm muội muội, chị đây từng nói sẽ bảo vệ anh, lại không làm được rồi, ha ha.” Hổ Nữu vẫn thích đùa giỡn như trước nói, Tiêu Phàm nhìn những tia sáng đang dần biến mất, trong lòng lại không có nỗi phiền chán đối với lời đùa giỡn của Hổ Nữu như thường ngày, chỉ còn lại nỗi đau thương dày đặc sâu sắc.

Ác Long xoa xoa nắm đấm của hắn, xuất hiện tại chỗ Hổ Nữu vừa đứng.

“Tao đã nói sẽ dạy cho mày một bài học nhớ đời, dám cãi lời bang Hắc Long của tụi tao đều phải chịu kết cục này.” Ác Long nói những lời này rất chậm, tựa hồ muốn Tiêu Phàm ghi tạc thật sâu vào trí óc.

Nhưng mà lúc này Tiêu Phàm không nghe lọt lời nói phách lối của Ác Long, trong đầu hắn chỉ quanh quẩn những đoạn chuyện nhỏ hằng ngày…

…

“Tôi vẫn rất tò mò, rốt cuộc anh biến thái chỗ nào?”

“Anh đó, Phàm muội muội thích đàn ông, ID của chị đây chính là Hổ Nữu, anh kêu tôi chị Hổ là được, sau này lúc bị bắt nạt cứ nói tên của chị ra, chị đây sẽ bảo vệ anh!”

“Anh chính là em gái của tôi mà! Phàm muội muội chính là một cô gái đáng yêu!”

“Gọi chị đi, em gái, chị biết em thích chị mà, đừng xấu hổ ~”

…

“Ha ha, ha ha…” Nước mắt trên mặt Tiêu Phàm đã khô từ lâu, chỉ để lại dấu vết mờ mờ, phát ra tiếng cười có chút lạnh lẽo, có chút chậm, có chút không rõ hàm ý.

[Vũ hội Ác ma] cũng chỉ còn một mình Tiêu Phàm hắn, cô độc đứng đây giằng co với Ác Long.

…

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa trốn phía sau tảng nham thạch đã chứng kiến từ đầu đến cuối nghe được ý bi thương vô tận trong tiếng cười này, một người ảo tưởng sức mạnh như cô lại hiếm thấy không hề lẩm bẩm những từ ngữ không rõ ý nghĩa, cô thậm chí có xúc động muốn xông lên cứu Tiêu Phàm, nhưng cô không dám làm thế, cô biết Ác Long quá mạnh, cô đánh không lại…

Đột nhiên, từng tiếng cười lạnh hóa thành một tràng tiếng cười to điên cuồng: “Ha ha ha ha ha ha…”

Tiêu Phàm ngẩng đầu, tùy ý lay động hai cánh tay bị phế, mặc dù trên thân vẫn là áo đuôi tôm cao nhã nhưng kết hợp với nửa đầu tóc đen bởi vì đánh nhau mà tán loạn, nhìn lại cực kỳ giống người điên.

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!” Tiếng cười của Tiêu Phàm chuyển thành tiếng tức giận mắng, liên tiếp ba tiếng khốn kiếp, tiếng mắng vang vang hùng hồn.

Tiếng khốn kiếp thứ nhất, mắng tên khốn đã giết bạn bè của hắn Ác Long này;

Tiếng khốn kiếp thứ hai, mắng hai người Hổ Nữu và Xà Cơ, các cô không nên chết trước mặt hắn khiến hắn rơi xuống những giọt nước mắt mềm yếu;

Tiếng khốn kiếp thứ ba, chính là mắng chính hắn tên đại khốn kiếp này, ngay cả Ác Long cũng đánh không lại, lẽ nào không khốn kiếp! Một đội trưởng ngay cả thành viên trong đội cũng đều không bảo vệ được, lẽ nào không khốn kiếp!

Tiêu Phàm lại nhìn về phía Ác Long, ngoẹo đầu, vẻ mặt méo mó mà chậm rãi nói ra bốn chữ: "Tao! Muốn! Mày! Chết!"

Ác Long nhìn Tiêu Phàm đang đứng trước mặt, hai cánh tay bị chính hắn phế đang tùy ý "lắc lư", bởi vì tức giận mà vẻ mặt méo mó, không biết trời cao đất dày mà nói xằng nói bậy.

Ác Long thầm nghĩ, lúc hai tay mày có thể cử động linh hoạt còn chả làm gì được tao, hiện nay hai tay bị phế, lẽ nào mày có thể dùng chân đạp chết tao hả, thật sự là buồn cười.

Nhưng khi nhìn về đôi mắt tà mị thỉnh thoảng phát ra ánh sáng đỏ như máu của Tiêu Phàm, không hiểu sao Ác Long lại cảm thấy tim đập nhanh mấy nhịp…

Thật tệ hại, tại sao lại biến thành như bây giờ…

5 năm trước lúc ở "Thịnh Thế", bang Ngạo Thiên dốc toàn lực lượng, người đông thế mạnh, khói lửa chiến tranh liên miên…

Ánh đao bóng kiếm, bom đạn khói lửa liên tiếp mấy ngày, bản thân hắn vẫn vô cùng khinh cuồng như cũ.

Hôm nay ở "Tân Sinh" lại có thể rơi vào tình cảnh để hai cô gái phải đổi mạng hắn mới có thể tạm nghỉ thở dốc một hơi.

Là tại hắn già rồi sao? Là tại hắn kiêu ngạo quá rồi sao? Hay là tại hắn quá lơ là bất cẩn?

Nhìn [Hắc Long Tiên Tửu] vẫn nằm lẳng lặng ở túi đeo lưng, Tiêu Phàm thật muốn cười nhạo sự ích kỷ của hắn, lúc trước nghĩ rằng đạo cụ này rất quý không muốn sử dụng, kết quả bởi vì sự ích kỷ này mà khiến hai thành viên trong đội ngã xuống trước mặt hắn.

Quan hệ giữa người với người đúng là không thể chỉ dựa vào số liệu trong trò chơi để cân đo đóng đếm được, dù [Hắc Long Tiên Tửu] có quý giá thế nào đi nữa, nếu như có thể đổi Xà Cơ và Hổ Nữu quay lại, Tiêu Phàm cũng thấy đáng giá.

Hiện tại mất đi "hai tay", cũng không cầm nổi chén rượu, làm sao thỏa sức uống rượu đây, cơ hội dùng [Hắc Long Tiên Tửu] để tăng thuộc tính, đánh bại Ác Long cứ như vậy bị hắn bỏ lỡ.

Trong nháy mắt Tiêu Phàm suy nghĩ, Ác Long đã hướng Tiêu Phàm đánh tới.

Tiêu Phàm rất hận, rất hận tên đàn ông đang quơ nắm đấm trước mặt này, chính là hắn ta, là hắn ta cướp đi mạng sống của hai người đồng đội vui tươi của hắn.

Tiêu Phàm di động hai chân tránh né, nắm đấm sắt hung mãnh cảu Ác Long không đánh trúng mục tiêu dễ dàng như trước, toàn bộ rơi vào khoảng không!

"Ấy? Di chuyển của mày hình như nhanh hơn, theo cảm giác của tao, chắc là bộ đồ Linh Xà phải nhỉ." Ác Long cũng không thèm để ý đến tránh né của Tiêu Phàm, thoải mái nói ra phán đoán của hắn.

Không hổ là người đàn ông đứng đầu một bang, chỉ dựa vào trực giác chiến đấu, mà có thể đoán được mức độ tăng tốc độ di chuyển của kẻ địch, cùng với việc trước mắt không có nhiều trang bị, đoán được thứ duy nhất có thể khiến tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm tăng lên chính là bộ đồ Linh Xà có hiêu quả tăng 10% tốc độ di chuyển.

Không sai, bộ đồ Linh Xà này chính là thứ Xà Cơ yêu cầu giao dịch với Tiêu Phàm trước khi ngã xuống, thứ gửi gắm lòng tin của Xà Cơ đối với Tiêu Phàm.

Nhắc đến bộ đồ phòng ngự này, Tiêu Phàm lại nhớ đến Xà Cơ, trái tim lại lần nữa đau đớn như bị kim châm.

“Sao chúng mày làm được? Tao vậy mà phải điều động toàn bộ thành viên bang hội đi quét phó bản Thung lũng rắn cát, khó khăn lắm mới ghép đủ được một bộ, lẽ nào chúng mày đã vượt qua độ khó luyện ngục? Không thể nào, hiện tại ngay cả tao cũng không đánh nổi độ khó luyện ngục.” Ác Long thật tò mò đối với việc một đội ngũ nhỏ lại có một bộ đồ phòng ngự hiếm có như vậy, tự biên tự diễn nói ra phán đoán của hắn.

Tiêu Phàm cũng không quan tâm đến những lời nói lung tung của Ác Long, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ác Long, nói một câu: “Tao chỉ muốn mày chết.”

Không mang theo một chút tình cảm, lạnh như băng.

Chương 72: Thức Tỉnh (1)

Chương 72: Thức Tỉnh (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ha! Ha! Ha! Chỉ dựa vào mày? Cùng xuống địa ngục với đồng đội của mày đi thôi.” Ác Long nhìn hai bàn tay “tàn phế” của Tiêu Phàm càn rỡ nở nụ cười, không nghĩ tới tên trước mắt này vẫn chưa nhận rõ tình hình thực tế.

Tiêu Phàm không trả lời, không hề để ý đến ánh mắt lạnh lùng và tiếng cười nhạo này, bởi vì câu nói vừa rồi chính là câu nói cuối cùng hắn nói với Ác Long, lúc này không phải mày chết thì chính là tao chết, hơn nữa hắn cũng không thể phát ra âm thanh lần nữa…

Tiêu Phàm khom người, nhìn cây Địa Tinh Tiểu Cốt Chủy đang nằm lẳng lặng trên mặt đất, há miệng ra, dịu dàng cắn lên, giống như hôn người yêu, sau một khắc, hắn lại “cầm” lên vũ khí chiến đấu của hắn.

Chuôi Địa Tinh Tiểu Cốt Chủy cột vải đay thô, phòng ngừa người sử dụng vì quá trơn mà tuột tay, vải đay có chút cũ nát ố vàng, nhìn qua có chút lôi thôi.

Tiêu Phàm cũng không không ngại những thứ này, lúc chuôi dao bị hai hàm răng Tiêu Phàm vững vàng cắn chặt, cắn ngang miệng, lưỡi dao sắc bén của Địa Tinh Tiểu cốt Chủy hiện ra, thứ vũ khí chỉ có phẩm chất rác rưởi lúc này lại mang đến một cảm giác vô cùng sắc bén.

"Mày nghĩ như này là có thể đánh bại tao?" Ác Long nhìn Tiêu Phàm đang cắn dao găm trong miệng, nói.

Ở trong mắt Ác Long, Tiêu Phàm chẳng khác gì một con chó nhỏ đang gặm xương, hoàn toàn không có tính uy hiếp.

Tiêu Phàm dùng cước bộ của hắn để trả lời Ác Long…

Xông lên! Xông lên! Xông lên!

Xông lên đem mọi thứ trước mắt đánh cho vỡ nát!

Bước chân Tiêu Phàm nặng nề đạp lên mặt đất, phát ra tiếng vang trầm muộn, lưỡi dao găm theo bước chạy nước rút của Tiêu Phàm, thẳng tiến không lùi cắt ngang không khí.

Hai cánh tay không thể cử động của Tiêu Phàm không còn tùy ý lắc lư nữa, trong lúc chạy nhanh về phía trước, theo gió vung về phía sau, mang theo ý chí chiến đấu vinh quang và lòng tin báo thù xông về phía Ác Long.

Ác Long nhìn Tiêu Phàm đánh tới, lần nữa giơ lên nắm đấm sắt của hắn, bởi vì hắn vô cùng tự tin với nắm đấm của mình, những năm gần đây, không biết có bao nhiêu kẻ vô lại kiêu ngạo cuồng vọng phải ngã xuống trước nắm đấm sắt chính nghĩa của hắn.

Nhanh chóng đánh ra nắm đấm mang theo tiếng xé gió về phía Tiêu Phàm đang xông đến, đây là một đấm toàn lực của Ác Long, không một chút lưu tình, bởi vì hắn muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu này.

Nhìn Tiêu Phàm vì tức giận mà đỏ bừng hai mắt, Ác Long biết tên này đã điên rồi, giống như những tên vô lại lúc trước bị hắn dồn vào đường cùng lúc phá án, sự điên cuồng lúc bị dồn vào đường cùng, chỉ mang đến những phiền toái không cần thiết cho "chính nghĩa" trong lòng hắn.

Nhanh! Nhanh hơn! Hắn phải nhanh hơn nữa!

Lúc này trong lòng Tiêu Phàm gào thét kêu gào.

Hắn muốn lần nữa nâng cao tốc độ tránh thoát nắm đấm hung ác của Ác Long, tơ máu trong mắt mang theo vô tận điên cuồng, hàm răng cắn chặt dao găm tựa hồ vì dùng sức quá lớn mà tràn ra một chút tơ máu.

Bây giờ có thể sử dụng [Điệu Waltz Phong Vũ] thì tốt rồi, vì sao phải tiêu hao giá trị mị lực chứ, hoạt động cho hắn! [Điệu Waltz Phong Vũ]!

Bóng người đan xen, Tiêu Phàm hai chân nhanh chóng chạy trốn trong nháy mắt cùng Ác Long giao thủ như có gió xẹt qua.

Một đấm toàn lực của Ác Long lại đánh vào không khí, không làm nổi lên dù một tia rung động…

Không trúng? Lần này ra tay, hắn ta vậy mà lại đánh hụt?

Ác Long nhìn nắm đấm đánh vào không khí của hắn, cảm thấy hết sức khó tin. Ác Long không biết có phải ảo giác của hắn không mà vào lúc nháy mắt sẽ bị hắn ta đánh trúng, đối phương hình như nhanh hơn một chút.

Đây là đánh nhau trực diện, lúc nãy Tiêu Phàm cũng phải toàn lực tránh né, cho nên vì vậy Ác Long mới cảm thấy một đấm này hụt một cách quỷ dị.

Ác Long giơ tay phải lên, nhẹ nhàng lau má trái một chút, nhìn màu đỏ tươi trên lòng bàn tay, trong lòng không hề bình tĩnh như vậy.

[Ngươi bị người chơi công kích (vì người chơi phòng vệ chính đáng, không hiển thị ID), lượng HP còn lại: 48%]

Vì sao, vì sao lại như vậy?

Ác Long cảm thấy vô cùng nghi hoặc đối với vết dao nhàn nhạt trên mặt mình.

Tốt! Rất tốt!

Tiêu Phàm cũng không quan tâm trong lòng Ác Long suy tính cái gì, ở khoảnh khắc mũi dao lướt qua mặt Ác Long, Tiêu Phàm cảm thấy hắn vô cùng hung phấn, một phần hưng phấn vì dâng lên niềm tin có thể báo thù cho đồng đội, phần vì lòng tin có thể đánh thắng Ác Long, mà hết thảy tất cả cuối cùng hóa thành sự điên cuồng…

Đến! Lại đến! Tiếp tục! Lại tiếp tục! Cứ như vậy, hắn có thể đánh thắng hắn ta!

Tiêu Phàm biết lần này cũng không thể tạo thành vết thương chí mạng gì đối với Ác Long nhưng hắn vẫn không ngừng lặp lại, không hề mệt mỏi tích tiểu thành đại, hắn muốn đem Ác Long từng dao từng dao giết chết, thiên đao vạn quả đến khi máu chảy hết mới thôi…

Tiêu Phàm kích động ngậm dao găm quay lại hướng về phía Ác Long chạy nhanh tới, lưỡi dao nhanh chóng chuyển động theo cử động của Tiêu Phàm, như một cao thủ thích khách quơ cánh tay linh hoạt mà ám sát kẻ địch trước mặt.

Ác Long bị hành động chạy lui chạy tới bên cạnh hắn của Tiêu Phàm làm cho tâm thần bất ổn.

Quá nhanh, thật sự là quá nhanh!

Ác Long không biết vì sao tên điên này có thể bỗng nhiên có tốc độ di chuyển nhanh như vậy, vượt xa tốc độ mà bộ đồ Linh Xà có thể tăng thêm, rốt cuộc chuyện này là sao.

Ánh dao chiết xạ lúc sáng lúc tối bên người Ác Long, lưỡi dao vẫn vẽ ra những vòng tròn bên cạnh hắn, một giây trước nhìn thấy chỗ này nhưng một giây sau lại không biết ở nơi nào.

Một dao, hai dao, ba dao…

Từng vết thương nhàn nhạt không ngừng xuất hiện trên người Ác Long, một loạt biến cố xảy ra này khiến trong lòng Ác Long bắt đầu trở nên khẩn trương, không còn giữ nổi bộ dáng bình tĩnh của người đứng đầu trận doanh Ác ma nữa, có lẽ, bây giờ hắn ta đã quên mất hắn là cao thủ đứng đầu trận doanh Ác ma rồi.

Làm sao có thể?

Cảm thụ được nắm đấm lại đánh vào khoảng không, trong lòng Ác Long bắt đầu trở nên ngổn ngang không chịu nổi, cảm thụ được cơn gió lướt qua người, một lưỡi dao từng nhát cắt lên người hắn, Ác Long không nói nên lời…

Võ công trong thiên hạ, quá nhanh không thể phá.

Nhưng hắn không muốn nghĩ đến những lời này, bởi vì người khiến hắn nói ra câu nói này lại là một tên hai tay không thể cử động "tàn phế", một tên "tàn phế" mà hắn vẫn xem thường, nếu đem lời nói đó dùng trên người tên trước mặt, vậy hắn ở trước mặt hắn ta tính là cái gì? Sự kiêu ngạo của Ác Long không cho phép hắn bị cái tên "tàn phế" Tiêu Phàm này hạ nhục.

Lượng HP vẫn giảm dần theo từng vết dao "dịu dàng" vuốt ve của thanh dao găm tầm thường này, nếu vẫn tiếp tục như vậy, HP của Ác Long cũng sẽ cạn đáy.

Không! Kết cục như vậy hắn không chấp nhận được! Hắn mới chính là chính nghĩa! Người đàn ông đại diện chân chính của trận doanh này!

Ác Long không còn thong dong như trước nữa, nội tâm bắt đầu tức giận hét lên.

Trở tay rút ra kiếm dài màu đen vẫn đeo sau lưng, chém về thân ảnh nhanh như gió trước mặt.

Hắn không biết vào lúc hắn rút kiếm ra, tình thế đã bắt đầu thay đổi, bởi vì khi một cao thủ bỏ đi phương pháp chiến đấu mà hắn thường sử dụng nhất, chuyển qua một phương pháp chiến đấu mà hắn chưa quen thuộc, đại biểu cho việc hắn đã mất đi lòng tin chiến đấu.

Giữa hai người đang chiến đấu kịch liệt đã không còn ai giữ nổi bình tĩnh thường ngày nữa mà tùy ý bày ra bản năng chiến đấu, nhưng vào lúc này vẫn có một người chơi đang quan sát vô cùng rõ ràng cục diện trận chiến…

Hai tay bị phế, hai người bạn gái bị giết, những chuyện người chơi nam này gặp phải, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đều nhìn thấy cả.

Cô không biết tại sao trong lòng lại hướng về phía của người chơi xa lạ này, là bởi vì thương hại hắn sao? Hay là bởi vì đối thủ của hắn là một người chơi chữ đỏ đáng ghét? Cô thực sự không biết.

Nhưng bây giờ cô đối với hết thẩy mọi thứ lại nhìn đến ngây người…

Chuyện này rốt cuộc là sao đây? Thật sự là quá tốt đẹp, quá cao nhã, quá đẹp trai!

Chương 73: Thức Tỉnh (2)

Chương 72: Thức Tỉnh (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cô nhìn thấy người đàn ông bị phế hai tay kia, dùng miệng nhặt dao găm dưới đất lên, không tiếng động khiêu vũ theo nhịp điệu trong gió, bước nhảy cao nhã mà xinh đẹp, hợp cùng tia máu bắn ra theo từng vết chém, máu tanh mà quỷ dị, tại thời khắc chiến đấu sống chết này, lặng lẽ đoạt đi mạng sống của người khác.

Tư thế chiến đấu vô cùng tà mị của Tiêu Phàm đối với một cô gái mắc bệnh ảo tưởng sức mạnh có lực sát thương không gì sánh được, khiến trái tim Tiểu Khuyển Du Lục Hoa kích động nhảy bình bịch trong lồng ngực không ngừng, mắt cụp xuống trên khuôn mặt đã đỏ ửng lên, phối hợp với ngũ quan xinh xắn lại càng lộ vẻ đáng yêu.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không biết phương thức hắn chuyển động lúc này cực kỳ giống trạng thái lúc sử dụng [Điệu Waltz Phong Vũ], trong đầu hắn

bây giờ chỉ có một ý niệm duy nhất chính là giết! Giết! Giết! Muốn đem người trước mặt giết chết!

Phần điên cuông này đến từ phần con của con người, dã tính cũng không phải chỉ có dã thú mới có, một khi phần dã tính của con người bộc phát, so với dã thú còn điên cuồng hơn, còn tàn bạo hơn nhiều.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ? Vì sao hắn không thấy được hắn ta, vì sao? Hắn ta không phải đã tàn phế rồi sao? Vì sao còn có thể chiến đấu chứ?

Ác Long chưa từng hốt hoảng như vậy, dù cho trong cuộc sống thực phải đối mặt với những kẻ giết người không chớp mắt cũng chưa từng có cảm giác này, sở dĩ hắn cảm thấy như vậy là bởi vì kẻ địch trước mặt đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của hắn.

“Thiên Cương Chính Khí!” Một luồng khí lưu mãnh liệt rốt cuộc phá vỡ cục diện đang nghiêng về một phía, kỹ năng thiên phú của Ác Long mạnh mẽ đánh văng Tiêu Phàm đang di động với tốc độ cao bên người hắn ra.

Cơ thể Tiêu Phàm bị đánh bay giữa không trung nhưng ngay lập tức đè mũi chân xuống, dùng đầu ngón chân lướt trên mặt đất để giảm tốc độ, đợi cho lực bay giảm xuống, chân phải giẫm về phía sau, ổn định lại cơ thể bị đánh bay.

“Hộc hộc hộc…” Ác Long thở hổn hển, vẻ mặt nhăn nhó, giơ kiếm lên chỉ về phía Tiêu Phàm, nói: “A, a, mày cho là làm vậy là có thể đánh bại tao rồi sao? Nhóc bụi đời.” Chỉ là trong giọng nói không có sự tự tin thường ngày, lại xuất hiện một chút run rẩy, lúc này lượng HP của Ác Long đã bị chậm rãi chém rớt không còn lại bao nhiêu.

Tiêu Phàm không để ý lời lẽ rác rưởi của hắn ta, vẫn cắn dao găm như trước, bởi vì cắn chặt trong thời gian dài, hàm răng có chút rã rời, vài giọt máu tươi lặng lẽ nhỏ xuống dọc theo lưỡi dao.

Không hề có động tác dư thừa, Tiêu Phàm lại lần nữa phóng về phía Ác Long…

Có lẽ là bởi vì trạng thái chiến đấu tốt đẹp của Tiêu Phàm vừa bị cắt ngang, cũng có thể là vì một khe hở thời gian nhỏ mà Ác Long chiếm được để điều chỉnh, lúc này giao chiến, Tiêu Phàm không làm bị thương Ác Long được, toàn thân rút lui, cũng như tường kiếm của Ác Long cũng không thành công chém trúng Tiêu Phàm.

Trường kiếm đón đỡ công kích của dao găm! Âm thanh kim loại va vào nhau!

Đinh! Tiếp đó là một tiếng vũ khí rơi xuống.

Dao găm vẫn ngậm ở miệng Tiêu Phàm rơi mất…

Ác Long nhanh chóng đem kiếm cắm xuống cây dao găm vừa rớt xuống, đem thanh Địa Tinh Tiểu Cốt Chủy hóa thành cát bụi, đây là biểu hiện của cạn kiệt độ bền.

“Ha ha ha, trời cũng giúp tao! Tao dùng Ảm Long Minh Viêm kiếm tấn công cũng có thể kèm theo hiệu quả phá hủy độ bền vũ khí của người khác, không nghĩ tới, mày không có vũ khí thì có thể đánh bại tao như thế nào? Ha ha.” Ác Long nhìn Tiêu Phàm đã lách người ra xa hắn đắc ý cười to nói, mà Tiêu Phàm nhìn về một cây dao găm khác, lúc chiến đấu đã sớm bị đánh văng ra xa, nếu như Tiêu Phàm muốn nhặt vũ khí, Ác Long cũng không ngại cho phía sau hắn một nhát kiếm.

Tiêu Phàm không nghe Ác Long nói nhảm, liếm đôi môi khô khốc một cái, nuốt một ngụm nước miếng, phát hiện có hơi mặn.

Mắt như trước không nhúc nhích nhìn chằm chằm Ác Long, không để ý việc có vũ khí hay không, lần nữa vọt về phía Ác Long, bởi vì điều mà Tiêu Phàm muốn không phải là vũ khí mà là mạng của Ác Long.

Ác Long nhìn Tiêu Phàm lại xông đến, đã không còn khẩn trương như lúc trước, bởi vì một con quái vật không có nanh vuốt thì làm sao có thể tổn thương hắn được chứ.

Hắn ta không để ý rằng Tiêu Phàm trong lòng hắn đã từ một kẻ tầm thường thăng lên thành một con quái vật.

Chân! Đúng vậy, nếu như hắn muốn công kích, không có hai tay nhất định sẽ sử dụng chân đá đến, hắn ta chỉ cần theo dõi thân dưới của hắn là có thể phòng bị công kích của hắn.

Một khi hắn ta dùng thân dưới để tấn công, chuyển động nhất định sẽ bị ảnh hưởng, không có tốc độ di chuyển, đến lúc đó chỉ cần một kiếm liền có thể kết thúc tất cả.

Lúc này Tiêu Phàm đã đến rất gần, Ác Long thời thời khắc khắc phòng bị Tiêu Phàm đá tới, nhưng mà Tiêu Phàm cũng không có khuynh hướng nhấc chân lên.

Muốn tấn công bất ngờ tao sao? Hừ, chỉ cần tao nhìn chằm chằm chân mày, tao không tin mày lại không dừng lại. Lúc này Ác Long rất tự tin với phán đoán của hắn.

Bỗng nhiên Ác Long cảm thấy cổ đau nhói, không kìm được hét thảm một tiếng: "A!"

Tiêu Phám há to miệng táp tới cổ của Ác Long, hàm răng sắc bén đâm vào động mạch ở cổ…

Máu tươi phun ra ngoài, bắn về yết hầu của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm bởi vì cắn dao găm chiến đấu trong thời gian dài mà có chút khát nước, lại có thể buông thả lý trí, điên cuồng uống máu.

Trong đầu Ác Long lúc này đã không còn ý niệm chiến đấu, trong lòng chỉ còn lại cảm giác sợ hãi, hắn chỉ muốn thoát khỏi con dã thú ăn thịt người này, hai tay túm lấy cơ thể Tiêu Phàm, dùng sức ném ra ngoài, nhưng hắn lại phát hiện thân thể dần không có sức lực, tầm mắt bắt đầu trở nên tối đen…

"Loảng xoảng, bịch!" Bộ đồ Linh Xà và một thanh trường kiếm đen như mực rơi xuống mặt đất, rơi lả tả trước mặt Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm nhìn mặt đất trước mặt không có một bóng người, miệng vẫn giữ động tác cắn xé như cũ, sau đó vẻ mặt chậm rãi khôi phục sự bình tĩnh.

Không biết là mệt mỏi hay vì đứng lâu mà hai chân tê dại, hắn quỳ xuống.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn về bầu trời đỏ như máu, trên mặt lăn dài hai hàng nước mắt, "A…"

Tiếng rống này, từ hưng phấn đến uể oải, đến bi thương, cuối cùng hóa thành tiếng khóc thầm…

Nơi vừa chiến đấu kịch liệt bây giờ trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại bóng lưng cô đơn tĩnh mịch của Tiêu Phàm.

Tại nơi lặng ngắt như tờ này, không có Hổ Nữu, không có Xà Cơ, không có Bán Trường Miên, không có Miên Miên, Tiêu Phàm cảm thấy hắn thực sự rất cô độc.

Hắn không chú ý đến máu trên mặt đất bên cạnh hắn đang bắt đầu chậm rãi bay lên, chảy về phía đỉnh đầu của hắn, máu tanh vốn màu đỏ tươi lại biến thành màu đen thần bí, lại quỷ dị biến thành màu trắng, cuối cùng hóa thành bốn chữ Hán màu trắng bay lơ lửng trên đầu Tiêu Phàm.

Nhưng người vẫn trốn phía sau tảng nham thạch lại thấy được toàn bộ…

"Quá đẹp!" Tiểu Khuyển Du Lục Hoa nhìn về Tiêu Phàm với ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt khác thường!

Cũng không biết qua bao lâu, Tiêu Phàm cảm giác hai mắt hắn ráo hoảnh, tùy ý tê liệt ngồi trên mặt đất, hai tay đã có thể cử động mệt mỏi chống đỡ cơ thể, nhìn bầu trời đỏ như máu, ánh mắt ngơ ngác, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mãi đến khi phương xa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ quen thuộc: "Phàm muội muội, anh không sao chứ?"

"Tụi tôi pm cho anh nhiều tin như vậy cũng không thấy hồi âm gì, làm hại tôi và Xà Cơ lo lắng cho anh như vậy."

Nghe được lời trách cứ của Hổ Nữu, Tiêu Phàm lúc này mới xem tin nhắn của hắn, bên trong có hơn mười tin nhắn của Hổ Nữu và Xà Cơ đang lẳng lặng nằm ở đó.

Nhìn người vì vội vàng chạy đến từ điểm hồi sinh mà nói có chút thở không hơi là Hổ Nữu và Xà Cơ ở bên cạnh cũng đang hé mở cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển, Tiêu Phàm lần đầu tiên cảm nhận được tư vị ấm áp trong trò chơi này.

“Bốp!” Hổ Nữu đánh một cái lên người Tiêu Phàm, bị tập kích bất ngờ khiến Tiêu Phàm vừa đứng dậy hơi lảo đảo một chút.

“Hỏi anh đấy, làm gì lại dùng một bộ biểu tình buồn nôn đó nhìn tôi chứ, khiến cho toàn thân tôi đều nổi da gà…”

Chương 74: Nhã Sĩ Cô Độc

Chương 74: Nhã Sĩ Cô Độc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cái gì gọi là một bộ biểu tình buồn nôn nhìn cô ta chứ, Vũ Hội Ác Ma vất vả lắm mới xuất hiện được bầu không khí ấm áp cứ như vậy mà bị đánh cho vỡ nát.

“Hắc, Phàm muội muội, PK sau đó rốt cuộc thế nào? Tụi tôi ở điểm hồi sinh đợi một hồi cũng không thấy anh, không thấy anh thông báo gì, nhắn tin cũng không thấy anh trả lời, còn tưởng rằng anh đang bị hắn ta đuổi giết, trăm cay nghìn đắng không kể đường xa vạn dặm chạy đến giúp anh, không nghĩ tới anh lại ở đây một mình lười biếng, chẳng lẽ là nói hắn ta vì thấy anh khóc nhè mà cảm thấy thương hại, tha cho anh một con đường sống?” Không đợi Tiêu Phàm lên tiếng, Hổ Nữu liền tự biên tự diễn nói một tràng dài.

Nghe tới lúc Hổ Nữu nói hắn khóc nhè, Tiêu Phàm thật hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, thật là quá mất mặt.

“Ừm, tôi nghĩ chuyện nhất định là như vậy, nhìn hắn thân thể cường tráng, tứ chi phát triển, lại gặp phải Phàm muội muội cái loại quốc sắc thiên hương này, Phàm muội muội lúc đó lại khóc lê hoa đái vũ, càng lộ vẻ động

lòng người, cường công nhược thụ, củi khô lửa bốc, một chút liền cháy rụi!" Hổ Nữu vẻ mặt vô cùng khẳng định, sau cùng nói: "Chả trách hắn ta thờ ơ như vậy đối với hai mỹ nữ là tôi và Xà Cơ, lại xuống tay lưu tình với anh, hóa ra là một nhà triết học vĩ đại!"

Nghe xong lời nói của Hổ Nữu, lúc đầu dáng vẻ Xà Cơ suy nghĩ điều gì, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó đỏ bừng mặt mà cúi đầu xuống, không dám nhìn Tiêu Phàm nữa.

Tiêu Phàm nghe Hổ Nữu một miệng phun đầy lời nói xằng bậy thì dù có mệt mỏi thế nào cũng không thể bình tĩnh nổi.

"Đờ mờ, cô nghĩ bậy bạ cái gì vậy, tôi trăm đắng nghìn cay giết chết hắn ta, báo thù cho hai người các cô, cô cứ vậy mà sỉ nhục tâm hồn thuần khiết của tôi đây như vậy hả?" Tiêu Phàm quay về phía người phụ nữ điên Hổ Nữu gầm thét.

Rõ ràng là một đoạn câu chuyện truyền kỳ anh hùng dũng cảm đánh bại nhân vật phản diện cường đại tà ác, vì sao đến trong đầu Hổ Nữu lại biến thành tình huống ngượng ngùng CP đam mỹ chứ! (Chú thích: CP: viết tắt của couple – nhân vật được gán ghép thành một đôi có quan hệ.)

Hổ Nữu cô là đọc sách gì mà lớn lên vậy hả, Hổ Bá ơi, bác nên quản lý con gái bác một chút đi, đừng cả ngày bận rộn làm việc nữa.

"Bằng anh? Lúc chị đây ngã xuống, vẫn còn thấy anh ở đây khóc nhè này." Hổ Nữu khinh miệt nói.

"Chuyện này có thể hay không khỏi phải bàn cãi nữa đi, cô xem đây là cái gì."

Để bảo vệ trinh tiết thuần khiết của mình không bị người phụ nữ điên này vấy bẩn, Tiêu Phàm lấy từ trong túi ra thanh kiếm đen như mực rơi ra sau khi đánh bại Ác Long.

"Woa, tín vật đính ước? Lợi hại ghê nha, Phàm muội muội."

“Cô bày ra cái phản ứng quỷ gì đây! Có thể đứng đắn một chút được không?”

Hổ Nữu đáng thương mà nhìn Tiêu Phàm, ủy khuất nói: “Chị đây vốn cũng không phải là người đứng đắn gì…”

…

“Anh thực sự cự tuyệt cái tên đàn ông thô lỗ đó rồi hả? Rõ ràng có thể ngay lập tức trở thành áp trại phu nhân của bang Hắc Long rồi mà.” Hổ Nữu nhìn thấy sắc mặt tím đen của Tiêu Phàm, lập tức sửa lại: “Chị đây chỉ đùa với anh thôi, tôi biết Phàm muội muội mà tôi yêu thương thật sự rất là lợi hại, có thể đánh bại cái tên tự xưng là người đứng đầu trận doanh Ác ma Ác Long, đến đến đến, cho chị đây xem xem một chút chiến lợi phẩm của anh nào.”

Tiêu Phàm biết coi như hắn miệng lưỡi dẻo quẹo, nhưng trước mặt loại nữ lưu manh không có tiết tháo, phương diện lời nói không có điểm dừng này vẫn là không có đất dụng võ, đơn giản không thèm phản ứng, giao thanh kiếm đen như mực cho Hổ Nữu chiêm ngưỡng một phen.

[Tên gọi: Ảm Long Minh Viên kiếm]

[Loại hình: Vũ khí]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Độ bền: 100%]

[Lực chiến: Mạnh]

[Thuộc tính: Hắc ám/ không tổn hao (độ bền của vũ khí sẽ không bị tiêu hao)]

[Hiệu quả đặc biệt: Ảm diệt: Công kích sẽ ăn mòn dần độ bền của vũ khí hoặc đồ phòng ngự khi đánh trúng, có tỷ lệ nhất định bỏ qua hộ giáp phòng ngự, trực tiếp tạo nên thương tổn lên kẻ địch.]

[Ghi chú: Xin không cần cùng nó tiếp xúc thân mật, nếu không nó sẽ từ từ khiến ngươi trở nên thối rữa… Không thể nghi ngờ đây là một thần khí vô cùng quý giá!]

“Woa, sử thi đó, Xà Cơ, mau đến xem đi, vậy mà lại là sử thi, ha ha, cái ông chú đê tiện tấn công chúng ta nhất định bây giờ đang đau lòng muốn chết.” Hổ Nữu múa trường kiếm, nhảy cẫng lên hoan hô, giống y hệt một đứa trẻ vừa kiếm được một món đồ chơi mới.

…

Tiêu Phàm hướng Xà Cơ đang ngây ngô ở một bên yêu cầu giao dịch…

“Cái gì vậy?”

“Trả lại cho em, cảm ơn.”

“Vẫn là đội trưởng ca ca dùng đi, em không phát huy được thực lực của nó.”

“Anh còn có một bộ nữa, vừa mới nhặt được của Ác Long, anh tin tưởng em có thể.”

Xà Cơ xác nhận giao dịch, nắm chặt bàn tay nhỏ thành nắm đấm, nhỏ giọng nói ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Tiêu Phàm như không nghe thấy Xà Cơ nói nhỏ, lúc này hắn một mình đi đến một chỗ yên tĩnh xem tin tức hệ thống lúc nãy trong lúc chiến đấu chưa kịp xem…

[Tin tức hệ thống: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lĩnh ngộ được kỹ năng Răng Nanh Khát Máu.]

[Tên kỹ năng: Răng Nanh Khát Máu]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Mức tiêu hao kỹ năng: 100 điểm thể lực]

[Điều kiện sử dụng: Há to miệng quay về phía kẻ địch tiến hành cắn xé, đem răng nanh đâm vào động mạch của kẻ địch, hút máu người đó.]

[Hiệu quả đặc biệt: Đối với kẻ địch tạo nên 3%~5% thương tổn HP mỗi giây, đồng thời hồi phục một lượng HP tương đương, cho đến khi trạng thái uống máu bị cắt đứt, nếu như cắn vào cổ, hiệu quả thương tổn và hồi phục tăng lên gấp bội.]

[Ghi chú: Ngươi đừng tưởng rằng ngươi có thể giả dạng thành quỷ hút máu, ngươi đây chỉ là một người dã man ăn tươi nuốt sống!]

Một kỹ năng thật tốt, có thể gây sát thương lại có thể hồi phục, chỉ là để thi triển ra có chút phiền toái, nhưng so với kỹ năng Thân sĩ, điều kiện sử dụng ấy thật sự không coi vào đâu.

[Tin tức hệ thống: Ngươi trong lúc chiến đấu phát sinh sự biến đổi không biết…]

[Tin tức hệ thống: Danh hiệu của ngươi đang được hình thành…]

[Tin tức hệ thống: Danh hiệu của ngươi là "Nhã Sĩ Cô Độc" đã hình thành xong, có xác nhận sử dụng thử danh hiệu hay không, một khi xác nhận, liền không thể tiến hành thay đổi.]

[Tin tức hệ thống: Vượt quá thời gian chờ xác nhận, hệ thống tự động ngầm thừa nhận danh hiệu "Nhã Sĩ Cô Độc" là của người chơi.]

[Danh hiệu người chơi: Nhã Sĩ Cô Độc]

[Kỹ năng danh hiệu: Cô Độc]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Lúc chiến đấu một mình, toàn bộ thuộc tính của bản thân sẽ được nâng cao 15%.]

[Hiệu quả đặc biệt (biến dị): Khi lượng HP của người chơi thấp hơn 30%, kích khởi hiệu quả biến dị "Cô Độc", thuộc tính khi dùng kỹ năng "Cô Độc" có thể tăng lên gấp bội.]

[Phân loại kỹ năng: Kỹ năng Danh hiệu]

[Ghi chú: Cô Độc nghĩa là dáng vẻ cô đơn, trong thời gian cô đơn tịch mịch còn bị chèn ép tàn nhẫn, chó độc thân đương nhiên hăng hái phản kháng, sức chiến đấu bùng nổ.]

Cái danh hiệu "Nhã Sĩ Cô Độc" này không chỉ có một kỹ năng "không hòa hợp" là "Cô Độc" mà còn có một kỹ năng khác là "Nhã Sĩ".

[Tên kỹ năng: Nhã Sĩ]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Đem điểm thể lực chuyển thành 50% giá trị mị lực; không có thời gian chờ.]

[Mức tiêu hao kỹ năng: Tùy theo ý người chơi chỉ cần không vượt quá điểm thể lực người chơi đang có.]

[Hiệu quả đặc biệt (biến dị): Khi lượng HP của người chơi thấp hơn 30% sẽ kích khởi hiệu quả biến dị của kỹ năng "Nhã Sĩ", có thể sử dụng kỹ năng Thân Sĩ mà không tiêu hao giá trị mị lực.]

[Phân loại kỹ năng: Kỹ năng Danh hiệu]

[Ghi chú: Người dùng kỹ năng vốn là một người thô bỉ, lại một lòng muốn làm Thân Sĩ giành được giá trị mị lực cho bản thân, đương nhiên loại hành vi giả dạng này hoàn toàn không được hoan nghênh, vì vậy cho nên hắn càng phải bỏ ra càng nhiều sức lực; nhưng khi người này nguyện ý vì bạn bè mà không tiếc mạng sống biến thân thành một dũng sĩ, nhân cách tao nhã của hắn tuyệt đối phù hợp với tác phong thân sĩ.]

Ha ha ha, trong họa có phúc nha, sau khi bị Ác Long điên cuồng đánh rồi đánh bại hắn ta lấy được cái kỹ năng danh hiệu này thật quá tuyệt vời!

Sau này sẽ không bao giờ vì không có giá trị mị lực để dùng mà buồn bực nữa, lần sau gặp Ác Long nhất định phải hung hăng đạp hắn ta một cú mới hả dạ!

“Này, anh tự nhiên lại cười độc địa như vậy làm gì?” Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm cười toét miệng, vẻ mặt có chút chán ghét nói.

“Ha ha, hôm nay ông đây rất vui vẻ!” Tiêu Phàm mở danh hiệu của hắn, bốn chữ trắng như tuyết hiện ra trên đầu Tiêu Phàm…

“Vãi chưởng, đúng là vô cùng thích hợp với anh, tên hiệu của chó độc thân.” Trong lời nói của Hổ Nữu nghe ra hơi chua, không thể không nói, chỉ bốn chữ “Nhã Sĩ Cô Độc” màu trắng, ưu nhã hoàn mĩ kia, đã rất phù hợp với khiếu thẩm mỹ của Hổ Nữu.

“Xuống địa ngục đi, cái này gọi là cao thủ tịch mịch!”

Ba người bọn Tiêu Phàm vẫn như mọi ngày tranh cãi ầm ĩ đi trên mảnh đất vàng khô cằn này…

Một cô gái đáng yêu mang theo miếng bịt mắt sau khi thấy ba người Tiêu Phàm đã đi xa, lúc này mới lặng lẽ chui ra từ phía sau tảng nham thạch, nhìn thân ảnh biến mất ở phương xa, thở dài tiếc rẻ…

Chương 75: Chúc Anh Gặp Nhiều May Mắn

Chương 75: Chúc Anh Gặp Nhiều May Mắn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tân Sinh” đã phát hành được một thời gian thế nhưng trò chơi này vẫn tiếp tục dậy sóng như trước, mấy ngày qua có rất nhiều nhóm người chơi mới non nớt sinh ra ở Tân thủ thôn.

Thú Nhân, Nhân Loại, Tinh Linh, Tân thủ thôn của ba trận doanh này vô cùng nhộn nhịp.

Nếu như bạn ở đây, nhất định sẽ cảm nhận được sự vui vẻ của những người chơi này, không khí vui mừng, tinh thần phấn chấn phồn vinh như ngày xuân hoa lá đâm chồi nở rộ vậy

Đương nhiên, ở trận doanh Ác ma, không khí ở Tân thủ thôn so với các trận doanh khác vẫn luôn đặc biệt hơn, trái lại không phải là một dáng vẻ già nua nặng nề mà ngược lại không khí nơi này lại càng thêm vội vàng không gì sánh được…

Nếu như ví các Tân thủ thôn khác là một bản nhạc nhẹ với giai điệu duyên dáng thì Tân thủ thôn của trận doanh Ác ma lại như một bản nhạc heavy metal đầy chết chóc cuồng nhiệt, khiến người ta bất giác trở nên điên cuồng, run rẩy!

Một luồng sáng trắng hiện lên, một nam người chơi mới trên thân mặc đồ vải vẻ mặt không thể tin nổi nhìn những đồng loại đi tới đi lui trước mặt, miệng há hốc, tru lên một thanh âm cực kỳ dâng trào…

“A! Mẹ kiếp!”

Trong thanh âm tràn đầy bạo lực và điên cuồng, thật sự là một ca sĩ nhạc rock trời sinh…

Hắn gọi là Ác Long, hiện tại cấp 8, ước đoán còn 2 cấp nữa là có thể rời khỏi Tân thủ thôn.

Nhưng thực ra hắn vốn đã là cấp 20, được xưng là người đứng đầu trận doanh Ác ma.

Vốn dĩ hắn mặc toàn thân trang bị quý giá lộng lẫy, nhưng mà bây giờ đoán chừng trang bị của hắn đang bị một tên vô sỉ nào đó khoác trên người. Chính vì vậy hiện tại hắn mặc một thân vải bố trông có vẻ khổ cực không gì sánh được.

…

Một người tướng mạo bình thường, mặc đồ vải bố đi cũng vừa hồi sinh ở trong thôn, nhưng khác với người chơi kia chính là hắn có vẻ hơi đắc ý.

Hắn tên là Hoàng Ma Tử, được hệ thống trò chơi "Tân Sinh" chọn là người chơi may mắn.

Mà những bạn bè của hắn lần lượt sinh ra ở Thú Nhân, Nhân Loại, Tinh Linh những loại trận doanh thông thường này, nghe nói nơi nào cũng có phong cảnh xinh đẹp, nhưng mà hắn một chút cũng không hâm mộ bởi vì mới đây hắn đã gia nhập một bang hội lợi hại nhất trận doanh của hắn, tâm trạng hôm nay miễn bàn có bao nhiêu hưng phấn.

Bang hội mạnh nhất, bang Hắc Long đó! Nghe tên đã thấy tràn đầy khí phách, miễn bàn cãi!

Hơn nữa nghe nói lão đại của hắn lại còn là người đứng đầu trận doanh Ác ma, có biết cái gì gọi là người đứng đầu không?

Chính là ngầu nhất! Lợi hại nhất đó!

Hoàng Ma Tử nhìn avatar bang chủ của hắn trên kênh bang hội, cảm giác được một cỗ khí phách đập vào mặt, một thân áo giáp đen kịt, một thanh kiếm đen sắc bén, đơn giản chính là một hắc kỵ sĩ, miễn bàn cãi!

Gia nhập một bang hội cường đại như vậy, tiền đồ sau này khẳng định vô cùng sáng lạn.

Sở dĩ Hoàng Ma Tử đi trên đường cái ở Tân thủ thôn, nhìn lui nhìn tới những người mặc trang bị vải kia, mặc dù bây giờ hắn cùng bọn họ giống nhau nhưng Hoàng Ma Tử luôn cảm thấy hắn cao hơn bọn họ một bậc.

Lúc đi qua điểm hồi sinh, một tiếng kêu gào thảm thiết, đinh tai nhức óc vang lên.

“A! Mẹ kiếp!”

Haizz, mấy con gà nhép ở Tân thủ thôn thật sự là tiện, mặc dù hắn ta mặc toàn đồ vải thì không thể làm một người có khí chất cao nhã sao?

Nhưng mà Hoàng Ma Tử xoay người lại nhìn về phía người vừa tru lên bỗng nhiên sửng sốt, không nghĩ tới cái kẻ đần độn la lối om sòm trước mặt lại có chút quen mắt…

Rốt cuộc là đã gặp qua ở đâu? Bỗng nhiên Hoàng Ma Tử nghĩ đến điều gì đó, mở ra kênh bang hội nhìn vào avatar của lão đại, so sánh một chút, vẻ mặt Hoang Ma Tử là không thể tin nổi…

Cuối cùng Hoàng Ma Tử bất đắc dĩ thở dài, lặng lẽ mở ra kênh bang hội…

[Bang Hắc Long công hội nhắc nhở: Người chơi Hoàng Ma Tử rút khỏi bang hội…]

…

Một chỗ đồng bằng bên dưới bầu trời đỏ như máu, ba bốn con Sói lớn cấp 16, 17 đang điên cuồng đuổi theo để tấn công một người chơi nam mặc trang phục thợ săn.

Mắt thấy người chơi này sẽ bị mấy con dã thú hung mãnh này đuổi kịp, hắn lại có thể lắc người một cái ngoài dự đoán của mọi người, từ trong khe hở tấn công của đàn Sói lớn mà thoát ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng, một mình di chuyển giữa bầy sói, trên mặt mang theo nụ cười bình tĩnh, hợp với khuôn mặt đẹp trai như ánh mặt trời, chẳng biết đã mê hoặc bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ.

Xoay người, giương cung, bắn tên!

Một chỗi động tác liền mạch trôi chảy, sạch sẽ lưu loát.

Né tránh, di chuyển, thu hẹp khoảng cách, tấn công, né tránh, di chuyển, thu hẹp khoảng cách, tấn công…

Người đàn ông không ngừng đem những động tác thả diều này áp dụng, mấy con dã thú hung ác cứ vậy mà không thể tổn thương hắn một chút nào.

Lúc này một con Liệp Ưng từ trên cao bay xuống, móng vuốt sắc bén chính xác chọc mù hai mắt một con Sói lớn, Sói lớn phát ra tiếng kêu gào đau đớn.

Không chỉ vậy, lại có một quả cầu lửa màu đỏ đập vào con Sói lớn kia, nổ tung ra một đoàn hoa lửa, một người đàn ông đeo kính nhã nhặn ở hướng cầu lửa bay đến đứng dậy, lấy tay nâng mắt kính của mình một cái.

Tập kích bất ngờ này, cắt đứt sự tấn công của bầy Sói lớn.

Lợi dụng lỗ hổng ngắn ngủi này, "Vút! Vút! Vút! Vút! Vút…" Mưa tên linh hoạt mà xảo quyệt bắn ra từ người đàn ông, đoạt đi tính mạng của những con dã thú này.

Tình cảnh chiến đấu lúc này trở lại yên tĩnh, một con Liệp Ưng từ trên trời bay xuống, vững vàng đứng trên vai người đàn ông đeo cung, người đàn ông thân mật vuốt ve bộ long của Liệp Ưng.

"Không hổ là Tịch Dương ca ca của em, thật là quá đẹp trai." Một người chơi nữ ID là Tây Qua Mạn Mạn từ một bên chạy đến, tặng Tịch Dương một cái ôm thật to.

"Mạn Mạn, em đừng ôm chặt như vậy, buông anh ra!"

Không sai, bọn họ chính là đội ngũ Liệp Thủ Truy Phong của Tịch Dương.

Thời Vũ Hoàn chậm rãi đi về phía cặp anh em khó hiểu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có một tin đồn."

Tịch Dương tựa hồ không nghe được lời nói của Thời Vũ Hoàn, vẫn dùng sức đẩy Mạn Mạn đang mắt đầy tim hồng trong ngực hắn ra.

"Ác Long cấp 20 tựa hồ bị Mệnh Phàm giết chết."

Tịch Dương nghe thấy câu này, dừng động tác lại, tựa như than thở, lại tựa như tự giễu nói: "A, không hổ là beater (beta tester và cheater), là một bậc thầy võng du, tôi chỉ biết hắn ta không yếu như vẻ ngoài như vậy mà."

"Em thấy tin đồn này chưa chắc đáng tin, nhưng mà có rất nhiều bằng chứng chứng minh việc lão đại Ác Long của bang Hắc Long rớt cấp là do Mệnh Phàm gây nên." Thời Vũ Hoàn vẫn đối với Tiêu Phàm có rất nhiều điểm không phục như trước.

"Không sao, hắn càng mạnh càng tốt, bây giờ chúng ta đừng tìm hắn gây chuyện, chờ lúc khu vực luyện cấp 30 mở ra, tôi sẽ ở trước mặt mọi người đường đường chính chính đánh bại hắn, khiến hắn thân bại danh liệt!" Lúc Tịch Dương nói câu nói này, khuôn mặt đẹp trai bởi vì phẫn nộ mà trở nên nhăn nhó.

Liệp Ưng tựa hồ cảm nhận được chủ nhân tức giần, lại lần nữa giương cánh lên, bay về phía trời cao.

Tịch Dương nhìn Liệp Ưng trên cao, chẳng biết suy nghĩ đã trôi dạt đến phương nào, ánh mắt mơ màng, ôn nhu thốt ra hai chữ: "Tiểu Thúy."

Tây Qua Mạn Mạn nghe thấy đưa tay véo thịt bên hông anh trai của cô, xoay tròn 360 độ…

…

Trên vách núi, gió lớn thổi vù vù, một người chơi ăn mặc trang phục cổ quái, cổ áo như cánh hoa mở rộng, màu sắc trang phục toàn thân phối hợp lung tung.

Làn da nhợt nhạt, son môi tươi đẹp, mái tóc màu vàng dựng lên, lọn tóc phía sau lại nghịch ngợm bay bay.

Phía sau lưng đeo bốn thanh đoản kiếm, xếp thành hình chữ "X", giống như một cây thập tự, chuôi kiếm chính là đoạn cuối của cây thập tự.

Đi trên chân là một đôi giày bó bằng da, bước chân nhẹ nhàng quỷ dị, một thanh đao sắc bén xoay tròn thật nhanh trên tay, thoạt nhìn giống như một

chú hề của đoàn xiếc thú…

Lúc này trên đỉnh đầu gã ID đã không còn là màu đỏ tanh màu máu, mà là sắc đỏ thẫm, gần như hóa thành màu đen khiến kẻ khác khiếp sợ, gã giống như thủ lĩnh bang Huyết Tinh Ma Thuật Xã của trận doanh Ác ma – Tiểu Sửu Hoàng.

“Ác Long bị giết chết rồi.”

Chương 76: Lại nối tiếp

Chương 76: Lại nối tiếp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiếng nói chuyện truyền tới từ một người ăn mặc bình thường phía sau Tiểu Sửu Hoàng, âm thanh đến từ một người có khuôn mặt rất tầm thường rất nhẹ, tựa hồ người nói cũng không hề kinh ngạc đối với chuyện này, nói chính xác hơn là không thèm để ý.

“Ồ?”Miệng rộng thoa son của Tiểu Sửu Hoàng cong lên, trong mắt hiện ra tia sáng, tựa hồ nghe được một chuyện vô cùng thú vị.

Nhưng nhìn gương mặt trắng bệch của gã, người bên cạnh nhìn thấy lại càng trở nên âm trầm kinh khủng.

“Khục khục, chết rất tốt.” Kèm theo tiếng cười chói tai là lời nhận xét của Tiểu Sửu Hoàng đối với Ác Long.

“Đúng vậy, ai bảo hắn để anh đụng phải A Hoa Tỷ.” Âm thanh bình thản tùy ý hùa theo.

“Không nên nhắc đến tên của người đó trước mặt tôi, không nghĩ tới có người chà đạp nghệ thuật như vậy, sử dụng lung tung cái từ xinh đẹp này, quả thực là sỉ nhục khiếu thẩm mỹ thanh cao của tôi, dày xéo tôn nghiêm của một một thuật gia vĩ đại là tôi đây, người này căn bản chính là cơn ác mộng lớn nhất đời tôi, mỗi lần nghĩ đến những việc có liên quan đến cô ta

đều khiến tôi cảm thấy buồn nôn!" Tiểu Sửu Hoàng nhớ lại hồi ức khiến hắn vô cùng buồn nôn liền vò loạn tóc mình, móng tay gãi vào da đầu vang lên từng tiếng soàn soạt.

Dường như chỉ có ba chữ A Hoa Tỷ cũng có thể khiến Tiểu Sửu Hoàng hoàn toàn phát điên.

"Được rồi, chúng ta lại nói một chút về chuyện của bang Hắc Long, đội ngũ lúc trước anh bảo tôi cung cấp thông tin tình báo cho Ác Long, sau khi PK, Ác Long trực tiếp rơi từ cấp 20 xuống cấp 8, danh vọng của bang Hắc Long bị tổn hại, nội bộ công hội bắt đầu giảm thành viên. Đầu sỏ gây nên mọi chuyện là ai, tôi cũng không thu thập được thông tin chính xác, nhưng các loại tin đồn đều hướng đến một người chơi tên là Mệnh Phàm, cũng chính là đội trưởng của đội ngũ Vũ Hội Ác Ma." Lời kể rất bình thản, tựa như đang kể một chuyện rất bình thường.

Sau đó hắn dường như nhớ đến gì đó, nói thêm: "Một trong những "Beater" trong Mười chuyện kỳ lạ nhất trong giới võng du cũng tên này, không biết người chơi này có phải là fan não tàn của người này hay không."

"Khục khục, không quan tâm có phải là hắn làm hay không, chỉ cần tôi giết hắn không phải được rồi sao, tôi có thể cảm giác được việc giết chết hắn là một việc vô cùng thú vị, tôi thật không chờ được muốn gặp hắn, mong rằng trước khi gặp tôi hắn đừng bị người khác giết mất, bị giết rồi thì việc giết hắn lần nữa liền không dễ chơi rồi."

Tiểu Sửu Hoàng vui đùa lẩm bẩm, tìm được một món đồ chơi mới tâm trạng cũng tốt hơn, bởi vì vui sướng mà biểu tình trên khuôn mặt trắng bệch của hắn lại càng tăng thêm vẻ kinh khủng.

"Nhưng…" Người nọ muốn nói lại thôi.

"Thế nào?"

"Không có gì."

Là anh nói không nên nhắc đến tên của người đó trước mặt anh, nghe nói quan hệ giữa A Hoa Tỷ và người chơi tên Mệnh Phàm này không đơn giản,

cho nên là…Chúc anh gặp nhiều may mắn, ha ha.

Vào lúc Tiểu Sửu Hoàng không chú ý, trên khuôn mặt người bình thường nở một nụ cười, hắn ta tựa hồ cũng không đơn giản.

“Tới lúc nào thì tôi mới tiếp tục được nhận nhiệm vụ chính tuyến?”

Lilith vẫn lười biếng ngồi trên ghế thái sư, ánh mắt thì mơ màng, liếc nhìn Tiêu Phàm rồi lại lung lay rượu trong ly, làm cho rượu nổi cả bọt lên.

“Cậu còn quá yếu.” Lilith nói một cách thờ ơ.

“Cho tôi một thời gian cụ thể!” Đây là Tiêu Phàm đang hỏi thăm điều kiện để có thể làm tiếp những nhiệm vụ sau đó.

“Một mình vượt qua phó bản Thung lũng Rắn Cát, độ khó Địa ngục.”

Thung lũng Rắn Cát độ khó địa ngục sao? Hắn còn nhớ kỹ khi chiến đấu với Ác Long thì hắn ta đã nói…

“Tại sao các người lại có thể có được một bộ này? Tôi phải tụ tập tất cả thành viên của bang phái tới đánh Thung lũng Rắn Cát cấp độ khó mới có một bộ này mà thôi, chẳng lẽ các người vượt qua được độ khó địa ngục? Không thể nào, tới tôi cũng không qua được độ khó địa ngục nữa!”

Nói cách khác độ khó địa ngục của Thung lũng Rắn Cát không đơn giản như ba cấp độ trước, độ khó tăng lên cực lớn, nếu không thì kẻ mạnh mẽ như Ác Long đã qua từ sớm rồi.

Thế nhưng mình phải vượt qua nó, bởi vì, ta muốn mạnh lên!

…

“Hôm qua sau khi tôi offline thì mọi người có chơi vui vẻ không?”

Bên tai truyền tới tiếng nói của Bán Trường Miên, kéo Tiêu Phàm trở về thế giới hiện tại mà không nhớ tới cuộc trò chuyện với Lilith nữa.

“Vẫn tốt mà!” Tiêu Phàm trả lời.

Ba người rất ăn ý mà không nói tới việc PK với Ác Long ngày hôm qua, thậm chí exp mất bao nhiêu thì Hổ Nữu và Xà Cơ đều không nói cho Tiêu Phàm biết, coi như hai người chưa từng gặp qua Ác Long vậy, mọi người đều lựa chọn im lặng sau khi PK với Ác long.

Mặc dù Hổ Nữu và Xà Cơ vẫn là cấp 15, thế nhưng Tiêu Phàm biết họ vẫn mất rất nhiều exp, chỉ là không biết con số cụ thể mà thôi.

Mục tiêu đầu tiên của Vũ hội Ác Ma vẫn là phó bản Xa Sà cốc, nơi này là nơi luyện cấp tốt nhất của những người từ cấp 10 tới cấp 20.

Thế nhưng lần này Tiêu Phàm cũng không đi tới sờ vào pho tượng của Nhãn Kính Xà vương như những lần trước.

“Lần này, bốn người tự mình vào phó bản này đi, tôi sẽ không tham gia cùng mọi người.” Tiêu Phàm giao chức đội trưởng cho Hổ Nữu rồi rời khỏi pt.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ bị ám ảnh bởi lần trước phát sinh cái chuyện kia trong Thung lũng Rắn Cát sao? Đừng như vậy nha, chị đây cũng chỉ vì tốt cho chú thôi, Phàm muội muội vẫn là Phàm muội muội nên cái đó chỉ dư thừa, chị đây cũng chỉ muốn giúp chú loại bỏ mà thôi.” Hổ Nữu nói một cách rất là gợi đòn.

“Cô ngậm miệng lại!” Gân xanh trên trán Tiêu Phàm giật giật: “Cô không nói thì tôi suýt quên, chuyện lần trước cô còn chưa xin lỗi tôi đấy!”

“Tôi đã nói rồi, lời khuyên tôi sẽ không nói hai lần.” Hổ Nữu nghiêng mặt sang chỗ khác, không nhìn Tiêu Phàm: “Thôi đi, đàn ông mà thù dai vậy!”

Tiêu Phàm cũng không có cách nào, cũng không muốn nói chuyện này nữa.

“Tôi không phải vì cái chuyện vớ vẩn đó mà Lilith giao cho tôi một nhiệm vụ mới, muốn tôi một mình vượt qua phó bản Thung lũng Rắn Cát độ khó bình thường.”

Tiêu Phàm nói dối, giảm xuống độ khó tận hai cấp bậc.

“Mỗi ngày chỉ có một cơ hội tiến vào phó bản này, cho nên hôm nay tôi sẽ không đi cùng mọi người.”

“Lilith? Nhiệm vụ mới sao?” Hổ Nữu lẩm bẩm mấy từ này, hình như đang suy nghĩ điều gì đó làm Tiêu Phàm lo lắng xem cô ta có biết mình nói dối hay không.

“Ừ, biết rồi, vậy chúng ta đi thôi, Xà Cơ, Trường Miên, Miên Miên.” Hổ Nữu chỉ hơi suy nghĩ chứ không hỏi tới cùng, sau đó gọi lại mấy chị em chuẩn bị xông vào phó bản.

“Thế nhưng đội trưởng, không có anh thì em cảm thấy hơi lo lo.” Bán Trường Miên hơi lo lắng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm biết tại sao Bán Trường Miên lại lo lắng, nếu như Tiêu Phàm mà chơi hỗ trợ buff máu mà gặp đồng đội khi vào phó bản là biến thành phế thải như Xà Cơ và Hổ Nữu thì tới mình cũng lo sợ chứ không phải nói là Trường Miên.

“Trường Miên, anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh các em được, con người sẽ phải học cách trưởng thành, mà em đừng nhìn Hổ Nữu và Xà Cơ như vậy, hai người đều là đồng đội đáng tin đó, quan trọng nhất là em phải tin vào chính mình, tin tưởng rằng mình có thể làm được.” Tiêu Phàm nói với Bán Trường Miên rất thấm thía, sau đó lại càng nhấn mạnh: “Em phải tin tưởng bản thân mình.”

Tại cửa vào Thung lũng Rắn Cát, Bán Trường Miên còn chưa kịp nói thêm gì thì đã bị biến thành ánh sáng trắng, biến mất trước mặt Tiêu Phàm, trước khi đi vẫn còn có vẻ mặt lưu luyến…

Tiêu Phàm cũng không muốn khiêu chiến phó bản độ khó địa ngục ngay bây giờ, cũng không phải là sợ thất bại, mà bởi vì hắn cũng không chắc phó bản sẽ tốn nhiều thời gian hay không, tới lúc đồng đội đi ra mà không thấy mình, để lộ thì không hay.

Được rồi, hiện tại cũng yên tĩnh, tiếp tục thí nghiệm [Bầu rượu 999], cái thứ đáng ghét lừa đảo này đi!

Mật rắn, rượu đế, đóng nắp lại, lắc nào!

[Người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thất bại, nhận được một bình rượu độc thất bại.]

Mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại thất bại?

Chương 77: Đêm Trước

Chương 77: Đêm Trước

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngươi cho rằng Tiêu Phàm luôn thất bại sao? Ngươi sai lầm rồi, hắn đã thành công một lần rồi, chính là khi Hổ Nữu pm hắn tới cứu viện, đánh gãy hắn chưng cất rượu thế mà lại thành công, chuyện này là lúc sau hắn xem bảng ghi chép thì mới biết.

Hắn chưng cất được cái này:

[Tên: rượu mật rắn]

[Loại: vật phẩm tiêu hao *1]

[Phẩm chất: rác rưởi]

[Cách dùng: uống]

[Ghi chú: rượu mật rắn được chưng cất bằng một cách vô cùng nghiệp dư.]

Sau khi uống rượu mật rắn có phẩm chất rác rưởi này, cũng có hiệu quả [Kim Xà lang quân] do [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] kích hoạt, thế nhưng thời gian chỉ có 2 phút, phẩm chất rác rưởi đúng là không thể so sánh được với phẩm chất bình thường.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không để ý tới phẩm chất, mà là muốn biết, sử dụng cái đồ lừa đảo [Bầu rượu 999] này như thế nào.

[Người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thất bại, nhận được một bình rượu độc thất bại.]

[Người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thất bại, nhận được một bình rượu độc thất bại.]

[Người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thất bại, nhận được một bình rượu độc thất bại.]

…

Mẹ nó, lừa đảo à? Tiêu Phàm nghĩ lại lần thành công đầu tiên, chẳng lẽ muốn vứt nó xuống đất mới thành công sao?

Thế là Tiêu Phàm tức giận, vứt [Bầu rượu 999] xuống đất…

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thành công, nhận được một bình rượu mật rắn.]

Tiêu Phàm không biết phải nói cái gì luôn…

Cửa vào của Thung lũng Rắn Cát xuất hiện một người chơi ném bình.

[Người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thất bại, nhận được một bình rượu độc thất bại.]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thành công, nhận được một bình rượu mật rắn.]

[Người chơi Mệnh Phàm chưng cất rượu thất bại, nhận được một bình rượu độc thất bại.]

…

Cũng không phải lần nào vứt [Bầu rượu 999] xuống đất đều có thể thành công, thế nhưng nếu không vứt thì chắc chắn sẽ thất bại.

Sau khi chưng cất nhiều lần thì Tiêu Phàm phát hiện một vấn đề…

Hóa ra cách dùng chính xác đó là biến "999" thành "666", cũng chính là đảo ngược lại chưng cất, mẹ nó, NPC của trận doanh Ác Ma hơi điên thì chả nói, dù sao Ác Ma cũng không phải con người, không bình thường cũng là điều dễ hiểu, thế nhưng ngay cả một cái Quỷ khí của trận doanh đều có cá tính như này, chẳng lẽ không sợ những trận doanh khác ghen ghét sao?

Ngay khi Tiêu Phàm định thí nghiệm tiếp thì đồng đội đã ra khỏi phó bản.

"Nhanh như vậy sao? Hình như mọi người chọn độ khó là khó khăn mà, tại sao lại nhanh hơn cả lần trước vậy?" Tiêu Phàm hơi kinh ngạc mà hỏi.

Hổ Nữu không nói chuyện, sắc mặt hơi trắng bệch.

"Thất bại rồi sao?"

Thế nhưng Xà Cơ bên người Hổ Nữu lại rất vui vẻ, kính mắt sáng lấp lánh.

"Làm sao có thể thất bại cơ chứ? Đại tiểu thư tôi dẫn đội thì tốc độ nhanh là bình thường."

Nếu như phó bản không thất bại mà khuôn mặt trắng bệch của Hổ Nữu chắc là bị dọa sợ.

Ngay khi Tiêu Phàm đang suy nghĩ thì một tiếng hoan hô truyền vào trong tai Tiêu Phàm.

"Đội trưởng, anh nói đúng, Hổ Nữu và Xà Cơ rất đáng tin, chúng ta đã vượt qua được phó bản này, chỉ đáng tiếc là khi em đẩy cánh cửa thứ nhất ra thì lại mất trí nhớ, không nhớ được các đồng đội chiến đấu anh dũng như thế nào."

Hổ Nữu và Xà Cơ rất đáng tin khi ở phó bản Thung lũng Rắn Cát sao? HA HA!

Tiêu Phàm đã nghĩ ngay tới trong Thung lũng Rắn Cát đều là ngọn lửa đen đang bốc cháy thì hơi nhụt chí, "Đại mỹ nữ" vượt qua phó bản nhanh hơn mình nhiều lắm.

…

Trong ổ bọ cạp sa mạc, Ác Long lại trở lại nơi này, cũng giống các anh em tốt của hắn ta trước đây vậy.

Bởi vì trừng phạt của chữ đỏ mà hắn ta rơi 8 cấp, đã không phải là kẻ có cấp cao nhất trong trận doanh Ác Ma này, không còn bộ trang phục Linh Xà, không còn Ảm Long Minh Viêm kiếm, một phần thành viên cũng vì chuyện này mà rút khỏi công hội của mình. Điều này…

Tất cả đều do Vũ Hội Ác Ma, đều do tên Mệnh Phàm đáng chết đó.

Hắn ta cũng không biết tên kia đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có thể có được sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, thế nhưng hắn ta cũng không sợ, bởi vì hắn ta có được sự hỗ trợ của cả công hội, cho nên rất nhanh hắn ta đã trở lại cấp 13.

Sau khi rơi cấp thì những người anh em không an ủi cũng không hỏi thăm, chỉ là trong ánh mắt có chứa sự giật mình và thương hại làm hắn ta cảm thấy mình bị sỉ nhục! Sỉ nhục nhất!

Cho nên hắn ta định tăng cấp, hồi phục lại cấp độ lúc trước rồi đi báo thù, giết chết thằng nhóc kia, phải giết nó trở thành cấp 0, như vậy mới rửa sạch được nỗi nhục như con trùng trục này.

…

“Đại ca, chúng ta phát hiện Boss thế giới Hắc Phong cự viên, các anh em đang vây quanh nó, đại ca tới nhanh lên! Tọa độ XX, XX bên ngoài thành Abaddon.” Cuồng Lang gửi một tin nhắn thoại khẩn cấp vào trong bảng chat của Ác Long, trong giọng nói mang theo sự hưng phấn.

“Ta đã nhận được! Lập tức tới ngay!” Ác Long dùng một quyền đập chết một con bọ cạp, rồi nhanh chóng chạy tới tọa độ mà Cuồng Lang cung cấp.

…

Mà ở một phương hướng khác, Vũ Hội Ác Ma cũng đi tới nơi Ác Long đang chạy tới, dường như là ý trời vậy…

Vũ Hội Ác Ma đang đi trên đường từ Sa Xà cốc trở về thành Abaddon thì thấy phía trước có bốn người đàn ông chặn đường, đang nghi ngờ có chuyện gì thì…

“Đường này là ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua đây thì phải lưu lại tiền mãi lộ!”

Mẹ nó, thật sự là quá sung sướng, Nishikado Sojiro đã muốn hô câu này mãi thế mà những người chơi ở đây khi thấy bốn người mình là người bang Hắc Long đều ngoan ngoãn mà đi vòng đường khác làm cho Nishikado Sojiro không có cơ hội hô.

Aiz, có đôi lúc làm người khác nể sợ quá cũng khổ!

“Bà mẹ nó, đừng hô một câu ngu như vậy chứ, thảo nào tên mày là Nishikado Sojiro, chỉ làm mất mặt EF4 chúng ta thôi.” Đạo Danh Tứ cho Nishikado Sojiro một cái bạt tai.

“Xin chào, người đẹp, tên tôi là Môi Tố Linh.” Một học sinh có làn da ngăm đen và đôi mắt hoa đào từ phía sau lưng Đạo Danh Tứ đi ra, chạy tới trước mặt Hổ Nữu mà xun xoe làm Tiêu Phàm có xúc động muốn châm biếm cái tên “Sinh ra từ than đá” này.

“Thực ra là chuyện như thế này, nơi này đã bị bang Hắc Long chúng tôi bao hết, mong mọi người thông cảm, đi nơi khác luyện cấp, xin cảm ơn!” Họa Trứ Luy tuyên bố tuyên ngôn đặt bao của nhóm EF4 bọn họ bằng một giọng rất lịch sự.

…

Bằng đầu óc thông minh của Tiêu Phàm cũng không thể phân tích được những tin tức lộn xộn được truyền tới liên tục như vậy, qua hồi lâu thì Tiêu Phàm mới biết được tình hình hiện tại.

Thứ nhất, bốn tên nhìn trông rất ngu ngốc này là hàng fake của F4, gọi là EF4, cũng là một nhóm trong bang Hắc Long.

Thứ hai, địa vị của đội này kém rất nhiều đội "Biểu Đặc Phong" vì dù gì thì đội "Biểu Đặc Phong" cũng là nòng cốt của bang Hắc Long, còn EF4 chỉ có thể đứng gác ở bên ngoài, hơn nữa bọn họ còn không biết đội mình là tử địch của bang hội bọn họ mà còn chạy tới nói chuyện phiếm, đúng là thành viên cấp thấp nhất, có thể thông cảm.

Thứ ba, đặt bao khu vực mà nói chuyện lễ phép như vậy sao? Cái tên Họa Trứ Luy kia không hiểu cách sống thì cũng không chấp, thế nhưng ít nhất cũng phải đọc mấy quyển kiếm hiệp chứ? Khi có công hội đặt bao một khu vực thì bang chúng kẻ nào cũng cao ngạo, mũi hếch tận trời, ai như tên này, vừa lịch sự vừa lễ phép, tại sao không tham gia dịch vụ chăm sóc khách hàng chứ?

Tóm lại, Tiêu Phàm cảm thấy rất kỳ dị khi nghe được câu uy hiếp đặt bao hết của bọn này.

Aiz, làm sao mà đang phân tích lại chuyển thành châm biếm rồi?

Môi Tố Linh bị vẻ bề ngoài của Hổ Nữu hoàn toàn lừa gạt rồi, Nishikado Sojiro thì đang bị Đạo Danh Tứ dạy dỗ, tình trạng này làm cho Tiêu Phàm rất hài lòng.

Không có người khác ảnh hưởng nên Tiêu Phàm chủ động đi nói chuyện với Họa Trứ Luy.

"Người anh em, bang Hắc Long của mọi người đặt bao hết khu vực này để làm gì vậy?"

"Công hội của chúng tôi phát hiện boss thế giới Hắc Phong cự viên, hiện tại đang vây giết nó, vì đề phòng người chơi khác quấy rối nên phái chúng ta tới đây trông coi." Họa Trứ Luy nói một cách chi tiết: "Mời mọi người rời khỏi nơi đây, đừng đi tới trước nữa, cảm ơn sự hợp tác của mọi người."

Chương 78: Đục Nước Béo Cò (1)

Chương 78: Đục Nước Béo Cò (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Vậy tọa độ đánh boss là gì để chúng tôi né chỗ đó ra?”

“Tọa độ XX, XX” Họa Trứ Luy trả lời Tiêu Phàm một cách thành thật, Tiêu Phàm thật sự bị sự thành thật của tên này cảm động…

Tiêu Phàm thở dài, Ác Long, lúc đầu anh còn tưởng chú là một kiêu hùng thế nhưng chú vì mở rộng công hội mà loại người nào cũng nhận, ngay cả EF4 đều đồng ý cho gia nhập thì chú sẽ cách mục tiêu của mình càng ngày càng xa mà thôi.

Tiêu Phàm không biết bởi vì hắn giết chết Ác Long làm hắn ta bị giảm rất nhiều cấp, kết quả là uy danh giảm mạnh, bang chúng của bang Hắc Long giảm mạnh. Vì bổ sung tổn thất gần đây nên mới nhận những người như EF4 báo danh tham dự.

Vì kẻ thù nên rộng lượng mà bỏ qua, nên Tiêu Phàm và Vũ Hội Ác Ma rất nhiệt tình bắt chuyện với nhóm EF4 một lúc lâu, cuối cùng thì rời khỏi trong ánh mắt lưu luyến của EF4.

Vũ Hội Ác Ma cần giả vờ rời khỏi nơi này.

“Vừa lừa gạt được một tin tức, bang Hắc Long đang đánh boss thế giới tại tọa độ {XX,XX} là Hắc Phong cự viên.

Sau khi nói xong thì mắt của Tiêu Phàm và Hổ Nữu đều sáng lên, bắn ra ánh mắt bỉ ổi, khóe miệng cười hắc hắc.

“Đội trưởng và chị Hổ Nữu có phải là anh chị em gì không nhỉ?” Bán Trường Miên nhìn thấy nét mặt giống y chang nhau của hai người nên hỏi Xà Cơ.

“Tôi cũng thấy bọn họ có vấn đề, tôi cũng từng hỏi bọn họ có phải là quen biết nhau trong hiện thực hay không, thế nhưng bọn họ đều nói là không biết.” Xà Cơ cũng không rõ ràng nên nói bằng giọng nghi ngờ.

“Thế nhưng nhiều lúc tôi thấy động tác và khí chất của hai người rất giống nhau!” Bán Trường Miên thấy hơi hâm mộ hai người đang cười gian này.

“Tôi cũng thấy vậy, đặc biệt là những lúc chuẩn bị chơi đểu ai đó.” Xà Cơ nhớ lại rồi nói.

“Đúng vậy!” Bán Trường Miên khẳng định chắc chắn về điều đó.

Miên Miên đứng sau lưng chị họ, lén nhìn hai người đột nhiên lên cơn này, hơi hiếu kỳ xen lẫn sợ hãi.

“Phàm muội muội, chúng ta đi cướp quái chứ?” Nụ cười của Hổ Nữu rất xấu xa, hỏi Tiêu Phàm.

Xem ra Ác Long đúng là trêu chọc đại tiểu thư này hơi ác rồi.

“Cướp quái sao? Một người nổi danh là người tốt trong trận doanh Ác Ma như tôi làm sao có thể làm chuyện đó được, chúng ta không phải đi cướp quái, chúng ta muốn làm từ thiện, việc thiện thật lớn, ha ha ha ha…”

Xem ra Tiêu Phàm cũng là một kẻ thù dai.

…

Bên ngoài thành Abaddon hôm nay cũng không yên tĩnh, bởi vì thỉnh thoảng lại truyền ra một tiếng kêu gào: “Ngao!”

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh…”

Cái âm thanh giống như là đang gõ trống này thực ra là do Hắc Phong cự viên đang đấm ngực, đây là nghi thức trước khi chiến đấu của loài này.

“Ngao!” Tiếng gào to lần nữa truyền khắp vùng này.

Hắc Phong cự viên cao khoảng 3 – 4 mét, bộ lông đen nhánh dựng thẳng lên như là tơ thép vậy, lông trên đầu cũng rất dày, giống như là một con nhím vậy.

Trên khuôn mặt hung ác của con vượn này còn đeo một khoen mũi, phần phía trên tai trái của nó còn có một vòng tai, bị tóc dài che lại, chỉ khi chạy nhảy thì mới loáng thoáng thấy được nó mà thôi.

Cũng chả biết Hắc Phong cự viên tìm được ở đâu một cái quần jean có vài vết rách, trên đó còn đính vài cái đinh màu xanh, nhìn qua trông khá đẹp mắt.

Hôm nay Hắc Phong cự viên thấy rất tức giận, bởi vì có một đám ác ma đang vây giết nó.

Trước người Hắc Phong cự viên có rất nhiều người chơi, cao thấp béo gầy đủ cả, phần lớn là rất xấu xí, giống như lưu manh và du côn, trong này còn có vài người quen của chúng ta nữa…

Người đầu tiên là một người có dáng người gầy gò, trên tay cầm một thanh dao mổ heo sắc bén, đó chính là Adt thân yêu của chúng ta.

Bên cạnh Adt là một tên đang quơ móng vuốt của mình, giống như là phiên bản gầy yếu của Wolverine vậy, chính là Phó bang chủ của bang Hắc Long, Phong Lang.

Hai người bọn họ ở đây thì Biểu Đại Đại chắc chắn là không thể thiếu được.

“Hoắc! Ha!” Phi Thiên Phì Đường Lang của chúng ta đang sử dụng một chiêu “Bọ Ngựa Bắt Ve” rất mạnh mẽ.

“Hì hì…” Tiếng cười đó giống như là gió lạnh trong ngày mùa đông thổi qua chiến trường, làm cho mọi người cảm giác run rẩy.

Nghe được tiếng cười này thì khí thế của ba người Biểu Đặc Phong giảm xuống còn một nửa…

Cả người mặc áo đen, tứ chi chạm đất, Độc Chu bò qua một đám người, những nơi đi qua, mọi người đều tránh ra nhường đường, không ai dám chắn đường của cô cả…

Người cuối cùng ra sân đương nhiên là Hắc kỵ sĩ, bang chủ bang Hắc Long – Ác Long.

Chỉ là lúc này trên tay của hắn ta thiếu mất thanh kiếm kia.

Ác Long nhìn chằm chằm vào Hắc Phong cự viên, đặc biệt khi nhìn vào đôi găng tay làm bằng kim loại sáng bóng trên tay của nó thì ánh mắt trở nên khát vọng.

Ác Long nghĩ tới trận PK gần nhất với Tiêu Phàm, nếu khi đó mình đeo đôi găng tay này mà không phải là Ảm Long Minh Viên kiếm thì thật sự là điều tuyệt vời.

Đúng vậy! Ta chính là quyền thủ mà không phải là kiếm sĩ, cho nên phải giết con boss này!

"Tất cả thành viên bang Hắc Long nghe lệnh, tổng tấn công! Xử lí – Hắc Phong cự viên!"

Ác Long nhìn thẳng Hắc Phong cự viên, tay phải đang giơ cao, theo tiếng hét thì cũng rơi xuống, chỉ thẳng tới boss…

"Hoắc! Ha!" Biều Đại Đại vung tay, thẳng lưng, chân đạp mạnh xuống đất, tay chụm lại như kiếm kèm theo ngọn lửa màu đỏ chém vào người Hắc Phong cự viên.

Adt cũng đang điều khiển con dao mổ heo của mình rất linh hoạt, tước, chặt, cắt, phát chém nào cũng đều hung tàn.

Phong Lang khi tấn công cũng không trật tự được như hai người anh em của mình, gã đánh nhau rất điên cuồng, vung hai móng vuốt với tốc độ rất nhanh, tạo thành một màn lưới sắc bén.

Ngoại trừ ba người này thì bang chúng của bang Hắc Long đều dùng vũ khí của mình nhao nhao xông tới Hắc Phong cự viên đánh tới.

Chiến trường rất lộn xộn, không có trật tự chút nào, chỉ nhìn mà bình luận thì thấy bang Hắc Long định giết chết Hắc Phong cự viên bằng chiến thuật biển người chứ không còn dùng phương pháp nào nữa cả.

Cũng không phải là Ác Long không biết cách chỉ huy đoàn đội chiến đấu, mà là chỉ huy chiến đấu với số lượng lớn người chơi trong trận doanh Ác Ma quá khó khăn.

Trận doanh khác thì có thể chỉ huy đơn giản hơn nhiều, có thể là tank đi tới cản đường, DPS chú ý tấn công mạnh nhất có thể, buff máu nhớ quan sát HP của mọi người…

Thế nhưng tại trận doanh Ác Ma lại không có chuyển chức, như thế thì ai có thể phân biệt đâu là tank, đâu mới là DPS chứ?

Cho nên điều đó đã quyết định trên chiến trường chắc chắn là lộn xộn, không có quy tắc, mà đây cũng là lần đầu tiên Ác Long tập hợp bang chúng đi đánh boss thế giới nên bây giờ mới phát hiện vấn đề nghiêm trọng này.

"Ngao ô!"

Hắc Phong cự viên bị những công kích yết ớt của đám ác ma này tấn công cũng thấy khó chịu, giơ tay ra quơ một vòng đã làm những bang chúng của bang Hắc Long đổ rầm rầm giống như quân bài domino vậy.

Hắc Phong cự viên nhảy lên cao, rồi rơi xuống vào một đám đông, khi rơi xuống làm mặt đất chấn động, hất bay rất nhiều người chơi, sau đó Hắc Phong cự viên tóm lấy vài người ném lên không trung, giống như sao băng vậy, tạo thành một đường ánh sáng đẹp đẽ, biến mất trước mắt mọi người.

"Ngao ô… Ngao ô…" Hắc Phong cự viên vui sướng đấm lồng ngực mình, nó giết người thật sự dễ dàng như cắt cỏ vậy.

Ác Long thật sự là thất vọng đối với bang chúng của bang Hắc Long: "Độc Chu, cô tới đi! Giết chết con tinh tinh kia rồi dạy bảo những người bạn nhỏ trong bang chúng ta phải chơi như thế nào mới đúng!"

"Hì hì… Tất nhiên." Tiếng cười của Độc Chu làm cho người khác rùng mình, cô dùng đôi mắt bị tô thành đen sì của mình nhìn chằm chằm tới phía trước, thế nhưng ánh mắt của cô không phải là nhìn con tinh tinh kia mà là nhìn những bang chúng của bang Hắc Long đang vây quanh nó, sau đó nở một nụ cười rất ghê rợn.

Cả người Độc Chu cúi xuống, tứ chi chạm đất, di chuyển giống như một con nhện, chạy vào trong chiến trường…

Ác Long nhìn bóng người Độc Chu rời khỏi mà cảm thấy yên tâm hơn nhiều, bởi vì Độc Chu khác biệt với những tên rác rưởi trong bang.

Chương 79: Đục Nước Béo Cò (2)

Chương 79: Đục Nước Béo Cò (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ác Long đưa ánh mắt trở lại chiến trường, bỗng nhiên trông thấy một bóng người mặc áo vải hơi quen quen, thế nhưng hắn ta cũng không để ý lắm, cùng một công hội thì quen mắt cũng là bình thường, thế là hắn ta lại nhìn chằm chằm vào Hắc Phong cự viên.

Thế nhưng hắn ta lại không biết, tên "bang chúng" này quá khác biệt với những bang chúng bình thường, bởi vì làm một nhân viên chiến đấu của bang Hắc Long mà ID của hắn lại không phải chữ đỏ…

"Chậm lại, mọi người cẩn thận, đừng để mấy tên bang Hắc Long phát hiện. Thật đáng ghét, trận doanh Ác Ma không có cái cây nào, cũng may là có một cái gò đất nhỏ ở đây thì chúng ta mới ẩn núp được." Hổ Nữu nói với mấy đồng đội ở sau lưng mình.

"Chúng ta phải làm như vậy sao?" Bán Trường Miên là một cô gái ngoan ngoãn, nên đây là lần đầu làm chuyện như này, nên hơi lo lắng thế nhưng không biết tại sao lại còn có hơi hưng phấn nữa.

"Nói nhảm, bang Hắc Long làm rất nhiều chuyện ác ở trong trận doanh Ác Ma rồi, người nào cũng có thể giết, chúng ta đang làm vì chính nghĩa, kẻ lần trước tấn công em và Xà Cơ chính là người bang Hắc Long đấy." Hổ Nữu nói những lời này rất chính nghĩa, giống như muốn thay trời hành đạo vậy.

"Với lại đội trưởng cũng đã nói rồi, kế hoạch của chúng ta không phải là cướp boss bẩn thỉu như vậy, chúng ta chuẩn bị làm việc thiện." Hổ Nữu bổ sung một câu nữa.

Nghĩ tới kế hoạch tác chiến của Tiêu Phàm thì Trường Miên yên tâm lại, đúng vậy, chúng ta chính là chính nghĩa, không có gì phải lo lắng cả.

Thế là khi đám người bang Hắc Long vây giết Hắc Phong cự viên thì Vũ Hội Ác Ma cũng đi tới gần chiến trường.

Còn đội trưởng của Vũ Hội Ác Ma của chúng ta đang ở đâu? Hắn đã sớm vào chiến trường rồi…

"Ầm!" Hắc Phong cự viên lại dùng một quyền đập bẹp một thành viên của bang Hắc Long, "leng keng" một tiếng vang lên, lại có một cái trang bị rơi xuống.

Dù sao bang chúng của bang Hắc Long đều là chữ đỏ, lần này đi vây giết Hắc Phong cự viên sẽ phải tổn thất rất lớn, thế nhưng Ác Long không thèm để ý tới, bởi vì chỉ cần có thể giết chết con boss này, có được vũ khí hắn ta muốn thì mọi sự trả giá đều rất đáng.

Như vậy thì boss càng mạnh càng tốt, bởi vì boss càng mạnh thì sau khi giết chết sẽ rơi đồ càng tốt.

Một tên che nửa mặt, dáng vẻ lấm la lấm lét, cầm một thanh dao găm rác rưởi chạy tới, nhanh chóng nhặt lên một trang bị mà một tên vừa chết rơi xuống.

"Người anh em, tại sao chú lại không tấn công?" Một tên cầm một gậy gỗ rất to hỏi cái tên lấm la lấm lét này, cũng không để ý tại sao người này đeo khăn che mặt, bởi vì trong bang Hắc Long có khá nhiều kẻ hèn mọn như vậy.

"Người anh em này không biết à? Hai ngày trước tôi PK không cẩn thận về thành dưỡng sức, cấp bậc bị giảm nhiều, thế nhưng mà bị chết cũng khá tốt, đã không còn chữ đỏ nữa, có thể giúp mọi người nhặt trang bị, tới khi đánh boss xong thì lại đưa cho đại ca trả lại mọi người, làm cho mọi người không còn lo lắng nữa."

"A, như vậy à? Người anh em làm rất tốt, vậy thì tôi phải đi đánh ngã con tinh tinh kia đây." Tên to con này cũng cảm thông người chơi trước mặt, tất

cả mọi người đang hưởng thụ chiến đấu thì tên này lại phải lùi lại nhặt đồ bỏ đi.

Tiêu Phàm mặc kệ tên đó có cảm thông hay không, dù sao thì hắn rất sung sướng, bởi vì lúc trước vì để hắn tiện lợi thu thập mật rắn nên phú bà Hổ Nữu đã cho hắn một ba lô có 100 ô chứa, hiện tại thì lại càng tiện lợi, nhìn thấy ba lô của mình đầy trang bị làm Tiêu Phàm rất thoải mái.

Cứ như vậy, Tiêu Phàm vui vẻ chạy tới chạy lui nhặt "rác rưởi", thỉnh thoảng còn trò chuyện với "đồng đội" cho vui vẻ nữa…

"Ai u, thằng nhóc mày đang làm gì vậy?" Một tên bị ngã xuống đất do bị Tiêu Phàm ngáng chân hét lớn.

"Xin lỗi, đại ca, em không chú ý. Đại ca nhận lấy cái này coi như lời xin lỗi của em, đại ca đã giao chiến lâu vậy chắc cũng đã khát rồi đúng không?"

Người kia mở nắp ra, ngửi thấy mùi rượu nên thử một hớp, cười híp mắt nói: "Rất tốt!"

Nói xong thì lại lao tới chiến đấu tiếp, thế nhưng chỉ một lát sau đã ngã xuống đất về thành dưỡng sức, Tiêu Phàm đi qua nhặt lấy trang bị bị rơi mà thở dài, đúng là bọn ngu si tứ chi phát triển, trước khi uống còn không biết nhìn xem mình đang uống cái gì.

Tiêu Phàm cầm lấy "Rượu độc thất bại" tiếp tục phân phát đồ uống và nhặt trang bị đi.

…

"Hì hì… Mấy đứa nhóc, nghe nè…"

Bỗng nhiên có một tiếng cười lạnh tận xương truyền vào trong chiến trường, làm cho Tiêu Phàm ở trong đó cũng thấy lạnh lẽo.

Đội ngũ đang đánh boss của bang Hắc Long đang lộn xộn, thế mà khi nghe được tiếng cười này cũng yên tĩnh lại, nhìn lại thì thấy một người kỳ dị, đi bằng bốn chi, mặc áo đen và tóc dài che mặt, cứ cười hì hì mãi, ánh mắt âm

độc của cô đảo qua mà không người nào dám nhìn thẳng nó, ngay cả Tiêu Phàm cũng muốn tránh đi tầm mắt của cô…

Tiêu Phàm giật mình, chiến trường lúc này có vẻ kỳ lạ, người chơi của bang Hắc Long lại vì một tên kỳ lạ không biết từ đâu chui ra mà yên tĩnh lại, hơn nữa Hắc Phong cự viên còn chưa chết nữa.

Nhện Độc cũng không quan tâm lắm, cô ta dùng giọng khàn khàn mà chỉ huy mọi người: "Những tên nhóc phía đông tới làm tank, những tên phía tây thì tiếp tục tấn công, những tên phía nam thì tới hỗ trợ tank, còn mấy tên nhóc phía bắc đi theo sau ta đánh lén, được rồi, bắt đầu hành động! Nếu như ta biết tên nào không nghe lời thì… hì hì…"

Chỉ huy rất rõ ràng, không để cho người nào có cơ hội phản đối.

Những thành viên của bang Hắc Long đều bị Nhện Độc gọi là tên nhóc, thế nhưng ngày thường mấy tên này rất hung hăng vậy mà bây giờ lại ngoan ngoãn nghe lời, chấp hành sự chỉ huy của Nhện Độc.

Đã không thể dựa vào chức nghiệp tới phân nhiệm vụ thì Nhện Độc dứt khoát chia bang Hắc Long thành đông, nam, tây, bắc giống đánh mạt chược vậy, dù sao cô ta tự tin rằng bài mạt chược của mình có thể ù…

Tiêu Phàm thật sự không hiểu chuyện trước mắt là sao, những tên chữ đỏ rất ngoan ngoãn mà chấp hành mệnh lệnh của người kia, nếu không phải hắn đã biết những người này thì hắn đều tưởng mình đang ở trong một đội binh lính có kỷ luật thép nữa chứ.

Đội đang đánh boss của bang Hắc Long trở nên trật tự rõ ràng làm "người tốt" Tiêu Phàm không thể phân phát đồ uống giải khát và nhặt đồ bỏ đi nữa.

Khi nhận được nhiệm vụ thì hắn đang đứng ở khu phía bắc, cho nên hắn phải đi theo Nhện Độc tham dự đánh lén.

Hắn không muốn tới gần người này, bởi vì từ trên người tên này hắn ngửi được cảm giác không tốt, thế nhưng không có cách nào khác, mọi người cạnh đây đều thuộc về đội đánh lén, hắn không chạy đi được.

Thế nhưng so với đội tank, đội hỗ trợ và đội tấn công thì đội đánh lén vẫn an toàn và cơ động hơn nhiều, mà Tiêu Phàm còn có một nhiệm vụ rất quan trọng khi tới đây, đó chính là xem xét máu hiện tại của boss, cũng chính là khi tấn công được mục tiêu thì hệ thống sẽ cho người tấn công thông tin về lượng máu hiện tại của mục tiêu bị tấn công.

Đây là kinh nghiệm được tổng kết từ những trò chơi truyền thống khác, bởi vì nếu ngươi không biết lượng máu hiện tại của boss thì ngươi sẽ không biết lúc nào ra tay mới tốt nhất.

Cho nên Tiêu Phàm thừa dịp này muốn xem lượng máu của Hắc Phong cự viên như thế nào, mặc dù kế hoạch lần này không phải là cướp quái, thế nhưng vẫn phải biết tình hình của boss như thế nào…

Nhện Độc đã tới gàn Hắc Phong cự viên, di chuyển bằng bốn chi vẫn rất nhanh, khác hoàn toàn với những đứa bé đang bò mà là rất nhanh chóng di động trên chiến trường, bởi vì không cần quay người mà vẫn đổi hướng được nên linh hoạt hơn nhiều khi chạy bằng hai chân, những động tác phối hợp với nhau rất trơn tru, giống như là một con nhện đang đi săn mồi vậy.

Nhện Độc cứ vòng qua vòng lại Hắc Phong cự viên, rõ ràng là cô ta có rất nhiều cơ hội công kích thế mà không thấy cô ta có động tác nào cả, mà vẫn bò bên cạnh Hắc Phong cự viên.

Đúng lúc này, Nhện Độc không di chuyển nữa, cười hì hì…

Chương 80: Trước Khi Chiến Đấu

Chương 80: Trước Khi Chiến Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cổ cô hơi nghiêng làm cho mái tóc dài màu đen của cô rủ xuống, bàn tay hơi gầy của cô đặt phía trước cổ của mình hơi di động, giống như là động tác cắt cổ của mấy tay côn đồ làm trước khi đánh nhau vậy, thế nhưng khi tay phải vung qua thì một vài sợi tóc bị đứt rồi theo gió bay đi.

“Xíu! Xíu! Xíu!”

Quanh người Hắc Phong cự viên xuất hiện ánh sáng lấp lóe, sau đó trên bộ lông dày lại xuất hiện từng đường vết thương giống như bị dao chém qua vậy, máu tươi bắt đầu tràn ra ngoài…

“Ngao!”

Hắc Phong cự viên đau đớn hét to!

Mà lúc này Tiêu Phàm mới nhìn chăm chú vào hai tay của Nhện Độc, mới thấy vũ khí của Nhện Độc là một sợi thép dài, nhỏ và cứng rắn, dùng cách đặc biệt quấn quanh hai tay Nhện Độc, bởi vì dính máu của Hắc Phong cự viên thì mới có màu đỏ nhạt, nếu không thì Tiêu Phàm không thể nào phát hiện được có sợi thép tồn tại ở đó.

Nhện Độc hình như cũng cảm giác được có kẻ đang quan sát nên dùng đôi mắt cá chết của mình nhìn qua Tiêu Phàm, trong ánh mắt chứa đựng sự nghi ngờ, bởi vì kẻ dám dùng ánh mắt đó quan sát cô thật sự là quá ít.

“Hì hì, chú em là ai? Hình như tôi chưa từng thấy chú em bao giờ thì phải.” Tiếng nói này hơi khàn khàn nhưng giọng nói lại rất khẳng định.

Xong rồi sao? Bị phát hiện rồi à? Tiêu Phàm đang nghĩ ngợi làm sao có thể lừa gạt được tên kỳ quái trước mắt, bởi vì muốn chiến đấu với Nhện Độc ở đây thì sẽ bị bang chúng của bang Hắc Long vây giết đến chết.

“Ngao ô!” Thế nhưng đúng lúc này thì quả đấm to lớn của Hắc Phong cự viên đấm thẳng tới vị trí của Nhện Độc và Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm và Nhện Độc vội vàng tránh né sự tấn công của Hắc Phong cự viên, khi tránh thoát thì Tiêu Phàm có thể nhìn thấy những đốm lửa do sự ma sát của nắm đấm và không khí tạo ra.

Hắc Phong cự viên bởi vì đau đớn do Nhện Độc tạo thành nên cứ nhằm vào Nhện Độc mà tấn công, không để ý tới Tiêu Phàm chút nào.

Tiêu Phàm âm thầm dựng ngón tay cái cho con tinh tinh này, sau đó hắn không để ý tới sự giúp đỡ của nó mà rất vong ân phụ nghĩa ném một viên

đá nhỏ vào cái mông đỏ rực của con tinh tinh này.

Hòn đá nhỏ bay thẳng tới người Hắc Phong cự viên, vậy mà nó còn không biết cái gì…

[Hắc Phong cự viên: HP 50%]

Sau khi cái tin này xuất hiện trên kênh đội ngũ của Vũ Hội Ác Ma thì nhiệm vụ trinh sát của Tiêu Phàm đã hoàn thành.

Vì để tránh khỏi việc đụng mặt với Nhện Độc thì Tiêu Phàm dần lùi xa đoàn đội đánh boss, mặc dù rất muốn nhặt những trang bị rơi trên mặt đất thế nhưng vì để kế hoạch không chịu ảnh hưởng thì hắn vẫn phải rời khỏi mảnh đất vàng bạc này.

…

“Chuẩn bị thế nào rồi?” May mắn là Ác Long luôn chú ý tới Hắc Phong cự viên nên Tiêu Phàm có thể lén lút trốn tới chỗ đồng đội đang đứng, sau đó đổi lại bộ thời trang cũ.

“Còn phải hỏi nữa, tôi làm việc thì anh yên tâm đi!” Hổ Nữu kiêu ngạo đáp.

“Em không uống được nữa, ô ô…” Xà Cơ nói một cách rất đáng thương, cô ấy đang bị Hổ Nữu rót vào miệng [Rượu độc thất bại] để chuẩn bị một lúc nữa chiến đấu.

Đây là cách mà Tiêu Phàm đã nghĩ tới, Xà Cơ đã có được kỹ năng [Bách Độc Bất Xâm] thêm thuộc tính của bộ đồ Linh Xà làm độc kháng của Xà Cơ lên tới 100%, với lại độc tính của rượu độc khá yếu cùng với sự hồi phục mạnh mẽ của [Cái Giá Của Sự Đau Khổ] thì khi lên chiến trường, Xà Cơ sẽ biến thành một tanker với sự hồi phục cực kỳ trâu bò.

“Xà Cơ, ngoan, cái này là vì chiến thắng của trận chiến này.” Nhìn thấy mặt Xà Cơ đỏ bừng lên thì Tiêu Phàm thấy hơi đau lòng.

“Anh đúng là ngu xuẩn, cút qua một bên, để bản tiểu thư làm cho! Để tôi cho anh biết cách sử dụng một đồng đội M chân chính!”

Tiêu Phàm nghe một câu quen thuộc này thì thấy Hổ Nữu cầm một chai rượu lên, một tay cậy miệng của Xà Cơ ra, tay còn lại đổ mạnh rượu vào miệng Xà Cơ.

Trên mặt Xà Cơ lúc này đâu còn vẻ đáng thương nữa, kể cả có một chiếc kính cũng không thể nào che đi sự hưng phấn trong mắt của cô.

Mặt Tiêu Phàm đen lại, gần đây hắn thấy Xà Cơ bình thường hơn nhiều so với những người khác nên suýt nữa thì quên Xà Cơ cũng là một biến thái.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không quan tâm hai người này nữa, mà tập trung chú ý vào HP của Hắc Phong cự viên, bởi vì lần này hắn muốn dẫn đầu đội ngũ của mình báo thù một thế lực khổng lồ, việc này là rất mạo hiểm.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Ác Long vẫn đứng ở nơi xa của chiến trường…

Khác với Vũ hội Ác ma "ăn hương uống lạt" ở phía sau gò đất, những người chơi của Bang Hắc Long lúc này không hề cảm thấy thoải mái…

"Yểm hộ ta, mau, trên đỉnh nhục thuẫn!"

Lời nói của nhện độc bay nhanh xuyên qua đám người không còn mang theo tiếng cười hi hi ha ha như mọi khi. Bởi vì mục tiêu tấn công của Vượn lớn Hắc Phong điên cuồng đang chĩa vào mụ ta, bất chấp tất cả lao về phía mụ.

"Uỳnh!"

Vượn lớn Hắc Phong nhảy lên khỏi mặt đất, ngồi xuống một cái đã giết chết người chơi của Bang Hắc Long.

"Bịch!"

Tiếp đến là một cú đấm lửa vào thẳng mặt một "tên ngốc" đang đứng với vẻ mặt kinh ngạc.

"Viu!"

Một người nữa chắn trước mặt vượn lớn Hắc Phong liền bị nó túm lấy rồi quẳng đi, bay cái vèo rồi mất hút trên không trung…

“Ngaoooo!”

Vượn lớn Hắc Phong gầm lên, tiếp tục đuổi theo nhện độc.

Nhện độc bị vượn lớn Hắc Phong đuổi theo gắt gao nên chỉ có thể tháo chạy bán sống bán chết. Khó khăn lắm Bang Hắc Long mới có thể tập hợp lại dưới sự chỉ huy của Nhện độc nay lại bắt đầu chia năm sẻ bay.

Nhìn lên sao băng trên bầu trời, Ác Long có chút buồn rầu. Hắn ta cần đợi đến đòn tấn công cuối cùng. Kinh nghiệm đòn tấn công cuối cùng sẽ giúp hắn nhanh chóng thăng cấp. Mặt khác, sau khi hắn ta phục hồi sinh mệnh đã phải tham gia PK nhiều lần, xử lí vài người chơi nhìn ngứa mắt rồi biến thành ID đỏ. Nếu hiện tại Ác Long tham chiến mà không may bị thất bại thì đúng là sôi hỏng bỏng không. Cho nên hiện tại hắn ta phải đợi, đợi đến khi lượng HP của vượn lớn Hắc Phong chỉ còn khoảng 5%, hắn ta sẽ sử dụng đòn tấn công mạnh nhất là kỹ năng “Hắc Long Ba”, đả bại nó rồi mang đi.

“Xem ra Bang Hắc Long sắp tàn rồi. Nếu không có sự hỗ trợ của chúng ta thì Bang Hắc Long sẽ bị hủy diệt tại đây.” Hổ Nữu nhìn đám người của Bang Hắc Long bị vượn lớn Hắc Phong đánh cho tơi tả như một món đồ chơi thì trong lòng cảm thấy vui mừng.

Lúc này, Tiêu Phàm chú ý đến lượng HP của vượn lớn Hắc Phong rồi nhìn lại thế trận của cuộc chiến, nghĩ đến quái nhân mặc áo đen dài chấm đất rồi lắc lắc đầu, nói: “Bọn chúng không dễ dàng bị hủy diệt như vậy đâu, có điều lần này đánh Boss bị tổn hại nghiêm trọng là thật.”

Tiêu Phàm nhìn thấy số lượng người của Bang Hắc Long đang giảm dần, trong lòng cảm thấy có chút bái phục khí phách của Hắc Long. Dù sao ID đỏ bị rơi rụng cũng là rất lớn.

“Tốt lắm, cũng đến lúc phải làm nóng cơ thể rồi, chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa Vũ hội Ác ma của chúng ta sẽ lên sàn!”

Tiêu Phàm vừa vỗ vỗ tay, vừa nhìn Tứ Nữ rồi nói. Tứ Nữ đương nhiên cũng có cả Miên Miên, tuy rằng năng lực tác chiến của cô ấy ở một phương diện nào đó cũng có hơi "khoa trương" một chút.

"Nhanh thế ư? Tôi thấy con vượn đen kia chém giết thích gì đâu." Hỗ Nữu cảm thấy hơi tiếc nuối, nói.

"Việc này không thể chỉ nhìn mỗi vẻ bề ngoài, mãnh hổ không chống lại được bầy sói. Sức mạnh hiện tại của nó chỉ là sự báo hiệu cho việc sắp bị tê liệt của nó." Tiêu Phàm tỏ ra triết lí.

"Làm sao anh biết? Anh đã từng bị liệt dương rồi à?"

Má ơi, Tiêu Phàm thật sự không biết sau này Hỗ Nữu có thể gả cho ai được nữa….

"Ngaoooo!" Cùng với tiếng gào thét, vượn lớn Hắc Phong lại tiếp tục vung tay, một đám người nữa của Bang Hắc Long cũng bị quật cho tan tác.

"Ngaoo! Ngaoo! Ngaoo!" Vượn lớn Hắc Phong ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài. "Bịch! Bịch! Bịch!" Hai tay rắn rỏi của vượn lớn Hắc Phong vỗ bùm bụp vào bộ ngực săn chắc, hướng về phía đám người nhỏ bé, thể hiện sức mạnh bá chủ của mình.

Chương 81: Tín Ngưỡng Lại Xuất Hiện

Chương 81: Tín Ngưỡng Lại Xuất Hiện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng đám người của Bang Hắc Long lại không hề lùi bước, đấy chính là ưu điểm duy nhất của bọn chúng, một đám phần tử chiến đấu trời phú, chiến đấu chính là niềm vui của bọn chúng. Chúng có thể cảm thấy giải thoát trong sự bạo lực, đạt tới sự hưởng thụ trong chiến đấu.

Trông thấy đám người Bang Hắc Long vẫn bao vây mình, vượn lớn Hắc Phong liền nổi giận, vì thế…

“Ngaooo!”

Một luồng ánh sáng chói mắt từ chỗ vượn lớn Hắc Phong phóng ra, vụt qua vượt qua tầm mắt của đám người Bang Hắc Long.

Boss muốn tung chiêu lớn rồi!

Đây là tiếng lòng của mọi người trong giây phút này.

Vì thế mọi người dựa vào bản năng chiến đấu của mình sẵn sàng tư thế phòng ngự.

Đợi khi tầm mắt khôi phục rõ ràng hơn, đám người Bang Hắc Long cảm thấy kinh ngạc, vì sao lại chẳng có gì diễn ra vậy?

“Á! Boss chạy trốn rồi!”

Một người nào đó nhận ra đầu tiên rồi hét lớn lên.

“Hỏng bét!” Ác Long không thể ngờ được lại xảy ra chuyện này. Nếu như Boss chạy rồi thì hắn chắc chắn bị tổn thất lớn.

“Hỏng bét!” Tiêu Phàm cũng không thể ngờ chuyện này lại xảy ra. Tuy rằng mục tiêu của hắn không phải là vượn lớn Hắc Long nhưng nó chạy rồi, kế hoạch của hắn cũng không thực hiện được.

Tiêu Phàm cảm thấy hơi hối hận, đáng nhẽ hắn nên nghĩ đến đặc trưng vốn có của những thứ có trong trận doanh Ác Long, đó chính là không có trình tự gì hết, khong có quy củ gì hết. Bạn đã từng thấy Boss bỏ chạy bao giờ chưa? Tiêu Phàm đã từng chơi rất nhiều game, đọc rất nhiều tiểu thuyết online nhưng chưa bao giờ xuất hiện sự việc bất thường như thế này.

Vượn lớn Hắc Phong bay nhanh về phía xa, còn quay lại nhìn đám người phái sau một cách bướng bỉnh, thầm nghĩ, đúng là một lũ ngu xuẩn, ta làm gì có sức để mà chơi đến cùng với các ngươi.

Ngay tại lúc nó cho rằng mình có thể chạy thoát được thì một âm thanh chói tai giống như móng tay quệt vào vách tường lại vang lên.

“Phì phò phì phò…” Vài cái dây thép lóe ra một chút hào quang dưới ánh mặt trời.

Hai chân của Vượn lớn Hắc Phong tóe máu, đau đớn ngỡ xuống đất.

“Các người còn không mau qua đây, bao vây lấy nó, đừng để nó chạy thoát.” Nhện độc vội vàng hô hoán đám tay chân vẫn còn đang đứng ngây ra đó.

Nghe được mệnh lệnh của Nhện độc, đám người Bang Hắc Long hô hào xông lên…

Lúc này, Ác Long cuối cùng cũng xông về phía đám đông, áo choàng đỏ như máu cũng tung bay theo gió.

“Đi rồi!” Một giọng nói phía sau gò đất vang lên…

Vượn lớn Hắc Phong biết bản thân đã không còn đường để chạy, điên cuồng tung đòn công kích, đám người kia lại bị tấn công tan tác như gà bay chó sủa. Từng người, từng người của Bang Hắc Long biến mất dần dần trên chiến trường, đồng thời tiếng thở dốc nặng nhọc của vượn lớn Hắc Phong càng ngày càng nặng nề.

“Hắc Long Ba!” Ác Long mặt mũi dữ tợn, dùng đòn tấn công mạnh nhất của mình, đánh thẳng về phía vượn lớn Hắc Phong, một con Hắc Long dữ tợn dần dần hình thành trên quyền chưởng của Ác Long, há miệng để lộ ra răng nanh sắc nhọn.

Vượn lớn Hắc Phong cảm nhận được đòn tấn công trước mắt là không thể chống đỡ, trong lòng dấy lên sự đau khổ, kết thúc thật rồi, vậy là hết thúc thật rồi, bại dưới tay đám ác ma nhỏ bé này thật không cam tâm…

Vẫn là phương pháp quen thuộc, vẫn là mùi vị quen thuộc…

Một bóng người xông đến che khuất tầm mắt phía trước vượn lớn Hắc Phong…

Đòn tấn công mạnh mẽ của Hắc Long Ba vị đại, nâng hết đất đá trên mặt đất lên, che khuất tất cả mọi thứ, sau khi mọi thứ ổn định, khuôn mặt Ác

Long thể hiện sự kinh ngạc tột cùng, hắn ta vẫn giữ nguyên tư thế xuất quyền mà vượn lớn Hắc Phong cũng không bị hạ gục, một ngọn giáo gỗ quen thuộc đánh úp về phía nắm đấm của hắn ta.

Đám người Tiêu Phàm một nam bốn nữa liền đột ngột xuất hiện phía trước vượn lớn Hắc Phong…

Ác Long giật mình nhìn người thanh niên trước mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Là ngươi?"

"Lâu rồi không gặp, Ác Long đại ca có còn nhớ đến ta?" Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dạng tức tối của Ác Long thì cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

"Ây da! Được lắm, Phàm muội muội!" Hổ Nữu đứng bên cạnh bụm miệng cười, nhìn hắn và Ác Long bằng ánh mắt ám muội.

Tâm trạng vui mừng vì kế hoạch đã thành công của Tiêu Phàm trong nháy mắt đã bị Hổ Nữu phá tan tành.

Tiêu Phàm không để ý đến đám người vây xung quanh, quay đầu lại, lễ phép hành lễ với vượn lớn Hắc Phong, chân thành nói với nó: "Chào ngài! Tôi là người của Hiệp Hội Bảo Vệ Thiên Nhiên, tôi tên là Tác Phạm…"

[Hệ thống cảnh báo: Đồng đội của bạn – Xà Cơ đã phát động Lương Tri Dụ Địch thành công, thái độ của vượn lớn Hắc Phong đối với đội bạn đã chuyển thành bạn tốt]

[Hệ thống cảnh báo: Bạn giành được tình báo của Boss vượn lớn Hắc Phong hoang dã]

[Tên: Vượn lớn Hắc Phong]

[Cấp bậc: 20]

[Chúng tộc: Tộc vượn lớn (chủng tộc trí tuệ)]

[Lượng HP: 6% (Sắp chết)]

[Giá trị thể lực: 800/2000]

[Ghi chú: Đây là một sinh vật cực kỳ thông minh]

Kỹ năng

1.[Tên kỹ năng: Lưu Tinh Quyền]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: Tóm được kẻ địch dưới cấp của mình, thực hiện ném mạnh, thời gian phục hồi 5 phút]

[Kỹ năng tiêu hao: 100 giá trị thể lực]

[Ghi chú: Cho ngươi đi chơi cùng sao băng trên bầu trời, còn máu rơi xuống bờ vai ta]

2 [Tên kỹ năng: Tinh Tinh Điểm Đăng]

[Tên kỹ năng: Kỹ năng bị động]

[Hiệu quả: Khi ra quyền ở tốc độ cao sẽ tóe lửa, nâng cao uy lực cho đòn tấn công]

[Ghi chú: Tinh Tinh Điểm Đăng, chiếu sáng ngôi nhà của ta…]

3 [Tên kỹ năng: Tinh Cầu Chi Quang]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: chế tạo một luồng ánh sáng khiến đối thủ bị mù tạm thời, thơi gian phục hồi là 30 phút]

[Kỹ năng tiêu hao: 500 giá trị thể lực]

[Ghi chú: Xuất phát! Hướng về ánh sáng!]

Tiêu Phàm xem tư liệu cụ thể của vượn lớn Hắc Phong, tuy rằng ghi chú của cả ba kỹ năng đều là hàng nhái nhưng Tiêu Phàm rất vui bởi vì ba kỹ

năng của Boss cho thấy nó rất mạnh, Hắc Goblin cũng chỉ có một kỹ năng thôi.

Chỉ cần Boss đủ mạnh, việc mượn tay vượn lớn Hắc Phong diệt Bang Hắc Long lại càng trở nên dễ dàng hơn.

"Chào ngài! Tôi là Phạm, tiên tri của Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên!"Tiêu Phàm ngừng lại rồi nói tiếp: "Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên của chúng tôi chú trọng đến việc bảo vệ lợi ích bản thân của những sinh vật hoang dã như ngài, dựa trên những biện pháp để bảo vệ tự nhiên mà thành lập Hiệp Hội, tín ngưỡng tự nhiên. Xin hãy giác ngộ giáo lí của chúng ta!"

Vừa nói, Tiêu Phàm thành kính đặt tay chữ thập trước ngực mình, nói: "Ngài vượn lớn đáng thương ơi, tôi nghe được tiếng kêu của ngài bị đám ác ma khi dễ, vì thế dưới sự chỉ dẫn của thần, đã mang theo thẩm phán hình phạt Tiger của Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên, Thánh nữ điện hạ, Thần ân nữ tế tự và tỳ nữ đến cữu ngài đây, vì thế hãy gia nhập team với chúng ta, cùng nhau đoàn kết chống lại những kẻ tà ác trước mắt!"

Thần côn của Tiêu Phàm có thể nói là vô cùng dõng dạc. Mấy thứ linh tinh như tên gọi danh hiệu "Tà giáo tự nhiên" cứ phải gọi là xuất khẩu thành văn, hơn nữa theo như tin tình báo, con khỉ này vô cùng smart. Vậy thì dựa theo chỉ số thông minh, nhất định sẽ hiểu được chỉ có đoàn kết với mọi người mới có thể thoát khỏi tình cảnh khó khăn này. Nếu ai cũng làm theo ý mình, chiến đấu đơn độc thì kết quả cuối cùng sẽ đều là chết không toàn thây.

"Ngao ngao ngao!"

[Hệ thống phiên dịch: Ta chẳng thèm hợp tác cùng các ngươi!]

"Được thôi, vậy thì chúng ta hãy đánh bại chúng." Tiêu Phàm vừa cười tủm tỉm vừa nói nhưng sau đó đã kịp phản ứng lại liền hốt hoảng "Ngươi nói cái gì!"

"Ngao ngao ngao!"

[Hệ thống phiên dịch: ta không thèm hợp tác cùng các ngươi!]

Tiêu Phàm nuốt nước miếng, bỗng nhiên nhớ ra ban nãy hệ thống cảnh báo không phải vượn lớn Hắc Phong gia nhập team mà là thái độ của nó, tại sao lại như thế, cái thể loại kiêu ngạo như đã từng quen biết trước đây là thế nào đây? Nếu không thể thuyết phục nó gia nhập team và nghe theo mệnh lệnh, vậy thì rất có thể sẽ rơi vào tay Bang Hắc Long, như thế team mình còn bị lật ngược tình thế, lâm vào kết cục đoàn đội bị hủy diệt.

Bà mẹ nó, giờ phải làm gì?

Hiện trường lúc này trở nên hơi kỳ quặc, ba người "Biểu Đặc Phong" nhận ra nhóm người phía trước đang làm gì, đặc biệt là ánh mắt sợ hãi và cảnh giác khi nhìn thấy Bán Trường Miên

Chương 82: Thiên Sứ Rơi Lệ

Chương 82: Thiên Sứ Rơi Lệ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Do chưa có mệnh lệnh của Ác Long nên những người khác trong Bang Hắc Long vẫn chưa ra tay, chỉ đơn thuần là bao vây nhóm Vũ hội Ác ma, trợn mắt với những cô gái đẹp của nhóm này.

Còn Ác Long đang làm gì?

Đối với tình hình trước mắt, Ác Long có chút hoang mang khó hiểu, bởi trong mắt hắn ta, Tiêu Phàm và vượn lớn Hắc Phong là như thế…

Vượn lớn Hắc Phong: "Ngao Ngao!"

Tiêu Phàm: "Ngao Ngao!"

Vượn lớn Hắc Phong: "Ngao Ngao!"

Tiêu Phàm: "Ngao! Ngao! Ngao!"

Bà mẹ nó, cái tình huống gì đây, lẽ nào thằng ranh này nói chuyện được với tinh tinh.

Kỳ thực đây chỉ là hiệu quả hài hòa của hệ thống, một mặt có thể bảo mật được thông tin trao đổi, mặt khác cuộc đối thoại của Tiêu Phàm và vượn lớn trong mắt người khác càng thêm phần hài hòa. Nếu không một người nói tiếng tây một người nói tiếng ta thì trao đổi kiểu gì.

"Đội trưởng biết tiếng tinh tinh sao?" Bán Trường Miên tò mò hỏi.

"Xời! Cô không biết sao, Phàm muội muội nhiều tài lẻ lắm, trước kia hắn, cừu núi và Goblin còn trao đổi được với nhau cơ, con khỉ này đã là cái thá gì!" Hổ Nữu tự hào nói.

Bán Trường Miên nghe Hổ Nữu tâng bốc xong, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm lại có thêm một khát khao mới.

"Vì sao? Vì sao mọi người lại không cùng nhau hợp tác mà luôn tự theo ý mình vậy? Chúng ta sẽ nhanh chóng bị hủy diệt thôi!" Tiêu Phàm cảm thấy hơi hoang mang, hắn không muốn bị out ở đây. Trước đó tất cả đều được thực hiện dựa theo kế hoạch mà bản thân hắn vạch ra. Nhưng chẳng hiểu vì sao khi đến đây lại xảy ra sự cố, con vượn lớn Hắc Phong này hiện tại giống như đang ở trong giai đoạn bất chấp đại cục, muốn phản loạn.

"Ngaooo!" Vượn lớn Hắc Phong kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

[Hệ thống phiên dịch: Vượn lớn quý tộc cao quý như ta khinh thường việc làm bạn cùng các ngươi. Ta quý tộc các ngươi hiểu không]

Vốn dĩ tất cả đều được thực hiện dựa theo kế hoạch hoàn hảo nhưng con tinh tinh đen kiêu ngạo này là như thế nào, phải mai mau nghĩ cách thôi. Nếu không thể dụ được vượn lớn Hắc Phong vào nhóm, thì bên mình sẽ lâm vào tình thế vô cùng khó khăn. Tìm biện pháp, đúng rồi, mình phải tìm biện pháp.

Tiêu Phàm lại xem lại thông tin tình báo về vượn lớn Hắc Phong mà hệ thống cung cấp, nhanh chóng lướt qua những thông tin này, khi nhìn đến

đoạn "Đây là một loại sinh vật Smart!" Tiêu Phàm ngẩng đầu lên một cách không thể tin được, nhìn cách hóa trang của vượn lớn Hắc Phong…

Khuyên mũi thời thượng, bông tai kim loại màu xanh, đầu dựng như lông nhím, quần jean rách vài chỗ, còn có những chiếc khuy màu xanh đồng…

Smart ngoài thông minh ra thì còn một ý nghĩa khác.

Tiêu Phàm nhìn bốn cô gái bị Bang Hắc Long vây quanh liền nhớ đến cảnh tượng Hổ Nữu và Xà Cơ ngã xuống trước mặt mình liền chau mày, cắn chặt răng, hạ quyết tâm…

"Hổ Nữu, phát sinh sự việc ngoài ý muốn rồi, tôi muốn mượn ít RMB". Tiêu Phàm nói nhỏ với đại gia của team.

Hổ Nữu không chút đắn đo liền chuyển ngay lập tức 20000 RMB, dù sao thì đối với Hổ Nữu tiền cũng chẳng là gì cả, một người con gái không nhân tính.

Tiêu Phàm nhanh chóng mở ra khu vực kết giao của mình, sử dụng tốc độ gõ chuột bàn phim siêu nhanh…

Sau khi một luồng hào quang lướt qua…

Mái tóc màu highlight màu xanh nhạt, tóc mái che khuất hết một bên mặt, đôi bông tai màu trắng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, ánh mắt u buồn, trên mặt vẽ thêm vài nét dữ dỗi, bộ đồ âu phục màu đỏ, quần trắng, vòng cổ đầu lâu xương chéo bằng sắt đen, dây lưng gắn đinh, một dây xích nặng đeo lủng lẳng một bên đùi.

Không sai, người này chính là Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm quay đầ lại, nhìn vượn lớn Hắc Phong một cách đắm đuối: "Chẳng giấu gì ngươi, thực ra ta là

Hai mắt to như chuông đồng của Vượn lớn Hắc Phong bỗng sáng lên, nhìn về Tiêu Phàm một cách sùng bái…

Tiêu Phàm nhìn phản ứng của Hắc Phong liền biết rằng mình đã cược đúng rồi, Smart ở đây không có nghĩa là thông minh lanh lợi mà chính là tên của cái con vượn kia.

Kế hoạch tác chiến do Tiêu Phàm vạch ra cuối cùng cũng được thực hiện, nhưng "Bạo Liệt Băng Diễm – Thiên Sứ Phàm Trần" trong nháy mắt đã lặng lẽ rơi lệ…

PS: Tác giả của cuốn truyện này – Vân Chi Thiệu là người mới, mỗi ngày sẽ cố gắng dành ra chút thời gian viết cho mọi người vài ba trang mặc dù thật sự tốc độ đánh máy thật sự khó coi…

Cho nên có lúc thời gian cập nhật hơi hỗn loạn, mong mọi người thông cảm.

Sách mới đang trong gia đoạn khởi đầu, hi vọng mọi người có thể vote nhiều hơn, bởi tác giả hi vọng tác phẩm của mình sẽ có thêm nhiều độc giả. Một lần nữa xin cảm ơn mọi người.

(*) Scene fashion: style đầu chỉa quần áo màu mè hoa lá hẹ kiểu HKT

"Ha ha ha… Bạo Liệt Băng Diễm – Thiên Sứ Hạ Phàm! Em gái, em làm chị đây cười bể bụng luôn rồi này!"

Hổ Nữu cười lăn cười bò ra đất, nước mắt chảy ròng ròng, run rẩy nhấc ngón tay lên chỉ vào Tiêu Phàm.

Mất một lúc lâu sau Hổ Nữu mới bình tĩnh lại được, nhưng khi cô ngẩng đầu lên lần nữa, trông thấy mấy cọng lông gà đủ màu rực rỡ cắm trên đầu Tiêu Phàm thì không giữ nổi hình tượng của mình nữa, lại ôm bụng lăn ra đất cười ha ha.

"Phì…" Bán Trường Miên cũng bị lây tiếng cười của Hổ Nữu, bàn tay ngọc ngà rốt cuộc cũng không thể che hết nụ cười trên gương mặt cô.

Còn Xà Cơ thì vẫn không hiểu rõ tình hình hiện giờ, chỉ khiếp sợ nhìn chằm chằm nhân vật huyền thoại "Bạo Liệt Băng Diễm – Thiên Sứ Hạ Phàm" trước mắt mình.

Trong khi Miên Miên thì chỉ cảm thấy màu tóc này quá ư là đẹp…

Đám người của Bang Hắc Long lại nghệt mặt hết cả, trân trối nhìn một đội đột nhiên hùng hổ xông đến, nam thì mặc một bộ đồ đi ngược trào lưu thời trang trông vô cùng nực cười, còn nữ thì lăn ra đất cười sằng sặc, thật chẳng hiểu cái quái gì đang xảy ra nữa.

Ngay cả Nhện Độc cũng đờ đẫn đứng nhìn, cả người run run, vẻ mặt quái lạ.

Ác Long thấy đám Tiêu Phàm đầu tiên là cản mình giết Boss, sau đó lại học theo tiếng gọi của đười ươi, bây giờ lại còn tự biến mình thành một kẻ quái đản với style thời trang "độc lạ", đầu óc của hắn ta cũng rối tung cả lên.

Mẹ, đừng nói bọn chúng đến đây để diễn hài kịch đấy? Lẽ nào hắn cũng bị thần kinh giống tên Tiểu Sửu Hoàng kia?

Ác Long đột nhiên cảm thấy mình thua trong tay một kẻ ba trợn như Tiêu Phàm quả thật là quá mất mặt.

Trong khi đó, Tiêu Phàm lại đứng nhìn Hổ Nữu đang quằn quại trên đất, nghe tiếng cười sặc sụa kia sao mà chói tai đến thế! Gân xanh nổi đầy trên trán hắn, hai bàn tay cũng nắm lại thật chặt.

Tiêu Phàm hít vào thở ra rồi lại thở ra hít vào, hai mắt nhắm tịt lại, thầm lẩm nhẩm trong lòng. Mắt không thấy lòng không phiền, mắt không thấy lòng không phiền, mắt không thấy lòng không phiền…

Trong khi tất cả mọi người ở đây đều chê cười chế nhạo hành vi của Tiêu Phàm thì chỉ có duy nhất một người tỏ thái độ khác. Khụ khụ, nói một cách chính xác thì là "nó" chứ không phải "người".

"Hú hú hú!" Hai mắt của vượn lớn Hắc Phong tỏa sáng, gương mặt trông cực kỳ hưng phấn.

[Hệ thống phiên dịch: Đại ca! Xì tai (style) của anh chất thật đấy! Mốt nhất trong các loại mốt luôn!]

Không thèm đợi Tiêu Phàm đáp lại, Hắc Phong đã phấn khích gào thêm một tiếng: "Hú hú hú!"

[Hệ thống phiên dịch: Bạo Liệt Băng Diễm – Thiên Sứ Hạ Phàm cool ngầu quá đi mà! Đại ca, anh nói thử xem em nên đổi sang tên gì cho oai đây?]

Tiêu Phàm lập tức bày ra dáng vẻ quyền uy của một người theo phong cách thời trang Scene, nhấc tay hất hất phần tóc mái lòa xòa che hết cả bên má trái, hành động này như đang nói với vượn lớn Hắc Phong rằng đây chính là tác phẩm của sư phụ Vương ở đầu thôn: "Thấy phong cách thời trang của em dùng màu đen làm chủ đạo thì cứ gọi tên là Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong đi."

Tuy Tiêu Phàm nói xằng nói bậy không theo một thể chế nào nhưng vượn lớn Hắc Phong lại không nghĩ thế: "Hú hú hú!"

[Hệ thống phiên dịch: Đại ca, anh thật sự truất's nhất quả đất luôn! Từ giờ tên em sẽ là Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong! Cảm ơn đại ca đã đặt tên giúp em!]

[Thái độ của vượn lớn Hắc Phong đối với ngài đã chuyển thành sùng kính. Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong (vượn lớn Hắc Phong) đã gia nhập vào đội của ngài.]

Chương 83: Scene Fashion (*) Năm Ấy Chúng Ta Cùng Theo Đuổi

*Chương 83: Scene Fashion () Năm Ấy Chúng Ta Cùng Theo Đuổi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY**

Cùng lúc đó, con Boss vốn có tên vượn lớn Hắc Phong trong mắt đám Ác Long bỗng đùng một phát đổi sang một danh hiệu chất lừ - "Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong".

Sự việc này khiến cho đám người của Bang Hắc Long càng khẩn trương hơn. Chắc do bọn Tiêu Phàm đã tiếp xúc với vượn lớn Hắc Phong nên nó mới tiến hóa theo kiểu khác thường đến thế?

Mặc dù nhìn bên ngoài thì Hắc Phong cũng không có thay đổi gì, nhưng bình thường những Boss có tên tương tự như thế đều khó đánh kinh khủng!

Vì vậy, Ác Long rốt cuộc cũng chẳng để yên được nữa. Thằng khỉ này đến đây làm hỏng bao nhiêu chuyện, nhỡ hắn cứ theo cái đà này tiến hóa luôn thành "Tề Thiên Đại Thánh" thì chắc chết. Thôi cứ đánh nhanh thắng nhanh, mất công đêm dài lắm mộng.

"Bang Hắc Long nghe lệnh, quyết tử xông lên tiêu diệt những kẻ ngoại lai kia và Hắc… Ặc, Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong. Tốc chiến tốc thắng!" Ác Long nghiêm túc thông báo với những thành viên thưa thớt còn sót lại trong công hội.

Mặc dù thành viên công hội chỉ còn có hơn mười người, nhưng họ vẫn sống được đến lúc này, chứng tỏ họ đều là những thành viên tinh anh trong công hội. Nhện Độc, Phong Lang, A Đặc và Biều Đại Đại đều còn sống cả…

Nghe được lệnh của Ác Long, A Đặc lập tức xung phong vác đao mổ heo xông lên, vẻ hưng phấn biệt tích bấy lâu lại tràn đầy trong mắt.

"Binh binh bang bang! Binh binh bang bang!" A Đặc múa may quay cuồng, trông cũng khá giống một lão đầu bếp róc thịt trâu vô cùng điệu nghệ. Đáng tiếc, xen lẫn giữa những đường đao tuyệt vời ấy, khối băng cứng ngắc trước mặt gã vẫn cứ vững như bàn thạch, vừa cao quý vừa lạnh lùng.

Bên kia, Biều Đại Đại và Phong Lang nhìn chằm chằm vào hai cô gái là Xà Cơ và Bán Trường Miên, dù chưa bắt đầu đấu mà hai gã cũng đã đổ mồ hôi ròng ròng. Những thành viên còn lại trong Bang Hắc Long lại không kiêng dè quá nhiều, vừa nghe được lệnh của đại ca là lập tức cầm vũ khí xông pha chiến đấu.

"Trường Miên, bơm HP cho Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong đi." Tiêu Phàm lập tức bắt đầu chỉ huy tác chiến, trong lòng lại thầm chửi sao cái miệng này của mình ba hoa thế, tự dưng lại đi đặt cho con hắc tinh tinh kia một cái tên vừa dài vừa khó đọc, làm bây giờ muốn trao đổi cũng khó.

"Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong, anh tạm gọi em là Tiểu Hắc nhé. Bây giờ đang chiến đấu, tên dài quá không tiện chỉ huy." Tiêu Phàm

cẩn thận nói với vượn lớn Hắc Phong, chỉ sợ nó đang trong thời kỳ nổi loạn lại nổi tính bướng bỉnh thì khổ.

“Hú hú!” Vượn lớn Hắc Phong ưỡn ngực lên đáp lại lời của Tiêu Phàm.

[Okay luôn đại ca.]

Sao trước đó em không chịu vâng lời như thế hả? Nếu hồi trước em cũng ngoan như vậy thì anh đâu cần phải chịu đựng cái style sặc sỡ này!

Nhưng thật may là cuối cùng vượn lớn Hắc Phong vẫn gia nhập vào đội của hắn. Nếu Vũ Hội Ác Ma và vượn lớn Hắc Phong đấu riêng với Bang Hắc Long, không có sự giúp đỡ hùng hậu từ Hắc Phong thì Vũ Hội Ác Ma khó mà chống cự nổi. Bởi vì dù có tàn tạ đến thế nào đi chăng nữa thì Bang Hắc Long vẫn là công hội đứng đầu trong trận doanh Ác Ma.

“Tiểu Hắc, nhớ bảo vệ Thần ân Nữ tế tự Thường Miễn của Hiệp Hội Bảo Vệ Tự Nhiên của chúng ta nhé, cô ấy sẽ chữa trị giúp cho em đấy! Sau đó, em chủ yếu tập trung tấn công đại ca của bọn họ, chính là cái gã mặc áo giáp đen khoác áo choàng đỏ chói kia kìa! Xà Cơ thì cứ đi cạnh che chắn cho Tiểu Hắc, còn Hổ Nữu thì cứ bám theo nó đánh sạch những chướng ngại xung quanh nó. Về phần anh, anh sẽ đi “chăm sóc” cho nhân vật khá nguy hiểm kia vậy.”

Tiêu Phàm đưa ra một loạt chỉ thị rồi cầm cây dao găm bằng xương nho nhỏ còn sót lại trên tay trái, tay phải thì cầm kiếm Ảm Long Minh Viêm, xông lên đứng chắn trước mặt một thành viên công hội của Bang Hắc Long.

Nhện Độc ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Phàm trong bộ trang phục đủ màu sặc sỡ với mái tóc chỉa lung tung kia, sau đó lè lưỡi liếm bờ môi tô son đen sì của mình, cười khẽ bằng chất giọng khản đặc: “Hì hì, thú vị thật.”

Tiêu Phàm nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Nhện Độc đang bò rạp trên đất. Hắn biết rõ, trong trận chiến này thì người đáng chú ý nhất trong Bang Hắc Long không phải là Hội trưởng Ác Long có sức chiến đấu mạnh khủng khiếp, mà là cô gái trước mặt hắn đây.

Nguyên nhân thứ nhất là vì sau trận pk lần trước, thực lực của Ác Long đã bị giảm đi rất nhiều. Mặt khác, trong một trận chiến có quy mô lớn như thế này thì kiểu chiến sĩ cậy mạnh lao đầu xông lên như Ác Long chẳng thể gây phiền phức quá lớn cho mấy người Hổ Nữu, chưa kể đến bây giờ bên cạnh hắn ta còn có một con hắc tinh tinh to xác kìm kẹp.

Nhưng Nhện Độc thì lại khác, cô ta có phương thức chiến đấu giống như một thích khách, vũ khí thần bí khó lường, lại có thể băng qua chiến trường một cách rất kỳ bí mà không gặp trở ngại gì. Đồng thời với năng lực quan sát khá tinh tường của mình, cô ta có thể canh đúng thời cơ để tặng cho con mồi một đòn chí mạng. Nếu Tiêu Phàm không tập trung đề phòng Nhện Độc thì có khi chỉ trong một giây bất cẩn, hắn sẽ bị cô ta âm thầm đánh lén rồi từng bước xơi tái lực chiến đấu của đội mình, từ từ đẩy Vũ Hội Ác Ma đến bờ vực diệt vong.

Lúc vượn lớn Hắc Phong chạy trốn đã bị cô ta cản lại suýt thì mất mạng, đây chính là một bài học tốt nhất.

Nhện Độc nhìn đám đàn em đang vây quanh Tiêu Phàm, cười cợt nói: “Mấy em qua bên kia đánh con hắc tinh tinh đó đi, ở đây cứ để chị giải quyết. Hì hì…”

Khi giọng nói khàn khàn ấy cất lên, mấy thành viên của Bang Hắc Long vốn đang vây quanh Tiêu Phàm lập tức chạy qua chiến trường bên kia giúp đỡ Ác Long, ở đây chẳng sót lại một mống nào.

Không một ai dám chống lại lệnh của Nhện Độc, cũng không ai quan tâm đến việc cô ta có cần giúp đỡ hay không. Bởi vì trong Bang Hắc Long, ai cũng tin tưởng rằng một nhân vật hung tàn như Nhện Độc chắc chắn sẽ thắng trong trận đấu một chọi một…

“A! A!” Mấy em trai của Bang Hắc Long quơ đao quơ gậy trong tay, chen nhau xông đến chỗ mấy người Hổ Nữu. Không biết có phải vì đối thủ toàn là những cô gái chân yếu tay mềm hay không mà cặp mắt sói của mấy em trai này cứ tỏa sáng hừng hực, tranh nhau chen ra đằng trước…

Lách mình! Cản đường! Giơ khiên đỡ!

Mấy chiêu liên hoàn này đã được Xà Cơ sử dụng nhuần nhuyễn vô cùng. “Keng keng keng!” Đủ các loại vũ khí từ cao cấp đến hạ cấp đập vào tấm khiên gỗ, chấn động đến mức lòng bàn tay cầm khiên của Xà Cơ run run, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Vậy mà đám thú vật Bang Hắc Long lại chẳng thương cảm một tẹo nào, thấy biểu cảm của Xà Cơ thì càng đập vũ khí mạnh hơn.

Nhưng bọn họ cũng chẳng để ý thấy vẻ mặt của Xà Cơ càng lúc càng quái lạ, chỉ có Biểu Đại Đại là trông thấy sự biến đổi ấy. Lòng bàn tay gã bắt đầu đổ mồ hôi, nỗi sợ hãi chôn sâu trong lòng lại lặng lẽ sống dậy từ vực sâu thăm thẳm.

Ánh mắt của Xà Cơ bắt đầu mơ màng, gương mặt càng lúc càng hưng phấn, khuôn miệng nhỏ nhắn hơi hé mở trông khá đờ đẫn, một vài giọt nước miếng trong suốt từ từ chảy ra từ khóe miệng.

“Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha…” Cùng với tiếng cười quái dị ấy, cơ thể của Xà Cơ bắt đầu hơi hơi co giật. Lúc bấy giờ rốt cuộc cũng có người trong Bang Hắc Long nhận ra sự khác thường của cô, bởi bọn họ đã tấn công cô gái cầm tấm khiên chắn này khá lâu rồi, dù là một người chơi có sức phòng thủ cao đến cỡ nào thì lúc này cũng phải bị đập nát bét rồi chứ? Huống chi đây chỉ là một cô gái gầy yếu?

Thời gian tíc tắc trôi qua, từng người chơi thuộc Bang Hắc Long lần lượt nhận ra điều kỳ dị này, đồng loạt dừng tấn công. Ngay khi họ còn đang nghi ngờ không biết vì sao cô gái trước mắt còn chưa bị hạ gục thì đột nhiên phát hiện cô đã đến gần mình tự lúc nào…

“Ha ha ha…” Xà Cơ vừa cười quái dị vừa co giật bước đi, cơ thể hơi lắc lư lảo đảo của cô gợi lên một cảm giác quen thuộc…

Chương 84: Trận Ẩu Đả Quy Mô Lớn

Chương 84: Trận Ẩu Đả Quy Mô Lớn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không biết là người nào trong Bang Hắc Long sực nhớ ra một vài ký ức não tàn kinh khủng mà sợ hãi kêu lên: "Cái kiểu đánh mãi không chết này… Cái tư thế đi đường này… Zombie! Là zombie đó! Chắc chắn là zombie rồi!"

Tuy mặt hắn ta tái nhợt không còn chút máu nhưng khi thấy Xà Cơ chập chững lại gần mình, hắn ta vẫn dồn hết can đảm giơ vũ khí đập mạnh vào người cô.

Lúc này Xà Cơ đã tiến vào thế giới tinh thần nho nhỏ của mình, cô đang bận dạo chơi trong cảm giác sung sướng nên đâu còn tâm trí nào mà cầm tấm khiên lên đỡ đòn, cứ để mặc cho hắn ta đánh vào người mình.

Nhưng trong mắt đám người Bang Hắc Long thì khung cảnh này lại càng quái dị hơn. Trong khi người chơi của Bang Hắc Long kia vẫn ra sức tấn công thì Xà Cơ chỉ co giật người theo tần suất của những cú đánh ấy, chứ chẳng hề có vẻ gì là sắp bị đánh bại cả. Thậm chí thi thoảng cô còn cất giọng cười ha ha trông khá vui sướng.

Hình ảnh này quả thật kỳ cmn quái, kinh cmn khủng luôn.

Cái loại cảm giác không bình thường này làm cho đám người Bang Hắc Long ở đó chẳng còn ai dám xông lên đánh Xà Cơ nữa. Cuối cùng, sau một hồi tổng tấn công, bọn họ đều cảm thấy e sợ cô gái có tên Xà Cơ này.

Vì phải dốc sức tấn công nên thể lực bị hao dần, người chơi của Bang Hắc Long vẫn đang đánh Xà Cơ nãy giờ bắt đầu mỏi mệt tạm ngừng một chút, nuốt nước miếng một cái. Nào ngờ Xà Cơ đang lâm vào trạng thái mơ hồ đột nhiên nhận ra cảm giác kích thích liên tục trên người mình bất chợt ngừng lại, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà giơ cao cây búa trong tay rồi nện thẳng lên đầu tên kia. Một vòng nhang muỗi lại xuất hiện lần nữa…

Trông thấy hình ảnh hết sức quen thuộc ấy, bóng ma trong lòng Biểu Đại Đại lại càng bành trướng hơn, lan rộng ra khắp toàn thân. Gã bỗng cảm thấy

cơ thể mình đột nhiên mềm nhũn, không tài nào đứng nổi nữa bèn ngồi bệt luôn trên đất, vươn bàn tay đang run cầm cập lau mấy giọt mồ hôi trên trán.

Vì chẳng còn ai tấn công nên niềm khoái cảm khi bị ngược cũng dần dần biến mất, Xà Cơ đang ngơ ngẩn dạo chơi trong thế giới tinh thần của mình bắt đầu tỉnh táo lại. Ngay khi ấy, cô thấy được trước mắt mình là một người chơi của Bang Hắc Long với một vòng "nhang muỗi" trên đầu, chẳng tài nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa: "Ơ? Sao lại thế này?"

Thôi thôi, kệ nó đi. Xà Cơ bèn giơ cao cây búa lên rồi vụng về đập lên đầu người chơi đáng thương đang bị ngất xỉu kia.

Có lẽ Xà Cơ quả thật là con gái ruột của hệ thống trò chơi, đòn đánh ngất vô hạn của Xà Cơ lại bắt đầu. Tên kia bị cô đánh cho bất tỉnh cứ thế "đội" vòng nhang trên đầu một lúc thật lâu.

Hình ảnh quá đỗi quen thuộc này làm cho sắc mặt của Biều Đại Đại càng tái hơn.

Rốt cuộc, khi tên oắt con đáng thương bị Xà Cơ đánh ngất xỉu kia có cơ hội tỉnh lại lần đầu thì hắn ta cũng hành động giống hệt với Biều Đại Đại khi trước, nước mắt đầm đìa gào lên: "Cứu tôi với!"

Nhìn đoạn "phim chiếu lại" giống hệt như trong ký ức mình, rốt cuộc "Heo Nướng" cũng không chịu nổi nữa…

"A! Đừng qua đây!" Biều Đại Đại ba chân bốn cẳng bò đi thật xa.

Thấy kẻ đứng đầu trong ba người Biều Phong Đặc hùng mạnh nhất mà cũng hoảng sợ chạy trối chết như thế, nỗi sợ trong lòng đám đàn em còn lại cũng càng lúc càng lớn dần. Đồng thời, một con quỷ hung ác trong lòng họ cũng bắt đầu sinh ra, từ từ lớn lên…

"A!" Người chơi của Bang Hắc Long đang tấn công Xà Cơ đều vứt hết vũ khí bỏ chạy như điên.

"Ơ kìa?" Xà Cơ thật sự chẳng hiểu mô tê gì cả, có điều xưa nay cô cũng không hiểu rõ mấy thứ trong game lắm nên thôi cứ kệ họ, họ bỏ chạy thì

mình đuổi theo thôi!

Vì vậy, trên chiến trường hiện giờ có một em gái nhìn mặt ngốc ngốc cầm búa rượt theo một đám trai tráng khỏe mạnh hung ác, thi thoảng còn cất giọng dịu dàng gọi họ: "Chờ tôi với…"

Còn những người đang bị cô rượt thì lại: "Á! Cứu tôi với!"

"A! Đừng qua đây mà!"

"Éc! Mẹ ơi mẹ đâu rồi, cục cưng sợ!"

…

Đặc biệt là tên mập ú kia, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng ướt nhẹp.

Chạy tung tăng dưới trời chiều trong trận doanh Ác Ma, tôi đang ôn lại nỗi sợ khủng khiếp năm nào – Ký tên: Biều Đại Đại.

…

Bên phía Hổ Nữu thì bình thường hơn một chút. À, đương nhiên chỉ là một chút.

"Ha ha ha, muah ha ha ha…" Hổ Nữu đã giết nhiều đến mức hai mắt đỏ ngầu, gương mặt vô cùng phấn khởi. Cô vung vẩy roi thép làm phát ra những tia lửa lép bép, tiếng cười ma quái biến thái vang vọng, bản chất lộ ra hết chẳng sót lại tí gì.

Bởi vì roi thép vốn là vũ khí có lực công kích với phạm vi khá rộng, cho nên đại đa số đám người Bang Hắc Long còn chưa tới gần cô thì đã bị roi quất cho tơi bời. Thêm vào đó, cây roi này còn được bổ sung thêm [Thống Khổ Tiên Sách] nên cảm giác đau đớn do nó gây ra còn tăng lên gấp mấy lần, thế là Phong Lang cùng đồng bọn bị quất đến mức kêu la eng éc.

Nghe được tiếng hét đau đớn thê thảm ấy, khoái cảm biến thái trong người Hổ Nữu lại càng bị kích thích, cường độ và tốc độ vung roi càng lúc càng mạnh và nhanh, thậm chí ở trước người cô đã xuất hiện cả một lưới roi kín mít không có kẽ hở.

Vì trong Bang Hắc Long không có người chơi nào có đòn tấn công từ xa giống như Tịch Dương, nên họ đành phải xông thẳng vào lưới roi kinh khủng ấy. Kết quả không cần nói cũng biết, từng tiếng hét thê lương vang lên, nghe thảm thiết không khác gì bầy heo bị làm thịt: "Á! Éc! Ứ!"

Hình ảnh này kinh dị đến mức mấy người Bang Hắc Long khác chưa đến gần Hổ Nữu cũng dợm chân lùi bước…

Thấy bãi chiến trường trước mắt, Ác Long rầu đến thúi cả ruột. Chẳng lẽ bọn chúng thật sự mạnh đến vậy à? Thế tại sao lần trước lúc mình PK thấy chúng yếu lắm mà? Bây giờ người đông thế mạnh, vậy mà tình hình lại bị đảo lộn một cách quái dị như thế. Hắn ta rất muốn xông lên chỉ huy đám đàn em ngu xuẩn kia nhưng quả thật là lực bất tòng tâm…

"Grào grào!" Vượn lớn Hắc Phong rất tập trung vào nhiệm vụ, chỉ chăm chú rượt theo gã mặc áo giáp đen khoác áo choàng đỏ chói trước mắt mình. Ngồi trên vai nó là một cô gái mặc áo trắng trông khá là căng thẳng, nhìn cảnh này làm ai cũng nhớ đến mấy chữ "Người đẹp và quái vật"…

May mắn thay, trong Bang Hắc Long vẫn còn một anh chàng dành hết tâm huyết cho nhiệm vụ chiến đấu của mình. Dù hoàn cảnh bên ngoài có tàn khốc thế nào, gã cũng vẫn thờ ơ không màng tới. Vũ khí yêu dấu trong tay gã cứ tấn công hết đợt này đến đợt khác, mang theo ý chí kiên quyết không lùi và lòng kiên trì vô bờ bến.

Có điều, nếu mỗi một đòn tấn công của gã đều tạo ra được một chút hiệu quả thì tốt hơn rất nhiều…

Miên Miên đứng trong khối băng, bất đắc dĩ nhìn A Đặc quơ đao mổ heo chém tới tấp ở bên ngoài, trong bụng nghĩ thầm: "Bộ tên này không biết mệt hả?"

Tiêu Phàm nhìn cục diện hỗn loạn kia, trong lòng cũng dâng lên cảm giác quái lạ khó tả. Kế hoạch tác chiến của hắn đâu phải là như thế…

Đáng ra, trong lúc hắn giữ chân tên thích khách quái nhân nguy hiểm của Bang Hắc Long này thì Xà Cơ sẽ là phòng thủ chính, Hắc Phong chủ công đồng thời giúp cô phòng ngự, còn Hổ Nữu thì kiềm chế mấy người cung

cấp và chuyển vận, Bán Trường Miên sẽ tìm một nơi hẻo lánh để tự bảo vệ mình đồng thời dùng skill chữa trị của mình giúp đỡ họ, và Miên Miên thì cứ tìm đại một góc nào đó nghịch đất là được. Đó chính là đội quân tác chiến ăn ý hoàn mỹ trong mắt hắn, chống lại thế tấn công của Bang Hắc Long, từng bước đánh tan một chút lực lượng còn sót lại của Bang Hắc Long, cuối cùng tiêu diệt sạch bọn họ.

Kế hoạch tác chiến này hoàn hảo nhường nào, thế mà tình hình hiện tại lại đi trật đường ray hết cả rồi…

Đam mê biến thái của Hổ Nữu hình như vừa bị kích thích trong cuộc chiến này, hiện giờ cô đang điên cuồng ngược đãi đám bạn nhỏ đáng yêu của Bang Hắc Long.

Tiêu Phàm bảo Hắc Phong bảo vệ Bán Trường Miên nhưng cũng không phải là bảo vệ theo cách này: "Trói" luôn em gái nhỏ nhà người ta lên trên vai mình. Hơn nữa, hắn chỉ bảo nó chú ý "chăm sóc" Ác Long thôi, nào ngờ nó mặc kệ luôn mọi sự vật sự việc khác, chỉ cắm đầu cắm cổ rượt theo mỗi mình Ác Long.

Chương 85: Kết Lưới

Chương 85: Kết Lưới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Còn nữa còn nữa, cái tên đần độn của Bang Hắc Long đang làm gì bên cạnh Miên Miên thế kia? Chẳng lẽ khuyết điểm trong tâm lý của gã là "Cuồng điêu khắc băng"? Nếu không thì cứ chém loạn xạ vào khối băng cứng ngắc ấy làm chi?

Còn tình hình bên phía Xà Cơ thì Tiêu Phàm có vắt hết óc cũng chẳng hiểu nổi. Cô gái nhỏ xíu kia cứ ngây ngốc rượt theo một đám thành viên Bang Hắc Long, vừa chạy vừa cất giọng bảo họ đợi mình, nhiệt tình vô cùng. Nhưng kết quả là thế nào? Đám trai tráng kia không thèm cho cô em Xà Cơ này chút xíu thể diện nào thì cũng thôi đi, đằng này lại còn vừa chạy vừa

khóc vừa kêu cha gọi mẹ như gặp phải quỷ. Bọn họ không biết rằng hành động này làm tổn thương lòng tự ái của con gái lắm à? Đặc biệt là tên mập chết bầm kia, không biết gã là diễn viên từ lò nào ra mà lúc bị Xà Cơ đuổi theo, biểu cảm trên mặt gã khoa trương đến nỗi không có một từ ngữ nào diễn đạt nổi. Tiêu Phàm ngờ rằng nghề của tên mập ấy chính là diễn viên quần chúng trong gameshow "Tôi là ca sĩ".

Nhưng vấn đề lớn nhất là mấy đồng đội khiến hắn lúc nào cũng phải lo ngay ngáy ấy đang chém giết theo đam mê của chính mình, thế mà hiệu quả thu được hình như còn tốt hơn những gì Tiêu Phàm dự đoán nữa. Vì vậy, Tiêu Phàm cảm thấy lòng tự trọng của mình đã bị đả kích rất nghiêm trọng…

Hắn thở dài, tự an ủi mình một cách âm thầm. Thôi thôi, ít ra đám người Bang Hắc Long bên phía Hổ Nữu đã bị đánh cho tan tác rồi.

Vì thế, Tiêu Phàm lại tập trung hết tinh thần vào cuộc chiến gian khổ trước mắt mình. Cùng lúc đó, Nhện Độc cũng dời mắt khỏi bãi chiến trường "nhộn nhịp" phía bên kia. Trên gương mặt cô ta chẳng có vẻ gì là đang lo lắng cả, dường như cô ta chẳng hề để ý đến tình trạng hỗn loạn của Bang Hắc Long.

Nói một cách chính xác thì không phải là chẳng hề để ý, nhưng kiểu của cô ta hoàn toàn không giống như đang lo cho đồng đội của mình. Thấy vẻ dửng dưng của Nhện Độc, Tiêu Phàm lại dâng lên cảm giác khó tả. Rốt cuộc là thế nào đấy?

…

"Vụt!" Tơ thép được kéo căng giữa hai bàn tay Nhện Độc khẽ đong đưa theo động tác của cô ta làm lóe ra những tia sáng khúc xạ dưới ánh nắng, nhưng những tia sáng ấy cũng chỉ chợt hiện lên rồi biến mất ngay lập tức nên khó phát hiện vô cùng. Tiêu Phàm căng thẳng quan sát hai tay Nhện Độc, chẳng dám phân tâm.

Vì muốn thắng trong trận chiến báo thù này mà Tiêu Phàm đã phải nhịn nhục hy sinh nhan sắc của mình (đấy là theo suy nghĩ của Tiêu Phàm) để dụ dỗ tinh tinh, sau đó còn phải vắt hết óc nghĩ ra một cái tên dài dằng dặc

“Tinh Không Bạo Liệt – Tội Ác Chi Phong” chứa đựng sức bùng nổ mãnh liệt, cuối cùng vất vả lắm mới thu mua được con khỉ to xác lông lá bờm xờm đang trong thời kỳ phản nghịch ấy.

Bây giờ, cục diện chiến đấu có thể nói là tốt đẹp, chỉ cần hắn có thể kiềm chế được nhân vật nguy hiểm nhất nhì Bang Hắc Long này thì chiến thắng chỉ nằm trong tầm tay.

Nhện Độc ngẩng đầu lên, tỉ mỉ quan sát Tiêu Phàm lần nữa: “Nghe nói mày đã đánh bại Ác Long hả?” Giọng nói này khản đặc, không thể nhận ra là giọng nam hay nữ.

“Phải thì sao!” Tiêu Phàm ngẩng cao đầu. Khi nghe thấy người ta nhắc đến sự tích xử lý Ác Long đầy oai hùng kia, hắn cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo.

“Hì hì…” Vậy mà Nhện Độc lại chỉ cười nham hiểm, chẳng hề tỏ vẻ thù hận hay phẫn nộ gì cả, ngược lại tiếng cười ấy khiến người ta có cảm giác rằng cô ta thấy rất thú vị.

“Mày là Scene? Người theo phong cách thời trang quái đản?” Nhện Độc mở đôi mắt đờ đẫn như cá chết nhìn Tiêu Phàm chằm chằm.

Lời này của Nhện Độc như một mũi tên bắn thẳng vào ngực Tiêu Phàm. Thực ra câu này ai nói cũng được, chỉ có duy nhất cái tên quái nhân đen sì sì như bị hun khói mặc đồ quái dị này là Tiêu Phàm không thể chấp nhận được.

Đơn giản là cô ta đã làm tổn thương lòng tự ái của hắn kinh khủng.

Nhìn gương mặt hung tợn của Tiêu Phàm, Nhện Độc khẽ nở nụ cười: “Bạo Liệt Băng Diễm – Thiên Sứ Hạ Phàm?”

Thôi cho tôi xin! Làm ơn đừng nhắc đến cái tên nhục như con trùng trục ấy nữa được không!

Tiêu Phàm giận dữ tột độ, kiếm Ảm Long Minh Viêm bỗng vung về phía Nhện Độc nhanh như chớp giật!

Nhìn Tiêu Phàm nổi giận đùng đùng lao về phía mình, nụ cười trên môi Nhện Độc càng tươi hơn…

Tay chân của Nhện Độc hệt như mấy khớp chân của côn trùng, vừa linh hoạt vừa nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công của Tiêu Phàm. Nếu Nhện Độc thật sự là một con nhện đang giăng bẫy bắt mồi thì những hành động mau lẹ của cô ta rất đỗi bình thường, nhưng cho dù Nhện Độc có đi bằng cả hai tay hai chân thì cô ta vẫn là người, chỉ dựa vào khớp tay khớp chân của loài người mà có thể di chuyển linh hoạt như côn trùng như thế thì thật sự là rất quái lạ.

Nhện Độc di chuyển càng lúc càng nhanh, may mà Tiêu Phàm nhận được danh hiệu Nhã Sĩ Cô Độc, kỹ năng [Nhã Sĩ] có thể chuyển điểm thể lực thành giá trị mị lực để cung cấp cho [Phẩm Cách Thân Sĩ] và [Điệu Waltz Phong Vũ]. Nếu không thì "Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm" với phong cách thời trang độc lạ này chẳng thể nào bắt kịp tốc độ di chuyển như vũ bão của "Nhện Độc".

Chém, đâm, gạt, chọc… Dù xưa giờ Tiêu Phàm chưa từng dùng kiếm nhưng khi sử dụng Ảm Long Minh Viêm trông có vẻ cũng khá lành nghề. Có điều, nhiêu đó vẫn chưa đủ để đấu lại Nhện Độc dùng vũ khí tơ thép thần bí kia. Tuy hai người đều dùng tốc độ di chuyển nhanh tột độ để giao chiến nhưng cách tấn công của Tiêu Phàm so với Nhện Độc thực sự quá tầm thường. Bởi vậy, dù có nhanh đến mấy thì thanh kiếm của Tiêu Phàm cũng không thể chạm trúng mục tiêu, còn bên kia Nhện Độc lại sử dụng tơ thép phối hợp với tốc độ di chuyển nhanh chóng khiến những đòn tấn công của cô ta trở nên cực kỳ khó đoán…

Qua vài lần giao đấu với Nhện Độc, dao găm và trường kiếm của Tiêu Phàm luôn luôn bị mớ tơ thép kia ngăn lại một cách vô cùng khó hiểu. Trong khi đó, hắn chỉ có thể nhờ vào tia sáng chiết xạ thi thoảng lóe ra để nhìn thấy bóng dáng sợi tơ ấy, nhưng chỉ nửa giây sau đã lập tức biến mất rồi…

"Vụt!" Một con gà sặc sỡ lòe loẹt nhanh chóng tung chiêu đấu với một con nhện độc đen thùi rồi cả hai lại lập tức tách rời nhau ra…

"Tong, tong, tong!"

Đột nhiên trên người Tiêu Phàm xuất hiện vài vết thương mảnh nhỏ thẳng tắp, dòng máu đỏ tươi chầm chậm chảy ra…

Giờ phút này, nhìn mặt Tiêu Phàm có vẻ rất nghiêm trọng, trong khi Nhện Độc lại ngả ngớn liếm liếm môi mình.

Hiện giờ Tiêu Phàm có hai kỹ năng dùng đến chân là [Phẩm Cách Thân Sĩ] và [Điệu Waltz Phong Vũ], tác dụng chủ yếu là để chạy trốn. Ngoài ra còn có ba kỹ năng dùng đến miệng: [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] là say rượu, [Vô Lương Cổ Hoặc] là gạt người, [Răng Nanh Khát Máu] là cắn người. Cùng với đó, kỹ năng danh hiệu [Cô Độc] vì đang ở trong đội nên không thể khởi động, còn [Nhã Sĩ] là để cung cấp giá trị đặc biệt.

Vì vậy, tình hình của Tiêu Phàm hiện giờ khá là túng quẫn. Hắn chẳng biết phải làm thế nào mới phá vỡ được cục diện này, bởi chiêu thức tấn công của Nhện Độc thật sự quá quỷ quái.

Lần này hắn đã nhận thức sâu sắc được rằng khi vào "Tân Sinh" thì nhất định phải học được càng nhiều kỹ năng càng tốt, như vậy mới có thể ứng phó với đủ loại tình hình chiến đấu tốt hơn.

"Không ngờ nhìn mày vậy mà cũng có thể bắt kịp với tốc độ của [Chân Nhện Tao Nhã] của tao. Thú vị thật đấy! Hì hì…" Nụ cười khó coi của Nhện Độc lại xuất hiện lần nữa.

Quả nhiên hành động đi bằng tứ chi quái dị kia là kỹ năng được tặng, hèn chi tốc độ lại kinh khủng đến thế. Nhìn đến đôi tay gầy còm của Nhện Độc, Tiêu Phàm như nghĩ ra được biện pháp gì đó…

"Đừng nói là mày muốn dùng thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm để phá hỏng vũ khí của tao chứ? Đừng kinh ngạc như thế, vũ khí ấy vốn thuộc về Hội trưởng của bọn tao, sao tao không biết công dụng đặc biệt của nó được chứ! Nhưng vũ khí [Bàn Tơ Kết Kén] của tao có thể kéo dài đến vô tận đấy, mày có biết điều đó có nghĩa là gì không? Tức là dù nó có bị chặt mất một khúc cũng chẳng sao cả. Hì hì…" Nhện Độc thảnh thơi nói, có vẻ rất hưởng thụ khi thấy kẻ địch mình uất nghẹn.

Chương 86: Đối Chọi Với Bão Đi Gà Què!

Chương 86: Đối Chọi Với Bão Đi Gà Què!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Người này khó chơi quá rồi! Không những cách chiến đấu cũng nhanh nhẹn giống hắn, mà năng lực phân tích trong tác chiến cũng không hề kém hơn hắn. Vì sao cứ đụng phải người chơi trong trận doanh Ác Ma là kẻ nào kẻ nấy đều mạnh như thế nhỉ? Hết A Hoa Tỷ rồi Ác Long, bây giờ lại đến quái nhân áo đen lập dị này.

Nhện Độc tùy tiện nói ra suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm khiến hắn chẳng còn cách nào để xoay sở nữa, chỉ có thể gấp gáp tự hỏi mình nên đáp lại thế nào.

Nhện Độc cũng mặc kệ hắn nghĩ gì, bởi lúc lấy cái tên này, cô ta đang tưởng tượng đến cảnh nhện bắt mồi. Giăng tơ trói con mồi rồi từ từ đùa giỡn nó đến chết quả là vô cùng thú vị. Hì hì…

Suy nghĩ? Nhện Độc đâu thể cho Tiêu Phàm cơ hội ấy.

Mấy cái "chân nhện" của cô ta lại bắt đầu múa may quay cuồng, cuốn theo đất bụi xông về phía Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm khẩn trương nhìn chằm chằm vào hai tay của Nhện Độc. Hắn nghĩ điểm tấn công tốt nhất của cô ta chính là sợi tơ thép giữa hai tay, chỉ khi nó được kéo căng ra mới có thể hóa thành "lưỡi đao" cắt qua người kẻ địch. Tức là bây giờ dù hắn có nhìn rõ quỹ đạo tấn công của sợi tơ thép ấy hay không cũng không sao cả, chỉ cần chắn ngang vũ khí của mình ở giữa hai tay cô ta thì chắc vẫn có thể phòng ngự được.

Nghĩ là làm, Tiêu Phàm lập tức cầm thanh trường kiếm chém ngang, chặn vào điểm ở giữa hai tay Nhện Độc.

"Hì hì, mày ngây thơ quá đấy!" Nhện Độc cười cợt, dường như cô ả đã nhìn thấu ý đồ của Tiêu Phàm rồi.

Hai cánh tay gầy còm của Nhện Độc bỗng nhanh nhẹn hơn hẳn. Từ đốt ngón tay, khớp cổ tay cho đến khuỷu tay đều run lên với tần suất rất nhanh.

Trong lúc đấu với Nhện Độc, vì ánh nắng ngẫu nhiên chiếu vào sợi tơ rồi khúc xạ vào mắt Tiêu Phàm nên hắn có thể thấy được loáng thoáng. Bây giờ sợi tơ ấy chẳng còn căng ra thẳng tắp nữa mà buông thõng thành hình vòng cung, không hề có một lực nào. Sau đó, dưới những chuyển động kỳ lạ của Nhện Độc, sợi tơ thép kia như thay hình đổi dạng, biến mất khỏi tầm mắt của Tiêu Phàm hệt như một cô gái nhỏ thẹn thùng.

Đợt giao chiến lần này, hai người chỉ vừa chạm vào nhau là lập tức tách ra, cách nhau một khoảng. Lúc này Nhện Độc trông hệt như một đầu bếp trong tiệm mì, hai tay mở rộng đột nhiên kéo căng ra, tơ thép vô hình lập tức được thu lại, phát ra một tiếng "Xoẹt!" thật to.

Sau đó, trên người Tiêu Phàm lại xuất hiện từng tơ máu đỏ tươi quỷ dị.

Thấy Tiêu Phàm tỏ vẻ kinh ngạc, Nhện Độc hết sức hài lòng: "Kéo sợi thép ra thật căng chỉ là cơ bản thôi, kỹ xảo chân chính là chiêu tấn công bằng sợi thép cong cơ. Mày có thấy con nhện nào bắt mồi chỉ bằng những sợi tơ thẳng không? Bình thường đều phải dùng những sợi tơ quanh co khúc khuỷu, chậm rãi buộc chặt con mồi lại, dồn con mồi vào đường cùng… Hì hì…"

Nhện Độc tự độc thoại một mình, mặc kệ Tiêu Phàm có đang nghe hay không. Trong lúc cất giọng khàn khàn khó nghe ấy, cô ta còn khẽ lắc lư qua lại trông có vẻ rất vui.

Cô ta đứng trước mặt Tiêu Phàm biểu diễn chơi đùa với Phiên Hoa Thằng sắc bén, tạo thành nhiều hình dạng tựa như đang chơi với sợi dây bình thường, hoàn toàn không sợ mình có thể sẽ bị đứt tay.

Tiêu Phàm nhìn kẻ nửa nam nửa nữ có đôi mắt một mí trước mặt mình, quầng mắt cô ta thâm đen, hai mắt khép hờ chẳng có một chút sức sống, lại còn đang nhếch miệng cười ngây ngô nữa chứ. Bên tai văng vẳng giọng nói khó chịu của cô ta, lại còn phải trơ mắt nhìn cô ta biểu diễn trò xiếc có độ nguy hiểm cao ngay trước mắt mình, Tiêu Phàm chợt cảm thấy bất lực.

Tên biến thái này thực sự quá mạnh. Cô ta làm vậy ý là đang thể hiện độ nhuần nhuyễn đối với vũ khí của chính bản thân mình, bởi vì những loại vũ khí giống như Nhện Độc sử dụng, nếu không nắm vững thì chắc chắn sẽ tự làm mình bị thương.

Còn cô ta lại tự tin tràn trề, nhuần nhuyễn chơi với sợi dây hệt như những diễn viên xiếc. Nếu đổi lại là Tiêu Phàm dùng Phiên Hoa Thằng để chơi tạo hình thì chắc đứt sạch hết mấy ngón tay, lập tức biến thành bàn tay tròn quay giống Doraemon. Nhìn qua thấy Nhện Độc vẫn thao tác thoăn thoắt mà không hề run sợ, Tiêu Phàm cũng khá khâm phục.

Người này vừa có năng lực tác chiến biến thái, tư duy tác chiến biến thái, hơn nữa còn có đam mê biến thái vờn đối thủ…

Quả đúng là biến thái! Trong trận doanh Ác Ma này toàn là biến thái cả!

Lẽ nào lại game-over? Lẽ nào lại thất bại? Bỗng nhiên Tiêu Phàm nhớ tới lúc quyết đấu với Ác Long, nhớ tới kẻ bị phế hết cả hai tay chỉ ngây ngốc ngồi bệt trên đất mặc cho người ta chém giết, nhớ tới cảnh đau xé lòng sau khi người đó đánh mất lòng tin, từ bỏ ý chí chiến đấu…

Tiêu Phàm lắc đầu, tự nhủ phải bình tĩnh tỉnh táo lại. Hắn nhìn cột của đội mình, thấy lượng HP của mình còn 32%, trong khi những người khác vẫn trong trạng thái khỏe mạnh. Tiêu Phàm nhìn sang bên kia, thấy tình hình chiến sự ở đó chẳng hề căng thẳng chút nào, đặc biệt là Xà Cơ còn đang cầm một cây búa, cười toe toét đuổi theo một đám mấy em trai trong Bang Hắc Long. Hắn thở dài, xem ra trong cuộc chiến báo thù này chỉ có hắn là vô dụng nhất.

“Những kẻ thông minh đều dựa vào bộ não của mình để giải quyết, chọn những con đường tắt không quá tốn công để đi.

Vậy nên khi thời gian trôi qua, đến bản thân mình cũng quên mất phải rèn giũa cho sức chiến đấu của mình, sau đó vì lười biếng mà càng ngày càng yếu. Có đôi khi những người chơi vỗ ngực tự xưng là IQ cao cứ suốt ngày đắn đo vạch ra kế hoạch tác chiến, trước khi chiến đấu lại phân tích gì mà đừng lỗ mãng quyết chiến đến cùng, những người ấy mới là kẻ ngu!” Tiêu Phàm nhìn Nhện Độc, cười tự giễu.

Nhện Độc không biết sao tự dưng Tiêu Phàm lại nói lung tung mấy chuyện đó làm gì, có điều cô ta rất khó chịu với dáng vẻ điềm tĩnh chẳng còn bối rối sợ hãi của hắn lúc này. So ra, Nhện Độc thích đối thủ phải chết chìm trong tâm trạng tiêu cực chứ không phải như Tiêu Phàm hiện giờ.

"Bởi vậy, cứ phải phí công đi suy nghĩ làm gì, cứ xông lên đánh là được!" Nói xong, Tiêu Phàm rút dao găm ra rạch xuống cánh tay mình…

Đối với loại hành vi tự ngược điên khùng của Tiêu Phàm, Nhện Độc thật sự chẳng hiểu gì cả. Cô ta từng nghe rằng có vài người đầu óc không bình thường, thích tìm kiếm niềm vui trong mấy trò tự ngược bản thân, dùng máu để đánh vào thị giác. Chẳng lẽ kẻ trước mắt mình cũng thế?

"Đau thật đấy!" Dao găm cắt qua cánh tay, Tiêu Phàm hơi nhướng mày: "Ở lâu trong trận doanh Ác Ma nên cũng bị đồng hóa luôn rồi. Thôi, chiến đấu đi nào!"

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Nhện Độc ở đằng xa, trong đôi mắt hắn không còn vẻ mờ mịt, khóe miệng tự tin cong lên…

[Mệnh Phàm: HP 29%]

[Tin tức trong đội: Người chơi Mệnh Phàm rút khỏi đội.]

…

Một quầng sáng đỏ rực mang theo hơi thở từ địa ngục vây quanh người Tiêu Phàm, bám vào người hắn rồi từ từ xoáy vòng lên trên tựa như một con rắn độc xảo quyệt. Đôi mắt đen tuyền của hắn đột nhiên chuyển dần thành màu đỏ…

Trông thấy sự biến đổi này, gương mặt vốn đang bình thản của Nhện Độc bắt đầu trở nên nghiêm nghị, hai tay nhanh chóng vụt đến. "Phiên Hoa Thằng" lập tức tản ra rồi quấn lại với nhau thành một cây gậy thẳng tắp bằng tơ thép. Cô ta hơi gập người xuống, sẵn sàng cúi người bò đi, đồng thời cảnh giác quan sát Tiêu Phàm trước mắt mình, trông hệt như một con mèo hoang xù lông.

Nhện Độc rất nhạy đối với những thứ nguy hiểm, và không biết vì sao mà Tiêu Phàm lại đang tỏa ra hơi thở khiến cô ta e sợ.

Tiêu Phàm cất dao găm đi, hai tay nắm chặt lấy thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm. Trước đó hắn cầm mỗi vũ khí một tay để tăng phần linh hoạt, vậy tại sao bây giờ lại cầm kiếm bằng cả hai tay?

Đương nhiên là để tăng thêm lực lúc chém rồi!

Thấy Nhện Độc đã trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, Tiêu Phàm bật cười một tiếng. Ngay sau đó, vẻ mặt của hắn trở nên cực kỳ dữ tợn, gào thét điên cuồng, trút toàn bộ oán hận và phẫn nộ vào tiếng thét ấy: "Đờ mờ đờ cờ mờ! Mấy người tụi bay ai cũng xem ông là cục bột có thể tùy tiện nhào nặn ức hiếp, vậy bây giờ ông đây sẽ xông thẳng lên chém chết mày luôn! Cần gì phải phí não suy nghĩ!"

Chương 87: Nam Tử Hán Tiến Công

Chương 87: Nam Tử Hán Tiến Công

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm cầm thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm, lao thẳng đến chỗ Nhện Độc như một cơn gió lốc. Nhện Độc chỉ có thể mở to đôi mắt, đờ đẫn nhìn vệt bóng vụt bay kia với vẻ không dám tin…

Đúng vậy, lúc này tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm đã nhanh đến mức có thể tạo thành vệt bóng.

Mà tất cả đều nhờ vào những thông tin mà hệ thống liên tiếp nhắc nhở…

[Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng Cô Độc (biến dị) khởi động.]

[Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng Nhã Sĩ (biến dị) khởi động.]

[Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng Phẩm Cách Thân Sĩ khởi động, điểm mị lực tiếp tục bị trừ…]

[Hệ thống nhắc nhở: Điệu Waltz Phong Vũ khởi động, đang tự điều chỉnh bước nhảy.]

[Điệu Waltz Phong Vũ của người chơi Mệnh Phàm: độ điều chỉnh bước nhảy ở mức 80%, không phù hợp động tác và tư thế tiêu chuẩn của bước nhảy, chỉ có thể nhận trạng thái buff 80%, tốc độ di chuyển tăng thêm 20%.]

…

Vừa rồi Tiêu Phàm tự ngược cắt mình một đao là để thỏa mãn điều kiện HP thấp hơn 30% nhằm khởi động kỹ năng biến dị của danh hiệu. Sau khi mở xong tất cả các kỹ năng buff, [Cô Độc] (biến dị) cộng thêm 30% tất cả thuộc tính, [Nhã Sĩ] (biến dị) cung cấp điểm mị lực vô hạn, [Phẩm Cách Thân Sĩ] tăng 20% lực công kích và 5% tốc độ di chuyển, [Điệu Waltz Phong Vũ] sau khi được em gái Hàn Thi Dao xuất thân từ Học viện Nghệ Thuật của thành phố S và bác gái ở quảng trường dốc lòng chỉ dạy thì độ điều chỉnh đã đạt đến 80%, có thể tăng thêm 20% tốc độ di chuyển, cộng thêm bộ trang phục Linh Xà có thuộc tính tăng 10% tốc độ di chuyển và giày trang bị của hệ thống mặc định tăng thêm 1% tốc độ di chuyển. Vì vậy, không tính đến những thuộc tính khác, chỉ vỏn vẹn trên tốc độ di chuyển thôi mà Tiêu Phàm đã tăng thêm được đến 56%. Điều này có nghĩa là gì? Tức là hắn đã hóa thân thành "Tiểu siêu nhân Gió Lốc" rồi!

"Nhã Sĩ Cô Độc" quả nhiên là một danh hiệu không tệ, kỹ năng kèm theo cũng quá tuyệt vời.

Tiêu Phàm cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao mình nhận được danh hiệu này. Thường thì danh hiệu được tạo ra dựa trên thói quen lâu dài của người chơi, nhưng hắn có cảm giác rằng "Nhã Sĩ Cô Độc" căn bản không dựa theo quy tắc ấy, mà là do trong lúc nhất thời hắn bộc phát ra gì đó mà đạt được, hơn nữa còn có hiệu quả biến dị kèm theo nữa. Chẳng lẽ bởi vì trong lúc chiến đấu mình quá kích thích nên đã tạo ra? Tiêu Phàm nhớ khi đó Ác ma Sừng Dê Arista ở Tân thủ thôn đã nói, trả giá càng nhiều thì sức mạnh của kỹ năng ác ma càng lớn, mà khi đó hắn đã "hiến tế" sinh mệnh của hai đồng đội của mình…

Thôi, bây giờ vẫn còn đang chiến đấu, đừng lăn tăn những chuyện đó nữa! Mặc dù không biết vì sao "Nhã Sĩ Cô Độc" lại xuất hiện trong trận chiến

với Ác Long, nhưng Tiêu Phàm rất thích nó.

“Đối chọi với bão đi gà què!” Tiêu Phàm hét lên thật lớn. Hắn cảm nhận phong cảnh lướt vun vút ra đằng sau mình, gió lốc gầm gào bên tai, trong lòng trống trải không nghĩ nhiều, chỉ cầm Ảm Long Minh Viêm lao vọt về phía Nhện Độc.

Nhện Độc không hiểu vì sao người trước mắt lại thay đổi một cách nghiêng trời lệch đất như thế, chẳng lẽ đây mới là thực lực chân chính của hắn khi đánh bại Ác Long cấp 20?

Nhện Độc nhìn vệt bóng lao vút tới, lần đầu tiên trong đời cảm thấy căng thẳng. Hai tay cô ta lập tức cử động, sợi thép vô hình đan thành một cái lưới phòng ngự vững chắc ngăn trước người.

Vệt bóng đến càng lúc càng gần. Nhưng dù mày có mạnh cỡ nào tao cũng phòng ngự được. Nhện Độc hơi híp mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt mình…

Hai người giao nhau, gió bão thổi quét, lưới thép vô hình mà Nhện Độc giăng ra không hề động đậy chút nào, bởi nó chẳng thể cản lại bất kỳ đòn tấn công nào. Nhện Độc đứng im chết lặng, gương mặt đầy vẻ không dám tin.

Tiêu Phàm giơ cao thanh trường kiếm xuất hiện ngay sau lưng cô ta…

“Thật không thú vị! Vì đây là lần đầu hóa thành gió nên chưa kịp thích ứng, tốc độ nhanh quá không khống chế được làm hụt mất mục tiêu rồi.”

Nhìn Tiêu Phàm lúng túng đứng đằng sau lưng mình, Nhện Độc chợt giận điên lên. Sao mình lại thấy căng thẳng trước một tên đần như thế!

Tiêu Phàm cũng xấu hổ đỏ bừng cả mặt, rõ ràng khi nãy hắn thể hiện rất tốt, hiệu ứng đạt được cũng đỉnh vô cùng, chỉ tiếc là chưa quen với việc đột nhiên tăng tốc như thế.

Khi nãy, lúc Tiêu Phàm xông tới thì thấy Nhện Độc vung hai tay lên, vì vậy hắn bất giác muốn dùng tốc độ gió lốc của mình để tránh lưới phòng ngự

ấy, sau đó vòng ra sau lưng rồi tặng cho cô ta một đòn chí mạng. Mỗi tội khi hắn đổi hướng để né Nhện Độc lại phát hiện ra mình như đang nhai Stride (*), chẳng thể ngừng lại nổi…

(*) Stride là một loại kẹo cao su với câu quảng cáo là "Chẳng thể ngừng lại nổi".

Nhưng chẳng sao hết, Tiêu Phàm đã trải nghiệm cảm giác phi như bay rồi, cứ sử dụng vài lần thì sẽ quen thôi. Nghĩ vậy, hắn lại nhấc thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm lên lần nữa…

Bỗng nhiên, chân hắn giẫm một cái bắn vọt lên!

Tiêu Phàm nghĩ bụng, nhờ mấy kỹ năng buff nên bây giờ tốc độ di chuyển của hắn đã vượt hơn hẳn kẻ quái dị đi bằng bốn chân kia, nhưng vẫn không thể lấy đá chọi đá được. Bởi vì nếu hắn cứ cầm kiếm xông thẳng vào thì vẫn chẳng thể đấu lại nổi mấy sợi dây thép vô hình kia, nên nhất định phải phát huy thế mạnh của mình và tránh những điểm yếu kém.

Khu vực phòng ngự của quái nhân kia chỉ có thể tập trung ở ngay trước người cô ta, bởi vì muốn thao tác chính xác thì sợi dây thép nhất định phải nằm trong tầm mắt. Vì thế, cho dù Nhện Độc có thể làm ra những hành động kỳ dị cỡ nào thì cũng không thể bẻ ngoặt cánh tay mình ra đằng sau được. Như vậy, sau lưng cô ta chính là điểm sơ hở nhất và cũng là cơ hội chiến thắng lớn nhất của hắn.

Điều cần thiết bây giờ là phải nhanh chóng làm quen với tốc độ di chuyển như vũ bão này để vận dụng nó vào trong kế hoạch tác chiến của mình, sử dụng tốc độ ấy để đánh úp sau lưng Nhện Độc.

Lúc này gương mặt Tiêu Phàm trông phấn khích đến mức có vẻ hơi điên cuồng, bắt đầu di chuyển thật nhanh xung quanh Nhện Độc. Còn Nhện Độc thì nghiêm túc nhìn bóng hình chợt ẩn chợt hiện trước mắt mình, thầm nhủ rằng không thể cứ để hắn chạy mãi như thế, bởi vì Tiêu Phàm càng lúc càng nhuần nhuyễn hơn, chuyển hướng cũng chính xác hơn…

Tay chân Nhện Độc cũng bắt đầu vung lên với tốc độ thật nhanh. Cô ta nghĩ, nếu cả hai đều di động cùng lúc thì Tiêu Phàm sẽ khó tấn công mình

hơn. Vì vậy, trước khi hắn khống chế được tốc độ này, mình phải sống sót qua trận này trước đã rồi mới tìm cơ hội phản công sau…

Quả thực khi một người bình thường tự dưng có được sức mạnh bùng nổ như vậy đều phải mất một đoạn thời gian mới thích nghi được. Có điều đối thủ của Nhện Độc lại là Tiêu Phàm, một anh chàng có thiên phú chơi game rất cao.

"A…" Nhện Độc đang cấp tốc hoạt động tay chân bỗng cảm thấy sau lưng mình đau nhói. Ngay sau đó, tiếng nhắc nhở của hệ thống liền vang lên.

[Hệ thống nhắc nhở: Ngài bị người chơi (vì người chơi đang ở trong tình trạng tự vệ nên không hiện ID) tấn công, lượng HP còn lại là 80%]

"Shit, bị lệch một chút rồi! Kỹ năng này khó thật đấy, vẫn chưa sử dụng quen, phải chi chậm hơn một chút là được rồi. Ờ ha! Sao mình lại ngu quá vậy!" Tiêu Phàm bỗng giật mình ngộ ra. Tuy hắn có được tốc độ di chuyển vượt trội nhưng đâu nhất thiết cứ phải duy trì tốc độ cao nhất để đấu chứ! Có thể điều chỉnh được mà!

Thấy Tiêu Phàm thảnh thơi đứng lẩm bẩm một mình, Nhện Độc biết rằng đây chẳng phải chuyện tốt lành gì. Cô ta vừa bị hắn tấn công, chứng tỏ game thủ tên Mệnh Phàm này đã bắt đầu quen với kiểu đánh dùng tốc độ cao này rồi (sau khi Ác Long bị diệt, danh tiếng của Mệnh Phàm đã lan truyền khắp Bang Hắc Long rồi, nên dù hệ thống không nhắc đến ID nhưng Nhện Độc vẫn biết tên của hắn). Khi nãy hắn nói "Bị lệch một chút", chứng tỏ đòn tấn công vừa rồi hắn chưa dùng hết toàn lực, vậy mà đã làm cho cô ta tụt mất 20% HP, trong khi cô ta đang ở cấp 18. Nói vậy thì khi hắn dùng hết toàn lực không biết sẽ đến cỡ nào nữa!

Chương 88: Thư Tình

Chương 88: Thư Tình

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này, Tiêu Phàm vừa được buff lại vừa có thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm là trang bị thuộc phẩm chất Sử thi. Vì thế, hắn mới chọc nhẹ lên người Nhện Độc một cái thôi mà đã khiến cô ta mất 20% HP.

Tiêu Phàm mặc kệ chẳng thèm quan tâm xem Nhện Độc đang suy nghĩ gì, chỉ cầm kiếm Ảm Long Minh Viêm lên lần nữa. Hắn híp hai mắt lại nhìn chằm chằm vào Nhện Độc đang đứng im, vọt đến lần nữa…

"Vụt vụt vụt…" Tơ thép trước mặt Nhện Độc nhảy múa, hai cánh tay gầy còm của cô ta lại huơ lên.

Động tác của cô ta nhanh hơn rất nhiều, hai mắt nhìn chằm chằm vào bóng hình đang xông tới kia, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

Nhưng Tiêu Phàm chỉ thoắt cái đã vượt qua được mạng lưới tơ thép mà không hề có một động tác dư thừa nào…

Đối mặt với cơn cuồng phong thổi tới, Nhện Độc đổ mồ hôi đầm đìa. Cô ta cảm nhận được lần này Tiêu Phàm né được tơ thép phòng ngự một cách rất nhẹ nhàng rồi lập tức vòng ra sau lưng mình. Ngay sau đó, cảm giác đau nhức kinh khủng truyền đến.

[Hệ thống nhắc nhở: Ngài bị người chơi (vì người chơi đang ở trong tình trạng tự vệ nên không hiện ID) tấn công, lượng HP còn lại là 16%]

"Wow! Rốt cuộc ông đây cũng biết được thế nào là thú vui cắt thịt rồi! Chỉ chém một nhát thôi mà đối thủ tụt cmn hơn nửa cột máu, vậy chỉ cần chém hai nhát là diệt được một tên rồi!" Tiêu Phàm "tả tơi" thoát khỏi hai cánh tay nhện ma thuật kia, lại hưng phấn nhìn sang cột máu của quái nhân Bang Hắc Long đang tụt xuống vèo vèo. Vừa có một đống buff vừa có kiếm Ảm Long Minh Viêm phẩm chất Sử thi, cmn, rốt cuộc không cần phải lo sợ vì đòn tấn công của mình quá yếu nữa rồi!

Nhện Độc vòng tay ra sau lưng, sờ lên phần thịt bị thương đau nhức kia, sau đó trợn mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay dính đầy máu của mình. Cô ta dữ tợn hét lên: "Mày muốn chết rồi phải không!"

“Fuck!” Tiêu Phàm chẳng để ý đến lời uy hiếp của Nhện Độc. Ông đây chỉ chém thêm một nhát nữa là ngươi chết chổng vó luôn rồi, lại còn đứng đó mà phách với chả lối!

Thế là Tiêu Phàm lại đâm kiếm về hướng Nhện Độc lần nữa.

Nhìn Tiêu Phàm đang vọt đến như tên bắn, Nhện Độc duỗi hai tay ra đằng trước: “Thiên La Địa Võng!”

PS: [Danh hiệu của người chơi: Nữ Hoàng Nhện Độc]

[Tên kỹ năng: Thiên La Địa Võng]

[Loại hình: Chủ động]

[Hiệu quả: Có thể tung ra một mạng nhện vô hình ở trước mặt mình, khi mục tiêu chạm vào sẽ bị phong ấn và tê liệt trong 1 phút (hiệu quả của phong ấn tùy thuộc vào độ mạnh yếu của mục tiêu, nếu mục tiêu là quái vật Boss cấp cao thì hiệu quả sẽ bị suy giảm rất nhiều). Thời gian hồi chiêu: 10 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: 500 điểm Thể lực]

[Loại kỹ năng: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Trong mạng nhện, chỉ có nhện mới không bị ảnh hưởng!]

Thấy động tác kỳ quái của Nhện Độc, Tiêu Phàm bỗng cảm giác có điều gì đó sai sai, dường như có một thứ gì đó đang đánh thẳng về chỗ mình. Hắn vô thức chuyển hướng đi để né vật đó nhưng tiếc là vẫn bị chậm…

“Leng keng!” Ảm Long Minh Viêm rơi xuống đất phát ra tiếng loảng xoảng, Tiêu Phàm cảm thấy hai tay mình hình như chạm phải thứ gì đó, sau đó bị buộc chặt không động đậy gì được.

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Nhện Độc đã thi triển kỹ năng Thiên La Địa Võng với ngài, làm hai tay ngài bị trói buộc, hành động của hai tay cũng bị phong ấn. Thời gian trói: 1 phút.]

“Tiếc thật đấy! Phải công nhận là cảm giác của mày rất nhạy bén, né tránh cũng rất nhanh, “Thiên La Địa Võng” của tao rộng như vậy mà cũng chỉ phong ấn được hai tay mày. Tiếc thật, phải chi phong ấn luôn được hai chân thì tuyệt vời biết mấy. Mà bây giờ mày không dùng được hai tay thì chắc đang định chạy trốn rồi phải không? Hì hì… Chạy nhanh quá thì sao người ta đuổi kịp đây.” Thấy hai tay của Tiêu Phàm đã bị kỹ năng “Thiên La Địa Võng” của mình phong ấn, Nhện Độc lập tức lấy lại tự tin, tiếp tục trêu đùa con mồi.

Tiêu Phàm nhìn nhìn hai cánh tay bất động của mình, vẻ mặt khá quái lạ.

Sao cảnh này quen thế nhở? Cũng là tay luôn chứ! Chẳng lẽ mình rất hợp với hình ảnh của một người “tay bại liệt” à?

Tiêu Phàm nở một nụ cười trông cự kỳ bí ẩn khiến Nhện Độc tự dưng cảm thấy rờn rợn.

“Ác Long không nói cho cô biết rằng lúc tôi đánh bại hắn ta cũng không dùng đến tay à? Mà cũng phải, bị một kẻ liệt tay đánh bại mất mặt cỡ nào chứ? Ai mà dám nói!”

Tiêu Phàm cứ lẳng lặng nhìn Nhện Độc như thế, ánh mắt đầy vẻ chế giễu chọc tức: “Cô nói đúng đấy, không phong ấn được hai chân của tôi đúng là rất đáng tiếc, bởi nếu vậy thì tôi thua chắc rồi. Có điều… Trên đời làm gì có chữ nếu!”

Điều kiện để thi triển “Thiên La Địa Võng” cực kỳ đơn giản, chỉ cần bắn một tấm lưới ra phía trước mặt là được, vì vậy chỉ có thể phong ấn được trong 1 phút thôi. Còn “Phân Cân Thác Cốt” của Ác Long thì phải bẻ gãy tay đối phương, do điều kiện hà khắc hơn nên có thể phong ấn đến tận 30 phút.

Lần trước hắn còn bị phế hết cả hai tay trong vòng 30 phút cơ mà! Bây giờ chỉ phong ấn có 1 phút thì đâu có gì phải sợ! Vả lại Tiêu Phàm cũng không định chạy vòng vòng cho hết 1 phút phong ấn ấy bởi hắn đã quyết định, trận chiến này nhất định phải đấu như một nam tử hán!

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Nhện Độc tựa như đang nhìn con mồi: "Lần này ta không định trốn đâu. Ngược lại là cô, nhện con, cô đang định trốn chui trốn nhủi đấy hả?"

Hồi xưa, nếu nghe thấy những lời trêu chọc như vậy thì Nhện Độc chắc chắn sẽ băm nát đối thủ như tương. Nhưng lúc này nhìn Tiêu Phàm, không hiểu sao cô ta lại chỉ muốn quay đầu chạy biến đi…

Tiêu Phàm cũng không nhặt vũ khí của mình lên bởi vì hắn đã thay đổi rồi, hắn có kỹ năng để sử dụng.

Tiêu Phàm buông thõng hai tay xuống, y hệt như lần chiến đấu với Ác Long.

Hắn nhẹ nhàng nghiêng đầu qua một bên, há miệng ra thật to, đầu lưỡi lướt qua chiếc răng nanh sắc nhọn ở hàm trên bên phải. Dưới ánh nắng, hai hàm răng trắng tinh lấp lóa sáng ngời hệt như nụ cười tươi rói của hắn…

Kỹ năng "Răng Nanh Khát Máu" này là do lần trước Tiêu Phàm nổi điên xông lên cắn xé Ác Long nên có được. Sau khi đọc lại mấy lời giới thiệu lần nữa, Tiêu Phàm cực kỳ phấn khởi, hết mở miệng ra lại đóng miệng vào, hàm răng phát ra tiếng "ken két".

Cũng không biết tại sao vừa nghĩ đến chuyện cắn người mà cả người hắn đã hừng hực lên thế? Nhẽ nào hít thở không khí trong trận doanh Ác Ma này lâu quá nên cũng bị lây bệnh dại luôn rồi?

Nhện Độc nhìn Tiêu Phàm với hai cánh tay cứng đơ trước mắt mà chẳng hề vui vẻ tẹo nào.

Rõ ràng hai tay hắn đã chẳng cầm nổi vũ khí nữa mà tại sao nhìn mặt vẫn hớn hở thế kia? Nhìn cái thằng rách rưới đầu xù tóc rối trước mặt mình, trên người hắn chỗ xanh chỗ đỏ, thế mà không biết vì sao Nhện Độc lại cảm thấy sợ hãi.

"Ken két, ken két…" Âm thanh khốn kiếp ấy cứ liên tục phát ra từ miệng Tiêu Phàm rồi lọt thẳng vào tai Nhện Độc.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn trời trông rất là kiêu ngạo: "Răng tốt, khẩu vị sẽ tốt, cơ thể chắc nịch, ăn càng ngon hơn."

"Hai tay bị liệt rồi mà còn đắc ý cái vẹo gì! Chỉ toàn phô trương làm như mình tài giỏi lắm, không lẽ mày lại có thể cắn chết tao à!" Thấy Tiêu Phàm đắc ý như vậy, Nhện Độc cực kỳ khó chịu.

Tiêu Phàm không thèm để ý đến Nhện Độc. Có cắn chết cô được hay không thì chút xíu nữa là biết ngay ấy mà! Hiện giờ Nhện Độc chỉ còn có 16% HP, chỉ cần dùng "Răng Nanh Khát Máu" cắn trúng cổ cô ta là có thể tiễn cô ta về trời liền! Chưa kể còn khôi phục được lượng HP của mình nữa!

Thế là Tiêu Phàm lại hóa thân thành anh chàng bão táp rồi lao vun vút về phía Nhện Độc lần nữa.

Nhện Độc không ngờ Tiêu Phàm không thể cử động hai tay mà vẫn dám chủ động tấn công như thế nên chẳng kịp phòng ngự gì. Lúc này, Tiêu Phàm đã kề sát bên người cô ta, cần cổ trắng nõn thấp thoáng bên dưới mái tóc dài đen nhánh hiện ra trong tầm mắt của hắn…

Chương 89: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (1)

Chương 89: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Đầu bù tóc rối xù lông gà" há to vòm miệng trông như một chậu máu rồi cắn phập lên cổ Nhện Độc.

Khi chạm đến cổ của Nhện Độc, Tiêu Phàm bất ngờ vì nó không hề thô ráp như mình tưởng mà ngược lại còn có cảm giác trơn mềm.

Sau khi "Răng Nanh" đâm vào, máu tươi lập tức chảy ra. Cột HP của Nhện Độc HP tụt dần, vậy là trận đấu này đã có kết quả.

Hơi nóng, lại có vị mằn mặn… Tiêu Phàm lặng lẽ cảm nhận vị máu trong miệng mình, cuối cùng không nhịn được mà liếm cổ cô ota một cái…

Không ngờ cái liếm này lại gây ra sự cố!

“Răng Nanh Khát Máu” bị mất tác dụng, bởi vì Tiêu Phàm không tài nào cắn nổi nữa. Hay nói chính xác hơn là hắn đột nhiên chẳng còn đủ sức cán người.

“A… A…” Cùng với cái liếm của Tiêu Phàm, một tiếng rên rỉ đột ngột vang lên. Giọng Nhện Độc nghe nũng nịu vô cùng chứ chẳng hề khàn khàn như trước.

Tiếng rên bất ngờ này làm cả người Tiêu Phàm cũng mềm nhũn.

[Nhện Độc: HP còn 3%]

Mạng sống của cô ta tựa ngàn cân treo sợi tóc…

“Cô, cô, cô…” Tiêu Phàm nói liên tiếp ba chữ cô mà chẳng thể nào hoàn thành nổi câu nói của mình.

“Cô là ai?” Cuối cùng, Tiêu Phàm lại sốt ruột đến nỗi bật ra một câu hỏi ngu ngốc như thế.

Nhưng Nhện Độc lại không cười, vì cô ta biết ý của Tiêu Phàm là gì.

“Tao là Nhện Độc.” Một câu trả lời cực kỳ chuẩn xác mà cũng hết sức thừa thãi.

Nhưng Tiêu Phàm chẳng hề để tâm đến ý nghĩa của câu nói ấy, sự chú ý của hắn đã dồn hết lên giọng nói kia. Giọng Nhện Độc không còn khản đặc khó nghe nữa mà êm dịu như chim hoàng anh, hoàn toàn chẳng hợp với nụ cười nham hiểm của cô ta chút nào.

Nhện Độc nhìn dáng vẻ giật mình nói không nên lời của hắn: “Hì hì, thôi, không trêu anh nữa.”

Dưới vầng sáng chói lòa, một cô nữ sinh với vẻ đẹp ngọt ngào trong sáng xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm. Vẫn là đôi mắt một mí ấy nhưng chẳng còn quầng thâm đen sì nữa, ánh mắt có vẻ lanh lợi hơn nhiều. Trên bờ môi

mỏng dính không còn màu son đen thẫm nữa mà bóng hồng mọng nước, còn làn da thì trắng nõn non mịn chứ chẳng khô cằn tai tái như trước.

Nhện Độc nghịch ngợm nháy mắt với Tiêu Phàm: "Sao, thấy tôi xinh không?"

Tiêu Phàm chỉ còn biết trân trối nhìn màn ảo thuật biến người xấu thành người đẹp trước mắt mình.

Hắn ngây ngốc nói một câu: "Yêu nghiệt phương nào?"

"Xì…" Nhện Độc nhìn tên đầu xù ngu ngốc trước mặt mình, bật cười thật lớn.

"Hồi trước là do phong cách mặc đồ và trang điểm của tôi hơi bị nặng quá thôi. Không phải bây giờ đầu tóc anh cũng rối bù đấy à? Mau mau đổi lại thành trang phục ban đầu đi, nhìn như thế thuận mắt hơn nhiều." Nhện Độc mỉm cười nói với Tiêu Phàm.

Mặc dù Tiêu Phàm vẫn còn khá choáng váng nhưng lúc này Hắc Phong Cự Viên không ở cạnh, đổi về trang phục quản lý cũng không sao.

Lúc này Tiêu Phàm đã tỉnh táo lại phần nào. Hắn nhìn nữ sinh hoạt bát lanh lợi trước mắt mình, cũng hiểu được phần nào rằng mình đã gặp phải một trong mấy nữ sinh được mệnh danh là "Tứ đại tà thuật của châu Á".

"Thuật biến đổi giới tính của Thái Lan, thuật chỉnh dung tức giải phẫu thẩm mỹ của Hàn Quốc, thuật trang điểm của Nhật Bản và thuật PS của Trung Quốc". Vừa rồi Nhện Độc đã sử dụng "Thuật trang điểm của Nhật Bản"!

Đây chính là tà thuật có thể dùng những thứ bên ngoài để biến đổi hình dạng của một người!

"Vậy bây giờ chúng ta đấu tiếp nhé?" Tiêu Phàm cảnh giác nhìn Nhện Độc đã đổi trang phục khác. Dù gì hắn cũng đã thấy Bán Trường Miên biến thân rồi nên cũng xem như là có kinh nghiệm. Mặc dù kỹ năng biến thân của Nhện Độc còn cao siêu hơn cả Bán Trường Miên, trước và sau khi biến thân hoàn toàn khác hẳn nhưng cũng chỉ là đổi quần áo và cách trang điểm thôi

mà, đổi qua đổi lại thì cũng vẫn là kẻ địch của mình thôi nên vẫn phải đánh chứ!

“Anh mới hôn tôi đây mà bây giờ lại muốn đánh tôi à.” Nhện Độc bắt đầu giả bộ đáng thương trước mặt Tiêu Phàm.

Cái gì cơ? Hôn á? Tiêu Phàm nhớ lại cảnh lúc mình cắn lên cổ đối phương… Hèn chi lại mịn như vậy mềm như vậy…

Đệt! Tỉnh lại ngay! Nghĩ cái vẹo gì thế! “Nhưng ngươi là người của Bang Hắc Long, chúng ta vẫn phải đấu thôi!”

“Thôi khỏi đi.” Nhện Độc chẳng hề để ý đến cái lý do “Bang Hắc Long” của hắn: “Ngoài đời tôi là tác giả truyện kinh dị nên hồi trước trang phục của tôi mới đen tối âm hiểm như vậy, chẳng qua là vì muốn trải nghiệm để nhận được linh cảm viết truyện thôi. Còn lý do tôi tham gia vào Bang Hắc Long chủ yếu là muốn hành hạ đám thành viên trong bang này một chút, để lấy tài liệu cho tiểu thuyết của tôi ấy mà! Hì hì…”

Tiêu Phàm cảm thấy tiếng cười của Nhện Độc lúc này mới thật sự phát ra từ trong thâm tâm, cực kỳ hợp với cách mặc đồ u ám lúc trước.

“Mấy chuyện chém chém giết giết thế này, có nữ sinh nào thích đâu cơ chứ!” Nhện Độc chớp chớp mắt, nghịch ngợm nói.

Tiêu Phàm thầm gào lên trong lòng, cô tưởng tôi tin cô hả? Lúc nãy cô cầm tơ thép cắt vào người tôi vui vẻ lắm cơ mà!

“Lão đại Ác Long của cô chắc chắn sẽ không cho phép cô ngừng chiến với tôi.” Tiêu Phàm vẫn cảnh giác Nhện Độc.

Nhện Độc chẳng thèm để ý đến vẻ xù lông đề phòng của hắn: “Hắn ta còn khó giữ nổi mạng mình thì còn hơi sức đâu mà đi lo chuyện bao đồng! Mà các anh có vẻ lợi hại nhỉ, Bang Hắc Long sắp bị diệt sạch rồi kìa.”

Tiêu Phàm nhìn theo ánh mắt của Nhện Độc, vừa vặn thấy được đám người của Bang Hắc Long đã bị đập cho tơi tả chỉ còn sót lại vài tên, còn đa số thì

đang được Bán Trường Miên điều trị cho. Lực sát thương của Hắc Phong Cự Viên đối với Bang Hắc Long quả thực quá lớn.

“Grào grào!” Hắc Phong Cự Viên vui sướng chạy nhảy tung tăng tàn sát khắp sân, vung một quyền lên đập nát một em trai của Bang Hắc Long.

Lúc này Ác Long trông vô cùng chật vật, vừa thở phì phò vừa chạy trốn khắp nơi.

Xui thế không biết! Sao đám Vũ Hội Ác Ma đáng ghét này lại đến chỗ mình quậy tung lên thế? Mà sao con tinh tinh khổng lồ kia toàn rượt mình không vậy?

Ngay khi Ác Long đang thoáng dừng lại nghỉ ngơi, chỉ một giây xuất thần là đã…

“Grào!”

Lưu Tinh Quyền!

Ở chân trời chợt lướt qua một đường sao băng, có lẽ ở một nơi nào đó trong trận doanh Ác Ma sẽ có một anh chàng mặc áo giáp đen đột nhiên rơi từ trên trời xuống.

“Mày nhớ đấy! Tao sẽ trở lại!” Giọng của Ác Long vẫn vang vọng mãi trên bầu trời của trận doanh Ác Ma…

“Chạy mau! Lão đại bị hạ rồi!” Sau tiếng hét đầy hốt hoảng ấy, đám lít nhít còn sót lại trong Bang Hắc Long vội vàng bỏ chạy tứ tung.

…

“Đấy, tôi nói rồi mà! Thế này thì còn đánh làm gì nữa, chán lắm!” Nhện Độc nhàn nhã nói với Tiêu Phàm, giống như Bang Hắc Long bị diệt sạch cũng chẳng liên quan gì đến cô ta.

“Được! Cô không xông lên nữa thì tôi cũng không việc gì đứng đây dây dưa với cô, tôi cũng không có khuynh hướng bạo lực.” Tiêu Phàm vẫy vẫy tay.

“Gì mà không dây dưa nữa chứ! Hừ!” Nhện Độc phồng má lên: “Nè! Cho anh nè! Tôi phải nhanh chóng quay về ngắm nhìn bộ dạng ủ rũ chán nản của bọn họ đây! À mà mấy người trong Bang Hắc Long không biết dung mạo này của tôi đâu, anh phải giữ bí mật đấy nhé! Hì hì…”

Tiêu Phàm nhìn nhìn vẻ tươi cười trên mặt Nhện Độc, trong lòng đột nhiên cảm thấy thú vị không ngờ. Trong công hội của mình lại có một cô gái xấu tính như vậy, Ác Long, mày làm hội trưởng cũng cực thật đấy!

Sau đó hắn nhìn xuống thứ mà Nhện Độc vừa đưa cho mình, trông nó giống như một phong thư, ở giữa còn có một trái tim màu đỏ nho nhỏ đính trên đó, trông rất đáng yêu. Trái tim Tiêu Phàm đột nhiên đập bình bịch, thật là đáng xấu hổ.

Không thể nào! Thư tình! Chúng ta mới gặp chưa được bao lâu mà! Mặc dù từng có một đoạn thời gian da thịt cận kề nhưng… Nhưng… Nhưng cũng không đến mức độ này chứ!

Từ nhỏ đến giờ Tiêu Phàm chưa từng nhận được món đồ nào lãng mạn đầy ý thơ như thế, vì vậy lòng bàn tay đã mướt mồ hôi.

Nhện Độc quay đầu lại vẫy vẫy tay với Tiêu Phàm: “Nhớ viết thư hồi âm cho người ta đó nha cục cưng…”

Chương 90: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (2)

Chương 90: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe lời nói mập mờ ấy, mặt Tiêu Phàm đỏ bừng lên không khác gì quả cà chua, chẳng thốt ra nổi một câu nào. Lúc này khi nhìn Nhện Độc, hắn không thấy nàng xấu xa âm hiểm nữa mà vô cùng đáng yêu.

Sau khi Nhện Độc đã rời khỏi đó, Tiêu Phàm lặng lẽ trốn đi, lấm la lấm lét nhìn ngó xung quanh, chỉ sợ mấy người Hổ Nữu phát hiện. Sau đó, hắn ôm

trái tim mộng ước chờ mong của mình, thật cẩn thận mở bức "thư tình" mà Nhện Độc đưa cho…

"Đờ mờ! Con mẹ này đúng là nham hiểm thối tha làm người ta căm ghét!" Tiếng gào của Tiêu Phàm làm mấy người còn sót lại trong Vũ Hội Ác Ma cả kinh, rối rít nhìn sang…

Trên giấy là nét chữ nắn nót mềm mại của Nhện Độc…

Xin ngài hãy cẩn thận ngẫm lại xem mình có những biểu hiện dưới đây hay không, sau khi suy ngẫm kỹ càng hãy trả lời tôi, kể lại tỉ mỉ cho tôi nghe. Những trải nghiệm của ngài chính là tài liệu quý giá giúp tôi sáng tác.

Có thể nhìn thấy linh hồn ở nơi hẻo lánh.

Có thể nghe được một vài tiếng động bất thường.

Tâm trạng sa sút chán nản.

Có người nhà gặp bất hạnh.

Tự nhiên muốn ăn thịt sống.

Tự nhiên có xúc động muốn đâm người khác.

Bị những thứ âm u hấp dẫn.

Có ý nghĩ muốn tự sát vì không muốn gây thêm phiền phức cho người khác và suy nghĩ tự sát bằng cách nào để người ta không tìm ra thi thể.

…

Đây chẳng phải là lá thư tình sướt mướt gửi gắm tình cảm gì cả, mà thực chất là mấy lời nguyền rủa cực kỳ tiêu cực! Quả nhiên trong trận doanh Ác Ma này toàn là mấy kẻ biến thái!

Ác Long nhìn thấy cấp bậc đang không ngừng rớt xuống, lại thêm sự tổn thất của tất cả mọi người trong Hắc Long bang, y đã không thể tiếp tục giữ vững sự bình tĩnh nữa rồi…

Lúc này đây y thật sự là bị thiệt không ít. Không chỉ có việc không thể đánh tới được con vượn lớn Hắc Phong để đoạt lấy kinh nghiệm và trang bị, Năng lực chiến đấu của các thành viên trong Hắc Long bang cũng chịu tổn thất không nhỏ. Cho dù là về mặt cấp bậc hay là trang bị thì cũng đều không thể bù đắp lại trong một thời gian ngắn. Như vậy thì làm sao Hắc Long bang có thể tiếp tục đối đầu với các công hội lớn trong các trận doanh khác nữa?

"Không được! Không xử lí được bọn chúng thì mình không nuốt trôi được cơn giận này!" Ác Long đạp bàn rồi đứng lên.

"Nếu như hiện tại chúng ta cứ dồn ép họ một cách bừa bãi thì chỉ có thể kéo xa chênh lệch giữa bang chúng ta với các công hôi khác mà thôi. Như vậy chẳng thà bây giờ chúng ta cứ thành thật, vững vàng mở rộng từng bước. Dù sao thì ở trận doanh Ác Ma cũng có ưu thế mà các trận doanh khác không có được. Đó là chính ở nơi đây thì chỉ có nhà chúng ta xưng bá một vùng, không có bất kì đối thủ cạnh tranh nào. Cho đến khi chúng ta thật sự trở nên lớn mạnh thì không phải xử lí những đoàn đội nhỏ của mấy người kia sẽ dễ như trở bàn tay sao?" Một tiếng nói âm trầm vang vọng ra từ trong góc nhà. Nhện Độc đã biến về bộ dạng ác độc xấu xi tứ chi chạm đất kia.

Ác Long nhíu mày. Y nắm chặt tay, xoắn xuýt một hồi lâu rồi cuối cùng thở dài ôột hơi.

Nhện Độc phát ra tiếng cười hi hi: "Lần nay là tôi giúp anh rồi đó nhé."

Không biết Nhện Độc đang nói lời này với ai…

[Người ơi: Ác Long (Lời nói từ server Trung Quốc): Mệnh Phàm! Mối thù này mày đã kết xong với Hắc Long bang bọn tao. Mặc dù bây giờ bọn tao sẽ bỏ qua cho mày, nhưng mà mày cứ đợi đấy!]

Trận doanh Ác Ma vốn vẫn khá yên lặng rốt cuộc cũng có một người lên tiếng với những người chơi khác trong server. Chẳng qua lần này y lên tiếng chỉ vì một người, mà cái tên của người đó vẫn còn rất xa la với đại đa số mọi người…

“Vì sao mà mấy tên đần độn đều thích la lối om sòm nhỉ?” Nghe thấy âm thanh được truyền khắp server, Tiêu Phàm bịt hai lỗ tai lại.

…

Hào Đại Bàn: Phàm ca oai phong thật! Đi đến đâu cũng có thể gây ra ảnh hưởng lớn như vậy!

Lập tức người bạn thuở đóng bỉm Tiểu Bàn gửi tin chúc mừng từ xã khu đến trận doanh Thú Nhân. Tiểu Bàn cũng không hề lo lắng cho Tiêu Phàm, hẳn hiểu rất rõ bản lĩnh của anh em mình khi chơi game.

Mệnh Phàm: Đương nhiên. Ông cũng không xem lại xem tôi là ai? Tiểu Bàn, bên ông thế nào rồi?

Hàn Đại Bàn: Tôi đổi chức thành chiến sĩ thú nhân rồi, gia nhập vào công hội Chiến Minh. Công hội Chiến Minh chính là một trong hai công hội lớp ở trong trận doanh Thú Nhân bên tôi đó nha.

Mệnh Phàm: Ngon đấy. Thế này thì tôi cũng yên tâm hơn nhiều rồi.

Hàn Đại Bàn: Đù. Từ khi nào tôi lại khiến ông phải lo lắng đấy.

Mệnh Phàm: Được rồi. Vậy cứ như thế đi đã. Tôi tiếp tục luyện cấp, nếu không cấp bậc thấp quá sẽ bị tên rùa con kia khinh thường. Bye bye.

…

“Nghe được không? Là Phàm ca yeah.” A Hoa tỷ tết tóc hai bên vẫn mặc một chiếc váy công chúa màu hồng phấn không hề hợp với cô ta, vẻ mặt si mê lên tiếng.

“Đệt! Cái đám Hắc Long bang này có phải là rảnh rỗi sinh nông nổi hay không? Từ lần trước gặp phải tên Tam Cá Điếu Ti kia, mỹ nữ đây đã biết Hắc Long bang cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì.” A Hoa tỷ nghe thấy Hắc Long bang kết thù với Tiêu Phàm, lòng đầy căm phẫn nói.

“Đúng vậy. Lần trước em có xem Mệnh Phàm ca ca lúc đang giao chiến với lão đại Ác Long của Hắc Long bang. Em cũng biết đám người Hắc Long

bang đó không phải là người tốt!" Âm thanh trong veo non nớt này phát ra từ một cô gái đeo băng bịt mắt bên mắt phải mà không phải là từ A Phát ca và A Quý ca đang hầm hầm hừ hừ phía sau A Hoa tỷ.

Sau lần trước xem trộm Tiêu Phàm PK với Ác Long, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa liền hết sức mê mẩn phương pháp chiến đấu tà mị mà bất cần kia của Tiêu Phàm. Hắn cầm chặt thanh đoản kiếm, không hề sợ hãi mà xông về phía trước, hắn ngỗ ngược mà điên cuồng, hắn tàn bạo cắn xém hắn ngã xuống người đầy máu me. Mỗi lần nhớ lại hình ảnh đó, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đều cảm thấy tim cô đập nhanh. Tiếc rằng lần trước cô lại không có đủ can đảm đi ra chào hỏi hắn, bỏ lỡ mất cơ hội duy nhất được giao lưu với hắn. Cuối cùng cô lại phát hiện, thậm chí cô còn không biết cả tên của hắn.

Có điều, may mắn rằng sau đó Tiểu Khuyên Du Lục Hoa lại gặp được một đội ngũ có tên là Bá Vương Hoa. Vốn dĩ là trung hợp, cô lại chia sẻ cho đội trưởng của đội ngũ này là A Hoa tỷ xem bức ảnh chụp lúc đang chiến đầu ở chiến trường xa xa trong khi hai người đang bàn luận về người mà họ ngưỡng mộ. Cuối cùng lại phát hiện A Hoa tỷ cũng quen biết người chơi này.

Cũng biết được hóa ra người chơi này tên là Mệnh Phàm.

Vậy nên Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cũng liền gia nhập Bá Vương Hoa của người có gì đó sai sai A Hoa tỷ.

"Em nói nè, tên Mệnh Phàm kia thật sự tốt như vậy sao? Vì sao mà mọi người đều nói đỡ cho hắn ta?" Âm thanh này vẫn không phải là từ "hầm hầm hừ hừ" của Bá Vương Hoa. Bởi vì nghe qua thì có chút nũng nịu…

…

Trong một rừng cây ở bên trong trận doanh Tinh Linh…

"Chị ơi, hình như kia là người lần trước đã mắng chửi người khác ở trên tieba Tân Sinh kìa!"

Một nữ sinh mặt mày tựa như tiên nữ trong tranh hưng phấn nói với một nữ sinh khác đang đứng bên cạnh.

Nữ sinh khác ấy nhìn thân hình thôi đã được xem như là hiếm gặp trên thế gian. Nhưng nếu bạn nhìn kỳ gương mặt của cô ấy, chắc chắn bạn sẽ còn cảm thấy thế giới này sẽ tươi đẹp sắc màu hơn trước vài phần. Bởi rằng đại đa số người chơi đều sẽ mê muội phải vì cô ấy.

Nếu như so sánh cô ấy với cô gái lần trước ở Tiên Linh thì mặt mũi của họ lại có chút giống nhau. Chỉ là cô ấy lại có nhiều khí khái hào hùng hơn, cường thế hơn, tựa như một nhành mai nở trong nơi tuyết trắng. Quật cường nở rộ như vậy khiến cho người ta ngửi được mùi hương bỗng cảm thấy một sự kính trọng.

Mà người lên tiếng trước lại là một đóa hoa tươi nở trong ngày xuân ấm áp. Nhưng cho dù đặt bông hoa ấy ở giữa một bụi hoa trăm hoa đua sắc thì vẫn có thể khiến cho người khác phải chú ý đến mình.

Nếu như hai người này cùng đi trên đường, vậy thì sẽ khiến không biết bao nhiêu thiếu nam trên đường trở nên mê muội.

Chương 91: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (3)

Chương 91: Hoàng Ma Tử Nhanh Trí (3)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Không biết hắn ta lại làm ra chuyện vô lương tâm, không có tính người gì? Lại khiến cho người khác phải đến mức lên tiếng trên toàn server. Nhìn qua thì có vẻ tên Mệnh Phàm này thật sự là một người siêu ác độc. Bởi vì muốn nói trên toàn server có thời gian làm lạnh rất dài, hơn nữa còn tốn rất nhiều tiền tài. Bình thường nếu như không có việc gì, sẽ chẳng có ai phải làm như vậy.” Ngọc Sinh Yên tự hỏi rồi tự trả lời. Sau đó nhớ lại bài viết vẫn đang đứng top ở trên tieba: “Mệnh Phàm, đúng là một tên xấu xa. Chờ xem chị đây lên cấp 30 sẽ xử lí hắn như thế nào!”

Cô gái đứng bên cạnh Ngọc Sinh Yên nhìn thấy bộ dáng thở hồng hộc của cô ta mà cười hì hì…

…

Trong một phó bản nào đó ở trận doanh Nhân Loại…

Một nam tử mặc trang phục lộng lẫy quơ thanh trường kiếm về phía cự ma ở trước mắt.

Chém xuống một kiếm "xoẹt"! Máu tươi của cự ma văng ra khắp nơi. hét lên một tiếng rồi ngã xuống.

Những người chơi nữ tay cầm pom pom nhiều màu của đội cổ vũ đi theo sau nam tử đồng thanh hô lên một câu: "Ngạo Thiên Ngạo Thiên, em yêu anh! Ngạo Thiên Ngạo Thiên, anh đẹp nhất! Ngạo Thiên Ngạo Thiên, anh ngầu nhất! Ngạo Thiên Ngạo Thiên, vô địch nhất…"

Người đàn ông ăn mặc khoa trương như hoàng tử kia chính là hội trưởng Long Ngạo Thiên của Ngạo Thiên công hội. Long Ngạo Thiên ra vẻ phóng khoáng quay lại tự tin mỉm cười với những cổ động viên do hắn ta tự thuê tới, trong lòng lại nghĩ về cái tên vừa được nhắc đến trên toàn server kia…

Mệnh Phàm! Đúng là cái tên khiến cho người ta thấy ghét. Cho dù mày có phải là cái tên trời đánh trước đây hay không? Chỉ cần là người chơi dám dùng cái tên này thì chính là sự bất kính lớn nhất đối với công hội Ngạo Thiên chúng tao! Tao, công hội Ngạo Thiên không đội trời chung với Mệnh Phàm! Hiện tại các khu vực vẫn chưa được liên thông, có điều dựa vào cấp bậc của tao thì sẽ có thể nhanh chóng liên thông được với nhau. Để cho mày vui vẻ ở trận doanh Ác Ma một chút vậy, ha ha…

…

"Chuyện gì thế này?"

Tiểu Sửu Hoàng rút ra thanh đoản kiếm ở sau lưng gã rồi gọt một trái táo tươi ngon với lớp vỏ màu đỏ như mày máu, trong lời hỏi của gã tràn ngập sự hưng phấn cùng mong chờ.

“Vũ hội Ác Ma lợi dụng lúc Hắc Long bang đi đánh boss ở nông thôn thì giết hết cả đội ngũ của Hắc Long bang.” Chàng trai không hề chớp mắt phía sau Tiểu Sửu Hoàng vẫn nhẹ nhàng lên cất tiếng nói.

“Khà khà. Nói như vậy tức là trước mắt xem như Hắc Long bang hoàn toàn bị phế rồi phải không? Thật sự là càng ngày càng thú vị. Mệnh Phàm! Khà khà.” Đoản kiếm trong tay Tiểu Sửu Hoàng bỗng nhiên khua về phía trước. Đó rõ ràng là một kiếm có thể để bổ trái táo đã gọt xong thành bốn miếng. Không biết từ lúc nào Tiểu Sửu Hoàng đã lấy ra được một chiếc đĩa, đỡ hết toàn bộ những miếng táo rơi xuống. Gã dùng đâu thanh kiếm cắm vào một miếng táo, mở ra cái miệng to son đỏ như màu máu mà cắn miếng táo…

…

“Phàm ca! Cậu đúng là biết cách hành người khác mà!” Giọng nói cực kỳ phẫn nộ được bắn ra cùng với một mũi tên lông vũ, Tịch Dương nhìn về phía bầu trời hoàng hôn ở xa xa, không biết đang suy nghĩ điều gì…

…

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều chỉ quan tâm đến tình cảnh của Tiêu Phàm…

“Đệt mợ. Công hội của chúng ta lại bị một đoàn đội nhỏ giết toàn bộ như vậy. Ôi! EF4 chúng ta phải làm sao bây giờ?” Làn da ngăm đen như than khiến cho đôi mắt hoa đào sáng rực lên, chỉ là trong đôi mắt ấy lộ ra vẻ lo lắng với tương lai.

“Nếu đã như vậy. Non xanh còn đó. Nước biếc chảy hoài. Tự mình trân trọng. Ngày sau gặp lại.” Tây Môn Tổng Nhị Lang bắt đầu làm thủ thế trịnh trọng nói.

“Úi! Đạo Danh Tứ! Sao ông lại đánh tôi!”

“Ai bảo ông ngốc như vậy chứ. suốt ngày làm EF4 chúng ta mất mặt!” Đạo Danh Tứ hung tợn nói với Tây Môn Tổng Nhị Lang.

“Xin mọi người đừng kích động. Công hội chúng ta mới đang ở giai đoạn bắt đầu, phương phức hoạt động vẫn chưa được thành thục. Đây cũng chính là lần thất bại bao vây tiêu diệt boss dã ngoại đầu tiên của chúng ta. Thông qua bài học của lần này, chúng ta chắc chắn sẽ rút kinh nghiệm để làm lại từ đầu, đại đến được sự phát triển lâu dài. Vậy nên, hiện tại chúng ta cần phải xốc lại tinh thần, vững bước tiến lên là được.” Vẽ Đến Mệt vẫn chứ cứng đầu cứng cổ, nho nhã lịch sự nói những chuyện đâu đâu với các đồng đội của mình. Có điều không có một ai để ý đến hắn ta…

…

Lúc này trên tieba đã bắt đầu tràn ngập những tin tức Hắc Long bang thất bại thảm hại. Hoàng Ma Tử đắc ý tắt đi tieba xã khu của gã, vô cùng tỏ vẻ lên tiếng: “Bố khinh! Cái gì mà công hội lớn số một trận doanh Ác Ma Hắc Long bang! May mà ông đây còn nhanh trí sớm rời khỏi cái công hội tốt mã dẻ cùi này!”

Hoàng Ma Tử chính là bôi xấu Hắc Long bang cả đời…

…

“Gào gào gào!” Vượn lớn Hắc Phong đấm đấm vào khuôn ngực, không ngừng gào thét trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghi hoặc nhìn con vật to lớn màu đen đang khua tay múa chân trước mặt mình. Bởi vì hắn chưa từng gặp phải tình huống nào như thế này ở bên trong trò chơi.

Trước đây khi chơi game, Boss dã ngoại chỉ có hai trường hợp và một kết quả. Tiêu Phàm đánh Boss một mình, Boss chết; và Tiêu Phàm cướp Boss mà người khác đang đánh, Boss chết.

Hiện tại, kết quả mà “cách chơi mới lạ” này của Tiêu Phàm gây ra khiến bản thân Tiểu Phàm cũng không biết hắn nên làm gì tiếp theo?

Lần trước khi hắn lừa binh trưởng của Black Goblin rồi rời khỏi phó bản, binh trưởng cũng tự bị đánh chết. Hiện tại sau khi đẩy lùi phần thế lực còn

lại của Hắc Long bang, vậy mà vượn lớn Hắc Phong mà Tiêu Phàm lừa đến bằng khí tức "Scene Quý Tộc" duy nhất lại vẫn còn tồn tại trong đội ngũ.

Vậy thì lúc này hắn nên làm gì đây? Tất cả cùng nhau đá nó ra khỏi đội? Mặc dù nghe qua thì rất tốt đẹp, nhưng loại chuyện qua cầu rút ván thế này, cho dù Tiêu Phàm có vô liêm sỉ hơn nữa thì hắn cũng không làm được.

Mang theo con tinh tinh đen này đi khắp giang hồ? Chủ ý này quả thực là không tồi, có điều Tiêu Phàm tin rằng với "đẳng cấp" của hệ thống game này thì nó sẽ không cho người chơi lợi ích lớn như vậy.

Không phải Tiêu Phàm chưa từng nghĩ đến mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết võng du nội dung cẩu huyết thần thánh ngày xưa, mới cấp một mà đã thu được mấy trăm thú nuôi thần, từ đó về sau cơm no áo ấm, phong lưu khoái hoạt mà thi đấu, có điều đây không phải là tiểu thuyết…

Cho dù có là tiểu thuyết thì đây cũng là trận doanh Ác Ma, tác giả sẽ cho bạn một phương pháp luyện cấp tiện đến thế sao? Cơ bản thì Tiêu Phàm sẽ mang theo con vượn lớn Hắc Phong này đi luyện cấp, nội dung tiếp theo của vở kịch hẳn sẽ là tinh tinh đen trong thời kì phản nghịch đánh lại chủ. Đây mới chính là mong muốn của tác giả.Dù sao con thuyền tình bạn cũng nói lật là lật, chiêu "Scene Quý Tộc" dùng để khống chế vượn lớn Hắc Phong của Tiêu Phàm cũng không phải lúc nào cũng có thể hold lại được nó.

"Gào gào!" Vượn lớn Hắc Phong đã bình tĩnh lại sau trận đánh nhau sảng khoái vừa rồi, nó tỏ vẻ ghét bỏ cách ăn mặt của người đang đứng trước mặt, Tiêu Phàm.

[Hệ thống phiên dịch: Đại ca! Sao anh lại không mặc bộ trang phục cực kỳ cool ngầu vừa rồi. Bộ đồ hiện tại thực sự rất nhà quê!]

Tiêu Phàm nghe thấy lời nói của vượn lớn Hắc Phong, lập tức đen mặt. Hắn hoàn toàn không muốn mặc loại fashion hoa lá kia đâu.

Đối mặt với nguyện vọng tha thiết của vượn lớn Hắc Phong, Tiêu Phàm vẫn tranh luận rất thoải mái, vô liêm sỉ lên tiếng: "Tao, Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm, tao thấy mày có được hơi thở cao quý giống với tao nên

mới hiện thân một lúc. Cũng có thể nói là mọi khi thì tao phải giữ bí thật hình thân phận thật của mình, phải xuất hiện trước mọi người với tư cách Phật tiên tri của Hiệp hội bảo vệ Thiên nhiên, hiện tại tao đang lấy hình dáng của "Thiên thần gãy cánh bạo liệt băng diễm" xuất hiện trước mặt mày. Mày phải giúp tao giữ bí mật đấy nhé!"

Tiêu Phàm muốn tỏ vẻ nghiệm trọng mà vỗ vai vượn lớn Hắc Phong, có điều khi hắn vừa giơ tay lên mới phát hiện tay mình hoàn toàn không với tới vai của con vật lo lớn màu đen này. Hành động tốt đẹp bất đắc dĩ phải từ bỏ.

Chương 92: Lựa chọn (1)

Chương 92: Lựa chọn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có điều, vượn lớn Hắc Phong vẫn cảm thấy tức giận trước những lời hay ý đẹp của Tiêu Phàm: "Gào gào!"

[Hệ thống phiên dịch: Đại ca! Anh thật là ngầu! Bỗng nhiên tôi cảm thấy hình dạng thiên thần gãy cánh của anh cũng rất là cool!]

"Tiểu Hắc, sắp tới mày muốn làm gì?" Tiêu Phàm nghĩ rằng nếu như phải tự mình vắt óc suy nghĩ xem làm sao để giải quyết được vấn đề sắp tới thì chi bằng giao vấn đề lại cho hệ thống game, để xem hệ thống sẽ cung cấp cho người chơi những lựa chọn gì?

"Gào gào gào!" Vượn lớn Hắc Phong lại khoa tay múa chân để ra hiệu.

[Hệ thống phiên dịch: Buổi sáng tôi chạy từ tộc đàn ra đây chơi, không ngờ rằng lại gặp phải một tên lưu manh mạo hiểm làm liều quấn lấy đòi giết chết tôi. Hiện tại có thể tôi phải chuẩn bị đi về, đại ca, anh có muốn tới không?]

Dựa vào tình hình hiện tại thì hệ thống đang cung cấp cho người chơi hai lựa chọn có thể thực hiện. Một là tạm biệt vượn lớn Hắc Phong ở đây. Hai

là đi theo vượn lớn Hắc Phong về tộc đàn để thực hiện các nhiệm vụ liên quan.

Phần thưởng sẽ tương ứng với nhiệm vụ sau khi hoàn thành.

Nếu như bình thường, Tiêu Phàm sẽ lựa chọn đi theo vượn lơn Hắc Phong quay về tộc đàn của nó để hoàn thành các nhiệm vụ liên quan. Có điều lần này Tiêu Phàm lại từ chối: "Không được! Tiểu Hắc, chúng ta cứ đến đây thôi, đại ca còn bận việc quan trọng."

Đầu tiên, hiện tại con vượn lớn Hắc Phong này đã đến cấp 20, nhưng dựa vào trí thông minh của nó thì Tiêu Phàm đoán rằng con vượn lớn Hắc Phong này hẳn là thuộc loại khá nhỏ tuổi trong tộc đàn. Ai mà biết được những con tinh tinh lớn, tinh tinh già trong tộc đàn đã đến cấp bao nhiêu? Đến lúc đó mà ra nhiệm vụ thì cũng chưa chắc đã là nhiệm vụ mà bạn nhỏ cấp 16 như Tiêu Phàm có thể hoàn thành được. Như vậy thì cũng chỉ lãng phí thời gian của Tiêu Phàm.

Sau đó, bạn cho rằng cái fashion "Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm" không có trào lưu này lại có thể nổi tiếng trong cả bộ lạc tinh tinh hay sao? Nếu như không lừa được những con tinh tinh già thì tới lúc đó "Đạo liệt băng diễm, thiên sứ hạ trần" cũng sẽ thật sự bị các tinh tinh già bẻ gãy cánh.

Cho dù các tinh tinh hoàn toàn không có sức chống cự với loại fashion không có trào lưu này thì Tiêu Phàm đi tới đó cũng là một chuyện nguy hiểm. Nếu như các con tinh tinh cái trong bộ lạc động tình thì phải làm sao đây? Tiêu Phàm ngẫm nghĩ một hồi, toàn là những chuyện kinh khủng.

Hơn nữa, Tiêu Phàm còn định một mình đi thực hiện nhiệm vụ Sa Xà cốc cấp bậc luyện ngục.

Nói chung là Tiêu Phàm hoàn toàn chống cự được sự hấp dẫn từ phần thưởng của nhiệm vụ chi nhánh, từ chối lời mời nhiệt tình của vượn lớn Hắc Phong.

"Gào gào" Vượn lớn Hắc Phong nghe thấy Tiêu Phàm nói chỉ đến đây thôi, trong lòng nó vô cùng không nỡ.

[Hệ thống phiên dịch: Đại ca, tôi không nỡ xa anh.]

“Đừng đau lòng mà, sống trên đời ắt sẽ có lúc gặp được nhau, nếu còn có duyên thì chúng ta sẽ còn gặp lại.” Tiêu Phàm bày ra dáng vẻ một thánh nhân.

“Gào gào!” Không biết vượn lớn Hắc Phong lấy từ đầu ra một vật màu vàng chanh cong cong như vầng trăng đưa cho Tiêu Phàm, sau đó bị hệ thống xoát rơi một cách cực kỳ vô lí…

[Hệ thống phiên dịch: Đại ca! Cho anh cái này, hẹn gặp lại!]

Tiêu Phàm nhìn thấy trong tay mình đầy ắp những thứ đồ đặc trưng của loài vượn, hắn có hơi muốn phun tào hệ thống có cần phải chân thật đến như vậy không? Vậy mà nó lại tặng cho mình một thần khí? Như thế này tức là sao nhỉ?…

Xưa có ngắt cành liễu thay lời từ biệt, nay có tinh tinh tặng chuối.

[Tên: Tinh Tinh Nguyệt (Chuối)]

[Loại hình: Đồ dùng một lần]

[Phẩm chất: Quỷ khí] (Quỷ khí: là những vật phẩm thần bí khó lường trước, không thể đưa ra số liệu cụ thể)

[Độ bền: 100%]

[Tác dụng đặc biệt: Sau khi ăn lập tức khôi phục 50% lượng HP]

[Ghi chú: là đồ vật Tinh Không Tạc Liệt - Tội Ác Chi Phong tặng cho Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm trước khi tạm biệt; sau khi bóc ra sẽ có bất ngờ đó nha.]

Ghét thật! Hệ thống có cần phải xấu tính như vậy hay không? Vì sao mà ngay cả ghi chú của vật phẩm còn phải nhắc đến lịch sử đen tối mà bản thân mình nhắc đến cũng thế kinh chứ?

Hơn nữa, phẩm chất của vật phẩm lại là quỷ khí, Tiêu Phàm nhớ tới vật phẩm khiến mình đau trứng nhất định phải sử dụng [Bầu rượu 999] trong ba lô kia, có khi quả chuối này cũng là một đạo cụ kì quái nào đó.

Nếu đã chiến đấu xong, Tiêu Phàm cũng bắt đầu dọn dẹp chiến lợi phẩm trong ba lô của mình…

he he, phát tài rồi!

Nhìn thấy trang bị chồng chất trong ba lô, hai mắt Tiêu Phàm sáng rực lên. Lúc trước khi kiểm tra hắn cũng không cảm thấy nhiều như vậy, hiện tại nhìn qua thật đúng là không hề ít. Có điều những thứ đồ cực phẩm cũng chẳng được mấy thứ, đại đa số đều là những vật phẩm phẩm chất bình thường, dù sao cũng là những trang bị do đám đàn em rớt ra, phẩm chất bình thường đã là không tệ rồi. Bảo sao Ác Long phải lên tiếng trên toàn server như thế, chịu thiệt nhiều như vậy, phải mình thì mình cũng chửi.

“Lại đây nào! Ông già Noel phát quà.” Tiêu Phàm cười tủm tìm chào đón các thành viên trong đội, bắt đầu chia “tài sản bất nghĩa”.

Vì vậy trải qua lần giết chết cả hội này của Hắc Long bang, thành viên của Vũ hội Ác Ma ai ai cũng trở nên giàu có. Trang bị ở sáu bộ phận cơ bản áo, bao tay, nẹp bảo vệ đùi, miếng lót vai. đai lưng đều được thay thành ít nhất từ phẩm chất bình thường trở lên. Ngay cả em gái nhỏ Miên Miên chiến đấu chỉ dựa vào cái miệng cũng được trang bị vũ trang đến tận răng, ngay cả trong tay cũng cầm một cây gậy nhỏ phẩm chất bình thường. Bởi vì bản thân Tiêu Phàm cùng Xà Cơ đã có năm thứ trang ohujc linh hoạt rồi, cho nên cũng chỉ đổi mới đai lưng nữa thôi.

Còn về các phụ kiện khác và trang bị vùng đầu thì giai đoạn hiện tại xuất hiện rất ít. Thật ra ở cửa hàng NPC cũng có bán chúng, nhưng bởi vì nó quá đắt cho nên có rất ít người chơi mua nó, càng khỏi phải nói người chơi chữ đỏ sẽ nổ ra những thứ đó.

Bán Trường Miên nhìn cây gậy phép thuật ở trong tay mà tràn ngập vui sướng: “Thật sự rất cảm ơn đội trưởng.”

“Không có gì, lúc trước em còn tặng anh hai thanh dao găm mà.”

Xem như cây gậy xương của Goblin đã "về hưu", ngoại trừ thanh kiếm Ảm Long Viêm Kiếm, Tiêu Phàm còn để lại dự phòng cho mình hai thanh trường kiếm phẩm chất bình thường và hai con dao găm phẩm chất bình thường trong ba lô để thay đổi.

"Vũ khí mà em đưa cho anh chẳng qua là thứ phẩm chất rác rưởi mà thôi, còn cây gậy phép thuật này là phẩm chất hiếm có đấy."

"Không có gì đâu. Chúng ta là người một đội mà."

Tiêu Phàm không biết vì sao đám vũ phu ở Hắc Long bang kia lại có thể rơi ra được thứ vật phẩm như gậy phép thuật này? Nói không chừng vốn bonjn họ cũng chỉ dùng nó như Lang Nha bổng, thật sự là lãng phí.

"Còn nữa, nhớ phải để phác đao mà em đưa anh ở trong ba lô đó." Đúng vậy, có một "đại mỹ nữ" ở đây, Tiêu Phàm phải hối lộ một chút.

"Vâng." Mặc dù Bán Trường Mê không biết vì sao, trong để một thanh phác đao ở trong ba lô thì cũng không có vấn đề gì.

Những trang bị còn lại, Tiêu Phàm nghĩ một hồi rồi đưa nó vào trong khi bán đấu giá, chờ bán được rồi sẽ trả tiền cho Hổ Nữu.

Sau khi mua bộ đồ fashion "Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm", số tiền còn lại Tiêu Phàm đã trả cho Hổ Nữu, chính là số tiền đã tiêu phí để mua bộ trang phục phong cách "quản lí" kia, Tiêu Phàm vốn tính là dùng số Hắc Long bang "quyên tặng" trả hết nợ luôn. Mặc dù Hổ Nữu cũng không để ý đến số tiền này, nhưng Tiêu Phàm cũng không muốn bám váy người khác.

Nếu đã mở ra khu đấu giá của xã khu, Tiêu Phàm cũng xem qua một lượt những vật phẩm được đưa lên bán đấu giá, không có một thứ vật phẩm phẩm chất cấp sử thi, cấp truyền thuyết xuất hiện ở trong khu bán đấu giá, phỏng chừng đã bị cướp mất trong giây lát. Nhưng vật phẩm phẩm chất hiếm có vẫn có một vài thứ, giá cả dao động từ một thỏi vàng đến vài chục thỏi vàng. cũng tức là dao động trong khoảng từ 1000 nhân dân tệ đến mấy chục nghìn nhân dân tệ. Trang bị trong giai đoạn trước của trò chơi vẫn khá

là đáng giá, xem ra lần này giết toàn bộ Hắc Long bang đã bội thu rồi, Tiêu Phàm được dịp phát tài.

Chương 93: Lựa Chọn (2)

Chương 93: Lựa Chọn (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, yên lặng điều chỉnh tin tức để chọn lọc các lựa chọn…

Lần này chỉ có một chiếc nhẫn cô đơn nằm ở đó.

[Tên: Nhẫn slime]

[Loại hình: Trang sức]

[Phẩm chất: Quỷ khí]

[Độ bền: 100%]

[Thuộc tính: Bẩn!]

[Tác dụng đặc biệt: Bắn về phía trước một chút chất nhầy slime, có thể tạo thành sự ăn mòn rất nhỏ đối với vũ khí. đối với mục tiêu bị đánh trung thì hiệu quả chất dính kéo dài năm giây. Thời gian làm lạnh là một phút.]

[Ghi chú: Thần lùn đê tiện đã chế tạo chất dịch của slime thành thứ đồ vặt dơ bẩn, đeo nó trên người sẽ trở thành Ô Yêu Vương!]

Đúng vậy, thứ mà Tiêu Phàm tìm kiếm chính là quỷ khí, chủ nhân của chiếc "Nhẫn slime" này bán đấu giá giấu tên, giá khởi điểm là một thỏi vàng, nhưng lại không có ai để ý tới.

Thật ra Tiêu Phàm có thể hiểu được điều này. Quỷ khí, tức là vật phẩm thần bí không thể đoán trước được, không thể đặt ra được số liệu cụ thể. Nếu

như không thể xác định được thì người chơi sẽ không thể biết được bỏ ra một thỏi vàng để mua "Nhẫn slime" này có hại hay không? Hơn nữa giai đoạn trước của trò chơi cũng không dễ để kiếm tiền. Mình có 1 thỏi vàng. dùng để mua trang bị hiếm có không tốt hơn à? Tại sao lại phải tiêu tốn để mua một chiếc nhẫn không tăng công kích, không thăng phòng thủ này. Mặc dù nó là vật phẩm trang sức, nhưng mà nó cũng là chỉ một vật phẩm có tác dụng đặc biệt nhìn qua không lớn lắm mà thôi.

Có điều bởi vì trong tay Tiêu Phàm hiện đã có hai món đồ quỷ khí, hơn nữa lại vừa mới bán đi vài thứ "tang vật" của Hắc Long bang, hắn xuất phát từ hứng khởi nâất thời tìm một thỏi vàng rồi đưa lên. Sau khi kết thúc thời gian đấu giá hắn liền mua được chiếc nhẫn với một thỏi vàng, cho dù có không mua được thì Tiêu Phàm cũng không cưỡng cầu.

Sau khi mua xong, Tiêu Phàm liền tắt khu bán đấu giá đi.

Nhìn thấy mọi người đã thích ứng xong với trang bị mới, Tiêu Phàm nói: "Anh đi đến chooxLilith, mọi người có đi không? Nếu như không đi thì đưa mật rắn mọi người lấy được trong lần đánh Sa Xà cốc này cho anh, anh nộp nhiệm vụ giúp các em."

Sau khi nói xong, Tiêu Phàm đã chuẩn bị sẵn tinh thần để tiếp nhận mật rắn.

"Đi! Sao lại không đi chứ?" Hổ Nữu trả lời.

"Hả?" Tiêu Phàm nhìn thấy thái độ khác thường của Hổ Nữu, hắn có chút nghi ngờ nhưng cũng không gặng hỏi làm gì. Nếu đã đi thì mọi người cùng nhau đi thôi.

Hắn vẫn theo thói cũ đi đến quán rượu của ông bố kỳ quái mua một chút rượu rồi lập tức đi tìm Lilith.

"Này! Đây là phần của hôm nay." Tiêu Phàm giao mật rắn và rượu cho Lilith.

"He he, tên nhóc nhà cậu được đấy." Lilith vui vẻ phấn chấn nhận lấy những thứ đồ Tiêu Phàm đưa, rồi nhìn về những cô gái đứng phía sau Tiêu Phàm: "Sao thế? Hôm nay các cô ấy cũng quay về rồi."

“Đừng quan tâm mấy chuyện này vội. Tôi với cô thương lượng một chút được không? Tôi muốn lấy một chút rượu mật rắn mà cô ngâm.” Tiêu Phàm lén lút nói với Lilith.

“Làm sao? Đừn mơ, không được! Cậu lấy rồi thì tôi uống cái gì? Lần trước tôi cho cậu còn chưa đủ hay sao?” Cô gái sâu rượu này thở hồng hộc nói.

“Xin cô đó, chị Lilith! Chị gái ruột của tôi ơi! Tôi chỉ cần một chút thôi mà.” Tiêu Phàm đau khổ cầu xin.

Lilith nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm: “Không phải là cậu định dựa vào thứ này để khiếu chiến Sa Xà cốc cấp địa ngục chứ? Tôi biết cậu có cái kỹ năng “Giá Áo Túi Cơm” rồi, nhưng với cấp bậc hiện tại của cậu vẫn không thể đánh lại được đâu.”

Cái gì là “Giá Áo Túi Cơm” chứ! Rõ ràng là “Tửu Tinh Cuồng Ẩm” có được không?

“Thật sự xin cô đó, tôi muốn thử xem!”

Lilith nhìn thấy bộ dạng mặt dày dây dưa không dứt của Tiêu Phàm: “Thôi đi, thôi đi. Tôi sợ cậu rồi, chưa tới phút cuối thì chưa từ bỏ, tôi cho cậu một chút nữa vậy. Có điều sau khi cậu đánh được con rắn khó nhằn cấp địa ngục thì nhất định phải đem mật rắn của nó về cho tôi ngâm rượu.”

“Thật ra tôi vẫn luôn tò mò, vì sao cô không tự mình đi thu thập mật rắn? Đối với cô mà nói hẳn đây là một chuyện rất nhỏ nhỉ?”

“Cậu cho rằng tôi không muốn chắc? Nếu không phải nơi đó giới hạn người trên cấp ba mươi không được vào thì cô đây đã đi vào trong đó để lật tung lên rồi.” Lilith liếc Tiêu Phàm một cái.

“Được rồi, vậy tôi đi trước nhé.” Tiêu Phàm lấy được thứ cần lấy, lập tức đi khiểu chiến phí bản Sa Xà cốc cấp địa ngục.

“Hổ Nữu, chúng ta đi!”

“Anh đi một mình đi. Dù sao thì hôm nay bọn tôi cũng đánh Sa Xà cốc rồi.” Hổ Nữu khoát khoát tay, ý bảo Tiêu Phàm đi đi.

Tiêu Phàm nghĩ thấy cũng đúng: “Vậy tôi đi trước, những chuyện tiếp theo giao cho cô nhé, cô đưa mọi người đi xung quanh luyện cấp đi.”

“Cứ để tôi lo cho, anh cũng không xem xem chị đây là ai? Sẽ xong tất.” Hỗ Nữu vỗ vỗ bộ ngực lớn, vẻ mặt tự tin nói.

Ha ha, lần trước cô cũng nói như vậy, cuối cùng lại để các đồng đội mỗi người ở một nơi, sau đó lại bị PK một cách khó hiểu, lại còn để Bán Trường Miên biến thân.

Có điều bây giờ cũng không còn cách nào khác. Mặc dù Hổ Nữu cũng không phải người đáng tin lắm, nhưng Tiêu Phàm cũng chỉ có thể để đội ngũ cho Hổ Nữu dẫn dắt. Bởi vì hắn vẫn còn chuyện quan trọng phải làm…

…

Tiêu Phàm đi rồi…

“Sao lần này cô lại tới đây?” Lilith cảm thấy thú vị trêu chọc.

“Sao nào? Tôi không thể tới à?” Hổ Nữu nhìn khuôn mặt yêu mị của Lilith, có chút không vui.

“Không, có thêm một người lao động miễn phí, tất nhiên tôi hoan nghênh. Chỉ là tôi cảm thấy cô vẫn không thích tôi lắm, ha ha.” Lilith nhìn vẻ mặt khó chịu của Hổ Nữu, đùa giớn lên tiếng.

““Không có gì, chỉ là bản năng của tôi kị người cùng giới tính thôi. Hơn nữa thiết lập nhân vật của cô với của tôi cũng có vài chỗ giống nhau, nên khi tôi với cô ở cùng một chỗ thì đặc điểm và cá tính của tôi sẽ không quá rõ ràng!” Hổ Nữu nhìn hai ngọn núi đứng thẳng kiêu ngạo trước ngực của Lilith cũng giận dỗi ưỡn ngực lên, ngẩng đầu nhìn thẳng Lilith.

“Ha ha, hóa ra là cô sợ mị lực của tôi sẽ che lấp mất cô sao? Thật sự là nhỏ mọn.” Lilith che mặt cười.

“Em gái cô ấy, chỉ với cô sao? Làm sao có thể che lấp được phong hoa tuyệt đại của tiểu thư đây.” Hổ Nữu rõ ràng không phục.

“Thôi vậy, không đùa với cô nữa. Tôi nể mặt cô nhan sắc không tồi, lại còn hao hao giống tôi nữa, có chuyện gì thì nói đi.” Lilith chậm rãi lên tiếng.

Hổ Nữu nhớ tới lúc Tiêu Phàm PK với Ác Long, bản thân mình chẳng thế giúp được gì cho Tiêu Phàm, cô hối hận vì đã gục ngã, cũng đau lòng nhi nhìn thấy Tiêu Phàm mệt mỏi sau khi đánh nhau một mình, sau đó lại nhớ ra càng nhiều thứ, đánh phó bản, luyện cấp, PK…

Cho đến lúc này, bản thân cô vẫn luôn được tên tiện nhân chết tiệt đó chăm sóc. Cảm giác này thật đáng ghét!

“Tôi phải mạnh hơn!” Hổ Nữu không chút do dự mà trả lời.

Nếu như muốn trở nên mạnh hơn thì chỉ cần đánh dã quái luyện cấp thôi cũng được, nhưng như vậy thật sự quá chậm, mà nếu làm nhiệm vụ thì sẽ nhanh hơn rất nhiều. Hiện giờ NOC mà đội ngũ của bọn họ tìm thấy được cũng chỉ có Lilith mới có khả năng đưa ra nhiệm vụ cho cô. Mặc dù cô không thích Lilith, nhưng Hổ Nữu cũng chỉ có thể cầu xin cô ta.

“Tôi cũng thế!” Âm thanh có hơi sợ hãi của Xà Cơ truyền đến từ phía sau lưng Hổ Nữu. Mặc dù nghe giọng nói của cô mang manh, nhưng lại khiến cho người ta không thể nghi ngờ sự kiên định bên trong giọng nói của Xà Cơ.

Đội trưởng ca ca rất vất vả, chẳng những phải luyện cấp cho bản thân mình còn phải chăm sóc cho tất cả mọi người trong đội. Mà bản thân cô lúc nào cũng luôn lấy được những trang bị tốt nhất lại không thể phát huy được hết thực lực của nó, Xà Cơ cảm thấy chua xót thầm nghĩ.

Lilith nhìn hai người quật cường đứng trước mặt mình, mở nụ cười nhè nhẹ, vẫn nở nụ cười quyến rũ như vậy, cười xinh đẹp đến như vậy…

Chương 94: Kỹ Năng Thiên Phú Giấu Ở Trong Lòng (1)

Chương 94: Kỹ Năng Thiên Phú Giấu Ở Trong Lòng (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Được, các cô muốn trở nên mạnh hơn thì cũng được thôi. Vậy thì quay về Tân thủ thôn đi, ha ha.”

“A!” Hổ Nữu cùng Xà Cơ vô cùng ngạc nhiên trước câu nói không rõ ý của Lilith, các cô đều đã đạt đến cấp 15 sắp lên cấp 16 rồi mà còn quay về Tân thủ thôn cấp 10 để làm gì?

“Còn hai người các cô thì sao?” Lilith nhìn cô gái áo trắng và bé loli đứng phía sau Hổ Nữu cùng Xà Cơ, nói.

“Tôi?” Bán Trường Miên dùng đầu ngón tay chỉ về phía bản thân mình, cô có chút khó hiểu, Miêm Miên cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô bé nắm chặt lấy tay của chị họ mà nhìn đại tỷ tỷ mặc váy ngắn màu tím đang đứng trước mặt mình.

“Đúng, chính là mấy cô đó! Nếu cũng muốn trở nên mạnh hơn thì cùng họ đi tôi luyện, thừa dịp hiện tại tâm trạng của tôi tốt có thể hướng dẫn cho các cô một chút. Lần sau sẽ không có cơ hội đâu đó.”

…

Tiêu Phàm cũng không biết sau khi mình trởi khỏi Ác Ma thành Abaddon đã xảy ra chuyện gì? Lúc này hắn đã đi tới cửa vào của phó bản Sa Xà cốc, ngước nhìn bức tượng Nhãn kính xà vương cổ kính, dùng tay quệt quệt rêu xanh phủ trên bức tượng, suy nghĩ trăn trở…

Bỗng nhiên hắn nhớ lại lúc mình cấp 10 vừa mới đăng nhập “Tân sinh”…

…

“Không có gì. Cho đến này tôi vẫn game vẫn luôn cày cấp bậc chạy trước đồng đội một bước, trong lúc các đồng đội vẫn còn đang cấp thấp mình đã đi đến được cấp bậc cao rồi. Cảm giác cùng nhau tăng cấp như thế này chính là lần đầu tiên.”

“Đệt! Đầu óc của anh có vấn đề đấy à? Chơi game vì điều gì chứ? Là vì vui vẻ đó. Mặc kệ đồng đội, một mình mình cao chạy xa bay thì còn gì thú vị nữa? Cấp bậc phải tương đương nhau thì mới có càng nhiều cơ hội chơi

chung với nhau chứ. Một mình anh đứng trên đỉnh núi thì cô đơn nhàm chán đến mức nào.”

“Cảm on!”

“Cảm ơn cái gì? Tôi chẳng hiểu cái gì cả. Phàm muội muội, không phải chúng ta là bạn bè hay sao?”

…

Sau đó hắn nhớ lại rất nhiều chuyện xảy ra tiếp theo, khoảng thời gian này bản thân hắn thật sự rất chật vật, Tiêu Phàm bất đắc dĩ cười cười.

Bạn bè, đúng vậy, bạn bè.

Anh cũng muốn chơi cùng các em mãi mãi, vẫn cứ duy trì cấp bậc không khác biệt nhau lắm, cùng nhau đánh dã quái cùng nhau đánh phó bản, cùng nhau mở trang bị cùng nhau thăng cấp, cùng nhau vui đùa cùng nhau cười… Chỉ là, hiện tại, rất xin lỗi các em…

Anh muốn thăng cấp, anh muốn mạnh hơn!

Bởi vì anh không muốn nhìn thấy bộ dáng yếu đuối của bản thân mình, lại càng không muốn bạn bè ngã xuống ở ngay trước mặt anh, không muốn cảm nhận sự vô lực sợ hãi và bi thương này một lần nào nữ, cho nên mong các em hãy tha thứ cho sự tùy hứng của anh…

Tiêu Phàm lại vươn tay ra, chạm lên pho tượng Nhãn kính xà vương ở Sa Xà cốc kia, ngón tay dứt khoát nhanh nhẹn kéo cột độ khó xuống dưới, ngón trỏ tay phải cuối cùng dừng lại ở lựa chọn cấp địa ngục, không hề nhúc nhích…

Mấy lần trước cũng y như vậy, sau khi tiến vào trong phó bản Thung lũng rắn cát, Tiêu Phàm bị truyền tống đến một khu vực trống không. Chẳng qua lần này hắn không có đồng đội bên cạnh, bốn phía lại không có lấy một bóng người, chỉ còn hắn cô độc một mình ở đây.

Tiêu Phàm nhìn không gian trống trải xung quanh, trong lòng hắn có chút cô đơn. Lúc này hắn mới nhận ra không biết từ lúc nào bản thân hắn lại

muốn hòa nhập với xã hội lộn xộn này, quen với một đội suốt ngày làm bậy, không thể chịu đựng đượng tịch mịch như trước đây.

Giờ hắn nghĩ lại, các cô ấy cũng bất tri bất giác trưởng thành theo thời gian rồi. Lần chiến đấu gần nhất, một mình Hổ Nữu lại có thể ngăn cản một phần lực chiến của Bang Hắc Long. Đấy chính là tình huống mà Tiêu Phàm không thể nghĩ đến. Về phía Xà Cơ qua thời gian lâu như vậy Tiêu Phàm vẫn không hiểu một người như thế sao lại theo đuổi việc bị nhiều người đánh, khẳng định là do cô mạnh lên rồi. Còn Bán Trưởng Miên? Việc cô bị 'hắc hóa' làm cho Tiêu Phàm vô cùng chột dạ, Tiêu Phàm không muốn bàn luận về chuyện này. Về Miên Miên, cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, trong tình trạng hỗn loạn như bây giờ có thể không khóc đã là rất giỏi rồi…

Còn bây giờ đến lượt của mình…

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, trong mắt khổi phục lại sự bình tĩnh, bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái của bản thân mình.

[Xà đảm tửu] (bình của Lilith), [Xà đảm tửu] (bình do Tiêu Phàm tự chế), [Thuốc trị liệu cấp thấp], [Tinh tinh nguyệt (chuối tiêu)], [Hắc long tiên tửu] là những vật phẩm mà Tiêu Phàm có thể cần dùng đến khi khiêu chiến phó bản này.

Tiêu Phàm nhìn thời gian, bây giờ đã hơn 9 giờ tối rồi, trong người mình có hơn mười bình [Xà đảm tửu] (của Lilith). Như vậy cũng đã đủ để buff kỹ năng [Kim xà lang quân] tăng 10% sát thương lên các quái vật loài rắn trong hơn một tiếng đồng hồ. Hơn một giờ này chắc cũng đủ để hắn vượt qua được phó bản luyện ngục cấp, hơn nữa hắn còn mang theo vài bình [Xà đảm tửu] (của Tiêu Phàm tự chế) để dự bị sẵn.

Tiêu Phàm lấy [Rượu độc thất bại] ra bắt đầu tẩm độc vào vũ khí của bản thân mình. Tuy rằng hiệu quả sát thương của việc trùng độc không tính là cao nhưng có ít vẫn còn hơn không có.

Cuối cùng, Tiêu Phàm cầm dao găm dự bị phẩm chất bình thường từ trong ba lô ra, bắt đầu đi: "Tự mình hại mình"…

Đúng vậy, dựa theo thông tin lộ ra từ cuộc nói chuyện của Tiêu Phàm, Ác Long và Lilith, độc khó ở phó bản luyện ngục cấp không tăng chỉ một chút đơn giản như ở phó bản cấp độ khó đâu. Đấy có thể là một bước tiến cực lớn, hắn cần phải làm tốt công tác chuẩn bị đầy đủ, nghiêm túc.

Huyết quang của loại kỹ năng có tên kỳ dị kia lại một lần nữa nổi lên trên người Tiêu Phàm. Tiêu Phàm uống một ngụm [Xà đảm tửu] (của Lilith), nhìn bản thân mình đạt được buff phụ trợ của [Kim xà lang quân], một tay hắn cầm theo trường kiếm phẩm chất thường được tẩm độc, tay còn lại cầm theo thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm được tẩm độc, đẩy cửa đá trước mặt ra.

Hắn phải đi xem xem, phó bản Thung lũng rắn cát này rốt cuộc có cái gì khó đến mức Ác Long và Lilith cho rằng bản thân mình không thể vượt qua được.

Khu vực quái vật thứ nhất trong Thung lũng rắn cát vẫn là rắn xanh như cũ.

Tiêu Phàm không hề do dự, cầm theo vũ khí phóng đến chỗ đám rắn xanh dày đặc kia.

Thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm chém vào một con rắn xanh. Con rắn đó bị đau, hé miệng nôn ra xà tín, hướng về phía Tiêu Phàm kêu lên 'hi hí hí'.

Vừa mới bắt đầu đã là một kiếm gọn gàng dứt khoát, khiến nó không cam lòng ngã xuống đất.

Hai kiếm giết một. Tuy rằng cảm giác cũng rất bình thường nhưng Tiêu Phàm vẫn nhíu mày lại, bởi vì đây không phải là kết quả mà hắn mong muốn.

Hai kiếm giết được một con rắn xanh. Quả thật độ khó của phó bản luyện ngục cấp này tăng lên hơi quá rồi.

Tiêu Phàm vẫn nhớ rõ, lúc bản thân cũng có trạng thái giống như bây giờ, cầm một kiếm toàn lực chém về hướng nhện độc cao hơn mình hai cấp, có thể khiến mỹ nữ phúc hắc mất đi 64% lượng HP. Hiện giờ hắn có [Kim xà lang quân] gia tăng thêm 10% lực công kích, mà vẫn phải dùng hai kiếm để chiến đấu với một con rắn xanh. Chẳng lẽ thuộc tính của một con rắn xanh nhỏ bé cũng có thể ngang bằng với thuộc tính của một con nhện độc cấp 18 sao?

Bảo sao một người có thực lực kì toàn thịnh như Ác Long lại gặp phải trở ngại ở trong phó bản Thung lũng rắn cát luyện ngục cấp này. Nếu như rắn xanh trong khu vực thứ nhất ngang bằng với nhện độc của bản Nhược Hóa, hơn nữa lại không chỉ có một con, như vậy thì làm sao mà một người chơi bình thường có thể vượt qua được. Hơn nữa đây mới chỉ là quái vật ở khu thứ nhất, không thể tưởng tượng được quái vật các khu sau sẽ có độ khó như thế nào.

Tiêu Phàm thở dài một hơi.

Hắn đã tính đến những thách thức ác liệt mà hắn sắp tới phải đối mặt, toàn thân hắn bắt đầu run rẩy. Không phải vì hắn sợ hãi hay kích động, mà là nội tâm hắn vô cùng hưng phấn khi phải đối mặt với thách thức.

Chương 95: Kỹ Năng Thiên Phú Giấu Ở Trong Lòng (2)

Chương 95: Kỹ Năng Thiên Phú Giấu Ở Trong Lòng (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nếu như người chơi kì toàn thịnh như Ác Long tính quét phó bản Thung lũng rắn cát luyện ngục cấp này một mình, có lẽ sẽ bị số lượng rắn xanh đông đao này bao vây ở khu vực thứ nhất. Nhưng Tiêu Phàm sẽ không như vậy.

Không phải là vì hiện tại hắn mạnh hơn Ác Long nhiều, mà là vì giờ phút này, sau khi hắn mất đi phần lớn lượng HP, cộng thêm được buff rất nhiều đã có được tốc độ không ai sánh kịp. Cộng với tốc độ thần kinh phản ứng vô cùng cao, ý thức minh mẫn, khứu giác nhạy bén, hắn có thể xuất sắc tránh được đòn tán công của nhóm rắn xanh, không ngừng tập sát ở phần giữa nhóm rắn xanh, chậm rãi bào mòn sức chiến đấu của kẻ địch, từng bước hóa giải tình thế bất lợi của bản thân.

Mà để làm được điều đó, Tiêu Phàm đã phải trả một cái giá khá đắt. Đó là phải giữu lượng HP của bản thân dưới 30%. Điều này có nghĩa là nếu như hắn không cẩn thân bok rắn cắn một phát, có lẽ lượng HP sẽ trở về 0. Vậy nên đây là một cách đấu vô cùng nguy hiểm, có thể mất mạng vất cứ lúc nào. Để sử dụng được cách chiến đấu này, người chơi phải có lòng tự tin cao về khả năng bảo vệ bản thân lúc cận chiến.

Mà phần lớn người chơi đều thiếu loại can đảm liều mạng này. Thế nhưng Tiêu Phàm lại có nó, bởi vị trò chơi ở bên cạnh trưởng thành cùng hắn. Tiêu Phàm cho rằng là người bạn tốt nhất của hắn, hắn tin tưởng bạn của mình. Vậy nên hắn mới có thể tự tin mang theo thanh máu nguy hiểm này hưởng thụ thời gian giữa sinh tồn và tử vong.

Rắn xanh ngoại trừ đơn giản dùng cơ thể giãy dụa thì hoàn toàn không có kỹ năng mang tính uy hiếp. Cho nên Tiêu Phàm vẫn không có cơ hội trải nghiệm túy ý – día trị đặc biệt của hắn trong khu vực thứ nhất này.

Có thể thông qua uống rượu để đạt được túy ý, khi lựa chọn sử dụng kỹ năng khác, lựa chọn sử dụng túy ý có thể đem đến hiệu quả nhất định. Hiệu quả này được quyết định bởi kỹ năng được sử dụng cùng và loại rượu sử dụng.

Từ trước đến nay hắn vẫn chưa có bất cứ một cơ hội lớn nào để sử dụng đến giá trị đặc thù này. Đầu tiên là bởi vì đại đa số thời điểm trước kia hắn không có rượu, đấy là một điều kiện tiên quyết muốn đòi mạng. Tiếp theo là vì số kỹ năng mà Tiêu Phàm có được thực sự quá ít.

Từ lúc bắt đầu, Tiêu Phàm thường xuyên hâm mộ kỹ năng thiên phí của các người chơi khác. Kỹ năng tấn công đặc biệt [Thống khổ tiên sách] của Hổ Nữu, [Cái giá của sự đau khổ] có khả năng khôi phục lượng HP cao của Xà Cơ, kỹ năng tiếp cận Bug [Hình dạng của ác ma] của Bán Trường Miên, ngay cả kỹ năng [Khủng cụ cách tuyệt] của Miên Miên Tiêu Phàm cũng rất hâm mộ. Bởi vì những kỹ năng đấy ít ra còn có thể sử dụng được. Còn kỹ năng thiên phú của Tiêu Phàm lúc sử dụng lại rất 'tốn sức', vậy nên hắn vẫn luôn giấu nó trong lòng.

Hiện giờ rốt cuộc hắn cũng có cơ hội trải nghiệm kỹ năng thiên phú của bản thân một phen rồi. Kiểu gì cũng phải trải nghiệm nó một phen, bằng không tần suất sử dụng [Xà đảm tửu] quá cao, túy ý lại không được tiêu hao, sẽ khiến cho túy ý đạt đến 100%, xuất hiện trạng thái say rượu. Hắn không biết lúc ở trạng thái say rượu sẽ xảy ra điều gì, nhưng chỉ cần nghe thấy tên của trạng thái này đã có cảm giác không phải chuyện tốt rồi.

Mấy tia sáng xà hình màu xanh đen bao phủ trường kiếm của Tiêu Phàm, khiến cho các động tác chém, đâm, đẩy, vẫy của Tiêu Phàm có phạm vi tân công tăng lên đáng kể.

(Túy ý tiêu hao, phẩm chất quý ông, đem đến hiệu quả 'xà duyên', tăng phạm vi tấn công của người chơi, mỗi giây tiêu tốn 5% túy ý.)

…

Những bước đi của Tiêu Phàm giữa đám quái vật vẫn nhanh nhẹn như cũ, nhưng cái bóng đằng sau hắn lạirất quỷ dị. Nhìn vào cái bóng không thể nhìn ra chân tay của con người, không nhìn ra hình dáng của con người, càng không thể thấy được đầu người. Chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng dài nhỏ như bóng rắn cầu vồng đi lại uốn lượn.

(Túy ý hao dần; Điệu Waltz phong vũ; Lại thêm hiệu quả; Xà hành; Khi người chơi di chuyển có tỷ lệ né tránh tấn công của kẻ địch nhất định, mỗi

giây tiêu hao 5% Túy ý.)

…..

Không biết qua bao nhiêu lâu, cuối cùng thì điệu nhảy giết chóc của Tiêu Phàm cũng dừng lại cới cái chết của con rắn xanh cuối cùng.

Tiếng thở dốc nho nhỏ trong khu vực trống rỗng này nghe ra rất rõ ràng, mồ hôi chảy dọc theo hai má, rơi xuống giữa chất lỏng đỏ sẫm dưới đất…

Tiêu Phàm rất vui vẻ, không chỉ bởi vì hắn có thể giết hết toàn bộ rắn xanh trong khu vực này mà không bị thương, mà là bởi vì hắn đã biết được kỹ năng [Tửu tinh cuồng ẩm] của hắn không hề yếu, hơn nữa còn là kỹ năng thần kỳ có tiềm lực vô hạn. Điều kiện tiên quyết là hắn phải có được nhiều mũi tên để đi thu thập càng nhiều rượu, sau đó kỹ năng của hắn sẽ đạt được càng nhiều biến hóa chưa từng xuất hiện!

Tiêu Phàm gầm một tiếng về phía không khí, răng nanh trong miệng hắn bỗng nhiên vươn ra như ngọc bích.

…

(Túy ý hao tổn, răng nanh khát máu, kèm theo hiệu quả ‘nụ hôn của rắn’, khiến cho vết cắn của người chơi mang theo hiệu quả kịch độc, mỗi giây gia tăng thương tổn 30% lượng HP do kịch độc gây ra, giữa răng nanh khát máu sẽ tiêu hao 20% túy ý mỗi giây.)

Tiêu Phàm sử dụng túy ý còn thừ từ lần chiến đấu vừa nãy để thử kỹ năng [Răng nanh khát máu] chưa được sử dụng lúc nãy. Hắn biết rõ tác dụng đặc biệt mà túy ý đem lại, có thể sử dụng cho những lần chiến đấu về sau.

Tiêu Phàm khá là hài lòng về hiệu quả của những lần thử này, ngoại trừ tên gọi của kỹ năng: [Khiết nhiên] và [Nha sĩ]. Túy ý không thể bị hao tổn ở bên ngoài những thứ này, hiệu quả mà các kỹ năng khác mang lại vẫn tương đối phù hợp với hiện thực.

Hiện tại, vì để giữ vững số túy ý, lượng [Xà đảm tửu] hao tổn càng tăng lên. Chẳng qua trước đó Tiêu Phàm đã xin Lilith khá nhiều [Xà đảm tửu], bên

cạnh đó hắn vẫn còn [Xà đảm tửu] dự bị (Tiêu Phàm tự chế), chắc là vẫn đủ dùng thôi. Nếu như không đủ thì hắn còn có thể thu thập đồ ở đây rồi tự chế tạo thêm một ít.

Tiêu Phàm đã suy nghĩ kỹ rooiflaafn chiến đấu này sử dụng túy ý chủ yếu là để gia tăng phạm vi tấn công của 'xà duyên', mở rộng phạm vi tấn công của bản thân cùng với gia tăng độ linh hoạt trong chiến đấu của bản thân. Còn về tỷ lệ né tránh nhất định của 'xà hành' không có tác dụng lớn với khả năng di chuyển xuất sắc của Tiêu Phàm, còn có thể làm tăng số lượng túy ý hao tổn.

'Xà vẫn'? Không nên để hình thành thói quen sử dụng miệng trong chiến đấu, dù sao mình cũng không phải là Uzumaki Naruto, cũng không có ý định ở thành Hokage, không nhất định phải dựa vào một cái miệng 秒天秒地秒空气

Tuy rằng hai lần chiến đấu trước đều sử dụng miệng vô cùng thoải mái, nhưng loài rắn này có thân hình vô cùng dài nhỏ và linh hoạt, nếu như dùng miệng không chuẩn, lúc chiến đấu không cắn được còn bị cắn ngược lại thì sẽ rất nhục nhã.

Điều quan trọng nhất khi cắn người là chuyện hồi phục lượng máu. Một khi khống chế không tốt, lượng máu tăng lên trên 30%, tức là thêm một Debuff vào trạng thái hiện tại của bản thân. Động tạc đột nhiên trở nên chậm lại cũng có nghĩa là hắn tránh cái chết không còn xa nữa.

Dù thế nào đi chăng nữa, việc khai thác và sử dụng túy ý trong lần chiến đấu này đã trợ giúp không ít cho Tiêu Phàm, mà sau cánh cửa đã này còn nhiều thử thách khác dành cho Tiêu Phàm…

Sau khi thu thấp xong trứng rắn ở khu vực thứ nhất, Tiêu Phàm đẩy cánh cửa khu vực dã quái thứ hai ra…

Theo như lý thuyết, quái vật của khu vực thứ hai hẳn là rắn hổ mang. Không nói mấy loài động vật bò sát chỉ biết phun cát lung tung, nhưng rắn hổ mang Luyện Ngục Cấp dường như tiến hóa hơi nhanh…

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiêu Phàm nhìn thấy hòn đá bên cạnh nứt toác ra, trong lòng hắn buồn nôn nói: mày đây vẫn tính là phun cát sao? Chắc chắn đây là kỹ năng "lăn đá" của Onix trong Pokémon mà! Miệng rắn nhỏ như vậy mà lại phun ra được hòn đá to như thế. Quả không phù hợp chút nào luôn!

Chương 96: Nhảy Múa Cùng Rắn

Chương 96: Nhảy Múa Cùng Rắn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tuy trong đầu Tiêu Phàm vẫn đang tìm tòi nghiên cứu về tính hợp lý của hiện tượng phi tự nhiên này nhưng cũng không dám chậm chạp chuyển động thân thể. Bởi vì mấy con rắn hổ mang này giống y như mấy khẩu pháo tiến hành tân công hỏa lực bao trùm lên người Tiêu Phàm. Nếu tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm giống như những người chơi bình thường khác thì chắc chắn sẽ bị bọn rắn hổ mang này đánh ra bã trong vài giây.

Nếu như rắn hổ mang có được kỹ năng tấn công vô cùng mạnh mẽ thì ngược lại, phương diện phòng ngự của chúng chắc sẽ lộ ra nhược điểm thôi. Tiêu Phàm sắp tiếp cận được đám rắn, trên mặt bắt đầu gợi lên vẻ quỷ súc…

Yếu, thật sự rất yếu…

Quả nhiên rắn hổ mang thuộc loài quái vật có tính công kích vô cùng cao nhưng phòng thủ yếu, ít nhanh nhẹn, lượng HP thấp. Đương nhiên sự thấp này chỉ là nói về thanh xà đang ở trước mắt. Bình thường, người chơi ở cấp bậc như Tiêu Phàm gặp phải rắn hổ mang thì vẫn sẽ cảm thấy các thuộc tính của rắn hổ mang không thấp.

Chẳng qua lần này, Tiêu Phàm có thể giết được một con rắn chỉ trong một kiếm. Cơ bản rắn hổ mang sau khi bị Tiêu Phàm áp sát thì chỉ như cá trên thớt.

Cái khó ở khu vực thứ hai này là năng lực chịu đựng hỏa lực bao trùm của bọn rắn hổ mang. Một đội bình thường muốn tiến lên ở khu vực này thì phải có một tank cỏa khả năng chịu được hỏa lực cùng với một bị vũ em có lượng sữa dồi dào. Như vậy mới có thể bắt đầu chiến đấu với rắn hổ mang được, bằng không rất khó để tiến lên nửa bước trong khu vực này.

Thế nhưng rắn hổ mang Luyện Ngục Cấp gặp phải tên Tiêu Phàm "đáng khinh" có tốc độ di chuyển mà người chơi bình thường không có ở giai đoạn này, bị hắn trắng trợn đùa giỡn ở bên canh mà không cách nào phản kháng, vô cùng nghẹn khuất ngã vào trong vũng máu.

Tiêu Phàm hữu kinh vô hiểm xử lý xong rắn hổ mang, qua được khu vực thứ hai. Sự tự tin của hắn lại tăng thêm vài phần, cẩn thận đẩy cửa khu tiếp theo ra…

Quả không ngoài dự liệu, rắn nước cũng đã tiến hóa đến thể hoàn chỉnh rồi. Đốm lửa nhỏ bên miệng đã sớm biến mất, đổi lại là một ngọn lửa hình quạt hừng hực cháy….

Mẹ nó! Đây rốt cuộc là súng phun lửa hay là rắn đây? Chẳng lẽ đây là thú cưng mà tứ oa nuôi à? (Chú thích: tứ oa là người thứ tư trong bảy anh em hồ lô.)

Tuy rằng trong lòng Tiêu Phàm đang kêu thầm nhưng cơ thể lại vô cùng nghiêm túc. Kiếm trong tay hắn ra đòn vừa nhanh vừa vững, vô cùng chuẩn xác chém vào thân rắn. Bước chân di chuyển nhanh mà nhẹ, toàn bước sát bên cạnh ngọn lửa. điên cuồng mà xuyên qua biển lửa.

Lúc này Tiêu Phàm giống như một chiếc thuyền đánh cả nhỏ trên biển, tùy lúc bị sống biển cuốn đi, lại giống như đang kiên cường nghênh đón những con sóng…

"Núi đao biển lửa có là gì! Còn ai nữa!"

Tiêu Phàm nhìn thân thể rắn nước đỏ đen đan xem nằm trong vũng máu dưới chân mình, trong lòng hăm hở. Hăn không hề phát hiện khuôn mặt mình bị tro bụi hun đen, trông rất buồn cười.

Có thể làm được! Nhất định có thể làm được! Chỉ cần có tốc độ di chuyển siêu cao này thì sẽ có thể qua được phó bản Luyện Ngục Cấp.

Tiêu Phàm siết chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy niềm tin.

Bởi vì trong lúc Tiêu Phàm đi qua phó bản Thung lũng rắn cát chưa từng gặp qua loại quái vật có thân pháp bùng nổ vừa nhanh vừa mạnh như thế, chỉ cần trong phó bản này không xuất hiện loại quái vật có thể đuổi kịp tốc độ di chuyển của mình thì Tiêu Phàm có thể dựa vào sự cẩn thận và kiên nhẫn của bản thân, chậm rãi từng kiếm từng kiếm hao tổn HP của chúng đến chết.

Rắn vàng ở khu vực kế tiếp có khả năng phòng ngự rất cao, lượng HP dày, khả năng tấn công mạnh hơn so với những con trước, giống hệt như một con thú sắt lớn. Đáng tiếc là nó không thể có được tốc độ di chuyển xuất sắc…

Một người một rắn đan vào nhau qua lại. Mũi kiếm một lần lại một lần xoẹt qua vảy rắn giống như áo giáp kim loại của rắn vàng, tóe ra các đốm lửa lập lòe.

Chúng khiến cho thân mình của rắn vàng vốn đã sáng chói mắt lại càng trở nên tực rỡ hơn.

Lúc này rắn vàng đã bị tên ác ma trước mặt trêu đùa đến mức hai mắt đỏ lên, nhưng nó cũng không thể làm gì cả. Cho dù nó đã đánh tứ tung làm bụi bay mù mịt bốn phía, nhưng tên ác ma này giống như các chạch trơn chu thoát khỏi đòn tấn công của mình.

Tiêu Phàm giống như một vị thợ rèn kiên nhẫn, chậm rãi sử dụng thân hình của rắn vàng để mài thanh bảo kiếm của bản thân mình…

Cuối cùng rắn vàng cũng nằm im lặng trên mặt đất, Tiêu Phàm thở hổn hển, lấy tay lau mồ hôi trên trán. Tiêu Phàm nhìn thấy vết hoa văn mạng nhện la liệt trên mặt đất, hắn nở nụ cười tự hào…

…

Tiêu Phàm khổ não nhìn còn rắn hổ trước mắt, trong lòng ai thán: lần này phiền phức rồi.

Nếu chỉ xét về thân hình thì rắn hổ chỉ có thể xem như phiên bản yếu đuối của rắn vàng, bởi vì trên thân của chúng không có vảy rắn chắc chắn để bảo vệ tổn thương bên ngoài như rắn vàng. Nhưng điều phiền toái đích thực là rắn hổ Luyện ngục cấp không đơn giản chỉ biết phun khói độc…

Làn khói tím xanh quấn quanh thân mình của rắn hổ kì lạ không nói nên lời. Nói cách khác, toàn thân của rắn hổ không hề có góc chết. Chỉ cần người chơi tấn công, tất nhiên sẽ chạm vào làn khói tím đen đó. Chuyện bị trúng độc dường như là chuyện không có biện pháp tránh khỏi khi tấn công rắn hổ.

Vậy nên nếu như lúc này Tiêu Phàm có đem theo vũ em thì hắn sẽ tấn công rất nhiều.

Một bên Tiêu Phàm trốn tránh rắn hổ hung mãnh vồ giết, một bên lại phải suy nghĩ tình huống chiến đấu trước mắt.

Không có sự trợ giúp của đồng đội, không thể đánh cận thời gian dài, còn không đến 30% lượng HP, không có thuốc có khả năng giả độc, chỉ có bộ đồ linh xà giúp kháng lại 50% độc tính, "Hắc long tiên tửu" vẫn chưa thể sử dụng, bởi vì đây vẫn chưa phải boss cuối trong phó bản này. Nếu sư dụng chúng ở trong này, tới khu vực đánh boss tiếp theo, mình sẽ không còn quân bài nào chưa lật. Hơn nữa, Tiêu Phàm biết rắn hổ còn có một chiêu giết người cự ly gần – thắt cổ. Đây chính là sát chiêu có thể siết hắn đến chết. Từ điều này đến điều khác hết thảy đều như đang nhắc nhở Tiêu Phàm, đây là tử cục.

Thế nhưng nếu như hắn từ bỏ ở đây thì chẳng khác nào là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Những cố gắng vừa nãy đều là phí công vô ích, quyết tâm bảo vệ đồng đội cũng sẽ trở thành một trò cười. Tiêu Phàm không cam tâm.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần tốc độ của chúng chậm hơn mình thì có thể vô lo vô nghĩ vượt qua phó bản này. Hiện tại xem ra bản thân đã quá kiêu ngạo rồi.

Tiêu Phàm híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào con vật khó giải quyết trước mắt, trong lòng hắn vạch ra một kế hoạch điên cuồng…

Hi vọng sẽ gặp may mắn trong nguy hiểm!

Vốn dĩ lần này Tiêu Phàm một mình đi đánh phó bản Luyện ngục cấp là có chủ ý đưa bản thân vào chỗ chết rồi hồi sinh, giờ điên cuồng thêm chút nữa thì có là gì đâu.

Một thanh, hai thanh, ba thanh,….

Tiêu Phàm bỏ hết vũ khí dự bị của bản thân trong balo ra ngoài, bỏ xuống khỏi lưng, uống một ngụm "Thuốc trị liệu cấp thấp], nhìn thấy lượng HP bắt đầu hồi phục đến 30%, không hề do dự chút nào, ánh mắt hắn kiên định, trong phút chốc liền xông ra ngoài.

[Hệ thống thông báo: ngài đã tiến vào khu vực kịch độc của rắn hổ, mỗi giây trung độc gây tổn thương 1% lượng HP]

Tiêu Phàm không chú ý đến thanh máu của mình bắt đầu giảm dần, cầm thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm trên tay, dùng hết sức lực toàn thân đâm hướng về thân của rắn hổ.

"Au!" Rắn hổ bị đau, phát ra tiếng kêu rên dữ dội. Duổi rắn điên cuồng vùng vẫy, nhưng bởi vì thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm đính thân rắn hổ vào với mặt đất nên khi rắn hổ vừa động đậy, miệng vết thuông bắt đầu đau đớn kịch liệt. Rắn hổ bời vì thân mình đau đớn mà phải dừng việc vùng vẫy lại.

Tiêu Phàm không rảnh rỗi quan tâm đến chuyện khác, bởi vì thanh máu của hắn vẫn đang giảm dần, nếu hơi chút chần chừ thì hắn sẽ chết dần, vậy nên hắn phải hanh, thật nhanh hoàn thành bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn….

Chương 97: Boss Xuất Hiện! (1)

Chương 97: Boss Xuất Hiện!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thừa dịp rắn hổ vì bị đau mà dừng lại, Tiêu Phàm nhanh chóng thả thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm trong tay ra, tiếp tục rút ra một thanh vũ khí dự bị, thân thể nhanh chóng di chuyển, đột phá!

Lại thêm một thanh kiếm cắm xuyên qua người rắn hổ, cắm ở trên mặt đất…

Ra tay, đội phá, rời đi, ra tay, đột phá, rời đi…

Tiêu Phàm không chú ý những việc khác, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại một loạt động tác này trên thanh rắn hổ, gọn gàng lưu loát!

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, rắn hổ liền giống như một con quỷ hút máu bị ghim trên cây thánh giá, bị ba thanh kiếm dài hai thanh dao găm ghim chặt trên mặt đất, tạo thành hình chữ 'W'. Nó chỉ còn có thể phát ra tiếng kêu rên đầy đau đớn.

Tuy nhiên tình hình hiện tại cũng không mấy lạc quan, bởi vì lượng máu của Tiêu Phàm sau nhiều lần tiếp xúc với rắn hổ không thể né tránh mà giảm xuống, hơn nữa hiện tại lượng máu vẫn đang tiếp tục giảm xuống.

Nhanh! Nhanh hơn nữa!

Hiện tại Tiêu Phàm đã sử dụng vũ khí để phong tỏa hành động của rắn hổ, khiến chúng không thể sử dụng kỹ năng thắt cổ được. Vậy thì chỉ cần hoàn thành nốt bước cuối cùng là được. Đã đến thế rồi mà Tiêu Phàm còn không đạt được chiến thắng thì hắn cũng không còn gì để nói nữa rồi…

5%, 4%…

Nhanh! Nhanh lên nào!

Trong mắt Tiêu Phàm sớm đã đầy tơ máu, vì cảm xúc không ngừng biến động mà trở nên đỏ bừng, hai chân vì tốc đọ di chuyển quá nhanh mà bắt đầu mất cảm giác, thế nhưng ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối vẫn chưa từng dao động….

3%, 2% ….

Nhanh lên! Sắp được rồi! Nhanh nào!

1%!

“A!” Tiêu Phàm hét to lên, mở miêng ta cắn vào chỗ ‘bảy tấc’ (điểm yếu) của rắn hổ…

Một dòng khí nóng phun vào trong miệng Tiêu Phàm.

Qua được rồi! Cuối cùng cũng qua được rồi!

“Au!”

Rắn hổ bị ghim trên mặt đất thống khổ tru lên, khói độc quanh thân chúng vì rắn hổ không ngừng vùng vẫy mà khuếch tán ra ngoài càng ngày càng đậm…

Ở giữa làn khói độc nồng đậm, loáng thoáng một bóng người đang ôm chặt lấy chố ‘bảy tấc’ của rắn hổ, giống như vết loét trên xương khó bỏ, cho dù rắn hổ đánh như thế nào cũng nhất quyết không buông tay.

Máu tươi phun ra từ khóe miệng Tiêu Phàm, con người phiếm huyết quang khiến cho Tiêu Phàm giờ phút này thoạt nhìn có chút đáng sợ, có chút tà mị.

Thuận theo khói độc xâm nhập, rắn hổ không ngừng lay động, Tiêu Phàm nuốt máu trong miệng xuống, bị thương và hồi phục luân phiên diễn ra. Lúc này chính là trận chiến của ý chí, ai từ bỏ trước thì người đấy thua, ai kiên trì tiếp tục thì sẽ sống được…

…

“Au…”

Tiếng tru càng ngày càng nhỏ dần đi, cuối cùng đến lúc khói độc tím đen tan hết cũng là lúc không gian yên tĩnh lại…

Khóe miệng Tiêu Phàm lúc này bởi vì rắn hổ giãy giụa mà dường như có chút nứt ra, nhưng hắn lại không để ý đến vết thương đau đớn, chỉ ngồi dưới đất cười ngây ngốc…

Khoảng cách để vượt qua phó bản Luyện ngục cấp chỉ còn một ván nữa…

Chỉ cần đánh thắng Boss trong khu vực cuối cùng thì hắn sẽ vượt qua được phó bản Thung lũng rắn cát luyện ngục cấp. Khoảng cách giữa Tiêu Phàm và chiến thắng gần như vậy làm cho hắn bắt đầu căng thẳng.

Tiêu Phàm thu đống vũ khí nằm tán loạn kia lại, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, điều chỉnh trạng thái của bản thân một lần nữa, tay sờ qua lại trên cánh cửa đá.

Sau đó hắn đẩy cửa về phía trước. Cánh cửa bị Tiêu Phàm tác động lực vào, phát ra âm thanh nặng nề, từ từ hướng vào bên trong…

Dây thần kinh của Tiêu Phàm căng lên, một chân hắn bước vào trong khu vực cuối cùng.

Ngay tại lúc Tiêu Phàm vừa mới hoàn toàn tiến vào trong khu vực này, hắn bỗng nhiên cảm thấy một luồng khống khí mát lạnh ập đến, trong nháy mắt toàn thân nổi da gà lên, đồng tử mở rộng, khung cảnh xung quanh tựa như chậm lại. Đây chính là sự cảm mãnh liệt về sự nguy hiểm sắp tới. Hắn muốn di chuyển để né tránh chúng nhưng đã không còn kịp rồi, ngay từ giây phút hắn bước qua cánh cửa, thân thể hắn đã trở nên cứng đơ lại.

“Ầm ầm!” Một âm thanh vang dội vang lên. Vị trí mà Tiêu Phàm vừa đứng lúc này bụi đất cuồn cuộn bay lên.

Đợi đến lúc cát đá bay hết sang một bên rồi ngừng động, bụi mù cũng bình tĩnh trở lại.

Bóng người của Tiêu Phàm cũng không còn ở đấy nữa, tảng đá làm cửa cũng bị sập xuống chặn lại lối ra. Bóng của một con rắn lớn tối đen, quanh quẩn trên đống đổ nát, đồng tử yêu dị của con rắn hơi hơi mở ra, sợ tơ đỏ tràn ngập trong huyệt động tối đen, giống như dòng máu trong người đã ngừng chảy vậy. Dù cảm giác như chúng không hề tức giận nhưng xung

quanh vẫn bị bao trùm bởi hơi thở chết chóc, khiến cho người khác không rét mà run.

Còn Tiêu Phàm thì sao, chẳng lẽ đã chết oan uổng trong giây phút vừa rồi sao?

Tạ ơn trời cao, đứa trẻ xui xẻo Tiêu Phàm này vừa mới gặp được khoảnh khắc may mắn của hắn…

Trong khoảnh khắc Tiêu Phàm cảm nhận được nguy hiểm cận kề, sợ hãi đến mức máu trên người tựa hồ ngừng lưu thông, chỉ có mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng trên trán, thời gian xung quanh như ngừng lại, hắn cảm thấy cơ thể của bản thân không thể cử động. Không biết nguyên nhân là vì hắn căng thẳng hay là vì dự cảm về điềm xấu không rõ lai lịch kia.

Ngay lúc này, Tiêu Phàm đưa ra quyết định đánh ván bài lớn nhất…

Tiêu Phàm đã sử dụng toàn bộ 'túy ý' chuẩn bị trước khi vào đây lên chiêu "Điệu waltz phong vũ."…

Lúc rắn di chuyển thì sẽ có tỷ lệ nhất định né tránh được đòn tấn công của kẻ địch!

Tại thời điểm con vật to lớn đằng sau Tiêu Phàm nhanh chóng đánh úp lại, dưới chân Tiêu Phàm xuất hiện một hình bóng rắn quỷ dị, từ gót chân Tiêu Phàm nhanh chóng bao phủ lên toàn thân. Ở dưới cái bóng đấy, thân hình Tiêu Phàm di chuyển một cách kì quái, vật đánh úp đấy không bị bất cứ thứ gì ngăn cản, cứ thế xuyên qua thân thể Tiêu Phàm, đập vào mặt đất, tạo ra tiếng "ầm ầm" vang dội!

Ngay trước lúc con vật khổng lồ tiếp đất, Tiêu Phàm đã quyết định hành động, hắn không quan tâm những thứ xung quanh, xuất toàn bộ khí lực của bản thân ra, bộc phát tốc tộ nhanh nhất có thể cảu bản thân để rời khỏi chỗ này…

Cũng có thể nói, nếu như vừa rồi nhân phẩm của Tiêu Phàm không bùng nổ, nếu như hắn không có phần trăm nào có thể né tránh chúng thì lượng

HP 30% này của Tiêu Phàm sẽ mất ở đây. Hành trình khó khăn gian khổ để vượt qua phó bản Thung lũng cát rắn luyện ngục cấp cũng sẽ kết thúc ở đấy.

"Bùm, bùm, bùm…"

Tim gan phèo phổi của Tiêu Phàm nảy lên. Không biết là do vừa rồi đột nhiên bùng nổ tốc độ dẫn đến hư thoát thân thể hay là vì con quái vật khổng lồ ở đằng kia…

Đây là một con Nhãn Kính Xà Vương, Tiêu Phàm cảm thấy nó nhìn rất quen mắt, rât giống như một pho tượng cổ thần bí được phó bản nhập khẩu vào.

Cả người nó là màu đen, ngay cả bụng rắn cũng là màu đen kịt, lưng vảy trơn nhẵn không góc cạnh, tà hành bài liệt, tản ra ánh sáng sâu kín của kim loại, đôi lúc tùy theo góc độ ánh sáng chiếu vào mà phản xạ một tia vàng vào mắt mọi người, giống như một tia chớp bay nhanh thoáng cái rồi qua.

Đồng tử của rắn dài hẹp, ẩn chứa ánh sáng màu đỏ.

Màu đỏ vốn là màu của máu tươi, đáng lẽ phải đại diện cho sinh mệnh. Nhưng giờ phút này, chỉ có thể cảm nhận được sự tĩnh mịch của màu sắc này trong mắt Nhãn Kính Xà Vương. Đó chính là cảm giác không có cơ hội để sống, hoàn toàn chết đi. Tiêu Phàm bị đồng tử tĩnh mịch này nhìn chằm chằm, khiến hắn sinh ra cảm giác sự sống đang dần bị bào mòn.

Nó chính là BOSS cuối cùng của phó bản Thung lũng rắn cát luyện ngục cấp, là thẻ nhiệm vụ cuối cùng của Tiêu Phàm.

Giờ phút này, Tiêu Phàm vừa may mắn thoát khỏi hoạn nạn, sắc mặt cũng không thể tốt được.

Hắn có thể một mạch đi đến khu vực này trong phó bản hoàn toàn là dựa vào tốc độ di chuyển. Mà trong khoảnh khắc bị đánh úp vừa rồi, hắn cảm thấy tốc độ của Nhãn Kính Xà Vương còn cao hơn cả hắn.

Nhãn Kính Xà Vương rất có nhã hứng nhìn chằm chằm vào người trước mắt. Nó ngây người ở trong này đã lâu lắm rồi, rất lâu không gặp được sinh

vật nào khác. Hơn nữa, tên nhỏ yếu trước mắt này còn có thể tránh được đòn tấn công tất sát của nó. Vậy nên nó không ngại bỏ ra một ít thời gian quan sát kỹ hắn, nhìn xem hắn có điểm gì kỳ lạ không.

Chương 98: Boss Xuất Hiện! (2)

Chương 98: Boss Xuất Hiện! (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong lòng bàn tay Tiêu Phàm có chút lạnh, cánh tay nắm chặt trường kiếm đã hơi run lên. Bóng rắn xanh thẳm xuất hiện lập lòe trên thân kiếm, dần dần tối đi rồi cuối cùng biến mất. Điều này có nghĩa là số túy ý tự thân của Tiêu Phàm cũng đã tiêu hao hết rồi.

Một giọt chất lỏng phát ra màu vàng tản ra trong bóng tối, tịch lại trong miệng Tiêu Phàm. Tiêu Phàm lại cảm nhận được cảm giác nham thạch nóng bỏng chạy điên cuồng trong cơ thể mình, một tia sáng vàng nhạt hiện lên trong mắt Tiêu Phàm…

[Túy ý: 99%] (Trước khi đến 99%, bạn vẫn còn có thể giữu được một chút lý trí).

[Hệ thống thông báo: khởi động Tửu tinh cuồng ẩm, xuất ra Thần long phụ thể.]

[Hệ thống thông báo: bạn đạt được trạng thái: Long tiên cương mãnh.]

Con át chủ bài cuối cùng của Tiêu Phàm, cũng là quân bài mạnh nhất của hắn "Hắc long tiên tửu", giờ là lúc sử dụng chúng. Bởi vì bây giờ chính là lúc phân định thắng bại, hơn nữa hắn chỉ còn có 5 phút. Tiêu Phàm phải tranh thủ thời gian, nháy mắt Tiêu Phàm đã biến mất khỏi vị trí ban đầu của hắn cùng với một tiếng thở của rồng.

Không hiểu vì lý do gì Nhãn Kính Xà Vương bỗng nhiên cảm nhận được sự uy nghiêm của một người có đẳng cấp từ trên người tên nhỏ yếu trước mắt này. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?

Nếu như bản thân mình cứ sợ sinh vật nhỏ yếu trước mắt này như vậy thì quả thực rất nhục nhã. Vì thế mắt Nhãn Kính Xà Vương càng đỏ hơn, vù một tiếng hóa thành cung tên màu đen rời khỏi dây cung, vọt tới người Tiêu Phàm, giống như một tia set màu đen đánh tới, sắc bén mè quỷ dị…

Qua các quan sát của Tiêu Phàm về Nhãn Kính Xà Vương, tốc đọ di chuyển, lực tấn công, lực phòng ngự và các thuộc tính khác của nó đã vượt xa các quái vật cấp 30 bình thường. Mà phó bản Thung lũng rắn cát lại giới hạn chỉ cho người chơi từ cấp 10 đến cấp 30 được tham gia. Thế nên độ khó của luyện ngục cấp có phải tăng nhiều quá hay không hả?

Các độ khó đơn giản, bình thường, khó của các phó bản rõ ràng được xây dựng với cấp thấp hơn trang bị, kỹ năng, kinh tế mà người chơi có để họ có thể tồn tại.

Phó bản luyện ngục cấp này tăng độ khó lên cao như vậy rốt cuộc là có mục đích gì đây?

Đưa ra càng nhiều thử thách cho người chơi để tăng thêm tính giải trí của trò chơi? Càng nguy hiểm càng muốn trả thù, đem đến nhiều trải nghiệm thú vị hơn cho người chơi?

Nhưng mà mấy lý do chính thức này thật sự hợp lý sao?

Ở trong mắt Tiêu Phàm, sự tồn tại của Nhãn Kính Xà Vương đã khiến cho độ khó của phó bản này tăng lên đến trình độ ngay cả người chơi cấp 30 bình thường cũng không thể hoàn thành được.

Không phải nói là hệ thống không được thiết lập phó bản có độ khó cao, phó bản được thiết lập phải ở trình độ mà người chơi có thể qua được. Mà là theo như bình thường, loại nhiệm vụ này chỉ xuất hiện ở giai đoạn sau của trò chơi, còn trong giai đoạn đầu thì chẳng khác nào đưa ra một vấn đề vừa lớn vừa khó cho người chơi. Đây rõ ràng là một thiết kế tốn công mà không được yêu thích của trò chơi. Một người thiết kế game xuất sắc chắc chắn sẽ không làm như vậy, rõ ràng là không hợp lý. Hơn nữa, nguyên tắc thiết kế "Tân sinh" từ trước tới giờ không phải là luôn cân nhắc từ góc độ của người chơi hay sao? Phó bản luyện ngục cấp này thật sự là kỳ lạ.

Chẳng lẽ bởi vì đây là điểm đặc sắc của trận doanh ác ma sao? Tuy rằng Tiêu Phàm không thể xác định rõ số liệu của Boss trước mắt, nhưng dựa vào cảm giác và hiểu biết của chính mình để đoán, thuộc tính của Boss này có thể lên đến cấp 40. Cũng có thể nói, đây là giai đoạn mà một người chơi cấp 30 thông thường không thể vượt qua được. Đó cũng chính là lí do Tiêu Phàm quyết đoán sử dụng "Hắc long tiên tửu" quý giá.

Người bình thường một mình đối mặt với Nhãn Kính Xà Vương có lẽ đã sớm tuyệt vọng rồi. Nhưng lúc này Tiêu Phàm được "Thần Long Phụ Thể" và "Long Tiên Cương Mãnh" song song buff, thuộc tính toàn thân tăng lên 150% liên tục trong 5 phút. 5 phút cuối cùng này cũng là chỗ dựa cuối cùng của Tiêu Phàm.

Vì thể Tiêu Phàm không tốn thời gian để lo lắng những chuyện dư thừa nữa, 5 phút này rất quý giá với hắn!

Một luồng uy lực được hình thành trong quá trình Tiêu Phàm tiến đến, một vài đốm đen như khói nhanh chóng tụ lại bên người Tiêu Phàm, mơ hồ hóa thành một vòi nước hung ác đang mở miệng…

(Men say hao dần; Điệu Waltz phong vũ; Lại thêm hiệu quả; Long hành thiên hạ; Khi người chơi hướng về một phía rồi đi thẳng về phía đó thì xung quanh người cũng bắt đầu hội tụ khí thế, sau ba giây sẽ hoàn thành tích tuy và trở thành hình thái tăng tốc 100% cuối cùng. Trong lúc người chơi có được hiệu quả vô địch thì khi va chạm vào mục tiêu sẽ tạo thành thương tổn rất lớn, mỗi giây tiêu hao 5% men say.)

"Au!" Tiếng rồng gầm khí phách vang lên, hai dòng nước lũ tối đen va chạm vào nhau.

Trên người Nhãn Kính Xà Vương mang theo tử khí nồng nặc, đây chính là hơi thở của sự chết chóc. Những nới nó đi qua cỏ không thể mọc được, ngày cả khu vực cát vàng mà cơ thể Nhãn Kính Xà Vương uốn lượn cũng phủ một màu xám đen của tro bụi.

Còn hơi thở của Tiêu Phàm bên này chính là khí phách trời sinh có được coi khinh tất cả mọi thứ trong thiên hạ của long tộc, mang theo một loại khí thế kiên cường không bao giờ khuất phục.

“Roẹt roẹt” Âm thanh của mảnh da dày bị xé rách vang lên, kèm theo tiếng kêu rên đau đớn của Nhãn Kính Xà Vương. Tiếng tru của nó vang vọng trong khu vực khép kín và rộng lớn này, nghe có chút chói tai…

Đồng tử màu vàng đen của Tiêu Phàm nhìn về phía Nhãn Kính Xà Vương, lúc này thân hình của nó như bị một con cự thú cắn xé, máu tươi chảy thành dòng, hắn thở phảo nhẹ nhõm.

“Cảm giác gian lận thật tốt…”

Mấy đốm đen như khói lại bắt đầu tụ lại bên người Tiêu Phàm…

Năm phút, hắn chỉ có năm phút để “hack”. Nếu năm phút sau mà Nhãn Kính xà vương không ngã xuống thì những gì chờ hắn chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nói, hắn cắn răng, quyết tâm phóng khí thế sét đánh một đi không trở lại chưa từng có về phía phía Nhãn Kính xà vương…

“Gào!” Một tiếng rồng gầm đầy vang dội! Long Hành Thiên Hạ!

“Xoẹt!” Trên người Nhãn Kính xà vương lại xuất hiện thêm một lỗ hổng lớn. Máu tươi không ngừng phun trào từ trong lỗ hổng ra ngoài cơ thể lạnh như băng của Nhãn Kính xà vương.

“Gào!” Nhãn Kính xà vương hét thảm một tiếng, đuôi rắn đột nhiên đảo qua bên cạnh, cát bụi bay tứ tung.

Dù thế nào Nhãn Kính xà vương cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình bị sinh vật yếu đuối trước mặt đánh bị thương nặng đến hai lần. Hơn nữa hai lần này đều là đánh lén, hoàn toàn là thừa lúc ông ta không chú ý mà đánh nhanh tới như những cơn lốc quay cuồng, cuối cùng để lại trên cơ thể ông ta những lỗ hổng lớn như vậy.

Cơ thể đau đớn vô cùng, sâu trong đôi mắt của Nhãn Kính xà vương giống như đang có một ngọn lửa cháy hừng hực.

“Rầm rầm rầm!”

Lần này, Nhãn Kính xà vương không đánh thẳng về phía Tiêu Phàm như mấy lần trước nữa, mà chạy một đường hình chữ "Z" ngoằn ngoèo, quanh co. Từ xa nhìn lại giống như mặt đất đang nứt một đường chữ "Z" vậy, hơn nữa không ngừng chạy dài tới chỗ Tiêu Phàm.

Hai lần chịu thiệt đã giúp Nhãn Kính xà vương thông minh hơn một chút. Ông ta không cố gắng dùng cứng đối cứng với Tiêu Phàm nữa mà lại đi một con đường quanh co hơn để dần tiến tới con mồi.

Xem ra, lần này hắn không thể dùng Long Hành Thiên Hạ nữa. Chiêu thức này cần phải chạy nước rút một đoạn không ngắn mới có thể phát huy sức mạnh của nó, hơn nữa không thể thay đổi hướng đi trong lúc thi triển.

Đáng tiếc thật, dù thế nào Long Hành Thiên Hạ cũng là một Buff có sức mạnh vô địch mà.

Hai lần sử dụng trước đã khiến nồng độ cồn giảm đi không ít. Hôm nay chỉ còn 49% nữa, xem ra hắn phải thật tỉnh táo khi sử dụng nó.

"Ầm!"

Phần đất chỗ Tiêu Phàm vừa đứng đã bị Nhãn Kính xà vương làm cho sụp xuống. Nhãn Kính xà vương vốn đang nhìn chằm chằm hắn lại thoáng chốc nhảy qua con mồi bên cạnh.

Chương 99: Pandora Thần Bí

Chương 99: Hộp Pandora Thần Bí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Ôi trời ơi, nếu mình bị ông ta đánh vào thì cả hình người cũng không còn." Tiêu Phàm nhìn phần đất sụp xuống, kinh ngạc và sợ hãi nói.

"Nhưng mà cũng thật đáng tiếc, giờ thuộc tính tốc độ của tôi đã nhanh hơn ông 2,5 lần. Ông hoàn toàn không thể đánh được vào tôi." Giọng nói tự tin của Tiêu Phàm vang vọng trong không gian mênh mông rộng lớn.

Nói xong, hai tay Tiêu Phàm cầm Song Kiếm đánh về phía Nhãn Kính xà vương. Chỉ trong chớp mắt hắn đã tới bên cạnh Nhãn Kính xà vương, hai thanh kiếm sắc bén trên tay cứ chém liên lục, một ánh sáng màu vàng sậm tỏa ra từ lưỡi kiếm, theo hướng chém lao về phía trước, giống như một con thú dữ vươn móng vuốt sắc nhọn của mình ra.

(Nồng độ cồn, phẩm cách Thân Sĩ, hiệu quả bổ sung, Hắc Long Trảo, lúc người chơi tiến đánh thì sẽ bổ sung hiệu quả cho Hắc Long Trảo, sẽ tạo ra tổn thương vô cùng lớn đối với mục tiêu, mỗi giây giảm 5% nồng độ cồn)

Hai tay Tiêu Phàm vung vẩy trường kiếm lung tung, tạo ra những móng vuốt dài dày đặc trong không gian rồi thành một chiếc lưới lớn, giống như ngọc tỷ của vua, nó nhanh chóng ấn lên người Nhãn Kính xà vương.

Da của Nhãn Kính xà vương theo từng đường trên chiếc lưới mà nứt ra, máu tươi bắn ra tung tóe, khiến người ta nhìn thoáng qua cảm thấy hơi tiêu điều, thê lương.

Cuối cùng, ngoài sự hung ác, đôi mắt dựng đứng của Nhãn Kính xà vương còn toát lên một vẻ khác. Loại cảm xúc hỗn động này rất khó hiểu, không biết là hốt hoảng, đau khổ hay là sự sợ hãi vô cùng được giấu kín nữa.

Nhãn Kính xà vương nâng đầu ông ta lên rồi húc thẳng xuống đất, dưới khí thế chết cũng không sợ của ông ta, chỉ trong chớp mắt, mặt đất đã xuất hiện một đường hầm lớn, cả cơ thể bị thương nặng của Nhãn Kính xà vương nhảy xuống dưới đất như vậy…

Nguy rồi!

Tiêu Phàm nhận thấy sự rung động của mặt đất thì cảm thấy kinh ngạc, không thể tin cái tên Nhãn Kính xà vương này lại chui xuống đất như vậy, lần này phiền phức rồi.

Động đất dưới chân Tiêu Phàm ngày càng trở nên mạnh mẽ. Tiêu Phàm không nghĩ nhiều lập tức rời khỏi chỗ đó, không ngờ chỉ trong chớp mắt đó, Nhãn Kính xà vương lại nhảy lên từ chỗ Tiêu Phàm vừa đứng, giương cái miệng đầy răng nanh tấn công về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nhanh như

chớp tránh khỏi đòn tấn công của ông ta, không ngờ Nhãn Kính xà vương chỉ tấn công hắn một lần rồi nhanh chóng nhảy vào trong mặt đất.

Trận chiến cứ diễn ra như vậy, Nhãn Kính xà vương nhanh chóng nhảy lên mặt đất tấn công Tiêu Phàm rồi lại chui về mặt đất, hoàn toàn không cho Tiêu Phàm cơ hội tấn công lại. Dù giá trị sinh mạng của Nhãn Kính xà vương không còn lại bao nhiêu nhưng hiện tại thời gian năm phút đã trôi qua một nửa rồi, vậy mà ngoài mấy cái hố dày đặc trên mặt đất thì hoàn toàn không có tiến triển gì trong trận chiến thật sự cả.

Không được! Không thể tiếp tục như vậy được!

Vừa rồi Tiêu Phàm dùng nồng độ cồn trên phẩm cách Thân Sĩ trong 6 giây, hiện tại chỉ còn lại lại 19% nữa. Mà hôm nay, thời gian Buff của [Thần Long Phụ Thể] và [Long Tiên Cương Mãnh] còn chưa tới một phút nữa.

Tuy có thể đánh lén Nhãn Kính xà vương từ dưới đất lên, nhưng nếu vẫn tiếp tục dùng cách này thì cuối cùng người thua vẫn là hắn.

Tiêu Phàm nhận thấy mặt đất dưới chân ngày rung động mãnh liệt, trong mắt lập tức tỏa ra ánh sáng kiên quyết đầy mạnh mẽ…

“Ầm!” Nhãn Kính xà vương lại chui từ dưới đất lên!

Lần này, phản ứng của Tiêu Phàm không nhanh như mấy lần trước, Nhãn Kính xà vương sượt qua người Tiêu Phàm một chút. Phần da thịt bị Nhãn Kính xà vương đánh trúng của Tiêu Phàm xuất hiện một luồng khói đen mỏng, ăn mòn. Giá trị sinh mạng của hắn nhanh chóng giảm xuống.

Thật ra lần này cũng không phải vì Tiêu Phàm phản ứng chậm mà do hắn phải bắt được cơ hội chiến đấu nên chỉ có thể hi sinh bản thân như vậy.

Không nghĩ là tới cuối cùng cũng chỉ có thể dựa vào miệng!

Nếu như chỉ dùng kiếm chém Nhãn Kính xà vương đơn giản như vậy thì trong lúc nhất thời chỉ có thể tấn công được một lần. Nhưng hiện giờ thời gian của hắn không còn nhiều nữa, máu cũng không còn đủ để có thể đánh giáp lá cà với ông ta nhiều lần.

Cho nên chỉ có thể cắn, cắn chặt vào, hơn nữa vừa có thể phục hồi lại sinh mạng lại có thể giảm bớt sự tổn thương.

Thắng bại quyết định vào lúc này!

Tiêu Phàm không để ý thân rắn lao vào vô cùng nhanh trước mặt, há miệng cắn…

(Giảm nồng độ cồn, Răng Nanh Khát Máu, hiệu quả bổ sung, răng của con rồng đen kia rất độc, lúc người chơi cắn sẽ làm giảm hiệu quả long uy của đối phương, giảm 50% thuộc tính của mục tiêu. Ngoài ra, máu tươi lúc cắn sẽ được tinh chế, hiệu quả phục hồi sinh mạng tăng 50%, giảm 10% nồng độ cồn.)

Một con cự long đen nhánh chui lên từ cái hố đất mà Nhãn Kính xà vương tạo ra lúc nãy, cự long há to miệng cắn vào cơ thể của Nhãn Kính xà vương, máu tươi trên người Nhãn Kính xà vương chảy ra tới đâu, cặp mắt của con rồng đen càng sáng lên tới đó. Giống như ánh sáng của ngọn lửa tuyệt đẹp đang cháy trong mắt nó vậy…

Tiêu Phàm cảm giác vảy rắn cứng vô cùng lướt qua mặt mình, truyền tới cảm giác ran rát. Tiêu Phàm biết chắc chắn bây giờ mặt hắn đã xanh xao vô cùng nhưng miệng vẫn cắn chặt lấy cơ thể của Nhãn Kính xà vương. Nhãn Kính xà vương kia giãy giụa rất mạnh, Tiêu Phàm cảm giác răng của hắn sắp rớt ra. Nhưng sau đó cảm giác đau đớn trong miệng lại ùn ùn kéo tới cùng với chất lỏng ấm nóng khác hẳn với nhiệt độ lạnh băng lúc đầu.

Nhãn Kính xà vương cảm thấy cả người vô cùng đau đớn, điên cuồng đánh về xung quanh.

Nhãn Kính xà vương càng đụng thì Tiêu Phàm còn đang cắn chặt lấy người ông ta cũng cảm thấy trời đất quay cuồng theo. Giống như quần áo bị ném vào trong máy giặt vậy, suýt chút nữa đã bị sức mạnh khủng khiếp của nó hất bay, trong lòng lại càng tăng thêm quyết tâm.

Cắn chặt! Chết cũng phải cắn chặt!

…

“Ầm!”

Cơ thể to lớn của Nhãn Kính xà vương rốt cuộc cũng nặng nề ngã xuống đất, Tiêu Phàm lắc lắc đầu rồi cả người nhếch nhác đứng lên, ánh sáng vàng sậm trong đôi mắt lặng lẽ tan biến, trong veo trở lại như lúc ban đầu.

Tiêu Phàm vuốt vuốt cái cằm như sắp nhũn ra, vỗ vỗ hai má một lúc, cuối cùng cũng kéo miệng ra cười tươi lộ ra hàm răng trắng.

“Thắng! Cuối cùng tôi cũng thắng! Tôi đã làm được! Ha ha ha!”

Tiêu Phàm đột nhiên cười hơi điên loạn, đi kèm với tiếng cười của hắn là những chùm ánh sáng thăng cấp, còn có một cái hộp phần thưởng trông rất bình thường rơi xuống tay hắn.

Đạo cụ Sử thi [Rượu Hắc Long Tiên] đã hết cấp, cuối cùng Tiêu Phàm cũng đã có thể rời khỏi phó bản Luyện Ngục Xa Sà Cốc như mong muốn.

Tiêu Phàm nghỉ ngơi xong, làm dịu cả cơ thể mệt mỏi rồi bắt đầu lục lọi người Nhãn Kính xà vương, dù sao đây cũng là một boss phó bản mạnh mẽ, chắc chắn trên người đầy vật quý, hơn nữa hắn đã hứa với Lilith là sẽ lấy mật rắn cho cô ấy.

Tiêu Phàm cũng không ghét thi thể của Nhãn Kính xà vương, vui vẻ cầm dao găm đảo qua một lượt rồi mới dời lực chú ý về phần thưởng của phó bản lần này.

Với biểu hiện lần này của anh đây trong phó bản, chắc cũng phải được một thần khí chứ nhỉ, trong lòng Tiêu Phàm thầm mong đợi rồi bắt đầu mở phần thưởng của phó bản lần này…

“Rì rì! Rì rì! Rì rì rì…”

Mở ra cái hộp phần thưởng kia, trong nháy mắt, dường như Tiêu Phàm nghe thấy một âm thanh của dòng điện ngay bên tai, hơn nữa cảm giác hình ảnh trong trò chơi này giống như một cái video tin hiệu không tốt trên một cái ti vi cũ kỹ vậy, bị nhiễu rất nhiều rồi bỗng chốc lại trở về như thường.

Vừa rồi là ảo giác sao? Hay máy chơi game xuất hiện trục trặc gì rồi?

Sao cái phó bản này lại thiết kế kỳ lạ như vậy, Tiêu Phàm cảm giác không khí xung quanh dường như hơi đáng sợ.

Nhưng dù xảy ra chuyện gì thì cũng để ngày mai tìm hiểu vậy, trước hết cứ xem thử trong cái hộp này có gì đã…

Tiêu Phàm nhìn thứ trong hộp, trên mặt xuất hiện vài vạch đen, vì cái vật phẩm lần này chẳng khác nào một cái hộp.

Tên vật phẩm: Hộp Pandora thần bí

Ngay lúc Tiêu Phàm nhfin thấy tên vật phẩm được thưởng thì bên tai lại vang lên "Rì! Rì! Rì rì! Rì…" âm thanh của dòng điện lần nữa.

Chương 100: Tại Hạ Ngô Tà Phải Làm Gì?

Chương 100: Tại Hạ Ngô Tà Phải Làm Gì?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Rì! Rì! Rì rì! Rì…"

Tiêu Phàm thấy trong hộp phần thưởng có một bức thư, cùng với âm thanh chói tai của dòng điện lúc ẩn lúc hiện giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể biến mất khiến người ta có cảm giác kỳ lạ.

Chuyện này là sao, không phải có chuyện ma quái gì đó trong trò chơi đó chứ?

Bàn tay cầm phần thưởng của Tiêu Phàm hơi run rẩy, ánh sáng lóe lên từ bức thư khiến mắt hắn hơi khó chịu trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc và sợ hãi.

Rốt cuộc là ma quỷ gây chuyện hay là hắn nhận được nhiệm vụ đặc biệt vậy?

"Rì! Rì! Rì rì! Rì…"

Bên tai lại vang lên âm thanh của dòng điện, tay của Tiêu Phàm không nhịn được cơn tò mò mà lần tới chỗ mở lá thư…

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi nhận được một bưu kiện từ hệ thống, chú ý kiểm tra và nhận.]

Vào lúc tay Tiêu Phàm vừa chạm vào bức thư thì âm thanh dòng điện cũng đột nhiên biến mất, lá thư cũng biến mất, chỉ còn lại bưu kiện từ trên trời rơi xuống của hệ thống.

Làm gì vậy, dọa hắn sao, muốn khen ngợi hắn đánh bại phó bản Luyện Ngục thì nói thẳng đi được không? Giả thần giả quỷ cái gì!

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, mở bưu kiện của hệ thống ra.

…

Tôi không biết bạn là ai, cũng không biết có người nào đọc được lá thư này không, nhưng hi vọng bạn sẽ bình tĩnh và nghiêm túc đọc hết lá thư này.

Tên của tôi là Mã Hà Sơn, là người phụ trách tổ nghiên cứu Trung Phương năm 2980, nghiên cứu chế tạo tất cả thông tin của game "Tân Sinh".

Nhờ sự kết hợp khoa học kỹ thuật hàng đầu lúc đó, ban đầu công việc nghiên cứu chế tạo của chúng tôi cũng rất thuận lợi, cho tới chín tháng sau, tổ nghiên cứu lại tổ chức cuộc họp như thường lệ…

Ngày hôm đó, đại biểu của tổ nghiên cứu nước Mỹ là John đề nghị về việc phân chia các loại người chơi, đây là một bài test về tâm lý người chơi để phân chia người chơi tới những trận doanh khác nhau.

Từ nay về sau, sau khi kiểm tra và chọn lọc người chơi, thì các kỹ năng thiên phú và những phần việc quan trọng nhất đều do John xử lý. Nói cách khác, những bộ phận quan trọng nhất trong trận doanh Ác Ma đều do John phụ trách.

Có phải thấy chuyện này rất vô lý đúng không? Tại sao một dự án trò chơi lớn như vậy mà lại có thể giao những nội dung quan trọng cho riêng một người xử lý, chẳng lẽ không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Đúng vậy, lúc đó chúng tôi rất sợ, nhưng chúng tôi cũng không có cách nào khác.

Chúng tôi lấy những người thuộc thế giới thứ hai là mục đích của việc tạo ra trò chơi này. Vì thế nên trò chơi này mới gọi là "Tân sinh", ý chỉ những con người mới của nhân loại, hơn nữa còn là những con người mới trong một thế giới khác.

Chúng tôi giống như thượng đế vậy. Chúng tôi cố gắng tạo ra thế giới này rồi đưa những thông tin về thế giới này cho một người xử lý. Dù là ai cũng sẽ lo lắng, nhưng chúng tôi cũng không có cách nào khác cả, ai bảo chúng tôi không bằng hắn ta.

Thật ra, cũng không phải là không thể so sánh với hắn ta, đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng tôi. Bởi vì nói trên một khía cạnh khác thì John không thể được xem là một công dân đúng nghĩa, hắn ta là một Người Nhân Tạo.

John là một sản phẩm thành công của thí nghiệm bí mật "Tạo Ra Loài Người Mới" của nước Mỹ. Đương nhiên, chuyện này chỉ có rất ít người biết, vì dù thế nào thí nghiệm cơ thể người vẫn là chuyện không thể công khai ở trong xã hội. Chuyện này sẽ chịu sự chỉ trích rất lớn từ những điều gọi là "Chủ nghĩa nhân đạo". Hơn nữa, nước Mỹ luôn được xem như là "Thế giới cảnh sát"(*) nên đương nhiên sẽ không muốn vì một chuyện này mà bị mất mặt trước những nước khác.

(*) Thế giới cảnh sát (Global Sheriff) là chỉ sự tích cực can thiệp quốc tế sự vụ siêu cường quốc, nhiều chỉ nước Mỹ; cũng chỉ thế chiến thứ hai phản phát xít liên minh bốn nước, nước Mỹ, Liên Xô, Trung Quốc, Anh quốc, tức khởi đầu Liên hiệp quốc bốn nước.

Mà chúng tôi cũng không muốn vì chuyện này mà trở mặt với nước Mỹ. Vì vậy, chúng tôi vì thứ "hòa bình hữu nghị" vô cùng buồn cười đó mà giữ bí mật cho "bạn tốt" John.

Hơn nữa, sự ra đời của John đã giúp ích cho loài người rất nhiều.

Theo một cách nói khác, John cũng được coi là một sản phẩm thành công của cuộc thí nghiệm, vì hắn ta thật sự là một thiên tài.

Trí nhớ, khả năng phân tích, khả năng tư duy. Trên tất cả mọi phương diện, John vượt xa loài người chúng tôi, trên những phương diện này thật sự khiến chúng tôi chấp nhận đứng phía sau.

Hắn ta được tạo ra vài năm, nền khoa học kỹ thuật của loài người thật sự phát triển nhảy vọt. Vài lĩnh vực nghiên cứu khoa học đã đạt được những bước tiến thần tốc, có thể so với tốc độ phát triển của mấy trăm, mấy ngàn năm trở lại đây. Tất cả những đều này đều nhờ có "người đó"- John.

Thậm chí có thể nói, nếu không có John thì phải mấy ngàn năm nữa, "Tân sinh" mới xuất hiện trên thế giới này.

Mà những thông tin quan trọng nhất của trận doanh Ác Ma thật sự là những điều thần bí vượt xa phạm vi nghiên cứu tâm lý của loài người. Có thể nói, người duy nhất có khả năng phân chia kỹ càng tất cả những điều này chỉ có John thôi. Những người khác hoàn toàn không thể biên soạn những báo cáo này, càng không cần nói tới chuyện sáng tạo ra trận doanh Ác Ma như vậy nữa.

Vì vậy, rốt cuộc hầu hết những thông tin của trận doanh Ác Ma của game "Tân sinh" đều do một mình John quản lý và nghiên cứu, và cứ như vậy suốt mười năm…

Tuy hoàn toàn không có bất kỳ ghi chép nào rằng phẩm chất của John không ổn. Thậm chí có thể nói trên tất cả mọi khía cạnh, hắn ta có thể được xem là một loài người vô cùng xuất sắc, nhưng tôi vẫn cứ luôn không yên tâm với hắn ta, bởi hắn ta là Người Nhân Tạo, không phải một con người đúng nghĩa.

Chuyện này cũng không phải vì tôi có thành kiến với một loại sinh mạng mới mà bởi vì tôi vẫn luôn cảm thấy những cá thể không phải do tự nhiên sinh ra sẽ tồn tại sự khiếm khuyết trên khía cạnh nào đó. Cũng có thể bởi vì tôi thích truyền thống huyền hoặc của Trung Quốc nên mới có ý kiến như vậy, dù thế nào ý kiến này cũng không dựa trên bất kỳ căn cứ nào.

Vì vậy, suốt mười năm, tôi không chỉ nghiên cứu về "Tân sinh" mà còn âm thầm nghiên cứu và học tập về lĩnh vực khoa học tâm lý.

Nói thật thì, muốn học tập cho tốt trên lĩnh vực này quả thật rất khó, đôi khi tôi còn đọc đi đọc lại những quyển sách của John không biết bao nhiêu lần, dù không hiểu bên trong viết gì nhưng tôi cũng không bỏ cuộc…

Tháng 1 năm 2990, không tới một năm nữa là tới lúc giới thiệu về "Tân sinh". Lúc này, về cơ bản, Tân sinh đã được hoàn thiện rồi. Sáu tháng tiếp theo này là giai đoạn các nước trên thế giới kiểm tra dữ liệu trò chơi.

Khi đó, tôi nhìn thấy John nở nụ cười rất tự tin.

Trong lòng tôi tự hiểu hắn ta tự tin điều gì, nhưng mà rốt cuộc tại sao hắn ta tự tin như vậy chứ?

Trong nửa năm thí nghiệm này, các nước trên thế giới tiến hành kiểm tra số liệu của "Tân sinh", nhưng vừa nhìn thấy mật mã phức tạp của trận doanh Ác Ma thì đều không hẹn mà cùng lựa chọn bỏ qua, chuyện này cũng không phải vì bọn họ yên tâm với cách làm việc của John, mà là bởi kiến thức không đủ khiến bọn họ không thể hiểu được những mật mã như lộn xộn giống như sách trời như vậy.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng lắm, bởi vì sau khi kiểm tra dữ liệu xong thì hệ thống chính bắt đầu tiến hành một tháng tự hoạt động. Đến lúc đó, các nhân viên nghiên cứu vào trò chơi tiến hành thử nghiệm trò chơi bằng chính cơ thể của họ. Nếu phát hiện có vấn đề thì cứ tìm John tranh luận.

Tôi không giống bọn họ, tôi thường cố gắng tìm hiểu những quyển sách mà John biên soạn liên quan tới vấn đề này…

Chỉ tiếc mười năm là khoảng thời gian quá ít đối với tôi, tôi chỉ tìm hiểu được đôi chút những mật mã mà John biên soạn. Đúng vậy, chỉ một chút, giống như chỉ học được vài từ đơn trong một quyển từ điển tiếng Anh vậy.

Thất bại lớn như vậy, lúc đó thậm chí tôi thật sự từng có suy nghĩ cực kỳ vô lý là tại sao tôi không phải là một Người Nhân Tạo.

Chương 101: Liên Minh Báo Thù (1)

Chương 101: Liên Minh Báo Thù (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tháng 6 năm 2990, tôi phát hiện ra một chỗ rất kỳ lạ trong bản thảo biên soạn mật mã về trận doanh Ác Ma cho Server của nước Mỹ. Thật ra cũng không phải tôi hiểu hắn ta muốn nói điều gì, mà là mật mã hắn ta biên soạn thật sự quá nhiều, nhiều tới mức khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Giống như đặt mấy ngàn cân vào một điểm vậy.

Đáng tiếc là tôi phát hiện ra điểm kỳ lạ nhưng lại không biết rốt cuộc đó là gì, nhưng tôi tin John đã đặt nó trong Server của nước Mỹ thì những chữ này chắc chắn có tác dụng của nó. Vì vậy, tôi đã làm một chuyện mà chính tôi cũng cảm thấy xấu hổ: Sao chép lại bản thảo đó.

Trong một tháng sau đó, tôi mạo hiểm viết bản thảo biên soạn Server nước Mỹ của John thành chương trình rồi liều chết đưa về Server Trung Quốc, thậm chí tôi còn không biết dữ liệu này có gây ra ảnh hưởng gì tới tính ổn định của trò chơi không.

Đối với chuyện này, tôi tự thấy hổ thẹn cho học thức bao nhiêu năm của bản thân.

…

Trung tuần tháng 7 năm 2990, việc kiểm tra dữ liệu kết thúc, John chỉ xác nhận lại dữ liệu của Server nước Mỹ, hoàn toàn bỏ quên những dữ liệu ở Server khác, vì vậy hắn ta hoàn toàn không biết tôi đã sửa dữ liệu của trận doanh Ác Ma trong Server Trung Quốc.

Phần kế tiếp là bắt đầu tiến hành kiểm tra, tôi hi vọng trong khi kiểm tra, những việc tôi làm sẽ không bị phát hiện.

Nhưng bạn đọc được bức thư này thì chắc chắn việc kiểm tra đã thông qua, bởi vì nếu trong lúc kiểm tra nếu tôi bị phát hiện thì chương trình sẽ bị tự

động tiêu hủy.

Đến lúc kết thúc giai đoạn kiểm tra thì tất cả cửa sau của trò chơi đều sẽ bị đóng kín, tất cả quyền vận chuyển trò chơi đều sẽ giao cho hệ thống đầu não phụ trách, bất kỳ ai cũng đều không có quyền can thiệp.

Nếu bạn đọc được lá thư này, vậy chứng tỏ bạn đã có được những lợi ích mà John giữ lại cho nước Mỹ. Tôi hi vọng bạn có thể giao nó cho chính phủ, bởi "Tân sinh" có thể trở thành thế giới thứ hai của loài người. Nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng đôi với thế giới tưởng tượng của cả nước ta lẫn các nước trên thế giới.

…

Đây là gì hả? Đùa sao? Hôm nay là Cá Tháng Tư à? Tất cả thông tin về thế giới game này sao?

Con mẹ nó, rốt cuộc chuyện gì thế này!

Đọc xong nội dung bức thư, Tiêu Phàm hoàn toàn không dám tin, đầu hắn như rối thành tơ vò.

Được rồi, nói đơn giản thì những gì viết trong bức thư này chính là Người Nhân Tạo John đã âm thầm gây ảnh hưởng tới sự cân bằng của trò chơi trong trận doanh Ác Ma ở Server Mỹ. Nhân viên nghiên cứu yêu nước Mã Hà Sơn đã âm thầm sao chép lại chương trình của hắn ta rồi ném vào trong trận doanh Ác Ma ở Server Trung Quốc. Còn hắn lại vô tình lấy được nó.

Rồi cuối cùng kết luận hắn là "Tân sinh" được mời diễn "Đạo Mộ bút ký", vô cùng vinh dự được diễn nhân vật chính Ngô Tà, vì vậy hắn phải nhớ rõ tất cả những nguyên tắc mà Ngô Tà kiên trì nhiều năm đó:

Hai con chim hoàng anh xanh biếc, tôi phải giao cho chính phủ.

Một đàn cò trắng bay giữa trời cao, tôi phải giao cho chính phủ.

Một cành hồng hạnh vươn ra tường, tôi phải giao cho chính phủ.

Một vị cung phi cưỡi ngựa đỏ cười cười, tôi phải giao cho chính phủ.

…

Vì vậy, phần thưởng trong chiếc hộp, hắn muốn giao cho quốc gia…

[Tên: Hộp Pandora]

[Loại: Không biết]

[Phẩm chất: Không biết]

[Hiệu quả đặc biệt: Có thể mở, còn vật bên trong thì không biết]

[Chú thích: Trong truyền thuyết, Pandora là chiếc hộp thần bí có chứa tai họa của nhân gian…]

Thần khí của tôi ơi! Sủng vật của tôi à! Thần kỹ của tôi! Chúng đều đang ở trong đó! Trên thế giới này, xa tận chân trời gần ngay trước mặt, vậy mà tôi lại không thể chạm vào chúng được.

Hu hu hu, chịu trăm đắng ngàn cay, trảm đủ loại yêu, trừ đủ thứ ma mới đi tới được nơi này. Còn nghĩ cuối cùng có thể nhận được vài món bảo vật, không nghĩ là cái chương trình "phần mềm Hack" do lão già người Mỹ kia nghiên cứu chế tạo ra lại còn phải giao cho chính phủ!

Nước lồng khói tỏa, cát trăng pha. Nộp đầu trâu lên cho chính phủ nữa chứ.

Bên cầu Chu Tước, cỏ đơm hoa, tôi phải nộp cho chính phủ.

Dừng xe, chiều ngắm rừng phong thắm, tất cả đều nộp cho chính phủ.

Em gái mày, cái gì cũng nộp cho chính phủ!

Tuy trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy rất bất bình nhưng vẫn hiểu tầm quan trọng của chuyện này, là một người Trung Quốc yêu nước sâu sắc, Tiêu Phàm cảm thấy hắn phải đặt lợi ích quốc gia lên đầu.

Nếu như trong hộp này thật sự là một vật phẩm cực mạnh của game, vậy không phải chính phủ có được nó thì có thể đạt được ưu thế trong trận tranh chức Thượng tướng trên thế giới sắp tới rồi sao?

Hơn nữa, đối chiếu nội dung trong bức thư tố cáo này với bí mật mà Hổ Bá nói với hắn thì chuyện Người Nhân Tạo được nói đến ở đây cũng giống như những gì Hổ Bá tiết lộ với hắn. Điều này cũng chứng minh được mức độ đáng tin của bức thư này.

Nếu vậy thì xem ra Long Tổ của Cục Quốc An điều động nhân viên tiến hành lùng tìm trong trận doanh Ác Ma của trò chơi "Tân sinh" cũng vì thứ này. Đến lúc đó bảo Hổ Nữu giao lại cho Hổ Bá rồi chuyển qua cho Long Tổ là được.

Nhìn chiếc hộp mang phong cách hơi hướng cổ xưa trong tay, ánh mắt Tiêu Phàm hơi bần thần.

Hộp Pandora! Trong Thần thoại Hy Lạp, những tai ương của loài người được cho vào trong chiếc hộp này, không biết là thứ gì, nhưng vào lúc này Tiêu Phàm cảm thấy chiếc hộp này thật sự hơi giống chiếc hộp kia. Khi mở chiếc hộp phần thưởng kia ra thì cũng đều cảm thấy sự ngạc nhiên, vui mừng.

Hộp Pandora, hộp Pandora, rốt cuộc trong này chứa cái gì?

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm cái hộp, trong lòng hơi ngứa ngáy, giống như nhìn thấy một cái đuôi mèo lắc lư trước mặt thì không nhịn được muốn đưa tay chộp lấy.

Nếu như trong này là một quyển sách thì chắc chắn cũng phải là một thần kỹ.

Nếu như đó là một thanh kiếm thì hắn nghĩ nó cũng là một thanh thần kiếm.

Nếu như trong đó là một quả trứng thì hắn cũng chắc chắn đó là một quả trứng của một Thần Sủng.

Bạn nói trong đó có thể là thứ gì đó không tốt? Nhưng nó lại là một cái hộp, giống như một cô gái có dáng người vô cùng xinh đẹp đeo khăn che mặt lướt qua lướt lại trước mặt bạn, gương mặt của cô ta sẽ luôn luôn trêu chọc tâm trí bạn trong mọi khoảnh khắc.

“A! Mặc kệ!” Tiêu Phàm bực mình gãi gãi đầu: “Mình trải qua bao nhiêu cực khổ như vậy mới lấy được nó, dù không có được nó thì chẳng lẽ cũng không được nhìn xem trong đó có gì sao?”

“Nào, tôi đếm đến ba, không ai phản đối thì mở ra!” Tiêu Phàm lừa mình dối người trưng cầu ý kiến của khoảng không gian không người xung quanh: “Ba! Hai! Một!”

“Được rồi, không ai phản đối, vậy tôi sẽ mở ra!” Tiêu Phàm đắc ý mò tới nắp hộp Pandora kia.

Trong Thần thoại Hy Lạp, trong hộp Pandora đúng là một món đồ, nhưng vì liên quan tới chuyện thần thoại xưa đó, chuyện đáng lưu ý trong chiếc hộp này không phải là có chứa “món đồ” nào không mà là ở việc “mở” nó ra…

“Rì! Rì! Rì rì! Rì…” Âm thanh quen thuộc của dòng điện lại vang lên, sau đó…

“Tôi nhổ vào, sao toàn một màu đen thế này, chẳng lẽ phòng trọ bị mất điện?” Giọng nói nghi ngờ của Tiêu Phàm truyền ra từ trong căn phòng trọ ở thành phố S.

Cửa máy chơi game vừa mở, Tiêu Phàm lặng lẽ đi ra. Nhìn những chỉ thị giống như bình thường trên màn hình trò chơi, hắn tự hỏi rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì?

“Được rồi, ngày mai lại online xem thử…” Tiêu Phàm khẽ thở dài.

Chẳng lẽ là ý trời? Không lẽ hắn thật sự không nên mở mà nên nộp chiếc hộp đó cho chính phủ.

Dù sao giờ hắn cũng đã đột nhiên bị buộc phải logout, không online thì sẽ không thấy nó, hơn nữa hôm nay đã vượt qua phó bản cấp Luyện Ngục của Thung Lũng Rắn Cát, với số kinh nghiệm “Biubiubiu…” đó chắc chắn sẽ tăng cấp nhanh thôi, giờ hắn cũng có thể nghỉ ngơi một lúc rồi.

Đúng vậy, nguyên nhân thật sự đó là Tiêu Phàm muốn nghỉ ngơi, không biết có phải do phó bản cấp Thung Lũng Rắn Cát khiến hắn mất quá nhiều

tinh lực không mà giờ Tiêu Phàm cảm thấy cả người giống như bị xe lăn qua vậy, vô cùng mệt mỏi và đau nhức.

Chương 102: Liên Minh Báo Thù (2)

Chương 102: Liên Minh Báo Thù (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm ngáp một cái rồi đi tới phòng tắm rửa mặt, dùng khăn lông lau sơ qua.

Sau đó hắn lại mang dáng vẻ buồn ngủ bước ra khỏi phòng tắm, hoàn toàn không chú ý tới trong đôi mắt của hắn tỏa ra một ánh sáng màu hồng như máu vậy, giống như thời trang nhân vật mà Hổ Nữu thiết kế cho hắn trong trò chơi, đôi mắt của cái Mệnh Phàm đôi lúc cũng tỏa ra thứ ánh sáng đỏ thẫm giống vậy…

Mệt quá, đi tới mép giường, Tiêu Phàm mơ màng ngã xuống. Từ trước tới giờ hắn chưa từng thấy thì ra giường của hắn thoải mái như vậy…

Chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường chỉ số bốn. Tiêu Phàm khiêu chiến với phó bản cấp Luyện Ngục Thung Lũng Rắn Cát là lúc hơn chín giờ…

…

Cùng lúc đó, trong phó bản Luyện Ngục của trận doanh Ác Ma trên Server nước Mỹ…

Xung quanh người Kiếm sĩ sáng lên, chiếc hộp phần thưởng xuất hiện trên tay hắn, cảnh tượng giống hệt như lúc Tiêu Phàm đánh bại Nhãn Kính xà vương vậy.

Kiếm sĩ lấy từ trong chiếc hộp phần thưởng của phó bản ra một chiếc hộp giống hệt như chiếc hộp Pandora mà Tiêu Phàm vừa nhận được từ trong hộp phần thưởng lúc nãy. Kiếm sĩ bình tĩnh nhìn chiếc hộp trên tay, đôi mắt

màu vàng cũng không xuất hiện bất kỳ cảm xúc vui vẻ hay phấn khởi nào, hoàn toàn phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng…

Cửa trò chơi lại mở ra, một anh chàng tóc vàng đẹp trai bình tĩnh đi ra ngoài, tới trước một cánh cửa kim loại.

Chỉ trong mấy giây, mấy ngón tay mảnh khảnh của hắn ta nhẹ nhàng lướt trên màn ảnh, chỉ trong chớp mắt đã nhập xong 1024 kí tự giống như mật mã. Cửa kim loại mở ra không phát ra chút tiếng động…

"Tách… tách… tách… tách…"

Căn phòng rất rộng, âm thanh dụng cụ điện tử lặp đi lặp lại nghe hơi nhàm chán. Không biết tới lúc nào nó mới kết thúc…

Một cái bể nước lớn được đặt giữa phòng, một người đàn ông trần trụi ngậm bình dưỡng khí yên tĩnh đứng trong bể, sau lưng hắn ta cắm đủ loại ống dày đặc.

Người đàn ông tóc vàng đẹp trai nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ mặt rất bình tĩnh, giống như trên đời này đã không còn chuyện có thể khiến sắc mặt hắn ta thay đổi nữa: "Tôi lấy được nó rồi."

Giọng nói bình tĩnh giống như vẻ mặt của hắn ta.

Giọng nói vừa dứt, nước bên trong bể bắt đầu chậm rãi rút đi: "Ục, ục, ục…"

Tới lúc nước tỏng bể hoàn toàn rút đi sạch sẽ, cửa kính trong suốt mở ra, hai mắt của người đàn ông kia cũng đồng thời mở ra cùng lúc.

John bước từ trong bể nước ra, vẻ tùy ý trên gương mặt đó vẫn giống như mười năm trước, hoàn toàn không thay đổi chút nào, không hề tìm thấy dấu vết năm tháng trên gương mặt ông ta…

John vui vẻ vuốt đầu người đàn ông tóc vàng đẹp trai kia: "Không tồi, không hổ là con của ta."

“Ông ném vật này ở đó, không sợ có người lấy được nó trước tôi sao?” Người đàn ông tóc vàng đẹp trai lạnh lùng nói.

“Arthur à, con không cần quan tâm chuyện này. Thứ nhất, bình thường phó bản mà người chơi tiến vào đã có giới hạn của nó, điều này sẽ tạo ra giới hạn đối với sức chiến đấu của người chơi. Thứ hai, phó bản Luyện Ngục được thiết kế để người chơi có thể tiến vào đó ít nhất cũng phải đạt tới cấp 10, nghĩa là tương đương tới một con quái vật cấp 40. Ngoài ra, muốn vào phó bản này phải đáp ứng được một yêu cầu nữa, đó là người chơi chỉ được vào một mình, có như vậy mới có thể cảm nhận được sự ngạc nhiên và vui mừng lúc mở được chiếc hộp phần thưởng của phó bản. Mà trên chiếc hộp duy nhất trên thế giới này chỉ có tìm thể tìm thấy ở Server nước Mỹ.” Nói tới đây, vẻ mặt John hơi đắc ý.

“Chẳng lẽ ông chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện một người đủ mạnh mẽ để vượt qua mọi điều kiện của phó bản trước khi tôi đủ mạnh sao?” Arthur im lặng nhìn John, hắn ta rất muốn biết ông ta sẽ trả lời thế nào?

“Con nghĩ là chuyện đạt đủ mọi yêu cầu ta đặt ra dễ thế sao, Arthur?” Nhìn đôi mắt vô cùng bình tĩnh của Arthur, John cười tự tin: “Nếu như người chơi đạt tới cấp 20 tới 30 muốn một mình đi khắp các phó bản thì điều đầu tiên người đó cần là một kỹ thuật vô cùng cao siêu. Ngoài ra, tất cả thuộc tính của người chơi phải tăng từ 70% tới 100%, nếu lúc khiêu chiến, người chơi có cấp thấp hơn thì thuộc tính trên người càng phải tăng nhanh hơn. Tất cả thuộc tính trên người đều tăng từ 70% tới 100%, con biết điều này có nghĩa là gì không? Đây là việc tăng trị số hoàn toàn không thể làm được. Mà trong giai đoạn đầu trò chơi thì có người chơi nào có thể đạt tới sự mạnh mẽ đó chứ? Dù may mắn có vài người nhưng như vậy cũng không đủ, ít nhất phải có vài món vật phẩm chất lượng cao phụ trợ, như vậy mới có thể vượt qua cửa ải đó. Hơn nữa, Arthur, con không hiểu rõ về nhân tình thế thái, loài người là những sinh vật tham ăn biếng làm, nếu như có thể lười biếng, vậy chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ mọi cách để lười biếng. Những chuyện mất công mà không chắc có ra kết quả không thì không ai chấp nhận làm, nếu như lợi ích của việc đánh phó bản một mình và theo đội đều giống nhau thì chắc chắn bọn họ sẽ nghiêng về phía đánh tổ đội để qua phó bản. Vì vậy xác suất có người có thể tìm thấy thứ này không nhiều lắm, thậm chí chưa tới một phần ngàn.”

“Ông không sợ sẽ xuất hiện một thiên tài sao, trên thế giới này có nhiều người như vậy. Nếu xuất hiện vài người có khả năng đặc biệt trong mấy ngàn người cũng không có gì lạ.”

“Một phần ngàn chỉ là một con số mà ta giải thích đơn giản vậy thôi, nếu thật sự thống kê và tính xác suất chuyện này thì những con số như một phần triệu, một phần trăm triệu hay một phần tỷ đều có thể xuất hiện. Vì vậy chuyện này đã gần như không có khả năng xảy ra, nếu thật sự có chuyện này xảy ra thì chắc chắn kiếp trước hắn đã cứu cả dài ngân hà. Bởi trò chơi chưa hoạt động được bao lâu, nếu không có thiên thời địa lợi nhân hòa, ta thật sự không thể tưởng tượng được một loài người bình thường vượt qua được cửa ải đó như thế nào.” John cười đùa.

Kiếp trước Tiêu Phàm có cứu cả dài ngân hà không thì chúng ta cũng không biết được.

“Nhưng tôi mới chỉ đạt cấp 25 đã thông qua.”

“Con và bọn họ không giống nhau, con là con của ta, Arthur à. Con là tuyệt phẩm mà ta chế tạo ra, con là Người Nhân Tạo đời thứ hai. Con là loài người mới. Thậm chí có thể con còn mạnh hơn cả người nhân tạo đời thứ nhất là ta, đương nhiên không cần phải so sánh với loài người bình thường kia. Vì vậy, chuyện con vượt qua cửa ải cũng là một chuyện rất hợp lý.” Nói tới đây, vẻ mặt John đầy tự hào và vui vẻ.

“Còn một chuyện nữa, tôi không hiểu tại sao ông nhất định phải đưa nó cho tôi thông qua “Tân sinh” để giao nó lại cho tôi, sao ông không trực tiếp đưa cho tôi luôn?”

“Để thực hiện ký thuật này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, chúng ta cần một phương tiện truyền đạt khả năng suy luận thu thập thông tin. Mà trên thế giới này chỉ có một thứ có khả năng làm điều này, đó chinh là hệ thống đầu não được tất cả các quốc gia kết hợp cùng nghiên cứu ra: Hệ thống đầu não của trò chơi “Tân sinh”. Đây là thứ có thể chuyển cả thế giới vào một chiếc máy vi tính. Mà ta đã lừa được tất cả mọi người, gắn nó vào trong trận doanh Ác Ma, hơn nữa còn thông qua việc thử nghiệm trò chơi giúp nó càng thêm hoàn thiện, và con đã thông qua con đường tắt ta tạo ra để lấy được nó.”

“Nhưng tôi không thích loại tồn tại bất ngờ này. Nó có đường tắt có nghĩa là có sơ hở, nếu như có một ngày ai đó tìm ra được loại sơ hở này thì chắc chắn sẽ gây ra phiền phức vô cùng lớn cho chúng ta.”

“Chuyện con lo lắng chắc chắn sẽ không xảy ra. Con nhìn đi, bây giờ kế hoạch vẫn đi theo một con đường mà ta dự đoán đó không phải sao? Không phải con vẫn lấy được nó đấy sao? Arthur, con ngoan của ta.”

“Được rồi, ít ra bây giờ mọi chuyện vẫn tốt, vậy tôi đi kiểm tra xem nó có đồng bộ không trước.” Vẻ mặt Arthur không thay đổi đi tới trước một căn phòng trống, cửa kim loại im lặng khép lại theo bóng lưng của hắn ta…

John nhìn bóng lưng của hắn ta, trên gương mặt xuất hiện nụ cười đầy tự hào.

Chương 103: Liên Minh Báo Thù (3)

Chương 103: Liên Minh Báo Thù (3)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Năng lực của Arthur trên tất cả mọi phương diện đều vô cùng xuất sắc, không giống đời thứ nhất là ông ta, cơ thể yếu ớt như loài người bình thường vậy. Không hổ là tuyệt tác của ông ta, tới giờ ông ta vẫn chưa phát hiện ra hắn ta có bất kỳ chỗ thiếu hụt nào.

Nhưng ông ta cũng nghĩ mãi không hiểu, tại sao Arthur lại không điều chỉnh kỹ thuật tâm lý gian lận để có thể vào trận doanh Ác Ma ngay lập tức chứ?

Được rồi, quan tâm vấn đề này làm gì, chuyện trong trò chơi thì để cho hắn tự quyết định. Thế giới thứ hai cuối cùng cũng là thế giới thứ hai. Dù thế nào thì những sự tranh chấp bên trong cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Nhưng dù đó chỉ là sự tưởng tượng không thể thay thế được cuộc sông hiện thực thì nó vẫn có thể ảnh hưởng tới thực tế…

John bước tới cạnh bức tường, nhẹ nhàng sờ lên tấm áp phích cũ trên bức tường, trong mắt xuất hiện vẻ điên cuồng.

Từ khi ông ta ra đời, đây là lần đầu tiên ông ta cảm nhận được nhiệt huyết trong lòng đang sôi trào…

Trong lòng John im lặng nhớ lại.

Một lúc sau, ông ta đi vào bể kính trong suốt giữa phòng, nước trong bể lại trào lên, cửa đóng kín tới đâu, chất lỏng trong bể lại chậm chạp tăng lên tới đó…

…

Trong phòng, tấm áp phích vẫn mang dáng vẻ cũ kỹ như trước. Nhựa cao su trên đó theo thời gian đã tróc ra, một góc của tấm áp phích hơi phồng lên. Nhưng dòng chữ tiếng Anh trên tấm áp phích vẫn ảnh hưởng tới tư tưởng của khá nhiều "người" ở nước Mỹ…

"Marvel's the Avengers" (Liên minh báo thù)

Vì sao nó được gọi là chiếc hộp ma thuật Pandora, được viết bên trong nhật kí chế tạo của John…

Theo như thần thoại, khi chiếc hộp ma thuật Pandora được mở ra, sẽ phóng thích tất cả tà ác bên trong ra ngoài thế gian – tham lam, hư vô, phỉ báng,ghen ghét, thống khổ,…nhưng thừa dịp chiếc hộp Pandora chưa được mở ra, khóa chặt nắp hộp, giam cầm vĩnh viễn nó ở bên trong.

Bởi vì Athena muốn cứu vớt nhân loại nên đã đặt chiếc hộp ở tầng thấp nhất của "Hi vọng", giam cầm tất cả mọi thứ trong chiếc hộp vĩnh viễn.

Nhưng trong trò chơi thiết kế chiếc hộp ma thuật Pandora, một khi chiếc hộp được mở ra thì sẽ biến mất ngay lập tức, bất kể là ai cũng không có cơ hội đóng nắp hộp lại một lần nữa.

Đây chính là lí do mà Jonh gọi nó là chiếc hộp ma thuật Pandora.

…

Tiêu Phàm cũng không biết những điều này, cũng như sẽ không để ý tới nó, bởi vì hắn đã ngủ một giấc thật thoải mái, chuyện đó giống như là một hồi "mộng đẹp"…

Trong mơ, hắn lấy được chiếc hộp ma thuật Pandora giao cho quốc gia, quốc gia vì khen thưởng hắn đã cống hiến nên thưởng cho hắn rất nhiều của cải, từ đó hắn bắt đầu cuộc sống của nhà giàu mới nổi, tiêu tiền tán gái, tiêu tiền tán gái, tiêu tiền tán gái… Mỗi ngày đều làm mà không biết mệt.

Ở trong "Tân sinh", hắn hò hét, lên trời xuống đất, vô địch thiên hạ, trường kiếm vung lên, thiên quân vạn mã vì thế mà tan rã. Thú vui trong trò chơi lúc này của hắn chính là mỗi ngày đùa giỡn Châu Âu một chút, bắt nạt Mỹ rồi lại làm nhục Nhật Bản.

Từ từ, trong cuộc sống hiện thực của hắn cũng dần dần trâu bò hơn, nắm đấm có thể làm vỡ vách tường, ngực có thể đỡ được tảng đá lớn, hoa cúc thì mở được nắp chai, a? Hình như có chỗ nào đó không đúng lắm, bỏ đi, kệ nó, trái lại chính bản thân mình lại có dáng vẻ của siêu nhân, dùng tay không giết quỷ, xé một cái thành hai nửa!

Đương nhiên Tiêu Phàm còn cùng bà xã thân yêu của mình sinh rất nhiều thằng nhóc con…

Đúng rồi, bà xã của ta là ai? Tiêu Phàm trong mộng nghi ngờ nói.

"Bà xã, em tới đây một chút."

Bóng dáng một người phụ nữ quyến rũ đang đứng lẫn trong bọn trẻ nhỏ ở phía dưới chậm rãi đi về phía Tiêu Phàm…

Bộ ngực này, eo thon này, cái mông này, chà chà, con mắt thẩm mỹ của mình quả nhiên không tệ: "Bà xã, lại gần đây anh nhìn kỹ một chút nào?"

Người phụ nữ mơ hồ ở trước mắt Tiêu Phàm chậm rãi trở nên rõ ràng hơn…

…

"A!"

Bên trong nhà trọ truyền ra một tiếng hét thảm thiết, Tiêu Phàm từ trên giường bật dậy, lập tức đứng lên, đầu đầy mồ hôi, vuốt vuốt ngực của mình, thở ra một hơi: "May quá, chỉ là một giấc mơ, tại sao lại là A Hoa Tỷ, mẹ kiếp, hù chết ta rồi."

"Nghe nói giấc mơ cùng với hiện thực luôn trái ngược nhau! Chắc chắn là trái ngược! Đúng! Nhất định là trái ngược! Cầu trời đừng giống như giấc mơ!"

Tiêu Phàm từ từ bình tĩnh lại sau giấc mơ ban ngày, nhìn về phía đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường: "A! Hơn bốn giờ chiều rồi, thì ra mình ngủ lâu như vậy!"

Tiêu Phàm lập tức rời giường, sắp xếp lại chăn gối, không biết bởi vì ngủ quá lâu hay là có chuyện gì, Tiêu Phàm cảm giác tinh lực của mình phi thường dồi dào, rửa mặt sạch sẽ, ăn qua loa vài món ăn liền của những kẻ trạch*, rồi vội vội vàng vàng đăng nhập một lần nữa vào phòng "Tân sinh" trong trò chơi…

*những kẻ trạch: những người chỉ thích sinh hoạt trong nhà.

…

(Cảm ơn đã sủ dụng sản phẩm của công ty chúng tôi, bắt đầu quét mã vạch, xin chờ trong giây lát…)

(Quét mã vạch thành công, xác nhận ID:450xxxxxxx0925xxxx, họ tên: Tiêu Phàm, Tân Sinh đang tiến hành kiểm tra độ an toàn…)

(Chưa phát hiện bên thứ ba plug-in, trò chơi đang khởi động, bắt đầu sau 10 giây nữa…)

(Hệ thống hoàn thành kiểm tra, player tự động điều chỉnh thử cải tạo đã hoàn thành…)

…

"A! Mẹ kiếp, hộp ma thuật Pandora đâu mất rồi, tại hạ Ngô Tà, ta còn muốn nộp chiếc hộp ma thuật cho quốc gia mà!"

Tiêu Phàm hét thảm một tiếng rồi bắt đầu kiểm tra balo của mình một lần nữa, sau đó kiểm tra các loại hòm thư gì đó của mình trong trò chơi, cuối cùng ngay cả túi áo túi quần cũng sờ soạng một lượt, lần này có thể khẳng định là chiếc hộp ma thuật Pandora biến mất rồi.

“Trời ạ, bọn họ có thể dùng tội phản quốc để bắt ta hay không, oan uổng quá đi mà, là chính nó tự nhiên biến mất, muốn bắt thì bắt Ngô Tà đừng có bắt tôi!”

Ngô Tà nằm mà cũng bị dính đạn lần thứ hai…

“Không đúng, không ai biết được chuyện mình có được chiếc hộp ma thuật Pandora, mình cũng không nói chuyện này cho Hổ Bá, nói như vậy trên thế giới không có người thứ hai biết được chuyện mình có được hộp ma thuật Pandora”, lúc này Tiêu Phàm mới chợt nhận ra điều đó, nặng nề thở dài một hơi: “Haiz…”

“Tôi cảm thấy, thực ra chuyện này cũng không thể trách tôi được, loại đồ vật công nghệ cao này làm sao có thể phục chế đơn giản như vậy được, ngươi nói có đúng hay không, nếu có thể phục chế đơn giản như vậy thì sao gọi là đồ vật công nghệ cao được? Tôi cho rằng sau khi mình có được thứ này thì trong trò chơi bắt đầu xuất hiện hiện tượng không ổn định, đầu tiên là đột nhiên có tuyết rơi, rồi tới sấm sét, chắn chắn là hộp ma thuật Pandora cũng bởi vì sự không ổn định đó mà bị hỏng, thật là đáng tiếc, haiz, đều do cái tên Mã Hà Sơn kia, đúng! Chính là hắn! Đều tại vì hắn học thuật không tinh.”

Bên ngoài thì Tiêu Phàm một bên kiếm cớ tự an ủi chính mình, một bên thì tìm cơ hội đổ thừa cho người khác, kỳ thực trong lòng vẫn thấy hơi hổ thẹn bất an, cũng không biết có phải bởi vì chính mình tự ý mở hộp ra nên chiếc hộp ma thuật Pandora quý giá mới đột nhiên biến mất hay không.

“Haiz, tại sao lần này sau khi một mình cày phó bảng thành công, hoàn toàn không có chút cảm giác vui mừng, không chỉ như vậy, mà còn có cảm giác buồn bực nữa chứ!” Tiêu Phàm thở dài.

Bỏ đi, kiểm tra một chút thu hoạch sau khi cày phó bảng vậy…

Hệ thống tin tức ghi chép lịch sử:

…

(Chúc mừng player Tiêu Phàm đánh bại Boss Nhãn kính xà vương phó bảng cấp bậc Luyện Ngục, nhận được…kinh nghiệm.)

(Chúc mừng player Tiêu Phàm lên tới cấp 17.)

(Chúc mừng player Tiêu Phàm lên tới cấp 18.)

(Chúc mừng player Tiêu Phàm lên tới cấp 19.)

(Chúc mừng player Tiêu Phàm lên tới cấp 20.)

(Chúc mừng player Tiêu Phàm lên tới cấp 21.)

Mẹ nó, EXP lần này nhiều quá, thăng một lần 5 cấp, trong chớp mắt đã vượt lên trở thành một người trong đội đứng đầu? Tiêu Phàm nhìn thấy bản thân lên đến cấp 21 thì có chút vui mừng, tự luyến mà nói: "Rốt cuộc nguyên thần của anh đây đã trở về vị trí cũ!"

Chương 104: Kinh Nghiệm Đầu Tiên Về Pháp Thuật

Chương 104: Kinh Nghiệm Đầu Tiên Về Pháp Thuật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

(Chúc mừng player Tiêu Phàm (Phẩm cách Thân sĩ) kỹ năng thành thạo thỏa mãn tiêu chuẩn thăng cấp, dựa vào cơ sở ở trên, thuộc tính nhận được tăng lên.)

(Hiệu quả: Ở trạng thái kích hoạt sử dụng nhận được di chuyển tăng cường 6%, lực công kích tăng 21%, cho đến khi giá trị mị lực tiêu hao hết, trong lúc đó có thể triển khai series kỹ năng sở trường thân sĩ .)

Tăng lên 1% không tệ, không tệ.

(Chúc mừng player Tiêu Phàm (Điệu Waltz phong vũ) kỹ năng thành thạo thỏa mãn tiêu chuẩn thăng cấp, dựa vào cơ sở ở trên, thuộc tính nhận được tăng lên.)

(Hiệu quả: Ở trạng thái kích hoạt sử dụng nhận được di chuyển tăng cường 26% Buff, cho đến khi giá trị mị lực tiêu hao hết, có thể chủ động đóng.)

Vẫn là tăng lên 1%, hệ thống thật là nhỏ mọn, có điều hiện nay một kỹ năng chính hắn có thể dùng được kỹ năng tốc độ di chuyển bổ trợ 80%, cũng chính là chỉ có thể tăng cường 20% tốc độ di chuyển, xem ra còn phải luyện tập skill này nhiều hơn nữa.

(Chúc mừng player Tiêu Phàm (Răng Nanh Khát Máu) kỹ năng thành thạo thỏa mãn tiêu chuẩn thăng cấp, dựa vào cơ sở ở trên, thuộc tính nhận được tăng lên.)

(Kỹ năng đặt biệt: Đối với kẻ địch mỗi giây tạo thành thương tổn kéo dài 4%~5% lượng HP, đồng thời khôi phục lượng HP của chính mình, trong quá trình hồi máu bị gián đoạn, nếu như tấn công vào cổ đối phương thì hiệu quả khôi phục thương tổn tăng lên gấp đôi.)

Mẹ kiếp, cái này thật khốn nạn nha, chỉ làm cho thương tổn logout từ 3% tăng lên 4%, nhưng mà dù sao có tăng lên còn hơn là không.

(Hệ thống nhắc nhở: Đẳng cấp sở trưởng thân sĩ tăng lên.)

(Đẳng cấp sở trường thân sĩ: E)(đẳng cấp càng tăng lên thì càng dễ được NPC yêu thích, tương đương với hành vi thân sĩ có thể thu được thêm nhiều giá trị mị lực.)

(Ghi chú: Coi như ngươi trải qua một quãng thời gian học tập lễ nghi, đã bỏ được không ít thói hư tật xấu.)

Xin tạm biệt cái cấp E chết tiệt do lực sát thương từ quần chip của Lilith nhé.

(Chúc mừng player Tiêu Phàm, mở khóa kỹ năng sở trường thân sĩ mới là lễ nghi bàn ăn.)

(Tên gọi kỹ năng: Lễ nghi bàn ăn.)

(Loại hình kỹ năng: Chủ động.)

(Hiệu quả: Thời điểm trong tay không có bất kì vũ khí nào, có thể biến ra một bộ dao nĩa bằng bạc, bộ phận cơ thể bị dao nĩa đâm trúng bị phong ấn hành động trong vòng 2 giây, khi dao nĩa rời khỏi tay chủ nhân trong một thời gian ngắn sẽ biến mất, thời gian cooldown là 1 phút.)

(Điều kiện sử dụng: Trong tay không có bất kì vũ khí nào, nhất định phải có giá trị mị lực, nhất định phải ở trạng thái Phẩm cách Thân sĩ mới có thể sử dụng.)

(Kỹ năng tiêu hao: Tiêu hao 50 điểm giá trị mị lực.)

(Loại hình kỹ năng: Series sở trường thân sĩ.)

(Điều kiện học tập: Nắm vững các kĩ năng Phẩm cách Thân sĩ.)

(Ghi chú: Ngươi nhích tới nhích lui như vậy, ta làm sao còn có thể ưu nhã mà ăn cơm chứ!)

A, kỹ năng mới xuất hiện.

Thì ra truyền thừa sở trường kỹ năng thân sĩ của chòm sao Bạch Dương không chỉ có hai cái, xem ra sau này phải cẩn thận tìm hiểu một lượt mới được.

Đây là một cảm giác khá là vô bổ, hạn chế kỹ năng, chủ yếu là tiêu hao nhiều giá trị mị lực, hạn chế hiệu quả của Ác Long (Phân Cân Thác Cốt) cùng Nhện Độc (Thiên La Địa Võng), có thể thực hiện hành động phong ấn nhưng so với hiệu quả hai phong ấn kia của hắn đều ngắn hơn, không chỉ có như vậy, lúc muốn dùng thì hai tay phải trốn trơn, thật sự là đau "trứng" mà.

Tại sao sở trường thân sĩ đều hơi bị làm quá lên như vậy nhỉ?

Đầu tiên ngươi phải ăn mặc thật xinh đẹp mới có thể mở được (Phẩm cách Thân sĩ); sau khi mở được (Phẩm cách Thân sĩ), ngươi còn phải học khiêu vũ, mới có thể sử dụng (Điệu Waltz phong vũ); còn bây giờ, ăn cơm, ngươi

muốn dùng (Lễ nghi bàn ăn) thì nhất định phải bỏ tất cả vũ khí trong tay xuống mới có thể cầm được bộ dụng cụ ăn, ngẫm lại thật là đau đầu…

Tiêu Phàm ôm lấy cái đầu hơi đau nhức của mình, (Lễ nghi bàn ăn) cụ thể hiệu quả như thế nào sau này lại phải đi trải nghiệm thực tế mới biết được.

Tiêu Phàm hồi tưởng lại thu hoạch của chính mình, đánh xong Luyện Ngục cấp bậc phó bảng tiêu hao đạo cụ sử thi (Hắc Long Tiên Tửu), ngoại trừ nhận được khá nhiều kinh nghiệm, vài ba cái đẳng cấp kỹ năng thành thạo được tăng lên, cộng thêm thu được một kỹ năng sở trường thân sĩ, còn có nhặt được một số thứ linh tinh trên thi thể quái vật, dường như không còn có thêm gì nữa…

Tại sao ta lại cảm giác mình bị thiệt thòi vậy?

(Hệ thống nhắc nhở: Ngài nhận được một bưu kiện từ hệ thống, xin chú ý kiểm tra và ký nhận.)

Nghe được nhắc nhở này của hệ thống, Tiêu Phàm sợ hết hồn! Dù sao gần đây hắn mới bị hộp ma thuật Pandora khiến cho sợ hãi không ít.

(Item ngày gởi bán đấu giá đã giao hàng thành công, tổng cộng thu được 213 kim tệ, xin chú ý kiểm tra và ký nhận.)

“Wow, cảm ơn Hắc Long đã giúp đỡ, 213 kim tệ ư, nói như vậy là ta có 21 vạn 3 ngàn nhân dân tệ? Ác Long đại ca, ta yêu ngươi!” Tuy rằng con số này hơi 2B* nhưng Tiêu Phàm vẫn vui mừng hô to lên.

*2B: ngu ngốc????

(Item (Nhẫn Slime) ngài đấu giá thành công đã được giao hàng, xin chú ý kiểm tra và kí nhận.)

Đang hoan hô thì Tiêu Phàm nghe được tin tức khiến mình sững sờ, hả? Nhẫn Slime? Đó là cái gì vậy?

Tiêu Phàm nghĩ một lúc mới nhớ ra bản thân đã từng mua thứ đồ chơi này trong cuộc đấu giá.

Lúc này, trên ngón trỏ tay của Tiêu Phàm xuất hiện một chiếc nhẫn tạo hình hoa lệ, phía trên là một viên bảo thạch to như trứng chim cút rực rỡ lóng lánh hào quang, đây chính là Nhẫn Slime mà Tiêu Phàm đã đấu giá được bằng 1 kim tệ.

Chỉ nhìn độ to nhỏ của viên bảo thạch trên (Nhẫn Slime), một luồng khí tức thổ hào có thể làm kinh sợ một đám bần dân player, không nói ra được uy phong lẫm liệt.

Nhưng thời điểm Tiêu Phàm động đậy…

"Cạch…"

Viên bảo thạch hình tròn long lanh đã được cô định lại theo quán tính biến hình: "Mẹ kiếp, đồ chơi này sao lại độc ác như vậy, lẽ nào quỷ khí đều là thứ khốn nạn như vậy sao?"

Tiêu Phàm nhấn xuống chính giữ viên bảo thạch, bảo thạch bắt đầy biến hình dưới ngón tay của Tiêu Phàm, thả tay ra, bảo thạch lại nảy lên: "Cạch…cạch…cạch…" lung lay một chút.

Nhìn chiếc nhẫn cực kì buồn cười trong tay mình, nghĩ thầm, hèn gì cái tên chủ nhân cũ của nó muốn bán nó đi.

Vậy thì thử hiệu quả của (Nhẫn Slime) đi, nói thế nào đi nữa thì đeo chiếc nhẫn này cũng tương đương với việc có thêm một kỹ năng nữa.

(Hiệu quả: Phóng về phía trước chất nhầy Slime, đối với vũ khí là một chất ăn mòn nhẹ, đối với mục tiêu khác thì sẽ thành chất dinh trong vòng 5 giây, thời gian cooldown là 1 phút.)

Dưới sự điều khiển của Tiêu Phàm, viên bảo thạch quái lạ của (Nhẫn Slime) bắt đầu tự động biến hình, sau khi bắn xong thì khôi phục lại như ban đầu…

"Phụt…" nhìn theo hướng phát ra âm thanh, một ít chất nhầy từ trong bảo thạch bắn về phía trưới…

"Bà mẹ nó, cái này thật tốt nha!"

Câu nói này là đánh giá khách quan của Tiêu Phàm đối với chiếc nhẫn, cũng bởi vì điều này, nội tâm Tiêu Phàm xuất hiện sự ghét bỏ đối với những tên đê tiện chế tác chiếc nhẫn kia…

Cứ như vậy, dựa vào chiếc nhẫn này, Tiêu Phàm học được phép thuật thứ nhất bên trong "Tân sinh"…

…

Ngươi có từng nghe một truyền thuyết như thế này chưa? Nếu đến khi ba mươi tuổi mà vẫn còn đồng trinh, thì có thể sử dụng được phép thuật, trở thành một ma pháp sư vĩ đại…

Mặc dù trông "Nhẫn Slime" này thật ghê tởm nhưng Tiêu Phàm vẫn đeo trên tay chiếc nhẫn được khảm "Đá" này.

Chất kết dính màu trắng mà "Nhẫn Slime" bắn ra có hiệu quả cũng không tệ lắm. Tiêu Phàm thử sờ chất lỏng mà chiếc nhẫn kia bắn ra. Quả thật giống như đụng vào keo 502, phải kéo dài đến 5 giây sau mới có thể phá giải. Cảm giác trước khi bắn mà ngắm không chuẩn tựa như lúc mang theo "Cậu bé" đi giải quyết nỗi buồn nhưng cu cậu chẳng nghe lời tinh nghịch tưới vẩy tứ tung khắp nơi. Có lúc ngươi chỉ đông nó lại đi đánh tây khiến cho người khác khó mà có cảm giác đáng tin cậy được. Có điều, Tiêu Phàm cũng đã quen rồi. Chẳng phải quỷ khí bình thường đều là loại bẫy chết tiệt kiểu này sao?

Chương 105: Độc Thân Vẫn Hoàn Độc Thân

Chương 105: Độc Thân Vẫn Hoàn Độc Thân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ có điều, nếu quân địch thật sự bị dính "Nước tiểu" của "Nhẫn Slime" thì đây quả thực là việc khiến họ phải đau xót tột cùng.

Cuối cùng Tiêu Phàm không để lộ rõ chiếc nhẫn ra mà ẩn giấu đi hiệu ứng bên ngoài của nó. Chứ nếu cứ ngang nhiên mang theo một chiếc nhẫn chói

mắt thế này nhất định sẽ thu hút ánh mắt kỳ quái của những người xung quanh mà Tiêu Phàm lại không thích cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm vào.

Tốt lắm! Cuối cùng cũng đạt được điều kiện đầu tiên của nhiệm vụ ủy thác. Lần này cũng nên trở về thôi!

Ha ha! Thuận tiện trở về nhìn mấy tên đồng đội khốn khiếp kia cũng phải khoe khoang đẳng cấp hiện giờ của mình một chút.

Tiêu Phàm đang định quay lại lướt qua bảng chat giao lưu trong game, kết quả lại phát hiện ra có mấy tin nhắn hiện lên trong khung chat cộng đồng.

Xà Cơ: Đội trưởng ca ca! Em cảm thấy em đã trưởng thành rồi! Em phải độc lập, tự mình đi xông xáo, không thể làm đội trưởng ca ca phải bận long thêm nữa. Em muốn học cách tự chăm sóc cho bản thân, cố gắng tăng cường thực lực trong game. Vì vậy, trong khoảng thời gian này em dự định sẽ làm nhiệm vụ một mình, tạm thời sẽ không liên hệ nữa…

Bán Trường Miên: Đội trưởng! Em cũng muốn đi làm nhiệm vụ cùng Miên Miên. Khoảng thời gian này em không thể luyện cấp cùng mọi người trong tổ đội! Thật sự rất xin lỗi!

Hổ Nữu: Phàm muội muội! Khoảng thời gian này tôi có chuyện quan trọng phải làm nên không thể bảo kê cho anh được. Trong thời gian tôi không có ở đây, anh phải chăm sóc tốt cho bản thân, đừng vì nhớ tôi mà mít ướt đó nha! Chờ tôi trở về sẽ tặng cho anh chiếc váy thật đẹp…

Bốn cô gái này đang làm cái gì vậy? Hùa nhau giỡn mình sao?

Được lắm! Cứ cho như tất cả đều đang nói thật nhưng thời gian cũng quá trùng hợp rồi! Mấy cô nàng này định làm cái gì vậy?

Đứa nhỏ Xà Cơ này rõ ràng là muốn bỏ "nhà" ra ngoài! Thật sự thì với tính cách của Xà Cơ trong game, cho dù cô ấy muốn tự chăm sóc bản thân thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Bán Trường Miên dường như cũng phải tự mình đi thực hiện nhiệm vụ gì đó, hoặc là giúp Miên Miên làm nhiệm vụ. Tóm lại, chẳng cần lo lắng gì về cô nàng này, thứ cần bận tâm chính là mấy tên hay trêu chọc cô ấy.

Ha ha! Về phần Hổ Nữu thì cô ấy lăn được càng xa lại càng tốt…

Haiz! Rốt cuộc các cô đang làm cái gì thế?

Nếu như không muốn tôi làm phiền mấy người, vậy khoảng thời gian này tôi sẽ đi luyện cấp một mình. Không có mấy cô líu ríu bên cạnh cũng coi như có được chút không gian yên tĩnh.

Mặc dù Tiêu Phàm nghĩ như vậy nhưng trông bóng dáng vẫn hơi lạc lõng…

Lilith hơi kinh ngạc nhìn dáng vẻ của Tiêu Phàm. Đến cả đôi mắt quyến rũ khép hờ thường ngày giờ cũng mở to ngạc nhiên: "Cậu thật sự đã vượt qua cấp Luyện Ngục trong phó bản thung lung Rắn Cát?!"

Tiêu Phàm lấy từ trong ba lô ra mật rắn của Nhãn kính xà vương trông tựa như một viên đá đen tuyền, trơn bóng, tràn ngập tử khí: "Cô nói xem?"

"Ối! Trời ơi! Anh bạn nhỏ hãy nói cho tôi biết làm sao mà anh lại có được nó?" Lilith vô cùng phấn khởi đoạt lấy viên đá mật rắn của Nhãn kính xà vương trong tay Tiêu Phàm, cười toe toét rồi đẩy nhẹ vào ngực hắn một cái.

Sắc mặt Tiêu Phàm tối sầm, nhìn Lilith thấp hơn hẳn một cái đầu đang đứng ngay trước mặt mình: "Tôi rất ghét người khác gọi tôi là anh bạn nhỏ."

"Gì mà căng chứ? Đối với tôi thì mấy người ai cũng đều là bạn nhỏ." Lilith bắt đầu tìm chai rượu.

"Tôi nói này! Cô đừng vội ngâm rượu đã! Nhiệm vụ của tôi đâu?" Tiêu Phàm nhìn Lilith, dáng vẻ nôn nóng hốt hoảng nhắc nhở.

"Ai chà!

Yên tâm đi! Tôi sẽ không quên nhiệm vụ của anh đâu!"

[Hệ thống nhắc nhở: Bạn giành được nhiệm vụ truyền thuyết từ Lilith, di sản của Siriston.]

[Nội dung nhiệm vụ: Dựa vào manh mối mà Lilith cung cấp để tìm ra được di sản của Siriston vị anh hùng vĩ đại đã sớm hi sinh trong ác ma trận doanh.]

Wow! Thế này mới đúng là nhiệm vụ truyền thuyết này!

Di sản của Siriston? Siriston? Siriston ư? Sao nghe cái tên này có chút quen tai nhỉ?

Ồ! Nhớ ra rồi! Hóa ra "Chú dê vui vẻ" đó chính là ác ma Dương Giác mà Arista từng nói với hắn, chả trách khi nhắc đến, giọng nói của Arista lại mang theo nỗi tiếc hận. Hóa ra nó đã qua đời rồi!

Lilith không biết từ đâu ôm đến một vạc rượu lớn để chuẩn bị bắt đầu công việc ngâm rượu, Tiêu Phàm thấy vậy liền hô lớn: "Đại tỷ! Cô chờ một chút! Thế còn manh mối nhiệm vụ của tôi đâu!"

"Haiz! Sao anh lảm nhảm nhiều như vậy hả? Anh cứ ngồi ở đó, chờ một lát tôi sẽ tìm anh sau." Lilith mất kiên nhẫn đảo mắt nhìn về hướng Tiêu Phàm.

Cô gái này rốt cuộc có biết phân rõ phải trái không vậy? Mình lảm nhảm lúc nào chứ! Bỏ đi! Hảo hán như mình không thèm tính toán với cô ta.

Đối với việc này, Tiêu Phàm chỉ có thể phàn nàn trong lòng, không dám đắc tội với Lilith bởi NPC kiểu này tính tình vốn cổ quái mà thực lực còn rất mạnh mẽ, nên hắn đành phải bất lực ngồi xuống.

Cuối cùng…

"Này! Cho anh đó!" Lilith bị Tiêu Phàm thúc giục nên đâm ra nhìn hắn với vẻ chán ghét, sau đó vẫn giao vật phẩm trong tay cho hắn.

[Tên: Chiếc nhẫn tín vật của Siriston.]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Đặc hiệu: Có thể mở ra phong ấn của hàng loạt vật phẩm đã bị niêm phong trong nhiệm vụ truyền thuyết "Di sản Siriston"]

[Trạng thái: Đã giải trừ phong ấn]

[Ghi chú: Vị anh hùng vĩ đại Siriston năm đó trước khi qua đời đã giao tín vật cho Arista chòm Aries bảo quản.]

Tiêu Phàm nhìn chiếc nhẫn quen mắt trong tay…

Mẹ kiếp! Đây chẳng phải là chiếc nhẫn trong nhiệm vụ Arista kêu mình giao cho Lilith sao? Sau khi giải được phong ấn thì có dáng vẻ quái dị như này ư? Lúc hắn nhìn thấy chú giải đã cảm tưởng như sức lực của phong ấn này rất mạnh, còn nghĩ sau khi phá giải đó hẳn là một thần khí. Không nghĩ tới nó tựa như một chiếc "Chìa khóa" để mở cửa mà thôi nhưng lại mang phẩm chất sử thi rất cao. Nó thật sự đáng giá tới phẩm chất này sao? Quả nhiên mọi thứ trong trận doanh Ác Ma đều là vật quý báu.

[Tên: Bản đồ hướng dẫn của Lilith]

[Phẩm chất: Rác rưởi]

[Đặc hiệu: Có thể chỉ dẫn người chơi làm nhiệm vụ một cách chính xác, sau khi nhiệm vụ kết thúc sẽ tự đông tiêu hủy.]

[Điều kiện sử dụng: Trí tuệ cao siêu.]

[Ghi chú: Bản đồ do tự tay Lilith vẽ, có được "Ma lực" thần kỳ.]

Nhận thưởng thứ đầu tiên thì phẩm chất là sử thi, sang đến vật thưởng tiếp theo phẩm chất đã trở thành rác rưởi. Sự khác biệt này cũng quá lớn rồi!

Tóm lại, xem ra đây là một tấm bản đồ hỗ trợ thực hiện nhiệm vụ, cũng tựa như bản đồ kho báu. Trước cứ thu lại đã, đến lúc thi hành nhiệm vụ sẽ mở ra xem kỹ sau.

"Hết rồi?" Tiêu Phàm nhìn Lilith nghi hoặc hỏi, nghĩ thầm bản thân đã khổ cực biết bao mới có thể vượt qua được cảnh địa ngục ở thung lung Rắn Cát. Phần thưởng này cũng thật qua loa quá đi mất! Một cái "Chía khóa" vô

dụng và một tấm bản đồ? Nhìn thế nào đi chăng nữa cũng thấy mật rắn Nhãn kính xà vương mà mình nộp lên có giá trị cao hơn những vật phẩm này.

“Thế nào? Vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ cậu còn muốn thứ khác nữa!” Lilith thích thú nhìn Tiêu Phàm, thấy nỗi uất ức trong lòng hắn liền tiếp tục nói: “Người ta cũng rất nghèo! Tuy những thứ khác tôi không có nhưng tôi có thể dùng tấm thân này tặng cho cậu nha!”

Lilith lại bắt đầu trêu chọc và vẽ vòng tròn trước ngực…

“Đại tỷ! Tôi không muốn nhận phần thưởng khác nữa!” Tiêu Phàm vừa nói vừa nhìn vẻ mặt buồn rầu của nữ yêu tinh có khả năng kéo giảm 50% thuộc tính vĩnh cửu của người chơi này.

“Trông người ta đáng ghét như vậy sao?” Lilith ủy khuất nói.

Mỹ nhân cô có biết, vấn đề vốn không phải đáng ghét, mà là đáng sợ!

Đương nhiên những lời này Tiêu Phàm chỉ dám nghĩ ở trong lòng, có đánh chết hắn cũng không dám nói ra.

“Cậu vẫn chưa biết hết rồi! Những vật này đều là những thứ rất quý giá. Nhất là bản đồ này chính là tác phẩm đầu tay của tôi, cậu phải biết quý trọng nó. Tôi vốn là người có tấm lòng lương thiện nên lúc cậu không có ở đây cũng tặng vật phẩm cho rất nhiều bạn nhỏ chơi cùng cậu, một đống đồ là có thể đạt được nhiệm vụ để thăng cấp rồi! Cậu không những không cám ơn tôi, lại còn ghét bỏ tôi như vậy.” Lilith kiêu ngạo nói, tựa như bản thân là một người rất tốt.

Bản đồ là tác phẩm đầu tay do Lilith vẽ? Tiêu Phàm chợt lóe lên chút mưu kế, tự hỏi không biết có thể đổi [Hắc Long Tiên Tửu] với lão Bach không?

Có điều, vốn dĩ mấy cô gái này đều đi làm nhiệm vụ do Lilith phân công nên hắn cũng rất yên tâm.

Chỉ là bản thân Tiêu Phàm cũng không để ý, trong lòng hắn lúc này rốt cuộc đang yên tâm điều gì…

Chương 106: Hoàng Hạ Tứ Kiệt

Chương 106: Hoàng Hạ Tứ Kiệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong mỗi trận doanh, cứ một khoảng thời gian, tùy vào vị trí và thời điểm đều xuất hiện một con quái vật cường đại gọi là Boss hoang dã. Đương nhiên cấp bậc của nó cũng tương ứng với khu vực xuất hiện. Nói một cách dễ hiểu hơn thì Boss hoang dã cấp 100 sẽ không xuất hiện trong thôn của tân thủ gây thảm kịch tàn sát toàn thôn.

Nếu người chơi nào vô cùng may mắn gặp Boss hoang dã và đánh bại nó sẽ thu được một lượng kinh nghiệm rất lớn, mặc dù không bằng việc mở hộp đạo cụ nhưng vẫn gặt hái được phần thưởng ngoài ý muốn.

Đương nhiên, nếu như có người nhắc lại dáng vẻ của Bang Hắc Long, ta cũng chỉ biết cười ha ha…

Cho nên nói vận may cũng chỉ là tương đối, nếu gặp được Boss hoang dã yếu hơn mình thì đó chính là người chơi may mắn. Còn nếu giống như Vượn lớn Hắc Phong, tuy bị Bang Hắc Long vây đánh nhưng lại được Tiêu Phàm dẫn theo cả đám người cứu thoát thì ngược lại đó chính là vận may của Boss hoang dã.

Nhưng tỷ lệ may mắn của Boss hoang dã trong trò chơi này rất thấp.

Đây là một con Ma sói Địa Ngục và nó cũng là một con Boss hoang dã.

Trông làn da nó ánh lên màu đen bóng loáng, nanh vuốt sắc bén cứng chắc, thân thể lại to lớn lực lưỡng, từ dáng vẻ này đoán chừng nó có khả năng di chuyển cực kỳ nhanh nhạy, lực công kích vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn cường hãn hơn cả Vượn lớn Hắc Phong.

Đáng tiếc nó không có được vận khí như Vượn lớn Hắc Phong. Bởi ngay lúc này, nó đã nằm gục trên mặt đất, ánh mắt sớm trở nên vô hồn ảm đạm.

“Yo! Yo! Check it out! Tôi là một chàng MC đứng trên đài DJ! Vui vẻ cầm chiếc mic trên tay! Giờ tôi muốn bạn cùng tôi lắc lư! Chúng ta ở đây chính là duyên nợ …” Một chàng trai mặc trang phục hip-hop, miệng tự chế ra nhịp điệu, trên đầu còn đeo một chiếc tai nghe lớn, hai tay che lấy tai nghe, vừa ngâm nga vừa đung đưa thân người theo tiết tấu, hai chân cũng không hề nhàn rỗi rồi bất chợt đạp mạnh về phía thi thể Ma sói Địa Ngục.

“Mạch Tử! Ông có thể bớt ồn ào không? Để tôi được yên tĩnh một chút!” Nam tử thư sinh vận áo trắng toàn thân vừa nói vừa cầm cây quạt phe phẩy trông hết sức yểu điệu.

Cậu nhóc hip-hop tên Mạch Tử đó cực kỳ buôn rầu vừa gãi vừa đầu nói: “Nhưng tôi mà dừng lại sẽ cảm thấy khắp người vô cùng khó chịu!”

Nam tử áo trắng nhìn Mạch Tử nhích tới nhích lui, khuôn mặt tỏ vẻ đã hết sức chịu đựng liền nói: “Vừa xử lý Boss hoang dã xong, nếu ông vẫn muốn đánh tiếp thì tùy ý chọn một người trong chúng ta để đấu đơn đi!”

Mạch Tử nhìn về phía người đang ngồi trong góc kia, toàn thân trở nên u ám phiền muộn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm đại thúc gì đó: “Đấu đơn cùng Bại thúc chẳng khác nào đi tìm chết! Trong game này làm gì có ai có thể đấu thắng được lão! Ông ấy biến thái như vậy! Tôi nghĩ lão đại của chúng ta chắc cũng không muốn đấu đơn cùng Bại thúc đâu! Đấu cùng ông ấy chỉ tổ thêm buồn bực!”

Mạch Tử vẻ mặt đưa đám nhìn về phía vị nam sinh to lớn dáng vẻ đoan chính cẩn thận đang đứng cạnh nam tử áo trắng, cực kì sợ hãi nói: “Đấu đơn với Phá Quân ca đối với tôi mà nói chẳng khác gì sống không bằng chết! Anh ấy mà không cho tôi động đậy chắc hắn vô cùng khó chịu!”

“Còn ông, mặc dù có thể thử đấu một trận nhưng tôi chẳng thích phong cách chiến đấu với kỹ năng thiên phú đó của ông chút nào! Cho dù đánh thắng ông cũng thấy quá lãng phí thời gian!”

Mạch Tử không những lắm mồm lắm miệng mà tay chân cũng khua khuắng lung tung cả lên, tựa như nếu trầm tĩnh không động đậy thì hắn sẽ cảm thấy bứt rứt không yên.

“Ông nói vậy là có ý gì? Ý ông nói tôi là kẻ yếu nhất trong đám người chúng ta sao?” Nam tử áo trắng tức giận dùng cây quạt chỉ vào Mạch Tử nói.

“Được rồi! Được rồi! Công tử! Ngươi cũng đừng ồn ào nữa! Một mình Mạch Tử đã đủ ầm ĩ rồi! Ngươi còn muốn thêm vào sao?” Nam sinh đứng bên cạnh nam tử áo trắng nói. Nhìn kỹ lại thì thấy tướng mạo cùng quần áo của người này trông cũng rất đoan chính, cẩn thận tỉ mỉ.

Không sai! Đánh bại Boss hoang dã chỉ có bốn người. Vì vậy nhìn qua có vẻ như không thể tin nổi nhưng sự thật là Ma sói Địa Ngục cho dù có cường đại hơn Vượn lớn Hắc Phong đi chăng nữa thì vẫn bị đánh gục bởi bốn người bọn họ.

Nhưng khi để ý vạch ID trên đầu bốn người bọn họ từ đỏ biến thành đen thì đoán chừng sẽ hiểu được một điều.

Vốn dĩ đám người ô hợp cấp thấp của Bang Hắc Long kia chẳng thể nào so sánh được với người chơi có tinh anh đẳng cấp cao như bọn họ.

Từ sau khi Bang Hắc Long trong trận doanh Ác Ma bị Tiêu Phàm cùng bọn họ làm suy yếu thì thực lực đã tụt dốc kém xa lúc trước, chỉ có thể âm thầm luyện cấp, len lén khuếch trương chứ không còn ngang ngược càn rỡ như lúc trước. Nói như vậy, lực lượng đứng đầu trong trận doanh Ác Ma chỉ còn lại một tổ chức sát thủ có kỷ luật khá lỏng lẻo. Đó chính là thủ hạ của Tiểu Sửu Hoàng trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã.

Mạch Tử Tăng Động, Bạch Y Công Tử, Nhân Sinh Bại Khuyển cùng Phá Quân chính là bốn người mạnh nhất trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã. Bảng tin hiện lên “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” chính là bốn người bọn họ.

Vị đại thúc dáng vẻ suy sụp đang ngồi trong góc ôm đầu gối, hai mắt vô thần kia chính là Nhân Sinh Bại Khuyển.

Lúc này, trong miệng hắn không ngừng lặp lại một câu tựa như lời nguyền rủa u ám: “Ta rất muốn chết! Ta rất muốn chết! Ta rất muốn chết…”

Chàng trai đang đeo tai nghe đang nhảy nhót kia chính là Mạch Tử tăng động. Nếu như Nhân Sinh Bại Khuyển khiến cho người khác cảm thấy vô cùng u ám thì Mạch Tử mang lại cảm giác tràn đầy sức sống, hơn nữa còn tạo bầu không khí vô cùng phấn khích, căn bản không thể kiềm chế được cơn tăng động của bản thân…

Vị thư sinh cầm cây quạt có tên ID tương tự với trang phục mà hắn đang mặc: "Bạch Y Công Tử". Có điều mọi người thích bỏ qua hai chữ "Bạch Y" mà gọi trực tiếp là "Công Tử" bởi như vậy sẽ hợp với khí chất của hắn hơn, nếu thêm hai chữ "Bạch Y" tạo cảm giác tao nhã và có thêm phần nữ tính.

Cuối cùng là một nam sinh lộ ra vẻ hòa nhã về mọi mặt nhưng lại có tên ID rất ngang ngược: "Phá Quân"…

"Mạch Tử! Ngươi cũng nên yên tĩnh một lúc đi! Vừa đánh Boss xong ngươi không cảm thấy mệt à? Mọi người vẫn nên yên ổn nghỉ ngơi một chút!"

Mạch Tử vẫn đeo tai nghe vờ như không nghe thấy, trong miệng lẩm bẩm: "Đây là loại nhạc ta thích! Lắc đầu vô cùng dễ! Cảm giác này thật quen thuộc! Lắc đầu trông thật đẹp! Tay trái chống nạnh tay phải chuyển động! Điệu nhảy này có đoạn cao trào! Cùng ca hát cùng bắt nhịp! Nào mọi người chúng ta cùng lên…"

"Đủ rồi! Ta bảo ngươi dừng lại! Có nghe thấy không? Nếu không ta sẽ dùng kĩ năng thiên phú với ngươi." Phá Quân nhìn Mạch Tử vẫn đạp mạnh vào thi thể Ma sói Địa Ngục liền có chút nóng nảy nói.

Đúng vậy! Không sai! Hắn hoàn toàn không mảy may nhìn Mạch Tử đang nhảy rất vui vẻ mà hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào thi thể của Ma sói Địa Ngục.

Mạch Tử nghe thấy Phá Quân định dùng kĩ năng thiên phú liền né qua một bên. Hắn cũng không muốn đắc tội với Phá Quân, tránh bị tra tấn bởi kỹ năng thiên phú. Bởi đối với Mạch Tử mà nói, bị khống chế hành động là chiêu thức thống khổ nhất. Hết lần này tới lần khác Phá Quân không hề phong ấn tất cả lực lượng cùng cảm giác của hắn nên nếu bị trúng kỹ năng

đó thì tứ chi bị giới hạn cử động nhưng vẫn cảm nhận được. Điều này đối với hắn chính là hình phạt đáng sợ nhất.

Nhìn thấy Mạch Tử rời đi, Phá Quân vội vã chạy về phía thi thể của Ma sói Địa Ngục, loay hoay lấy ra thước thẳng cùng thước đo góc cẩn thận đo đạc, đợi đến lúc chỉnh lại tư thế thi thể Ma sói Địa Ngục cẩn thận cân xứng mới thoải mái thở phào một hơi, sau đó nghiêm mặt cảnh cáo Mạch Tử: "Ngươi còn giày vò thi thể này nữa, ta sẽ không khách khí với ngươi đâu!"

Bạch Y Công Tử nhìn hai người Phá Quân cùng Mạch Tử đang đùa giỡn bên cạnh thi thể, nhìn kỹ Nhân Sinh Bại Khuyển vẫn ngồi trong góc khác hẳn với bầu không khí xung quanh thì hết sức buồn phiền than thở: "Tại sao ta lại cùng mấy người kì quái này lập thành Hoàng hạ tứ kiệt, một người mắc chứng tăng động, một người bị chứng cưỡng bức, một người thì bị bệnh trầm cảm. Thật là mất mặt!"

Chương 107: Nhìn Thật Khó Chịu

Chương 107: Nhìn Thật Khó Chịu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe thấy Bạch Y Công Tử nói như vậy, Mạch Tử cũng không vui vẻ nói: "Tôi cũng không muốn bị loại người mắc bệnh thích sạch sẽ như ông nói như vậy!"

Công tử nghe thấy lời Mạch Tử nói, lập tức dùng quạt phẩy phẩy về phía Mạch Tử, tựa như muốn đuổi cái gì đó trong không khí, bất mãn nói: "Ta đây là thích sạch sẽ! Đúng là con khỉ ngang bướng ngu dốt!"

"Chết tiệt! Ông dám nói tôi là con khỉ! Ông là đồ ẻo lả chết tiệt!" Mạch Tử tức giận khoa tay múa chân.

"Tôi nói ông đấy! Làm sao nào! Con khỉ ngang ngược!"

"Ẻo lả!"

“Con khỉ ngang ngược!”

“Ẻo là!”

Lúc này Phá Quân chẳng cách nào giải hòa cho hai người bọn họ bởi vì hắn đột nhiên phát hiện thi thể Ma sói Địa Ngục dường như sắp đặt không hợp lý…

“Ta rất muốn chết! Ta rất muốn chết! Ta rất muốn chết…” Nhân Sinh Bại Khuyển vẫn lặng lẽ lẩm bẩm trong một góc, không khí u ám cách biệt hẳn với ba người còn lại.

Nhìn bốn người kỳ lạ ngày trông tựa như một đoàn người khôi hài vui nhộn. Chỉ khi ID trên đầu bọn họ biến từ đỏ sang đen tựa như lời cảnh tỉnh mọi người rằng sự việc không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tiêu Phàm cũng chả có bị ma xui quỷ khiến mà giao Đồ chỉ thị của Lilith này cho Lão Bach tranh công đổi rượu gì đó. Dù sao đây cũng là manh mối của 【Nhiệm vụ truyền thuyết: Di sản Hiriston】.

Truyền thuyết có ý nghĩa quan trọng như thế nào, trong lòng Tiêu Phàm biết rất rõ..

Phế phẩm, bình thường, hiếm, sử thi, truyền thuyết, thế nên mới nói truyền thuyết chính là bậc cao nhất. Đương nhiên lúc này hắn vẫn đang kẹp một quỷ khí lơ lửng bất định thế nên Tiêu Phàm cũng không muốn thảo luận quá nhiều.

Mặc dù 【Đồ chỉ thị của Lilith】 rất có khả năng giúp Tiêu Phàm đổi được vài đạo cụ sử thi từ Lão Bạch thêm lần nữa, thế nhưng bốn chữ “Nhiệm vụ truyền thuyết” này thực sự làm cho người ta thèm nhỏ dãi. Rất có thể nhiệm vụ này sẽ giúp Tiêu Phàm có được vật phẩm phẩm chất cấp bậc truyền thuyết. Cấp bậc truyền thuyết là thứ có thể gặp chứ không thể cầu, thế nên Tiêu Phàm đành kìm lại mong muốn dùng 【Hắc Long Tiên Tửu】 “bật hack” một lần nữa mà bắt đầu toàn tâm toàn ý tập trung thực hiện Nhiệm vụ chấp hành.

Tiêu Phàm đến thẳng thành Ác Ma Abaddon, lúc này mới lôi 【Đồ chỉ thị của Lilith】 ra sử dụng.

Ngay lúc Tiêu Phàm mở bản vẽ trong tay ra, vừa nhìn thoáng qua nội dung trên bản đồ đã nảy lên một loại xúc động đậy muốn xé nát cái gọi là 【Đồ chỉ thị của Lilith】 này.

Đây là thứ quỷ gì vậy?

Tiêu Phàm nhìn bản vẽ, trên đó vẽ một cái nhà hình vuông mang theo hình tam giác, trong đó còn có rất nhiều hình tròn biểu thị cho thứ gì đó, và thứ châm chọc nhất đó là Litith hình như còn muốn phô tài vẽ vời của mình cho Tiêu Phàm thấy mà còn vẽ một đóa hoa nhỏ đơn giản. Vì sao lại nói Litith vẽ một đóa hoa là do muốn phô bày tài năng vẽ vời cho Tiêu Phàm, bởi vì từ lúc Tiêu Phàm đăng nhập Tân Sinh đến giờ, chưa bao giờ thấy hoa này tươi mọc ở đâu cả, mà chỉ toàn là xương rồng cảnh mọc quá trời quá đất.

Đóa hoa nhỏ mang phong cách vẽ vời ngây thơ của đám trẻ con mẫu giáo, sau đó là một đường cong le que xơ xát, đóa hoa kia vẫn luôn nối liền với căn phòng. Đây chính là nhiệm vụ lộ tuyến.

Nhìn tấm bản đồ được vẽ dã man đến không thể dã man hơn, Tiêu Phàm nghĩ thầm, khó trách phẩm chất của 【Đồ chỉ thị của Lilith】 là rác rưởi, còn thêm cả điều kiện sử dụng yêu cầu người chơi phải trí tuệ cao siêu. Đầu óc không thông minh ấy hả, hiểu được nghệ thuật trừu tượng mà Lilith vẽ ra chết liền ấy!

【Đồ chỉ thị của Lilith】 quả không hổ danh là bản đồ có ma lực thần kỳ.

Chẳng qua cũng may là lần này hệ thống trò chơi không nhẫn tâm đùa giỡn người chơi nữa, mà lại còn cực kỳ có tâm đánh thêm tọa độ lên trên mấy điểm giao nhau của đồ thị.

Vị trí của căn phòng trên bản đồ biểu thị cho thành Ác Ma Abaddon, cũng vậy, chỗ này trên bản vẽ sẽ đánh dấu tọa độ của thành Ác Ma Abaddon. Từ đây có thể suy ra, chỉ cần đi theo đồ thị đến các tọa độ là có thể đạt được mục đích nhiệm vụ yêu cầu rồi.

Cứ như vậy, Tiêu Phàm cầm trong tay một "tác phẩm đoạt giải đặc biệt cuộc thi hội họa mẫu giáo của bạn trẻ Lilith" một mình dấn thân vào con đường truy tìm bảo vật.

…

Sau khi đánh xong Địa Ngục Ma Lang, Bạch Y Công Tử và Phá Quân cùng đi trên đường, lúc này Nhân Sinh Bại Khuyển và Lúa Mạch Ồn Ào đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Rốt cuộc cũng tách khỏi cái con khỉ ngang ngược chết tiệt kia." Bạch Y Công Tử bày ra bộ mặt ghét bỏ.

"Được rồi mà, Công Tử ông đừng nói Lúa Mạch như vậy nữa. Dù sao chúng ta cũng là người một xã đoàn, mà trước đó ông cũng đấu Địa Ngục Ma Lang, một thân một mình không thể giải quyết được sau đó đến nhờ tụi này giúp đỡ, không phải tụi này cũng lập tức bỏ hết mọi chuyện đang làm chạy đến giúp ông hay sao?" Phá Quân đi bên cạnh Bạch Y Công Tử ôn tồn bảo.

"Vốn dĩ tôi cảm thấy nghề sát thủ này cũng đẹp trai ngầu lòi nên mới quyết định gia nhập Huyết Tinh Ma Thuật Xã, ai mà ngờ thành viên trong đó lại bết bát đến vậy, may mà tác phong của lão đại Tiểu Sửu Hoàng vẫn còn hợp khẩu vị tôi đấy."

"Sát thủ có đẹp trai hay không tôi chả biết, dù sao khi đó, tôi đang luyện cấp trên đường thì gặp được lão đại Tiểu Sửu Hoàng, cả hai mới đánh PK một trận. Kết quả là tôi thua nên mới bị ép gia nhập ấy chứ." Phá Quân nghe Bạch Y Công Tử chậm rãi kể lại lý do gã gia nhập Huyết Tinh Ma Thuật Xã.

Bạch Y Công Tử phẩy quạt xếp che mặt cực điệu, kinh ngạc nói: "Ông dám PK với cả một tên siêu biến thái như lão đại à?"

"Đúng là không tầm thường nha!"

"Có gì đâu, chỉ là do tôi có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nếu đánh cược mà lại không thực hiện được sẽ cảm thấy không thoải mái." Phá Quân

cười gượng gạo: "Có điều khi đó tôi đúng là bị lão đại Tiểu Sửu Hoàng đánh đến thảm luôn đó."

"Nói thừa, lão đại của công hội chúng ta chính là một tên cuồng chiến đấu. Ông từng gặp thằng hề nào không bị điên chưa? Nhân vật phản diện Thằng Hề trong Spider-Man cũng là cái thằng vừa điên vừa biến thái thấy mịa, ngay cả thằng hề trong phim thiếu nhi "Mèo Garfield" cũng có phải là một người bình thường đâu nào." Bạch Y Công Tử khinh bỉ nói, dường như cảm thấy Phá Quân bị Tiểu Sửu Hoàng đánh là chuyện hết sức bình thường.

"Chú MacDonald…" Từ miệng Phá Quân nhẹ nhàng phun ra một cái tên mà nhà nhà đều biết.

Bạch Y Công Tử bị cái tên này làm cho sặc một cái, ấy vậy mà gã không thể vặn lại được câu nào.

"Cho dù nói thành viên trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã có hơi kỳ cục nhưng thực lực lại không thể coi thường được." Bạch Y Công Tử vội lái sang chủ đề khác, tránh khỏi cú xấu hổ ban nãy của bản thân: "Thật ra con khỉ ngang ngược kia thích chạy loạn mãi thì cứ để nó chạy đi, dù sao bình thường chúng ta cũng không có mấy cơ hội được gặp mặt thành viên trong xã đoàn."

"Bại Thúc đang vội lắm, ông ta gia nhập xã đoàn của chúng ta cũng là vì có thể nhận ủy thác sát thủ mà kiếm ít tiền sinh hoạt, cũng không phải là chơi trò chơi, mới nãy ông ta đến giúp cậu đánh Địa Ngục Ma Lang đã là có tâm lắm rồi. Tuy Bại Thúc cũng đã có tuổi rồi, với cả còn thất nghiệp nữa, vợ lại chạy theo người khác, cuộc sống ông ta đã hoàn toàn bại rồi. Cuối cùng lại còn mắc bệnh trầm cảm, nhưng vẫn là người rất tốt, sao hiện thực lại đối xử với ông ta như thế được nhỉ, đáng thương thật luôn. Còn Lúa Mạch nữa, cậu ta tham gia xã đoàn cũng vì ham vui, cái chứng tăng động giảm chú ý làm cậu ta không bao giờ yên tĩnh được, không còn gì thích hợp hơn với cậu ta ngoài việc liên tục đi PK."

"Được rồi, không nói về hai người bọn họ nữa. Hai người đó một lạnh một nóng, hai thể loại cực đoan khó thông não. Lại nói về chuyện chúng ta vừa mới đánh Boss dã ngoại, tôi nhớ gần đây có nghe một tin, lão đại Ác Long của Bang Hắc Long cấp 20 bị một người đứa con nít mới cấp mười mấy xử

lý, sau đó Bang Hắc Long đi dã ngoại lại tiếp tục bị người chơi này đánh lén, cuối cùng là bị diệt cả đoàn. Danh tiếng của Ác Long đâu thua kém gì lão đại nhà chúng ta, chuyện này thật sự quá mất mặt quá xấu hổ mà, có điều người chơi từng đánh bại hắn ta đó, tôi cũng chả muốn gặp đâu. Tôi nhớ hắn tên là Mệnh Phàm thì phải, ông nói xem, có phải chỉ cần tôi giết hắn thì sẽ có thể chứng minh Huyết Tinh Ma Thuật Xã của chúng ta mạnh hơn đám người bạo lực Bang Hắc Long nhiều không?"

Chương 108: Hiểu Lầm (1)

Chương 108: Hiểu Lầm (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Thực ra tôi cảm thấy đám người Bang Hắc Long đó cũng chẳng có bản lĩnh gì." Phá Quân nghĩ đến đám nhốn nháo của Bang Hắc Long kia thì nở một nụ cười khinh miệt.

"Có điều cái người đánh bại được Ác Long mà cậu nói, tôi lại muốn gặp hắn xem sao. Dù sao người chơi trong trận doanh Ác Ma về cơ bản đều đã bị chúng ta quét sạch cả rồi, cứ giết mấy lần như vậy, bây giờ chẳng còn đối thủ nào để khiêu chiến nữa, thật sự quá nhàm chán." Khi nói, Phá Quân theo thói quen tung lên tung xuống con dao găm phế phẩm trong tay lên.

Nếu như Tiêu Phàm nhìn thấy thanh vũ khí này chắc chắn sẽ cảm thấy rất quen thuộc, bởi vì nó giống y như đúc với trang bị mà hắn từng dùng một khoảng thời gian dài, cho đến khi Ác Long "hữu nghị tài trợ" trang bị mới, con dao này mới được nghỉ hưu, có thể thấy Phá Quân và Bán Trường Miên ắt hẳn phải đi ra từ một Thôn Tân Thủ.

Bạch Y Công Tử nhìn con dao găm phế phẩm trong tay Phá Quân, bỗng nhiên hơi nghi hoặc, gã huơ huơ cây quạt: "Nhớ lần trước không phải ông được một bộ trang bị quý hiếm sao, sao vẫn còn cầm con dao phế phẩm này?"

“Ông cũng biết tôi có chứng rối loạn cưỡng chế mà, nếu như tôi mà phát hiện ra chuyện gì làm mình chướng mắt thì nhất định phải làm cho nó trở nên vừa mắt mình hơn mới cảm thấy thoải mái. Mà cái vũ khí hiếm có kia lần trước cũng chỉ đạt được có một cái, tôi đã quen tay trái tay phải đều cầm một thanh vũ khí giống nhau rồi, cho nên không có hai thanh vũ khí phẩm chất tốt trước đó để thay thế, tôi đành phải tiếp tục dùng hai thanh phế phẩm này thôi.” Phá Quân bất đắc dĩ cười cười với Bạch Y Công Tử.

“Lúc nào bảo bệnh sạch sẽ của tôi là bệnh nhà giàu ngạo kiều, tôi thấy chứng ám ảnh cũng chế của ông còn ngạo kiều hơn tôi nhiều ấy.” Bạch Y Công Tử lại phẩy phẩy cây quạt của mình, cười “thẹn thùng”, nếu để người ta nhìn thấy vẻ mặt này da gà có mà nổi đầy người.

Đúng lúc này, một quý ông mặc áo mũ chỉnh tề đang từ xa chậm rãi bước về hướng Bạch Y Công Tử và Phá Quân.

Người đàn ông vận trang phục nghi thượng thời Trung cổ lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, khiến cho người nhìn cũng cảm thấy vô cùng thỏa mái con mắt. Toàn thân hắn ta từ trên xuống dưới tỏa ra một hơi thở ưu nhã, hai tay cầm trường kiếm sắc bén. Tay trái cầm một thanh trường kiếm bằng sắt trông có vẻ hơi bình thường, thanh trường kiếm bên tay phải lại đen nhánh sáng bóng, trông vô cùng thần bí.

Ban đầu Bạch Y Công Tử và Phá Quân vẫn tiếp tục đi về phía trước như cũ, nhưng khi Phá Quân nhìn thấy hai thanh trường kiếm trong tay của người đàn ông đang đi đến này thì không sao dời mắt được, đến bước chân cũng chả nhấc nổi. Bởi vì kiểu dáng hai thanh trường kiếm này nhau khác nhau rất rõ rệt, gã cảm thấy trong lòng mình vô cùng bứt rứt không cách nào chịu được.

“Đứng lại! Anh buông trường kiếm đang cầm trong tay xuống cho tôi.” Thấy gã kia tiến đến ngày càng gần, rốt cuộc Phá Quân cũng không nhịn nổi nữa, xông tới trước mặt người này mà gào lên.

Tiêu Phàm đang trên đường đi tìm địa điểm nhiệm vụ dựa theo bản chỉ thị nghệch ngoạc mà Lilith vẽ trong tay mình, bên cạnh cũng không có thành viên khác trong đội quấy rầy. Tâm trạng của Tiêu Phàm đã lâu rồi không được yên bình đến vậy.

Ánh mặt trời trong trận doanh Ác Ma rất gay gắt, vầng thái dương treo cao cao trên bầu trời đỏ hệt như muốn nướng cháy tất cả mọi người trên dải đất vàng khô hằn này.

Ánh mặt trời bây giờ chói mắt đến nổi Tiêu Phàm muốn mở hai mắt ra cũng khó.

Lúc này, hình như có hai chấm đỏ xuất hiện đằng xa phía chân trời, Tiêu Phàm muốn nhìn rõ cái chấm lờ mờ kia thế nhưng nắng gắt chiếu vào mắt thật là chói…

Cho đến khi Tiêu Phàm đi về phía trước một đoạn mới nhìn thấy đằng xa đó là hai người chơi đang chầm chậm đi về phía mình…

Một người đàn ông vận đồ trắng trông rất thư sinh và một chàng trai to con, vẻ ngoài của hai người này cũng không có gì nổi bật, nhưng thứ thật sự làm Tiêu Phàm để ý chính là có hai cái ID đỏ đến là đẹp đẽ trên đỉnh đầu bọn họ, màu sắc của hai cái ID này giống y như lần đầu tiên gặp Ác Long ID, thậm chí màu còn đậm hơn cả lúc đó.

Nếu như bình thường, Tiêu Phàm gặp hai người này chắc chắn đã tránh đi để khỏi phải đụng mặt nhau, hắn sẽ chọn đường khác mà đi từ lâu rồi.

Thế nhưng bây giờ, Tiêu Phàm không còn như trước nữa. Dù cho giờ hắn chỉ có một người nhưng hắn cũng không sợ hai người chơi tên đỏ này, bởi vì bây giờ hắn đã đạt đến cấp 21.

Hiện tại, cấp 21 là khái niệm gì, lúc trên đường đi hắn tranh thủ xem forum của các trận doanh khác, tạm thời chỉ có một tin túc xác thực đó là cấp 25 của Long Ngạo Thiên công hội Ngạo Thiên thuộc trận doanh Nhân Loại là cấp cao nhất.

Vì sao tin này phải thêm cái tiêu đề là “Tin tức xác thật” lên phía trước ?

Bởi vì hiện tại trong “Tân Sinh” vẫn chưa thiết lập bảng cấp bậc, cho nên muốn biết cấp của người chơi thì chỉ còn cách hóng mọi người tám chuyện nhảm trong forum mà thôi. Forum trận doanh Ác Ma lại thuộc thể loại ít

người tới lui, hoàn toàn không thể tìm thấy những thông tin liên quan gì, cho nên chỉ có thể tham khảo tin tức trên forum các trận doanh khác.

Tên con ông cháu cha Long Ngạo Thiên nhờ vào sức của, sức người, sức vật của toàn bộ công hội mới có thể kéo nhân vật game của gã ta lên đến cấp 25. Người chơi khác có bao nhiêu người có thể có được thực lực và bối cảnh như Long Ngạo Thiên, cho nên tạm thời người chơi cấp 20 trở lên trong "Tâm Sinh" ắt hẳn được tính thành top người chơi cấp cao rồi.

Từ sau khi Ác Long bị Tiêu Phàm xử lý, Tiêu Phàm thậm chí còn cho mình là người đầu tiên trong trận doanh Ác Ma đạt đến cấp 20, cho nên Tiêu Phàm đã không còn e ngại việc người khác PK nữa, thậm chí còn có thể nói hắn hơi mong chờ nữa ấy chứ, bởi vì từ khi Tiêu Phàm hưởng được lợi của "Chiến Tranh Tài" trong lần đó, hắn đã nổi dậy dục vọng chiến đấu mãnh liệt với người chơi tên đỏ.

Mặc dù nói không còn sợ chiến đấu nữa, nhưng chắc chắn cảnh giác vẫn phải có, cho nên Tiêu Phàm lấy vũ khí của mình ra, giữ chặt trên tay, luôn phòng bị đối phương, chỉ cần đối phương động thủ, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ được đánh đến sướng tay.

Khoảng cách càng lúc càng gần, Tiêu Phàm đã có thể thấy rõ ID trên đầu đối phương, trong đó có một người chơi tên là Bạch Y Công Tử, người chơi còn lại là Phá Quân.

Cái người tên Bạch Y Công Tử điệu đà hình như không thèm để ý đến mình nhưng người đàn ông tên Phá Quân lại nhìn chằm chằm vào vũ khí trong tay mình, giống như đang đề phòng mình. Cuối cùng thời điểm mình và hai người đó sắp lướt qua nhau thì người đàn ông tên Phá Quân mở miệng nói: "Dừng lại! Anh bỏ trường kiếm trong tay xuống cho tôi!"

…

Phá Quân nhìn người đàn ông xa lạ toàn thân từ trên xuống dưới ăn mặc chỉnh tề, thế nhưng cớ làm sao lại cứ thích cầm hai thanh vũ khí có hình dạng khác nhau một trời một vực như thế, một thanh bình thường một thanh tinh xảo, một thanh trắng bóc một thanh đen thui, như thế làm cho Phá Quân cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Trong lòng Phá Quân không khỏi than phiền, hai tay hắn ta mà trống trơn thì mọi người thoải mái hơn rồi không.

Thế là Phá Quân ra hiệu bảo Tiêu Phàm bỏ vũ khí xuống.

Bạch Y Công Tử không hiểu sao mà bạn mình đang yên đang lành tại tự dưng gào lên, nhưng rồi dựa theo câu nói của Phá Quân, nhìn lại vũ khí trong tay Tiêu Phàm, thì ngay lập tức hiểu ra. Bạch Y Công Tử quơ quạt xếp gõ nhẹ vào đầu mình.

Tỏ vẻ cái này nhức đầu rồi đây.

Tiêu Phàm nghe người kia gào to thì ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu chính là: Đù má, mắt tên này cũng không tệ nha, thế mà lại nhìn ra thanh Ảm Long Minh Viêm Kiếm trong tay ta không phải là đồ thường mới ghê chứ.

Có điều đang ban ngày ban mặt mà tên này cũng dám cướp của người chơi cấp 21 mình đây, gan to thiệt đó nha! Được rồi, mày có can đảm dòm ngó đến bảo kiếm trong tay tao, vậy thì phải xem nó có chịu hay không đã.

Chương 109: Hiểu Lầm (2)

Chương 109: Hiểu Lầm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hai tay Tiêu Phàm cầm ngang thanh kiếm trước người, bày ra tư thế cảnh giác chuẩn bị chiến đấu với Phá Quân và Bạch Y Công Tử.

“Tôi đã có thiện ý khuyên bảo mà anh định dùng võ, nếu anh đã rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt thì cũng đừng trách sao biển xanh lại mặn!” Phá Quân thấy Tiêu Phàm bày ra tư thế như vậy thì cười tắc thở.

Thiện ý khuyên bảo? Nực cười, chẳng lẽ người khác muốn cướp vũ khí của tao, tao còn chả thể phản kháng mà để mày cướp đi à?

Tiêu Phàm nghe Phá Quân nói thế, trong lòng yên lặng thầm nghĩ, trên mặt còn trưng ra nụ cười giễu cợt.

“Người anh em, nghe tôi nói này, anh cứ làm theo lời cậu ấy nói đi, tránh lát nữa lại rước khổ vào người, tính tình cái người này là vậy, một khi gặp phải chuyện gì mà cậu ấy thấy chướng mắt, không sửa được chắc chắn cậu ấy sẽ không bỏ qua đâu.” Bạch Y Công Tử phẩy phẩy cây quạt, vô cùng điệu đà mỉm cười bảo.

Tao đi đường còn ngại bị chúng mày nhìn, mà giờ chúng mày nói thì tao phải ngay lập tức giao vũ khí cho chúng mày, thế mới được coi là hợp tình hợp lý sao?

Tiêu Phàm thật sự rất tức giận, hắn chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ đến vậy.

“Ha ha, tao không thả thì chúng mày làm gì tao.” Tiêu Phàm tức giận nên khi nói chuyện càng thêm phách lối.

Phá Quân thấy bộ dạng thiếu đòn của Tiêu Phàm thì cuối cùng cũng không kiềm được bản tính của người chơi tên đỏ: “Mày đã không nghe lời thì tao chỉ còn cách giết mày thôi.”

Phá Quân nói một câu tràn đầy tự tin nhưng khi lọt vào tai Tiêu Phàm thì lại chói tai vô cùng.

“Giết tao, được thôi, con người tao thích nhất là bạo trang bị của người chơi tên đỏ đó nha.” Lúc Tiêu Phàm nói câu này, tay đã mài đao xoèn xoẹt.

“Ôi chao, phiền phức ghê ta. ” Bạch Y Công Tử quơ quơ cây quạt đúng sang một bên: “Anh bạn nhỏ lỗ mãng như này, một mình ông chắc là có thể giải quyết được rồi ha, tôi sang bên này nghỉ ngơi chút đã, cố mà giải quyết nhanh lên, tôi không muốn lãng phí thời gian ở đây đâu.”

“Đương nhiên, từ lúc tôi đăng nhập trò chơi đến giờ, người như hắn tôi đã giải quyết không trăm thì cũng tám chín mươi người.” Phá Quân lúc này cũng rút thanh Địa Tinh Tiểu Cốt Chủy của mình ra, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm trước mặt rồi cười mỉa.

“Ha ha, không trăm người thì cũng tám chín mươi, khoác lác nó vừa thôi, nói cho mày biết, bố mày cũng méo phải loại sản xuất hàng loạt đâu.” Tiêu Phàm thấy bọn hắn cũng dám coi thường mình, lại còn định ra có một người đã rất khó chịu, mà lúc này lại nghe Phá Quân coi thường năng lực của mình như thế, cuối cùng cũng nhịn không được mà quát lớn.

Tất nhiên hắn quyết định giết người rồi, Tiêu Phàm lấy【 Xà Đảm Tửu 】còn dư lại sau khi đánh Luyện Ngục Cấp ra rót vào miệng mình, nhấc hai thanh kiếm rồi xông lên.

Mà Phá Quân thấy Tiêu Phàm uống nhanh chóng【 Xà Đảm Tửu , nhìn chằm chằm vào hai con mắt đang nhắm lại của Tiêu Phàm, cảm thấy trong lòng rất bực bội…

Mặc dù sau khi uống 【 Xà Đảm Tửu 】 , 【 Kim Xà Lang Quân 】mà 【 Tửu Tinh Cuồng Ẩm 】phát động cũng không có tác dụng gì với người chơi đang đối chiến, thế nhưng là men say tích lũy khi uống 【 Xà Đảm Tửu 】 sẽ làm tiêu hao kỹ năng, trong khi PK đánh bất ngờ sẽ rất có hiệu quả.

Ví dụ như Phẩm Cách Thân Sĩ có hiệu quả bổ sung là Xà Diên. Trong khi chiến đấu, nếu như đột nhiên tiêu hao men say, lúc công kích kẻ địch, phạm vi công kích của trường kiếm sẽ được gia tăng. Một chuyện đột ngột như thế, có khả năng sẽ ngấm ngầm đâm đối phương một dao.

Ngoài ra, Tiêu Phàm còn có thể nhân cơ hội này cố luyện kỹ năng mình thuần thục hơn một chút.

Nói đơn giản, Tiêu Phàm cũng không quá coi trọng lần chiến đấu này, bởi vì hắn nghĩ thầm, không lẽ người trước mặt này lại khó chơi hơn Ác Long cấp 20 sao.

Nhóc con, nếu mày muốn muốn cầm vũ khí của Tiêu Phàm tao đây thì nhất định phải bỏ ra cái giá thật đắt. Lúc này Tiêu Phàm đã lao nhanh về phía Phá Quân.

Phá Quân hơi kinh ngạc khi thấy tốc độ Tiêu Phàm vọt tới. Gã nhắm mắt lại, nghĩ thầm, xem ra thực lực của người chơi này cũng không tầm thường. Nhưng đúng lúc lâu nay mình cũng chưa gặp người chơi nào đánh với mình một trận cho ra hồn, lần này vừa hay có thể hoạt động giãn gân cốt rồi.

Đúng vậy, dù Tiêu Phàm không phát động hiệu quả biến dị của kỹ năng danh hiệu, chỉ có thuộc tính tăng thêm khi dùng Linh Xà Sáo Trang và 【Kiết Nhiên】, thế mà dưới con mắt của người chơi bình thường, tốc độ di chuyển của hắn đã rất xuất sắc.

Bây giờ, 【Nhã Sĩ】 có thể đổi giá trị thể lực thành giá trị mị lực, cung cấp giá trị mị lực cho kỹ năng Thân Sĩ Chuyên Tinh tiêu hao, kỹ năng giá trị mị lực lại có thể sử dụng bất cứ lúc nào, so với trước đây tốc độ di chuyển bây giờ đã được tăng lên rất kinh khủng.

Tiêu Phàm thấy Phá Quân vẫn đứng im không nhúc nhích, gương mặt hắn trưng ra một nụ cười đắc ý.

Anh trai bị tốc độ di chuyển cao siêu dọa sợ ngây người rồi sao, chỉ cần sát lại gần hơn chút nữa thôi, tất cả sẽ thuận lợi thôi, trong lòng Tiêu Phàm rất hăng hái.

Nhưng khi Tiêu Phàm nhìn thấy biểu cảm của Phá Quân trước mặt, trong lòng chợt cảm thấy bất an, bởi vì lúc này đây, trên gương mặt Phá Quân không có chút nào gọi là bối rối, gã ta vẫn trưng ra vẻ mặt bình tĩnh nghênh đón Tiêu Phàm.

Tình huống này là sao đây?

Thôi kệ đi, ăn một kiếm của bố mày đi!

Mắt thấy đã đến gần phạm vi công kích Phá Quân, Tiêu Phàm định vung thanh trường kiếm trong tay ra, nhưng đúng vào lúc này…

【Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị ảnh hưởng bởi kỹ năng "Cường Bách Chỉ Lệnh" của người chơi Phá Quân, lấy tốc độ hiện tại liên tục tiến về trước 1 giây.】

Cái gì!

Tiêu Phàm cảm thấy hai chân không nghe theo sai khiến của mình nữa. Lúc đến gần Phá Quân, hắn vẫn phóng về phía trước như ngựa không dừng vó.

Thấy vẻ kinh hoảng của Tiêu Phàm, khuôn mặt poker đoan chính cứng nhắc của Phá Quân cũng chợt nở một nụ cười. Đột nhiên một con dao găm bất thình lình sượt qua người Tiêu Phàm và Phá Quân, lao nhanh ra sau lưng Tiêu Phàm, kéo theo một đóa hoa máu tươi rực rỡ…

【 Kĩ năng thiên phú: Cường Bách Chỉ Lệnh 】

【 Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động 】

【 Hiệu quả: Ép buộc mục tiêu thực hiện một động tác trong thời gian 1 giây, thời gian cooldown 3 giây. 】

【 Tiêu hao kỹ năng: Tiêu hao giá trị thể lực từ 0 đến 100, mức độ tiêu hao giá trị thể lực của bạn được định đoạt dựa vào trình độ phản kháng của mục tiêu. 】

【 Ghi chú: Bạn nhất định phải làm như vậy, nếu không cả người tôi sẽ rất khó chịu đó! 】

Cường Bách Chỉ Lệnh là kỹ năng thiên phú mà hệ thống trao cho Phá Quân, cũng là kỹ năng mà Phá Quân vẫn luôn ỷ vào trong khi PK.

Bạn có biết khi PK quan trọng nhất là gì không?

Không phải lực công kích cao siêu, cũng không phải phòng ngự cao siêu, mà là sơ hở, nói chính xác là sơ hở xuất hiện chớp nhoáng khi chiến đấu.

Nếu bạn có được công kích cao siêu, thế nhưng không tìm thấy sơ hở khi kẻ địch phòng ngự, lực công kích có cao hơn đi nữa cũng không có cách nào tạo ra thương tổn.

Nếu bạn có được phòng ngự cao siêu, thế nhưng từ cả người trên xuống dưới đều có sơ hở, lực phòng ngự có cao hơn đi nữa cũng chỉ có thể bị ăn đánh.

Cho nên mới nói, trong khi công kích phải tìm cho ra chỗ sơ hở của đối phương, và trong khi phòng ngự phải cố gắng không được xuất hiện sơ hở, đây là chuyện rất quan trọng khi chiến đấu.

Mà trong khi chiến đấu, 【 Cường Bách Chỉ Lệnh 】có thể làm cho sơ hở của địch kéo dài trong thời gian 1 giây, giúp cho Phá Quân lợi dùng khoảng thời gian này mà công kích sao cho có hiệu quả.

Phá Quân tung lên tung xuống con Địa Tinh Tiểu Cốt Chủy trong tay, xoay người nhìn Tiêu Phàm đang xông về phía mình, với một mắt tràn đầy trêu ngươi, một giọt máu đỏ tươi bị vãi ra khi con dao quay tròn mà khó ai phát hiện được.

Tiêu Phàm che vết thương bị dao găm đâm sau lưng, nhíu mày vì cảm thấy vô cùng đau đớn, hắn vô cùng thắc mắc chuyện gì mới xảy ra.

Chương 110: Mày Chuốc Say Tao

Chương 110: Mày Chuốc Say Tao

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

…

Lịch sử ghi chép tin tức của hệ thống:

【 Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị ảnh hưởng bởi kỹ năng "Cường Bách Chỉ Lệnh" của người chơi Phá Quân, lấy tốc độ hiện tại, liên tục tiến về phía trước trong 1 giây. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị người chơi Phá Quân công kích ác ý, HP còn lại 80%. 】

…

Sau khi mình xông lên, không hiểu sao lại trúng kỹ năng kỳ lạ mà đối phương phóng ra, sau đó lại phóng về phía trước như xe mất phanh, cuối cùng là bị tên khốn này đâm một đao vào lưng.

Chẳng lẽ kỹ năng có tên là Cường Bách Chỉ Lệnh này, tác dụng của nó là lấy tốc độ đang có liên tục tiến về phía trước trong 1 giây? Tác dụng này cũng hiếm thấy ghê, vậy chỉ cần Phá Quân nắm chắc thời cơ mà phóng kỹ năng, cộng thêm tốc độ di chuyển siêu nhanh của Tiêu Phàm thì chiến đấu với Phá Quân rất phiền phức.

Không ngờ mới chiến hiệp một thôi mà hắn đã cho mình ăn quả đắng rồi, nói sao thì mình cũng là người chơi cấp 21 chứ ít gì. Nếu ngay cả tên này mà cũng không đánh lại thì thực sự quá mất mặt rồi.

Nếu như kỹ năng của hắn chỉ có thể ảnh hưởng đến chân mình, vậy mình bước chậm lại là được rồi, trong đầu Tiêu Phàm nghĩ như thế. Trường kiếm trên tay lại một lần nữa phóng về phía người Phá Quân.

Phá Quân thấy Tiêu Phàm thả chậm tốc độ di chuyển, tiếp tục công kích về phía mình thì cười khẽ.

Tiêu Phàm vẫn luôn chiến đấu dựa vào tốc độ di chuyển của mình, nói cụ thể hơn, đó là di chuyển nhanh đến một vị trí thích hợp để tập kích, sau đó tiến hành công kích kẻ địch. Mà động tác công kích này thật ra cũng không nhanh, địch trước mặt bị đánh không kịp trở tay sở dĩ là vì bọn chúng chưa kịp phản ứng lại sự thay đổi tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm, chứ không phải vì Tiêu Phàm ra tay tấn công quá nhanh.

Nói đơn giản chính là tốc độ công kích của Tiêu Phàm cũng bình thường nhưng tốc độ di chuyển lại rất nhanh.

Cho nên nói, tốc độ công kích của Tiêu Phàm lúc này, thật ra rất chi là bình thường trong mắt Phá Quân…

Phá Quân nhẹ nhàng tránh được đợt công kích của Tiêu Phàm, sau đó…

【Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị ảnh hưởng kỹ năng "Cường Bách Chỉ Lệnh" của người chơi Phá Quân, sẽ tiếp tục thực hiện động tác công kích vung kiếm chém trong vòng 1 giây.】

Cái gì!

Sau khi Tiêu Phàm tin tức này của hệ thống, hắn cảm thấy toàn bộ thân thể mình bây giờ không thể khống chế được nữa, hắn cứ vung trường kiếm về phía trước mãi.

Đúng lúc này, con dao găm phế phẩm không đáng chú ý của Phá Quân lại một lần nữa xoẹt qua người Tiêu Phàm, máu bắn tung tóe.

【Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị người chơi Phá Quân công kích ác ý, HP còn lại 60%.】

Sau một giây, Tiêu Phàm lại một lần nữa lấy lại được quyền khống chế cơ thể, hắn nhanh chóng tăng tốc lui xa khỏi người Phá Quân.

Từ đằng xa, Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào Phá Quân, trong lòng cảm thấy hơi hoảng hốt. Rốt cuộc kỹ năng quái dị này là cái quỷ gì thế, vì sao công kích của mình luôn bị nó làm nhiễu?

…

Phá Quân thấy Tiêu Phàm ở xa kia không nhúc nhích gì cả, vậy thì lần này gã sẽ chủ động ra tay.

Phá Quân trông như đang đi về phía Tiêu Phàm với một bộ dạng rất nhàn nhã nhưng Tiêu Phàm lại có thể cảm nhận được cảm giác áp bức mạnh mẽ từ người đối phương.

Xem ra lần này mình đánh giá thấp người khác, đánh giá cao bản thân quá rồi. Tiêu Phàm nhìn hai chữ "Phá Quân" đỏ như máu, Tiêu Phàm thật sự rất hối hận, thứ màu sắc đẹp đẽ này vẫn luôn nói lên người chơi chắn chắc rất

có thực lực, sớm biết thế, mình đã ngoan ngoãn tìm đường khác mà đi rồi. Cuối cùng do chủ quan, nông nổi nhất thời nên mới xảy ra nhiều chuyện phiền phức đến vậy.

Phá Quân nhìn chằm chằm Tiêu Phàm không nhúc nhích trước mặt, trong mắt hắn là sự tự tin tuyệt đối. Mà lúc này dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cái bóng dưới chân Tiêu Phàm lặng lẽ biến thành một con rắn đen uốn lượn…

Né tránh hay là đánh lại?

Bởi vì lúc nào Tiêu Phàm ra tay cũng bị kỹ năng của đối thủ làm nhiễu. Bây giờ vừa thấy Phá Quân từng bước đến gần, Tiêu Phàm đã trở nên hoang mang không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Tiêu Phàm không biết giờ mình muốn làm gì, thế nên là hắn chả làm gì cả, nhưng Phá Quân cũng sẽ không vì đối phương không làm gì mà chần chừ.

【Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị ảnh hưởng kỹ năng "Cường Bách Chỉ Lệnh" của người chơi Phá Quân, bạn sẽ duy trì trạng thái bất động liên tục trong 1 giây.】

Cái gì! Thế này là quá đáng lắm rồi nha, rốt cuộc đây là kỹ năng khỉ gì vậy!

Phá Quân cười nhẹ rồi châm rãi nâng con dao găm lên trước người mình, hắn không công kích liền, mà chỉ chậm rãi giơ dao găm ra, giống như đang trêu đùa mà nhìn thẳng Tiêu Phàm. Một đóa hoa máu tươi nở rộ trước ngực Tiêu Phàm…

【Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị người chơi Phá Quân công kích ác ý, HP còn lại 31%.】

Một giây sau, Tiêu Phàm lại lần nữa khôi phục khả năng hoạt động, nhanh chóng lùi ra xa Phá Quân.

Đáng tiếc, Tiêu Phàm vừa mới lặng lẽ tiêu hao giá trị men say vào Điệu Waltz Phong Vũ, hiệu quả né tránh của Thiểm Tị cũng không thể phát động,

mà HP còn lại là 31%, cũng không thể tạo ra điều kiện để mở ra hiệu quả biến dị của kỹ năng danh hiệu khi HP dưới 30%.

Hơn nữa, Tiêu Phàm cũng không định tự đâm đao vào mình để ép mở kỹ năng danh hiệu biến dị, bởi vì có kỹ năng danh hiệu biến dị bổ trợ cho thì hắn vẫn không tìm được chỗ đột phá của trận chiến đấu này. Cho dù hành động của mình có nhanh bao nhiêu, Phá Quân vẫn sẽ không ngừng làm nhiễu hành động của mình.

Lúc này, Tiêu Phàm đã cảm nhận được sâu sắc mức độ nguy hiểm của tên này. Nếu thứ trong tay Phá Quân là Ảm Long Minh Viêm Kiếm chứ không phải là Đạ Tinh Tiểu Cốt Chủy phẩm chất phế phẩm, có lẽ Tiêu Phàm bây giờ cũng không còn đứng đây đâu.

…

Bạch Y Công Tử ngồi trên một khối nham thạch cách đó rất xa, thong thả phất tới phất lui cái quạt giấy, lẳng lặng theo dõi hiện trường chiến đấu.

Phá Quân quả thực rất mạnh, kỹ năng thiên phú 【Cường Bách Chỉ Lệnh】của hắn thật sự vô cùng buồn nôn. Nó có thể làm cho đối thủ mất đi quyền khống chế cơ thể trong 1 giây, trong chiến đấu, 1 giây ngắn ngủi đã có nghĩa là xuống mồ rồi. Có lẽ cũng chỉ có cái tên điên Tiểu Sửu Hoàng kia mới có thể ung dung khiêu chiến với Phá Quân mà thôi, Bạch Y Công Tử tán thưởng người đồng nghiệp bằng sự chân thành từ tận đáy lòng.

…

“Phù phù phù…” Tiêu Phàm mở to miệng thở hổn hển, lúc này hắn hoàn toàn không dám đến quá gần Phá Quân. Nếu lỡ rơi vào cục diện quái đản không thể khống chế được thân thể vì kỹ năng của người kia một lần nữa, 31% HP còn lại cũng không thể chịu nổi thêm một công kích nào của Phá Quân, lúc đó có mà bỏ cái mạng nhỏ ở đây di viết di chúc.

Cho nên Tiêu Phàm vẫn luôn dùng tốc độ di chuyển của mình để quần qua quần lại Phá Quân. Trong một giây, Phá Quân không tới được khoảng cách an toàn, đúng vào lúc này bóng rắn dưới chân Tiêu Phàm lại biến về hình người như ban đầu.

Tiêu Phàm thở dài một hơi, không ngờ, men say đã tiêu hao hết nhưng cuộc chiến giữa mình và Phá Quân lại chẳng có gì tiến triển.

Vì để phòng ngộ nhỡ, trạng thái hình rắn nhất định phải giữ lại đó. Nếu chịu không được nữa, thì cứ phát động hiệu quả né tránh mà đã giúp mình tránh được cả một đòn cực kỳ hiểm trong lần đánh phó bản Thung Lũng Rắn Cát cấp Luyện Ngục là được.

Tiêu Phàm nhìn Phá Quân đang đứng cách đó không xa, nghĩ thầm, lúc này nếu mình có cách công kích từ xa thì tốt rồi.

Để bổ sung lượng men say đã tiêu hao hết, Tiêu Phàm lại lấy 【 Xà Đảm Tửu 】ra, há mồm uống…

【 Men say: 85% 】

Lúc này, Phá Quân trông thấy Tiêu Phàm uống rượu thì phiền muộn trong lòng lại dấy lên một lần nữa…

【 Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị ảnh hưởng bởi kỹ năng "Cường Bách Chỉ Lệnh" của người chơi Phá Quân, bạn sẽ tiếp tục uống rượu liên tục mỗi một giây. 】

Cái gì! Không phải chứ! Éo muốn đâu!!

Lúc này, Tiêu Phàm chỉ có thể gào thét trong lòng mà cũng không thể nào cử động, bởi vì hắn đã không thể khống chế bản thân được nữa…

Chương 111: Trở lại ngày bắt đầu nọ (1)

Chương 111: Trở lại ngày bắt đầu nọ (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

【 Men say: 90% 】

【 Men say: 100% 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm, bởi vì bạn uống rượu vượt quá giới hạn, cho nên bạn đã tiến vào trạng thái say rượu, đợi đến khi giá trị men say xuống dưới 100%, bạn sẽ có thể khôi phục lý trí. (Nếu không tiêu hao men say vào kỹ năng, men say sẽ tiêu hao theo tốc độ mỗi phút giảm 1%) 】

【 Men say: 110% 】

【 Men say: 120% 】

…

Hừ, Phá Quân đã sớm rất khó chịu khi thấy tên này uống vật phẩm tiêu hao rồi, mày trắnh trợn uống gì trước mặt tao, tao không nói, thế nhưng mày cứ uống mà không uống cho hết, mày làm thế là muốn giết chết chứng rối loạn cưỡng chế của tao đúng không!

Thế là, chứng rối loạn cưỡng chế ra chỉ thị!

…

Một giây sau, bầu rượu trống rỗng từ trên tay Tiêu Phàm rơi xuống đất, vang lên một tiếng lanh lảnh, chứng minh trong bầu rượu này đến một giọt cũng không còn.

Phá Quân thỏa mãn nhìn bầu rượu rỗng nằm chỏng chơ trên mặt đất, thầm nghĩ trong lòng, lần này có phải được hơn không, uống thứ gì thì phải uống cho hết chứ.

Tiêu Phàm cúi đầu, thân thể hắn hơi loạng choà loạng choạng, giống như chỉ cần bước đi thì sẽ té sấp mặt vậy.

Phá Quân thấy bộ dạng này của Tiêu Phàm thì cảm thấy đối thủ của mình, hình như sau khi uống vật phẩm tiêu hao vào, hành vi có hơi kỳ lạ thì phải.

“Ừm?” Tiêu Phàm ngẩng đầu lên cùng với một tiếng rên rỉ mơ hồ.

Sắc mặt Tiêu Phàm bây giờ đã đỏ rực, mắt hắn híp lại thành một cái khe hở, từ khe hở đó có thể thấy sự mê ly trong ánh mắt hắn, thỉnh thoảng trong miệng còn khẽ phát ra vài âm thanh lầm bầm không có sức lực: “Ô…ờ…ha ha…ể?”

Phá Quân nhìn Tiêu Phàm mà khó hiểu, cảm thấy bộ dáng hắn không khác gì con nghiện phát tác trong truyền thuyết: “Người anh em, mày đánh không lại tao thì đi cắn thuốc hả?”

“Hức.”

Trả lời Phá Quân lại là một tiếng nấc rượu vang dội…

Ma, Tiêu Phàm chỉ có thể trả lời với thái độ hoài nghi…

Có lẽ bởi vì đêm trước ngày bắt đầu, hắn uống quá nhiều rượu nên đánh mất lý trí của bản thân. Sau đó cứ thế mà mơ mơ màng màng đăng nhập trò chơi trong trạng thái say rượu.

Lúc đó có khả năng là hệ thống kiểm tra của trò chơi cho rằng tinh thần của hắn có vấn đề, Tiêu Phàm cười cười, dáng vẻ rất xấu hổ. Bởi lúc đó hắn đã uống rượu đến nỗi say mèm rồi, hoàn toàn không có một chút ấn tượng đối với việc xảy ra khi đó, chỉ có thể trả lời câu hỏi của người khác một cách hàm hồ như vậy.

Nhưng hắn biết suy đoán của hắn là chính xác…

Ngày 25 tháng 9 năm 2990, ngày đầu tiên Tân Sinh hoạt động, trong một căn phòng nào đó ở thành phố S, 8h50’ sáng…

“Ha, ha ha, game online 3D, ha ha, Tân Sinh.” Một thanh niên trẻ uống say nằm ngã trên đất, mặt mũi ửng hồng, toàn thân đầy mùi rượu, mơ mơ màng màng nỉ non, cánh tay vung lên, một trai rượu rỗng bằng pha lê lăn sang một bên…

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, vẻ mặt có vẻ hơi si ngốc, mắt nhìn về phía đồng hồ báo thức trên chiếc tủ ở đầu giường, phát ra một tiếng kêu mơ hồ: “Ồ?”

Phân chia rồi lại trùng lên nhau, phân chia rồi lại trùng lên nhau…

Trong mắt của Tiêu Phàm, chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường không ngừng nghịch ngợm lặp đi lặp lại hai động tác này, đầu Tiêu Phàm cũng lắc lư có tiết tấu theo chiếc đồng hồ đó, dáng vẻ nhìn quả thật có chút đần độn.

Tiêu Phàm hơi không kiên nhẫn, nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu mình, lại lấy tay xoa xoa mắt mình một phen, sau đó mở mắt lần nữa rồi dùng sức trừng mắt nhìn phía trên tủ đầu giường.

“Ha ha, xem mày tránh thế nào được, lần này tao phải thấy rõ mày, ha ha.” Tiêu Phàm bị rượu làm cho mụ mị, lời nói có vẻ hươi ngây thơ buồn cười.

“Ợ…” Tiêu Phàm cảm thấy bụng hơi trướng, vô cùng bất nhã ợ rượu: “Hả? Hình nhưu sắp 9 giờ rồi, sắp bắt đầu rồi, ta muốn vào trò chơi, a ha ha…”

Mặc dù thần chí Tiêu Phàm không rõ, nhưng vẫn còn nhớ “Tân Sinh” sẽ bắt đầu hoạt động. Thế là hắn lăn lộn dưới đất một hồi rồi đi về phía máy chơi gảm Tân Sinh đã được chuẩn bị sẵn.

“ha ha, ai u! Á…”

Tiêu Phàm sơ ý dẫm lên chai rượu trên đất, trọng tâm không vững ngã trên mặt đất, lộn trên đất mấy vòng, trùng hợp lại lộn vào bên trong cabin trò chơi.

Cửa của máy chơi game đúng lúc này lại đóng lại vì bị Tiêu Phàm va phải.

“Tích…” một tiếng, đèn bên ngoài cabin trò chơi lặng lẽ sáng lên…

[Hoan nghênh sử dụng sản phẩm của công ty, bắt đầu quét hình, xin chờ một chút…]

[Quét hình hoàn thành, xác nhận ID450xxxxxxx0925xxxx, Tên: Tiêu Phàm; đang kiểm tra vấn đề bảo mật…]

[Chưa phát hiện phần mềm của bên thứ ba, trò chơi khởi động, 10 giây sau tiến vào.]

[Người chơi thân mến, bạn thật may mắn, bạn được Tân Sinh phân vào trận doanh đặc biệt, bạn sẽ sáng tạo nhân vật của mình trong trận doanh Ác Ma.]

[Hãy đặt tên cho nhân vật của bạn, một khi đã đặt tên sẽ không thể thay đổi, xin hãy thận trọng cân nhắc.]

"Thật phiền phức." Tiêu Phàm nhìn người hướng dẫn trước mặt, có chút lắc lư, đầu óc hơi khó chịu, dùng hết sức phun ra hai chữ, nhưng âm thanh có vẻ không rõ ràng.

[Bạn xác định lấy tên "Mễ Phiền" là tên nhân vật ID của mình?]

"Mệnh Phàm!" Lần này Tiêu Phàm tru lên một cách chuẩn xác tên của mình.

[Bạn xác định sử dụng tên "Mệnh Phàm" là tên nhân vật ID của mình?]

"Xác định." Tiêu Phàm nói xong hai chữ xác định này liên hôn mê.

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã sáng tạo nhân vật thành công, hệ thống đang điều chỉnh và xác định các thuộc tính của bạn, tiếp theo bạn sẽ được truyền tống đến Tân thủ thôn số XXX…]

Ngày 25 tháng 9 năm 2990, hơn 9h sáng,

Từng nhóm "áo vải" một lục tục xuất hiện trong Tân thủ thôn của từng trận doanh. Trong mắt họ tràn ngập tò mò cùng chờ mong cùng với sự mừng rỡ lần đầu đến với thế giới này, mang theo hi vọng bước vào hành trình Tân Sinh của bọn họ.

Chỉ có trận doanh Ác Ma không có loại cảnh tượng vui vẻ tốt đẹp này?

Không không không, nhầm rồi, trận doanh Ác Ma ngay từ đầu cũng chẳng có gì khác so với các trận doanh khác. Mặc dù có rất nhiều biến thái lớn nhỏ bị hệ thống sàng lọc vào đây, nhưng bởi vì bị hạn chế bởi đạo đức và pháp luật ở cuộc sống hiện thực trong một thời gian dài, các người chơi cũng không thể nào sử dụng bạo lực một cách không kiêng kị, tùy ý phóng thích dục vọng của mình.Chỉ đến khi

“Ơ? Đây là đâu?” Nằm trên điểm phục sinh, Tiêu Phàm mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn đám người đi tới đi lui: “Ế ế, hình như đang ở trong Tân Sinh.”

Giọng nói của Tiêu Phàm có chút hưng phấn, thần xui quye khiến thế nào lại lục lọi balo, thế mà lại lục ra được cái dao gọt trái cây làm cho người ta hoài niệm kia.

“Ha ha, hãy xem ta thuận buồm xuôi gió, xưng vương xưng bá tại nươi này.” Tiêu Phàm đứng lên, thần chí không rõ cầm dao gọt trái cây, miệng la hét sung sướng xông về phía đám người đang đi đến.

Bước đi của hắn hơi lảo đảo, đi được một bước lại lắc lư, tưởng chừng như lúc nào cũng có thể bị ngã. Mới vì trong mắt hắn, trời đất lúc này đang quay cuồng, nên muốn giữ thăng bằng trong loại tình huống này quá khó khăn.

“Mày không có mắt nhìn đường à?” Một tên cao lớn có tướng mạo hung dữ thấy Tiêu Phàm đụng vào lồng ngực mình liền tức giận kêu lên. Dù sao nơi này cũng là trận doanh Ác Ma, ngoại trừ bạn học Vẽ Đến Mệt của EF4 có tính tình nhã nhặn ra, người chơi ở nơi này phần lớn đều có tính cách thô bạo.

Tiêu Phàm lắc lắc cái đầu, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ dáng vẻ của tên to con này, nhưng hắn không thể nào thấy rõ được…

“Bốn mắt, hai mũi, hai mồm, khà khà, yêu… quái…” Tiêu Phàm thẳng thắn miêu tả ra cái thứ mà hắn thấy được.

To con lại không cho là như vậy: “Thằng nhóc, mày dám chế giễu tao, mày biết tao là ai không?”

“Ha ha, yêu quái, có yêu quái!” Tiêu Phàm vẫn thất tha thất thểu đo trên đường, quơ loạn xạ cái dao gọt trái cây trong tay, hưng phấn kêu loạn bốn phía.

To con nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của Tiêu Phàm, rột cục vẫn không kìm nén được lửa giận trong lòng, móc gậy trong balo ra: “Mẹ nó, để tao cho thằng nhóc mày một chút nhan sắc nhé!”

Chương 112: Trở lại ngày bắt đầu nọ (2)

Chương 112: Trở lại ngày bắt đầu nọ (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Rất nhiều năm sau, khi có người hỏi Tiêu Phàm, lúc trước vì sao hắn lại được phân đến trận doanh Ác

Cây gậy vốn đang vung vẩy trong tay to con bỗng nhiên đập Tiêu Phàm một phát, Tiêu Phàm lảo đảo một cái, đi trên đường giống như bị thọt, khập khà khập khiễng, vô cùng quái dị. Thế nhưng Tiêu Phàm hết lần này đến lần khác vẫn như vậy, thân thể đột nhiên cúi thấp, vừa vặn tránh thoát một gậy mà to con đang đập đến.

“Ha ha, yêu quái, mày muốn hại tao á, ha ha, tao là thiên hạ vô địch chơi game đấy, ợ…” Đang dương dương đắc ý nói, Tiêu Phàm bỗng nhiên ợ một hơi rượu, có chút không thoải mái chép miệng.

To con nghe thấy Tiêu Phàm trào phúng liền không chịu được, điên cuồng vung gậy lên nện xuống!

Trong bóng gậy dày đặc, Tiêu Phàm lúc nào cũng như chực ngã, vô cùng nguy hiểm, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn vậy, gậy không thể nào đập trúng người Tiêu Phàm.

Khua gậy một hồi, to con thở dốc, hoàn toàn không hiểu sao cái người trước mắt lại khó chơi như vậy.

Trong nháy mắt mà to con hơi nghỉ ngơi, dao gọt trái cây trong tay Tiêu Phàm liền hoạt động, hắn nhẹ nhàng linh hoạt xẹt qua cổ to con, máu trên cổ to con bắn ra, to con khống dám tin che lấy cổ mình ngã xuống.

“Ha ha ha, tao đã nói tao là vô địch cơ mà, ha ha ha.” Tiêu Phàm quơ dao gọt hoa quả trong tay, vô cùng vui vẻ tựa như đứa trẻ có được món đồ chơi mình thích.

Bạn bè to con vẫn đứng bên cạnh xem to con đánh nhau thấy to con ngã xuống mới hồi phục lại tinh thần.

Rõ ràng vừa rồi thằng nhóc này bị đánh một cách bị động, sao mà bỗng nhiên lại thần không biết quỷ không hay xử lý được to con. Không kịp suy nghĩ nhiều, bạn bè của to con cầm vũ khí trong tay, nhanh chóng xông lên bao vây Tiêu Phàm, căm phẫn trừng mắt nhìn hắn.

“Oa oa, nhiều quái vật đến quá.” Tiêu Phàm vẫn không nhìn không rõ bao nhiêu người, bởi vì trời đất vẫn cứ quay cuồng, nhưng bên người hắn xuất hiện nhiều người hơn, Tiêu Phàm vẫn có thể cảm nhận được.

Thật đáng giận, thực sự quá nhẹ nhàng rồi! Thằng nhóc này xử lý anh em của mình lại còn không biết hối cải, lại vẫn vũ nhục bọn họ.

Bnạ bè của to con rốt cục cũng không nhịn được, cùng tiến lên, định cho Tiêu Phàm một bài học sâu sắc.

Thân thể gầy còm của Tieu Phàm trong vô vàn đao quang kiếm ảnh tưởng chừng như lúc nào cũng có thể ngã xuống

Bước chân vô lực của Tiêu Phàm cũng không nhanh, vẫn đứng không vững như cũ, lung la lung lay, thân thể lúc cao lúc thấp, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn vậy, trong tình huống bị công kích liên tiếp như vậy mà Tiêu Phàm vẫn chẳng làm sao, cục diện vô cùng quỷ dị.

Hai mắt Tiêu Phàm trống rỗng, gật gù đắc ý, trong miệng còn truyền ra tiếng cười. Mà hắn dưới trạng thái như vậy, khó khăn tránh thoát tân công của đám người kia bằng một tư thế quỷ quái, cánh tay gầy yếu cầm dao gọt hoa quả lặng lẽ giơ lên…

“Ha ha, đánh quái này, một con, hai con, ba con, ha ha…”

Cùng với giọng nói giống như nói chuyện cười đùa này, lần lượt từng người chơi đang vây đánh Tiêu Phàm bị dao gọt trái cây lần luợt lướt qua, thi nhau ngã xuống.

“Ha ha ha…”

Tiêu Phàm cười vui vẻ, ánh mắt hắn có chút mơ hồ, không phát hiện được bất kỳ vật ngoại giới nào. Chỉ cần ánh mắt thấy có chút thân ảnh, thân thể của hắn theo bản năng liền cầm dao gọt trái cây đâm về phía thân ảnh đó.

Thế là trong Tân thủ thôn của trận doanh Ác Ma, một tên điên cầm dao gọt trái cây đâm lung tung cứ thế ra đời…

"Ha ha ha, ha ha ha." Tiêu Phàm đứng trong thôn của Tân Sinh cười ha ha, máu từ trên dao gọt trái cây lặng lẽ rơi xuống…

Một đám người chơi trong Tân thủ thôn bao vây hắn, nhưng không người nào dám dẫn đầu công kích hắn, chỉ cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Phàm ở giữa sân, cầm vũ khí trong tay, nghiến răng nghiến lợi bao vây hắn.

Bởi vì một trận vừa rồi, người chơi trong Tân thủ thôn cơ bản đều bị dao gọt hoa quả của Tiêu Phàm lia qua mấy lần.

Lúc này, hai chữ "Mệnh Phàm" đã sớm nổi tiếng, thậm chí so với nhan sắc của ID Phá Quân chỉ có hơn chứ không kém.

Tiêu Phàm khẽ híp mắt quét những người ở đây một lượt, người bị Tiêu Phàm quét mắt trúng đều không kìm được mà lui về phía sau một bước.

"Ha ha!" Tiêu Phàm vẫn dáng vẻ cười như điên, cầm dao trái cây đi thẳng về phía trước. Người chơi vây quanh hắn nhìn thấy Tiêu Phàm chuyển động liền có chút sợ hãi, đám người bao vây hiện trường có suy nghĩ muốn tản đi.

"Ợ!" Một tiếng ợ to từ miệng Tiêu Phàm truyền ra. Lúc này, thân thể của Tiêu Phàm không biết có phải là ợ quá sức hay không mà mất trọng tâm, người ngã về phía trước trong nháy mắt, trùng hợp là dao gọt trái cây đã dính máu bao người trong tau hắn cũng bị văng đi…

Màu đỏ của dưa hấu đã được bổ ra vẫn luôn có sức thu hút trong ngày hè, thân ảnh của Tiêu Phàm cứ thế mà biến mất trong tầm mắt của đám người chơi, chỉ còn lại một chiếc quần cộc cũ nát cùng mất đồng tiền…

Mọi người đều hai mặt nhìn nhau, không biêt chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng yên tĩnh không được bao lâu…

“Người anh em, lúc chúng ta vây đánh đại ma đầu vừa rồi, dường như ngươi cố ý đụng vào tay ta!”

“Ngươi cũng có dẫm lên chân ta đấy chứ!”

“Ý của ngươi là sẽ không xin lỗi ta phải không?”

“Mẹ nó, đánh thì đánh, nói nhảm nhiều thế làm gì!”

“Được, vừa rồi không thể đánh nhau với đại ma đầu kia, ta cũng ngứa tay lắm rồi!”

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Tiêu Phàm đang say rượu, cụ diện vốn đang hài hòa ấm áp ở trận dianh Ác Ma bắt đầu thay đổi, bắt đầu lộ ra bản tính ngang ngược hung tàn vốn có…

Bên trong một nhà trọ nào đó tại thành phố S, Tiêu Phàm đá văng cái nắp của máy chơi game, loạng chà loạng choạng đi đến ngã xuống giường, trên mặt ngập tràn nụ cười vui vẻ: “Trò chơi này vui thật.”

Tiêu Phàm mang theo nụ cười như vậy chìm vào mộng đẹp ở trên giường…

Ngày 25 tháng 9 năm 2990, 3h chiều, sau khi Tân Sinh mới mở được 6 tiếng, bên trong Tân thủ thôn của trận doanh Ác Ma…

“Ông đây không phat suy thì cứ coi ông đây là hellokitty à? Lễ PK long trọng, Hồ Hán Tam ta trở về rồi đây!”

Tiêu Phàm quát to một tiếng xông vào chém giết đám người chơi PK. Nhưng hắn không biết là hắn thực sự chính là “Hồ Hán Tam trở về”…

Mà lúc này, ánh mắt mà Tiêu Phàm ngẩng đầu nhì về phía Phá Quân cũng giống như ánh mắt lúc hắn bị người chơi bao vây ở Tân thủ thôn, ánh mắt tùy ý, không trói buộc. Bởi vì không khí xung quanh thân hắn tràn ngập mùi rượu…

Dạo gần đây mặt trời ở trận doanh Ác Ma có chút sáng lạn, tựa như mặt trời có chuyện vui gì đấy, tia sáng càng thêm chói mắt so với trước, chỏ khổ cho những người phía dưới…

Ngẩng đầu nhìn mặt trời, Phá Quân cảm thấy đầu mình như phình to ra, nóng hệt như mùa hè, thật không biết người chơi có bị cảm nắng bởi trình độ mô phỏng chân thật này của "Tân Sinh" hay không.

Về vấn đề cảm nắng, Tiêu Phàm cũng chẳng lo lắng, bởi vì bây giờ hắn đã sớm rơi vào trạng thái mơ hồ. Nếu như lấy trị số cụ thể trong trò chơi để diễn tả thì chính là men say vượt quá 100%, đang ở trạng thái say rượu…

"Ha ha, a, ha ha, ha ha ha…"

Tếng cười kia có chút rời rạc, mang theo khí tức từ bộ ngực đang phập phồng của Tiêu Phàm truyền ra, nghe không ra vui vẻ, không ra bất cứ loại tình cảm nào, giống như chẳng có chút ý nghĩa nào hết khiến cho tràng diện trên chiến trường Thanh Dương càng thêm quái dị.

Phá Quân nhìn Tiêu Phàm, trong lòng càng thêm hoài nghi. Hắn không hiểu trong tình huống rơi vào thế yếu như vậy, sao Tiêu Phàm còn có thể cười được, hắn càng không hiểu được ý nghĩa trong tiếng cười nhàn nhạt kia, phảng phất nhưu trong tiếng cười đó không có cảm xúc gì. Càng như vậy, Phá Quân càng cảm thấy tim đập nhanh một cách cổ quái. Hắn hy vọng đây chỉ là hắn đa nghi nên sinh ra ảo giác, không sai, đây nhất định chỉ là ảo giác…

Tiêu Phàm không hề động, Phá Quân cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hắn cảm thấy sau khi Tiêu Phàm uống cái vật phẩm tiêu hao không rõ lai lịch kia, không khí hiện trường trở nên kỳ quái.

Chương 113: Say

Chương 113: Say

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hắn không rõ Tiêu Phàm uống cái vật phẩm tiêu hao kia thì sẽ tăng cường lực chiến đấu trên phương diện nào, HP, lực công kích, tốc độ di chuyển, hoặc là một phương diện đặc biệt nào đó trong chiến đấu, nhưng đối với những thứ mình không biết, cẩn thận luôn là là lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Phàm uống rượu xong thì vô lực cúi thấp người xuống, lúc này dường như bị mặt trời rọi vào nên có chút không thoải mái, híp mắt ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút, nhẹ nhàng giơ tay lên che ánh mặt trời chói chang trước mặt. Lúc thấy tay mình đang cầm kiếm, dường như có chút nghi hoặc, giống như đây là lần đầu nhìn thấy thanh vũ khí này: "Hả? Kiếm?"

Tiêu Phàm cầm trường kiếm tùy ý quơ quơ trước mặt, nhíu mày một cái, tựa như cảm thấy dùng thanh trường kiếm quá tốn sức, trực tiếp thu vũ khí vào ba lô.

Phá Quan vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm từ đầu, Tiêu Phàm quá lâu không nhúc nhích, Phá Quân chờ đến nỗi hơi sốt ruột.

Lúc này thấy Tiêu Phàm rốt cục cũng có động tĩnh , Phá Quân nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm, muốn khiến ta mắc câu á, không có cửa đâu, may mắn mình tương đối có kiên nhẫn.

Phá Quân thấy Tiêu Phàm bỗng nhiên thu trường kiếm vào, trong lòng vô cùng nghi hoặc. Hả? Chẳng lẽ hắn định từ bỏ? Làm sớm có phải tốt hơn không, hiện giờ mới thu vũ khí lại thì quá muộn, mình mới không buông tha cho hắn đâu.

"Sao thế? Biết sợ rồi, đã bảo nghe mày nghe lời tao sớm mà không nghe, giờ quá muộn rồi, Phá Quân tao đã chiến đấu là phải phân thắng bại, bởi tao mắc chứng ép buộc, nhất định phải làm xong việc, không có cách nào khác." Thấy đối phương thu hồi vũ khí, Phá Quân cảm thấy nhẹ nhàng, tùy ý đi về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghe thấy bên tai có tiếng nói, nghi hoặc quay đầu về phía Phá Quân, thấy Phá Quân đang đi về phía mình, nhếch môi cười si mê, vẻ mặt nhìn có chút ngu ngốc.

Nhưng trong mắt Phá Quân, vẻ mặt ngu dại này của Tiêu Phàm chính là giễu cợt hắn: "Sắp chết đến nơi mà còn cười được, tao thật sự hơi bội phục rồi đấy."

Lần này Phá Quân không chút do dự cầm dao găm đâm Tiêu Phàm, định kết thúc trận chiến này luôn.

"Hả? Người xấu mày muốn tấn công tao á?" Tiêu Phàm nhìn dao găm suýt chạm mặt mình, hơi nghi hoặc mơ mơ màng màng nói.

Vì để chắc chắn công kích lần này có hiệu quả, Phá Quân trong lúc tấn công thi triển kỹ năng thiên phú của mình [Cường Bách Chỉ Lệnh], mắt thấy công kích của hắn sắp thành công, không nghĩ tới hệ thống lại truyền đến một tin tức mà hắn ta chưa bao giờ nhận được. Ngay lúc hắn ta đang ngây người vì tin tức của hệ thống thì đồng thời, Tiêu Phàm rất tự nhiên lảo đảo tránh khỏi một kích trí mạng này…

[Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng "Cường Bách Chỉ Lệnh" của bạn vì nguyên nhân đặc biệt,

nên không có hiệu lực đối vơi mục tiêu.]

Cái gì? Sao lại thế? Vì sao kỹ năng thiên phú của hắn ta lại mất hiệu lực?

Phá Quân kinh ngạc, kỹ năng thiên phú của hắn ta [Cường Bách Chỉ Lệnh] từ trước đến giờ thi triển vẫn rất thuận lợi, gặp thần giết thần gặp phật giết phật. Cho dù đối mặt với đội trưởng của đội hắn ta Tiểu Sửu Hoàng cũng chưa từng xảy ra tình huống mất hiệu lực. Bây giờ sử dụng với kẻ địch trước mắt này lại mất hiệu lực, chuyện này rốt cục là sao?

Chẳng lẽ người này lúc trước chỉ là gải heo ăn thịt hổ, thực lực còn cao hơn cả hắn ta?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào. Trong trận doanh Ác Ma, ngoại trừ đội trưởng Tiểu Sửu Hoàng thì "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" bọn hắn mới là mạnh nhất, nhất định là do Tiêu Phàm vừa uống vật phẩm tiêu hao khống chế miễn dịch, nhất định là vậy.

Phá Quân không biết rằng, kỹ năng thiên phú của hắn [Cường Bách Chỉ Lệnh] là do hệ thống trò chơi thông qua phân tích tư duy người chơi mà có tác dụng. Bởi vì hành động của người chơi phải thông qua tư duy của người chơi rồi đi đến quyết định. Hệ thống trò chơi thông qua việc phân tích tư duy của người chơi mưới có thể sinh ra phán định đối với người chơi.

Tư duy của Tiêu Phàm vào lúc này á? Ha ha, Tiêu Phàm lúc này làm gì còn tư duy, nghe thật giống như một trò cười. Một người người toàn mùi rượu, hệ thống ngoại trừ phân tích được độ cồn trong cơ thể thì còn phân tích được gì nữa, vì thế [Cường Bách Chỉ Lệnh] đương nhiên sẽ mất hiệu quả. Lúc này hành động của Tiêu Phàm hoàn toàn dựa vào bản năng của cơ thể, chứ không phải tư duy trong đầu.

Bởi vì kỹ năng thiên phú mất hiệu lực đối với Tiêu Phàm nên Phá Quân bắt đầu hốt hoảng, quơ dao găm loạn xạ về phía Tiêu Phàm.

Ánh mắt Tiêu Phàm lúc này có chút thất thần, không có tiêu cự, trái phải đung đưa thân thể mình qua lại, tựa như chỉ cần đụng một phát là bật ngược lại. Thế nhưng chính dáng vẻ như vậy lại tránh được công kích của Phá Quân, ngay cả góc áo của Tiêu Phàm cũng không chạm đến được.

Bởi vì dùng toàn lực tấn công liên tục nên Phá Quân có chút thở không ra hơi, hơi dừng lại.

Đúng lúc này, Tiêu Phàm loạng chà loạng choạng kéo xa khoảng cách với Phá Quân, mơ mơ màng màng nhìn Phá Quân một chút: “Ha ha ha, mày muốn tấn công tao á? Chúng ta phải đánh nhau à? Được, tao thích đánh nhau.”

Cái câu nói xằng nói bậy này tựa như hỏi Phá Quân cũng tựa như là hỏi chính hắn.

Nhưng Phá Quân nghe thấy câu nói này của Tiêu Phàm, trong lòng không thể bình tĩnh, chẳng lẽ hắn ta thật sự gặp phải cao thủ? Trước đó hắn bị mình tấn công tất cả đều là giả vờ sao? Nếu như không phải là giả vờ, vậy thì tại sao hiện tại lại có thể né tránh tất cả công kích của hắn một cách dễ dàng như vậy?

Phá Quân nhìn Tiêu Phàm đang lung la lung lay trước mắt, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

“Ha ha ha, đánh nhau, chúng ta đến đánh nhau đi.” Tiêu Phàm cao hứng bừng bừng hét lên với Phá Quân.

Mặc dù dáng vẻ của Tiêu Phàm lúc này có chút ngu dại, nhưng Phá Quan không dám xem thường người trước mắt.

“Vụt!” Một con dao nhỏ và một cái nĩa nhỏ màu bạc trắng xuất hiện trên tay Tiêu Phàm kèm theo tiếng vang thanh thủy của kim loại

[Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng: “Lễ Nghi Bàn Ăn” của bạn được phát động..]

Thấy Tiêu Phàm xuất ra chiêu này, Phá Quân càng căng thẳng hơn,bởi vì người duy nhất mà hắn chưa từng chiến thắng cũng dùng thủ đoạn này. Một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc xuống theo trán của của Phá Quân…

“Chúng ta chơi đánh nhau, ha ha, chúng ta chơi đánh nhau đi.”

Miệng Tiêu Phàm lẩm bẩm không rõ, một tay cầm dao con, một tay cầm nĩa, khập khiễng đi về phía Phá Quân.

Phá Quân lại nắm chặt dao găm, sẵn sàng đón kẻ địch, lòng bàn tay không biết thấm đẫm mồ hôi từ lúc nào.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, rốt cục Phá Quân cũng không chịu được không khí ngột ngạt này, cầm dao găm đâm Tiêu Phàm trước.

Dường như chân trái của Tiêu Phàm đá phải cái gì đó, thân thể nghiêng về phía trước, lảo đảo một cái.

Nhưng hết lần này đến lần khác, chính là cái lảo đảo này này lại giúp hắn tránh thoát được công kích hung ác của Phá Quân một cách quái dị. Phá Quân bị cái cách né tránh quái dị này làm cho buồn bực mất tập trung, tay phải quét ngang, nắm lấy dao găm đâm về phía Tiêu Phàm lần nữa.

Thân thể của Tiêu Phàm lại lay động lần nữa, thân người vừa thấp xuống lại nâng bả vai lên, vừa vặn đụng trúng cánh tay của Phá Quân, phá vỡ công kích bằng sao găm lần này.

Ngay lúc Phá Quân đang chấn kinh bởi cái cách phá chiêu kỳ dị này thì giọng nói lười biếng của Tiêu Phàm lại kích thích thần kinh của Phá Quân lần nữa: "Mắt của mình hoa quá, hình như vừa rồi đụng trúng cái gì thì phải?"

Lẽ nào lại như vậy, sao có người lại thích giả vờ thế cơ chứ, đã tránh được công kích hai lần rồi. Phá Quân ghét nhất là người thích giả vờ, lửa giận trong lòng lại tăng lên, đợi khí lực hồi phục đủ lại vọt về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cố gắng nhìn cảng tượng mơ hồ trước mắt: "Cái gì thế?"

Hắn rất muốn nhìn rõ mấy cái bóng lúc ẩn lúc hiện chồng chồng chéo chéo này, Tiêu Phàm lắc lắc cái đầu đang choáng váng. Vốn dĩ không gấp thì vẫn còn tốt, trước mắt Tiêu Phàm bỗng lóe một cái, đất rung núi chuyển, Tiêu Phàm cũng không chịu được, thân thể ngã xuống mặt đất.

Hết lần này tới lần khác, chỉ trong nháy mắt, công kích của Phá Quân đang đến, Tiểu Phàm chỉ khẽ đảo một phát, một kích chứa đựng lửa giận của Phá Quân lại rơi vào không trung. Mà Tiêu Phàm vốn vẫn đang nằm tại chỗ, đùi phải cứ thế mà đẩy Phá Quân một cái khiến cho Phá Quân không khống chế được bản thân ngã về đằng trước.

Phá Quân ngã xuống, cát bụi ở mặt đất bốc lên.

Chương 114: Bụng thoải mái hơn rồi (1)

Chương 114: Bụng thoải mái hơn rồi (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phá Quân bị ngã đến nỗi choáng váng đầu óc. Mà Tiêu Phàm sau khi ngã xuống đất bị Phá Quân đá phải, lăn mấy vòng về phía trước, ,dường đụng phải cái gì đó, thuận thế liền leo lên…

Đợi đến lúc Phá Quân nhìn thấy rõ ràng lại phát hiện cái người vô cùng âm hiểm ngáng chân mình lại đang cưỡi lên người mình, tay trái cầm cái nĩa, tay phải cầm dao con, nhìn mình chằm chằm với ánh mắt như nhìn đồ ăn ở trên bàn, nhếch môi cười hì hì, vẻ mặt nhìn qua vô cùng tà ác.

Phá Quân bỗng nhiên cảm thấy một màn trước mắt vô cùng kinh khủng, bóng ma vẫn luôn chôn sâu trong lòng lại dần hiện lên. Chỉ là người trong trí nhớ kia có mái tóc vàng, làn da trắng bệch, khóe môi đỏ tươi, trong tay không phải là dao nĩa dùng trong cơm tây mà là hai thanh phi đao dùng trong gánh xiếc thú.

Mà tiếng cười làm cho người ta rùng mình không phải là hì hì hì, mà có phần hơi chói tai

Ánh nắng rọi xuống chiếc nĩa cùng dao con tao thành một cái gương làm thay đổi phương hướng của ánh sáng, khiến nó chiếu thẳng vào mắt của Phá Quân.

Ánh nắng chiết xạ hơi chói mắt, chiếu vào mắt Phá Quân khiến hắn ta . không nhìn rõ thân thể của người đang cưỡi lên người mình. Khi hắn lấy lại được tinh thần thì phát hiện người kia không phải người mà mình vẫn luôn sợ hãi, trong lòng dâng lên một tia xấu hổ, muốn phản kháng, tiếp tục đánh.

Thế nhưng hắn vừa mới khủng hoảng nên dẫn đến chần chừ, hiện giờ hắn lại mất đi cơ hội được đứng lên.

Ngay lúc Phá Quân nhớ đến việc phải đứng dậy, hắn thấy người trên thân mình đang toét miệng cười, có chút không nhìn rõ được ngũ quan. Bởi vì chiết xạ ánh sáng nên hai hàm răng trắng noãn của người kia có chút chói mắt, khuôn mặt của người kia có vẻ hơi mờ đi bởi hàm răng đang phát sáng kia.

“A!” Phá Quân cảm giác được tay phải bị đâm phát đau, kêu lên một tiếng, đang muốn đưa tay trái che lại tay phải đang bị thương, kết quả Tiêu Phàm lại hì hì đi trước Phá Quân một bước, dao con trong tay phải đâm vào tay trái của Phá Quân…

“A!”

[Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị người chơi (người chơi này vì phòng vệ chính đáng nên không hiển thị ID) dùng kỹ năng "Lễ Nghi Bàn Ăn" tấn công, tạm thời tay trái không hoạt động được, 2 giây nữa bắt đầu.]

[Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị người chơi (người chơi này vì phòng vệ chính đáng nên không hiển thị ID) dùng kỹ năng "Lễ Nghi Bàn Ăn" tấn công, tạm thời tay phải không hoạt động được, 2 giây nữa bắt đầu.]

Hệ thống liên tục nhắc nhở hai lần khiến Phá Quân hơi hoảng hốt.

"Đáng ghét!" Khuôn mặt Phá Quân trở nên dữ tợn, kịch liệt phản kháng, muốn xoay người lên. Sau khi hai tay mất đi năng lực, hai chân Phá Quân đạp loạn, muốn lắc rơi cái người đang ở trên thân mình xuống.

Nhưng Tiêu Phàm đang chơi đên svui vẻ sao có thể để hắn thỏa mãn ước nguyện. Lúc này, thân hình của Tiêu Phàm nhìn như đong đưa không ngừng, nhưng hai chân lại giống như rễ cây cổ thụ, vững vàng gác trên người Phá Quân, khóa kín thân thể hắn ta, mặc cho hai chân của Phá Quân có đạp loạn xạ thế nào cũng không thay đổi được gì.

Tiêu Phàm rút dao nĩa đang ghim ở hai tay Phá Quân ra, ngơ ngác nhìn Phá Quân, dáng vẻ có chút ngu dại, nhưng Phá Quân lại cảm thấy dáng vẻ của Tiêu Phàm lúc này vô cùng ghê tởm.

Phá Quân nghe nói trong trò chơi này, người chơi cao thủ một thú vui vô cùng ác liệt, đó chính là thỉnh giả dạng yếu đuối trước mặt mọi người, nhưng thực ra thực lực mạnh mẽ. Lý do chính là đám người xem thường hắn đột nhiên xuất thủ, đạt được hiệu quả sống ảo. Đó cũng chính là tuyệt kĩ sống ảo "giả heo ăn thịt hổ" được đồn đại.

Phá Quân vừa nghĩ tới hôm nay chân chính gặp phải vị người chơi cao thủ có ham mê không tốt này, trong lòng càng bị phẫn hơn. Bởi vì hắn trở thành đối tượng để cho vị cao thủ này tự sướng.

Hắn có thể vô hiệu hóa kĩ năng thiên phú của mình, lại có thể dễ dàng né trán tất cả công kích, còn có thể tùy ý khống chế mình trên mặt đất. Nếu không phải cao thủ của trò chơi, sao có thể làm được một loạt các hành động này. Ghê tởm nhất chính là, giờ phút này hắn còn giả điên giả ngốc

trước mặt mình, ra vẻ mình chỉ là một tên đần độn vô tội, vậy nếu như một tên "đần độn" đánh mình chật vật như thế này, chẳng phải nói mình ngay cả một tên đần độn cũng không bằng.

Thực khinh người quá đáng! Tâm cơ người trước mắt thực sự rất sâu, hèn hạ vô sỉ, Phá Quân giận dữ thầm nghĩ.

Phá Quân nào biết được, hiện giờ trong đầu Tiêu Phàm trống trơn một mảnh, không thể tưu duy rõ ràng được vấn đề gì, lại càng không cần nói đến cái gì mà tâm cơ. Hành động của Tiêu Phàm hoàn toàn dựa vào bản năng của cơ thể, không cần tư duy quyết định cái gì. Cũng có thể nói hiện giờ đầu Tiêu Phàm rỗng tuếch, không có bất kỳ ý tưởng gì.

Giống như hiện tại, Tiêu Phàm cảm thấy tầm nhìn trước mắt vẫn còn đang đung đưa trái phải. Vì muốn đầu mình không choáng như vậy nữa, tận lực muốn thoải mái hơn chút, Tiêu Phàm nhấc dao nĩa trong tay lên, theo tầm mắt lay động, bắt đầu đung đưa trái phải.

Nhưng trùng hợp là dao nĩa trong tay Tiêu Phàm có lưỡi dao hướng xuống dưới, mà hai tay của Phá Quân bị tê liệt không cách nào động đậy được.

Cho nên, theo tiết tấu lắc lư của Tiêu Phàm, hai tay Phá Quân cứ trái một dao, phải một dao, không ngừng bị đâm xuyên…

May mà [Lễ Nghi Bàn Ăn] của Tiêu Phàm chỉ là kỹ năng hạn chế, cũng không phải loại kỹ năng công kích cao, cho nên dù có công kích không ngừng thì cũng rất nhẹ nhàng, trong lúc nhất thời Phá Quân không bị mất nhiều máu, nhưng hệ thống nhắc nhở hành động bị hạn chế ngược lại liên tục hành hạ lỗ tai của Phá Quân.

Phá Quân cảm thấy người cưỡi trên hắn ta quả thực là ác ma. Nếu bản thân hắn ta tài nghệ không bằng người, bị hắn cho một đao kết liễu Phá Quân cũng nhận.

Nhưng cái người này hết lần này đến lần khách lại thích đùa bỡn tâm lý đối thủ, ngăn chặn thân thể hắn ta, cưỡi trên người hắn ta, trái một trấm, phải một đao làm tê liệt hai tay hắn, không ngừng hưởng thụ khoái cảm lăng nhục đối thủ.

Cái loại ham mê biến thái này không phải của tên điên thì của ai. Đơn giản so với đội trưởng Tiểu Sửu Hoàng của hắn ta còn thần kinh hơn.

Trời ạ, Phá Quân rốt cục cũng không chịu được cảnh ngộ như thế này, lựa chọn chuyện duy nhất hắn có thể làm lúc này: "Công tử! Mau tới cứu ta!"

Công tử áo trắng thật ra vẫn nhìn chằm chằm cục diện chiến đấu trên hiện trường. Khi thấy Tiêu Phàm ung dung tránh thoát công kích của Phá Quân bằng cái tư thế vô cùng kỳ quái kia, thật ra trong lòng công tử áo trắng lúc này có thành kiến rất lớn với Phá Quân.

Chính mình cũng kêu hắn nhanh chóng giải quyết, thế mà không biết làm sao vẫn còn lề mề dây dưa cùng với cái người lạ lẫm kia.

Không thể trách công tử áo trắng hiểu lầm Phá Quân, bởi vì trong mắt người ngoài cái tư thế chậm chạp ung dung tùy lúc có thể bị ngã này, bất kỳ người nào cũng có thể công kích thành công. Nếu không phải cố ý chơi đùa ở đó thì còn có thể vì cái gì.

Sau đó công tử áo trắng còn nhìn thấy Phá Quân dường như chơi đùa hơi quá, đã thế còn để cái tên xa lạ kia cưỡi lên người, mặc cho tên kia cầm hai cái đồ chơi rách rưới công kích hai tay, còn không phản ứng gì.

Công tử áo trắng thấy trên chiến trường tư thế của bọn họ muốn bao nhiêu mập mờ có bấy nhiêu mập mờ, tâm tư của công tử áo trắng cũng không trong sáng nghĩ về phương diện kia, sắc mặt lộ ra chán ghét, trong tim lại vô cùng sợ hãi.

Không nghĩ tới Phá Quân nhìn cao cao to to đoan đoan chính chính lại có loại chuyện long dương này, xem ra sau này mình cần phải cẩn thận một chút, duy trì khoảng cách nhất định với Phá Quân.

Mãi đến khi tiếng kêu sợ hãi của Phá Quân truyền đến, công tử áo trắng mới phát hiện tình huống ở hiện trường có chút không đúng.

Đến giờ hắn không phát hiện được tình huống trên hiện trường cũng không phải là do hắn không để ý tình trạng của Phá Quân, mà là hắn vô thức cho rằng, dựa vào thực lực của "hoàng hạ tứ kiệt" bọn hắn, sao có thể không giải quyết được một trên qua đường giáp cơ chứ.

Chương 115: Bụng thoải mái hơn rồi (2)

Chương 115: Bụng thoải mái hơn rồi (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà lúc này phát hiện tình trạng của bạn mình, công tử áo trắng lập tức phất tay áo tiến lên, lao về phía Tiêu Phàm ở xa xa.

Một chiếc quạt xếp cổ mang theo cuồng phong gào thét bỗng đánh về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm dường nhưu phát hiện được cái gì, nghiêng nghiêng thân thể, vô lực ngã về một bên, quạt xếp giống như một thanh lược ôn nhu nhẹ nhàng lướt qua tóc Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cứ như vậy tránh thoát được một kích đột nhiên tới.

Tiêu Phàm nghiêng người đi,rốt cục Phá Quân cũng tìm được cơ hội xoay người.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Công tử áo trắng lấy quạt xếp che miệng, trong giọng nói mang theo chút nghi vấn.

"Tên kia không giống vẻ bè ngoài trông có vẻ đơn giản thế đâu, thực lực vô cùng mạnh mẽ." Rõ ràng Phá Quân vẫn còn chưa hoàn hồn sau vụ kinh sợ vừa rồi, hô hấp hơi nặng, giọng nói cũng có vẻ không ổn.

"Hừ, không nghĩ tới cậu lại vô dụng như vậy." Công tử áo trắng luôn vô cùng kiêu ngạo, hiên nhiên không để lời nói của Phá Quân trong lòng, vung quạt xếp trong tay lên, liền muốn cho Tiêu Phàm một chút giáo huấn.

Tiêu Phàm mới bò từ trên mặt đất lên, chưa kịp đứng vững, công tử áo trắng đã vung quạt xếp, mang theo khí thế hung ác đánh vào sau lưng Tiêu Phàm.

Dường như Tiêu Phàm cảm thấy đứng dậy có chút phí sức, lại bò xuống xuống dưới mặt đất, mà khí thế của quạt xếp kia lại rào rào rơi vào khoảng không.

Công tử áo trắng hiển nhiên không nghĩ đến công kích của mình lại thất bại, trên mặt mê mang, nhưng trong lòng lại nổi giận.

Trong lúc mơ mơ màng màng Tiêu Phàm cảm nhận được có bóng người lướt nhanh qua bên cạnh mình, ma xui quỷ khiến thế nào lại giơ tay phải đang cầm sao lên, lại bắt đầu si ngốc cười ngây ngô.

Phá Quân nhìn thấy vật trong tay Tiêu Phàm, thầm nghĩ hỏng bét, hét lớn: "Công tử, cẩn thận đằng sau!"

Đáng tiếc tiếng nhắc nhở này vẫn chậm một bước, dao con rời khỏi tay Tiêu Phàm, nhẹ nhàng bay múa trên không trung một lúc, rồi yếu ớt vô lực đâm vào gót chân công tử.

[Hệ thống nhắc nhở: Bạn bị người chơi Mệnh Phàm dùng kĩ năng "Lễ Nghi Bàn Ăn tấn công, chân phải bị tê liệt, bắt đầu trong hai giây nữa.]

Cái gì? Cái tên này chính là Mệnh Phàm đã xử lý Ác Long lão đại ở Hắc Long Bang? Còn có cái tê liệt này là chuyện gì xảy ra?

Trong chớp mắt quá nhiều suy nghĩ dao động trong đầu công tử áo trắng, thế nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, không có chân phải làm trụ, công tử áo trắng mất thăng bằng ngã xuống đất.

Dường nhưu Tiêu Phàm cảm thấy bò dễ chịu hơn so với đứng một chút, bởi vì đứng thẳng thì đầu óc hắn càng thêm choáng váng. Thế là, Tiêu Phàm tựa nhưu đứa trẻ con vừa học bò, vui sướng bò về phía trước một cách nhanh chóng., đúng lúc đụng phải công tử áo trắng vừa ngã xuống, Tiêu Phàm lại lấn người cưỡi lên lần nữa. Bởi theo bản năng hắn cảm thấy như vậy sẽ thoải mái hơn, mềm hơn so với việc ngồi trên mặt đất cứng rắn.

Lúc này công tử áo trắng tâm vô cùng loạn. Mệnh Phàm, Lễ Nghi Bàn Ăn, tê liệt chân phải các loại các loại, nhất thời lượng tin tức quá lớn. Hắn còn

chưa kịp phản ứng lại phát hiện, cái người tên là Mệnh Phàm kia đang cưỡi trên người hắn.

Theo bản năng công tử áo trắng vung quạt xếp đánh lên chân của Tiêu Phàm, không ngờ một cái nĩa không biết từ đâu chui ra đột nhiên đâm vào tay phải hắn ta. Cánh tay phải giống như chân phải không thể hoạt động.

Tiêu Phàm vẫn si ngốc cười ngây ngô, nhưng trong mắt công tử áo trắng, ý cười hiền lành của người trước mắt lại biến thành nụ cười dâm đãng, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi, chẳng lẽ người này thật sự thích cái loại chuyện long dương đó?

Nghĩ vậy, công tử áo trắng càng thêm hoảng loạn, đang muốn hét to một tiếng thả ta ra, ngươi là cái đồ tiểu nhân hèn hạ, đang lúc mở miệng định nói liền thấy Tiêu Phàm phập phồng ngực một cái, miệng phồng lên, giống như còn cóc trước khi muốn nôn thì phồng má lên vậy. Trong lòng công tử áo trắng đang há to miệng chưa kịp khép lại sinh ra bất an mãnh liệt…

"Oẹ"

Thác nước ào ào phun ra từ trong miệng Tiêu Phàm, sau khi kết thúc, giọng nói lười biếng cùng thỏa mãn của Tiêu Phàm vang lên: "A, bụng mình thoải mái hơn rồi."

Hơn mười năm về trước, Bạch Y Công Tử vẫn còn là một học sinh trung học bình thường, sống tại thành phố Quảng Châu, Trung Quốc…

Từng có một câu rằng, "Quảng Châu đẹp, người nhân đạo, mộc miên anh hùng. Lá rơi hoa nở phượng hoàng bay, điệu múa rồng đỏ ngợp trời mây. Tháng ba vẫn còn gió xuân thổi."

(Dịch thơ khó quá chị ơi TvT)

Hằng năm vào tháng hai tháng ba ở Quảng Đông đều có thể nhìn thấy một mảng đỏ hồng, ngửi được mùi hương nhàn nhạt của hoa mộc miên, gió xuân thổi đến say lòng, thấm đến ruột gan.

Tuần thứ hai của tháng ba là tuần khai giảng, sau tiết thể dục buổi chiều, Bạch Y Công Tử đang trên đường trở về nhà, cậu cảm nhận được từng làn gió xuân phả vào mặt liền biết rằng thời tiết đã theo mùa bắt đầu ấm áp trở lại.

Bạch Y Công Tử đi đến trước một vòng dây màu xanh bên đường thì dừng chân. Trước mắt Bạch Y Công Tử là một cây mộc miên linh thiêng lâu đời, thân cây theo năm tháng chầm chậm hướng thẳng lên trời xanh, đỉnh của tán cây bây giờ đã cao cỡ năm sáu tầng lầu, xa xa trông vào hệt như một tòa tháp cao cao thẳng tắp nằm giữa vòng dây xanh, nổi bật lên giữa đám đông.

Mùa hoa nở cũng là lúc lá cây mộc miên chuyển sang sắc cam hồng, như tăng thêm vài phần vui tươi của ngày xuân.

Lúc này một làn gió xuân ấm áp thổi qua, từng phiến bông trắng theo làn gió nhẹ từ trên tàn cây cao rơi xuống, Bạch Y Công Tử ngẩng đầu nhìn từng đóa mộc miên mềm mại như lông ngỗng, trong lòng bỗng dưng dao động.

Đẹp quá, có lẽ bông tuyết của phương Bắc cũng đẹp tựa như loài hoa trước mắt vậy.

Bạch Y Công Tử đứng lặng thật lâu giữa rừng "hoa tuyết", ánh mắt mang theo niềm phấn khởi không che giấu. Những đứa trẻ sinh ra ở phương Nam chưa từng cảm nhận được mưa tuyết mùa đông, trong lòng luôn tồn tại một sự mong chờ về trời mưa tuyết của phương Bắc…

Ngay lúc Bạch Y Công Tử vẫn còn đang đắm chìm trong "tuyết", những đóa hoa theo gió nhẹ nhàng rơi xuống người Bạch Y Công Tử…

Những hình ảnh đẹp đẽ đa phần đều dễ vỡ dễ tan…

…

"Cháu bị dị ứng phấn hoa rồi, bác đoán là sau tiết thể dục cháu vận động mạnh, đổ một lượng lớn mồ hôi, lỗ chân lông nở ra, sau đó lại ngây ngốc đứng dưới tán cây mộc miên đón một màn mưa phấn hoa, khiến cho phần lớn da mặt dị ứng, nổi một mảng sởi. Hiện tại bệnh của cháu tương đối

nghiêm trọng, đợi một lát bác cho cháu ít thuốc, sau đó qua bên kia chích một mũi rồi về nhà nghỉ ngơi, không được gãi lung tung đâu đấy."

Bác sĩ của viện da liễu nghiêm túc nói với Bạch Y Công Tử lúc này đã nổi đỏ khắp mình, cả người đang vô cùng khô nóng, khó chịu.

…

Từ đó về sau, tính cách của Bạch Y Công Tử liền thay đổi, biến thành kiểu người có chứng bệnh cực kì ưa sạch sẽ. Cho dù bạn đi trên đường va trúng cậu ta, cậu ta sẽ theo quán tính dùng tay phủi phủi chỗ vừa bị chạm phải, giống như sợ bị lây nhiễm thứ gì đó không sạch sẽ. Mấy thứ như bình xịt khử trùng, khăn giấy khử trùng luôn là vật tùy thân.

Tính thích sạch sẽ này lại tăng dần theo thời gian, thói quen "yêu sạch sẽ" của Bạch Y Công Tử lại càng thêm nghiêm trọng, khả năng chịu đựng những vật dơ bẩn lại càng thêm yếu ớt.

…

Thả ta ra, cái tên đệ tiện bỉ ổi này!

Đó là câu mà Bạch Y Công Tử muốn hét về phía Tiêu Phàm, thế nhưng chỉ vừa mở miệng buông ra một chữ đã im bặt.

Bạch Y Công Tử nhìn thần sắc của Tiêu Phàm, trong lòng dĩ nhiên đã có báo động không yên, nhưng tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi Bạch Y Công Tử không kịp phản ứng gì…

Hiện tại bỗng dưng yên tĩnh lạ thường, chỉ còn lại tiếng nôn mửa của Tiêu Phàm.

[Hệ thống nhắc nhở: Hệ thống kiểm tra được sóng thần kinh của bạn đang kích động dữ dội, cần phải điều chỉnh lại, bạn sẽ bị hệ thống ép buộc logout.]

Một đường ánh sáng từ mông Tiêu Phàm sáng lên, Bạch Y Công Tử trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 116: Chạy Trối Chết

**

Chương 116: Chạy Trối Chết

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY**

Tiêu Phàm ngã người xuống, phần mông chạm nhẹ vào mặt đất, đối với biểu cảm mơ hồ ban nãy của Tiêu Phàm giờ đã tăng thêm chút nghi hoặc.

Nhưng sau đó hắn lại sờ sờ bụng, thỏa mãn nói: "A, bụng thoải mái hơn rồi."

Cứ như vậy, khiến cho một trong những sát thủ của tập đoàn Huyết Tinh Ma Thuật Xã "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" Bạch Y Công Tử tại trận doanh Ác Man từ lúc xuất trận đến bây giờ chỉ có thể vung hai lần quạt giấy, đến cả một kỹ năng cũng chưa kịp sử dụng,

Đã bị Tiêu Phàm nôn đến một mẩu vụn cũng không còn.

Tình hình chiến sự trước mắt, "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" Bạch Y Công Tử, đã out rồi…

Phá Quân đã xem hết toàn quá trình chiến đấu của Huyết Tinh Tàn Nhẫn, hình ảnh cực kì bi thảm, vô cùng tàn ác. Phá Quân vẫn còn nhớ rõ lúc ngụm nôn dơ bẩn kia hạ xuống trong nháy mắt cùng vẻ mặt không kịp khép miệng vô cùng tuyệt vọng của Bạch Y Công Tử, đổi lại là Phá Quân cũng chịu không nổi, huống hồ chi là Bạch Y Công Tử cực kì ưa thích sạch sẽ đến thế. Cảnh tượng vừa rồi sẽ để lại trong lòng Bạch Y Công Tử bao nhiêu bi thương cùng ám ảnh, Phá Quân quả thực không dám tưởng tượng.

Phá Quân nhìn về phía kẻ nhìn như vô tội trước mắt, kì thực lại là một đại ma vương giả điên giả ngốc, nội tâm nham hiểm, bỗng dưng cảm thấy hoảng loạn. Thậm chí còn có cảm giác vô lực, chẳng lẽ đây chỉ là do áp lực tâm lý của việc chênh lệch sức mạnh sao?

Lúc này, Phá Quân thật sự sợ hãi, cũng không phải sợ Tiêu Phàm mạnh hơn mình, mà là sợ phương thức tác chiến khiến người người hoảng sợ của hắn.

Nhớ đến kết cục của Bạch Y Công Tử, Phá Quân bất giác lùi về sau mấy bước.

Tiêu Phàm đang ngà ngà say cảm thấy đã nghỉ ngơi kha khá rồi, liền quay đầu nhìn về phía Phá Quân, dường như đã tìm kiếm thứ gì đó mới mẻ, tiếc là ánh mắt vẫn rời rạc thất thần như thế.

Nhìn thấy ánh nhìn quả quyết đó, Phá Quân lại căng thẳng đến tay chân quơ quào đỡ lấy đôi đoản kiếm trong tay.

Nhưng Tiêu Phàm lại như không phát hiện ra hành động của hắn ta, lại mệt mỏi cúi đầu.

Coi thường, đây rõ ràng là coi thường, thực sự làm tổn thương lòng tự tôn của Phá Quân. Đến cả lúc chiến đấu với lão đại Tiểu Sửu Hoàng, Tiểu Sửu Hoàng cũng chưa từng coi thường hắn ta đến vậy.

Do nỗi căm phẫn khi bị Tiêu Phàm coi thường, lần này Phá Quân cuối cùng cũng vì giận dữ mà lấy lại được dũng khí.

Cho dù kỹ năng thiên phú của hắn ta không dùng được thì sao chứ? Cho dù thực lực của hắn không mạnh thì đã làm sao? Đánh không lại cùng lắm là chết, có gì phải sợ chứ? Nếu như bây giờ trốn tránh mới là đáng hổ thẹn!

Cho dù tình thế không thuận lợi, Phá Quân vẫn quyết tâm cùng Tiêu Phàm tái chiến một phen.

“A!” Tiếng gào dũng mạnh của Phá Quân dường như còn mang theo quyết tâm liều chết, mà khi ấy đoản kiếm sắc bén trong tay hắn ta như mang theo khí thế quyết tiến không lùi.

Tiêu Phàm cảm thấy rất mệt, lại có chút buồn ngủ, đầu óc cứ rủ xuống. Bỗng dưng tiếng gào thét truyền đến bên tai, Tiêu Phàm cau mày một cái, biểu cảm có chút không vui, dao nĩa bạc trong tay lại một lần nữa ngưng tụ trong tay Tiêu Phàm…

“DAAAAA!” Tiếng gào cao độ này không biết là Phá Quân đang tiếp thêm can đảm cho bản thân hay là đang xả ra, nhưng đoản kiếm trong tay đích thực đã mang theo toàn bộ sức mạnh của hắn ta.

Lần này Tiêu Phàm đã đứng lên, tuy rằng động tác vẫn lảo đảo không hề theo quy luật, nhưng lần này có vẻ không còn buồn cười như trước, đã thêm được chút phóng khoáng thêm chút ngầu ngầu. Có lẽ là do sự bực bội trong lòng Tiêu Phàm, động tác cũng đã nhanh hơn vài phần.

Đối mặt với đòn tấn công của Phá Quân, Tiêu Phàm vẫn còn choáng váng không hề để ý đến, giương trán lên như đang nhìn lên những đám mây chậm rì trên cao, lúc ấy trong lòng Tiêu Phàm cũng hệt như những đám mây lười biếng nhàn nhã kia.

So với Tiêu Phàm, Phá Quân lại tỏ ra vô cùng cuồng bạo, đoản kiếm trong tay không ngừng đâm tới.

Mà ứng đối của Tiêu Phàm lại vô cùng đơn giản, chỉ né, đâm, né, đâm…

Trong trận tập kích điên cuồng này, Tiêu Phàm chỉ tránh né, công kích, tránh né, công kích, một chiêu cũng chẳng động được vào người hắn.

Mỗi lần vũ khí của Tiêu Phàm đâm trúng Phá Quân, một phần cơ thể của Phá Quân lại bị phong ấn hành động trong hai giây, thế nên chỉ vừa mới giao đấu chưa đến một giây, cơ thể của Phá Quân đã đổ sụp xuống đất như một tòa lầu bị đánh phá…

Tiêu Phàm sau khi say rượu dường như có chấp niệm với kỵ binh, nhìn thấy Phá Quân ngã xuống lại cười ngốc nghếch lấn người lên.

Phá Quân thấy kẻ trước mắt lộ ra nét cười vô cường đáng sợ, dũng khí trong lòng chợt tiêu tan, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Tiêu Phàm nghi hoặc nhìn Phá Quân mở rộng tứ chi, một đoạn đồng dao ngây ngốc được lẩm nhẩm từng chữ trong miệng hắn: “Điểm chỉ binh binh, điểm đến ai, người đó chính là tiểu binh binh của ta…”

Mỗi lần đọc một chữ lại nhẹ nhàng đâm vào tứ chi của Phá Quân một cái, dường như muốn thông qua đoạn đồng dao này chọn ra một bộ phận. Còn về việc chọn ra để làm gì, Tiêu Phàm vẫn chưa xét đến. Hiện tại trong não hắn không tồn tại suy nghĩ sâu xa đến vậy.

Thế là tứ chi của Phá Quân không ngừng bị Tiêu Phàm phong ấn, không thể nào động đậy được.

Thật sự đáng sợ, thật sự biến thái lắm, kẻ này rõ ràng là ác ma mà!

Phá Quân hoàn toàn không hiểu Tiêu Phàm đang làm gì, sự sợ hãi trong lòng nhanh chóng bị nỗi tuyệt vọng chiếm hữu.

Kỳ thực Phá Quân không cần phải cố gắng lý giải hành động của Tiêu Phàm, chỉ bởi chung quy chỉ là Tiêu Phàm uống quá nhiều nên thành ra say xỉn.

Phá Quân chưa từng trải qua tình cảnh này, hiện tại hắn ta như cá nằm trên thớt không thể động đậy. Vấn đề là Tiêu Phàm vẫn chưa cho hắn ta một đao ra đi, vẫn cứ tùy ý đùa giỡn với hắn ta.

“A!” Phá Quân rốt cuộc không kiềm được áp lực trong lòng, liền kêu to lên.

Tiếng kêu này của hắn làm cho Tiêu Phàm không vui, hắn liền cầm dao nĩa lên chào hỏi đầu của Phá Quân, có máu bắn lên tung tóe, có lông tóc bay bay…

Hành động của Tiêu Phàm khiến Phá Quân sợ hãi, căn theo chấn động sợ hãi trong lòng Phá Quân, một đường sáng hiện lên trên trán hắn ta.

….

[Tin hệ thống: Danh hiệu của ngài đang hình thành…]

[Tin hệ thống: Danh hiệu “Kẻ độc tài tuyệt vọng” của ngài đã hình thành xong, có xác nhận sử dụng danh hiệu này hay không, một khi đã xác nhận, về sau không thể tiến hành sửa đổi.]

[Danh hiệu của người chơi: Kẻ độc tài tuyệt vọng]

[Tên kỹ năng: Tự ta độc tài]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: Cưỡng ép tứ chi của bản thân hành động, có thể sử dụng ở bất cứ tình huống nào, thời gian phục hồi là 5 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: Tiêu hao 100 điểm thể lực]

[Kỹ năng thuộc loại: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Ngươi luôn ép buộc người khác làm việc, vậy trong lúc tuyệt vọng cũng nên ép buộc bản thân làm gì đó đi, kẻ độc tài đáng thương.]

…

Cứ như vậy dưới nỗi sợ hãi Tiêu Phàm, danh hiệu "kẻ độc tài tuyệt vọng" của Phá Quân được hình thành, việc này đã cứu Phá Quân một mạng.

"Cái đồ ma quỷ bệnh thần kinh, đừng có tới đây! Đừng tới đây…" Tay chân của Phá Quân bắt đầu cử động, liền đẩy bản thân khỏi Tiêu Phàm, hoang mang kêu lớn.

Thoát khỏi sự khống chế của Tiêu Phàm, Phá Quân lập tức đứng lên, không thèm quay đầu đã bỏ chạy. Bởi vì lúc này hắn ta đã không còn đủ dũng khí tái chiến với Tiêu Phàm nữa rồi.

Tiêu Phàm bị Phá Quân đẩy qua một bên, hắn nhắm hai mắt lại, thế là cứ vậy ngủ thiếp đi…

Mình sao vậy nhỉ?

Tiêu Phàm cố hết sức nâng mí mắt lên, đập vào mắt hắn lại là bầu trời đỏ tươi như cũ của trận doanh Ác Ma. Mặt trời mãnh liệt đã theo thời gian dời đến vị trí khác, vì thế không còn chói mắt nữa.

Tiêu Phàm ngồi dậy, nhưng vừa định như thế thì một cảm giác mệt mỏi liền đánh úp toàn thân, khiến cho hai tay hắn chống đỡ thân thể có chút nhũn ra, bất giác lảo đảo trong một thoáng.

Lần lảo đảo này rất nhẹ, chỉ là một thoáng lung lay nhưng vẫn khiến Tiêu Phàm cảm thấy đầu vừa đau vừa trướng. Trong đầu óc lúc này như có gì đó đang quay cuồng, làm cho Tiêu Phàm một phen choáng váng, Tiêu Phàm lập tức ôm đầu cúi xuống.

PS: Tác giả thật sự đã từng dị ứng như vậy… Đứa nhỏ đáng thương.

Chương 117: Cường Địch Đột Kích

Chương 117: Cường Địch Đột Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cảm giác này… Đúng rồi, lại uống nhiều quá rồi…

Tiêu Phàm bắt đầu hồi tưởng lại sự việc xảy ra trước khi bản thân mê man…

Hóa ra trong lúc chiến đấu bản thân bị Phá Quân chuốc say. Trò chơi này sao có thể như vậy được chứ, theo đuổi tính chân chân thật đến nỗi đem trạng thái say rượu vào trong game thử nghiệm lên người chơi đã đành. Sao còn giữ cảm giác khó chịu sau say lại? Tiêu Phàm ôm đầu, trong lòng đầy oán giận.

Nhìn thấy men say 95% trước mắt, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng buồn đau. Xem ra sau này uống rượu phải cẩn thận lại một tí, dư âm sau cơn say thật sự rất khó chịu.

Tiêu Phàm nhìn xung quanh, phát hiện ra Phá Quân và Bạch Y Công Tử đã không còn ở đây nữa. Hơn nữa bản thân lại ở chỗ ban đầu, điều này khiến Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng hoài nghi.

Tuy rằng hiện tại cơ thể khó chịu, nhưng Tiêu Phàm vẫn hết sức quan tâm rốt cuộc lúc bản thân đánh mất ý thức đã xảy ra những chuyện gì. Thế là để biết được nội dung cụ thể mà bản thân không nhớ rõ, Tiêu Phàm mở hệ thống lịch sử tin tức, định tìm lại manh mối…

…

[Men say: 90%]

[Men say: 100%]

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm, do ngài uống rượu quá độ nên đã bước vào trạng thái say. Đợi cho men say khôi phục dưới 100% mới có thể lấy lại lý trí. (Nếu không tiêu phí men say cho kỹ năng thì men say sẽ giảm liên tục mỗi phút 1%)]

[Men say: 110%]

[Men say: 120%]

…

[Hệ thống nhắc nhở: Phát động kỹ năng "Bàn Ăn Lễ Nghi" của ngài…]

[Hệ thống nhắc nhở: Phát động kỹ năng "Bàn Ăn Lễ Nghi" của ngài…]

…

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã lĩnh ngộ được kỹ năng Túy Quyền]

[Tên kỹ năng: Túy Quyền]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Điều kiện sử dụng: Sau khi men say đạt đến 100%, trong vài giây người chơi sẽ đánh mất ý thức của chính mình, thế nên kỹ năng sẽ tự động phát động. Thời gian men say giảm theo tốc độ liên tục mỗi giây 1%, khi men say giảm xuống dưới 100%, trạng thái Túy Quyền tự động giải trừ.]

[Hiệu quả kỹ năng: Treo máy gác chân, tự động đánh quái, tự động thăng cấp, chỉ đơn giản vậy thôi.]

[Hiệu quả tiêu cực: Người chơi ở trạng thái sau giải trừ sẽ nảy sinh cảm giác khó chịu.]

[Ghi chú: Nhân sinh ba phần thanh tỉnh trời cao biển rộng, lưu dưới bảy phần điên đảo có gì không hay.]

…

Trong thời gian say bản thân đã sử dụng hai lần kỹ năng mới trước nay chưa từng sử dụng qua là [Bàn Ăn Lễ Nghi], sau đó còn học được kỹ năng mới tên [Túy Quyền], thế nên cái gì cũng không có. Hệ thống lại không nhắc đến bản thân đã giết đối thủ, cũng không nêu lên bản thân có tử vong.

Hả, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Xem xong hệ thống lịch sử tin tức, Tiêu Phàm cảm thấy càng thêm mơ hồ.

Bản thân hắn trong thời gian say rượu thay hai bộ đồ ăn làm gì chứ?

Chẳng lẽ là do đối phương cảm thấy hắn uống say đáng thương quá nên buông tha không cướp giật nữa?

Nhưng mà sự xuất hiện của [Túy Quyền] là sao?

Chắc không phải là hắn trong lúc say bộc phát, một quyền đánh viện dưỡng lão Nam Sơn, chân đá nhà trẻ Bắc Hải, khiến cho hai kẻ hung hăng kia sợ đến ngã lăn ra đất, tè ra quần chạy đi rồi?

Sao có thể chứ, bản thân hắn uống say không bị đối phương cướp hết quần áo bỏ trên đường lớn cũng đã đành rồi,

Còn mơ đến việc đấm tứ phương đá tám phía, đang mơ hả? Cũng chẳng phải viết tiểu thuyết, chuyện như vậy sao có thể xảy ra chứ?

Tiêu Phàm hoàn toàn bỏ qua tính khả thi của việc bản thân say rượu đánh bại đối phương, hơn nữa chú thích của kỹ năng [Túy Quyền] mới vừa đạt được, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng quái đản.

Treo máy gác chân, tự động đánh quái, tự động thăng cấp…

Sao cứ cảm thấy giống hệt mấy quảng cáo web game kém chất lượng nhỉ? Còn dùng điều kiện là đánh mất ý thức bản thân, thật không đáng tin. Tiêu Phàm quyết định khóa kỹ năng [Túy Quyền], cũng không định sử dụng lại kỹ năng có vẻ kỳ cục này nữa.

Đối với một đống thông tin lộn xộn vừa thu hoạch được, Tiêu Phàm bình tĩnh lại, hắn chỉ nghĩ tới một khả năng duy nhất. Đó chính là trong lúc bọn họ chiến đấu đã có một vị đại hiệp thấy chuyện bất bình xông ra tương trợ, trừng trị hai kẻ ác chặn đường cướp bóc kia.

Mặc dù ở trận doanh Ác Ma này khả năng tồn tại sinh vật tên "đại hiệp" rất thấp, nhưng so với việc Quan Âm Bồ Tát hạ phàm cảm hóa hai tên cướp kia tha cho hắn một con đường sống và việc bản thân uống say biến thành siêu Xayda cường tráng đập chết hai kẻ ác ôn thì đáng tin hơn nhiều.

Đương nhiên, vẫn còn một khả năng nữa là đang đánh tới một nửa thì…

"Phá Quân, mẹ mày gọi mày về nhà ăn cơm!"

"Bạch Y Công Tử, mẹ cậu gọi cậu về ăn cơm!"

Sau đó hai người bọn họ cũng cảm thấy đói bụng, ngoan ngoãn logout.

Bạn tin không? Tiêu Phàm cũng không tin.

…

Sau khi liên tiếp đưa ra mấy khả năng, Tiêu Phàm càng suy xét càng cảm thấy đau đầu, thế là dứt khoát từ bỏ chuyện tìm tòi tra cứu sâu hơn. Hắn định tiếp tục thực hiện nhiệm vụ [Hình chỉ thị của Lilith], bởi vì đối với Tiêu Phàm lần này không mất mát gì là được rồi. Lần này bản thân hắn cũng rút ra được bài học kinh nghiệm, lần sau nhìn thấy tên chữ đỏ đều phải cẩn thận hơn một chút.

…

Sau trận chiến này, phản ứng của Tiêu Phàm rất lạnh nhạt, còn phản ứng của bên kia lại hoàn toàn tương phản…

“A! Cứu mạng!”

Phá Quân đã chạy được vài phút, hiện tại vẫn còn đang chạy.

Phá Quân không dám quay đầu, cậu sợ trong phút chốc quay đầu sẽ bị ác ma kia dùng dao lụi, bị hắn bắt lại tùy ý chơi đùa.

Cậu liều mạng kêu loạn lên cứu mạng. Gương mặt của cậu ban đầu đoan chính bình thường, giờ đã bị mớ biểu cảm dữ dội kia khuấy đảo thành một mớ bòng bong, hệt như nỗi lòng hiện tại của cậu vậy.

Lúc này xa xa đằng chân trời, một bóng dáng cổ quái lặng lẽ xuất hiện trong tầm mắt của Phá Quân, hai chân đi trên đường cứ khập khà khập khiễng, thân thể hơi lắc lư, nhìn qua tư thế cam thấy vô cùng cổ quái, nhưng lại không giống với dáng vẻ lười nhác tùy ý của Tiêu Phàm lúc say rượu mà lại mang đến cảm giác vui vẻ, khôi hài.

Khi Phá Quân nhìn thấy người kia ở đằng xa liền vui mừng bật khóc chạy như điên đến đó, “Lão đại!”

Không sai, lúc này người xuất hiện trước mắt Phá Quân không ai khác chính là thủ lĩnh đứng đầu tập đoàn sát thủ Huyết Tinh Ma Thuật Xã trận doanh Ác Ma, Tiểu Sửu Hoàng.

Lúc này, lần đầu tiên Phá Quân cảm thấy thân thiết với Tiểu Sửu Hoàng đến thế, không hề thấy sợ hãi chút nào.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn bộ dạng của Phá Quân dưới tay mình lúc này bèn nhướng mày, có phần không vui, “Cậu sao vậy?”

Phá Quân quay đầu nhìn về sau, thấy sau lưng không một bóng người mới yên lòng, nghĩ lại còn rùng mình nói, “Lão đại, ban nãy em và Bạch Y Công Tử đụng phải một tên biến thái, Công Tử bị hắn tiêu diệt rồi, em cũng vất vả lắm mới có thể thoát ra, anh nhất định phải báo thù cho tụi em.”

Phá Quân than khóc kể lể, Tiểu Sửu Hoàng lại không để ý tới, “Tôi bây giờ không có hứng, cạp cạp.”

Không để Phá Quân quấy rầy lần nữa, Tiểu Sửu Hoàng nhanh tay đưa ra một bức ảnh chụp, rất thích thú nói với Phá Quân: "Mục tiêu hiện tại của tôi là hắn!"

Phá Quân biết tính tình lão đại buồn vui bất chợt, Phá Quân càng rõ Tiểu Sửu Hoàng hoàn toàn là một tên bệnh thần kinh không bình thường, thế nên cậu cũng không dám tiếp tục nhiều lời về chuyện của Tiêu Phàm, chỉ có thể thuận theo Tiểu Sửu Hoàng nhìn bức ảnh kia.

Phá Quân chưa xem bức ảnh thì vẫn còn chưa gấp, nhưng vừa xem đã giật nảy mình, "Chính là hắn! Chính là hắn! Chính là cái tên ác ma đó! Hắn quả thực đê tiện vô sỉ xấu xa, rõ ràng là bị bệnh thần kinh!"

Trong tiềm thức của Phá Quân, lại có thêm một người bị bệnh thần kinh, dù sao thì Tiêu Phàm sau khi say rượu cũng đã để lại cho cậu ấn tượng sâu đậm, cũng chẳng trách hệ thống trò chơi này phân Tiêu Phàm sau khi uống rượu vào trận doanh Ác Ma.

Người kia trên tấm ảnh của Tiểu Sửu Hoàng nhìn qua có vẻ lịch sự, khóe miệng còn đang nở nụ cười rực rỡ, thế nhưng trong mắt Phá Quân thì lại giống như nụ cười của ma quỷ đến từ vực sâu khiến người khác kinh hồn bạt vía.

Chương 118: Ảo Thuật Gia (1)

Chương 118: Ảo Thuật Gia

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Cậu gặp hắn rồi?" Tiểu Sửu Hoàng nghe được lời nói của Phá Quân, hai mắt nheo lại đầy thích thú.

"Không sai, hắn chính là kẻ đã hành hạ em, hóa thành tro em cũng nhận ra, bây giờ có thể hắn vẫn còn ở đằng đó." Phá Quân chỉ về phía vừa chiến đấu ban nãy.

“Tốt lắm, cậu làm tốt lắm, cạp cạp.” Nghe được câu trả lời của Phá Quân, Tiểu Sửu Hoàng mỉm cười vui mừng, “Có điều bộ dạng hiện tại của cậu thật sự rất tệ.”

Nghe lời nói của Tiểu Sửu Hoàng, Phá Quân sửng sốt. Cậu mở bảng quan sát nhân vật ra cẩn thận nhìn lại mặt mình, chỉ thấy trên mặt bị xước mấy đường dao, chân mày bị gọt chỉ còn một nửa, tóc bị cắt lõm cao chót vót. Phá Quân mới nhớ đến ban nãy bị Tiêu Phàm cưỡi lên trên thân thể bất động, bị Tiêu Phàm thăm hỏi lung tung trên mặt cậu, Phá Quân bỗng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Bấy giờ Phá Quân cắn chặt răng, rút ra một thanh đoản kiếm hướng về mặt mình, vạch tới lông mi và trên tóc.

Bởi vì trong bất cứ trường hợp nào, Phá Quân đều không thể kiểm soát được chứng OCD của mình. Trên mặt trái phải không cân bằng, Phá Quân nhìn thấy trong lòng thật sự khó chịu.

“Có phải cậu bị hắn đánh tới ngu đi rồi không? Không phải chỉ cần điều chỉnh thời trang trang điểm một chút là được rồi sao? Cạp cạp.” Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy hành động ngu ngốc của Phá Quân liền nhắc nhở.

Đúng rồi, hóa ra còn có thể như vậy, Phá Quân bỗng nhiên tỉnh ngộ.

[Hệ thống nhắc nhở: Ngài bị Tiểu Sửu Hoàng ác ý công kích, lượng HP còn 0%, nhân vật tử vong.]

“Thật mất mặt.” Tiểu Sửu Hoàng thu hồi thanh đoản kiếm còn dính máu, chỉ vào chỗ ban nãy Phá Quân hướng tới…

Phá Quân cứ thế ngã xuống, cậu cũng không hề oán hận, ngược lại cảm thấy đây là một cách giải thoát, ít ra sẽ không bị người khác tới tới lui lui chơi đùa dày vò lung tung nữa.

Cảm giác một đao kết liễu thật tốt, Phá Quân trong lòng nhung nhớ, sau đó hóa thành ánh sáng tan biến theo làn gió nhẹ…

Tiêu Phàm rất đau đầu, thực sự rất đau đầu, không chỉ vì quá say rượu mà còn bởi vì người đứng trước mặt hắn.

Tiêu Phàm đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết huyền ảo rồi, có một bộ mà thấy tác giả nào cũng viết, viết hoài viết mãi, chính là sau khi đánh người trẻ thì người già tới, không nghĩ tới hôm nay mình lại gặp chuyện như vậy.

Tên trước mắt mặc một bộ quần áo buồn cười, phía sau lưng còn dắt theo bốn thanh kiếm ngắn, sắc mặt trắng bệch, bờ môi đỏ chót, tự xưng là thủ lĩnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã - Tiểu Sửu Hoàng. Gã nói là gã tới báo thù cho đàn em của mình, cho nên chặn đường Tiêu Phàm lại, còn phát ra giọng cười giống vịt đực vậy làm cho Tiêu Phàm rất buồn phiền.

Thứ nhất, rõ ràng là Phá Quân và Bạch Y Công Tử đã chủ động "cấu kết" chính mình.

Thứ hai, mình cũng không có "chăm sóc" đàn em của gã, khi đó mình còn say cơ mà.

Thứ ba, nghe Tiểu Sửu Hoàng nói như vậy thì chẳng lẽ mình được cao thủ gì cứu hay sao?

Những thứ này cũng chỉ là râu ria, bởi vì người trước mặt quá nguy hiểm, Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào vết rách sâu hoắm ngay trước mũi chân hắn mà tim đập nhanh hơn. Nơi đó vừa có một thanh phi đao tồn tại, nếu không phải lực cảm giác của mình rất tốt thì thanh phi đao này đã đâm vào người mình rồi.

Tiêu Phàm lại ngẩng đầu lên, nhìn ID của đối phương đã đỏ tới sắp đen nhánh rồi làm Tiêu Phàm siết chặt thanh kiếm trong tay.

"Phá Quân và Bạch Y Công Tử bị cậu xử lý cũng không phải là chuyện gì quan trọng lắm, thế nhưng tôi nghe nói rằng cậu xử lý Ác Long hai lần hả? Cạc cạc." Tiểu Sửu Hoàng đánh giá Tiêu Phàm một cách rất thích thú.

Tiêu Phàm không biết tên dở hơi trước mặt muốn làm cái gì, chẳng lẽ gã là bạn bè với Ác Long sao? Nếu là thật thì rất phiền phức, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không sợ.

“Phải thì sao?”

“Cạc cạc, thực sự là tuyệt vời, tôi đã sớm khó chịu với tên Ác Long đầu óc ngu si, tứ chi phát triển kia rồi. Cậu xử lý hắn ta làm ta rất vui vẻ.” Trên khuôn mặt kinh khủng của Tiểu Sửu Hoàng hiện lên biểu lộ vui sướng, không giống như giả vờ.

Lúc này, lại tới phiên Tiêu Phàm ngạc nhiên. Thế này là thế nào? Chẳng lẽ tên này có thù với Ác Long sao?

“Tôi thật sự rất thích cách ăn mặc của cậu, kể cả kiểu tóc lẫn trang điểm, bộ quần áo đều cho người ta cảm giác được rất lịch sự và tao nhã, rất phù hợp với phong cách nghệ thuật của tôi, hoàn toàn khác biệt với tên Ác Long thô lỗ và đơn sơ, từ trên xuống dưới không có một chút tế bào nghệ thuật nào cả.” Tiểu Sửu Hoàng khoanh tay trước ngực, ca ngợi từ tận đáy lòng, không dối trá chút nào.

Người này tới đây làm cái gì? Không phải tới trả thù cho đàn em sao? Làm sao mà bây giờ chủ đề lại chuyển đi đâu vậy? Tiêu Phàm cảm thấy hơi là lạ thế nhưng hắn không dám buông lỏng cảnh giác, bởi vì khí tức của người này rất nguy hiểm, trang phục buồn cười của gã cũng không thể che giấu mùi máu tươi nồng nặc trên người gã được.

“Ngoại trừ thằng ngu Ác Long kia, cậu còn xử lý cả Phá Quân và Bạch Y Công Tử thì đã chứng minh năng lực tác chiến của cậu khá xuất sắc, điều này rất tuyệt vời!” Tiểu Sửu Hoàng vẫn nói một mình, hoàn toàn không để ý Tiêu Phàm đối diện.

Cuối cùng thì Tiêu Phàm cũng không chịu được không khí kỳ dị này, hỏi: “Cuối cùng thì ngươi muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào sao?” Tiểu Sửu Hoàng giật mình, sau đó nở một nụ cười kỳ dị, miệng ngoác tới tận tai: “Tôi muốn - giết người.”

Vừa dứt lời, gã ném thẳng tới một thanh phi đao sắc bén…

Mẹ nó, thằng điên, đánh nhau đều không có dấu hiệu báo trước nào cả, may mắn là ta thông minh, vẫn cẩn thận mà đề phòng, nếu không thì bị tên này

giết rồi.

Tiêu Phàm sợ hãi liếc mắt nhìn thanh phi đao vừa lướt qua đầu mình, cắm tới nham thạch phía sau, một lúc sau lại biến mất chầm chậm.

“Rất tốt, phản ứng của cậu rất tốt, cạc cạc.” Tiểu Sửu Hoàng cũng không thất vọng vì phi đao của mình thất bại, ngược lại càng vui hơn khi thấy phản ứng của Tiêu Phàm rất nhanh.

Tiêu Phàm nhìn Tiểu Sửu Hoàng mà rất tức giận: “Đánh lén ông đây rồi mà còn ở đó khen nữa, có lầm hay không vậy!”

Tiêu Phàm rút kiếm phóng tới, Phẩm Cách Thân Sĩ, Điệu Waltz Phong Vũ, trạng thái Cô Độc được dùng toàn bộ, dùng tốc độ cực nhanh phóng tới Tiểu Sửu Hoàng.

“Nha, tốc độ quá nhanh, cạc cạc.” Tiểu Sửu Hoàng thấy tốc độ của Tiêu Phàm nhanh như vậy nên rất hưng phấn, giống như gặp chuyện gì vui vẻ lắm.

Tiểu Sửu Hoàng không để ý tới Tiêu Phàm đã tới gần, cũng không có ý định trốn tránh, gã nhìn chằm chằm vào bộ pháp của Tiêu Phàm một cách say mê: “Oa, bộ pháp rất nhẹ nhàng và tuyệt vời, rất giống những bước nhảy, đúng là nghệ thuật mà!”

Tiêu Phàm cũng không để ý lắm, thấy gã bất động thì hắn liền sử dụng kiếm chém thoải mái thôi!

Tiêu Phàm vung kiếm lên, mở ra trên người Tiểu Sửu Hoàng một vết kiếm.

Sau khi giao chiến, Tiêu Phàm quay người lại làm ra tư thái phòng ngự, thế nhưng trong lòng lại rất nghi ngờ.

Tại sao gã lại không tránh, thậm chí còn không nhúc nhích tí nào?

Tiểu Sửu Hoàng xoay người lại, không để ý chút nào với vết thương trên người mình: “Lực công kích của cậu không yếu, mà nhìn cái vũ khí này cũng là một vũ khí rất tốt. Thế nhưng tôi cần nhắc nhở cậu, cấp bậc của người chơi tăng lên thì thuộc tính tổng hợp toàn thân cũng không tăng lên

bao nhiêu đâu, mà vũ khí ở trong trò chơi này cũng không quan trọng giống như những trò chơi khác. Ảnh hưởng tới sức chiến đấu của người chơi nhiều nhất chính là tố chất chiến đấu của người đó, giống như tôi chỉ sử dụng một thanh kiếm ngắn có phẩm chất là bình thường, thế nhưng không ai có thể đánh bại tôi khi PK cả."

Tiểu Sửu Hoàng giống như đang dạy bảo Tiêu Phàm vậy, còn khi nói tới PK thì Tiểu Sửu Hoàng rất kiêu ngạo.

Thực ra Tiêu Phàm cũng cảm nhận được, quá trình chiến đấu của cái trò chơi này thì tố chất chiến đấu của bản thân rất quan trọng, giống như trận PK với Ác Long vậy, nếu như tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm không phải quá nhanh thì chắc chắn bị Quân Thể quyền của Ác Long giết chết, cho nên trong tình huống thuộc tính của hai bên ngang nhau, tố chất chiến đấu của Ác Long cao hơn Tiêu Phàm.

Chương 119: Ảo Thuật Gia (2)

Chương 119: Ảo Thuật Gia

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm cầm lên song kiếm rồi làm tư thế phòng ngự, bởi vì Tiểu Sửu Hoàng đã rút một thanh kiếm ngắn từ sau lưng ra, giống như muốn tấn công vậy…

Cái gì?

Tiêu Phàm hoàn toàn không thể tin vào mắt mình, Tiểu Sửu Hoàng lại cắm thanh kiếm vào cơ thể của mình, thế nhưng HP của gã chẳng những không hạ mà còn tăng lên, gã có thể tấn công mình mà tăng máu, chẳng lẽ tên này là tự ngược cuồng?

Tiểu Sửu Hoàng thưởng thức bộ dáng khiếp sợ của Tiêu Phàm, hài lòng nói: "Danh xưng của tôi là Thằng Hề Ảo Thuật, kỹ năng danh xưng của tôi là Bốn Màu Ảo Thuật, bốn màu chính là bốn loại màu sắc trong bộ bài poker,

mỗi loại màu sắc đều có một trạng thái thêm vào trong đòn tấn công của tôi, để mỗi đòn công kích của tôi có một hiệu quả khác nhau, Át Bích chính là tăng lực tấn công, Át Rô tăng lực phòng ngự, Át Tép có hiệu quả tê liệt, mà Át Cơ chính là chữa trị."

Thật là danh xưng quá tốt, một cái kỹ năng có chứa bốn loại hiệu quả, có thể chuyển đổi sử dụng cho từng trường hợp riêng biệt, thật sự là biến thái, Tiêu Phàm nghĩ vậy nên biết lần chiến đấu này gian khổ hơn vài lần.

"Cạc cạc, bây giờ là tới phiên tôi tấn công." Tiểu Sửu Hoàng rút thanh kiếm thứ hai ra, chậm rãi đi tới Tiêu Phàm.

Lúc này Tiêu Phàm lại cảm thấy áp lực rất lớn, sắc mặt rất nghiêm túc.

"Bốn Màu Ảo Thuật, Át Bích!" Sau khi Tiểu Sửu Hoàng hô lên thì trên kiếm có thêm một lớp nước sơn đen mỏng, chém tới Tiêu Phàm.

Ánh mắt Tiêu Phàm sắc bén lên, song kiếm để hình chữ X tại trước người, đón đỡ thanh kiếm ngắn màu đen của Tiểu Sửu Hoàng.

"Đang!" Tiếng kim loại chạm nhau vang lên, tay Tiêu Phàm hơi run rẩy.

Mà Tiểu Sửu Hoàng lại không bị ảnh hưởng chút nào, kiếm ngắn trên tay gã xoay tròn một cách linh hoạt: "Bốn Màu Ảo Thuật, Át Tép!"

Theo tiếng kêu của Tiểu Sửu Hoàng thì trên kiếm ngắn lại thêm một lớp bụi mờ mịt, mũi kiếm dưới sự khống chế của những ngón tay linh hoạt của gã giống như không có chút lực nào, quẹt qua cổ tay Tiêu Phàm làm hắn tăng thêm một đường tơ máu…

[Thông báo của hệ thống: Ngài trúng kỹ năng "Bốn Màu Ảo Thuật: Át Tép" của người chơi Tiểu Sửu Hoàng, tay phải tê liệt 5 giây, tê liệt sẽ làm hành động chậm chạp 20%]

Lúc này Tiêu Phàm cũng không thể quan tâm tới debuff của mình, hắn phải đánh cược một lần, kiếm trong tay trái chém vào bụng Tiểu Sửu Hoàng, thế nhưng hắn lại không chú ý rằng từ đầu tới giờ Tiểu Sửu Hoàng chỉ dùng một tay khi đánh với hắn.

“Bốn Màu Ảo Thuật, Át Rô!” Tay còn lại của Tiểu Sửu Hoàng cũng đưa ra, một tấm chắn hình vuông xuất hiện trên mũi kiếm của tay đó, đòn tấn công của Tiêu Phàm cứ như vậy thì bị cản lại.

“Cạc cạc, cậu còn chưa hoàn toàn phát triển nha, lúc chiến đấu làm sao có thể hốt hoảng như vậy được, cứ chém lung tung như vậy thì chỉ bị kẻ địch điều khiển tiết tấu trận đấu mà thôi.” Tiểu Sửu Hoàng cười nhẹ mà nói.

Tiểu Phàm không biết tại sao Tiểu Sửu Hoàng lại nhắc nhở mình, thế nhưng hai thanh kiếm trong tay vẫn chém mạnh vòa.

“Aiz, đã nói rồi, cậu phải nghe lời chứ, tôi khá yêu thích phong cách của cậu thì mới nói những lời này, nếu như ngu xuẩn như Ác Long thì tôi sẽ chả nói làm gì, cách ăn mặc của cậu rất phù hợp với gu nghệ thuật của tôi, đặc biệt là bộ pháp, quá xinh đẹp cho nên tôi mới nói thêm vài lời này.” Tuy Tiểu Sửu Hoàng nói vậy nhưng hai thanh kiếm ngắn cũng không chậm trễ, kỹ năng Bốn Màu Ảo Thuật cũng liên tục biến đổi trong chiến đấu.

Cùng so sánh với Tiêu Phàm thì đòn tấn công của Tiểu Sửu Hoàng có một quy tắc nhất định, xuất thu có độ, một tiến một lùi rất hoàn hảo, khi nhìn Tiểu Sửu Hoàng chiến đấu thì rất giống với nhìn một tên hề đang biểu diễn trên sân khấu, cực kỳ đặc sắc.

Thế nhưng buổi biểu diễn của Tiểu Sửu Hoàng lại rất tanh máu, bởi vì mỗi động tác của gã đều sẽ mang đi một lượng HP của đối thủ…

…

Lúc này Tiêu Phàm đang thở phì phò, hơi khẩn trương mà nhìn lượng HP còn thừa của mình.

Một lần đều không! Vậy mà mình không thể công kích được người này một đòn nào cả! Thế mà mình lại bị người này chém rất nhiều lần, người này quá mạnh!

Tiêu Phàm vừa rên rỉ trong lòng, theo bản năng lùi về sau một bước.

Tiêu Phàm đang rất thê thảm nhưng Tiểu Sửu Hoàng lại rất dễ dàng, thanh kiếm ngắn nhìn rất bình thường lại có thể chuyển động linh hoạt giữa các ngón tay của Tiểu Sửu Hoàng, gã kiêu ngạo mà nói: "Ảo thuật gia không có gì là không thể, cạc cạc."

Bây giờ Tiêu Phàm tùy thời duy trì [Phẩm Cách Thân Sĩ] ở trạng thái bình thường [lẻ loi] không tiêu hao tăng thêm buff. Về phần [Điệu Waltz Phong Vũ] thì Tiêu Phàm thông qua [Nhã Sĩ] chuyển đổi giá trị thể lực thành giá trị mị lực, thoảng thoảng cũng coi như là bộc phát sử dụng. Dù sao giá trị thể lực của Tiêu Phàm có hạn, không thể tùy ý phung phí.

Tuy nhiên trước mắt, xem ra tốc độ bình thường cũng không thể chiếm được bất kỳ ưu thế nào trước mặt tên biến thái Tiểu Sửu Hoàng này. Không nói đến việc Tiêu Phàm hoàn toàn không tìm được cơ hội nào để công kích Tiểu Sửu Hoàng, cho dù trăm cay nghìn đắng công kích Tiểu Sửu Hoàng, gã dùng [Ma Thuật Tứ Sắc Hồng Đào] cắm bừa một đao lên người mình cũng có thể khiêns Tiêu Phàm buồn nôn đến chết.

Hiện tại Tiêu Phàm chỉ còn lại át chủ bài là trạng thái biến dị dưới dạng kỹ năng danh hiệu, đây là hình thái tốc độ cao mạnh nhất của Tiêu Phàm, mà điều kiện là lượng HP của Tiêu Phàm nhất định phải duy trì trên mức nguy hiểm. Nhưng hắn thật sự phải dùng đến át chủ bài sao?

Về phần còn có cái kĩ năng thiên phú [Tửu Tĩnh Cuồng Âm], thật xin lỗi, dây dưa với Phá Quân một trận xong vẫn còn lại di chứng, trước mắt, một giọt rượu Tiêu Phàm cũng không muốn đụng vào.

Không đúng, còn có một kỹ năng mới có thể sử dụng…

Tiểu Sửu Hoàng mỉm cười nhìn Tiêu Phàm đang suy nghĩ ở giữa sân, không sốt ruột chút nào, kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng nhiên thấy Tiêu Phàm thu hồi vũ khí trong tay, hai tay tản mát ra ánh sáng dìu dịu, hai mắt Tiểu Sửu Hoàng khép hờ ngưng tụ lại…

[Lễ Nghi Bàn Ăn] phát động, dao nĩa sáng loáng xuất hiện trong tau Tiêu Phàm.

Tiểu Phàm muốn thử thông qua hiệu quả phong ấn của [Lễ Nghi Bàn Ăn], làm hạn chế năng lực hành động của Tiểu Sửu Hoàng, thừa dịp hành động của Tiểu Sửu Hoàng bị hạn chế trong hai giây, mạnh mẽ công kích gã, muốn tiêu diệt hắn trong một kích.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn hành động của Tiêu Phàm, không nói gì, trong mắt mơ hồ lóe ra ánh sáng hưng phấn, thậm chí còn có vẻ mong đợi.

Tiêu Phàm khác với Tiểu Sửu Hoàng, không có nhiều đam mê biến thái như vậy, chỉ cần chiến đấu, vậy liền dứt khoát tấn công về phía trước.

Một luồng sáng trắng theo cánh tay của Tiêu Phàm huy động gào thét lao về phía Tiểu Sửu Hoàng…

Gió dừng, đao ngừng, máu tươi.

Nhưng trong lòng Tiêu Phàm không hề có cảm giác vui sướng vì công kích thành công chút nào, vẻ mặt hoàn toàn được thay thế bởi sự chấn kinh.

Tay phải mảnh khảnh của Tiểu Sửu Hoàng vững vàng bắt được con dao của hắn, máu tươi chậm rãi từ lòng bàn tay chảy xuống, sau một lát, tay phải của Tiểu Sửu Hoàng vô lực rũ xuống.

“Ha ha, Lễ Nghi Bàn Ăn, hạn chế hành động, không tệ không tệ.” Tiểu Sửu Hoàng liếc cánh tay không còn chút sức lực nào của mình một cái rồi nhàn nhạt nói: “Nếu như tao đoán không nhầm thì đây chính là kỹ năng truyền thừa nhỉ.”

Trong nháy mắt nghe được câu nói của Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm cảm giác tim mình đập chập nửa nhịp, vốn định tập kích lần nữa bằng nĩa cũng ngừng lại.

Chẳng lẽ gã cứ thế mà đón lấy một dao của mình chỉ vì muốn thăm dò hiệu quả của kỹ năng? Tên này cũng quá là biến thái rồi? Gã không sợ thuyền lật trong mương à?

Gã đang khinh bỉ thực lực của mình.

Mà sao hắn lại biết đây kỹ năng truyền thừa? Thuật Đọc Tâm? Kỹ năng thăm dò tin tức nhân vật?

Bất luận là cái gì đều là phiền phức lớn!

Tiểu Sửu Hoàng nhìn vẻ mặt của Tiêu Phàm lúc này, biết là mình đoán đúng.

Tuy nhiên nhìn dáng vẻ của Tiêu Phàm lúc này, Tiểu Sửu Hoàng dường như biết Tiêu Phàm hiểu lầm cái gì, cười khẽ giải thích: "Ha ha, chúng ta thật sự có duyên, nói thật, kỹ năng truyền thừa tao cũng có, truyền thừa của chòm sao Ma Kết, sở trường nghệ thuật, truyền thừa của mày là gì thế?"

Tiêu Phàm không biết vì sao Tiểu Sửu Hoàng lại không phòng bị chút nào mà nói tin tức về kỹ năng của gã cho mình, chẳng lẽ gã cho rằng hắn không thể tạo ra bất cứ uy hiếp gì với gã, tuyệt đối tin tưởng thực lực của bản thân?

Nếu đúng như vậy, Tiểu Sửu Hoàng này cũng quá là kiêu ngạo đi!

Chương 120: Cưỡi Tuyệt Trần Về Phương Xa

Chương 120: Cưỡi Tuyệt Trần Về Phương Xa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù trong lòng Tiêu Phàm không phục, nhưng lại hiểu rõ, khách quan mà nói thực lực của Tiểu Sửu Hoàng chắc chắn là đứng đầu. Đối phương đã thoải mái ép mình nói kỹ năng ra, bản thân hắn cũng không thể ra vẻ mình không phóng khoáng.

"Truyền thừa của chòm sao Bạch Dương, sở trường thân sĩ." Tiêu Phàm thấp giọng nói, vô cùng đơn giản, không muốn thông qua ánh mắt mà để lộ nhiều thông tin hơn với Tiểu Sửu Hoàng.

Đối với thái độ lạnh lùng của Tiêu Phàm, Tiểu Sửu Hoàng chẳng để ý chút nào: "Ha ha, chúng ta thật sự có duyên đấy, không chỉ có truyền thừa của

một trong 12 cung hoàng đạo, mà Bạch Dương và Ma Kết cũng đều là dê, sở trường nghệ thuật và sở trường thân sĩ cũng tương đương nhau, tao có chút không nỡ giết mày đấy."

"Mày đã lộ ra kĩ năng truyền thừa của mày, vậy tao cũng cho mày hay, mày biết vì sao tao lại đoán được Lễ Nghi Bàn Ăn là kỹ năng truyền thừa không? Bởi vì kỹ năng của hai chúng ta thực sự quá giống, tuy nhiên cái tao sử dụng xuất sắc hơn nhiều so với của mày, Hoàng Bài Phi Đao!" Tiểu Sửu Hoàng hơi dừng lại, khom người một chút với Tiêu Phàm, giống như diễn viên cúi chào khán giả. Tay phải bị hạn chế cũng khôi phục lại trong khoảng thời gian nói chuyện vừa rồi, Tiểu Sửu Hoàng ngẩng đầu lên, Tiêu Phàm nhìn thấy gương mặt tươi cười của một tên hề…

"Tiếp theo là đến giờ tao biểu diễn, mày hãy từ từ thưởng thức tao phấn khích dùng kỹ năng truyền thừa diễn xuất."

Tiểu Sửu Hoàng cười sáng lạn, những phi đao chẳm rãi ngưng tụ giữa các ngón tay hắn dưới ánh mặt trời cũng vô cùng sáng lạn…

Nói đến phi đao, không thể không nhắc tới Tiểu Lý Phi Đao.

Là một loại kỹ nghệ phi đao đẳng cấp nổi tiếng nhất, Tiểu Lý Phi Đao có phong cách đặc biệt riêng.

Tức vô chiêu thức, nhanh chóng hữu lực, quan trọng là tinh thần, một kích có hiệu quả.

Nói thẳng ra, Tiểu Lý Phi Đao giống như đạn bắn ra, nhanh, chuẩn, hung ác.

Mà phi đao của Tiểu Sửu Hoàng cũng rất sắc bén, nhưng không có sức lức lớn như Tiểu Lý Phi Đao. Cũng không phải là kỹ thuật phi đao của Tiểu Sửu Hoàng không tốt, mà cây đao hắn phi ra ngoài ra không phải Tiểu Lý Phi Đao mà là phi đao của Tiểu Sửu Hoàng hắn…

Phi Đao của Tiểu Sửu Hoàng gọi là Hoàng Bài Phi Đao, hắn không muốn phi đao xong là đổ máu luôn, bởi vì như vậy quá trực tiếp và dứt khoát.

Nghệ thuật của Tiểu Sửu Hoàng thường uyển chuyển động lòng người, tựa như một khúc ca dễ nghe đi vào lòng người…

Tiểu Sửu Hoàng không động, ngẩng đầu ưỡn ngực, tư thế ưu nhã, hai tay giơ lên trước ngực, tư thế giống nhạc trưởng trong nhà hát Sydney, cánh tay nhẹ nhàng lắc lư, nhịp nhàng tự nhiên mà trôi chảy, múa theo tiết tấu đầy nhiệt tình, ánh mắt vô cùng say mê, từng thanh phi đao vù vù bay ra theo cánh tay đong đưa của Tiểu Sửu Hoàng…

Cứ như vậy, từng thanh phi đao nhỏ bé giống như đứa nhỏ nghịch ngợm vui sướng chơi đùa trên không trung.

So với Tiểu Sửu Hoàng đang ưu nhã, bên Tiêu Phàm chật vật hơn nhiều…

Nhìn từng thanh phi đao bao trùng đầy trời, tựa như nhìn thấy nhìn thấy pháo hỏa lực Cachiusa của Nga. Không chỉ thế, những thanh đao này còn phân màu sắc, một thanh xám một thanh đen, Tiêu Phàm hoảng loạn đứng đó, lộ ra sự bất lực.

Diễn tấu của nahjc trưởng dừng lại, Tiểu Sửu Hoàng thỏa mãn nhìn Tiêu Phàm còn đứng trong sân, lại nhếch môi cười khà khà.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, cái màn đao đáng chết này rốt cục cũng yên tĩnh, nếu không Tiêu Phàm thực sự phải ăn chuối tiêu rồi.

[Tên: Tinh Tinh Nguyệt (Chuối tiêu)]

[Tác dụng: Sau khi ăn lập tức khôi phục 50% lượng HP]

Một trận này, cộng thêm cả ma thuật Tứ Sắc Hồng Đào cùng Phi Đao Hoa Mai tạo cho Tiêu Phàm không ít tổn thương, vạch máu đã đầy, đủ để Tiêu Phàm có thể sử dụng kỹ năng biến dị lần nữa.

Có buff cường đại, Tiêu Phàm càng muốn bất ngờ hành động giải quyết gã này, lần này Tiêu Phàm quyết định cho dù tình huống nào phát sinh cũng không dừng bộ pháp tiến công của mình.

Tiêu Phàm phục hồi tinh thần nhìn chăm chú về phía trước, Tiểu Sửu Hoàng bị Tiêu Phàm gắt gao khóa chặt, trường kiếm lại xuất hiện trên hai

tay, hít sâu một cái điều chỉnh trạng thái chiến đấu của bản thân, xông lên!

Cuồng phong gào thét, một thân ảnh màu đỏ ngòm không ngừng phóng đại trước mặt Tiểu Sửu Hoàng!

Trên khuôn mặt luôn vui cười của Tiểu Sửu Hoàng rốt cục cũng có thần sắc khác.

Trường kiếm của Tiêu Phàm trong nháy mắt lao đến trước mặt Tiểu Sửu Hoàng, không còn suy nghĩ giao lưu dây dưa, trường kiếm đâm thẳng về phía trước, lúc này Tiểu Sửu Hoàng không còn chỗ để tránh!

"Ầm!"

Một luồng khói trắng bay ra từ chỗ phát nổ, một đàng chim bồ câu trắng từ trong sương khói bay ra bốn phía, nhưng lại không thấy Tiểu Sửu Hoàng đâu…

Tiêu Phàm đứng yên tại chỗ sững sờ, có chút không tin nổi.

"Khà khà, không tệ không tệ, mày thật sự không tệ, thế mà có thể éo tao phải dùng kỹ năng thiên phú ảo thuật. Tuy nhiên cho tới bây giờ, mày cũng am hiểu tấn công mạnh mẽ dựa vào tốc độ vượt trội nhỉ, còn ma thuật ảo thuật của tao có thể cho phéo ta thuấn di một khoảng cách. Một khi không có ưu thế về tốc độ, mày chiến đấu như thế nào? Sau này những phương diện chiến đấu khác của mày cũng cần phải tăng cường, đừng có cả ngày chỉ ỷ vào tốc độ di chuyển, nhưu vậy rất dễ dàng bị khắc chế." Lúc này, Tiểu Sửu Hoàng đứng sau lưng Tiêu Phàm chậm rãi nói, giống như thầy giáo phê bình học sinh.

Không đợi Tiêu Phàm lấy lại tinh thần. Tiểu Sửu Hoàng đã tiếp tục hành động.

Tay phải của Tiểu Sửu Hoàng vỗ vỗ phát ra tiếng, tựa như ra hiệu cái gì đó.

Tiêu Phàm liền cảm thấy sau lưng nhói nhói…

Quân bài, tê liệt, tiếp đến, quân bích quân bích…

Lượng HP không đến 30% của Tiêu Phàm bị hạ xuống trong nháy mắt, lượng Hp còn lại không nhiều, vẫn còn một đao!

Sắp xong rồi! Tiêu Phàm muốn tránh đi, nhưng đoa cuối cùng đã đánh tới…

Hả? Không ngã xuống?

Một chút máu ấy không chống đỡ được nếu phi đao tấn công.

“Khà khà, tao trượt tay ném một quân cơ đến, sao thế? Dạo mày sợ à?” Tiểu Sửu Hoàng cười cười đầy ác ý sau lưng Tieeu Phàm.

“Mày…” Tiêu Phàm tức đến nỗi không nói nên lời, đối thủ đây là hoàn toàn khinh thường hắn, bản thân mình thì chuyên tâm chiến đấu, còn gã chỉ coi như chơi đùa.

“ Tao có một đề nghị, tao rất thưởng thức mày, cảm thấy rất có duyên với mày, hay mày gia nhập vào Huyết Tinh Ma Thuật Xã của chúng tao đi? Như thế thì tao có thể tha cho mày một mạng.” Tiểu Sửu Hoàng nghiêm túc nói.

“Thật xin lỗi, tao có đội của mình rồi.” Tiêu Phàm không do dự, lập tức từ chối lời đề nghị của đối phương. Mặc dù đối phương rất mạnh, nhưng Tiêu Phàm tuyệt đối không muốn cả ngày đều ở cùng với nột tên tâm thần. Với vì từ sau khi Tiêu Phàm tiến vào trận doanh Ác Ma, chưa bao giờ muốn dung nhập với nơi này, mà muốn đạt được cấp 30 sớm một chút.

“Ai, tao có tâm mời mà mày cứ từ chối như thế, tao thật sự thương tâm. Vậy không thể làm gì khác là giết chết mày rồi.” Tiểu Sửu Hoàng bình bình thản thản nói, giống như đang kể chuyện bình thường.

Tiêu Phàm bị đôi mắt băng lãnh của Tiểu Sửu Hoàng nhìn không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì đối phương có kỹ năng thuấn gian di động nghịch thiên. Chỉ cần gã bất ngờ thuấn di về phía sau cho mình một kích, với lượng Hp của hắn bây giờ liền có thể nằm xuống ngay lập tức.

Trước mặt kỹ năng thuấn di, Tiêu Phàm lần đầu tiên cảm giác được tốc độ di chuyển nhanh cũng vô dụng.

Song phương nhìn nhau chăm chú, trong mắt Tiêu Phàm là khẩn trương, trong mắt Tiểu Sửu Hoàng là trêu tức.

Bổ sung lượng HP?

Không!

Nếu bây giờ ăn chuối tiêu, khôi phục nhiều quá sẽ hủy bỏ kỹ năng danh hiệu Buff biến dị của mình, mà lúc này Tiểu Sửu Hoàng sẽ không nhường nữa, như vậy sẽ chỉ khiến cho bản thân rơi vào khốn cảnh.

Tiêu Phàm lặng lẽ sờ ngón trỏ, ở đó có giấu một chiếc nhẫn…

Chỉ cần tới gần gã trong nháy mắt. bất ngờ dùng 502 dính hắn lại, như vậy mình sẽ còn một chút hy vọng sống sót.

Bầu không khí trở nên rất khẩn trương, lúc này, chỉ cần Tiểu Sửu Hoàng hơi động đậy, có thể Tiêu Phàm sẽ phản ứng mạnh liệt.

Dưới tình huống này Tiêu Phàm trở thành chim sợ cành cong.

Đúng lúc này, một tiếng la to hưng phấn hướng về phía chiến trường, tư thế tuyệt trần…

“Phàm ca!”

Tiêu Phàm nhìn về phía hô hoán, chỉ thấy bụi mù cuồn cuộn, thanh thế cuồn cuộn.

Tiêu Phàm cảm nhận được mặt đất chấn động, cảm thấy một màn này vô cùng quen thuộc…

Chương 121: Cuộc Gặp Gỡ Mang Tính Lịch Sử

Chương 121: Cuộc Gặp Gỡ Mang Tính Lịch Sử

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tất cả đã kết thúc, một "thân ảnh màu hồng xinh đẹp" đứng vững ở giữa sân.

Thanh thế ra trận chấn động như vậy, ngoại trừ cô thì trong Ác ma trận doanh này không còn có ai làm được nữa…

Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!*

*:Trên trời dưới đất, chỉ ta là duy nhất, là số 1 (do câu này là câu nói của Phật khi sinh ra nên mình giữ nguyên nhé.)

Tự xưng cùng Võng du nữ thần Ngọc Sinh Yên chia đôi thiên hạ, được Tịch Dương Liệp Đoàn Truy Phong bình chọ là player " Đệ nhất chiến lực Ác ma trận doanh", đội trưởng Bá Vương Hoa, A Hoa Tỷ lên sàn lần thứ hai!

Vẫn là trang phục thiếu nữ cực kì thuần khiết, vẫn là khuôn mặt "mộng ảo" làm tan nát nội tâm biết bao nhiêu người, vẫn là cơ thể cường tráng mà cố gắng thể hiện sự thướt tha yểu điệu, chính là A Hoa Tỷ của chúng ta đã trở về!

Vật đổi sao dời, Tịch Dương chắc chắn vẫn còn nhớ rõ người phụ nữ đã từng đánh bại hắn và Tiêu Phàm trong trận quyết đấu đầu tiên ở Ác ma trận doanh, cô ta ngày hôm nay cũng dùng tư thái xuất hiện giống như ngày xưa đi đến bên cạnh Tiêu Phàm.

A Hoa tỷ đi đến trước mặt Tiêu Phàm, bước chân mạnh mẽ, thu lại khí thế mạnh mẽ, khuôn mặt nhăn nhó, hai tay thô to vặn vẹo, trên mặt mang vẻ thẹn thùng, tiếng nói nhỏ đến mức nếu không để ý sẽ không nghe thấy.

"Phàm…Phàm ca, lâu rồi không gặp…"

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ dọa người của A Hoa Tỷ, khuôn mặt đơ ra, có chút sợ hãi, lúng túng: "A Hoa…Hoa cô nương, đã lâu không gặp."

"Ai nha, thật là đáng ghét! Trước đây rõ ràng gọi người ta là Hoa Hoa mà." A Hoa Tỷ e thẹn nói, một tay che mặt, một tay mạnh mẽ nặng nề đập vào người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lảo đảo, loạng choạng suýt chút nữa ngã xuống đất.

Tiêu Phàm nghĩ thầm, bây giờ còn phải chiến đấu với tên cường địch Tiểu Sửu Hoàng, không thể cãi vả với A Hoa Tỷ, nên cố gắng làm trái với lương tâm của chính mình, nuốt nước miệng, lần nữa nói ra hai chữ Hoa Hoa.

A Hoa Tỷ nghe thấy vậy, khuôn mặt hơi ửng hồng, bộ dạng càng thêm nhăn nhó, dạ dày Tiêu Phàm bắt đầu căng lên, trướng đau đến khó chịu.

Trong lúc hai người Tiêu Phàm và A Hoa Tỷ "liếc mắt đưa tình", Tiểu Sửu Hoàng đã lặng lẽ lui về phía sau cách bọn họ một khoảng.

Sự chú ý của A Hoa Tỷ trước đó đều dồn toàn bộ về phía Tiêu Phàm, đến lúc này mới phát hiện giữa sân còn có một người nữa, quay đầu nhìn về phía Tiểu Sửu Hoàng.

"Ừm, nhìn ngươi khá quen? Chúng ta đã từng gặp nhau bao giờ chưa?"

Nhìn thấy A Hoa Tỷ nhìn về phía mình, ngay cả lúc giao chiến với Tiêu Phàm thì Tiểu Sửu Hoàng vẫn bình tĩnh, tiêu sái nhưng lúc này hai chân hắn ta lại bắt đầu run rẩy, có vẻ như muốn bỏ trốn, nếu có người chùi đi bộ mặt trắng bệt mà hắn cố ý bôi vẽ thì nhất định sẽ phát hiện bộ mặt hắn cũng đã trắng bệch mà không cần bôi vẽ như vậy rồi.

"A, ta nhớ ra rồi, ngươi chính là tên cuồng nhìn trộm, ngươi chính là kẻ lần trước trốn ở trên cây nhìn trộm dáng vẻ hoa nhường nguyệt thẹn của bổn cô nương!" A Hoa Tỷ bực bội chỉ vào Tiểu Sửu Hoàng nói, Tiểu Sửu Hoàng cảm giác có mũi tên từ trên trời bắn xuống, đâm thẳng vào nọi tâm của hắn…

…

Hắn tên là Tiểu Sửu Hoàng, là một nghệ thuật gia trời sinh (tự phong).

Hắn cảm thấy trong cuộc sống hiện thực này, tư tưởng mọi người giống như bị giam cầm trong gông xiềng, mất đi dã tính ddieeen cuồng vốn có, trở nên cổ hủ, trở nên cứng nhắc, trở nên chất phác, hoàn toàn mất đi sức sống của sinh mệnh mà âm u đầy tử khí giống như những vật chết.

Vì vậy, mỗi ngày hắn trải qua đều rất nặng nề ngột ngạt, nếu như nói rằng bị trói buộc như vậy thì mới có thể trở thành một con người hoàn chỉnh, vậy thì hắn tình nguyện thoát ra khỏi gông xiềng đó, trở thành một kẻ thần kinh trong mắt tất cả mọi người, đi hưởng thụ mùi vị của sự tự do kia, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Nhưng thực tế đó là chuyện không thể làm được, cũng không có khả năng.

Vì vậy dưới cái nhìn của hắn ta, hiện thực thật đáng thương, thật tội nghiệp, đáng buồn.

Ngày 25 tháng 9 năm 2990, Tiểu Sửu Hoàng sẽ Vĩnh viễn nhớ đến ngày hôm đó, bởi vì "Tân sinh" chính là sinh mệnh của hắn! Nghệ thuật "Tân sinh"!

Ở đây hắn có thể tự do thể hiện sự yêu thích đối với nghệ thuật bạo lực, mỹ học biến thái, chỉ cần nghĩ đến đây thôi thì hắn có thể cảm giác được không khí của sự say mê.

…

Một khi được sinh ra, thì ngay lập tức có được thiên phú kỹ năng biến thái.

Tiểu Sửu Hoàng tận tình chém giết! Giết! Giết!

Được NPC Tân Thủ Thôn xem trọng, nhân được truyền thừa của chòm sao Ma Kết.

Tiểu Sửu Hoàng tận tình chém giết! Giết! Giết!

Tổ chức "Nghệ thuật đoàn thể" của chính mình – Huyết Tinh Ma Thuật Xã.

Tiểu Sửu Hoàng tận tình chém giết! Giết! Giết!

Mau chóng làm nổi lên tên tuổi của chính mình!

Tiểu Sửu Hoàng tận tình chém giết! Giết! Giết!

…

Hắn không còn nhớ được mình đã giết chết bao nhiêu người, hắn cảm thấy ngày tháng hai tay mình dính đầy máy tươi như mộng như ảo, hắn tình nguyện vĩnh viễn say mê ở trong đó không bao giờ tỉnh táo trở lại nữa.

…

Cho đến một ngày, một kẻ ngu ngốc xuất hiên trước mặt hắn, tên là Ác Long.

Hắn ta lôi kéo một đám người thô lỗ không có chút tế bào nghệ thuật nào cả tổ chức một công đoàn, tên là Bang Hắc Long.

Đến một ngày Ác Long thỉnh cầu hắn đi thanh lý một người, tên là A Hoa Tỷ.

A Hoa Tỷ là một cô gái, thế nhưng là phụ nữ thì đã làm sao, chỉ cần có thực lực mạnh mẽ là đủ rồi, hắn có thể được tận hưởng niềm vui thú chém giết của mình, thực hiện thứ nghệ thuật mà hắn đắm chìm bao lâu nay, nghệ thuật giết người cực kì tươi đẹp đó…

Nhưng hắn không ngờ rằng, quyết định lần này đã mang lại cơn ác mộng mà cả đời hắn cũng không thể quên…

…

Sau đó tin tức Tiểu Sửu Hoàng thất bại trong tay của A Hoa Tỷ, ôm đầu chạy trốn đã lan truyền nhanh chóng.

…

Thất bại hả?

Ha ha ha, buồn cười.

Tiểu Sửu Hoàng mà lại thất bại?

Thật ra giữa bọn họ không có trận chiến nào cả!

Nhưng so với thất bại còn thảm hại hơn, so với thất bại còn thảm hại hơn…

…

Ngày đó, tên của Tiểu Sửu Hoàng rất là nổi tiếng, cực kì đắc ý.

Bởi vì quá vui mừng mà nhảy nhót như một tên hề trong đoàn xiếc, càng nhảy càng vui vẻ.

Mà mục tiêu ám sát lần này là A Hoa Tỷ, lại đang ở bên trong khu rừng trước mắt.

Mà giờ phút này Tiểu Sửu Hoàng đang trốn trên cây phía sau A Hoa Tỷ trong khu rừng của Thung lũng Rắn Cát, tỉ mỉ quan sát con mồi của mình.

Người này rất ngu ngốc, quay lưng về phía ta, nếu lúc này ta đột nhiên rat ay, cái mạng nhỏ này của cô ta chắc chắn khó giữ được.

Nhìn cơ thể cao lớn xinh đẹp của cô ta, có lẽ không biết nghệ thuật, là kiểu player thô lỗ chỉ biết dùng sức mạnh điển hình.

Tuy là như vậy, nhưng nếu đúng như Ác Long nói, cô gái này cũng có chút thực lực, hy vọng lát nữa có thể hưởng thụ một trận đấu sảng khoái.

Dựa theo lệ cũ, trước tiên cứ phi đao Hoàng Bài đến trước mặt cô ta để bắt chuyện đi.

…

Mà A Hoa Tỷ chúng ta đang nhắc đến giờ này đang làm cái gì?

Lúc này, A Hoa Tỷ vừa mới chia cách với Tiêu Phàm không lâu, đột phá 10 cấp nên đến đây, chuẩn bị cũng với A Phát Ca và A Quý Ca đi đấu phó bản.

Thật vất vả mới đuổi hai tên đàn ông đáng ghét là A Phát Ca và A Quý Ca đi chỗ khác được, đi vào trong rừng chợp mắt một lúc, đương nhiên có có suy nghĩ trong lòng.

Suy nghĩ cái gì?

Chính là chuyện xuân về hoa nở, ta hỏi ngươi "thiếu nữ" thường nghĩ đến chuyện gì?

Còn có thể nghĩ đến chuyện gì khác sao?

A Hoa Tỷ suy nghĩ đến mức phía sau xuất hiện thêm một người cũng không thể phát hiện ra.

Bây giờ A Hoa Tỷ đã hai mươi tám cái xuân xanh rồi, lần này trong trò chơi có thể gặp được một lang quân như ý, hay nói cách khác chính là chân mệnh thiên tử?

Nghĩ đến bốn chữ "chân mệnh thiên tử", trong lòng A Hoa Tỷ càng thêm nóng ruột nóng gan, hơi thở thô suyễn.

Ai nha, Phàm ca thật sự là một thân sĩ, rất là săn sóc người khác.

Lần sau gặp lại ta nên đối mặt với hắn như thế nào mới tốt đây?

Chương 122: Tiểu thuyết Bá Vương Hoa (1)

Chương 122: Tiểu thuyết Bá Vương Hoa (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe nói con trai bây giờ đều yêu thích những cô gái hơi ngốc, làm nũng dễ thương khiến người ta muốn ngừng mà ngừng không được, ta có phải nên học một vài điệu bộ dễ thương hay không?

A Hoa Tỷ bồng nhiên nghĩ đến một vài hành động làm nũng mà cô ta đã từng thất, liền quyết định sẽ học tập theo bọn họ.

Với lại ở đây không có ai nhìn thấy hết mà, đúng không?

Lập tứ A Hoa Tỷ xoay người lại, dùng giọng điệu nũng nịu nói rằng: " Ta sẽ cắn nát trái tim xinh đẹp của ngươi, grừ…grừ.."

Cuối cùng hai tay đan thành một trái tim đưa ra từ trước ngực, đưa tay lên tạo tahfnh một nụ hôn gió: "Muah~"

….

Tiểu Sửu Hoàng đang ngồi trên cây phát hiện mục tiêu xoay người lại, người phụ nữ này quả nhiên không đơn giản như vậy, vẫn bị cô ta phát hiện.

Nhưng mà nhìn thấy một màn như vậy, Tiểu Sửu Hoàng đã hoàn toàn hóa đá…

A Hoa Tỷ xoay người lại thì nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng ở phía đối diện làm cho cực kì giật mình.

Nhìn quần áo của A Hoa Tỷ, nhìn vóc dáng của A Hoa Tỷ, nhìn hình dạng của A Hoa Tỷ, hơn nữa nhìn hành động có sức sát thương đó, Tiểu Sửu Hoàng cảm giác giờ phút này mình hình như đã chết rồi.

Từ lúc A Hoa Tỷ nói ra câu ta sẽ cắn xé trái tim xinh đẹp của ngươi, Tiểu Sửu Hoàng thực sự đã cảm giác được khoảnh khắc đó trái tim của mình đã bị cắn xé đến tan nát.

Trước kia trong game có một skill tên gọi là Hội Tâm Nhất Kích, đại khái chính là giống như vậy đi…

Vừa dứt lời, Tiểu Sửu Hoàng ngửa mặt lên trời, mắt trợn trắng, phun rã một bãi nước bọt, giống như pháo hoa mà văng ra bốn phía.

Thời khắc này, Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy toàn thân trên dưới dường như không còn chút sức lực nào, đầu trống rỗng, té từ trên cây xuống.

A Hoa Tỷ kinh kinh ngạc nhìn kẻ quái dị rớt từ trên cây xuống, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên phản ứng như thế nào.

"Rầm!"

Trong chớp mắt lúc Tiểu Sửu Hoàng ngã xuống, bụi đất mù mịt, chim toán loạn bay lên…

…

“Lại dám nhìn trộm bổn mỹ nữ, cái tên sắc lang này, có gan thì đừng chạy!”

Chỉ một lát sau, một tiếng kêu thô lỗ vang vọng khắp Thung Lũng Rắn Cát, chấn động đến mức cây cối đều rung động…

…

Người phụ nữ này quả thực hính là ác ma, Tiểu Sửu Hoàng từ khi đăng nhập vào trò chơi này thực sự chưa từng chật vật như vậy bao giờ…

Hắn cảm thấy dạ dày mình giống như dời sông lấp bể ở trong đó, cả người không thoải mái, chứ đừng nói đến chuyện tiếp tục chiến đấu.

Hắn cảm giác nghệ thuật cao thượng trong lòng mình hoàn toàn bị người phụ nữ này làm vấy bẩn từ trên xuống dưới, mà hắn cũng không có can đản đi đến trước mặt A Hoa Tỷ để tiếp tục chiến đấu, sự gắp mặt lần này đã trở thành bóng ma trong lòng của Tiểu Sửu Hoàng mà vĩnh viễn cũng không thể xóa bỏ.

Mỗi khi ba chữ “A Hoa Tỷ” này xuất hiện, Tiểu Sửu Hoàng đều sẽ nhớ đến tình cảnh bên trong khu rừng ngày đó, những gì mình đã chứng kiến khi ngồi trên cây, toàn thân lại lập tức cảm thấy không khỏe.

Sau đó hắn lập tức quyết định sẽ không tiếp tục đi trêu chọc quái vật này nữa, cũng không muốn bất cứ kẻ nào nhắc đến ba chữ “A Hoa Tỷ” này trước mặt của hắn.

Giữa bọn họ xưa nay chưa từng chiến đấu, Tiểu Sửu Hoàng so với chiến đấu thất bại còn thảm hại hơn, bởi vì A Hoa Tỷ đã cho Tiểu Hoàng Sửu sự trừng pahjt tinh thần kinh khủng nhất.

Đây chính là cuộc gặp gỡ lần đầu tiên của hai người có thực lực nhất trong Ác ma trận doanh, cuộc gặp gỡ mang tính lịch sử đầu tiên của thủ lĩnh Huyết Tinh Ma Thuật xã cùng với “Đệ nhất chiến lực Ác ma trận doanh”.

Ta đã ghi lại thời khắc này, dâng lên cho các vị đang ngồi xem.

…

Ta sẽ cắn nát trái tim xinh đẹp của ngươi! Grừ… grừ..!

Tiêu Phàm chỉ thấy Tiểu Sửu Hoàng bị A Hoa tỷ chỉ một cái, khói trắng lại bay lên, chim bồ câu bay loạn tứ phía, không còn nhìn thấy bóng người.

Tiêu Phàm làm theo bản năng, vào tư thế phòng ngự, sợ Tiểu Sửu Hoàng thừa cơ bỗng nhiên đánh tới, mang đi luôn cái mạng nhỏ của mình.

“Lại là kiểu này! Cái đồ dâm tà tặc tử, mỗi lần đều bỏ chạy mà đi như vậy.”

A Hoa tỷ nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng biến mất không còn tăm tích, nghiêm nghị quát, giẫm mạnh chân một cái, sóng nhỏ quen thuộc nổi lên, trên đất vàng khô căn xuất hiện vài vết nứt.

Trong lòng Tiêu Phàm giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi, không biết là bởi vì sợ rời đi của Tiểu Sửu Hoàng, hay là bởi vì một cước vô tình của A Hoa tỷ.

“Hoa… Sặc, hai người quen biết nhau sao?

Vừa mới đọc một chữ “Hoa”, vì Tiêu Phàm không còn muốn tra tấn bản thân, suy nghĩ khẽ động, quyết định không dùng A Hoa tỷ để xưng hô nữa.

“Tôi làm sao có thể có quen biết với loại người này cơ chứ, gã là cái loại người say mê sắc đẹp, mà nhát như chuột chết! Mẹ nó, có lần tôi vào trong rừng nghỉ ngơi, gã trốn ở phía trên cành cây, âm thầm nhòm ngó, cũng không biết lúc đó gã nghĩ gì, ngộ nhỡ gã lén lút sờ gương mặt đẹp đẽ của tôi, làm ra thứ dơ bẩn, đúng thật là đáng chết mà.”

Nói tới đây, A Hoa tỷ lo lắng mà vỗ vỗ lên bộ ngực to lớn, vang lên tiếng bịch bịch, giống như gõ lên mặt trống, có thể nói khí thế bùng nổ.

Tiêu Phàm tức cảnh sinh tình, dáng người anh dũng trong đầu Tiêu Phàm khi cùng Tiêu Phàm kề vai chiến đấu “Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong” vừa xuất hiện đã lại biến mất.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn trộm A Hoa tỷ, đây thực sự là một tin lớn nha, hơn nữa còn thả cho A Hoa tỷ hai lần “bồ câu”, Tiểu Sửu Hoàng cũng thật là

dũng cảm.

Tiêu Phàm cố nén khó chịu, một lần nữa nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá A Hoa tỷ một chút.

Không thể không nói, khẩu vị của Tiểu Sửu Hoàng thật sự là đặc biệt biến thái, sắc đẹp của A Hoa tỷ, Tiêu Phàm dò xét một lần, trong lòng đều thấy kích thích, thể loại này Tiểu Sửu Hoàng còn theo đuôi để nhìn trộm, đúng là không phải dũng sĩ không thể làm ra loại chuyện này.

Tiêu Phàm thầm nói trong lòng, bội phục bội phục, Tiểu Sửu Hoàng tại hạ bội phục, sự việc có tính khiêu chiến như vậy ngươi cũng dám thử, đúng là thần kinh.

A Hoa tỷ nhìn thấy Tiêu Phàm dò xét mình, trong lòng liền cảm thấy xấu hổ, ánh mắt phát ra tia quyến rũ, trêu ghẹo.

Tiêu Phàm đi qua đây, rời khỏi thành Ác Ma, chiến đấu với hai người trong "Hoàng hạ tứ kiệt" (1), uống rượu thả cửa, lại đọ sức với Tiểu Sửu Hoàng, cuối cùng còn nhìn A Hoa tỷ một chút, có thể nói thể xác tinh thần đều mệt mỏi, dư vị của rượu còn chưa tan, bỗng nhiên đã bị A Hoa tỷ cho giật điện một cái, xém chút nữa hồn phách tan nát.

Mắt Tiêu Phàm tối sầm lại, lập tức đưa tay đỡ lấy trán, chân phải lùi sau một bước, ổn định lại thân hình, mới không bị ngã xuống.

Trong lúc Tiêu Phàm nhắm mắt lại, đột nhiên có tiếng bước chân từ xa truyền đến, từ nhỏ đến lớn, dần dần đến gần, vụn vụn vặt vặt, xem ra đang có một đám người chơi đang đến gần.

"A Hoa, cô chạy nhanh như vậy làm gì chứ, sao không chờ chúng tôi."

Âm thanh của lời nói này rất quái lạ, nghe rất thô ráp, cũng rất nữ tính, làm sinh ra một loại cảm giác mâu thuẫn mãnh liệt, nhưng lại ẩn chứa sự thông minh.

Trạng thái bây giờ của Tiêu Phàm không phải là quá tốt, đầu óc căng đau, thân thể mỏi mệt, chân tay có vẻ bất lực bởi vì vừa kết thúc một trận chiến

đấu căng thẳng, nhưng vẫn cố hết sức chống hai mắt nhìn theo tiếng nói.

Ánh sáng lúc này đã không còn mãnh liệt, nhưng đối với trạng thái lúc này của Tiêu Phàm vẫn là còn lóa mắt, Tiêu Phàm chỉ có thể chậm rãi nhìn từ dưới lên trên.

…

Ồ ồ, giày thủy tinh cao gót màu đỏ.

Ồ ồ, lại có cả tất lưới đen.

Ồ ồ, là váy dài thấp ngực màu đỏ.

Chân thật dài! Eo thật nhỏ! Bộ ngực này!

Theo tiết tấu nhìn lên, thân thể yếu ớt của Tiêu Phàm đã có chút khởi sắc, tiếp đến Tiêu Phàm vô cùng mong chờ người bên trên quay người lại phía mình…

“Bịch!”

Tiêu Phàm kinh ngạc ngã xuống.

Trong lòng, bắt đầu mặc niệm…

Tại sao, tại sao lại là râu quai nón siêu man lỳ chứ? Râu? Râu…

“Phàm ca! Phàm ca! Phàm ca…” Trong lúc Tiêu Phàm ngã xuống, mơ mơ màng màng nghe thấy A Hoa tỷ lon lắng gọi.

Chương 123: Tiểu thuyết Bá Vương Hoa (2)

Chương 123: Tiểu thuyết Bá Vương Hoa (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

…

Hắn trải qua một giấc mộng thật dài…

Trong mộng, Lilith đưa cho hắn một bức ảnh nhà trẻ Tiểu Ban,

Muốn hắn đi tìm One piece

Trong mộng hắn gặp hai thằng chữ đỏ, một người trong đó còn chuốc hắn uống say.

Trong mộng hắn gặp phải một quái nhân, hắn không đánh lại được, bị quái nhân khi dễ.

Trong mộng… Trong mộng… A Hoa tỷ…

Trong mộng… Trong mộng… Trong mộng hắn thấy được một vóc người đẹp hoàn mỹ…

A!

…

Tiêu Phàm bỗng nhiên mở to hai mắt, phát hiện mình đang nằm, đầu gối lên một vật mềm mại, A Phát ca cùng A Hoa tỷ đang đứng ở chỗ mũi chân mình nhìn mình bằng ánh mắt thương hại, yên lặng không nói một lời.

Trong lòng Tiêu Phàm liền nảy sinh bất an, mang theo tâm tình đang lo lắng thấp thỏm, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại.

Tiêu Phàm đờ đẫn hai mắt, mặt xám như tro, bởi vì ngay trước mắt chính là gương mặt của A Hoa tỷ.

Thế là, Tiêu Phàm bày ra tư thế sét đánh không kịp bịt tai, vội vàng đứng lên, né qua một bên, cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía.

A! A! A! Để cho ta nhớ lại một chút rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì!

Đầu tiên là bị ngất đi, sau đó được gối lên đùi A Hoa tỷ, a a a!

Tiêu Phàm ở giờ phút này tuy ngoài mặt là bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm rối cả lên.

Hãy nói đây không phải là thật, đây chỉ là mộng, mau tỉnh lại đi.

Đúng vào lúc này, A Phát ca vỗ nhẹ lên bả vai Tiêu Phàm một chút an ủi, sau đó lập tức nhỏ giọng chém vài nhát dao: "Anh biết chú mày không thể tin được những chuyện đang xảy ra trước mắt, nhưng anh phải nói cho chú biết đây hoàn toàn là thật, hay nén nỗi đau lòng lại, đáng mừng chính là, anh còn có một tin tốt phải nói cho chú, bởi vì bọn ta đứng ngay bên cạnh cô ta, đảm bảo cô ta không có hô hấp nhân tạo cho chú mày."

Một cơn gió lạnh thổi qua, thổi đi luôn linh hồn của Tiêu Phàm, chỉ để lại một bộ thể xác trơ trọi đứng đó.

A Hoa tỷ vẫn ngồi chồm hổm ở bên đó, giống như vẫn còn lưu luyến nhiệt độ cơ thể vừa này ở trên đùi mình.

…

"A Phát ca, A Quý ca, anh biết, tôi sẽ không làm như vậy." A Hoa tỷ quay sang Tiêu Phàm, "nhẹ nhàng" nói: "Đây là thành viên mới trong đội ngũ của tôi, Yêu Đạo."

"Xin chào anh, nghe danh đã lâu, tôi là Yêu Đạo." Thanh âm rất đẹp đẽ, trầm thấp thô ráp, rất có sức mạnh.

Tiêu Phàm ngước mắt lên nhìn người tự xưng Yêu Đạo kia… Là nam? Hay là nữ?

Cái này, Tiêu Phàm thật sự không biết.

Nói hắn là nam, thì lại thấy dáng người, khí chất của hắn có thể khiến rất nhiều người con gái khác ghen ghét.

Nói hắn là nữ, thì lại không có nhiều nam nhân có bộ râu quai nón man lỳ như hắn.

Từ đầu trở xuống là trước lỗi sau vểnh gợi cảm, từ đầu trở lên lại là gương mặt góc cạnh tràn ngập nam tính. Con người mãi không thể phân biệt nổi là nam hay nữ này, Tiêu Phàm không muốn dây dưa.

Tiêu Phàm không có tò mò giới tính của Yêu Đạo, bởi vì biết cũng không có ích lợi gì, dù hắn/cô ta nói ra đáp án gì, thì cũng đều là ác mộng đối với Tiêu Phàm.

Vậy cứ để giới tính của không xác định của hắn là một bí mật đi.

"Chào anh, tôi là Mệnh Phàm." Tiêu Phàm lạnh nhạt nói.

"Quả nhiên không hổ là người mà Tiểu Khuyển cũng A Hoa tỷ coi trọng, thật là có phong độ, người bình thường nhìn thấy tôi nếu không phải như là nhìn thấy ma thì cũng truy hỏi bằng được về giới tính của tôi, người bình tĩnh giống như anh thật sự rất ít gặp." Yêu Đạo nói với Tiêu Phàm với vẻ tán thưởng.

Tiêu Phàm nghe vậy liền muốn cười, ở trong cái trận doanh Ác Ma quái quỷ này có loại người nào àm ông đây chưa gặp qua chứ, đều đã sớm quen rồi, chẳng lẽ không phải là biến thái sao, trong trận doanh Ác Ma này đi cả đường đều là biến thái.

"Đúng rồi, A Hoa tỷ thì tôi biết, nhưng mà Tiểu Khuyển là ai?" Tiêu Phàm nghi ngờ nói.

"Tiểu Khuyển cũng là thành viên mới trong đội ngũ của chúng tôi, Tiểu Khuyển, cô không phải là muốn làm quen với Phàm ca sao, mau ra đây đi." A Hoa tỷ cực kì nhiệt tình nói tiếp.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa mong mỏi được gặp mặt Tiêu Phàm một lần, đến khi được chân chân chính chính tiếp xúc, trái tim lại không tự chủ được mà bắt đầu đập loạn lên.

Từ sau lần vô tình gặp nhau kia, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa liền trở thành fan hâm mộ trung thành của Tiêu Phàm.

Mỗi khi nhớ tới lần Tiêu Phàm chiến đấu với Ác Long kia cùng dáng người tà mị mê hoặc, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, toàn thân khô nóng khó có thể bình tĩnh. Đến giờ phút này được nhìn thấy Tiêu Phàm ở khoảng cách gần, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cảm thấy tim mình thật sự sắp nổ tung rồi!

Thật đẹp trai! Thật ngầu! Cảnh tượng thật đẹp! Không hổ là thần tượng của mình!

…

Tiêu Phàm nhìn thấy một thiếu nữ từ đằng sau lưng A Hoa tỷ đi đến, cảm thấy cô cũng thật đáng yêu.

Có điều trang phục của cô hơi kì quái một chút, bịt mắt, băng bó, đeo đai lưng Gothic, tất chân dài quá gối màu đen, đồng phục học sinh của Nhật. Mặc dù tổ hợp này khiến cho người ta có cảm giác không quá bình thường, nhưng nếu so sánh với Yêu Đạo hay A Hoa tỷ thì vẫn là tốt hơn rất nhiều.

Vậy là so với sự khách sáo khi đối đãi với các thành viên khác trong Bá Vương Hoa, thái độ của Tiêu Phàm đối với vị thiếu nữ khả ái này thân thiện hơn nhiều: “Xin chào, anh là Mệnh Phàm, rất vui được biết em.”

Oa, anh đấy nói chuyện với mình! Ôi trời ạ…!

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa thấy Tiêu Phàm mà mình luôn sùng bái lại chào hỏi mình liền cảm thấy cực kì vui vẻ, nhiệt huyết trên người càng dâng cao:“Em…Em…Em…”

Bởi vì quá khẩn trương, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa liền bị nói lắp, lúc này chỉ cảm thấy vô cùng ngại ngùng, lại thêm nhiệt huyết đang dâng trào trong người, trong nháy mắt mà mặt đã đỏ bừng lên.

Tiêu Phàm nhìn thấy mặt của thiếu nữ tự nhiên đỏ bừng như quả cà chua, liền cả thấy nghi hoặc:” Em đang bị sốt sao? Chắc là không phải đâu, đây là trò chơi, mà cái này cũng khó nói, ở đây anh còn bị say rượu, thì phát sốt cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.”

Nói vậy, Tiêu Phàm liền đưa tay lên trán Tiểu Khuyển Du Lục Hoa mà xem xét.

Còn chưa đợi đến lúc Tiêu Phàm nói hai chữ "thật nóng", bỗng nhiên Tiểu Khuyển Du Lục Hoa ngửa đầu, từ lỗ mũi phun ra hai cái cầu vồng, bắn thẳng vào mặt Tiêu Phàm, khiến cho trong nháy mắt mặt Tiêu Phàm đã bị nhuộm đỏ, sau đó cứ thế mà hôn mê bất tỉnh trong hạnh phúc…

(1) Hoàng hạ tứ kiệt: Bốn người mạnh nhất sau Tiểu Sửu Hoàng trong tổ chức Sát Thủ.

Khi Tiêu Phàm đưa tay ra chạm nhẹ vào trán của Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, trong nháy mắt thì Tiểu Khuyển Du Lục Hoa giống như đã bị khởi động một cơ quan ẩn nào đó vậy, máu mũi lập tức phun ra, ngửa mặt rồi ngã xuống đất.

Tiêu Phàm bị máu tươi nóng và mặn dính đầy mặt thì đờ người ra, bàn tay đang duỗi ra vẫn giữ nguyên ở đó, vẫn chưa buông xuống.

Các đồng đội của Tiểu Khuyển Du Lục Hoa vội vàng đến chăm sóc cô, Tiêu Phàm nhìn thiếu nữ dễ thương ở trước mặt mình, rút lại bàn tay đang duỗi ra, lau mặt rồi thở dài.

Quen thuộc, rất quen thuộc, chuyện như vậy ở trong trận doanh Ác Ma đã xảy ra nhiều đến mức hắn đã quen luôn rồi.

Thiếu nữ này chỉ thích dùng máu mũi của mình phun vào mặt người khác thôi, không có gì ghê gớm, đáng tiếc cho dáng vẻ đáng yêu của cô gái này, nếu cô là một người bình thường thì tốt biết mấy.

Ở trong trận doanh Ác Ma thì Tiêu Phàm thường rất dễ nản lòng, hắn cảm thấy chỗ này quả thực là "Bệnh viện tâm thần" mà John xây dựng cho trò chơi, mà hắn lại là nam chính của bộ phim "Bay trên tổ chim cúc cu*", người bình thường duy nhất ở trong đó.

(*Bay trên tổ chim cúc cu: một bộ phim của Mỹ được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên, là câu chuyện về cuộc đấu tranh giữa khao khát tự do và nỗi sợ hãi của các bệnh nhân tại một trại điều dưỡng tâm thần)

Vì vậy hắn nhất định phải luyện cấp nhanh hơn, bây giờ hắn đã đạt đến cấp 21, còn chín cấp nữa là đến cấp 30.

Hắn muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ truyền thuyết mà Lilith giao cho, lấy được một lượng kinh nghiệm lớn, nhanh chóng thăng cấp rồi rời khỏi nơi đây, trở về trận doanh của người bình thường.

Chương 124: Bộ Tộc Có Trí Tuệ

Chương 124: Bộ Tộc Có Trí Tuệ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không chờ Tiểu Khuyển Du Lục Hoa tỉnh lại, Tiêu Phàm đã quyết định không trì hoãn nữa, hắn vẫy tay chào tạm biệt với đám người Bá Vương Hoa, bước lên con đường mà mình nên đi lần thứ hai.

Dưới ánh nhìn lưu luyến và thâm tình của A Hoa Tỷ, Tiêu Phàm cố kìm lại sự khó chịu, gian nan biến mất ở phương xa…

…

“Tại sao anh không nói?” Vào giờ phút này giọng nói của Tiểu Sửu Hoàng có sự lạnh băng, tiếng cười khặc khặc quái đản kia đã không còn tồn tại từ lâu.

“Nói cái gì?” Người đàn ông không nổi bật ở bên cạnh Tiểu Sửu Hoàng thuận miệng trả lời.

“Dựa vào tin tức vô cùng linh thông của anh, tôi không tin là anh không biết.” Khuôn mặt của Tiểu Sửu Hoàng dữ tợn, trong tay gã đã cầm thanh đoản kiếm.

“Anh không nói thì sao tôi biết là mình đã biết chuyện gì chứ.” Đối với sự uy hiếp của Tiểu Sửu Hoàng, người đàn ông không nổi bật này lại không thèm để ý đến.

“A… Hoa… Tỷ…” Tiểu Sửu Hoàng nghiến răng nghiến lợi đọc từng chữ, dường như để đọc được ba chữ này thì gã đã phải sử dụng hết sức lực cả người mình.

“À, thì ra anh đang nói chuyện này ư, sao vậy? Anh đi gây phiền phức cho Mệnh Phàm, thật sự đã gặp được cô ấy?” Người đàn ông không nổi bật nghe được lời nói của Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng hắn ta cảm thấy vô cùng thú vị, cười khẽ một tiếng rồi trả lời.

“Anh quả nhiên biết bọn họ có quan hệ với nhau, tại sao lại không nhắc nhở tôi!” Tiểu Sửu Hoàng điên cuồng hét lên với người đàn ông trước mắt mình, khuôn mặt trắng bệch lại càng đáng sợ hơn.

“Là tự anh yêu cầu tôi không được đề cập đến ba chữ này trước mặt anh mà, sao tôi có thể nói ra được cơ chứ.” Người đàn ông cứ thản nhiên nhìn tên sát nhân ma quỷ, kẻ mà các người chơi trong trận doanh Ác Ma vừa nghe tiếng đã sợ mất mật.

“Anh!” Tiểu Sửu Hoàng bị người đàn ông bình tĩnh trước mắt làm cho nghẹn họng, trong khoảng thời gian ngắn thế mà lại nói không thành tiếng.

Nhớ lại những chuyện đau đớn và thê thảm đã xảy ra khi gặp A Hoa Tỷ, phảng phất có ngàn vạn con ác quỷ đến từ vực sâu thỏa thích cắn xé nội tâm của gã, từng bước xâm chiếm lý trí của gã, Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy vô cùng đau khổ, tơ máu trong lòng trắng mắt đã hiện ra, Tiểu Sửu Hoàng điên cuồng cào tóc của mình, rốt cuộc cũng không thể chịu đựng “Hoa Hoa xinh đẹp cắn xé trái tim” nữa, gã đột nhiên lại rút ra một thanh kiếm từ phía sau lưng, đặt vào cổ của người đàn ông kia: “Có tin hay không, bây giờ tôi sẽ giết anh.”

“Không sao cả, dù sao thì tôi cũng không phải là người chơi kiểu chiến đấu, đối với tôi thì có chết hay không cũng chẳng có gì quan trọng.”

Giọng điệu rất hờ hững và bằng phẳng, cứ như một cơn gió nhẹ vừa thổi qua vậy.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Sửu Hoàng bất đắc dĩ liếc nhìn hắn ta, vô lực buông thanh đoản kiếm trong tay xuống.

…

Bởi vì nét đặc biệt của bông hoa trên [Bản đồ chỉ thị của Lilith] nên nó vẫn có vẻ cực kỳ chói mắt, thế nhưng giờ phút này khi Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào nó lại lộ ra nụ cười vui mừng và giải thoát.

Rốt cuộc đã đến, rốt cuộc đã đến, trải qua nhiều gian khổ như vậy rốt cuộc mình đã đến.

Tiêu Phàm nhấc chân bước vào thung lũng trước mắt mình, giờ phút này thì tọa độ của bông hoa nhỏ trên [Bản đồ chỉ thị của Lilith] cũng trùng với vị trí của Tiêu Phàm, [Bản đồ chỉ thị của Lilith] ở trong tay Tiêu Phàm lập tức hóa thành tro tàn rồi biến mất theo gió…

[Gợi ý của hệ thống: Ngài đã dựa theo chỉ thị của Lilith, đi đến vị trí có manh mối, xin hãy tìm kiếm Orge Shaman, nói cho hắn biết lai lịch của ngài, vượt qua buổi kiểm tra về trí tuệ của hắn.]

[Hệ thống hữu nghị nhắc nhở: Đừng bị bề ngoài chất phác và ngây ngốc của Orge lừa gạt, thật ra Orge là một bộ tộc có trí tuệ, khặc khặc.]

…

Tiêu Phàm nhìn hệ thống hữu nghị nhắc nhở, trong lòng nảy sinh một linh cảm không lành.

Bộ tộc có trí tuệ? Lẽ nào thử thách của cửa lần này chính là trí tuệ?

Hừ! Trí tuệ còn tốt hơn, dù gì thì Tiêu Phàm hắn cũng là người chơi kiểu trí tuệ.

Ác Long rất quen thuộc với vùng thung lũng trước mắt này, lúc hắn ta cấp 20 đã ở đây đại khai sát giới, thanh kiếm Ám Long Minh Viêm trong tay Tiêu Phàm bây giờ không biết đã dính bao nhiêu máu của đám Orge này nữa.

Nếu Ác Long ở đây, hắn ta nhất định sẽ nói cho Tiêu Phàm là đừng suy nghĩ quá nhiều, bởi vì Orge đều là kẻ ngốc…

…

Tiêu Phàm lượn qua lượn lại ở đây, phát hiện ra từ lúc hắn tiến vào thì vùng này đã biến thành khu vực cốt truyện của phó bản.

Tiêu Phàm thử bắt chuyện với một Orge có làn da màu xanh lam: "Xin chào, xin hỏi ngài có biết Orge Shaman đang ở đâu không?"

Orge da xanh có ánh mắt đờ đẫn nghĩ ngợi một lát, sau đó mơ mơ màng màng nói: "Biết."

"Vậy ngài có thể dẫn tôi đến gặp Orge Shaman không?"

"Được rồi."

Tiêu Phàm nghĩ thầm, nhiệm vụ này cũng rất đơn giản đó.

Thế nhưng, hắn nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ này…

"Ơ? Không phải ở đây à."

"Sao chỗ này lại là ngõ cụt chứ?"

"Tôi nhớ rõ ràng là phải đi như thế này mà."

…

Mỗi lần Orge da xanh đi qua một chỗ, liền nghi hoặc tự hỏi.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ bị Orge da xanh này dẫn đi khắp nơi trong thung lũng, trong lúc này thì Orge da xanh ngốc bẩm sinh này còn biểu hiện ra sự ngốc nghếch của mình trước mặt Tiêu Phàm, rốt cuộc vào lúc Orge da xanh trịnh trọng chỉ vào một cái hang chuột rồi nói Orge Shaman ở trong đó, Tiêu Phàm liền sụp đổ, bỏ hết tất cả mà chạy mất.

Sau đó mới đi được một lát thì hắn nhìn thấy trên trán một Orge màu nâu nhạt và hơi nhỏ gầy có chữ "Orge Shaman" rất rõ ràng, Tiêu Phàm không nhịn được mà phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

…

“Vậy được, tôi đã biết mục đích đến đây của cậu, bây giờ chúng ta hãy bắt đầu buổi kiểm tra trí tuệ đi!” Đôi mắt của Orge Shaman tràn ngập ánh sáng của trí tuệ, theo lời nói bình tĩnh của ông, Tiêu Phàm lại cảm nhận được một luồng áp lực không tên xông thẳng vào mặt mình.

“Cậu chỉ cần trả lời đúng ba câu hỏi thì xem như qua cửa, bởi vì liên quan đến một chuyện rất quan trọng nên câu hỏi sẽ rất khó, đừng trách tôi không nương tay với cậu.” Lúc Orge Shaman nói chuyện thì cúi thấp đầu, không nhìn Tiêu Phàm, lúc ông ngẩng đầu lên lại thì trong mắt đã ngập tràn sát khí…

“Câu hỏi, phương pháp nhanh nhất để đá biến thành nước là gì!”

“Bỏ đi hai dấu chấm*.”

(*đá là 冰, nước là 水, bỏ đi hai dấu chấm trong từ đá thì sẽ biến thành nước)

“Ba đứa bé ăn ba cái bánh cần ba phút, chín mươi chín đứa bé ăn chín mươi chín cái bánh cần bao nhiêu phút!”

“Ba phút.”

Tại sao hắn có thể trả lời câu hỏi của mình nhanh như vậy, tại sao, lẽ nào trí tuệ của hắn lại cao như thế sao!

Xem ra mình chỉ có thể lấy ra đòn sát thủ, Orge Shaman cười với vẻ dâm ô: “Mỗi ngày khi đi ngủ thì ông Lâm và bà Lâm cần làm gì?”

“Nhắm mắt lại.” Vẫn là một câu trả lời dứt khoát như vậy.

Lúc này thì sắc mặt của Orge Shaman đã tái nhợt như gặp ma vậy, ông nhìn Tiêu Phàm: “Sao cậu có thể trả lời ba câu hỏi này nhanh như vậy chứ, tôi là Shaman - người có trí tuệ nhất trong bộ tộc - đã phải dùng thời gian rất lâu mới trả lời được, rốt cuộc thì cậu đã làm thế nào!”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nhìn Orge Shaman ngã xuống đất với vẻ ngang ngược trước mắt mình, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng đồng tình với bộ tộc có trí tuệ này…

Vùng đất này cũng không màu mỡ, không có cây cối xanh um như bên Tinh Linh, không có thảo nguyên mênh mông bát ngát như chỗ của Thú Nhân, càng không có thành thị phồn vinh như khu vực của Nhân Loại.

Ở đây bộ tộc có số lượng nhiều nhất và lớn nhất chính là Ác Ma, chẳng có liên quan gì đến Orge cả.

Không biết tổ tiên của Orge đã đi qua bao nhiêu vùng đất vàng giống hệt nhau, sau đó mới tìm được một vùng thung lũng xem như không tệ thế này, để cho bộ tộc Orge định cư ở nơi đây.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh như bóng câu qua khe cửa, Ruba được sinh ra.

Ruba, ông là một thiên tài, đây là điều mà bộ tộc Orge công nhận.

Chương 125: Bí Tịch Trí Tuệ

Chương 125: Bí Tịch Trí Tuệ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Năm 10 tuổi, ông đã biết nói, có thể trao đổi suy nghĩ của mình với người lớn.

Năm 15 tuổi, ông đã có thể tính toán được phép cộng trừ trong vòng số 10, hơn nữa còn không cần dùng công cụ ăn gian như là ngón tay.

Năm 20 tuổi, ông đã có thể thuộc lòng bảng cửu chương, thứ vô cùng khó hiểu như là sách trời vậy.

Những sự việc sáng chói này quả thực chính là kỳ tích của Orge, nó thuộc về một thiên tài Orge với chỉ số thông minh siêu cao, Ruba.

Điều này có ý nghĩa là gì, điều này có nghĩa là ông có thể nhận thức trước người khác, có nghĩa là trí tuệ của ông đi trước các Orge cùng tuổi khác mấy chục năm, có nghĩa là ở trong bộ tộc thì ông là một thiên tài chân chính, một trí giả chân chính.

Thế là Ruba được tất cả mọi người trong bộ tộc cử làm Shaman.

Shaman là tên gọi riêng dành cho trí giả của bộ tộc họ, không có đủ trí thông minh thì không thể đảm nhận, Ruba cảm thấy vô cùng kiêu ngạo vì điều đó.

Thế là ông càng mê mẩn với việc mở mang trí tuệ, càng điên cuồng theo đuổi tri thức nhiều hơn.

Nhờ số trời, ông thành công nhìn trộm được một loại hàm nghĩa mạnh mẽ về trí tuệ, đó là… đổi hướng suy nghĩ.

Đây là một loại trí tuệ rất cao siêu, không phải là loại mà người bình thường có thể khống chế được, thế nhưng một khi khống chế được nó, vậy thì sẽ trở nên vô cùng thông minh.

Cách nhanh nhất để biến đá thành nước là gì?

Đây chính là tầng thứ nhất trong quyển bí tịch mà Ruba may mắn lấy được, muốn tăng trí tuệ thì ông phải dựa vào suy nghĩ của mình phá tan gông cùm ở tầng thứ nhất, đột phá giới hạn về trí tuệ của mình.

Rốt cuộc sau khi tiêu hao một lượng lớn nhân lực và vật lực, tiến hành thí nghiệm nhiều lần, Ruba tự tin đưa ra đáp án "tăng nhiệt độ đun nóng", ông mở trang giấy ghi đáp án trong bí tịch ra để đối chiếu.

Không ngờ…

Bỏ đi hai dấu chấm*. Nghĩa là sao chứ.

(*đá là 冰, nước là 水, bỏ đi hai dấu chấm trong từ đá thì sẽ biến thành nước)

Ruba lại trầm tư suy nghĩ lần nữa…

Một năm rồi lại một năm, cuối cùng ông cũng ngộ ra.

Hóa ra là vậy! Đổi hướng suy nghĩ quả nhiên là một phương pháp vô cùng thâm ảo.

Ba đứa bé ăn ba cái bánh cần ba phút, chín mươi chín đứa bé ăn chín mươi chín cái bánh cần bao nhiêu phút? … tầng thứ hai của bí tịch đổi hướng suy nghĩ.

Đối với Ruba thì tầng này đơn giản hơn tầng thứ nhất rất nhiều.

Đầu tiên ông huấn luyện cho ba Orge trong bộ tộc ăn bánh trong vòng ba phút, sau đó ông lại huấn luyện cho chín mươi chín Orge ăn bánh trong vòng ba phút, cuối cùng ông ra được đáp án là ba phút.

Quả nhiên đáp án của tầng thứ hai trong quyển bí tịch đổi hướng suy nghĩ là ba phút, Ruba sướng đến phát điên.

Nhưng Ruba luôn cảm thấy cái logic mà ông dùng để chứng minh ra đáp án có gì đó không đúng lắm, rốt cuộc thì không đúng ở đâu chứ?

Kệ đi, dù sao thì đáp án đúng là được rồi.

Tầng thứ ba, đây là tầng khá là khó khăn.

Mỗi ngày khi đi ngủ thì ông Lâm và bà Lâm cần làm gì?

Ruba nhìn câu hỏi này thì do dự hồi lâu.

Nhưng nghĩ đến niềm khát khao trí tuệ của mình, ông cắn răng một cái rồi quyết định dốc hết sức mình.

Từ khi Shaman bắt đầu tu luyện tầng thứ ba của quyển bí tịch đột phá trí tuệ, buổi tối ở trong bộ lạc Orge thường xuất hiện một tên hay đi qua đi lại rình coi, chuyên môn nhòm ngó chuyện phòng the của các cặp vợ chồng Orge…

Da vàng, da xanh, da vàng, da xanh…

Hai loại màu sắc không phù hợp cho trẻ em, tất cả đều bị Shaman Ruba nhìn thấy một cách trần trụi.

Nhưng cho dù là hình ảnh dâm ô đến mức không thể tả, cũng không thể ngăn cản sự theo đuổi trí tuệ của Ruba.

Nhưng chuyện mà hai vợ chồng cần làm vào mỗi buổi tối rốt cuộc là gì chứ?

Ruba nhìn lén cả bộ lạc từ trên xuống dưới nhưng vẫn không thể tìm ra đáp án, ông vô cùng buồn bực, do dự gãi đầu.

Rốt cuộc thì chuyện cần làm là gì chứ? Kiểu và tư thế đều không giống nhau? Hơn nữa cho dù có tinh lực dồi dào cũng không nhất định phải làm điều đó mỗi buổi tối mà?

Tầng thứ ba của quyển bí tịch này quả thực quá khó rồi!

Trời ạ, lẽ nào cả đời này mình cũng không đột phá được hay sao?

…

Cuối cùng, Ruba kiệt quệ rốt cuộc đã từ bỏ việc mạnh mẽ đột phá tầng thứ ba, ông dùng tay mở trang đáp án ra.

Trong nháy mắt đó, sắc mặt của Ruba trở nên vô cùng phức tạp, hối hận, khổ não, hưng phấn, bi thương và có lẽ là giải thoát.

…

Mà hôm nay, một tên ác ma từ bên ngoài đã đến bộ tộc, muốn khiêu chiến trí tuệ của ông, Ruba quyết định dùng ba tầng hàm nghĩa trí tuệ mà bản thân ông đã vô cùng gian khổ mới nắm giữ được để làm đòn sát thủ, bảo vệ vinh quang của Orge!

Nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt…

“Bỏ đi hai dấu chấm.”

“Ba phút.”

“Nhắm mắt lại.”

Âm thanh trả lời rất thoải mái, rất dứt khoát, lại giống như niềm tin đã bị sụp đổ vào giờ phút này của Ruba vậy…

“Sao cậu có thể đưa ra đáp án của ba câu hỏi nhanh như vậy chứ, tôi là Shaman, người có trí tuệ cao nhất trong bộ tộc mình cũng phải bỏ ra một khoảng thời gian rất lâu mới có thể giải đáp được, rốt cuộc thì cậu đã làm thế nào.” Ruba điên cuồng, ông hoàn toàn không thể tin được đây chính là sự thật.

Có thể bạn không hiểu lý do vì sao, tuy nhiên, nếu bạn lấy cốt truyện của các quyển tiểu thuyết huyền ảo để so sánh, có lẽ bạn sẽ hiểu được…

Lúc 10 tuổi Ruba là Hoàng cấp, vô địch trong đám cùng cấp, thậm chí còn có thể khiêu chiến vượt cấp.

Lúc 15 tuổi Ruba là Huyền cấp, vô địch trong đám cùng cấp, thậm chí còn có thể khiêu chiến vượt cấp.

Lúc 20 tuổi Ruba là Địa cấp, vô địch trong đám cùng cấp, thậm chí còn có thể khiêu chiến vượt cấp.

Lúc 25 tuổi Ruba là Thiên cấp, vô địch trong đám cùng cấp, thậm chí còn có thể khiêu chiến vượt cấp.

Có một ngày Ruba nhìn thấy Tiêu Phàm 10 tuổi, ông định dùng thực lực Thiên cấp để ức hiếp người yếu hơn mình, nào ngờ Tiêu Phàm chỉ cần dùng một đầu ngón tay đã có thể đánh bại ông.

Bạn đã có thể hiểu được tâm trạng của Ruba vào giờ phút này rồi đấy.

…

Tiêu Phàm hơi bất đắc dĩ nhìn tên Orge Shaman đang lên cơn rồi khóc lóc om sòm trước mặt mình, cảm thấy rất đau đầu.

Hắn cũng không thể nói với ông là ngài quá ngu ngốc được.

Đừng thấy tên Orge Shaman như vậy mà lầm tưởng, ông chính là đối tượng mà Tiêu Phàm không thể nào đắc tội, phần sau của nhiệm vụ truyền thuyết vẫn còn cần đến ông đấy.

Hữu nghị nhắc nhở, Orge là một bộ tộc có trí tuệ, bây giờ cuối cùng thì Tiêu Phàm đã hiểu rõ ý nghĩa của những lời này.

Hệ thống cũng không hề lừa gạt người chơi, Orge quả thực là một bộ tộc có trí tuệ, thế nhưng mỗi một sinh vật có trí khôn đều có thể gọi là bộ tộc có trí tuệ, cho dù bọn họ đều là thiểu năng trí tuệ.

Xem ra thử thách lần này không phải là trí tuệ của người chơi, hệ thống trò chơi thật là xấu xa đó.

Nhưng hắn nên xử lý ông thiểu năng trí tuệ hơi thông minh một chút này như thế nào bây giờ? Thực sự rất phiền não đó.

“Nói cho tôi biết, mau nói cho tôi biết vì sao, vì sao cậu có thể làm được, đây chính là đổi hướng suy nghĩ đó, rốt cuộc thì cậu đã phá giải nó như thế nào.” Orge Shaman khổ sở cầu xin.

Tiêu Phàm cũng biết đây chính là đổi hướng suy nghĩ, thế nhưng hắn không thể nói rằng ngay cả đứa bé ba tuổi cũng trả lời được mấy câu hỏi này, nếu dám nói vậy thì độ thiện cảm mà Orge Shaman dành cho Tiêu Phàm sẽ không còn sót lại một chút nào.

Tiêu Phàm còn đang suy nghĩ nhiệm vụ có cấp độ truyền thuyết như thế này thì không thể nào đơn gian như vậy được, độ khó càng lớn, đánh giá càng cao thì quà khen thưởng phải càng tốt mới hợp lý.

Lẽ nào thử thách của cửa ải lần này là EQ chứ không phải là IQ?

Xem ra là đúng rồi, đa số người chơi trong trận doanh Ác Ma đều có vấn đề về EQ, nếu là nhiệm vụ về EQ, dù chỉ hơi khó một chút thì cũng có thể gây

khó khăn cho các người chơi trong trận doanh Ác Ma.

Chương 126: “Hu Hu” Thật Sự Rất Khó Mà!

Chương 126: “Hu Hu” Thật Sự Rất Khó Mà!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hơn nữa dựa theo tính tình trước giờ của hệ thống, nó rất thích chơi chiêu chỉ đông đánh tây thế này, hữu nghị nhắc nhở bạn dùng IQ, thật ra lại lén lút đưa ra vấn đề về EQ, bạn cũng chẳng thể làm gì được nó.

Thế là Tiêu Phàm nhìn ông già da vàng đang dùng sức kéo ống quần của mình, hắn hít sâu một hơi, đổi thành vẻ mặt hiền lành và thần thánh: “Bởi vì, tôi là nhà tiên tri bảo vệ thiên nhiên, Brahma…”

Giọng điệu này vừa thánh khiết lại thành kính, giống như đang cầu nguyện vậy, ngay cả Ruba khi nghe được câu trả lời của Tiêu Phàm cũng không khỏi dừng động tác kéo ống quần Tiêu Phàm, ông hoang mang nhìn vị tiên tri có vẻ rất lợi hại trước mặt mình.

Cứ như vậy acc clone của Tiêu Phàm… nhà tiên tri bảo vệ thiên nhiên Brahma, được online lần thứ hai…

“Đừng nhìn tôi như thế chứ, thân phận của tôi thật sự là nhà tiên tri Brahman của Hiệp hội Bảo vệ Tự Nhiên mà tài trí hơn người, học thức sâu rộng, trong đầu tôi đã thông mấy thứ mệt não này từ lâu rồi.” Tiêu Phàm nhìn Orge Shaman đang ngẩn người với ánh mắt chân thành.

Làm sao để giao tiếp với người khác tốt hơn, đây là tài năng mà Tiêu Phàm luyện được trong công cuộc làm Marketing sau khi tốt nghiệp ra trường, cho nên mấy việc liên quan đến EQ này không hề thành vấn đề với Tiêu Phàm.

Đối mặt mọt Orge Shaman ngu như này, bạn không thể nào quá ngay thẳng mà nói cho gã ta biết chân tướng sự việc được.

Nếu như tâm hồn yếu đuối của Orge Shaman không thể chịu nổi sự thật, bước tiếp theo của nhiệm vụ này coi như xong, cho nên chúng ta phải biết tùy cơ ứng biến.

Trong sách chiến lược chơi game của Tiêu Phàm có một nguyên tắc, đó là khi giao tiếp với NPC trò chơi cũng phải như đang cưa gái vậy.

Ôn nhu, dịu dàng, quan tâm ư?

Không, đều là mê sảng hết cả.

Cho nên việc chúng ta cầm làm thật sự là mặt dày đi lừa gạt.

"Các nhà tiên tri vĩ đại qua các thời kì của Hiệp hội Bảo Vệ Tự Nhiên đều phải tinh thông kinh thi, thư kinh, lễ nhạc, cầm kỳ thư họa các thứ, và còn yêu cầu tiêu chuẩn là tiếng Philippines cấp 12, tiếng Campuchia ngữ cấp 13, tiếng Lào cấp 14, tiếng Goblin thì yêu cầu cao hơn cả, là đến cấp 100, chỉ là mấy cái nếp nhăn não như này thôi thì có tính là gì đâu."

Ngay cả khi nhìn vào kinh nghiệm học tập của Brahman, trong mắt Orge Shaman, hình bóng cao lớn của hắn vẫn là ổn trọng mà tang thương. Orge Shaman có thể không hiểu rõ những thuật ngữ học thuật cao thâm mà Brahman nói là gì, nhưng dường như lại gã có thể từ đó cảm nhận được bề rộng tri thức, bề sâu trí tuệ.

Thế là, Orge Shaman đã tin cái người tự xưng là nhà tiên tri Brahman của Hiệp hội bảo vệ trước mặt này là người có trình độ học vấn uyên thâm, hiểu biết sâu rộng, cảm giác bị thất bại trong cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Nếu Tiêu Phàm bây giờ ráng giảm tiêu chuẩn chỉ số IQ xuống thật thấp, đặt tiêu chuẩn thiên tài lên người mình, thì IQ của Orge Shaman cũng không quá ngu xuẩn như vậy, ngược lại còn có thể tiếp nhận được bình thường.

Mạnh mẽ bóp méo các chuẩn mực khách quan để an ủi lòng tự trọng "thiểu năng", cũng chỉ có Tiêu Phàm mới có thể làm được vậy thôi.

Orge Shaman cũng chẳng thèm quan tâm điều này, chỉ cảm thấy trước mặt có một người học cao hiểu biết rộng thì lập tức nhiệt tình thảo luận các câu

hỏi về trí tuệ.

Tâm trí của Orge Shaman đột nhiên thay đổi, hệt như một dòng suối dâng trào đập lên người Tiêu Phàm vậy. Nhưng vì công cuộc gây dựng độ thiện cảm nên Tiêu Phàm cũng chỉ có thể nhẫn nại trả lời từng câu.

…

【Hệ thống nhắc nhở: Phát động kỹ năng Vô Lương Cổ Hoặc, thái độ của Orge Shaman Ruba đối với bạn thay đổi thành tôn kính.】

Cùng lúc âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, đôi mắt Orge Shaman Ruba đã trở nên sáng lấp lánh, hệt như bầu trời giăng đầy những ngôi sao sáng lấp lánh, rực rỡ, lại như ánh mắt chứa đầy tình cảm nồng nàn của người con gái thấy người yêu, Tiêu Phàm cảm thấy rợn cả tóc gáy.

"Tôi vốn cho rằng tôi là người thông minh nhất thế giới này, hôm nay gặp được ngày Brahman đây, mới biết được mình thực sự quá nông cạn, không khác như ếch ngồi đáy giếng cả. Ngài mới thật sự là người có trí tuệ, thông minh hơn người, hệt như con khỉ trên cây vậy, tôi cảm thấy mình thật sự không bằng."

Tiêu Phàm nghe Orge Shaman tự dưng nhiệt tình ca tụng mình thì cảm không được tự nhiên cho lắm. Đây là lần đầu tiên hắn nghe có người so sánh trí thông minh của mình với một con khỉ trên cây. Nhưng cái người này cũng không phải cố ý làm hắn tổn thương gì cho cam, trong phút chốc trí tuệ được so sánh với "con khỉ" của Tiêu Phàm thật sự không biết đáp lại sao mới tốt, chỉ có thể lúng túng cười ha ha.

Orge Shaman thấy Tiêu Phàm được mình ca ngợi đến thế nhưng lại không cũng có vẻ kiêu ngạo, mà vẫn mỉm cười vô cùng khiêm tốn như cũ. Lòng kính mộ của hắn lại sâu hơn một chút: "Khó có dịp ngài Brahman tới đây như hôm nay, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng như này, mong rằng ngài thông cảm cho. Con trai của bộ trưởng bộ lạc chính là đứa trẻ có linh trí cao nhất trong số các Orge đồng lứa, thậm chí năm đó tôi siêu việt như vậy, bây giờ vẫn gặp phải cảnh tu luyện khổ cực trong tộc, bế quan lâu rồi nhưng vẫn chưa đột phá được, mong rằng ngài có thể ra tay giúp đỡ."

【 Hệ thống nhắc nhở: Mời bạn giúp đỡ Zaba, con trai tộc trưởng bộ lạc Orge đột phá cảnh tu luyện cực khổ để nhận được thêm nhiều sự tin tưởng của bộ lạc Orge. 】

Tiêu Phàm còn đang thầm nghĩ tên Orge Shaman này rốt cuộc còn muốn lề mề đến khi nào nữa.

Thì nhiệm vụ tiếp theo cuối cùng cũng đến.

“Orge Shaman, ngài yên tâm đi, có nhà tiên tri của Hiệp hội Bảo vệ Tự nhiên là tôi đây, vấn đề nan giải gì cũng đều có thể giải quyết dễ dàng.” Tiêu Phàm vỗ ngực, nói một cách chắc chắn.

“Ngài nói như vậy thì tôi yên tâm nhiều rồi. Nhưng mà nói thật chứ, sao tôi chưa bao giờ nghe qua cái Hiệp hội Bảo vệ Tự nhiên này nhỉ?” Orge Shaman hơi thắc mắc bảo.

“A ha ha, Hiệp hội Bảo vệ Tự nhiên ấy hả, là bởi vì mọi người sống trong thung lũng này lâu quá này, chưa nghe qua cũng là bình thường thôi. Hiệp hội Bảo vệ Tự Nhiên rất nổi tiếng ở ngoài kia đó nha, gần đây nhất chúng tôi còn làm một cuộc vận động giải phóng Black Goblin, tiếng tăm vang dội, nhận được rất nhiều sự ủng hộ cũng như yêu mến của dã quái khắp nơi. Cho dù là quái bay trên trời, bò trên đất hay là bơi trong nước gì cũng là bạn tốt của ta hết.” Tiêu Phàm không biết xấu hổ cười ha ha nói.

…

Dạy con trai của tộc trưởng bộ lạc Orge là Zaba đột phá cảnh tu luyện khổ sở, việc này có khác gì làm gia sư dạy trẻ con làm bài tập đâu. Nhìn tên Orge Shaman này ngốc như vậy, dạy một đứa trẻ Orge thì sẽ khó bao nhiêu chứ?

Toán học, ngữ văn, mỹ thuật bậc tiểu học, không nói quá chứ mấy loại trình độ như này, Tiêu Phàm bao được tất. Có điều Tiêu Phàm căn cứ vào IQ của thần đồng Orge, tiến độ học tập tạm thời chắc hẳn mới đạt tiêu chuẩn mẫu giáo. Đoán chừng Tiêu Phàm cũng sẽ không phô bày được bao nhiêu tài năng, hắn cảm thấy rất tiếc nuối.

Lần này cho dù là bảo Tiêu Phàm dạy cậu bé làm xong hết một quyển bài tập toán thì hắn cũng chẳng cảm thấy có gì khó khăn. Cho nên Tiêu Phàm cho rằng nhiệm vụ lần này thực sự quá đơn giản, lại còn muốn Tiêu Phàm tự lên ngựa ra trận, đây không phải gọi là có tài mà không được phát huy sao?

Thế nhưng thực hiện nhiệm vụ chưa tới một lát, Tiêu Phàm đã muốn nuốt cái câu tự đại vừa nãy vào lại trong bụng…

…

Zaba là thần đồng trong số chúng bạn cùng lứa, trong khi lũ trẻ kia dùng tay tính toán cộng trừ trong phạm vi mười thì Zaba đã sớm không còn dùng tay nữa, mà đã nhảy vọt lên mức độ cao hơn là bảng cửu chương rồi.

Mà hiện tại Zaba đã thành công đột phá trở ngại một hai ba bốn, đang thẳng tiến đến tầng giữa của bảng cửu chương là bảng cửu chương năm…

Nay người học cao như đại nhân Shaman Tát Mãn dẫn một Ác Ma bên ngoài là Brahman này đến

Nghe đại nhân Shaman nói, vị Brahman này là một người học cao biết rộng, ngài ấy sẽ giúp phụ đạo mình đột phá bảng cửu chương năm. Thật tốt quá.

…

Chương 127: Truyền Thuyết Hình Xăm (1)

Chương 127: Truyền Thuyết Hình Xăm (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm được Orge Shaman dẫn tới trước một Orge hai đầu nhỏ tuổi, cả hai giới thiệu qua lại một hồi.

Hóa ra là muốn mình dạy anh bạn nhỏ Zaba này đọc bảng cửu chương nhân. Thế còn không đơn giản à, trong đầu Tiêu Phàm đắc ý thầm nghĩ.

“Một nhân năm bằng năm… Hai nhân năm mười lăm.” Giọng nói của Zaba rất non nớt, thật thà, gật gà đọc xong một câu rồi lại gật gà đọc câu khác, làm cho người khác cảm thấy rất mới lạ.

“Sai, lại lần nữa.” Tiêu Phàm nhắc nhở.

“Một nhân năm bằng năm, hai năm mười, ba năm mười năm, bốn năm hai mươi, năm năm?”

“Năm năm hai mươi lăm, đọc lại, đọc đến khi nào thuộc lòng mới thôi, biết chưa?” Tiêu Phàm thân thiết an ủi.

“Một nhân năm bằng năm, hai năm mười, ba năm mười năm, bốn năm hai mươi, năm năm?”

“Năm năm hai mươi lăm, cậu phải nhớ lấy chứ, đọc thêm mấy lần nữa đi.” Tiêu Phàm rất kiên nhẫn nhắc nhở Trát Ba.

“Năm năm hai mươi lăm, năm năm hai mươi lăm, năm năm hai mươi lăm…”

“Được rồi, đọc lại từ đầu đi.” Tiêu Phàm dịu dàng bảo Zaba, nghĩ thầm anh bạn Orge nhỏ này cũng thật ngoan.

“Một nhân năm bằng năm, hai ngày năm mười, ba năm mười năm, bốn năm hai mươi, năm năm?”

“Hở? Sao cậu lại quên rồi, năm năm hai mươi lăm!” Tiêu Phàm bắt đầu có cảm giác không lành.

…

Hơn mười phút sau…

“Một nhân năm bằng năm, hai năm mười, ba năm mười năm, bốn năm hai mươi, năm năm? .”

Má! Sao Orge có thể ngu đến thế nhỉ! Thằng nhóc mà mình đang dạy lại là đứa trẻ thiên tài hiếm có trong bộ lạc Orge mới ghê chứ, trời ạ! Nếu trình độ

bình thường thì còn hỏng bét đến mức nào nữa đây!

Tiêu Phàm cuối cùng cũng không nhịn được các trình độ ngu xuẩn của bộ tộc Orge nữa, nhưng vì nhiệm vụ truyền thuyết nên không thể cứ thế mà phát tiết được, thế là chỉ có thể dùng sức đập đầu vào tường.

Trát Ba khó hiểu khi thấy hành động này của Tiêu Phàm, tại sao đang yên đang lành lại đập đầu, thế là cậu bé có lòng hỏi: "Ơ ngài, ngài sao thế?"

"Cậu cứ mặc kệ tôi, tiếp tục đọc đi!" Tiêu Phàm đã chết tâm rồi, không biết phải ở đây đọc phép nhân đến bao giờ nữa, chẳng lẽ nhiệm vụ này là kiểm tra tính nhẫn nại à?

Trời ạ, ai tới cứu tôi với!

"Một nhân năm bằng năm, hai năm mười, ba năm mười năm, bốn năm hai mươi, năm năm? ."

Tiêu Phàm nghe thấy Zaba lại dừng ngay ở đó, nội tâm hắn lập tức bùng nổ: "Trời đất mẹ! Năm nhân năm thôi mà khó lắm hả!"

Zaba nghe vậy, rất tán thành bảo: "Đúng vậy, năm năm thật sự khó khăn lắm luôn!"

Thế là, hai thầy trò nhìn "Năm năm hai mươi lăm" với góc độ khác nhau nhưng cảm xúc lại y hệt.

"Cậu đọc năm năm hai mươi lăm một trăm lần cho tôi, ráng nhớ kỹ đi." Tiêu Phàm gào lên.

Zaba thấy Tiêu Phàm tức giận thì trong lòng rất bối rối lên, rụt rè bắt đầu đọc như lời Tiêu Phàm bảo: "Năm năm hai mươi lăm, năm năm hai mươi lăm, năm năm hai mươi lăm…"

Đợi cho đến khi đọc xong một trăm lần, cảm xúc của Tiêu Phàm cũng hơi bình tĩnh lại: "Được rồi, bây giờ cậu nhớ kỹ cho tôi, đọc lại lần nữa đi."

Zaba hơi sợ, liếc thoáng qua Tiêu Phàm một chút, lạibsợ mình lại quên nữa, thế là mở miệng đọc: "Một nhân năm…"

Kết quả Zaba mới đọc lên hai chữ "Một năm" thì tắt đài, vẻ mặt cầu xin, bối rối nhìn về phía Tiêu Phàm, sau đó dòng nước mắt yên lặng chảy xuống: "Hu hu, năm nhân năm thật sự rất khó mà, bây giờ ngay cả một nhân năm mà con cũng quên mất tiêu rồi, hu hu hu…"

Tiêu Phàm rốt cục rốt cuộc chịu không nổi IQ của anh bạn nhỏ này nữa, ngửa đầu kêu rên: "Hu hu, thần ơi, mau cứu con đi, con sẽ không kiêu ngạo nữa đâu mà, độ khó của cái nhiệm vụ này thật sự quá cao rồi."

Cứ như vậy, tâm tình hai con người một lớn một nhỏ cứ như vậy mà trở nên đau buồn chỉ vì đọc bảng cửu chương nhân…

Có câu nói rất hay, trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, tiêu trừ muôn vàn khó khăn, khi Tiêu Phàm sắp tâm lực suy kiệt, Zaba cuối cùng cũng có thể vượt qua cửa ải khó năm nhân năm, về sau con đường thông suốt, mạnh mẽ mà đạt tới bảng nhân sáu trong bảng cửu chương, tới lúc này thì tâm hồn bị thương tổn sắp phai tàn của Brahma cũng được giải thoát, phi thăng lên tiên giới…

Tiêu Phàm vội vàng lôi cái linh hồn kia trở lại thân thể, nói cái gi chứ, qua cửa quá khó khăn, vậy mà lại không có thưởng, Tiêu Phàm làm sao mà không quy thiên (1).

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm thành công chỉ đạo tiểu Orge Zaba đột phá khả năng trí tuệ, tiếp theo xin mời đi theo Shaman của tộc Orge đi đến quảng trường hội nghị của tộc Orge để nhận khảo nghiệm của tộc trưởng Simba.]

Thế là Tiêu Phàm từ trong ánh mắt tràn ngập sùng bái của đứa trẻ nghịch ngợm Zaba, đi theo Shaman của tộc Orge cùng đến quảng trường hội nghị.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi, bên trong tộc Orge lưu hành (1) lên trò chơi đập đầu vào tường thông não, nghe nói đây là phương pháp đả thông trí não do người con của một vị tộc trưởng vĩ đại cao siêu truyền dạy, đương nhiên đây là câu chuyện của sau này.

…

Cái nhiệm vụ truyền thuyết kia cũng thật kì quái, mà cũng không phải, không chỉ cái nhiệm vụ truyền thuyết này kì quái, từ khi Tiêu Phàm vào trận doanh Ác Ma nhiệm vụ nào cũng rất kì quái, Tiêu Phàm chính là cảm thấy như vậy.

Thực sự mà nói, nhiệm vụ ở những trò chơi khác sẽ có hai loại, một loại là chiến đấu, một loại là thăm dò, về cơ bản người chơi chỉ cần đi theo con đường bình thường là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng nhiệm vụ ở đây lại không giống nhau lắm,bắt đầu từ nhiệm vụ của Tibbie đến cái quần nhỏ của Lilith, giờ nói đến cái nhiệm vụ truyền thuyết trước mắt này, không phải người chơi chỉ cần nỗ lực cố gắng là được, mà còn cần một chút cái gì đó gọi là quái dị.

Nếu như nhất định phải dùng từ ngữ cụ thể để miêu tả cảm giác này, Tiêu Phàm cảm thấy người thiết kế này dường như có đam mê biến thái nào đó, sẽ cảm thấy vui vẻ khi đùa giỡn người khác.

Lúc làm nhiệm vụ Tibbie kia, nếu không phải Tiêu Phàm nhanh trí đi đường tắt thì không biết còn bao nhiêu phiền phức.

Quần nhỏ Lilith, cái này thì càng không cần phải nói, khủng bố đến cực điểm.

Bây giờ cái nhiệm vụ truyền thuyết này đơn giản chính là biến hóa từ trải nghiệm thiểu năng thường ngày.

Tiêu Phàm thật sự nghi ngờ, có phải giáo sư Mã Hà Sơn vì copy-paste đại pháp khiến cho độ ổn định trên server Ác Ma giảm xuống, tạo thành đám NPC trong Ác Ma toàn bọn điên điên khùng khùng, không được ngay thẳng, hoặc là bởi vì kẻ đầu têu - John.

John làm người phụ trách trận doanh Ác Ma trong "Tân Sinh", bên trong trận doanh Ác Ma toàn bộ trên cơ bản đều do hắn đơn độc bày kế, hơn nữa hắn lại là chuyên gia tâm lý của nhân vật, nếu như hắn lợi dụng đặc điểm của những người chơi "không bình thường" trong trận doanh Ác Ma, thiết lập một chút điều cần tính cách của người bình thường mới có thể hoàn

thành nhiệm vụ, việc này khiến cho độ khó của nhiệm vụ trong trận doanh Ác Ma tăng thêm rất nhiều so với nhiệm vụ trong những trận doanh khác.

Ví dụ như "Năm năm hai mươi lăm", tính cách người chơi trong trận doanh Ác Ma đều vô cùng mạnh bạo, làm sao có nhiều kiên nhẫn, mà nhiệm vụ này càng không có kiên nhẫn cáng dễ thất bại, thất bại trong nhiệm vụ truyền thuyết thì cũng coi như kết thúc, không chỉ có thế, thể loại này còn lãng phí một lượng lớn tinh lực của người chơi, làm trì hoãn việc luyện cấp của người chơi.

Nếu như những nhiệm vụ khác bên trong trận doanh Ác Ma đều dở hơi như thế, vậy thì ngoại trừ nước Mỹ, người chơi trong server trận doanh Ác Ma của những quốc gia khác cũng sẽ bị bỏ lại phía sau, từ đó sẽ ảnh hưởng đến trình độ của server tổng thể…

Tiêu Phàm bị giật mình với chính suy nghĩ của mình, đây thật sự là một thuyết âm mưu nha, có phải dạo này mình quá mệt mỏi lại bị kích thích quá nhiều, nên nghĩ cũng nhiều hơn.

Chương 128: Truyền Thuyết Hình Xăm (2)

Chương 128: Truyền Thuyết Hình Xăm (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tỉnh táo lại một chút, hiện tại còn phải đi làm nhiệm vụ, không muốn đoán mò, những chuyện này không đến lượt nhân vật nhỏ bé như hắn quan tâm đến, dù trời sập xuống vẫn có người cao hơn chống đỡ, chút nữa còn phải đối mặt với khảo nghiệm của nhiệm vụ truyền thuyết, nhất định phải điều chỉnh lại trạng thái thật tốt.

…

Tiêu Phàm rất nhanh đã được Shaman của tộc Orge đưa đến một bãi đất trống tương đối lớn trong sơn cốc. Ở bãi đất trống này có những con Orge cường tráng mạnh mẽ hơn những nơi khác trong sơn cốc.

Tiêu Phàm theo Orge Shaman bắt đầu đi thẳng về phía trước.

“Gào!” Một Orge chợt gào to một tiếng chạy ra ngoài, dọa Tiêu Phàm một phen, tiếp đến ở trước mặt Tiêu Phàm làm một việc khiến Tiêu Phàm cũng không biết đối mặt như thế nào.

Orge kia khoe cơ thể khỏe đẹp cân đối của mình đi về phía Tiêu Phàm, nhảy nhót với đủ loại tư thế.

Sau đó, càng ngày càng nhiều Orge gia nhập đội ngũ với hành động ngớ ngẩn này, khiến cho Tiêu Phàm không biết phải làm sao.

“Phạm tiên sinh đừng hiểu lầm, đây là phương thức hoan nghênh khách quý của những chiến sĩ cường đại của bộ tộc chúng tôi.” Orge Shaman bắt đầu giải thích nói.

Tiêu Phàm cảm thấy khó xử, hắn không biết triết học, không thích mấy anh giai, nếu đổi lại là thiếu nữ trẻ đẹp trang điểm lộng lẫy tới chiêu đãi có lẽ Tiêu Phàm càng vui vẻ tiếp nhận.

Có điều Tiêu Phàm ngẫm lại lại thôi, một đám con cái Orge trang điểm lộng lẫy với một đám A Hoa tỷ trang điểm lộng lẫy thì có khác gì nhau đâu, đơn giản đều là Địa ngục, nếu mà so sánh, nhìn qua vẫn là mấy anh giai Orge đáng yêu hơn chút.

“Phạm tiên sinh ngài nhìn kìa.” Orge Shaman nhiệt tình chỉ vào một chiến sĩ Orge nói.

Nhìn cái rắm, đối với bọn đần độn nhưng có bắp thịt khỏe đẹp cân đối này Tiêu Phàm một chút hứng thú cũng không có, thể loại cũng chỉ có thể khiến bản thân buồn nôn.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng Tiêu Phàm vẫn liếc mắt qua nhìn sang chỗ Orge chỉ.

“Thấy không, đây là điều đặc biệt của tộc Orge chúng tôi, bình thường trên người chiến sĩ Orge chỉ có thể xăm hoa văn đơn giản, chỉ có những chiến sĩ dũng mãnh nhất, cường đại nhất mới có thể xăm hình mãnh thú lên người.”

Orge Shaman kiên nhẫn giới thiệu cho Tiêu Phàm phong tục của tộc mình, bên trong ánh mắt tràn ngập sự kiêu ngạo.

Tiêu Phàm nghe lời nói của Orge Shaman thì cẩn thận nhìn lại tứ phía, quả nhiên những chiến sĩ Orge đứng ở đây đều có một con mãnh thú trên thân người, có sói mắt thần hung ác, có chim ưng chém giết nhanh như gió, có báo săn lao vút mau lẹ…

Trong bối cảnh trời mang xanh mảng vàng có đủ loại mãnh thú với đa dạng màu sắc hình dạng đang an tĩnh đứng đó, nhưng cũng không che được uy thế của những hung thú kia. Bỗng một đầu cự long đập vào tầm mắt Tiêu Phàm, Tiêu Phàm biết người mình muốn tìm đã ngay trước mắt, tộc trưởng tộc Orge, Simba.

So với những Orge khác khí thế của Sim ba thoạt nhìn còn lớn hơn rất nhiều, toàn thân đều có cơ bắp tráng kiện, bọc một váy ngắn da thú, trong tay cầm một thanh Lang Nha bổng khổng lồ, hình tượng này khiến Tiêu Phàm nhớ tới con quốc vương Black Goblin đã chết kia.

Giống với Zaba, Simba cũng là Orge hai đầu màu xanh lam, dù sao Simba cũng là cha của Zaba, nếu như màu da của hai người khác nhau, Tiêu Phàm sẽ hiếu kì về tính di truyền trong tộc Orge hoặc sẽ sinh ra một chút hiếu kì về phương diện khác.

“Tộc trưởng đại nhân, đây là Tiên tri của Hiệp hội Bảo vệ Thiên nhiên Phạm tiên sinh, dựa theo chỉ thị của Lilith đại nhân mà tới tham gia thử thách của Hiriston đại nhân để nhận lấy di sản của ông ấy, trước mắt hắn đã thông qua khảo nghiệm trí tuệ của thiếu gia Zaba, cho nên bây giờ tôi đem hắn đến chỗ ngài để tiếp nhận khảo nghiệm dũng khí.” Orge Shaman tự thuật với tộc trưởng tộc Orge một cách khiêm tốn.

Khảo nghiệm trí tuệ?

Tiêu Phàm hoàn toàn không biết nhiệm vụ trước đó có chỗ nào dính đến trí tuệ, chẳng lẽ là mấy cái đầu óc đột nhiên thay đổi cũng với cái bảng cửu chương kia?

“Ta hiểu rồi, có điều trước khi Phạm tiên sinh làm khảo nghiệm, xin ngài đi theo ta gặp một người.” Nói xong, tộc trưởng Simba của tộc Orge cũng không đợi Tiêu Phàm đáp lại lời nào, trực tiếp quay người rời đi, Tiêu Phàm chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo ở đằng sau.

…

Tiêu Phàm đi theo tộc trưởng Simba vào bên trong khe núi, chính giữ khe núi có một tòa đài cao, trên đài cao có một vị lão phụ của Orge đang ngồi đó.

Trên mặt lão phụ tràn đầy vết nhăn lộ vẻ người đã trải qua nhiều năm tháng, bởi vì tuổi già, thân thể có vẻ hơi gầy còm.

Tộc trưởng Simba của tộc Orge tôn kính hành lễ với bà, lão phụ nhẹ gật đầu ra hiệu, tộc trưởng Simba đi đến bên lão phụ thì thầm, nói về ý đồ của Tiêu Phàm khi đến đây.

Lão phụ cố hết sức nâng mí mắt đang rủ xuống kia, nhìn về phía Tiêu Phàm đang ở dưới tọa, sau đó quay người qua chỗ khác, nhẹ nhàng cởi bỏ áo choàng trên người, làm lộ ra da thịt khô quắt…

Cái tình huống quái quỷ gì vậy! Chẳng lẽ lão phụ coi trọng vẻ đẹp trai của mình, liền không nói hai lời đã cởi quần áo! Không chịu làm trai bao đâu mà!

Khảo nghiệm này chính là khảo nghiệm dũng khí, dũng khí chính là một người can đảm, nhưng chẳng lẽ muốn “gan” với “sắc” khảo nghiệm cũng một chỗ, không thể nào!

Có điều khi nghĩ tới những kinh nghiệm thê thảm đau đớn lúc trước, Tiêu Phàm cảm thấy thật sự có khả năng này!

Nhưng đến khi hắn nhìn thấy hoa văn đằng sau lưng lão phụ, Tiêu Phàm biết lần này mình đã nghĩ sai rồi…

(1)Lưu hành: (Hiện tượng nào đó) nổi lên, nhiều người biết đến.

Lưng của bà lão gầy gò này cũng xấu xí như vùng đất vàng hạn hán của trận doanh Ác Ma vậy, trên đó còn có một hoa văn màu đen uốn lượn, giống như trên đất có những vết nứt do khô cạn vậy.

Những hoa văn sau lưng của bà lão này tạo thành một hình xăm, cái hình xăm này cũng không giống với những hoa văn của các chiến sĩ Orge là những mãnh thú hung ác, mà đó là một đóa hoa, một đóa hoa thật đơn giản, giống như ánh nắng sớm mai vậy, làm cho mảnh đất cằn cỗi phía sau lưng bà lão có thêm sức sống. Thế nhưng đối với Tiêu Phàm thì hình xăm này quá ngứa mắt, bởi vì đóa hoa này chính là phong cách vẽ của Lilith, đóa hoa này đẹp đẽ ngang ngửa với những tuyệt tác của mấy đứa trẻ em đang đi nhà trẻ vậy.

Khi nhìn thấy bông hoa đó thì sắc mặt của Tiêu Phàm rất kỳ lạ, hắn có một suy đoán chính hắn cũng không chắc chắn.

Bà lão kéo lên áo choàng của mình, che lại cái lưng xấu xí, đóa hoa kia cũng tựa như là thẹn thùng mà che đi mình, không cho Tiêu Phàm nhìn nữa.

Sau khi bà lão mặc áo thì xoay người lại, mở cái miệng đã không còn chiếc răng nào của mình mà nói: "Simba, dâng trà lên."

Tộc trưởng tộc Orge đã đi pha trà, rồi mang lên, rót cho Tiêu Phàm lẫn bà lão một chén.

"Tên bà là Oppa, cậu cũng có thể gọi bà là Oppa bà bà."

Tiếng nói của bà lão rất nghiêm túc, thế nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy là lạ.

Tộc trưởng lấy tên của vua sư tử Simba thì cũng thôi đi, không nghĩ tới bây giờ lại gặp một bà lão, bảo với mình bà tên là Oppa, Tiêu Phàm thật sự bó tay với cách đặt tên của tộc Orge luôn rồi.

Oppa bà bà cũng không biết Tiêu Phàm suy nghĩ gì, vẫn tiếp tục nói: "Những năm trước, từ nam tới bắc, các chủng tộc từ tinh linh, thú nhân, loài người lẫn ác ma đều không ngừng mà xảy ra các cuộc chiến tranh, dân chúng lầm than…"

…

Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua, khi chén trà đã trở nên lạnh buốt thì Tiêu Phàm không nghe tiếp được nữa, ngắt lời: “Oppa… Oppa bà bà, bà có thể nói thẳng tới chủ đề chính được không?”

Tộc trưởng Simba ở cạnh thấy Tiêu Phàm hỏi như vậy thì rất muốn khóc, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không biết tại sao lại vậy.

“Hả? Bà vừa mới nói tới đâu rồi nhỉ? À, những năm trước, từ nam tới bắc, các chủng tộc từ tinh linh, thú nhân, loài người lẫn ác ma đều không ngừng mà xảy ra các cuộc chiến tranh, dân chúng lầm than…”

Bị Tiêu Phàm ngắt lời nên bà lão lại kể chuyện lại từ đầu.

Sắc mặt của tộc trưởng Simba rất buồn khổ nhưng vẫn vỗ vai Tiêu Phàm để an ủi: “Xin lỗi, lúc trước tôi quên không nhắc cậu đó là Oppa bà bà bị mắc chứng mất trí nhớ tuổi già, đang lúc nói chuyện mà bị ngắt lời thì sẽ có hậu quả rất đáng sợ.”

Chương 129: Lời Thề

Chương 129: Lời Thề

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

…

Tiêu Phàm vừa nghe vừa ngủ gật, thế nhưng Oppa bà bà lại nói liên tục giống như không biết mệt mỏi gì cả, giống như muốn kể hết những chuyện thú vị mà bà đã trải qua khi còn trẻ vậy.

Tiêu Phàm bỏ qua những câu chuyện của bản thân Oppa bà bà thì có mấy nội dung quan trọng đó chính là: tinh linh, thú nhân, loài người và ác ma chiến đấu túi bụi với nhau tại một nơi quỷ quái gọi là chiến trường thượng cổ. Sau đó tinh linh, thú nhân và loài người hợp lại với nhau tạo thành một trận doanh, tự gọi mình là trận doanh ánh sáng, mà đối thủ của trận doanh

ánh sáng đó chính là ác ma, trận doanh Ác Ma đều bị người trận doanh ánh sáng gọi là trận doanh tà ác. Chuyện về sau thì có thể đoán được một ít đó là tinh linh, thú nhân và loài người dùng số lượng người vượt qua quá nhiều ác ma nên đánh cho trận doanh Ác Ma lùi lại liên tục, tới tận lúc một anh hùng của ác ma đó là Hiriston xuất hiện thì trận chiến này mới xuất hiện thay đổi…

Chiriston rất mạnh mẽ, có dũng có mưu, khi trận doanh Ác Ma yếu ớt nhất thì ông xuất hiện, mang theo mười hai ma tướng của trận doanh Ác Ma tung hoành chiến trường, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, lấy yếu thắng mạnh, chỉ dùng số lượng ít người cũng có thể ngang cơ với "Nhất đường nhị tộc tứ cung", nhờ vậy mà tộc Orge mới có thể không bị diệt tộc trong cuộc chiến tranh này.

Còn "Nhất đường nhị tộc tứ cung" là cái gì?

Nào nào nào, để Oppa bà bà nói cho ngươi…

"Nhất đường nhị tộc tứ cung" nếu nói tổng quát hơn nữa đó chính là "nhất đường nhị tộc tứ cung thập nhị ma tướng" mới đúng. Những nơi này là đại diện cho những thế lực chiến đấu mạnh mẽ nhất các trận doanh.

Thập nhị ma tướng dễ hiểu nhất, đó chính là mười hai ma tướng đại diện cho truyền thừa của mười hai cung hoàng đạo của trận doanh Ác Ma, mỗi người đều có truyền thừa của một cung hoàng đạo, có năng lực chiến đấu đặc biệt của riêng mình, lực chiến đấu của mỗi người có thể đứng đầu một phương.

Mười hai ma tướng, nghe như vậy thì tưởng là nhiều, gấp mấy lần của các trận doanh khác, thế nhưng nói chính xác thì mới có mười hai người, kém xa lơ xa lắc số người của những trận doanh khác.

"Tứ cung" là bộ máy chiến đấu của trận doanh Tinh Linh, Phong Hoa Tuyết Nguyệt, mỗi một chữ là một cung điện, mỗi một cung điện có một cung chủ có thực lực mạnh mẽ, có thêm rất nhiều thành viên, mỗi thành viên đều có một chức vụ riêng của mình, phối hợp lẫn nhau rất tốt, là một tổ chức rất khó chơi.

“Nhị tộc” chính là Sương Ngữ thị tộc và Chiến Viêm thị tộc của trận doanh Thú Nhân, hai thị tộc này cũng không phải chỉ quan hệ huyết thống, mà là những chiến sĩ xuất sắc nhất của trận doanh Thú Nhân mới có thể gia nhập, cũng có thể nói đó chính là tổ chức chiến đấu mạnh mẽ nhất của Thú Nhân, mỗi một thành viên của hai thị tộc đều có sức chiến đấu rất mạnh mẽ.

“Nhất đường” lại càng thêm trâu bò, đó chính là Thánh Đường của loài người, những thánh kỵ sĩ và mục sư đều là nhân viên chỉ trong Thánh Đường mới đào tạo ra được, ngươi nói có trâu hay không?

Cho nên khi Tiêu Phàm nghe Oppa bà bà nói “chú cừu vui vẻ” và “mười hai tiểu cường” lại có thể ngang ngửa với một đống người này thì hắn cảm thấy rất khó tin.

Ngoại trừ khó tin ra thì hắn còn rất lo lắng nữa, đó chính là trận doanh Ác Ma là đối đầu với những trận doanh khác.

Chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đây?

Có lẽ là tương lai, hoặc là nói sau cấp 30 thì vì chủng tộc mà Tiêu Phàm có thể đối đầu với ba trận doanh còn lại.

Mặc dù số người chơi trong trò chơi này là quá nhiều, thế nhưng những người có thể gia nhập vào trận doanh Ác Ma chỉ có thể chiếm một phần nhỏ mà thôi.

Người chơi của trận doanh Ác Ma đã không nhiều, lại còn bị ba trận doanh khác chèn ép, vậy những người của trận doanh Ác Ma muốn sống thế nào đây?

Cho nên Tiêu Phàm cầu nguyện rằng, quá khứ đã qua nên để nó qua, hiện tại là thời kỳ hòa bình, mọi người hãy bình tĩnh, có gì thì nói chứ đừng đánh đánh giết giết. Nếu theo như tình thế trước mắt mà xảy ra chiến tranh thì trận doanh Ác Ma xong đời rồi.

“Đáng tiếc rằng sau đó đại nhân Hiriston bị những tên tiểu nhân tính kế, bị lừa vào bẫy và bị mọi người tấn công, cả người bị thương nặng thế nhưng vẫn chiến đấu anh dũng, chém giết mấy người liền sau đó bỏ chạy thành

công. Cũng bởi vì trận chiến đó nên cả hai trận doanh đều bị tổn thất cực lớn, sau đó mới ngưng chiến. Sau khi đại nhân Hiriston bị thương nặng, biết mình sống không được bao lâu nữa nên dẫn mọi người lùi về mảnh đất này, dùng số pháp lực còn lại của mình phong ấn lại lối đi giữa trận doanh Ác Ma và các trận doanh còn lại, đề phòng trận doanh khác tới đánh sau khi mình qua đời. Thế nhưng buồn cười là, sau khi trận doanh Ác Ma phong ấn thì những trận doanh khác cũng bắt chước phong ấn lại lối đi của bên mình, bởi vì những tên dối trá của "trận doanh ánh sáng" đó sợ hãi đồng minh của mình sau khi không có trận doanh Ác Ma uy hiếp sẽ tấn công chính mình. Cứ như vậy, trận chiến tranh này kết thúc, từ đó tới nay, chúng ta mới có thể sống một cuộc sống hòa bình như vậy."

Oppa bà bà nhấc lên chén trà của mình, nhấp một hớp nhỏ rồi nghiêm túc nói tiếp: "Đáng tiếc rằng, bà đã cảm thấy phong ấn của cửa vào dạo gần đây đang buông lỏng."

Tiêu Phàm thầm nghĩ, buông lỏng mới đúng, tới cấp 30 thì các trận doanh muốn mở ra phong ấn của trận doanh mình rồi các trận doanh sẽ liên thông, không thể mãi mãi bị hạn chế được, Tiêu Phàm còn muốn dựa vào con đường này mà trở về thế giới của người bình thường mà.

"Tiếp đó, bà sẽ nói về những vật mà đại nhân Hiriston để lại, năm đó, đại nhân Hiriston đang bị thương nặng ôm trưởng công chúa Lilith của chúng ta, gặp được tộc Orge đang di chuyển."

Cái gì? Trưởng công chúa Lilith, con gái đầu của Ma vương?

Tiêu Phàm cố gắng nhớ lại hình tượng của Lilith, thật sự là hắn không cảm nhận được chút nào khí chất của công chúa cả.

Tiêu Phàm rất kinh ngạc và nghi ngờ, thế nhưng lại không dám hỏi lại Oppa bà bà, bởi vì nghe chuyện lâu như vậy rồi, hắn cũng không muốn nghe lại từ đầu, chỉ có thể kìm nén sự nghi ngờ của mình lại.

"Người nhìn xa trông rộng như đại nhân Hiriston đã quyết định nói cho tộc của ta biết về nơi ngài ấy để lại vật phẩm của mình, rồi nhờ tộc của ta dẫn đường cho người thừa kế. Quyết định của đại nhân Hiriston đúng là vô

cùng chuẩn xác, dù sao tộc Orge chúng ta chính là một tộc có trí tuệ rất cao.” Khi nói tới đây thì Oppa bà bà rất kiêu ngạo.

Bộ tộc có trí tuệ, ha ha, ta nghĩ Hiriston đó chính là nghĩ ngược lại, dù sao không ai có thể nghĩ được rằng Hiriston sẽ đưa một vật quý giá như vậy cho tộc Orge ngu xuẩn bảo vệ cả.

“Về sau, đại nhân Hiriston đưa điện hạ Lilith rời khỏi, trước khi đi điện hạ Lilith còn tự mình xăm một đồ đằng thần thánh lên lưng của bà, đó chính là minh chứng về sự hữu nghị trường tồn giữa vương tộc và tộc Orge.” Oppa bà bà nói xong thì yên lặng, giống như nhớ lại những kỷ niệm năm nào.

Khó trách rằng phong cách vẽ đặc biệt như vậy, Lilith à, mấy năm nay cô làm cái gì mà trình độ không tăng lên được chút nào cả vậy. Tiêu Phàm nhớ lại đóa hoa đơn giản kia thì rất khinh thường, còn rất thông cảm với Oppa bà bà nữa.

“Thiếu niên, nếu cậu quyết tâm muốn thừa kế di sản của đại nhân Hiriston thì phải nhận lấy trách nhiệm dẫn đầu trận doanh Ác Ma chống lại các trận doanh khác, bảo vệ mảnh đất này.”

Sau khi Oppa bà bà nói xong thì yên lặng nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm, không nói thêm gì cả.

Tiêu Phàm nghe vậy thì tự nhiên cảm giác được một gánh nặng đè lên người mình, kể cả hít thở cũng khó khăn, giống như là nơi đây bị rút hết không khí vậy.

Trong nháy mắt, Tiêu Phàm nhớ lại rất nhiều, khi ở tân thủ thôn thì chào nhau bằng nắm đấm, những quái vật kỳ lạ, những đồng đội ngớ ngẩn luôn bên nhau vượt qua khó khăn, những NPC có tính cách điên khùng, còn có những đối thủ làm người khác dở khóc dở cười, đó chính là đặc trưng của trận doanh Ác Ma. Mặc dù phong cảnh của nơi đây không xinh đẹp bằng các trận doanh khác, thế nhưng nơi này nếu mà bị phá hủy thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy đau lòng, mặc dù hắn vẫn luôn muốn rời khỏi nơi đây.

Cho nên không biết vì cái gì, thế nhưng lúc này Tiêu Phàm trả lời rất nghiêm túc…

“Tôi sẽ bảo vệ nơi này, bảo vệ trận doanh Ác Ma…”

Chương 130: Dũng Cảm Cũng Xem Như Là Một Kiểu Thông Minh

Chương 130: Dũng Cảm Cũng Xem Như Là Một Kiểu Thông Minh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đây là nhiệm vụ nghe Oppa Bà Bà kể chuyện cổ tích, chắc hẳn là để tiết lộ một số tin tức cần thiết cho người chơi, cũng giống như nhiệm vụ tìm Trứng Phục Sinh, nhưng sau khi nghe xong thì tâm trạng của Tiêu Phàm không có chút gì gọi là vui vẻ.

Gặp Oppa Bà Bà cũng không mang đến thử thách gì cho Tiêu Phàm cả, cũng như không có phần thưởng nào, nhưng lần gặp gỡ này lại khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy cực kì áp lực.

Nghe Oppa Bà Bà nói như vậy, Tiêu Phàm cũng không biết có phải là sau cấp 30 sẽ biến thành cục diện tinh linh, thú nhân, ác ma đại chiến với nhân loại hay không, nhưng lần này hình như bắt đầu hành động thật rồi.

Hơn nữa, nếu thật sự đúng là như vậy thì sẽ là một tình huống rất tồi tệ.

Đầu tiên là phân tích về thực lực của các trận doanh “một đường, hai tộc, bốn cung” thì rõ ràng đều là các tổ chức lớn, coi như ở chiến dịch lần trước có chịu tổn thất thì bây giờ cũng đã qua nhiều năm rồi, Dora lôi kéo thêm nhiều thanh niên trai tráng gia nhập, có lẽ nguyên khí cũng đã khôi phục không ít.

Mà nam thần “Hỉ Dương Dương” của Ác Ma Trận Doanh cũng đã khóa tài khoản, mười hai Ma tướng còn lại thời gian trôi qua lâu như vậy thì cũng đã già, hơn nữa còn sống hay không, Tiêu Phàm cũng không rõ lắm. Nhưng cứ coi như tất cả đều còn sống, “mười hai tiểu cường*” bọn họ còn có thể động đến đao kiếm hay sao.

*tiểu cường: thường dùng để ví con gián, kiên cường đánh hoài không chết.

Tiêu Phàm vẫn còn nhớ "Công Dương" ở bên trong Tân thủ thôn đã truyền thừa skill cho chính mình, trong làm liền cảm thấy cực kì vô căn cứ.

Sau đó các trận doanh bắt đầu tăng thêm nhân lực, số người chơi Ác Ma Trận Doanh là ít nhất.

"Người chơi may mắn" đó, nếu không có ít người chơi thì làm sao có thể có thể phát hiện ra nhiều may mắn.

Hơn nữa người thực lực cao, ngoại trừ cái tên Tịch Dương làm người ta ghét bỏ bên trong Ác Ma Trận Doanh kia ra thì những người có danh tiếng là có thực lực đều bị loại trừ ở bên ngoài cửa Ác Ma Trận Doanh, vì vậy nên những người tài giỏi bên trong Ác Ma Trận Doanh lại càng thêm ít ỏi.

Đi đến ngày hôm nay, Tiêu Phàm thấy chỉ có Tịch Dương, A Hoa Tỷ, Ác Long, Tiểu Sửu Hoàng là những người có thực lực mạnh mẽ.

Đúng rồi, còn có một "Đại mỹ nữ" đáng sợ ẩn núp trong đội ngũ vú em nữa.

Vậy mới nói, đếm tới đếm lui cũng chỉ có vài người này mà thôi, nếu thật sự phải chiến đấu thì nên làm như thế nào đây.

…

"Phạm tiên sinh, chúng ta xuống dưới bắt đầu thử thách dũng khi đi." Tộc trưởng Simba của Ogre lên tiếng nói chuyện cắt đứt sự trầm tư của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lúc này mới phát hiện mình cùng với tộc trưởng Simba của Ogre đi đến quảng trường nghị sự bộ lạc Ogre.

"Oaba, đi lên!" Sau tiếng gọi của tộc trưởng Simba của Ogre, một Ogre hai đầu da vàng bước lên phía trước, cơ thể nhỏ hơn một chút so với tộc trưởng cảu Ogre, nhưng đối với Tiêu Phàm mà nói thì người mới xuất hiện thuộc dạng đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Cái kẻ to lớn ngu si được gọi là Oaba này có hình xăm Hổ Khiếu Sơn Lâm, còn tộc trưởng Simba của Ogre thì là hình xăm Phi Long Tại Thiên.

Từ thời xa xưa đã có người nói về việc long tranh hổ đấu, tộc trưởng Simba của Ogre này cũng không phải là kẻ ngu ngốc chỉ biết tới đánh nhau, người này xăm hình mãnh hổ lên trên cơ thể của Oaba, thì xem ra thực lực của hắn cũng phải rất mạnh mẽ.

“Phạm tiên sinh, mời ngày đến quảng trường nghị sự luân bàn với chiến sĩ Oaba của tộc chúng tôi, nếu như ngài thắng được hắn, thì kiểm tra coi như được thông qua!”

(Gợi ý của hệ thống: Luân bàn cùng với chiến sĩ Oaba của tộc Ogre, nếu trong quá trình đó mà lượng HP giảm xuống dưới 30% thì thua cuộc.)

Tộc trưởng Simba của tộc Ogre vừa nói xong thì Tiêu Phàm cũng cùng lúc nhận được gợi ý của hệ thống.

Lượng HP giảm xuống dưới 30%, là thua cuộc, quy tắc này khá bất lợi đối với Tiêu Phàm, không thể bị tụt máu, Tiêu Phàm làm sao có thể hết sức chiến đấu, nếu không thể hết sức, thì thực lực của Tiêu Phàm cũng chỉ ở mức độ trung bình mà thôi, thôi thì chỉ mong sao huynh đệ Oaba này không mạnh quá vậy.

Không giống những lần kiểm tra trí tuệ trước đây, lần này là trực tiếp cầm lấy vũ khí dùng việc chiến đấu để kiểm tra, Tiêu Phàm càng thích chuyện phía sau hơn, dù sao vết thương trên thân thể thì có thể chữa trị, còn vết thương trên tinh thần thì chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Trong nháy mắt lúc tộc trưởng của tộc Ogre tuyên bố bắt đầu thử thách, những người giống như mười tám đồng nhân Thiếu Lâm Tự đang đứng bày ra tư thế “kiện mỹ* tiên sinh” ở trên quảng trường nghị sự kia rất tự giác đứng qua một bên, hay nói một cách chính xác hơn là,

*kiện mỹ: cường tráng đẹp đẽ-giống như kiểu vận động viên thể hình

Thay đổi vị trí để tiếp tục tạo dáng, chừa ra một khoảng sân để cho Tiêu Phàm và Oaba chiến đấu.

Trên vai Oaba vác theo một thanh Lang Nha Bổng khổng lồ, thoải mái đi đến đứng ở trước mặt Tiêu Phàm, cái đầu bên trái há miệng lớn tiếng gào

khóc: “Tao không muốn!”

Đầu bên phải bình tĩnh tiếp lời: “Nhường.”

Đầu bên trái lại kêu gào: “Ta sẽ!”

Bên đầu phải lại tiếp tục bình tĩnh bổ sung thêm: “Cố gắng hết sức.”

Tiêu Phàm nghe hắn nói chuyện mà cảm thấy khó chịu giống như ngồi cáp treo vậy, so với Ogre hai đầu thì Tiêu Phàm lại thấy Ogre một đầu có thể làm người khác yêu thích hơn nhiều.

Cũng giống như Shaman Ruba và Ogra hai đầu Zaba, thì Tiêu Phàm thích Shaman Ruba hơn, tui rằng hai người đó đều mang đến cho Tiêu Phàm những hồi ức không vui nhưng dù sao Tiêu Phàm vẫn cảm thấy “năm năm hai mươi lăm” mang lại cho mình nhiều kí ức đen tối hơn.

Oaba sau khi gào thét xong, mỗi tay cầm lấy một bình rượu, dốc lên đổ trực tiếp vào miệng mình.

“Cái gì đây?”

Tiêu Phàm hơi có chút giật mình, người anh em, hành động của ngươi khá giống với một anh chàng đẹp trai nào đó.

“Đây là rượu trắng của bộ tộc Ogre chúng tôi, dùng để uống khi chuẩn bị chiến đấu, sẽ hỗ trợ làm tăng thêm trạng thái khát máu, tốc độ công kích, tốc độ di chuyển tăng đến mức cao nhất. Sau khi uống rượu trắng của tộc Ogre chúng tôi, chiến sĩ sẽ đạt được trạng thái chiến đấu mạnh mẽ nhất, nếu như Phạm tiên sinh đánh thắng được Oaba, ta sẽ đưa cho Phạm tiên sinh nếm thử một ít.” Ogre Shaman nhìn về phía Tiêu Phàm đang thắc mắc mà giải thích.

Nghe Ogre Shaman giải thích, trong lòng Tiêu Phàm có chút lo sợ, lẽ nào những kẻ ngu si này cũng có thuên phú “Tửu Tinh Cuồng Ẩm”? Không lẽ thiên phú của mình là do hệ thống cắt xén bớt nguyên vật liệu nên trực tiếp kế thừa từ những kẻ ngu si này đó chứ?

Có điều, rượu trắng này ta nhất định phải có được.

Thu thập nhiều loại rượu cũng là một con đường tăng cường thực lực của Tiêu Phàm trong trò chơi này.

Lúc này, hai tay của Oaba đều đã đồng thời hạ chai rượu xuống, hai cái đầu cùng lúc ợ hơi rượu lên.

Kèm theo sau hai tiếng động bất lịch sự vang lên, một vệt sáng màu hồng giống như ngọn lửa đang bốc cháy bao phủ toàn thân của Oaba, hai con mắt cũng giống như sáng lên, Oaba ngẩng đầu lên, dã man và điên cuống ngửa mặt lên trời thét một tiếng dài: "A…a…a…"

Tiếng thét này của Oaba cũng kéo theo tiếng hô hào ủng hộ của các "kiện mỹ tiên sinh" đang đứng bên ngoài, khí thế của tộc Ogre lúc này cực kì cao, ngọn lửa trên người của Oaba lại càng thêm rực rỡ.

Tiêu Phàm bị những tiếng kêu gào ồn ào xung quanh khiến cho trong lòng có chút hoảng hốt, không kìm lòng được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Từ mũi của Oaba bắt đầu phun ra hơi thở nóng bỏng, nhấc Lang Nha Bổng lên rồi đập mạnh xuống đất một cái để thị uy!

"Rầm!"

Sân đấu bị một gậy này làm dậy lên một trận khói bụi mịt mù.

Trời ạ, có cần phải làm quá giống như thế này hay không, mặc dù truyền thuyết nói là độ khó của nhiệm vụ cao thì ta có thể hiểu được, nhưng không phải là chỉ uống một ngụm rượu trắng thôi sao, tại sao lại giống như uống phải thuốc kích thích vậy, một gậy này có sức mạnh ngang ngửa với A Hoa Tỷ, có lẽ ta phải chiến đấu hết sức rồi.

Chương 131: Cơ Hạo Hạo (1)

Chương 131: Cơ Hạo Hạo (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm thở ra một hơi dài, cố gắng bình tĩnh tâm trạng của mình, lần nữa lấy ra hai thanh trường kiếm của mình.

Cẩn thận nhìn Tiêu Phàm lấy vũ khí ra, Oaba cúi người xuống thấp, chân phải đạp về phía trước, giống như bò tót phóng về phía Tiêu Phàm, để lại một trận khói bụi cuồn cuộn đằng sau!

…

"Rầm! Rầm! Đùng…"

Tiếng động do Lang nha Bổng gây ra không ngừng truyền đến, Oaba đập lung tung trên mặt đất, tạo thành từng đường nứt giống như mạng nhện, bụi bặm chỗ này chưa tan hết, thì chỗ khác đã bắt đầu nổi lên, trên sân bụi đất phủ kín, không phân biệt được bóng người.

Tiêu Phàm đựng trong đám khói bụi không ngừng tránh né, thân thể có chút chật vật, hô hấp dồn dập.

Có lầm hay không vậy, sau khi uống rượu sức chiến đấu cuae Oaba tăng lên quá nhiều rồi, Tiêu Phàm gào thét trong lòng.

Lúc Tiêu Phàm đứng đối diện với Oaba, cảm giác giống như lần đầu tiên giao chiến với A Hoa Tỷ ở Tân Sinh Thôn, còn không thể sử dụng kỹ năng của mình trong quá trình giao chiến nữa, chuyện này thực sự là quá tệ.

Tiêu Phàm có chút phiền lòng, bụi bặm ngày càng nhiều làm cho tầm nhìn ngày càng mơ hồ, Tiêu Phàm bắt đầu không nhận ra vị trí của kẻ địch.

Ngay vào lúc này, Tiêu Phàm hơi sơ ý nên đã hít vào không ít bụi bặm, bị sặc nên ho khan một hồi.

Kèm theo tiếng ho khan, một luồng ánh sáng màu hồng xuất hiện ở đằng sau Tiêu Phàm…

Nghe được âm thanh xé gió, Tiêu Phàm cảm thấy được bản thân lâm vào tình trạng nguy hiểm, thầm nghĩ hỏng bét, cũng không kịp né tránh!

Gậy này mà giáng xuống, thân thể gầy yếu của Tiêu Phàm chắc sẽ không thể chịu đựng được, lẽ nào phải chịu như vậy sao, lật thuyền trong mương* à, không ngờ mình nagy cả một kẻ ngu ngốc cũng không đánh lại được.

*lật thuyền trong mương: thành ngữ của TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật mà lại bị lật, ám chỉ chuyện không thể mà lại có thể xáy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

"Rầm!"

…

(Gợi ý của hệ thống: Luận bàn kết thúc, chúc mừng player Tiêu Phàm thông qua thử thách dũng khí.)

"Hả?"

Nghe được âm thanh của hệ thống vang lên, Tiêu Phàm giống như đang mơ.

Thời điểm bụi bặm tan hết, một đám chiến sĩ của tộc Ogre tràn vào sân, nhảy múa hoan hô vì chiến thắng của Tiêu Phàm, Oaba vừa nãy vẫn còn mạnh mẽ, tràn đầy sinh khí đã ngã xuống đất ngất đi từ lâu, trên tay vẫn còn giữ chặt cây gậy lớn.

"Không hổ là người Lilith điện hạ dẫn đến, người thừa kế của Hiriston đại nhân, trong thời gian ngắn mà có thể hạ gục được dũng sĩ Oaba mạnh mẽ của tộc Ogre chúng tôi, thông qua thử thách dũng khí." Tộc trưởng Simba của tộc Ogre thực lòng tán thưởng, khiến cho Tiêu Phàm có chút xấu hổ, bởi vì hắn hoàn toàn không biết tại sao Oaba lại ngã xuống như vậy.

"Phạm tiên sinh quả nhiên là người trí dũng song toàn, đây là rượu trắng chúng tôi tặng cho ngài." Sau khi Ogre Shaman thấy Tiêu Phàm thông qua thử thách, tâm trạng cũng cực kì vui vẻ.

Tiêu Phàm nhận lấy bình rượu mà Ogre Shaman đưa cho, liếc mắt nhìn…

(Tên gọi: Rượu trắng Ogre.)

(Loại hình: Vật phẩm tiêu hao *10)

(Phẩm chất: Phổ thông.)

(Tác dụng: Sau khi uống sẽ sinh ra trạng thái hỗn loạn, xác suất công kích sai mục tiêu là 50%, đầu càng nhiều thì tỷ lệ hỗn loạn càng cao.)

(Chủng tộc tác dụng (Ogre): Sau khi Ogre uống xong, lực công kích tăng 20%, tốc độ công kích tăng 20%, tốc độ di chuyển tăng 20%, thời gian hiệu lực là 10 phút.)

(Ghi chú: Là đồ uống chuyên dụng của Ogre, nếu như ngươi không phải là Ogre, sau khi uống sẽ trở nên thông minh lanh lợi giống như Ogre, ha ha…)

Rượu này có độc nha!

Tiêu Phàm có chút đồng tình nhìn Oaba đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, rõ ràng trong chớp mắt kia, chính mình cũng không cảm giác được quầng sáng kia đã bắt đầu hành động.

Nhìn những kẻ ngu ngốc kia bởi vì khói bụi nên không thấy rõ tình hình chiến đấu mà lại hoan hô chúc mừng chiến tháng của mình, Tiêu Phàm cảm thấy cực kì mệt mỏi…

Lần này không phải kiểm tra sự dũng cảm mà vẫn là kiểm tra sự thông minh đó.

Oaba vốn dĩ đã không thông minh, uống rượu vào càng làm thần trí không rõ ràng hơn nữa, đánh nhau không đánh lại đánh chính mình.

Bởi vậy nên đôi lúc Tiêu Phàm thật sự rất đau đầu, tại sao Ogre vẫn không bị tuyệt chủng cơ chứ.

Cho nên khi đối phó với Ogre, chỉ cần trí thông minh cao hơn thì có thể thoải mái chiến đấu rồi.

Tuy rằng thông qua thử thách một cách hữu kinh vô hiểm, nhưng tạm thời Tiêu Phàm không muốn có liên quan gì với tộc Ogre, hắn sợ tiếp xúc lâu dài thì trí thông minh tuyệt đỉnh của mình sẽ bị đồng hóa theo lũ ngu si này.

Hơn nữa trải qua đủ thứ linh tinh nãy giờ, thực sự khiến cho Tiêu Phàm rất khó chịu.

*Hữu kinh vô hiểm: có nhiều kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

Không bằng logout đi ra ngoài hóng mát một lát, Tiêu Phàm mệt mỏi suy nghĩ trong đầu.

Nắng hôm nay rất đẹp!

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn lên những đám mây đang bồng bềnh trôi trên bầu trời, tâm trạng liền dễ chịu thoải mái, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ nên bất giác nhoẻn miệng cười rất tươi.

Đực mặt ngồi chơi game ác ma trận doanh quái quỷ này cũng lâu nên muốn dành chút thời gian để ra ngoài hít thở không khí trong lành, tiện thể phơi nắng để khôi phục lại cuộc sống bình thường. Bằng không nếu hắn còn nán lại lâu trong nơi quái quỷ kia thì thật sự không biết tâm lý sẽ bị dị tật thế nào nữa.

“Tiểu Phàm! Ngươi lại ngây ra đó làm cái gì vậy? Dạo này thấy ngươi đẹp trai hơn nhiều nhưng chẳng hiểu tại sao cười lên lại trông buồn nôn đến thế!”

Nghe thấy có giọng nói vang lên, Tiêu Phàm hồi phục lại tinh thần mới phát hiện có người đang đi tới.”

“Bác Lý! Bác lại trêu ghẹo cháu. Cháu chỉ ở trong phòng mấy ngày thôi mà! Có thể đẹp trai lên được điểm nào chứ! Đổi lại, bác gái sớm như vậy đã đi khiêu vũ về rồi! Quả là tràn đầy sức sống, quyến rũ vô cùng!” Tiêu Phàm cười hì hì nói với bác Lý.

Bác Lý là chỗ thân quen với Tiêu Phàm và cũng là chủ thuê nhà của hắn, hơn nữa lại là “thầy” dạy kiêm bạn nhảy cùng Tiêu Phàm trên quảng trường lần trước.

“Nhóc con! Ngươi lại dẻo miệng rồi!” Bác Lý nghe thấy Tiêu Phàm khen, tâm trạng vui vẻ nói: “Sao dạo này cứ ngẩn ngơ trong nhà vậy? Nếu có rảnh

thì lần sau lại đến đó nhảy cùng bác, được không?"

"Ay yo! Bác Lý đừng làm cháu sợ! Lần trước nhảy cùng bác đã bị mấy bác trai xung quanh nhìn với ánh mắt như muốn xé xác cháu ra! Nếu biết trước bác Lý ở đó "Thu hút ong bướm" như vậy thì cháu nào dám đi khiêu vũ cùng bác."

Tiêu Phàm gần đây đều bận rộn trong "Tân sinh", nào có thời gian đến quảng trường khiêu với chả vũ, chỉ đành lựa lời nói sang chủ đề khác. Dù sao cũng khó mà ngăn nổi nhiệt huyết của bác gái đối với việc khiêu vũ.

"Tên nhóc nhà ngươi bớt lảm nhảm đi!" Lần nào bác Lý gặp Tiêu Phàm cũng bị hắn trêu ghẹo nên liền ra vẻ tức giận, sau đó nghi hoặc nhìn kỹ gương mặt Tiêu Phàm nói: "Có điều Tiểu Phàm này! Có phải mấy ngày này ngươi ở trong nhà để dưỡng nhan không? Đẹp trai lên không ít đâu!"

"Dưỡng nhan? Bác Lý lại nói đùa rồi! Trông cháu to lớn thô kệch như này thì đẹp chỗ nào chứ? Cháu còn việc gấp phải làm nên đi trước đây! Bác gái! Lần sau gặp lại!" Tiêu Phàm cười chào tạm biệt bác Lý rồi nhanh chóng đi vào khu sinh hoạt bé nhỏ.

Hôm nay Tiêu Phàm mặc quần áo trông rất đơn giản và tùy ý khiến cho người khác cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng Tiêu Phàm chẳng để ý khuôn mặt cùng tướng mạo của bản thân đã tuấn tú hơn dáng vẻ vài ngày trước. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, dường như tóc cũng dài ra một cách kỳ lạ. Về tổng thể mà nói thì cũng chẳng có thay đổi gì nhiều nhưng lại khiến cho người khác thấy sáng sủa hẳn lên. Trông Tiêu Phàm rất giống nhân vật "Mệnh Phàm" của hắn trong game thời trang.

Lần này Tiêu Phàm ra ngoài không đơn giản chỉ là đi giải tỏa phiền muộn trong trò chơi mà giờ hắn thật sự có việc phải làm.

Đầu tiên, không có gì quý hơn đồ ăn. Lương thực dự trữ trong nhà không còn nhiều nên Tiêu Phàm quyết định ra ngoài mua sắm một phen.

Sau đó, hắn muốn tới đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S.

Trong thành phố S có hai đại học khá danh tiếng. Đầu tiên chính là học viện Nghệ Thuật của thành phố S, nơi mà Tiêu Phàm thời đại học hay tới cùng Trần Hi Dương và lũ bạn chó má, là chốn diệu kỳ sinh ra các vị soái ca cùng mỹ nữ.

Chương 132: Cơ Hạo Hạo (2)

Chương 132: Cơ Hạo Hạo (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nơi còn lại chính là cung điện học đường của thành phố S, trường đại học Khoa Học Kỹ Thuật.

Vị trí đại học Khoa Học Kỹ Thuật cách nơi Tiêu Phàm ở cũng khá xa. Nếu như hắn muốn thư giãn đi ngắm gái xinh thì lựa chọn học viện Nghệ Thuật vẫn tốt hơn. Tại sao bây giờ lại tới đại học Khoa Học Kỹ Thuật của thành phố S để làm gì cơ chứ?

Điều này phải nói đến sự việc xảy ra lúc Tiêu Phàm đang chuẩn bị logout sau khi vượt qua thử thách gan dạ của Orge…

Tiêu Phàm vốn không muốn bị mang tiếng "Vứt bỏ" đồng đội tự cứu lấy thân, vậy mà chẳng bao lâu đã nhận được tin nhắn.

Xà Cơ: Đội trưởng ca ca! Giờ anh đang ở thành phố nào?

Sắc mặt Tiêu Phàm lập tức trở nên kì quái. Bình thường, người chơi trong game sẽ không tùy tiện tiết lộ tin tức trong đời sống hiện thực.

Cũng chỉ có Xà Cơ ngây thơ trong game mới không chút phòng bị nào hỏi nơi ở của người khác ngoài đời thực.

Mệnh Phàm: Thành phố S.

Xà Cơ: Thật sao! Tôi cũng ở thành phố S này! Sáng ngày mai anh qua đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S giúp tôi chuyển chút đồ được không?

Tiêu Phàm lần đầu tiên gặp Xà Cơ trong game đã cảm thấy cô nàng đeo cặp kính nhỏ này mang phong thái của dân khoa học. Hóa ra đúng là sinh viên tài cao của trường đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S.

Lúc này sắc mặt Tiêu Phàm có chút quái dị. Tìm một người quen trong game để giúp mình đi khuân đồ? Xem ra cũng chỉ có cái đầu của Xà Cơ mới nghĩ ra cách này, cũng không biết cô nàng làm thế nào mà vào được đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S. Lẽ nào thật sự giống như những gì trên TV, người học nhiều đều không biết gì về thế giới xung quanh?

Được rồi! Mặc dù đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S cách nơi Tiêu Phàm ở khá xa nhưng vẫn nên đi giúp cô gái nhỏ kia một chút, coi như chơi game lâu cũng nên ra ngoài giải sầu thư giãn.

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng: "Nữ sinh thì có đồ gì phải chuyển chứ? Có lẽ là mấy thứ khá lớn mua qua mạng. Sức lực mình không đủ, liệu có chuyển nổi lên ký túc xá không?"

Mệnh Phàm: Được thôi! Phương thức liên lạc?

Xà Cơ: Số điện thoại XXXXXXXXX.

Cô nhóc này thật là một chút phòng bị cũng không có! Xem ra sau này gặp mặt phải chỉ giáo một chút! Bằng không thế giới game thực sự quá nguy hiểm với cô nàng, lỡ như gặp phải mấy tên lòng dạ xấu xa thì biết làm sao đây?

Mệnh Phàm: Ừm! Cứ như vậy đi! 10 giờ sáng ngày mai tôi đến cổng đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S rồi sẽ liên lạc với cô sau. Đề phòng có gì bất trắc, tôi để lại số điện thoại liên lạc, cô ghi lại nhé! XXXXXXXXX

Xà Cơ: Cứ hẹn như vậy đi! Cảm ơn đội trưởng ca ca! Chúc ngủ ngon!

Mệnh Phàm: Ngủ ngon.

Vì vậy, Tiêu Phàm đi tàu điện trên cao tới cổng đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S.

Tàu điện trên cao là cái gì?

Năm 2990, để tiết kiệt năng lượng bảo vệ môi trường, phải sử dụng nguồn năng lượng từ điện, vì vậy chỉ dựa vào phương tiện tàu điện trên cao mà thôi.

Tiêu Phàm đi trên con đường nhỏ phía ngoài trường học, nhìn từng đôi nam nữ trẻ tuổi, trong lòng không ngừng xúc động, lại có chút hoài niệm về quá khứ.

Nói thật thì Tiêu Phàm chưa bao giờ tới đại học Khoa Học Kỹ Thuật ở thành phố S. Nếu như nói vào đại học để ngắm gái đẹp thì học viện Nghệ Thuật mới là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, đại học Khoa Học Kỹ Thuật được xưng là "Cung điện học đường" bốn chữ này quả là áp lực rất lớn đối với một tên nhác học như Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thoáng nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, mới 9 giờ 50 phút. Chắc sẽ không đến trễ đâu!

Ngay sau đó Tiêu Phàm liền bước nhanh về phía cổng đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S.

Lúc đi Tiêu Phàm nhìn thấy một lão ăn mày đang ngủ ven đường, trước người đặt một chiếc bát sắt cũ nát, nằm dưới trời nắng trông rất đáng thương.

Trong game Tiêu Phàm lừa được Ác Long một khoản tiền, trả xong cho phú bà Hổ Nữu một ít vẫn còn thừa lại kha khá nên kinh tế hiện giờ cũng dư dả, không bị túng thiếu như lúc trước. Hôm nay tâm trạng hắn cũng tốt, liền thuận tay ném một chút tiền lẻ vào cái bát rồi vội vàng bước nhanh đi.

Trong khoảnh khắc Tiêu Phàm ném số tiền lẻ ấy, có vài sợi sáng trắng rất khó nhìn thấy ngưng tụ trên tay chân hắn sau đó lặng lẽ biến mất. Tiêu

Phàm cũng không nhận ra bước chân lúc này của hắn đã trở nên nhẹ nhàng hơn, mà lúc này lão ăn mày đang ngủ say kia cũng dần dần mở mắt…

Mấy cột đá cẩm thạch đứng sừng sững, phía trên uốn cong tạo thành vòm đá cùng với dòng chữ được sơn vàng trông rất mạnh mẽ, khí phách: "Đại học Khoa Học Kỹ Thuật"

Nhìn qua kết cấu của cánh cổng trường đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S trông có vẻ rất đơn giản nhưng chỉ cần đến gần sẽ cảm thấy cổng ngôi trường này rất khí thế. Khoảnh khắc bạn tiến gần ngắm cánh cổng bằng đá đồ sộ trên đỉnh đầu này sẽ cảm nhận được một cách sâu sắc sự bé nhỏ của bản thân. Nó không những cho người ta nếm trải một loại trải nghiệm thị giác mà còn cảm nhận được sự to lớn, hùng vĩ.

Nhìn thấy cánh cổng trường đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S. trong lòng Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy chua xót.

Nhớ tới cánh cổng sắt bám đầy rỉ ở trường "Đại học chui" của mình lúc trước. Bảng hiệu phía trên viết sơ sài mấy chữ, điều quan trọng trên đó chẳng phải tên đại học mà là mấy chữ "Nhà máy thực phẩm cười ha hả". Bởi vì khu phân hiệu trường "Đại học chui" mà Tiêu Phàm học là mảnh đất mướn từ "Nhà máy thực phẩm cười ha hả". Tiêu Phàm phải học mất một năm ở khu phân hiệu "Nhà máy thực phẩm cười ha hả" đó mới được quay lại học ở trụ sở chính trường "Đại học chui".

Haiz! Không nói nữa! Nói nhiều lại càng muốn khóc!

Tiêu Phàm đã đến gần cổng đại học Khoa Học Kỹ Thuật, hắn để ý có một nữ sinh mặc váy dài nhạt màu đứng cạnh cột đá cẩm thạch đang nhìn xung quanh tựa như chờ đợi cái gì đó.

Chẳng lẽ là Xà Cơ?

Tiêu Phàm bất giác đi về phía nữ sinh kia.

Đợi đến khi Tiêu Phàm đến gần, nữ sinh đó mới nhận ra, liền quay người lại.

Tiêu Phàm nhìn thấy gương mặt trong trẻo cùng cặp kính nhỏ quen thuộc đã xác định ngay được trong lòng câu trả lời: “Xin chào! Tôi tự giới thiệu một chút! Tôi là Tiêu Phàm. Tiêu trong tiêu điều vắng vẻ, Phàm trong bình phàm.”

Nữ sinh đó thấy Tiêu Phàm chào hỏi với mình, vẻ mặt hơi nóng lên, giọng nói tuy nhỏ nhẹ lại vô cùng êm tai: “Tôi là Cơ Hạo Hạo.”

“Cơ trong xinh đẹp, Hạo trong tươi sáng.” Vừa nói Cơ Hạo Hạo vừa cố lấy dũng khí, vẻ mặt tự hào, giới thiệu tên bản thân theo cách đặc biệt của riêng mình.

Tiêu Phàm nhìn cô gái thú vị này đang tự tin giới thiệu về bản thân liền nhoẻn miệng cười. Quả nhiên là cô gái nhỏ Xà Cơ mà mình quen biết.

Cơ Hạo Hạo da trắng như tuyết, lông mi tinh tế cong cong, rất khiến người khác yêu thích, một chiếc kính nhỏ tinh xảo nhẹ nhàng gác lên sống mũi nhỏ nhắn che đi đôi mắt xinh đẹp nhưng lại không giấu được linh khí trong mắt.

Thân thể nhìn qua có chút nhỏ bé và yếu ớt, kỳ thực vóc người rất cân đối đầy đặn, trên người khoác lên một cái váy dài màu xanh nhạt lại càng tôn lên vẻ tươi mát điềm tĩnh của Cơ Hạo Hạo

Tiêu Phàm nhìn cô bé đáng yêu trước mặt này, trong lòng có chút yêu thích, cũng không phải là loại tình yêu nam nữ gì đó mà càng nhiều hơn chính là một loại thương yêu. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu quen thuộc này, Tiêu Phàm không khỏi nhớ đến biểu hiện ngây ngô trong trò chơi của cô bé, không nhịn được mà bật cười.

…

Cơ Hạo Hạo năm nay đã học đại học năm thứ tư, với sự thông minh tài trí trên phương diện học tập, cô đã hoàn thành tất cả các môn trong chương trình, thời gian còn lại chính là dùng cho việc thực tập, lăn lộn để kiếm kinh nghiệm làm việc và kinh nghiệm xã hội, sau đó chờ đến lúc đem bằng tốt nghiệp nhận về tay là được.

Cho nên thời gian của cô bây giờ khá dư dả, tương đối tự do hơn, mà cô lại không muốn lập tức đi thực tập, đúng lúc "Tân Sinh" phát hành, cô liền muốn thử một chút, mua một máy trò chơi đặt tại kí túc xá.

Chương 133: Chuyện Gặp Gỡ Vườn Trường Vẫn Luôn Cũ Rích Như Vậy

Chương 133: Chuyện Gặp Gỡ Vườn Trường Vẫn Luôn Cũ Rích Như Vậy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó cô ở trong trò chơi gặp được rất nhiều trải nghiệm thú vị, trải nghiệm thú vị gì sao?

Nỗi lòng của con gái, không tiện nói cho ngươi biết đâu. Nói tóm lại là chỉ cần biết trải nghiệm những chuyện rất thú vị là được rồi.

Cơ Hạo Hạo còn gia nhập một đội ngũ gọi là Vũ Hội Ác Ma, có thêm một vài người bạn vui tính, Cơ Hạo Hạo nghĩ trò chơi này thậy thật dễ dàng và an nhàn.

Mới đây, sau khi nhà trường xây một tòa ký túc mới, quyết định "Tân trang kí túc cũ", kết quả là kí túc của Cơ Hạo Hạo bị chọn trúng, bị sắp xếp rời đi chỗ khác.

Cơ Hạo Hạo nghĩ tới cuộc sống ngây ngốc ở trường học cũng không còn được mấy ngày, lại phải vội vàng chuyển đồ, thật sự là mệnh khổ.

Cơ Hạo Hạo quyết định bắt đầu sắp xếp hành lý của mình một chút, thầm nghĩ đồ đạc của cô cũng không nhiều, hẳn là có thể rất nhẹ nhàng dọn xong.

Nhưng chỉ trong chốc lát, cô liền phát hiện vấn đề, một con rắn bông, hai con rắn bông, ba con rắn bông…

Sao lại có thể nhiều như vậy?

Chính cô chỉ bất quá mỗi tuần lúc rảnh rỗi dạo phố nhìn thấy dễ thương sẽ mua mấy con, lúc đi qua tiệm búp bê thấy dễ thương sẽ bỏ tiền mua mấy

con, thấy phần thưởng hoạt động ở trường là thú bông cũng sẽ đi tham gia vài lần, cầm về liền ném ở đây chưa từng đếm qua, không nghĩ đến tới bây giờ sắp xếp lại hình như —— hơi nhiều quá vậy.

Hơn nữa trong góc tường của kí túc vẫn còn một "mớ sắt" vừa mua về đang yên lặng nằm đó.

Một cô gái như cô làm sao có thể tự chuyển hết đây, thực sự là quá đau đầu.

Gọi một bạn nam đến giúp đỡ sao, bạn nam trong lớp?

Không muốn, chỉ nhìn ánh mắt họ nhìn cô, Cơ Hạo Hạo đã cảm thấy khó chịu.

Bỗng nhiên, một hình bóng hiện lên trong đầu Cơ Hạo Hạo…

…

Cứ như vậy, người trước mắt đang cùng cô gặp mặt ở cổng trường, một người đàn ông nhìn qua rất nhã nhặn được Cơ Hạo Hạo mời tới trêu chọc.

Ồ, không, viện binh.

Cơ Hạo Hạo nghĩ đội trưởng Mệnh Phàm trong trò chơi này đáng tin hơn so với những bạn nam chưa trưởng thành kia nhiều.

Mỗi lần cô và những chị em trong trò chơi gặp phải phiền toái đều dựa vào người đội trưởng này giải quyết, là một người vô cùng tốt, cư xử với mọi người nho nhã lễ độ.

Cơ Hạo Hạo nghĩ khuyết điểm duy nhất của người đội trưởng này chính là ngay cả trong trò chơi cũng có thể cảm nhận được trong ánh mắt anh luôn có một nỗi bi thương không giấu được, nói tóm lại là vừa nhìn Cơ Hạo Hạo đã cảm nhận được hơi thở u uất, bởi vì hơi thở u uất này, Cơ Hạo Hạo tin người đội trưởng ca ca này nhất định là một người có chuyện cũ, như vậy lại càng khiến cho người ta cảm thấy mê muội.

Đương nhiên, Tiêu Phàm cũng không biết sự oán niệm đối với trận doanh Ác ma của hắn đã đạt đến trình độ phóng thích ra ngoài.

Cho nên đó là lý do khi Cơ Hạo Hạo muốn có người giúp một tay, lại nghĩ đến anh trai đội trưởng vẫn luôn giúp đỡ cô trong trò chơi đầu tiên.

Nhưng không nghĩ đến chính là, lúc chân chính gặp mặt ngoài trò chơi, Cơ Hạo Hạo lại chẳng hiểu thế nào cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Trên người anh là một bộ quần áo bình thường thoải mái,

có vẻ rất dễ gần, gương mặt này cô cũng rất quen thuộc, đều đẹp trai như nhân vật "Mệnh Phàm" trong trò chơi, nhưng mà rõ ràng vẻ ngoài của "Mệnh Phàm" cũng như cô và Hổ Nữu trải qua sự điều chỉnh của hệ thống, vì sao anh ấy có thể có tướng mạo không sai biệt lắm với nhân vật trong trò chơi như vậy chứ, thật sự là kỳ quái.

Nếu như khuôn mặt thật của anh bình thường và thanh tú một chút như trong trò chơi, lòng Cơ Hạo Hạo sẽ bình tĩnh hơn, nhưng mà gương mặt này có lực sát thương tương đối lớn với Cơ Hạo Hạo, Cơ Hạo Hạo nhìn gương mặt của Tiêu Phàm, trái tim liền không thể tự chủ mà nhảy lên kịch liệt.

Không biết tại sao, lúc giới thiệu, cái người tên Tiêu Phàm này lại vô cớ nở một nụ cười.

Anh cười rất dễ nhìn, nhưng trong ngực Cơ Hạo Hạo lại đột nhiên cảm giác được một trận xấu hổ, khuôn mặt nhỏ phụng phịu, miệng vểnh lên nói: "Cười cái gì mà cười!"

Tiêu Phàm nhìn bộ dáng tức giận đáng yêu của Cơ Hạo Hạo vội vàng xoa dịu nói: "Không, chỉ là anh thấy Cơ Hạo Hạo trong đời thực và Xà Cơ trong trò chơi đều đáng yêu như nhau, anh liền yên tâm rồi, lúc trước anh thật lo lắng Xà Cơ ngoài đời thực sẽ là một người đàn ông cao to vạm vỡ đấy."

Trong lòng Cơ Hạo Hạo dĩ nhiên biết rõ là Tiêu Phàm đang nói giỡn, trong "Tân Sinh" không thể điều chỉnh quá nhiều giữa nhân vật và người chơi, Cơ Hạo Hạo mặc dù là Tiểu Bạch (1) trong trò chơi nhưng về điểm này cô vẫn hiểu.

Chẳng qua Cơ Hạo Hạo nghe Tiêu Phàm khen cô, sự căng thẳng trong lòng cũng vơi đi nhiều, thầm nghĩ, giá mà Tiêu Phàm đời thực bình dị gần gũi

như trong trò chơi thì thật tốt.

Thật ra thì Cơ Hạo Hạo vừa gặp mặt Tiêu Phàm ngoài đời thật đã có thể buông lỏng cảnh giác, ngoại trừ nguyên nhân trong trò chơi từ trước đến nay đã tương đối hiểu rõ nhau, chủ yếu vẫn là vì ánh mắt của Tiêu Phàm rất trong suốt, Cơ Hạo Hạo không hề nhìn thấy một chút gì trong ánh mắt ấy khiến cô phản cảm.

Trải qua lời nói đùa này của Tiêu Phàm, lần đầu gặp mặt của hai người lại giống như buổi gặp lại bạn cũ đã lâu không gặp, vừa đi vào sân trường vừa vui vẻ trò chuyện, đương nhiên trọng tâm câu chuyện vẫn là những chuyện trong "Tân Sinh".

Trò chuyện một lúc, Tiêu Phàm mới biết được, hóa ra Hổ Nữu, Xà Cơ, Bán Trường Miên và cả Miên Miên đều bị Lilith phân đến Tân thủ thôn, đương nhiên Miên Miên muốn Bán Trường Miên đi cùng, vì muốn đạt được kỹ năng truyền thừa của 12 ma tướng của trận doanh Ác ma.

Tiêu Phàm nghĩ thầm may mà lúc trước hắn tương đối may mắn, nếu không đã ra khỏi Tân thủ thôn rồi lại phải quay lại để làm nhiệm vụ, như vậy thật là phải đi lòng vòng mất công.

"Cho nên các em cần phải nhận được kỹ năng truyền thừa thì mới có thể trở về?"

"Đúng vậy, bây giờ em đang ở chỗ NPC Bảo Bình tại Tân thủ thôn làm nhiệm vụ truyền thừa này, đợi đến khi em nhận được kỹ năng truyền thừa, em sẽ không làm gánh nặng của đội ngũ nữa, đến lúc đó anh cũng không cần phải vất vả như vậy nữa."

Tiêu Phàm nhìn bộ dạng vô cùng tự tin của Cơ Hạo Hạo, trong lòng rất hoài nghi với lời phát biểu của cô, vẻ mặt cười khổ nhưng vẫn dẻo miệng nói: "Anh rất chờ mong đến lúc đó."

"Vẻ mặt anh sao lại như đưa đám vậy hả, có phải không có lòng tin đối với thực lực của em hay không? Anh đừng nhìn em như thế, mặc dù em trước đây chưa tiếp xúc nhiều với trò chơi nhưng trò chơi duy nhất mà em từng chơi là Rắn Săn Mồi, em là đại cao thủ đấy nhé. Hơn nữa, dù nói như thế

nào, em chính là thiếu nữ thiên tài Cơ Hạo Hạo đó!" Cơ Hạo Hạo tự hào nói.

Tiêu Phàm nghĩ có thể là do khá xa lạ đối với chuyện trong trò chơi, Cơ Hạo Hạo ngoài đời so với trong trò chơi nói nhiều hơn nhiều, không khờ khạo như trước, thật đung là khiến cho người ta bớt lo lắng.

"Ô, được rồi, còn có…Chuyện đó anh đừng nói ra ngoài nhé." Cơ Hạo Hạo bỗng nhiên đỏ mặt, nhẹ giọng nói với Tiêu Phàm.

"Chuyện đó? Chuyện gì?" Tiêu Phàm bị câu nói bất chợt không đầu không đuôi làm cho khó hiểu, vô cùng nghi ngờ hỏi.

"Chính là chuyện đó đó!" Cơ Hạo Hạo tức giận, hung tợn nhìn Tiêu Phàm uy hiếp, nói: "Chuyện đó anh biết, không được nói ra, nếu không anh nhất định phải chết!"

Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt của Cơ Hạo Hạo, cuối cùng nhớ ra chuyện gì đó, biểu hiện lúc gặp của cô quá bình thường khiến Tiêu Phàm có chút quên đi việc lần đầu tiên gặp cô ở đâu.

Cũng đúng, nếu như trong cuộc sống, biểu hiện của cô và trong trò chơi giống nhau, tùy ý trút ra sự biến thái, loại tình cảnh này Tiêu Phàm thật không dám tưởng tượng, đơn giản chính là thiên hạ đại loạn.

…

Chương 134: Có Điểm Là Lạ (1)

Chương 134: Có Điểm Là Lạ (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngay cả đứa trẻ ngốc Xà Cơ cũng có thể che giấu sâu như vậy trong đời thực, vậy không phải càng chứng tỏ cuộc sống của những người chơi trong trận doanh Ác Ma càng "bình thường" rồi sao? Xem ra sau này hắn phải tăng thêm đề phòng mới được, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài,

nhìn đứa nhỏ đáng yêu Cơ Hạo Hạo này, ai có thể nghĩ đến cô là một người như vậy chứ.

“Anh biết rồi, tuyệt đối giữ bí mật.” Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói.

“Hì hì, em biết đội trưởng ca ca tốt nhất mà.” Cơ Hạo Hạo nghe xong liền nhoẻn miệng cười, Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười của Cơ Hạo Hạo thì hơi ngẩn ra.

Lúc nãy không nhìn cẩn thận, nói thật, Cơ Hạo Hạo quả thật là một tiểu mĩ nhân, Tiêu Phàm nghĩ tới đây, vành tai không kiềm được mà đỏ ửng.

Đúng lúc này, một âm thanh đáng ghét vang lên bên tai Tiêu Phàm, trong giọng nói mang theo một mùi giấm chua nồng nặc: “Anh là ai? Cách Cơ Hạo Hạo của chúng tôi xa một chút!”

…

Thời đại nào cũng vậy, trường đại học danh giá cỡ nào cũng sẽ có những kẻ dựa vào tiền tài và quyền lực của gia đình mà đi vào.

Bọn họ không phải tới để học tập mà là tới vì danh dự của gia đình và thanh xuân.

Thanh xuân rất tốt đẹp, đối với bọn họ thì thanh xuân là tán gái, Lưu Kinh Đào chính là một người như vậy

Khi Lưu Kinh Đào vừa tới ĐH Khoa học tự nhiên của thành phố S, thấy Cơ Hạo Hạo xinh đẹp đáng yêu thì đã coi cô thành người của mình rồi, bốn năm qua đi vẫn theo đuổi không bỏ.

Đáng tiếc là tới tận ngày hôm nay mà Lưu Kinh Đào vẫn không thể cưa đổ Cơ Hạo Hạo được.

Thế nhưng Lưu Kinh Đào cũng không từ bỏ, gã cảm thấy đây là Cơ Hạo Hạo đang thử thách sự kiên nhẫn và nghị lực của gã. Còn hỏi tại sao gã lại cảm thấy là như vậy ư?

Chuyện Cơ Hạo Hạo vẫn độc thân từ năm nhất tới nay, không có tiếp xúc với những người con trai khác là một minh chứng tốt nhất.

Cho nên gã tin tưởng mình chỉ cần chân thành, không rời không bỏ thì sẽ có một ngày Cơ Hạo Hạo sẽ trở thành bạn gái của mình.

Thế nhưng hôm nay, khi gã đang đi cùng vài người bạn ở sân trường thì trông thấy Cơ Hạo Hạo nói nói cười cười với một thanh niên xa lạ, suốt bốn năm theo đuổi Lưu Kinh Đào còn chưa từng thấy Cơ Hạo Hạo cười thoải mái và xinh đẹp như vậy.

Kết quả là máu ghen của Lưu Kinh Đào trỗi dậy, mang theo mấy người bạn của mình đi tới, muốn vì "cô gái của mình" mà chiến đấu.

"Mày là ai? Cút ngay, đừng lởn vởn quanh Hạo Hạo của chúng ta!"

…

Tiêu Phàm và Cơ Hạo Hạo đang nói chuyện vui vẻ thì bị tiếng nói đột ngột này cắt đứt.

Tiêu Phàm nhìn tình cảnh trước mắt cũng đã đoán đượcchuyện gì đang xảy ra.

Tình tiết cũ rích trong truyện ngôn tình lại đến rồi, trong sân trường gặp gỡ, cũng chẳng có gì mới lạ cả.

Nam chính đẹp trai đi cùng một em gái đáng yêu xinh đẹp trên con đường nhỏ trong vườn cây của trường đại học, luôn có mấy con ruồi không có mắt, chỉ số IQ cũng thấp đến đáng thương, sức mạnh thì kém lại còn bị em gái kia chán ghét, chạy tới cản đường, uy hiếp, muốn nam chính rời khỏi em gái đáng yêu này.

Sau đó nam chính bắt đầu sử dụng tài năng của mình, thi triển một bộ võ công tuyệt học, chỉ dùng vài cú đấm đá đã làm cho bọn ngu ngốc cản đường răng rơi đầy đất, tơi bời hoa lá, sau đó em gái kia giống như bị ăn thuốc mê vậy, ngu ngốc mà yêu nam chính, nam chính muốn bỏ cũng không được.

Sau một kịch bản này thì hình tượng của nam chính lại biu biu biu tăng lên rất nhiều.

Hiện tại, thời gian, địa điểm và nhân vật vừa đúng, nhân vật chính cũng đúng chỗ, em gái cũng có, diễn viên quần chúng đã tới đông đủ, hình như là có thể bắt đầu kịch bản rồi, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa có đủ, rồi tới lượt Tiêu Phàm đăng tràng biểu diễn, đúng là một phúc lợi mà.

Thế nhưng con mẹ nó, đây là hiện thực chứ không phải là kịch bản ngôn tình…

Một, hai, ba, bốn, năm người.

Không nhiều cũng không ít, vừa đủ một bàn tay, cả đám đang hung dữ trừng mắt nhìn Tiêu Phàm.

Ôi đệt, có cần cẩu huyết như vậy không? Tôi chỉ là công nhân bốc vác mà thôi, các ngươi có cần nhìn chằm chằm tôi giống như nhìn kẻ thù giết cha vậy không?

Đánh nhau à? Kẻ nào chưa từng đánh nhau thì cũng không thể tự xưng mình là đàn ông cho nên Tiêu Phàm cũng đánh nhau rồi.

Thế nhưng lần đánh nhau gần nhất của Tiêu Phàm cũng không biết là đang học tiểu học hay vẫn đi nhà trẻ nữa.

Sau đó lên đại học, rất nhiều va chạm và mâu thuẫn Tiêu Phàm cũng đụng tới, thế mà lúc đó đánh nhau Tiêu Phàm chưa từng sợ bao giờ.

Vì sao?

Bởi vì khi đó chuyện kia chưa xảy ra, Trần Hi Dương còn chưa bị "thần kinh không bình thường", Tiêu Phàm và hắn ta vẫn là bạn bè thân thiết, Trần Hi Dương là một học sinh ưu tú của khoa thể dục thể thao của trường, cũng đang là vận động viên cấp I của quốc gia, cơ thể rất mạnh mẽ, cho nên…

"Cái gì? Mày muốn đánh nhau sao? Hi Dương!"

“Mày tới đập phá? Hi Dương, có người tìm này!”

“Mày muốn đánh ta sao? Hi Dương, cứu!”

…

Khi đó, những việc tốn thể lực như này, Tiêu Phàm luôn tìm bia đỡ đạn của hắn tới giải quyết.

Tuyệt chiêu “đóng cửa thả Hi Dương” lần nào cũng dùng tốt.

Vì sao Tiêu Phàm không tự mình động thủ?

Tiêu Phàm giải thích như này: người xưa có câu: Thuật nghiệp hữu chuyên công(*).

Cho nên khi bây giờ thấy một đám bao vây mình lại, Tiêu Phàm lại đã lâu không đánh nhau nên tay chân có hơi cứng, cũng rất hốt hoảng.

Lúc này, Tiêu Phàm hơi nhớ Hi Dương.

Nhiều người vây lại như vậy mà đánh nhau thì mình chắc chắn bị đánh rồi. Không được, mình phải giải thích sự hiểu lầm này, nếu không thì lát nữa chắc chắn là bị đánh, thật sự là oan uổng mà.

Tiêu Phàm đang cầu nguyện là những tên này có thể lịch sự chút, đừng ăn chơi quá, mọi chuyện đều có thể thương lượng, có thể dùng thủ đoạn giải quyết hòa bình thì không nên chém chém giết giết, rất không tốt.

Thế nhưng không đợi Tiêu Phàm nói chuyện thì có một bóng người quen thuộc ngăn ở trước mặt Tiêu Phàm…

…

Lưu Kinh Đào vừa mới hét vào mặt tên thanh niên ở cạnh Cơ Hạo Hạo, không nghĩ tới Cơ Hạo Hạo lại đi ra chắn trước mặt tên thanh niên đó, bảo vệ rất chắc chắn, giận dữ trừng mắt với gã, giống như sợ gã làm cái thằng đó bị thương.

Mẹ nó! Đang thể hiện tình cảm trước mặt ta sao?

Cơ Hạo Hạo ơi là Cơ Hạo Hạo, tên kia chỉ biết trốn sau lưng cô có gì tốt mà cô bảo vệ hắn như vậy chứ… Lúc đầu gã chỉ muốn uy hiếp tên ăn bám này một chút mà thôi, thế nhưng mà bây giờ không đánh hắn một trận thì gã thật sự không nhịn được.

“Đồ hèn! Chẳng lẽ mày chỉ biết trốn sau lưng con gái sao?” Lưu Kinh Đào vô cùng tức giận, cũng không thèm duy trì hình tượng trước mặt Cơ Hạo Hạo nữa mà chửi ầm lên, những sinh viên đi ngang qua nghe thấy tiếng gầm của gã đều không nhịn được quay đầu nhìn sang.

“Hạo Hạo, em làm gì vậy?” Tiêu Phàm cũng không biết nói cái gì mới tốt nữa, hắn cũng không hiểu sao Cơ Hạo Hạo lại hành động như vậy, chẳng lẽ cô muốn đưa hắn vào chỗ chết sao?

Lúc đầu thì tên này cũng không có tức giận như vậy, thế nhưng khi thấy Cơ Hạo Hạo làm vậy thì cơn ghen của gã lên tới đỉnh, đã mất lý trí mà gào thét, thế này thì làm hòa thế nào được nữa, sắp tới độ không chết không thôi luôn rồi.

Cơ Hạo Hạo lúc này mới tỉnh lại, hơi xin lỗi mà nói: “Xin lỗi, em tưởng vẫn đang trong trò chơi.”

Lưu Kinh Đào nhìn thấy hai người trước mắt không thèm liếc gã thì càng tức giận: “Đôi cẩu nam nữ, đừng quá đáng quá, tao còn đang ở đây đấy!”

Cơ Hạo Hạo nghe thấy Lưu Kinh Đào chửi rủa mình và Tiêu Phàm liền không vui: “Lưu Kinh Đào, tôi đã nói với anh nhiều lần rồi, chuyện của tôi không cần anh quan tâm! Còn nữa anh đừng quá đáng, không được chửi bạn của tôi!”

Bốn năm qua, Lưu Kinh Đào còn chưa thấy Cơ Hạo Hạo đối xử lạnh lùng với mình như vậy, mặc dù bình thường cũng không thích mình nhưng mà nói chuyện vẫn rất lịch sự, đâu giống như là đang nhìn kẻ thù như bây giờ chứ.

Đều do tên kia, chắc chắn là hắn đã dùng lời đường mật mà lừa gạt Cơ Hạo Hạo!

Lúc này Lưu Kinh Đào càng tức giận: "Thằng ăn bám, tại sao còn muốn trốn sau lưng con gái nữa? Ra đây đi, hôm nay chỉ có thể có một người có thể đứng tới cuối cùng mà thôi!"

Haiz, hormone thanh xuân nhiều quá đúng là làm người ta ngu xuẩn mà.

Chương 135: Có Điểm Là Lạ (2)

Chương 135: Có Điểm Là Lạ (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm tự nhiên bị cuốn vào lần đấu tranh này, mặc dù hắn thích hòa bình thế nhưng bị người khác nói là thứ hèn nhát, ăn bám thì cũng không thể nhẫn nhịn được, hơn nữa thằng này còn nói là "cẩu nam nữ" nữa, chửi cả đứa trong sáng đáng yêu như Cơ Hạo Hạo thì Tiêu Phàm càng không thể chấp nhận.

Tiêu Phàm sờ đầu Cơ Hạo Hạo, nói: "Em lùi lại đi, nơi này để anh xử lý."

Cơ Hạo Hạo thấy vậy, lại cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay của Tiêu Phàm thì khuôn mặt đỏ lên, không nói gì nữa mà ngoan ngoãn lùi lại.

Cơ Hạo Hạo thầm nghĩ, kể cả trong game lẫn hiện thực thì đội trưởng ca ca đều rất đáng tin, thế là rất tin tưởng vào Tiêu Phàm.

Thế nhưng cô không biết rằng, dòng suy nghĩ của Tiêu Phàm bây giờ là như này: mẹ nó, số nhọ quá đi, tận năm người thì ta làm sao có thể đánh được? Xem ra lúc nữa cũng không cần khuân đồ giúp Hạo Hạo rồi, chắc nằm không đứng dậy nổi ấy chứ. Tiểu nha đầu, lát nữa nhớ kỹ phải gọi xe cứu thương nhanh nhanh đó.

Aiz, đàn ông khi sinh ra đã ngu như vậy rồi, biết rõ là con đường phía trước khó đi thế mà lại cứ không chịu quay đầu lại.

Thật sự là hồng nhan họa thủy mà!

Lúc này, khi thấy có người cãi nhau thì càng ngày càng nhiều học sinh tới xem.

“Mặc dù con người của tôi không thích đánh nhau, thế nhưng cậu không chỉ chửi tôi mà còn chửi cả Hạo Hạo, một cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy, tôi thật sự không thể không làm gì cả, cho nên giờ phút này tôi quyết định đứng ra, vì công lý mà chiến đấu.”

Mặc dù Tiêu Phàm biết lát nữa mình sẽ bị đánh rất thảm thế nhưng bây giờ trước mặt mọi người thì mình phải đứng ở phía chính nghĩa, ít nhất cũng sẽ được ủng hộ, chẳng may vì vậy mà được cao nhân cứu giúp thì quá là vui.

Tiêu Phàm không có chú ý, khi hắn nói xong lời này thì có một luồng sáng trắng quấn quanh hai tay và hai chân của hắn…

Lưu Kinh Đào lúc này không để ý tới Tiêu Phàm đang nói cái gì cả, gã chỉ chú tới, khi Tiêu Phàm chuẩn bị đi ra thì hắn ta lại ở trước mặt gã sờ đầu Cơ Hạo Hạo, lại thấy dáng vẻ ngoan ngoãn lùi lại của Cơ Hạo Hạo, thêm vẻ mặt hưởng thụ kia thì giống hệt như cô vợ nhỏ được chồng mình khen ngợi vậy.

Cho nên khi Lưu Kinh Đào nhìn thấy Tiêu Phàm đi tới, không để ý tới mấy anh em mình có lên hay không, gã ta đã dùng nắm đấm đấm thẳng tới mặt của Tiêu Phàm rồi!

Tiêu Phàm nhìn thấy tên ngu xuẩn tự xưng là Lưu Kinh Đào lao tới trước mặt mình thì hơi né tránh, thế nhưng vừa mới di chuyển thì hắn lại cảm thấy hơi là lạ.

Bước chân nhanh hơn bình thường!

Điều này cũng không phải là ảo giác, bước chân của hắn thật sự nhanh hơn trong dự đoán!

Tránh được tấn công thì Tiêu Phàm cũng đấm lại một quyền, Lưu Kinh Đào bị đau tới ngã xuống đất, kêu thảm mà không đứng dậy nổi.

Tiêu Phàm lại không thèm để ý tới Lưu Kinh Đào nữa, mà là híp mắt nhìn chằm chằm vào đôi tay của mình và những điểm sáng trắng đang tan biến nữa, nói thầm những tiếng chỉ mình có thể nghe thấy: "Có điều gì đó là lạ nha…"

Bước chân bỗng trở nên nhẹ nhàng, một luồng sức mạnh không biết phát ra tự nơi nào, cả những tia sáng mảnh nhỏ khó thấy kia nữa… Cảm giác này cực kỳ quen thuộc với Tiêu Phàm…

Phẩm Cách Thân Sĩ?

WTF! Đừng nói là chơi nhiều quá nên bị hỏng não luôn rồi chứ?

Ờ mà cũng phải, ở trận doanh Ác Ma này lâu như vậy mà đầu óc vẫn còn bình thường mới là lạ.

Không đúng! Sao mình lại có thể khẳng định đầu óc mình không bình thường một cách thản nhiên như thế!

Chỉ có một mình Tiêu Phàm biết trong chớp nhoáng ấy đã xảy ra những chuyện gì, vì vậy hắn lập tức trở nên bối rối khiếp sợ.

Còn trong mắt người khác, Tiêu Phàm chỉ mới lắc người một cái đã có thể dễ dàng tung ra một quyền đánh gục Lưu Kinh Đào đang gào thét xông tới kia.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, thậm chí có rất nhiều người còn chưa kịp hiểu ra vấn đề.

Đợi đến khi đám quần chúng vây xem lấy lại tinh thần thì đều bĩu môi cười cợt tên Lưu Kinh Đào chỉ giỏi ba hoa ra vẻ ấy. Hai mắt Cơ Hạo Hạo lại sáng lên, nhìn Tiêu Phàm đầy sùng bái. Còn đám đồng bọn của Lưu Kinh Đào lúc này mới kịp phản ứng lại, hoảng hốt đỡ Lưu Kinh Đào vừa ngã xuống đất.

Tiêu Phàm nhìn Lưu Kinh Đào bị mình đánh một cú ngã lăn quay ra đất, cảm thấy chuyện này không thể chỉ hình dung bằng hai chữ kỳ lạ, mà phải nói rằng rất kỳ lạ mới đúng!

Tại sao trong đời sống thực tế thường ngày mà mình cũng sử dụng "Phẩm Cách Thân Sĩ" được? Không lẽ "Tân Sinh" không phải là một trò chơi đơn giản mà thật ra là một âm mưu đen tối của những quốc gia đứng đầu, một "Công nghệ đen" sử dụng trong công cuộc tiến hóa của loài người?

Nếu thật là vậy thì mọi chuyện không ổn rồi!

Mà cái này đâu phải cho mục đích tiến hóa của loài người, đây là muốn thế giới loạn hết cả lên thì có!

Đột nhiên Tiêu Phàm nhớ lại một loạt những kẻ quái dị như Nhện Độc dùng bốn "chân" để đi đường, Tiểu Sửu Hoàng kỳ lạ quái đản và A Hoa Tỷ không ai địch nổi…

Hắn dám đảm bảo rằng với những kỹ năng mà bọn họ nhận được trong trò chơi, không gian sống của loài người sẽ hóa thành tro bụi chỉ trong vài ngày!

Tiếc là lúc này Tiêu Phàm chẳng có bao nhiêu thời gian để tiếp tục thông não với những chuyện ấy.

Lưu Kinh Đào được đám đồng bọn đỡ dậy, nhíu mày ôm bụng có vẻ rất đau. Gã không ngờ rằng mới hiệp đầu tiên mà đã bị đối phương quật ngã.

Nói thế nào thì gã cũng là thành viên của câu lạc bộ võ thuật trong trường, mặc dù động tác vụng về nhưng cũng xem như là có một ít bản lĩnh, trong khi tên kia chỉ cần nhìn cách đánh là đã biết hắn là gà con mới nở rồi, thế mà gã lại bị hắn hạ gục chỉ trong một chiêu.

Chắc chắn chỉ là may mắn thôi! Đúng vậy, chắc chắn là do may mắn! Lưu Kinh Đào hoàn toàn không tin Tiêu Phàm là một cao thủ đánh nhau, vậy lý do duy nhất có thể giải thích được chuyện vừa rồi cũng chỉ là may mắn mà thôi.

Nhưng lần tới này hắn chẳng thể may mắn được nữa đâu!

"Mọi người cùng xông lên nào!"

Tiêu Phàm nhìn nhóm Lưu Kinh Đào gồm có năm người từ từ ép sát mình, trong lòng chợt thấy hốt hoảng nên cũng chẳng còn thời gian suy nghĩ xem những biến hóa trên người mình là kỳ lạ hay bình thường nữa.

Tiêu Phàm dáo dác ngó xung quanh nhưng chỉ thấy càng lúc càng có nhiều người vây xem.

Những diễn viên quần chúng này đều có chung một đặc điểm là rất tuân thủ đạo đức nghề nghiệp của mình, tức là chỉ đứng xem thôi chứ tuyệt đối không giúp đỡ.

Liếc mắt sang nhìn Cơ Hạo Hạo thì thấy cô vẫn đang nhìn mình bằng ánh mắt tôn thờ, Tiêu Phàm đột nhiên thấy khổ sở. Sao nha đầu ngốc này tin tưởng mình thế nhỉ! Em ấy chắc chắn rằng một mình mình có thể đấu lại cả năm tên như thế à! Trong đời thực, những kẻ có thể đấu lại một lúc năm người đều là mấy người kiểu dạng lính tráng, hay là cận vệ của người đẹp hoặc tổng giám đốc, còn không thì cũng thuộc hàng ngũ mấy cao thủ bảo vệ bên cạnh hoa khôi. Trong khi hắn, trước khi đến với "Tân Sinh" thì cùng lắm cũng chỉ là một hiệp sĩ bàn phím trên internet thôi. Bây giờ lại phải một mình đối đầu với năm tên, thực sự là quá sức!

Nhưng bây giờ vấn đề lớn nhất là trước mặt nhiều người như vậy, hắn không thể chạy trốn được. Bàn về chuyện trốn thì Tiêu Phàm lại cực kỳ tự tin, thế mà trong lúc nước sôi lửa bỏng này lại chẳng sử dụng được sở trường đặc biệt ấy.

Tiêu Phàm ngẩng đầu, bi thương nhìn lên bầu trời. Ông trời ơi, ông đang ép tôi đấy hả? Bây giờ chỉ có thể cố gắng giãy giụa trong vô vọng thôi.

Hiện giờ thứ duy nhất mà Tiêu Phàm có thể trông cậy chính là "Phẩm Cách Thân Sĩ" đột nhiên xuất hiện đầy thần bí kia.

Mà nếu hắn nhớ không nhầm thì "Phẩm Cách Thân Sĩ" này có điều kiện sử dụng, chính là giá trị mị lực chết tiệt kia.

Hừ! Mọi người đừng trách tôi, vì sống sót tôi chỉ đành phải làm màu mà thôi!

Tiêu Phàm nhìn năm nam sinh hung ác lao về phía mình, đột nhiên hét lên: “Khoan đã!”

Chương 136: Đời Thực Vẫn Diễn Ra Y Như Kịch Bản

Chương 136: Đời Thực Vẫn Diễn Ra Y Như Kịch Bản

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mấy anh trai này nghe tiếng gào bất ngờ của Tiêu Phàm thì ngừng lại theo phản xạ, muốn xem thử rốt cuộc hắn định làm cái khỉ gì.

Thấy mấy anh học sinh kia đã dừng lại, tuy rằng Tiêu Phàm không tỏ vẻ gì nhưng thật ra trong lòng đã cảm động đến phát khóc. May là bọn họ còn nghe hiểu được tiếng người, nhờ vậy hắn mới có thời gian để tranh thủ trang bị cho mình.

Tiêu Phàm ra vẻ trang nghiêm, vẻ mặt tự nhiên phóng khoáng, ung dung nhìn quanh rồi cất tiếng nói: “Hôm nay là lần đầu tiên Tiêu mỗ đến Đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S để chiêm ngưỡng không khí học thuật của nơi này, cuối cùng may mắn gặp được Cơ cô nương xinh đẹp hiền lành, được cô ấy nhiệt tình chào đón, dẫn tôi đi dạo một vòng sân trường. Nhưng không ngờ những phần tử nổi loạn hiếu chiến này lại đột nhiên xông ra, chỉ một câu nói cảm thấy không hợp nhau là đã muốn xông vào đánh đấm. Chẳng lẽ đây là cách chào đón khách của sinh viên Đại Học Khoa học và Công nghệ thành phố S, những người luôn tự tin rằng mình là người có tố chất cao hơn người bình thường sao? Nếu vậy thì Tiêu mỗ thật sự rất thất vọng với phương pháp giáo dục của Đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S!”

Cơ Hạo Hạo không biết vì sao Tiêu Phàm lại đổi sang loại giọng điệu quái đản này để tán gẫu với mọi người, nhưng khi nghe được mấy chữ “Cơ cô nương xinh đẹp hiền lành”, cô lập tức bẽn lẽn cúi đầu xuống. Cũng không biết cô suy nghĩ chuyện gì mà những lời tiếp theo của Tiêu Phàm hoàn toàn chẳng lọt nổi vào tai.

Đám quần chúng vây xem nghe được mấy câu này của Tiêu Phàm cũng cảm thấy khó chịu cực kỳ. Mặc dù chuyện này chẳng liên quan gì đến mình nhưng bọn họ đa số là học sinh của Đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, nên khi nghe thấy mấy người Lưu Kinh Đào làm trường mình bị mất mặt như thế liền bắt đầu xì xào bàn tán.

"Không phải chứ! Bọn họ làm trường mình mất mặt quá rồi!"

"Sao mấy người đó lại làm như vậy chứ!"

"Làm chuyện gì cũng phải nghĩ đến hình tượng của trường một chút chứ!"

"Trông bọn họ thế kia thì chắc ở trường chẳng bao giờ chịu học hành gì cả, kiểu thiếu gia con nhà giàu đến trường chủ yếu ăn chơi vui đùa thôi."

"Ừ, cậu không nói thì tôi cũng quên béng đi mất, bây giờ mới nhớ lại nè! Thằng nhóc kia là Lưu Kinh Đào phải không? Nghe đâu nhà gã phải đút lót tiền mới giúp gã vào trường này được đấy!"

"Trời trời, hèn chi nhìn gã thấp hèn quá thể, thì ra là rich kids ăn chơi không được dạy dỗ đàng hoàng!"

…

Đám bạn xấu của Lưu Kinh Đào thấy mọi người xung quanh bàn tán ngày càng rôm rả thì bắt đầu bất an: "Anh Đào, bây giờ mình phải làm sao đây?"

Trước đó Lưu Kinh Đào bị hai người Tiêu Phàm và Cơ Hạo Hạo "Liếc mắt đưa tình" chọc tức, tiếp theo còn ăn một cú đấm bất ngờ từ Tiêu Phàm, bây giờ lại nghe thấy mấy lời bàn tán càng lúc càng khó nghe kia nên đã chẳng còn sót lại chút lý trí nào: "Đám người nhát cáy chỉ biết trốn ở một bên xì xào bàn tán kia, nếu tụi bay còn dám nói nữa thì tao sẽ đánh hết luôn đấy!"

Mấy người vây xem nghe được lời nói hung ác này thì lập tức ngậm miệng câm như hến.

Tiêu Phàm đưa mắt nhìn đám người đã yên tĩnh lại, thầm cảm khái trong lòng. Đúng là đám mọt sách suốt ngày chỉ biết châu đầu học thuộc mấy

quyển sách chết tiệt kia, gặp chuyện cũng chỉ bo bo giữ mình. Thật là bi ai quá mà!

Nhưng chuyện này cũng chẳng quan trọng mấy, bởi Tiêu Phàm đã đạt được mục đích rồi. Nhìn tia sáng màu trắng khó phát hiện trên tay mình, hắn nở nụ cười đầy tự tin.

Quả nhiên không sai, chỉ cần giả bộ văn minh lịch sự và nói mấy lời có lý là mình sẽ trở thành quý ông trong mắt người ngoài, đặc biệt là khi so sánh với đám người Lưu Kinh Đào thô lỗ kia thì mình càng thêm nổi bật, giá trị mị lực cũng theo đó tăng lên.

“Sao anh lại thô lỗ thế nhỉ? Mấy bạn học này hiểu lý lẽ như vậy, sao anh có thể xúc phạm họ như thế? Quá đáng quá rồi! Tôi vốn không muốn làm ai bị thương hết nhưng xem ra hôm nay tôi phải cho anh một bài học mới được. Chứ để đám đầu gấu các anh đi nhong nhong khắp trường như vậy thật quá nguy hiểm!” Tiêu Phàm tỏ ra khiêm tốn thanh lịch, giảng giải lời hay lẽ phải với Lưu Kinh Đào.

Đã quyết định làm màu rồi thì phải làm đến cùng, bây giờ Tiêu Phàm cũng trở thành một kẻ giang hồ thân bất do kỷ (*). Vì sự sinh tồn của bản thân, ông trời muốn bạn phải diễn sâu thì bạn không thể diễn qua loa được.

(*) Thân bất do kỷ: Làm việc gì không được theo ý mình, do hoàn cảnh đưa đẩy.

Lưu Kinh Đào nhìn Tiêu Phàm đứng trước mặt mình đổ thêm dầu vào lửa trông đê tiện vô cùng, cuối cùng gã không nhịn nổi nữa bèn gọi đám đồng bọn của mình: “Mọe nó, còn đứng đực ra đấy làm gì? Mọi người cùng xông hết lên đi chứ! Xiên hắn luôn đi!”

Lần này đám Lưu Kinh Đào và đồng bọn chẳng chần chờ gì nữa, bọn họ đã trải nghiệm đủ năng lực đổi trắng thay đen của Tiêu Phàm rồi, ai biết được họ mà đứng ngây ra thêm chút thì Tiêu Phàm lại phun lời vàng ngọc gì ra nữa. Vì vậy, họ muốn đánh nhanh thắng nhanh, giải quyết Tiêu Phàm nhanh gọn để hắn không thể mở miệng được.

Thật ra hiện giờ Tiêu Phàm cũng có ý nghĩ như thế, nhất định phải xử lý chuyện này thật nhanh mới được, chứ nếu để giá trị mị lực tiêu hao hết thì hắn chết chắc!

Vì vậy, Tiêu Phàm cũng vội vàng chạy ra nghênh chiến…

Hắn xuyên qua xuyên lại giữa năm người bọn họ, ngay cả "Điệu Waltz Phong Vũ" để tăng tốc độ di chuyển cũng được sử dụng luôn.

Mà không ngờ kết quả lại y hệt như những gì Tiêu Phàm suy đoán, trong đời thực cũng dùng được kỹ năng này!

Mặc dù trong bước nhảy còn mang theo chút hương vị độc đáo của bác gái kia nhưng những người vây xem xung quanh cũng chẳng nhìn ra được. Họ chỉ thấy Tiêu Phàm nhún nhảy nhịp nhàng giữa đám người Lưu Kinh Đào trông như đang biểu diễn, nhanh chóng né được các đòn tấn công của họ. Trước màn trình diễn này, không một ai không kinh ngạc tán thưởng vì thật sự quá đẹp mắt, còn một cô gái nào đó đứng ngoài sân thì càng thêm sùng bái Tiêu Phàm.

Xưa giờ Tiêu Phàm chưa từng tham dự vào trận đánh nào giữa đám học sinh sinh viên mà chỉ đứng ngoài quan sát thôi. Vì vậy hắn chỉ tiến lên lùi lại theo phản xạ, tung đủ mọi chiêu thức đánh loạn xạ chứ không hề có chút kỹ thuật nào.

Nhờ thân pháp nhanh nhẹn của mình, Tiêu Phàm lướt qua đám người Lưu Kinh Đào như một cơn gió nhẹ, đồng thời tặng cho mỗi một thanh niên nhiệt huyết tràn trề ấy một cú đấm thẳng vào bụng!

Đáng ra cú đấm này không làm bọn họ đau đớn mấy, nhưng vì trong trò chơi, kỹ năng "Phẩm Cách Thân Sĩ" còn giúp tăng thêm lực tấn công.

Vì vậy, chỉ một cú đấm "nhẹ" của Tiêu Phàm đã khiến đám người Lưu Kinh Đào đau thắt ruột gan, ngã lăn ra đất.

Nhưng hiện giờ chẳng ai thèm để ý đến bọn họ cả, những người xung quanh chỉ tập trung hết lực chú ý của mình vào Tiêu Phàm, vẻ mặt ai nấy đều kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì Tiêu Phàm vừa mới một mình giải quyết hết sạch năm kẻ du côn ngay trước mặt bọn họ, thật quá kinh khủng!

Lúc này, Tiêu Phàm lại mỉm cười với khán giả vây xung quanh, chắp tay chào hỏi bọn họ: "Tại hạ từng tập luyện một vài đường võ để phòng thân, hôm nay vốn không định gây sự ở đây nhưng vì đám người này lại cứ quấn chặt lấy, nên đành phải trổ tài một chút. Thất lễ quá rồi!"

Khán giả xung quanh sực hiểu ra, ái chà, hóa ra người anh em này biết võ! Mà con người nhìn cũng khiêm tốn lịch sự thế kia, quả nhiên đáng kính trọng hơn đám Lưu Kinh Đào té lăn quay ra đất!

Trong phút chốc, tiếng vỗ tay vang vọng khắp cả sân trường.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm lại chẳng muốn để ý tới mấy vị khán giả ấy nữa, hắn lia mắt tìm kiếm bóng dáng của Cơ Hạo Hạo, ngay khi thấy cô thì lập tức cúi chào mấy người xung quanh: "Tiêu mỗ có việc xin được phép rời đi trước, xin cảm ơn mọi người đã cổ vũ."

Dứt lời, hắn nhanh chóng đi đến chỗ Cơ Hạo Hạo rồi kéo lấy tay cô, vội vàng rời khỏi nơi đông đúc ấy…

Chương 137: Chuyển Nhà

Chương 137: Chuyển Nhà

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Từ đầu đến cuối, lời nói và cử chỉ của Tiêu Phàm hệt như mấy nghệ nhân đường phố thời xưa, hơn nữa màn "trình diễn" của hắn lại đặc sắc vô cùng, khiến cho tất cả mọi người đều quên mất tính chất của trận đánh vừa rồi là một cuộc ẩu đả học đường, chỉ xem như đây là một buổi biểu diễn mà thôi. Thậm chí sau khi mọi chuyện kết thúc, họ còn chẳng nhớ đến năm người Lưu Kinh Đào còn đang nằm trên đất rên rỉ đầy đau đớn, cũng không một ai đến hỏi han hay cấp cứu gì. Chỉ tội cho năm tên nhóc con kia nằm lăn lộn mãi trên đất, sống hay chết đành phó mặc cho ông trời.

Mà trong lúc ấy, Tiêu Phàm lại nghĩ là…

Đệt, làm mình sợ chết đi được. May mà mình hành động nhanh, đánh gục đám du côn đó ngay trước khi giá trị mị lực tiêu hao hết, không thì mình thảm chắc luôn!

Tiêu Phàm vẫn còn nhớ rõ lúc mới đầu khi đánh một chọi một với A Hoa Tỷ trong game, vì giá trị mị lực không đủ dùng nên hắn đã phải gánh hậu quả thế nào. Vì vậy ngay khi mọi chuyện kết thúc, phản ứng đầu tiên của hắn chính là kéo Cơ Hạo Hạo chạy thục mạng.

Nhưng Cơ Hạo Hạo chạy ngay sau lưng Tiêu Phàm lại không biết được hắn đang hoang mang luống cuống thế nào. Trong mắt cô chỉ là hình ảnh oai phong hệt như trong trò chơi của đội trưởng ca ca, nhanh chóng xử lý sạch mấy người Lưu Kinh Đào, cuối cùng dùng đôi bàn tay to lớn khỏe mạnh ấy dắt mình chạy ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Cơ Hạo Hạo được một bạn nam nắm tay nên ngượng cực kỳ, cả gương mặt đỏ bừng hết cả, đầu óc lại hỗn loạn chẳng suy nghĩ được gì, chỉ mặc cho Tiêu Phàm dắt tay chạy vòng vòng trong sân không khác gì con ruồi bị vặt mất đầu…

…

Trong Đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, một nữ sinh đẹp rạng ngời mặc bộ áo trắng tinh dắt một bé gái đáng yêu đi trên con đường nhỏ băng qua khu rừng trong sân.

Bỗng nhiên, bé gái dừng chân lại rồi nghi hoặc quay đầu nhìn hai người một nam một nữ vừa chạy ngang qua mình.

“Em nhìn gì vậy?” Một giọng nói dịu dàng chợt vang lên ngay bên cạnh bé gái, hỏi lý do vì sao em không đi nữa.

Bé gái quay lại nhìn nữ sinh xinh đẹp trước mặt mình rồi lắc lắc đầu trông rất đáng yêu.

“Vậy chúng ta về thôi, Miên Miên.”

…

Đệt mợ, đúng là đòi mạng mà!

Lúc này Tiêu Phàm chạy đến dưới một gốc cây đại thụ, mệt mỏi không chống đỡ nổi chống tay vào một thân cây để đỡ thấy thân mình, nặng nhọc thở gấp.

Đến lúc này, xem như Tiêu Phàm có thể cảm nhận được rõ ràng uy lực của câu "Hồng nhan họa thủy". Bảo sao mấy bộ tiểu thuyết trên YY "Quỷ Binh Vương Chi Lưu" gì đó lại phải sắp xếp nhiều nữ cảnh sát mặc đồng phục, nữ giám đốc lạnh lùng, hoa khôi học đường kiêu ngạo… đến vậy, ai ai cũng là loại người chuyên gây chuyện. Mấy cô gái đó thay phiên nhau tạo ra phiền phức cho Binh Vương ca ca, đảm bảo Binh Vương sẽ không phải rảnh rỗi, từ đấu tới cuối đạt được danh diệu "Vô Địch Đập Ruồi" đầy vinh quang.

Tiêu Phàm chỉ là giúp một em gái ngốc nghếch di chuyển đồ đặc thôi cũng bị năm con quái vật phân đó hormone thanh xuân không đều quấn lấy. Nếu như thật sự là nữ cảnh sát mặc đồng phục, nữ giám đốc lạnh lùng, hoa khôi trường học kiêu ngạo gì gì đó thì không phải càng nghiêm trọng hơn sao?

Ông trời ơi, hãy bỏ qua cho tôi đi, tôi cũng đâu phải là Binh Vương trở về từ chiến trường Iraq gì đó đâu, cùng lắm tôi chỉ là một người từng giết gà mà thôi, đừng sắp xếp cho tôi mấy loại nội dung cẩu huyết thế này nữa.

"Anh có khỏe không?" Nghe thấy âm thanh dịu dàng này, Tiêu Phàm liền biết là bạn học Cơ Hạo Hạo ngốc nghêch kia đang lên tiếng.

Tiêu Phàm muốn nói rằng: "Không khỏe một chút nào."

Mặc dù trong lòng Tiêu Phàm lúc này vô cùng ai oán, nhưng lại xoay người vô cùng ôn hòa nói với Cơ Hạo Hạo: "Anh không sao, chạy một đoạn nên có hơi mệt."

Bộ dáng làm màu của Tiêu Phàm vẫn cợt nhả như trước, vẫn tệ như trước, vẫn không biết xấu hổ như trước.

Nhưng trong mắt Cơ Hạo Hạo lúc này, Tiêu Phàm vẫn đẹp trai như vậy, phóng khoáng như vậy, lịch lãm như vậy.

Nhìn vào khuôn mặt đẹp trai lấm tấm mồ hôi kia của Tiêu Phàm, Cơ Hạo Hạo lại tới tới Tiêu Phàm vừa nãy vô cùng tiêu sái, không chút sợ hãi mà 1V5. Cuối cùng, cuối cùng… còn kéo tay mình chạy đi…

Cơ Hạo Hạo nghĩ đến đây, bàn tay nhỏ bé đang giấu sau lưng kia, ngón tay đã không tự giác mà bắt đầu siết chặt. Tầm mắt của cô chuyển sang một bên, không dám đối diện với Tiêu Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, có chút thất thần…

Tiêu Phàm không hề phát hiện sự khác thường của Cơ Hạo Hạo, hắn nhìn thấy sắc mặt Cơ Hạo Hạo ửng hồng lại nghĩ rằng cô gái nhỏ này mệt muốn chết vì một hồi chạy trốn vừa rồi kia rồi. Hắn nhìn quanh bốn phía, không thấy có ai đuổi theo đến đây, Tiêu Phàm yên tâm nói với Cơ Hạo Hạo: "Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát trước, một lát nữa thì đi chuyển đồ nhé?"

Nghe thấy lời nhắc nhở của Tiêu Phàm, Cơ Hạo Hạo mới nhớ ra mục đích mình gọi Tiêu Phàm đến đây. Đợi đến khi nhìn Tiêu Phàm không còn quá mệt mỏi nữa, cô vội vàng đưa Tiêu Phàm về đến chỗ ở của mình.

Lúc này Tiêu Phàm mới biết được thứ mình cần phải di chuyển cũng không phải là đồ vật gì to lớn mà cô mua ở trên mạng, mà là đến giúp cô chuyển nhà.

Ầy, một thằng đàn ông như mình, Cơ Hạo Hạo, cô thật đúng là để ý đến tôi. Tiêu Phàm thở dài trong lòng.

Trường Khoa học Kỹ thuật Thành phố S là một trường có tiếng ở thành phố S, tại lực hùng hậu, đãi ngộ dành cho học sinh của mình không hề tệ. Cơ Hạo Hạo ở một mình trong một căn phòng ký túc xá được trang bị đầy đủ, không giống như lúc Tiêu Phàm học đại học ở "Đại học Dã Kê" phải chen chúc trong một căn phòng cùng mấy tên bạn Trần Hi Dương này.

Căn ký túc xá cũ mà Cơ Hạo Hạo ở không cao không thấp, bốn tầng vừa xinh, mà ký túc xá mới được xây cách ký túc xá cũ hơn 1000 mét, ký túc xá mới của Cơ Hạo Hạo cũng nằm trên tầng bốn. Tất xả đều có vẻ như rất bình

thường, nhưng khoảng cách này cũng để khiến cho Tiêu Phàm mệt chết khiếp một phen.

May mắn mặc dù ký túc xá này không phải cao, nhưng lại có thang máy.

Không hổ là Đại học Khoa học Kỹ thuật Thành phố S, trường học danh giá phải khí chất như vậy đó, một tòa ký túc xá nữ sinh có độ cao bình thường cũng phải trang bị thang máy. Đây cũng không phải là thứ mà loại "Xưởng chế biến thực phẩm Cười Ha Hả" như hắn có thể so sánh được.

Hiện tại đã là mười một giờ trưa rồi, không ngờ là lại bị đám người Lưu Kinh Đào này cho ăn hành ở trên đường mà một tiếng đã trôi qua luôn rồi. Lúc đi tới bên dưới ký túc xá của Cơ Hạo Hạo, Tiêu Phàm nhìn thấy một đám người khí thế ngút trời đang chuyển nhà. Xem ra hôm nay những người anh em số khổ cũng không phải chỉ có mình mình.

"Này, kia không phải là hoa khôi trường học Cơ Hạo Hạo của chúng ta kia sao? Vì sao lại gọi tên thư sinh vô dụng này đến chuyển đồ giúp cậu thế?"

Tiêu Phàm rất đau đầu , vì sao mà Cơ Hạo Hạo luôn đụng phải mấy kẻ chua loét thế này?

Một tiếng trước thì có một tên đàn ông có vị chua đi đến, hiện tại thì lại là một cô gái chua chát.

Tiêu Phàm nhìn về phía nữ sinh trang điểm xinh đẹp xa lạ trước mắt, quần áo diễm lệ, trang phục phù hợp, trang điểm cũng rất đẹp, nhìn qua đúng là vô cùng xinh đẹp. Có điều nếu như so sánh với Cơ Hạo Hạo thì vẫn còn thua kém vài phần.

Tiêu Phàm lập tức hiểu được đại khái tình huống lúc này, sự ghen tị cua phụ nữ chính là nguyên nhân lớn nhất của tội ác.

Cơ Hạo Hạo nhìn nữ sinh trước mặt đang lộ ra vẻ mặt chán ghét, thở hổn hển lên tiếng: "Ai cần cậu lo chứ! Thái Phân Phân!"

Thái Phân Phân cong mông, ưỡn thẳng ngực, tỏ vẻ điềm đạm nói: "Ôi trời, bạn học Cơ Hạo Hạo của tôi ơi, tôi đây là đang tốt bụng nhắc nhở, tôi chỉ sự

cậu bị tên thư sinh trắng bóc nhìn được mà không dùng được này lừa thôi. Hắn làm sao mà có thể giúp cậu chuyển nhà được chứ? Cậu nhìn xem, tôi tìm bốn bạn nam Tiểu Lý, Tiểu Đường, Tiểu Trần, Tiểu Vương đến mới cùng nhau chuyển được nhà đó."

Chương 138: Tiếp Tục Chuyển Nhà

Chương 138: Tiếp Tục Chuyển Nhà

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đệt, Tiêu Phàm nghĩ xem mình đã làm gì để chọc đến cô gái này? Còn chưa làm gì mà đã bị nã trúng, cái gì mà tên thư sinh trắng bóc nhìn được mà không dùng được? Anh đây rõ ràng là một bông hoa lê áp hải đường, phong lưu phóng khoảng, sét đánh chớp nháy, tiểu bạch long đẹp như ngọc được chứ? Cô đúng là loại con gái lẳng lơ không có mắt.

Lúc này Cơ Hạo Hạo mới phát hiện ra bốn người Tiểu Lý, Tiểu Đường, Tiểu Trần, Tiểu Vương đến giúp dọn nhà đang đứng sau lưng Thái Phân Phân, cô nhớ đến mấy thứ đồ của mình, hình như nếu chỉ có một nam sinh Tiêu Phàm thôi thì thật sự sẽ không chuyển nổi.

"Hạo Hạo, nếu cậu cần bọn mình đến giúp cậu thì bọn mình cũng có thể qua giúp?" Cậu bạn Tiểu Lý thường hay nhiều lời ở trong lớp nói với Cơ Hạo Hạo, Tiêu Đường, Tiểu Trầm, Tiểu Vương đều gật đầu. Nhảm nhí! Đây chính là cơ hội tiếp cận hoa khôi trường học đó, làm sao bọn họ có thể bỏ qua được?

Thái Phân Phân cũng không vui, bản thân cô phải làm nũng lâu như vậy mấy tên gia súc kia mới đồng ý qua đây lao động cho mình, vì sao lại vừa mới nhìn thấy tên tiểu yêu tinh Cơ Hạo Hạo này liền bắt đầu tạo phản?

Không được! Mình phải nhanh chóng đuổi người đi, nếu không để toàn bộ mấy người họ đều đi giúp Cơ Hạo Hạo chuyển nhà thì bản thân mình sẽ không thể chuyển xong, phải làm sao đây?

“Các cậu không phát hiện cậu bạn đẹp trai đứng sau Cơ Hạo Hạo sao? Cơ Hạo Hạo còn cần các cậu trợ giúp hay sao? Đừng làm phiền vợ chồng son nhà người ta.” Nói xong Thái Phân Phân nhanh chóng thúc giục bốn người Tiểu Lý, Tiểu Đường, Tiểu Trần, Tiểu Vương chuyển đồ cho bản thân mình.

Có điều lúc này trong lòng Thái Phân Phân đang nghĩ thầm, chưa bao giờ nhìn thấy Cơ Hạo hạo đi tìm đàn ông, không ngờ là lại tìm được một người cũng rất đẹp trai. Vì sao mình lại không được như vậy nhỉ?

Bốn người Tiểu Lý, Tiểu Đường, Tiểu Trần, Tiểu Vương nghe được lời thúc giục của Thái Phân Phân, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục đi giúp Thái Phân Phân chuyển nhà, trước khi đi còn hung tợn mà trừng mắt liếc Tiêu Phàm một cái.

Đệt, mấy người các cậu đúng là đồ ngu ngốc! Rõ ràng là cô gái kia đã phá hủy chuyện tốt của các cậu, vậy mà các cậu lại trừng tôi. Tiêu Phàm nhìn phản ứng của bốn người này, trong lòng cảm thấy vô cùng vô tội.

Đợi đến khi mấy người Thái Phân Phân đi rồi, Cơ Hạo Hạo mới nói với Tiêu Phàn: “Nữ sinh vừa rồi tên là Thái Phân Phân. Không biết vì sao mà mỗi lần cô ấy nhìn thấy em lại dùng giọng nói khó nghe ấy để nói chuyện, khiến em cảm thấy ghét cực kỳ. Có điều cô ấy nói cũng đúng, là do em không chu toàn. Vốn dĩ em nghỉ chỉ cần một nam sinh khỏe mạnh là có thể chuyển được nhà, nhưng sau khi nhìn thấy đám Thái Phân Phân bọn họ, nghĩ lại thì chuyển nhà thật sự rất phiền phức. Đội trưởng ca ca, anh thật sự có thể chuyển hết đồ đạc của em sao?”

Tiêu Phàm liếc nhìn Cơ Hạo Hạo đầy vẻ đáng thương đứng trước mặt, có chút đau lòng. Thật sự không biết cô gái ngốc này làm sao có thể thi đỗ báo danh được vào cung điện học thuật của Đại học Khoa học kỹ thuật Thành phố S?

Cô gái Thái Phân Phân kia rõ ràng là ghen tị với ngoại hình của cô nên mới cố ý bắt nạt cô như vậy đó. Hơn nữa, cô không phải là thiếu chu toàn bình thường thôi đâu. Cô nhìn xem, người ta chuyển nhà thì đều là một cái xe tải mấy người giúp việc mới có thể làm xong được. Như vậy thì một nam sinh

làm sao có thể chuyển cho hết được? Nói không chừng hôm nay bản thân mình cũng bị cô ấy hành cho mệt chết.

Cho dù là đau khổ như vậy, nhưng Tiều Phàm vẫn dịu dàng cười nói với Cơ Hạo Hạo: "Không sao đâu, anh lên trên nhìn xem có những gì cần chuyển trước, sau đó bàn bạc tiếp. Với cả ở đây không phải là trong trò chơi, đừng gọi anh là đội trưởng ca ca nữa, gọi tên Tiêu Phàm là được rồi."

Trong lòng Tiêu Phàm Thần nghĩ, nếu đi lên nhìn thấy có quá nhiều đồ đạc, bản thân hắn thật sự không thể chuyển được, chỉ có thể gọi điện thoại hỏi xem mấy thằng bạn đại học trước đây có thể đến giúp đỡ một chút hay không thôi. Hơn nữa Tiêu Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng để bị bọn họ hung hăng tế sống rồi.

Tiêu Phàm không để ý sau khi Cơ Hạo Hạo nghe được lời nói của mình, ở sau lưng mình nở nụ cười vô cùng vui vẻ…

…

"Anh Phàm chúng ta…" Năm người Lưu Kinh Đào sợ hãi rụt rè đứng trước mặt anh Phàm, ấp úng nói không nên lời.

Tất nhiên "anh Phàm" này không phải là "anh Phàm", đám người này đang gọi Trinh Phàm. Hắn là một người không hề tầm thường, hắn ta là một người có năng lực trong câu lạc bộ võ thuật của Đại học Khoa học kỹ thuật Thành phố S, thứ hắn ta có cũng không phải loại võ mèo ba chân như đám Lưu Kinh Đào mà là võ thuật súng thật đạn thận. Hơn nữa ngoại hình lại .hao hao giống với Trịnh Y Kiện, nên được mọi người gọi là "Trịnh Y Kiện khoa đại". Nhưng những thành viên trong cậu lạc bộ võ thuật bình thường đều gọi hắn ta là "anh Phàm".

"Nếu các cậu có chuyện thì mau nói, có rắm thì mau thả, đừng làm trễ thời gian của tôi." Trịnh Phàm nhìn năm người Lưu Kinh Đào đứng trước mặt mình nói.

Lưu Kinh Đào nghiến răng một hồi, nói ra chuyện hôm nay ra ngoài đụng phải Tiêu Phàm rồi đánh nhau cho hắn ta.

“Các cậu thật đúng là mất mặt, năm người vậy mà không đánh lại nổi một người, lại còn bị đánh ngã ra đất.” Trịnh Phàm nhìn năm người Lưu Kinh Đào, khinh bị nói.

Lưu Kinh Đào dù tức giận nhưng cũng không dám thể hiện, đau khổ cầu xin: “Anh Phàm, xin anh hãy đòi lại công bằng cho bọn em.”

“Tôi cũng không rảnh để báo thù có mấy người nhu nhược như các cậu.” Lưu Kinh Đào nghe thấy những lời nói này vừa định tiếp tục cầu xin, không ngờ lời nói của Trịnh Phàm lại thay đổi, rất có hứng thú mà nói: “Có điều thành viên của câu lạc bộ võ thuật chúng ta ũng không phải là người mà đám chó mèo tùy tiện đi ngang qua cũng có thể bắt nạt được, lại còn là ở ngay trên đất Đại học Khoa học kỹ thuật thành phố S này. Sau khi luyện tập xong tôi phải đi xem xem tên đàn ông ngoài trường này, xem xem rốt cuộc bản lĩnh của hắn lớn đến thế nào?”

Nói xong, Trịnh Phàm đánh một quyền về tấm ván gỗ dùng để luyện tập trong câu lạc bộ võ thuật, tấm ván gỗ trong nháy mắt “bốp” một tiếng, vụn gỗ bay tán loạn, vỡ thành từng mảnh nhỏ…

Tiêu Phàm quả thật chỉ muốn lên ký túc xá của Cơ Hạo Hạo nhìn một chút đồ mà Cơ Hạo Hạo muốn dọn đi có nhiều hay không thôi nhưng khi Cơ Hạo Hạo mở cửa ký túc ra thì, một màn trước mắt khiến Tiêu Phàm nhìn thấy mà ngây ngẩn cả người.

(Đầy phòng đều là đồ vật riêng tư của nữ sinh mà nam sinh muốn nhìn? Ôi chao, bạn thật là biết nói đùa, thật sự coi tác giả là một tay viết truyện sắc đấy hử?)

Trong cảm nhận của Tiêu Phàm, một nữ sinh ngây thơ đáng yêu như Cơ Hạo Hạo, phong cách trang trí nơi ở nên là màu hồng nhạt, ngọt nào tươi mát, sẽ sạch sẽ như nước suối thanh khiết, gột rửa tâm hồn người ta.

Nhưng khi cửa lớn ký túc xá của Cơ Hạo Hạo được mở ra, đập vào tầm mắt của Tiêu Phàm chính là một thứ gì đó màu sắc rực rỡ bị quăng ném lung tung, trên bàn, trên ghế, cả trên sàn nhà cũng có.

Mặc dù Tiêu Phàm chưa từng quên điểm đáng yêu đặc biệt của Cơ Hạo Hạo nhưng khi chân chân chính chính trong cuộc sống thực tế đối diện trực tiếp với sở thích đặc biệt của Cơ Hạo Hạo, một đống đồ chơi có số lượng vô cùng khoa trương này vẫn khiến trong lòng Tiêu Phàm có chút cổ quái.

Thậm chí hắn còn sinh ra ảo giác, cho rằng đây không phải là ký túc xá nữ mà là phó bản hàng ngày Thung lũng Rắn Cát.

Tiêu Phàm ngơ ngác nhìn chăm chú vào một đống rắn bông, hơi ngây người mà hỏi: "Cơ Hạo Hạo, tại sao em lại muốn mua nhiều đồ chơi này như vậy thế?"

Cơ Hạo Hạo nghe thấy câu hỏi của Tiêu Phàm, trong một lúc còn không hiểu thứ đồ chơi mà Tiêu Phàm nói là chỉ cái gì, đợi lúc cô nhìn theo ánh mắt của Tiêu Phàm, lúc này mới hiểu ra.

"Anh không cảm thấy chúng nó từng con đều mỏng mỏng, dài dài, đôi mắt tròn xoe, rất rất đáng yêu sao?" Nói xong, Cơ Hạo Hạo bắt đầu tự say mê.

Chương 139: Chuyển Xong Hết Rồi

Chương 139: Chuyển Xong Hết Rồi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm không hiểu sao từng con đều mỏng mỏng, dài dài, đôi mắt tròn xoe lại liên quan đến đáng yêu nhưng nhìn Cơ Hạo Hạo bên cạnh đang vừa nghiêm túc nói vừa huơ tay múa chân minh họa, Tiêu Phàm nghĩ cô bé thật sự rất rất đáng yêu.

Tiêu Phàm cũng lười đi lý giải những con rắn nhỏ này đáng yêu chỗ nào, hành lý của Cơ Hạo Hạo bị những con thú bông này bao phủ hơn phân nửa, hoàn toàn không nhìn ra hình dạng ban đầu, Tiêu Phàm không dám nói chắc có thể dọn hết hoàn toàn hay không, vì vậy nói: "Chúng ta trước tiên nên dọn hết những con thú nhồi bông này qua đã nhé."

“Dạ.” Nghe được Tiêu Phàm chỉ huy, rõ ràng Cơ Hạo Hạo lúc này mới tỉnh lại từ trong ảo tưởng “Rắn đáng yêu” của cô.

…

Tiêu Phàm không ngờ hắn còn đánh giá thấp sự nhiệt tình yêu thương của đứa nhỏ Cơ Hạo Hạo này đối với rắn nhồi bông, vốn tưởng rằng những con rắn nhỏ này chỉ nhìn qua hơi nhiều thôi, sau khi thu dọn một lúc là có thể dời đến nhà mới rồi, không nghĩ tới bao lớn bao nhỏ khiến Tiêu Phàm phải tới tới lui lui ba lần mới chuyển xong. Lần đầu tiên Tiêu Phàm mới cảm giác được hóa ra chuyển thú bông cũng mệt mỏi như vậy.

Cuối cùng sau khi chuyển xong những con rắn nhỏ này, nghỉ ngơi một lúc, Cơ Hạo Hạo dẫn Tiêu Phàm xuống quầy tạp hóa dưới lầu ký túc xá để bổ sung lượng nước.

Lúc Tiêu Phàm đi đến quầy mua hai ly trà sữa, chợt nhìn thấy trên tủ quầy có bày một món hàng khác, híp hai mắt một cái, suy nghĩ một lúc liền bỏ tiền ra mua, sau đó nhét vào túi của mình…

Dưới tán cây ở sân trường, Cơ Hạo Hạo xinh đẹp hút một ngụm trà sữa, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc dẫn tới không ít ánh mắt của người qua đường.

Tiêu Phàm cũng uống một ngụm, bổ sung một chút thể lực, cũng không có tâm tư để ý đến tiểu mỹ nữ bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ, lúc nãy hắn đã xem qua, hành lý của Cơ Hạo Hạo còn lại cũng không nhiều, cô ngoại trừ có tật xấu mua loạn thú nhồi bông ra cũng không mua thêm quá nhiều đồ gia dụng, trọng lượng tương đối nặng cũng là những thiết bị điện nhỏ, một mình hắn cũng có thể dời đi được, xem ra lần này không cần gọi “viện binh” rồi.

Tiêu Phàm nghĩ tới đây, trong lòng thả lỏng rất nhiều, nhìn một đôi tình nhân đi qua bên trong học viện, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: “Cơ Hạo hạo, em có bạn trai chưa?”

Cơ Hạo Hạo đang uống trà sữa đột nhiên bị Tiêu Phàm hỏi như vậy, suýt thì phun ra, sau đó liếc mắt nhìn Tiêu Phàm, vẻ mặt đỏ bừng, không nói gì.

Tiêu Phàm thấy cô nửa ngày mà vẫn chưa trả lời mình, vẻ mặt lại xấu hổ đỏ bừng, trong lòng hiểu rõ. Mặc dù đứa nhỏ Cơ Hạo Hạo này lớn lên rất xinh đẹp nhưng tâm trí vẫn còn chưa trưởng thành, đoán chừng cô ấy còn chưa từng nghĩ tới loại chuyện yêu đương này.

Haizz…

Vốn dĩ còn muốn có cơ hội lại kéo thêm một người đàn ông đến giúp đỡ làm việc tay chân này, xem ra không có hy vọng gì rồi, việc còn lại vẫn phải dựa vào anh đây tự mình làm thôi.

Đúng là Tiêu Phàm nghĩ như thế nhưng Cơ Hạo Hạo nghe Tiêu Phàm hỏi lại không nghĩ như vậy, chỉ yên lặng nhìn Tiêu Phàm, trong lòng rối loạn…

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Tiêu Phàm lần nữa khôi phục thể lực, nói: “Tiếp tục làm việc nào!”

…

Một ngày này, lúc Tiêu Phàm cứ khiêng vật nặng đi tới đi lui giữa hai tòa nhà như vậy, Cơ Hạo Hạo giống như một cái đuôi nhỏ, không nói gì cả ôm những đồ vật nhẹ đi theo phía sau hắn, nhưng người khác đều có thể từ ánh mắt của cô mà thấy được cô rất vui vẻ.

Trên đường hai người sẽ thỉnh thoảng nghỉ ngơi một chút, ăn vài thứ, sau đó lại tiếp tục công cuộc chuyển đồ.

Mặt trời trên đầu, theo hai người qua qua về về, lặng lẽ từ đông chuyển về tây…

…

Tiêu Phàm nhìn vật cuối cùng còn lại trong ký túc xá của Cơ Hạo Hạo, trong lòng có chút tan vỡ, làm sao lại có thể quên cái thứ nổi bật như thế này chứ? Bây giờ sắc trời đã không còn sớm nữa, làm sao bây giờ đây?

“Ngày mai lại quay về dọn có được không?” Tiêu Phàm hỏi Cơ Hạo Hạo.

“Nhưng hôm nay là ngày cuối cùng trường học cho phép dọn đồ rồi, ngày mai đội lắp đặt sẽ đến tân trang lại ký túc xá.” Cơ Hạo Hạo đáng thương nhìn Tiêu Phàm.

Cái cục sắt máy chơi game này rất nặng đó, mặc dù để tiện cho việc vận chuyển, công ty trò chơi đã thiết kế nó có thể tách rời nhưng mà chỉ một mảnh của nó cũng đã rất nặng, chỉ một người đàn ông như hắn và một cô bé làm sao có thể chuyển đi được chứ, không có cách nào cả, chỉ có thể gọi “viện binh” thôi.

Tiêu Phàm đưa tay vào trong túi quần, định lấy điện thoại di động ra gọi nhưng không nghĩ tới lại mò ra một vật, lúc này mới nhớ ra là thứ mua lúc ở quầy tạp hóa.

Điều kỳ lạ nhất mà Tiêu Phàm gặp phải ngày hôm nay là kỹ năng trong trò chơi thế mà lại có thể sử dụng trong cuộc sống thực tế, mà kỹ năng đầu tiên mà Tiêu Phàm nhận được trong trò chơi là kỹ năng gì chứ?

Không sai, chính là “Tửu Tinh Cuồng Ẩm”.

Mà trong cuộc sống thực tế, rượu cũng không khó tìm như trong trò chơi, tùy tùy tiện tiện là có thể mua trong cửa hàng được.

Cho nên lúc nghỉ ngơi ở quầy tạp hóa trường học, Tiêu Phàm liền bỏ tiền mua hai chai.

Tiêu Phàm nhìn hai chai thủy tinh trong suốt sạch sẽ trong tay, một ngôi sao màu đỏ lóe sáng in trên giấy bóng…

Tiêu Phàm cắn răng một cái, liều mạng!

Trong nháy mắt Tiêu Phàm mở chai ra, một mùi rượu nồng nặc lan tỏa khắp trong phòng Cơ Hạo Hạo, Tiêu Phàm nhắm mắt lại đem chai thủy tinh đưa lên miệng, chất lỏng vô cùng cay cứ vậy chảy thẳng vào miệng Tiêu Phàm…

Cơ Hạo Hạo có chút nghi hoặc, không biết tại sao Tiêu Phàm lại đột nhiên móc từ trong túi một chai rượu xái Hồng Tinh ra uống.

Tiêu Phàm mở mắt lần nữa, khuôn mặt trắng noãn đã đỏ bừng, trong mắt hơi nổi lên tơ máu, phát ra một tiếng nấc rượu ở trước mặt Cơ Hạo Hạo, vô cùng bất lịch sự.

Tiêu Phàm nói xin lỗi với Cơ Hạo Hạo: "Xin lỗi, không phải anh cố ý đâu."

"Không có gì, nhưng tại sao bây giờ anh lại muốn uống cái này?"

"Uống xong anh sẽ cảm giác có sức mạnh hơn một chút, có thể giúp em khiêng cái này."

Tiêu Phàm đáp qua loa, cười cười với Cơ Hạo Hạo, cảm giác đầu có chút choáng, trong lòng khổ não, tửu lượng trong thực tế của hắn thật là kém, mà rượu xái Hồng Tinh 56 độ này cũng thật mạnh, hắn bây giờ có chút hoa mắt chóng mặt, chẳng qua lần này, hình như hắn thành công rồi.

Cửu Tinh Cuồng Ẩm sẽ vào lúc Tiêu Phàm uống rượu, gây ra trạng thái BUFF tương ứng, mà loại rượu mạnh như rượu xái Hồng Tinh này lúc này dường như sẽ gây ra trạng thái BUFF khiến Tiêu Phàm có sức mạnh lớn hơn nữa.

Tiêu Phàm cảm giác sức mạnh truyền tới trên tay hắn, mỉm cười tự tin…

Tiêu Phàm đã tháo máy chơi game thành từng phần cho tiện di chuyển theo sách đã hướng dẫn.

Lúc này, Tiêu Phàm dùng lực xách từng bộ phận của máy chơi game lên.

Lên!

Tiêu Phàm thật không nghĩ tới thế mà mình lại một tay nhấc được cái cục sắt nặng nề này. Nếu như bình thường không có thêm hai thanh niên nữa cùng vận chuyển, chỉ một người đến nhấc cũng không nhấc nổi.

Mặc dù bây giờ đầu Tiêu Phàm có hơi choáng, tuy nhiên có rượu xái Sao Đỏ "Tửu Đỉnh Cuồng Ẩm" tăng thêm buff, Tiêu Phàm cảm thấy một mình mình cũng có thể giúp Cơ Hạo Hạo chuyển cái đồ vật cồng kềnh này qua nhà mới.

Nhìn thấy Tiêu Phàm nhấc cái vật nặng trĩu ấy bằng một tay, Cơ Hạo Hạo "ngây ngô đơn thuần" cũng không cảm thấy kinh ngạc cho lắm, phảng phất như thể vốn dĩ Tiêu Phàm đã có sức lực lớn như vậy rồi.

Cứ như vậy, Tiêu Phàm nhân lúc trạng thái tăng buff được duy trì nhờ rượu xái Sao Đỏ "Tửu Đinh Cuồng Ẩm", bắt đầu vận chuyển máy chơi game Tân Sinh.

Lúc xuống đến tầng một lại đụng phải một "người quen".

Bận rộn đến tận bây giờ, Thái Phân Phân rốt cục cũng chuyển xong đồ vật của mình, chỉ còn lại một ít đồ vũ trong ký túc, một mình cô ta đi đi về về một chuyến là xong. Mà bốn người mà cô ta kéo tới Tiểu Lý, Tiểu Đường, Tiểu Trần, Tiểu Vương đã đi về nghỉ ngơi trước vì không cần giúp cô ta nữa.

Đúng lúc này, Thái Phân Phân thấy rõ người trước mặt, do cô ta đã chuyển xong đồ nên cười khẽ nói: "Yo, đây không phải Cơ Hạo Hạo xinh đẹp của chúng ta sao? Thế nào, tiểu bạch kiểm kia đã giúp cô chuyển xong đống đồ đó chưa? Cô nhất định phải cẩn thận một chút nhé, đừng để do đồ vật quá nặng mà khiến cho thân thể của tên kiểu bạch kiểm kai bị thương, như vậy lại thành ra được một mà mất mười."

Chương 140: Mày Thích Chiến Thì Tao Chiều!

Chương 140: Mày Thích Chiến Thì Tao Chiều!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cơ Hạo Hạo cảm thấy sao cái cô Thái Phân Phân trước mặt này lại đáng ghét như vậy, lần não cũng phải giễu cợt mình mới chịu được. Vừa định mở miệng nói lại vài câu, giọng nói của Tiêu Phàm từ phía sau truyền đến.

"Nhường đường một chút, nhường đường một chút, tôi đang khuân đồ, đừng có cản đường!"

Thái Phân Phân nghe thấy tiếng liền quay ra nhìn, người đang đi đến chỗ Cơ Hạo Hạo không phải cái tên tiểu bạch kiểm mà Cơ Hạo Hạo mời đến sáng nay thì là ai.

Nhưng lúc Thái Phân Phân nhìn thấy đồ vật mà hai tay Tiêu Phàm đang xách hai bên liền không thể bình tĩnh nổi.

Thái Phân Phân là một nữ sinh rất thực tế, vì thế cô ta không giống như Cơ Hạo Hạo ngốc manh lại không hiểu sự đời, Tân Sinh hot như vậy, cô ta hiện cũng đang chơi Tân Sinh, vì thế cô ta không thể không nhận ra thứ trong tay Tiêu Phàm.

Cô ta nhớ rõ, xế chiều ngày hôm nay Tiểu Lý, Tiểu Đường, Tiểu Trần, Tiểu Vương bốn người bọn họ phải thay nhau ra trận để di chuyển cái vật trong tay Tiêu Phàm, đoàn kết một lòng, phí hết sức chín trâu hai hổ mới chuyển được cái máy ra nhà mới, chuyển xong còn ngồi thở hồng hộc một hồi lâu.

Nhưng bây giờ, cô ta nhìn thấy cái gì!

Hai tay Tiêu Phàm mỗi tay dễ dàng xách một phần, hơi thở vững vàng đi về phía cô ta. Thái Phân Phân chấn kinh, tựa như trông thấy một thanh niên nhã nhặn một tay nâng lên thanh cử tạ mà các vận động viên phải tốn sức chín trâu hai hổ mới nâng lên được, bị dọa đến nỗi không thốt nên lời.

Lúc đi ngang qua người Thái Phân Phân, Tiêu Phàm cố ý lảo đảo sắp ngã, khối sắt trong tay rất trùng hợp văng về phía đầu của Thái Phân Phân.

Cái này dọa Thái Phân Phân phát khiếp, cô ta nhớ rõ lúc chiều, lúc bốn người Tiểu Lý, Tiểu Đường, Tiểu Trần, Tiểu Vương hạ cái vật này xuống mặt đất liền phát ra một tiếng vang nặng nề. Nếu thật sự bị vật này quăng vào đầu, chắc chắn đầu mình sẽ bị bổ như quả dưa hấu trong nháy mắt.

Thái Phân Phân vô thức hét lên, sắc mặt tái nhợt, hai chân vô lực, lập tức ngã trên mặt đất.

Nào ngờ, Tiêu Phàm loáng cái liền ổn định thân thể của mình, giả vờ ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi vì dọa đến cô, vì đường chật quá, cô lại không tránh ra, vì thế mới không cẩn thận, suýt thì ngã.”

Nhưng Thái Phân Phân vừa bị kinh hãi, còn chưa hoàn hồn, nào có thể đáp lời Tiêu Phàm cơ chứ, chỉ ngơ ngác ngồi trên đất.

Tiêu Phàm cúi đầu xuống, kề sát gương mặt của Thái Phân Phân, thổi một ngụm khí vào gương mặt nhỏ nhắn của cô ta, hơi thở nồng đậm mùi rượu kích thích Thái Phân Phân sực tỉnh.

Tiêu Phàm dùng tiếng nói chỉ có mình cùng Thái Phân Phân có thể nghe thấy, nói với cô ta: "Người đẹp, nhờ cô em giúp một chuyện, sau này đừng có bắt nạt Cơ Hạo Hạo. Với cả, quần lót của cô em rất gợi cảm, nhưng anh đây cảm thấy cô em nên thử loại nào thanh lịch hơn một chút, như vậy tương đối thích hợp với khí chất của cô em. Cuối cùng, anh đây không phải là tiểu bạch kiểm, anh đây là tiểu mãnh nam mạnh mẽ."

Thái Phân Phân nghe Tiêu Phàm nói mới nhớ ra hôm nay mình mặc váy ngắn, lúc này đang ngồi bệt trên mặt đất với tư thế vô cùng bất nhã, hai chân giang rộng, váy bị lật lên, cảnh xuân chợt hiện.

Thái Phân Phân lập tức thẹn đỏ cả mặt, vội vàng che lại, tức giận nhìn Tiêu Phàm, thấy trên khuôn mặt đáng giận của Tiêu Phàm hiện len ý cười, nhìn qua cảm thấy rất tà khí.

Không đợi cô ta đáp lời, Tiêu Phàm liền ngâm nga một bài hát, xách hai cái vật nặng rời đi.

"Nhấp một ly rượu xái, cay nồng ứa nước mắt, đời như một vở kịch, hảo hán không quay đầu…" (Bài hát: Em thật nhẫn tâm – Trần Tiểu Xuân)

Cơ Hạo Hạo nhìn Thái Phân Phân đnag ngồi dưới đất một chút, không nói gì, sau đó vui vẻ đi theo thân ảnh tảo ra mùi rượu ngút trời kia.

Thái Phân Phân xấu hổ nhìn chằm chằm bóng lưng đã đi xa, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Lưu manh!"

Nhưng trong lòng Thái Phân Phân lại nghĩ, lúc đầu cứ tưởng Cơ Hạo Hạo nhờ một tiểu bạch kiểm, không nghĩ tới lại manly bá đạo như vậy. Vì sao cái người đó lại ở bên cạnh Cơ Hạo Hạo cơ chứ, đáng ghét.

Thái Phân Phân lại nhìn về phía thân ảnh tiêu sái kia, ánh mắt có chút mê man…

Tiêu Phàm đi đi về về mấy lần, rốt cục cũng chuyển xong các phần của máy chơi game sang nhà mới cho Cơ Hạo Hạo, bây giờ hắn đang bận bịu lắp rap lại lần nữa.

Hiện tại đầu óc Tiêu Phàm có chút choáng, hắn nghĩ lại chuyện mình vừa làm, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đã làm cái gì thế này, hù dọa một nữ sinh, hơn nữa lại còn bá đạo vô sỉ trêu chọc người ta, cuối cùng còn bày đặt vừa đi vừa hát "Em thật vô tình". Cơ Hạo Hạo chắc chắn cảm thấy hắn là người thô lỗ rồi.

Quả nhiên bản thân hắn không thể uống rượu, rượu vào một phát là không thể khống chế được tâm tình bản thân, hành động lung tung cả.

Nếu là lcus bình thường, bản thân hắn rất khiêm tốn, không hề có sinh sự lung tung như vậy.

"Được rồi, xong rồi, anh phải về đây." Tiêu Phàm nói với Cơ Hạo Hạo.

"Chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi, bận bịu cả ngày trời rồi." Cơ Hạo Hạo nhìn Tiêu Phàm mệt đến sắp chết đề nghị.

"Không được, tự anh trở về làm ít đồ lấp đầy bụng là được, bây giờ sắc trời không còn sớm nữa, anh mệt lắm, sau khi về còn phải vào game, lần sau gặp lại trong game nhé."

Tiêu Phàm từ chối lời mời của Cơ Hạo Hạo, thứ nhất Tiêu Phàm thực sự rất mệt, hơn nữa còn uống rượu nặng, hiện giờ rượu bắt đầu ngấm rồi, có chút không thoải mái. Quan trọng nhất chính là hôm nay trong đời thực có thể sử dụng kỹ năng trong trời chơi. Điều này thực sự quá quỷ dị, hắn muốn về nhà tìm hiểu rõ ràng.

Cơ Hạo Hạo thấy Tiêu Phàm từ chối cũng không tiện giữ lại, nói một tiếng tạm biệt, chỉ là vẫn dõi theo bóng lưng của Tiêu Phàm với ánh mắt tiếc nuối không thôi…

Không biết tự lúc nào mặt trời đã xuống núi, đèn đường trong trường học cũng sáng lên, chiếu xuống ký túc mới của Cơ Hạo Hạo. Tiêu Phàm đầu óc có chút choáng, lung lay tiếp tục bước về phía trước.

Mà Tiêu Phàm không chú ý, phía sau mình có một thanh niên lén lút theo sau. Cứ như vậy, hai cái bóng của hai người, một trước một sau kéo một vệt thật dài dưới ánh đèn đường trên sân trường.

"Phàm ca! Đã phát hiện mục tiêu! Mục tiêu đang đi về hướng cổng chính." Nam sinh đi theo sau Tiêu Phàm lén lén lút lút lấy điện thoại di động ra bấm một chuỗi dãy số rồi nhỏ tiếng nói.

"Biết rồi! Mày cứ tiếp tục đi theo hắn. Bọn tao sẽ đến ngay." Trong điện thoại vang lên giọng nói bình tĩnh, nhận cuộc gọi xong liền cúp máy.

Tiêu Phàm cảm thấy bản thân đang trong tình trạng không ổn chút nào. Hắn uống một chai Erguotou Red Star để kéo dài thời gian Buff kỹ năng thiên phú "Tửu Tinh Cuồng Ẩm" nên giờ đây trong đầu cảm thấy mệt lử, toàn thân mỏi nhừ, tứ chi cũng trở nên đau buốt.

Xem ra tuy "Tửu Tinh Cuồng Ẩm" giúp Tiêu Phàm đạt được trạng thái cường đại nhưng thể chất của Tiêu Phàm không thích ứng được với kỹ năng sẽ gây ra biến chuyển không tốt. Bởi vậy, nếu thể lực bị tiêu hao quá độ thì sau khi kỹ năng biến mất sẽ xảy ra tác dụng phụ.

Những việc này vẫn chưa phải thứ khiến Tiêu Phàm phiền não nhất bây giờ. Điều khiến Tiêu Phàm nhức óc hiện giờ chính là loại cồn này không thích hợp với thể chất của bản thân. Hắn mới uống một chai Erguotou Red Star 56 độ đã cảm thấy toàn thân uể oải, nếu độ cồn cao hơn chắc hẳn sẽ vô cùng mệt mỏi. Giờ Tiêu Phàm nhìn đường còn thấy hơi chao đảo. Vì vậy trải nghiệm này đối với hắn mà nói cũng chẳng phải cảm giác sảng khoái gì.

Trong game, Tiêu Phàm sau khi uống rượu có thể thông qua cơn say để làm giảm đi cảm giác khó chịu nhưng nhất định phải kèm theo kỹ năng bên trên mới phát huy được tác dụng. Có điều ở trong thế giới hiện thực, kỹ năng mà Tiêu Phàm có thể sử dụng dường như chỉ còn mỗi chiêu: "Răng Nanh Khát Máu".

Để bản thân được dễ chịu đi một chút mà phải "Hút máu cắn người", việc này ngoài đời thực Tiêu Phàm không làm được.

Đây là xã hội có pháp luật, nếu thật sự làm như vậy thì ngay ngày hôm sau, Tiêu Phàm đã ở trong nhà tù rồi.

Trạng thái bây giờ của Tiêu Phàm giống như "Tửu Tinh Cuồng Ẩm" trong game đã được Buff hết nhưng cơn say rượu vẫn không giảm đi chút nào.

Chương 141: Đường Cùng

Chương 141: Đường Cùng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Điều đáng mừng đó là hiện giờ Tiêu Phàm vẫn duy trì được ý thức. Đi nhờ xe về ấy hả! Không thành vấn đề!

Tiêu Phàm vừa suy nghĩ những điều này vừa lảo đảo đi trên đường, may là vẫn thuận lợi đi ra khỏi cổng chính đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S.

Tiêu Phàm cúi thấp đầu hết sức để không bị ánh đèn chói lóa ven đường chiếu vào mắt, giảm cảm giác choáng đầu nhưng vừa đi ra khỏi cổng chính được mấy bước đã nhận ra có người cản trước mặt hắn.

Tiêu Phàm chầm chậm ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt khép hờ nhìn xung quanh, khuôn mặt đám người đứng trước mặt hắn cũng trở nên rõ ràng hơn.

Không phải chứ! Mấy bạn nhỏ này ban sáng đã đến gây sự rồi! Đúng là dai như đỉa đói! Tiêu Phàm gào thét trong lòng.

Oan gia ngõ hẹp nha! Tiêu Phàm đã gặp Lưu Kinh Đào cùng mấy tên đồng bọn rồi. Ngoài đám nhóc đó ra còn xuất hiện một gương mặt mới, hơn nữa còn đứng giữa năm người, cơ hồ là thủ lĩnh của bọn họ.

“Phàm ca! Kẻ đánh chúng ta hôm nay chính là hắn!” Lưu Kinh Đào đứng phía sau Trịnh Phàm giống như một con chó sai vặt, chỉ vào Tiêu Phàm nói.

Khoảnh khắc Lưu Kinh Đào gọi “Phàm ca”, Tiêu Phàm sững sờ, còn tưởng rằng thằng ranh con này đang gọi mình. Cuối cùng nhìn dáng vẻ tên nhóc đó, Tiêu Phàm mới hiểu ra là gọi tên mới đến kia.

Xem ra nam sinh mới tới kia xưng là “Phàm ca”, Lưu Kinh Đào vì chuyện hôm nay tìm Trịnh Phàm tới để ra mặt cho mình.

Tiêu Phàm nhìn kỹ vị “Phàm ca” mới tới kia, dáng vẻ phong nhã, dáng dấp có điểm giống với diễn viên Cổ Hoặc Tử từ rất lâu trước kia, phong cách ăn mặc cũng không tồi, khiến cho người khác cảm giác rất nổi bật, đoán chừng người này trong trường học cũng được vô số em gái yêu thích.

Chỉ là điều đó không quan trọng. Quan trọng là với vóc dáng to lớn của tên này, đoán chừng khả năng chịu đòn rất cao, hơn nữa cơ đùi cùng cánh tay săn chắc kia ẩn chức sức bật rất lớn.

Tiêu Phàm hiểu rất rõ về dáng người kiểu này bởi Tiêu Phàm cũng từng chung sống bốn năm đại học cùng một người bạn có thân hình giống như vậy.

Nhớ tới cảnh Trần Hi Dương đánh nhau thời đại học khiến Tiêu Phàm có chút rùng mình khiếp vía.

Xem ra tên gọi là “Phàm ca” này cũng khó đối phó y như mình.

Đúng là xui xẻo! Mình chỉ tình cờ đến đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S dạo chơi một chút thôi, từ giờ trở đi sẽ không tới nơi này nữa. Lũ ranh con này không thể yên tĩnh một chút sao? Suốt ngày kiếm chuyện thế này không mệt à?

“Nghe nói, mày rất khó đánh? Chiều hôm nay một mình mày đã đánh gục năm nam sinh trường tao?” Trịnh Phàm thích thú quan sát Tiêu Phàm nói.

Trịnh Phàm cảm thấy vóc dáng tên trước mắt này gầy gò, rất bình thường, không hề giống thân hình hay luyện tập như mình, trông hoàn toàn không

giống dáng vẻ của một người có thể đánh gục năm tên này. Chẳng lẽ người này thâm tàng bất lộ?

“Ha ha! Đâu có đâu có! Ban chiều chúng ta chỉ giao lưu trao đổi với nhau thôi! Tất cả đều là hiểu lầm! Hiểu lầm thôi!” Tiêu Phàm cũng không muốn tiếp tục đánh nhau cùng bọn chúng nên cố gắng hòa hoãn không khí.

Ban sáng Lưu Kinh Đào bị giáo huấn một trận đau đớn như vậy. Điều quan trọng là cu cậu bị mất hết sạch mặt mũi trước Cơ Hạo Hạo cùng bao nhiêu người, vì vậy làm sao có thể chịu để yên vụ này được. “Giao lưu cái em gái ngươi ấy! Hôm nay Phàm ca vị “tướng tài đắc lực, võ thuật cao siêu” của đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S đang ở đây. Không phải mày biết đánh nhau sao? Giờ sợ rồi sao?”

Tiêu Phàm sau khi nghe danh tiếng “Tướng tài đắc lực, võ thuật cao siêu” của vị Phàm ca đại học Khoa Học Kỹ Thuật này, trong lòng cũng trở nên chấn động, thầm nghĩ không ổn. Từ sau khi gặp Ác Long trong “Tân sinh”, Tiêu Phàm khá sợ người luyện võ.

Sao phải sợ ư?

Bởi vì người luyện võ bình thường đánh nhau rất giỏi, Tiêu Phàm đánh không lại.

“Phàm ca! Đừng nhiều lời với thằng nhãi này! Sáng nay bọn ta đã thử thăm dò hắn. Kết quả hắn không giữ mồm giữ miệng mà còn vu oan giá họa, bịa đặt tin đồn làm sinh viên xung quanh nhìn bọn ta như kẻ xấu. Đối với tên miệng hay đồn nhảm như này cứ thẳng tay xử là được, đừng cho hắn cơ hội mở mồm.” Sau khi bị Tiêu Phàm khiêu khích, Lưu Kinh Đào lập tức nhắc nhở Trịnh Phàm, cũng ra hiệu đám người còn lại cảnh giác hành động của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn đám người kia cảm thấy vô cùng bất lực. Sau khi bọn họ ăn đủ thua thiệt thì giờ đâm ra quá cẩn thận, không chừa lại cho Tiêu Phàm một tia hi vọng nào.

Trước giờ Tiêu Phàm vẫn luôn hết sức đau khổ với điều kiện sử dụng kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ. Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của hắn. Nếu

Tiêu Phàm không chủ động đi tích lũy giá trị mị lực thì chỗ kỹ năng đó hoàn toàn không thể dùng được.

Hơn nữa Tiêu Phàm phát hiện ra, kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ này chỉ dùng tốt khi xung quanh có nhiều người xem, bởi vì mọi người đều cho rằng hành động của hắn rất lịch sự, tao nhã, như vậy hắn mới có khả năng thu được giá trị mị lực.

Đương nhiên, nếu gần đó không có quần chúng vây xem vẫn có thể thu được giá trị mị lực nhưng việc này khó làm hơn nhiều. Bởi vì Tiêu Phàm phải khiến đối thủ cảm thấy được hành động của hắn rất lịch sự thì mới có thể thu được giá trị mị lực.

Cứ thử nghĩ xem, người bị đánh có bao giờ cảm thấy cử động của người sẽ đánh mình rất hòa nhã không?

Cho nên để đối thủ cảm thấy động tác của ngươi rất lịch sự, hòa nhã là một điều rất khó.

Hơn nữa giờ trời đã tối lắm rồi! Tiêu Phàm ở nơi này, ngoại trừ mấy người bọn họ đến một bóng người cũng chẳng có, muốn tích lũy giá trị mị lực đã khó càng thêm khó.

“Nếu như mọi người đã không còn cách nào khác! Đã vậy! Mày thích chiến thì tao chiều!” Tiêu Phàm thay đổi dáng vẻ thường ngày, bạo dạn cam đảm nói.

“Thú vị đấy! Vậy lên đi!” Trịnh Phàm chăm chú nhìn dáng vẻ của Tiêu Phàm một cách thích thú, sau đó bày ra thế chiến đấu, nghĩ thầm lát nữa giáo huấn hắn một chút là được. Trịnh Phàm cũng biết mấy tên Lưu Kinh Đào là dạng người thế nào, nếu không phải đi gặp tên ngoài trường có thể đánh bại năm tên nhóc này thì Trịnh Phàm hắn sẽ không nhúng tay vào chuyện này đâu.

Hai tay Tiêu Phàm nắm chặt, hét lên một tiếng: “A…!”

Nghe thấy tiếng kêu đinh tai nhức óc này, Trịnh Phàm sát khí trùng trùng, sẵn sàng nghênh đón đòn công kích của Tiêu Phàm. Nào ngờ tới Tiêu Phàm

liền xoay người một cái, lòng bàn chân tựa như bôi một lớp dầu, nhanh như chớp chạy vụt đi.

Trịnh Phàm cùng đám người đó sững sờ, tình huống biến chuyển quá nhanh khiến bọn họ không kịp phản ứng, đợi đến lúc hoàn hồn nhận ra Tiêu Phàm muốn chạy trốn mới tức giận giậm chân một cái, vội vàng đuổi theo…

“Cứu tôi với, cứu tôi với, bớ người ta muốn giết người.”

Tiêu Phàm chạy trối chết ở trên đường, làm người đi đường chung quanh sôi nổi nhìn theo.

Chỉ có điều, người đi đường vẫn mang thái độ thờ ơ như trước.

Nếu chỉ cần xem kịch vui thì bọn họ rất thích, nếu muốn bọn họ ra tay giúp đỡ thì thôi đi, dù sao thì người tốt như Lôi Phong trong thời đại này đều sợ hãi bị người ta “gài hàng”.

Có một số phần tử phi pháp luôn thích dùng chiêu này để tách người đi đường ra khỏi đám người, sau đó thì kéo đàn đến cướp bóc người này.

Không thể có lòng hại người nhưng cũng phải biết đề phòng người khác.

Trịnh Phàm kéo theo đám người Lưu Kinh Đào đuổi theo Tiêu Phàm ở phía sau, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Trịnh Phàm vốn tưởng rằng loại người lấy một chọi năm như Tiêu Phàm sẽ là một kẻ kiên cường, hơn nữa còn cảm thấy tán thưởng khi hắn nói ra một câu nói tràn ngập khí khái lúc phải đối đáp với mình, nào ngờ chỉ trong chớp mắt, tên này đã trở nên mềm yếu như gà, chạy nhanh như một cơn gió, khiến trong lòng Trịnh Phàm vô cùng tức giận, lúc này lại nghe được tiếng kêu cứu không biết xấu hổ kia của Tiêu Phàm thì nhanh chân đuổi theo, hắn ta quyết định lát nữa khi bắt được Tiêu Phàm, chắc chắn sẽ không nương tay với cái tên không biết xấu hổ này.

Thứ mà Tiêu Phàm lành nghề nhất không phải là đánh nhau mà là chạy trốn, buổi sáng có Cơ Hạo Hạo ở bên cạnh, Tiêu Phàm không thể trốn một

mình được, nếu không sau này gặp nhau trong trò chơi thì sao hắn có thể ngẩng đầu lên được nữa.

Chương 142: Đứa Bé “May Mắn”

Chương 142: Đứa Bé “May Mắn”

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bây giờ chỉ còn lại có một mình hắn, hơn nữa còn phải đối diện với sự bao vây của sáu người, lúc này không chạy thì đợi đến lúc nào.

Nếu không chạy mà ở lại chịu đựng thì không gọi là dũng cảm, mà gọi là có bệnh đó.

Một đội hình lộng lẫy gồm năm người đàn ông bình thường và một người biết võ, Tiêu Phàm nhìn thấy cũng phải mất hết tự tin, nếu như vậy mà Tiêu Phàm còn đánh được, hắn cảm thấy mình không phải là Tiêu Phàm nữa, chắc là thuộc hàng cao thủ cận vệ của hoa khôi gì gì đó rồi.

Vì vậy anh hùng thì không chịu thiệt thòi ở trước mắt, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Nhân lúc những người này bị hắn quát to một tiếng, chấn động đến mức ngẩn người ra thì Tiêu Phàm không hề do dự chút nào, lập tức xoay người chạy đi, ai ở lại gắng gượng với bọn họ chính là kẻ ngốc.

Tiêu Phàm quả thực rất am hiểu việc né tránh, lúc đại học hắn đã dựa vào bản lĩnh này để tránh được sự bao vây của người khác mấy lần.

Cũng không phải lúc Tiêu Phàm học đại học thích gây sự, mà là trong trường đại học luôn có một số tên có đầu óc vẫn chưa phát triển hoàn toàn mà cứ thích bắt nạt kẻ yếu hơn mình, mà người thích dĩ hòa vi quý, tránh xa phiền phức như Tiêu Phàm liền trở thành kẻ yếu trong mắt họ.

Nếu hôm nay giống như những ngày trước, với cơ thể linh hoạt của Tiêu Phàm, hắn chỉ cần dùng một chút thời gian đã có thể cắt đuôi được đám

Trịnh Phàm, đáng tiếc Tiêu Phàm đã quên rằng trạng thái của hắn vào hôm nay không được tốt cho lắm.

Sau khi giúp Cơ Hạo Hạo dọn đồ vật xong, thể lực của Tiêu Phàm đã không còn nhiều, lại uống rượu nên đầu cũng chẳng thoải mái cho lắm, bây giờ lại chạy trốn, mới chạy được mấy bước đã thở hổn hển, cảm thấy mình sắp chết vì thiếu khí oxy.

Không chỉ có vậy, hắn chưa từng đến chỗ đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, trời xa đất lạ, sao có thể so với ưu thế sân nhà của đám Trịnh Phàm được.

Mới chạy được một lúc, Tiêu Phàm tuyệt vọng phát hiện ra mình đã chạy vào ngõ cụt.

Mà đám Trịnh Phàm thì bước vào với vẻ cười trên sự đau khổ của người khác, chặn đường đi của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghĩ ra, nếu hắn có thể sử dụng hết tất cả các kỹ năng của nhân vật trong trò chơi, vậy thì hắn cũng có thể sử dụng kỹ năng danh hiệu.

Kỹ năng danh hiệu "Nhã Sĩ" có thể chuyển thể lực thành giá trị mị lực, bây giờ nó chính là cơ hội duy nhất để thay đổi tình thế.

Hệ thống trò chơi thông qua sóng điện não của Tiêu Phàm để khống chế và sử dụng kỹ năng trong trò chơi, mà trong suốt đường chạy, trong lòng Tiêu Phàm đã thử rất nhiều lần, thế nhưng vẫn không thể khởi động kỹ năng "Nhã Sĩ", càng không cần phải nói đến chuyện đổi thành giá trị mị lực, không biết là do phương pháp sử dụng không chính xác hay là thể lực của hắn đã quá ít nữa.

Kỹ năng danh hiệu bị động "Kiết Nhiên" lại khởi động, trong tình huống không có Cơ Hạo Hạo ở bên cạnh, Tiêu Phàm được xem là đang đơn đả độc đấu, hắn có cảm giác năng lực mọi mặt của mình dường như đã tăng lên một chút xíu.

Nếu cái kỹ năng danh hiệu bị động này có thể được khởi động như vậy, điều đó chứng tỏ sau khi đạt đến điều kiện để kỹ năng danh hiệu biến dị,

hiệu quả biến dị của "Nhã Sĩ" cũng có thể được khởi động, nhưng lượng HP dưới 30% trong đời sống hiện thực có nghĩa là gì?

50% HP trong đời sống hiện thực chính là nửa cái mạng, rốt cuộc thì Tiêu Phàm phải bị đánh đến mức nào mới có thể có được mức HP dưới 30% chứ? Gãy tay gãy chân? Gan vỡ ra?

Trời ạ, Tiêu Phàm thà rằng không bao giờ có cơ hội khởi động hiệu quả biến dị của kỹ năng danh hiệu này.

"Thằng kia, cậu chạy trốn rất nhanh mà, sao không chạy nữa đi?"

Đám người Trịnh Phàm cũng không biết Tiêu Phàm đang nghĩ gì vào giờ phút này, bọn họ nhìn thấy tên đáng ghét đó ngốc nghếch chạy vào ngõ cụt thì đắc ý giễu cợt.

Tiêu Phàm không nói gì, hắn vẫn còn đang suy nghĩ nên làm gì để giải quyết tình huống trước mắt.

Trịnh Phàm nhìn thấy dáng vẻ không thèm để ý đến người khác của hắn, đã tức đến mức vui vẻ: "Ôi, cậu thật sự rất ngông đó, xem ra lát nữa bọn tôi phải chỉ bảo cho cậu nhiều hơn!"

Tiếng rắc rắc vang lên khi Trịnh Phàm xoa bóp cổ tay, từng bước từng bước rồi từ từ áp sát Tiêu Phàm, năm người Lưu Kinh Đào cũng đắc ý theo sát đằng sau Trịnh Phàm, vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác.

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!

Bây giờ Tiêu Phàm không những không tìm ra được cách gì để đối phó với tình huống khẩn cấp hiện giờ, mà trạng thái cơ thể của hắn còn không được tốt nữa, đối diện với đường cùng như vậy, Tiêu Phàm cảm thấy rất tuyệt vọng.

Bỗng nhiên, trước mắt Tiêu Phàm chợt xuất hiện một bóng người, lúc Tiêu Phàm thấy rõ là Trịnh Phàm liền cảm thấy tiêu rồi, đáng tiếc nắm đấm của Trịnh Phàm đã nhanh chóng đập vào bụng của Tiêu Phàm.

"Ầm!"

Theo tiếng vang, bụng của Tiêu Phàm truyền đến một cơn đau, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, trong lòng hắn chỉ còn một ý nghĩ, đó chính là mình đã bị đánh trúng.

Sau đó, Tiêu Phàm che bụng rồi đau đớn ngã xuống đất, đám người Lưu Kinh Đào đâu có bỏ qua cái cơ hội đánh kẻ sa cơ thế này chứ, một trận quyền đấm cước đá liền đánh về phía Tiêu Phàm một cách thô bạo.

Sau khi Trịnh Phàm đấm cho Tiêu Phàm một cú thì đã dừng lại, hắn ta cảm thấy hơi nghi hoặc, người này thật sự có thể dùng sức của một người đánh bại năm người Lưu Kinh Đào ư, có khi nào là lầm lẫn không, sao hắn lại yếu như thế.

Tiêu Phàm cảm giác được cơn đau trên người mình, trong lòng than vãn, trong đời sống hiện thực thì hắn vẫn luôn trốn tránh, rốt cuộc thì lần này đã gặp được một chuyện không tránh được, ài, lần này hắn thật sự rất thảm hại đó.

Tiêu Phàm che lại những vị trí quan trọng như đầu, thảm thương co người lại, mặc cho đám người Lưu Kinh Đào đấm đá.

Bị đánh thực sự đau quá, Tiêu Phàm bị đánh vào đầu mấy lần, cộng thêm cơn say lúc trước nên ý thức càng lúc càng mơ hồ, hắn chợt nhớ ra trong túi áo của mình vẫn còn một bình rượu xái* Sao Đỏ vẫn chưa mở, Tiêu Phàm thầm cười khổ, uống nó đi.

(*rượu xái: rượu nước thứ hai)

Cũng không phải sau khi uống rượu thì sức lực của Tiêu Phàm sẽ mạnh hơn, sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng, mà là vì sau khi uống rượu thì Tiêu Phàm chắc chắn sẽ bất tỉnh nhân sự, không còn cảm thấy đau đớn nữa, dù sao Tiêu Phàm cảm thấy, cho dù sức lực của mình có mạnh hơn nữa cũng không đánh lại người biết võ như Trịnh Phàm.

Dưới sự cười nhạo và đấm đá của đám người Lưu Kinh Đào, một bình rượu xái được mở ra một cách lặng lẽ…

“Dừng lại!” Trịnh Phàm phát hiện ra động tác khác thường của Tiêu Phàm, thét lên với vẻ ra lệnh cho đám Lưu Kinh Đào đừng đánh nữa.

“Sao vậy, Phàm ca, chúng ta đang đánh rất thỏa thích mà!” Lưu Kinh Đào đắc ý nói với Trịnh Phàm.

Trịnh Phàm không nói gì, hắn ta tò mò nhìn hành vi của Tiêu Phàm.

Lưu Kình Đào thấy Trịnh Phàm không nói gì, liền nhìn theo ánh mắt của hắn ta, khi nhìn thấy Tiêu Phàm đang uống rượu thì Lưu Kinh Đào nở nụ cười: “Ha ha, tên ngố này đã bị đánh đến ngốc luôn rồi sao, còn uống rượu nữa chứ.”

Nghe tiếng cười nhạo của Lưu Kinh Đào, bốn tên bạn xấu của gã cũng cười theo.

Trịnh Phàm không cười, hắn ta vẫn nhìn người đang ngã trên mặt đất một cách chăm chú.

“Ợ!”

Tiếng ợ này rất vang, cắt ngang tiếng cười của đám người Lưu Kinh Đào, cũng phá hỏng tâm trạng vui vẻ của họ.

Cách ngõ cụt của Tiêu Phàm không xa, có một ông lão ăn mày đang lặng lẽ ngồi xổm trong bóng tối, đám người Trịnh Phàm không hề chú ý đến sự tồn tại của ông.

Ông híp mắt lại, nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt: “Rốt cuộc thì cậu có thể bắt đầu được chưa, hãy để cho tôi nhìn xem cuối cùng thì cậu có đủ tư cách hay không…”

Vốn lúc giúp Cơ Hạo Hạo dọn nhà thì một chai rượu kia đã khiến cả người Tiêu Phàm nửa mê nửa tỉnh rồi, giờ lại uống thêm một chai nữa, trong đầu hắn làm gì còn hai chữ “lý trí” nữa, đầu óc trống rỗng, giống như bình rượu trống không nằm lăn lóc trên đất vậy, không còn lại chút gì…

Chương 143: Tuý Quyền (1)

Chương 143: Tuý Quyền (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trịnh Phàm nhìn Tiêu Phàm lăn qua lăn lại trên đất rồi lại đứng lên, đôi mắt ánh lên vẻ hơi nghi ngờ, hắn ta không hiểu sao lúc này Tiêu Phàm còn muốn uống rượu, chẳng lẽ càng uống thì càng có thêm can đảm sao?

Nhưng mà Trịnh Phàm cũng không lo lắng nhiều lắm, dù sao đây cũng là ngõ cụt, hắn ta và và Lưu Kinh Đào đã đóng chặt cửa, dù Tiêu Phàm có chắp thêm cánh cũng không thể rời khỏi đây được. Nghĩ vậy, Trịnh Phàm càng thêm hứng thú với những điều Tiêu Phàm sắp làm.

Tiêu Phàm đứng lên, lảo đảo bước trên đường, nửa ngả nửa nghiên. Thấy vậy, Trịnh Phàm không biết hắn vì đánh hay say nên mới đi đứng lảo đảo như vậy.

Nếu là say, vậy người này cũng quá buồn cười rồi, đã bị đánh tới như vậy rồi còn uống say tới không biết trời đất. Chẳng lẽ hắn nghĩ như vậy thì mình sẽ cho hắn một con đường sống?

Mặc dù trong nguyên tắc làm người của Trịnh Phàm, hắn ta vẫn luôn khinh thường chuyện đánh người không có khả năng phản kháng, nhưng nếu Tiêu Phàm thật sự nghĩ muốn dùng thủ đoạn này để hắn ta tha cho hắn, vậy thì hắn cũng thật sự quá ngây thơ rồi.

Bởi vì Trịnh Phàm vô cùng khinh thường những hành động trốn chạy như vậy. Đây chính là một biểu hiện của loại người hèn yếu, hơn nữa đó còn là một người đàn ông.

Lúc này, Tiêu Phàm mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên. Nhìn hai gò má đỏ ửng và đôi mắt mê ly của hắn, Trịnh Phàm đã biết chắc chắn hắn thật sự say.

Đúng là buồn cười, chẳng lẽ hắn thật sự cho là mình sẽ vì hắn say tới không biết trời đất mà bỏ qua cơ hội lần này?

Trong lòng Trịnh Phàm vô cùng tức giận. Khi hắn phát hiện Tiêu Phàm thật sự say, mặc dù vẫn muốn đánh cho hắn một trận nhưng trong lòng cũng hơi do dự, vì nếu đánh hắn vào lúc này thì bản thân Trịnh Phàm cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Đúng lúc này, gương mặt ngốc nghếch đang chìm trong men say của Tiêu Phàm lại xuất hiện một đường cong nhẹ nhàng, nhìn hơi hèn hạ, khiến người ta cảm thấy bị khinh thường.

Trịnh Phàm thấy người đàn ông trước mặt mình nở nụ cười kỳ quái thì cảm thấy giống như mình bị một tên ngốc khinh thường, "Tân sinh" tức giận, không thèm nghĩ nữa, ra lệnh: "Đánh tiếp cho tôi!"

Vừa rồi mấy người Lưu Kinh Đào nghe hắn ta ra lệnh ngừng đánh Tiêu Phàm thì vẻ mặt buồn buồn, giờ nghe hắn ta nói có thể đánh tiếp thì lập tức thay đổi sắc mặt. Lưu Kinh Đào và đám hồ bằng cẩu hữu của hắn xoa xoa hai tay, tiếp tục đi về phía Tiêu Phàm.

Lưu Kinh Đào nhìn người đàn ông cười ngốc nghếch trước mặt mình, trong lòng thầm mắng. Đồ ngu, cười con mẹ mày! Không phải sáng nay đánh nhau rất oai phong sao, giờ không phải giống hệt cái đám người hèn nhát ngu ngốc đó sao? Chờ lát nữa ông đây đánh cho mày tới mức mẹ mày cũng không nhận ra.

Lưu Kinh Đào là loại có thù tất báo, đương nhiên không giống những kẻ luôn khinh thường hành vi ức hiếp kẻ yếu này như Trịnh Phàm. Ngược lại, hắn ta lại càng thích những chuyện ức hiếp kẻ yếu thế này.

Vẫn đấm một đấm đơn giản như vậy. Dường như Lưu Kinh Đào có thể nhận ra Tiêu Phàm đau đớn thế nào sau cú đấm này, nhưng một giây kế tiếp, hắn ta lại phát hiện mình đánh vào khoảng không. Người vốn nên bị đánh trúng là Tiêu Phàm không biết từ lúc nào đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chuyện gì thế này?

Lưu Kinh Đào nghi ngờ nhìn lại phía trước, thì thấy cái kẻ say không dậy nổi là Tiêu Phàm đang ngủ bên chân mình, lúc này mới phát hiện ra cái tên

nát rượu này say tới ngã nằm xuống đất.

Hừ, xem như thằng nhóc mày may mắn, lần tới không dễ tránh thế đâu.

…

Trong một ngõ cụt bên cạnh, có người nhỏ giọng nói: "Bởi vì Túy quyền có rất nhiều động tác nhào lộn nên nó thường bị nhầm với "Địa Tranh quyền", giờ cậu cũng nên biểu diễn chút gì đó đi chứ?"

Giọng nói rất nhỏ, giống như chưa ra khỏi miệng đã mất tăm vậy.

Lưu Kinh Đào nhìn đám bạn đứng xung quanh hắn, cười gọi: "Mọi người cũng xông lên đi, đánh chết cái tên nát rượu này, ha ha!"

Mấy tên kia đều là đám hồ bằng cẩu hữu của Lưu Kinh Đào, nghe hắn ta gọi thì cười hì hì tiến lên, năm người tiến lên đá vài cước vào người cái tên Tiêu Phàm nát rượu nằm trên đất.

Lúc này, vốn người nằm bất động là Tiêu Phàm lại giống như nghe được tiếng gió, cảm thấy khó chịu bắt đầu lăn lộn trên đất.

"Ôi ôi, không nghĩ cái thằng nhóc này uống say rồi vẫn còn lăn lộn được như vậy, giống hệt như con lươn, còn tránh được cú đá này của tôi, đúng là lợi hại nha, ha ha ha." Một người trong số đó thấy cú đá của mình rơi vào khoảng không thì phì cười.

"Hey, cú đá của tôi nó cũng tránh được nè, ha ha ha, được nha, thằng nhóc này, không nghĩ là nó uống rượu xong còn có thể chạy được như vậy."

"Tôi cũng thế nè, không tồi không tồi, thằng nhóc này lợi hại thật, ha ha ha."

…

Lưu Kinh Đào nhìn những cú đá của bọn hắn liên tục rơi vào khoảng không mà vẫn tiếp tục cười ha ha, giống như đang dùng chân trêu chọc tên nát rượu đang nằm trên đất vậy.

Bọn họ đều cảm thấy dù sao tên nhóc này cũng đã bị bọn họ ép vài đường cùng rồi đánh, dù sao bọn họ cũng không thiếu thời gian, cũng không cần kết liễu tên nhóc này ngay, vậy sao không trêu đùa hắn một lúc.

Trịnh Phàm không chơi với bọn họ, mà lại nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm đang lăn lộn trên đất, trong đầu giống như nghĩ tới chuyện gì đó.

Đúng lúc này, Lưu Kinh Đào đạp một cước vào người Tiêu Phàm, nhưng lần này Tiêu Phàm hoàn toàn không tránh. Hắn nhẹ nhàng nâng tay phải của mình lên, cú đá của Lưu Kinh Đào chuẩn xác rơi vào dưới nách hắn.

Lưu Kinh Đào cảm giác được lần này đá trúng, vừa định vui vẻ khoe khoang với đám người xung quanh, không ngờ cánh tay phải của Tiêu Phàm lại mạnh mẽ kẹp chân hắn dưới nách rồi lộn một vòng, bắp chân thuận thế đảo qua một cái, nhẹ nhàng quật ngã cái chân trái của Lưu Kinh Đào.

Lưu Kinh Đào còn chưa phản ứng kịp thì cả người đã mất thăng bằng ngã rầm xuống đất. Sau khi ngã xuống, gáy hắn ta bị đập một cái xuống đất, Lưu Kinh Đào lập tức hoa mắt chóng mặt.

Sau khi say rượu dường như Tiêu Phàm cũng không đi bản tính của hắn, nhanh nhẹn lộn một vòng rồi ngồi lên cơ thể vừa ngã xuống của Lưu Kinh Đào.

Đợi tới lúc Lưu Kinh Đào phục hồi lại tinh thần từ cơn choáng váng thì đã phát hiện Tiêu Phàm ngồi trên người mình không biết từ lúc nào. Cái mông ngồi thẳng vào bụng hắn, hắn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Tiêu Phàm cười ngốc nghếch trước mặt mình, trong lòng lập tức dâng lên một dự cảm xấu.

“A nha nha!” Theo những câu nói kỳ lạ của hắn, hai tay Tiêu Phàm bắt đầu cuộn chặt thành quyền đánh thẳng vào mặt mũi của Lưu Kinh Đào, giống như chỉ trong chớp mắt có một cơn mưa đấm đánh thẳng vào mặt Lưu Kinh Đào.

Hành động của Tiêu Phàm giống như đứa trẻ tức giận vậy, tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, dù là Trịnh Phàm hay đám người xung quanh đều

không kịp phản ứng, cho tới khi nhìn thấy mặt Lưu Kinh Đào sắp bị Tiêu Phàm đánh thành đầu heo thì mới ý thức tới chuyện mình phải làm gì đó.

Còn chưa kể tới một ông lão ăn mày đứng bên đường cũng không phải dạng không có mắt như đám người trẻ kia, lặng lẽ nhìn một loạt hành động của Tiêu Phàm thì bắt đầu lẩm bẩm mấy câu đầy ẩn ý: "Người trẻ bây giờ chỉ thích cưỡi trên đầu người khác, nhìn chàng trai kia hành động nhanh gọn như vậy, chắc chắn không phải mới lần đầu, chắc chắn là mấy tên say rượu mất lý trí! Rượu làm mất lý trí, thằng bé này cũng thật "may mắn", chậc chậc, ông già cổ hủ này cực kỳ hâm mộ."

Ánh mắt của ông lão ăn mày kia đứng ở chỗ khuất đằng kia nhìn về Tiêu Phàm trờ nên vô cùng bỉ ổi.

Anh em của Lưu Kinh Đào chỉ thấy "Đào Ca" của bọn chúng đột nhiên ngã xuống đất, sau đó là bị một người đàn ông say rượu, mùi rượu cả người nồng đến ngút trời, cưỡi lên người, không khác gì một người con gái đang bị cưỡng hiếp mà không thể động đậy.

Sau đó là thấy cái người dường như đã say mèm này, tẩn hai nắm đấm to bằng cả một bao cát đến thăm hỏi mặt Lưu Kinh Đào. Hắn ra y hệt như tay trống trong nhóm nhạc rock, theo từng cú đấm, tên say rượu còn đang ngồi trên bụng Lưu Kinh Đào, cái mông nhịp nhàng nhún lên nhún xuống, tư thế giống y như những cô gái đang lôi kéo mấy lão già làm chuyện xấu hổ, làm đến là không biết mệt.

Chương 144: Túy Quyền (2)

Chương 144: Túy Quyền (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà Lưu Kinh Đào vừa chịu một trận đòn đau đớn, choáng mặt hoa mắt, bụng vừa chống đỡ cả trọng lượng cơ thể của Tiêu Phàm, hô hấp khó khăn, gã khó chịu đến chết đi sống lại.

May mà bọn anh em của Lưu Kinh Đào rốt cuộc cũng chịu phản ứng, bắt đầu hành động. Bọn chúng bám lấy vai Tiêu Phàm, dùng sức kéo hắn ngã về đằng sau, sau đó thẳng tay vứt Tiêu Phàm sang một bên rồi đồng loạt lao vội đến dìu Lưu Kinh Đào.

Lưu Kinh Đào bị Tiêu Phàm đập đến như thế thì đã sớm biến dạng hoàn toàn, mặt mũi bầm dập, không khác gì cái đầu heo.

Bọn anh em của Lưu Kinh Đào lúc thấy bộ dạng thảm hại này của Lưu Kinh Đào rất muốn cười, thế nhưng cũng không tiện bật cười. Thế là chỉ có thể yên lặng thầm nghĩ trong đầu, Đào Ca cũng thiệt tình, sao lại không cẩn thận như vậy, bị một tên say khướt đánh ra thành như thế, thật là mất mặt quá đi.

Lưu Kinh Đào nhắm mắt lại, ra sức lắc đầu mới tỉnh táo lại được. Bỗng, gã cảm giác trên mặt có gì đó ướt ướt, lấy tay chà một cái thì mới phát hiện mình chảy máu mũi, hơn nữa mỗi một bộ phận tay đụng vào đều rất là đau nhức. Gã nhìn Tiêu Phàm đang nằm trên đất ngủ đến là sảng khoái thì tức sôi máu, gào to vào mặt đồng bọn: “Tụ ày còn đứng ơ ra đó làm ái mẹ ì, còn không mau đánh chết hắn cao, đặc biệt là ặt ấy! (Tụi mày còn đứng ngơ làm cái mẹ gì? Còn không mau đánh chết hắn tao, đặc biệt là mặt ấy!) “

Bởi vì Lưu Kinh Đào vừa mới bị Tiêu Phàm đánh bay mất mấy cái răng, hàm răng hở ra, nên khi nói chuyện, phát âm có hơi kỳ lạ.

Bọn anh em của Lưu Kinh Đào nghe thấy Lưu Kinh Đào gào lên như thế thì đành phải nghe lời gã, xông đến giáo huấn tên say này một trận, nhưng trong lòng cũng không muốn ra tay ác độc, bởi vì bọn chúng cũng không cho rằng, chuyện mới vừa nãy lỗi là do Tiêu Phàm, chuyện này phải trách Lưu Kinh Đào quá xui xẻo, không chú ý đường đi.

Nhưng mà khi bọn hắn vừa mới tới gần Tiêu Phàm, hắn đột nhiên làm một tư thế kỳ cục, một chiêu cá chép nhảy, bậc dậy, bước một bước lắc ba lần đi về phía bốn người anh em của Lưu Kinh Đào.

Bọn anh em của Lưu Kinh Đào cảm thấy cái tên Tiêu Phàm này có hơi quái đản nhưng trong lòng vẫn không có ý cảnh giác hắn như cũ. Một tên say rượu đến đầu óc cũng mơ hồ, bọn hắn có gì phải sợ.

Thế là bốn người và Tiêu Phàm, hai bên lại đấm đá lung tung.

Cơ thể Tiêu Phàm bắt đầu lắc lư trong loạt quyền cước của bốn tên này, lắc qua loạn lại vô cùng vui vẻ, cơ thể đong đưa không ngừng, hệt như lục bình trôi nổi chập chờn trên mặt nước.

Tuy đong đưa loạn xạ như vậy nhưng lại tránh được toàn bộ quyền cước của bốn người kia!

Lưu Kinh Đào nhìn thấy đồng bọn mình ngay cả góc áo của Tiêu Phàm cũng không sờ đến được, thì vô cùng tức giận: "Mấy người đang nàm cái zì thế, đánh hết sức coi! (Mấy người đang làm gì thế, đánh hết sức coi!) "

Bọn anh em của Lưu Kinh Đào nghe thấy Lưu Kinh Đào bảo thế thì trong lòng rất buồn bực. Rõ ràng mình luôn đấm vào tên say này mà, sao lúc nào cũng đánh vào không khí mà đánh không trúng người hắn chứ.

Nhưng Trịnh Phàm thì không ngu như Lưu Kinh Đào, thấy Tiêu Phàm không ngừng tránh được mấy cú đấm kia, hai mắt gã sáng rực lên.

Đúng lúc này, Tiêu Phàm bỗng nhiên té nhào xuống đất, tránh khỏi một đòn công kích bằng một tư thế kì lạ. Hắn ngã xuống người của một trong số những tên đang vây đánh, khuỷu tay thuận đà đập mạnh vào sương sườn của tên kia.

Tên kia đột nhiên hứng một đòn ác độc như thế thì rất đau đớn, muốn đẩy Tiêu Phàm ra.

Tiêu Phàm thuận đà bị đẩy, lại ngã về phía một tên khác đang đứng giữa sân, bước chân lộn xộn, hai tay tung bừa bãi, nhìn như hắn đang cố giữ thăng bằng.

Nhưng quỷ thần xui khiến sao mà hai tay Tiêu Phàm lại cứ hất lên, thẳng một đường vả vào mặt một tên trong số đó.

Tên đó ăn của Tiêu Phàm một bạt tai, vội cúi đầu che mặt.

Gã vừa cúi đầu, Tiêu Phàm lúc nãy vẫn còn đang nghiêng ngã bỗng rút cánh tay lại, buông lõng xuống, kết quả khuỷu tay vừa khé gõ mạnh vào

gáy tên cúi đầu một phát, tên kia bị một đòn này làm cho chấn động đến mức hồn cũng muốn bay ra ngoài, không giữ cân bằng được, thế là gã ngã nhào về phía trước.

Tiêu Phàm cũng bị cái tên ngã xuống kia đẩy một cái, ổn định lại cơ thể, cũng làm bộ dúi về phía trước, cúi đầu húc vào xương sườn ở phần bụng của tên mới bị đập kia.

Bụng tên kia hứng một cú húc vô cùng mạnh của Tiêu Phàm thì cảm thấy rất đau đớn. Gã bụm bụng mình lại, sau đó bắt đầu xiêu vẹo như muốn ngã về phía sau, không ngờ Lưu Kinh Đào lại ở ngay sau lưng gã, hai người đụng vào nhau, gót chân gã bị giẫm một phát, gã kêu thảm một tiếng. Sau đó, cả hai ngã xuống đất cùng một lúc, đập đầu hôn mê bất tỉnh.

Lợi dụng lúc Tiêu Phàm đang cúi đầu, hai người còn lại cảm thấy thời cơ đến rồi, thế là tấn công từ hai phía, hai nắm đấm đánh về phía người Tiêu Phàm. Lúc này, Tiêu Phàm đang cúi người, thế nên cũng không thể tránh đi đâu được.

Nhưng Tiêu Phàm ngay lúc này tự dưng mất thăng bằng hay gì đó, lấy một tư thế kỳ cục ngẩng đầu lên, sau đó ngã ngửa về phía sau.

Cứ như vậy hai quả đấm to mang theo luồn gió mạnh sượt qua da đầu Tiêu Phàm. Còn Tiêu Phàm thì do mất thăng bằng nên giơ chân phải lên, hai tay cũng quơ múa loạn xạ.

Vừa khéo sao, Tiêu Phàm lại đánh vào giữa hai chân của hai tên một trước một sau, nếu đây không phải là trong trò chơi, mà là đây là cuộc sống thực tế, vị trí nhạy cảm này chỉ sợ là bị thương luôn rồi, vô cùng đáng sợ.

Thế là hai tên đó bụm lấy hạ bộ, gào lên thảm thiết rồi ngã oạch xuống đất.

Tiêu Phàm cũng ngã xuống, sau đó hắn mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn thấy bên cạnh có một người đàn ông đang nằm gào to. Hắn cười hì hì rồi giơ ra một nắm đấm, nện xuống mũi gã ta…

Hắn loạng chòa loạng choạng đứng lên lần nữa, làm một màn "xoay người 360 độ như mâm bánh tráng" một cách vô cùng duyên dáng.

Tiêu Phàm nhìn thấy bên cạnh còn có một tên nữa cũng đang gào kêu gào thảm thiết, thì hơi khó hiểu, sau đó hắn tẩn một cú vào đầu tên kia, và rồi ngõ cụt nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

…

“Lúc tên say rượu này đánh nhau, quơ quẩy lung ta lung tung mà đều là những chiêu chết người chuẩn xác. Mình tính đúng là không sai mà, mạng của người này thuộc Tiện Cách, ha ha, Tiện Cách mới tốt, Tiện Cách mới tốt, chứng tỏ hắn vô cùng có duyên với chữ ‘Tiện’.” Trong góc tối tăm hẻo lánh, lặng lẽ vang tiếng cười vô cùng hèn mọn của một lão ăn xin.

…

Bọn Lưu Kinh Đào vừa mới làm loạn tưng bừng, phút chốc đã tự tìm tư thế nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh hết, chỉ còn lại Tiêu Phàm vẫn đang đứng cười ngớ ngẩn.

Trịnh Phàm chứng kiến hết thảy chuyện xảy ra trước mặt nhưng gã cũng không thể hiểu nổi.

Trong mắt gã, Tiêu Phàm giống như một viên bi thép bắn vào trong một đám người vậy, đợi đến khi bi thép ngừng bắn, tất cả đã trở nên gió êm sóng lặng.

Có điều, những việc vừa xảy ra này làm cho Trịnh Phàm rất hăng hái, tay gã nắm thành hai nắm đấm.

Thế mới đúng chứ, đây mới là thực lực mà một người có thể đánh bại cả năm người nên có chứ, như thế tao mới có thể phô ra toàn bộ bản lĩnh mà đấu với mày một trận chứ!

Trịnh Phàm thuộc xã Võ Thuật, gã không phải là người thấy động tác võ thuật đẹp nên mới gia nhập xã Võ Thuật, mà gã là một thích võ thuật chân chính.

Vì thế gã không thiển cận như người bình thường, mặc dù bây giờ cổ võ đã vô cùng suy tàn rồi nhưng gã vẫn còn biết rất rõ về những kiến thức của cổ

võ.

Cho nên gã rất mong chờ được đánh nhau với Tiêu Phàm, bởi vì gã từng nghe tiền bối nói về một loại quyền, quyền đó nhìn như đang say nhưng thật ra không say, bước đi như say nhưng thật ra không say, tay nhanh mắt cũng nhanh, chân bước người thay đổi tư thế, kết hợp cương nhu, cơ thể và ý chí hợp thành một, vô cùng khí thế, có thể dễ dàng đánh thắng địch. Quyền đó có tên là Tuý Quyền.

Chương 145: Phàm Ca Vs Phàm Ca

Chương 145: Phàm Ca Vs Phàm Ca

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lãnh đạn thúy khoái ngạnh, trầm trường hoạt nhu xảo, trọng mãnh khinh linh đẩu, hàm hư niêm liên tùy.

Đây là những yêu cầu của Thông Bối Quyền về tiêu chuẩn sức lực, mà Thông Bối quyền chính là môn võ thuật mà Trịnh Phàm thông thạo nhất.

Thông Bối Quyền coi trọng việc phát kình từ sức thế, không quan trọng việc sử dụng sức lực của bản thân hay không, lực vụng về hay không, nhưng lại cần tập trung vào quyền pháp sử dụng, động tác phải dứt khoát, mà người không cần phải thẳng cũng có thể sử dụng.

Tương truyền vào thời xa xưa, một võ sĩ đã luyện được Thông Bối Quyền đến trình độ cực hạn nhất, đem một cước đánh lên vạc nước lớn ở phía trên, vạc nước bị đả kích lập tức bị nứt vỡ, nhưng mà tay lại không bị tổn hại gì.

Có thể làm được chuyện thần kỳ này, tất cả là nhờ sự điều hòa khí tiết trong Thông Bối Quyền, thông qua các khớp xương của cánh tay phát ra lực với sức mạnh có thể đánh chém dù bị ngăn cách, đây thực sự là một việc ghê gớm, cái này cũng chứng minh được sức mạnh của những võ sĩ đã tu luyện Thông Bối Quyền.

Hôm nay, Trịnh Phàm phải dùng môn võ thuật mà hắn ta thông thạo nhất là Thông Bối Quyền để giao đấu với Túy Quyền của Tiêu Phàm.

Trịnh Phàm từng tận mắt nhìn thấy Tiêu Phàm dùng một phương thức vô cùng quỷ dị, cương nhu kết hợp trong nháy mắt đã có thể đánh bại hết đám Lưu Kinh Đào, phương thức đó nhìn qua thậm chí rất có cảm giác nghệ thuật.

Là một người yêu quý võ thuật, Trịnh Phàm cảm thấy hứng phấn, hắn ta không thể chờ đợi đến lúc có thể cùng Tiêu Phàm đọ sức một phen.

Trịnh Phàm đứng thẳng người, nhấc tay, hóp bụng, đạp chân, thở hắt ra.

Theo một hơi khí nóng từ miệng Trịnh Phàm phun ra, trong nháy mắt sự cuồng nhiệt trong mắt hắn ta đã bị che giấu, chỉ còn lại một mảng thanh tịnh, trong con mắt thanh tịnh đó in rõ hình ảnh ngiêng nghiêng vẹo vẹo của Tiêu Phàm, so với hình ảnh tư thế chiến đấu đoan đoan chính chính trước mặt hắn ta trở thành hình ảnh tương phản.

Sau khi Trịnh Phàm đã điều chỉnh được trạng thái của mình, không nói gì, đưa tay, nâng quyền, đánh ra, trở thành một mạnh gọn gàng, liền mạch.

Một quyền này không hề giống với cái đấm của bọn Lưu Kinh Đào nhìn uy mãnh nhưng thực ra lại mù mù quáng quáng, quyền này chính là vững vững vàng vàng, thẳng tiến về phía trước.

Trong cái ổn định lại có một tia khẽ run, như là điện tích ở đầu vai Trịnh Phàm truyền xuống lòng bàn tay.

Việc không dễ bị chấn động đấy chính là do khí kình trong Thông Bối Quyền, nếu không có thời gian luyện tập Thông Bối Quyền đủ dài, người học võ sẽ không thể nào xuất ra được khí kình trong Thông Bối Quyền, mà không có khí xuất ra lúc mở đầu Thông Bối Quyền thì chính là không tính đó là Thông Bối Quyền chân chính.

Bởi vậy là có thể thấy được, Trịnh Phàm khi luyện Thông Bối Quyền đã đổ không ít mồ hôi và công sức…

…

“Ồ, tiểu tử này không tệ, không nghĩ đến bây giờ vẫn có người luyện Thông Bối Quyền, hơn nữa còn đã luyện thành khí kình.” Lão ăn mày nhìn Trịnh Phàm xuất chiêu, hai mắt liền tỏa sáng, còn còn chút sợ hãi thán phục, lập tức cười một tiếng:” Có điều, quyền pháp này quá thẳng, vì uy lực rất lớn, nếu không bị trúng thì cũng coi như phí công.”

…

Cục diện hiện trường đúng như lão ăn mày dự đoán, Trịnh Phàm đoan đoan chính chính, cẩn thận đánh Tiêu Phàm từng quyền một, nhưng Tiêu Phàm cũng chỉ bị lảo đảo, thất tha thất thểu như đang chơi đùa mà tránh né, bị Trình Phạm dùng quyền mạnh mẽ như trận gió bão lớn mà thổi đén nhưng Tiêu Phàm cũng chỉ như lá rụng đang đung đưa trong gió.

Tại sao lại thành như vậy!

Vì sao mà một quyền của mình cũng đánh không trúng?

Vì sao công kích của mình hắn đều có thể hoàn toàn tránh thoát?

Cùng Tiêu Phàm giao đấu một thời gian, cuối cùng Trịnh Phàm cũng không thể còn trấn định nhưu trước, bởi vì hắn ta tưởng rằng mình có thể cũng Tiêu Phàm đánh tới đánh lui, anh một quyền tôi một quyền. Nhưng sự thật lại là những nắm đấm mạnh mẽ đều bị rơi vào chỗ trống không, dù cho có dùng chiêu thức nào tấn công thì vẫn không thể đụng tới Tiêu Phàm dù chỉ là một sợi tóc, như là có một loại sức mạnh có thể đánh lạc hướng chỗ của Tiêu Phàm mà đánh chệch qua.

Tiêu Phàm đang tỉnh tỉnh mê mê bị Trịnh Phàm dùng vài cái “nắm đấm nhỏ” trêu chọc, trông như trở nên hào hứng, lại còn nở nụ cười ngây ngốc.

…

“Xem ra, tiểu tử này muốn phản công, lần này có vẻ đáng xem.” Lão ăn mày không biết đã kiếm từ đâu ra được một hồ lô rượu bẩn thỉu, mở nắp ra,

uống một ngụm, sảng khoái khà một tiếng, dáng vẻ như người ngồi chờ xem kịch hay.

“A, là Lữ Động Tân - say rượu xách ấm lực ngàn cân.”

Theo lời nói chuyện của lão ăn mày, Tiêu Phàm đổ về sau một bước, lần nữa né được nắm đấm của Trịnh Phàm, sau đó hai bàn tay từ bên trên đánh xuống,

Trịnh Phàm bị trúng ngay kích này của Tiêu Phàm,

Đầu bị đập vào phía trên, choáng váng liên hồi, nếu là bọn Lưu Kinh Đào bị trúng kích này thì đã ngã sấp mặt từ lâu, nhưng Trịnh Phàm thì không giống như vậy, dù sao cũng là người luyện võ, sức chịu đòn tất nhiên là tốt hơn.

“Thiết Quải Lý - xoáy tranh lên gối say thật đúng là.”

Thừa dịp Trịnh Phàm bị đánh trúng mà choáng váng, Tiêu Phàm lên gối một cái, giống như cái liềm thu hoạch hoa màu, tiến về phía trước một bước, đi về phía sau Trịnh Phàm, bỗng nhiên đạp vào đầu gối của Trịnh Phàm từ đằng sau một phát, Trịnh Phàm bị mất thăng bằng trong nháy mắt, cả thân ngã gập người.

“Hán Chung Ly - Túy Bộ ôm trình túi tâm đỉnh.”

Theo lời tự thuật giải thích của lão ăn mày, Tiêu Phàm đảo về phía trước, hung hăng đem bả vai đụng mạnh vào ngực Trịnh Phàm đang nằm sõng soài dưới đất, có khả năng chịu đả kích lớn như Trịnh Phàm cũng bị trúng kích này, máu dồn lên tận họng.

“Trương Quả lão - say rượu ném chén đá liên hoàn.”

Tiêu Phàm một tay thả lỏng một tay nắm thành quyền, siết chặt tay , liền cho Trịnh Phàm đang ngã dưới đất một trận đập liên hoàn.

“Hàn Tương Tử - cầm cổ tay giơ cao ngực say thổi tiêu.” Lão ăn mày càng nói càng thuận miệng, giống như đã có nhiều kinh nghiệm giải thích, dáng vẻ đầy đắc ý.

Tiêu Phàm dừng đập, nở nụ cười ngây ngốc, mở rộng miệng, khẽ cắn lên cánh tay Trịnh Phàm, cái răng nào của Tiêu Phàm khép lại, máu tươi của Trịnh Phàm chảy ra đến đấy, Tiêu Phàm lại hoàn toàn chưa phát hiện, uống một cách hưởng thụ.

"Ôi, tiểu tử nhà ngươi!" Trịnh Phàm trong thời gian ngắn bị nhận liên hoàn đả kích từ Tiêu Phàm thì có chút ngây người, nhưng bây giờ cánh tay bị đau, dây thần kinh cuối cùng đã bị kích thích trở lại, kêu to tránh khỏi miệng Tiêu Phàm, đá Tiêu Phàm một cước.

"Ai ui, tiểu tử thối nhà ngươi!" Lúc này lão ăn mày cũng trách một tiếng, "Cho ta chút mặt mũi được không, mới xong 'Hàn Tương Tử - cầm cổ tay giơ cao ngực say thổi tiêu', ngươi thế nào mà đã như dã nhân đi cắn người, ta còn tưởng ngươi muốn đánh xong hết Túy Bát Tiên cơ. Ngươi cái tên say rượu này đơn giản là quá kém, lúc thì cưỡi, lúc lại cắn, không khác gì lưu manh."

Lão ăn mày giống như phàn nàn mà quay sang kêu khổ với Tiêu Phàm một phen, bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi, hèn mọn cười một tiếng: "Có điều dáng vẻ này của ngươi, ta rất thích ha ha."

Sau khi Trịnh Phàm bị Tiêu Phàm dùng một loạt chiêu thức không rõ là gì đánh bại, đã sớm phẫn nộ không chịu nổi, bây giờ lại thấy dấu răng trên tay, liền cắn răng nghiến lợi đứng lên một lần nữa, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, trong mắt tràn đầy lửa giận, không còn cái gì gọi là lý trí.

Mà Tiêu Phàm vừa mới bị Trịnh Phàm đạp một cước lại cười một cách ngốc nghếch ở một bên, vẻ mặt nhăm nhúm hết cả, dường như rất không vui.

Trịnh Phàm bắt đầu vận khí, quyết định tập trung hết kình lực cho một quyền này, đánh cho Tiêu Phàm thành tan nát.

Giữa trận cuồng phong vút qua, Trịnh Phàm nắm chặt nắm đấm xông ra lần nữa, mang theo uy thế siêu việt như Giao Long Xuất Hải (1).

(1) Giao Long Xuất Hải: ý chỉ rồng được trở về với biển, uy lực được tăng lên, sức mạnh vô tận.

“Đậu má, tiểu tử này hung dữ thế làm gì cơ chứ.” Lão ăn mày nhìn chằm chằm vào nắm đấm của Trịnh Phàm, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi: ” Nắm đấm này của ngươi thật quá ngu dốt, chắc chắn sẽ lại không đánh trúng tên kia, bây giờ cái tên này đã ở trong trạng thái phản kháng theo bản năng khi đang say, uy lực của ngươi cáng lớn, hắn bị kích thích thì phản kháng lại càng kịch liệt, mà theo trạng thái này, ta thật sợ có khi hắn sẽ đánh chết ngươi.”

Chương 146: “Thận”

Chương 146: “Thận”

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lão ăn mày nói xong, hóa thành một trận gió nhẹ, trong nháy mắt mà đã vượt qua một khoảng cách lớn đi vào trong sân, bỗng nhiên hất cánh tay đang cầm hồ lô rượu lên, đánh vào phần gáy Trịnh Phàm. Trịnh Phàm liền ngã xuống, Thông Bối Quyền hung mãnh uy thế như vậy nhưng giờ lại tiêu tán trong nháy mắt.

Lão ăn mày nhìn Trịnh Phàm ngã xuống đất, thở dài một cái: “Tiểu tử, ngươi đừng trách ông đây, ông đây là muốn tốt cho ngươi, đây là cứu ngươi một mạng đó.”

Nói xong, lão ăn mày lập tức quay người về phía Tiêu Phàm, nào ngờ, tiếp đón ông là một quyền của Tiêu Phàm!

Lão ăn mày sờ sờ cái mũi đang chảy máu tươi của mình, hét lớn với Tiêu Phàm đang cười ngây ngô ở phía đối diện: “Cái tên nghiệp chướng này, vừa mới bảo ngươi đánh Túy Bát Tiên, ngươi lại đi cắn người, giờ thì tốt rồi, ngươi lại dùng ‘Lam Hái Cùng - đơn xách mời rượu chặn ngang phá’, ngươi, cái con người này, thật là con mẹ nó thiếu nha!”

Mắng xong, lão ăn mày hóa thành một trận gió, trong nháy mắt lại xuất hiện ở sau lưng Tiêu Phàm, một kích liền đánh hắn đến choáng váng, sau đó một biết từ đâu móc ra được một cái bao tải to bẩn thỉu.

…

Không lâu sau, từ bên trong ngõ cụt bên cạnh trường Đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, một lão ăn mày đi ra, kéo theo một cái bao tải to.

Lưu Kinh Đào cùng với Trịnh Phàm đang nằm bất tỉnh nhân sự trong cái ngõ cụt đó, duy nhất chỉ có Tiêu Phàm không thấy, không ai biết nơi này đã xảy ra chuyện gì…

Tiêu Phàm cố hết sức mở hai mắt ra, cảm thấy đầu đau buốt, kèm theo từng hồi choáng váng chóng mặt, bụng lại buồn nôn trướng khí. Hắn muốn nôn nhưng miệng đắng lưỡi khô, đến cả nước cũng không thể nôn ra được.

Đang muốn lấy tay nâng trán thì lại phát hiện ra hai tay đã bị trói chặt, không thể động đậy.

Tiêu Phàm lại dùng sức giật ra, hắn phát hiện hai tay mình đã bị dây thừng buộc siết chặt.

Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ mình đã bị bắt cóc rồi?

Tiêu Phàm giật mình nhìn cảnh vật lạ lẫm trước mắt. Đây không biết là nơi nào, cỏ dại mọc thành bụi, cây cối rậm rạp, mà hiện tại Tiêu Phàm còn bị trói vào một thân cây nhỏ.

Tiêu Phàm cảm thấy trong đầu khó chịu, bắt đầu cố hồi tưởng lại mọi chuyện trước khi hôn mê…

Ra ngoài… Giúp Cơ Hạo Hạo chuyển nhà… Trở về… Bị chặn lại… Bị đánh… Uống rượu… Hôn mê bất tỉnh…

Đúng rồi, mình bị đám người Lưu Kinh đánh!

Tiêu Phàm vốn tưởng đám người Lưu Kinh đánh một trận xả giận là xong, bản thân uống xong chút rượu liền ngất đi để không cảm thấy đau đớn, ngày hôm sau đi thẳng vào bệnh viện là xong xuôi mọi chuyện.

Nhưng mà với tình hình hiện tại, bọn họ muốn ném hắn ở nơi hoang vắng này tự sinh tự diệt rồi.

Trời ạ, có vẻ như mình đã đánh giá thấp mức độ tàn nhẫn của lũ học sinh rồi.

Cứ tưởng chúng chỉ động tay động chân cho hả giận, sẽ không làm hại đến tính mạng người khác là sẽ xong chuyện. Ai mà ngờ cuối cùng chúng nó lại chơi kiểu này, đây là muốn hắn đói chết ở nơi khỉ ho cò gáy này mà.

Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hốt hoảng kêu cứu: "Cứu mạng với! Có người không? Mau đến cứu tôi với…"

Âm thanh này có phần yếu ớt, khiến cho người ta cảm thấy người kêu cứu đang nửa sống nửa chết. Nhưng hồi đáp lại Tiêu Phàm chỉ có tiếng vọng lại của chính hắn.

Tiêu Phàm có chút tuyệt vọng, nếu nơi này thật sự không có người, vậy Tiêu Phàm chết chắc rồi.

Bất thình lình từ trên cây phát ra tiếng rì rào.

Tiêu Phàm trong lòng cả kinh, chẳng lẽ tiếng kêu của bản thân đã dẫn dã thú tới, Tiêu Phàm không muốn chết trong bụng dã thú, Tiêu Phàm lập tức trở nên yên tĩnh, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán.

Một bóng dáng nhảy xuống từ trên cây, dọa đến Tiêu Phàm im như thóc.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng khoác vải rách bẩn thỉu dơ dáy vừa xuất hiện trước mắt mình, không biết là người hay là khỉ, chợt nghe thấy một bài thơ cổ vang lên bên tai.

"Trượng kiếm hồng trần dĩ thị điên, hữu tửu bình bộ thượng thanh thiên. Du tinh hí đấu lộng nhật nguyệt, túy ngọa vân đoan tiếu nhân gian."

(Dịch: Trường kiếm hồng trần đã là điên, có bình rượu bước đến thanh thiên. Du tinh diễn đấu cùng nhật nguyệt, say xưa nằm cười chốn dân gian.)

Ngâm nga theo bài thơ, người nọ xoay người lại.

Tiêu Phàm tập trung nhìn kỹ, người này thoạt nhìn lớn tuổi, toàn thân lôi thôi lếch thếch, bộ râu trên mặt có lẽ đã lâu lắm rồi chưa chăm chút, cực kì

bù xù, thậm chí còn dính vào nhau từng mảnh từng mảnh, nhìn vào khiến người khác cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy người này nhìn có chút quen mắt, hắn cố gắng hồi tưởng lại, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, lớn tiếng kêu lên: "Là ông!"

Lão ăn mày có vẻ rất vừa lòng khi thấy gương mặt kinh ngạc của Tiêu Phàm, cho rằng đối phương nhận ra thân phận của mình từ vị thi hào kia, vì thế vô cùng đắc ý, ngửa mặt lên trời một góc bốn mươi lăm độ, vừa tươi đẹp vừa ưu thương ra vẻ trầm giọng nói: "Không sai, chính là ta."

"Lão ăn mày gần cổng phía Đông đại học khoa học kỹ thuật thành phố S mau thả tôi ra đi, lần trước tôi từng bố thí cho ông chút tiền. Hiện tại tôi bị bắt cóc trói chặt ở đây, ông mau giúp tôi cởi trói đi." Tiêu Phàm hốt ha hốt hoảng kêu lên.

Lão ăn mày nghe tiếng Tiêu Phàm nói, gân xanh trên trán nổi lên nhảy dựng, cực kì tức giận quát Tiêu Phàm một tiếng chói tai: "Im lặng!"

Tiêu Phàm bị giọng nói của lão ăn mày đột nhiên hung hăng kia chấn động đến lờ mờ, nhưng cũng dần im lặng.

Lão ăn mày bắt đầu làm bộ dáng thâm tình, ngâm nga: "Ngự kiếm Thừa Phong đến, trừ ma giữa đất trời, có rượu vui tự tại, không rượu sớm thành điên. Một hơi uống cạn Giang Hà, lại uống cùng nhật nguyệt, ngàn chén say không ngã, chỉ ta Tửu Kiếm Tiên."

Sau đó lão ăn mày nhìn về phía Tiêu Phàm, vẻ mặt như thể chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Không sai, ta là đệ tử đời thứ 249 của Thục Sơn phái,

Lý Tiêu Sái, danh xưng Tửu Kiếm Tiên!"

Tiêu Phàm vừa nghe lão ăn mày bịa chuyện, thậm chí quên luôn cả chuyện mình đang bị trói, "Mẹ kiếp, ông tưởng tôi ngu hả? Thục Sơn phái, ông đang chơi Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyền hả! Lý Tiêu Sái là cái gì, tôi chỉ nghe qua Lý Tiêu Dao thôi! Còn nữa, Tửu Kiếm Tiên tên là Tư Đồ Chung, ông tưởng tôi chưa chơi qua hệ liệt "Tiên Kiếm" hay sao mà còn lừa gạt! Còn

những thứ ông tự đặt cho mình toàn là đồ nhái, sáng tạo hơn một chút có được không vậy…”

Tiêu Phàm liên tiếp châm chọc đến độ văng nước miếng đầy mặt lão ăn mày, Tiêu Phàm càng lớn tiếng, gân xanh trên đầu lão ăn mày càng giật mạnh hơn.

“Im miệng! Cái tên tiểu tử thối này, nói đủ chưa! Nếu không phải tối qua ta cứu ngươi, ngươi đã chết trong con hẻm đó rồi!” Lý Tiêu sái không ngờ thằng ranh này lại không có kiến thức như vậy. Các đại lão nhìn thấy “Tửu Kiếm Tiên” lão đều cung kính, quy củ, nào có như Tiêu Phàm dùng ngữ điệu vô cùng ghét bỏ chửi rủa châm chọc lão.

Tiêu Phàm nghe được lời của lão ăn mày nói, nhất thời sửng sốt, lẽ nào đúng là tối qua lão ăn mày trước mặt đã cứu mình từ tay bọn người Lưu Kinh?

Lão ăn mày nhìn thấy Tiêu Phàm đã yên tĩnh trở lại, lão cũng ngồi xuống, bắt đầu kể ra: “Ta thật sự là đệ tử đời thứ 249 của Thục Sơn phái, Lý Tiêu Sái, nhân xưng Tửu Kiếm Tiên. Lý Tiêu Sái là tên thật của ta, đệ tử đời thứ 249 của Thục Sơn phái cũng là thật. Còn về phần Tửu Kiếm Tiên, Tư Đồ Chung mà ngươi nói là Tửu Kiếm Tiên đời đầu, còn ta là Tửu Kiếm Tiên đời thứ hai mươi ba, trước ta ngoài Tư Đồ Chung còn có hai mươi mốt người từng được gọi là Tửu Kiếm Tiên.”

Tiêu Phàm không hề xét qua logic kì quái trong lời nói của lão ăn mày, vừa nghe đến “đời thứ hai mươi ba Tửu Kiếm Tiên”, liền bật cười hề hề nói: “Đời thứ hai mươi ba, ha ha, số đẹp, cực kì hợp với ông.”

Lão ăn mày vô cùng khó chịu bộ dạng ngốc nghếch của Tiêu Phàm, nổi giận mắng: “Cười cái rắm, bởi vì ngươi là người có duyên với ta, ta quyết định thu ngươi làm đồ đệ, như vậy ngươi chính là Thục Sơn phái, là đệ tử đời thứ hai trăm năm mươi, đồ ngốc (*) nhà ngươi đã hiểu chưa?”

(T/N: Ở Trung Quốc, hai trăm năm (205) còn có nghĩa là đồ ngốc, đồ đần.)

Chương 147: Fan Apple

Chương 147: Fan Apple

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bỗng dưng bị một lão ăn mày thần kinh mắng thành "đồ ngốc", Tiêu Phàm thiếu chút nữa đã nổi giận, tuy Tiêu Phàm vốn không tin mấy lời nói xằng nói bậy của lão ăn mày này, nhưng vẫn thuận theo logic của hắn nói tiếp: "Ông làm sao biết được tôi là người có duyên với ông?"

"Bởi vì ta biết đoán mệnh!" Lão ăn mày vô cùng thần bí, tự hào nói.

"Ông không phải cũng giống mấy tay lừa đảo "Trại Bán Tiên" cầm mấy miếng vải rách giúp xem tướng tay xem tướng mạo chứ?" Tiêu Phàm sửng sốt khi nghe câu trả lời của lão, đoán mệnh mà cũng nói ra được, lão có thể đáng tin hơn chút được không, giờ đã là năm 2990 rồi, còn dám lấy đoán mệnh ra lừa dối hắn.

Ai mà ngờ câu trả lời của lão ăn mày lại khiến trong lòng Tiêu Phàm cả kinh, thiếu chút nữa cho rằng lão biết Đọc Tâm Thuật.

"Bây giờ đã là năm 2990 rồi, ai lại còn xem tướng tay xem tướng mạo đoán mệnh? Bây giờ chúng ta đoán mệnh bằng cái này!"

Vừa nói, lão ăn mày lập tức thò tay vào trong đống quần áo nhếch nhác, dùng sức mò mẫm. Tiêu Phàm hoài nghi lão có lôi ra thứ dơ bẩn gì đó.

Sau khi lão ăn mày mò được vật đang tìm, vô cùng mạnh mẽ kéo vật đó từ trong quần áo ra, khinh bỉ nhìn Tiêu Phàm.

Lúc lão ăn mày cầm vật trong tay vung về phía mặt của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm sợ có gì đó dơ bẩn sẽ văng đến trên mặt mình, hắn nhắm mắt tránh sang một bên.

Khi Tiêu Phàm mở mắt nhìn vật trong tay lão ăn mày, trong lòng vô cùng chấn động, hận không thể ngay lập tức cướp vật trong tay lão vào trong lòng mình, cũng chẳng còn ngại đồ vật của lão ăn mày nhếch nhác dơ bẩn nữa.

“Mẹ kiếp! Có nhầm không vậy, “Tuyết Lê 9S”, còn là bản mới! Đến điện thoại của ăn mày cũng không sánh được, ông bảo tôi chịu sao nổi!”

Lúc Tiêu Phàm nhìn thấy lão ăn mày mặc quần áo rách rưới đang đứng ở trước mặt lôi chiếc điện thoại Iphone từ trong túi quần ra thì kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng lại, cảm giác này giống như một tên béo tròn ục ích, cực kì xấu xí đang dùng bàn tay nung núc mỡ của mình mà vuốt ve một mỹ nữ châu Âu tóc vàng mắt xanh, sự đối lập giống như vậy rất là kích thích thị giác.

Iphone là điện thoại di động đắt tiền nhất, tính năng tối ưu nhất, sử dụng tốt nhất.

Đương nhiên những điều đó cũng không phải là điểm đặt biệt nhất của điện thoại Iphone, điều đặt biệt nhất là nó có thể nhận diện được người sở hữu điện thoại.

Nghĩ thử đi, quay lại thời điểm điện thoại Iphone sử dụng chức năng mở khóa bằng cách nhận diện con ngươi mắt (năm 2990, kĩ thuật mở khóa dùng trong điện thoại là thông qua việc nhận diện con ngươi mắt của người sử dụng để mở khóa), cái kiểu dùng đôi mắt nhìn về phía điện thoại Iphone, thật sự là cực kì đẹp trai.

Vì thế cho nên những người trẻ tuổi hay đi tán gái đều muốn bán thận mua Iphone, cũng vì như vậy mà Iphone còn được gọi là “thận cơ*”.

*thận cơ: ngôn ngữ mạng của TQ, có thể hiểu là máy móc bằng thận.

Tiêu Phàm suy nghĩ trong đầu, thế giới này thực sự quá đáng sợ, một lão ăn mày cũng có thể sử dụng Iphone, mà còn là Iphone 9S mới nhất, chuyện này quả thật là quá vô nhân tính rồi.

Tiêu Phàm bắt đầu hối hận, ngày đó mình vì thương người mà bố thí cho lão ít tiền lẻ, một lão ăn mày có thể sử dụng Iphone 9S thì làm sao có thể thiếu chút tiền đó được cơ chứ?

Tiêu Phàm cảm thấy lần bố thí đó quả thật là lãng phí to lớn nhất đối với tình hình kinh tế của chính mình.

Nghĩ lại bản thân mình chỉ xài điện thoại Soyes mà còn chê mắc, Tiêu Phàm cảm thấy cực kì tự ti.

Lão ăn mày đối với sự hâm mộ của Tiêu Phàm cực kì hài lòng, nghĩ thầm lúc nãy con còn dùng ánh mắt xem thường ta, hiện tại đã biết sự lợi hại của ta rồi chứ: "Bây giờ, những người xem tướng bọn ta đều dùng công nghệ cao như thế này, không còn ai xem chỉ tay hay nhìn tướng mạo như mấy phương pháp cổ lỗ sỉ ngày xưa nữa." Lão ăn mày cầm Iphone 9S trong tay kiêu ngạo nói với Tiêu Phàm đang đứng trước mặt: "Ngày đó ta đã tính ra hôm nay ta sẽ gặp người hữu duyên kế thừa y bát* của ta, cũng chính là con, vì vậy ta đã từ chối đi bày ba cái trận pháp, bốn bữa tiệc mà đến trước cổng chính của Đại học khoa học và công nghệ thành phố S chờ con, kết quả là con thật sự đã xuất hiện, cho nên ta mới nói dùng di động tính chắc chắn là chuẩn rồi."

*kế thừa y bát: ý là đệ tử chân truyền, ai xem nhiều kiếm hiệp sẽ biết.

Cái gì vậy trời, lão ăn mày nói có mấy câu, mà đã thấy cực kì hoang tưởng rồi, ói cũng ói không xong.

Trước tiên bỏ qua việc tại sao lão ăn mày nghèo túng như thế này lại có thể sử dụng Iphone 9S, mà là việc xem tướng thì làm sao có thể liên quan đến việc sử dụng công nghệ cao?

Hơn nữa lão còn nói cái gì, từ chối đi bày ba cái trận pháp, bốn bữa tiệc, không ngờ lão ăn này này còn bận rộn đến như vậy, vì mình mà điều chỉnh hành trình của ông ta, từ chối nhiều việc đã lên kế hoạch.

Lại còn chạy đến trước của chính của Đại học khoa học và công nghệ Thành phố S chờ hắn nữa, nghe mùi đã cảm thấy biến thái quá rồi!

Cái người này có phải là một kẻ thần kinh hay không vậy, tại sao ta không chơi "Tân sinh", không ở trong Ác Ma Trận Doanh cũng có thể gặp phải loại quái nhân này cơ chứ.

Lão ăn mày nhìn thấy sự nghi ngờ của Tiêu Phàm, trong lòng vô cùng khó chịu: "Ta biết ngay là con không tin mà, vậy thì bây giờ ta sẽ thể hiện cho con xem!"

Nói xong, lão ăn mày giơ tay ra, tỏ vẻ thoải mái rút Iphone 9S tinh xảo kia ra, nhìn về phía nó, mở khóa!

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ của lão ăn mày, cố kìm nén sự không thoải mái của mình.

Một màn hình ảo của Iphone 9S lập tức xuất hiện trên không gian trước mặt.

Tiêu Phàm nhìn thấy lão ăn mày tìm rồi nhanh chóng nhấn xuống chọn một ứng dụng tên là "Toán Càn Khôn" trong một đống ứng dụng lộn xộn đủ các loại trong giao diện điện thoại, sau đó đưa về phía Tiêu Phàm chụp "tách… tách…" một lúc.

Một chuỗi kí tự xuất hiện trên màn hình ảo trên không của Iphone 9S…

Tiêu Phàm nhìn rõ được một nửa các kí tự trên xong, trong lòng không nhịn được mà gào thét!

"Ngươi có hai con mắt, một cái lỗ mũi, hai lỗ tai và một cái miệng."

Cái gì thế này, người bình thường đều như vậy không phải sao, đây là phần mềm chuyên nghiệp mà ngươi thường xuyên dùng để xem tướng đó hả, đa dạng thêm chút nữa là vầng trán cao, rộng, đầy đặn,

Dái tai rủ xuống, xương gò má cao, cằm mượt mà, mặt mày duyên dáng, ấn đường có màu đen, lông mày nhợt nhạt, nếu dùng từ ngữ chuyên nghiệp để phân tích thì có nghĩ là sắp chết đó!

"Nhìn ngươi có hai con mắt, một cái lỗ mũi, hai lỗ tai và một cái miệng" lời nói vô căn cứ như vậy, ai sẽ tin ngươi chứ!

"Nửa đời trước của thí chủ trôi qua khá bình thản, gần đây thì lại gặp được đại kì ngộ, làm cho vận mệnh có một bước ngoặc lớn, nếu tương lai vẫn có thể giữ được bản tâm của chính mình, vượt khó tiến lên, chắc chắn tiền đồ sẽ như gấm, có điều bởi vì vận khí quá vượng, phạm phải đào hoa, mệnh cung không cô, tất nhập Tu La, cẩn thận hư thận."

Tại sao nửa câu sau lại giải thích chuyên nghiệp đến như vậy, đây là phần mềm quỷ quái gì vậy!

Tiền đồ như gấm, ai da, cái này ta thích!

Còn câu sau có ý gì? Ý nói ta nhập Tu la sao? Giỡn à, nhập Tu La thì coi như là đại kiếp nạn rồi, quả thật chính là phúc khí của FA, có dùng được đâu mà hại thận.

"Nhìn thấy chưa, trên đó nói là con gặp được đại kỳ ngộ, làm cuộc đời chuyển biên một bước ngoặc lớn chính là nói đến việc gặp Lý Tiêu Sái "Tửu Kiếm Tiên" đại danh đỉnh đỉnh là ta đây." Lão ăn mày đứng trước mặt Tiêu Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực cực kì tự tin nói.

Nhưng trong lòng Tiêu Phàm lại cảm thấy bước ngoặc lớn của cuộc đời mình và đại kỳ ngộ đó phải là mở ra Server "Tân sinh", có điều chính mình lại xui xẻo bị phân vào Ác Ma Trận Doanh, thật sự có thể gọi là kỳ ngộ sao?

"Có điều sau này con lại phạm phải mệnh đào hoa, điều này thật sự khiến người ta mơ ước, chậc chậc, có điều tiểu tử nhà ngươi chớ có đắc ý, số kiếp đào hoa theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì chính là số kiếp đáng sợ nhất." Lão ăn mày hiếm khi ăn ngay nói thật, khiến cho Tiêu Phàm cũng sững sờ.

Chương 148: Nhập Phái

Chương 148: Nhập Phái

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó lão ăn mày đắc ý lấy tay chỉ vào biểu tượng đại diện của ứng dụng "Toán Càn Khôn" trên màn hình ảo, nhìn về phía Tiêu Phàm đắc ý nói: "Nhìn thấy chưa, thuận tiện cũng nói luôn, đây là app Đoán Mệnh do Thục Sơn phái của chúng ta nghiên cứu ra, là ứng dụng duy nhất nghiên cứu tướng số có trong cửa hàng ứng dụng trong điện thoại, lợi hại không, là ứng dựng duy nhất đấy."

Tiêu Phàm nghe thấy lão ăn mày khoe khoang như vậy, nên chăm chú nhìn kỹ vào màn hình ảo trong không gian trước mặt…

“Toán Càn Khôn.”

(Miêu tả ứng dụng: Muốn biết nhận duyên của ngươi như thế nào, muốn biết vận mệnh của ngươi ra sao thì hãy mau chóng sử dụng Toán Càn Không do Thục Sơn phái nghiên cứu nhé.)

(Nghiên cứu và phát triển: Công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật Thục Sơn.)

Tiêu Phàm nhìn đoạn miêu tả này, cảm thấy khá chuyên nghiệp, cuối cùng nhìn số lượng người cho điểm đánh giá, rất nhiều người cho điểm, bên trong hình ngôi sao năm cánh, điểm trung bình là 0.1, cực kì nhiều điểm 0.1, nếu nói theo một trình độ nào đó thì “Toán Càn Khôn” có thể nhận được điểm tổng hợp này cũng thuộc dạng khó có được.

Nhìn lão ăn mày vẫn còn tự mãn đứng ở đằng kia, Tiêu Phàm có vẻ không đành lòng, nhưng cuối cùng cũng nói ra lời thật lòng: “Ông thật sự không biết điểm trung bình cao nhất là 5 sao hay sao?”

Lão ăn mày nghe Tiêu Phàm nói vậy cũng bất ngờ, nhanh chóng nhìn về phía màn hình ảo, trên mặt thể hiện sự khó tin, tự lẩm bẩm: “Làm sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy?”

Tiêu Phàm thở dài một hơi, nhìn thấy đoạn trước của đoán mệnh ghi là “có hai con mắt, một cái lỗ mũi, hai lỗ tai và một cái miệng” đã biết ứng dụng này là vô căn cứ, kết quả là, bây giờ Tiêu Phàm không còn quan tâm đến kết quả đoán mệnh của “Toán Càn Khôn” là thật hay không nữa, coi như chỉ là chuyện vui đùa, hoàn toàn không để trong lòng.

Lão ăn mày nhìn màn hình ảo cả nửa ngày, khuôn mặt giận giữ, chòm râu rung rung: “Đúng là thế nhân dung tục, không phát hiện được bảo vật quý giá!”

Nói rồi tức giận đi đến trước mặt Tiêu Phàm, nhìn Tiêu Phàm mà nói: “Điện thoại di động của con đâu rồi?”

“Trong túi quần.” Tiêu Phàm trả lời theo quán tình, nhưng sau khi nói xong, Tiêu Phàm liền hối hận ngay lập tức, bây giờ chính mình còn không biết tại sao đối phương lại trói chặt chính mình không thả, không phải bởi vì muốn cướp giật đấy chứ?

Lão ăn mày nhìn bộ dạng hoang mang của Tiêu Phàm, tựa như có thể đọc được những suy nghĩ của Tiêu Phàm, khinh bỉ nhìn Tiêu Phàm nói: “Không lẽ con cho rằng ta muốn cướp đồ của ngươi đấy chứ, ta đang dùng Iphone 9S đấy, sẽ đi cướp của một tên quỷ nghèo như con sao?”

Tiêu Phàm bị một lão ăn mày nói là quỷ nghèo, mặc dù biết điện thoại của đối phương đúng là rất quý giá, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, quất cường phản bác: “Nếu không phải ông muốn cướp đồ, vậy tại sao lại quấn lấy tôi không buông?”

“Các cậu là người trẻ tuổi không chịu ở yên một chỗ, nếu ta không trói con lại, con làm sao lại chịu nghe ta nói nhiều như vậy, có lẽ con sẽ coi ta là kẻ thần kinh mà chạy trốn mất. Ta hỏi điện thoại di động của con là vì muốn nhân con là đệ tử, để con trở thành đại đệ tử đời thứ 250 của Thục Sơn phái.” Lão ăn mày khinh bỉ nhìn Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng, không phải sớm coi ông là kẻ thần kinh, mà bây giờ cũng coi ông là kẻ thần kinh, hơn nữa chưa từng nghe ai nói thu nhận đồ đệ mà dùng điện thoại di động cả, lẽ nào Thục Sơn phái đã phát triển đến trình độ thêm đệ tử vào vòng bạn bè trên Wechat rồi sao?

Lão ăn mày cũng mặc kệ Tiêu Phàm đang nghĩ gì, bàn tay bẩn thỉu đã mò vào trong túi quần của Tiêu Phàm.

Bỗng nhiên bị sờ mó, điện thoại di động Soyes 4 của Tiêu Phàm đã bị lão ăn mày cầm trong tay, lão ăn mày nhìn chằm chằm di động Soyes của Tiêu Phàm, híp mắt lại, tâm trạng giống như cực kì không vui.

Tiêu Phàm nhìn ánh mắt của lão ăn mày, biết ngay là chuyện gì đã xảy ra, bởi vì ánh mắt của lão lúc này chính là ánh mắt của một “Fan Apple” tiêu chuẩn…

Fan Iphone chỉ những người thích dùng sản phẩm Iphone.

Chính vì được yêu thích nên dòng sản phẩm điện tử Iphone không những tiêu thụ nhiều mà còn được truy lùng một cách điên cuồng, đến mức dòng sản phẩm điện tử Iphone này đã trở thành tín ngưỡng đối với những fan như bọn họ.

Mà hiện tại, lão ăn mày kia đang nhìn chiếc Soyes 4 của Tiêu Phàm với ánh mắt đầy phức tạp, càng khiến hắn thêm khẳng định ông ta đích thực là một "Fan Iphone".

Bởi vì bất cứ khi nào hay bất cứ nơi đâu thì ánh mắt căm thù của fan Iphone đối với fan Soyes cũng không bao giờ thay đổi, mà hết thảy nguyên nhân đều chỉ vì một hiểu lầm cực kỳ "Mỹ lệ" …

Bởi vì sản phẩm điện tử của Iphone vẫn luôn đi đầu xu hướng. Dựa vào kỹ thuật cùng giá cả cao, trải nghiệm tốt nên nó vẫn luôn đứng đầu càn quét toàn bộ thị trường điện thoại di động. Có thể nói nó là hãng điện thoại No.1 trên thị trường về khoản độc quyền.

Giống như kỹ thuật nhận diện tròng đen này là ứng dụng lần đầu tiên xuất hiện trên điện thoại di động do Iphone đưa vào. Vì vậy, Iphone vẫn luôn là hãng đi đầu về kỹ thuật.

Iphone khiến cho người sử dụng có được trải nghiệm mới lạ về đẳng cấp. Nếu bạn chưa từng sử dụng điện thoại Iphone, bạn thật sự sẽ không dám huênh hoang thể hiện trước mặt người khác.

Mà những người có tiền dùng Iphone vốn là những vị đại gia giàu có, mà các vị có tiền thì hay rảnh rỗi chẳng có gì làm nên đây ắt sẽ thành thứ giúp họ khoe khoang, đánh bóng cho cái tôi của bản thân. Vì vậy Iphone và fan Iphone quả là sinh ra để dành cho nhau.

Sự hư vinh mà Iphone đem lại cho người dùng chưa bao giờ khiến họ thất vọng cho đến khi có sự xuất hiện của điện thoại Soyes.

Soyes cũng không hề cướp mất chiêu bài độc quyền của Iphone mà chỉ càn quét thị trường điện thoại giá rẻ. Chính bởi vì Soyes cạnh tranh về giá tiền rất cao nên cũng được sự ủng hộ từ người dân có thu nhập bình thường, lúc đó fan của Soyes cũng dần dần xuất hiện.

Lúc này fan Iphone chẳng thèm để ý đám fan Soyes đang âm thầm bành chướng, bởi vì đẳng cấp của bọn họ vẫn luôn vượt xa những người khác. Mãi đến khi hãng điện thoại Soyes quảng bá đã mời về nước ngôi sao giải trí nổi tiếng Bích Ca. Kết quả đã xảy ra chuyện.

Đây là một đoạn video quảng cáo mà Bích Ca quay cho hãng điện thoại Soyes. Thời gian quảng cáo rất ngắn, nội dung lại không nhiều, lời thoại cũng chỉ đơn giản có một câu nhưng đủ khiến cho fan Soyes nhốn nháo không yên…

Trong video, Bích Ca cầm ra "Điện thoại Soyes", đôi mắt thâm tình nhìn chiếc di động một cách chăm chú, giọng nói sâu lắng cất lên: "Chính là nó! Khiến cho tôi tìm lại sự tự tin đã đánh mất qua năm tháng của người đàn ông. Nhìn vào ánh mắt tôi! Hút hồn!"

Ánh mắt hút hồn khiến cho người khác chỉ nhìn qua là không thể nào quên được, động tác vui sướng cùng với câu nói của Bích Ca: "Nhìn vào ánh mắt tôi! Hút hồn!", ứng dụng nhận diện tròng đen trên chiếc điện thoại Soyes cũng được phá giải ngay lập tức.

Đoạn quảng cáo rất ngắn, cũng không có gì liên quan đến ưu điểm của Soyes nhưng lại đi vào lòng người một cách sâu sắc chỉ vì một câu nói của Bích Ca: "Nhìn vào ánh mắt tôi! Hút hồn!"

Lời thoại thật đỉnh nha! Mẹ cũng không phải lo lắng ta không có tiền theo trend rồi!

Vậy là khoảng thời gian đó, từ phố lớn đến ngõ nhỏ, bất luận đẹp hay xấu, chỉ cần là người dùng điện thoại di động Soyes muốn mở điện thoại đều dùng ánh mắt thâm tình chăm chăm nhìn điện thoại rồi nói một câu: "Nhìn vào ánh mắt tôi! Hút hồn!"

Nói xong lời thoại kinh điển này! Điện thoại lập tức vang lên âm thanh kích hoạt…

Vì lẽ đó mà fan Iphone cuối cùng cũng ngồi không yên, lúc trước bất luận điện thoại Soyes đổi mới thế nào thì Iphone vẫn luôn cao hơn một bậc. Vậy

mà giờ thứ hàng tiện nghi rẻ tiền như Soyes lại dám phách lối trước mặt họ. Fan Iphone sao có thể ngồi vững được đây!

Điều thích thú nhất khi fan Iphone dùng Iphone chính là sự đẳng cấp. Họ cảm thấy fan Soyes đang khiêu chiến địa vị cùng đẳng cấp thời thượng của mình nên lập tức phản kích rất mãnh liệt. Trên mạng không ngừng so sánh giữa Iphone và Soyes. Trong nháy mắt, điện thoại Soyes bị fan Iphone hắt hủi ghét bỏ.

Chương 149: Trở Về

Chương 149: Trở Về

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Fan Soyes rất tức giận.

Người bình thường vốn không thích tính cách mấy vị nhà giàu, thấy fan Iphone bọn họ luôn huênh hoang đã chẳng dễ chịu gì, bây giờ vất vả lắm mới có thể giả vờ khí chất: "Nhìn vào ánh mắt của tôi! Hút hồn!". Fan iphone bọn họ còn tới kiếm chuyện. Đúng là chỉ có thể nhịn chứ không thể chịu nhục!

Cuộc chửi rủa giữa Iphone cùng Soyes cứ như vậy mà mở ra, từ đó về sau Iphone và Soyes quyết không đội trời chung.

"Ngươi là fan Soyes?" Lão ăn mày híp mắt quay sang nhìn Tiêu Phàm nói.

Có lầm không vậy! Ông ta thật sự là fan lâu năm của Iphone sao? Đã già thế rồi mà vẫn "Trẻ trâu" như vậy!

"Không phải!" Tiêu Phàm không chút suy nghĩ mở miệng phản bác. Hai tay hắn giờ còn bị trói không cử động được, nhỡ chút nữa bị lão già biến thái đem nỗi căm ghét fan Soyes trút lên người hắn thì biết tính sao.

"Vậy tại sao ngươi lại dùng điện thoại Soyes?" Lão ăn mày hoài nghi nhìn Tiêu Phàm hỏi.

“Ông tưởng rằng tôi muốn dùng sao? Tôi không có tiền! Tôi mà có tiền thì sớm đã mua Iphone giống ông rồi! Điện thoại Soyes này chậm như vậy, tín hiệu cũng không tốt nữa!” Tiêu Phàm cẩn thận giải thích.

Lão ăn mày vừa nghe xong, mặt mày hớn hở trong nháy mắt: “Phải đấy! Ta đã nói mà! Chỉ có điện thoại Iphone là tốt thôi! Soyes chỉ là thứ đồ chơi vớ vẩn!”

Vừa nói lão ăn mày vừa hung hăng ném phăng chiếc Soyes 4 của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngoài mặt ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng thì không ngừng gào thét! Mẹ kiếp! Có nhầm không vậy! Nhỡ ném hỏng thì sao! Con Soyes 4 này cũng thứ ta mua từ tiền của mình mà!”

Sau đó lão ăn mày nhặt chiếc điện thoại của Tiêu Phàm lên rồi nói với hắn: “Nên đổi đi! Con điện thoại di động này rách nát lắm rồi!”

Tiêu Phàm cố nén kích động để không xông lên đánh cho lão một trận, run rẩy nói: “Không có tiền!”

Lão ăn mày chẳng bận tâm điều đó, cầm chiếc Soyes 4 hướng về phía Tiêu Phàm, ra hiệu cho Tiêu Phàm mở khóa.

“Nhìn…” Tiêu Phàm vừa nói một chữ “Nhìn” đã lập tức im miệng ngay, suýt chút nữa theo thói quen đọc ra câu phá giải mà fan Iphone ghét nhất.

“Hử?” Lão ăn mày nhíu mắt lại lần nữa.

“Tôi muốn nói chiếc điện thoại di động này kém quá! Ông cầm xa như vậy! Tôi không nhìn thấy bộ phận cảm ứng, lát nữa sợ không mở được.”

Lúc này lão ăn mày mới đưa chiếc Soyes 4 lại gần Tiêu Phàm một chút.

Sau khi mở khóa, lão ăn mày cầm chiếc Iphone 9S ngồi bên cạnh Tiêu Phàm với con Soyes 4, lão bỏ mặc Tiêu Phàm một bên, thật không biết đang làm cái gì.

Sau một hồi, lão ăn mày quay người lại nói với Tiêu Phàm: “Nhận diện tròng đen”.

“Ok!”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Ví tiền của ngươi đâu?”

Giờ Tiêu Phàm tựa như cá nằm trên thớt, chỉ có thể thành thật trả lời.

Lão ăn mày duỗi cánh tay bẩn thỉu của mình ra sờ người Tiêu Phàm trước ánh mắt khiếp sợ của hắn, sau đó móc ra ví tiền của Tiêu Phàm, rút sạch tiền rồi nhét lại mấy đồng tiền lẻ vào trong ví: “Được rồi! Chỗ tiền thừa còn lại đủ để ngươi bắt xe từ đây về nhà.”

“Này! Ông có nhầm không vậy? Một lão dùng Iphone 9S mà còn cướp một kẻ nghèo kiết xác như tôi!”

“Ăn cướp?! Ngươi đừng nói khó nghe như vậy chứ! Ta như vậy sao có thể gọi là ăn cướp! Đây là học phí để ngươi gia nhập Thục Sơn phái của chúng ta. Coi như ta và ngươi có chút nhân duyên nên chỉ thu một chút xíu! Ngươi gọi cái rắm!”

Vừa nói lão ăn mày vừa hết sức ghét bỏ đem chiếc Soyes 4 cùng ví tiền của Tiêu Phàm nhét lại vào trong túi quần hắn.

“Chương trình học tuyệt kỹ của Thục Sơn phái ta đã chuyển vào điện thoại di động của ngươi rồi! Bây giờ thứ tuyệt nhất trong điện thoại ngươi chính là cái App kia! Được rồi! Giờ xong việc rồi! Từ giờ trở đi ngươi chính là đệ tử đời thứ 250 của Thục Sơn phái. Ta đi trước đây! Nhìn giờ này chắc vẫn kịp một ván.” Lão ăn mày nghĩ nghĩ sau đó lấy đống tiền trong ví Tiêu Phàm ra: “Vừa hay kiếm được thêm chút thu nhập, có thể vui chơi một trận. Nhóc con! Hữu duyên gặp lại!”

Bà mẹ nó! Lại là app! Ông đừng nói với tôi là ông lấy chỗ tiền đó để đổi phần mềm ứng dụng điện thoại đấy chứ? Hơn nữa, tiền của tôi không phải để cho ông đi đánh cược!

Chẳng lẽ ông ta thật sự bị tâm thần ư?

Trong lúc Tiêu Phàm đang điên cuồng chửi thề trong lòng thì lão ăn mày đã hóa thành một trận gió biến mất ngay trước mặt hắn.

“Hở?” Tiêu Phàm bối rối.

“Ơ này! Ê! Này!”

“Này! Ông còn chưa cởi trói cho ta đâu! Ông muốn đi đâu vậy!” Tiêu Phàm hốt hoảng hét lên.

“Đợi một lúc dây thừng sẽ tự động buông ra.” Tiếng hồi âm vang vẳng tựa như truyền đến từ nơi rất xa…

Trường đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S là một trường học nổi tiếng, kiến trúc trong trường dĩ nhiên không thể không có thể diện được, bất luận là cao thấp lớn bé, giảng đường hay kí túc xá đều được chú ý việc thiết kế và bố trí, khắp nơi tràn đầy hơi thở hiện đại, nhưng lại có một nơi ngoại lệ…

Đây là một cánh rừng nhỏ u nhã tĩnh mịch của đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, cành lá rậm rạp tươi tốt, bên tai thỉnh thoảng nghe thấy vài tiếng chim hót, làm cho cánh rừng này có thêm vài phần sức sống.

Một tòa nhà phỏng theo phong cách cổ nằm ở chính giữa cánh rừng này, chim chóc trong rừng sẽ thỉnh thoảng đậu trên ngói lưu ly nghỉ một chốc, chích chích chi chi kêu lên một hồi rồi lại lần nữa bay lên, biến mất trong rừng.

Thoạt nhìn phong cách của tòa nhà rất xưa cũ, thật ra thì cũng rất mới, cùng so sánh với nhiều công trình kiến trúc hiện đại khác có vẻ vô cùng đặc biệt, cũng mang một nét đặc sắc riêng.

Phía trên cửa chính của tòa nhà có treo một tấm bảng gỗ, trên tấm bảng hiệu đề ba chữ “ CLB Võ Thuật”, nét bút cứng cáp hữu lực, nước sơn vàng tươi tắn, đường nét khắc sâu, trông có vẻ khí phách không gì sánh được.

Trong một căn phòng, trên tường treo ngay ngắn một số bức tranh phong cảnh, một vài tách trà nhỏ được đặt tùy ý trên bàn trà bằng gỗ, trà xanh ngâm trong nước nóng, hơi nước trong suốt lượn lờ bay lên.

Một anh chàng nam tính đẹp trai đang ngồi xếp bằng, dáng người ngay thẳng, một dấu răng mới tinh giống như giễu cợt nghịch ngợm hạ xuống cánh tay của chàng trai đó, người này không phải là cao thủ Thông Bối Quyền Trịnh Phàm thì còn có thể là người nào nữa chứ.

Cách phía sau lưng Trịnh Phàm một khoảng, có một gã nam sinh khác mặt mũi sưng vù cũng đang ngồi xếp bằng, thân thể hơi nghiêng, dường như không chịu nổi việc ngồi lâu, cảm thấy không khỏe, thân thể lặng lẽ lung lay một chút.

Người này hai vành mắt đen ứ máu nhìn không ra khuôn mặt lúc đầu chính là bạn học Lưu Kinh Đào bị Tiêu Phàm thi triển "Thay đổi hoàn toàn diện mạo quyền", hiện tại gã cũng không còn có phần phách lối nào nữa mà tựa hồ nghiêm túc như đang gặp mặt trưởng bối, ngoan ngoãn ngồi sau lưng Trịnh Phàm.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Một giọng nữ thanh thúy theo làn khói từ ly trà xanh bay về hướng Trịnh Phàm.

"Chúng tôi bị một người đàn ông ngoài trường đánh." Trịnh Phàm không kiêu ngạo, không siểm nịnh trả lời, Lưu Kinh Đào nghe thấy hai chữ "bị đánh", thân hình run run, tựa hồ vết thương trên mặt lại đau đớn hơn một chút.

"Thế sao? Người phương nào? Vậy mà có thể đánh được cậu?"

Nghe được câu trả lời của Trịnh Phàm, cô gái mặc cổ trang xoay người lại, buộc mái tóc thành hình đuôi ngựa, khẽ vuốt nhẹ một cái, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp anh khí trước mặt Trịnh Phàm.

Cặp mắt của cô gái kia hơi nghiêng, đảo qua hai người Trịnh Phàm và Lưu Kinh Đào, Trịnh Phàm và Lưu Kinh Đào đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp của cô gái cùng đôi mắt động lòng người này liền không tự chủ được mà đỏ mặt.

Lúc cô gái nhìn qua dấu răng tùy ý mà khắc sâu trên tay Trịnh Phàm và khuôn mặt như đầu heo của Lưu Kinh Đào thì nhịn không được bật cười, nụ cười xinh đẹp như đóa hoa vừa nở rộ, khiến cảnh vật xung quanh giờ đây đều có vẻ ảm đạm thất sắc. <>

“Từ vết thương của các cậu, xem ra hắn ta đánh không có chiêu thức gì, thật là lưu manh, Trịnh Phàm, đừng nói với tôi, cậu ngay cả một tên lưu manh cũng đánh không lại nhé.” Cô gái cười hì hì rất mê người nhìn Trịnh Phàm, nói.

Trịnh Phàm nhớ lại lúc hắn quyết đấu cùng Tiêu Phàm, sau khi đánh ra một quyền toàn lực liền chẳng hiểu tại sao mất đi tri giác, nghĩ thầm chắc là bị Tiêu Phàm dùng thân pháp cổ quái nhanh chóng thừa cơ đánh choáng.

Chương 150: Thục Sơn Trong Thời Đại Mới

Chương 150: Thục Sơn Trong Thời Đại Mới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này, nghe được cô gái lần nữa nhắc đến chuyện hắn bại trong tay Tiêu Phàm, trong lòng không khỏi buồn bực, nói: “Học tỷ, chị có chuyện không biết, thứ mà tên kia dùng chính là Túy Quyền, chiêu thức của Túy Quyền này nổi tiếng tùy ý, chẳng có trình tự gì đáng nói, bất kể đông tây hay trái phải gì cả,

cách đánh đều dựa hoàn toàn vào hứng thú.”

Trịnh Phàm trong trường cũng giống Cơ Hạo Hạo đều học năm tư, nhưng không nghĩ đến sinh viên năm tư lại còn cung cung kính kính gọi cô gái trước mặt là học tỷ.

“Vậy sao? Túy Quyền à, rất thú vị, hắn ta tên là gì? Ở đâu? Tôi muốn đến xem hắn có bản lĩnh gì.” Cô gái dường như bởi vì tìm được chuyện gì mới mẻ, liền trở nên vui vẻ.

“Ặc, không biết.” Trịnh Phàm sửng sốt, lập tức đáp.

“Trịnh Phàm, cậu là kẻ ngốc sao? Bị người đánh lại còn chả biết là ai đánh.” Cô gái kia rõ ràng là mất hứng nói.

Trịnh Phàm quay đầu liếc nhìn cái “đầu heo” mặt mũi sưng vù phía sau, Lưu Kinh Đào cuống quít trả lời cô gái kia: “Học tỷ, tụi em chỉ biết hắn ta là người quen của Cơ Hạo Hạo.”

“Cơ Hạo Hạo? Hóa ra là người quen của Cơ Hạo Hạo à, dễ xử lý, tự tôi sẽ đi tìm Cơ Hạo Hạo giúp đỡ là được.” Cô gái nghe xong vui vẻ, lầm bầm lầu bầu nói.

Cơ Hạo Hạo, nữ sinh Cơ Hạo Hạo này rất nổi tiếng ở trường đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, mà trong trường đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S cũng chỉ có một người tên là Cơ Hạo Hạo.

…

“Răng rắc.”

Tiếng mở khóa cửa chính nhà trọ của Tiêu Phàm vang lên, cửa được mở ra.

Tiêu Phàm nhìn căn phòng quen thuộc, cảm động đến muốn khóc, nói: “Tôi rốt cục cũng về rồi!”

Hai ngày này đều làm cái gì chứ!

Đầu tiên là bạn trên mạng hẹn, đi giúp chuyển nhà, kết quả trên đường về nhà gặp phải lưu manh, bị đánh đến không phân biệt nổi phương hướng, sau khi say rượu tỉnh lại, lại gặp phải một lão ăn mày tay cầm “Iphone 9S” tự xưng là Tửu Kiếm Tiên đời thứ hai mươi ba của phái Thục Sơn cưỡng ép nhận hắn làm đại đệ tử đời thứ 250 của phái Thục Sơn, còn ép buộc cài đặt một ứng dụng vào điện thoại di động “Soyes 4” của Tiêu Phàm.

Lão ăn mày sau khi lấy tất cả tiền bạc trên người Tiêu Phàm, chỉ để lại một chút lộ phí, thế là tiền mua thức ăn trong mấy ngày tới của Tiêu Phàm đều bị lão mang đi hết sạch, cũng may thẻ ngân hàng vẫn còn, trên đường về vẫn có thể cà thẻ mua đồ ăn. <>

Trời ơi, tại sao hắn lại xui xẻo như vậy chứ!

Cũng may mà, lúc lão ăn mày đi rồi, cái dây buộc chặt hai tay hắn không hiểu sao bị cắt đứt, không khiến Tiêu Phàm thật sự phải chết đói nơi hoang vu dã ngoại đó.

Tiêu Phàm đi vào nhà, thả hai bao ny lon đựng đồ ăn xuống, cử động thân thể mệt mỏi, xoay xoay cái đầu vẫn còn hơi chóng mặt, nói: "Quên đi, tắm rửa trước đã, nằm ở nơi hoang dã đó một chút mà bản muốn chết."

Tiêu Phàm lại nghĩ đến lão ăn mày dùng hai tay bẩn thỉu đó sờ sờ hắn, tăng nhanh bước chân đi giặt quần áo.

…

Nhìn vết máu bên khóe miệng qua gương nhà tắm, Tiêu Phàm mắng lớn: "Đờ mờ, không phải chứ, mình bị đánh đến nội thương hộc máu? Đúng rồi, hôm qua mình đúng là bị đánh, nhưng mà cơ thể không đau chút nào, lại đụng phải lão ăn mày bị bệnh thần kinh kia, liền đem chuyện bị đánh quên mất tiêu. Đều bị đánh thành như vậy sao vẫn không cảm thấy đau nhỉ, không phải là bị đánh đến mất cảm giác rồi chứ?"

Trong lòng Tiêu Phàm vô cùng sợ hãi, bắt đầu cởi quần áo để kiểm tra.

Kết quả toàn thân trắng trẻo, thoạt nhìn chỗ nào cũng hoàn hảo, Tiêu Phàm càng thêm nghi hoặc.

Bất quá nghĩ đến hắn lúc ở đại học Công nghệ và Kỹ thuật lại có thể sử dụng kỹ năng trong trò chơi, chuyện ấy thật là quỷ dị, thây kệ đi tắm trước đã.

Tiêu Phàm không biết thật ra vết máu ở khóe miệng hắn là của người tên là "Phàm ca"….

…

Từ phòng tắm đi ra, Tiêu Phàm đã thay xong quần áo, thấy "Soyes 4" đang lặng lặng nằm trên bàn, nhớ đến lão ăn mày thần kinh kia, bỗng nhiên càng nghĩ càng thấy cuộc gặp gỡ này vô cùng quỷ dị. Vì vậy không tự chủ cầm lên điện thoại di động trước mặt.

Nhớ được bên trong điện thoại di động, lão ăn mày trước khi đi còn để lại một ứng dụng của phái Thục Sơn, Tiêu Phàm còn chưa kịp xem qua đâu?

Lúc Tiêu Phàm thấy trong "Soyes 4" của hắn nhiều hơn một cái ứng dụng, nhướng mày, khó có thể tin mà kinh hô một tiếng: "Không phải chứ!"

"Có cần phải low như vậy hay không, mệt tôi trong lòng còn có chút mong đợi!"

Nhớ tới cái lão ăn mày tự cho là tiêu sái đó sử dụng phần mềm bói toán gọi là "Toán Càn Khôn", Tiêu Phàm liền nghĩ cái tên này thật chả có chút sáng tạo nào, nhưng lúc Tiêu Phàm nhìn vào điện thoại có nhiều thêm một cái ứng dụng mới thì nội tâm liền hỏng mất, đột nhiên cảm giác được cái tên "Toán Càn Không" này đặt thật ra rất đúng.

Phái Thục Sơn, mặc dù Tiêu Phàm không biết rõ lắm nhưng mà trong cảm nhận của hắn phái Thục Sơn sẽ ở trên một ngọn núi cao chọc trời, là nơi đất lành tu tiên, quanh năm mây mù bao phủ, đệ tử trong phái kiếm thuật vô song, toàn thân chính khí, cưỡi kiếm bay lượn trong trời đất, rất khiến cho người ta hâm mộ.

Nhưng mà cũng bởi vì cái app mà lão ăn mày lưu lại trong điện thoại, hình tượng phái Thục Sơn thần thánh lúc ẩn lúc hiện trong nháy mắt liền bị phá hoại hầu như chẳng còn gì.

Chỉ thấy một biểu tượng hình một thanh bảo kiếm cổ xưa, bên dưới bảo kiếm lít nha lít nhít chữ viết chen ở một góc nhỏ, đó chính là tên của ứng dụng.

"Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm, bà nội của tôi ơi, có lầm không vậy, có cần low như vậy không hả!" Tiêu Phàm thấy lời văn hoàn toàn không phù hợp với phong cách của phái Thục Sơn, thật sự không khống chế nổi chính mình, lớn tiếng gào lên.

"Xóa đi, xóa đi, mắt không thấy tâm không phiền." Tiêu Phàm nghĩ thầm, hắn mất nhiều tiền như vậy đổi lại một cái "Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm", quá lỗ vốn rồi.

Hơn nữa nhìn cái ứng dụng tên "Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm", là người đều có thể biết cái ứng dụng này đoán chừng cũng chỉ được đánh giá 1 điểm, chẳng qua nếu nó không phải là ứng dụng giáo dục mà sửa thành ứng dụng vui chơi giải trí hài hước không chừng có thể được đánh giá cao hơn vài điểm.

"Đờ mờ, thứ này lại còn là ứng dụng lưu manh, đến xóa cũng xóa không được!" Thử một hồi, Tiêu Phàm hướng cái ứng dụng không xóa được trong "Soyes 4" lớn tiếng chửi mắng.

Lúc này Tiêu Phàm có chút giận dữ, tiền của hắn đều bị một lão ăn mày thần kinh cướp sạch (đúng vậy, cho đến lúc này, trong lòng Tiêu Phàm tên kia chính là một người bệnh thần kinh.), lại còn cài vào điện thoại di động của hắn một cái ứng dụng cực kỳ lưu manh, Tiêu Phàm đã bắt đầu cân nhắc xem có muốn báo cảnh sát bắt lão ta hay không.

Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, hắn cần gì gây khó dễ cho một người điên chứ, người điên sống cũng không dễ dàng gì, thôi quên đi, tha cho lão một con đường sống vậy.

Nếu xóa không được, vậy mở ra xem một chút đi, hắn không tin mở nó ra nó sẽ lại nổ tung, Tiêu Phàm yên lặng suy nghĩ trong lòng, tiện tay mở ra ứng dụng "Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm".

"Xin mở khóa bằng tròng mắt."

Nhìn dòng chữ hiện lên trên ứng dụng, Tiêu Phàm sửng sốt một chút, cảm thấy hứng thú: "Cao cấp như vậy? Còn muốn dùng tròng mắt để mở khóa?"

Tiêu Phàm nhớ lại lão ăn mày trước khi đi quả thực kêu lên hắn thực hiện xác nhận tròng mắt, vì vậy Tiêu Phàm tùy ý đảo mắt về phía "Soyes 4".

"Xác nhận thân phận, đại đệ tử đời thứ 250, Tiêu Phàm. <>"

Tiêu Phàm nghe thanh âm điện tử, trong lòng lặng lẽ lẩm bẩm, lại còn rất giống.

“Đinh linh linh, ngươi có tin nhắn.” Một âm báo tin nhắn vang lên, Tiêu Phàm tiện tay mở ra.

…

Ha ha, đã lâu không gặp, ta là sư phụ anh tuấn phong lưu, tiếu sái lỗi lạc của con, Tửu Kiếm Tiên, Lý Tiêu Sái đây.

Lúc này, chắc hẳn con đã mở ứng dụng đào tạo trên điện thoại di động là bảo điển của phái Thục Sơn chúng ta “Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm” ra rồi nhỉ.

Chương 151: Gió, Theo Ta Động (1)

Chương 151: Gió, Theo Ta Động (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm” là thứ phái Thục Sơn chúng ta dùng để nghênh đón thời đại mới, một phần mềm giáo dục mang phong cách tiên gia của phái Thục Sơn được nghiên cứu ra trong kế hoạch “Niềm hy vọng mới của Thục Sơn”.

Chỉ đệ tử gia nhập phái mới có thể có ứng dụng này, không thể xóa bỏ, không thể chia sẻ, chỉ có cấp bậc trưởng bối trong phái mới có quyền hạn tiến hành phân phối ứng dụng này.

Cho nên con đã biết sự quý giá của ứng dụng di động này rồi đi, ngày thường nhất định phải chăm chỉ học, đừng lãng phí sự dụng tâm lương khổ của ta.

Hiện nay con người khai thác chẳng chút kiêng dè, không hề biết tiết chế, môi trường bị hủy hoại nghiêm trọng, nguyên khí đất trời trở nên mỏng manh, vì thế cho nên con càng phải chăm chỉ luyện tập tuyệt kỹ tu hành của phái Thục Sơn này hơn.

Tuy nói tên phần mềm là "Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm" nhưng mà với hoàn cảnh tu luyện hiện nay, cũng không biết con luyện 9 năm có thể luyện ra công phu gì không, dù sao tài nguyên khan hiếm, nguyên khí mỏng manh, con muốn luyện thành bước khởi đầu cũng đã tương đối khó khăn rồi.

Nhưng không nên nản chí, tu hành phải kiên trì bền bỉ mới có thể đạt được thành tựu.

Mặc dù trong túi sư phụ không có gì quý giá, không có đan dược gì có thể giúp con, nhưng con đi theo Lý Tiêu Sái ta, lúc nhập phái liền lướt qua tầng cấp đệ tử bình thường thăng lên thành đệ tử nhập thất của phái Thục Sơn, cũng xem như rất có mặt mũi.

Mong ngày nào đó sư đồ chúng ta có duyên gặp lại, con có thể học thành tài, đừng nhớ nhung.

…

Lão ăn mày lưu lại những lời này ý là dù cái thứ "Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm" không đáng tin này có là thật đi nữa nhưng mà với tình trạng hoàn cảnh như hiện tại, Tiêu Phàm có luyện 9 năm cũng chả ra cái cóc khô gì cả.

Tiêu Phàm xem đến đây, tâm tình thực sự hỏng bét, về phần cái gì mà thể diện đệ tử nhập thất của phái Thục Sơn gì gì đó, hoàn toàn không dùng được có được không vậy.

Nếu Tiêu Phàm ở trên đường phố nói "Tôi là đệ tử nhập thất của phái Thục Sơn, Tiêu Phàm!" Chỉ cần vừa nói xong, phỏng chừng không bao lâu đã bị người ta báo cảnh sát bắt lại, từ đó về sau bệnh viện tâm thần lại nhiều hơn một bệnh nhân rồi.

"Phiền muốn chết!" Tiêu Phàm ngồi ở trên giường, nắm tay tùy ý đánh lên chăn mềm một cái, tìm một tư thế thoải mái nằm xuống.

Bỗng nhiên trong đầu thoảng qua thân ảnh mau lẹ nhảy từ trên cây xuống của lão ăn mày, còn có tốc độ rời đi như gió của lão, cẩn thận ngẫm nghĩ,

nhất thời trong lòng cảm thấy bản lĩnh của lão ăn mày này vô cùng không hợp lý. <>

Thế là, Tiêu Phàm lại quỷ thần xui khiến cầm "Soyes 4" lên nhìn.

"Chương trình học cơ bản của phái Thục Sơn: tập võ, luyện khí, dưỡng thần, nhìn thật giống là như thật vậy." Tiêu Phàm nhìn ba hạng mục này, lẩm bẩm.

Luyện khí, luyện cái rắm ấy mà khí, Tiêu Phàm gần đây đầy mình đều là khí (tức giận), còn cần luyện?

Dưỡng thần, Tiêu Phàm ngáp một cái, quả thật là cần dưỡng thần, bất quá bây giờ cũng là thời gian nên nhắm mắt nghỉ ngơi rồi.

Tập võ, bất luận là ai, chỉ cần là đàn ông đều sẽ cảm thấy hứng thú với hạng mục này.

Tiêu Phàm hơi hăng hái một chút, mở ra chương trình học cơ bản chọn mục tập võ.

"Oh shit! Thuật ngự kiếm!" Tiêu Phàm sợ hãi than một tiếng, cũng không phải cảm thấy khiếp sợ đối với chiêu bài kiếm pháp của phái Thục Sơn mà là cái phần mềm "Phái Thục Sơn giáo dục bắt buộc 9 năm" này lại lần nữa khiêu chiến năng lực chịu đựng của Tiêu Phàm.

Chỉ thấy bên trái hình ảnh có vài nét mực đen viết ba chữ "Thuật ngự kiếm", ở chỗ trống của hình ảnh có một người đang đoan đoan chính chính múa một bộ kiếm pháp mơ hồ.

Lúc này Tiêu Phàm đã hoàn toàn không có cách nào phân ra bất kì lực chú ý gì đến nghiên cứu bộ "Thuật ngự kiếm" này nữa, mà đã hoàn toàn vị người đang múa kiếm hấp dẫn, người múa kiếm không phải là tiên nữ thoát tục gì, cũng không phải là diễn viên xinh đẹp, nói chính xác hơn, người múa kiếm này thật sự được cho là người sao?

Đương nhiên Tiêu Phàm có thể xác định hắn ta không phải thần, cho nên vì vậy tạm thời coi như là "người" vậy.

Người này toàn thân đen kịt lại không thể hiện ra sự thâm trầm nghiêm túc mà màu đen nên có, trái lại làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác khiêu thoát vô cùng, hoát bát vô cùng, một thanh thanh quang bảo kiếm được hắn múa hổ hổ sinh phong, mỗi một nhát chém, đâm, điểm, lướt đều thật phóng khoáng.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn không cách nào sinh lòng ngưỡng mộ nổi, bởi vì cái tên đang múa kiếm kia Tiêu Phàm thật sự rất quen thuộc, nó có một cái tên rất thông tục, chính là… người diêm.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào tên người que đáng yêu đang múa kiếm ở trong video mà khó thể bình tĩnh được.

Lúc đầu, khi chơi "Tân Sinh" vậy mà bị đưa vào trận doanh Ác Ma, Tiêu Phàm vẫn ứ đọng sự khó chịu ở trong lòng. Lần này đang muốn ra ngoài giải sầu vậy mà hắn gặp một series những chuyện dở hơi, cuối cùng lại trở thành đệ tử Thục Sơn và được một cái app "Chín năm giáo dục bắt buộc của phái Thục Sơn" nữa, khi mở lên lại là do một tên người que dạy mình luyện kiếm, làm sao Tiêu Phàm có thể chịu đựng được nữa chứ?

Tiêu Phàm cảm thấy từ khi mình mở cái app dở hơi "Chín năm giáo dục bắt buộc của phái Thục Sơn" thì tâm trạng của mình rất không ổn định, lửa giận càng ngày càng lớn, Tiêu Phàm hoài nghi là cứ như vậy có khi mình sẽ tiến vào thời kỳ mãn kinh sớm hay không nữa.

Nhìn lại thấy người que vẫn đang múa kiếm, Tiêu Phàm không nhịn được nữa gào lên.

Đùa ông đây à? Nói thế nào thì Thục Sơn cũng là một danh môn đại phái mà, làm một cái video mà lại đơn sơ như vậy sao? Ít nhất cũng phải mua lấy cái máy quay, rồi làm cái video dạy học cho chính xác chứ? Dù không mời được minh tinh điện ảnh tới thì ít nhất cũng phải dùng đệ tử của mình làm mẫu chứ? Tại sao lại là tên người que này? Đùa nhau sao?

…

Thế là Tiêu Phàm vừa mắng, vừa nằm quan sát cái video "Series người que dạy học Ngự Kiếm thuật của Thục Sơn" này, sau khi người que nhảy nhót

một trận thì tập 1 của chương trình học Ngự Kiếm thuật trong chương trình học võ đã kết thúc.

Tiêu Phàm vốn định xem cái video này như là một đoạn hoạt hình mà xem hết, thế nhưng sau khi xem xong thì Tiêu Phàm lại có cảm giác kỳ lạ…

Hắn hơi nghi ngờ, nói thầm: "Tên người que này, có điều gì đó là lạ nha…"

Thế là Tiêu Phàm lại cầm "Đại Đậu 4" phát lại vài lần tập 1 của chương trình học Ngự Kiếm thuật.

Sau khi xem mấy lần thì có chuyện thần kỳ xảy ra…

Trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện một người tí hon mặc đạo bào đã bị giặt tới hơi trắng, tóc tết lên và có một cây trâm gỗ đào cắm vào, trong tay cầm một thanh kiếm sắc bén đang múa lên những chiêu kiếm mà người diêm vừa nãy biểu diễn.

Nhìn kỹ lại thì người tí hon trong đầu hắn giống hệt với hắn, chỉ là khuôn mặt không linh động nhìn rất ngu ngốc.

Mà động tác của nó rất giống với những động tác của người que, không sai chút nào.

Thấy được việc thần kỳ này thì Tiêu Phàm ngưng lại việc chửi thầm, thả xuống chiếc "Đại Đậu 4" trong tay, đứng dậy rồi đi tới phòng bếp, lấy tới chày cán bột dài khoảng cánh tay. Hắn muốn thử xem uy lực của Ngự Kiếm thuật trong "Chín năm giáo dục bắt buộc của phái Thục Sơn" sẽ như thế nào.

Còn chày cán bột ở đâu ra và vì sao chỗ ở Tiêu Phàm lại có chày cán bột cơ chứ?

Thực ra thì trong phòng của dân kỹ thuật thì có đồ vật nào cũng là bình thường, dù cho vật đó kỳ lạ tới đâu cũng vậy.

Tiêu Phàm cũng không có kiếm, chỉ có cái chày cán bột này cầm thuận tay với khá giống kiếm là dùng được thôi. Còn cái chày cán bột này là do lúc trước Tiêu Phàm muốn tự mình làm mì nên đã mua nó.

Tiêu Phàm thầm nghĩ, mặc dù Ngự Kiếm thuật là kiếm pháp nhập môn của Thục Sơn nhưng đối với người phàm thì nó chính là tuyệt thế thần công.

Nếu không thì đâu có câu chỉ cần học một phần nhỏ tuyệt kỹ của Thục Sơn là có thể ngạo tiếu võ lâm, học được một nửa là có thể tung hoành Tam giới chứ.

Chương 152: Gió, Theo Ta Động (2)

Chương 152: Gió, Theo Ta Động (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nếu thật sự tập được Ngự Kiếm thuật thì Tiêu Phàm không cần dùng cái Sở trường Thân sĩ với uống rượu cũng có thể bảo vệ mình trong đời thực, nếu lại gặp bọn xấu như Lưu Kinh Đào thì cũng sẽ không xảy ra những chuyện giống như hôm nay.

Cho nên Tiêu Phàm vẫn rất hi vọng vào Ngự Kiếm thuật, kể cả nó không dùng được trong đời sống thì ít nhất nó cũng là một bộ kiếm pháp.

Khi Tiêu Phàm mới chơi "Tân Sinh" thì cũng muốn lên mạng tìm một bộ kiếm pháp tới học tập, chỉ đáng tiếc là bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển, ở những năm 2990 thì vũ khí lạnh đã xuống dốc, kiếm pháp cũng không tìm thấy một bộ nào cả.

Nếu Tiêu Phàm có thể học được bộ kiếm pháp này thì năng lực tác chiến của Tiêu Phàm ở trong game sẽ tăng lên nhiều.

Dù sao thì trong trò chơi Tiêu Phàm chỉ dựa vào tốc độ và tính linh hoạt cao tới chiến đấu, khi gặp phải cao thủ như Tiểu Sửu Hoàng thì sẽ rất khó chống lại, nếu khi đó mà có kiếm pháp thì sẽ không bị đánh thảm như vậy.

…

Tiêu Phàm cũng không nghĩ nhiều nữa, đưa tay ra phía trước, chày cán bột chỉ thẳng về phía trước.

Tình cảnh nhìn qua hết sức buồn cười, bộ quần áo mà Tiêu Phàm đang mặc có vẻ như dở dở ương ương thế nhưng ánh mắt của hắn lại rất sắc bén, giống như ánh kiếm của phái Thục Sơn vậy.

Cửa sổ của phòng Tiêu Phòng đang mở rộng, theo động tác của Tiêu Phàm thì có từng đợt gió thổi tới, đèn tín hiệu của điện thoại vừa mở Ngự Kiếm thuật cũng sáng lên…

Tiêu Phàm rất tập trung múa kiếm y hệt như người tí hon ở trong đầu mình, không muốn sai lầm chút nào.

Theo bước chân di động thì tốc độ của Tiêu Phàm tăng rất nhanh.

Động tác trên tay cũng không ngừng, dùng chày cán bột sử dụng đâm, chém, quét rất thuần thục, không giống như là người mới tập.

Đâm trái! Đâm phải! Quay trái đâm! Quay phải đâm! Đâm bụng!

Theo từng chiêu từng thức của Tiêu Phàm thì gió càng thổi càng lớn, những trang giấy để trên bàn cũng bị gió thổi bay phấp phới.

Tiêu Phàm cảm nhận được từng cơn gió lùa qua người mình thì thấy hơi kinh hãi, chẳng lẽ Ngự Kiếm thuật của phái Thục Sơn là hàng thật sao? Như vậy thì mình kiếm lớn rồi!

Thế nhưng mà không phải nói rằng nguyên khí thiên địa hiện nay rất mỏng manh, rất khó luyện thành tuyệt kỹ của Thục Sơn sao? Tại sao ta chỉ cần luyện một chút mà đã có gió bay vù vù rồi?

Chẳng lẽ ta là thiên tài trăm ngàn năm không gặp được của Thục Sơn? Chỉ mới luyện tập cơ sở kiếm pháp của Thục Sơn cũng có thể làm trời đất thay đổi, gió nổi mây vần sao?

Tiêu Phàm càng nghĩ càng vui vẻ, múa chày cán bột càng lúc càng nhanh.

Mà gió lớn từ bên ngoài thổi vào trong phòng càng ngày càng lớn, thậm chí còn mang theo cả lá khô từ bên ngoài vào, mà những vật nhẹ của phòng Tiêu Phàm cũng bị thổi lung la lung lay.

Cảm thụ được những luồng gió đập vào mặt làm Tiêu Phàm rất thoải mái.

“Ha ha, xem ra ta thật sự là chuyển vận rồi, đợi ta luyện thành công kiếm pháp của Thục Sơn thì thế giới này ai có thể làm ta sợ? Ha ha!”

Tiêu Phàm vẫn rất nghiêm túc múa lên bộ kiếm pháp này, tiếng cười rất tự tin, bóng người múa kiếm trong gió rất phóng khoáng và tự nhiên.

…

Khi Tiêu Phàm thu thế lại thì tập một của chương trình học Ngự Kiếm thuật cũng đã kết thúc, Tiêu Phàm nhắm mắt lại rồi mỉm cười, cảm nhận thấy gió vẫn thổi thì càng thoải mái hơn.

“Hả? Không đúng! Ta đã múa xong rồi tại sao vẫn còn gió? Hơn nữa là càng ngày càng mạnh chứ? Chẳng lẽ do ta quá mạnh, đã lay động cả trời đất nên không dừng lại được?”

Tiêu Phàm cảm thấy gió vẫn thổi mạnh thì hơi nghi ngờ, nhìn thấy “Soyes 4” có tin tức nhắn tới thì Tiêu Phàm mở máy ra nhìn, khi nhìn thấy nội dung thì nét mặt của Tiêu Phàm cứng lại.

“Dự báo thời tiết của thành phố S cảnh báo: vào lúc xx ngày xx tháng xx sẽ có một cơn bão, báo động cấp nguy hiểm, xin mọi người hãy đề phòng, đóng cửa kỹ càng, thu dọn đồ vật bên ngoài cho tốt.”

Mẹ nó, khi mình đi về thì trời rõ ràng chỉ có gió nhẹ mà, tại sao bây giờ lại có bão chứ?

Tiêu Phàm vội vàng lao ra ngoài ban công cất quần áo, thấy mấy bộ quần áo đang bay lượn, suýt chút nữa thì bị gió thổi bay đi, mà riêng cái “quần lót in quốc kỳ” đã bay bay trong gió, giống như đang cười nhạo tên chủ nhân ngu ngốc này vậy.

Tiêu Phàm vội vàng cất những cái quần áo còn lại, vừa cất vừa chửi thầm: “Mẹ nó! Đã biết cái đồ đểu Ngự Kiếm thuật này không đáng tin rồi! Làm hại ông đây không biết bão sắp tới, đồ lót đã bị mất rồi, đồ lót cũng cần tiền mua chứ!”

Trong phòng, những mảnh lá cây vô tình chạm vào chày cán bột, theo tiếng hét của Tiêu Phàm thì đã bị đứt rời…

…

Vẻ mặt của lão ăn mày lúc này rất nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào ba người trước mặt, động tác hơi bối rối.

“Ông đi đâu?”

“Đi thu đồ đệ.” Lão ăn mày trừng mắt nhìn người đối diện, nói một cách rất tùy tiện.

“Hả? Ông cũng định thu đồ đệ rồi sao? Tôi rất muốn xem tên nào lại được lão Lý ông vừa lòng đây.”

“Người có duyên, nó đúng là có một bộ “tiện*” cốt, cũng không có gì đáng nhìn, thế nhưng đủ “tiện” thì mới có thể luyện kiếm. Đáng tiếc rằng nó có một khuyết điểm đó là tầm mắt quá kém, không biết hàng thật hay giả, ngu hết chỗ nói, được chỗ tốt mà lại không biết, luôn tưởng rằng mình xui xẻo nữa chứ.”

(*tiện đồng âm với kiếm)

“Nói như vậy thì ông cũng có truyền nhân rồi đúng không? Có thể yên tâm mà xuống mồ rồi.” Người kia nhìn lão ăn mày, uy hiếp nói.

“Ba người các ông tưởng rằng liên thủ có thể làm đối thủ của Tửu Kiếm Tiên ta sao?” Lão ăn mày khinh bỉ nói.

Người kia im lặng không nói, trong tay cầm một vật hình vuông, có chứa sát khí ném ra giữa sân, ánh mắt lão ăn mày co rụt lại, đưa tay ra tóm lấy nó, giống như là đè ép pháp khí của kẻ địch vậy!

…

“Hồ!” Lão ăn mày cười ha hả, mà ba ông lão bên cạnh thì lại đấm ngực dậm chân.

“Lại tới! Tới đi!” Lão ăn mày cười hì hì mà nói.

Tiếng chơi mạt chược lần nữa vang lên rất êm tai…

…

Nhìn thấy bầu trời màu đỏ vô cùng quen thuộc thì Tiêu Phàm hít thật sâu một hơi khí lạnh, tâm trạng rất bực mình.

Vốn định trở lại hiện thực xả hơi, thế nhưng không biết thế nào, từ khi mình bị đưa tới trận doanh Ác Ma thì cuộc sống thực tế cũng bị nơi này “ô nhiễm” hay sao mà những kịch bản máu chó liên tục diễn ra, để cho mình không còn cảm nhận được sự bình yên khi trước nữa.

Tiêu Phàm mở kênh chat của mình lên, thấy có mấy tin nhắn là từ Xà Cơ gửi tới, nội dung trong thư ẩn chứa sự lo lắng và quan tâm làm Tiêu Phàm cảm thấy ấm áp.

Xem ra khi mình trở về thì Xà Cơ phát hiện mình không online nên có lo lắng cho mình.

Tiêu Phàm cũng không dám nói những chuyện đã xảy ra cho Xà Cơ, bởi vì những chuyện này quá không bình thường, Tiêu Phàm dùng lý do bởi vì mệt mỏi mà đi nghỉ nên không online để trả lời Xà Cơ.

Tiêu Phàm mới gửi tin tức thì không lâu sau, Xà Cơ nhắn lại, Tiêu Phàm không việc gì thì Xà Cơ yên tâm rồi, nhiệm vụ của cô cũng sắp hoàn thành nên sẽ rất nhanh là mọi người có thể gặp lại.

Tiêu Phàm cười cười, thầm nhủ, chẳng lẽ mình còn cần em đấy lo lắng sao, đứa nhỏ này nữa, nếu như lo lắng tại sao lại không gọi điện cho mình chứ? Rõ ràng em ấy cũng biết số điện thoại của mình mà.

Thế nhưng khi nhớ tới tính tình của Xà Cơ thì Tiêu Phàm cũng đã hiểu, tính cách của Xà Cơ làm Tiêu Phàm ấn tượng nhất chính là sự mơ mơ màng màng.

“Tiên sinh Brahma! Ngài đã tới rồi, khảo nghiệm về lòng can đảm của chúng ta vẫn còn một giai đoạn nữa đó!”

Đúng lúc này thì Shaman nhiệt tình đi tới cạnh Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hơi giật mình, bởi vì ở hiện thực gặp được quá nhiều chuyện nên hắn suýt nữa thì quên rằng mình còn một nhiệm vụ đang làm với một bọn “thông minh” đây.

Bây giờ mình đã là cấp 21, hôm qua lại lãng phí một ngày không luyện cấp thì có lẽ đã bị những người chơi phía sau đuổi kịp rồi.

Không nghĩ tới thử thách về lòng dũng cảm còn một giai đoạn nữa, thế nhưng càng tốt, chính mình còn đang muốn xem thành quả của “Chín năm giáo dục bắt buộc của Thục Sơn” đây.

…

Chương 153: Các Bạn Orge Chăm Chỉ Hiếu Học (1)

Chương 153: Các Bạn Orge Chăm Chỉ Hiếu Học (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cơn bão đi qua cuốn đi chiếc quần lót màu đỏ mà Tiêu Phàm yêu quý nhất, để hắn hơi buồn rầu, thỉnh thoảng lại hát vài đoạn tình cảm: “Yêu như một làn gió, thổi qua rồi biến mất, cứ như vậy, ai cũng không thể làm gì, không có em ở bên làm linh hồn anh như biến mất…”

Tiêu Phàm lại cầm lên chiếc Soyes 4, nhìn tới app “Chín năm giáo dục bắt buộc của Thục Sơn” thì Tiêu Phàm hạ quyết tâm, vì truy điệu “Tiểu Hồng” đã theo gió biến mất nên hắn phải học hết những chương trình học trong cái ứng dụng chết tiệt này.

Thật ra Tiêu Phàm cũng không biến thái như vậy, hắn cũng chỉ là dân chúng bình thường mà thôi, tiết kiệm quen rồi nên khi bị tổn thất về kinh tế thì rất dễ nhớ tới nó bằng cảm xúc khó chịu.

Mất đi "Tiểu Hồng" thêm số tiền mà lão ăn mày đã cướp đi nên Tiêu Phàm hơi khó chịu.

Mà trước mắt chỉ còn cái "Chín năm giáo dục bắt buộc của Thục Sơn" là ở cạnh nên Tiêu Phàm cũng chỉ có thể dùng chày cán bột đọ sức với nó mà thôi.

"Oa! Tiên Phong Vân Thể thuật! Túy Tiên Vọng Nguyệt bộ! Vạn Kiếm quyết! Tiêu Dao Thần Kiếm cũng có ở đây!"

Nhìn tên những skill bá khí tận trời như vậy làm Tiêu Phàm ngạc nhiên, thế nhưng hắn cũng lo lắng trong lòng, bởi vì ngay cả Ngự Kiếm thuật là môn cơ sở nhất hắn đều không luyện thành công thì làm sao có thể đi luyện tập những skill chỉ nghe tên cũng thấy nó bá đạo rồi.

"Ừm? Cái skill này là…"

Tiêu Phàm chợt nhìn thấy trong chương trình học có một kỹ năng làm mắt hắn sáng lên, ánh mắt rất rất hèn mọn bỉ ổi.

Tiêu Phàm rất hưng phấn, không nghĩ tới cả kỹ năng này cũng có, những kỹ năng khác có thể không luyện cũng không sao, thế nhưng riêng tuyệt kỹ này ta phải tu luyện thành công!

Một ngọn lửa quyết tâm đang cháy hừng hực trong lòng Tiêu Phàm…

Sau đó, ngày nào cũng vậy, trước khi Tiêu Phàm đăng nhập trò chơi và sau khi rời khỏi trò chơi đều sẽ dành thời gian để tập luyện "Chín năm giáo dục bắt buộc của Thục Sơn."

Mặc dù Tiêu Phàm vẫn cảm thấy cái app này quá kỳ lạ, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn dành thời gian luyện tập để giải trí, dù sao cũng không mất mát cái gì cả.

Không lẽ có thể luyện tới mức tẩu hỏa nhập ma nữa sao?

Tiêu Phàm cũng không tin mình sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, bởi vì hắn cảm thấy mình học tập võ công với một tên người que cũng đã là chuyện cười rồi,

luyện võ của người que cũng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma thì càng là chuyện vớ vẩn.

Thế là Tiêu Phàm vẫn cầm cái chày cán bột để múa kiếm, khi ngồi xếp bằng xuống hô hấp, giống như quyết tâm trở thành người luyện võ, luyện cấp, dưỡng thần, làm một đệ tử tốt của phái Thục Sơn vậy.

…

“Tiên sinh Brahma, thử thách cuối cùng của ngài đã tới, lần này cũng không phải là so tài như lần trước, mà là thử thách chân chính, kể cả dũng sĩ mạnh mẽ nhất bộ lạc chúng tôi khi tham gia thử thách này cũng sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng, ngài có muốn tiếp tục nữa hay không?”

Vẫn là ở trên quảng trường cũ, Shaman đã đứng qua một bên, mà tộc trưởng của tộc Orge đang hỏi Tiêu Phàm những câu đó.

Tiêu Phàm thầm nghĩ, đang nói điều thừa rồi, người chơi làm nhiệm vụ có kẻ nào bỏ dở nhiệm vụ không làm đâu? Mà kể cả nguy hiểm như vậy, mình chết thì cũng chỉ bị mất ít exp mà thôi, chả có gì lớn cả.

“Tiếp tục!” Tiêu Phàm trả lời rất tự tin.

Tộc trưởng Simba thấy vẻ tự tin của Tiêu Phàm thì rất vui vẻ, dùng bàn tay to lớn của mình vỗ vai Tiêu Phàm làm cả người hắn cũng phải lay động: “Đúng là tôi không nhìn lầm người, tiên sinh Brahma, ngài thật sự là một chiến sĩ dũng cảm, đã như vậy, ngài hãy dẫn theo mười dũng sĩ của bộ lạc chúng tôi đi theo, giết chết con Phục Địa Chu Ma đang ở cạnh bảo vật của ngài Hiriston đi.”

[Nhắc nhở của hệ thống: Ngài đã nhận lời nhờ vả của tộc trưởng tộc Orge - Simba, hãy dẫn đầu mười dũng sĩ tộc Orge đi tới nơi Phục Địa Chu Ma rồi giết chết nó, trong lúc chiến đấu chỉ cần có một thành viên trong nhóm chết thì nhiệm vụ sẽ thất bại.]

Nhiệm vụ này có mười chiến sĩ xuất sắc của tộc Orge giúp đỡ, tăng thêm mình nữa thì cái đội này tương đương với một đội có mười một tên cấp 20,

xem ra Phục Địa Ma Chu rất khó giết nha. Tiêu Phàm nhíu mày, hơi buồn rầu suy nghĩ.

"Tiên sinh Brahma, chúng ta lại gặp mặt, không ngờ ngài lại mạnh mẽ như vậy, nhìn người thì nhỏ bé lại có thể đánh bại được tôi." Trước mặt Tiêu Phàm có một dũng sĩ Orge hai đầu cười khờ với hắn.

Tiêu Phàm nhìn kỹ thì thấy trên người gã có một hình săm hổ gầm, nên biết gã trước mặt mình là tên dũng sĩ lúc trước so đấu với Tiêu Phàm, tự mình đập mình ngất đi, chiến sĩ Casserole.

Điều này cũng không phải phản ứng của Tiêu Phàm kém, mà do Tiêu Phàm không nhận ra được tên nào cả, bởi vì tất cả đều xấu như nhau nên hắn không thể phân biệt được. Cho nên Tiêu Phàm chỉ có thể dựa vào hình xăm để phân biệt.

Cái tên này tự mình gõ mình ngất xỉu, thế nhưng cũng giúp Tiêu Phàm vượt qua thử thách, nên Casserole đã đạt thành "nhất tiễn hạ song điêu" rồi.

Đứa nhỏ này thật đáng buồn rồi, chính mình đánh mình ngất xỉu thế mà lại không biết.

Tiêu Phàm nhìn thấy Casserole xuất hiện thì mày càng nhíu chặt, trong lòng càng bực mình hơn.

"Đúng vậy, đúng vậy, tiên sinh Brahma, chúng ta đều tôn sùng ngài!"

Tộc Orge đều tôn sùng người có sức mạnh, "tận mắt" nhìn thấy Tiêu Phàm đánh bại Casserole thì những chiến sĩ Orge đều kính nể Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy những chiến sĩ bên người Casserole đều xăm lên những hình xăm của mèo rừng hoặc chó hoang, ánh mắt rất đần độn, nước bọt chảy ròng thì lông mày nhăn lại, trong lòng càng bực bội lo lắng hơn, hắn có một luồng dự cảm cực kỳ xấu.

Chẳng lẽ, cửa này thử thách vẫn là trí thông minh sao?

"Nói cho tôi biết rốt cuộc Tiêm Sa Chủy do ai quyết định!"

Tiêu Phàm hung hăng đi giữa đám chiến sĩ Orge vạm vỡ trước đó còn đắc ý vô cùng, vừa quát lên đầy khí thế vừa khẽ ngâm nga trong lòng…

"Hô mưa gọi gió, ta tùy ý xông pha, thành tín ngưỡng của muôn người. Hô mưa gọi gió, ta tuyệt không quay đầu nhìn lại. Lật đổ cả thiên địa, ta tự định ra luật pháp của riêng mình. Lóe lên ánh mắt hung tàn của sói hoang…" (Ca khúc: "Loạn thế cự tinh" của Trần Tiểu Xuân).

Vừa tự hát thầm bài nhạc đệm cho mình, Tiêu Phàm vừa ung dung bước đi, hai vai còn lắc lư lên xuống theo điệu nhạc trong lòng. Trông hắn lúc này hệt như một lão địa chủ dạo quanh phố phường thời cổ đại, lưu manh vô cùng.

Mười chiến sĩ Orge có vóc người lực lưỡng xăm trổ đầy mình kia lại rất vui vẻ bám theo sau mông Tiêu Phàm không khác gì đàn em.

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng, bây giờ hình tượng của mình chắc chắn rất giống Trần Hạo Nam trong phim "Người Trong Giang Hồ", sau lưng là một đám đàn em vác Lang Nha bổng trông khí phách cực kỳ. Haiz, muốn để cho bà chằn Hổ Nữu kia thấy được hình ảnh của mình lúc này quá đi!

"Tiên sinh Brahma, tôi không biết rốt cuộc ai quyết định Tiêm Sa Chủy hết."

Vẻ đắc chí của Tiêu Phàm lập tức bị giọng nói thật thà của Casserole phá vỡ.

Tiêu Phàm đang diễn sâu vô cùng, ngay lúc cao trào lại bị người khác cắt ngang nên khá là khó chịu, nhưng khi nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Casserole thì hắn lại chẳng thể mở miệng trách móc được.

Tiêu Phàm vung tay áo lên, nói với Casserole: "Không sao, tôi không hỏi cậu."

Vì bị cắt ngang nên Tiêu Phàm cũng không còn hứng để diễn tiếp nữa.

Sau khi nhận được thử thách can đảm cuối cùng của nhiệm vụ truyền thuyết, Tiêu Phàm dẫn theo mười chiến sĩ vạm vỡ đần độn chạy đến chỗ

của mục tiêu nhiệm vụ "Phục Địa Chu Ma".

Mặc dù Tiêu Phàm được dẫn thêm mười chiến sĩ Orge vô cùng lực lưỡng để thực hiện nhiệm vụ lần này nhưng hắn vẫn rất lo lắng.

Đầu tiên, hệ thống không thể nào dâng tặng cho hắn nhiều quyền trợ giúp vô điều kiện như thế, chứng tỏ "Phục Địa Chu Ma" kia không phải chỉ mạnh bình thường thôi đâu.

Tiếp theo, xuyên suốt nhiệm vụ truyền thuyết này, Tiêu Phàm vẫn chưa trải qua bất kỳ một trận chiến nào có độ khó cao cả (trong lòng Tiêu Phàm, tên Casserole không thể tính là khó được). Mà đối với nhiệm vụ truyền thuyết thì chuyện này hết sức kỳ lạ, nên bây giờ hắn mới lo lắng đến thế, bởi có khi độ khó của nhiệm vụ sẽ bùng phát vào lúc này.

Chương 154: Các Bạn Orge Chăm Chỉ Hiếu Học (2)

Chương 154: Các Bạn Orge Chăm Chỉ Hiếu Học (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cuối cùng, từ khi nhận loạt serie nhiệm vụ đến giờ, có một nỗi phiền cực kỳ nghiêm trọng cứ quấn lấy Tiêu Phàm không buông, đó chính là IQ của đám Orge kia!

Trí khôn của Orge chính là vấn đề khiến Tiêu Phàm lo lắng nhất. Trong mấy cửa ải trước đó, Tiêu Phàm luôn phải đơn độc đối đầu với một kẻ ngu, mà làm nhiệm vụ với một kẻ như vậy là đã thấy khổ kinh khủng rồi, huống chi bây giờ phải mang theo đến mười tên. Xét theo một khía cạnh nào đó, Tiêu Phàm cảm thấy một mình mình dẫn theo mười đồng đội ngu như heo đi thu phục Boss thì chẳng khác nào tự chui đầu vào chỗ chết cả.

"Haiz…"

Tiêu Phàm thở dài, lo nghĩ cho con đường đầy chông gai trước mặt.

Thôi thôi, đến đâu hay đến đó vậy, có gấp cũng không được.

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm cũng thấy lạc quan hơn nhiều, tiếp tục ưỡn ngực xông pha về phía trước.

…

Casserole lúc này vẫn khá nghi hoặc, không phải vì câu nói "Tiêm Sa Chủy rốt cuộc do ai quyết định" mà vì động tác vừa nãy của Tiêu Phàm.

Bởi gã nghe nói đứa con trai thiên tài của tộc trưởng là cậu Zaba đã từng được tiên sinh Brahma thông minh siêu phàm dạy dỗ, sau đó thành công đột phá cảnh giới học thuật khó nhằn kia. Về phần cảnh giới ấy là gì thì Casserole chẳng hiểu lắm, bởi chuyện này thật sự quá khó đối với bộ não nhỏ của gã.

Có điều, điểm mấu chốt trong chuyện vừa rồi là trong quá trình được tiên sinh Brahma dạy, cậu Zaba đã lén tập được cách "Bổ não" của tiên sinh Brahma, tức là lúc rảnh rỗi có thể cầm vật cứng đập mạnh vào đầu để mở mang trí óc.

Chẳng mấy chốc mà phương pháp "Bổ não" này đã lưu hành rộng rãi trong tộc Orge, ngay cả Shaman thông minh nhất là tiên sinh Ruba cũng cực kỳ tôn sùng nó, ngày nào cũng phải tự đập đầu mình đến nỗi chảy máu mới thôi.

Tiên sinh Brahma quả không hổ danh là bậc hiền triết vĩ đại, người bình thường đâu có ai ngu đến mức tự đi đập đầu lung tung như thế, vậy mà tiên sinh Brahma lại đi ngược con đường mòn xưa cũ ấy, dùng tuyệt chiêu "Bổ não" thần thánh này.

Mà thực ra phương pháp "Bổ não" ấy là do cậu Zaba quan sát những hành động quái lạ của tiên sinh Brahma rồi lén lút thực hành lại. Nhắc đến hành động quái lạ của tiên sinh Brahma thì vừa rồi…

Nghĩ đến đây, Casserole lại cảm thấy vui sướng tột độ, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân giúp một người có cơ thể nhỏ xíu như tiên sinh Brahma lại hùng mạnh đến nỗi có thể đánh bại cả mình?

Ừ, chắc chắn là vậy!

Trong lòng Casserole âm thầm khẳng định chắc chắn, thế là gã liền học theo dáng đi bệ vệ của Tiêu Phàm, hai vai nhịp nhàng lên lên xuống xuống theo cùng một tiết tấu với hắn.

Động tác nhịp hai vai này khá là tốn sức, cơ bắp trên vai Casserole nóng dần lên nên gã càng thêm chắc chắn rằng mình đã học lỏm được một phương pháp "Rèn cơ thể" bất phàm của tiên sinh Brahma.

Những Orge khác thấy động tác kỳ lạ của Casserole cũng hơi nghi hoặc một chút, nhưng sực nhớ ra vừa rồi Tiêu Phàm cũng làm y chang vậy, thế là các Orge lập tức được khai sáng, ánh mắt ngu đần lộ vẻ vui mừng.

Chỉ thấm thoắt sau đó, cả một đội ngũ Orge bị bệnh thiểu năng sau lưng Tiêu Phàm cứ thế nhịp vai lên xuống, cực kỳ rộn ràng.

Còn nhân vật chính Tiêu Phàm vẫn cứ oai vệ dẫn đầu đội ngũ mà chẳng hay biết gì, chỉ nhấc tay nhẹ nhàng vén cái mái ngố của mình sang một bên, tự cho rằng hành động này của mình rất là phóng khoáng.

…

Tiêu Phàm nhìn vùng đất hoang vu hẻo lánh trước mắt mình bỗng xuất hiện một cái hang thật to bên sườn núi, bèn quay lại nói với mấy chiến sĩ Orge ở đằng sau: "Đây chắc là nơi mà chúng ta cần đến."

Cũng vào lúc này, Tiêu Phàm nhìn thấy đám đàn em ngu đần sau lưng mình đang nhún vai khí thế, hai hàng lông mày nhăn lại rồi hỏi với vẻ khó hiểu: "Mọi người đang làm gì vậy?"

Tiêu Phàm nghĩ thầm, đừng nói là đám to xác này lại bị chuột rút vai ngay trước trận chiến thế kỷ này chứ? Vậy thì quá "tuyệt" luôn.

Thấy Tiêu Phàm có vẻ không vui, Casserole nghĩ thầm: "Phải rồi, đây chắc chắn là phương phép "Rèn cơ thể" do tiên sinh Brahma tự sáng tạo ra, bây giờ ngài ấy phát hiện tuyệt kỹ của mình bị học lỏm nên bực bội là phải."

Vì vậy, Casserole và đồng bọn Orge của mình đều rất thức thời ngừng hành động nhịp vai lại, ngượng ngùng đáp: "Không có gì."

Tiêu Phàm cũng chán chả buồn tìm hiểu xem đám đần độn ấy đang làm gì: "Bây giờ đã đến nơi rồi, chúng ta lên kế hoạch tác chiến một chút đi."

Thấy Tiêu Phàm không truy cứu việc mình học lỏm, Casserole xúc động vô cùng. Tiên sinh Brahma hào phóng quá, ngay cả hành động học lỏm trơ trẽn như vậy mà cũng tha thứ.

Vì vậy, khi nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt của Casserole và mấy Orge còn lại càng thêm sáng ngời.

Ngược lại, bị mấy cặp mắt trừng to như chuông đồng của mười Orge dán chặt vào người, Tiêu Phàm lại không thoải mái cho lắm: "Mọi người có nghe tôi nói gì không đấy?"

"Hả?"

Nhìn vẻ mặt ngơ ngáo của họ, Tiêu Phàm chỉ đành thở dài thườn thượt: "Chúng ta lên kế hoạch tác chiến một chút đi, sắp phải khiêu chiến Phục Địa Chu Ma trong cái hang kia rồi kìa."

"Kế hoạch tác chiến là gì vậy?" Đám Orge to xác mở to đôi mắt nai nhìn Tiêu Phàm chằm chặp.

Trời đất quỷ thần ơi! Đến kế hoạch tác chiến là gì cũng không biết! Rốt cuộc đám ngu đần này làm sao sống sót được đến tận bây giờ vậy hả? Tiêu Phàm cực kỳ kinh hãi.

"Vậy bình thường mọi người chiến đấu bằng cách nào?"

"Xách gậy xông thẳng lên thôi, cứ trông thấy kẻ địch thì tương luôn cho hắn ta một gậy."

Thấy Casserole khai báo hết sức chân thành, Tiêu Phàm yên lặng cúi xuống gãi gãi đầu mình, sau đó ngẩng lên nhìn gã chăm chú, hỏi: "Thật vậy luôn?"

Cuối cùng, nhìn hai cái đầu của Casserole cùng nghiêm túc gật gật, Tiêu Phàm bi thương khóc ròng trong lòng…

Tiêu Phàm nằm rạp xuống đất, từ từ bò ra đằng trước, khi đến gần hang mới dám dè dặt ngỏng đầu dậy, chỉ sợ mình làm kinh động con vật trong hang.

Đây chính là do thám, xưa giờ Tiêu Phàm đã quen dốc hết khả năng điều tra rõ kẻ địch trước khi chiến đấu rồi.

Mà vì sao Tiêu Phàm lại phải xung phong đi đầu, làm trinh sát đến tận chỗ này thăm dò?

Hỏi thật chứ, bạn cảm thấy Orge có thích hợp với công việc điều tra bí mật thế này không?

Mà thôi đừng nhắc đến chuyện đau lòng ấy nữa.

Tiếc là bây giờ Tiêu Phàm cũng chưa tập được bất kỳ một skill nào giúp hắn lén nhìn ra được những tư liệu về kẻ địch. Có điều liếc mắt nhìn một cái thôi cũng tốt, ít ra hắn có thể dựa vào những kinh nghiệm trong quá khứ để phân tích và đoán ra kiểu chiến đấu của kẻ địch qua vẻ bề ngoài.

Đó là một con nhện khổng lồ với lớp giáp xác đen nhánh bao bọc bên ngoài, bốn cặp chân to lớn với đầy đủ các khớp nối chĩa ra tứ phía giúp nó đứng vững, kết hợp với bốn cặp mắt to đùng ngự ngay trên đầu trông hung ác vô cùng. Sợi tơ nhện to bằng ngón tay giăng đầy khắp hang trông hết sức nguy hiểm.

Mặt khác, một vài chỗ trống trong hang lại chứa những thứ nhớp nháp sền sệt trông xấu xí buồn nôn vô cùng, có vẻ là trứng nhện.

Tiêu Phàm bất giác nuốt nước miếng một cái rồi lại liếc nhìn con Phục Địa Chu Ma khổng lồ hệt như một chiếc xe tăng hạng nặng kia, trong lòng kinh hoảng nghĩ thầm, xem ra mục tiêu của nhiệm vụ lần này không dễ giải quyết đâu.

Trông thấy ngoại hình khủng bố của Phục Địa Chu Ma, Tiêu Phàm chợt nhớ lại cuộc chiến giữa hắn với Nhện Độc của Bang Hắc Long. Vừa nghĩ đến chuyện con quái Phục Địa Chu Ma này có thể dùng tám cái chân nhện của nó phóng vèo vèo rồi dùng lớp vỏ giáp xác cứng ngắc của mình làm vũ khí đâm trực diện về phía hắn là đã thấy nhức đầu rồi.

Hơn nữa, mạng nhện giăng đầy trong hang tạo thành vô số cạm bẫy khó nhằn, nên mấy người bọn họ nhất định không thể giao chiến với nó ở chỗ này. Vì vậy, Tiêu Phàm âm thầm lập ra một kế hoạch mà bước đầu tiên chính là dụ nhện ra khỏi hang.

Tiêu Phàm quan sát thấy lúc này tám con mắt của Phục Địa Chu Ma đều u mờ tăm tối, trông có vẻ như đang nghỉ ngơi, thế là hắn rón rén bò vào hang hệt như một tên trộm.

Chỉ một lát sau, Tiêu Phàm đã đến gần Phục Địa Chu Ma, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến.

Chương 155: Dụ Nhện Ra Khỏi Hang

Chương 155: Dụ Nhện Ra Khỏi Hang

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Còn con Phục Địa Chu Ma kia hình như đang nghỉ ngơi rất thoải mái, hoàn toàn chẳng cảm nhận được có kẻ đang đến gần nó.

Trong cách "Dụ nhện ra khỏi hang" thì bước "dụ" chính là bước khó nhất.

Phải dụ quái thế nào để có thể ổn định và không làm thất thoát điểm thù hận.

Bỗng nhiên, Tiêu Phàm cười lên một tiếng đầy bỉ ổi. Đây chính là lúc để thử hiệu quả của "Chín năm giáo dục bắt buộc của Thục Sơn", những kỹ năng mà hắn đã hao tinh tốn lực nhiều nhất.

Ngự Kiếm Thuật?

Nố nồ.

Phi Long Tham Vân Thủ!

Đây là tiên thuật khá được chào đón trong Tiên Kiếm Kỳ Hiệp, sử dụng kỹ năng này hao tốn một ít khí, có thể ăn cắp vật phẩm hoặc tiền tài trên người kẻ địch với một tỉ lệ nhất định.

Trong "Chín năm giáo dục bắt buộc của Thục Sơn" thì đây chính là kỹ năng hợp với tính cách của Tiêu Phàm nhất.

Thế là hắn vươn tay phải về phía Phục Địa Chu Ma, động tác nhanh chóng như ma quỷ.

Một tia sáng chói lòa hiện lên trong tay Tiêu Phàm rồi lập tức vụt tắt.

Hắn cảm thấy trong lòng bàn tay mình có một vật gì đó, hưng phấn vô cùng, không ngờ mình lại thành công. Chẳng lẽ app điện thoại dạy học "Chín năm giáo dục bắt buộc của Thục Sơn" này là thật?

Xem ra khi nào về phải luyện tập lại cho tốt mới được, để còn tranh thủ luyện ra mấy cái kiểu Vạn Kiếm Quyết này nọ nữa chứ!

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lĩnh ngộ kỹ năng Phi Long Thám Vân Thủ.]

[Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng Phi Long Thám Vân Thủ thi triển thành công, ngài thu hoạch được một quả trứng nhện ma từ Phục Địa Chu Ma.]

[Tên kỹ năng: Phi Long Thám Vân Thủ]

[Loại hình: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 100 điểm thể lực.]

[Điều kiện sử dụng: Chạm vào cơ thể của mục tiêu.]

[Hiệu quả đặc biệt: có thể ăn cắp vật phẩm hoặc tiền tài trên người kẻ địch với một tỉ lệ nhất định. Thời gian hồi chiêu: 5 phút.]

[Ghi chú: Trách nhiệm cướp của người giàu chia cho người nghèo này giao cho ngươi đấy! Tinh tinh – "Ba Thục Đạo Hiệp" Lý Hàn Không]

Mọe nó, đến lúc này rồi mà cái hệ thống chết tiệt này vẫn không quên chiếm tiện nghi của mình. Mày tưởng tao không biết rằng tinh tinh là con khỉ hả!

Trong lòng Tiêu Phàm thầm rủa một tiếng, nhưng sau đó hắn cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian để chửi thêm, bởi bốn cặp mắt của Phục Địa Chu Ma ở sau lưng hắn lúc này đã sáng lên, nhìn Tiêu Phàm đầy oán độc, thậm chí còn từ từ hóa thành màu đỏ…

"Ha ha… Xin chào… Hế lô… Tôi là Ác Long, ông trùm của Bang Hắc Long, rất hân hạnh được gặp… Nai tu mít du (nice to mett you)…" Tiêu Phàm vừa nói nhăng nói cuội vừa trườn ra ngoài hang.

Hắn biết rằng lần này mình đã kéo thù hận được rồi, trộm trứng ma nhện cũng tương đương với trộm con của Phục Địa Chu Ma mà, bây giờ chắc chắn nó đang hận không thể xé xác Tiêu Phàm được ấy chứ.

Về phần tại sao lại trộm được trứng của Phục Địa Chu Ma thì hắn cũng không rõ lắm, bởi vì mấy kỹ năng của phái Thục Sơn rất thần kỳ.

Ngay cả trứng trong bụng quái vật mà cũng móc ra được, Tiêu Phàm nghĩ không biết nếu mình luyện đến cực hạn thì có thể hút thai chân không được không…

…

"Éc! Mọi người mau mau giùm cái!" Tiêu Phàm chạy trối chết ra khỏi hang, thậm chí còn chẳng dám ngoái đầu nhìn.

Ở đằng sau, Phục Địa Chu Ma khổng lồ cứng ngắc bám sát theo hắn.

Lúc ra khỏi hang, lớp vỏ ngoài đen thui của nó phát sáng dưới ánh mặt trời, lấp lánh chói lòa khiến người ta sợ hãi. Bốn cặp chân to dài chuyển động cấp tốc, cuộn lên từng cơn bụi mù.

Casserole và các chiến sĩ Orge khác trốn ngoài hang thấy nhà tiên tri Brahma đại nhân xuất hiện, lập tức xông đến giúp đỡ.

Vốn dĩ Tiêu Phàm muốn chỉ huy sắp xếp kỹ càng hơn trước khi chiến đấu, nhưng khi nghe được câu trả lời của bọn họ về "Kế hoạch tác chiến" thì hắn bỏ luôn ý nghĩ ấy.

Lần này Tiêu Phàm từ bỏ một cách rất kiên quyết, không hề dây dưa một chút nào. Thậm chí sau khi từ bỏ, Tiêu Phàm còn cảm nhận được một loại cảm giác tựa như được giải thoát ngập tràn trong tim.

Bọn họ thích cầm Lang Nha bổng đánh tới thì cứ kệ họ đi, Tiêu Phàm cũng chẳng can thiệp nhiều về chiến thuật nữa.

Vậy nên cuối cùng, Tiêu Phàm chỉ vô cùng đơn giản để họ đợi ở đây, và bây giờ cũng là lúc bọn họ nên ra tay rồi.

Thấy địch tập kích, mười chiến sĩ Orge xếp thành một hàng, đồng loạt móc bầu rượu ra rót thẳng vào mồm, động tác đều đặn vô cùng.

Khi rượu trắng tiến vào trong bụng, ngọn lửa nóng hừng hực bắt đầu bùng cháy trên người các chiến sĩ Orge.

Họ ngửa mặt lên trời thét dài: "A!"

Đây là hình thái chiến đấu mạnh nhất của họ! Khát máu cuồng bạo!

Tiêu Phàm nhìn mười chiến sĩ Orge hừng hực khí thế đứng xếp thành một hàng tựa như bức tường lửa, trong lòng lại cảm thấy lo lắng vô cùng, bởi hắn biết trong rượu đó chứa 50% thuộc tính phá hoại.

Nhưng bây giờ lo cho bọn họ cũng là thừa, bởi vì sau lưng hắn còn có một con quái khổng lồ đang dí sát: "A! Mấy người định đứng đần ra đó đến chừng nào nữa hả? Mau đến xử lý nó đi!"

Tập thể Orge đang gầm gừ kia nghe được tiếng hét của Tiêu Phàm thì hơi sững người, ngay sau đó lấy lại tinh thần phóng về phía hắn.

Tiêu Phàm không ngờ Phục Địa Chu Ma này lại cố chấp như thế. Không phải chỉ trộm một quả trứng của mày thôi à? Sao cứ phải miệt mài đuổi theo hắn như ông chồng bắt bà vợ ngoại tình thế hả?

Từ khi ra khỏi cửa hang đến giờ, Tiêu Phàm đã chạy được vài phút, ở đằng sau là con Phục Địa Chu Ma bám theo sát nút, mà sau lưng nó là một đám ngốc da vàng da xanh giơ gậy rượt theo, cảnh tượng hết sức nhộn nhịp.

Điều khác biệt duy nhất là vóc dáng của Tiêu Phàm khá nhỏ so với Phục Địa Chu Ma nên có thể né đòn tấn công từ chân nó rất dễ. Ngược lại, thân hình khổng lồ của nó lại khá cồng kềnh, vì vậy mỗi một gậy của mấy chiến sĩ Orge giáng xuống đều trúng đích 100%.

Nhưng vì sao mày bị đánh nhiều vậy mà cũng không thèm quay lại nhìn đám đần độn kia một chút? Tiêu Phàm vừa chạy vừa rên rỉ trong lòng.

Cũng may, không biết vì hôm nay là ngày tốt của Tiêu Phàm hay là vì mục tiêu tấn công của nhóm Orge kia quá lớn không dễ bị lệch, mà trạng thái hỗn loạn của Orge sau khi uống rượu vẫn chưa thấy xuất hiện.

[Phục Địa Chu Ma: HP 49%]

Rốt cuộc, sau khi bị một nhóm Orge lợi dụng rượt đánh, lượng máu của Phục Địa Chu Ma cũng tụt xuống dưới 50%…

Nhưng bỗng nhiên, Phục Địa Chu Ma lại thôi không đuổi theo Tiêu Phàm nữa, tám cái cẳng vẫn luôn chuyển động làm dấy lên cát bụi nãy giờ cũng yên tĩnh lại.

Màu đỏ trong mắt Phục Địa Chu Ma dần dần biến mất, trở lại vẻ sáng bóng thanh minh, chứng tỏ hành vi trộm trứng kéo thù hận của Tiêu Phàm đã hết tác dụng…

Chân trước của nó đột nhiên vung lên, nhìn không khác gì một thanh kiếm sắc bén vừa được tuốt ra khỏi vỏ.

Ánh sáng đen chợt hiện, Tiêu Phàm dường như trông thấy một con bướm đỏ bay ra từ trong vầng sáng ấy, càng lúc càng lớn dần rồi cuối cùng hóa thành một đóa hoa hồng rơi trên mặt đất, cực kỳ chói mắt.

Trên cơ thể của Casserole bị rách một đường, ngã gục trên đất.

[Chiến sĩ Orge Casserole: 12% HP]

“Đờ mờ! Mày đang thái thịt đấy hả!” Tiêu Phàm cực kỳ kinh ngạc với lực công kích của Phục Địa Chu Ma, trong số các chiến sĩ Orge thì Casserole khỏe mạnh nhất, thế mà chỉ bị rạch một nhát thôi là HP đã tụt gần đến đáy.

Chỉ sau một chiêu của Phục Địa Chu Ma, thế cục trận chiến lập tức xoay 180 độ, trở nên nguy hiểm cực kỳ…

Sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy Oa Ba ngã xuống, hắn lần đầu tiên cảm thấy nếu như thứ đồ cồng kềnh này có thể đuổi theo mình đến thiên hoang địa lão cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Ít nhất nếu làm như vậy thì cũng lắm là bản thân hắn tốn sức chạy, nhưng đổi lại lại có thể bình an vô sự nhờ vào sự tấn công của chiến sĩ Orge để thông qua thử thách.

Nhưng hiện tại ma nhện Phục kích đã khôi phục lại lý trí, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đặc điểm lớn nhất của đám chiến sĩ Orge ngu ngốc đó là da dày thịt khô chứ không phải là thân thử nhanh nhẹn. Lúc chúng đối mặt với ma nhện Phục kích chỉ có thể kiên trì chống đỡ, muốn tránh cũng không thể tránh được.

Chương 156: Trưởng Thành Trong Vô Thức

Chương 156: Trưởng Thành Trong Vô Thức

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ma nhện Phục kích vô cùng nhẹ nhàng tung ra một đòn khiến cho chiến sĩ Orge Oa Ba có thuộc tính mạnh nhất chỉ còn lại chút máu. Điều này chứng minh ưu điểm lớn nhất của chiến sĩ Orge chỉ là thùng rỗng kêu to trước mặt ma nhện Phục kích thôi.

Mà đòn tấn công này đối với ma nhện Phục kích có lẽ chỉ là một đòn tấn công vô cùng bình thường thôi.

Có thể thấy được mục tiêu thảo phạt trong nhiệm vụ thử thách truyền thuyết lần này là một đối thủ mạnh mẽ thật sự.

Phiền quá đi, thật sự quá phiền phức. Bởi vì trong thử thách lần này còn có một điều kiện đặc biệt. Đó chính là trong thời gian này, nếu như có bất cứ thành viên nào trong đội tử vong thì nhiệm vụ này sẽ thất bại.

Tiêu Phàm không quan tâm được nhiều chuyện như vậy, hắn vội vàng quay người lại, nhanh chóng quay trở lại.

Ma nhện Phục kích lại nâng túc tiết sắc bén của nó lên, vô tình quét ngang về phía trước. Lại có hai tên chiến sĩ Orge cường tráng bị ma nhận Phục kích hất đi, bay về phía sau.

Tiêu Phàm nhìn hai gã chiến sĩ Orge không cường tráng bằng Oa Ba bị ma nhện Phục kích tấn công, trong lòng hắn không khỏi bị dọa nhảy lên một phen. Hắn sợ hai gã 'thân thể yếu ớt' bọn họ không chịu được một đòn của ma nhện Phục kích, cứ mất mạng như vậy. Mai là lần này ma nhện Phục kích không xuống tay tần nhẫn như trước, chỉ đánh mất tầm nửa thanh máu của bọn họ.

[Lượng HP của chiến sĩ Orge X: 60%]

[Lượng HP của chiến sĩ Orge X: 55%]

Ma nhện Phục kích dường như đánh rất hăng hái, lại nâng chân trước lên. Xem ra là nó đang muốn dọn dẹp sạch sẽ đám chiến sĩ Orge xấu xí chướng mắt kia.

Nó lại nâng chân lên, hiện ra ánh sáng đen!

Một gã chiến sĩ Orge chỉ biết ngây ngốc nhìn chân trước sắc bén của ma nhện Phục kích quét đến cho mình. Nếu như nó đánh chính diện vào giữa thì đầu của người này nhất định sẽ giống như cái gáo bị đanh vỡ, không nghi ngờ gì sẽ chết.

"Tang!"

Âm thanh kim loại va vào nhau giòn tang vang lên…

Chân trước vô cùng sắc bén của ma nhện Phục kích không chạm tới đầu của tên chiến sĩ xui xẻo này, mà là va chạm vào một thanh kiếm dài màu đen phong cách cổ. Đó chính là thanh kiếm Ác Long dùng để giết vô số chiến sĩ Orge.

Đám chiến sĩ Orge phía sau Tiêu Phàm ngây ngốc nhìn Tiêu Phàm đứng trước bọn hắn. Chúng cảm giác như mạng của mình vừa bị treo lên, nếu như không phải vị Phạm tiên sinh này tới cứu viện đúng lúc thì hậu quả là không thể tưởng tượng được.

Chiến sĩ Orge nhìn vào hình bóng của Tiêu Phàm, trong mắt đầy sự cảm kích và sùng bái.

“Đứng ngay người ở đấy làm gì hả? Còn không mau chạy đi!” Tiêu Phàm gấp gáp thúc giục đám ngốc phía sau.

“Oh.” Đám chiến sĩ Orge kia nghe xong, sờ sờ đầu rồi nhanh chóng nghe theo lệnh chỉ huy của Tiêu Phàm, lui về phía sau.

Lúc này chỉ thấy Tiêu Phàm chắn ngang kiếm trước người, đón lấy đòn tấn công của ma nhện Phục kích.

Tư thế chống đỡ của Tiêu Phàm khiến người khác nhìn qua cảm thấy vô cùng chuẩn mực. Không vung lên tùy tiện như trước đây nữa. Tư thế vô cùng nghiêm túc, giống như là đã luyện qua kiếm pháp rất nhiều lần.

Lúc Tiêu Phàm quay lại ngăn cản Ma nhện Phục Kích, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình có thể chặn được đòn này, thế nhưng nếu Ma nhện Phục Kích quay lại đánh một đòn này vào người của tên Orge kia, vậy thì nhiệm vụ của Tiêu Phàm cũng chỉ có thể tới được đây mà thôi.

Hơn nữa Tiêu Phàm cảm thấy rất xa lạ đối với hành động đón đỡ.

Bởi vì từ trước đến nay Tiêu Phàm rất ít khi dùng đến thủ đoạn phòng ngự là đón đỡ, né tránh mới là thủ đoạn phòng ngự hợp với kẻ đáng khinh như hắn.

Cho nên Tiêu Phàm cũng không mang theo sự tin tưởng tuyệt đối, mà là mang theo ý nghĩ cược một ván để đón đỡ.

Vào lúc Tiêu Phàm rơi vào cảnh giới kỳ lạ, bỗng nhiên cảm thấy dường như đòn tấn công của Ma nhện Phục Kích trở nên chậm lại, hoặc nói đúng hơn là hắn có thể cảm giác được quỹ tích công kích của kẻ địch một cách chính xác, vì thế hắn kéo ngang trường kiếm, dựng thẳng ở trước ngực.

Giờ khắc này, hắn có thể khẳng định, hắn có thể thể đỡ được một đòn của Ma nhện Phục Kích.

Đúng vậy, chính là một loại cảm giác vô cùng huyền diệu.

"Tang!"

Kết quả cuối cùng không sai chút nào so với cảm giác của Tiêu Phàm.

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tiêu Phàm lĩnh ngộ kỹ năng chống đỡ.]

[Tên kỹ năng: Chống đỡ]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 50 thể lực]

[Hiệu quả đặc biệt của kỹ năng: có thể sử dụng vũ khí chống lấy đòn tấn công của quân địch trong một giây. Lượng miễn giảm sát thương phụ thuộc vào độ mạnh yếu của kẻ địch, giảm trong khoảng tử 1% đến 100%.]

[Ghi chú: kỹ năng cơ bản của chiến sĩ.]

Hử? Lại lĩnh ngộ thêm một kỹ năng mới. Xem ra vận may của mình hôm này không tệ.

Kỹ năng cơ bản của chiến sĩ có nghĩa là kỹ năng chống đỡ này không phải kỹ năng đặc biệt. Đây là kỹ năng chuyên của chiến sĩ ở trận doanh khác, chẳng qua các người chơi khác có thể đạt được thông qua việc học tập kỹ năng khác vai trò, còn Tiêu Phàm là tự mình lĩnh ngộ mà thôi.

“Các người mau tránh ra một bên đi, để tôi đối phó với tên này!” Sau khi Tiêu Phàm đỡ được một đòn tấn công của ma nhện Phục kích, quay đầu lại nói với đám ngốc đứng đằng sau.

“Làm sao mà chúng ta có thể bỏ lại Phạm tiên sinh chiến đấu một mình được!” Oa Ba vẫn đang yếu ớt nằm trên mặt đất mà giọng nói của hắn lại hiên ngang lẫm liệt, vô vùng anh dũng.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ của Oa Ba, sợ rằng hắn ta nói thêm vài câu nữa thì sẽ mất mạng. Một khi hắn chết đi thì nhiệm vụ của Tiêu Phàm cũng sẽ bị phán thất bại.

Tiêu Phàm vội mang [Tinh tinh nguyệt] được “Tinh không tạc liệt-tội ác chi phong” tặng hắn trước khi đi ra, sau khi bóc vỏ thì tùy tiện vứt vỏ chuối đi. Tiêu Phàm nhét [Tinh tinh nguyệt] vào miệng để hồi phục lượng máu, đồng thời đưa hai bình [Thuốc trị liệu cấp thấp] cho hai vị chiến sĩ Orge bị thương, hắn trịnh trọng nói: “Không phải là tôi muốn các người bỏ lại tôi, mà là tôi có một nhiệm vụ quan trọng cần mọi người đi làm. Để ta một mình giữ chân tên này lại, mọi người đi hoàn thành nhiệm vụ trước rồi quay lại trợ giúp ta…”

Nhóm Orge nghe vậy bỗng cảm thấy Tiêu Phàm thật là vĩ đại, một mình dấn thân vào nguy hiểm: “Tôi biết rồi, bọn tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

…

Sau khi Tiêu Phàm giải quyết được đám ngốc vướng tay vướng chân kia xong, cuối cùng cũng có thể một mình đối mặt với ma nhện Phục kích.

“Đến đây đi!” Một tay Tiêu Phàm cầm thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ma nhện Phục kích rồi lập tức vọt lên.

Không phải thói quen của Tiêu Phàm là hai tay hai kiếm sao? Vì sao lúc này lại chỉ sử dụng có một kiếm?

Sau khi Tiêu Phàm học “Giáo dục phổ cập 9 năm của phái Thục Sơn” xong, hắn hình thành thói quen một cảm giác một tay cầm gậy.

Sau đó, quan trọng nhất là tay còn lại của Tiêu Phàm dùng để cướp đoạt…

“Phi long tham vân thủ!”

[Hệ thống thông báo: ngài thi triển thất bại kỹ năng [Phi long tham vân thủ]]

Đúng vậy, Tiêu Phàm muốn dùng Phing Long Tham Vân Thủ lần nữa để lấy được trứng của ma nhện Phục kích, làm cho nó mất đi lý trí. Như vậy lúc đám ngốc này trở về có thể tiếp tục vượt qua thử thách mà không bị thương.

Đáng tiếc…

…

[Hệ thống thông báo: ngài thi triển thất bại kỹ năng [Phi long tham vân thủ]]

[Hệ thống thông báo: ngài thi triển thất bại kỹ năng [Phi long tham vân thủ]]

[Hệ thống thông báo: ngài thi triển thất bại kỹ năng [Phi long tham vân thủ]]

…

Đệt! Sao lại thế được? Cho dù kỹ năng [Long phi tham vân thủ] của ta chỉ có tỷ lệ nhất định ăn trộm thành công nhưng không phải lần nào cũng thất bại như thế này. Chẳng lẽ trong bụng nó chỉ có một cái trứng chứ không còn gì nữa hả?

Sau vài lần thi triển thất bại kỹ năng [Long phi tham vân thủ], trong lòng Tiêu Phàm rất phiền muộn, hắn cầm trường kiếm không ngừng chạy xung quanh ma nhện Phục kích, chỉ cần có cơ hội thì sẽ bắt đầu ăn trộm.

Bốn chân của ma nhện Phục kích thỉnh thoảng giơ lên, đâm về phía Tiêu Phàm. Tiêu Phàm lúc thì chống đỡ, lúc thì né tránh, thân pháp linh động

bay bổng, thỉnh thoảng tung ra vài kiếm sắc bén, tước đi một ít máu của ma nhện Phục kích.

Chương 157: Bạo Cúc

Chương 157: Bạo Cúc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cả thân và tâm của Tiêu Phàm đền đặt trên ‘sự nghiệp trộm trứng’, hoàn toàn không chú ý đến độ khó trong lần chiến đấu này. Hắn không hề nghĩ đến việc lợi dụng tấn công nhược điểm của đối phương như trong trò chơi bình thường, không nghĩ đến việc làm thế nào để buff được, mà là dựa vào thanh kiếm trong tay cùng thân pháp của bản thân để đấu với ma nhện Phục kích một cách đường hoàng, chậm rãi tước từng chút máu một của ma nhện Phục kích…

Thất bại!

Thất bại!

Thất bại!

…

Tiêu Phàm không ngừng chạy xung quanh ma nhện Phục Đích, ngoại trừ lần đầu tiên sử dụng Phi Long Tham Vân thủ thành công trộm được một quả trứng, thì vẫn chưa thấy thành công lại lần nào, sử dụng nhiều lần thỉ cũng chỉ chậm rãi tăng dần độ thuần thục kỹ năng thôi.

Sau khi Tiêu Phàm đi theo các chiến sĩ Orge rời đi, lền quên mất mục đích hàng đầu của mình là chém chết con ma nhện Phục Đích này, hắn bắt đầu toàn tâm toàn lực cắm đầu vào trong “Đại nghiệp biển thủ” này, mãi cho đến khi tên đại ngốc quay lại lần nữa…

“Anh Phạm, chuyện mà anh giao cho bọn tôi, bọn tôi đã hoàn thành xong rồi, bây giờ chúng tôi sẽ giúp anh một tay!” Âm thanh Oa Ba lớn giọng gọi

Tiêu Phàm vang lên từ phía xa, mười tên chiến sĩ Orge cường tráng lại xuất hiện ở trên chiến trường.

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng hét của Oa Ba, thầm nghĩ thôi xong rồi, không gờ rằng bọn chúng lại quay lại nhanh như vậy. Lúc này ụựa trên tính cơ động của bọn chúng, lại thêm việc trước đây giao đấu với ma nhện Phục Đích, ma nhện Phục Đích tùy tiện chích một cái, có khi một người trong đám bọn chúng sẽ quy tiên ngay lập tức. Quả thật đúng là bánh bao thịt đánh chó - một đi không trở lại.

Bọn họ đi đời không phải việc quan trọng, quan trọng nhất là nếu bọn hắn đi đời thì cũng tức là nhiệm vụ của Tiêu Phàm sẽ thất bại.

“Mọi người cứ từ từ, một mình tôi là đủ rồi.” Tiêu Phàm vừa phải ứng phó với sự tấn công của ma nhện Phục Đích, vừa hoang mang bối rối nói với các chiến sĩ Orge.

“Anh Phạm, anh làm khách của chúng tôi, lại còn là ân nhân của chúng tôi, làm sao mà chúng tôi có thể trơ mắt nhìn thấy anh lâm vào cục diện nguy hiểm mà vẫn thờ ơ chứ?” Oa Ba nhìn Tiêu Phàm đau khổ chống đỡ dưới những sự công kích mãnh liệt của ma nhện Phục Đích mà vẫn còn lo lắng đến sự an nguy của tộc nhân của hắn mà thấy cảm động vô cùng, hắn ta lòng đầy căm phẫn nói: “Các chiến sĩ của bộ tộc Orge chúng ta không có bất kì một ai sợ chết, chết ở trên chiến trường cũng chính là vinh quang lớn nhất cuả chiến sĩ chúng ta!”

“A, wow, wow! Xông lên!”

Các chiến sĩ Orge vừa dâng cao ý chí chiến đấu mà hét lên, vừa xông tới chỗ của ma nhện Phục Đích.

Tiêu Phàm nhìn thấy đám ngốc đang kêu loạn lên này mà gấp đến độ sắp khóc, mấy người chứ chạy qua như thế không phải là đang tặng đồ ăn cho ma nhện Phục Đích hay sao? Rõ ràng là bị người khác kích động có một tí cỏn con thôi mà đã vội thể hiện cái gì? Mấy người không sợ chết, nhưng tôi sợ mấy người chết đó.

Nhưng mà các chiến sĩ Orge nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tiêu Phàm đang hướng về bọn họ, trong lòng thấy rất cảm động, bước chạy xung phong lại càng nhanh hơn.

Đúng lúc này, ma nhện Phục Đích bỗng nhiên dừng tấn công Tiêu Phàm, quay người chuyển về hướng đám người Orge đang chạy tới, há miệng thét dài một tiếng.

Tiêu Phàm lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ tên này cảm thấy được mình rất phiền phức cho tên quyết định xử lí mấy tên Orge ngốc nghếch này trước?

Không thể không nói, anh nhện à, quyết định của anh rất sáng suốt và chính xác, nhưng mà anh nhất định không được làm như vậy!

Tiêu Phàm vội vàng xông tới phần bụng của ma nhện Phục Đích, ý đố của hắn là muốn dùng sự tấn công để chuyển sự chú ý của ma nhện Phục Đích quay về bản thân hắn.

Nhưng mà Tiêu Phàm không hề phát hiện ma nhện Phục Đích không hề giống với loài người, bốn đôi bắt bọ khiến cho tầm nhìn của nó lại càng rộng lớn hơn, không cần thay đổi vị trí cũng có thể quan sát được những chuyện xảy ra phía sau mình. Mà lúc này, sự chú ý của ma nhện Phục Đích thật ra cũng không phải là ở phía trước…

Sau khi Tiêu Phàm lao nhanh đến chỗ của ma nhện Phục Đích, bỗng nhiên nhìn thấy hậu môn ở dưới đôi của ma nhện đột nhiên đối diện với hắn, cơ quan nhả tơ bắt đầu phập phồng lên xuống…

Tiêu Phàm kinh ngạc, hiểu ra được điều gì đó!

Đúng rồi, con nhện nhả tơ không phải là dựa vào miệng, mà là dựa vào cơ quan nhả tơ ở dưới bụng!

Đệt, con ma nhện Phục Đích này quá nham hiểm!

Một cỗ huyết thanh đặc dính màu trắng nhà được bắn ra từ cơ quan nhả khí bên dưới đuôi của ma nhện Phục Đích tới chỗ của Tiêu Phàm, chúng tiếp

xúc với không khí lập tức ngưng tụ thành trạng thái cố định, đột kích về phía Tiêu Phàm.

Thôi rồi! Mình không còn kịp để chuyển hướng nữa rồi, cứ như vậy sẽ bị bắn đầy mặt mất!

Nhưng ngay tại khoảnh khách Tiêu Phàm cảm thấy rằng lần bắn | lên mặt đầu tiên của mình lại phải rơi vào tay của ma nhện Phục Đích…

"Đệt mợ! Cái gì thế này?"

Tiêu Phàm cảm nhận được hình như mình đã không cẩn thận giẫm phải thứ gì đó rồi, cả người lập tức mất thăng bằng, ngã ngửa về phía sau. Sau khi ngã xuống, khí thế xông tới vẫn không hề suy giảm, mà lại càng trở nên nhanh hơn.

Tiêu Phàm tựa như đã từng chơi trò tàu lượn siêu tốc, thuận thế mà xông về phía trước, trước khi xông tới thì hắn cảm nhận được đám tơ nhện vốn nên bắn vào mặt mình kia lại lướt qua chóp mũi của mình.

Thậm chí Tiêu Phàm cứ thế mà xông đến phần bụng của ma nhện Phục Đích, từ vọt qua bụng dưới của ma nhện Phục Đích, lại từ vọt qua phần đầu của ma nhện mà đi ra, phần dưới của ma nhện Phục Đích bị Tiêu Phàm nhìn từ đuôi đến đầu không xót chỗ nào.

Sau khi Tiêu Phàm xông ra khỏi phần đầu của ma nhện Phục Đích, thế vọt lên của hắn cuối cùng cũng chậm rãi giảm dần, cuối cùng dừng lại hoàn toàn. Mà lúc này Tiêu Phàm đã lướt được hết từ đuôi của ma nhện Phục Đích đến đầu của ma nhện Phục Đích trong giây lát, thậm chí đã đến được trước mặt của các chiến sĩ Orge.

Tiêu Phàm vô duyên vô cớ được ngồi lên một chuyến tàu lượn siêu tốc khiến hắn có hơi chết lặng, nhưng các chiến sĩ Orge lại không hề nghĩ như vậy.

Điều bọn họ nhìn thấy chính là anh Phạm vĩ đại nhìn thấy bọn họ đang lao đến giúp đỡ, ma nhện Phục Đích lập tức chuyển mục tiêu tấn công thành bọn họ, sau đó anh Phạm vô cùng lo lắng cho sự an nguy của bọn họ, dùng

một phương thức vô cùng huyễn khốc nahnh chóng lao về phía bọn họ, bảo vệ bọn họ.

Làm được những điều này, anh Phạm quả tụực rất nhân từ, rất mạnh mẽ!

Tiêu Phàm có chút hoang mang sờ xuống dưới đế giày của mình, lấy ra được một thứ gì đó vô cùng quen thuộc…

[Tên: Tinh Tinh Nguyệt Da (vỏ chuối)]

[Phẩm chất: Quỷ khí]

[Độ bền: 100%]

[Công dụng đặc biệt: Có thể sử dụng kỹ năng đặc biệt "Trượt vỏ chuối"]

[Ghi chú: Đây là vật mà Tinh Không Bạo Tạc - Tội Ác Chi Phong tặng cho Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm trước khi tạm biệt, đây là điều bất ngờ sau khi mở ra.]

[Kỹ năng đặc biệt: Trượt vỏ chuối]

[Hiệu quả đặc biệt của kỹ năng: Người sử dụng có thể tự dẫm lên nó hoặc sử dụng là bẫy cho kẻ địch dẫm lên nó, sau khi dẫm lên chỉ có một tình huống duy nhất, khiến cho người dẫm phải vô điều kiện mà nhanh chóng vọt về phía trước một khoảng. không phụ trách tư thế lúc rơi xuống đất.]

[Ghi chú: Dẫm lên đi, xùy xùy xùy]

Quỷ khí!

Đúng rồi, đây là vỏ chuối của quả chuối mà vượn lớn Hắc Phong tặng cho mình trước khi tạm biệt.

Lúc ấy Tiêu Phàm còn nghĩ đồ dùng một lần có thể bổ sung 50% lượng HP thì là loại quỷ khí gì? Đây không phải là Tiêu Phàm cho rằng thuộc tính của [Tinh Tinh Nguyệt] không tốt, mà là nghe vẻ nó không được như mấy loại quỷ khí đồng nghiệp [Nhẫn Slime] với [Bầu rượu 999].

Cuối cùng thì hiện tại Tiêu Phàm cũng hiểu được, hóa ra [Tinh Tinh Nguyệt] này còn có thể support cho bản thân mình, sau khi cho Oa Ba ăn nó thì vẫn còn có thể mang đến cho mình một món quỷ khí mới.

Chương 158: Nhập Cảnh (1)

Chương 158: Nhập Cảnh (1)

Tiêu Phàm không nhiều lời, lấy vỏ chuối nhét vào trong túi của mình, mặc dù [Tinh Tinh Nguyệt Da] mới xuất hiện cũng vô cùng kỳ lạ, nhưng chung qui cũng là một quỷ khí, thiếu chút nữa hắn đã có mắt không tròng mà vứt bỏ nó đi. May mắn là nó còn biết đường cứu chủ lúc nguy nhắc nhở bản thân mình, nếu không thì sẽ bỏ lỡ nó mất rồi. Mặc dù phương pháp cứu chủ có hơi kỳ lạ một chút, nhưng cuối cùng vẫn giúp được mình tránh khỏi một lần bắn lên mặt.

Các chiến sĩ Orge nghi hoặc nhìn Tiêu Phàm đang nhặt lên một cái vỏ chuối nhét vào trong túi của mình, Tiêu Phàm thấy được đám ngốc nghếch này đang dùng ánh mắt mở to kia nhìn chằm chằm mình, rất tự tại nói: “Oa Ba, anh quá ngang bướng rồi đó. Tôi đã nói với anh là đừng có ném đồ đạc linh tinh rồi mà, sao anh lại… Anh xem, lần này anh ăn xong đồ rồi lại còn vứt vỏ chuối xuống đất! Vỏi chuối là rác rưởi, anh vứt nó xuống đất làm ô nhiễm hoa cỏ là không đúng rồi! Tộc Orge các anh là chủng tộc trí tuệ, nhưng phải hiểu được một điều bảo vệ thiên nhiên là trách nhiệm của tất cả mọi người.”

Những chiến sĩ Orge này sau khi nghe lời phát biểu của Tiêu Phàm, lập tức cảm thấy anh Phạm đây không hổ là thánh nhân, phẩm cách lại cao thượng đến như vậy, vì bảo vệ thiên nhiên thậm chí không chê bẩn mà nhặt rác bỏ vào trong túi của mình. Mà ánh mắt bọn họ nhìn về phía Oa Ba lại càng tràn ngập hèn mọn, thật sự là làm mất mặt bộ tộc Orge.

Oa Ba có chút nghi hoặc, hình như cái vỏ chuối này không phải là do mình vứt? Chẳng lẽ lúc ấy bản thân mình bị thương quá nặng nên nhớ nhầm rồi?

…

Đám người Tiêu Phàm bọn họ lúc này tụ tập lại với nhau, sau khi ma nhện Phục Đích dùng tơ nhện để hạn chế hành động của Tiêu Phàm thật bại, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này. Bốn đôi mắt nhện của nó ánh lên tia sáng màu đỏ, nhấc lên hai chân trước bước từng bước hung mãnh về phía trước!

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của ma nhện Phục Đích lúc này, trong lòng cả kinh, hắn thầm nghĩ thôi xong rồi!

Hành động này bình thường tức là dấu hiệu báo trước quái vật sắp giải phóng kỹ năng. Mặc dù Tiêu Phàm đã ý thức được điều này, nhưng mà hiện tại đã không kịp để né tránh nữa rồi, bởi vì kỹ năng của con ma nhện Phục Đích này là Đích Thứ!

Tầng tầng nham thạch liên tiếp đâm lên khỏi mặt đất, tránh cũng không thể tránh được!

Mười chiến sĩ Orge và cả anh Phạm kính yêu của chúng ta đúng lúc đang đứng ở trên đó, một đám hoa cúc vàng óng ánh đón gió nhẹ nhàng nháy mắt nộ phóng, sáng rực rỡ nói không nên lời…

Tiêu Phàm ý thức được thời khắc nguy hiểm, hoa cúc thít chặt lại, tránh người khỏi nguy hiểm. Nhưng có cả một trận Đích Thứ đâm xuống vẫn sẽ khiến hắn chịu đủ đau thương.

Nhưng Tiêu Phàm lại không thể để ý đến bản thân mình nhiều như vậy, mà ngay khi Đích Thứ bắt đầu đâm xuống mặt đất thì điều đầu tiên mà Tiêu Phàm làm là nhanh chóng xem xét tin tức của các đồng đội…

50%, 40%, 45%, 35%, 60%, 23%, 56%, 23%, 46%, 2%!

Đây là lượng máu của các tộc nhân Orge sau khi trúng phải một đợt Đích Thứ của ma nhện Phục Kích.

Sau khi bị đâm một trận, lượng HP của các chiến sĩ Orge giảm đi không đồng đều, mỗi người một khác.

Mà Casserole vốn đã có lượng HP khá "tàn tật" thì hiện tại chỉ còn lại 2%! Phải dựa vào lượng HP 2% để duy trì mạng sống!

Tiêu Phàm hít vào một hơi, may là ông đây đã cho Casserole ăn một quả chuối rồi, nếu không với chiêu thức vừa rồi của ma nhện Phục Kích hắn ta thật sự sẽ nổ tung.

Tiêu Phàm lại lấy ra mấy bình [Thuốc trị liệu cấp thấp] đưa cho các chiến sĩ Orge, hắn xoay người nhẹ giọng phân công: "Mọi người không cần phải xông lên nữa, phần còn lại để tôi xử lí."

"Không được! Làm sao chúng tôi có thể để một mình Phạm đại nhân đi mạo hiểm như vậy?" Casserole vừa nghe thấy Tiêu Phàm định đấu solo với ma nhện Phục Kích liền vội vàng kêu lên.

"Im miệng!"

Các chiến sĩ Orge chưa từng nhìn thấy khuôn mặt hung hăng đến vậy của Phạm đại nhân, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi bọn chúng đều câm như hến.

Tiêu Phàm hung hãn trừng mắt với Casserole một cái: "Nghe này, nếu mọi người xông lên trước với trạng thái lúc này, chỉ cần không cẩn thận bị ma nhện Phục Kích quệt qua một cái thì đều có thể bay mạng ngay lập tức."

Tiêu Phàm lại quét mặt qua các chiến sĩ Orge đứng xung quanh Casserole: "Mà những người có trạng thái hiện tại tốt hơn Casserole một chút thì cũng vậy thôi. Đương nhiên không phải tôi muốn nói là mọi người yếu đuối quá mức, mà là đối thủ hiện tại của mọi người, ma nhện Phục Kích đối với các anh lúc này là quá mạnh."

"Nhớ kỹ đây. Đúng là bộ tộc Orge cần phải có dũng khí, nhưng cứ cố chấp lao vào chỗ chết không hề anh dũng chút nào, mà là ngu xuẩn. Hành động không sáng suốt này đúng là sự sỉ nhục đối với chủng tộc trí tuệ của các anh."

Lời nói với giọng điệu uy nghiêm đánh vào trong lòng của mỗi một chiến sĩ Orge đang ở đây, bọn họ là những chiến sĩ tinh anh của bộ tộc Orge, bọn họ

là sự tự hào của cả tộc Orge nhưng lại bị Tiêu Phàm phê bình thậm tệ như vậy, cho dù Tiêu Phàm là Phạm đại nhân mà trong suy nghĩ của bọn họ vô cùng tôn kính thì bọn họ vẫn vô cùng không phục.

Tiêu Phàm nhìn thấy dáng vẻ của những chiến sĩ Orge này, hắn biết bọn họ đang nghĩ điều gì trong lòng, bởi vì Tiêu Phàm cũng hiểu được sự cố chấp của bộ tộc này.

Tiêu Phàm cũng không nói gì với bọn họ nữa mà xoay người đi về phía của ma nhện Phục Kích, để lại một lời nói nhẹ nhàng nương theo gió mà bay vào trong tai của các chiến sĩ Orge…

"Yên lặng mà nhìn cho tôi, tôi sẽ dạy cho các anh phải tác chiến như thế nào? Không cần cứ phải đấu đá lung tung, chiến đấu cũng là một môn nghệ thuật!"

Các chiến sĩ Orge nhìn theo bóng dáng rời đi vô cùng tiêu sái của Tiêu Phàm, bọn họ thật sự bị Tiêu Phàm kìm kẹp, không hề bước lên nửa bước, mà chỉ nhìn Tiêu Phàm đi về phía chiến trường.

…

Trong lòng Tiêu Phàm thở phào một hơi, rốt cuộc cũng có thể giữ chân được đám ngốc đáng yêu đó, để bọn họ không làm phiền mình nữa.

Có điều cảm giác cố tình giả bộ đàn áp cũng rất được, trước đây hắn vẫn luôn phải khiêm tốn, hiền lành dễ tính, xem ra thỉnh thoảng cường thế một chút cũng không phải là xấu.

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua lượng HP sau khi bị "bạo cúc" của mình, hắn đã có thể sử dụng kỹ năng Danh Hiệu Dị Biến rồi?

Tiếc rằng nhiệm vụ yêu cầu phải dẫn theo mười chiến sĩ Orge đi thảo phạt ma nhện Phục Kích, nếu không hắn đã có thể rời khỏi đội ngũ để dùng BUFF "Cô Độc", có điều để đối phó với nó thì có "Nha Sĩ" biến dị cũng đã đủ rồi.

Tiếp theo đây, hắn sẽ phải một mình đối mặt với con nhện kia rồi.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên lại đối mặt với con ma nhện Phục Kích màu đen kia, trong mắt hắn hiện lên vẻ tự tin. Bởi vì không biết tại sao Tiêu Phàm lại cảm thấy trang thái của hắn lúc này vô cùng tốt, dễ dàng khiến cho hắn tự cảm thấy mình vĩ đại.

Có lẽ đây là ảo giác xuất hiện vì hắn vừa mới cố tình tỏ ra áp bức với các chiến sĩ Orge nhỉ? Tiêu Phàm cười khổ, có điều cảm giác này thật sự không tệ.

Ma nhện Phục Kích nhìn thấy Tiêu Phàm đang từ từ đi tới, không hiểu vì sao nó bỗng nhiên lại cảm thấy người trước mặt mình có chút uy hiếp ngầm, trong lòng nó có chút hoảng hốt nhưng trong nháy mắt lại trở thành tức giận. Nó thầm nghĩ, bản thân mình vì sao lại phải cảm thấy sợ hãi trước một sinh vật nhỏ bé này chứ?

Đúng thật là vớ vẩn!

Vì vậy ma nhện Phục Kích thét dài một tiếng, tám chân cùng nhấc lên phóng về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phầm nhìn thấy ma nhện Phục Kích đang lao thẳng về phía mình, mặt hắn xuất hiện ý cười, một thanh kiếm khác xuất hiện trong tay hắn, hắn đạp gió, trực tiếp đón nhận.

Trong khi đó ma nhện Phục Kích nhanh chóng tiếp cận được Tiêu Phàm, mặc dù cơ thể của Tiêu Phàm nhỏ hơn ma nhện Phục Kích rất nhiều, nhưng ở trong mắt của những chiến sĩ Orge, hai "người" này lại tựa như hai khối thiên thạch cấp tốc lao vào nhau, dường như chúng sẽ đâm vào nhau ngay lập tức tạo ra vô số tia lửa…

Chương 159: Nhập Cảnh (2)

Chương 159: Nhập Cảnh (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thân thể của Tiêu Phàm thực yếu ớt, sau khi dính phải một đợt Đích Thứ, lượng HP hạ thấp đến mức ngay cả kỹ năng Danh Hiệu Dị Biến cũng đã có thể sử dụng được, lúc này xông lên chiến đấu là một việc hết sức nguy hiểm.

Có điều lượng HP còn lại của ma nhện Phục Kích cũng không còn nhiều lắm, trước đây đã bị các chiến sĩ Orge làm giảm đến 49% máu, lại vô tình để bị Tiêu Phàm làm giảm thêm một chút, lúc này cũng chỉ còn lại khoảng 20% lượng HP mà thôi. Cho nên ngay từ khi bắt đầu ma nhện Phục Kích đã tấn công Tiêu Phàm càng ngày càng điên cuồng.

Nhưng thật ra lúc này Tiêu Phàm lại không hề cảm thấy sợ hãi trước sự điên cuồng của ma nhện Phục Kích.

Từng chiêu từng chiêu gọn gàng dứt khoát, một tiến một lùi không hề hoảng loạn, chống đỡ né tránh vững vàng ổn định.

Rõ ràng xét về bề ngoài hay bản chất bên trong thì ma nhện Phục Kích vẫn luôn chiếm ưu thế. Nhưng ngay lúc này khi hai người bắt đầu giao đấu lại tựa như Tiêu Phàm mới chính là đại quái vật, còn ma nhện Phục Kích chỉ tựa như là một đứa nhóc yếu đuối.

Bởi vì ma nhện Phục Kích đánh theo kiểu rất loạn, nó loạn tựa như một con côn trùng không đầu, mà Tiêu Phàm lúc này lại chiến đấu rất nhàn, nhàn trong nhàn nhã, một phong thái tùy ý thanh nhàn, hai bên cứ như vậy mà phân cao thấp với nhau.

Loại cảm giác kỳ quái này cứ mãi quanh quẩn trong lòng các chiến sĩ Orge, bọn họ nhìn thấy Tiêu Phàm chạy qua chạy lại rất linh hoạt giữa tám chân của ma nhện Phục Kích. Tiêu Phàm phóng khoáng tiêu sái, rõ ràng là hắn có một nhịp chiến đấu rất nhanh chóng, nhưng trong lòng bọn họ lại cảm thấy rất chậm, có lẽ là bởi vì cảm giác mâu thuẫn đến từ phong cách thanh nhàn trong chiến đấu của Tiêu Phàm.

Vốn dĩ các chiến sĩ Orge nghĩ rằng anh Phạm cùng lắm cũng chỉ mạnh hơn các chiến sĩ tinh anh Orge một chút mà thôi. Nhưng lúc này bọn họ nhìn thấy Tiêu Phàm chiến đấu với ma nhện Phục Kích, các chiến sĩ Orge đã hiểu rằng bản thân mình đã quá kiêu ngạo. Năng lực chiến đấu của anh

Phạm mà bọn họ vẫn luôn tôn kính làm sao có thể ngang hàng với bọn họ được chứ? Rõ ràng là cao hơn rất nhiều có được không?

Tiêu Phàm không biết những chiến sĩ Orge lúc này đang suy nghĩ những gì? Hắn chỉ cảm thấy chiến đấu như lúc này thật sự rất sướng, hắn cảm thấy chỉ cần trong tay hắn có kiếm. hắn có thể lập tức biết được mình phải chém thế nào, khua thế nào, đâm thế nào, gọt thế nào, đỡ thế nào? Loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy hắn lúc này không giống như đang chiến đấu mà là đang hưởng thụ trận đấu, cảm thụ bầu không khí muốn gì làm nấy này, Tiêu Phàm có phần muốn rên rỉ.

Ma nhện Phục Kích lại không nghĩ như vậy, nó cảm thấy tình hình lúc này rất không ổn, người trước mắt mình lúc này rõ ràng mình có thể bóp chết một cách dễ dàng, nhưng lại không biết vì sao mà bản thân mình lại không thể đụng đến được một sợi lông nào của hắn.

Ma nhện Phục Kích càng đánh càng nhanh, càng đánh càng rối, đến cuối cùng nó cũng không còn muốn đánh tiếp nữa.

Lúc này cổ tay cầm kiếm của Tiêu Phàm xoay tròn, thân kiếm giơ ra chặn lại công kích đánh úp từ chân của ma nhện Phục Kích, thậm chí hắn không cần phải nhìn bằng mắt mà cứ tự nhiên như vậy, hơn nữa hắn còn nhân cơ hội này trộm chém ma nhện Phục Kích một nhát.

Lần đánh này trạng thái của Tiêu Phàm rất tốt, từ lúc hắn đăng nhập vào "Tân Sinh" cho đến giờ chưa từng đánh tận hứng đến như vậy. Bởi vì thế nên hắn càng đùa giỡn điên cuồng hơn nữa, đến khi hắn lấy ra [Rượu trắng của Orge] uống một ngụm, vẫn còn chưa nuốt đã hắn phun ra một ngụm lên đầu của ma nhện Phục Kích, cứ như một hớp rượu này rơi vào đầu của ma nhện Phục Kích liền có thể khiến cho trạng thái của nó bị anh hưởng.

[Rượu trắng của Orge] mang trong mình đặc hiệu gây hỗn loạn được phun thẳng vào ót của ma nhện Phục Kích, hương rượu nồng đậm khiến cho ma nhện Phục Kích cảm thấy choáng váng một hồi.

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lĩnh ngộ được kỹ năng Tửu Tinh Thổ Thức]

[Tên: Tửu Tinh Thổ Tức]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động.]

[Đặc hiệu: Ngậm một ngụm rượu, sau đó phun về phía quân địch có thể tạo thành choáng váng ngắn ngủi, hiệu quả choáng váng liên tục trong 0.5 giây, thời gian cooldown không có (Muốn phun lúc nào thì phun)]

[Điều kiện sử dụng: Trong miệng có rượu]

[Ghi chú: Làm một Trần Mỹ Gia biết phun rượu nhé? (Dùng một ngụm rượu trắng phun chết bạn!)]

Tiêu Phàm nghe được thông báo bất thình lình của hệ thống mà vô cùng vui vẻ, hắn không ngờ rằng tùy tiện phun một ngụm cũng có thể lôi ra được một kỹ năng, chiến đấu ở đây một thời gian ngắn cũng có thể tìm ra được thật nhiều kỹ năng, hôm nay hắn đã trúng mánh rồi.

Thừa lúc ma nhện Phục Kích choáng váng một lúc, Tiêu Phàm không hề khách khí chém một nhát về phía ót của ma nhện Phục Kích.

Ma nhện Phục Kích ăn đau liền lập tức thanh tỉnh, nó thầm nghĩ sinh vật trước mắt này không phải là hack chứ? Làm sao lại khó hạ đến như vậy? Phun ra một ngụm nước miếng cũng có thế khiến nó choáng váng.

Hiện tại hai kỹ năng Triền Ti cùng Đích Thứ của mình vẫn chưa cooldown xong. Không được! Nếu cứ như thế này thì mình sẽ xong đời.

Có lẽ trở lại sào huyệt mình sẽ chiến đấu được, nghĩ như vậy ma nhện Phục Kích cũng không đánh nữa, bỏ lại Tiêu Phàm rồi chạy về phía hang ổ của mình.

Tiêu Phàm đúng là đánh đến sướng tay, thấy ma nhện Phục Kích quay đầu chạy trong lòng hắn rất không khoái trá.

Nhưng khi nhìn thấy hướng chạy của ma nhện Phục Kích, Tiêu Phàm lại cười dâm đãng, mày cho rằng tao vừa để đám người Casserole làm gì chứ?

Lúc này ma nhện Phục Kích đã không thể chống cự được trước mặt tên sinh vật "nhỏ yếu" này, mất hết thể diện chạy trối chết. Bởi vì nếu như nó nán lại một chút thì thật sự có khả năng bị con "quái vật nhỏ" hack này trêu chọc rồi nghẹn khuất đến chết.

Nhưng nếu như nó có thể trở về trong sào huyệt của bản thân, chiến đấu ở trong đó tất nhiên nó có thể chuyển bại thành thắng. Bởi vì đấy là sân nhà của nó, có rất nhiều bẫy mạng nhện được nó bố trí từ trước đến nay. Chỉ cần sinh vật khác vướng vào những cái bẫy đấy thì sẽ bị hạn chế hành động, mà nó lại không hề bị cản trở trong đấy.

Có câu nói như thế này: chỉ có con nhện mới có thể bình yên vô sự trong mạng nhện.

Không chỉ có thế, nó còn bố trí rất nhiều trứng ma nhện bên trong sào huyệt. Những quả trứng ma nhện này bị người ngoài đụng vào kích thích sẽ lập tức vỡ ra, nở ra một con ma nhện Phục Kích loại nhỏ tham gia chiến đấu.

Nghĩ như vậy, ma nhện Phục Kích cảm thấy kiêu ngạo vì sự phòng ngừa của bản thân trước kia. Bây giờ nó đã sắp chạy về đến sào huyệt của bản thân rồi, mà tên kia vẫn còn đang chạy chậm rì rì phía sau nó. Đợi lát nữa hắn đến nơi thì có trò hay rồi.

…

Bỗng nhiên ma nhện Phục Kích dừng bước lại, nó nhìn mọi thứ xung quanh rồi hơi ngây người. Bởi vì hang động lớn dưới chân sườn núi đã không thấy nữa rồi. Nói chính xác hơn là cửa vào hang động dưới chân sườn núi đã bị người ta dùng tảng đá lớn lấp lại từ lúc nào không biết.

Tiêu Phàm thong dong đi phía sau ma nhện Phục Kích, nhìn vào khung cảnh tuyệt đẹp phía cửa vào hang động kia, hắn tự đắc quay người, giơ ngón cái lên với các chiến sĩ Orge đứng phía sau.

Các chiến sĩ Orge nhìn thấy dấu tay của Tiêu Phàm, bọn họ cùng vui vẻ phấn khởi giơ ngón tay cái về phía Tiêu Phàm, mà trên mặt họ lúc này cũng tràn đầy ý cười. Không biết là do bọn họ đi theo Tiêu Phàm nhiều ngày hay

vì cái gì khác mà bọn họ nhìn không còn chất phác như ngày xưa, nhìn hơi giống kẻ trộm, thậm chí còn có chút đáng khinh.

Khác với nhóm Tiêu Phàm, lúc này ma nhện Phục Kích đang vô cùng lo lắng. Trong lòng nó chỉ nghĩ đến việc muốn nhanh chóng quay lại sào huyệt của bản thân mình, nó bay nhanh đến trước của động, nâng chân trước lên điên cuồng đâm chọc vào tảng đá chặn cửa. Nó có ý đồ đục một lỗ hổng trên tảng đá để có thể đi vào sào huyệt.

Chương 160: Tận Thế Của Ma Nhện Phục Kích

Chương 160: Tận Thế Của Ma Nhện Phục Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động hiện tại của ma nhện Phục Kích, thầm nghĩ không ổn, tuyệt đối không thể để cho nó tiếp tục chọc vào như thế, nếu không nó thật sự có thể đục ra một lỗ hổng để chạy vào. Nếu như vậy thì sẽ không tốt, tình thế hiện tại đang rất tốt, Tiêu Phàm không muốn để mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Kỳ thật Tiêu Phàm đã hơi coi thường trở ngại mà các chiến sĩ Orge tạo ra rồi. Tuy rằng sức mạnh của một chiến sĩ Orge không thấm vào đâu, nhưng tảng đá lập mà mười chiến sĩ Orge đồng loạt cố gắng tạo nên không phải là thứ mà ma nhện Phục Kích có thể vượt qua nhanh như vậy.

Nhưng ma nhện Phục Kích không quan tâm nhiều thứ như vậy. Bởi vì nó cảm thấy đây chính là cơ hội cuối cùng để nó chuyển bại thành thắng. Nếu như nó không thể đi vào trong động, đoạt được ưu thế sân nhà thì hôm nay nó sẽ phải bỏ mạng trên tay quái vật nhỏ được tạo ra bởi phần mềm hack đang đuổi theo phía sau.

Lúc này Tiêu Phàm đã sắp đến gần ma nhện Phục Kích, nhìn thấy ma nhện Phục Kích đang vùi đầu đào bới mà không hề để ý đến hắn, Tiêu Phàm lập tức bắt lấy cơ hội, hung ác cầm trường kiếm chém vào bụng của ma nhện Phục Kích.

Ma nhện Phục Kích không né tránh, lĩnh toàn bộ một kiếm này của Tiêu Phàm. Nó đau đớn tức giận rú lên nhưng vẫn không ngừng đào mở cửa động.

Bởi vì ma nhện Phục Kích cảm thấy giờ phút này cho dù nó quay lại đấu với Tiêu Phàm cũng sẽ không tránh khỏi số phận bị trêu đùa, kết quả cuối cùng chỉ có chết. Mà cơ hội sống cuối cùng của nó chỉ có thể là tiến vào sào huyệt.

Thật ra ma nhện Phục Kích đánh giá hơi sai lầm về thực lực lúc này của Tiêu Phàm. Vừa rồi trong lúc Tiêu Phàm chiến đấu với nó đã vô tình tiến nhập vào một cảnh giới huyền diệu nào đó mới có thể đánh như được thần trợ giúp. Hiện giờ đã qua một khoảng thời gian, cảnh giới này đã sớm rút lui, nếu Tiêu Phàm muốn tiến vào lần nữa thì là chuyện khó khăn cỡ nào.

Cho nên nếu giờ phút này ma nhện Phục Kích quay lại phản công có lẽ có thể đánh ngang bằng với nhóm Tiêu Phàm. Nhưng ma nhện Phục Kích lại từ bỏ việc tấn công và phòng thủ, đó mới thật sự là buông bỏ cơ hội sống cuối cùng…

Thế nhưng ma nhện Phục Kích lại khăng khăng cho rằng quay trở về sân nhà mới là phao cứu sinh chân chính của nó nên nó cứ bị động chịu đánh như vậy.

Tiêu Phàm thấy ma nhện Phục Kích hoàn toàn không để ý tới đòn tấn công của bản thân, hắn khua trường kiếm trong tay càng ngày càng nhanh.

Lượng HP còn lại của ma nhện Phục Kích vốn không nhiều, sau khi bị Tiêu Phàm chém như vậy thì giảm càng ngày càng nhanh.

Cuối cùng, tảng đá chặn cửa động bị ma nhện Phục Kích đục ra một lỗ hổng nhỏ. Thông qua lỗ hổng đấy, ma nhện Phục Kích có thể thấy được khung cảnh quen thuộc ấm áp trong sào huyệt y như ngày trước, mắt nó sáng lên. Đây chính là biểu cảm nhìn thấy tia hy vọng cuối cùng, sau đó chúng hóa thành một tia hoài niệm trong suy nghĩ của nó…

Sau nhát kiếm cuối cùng của Tiêu Phàm, chút lượng máu còn sót lại của ma nhện Phục Kích cuối cùng cũng mất hết. Cho đến cuối cùng, ma nhện Phục

Kích cũng không thể đạt được ý nguyện.

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi giết được mục tiêu thảo phạt ma nhện Phục Kích, đạt được xxxx điểm kinh nghiệm.]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lên cấp 22.]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lên cấp 23.]

Hử? Thăng tới hai cấp như vậy.

Tiêu Phàm rất nghi ngờ, trong lòng hắn nghĩ cho dù có thể đánh bại được ma nhện Phục Kích chắc cũng không đạt được nhiều kinh nghiệm như vậy. Bởi vì Tiêu Phàm cảm thấy chiến đấu với ma nhện Phục Kích có thể coi như không quá khó khăn.

Kỳ thật hắn không biết lần này hắn thật sự chiếm được thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Dẫn ma nhện Phục Kích ra khỏi sào huyệt của nó đã làm suy yếu không ít thực lực của nó. Không chỉ có thế, trong lúc Tiêu Phàm chiến đấu hắn còn vô tình đưa kiếm ý của bản thân nhập vào một cảnh giới kỳ lạ, giúp thực lực chiến đấu của hắn tăng lên rất nhiều. Nếu như Tiêu Phàm dùng trạng thái bình thường của hắn đấu với ma nhện Phục Kích thì vẫn không thể biết được mèo nào cắn mỉu nào đâu.

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi đã hoàn thành tất cả thử thách của bộ lạc Orge. Mời ngài đi theo chỉ dẫn của chiến sĩ Orge để nhận vật phẩm Hiriston truyền lại.]

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi lĩnh ngộ kỹ năng Kiếm thuật chuyên tinh.]

[Tên kỹ năng: Kiếm thuật chuyên tinh.]

[Loại kỹ năng: bị động.]

[Hiệu quả đặc biệt của kỹ năng: Khi người chơi sử dụng vũ khí loại kiếm để tấn công, lực tấn công sẽ tăng lên 10%.]

[Chú thích: kỹ năng kiếm thuật cơ bản.]

Lại lĩnh ngộ thêm một kỹ năng kiếm thuật cơ bản thuộc về chức nghiệp kiếm sĩ của trận doanh khác, vốn Tiêu Phàm vẫn cho rằng bản thân sẽ lĩnh ngộ được một kỹ năng kiếm thuật khác, kết quả chỉ đạt được [kiếm thuật chuyên tinh] này. Dường như học thức của bản thân về ngự kiếm thuật vẫn chưa đủ, xem ra học tập "Giác dục phổ cập chín năm của phái Thục Sơn" vẫn tốt hơn.

Có lẽ là do trong trò chơi Tiêu Phàm đạt được thêm rất nhiều kỹ năng nên trong lòng hắn luôn so sánh với app điện thoại "Giác dục phổ cập chín năm của phái Thục Sơn" này.

Đám chiến sĩ Orge nhìn thấy Phạm tiên sinh thật sự có thể một mình lật đổ được ma nhện Phục Kích, lòng sùng bái Tiêu Phàm bay đến mức độ không thể tưởng tượng được. Các chiến sĩ Orge Shanman sùng bái những người thông minh. Đây chính là một loại đam mê cuồng nhiệt vượt quá tưởng tượng trong bộ tộc này.

Vì thế các chiến sĩ Orge đã quên hết việc Tiêu Phàm lúc trước đã từng trách bọn họ vô dụng, vô cùng nhiệt tình trao cho Tiêu Phàm một cái ôm to lớn.

Nhưng cái ôm này ép chặt lấy Tiêu Phàm, Tiêu Phàm chỉ cảm nhận được từng khối cơ thể vàng vàng xanh xanh của chiến sĩ Orge đè hắn đến khó chịu.

Tiếp theo, Tiêu Phàm đứng nhìn nhóm Orge tiến hành xử lý thi thể của ma nhện Phục Kích một cách tỉ mỉ.

Tiêu Phàm không nghĩ tới kỹ thuật thu dọn của đám ngốc này lại thành thạo đến như thế, thi thể của ma nhện Phục Kích trong nháy mắt bị bọn họ chặt ra tám khối. Từng phần từng phần được xếp rất chỉnh tề. Tiêu Phàm nhớ lại kỹ năng [Thu thập] lĩnh ngộ được trong lúc lúc bản thân giúp Lilith thu thập trứng rắn ở Thung lũng rắn cát có thủ pháp vô cùng thô thiển thì rất hổ thẹn.

Sau khi các chiến sĩ Orge xử lý xong, bọn họ tặng cho Tiêu Phàm một phần tài liệu thu hoạch được trên người của ma nhện Phục Kích. Từ lúc bắt đầu cho đến lúc chết ma nhện Phục Kích vẫn không thể hoàn thành được nghiệp đào móc.

Lý do là gì?

Bởi vì vật phẩm Hiriston truyền lại được cất trong động.

Tiêu Phàm nhàn rỗi vô vị lấy ra [Trứng ma nhện] trộm được bằng [Phi long tham vân thủ] từ trên người của ma nhện Phục Kích lúc bắt đầu.

[Tên gọi: Trứng ma nhện.]

[Chủng loại: Trứng thú cưng.]

[Chú thích: (Sau khi người chơi đạt đến cấp 30 sẽ mở hệ thống thú cưng, tạm thời vẫn chưa có số liệu gì.)]

Lại là một vật phẩm vô ích, bây giờ vẫn chưa thể dùng được. Chẳng qua trong đội của bản thân chắc cũng có người sẽ thích lấy con nhện làm thú cưng. Nhưng phỏng chừng trong trận doanh ác ma cũng sẽ có người thích thu ma nhện Phục Kích làm thú cưng.

Trong đầu Tiêu Phàm hiện ra cảnh tượng một con nhện độc bốn chân bò nhanh phía trước, phía sau là một con ma nhện Phục Kích. Cảnh tượng này quả thật là không được đẹp lắm.

Đúng lúc suy nghĩ của Tiêu Phàm bay vào cõi thần tiên, các chiến sĩ Orge đã mở được cửa vào hang động một lần nữa…

Nhìn tơ nhện trắng noãn quấn chằng chịt quanh động, lòng Tiêu Phàm vẫn còn sợ hãi. Nếu trước đó không dẫn dụ Ma nhện Phục Kích ra khỏi động, một mình hắn chiến đấu ở đây chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Các chiến sĩ Orge đi gần Tiêu Phàm cũng không có "tiểu coả" linh hoạt như Tiêu Phàm. Do tay chân trời sinh đã vụng về, trên người sớm đã có vài sợi tơ nhện, lúc đi lại vô cùng phí sức. Kết quả một chiến sĩ Orge thoáng vô ý, người chạm vào vào cái hố buồn nôn nhô lên trên mặt đất, soạt một tiếng, màng dính vỡ ra, một con Ma nhện Phục Kích nhỏ hơn rất nhiều so với con nhện vừa bị đánh chết kia từ trong hố xông ra.

Chương 161: Bên Kia Đại Dương

Chương 161: Bên Kia Đại Dương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chiến sĩ Orge đanh định quơ gậy đập xuống dưới thì Tiêu Phàm hét lớn một tiếng: "Chậm đã!". Sau đó nhanh chóng tiến lên một bước, rút bảo kiếm ra, kiếm quang tảo ra, con Ma nhện Phục Kích nhỏ kia đứt làm hai nửa trong nháy mắt, chất lỏng bay tứ tung, ngã xuống đất không dậy nổi.

Tiêu Phàm chỉ vào một nơi cách đó không xa, quay lại nói với chiến sĩ Orge kia: "Đi đường chỗ này cẩn thận một chút. Nếu như vưa rồi cậu đập xuống mạnh như vậy, làm không tốt sẽ có càng nhiều Ma nhện Phục Kích nhỏ như vừa rồi xuất hiện hơn.

Chiến sĩ Orge nhìn về chỗ Tiêu Phàm chỉ, mặt đất lít nha lít nhít toàn là trứng nhện. Nghĩ đến tình cảnh mà Tiêu Phàm nói thực sự xảy ra, đến cả chiến sĩ Orge vô cùng mạnh mẽ cũng cảm thấy da đầu run lên ngay lập tức.

Đột nhiên Tiêu Phàm nghĩ đến cái gì đó, lấy Phi Long Thám Vân ra lấy một [trứng nhện ma] trên thân con Ma nhện Phục Kích vừa rồi, hỏi Casserole: "Có phải là các cậu có thể thu thập [trứng nhện ma] từ mảnh nhện trứng này không?"

Tiêu Phàm nghĩ thầm, từ việc thu thập thu thập vật liệu trên thi thể của Ma nhện Phục Kích có thể thấy, kỹ năng [Thu Thập] của chiến sĩ Orge rõ ràng tốt hơn mình. Vậy có phải là từ mảnh trứng có thể thu thập được [trứng nhện ma] hay không?

"Phạm tiên sinh, [trứng nhện ma] trong tay ngài là trứng có độ hoàn thiện hơi thấp, nếu như trong khu vực màng dính này, chúng tôi có thể thu thập được trứng của Ma nhện Phục Kích chưa hoàn thiện. Nhưng nếu Ma nhện Phục Kích bên trong trứng đã thành hình thì chúng tôi không có biện pháp." Casserole trả lời Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghe được câu trả lời của Casserole, thầm nghĩ có hy vọng: "Vậy cầu các cậu giúp tôi một việc, có thể giúp ta thu thập trứng trông cái

đám này một chút được không?”

Tiêu Phàm lại cầm [trứng nhện ma] ra trước Casserole.

“Phạm tiên sinh đã cứu mạng chúng tôi, giúp ngài thu thập cái đồ chơi này thì không có vấn đề gì, nhưng hãy lượng thứ cho tôi nói thẳng, mùi vị của [trứng nhện ma] này vô cùng tanh, bất luận có chế biến thế nào cũng khó mà nuốt được, không biết ngài cần cái này làm gì?” Casserole sờ sờ đầu, ngốc nghếch đáp.

Ăn ăn ăn, suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn, chẳng trách lại ngốc như vậy.

“[trứng nhện ma] tất nhiên có tác dụng đối với tôi, cậu không cần quan tâm, cậu cứ giúp tôi thu thập là được rồi.”

[trứng nhện ma] thế mà lại là trứng sủng vật, cho dù là mình dùng hay cầm đi bán đều tốt cả. Mà sau khi trải nghiệm xong cái nhiệm vụ này, trong lòng Tiêu Phàm đã hình thành một kế hoạch lâu dài đối với cái [trứng nhện ma] này…

Thế là trừ Casserole dẫn đường ra, các chiến sĩ Orge còn lại đều giúp Tiêu Phàm thu thập [trứng nhện ma].

“Nếu như địa chỉ mà Tát Mãn đại nhân đưa cho tôi không sai thì chỗ này chính là nơi chúng ta cần đến.” Casserole chỉ vào một bức tường có hoa văn màu đen thần bí ở trong động nói.

Tiêu Phàm nhìn thật kỹ hoa văn trên vách tường, đây rõ ràng là một hình vẽ đầu lâu ác ma có sừng, ở bên trong sào huyệt của Ma nhện Phục Kích cảm giác vô cùng âm trầm tà ác.

Không phải nói chỉ đi lấy vật phẩm còn sót lại của Hiriston thôi sao, sao ở đây còn có một bức vẽ cổ quái như vậy?

Tiêu Phàm chợt nhìn thấy một lỗ khảm ở chính giữa bức vẽ, nhớ ra điều gì đó, lấy [Nhẫn – Tín vật giới chỉ của Hiriston] trong ba lô ra, đặt vào trong lỗ khảm.

Chiếc nhẫn kia vừa khít với cái lỗ khảm bên trong bức vẽ, bức vẽ bông nhiên rung động phát ra âm thanh ầm ầm, mở ra một cái lỗ tối tăm trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy vật bên trong, giật mình trong lòng, cảm thán một tiếng: "Không thể nào, lại nữa!"

[Tên: Một nửa bản đồ kho báu Hoàng Kim Viên]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Tác dụng: Tìm được hai tấm bản đồ kho báu Hoàng Kim Viên, có thể hợp thành một bàn đồ kho báu Hoàng Kim Viên,

Có thể đi khai quật kho báu]

[Ghi chú:

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã hoàn thành nhiệm vụ người thừa kế của Hiriston và nhiệm vụ khảo nghiệm của bộ tộc Orge, thu hoạch được xxxx điểm kinh nghiệm, nhanh chóng trở lại thành ác ma Abaddon tìm Lilith để nhận một nửa bản đồ kho báu của Hoàng Kim Viên còn lại rồi hợp thành một bản đồ kho báu hoàn chỉnh.]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã đạt cấp 24]

[Chúc mừng người chơi mệnh Phàm đã đạt cấp 25]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã đạt cấp 26]

Tiêu Phàm nghe được thông báo của hệ thống liền thở phào một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Rốt cục cũng hoàn thành khảo nghiệm của bộ tộc Orge, cuỗi cùng cũng không cần giao lưu cùng với những con người "thông minh" này nữa.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của bộ tộc Orge, một lần tổng kết tất cả các điểm kinh nghiệm giúp Tiêu Phàm tăng liềm ba cấp, Tiêu Phàm cảm thấy

điều này còn chấp nhận được. Đáng tiếc hệ thống ban thưởng kim tệ vẫn vô cùng keo kiệt khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy hơi tiếc.

Còn chưa đợi Tiêu Phàm hoài niệm lại những đau khổ mà mình đã trải qua với bộ lạc Orge thì hệ thống lại thông báo một tin tức khiến hắn sợ hãi.

[Tin tức của hệ thống (thế giới thông cáo): Người chơi (nặc danh) của server trận doanh Ác Ma của Mỹ đã dẫn đầu đạt đến cấp 30 cũng như thành công hoàn thành nhiệm vụ giải tỏa địa vực liên thông trận doanh này, đặc biệt thông cáo]

"Ta dựa vào, mẹ nó, hắn là yêu quái à?" Tiêu Phàm nghe thấy tin tức này của hệ thống thì hùng hùng hổ hổ nói.

Tiêu Phàm còn chưa kịp kiêu ngạo vì sự tích một ngày thăng liền năm cấp huy hoàng của mình thì bị người chơi của Serve ben Mỹ làm cho mất hứng.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, game Tân Sinh trên toàn thế giới đều bắt đầu vào cùng một ngày, khu phục vụ của mỗi quốc gia hẳn không khác nhau gì mới đúng. Mình có kỳ ngộ lớn, bây giờ thật vất vả mới đạt được đến cấp 26, người chơi nặc danh ở trận doanh Ác Ma nước Mỹ thế mà đã đạt đến cấp 30. Không chỉ có thế, còn thành công hoàn thành cái nhiệm vụ giải tỏa địa vực liên thông trận doanh gì gì đó nữa.

Đấy mà là người à? Quá là khoa trương rồi.

Hơn nữa còn là trận doanh Ác Ma. Chẳng lẽ những tên biến thái trong trận doanh Ác Ma đều rấ biến thái, cho dù thế nào, hiện tại đã cấp 30, thật đáng sợ.

Lúc hệ thống thông báo tin tức này, trên toàn thế giới không chỉ có một mình Tiêu Phàm buồn bực cùng kinh ngạc, anh bạn nhỏ Long Ngạo Thiên của server Trung Quốc thậm chí còn không vui cả một ngày chỉ vì cái thông tin này. Hắn đã cấp 29, vốn cho rằng hắn là người đẳng cấp nhất thế giới, không nghĩ tới cơ hội được tự sướng do hệ thống thông báo lại bị một người ngoại quốc đoạt mất.

Đương nhiên, cho dù trên thế giới có bao nhiêu người không phục, không vui, không quan tâm đi nữa thì kẻ đầu têu vẫn bình thĩnh như thường…

Trong một trang viên lỗng lẫy của một khu nhà cao cấp của Mỹ, một soái ca tóc vàng chậm rãi đi về phía tủ lạnh trong đại sảnh.

John thấy Arthur đi tới, chỉ vào một người đàn ông mặc một bộ quàn áo màu xanh nước biển pha đỏ đang ném một cái khiên to về phía một cỗ xe tăng, hưng phấn nói: "Arthur, thấy chưa, đây chính là Captain American đấy, thực dự quá mạnh!"

Arthur không để ý đến cái tên John đang gọi mình loạn trên ghế sofa, lấy trong tủ lạnh một bình nước lạnh, không vui nói: "Tôi không có hứng thú với Captain American."

John nhìn Arthur trước mặt mình, lại nhìn giờ, sững sờ: "Ơ, không đúng, Arthur, lúc này hẳn là cậu đang ở trong Tân Sinh chứ?"

"Tôi đã cấp 30 rồi,nhiệm vụ nội địa liên thông trong trận doanh Ác Ma server nước Mỹ cũng đã hoàn thành. Trong các trận doanh linh tinh khác của nước Mỹ như trận doanh Tinh Linh, trận doanh Thú Nhân, trận doanh Nhân Loại, nếu như không có người nào hoàn thành nhiệm vụ giải tỏa địa vực liên thông thì tôi ở mại trong trò chơi cũng chẳng có tác dụng gì. Trước khi các trận doanh được liên thông thì trong server đó sẽ mãi bị kẹt ở cấp 30, không tăng lên được." Arthur tỉnh táo nói.

"Hơn nữa tôi cũng cần thời gian thích ứng năng lực của mình với cuộc sống thực tế một chút." Vừa nói, Aruthr vừa cảm thấy đồ uống trong tay không đủ lạnh. Bàn tay nắm một cái, băng tinh trong suốt từ móng tay mọc lan tràn trên bình nước, trong nháy mắt bình nước đông thành một cục băng.

Arthur nhìn cái bình nước bị đông lại trong tay mình, nhíu mày không hài lòng: "Xem ra tôi vẫn chưa khống chế được năng lực của mình."

Nói xong Arthur ném cục băng trong tay mình vào thùng rác, bình nước rơi xuống đất vỡ tan thành bột phấn, không lưu lại một vệt tích nào, tựa nhưu chưa từng tồn tại.

John nhìn thấy năng lực phi nhân loại của Arthur thì cũng không kinh ngạc mà tùy ý nhún vai, tiếp tục chăm chú xem Captain American trên TV…

Chương 162: Sự Trở Về Của Các Cô Gái

Chương 162: Sự Trở Về Của Các Cô Gái

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù khi mới gặp, Tiêu Phàm vẫn không ngừng buông lời oán hận đám Orge này nhưng đến lúc phải tạm biệt hắn lại cảm thấy thương tiếc.

Sau khi các chiến sĩ Orge giao "Trứng Nhện Ma" cho Tiêu Phàm, hắn chưa kịp nói lời tạm biệt với lũ ngốc chân chất đó, hệ thống đã hết sức tuyệt tình nhanh chóng xóa bỏ bọn họ, ngay cả một vết tích cũng không lưu lại.

Đối với điều này, Tiêu Phàm không nhịn được muốn nói với hệ thống: "Đệt!".

Bộ tộc Orge chỉ là một tình tiết phó bản trong nhiệm vụ truyền thuyết về người thừa kế của Hiriston. Đương nhiên sau khi Tiêu Phàm hoàn thành nhiệm vụ, thung lũng lại bị biến đổi trở về hình dạng vốn có lúc trước.

Một đám Orge xanh xanh vàng vàng ngây ngốc dạo chơi dưới thung lung, vẫn là bộ dáng ngu xuẩn, xấu xí kia nhưng khi nhìn về phía Tiêu Phàm lại không có cảm giác quen thuộc như lúc trước, chỉ tỏ ra thờ ơ và xa lạ khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút mất mát.

Tiêu Phàm buồn bã thầm nghĩ: "Không biết lúc này đám người như Orge Shaman Ruba, tộc trưởng Orge Simba, chiến sĩ Casserole, Oppa Bà Bà bị chuyển đổi đến nơi nào rồi, phải chăng sự xuất hiện của bọn họ chỉ vì nhiệm vụ của mình mà tồn tại.

Toàn bộ thế giới trong game tựa như thật vậy! Tiêu Phàm cảm khái một tiếng.

Không nghĩ tới trong game lại respawn lại số liệu, khiến người ta cảm giác như hết thảy đã trải qua một đời người. Nếu như lại trải qua mấy lần tương ngộ như thế này, Tiêu Phàm nghĩ hắn sẽ nhồi vào đầu suy nghĩ tang thương của một ông già mất. Hơn nữa, những nhân vật trong game nếu có thể giống ngoài đời thực, muốn gặp nhau liền gặp được ngay thì thật tốt.

Duy chỉ có người khiến Tiêu Phàm cảm thấy "Muốn gặp nhau liền gặp được ngay thật chẳng tốt tí nào!" đó chính là cô nàng Lilith điên rồ này!

Ở đây là bên trong ngôi nhà đất của Lilith ở thành Abaddon ác ma …

"Ác ma nhỏ đáng yêu của ta! Nhanh như vậy mà đã trở lại! Tỷ tỷ còn tưởng đệ đã chết rồi!"

Vẫn là chiếc váy liền ngắn cũn cỡn hở ngực màu tím, vẫn là làn da vàng nâu gợi cảm, vẫn là ánh mắt ma mị mê hoặc lòng người, vẫn là điện hạ xinh đẹp của chúng ta… Lilith.

"Này! Cô chú ý hình tượng một chút được không! Tôi đến bộ lạc Orge nghe nói cô là trưởng công chúa điện hạ. Trưởng công chúa điện hạ Lilith nha! Cô nhìn lại cô bây giờ xem có chút dáng vẻ nào của công chúa không?" Tiêu Phàm nhìn Lilith vừa cầm bầu rượu vừa điên cuồng bò lên trên người mình, hắn lo lắng kêu rống lên.

Làm một người đàn ông bình thường, đối mặt với tình cảnh như vậy rất khó có thể kiềm chế được. Điều vô cùng bi thảm hơn cả, Tiêu Phàm vẫn còn là loài sinh vật mang tên "Xử nam" có sức miễn dịch thấp với sắc dụ.

Sau khi Lilith uống rượu hả hê, cả ngày say bí tỉ nên không còn khống chế được bản thân.

Bây giờ say thành dáng vẻ nhão như bún này, đoán chừng ngay cả mình đang làm gì cũng không biết.

Không được! Nếu còn tiếp tục như này nữa thì luồng sức mạnh Hồng Hoang kia sẽ thật sự bùng phát mất! Như vậy sẽ gây cho mình vô số tai họa, tất cả tính vĩnh cửu cũng sẽ bị giảm xuống 50%. Thế ta còn gì để chơi nữa!

“Trưởng công chúa điện hạ? Lâu rồi không có ai xưng hô cái tên này!” Lilith nghe thấy Tiêu Phàm nói, trong nháy mắt dùng tay khẽ kéo váy lên, hơi ngồi xổm về phía trước rồi hành lễ: “Xin chào! Thế nào? Như này đã đủ thùy mị rồi chứ!”

Tiêu Phàm cảm thấy bộ dạng điềm đạm thùy mị này của Lilith quả thực không tồi đâu! Có điều cô ta đã mặc váy ngắn, sao còn phải khẽ kéo váy lên nữa?

Tiêu Phàm ngửa đầu, tay phải ấn mũi cô nàng, trong lòng thầm mắng: “Đồ đáng chết này mà “Ra tay” thì mình chỉ có chết!”

Tiêu Phàm còn đang hoài nghi liệu có phải họa sĩ xây dựng hình ảnh Lilith đã tham khảo từ tính cách “Da thịt” của nhân vật nữ trong Anime của Nhật Bản hay không.

“Đùa thôi! Đùa thôi mà! Đừng nôn nóng! Ta vốn là loại người nhàm chán. Sao có thể thùy mị nết na như vậy. Bọn họ cũng chưa bao giờ gọi ta là cái gì mà trưởng công chúa điện hạ, đều là do lũ quỷ nghịch ngợm gây chuyện đó tự ý gọi. Haiz! Đệ đỏ mặt cái gì? Thật đáng ghét! Trông đệ như vậy làm ra cũng ngại ngùng theo.” Lilith vừa cười vừa mắng yêu, vỗ vào người Tiêu Phàm một cái.

Lilith có lẽ vì say rượu nên đã mất đi lý trí lúc trước, hoàn toàn không khống chế sức lực của cái vỗ này. Tiêu Phàm chỉ cảm thấy tựa như một bị cỗ xe tải đụng vào, trong chốc lát cảnh vật trước mắt bay lùi lại.

Lúc kịp nhận ra thì Tiêu Phàm đã ngã xuống khoảng đất phía ngoài căn nhà, mà trên tường ngôi nhà đất còn lưu lại một vết ấn ký hình người.

Tiêu Phàm từ trên mặt đất bò dậy, nhìn khuôn hình nghệ thuật vừa xuất hiện trên bức tượng căn nhà đất của Lilith mà rùng mình, sợ hãi.

Thật là quá đáng sợ! Không hổ là nữ vương! Thực lực đúng là quá cường đại!

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc khiến người ta chán ghét vang lên bên tai Tiêu Phàm: “Phàm muội muội! Phàm muội muội đáng yêu của ta!

Có nhớ tỷ tỷ không?”

Đậu xanh rau má! Lại thêm một cô nàng phiền phức trở về…

Tiêu Phàm vừa quay người lại đã nhìn thấy bóng dáng yểu điệu quen thuộc đang đi về phía mình.

Xem ra không chỉ có Hổ Nữu, Xà Cơ, Bán Trường Miên mà còn cả Miên Miên cũng đã trở về.

“Không có.” Tiêu Phàm lạnh lùng trả lời, cũng chẳng thèm nhìn Hổ Nữu lấy một cái.

“Ay ya! Phàm muội muội! Đừng dối lòng! Mau mau thừa nhận đệ nhớ tỷ tỷ đi!”

“Chỉ biết nói mấy lời đùa giỡn bậy bạ linh tinh, lúc chiến đấu thì toàn vướng víu, vô dụng. Ai mà nhớ cô chứ!” Tiêu Phàm từ lúc gặp mặt đến giờ vẫn không hề nhường nhịn Hổ Nữu, cho dù giờ đây tương phùng sau bao lâu xa cách nhưng vẫn độc miệng nói cô nàng như cũ.

“Phàm muội muội! Đệ nói Trường Miên muội muội như vậy mà cũng nói được sao?” Hổ Nữu xoay người sang chỗ khác, khuôn mặt cảm thông nhìn Bán Trường Miên.

Bán Trường Miên nghe xong liền giật mình, dùng ngón tay mảnh khảnh luống cuống chỉ vào người mình, vội vàng hấp tấp nhìn về phía Tiêu Phàm nói: “Đội trương, anh đang nói em sao?”.

Dáng vẻ Bán Trường Miên như sắp khóc đến nơi, trông rất đáng thương.

“Anh không có nói em đâu! Anh đang nói thứ con gái lưu manh xấu xa như Hổ Nữu kia cơ!” Tiêu Phàm vội vàng hết lòng giải thích với Bán Trường Miên.

“Haiz! Phàm muội muội! Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy! Sau khi ta đi, bỏ mặc lại đệ, nhất định sẽ khiến đệ vô cùng cô quạnh. Có phải từng giây từng phút đệ luôn nhớ đến ta không? Mau thừa nhận đi!” Ngữ khí Hổ Nữu vẫn kiêu ngạo tự mãn như cũ, chỉ nghe thôi là đã muốn đánh.

“Ha ha! Không có!”

“Ơ! Cái thái độ gì vậy? Mấy ngày không gặp nên đủ lông đủ cánh cứng cáp rồi phải không!”

Hổ Nữu vừa nói vừa lấy chiếc roi của cô nàng ra, nhanh chóng bước về phía trước, bá đạo xoắn một phát vào cổ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không nghĩ tới Hổ Nữu vừa gặp mặt đã dùng chiêu thức có phần thô bạo này khiến hắn không kịp phòng bị. Hỗ Nữu tay cầm chiếc roi tinh tế kia tiếp tục siết chặt lấy cổ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lập tức dùng tay tóm chặt lấy roi da nhưng Hổ Nữu không những buông tay mà còn nghiến răng nghiến lợi nói: “Mau nói có!”

Hai khối mềm mại của Hổ Nữu áp sát lưng cùng với chiếc cổ đang bị ghìm đến nghẹt thở kia khiến gương mặt của Tiêu Phàm trở nên đỏ ửng lên. Khí lực hắn tựa như lúc còn bú sữa mẹ chật vật nói: “Không có!”.

“Ái chà! Tính tình đệ càng ngày càng bướng bỉnh rồi! Lâu quá không trị giờ bắt đầu không coi ai ra gì rồi!”

Bán Trường Miên hết sức ngưỡng mộ nhìn Hỗ Nữu cùng Tiêu Phàm thân mật với nhau, đương nhiên hai người trong cuộc lại không hề nghĩ như vậy.

Hổ Nữu chỉ cảm thấy lâu rồi không hành hạ tên Tiêu Phàm tồi tệ này nên có chút không quen. Mà trong lòng Tiêu Phàm chỉ muốn kiên quyết làm vị nam tử hán đại trượng phu, vĩnh viễn sẽ không bao giờ khuất phục tín niệm loại nữ nhân lưu manh bao lực này.

Xà Cơ vẫn luôn nhìn dáng vẻ “Thân mật” của Tiêu Phàm cùng Hổ Nữu, không hiểu sao trong lòng có chút không vui, vênh mặt lên bĩu môi một cái, hai mắt mở trừng trông rất đáng yêu.

Sau đó Xà Cơ thở mạnh một hơi đi thẳng về phía trước, đưa tay tách hai người đồng đội hết sức ngang bương này ra, vô cùng nghiêm túc nói: “Đừng nghịch nữa!”.

Chương 163: Thả Con Khỉ Kia Ra, Để Tôi Xử Lý

Chương 163: Thả Con Khỉ Kia Ra, Để Tôi Xử Lý

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hổ Nữu chưa bao giờ thấy dáng vẻ nghiêm túc này của Xà Cơ, trong phút chốc yên tĩnh mới tò mò nhìn về phía cô nàng.

Tiêu Phàm thấy Xà Cơ ra tay cứu giúp mình nên vô cùng vui mừng, vội vàng khen ngợi: "Xà Cơ muội muội! Đã ra ngoài trải nghiệm một thời gian, quả nhiên đã trưởng thành lên rất nhiều, xử lý mọi việc cũng trở nên chín chắn hơn nhiều, không giống như người nào đó. Chậc chậc!"

Xà Cơ thấy Tiêu Phàm cuối cùng cũng nói chuyện với mình, hơn nữa còn là khen ngợi nên mừng tít mắt.

Hổ Nữu không tiếp tục để ý những lời nói kia của Tiêu Phàm mà nhìn vẻ mặt vừa thẹn thùng lại mừng rỡ của Xà Cơ, cười gian xảo một cái, thầm nghĩ: "He he! Có gian tình…"

Từ khi Hổ Nữu bị Xà Cơ đẩy ra khỏi người hắn, bỗng dưng không làm phiền hắn nữa, lại quái lạ kéo Xà Cơ rồi trốn sang một bên, không biết đang coi thường điều gì nữa.

Nhưng vậy cũng tốt, không còn nữ lưu manh thích lấy chuyện đùa giỡn hắn làm việc vui, Tiêu Phàm cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Tiêu Phàm nhìn khối băng lớn ở trong góc, thở dài, Miên Miên ơi là Miên Miên, vì sao đã không gặp nhau mấy ngày rồi, em vẫn không thích anh như trước thế.

Ở trong cái đội ngũ này, Tiêu Phàm cảm thấy chỉ có Miên Miên là vẫn còn có thể chữa được, dưới tình huống đặc biệt thì những người đội viên khác đều đã thành hình cả rồi, trong đó Hổ Nữu dẫn đầu với khoảng cách vô cùng xa, hai vị kia thì theo sát nhau, không phân cao thấp.

Vì vậy dưới sự trợ giúp của Xà Cơ, Tiêu Phàm đã thoát ra khỏi ma chưởng của Hổ Nữu, hắn vô cùng phấn khởi đi chào hỏi với cô bé loli rất đáng yêu

là Miên Miên.

Đáng tiếc hiện thực thì rất tàn khốc, Miên Miên vẫn lạnh lùng và xa cách như trước, cho dù bạn dỗ hay chọc thế nào, chỉ cần bạn lại bước về phía trước một bước, cô bé sẽ đóng băng lại cho bạn xem.

Lại bị Miên Miên từ chối, Tiêu Phàm cảm thấy rất thương cảm.

Buồn bực một mình được nửa khắc, Tiêu Phàm liền phục hồi tinh thần lại, bởi vì Tiêu Phàm biết mình vẫn còn phải làm một chuyện nghiêm chỉnh.

…

Đợi hết nửa ngày, rốt cuộc thì nữ tửu quỷ trong phòng đã tỉnh rượu, cô lục tung cả căn phòng lên để tìm một phần [Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên 1/2] giúp Tiêu Phàm.

Rốt cuộc sau khi trong phòng bay ra vô số bình rượu và những bộ quần áo khiến Tiêu Phàm mặt đỏ tía tai, trong tay Lilith cầm một phần bản đồ rách nát và ố vàng, cô vội vàng quơ quơ với Tiêu Phàm, có vẻ rất ghét bỏ: “Này, đưa nửa cái bản đồ trong tay cậu cho tôi, tôi giúp cậu hợp lại.”

Tiêu Phàm lấy ra một phần [Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên 1/2] khác rồi đưa cho Lilith.

Không có bất kỳ đặc hiệu gì khi hợp lại, chỉ có kéo dán trong suốt rất đơn giản, dưới phương pháp thô ráp của Lilith, [Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên] đã xuất hiện, Tiêu Phàm nhìn thì cảm thấy hơi đau “bi”.

Sau khi Lilith hợp lại [Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên], lập tức đặt bản đồ dưới lòng bàn tay của mình rồi chống bàn, nói với Tiêu Phàm với vẻ rất vô lại: “Lại nói, tên nhóc kia, lần này khi cậu về vẫn chưa có gì để tỏ vẻ…”

Tiêu Phàm nhìn thấy dáng vẻ này của Lilith, lập tức biết rõ Lilith đang suy tính điều gì, trong lòng hắn lại nảy sinh sự oán giận với cá tính của NPC trong trận doanh Ác Ma, hắn lanh trí dùng tay phải của mình lấy [Rượu trắng Orge] trong ba lô mà Orge Shaman đã tặng cho hắn, đưa hết cho nữ tửu quỷ Lilith.

[Rượu trắng Orge] là một vật phẩm sau khi uống sẽ có tỷ lệ tự mình đánh mình, Tiêu Phàm đã ghét bỏ nó từ sớm, bây giờ đúng lúc Lilith đòi lợi ích, vây được, xem coi Lilith có muốn thứ này hay không.

Lilith đâu có quan tâm nhiều như vậy, cô vừa thấy là rượu thì trong lòng đã vui vẻ đến nở hoa rồi: "Ha ha, vẫn là thằng nhóc như cậu biết điều."

Nói xong thì Lilith đưa [Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên] cho Tiêu Phàm, cô ôm [Rượu trắng Orge] đi thưởng thức với vẻ vui tươi hớn hở.

[Tên: Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Đặc hiệu: Có thể cho người chơi manh mối về kho báu Hoàng Kim viên.]

[Ghi chú: Có ai khát khao một cuộc phiêu lưu lộng lẫy không?

[Gợi ý của hệ thống: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lấy được Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên hoàn chỉnh từ trong tay Lilith, nhiệm vụ truyền thuyết người thừa kế Hiriston – thám hiểm kho báu Hoàng Kim viên đã được mở ra, xin hãy dựa theo chỉ thị của Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên, tìm kiếm kho báu Hoàng Kim viên.]

Kho báu Hoàng Kim viên hẳn là vật phẩm mà vị anh hùng ác ma Hiriston để lại, Tiêu Phàm không nghĩ đến lúc nhiệm vụ kết thúc lại nhận được một tấm bản đồ mới, dựa vào bản đồ để tìm kho báu nhiều lần quá thì Tiêu Phàm cũng cảm thấy phiền.

Tiêu Phàm nhìn tấm bản đồ được hợp lại bằng keo dính trong suốt, trên đó là một điểm tọa độ đang sáng lấp lánh ngay đầu con khỉ màu vàng, hắn quay đầu nói với các thành viên nữ: "Nhiệm vụ đầu tiên sau khi tất cả thành viên của Vũ Hội Ác Ma gặp lại nhau, tìm kiếm kho báu Hoàng Kim viên!"

Không biết là do lâu ngày gặp lại, hay là do được đi thám hiểm tìm kho báu mà mọi người đều rất phấn khởi, ngay cả Miên Miên cũng chớp mắt khi nghe được lời nói của Tiêu Phàm.

…

Đường đi của lần tìm kho báu này vô cùng thuận lợi, không nảy sinh nhiều chuyện rắc rối, không giống với lần Tiêu Phàm đến bộ lạc Orge, phải dùng quyền đấm cước đá, gặp hết các loại gian khổ mới đến được chỗ cần đến.

Dọc theo đường đi thì đám người Tiêu Phàm không gặp được Bang Hắc Long và Huyết Tinh Ma Thuật Xã, cũng không gặp Bá Vương Hoa và Truy Phong Liệp Đoàn, sau khi dựa theo [Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên] đi thật lâu, rốt cuộc đã đến được chỗ tọa độ sáng lấp lánh ngay đầu con khỉ màu vàng trong tấm bản đồ.

Chỗ cần đến thì trống trải và hoang vu, thậm chí dưới chân không còn là đất vàng khô nứt nữa mà đã trở thành một bồi cát vàng, nhìn đống đồi cát nhấp nhô lên xuống ở bốn phía thì nơi đây dường như đã biến thành một cái sa mạc vậy, nếu không có [Bản đồ kho báu Hoàng Kim viên] thì quả thực không thể nào tìm ra được chỗ này.

Mà chỗ trùng với tọa độ sáng lấp lánh ngay đầu con khỉ màu vàng thì chỉ có một tảng đá đứng lẻ loi một mình, bị thời tiết trong trận doanh Ác Ma làm phong hóa rất nghiêm trọng, khiến ai nhìn cũng cảm thấy thê lương.

Trên tảng đá là hoa văn mà Tiêu Phàm rất quen thuộc, một màu đen nhánh, có cái đầu của ác ma và cái sừng của dê, vừa xấu xa lại quỷ dị.

Rõ ràng nó chỉ nằm yên trên mặt ngoài của tảng đá, thế nhưng vừa nhìn đến nó lại khiến cho người ta có cảm giác cái đầu lâu ác ma này phảng phất đang cười với vẻ âm u vậy, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hơi khiếp đảm.

Các thành viên nữ nghe Tiêu Phàm nói là đi thám hiểm thì vô cùng phấn khởi, bây giờ lại nhìn thấy cảnh tượng hoang vu ở chung quanh, lập tức cảm thấy thất vọng.

Hổ Nữu mang khuôn mặt ủ rũ oán trách Tiêu Phàm: “Đây là sao hả, đã nói là một chuyến phiêu lưu lộng lẫy mà? Anh không lừa chúng tôi đến đây để khai hoang chứ.”

Tiêu Phàm không để ý đến người có tính tình quái đản như Hổ Nữu, bởi vì hắn lại phát hiện ra một cái rãnh ở chính giữa hoa văn trên tảng đá, hắn lấy

[Nhẫn - tín vật của Hiriston] từ trong ba lô ra, bỏ vào cái rãnh…

Chỉ thấy chiếc nhẫn vừa khảm vào tảng đá thì một luồng ánh sáng màu vàng liền phát ra, sau đó mặt đất vang lên tiếng nổ ầm ầm, hình như đã đụng đến cái cơ quan nào đó, tảng đá bắt đầu lún xuống.

Tiêu Phàm lập tức bước về phía trước rồi cầm [Nhẫn - tín vật của Hiriston] trên tảng đá lại, hắn cũng không muốn chiếc nhẫn này biến mất theo tảng đá, bởi vì có khi vào lúc sau thì chiếc nhẫn này sẽ mang đến một lợi ích nào đó.

Sau khi tảng đá hoàn toàn chìm vào đồi cát đến mức không còn nhìn thấy được nữa, chỗ mà đám người Tiêu Phàm đang đứng bắt đầu rung chuyển.

Mọi người hoang mang hoảng loạn, mất cân bằng nên ngã xuống đất, trong lòng thì kinh hoảng, lẽ nào là động đất sao.

Chỉ thấy phía trước đám người Tiêu Phàm, một đồi cát lớn bỗng nhiên nhô lên, giống như một cây đại thụ không ngừng mọc lên tới trời vậy…

Theo sự nâng lên rồi rơi xuống của những tảng cát vàng lớn, nó đã hội tụ lại thành một dòng chảy cát như thác nước trên núi cao vậy, do những tảng cát lớn ở phía trên trôi xuống, vô cùng đồ sộ.

Mấy phút sau, cuộc rung chuyển ở đây rốt cuộc đã dừng lại, mà trước mắt Tiêu Phàm cũng đã không còn cảnh tượng đầy cát vàng nữa…

“Đậu xanh!”

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh ngạc đến mức không ngậm miệng lại được, hòn đá màu trắng nổi lên trên mặt đất, đẩy cát vàng sang hai bên, một tòa di tích miếu thờ hùng vĩ được xây từ những hòn đá lớn đột nhiên xuất hiện.

Tường đá ở ngoài miếu thờ đã hơi trắng, chứng minh cái công trình kiến trúc này đã có từ lâu.

[Gợi ý của hệ thống: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm tiến vào nhiệm vụ truyền thuyết người thừa kế của Hiriston, nội dung phó bản di tích Thần

Điện Hoàng Kim viên.]

Tiêu Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt mình với vẻ khó mà tin được, trong lòng lại vô cùng khiếp sợ, xem ra hệ thống đã bỏ rất nhiều công sức trong phân đoạn của nhiệm vụ truyền thuyết lần này, cuối cùng nó cũng không sử dụng những cái đặc hiệu loại năm mao tiền như trước nữa rồi.

Tiêu Phàm bước vào nhìn, trên cánh cửa đá đã biến thành màu trắng ở chính diện của Thần Điện có vẽ một con Hoàng Kim viên đang há mồm rít gào bằng sơn màu vàng.

Theo sự đến gần của Tiêu Phàm, dường như cánh cửa đá đã cảm ứng được vậy, hoa văn Hoàng Kim viên trên cửa đá bị nứt ra ở chính giữa, cứ như vậy, cánh cửa lớn của Thần Điện mở ra với đám người Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm dẫn theo mọi người từ từ bước vào trong Thần Điện, vừa vào mới phát hiện ra, thì ra bọn họ vẫn còn đang ở phía ngoài của Thần Điện, mà lúc nãy bọn họ chỉ đi qua một bức tường đá ở ngoài thôi.

Sau khi đi qua tường đá, Tiêu Phàm nhìn ra xa thì thấy có rất nhiều bức tường đổ đã biến thành màu trắng, thậm chí trong tầm mắt của Tiêu Phàm còn thần kỳ xuất hiện cây xanh và cỏ xanh, còn có… mấy con khỉ khắp núi đồi nữa…

Con khỉ?

Đúng, là con khỉ!

Mợ nó, nếu không phải hắn biết chỗ này là di tích Thần Điện Hoàng Kim viên, hắn còn tưởng rằng mình đã đến Hoa Quả Sơn đây này!

Trong lòng Tiêu Phàm đang rít gào, vẻ mặt cứng lại, hắn quay đầu nói với mọi người: “Chuẩn bị chiến đấu!”

Bởi vì dường như những con khỉ kia đã phát hiện những kẻ xâm nhập là đám người Tiêu Phàm, giờ phút này bọn chúng đang quay đầu nhìn về phía đám người Tiêu Phàm, mặt lộ ra vẻ hung dữ, vô cùng không thân thiện.

Đúng lúc này, Hổ Nữu bước về phía trước một bước, vượt qua Tiêu Phàm, hai tay cầm lấy hai đầu của cây roi rồi dùng sức kéo một cái, vang lên một tiếng động giòn giã, cô vô cùng oai phong nói: "Để tôi xử lý, cho anh mở mang kiến thức, xem thành quả tu luyện của bổn đại tiểu thư đây!"

Chương 164: Độc Bọ Cạp Khó Lường

Chương 164: Độc Bọ Cạp Khó Lường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm đã từng ảo tưởng về những đồng đội của mình, đương nhiên không phải ảo tưởng về phương diện kia.

Ngươi hỏi ta ảo tưởng về phương diện nào sao?

Aiz, ngươi rất phiền nha…

Sau khi Tiêu Phàm biết "Tân Sinh" là một trò chơi được phổ biến ra toàn thế giới thì hắn cũng có một giấc mơ, hắn muốn tự mình thành lập một đội toàn thành viên xuất sắc như mơ, có thể quyền đấm Âu Mỹ, chân đá bắc Nga, những ngày rảnh mà không có gì làm thì qua bắt nạt Nhật Bản.

Thế nhưng khi chân chính đi vào "Tân Sinh" thì Tiêu Phàm mới nhận ra lý tưởng và hiện thực nó khác nhau nhiều như thế nào.

Đặc biệt là đồng đội đầu tiên của mình là Hổ Nữu, ngay lúc đó, hình như Tiêu Phàm nghe được một câu hỏi văng vẳng bên tai, ngươi biết tuyệt vọng là như thế nào không?

Từ đây, Tiêu Phàm đã không còn ảo tưởng về việc thành lập một đội ngũ xuất sắc nhất trong trò chơi nữa.

Khi Xà Cơ, Bán Trường Miên và Miên Miên tham gia vào đội ngũ thì Tiêu Phàm cảm thấy mình có lẽ nên chấp nhận số phận.

Mỗi khi nghĩ lại lý tưởng ban đầu của mình, Tiêu Phàm chỉ có thể cười khổ.

Thế nhưng vào đúng lúc này, khi thấy Hổ Nữu đi tới phía trước với biểu hiện bá đạo, còn hét lớn: "Giao cho tôi đi, anh hãy nhìn kỹ thành quả tu luyện của đại tiểu thư tôi đi!"

Tiêu Phàm cảm thấy lý tưởng đã tắt của mình lại có dấu hiệu cháy lên.

Mà mặc kệ cách nghĩ của Tiêu Phàm là như thế nào, khi mấy con khỉ hiếu động thấy mấy kẻ xâm lấn tới, chúng cũng sẽ không để yên.

Ánh mắt của mấy con khỉ này biến thành đỏ rực, vừa kêu gào vừa phóng tới đội Tiêu Phàm.

"Mấy con khỉ nhỏ, hãy xem sự lợi hại của ta!"

Hổ Nữu hét lớn, trong nháy mắt cái roi thép trong tay cô biến thành một con trăn hung dữ, điên cuồng mà đập tới xung quanh.

Mấy con khỉ đi đầu đã vào trong phạm vi tấn công của Hổ Nữu, roi thép cũng đập tới bọn khỉ này.

Sau những tiếng vang giòn liên tiếp vang lên đó là những tiếng kêu thảm của bọn khỉ, tiếng kêu gào này vừa đau đớn lại vừa thê thảm, rất là đáng thương.

Tiêu Phàm cũng chú ý rằng khi mấy con khỉ bị Hổ Nữu quất trúng thì bộ lông từ màu vàng óng biến thành sặc sỡ nhiều màu.

Có xanh lá, có màu đỏ, có xanh dương và cam, thêm màu vàng kim là bộ lông của chúng, làm cho những người đứng xem cảm thấy thế giới tươi đẹp hơn nhiều, mặc dù vẫn chỉ là một loại quái vật, thế nhưng cũng không đơn điệu như trước.

Tình huống chiến đấu khó hiểu như thế này nên Tiêu Phàm sử dụng đặc quyền của đội trưởng, mở hệ thống hỗ trợ AI ra.

Chọn dùng Hệ thống hỗ trợ AI thì hầu như đều là đội ngũ tạm thời, có thể làm cho đội trưởng tạm thời thu được thông tin về các kỹ năng mà đồng đội đang sử dụng.

Tác dụng này chủ yếu để cho đội trưởng có thể hiểu rõ hơn về các thành viên và chỉ huy các đội viên phối hợp dễ dàng hơn.

Đương nhiên, vì bảo mật riêng tư, nếu như đội viên không muốn cho đội trưởng biết thông tin của mình thì cũng có quyền từ chối cung cấp thông tin, như vậy thì đội trưởng cũng không có cách nào cả. Thế nhưng ở trong Vũ Hội Ác Ma cũng không có tình huống này tồn tại.

Theo từng đợt công kích của Hổ Nữu thì thông tin kỹ năng của Hổ Nữu cũng xuất hiện trên Hệ thống hỗ trợ AI của Tiêu Phàm…

[Kỹ năng: Độc Bọ Cạp Khó Lường]

[Loại kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Khi tấn công có thể bổ sung thêm một trong số các hiệu quả: hỏa hạt độc, hàn hạt độc, thảo hạt độc và huyết hạt độc]

[Hỏa Hạt Độc: tăng 5% lực tấn công, khi hỏa hạt độc tích lũy tới lần thứ ba thì sẽ tạo nên một vụ nổ nhỏ, làm mục tiêu bị mất 10% HP]

[Hàn Hạt Độc: làm kẻ địch đóng băng, giảm tốc độ di chuyển của đối phương 5%, khi hàn hạt độc tích lũy tới lần thứ ba thì mục tiêu sẽ bị đóng băng 1 giây, thời gian hồi chiêu đóng băng là 30 giây]

[Thảo Hạt Độc: làm mục tiêu bị trúng thảo hạt độc, mỗi giây mất 1% HP, kéo dài 10 giây, có thể chồng chất]

[Huyết Hạt Độc: làm mục tiêu bị trúng huyết hạt độc, mỗi giây tổn thấy 1.5% HP và gây hiệu quả đổ máu, kéo dài 5 giây, có thể chồng chất]

.

[Tiêu hao: mỗi lần tấn công mất 10 điểm nộ khí]

[Thuộc loại kỹ năng: trạng thái]

[Điều kiện học tập: truyền thừa chòm sao Thiên Yết của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Sặc, người đẹp rắn rết là đây.]

[Nộ khí: 0] (Tấn công kẻ địch liên tục sẽ có nộ khí, sau khi thoát khỏi trạng thái tấn công thì điểm nộ khí sẽ giảm dần.)

Sau khi nhìn thấy những tin tức này thì Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy bất bình.

Tại sao đều là kỹ năng truyền thừa của mười hai cung hoàng đạo, điều kiện sử dụng kỹ năng của chòm Thiên Yết lại đơn giản như vậy, mà điều kiện sử dụng của chòm Bạch Dương lại quá khó khăn.

Theo lời giới thiệu của kỹ năng, muốn nhận được nộ khí thì phải đánh người, khi đánh người, người bị đánh còn chưa tức giận thế mà người đánh lại càng đánh lại càng tức giận.

Có đạo lý như vậy sao? Cái kỹ năng này đúng là giống hệt tính tình của Hổ Nữu mà.

Mặc dù cái kỹ năng này không giảng đạo lý, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn rất hâm mộ giá trị nộ khí của chòm Thiên Yết. Tại sao giá trị mị lực của chòm Bạch Dương lại làm người khác đau hết cả "bi" như vậy chứ.

Mà kỹ năng [Độc Bọ Cạp Khó Lường] của Hổ Nữu có chứa nhiều trạng thái, nhiều loại trạng thái tức là khi chiến đấu có thể thay đổi linh hoạt để có thể phù hợp với trận chiến hơn, đây là một loại kỹ năng rất tốt.

Từ kỹ năng [Bốn Màu Ảo Thuật] của Tiểu Sửu Hoàng cũng có thể thấy được sự mạnh mẽ của kỹ năng có nhiều trạng thái trong chiến đấu.

Đúng lúc này, một con khỉ đã biến thành màu cam lại bị Hổ Nữu dùng roi thép có thêm một tầng màu cam quất trúng, nơi đó bỗng nhiên nổ ra một đốm lửa nhỏ, con khỉ bị đốt cháy khét một mảng rồi ngã xuống đất, không dậy nổi.

Tiêu Phàm thấy tình hình như vậy thì biết, đây là hiệu quả đặc biệt của [Hỏa Hạt Độc] của kỹ năng [Độc Bọ Cạp Khó Lường].

Lại có một con khỉ màu xanh lam nhảy tới, khi đang ở không trung thì Hổ Nữu cũng đã biến chiếc roi của mình thành màu lam quất tới, ngay sau đó con khỉ này biến thành một khối băng, rơi xuống đất.

Tiêu Phàm liếc mắt qua, đúng là một năng lực khống chế tốt nha, [Hàn Hạt Độc].

Mà một con khỉ khác màu xanh lá cây đang chạy tới Hổ Nữu thì cũng bị ngã xuống đất không đứng lên được.

Giết khỉ trong vô hình, [Thảo Hạt Độc].

Như vậy, chắc hẳn cái con khỉ màu đỏ như máu này chắc là trúng phải [Huyết Hạt Độc] rồi.

Aiz, chắc chắn là bị mất máu quá nhiều mà chết rồi, thật sự là khổ quá đi. Đúng như suy nghĩ của Tiêu Phàm, sau khi bị mất máu quá nhiều thì con khỉ kia cũng đã gục ngã.

Hình như Hổ Nữu đã chơi tới điên rồi, vì tăng thêm sự đặc sắc cho "tiết mục" này nên đòn tấn công cái roi thép của Hổ Nữu thay đổi màu sắc liên tục, chiếc roi giống như một chiếc bút màu vậy, cứ quét qua nơi đâu lại lưu lại rất nhiều màu sắc, điều này lại khổ cho bọn khỉ rồi.

Tiêu Phàm thấy bộ dạng của Hổ Nữu hiện giờ thì biết cô thay đổi đặc tính của [Độc Bọ Cạp Khó Lường] là đang khoe khoang trước mình, Tiêu Phàm vừa cảm thấy bực mình nhưng mà vẫn càng nhiều hơn là đố kị nha.

Kỹ năng [Độc Bọ Cạp Khó Lường] quá xuất sắc, cần sát thương mạnh thì có [Hỏa Hạt Độc], loại gây sát thương như này, đối thủ rất khó đề phòng, hơn nữa còn có kỹ năng khống chế mạnh mẽ như [Hàn Hạt Độc] nữa.

[Thảo Hạt Độc] và [Huyết Hạt Độc] nhìn như có hiệu quả giống nhau, thật sự thì không phải.

Đầu tiên, tính tổn thương của [Thảo Hạt Độc] và [Huyết Hạt Độc] khác nhau, giống như là Tiêu Phàm có mặc bộ đồ Linh Xà đều có kháng tính rất

cao đối với [Thảo Hạt Độc], nếu như dùng [Huyết Hạt Độc] thì sẽ có hiệu quả hơn nhiều, ngược lại cũng vậy.

Sau đó, biên độ điệp gia lực sát thương của [Thảo Hạt Độc] ít hơn của [Huyết Hạt Độc], thế nhưng thời gian hiệu quả của [Thảo Hạt Độc] lại nhiều gấp đôi.

Khi kháng tính của đối thủ đối với hai loại này là ngang nhau thì người chơi có thể dùng tình hình thực tế mà thay đổi chất độc, đây chính là đặc điểm của kỹ năng có nhiều trạng thái.

Mà Hổ Nữu cũng đã có [Thống Khổ Tiên Sách] và kỹ năng [Hỏa Độc], lần này lại có thêm [Độc Bọ Cạp Khó Lường] nên cô đã có lượng buff trên đòn đánh thường đã rất cao.

Vũ khí của Hổ Nữu cũng là roi, nên có phạm vi tấn công khá rộng, khi đánh với nhiều kẻ địch thì chỉ cần một lần tấn công cũng có thể đánh trúng nhiều mục tiêu, rất phù hợp với những kỹ năng của cô.

Nếu nói kỹ năng [Độc Bọ Cạp Khó Lường] có chỗ thiếu hụt, thì chính là kỹ năng cần số lần tấn công cùng mục tiêu, cần một số lần tấn công nhất định mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Khi nói tới số lần tấn công thì phải suy xét tới tốc độ tấn công của người chơi, tốc độ tấn công càng nhanh thì hiệu quả của số lần tấn công càng nhanh xuất hiện.

Tốc độ tấn công… Tốc độ tấn công…

Mẹ nó! Tốc độ tấn công của Hổ Nữu hiện tại hình như không đúng nha!

Khi nghe tiếng cười to của Hổ Nữu khi đánh bọn khỉ này thì Tiêu Phàm hơi giật mình nhìn tới Hổ Nữu.

Roi trong tay Hổ Nữu đã xuất hiện từng đường bóng mờ, biến thành một cái lưới lớn, theo từng roi quất xuống thì gió lốc ở xung quanh cũng xuất hiện, cái này cũng có thể chứng minh tốc độ tấn công của Hổ Nữu nhanh như thế nào.

Bốn chữ màu đỏ máu xuất hiện trên đỉnh đầu Hổ Nữu, Tiêu Phàm biết rằng đó là Hổ Nữu hiển thị danh xưng của chính mình, biết rằng cô đang muốn người khác khen thế nhưng Tiêu Phàm vẫn rất không tình nguyện mà nói ra bốn chữ: "Ma Nữ Giết Chóc."

Chương 165: Hợp Lực Giết Ma

Chương 165: Hợp Lực Giết Ma

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Diệt ma nữ."

Vừa dứt lời, tính năng hỗ trợ của hệ thống đã đưa kỹ năng danh hiệu phản hồi lại.

[Danh hiệu của người chơi: Diệt Ma Nữ]

[Tên kỹ năng: Cuồng Huyết]

[Loại kỹ năng: Kỹ năng bị động]

[Hiệu quả: Mỗi lần công kích sẽ tăng lên một cấp trạng thái Cuồng Huyết, trạng thái Cuồng Huyết có thể tăng giúp công kích lên 5%, và có thể tăng lên tới 10 lần.]

[Loại kỹ năng khác: Kỹ năng danh hiệu]

[Chú thích: Trong lúc điên cuồng chém giết!]

Nhìn vào những điều giới thiệu về kỹ năng danh hiệu, Tiêu Phàm không cần hỏi Hổ Nữu cũng biết danh hiệu này tới thế nào.

Chắc là lúc Hổ Nữu trở lại Tân Thủ thôn để hoàn thành nhiệm vụ truyền thừa, đánh BOSS hăng say, đánh tới mức cả người hưng phấn nên mới có cái danh hiệu này chứ gì.

Nhưng mà cũng tốt, vốn [Độc Bọ Cạp Khó Lường] không có tốc độ tấn công quá nhanh, [Cuồng Huyết] vừa đúng lúc có thể bù vào. Tiêu Phàm càng nhìn càng hâm mộ, dù sao [Cuồng Huyết] tới cấp mười thì tốc độ tiến đánh cũng tăng tới 50% đấy!

Nhìn chiếc roi của Hổ Nữu nhanh như chớp, trong lòng Tiêu Phàm thầm than, [Cuồng Huyết] đúng là điên cuồng không có tính người mà.

Mặc dù Tiêu Phàm tự cảm thấy hắn không giống với đám người thần kinh này, nhưng mà dù sao cũng xem như cùng là thành viên trong một đội, thấy đồng đội trở nên mạnh mẽ như vậy thì bản thân hắn cũng rất vui vẻ.

Dù có kỹ tới mấy thì cũng sẽ có sơ hở, một kẻ gian nhìn giống một con khỉ con lén xông vào kết cấu của cây roi của Hổ Nữu. Vừa nhảy ra đã há miệng đầy răng nanh hung hăng nhìn về phía Hổ Nữu.

Tiêu Phàm phát hiện chuyện này, thầm nghĩ không hay rồi, vốn định chạy lên giúp đỡ, không ngờ lại thấy Hổ Nữu nâng tay khẽ phất nhẹ về phía con khỉ con kia, một cây kim độc bay từ ống tay áo của cô ra, ánh sáng đỏ tươi ánh lên dưới ánh mặt trời, rồi yên lặng tan biến.

Cái con khỉ con đánh lén kia bị trúng cây kim độc của Hổ Nữu, bước đi lập tức chậm chạp hơn nhiều.

Hổ Nữu, xoay người lại, mỉm cười nhìn con khỉ con kia, nụ cười giống như đóa hoa nở rộ ngày xuân, vô cùng xinh đẹp.

Nhưng lúc Tiêu Phàm nhìn thấy nụ cười của cô thì trong lòng lập tức run lên, âm thầm cầu nguyện cho con khỉ con kia.

Đúng như dự đoán, chỉ trong chớp mắt con khỉ con kia đã kêu lên một tiếng đầy đau đớn, tiếng hét thảm hòa lẫn với tiếng cười như chuông bạc của Hổ Nữu khiến mồ hôi lạnh trên lưng Tiêu Phàm chảy ròng ròng, không dám nhìn thẳng.

Đúng vào lúc này, tính năng hỗ trợ của hệ thống lại vô cùng thân mật đưa thông tin kỹ năng vừa sử dụng của Hổ Nữu tới.

[Tên kỹ năng: Châm Độc Đỏ Thắm]

[Tính chất: Sử thi]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Nhanh chóng bắn về phía mục tiêu một cây Châm Độc Đỏ Thắm thì sẽ khiến đối phương nhanh chóng bị tê liệt, tốc độ của đối thủ giảm xuống 50% chỉ trong 2s, thời gian duy trì là 1 phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: 50 điểm giá trị tức giận]

[Điều kiện học tập: Truyền thừa Scorpio trong trận doanh Ác Ma]

[Chú thích: Không có Châm Độc Đỏ Thắm thì sao có thể coi là có chiến sĩ Scorpio - Miro.]

Châm Độc Đỏ Thắm, hạn chế kỹ năng đánh một mình, hiệu quả chậm đối với những cơ thể mềm nhẹ, có phạm vi tấn công rất tốt, trong những trận chiến 1 vs 1, sẽ là một loại ám khí vô cùng hiệu quả.

Tiêu Phàm nhìn kỹ năng Châm Độc Đỏ Thắm này, trong lòng âm thầm nhận xét tác dụng của nó với mình, lại là một kỹ năng truyền thừa của Scorpio à.

Vào lúc này Hổ Nữu giống hệt như danh hiệu mà cô mới giành được vậy, hóa thành một ma nữ vô cùng độc ác, điên cuồng chém giết những con khỉ nhỏ kia.

Đám khỉ con kia kẻ trước người sau ngã xuống. Nhưng khi nhìn thấy hàng loạt thi thể của đồng loại nằm la liệt trên đất thì những con vốn định xông vào cũng sợ hãi, bắt đầu xoay người chạy trốn.

Bỗng chốc cả một đám mông khỉ đỏ hướng về phía Tiêu Phàm, nhìn chúng giống như những chiếc đèn lồng đỏ đứng thành một hàng, nhìn rất thích mắt.

Ngay cả Miên Miên cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho buồn cười, đôi môi mỏng và khóe mắt khẽ cong cong thành một đường vòng cung vô cùng

đáng yêu.

Mặc dù cảnh tượng trước mặt rất thú vị, nhưng người đang đánh tới vui vẻ như Hổ Nữu lại cảm thấy không vui, siết chặt tay về khoảng không phía trước.

Chỉ thấy tảng đá trắng xàm nằm trên đất bỗng nứt ra, những đường vân màu xanh đậm xanh nhạt chui từ trong kẽ hở ra, liên tục tăng lên, nhẹ nhàng khiến đám khỉ con vốn đang chạy nhanh về phía trước bỗng chốc bị chậm lại, đồng loại đang chạy phía sau cũng vì vậy mà đâm thẳng vào, ngã lăn ra thành một đống, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Có lẽ cảnh tượng trước mặt rất hợp ý của Hổ Nữu, roi thép mạnh mẽ quất ra, mấy con khỉ con kia lập tức chôn thây tại nơi này.

[Tên kỹ năng: Dây Độc Quấn Quanh]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Phóng ra dây mây độc trước mặt đối thủ, nhanh chóng khiến đối phương bị trúng độc, tổn thương 1% giá trị sinh mạng sau 0,1s, sau đó giảm tốc độ đối phương xuống 50% kéo dài trong 2s]

[Tiêu hao kỹ năng: Giảm 20 điểm giá trị pháp lực]

[Chú thích: Cỏ ven sông xanh mượt, mãi mãi không già]

Lại là một kỹ năng khống chế nữa, hay do phạm vi quá lớn, nhưng mà kỹ năng giảm giá trị pháp lực, Hổ Nữu lấy ở đâu ra vậy?

Lúc này, đám khỉ nhỏ đánh về phía bọn Tiêu Phàm thì con nên chạy đã chạy, con nên chết cũng đã chết, máu tươi đầy đất, chỉ còn một đống thi thể.

(Team của bạn giết chết Vượn Lông Vàng đạt được EXP + XXX)

(Team của bạn giết chết Vượn Lông Vàng đạt được EXP + XXX)

(Team của bạn giết chết Vượn Lông Vàng đạt được EXP + XXX)

…

Tiêu Phàm nhìn một đồng thông tin nhắc nhở của hệ thống giông y hệt nhau, trong lòng thầm cảm thấy có lỗi.

Xin lỗi nhé, thì ra bọn mày là Vượn Lông Vàng à, trong lòng tôi vẫn luôn gọi bọn mày là khỉ con, khỉ con. Thật có lỗi quá.

Sau khi không còn một con Vượn Lông Vàng nào nhảy lung tung loạn xạ trước đám người Tiêu Phàm thì Hổ Nữu mới đi tới trước mặt hắn.

Hổ Nữu trước mặt hắn lúc này đã bắt đầu phát dục, bộ ngực cũng lớn hơn hẳn, cái mông vểnh vểnh lên vô cùng gợi cảm. Tiêu Phàm biết đám người này luôn không coi hắn như là một người đàn ông, nếu không cũng không suốt ngày gọi Phàm muội muội Phàm muội muội như vậy. Không phải như vậy mê hoặc hắn quá rồi sao? Đây rõ ràng muốn mình khen cô ấy.

Vốn Tiêu Phàm cũng định như vậy, dù sao nhìn Hổ Nữu thật sự không giống cô gái thích gài bẫy người khác trước đây, lần này thật sự tiến bộ hơn không ít. Nhưng nhìn dáng vẻ lúc này của Hổ Nữu, Tiêu Phàm bỗng chốc nảy ra một suy nghĩ vô cũng kiên định.

Muốn hắn khen cô sao? Vậy hắn càng không khen đấy!

Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm không biết điều ngậm chặt miệng, trong lòng vô cùng không vui, nhưng cũng chỉ có thể uyển chuyển dẫn dụ: “Sao nào? Sau khi tu luyện, bản tiểu thư rất lợi hại đúng không?”

Nhìn Tiêu Phàm vẫn bày ra vẻ mặt đen như đít nồi, Hổ Nữu trêu đùa tiếp: “Ha ha, trong lúc tôi làm nhiệm vụ Scorpio thì đã lấy được danh hiệu [Diệt Ma Nữ], cũng dành được kỹ năng truyền thừa sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Không chỉ vậy, tôi còn tới phòng đấu giá mua kỹ năng [Dây Độc Quấn Quanh]. Tính ra tất cả sức mạnh của tôi cũng tăng lên một tầng mới rồi đấy, haizz, Phàm muội muội à, chắc chắn giờ cậu đã không thể là đối thủ của chị đây nữa rồi, có phải lại muốn khóc nhè tiếp không?”

Hắn vừa định hỏi sao Hổ Nữu lại lĩnh hội được kỹ năng pháp thuật, còn định học hỏi cô cách làm giảm giá trị ma pháp trên người mình, giờ mới

biết thì ra kỹ năng [Dây Độc Quấn Quanh] được mua trong phòng đấu giá. Trong lòng thầm nghĩ, hắn nên sớm nghĩ tới mới đúng, đám nhà giàu kia thật đáng ghét mà.

“Còn nữa, giờ tôi đã đạt tới cấp 20 rồi, cấp 20 rồi đó, anh biết chưa?” Hổ Nữu đắc ý khoe khoang với Tiêu Phàm.

Đối với người chơi mà nói thì cấp 20 có thể xem như là một ranh giới giữa cao thủ và người chơi bình thường, mà bây giờ Hổ Nữu đã đạt tới cấp này, cũng có nghĩ cô nàng có thể khoe khoang trước mấy người chơi bình thường.

Nhưng mà, trước mặt Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm vừa định gạt phăng sự vui vẻ của Hổ Nữu, không nghĩ là có người đi trước hắn một bước…

Chương 166: Khiêm Nhẫn Chi Nộ

Chương 166: Khiêm Nhẫn Chi Nộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tôi đã tới cấp 21 rồi.”

Câu nói ngắn gọn này đến từ cô nàng Xà Cơ của chúng ta.

“Em đạt tới cấp 24, nhưng em cũng không nhớ em đã luyện như thế nào, anh cũng biết mà, em mắc chứng mất trí nhớ.” Bán Trường Niên lúng túng nói.

Nghe mấy câu của Bán Trường Niên, Tiêu Phàm nghĩ thầm, tuy tôi không biết cô luyện như thế nào, nhưng tôi biết tại sao cô có thể lên cấp nhanh như vậy.

Mỗi lần Tiêu Phàm nhớ tới những ngọn lửa đen đen kia, trái tim vẫn đập nhanh vô cùng.

Miên Miên nhìn Hổ Nữu, chỉ vào bản thân mình, rồi lại chỉ vào Bán Trường Miên, ý nói bản thân cô bé với chị họ của mình giống nhau.

Chỉ trong nháy mắt Hổ Nữu bỗng cảm thấy ngực mình dấy lên một sự tức giận khó hiểu, thế là quay sang giận cá chém thớt với Tiêu Phàm, kéo cổ áo hắn xuống, trợn tròn mắt nhìn hắn: "Anh đừng nói với tôi là anh đã đạt tới cấp cao hơn tôi nhé, Phàm… muội… muội…"

Đây chính là uy hiếp trắng trợn, tuy rằng lúc này cổ áo Tiêu Phàm bị Hổ Nữu siết chặt, nhưng nhìn vẻ mặt của cô, hắn cảm thấy vô cùng khoái chí, hơi mỉm cười nói: "Tiểu sinh bất tài, chỉ mới tới 26, hơn tiểu thư sáu cấp, không đáng nhắc tới."

Nhìn vẻ mặt bỉ ổi của Tiêu Phàm, Hổ Nữu cảm thấy mình trộm gà không được còn…

Không đúng, không thể nói như thế được, nhưng mà trong lòng thật sự không thoải mái.

Không được, nếu không thể cho Tiêu Phàm một trận thì Hổ Nữu thật sự cảm thấy cô không thể nguôi được cơn giận này.

Nghĩ tới đây, cô nâng roi lên định quất cho Tiêu Phàm một trận, không ngờ mặt đất lại xuất hiện một trận chấn động nhỏ, có thể nghe thấy những âm thanh ầm ầm vang vọng từ phía xa. Quay người nhìn lại thì không nhịn được thầm than, một đàn khỉ lớn đang chạy tới.

Oh, không đúng, một đàn vượn lớn!

Xem ra đám vượn Lông Vàng lúc nãy trốn được đã mang theo đồng bọn tới báo thù. Số lượng này ít nhất cũng phải gấp mấy lần lúc nãy, Hổ Nữu có thể nhận ra chỉ mình cô hoàn toàn không thể giải quyết được "Đám vượn" này, đang định nói với mọi người cùng tiến lên thì đột nhiên một người đứng lên.

Cô nhìn về đám vượn đầy rẫy trước mặt, ánh mắt vô cùng kiên định và tự tin.

Vì muốn chứng minh với Tiêu Phàm mình đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, sẽ không kéo chân đồng đội nữa, nên lúc nãy sau khi Hổ Nữu nói ra cấp của bản thân thì cô mới nói ra cấp của mình.

“Lần này tới lượt tôi.” Giọng nói của thiếu nữ rất nhẹ nhàng êm tai, nhưng lại mang theo khí thế kiên định không cho phép ai nghi ngờ.

Này là tình huống gì đây?

Hổ Nữu trên một Hổ Nữu trên một Hổ Nữu, trên Xà Cơ?

Chúng ta đến làm nhiệm vụ, chứ có phải đến làm người biểu diễn đâu. Tiêu Phàm thấy Xà Cơ cũng học theo Hổ Nữu làm trò con bò. Một mình hướng về phía trước phải giương cao tài nghệ làm cho hắn hơi buồn bực.

Trước kia vẫn luôn nghe nói, nam nữ kết hợp, làm việc khỏe re, nhiều nữ ít nam, diễm phúc không cạn, lúc đó, Tiêu Phàm cảm thấy cảm thấy câu nói này rất có lý.

Bây giờ, sau khi thật sự nếm thử sự kết hợp của một nam bốn nữ, sự tán thành cho cái lý luận kia đã hoàn hoàn sụp đổ.

Nếu như trong một đội tòan là nam, thì có lẽ sẽ rất cô đơn, như sói đơn độc tru dưới ánh trăng vậy. Thế nhưng ít nhất hình thức hành động cũng giống như lý trí, phù hợp với quy luật phát triển tự nhiên, có thể đẩy mạnh tốc độ vượt phó bản.

Mà trong một đội có gái nhiều, những nhân tố không thể khống chế theo đó cũng tăng lên nhiều, bởi vì mỗi cô nàng đều có một tính cách riêng.

Nhìn cảnh hiện tại, Tiêu Phàm cảm thấy tính cách của đồng đội chính là trẻ người nông nổi, tranh cường háo thắng.

Không nghe chỉ huy thì thôi không nói, hết lần này tới lần khác bạn còn không thể đi khuyên nhủ lũ người kia, càng khuyên sẽ chỉ càng nghiêm trọng hơn.

Nhớ lại những phó bản đã đi qua, Black Goblin, Thung Lũng Rắn Cát, tổ đội với lũ người này chưa có lần nào là bớt lo, có điều cũng may đều qua

cửa hết. Tiêu Phàm bỗng dưng cảm thấy mình cũng thật sự chả dễ dàng gì.

Mặc dù, Tiêu Phàm rất hi vọng, ngay bây giờ mọi người có thể cùng nhau tiến lên giải quyết mọi chuyện nhưng khi thấy dáng vẻ kiên định Xà Cơ, Tiêu Phàm lại không đành lòng ngăn cản.

Thôi được, Hổ Nữu đã vượt xa một đoạn rồi, để công bằng thì cho Xà Cơ chút thời gian thể hiện bản thân vậy.

Lần này số lượng Hoàn Mao Viên kéo tới rất đông, nhìn từ xa hệt như một cánh đồng lúa mạch được mùa ngày thu vậy, những thửa ruộng màu vàng cam, lúa mạch kéo đuôi nhau trải dài trong gió nhẹ, tựa đại dương vàng gợn sóng lăng tăng…

Nhưng khi nhìn kỹ lại, cảnh trước mắt dường như có gì đó rất đặc biệt.

Tất nhiên khi những "gợn sóng" này gào lên, xông đến thì hoàn toàn hết đẹp đẽ.

Xà Cơ cũng trông thấy đám Hoàng Mao Viên hung dữ xông về phía mình, nhưng cô nàng lại không chút sợ hãi. Cô dựng tấm chắn của mình lên một lần nữa, phóng về phía bầy vượn với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chỉ thấy Xà Cơ giơ tấm chắn lên, thoắt cái đã nện vào một Con Hoàng Mao Viên, trán con Hoàng Mao Viên đó liền hiện lên hình một vòng nhang muỗi.

【 Tên kỹ năng: Thuẫn kích 】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Hiệu quả: Sử dụng tấm chắn để đánh vào địch, có thể làm cho kẻ địch choáng tại chỗ trong 2 giây, thời gian cooldown 3 phút 】

【 Tiêu hao kỹ năng: Tiêu hao 50 điểm giá trị thể lực 】

【 Ghi chú: Kỹ năng của nghề nghiệp chiến sĩ 】

Tiêu Phàm thấy đội hỗ trợ trí tuệ nhân tạo của hệ thống đưa ra thông tin thì nghĩ thầm, người chơi chủng tộc Ác Ma khác với các chức nghiệp ở trận doanh khác một chỗ là không thể học kỹ năng qua sách, cho nên chỉ có thể là trong khi chiến đấu, Xà Cơ tự tìm hiểu lấy.

Xà Cơ quả nhiên không hổ là con gái ruột của hệ thống trò chơi. Cô nàng đã có thể lĩnh hội không biết bao nhiêu kỹ năng, như Ôm Bắp Đùi, Lương Tri Dụ Địch, Bách Độc Bất Xâm, và cả công kích chỗ hiểm gì gì đó. Chỉ cần nhắc đến cái kỹ năng này, Tiêu Phàm lại cảm giác hạ bộ mình đau âm ỷ.

Tóm lại, Tiêu Phàm cảm thấy việc lĩnh hội kỹ năng đối với cô nàng mà nói, là việc ơn giản dễ như trở bàn tay. Lúc nào cũng có thể có thêm một cái kỹ năng để sử dụng.

Lúc Tiêu Phàm bắt đầu tán thưởng vận may của Xà Cơ thì cũng rất hứng thú với thực lực đang tăng lên của cô nàng. Chỉ có điều, tình huống trước mắt hình như không tốt lắm thì phải…

Bởi vì Tiêu Phàm thấy sau khi một mình Xà Cơ nâng tấm chắn xông vào đám vượn nện choáng một con, thì thoáng cái đã bị một đám Hoàng Ma Viên vây đánh.

Tiêu Phàm đang suy nghĩ mình có nên ra tay cứu cô nàng không, thì chợt nghe cô tru lớn một tiếng (thiệt ra là gào đó, quá nhã nhặn luôn), người cô phát ánh sáng đỏ, sau đó hình dáng Xà Cơ lập tức trở nên vô cùng oai phong.

【 kỹ năng: Thống Khổ Hồi Lưu】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Phẩm chất: Sử thi 】

【 Hiệu quả: Chảy ngược toàn bộ giá trị đau đớn được tích lũy trở về lại người, có thể làm cho lực công kích, lực phòng ngự, HP tăng lên (10%~50%), mức độ tăng lên được quyết định bởi số lượng giá trị đau đớn

tiêu hao trong một lần, trạng thái tăng lên duy trì liên tục trong 5 phút, thời gian cooldown 5 phút.】

【 Tiêu hao kỹ năng: Tất cả giá trị đau đớn đang có 】

【 Điều kiện học tập: Người chơi Trận doanh Ác Ma chòm sao Thủy Bình 】

【 ghi chú: Không chảy được giá trị đau đớn.】

【 Giá trị đau đớn: 0 】(thông qua việc bị địch công kích liên tục mà tích lũy nên, số liệu căn cứ vào số lần công kích và tổn thương công kích là bao nhiêu mà định ra. Sau khi thoát khỏi trạng thái nhận thương tổn, giá trị đau đớn được tích lũy sẽ giảm dần theo thời gian.

Người thuộc chòm sao Thủy Bình mở khóa giá trị đau đớn thật sự là giá trị đặc biệt khi Xà Cơ kiểm tra thân thể, hơn nữa, kỹ năng 【 Thống Khổ Hồi Lưu 】 của người thuộc chòm sao Thủy Bình cộng thêm trạng thái của Xà Cơ nữa thì vô cùng xuất sắc. Lực công kích được buff thêm bù lại số mà cái khiên thịt là Xà Cơ này phát ra, lực phòng ngự và HP được buff thêm cũng rất hợp với con đường phát triển nhân vật của Xà Cơ.

Chương 167: Miku Phiên Bản Trung Quốc

Chương 167: Miku Phiên Bản Trung Quốc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng, với tình trạng hiện tại, kỹ năng này có ích cái rắm gì chứ!

Lực công kích tăng cường nhưng Xà Cơ nhiều nhất cũng chỉ có thể nện được một con vượn.

Lực phòng ngự và HP tăng cường, cũng chỉ giúp Xà Cơ hồi máu nhanh để chịu đòn tốt hơn mà thôi.

Tiêu Phàm đang ngẫm nghĩ, rất nhiều Hoàng Mao Viên đang vây quanh Xà Cơ, vây chặt đến nỗi không lọt một giọt nước, tiếp theo chắc là còn thu hẹp lại nữa.

Cảnh này làm cho Tiêu Phàm nhớ đến thời điểm mình gặp Xà Cơ lần đầu tiên trong game khi đó cô nàng là "người hút quái", mà thứ được hút là một đám mây đen…

Mà bây giờ, thứ được hút lại là một đám mây vàng?

Mày sai rồi.

Hút quái, cái học vấn cao thâm này đều có tính phương hướng cả, lúc hút quái mà đầu quái luôn hướng về phía mình là được tính thành công, mà trong phương diện hút quái, Xà Cơ chắc chắn là vô cùng xuất sắc.

Vì thế, thứ mà mắt Tiêu Phàm nhìn thấy chính là một cái đèn lồng đỏ chót được vẽ thêm viền vàng, sắc vàng loá mắt đến nỗi khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Đi cứu cô ấy?"

Giờ phút này, Tiêu Phàm đã không còn nhìn thấy bóng dáng Xà Cơ đâu nữa, những cái mông vượn đỏ rừng rực đã chiếm "đầy màn hình". Mặc dù Tiêu Phàm biết người đồng đội Xà Cơ của mình là một nhân vật khá là "Rắn chắc" nhưng khi đối mặt với số lượng lớn Hoàng Mao Viên như vậy, Tiêu Phàm vẫn hơi không yên tâm về Xà Cơ đang kẹt trong đó. Thế là hắn ra hiệu với Hổ Nữu.

Hổ Nữu liếc mắt nhìn thoáng qua Tiêu Phàm, rồi hất đầu về phía trước.

Mặc dù Hổ Nữu không nói gì với Tiêu Phàm cả nhưng không biết sao Tiêu Phàm vẫn hiểu được ý của vị đại tiểu thư này, có lẽ là do tiếp xúc lâu chăng?

Tự anh lên đi, tôi không muốn lên.

Đúng vậy, ý mà Tiêu Phàm hiểu được chính là suy nghĩ trong lòng Hổ Nữu.

Hổ Nữu giờ cũng đang rất lo lắng cho Xà Cơ, thế nhưng một rừng mông chằng chịt đánh vào thị giác Hổ Nữu, thật sự quá là kinh khủng, Hổ Nữu muốn tới gần chút nào.

"Ôi chao!" Tiêu Phàm thở dài, tự nhủ: "Mấy việc khổ cực thì lúc nào cũng để phần cho đội trưởng tôi hết."

Mặc dù Tiêu Phàm ngoài miệng than thở, nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc hết sức, vừa sải bước đã phóng vào trong chiến trường.

Tới gần, không thể không nói, kỹ thuật cừu hận dụ quái của Xà Cơ bây giờ thật xuất sắc, Tiêu Phàm áp sát đến thế mà cũng chẳng có con Hoàng Mao Viên nào xoay người lại.

Tiêu Phàm cười thô bỉ một tiếng, rồi rút trường kiếm ra.

Bạo cúc gì gì đó, chỉ cần nạn nhân không phải mình, thì đây là một việc làm vô cùng vui sướng đối với Tiêu Phàm.

Trường kiếm vô cùng thuần khiết của Tiêu Phàm đâm vào chỗ hiểm của một trong số đám Hoàng Mao Viên…

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, kiếm của Tiêu Phàm còn chưa thể dâm vào như mong muốn thì đã nghe thấy ở giữa vang lên một tiếng ầm, tạo ra một trận sóng lớn, đám Hoàng Mao Viên đang vây thành một đống bỗng bay tán loạn ra bốn phía, hùng tráng hết sức.

Cảnh tượng này làm cho đám người đứng cạnh Hổ Nữu thấy mà vô cùng sốc, mà tâm trạng của Tiêu Phàm ở giữa đống này, không thể chỉ đơn giản hình dung bằng từ sốc.

Một lượng lớn "Đạn bay hình mông vượn" lấy Xà Cơ làm trung tâm, bắn ra ngoài do đợt sóng trùng kích này bộc phát. Vì Tiêu Phàm tìm đường chết mà đứng gần quan sát đạn bay, nên đương nhiên cũng tránh không được mà gặp xui xẻo.

Tiêu Phàm, người đã tập sơ qua Thục Sơn Ngự Kiếm Thuật, sau khi vung kiếm chém đi mấy cái mông vượn bay về phía mình, thì cuối cùng rốt cuộc

cũng không chống cự nổi một thủy triều mông vượn trào đến liên lục, thế là khắp cơ thể đều bị mông vượn thâm mật tiếp xúc, đương nhiên mặt cũng không ngoại lệ.

Không phải trăm hoa yêu riêng cúc.

Cánh tàn hoa tận, chẳng còn hoa.

*Bài Hoa Vức của Nguyên Chẩn

Nghĩa: Chẳng phải vì tôi đã sẵn yêu hoa cúc, nhưng nói cho cùng khi đợt hoa cúc thu đông này tàn, thì không còn hoa nào trên thế gian nở trong năm này nữa.

Một tiếng nổ đùng, hoa cúc nở, sau đó không còn hoa nào nở nữa.

Lúc này, Tiêu Phàm đã bị "đạn bay hình mông vượn" đánh bay lùi lại cách chỗ đang đứng hơn vài mét. Hắn dùng tay lau mặt một cái, cảm thấy trên tay tỏa ra một mùi khai nồng nàng, sau đó liền ghê tởm nhổ nước miếng. Hắn nhìn thấy Xà Cơ ở giữa sân, dường như vì vừa chiến đấu xong nên cười rất là vui vẻ, lại nghĩ đến phải gặp nhau trong khi mình như thế này, Tiêu Phàm cảm giác trong lòng vô cùng khó chịu.

Thế nhưng, Tiêu Phàm đã nhanh bị dòng chữ trên đỉnh đầu Xà Cơ hấp dẫn, Khiêm Nhẫn Chi Hộ.

[Danh hiệu người chơi: Khiêm Nhẫn Chi Nộ]

[Tên kỹ năng: Nộ Khí Bộc Phát]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: Cưỡng chế kẻ địch xung quanh mình tiếp tục tiến hành công kích thêm 2 giây, trong lúc bị công kích đó lực phòng ngự của bản thân tăng 50%. Sau 2 giây, lấy bản thân làm trung tâm, bắn ra xung quanh một đợt sóng xung kích mạnh mẽ, khiến cho kẻ địch tổn thương và bị đánh bay, mức độ sát thương lớn hay nhỏ phụ thuộc vào số lần nhận sự công kích trong khi sử dụng kỹ năng nhiều hay ít, thời gian hồi chiêu thức 5 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: 200 điểm giá trị pháp lực]

[Kỹ năng thuộc loại: Kỹ năng Danh hiệu]

[Ghi chú: Khi nhẫn nại tới cực điểm, oành!]

Thật đáng chết, đã có kỹ năng danh hiệu trâu bò như vậy mà còn gọi đến ta, hại ta không có chuẩn bị gì, bị luồng khí đó thổi văng như ngôi sao bay, còn bị đám vượn đó ngồi vào mặt.

Không biết rằng như vậy sẽ khiến ta sinh ra bóng ma với cái đèn đỏ của đèn tín hiệu giao thông sao? Mẹ nó, bị cái mông đó ngồi lên mặt thật xấu hổ, thút chết đi được.

Tiêu Phàm nhìn nụ cười cổ quái của Xà Cơ đang đứng ở giữa sân, trong lòng càng cảm thấy khó thở, bắt đầu tức giận, xem xem cô ấy làm gì có cái gọi là nộ khí, hệ thống à ngươi thật là khờ khạo.

[Khiêm Nhẫn Chi Nộ], đoán chừng Xà Cơ cũng giống như Hổ Nữu, là cái đồ người chơi biến thái kể cả cái danh hiệu.

Có điều hiệu quả ngược lại lại là tốt đẹp, Tiêu Phàm nhìn Xà Cơ giữa sân bị [Nộ Khí Bộc Phát] mà diệt được không ít vượn Lông Vàng, trong lòng không khỏi thở dài.

Sau đó Tiêu Phàm liền lập tức mở tin tức của các thành viên trong đội ngũ, điều tra một chút tin tức liên quan đến Xà Cơ.

Bởi vì thông qua giáo huấn lần này, Tiêu Phàm hiểu hóng chuyện bên cạnh cũng có thể gặp nguy hiểm, lần sau làm khán giả cũng phải cẩn thận.

Nếu cô ấy bỗng dưng lại dùng đến Thiên Niên Sát (1), Tiêu Phàm không thể chịu được, cho nên nhất định phải phòng ngừa chu đáo, không thể luôn trông chờ vào hệ thống hỗ trợ AI được.

(1) Thiên Niên Sát: Một chiêu thức trong Naruto.

Vì vậy cần phải tìm hiểu rõ ràng nhưng kỹ năng có tác dụng siêu phàm của đồng đội, như thế sẽ tránh khỏi tổn thương không cần thiết.

[Tên kỹ năng: Thống Khổ Phân Lưu]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Tiêu hao giá trị thống khổ của mình để tăng HP cho thành viên trong đội, lượng HP tăng tương đương với lượng giá trị thống khổ, thời gian hồi chiêu thức 20 giây.]

[Kỹ năng tiêu hao: Dựa vào trị số phân lưu cụ thể.]

[Điều kiện học tập: Truyền thừa chòm Thủy Bình của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Tại sao vui sướng của người ta lại được xây dựng trên nỗi thống khổ của mình.]

Kỹ năng của Xà Cơ ngoài những kĩ năng mà Tiêu Phàm đã hiểu rõ thì cùng chỉ còn [Thống Khổ Phân Lưu] này chưa có dùng qua, lại là một kỹ năng làm tăng HP cho người chơi khác, xem ra đội ngũ lại có thêm một vú em, đáng tiếc là cô ấy không thể tự tăng cho mình, mà Xà Cơ tự cung tự cấp cũng thật biến thái.

Nếu vậy thì chờ đến lúc Xà Cơ không chịu nổi bị đám vượn này "chơi đùa" đủ thứ, thì sẽ tiến lên dọn dẹp chút.

Tiêu Phàm nhìn thấy sau cái Nộ Khí Bộc Phát của Xà Cơ vẫn còn một số vượn Lông Vàng chưa bị xử lý đang chuẩn bị hướng về phía trước công kích Xà Cơ, liền bắt đầu kêu gọi mọi người cũng xông lên hỗ trợ.

Đúng vào lúc này, một cánh tay trắng noãn nhỏ bé tinh tế kéo Tiêu Phàm lại.

Tiêu Phàm quay lại nhìn, hóa ra là Trường Miên muội muội.

Chương 168: Người Trở Nên Yếu Đi

Chương 168: Người Trở Nên Yếu Đi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tròng mắt Tiêu Phàm hơi híp lại, thầm nghĩ, có lầm hay không, chả lẽ Trường Miên muội muội cũng muốn tham gia náo nhiệt với cái "tổ hợp ngớ ngẩn" này sao?

Không phải, trong ấn tượng của mình, cố ấy cũng không phải kiểu người như vậy, hay chẳng lẽ do lăn lộn tổng thế giới hỗn tạp này quá lâu, nên gần mực thì đen?

Mà vú em như cô ấy đến đây làm gì, muốn tạo một gánh xiếc chắc?

…

Trong lòng Tiêu Phàm không ngừng thao thao bất tuyệt làm nước bọt văng ra như sông Trường Giang, sông Hoàng Hà mà không ngăn cản nổi.

Bởi vì lần này Tiêu Phàm làm đội trưởng quá lâu mà sinh ra uất ức, thật sự không muốn sau khi bọn con gái này quậy phá đến chán, bản thân lại phải thu dọn tàn cuộc.

Bán Trường Miên dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Tiêu Phàm, có chút nghĩ ngợi lung tung, mặt đỏ cả lên, buông tay ra lui về sau một bước: "Không phải em muốn đến, là Miên Miên!"

Nói xong, liền tránh qua một bên, đến lúc đó mới thấy Miên Miên nãy giờ núp sau lưng Bán Trường Miên, dáng vẻ vẫn rụt rè như cũ.

Miên Miên?

Là cái người luôn tránh gặp người lạ, luôn sợ hãi cực độ, là cái người tự phong bế bản thân mà giờ lại muốn chiến đấu rồi?

Lần này nói như nào cũng phải cho cô bé cơ hội nha,

Nếu lần này mình ngăn cản cô bé thì chính là muốn trời đánh chết!

Bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy hưng phấn, nghĩ thầm có lẽ việc này sẽ khiến lịch sử trận doanh Ác Ma có một bước tiến lớn.

"Miên Miên, mời." Tiêu Phàm mở to đôi mắt đang lóe sáng như ngôi sao mà nhìn Miên Miên đáng yêu, Miên Miên lại đang cực kì sợ hãi, hoàn toàn không để ý đến Tiêu Phàm, lui về phía sau mấy bước, răng rắc răng rắc, bắt đầu kết băng…

Tiêu Phàm cảm thấy thật ba chấm…

Không phải là em nói muốn lên chiến đấu sao, không phải em nói em đã không còn sợ sệt sao, không phải em nói muốn cùng nhau kề vai sát cánh chiến đấu sao, vậy tại sao giờ lại kết băng, rốt cuộc là tại sao hả?

Em căn bản không có thay đổi gì cả, hại ta chờ mong như thế, nhưng thái độ của em đối với ta vẫn là xa cách như thế.

Đến lúc Tiêu Phàm đang nản lòng thoái chí, một người vóc dang tầm cỡ Miên Miên bỗng dưng xuất hiện.

Hai cái bím tóc dài đến chấm đất, một cái áo ngắn không có tay màu trắng, cà vạt cùng màu với màu tóc, cái váy ngắn màu đen phong cách Nhật Bản, bao tay màu đen, vớ dài màu đen, nhìn cái người có cách ăn mặc như thế, Tiêu Phàm luôn cả thấy còn thiếu chút gì đó.

Đúng rồi, là một cây hành tây!

Mẹ nó, đây không phải là Hatsune Miku sao?!

Tiêu Phàm lại tập trung nhìn lần nữa, sao tự dưng lại mọc ra một người có khuôn mặt giống hệt Miên Miên như đúc, đừng nói là Miên Miên cosplay Hatsune Miku nha, đây là muốn làm loạn kiểu gì?

Thế nhưng khi Tiêu Phàm nhìn về phía trước, rõ ràng Miên Miên vẫn còn ở bên trong khối băng nha, nhưng mà cái vị "Miku" này cũng thật đáng yêu.

Tiếp đến Tiêu Phàm nhìn thấy vị "Miku" vung tay lên, một lá chắn thạch anh liền xuất hiện xung quanh cô bé, cái lá chắn thạch anh này phối hợp với trang phục trên người thiếu nữ đáng yêu này thật sự rất đẹp.

Lúc này hệ thống hỗ trợ AI của đội ngũ cũng phản hồi đến đây…

…

[Tên kỹ năng: Tĩnh Nhược Xử Nữ]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Trong lúc người chơi ở trong trạng thái đứng im bất động, sẽ sinh ra một con rối có các thuộc tính giống hệt ngươi chơi ban đầu, con rối bị người chơi khống chế, có thể phóng ra tất cả kỹ năng mà người chơi có. Nếu không hủy, con rối sẽ luôn tiếp tục, cho đến khi người chơi hoạt động trở lại hoặc hết lượng HP.]

[Kỹ năng tiêu hao: Không]

[Điều kiện học tập: Truyền thừa chòm Xử Nữ của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Không phải chỉ có một người nha.]

Xem ra Miên Miên nhờ vào sự trợ giúp của con người truyền thừa chòm Song Tử cuối cùng cũng hoàn thành được nhiệm vụ truyền thừa của Tân Thủ thôn.

[Danh hiệu người chơi: Thủy Tinh thị nữ]

[Tên kỹ năng: Tinh Trạng Hộ Giáp]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: Xuất hiện một tầng lá chắn xung quanh người, làm lực phòng ngự của bản thân tăng lên 50%, duy trì trong 5 phút, thời gian hồi chiêu thức 5 phút. Nếu có kẻ địch công kích đến lá chắn, sẽ bị khí lạnh của Tinh Trạng Hộ Giáp ảnh hưởng làm tốc độ công kích cũng tốc độ di chuyển chậm lại 20%. Người chơi bên trong Tinh Trạng Hộ Giáp sẽ có nguyên tố ma lực nâng cao, tốc độ làm phép tăng len 50%.]

[Kỹ năng tiêu hao: 200 điểm giá trị pháp lực.]

[Kỹ năng thuộc loại: Kỹ năng Danh hiệu]

[Ghi chú: Ngươi muốn cảm thụ nhiệt của ta sao?]

Cái danh xưng này từ đâu mà có, Tiêu Phàm cũng không cần phải suy nghĩ, đoán chừng là từ việc hết lần này đến lần khác đông lạnh, ai cũng gọi Miên Miên là sinh ra từ băng lạnh.

[Tên kỹ năng: Điện Tử Lưu Thanh]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Có thể phát ra âm nhạc lúc đang ở trên chiến trường (có thể tùy ý lựa chọn ca khúc bên trong cộng đồng trò chơi), hệ thống căn cứ vào phong cách của làn điệu, đem chia làm thánh ca hùng hồn, điệu vịnh ngâm, các loại bản xô-nat tiết tấu nhanh, phân biệt hiệu quả tương ứng.]

[Thánh ca hùng hồn: Làm đồng đội nghe được âm nhạc lực công kích tăng 10% buff]

[Điệu vịnh ngâm: Làm đồng đội nghe được âm nhạc một giây hồi phục 2% HP]

[Bản xô-nat tiết tấu nhanh: Làm đồng đội nghe được âm nhạc tốc độ di chuyển tăng 10% buff]

[Kỹ năng tiêu hao: Không]

[Điều kiện học tập: Truyền thừa chòm Xử Nữ của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Đây không phải Hatsune Miku! Cũng không phải Sana!]

Ca nhạc trên chiến trường, dựa vào thanh âm bao trùm khiến tổng thể tăng thêm hiệu quả, là một kỹ năng tương đối tốt dùng cho đoàn đội.

Hệ thống hỗ trợ AI đã phản hồi [Điện Tử Lưu Thanh] cho Tiêu Phàm, như vậy chứng tỏ Miên Miên khống chế [Tĩnh Nhược Xử Nữ] khiến con rối đã bắt đầu phát ra âm nhạc.

Có điều…

"Anh muốn hỏi một chút, có thể đổi ca khúc khác không?"

"Thật xin lỗi, bên trong cộng đồng trò chơi của Miên Miên hiện tại chỉ có những bài nhạc thiếu nhi này." Bán Trường Miên nghe thấy lời của Tiêu Phàm, mặt liền đỏ lên, áy náy đáp.

"Ầu, không sao, có điều anh muốn hỏi một chút, năm nay Miên Miên bao nhiêu tuổi."

"Sang năm là có thể đi học tiểu học rồi."

"Anh hiểu rồi, với tuổi này của cô bé thì chỉ có thể thích những giai điệu này."

Tiêu Phàm chú ý tới thanh trạng thái của mình xuất hiện buff chữa trị từ [Điệu ngâm vịnh], ngay lập tức chữa lành những thương tích do "cái mông của vượn" gây ra trên mặt Tiêu Phàm.

Mặc dù được nhận buff chữa trị từ [Điệu vịnh ngâm], nhưng tinh thần của Tiêu Phàm không hiểu sao lại có cảm giác hạ xuống…

Có điều con Miku kia biểu diễn đến mười phần vui sướng, khối băng ở nơi hẻo lánh được ánh sáng mặt trời chiếu sáng càng thêm chói lọi, "Con én nhỏ mặc áo bông, mỗi năm mùa xuân đến nơi đây, ta hỏi chim én vì sao đến, chim én nói, mùa xuân nơi này xinh đẹp nhất…"

Bởi vì "Tiêu Nhạc Khúc" của Miên Miên kéo dài, Xà Cơ lại bị đám còn lại của vượn lông vàng bao vây, còn là một đàn lớn như vậy đang tụ lại với nhau.

Sau khi có kinh nghiệm lần trước, vị trí của Tiêu Phàm và Xà Cơ duy trì một khoảng cách rất xa, rất xa…

Sau khi bản nhạc êm tai

Đợi cho gió yên sóng lặng, Xà Cơ thoát khỏi bầy vượn, Tiêu Phàm lập tức đón cô trở về đội, rất sợ cô sẽ lại bị "Trầm Mê".

"Chúng ta nên lập tổ đội rồi đi tiếp, dù sao chúng ta đến cũng để làm nhiệm vụ chứ không phải để làm xiếc với khỉ." Tiêu Phàm nghiêm túc nói.

Nhìn thấy những vẻ mặt còn chưa thỏa mãn của các "cô gái nhỏ" trước mắt, Tiêu Phàm cực kì phiền não, "Tôi biết sự trưởng thành của các cô rồi, đều rất lợi hại, có điều hiện tại thật sự cần phải đi tiếp. Đừng chơi nữa, làm ơn đó mấy cô."

Nghe mấy lời cầu xin của Tiêu Phàm, bọn họ cũng hiểu bây giờ là lúc cần đẩy tiến độ vào phó bản, bèn thu hồi lại ý nghĩ muốn đơn độc hành động, bắt đầu tập hợp lại thành một nhóm đồng loạt đi tới.

Lúc này, lại có thêm một bầy vượn lông vàng kéo tới.

"Xà Cơ chống đỡ, đừng dùng bừa kỹ năng tước hiệu của cô, Hỗ Nữu và tôi tự do công kích, Bán Trường Miên mang theo Miên Miên chọn thời cơ để trợ giúp." Tiêu Phàm với tư cách lãnh đạo đoàn đội lập tức hạ lệnh, đồng thời tiến lên phía trước, vung tay bổ xuống, chém lật nhào một con vượn.

Chương 169: Nhà Thám Hiểm Trường Miên (1)

Chương 169: Nhà Thám Hiểm Trường Miên (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn con vượn lông vàng ngã xuống đất không dậy nổi kia, trong lòng đột nhiên có chút cảm động, không ngờ rằng bản thân đến nơi đây lăn qua lăn lại bấy nhiêu lâu vẫn không giết được con vượn nào, bây giờ cuối cùng ước nguyện cũng được đền bù rồi.

Từ sau khi vào trò chơi này gặp gỡ bọn người Hỗ Nữu, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy bản thây khó khăn lắm mới có thể hài lòng như vậy.

[Hệ thống nhắc nhở: Thành viên đội ngũ Bán Trường Miên thi triển Sức Mạnh Chúc Phúc với bạn.]

Vừa nhận được tin tức hệ thống này, Tiêu Phàm liền phát hiện thanh trường kiếm của mình bỗng sáng lên.

Sức Mạnh Chúc Phúc? Là cái gì vậy?

Đúng rồi, mình vẫn còn chưa kịp hỏi thăm tình hình của Bán Trường Miên sau khi về đội nữa.

Theo lý thuyết thì sau khi cô ấy và Miên Miên trở về đội cấp độ đã cao nhất, đây chắc hẳn là công lao của "Đại mỹ nữ", hiện tại cô nàng đã mạnh đến mức độ nào nhỉ?

Dù đang suy tư Tiêu Phàm cũng không cẩu thả, một bên vẫn đâm chém, một bên tra tài liệu của Bán Trường Miên.

Rất nhanh, Tiêu Phàm liền phát hiện ra hai tin tức mới.

[Tên kỹ năng: Sức Mạnh Chúc Phúc]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Ban cho mục tiêu sức mạnh chúc phúc, khiến cho lực công kích của mục tiêu gia tăng 20%, duy trì trong 5 phút, thời gian phục hồi 30 giây.]

[Điều kiện sử dụng: Hình dạng tươi sáng của chòm Song Tử]

[Kỹ năng tiêu hao: 50 điểm giá trị pháp lực]

[Điều kiện giải khóa: Có được truyền thừa chòm Song Tử trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Không có thiện, không có ác, cũng không có Thánh Quang. Chỉ có — Sức mạnh!]

Cũng giống với hắn, Bán Trường Miên trong quá trình luyện cấp cũng đã giải khóa được kỹ năng mới liên quan đến truyền thừa chòm sao.

Có điều buff Sức Mạnh Chúc Phúc gia tăng công kích cho đồng đội này là dưới dạng ánh sáng của chòm Song Tử, không biết lúc "đại mỹ nữ" bay xuống, Sức Mạnh Chúc Phúc sẽ biến thành dạng kỹ năng như thế nào.

Lúc Tiêu Phàm nhìn thấy kỹ năng tước hiệu mà Bán Trường Miên đang sở hữu, hắn hơi mất bình tĩnh.

[Danh hiệu người chơi: Dạ Trú Lưỡng Nghi]

[Tên kỹ năng: Lưỡng Nghi thức]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: Hy sinh một nửa lượng HP của bản thân để tiến hành nghi thức hiến tế, triệu hồi ra hình thái tiềm ẩn của kỹ năng, có thể trước trạng thái tiến hành sử dụng tất cả các kỹ năng trạng thái.]

[Kỹ năng tiêu hao: 50% lượng HP]

[Kỹ năng thuộc loại: Kỹ năng tước hiệu]

[Ghi chú: Âm Dương kết hợp, trọn vẹn hình dáng.]

Có lẽ Bán Trường Miên của Quang Ám Lưỡng Trọng Thiên không có nhiều uy lực đến vậy, nhưng sau khi hắc hóa "đại mỹ nữ" của Quang Ám Lưỡng Trọng Thiên đã mạnh đến độ có thể xem như là bug luôn rồi.

Hiện tại Tiêu Phàm chỉ cần nhớ đến nữ ma đầu mặc hắc y chơi hắc hỏa trong lòng liền cảm thấy vô cùng bất an, nếu như nữ ma đầu này còn có thể tự heal tự tăng công kích thì sẽ đáng sợ đến nhường nào!

Cảnh tượng tận thế này, Tiêu Phàm hoàn toàn không dám tưởng tượng đến.

Đồng đội đều đã mạnh lên, đối với Tiêu Phàm mà nói là chuyện tốt, cũng không có gì để lo nghĩ cả.

Thế nên Tiêu Phàm lại nhập tâm vào sự nghiệp giết vượn.

Hiện tại Tiêu Phàm chỉ cầm kiếm một tay, bởi vì kể từ khi học được [Phi Long Thám Vân Thủ], Tiêu Phàm dường như mắc thêm chứng OCD sàm sỡ, lúc đánh phải tiến tới sờ thử một phen.

Tiếc là ngoài sờ được quả trứng lần trước ra đến nay vẫn chưa sờ được cái gì khác, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn cứ miệt mài tiến lên tiến hành sờ sờ mó mó, đến cả vượn lông vàng cũng không bỏ qua, bởi vì cho dù thất bại cũng có thể tăng độ thuần thục cho kỹ năng, đúng không?

Tiêu Phàm cảm thấy chỉ cần luyện [Phi Long Thám Vân Thủ] thành cấp cao, như vậy tỉ lệ trộm cướp thành công nhất định sẽ tăng lên, đến lúc đó có thể đi trộm thần khí trên tay các NPC trong trận doanh.

Nếu thật sự có thể trộm được thần khí, như vậy thì sướng rồi.

Nếu để lão ăn mày biết được sau khi tặng cho Tiêu Phàm "Giáo dục bắt buộc chín năm Thục Sơn phái", hắn cả ngày chỉ chìm đắm tu luyện [Phi Long Thám Vân Thủ], chắc chắn sẽ bị tức đến gần chết.

Vượn lông vàng bên ngoài thần điện rất yếu, Tiêu Phàm cứ một kiếm một con, mà cường độ công kích cũng không lớn, chẳng trách Xà Cơ chống đỡ một bầy lâu như vậy mà vẫn không xảy ra vấn đề gì. Nhưng tại sao số lượng của chúng lại nhiều đến vậy, con trước ngã xuống con sau lại tiến lên, nhiều đến vô tận.

Đám người Tiêu Phàm đã đánh vượn lông vàng thật lâu vẫn không có dấu hiệu diệt sạch được giống loài vượn lông vàng này. Vẫn như cũ từng bầy rồi lại từng bầy xông lên chịu chết, khiến cho bọn người Tiêu Phàm không thể tiến vào bên trong Thần điện nửa bước.

Đối với cục diện này, Tiêu Phàm không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể kiên trì con đường giết chóc này.

Lúc này các thành viên của Vũ Hội Ác Ma đều tận chức tận trách chấp hành nhiệm vụ trên vị trí của mình, nhưng lại có một người là ngoại lệ, Hỗ Nữu

không hoàn toàn chăm chú vùi đầu vào đại nghiệp giết quái mà lại chia ra một chút chút ý quan sát Tiêu Phàm.

Cô vốn dĩ muốn xem xem Tiêu Phàm có mạnh lên chút nào không, nếu là vẫn như trước đây, cứ cho là cấp cao hơn một chút, Hổ Nữu vẫn sẽ như trước khoe khoang đắc ý trước mặt hắn.

Thế nhưng nhìn một hồi lâu, Hổ Nữu càng lúc càng cảm thấy nghi hoặc, bởi vì Tiêu Phàm mang đến cho cô một cảm giác rất kì quái.

Lúc vừa mới bắt đầu, Hổ Nữu cứ cảm thấy Tiêu Phàm yếu đi.

Tại sao á?

Tại vì tên này trước kia thích cầm song kiếm chạy lên trước vung chém lung tung, hơn nữa trong quá trình chém quái cứ liên tục "Khiêu Vũ" buff tăng nhanh di chuyển, nếu như Tiêu Phàm càng hấp tấp, thậm chí còn có thể vung đao tự cung (dưới con mắt của Hỗ Nữu, hành vi buff kỹ năng tước hiệu tự ngược của Tiêu Phàm, bị Hỗ Nữu gọi là…), càng trở nên lỗ mãng hơn.

Còn hiện tại, Hỗ Nữu nhìn thấy Tiêu Phàm cứ như vậy không dùng kỹ năng gì, từng kiếm từng kiếm bình thường công kích, đây không gọi là yếu hơn thì gọi là gì?

Thế nhưng Hỗ Nữu nhìn thêm một lát, lại cảm thấy Tiêu Phàm của bây giờ không chỉ đơn giản như vậy.

Bởi vì cô cảm thấy hiện tại Tiêu Phàm múa kiếm đã có chiêu có thức hơn rồi.

Cái gì gọi là có chiêu có thức?

Chính là một loại tư thế đó.

Trước kia Tiêu Phàm chiến đấu, Hỗ Nữu cảm thấy đó là cầm kiếm chém lung tung, mà bây giờ Tiêu Phàm chiến đấu lại mang đến cho người khác cảm giác chắc chắn có một chiêu thức nhất định.

Đây giống như là giữa một người lần đầu tiên học cầm thương chém loạn và một người đã trải qua một khoảng thời gian huấn luyện, hắn bắt đầu trở nên "tìm được con đường để đi" rồi.

Điều này khiến cho Hỗ Nữu tò mò về khoảng thời gian không có cô, Tiêu Phàm rốt cuộc đã làm gì.

Tóm lại, hiện tại Tiêu Phàm cầm kiếm đánh thật sự rất có phong cách, thậm chí còn có cảm giác tự nhiên phóng khoáng.

Hổ Nữu lại nhìn Tiêu Phàm thêm một lần nữa, trong lòng cảm thấy nên bổ sung thêm đoạn mình vừa nói ban nãy, điều kiện tiên quyết không có cái tay kia là tự nhiên phóng khoáng…

Trời ạ, bản thân trước giờ không biết hắn biến thái ở phương diện này, tên này không phải là cuồng sàm sỡ đấy chứ!

Bằng không tại sao Tiêu Phàm vừa đánh cứ vừa không ngừng sờ trên sờ dưới con vượn kia cơ chứ, Hổ Nữu trong lòng cả kinh.

Mà vượn lông vàng có gì hay để sờ, cảm giác còn không bằng tự sờ bản thân, ôi trời, mình đang nghĩ gì vậy chứ!

Hổ Nữu hiếm khi đỏ mặt, lập tức quay đi không nhìn Tiêu Phàm đánh nhau nữa.

Tiêu Phàm không biết hành động của bản thân lại khiến Hổ Nữu nghĩ nhiều đến vậy, vẫn như cũ sử dụng [Phi Long Thám Vân Thủ], tiếc là vẫn không mò được lông vượn gốc, không khỏi tự mắng chửi bản thân mình xui xẻo.

Lần đầu tiên Tiêu Phàm cảm thấy đánh một phó bản lại phiền phức đến vậy!

Sau một thời gian dài trải nghiệm, Tiêu Phàm cuối cùng cũng hiểu rõ phó bản này đến cùng là muốn làm cái gì.

Vấn đề nan giải bên ngoài thần điện, tuy đơn giản nhưng vẫn phải tốn rất nhiều sức lực.

Đó chính là một bầy vượn Lông Vàng quái dị, đông đến nỗi đủ để nhấn chìm bọn họ.

Chương 170: Nhà Thám Hiểm Trường Miên (2)

Chương 170: Nhà Thám Hiểm Trường Miên (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đối với đám người Tiêu Phàm, vượn Lông Vàng này không hề khó đối phó nhưng nếu đánh một con vượn Lông Vàng, về sau còn có vô số con vượn Lông Vàng ngăn cản bọn họ nên sẽ rất tốn thời gian ở ngoài thần điện để giải quyết hết lũ lông vàng này.

Lúc đó, đám người Tiêu Phàm đều nhìn lũ vượn Lông Vàng với ánh mắt mệt mỏi, lại thêm bài ca "Con én nhỏ" của Miên Miên càng khiến Tiêu Phàm có cảm giác muốn sụp đổ.

Đương nhiên, Tiêu Phàm cũng không ngu ngốc nghe mãi "Con én nhỏ mặc áo bông" này nên quay sang đề nghị Miên Miên đáng yêu đổi bài hát khác, thay đổi không khí chiến đấu một chút.

Nhưng sau khi giai điệu một bài hát khác vang lên, Tiêu Phàm đến cùng lại không dám quấy rầy Miên Miên đại nhân cao lãnh lần nữa…

"Tiểu Lạp Tháp! Lạp Tháp lôi thôi! Đại vương lôi thôi chính là hắn! Mọi người gọi hắn là Tiểu Lạp Tháp! Tiểu Lạp Tháp! Thật lôi thôi nhếch nhác! Đại vương lôi thôi chính là hắn, không có ai thích hắn…"

Nghe thấy bài hát quen thuộc này, Tiêu Phàm không khỏi cảm thán, hóa ra phẩm vị hồi nhỏ của chúng ta đều "Đặc biệt" như thế.

Vì vậy trong lòng Tiêu Phàm dâng lên một nỗi xúc cảm không cách nào diễn tả được, càng ngày càng xúc động dâng trào.

Cuối cùng sau khi lũ vượn lông vàng đó ngã xuống, mọi người vào trong thần điện được vây quanh bởi tường thành trước mặt.

Sau khi quét sạch lũ vượn Lông Vàng trước của thần điện, cấp bậc của mọi người đều thăng lên một bậc, từ đó có thể biết được đám khỉ vượn qua đường kia đáng ghét biết chừng nào.

Trong lúc cửa đá thần điện được mở ra, đám người Vũ Hội Ác Ma chẳng ai đợi ai thi nhau chen vào. Bởi vì xử lý đống vượn Lông Vàng ngoài thần điện đã quá lâu, lâu đến mức khiến người ta sắp ói ra đến nơi rồi.

Mọi người sau khi bước vào cửa đá, cánh cửa lập tức đóng lại. Tiêu Phàm nhìn đám vượn lông vàng đang đuổi theo phía sau kia bị ngăn cách phía ngoài cửa, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Phàm cảm thấy đống vượn vây ngoài thần điện kia chẳng giống một cửa ải trong phó bản mà giống như mấy phòng luyện công trong các trò chơi khác, người chơi luôn thấy phiền phức vì phải xử lý hàng vạn con quái vật thế này.

"A? Đây là cái gì?"

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của Bán Trường Miên, Tiêu Phàm chuyển sự chú ý ra phía sau, cũng đánh giá vật phẩm vừa mới nhặt lên đó.

【Tên: Mũ thám hiểm】

【Kiểu loại: Đồ phòng ngự】

【Phẩm chất: Hiếm】

【Độ bền: 100%】

【Sức phòng ngự: Bình thường】

【Hiệu quả: Tăng tốc độ di chuyển cho người đeo】

【Tình trạng trang bị: Không】

【Ghi chú: Thật đáng tiếc Harris Jones không thể gia nhập vào hội thám hiểm nhưng mũ thám hiểm của cậu ta lại là tiêu chuẩn thấp nhất để trở thành hội viên】

Quả là trang bị thần kỳ! Đội trên đầu còn có thể thay đổi tốc độ di chuyển.

“Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi! Cái mũ này giống với kiểu dáng mũ của nhân vật nam chính đẹp trai trong “Indiana Jones” đó!” Bán Trường Miên đột nhiên phấn khích chỉ vào chiếc mũ Tiêu Phàm đang đội nói.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ thích thú của Bán Trường Miên liền ném chiếc mũ cho cô nàng: “Nếu cô đã thích thì cho cô vậy.”

“Thật sao?” Bán Trường Miên đỡ lấy chiếc mũ, không dám tin nhìn mọi người.

“Tôi không có ý kiến.” Hổ Nữu trả lời rất tùy ý, chỉ là một chiếc mũ mà thôi, mặc dù bản thân thiếu trang bị phòng ngự đầu nhưng người tinh mắt đầu có thể nhìn ra Bán Trường Miên rất thích chiếc mũ này. Nếu như cô nàng đã rất thích, vậy thì cho cô ấy chứ sao.

“Nếu Bán Trường Miên tỷ tỷ đã muốn thì cứ cho cô ấy đi.” Xà Cơ cũng rất ngoan ngoãn trả lời.

“Thật lòng cảm ơn!” Bán Trường Miên nói xong liền phấn khích đội chiếc mũ lên đầu mình. Mọi người đều cảm giác được lúc này Bán Trường Miên đang vô cùng vui sướng.

Xem ra Bán Trường Miên rất thích vật phẩm giống trong phim “Indiana Jones”. Trong mấy cô gái, Bán Trường Miên cũng xem như là người khiến người khác ít lo lắng. Tiêu Phàm thấy cô nàng có được chiếc mũ thì vô cùng vui sướng, trong lòng hắn cũng không khỏi có chút vui mừng.

Có điều Tiêu Phàm cũng không nhận ra từ khi hắn gặp được Bán Trường Miên, trong lòng rất hay khen ngợi cô nàng, dễ vì cô nàng mà đứng ngồi không yên…

Hiện tại Tiêu Phàm cùng mọi người đang ở trong thần điện.

Ánh mặt trời đã bị trần nhà che kín, ngay cả một chút tia sáng cũng không lọt được vào.

Cũng may hai bên đường còn được bố trí ánh nến, tuy ánh sáng mập mờ không đồng đều nhưng vẫn đủ để mọi người phân biệt được sự vật.

Tiêu Phàm cùng đám người đi trong đường hầm, thỉnh thoảng có mùi khét nhàn nhàn theo gió bay đến từ ánh nến bùng cháy hai bên đường.

Sau mấy ngã rẽ, con đường dần dần càng hẹp, hơn nữa còn có chút ngoằn ngoèo.

Đám người Tiêu Phàm cẩn thận từng li từng tí đi tới, dù sao trong thông đạo đều tràn ngập mối nguy hiểm, ngay cả Hổ Nữu hoạt bát nhanh nhẹn ngay giờ phút này cũng không dám lên tiếng gây ầm ĩ, chỉ yên lặng đi theo cả đội.

Ngược lại Bán Trường Miên dường như bị ảnh hưởng bởi không khí thám hiểm này nên có chút sôi nổi: "Tôi thấy con đường bên trong thần điện này yên tĩnh như vậy, nhất định sẽ có cơ quan, mà bây giờ mấy nơi này đa phần đều là đá lăn gì đó, chỉ cần lăn một trận là chúng ta đều tàn đời."

Tiêu Phàm nhìn Bán Trường Miên nói với dáng vẻ vô cùng phấn kích, còn tưởng chỉ là nói đùa, không nghĩ tới đã lập tức nghe thấy tiếng vang ầm ầm từ phía trước truyền đến.

Không phải chứ!

Tiêu Phàm nhìn về phía trước, quả thực nhìn thấy một tảng đá lớn đang lăn về phía đội ngũ của mình.

"Mẹ kiếp! Chạy mau đi!" Tiêu Phàm cuống quít chỉ huy cả đội rút lui. Hổ Nữu cùng Bán Trường Miên cũng nhanh chóng phản ứng kịp thời, vội vàng lùi về phía sau nhưng Xà Cơ đột nhiên dựng lên một tấm chắn như muốn ngăn cản tảng đá khổng lồ này.

Tiêu Phàm không quản được nhiều như vậy, nhanh chóng thò tay ra kéo Xà Cơ chạy về phía sau, cũng khiển trách: "Cô bị điên à? Sao cô có thể ngăn được nó chứ? Nếu bị tảng đá to lớn này nghiền qua, cho dù là bưởi của Hổ Nữu cũng bị ép thành sân bay nha!"

Sau khi Xà Cơ nhận ra tay mình bị Tiêu Phàm nắm lấy, gương mặt liền đỏ lên, đờ đẫn chạy theo sát Tiêu Phàm, hoàn toàn không để ý gì đến mọi thứ xung quanh, càng không nghe được mấy lời giáo huấn của Tiêu Phàm.

Xà Cơ không nghe được, không có nghĩa là Hổ Nữu cũng không nghe thấy: "Phàm muội muội! Anh muốn chết hả!"

Hổ Nữu nghe thấy mấy lời châm chọc của Tiêu Phàm, nổi trận lôi đình, lập tức quay lại đạp một phát vào người Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm giờ chỉ lo chạy thoát thân, nào có chú ý đến cú đá của Hổ Nữu, kết quả là đau đớn ngã xuống đất.

"Hổ Nữu, tôi chỉ lấy ví dụ sinh động thôi mà!"

"Ha ha! Tôi cũng chỉ ngứa chân mà thôi!"

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng vang đang truyền đến phía sau lưng liền biết giờ không phải là lúc tranh luận cùng Hổ Nữu, vẫn là mau mau chạy thoát thân quan trọng hơn, thế nhưng tảng đá khổng lồ phía sau đã sắp kề sát vào mặt.

Tiêu Phàm trong cái khó ló cái khôn, hắn bắn ra một đám chất nhờn vào nơi giữa mặt đất và tảng đá. Không ngờ tảng đá khổng lồ đã dừng lại một cách thần kỳ.

"Nhẫn Slime" Mày lập công rồi!

Tiêu Phàm lợi dụng thời gian bắt ngay lấy cơ hội chạy về phía sau.

Sau khi mọi người rẽ vào khúc ngoặt, tảng đá đó đâm thẳng vào mặt tường tạo một hõm rất sâu rồi mới ngừng lại.

Tiêu Phàm vừa trông thấy cảnh này liền nuốt nước miếng một cái.

Sau khi né được bẫy đá lăn nguy hiểm chết người đó, đội ngũ Tiêu Phàm lại tiếp tục đi, lần này đường đi thẳng tắp, cứ vào sâu mãi mà không thấy cuối đường.

“Nơi này nếu thiết lập bẫy bắn tên ở hai bên, hiệu quả nhất định sẽ không tồi đâu!” Bán Trường Miên nhìn khung cảnh phía trước nói.

“Oh! Vậy để Phàm muội muội đi trước dò đường một chút!”

Không đợi Tiêu Phàm phát biểu ý kiến, Hổ Nữu đã đẩy Tiêu Phàm lên trước mấy bước.

Đột nhiên bị đẩy một cái, Tiêu Phàm xém chút nữa không đứng vững mà ngã xuống đất.

Tiêu Phàm đang định quay lại mắng thì đột nhiên nghe thấy tiếng gió vụt qua tai.

Không phải chứ! Lại đoán trúng rồi?!

Chương 171: Tôi Ở Thần Điện Nhặt Hết Rác Rưởi (1)

Chương 171: Tôi Ở Thần Điện Nhặt Hết Rác Rưởi (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vù! Vù! Vù!

Âm thanh xé gió liên tiếp truyền đến, Tiêu Phàm cũng không dám quay đầu nhìn mà chỉ chạy ngay về phía trước…

Hổ Nữu sùng bái nhìn Bán Trường Miên nói: “Thật là lợi hại nha! Sao muội biết là có cạm bẫy?”

Bán Trường Miên bị nhìn chằm vào nên có chút xấu hổ nói: “Tôi đoán! Tình tiết trong phim đều diễn biến như vậy mà!”

“Này! Mấy người còn có thể nhàn nhã nói chuyện phiếm sao! Đội trưởng của mấy người sắp ngỏm rồi!” Tiêu Phàm vừa nói xong đã cảm thấy mông đít tựa hồ có mũi tên xoẹt qua.

Hết cách rồi! Nếu cứ như vậy sẽ bị bắn thành tổ ong vò vẽ mất.

Tiêu Phàm móc ra "Tinh Tinh Nguyệt Bỉ", Trượt Vỏ Chuối!

Tiêu Phàm nhìn bức tường phía sau mình đang cắm đầy mũi tên, trong lòng vẫn còn sợ hãi liền thở dài.

Đội ngũ của Tiêu Phàm vẫn ở trong thần điện, tiếp tục đi về phía trước…

"Cô cảm thấy nơi này có thể bố trí cạm bẫy gì nữa?" Hổ Nữu tò mò thỉnh giáo Bán Trường Miên.

"Nếu là kiểu bẫy thông thường nhất thì dưới mặt đất sẽ đột nhiên xuất hiện một cái hố."

Vừa nói dứt lời, Tiêu Phàm đã cảm thấy bản thân đột nhiên rơi xuống, vội vàng khua tay bắt loạn.

"A! Cứu mạng!" Tiêu Phàm một tay vịn vào mép đất, sợ hại nhìn đáy hố với vô số gai nhọn sắc bén.

Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm đã bị rơi vào trong hố, không những không hoảng hốt mà còn hưng phấn kêu lên: "Nhà thám hiểm Trường Miên thật lợi hại nha! Lại nói đúng rồi!"

Bán Trường Miên có chút xấu hổ nói: "Tôi chỉ xem phim thám hiểm hơi nhiều thôi mà."

Tiêu Phàm gào thét trong lòng, không những xem nhiều phim thám hiểm mà căn bản còn "Thối miệng" nữa, hơn nữa…

"Mấy người đừng lảm nhảm nữa! Tôi không giữ nổi nữa rồi! Ai đó mau tới cứu tôi đi!"

Sau khi liên tiếp gặp phải đá lăn, tên bắn, rơi hố, Tiêu Phàm rốt cuộc sợ cái miệng này của Bán Trường Miên rồi.

Những thứ có thể thấy được như hồng thủy mãnh thú, Tiêu Phàm tuyệt đối không sợ bởi vì hắn có thể chống lại.

Nhưng những loại sự vật không thể né tránh thuộc phàm trù lực lượng thần bí phương Đông này, thật sự vô cùng đánh sợ.

Nhưng mà là một người đàn ông, Tiêu Phàm quả thật không dám tiện che cái miệng này của Bán Trường Miên lại, không để cho cô tiếp tục nói nữa.

Là người lãnh đạo của đội ngũ, Tiêu Phàm lại phải làm tấm gương tốt, đi trước dò đường.

Mặc dù phái Xà Cơ đi dò đường cũng là một lựa chọn không tồi nhưng mà nhớ đến dáng vẻ muốn cản đá lớn lúc trước của Xà Cơ, Tiêu Phàm cảm thấy vẫn là bỏ qua việc để cho Xà Cơ não cá chết này đi dò đường đi, chính hắn làm chuyện này còn đáng tin hơn một chút.

Đó là lí do mà…

"Tôi nghĩ trần nhà ở đây thật là cao, một vật nặng rơi xuống chắc hẳn uy lực miễn bàn."

"Nơi đây mặt tường trang trí không tồi, phun một hồi lửa lại càng thêm có cảm giác."

"Nơi này âm u tối tăm, đoán chừng sẽ có phóng độc."

"Nhìn cái này có cấu tạo như hình ống nước, một đợt lũ phóng xuống đoán chừng không tệ."

…

"Woa, nhà thám hiểm Trường Miên, cô thật là lợi hại, đều đúng như lời cô nói." Hổ Nữu nhìn Bán Trường Miên, vẻ mặt vô cùng sùng bái.

"Không có gì, tôi chỉ cảm thấy trong phim đều sắp xếp như vậy." Bán Trường Miên được Hổ Nữu khen ngợi suốt cả chặng đường đã không còn xấu hổ, kiêu ngạo đè thấp vành [Mũ thám hiểm] xuống, khuôn mặt mỉm cười hơi hướng về phía trước, vô cùng oai phong.

Sắc mặt Tiêu Phàm lần nữa tiều tụy, chật vật không chịu nổi đi về phía Bán Trường Miên, Bán Trường Miên theo thói quen tiện tay phóng một chiêu

[Thương Hại] lên người Tiêu Phàm, giúp Tiêu Phàm hồi phục một chút HP, nhìn cũng không thèm nhìn Tiêu Phàm một chút, tiếp đó hăng hái bừng bừng nói chuyện với Hổ Nữu về những chuyện liên quan đến thám hiểm.

Tiêu Phàm đối với việc không được để ý tới đã chết lặng, lòng người dễ đổi thay mà.

Quả thật, ở một trình độ nào đó, "Miệng quạ đen" của Bán Trường Miên ở trong thần điện dường như đạt được một lực lượng không tên nào đó, nói một lần liền trúng một lần.

Mà vận khí của Tiêu Phàm trong thần điện theo tương đối mà nói lại dường như bị ảnh hưởng của một lời nguyền rủa thần bí nào đó, cứ "Miệng quạ đen" của Bán Trường Miên vừa nói câu trước, câu sau hắn liền một bước gặp phải các loại cạm bẫy…

Cho nên là…

"A, cứu mạng với, mau tới giúp tôi một chút!"

"Shit! Trong nước vậy mà lại có cá sấu!"

"Trời ơi, hai bên vách tường muốn ép chết tôi, mau giúp tôi chống đỡ, để tôi thoát ra!"

…

Tuy rằng suốt cả chặng đường Tiêu Phàm cực kỳ gian khổ, may mắn là hắn vẫn hữu kinh vô hiểm mang theo bọn Hổ Nữu đi qua chốn đầy rẫy cạm bẫy nguy hiểm này.

Mà lúc này, bọn Tiêu Phàm đã đi đến một khu vực rộng lớn bên trong trung tâm của thần điện.

Bốn hướng đông nam tây bắc bên trong khu vực này đều bố trí một pho tượng viên hầu khổng lồ, giống như đồ đằng thần bí bảo vệ nền văn minh cổ xưa, thần thánh mà sâm nghiêm.

Ngay ở xa xa phía trước Tiêu Phàm, có một đài cao xây bằng đá cẩm thạch, trên đài cao có một pho tượng viên hầu nhỏ hơn đang lẳng lặng nằm đó.

Tuy rằng nhỏ hơn so với pho tượng ở bốn hướng đông nam tây bắc nhưng nó được đặt ở đây lại càng lộ vẻ uy nghiêm.

Cũng không phải đơn thuần bởi vì nó được đặt ở trên cao mà quan trọng hơn là bởi vì nó được làm bằng vàng, vàng ròng 24k, toàn thân tản ra hơi thở nhà giàu, Tiêu Phàm đã bắt đầu suy nghĩ cách làm sao đem nó ôm về nhà.

Nhưng mà lực chú ý của Tiêu Phàm cũng không ngây ngốc lâu ở trên người pho tượng, bởi vì biểu tượng dương giác ác ma quen thuộc xuất hiện trên bức tường phía sau pho tượng.

Biểu tượng dương giác ác ma quỷ dị trên tường lại càng khiến bầu không khí trở nên nghiêm túc, chẳng qua rất nhanh đã bị phá vỡ…

“Đây là cái gì vậy?” Hổ Nữu chạy tới thấy trên mặt đất xuất hiện một đống vũ khí phế phẩm, tùy ý dò hỏi.

“Đúng vậy, tại sao ở đây lại có một đống đồ đổ nát?” Bán Trường Miên cũng bắt đầu chuyến thám hiểm của cô.

Đương nhiên ngoại trừ hai người bọn họ, những người khác cũng rất tự giác đi theo.

Tại một nơi trang nghiêm như vậy, thế nào lại xuất hiện đống đồ chướng mắt này.

Vì sao lại nói là đống đồ chướng mắt?

Bởi vì bọn chúng đều là “rác rưởi”.

Rác rưởi ở một mức độ nào đó.

Đây là một đống vũ khí rỉ sét, Tiêu Phàm tiện tay nhặt lên vài món vũ khí trên mặt đất xem xét thuộc tính, phát hiện bọn chúng đều có một số điểm

chung kỳ lạ, chính là: độ bền hầu như không còn, thuộc tính kém muốn chết, phẩm chất lại đều là rác rưởi.

Nhưng mà một đống vũ khí phẩm chất rác rưởi sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ đây là kho báu Hoàng Kim Viên trong truyền thuyết?

Nếu như là thật, vậy cũng quá qua loa rồi, một đống vũ khí phẩm chất rác rưởi này nhìn thế nào cũng không giống kho báu.

[Hệ thống thông báo (server Trung Quốc thông báo): Người chơi cấp 30 Long Ngạo Thiên trận doanh Nhân loại server Trung Quốc, trở thành người đầu tiên thành công hoàn thành nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông trận doanh, đặc biệt thông báo!]

[Người chơi: Long Ngạo Thiên (server Trung Quốc nói): Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, tôi là Long Ngạo Thiên, công hội Ngạo Thiên hoan nghênh đông đảo tinh anh gia nhập.]

[Hệ thống thông báo (thông báo thế giới): Toàn bộ trận doanh server Hoa Kỳ thành công mở ra khu vực liên thông, hiện tại, server Hoa Kỳ đã trở thành server đầu tiên của "Tân Sinh" mở ra khu vực liên thông, đặc biệt thông báo!]

Không ngờ Long Ngạo Thiên cấp 30 đã hoàn thành nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông trận doanh, bất quá so với tình huống hiện tại của Long Ngạo Thiên, server Hoa Kỳ bên kia lại có vẻ càng thêm náo nhiệt.

Phỏng chừng cái tên ngốc Long Ngạo Thiên muốn mượn thông báo việc trở thành người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông trong nước để tạo uy thế, đáng tiếc vừa phát thông báo không bao lâu, đã bị thông báo thế giới của server Hoa Kỳ chiếm hết danh tiếng.

Nhưng dù vậy, nghe được hai cái tin tức này, cảm giác trong lòng Tiêu Phàm vẫn không tốt lắm.

…

Tiêu Phàm nhìn cấp của hắn hiện nay một chút, nghe được tin tức đột ngột này của hệ thống liền có chút lo lắng bứt rứt.

Lại nhìn đống đổ nát trước mặt, trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, những việc rác rưởi này nghĩ không ra thì cũng không cần nghĩ nữa, nhiệm vụ quan trọng hơn.

Tiêu Phàm đem những vũ khí phẩm chất rác rưởi vừa nhặt tiện tay ném một cái, loại phẩm chất rác rưởi này Tiêu Phàm cũng lười để vào túi, bởi vì có đem bán cho NPC cũng không kiếm được mấy đồng.

Lúc Tiêu Phàm bắt đầu đi về phía pho tượng Hoàng Kim Viên…

Chương 172: Tôi Ở Thần Điện Nhặt Hết Rác Rưởi (2)

Chương 172: Tôi Ở Thần Điện Nhặt Hết Rác Rưởi (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Theo bước chân lại gần của Tiêu Phàm, pho tượng Hoàng Kim Viên vẫn bất động ở trên đài bỗng "sống" lại!

Tiêu Phàm dừng bước, sợ hãi nhìn mọi chuyện trước mắt.

Pho tượng Hoàng Kim Viên kia bắt đầu dùng sức vặn vẹo cổ, theo cái cổ đong đưa của Hoàng Kim Viên, ánh sáng bóng bẩy của vàng trên thân pho tượng dần rút đi, bộ lông màu vàng óng bắt đầu hiện ra từng sợi từng sợi một…

"Ngao ——"

Sau một tiếng vượn kêu đinh tai nhức óc, pho tượng đã hoàn toàn biến thành một con vượn màu vàng chân chính.

"Kẻ ngoại xâm, các ngươi quấy rầy giấc ngủ của ta, vì vậy các ngươi phải trả giá thật đắt!"

Mặc dù Hoàng Kim Viên là một con vượn, lúc này miệng lại nói tiếng người, uy nghiêm mà trang trọng.

Tiêu Phàm cảnh giác nhìn chằm chằm Hoàng Kim Viên trước mặt, nhỏ giọng nói với các cô gái: "Phó bản lần này của chúng ta gọi là Di tích thần điện Hoàng Kim Viên, hiện tại Hoàng Kim Viên đã xuất hiện, xem ra đây là cửa ải cuối cùng của phó bản rồi."

"Nhanh như vậy liền đến cửa ải cuối, chúng ta mới vào mà?" Bán Trường Miên có chút nghi ngờ với phán đoán của Tiêu Phàm, bởi vì cô cảm giác khi cô tiến vào hoàn toàn không gặp phải trắc trở gì cả.

Tiêu Phàm biết cái cô nàng Bán Trường Miên này từ lúc tiến vào thần điện vẫn luôn chơi đùa, hơn nữa rõ ràng hiện tại vẫn chưa chơi đủ.

Một đường đến đây đều là do Tiêu Phàm dò đường, cô đương nhiên không gặp gian nan hiểm trở gì rồi, còn Tiêu Phàm lại bị cạm bẫy liên tiếp chơi đùa, mỏi mệt không chịu nổi.

"Đúng vậy, Phàm muội muội, anh xem con khỉ kia cũng không khác gì nhiều so với những con vượn lông vàng bên ngoài, sao lại là boss cuối được?" Hổ Nữu nhìn tạo hình và thân thể Hoàng Kim Viên trước mặt, cực kì khinh bỉ nói.

Không đợi Tiêu Phàm giải thích cho Hổ Nữu, Hoàng Kim Viên nghe được lời nói khinh bỉ của Hổ Nữu đã không thể bình tĩnh nổi nữa mà lao xuống: "Tiểu ác ma không có hiểu biết nhà ngươi, lại dám đem Hoàng Kim Viên vĩ đại ta đây đánh đồng với lũ khỉ thấp kém chỉ biết vui chơi bên ngoài thần điện, thật khiến ta đây tức chết!"

"Chẳng lẽ không đúng sao, ngươi không phải cũng chỉ biết vui chơi giải trí hả?" Hổ Nữu hết sức vô tình liếc mắt nhìn Hoàng Kim Viên một cái.

"Cái loại ngu xuẩn như ngươi thì biết cái gì, bộ tộc Hoàng Kim Viên chúng ta trời sinh sở hữu sức mạnh thần kỳ, chỉ cần vũ khí bị chúng ta cầm ở trong tay, bất luận rác rưởi thế nào, đều tạm thời biến thành vũ khí cấp bậc truyền thuyết, chuyện này vượn lông vàng thấp kém kia có thể làm được sao!"

Tiêu Phàm vừa nghe Hoàng Kim Viên nói vậy, rốt cuộc biết tại sao ở đây lại tồn tại một đống rác rưởi không hài hòa như thế rồi.

Nếu như dựa theo lời nói của Hoàng Kim Viên, những thứ vũ khí rác rưởi này đối với nó là một đống vũ khí cấp bậc truyền thuyết đó.

Chỉ cần có đống rác rưởi này bên cạnh tương đương với việc sức chiến đấu của Hoàng Kim Viên sẽ tăng lên vô số lần.

Cho nên việc hiện tại Tiêu Phàm phải làm chính là, nhặt hết rác rưởi!

Tiêu Phàm không nói nhảm nữa, ra lệnh: "Mọi người hãy nhặt những vũ khí rác rưởi ở trên đất cho vào ba lô, nhanh lên!"

"Loài bò sát đáng thương, các ngươi tưởng như vậy có thể ngăn cản được Hoàng Kim viên vĩ đại sao? Trước khi các ngươi có thể nhặt hết số vũ khí đó thì ta đã giết sạch các ngươi rồi." Hoàng Kim viên thấy vậy thì khinh bỉ bọn TIêu Phàm, sau đó chạy nhanh tới đống rác.

Thôi xong, không ngăn cản kịp rồi!

Bởi vì ở cạnh đây có quá nhiều vũ khí rác rưởi, coi như ngăn được một lần nhưng chỉ cần nó chạy ra chỗ khác thì vẫn có thể nhặt được cái khác.

Hoàng Kim viên đã nhặt lên một thanh kiếm đã rỉ sét lên, cười lớn: "Ha ha, để ta cho các ngươi xem sức mạnh của Hoàng Kim viên."

Chỉ thấy trên tay nó xuất hiện ánh sáng màu vàng kim, cái kiếm rỉ sét loang lổ đã biến mất, thay vào đó là một thanh kiếm màu vàng được chế tạo rất tinh xảo, có những hoa văn đặc biệt.

Tiêu Phàm nhìn thấy thanh kiếm đẹp đẽ đó xuất hiện trong tay Hoàng Kim viên thì hơi lo lắng.

Nhìn tạo hình hoa lệ của thanh kiếm này thì chắc chắn là trang bị cấp độ truyền thuyết rồi.

Không nghĩ rằng nó nói là thật, chỉ cần cầm vũ khí trong tay thì không cần biết cái vũ khí đó rác rưởi như thế nào, đều sẽ tạm thời biến thành vũ khí

cấp bậc truyền thuyết, trận đánh này khó khăn nha.

“Để tôi tới ngăn cản nó một lát, mọi người cố gắng nhặt hết những vũ khí trên mặt đất đi!” Tiêu Phàm cũng đã suy nghĩ xong muốn đánh thế nào rồi, nói với mọi người.

“Để em giúp anh nữa!” Xà Cơ xung phong nói.

“Không cần, mình anh là được rồi, các em nhặt hết những vũ khí trên mặt đất xong thì tới giúp anh là được.” Tiêu Phàm thấy Xà Cơ định tới hỗ trợ thì vội vàng đẩy cô ấy ra.

Mặc dù Xà Cơ chịu đòn tốt hơn nhiều Tiêu Phàm thế nhưng trên tay của Hoàng Kim viên là vũ khí cấp truyền thuyết, mà vũ khí cấp truyền thuyết thì Tiêu Phàm mới thấy lần đầu nên lực tấn công của nó mạnh như thế nào thì Tiêu Phàm cũng không biết.

Vũ khí cấp bậc truyền thuyết còn được gọi là “Thần khí” có sức mạnh rất thần kỳ, nếu như nó thật sự có thể phá núi như đồn đại thì Xà Cơ chỉ cần bị chém hai cái có lẽ sẽ nằm, cho nên nhiệm vụ cản nó lại thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy tự mình tới sẽ yên tâm hơn.

Hoàng Kim viên cũng không để ý tới bọn Tiêu Phàm đang làm cái gì, nó cầm kiếm truyền thuyết chạy tới cạnh Tiêu Phàm, ở trong thần điện này đã quá lâu nó không hoạt động cơ thể rồi, lần này nó muốn chiến đấu một trận hăng hái!

Bảo kiếm vàng kim mang theo khí thế kinh người, bổ thẳng xuống người Tiêu Phàm.

Tốc độ tấn công nhanh như tia chớp làm Tiêu Phàm giật nảy cả mình.

Coi như tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm nhanh hơn nữa nhưng lúc này cũng không tránh kịp đòn tấn công này.

Tiêu Phàm chỉ có thể để ngang thanh kiếm, làm động tác đón đỡ!

“Đang!” Một tiếng vang to lớn vang lên, Tiêu Phàm bị Hoàng Kim viên tấn công làm cho bàn tay run rẩy.

Cú tấn công này của Hoàng Kim viên đã bị Tiêu Phàm đỡ được, Tiêu Phàm còn chưa kịp thở phào thì hắn cảm nhận được được trên lưỡi kiếm của Hoàng Kim viên xuất hiện lên một tia sáng, sau đó thoát khỏi lưỡi kiếm, chém thẳng tới Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy tình huống này thì giật mình, vội vàng nghiêng người tránh né, lùi về sau một bước.

Đáng tiếc rằng tốc độ ánh kiếm quá nhanh, khoảng cách của Tiêu Phàm và Hoàng Kim viên cũng quá gần…

Mặc dù phản ứng của Tiêu Phàm rất nhanh thế nhưng ánh kiếm còn nhanh hơn, đã chém rách ngực của Tiêu Phàm, xuất hiện một đóa hoa máu ở đó.

Tiêu Phàm nhảy lùi vài bước, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hoàng Kim viên, tay trái che trước ngực, sau khi thấy được máu dính vào tay thì càng thận trọng hơn.

Mình không bị thanh kiếm kia chém trúng mà chỉ bị ánh kiếm hơi chạm, thế mà đã mất 30% HP rồi, nếu mà bị chém một phát thì… có lẽ là nằm!

Đường ánh kiếm vừa rồi chắc chắn không phải là kỹ năng của Hoàng Kim viên, có thể là do hiệu quả đặc biệt của thanh kiếm cấp bậc truyền thuyết kia, thật sự đúng là Thần khí có khác, loại hiệu quả này rất thích hợp trong chiến đấu.

Đánh trận này rất khó.

Hoàng Kim viên thấy Tiêu Phàm có thể đỡ được đòn tấn công của mình thì càng vui vẻ hơn, nói: “Không nghĩ tới thằng nhóc ngươi lại mạnh như vậy, có thể đỡ được một lần tấn công của ta, đúng là tuổi trẻ tài cao nha.”

“Đương nhiên, ngay cả một con khỉ cũng không đánh lại thì ta nên đi chết được rồi.” Tiêu Phàm vừa che vết thương vừa khinh bỉ nói.

Mặc dù tình huống hiện tại không tốt thế nhưng Tiêu Phàm không muốn thua người khác về tinh thần.

Hoàng Kim viên thế mà nghe được thằng nhóc trước mặt nói mình là khỉ thì gân xanh trên trán hằn lên, lửa giận bốc lên phừng phừng: "Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta không phải là khỉ, mà là Hoàng Kim viên vĩ đại!"

"Giống nhau, đối với ta mà nói thì Hoàng Kim viên chính là khỉ." Tiêu Phàm cười khẽ nói.

"Ngươi muốn chết!" Hoàng Kim viên tức giận, cầm kiếm lên chém thẳng vào người Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nói vậy với Hoàng Kim viên vì tăng sĩ khí cho mình, thêm cả kích thích Hoàng Kim viên, làm nó tức giận tới mất lý trí, như vậy mới làm cho lực chú ý của Hoàng Kim viên luôn ở trên người hắn, ngăn cản nó, không cho nó chú ý tới đồng đội của mình.

Chương 173: Chiến Đấu Với Hoàng Kim Viên

Chương 173: Chiến Đấu Với Hoàng Kim Viên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng khi chọc giận Hoàng Kim viên thì sẽ đẩy mình vào trong vòng nguy hiểm…

"Ngao ngao ngao ngao!" Tiếng kêu của khỉ lúc nào cũng chói tai như vậy.

Hoàng Kim viên cầm kiếm chém tới Tiêu Phàm một cách rất điên cuồng, mặc dù đều là chém lung tung nhưng tốc độ lại cực nhanh.

Theo mỗi lần chém xuống thì ánh kiếm cũng xuất hiện, vẩy ra xung quanh.

Tiêu Phàm nhìn thấy rất nhiều ánh kiếm đều bay tới chỗ của mình thì chỉ có thể vừa lùi lại vừa trốn tránh, động tác rất nhếch nhác và hỗn loạn.

"Ngao ngao! Ta chém chết ngươi, loài bò sát bẩn thỉu!" Hoàng Kim viên đang rất tức giận, trong mắt chỉ còn có Tiêu Phàm, không chặt Tiêu Phàm thành thịt băm thì sẽ không bỏ qua!

Nhìn thấy Hoàng Kim viên đang trong trạng thái điên cuồng thì Tiêu Phàm rất buồn bực, thế nhưng là không còn cách nào khác, chỉ có thể thúc giục đồng đội: "Hổ Nữu, nhanh nhanh lên rồi tới cứu giá! Bản vương sắp băng hà rồi!"

"Ừ, biết rồi, còn rất nhiều vũ khí chưa nhặt xong đâu, anh cố gắng thêm chút nữa." Tiếng nói bình tĩnh và nhàn nhã của Hổ Nữu truyền tới.

Tiêu Phàm biết rằng cô nàng này cũng không sốt ruột, thế nhưng lần này không có ai giúp đỡ thì mình chắc chắn bị con khỉ này chặt thành thịt băm mất.

Mặc dù Hoàng Kim viên chỉ có một kỹ năng đó là biến rác rưởi thành thần khí, thế nhưng chỉ bằng một kỹ năng này đã quá mạnh mẽ rồi.

Một đứa trẻ cầm súng chắc chắn có lực uy hiếp lớn hơn một người lớn cầm dao gọt trái cây, hơn nữa Hoàng Kim viên lại không phải là trẻ con, nó là boss cuối của một nhiệm vụ truyền thuyết, có sức mạnh rất lớn và tốc độ rất nhanh.

Con bà nó!

Tiêu Phàm chỉ hơi không chú ý thôi mà đã bị Hoàng Kim viên thừa cơ lao tới gần.

Khi tới gần thì Hoàng Kim viên dùng kiếm chém thẳng tới Tiêu Phàm một cách điên cuồng mà không nói thêm lời nào cả.

Tiêu Phàm phản xạ tự nhiên quét ngang thanh kiếm, để ngang người mình lần nữa.

Hắn nghĩ thầm, lần này dính ánh kiếm là cái chắc rồi, kể cả đỡ được vẫn bị chém, đen ghê.

"Loảng xoảng!" Giữa sân vang lên tiếng kim loại chém vào nhau.

Thế nhưng ánh kiếm cũng không bay tới ngực của Tiêu Phàm…

Bởi vì khi hai thanh kiếm chém vào nhau thì kiếm trong tay Hoàng Kim viên bị Ảm Long Minh Viêm kiếm chém nát.

Tiêu Phàm thật sự là không nghĩ tới, khi Ảm Long Minh Viêm kiếm đón đỡ và công kích sẽ làm giảm độ bền của vũ khí đối phương, khi đón đỡ đòn này của Hoàng Kim viên lại kích hoạt được hiệu quả đặc biệt của nó.

Sống sót sau tai nạn làm Tiêu Phàm hơi hưng phấn, thật không ngờ rằng một thanh kiếm cấp bậc sử thi lại có thể chiến thắng một thanh kiếm cấp bậc truyền thuyết, Ảm Long Minh Viêm kiếm thật sự là tuyệt vời!

Thật ra thì cái kiếm cấp bậc truyền thuyết đó lúc đầu chỉ là rác rưởi, mà độ bền đã sắp tới 0 rồi, Hoàng Kim viên chỉ có thể tăng lên cấp bậc của thanh kiếm chứ không thể ảnh hưởng tới độ bền của nó được.

Cho nên khi hai kiếm chém vào nhau thì đúng lúc đó độ bền của kiếm cũng hết sạch, kiếm cũng theo đó mà nát nên vì vậy mà Tiêu Phàm vẫn còn sống.

Thừa dịp Hoàng Kim viên chưa lấy lại được tinh thần khi vũ khí bị hủy thì Tiêu Phàm rút thêm một thanh kiếm nữa từ ba lô ra, hai tay nắm chặt hai thanh kiếm chém tới tấp về phía Hoàng Kim viên.

Mẹ nó, tinh tướng lắm à? Tinh tướng tiếp đê, bây giờ có chuyện rồi nhìn xem ông mày có chém chết mịa mày không cái con khỉ này.

Tiêu Phàm thám hiểm trong thần điện này đã tích lũy được số oán khí khá cao, bây giờ là đang xả những chỗ đó lên Hoàng Kim viên tay không tấc sắt này.

Hoàng Kim viên khi không có vũ khí thì hơi hoảng hốt, chân tay luống cuống, khi bị Tiêu Phàm chém vài kiếm và bị đau thì mới tỉnh lại, vội vàng tìm thanh kiếm khác để chiến đấu.

Vừa mới né tránh được một kiếm của Tiêu Phàm, Hoàng Kim viên lại thấy một cái chùy ở trên mặt đất nên rất vui vẻ, đi tới và muốn nhặt nó lên.

Thật không ngờ rằng, Tiêu Phàm thu lại thanh kiếm đang cầm trong tay trái mà lấy một bình rượu đế ra, uống một hớp lớn sau đó phun thẳng vào mặt

Hoàng Kim viên.

Đúng vậy, đây chính là tuyệt chiêu mà Tiêu Phàm lĩnh ngộ được khi chiến đấu với Phục Địa Chu Ma lúc trước, nhổ nước bọt! À nhầm, gọi là [Tửu Tinh Thổ Tức].

Mặc dù kỹ năng này chỉ làm choáng 0.5 giây, thế nhưng chỉ cần 0.5 giây trong tình huống như này là ổn rồi.

Tiêu Phàm thừa dịp Hoàng Kim viên bị choáng thì nhảy lên, đạp bay Hoàng Kim viên ra ngoài, không có nó tới gần cái chùy rồi lại dùng hai kiếm chém tiếp.

Hoàng Kim viên bị đau mà tỉnh lại, trông thấy hai thanh kiếm của Tiêu Phàm đang chém tới người mình thì vội vàng né tránh, lộn ngược hai vòng về phía sau.

Thật không nghĩ tới Hoàng Kim viên đang lúc lộn ngược thì lại vớ được một thanh vũ khí mới.

Khi Tiêu Phàm nhìn thấy vũ khí trên tay của Hoàng Kim viên thì rất hối hận.

Nếu sớm biết là như vậy thì đã cho nó nhặt cái chùy lên rồi, hiện giờ với hình tượng của nó với cái vũ khí trên tay thì Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy áp lực trong lòng mình trở nên lớn hơn nhiều rồi…

Con khỉ đi cùng với cây gậy, dù là con nít ba tuổi cũng có thể nghĩ đến một nhân vật thần thông quảng đại trong truyền thuyết.

Mà lúc này, Hoàng Kim viên lăn vài vòng ra đằng sau, nhặt một cây gỗ mục nát nhỏ dài lên.

Vầng sáng vàng rực chói mắt lại hiện ra trong tay Hoàng Kim viên, sau đó cây gậy nát kia lại chẳng thấy đâu nữa, mà thay vào đó là…

Hai đầu bằng vàng, ở giữa là sắt đen, mỗi lần vung lên lại phát ra tiếng gió vun vút, đây không phải là Gậy Như Ý thì là gì?

Nhìn thần khí mới trong tay Hoàng Kim viên, Tiêu Phàm chợt thấy ớn lạnh, vô thức nuốt nước miếng một cái.

Đùa à? Ngay cả Gậy Như Ý mà Hoàng Kim viên cũng chộp bừa đến được thì còn đánh đấm gì nữa?

Hoàng Kim viên cũng mặc kệ Tiêu Phàm đang nghĩ gì, nó chỉ biết vừa rồi Tiêu Phàm thừa dịp hỗn loạn chiếm tiện nghi của nó, lớp da lông màu vàng cao quý trên người nó phải chịu oan vài nhát kiếm, thế nên tâm trạng nó lúc này thật sự không được tốt lắm…

"Tên nhóc lông vàng kia, ngươi dám tập kích lão cha Hoàng Kim viên của ngươi à! Ngứa đòn phải không!" Hoàng Kim viên trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, hai hàm răng cắn chặt, quát lớn một tiếng.

Sau đó, nó múa gậy quanh người, động tác cực kỳ linh hoạt, tạo thành những vòng tròn đẹp mắt làm Tiêu Phàm càng sợ hơn.

Xem ra loài khỉ có năng khiếu múa gậy thật đấy, Hoàng Kim viên này sử dụng gậy nhuần nhuyễn như vậy thì mình phải làm gì tiếp đây?

Hoàng Kim viên thấy Tiêu Phàm chẳng thèm để ý lời chế giễu của mình mà chỉ cảnh giác nhìn nó chằm chằm, lại càng tức giận hơn: "Đừng tưởng là ngươi biết một ít kiếm pháp thì có thể kiêu căng ngạo mạn lên mặt với ta! Ta đây tinh thông thập bát ban võ nghệ đủ hết đấy!"

Nè nè, con mắt nào của mày thấy tao kiêu căng ngạo mạn lên mặt với mày hả? Rõ ràng bây giờ tao đang run rẩy lo sợ cẩn thận từng chút một! Mày đừng có vu oan giá họa cho tao như vậy chứ! Tiêu Phàm thầm phàn nàn trong lòng.

Nhưng đáp lại Tiêu Phàm là một nhát gậy hung hiểm của Hoàng Kim viên!

Tiêu Phàm chỉ thấy Hoàng Kim viên còn cách mình một khoảng thật xa đột nhiên phi thân lên giáng một gậy xuống, thế mà cây gậy ấy lại bổ thẳng xuống đầu mình!

Mọe, quả thật là Gậy Như Ý có thể dài ra thụt vào phóng to thu nhỏ! Cứ tưởng vị huynh đài này chỉ có bề ngoài giống Tôn Ngộ Không thôi chứ!

Tiêu Phàm vội vã nghiêng người né.

Còn không chịu né thì mình cũng đi tong.

"Ầm!"

Cây gậy nện thẳng xuống đất, cuốn tung bụi mù.

Tiêu Phàm chăm chú quan sát vị trí vừa bị Hoàng Kim viên đập trúng, nỗi sợ lại tăng thêm vài phần.

Sau khi đám bụi mù tan đi hết, trên mặt đất của Thần Điện bỗng nhiên có thêm một khe nứt sâu hoắm đang từ từ lan rộng.

Đến giờ mà Tiêu Phàm vẫn còn run lẩy bẩy, nếu khi nãy hắn bị cây gậy kia đập trúng thì không chết cũng tàn phế.

Vì Hoàng Kim viên vừa bị Tiêu Phàm lợi dụng nên lần này chẳng thể dễ dàng bỏ qua cho hắn, cây "Gậy Như Ý" hàng nhái chất lượng cao kia lại lập tức đánh về phía hắn, mang theo sát ý lạnh thấu xương.

Mẹ ơi!

Giây phút này, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng hiểu vì sao đám yêu quái trong Tây Du Ký tên nào cũng sợ con khỉ họ Tôn đến vậy.

Chương 174: Chơi Mạt Chược

Chương 174: Chơi Mạt Chược

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chưa nói đến Tôn Ngộ Không cơ bản đã thần thông quảng đại, mà chỉ riêng khí thế của thần khí Gậy Như Ý này thôi đã có thể dọa người ta sợ vỡ mật

rồi.

Hoàng Kim viên sử dụng loại vũ khí có thể tùy ý biến hình này để đánh Tiêu Phàm làm hắn chẳng thể phản công lại được, bởi phương thức tấn công này quá khó lường.

Né rồi đỡ, đỡ rồi lại né, cứ lặp lại liên tục như vậy.

Tiêu Phàm bị Hoàng Kim viên đập đến mức chẳng còn cơ hội để đi làm mấy chuyện khác nữa, vừa bị động lại vừa chật vật vô cùng.

Hắn từng định lại gần Hoàng Kim viên, nhưng còn chưa mon men rút ngắn được khoảng cách thì đã suýt bị cây gậy kia kéo dài ra đâm xuyên qua bụng rồi.

Tiêu Phàm cũng từng định sử dụng lại chiêu cũ, dùng vũ khí đặc biệt Ảm Long Minh Viêm của mình để chém gãy "Gậy Như Ý" trong tay Hoàng Kim viên.

Tiếc là Ảm Long Minh Viêm đã đụng độ với Gậy Như Ý rất nhiều lần nhưng cây gậy ấy vẫn vững vàng như cũ, chẳng hề có xu hướng gì gọi là sắp gãy cả.

Đối với việc này, Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, chắc là lần này Hoàng Kim viên đã biến ra được một cây Gậy Như Ý hệt như trong truyền thuyết, để tại Đông Hải mười nghìn năm cũng chẳng rỉ sét gì?

Cũng phải, ngay cả kiếm Ảm Long Minh Viêm phẩm chất sử thi trong tay Tiêu Phàm mà cũng có được thuộc tính không bị hư tổn, vậy thì loại vật phẩm cấp bậc truyền thuyết như Gậy Như Ý ắt hẳn cũng có thuộc tính ấy.

Vì Tiêu Phàm chẳng thể lại gần Hoàng Kim viên để phản công nên nó càng đánh càng hăng, ngược lại Tiêu Phàm đã mệt đến mức thở hồng hộc.

Tiêu Phàm quả thực chẳng còn cách nào khác, trong khi Hoàng Kim viên chỉ cần đánh đại ra một gậy về phía hắn là đã tạo ra lực công kích rất lớn, thì hắn lại phải hao tốn tinh thần và thể lực rất nhiều để đỡ một gậy đó.

Mà Tiêu Phàm chẳng phải làm bằng sắt thép, sau khi né đòn được một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng mắc sai lầm…

Vì phải vật lộn suốt một thời gian dài nên hắn đã quá mỏi mệt, mức độ tập trung tinh thần cũng giảm sút, kết quả Tiêu Phàm bị sơ sẩy. Tuy chưa trúng đòn trực diện nhưng hắn lại không cẩn thận bị mấy phiến đá nát vụn khi nãy làm vấp ngã.

Hoàng Kim viên đâu thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng ấy, Gậy Như Ý lập tức lao vun vút xuống đầu hắn!

Nhìn bóng dáng cây gậy trước mắt mình mỗi lúc một lớn dần, Tiêu Phàm thầm than trong lòng. Thôi rồi, lần này thất bại thật rồi…

…

"Ầm!"

Âm thanh chấn động cả núi sông, vậy mà Tiêu Phàm lại không cảm thấy đau đớn gì. Khi mở hai mắt ra, hắn thấy một hình ảnh quen thuộc tái diễn.

Cứ mỗi lần đến thời điểm nguy cấp là cô gái Xà Cơ này lại kịp thời lao ra.

Có điều, đòn tấn công vừa rồi của Hoàng Kim viên thật sự rất hung ác, ngay cả loại xe tăng "Da dày thịt thô" như Xà Cơ mà cũng bị đập mất 50% HP, không cần nghĩ cũng biết nếu gậy ấy rơi xuống cơ thể yếu ớt của hắn thì sẽ là kết quả gì.

Nhưng nếu Xà Cơ có thể xuất hiện ở đây, chứng tỏ nhóm Hổ Nữu đã "Tổng vệ sinh" xong rồi.

Quả nhiên đúng lúc này một ánh sáng trắng trong thuần khiết rọi xuống người Xà Cơ, kỹ năng Liên Mẫn của Bán Trường Miên đã xuất hiện…

Sau đó, kỹ năng buff [Bài Vịnh Kiên Nghị] cũng xuất hiện trong thanh trạng thái của Tiêu Phàm, chẳng qua lần này đổi sang ca khúc khác, chính là "Mùa Xuân Ở Đâu".

Như vậy nghĩa là Tiêu Phàm rốt cuộc cũng trụ được đến lúc kèn lệnh phản công thổi lên.

"Xà Cơ tập trung trợ giúp đồng đội, Trường Miên duy trì điểm HP cho Xà Cơ, Hổ Nữu điều chỉnh độc tố của [Độc Bò Cạp Khó Lường] thành [Độc Bò Cạp Lạnh] và cố gắng sử dụng mấy kỹ năng khống chế của cô để kìm chân con khỉ Hoàng Kim viên kia. Mọi người, lên nào!"

Ba ông thợ giày cũng có thể đấu thắng một Gia Cát Lượng, mày hãy nếm thử sự phẫn nộ của Vũ Hội Ác Ma đi!

Nhưng dù số người vây đánh Hoàng Kim viên đã đông đảo hơn, nó vẫn chẳng bối rối tẹo nào, lại vung gậy đánh về phía Tiêu Phàm.

Xà Cơ vừa phục hồi lại được một ít HP đã vượt lên trước, đỡ đòn lần nữa. Đồng thời, ngay khoảnh khắc khi cây gậy sắp chạm vào mình, cô dùng búa và khiên kẹp lấy cây gậy hòng kìm chế Hoàng Kim viên.

Đáng tiếc, cây gậy trong tay Hoàng Kim viên chẳng phải vũ khí tầm thường mà là Gậy Như Ý trong truyền thuyết.

Chỉ thấy cây gậy đang bị Xà Cơ kẹp lấy đột nhiên thu nhỏ và rút ngắn lại, nhanh chóng bị kéo ra khỏi hai tay của cô.

Có điều, mặc dù quá trình này xảy ra rất nhanh nhưng vẫn tốn một ít thời gian.

Mà chỉ trong một quãng thời gian ngắn ngủi ấy thôi, một vệt sáng màu hồng chợt hiện ra, [Châm Độc Đỏ Thắm] của Hổ Nữu đã bay vụt về phía Hoàng Kim viên.

Dù Hoàng Kim viên phản ứng rất nhanh nhưng tốc độ của châm độc còn nhanh hơn, cuối cùng không tránh được, bị cây châm độc vô cùng tầm thường ấy đâm vào người.

Hiệu quả gây tê liệt của [Châm Độc Đỏ Thắm] lập tức được phát ra, động tác của Hoàng Kim viên chậm dần.

Hổ Nữu đâu thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một ấy, lập tức vươn tay ra, động tác tựa như đang nắm lấy một vật nào đó trong không khí. Bỗng nhiên, một rừng dây gai mọc lên ngay dưới chân Hoàng Kim viên, từ từ quấn lấy nó!

Bị trúng liên tục hai kỹ năng khống chế kẻ địch của Hổ Nữu, thân pháp vốn cực kỳ nhanh nhẹn của Hoàng Kim viên đột nhiên trở nên hết sức chậm chạp.

"Xà Cơ, tranh thủ sử dụng đòn tấn công bằng khiên chắn với nó đi!" Tiêu Phàm vội vàng chỉ huy.

Nghe được lời của hắn, Xà Cơ lập tức giơ khiên ra, đánh thẳng về phía Hoàng Kim viên!

"Ầm!"

Vì trước đó đã bị Hổ Nữu dùng kỹ năng khống chế nên Hoàng Kim viên đâu thể tránh nổi một chiêu này, vì thế nó ăn đủ hết cả cái khiên của Xà Cơ.

Khi vòng "nhang muỗi" kia vừa hiện ra, Tiêu Phàm lập tức xông lên đập vào tay Hoàng Kim viên một cái.

Hoàng Kim viên bị đau nên buông lỏng tay ra, Gậy Như Ý với sức mạnh tột đỉnh kia rơi ngay xuống đất, phát ra tiếng leng keng rồi lập tức biến trở lại thành một cây gỗ mục nát không đáng chú ý.

Thừa dịp Hoàng Kim viên còn đang hôn mê, Tiêu Phàm lập tức nhét cây gỗ mục kia vào trong ba lô của mình rồi mới an tâm tiếp tục đánh nhau với nó.

Đến khi tỉnh lại, Hoàng Kim viên phát hiện cây gậy chẳng còn nằm trong tay mình nữa, đang định nhặt lấy vũ khí khác để giao chiến với kẻ địch nhưng chợt giật mình nhận ra nhóm Hổ Nữu đã dọn sạch bách cả đại điện rộng lớn này.

Trong khi ấy, đám người Tiêu Phàm đã tiến lại gần nó, vũ khí trên tay tỏa ra ánh sáng dìu dịu, chính là Sức mạnh của Lời Chúc!

Vì đã mất đi thần khí nên kế tiếp Hoàng Kim viên chỉ có thể chịu đựng đám "Cao thủ giậu đổ bìm leo" kia đánh đập thôi…

…

Nhưng dù gì loài khỉ cũng vốn rất nhanh nhạy, khi kỹ năng hạn chế của nhóm Tiêu Phàm hết tác dụng, Hoàng Kim viên vẫn có thể tìm được một khe hở, thoát khỏi vòng vây của mấy người đang đánh như sói như hổ kia rồi nhảy lên đài cao, có điều HP của nó cũng chỉ còn lại có 10%.

Lúc này Hoàng Kim viên đã bị đánh đến mức hình dáng cũng thay đổi hoàn toàn, mà kiểu đánh người đánh cả mặt như thế thì cũng chỉ có Tiêu Phàm hoặc Hổ Nữu làm thôi.

Hoàng Kim viên bịt cái mũi đang chảy máu ồ ạt, mở to cặp mắt bị đánh bầm dập của mình nhìn Tiêu Phàm, trong lòng vừa tức vừa hận đến tột độ.

"Ngay cả Hoàng Kim viên vĩ đại mà các ngươi cũng dám làm như vậy! Các ngươi chết chắc rồi!" Hoàng Kim viên hét lên với bọn họ.

Không có vũ khí thì mày cũng chẳng khác gì con gà quèn, lại còn đứng đấy mà đe với chả dọa. Tiêu Phàm vừa khinh thường nghĩ thầm trong lòng vừa dẫn mọi người từ từ đến chỗ đài cao, vây chặt Hoàng Kim viên chỉ còn chút hơi tàn.

Nhưng vừa mới bước lên được hai bước thì Tiêu Phàm bỗng ngừng chân lại, giật mình nhìn Hoàng Kim viên vẫn rất khí phách bá đạo ở trên kia: "Đây là…"

Hai cánh tay nhỏ dài của Hoàng Kim viên xếp chéo vào nhau, bàn tay mở ra, tự sờ khắp người.

Tư thế cực kỳ uốn éo, ánh mắt hết sức mê ly, biểu cảm lại vô cùng giống… Nhóm Tiêu Phàm nhìn thấy mà da gà dựng hết cả lên.

"Các ngươi ráng mà đón lấy lửa giận của Hoàng Kim viên đi! Hãy chống mắt lên mà xem tuyệt kỹ độc môn Tự Sờ của tộc Hoàng Kim viên ta!" Sau

khi đã hoàn thành xong tư thế buồn ói của mình, Hoàng Kim viên hung ác uy hiếp bọn họ.

Nghe thấy những lời ấy, Tiêu Phàm không nhịn được mà thầm chửi thề trong lòng. Mày đang định chơi mạt chược đấy hả! Lại còn Tự Sờ(*)!

(*) Nguyên gốc Hán Việt là "tự mạc", mà trong mạt chược thì từ này có nghĩa là người chiến thắng nhờ quân bài mình rút được.

Chương 175: Nhược Điểm

Chương 175: Nhược Điểm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cho dù thế nào, vượn lông vàng đứng ở trên đài cao, cứ thế bắt đầu "tự sờ" trước mặt đám người Tiêu Phàm.

Sau khi hắn ta "tự sờ" xong, ánh mắt đám nữ nhân nhìn về phía vượn lông vàng có vài phần khinh bỉ.

Nhưng vượn lông vàng không hề để ý đến họ, bởi vì trong mắt hắn ta, bọn người Tiêu Phàm đã sắp chết rồi. Bởi trong lòng hắn, sau khi vượn lông vàng thi triển xong tuyệt kỹ "tự sờ" sẽ trở nên vô địch.

Vượn lông vàng phóng khoáng nhảy xuống khỏi đài, đi đến trước mặt nhóm người Tiêu Phàm. Bước chân hắn ta vô cùng trầm ổn, giống như một chiến sĩ trở vì từ chiến trường.

Tiêu Phàm nhìn thấy dáng vẻ muốn chèn ép người khác của vượn lông vàng, trong lòng hắn khó chịu. Không phải chỉ là "tự sờ" thôi sao? Lúc mình chơi mạt chược cũng từng "tự sờ" rồi. Có gì đặc biệt hơn người đâu, kéo cái gì mà kéo.

Vì thế Tiêu Phàm rút kiếm xông lên, bước chân di chuyển nhanh chóng, vội vã tiếp cận vượn lông vàng, chém mạnh một nhát…

…

Yên lặng.

Sự im lặng chết người.

…

Tiêu Phàm ngơ ngác nắm chặt thanh kiếm trong tay, nốt nước miếng.

Trong khoảnh khắc đấy Tiêu Phàm dường như nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của bản thân mình.

Ánh sáng chiếu lên lưỡi kiếm của thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm, tản ra ánh sáng màu đen. Điều này nghĩa là thanh kiếm này vẫn sắc bén như trước.

Dưới lưỡi kiếm sắc bén ấy chính là cái đầu che kín bởi lông vàng của vượn lông vàng. Mà thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm vốn chém sắt như chém bùn giờ lại không thể chém xuống tiếp trên đầu hắn ta.

Vượn lông vàng chậm rãi quay đầu lại, lẳng lặng nhìn ngắm Tiêu Phàm đang giữ nguyên tư thế bổ xuống như trước, nhẹ nhàng nói một câu: "Những chiêu thức giống như vậy là vô dụng đối với vượn lông vàng, huống chi là một vượn lông vàng đã "tự sờ"."

Tiêu Phàm không hiểu tại sao sức mạnh của vượn lông vàng sẽ cao như vậy sau khi "tự sờ", nhưng hắn có thể cảm nhận được "sự khinh bỉ của vượn" ở trong ánh mắt của vượn lông vàng.

Vượn lông vàng nhìn dáng vẻ giật mình cảu Tiêu Phàm trước mắt, trong mắt hắn ta lộ ra sự đồng tình, nâng cánh tay lên đưa về phía Tiêu Phàm.

Cứ như vậy, Tiêu Phàm bị cánh tay của vượn lông vàng đánh bay ra ngoài…

Tiêu Phàm rơi xuống mảnh đất trống phía xa, làm bụi xung quanh bay đầy lên, lượng HP lại mất đến 20%.

“Một kẻ đang thương. Ngươi cho rằng bản lĩnh của vượn lông vàng chỉ có biến đồng nát thành vũ khí thôi sao? Vậy nếu không có vũ khí thì làm thế nào để vượn lông vàng được xưng là một chủng tộc vĩ đại?” Vượn lông vàng bắt đầu tự mình độc thoại, trong mắt hắn ta không giấu nổi hoài niệm.

“Nếu như vũ khí được vượn lông vàng đụng vào sẽ biến thành thần khí, vậy thì nếu vượn lông vàng tự động vào bản thân mình thì sẽ thế nào đây?”

“Đúng vậy, sau khi tự sờ vào bản thân mình, vượn lông vàng chúng ta sẽ trở thành những chiến sĩ mạnh nhất vũ trụ, Tắc Nha Nhân siêu cấp.” Vược lông vàng tự hào nói.

Tiêu Phàm nghe thấy danh từ “Tắc Nha Nhân siêu cấp”kì lạ này, nỗi sợ hãi sức mạnh to lớn được tăng lên sau khi vượn lông vàng tự sờ nháy mắt biến mất đi, toàn bộ chuyển thành trạng thái phun tào vì sự kiêu ngạo của hắn ta.

Tắc Nha Nhân siêu cấp là cái quỷ gì cơ? Ngươi thử làm trò này trước mặt Tôn Ngộ Không, Vegeta, nhất là Trunks xem, ta cam đoan ngươi sống không quá 3 giây!

“Ngươi đang nói cái gì vậy? Ta hoàn toàn nghe không hiểu!” Hổ Nữu bản tính nóng nảy, không quan tâm đến nhiều thứ như vậy. Cô nhìn vượn lông vàng ăn một kiếm của Tiêu Phàm mà vẫn bình yên vô sự, còn đánh bay anh ấy, lập tức xông lên quật roi vào người vượn lông vàng.

“Bạch bạch bạch…”

Một loạt âm thanh tiếng roi chạm vào vật cứng vang lên, vượn lông vàng lẳng lặng đứng giữa nhận roi của Hổ Nữu, lượng HP của hắn ta còn không giảm xuống chút nào. Sau đó, vượn lông vàng mất kiến nhất phất tay một cái.

Một trận gió thổi qua, Hổ Nữu ngay lập tức bay ra ngoài.

[Lượng HP của Hổ Nữu: 70%]

Tiêu Phàm nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng sợ hãi. Hắn ta quá mạnh rồi, chỉ vung tay một cái có thể đánh bay 30% lượng máu của Hổ Nữu!

Có lẽ bởi vì vượn lông vàng ở trong thần điện quá lâu, không có ai nói chuyện cùng, cũng có thể là hắn ta muốn biểu diễn thiên phũ mạnh mẽ của tộc vượn lông vàng trước mặt Tiêu Phàm bọn họ, nên sau khi vượn lông vàng đánh bay Hổ Nữu sang một bên cũng không tiếp tục làm ra hành động tấn công gì nữa, mà là chậm rãi nói với đám người Tiêu Phàm.

"Hai tay của ta sau khi tự sờ xong đã được cường hóa thành cánh tay kì lân, thân thể kết hợp thành Kim Chung Tráo Bố Thiết Sam, ngay cả đầu ta cũng trở nên cứng như đá. Có thể nói là toàn thân miễn nhiễm với đao thương. Hiện tại các người còn định thắng bằng gì?

Các ngươi mau ngoan ngoãn dập đầu nhận tội trước vượn lông vàng rồi tự sát đi."

Lúc vượn lông vàng nói những lời này, vẻ mặt của hắn ta vô cùng thiêng liêng mà trang trọng. Bày ra dáng vẻ ta chính là người vô địch.

Vô địch?

Không thể nào, trong lòng Tiêu Phàm lập tức phủ định.

Kim Chung Tráo cũng có điểm yếu của nó, Siêu Xayda cũng không phải người mạnh nhất, huống chi Vượn lông vàng chỉ là một Tắc Nha Nhân siêu cấp.

Nhất định hệ thống sẽ không thiết kế một cửa ải quá khó khăn để người chơi đâm vào. Vượn lông vàng cũng sẽ có một điểm yếu nào đấy.

Đúng lúc này, Xà Cơ không kiềm chế được tính tình, một mình xông lên, cầm búa đạp vào đầu vượn lông vàng.

Vượn lông vàng cũng chưa nhìn đòn tấn công của Xà Cơ, hắn ta giơ tay lên, thô bạo dùng nắm đấm chống lại cái búa của Xà Cơ.

Sức mạnh từ nắm đấm của vượn lông vàng xuyên qua vũ khí tác động lên người của Xà Cơ, cơ thể của cô chấn động rồi ngã về phía sau.

Đến lúc này, ba thành viên chiến đấu tuyến trên của Vũ hội Ác Ma đều bị vượn lông vàng đánh ngã một lần.

Tiêu Phàm nhìn thấy Xà Cơ ngã xuống, trong lòng hắn vô cùng khiếp sợ.

Mẹ nó! Cái này là hack sao, sao tự nhiên hắn ta lại biến thành cao thủ võ lâm thế này? Như thế thì đánh thế nào được.

Không đúng, hắn ta nhất định có ngược điểm nào đó.

Không lẽ là không duy trì được thời gian dài?

Nhưng mà nhìn qua cũng không đúng. Hiện giờ vượn lông vàng tác phong chậm rì, hoàn toàn không có vẻ gì sốt ruột.

Để mình nghĩ lại từ đầu thử xem, hắn ta thông qua tự sờ để trở nên mạnh hơn…

Tự sờ? Không lẽ…

Cũng không còn cách nào khác nữa, hiện tại bọn hắn cũng chỉ có thể hi vọng ý tưởng này có thể đem lại thắng lợi.

Tiêu Phàm nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng trầm xuống.

…

Tiêu Phàm nghĩ vậy, dựng thẳng kiếm lên, lượng máu thấp làm cho vệt đỏ của kỹ năng danh hiệu có dấu hiệu biến dị, xuất hiện trên người hăn một lần nữa.

Tiêu Phàm sử dụng toàn bộ buff, đã lâu hắn không sử dụng trạng thái cơ thể cực mạnh này để chiến đấu, mà kẻ địch của hắn lần này chính là một tên vô địch cận chiến.

Tiêu Phàm đang đánh cược, nếu như phán đoán của hắn là sai lầm thì việc này sẽ một đi không trở lại.

Sau khi Tiêu Phàm liếc nhìn vượn lông vàng một cái cuối cùng, hắn không hề do dự xông về phía vượn lông vàng!

Một tia sáng đỏ lóe lên giữa chiến trường, nhanh như sao băng vụt qua trên bầu trời…

Mà vượn lông vàng vẫn yên lặng đứng nhìn Tiêu Phàm xông lại đánh mình như trước. Hắn ta giơ một đắm đấm về phía Tiêu Phàm.

Trước kia Tiêu Phàm có chút không khống chế tốt tốc độ di chuyển siêu nhanh của bản thân mình, hiện tại sau khi hắn đã tu luyện qua kiếm thuật, Tiêu Phàm cảm thấy hắn đã có thể dễ dàng khống chế tốc độ di chuyển của bản thân.

Cho nên dù đang ở tốc độ di chuyển này hắn vẫn có thể thấy rõ quỹ đạo của nắm đấm đang hướng về phía mình, thân thể nhanh chóng hạ thấp rồi nghiêng sang một bên, tránh được đòn tấn công của vượn lông vàng.

Tuy rằng lúc biết nắm đấm của mình thất bại vượn lông vàng rất ngạc nhiên nhưng hắn ta vẫn không làm ra bất kể một động tác dư thừa nào, cứ đứng yên như vậy. Bởi vì sau khi tự sờ xong, bây giờ hắn ta miễn nhiễm với đao thương, là người mạnh nhất.

Đâm!

Đây là đòn phản công của Tiêu Phàm sau khi hắn né tránh được nắm đâm của vượn lông vàng. Vô cùng đơn giản mà dứt khoát.

[Lượng HP của vượn lông vàng: 0%]

Chương 176: Chuyện Cũ

Chương 176: Chuyện Cũ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hai mắt vượn lông vàng mở to, trên mặt là vẻ không thể tin được. Hắn ta cố hết sức quay người nhìn lại, nhìn thấy được bóng dáng phóng khoáng của Tiêu Phàm: “Sao ngươi lại biết được?”

“Bởi vì ngươi từng nói ngươi chính là vượn lông vàng vĩ đại nhất.”

“Đúng vậy. Ha ha ha. Vượn lông vàng vĩ đại nhất.” Vượn lông vàng cười khổ một tiếng, tiếng cười của hắn ta nghe ra rất thê lương. Thân thể hắn ta chậm rãi ngã về phía sau rồi không nhúc nhích nữa.

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lên cấp 28.]

Sau khi vượn lông vàng ngã xuống, ngoại trừ Tiêu Phàm thì đám Hổ Nữu các nàng cũng đều tăng lên 1 cấp.

Xà Cơ không hiểu được Tiêu Phàm làm thế nào để có thể đánh đổ được vược lông vàng, vì thế cô tiến lên phía trước để hỏi Tiêu Phàm chuyện gì vừa xảy ra: “Đội trưởng ca ca, sao anh lại lợi hại như vậy? Một kiếm vừa rồi có thể đánh đổ được vượn lông vàng trong giây lát.”

“Không có gì. Hắn ta vốn cũng chỉ còn lại 10% lượng máu, hơn nữa hắn ta lại còn khinh địch, bị anh tiêu diệt trong giây lát cũng không có gì lạ.”

“Nhưng mà vừa rồi hắn ta còn chống được cả đao thương, làm sao mà anh có thể làm hắn bị thương chứ?”

“Là bởi vì nó cũng có điểm yếu. Trên đời này không có gì là tuyệt đối chống lại được đao kiếm. Loại võ công Kim Chung Tráo này cũng sẽ có khe hở, không có khả năng nó không có điểm yếu. Mà anh tấn công vào điểm yếu đấy, hắn ta liền bị đánh bại.”

“Nhưng mà nhược điểm của nó gì chứ? Sao anh lại biết được điểm yếu của hắn ta?”

“Hắn ta sử dụng Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam, Thiết đầu công, cánh tay kỳ lân có chứa nhiều khí công, nhưng hắn ta vẫn để lại một đường. Thật ra vượn lông vàng không tự sờ hoàn toàn, hắn ta còn một tuyệt kỹ hạng nhất chưa sử dụng đến. Tuyệt kỹ này gọi là “Armstrong hồi toàn gia tốc phún khí thức pháo Armstrong”. Nếu như vượn lông vàng lôi tuyệt kỹ này ra, có thể hắn ta sẽ biến thành người vô địch đích thực. Hắn ta là một con vượn lông vàng vĩ đại, anh đoán rằng hắn ta sẽ không sử dụng tuyệt kỹ số một

này trước mặt các em đâu. Cho nên, đây chính là điểm yếu của hắn ta. Mà anh ở giây phút cuối cùng đã tấn công nhược hiểm của hắn."

Bởi vì đợt giao chiến vừa rồi giữa Tiêu Phàm và vượn lông vàng diễn ra quá nhanh, đợi đến khi mọi người có phản ứng thì vượn lông vàng đã ngã xuống rồi. Hổ Nữ và Bán Trường Miên cũng không hiểu rõ quá trình này nên đồng loạt nghe Tiêu Phàm giải thích.

Lúc nghe tới "Armstrong hồi toàn gia tốc phún khí thức pháo Armstrong", Hổ Nữ xì một tiếng đầy khinh thường, mắng Tiêu Phàm vô liêm sỉ, lúc sau không thèm để ý đến tên Tiêu Phàm đáng ghét này.

Bán Trường Miên đỏ mặt, không dám đối diện với Tiêu Phàm, tự mình rời đi.

Chỉ có Xà Cơ và Miên Miên nghe thấy mấy lời đó như rơi vào trong sương mù, bởi vì ở trên phương diện nào đó, chỉ số thông minh của hai người là bằng nhau.

Tiêu Phàm đi đến bên người vượn lông vàng đã ngã xuống, vì nó mà thở dài.

Có những người được người khác khâm phục nhất là khí phách, nhưng thứ ngu xuẩn nhất cũng là khí phách.

Nếu đổi lại là mình, trong kiểu tình huống như thế này rốt cuộc là sờ hay không sờ đây.

To be, or not to be, that is the question. — Shakespeare

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, trong lòng hắn cảm khái: đó chính là lí do mà anh ghét triết học đấy…

Trải qua trận chiến Hoàng Kim Viên, Tiêu Phàm bị Hổ Nữu dán lên cái mác "đồ vô sỉ".

Nhưng Tiêu Phàm vẫn vô cùng vui vẻ như cũ. Bởi nếu Tiêu Phàm đoán không sai, trận chiến với Hoàng Kim Viên này chính là cửa cuối cùng trong

phó bản di tích thần điện Hoàng Kim Viên, tiếp theo chỉ cần lấy vật phẩm của Hiriston còn sót lại trong thần điện đi là được.

Lấy vật phẩm của Hiriston còn sót lại trong thần điện đi thì có thể nhận được ban thưởng ngay, vì thế Tiêu Phàm đừng vui mừng sớm.

Tiêu Phàm cao hứng bừng bừng đi đến trước mặt bức vẽ đầu lâu có sừng tà ác sau đài cao kia, nhanh chóng tìm được lỗ khảm ở chính giữa, khong kịp chờ đợi đặt [Nhẫn – tín vật giới chỉ của Hiriston] vào lỗ khảm.

Tiếng kẽo kẹt vang lên, mặt tường gần bức vẽ xấu xí mở ra, mật thất dẫn đến đại sảnh của thần điện sau tường hiện ra trước mắt Tiêu Phàm.

"Oa!" Bán Trường Miên thấy cảnh này, trong đôi mắt đẹo lộ ra ánh sáng hưng phấn, sau đó cô nhìn Tiêu Phàm bên cạnh nghi hoặc hỏi: "Anh nhìn chằm chằm miệng em làm gì?"

"Không có gì…" Tiêu Phàm quay đầu, nghĩ thầm xem ra mình vẫn còn ám ảnh với "miệng quạ đen của Bán Trường Miên sâu đến nỗi không thoát ra được.

Tiêu Phàm thấy Bán Trường Miên mwor miệng thì luôn luôn cẩn thận nhìn về phía cô, sợ cô lại nói ra cái lời nói kỳ dị gì đó.

Dù sao loại nghề nghiệp vú em này thích hợp nhất với việc nói thao thao bất tuyệt, chẳng hạn như câu nói nổi tiếng kia: "Thần nói, phải có ánh sáng."

Mà ở bên trong thần điện này, Bán Trường Miên nói: "Có cạm bẫy.". Điều này đối với Tiêu Phàm mà nói chính là điều đáng sợ nhất.

Cũng may là xem tình huống mắt, Bán Trường Miên không hề nói gì, lúc này Tiêu Phàm mới yên lòng đi vào bên trong phòng tối.

Dưới ánh mắt vô cùng sùng bái của ma tướng chòm sao Bạch Dương Arista ở Tân Thủ Thôn, Tiêu Phàm thấy được cái người tên là Hiriston này là một ác ma vô cùng mạnh mẽ, mà tại bộ lạc Orge, Oppa bà bà cũng kể lại những

câu chuyện của người này, khiến người ta cảm thấy người anh hùng đã chết này của trận doanh Ác Ma vô cùng mạnh mẽ.

Bình thường thì những người mạnh mẽ chết đi sẽ để lại một nguồn tài phú vô cùng lớn không phải sao.

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm dường như cảm thấy một lượng lớn tiên đan, pháp bảo, công pháp đang gọi mời mình.

Thế nhưng hệ thống keo kiệt, trò chơi tàn khốc.

Sau khi tiến vào phòng tối, ngoại trừ thấy bộ xương khô bên ngoài, không thấy được một "đồ vật lấp lánh" nào.

Tiêu Phàm tới gần bộ xương khô đó, phát hiện bộ xương khô giữ mọt tờ giấy, Tiêu Phàm tiện tay nhặt lên.

Bảo tàng của mày đã bị tao trộm đi – Đạo tặc Hư Linh

"Ta dựa vào, có nhầm không thế?" Tiêu Phàm nhìn chữ viết trên tờ giấy, trong lòng giận dữ, xé tờ giấy ra!

Tờ giấy trong tay Tiêu Phàm nháy mắt hóa thành bột phấn, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng thay đổi, đám người Hổ Nữu cũng không thấy đâu. Mà Tiêu Phàm phát hiện, hắn đang đứng trong một vùng hư không, xung quanh đen như mực không thấy rõ vật xung quanh.

" Người thừa kế của ta, thấy phản ứng thú vị của cậu, tờ giấy chỉ là ta đùa giỡn mà thôi, chớ lo lắng, chỉ là một mình ta quá nhàm chán mà thôi." Bỗng nhiên một giọng nói trêu ghẹo truyền vào trong tai Tiêu Phàm, kiểu câu quen thuộc mà đáng ghét.

Tiêu Phàm nhìn về phía phát ra tiếng nói, trong sương mù xuất hiện một thân ảnh mơ hồ. Cho dù Tiêu Phàm có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn rõ, dáng vẻ của hắn vẫn mơ mơ hồ hồ như cũ, tựa như thân ảnh hắn hòa lẫn với sương mù dày đặc, vô cùng hư ảo.

"Hiriston?" Tiêu Phàm thử dò xét chỗ đám sương mù kia.

“Ngoại trừ ta, nơi này còn có ai nữa đâu, người thừa kế thân yêu của ta.”

Nghe được lời xác nhận của đối phương, Tiêu Phàm không khách khí đưa tay ra, một chút liêm sỉ cũng không có.

Tiêu Phàm thầm nghĩ, mình đã trải qua gian nan trùng điệp, trăm đắng nghìn cay mới tới được nơi này, những phần thưởng này vốn dĩ là mình nên có được, vì sao phải cần có liêm sỉ.

Thân ảnh kia thấy hành động của Tiêu Phàm, lập tức sững sờ, sau đó cười ha ha: “Hậu bối thú vị, tuy nhiên cậu đừng nóng lòng quá, thứ nên đưa cho cậu sớm muộn gì cũng đưa cho cậu thôi.

Dù sao cậu cũng đã vượt qua được khảo nghiệm mà ta bố trí, những vật kia cũng chỉ có cậu mới có tư cách kế thừa.”

Lúc này, nôi dung câu chuyện của Hiriston bỗng nhiên thay đổi, trở nên vô cùng nghiêm túc, thậm chí có chút nặng nề.

“Cậu cảm thấy trận doanh Ác Ma thế nào?”

Hriston đột nhiên hỏi Tiêu Phàm một vấn đề vô cùng mơ hồ, bởi vì mơ hồ nên phạm vi trả lời cũng rất rộng, bởi vì mơ hồ nên đáp án thường lập lờ nước đôi, thậm chí có thể không có ý nghĩa. Nhưng Hiriston vẫn hỏi.

Cảm thấy trận doanh Ác Ma thế nào?

Từ khi Tiêu Phàm tiến vào trận doanh Ác Ma, vẫn luôn bị tất cả giày vò, quái vật, NPC, nhiệm vụ, phó bản, đồng đội, đạo cụ thậm chí đến cả kỹ năng của bản thân cũng không ngừng gây phiền phức cho hắn. Tiêu Phàm sắp bị mọi thứ ở nơi này tra tấn đến phát điên rồi.

Nhưng hiện giờ muốn Tiêu Phàm trả lời câu hỏi này một cách trực diện, nghiêm túc nói cho Hiriston những suy nghĩ chân thực trong nội tâm của mình thì Tiêu Phàm lại chần chờ.

Trận doanh Ác Ma đối với Tiêu Phàm mà nói chính là nói bết bát nhất, nhưng mà…

Nó thực sự rất tồi tệ sao?

Chương 177: Thừa Kế (1)

Chương 177: Thừa Kế (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Những chuyện mà bản thân hắn trải qua thật sự hỏng bét đến nỗi không đáng giá chút nào sao?

Hổ Nữu, Xà Cơ, Bán Trường Miên cùng Miên Miên thất sự có thể dùng hỏng bét để hình dung sao?

Arista, Lilith, lão Bach thật sự có thể dùng hỏng bét để hình dung sao?

Binh Trưởng, vượn lớn Hắc Phong, còn có đám đồ đần thật thà kia thật sự có thể dùng hỏng bét để hình dung sao?

Vô số câu hỏi vang lên trong lòng Tiêu Phàm, hắn thở dài: “Tôi không biết.”

Hiriston không thể hiện bất kỳ thái độ nào với câu trả lời của Tiêu Phàm, chỉ an ủi: “Không sao, sau này cậu sẽ dần dần hiểu rõ câu trả lời trong thâm tâm của mình.”

Về sau sao?

Tiêu Phàm nhìn thân ảnh mờ ảo trước mặt không nói gì.

“Trận doanh Ác Ma là quê hương của ta, hoàn cảnh nơi này vô cùng khốc liệt, đất đai khô hạn, không màu mỡ như các trận doanh khác, sắc trời cũng vô cùng khó coi, không cảnh đẹp ý vui như các trận doanh khác, tất thảy ở đây đều hỏng bét.

Tiêu Phàm nghe Hiriston người anh hùng của trận doanh Ác Ma này nói ra đáp án giống hệt đáp án trong lòng mình, vô cùng ngạc nhiên.

Tuy nhiên Hiriston rất nhanh đã nói câu tiếp theo: “Tất thảy đều hỏng bét hết cả, ta bắt đầu nghĩ như vậy, cho đến khi chiến tranh giữa bốn phe cánh bạo phát…”

“Những Ác Ma sinh trưởng trong hoàn cảnh khốc liệt của trận doanh Ác Ma này không nhu nhược giống máy tên được nuông chiều từ bé ở mấy trận doanh khác. Tộc Ác Ma trời sinh đã có thể chất mạnh mẽ, thiên phú dị bẩm , có tiềm lực tiến hóa trên mọi phương diện. Tiềm lực xuất sắc như vậy người ở các trận doanh khác không có.” Hiriston kiêu ngạo nói.

Tiêu Phàm nghe vậy, nghĩ thầm, thiên phú dị bẩm trong lời nói của Hiriston chắc là kỹ năng thiên phú trời sinh của chủng tộc ác ma.

“Bởi vì thiên phú của chủng tộc quá mức xuất sắc nên chủng tộc ác ma bị các chủng tộc khác ghen ghét.

“Ác ma, tà ác mà bạo lực, là nguồn gốc của tất cả tai họa. Đây chính là lý do để phát động chiến tranh của những người tự xưng là chính nghĩa kia. Sau đó bọn chúng dựa vào lý do hoang đường này tự thuyết phục bản thân bắt đầu xâm lược cùng tàn sát, ý đồ dọn dẹp sạch sẽ hết ác ma trên thế giới.”

Lúc Tiêu Phàm nghe được câu chuyện của Hiriston thì cảm thấy vô cùng giận dữ.

“Chiến tranh cứ vang dội như vậy, tộc Ác Ma chúng ta có thực lực cường đại, một đấu một thì hoàn toàn không cần phải sợ hãi các chủng tộc khác, nhưng số lượng người của chúng ta quá ít, sau khi đối đầu với sự trấn áp của liên hợp ba thế lực lớn, chúng ta bị đánh bại, thế nhưng bọn chúng lại từng bước ép câu, thậm chí rời bỏ vùng đất màu mỡ cũ mà lui xuống vùng đất khô cằn này.

“Khi đó chiến hỏa liên miên, xác chết khắp nơi, nhìn cảnh tượng bị thảm của trận doanh Ác Ma, ta mới phát hiện, hóa ra ta đã yêu mảnh đất này. Bởi vì lúc đó, ta rõ ràng cảm nhận được lòng ta đang đau đớn, giống như có một lưỡi dao sắc bén không ngừng xẹt qua xẹt lại trong lòng. Ta bắt đầu trở nên bi thương, sau đó là phẫn nộ. Sau đó ta quyết định chính tay ta sẽ bảo vệ

mảnh đất mà ta yêu tha thiết này…" Ngữ khí của Hiriston lúc này trở nên vô cùng kiên định.

Sau đó ông đó ngươi hoàn toàn nổi dậy như lời mà Oppa bà bà nói, thật sự là chuyện cũ cẩu huyết, Tiêu Phàm thầm suy đoán trong lòng.

Thế nhưng lời nói tiếp theo của Hiriston hoàn toàn không giống với dự đoán cảu Tiêu Phàm: "Đáng tiếc ta chỉ là một ác ma bình thường, vốn dĩ không giúp được gfi trên chiến trường, không thể thay đổi cục diện bằng thực lực của bản thân.

Ôi, sao lời ông nói không giống trong kichjbanr chút nào, nghe Hiriston nói, Tiêu Phàm kinh ngạc trong lòng.

"Sau đó vào một ngày trong trận chiến đó, ta bị ma pháp cỡ lớn của quân địch đánh trúng, đánh bay xuống một vách núi."

Rơi xuống vách núi rồi luyện được thần công? Tiêu Phàm ngạc nhiên cùng nghi hoặc trong lòng.

"Lần đó, ta bị thương rất nặng, không biết đã hôn mê trong đáy vực bao lâu. Lúc ta tỉnh lại, thấy bện cạnh mình có một thanh kiếm, cắm sâu trên mặt đất, bị các loại xiềng xích buộc chặt, ánh sáng màu tím đen lóng lánh…"

"Mà thanh kiếm đó, chính là Ma kiếm ApoPhis."

"Đậu xanh, ngươi làm ăn thế nào mà bị một cái ma pháp nổ đến "

Tiêu Phàm nghe thấy tên của thanh kiếm kia, rốt cụ cũng không bình tĩnh được nữa, lớn tiếng chửi thề.

Hiriston nghe không rõ những danh từ như là "Dugeon fighter online", "Screaming Cavern" gì đó mà Tiêu Phàm đang nói lẩm bẩm trong miệng, vì thế nên cũng mặc kệ Tiêu Phàm, tiếp tục kể lại chuyện đã qua kia…

"Khi đó tôi bị ma pháp làm tổn thương rồi lại bị đẩy xuống vách núi, thương thế rất nặng, cơ thể cực kì suy yếu, cảm thấy vô cùng uể oải, đầu óc rất mơ hồ, có một giọng nói lúc có lúc không giống như đang gọi tên tôi, tràn ngập sự mê hoặc, không thể nào từ chối…"

“Muốn có được sức mạnh vô địch không? Hãy giải trừ phong ấn của ta, ta sẽ thỏa mãn ngươi!” Tôi nghe thấy giọng nói này vang lên trong đầu, nghĩ đến đồng bào bị ngoại tộc tàn sát trên chiến trường, trong lòng nóng lên, đứng đậy, hoảng hốt đi về phía Ma Kiếm.”

“Ma Kiếm-Apophis, thân kiếm màu đen, lưỡi kiếm săc bén ánh lên tia sáng màu đỏ tím, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thấy kinh sợ. Một cái đầu lâu được đính lên trên chuôi kiếm màu vàng óng, trong hốc mắt trống rỗng của đầu lâu có hai ngọn lửa u ám giống như sự chết chóc, chuyển động nhẹ nhàng bên trong hốc mắt, rõ ràng chỉ là một vật chết nhưng lại cực kì sống động, hai ngọn lửa này giống như đôi mắt để Ma Kiếm có thế thông qua nó mà nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Mà lúc này đây Ma Kiếm-Apophis đang bị vô số dây xích quấn lên, từng tia chớp màu đen liên tục giáng xuống thân Ma Kiếm-Apophis, ngọn lửa trong hốc mắt của đầu lâu trên thân kiếm chớp tắt theo tần suất giáng xuống của tia chớp, chuyển động không ngừng.”

“Tôi cũng không biết tại sao khi đó mình lại dũng cảm như vậy, không sợ hãi những tia chớp màu đen ghê người đó, nghe theo tiếng nói trong đầu, bước lên phía trước rồi đưa tay nắm lấy chuôi của Ma Kiếm! Sau đó tôi lập tức ngất đi…”

“Khi tôi tỉnh lại thì phát hiện bản thân mình không còn ở dưới đáy vực mà đang nằm trên một khoảng đất trống trong một chiến trường xa lạ nào đó.”

“Bởi vậy nên lúc đó tôi nghĩ rằng những gì đã xảy ra đều là ảo giác, mãi đến khi nhìn thấy thanh Ma Kiếm trong tay mình. Cứ như vậy, tôi cầm theo Ma Kiếm-Apophis trở lại chiến trường của mình…”

“Từ sau khi có được thanh kiếm này, thực lực của ta giống như đã thay đổi haofn toàn, trở nên vô cùng mạnh mẽ, ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cũng không có người nào có thể chống đỡ. Dựa vào sức của một người mà xoay chuyển tình thế của trận chiến. Vốn dĩ có thể vì điều này mà vui mừng, nhưng tiếng nói của Ma Kiếm-Apophis trong lòng tôi lại vang lên ngày càng nhiều, càng ngày càng nghiêm trọng…”

“Giết! Giết! Giết! Giết càng nhiều càng tốt! Máu! Máu! Máu! Càng nhiều máu tươi càng tốt! Mỗi khi tôi chém giết trên chiến trường, âm thanh hô hào của Ma Kiếm-Apophis lại vang kên trong đầu tôi, tôi bắt đầu chém giết

nhiều hơn, tiếng gọi trong đầu lại vang lên nhiều hơn không thể khống chế được, tôi sợ nếu như cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ đánh mất lí trí, thế nhưng tôi không thể buông Ma Kiếm ra, bởi vì không có nó tôi không thể nào bảo vệ được đồng bào của tôi. Cũng vì vậy mà số lần sử dụng Ma Kiếm-Apophis càng ngày càng nhiều, chướng ngại tâm lý của tôi cũng càng ngày càng nghiêm trọng hơn…"

"Sau đó mọi người truyền tai nhau rằng tôi bị tiểu nhân tính kế, bị nhiều người bao vây tấn công trong cạm bẫy, bị thương nặng, bôn ba vạn dặm, trở về quê cũ, không lâu sau đó thì qua đời. Mà chân tướng của việc này vốn dĩ không phải là như vậy…"

"Tôi ở trên chiến trường không ngừng sử dụng Ma Kiếm – Apophis để chém giết, rốt cuộc trong một lần giao chiến kịch liệt trên chiến trường, Ma Kiếm-Apophis đã hấp thu đủ máu tươi của rất nhiều sinh linh, tự giải trừ cấm chế của mình, khôi phục lạ nguyên thân-Tông đồ Dị Giới."

"Ma Kiếm-Apophis không chế tôi, bắt đầu điên cuồng chém giết mà không cần phân biệt địch ta, mà trong quá trình chém giết đó tôi vẫn khổ sở điên cuồng giãy giụa…"

"Trận chiến này vô cùng khốc liệt, trong lúc này một đường, hai tộc, bốn cung, mười hai Ma tướng đều dừng chém giết lẫn nhau, hợp tác chống lại ngoại địch. Tất cả mọi công kích đều đổ dồn về phía tôi, cuối cùng Ma Kiếm-Apophis cũng buông lỏng sự khống chế đối với tôi, tôi chớp lấy thời cơ để thoát ra, rồi bắt đầu phản kích lại nó, bức linh hồn của Ma Kiếm-Apophis ra ngoài. Mặc dù đã bị bức ra ngoài như vậy nhưng linh hồn của Ma Kiếm-Apophis vẫn cực kì hung tàn…"

Chương 178: Thừa Kế (2)

Chương 178: Thừa Kế (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Rốt cuộc sau khi chúng tôi hi sinh rất nhiều người, linh hồn của Ma Kiếm-Apophis bị hạ gục, cuối cùng Ma Kiếm biến thành vũ khí cấp độ Sử thi trở về lại trong tay tôi. Mặc dù Ma Kiếm-Apophis đã bị hạ gục.

Nhưng những tàn binh bại tướng cò lại trên chiến trường vẫn còn kiêng kị cái xác của Ma Kiếm-Apophis trong tay tôi. Cứ như thế tôi mang theo thanh kiếm này trở về chốn cũ. Trở thành chủ nhân của Ma Kiếm-Apophis, ở trận chiến lần này tôi đã bị phản phệ cực kì nghiêm trọng, biết bản thân mình không còn sống được bao lâu nữa, vì vậy nên đã phong ấn lối vào khu vực liên thông Phong Ma Quật của Ác Ma Trận Doanh, cũng chuẩn bị sẵn sàng hậu sự của chính mình, tính toán dùng sức mạnh linh hồn của mình tinh luyện thành hai loại Thần khí truyền lại cho đời sau…”

“Vì thế nên người đang nói chuyện với cậu bây giờ chỉ là hồn phách còn lưu lại của tôi mà thôi, không bao lâu nữa cũng sẽ tan biến theo thời gian.” Trong lời nói của Hiriston mang theo bi thương sâu sắc: “Gần đây ta phát hiện phong ấn lối vào xuất hiện lỗ hổng, có thể không bao lâu nữa, Ác Ma Trận Doanh sẽ trở lại cục diện ban đầu, nhưng lần này tôi không thể ra tay giúp sức, vì vậy nên tôi thỉnh cầu cậu lúc đó hãy cầm theo di vật của tôi mà chiến đấu vì Ác Ma Trận Doanh!”

“Được.” Tiêu Phàm chỉ trả lời lại Hiriston một chữ, không biết tại sao, chữ này Tiêu Phàm nói ra cực kì kiên định, thậm chí chưa từng nghĩ qua hắn có năng lực làm được điều này hay không, nhưng lúc này đây, trong tâm trí của Tiêu Phàm chỉ muốn đồng ý với ông ta.

Hai thứ vật phẩm yên lặng rơi vào tay Tiêu Phàm, bóng người mơ hồ chậm rãi biến mất trước mắt Tiêu Phàm, từ đầu đến cuối Tiêu Phàm cũng chưa từng nhìn thấy mặt của Hiriston nhưng lại cảm thấy được vào lúc sắp biến mất kia, ở một khoảnh khắc nào đấy đã mỉm cười với hắn…

…

“Này, ngươi ở đây làm gì vậy, Phàm muội muội?”

Bên tai Tiêu Phàm xuất hiện giọng nói của Hổ Nữu, Tiêu Phàm đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện lúc này mình vẫn còn ở tại thời điểm vừa xé đi

tờ giấy, giống như cuộc trò chuyện dài dòng của mình và Hiriston trong hư không chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Tiêu Phàm nhìn hai viên ngọc Tinh Hồng Tà Mị và một thanh trường kiếm trên tay mình, nói với mọi người: "Xem ra nhiệm vụ của chúng ta lần này đã hoàn thành rồi."

Hai viên ngọc kia thì còn ổn nhưng còn thanh trường kiếm này…

Tiêu Phàm nhìn thanh kiếm to lớn trên tay mình, còn có cả răng cưa, cực kì sắc bén, tỏa ra hơi lạnh, trên chuôi kiếm là một cái đầu lâu…

Trời ạ, ngoại hình này, không thể nào…

[Tên gọi: Frostmourne]

[Loại hình: Vũ khí]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Độ bền: 100%]

[Lực công kích: Mạnh]

[Thuộc tính: Băng]

[Hiệu quả: Sương hàn: mục tiêu bị Frostmourne đánh trúng thì tốc độ công kích và tốc độ di chuyển đồng thời giảm 20%. Đau thương: Chuyển hóa thương tổn của đối phương thành 20% lượng HP của bản thân người chơi. Một đòn trí mạng: Nếu như công kích được điểm yếu của kẻ địch, sẽ tạo thành thương tổn cực lớn cho kẻ địch(Một đòn trí mạng chỉ được sử dụng khi trạng thái Khí hồn thức tỉnh.)]

[Khí hồn: chưa thức tỉnh (có thể được thức tỉnh thông qua việc đánh cắp linh hồn của kẻ đich, hiệu quả thức tỉnh còn phụ thuộc vào cường độ và số lượng linh hồn để xác định)]

[Điều kiện trang bị: Người thừa kế của Hiriston]

[Ghi chú: Hiriston đã đưa hồn phách còn lại của mình nhập vào bên trong Ma Kiếm-Apophis, còn dùng đầu lâu của chính mình thay thế cho đầu lâu đại diện cho sự tà ác của Ma Kiếm-Apophis, làm cho cấp bậc Sử thi của trường kiếm vốn đã bị thoái hóa được tăng lên một lần nữa, trở thành lực lượng tà ác cường đại, là Thần khí mang theo sắc thái của bi kịch đau thương. Là đại diện cho "Lực" của một trong hai di vật Hiriston để lại.]

Hiriston xem ngươi là Ner'zhul, vậy mà lại lấy ra Frostmourne.

Hơn nữa điều này có thể giải thích sự liên hệ giữa Ma Kiếm-Apophis và Frostmourne, khả năng vượt qua của Dugeon fighter online cũng quá lớn rồi.

…

Tiêu Phàm thở dài, quên đi, tuy rằng có nhiều chỗ không đúng nhưng Tiêu Phàm vẫn rất thích Frostmourne.

[Tên gọi: Ác Ma Chi Đồng]

[Loại hình: Vật phẩm tiêu hao 1/1]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Hiệu quả: Sau khi sử dụng, người chơi có thể điều khiển Ác Ma Chi Đồng. Người chơi có được Ác Ma Chi Đồng có thể sử dụng đặc kĩ Ác Ma Ngưng Thị.]

[Ác Ma Ngưng Thị: Có thể thấy rõ được thông tin liên quan đến kẻ địch đồng thời che giấu thông tin của mình không cho kẻ địch tìm hiểu được. Nếu thấy được thông tin sau khi người chơi và mục tiêu tiến vào trạng thái chiến đấu, mục tiêu bị nhìn thấy sẽ nhận được gợi ý là "Địch ý". Nếu như mục tiêu bị nhìn thấy chưa tiến vào trạng thái chiến đấu thì sẽ không nhận được gợi ý.]

[Điều kiện sử dụng: Người thừa kế của Hiriston]

[Ghi chú: Được tạo thành từ trí tuệ cả đời của Hiriston, là đại diện cho "Trí" của một trong hai di vật Hiriston để lại.]

Ác Ma Ngưng thì này chính là skill tra xét tin tức mà Tiêu Phàm còn đang thiếu hụt, có nó, Tiêu Phàm không cần lo lắng tại sao tự nhiên lại bị công kích bởi các loại hình lung tung như là "Viên thí cổ phi đạn".

Cũng trong lúc đó, [nhẫn tín vật của Hiriston] trong balo của Tiêu Phàm cũng lặng lẽ biến mất, mà lúc này cũng xuất hiện thông tin Tiêu Phàm chính là nhân vật thừa kế của Hiriston…

"Mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, vật phẩm khen thưởng của nhiệm vụ lần này chỉ có hai cái, hơn nữa đều là loại cần điều kiện trang bị và điều kiện sử dụng nên không thể nào chia cho mọi người được, anh cũng cảm thấy rất có lỗi." Tiêu Phàm chia sẻ tin tức của hai cái Thần Khí mà mình lấy được từ chỗ của Hiriston cho các thành viên khác trong đội ngũ.

Nói thật nếu không phải mọi người tổ đội với nhau trợ giúp Tiêu Phàm làm nhiệm vụ, đánh phó bản, có khi cuối cùng Tiêu Phàm cũng không lấy được hai cái Thần Khí này.

Nếu có nhiều vật phẩm khen thưởng hơn, Tiêu Phàm cũng không ngại chia sẻ với mọi người.

Nhưng hôm nay Tiêu Phàm chỉ nhận được hai cái vật phẩm khen thưởng từ Hiriston, hơn nữa còn có hạn chế về điều kiện sử dụng và điều kiện trang bị.

Nhìn mọi người nhọc nhằn khổ sở cùng mình đi đến đây nhưng lại phải về với hai bàn tay trắng, trong lòng Tiêu Phàm cũng cảm thấy khó chịu.

"Một cây kiếm ghẻ với hai con mắt ghê tởm, bổn đại tiểu thư không thèm đâu, anh thích thì cứ lấy dùng đi, sau này chắc chắn còn rất nhiều Thần Khí đang chờ đợi tôi, hừ." Hổ Nữu xoay mặt đi: "Với lại phải nhớ là bổn đại tiểu thư chỉ dùng roi thôi."

"Em đã lấy được mũ thám hiểm rồi, vì vậy những thứ này không quan trọng với em, hơn nữa cả đường đến đây chúng ta đã chơi rất thỏa thích, trái lại đội trưởng mới là người cực khổ nhất, vì vậy đội trưởng lấy được khen thưởng của nhiệm vụ là phải mà." Bán Trường Miên cười dịu dàng với Tiêu Phàm.

“Đúng rồi, cả đường đến đây em cảm thấy mình chẳng làm được gì nhiều cả, đội trưởng ca ca cứ lấy là được rồi.” Xà Cơ phụ họa.

“Cảm ơn mọi người.” Tiêu Phàm nghe thấy lời nói của mọi người thì rất cảm động, hắn khẽ gật đầu một cách chân thành với mọi người, sau đó hắn dùng hai [Con Mắt Ác Ma] màu đỏ tươi trong tay mình, nó lập tức biến mất không còn tăm hơi, mà ở sâu trong đôi mắt đen nhánh của Tiêu Phàm đã xuất hiện thêm một chút màu đỏ đậm.

[Gợi ý của hệ thống: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã thành công nhận được di vật của Hiriston, xin người chơi nhanh chóng rời khỏi Thần Điện, ba phút sau thì di tích Thần Điện Hoàng Kim viên sẽ hoàn toàn sụp đổ, thời gian rời khỏi còn 2:59…]

Sau khi nhận được cái gợi ý này của hệ thống, mọi người liền cảm thấy mặt đất bắt đầu rung chuyển, theo cơn rung chuyển này thì trên đỉnh đã có cát vàng rơi xuống…

“Mọi người chạy mau!” Tiêu Phàm hét to một tiếng, dẫn mọi người quay lại đường cũ, trong lòng lại oán giận, có cần máu chó như vậy hay không, rõ ràng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, vậy mà cuối cùng còn phải chơi trò trốn chạy nữa chứ.

Sau khi đám người Tiêu Phàm tiến vào Thần Điện thì đã phải đi qua một con đường rất dài, cũng may trong quá trình đi ngược lại thì những cái cạm bẫy kia đã mất hết hiệu lực, mà đám vượn Lông Vàng đông đến mức vô cùng vô tận ở phần ngoài Thần Điện cũng đã biến mất không còn chút tung tích gì từ lâu.

Bởi vậy cả con đường chạy trốn của đám người Tiêu Phàm rất thông suốt, rốt cuộc trước lúc di tích Thần Điện Hoàng Kim viên sụp đổ thì đã trốn được ra ngoài…

Chương 179: Trên Đỉnh Núi Cao

Chương 179: Trên Đỉnh Núi Cao

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm thở hồng hộc nhìn Thần Điện đang nhanh chóng sụp đổ ở phía sau, trong lòng vẫn còn sợ hãi…

Nếu chậm hơn một chút nữa thôi, có khi hệ thống đã chôn sống hắn ở trong đó luôn rồi đấy.

Những hòn đá đã biến thành màu trắng của Thần Điện rơi từng khối xuống đất, làm cát vàng bị bắn tung tóe, sau đó thì trôi theo dòng cát mà từ từ chìm vào lòng đất…

Sau khi tiếng nổ sụp vang lên, ở đây đã khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

Mà trước mắt đám người Tiêu Phàm đã không còn tòa Thần Điện hùng vĩ kia nữa rồi, cảnh tượng trước mặt bọn họ giống như lần đầu tiên vậy, cát vàng khắp trời, vô cùng trống trải, giống như tòa Thần Điện hùng vĩ kia chưa từng tồn tại.

[Gợi ý của hệ thống: Chúc mừng đội ngũ của người chơi Mệnh Phàm hoàn thành nhiệm vụ truyền thuyết người thừa kế của Hiriston, nhận được +xxxx kinh nghiệm.]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lên cấp 29]

[Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm lên cấp 30]

…

Trong nháy mắt Tiêu Phàm chạy ra khỏi di tích Thần Điện Hoàng Kim viên, nhiệm vụ truyền thuyết của hắn rốt cuộc đã nghênh đón phần tính toán kinh nghiệm, ngoại trừ Tiêu Phàm thì các thành viên khác của Vũ Hội Ác Ma cũng nhờ vào nhiệm vụ truyền thuyết này mà được thăng hai cấp.

Bây giờ Hổ Nữu cấp 24, Xà Cơ cấp 25, Bán Trường Miên và Miên Miên cấp 28, mà Tiêu Phàm rốt cuộc cũng lên được cấp 30…

[Gợi ý của hệ thống: Bởi vì cấp độ của người chơi đã đủ điều kiện để thực hiện nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông của trận doanh Ác Ma, người chơi có thể đến Phong Ma Quật đánh bại chó địa ngục ba đầu – Thủ Hộ giả của cửa vào khu vực liên thông trận doanh Ác Ma, tham gia nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông, vị trí tọa độ của Phong Ma Quật là xxx, xxx.]

Rốt cuộc thì mình đã lên được cấp 30, đoạn mở đầu cho sự trở về của mình đã xuất hiện! Mở khóa khu vực liên thông, trở về trận doanh của người bình thường, mình đã hy vọng giờ phút này rất lâu rồi! Tiêu Phàm nghe được gợi ý của hệ thống thì trong lòng hắn lập tức gào thét.

[Tin tức của hệ thống (thông báo của server Trung Quốc): Server Trung Quốc, trận doanh Tinh Linh, người chơi Nhược Sở và người chơi Ngọc Sinh Yên đã đến cấp 30, đồng thời cũng cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông của trận doanh, nhân đây thông báo!]

Trận doanh Tinh Linh cũng đã hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực rồi sao?

Nhược Sở? Người chơi chuyên nghiệp thường xuyên viết Weibo*?

(*Weibo: mạng xã hội bên TQ, tương tự Facebook, Twitter)

Đúng rồi, căn cứ của công hội Tinh Thần quả thực nằm ở trong trận doanh Tinh Linh.

Ngọc Sinh Yên, thực sự là một cái tên quen thuộc.

Nghe được cái id quen thuộc là Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm bỗng nhiên cười khẽ, hắn quay lại nhìn mọi người trong đội rồi nói: “Chúng ta đi thôi, anh cũng đã lên cấp 30 rồi, nên đi mở khóa khu vực liên thông trong trận doanh Ác Ma thôi, nếu không thì chúng ta sẽ chậm hơn các trận doanh khác rất nhiều, như vậy thì không tốt cho lắm.”

…

Khu vực lân cận của Phong Ma Quật có rất nhiều sa thạch*, vụn đá của nham thạch nên tạo thành núi trẻ, đỉnh lạ, vách núi thẳng đứng.

(*sa thạch: nham thạch do hỗn hợp cát, đất sét)

Bề ngoài của Phong Ma Quật có vẻ rất hoang vu, nhưng một khi so sánh với những vùng khác trong trận doanh Ác Ma thì lại được xem là một vùng tương đối đặc biệt.

Bởi vì khi so sánh đất vàng của trận doanh Ác Ma với cảnh tượng trong các trận doanh khác thì thật sự vô cùng khó coi.

Trên một ngọn núi cao gần Phong Ma Quật có một người chơi ăn mặc quái dị đứng đấy, người này nhàn nhã nhìn xuống dưới chỗ mình đứng, mặc cho gió lớn rét lạnh thổi ào ạt vào mái tóc dài vàng óng của mình.

Người đứng ở trên núi cao nhìn về phía xa, khi nhìn thấy một bức tranh như vậy, trong tình huống bình thường thì mọi người đều cảm thấy tâm hồn mình rất thoải mái.

Nhưng bức tranh lúc này lại không giống như vậy, mặc dù cũng là núi cao, cũng nhìn về phía xa, nhưng người nhìn về phía xa đó lại là Tiểu Sửu Hoàng.

Cho dù Tiểu Sửu Hoàng đang ở đâu, đang làm gì thì người ta cũng chỉ có thể cảm nhận được loại cảm xúc gọi là hoảng sợ.

Tiểu Sửu Hoàng dùng khuôn mặt trắng bệch của mình để cảm nhận cơn gió lớn đang gào thét, gã nheo mắt lại rồi hít một hơi thật sâu, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

“Anh thật sự không xuống đó để làm nhiệm vụ mở khóa kia sao?”

Vẫn là người đàn ông không nổi bật kia, hắn ta không hề hốt hoảng mà đứng đằng sau Tiểu Sửu Hoàng – một kẻ sát nhân điên rồ.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn thoáng qua cái hang động ở dưới ngọn núi đằng xa: “Không đi.”

“Anh rõ ràng là người chơi lên cấp 30 sớm nhất trong trận doanh Ác Ma, nếu anh định mở khóa khu vực liên thông, tôi nghĩ dựa theo tình huống của

anh, anh chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ này sớm hơn Long Ngạo Thiên của trận doanh Nhân Loại nữa."

"Sao anh biết?" Tiểu Sửu Hoàng quay đầu lại, rất có hứng thú nhìn người đàn ông có vẻ ngoài bình thường trước mắt mình.

"Anh có thực lực này." Người đàn ông nghiêm túc đối diện với Tiểu Sửu Hoàng, nói một cách vô cùng chắc chắn.

Tiểu Sửu Hoàng nghe được lời của người đàn ông thì cười ha ha, không nói gì thêm nữa.

Tiểu Sửu Hoàng cứ đứng bình tĩnh như vậy, gã suy nghĩ một lúc, sau đó nói với người đàn ông kia: "Người kia cũng đến, bây giờ đang ở trong hang động dưới đó, vì vậy tôi không đi."

Người kia trong miệng của Tiểu Sửu Hoàng là ai, người đàn ông không nổi bật này biết rất rõ ràng.

Người kia chính là người mà Tiểu Sửu Hoàng không bao giờ muốn người khác nhắc đến trước mặt mình.

"Không, dựa theo thực lực của anh, anh hoàn toàn có thể hoàn thành nhiệm vụ trước khi cô ấy đến được Phong Ma Quật." Người đàn ông nhìn vào hai mắt của Tiểu Sửu Hoàng rồi nói.

"Quả nhiên anh rất lợi hại, biết tôi đang nói dối." Tiểu Sửu Hoàng cũng không phủ nhận suy đoán của người đàn ông, gã nói xong thì xoay người, lại nhìn về phía xa lần nữa, dường như không muốn đối diện với đôi mắt kia của hắn ta.

"Tôi muốn hít thở không khí của chỗ này nhiều hơn một chút, tôi thích chỗ này. Sau khi khu vực liên thông, chỗ này liền phải nghênh đón sự thay đổi." Tiểu Sửu Hoàng lầm bầm lầu bầu nói, trong giọng nói là sự lưu luyến một cách biến thái.

"Khu vực liên thông là xu thế tất yếu của trò chơi, cho dù anh có muốn kéo dài cũng chẳng thể kéo dài quá lâu được."

“Sao anh lại vội vàng muốn các khu vực liên thông với nhau như vậy chứ?” Tiểu Sửu Hoàng xoay người lại rồi híp mắt nhìn người đàn ông: “Hơn nữa tôi nghe nói sau khi khu vực liên thông thì anh sẽ thoát ly Huyết Tinh Ma Thuật Xã.”

“Đúng thế.” Người đàn ông không hề sợ Tiểu Sửu Hoàng chút nào.

“Tại sao?” Tiểu Sửu Hoàng rất tự nhiên rút thanh đoản kiếm của mình ra từ phía sau.

Người đàn ông không thèm nhìn thanh đoản kiếm trong tay Tiểu Sửu Hoàng: “Anh biết, tôi không phải là sát thủ.”

“Vậy anh có tin tôi sẽ giết anh không.” Trong chớp mắt, đoản kiếm của Tiểu Sửu Hoàng đã đặt ngay cổ của người đàn ông.

“Cần gì chứ, tổ chức tình báo và tổ chức sát thủ luôn là đồng minh hợp tác rất vui vẻ với nhau.” Người đàn ông không hề làm bất cứ điều gì, hắn ta chỉ lẳng lặng nhìn vào mắt của Tiểu Sửu Hoàng.

Hai người cứ đối diện như vậy thật lâu trên đỉnh núi cao, rốt cuộc thì Tiểu Sửu Hoàng thở dài, buông vũ khí của mình xuống: “Anh thắng, Phong Ma Tiểu Xích Lang…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không phải là kiểu người chơi chuyên chiến đấu, càng không phải là một người chơi tới trải nghiệm ảo. Trong trò chơi, hắn ta chỉ thích làm một chuyện duy nhất, đó là thu thập thông tin của trò chơi, hơn nữa hắn ta còn có thể cảm thấy thành tựu trong quá trình thu thập thông tin trò chơi.

Hiện giờ Phong Ma Tiểu Xích Lang chẳng khác nào một quyển bách khoa toàn thư cho người chơi, nhưng mà trước đây hắn ta cũng không giống như thế này. Trước đây, hắn ta là một phóng viên, là tổng biên tập cho một tạp chí giải trí. Nếu nói chính xác về công việc trước đây của hắn ta thì có thể xem hắn ta là một con chó săn.

Hắn ta có một nhóm thuộc hạ, ngoại hình thì trông rất bình thường nhưng lại rất thông minh lanh lợi, trang bị đầy đủ những kỹ năng của một con “chó

săn". Bọn chúng có những chiếc mũi vô cùng thính, có khả năng chịu đựng để tìm kiếm tin tức và tính nhẫn nại để chờ đợi thông tin, đồng thời còn cả khả năng phán đoán thông tin một cách vô cùng độc đáo.

Mà Phong Ma Tiểu Xích Lang có sự yêu thích vô cùng lớn đối với những tin tức tình báo được điều tra, thậm chí có thể nói là yêu thích tới mức biến thái.

Vì vậy tạp chí của hắn ta lúc nào cũng có những tin tức có thể nói là "vang dội". Có lẽ cũng vì tạp chí của hắn ta luôn có những tin tức lớn như vậy, nên hắn mới bị những ngành tương quan phong sát (*), lấy lí do là hắn ta xâm phạm vào thông tin cá nhân của người khác.

(*) Phong sát: Lệnh cấm hoạt động

Chương 180: Lo Lắng

Chương 180: Lo Lắng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phong Ma Tiểu Xích Lang rất tức giận chuyện này, hắn ta cảm thấy những người đó giả dối vô cùng, hắn ta chỉ để cho mọi người nhìn thấy bộ mặt thật của đám người đó thôi, đây chính là đuổi theo chân tướng, đây là bảo vệ sự công bằng đấy.

Vì vậy lần này bọn Phong Ma Tiểu Xích Lang kháng nghị.

Đáng tiếc kháng nghị không có hiệu quả, tạp chí của hắn ta vẫn bị phong sát, hắn và đám "chó săn" dưới tay hắn cuối cùng vẫn thành kẻ thất nghiệp.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhận ra hiện thực của thế giới vô cùng đáng sợ, hắn ta cảm thấy ông trời vô cùng bất công. Trong lúc đang vô cùng buồn bực và chán nản thì hắn ta lại nhận được tin "Tân sinh" bắt đầu đi vào thử nghiệm.

Phong Ma Tiểu Xích Lang như lại nhìn thấy ánh sáng, hắn nghĩ tới đống sản phẩm mới đó…

Thế là, hắn ta mang theo đám "chó săn" dưới trướng vào trong trò chơi "Tân sinh". Bọn họ dùng những kỹ năng chuyên nghiệp của một đám chó săn lấy những tin tức có giá trị trong trò chơi rồi thông qua con đường mua bán tin tức kiếm tiền.

Vừa vào "Tân sinh", Phong Ma Tiểu Xích Lang lại vô cùng may mắn khi nằm trong những "người chơi may mắn" được hệ thống chọn để vào trong trò chơi, còn lấy được một kỹ năng thiên phú vô cùng tiện lợi có thể bám theo người khác.

Kỹ năng thiên phú này liên hợp với những kỹ năng chuyên nghiệp của một con "chó săn" như Phong Ma Tiểu Xích Lang lập tức khiến công việc điều tra thông tin tình báo của hắn ta như hổ thêm cánh.

Sau khi Phong Ma Tiểu Xích Lang vào bên trong trò chơi thì bắt đầu tìm hiểu phản ứng của người chơi, thông qua kỹ năng thiên phú của mình, hắn ta tạo một chủ đề trên diễn đàn của người chơi lúc ở vùng lân cận Tân Thủ thôn, lấy tựa đề là "Thủ đoạn độc ác, số mệnh không tầm thường."

Hắn ta cũng không ngờ mọi người lại quan tâm tới những chủ đề này như vậy, thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, độ sốt của chủ đề này lên cao ngoài sức tưởng tượng, thậm chí đã trở thành đầu đề của diễn đàn ngay trong ngày.

Nhìn kết quả này, Phong Ma Tiểu Xích Lang càng tin tưởng hơn về mục tiêu chính trong trò chơi này của hắn ta - thu thập thông tin tình báo, cũng quyết định tới lúc các trận doanh liên kết lại với nhau, hắn ta sẽ liên lạc với những tên thuộc hạ trước kia và tạo ra một tổ chức tình báo lớn nhất trong "Tân sinh".

Thậm chí ngay cả tên tổ chức hắn ta cũng đã nghĩ tới, sẽ gọi là Thính Phong Các.

Nhưng mà trước đó, Phong Ma Tiểu Xích Lang gia nhập một tổ chức sát thủ ở trong trận doanh Ác Ma này, tổ chức này là Huyết Tinh Ma Thuật Xã.

Trong tổ chức này, hắn ta cũng làm nhiệm vụ thu thập tin tức của các bên liên quan ở đây.

Mà trong khoảng thời gian làm việc cho tổ chức này, với cái mũi vô cùng nhạy bén của mình, Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng nhận ra, trong trò chơi này, trận doanh Ác Ma rất khác với ba trận doanh còn lại, có thể nói là vô cùng đặc biệt.

…

Trên đỉnh núi ở một vùng lân cận của Phong Ma Quật, gió lốc thổi cuồn cuộn.

Phong Ma Tiểu Xích Lang sửa lại vạt áo của hắn ta: "Tôi quyết định sẽ tới vài nơi đã liên kết lại thành lập tổ chức tình báo của tôi, Thính Phong Các."

Nói tới chuyện này, người đàn ông trông rất bình thường lại trở nên rất có khí chất: "Mà Thính Phong Các vĩnh viễn là bạn tốt của Huyết Tinh Ma Thuật Xã các bạn."

"Tại sao?" Tiểu Sửu Hoảng rất bình tĩnh, tuy gã hỏi nhưng ngữ khí lại hoàn toàn không giống như đang thắc mắc.

"Tôi nói tổ chức tình báo của tôi sẽ mãi mãi là bạn tốt của tổ chức sát thủ của các anh."

"Nói thật."

"Thính Phong Các của chúng tôi thiếu sức mạnh thiếu nhân tài. Tôi cần anh giúp."

"Chuyện này không là vấn đề."

Đúng lúc này, khóe mắt Phong Ma Tiểu Xích Lang liếc về một nơi, ở đó có vài bóng người nhỏ nhắn.

"Lại là người chơi mới tới Phong Ma Quật."

Tiểu Sửu Hoàng nhìn theo ánh mắt của hắn ta xuống dưới núi, thấy một đội gồm một nam bốn nữ đang đi về phía này, đi vào trong khu vực của Phong Ma.

"Thì ra là Tiểu Apple à, hắn cũng đạt tới cấp 30 rồi nhỉ, nhanh thật đấy." Tiểu Sửu Hoàng nhìn về phía xa cười cười.

"Tịch Dương và người kia đã và trong Phong Ma Quật, tên Mệnh Phàm mới nổi lên gần đây này cũng chạy tới. Tuy có tin đồn hắn đánh bại Ác Long nhưng Mệnh Phàm thật sự mạnh như vậy sao?"

Tiểu Sửu Hoàng nhớ tới lúc gã đánh nhau với Tiêu Phàm: "Thật ra thực lực của hắn không bằng Tịch Dương và người kia. Lúc đầu khi nghe nói hắn đánh bại Ác Long, tôi cũng hơi nghi ngờ. Nhưng mà cách chiến đấu của hắn rất hợp ý tôi, hơn nữa, tôi cảm thấy hắn rất có không gian phát triển, nên tôi thích gọi hắn là Tiểu Apple. Lúc đầu khi đánh với hắn, trong lúc chiến đấu tôi có ra điểm yếu khép ngón tay lại của hắn cũng vì hi vọng hắn có thể nhanh chóng trở thành một trái táo chín mọng. Thậm chí tôi đã mời hắn gia nhập với chúng ta, nhưng không ngờ hắn lại từ chối. Tuy bây giờ nhìn thực lực của hắn cũng không có điểm nào nổi bật, nhưng chờ tới lúc hắn trưởng thành hơn, tôi sẽ lại thưởng thức tiếp."

Tiểu Sửu Hoàng nói tới đây, không biết lấy đâu ra một quả táo đưa lên miệng gặm một miếng.

Phong Ma Tiểu Xích Lang không để ý tới lời bình của Tiểu Sửu Hoàng với Tiêu Phàm, hắn ta chỉ nhìn xuống phía dưới: "Tôi không thích hắn, vì những hành động của hắn đã khiến cho sự phát triển của Bang Hắc Long gặp trở ngại lớn. Mà Bang Hắc Long là một công hội lớn duy nhất trong trận doanh Ác Ma, thực lực của bọn họ yếu đi chẳng khác nào thực lực của trận doanh Ác Ma cũng yếu đi. Chẳng phải cũng vì vậy mà đám Ác Long không xuất hiện ở đây hôm nay sao. Mà tôi vừa nhận được tin, trong tương lai có thể trận doanh Ác Ma sẽ phải đối mặt với sự công kích của ba trận doanh còn lại."

Phong Ma Tiểu Xích Lang thấy Tiểu Sửu Hoàng hoàn toàn không phản ứng với những lời hắn ta nói thì nói tiếp: "Trận doanh Ác Ma vốn cũng không phải nơi có nhiều người chơi, mà công hội lớn cũng ít hơn những trận

doanh khác một nửa, hôm nay bị cái tên người chơi tên Mệnh Phàm này làm suy yếu thì không phải thực lực ở đây càng trở nên yếu đi sao? Những trận doanh khác đều có hai công hội lớn, Nhân Loại có Ngạo Thiên và Trật Tự, Tinh Linh có Trăng Hoa và Tinh Thần, Thú Nhân thì có Chiến Binh và Bang Long Hổ, tất cả đều không dễ đối phó."

Tiểu Sửu Hoàng lại cầm trái táo lên gặm một miếng: "Sao anh lại quan tâm tới những chuyện này?"

"Ở đây đã lâu, tôi biết trận doanh Ác Ma rất đặc biệt, anh cũng biết, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày trận doanh Ác Ma biến mất, nếu trận doanh Ác Ma thật sự biến mất, thì những gì tôi có ở đây cũng sẽ nhanh chóng tan biến."

Giờ Phong Ma Tiểu Xích Lang nhớ lại cuộc sống thực tế lúc tạp chí của hắn ta bị phong sát, hắn biết chỉ có trận doanh Ác Ma mới chấp nhận những hành động của hắn, trận doanh Ác Ma tồn tại trong một trò chơi lớn chính là lá chắn bảo vệ lớn nhất đối với hắn, bởi nơi này không có những nguyên tắc "cứng nhắc" như trong thực tế, ở đây khá "tự do", thậm chí những hành động ở nơi này có thể gọi là vô cùng "buông thả". Nếu như trận doanh Ác Ma cũng trở thành một nơi đầy nguyên tắc như một thế giới thực thì không phải những hành động của hắn ta trong trò chơi này cũng sẽ nhanh chóng bị hạn chế sao? Vì vậy, đương nhiên hắn không hi vọng trận doanh Ác Ma thua trong trận chiến này.

"Không sai, trận doanh Ác Ma đúng là rất đặc biệt." Tiểu Sửu Hoàng hít một hơi thật sâu như đang hưởng thụ không khí ở đây: "Nhưng chưa chắc chúng ta đã thua."

"Ngạo Thiên chỉ là mấy tên hề thôi, Trật Tự thì tôi không hiểu rõ lắm. Nếu tôi không hiểu, vậy chỉ có thể là hai loại, một là người trong nghề, hai là… Chính là cái loại mà tôi ghét nhất, nếu thật sự là đám người đó thì chúng ta không trêu vào được, dù sao đây cũng chỉ là trò chơi, bọn họ cũng phải đi vào mà."

"Tuy Trăng Hoa chỉ toàn là nữ, nhưng đúng là vẫn có thực lực. Tinh Thần là công hội của những người chơi chuyên nghiệp, có thể nói là những người chơi chuyên nghiệp là những kẻ mạnh nhất trong trò chơi. Chiến Binh là

một đám đàn ông phóng khoáng, còn Bang Long Hổ, tôi nghe nói đó là công hội do những thế lực ngầm ở Hồng Kong tạo nên, có nghĩ Chiến Binh và Bang Long Hổ thật sự không kém nhau nhiều lắm."

"Quan trọng nhất là, nếu so sánh Bang Hắc Long và bọn họ thì Bang Hắc Long đúng là quá yếu."

Tiểu Sửu Hoàng nghe những điều này, gã không nói gì, bởi gã chỉ biết giết người như thế nào, còn những chuyện thế này, gã hoàn toàn không phát biểu được ý kiến.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn những người đang tiến vào sơn cốc phía xa đó, cười khổ: "Nhưng mà, gần đây ấn tượng của tôi với tên Mệnh Phàm này cũng thay đổi đôi chút, có thể thấy hắn cũng không phải là kẻ không biết điều đâu. Dường như hắn đã đoán được những chuyện sắp tới, nên mới lửa đồng đội của hắn tới đây, hi vọng còn đủ thời gian…"

Chương 181: Trước Cửa Động

Chương 181: Trước Cửa Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi bọn Tiêu Phàm làm xong nhiệm vụ truyền thuyết thì liền chạy vội về phía Phong Ma Quật.

Trên đường còn nhận được một tin tức từ hệ thống như thế này…

【 Tin tức từ hệ thống (Thông báo Server Trung Quốc): Người chơi Thái Thập Tam cùng người chơi Reginald của trận doanh Thú Nhân Server Trung Quốc cấp 30 đã cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông các trận doạnh, đặc biệt thông báo! 】

Nói cách khác, bây giờ chỉ còn lại trận doanh Ác Ma bên này là chưa hoàn thành được nhiệm vụ khu vực liên thông thôi.

Thế là bước chân đi đường của bọn Tiêu Phàm càng gấp rút hơn nhiều.

…

Sau khi lặn lội đường xá xa xôi, rất nhiều nham thạch đá ráp, đá sỏi tạo thành núi, kỳ phong, vách đá liên tục xuất hiện trước mặt bọn Tiêu Phàm.

(*Kỳ phong: Núi có đỉnh rất nhọn, hình dáng kỳ lạ.)

Phong cảnh như thế này rất hiếm thấy ở trận doanh Ác Ma.

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua tọa độ Phong Ma Quật mà hệ thống cung cấp cho, sau khi xác định chính xác Phong Ma Quật nằm trong khu vực nào, thì mới lập tức dẫn đám người đi đến đó, bởi vì Tiêu Phàm thật sự phải gấp rút về với thế giới của người bình thường.

Vì thế, Tiêu Phàm cũng chẳng chú ý đến hai tên biến thái nào đó đang đứng trên núi cao mà bới móc từ đầu đến chân bọn hắn cả.

Tiêu Phàm cứ như vậy mà dẫn theo bọn Hổ Nữu băng qua núi. Trong thời gian băng qua đó, Tiêu Phàm phát hiện có rất nhiều vết tích chiến đấu còn sót lại.

Xem ra mình không phải là người chơi đến Phong Ma Quật đầu tiên, trước khi mình tới đây đã có người đi qua nơi này rồi, chỉ là không biết tại sao lại chưa đánh bại được Chó Địa Ngục ba đầu, hoàn thành nhiệm vụ khu vực liên thông mà thôi.

Tiêu Phàm cũng chẳng muốn lãng phí thời gian ở chỗ này thêm nữa, thế là lại tiếp tục đi về phía nơi cần đến…

…

Trên đỉnh núi…

“Tên nhãi này chắc đi đường gấp gáp lắm đây?” Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn bọn Tiêu Phàm đang đi ngang qua phía trước, nói.

“Gấp cũng đúng thôi, dù sao thì trông có vẻ mấy người bên kia cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, bọn chúng chạy đến nơi thì vừa lúc giúp đỡ luôn.” Tiểu Sửu Hoàng nói xong thì ngước mắt nhìn về một hang động dưới núi cách đó không xa.

…

Cái hang động mà Tiểu Sửu Hoàng trông đến chính là mục đích Tiêu Phàm đi chuyến này. Đó là Phong Ma Quật. Phong Ma Quật tọa dưới một loạt dãy núi liền kề nhau, các dãy núi này có thế rất dốc, giống hệt một bức tường đất từ chân núi nối liền với bầu trời vậy, do đó nó không khác gì một lá chắn tự nhiên, che đi cảnh sắc phía sau núi.

Phía trước Phong Ma Quật có một vùng đất rất rộng. Vùng đất kéo dài từ cửa hang ra rất xa bên ngoài. Địa thế bằng phẳng kéo đến ba ngọn kỳ phong đứng thẳng nhọn hoắc thì mới bị cắt ngang.

Ba ngọn kỳ phong nhọn hắc này khi so sánh với những ngọn núi cao bên cạnh thì không thể tính là “kỳ phong” được, bởi vì khi so sánh thì bọn chúng quá thua kém rồi.

Nhưng hình thù của chúng nó lại nhọn và hẹp đến kỳ lạ, gọi chúng nó là núi có đỉnh nhọn, thì dường như còn có thể chấp nhận được.

Ba ngọn kỳ phong này xếp thành hình tam giác, bày ra trên bãi đất trống bên ngoài Phong Ma Quật, ngay ngắn như thể là hàng ngũ được cố ý sắp đặt vậy.

Dưới ba ngọn kỳ phong có một cái hang nho nhỏ, có lẽ gọi là cái hố thì chính xác hơn, bởi vì nó thật sự quá mức nhỏ bé khi so sánh với Phong Ma Quật.

Mà lúc này, bên trong ba cái hố, từng con từng con Chó Địa Ngục không ngừng chen chúc nhau chạy ra, lao về phía cửa vào Phong Ma Quật.

…

“Tôi nói rồi đó, lúc tôi và đồ trạch lòi ghê tởm nhà anh không cần phối hợp thì cứ cách xa tôi một chút!” Một cô nàng đang thở hổn hển, nhìn chàng trai bốn mắt bên cạnh nói.

“Mạn Mạn, cô đừng có quậy nữa được không, tình huống bây giờ nguy cấp lắm rồi đấy. Anh Tịch Dương đã vào động giao chiến với Chó Địa Ngục ba đầu, mà việc mà chúng ta cần phải làm bây giờ là thủ nơi này thật kỹ, không cho những con Chó Địa Ngục này đi vào gây phiền phức thêm cho anh Tịch Dương.” Chàng trai bốn mắt đưa tay lên nâng mắt kính, rồi ném ra một quả cầu lửa về phía một con Chó Địa Ngục trước mặt mình.

…

Chó Địa Ngục chính là cho Sa Bì nhỏ màu đen lùn tịt mà Tiêu Phàm gặp được khi vừa mới ra khỏi thôn Tân Thủ—— đó là hình dáng của Chó Địa Ngục nhỏ sau khi trưởng thành.

Đừng nhìn Chó Địa Ngục nhỏ khi còn bé lùn tịt mà coi thường, tục ngữ nói chó sau khi trưởng thành thay đổi rất nhiều, nếu bạn chỉ thấy một con Chó Địa Ngục bây giờ, mà chưa từng thấy dáng vẻ của Chó Địa Ngục khi còn nhỏ, thì chắc ai cũng tin bọn chúng khi còn bé rất xấu xí.

(*Nguyên văn: Cẩu đại thập bát biến, nói lái theo câu Thiếu nữ thập bát biến, có nghĩa người con gái sau khi trưởng thành thì thay đổi rất nhiều)

Mõm Chó Địa Ngục nhọn, mặt mũi dữ dằn, chóp mũi nhô lên, hai tai thì dựng thẳng, hoàn toàn mất đi dáng vẻ căng tròn của giống chó Sa Bì khi Chó Địa Ngục còn nhỏ, lông trên người nó đen nhánh, bóng loáng, tứ chi cường tráng, mạnh mẽ.

Đường cong cơ thể trông tao nhã mà bảnh tỏn, thậm chí nhìn toàn bộ vẻ ngoài thì nó không có vẻ gì là một con chó, mà lại trông giống sói hung tàn hơn.

Không sai, bộ dáng của bọn nó y hệt như sói khổng lồ Fenrir vậy.

…

“Cái đồ trạch chết dẫm nhà anh mà cũng dám nói tôi làm loạn hả. Tôi nói rồi đó, kỹ năng buff của tôi chỉ buff cho anh Tịch Dương yêu dấu của tôi thôi, anh đừng có mà mơ tôi sẽ buff cho cái tên trạch ghê tởm nhà anh, hừ!” Tây Qua Mạn Mạn liếc xéo Thời Vũ Hoàn một cái.

Thời Vũ Hoàn trông thấy lũ Chó Địa Ngục lao đến như thủy triều thì cuống quít kêu lên: “Cô đừng có mà quậy nữa coi, cứ thế nữa chúng ta sẽ treo ở đây thật đó. Nếu chúng ta không chặn được Chó Địa Ngục phóng vào động, đến lúc đó anh Tịch Dương trong động bị Chó Địa Ngục và Boss Chó Địa Ngục Ba Đầu bao vây tứ phía, lỡ như nhiệm vụ lần này thất bại, anh Tịch Dương chắc chắc sẽ chán ghét cô cho coi.”

Thời Vũ Hoàn vừa nói vừa bắn liên tục từng quả từng quả cầu lửa nhỏ về phía trước.

“Được lắm, cái đồ trạch lòi nhà anh, dã nói xấu tôi trước mặt anh Tịch Dương cả ngày rồi, bây giờ còn muốn dùng lý do anh Tịch Dương chán ghét để uy hiếp tôi nữa đúng không.” Tây Qua Mạn Mạn chợt duỗi bàn tay nhỏ nhắn ra, chụp lấy eo Thời Vũ Hoàn, sau đó dùng sức vặn tròn một cái.

“Á! Cô điên à, cô có biết bây giờ là lúc nào không mà còn quậy.” Thời Vũ Hoàn hét một tiếng thảm thiết, nghĩ thầm con gái trong thế giới thực đều bị điên hết cả, đúng là mấy em gái trong thế giới 2D mới đáng yêu nhất.

“Này này, hai cái người bên kia, hai người thật sự không đến hợp tác với chúng ta chống lại mấy con Chó Địa Ngục này à? Tác chiến riêng lẻ như này, áp lực ai nấy đều rất lớn đó.” Giọng của người đang nói chuyện nghe rất kỳ lạ, rất thô rất khàn nhưng cũng rất gợi cảm, xinh đẹp.

“Nhìn tình hình bây giờ mà nói, nếu chúng ta thực sự muốn đoàn kết, hợp tác với bọn họ là tốt nhất đấy, Mạn Mạn.” Thời Vũ Hoàn vừa công kích Chó Địa Ngục vừa lên tiếng thuyết phục Tây Qua Mạn Mạn.

“Đồ trạch chết tiệt không có tiền đồ, danh tiếng Truy Phong Giả lẫy lừng như chúng ta tại sao phải hợp tác với mấy người lập dị bên kia chứ .” Dưa hấu Mạn Mạn chỉ vào Yêu Đạo nói.

Không sai, đám nhười trong cái góc trước của hang đó chính là Yêu Dạo, A Phát Ca, A Quý Ca và Tiểu Khuyển Du Lục Hoa của Bá Vương Hoa.

Yêu Đạo nghe thấy Tây Qua Mạn Mạn nói đám người mình là người lập dị thì cũng hơi tức giận, nhưng cũng chả thèm để ý tới mụ điên không nhìn tình hình mà cứ làm càn này, gã tiếp tục chỉ huy đám Bá Vương Hoa bảo vệ cửa hang.

Lúc này, hai người đàn ông A Phát Ca và A Quý Ca đang điều khiển tấm chắn, cố gắng ngăn cản lại đám Chó Địa Ngục không ngừng xông đến kia.

Mà A Phát Ca và A Quý Ca cũng đứng cách đó không xa phía sau, mắt phải Tiểu Khuyển Du Lục Hoa vốn luôn mang một cái bịt mắt, nay đã được tháo xuống, lộ ra một con mắt màu vàng óng đang lấp la lấp lánh.

Chương 182: Vào Động

Chương 182: Vào Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cả hai Tiểu Khuyển Du Lục Hoa trước đó đang ngưng kết hai magatama một trắng một đen, tựa như hai nửa của Thái Cực Đồ. Sau đó Tiểu Khuyển Du Lục Hoa vung tay, phóng hai magatama kia về phía bầy Chó Địa Ngục.

Magatama một đen một trắng hai khác nhau đánh vào người hai con Chó Địa Ngục, làm lóe lên ánh chớp trắng đen, hai con Chó Địa Ngục gào lên đơn đớn, sau đó ngã xuống đất, nằm yên không nhúc nhích.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa thở dốc một hơi, trên trán có một giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuống.

Yêu Đạo đứng khuất sau của đội mình, để lúc nào cũng có thể chú ý đến trạng thái thành viên trong đội, thỉnh thoảng gã cũng phóng ra vài quả bóng bóng khí màu hình trái tim hồng phấn.

Lúc Yêu Đạo thả những trái tim hồng phấn này ra, nếu đụng vào các thành viên trong đội, ngay lập tức quả bóng sẽ vỡ tan, mà HP của đội viên cũng sẽ được khôi phục lại một ít.

Các thành viên của Bá Vương Hoa đang bận rộn tại lối vào Phong Ma Quật, Yêu Đạo ngẩng đầu nhìn bầy Chó Địa Ngục đang lao đến như thủy triều trước mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng.

A Hoa, cô phải đánh bại Chó Địa Ngục Ba Dầu nhanh lên, đoán chừng chúng tôi chẳng chống cự được bao lâu nữa đâu, Yêu Đạo thở dài một hơi.

…

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy Tây Qua Mạn Mạn hoảng sợ kêu lên: "A, cái tên trạch chết tiệt vô dụng nhà anh!"

"Cút, lại chả phải tại đồ ngốc nhà cô à!" Thời Vũ Hoàn nghe Tây Qua Mạn Mạn trách móc mình, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà phản bác lại, đáng tiếc đã không kịp nữa rồi…

Thời Vũ Hoàn và Tây Qua Mạn Mạn hóa thành hai đường chỉ phát sáng trước lối vào Phong Ma Quật, biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại mấy con Chó Địa Ngục đang đứng ở đó…

Hỏng bét, lần này là xong luôn rồi. Nếu như hai người bọn họ bị giết, áp lực khi chống lại Chó Địa Ngục sẽ phải tăng lên rất nhiều, nghĩ vậy, trong lòng Yêu Đạo hơi sốt ruột. Mặc dù Yêu Đạo rất ghét cái con người bốc đồng Tây Qua Mạn Mạn này nhưng nếu cô ta và Thời Vũ Hoàn còn sống thì còn có thể giúp đội mình chia sẻ áp lực, không ngờ cuối cùng bọn hắn lại ngã xuống dưới nanh vuốt của Chó Địa Ngục. Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chạy trời cũng không khỏi nắng, trong lòng yêu đạo rất lo lắng.

"Yêu Đạo, cẩn thận!" Đúng lúc này, bên tai Yêu Đạo vang lên một tiếng kêu sốt sắng của Tiểu Khuyển Du Lục Hoa.

Lúc Yêu Đạo lấy lại được tinh thần thì mới phát hiện một con Chó Địa Ngục bỗng nhiên đánh về phía mình, mà bởi vì mình vừa mới phân tâm nên giờ đã không còn đường né nữa.

Sắp tèo luôn rồi…

Ngay thời khắc nguy hiểm, một luồng ánh kiếm lóe lên, con Chó Địa Ngục trước mặt Yêu Đạo đột nhiên bị cắt thành hai nửa, máu tươi từ người nó phun ra, vô cùng đẹp đẽ…

Ánh sáng từ thanh kiếm tan biến, Tiêu Phàm dần xuất hiện trước mặt Yêu Đạo…

"Là anh!" Yêu Đạo thấy rõ người trước mặt, hơi kinh ngạc.

Người này có thể xuất hiện ở đây lúc này, chỉ có thể có một khẳng định, đó chính là hắn đã luyện đến cấp 30, nếu không thì có người trong đội ngũ có người đã đến cấp 30.

Có điều đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là Tiêu Phàm xem như là đã cứu mình một mạng: "Xin tạ ơn."

Tiêu Phàm nhìn con người có vóc dáng gợi cảm chết người cùng bộ mặt râu ria Yêu Đạo này đang nhìn mình bằng đôi mắt ngập tràn cảm kích, liền cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều không được tự nhiên, miễn cưỡng chỉnh đốn là cảm giác khó tả trong lòng, đáp lại nói: "Không sao, chỉ là tiện tay mà thôi, có điều, rốt cuộc đây là loại tình huống gì vậy?"

…

Nhóm người Tiêu Phàm dựa theo chỉ thị tọa độ của Phong Ma Quật đi thẳng vào trong núi, cũng không gặp bất cứ phiền phức nào, cho đến khi mảnh đất trống phía trước cửa hang Phong Ma Quật.

Từ xa xa Tiêu Phàm trông thấy, ở mảnh đất trống này có ba cái đỉnh nhọn kì lạ, dưới mỗi cái đỉnh có một cái hố động nhỏ, ở trong cái hố lại có những sinh vật toàn thân đen nhánh lúc trông như chó, lúc lại như sói đang chạy loạn không ngừng.

Sau khi bọn chúng chạy ra khỏi cái hố dưới đỉnh nhọn, liền không nhìn chạy về phía của vào Phong Ma Quật.

Lúc đầu Tiêu Phàm nghĩ có thể chậm rãi tìm hiểu ngọn ngành, bỗng nhiên nhìn thấy ở cửa vào Phong Ma Quật hình như có người chơi đang chiến đấu, thế là lại định mang theo đội viên đến giúp một chút.

Nhắc đến cũng thật thần kì, một đám chó địa ngục chạy ra từ ba cái hố kia đều không chút để ý đến nhóm người Tiêu Phàm, chỉ vùi đầu chạy về phía cửa vào Phong Ma Quật.

Vậy mà bọn chúng lại không có ý định công kích mình, Tiêu Phàm cũng không nhàm chán đến độ đi trêu chọc bọn chúng một chút.

Không cần nghĩ đến việc bọn chúng có thực lực to lớn đến mức nào. chỉ cần nhìn đến số lượng của bọn chúng, bọn Tiêu Phàm đấu với số lượng quái vật như thế chính là phiền phức.

Đợi đến khi Tiêu Phàm đến gần, mới phát hiện ra những người chơi đang chiến đấu ở gần cửa vào Phong Ma Quật đều là người mình quen.

Có người của Truy phong liệp đoàn là em gái của Tịch Dương và Thời Vũ Hoàn đang khó chịu nhìn mình. Còn Bá Vương Hoa thì ngoại trừ A Hoa tỷ, bốn thành viên còn lại đều ở đây.

Nhưng mà nhìn tình huống của bọn họ lúc này không thể gọi là lạc quan, bởi vì số lượng chó địa ngục thực sự rất lớn, mà từ bên trong cái hố vẫn có chó địa ngục đang không ngừng chạy ra, thực sự khiến người ta đau đầu.

Thế là Tiêu Phàm liền quyết định, mang theo đám người đi lên trợ giúp.

Đáng tiếc nhóm Tiêu Phàm còn chưa đến nơi, Thời Ngư Hoàn cùng Tây Qua Mạn Mạn đã bị đám chó địa ngục vây đánh, mà tính mạng của Yêu Đạo lúc này cũng là ngàn cân treo sợi tóc.

Thế là Tiêu Phàm đành rút kiếm ra, cứ như vậy…

…

“A Hoa đến cấp 30, hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ liên thông trận doanh Ác Ma, liền mang theo chúng tôi đến Phong Ma Quật.” Yêu Đạo giải thích với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghĩ thầm, A Hoa tỷ quả nhiên không hổ gọi là quái vật, sớm vậy mà đã luyện đến cấp 30 rồi.

“Sau khi chúng tôi tiến vào trong núi, cả một đoạn đường dài không gặp bất cứ trở ngại gì, đến khi tới trước của vào Phong Ma Quật. Lúc nãy là hai người kia ngăn cản chó địa ngục vào trong động. Hắn nói cho chúng tôi là đội trưởng đội hắn đã vào trong động, đang chiến đấu với chó địa ngục ba đầu.

Nghe được tin tức này, sắc mặt Tiêu Phàm liền trở nên không tốt lắm.

Không nghĩ tới Tịch Dương ngu ngốc vậy mà còn luyện cấp nhanh hơn mình, mình thật sự là quá mất mặt rồi.

“Ở lối vào của Phong Ma Quật có một tấm bình phong vô hình, giống như một cái lưới, chỉ cho phép người chơi đã đạt tới cấp 30 tiến vào bên trong. Mà những con chó địa ngục bên ngoài này là khi nghe được tiếng kêu gọi của chó địa ngục ba đầu sẽ chạy vào trong trợ giúp, vì thế nên đôi nam nữ vừa ngã xuống kia chỉ có thể phụ trách việc ngăn cản những con chó địa ngục này đi vào, có thể làm giảm bớt áp lực cho đội trưởng của bọn họ. Sau khi A Hoa tỷ nghe được vậy cũng một mình tiến vào bên trong Phong Ma Quật khiêu chiến với chó địa ngục ba đầu. Mà chúng tôi bởi vì không thể vào được, đành ở lại đây, cùng với hai vị vừa bị đám chó địa ngục đánh gục kia ngăn cản chó địa ngục tiến vào trong động.”

“Ừm, mọi chuyện tôi đã hiểu đại khái, tôi cũng đạt tới cấp 30, lát nữa tôi sẽ vào trong động trợ giúp A Hoa tỷ, những thành viên khác trong đội tôi sẽ ở lại cùng mọi người ngăn cản đám chó địa ngục xông vào trong động.” Sau khi Tiêu Phàm hiểu rõ tình huống, liền lập tức đưa ra quyết định.

“Thật sự là cảm ơn anh, sau khi hai người kai không trụ nổi nữa, tôi đang không biết làm sao để có thể phòng thủ tiếp ở cửa hang. Mọi người đến, thật sự là đã giúp một việc lớn.” Yêu Đạo nhìn mấy người đằng sau Tiêu Phàm có chút hưng phấn.

Sau khi Yêu Đạo phát hiện trong đội ngũ của Tiêu Phàm ngoại trừ Tiêu Phàm thì đâu cũng là con gái, thậm chí có cả vị thành niên, liền nghĩ thầm, Tiêu Phàm cái con người này đừng nói là không phải kẻ háo sắc đi.

Tạo ra một cái đội ngũ, đội viên lại chỉ lấy nữ giới, đây không phải háo sắc thì là cái gì.

Tiêu Phàm không để ý đến tâm tư nhỏ này của Yêu Đạo, nói xong liền quay đầu, vừa vặn nhìn thấy thiếu nư khả ái của Bá Vương Hoa lần trước phun vào mặt mình cả một biển máu.

Bởi vì lần đó không hiểu sao mà cô vừa phun máu xong liền quay ra hôn mê bất tỉnh, Tiêu Phàm còn chưa kịp chào hỏi, thế là lần này Tiêu Phàm…

“Xin chào, đã lâu không gặp.”

Thực ra sau khi Tiểu Khuyển Du Lục Hoa nhìn thấy Tiêu Phàm xuất hiện cầm kiếm chém đứt đầu một con chó địa ngục, liền rơi vào trạng thái si mê cực độ…

Dáng vẻ chăm chú tác chiến lúc nãy giờ đã hoàn toàn biến mất, trong lòng chỉ nghĩ thầm, mỗi lần trông thấy Tiêu Phàm chiến đấu đều cảm thấy thật đẹp trai nha!

Nổ tung đi hiện thực!

Tan nát đi tinh thần!

Trục xuất ra khỏi thế giới này!

Cái khí chất chiến đấu kia cũng thật ngông cuồng rồi!

…

Chương 183: Nội Chiến (1)

Chương 183: Nội Chiến (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sự cuồng nhiệt trong lòng Tiểu Khuyển Du Lục Hoa dành cho Tiêu Phàm lại bùng phát rồi…

Chợt thấy Tiêu Phàm nói chuyện với mình, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lại cảm thấy tim mình đang đập loạn lên rồi.

Tiêu Phàm thấy thiếu nữ trước mặt sau khi nghe mình chào hỏi thì mặt bỗng nhiên đỏ lên, nhìn như đít khỉ.

Tại sao lại không so sánh với cà chua mà lại so sánh với cái đít khỉ buồn nôn vậy? Tất nhiên là vì bóng ma của lần bị mông vượn đáp trúng mặt kia quá to lớn, Tiêu Phàm chưa thoát nổi rồi.

Tiếp đó, Tiêu Phàm lại thấy vị thiếu nữ đang có trạng thái khiến hắn liên tưởng đến cái mông khỉ này ẩn chứa một cảm giác nguy hiểm.

Phụt!

Tiêu Phàm nghiêng người tránh ra, thầm nghĩ trong lòng, dự cảm của mình quả nhiên không sai.

Không sai, sau khi máu mũi Tiểu Khuyển Du Lục Hoa phun ra tận vài thước thì liền "hạnh phúc" mà ngã xuống.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa làm fan cuồng số một trong trò chơi của Tiêu Phàm thật sự không dễ dàng.

"Ây gù, bệnh cũ của thiếu nữ này lại tái phát sao." Tiêu Phàm xoay người nói với Yêu Đạo.

Yêu Đạo nhìn Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đã ngất dưới đất một chút, lại quay ra nhìn Tiêu Phàm đang ngu ngốc đứng đó, suy nghĩ nên nói với Tiêu Phàm cái gì, cuối cùng vẫn là không nói ra miệng, thở dài: "Hỏi thế gian tình là chi, cái mũi chỉ cuồng phun máu, Tiểu Khuyển, mạng cô thật khổ, làm sao lại đi hâm mộ một tên ngu ngốc như vậy chứ."

…

“Được rồi, đây là đội Bá Vương Hoa của A Hoa tỷ, Hổ Nữu cô cùng mấy người Xà Cơ ở lại đây giúp Bá Vương Hoa, tôi muốn vào bên trong cùng A Hoa tỷ đánh bại mục tiêu của nhiệm vụ lần này, chó địa ngục ba đầu.” Tiêu Phàm cũng lười ở lại đây tán gẫu, dù sao thì vượt qua khu vực liên thông mới là chuyện quan trọng đối với Tiêu Phàm, nói xong liền quay người tiến vào bên trong Phong Ma Quật.

“Ai da, lại đến lúc đại tiểu thư này ra tay rồi, Phàm muội muội thật là phiền phức.” Hổ Nữu thở dài, “Xà Cơ yểm hộ, Trường Miên cùng Miên Miên trợ giúp, chúng ta tiến lên nào.”

Hổ Nữu nhìn một đám kia vừa nhìn thấy chó địa ngục liền cảm thấy phấn khích…

…

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đã được Yêu Đạo đỡ sang một bên nằm, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Xà Cơ sớm đã thay thế vị trí cũ của A Phát ca cùng A Quý ca, một người cân cả một đám chó địa ngục, Bán Trường Miên ở hậu phương không ngừng bổ sung HP cho Xà Cơ.

Thế mà lúc này A Phát ca cũng A Quý ca cũng không dành chút thời gian tỏ lòng sùng bái sức chịu đòn của Xà Cơ một chút, mà lại run rẩy nhìn bộ dáng điên cuồng của Hổ Nữu, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Ha ha Ha, cái bọn óc lợn này, đến đây đi, để các ngươi nếm thử sự lợi hại của đại tiểu thư ta!” Theo tiếng cười ghê rợn của Hổ Nữu, roi quơ lên điên cuồng, đánh cho bọn chó địa ngục đến da tróc thịt bong.

Mà quá không đúng lúc chính là. có một con rối với hai cái đuôi ngựa dài lê thê đang đứng sau lưng Hổ Nữu bật lên bài “Con én nhỏ” dễ nghe.

Yêu Đạo trợn tròn mắt mà nhìn đội ngũ tắc kè hoa trước mặt mình, nghĩ thầm thật hi vọng đôi nam nữ mới ngủm củ tỏi kia còn sống, sống rồi bọn họ sẽ biết thế là là quái nhân chân chân chính chính.

…

“Sao vậy, sao lại không tiếp tục xem nữa?” Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Tiểu Sửu Hoàng chuẩn bị xuống núi liền nói.

“Không có gì đẹp mắt, tôi muốn xem nhưng mọi người đều đã vào bên trong Phong Ma Quật nên không thể nhìn được nữa. Có điều lần này ngược lại tôi lại thấy một việc làm tôi thấy vui vẻ. Từ một kiếm của tiểu tử kia tôi có thể thấy được, khoảng thời gian này hắn đã tiến bộ vượt qua cả kì vọng của tôi. Thật sự trông chờ có thể sớm nhìn thấy bộ dáng đã tu thành chín quả của hắn.” Tiểu Sửu Hoàng nói đến đây, cảm giác hết sức hưng phấn.

“Những đồng đội kia của hắn, anh không có ý định nhìn một chút sao?”

“Không có gì đặc sắc, qua một lúc nữa, nếu như bọn Mệnh Phàm không thể đánh bại được chó địa ngục ba đầu thì những đồng đội kia của hắn sẽ bị diệt sạch.” Tiểu Sửu Hoàng lạnh nhạt nói.

“Sao lại như vậy? Tôi thấy tình thế của mấy người đó đang rất tốt đẹp mà.” Nghe được lời trả lời của Tiểu Sửu Hoàng, Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Thì đúng là như vậy, nhưng mà khi có một con chó địa ngục chết đi, thì thực lực của những con chó địa ngục mới đến lại tăng lên một phần, một bên tinh lực không ngừng tiêu hao, một bên lại không ngừng tăng lên, anh nói cuối cùng thì người nào thắng. Hai người Truy phong liệp thủ trước đó chính là do như vậy mà chết.”

“Là như vậy sao, tôi không thấy như thế.” Phong Ma Tiểu Xích Lang lại nhìn đưa mắt nhìn những nhánh dã quái đen xì dưới núi.

“Anh không hiểu mấy cái phương diện chiến đấu nên nhìn không ra biến hóa rất nhỏ là chuyện bình thường, có nên ở lại chỗ này xem tiếp cũng không có ý nghĩa gì.” Tiểu Sửu Hoàng vừa nói vừa tiếp tục đi xuống chân núi, nhịp bước vẫn giật giật như cũ, rất là buồn cười, hoàn toàn không sợ rằng chỉ cần sẩy chân một cái là mình có thể bị lăn xuống núi.

“Anh đã nói như vậy, tôi còn ở chỗ này xem tiếp cũng chẳng để làm gì.” Phong Ma Tiểu Xích Lang cười cười, cũng theo Tiểu Sửu Hoàng xuống núi.

“Nhưng có một điều chính là, ngoại trừ Ác Long đang ở chỗ khác luyện cấp, những người chơi xuất sắc ở trận doanh Ác Ma đều đã tụ tập hết ở đây.” Tiểu Sửu Hoàng một bên xuống núi, một bên vui vẻ ném cái dao nhỏ trong tay chơi đùa, dao dưới ánh mặt trời, sáng loáng.

“Còn có một vị không ở đây, hắn là người luyện lên được cấp 30 ngay sau anh.” Phong Ma Tiểu Xích Lang nói tiếp.

“Ầu? Ai vậy?” Đối với chủ đề này Tiểu Sửu Hoàng cũng có chút hứng thú.

“Đoán chừng hiện giờ hắn đang đi dạo tại của hàng trong trận doanh Ác Ma hoặc đi dạo trong phòng bán đấu giá tại cộng đồng trò chơi rồi.”

“À, nhớ ra rồi, hóa ra là hắn. Cũng đúng, hắn chắn hẳn không có hứng thú đối với việc giải tỏa khu vực liên thông này. Có điều, phẩm vị của hắn không tệ, tôi rất thích.” Cái miệng rộng đỏ tươi của Tiểu Sửu Hoàng lại toét ra, phối hợp với khuôn mặt trắng bệch, khiến cho người khác nhìn vào không khỏi cảm thấy run sợ.

Phong Ma động là một hang động tối tăm u ám, nương theo cửa hang tiến vào sâu bên trong động sẽ dần dần trở nên rộng lớn hơn.

Trên vách đá nơi đây chi chít những đường vân thần bí được vẽ nguệch ngoạc, khiến cho người khác cảm thấy trong lòng khó chịu, bởi vì những hình ảnh này quả thực vô cùng kì quái.

Những hình vẽ nguệch ngoạc này liên tục theo vách đá lan đến chỗ sâu nhất, mãi cho đến khi một cửa động tối đen trống rỗng xuất hiện mới dừng lại.

Cửa động này khiến cho người khác có cảm giác khiếp sợ, bởi vì nó quá mức đen tối, đến nỗi từng tia sáng đều bị nuốt mất, rồi tắt ngấm.

Có lẽ đây là cửa vào thông với địa vực mà năm đó Lý Tư Đốn bị phong ấn rơi xuống.

Nhưng không một ai có thể đi đến nghiệm chứng, bởi vì có một sinh vật cực kì nguy hiểm đang đứng trước cửa động – Tam Đầu Địa Ngục Khuyển (*).

(*) T/N: Chó ba đầu canh giữa địa ngục – Cerberus.

“Gào!” Cùng lúc đó Tam Đầu Địa Ngục Khuyển ngửa mặt lên trời rít một tiếng dài, tiếng gào phát ra đầy cao ngạo.

Máu tươi vương trong miệng, răng nanh mọc đầy, thoạt nhìn vô cùng hung ác.

Tịch Dương đứng trước Tam Đầu Địa Ngục Khuyển ngưng thần nhìn thẳng, sau đó bên tay phải ngưng tụ ra một mũi tên sáng rực ánh hoàng kim, đặt lên dây cung kéo căng về sau…

Bắn!

Tiếng rít gào vang lên!

Tịch Dương xem quỹ đạo của mũi tên bắn ra, đoán chừng mũi tên này nhất định sẽ trúng, trên mặt còn trưng ra nụ cười tự tin.

Thế nhưng không bao lâu sau, nụ cười trên gương mặt đẹp trai của hắn đanh lại.

…

“Mãng Ngưu Quyền!”

Chỉ nghe thấy một tiếng tru lớn, A Hoa Tỷ giống như một con trâu đực nổi giận lao ra từ một bên, đánh một quyền vào Tam Đầu Địa Ngục Khuyển.

Thân hình khổng lồ của Tam Đầu Địa Ngục Khuyển bị A Hoa tỷ một quyền đánh bay, ngã ra một bên, còn mũi tên của Tịch Dương đang lao nhanh đến, vừa vặn bắn tới trên người A Hoa Tỷ.

“Cái tên này đẹp trai đến vậy mà bắn tên lại không chuẩn chút nào, cứ luôn gây rắc rối cho bản mỹ nữ, có phải cố ý muốn bới lông tìm vết không hả?”

A Hoa Tỷ phát hiện mũi tên của Tịch Dương phóng đến bên mình, tức giận lớn tiếng với hắn ta.

Chương 184: Nội Chiến (2)

Chương 184: Nội Chiến (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tịch Dương cũng cảm thấy bực bội, rõ ràng là mũi tên của hắn ta chắc chắn trúng lại bị nữ quái vật này phá hoại. Ả đã không nhận lỗi thì thôi, ngược lại còn xấu tính cáo trạng trước cắn ngược lại hắn ta, thế nên liền tức giận đáp: "Cô có điên không, nếu như ban nãy không phải cô ở đằng đó gây rắc rối, tôi sớm đã bắn trúng Tam Đầu Địa Ngục Khuyển rồi."

"Cậu nói gì hả? Còn dám nói tôi điên, tôi làm phiền cậu, tôi còn chưa chê cậu ở đây vướng tay vướng chân đâu đấy!" Nghe lời chỉ trích của Tịch Dương, A Hoa Tỷ thở phì phì đáp, trong lòng nghĩ đàn ông trên thế giới này quả nhiên chỉ có Phàm ca là tương đối đàng hoàng. Cái tên trước mắt trông có vẻ ngầu, nam tính, nhưng chẳng ngờ hắn cũng chỉ là có mỗi cái thân xác xinh đẹp mà thôi.

Tịch Dương thầm nghĩ bản thân dù sao cũng là một cao thủ có tiếng trên mạng, chưa từng bị người khác ghét bỏ, bị bảo là vướng tay vường chân, những người chơi khác xếp hàng nhờ hắn ta kéo cấp còn không kịp nữa là.

Cao thủ cũng cần có tôn nghiêm của cao thủ, Tịch Dương lập tức không sợ chết phản bác lại: "Cô mới vướng tay vướng chân đó! Nếu như không phải cô đến, một mình tôi sớm đã đánh được con Tam Đầu Địa Ngục Khuyển này hoàn thành nhiệm vụ rồi."

A Hoa Tỷ nghe Tịch Dương nói liền nổi giận, mũi tên của hắn bắn tới chỗ đồng đội mà còn ảo tưởng một mình đánh được Tam Đầu Địa Ngục Khuyển, con người này đúng là không biết xấu hổ.

“Có tin bây giờ tôi xử lý cậu trước, sau đó xử con cún kia sau không!” A Hoa Tỷ hung hăng dẫm chân xuống đất, một làn khí chấn động dưới chân A Hoa Tỷ, dường như mặt đất cũng rung lên theo động tác của A Hoa Tỷ.

Tịch Dương nhìn nữ quái vật trước mắt, nuốt một ngụm nước bọt, phát hiện ra bản thân bỗng dưng lại căng thẳng, nhưng vẫn kiên cường nói: “Ai sợ ai chứ! Đánh thì đánh!”

“Hai người đừng có làm loạn nữa, đánh bại Tam Đầu Địa Ngục Khuyển quan trọng hơn!”

Ngay lúc giương kiếm giương cung lên, Tiêu Phàm cuối cùng cũng đã xuất hiện…

Sau khi Tiêu Phàm tạm biệt bọn người Hổ Nữu, liền cấp tốc tiến vào trong Phong Ma động, muốn ngay tức khắc đuổi đến chiến trường trợ giúp cho A Hoa Tỷ và Tịch Dương cùng hợp sức đánh bại Tam Đầu Địa Ngục Khuyển, giải khóa khu vực liên thông trận doanh Ác Ma.

Nào ngờ vừa đến đã thấy A Hoa Tỷ và tên ngốc Tịch Dương đang nội chiến, hai người này quả nhiên không đáng tin.

“Phàm ca, sao anh lại ở đây?” A Hoa Tỷ vừa nhìn thấy Tiêu Phàm đến, bộ dạng vênh váo hung hăng lập tức biến mất, đổi lại thành dáng bộ yếu đuối khép nép.

Đương nhiên với dáng người của A Hoa Tỷ không thể nào giả bộ yếu đuối mỏng manh được, ý tôi nói ở đây là một kiểu “yếu đuối khép nép” mà hiện lên trên người A Hoa Tỷ cũng là một dạng “yếu đuối khép nép” đáng “yêu” (đọc chữ này mới sợ làm sao).

Còn Tịch Dương cũng đổi sang một bộ dạng khác, nghiến răng nghiến lợi trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, hung hăng phun ra một câu, “Phàm ca, là anh! Em biết với thực lực của anh, nhất định có thể đến được đây! Nếu như anh không đến, anh không phải là Phàm ca mà em biết.”

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dạng này của Tịch Dương, biết Tịch Dương vẫn còn ghi hận chuyện kia, khó mà có thể tận tình khuyên bảo Tịch Dương

được: “Tịch Dương, hiện tại đánh bại Tam Đầu Địa Ngục Khuyển mới là nhiệm vụ hàng đầu, trước tiên có thể bỏ qua mâu thuẫn cũ được không?”

“Phàm ca, chuyện của Tiểu Thúy không thể quên đi như vậy được!”

Chết tiệt, cái tên này sao cứ nhớ mãi chuyện kia cơ chứ.

“Tôi không bảo cậu phải quên đi tất cả, chỉ là hiện tại chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm, không thể cứ chậm trễ như thế này được nữa.” Tiêu Phàm vô cùng nghiêm túc nhìn người đã từng vô cùng thân quen này, nói.

Tiêu Phàm hiểu hắn ta, Tiêu Phàm biết tuy trong lòng luôn định nghĩa hắn ta là một tên “ngu ngốc”, thế nhưng hắn ta vẫn có thể hiểu rõ mức độ nặng nhẹ của sự việc.

Tịch Dương im lặng, vẫn như cũ nhìn Tiêu Phàm không nói lời nào.

“Chỗ cửa vào của Phong Ma động có vô số Địa Ngục Khuyển đang kéo tới, thành viên của tôi và A Hoa Tỷ đều đang khổ sở chống đỡ, Dưa Hấu Man Man và Thời Vũ Hoàn đang bị Địa Ngục Khuyển vây lấy, thế nên tôi xin cậu hãy lấy đại sự làm trọng.” Tiêu Phàm nhìn Tịch Dương vẫn đứng trơ ra, một lần nữa nói ra tin tức quan trọng.

Tịch Dương vừa nghe tin này liền chấn động, vậy mới nhận ra tình trạng của đội ngũ, hai người đồng đội đang nhanh chóng mất đi lượng kinh nghiệm.

“Được, chuyện này để sau hẵng nói, bây giờ chúng ta phải đánh bại con Tam Đầu Địa Ngục Khuyển trước mắt, có điều, sau này em nhất định phải ở trước mặt mọi người đường đường chính chính đánh bại anh trong trò chơi, khiến anh thân bại danh liệt!”

Cắt, về sau vẫn còn dài.

Thân bại danh liệt? Đợi cậu làm được đi hẵng nói, Tiêu Phàm trong lòng nghĩ thầm, Tịch Dương vẫn kiêu ngạo hệt như trước đây.

“Vậy bây giờ chúng ta lập một đội tạm thời đi, Tịch Dương đồng ý rồi, A Hoa Tỷ, cô thì sao?”

A Hoa Tỷ nghe Tiêu Phàm nói với mình, sao có thể nói không, “Em nghe theo Phàm ca, chỉ là Phàm ca thật đáng ghét, gọi người ta là Hoa Hoa đi.”

Tiêu Phàm nhìn bộ dạng thẹn thùng đáng sợ này của A Hoa Tỷ, bắt đầu mâu thuẫn.

Ầy, đúng là tự tạo nghiệt thì không thể sống.

Sớm biết vậy ngày đầu gặp A Hoa Tỷ đã chết ngay cho xong, bây giờ phải đến mức này, giờ phút này trong lòng Tiêu Phàm vô cùng hối hận.

“Hoa… Hoa.”

Tịch Dương nghe cách Tiêu Phàm xưng hô với A Hoa Tỷ, nhất thời trong dạ dày như ùn ùn dậy sóng, “Cả hai người đừng có ghê như vậy được không! Bây giờ chuẩn bị chiến đấu rồi còn thêm debuff cho đồng đội.”

A Hoa Tỷ nghe thấy tên nhóc Tịch Dương này lại ngắt lời, vừa định phản bác, bỗng dưng cảm thấy một trận cuồng phong kéo tới bọn họ.

Tiêu Phàm nhìn lưỡi kiếm gió hình bán nguyệt lao tới mình, vội vàng tránh né.

Vút một tiếng, lưỡi kiếm gió lướt qua bên cạnh Tiêu Phàm, đánh vào bãi đất trống phía sau hắn.

Bị lưỡi kiếm gió lao đến khiến cho cát bụi tứ tán, Tiêu Phàm nhìn thấy trên mặt lưu lại một vết cắt thật sâu.

“Gió hôm nay thật là ồn ào, nhưng con chó ngốc nhà ngươi đánh ta làm gì, ta rõ ràng là vừa mới đến mà!” Tiêu Phàm gào lên với cái thứ ba đầu trước mắt.

Con chó địa ngục ba đầu đã bị A Hoa Tỷ đánh văng ra ngoài lúc trước, sau khi chậm rãi bò dậy, cảm thấy rất khó hiểu khi thấy nhóm Tiểu Ác Ma này

bỗng nhiên xông vào cửa đánh văng nó ra nhưng lại không thừa thắng xông lên…

Sau đó lại phát hiện nhóm người này không biết tại sao đã bắt đầu tranh luận.

Con chó địa ngục ba đầu chậm rãi bước lại gần những sinh vật nhỏ bé này, nhưng nhóm Tiểu Ác Ma này lại không thèm nhìn đến chó địa ngục ba đầu là nó, vẫn cứ đứng tại chỗ tranh luận không chút kiêng nể gì.

Đối với loại đối xử như thế này chó địa ngục ba đầu cực kì tức giận, liền tru lên hai tiếng, cho rằng làm như vậy thì những người đó sẽ chú ý đến mình.

Không ngờ lúc này lại có thêm một Tiểu Ác Ma nữa xuất hiện, sau đó bọn họ lại tiếp tục không coi ai ra gì mà nói chuyện như cũ.

Bây giờ chó địa ngục ba đầu đã tức đến hỏng luôn rồi, có thể nhẫn nhịn chứ không thể nhẫn nhục!

Thế là một trong ba cái đầu của chó địa ngục ba đầu nhằm về phía nhóm Tiểu Ác Ma há miệng phóng ra một cái dao gió.

…

Ánh mắt Tiêu Phàm lóe sáng, thông tin về chó địa ngục ba đầu xuất hiện trước mắt của Tiêu Phàm.

(Tên gọi: Chó địa ngục ba đầu.)

(Đẳng cấp: 35)

(Chủng tộc: Chó địa ngục)

(Lượng HP:64%)

Skill:

1.(Tên gọi của skill: Hỏa Chi Thổ Tức)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Hiệu quả: Phun ra hỏa diễm đốt cháy kẻ địch)

(Tiêu hao skill: 10 điểm giá trị pháp lực)

(Ghi chú: Là kỹ năng đầu giữa của chó địa ngục ba đầu.)

2.(Tên gọi của skill: Băng Chi Thổ Tức)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Hiệu quả: Phun ra băng tuyết đông cứng kẻ địch)

(Tiêu hao skill: 10 điểm giá trị pháp lực)

(Ghi chú: Là kỹ năng đầu bên trái của chó địa ngục ba đầu.)

3.(Tên gọi của skill: Phong Chi Thổ Tức)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Hiệu quả: Phun ra dao gió chém giết kẻ địch)

(Tiêu hao skill: 10 điểm giá trị pháp lực)

(Ghi chú: Là kỹ năng đầu bên phải của chó địa ngục ba đầu.)

Chương 185: Tình Thế Nguy Cấp

Chương 185: Tình Thế Nguy Cấp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

4.(Tên gọi skill: Pháo hủy diệt tối thượng)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Hiệu quả: Là kết quả tạo thành do dự dung hợp của lửa-băng-gió, có tính chất gây ra thương tổn và hủy diệt trong phạm vi rộng lớn.)

(Tiêu hao skill: 1000 điểm giá trị pháp lực)

(Ghi chú: Là pháo hủy diệt tối thượng do sự kết hợp của lửa-băng-gió.)

Không sai, đây chính là (Ác Ma Chi Đồng) mà Tiêu Phàm thừa kế từ Hiriston, trong (Ác Ma Chi Đồng) này có một loại skill là (Ác Ma Ngưng Thị*) sử dụng cực kì tuyệt vời.

*Ác Ma Ngưng Thị: Cái nhìn của ác ma

Bởi vậy mới nói, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Nếu trước khi bắt đầu chiến đấu mà không nhìn thử trước một chút thì cũng quá uổng phí rồi.

“Chó địa ngục ba đầu, mỗi đầu có thể triển khai các loại kỹ năng riêng biệt, chia ra thành gió-băng-lửa, ngoài ra nó còn có một skill cực kì mạnh tên là “Pháo hủy diệt tối thượng”, tuy rằng tên gọi có chút làm quá nhưng các ngươi cũng phải để ý cẩn thận một chút.” Tiêu Phàm nói với A Hoa Tỷ và Tịch Dương.

“Làm sao anh có thể biết được những điều này?” Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm dò hỏi.

“Ta dùng skill xem xét thông tin.” Lúc Tiêu Phàm trả lời Tịch Dương, đã đồng thời rút trường kiếm ra: “Được rồi, chúng ta lên đi!”

“Líu lo!” Bỗng nhiên từ trên cao truyền đến tiếng chim kêu.

Tiêu Phàm nhìn lên nơi phát ra âm thanh, nhìn lấy Liệp Ưng hung mãnh đang bay theo vòng tròn trên đầu, sau đó Tiêu Phàm nhìn thấy Tịch Dương đầy vẻ đắc ý.

(Kỹ năng thiên phú: Động vật hỗ trợ)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Hiệu quả: Triệu hồi một con Liệp Ưng, hỗ trợ tác chiến, thời gian hỗ trợ 5 phút, thời gian hồi chiêu thức là 8 phút)

(Ghi chú: Liệp Thủ muốn động vật hỗ trợ mình thì phải yêu thương động vật bằng cả tấm lòng.)

Cái tên Tịch Dương này quả nhiên là….

Tiêu Phàm dùng (Ác Ma Ngưng Thị) thấy đượng thông tin kỹ năng của Tịch Dương, trong lòng lại càng khinh thường Tịch Dương hơn nữa.

Nếu đã biết được một kỹ năng của thành viên trong đội vậy thì sẵn tiện kiểm tra oàn bộ thông tin về kỹ năng của A Hoa Tỷ và Tịch Dương một lần cho xong.

(ID: Tịch Dương)

(Đẳng cấp: 30)

(Lượng HP: 100%)

(Danh hiệu: Liệp Thủ Truy Phong)

1.(Tên gọi skill: Kề vai chiến đấu)

(Loại hình skill: Bị động)

(Hiệu quả: Là sủng vật hoặc động vật được triệu hồi,

Tốc độ di chuyển, tốc độ công kích, lực công kích của người chơi cùng với sủng vật/động vật được triệu hồi đều sẽ tăng lên 15% cho đến kho sủng vật/ động vật được triệu hồi biến mất.)

(Loại hình skill: kỹ năng danh xưng)

(Ghi chú: Một Liệp Thủ xuất sắc chắc chắn sẽ không chiến đấu một mình. Ý của ta chính là, chí ít cũng có động vật hỗ trợ, sau đó Liệp Thủ và động vật hỗ trợ sẽ ở tên thảo nguyên cũng nhau Truy Phong.)

Skill này rất tốt, kết hợp hoàn mỹ với kỹ năng thiên phú của Tịch Dương.

2.(Tên gọi skill: Tiến Vô Hư Phát)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Phẩm chất: Sử thi)

(Hiệu quả: Chỉ cần mũi tên được bắn ra cách mục tiêu không quá 180 độ, lực lượng thần bí của cung Nhân Mã sẽ trợ giúp uốn nắn mũi tên để đảm bảo mũi tên sẽ bắn đúng vào trên người mục tiêu, trạng thái kéo dài trong 10 giây, thời gian hồi chiêu thức là 3 phút.)

(Tiêu hao skill: 200 điểm giá trị thể lực)

(Điều kiên học tập: Truyền thừa cung Nhân Mã của Ác Ma Trận Doanh)

(Ghi chú: Ta không có nói giỡn, không tin thì để quả táo lên đầu đi.)

3.(Tên gọi skill: Hoàng Kim Tiễn)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Phẩm chất: Sử thi)

(Hiệu quả: Sức lực giương cung (lâu nhất có thể kéo dài tới 5 giây), trong lúc sử dụng lực tốc độ di chuyển giảm 50%, sau khi sử dung lực sẽ bắn ra Hoàng Kim Tiễn có sức phá hoại mạnh mẽ, uy lực tùy thuộc vào thời gian sử dụng lực dài hay ngắn mà xác định, thời gian hồi chiêu thức là 5 phút.)

(Tiêu hao skill: giảm 50% giá trị thể lực)

(Điều kiên học tập: Truyền thừa cung Nhân Mã của Ác Ma Trận Doanh)

(Ghi chú: Vạn vật trên thế gian đều quy tụ trên một mũi tên.)

4.(Tên gọi skill: Vô Hạn Tiễn)

(Loại hình skill: Bị động)

(Phẩm chất: Sử thi)

(Hiệu quả: Có thể bắn ra mũi tên với mật độ dày đặc được trực tiếp tạo thành từ lòng bàn tay.)

(Điều kiên học tập: Truyền thừa cung Nhân Mã của Ác Ma Trận Doanh)

(Ghi chú: Liệp Thông thông minh tự học.)

Truyền thừa của cung Nhân Mã vậy mà lại rơi vào tay của tiểu tử này, phối hợp cùng với khả năng bắn tên thiên phú của Tịch Dương quả thật giống như hổ mọc thêm cánh.

Còn có tại sao ta lại thấy truyền thừa kỹ năng của chòm sao Nhân Mã lại tốt hơn nhiều so với chòm sao Bạch Dương của ta vậy?

(Tên gọi skill: Z biến hình)

(Loại hình skill: Chủ động)

(Hiệu quả: Nhanh chóng chạy trốn trái phải, thời gian hồi chiêu thức là 3 phút)

(Tiêu hao skill: 50 điểm giá trị thể lực)

(Ghi chú: Khổ luyện nhảy Clacket nhiều năm cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng.)

Đây là kỹ năng lẩn tránh của Tịch Dương, xem ra cũng không tệ.

Tiêu Phàm còn muốn tìm hiểu kỹ năng của A Hoa Tỷ, kết quả lại bị tiếng tranh cãi ồn ào vang lên bên tai làm gián đoạn…

“Tên khốn kiếp nhà ngươi sao lại dùng mũi tên bắn ta, không nhìn trước ngó sau hả, cung tên là đồ chơi sao?” A Hoa Tỷ lại lần nữa nổi giận đùng đùng la mắng Tịch Dương.

“Rõ ràng là tại cô không để ý tự nhiên lại lao ra, tự mình đụng vào mũi tên của ta rồi lại la làng!”

“Sao các người cứ hở ra là lại cãi vả ầm ĩ miết vậy?” Tiêu Phàm rất là đau đầu, có lẽ Tịch Dương và A Hoa Tỷ không thể hợp tác được với nhau rồi.

“Phàm ca…anh nhìn hắn ta kìa, bắn tên trúng vào người tôi, lấy việc công trả thù riêng.” A Hoa Tỷ nghe thấy Tiêu Phàm lên tiếng liền phàn nàn với hắn.

“Cô ta quả thật quá mức lằng nhằng, ta không thể nào hợp tác chiến đấu với cô ta được rồi!” Tịch Dương cũng oán giận nói với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn hai người trước mắt không ai chịu nhường ai, thực sự không biết phải làm sao, nghĩ đến mấy người Hỗ Nữu còn đang ở bên ngoài chống đỡ với một đám chó địa ngục thì trong lòng lại càng lo lắng.

…

Có điều tình hình bên ngoài động trước mắt xác thực rất gay go.

Hay giống như Tiểu Sửu Hoàng đã từng nói, chó địa ngục sau khi con này chết đi thì con khác sẽ lại tiếp tục xuất hiện, mạnh mẽ đến mức khiến cho bọn người Hổ Nữu cũng không thể chống trả được…

Hổ Nữu vẫn đang đứng chen chúc bên trong đám chó địa ngục mà liên tục vung roi, lúc này đã cực kì mệt mỏi, hơi thở bắt đầu nặng nề.

Xà Cơ đúng ở phía trước khó khăn điều kiển tấm khiên để chống đỡ, A Phát Ca và A Quý Ca đứng hai bên trái phải của Xà Cơ chia sẻ bớt áp lực.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa bây giờ cũng đã tỉnh lại, gia nhập vào bên trong đội ngũ chiến đấu.

Nhưng tình hình vẫn không mấy lạc quan, bởi vì chó địa ngục vẫn không ngừng xông tới, mấy người Hổ Nữu phải tiếp tục lùi về phía sau thêm một đoạn.

…

“Làm sao bây giờ, chúng ta sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.” Yêu Đạo đang ở phía trước sốt ruột hô lên với Hổ Nữa, thầm nghĩ nếu còn tiếp tục

như vậy, chính mình cùng với Tiêu Phàm không bao lâu nữa sẽ nhanh chóng bị đưa vào tình thế toàn quân bị diệt.

Tay trái đang cầm roi của Hổ Nữu đã bắt đầu tê dại, nhìn đám cho địa ngục hung dữ ở trước mặt, nghĩ thầm, hết cách rồi, bây giờ chỉ còn lại một cách như vậy nữa thôi…

Trên mặt Hổ Nữu xuất hiện vẻ mặt độc ác, từng bước lại gần Bán Trường Miên: "Xin lỗi, Trường Miên, chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ…"

Bán Trường Miên không biết tại sao Hổ Nữu lại áp sát mình, bắt đầu hơi hoảng hốt…

Tiêu Phàm nhận thấy hai người này quá khó phối hợp với nhau rồi!

Tịch Dương nhắm chuẩn, kéo cung, bắn tên!

A Hoa tỷ: "Man Ngưu Quyền!"

A Hoa tỷ dùng một quyền nện bay chó địa ngục ba đầu, làm chệch hướng bắn của Tịch Dương.

[Kỹ năng: Man Ngưu Quyền]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Phẩm chất: sử thi]

[Hiệu quả: Đấm thẳng tới phía trước với khí thế của một con trâu mộng, gây sát thương rất lớn cho kẻ địch, hiệu quả cũng giống như Dã Man Va Chạm, có thể đánh bay kẻ địch một khoảng cách, thời gian hồi chiêu: 3 phút.]

[Tiêu hao: 150 thể lực]

[Điều kiện học tập: Truyền thừa chòm Kim Ngưu của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: đừng nhìn kích thước của nó (nắm đấm) nhỏ mà coi thường, tính tình rất nóng nảy đó.]

Chương 186: Kề Vai Chiến Đấu

Chương 186: Kề Vai Chiến Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng vậy, A Hoa tỷ cũng là người sở hữu kỹ năng truyền thừa của mười hai cung hoàng đạo, mà lại là chòm Kim Ngưu - chòm sao rất phù hợp với cô ta.

Có được truyền thừa của chòm Kim Ngưu nên bây giờ A Hoa tỷ rất đáng sợ, nếu không tin thì hãy nhìn chó địa ngục ba đầu thì biết.

Tịch Dương lại nhắm chuẩn, kéo cung, bắn tên!

A Hoa tỷ: "Dã Man Va Chạm!"

A Hoa tỷ giống như một đầu tàu hỏa lao thẳng tới chó địa ngục ba đầu.

Chó địa ngục lại bị A Hoa tỷ đâm bay ra ngoài, chệch khỏi hướng mũi tên của Tịch Dương.

[Kỹ năng: Dã Man Va Chạm]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: dùng khí thế thẳng tiến không lùi lao về phía kẻ địch, có thể đánh lùi kẻ địch cũng gây sát thương rất lớn cho mục tiêu, thời gian hồi chiêu: 3 phút]

[Tiêu hao: 150 thể lực]

[Ghi chú: kỹ năng của chiến sĩ]

Tịch Dương vẫn kiên nhẫn nhắm chuẩn, kéo cung, bắn tên!

A Hoa tỷ: "Trâu Điên Giẫm Đạp!"

A Hoa tỷ nâng chân phải lên rồi giẫm mạnh xuống đất!

Chó địa ngục bị A Hoa tỷ gây chấn động bay lên trời, lại tránh được mũi tên của Tịch Dương.

[Kỹ năng: Trâu Điên Giẫm Đạp]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Phẩm chất: sử thi]

[Hiệu quả: Giẫm đạp lên mặt đất, để mặt đất sinh ra một vòng sóng chân không, làm cho tất cả kẻ địch xung quanh bị đẩy lên không, thời gian hồi chiêu: 5 phút]

[Tiêu hao: 200 thể lực]

[Điều kiện học tập: Truyền thừa chòm Kim Ngưu của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: ngươi sẽ không thích khi thấy ta tức giận đâu]

Khi thấy Tịch Dương bị A Hoa tỷ phàn nàn thì Tiêu Phàm cảm thấy thông cảm sâu sắc.

Đường đường là một thần tiễn thủ, thế mà lại bị A Hoa tỷ biến thành một thằng ngu, A Hoa tỷ đúng là quái vật mà!

Thế nhưng còn có chuyện đáng sợ hơn, kể cả Tiêu Phàm không tấn công, Tịch Dương bắn trượt hết, chỉ riêng A Hoa tỷ đã đánh cho chó ba đầu địa ngục ngu người, HP từ 64% giảm xuống còn 49%.

Vậy thì là do chó địa ngục ba đầu quá yếu, hay là do A Hoa tỷ quá mạnh?

Tiêu Phàm đang hoài nghi, có lẽ A Hoa tỷ không cần mình và Tịch Dương hỗ trợ cũng có thể giết chết con chó này rồi.

Tiêu Phàm nhìn lại cả người đầy cơ bắp của A Hoa tỷ thì càng cảm thán, thật sự là đáng sợ!

Chó địa ngục ba đầu nổi giận, nó không biết tại sao tên ác ma nhỏ bé trước mắt lại có sức mạnh lớn như vậy, lại có thể đánh bay cả cơ thể khỏe mạnh của mình đi, thế là chó địa ngục ba đầu mở cả ba cái miệng của mình ra…

Phù!

Lưỡi đao gió, khí lạnh, ngọn lửa, toàn bộ đều phun về phía A Hoa tỷ!

Ba đòn tấn công mang theo ba màu sắc khác nhau đã bao phủ hoàn toàn A Hoa tỷ lại…

Tiêu Phàm thấy vậy thì hốt hoảng, chẳng lẽ cứ như vậy mà A Hoa tỷ bị chó địa ngục ba đầu giết hay sao?

Nếu là mất đi A Hoa tỷ thì chiến lực bên mình sẽ bị giảm rất nhiều.

Sau khi chó địa ngục phun xong, đang định rống lên ra oai một phen thì bị một cánh tay cứng rắn như thép từ trong bụi mù nhô ra, quấn quanh cả băng lẫn hỏa đấm thẳng tới!

Đấm móc!

Cả người A Hoa tỷ phát ra ánh sáng vàng kim, dùng một quyền đấm móc vào hàm của chó địa ngục ba đầu.

Tiêu Phàm và Tịch Dương khi thấy bộ dáng bá đạo của A Hoa tỷ thì nuốt nước miếng, nghĩ thầm, như vậy còn không chết, cô ta đúng là quái vật mà.

Lại nhìn qua chó địa ngục ba đầu bị một quyền đánh bay lên trời, nghĩ lại nếu như mình mà bị đấm một quyền như thế… Tiêu Phàm không dám nghĩ tiếp nữa.

Sau khi đấm xong một quyền này thì ánh sáng vàng kim trên người A Hoa tỷ cũng dần dần biến mất.

Tiêu Phàm nhìn A Hoa tỷ, ánh sáng màu đỏ lóe lên trong mắt hắn.

[Danh hiệu: King Kong Barbie]

[Kỹ năng: Kim Cương Bất Hoại]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: Tăng 100% lực phòng ngự trong 10 giây, thời gian hồi chiêu: 10 phút]

[Tiêu hao: 300 thể lực]

[Kỹ năng thuộc loại: kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Quan trọng là King Kong, còn barbie chỉ là do ta thuận miệng thêm vào mà thôi.]

HP còn thừa lại của A Hoa tỷ là 60%, xem ra A Hoa tỷ vừa mới sử dụng kỹ năng danh hiệu của mình để kháng hết đòn tấn công ba loại nguyên tố của chó địa ngục ba đầu.

Thế nhưng dù là người có cơ thể rắn chắc như A Hoa tỷ, tăng thêm 100% lực phòng ngự thì vẫn bị chó ba đầu địa ngục công kích giảm xuống 40% HP.

Bây giờ thì kỹ năng [Kim Cương Bất Hoại] của A Hoa tỷ chưa cooldown xong, nếu bị chó địa ngục ba đầu tấn công như lúc trước vài lần nữa thì đến A Hoa tỷ cũng sẽ nằm mà thôi, cho nên…

“Tịch Dương, chúng ta cũng đi lên, không thể tiếp tục như vậy!”

“Tôi thấy chỉ cần mỗi mình con quái vật kia là có thể làm thịt con chó này rồi mà.” Tịch Dương vẫn kinh hãi với chiến lực của A Hoa tỷ.

“Không, nếu như chó địa ngục ba đầu vẫn sử dụng đòn tấn công như vừa rồi thì A Hoa tỷ sẽ không chống được lâu đâu.” Tiêu Phàm không nhìn tới Tịch Dương, cầm chặt kiếm trong tay, lao vào trong chiến trường, trước khi đi không quên bổ sung thêm một câu: “Chú mày biết rõ sự phán đoán của anh đây chuẩn thế nào cơ mà.”

Tịch Dương nghe vậy thì hình như nhớ lại cái gì đó, không hỏi lại nữa, hắn ta nắm chặt cung và tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đúng vậy, khi ở trong game thì Phàm ca chỉ huy và phán đoán rất chuẩn.

Năm đầu đại học, khi mình vừa bước vào ngôi trường “nhà máy chế biến thực phẩm cười ha hả” thì vẫn là newbie của giới gamer.

Chính là ỷ lại vào sự phán đoán xuất sắc và năng lực chỉ huy chính xác của Phàm ca thì mình mới có thể trở thành “Truy Phong Giả” nổi danh như hiện giờ.

“A Hoa tỷ, cái đầu chó có ký hiệu màu xanh mà đang phun lưỡi đao gió thì giao cho cô xử lý, đừng sử dụng bất kỳ kỹ năng đánh bay nào cả. Mà tôi sẽ cùng Tịch Dương đi xử lý hai cái đầu còn lại.” Tiêu Phàm nói với A Hoa tỷ.

Đây là một phương pháp mà Tiêu Phàm nghĩ tới để cho Tịch Dương và A Hoa tỷ không xung đột quá nghiêm trọng nữa, đó chính là coi chó địa ngục ba đầu thành ba con riêng biệt.

A Hoa tỷ nghe thấy Tiêu Phàm đang nói chuyện với mình thì cười một cách quyến rũ: “Chán ghê cơ, vừa nãy còn bảo người ta là Hoa Hoa cơ màaaaaa….”

Tiêu Phàm cố nén lại sự khó chịu mà nói: “Đừng nghịch, đánh bại chó địa ngục ba đầu quan trọng hơn.”

“Biết rồi, Phàm caaaaa…”

Không nghĩ tới Phàm ca còn biết thẹn thùng, thế nhưng khi Phàm ca tập trung lại rất đẹp trai nha, A Hoa tỷ nghĩ thầm nhưng vẫn bước tiếp đi tới cạnh cái đầu đang phun lưỡi đao gió của chó địa ngục.

“Tịch Dương, như cũ, để tôi chặn phía trước, chú tới dồn sát thương, lên đi!” Tiêu Phàm cầm kiếm lao tới phía trước.

Câu nói này làm Tịch Dương nhớ lại những kỷ niệm khi xưa, dù sao Tiêu Phàm vẫn là cựu đồng đội đã chơi cùng Tịch Dương bốn năm rồi.

Tịch Dương nhớ lại, năm đó cũng như thế này, Phàm ca luôn đi tới phía trước, rất vô tư mà trợ giúp một tên cung tiễn thủ gà mờ như mình để có thể trở thành “Truy Phong Giả” người người đều biết tới…

Nếu không phải có chuyện kia phát sinh, có lẽ bây giờ hai ta vẫn là đồng đội kề vai chiến đấu trong game đi.

Tịch Dương nhìn theo bóng lưng phía trước mà nói thầm.

Tiểu Thúy, hãy tha thứ cho anh, lần này anh lại trở thành đồng đội với kẻ thù của em nữa rồi.

…

Tịch Dương nhắm mắt trái lại, dùng một mắt phải nhắm chuẩn, kéo căng cây cung.

Vù!

Một mũi tên vàng óng ánh mang theo quyết tâm tất thắng của Tịch Dương bắn thẳng tới chó địa ngục ba đầu!

A Hoa Tỷ nghe theo lời dặn dò của Tiêu Phàm, không sử dụng bất kỳ kỹ năng gì có thể khiến quái vật di chuyển vị trí, hướng về phía cái đầu phun dao gió của con chó địa ngục ba đầu kia, điên cuồng đánh lên cái đầu của đó.

Bất quá lấy sức mạnh vốn có của A Hoa Tỷ, lại thêm kỹ năng thiên phú [Phù Dung Xuất Thủy] của cô tạo ra sóng chấn động, vẫn đánh cho chó địa ngục ba đầu lay động một trận, may mà điểm lay động đó sinh ra sự di chuyển vị trí vẫn nằm trong phạm vi Tịch Dương có thể bắn tên được.

A Hoa Tỷ lúc đầu không có sự trợ giúp của Tiêu Phàm và Tịch Dương, đã có thể đơn thương độc mã cứng rắn đánh với chó địa ngục ba đầu, bây giờ chỉ cần đối phó với một cái đầu của nó, nhất thời thả lỏng không ít.

Chương 187: Chiến Khuyển

Chương 187: Chiến Khuyển

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thoáng cái cái đầu miệng phun dao gió của chó địa ngục ba đầu đã bị A Hoa Tỷ đánh cho mặt mũi bầm dập, liên tục kêu khổ.

Một cái đầu bị bắt nạt, hai cái đầu còn lại sao có thể để yên được, đều dự định quay qua trợ giúp.

Tiếc là Tiêu Phàm sẽ không để cho "chúng nó" được như ý muốn, Cửu Tinh Thổ Tức!

Một hồi hương rượu ngập tràn trên chiến trường, "hun" cho hai cái đầu của chó địa ngục bị Tiêu Phàm phun rượu lên choáng váng một trận.

Tiếp đó Tiêu Phàm cầm Frostmourne hướng về cái đầu ở giữa của chó địa ngục chém xuống!

Mũi kiếm mang theo một chút bông tuyết, quanh đầu của chó địa ngục ba đầu lúc này giống như được một tầng hơi màu xanh lam bao phủ, thần khí Frostmourne mang theo sương giá có thể gây ra hiệu quả giảm tốc.

Chó địa ngục ba đầu gặp phải hiệu ứng sương giá giảm tốc, nghênh đón nó là mưa tên rậm rạp của Tịch Dương gào thét bay tới, một cung thủ xuất sắc sẽ không buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể tấn công kẻ địch.

Mũi tên vàng chính xác bắn lên người của chó địa ngục ba đầu, bắn ra nhiều đóa hoa máu.

Chó địa ngục ba đầu bị đau, ngửa đầu gào to một tiếng, lần nữa mở to cái miệng như chậu máu, định cho bọn Tiêu Phàm một đạo hơi thở ma pháp.

Hơi thở băng và lửa của chó địa ngục ba đầu kéo về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm điểm nhẹ bước chân, hơi nghiêng trượt một chút, hai loại hơi thở mang nhiệt độ khác nhau cứ như vậy lướt qua thân thể chợt lóe của Tiêu Phàm.

Lần này Tiêu Phàm cũng không sử dụng [Điệu Waltz Phong Vũ], đương nhiên hắn cũng không có dư giá trị mị lực để tiêu hao mà sử dụng [Điệu Waltz Phong Vũ].

Mặc dù không có tốc độ di chuyển tăng thêm của [Điệu Waltz Phong Vũ], nhưng Tiêu Phàm vẫn tự tin có thể nhanh chóng né được trận hơi thở này, điểm tự tin này là Tiêu Phàm trong trò chơi bất tri bất giác dần dần mà nảy sinh.

Tiêu Phàm liên tiếp tránh né làm Tịch Dương có chút giật mình, thầm nghĩ, anh Phàm quả nhiên không hổ là anh Phàm, vốn dĩ cho rằng sau khi hắn vào trò chơi, các mặt trong trò chơi đều sẽ không được như lúc trước, không nghĩ tới vẫn cường thế như vậy.

Nghĩ đến đây, Tịch Dương càng nắm chặt cây cung trong tay thêm vài phần, mấy mũi tên lấp lánh ánh kim quang nhàn nhạt như hờn dỗi hung hăng bắn lên thân của chó địa ngục ba đầu.

Nói về cường thế, thật ra A Hoa Tỷ lại càng thêm cường thế, cái đầu phun dao gió của chó địa ngục ba đầu còn chưa kịp há mồm phun ra đã bị A Hoa Tỷ dùng một kỹ năng khoa trương đấm móc, chó địa ngục ba đầu cứ vậy nước mắt doanh tròng ngậm miệng chó lại, có thể nói là khí thế dâng trào.

Đáng tiếc ánh mắt tràn đầy "cơ tình" của Tịch Dương vẫn dán chặt lên người Tiêu Phàm, chưa hề cho A Hoa Tỷ một tia quan tâm nào.

Lúc này Tiêu Phàm sẽ không phân tâm chú ý đến đội hữu của hắn đang suy nghĩ cái gì, vô cùng chuyên chú nhìn chằm chằm chó địa ngục ba đầu trước mặt, bởi vì hắn biết cái tên gia hỏa này còn một tuyệt chiêu [Pháo Hủy Diệt Tối Thượng] vẫn chưa sử dụng, hắn không thể lơ là được.

Chó địa ngục ba đầu hiện tại có chút xộc xệch, trước không nhắc đến có một cái đầu vẫn đang bị một nữ quái vật đánh đập không ngừng, trốn thế nào cũng không thoát, lại còn bị bắn lén liên tục trúng mấy tên, bên kia lại còn bị một tiểu ác ma vô cùng linh hoạt cầm kiếm chém, phần thể nghiệm này thật sự hỏng bét rồi.

Tiểu ác ma cầm kiếm thường thì cũng thôi, vấn đề là chó địa ngục ba đầu lại cảm thụ được cảm giác uy hiếp vô cùng lớn đến từ thanh kiếm mà tiểu ác ma này cầm.

Cho nên chó địa ngục ba đầu suy nghĩ bất luận thế nào, trước tiên phải giải quyết cái tên vô cùng linh hoạt này đầu tiên cái đã.

Tiêu Phàm lấn người tiến lên, lại là hai kiếm xẹt qua.

Chó địa ngục ba đầu bị đánh đau, phun trả một đạo hơi thở.

Tiêu Phàm bay nhanh về phía sau tránh, đợi cho uy lực còn lại của hơi thở kia tan hết, lại lần nữa tập kích bất ngờ.

Không ngờ cái đầu vẫn bị A Hoa Tỷ "chiếu cố" lại đột nhiên bỏ qua sự tấn công của A Hoa Tỷ,

chuyển hướng về phía Tiêu Phàm phun ra một đạo dao gió màu xanh.

Tiêu Phàm thầm nghĩ hỏng bét, nhưng mà hiện tại tốc độ chạy của hắn quá nhanh, đã không kịp dừng lại nữa, vì vậy trường kiếm đưa ngang, đón đỡ!

Đinh! Một âm thanh thanh thúy vang lên, dao gió và thân kiếm va chạm tạo nên tiếng vang lớn.

Lúc dao gió biến mất, Tiêu Phàm bị chấn phun ra một búng máu.

Chó địa ngục ba đầu là người thủ hộ của nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông, thực lực cũng không phải chỉ để làm cảnh, dù cho Tiêu Phàm ngay lập tức sử dụng kỹ năng đón đỡ, vẫn bị thương không nhẹ.

A Hoa Tỷ muốn trợ giúp Tiêu Phàm, kết quả hai cái đầu chó vẫn giằng co cùng Tiêu Phàm trong nháy mắt hướng về phía A Hoa Tỷ phun ra một trận

hơi thở băng và lửa.

A Hoa Tỷ không dám khinh thường, chỉ có thể lẩn tránh về phía sau một lát.

Thế nhưng đây hết thảy còn chưa hết, một bên móng nhọn của chó địa ngục ba đầu đã mang theo một trận cuồng phong mạnh mẽ đánh tới hướng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vẫn luôn chăm chú nhìn vào hai cái đầu chó lớn nguy hiểm, chưa từng chú ý đến cái khác.

Cho nên không ngờ đến con chó dữ này ngoại trừ việc há mồm phun ra ma pháp còn có thể dùng đến móng vuốt.

Cảm giác được phong áp của cái móng vuốt đánh tới, Tiêu Phàm âm thầm kêu khổ, bây giờ nên làm sao đây, hiện tại tránh đã không kịp nữa, một chưởng này đánh xuống đoán chừng mạng hắn cũng đi tong…

“Thu Thu” một tiếng kêu vang lên, liệp ưng từ trên cao bay xuống!

Móng ngọn như móc câu, rạch một đường lên cẳng chân đang đánh tới Tiêu Phàm của chó địa ngục ba đầu…

Hí!

Một dòng máu tươi bị ưng trảo phụt ra, chó địa ngục ba đầu cũng vì đau đớn kích thích mà hạ cái móng chó đang đánh về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tránh thoát một kích chí mạng, thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên cảm thấy phía sau có một trận cuồng phong kéo tới.

Một mũi tên vàng nhanh chóng lướt qua khóe mắt Tiêu Phàm, bắn vào trên người chó địa ngục ba đầu!

“Ầm!”

Hoàng Kim Tiễn, kỹ năng truyền thừa cung Nhân Mã của Tịch Dương, hơn nữa còn là Hoàng Kim Tiễn max sát thương sau khi đã tụ lực 5 giây.

Mũi tên này sau khi bắn trúng chó địa ngục ba đầu vang lên tiếng vang thật lớn, hoàn toàn không giống với mũi tên thường, có thể thấy rằng uy lực của Hoàng Kim Tiễn này đáng sợ cỡ nào.

Chó địa ngục ba đầu bị mũi tên này của Tịch Dương bắn trúng chẳng khác gì bị một viên đạn pháo đánh trúng, bị đánh lui về sau hơn mấy mét, phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết.

Sau một kích mãnh liệt này của Tịch Dương, lượng HP còn lại của chó địa ngục ba đầu không còn nhiều lắm.

Tiêu Phàm quay người lại, hướng về phía Tịch Dương giơ lên một ngón tay cái.

Tịch Dương cũng hướng về phía Tiêu Phàm gật đầu mỉm cười ra hiệu.

Sau đó như hai người chợt nhớ ra điều gì, không hẹn mà cùng xấu hổ quay đầu đi: "Nhổ vào, đều do thói quen trước đây."

A Hoa Tỷ nhìn biểu hiện ăn ý lúc này của hai người, trong lòng có chút bất an, nghĩ thầm, cái tên nhóc đẹp trai này không phải là "gay" chứ, cô cần phải quan sát một chút, nghìn vạn lần không thể để cho hắn bẻ cong anh Phàm được.

Chó địa ngục ba đầu bị thương nặng như vậy, rốt cục không kiềm giận nỗi nữa, nó phải dùng ma pháp mạnh nhất của nó để xé xác kẻ địch trước mặt.

"Ngao ô!" Chó địa ngục ba đầu tru dài một tiếng, ba loại nguyên tố ma pháp khác nhau nhanh chóng tụ tập trong miệng, mà quanh thân của chó địa ngục ba đầu cũng có một tầng ánh sáng nhàn nhạt sáng lên…

Thật ra Tiêu Phàm vẫn luôn theo dõi chó địa ngục ba đầu, vẫn luôn luôn cảnh giác, thấy chó địa ngục ba đầu nổi giận, lập tức kêu gọi A Hoa Tỷ: "A Hoa Tỷ, nhanh dùng kỹ năng khống chế của cô để cắt ngang skill của chó địa ngục ba đầu!"

"Man Ngưu Quyền!" Nghe được Tiêu Phàm kêu gọi, nắm đấm sắt của A Hoa Tỷ liền hung hăng đập vào người của chó địa ngục ba đầu.

Lớp kim quang nhàn nhạt trên người chó địa ngục ba đầu chỉ bị trọng quyền của A Hoa Tỷ tạo nên một tia gợn sóng, rất nhanh liền khôi phục lại, mà dưới chân cũng chỉ hơi di động nửa bước, trong miệng chó địa ngục ba đầu vẫn đang tụ tập nguyên tố ma pháp, chưa bị kỹ năng của A Hoa Tỷ cắt đứt.

Chương 188: Bại Khuyển

Chương 188: Bại Khuyển

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm thầm nghĩ không tốt, không ngờ lúc chó địa ngục ba đầu gồng chiêu [Pháo Hủy Diệt Tối Thượng] nó lại có "Bá Thể Phán Định" (trong trò chơi, các kỹ năng đến từ kẻ địch không có cách nào cắt ngang hoạt động trước mặt động tác phán định) mà rõ ràng kỹ năng [Pháo Hủy Diệt Tối Thượng] lại có thể gây ra sát thương hủy diệt trong phạm vi lớn, nếu để cho chó địa ngục ba đầu thành công phóng ra [Pháo Hủy Diệt Tối Thượng], còn không phải là hủy thiên diệt địa sao.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không làm được gì, nhất định phải nghĩ cách cắt ngang nó, nhưng mà kỹ năng lại không có tác dụng đối với chó địa ngục ba đầu.

Tiêu Phàm nhìn tia sáng trong miệng chó địa ngục ba đầu càng ngày càng tròn, giống như Songoku trong《 7 viên ngọc rồng 》đang gồng chiêu Kamehameha.

Nghĩ đến trong 《 7 viên ngọc rồng 》, một chiêu Kamehameha của Songoku có thể hủy diệt cả một hành tinh, trong lòng Tiêu Phàm càng thêm lo lắng.

Bỗng nhiên Tiêu Phàm cái khó ló cái khôn, móc từ trong túi ra một vật, đặt ở gần một cái móng vuốt của chó địa ngục ba đầu.

Chó địa ngục ba đầu lúc này đã cúi đầu đến, chuẩn bị phun ra hơi thở ma pháp đã tích tụ từ lâu.

Tiêu Phàm thấy tư thế này của chó địa ngục ba đầu, lập tức quát to một tiếng: "A Hoa Tỷ, nhanh! Dùng Dã Man Va Chạm!"

A Hoa Tỷ nghe tiếng lập tức thi triển Dã Man Va Chạm đánh tới chó địa ngục ba đầu!

Màu vàng kim nhàn nhạt kia vẫn chỉ hơi gợn sóng một chút, chó địa ngục ba đầu chỉ hơi thuận thế di chuyển một chút.

Chó địa ngục ba đầu nhìn sinh vật đáng ghét trước mặt, trong lòng hơi đắc ý, bởi vì nó biết chỉ cần nó ra chiêu này, bất luận bọn người kia trốn ở đâu, chắc chắn đều sẽ hóa thành tro bụi ngay trước mặt nó!

Lúc này chó địa ngục ba đầu đang muốn phun ra năng lượng ma pháp trong miệng, bỗng nhiên cảm thấy lúc nãy bị A Hoa Tỷ đụng vào khiến nó di chuyển một chút, hình như đã đạp trúng cái gì đó…

"Ngao!"

[Pháo Hủy Diệt Tối Thượng] quả nhiên uy lực mạnh mẽ, ánh sáng mãnh liệt phun ra từ miệng chó địa ngục ba đầu, lướt qua một cái, không gian trong Phong Ma Quật đều bị chiêu [Pháo Hủy Diệt Tối Thượng] của chó địa ngục ba đầu mạnh mẽ nới rộng một nửa, bọn Tiêu Phàm nhìn thấy mà trong lòng hơi run sợ.

Đáng tiếc sự chính xác lúc phun ra thật quá tệ, bởi vì trong nháy mắt lúc chó địa ngục ba đầu phun ra bỗng nhiên giống như bị mất thăng bằng, trượt đi một đoạn, sau đó đụng vào vách đá, té ngã xuống đất.

Một chiêu năng lượng ma pháp tụ lực đã lâu cứ vậy mà phun ra toàn bộ trên vách đá.

Một cái vỏ chuối vàng óng nhẹ nhàng trượt ra từ dưới chân chó địa ngục ba đầu, đụng vào một bên vách đá liền dừng lại…

Trong nháy mắt lúc chó địa ngục ba đầu sử dụng chiêu [Pháo Hủy Diệt Tối Thượng] đó thật đúng là chỉ mành treo chuông, nếu không nhờ Tiêu Phàm cái khó ló cái khôn nghĩ tới đạo cụ [Tinh Tinh Nguyệt Bì] đặc hiệu [Trượt

vỏ chuối] này, mọi người đã có thể bị chó địa ngục ba đầu phun trúng xong đời.

Vì sao [Trượt vỏ chuối] có thể đối phó chó địa ngục ba đầu thi triển [Pháo Hủy Diệt Tối Thượng] lúc tụ lực giai đoạn "Trạng thái Bá thê"?

Bởi vì lúc đạp lên [Trượt vỏ chuối] sẽ cưỡng chế gây ra một đoạn di chuyển vị trí, cái này là hiệu quả đặc biệt phán định tuyệt đối, ở trong trò chơi, tính chất phán định lại lớn hơn hết thảy, cho nên ban đầu Tiêu Phàm mới có thể mong ước Xà Cơ có được kỹ năng [Ôm Bắp Đùi] như vậy.

Nếu hiện tại kỹ năng mà Tiêu Phàm lo lắng nhất đã bị chó địa ngục ba đầu sử dụng, như vậy kế tiếp, khà khà…

…

Chó địa ngục ba đầu có chút khổ não, chính nó vừa nãy rõ ràng đã chuẩn bị kỹ càng tuyệt kỹ áp hòm của nó rồi, chỉ cần nhẹ nhàng phun một cái, hết thảy phiền não đều biến thành mấy khói, thế nhưng vì sao ngay tại thời khắc mấu chốt này, nó lại ngã sấp xuống chứ?

Chó địa ngục ba đầu một bên nghi hoặc, một bên bò dậy, bỗng nhiên nhìn thấy ba tên tiểu ác ma đang tiến lại gần nó, mà ánh mắt tên ác ma cầm trường kiếm nhìn về phía nó lại tràn đầy tham lam…

…

Bên kia chiến trường, lối vào Phong Ma Quật…

A Phát Ca không nhúc nhích, A Quý Ca cũng không nhúc nhích, ngây ngốc đứng đấy, miệng ngơ ngác mở rộng, nhìn qua so với ban đầu lại càng thêm ngốc nghếch.

Mà Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lúc này cũng vậy, chỉ là vẻ ngoài của cô ngọt ngào, động tác như vậy thoạt nhìn lại có một vẻ rất đáng yêu.

Yêu Đạo khóe miệng có chút mất tự nhiên, giật giật, bên trong tròng mắt phản chiếu một vệt bóng đen trong sân, trong mắt vẫn tràn đầy khiếp sợ.

Xà Cơ ngoan ngoãn ngây ngô ở một bên nghỉ ngơi, " Máy phát nhạc Miên Miên" đang phát đi phát lại trong kênh chat của cô bé những bài hát thiếu nhi như: Cảnh sát trưởng mèo đen, Hồ lô oa, Lạp Tháp đại vương… một bài tiếp một bài trong đó "chạy" ra, vô cùng náo nhiệt.

Mà Hổ Nữu vẻ mặt đắc ý ưỡn bộ ngực lớn, hướng về đám Bá Vương Hoa đang nhìn đến choáng váng kia giới thiệu: "Các người bây giờ đang nhìn thấy vũ khí bí mật của Vũ Hội Ác Ma chúng tôi, Bán Trường Miên hắc hóa bật hack, lợi hại không!"

Nghiệp hỏa màu đen thiêu đốt hừng hực trên mặt đất trước lối vào Phong Ma Quật, phối hợp với vô số xác chó địa ngục màu đen, càng khiến mảnh đất này thêm đen kịt.

Trong những đỉnh nhọn kỳ quái phân bố rải rác ở ba hướng trong động, chó địa ngục đã ngừng tuôn ra, bởi vì trên lý thuyết hệ thống thiết trí chó địa ngục là một loại quái vật dũng mãnh không ngừng xông ra, nhưng mà trị số thiết trí cũng có một hạn mức cao nhất.

Mà cái hạn mức cao nhất này, nói như vậy thì không cách nào đạt tới, chẳng qua vẫn luôn luôn có ngoại lệ…

Bán Trường Miên vẫn mặc một thân lễ phục màu đen cao quý, ưu nhã đi qua đi lại ở trong sân.

Khăn che mặt màu đen bị gió thổi bay lất phất, chỉ có thể mơ hồ thấy được đường viền một bên mặt của Bán Trường Miên.

Đôi mắt đẹp nửa khép lộ ra trên cái khăn che mặt của Bán Trường Miên nhìn về những con chó địa ngục còn lại trong sân, bị ánh mắt này nhìn qua, những con chó địa ngục lúc trước vẫn vọt tới không sợ hãi lúc này bỗng bắt đầu lui về phía sau, run lẩy bẩy.

Chó địa ngục gác cổng sợ hãi, khuất nhục, xấu hổ, cuối cùng chậm rãi biến thành phẫn nộ, sau đó mang theo kiên quyết phóng về phía cô gái mặc đồ đen.

Đón chào bọn chúng là một màn ánh đao màu đen, ánh đao đi qua, chỉ để lại những đốm lửa đen, sau cùng yên tĩnh lại…

Bán Trường Miên xoay người, hướng phía sau đi tới, đi tới lối vào Phong Ma Quật, không liếc mắt nhìn nhóm Bá Vương Hoa một cái.

Các thành viên của Bá Vương Hoa cũng không nghĩ rằng cô không lễ phép, thậm chí trong lòng cảm thấy sự tình phải phát triển như vậy mới hợp lý.

Phát xong các bài hát thiếu nhi kia, thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa đột nhiên biến mất không thấy nữa, một khối băng tan ra…

Bán Trường Miên ôn nhu ôm lấy Miên Miên, kéo ra khăn che mặt mỏng, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Miên Miên hôn một cái, như ánh áng xinh đẹp lúc vén lên mây đen sau cơn mưa …

…

“Tôi đem những thứ rác rưởi này dọn dẹp xong xuôi thì vừa khéo lên cấp 30, cô nói tôi có nên đi giúp tên nhóc kia một chút không?” Bán Trường Miên đồ đen ngáp một cái, nói với Hổ Nữu.

“Chị hai,

chị muốn thế nào cũng được, chị vui vẻ là tốt rồi.” Hổ Nữu luôn luôn uy phong lẫm lẫm trước mặt Tiêu Phàm lúc này trước mặt Bán Trường Miên đồ đen lại là một bộ dáng sùng bái hưng phấn không gì sánh được.

“Quên đi, vẫn là để anh ta tự chơi đùa đi, những con chó con này yếu như vậy, anh ta có thể giải quyết được thôi, tôi trở về đây, ngáp.” Nói xong cô đổi lại một thân trang phục trắng như tuyết, cứ như vậy yên lặng đi “ngủ”…

Yêu Đạo giật mình nhìn mọi chuyện trước mặt, nói không nên lời.

Nghĩ thầm, trong đội ngũ này của Tiêu Phàm quả nhiên đều là quái nhân.

Có lẽ, Tiểu Sửu Hoàng đi chậm một chút sẽ thấy được sự vật khiến hắn cảm thấy hứng thú, đáng tiếc hắn hiện tại đã không còn ở trong Phong Ma Quật nữa…

…

Chương 189: Cuối Cùng, Trở Về

Chương 189: Cuối Cùng, Trở Về

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Shit! Ba tên tiểu ác ma này quả thật là cầm thú! Nội tâm chó địa ngục ba đầu kêu rên nói.

Cái nữ ác ma này đúng thật là quái vật, mỗi lần bị cô ta đánh một quyền, chó địa ngục ba đầu đều nghĩ nó giống như bị một tảng đá lớn đánh trúng vậy.

Mà cái tên ác ma núp ở phía sau liên tục bắn trộm cũng vô cùng ghê tởm, luôn luôn không ngừng hướng những bộ phận yếu ớt của nó mà bắn tên.

Khiến cho chó địa ngục ba đầu phiền não nhất chính là cái tên ác ma mặt nở nụ cười hèn mọn, tay cầm thanh kiếm vô cùng nguy hiểm kia, tên kia chân tay thật sự mau lẹ, không ngừng hướng tới tất cả mọi bộ phận trên người nó tiến hành "chấm mút".

Đúng vậy! Ngươi không có nghe lầm đâu! Là tất cả mọi bộ phận đó!

…

Sau khi chó địa ngục ba đầu phóng hụt tuyệt chiêu, lượng HP của nó không còn nhiều lắm, trong mắt Tiêu Phàm bây giờ nó đã biến thành thịt cá nằm trên thớt gỗ.

Lúc này, với tính cách của Tiêu Phàm, hắn muốn làm gì?

Đương nhiên chính là

Thất bại! Thất bại! Thất bại…

Tại sao vẫn là thất bại chứ, mày trước khi chết không thể để lại cho tao vật đáng tiền một chút sao?

Không phải là hắn sờ không đúng vị trí chứ?

Tốt lắm, hắn đổi một vị trí khác nâng cao xác xuất thành công lên một chút.

Thất bại! Thất bại! Thất bại…

Hắn cũng không tin, làm sao lúc nào cũng thất bại.

Nếu như mày không ngoan ngoãn nghe lời tao, tao đây liền sờ khắp toàn thân mày!

…

Đối mặt với chó địa ngục ba đầu đang kéo dài hơi tàn, cộng thêm có đồng đội cường đại là A Hoa Tỷ và Tịch Dương, Tiêu Phàm đã sớm mất đi sự cẩn thận lúc đầu, toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp chấm mút của hắn, không từ trên người chó địa ngục ba đầu sờ ra chút "da lông" thề quyết không bỏ qua.

Sự thật cũng như dự đoán của Tiêu Phàm, chó địa ngục ba đầu hiện tại đã như nỏ mạnh hết đà, không còn con bài chưa lật nào nữa, lại còn phải đối mặt với kẻ địch mạnh đến mức biến thái, chỉ còn lại một chút máu, nó thực sự đã không chạy thoát số phận phải chết.

Nhưng chó địa ngục ba đầu làm người thủ hộ cửa liên thông của trận doanh Ác ma, nó muốn chết một cách cao quý, muốn đường đường chính chính như một người chiến sĩ chết trong lúc chiến đấu, sao ngờ tới trong số kẻ địch lại có một kẻ vô sỉ, thậm chí ngay cả chó mà cũng không buông tha, vẫn đang không ngừng chấm mút trên người nó, thậm chí có nhiều chỗ suýt nữa bị hắn sờ sinh ra cảm giác kì quái, thật sự là hơi quá đáng!

Cẩu khả sát bất khả nhục!

Cứ như vậy chó địa ngục ba đầu liền tự sát dưới một mũi tên lấp lánh ánh kim quang nhàn nhạt của Tịch Dương…

Bất quá trước lúc này, Tiêu Phàm vô sỉ sờ loạn, rốt cục vào ngay lúc chó địa ngục ba đầu ngã xuống chiếm được một điểm thu hoạch, một đạo huyền quang quen thuộc sáng lên trong tay Tiêu Phàm, nhanh chóng tối lại…

Hình vuông, thật mỏng, có chút lạnh giá, lại có chút nặng.

Tiêu Phàm nhìn chữ viết trên vật thể nhiều hơn trong tay hắn, híp híp mắt, nói: "Đây chẳng lẽ là…"

Không đợi Tiêu Phàm tiến thêm một bước dò xét, bên tai vang lên âm thanh thông báo của hệ thống…

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Tiêu Phàm cùng người chơi khác đánh bại người thủ hộ của cửa liên thông khu vực trận doanh Ác ma chó địa ngục ba đầu, mời người chơi nhanh chóng rút lui khỏi Phong Ma Quật, Phong Ma Quật trong vòng 1 phút nữa sẽ đổ nát hoàn toàn, thời gian rút lui hiện tại còn lại 0:59…]

"Shit! Lại nữa! Hệ thống mày đổi mới một chút đi chứ!" Tiêu Phàm nghe xong thông báo của hệ thộng liền tức giận gào thét lên, hoàn toàn không chú ý đến một đoàn u quang bay lên từ thi thể của chó địa ngục ba đầu, cấp tốc chui vào trong Frostmourne trên tay Tiêu Phàm.

Trong nháy mắt đó, tròng mắt của dương giác ác ma trên chuôi kiếm Frostmourne có một tia sáng màu lam lạnh như băng lặng lẽ sáng lên…

Trời sập, đất nứt, chó đen nhỏ cũng biến mất.

Cũng giống với lúc ở di tích Thần điện Hoàng Kim viên mà Tiêu Phàm đã gặp, sau khi hệ thống nhắc nhở thì mặt đất lay động, hạt cát rơi xuống, rất đơn giản và không có gì mới cả.

Mà bọn Tiêu Phàm thì chạy thục mạng trốn ra ngoài.

Trước lạ sau quen, sau khi chạy trốn một lần ở trong di tích Hoàng Kim viên thì Tiêu Phàm chạy trốn nhanh hơn nhiều so với A Hoa tỷ và Tịch Dương.

Vừa nhận được tiếng nhắc nhở, A Hoa tỷ và Tịch Dương còn chưa phản ứng được thì Tiêu Phàm đã chạy trước rồi.

Sau đó Tiêu Phàm dùng tư thái là quán quân chạy 100m dẫn đầu chạy ra khỏi Phong Ma quật, sau đó thì Tịch Dương và A Hoa Tỷ mới chạy ra.

Trải qua lần chạy trốn này thì Tịch Dương lại khâm phục Tiêu Phàm càng nhiều hơn.

Đúng là Phàm ca có khác, tốc độ chạy trốn lẫn tốc độ phản ứng với những tình huống khẩn cấp đều nhanh hơn ta, xem ra muốn đường đường chính chính đánh bại anh ta thì cần cố gắng nhiều hơn rồi.

Tịch Dương nhìn bóng lưng của Tiêu Phàm mà nắm chặt nắm đấm.

Đội người Yêu Đạo và Hổ Nữu khi thấy đất rung núi chuyển thì đã nhanh chóng rút lui khỏi cửa hang mà đi tới chỗ an toàn trước rồi.

Khi thấy ba người Tiêu Phàm ra khỏi hang thì họ mới chạy tới tập hợp.

Khi hệ thống đếm ngược chuyển thành 0:00 thì một vùng núi cao đó đổ sập xuống, biến thành bột phấn, giống như có một thác nước màu vàng từ trên trời rơi xuống vậy.

Thế nhưng khi rơi xuống lại không gây nên bụi đất mà biến mất một cách kỳ lạ, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Sau khi ngọn núi cao này biến mất thì bọn Tiêu Phàm thấy được một bầu trời mới.

Một vùng bầu trời trước đó luôn bị nhốt lại, không có tự do.

Bầu trời màu đỏ máu của trận doanh Ác Ma tràn ra phía ngoài, nhưng càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng lại trở thành màu xanh thẳm như bình thường.

Từng đợt ánh sáng chói mắt kèm theo gợn sóng ma pháp từ nơi lúc trước là Phong Ma quật lan tràn ra, nếu như là từ trên cao quan sát thì có thể thấy chúng nó tụ tập lại thành một cái ma pháp trận hình tròn.

Sau khi ánh sáng biến mất thì nơi đó lưu lại từng đường nét trạm trổ thật sâu.

Sau đó, tất cả đều yên tĩnh lại…

Nhìn xem cả vùng trời đất biến hóa như vậy, bọn Tiêu Phàm đứng một lúc lâu còn chưa lấy lại tinh thần.

Cuối cùng cũng có một trận gió nhẹ, mang theo mùi khác hẳn với mùi của trận doanh Ác Ma phả vào mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngửi ngửi không khí mang theo mùi thơm của hoa cỏ này, sau đó lại đi về phía trước.

Lúc này, mọi người cũng đều đi thẳng về phía trước.

Trước khi dãy núi sụp đổ thì bọn Tiêu Phàm đứng ở nơi khá thấp, thế nhưng sau khi dãy núi sụp đổ thì bọn họ đang đứng ở trên một vách núi, phóng tầm mắt nhìn qua thấy thông thoáng hơn nhiều.

Bọn họ ở nơi này có thể cảm nhận được những cơn gió mang theo mùi khác biệt với trận doanh Ác Ma và có thể nhìn những sự vật không thuộc trận doanh này.

Theo ánh mắt của Tiêu Phàm thì xa xa, phía nam có một khu rừng rậm rạp, phía tây là thảo nguyên xanh mơn mởn, mà phía đông là một mảnh đất đai màu mỡ, có thể loáng thoáng thấy được rất nhiều thành trấn của loài người, thế nhưng bởi vì quá xa nên những tòa thành trấn đó chỉ bằng một ngón tay mà thôi.

Thế nhưng cho dù là bé nhỏ như vậy, Tiêu Phàm vẫn cảm thấy kích động, bởi vì…

“Ta trở về!” Tiêu Phàm hét lên với vùng trời rộng lớn này, khóe mắt có hơi nước, bởi vì Tiêu Phàm chờ đợi giờ phút này đã quá lâu rồi…

Tiêu Phàm giang hai tay ra, giống như muốn ôm trọn mảnh trời xanh này lại vậy.

Những người khác nhìn xem cảnh tượng hùng vĩ như vậy, cũng có suy nghĩ và cảm xúc của riêng mình, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn yên lặng mà quan sát.

Mà đúng lúc này, thông báo của hệ thống mới bắt đầu thông báo cho cả server Trung Quốc…

[Tin tức từ hệ thống (Server Trung Quốc): Trận doanh Ác Ma của Server Trung Quốc có người chơi Mệnh Phàm, Tịch Dương, A Hoa tỷ đều đạt tới cấp 30 và cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông!]

Ngay sau đó, có một cái tin tức càng quan trọng hơn được thông báo…

[Tin tức hệ thống (Thông báo toàn thế giới): Server Trung Quốc tất cả trận doanh đã liên thông!]

…

Hào Đại Bàn: Chúc mừng chúc mừng, Phàm ca đúng là Phàm ca, lên ti vi rồi kìa, cũng giống với hội trưởng của công hội chúng ta.

Tin tức của hệ thống vừa thông báo thì Tiêu Phàm đã được thằng bạn thân gửi tới lời chúc mừng.

Mệnh Phàm: Cảm ơn, mà hội trưởng của mày là ai vậy?

Hào Đại Bàn: Ôi vãi, Phàm ca, hội trưởng của Chiến Minh là Reginald mà mày cũng không biết à?

Mệnh Phàm: Ha ha, có cơ hội thì giới thiệu đê.

Hào Đại Bàn: No problem, hội trưởng của tao rất tốt, rất thoải mái.

…

Chương 190: Nhàn Hạ (1)

Chương 190: Nhàn Hạ (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà lúc này thì Tịch Dương khi thấy trời xanh, thả Liệp Ưng của mình bay cao, suy nghĩ cũng bay bổng, nghĩ tới những chuyện trong quá khứ.

Sau khi Tịch Dương cúi đầu xuống, nói thầm một tiếng: "Tiểu Thúy."

Ánh mắt hắn ta trở nên cực kỳ kiên định, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tiêu Phàm.

Bỗng nhiên có một cỗ lực đẩy rất lớn đập tới, đập bay Tịch Dương đi.

"Đừng nghĩ uốn cong Phàm ca thân yêu của ta!" A Hoa tỷ nhìn Tịch Dương đang ngã trên mặt đất mà nói một cách hả hê.

…

Khi nhận được tin tức từ hệ thống thì Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Tiểu Sửu Hoàng mà nói: "Bọn họ thành công rồi."

"Rất tốt, chuyện này cũng là mong muốn của ngươi mà, đúng không?"

Giọng điệu rất không nghiêm túc và rất tùy ý, đúng là phong cách của Tiểu Sửu Hoàng.

…

Một nơi khác của trận doanh Ác Ma…

Phong Lang: "Đại ca, tên nhãi kia thế mà…"

"Đừng để ý tới hắn, tiếp tục luyện cấp đi."

Không đợi Phong Lang nói xong thì Ác Long đã cướp lời, sau đó đấm một quyền tới quái trước mắt, một luồng ánh sáng sáng lên trên người Ác Long, cuối cùng thì Ác Long cũng lên tới 30, chỉ là vẫn chậm…

“Mệnh Phàm.” Khi Ác Long nói cái tên này thì sắc mặt hơi phức tạp.

…

Trận doanh loài người…

Long Ngạo Thiên mặc một bộ áo giáp rất lộng lẫy ngồi trên một chiếc ghế quý báu, bên người có một đám tiểu đệ, còn có một đội cổ động viên đều là người đẹp được hắn ta thuê.

“Những tên chậm chạp kia cuối cùng thì cũng làm xong nhiệm vụ này, các khu vực liên thông không được mở ra thì cấp cao nhất vẫn là 30, tới cấp 30 sẽ không tăng được exp nữa, thật sự là làm mất thời gian của ta rất lâu.” Long Ngạo Thiên khinh thường nói.

“Đúng vậy, những tên rác rưởi đó luôn luôn liên lụy tới hội trưởng, hội trưởng vất vả quá.” Bọn tiểu đệ của Long Ngạo Thiên lập tức tươi cười mà nói hùa.

“Thế nhưng khi nghe tên Mệnh Phàm thì ta thật sự thấy chán ghét!” Long Ngạo Thiên vừa nói vừa năm chặt thanh kiếm trong tay.

…

Đây là nơi của một công hội khác của trận doanh loài người, rất ít người lưu ý tới nó nhưng lực lượng của nó là cực mạnh.

“Các khu vực đã liên thông rồi, nhiệm vụ khẩn cấp lập tức thi hành, đội một, đội hai, đội ba lập tức đi tới trận doanh Ác Ma.” Một thanh niên rất có uy nghiêm đứng trước mặt mọi người mà nói.

“Rõ!” Đáp lời là một tiếng rất nghiêm chỉnh và vang dội.

…

Trận doanh Tinh Linh…

“Chị, cái tên Mệnh Phàm kia lại lên ti vi, hơn nữa lại đi cùng ‘Truy Phong Giả’ Tịch Dương nữa.” Một người đẹp ở cạnh Ngọc Sinh Yên đang nói với

nói với Ngọc Sinh Yên.

“Hừ, loại người này càng nổi danh càng tốt, tới lúc đó chị sẽ ở trước mặt mọi người đánh hắn răng rơi đầy đất, để hắn ta mất hết mặt mũi mới thôi.” Ngọc Sinh Yên nghe em gái mình nói tới tên này thì tức giận, nhíu mày, thế nhưng cô vẫn rất xinh đẹp, thật sự đúng là bị mọi người xưng là “Nữ thần trò chơi” Ngọc Sinh Yên có khác.

“Nếu như hắn ta rất mạnh thì làm sao bây giờ?” Trong giọng nói của cô gái kia có chứa vẻ lo lắng.

“Chị đây cũng rất mạnh đó, hơn nữa khi ở ‘Tân Sinh’ thì càng mạnh hơn.” Ngọc Sinh Yên tức giận nói.

“Em không phải nghĩ như vậy, em tin chị mà, chỉ là nếu như hắn quá mạnh thì sao?”

“Đứa này, tại sao lại cứ nói những điều không vui như vậy chứ?”

“Không phải, chị nghĩ đi đâu đó, em đang lo lắng mà.”

“Chị cũng không cần em lo lắng đâu.”

…

Hai cô gái xinh đẹp cứ thế nói chuyện với nhau ở trong khu rừng này, thỉnh thoảng lại truyền tới những tiếng cười dễ nghe, dẫn tới những loài chim cũng thay nhau hót những tiếng hót dễ chịu.

…

“Vừa mới có thông báo từ trong game, Trung Quốc là nơi liên thông các khu vực nhanh thứ hai, chỉ sau Mỹ.” Arthur từ máy chơi game đi ra, báo cáo cho John.

“Làm sao có thể chứ? Lúc trước cha muốn giảm xuống tiến độ của Server Trung Quốc thì đã điều chỉnh tất cả của trận doanh Ác Ma tới “không bình thường” gấp 10 lần nước Mỹ mà.” Nghe thấy tin tức này, John chuyển ánh mắt từ Black Widow trên phim “Avengers” ra.

“Gấp mười lần? Bọn họ mạnh như vậy sao?” Arthur nghe được “gấp mười” thì rất để ý.

“Gấp mười cũng không phải là độ khó khăn gấp mười, đó là chỉ từ hành vi và cách tư duy logic, nói một cách đơn giản, chính là trí tuệ nhân tạo của các nhân vật trong trận doanh Ác Ma bên đó bị cha điều chỉnh giống như là người điên, thế nhưng độ khó thì vẫn ngang với Server Mỹ.” John giải thích,

“Cha nói gì, con không hiểu.”

“Điều này con không cần hiểu, thế nhưng Server Trung Quốc có thể nhanh chóng như vậy liên thông các trận doanh cũng làm cho cha giật mình, cha còn tưởng server bọn họ phải tới cuối cùng mới mở được chứ, xem ra cũng giống với một câu nói của nước họ chính là ‘trong rừng lớn thì loài chim nào cũng có’.”

“Cha xác định là câu nói này có thể áp dụng vào tình hình bây giờ sao?”

“Ặc, không có, dù sao thì cha cũng cảm thấy trận doanh Ác Ma của Server Trung Quốc có một thằng điên kỳ lạ xuất hiện, nếu không thì không thể ở trong một môi trường phi logic đó phát triển được.”

“Vậy bây giờ?”

“Tiếp tục theo kế hoạch cũ, Trung Quốc nhanh thì cũng không ảnh hưởng gì mấy, cha tin tưởng con, Arthur, con là vô địch.” John thân thiết nói với Arthur.

Arthur nhìn người đàn ông tự tin này, cũng không muốn nói chuyện nữa, hắn thấy hơi khát nước nên đi lấy một lon cocacola chưa đông lạnh ra.

Một luồng khí lạnh từ trong lòng bàn tay Arthur phóng ra, ngoài lon nước ngọt ngưng kết một tầng sương trắng.

Arthur bật nắp lon, uống một hớp, tự nhủ: “5°C, vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn, cường độ khống chế vẫn phải luyện tập nhiều hơn.”

…

Ngày này là một ngày mới, Tiêu Phàm cũng không ngâm mình trong game như ngày thường, bởi vì "Tân Sinh" Server Trung Quốc phải ngừng lại bảo trì và nâng cấp phiên bản mới.

Còn nguyên nhân, đó là bởi vì các trận doanh liên thông với nhau nên mới có chuyện này.

Đương nhiên là nhà phát hành bởi vì muốn người chơi tự mình khám phá mọi thứ cho nên không tiết lộ chút nào về phiên bản mới cả.

Tiêu Phàm có rảnh nhưng cũng không nhàm chán, sau khi ra ngoài mua thức ăn thì về nhà lên mạng kiểm tra một chút nội dung của phiên bản mới.

Mặc dù không được thông báo thế nhưng nước Mỹ đã sớm liên thông các trận doanh rồi, chỉ cần tham chiếu những thay đổi của bên đó thì sẽ có thể biết được đại khái.

Dù sao mọi người đều chơi cùng một trò chơi.

Đầu tiên, bởi vì các trận doanh liên thông nên người chơi của các trận doanh có thể đi tới bất cứ đâu mà mình muốn, không bị giới hạn tại trận doanh của mình nữa.

Trừ cái đó thì bởi vì các trận doanh liên thông mà ảnh hưởng, từng nơi quan trọng của trận doanh (ví dụ như thành Abaddon) sẽ bố trí một cái ma pháp trận truyền tống.

Người chơi có thể dùng một số tiền để sử dụng ma pháp trận truyền tống, cái này cũng đã nói rõ rằng thời kỳ chạy bộ đường dài của các người chơi, kết thúc.

Thế nhưng điểm truyền tống của ma pháp trận có hạn chế.

Những thành phố lớn, những nơi cộng đồng thì khá đơn giản, chỉ cần dùng tiền là có thể đi tới.

Thế nhưng có một vài bản đồ đặc biệt cần người chơi tự mình đi tới mới có thể truyền tống được.

Nếu không, người chơi muốn đi đâu cũng được thì trò chơi quá không thú vị rồi.

Tiếp nữa, hệ thống PvP mở ra, cũng có thể nói là sân thi đấu.

Cái hệ thống này được cài ở trong kênh chat cộng đồng của người chơi, chỉ cần người chơi muốn thì có thể đồng ý đi vào sân thi đấu pk.

Bên trong có 1v1 là đơn đấu, đoàn đội là 5v5. Trong đó còn chia nhỏ là chiến đấu ngẫu nhiên, hoặc chiến đấu tự chọn.

Tự chọn chính là "hẹn chiến" mà ngẫu nhiên chính là hệ thống sẽ tự chọn đối thủ cho người chơi.

Sau nữa chính là hệ thống vật nuôi, cái này khiến Tiêu Phàm nhớ tới nhóm [Trứng Chu Ma] mà mình đã bán lúc trước.

Bởi vì đã bán [Trứng Chu Ma] nên hiện giờ kinh tế của Tiêu Phàm khá xông xênh.

Cái nữa chính là hệ thống công hội chính thức mở ra, thế nhưng Tiêu Phàm lại không quan tâm lắm.

Trước cấp 30 thì mấy cái công hội chỉ là một đoàn thể treo danh là công hội mà thôi. Mà bây giờ muốn thành lập công hội chân chính thì phải lấy được [Lệnh bài công hội] quý giá thì mới được.

Sau khi thành lập thì thành viên của công hội có thể được hưởng một cái buff, ví dụ như tăng thêm exp khi luyện cấp, tăng thêm máu… dù sao thì mấy cái buff này tăng thêm rất ít, nhưng dù ít vẫn còn hơn không có.

Về sau thì cần công hội liên tục đi đánh boss, vượt phó bản để mở rộng công hội, tăng đẳng cấp của công hội lên, cuối cùng là có được trụ sở chân chính của mình, tiếp nữa là mở rộng tiếp, thế nhưng những chuyện này cần thời gian rất lâu.

Đúng, còn có một chuyện quan trọng hơn, chính là phiên bản mới thì người chơi có thể vượt qua cấp 30, cái này đã nói rõ Tiêu Phàm lại trở thành một trong những người có đẳng cấp cao nhất…

…

Chương 191: Nhàn Hạ (2)

Chương 191: Nhàn Hạ (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Tiêu Phàm hiểu khá rõ về phiên bản mới thì hắn tắt máy tính đi, bởi vì hắn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Từ lần trước, sau khi trở về từ trường ĐH Khoa học tự nhiên thành phố S thì khi có thời gian rảnh, Tiêu Phàm thường sử dụng Soyes 4 để học tập "Chín năm giáo dục bắt buộc của phái Thục Sơn."

Cái chày cán bột lúc trước không sử dụng thì bây giờ lại được đặt ở nơi có vị trí rất tốt, để lúc nào Tiêu Phàm có hứng thì có thể cầm nó lên múa vài vòng.

Thế nhưng khi nói ra lại xấu hổ, Tiêu Phàm khi nhàn rỗi đều luyện tập rất chăm chỉ những chương trình học ở trong ứng dụng này, thế nhưng không biết là do Tiêu Phàm nóng vội hay là như lão ăn mày đã nói, nguyên khí hiện tại đã rất mong manh. Nên Tiêu Phàm ngoại trừ Phi Long Thám Vân thủ ra thì những môn cơ sở pháp thuật khác đều không biết gì cả.

Ngay cả kiếm pháp cơ sở nhất là Ngự Kiếm thuật thì Tiêu Phàm cũng chỉ có thể làm đúng động tác mà thôi, chỉ học được hình chứ không học được thần.

Người học Ngự Kiếm thuật tới sơ thành đã có thể lấy khí ngự kiếm, biến khí thành kiếm.

Dùng nội lực chân khí điều khiển bảo kiếm bay múa trên không trung, giết địch chính là tiêu chí luyện thành công Ngự Kiếm thuật, mà Tiêu Phàm thì đừng nói cái gì dùng chân khí điều khiển chày cán bột, tới chân khí là cái gì Tiêu Phàm cũng không biết.

Cho nên ngoại trừ "tập võ" để luyện Ngự Kiếm thuật thì hắn cũng tu luyện "luyện khí" và "dưỡng thần" nữa, hắn mong mau chóng tu luyện được khí cảm.

Đáng tiếc rằng khi Tiêu Phàm dùng cách ngồi xếp bằng hô hấp như trong chương trình học thì hoàn toàn không có hiệu quả gì cả, khí cảm không thấy xuất hiện, thế nhưng sau khi luyện xong thì Tiêu Phàm cũng thấy tinh thần thoải mái, khí huyết lưu thông tốt đẹp nên Tiêu Phàm vẫn không định từ bỏ luyện khí và dưỡng thần.

Tiêu Phàm thầm nghĩ, nếu mà cả đời mình đều không tu luyện ra được khí cảm thì coi nó như là công pháp dưỡng sinh cũng rất tốt.

Ngoại trừ Ngự Kiếm thuật ra thì Tiêu Phàm rất thích thú một kỹ năng khác nữa, đó chính là Kim Tằm Thoát Xác.

Kim Tằm Thoát Xác là một kỹ năng sử dụng nội lực chân khí tạo ra một thế thân giống hệt mình, để cho mình thoát khỏi nguy hiểm.

Giống Tiêu Phàm cái loại "Bỉ ổi lưu" này thì kỹ năng này rất thích hợp với hắn, đáng tiếc là cần phải có nội lực thì mới sử dụng được.

Hiện tại Tiêu Phàm đang độc thân, trừ vài lúc phần bụng sẽ có chút khí thải ra thì mấy loại khí cấp cao như chân khí thì thật sự chả có chút nào cả.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không bỏ cuộc, hắn muốn biểu diễn một lần những động tác của Kim Tằm Thoát Xác trên ứng dụng xem có bất ngờ nào hay không.

Tập trung tinh thần, khom lưng, ngồi xổm!

Tiêu Phàm nhanh chóng ngồi xổm xuống, sau đó…

Vẫn ngồi như thằng ngu ở đó, chả có chuyện gì xảy ra cả.

Sau khi thử vô số lần giống như ngớ ngẩn 'tập trung tinh thần, khom lưng, ngồi xổm' thì Tiêu Phàm vẫn phải từ bỏ tuyệt kỹ Kim Tằm Thoát Xác này, đành phải đợi tới khi mình có khí cảm thì mới luyện tập lại.

Sau đó, khi hắn nhìn thấy những tuyệt kỹ trong chương trình giáo dục của phái Thục Sơn cần điều kiện là chân khí thì hắn loại luôn.

Cuối cùng thì Tiêu Phàm mới phát hiện, không có chân khí thì hắn chả học được cái gì cả, không còn tuyệt kỹ nào khác để Tiêu Phàm học tập cả.

Tiêu Phàm rất không cam lòng, chọn lấy một kỹ năng đó là Túy Tiên Vọng Nguyệt bộ ra luyện tập, sau khi dùng bộ pháp đi vòng quanh phòng vài vòng nhưng cũng chẳng có cảm giác gì lạ cả.

Chỉ là luyện tập Túy Tiên Vọng Nguyệt bộ quá lâu, nên khi Tiêu Phàm đi bộ sẽ trở nên không bình thường.

Cảm giác này làm Tiêu Phàm rất khó chịu, giống như khi đi tới núi vàng lại không thể cậy được một miếng vàng nào ra vậy.

Sau khi khó chịu một lúc thì Tiêu Phàm cũng từ bỏ học tập những kỹ năng khác của chương trình học, ngoan ngoãn cầm lấy chày cán bột luyện thành công Ngự Kiếm thuật thì nói sau.

Thế là, thời gian sau đó Tiêu Phàm vẫn lặp đi lặp lại luyện khí, dưỡng thần, múa kiếm không ngừng không nghỉ, rất khó được nhàn nhã một ngày này, Tiêu Phàm cứ ở trong phòng mình luyện tập mà bóng đêm buông xuống lúc nào không hay…

“Hôm nay gió rất ồn ào, hôm nay ánh mặt trời rất rực rỡ.” Tiêu Phàm ngước nhìn bầu trời xanh thẳm, tâm trạng vui vẻ khó nói thành lời.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm cảm thấy mong chờ được đăng nhập vào trò chơi từ khi “Tân Sinh” open server, vì cuối cùng hắn cũng có thể thoát khỏi Trận doanh Ác Ma - nơi khiến người ta phiền não.

“Phàm muội muội, sao anh lại cười quái gở như vậy, trông thật đáng ghét.” Giọng Hổ Nữu vang lên bên tai Tiêu Phàm, cắt đứt màn nhìn trời tâm sự của hắn.

“Vậy hả?” Lạ là Tiêu Phàm không tức giận, hắn vẫn trả lời một cách ôn hòa.

“Chứ gì nữa, anh thử nhìn bộ dạng hiện tại của mình xem, khóe miệng sắp chạm đến mang tai rồi kìa, còn nữa, không phải anh bị bệnh chứ, sao giọng lạ vậy, khiến người ta nổi cả da già.”

“Làm gì có, tôi vẫn khỏe mà.” Tiêu Phàm vẫn nhỏ nhẹ đáp lại Hổ Nữu như cũ.

“Ai da, anh đừng nói chuyện với cái giọng đó nữa, nghe thật là kì cục.” Hổ Nữu nghe mấy lời ôn hòa kia của Tiểu Phàm thì cảm thấy vô cùng khó chịu, cảm thấy không muốn nói chuyện với Tiêu Phàm chút nào cả.

…

Bọn họ ở khu vực liên kết không lâu liền chọn truyền tống rời khỏi trận doanh Ác Ma, hiếm khi tự do như vậy, không đi loanh quanh thì không được.

Mà địa điểm truyền tống rõ ràng là trận doanh của loài người.

Tại sao không đến rừng rậm quỷ quái hay thảo nguyên của thú nhân chứ?

Bởi vì bọn họ đã ở vùng đất vàng quá lâu nên có hơi nhớ cảnh vật của loài người, giống như những lữ nhân đã ở ngoài vùng hoang vu quá lâu cũng sẽ nhớ những tòa nhà chọc trời của thành phố. Antequera, sau khi ra khỏi tân thủ thôn người chơi liền có thể đến thành trấn của trận doanh loài người, vị trí giống như thành Abaddon bên trong trận doanh Ác Ma.

Chỉ có điều so sánh hai thành trấn với nhau thì quả là khác xa một trời một vực.

Kiến trúc của thành Antequera được xây bằng những tảng đá vuông, bên ngoài thành có một bức tường rất cao, bốn cửa thành nằm ở bốn hướng đông, tây, nam, bắc, một dòng sông nhân tạo chảy bên ngoài bảo vệ thành trì.

Bên trong thành Antequera có nhiều kiến trúc kiểu châu Âu, cửa hiệu rèn, tiệm thuốc, quán rượu và quán ăn đều có cả, trông vô cùng sầm uất.

Một nhà thờ lớn nằm giữa thành Antequera, trên đỉnh nhà đặt một cái chuông, dù đứng ở bất cứ đâu trong thành cũng có thể nhìn thấy, bởi vì giáo đường đại biểu cho cơ cấu chiến đấu mạnh nhất của loài người - Thánh Đường.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên trong thành Antequera, Tiêu Phàm cảm thấy chua xót khi nhớ đến những căn nhà nhỏ bé ở thành Abaddon.

Chỉ có điều Tiêu Phàm nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, bởi vì hắn đã rời khỏi nơi đó, không cần trở về mảnh đất vàng kia nữa.

[Tin tức của hệ thống (Server Trung Quốc): Chúc mừng người chơi Ác Long đã thành lập công hội đầu tiên - Hắc Long bang.]

"Mẹ kiếp, có lầm không vậy, Ác Long đại thúc kia vậy mà lại là người đầu tiên thành lập công hội ư, thế trước kia chúng ta đắc tội anh ta, có phải sau này sẽ chẳng có ngày nào yên ổn không?" Hổ Nữu nghe thấy tin tức của hệ thống liền hét ầm lên.

Tiêu Phàm nhăn mày: "Không sao cả, Hắc Long cần phát triển lâu lắm. Đến đây rồi, các người không muốn tự mình đi vòng vòng xem ư?"

Phần đông nghe Tiêu Phàm nhắc đến đó đều động lòng với sự náo nhiệt của đường phố ở Antequera.

"Tại sao phải tự mình đi vòng vòng, không cùng đi dạo ư?" Xà Cơ vô cùng nghi ngờ đề nghị của Tiêu Phàm.

"Nhìn vẻ mặt giả ngu của hắn hiện tại xem, nhất định là hắn đang muốn một mình đi gieo rắc đào hoa đây mà, nếu như có mấy cái đuôi to đùng như chúng ta thì sao hắn ngoại tình được, haizz, đàn ông đều như thế cả, có mới nới cũ, đi thôi đi thôi." Tiêu Phàm còn chưa kịp giải thích với Xà Cơ, Hổ Nữu đã ra vẻ như biết tỏng cả, nói với Xà Cơ.

"Hổ Nữu, chị nói thật chứ? Đội trưởng, anh ấy…" Xà Cơ nghe Hổ Nữu nói vậy liền ra vẻ tội nghiệp nhìn Tiêu Phàm, khiến hắn thấy vô cùng tội lỗi nhưng không giải thích được.

“Đi thôi, chúng ta tự đi chơi, đừng để ý đến tên kia nữa, hôm nay trông tên kia rất gợi đòn, chị cũng không muốn ở cùng hắn.” Hổ Nữu không muốn nói nữa, cô nhanh chóng kéo Xà Cơ đi.

“Nhưng mà… Em muốn đi cùng đội trưởng…” Xà Cơ nói thế.

Thế nhưng ý kiến của cô không có nhiều tác dụng, bởi vì cô đã bị Hổ Nữu lôi đi rồi.

“Tôi chỉ muốn để mọi người được tự do đi dạo thôi mà…” Tiêu Phàm nhìn Bán Trường Miên và Miên Miên vẫn còn đứng đó nói.

“Đội trưởng yên tâm đi, em sẽ không phá hỏng chuyện tốt của anh đâu.” Bán Trường Miên nói xong lập tức kéo Miên Miên đi.

…

Chương 192: Giải Đấu PK Biểu Diễn

Chương 192: Giải Đấu PK Biểu Diễn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm vô cùng buồn bực khi bị hiểu lầm, chỉ là chẳng sao cả, thật ra trong lòng hắn cũng muốn thoát khỏi những đồng đội này, một mình đi dạo trong trận doanh của người bình thường, hít thở bầu không khí đã lâu không có.

…

Đường phố Antequera rất rộng, người đến người đi cực kỳ náo nhiệt.

Tiêu Phàm đi một mình trên phố lớn, cảm nhận khí tức hoàn toàn khác với trận doanh ác ma, nội tâm vô cùng xúc động.

Nhìn xem người chơi bên kia đang cười rất vui vẻ, nhìn xem người chơi bên kia đang chào hỏi nhiệt tình, nhìn xem những người chơi đang trò

chuyện thân mật với nhau…

Haizz, những thứ này thật quá tốt đẹp.

Những hoạt động thường ngày này hoàn toàn không xuất hiện trong trận doanh ác ma.

…

Vì vậy, một người chơi có hành động kì quái xuất hiện trên đường phố Antequera, vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc và nụ cười đáng ghét khiến cho người đi đường liên tục né tránh.

Tiêu Phàm vừa say sưa với suy nghĩ của bản thân, vừa đi lang thang, lúc thì nhìn ngắm kiến trúc cổ kính của nhân loại, lúc lại "Mỉm cười" với những người đi đường xa lạ.

Lúc đầu thì chẳng sao, dần dần người đi đường đều trở nên cảnh giác với người kì lạ này, thậm chí còn có một vài người chơi mạnh mẽ bảo vệ bạn gái hoặc hậu bối của mình sau lưng, bởi vì nụ cười của người đàn ông trước mặt khiến người khác quá ác cảm, quá buồn nôn.

Cũng mai hệ thống bất ngờ nhảy ra cắt ngang kẻ ăn không ngồi rồi "Đi lang thang" như Tiêu Phàm, nếu không cứ tiếp tục như vậy, có lẽ hắn sẽ phải ăn một trận đòn oan của người lạ.

[Hệ thống nhắc nhở: Bạn nhận được một tin nhắn riêng của hệ thống, xin hãy kiểm tra.]

Tiêu Phàm mở kênh chat, xem tin nhắn hệ thống đột nhiên gửi đến.

Người chơi Mệnh Phàm thân mến:

Chào bạn, cám ơn bạn đã nhiệt tình ủng hộ "Tân Sinh" đến hiện tại.

Xét thấy bạn đã hoàn thành nhiệm vụ giải tỏa địa vực, hệ thống đặc biệt gửi một phần thưởng để khuyến khích.

Vật phẩm khuyến khích được đính kèm với điện thư.

Ngoài ra, chúng tôi đặc biệt mời bạn tham gia giải thi đấu biểu diễn của "Tân Sinh'.

Trước mắt, giải thi đấu biểu diễn của "Tân Sinh" sẽ mời tám người chơi may mắn có thực lực mạnh mẽ tham dự, để cho mọi người biết được hệ thống PvP của "Tân Sinh" là như thế nào và để cho mọi người biết phong thái của người chơi cao cấp trong các trận doanh.

Người đứng nhất cuộc so tài lần này sẽ nhận được phần thưởng bí mật và +100000 tiền mặt, người đứng thứ hai sẽ nhận được phần thưởng bí mật và +50000 tiền mặt, người đứng thứ ba, thứ tư sẽ nhận được phần thưởng bí mật và +10000 tiền mặt, người đứng thứ năm đến thứ tám sẽ nhận được phần thưởng bí mật và +5000 tiền mặt.

Nếu bạn lựa chọn tham gia, xin chọn vào mục đồng ý bên trong điện thư, nếu không thì chọn hủy bỏ.

…

Nói thừa, bị ngu mới không tham dự ý.

Chỉ cần tám người chơi lên đánh một trận cho người ta xem thôi chứ gì.

Cứ tham gia thôi, dù cho lúc thi đấu bỏ quyền cũng nhận được phần thưởng.

Hơn nữa, dù phần thưởng bí mật kia có là gì thì cũng đều nhận được tiền mặt, điều kiện tốt như vậy, Tiêu Phàm không ngu đến nỗi hủy bỏ

Vậy nên hắn thẳng thừng đồng ý, đang định kiểm tra phần thưởng của nhiệm vụ giải tỏa địa vực thì tin nhắn của hệ thống lại nhảy lên.

[Hệ thống thông báo (Server Trung Quốc): "Giải thi đấu biểu diễn của "Tân Sinh" sẽ diễn ra vào trưa mai, đến lúc đó mời người chơi: Long Ngạo Thiên, Nhược Sở, Ngọc Sinh Yên, Thái Thập Tam, Reginald, A Hoa Tỷ, Tịch Dương và Mệnh Phàm cùng nhau trải nghiệm các trận đấu khác nhau, hoan nghênh mọi người cùng thưởng thức.

…

Nghe được tên của những người chơi quen thuộc này, Tiêu Phàm thầm nghĩ, thì ra đối thủ của mình trong cuộc thi đấu lần này đều là người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông ở trong mỗi trận doanh, hơn nữa còn có mấy người là người hắn quen nữa chứ.

Long Ngạo Thiên, có thể làm lơ.

Ngọc Sinh Yên, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đấu một trận với cô.

Tịch Dương, một tên ngốc, thật là phiền phức.

A Hoa Tỷ…

Làm sao bây giờ… thật là đáng sợ!

…

Thông báo giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" của hệ thống đã gây ra sóng gió trong trò chơi, đương nhiên suy nghĩ của mọi người không hề giống Tiêu Phàm…

Đầu tiên là Ngọc Sinh Yên, độ hot của nữ thần võng du không hề tầm thường chút nào.

Tuy cô không phải là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt thuộc trận doanh Tinh Linh, thế nhưng chỉ cần nhìn bề ngoài của Ngọc Sinh Yên, sẽ có rất nhiều người chơi chịu trả tiền để vào xem giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh".

Có thể tưởng tượng được, mức độ được yêu thích của Ngọc Sinh Yên ở trong trò chơi là thế nào.

Tiếp theo, từ đầu đến giờ cái tên Long Ngạo Thiên này vẫn luôn khoe khoang, lo người chơi trong đây không biết đến tên hắn ta. Hắn ta là hội trưởng của công hội Ngạo Thiên, mọi người vẫn biết chút ít về hắn ta.

Nhược Sở, người chơi chuyên nghiệp, thành viên của công hội Tinh Thần thuộc trận doanh Tinh Linh, luôn thích chơi Weibo.

Bình thường hắn ta đều chơi Weibo rất dữ dội, cho dù thực lực thế nào thì mọi người cũng biết đến tên hắn ta.

Thái Thập Tam và Reginald, một người là bang chủ của Bang Long Hổ thuộc trận doanh Thú Nhân, một người khác lại là hội trưởng của Chiến Minh. Tuy hai người bọn họ không cố tình tuyên truyền như Long Ngạo Thiên, thế nhưng là người lãnh đạo của công hội lớn trong "Tân Sinh", hai người bọn họ cũng khá nổi tiếng.

So sánh với những danh nhân này, thì "Truy Phong Giả" Tịch Dương lại nhàn hạ hơn nhiều.

Thế nhưng độ hot của Tịch Dương không hề thấp hơn mấy vị lúc nãy, chuyện này cũng không phải vì kỹ thuật trong trò chơi của hắn ta rất cao siêu, mà là vì trước đây vẫn luôn có một tin đồn…

Bề ngoài của "Truy Phong Giả" rất đẹp trai ~

Bây giờ ở trong cái xã hội coi trọng nhan sắc như thế này, độ hot gì gì đó, chỉ cần có mặt là đủ rồi.

Trong những tuyển thủ dự thi thì chỉ có Mệnh Phàm và A Hoa Tỷ là không có tiếng tăm gì, có lẽ ngay cả phía điều hành cũng chỉ muốn đưa hai người họ vô để cho đủ người mà thôi.

Dù sao thì ngoại trừ hai người họ, mỗi một tuyển thủ đều có khả năng hấp dẫn rất nhiều khán giả.

…

Nghĩ đến tư thế chiến đấu của A Hoa Tỷ, Tiêu Phàm vô cùng lo lắng và bất an.

Tuy hắn không quan tâm đến chuyện thắng thua trong cuộc thi đấu mang tính tuyên truyền như thế này, dù vậy thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy nếu lấy được thứ hạng càng cao thì càng tốt.

Bởi vì thông qua phần thưởng của cuộc thi đấu đã có thể thấy được, chỉ cần thắng một vòng thì tiền thưởng đã nhiều hơn, tiền mặt là ngàn nguyên hoặc

vạn nguyên hoặc hơn nữa, bao nhiêu đó đã đủ để Tiêu Phàm ăn trong vòng mấy tháng.

Vì thế, lần này bằng bất cứ giá nào thì Tiêu Phàm cũng phải cố gắng phấn đấu.

Có điều bây giờ lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì, sáng ngày mai hắn đã phải lên sân thi đấu rồi, chỉ có một ngày cũng chẳng thể nào làm cho thực lực của Tiêu Phàm có sự nhảy vọt về chất được.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Tiêu Phàm lại trở nên thản nhiên hơn nhiều, hắn mang dáng vẻ bất chấp tất cả mà tiếp tục dạo phố.

Có điều trước khi đi dạo phố…

Phải nhìn phần thưởng của nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông là thứ gì trước đã.

Hình bầu dục, trên đó có hoa văn màu xanh nhạt, hoa văn là một cái vòng tròn lớn và ba cái vòng tròn nhỏ, đây là…

[Tên gọi: Trứng thú cưng thần bí]

[Loại hình: Không biết]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Thuộc tính: Không biết]

[Đặc hiệu: Có thể ấp]

[Ghi chú: Không biết trong đó sẽ có con gì nữa, đương nhiên bạn cũng có thể dùng nó để nấu ăn, trong trứng rất giàu có protein]

Trứng thú cưng?

Lại là một thứ không biết chủng loại?

Mình nên ấp hay là không nhỉ?

Dưới tình huống bình thường thì mỗi người chơi chỉ được mang theo một thú cưng, nếu Tiêu Phàm ấp trứng thú cưng không rõ này, lúc nó nở mà hắn không vừa ý thì tiêu đời.

Trứng thú cưng có phẩm chất sử thi, tuy không phải là phẩm chất truyền thuyết nhưng cũng không tệ.

Trái lại cấp bậc của thú cưng còn có thể trưởng thành qua việc nuôi dưỡng và chiến đấu, bây giờ hắn cũng đang thiếu thú cưng, cứ dứt khoát ấp luôn vậy.

Ấp!

Tiêu Phàm vô cùng mong chờ nhìn quả trứng trong tay mình. Thế nhưng đã qua một hồi lâu mà quả trứng này vẫn yên lặng như cũ, không hề có chút phản ứng nào.

Chương 193: Hi

Chương 193: Hi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm kiểm tra lại lần nữa, phát hiện ra trên quả trứng có một cây tiến độ ấp, mà cái cây tiến độ này chỉ mới bắt đầu chạy lên một chút…

Đúng rồi, ấp trứng cũng cần có một quá trình, thực là mất hứng mà, mình còn đang mong chờ sẽ có một con rồng bay ra khỏi quả trứng đây này.

Thế là Tiêu Phàm không tiếp tục nhìn chằm chằm vào quả trứng nữa, trực tiếp bỏ nó vào ba lô đằng sau lưng mình. Dù sao thì hắn cũng không biết chừng nào quả trứng này mới nở, nếu cần một đến hai ngày mà hắn vẫn mang dáng vẻ ngây ngốc nhìn chằm chằm quả trứng như vậy thì rất đau "bi" đó.

Trải qua một khúc nhạc dạo ngắn, sự nhiệt tình khi bước vào trận doanh Nhân Loại của Tiêu Phàm cũng biến mất ít nhiều, biểu hiện khi đi dạo ở

trong thành Antequera của hắn bình thường hơn hẳn.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Phàm trở về, tuy Tiêu Phàm đã định nhàn hạ đi qua đi lại trong trò chơi hết cả ngày, thế nhưng cứ đi lòng vòng trên đường không hề có mục tiêu như vậy cũng không phải là cách hay, vậy nên Tiêu Phàm bắt đầu bước vào mỗi một cửa hàng trong thành Antequera.

Tiêu Phàm chỉ muốn nhìn thử xem trong cửa hàng ở trận doanh Nhân Loại có bán thứ gì mới lạ hay không, cuối cùng thì nó lại làm cho Tiêu Phàm phát hiện ra một sự kinh hỉ rất ngoài ý muốn.

Cái kỹ năng [Chuyên Tinh Thân Sĩ] vẫn luôn vô dụng của hắn hình như lại có hiệu quả với những NPC trong thành trấn của nhân loại.

Phần giới thiệu của [Chuyên Tinh Thân Sĩ] đã viết, có kỹ năng này thì có thể khiến NPC có thiện cảm tốt với mình.

Chỉ có điều lúc Tiêu Phàm ở cùng Lilith và các NPC khác trong trận doanh Ác Ma, nó hoàn toàn không hề phát huy được tác dụng của mình, bởi vậy Tiêu Phàm đã quên mất cái tác dụng này luôn.

Không nghĩ đến sau khi trở về gặp được NPC "bình thường", cái kỹ năng này rốt cuộc đã phát huy tác dụng của mình.

Thấy không, bác NPC vạm vỡ ở trong cửa hàng rèn kia đang chủ động chào hỏi với hắn kìa.

Tuy Tiêu Phàm từ chối làm gay, thế nhưng có được đãi ngộ như thế, Tiêu Phàm vẫn có cảm giác rất thoải mái.

Lúc đi ngang qua một tiệm cơm nhỏ, NPC là ông chủ cửa tiệm cũng cười hì hì tặng cho Tiêu Phàm một cây thịt viên.

Tuy trong lòng Tiêu Phàm còn đang vô sỉ mà ghét bỏ ông chủ này quá keo kiệt, thế nhưng hắn vẫn không hề khách sáo mà nhận lấy rồi trực tiếp ăn.

Lúc đi dạo trong hiệu thuốc, bác gái ở trong cửa hàng mang khuôn mặt xuân sắc nhìn Tiêu Phàm, cũng thân thiết nói với hắn, nếu Tiêu Phàm mua đồ ở đây, bà có thể giảm cho hắn 9.9%.

Sau khi giảm 9.9%, Tiêu Phàm vẫn cảm thấy đồ ở chỗ này rất đắt tiền, thế là hắn ra khỏi hiệu thuốc trong vẻ mặt tiếc nuối của bác gái.

…

Cứ như vậy, lần đầu tiên Tiêu Phàm thích truyền thừa chòm sao Bạch Dương, Chuyên Tinh Thân Sĩ của mình.

Hắn tin rằng chỉ cần mình thăng [Chuyên Tinh Thân Sĩ] đến mức cao cấp, ông chủ của cửa hàng rèn chắc chắn sẽ chủ động đưa thần khí cho hắn, còn ông chủ tiệm cơm thì sẽ cho hắn ăn cơm miễn phí mỗi ngày, còn cái giảm giá của hiệu thuốc ư, giảm giá gì chứ, miễn phí là được rồi.

Đương nhiên, tất cả những thứ này chỉ là giấc mộng giữa ban ngày của Tiêu Phàm thôi.

…

Có điều bây giờ trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy rất thoải mái, bởi vì hắn đang tán gái. Tuy rằng cô em này chỉ là NPC, thế nhưng chuyện này không sao cả, đối với Tiêu Phàm mà nói thì chỉ cần có bề ngoài xinh đẹp là đủ rồi.

Ừm, bổ sung thêm một trường hợp ngoại lệ là tâm lý biến thái thì không được…

Đây là tòa kiến trúc cao to và lộng lẫy nhất trong thành Antequera – nhà thờ.

Tiêu Phàm vẫn đang đi lòng vòng, vòng tới vòng lui thì đến đây.

Bởi vì tòa kiến trúc thuộc về thánh đường của nhân loại này thực sự rất có khí phái, Tiêu Phàm cảm thấy nếu mình đã đến thành Antequera mà không đến đây thì rất thiệt thòi.

Tiêu Phàm bước vào nhà thờ thì phát hiện ra chỗ này cũng không giống với tưởng tượng của hắn…

Trong trí tưởng tượng của Tiêu Phàm thì nhà thờ rất bảo thủ, trong đó là một loạt hàng ghế dựa dài, sau đó thì những tu sĩ nữ mặc áo bào màu trắng

sẽ thành thật cầu xin trước tượng của Thánh Mẫu Maria hoặc Chúa Jesus rồi nói "A, vâng, à, một, ôi, dạ…" gì gì đó.

Trái lại thì chỗ này không hề nghiêm túc như thế, thậm chí ở đây còn hơi náo nhiệt nữa chứ, cứ như là phòng họp trong hiệp hội mạo hiểm vậy.

Sau khi Tiêu Phàm hỏi thăm những người xung quanh thì mới hiểu, thì ra chỗ này thực sự là phòng họp…

Có điều đây là phòng họp của thánh đường dùng để tiếp đón người ngoài, nhà thờ này rất lớn, lại chia ra rất nhiều khu vực, cảnh tượng mà Tiêu Phàm đã nghĩ cũng có thể thấy được trong khu vực sâu tít ở trong nhà thờ.

Vào lúc Tiêu Phàm bị khí thế của nhà thờ do thánh đường dùng tiền xây nên làm cho chấn động đến mức sững sờ, bỗng nhiên có một cô gái mặc áo trắng, giống như là công nhân viên của thành đường lại chào hỏi với Tiêu Phàm: "Hi ~"

Tiêu Phàm nghe được giọng nói êm tai này, xoay người nhìn về phía cô gái mặc áo trắng, sau đó thì cả người hắn đều bị rung động.

Thấy chưa, quay lại thế giới của người bình thường, thời thế của Tiêu Phàm hắn đã thay đổi, ngay cả NPC người đẹp cũng nói "hi" với hắn nữa!

Nghe lời nói của lão thần phụ hiền lành trong giáo đường, sau rất nhiều năm thì phong ấn giữa các tộc trong khoảng thời gian đó rốt cuộc cũng được nới lỏng, hôm nay nó đã hoàn toàn được mở ra.

Mary lớn đến tầm này rồi mà vẫn chưa từng được nhìn thấy các sinh vật của chủng tộc khác.

Vì vậy hôm nay lợi dụng lúc lão thần phụ không chú ý, Mary đã bùng tiết học nghiên cứu luyện tập về cầu nguyện, lén lút đi ra ngoài, cô đi đến phòng họp ở thánh đường chuyên dành để tiếp chuyện những người ngoài chủng tộc bên trong giáo được.

Mary cười thầm trong lòng, cô nghĩ, mình vẫn còn đang ở trong giáo đường, như thế này không tính là ra ngoài nhỉ? Đã vậy rồi thì lão thần phụ

cũng không có lý do gì để trách phạt mình. Hơn nữa, mình chỉ muốn nhìn xem các chủng tộc khác nhìn như thế nào thôi mà.

Quả nhiên, phòng họp bên trong giáo đường ngày hôm nay người qua kẻ lại náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều, có thêm một vài vị khách là người "phi nhân loại" mà trước giờ cô vẫn chưa từng nhìn thấy.

Tên lông lá này hẳn là người của tộc Thú Nhân nhỉ? Nhìn qua thật là hung ác.

Còn người có đôi tai dựng thẳng, diện mạo tuấn tú này hẳn chính là Tinh Linh rồi nhỉ? Cảm giác hắc ta rất lạnh lùng.

Mặc dù Mary rất muốn đi qua giao lưu với những người dị tộc này một chút. Nhưng nhìn qua thì dáng vẻ của bọn họ đều rất lạnh lùng, khiến cho Mary có chút sợ hãi, không thể tiến lên.

Đúng lúc này, có một người đàn ông mặc trang phục lịch lãm đi đến. Mặc dù hắn có dáng vẻ của loài người, nhưng Mary có thể chắc chắn rằng hắn không phải con người. Bởi vì hơi thở trên người của hắn không hề giống với loài người, một người được dạy dỗ trong thánh đường từ nhỏ như Mary rất nhạy cảm với những điều này.

Nếu như người đó không phải là con người, vậy thì hắn ta chính là ác ma của "Chủng tộc Tà Ác" trong truyền thuyết rồi.

Mặc dù các thế hệ ông cha vẫn luôn nhắc rằng ác mà hung tàn như thế này? Ác độc ra làm sao? Nhưng mà Mary lại cảm thấy hắn thoạt nhìn cũng chẳng có gì khác với con người. Hơn nữa, Mary còn cảm nhận được hành vi cử chỉ của hắn vô cùng lịch sự, thân thiết hơn mấy người Tinh Linh với Thú Nhân vừa nãy nhiều.

Mang trong lòng sự tò mò cùng với cảm xúc khó nói nên lời, Mary thử lên tiếng chào người đàn ông ác ma đang đi quanh phòng họp: "Hi."

…

“Mặc dù tôi là một nhà mạo hiểm có thực lực mạnh mẽ, nhưng khi tôi đứng trước ma nhện Phục Kích vẫn sẽ có hơi run rẩy, nhưng lại là run rẩy bởi vì phấn khích…”

Lúc này Tiêu Phàm đứng trước mặt Mary, dõng dạc chém gió lung tung, cái mũi của hắn cũng sắp vểnh lên trời rồi.

Mary có làn ra trắng nõn nà, môi đỏ răng trắng, đôi đồng tử như ngọc bích kia xanh thẳm tựa đại dương, máy tóc màu vàng kim xoăn nhẹ tự do thả ở sau lưng, buông thả mà không tán loạn tựa như một đám bên mềm mại bồng bềnh trôi trên bầu trời.

Chương 194: Kỵ Sĩ Ghen Tuông

Chương 194: Kỵ Sĩ Ghen Tuông

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bộ đồ màu trắng theo quy định của thánh đường khoác lên người Mary lại chẳng thế khiến cô có vẻ bình thường, ngược lại lại có vẻ như chưa từng nếm thử khói lửa nhân gian.

Nghe Tiêu Phàm kể xong câu chuyện thú vị, ánh mắt xinh đẹp của Mary ánh lên vẻ tò mò và ngưỡng mộ, cô nàng cứ nhìn thẳng vào Tiêu Phàm. Lòng hư vinh của Tiêu Phàm lúc này đang cảm thấy vô cùng thỏa mãn, những câu chuyện phát ra từ miệng hắn lại càng không có điểm dừng hơn nữa.

“Chuyện kể rằng khi đội ngũ của tôi phải đối mặt với con chó Địa Vực ba đầu vô cùng hung ác của Phong Ma Quật, hoàn toàn không sợ hãi chút nào, lao thẳng lên khiêu chiến. Thế nhưng sinh vật tà ác này thật sự rất giảo hoạt, nó dùng kế để cách lí chúng tôi ra định tiêu diệt từng bộ phận. Người bạn thân cung thủ Tịch Dương của tốt bụng của tôi bởi vì sơ suất mà cứ vậy bị nó nuốt sống, haiz.” Lời nói của Tiêu Phàm còn mang theo một chút bi ai, mà ánh mắt Mary nhìn về phía hắn lại càng thêm thân mật.

Mary thầm nghĩ, lão thần phụ đã từng dạy cô phải tốt bụng với người khác, phải an ủi những người đang gặp khó khăn.

Vậy nên trong lòng Mary tốt bụng đã bắt đầu lặng lẽ cầu nguyện cho người bạn đã qua đời Tịch Dương của Tiêu Phàm.

"Lúc này chỉ còn sót lại một mình tôi. Nhưng tôi cũng không hề lùi bước, tôi nắm chặt lấy vũ khí của mình, mang theo sự bi thương với đồng đội và dũng khí không gì sánh kịp đối mặt với sinh vật tà ác này. Bởi lẽ tôi đã thề phải làm một người thám hiểm anh dũng!" Tiêu Phàm đứng trước mặt NPC Mary chém gió càng ngày càng không biết xấu hổ. Dù sao thì A Hoa Tỷ cũng không có ở đây, Tịch Dương cũng bị Tiêu Phàm chém cho thành "chết", chó Địa Ngục ba đầu cũng đã về với đất mẹ, hiện giờ dù Tiêu Phàm có chém gió đến mức này thì cũng chẳng có ai có thể ngăn cản được hắn.

Hơn nữa em gái NPC trước mặt hắn thật sự rất dễ bị lừa, đâu có giống như tên nhóc con tính tình kỳ lạ như Lilith.

Vậy nên Tiêu Phàm bắt đầu không ngừng làm tăng lên độ hảo cảm của Mary đối với hắn, mặc dù không biết độ hảo cảm cao sẽ như thế nào? Nhưng với Tiêu Phàm mà nói quá trình tán gái vốn là một loại hưởng thụ.

Huống hồ Mary lại còn là một em gái NPC hồn nhiên lương thiện đến thế.

Dần dần, Tiêu Phàm bắt đầu cảm nhện được ánh mắt ghen tị của những người chơi xung quanh nhìn về phía mình, nhưng Tiêu Phàm hoàn toàn không để ý đến chúng, khiến cho những ánh mắt này lại càng mãnh liệt hơn nữa. Cảm giác làm màu này thật sự rất sung sướng.

Ma Mary cũng cảm nhận được rõ ràng tầm mắt của những người chơi đứng xung quanh vô, cô cảm thấy trong những ánh mắt này tràn ngập ác ý. Vậy nên cô bắt đầu cảm thấy vị chủng tộc Ác Ma đang đứng trước mặt mình đây thân mật và lịch sự hơn các nhà thám hiểm từ các chủng tộc khác nhiều lắm, hảo cảm đối với Tiêu Phàm lại càng tăng thêm một chút.

Tiêu Phàm hoàn toàn không hay biết hắn vừa nhận được sự "trợ giúp" từ những người chơi xung quanh. Hắn chỉ cảm thấy hắn thật vui vẻ, thừa dịp

Mary không chú ý đến hắn mà đắc ý liếc nhìn các người chơi đừng gần đó một cái, ánh mắt vô cùng thiếu đòn.

Nhưng hành động này lại chọc tức những người chơi đang đứng trong phòng họp, mà phòng họp ở trong thánh đường lại là nơi không được đánh nhau. Nếu không thì bọn họ sẽ không nhịn được mà ra tay với tên tiện nhân Tiêu Phàm này.

…

Vì sao? Vì sao khi bản thân mình chủ động đi quyến rũ mấy NPC này đều đối xử với mình lạnh như băng, mà đến lượt người này lại tán được một em gái NPC trong sáng cực phẩm đến thế nào? A a a, quả thật là không công bằng!

Cứ thế, trong lòng những người chơi ở trong phòng họp đều không ngừng tích tụ oán niệm với Tiêu Phàm…

Vô số lòng ghen tị cháy hừng hực bên trong phòng họp, nhưng Tiêu Phàm lại như hồn nhiền không nhận ra điều này. Hắn nhìn Mary vừa thâm tình vừa dịu dàng, khí thế vừa anh dũng lại không bất khuất, bởi vì lúc này đây hắn đang nói về vị anh hùng Ác Ma vĩ đại Mệnh Phàm một mình đấu lại thế lực tà ác to lớn là chó Địa Ngục ba đầu.

Tiêu Phàm cảm nhận được ánh mắt sùng bái đang nhìn về phía mình của Mary, tâm trạng vô cùng vui sướng, quả nhiên rời khỏi trận doanh Ác Ma là đúng đắn!

Có điều, trải nghiêm đầy khoái trá này của Tiêu Phàm bị cắt ngang nhanh chóng…

Hơn nữa cách cắt ngang này khá là thô bạo, đó chính là một cú đấm!

Lúc này đây Tiêu Phàm vẫn đang dùng 100% tinh lực của mình để chăm chú thâm nhìn đối diện với em gái NPC đáng yêu này, không hề có một chút cảnh giác nào với những sự việc xung quanh, vậy nên một đấm này rơi thẳng xuống người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lập tức bay ra xa…

“Đau quá!”

Tiêu Phàm ôm lấy bụng, từ từ ngồi dậy, hắn đang muốn xem xem rốt cuộc là tên khốn nạn nào lại dám ở khu vực cấm đánh nhau như phòng họp ở thành đường này đánh lén hắn.

…

“Mary, vì sao cô lại chạy đến đây? Đám người thần phụ không nhìn thấy cô đang lo lắng gần chết. Hơn nữa, vì sao cô lại đứng cùng với sinh vật tà ác này chứ?Tên ác ma này thật sự rất xảo quyệt đó, loại con gái hồn nhiên tốt bụng giống như cô chính là đối tượng mà ác ma thích ra tay nhất. Cô nhất định phải đề phòng một chút.” Một vị kỵ sĩ thánh đường đầy lòng chính nghĩa thân thiết nói với Mary.

Kỵ sĩ này mặc một thân áo giáp rất nặng, trên áo giáp điêu khắc những hoa văn lộng lẫy, hơn nữa còn có một gương mặt khá là đẹp trai sáng sủa, từ đầu đến chân là dáng vẻ nghiêm túc chính trực, nhưng miệng hắn ta lại vừa nói ra một lời mà Tiêu Phàm khá là ghét.

Đúng vậy, chỉ có NPC mới dám đánh người ở trong phòng họp.

Cage, kỵ sĩ thánh đường cấp 80, đây là thông tin mà Tiêu Phàm nhận được từ lời nhắc của hệ thống.

Bản thân hắn dường như tán gái tán đến trên đầu của vị kỵ sĩ đại ca này rồi, xem ra Sở Trường Quý Ông cũng không thể lấy được độ hảo cảm của vị kỵ sĩ đại ca đang ghen này rồi.

Kỵ sĩ thánh đường cấp 80, bé ngoan của tôi ơi, mình mà chống lại hắn thì chỉ có một nước bị giết ngay lập tức thôi. Lúc này Tiêu Phàm lo lắng nghĩ thầm.

“Nhưng mà tôi cảm thấy người này không phải là người xấu đâu. Hơn nữa vì sao anh lại đánh anh ấy chứ?” Mary nhìn về phía Cage đang sốt ruột ở trước mặt, lên tiếng giải thích.

Mary nhìn Tiêu Phàm đang ngồi trên mặt đất với vẻ xin lỗi, dù sao việc này cũng là do cô mới xảy ra mà, Tiêu Phàm người ta đang nói chuyện với bản thân mình, không ngờ là lại bị Cage đánh một quyền, vậy nên Mary đang định đi lên đỡ Tiêu Phàm.

Nhìn thấy hành động của Mary, Cage cũng không vui, hắn ta nhanh chóng đi lên phía trước Mary chặn cô lại, dường như hắn ta muốn đã Tiêu Phàm đang ngồi dưới đất ra xa một chút tựa như đã một đống rác.

Tiêu Phàm không ngờ rằng kỵ sĩ đại ca này đã đánh mình một quyền rồi mà vẫn không có ý định buông tha cho mình, hiện tại lại thừa dịp mình không chú ý lại đá mình một cái.

Sau đó Tiêu Phàm chợt nghe thấy tiếng cười nhạo từ những người vừa nhìn mình bằng ánh mắt ghen tị vang lên trong đại sảnh,nghe thấy tiếng người này, Tiêu Phàm cảm thấy khuôn mặt mình nóng rực lên. Tiêu Phàm vốn dĩ không quá để ý đến chuyện này, lúc này lửa giận ở trong lòng rốt cuộc cũng bùng cháy lên…

Tiêu Phàm muốn dùng vũ lực để trả thù kỵ sĩ thánh đường Cage cấp 80 là chuyện rõ ràng không có khả năng.

Trong trường hợp bình thường, cho dù độ hảo cảm của NPC chiến đấu đối với người chơi thấp thế nào, hệ thống cũng sẽ hạn chế hành động của NPC, tuyệt đối không để chuyện NPC có hành vi gây chuyện với người chơi.

Cho nên trong trò chơi này, kỵ sĩ thánh đường Cage cấp 80 đánh đạp Tiêu Phàm một cái, ngoại trừ khiến cho hắn đau đớn một chút thì hoàn toàn không mất chút máu nào, Nhưng Tiêu Phàm vẫn rất tức giận hắn ta.

Bản thân mình đang trêu em gái rất vui vẻ, người này bỗng nhiên lao đến, chưa nói rõ ràng đã đấm hắn một phát, phá hỏng nhã hứng trêu gái của Tiêu Phàm.

Sau đó, tên kỹ sĩ vẻ mặt đàng hoàng này còn sử dụng ngôn từ chính đáng hất bát nước bẩn vào mặt mình ngay trước mặt một em gái NPC dễ thương thế này. Chỉ cần là đàn ông thì đều không thể nhịn được chuyện này.

Chương 195: Đấu Với NPC, Vô Cùng Vui Vẻ

Chương 195: Đấu Với NPC, Vô Cùng Vui Vẻ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không chỉ như vậy, người này là kỵ sĩ mà lại không có chút tinh thần của kỵ sĩ này. Sau khi đánh xong một phát thì chỉ quan tâm trêu gái, rồi còn nhân cơ hội đạp hắn một phát nữa. Làm hại hắn bị một đám quần chúng vô tri cười nhạo.

Nếu như chuyện này có thể nhịn được thì còn có chuyện nào không thể nhịn được. Chú nhịn được, thím sẽ không nhịn được. Cho dù thím nhịn được thì Tiêu Phàm hắn cũng không thể nhịn được chuyện này!

Mẹ nó! Không được, lần này Tiêu Phàm mà không trả thù Cage thì sẽ không thể nguôi giận.

Nhưng nếu nói hiện tại Tiêu Phàm vì để nguôi giận mà xông lên đâm Cage một kiếm thì xiềng xích hạn chế NPC không được làm thương người chơi sẽ được mở ra.

Kỵ sĩ cấp 80 để cho Tiêu Phàm cấp 30 tùy tiên đâm một kiếm như vậy, Tiêu Phàm thật sự có thể sẽ được trải nghiệm khoái cảm bị giết trong giây lát.

Cho nên Tiêu Phàm tuyệt đối không thể sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đền này. Bởi vì như vậy chẳng khác nào lấy trứng đập đá, giống như một tên ngốc khiêu chiến với một NPC hơn mình 50 cấp.

Tiêu Phàm chậm rãi đứng lên từ dưới đất, nhìn vào Cage đáng cãi nhau với Mary rất không thoải mái vì chuyện vừa rồi. Tiêu Phàm nở nụ cười, trong lòng hắn đang dần sinh ra một kế hoạch tà ác…

Không phải anh đang để ý đến em gái Mary sao? Nếu tôi đánh không lại anh thì tôi sẽ khiến anh bị ghét đến chết.

…

Tiêu Phàm phủi bụi đất dính trên người mình do cú ngã vừa nãy đi, chỉnh lại của áo có chút nhăn nheo của mình, vuốt lại đầu tóc tán loạn, kiểm tra lại toàn thân xem bản thân hắn còn chỗ nào không ổn trên người không. Sau đó Tiêu Phàm bắt đầu tiến về phía Cage và Mary…

Tên Cage đáng chết! Tôi nhất định sẽ biến anh thành nhất chỉnh thiên, tốt nhất là khiến anh không thể vui vẻ cả đời!

Trong đầu Tiêu Phàm chứa đầy các cảnh phim bi kịch, phim ngôn tình, tình huống trong phim truyền hình đi về phía Mary và Cage.

Trên mặt Tiêu Phàm đầy vẻ tự tin, bởi vì giờ phút này hắn chính là ảnh đế. Hắn muốn dùng vũ khí cường đại mang tên "máu chó" này để hoàn thành việc báo thù.

…

"Kỵ sĩ Cage tôn kính, anh hiểu nhầm tôi rồi. Tôi chỉ vừa mới kể cho nữ sĩ Mary xinh đẹp đây về những điều thú vị tôi trải qua trong quá trình mạo hiểm." Lúc này, Tiêu Phàm mang theo vẻ mặt hiền lành, khiến người ta không nhìn ra chút có chịu nào trong lòng hắn.

Mary ngây thơ lương thiện nghe thấy ngữ khí nói chuyện khiêm tốn của Tiêu Phàm, hảo cảm đối với hắn tăng lên không ít.

Nhìn anh ta là người đàn ông lịch thiệp cỡ nào, hiểu lễ nghĩ cỡ nào kìa. Đâu như Cage nói anh ta là người âm hiểm, tà ác, giảo hoạt đâu.

"Cage, em đã nói rồi, Mệnh Phàm tiên sinh không phải người như vậy đâu. Bây giờ anh thấy rồi đấy, tác phong của Mệnh Phàm tiên sinh cao nhã mà lịch thiệp, đâu có phải hạng người tà ác như anh nói. Em lại thấy đây là do anh vốn có thành kiến với tộc ác ma này thôi. Em vừa mới nói chuyện với Mệnh Phàm tiên sinh vài câu, thấy anh ấy là một người thám hiểm hài hước, phẩm cách cao thượng." Mary lập tức giải thích hộ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghe thấy Mary nói hắn là người có phẩm cách cao thượng không chút xấu hổ, bởi vì với độ dày da mặt của Tiêu Phàm hoàn toàn có thể chấp nhận được sức nặng của bốn chữ phẩm cách cao thượng này.

“Cảm ơn cô, Mary thân yêu. Có thể được cô hiểu cho đã là vinh hạnh lớn nhất của tôi rồi.” Tiêu Phàm nhìn Mary, ánh mắt ôn nhu thâm tình như nước.

Mary bị Tiêu Phàm nhìn cảm thấy hơi ngại ngùng, mặt cô nóng lên, không dám đối diện với Tiêu Phàm, tim cô bất tri bất giác bắt đầu đập kịch liệt…

Cage là một kỵ sĩ xuất sắc được dạy dỗ ở trong thánh đường.

Được người lớn chăm sóc và bạn đồng lứa tôn kính.

Hơn nữa từ trước tới nay mọi người đều biết Cage thích Mary ngây thơ hoạt bát, vậy nên những nam tử cùng thế hệ không dám chủ động đi nói chuyện với Mary trước mặt Cage. Lại càng không có dám làm như Tiêu Phàm lúc này, tôi tôi cô cô với Mary, mắt đi mày lại.

Cage nhìn thấy Tiêu Phàm nhìn Mary chăm chú, thâm tình, hắn ta nổi giận, đẩy Tiêu Phàm ra, lo lắng nói với Mary: “Mary, em không biết người bên ngoài bây giờ hiểm ác thế nào đâu. Tên ác ma hiểm ác này đang lừa gạt em đấy, em đừng có tin tưởng hắn ta.”

Nhưng Mary nhìn thấy Cage lại dùng lực đẩy Tiêu Phàm một cái, nghĩ đến vừa nãy Cage còn thô bạo đấm đá Tiêu Phàm, cô nhất thời tức giận: “Cage, anh thân làm kỵ sĩ sao có thể vô lễ như vậy! Sử dụng vũ lực lung tung, tinh thần kỵ sĩ của anh để đâu hả? Anh còn không mau giải thích với vị tiên sinh này về hành động thất lễ của anh!”

Tinh thần kỵ sĩ mà Cage kiêu ngạo nhất lại bị người con gái hắn ta thương yêu nhất nghi ngờ làm hắn ta cảm thấy vô cùng mất mát. Nhưng lúc nghe thấy Mary bảo mình giải thích với tên ác ma đê tiện vô liêm sỉ kia thì Cage lại vô cùng tức giận: “Mary, xin em tỉnh táo một chút. Em thật sự bị tên này lừa gạt rồi!”

“Kỵ sĩ tiên sinh, tôi xin phép nói thẳng. Tuy rằng tâm hồn nữ sĩ Mary xinh đẹp đây rất ngây thơ lương thiện nhưng cũng không có nghĩa là cô ấy không biết nghĩ. Tôi có thể nhìn thấy được nữ sĩ Mary có một cái đầu thông minh, có thể phán đoán chính xác những tình huống mà cô ấy gặp phải.” Tiêu Phàm văn nhã nói.

Mary nghe Tiêu Phàm nói cảm thấy rất có ích. Các trưởng bối trong giác đường luôn đối đãi với cô như một đứa trẻ vậy, bọn họ cho rằng cô không biết gì hết.

Mà vị quý ông Mệnh Phàm tiên sinh đây mới là tri kỷ của cô, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra trí tuệ của mình. Mà tên Cage ngang ngược đáng ghét này lại luôn cho rằng cô không biết gì, kém xa so với vị Mệnh Phàm tiên sinh vừa mới quen biết này.

Trong vô thức, suy nghĩ của Mary đã bị Tiêu Phàm ngầm chiếm giữ, tiết tấu ở hiện trường cũng dần bắt đầu bị hắn dẫn dắt rồi.

Vốn Cage đã rất tức giận rồi, lại còn phải nghe Tiêu Phàm giống như ruồi bọ kêu loạn bên tai mình, hắn ta lại vung tay đẩy Tiêu Phàm bay đi.

“Cage, sao anh lại như vậy!” Mary nhìn thấy Cage có hành động thô bạo với Tiêu Phàm, tức giận trách móc.

“Hắn ta là ác ma đấy. Em đã bị hắn mê hoặc rồi!” Cage không thể làm gì Mary, chỉ đành vất vả khuyên nhủ.

Lần này Tiêu Phàm bị đáng ngã tuy rất đau nhưng khi nhìn thấy tình trạng của Cage trong lòng hắn cũng rất vui vẻ.

Dù sao Tiêu Phàm cũng có hệ thống bảo vệ, hắn có thể tùy tiện trêu đùa, chỉ cần không chủ động tấn công thì không cần phải lo lắng Cage sẽ làm thịt bản thân.

Tiêu Phàm lại đứng lên, đi về phía Cage và Mary…

Cage nhìn thấy Tiêu Phàm đi về phía mình, hắn ta dùng ánh mắt có thể giết người nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, tức giận hét về phía Tiêu Phàm: “Tôi bảo anh cút đi. Anh có nghe thấy không hả!”

Sau khi Cage kêu lên, trong đại sảnh nghị sự của giác đường càng ngày càng nhiều quần chúng vây xem.

Làm ông đây tức giận như vậy còn muốn ông chỉ như vậy đã rời đi. Như vậy không phải là anh được lợi quá à. Anh nghĩ thật hay! Hơn nữa hiện tại

ông đây đang hứng trí bừng bừng đây. Tiêu Phàm hung hăng nghĩ.

Phát cuối này mình có nên làm mạnh một chút không đây?

Tiêu Phàm đang suy nghĩ đến hành động tiếp theo của bản thân, tâm trạng càng ngày càng vui sướng, nhưng trong mắt người khác, vẻ mặt của hắn lại có vẻ vô cùng đau khổ…

Mary nhìn Mệnh Phàm tiên sinh bị Cage thô bạo đẩy ngã xuống lại lần nữa đau đớn đứng lên, có chút không đành lòng.

Mary nghĩ rằng, nếu không phải do bản thân mình, có lẽ Mệnh Phàm tiên sinh đã không phải khổ sở như vậy rồi.

Haizz, đều do mình không tốt.

Mệnh Phàm tiên sinh đứng dậy phủi đi bụi đất trên người mình, vẫn là tư thế tao nhã như trước.

Hắn đi về phía cô, trên mặt mang vẻ bi thương.

Mary nhìn Tiêu Phàm đi về phía bản thân, trong lòng có chút lo lắng lại có chút vui vẻ nho nhỏ.

Tên Cage đáng ghét này đã ngăn cản mình và Mệnh Phàm tiên sinh nhưng Mệnh Phàm tiên sinh không chút sợ hãi nào mà bước tới, giống như một Mệnh Phàm tiên sinh trong truyện cổ tích vậy, vô cùng anh dũng.

Điều này thật sự đã làm chi Mary mê muội, chỉ cần nghĩ tới nó là gương mặt cô đã có chút nóng lên rồi.

Mệnh Phàm tiên sinh cũng không hề sợ Cage chút nào, cho dù Cage có đánh hắn bạo lực đến mức nào, hắn cũng không hề đánh trae, có lẽ đây mới thực sự là thân sĩ, tinh thần kỹ sĩ của Cage thật sự là kém Mệnh Phàm tiên sinh rất nhiều.

…

Chương 196: Công Lược NPC

Chương 196: Công Lược NPC

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ta nói ngươi đứng lại, ngươi có nghe thấy không, tên ác ma đê tiện.” Tiếng quát của Cage vang lên bên tai Mary to như sấm rền khiến cho trong lòng Mary vô cùng phiền chán.

Mary vừa định mắng Cage vô lý nhưng bước chân dũng cảm của Mệnh Phàm tiên sinh cũng đã dừng lại sau tiếng quát của Cage, hành động của Mary cũng ngừng lại.

Cage hìn Tiêu Phàm đã dừng bước chân, trong lòng có chút đắc ý và hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm đều là khinh bỉ và coi thường.

Tại sao lại như vậy chứ, Mệnh Phàm tiên sinh trong lòng Mary là một người vô cùng dịu dàng điềm đạm, lịch lãm tao nhã, là một vị Mạo Hiểm Giả dũng cảm, sẽ không chỉ vì bị tên Cage thô lỗ này mà dừng lại bước chân của mình.

Đúng lúc này, Tiêu Phàm lại làm ra một tư thế quỳ một gối tiêu chuẩn.

Thời điểm Mary nhìn thấy hành động này của Tiêu Phàm, nhịp tim của cô bắt đầu tăng tốc độ đập, nhiệt độ cơ thể cũng không hiểu sao lại tăng lên, khuôn mặt cũng trở nên nóng hơn.

Tiếp theo đó, dưới ánh mắt giật mình của mọi người, Tiêu Phàm chân thành nói với Mary: “Vì ta mà khiến cho Mary nữ sĩ và Kỵ Sĩ tiên sinh sinh ra hiểu lầm, ta vô cùng xin lỗi.”

Nói xong Tiêu Phàm tạm ngừng một chút, nét mặt vô cùng buồn bã.

Cô nghĩ quả nhiên khong sai chút nào, Cage thật sự đã hiểu lầm Mệnh Phàm tiên sinh rồi, Mệnh Phàm tiên sinh là người cao thượng như thế nào chứ, rõ ràng luôn bị Cage khiến cho nhục nhã, chẳng những không đánh trả, còn chủ động xin lỗi trước, Mệnh Phàm tiên sinh quả thực là quá tốt bụng rồi.

Hình tượng của Tiêu Phàm trong mắt Mary trong nháy mắt lại lớn hơn vài phần, thậm chí trong giờ phút này Tiêu Phàm trong mắt Mary cũng đều đã tỏ ra áng sáng của thần thánh rồi, ánh sáng đó giống như là thượng đế trong giáo đường vậy, vô cùng nhân từ, ấm áp.

"Nhưng anh vẫn vô cùng cảm ơn trời cao đã để cho anh gặp em, Mary nữ sĩ thân ái của anh. Con đường mà anh đi trong ác ma trận doanh này dãi gió dầm mưa, tinh thần và thể xác đều vô cùng mệt mỏi. Mất này nay, trong lòng anh bỗng nhiên có một âm thanh chỉ dẫn cho anh đến nơi này, anh vẫn luôn bắn khoăn tự hỏi không biết người chỉ dẫn cho anh là ai, cho đến khi gặp em, Mary nữ sĩ xinh đẹp, cuối cùng anh đã hiểu rõ rồi, người chỉ dẫn cho anh đến nơi này chính là thần tình yêu Cupid." Nói xong, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn về phía Mary lại càng thêm dịu dàng.

Mà khi Mary nghe được những lời này, sắc mặt đã sớm đỏ lên, mồ hôi đổ đầy trán, ngón tay xoắn lấy những lọn tóc dài, trong lòng bắt đầu bồn chồn, một ít cảm xúc không tên bắt đầu xoay quanh người cô, đó là vui sướng hay là ngọt ngào.

Nhưng điều có thể xác định được chính là, đây là thứ cảm xúc tốt đẹp nhất mà từ trước đến nay cô cảm nhận được.

"Mary nữ sĩ, thời khắc anh gặp được em giống như gặp được ánh bình minh vậy, ánh sáng ấm áp xuyên thấu qua những đám mây mỏng manh chiếu thẳng tới nội tâm mịt mù của anh, chiếu sáng hi vọng trong lòng anh. Thời gian được nói chuyện thân mật với em là hạnh phúc lớn nhất của cả đời anh."

"Đây thực sự là ông trời đã ban ân cho anh, anh vô cùng muốn khoảng thời gian tươi đẹp này dừng ở khoảnh khắc này."

"Nhưng em là Mary nữ sĩ có thân phận cao quý, còn anh chỉ là một kẻ lang thang mà thôi, có lẽ kỵ sĩ Cage cũng chính vì điều này mà ngăn cản anh và em. Vô cùng xin lỗi em, sự xuất hiện vội vàng của anh khiến cho em phải khó xử rồi. Sau khi anh nói xong những lời này, anh sẽ rời khỏi đây…"

Cage luôn nhìn chằm chằm vào ác ma đáng ghét trước mặt này, không ngờ rằng sau khi quỳ một chân xuống hắn lại nói những lời như vậy với Mary,

nhất thời Cage bị những lời nói buồn nôn này khiến cho không phản ứng kịp nhưng mà cũng may, coi như hắn thức thời, chủ động muốn rời khỏi đây, Cage nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mary nghe được Tiêu Phàm muốn rời khỏi đây, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, mất mát, còn có cả sự buồn bực không thể diễn tả nên lời.

"Trước khi biệt ly, xin em cho phép anh được thổ lộ những lời anh muốn nói với em từ trong đáy lòng." Tiêu Phàm nghiêm túc nhìn chăm chú vào Mary: "Anh - yêu - em."

Sau đó dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Tiêu Phàm vươn tay ra nắm lấy tay Mary, hôn xuống mu bàn tay đó…

"A…" Quần chúng vây xung quanh đã sục sôi rồi.

Bởi vì họ thấy được một người chơi "xâm phạm" người mà NPC thích, quan trọng nhất là, hắn lại không bị hệ thống trừng phath.

Đây chính là người thứ nhất từ khi bắt đầu server tới nay dám thổ lộ với người mà NPC thích, người mở đường vĩ đại trong lịch sử trò chơi.

Đúng vậy, hệ thống vì muốn bảo vệ người chơi nữ và nữ NPC không để người chơi nam xâm phạm, đã thiết lập một hệ thống Tài Quyết, hệ thống này vô cùng đáng tin cậy, những ngày đầu tiên của trò chơi này có những người chơi nam nội tiết tố giống đực tăng cao đều đã bị chém thành "người Châu Phi" rồi.

Tiêu Phàm cúi đầu, không có ai cóa thể nhìn thấy trên khóe miệng hắn là một nụ cười xấu xa.

Không thấy hệ thống vang lên tiếng cảnh báo, Tiêu Phàm biết bản thân hắn đã thành công rồi.

Trơn bóng, mềm mại, thơm thơm, ngọt ngọt, cảm ơn đã chiêu đãi.

…

[Hệ thống thông báo: điểm hành động thân sĩ: S, giá trị mị lực đạt được 100, cấp bậc thân sĩ tăng lên.]

[Cấp bậc thân sĩ: D] (cấp độ được nâng cao nhờ vào độ yêu thích của NPC, hành động thân sĩ sẽ càng thu được nhiều giá trị mị lực.0

[Ghi chú: Học tập lễ nghĩ hoàn thành, bắt đầu thu hút người thích.]

Hả? Phẩm cách Thân sĩ thăng cấp sao, hình như thời điểm hôn mu bàn tay của Hổ Nữu cũng thăng cấp một lần.

Phẩm cách này rốt cục là thăng cấp dựa theo nguyên tắc nào đây, thân sĩ hay là biến thái.

[Chúc mừng người chơi Tiêu Phàm mở khóa chức năng mới của phẩm cách Thân sĩ: tình ca thân sĩ]

[Tên kĩ năng: tình ca thân sĩ]ư

[Loại hình kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: hát lên tình cảm sâu sắc từ trong đáy lòng, có thể nâng cao ấn tượng tốt của mục tiêu của người chơi (ngoại trừ người chơi), cũng có thể thu hoạch được giá trị mị lực nhất định.]

[Kỹ năng thuộc loại: hệ liệt sở trường thân sĩ.]

[Điều kiện giải khóa: cần có sở trường thân sĩ.]

[Ghi chú: là một thân sĩ, ngươi nên biết được niềm vui của việc giành được phụ nữ.]

Kỹ năng này thật quá tuyệt vời!

Rốt cục Tiêu Phàm đã đạt được cách thu hoạch giá trị mị lực ổn định ngoại trừ việc “tự hại”. hơn nữa nickname “ca vương toilet” thời đại học của Tiêu Phàm rốt cục có chỗ để sử dụng rồi.

…

Có lẽ Tiêu Phàm không phát hiện ra, nếu là hắn của trước kia, cho dù da mặt có dày, loại chuyện đi công lược NPC này hắn tuyệt đối không thể làm được.

Mà bây giờ lại có thể tự nhiên mà làm đến cùng, phần lớn là do NPC Lilith làm cho "ô nhiễm".

Sự cởi mở của Lilith trước mặt Tiêu Phàm thật sự rất vô biên, hung bạo ngược Tiêu Phàm này tới mức chết đi sống lại, cũng khiến cho trình độ vô sỉ của Tiêu Phàm mở rộng thêm vài phần.

Nhưng lúc này người trước mắt Tiêu Phàm cũng không phải là Lilith…

Mary lương thiên thuần khiết từ nhỏ tới lớn chưa từng trải qua việc này, bỗng nhiên bị Tiêu Phàm "tập kích", hạnh phúc tới mức sắp hôn mê bất tỉnh.

Vốn dĩ ấn tượng của Tiêu Phàm trong lòng Mary đã rất tốt, bây giờ lại bị nhưng lời cảm động mà Tiêu Phàm gom góp được trong các loại phim truyền hình tẩy não, lập tức rơi vào trong bể tình.

Cứ như vậy, hình tượng của Tiêu Phàm trong mắt Mary lập tức nâng lên một tầm cao mới, Tiêu Phàm trong lòng Mary trở nên đẹp trai lịch lãm như ánh mặt trời, giống như là cô đã đem cả người Tiêu Phàm photoshop để chỉnh ra một con người hoàn mỹ vậy.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn bộ dáng của Mary liền biết bản thân đã thành công rồi, đối phó với phái nữ, "tự giết" quả thực vô cùng lợi hại.

Tiêu Phàm thật muốn nhìn bộ dáng muốn giết hắn mà không thể giết được của Cage, đáng tiếc là hiện tại hắn phải tập trung hoàn toàn ánh mắt lên người Mary, như vậy mới phù hợp với không khí lúc này, đạt được hiệu quả tốt nhất.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt Mary, trong lòng lập tức có một nỗi bất an dâng lên…

Một luồng ánh sáng của thanh kiếm xẹt qua!

[Giá trị sinh mệnh của Mệnh Phàm là 0%]

Ta chết sao?!

…

Chương 197: Đồ Khốn Kiếp

Chương 197: Đồ Khốn Kiếp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ánh mắt cuối cùng của Tiêu Phàm đảo quanh không trung vài lần, hắn nhìn thấy nước mắt của Mary tràn mi, hắn nhìn thấy quần chúng vây xem xung quanh hoảng sợ, hắn còn nhìn thấy được cự kiếm đã được rút ra khỏi vỏ còn đang vương máu tươi của Cage, đồng thời còn nhìn thấy khuôn mặt của Cage bị mình chọc tức tới vô cùng dữ tợn.

Cuối cùng Tiêu Phàm nhìn thấy bóng lưng của chính mình nhưng không hề có đầu, chỉ trong nháy mắt sau đó mọi thứ liền rơi vào bóng tối.

…

Lần này Tiêu Phàm thật sự là tự đi tìm chết khiến cho Cage không khống chế được mà giết chết hắn, hệ thống trò chơi liền rời khỏi ác ma trận doanh, bản tính của nó chính là không đáng tin như trước nếu không thì NPC sẽ tuyệt đối không ám chủ động giết chết người chơi như vậy.

Tiêu Phàm nhớ lại hành động vừa nãy của bản thân mình, nếu đứng trên góc độ của Cage, có lẽ cũng có thể hiểu được sự tức giận của hắn.

Cage bị mình là cho tức đến nỗi vượt qua cả hạn chế của hệ thống, Cage thật sự rất có tương lai đó.

…

Nhưng mà, cái này cũng chẳng sao cả, bởi vì…

Ha ha ha, ta lại sống lại rồi!

[Hệ thống nhắc nhở: Mục sư Mary thi triển Người Chết Sống Lại với ngài, ngài đã đầy máu hồi sinh.]

Cấp 100 sao, không ngờ rằng NPC nữ này lại lợi hại như vậy, lại hơn kỹ sĩ Cage cấp 80 tận 20 cấp, cục cưng của ta thật là không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, thật là sâu như biển cả.

Nhưng mà quá trình này kích thích quá độ rồi, thật sự đã hù chết hắn rồi…

Tiêu Phàm ôm chặt lấy Mary đang khóc đến lê hoa đái vũ, dịu dàng nói: "Đừng khóc, không phải là anh không sao rồi sao."

"Nhưng mà, nhưng mà….đều tại em không tốt, hu hu hu…" Mary khóc càng thêm đau lòng rồi.

Còn về phần Cage, Cage đáng thương của chúng ta…

"Thả ta ra! Có nghe thấy không vậy, hai người thả ta ra!" Cage ở trong phòng nghị sự điên cuồng kêu gào.

"Bình tĩnh chút đi, Cage, cậu đừng có mà khiến cho người ta sợ."

Sau khi Cage mất lý trí rút kiếm làm người khác bị thương, đồng nghiệp trong phòng nghị sự của hắn ra tay ngăn lại.

Vì vậy lúc này gã đang bị vài người của đoàn kỹ sĩ giữ lại, không thể nhúc nhích, chỉ có thể dùng ánh mắt hung ác trừng mắt với Tiêu Phàm bên kia.

Tiêu Phàm cảm nhận được ánh mắt của Cage, lại càng ôm chặt eo Mary hơn như là để thị uy.

"Đúng chết, tên súc sinh, mau buông bàn tay bẩn thỉu của mày ra, buông Mary ra!" Nhìn thấy hành vi của Tiêu Phàm, Cage lại càng kích động hơn.

Tiêu Phàm thông cảm nhìn một đám "thùng sắt màu bạc" (kỵ sĩ mặc áo giáp sắt trong mắt Tiêu Phàm) vây quanh Cage, há mồn động dậy, không phát ra tiếng vang gì.

Nhưng Cage vẫn hiểu được ý của Tiêu Phàm, tên ác ma đáng ghét này lại đang mắng hắn: "Ngu ngốc."

"Mary, em thật sự bị hắn lừa rồi, em mau nhìn bộ dáng hiện tại của hắn ta!"

Lúc này Mary không có tâm tư nào để ý đến gã, bởi vì cô đang được Tiêu Phàm ôm vào trong ngực, Mary cảm thấy vô cùng thoải mái, ngọt ngào, không muốn buông vòng tay đó ra.

Có lẽ đoàn kỹ sĩ này thấy hành vi của Cage thật sự quá xấu hổ, liền trực tiếp dùng bạo lực mà đưa gã đi khỏi.

Tiêu Phàm nhìn theo Cage đang bị ép đi qua cửa, trong lòng "từ bi" thì thầm, Cage đáng thương của chúng ta, đi đường bình an nhé.

Nhưng phòng nghị sự cũng không yên tĩnh sau khi Cage rời khỏi, ngược lại bởi vì tiếng động trong phòng phát ra quá lớn, quần chúng vây xem ngày càng nhiều hơn.

Dù sao việc người chơi chọc ghẹo NPC nữ thật sự không nhiều, hơn nữa lại cướp người khỏi tay một NPC cấp 80 lại càng ít, sau đó lại xảy ra sự kiện kinh điển đó là NPC chém giết người chơi, điều này làm cho phòng nghị sự càng thêm náo nhiệt, mà người chơi trong thành Antequera cũng bắt đầu nghe tiếng tụ tập tới.

Cho nên Tiêu Phàm biết nếu lúc này hắn không rời khỏi đây thì thực sự là không còn cơ hội nữa.

"Mary thân yêu, xin lỗi em, lần này anh thật sự phải đi rồi." Tiêu Phàm nhẹ nhàng kéo bả vai Mary từ trong lòng mình ra ngoài, dịu dàng nói.

Mary vừa mới cảm nhận được tình cảm, nghe được lời Tiêu Phàm nói, làm sao có thể cam lòng được: "Vì sao vậy? Cage đã đi rồi mà."

"Không, anh là một mạo hiểm giả trời sinh." Nói xong Tiêu Phàm hướng ánh mắt kiên định về phương xa, dường như đang nhìn về phía cuối chân trời vậy.

Sau đó Tiêu Phàm lại nhìn Mary chăm chú.

“Mary, em là người con gái xinh đẹp nhất dịu dàng nhất, anh cũng không nỡ phải rời xa em nhưng xin em đừng làm anh khó xử, đừng nên ngăn cản bước chân của người đàn ông trên con đường thám hiểm của người đó!”

Mary bị Tiêu Phàm lừa gạt, lập tức bị “sự đàn ông” của Tiêu Phàm làm cho cảm động, đôi mắt như làn nước dịu dàng động lòng người nhìn Tiêu Phàm: “Ừm…”

“Tạm biệt, Mary thân ái của anh, cuối cùng hãy để anh hát lên một bài hát dành tặng cho em.” Tiêu Phàm thả lỏng tay Mary mà mình đang nắm ra, chào tạm biệt cô.

Muốn thử kỹ năng mới [tình ca thân sĩ] và còn muốn tăng sự thiên cảm mà NPC dành cho mình, Tiêu Phàm liền muốn hát lên một bài.

Dù sao tình hữu nghị với NPC mục sư cấp 100 vô cùng đáng quý, đặc biệt là kỹ năng [người chết sống lại] khiến cho người ta thèm đến đỏ mắt này.

“Em hỏi anh yêu em sâu đến bao nhiêu, anh yêu em bao nhiêu phần, tình cảm của anh là chân thật, tình cảm của anh dành cho em cũng là chân thật, ánh trăng đại biểu lòng anh…”

Danh hiệu “vua hát toilet” của Tiêu Phàm cũng không phải là bịa ra, giọng hát khá là tốt.

Khi Tiêu Phàm hát lên, hắn phát hiện ra giá trị mị lực của bản thân cũng đang tăng lên bất ngờ.

Trong lòng Tiêu Phàm hưng phấn thầm than, kỹ năng này quả thực là quá trâu bò rồi, không cần phải lo việc mị lực không đủ nữa rồi!

Không ngờ rằng bản thân hắn thực sự đã gặp thời rồi, từ nay về sau, chỉ cần đi bừa thôi cũng có thể đạt được kỹ năng mới, vậy thì buổi PK ngày mai lại thêm một phần thắng cho hán rồi, trong lòng Tiêu Phàm hưng phấn thầm nghĩ.

…

Mary nhắm hai mắt từ từ lắng nghe tiếng hát của Tiêu Phàm, cô có thể nhận ra được tình yêu say đắm của Tiêu Phàm dành cho mình giữa những lời ca này, cả sự nhớ nhung của hắn với cô và cả "tình cảm thắm thiết" nữa!

Tiếng hát đã dừng một lúc lâu, Mary mới mở hai mắt ra, phát hiện trước mắt mình sớm đã không còn bóng dáng của Tiêu Phàm, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống.

…

Mà lúc này Tiêu Phàm vừa ra khỏi giáo đường đang đi vào một con ngõ nhỏ nhận được thông báo của hệ thống.

[Hệ thống thông báo: chúc mừng người chơi Mệnh Phàm thành công đạt được thiện cảm của mục sư Mary, vì sự thể hiện của người chơi Mary đã lập lời thề.]

Lập lời thề?!

Trời ạ, đây là cái gì vậy, sao lại có vẻ nghiêm trọng như thế, Tiêu Phàm nhìn ba từ này, trong lòng có chút không yên.

"Phàm muội muội!"

Một tiếng gọi quen thuộc cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy bốn người Hổ Nữu, Xà Cơ, Bán Trường Miên và Miên Miên đang đi về phía mình.

Không biết Xà Cơ tìm được một con rối vải ở chỗ nào, đang vui vẻ đùa nghịch nó.

Bán Trường Miên kéo đôi tay nhỏ bé của Miên Miên đi cuối cùng, Miên Miên đang cầm một thanh kẹo đường to vui vẻ ăn.

CÒn về Hổ Nữu lúc này hình như đang tức giận.

Tại sao Tiêu Phàm lại biết Hổ Nữu đang tức giận, điểm đó Tiêu Phàm cũng không rõ lắm, dù sao đó cũng chỉ là cảm giác của Tiêu Phàm.

Tiếp xúc đã lâu? Rất ăn ý? Tâm ý tương thông?

Tiêu Phàm lắc đầu mấy cái thật mạnh, tuyệt đối không thể có chuyện đó!

“Tại sao các cô lại ở đây?” Tiêu Phàm thấy các cô đã đi tới, nghi hoặc hỏi.

“Anh không biết sao, lúc này tất cả mọi người đang đổ xô về phía giáo đường.” Hổ Nữu giải thích: “Nghe nói có một tên vô cùng ngu ngốc, chạy tới giáo đường trêu ghẹo NPC nữ, kết quả bị NPC khác chém đầu, chúng tôi cũng nghe được tin tức đó trên đường, bây giờ đang chay jđi xem một chút náo nhiệt đây.”

Tiêu Phàm nghe Hổ Nữu nói vậy liền há hốc mồm như thằng ngốc, sau đó liền ngậm miệng lại, mặt đỏ lên: “Đừng đi, anh vừa mới đi từ chỗ đó ra, chỗ đó đã sớm không còn gì hay rồi, giáo đường lại không có gì đẹp nữa.”

“Thật sao? Thật là chán, tôi còn muốn đi đến đó xem kịch vui, điều chỉnh tâm trạng một chút.” Hổ Nữu nghe xong lời Tiêu Phàm nói liền có chút khó chịu: “Đúng rồi, vừa mới nghe được tin tức từ hệ thống, nghe nó là ngày mai anh được mời tham gia cái gì mà trận PK lớn của ‘người mới’?”

Chương 198: Bắt Đầu

Chương 198: Bắt Đầu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ha ha, không ngờ rằng em cũng biết, xem ra lần này anh cũng sẽ nổi tiếng đây.” Tiêu Phàm cười ha ha nói.

Hổ Nữu liền dùng hai tay tóm lấy cổ áo Tiêu Phàm, kéo người Tiêu Phàm lại phía mình, hai mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm Tiêu Phàm nói: “Hiện giờ chị đây không có tâm trạng đùa nghịch với anh, nhớ kỹ anh nhất định phải giết chết con khốn Ngọc Sinh Yên cho tôi!”

Tiêu Phàm cảm nhận được sát khí khổng lồ của Hổ Nữu lúc này, nuốt một ngụm nước bọt, lập tức đáp: “Được! Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

“Vậy thì còn được.”

Tiêu Phàm được Hổ Nữu buông ra nhẹ nhàng thở ra một hơi, quả nhiên hắn đoán không sai, Hổ Nữu đúng thật là đang tức giận.

Nhưng Ngọc Sinh Yên tại sao lại chọc phải cô chứ, thật là kỳ quái.

Mặc kệ, dù sao thì hắn cũng phải đánh bại Ngọc Sinh Yên này, đồng ý với Hổ Nữu tiêu diệt cô ta chỉ là nhân tiện mà thôi…

Tiêu Phàm không nghĩ tới chuyện mình phá phách tại giáo đường lại nhấc lên mưa gió ở thành Antequera. Những người chơi rảnh rỗi kia cũng nhao nhao chạy đến giáo đường Antequera thông qua tuyền tống trận, trong nháy mắt trong thành Antequera chật kín người.

Phố lớn ngõ nhỏ chen chen chúc chúc khiến cho Tiêu Phàm không còn tâm tình dạo phố, thế là không không bao lâu sau Tiêu Phàm liền offline sớm. Bởi vì hôm sau hắn còn phải tham gia trận đấu, hắn vẫn còn tương đối coi trọng trận thi đấu này.

Sau khi những người chơi kia tiến vào thành Antequera thì không tìm được cái người trâu bò tên “Tiêu Phàm” kia nên có chút mất hứng. Tuy nhiên những người chứng kiến lúc đó vẫn tung chuyện này lên Post Bar.

Nếu là ngày thường, hành động của Tiêu Phàm đủ để lên top trên Post Bar.

Đáng tiếc thời gian trước mắt là thời gian đặc thù, bởi vì ngày mai sẽ có một sự kiện trọng đại diễn ra, đó chính là giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh” mà người người mong đợi.

Vì thế toàn bộ đề tài nóng trên Post Bar đều tập trung liên quan đến thiệp mời của giải thi đấu PK biểu diễn “Tân Sinh”.

Ngoại trừ Mệnh Phàm và A Hoa tỷ ra, những thiệp mời có tên “Ngọc Sinh Yên, Tịch Dương, Long Ngạo Thiên, Thái Thập Tam, Reginald, Nhược Sở” đều có rất nhiều người xem. Vì thế hành vi kinh thiên động địa của Tiêu Phàm tạm thời được che giấu…

Sau khi Tiêu Phàm offline thì lập tức chìm đắm trong luyện khí và luyện kiếm. Bởi vì trong trận đấu ngày mai có người thực sự đem lại cho Tiêu Phàm áp lực không nhỏ.

Người đó chính là A Hoa tỷ.

Mà Tiêu Phàm vì tìm cách đối phó với A Hoa Tỷ trong ngày mai, bắt đầu từng li từng tí nhớ lại những hiểu biết hiểu mình về A Hoa tỷ, đương nhiên trong cái từng li từng tí này không bao gồm phương diện tướng mạo của A Hoa tỷ.

Dựa vào thực lực bây giờ của Tiêu Phàm, không thể nào duy trì hình dáng của A Hoa tỷ trong đầu mình trong vòng một giây. Vì thế hình tượng của A Hoa tỷ trong đầu Tiêu Phàm là censored,

Thế nhưng càng nghĩ, Tiêu Phàm phát hiện A Hoa tỷ rất khó hiểu.

Mà nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy A Hoa tỷ, A Hoa tỷ nói một câu, lòng Tiêu Phàm càng ngày càng trở nên bất an.

Lúc trước A Hoa tỷ nói: "Tôi và Ngọc Sinh Yên chia năm năm."

Chia năm năm là khái niệm đáng sợ cỡ nào. Chẳng lẽ muốn ám chỉ rằng người được xưng là nữ thần võng du Ngọc Sinh Yên cũng chính là quái vật đẳng cấp A Hoa tỷ ư?

Nghĩ vậy, người lúc còn ở trong trò chơi không hốt hoảng – Tiêu Phàm, giờ đây offline rồi, chẳng hiểu sao nghĩ ngợi lung tung mà trở nên căng thẳng.

Giống như thí sinh trước một kì thi lớn, càng gần thời gian thi, bản thân lại càng trở nên sợ sệt.

Thế là hôm nay Tiêu Phàm gia tăng luyện tập tu luyện kiếm pháp, miệt mài luyện chày cán bột, rồi ngồi xếp bằng hít thở luyện khí. Sau khi khôi phục thể lực lại tiếp tục cầm chày cán bột trên bàn lên, cứ liên tục như vậy…

Cứ thế đến khuya, Tiêu Phàm cũng mệt mỏi.

Cuối cùng hắn ngưng thần, phát lực với chày cán bột trên bàn, muốn cách không gian di chuyển vật, muốn dò xét cánh cửa của Ngự Kiếm Thuật cơ bản.

Đáng tiếc việc tu hành không thể gấp gáp cầu thành. Tiêu Phàm trừng mắt nhìn cây chày cán bột đến nỗi mắt muốn gân xanh muốn nổ tung, nhưng cây gậy kia vẫn biểu thị mình chỉ nguyện làm một "chiếc gậy đẹp đẽ an tĩnh".

Tiêu Phàm cười khổ, từ bỏ hành vi "phát công" ngây ngốc với chày cán bột, trực tiếp mềm nhũn ngã lên chiếc giường sau lưng.

Hôm nay Tiêu Phàm thực sự vô cùng mệt mỏi,

Hai mắt nhắm lại liền ngủ mất. Mà chân chiếc bàn hắn đặt chày cán bột, phần tiếp xúc với đất lộ ra một vết tích. Đây là vết tích của chân bàn đã kke ở đó một thời gian dài hình thành lên…

Hôm nay Tiêu Phàm nằm mơ, hắn mơ thấy Ngự Kiếm Thuật của hắn cuối cùng cũng thành công, hắn có thể ngự kiếm phi hành.

Trong giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh, hắn dựa vào kiếm thuật phiêu dật tiêu sái của mình đánh bại Long Ngạo Thiên ngốc hết chỗ chê, Ngọc Sinh Yên vênh váo tự đắc, còn có A Hoa tỷ không ai địch nổi.

Hắn trở thành người đứng đầu trong trận so tài lần này. Khán giả trong toàn trường reo hò vì hắn, đến cả ông nội đã qua đời của Tiêu Phàm không hiểu sao cũng xuất hiện.

Tiêu Phàm nhìn người trưởng bối mà mình vẫn luôn kính trọng kia đang định mở miệng nhắn nhủ điều gì đó với hắn, đúng lúc này thì điện thoại di động của Tiêu Phàm vang lên…

"Alo?" Tiêu Phàm vừa mới tỉnh dậy, giọng nói có chút mơ hồ.

"Đội trưởng ca ca, sao anh vẫn còn chưa xuất hiện? Bây giờ đã 11h50' sáng rồi?" Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ ngọt ngào.

Tiêu Phàm hơi hoài nghi một chút, mình còn đang nằm mơ à, sao lại có emái đáng yêu họi điện kêu mình rời giường, 11h50’ là cái quái gì thế?

11h50’? 12 giờ…

Tiêu Phàm cuối cùng cũng tỉnh táo, vội vàng cúp điện thoại, không cần rửa mặt, vội vàng vọt vào máy chơi game.

Loảng xoảng một tiếp, của của máy chơi game khép lại…

Tại chỗ hôm qua mọi người đã hẹn bên trong trò chơi, đám người Hổ Nữu đang đợi ở đó.

Thấy Tiêu Phàm vội vàng chạy tới, Hổ Nữu không nói hai lời, trực tiếp véo tai Tiêu Phàm: “Anh làm cái gì thế hả? Nghe Xà Cơ nói lúc gọi điện cho anh, anh còn đang mơ mơ màng màng, có phải là đang ngủ đến to đầu không hả? Đúng rồi, vì sao Xà Cơ có số điện thoại của anh? Nếu Xà Cơ không có số điện thoại của anh thì chúng ta liền thảm rồi có biết không hả? Còn nữa đưa số điện thoại của anh cho cả tôi nữa…”

Đối với hành động này của bà quản gia Hổ Nữu, đám người Bán Trường Miên đã rất quen thuộc, không còn thấy kinh ngạc nữa, vì thế chỉ đứng một bên che miệng cười nhạo.

Tiêu Phàm vừa ngủ quên, đầu óc còn chưa tỉnh táo lắm, lại bị Hổ Nữu kéo tai lải nhải liên tiếp, hơi nhức đầu: “Đừng nghịch nữa, nhanh nhanh nhanh, tôi đưa mọi người vào hội trường.”

Tiêu Phàm mở bảng giao diện sân thi đấu của mình, sau khi bố trí xong thì hắn cùng các thành viên hóa thành ánh sáng nhạt biến mất tại chỗ.

Đây là đặc quyền mà ban tổ chức giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh chuẩn bị cho nhóm tuyển thủ dự thi, chính là có thể đặt trước vị trí trong võ trường, đến lúc đó có thể dẫn cả bạn bè thân hữu của mình cùng tiến vào.

Đương nhiên tuyển thủ cũng không thể dẫn đến quá nhiều bạn bè. Nếu không một số hội trưởng công hội sẽ dẫn toàn bộ thành viên của công hội đến cổ vũ cho mình. Như vậy thì phe tổ chức sẽ lỗ to.

Bãi sân mà đám người Tiêu Phàm tranh tài lần này vô cùng khí thế. Đây là một sân thi đấu có phong giống sân thi đấu ở Italy thời La Mã cổ đại.

Thật ra mỗi một tuyển thủ đều có ước mơ được tiến vào sân thi đấu thần thánh thời La Mã cổ đại này dưới ánh mắt chăm chú của hàng vạn người, mà ban tổ chức lần này đã rất thông minh khi tổ chức giải thi đấu này tại đây.

Khán đài có thể chứa được mấy vạn người, mặc dù cách cuộc tranh tài còn mấy phút nhưng khán đài đã đông nghịt người.

Những người đến xem đều phải mua vé để vào, bởi bản thân họ muốn đích thân trải nghiệm không khí tại sân thi đấu.

Về phần những người chơi không cướp được vé vào của cũng chỉ có thể trả tiền để được xem video trực tuyến trên kênh chat.

Tiêu Phàm dẫn đám người Hổ Nữu rẽ bảy quẹo tám,cuois cùng cũng đến được vị trí hạng nhất mà mình đã đặt trước.

Vị trí hạng nhất này rất tốt, cách sân tranh tài rất gần. Hổ Nữu đứng từ chỗ này la hét, tuyển thủ đang thi đấu trên san có thể nghe thấy rõ.

Loại chỗ như thế này dùng tiền mau thì phải trả giá rất cao, vì thế có thể thấy đặc quyền mà ban tổ chức cho các tuyển thủ thật sự không tệ.

Đám người Tiêu Phàm vừa ngồi vào vị trí của mình thì kim đồng hồ vừa vặn chỉ đúng 12h…

“Cộc cộc cộc, chào mọi người, tôi là người chủ trì cho giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh lần này, Tiểu Miêu. Mọi người còn nhớ tôi chứ? Meo meo”’

“Hiện giờ tôi xin tuyên bố, giải đấu PK biểu diên Tân Sinh chính thức bắt đầu!”

Lời của Tiểu Miêu vừa dứt, vô số tiếng pháo mừng vang lên, từng đợt pháo hoa nở rộ trên không trung, không khí trên hiện trường trở nên vô cùng náo nhiệt…

Chương 199: Trước Trận Đấu

Chương 199: Trước Trận Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiểu Miêu vốn chính là ký giả trong game phong vân "Tân sinh."

Với sức hút nóng như lửa đang cuồn cuộn bùng lên của game "Tân sinh", Tiểu Miêu cũng được đà nhảy một phát đã trở thành nữ chủ trì game nổi tiếng trên mạng, đương nhiên giá trị nhan sắc của Tiểu Miêu cũng không hề thấp.

Tiểu Miêu hoạt bát đáng yêu đứng trên võ đài cùng bầu không khí sống động, người xem cũng bị cuốn theo sự náo nhiệt ấy mà trở nên phấn khích.

Tiêu Phàm vẫn nhìn chằm chằm vào tai mèo trên cái đầu xù lông của Tiểu Miêu, trong đầu nghĩ tộc người thú cũng rất hay mà, không nghĩ tới nhỏ mập lại lanh lợi như vậy, chọn một trận doanh sản xuất thú.

Đôi tai nhỏ dựng lên, chiếc đuôi thò ra phía đáy quần không ngừng lay động. Trong lòng Tiêu Phàm cũng vì vậy mà rung động, ánh mắt càng si mê đứng lên nhìn về phía Tiểu Miêu đang giải thích trên đài.

Lúc này Tiêu Phàm đột nhiễn cảm thấy có vô số ánh mắt khinh bỉ đang nhìn mình, xuyên vào tận sâu trong da mặt khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu.

Hổ Nữu tỏ vẻ dữ tợn, trợn mắt nhìn Tiêu Phàm nói: "Súc vật!"

Xà Cơ cũng không vui, sưng mặt lên nói: "Ngu ngốc!"

Bán Trường Miên sau khi vặn óc suy nghĩ cũng hài lòng nói ra một câu: "Khoai tây!"

Này này ơ kìa! Tôi nào có trêu chọc gì đến các cô, tôi chẳng qua chỉ nhìn nữ chủ trì một chút thôi mà! Xung quanh còn nhiều người nhìn cô ấy sao mấy người không mắng mà hết lần này đến lần khác chỉ mắng mỗi tôi! Vả

lại “Khoai tây’ là cái quỷ gì? Đây đâu phải ngôn ngữ mắng người trên trái đất. Trong lòng Tiêu Phàm uất ức gào thét…

Hú hú! Vẫn là Miên Miên tốt! Chưa nói gì cả!

Lúc này, Tiêu Phàm chợt thấy Miên Miên đang làm mặt quỷ với mình…

Mẹ nó! Đám nữ nhân đáng ghét này thực sự là hội bạn thân của mình sao?

Cuộc đời mình thật là khổ mà! Có điều mặt quỷ của Miên Miên cũng thật đáng yêu…

Tiểu Miêu sau khi chính thức giới thiệu xong giải đấu với chủ tiêu đoàn kết thân hữu lạc quan và một tràng nhà tài trợ yêu quý tới vệ tinh khoa học kỹ thuật, sau đó lại giới thiệu cho mọi người một vị giám khảo khách quý do ban tổ chức đặc biệt mời tới, một người xa lạ nhưng lại quen thuộc với Tiêu Phàm…

“Ta da~ Lần này chủ trì toàn bộ hành trình cho mọi người ngoại trừ Tiểu Miêu tôi ra, chúng ta còn mời một vị khách quý đặc biệt và cũng là một người chơi trong game “Tân sinh”, đó chính là Phong Ma Tiểu Xích Lang.”

Theo tiếng nói của Tiểu Miêu, một người đàn ông tướng mạo xấu xí cầm mic đi lên bậc thuyết trình của sân đấu võ.

Nghe mấy chữ “Phong Ma Tiểu Xích Lang” này, Tiêu Phàm nhớ lại chuyện lúc trước, tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông đang đứng trên đài kia.

“Ê này! Phàm muội muội! Người gì mà hẹp hòi quá vậy! Tên kia chẳng qua chỉ nhích tới gần phía Tiểu Miêu mà thôi, sao anh phải dùng ánh mắt như tên đó có mối thù giết cha anh vậy?” Hổ Nữu vừa nhìn dáng vẻ Tiêu Phàm vừa nghi ngờ nói.

“Cô không hiểu đâu.” Tiêu Phàm cũng không giải thích thêm, chỉ bất động nhìn chằm chằm người đàn ông vừa lên bục thuyết giảng.

Hóa ra tên chó tung tin tức đáng chết kia chính là hắn! Được! Được! Được lắm! Hôm nay Ngọc Sinh Yên Lai đã tới, Phong Ma Tiêu Xích Lang cũng tới rồi, vừa hay có thể tính sổ một lượt, đỡ mất công hắn phải đi tìm.

“Có lẽ mọi người không hiểu được hắn ta nhưng tôi và Tiểu Miêu sẽ nói cho mọi người biết, Phong Ma Tiểu Xích Lang rất lợi hại. Từ những ngày đầu tiên trong Tân sinh, hắn ta đã trực tiếp đăng thông báo ‘Lạt thủ tồi hoa mạng bất phàm’ lên đầu Post Bar, hơn nữa một mình hắn ta càng ngày càng gửi đi nhiều thiệp tình báo có giá trị trong Post Bar, nhất định chính là kho tình báo của Tân sinh. Cho nên giải đấu lần này đã mời tới “Nhà thông thái” của “Tân sinh”, vị khách quý đặc biệt Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh đến giải đấu lần này để giải thích cho chúng ta.

Nghe thấy mấy chữ “Lạt thủ tồi hoa mạng bất phàm” này, Hổ Nữu rốt cuộc mới nhớ ra, cũng hiểu được vì sao Tiêu Phàm lại có bộ dạng như vậy khi thấy người đàn ông kia bước lên bục giảng.

Cho nên Hổ Nữu rất khí phái cười nhạo Tiêu Phàm: “Ha ha ha! Phàm muội muội đáng thương!”

Tiêu Phàm nhìn hành động của hội bạn thân đáng chết kia liền cảm thấy vô cùng bất lực, lại không thể tự mình tìm cái chết mà làm trái nguyện vọng của Hổ Nữu, chỉ đành bưng mặt phiền não.

“Xin chào các vị đang có mặt tại đây! Tôi là Phong Ma Tiểu Xích Lang, là nhân viên tình báo chuyên nghiệp trong game, gần đây tôi có thành lập một tổ chức tình báo của riêng mình – Thính Phong Các.”

Hoan nghênh các vị khách có nhu cầu tới chiếu cố.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không nghĩ tới giải đấu PK biểu diễn “Tân sinh” sẽ mời mình làm khách quý để đích thân tới giải thích.

Gã lúc đó đang buồn rầu không biết làm sao tuyên truyền tổ chức tình báo Thính Phong Các của gã, không ngờ đột nhiên có người báo tin mời.

Cho nên Phong Ma Tiểu Xích Lang không chút do dự mà nhận lời mời từ phía tổ chức, nhân cơ hội mở ra giải đấu PK “Tân sinh” để tuyên bố tổ chức tình báo của gã luôn.

Không thể nghi ngờ hiệu quả của việc tuyên truyền tổ chức trong giải đấu PK biểu diễn “Tân sinh” chính là tốt nhất bởi vì ngay giờ khắc này, con mắt

của tất cả người chơi Trung Quốc đều tập trung tại đây.

Mặc dù hội trưởng công hội tinh thần danh tiếng vang dội không đích thân đến đây những hắn cũng đang theo dõi giải đấu PK biểu diễn "Tân sinh" qua ứng dụng quay truyền hình trực tiếp.

Có điều, đương nhiên là có một số người ngoại lệ, bọn họ hoàn toàn không coi cuộc hội họp trong game này là một chuyện gì quá quan trọng…

"Cảnh sắc yên bình nơi đây thật nhức mắt! Thật muốn phá hết chỗ này! Hừ hừ…" Tiểu Sửu Hoàng đứng trên cao quan sát đám người trong thành nhỏ doanh trận.

Thủ lĩnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã này cũng đi ra từ khoảng đất đó nhưng bất luận là ở đâu, gã cũng đang đứng ở trên cao phóng hứng thú nhìn xuống vạn vật phía dưới.

Sau lưng gã chính là một đám người chơi mang ID màu đỏ với những cái tên quen thuộc như Phá Quân, Bạch Y Công Tử, Nhân Sinh Bạch Khuyển, Mạch Tử đang theo sát sau lưng Tiểu Sửu Hoàng. Đám "Mây đỏ" đang lơ lửng kia đều do rất nhiều ID tạo thành, mà áng mây màu đỏ này trông tựa như một vệt đỏ ửng xinh đẹp trên bầu trời của ác ma trận doanh…

Phong Lang: "Đại ca! Thời điểm này, trận đấu của bọn họ đã bắt đầu rồi. Bên trong có A Hoa Tả và cả tên nhóc thối Mệnh Phàm đó nhưng không có phần cho Hắc Long Bang chúng ta! Thật không cam tâm."

"Im miệng! Luyện cấp thật giỏi cho ta! Ngươi không cam lòng thì hãy trở nên mạnh hơn bọn họ đi! Nếu lần sau gặp lại hắn, đánh hắn thành tan tác là được." Hắc Long một quyền ấm vào đầu Phong Lang, đi ra ngoài cùng tất cả đám người Hắc Long Bang theo sau.

Ác Long không hề để ý đến giải đấu PK biểu diễn "Tân sinh", dường như hắn ta đang nắm bắt thời gian để liều mạng tăng mạnh thực lực công hội của bản thân.

"Hi hi! Đúng là ngu xuẩn!" Một cô gái mặc quần áo đen nhanh chóng lướt qua người Phong Lang kèm theo tiếng cười nhạo vô cùng nhức tai.

Phong Lang trong lòng vô cùng tức giận nhưng không hề dám phản bác bởi vì gã thật sự không muốn động đến nữ nhân không những quái dị mà còn phúc hắc này, gã cũng không muốn tự mình rước thêm phiền toái.

“Hôm nay thật kỳ lạ! Người trên đường ít quá!” Giọng nói này không hề êm nhưng lại rất dễ nghe “Có điều kệ nó đi, ít người càng tốt, vừa hay có thể để ta chọn được quần áo tốt.”

Người này Tiêu Phàm chưa gặp bao giờ nhưng dáng vẻ hắn ta rất giống với NPC Mã Lệ, mái tóc vàng dài cùng ánh mắt màu lục bích, người mặc một bộ quần áo trắng giờ phút này đang vô cùng phấn khích đi giữa đường phố không một bóng người.

Hắn tựa như hoàn toàn không nhận ra hôm nay là ngày mở ra giải đấu PK biểu diễn “Tân sinh” hoặc là có người nói cho hắn biết chuyện này thì hắn vẫn hoàn toàn không bận tâm, chỉ mập mờ lưu lại một bóng dáng xinh đẹp.

Trừ cái thứ “Quái thai” đang chạy từ khu đất vàng ra thì căn bản tất cả người chơi đều tập trung tầm mắt vào giải đấu PK biểu diễn “Tân sinh” đang diễn ra, vậy mà cùng hôm đó vẫn còn có người trong công hội doanh trận đang làm chuyện kỳ quái…

Sa Xà Cốc, Đây là phó bản cung cấp trang bị từ cấp 10 đến cấp 30 cho người chơi trong doanh trận ác ma nhưng hôm nay lại không có bởi vì đang diễn ra giải đấu PK biểu diễn “Tân sinh” mà nơi này trở nên lạnh tanh.

“Tiểu Ngũ, là nơi này sao?” Trong giọng nói lộ ra vẻ uy nghiêm.

Một chàng trai đeo mắt kính nâng kính mắt của mình lên, tròng kính dưới ánh mắt trời chiết xạ ra một đường sáng thần bí, hắn ta nghiêm túc đáp lại: “Theo như lời Mã Tiến Sĩ, về cơ bản có thể chắc chắn “Đồ” ở nơi phó bản này.”

“Được! Một đội, hai đội, ba đội theo kế hoạch hành động!”

Chương 200: Reginald

Chương 200: Reginald

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc kệ những cái tên quái đản kia đang làm ra những hành vi kỳ lạ gì ở trong trò chơi, lúc này lực chú ý của đa số người chơi đều tập trung vào cuộc thi đấu lần này.

Mà phân đoạn trong cuộc thi đấu cũng được người chủ trì Tiểu Miêu thúc đẩy đúng lúc…

"Được rồi, sau phần mở đầu giải thích của khách quý, đã đến phần giới thiệu về nội dung và tuyển thủ thi đấu lần này của chúng ta."

"Lần này chúng ta chọn chế độ đào thải 1v1, hệ thống sẽ ngẫu nhiên chọn ra hai tuyển thủ đánh với nhau, người thắng sẽ được vào vòng tiếp theo, người thua trực tiếp bị đào thải, mãi cho đến khi tìm được quán quân của trận thi đấu này."

"Những tuyển thủ mà chúng ta mời đến lần này đều là người có thân phận và thực lực, mỗi người bọn họ đều là người đã hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông trong trận doanh của mình. Bọn họ là hội trưởng của công hội Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên đến từ trận doanh Nhân Loại, nữ thần võng du Ngọc Sinh Yên đến từ trận doanh Tinh Linh, cũng đến từ trận doanh Tinh Linh, người chơi chuyên nghiệp của công hội Tinh Thần Nhược Sở, hội trưởng của Bang Long Hổ Thái Thập Tam đến từ trận doanh Thú Nhân, hội trưởng của Chiến Minh Reginald thuộc trận doanh Thú Nhân, nhân vật nổi tiếng trong giới võng du, Truy Phong Giả Tịch Dương thuộc trận doanh Ác Ma, A Hoa Tỷ và Mệnh Phàm thuộc trận doanh Ác Ma…"

"Tôi nhổ, giọng điệu của cô nàng này là sao chứ, sao tôi cảm thấy khi cô ta nói đến ID của tôi thì lập tức trở nên uể oải, hơn nữa tại sao lại để tên của tôi và A Hoa Tỷ bên cạnh nhau chứ." Tiêu Phàm nghe Tiểu Miêu giới thiệu các tuyển thủ thì tâm trạng trở nên rất khó chịu.

"Phàm muội muội, chị đã nói với em từ sớm rồi, ngoài chị của em ra, đừng tin tưởng những người phụ nữ xinh đẹp khác." Lúc này mà Hổ Nữu vẫn

không quên trêu chọc Tiêu Phàm.

…

“Mọi người nghe được không, lần này chúng ta đã mời đến rất nhiều tuyển thủ có danh tiếng đó, không biết ở đây có tuyển thủ nào mà mọi người vô cùng quan tâm không. Theo ý riêng của Tiểu Miêu, Tiểu Miêu rất coi trọng Ngọc Sinh Yên đó, dù sao cô ấy cũng là tấm gương của những người chơi nữ, hơn nữa vừa xinh đẹp lại có thực lực. Tiếp theo chính là người được xưng là “Truy Phong Giả”, Tịch Dương, bởi vì người ta là fan trung thành của Tịch Dương đó, xấu hổ ghê, meo meo ~” Nói xong thì Tiểu Miêu làm ra một cái biểu cảm ngại ngùng rồi ra vẻ dễ thương, dẫn đến một đám sói đói tru tréo lên.

…

Mà ở một vị trí hạng nhất nào đó trong sân…

“A! Đau! Em làm gì vậy, Mạn Mạn!” Tịch Dương hét lên một tiếng thê thảm.

“Không được để ý đến con nhỏ dâm đãng trên kia, Tịch Dương ca, anh biết chưa ~”

Tịch Dương nhìn Tây Qua Mạn Mạn đang chuẩn bị “hắc hóa” trước mắt mình thì mồ hôi lạnh đổ ra như suối, hắn ta lập tức trả lời: “Ừ, rõ rồi.”

…

“Ngài Phong Ma Tiểu Xích Lang, là một vị khách quý đặc biệt của lần thi đấu này, hơn nữa còn là một chuyên gia tình báo chuyên nghiệp trong trò chơi, ngài cảm thấy vị tuyển thủ nào trong đây có thể đạt được vị trí quán quân trong cuộc thi đấu lần này?”

Giọng điệu của Phong Ma Tiểu Xích Lang rất bình thường, cũng giống như bề ngoài bình thường của hắn ta vậy, chậm chạp nói ra tên của ba vị tuyển thủ: “Tịch Dương, A Hoa Tỷ, và… Mệnh Phàm.”

Tiểu Miêu tưởng rằng Phong Ma Tiểu Xích Lang sẽ nói ra tên của các hội trưởng công hội, bởi vì trước đó Tiểu Miêu đã nghiên cứu về những người chơi nổi tiếng này, nếu Phong Ma Tiểu Xích Lang nhắc đến những người đó, cô ta lại có thể tiếp tục bình phẩm bọn họ từ đầu đến chân, để thể hiện trình độ chuyên nghiệp khi làm người chủ trì của bản thân mình.

Nhưng những tuyển thủ mà Phong Ma Tiểu Xích Lang nói đến thực là…

Hắn ta không có cố tình chơi cô ta chứ.

Tịch Dương, cô ta là fan của Tịch Dương nên còn biết rõ, còn hai người chơi không hề có chút tiếng tăm đằng sau, Tiểu Miêu thực sự bất lực, thậm chí ngay cả mặt mũi của hai vị tuyển thủ đó cô ta cũng chẳng biết.

Lúc này Tiểu Miêu bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó: "Xem ra Phong Ma Tiểu Xích Lang là một người chơi của trận doanh Ác Ma nên rất thích trận doanh của mình, ngay cả trong cuộc thi đấu lần này mà ngài cũng ủng hộ những người chơi đến từ trận doanh Ác Ma."

Phong Ma Tiểu Xích Lang chỉ cười thôi, chuyện này không đáng để hắn ta phản bác lại.

Hắn ta quả thực rất thích trận doanh Ác Ma, bởi vì hắn ta biết, chỉ cần trận doanh Ác Ma vẫn còn tồn tại thì những hành vi đó của hắn ta mới được tán thành.

Chỉ có điều, chuyện ba người này có thể thắng lợi chính là sự phán đoán chân thực nhất trong lòng Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Tiêu Phàm nghe được tên "paparazzi" Phong Ma Tiểu Xích Lang nhắc đến mình, trong lòng hắn hơi kinh ngạc, có điều cũng không để ý lắm.

"Được rồi được rồi, chúng ta nói chuyện như vậy là đủ rồi, tiếp theo chúng ta sẽ lập tức tiến hành cuộc thi đấu đầu tiên, tuyển thủ thi đấu của chúng ta sẽ được hệ thống chọn ngẫu nhiên từ trong tám vị tuyển thủ, bây giờ, mời nhìn vào màn hình lớn!"

Theo tiếng nói của Tiểu Miêu, một cái màn hình lớn lơ lửng trên sân thi đấu xuất hiện…

“Phàm ca!” Đúng lúc này Tiêu Phàm nghe được bên tai mình truyền đến một tiếng kêu to quen thuộc.

Tiêu Phàm quay đầu về phía tiếng kêu, nhìn thấy dáng người mập mạp quen thuộc đang đi về phía mình.

“Tiểu Bàn, sao em đến đây rồi.” Tiêu Phàm kinh hỉ.

Đúng vậy, người đang đi về phía Tiêu Phàm chính là bạn thân của hắn, Phan Phú Quý, tên gọi tắt là Tiểu Bàn, ID trong trò chơi là Hào Đại Bàn.

“Em ở vị trí hạng nhất bên kia nhìn thấy bóng dáng của anh liền đến đây chào hỏi, thật là đã lâu không gặp rồi, Phàm ca.”

“Đúng đấy, đã lâu không gặp rồi, Tiểu Bàn, em hoàn toàn không gầy đi chút nào.”

“Phàm ca, anh cũng đê tiện như trước vậy, ha ha.”

Một giọng nói dịu dàng truyền đến bên tai của Tiêu Phàm: “Mệnh Phàm, bạn của anh sao? Sao anh không giới thiệu cho chúng ta biết chứ?”

Hào Đại Bàn nghe được tiếng nói chuyện thì lúc này mới chú ý đến bên cạnh Tiêu Phàm vẫn còn có người, quay đầu nhìn lại thì con mắt không chuyển sang hướng khác được nữa, cậu ngơ ngác đứng sững sờ ở đó, người đẹp ăn mặc gợi cảm, dáng người đẹp đẽ này từ đâu đến thế.

Lúc Tiêu Phàm quay đầu lại cũng lập tức ngẩn người ra như Hào Đại Bàn, mợ nó, người đẹp à, cô là ai thế, thành viên Hổ Nữu trong đội của tôi không thể nào đoan trang hiền thục như vậy được!

Tiêu Phàm nhìn nụ cười dịu dàng chưa bao giờ xuất hiện trên mặt Hổ Nữu, cố kìm lại sự xúc động muốn gọi đến đường dây nóng 12315 trong lòng mình.

“Chào cậu, tôi là thành viên cùng đội với Mệnh Phàm, Hổ Nữu.” Hổ Nữu dùng giọng điệu nhỏ nhẹ nói chuyện với Hào Đại Bàn, Tiêu Phàm lại nghe đến mức hai cái đùi trở nên run rẩy, hình ảnh này thật sự rất đáng sợ.

Hắn nhớ ra rồi, lúc trước Hổ Nữu cũng dùng dáng vẻ như vậy để làm quen với mình, sau đó chưa được bao lâu, ác mộng của hắn liền bắt đầu.

“Chào cô, tôi là bạn từ nhỏ của Phàm ca, Tiểu Bàn, ID trong trò chơi là Hào Đại Bàn, rất hân hạnh được gặp cô, người đẹp Hổ Nữu.” Hào Đại Bàn mang khuôn mặt đỏ rực nhìn Hổ Nữu rồi nói.

“Tiểu Bàn cậu thật là đáng yêu.”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hổ Nữu lúc này, cả người Hào Đại Bàn lập tức trở nên ngốc nghếch, cậu toét miệng cười khúc khích với vẻ ngây ngốc.

Tiêu Phàm che mặt hối hận, cái tên Tiểu Bàn này thật sự khiến hắn rất mất mặt đó.

“Xin chào, tôi cũng là thành viên trong đội của Mệnh Phàm ca ca, tôi tên là Xà Cơ.”

Hào Đại Bàn sững sờ, cậu lại nhìn thấy một cô gái điềm tĩnh ở bên cạnh ló đầu ra.

“Tôi cũng là thành viên cùng đội với Mệnh Phàm, chào Hào Đại Bàn, tôi tên là Bán Trường Miên.”

Đợi đến lúc người đẹp thứ ba xuất hiện, rốt cuộc thì Hào Đại Bàn đã không khống chế được tâm tình của mình nữa, cậu kéo Tiêu Phàm qua một bên, giữ lấy cơ thể của Tiêu Phàm rồi dùng sức lắc: “Phàm ca, sao anh có thể như vậy chứ, chúng ta đã nói là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu mà, tại sao anh lại trốn trong đống người đẹp hưởng thụ, lại không chịu nói một tiếng với anh em tốt của mình chứ, em đã nhìn nhầm anh rồi, hu hu…”

Chương 201: Thái Thập Tam

Chương 201: Thái Thập Tam

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm bị Hào Đại Bàn đang động dục lắc qua lắc lại đến mức choáng đầu hoa mắt.

Có phúc cùng hưởng? Phúc từ đâu đến, ở đây trừ hai anh em chúng ta thì chẳng còn người nào là bình thường cả, vì sự an toàn của em nên anh mới không kéo em xuống nước thôi, người anh em à…

Bởi vì dáng người của Hào Đại Bàn nên thể lực của cậu quả thực không tốt lắm, cậu dùng sức lắc Tiêu Phàm một hồi thì đã thở không ra hơi, nhưng vào đúng lúc này, Miên Miên bỗng nhiên chui ra từ phía sau Bán Trường Miên…

"A a a, Phàm ca anh là một tên cầm thú, ngay cả một cô bé mà anh cũng không buông tha, em đã nhìn nhầm anh rồi!"

Sức mạnh của tên béo lại bùng nổ lần thứ hai…

Theo màn hình phía trên sân thi đấu đình chỉ sàng lọc tuyển thủ, sự lay động vốn nên tiếp tục trên người Tiêu Phàm rốt cuộc cũng dừng lại.

Đôi mắt của Hào Đại Bàn thẳng tắp nhìn lên cái màn hình đang chiếu chân dung của tuyển thủ, thản nhiên nói: "Người lên sân khấu để thi đấu đầu tiên lại là hội trưởng của công hội Chiến Minh chúng em."

Tiêu Phàm nghe thấy vậy thì cũng nhìn về phía màn hình giữa sân…

Trên màn ảnh là một người đàn ông có tướng mạo thô lỗ, sau đó còn có bốn dòng chữ giới thiệu tư liệu của tuyển thủ:

ID trò chơi: Reginald

Cấp: 30

Chủng tộc: Thú Nhân

Nghề nghiệp: Cuồng Chiến Sĩ

…

Cùng với sự xuất hiện của Reginald trên sàn thi đấu, màn hình của sàn đấu cũng xuất hiện, trên sân cũng lóe lên một luồng ánh sáng, sau khi luồng ánh sáng đó tản đi, một người đàn ông khôi ngô xuất hiện trên sàn thi đấu.

Sau khi người đàn ông này di chuyển về phía giữa sân, giơ tay phải chỉ thẳng lên phía trên.

Sau đó Tiêu Phàm liền nhìn thấy một loạt những người đàn ông cao lớn trong phòng cho khán giả lớn tiếng la lên: "Chiến Minh Chiến Minh, vừa thiện chiến vừa đẹp trai! Chiến Minh Chiến Minh, càng đánh càng đẹp trai!"

…

"Tiểu Bàn, là công hội của mày sao?" Tiêu Phàm nghe được khẩu hiệu của Chiến Minh, biểu cảm có chút giật giật.

"Ừm, bọn họ là thành viên của công hội đến đây cùng với hội trưởng Reginald, đặc biệt đến để cổ vũ hội trưởng."

"Một đám đàn ông to lớn của công hội các người, kêu khẩu hiệu này thật sự thích hợp sao?"

"Phàm ca, cái này đại ca không biết đâu, đẹp như tâm, phi như hình, hơn nữa đây cũng là một đặc điểm của công hội bọn em, sự đáng yêu tương phản với vẻ bề ngoài."

Nghe được những lời nghiêm trang của Tiểu Bàn giải thích với mình sự "đáng yêu tương phản", Tiêu Phàm cảm thấy như có hàng ngàn vạn con thảo nê mã đang chạy qua trước mặt mình, sự tương phản này cũng quá lớn rồi.

Tiêu Phàm nhìn chăm chú vào người đàn ông khôi ngô đang đứng trên sàn đấu.

Reginald vô cùng cuồng dã khoác da thú, hai tay chống lên một thanh cự kiếm, mắt nhìn về phía trước không hổ là hội trưởng của Chiến Minh - một trong hai công hội lớn nhất của trận doanh Thú Nhân, nhìn từ xa cũng khiến cho người khác cảm nhận được khí phách vô cùng lớn của hắn.

Sau khi Tiêu Phàm quan sát vẻ bề ngoài của hắn, mở miệng khen ngợi: "Vẻ ngoài của nhân vật cũng rất xuất sắc, Tiểu Bàn, hội trưởng của mày hẳn là lựa chọn loại hình Tinh Linh của tộc Tinh Linh hả, hệ thống còn điều chỉnh vẻ bề ngoài của hắn được như vậy, tao nhìn một cái là nhận ra ngay nhưng mà sở thích của hắn cũng thật là đặc biệt."

Tiểu Bàn nghe được Tiêu Phàm nói như vậy, có chút xấu hổ nói: "Phàm ca, anh hiểu lầm rồi, hội trưởng Reginald của bọn em lúc lựa chọn nhân vật là chọn tộc Hổ Nhân của trận doanh Thú Nhân."

"Hả?" Tiêu Phàm lại liếc mắt nhìn Reginald trên đài một cái, vô cùng nghi hoặc hỏi lại: "Hổ Nhân?"

"Đúng vậy, anh xem trên đầu nhân vật của anh ấy không phải là "Hổ vương văn" đặc thù của tộc Hổ Nhân hay sao?"

"Mày chắc chắn đó không phải là nếp nhăn trên trán chứ? Vậy vì sao vẻ ngoài của hắn lại giống Tinh Linh như vậy?"

"Cái này…" Tiểu Bàn lập tức nghẹn lời: "Phàm ca, anh ngàn vạn lần đừng nói vậy trước mặt hội trưởng của bọn em, anh ấy sẽ tức giận đó."

Cuối cùng Tiểu Bàn cũng không giải thích nữa nhưng Tiêu Phàm đại khái đã hiểu rồi.

Reginald này ở một mức độ nào đó cũng là người tài, ngay cả đặc tính chủng tộc của hệ thống cũng không thể cải biến được vẻ đặc thù của vẻ bề ngoài của hắn.

Thế giới rộng lớn này thật sự là không có gì là không thể, cái tên có vẻ ngoài đẹp đẽ này lại là người của tộc Hổ Nhân sao.

…

“Hệ thống chọn ra người thi đấu trận đàu tiến chính là hội trưởng của công hội Chiến Minh của trận doanh Thú Nhân - Reginald, cuồng chiến sĩ cấp 30!” Tiểu Miêu nhìn thấy thứ tự của Reginald cũng hưng phấn mà la lên: “Chúng ta muốn xem đối thủ của anh ta là ai, màn hình mau chiếu lên đi!”

Lúc tiểu Miêu đang kêu gọi ầm ĩ, trên màn hình cũng nhanh chóng chọn lựa giữa các hình ảnh người chơi, cuối cùng dừng lại trên bức ảnh nửa người của một cô gái.

Hả, con gái sao?!

Trận đấu này ngoại trừ Ngọc Sinh Yên và A Hoa Tỷ thì còn có nữ sao?

…

ID trò chơi: Thái Thập Tam.

Cấp bậc: 30.

Chủng tộc: Thú Nhân.

Chúc nghiệp: Kiếm sĩ.

…

Người con gái này chính là hội trưởng công hội Long Hổ bang của trận doanh Thú Nhân - Thái Thập Tam!?

Phương thức xuất hiện không khác với Reginald cho lắm.

Sau một luồng sáng, dù cho Tiêu Phàm có nghi hoặc như thế nào thì người con gái kia vẫn xuất hiện trên sàn thi đấu, đối diện với chỗ đứng của Reginald.

Ánh mắt của Thái Thập Tam vô cùng kiên định, khí thế hoàn toàn vượt qua độ tuổi của cô.

Một mái tóc ngắn gọn gàng lộ ra đôi tai thú đáng yêu, một chiếc đai lưng hệ lửa đỏ rực rỡ quấn quanh chiếc quần lửng, cô ôm hai cánh tay, khí thế lợi

hại tản ra từ người, đứng giữa sàn thi đấu.

Điều khiến cho người ta bất ngờ nhất chính là trên người cô gái tên là Thái Thập Tam này quấn một cái băng quấn ngực đơn giản nhất!

Đáng tiếc, cô chỉ có một cái sân bay, nhìn vào chỗ đó, trong lòng Tiêu Phàm sinh ra cảm giác tiếc nuối.

“Thật không ngờ, hội trưởng công hội Long Hổ bang một trong hai công hội lớn nhất của trận doanh Thú Nhân lại là một cô gái đáng yêu, khiến cho tiểu Miêu thật quá kinh ngạc rồi!” Tiểu Miêu nhìn thấy Thái Thập Tam, kinh ngạc nói.

“Cô nói ai là cô gái đáng yêu, đồ xấu xí đáng chết!” Thái Thập Tam nghe được Tiểu Miêu nói rằng mình là một cô gái đáng yêu, vô cùng bất mãn rút ra ông tuýt đang được buộc vào dây lưng(rõ ràng chức nghiệp là kiếm sĩ, tại sao lại dùng ống tuýt chứ? Đơn giản là Thái Thập Tam muốn dùng cái này cho thuận tay mà thôi.), chỉ vào Tiểu Miêu mắng.

Tiểu Miêu không ngờ rằng tuyển thủ Thái Thập Tam này lại mắng cô trước mặt nhiều gười đang đứng xem như vậy, lập tức vô cùng bực bội, đang muốn phản bác nhưng một bàn tay chặn cô lại…

Phong Ma Tiểu Xích Lang ý bảo cô bình tĩnh, sau đó nhận lại microphone.

Haizzz, làm khách mời đặc biệt không thể hiện được năng lực của bản thân thì không được, như vậy ai sẽ mua tin tức của Thính Phong các chứ, trong lòng Phong Ma Tiểu Xích Lang thở dài.

“Thái Thập Tam, con gái yêu của bang chủ bang Long Hổ - thế lực lớn nhất hắc đạo Hồng Kong, người giang hồ gọi là “Long Hổ Thập Tam muội.”. Tác phong làm việc vô cùng sát phạt quyết đoán, năng lực làm việc không hề thua kém cánh đàn ông, dẫn theo những cấp dưới thân cận nhất cũng tạo lập nên công hội Long Hổ bang, các thành viên trong bang cùng nhau khai khoáng mở rộng, khiến cho công hội của bản thân trở thành một trong hai công hội lớn nhất của trận doanh Thú Nhân trong một thời gian ngắn.” Phong Ma Tiểu Xích Lang bình thản giới thiệu.

Mà Tiểu Miêu sau khi nghe được Long Hổ bang - thế lực lớn nhất của hắc đạo Hong Kong đã không còn dám lên tiếng nữa, vốn là vừa nãy còn bực tức vì Phong Ma Tiểu Xích Lang ngăn cản hành động của mình, mà lúc này lại vô cùng cảm kích hành động của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Những người đang theo dõi hoàn toàn không hề sợ hãi vì tin tức khủng bố này mà ngược lại còn nhiệt tình hơn lức trước.

Mà Thái Thập Tam cũng không để ý tí ti nào về tin tức này, một mặt là bởi vì thế lực của Long Hổ ban bọn họ lớn, gặp chuyện gì cũng không cần phải sợ.

Còn về phương diện khác là cho rằng Long Hổ bang chính là kiêu ngạo trong lòng cô, người khác biết được thì sao chứ, có gì cần phải để ý.

Chương 202: Nhược Sở

Chương 202: Nhược Sở

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hiện nay thực lực vô cùng xuất sắc của Thái Thập Tam đã được người chơi khác tôn xưng làm ‘thái thượng hoàng’, mà ở dưới trướng của ‘thái thượng hoàng’ cũng có tứ đại hộ pháp thực lực phi thường của Long Hổ bang tọa trấn, bọn họ chính là: Đại Ca Đi Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh.”

Giới thiệu đến đây, Phong Ma Tiểu Xích Lang liền dừng lại không nói nữa, tuy rằng hắn biết rất nhiều tin tức về Long Hổ bang nhưng cũng không thể nói ra miễn phí như vậy được, bất luận là từ sự kiêng kị với Long Hổ bang hay là vì phương diện buôn bán của Thính Phong các.

Mà nói tới đây, mục đích của Phong Ma Tiểu Xích Lang đã đạt được, hắn đã khiến cho những vị khách tiềm năng ở đay hiểu được năng lực thu thập tình báo của bản thân, đồng thời cũng không đắc tội đến “các vị bằng hữu” của Long Hổ bang.

Thái Thập Tam chỉ liếc nhìn qua người đàn ông có vẻ ngoài xấu xí này một cái, trong mắt ngập tràn ý tứ cảnh cáo.

Phong Ma Tiểu Xích Lang gật đầu với cô một cái, ý thể hiện lập trường của bản thân, tin tức nào không nên lộ ra thì hắn sẽ ngậm miệng như hến, đây chính là đạo đức của một tình báo viên.

Thái Thập Tam hiểu ý của Phong Ma Tiểu Xích, liền không băn khoăn nữa, vung kiếm về phía giữa sân!

"Long chiến vu da, hổ gầm rồng ngâm, đại nghĩa bang phái, vĩnh viễn trong tâm!"

Khẩu hiệu đồng thanh được vang lên, khiến người nghe đinh tai nhức óc.

Đây là đoàn đội của Thái Thập Tam hoặc nói cách khác chính là đàn em của cô.

Phần lớn đàn em đang hô to khẩu hiệu của Long Hổ bang đều đang buộc trên đầu một mảnh vải màu đỏ, mặc quần áo màu đen mạnh mẽ, giơ lên bảng khẩu hiệu, trên đó dùng bút lông viết mười sáu chữ khẩu hiệu.

Thái Thập Tam lớn tiếng nói với đàn em của mình: "Nói cho ta biết, Tiêm Sa Chủy là do ai định đoạt!"

"Do đại tỷ định đoạt!"

…

Vãi thật, Tiêu Phàm là người đầu tiên phản ứng với những lời nói của cô ta đầu tiên.

Sau đó Tiêu Phàm lại nhìn đám đàn em hung thần sát ác kia của Thái Thập Tam, trong lòng có chút ủ rũ nói thầm một câu, có lẽ hiện tại Tiêm Sa Chủy thực sự là do "Long Hổ Thập Tam Muội" này quyết định.

Hiện tại Tiêu Phàm lại muốn chỉnh lại ấn tượng của Thái Thập Tam của mình rồi, ánh mắt kia không phải là kiên định mà chính là hung ác, chẳng trách ID trò chơi lại là Thái Thập Tam….

….

“Vậy giờ tôi tuyên bố, trận PK đầu tiên bắt đầu!” Lúc này Tiểu Miêu đã điều hòa tâm trạng lại, tinh thần cũng trở lại lại như cũ, bắt đầu ra lệnh cho trận thi đấu!”

“Không nghĩ là đối thủ trong trận PK đầu tiên của tôi lại là cô, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.” Reginald nhìn cô bé đứng trước mặt mình: “Tôi không muốn đánh nhau với cô, dù sao lúc chúng ta liên hợp để hoàn thành nhiệm vụ ở trong trận doanh Thú Nhân, cô đã cứu tôi, cô có ân với tôi, nên trong trận PK hôm nay, tôi quyết định sẽ chỉ đứng yên cho cô đánh, tuyệt đối không đánh lại.”

Reginald cắm thanh Cự Kiếm xuống đất, đứng không nhúc nhích đối mặt với Thái Thập Tam.

…

“Con mẹ nó, không phải lão đại của các anh nói thật đó chứ, trận PK đầu tiên mà hắn làm “qua loa” như vậy sao? Tôi còn muốn xem xem thực lực của hội trưởng của một trong hai công hội lớn của trận doanh Thú Nhân sẽ tới đâu đấy.” Tiêu Phàm nghe những lời của Reginald thì hơi giật mình, vẻ mặt không dám tin nhìn sang Hào Đại Bàn đứng cạnh.

“Hội trưởng nghiêm túc.” Ánh mắt của Hào Đại Bàn vô cùng kính trọng nhìn người đàn ông trên sân đấu một cách chăm chú: “Anh ấy chính là một người đàn ông chính trực như vậy đấy, bởi vì tính cách này của anh, tôi mới gia nhập công hội Chiến Binh.”

…

“Tôi chưa từng nói muốn anh trả ơn.” Thái Thập Tam thô bạo cầm ống thép chỉ về phía Reginald: “Ra tay nhanh lên, đừng làm mất mặt cánh đàn ông.”

“Tôi đã nói tôi sẽ không đánh cô trong trận PK này, thì dù có chết tôi cũng sẽ không ra tay, đây là lời hứa của một người đàn ông.” Reginald vẫn đứng yên không nhúc nhích như một bức tượng, nhìn Thái Thập Tam nói nghiêm túc.

“Đáng ghét! Tôi ghét nhất là loại đàn ông ngu ngốc không có thuốc chữa như vậy!” Là một người xuất thân từ xã hội đen, Thái Thập Tam hoàn toàn không khách khí nữa, nhặt ống thép lên, chạy tới trước mặt Reginald đập một trận.

…

Cây gậy đó mạnh mẽ đánh vào người Reginald, Tiêu Phàm nhìn thôi cũng thấy đau.

Trong lòng âm thầm thán phục, đây là người như thế nào chứ, anh trai à, anh không muốn đánh thì sao còn nhận thiệp mời tham gia giải đấu?

Dù anh ra sân gặp phải Thái Thập Tam nên không muốn đánh thì trực tiếp nhận thua không phải được rồi sao, sao còn đứng yên không nhúc nhích ở đó để chịu đòn chứ?

Tiêu Phàm thật sự rất nghi ngờ không biết có phải cái tên Reginald này biết anh ta không thể đánh bại Thái Thập Tam nên mới cố ý diễn ra như vậy.

Nhưng sau này, lúc hắn bắt đầu hiểu rõ người này thì đã xác nhận lại vấn đề này, rõ ràng đám người này thiếu não, quên mất rằng có thể nhận thua với người ta, nhưng mà chuyện này nói sau…

“Đúng là đáng ngưỡng mộ, không ngờ hội trưởng của công hội Chiến Binh Reginald lại vì ơn nghĩa của với hội trưởng Thái Thập Tam của Bang Long Hổ mà chấp nhận bị loại ngay từ vòng đầu, Tiểu Miêu tôi sắp bị bản lĩnh đàn ông của hội trưởng Reginald làm cho say đắm rồi!”

Bị bệnh đúng không, chuyện này có gì hay mà khen ngợi chứ, Tiêu Phàm lơ đễnh nhìn sang.

Nhưng lúc hắn quay sang nhìn dáng vẻ cảm động của Hào Đại Bàn, Xà Cơ và Bán Trường Niên thì không nhịn được nghi ngờ mà lẩm bẩm: "Chẳng lẽ chỉ có mỗi mình cảm thấy cái tên Reginald ngu ngốc sao?"

"Ngu ngốc…"

Bỗng nhiên, Tiêu Phàm nghe thấy một âm thanh vang lên cũng lúc với hắn, không đúng, đây không phải vấn đề chính.

"Sao anh (cô) (*) lại nói theo tôi!" Tiêu Phàm và Hổ Nữu đồng thanh nói.

(*): Trong tiếng Trung, 你 (nǐ) có đều có ý chỉ bạn, anh, cô,… Nên câu nói của Tiêu Phàm và Hổ Nữu hoàn toàn giống nhau

Sao mình và tên kia (cô ta) ăn ý như vậy chứ? Khoan đã, chẳng lẽ bây giờ cái kẻ đáng ghét kia có cùng suy nghĩ với mình?

Tiêu Phàm và Hổ Nữu nhìn nhau, trong lòng đều có cùng một suy nghĩ.

"Đừng nói theo tôi nữa, được không!" Tiêu Phàm và Hổ Nữu lại nhìn thẳng vào nhau đồng thanh nói.

Nhưng chuyện "đồng thanh" này chả kéo dài được lâu, vì…

"A! Hổ Nữu, sao cô lại đánh tôi?"

"Chị đây chính là muốn đánh anh đấy, sao hả?"

…

Dù những người khác có cảm giác thế nào đối với trận PK này thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy trận PK này rất đáng thất vọng.

Trong mắt một số người những trận PK đầu tiên của "Tân sinh" là một trận đấu "đầy tình cảm" thì trong mắt Tiêu Phàm, đây lại chẳng khác nào một vở kịch hài.

Tiêu Phàm còn đang mong sẽ được chứng kiến một trận chiến vô cùng ấn tượng giữa hai hội trưởng của hai công hội lớn trong một trận doanh. Không ngờ tới cuối cùng lại chỉ có mình Thái Thập Tam ra tay, trận chiến vô cùng qua loa, nhàm chán, hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Nếu so sánh với khí thế lúc bọn họ bước ra sân, đúng là chẳng khác nào sấm lớn mưa nhỏ, nhưng mà cái cô gái Thái Thập Tam này ra tay cũng thật độc ác, không hổ là một người xuất thân từ hắc đạo.

"Phàm ca, em phải về rồi, Reginald không hổ là lão đại của bọn em, quả thật rất có khí phách, em phải về an ủi anh ấy một lúc mới được."

Tiêu Phàm nghe câu nói của Hào Đại Bàn thì lập tức cảm thấy IQ của mình cũng giảm đi không ít, thở dài nói: "Đi đi…"

Hào Đại Bàn có một vị hội trưởng như vậy, Tiêu Phàm thật sự cảm thấy lo lắng cho tương lai của cậu.

…

"Chúc mừng tuyển thủ Thái Thập Tam đã giành được thắng lợi trong trận tranh tài đầu tiên, ngoài ra còn cả tuyển thủ Reginald đã thể hiện khí phách rất đàn ông của một hội trưởng, chúng ta hãy dành cho hai vị tuyển thủ của chúng ta một tràng pháo tay."

"Tiếp theo đây, chúng ta sẽ tới với trận PK kế tiếp, để giúp không khí ở đây trở nên sôi nổi hơn, từ trận đấu tiếp theo chúng tôi đặc biệt đưa vào hệ thống tiền đặt cuộc ủng hộ tuyển thủ trong Tân sinh, mọi người có thể dùng tiền vàng của mình trong trò chơi đặt tiền cược cho tuyển thủ. Vậy sau đây mời mọi người nhìn vào màn hình lớn, hãy xem những tuyển thủ tiếp theo sẽ bước lên sàn đấu."

Xem ra người đứng ra tổ chức giải đấu PK này cũng chú ý tới việc không khí ở đây bị ảnh hưởng bởi trận PK đầu tiên, dù người đứng ra tổ chức có làm việc một cách chu đáo không thì trận PK đầu tiên vẫn không phải là trận đấu mà họ muôn thấy.

Chương 203: Tịch Dương Lên Sàn

Chương 203: Tịch Dương Lên Sàn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cái bọn họ muốn thấy chính là một trận đấu vô cùng kịch liệt giữa hai cao thủ, chữ không phải là một vở kịch "báo ân" vô cùng cẩu huyết như vậy. Vì vậy, để có thể giúp bầu không khí của giải đấu trở nên sôi động hơn, người đứng ra tổ chức mới đề ra chuyện vô cùng kích thích như là "đặt cược" này, mà chuyện việc này cũng đã nói lên được người đứng ra tổ chức quả thật là một thương nhân vô cùng thông minh.

"OK, hệ thống đã chọn được các tuyển thủ sẽ bước lên sàn đấu tiếp theo: Người chơi tới từ công hội Tinh Thần của trận doanh Tinh Linh: Nhược Sở! Chúng ta cùng nhiệt liệt hoan nghênh tuyển thủ Nhược Sở bước lên sàn đấu!"

ID Nhược Sở này, trước đây lúc Tiêu Phàm trà trộn vào "Thời đại bàn phím và chuột" đã từng nghe nói, thậm chí cũng đã từng nhìn thấy ID này ở một vài trận PK.

Hắn cho rằng người này không khiến cho người khác chú ý lắm, chắc cũng chỉ là một người chơi bình thường thôi, cũng không phải loại người đứng đầu hay gì đó.

Nhưng mà thực lực thì vẫn có, bởi nói thế nào thì Nhược Sở cũng là một người chơi chuyên nghiệp.

Nếu không sao lần này hắn ta lại xuất hiện ở trong khu vực liên hợp hóa giải nhiệm vụ của trận doanh Tinh Linh chứ, Tiêu Phàm không thể biết được.

Dù sao muốn nói về cái vòng tròn thế giới võng du chuyên nghiệp này thì cũng chỉ có thể dùng bốn chữ: "Quý thì sẽ loạn."

Nhưng Tiêu Phàm thật sự chưa từng nhìn thấy người thật của Nhược Sở, bởi ngoài chuyện công lược trong trò chơi, những chuyện bát quái về nhân

vật trong trò chơi, Tiêu Phàm thường không để tâm chú ý vào đó, ngay cả dáng vẻ của người được gọi là "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên hắn cũng không biết, đương nhiên càng không cần nói tới những người khác.

Lúc này vị tuyển thủ Nhược Sở kia đã tới sân đấu PK, tiêu phàm di chuyển tầm mắt về phía đó…

Con mẹ nó! Người này!

Nhược Sở mặc một bộ trang phục pháp sư bình thường màu xanh lá cây, cầm một cây pháp trượng màu đen, nhìn cũng không có gì đặc biệt giữa những Tinh Linh pháp sư bình thường.

Nhược Sở có một mái tóc dài, ký hiệu Tinh Linh xuyên qua mái tóc dài như suối đó, ẩn ẩn hiện hiện.

Những người chơi lựa chọn trận doanh Tinh Linh thì do điểm đặc thù của chủng tộc Tinh Linh nên hệ thống sẽ khiến dáng vẻ người chơi hướng theo đẹp đẽ, nên ánh mắt của Nhược Sở ánh lên vẻ sắc bén vô cùng đặc biệt, đáng tiếc giờ nó bị chiếc mắt kính gọng đen kia che lại.

Chuyện quan trọng lúc này là, cặp mắt kính này của Nhược Sở hoàn toàn không giống mắt kính nam, chỉ là bởi vì nó khiến cho người nhìn vào cảm thấy rất lịch sự, nên lúc Nhược Sở đeo nó lên khiến cho người ta có cảm giác hắn rất "trưởng thành".

Rốt cuộc sao lại có cảm giác trưởng thành này chứ?

Chắc bởi vì dù cặp kính này không có hai cái gọng kính treo bên tai, nhưng nó vẫn có thể nằm thăng bằng trên sống mũi!

Đúng vậy, ấn tượng đầu tiên của Tiêu Phàm với Nhược Sở là người này có một cái mũi thật lớn.

Cái mũi lớn lại có cả nhiều lỗ tai như vậy bỗng chốc khiến Tiêu Phàm cảm thấy đám người này không giống Tinh Linh mà lại giống một đám Goblin vô cùng kỳ quái kia hơn.

Tiêu Phàm thở dài, dù chăm chút dáng vẻ tỉ mỉ tới từng xen-ti-met cũng không cứu được tuyển thủ.

Lúc này, Tiêu Phàm mới nhớ về một tin đồn mà mình từng nghe tới trước đây.

Nhược Sở được đám người trong giới võng du gọi là "Vua Microblogging", mà cái kẻ Microblogging này có rất nhiều người hâm mộ. Mỗi lần sau khi hắn ta phát Microblogging xong thì lúc nào cũng có một lượng lớn người hâm mộ "Cười thẳng mũi"…

Lúc đó Tiêu Phàm cảm thấy tin đồn đó vô cùng kỳ quái, nhưng lúc này nhìn thấy dáng vẻ của Nhược Sở, cuối cùng hắn cũng hiểu được tại sao những người hâm mộ đó lại "Cười thẳng mũi"…

…

"Nhược Sở, game thủ chuyên nghiệp của công hội Tinh Thần trận doanh Tinh Linh. Xuất đạo hơi sớm nên vẫn thuộc về thế hệ cao thủ trước. Nhược sở có một sự kiện rất nổi tiếng đó là lúc anh vừa mới xuất hiện, trong một trò chơi, dùng nhân vật có nghề nghiệp Phù Thủy lỡ tay bỏ đại tuyệt 'A Tỳ Địa Ngục' vào một con quái nhỏ bên cạnh boss. Đương nhiên về sau, Nhược Sở cũng thuần thục hơn về nhiều mặt, nhiều lần nhận được giải thưởng trong các giải thi đấu." Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Nhược Sở trên đấu trường, chậm rãi nói.

"Ha ha, Mũi To, nghe chưa, chuyện cũ của mày nổi tiếng ghê. Ài! Sự kiện A Bích Địa Ngục của Mũi To, ha ha, mỗi lần nghĩ đến là đều buồn cười!" Đúng lúc này, trong đấu trường bỗng vang lên một tiếng cười nhạo xấu xa.

Nhược Sở tức giận gầm lên: "Mày im miệng cho tao, Khiếu Khiếu chết tiệt!"

Nương theo âm thanh gào thét của Nhược Sở, hệ thống cũng hướng ống kính về phía thân hữu của tuyển thủ Nhược Sở đang ngồi ở ghế ngồi đặc biệt trên khán đài.

Và ngay lập tức, hai người chơi nam xuất hiện trên màn ảnh.

“Công hội Tinh Thần quả nhiên không hổ là công hội của những game thủ chuyên nghiệp, ngay cả những cuộc thi đấu như thế này vẫn không thể hấp dẫn được ánh mắt chỉ có việc luyện cấp của họ.” Lúc Tiểu Miêu phát hiện trên ghế ngồi đặc biệt Nhược Sở chỉ có hai thân hữu thì thở một hơi dài, nói.

“Không phải đâu, bọn nó đều xem livestream cả, chỉ là ngại phiền phức nên không muốn tới hiện trường thôi.” Nhược Sở nghe Tiểu Miêu nói như vậy thì vội vàng giải thích.

“Dù thân hữu của Nhược Sở chỉ có hai người, nhưng lại rất có sức nặng.” Phong Ma Tiểu Xích Lang bổ sung.

Hoàn toàn chính xác, bởi vì ngồi trên ghế đặc biệt đều là tuyển thủ chuyên nghiệp nổi tiếng trong công hội Tinh Thần, cả hai được gọi là “Song Khiếu Huynh Đệ”.

Mặc dù được mọi người gọi như vậy nhưng thật ra hai người cũng không phải là anh em, chỉ vì ID trong game của hai người bọn họ thực sự rất giống nhau, cho nên mọi người mới gọi chung lại với nhau.

Chàng trai nam tính, mặt mũi cứng ngắc hệt như bị liệt, có tên là Tố Uy Kiếu. Hắn trầm lặng ít nói, làm cho người khác cảm giác hắn rất lạnh lùng, nhưng nghe nói thực lực vô cùng mạnh, được công nhận là kẻ mạnh trên trường quốc tế.

Mà chàng trai bị Nhược Sở mắng có tên là Khiếu Khiếu, thực lực cũng rất được nhưng không hiểu sao lúc chọn con đường chức nghiệp, hắn lại chọn con đường làm Hài Tinh.

Lúc này, Khiếu Khiếu đang nhạo báng tuyển thủ Nhược Sở trong sân không thương tiếc, vừa cười đùa chửi rủa, vừa vò cái đầu tóc đen nhánh của mình.

Nghe nói trong cuộc sống thật, Khiếu Khiếu rất có duyên với nhà Phật, nên bình thường có một kiểu tóc vô cùng có hương vị nhà chùa thiền.

Mà kiểu tóc này thiền nhưng cũng không thiền.

Bạn có thể cảm nhận được hơi thở ‘thế gian tất cả đều là hư vô’ từ người Khiếu Khiếu.

Do đó, sau khi Khiếu Khiếu vào “Tân Sinh”, cậu ta hết sức hài lòng vẻ ngoài mà hệ hống thay đổi cho. Tuy là khuôn mặt hình lập phương của cậu ta rất hợp với cái tai nhọn mang tính phải có của chức nghiệp Tinh Linh nhưng vẫn cho người ta một cảm giác “Không cách nào cứu vãn”. Mà bản nhân Khiếu Khiếu cũng thèm để ý, bởi vì kia một đầu dày tóc đen nhánh bóng loáng vẫn luôn mỉm cười với Khiếu Khiếu trong mơ.

…

“Thật ra mọi người đều có một sự hiểu biết nhất định với tuyển thủ Nhược Sở, dù sao tuyển thủ Nhược Sở cũng là ‘Vua Microblogging’ trong giới game online. Lại nói Tiểu Miêu tôi cũng rất quan tâm đến tuyển thủ Microblogging Nhược Sở đó nha. Trận đấu này Tiểu Miêu nhất định sẽ ủng hộ tuyển thủ Nhược Sở! fighting! Vậy tiếp theo, chúng ta hãy xem đối thủ mà hệ thống chọn để đối đầu với Nhược Sở là ai nào!”

Mọi người cũng đã không muốn chú ý đến hai người ngồi trên ghế đặc biệt của công hội Tinh Thần nữa, Tiểu Meo lập tức mang trận đấu về tiết tấu bình thường.

Trên màn hình lớn, hình ảnh lại bắt đầu xoay tròn với tốc độ ánh sáng, cuối cùng dừng lại tại một người quen của Tiêu Phàm…

ID trò chơi: Tịch Dương

Cấp bậc: 30

Chủng tộc: Ác ma

Danh hiệu: Liệp Thủ Truy Phong.

…

“Ố! Trời đất ơi! Đối thủ của tuyển thủ Nhược Sở lại là Tịch Dương, ‘Truy Phong Giả’ nổi tiếng trong game chúng ta. Bây giờ Tiêu Miêu tôi đổi ý rồi, thiệt xin lỗi tuyển thủ Nhược Sở, Tiểu Miêu là fan hâm mộ đáng tin cậy của

Tịch Dương, cho nên trận đấu này em không thể ủng hộ anh được.” Sau khi Tiểu Miêu thấy tuyển thủ thứ hai của trận đấu là Tịch Dương thì lập tức nhảy thuyền, làm cho Nhược Sở trên sân có hơi xấu hổ.

“Có lẽ mọi người cũng thắc mắc lời giới thiệu về tuyển thủ Tịch Dương, cho nên tôi sẽ giải thích cho mọi người lại một lần nữa.

Chương 204: Nhược Sở VS Tịch Dương (1)

Chương 204: Nhược Sở VS Tịch Dương (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Người chơi trong trận doanh Ác Ma và người chơi của trận doanh khác có sự khác nhau rất lớn, khác ở chỗ là không có chuyển chức chức nghiệp. Vì không có cách nói chuyển chức nghiệp nên thay vào đó sẽ là danh hiệu, mà sau khi nhận được danh hiệu, hệ thống sẽ cho người chơi một kỹ năng danh hiệu. Như mọi người có thể thấy, danh hiệu của tuyển thủ Tịch Dương chính là ‘Liệp Thủ Truy Phong’, danh hiệu này của Tịch Dương vô cùng thích hợp làm ‘Truy Phong Giả’.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang thấy người ra sân là Tịch Dương thì vẫn chuyên nghiệp và tỉnh táo, không giống như Tiểu Miêu mê trai nhìn thấy trai đẹp liền mất lý trí, gã nói: “Tịch Dương thì tất cả mọi người đã hết sức quen thuộc rồi, ngôi sao mới nổi trong giới game online, thực lực cô cùng đáng gờm, cũng là người chơi duy nhất trong trận doanh Ác Ma có thể đấu lại được những người chơi cao thủ trong giới game online. Cho nên cuộc đọ sức của Tịch Dương và Nhược Sở lần này, có thể tính trận đấu của ngôi sao mới nổi và tiền bối trong giới game online. Chúng ta có thể tưởng tượng được, trận đấu tiếp theo sẽ trở nên rất đặc sắc, mọi người hãy rửa mắt chờ đợi đi nào.”

Lúc này, Tịch Dương cầm theo cung tên đẹp trai ngời ngợi, đã đứng trên đấu trường, mà ngay sau đó là một loạt những tiếng cổ vũ không ngừng vang lên…

“Tịch Dương cố lên! Tịch Dương đỉnh nhất! Tịch Dương em yêu anh!”

Những âm thanh cổ vũ này thật làm cho người ta khó chịu mà, Tiêu Phàm thầm nghĩ, bởi vì tất cả những người cổ vũ cho Tịch Dương đều là là nữ.

Sao tên đần này lại có nhiều fan nữ hâm mộ như vậy nhỉ! Chẳng phải là đẹp trai có chút xíu thôi sao!

Bất kể như thế nào, trong lòng Tiêu Phàm vẫn là ghen tỵ, bởi vì thời đại học cũng như vậy, cảm giác này thật mịa nó.

…

Có cùng cảm giác khó chịu này với Tiêu Phàm chính là Tây Qua Mạn Mạn, người con gái yêu anh trai quá đáng. Cô nàng nghe thấy âm thanh của ” lũ tình địch” vang lên xung quanh, ánh lửa trong mắt Mạn Mạn đã bùng cháy!

Làm cho Thời Vũ Hoàn đang ngồi bên cạnh vội vã lặng lẽ xê ra xa…

…

“Hừ, Truy Phong Giả, tên tuổi cũng to ghê, trước kia tôi cũng có một danh hiệu nổi tiếng lắm, không biết cậu đã từng nghe nói chưa?” Nhược Sở phát hiện đối thủ của mình lại nổi tiếng như thế thì trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thế là hắn ta định vô sỉ dát vàng lên mặt mình.

Tịch Dương cũng không thèm để ý tới hắn, mà chỉ trông về phía khán đài như đang tìm cái gì đó.

Thấy ánh mắt Tịch Dương đảo qua chỗ mình, có không ít cô gái trẻ trên khán đài mặt đỏ tim run.

“Này, tôi đang nói chuyện với cậu! Cậu có nghe không đấy?”

“Cái gì?” Tịch Dương hơi bất đắc dĩ, quay đầu lại, nói với Nhược Sở.

“Trước kia ta cũng có một danh hiệu rất vang dội, nói ra là hù chết cậu luôn. Đó là ‘Võng Du Sát Thần’, sợ chưa!”

Đúng vậy, Nhược Sở đúng thật là có một danh hiệu ngầu lòi như vậy, chỉ có điều đó là do hắn tự xưng, phần lớn người ta đều thích gọi hắn "Sát Thần Ảo Tưởng Sức Mạnh", bởi vì hắn ấy hả, thực sự quá ngu.

"Ồ…"

"Này, tên nhãi cậu có biết tôn trọng bậc đàn anh không hả, mặc dù người mới cậu rất lợi hại, nhưng cũng đừng có kiêu ngạo quá, chờ đi, tôi sẽ chỉnh đốn cậu, để cậu biết cái gì là thực lực của thế hệ trước!" Nhược Sở thấy Tịch Dương vẫn bình thản, cũng không phản ứng ngạc nhiên hay gì thì cảm giác mình bị khinh bỉ, hắn vô cùng không hài lòng.

…

"Được rồi, nếu hai tuyển thủ đều đã lên sân, vậy thì chúng ta hãy nhanh chóng bắt đầu trận tranh tài thứ hai đi nào, trước khi trận tranh tài bắt đầu, mọi người có thể đặc cược cho tuyển thủ mình ủng hộ thông qua chức năng cộng đồng của trò chơi." Tiểu Miêu nhiệt tình giải thích.

Cái việc đặt cược này, mặc dù, Tiêu Phàm biết Tịch Dương rất lợi hại nhưng thực lực của cái tên Nhược Sở này ra sao, Tiêu Phàm cũng không phải là hiểu quá rõ, cho nên trận đấu này, Tiêu Phàm không có ý định làm càn.

Thế nhưng, Hổ Nữu là không như vậy, cô nàng vô cùng nhiệt tình đối với chuyện này, dù sao Hổ Nữu cũng là con nhà giàu coi tiền như cỏ rác, chỉ cần mình vui là được: "Tịch Dương là anh em của anh, vậy trận này tôi đặt hắn thắng ha."

"Cô nói ai là anh em với cái tên đần đấy đấy!"

"Đều là bạn cùng phòng đại học nhiều năm cả mà, không phải anh em thì là cái gì. Nhưng tôi thật sự rất tò mò nha, giữa các anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đừng nhắc tới mấy cái chuyện tầm phào nữa, tên kia chính là thằng đần!"

Hổ Nữu thấy dáng vẻ im lặng không nói của Tiêu Phàm, cô càng cảm thấy hứng thú đối với chuyện này…

Vậy thì, hiện tại tôi tuyên bố giải PK thi đấu "Tân Sinh" lần thứ hai chính thức bắt đầu!" Lúc này Tiểu Miêu lên tiếng ra lệnh.

"Đợi đã!" Nhược Sở nghe được lệnh của Tiểu Miêu, liền sốt rượt lên tiếng: "Tôi còn có một việc chưa làm."

Lại cái gì nữa đây, thật không muốn trận thứ hai lại có vấn đề gì nữa, Tiêu Phàm có chút không kiên nhẫn được nữa, nhưng hắn lại cực kì mong chờ đám tuyển thủ đánh chém lẫn nhau.

"Tôi muốn chụp một bức ảnh với tuyển thủ Tịch Dương, đăng lên Weibo …" Nhược Sở lúng túng nói.

Người này thật phiền phức!

Nghe được yêu cầu của Nhược Sở, trong lòng khán giả đồng thời sinh ra một ý nghĩ như vậy.

Nhưng Nhược Sở lại không chút để ý, kéo Tịch Dương lại tự chụp, sau đó mở cộng đồng "Tân Sinh" rồi đăng tấm ảnh lên Weibo của mình, hoàn toàn lại giống như trước nhận được trận cười lạnh của đám fan hâm mộ.

…

Sau khi tâm nguyện của Nhược Sở được hoàn thành, hai vị tuyển thủ rốt cuộc cũng bắt đầu vào vị trí.

Mà người chủ trì kiêm bình luận trận đấu Tiểu Miêu rốt cuộc cũng có thể kiếm sống, trước đó bị Phong Ma Tiểu Xích Lang là nhân viên tình báo chuyên nghiệp đoạt đi không ít danh tiếng, lần này Tiểu Miêu dự định cố gắng biểu hiện tốt một chút, dù sao đối với việc bình luận trận đấu, cô ta vẫn có tự tin!

Đáng tiếc, vận khí hôm nay của Tiểu Miêu không tốt đến vậy.

Bởi vì cái việc bình luận trận đấu như nào cũng không cần đến cô ta, ở hiện trường đã có một tuyển thủ tự mình giải thích…

“Tịch Dương Tịch Dương, cậu lấy đâu ra tự tin cơ chứ! Một Tịch Dương nhỏ bé mà dám xem thường tôi, ai mà không biết cậu là dê, tôi mới là sói chứ, nhìn đây, hàng rào phòng hộ siêu cấp, đao thương bất nhập, hoàn! thành! phòng! hộ!

Ngay từ đầu trận đấu, tuyển thủ Nhược Sở đã trang bị cho mình cái áo choàng pháp sư bảo hộ bình thường nhất, có thể ngăn cản một chút tổn thương từ kẻ địch, sau đó cực kì khoa trương mà mạnh mẽ kêu lên cả đoạn diễn văn.

Cái gì mà hàng rào phòng hộ siêu cấp, đao thương bất nhập, hoàn thành phòng hộ, tất cả thực chất chỉ là [Áo Choàng Phòng Hộ] pháp thuật phòng ngự sơ cấp của pháp sư mà thôi.

Tịch Dương nhìn Nhược Sở trước mặt thì có chút đau đầu, vô cùng đơn giản mà tự mình tìm hiểu, kéo cung bắn tên.

Mũi tên lóng lánh nhàn nhạt ánh kim vọt tới hướng Nhược Sở. Mặc dù Nhược Sở không có tốc độ di chuyển như pháp sư cao cấp, nhưng là một game thủ chuyên nghiệp, đối với loại công kích này của Tịch Dương Nhược Sở vẫn là còn có thể tùy tiện mà ứng phó.

Chỉ thấy Nhược Sở cất bước nhanh chóng chạy, áo choàng vì gió mà hơi cuộn lên, mũi tên của Tịch Dương cứ như vậy mà thất bại.

“Tôi tùy ý mà tránh đi đã thoát được một kích trí mạng, Tịch Dương Tịch Dương, cậu quá mức chủ quan, không biết thực lực của Nhược Sở tôi. Lăng Ba Vi Bộ! Hoàn! Thành! Thiểm! Tị!

Rõ ràng là Tịch Dương chỉ đơn giản bắn ra một tên để thăm dò một chút, kết quả lại bị Nhược Sở nói như vậy, dường như bầu không khí trở nên hoàn toàn khác biệt.

Tịch Dương không nói chuyện, nhưng thực sự rất muốn cho Nhược Sở ngậm miệng lại.

Tiêu Phàm cảm thấy nghi hoặc, cái người Nhược Sở này tại sao lại ở trận doanh Tinh Linh, chứ không phải trận doanh Ác Ma chứ?

“Cậu có thể ngừng nói một chút không?” Tịch Dương cười khổ.

“Tịch Dương nhỏ bé, cậu có điều không biết, tôi đang rất muốn chém giết, làm sao bình tĩnh được! Nhìn tôi tàn sát tất cả đây! Cậu liền phải đi!” Nhược Sở quát to một tiếng, phát ra một cái [Thuật Hỏa Cầu] bình thường.

Hỏa cầu nóng bỏng phi tốc đến gần Tịch Dương, có điều cái “Tàn sát tất cả” này đối với Tịch Dương thì không phải là chuyện gì to tát.

Nhanh chóng dời sang bên cạnh, giương cung bắn tên, một mạch động tác mà thành!

Mũi tên này so với mùi tên trước thì nhanh hơn nhiều, mà sau khi Tịch Dương tránh đi, trong thời gian ngắn như vậy đã có thể ra đòn phản kích.

Nhược Sở nhìn thấy bỗng nhiên có mũi tên đang đánh tới hướng mình, hoàn toàn cảm thấy kinh ngạc, nhưng lúc này đã không thể kịp né tránh.

Vèo!

Mũi tên xuyên qua cơ thể Nhược Sở, nhưng lại không gây cho Nhược Sở bất kì thương tổn gì.

…

Chương 205: Nhược Sở VS Tịch Dương (2)

Chương 205: Nhược Sở VS Tịch Dương (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tịch Dương à, cậu đừng nghĩ như vậy là có thể giết được tôi, tôi vừa mới sáng tạo ra một loại kỹ năng, đó là Nguyên! Thiểm! Kiếp! Có thể tránh

thoát một kích trí mạng của cậu! Cái hiệu quả cũng như tên gọi, chính là đứng tại chỗ cũng có thể tránh được đòn tấn công!"

Tiêu Phàm nghĩ thầm, lúc đầu còn tưởng rằng Nhược Sở này rất đơn giản, không nghĩ rằng vẫn có chút thực lực, có thể tự sáng tạo kỹ năng, kỹ năng Nguyên Thiểm Kiếp.

Tịch Dương không thể có tâm trạng như Tiêu Phàm mà đi tán dương đối thủ của hắn ta, bởi vì hắn ta chỉ cảm thấy Nhược Sở này đơn giản là quá phiền.

Con mẹ nó, từ lúc đầu tranh tài đến giờ chỉ đơn giản bắn hai cái mũi tên, mà cậu lại nói không ngừng cái gì vậy!

Thế là Tịch Dương nổi nóng, giương cung, chụp dây cung, bắn tên! Giương cung, chụp dây cung, bắn tên! Giương cung, chụp dây cung, bắn tên,…

Cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Lần này chỉ khổ Nhược Sở, hắn ta chỉ có thể vội vàng tránh né, làm gì còn có thời gian há mồm nói chuyện.

Mà cuối cũng Tiểu Miêu cũng có thể có cơ hội nói chuyện:" Hiện tại tuyển thủ Tịch Dương đang dùng cung tên nhằm áp chế Nhược Sở. Đối với việc công ngừng công kích của Tịch Dương, Nhược Sở có vẻ hơi chật vật!"

Có điều mặc dù Tiểu Miêu bình luận về trận đấu cực kì đúng trọng tâm, nhưng đối với Nhược Sở tự mình giải thích kia lại có chút nhàm chán, khán giả vẫn là thích sự giải thích mà không kiêng dè ai kia.

Khán giả nhìn trận đấu kịch liệt này, cảm thụ được bầu không khí nóng như lửa ở hiện trường, cảm thấy vô cũng hưng phấn.

Mà Tiêu Phàm lại cực kì tỉnh táo, bởi vì hắn muốn xem thật kĩ một chút kĩ thuật chiến đấu của bọn người đó, chuẩn bị cho cuộc tranh tài của mình.

Nhược Sở không yếu, là một pháp sư, lấy một tốc độ không cao đó để né tránh mũi tên của Tịch Dương không phải chuyện dễ dàng gì.

Việc này khiến cho người chơi gặp công kích từ kẻ địch phải có sự phán đoán chuẩn xác điểm rơi của công kích, đối với vị trí tránh né của mình cũng phải suy xét cẩn thận, không thể né tránh lung tung, rất có thể dễ dàng trúng cạm bẫy của kẻ địch, cuối cùng trở thành không có chỗ nào để trốn, bị một kích trí mạng.

Cho nên mặc dù phong cách làm việc của Nhược Sở khiến cho người khác cảm giác rất ba chấm, nhưng đây tuyệt đối là tuyển thủ có thực lực chuyên nghiệp.

Đáng tiếc là Tịch Dương còn mạnh hơn.

Cái kỹ năng [Vô Hạn Tiễn] này nếu rơi vào tay của người chơi bình thường cũng chỉ có thể giúp tiết kiệm kỹ năng của mũi tên, mà bây giờ [Vô Hạn Tiễn] rơi vào tay Tịch Dương liền kết hợp với tốc độ công kích của Tịch Dương trở nên thật sự thần kỳ.

Tịch Dương không cần phải rút mũi tên từ bao đựng tên, lại khoác cũng lên bắn.

Hóa ra là có mũi tên vàng ánh kim tản ra trực tiếp từ ngón tay, kéo cung liền có thể bắn.

Mặc dù chỉ là hai động tác được tóm gọn lại thành một, nhưng một động tác nhỏ được giảm bớt, lại khiến cho công kích của Tịch Dương trở nên càng nhanh hơn.

Nếu như Tịch Dương dừng động tác lại một chút, có lẽ Nhược Sở sẽ thử nghiệm dùng áo thuật phi đạn đấu với hắn ta như những pháp sư khác.

Nhưng hôm nay nhìn thấy tốc độ công kích cùng thủ phán công kích liên hoàn của Tịch Dương, Nhược Sở biết nếu lấy tốc độ của hắn ta ra đấu thì chắn chắn sẽ thua trận, vì vậy rất sáng suốt mà lựa chọn phương pháp né tránh.

Mà có kỹ năng [Vô Hạn Tiễn] này, Tịch Dương có thể bớt đi thời gian nhét đạn, không ngừng mà nã đạn về hướng Nhược Sở, làm cho Nhược Sở trốn tránh tứ phía.

Hiện tại, người sáng suốt có thể nhìn ra Nhược Sở là lão tiền bối trong game online này đã bị Tịch Dương là người mới chế trụ triệt để, thậm chí là Tịch Dương chỉ dùng những đòn công kích bình thường, vậy mà Nhược Sở đã phải thở hồng hộc.

Hành động của Tịch Dương nhìn thì đơn giản nhưng thực ra lại không phải vậy, người chơi bắn cung bình thường còn không làm được.

Hỏa lực bao trùm, bình thường chỉ có nhiều mũi tên đồng loạt phát ra cũng một lúc mới có thể làm được, mà Tịch Dương thì một mũi tên cũng không sử dụng.

Tịch Dương cứ như vậy một cái lại một cái bắn ra, lại có thể làm hỏa lực uy hiếp bao trùm mà phải nhiều mũi tên mới có thể làm được.

Việc này đầu tiên người chơi phải có một tốc độ công kích không tệ, tiếp theo cần yêu cầu độ chính xác cực cao của mũi tên được bắn ra.

Đó chính là tên bắn ra đủ xảo trá đủ hung ác, có thể khiến mục tiêu bị công kích chủ động né tránh.

Nếu như tên bắn ra là tùy ý một đầu ngắm cũng không có, khiến người ta đến động đậy cũng không cần, vậy thì còn có thể đạt tới trình độ hỏa lực bao trùm sao?

Cho nên nói danh hiệu "Truy Phong Giả" của Tịch Dương thật sự xứng đáng, đây là thể hiện được thực lực của Tịch Dương.

Đứng đấy không nhức nhích, chỉ có dựa vào kĩ thuật bắn tên của bản thân đã có thể bức người chơi già dặn kinh nghiệm như Nhược Sở đến dạng này, đây không phải việc mà người bình thường có thể làm được.

Đúng lúc này, Nhược Sở giống như sau một thời gian dài vận động dữ dội đã sinh ra sơ hở, khiến cho né tránh chậm một chút, mũi tên của Tịch Dương rốt cuộc cũng trúng đích!

Mà ngay sau đó vẫn có một mũi tên vàng kim khác của Tịch Dương bay đến, mục tiêu là đầu Nhược Sở!

“Nguy rồi, tuyển thủ Nhược Sở đã trúng tên, mà công kích mãnh liệt của tuyển thủ Tịch Dương vẫn còn, như vậy tuyển thủ Nhược Sở chắn chắn thua rồi!” Tiểu Miên nhìn thấy hiện trường trận đấu liền kêu to lên.

“Bùm!”

Đúng lúc này, vị trí Nhược Sở bị nổ tung tạo thành một trận sương mù, chỉ còn lại người bù nhìn rách rưới đứng lẻ loi trơ trọi.

“Kỹ năng tránh né của pháp sư, thuật thế thân! Mà sau khi dùng thuật thế thân thì tuyển thủ Nhược Sở đã đi đâu? Trời ạ!” Tiểu Miêu kêu lên.

Sau lưng Tịch Dương, Nhược Sở xuất hiện, nếu không phải cái mũi của hắn ta quá mức chói mắt, có lẽ người xem có thể xuyên qua kính mắt mà nhìn thấy ánh mắt đang tản ra ánh sáng của hắn ta!

Nhược Sở tự tin cười một tiếng, màn giải thích kích tình lại xuất hiện lần nữa!

“Giây lát! Ở giữa! Bạo! Nổ! Hắn! Thăng! Thiên!”

Theo tiếng nói của hắn ta, ở vị trí của Tịch Dương tuôn ra một trận núi lửa phun trào kịch liệt, phun thẳng lên trời.

Kỹ năng pháp sư, Địa Hỏa Oanh Kích!

Nhìn thấy tình thế chiến đấu nghịch chuyển, khán giả ở đây đều phải kinh ngạc thốt lên thành tiếng!

Nhược Sở không hổ là người chơi thế hệ trước, sở hữu kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, cho dù ở thế yếu cũng không hề hoảng loạn, trong lòng đã khua chiêng gõ trống chuẩn bị phản kích một cách triệt để.

Đầu tiên là cố tình tránh không dùng [Thuật Thế Thân] sau đó thì dịch chuyển đến đằng sau Tịch Dương, tiếp theo lại cố tình ra vẻ không đủ thể lực rồi lộ sơ hở, khiến kẻ địch cho rằng có thể nhân cơ hội này mà thả lỏng cảnh giác.

Vào lúc kẻ địch cho rằng mình chắc chắn sẽ thắng, Nhược Sở mới sử dụng [Thuật Thế Thân].

Mà trong nháy mắt kẻ địch vẫn chưa phản ứng lại kịp, trực tiếp triển khai [Địa Hỏa Oanh Kích], địa hỏa lập tức nổ tung, khiến hắn ta về chầu trời!

[Địa Hỏa Oanh Kích] là kỹ năng mạnh nhất của pháp sư trong giai đoạn hiện nay, thả xuống mặt đất một ngọn lửa địa hỏa có tác dụng đốt cháy tất cả kẻ địch trong phạm vi, sở hữu mức thương tổn vô cùng cao và một phạm vi không tệ, là kỹ năng về lửa mà pháp sư thích nhất.

Sau khi kỹ năng được thi triển, cú nổ lớn xảy ra, bụi mù khắp nơi vẫn chưa tan hết thì có thể hiểu được sức phá hoại của kỹ năng này.

Nhược Sở tấn công bất ngờ như vậy, trong lúc mọi người chưa kịp phản ứng lại thì địa hỏa cũng đã nổ tung.

Nhược Sở thông qua kinh nghiệm trò chơi của mình, tỉ mỉ sắp đặt tất cả những thứ này, xem ra lúc này Tịch Dương đã không thể may mắn thoát nạn.

“Gừng càng già càng cay, tên nhóc Tịch Dương kia, đừng có suy nghĩ nhiều nữa, một đại chiêu lộng lẫy như thế của tôi, lập tức nổ tung, hoàn thành việc giết một!” Giờ phút này Nhược Sở đang đắc ý khoe khoang, mũi càng lúc càng lớn.

Đúng lúc này, một mũi tên hoàng kim chói mắt nhanh chóng bắn ra từ trong khói mù của Địa Hỏa Oanh Kích!

Tiêu Phàm vô cùng quen thuộc với mũi tên này, đó là kỹ năng [Hoàng Kim Tiễn] của Tịch Dương, hơn nữa từ ánh sáng của mũi tên này, đây tuyệt đối là [Hoàng Kim Tiễn] có mức thương tổn cao nhất!

Tạm biệt, Nhược Sở, trong lòng Tiêu Phàm thầm mặc niệm cho Nhược Sở.

Chương 206: Dã Tính Của Tịch Dương

Chương 206: Dã Tính Của Tịch Dương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm còn nhớ được hình dạng của con chó địa ngục ba đầu khi bị mũi tên hoàng kim này bắn trúng, chó địa ngục ba đầu người ta là boss cấp 35, Nhược Sở anh chỉ là một pháp sư nhỏ bé cấp 30, không còn [Thuật Thế Thân] và kỹ năng tự nghĩ ra [Nguyên Thiểm Kiếp] thì sao có thể tránh khỏi kiếp nạn này chứ. (không còn: đang trong thời gian hồi chiêu)

"Rầm!"

Một trận đạn pháo nổ vang lên ở giữa sân, Nhược Sở quả thực đã bị nổ tung trong nháy mắt, không còn sót lại một chút gì.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc nãy không phải tuyển thủ Tịch Dương đã trúng Địa Hỏa Oanh Kích của tuyển thủ Nhược Sở ư, tại sao Tịch Dương chỉ bị thương nhẹ. Có điều lần đánh lén này của Nhược Sở đã làm tuyển thủ Tịch Dương rất tức giận, đúng vào lúc tuyển thủ Nhược Sở vô cùng đắc ý thì tuyển thủ Tịch Dương lại phóng ra một đòn tức giận từ trong màn khói!" Tiểu Miêu hưng phấn nói.

"Hệ thống đã đưa ra quyết định thắng thua của cuộc thi đấu này, lượng HP của tuyển thủ Nhược Sở, thành viên của công hội Tinh Thần thuộc trận doanh Tinh Linh, đã bị đòn đánh của tuyển thủ Tịch Dương làm cho hết sạch, vì vậy người thắng của trận đấu lần này là, Tịch Dương!" Tiểu Miêu vui sướng la lên, bởi vì trận đấu lần này thật sự rất chấn động lòng người, có điều người thắng cuối cùng vẫn là Tịch Dương, thần tượng mà cô ta thích.

Bởi vì chiêu Địa Hỏa Oanh Kích làm bụi mù bay khắp nơi, che lại tầm mắt của khán giả, thế nên rất nhiều người không biết Tịch Dương đã né tránh tuyệt chiêu của Nhược Sở thế nào.

Ngay cả người thua cuộc là Nhược Sở cũng không rõ lắm, tại sao Tịch Dương lại né tránh được chiêu Địa Hỏa Oanh Kích của hắn ta, rõ ràng hắn ta đã phóng Địa Hỏa Oanh Kích ở dưới chân của Tịch Dương, thời gian phản ứng và tốc độ di chuyển của người bình thường tuyệt đối sẽ trúng

chiêu Địa Hỏa Oanh Kích này, chỉ cần trúng thì dựa vào mức thương tổn của chiêu này, bất kì ai cũng phải chết, thế nhưng nhìn lượng HP của Tịch Dương thì có vẻ hắn ta chỉ bị trầy xước một chút.

Mọi người không hiểu vì sao, thế nhưng Tiêu Phàm không giống vậy.

Bởi vì Tiêu Phàm rất hiểu Tịch Dương, hắn biết Tịch Dương tuyệt đối sẽ né được chiêu Địa Hỏa Oanh Kích lần này.

Đầu tiên là trong hiện thực thì Tịch Dương có được một thể lực xuất sắc, là vận động viên cấp một của quốc gia.

Tiếp theo Tiêu Phàm biết cái tên Tịch Dương này có một thiên phú rất đáng sợ, hoặc cũng có thể nói là một tính chất đặc biệt.

Người bình thường cho dù có Tiêu Phàm dẫn theo, cũng không thể nào trở thành "Truy Phong Giả" mà người người trong giới võng du đều biết trong vòng mấy năm ngắn ngủi được.

Tịch Dương có thể có một danh hiệu trâu bò như vậy, chắc chắn sẽ có chỗ hơn người.

Mà Tiêu Phàm gọi chỗ hơn người của Tịch Dương chính là dã tính!

Thần kinh phản ứng xuất sắc, độ nhạy cảm với sự biến hóa của thế cục chiến đấu, chuẩn xác nắm giữ tình thế, hơn nữa còn có cả sự bùng nổ mãnh liệt trong nháy mắt nữa. Tiêu Phàm cảm thấy những thứ đó chính là dã tính, chính là thiên phú trò chơi mạnh nhất mà ông trời tặng cho Tịch Dương.

Kết hợp với thể chất cường tráng hơn người thường của Tịch Dương, vì vậy sự xuất hiện của "Truy Phong Giả" là một điều tất nhiên.

Còn việc tránh khỏi Địa Hỏa Oanh Kích thế nào, vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Trực giác báo trước với nguy hiểm, tốc độ phản ứng nhanh hơn người bình thường, khả năng di chuyển xuất sắc, phán đoán chính xác, tất cả những điều đó đã đủ để Tịch Dương thoát khỏi nguy hiểm bị KO của chiêu Địa Hỏa Oanh Kích rồi.

Hơn nữa Tịch Dương còn có kỹ năng gia tốc lẩn tránh [Lay Động Hình Z], chỉ cần hắn ta có thể rời khỏi trung tâm của địa hỏa trước khi nó nổ tung thì tuyệt đối không thể nào chết được.

Cho nên chỉ cần Tịch Dương có được "dã tính", đối với Tiêu Phàm mà nói thì Tịch Dương đã là một kẻ địch vô cùng đáng sợ rồi.

Tiếp theo, Tiêu Phàm đã được chứng kiến uy lực mạnh mẽ của kỹ năng truyền thừa của xạ thủ [Hoàng Kim Tiễn] lần thứ hai, lần này Tiêu Phàm phải cân nhắc đến việc nếu mình và Tịch Dương gặp nhau trên sàn đấu, hắn nên làm thế nào để ngăn cản Tịch Dương thi triển kỹ năng này.

Bởi vì một khi mũi tên hoàng kim được tích lũy mức thương tổn cao nhất, tuyệt đối chỉ có KO mà thôi.

…

"Tuyển thủ Tịch Dương, anh hãy phát biểu cảm nghĩ về thắng lợi của mình nhé!" Giờ phút này thì đôi mắt của Tiểu Miêu mê trai đã biến thành hình trái tim, đoạn cảm nghĩ khi thắng lợi của tuyển thủ chỉ là do cô ta muốn tán gẫu lâu hơn một chút với Tịch Dương.

Tịch Dương cũng không hề khách sáo, hắn ta trực tiếp tuyên bố với mọi người: "Tôi tham gia cuộc thi đấu lần này, thứ hạng gì đó đều không quan trọng, mục đích trong cuộc thi đấu lần này của tôi là muốn đánh bại một vị tuyển thủ khác, người đó là ai thì hẳn là người đó đã tự biết! Anh hãy nói cho em, anh tuyệt đối sẽ không thua trước khi chúng ta gặp nhau!"

Theo lời nói của Tịch Dương, trên sân vang lên những tiếng hét điên cuồng, đương nhiên những tiếng hét này đều bắt nguồn từ các fan nữ không rụt rè của Tịch Dương.

Mà lúc này thì các thành viên của công hội Ác Ma đều nhìn về phía Tiêu Phàm.

"Nhìn anh làm gì?"

“Hình như Tịch Dương vẫn luôn cố chấp muốn gây phiền phức cho anh đấy, rốt cuộc thì anh đã làm gì cậu ta thế hả?” Lúc này thì Hổ Nữu thật sự cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện này.

“Đầu óc của cậu ta có vấn đề, tam quan* không đúng!”

(*tam quan: nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan)

“Tôi cảm thấy cậu ta không giống người như vậy, hơn nữa cậu ta còn đẹp trai hơn anh nữa, không lẽ anh cướp bạn gái hay vợ của cậu ta ư?”

“Sao có thể chứ! Tôi đã nói cậu ta là một kẻ biến thái rồi, cô cũng biết nếu cậu ta được sinh ra trong trận doanh Ác Ma, vậy thì cậu ta tuyệt đối không thể nào “sạch sẽ” được!”

“Vậy anh cũng không “sạch sẽ” rồi?”

“Tôi không giống vậy, tôi là người bình thường duy nhất trong trận doanh Ác Ma!”

“Nói đi mà, cũng đâu có chết đâu ~” Lúc này thế mà Hổ Nữu lại làm nũng.

“Tôi nói rồi, sau khi cô biết chuyện này thì chắc chắn sẽ hối hận, cho nên cô cũng đừng có hỏi nữa.” Lúc nói lời này, Tiêu Phàm rất chăm chú và nghiêm túc, khiến cho Hổ Nữu không tiện hỏi tiếp, có điều lòng hiếu kỳ của Hổ Nữu lại càng lúc càng lớn.

Ai da, không được, thực là khơi dậy hứng thú của người ta mà, lần này tôi nhất định sẽ tìm hiểu chuyện này rõ ràng!

Lúc này trong lòng Hổ Nữu thầm nói với mình…

…

“Wow! Tuyển thủ Tịch Dương thật sự rất đẹp trai đó, hơn nữa còn tiết lộ một thông tin gây sốc như vậy, theo như lời nói của Tịch Dương, người mà anh ấy muốn đánh bại chắc hẳn sẽ là một trong bốn người vẫn chưa ra sân, Long Ngạo Thiên, Ngọc Sinh Yên, A Hoa Tỷ, Mệnh Phàm, rốt cuộc là ai, Tiểu Miêu thực sự rất hiếu kỳ đó! Đáng tiếc lúc này tuyển thủ Tịch Dương

đã rời khỏi sân thi đấu, bây giờ chúng ta chỉ có thể tiến hành trận đấu tiếp theo thôi!”

Lúc này trên màn hình đã xuất hiện tư liệu của tuyển thủ đầu tiên trong trận thi đấu thứ ba, người này chính là “đối thủ cũ” của Tiêu Phàm…

ID: Long Ngạo Thiên

Đẳng cấp: 31

Chủng tộc: Nhân loại

Nghề nghiệp: Kỵ sĩ

“Tuyển thủ tham gia cuộc tranh tài thứ ba là Long Ngạo Thiên, hội trưởng công hội Ngạo Thiên của Nhân loại trận doanh!” Tiểu Miêu lớn tiếng tuyên bố!

Sau đó Long Ngạo Thiên ăn mặc hoa lệ xuất hiện!

Gần đây “Tân sinh” đồn đại là…

Ngươi có biết cái gì là người chơi bỏ tiền hay không?

Nếu như không biết thì đi nhìn thử Long Ngạo Thiên hội trưởng công hội Ngạo Thiên của Nhân loại trận doanh đi.

Bất kể Long Ngạo Thiên ở thời đại nào, trên con đường võng du mà hắn đã đi qua chưa từng thay đổi quá nhiều.

Luyện cấp như thế nào?

Bỏ tiền!

Làm như thế nào vào phó bản?

Bỏ tiền!

Đánh boss như thế nào?

Bỏ tiền!

…

Bản chất của thủ đoạn tăng cường thực lực trong trò chơi là cái gì?

Long Ngạo Thiên sẽ nói cho ngươi biết rằng thực lực trong trò chơi tương đương với lượng tiền mà ngươi bỏ ra.

Tuy rằng trước đây khi chơi game võng du là "Thịnh thế" thì cũng gặp phiền phức mà không dùng tiền giải quyết được, nhưng mà cũng không quan trọng lắm, thủ đoạn của Long Ngạo Thiên là dùng tiền giải quyết trò chơi "Thịnh thế" này.

Cho nên đối với Long Ngạo Thiên mà nói thì tất cả mọi thứ trong trò chơi đều có thể được giải quyết bằng tiền, nếu như không thể giải quyết được, vậy thì chỉ là do ngươi không dùng đủ tiền mà thôi.

Mà Long Ngạo Thiên lại là đại thiếu gia của Long gia, thứ hắn có được nhiều nhất chính là tiền!

…

Chương 207: Ta Là Long Ngạo Thiên

Chương 207: Ta Là Long Ngạo Thiên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Long Ngạo Thiên không chỉ là ID trong trò chơi của hắn mà đó cũng chính là tên thật ngoài đời của hắn.

Long Ngạo Thiên vốn dĩ không phải tên là Long Ngạo Thiên, chỉ là khi Long đại thiếu gia đến tuổi phản nghịch, sau khi lên mạng nhìn thấy cái tên Long Ngạo Thiên này thì cảm thấy rất có cảm tình, hắn cảm thấy mình chính là Long Ngạo Thiên.

Nên không quan tâm đến sự phản đối của người thân, kiên quyết đổi tên của mình thành Long Ngạo Thiên, một cái tên rất là vang dội, hoành tráng, ngạo nghễ.

Thế nhưng sau khi Long Ngạo Thiên đổi tên xong thì trong lòng vẫn còn có chút không vừa lòng, chính là ba và ông nội của hắn không chịu đồng ý đổi tên theo ý muốn của hắn!

Long Ngạo Thiên hắn bây giờ chỉ còn thiếu một người cha tên là Long Chiến Thiên và một người ông nội tên là Long Bá Thiên nữa mà thôi.

Bất luận Long Ngạo Thiên có dùng tính khí Đại thiếu gia của hắn ra sao đi nữa thì cha và ông nội của Long Ngạo Thiên vẫn không chịu đồng ý thay đổi tên của hai người họ, đây quả thật là chuyện tiếc nuối lớn nhất của Long Ngạo Thiên vang dội, hoành tráng, ngạo nghễ.

Có điều chuyện này cũng không vội, chỉ cần Long Ngạo Thiên hắn vẫn là Long đại thiếu gia, hắn sẽ vang dội, hoành tráng, ngạo nghễ không thay đổi.

Sau khi tiến vào "Tân sinh", khó luyện cấp?

Bỏ tiền!

Vì vậy hắn chính là người chơi đầu tiên của server Trung Quốc đạt tới cấp 10 ở Tân sinh thôn.

Không có đàn em?

Bỏ tiền!

Vì vậy trong nhân loại trận doanh Long Ngạo Thiên dẫn theo một đám đàn em hoành hành bá đạo.

Không hoàn thành nhiệm vụ?

Bỏ tiền!

Vì vậy hắn thuê nguyên tập đoàn cao thủ đến khu vực liên thông hoàn thành nhiệm vụ nhưng tên trên trông báo của server sẽ là của bản thân Long Ngạo

Thiên.

…

Long Ngạo Thiên cực kì bá đạo giơ tay chỉ lên bầu trời, tiếng của cổ động viên bốn phía vang lên ào ào: "Ngạo Thiên Ngạo Thiên tôi yêu anh, Ngạo Thiên Ngạo Thiên anh đẹp trai nhất, Ngạo Thiên Ngạo Thiên anh mạnh nhất, Ngạo Thiên Ngạo Thiên anh là vô địch…"

Thanh thế này còn lớn hơn nhiều so với những fans nữ kia của Tịch Dương, chỉ có điều biểu hiện của nhóm fans nữ của Tịch Dương khá là tùy ý, mà cổ động viên của Long Ngạo Thiên lại rất chuyên nghiệp, bởi vì cổ động viên chính là nghề của các cô.

Long Ngạo Thiên nghe thấy những ngôn từ mỹ miều cổ động đó cực kì say mê.

Có cảm nhận được hay không, đây chính là sức mạnh của tiền bạc!

Ở trong trò chơi này, Long Ngạo Thiên ta chính là vô địch!

Hơn nữa trong đợt tranh tài lần này cũng chỉ có một mình ta là tuyển thr đạt tới cấp 31, những người khác chỉ đạt tới cấp 30, đây chính là sự thể hiện hoàn mỹ nhất về sức mạnh của đồng tiền!

Chỉ cần dùng tiền, everything is possible*!

*mọi thứ đều có thể

…

Tiêu Phàm nhìn "đối thủ cũ" của mình, trong lòng thở dài một hơi, vẫn ngớ ngẩn giống như trước đây, từ đầu đến chân giống như được khắc lên chữ "Hào*".

*Giàu

Áo giáp bằng vàng, tấm khiên bằng vàng, cự kiếm bằng vàng, mũ giáp bằng vàng, dây chuyền bằng vàng, ngay cả bàn tay cũng là mỗi ngón tay một

chiếc nhẫn bằng vàng.

Khiến cho loại thường dân giống như Tiêu Phàm cực kì ghen tị.

Nhìn Long Ngạo Thiên trang bị trang phục đến tận răng, Tiêu Phàm tự dặn lòng: "Nhìn vẻ bề ngoài những trang bị trên người của tên này, ít nhất cũng phải là cấp bậc sử thi, thật khiến người ta cảm thấy không công bằng nha, hi vọng tên này đầu óc tiến bộ hơn so với trước kia, không thì quá lãng phí rồi. Có điều ta vẫn muốn nhìn thấy dáng vẻ bị đánh đến mức phải cầu xin của hắn."

…

"Long Ngạo Thiên, hội trưởng công đoàn Ngạo Thiên, là người chơi tương đối có tính quyết đoán." Phong Ma Tiểu Xích Lang nhận xét ngắn gọn về Long Ngạo Thiên, cũng không phải Phong Ma Tiểu Xích Lang không biết tư liệu của Long Ngạo Thiên, mà là Phong Ma Tiểu Xích Lang không biết còn điều gì có thể giới thiệu về Long Ngạo Thiên tốt hơn điều này.

Trong trò chơi này Long Ngạo Thiên luôn thể hiện hắn là kẻ nắm giữ rất nhiều tài lực, nói khó nghe hơn một chút, chính là một thằng ngu chỉ có nhiều tiền mà thôi.

Nhưng Phong Ma Tiểu Xích Lang lại không thể giới thiệu như vậy, bởi vì Long Ngạo Thiên chính là khách hàng lớn đầy tiềm năng của hắn ta, một thằng ngu mà lại có nhiều tiền thì ai mà không thích đúng không?

Vì thế cho nên Phong Ma Tiểu Xích Lnag mới dùng cái từ quyết đoán này để tang bốc Long Ngạo Thiên một phen.

"Cảm ơn sự cổ vũ của tất cả mọi người, ta là Long Ngạo Thiên, hội trưởng công đoàn Ngạo Thiên, hoan nghênh những người chơi có năng lực gia nhập công đoàn Ngạo Thiên của ta, mục tiêu đến với cuộc thi lần này của Long Ngạo Thiên ta đây chính là để lấy được vị trí thứ nhất!" Long Ngạo Thiên cực kì tự tin nói.

"Không hổ là Long thiếu, ta ở đây chúc Long thiếu có thể lấy được vị trí đầu tiên trong cuộc tranh tài lần này!" Cái người đàn ông tự xúng là

Phương thiếu ngồi ở hàng ghế đầu tiên trong vị trí hội nhóm công đoàn của Long Ngạo Thiên kia, nếu Tiêu Phàm nhìn thấy nhất định có thể nhận ra, bởi vì hắn chính là nghệ thuật gia Phương thiếu trong học viện của Tiêu Phàm, Phương Hạo Thiên.

Quả thật là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, trên căn bản thì con ông cháu cha khi bước vào "Tân sinh" để chơi đùa thì đều tập trung đến công đoàn Ngạo Thiên của Long Ngạo Thiên.

Sauk hi Phương thiếu nói như vậy, những tên con ông cháu cha cũng đang ngồi ở hàng đầu tiên trong hội nhóm công đoàn của Long Ngạo Thiên cũng dồn dập chúc mừng hắn.

"Ta xin nhận lấy lười chúc tốt lành của mọi người, Long Ngạo Thiên ta đây xin cảm ơn một lần nữa!" Long Ngạo Tiên cung kính cúi người về phía người trong công đoàn của mình nói lời cảm ơn.

Khung cảnh này vô cùng quỷ dị, còn chưa khai chiến, mà những tên nhị thế tổ này đã chúc nhau truwosc mặt của tất cả mọi người, thật giống như là Long Ngạo Thiên đã chiến tháng trong lần tranh tài này vậy, thực sự là không để những tuyển thủ khác vào mắt mà.

Tuy rằng không thích hợp, nhưng người chủ trì Tiểu Miêu cũng biết những vị công tử này đều có bối cảnh lớn sau lưng, cũng không biết nên nói gì, miễn cho việc không cẩn thận đắc tối với bọn họ, rước lấy phiền phức không đáng có.

Vì thế cho nên Tiểu Miêu cũng chỉ có thể cười theo nói: "Xem ra tuyển thủ Long Ngạo Thiên của chúng ta lần tranh tài này quyết tâm muốn lấy được vị trí thứ nhất rồi, vậy tiếp theo chúng ta cùng chào đón tuyển thủ tranh tài lần này cũng với Long Ngạo Thiên xuất hiện nào!"

Cùng lúc với Tiểu Miêu đang nói chuyện thì trên màn ảnh cũng đã xác định tuyển thủ thi đấu, Tiêu Phàm nở nụ cười…

Tuy rằng Tiêu Phàm rất muốn tự mình giải quyết tên này, nhưng nếu để cho cô ta đi đối phó với tên Long Ngạo Thiên ngu ngốc này, Tiêu Phàm cũng cực kì vui vẻ.

Trong mắt của Tiêu Phàm như có biểu hiện cười trên nỗi đau của người khá, A Hoa Tỷ của chúng ta đã lên sàn…

“Woa!”

Hiện trường bỗng nhiên náo nhiệt bởi vì A Hoa Tỷ lên đài!

Đây là lần đầu tiên A Hoa Tỷ xuất hiện trước ánh mắt công chúng “Tân Sinh”!

Vóc người khôi ngô, cơ bắp khổ luyện, là hiện thân hoàn hảo cho sức mạnh và lực bùng phát.

Váy công chúa đáng yêu, giày màu hồng nhạt, một phong cách phục sức thiếu nữ vô cùng kín đáo.

Hai phong cách cực đoan này lúc này lại được mạnh mẽ kết hợp trên người A Hoa Tỷ, sau đó khiến mọi người khắp nơi nổ đom đóm mắt! Trong lòng cũng nổ tung!

Sau khi bùng nổ, tiếng hô A Hoa Tỷ thu được lúc xuất hiện, trong nháy mắt liền yên tĩnh lại.

A Hoa Tỷ đối với chuyện này cũng không thèm để ý, bởi vì trong lòng cô hiểu, thế giới lại một lần nữa bị vẻ đẹp của cô chinh phục, bọn họ chỉ cần im lặng thưởng thức vẻ đẹp của cô, giống như khi con người lần đầu tiên được chiêm ngưỡng vẻ xinh đẹp của thiên sứ vậy.

Nếu như dáng dấp đẹp cũng là một cái tội, cô đã nghiệp chướng nặng nề quá rồi, A Hoa Tỷ giờ phút này đã nghĩ như thế.

Nếu không nhận được lời mời thi đấu, chính cô là một hoàng hoa khuê nữ, thật sự là không muốn xuất đầu lộ diện đâu ~

…

Đương nhiên mọi người ở đây, mắt thẩm mỹ đều rất bình thường, cho nên sự thật cũng không hề giống với những gì A Hoa Tỷ yy trong lòng như vậy…

Bởi vì A Hoa Tỷ luôn khiến cho thị giác của người ta cảm giác không gì có thể sánh bằng được, cho nên các vị khán giả tại hiện trường đều mang vẻ mặt giật mình.

Chương 208: Chức nghiệp ẩn của Long Ngạo Thiên

Chương 208: Chức nghiệp ẩn của Long Ngạo Thiên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

A Hoa Tỷ đối với biểu hiện bây giờ của khác giả cũng có cách lý giải vô cùng độc đáo, xúc động như gặp người trời nha, đối với loại phản ứng này A Hoa Tỷ có thể tiếp nhận.

Người bình thường lúc gặp A Hoa Tỷ lần đầu tiên đều có loại trạng thái chấn động đến nói không ra lời này, ngay cả người chủ trì tương đối chuyên nghiệp là Tiểu Miêu cũng mang vẻ mặt chết lặng.

Bất quá, Phong Ma Tiểu Xích Lang của chúng ta đúng là người kiến thức rộng rãi, hắn đã sớm âm thầm "gặp" A Hoa Tỷ từ xa xa mấy lần, cho nên vẫn cư xử bình thường không sợ hãi như trước, nói: "A Hoa tỷ, tuyển thủ đến từ trận doanh Ác ma, mệnh danh là "King Kong Barbie", ha ha, miễn cưỡng coi như chuẩn xác."

Tiêu Phàm trong lòng cũng phỉ nhổ cái sự miễn cưỡng này, trực tiếp xóa bỏ cái bộ phận "Barbie" phía sau cho rồi.

"Chẳng qua tại đây tôi xin giới thiệu qua với mọi người một chút, A Hoa Tỷ chính là một tuyển thủ có thực lực vô cùng mạnh mẽ, ở trận doanh Ác ma một đường đi lên, chưa hề bị đánh bại." Phong Ma Tiểu Xích Lang nói thêm.

Khán giả có mặt nghe được lời giới thiệu của Phong Ma Tiểu Xích Lang về thực lực của A Hoa Tỷ vẫn chưa giật mình, bởi vì khái niệm bất bại ở trận doanh Ác ma, khan giả ở đây hoàn toàn không hiểu.

Thứ nhất, Post Bar của trận doanh Ác ma tương đối quạnh quẽ so với các trận doanh khác, phỏng chừng những người chơi trong trận doanh Ác ma cũng không có bao nhiêu người thích xem thứ Post Bar này, bọn họ chắc là càng muốn dùng thời gian trong trò chơi để phát tiết tính đặc thù của mình hơn.

Thứ hai, người chơi tương đối có danh tiếng của trận doanh Ác ma cũng chỉ có một, chính là Tịch Dương.

Anh nói A Hoa Tỷ là bất bại ở trận doanh Ác ma, cũng không nói lên cô ta có thể đánh bại Tịch Dương, chứng minh thực lực của A Hoa Tỷ vẫn còn phải xem xét lại một lần nữa.

Khán giả nghe được lời giới thiệu về A Hoa Tỷ của Phong Ma Tiểu Xích Lang đều suy nghĩ như vậy, cho nên những người chưa quen thuộc A Hoa Tỷ đều nghĩ vị tuyển thủ này chắc là loại có thực lực thông thường thôi, phần thắng của A Hoa Tỷ trong cuộc tranh tài này xem ra không lớn.

"Được rồi, nếu hai vị tuyển thủ của cuộc tranh tài này đều đã lên đài, mọi người có thể trước khi bắt đầu thi tài đặt tiền cược cho người mà mình ủng hộ, cuối cùng ai sẽ là người đoạt được thắng lợi của cuộc tranh tài này, xin mọi người mỏi mắt trông chờ nhé!" Tiểu Miêu sau khi tỉnh lại từ cú shock thị giác rốt cuộc lên tiếng.

Mỏi mắt trông chờ?

Một là hội trưởng của một công hội lớn, một là một tuyển thủ ngoại trừ hình dáng kinh người ra thì hoàn toàn vô danh;

Một người toàn thân đều là thần khí sáng long lanh, một người lại chỉ có một thân trang phục kiểu dáng cực kỳ kích thích tròng mắt người khác;

Một người dáng dấp coi như đẹp trai, một người lại xấu xí không gì sánh được;

Cái này còn phải nghĩ sao? Vì vậy mọi người đều đặt cược Long Ngạo Thiên thắng.

Đương nhiên người quen thuộc A Hoa Tỷ như Tiêu Phàm là một ngoại lệ, mang theo vẻ tự tin mù quáng, đem kim tệ của hắn đặt cược cho A Hoa Tỷ.

Trừ hắn ra còn có một khán giả chưa quen thuộc A Hoa Tỷ cũng đặt cược cho A Hoa Tỷ, hắn gọi là Hoàng Ma Tử.

…

“Như vậy tôi xin tuyên bố, cuộc tranh tài thứ ba, bây giờ xin được phép bắt đầu!”

…

Long Ngạo Thiên nhìn tuyển thủ có tạo hình đặc biệt,

“quái vật”vô cùng xấu xí trước mắt, tràn đầy khinh bỉ.

Loại người chơi ăn mặc trang phục phong cách bình dân này sao có thể là đối thủ của Long Ngạo Thiên hắn được chứ?

Biểu hiện ngoại hình của người chơi có hai loại, một loại là biểu hiện trang bị, loại còn lại là biểu hiện phong cách trang phục.

Loại phong cách trang phục có thể tùy ý mua trong Thương Thành này không cách nào thể hiện được khí chất cuồng chảnh khốc huyễn mà Long Ngạo Thiên muốn, thế cho nên Long Ngạo Thiêu đều đem những trang bị ngoại hình mà hắn tỉ mỉ chọn lựa cho mọi người chiêm ngưỡng.

Bởi vì đây cũng là những trang bị Long Ngạo Thiên dùng số tiền lớn để gộp đủ, chỉ có những món thần khí đắt giá này mới có khả năng hợp với ba chữ “Long Ngạo Thiên” này.

Một thân áo giáp hoa hệ này chính là một bộ trang phục sử thi, có tính kháng đối với các loại trạng thái debuff tương đối cao, thuộc tính trang phục còn tăng thêm một đoạn lớn lực phòng ngự cho Long Ngạo Thiên.

Nói cách khác, Long Ngạo Thiên chỉ cần mặc bộ khôi giáp này liền có thể chống được rất nhiều công kích thường của người chơi khác.

Lại nhìn một chút thanh kiếm lớn trong tay Long Ngạo Thiên, đây chính là Thánh Đường thần khí, có loại sát thương công kích thuộc tính thánh quang, bất luận "Mai rùa cực dày" của ngươi, chỉ cần Long Ngạo Thiên cầm trên tay thanh kiếm này, băm xe tăng cũng chỉ giống như băm rau củ, vô cùng dễ dàng.

Còn có mấy cái nhẫn vàng óng trên ngón tay Long Ngạo Thiên kia, tăng công kích, tăng phòng ngự, tăng di chuyển, tăng kháng tính, tăng thể lực… các loại thuộc tính tăng thêm nhìn đến hoa cả mắt.

Thậm chí ngay cả thuộc tính không cần thêm cũng có, cái gì mà tăng lực công kích thuộc tính hỏa này, tăng lực công kích thuộc tính hỏa này…Đó là những thuộc tính Long Ngạo Thiên căn bản không cần phải thêm, nhưng mà Long Ngạo Thiên không quan tâm, có tiền liền tùy hứng, trên tay nhất định phải mang đầy nhẫn.

Mà cái khiên Long Ngạo Thiên cầm trong tay cũng là thần khí, có thể đón đỡ phần lớn công kích của kẻ địch, lại còn mang một kỹ năng chủ động phản xạ thương tổn.

Một cái khiên dùng tốt như vậy, Long Ngạo Thiên cho rằng nó quả thật là được đặc biệt thiết kế cho hắn.

Cho nên đó là lí do mà chỉ nhìn phần cứng thì Long Ngạo Thiên đã là một sự tồn tại vô địch, cái cô gọi là A Hoa Tỷ kia làm sao có thể đánh với hắn được, Long Ngạo Thiên nghĩ như vậy.

Tuyển thủ đáng thương đã vọt về phía hắn, huơ quyền công kích?

Thật đáng thương, ngay cả vũ khí cũng chẳng có, lại còn tham gia cái gì mà thi tài.

Long Ngạo Thiên hắn nâng khiên đón đỡ!

Chậc chậc, Long Ngạo Thiên hắn quả nhiên vững như Thái Sơn, mặc cho cô công kích thế nào cũng không được.

Quả đấm của A Hoa Tỷ rơi như mưa đánh vào trên tấm khiên của Long Ngạo Thiên vang lên tiếng "Đương! Đương! Đương…"

Việc gì phải lãng phí sức lực như vậy? Công kích của cô với tôi mà nói hoàn toàn chả thấm tháp gì.

Người này thật sự là quá đáng thương, lớn lên vừa xấu, cuộc so tài thứ nhất vừa gặp phải một người thực lực mạnh mẽ như hắn, hắn đây hiện tại sẽ mở lòng từ bi cho cô một đao thống khoái!

Hay là tôi sẽ dùng thần kỹ tốn một lượng lớn kim tệ mua được ở phòng đấu giá [Thắng Lợi Khế Ước Kiếm] tiễn cô một đoạn đường vậy!

Long Ngạo Thiên giơ cao thanh kiếm to hoa lệ, một đạo tia sáng mãnh liệt phun ra từ chuôi kiếm bắn thẳng lên trời, sau đó, Long Ngạo Thiên tuyệt tình quơ cự kiếm của hắn hướng A Hoa Tỷ chém xuống…

[A Hoa Tỷ: HP 0%]

"Chúc mừng tuyển thủ Long Ngạo Thiên đã giành được thắng lợi trong cuộc tranh tài này!" Người chủ trì Tiểu Miêu hưng phấn kêu lớn lên: "Tuyển thủ Long Ngạo Thiên quả nhiên lợi hại, trực tiếp chế trụ tất cả công kích của tuyển thủ A Hoa Tỷ, sau đó chỉ dùng một kiếm liền kết thúc cuộc so tài!"

Khán giả có mặt cũng đứng dậy hoan hô!

Long Ngạo Thiên nhắm mắt lại cảm thụ được bầu không khí náo nhiệt xung quanh, mặt mỉm cười, vui vẻ thỏa mái.

Không sai, đây chính là vầng hào quang nhân vật chính của Long Ngạo Thiên hắn, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Hiệu lệnh thiên hạ, kẻ nào dám không theo!

…

"Này, rốt cuộc anh có đánh hay không? Cười đến ác tâm như vậy để làm gì hả?" A Hoa Tỷ nhìn cái người đối thủ trước mặt vẫn không nhúc nhích mà nhắm mắt cười khúc khích nghi ngờ nói, người này sẽ không giống cái tên

gọi là Tịch Dương kia chứ, lớn lên bộ dáng cũng không tệ lắm nhưng lại là một kẻ đần độn.

Long Ngạo Thiên lúc này mới phục hồi tinh thần, phát hiện hóa ra thi đấu vẫn còn chưa bắt đầu nữa, vừa mới chẳng qua chỉ là giấc mộng hoàng lương mà thôi.

Bất quá không sao cả, kịch bản của đoàn kịch Ngạo Thiên đã vừa được Long Ngạo Thiên sắp xếp xong xuôi, diễn viên chính kiêm đạo diễn vào vị trí, diễn viên vào vị trí, nhiếp ảnh gia cũng đã vào vị trí, chỉ cần Long Ngạo Thiên hắn ra lệnh một tiếng, nội dung vở kịch không phải cũng sẽ diễn biến như kịch bản trong đầu hắn sao?

Nếu vừa nãy đã hoàn tất diễn tập, vậy bây giờ làm thật thôi!

…

Chương 209: Lên Sàn (1)

Chương 209: Lên Sàn (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dáng ngu ngốc muốn ăn đòn của Long Ngạo Thiên, lại nhìn tư thế oai hùng của A Hoa tỷ nên hắn rất mong chờ A Hoa tỷ đập cho Long Ngạo Thiên một trận tơi bời.

Thế nhưng tranh tài đã bắt đầu nửa ngày mà hai người họ vẫn không nhúc nhích làm Tiêu Phàm hơi bực mình, thế là hò hét cổ vũ cho A Hoa tỷ trong sân…

“A Hoa tỷ cố lên! Xử lý thằng ngu kia đi!”

Theo lý thuyết thì với giải đấu tầm cỡ này, coi như Tiêu Phàm hét tới rách cổ họng thì A Hoa tỷ cũng chưa chắc đã nghe thấy được.

Thế nhưng khi A Hoa tỷ ra sân làm cho khán giả rất sốc, cả khán đài đều im lặng một cách lạ kỳ, cho nên tiếng cổ vũ của Tiêu Phàm lúc này lại rất rõ ràng truyền tới tai A Hoa tỷ.

…

Ngu ngốc?

Mẹ nó, thằng khốn nạn nào dám nói Long Ngạo Thiên ta là ngu ngốc?

Long Ngạo Thiên quay đầu nhìn nơi tiếng nói truyền đến, thế nhưng chỉ nhìn thấy toàn người là người, cũng chẳng biết kẻ vừa hét là ai cả.

Mà khi A Hoa tỷ nghe được tiếng cổ vũ này thì lại rất vui vẻ, bởi vì giọng nói này rất quen thuộc.

Phàm ca, là Phàm ca, Phàm ca đang xem trận đấu của ta, Phàm ca còn cổ vũ ta nữa!

Khi nghĩ tới đây thì A Hoa tỷ kích động, cảm giác sức mạnh của cơ thể càng ngày càng mạnh hơn.

Nếu Phàm ca đã muốn ta xử lý cái thằng ngu này thì ta phải giải quyết trận đấu này nhanh nhất có thể, không thể để Phàm ca thất vọng được!

…

Tiêu Phàm cũng không biết vì tiếng cổ vũ của mình đã làm cho A Hoa tỷ có thêm bao nhiêu động lực, mà bởi vì thế Long Ngạo Thiên cũng sẽ chịu bao nhiêu phiền phức.

…

Khi đã quyết tâm muốn giải quyết nhanh chóng trận đấu này thì A Hoa tỷ đã buông bỏ tất cả áp lực của mình ra, phóng thẳng tới Long Ngạo Thiên!

…

A!

Khi thấy A Hoa tỷ tấn công, Long Ngạo Thiên đã biến thân trở thành "đạo diễn vĩ đại" đẹp trai, tài năng, bá đạo…

Đúng vậy, màn đầu tiên trong kịch bản của đạo diễn tài năng như ta giống hệt lúc này, đứa đáng thương kia đã phóng tới chính mình.

Thế nhưng mà động tĩnh gây ra lớn hơn so với tưởng tượng, Long Ngạo Thiên nhìn thấy A Hoa tỷ phóng tới, phía sau là cuồn cuộn bụi mù, mặt đất thì còn đang chấn động, đúng là khủng bố hơn nhiều so với "kịch bản" lúc trước.

Thế nhưng Long Ngạo Thiên cũng không để ý lắm, lại còn hài lòng hơn.

Đối thủ càng mạnh mẽ thì liveshow của Long Ngạo Thiên ta càng hay hơn, danh tiếng sẽ càng cao.

Tiếp theo, màn thứ hai trong kịch bản đó chính là Long Ngạo Thiên ta sẽ nâng lá chắn lên rồi đón đỡ, vững như Thái sơn!

Long Ngạo Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng, giơ lá chắn ra trước mặt mình, nhìn thấy A Hoa tỷ đang hùng hục chạy tới thì rất là thông cảm, thật sự là một đứa đáng thương, ngay cả vũ khí đều không có thì làm sao có thể đánh bại được người có cả một bộ thần khí như ta chứ.

Cho nên lúc này Long Ngạo Thiên đã chuẩn bị kỹ càng đỡ lấy nắm đấm yếu ớt của A Hoa tỷ.

A Hoa tỷ không phải đạo diễn nên sẽ không suy nghĩ nhiều như Long Ngạo Thiên, trong đầu A Hoa tỷ lúc này chỉ có một cái ý nghĩ duy nhất, đó chính là đập nát tên Long Ngạo Thiên này trước mặt Phàm ca thân yêu của mình.

Mà A Hoa tỷ trong trạng thái như này mới là đáng sợ nhất!

…

"Man Ngưu Quyền!"

Khi A Hoa tỷ tới gần Long Ngạo Thiên thì sử dụng kỹ năng Man Ngưu Quyền của chòm Kim Ngưu!

Long Ngạo Thiên thấy A Hoa tỷ chỉ dùng nắm tay tấn công mình thì rất khinh thường, chỉ bằng vào nắm tay thì chắc gì đã phá được phòng ngự của ta chứ? Cho nên Long Ngạo Thiên vẫn rất tùy ý định dùng lá chắn ngăn chặn [Man Ngưu Quyền] của A Hoa tỷ.

Tiêu Phàm nhìn thấy cử động muốn tìm chết của Long Ngạo Thiên thì cũng không biết nói cái gì hơn.

Thật sự là một tên ngu ngốc, cũng rất lớn gan. Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Phàm thấy một thằng ngu không tránh nắm đấm của A Hoa tỷ.

Hơn nữa nắm đấm đó là do A Hoa tỷ sử dụng tuyệt kỹ [Man Ngưu Quyền] có hiệu quả đánh bay của chòm sao Kim Ngưu.

…

A Hoa tỷ sử dụng Man Ngưu Quyền đấm mạnh vào trên tấm chắn của Long Ngạo Thiên vang lên một tiếng nổ to lớn, một trận sóng chấn động có thể nhìn bằng mắt thường sinh ra, tản ra xung quanh.

Chuyện này là sao?

Thời điểm nắm đấm của A Hoa tỷ rơi xuống tấm chắn thì Long Ngạo Thiên giật mình.

Bởi vì đồ phòng ngự của Long Ngạo Thiên có thuộc tính rất cao, dù nắm đấm mạnh mẽ có lực phá hoại rất cao như A Hoa tỷ cũng không làm Long Ngạo Thiên mất nhiều máu, thế nhưng lúc đó Long Ngạo Thiên lại cảm thấy mình như bị một viên sao chổi từ trên trời đập trúng vậy, lực lượng từ trên tấm chắn truyền vào người Long Ngạo Thiên làm cả người Long Ngạo Thiên bị đập bay về sau.

Ngay khi Long Ngạo Thiên ngửa người ra chuẩn bị bay đi thì A Hoa tỷ cúi người xuống rất nhanh, đưa tay ra phía trước.

Tay của A Hoa tỷ luồn qua tấm chắn, nắm thật chặt một chân của Long Ngạo Thiên.

Một chân của Long Ngạo Thiên bị tóm lại, nửa người trên lại bị đập ngửa ra phía sau nên hắn ta bị mất thăng bằng, ngã xuống.

Thế nhưng A Hoa tỷ lại không muốn hắn ta ngã xuống đơn giản như vậy, cô ta cầm chặt chân của Long Ngạo Thiên rồi ném thẳng lên trời.

Đúng vậy, khán giả đã được thấy một màn rất khó tin này, A Hoa tỷ chỉ dùng một tay mà có thể ném Long Ngạo Thiên mặc một bộ áo giáp dày và thêm hai cái vũ khí hạng nặng lên trên trời!

Điều này quá khó tin đi!

Con người có thể có sức mạnh này sao?

Thế nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy chuyện này rất là bình thường, bởi người thực hiện nó là A Hoa tỷ, chỉ cần cái lý do đơn giản này đã có thể giải thích rồi.

Mà Long Ngạo Thiên chính là kỵ sĩ đầu tiên có thể bay lượn trên không trung của "Tân Sinh" này, bây giờ lại vẫn không phản ứng được chuyện gì đã xảy ra, bởi vì đây không phải là kịch bản mà đạo diễn Long muốn, tên diễn viên này lại không làm đúng theo kịch bản của đạo diễn!

Kịch bản gì hả?

A Hoa tỷ chắc chắn là không để ý tới kịch bản đã được thiết kế tốt của Long Ngạo Thiên, cho nên khi Long Ngạo Thiên chuẩn bị rơi xuống đất thì chào đón hắn chính là đôi tay cứng rắn của A Hoa tỷ!

"Ầm ầm ầm…"

Từng tiếng đập mạnh vào sắt thép vang lên, rất đơn giản nhưng lúc này lại rất vui tai vui mắt.

A Hoa tỷ giống như là một đứa trẻ đang chơi với quả bóng của mình vậy, không muốn cho quả bóng của mình rơi xuống đất, mà Long Ngạo Thiên chính là quả bóng mà A Hoa tỷ đang chơi.

Mỗi một lần nắm đấm của A Hoa tỷ đập vào trên áo giáp của Long Ngạo Thiên thì đều có một đợt sóng chấn động sinh ra, làm cho tốc độ rơi xuống của Long Ngạo Thiên chậm lại.

Mà Long Ngạo Thiên thì cảm thấy chỉ trong một thời gian ngắn mà mình đã bị A Hoa tỷ đập vô số lần, bị chấn động tới sắp phun máu.

Khi thấy Long Ngạo Thiên sắp rơi xuống đất thì A Hoa tỷ đạp mạnh xuống mặt đất làm một đợt sóng không khí từ dưới đất vọt lên, Trâu Điên Giẫm Đạp!

Long Ngạo Thiên rất đau khổ, lại bị bay lên lần nữa, đón tiếp hắn ta vẫn là những nắm đấm thô bạo kia!

Tiêu Phàm ở bên ngoài nhìn vào sự tấn công khủng bố của A Hoa tỷ thì rất hâm mộ lực phòng ngự siêu cao của Long Ngạo Thiên, nếu đổi lại là Tiêu Phàm thì có thể chống ba quyền đã rất may mắn rồi.

Sau khi bị một trận công kích liên tục thì Long Ngạo Thiên cũng có thể rơi xuống đất, vị "Thiên không kỵ sĩ" Long Ngạo Thiên này cũng có thể tiếp đất an toàn.

Mà bởi vì Long Ngạo Thiên an toàn mà tiếp đất nên A Hoa tỷ chuẩn bị chào mừng hắn ta bằng một phần thưởng lớn: Dã Man Va Chạm!

A Hoa tỷ hơi nghiêng vai về phía trước, đập thẳng tới phần bụng yếu ớt của Long Ngạo Thiên!

Sau khi Long Ngạo Thiên "bay lượn" trên trời một lúc lâu, mãi mới xuống đất còn chưa kịp hoàn hồn thì lại bị A Hoa tỷ đập trúng!

"Phốc!"

Trong tầm nhìn mơ hồ của Long Ngạo Thiên, bởi vì đau mà phun ra nước bọt trong suốt, dưới ánh mặt trời phản chiếu ra bảy sắc cầu vồng.

Nhìn thấy vậy, Long Ngạo Thiên vẫn còn may mắn là mình phun ra không phải là dịch mật…

[Long Ngạo Thiên, HP: 0%]

…

Chương 210: Lên Sàn (2)

Chương 210: Lên Sàn (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

A Hoa tỷ đứng dậy xoa bóp cổ tay mình và nói bằng giọng hơi khó chịu: "Thằng này cũng quá cứng đi, đã được Phàm ca cổ vũ mà vẫn cần lâu như vậy mới giải quyết được."

Không biết những khán giả ở đây khi nghe được lời phàn nàn này của A Hoa tỷ có bị dọa hay không, bởi vì trong mắt họ thì trận thứ ba kết thúc quá nhanh.

A Hoa tỷ chỉ dùng một quyền đã đánh bay Long Ngạo Thiên, sau đó ném hắn ta lên trời, đánh đập liên tục, khi Long Ngạo Thiên chuẩn bị rơi xuống thì lại bị hất tung lên, lại một trận đánh đập nữa xảy ra, sau khi rơi xuống đất thì lại bị một cú đâm mạnh mẽ là kết thúc…

Toàn bộ hành trình đều rất gọn gàng và liên tục, Long Ngạo Thiên bị đánh tới ngu người, ngay cả một lần phản kích cũng không có, cũng là do A Hoa tỷ có kỹ năng cận chiến quá mạnh mẽ cộng thêm lực phòng ngự cực mạnh của Long Ngạo Thiên thì mới có thể ra được một siêu phẩm như vậy.

Cuộc tấn công rất bạo lực, tăng thêm tiếng vang khi nắm đấm của A Hoa tỷ tiếp xúc tới áo giáp của Long Ngạo Thiên làm cho mọi người cảm nhận được sự nhiệt huyết giống như đích thân tham gia một trò chơi đối kháng vậy, thậm chí trong khoảnh khắc Long Ngạo Thiên bị thua thì trong lòng của rất nhiều người vang lên một âm thanh quen thuộc, " K.O!"

Cho nên sau một hồi yên lặng thì mọi người đều hoan hô, khen ngợi cho chiến thắng của A Hoa tỷ trong trận chiến đấu này.

Mặc dù Tiểu Miêu khi xem trận đấu này rất kích động, thế nhưng cô lại không biết bình luận quá trình chiến đấu như thế nào cả.

Bởi vì cô không biết miêu tả tình hình chiến đấu của trận này thế nào mới tốt, nếu như cô khen ngợi người chiến thắng là A Hoa tỷ đã chiến thắng rất dễ dàng thì sẽ đắc tội với một đám con ông cháu cha kia, cho nên cô đã tặng quyền lợi bình luận lại cho Phong Ma Tiểu Xích Lang: "Phong Ma Tiểu Xích Lang, anh hãy cho một nhận xét về trận đấu đặc sắc vừa rồi như thế nào?"

"Trận đấu vừa rồi đã dùng kỹ xảo chiến đấu quá cao cấp, diễn biến cũng quá nhanh, bởi vì tôi cũng không phải là nhân viên chiến đấu nên chiến đấu ở trong trò chơi vẫn không rõ ràng lắm, tôi cũng không biết nói cái gì cả nên chúng ta tiếp tục đi vào trận đấu tiếp theo thôi."

Kẻ lão luyện như Phong Ma Tiểu Xích Lang tất nhiên là bỏ qua câu hỏi của Tiểu Miêu, đi tới trận đấu kế tiếp…

Long Ngạo Thiên sau khi bị đánh bại liền trực tiếp bị truyền tống về chỗ ngồi hạng nhất của hắn, cho đến lúc này hắn vẫn chưa lấy lại được tinh thần từ trong chiến bại của bản thân.

Long Ngạo Thiên hắn thế mà lại thua, Long Ngạo Thiên hắn thế mà lại thua!

Vì sao lại thế này! Thần khí, thần kỹ của hắn còn chưa dùng được thì liền thua mất tiêu!

Hắn lại còn bị một cái dạng xấu xí dọa người như A Hoa Tỷ đánh bại nữa chứ! Vì sao chứ!

…

Phương đại thiếu nhìn Long Ngạo Thiên đáng thương ngồi bên cạnh, bị đánh thành bộ dáng thê thảm như này, vô cùng đồng cảm với hắn ta, muốn an ủi hắn ta một chút nhưng lại sợ kích động đến lòng tự trọng của tên nhóc thối này, thế là chỉ có thể im lặng ngồi yên.

…

Chẳng qua sau khi Long Ngạo Thiên trải qua lần thất bại này, nội tâm mê mang cũng không kéo dài lâu, lập tức hướng chú ý đến việc tìm hiểu nguyên nhân thật sự khiến hắn thất bại trong cuộc tranh tài này, lần nữa tìm về sự tự tin của một Long Ngạo Thiên cuồng khốc.

Không sai, nguyên nhân chính của thất bại lần này chính là hắn vung tiền chưa đủ, áo giáp trên người chỉ mang phẩm chất sử thi, vẫn chưa đạt đến phẩm chất truyền thuyết, nếu như đạt tới phẩm chất truyền thuyết, cô ta nhất định đánh không lại hắn.

Còn nữa chính là tại hắn không mua thần kỹ [Thiên Thần Thủ Hộ], chỉ cần hắn học được kỹ năng có thể vô địch trong thời gian ngắn này, hắn không tin cô ta còn có thể thắng được hắn!

Kết quả là, Long Ngạo Thiên lại quay lại lối suy nghĩ làm thế nào để vung tiền như rác, đã không còn mê mang nữa.

Long Ngạo Thiên là một tên không trải qua sai lầm thì sẽ không dễ dàng buông tha!

Đương nhiên nếu đối tượng trả thù của Long Ngạo Thiên là A Hoa Tỷ, chúng ta cũng không cần lưu tâm làm gì.

…

Khác với Long Ngạo Thiên, sau khi trận đấu này kết thúc, Tiêu Phàm vô cùng vui vẻ, không những vì thấy được bộ dạng bị đánh của tên nhóc Long Ngạo Thiên kia mà còn vô cùng vui mừng bởi hắn thắng được tiền đặt cược.

Chẳng qua cao hứng bao nhiêu, Tiêu Phàm cũng lần nữa được chứng kiến thực lực tác chiến kinh khủng của A Hoa Tỷ, khiến thái độ Tiêu Phàm đối với lần tranh tài này bình tĩnh một chút.

…

Trận đấu sau đó cũng không cần dùng đến hệ thống chọn lựa nữa, bởi vì tuyển thủ được mời đến cũng chỉ còn hai người chưa lên sàn.

Một người là tuyển thủ có nhân khí cao nhất trong giải đấu lần này, Ngọc Sinh Yên, một người khác chính là Tiêu Phàm.

Mặc dù nói không cần chọn, nhưng lên sàn vẫn phải có trình tự.

Theo ánh sáng tuyển thủ lên sàn hiện lên, trên khán đài xuất hiện một tràng tiếng cổ vũ lớn chưa từng có.

Tiếng cổ vũ kia còn lớn hơn đội cổ động viên chuyên dụng ở trận đầu của Long Ngạo Thiên, cũng lớn hơn so với hội fan girl của Tịch Dương ở trận thứ hai, dù sao đều đến từ giọng la của nam giới, những tiếng la hét của thiếu nữ làm sao có thể so sánh được.

Bởi vậy có thể thấy được người đầu tiên lên sàn cũng không phải Tiêu Phàm, mà là người tình trong mộng của vô số người đàn ông, Ngọc Sinh Yên.

Lúc này, một vị thiếu nữ Tinh Linh dáng người yểu điệu đứng trên sàn đấu, cứ bình tĩnh nhìn về phía trước như vậy, giống như một vị nữ thần Thiên Giới, nhận lấy tiếng reo hò của tín đồ của mình.

Ngọc Sinh Yên và Long Ngạo Thiên, vẻ ngoài đều lựa chọn biểu hiện trang bị.

Trên người cô mặc một bộ [Nhu Phong Sáo Trang], bên hông buộc một thanh kiếm mỏng vẻ ngoài nhìn không tệ.

[Bộ Đồ Nhu Phong] là trang phục phẩm chất hiếm ở trận doanh Tinh linh, đặc sản của phó bản hàng ngày trận doanh Tinh linh, tương đương với [Bộ Đồ Linh Xà] trên người Tiêu Phàm, chẳng qua thuộc tính tăng thêm của [Bộ Đồ Nhu Phong] là tốc đánh và khôi phục HP mà thuộc tính tăng thêm của [Bộ Đồ Linh Xà] là kháng độc và tốc độ di chuyển mà thôi.

Ngọc Sinh Yên lên sàn, là "Nữ Thần Võng Du", phương diện bề ngoài dĩ nhiên không phải bàn cãi, nhưng mà cũng chả có gì để mà bàn cãi.

Khi bạn trông thấy cô ấy, dùng bất kỳ từ ngữ miêu tả vẻ đẹp nào trên người cô ấy cũng không hề quá phận, thậm chí có khi sẽ còn cảm thấy chẳng có từ ngữ nào có thể đủ để miêu tả cô, dù cô không ăn diện gì nhiều, chỉ cần mặc bộ [Bộ Đồ Nhu Phong] thôi cũng đã rực rỡ lóa mắt rồi, cái danh hiệu "Nữ Thần Võng Du" này vô cùng xứng với cô ấy.

Nếu như nói Nhược Sở và Khiếu Khiếu là nỗi thất bại của trận doanh Tinh linh luôn tự hào về vẻ ngoài tuấn mỹ thì Ngọc Sinh Yên này liền có thể một mình bù đắp hết thảy.

"Woa woa woa! Nữ thần Ngọc Sinh Yên của chúng ta lên sàn! Còn cần Tiểu Miêu tôi giới thiệu sao! Nhìn phản ứng của khán giả hiện tại liền biết Ngọc Sinh Yên nổi tiếng thế nào! Trận đấu này Tiểu Miêu tôi tuyệt đối kiên định, ủng hộ tuyển thủ Ngọc Sinh Yên đến cùng!"

Nhing thấy Ngọc Sinh Yên lên sàn,

người chủ trì Tiểu Miêu cũng đã không khống chế được tâm trạng của mình nữa mà lớn tiếng gào lên.

…

Ngọc Sinh Yên đứng trên sàn đấu trong lòng hoàn toàn bình tĩnh, loại tình cảnh náo nhiệt này và những ánh mắt nóng bỏng làm người ta chán ghét của những người chơi nam kia cô đã sớm quen thuộc.

Mỗi lần nhắc đến cô, mọi người lại chú ý đến vẻ ngoài hơn là kỹ thuật của cô, đối với điểm này, trong lòng Ngọc Sinh Yên hết sức bất mãn.

Cho nên cô không ngừng cố gắng nâng cao thực lực bản thân, để cho càng nhiều người hiểu rõ, cô không phải là một cái "bình hoa".

Lúc trước lúc Ngọc Sinh Yên cấp 30, trận doanh Tinh linh thật ra đã có một nhóm người chơi cấp 30, đa số bọn họ đều thuộc công hội Tinh Thần.

Chẳng qua dường như những tuyển thủ này của công hội Tinh Thần đều bận rộn với những nhiệm vụ khác, giao nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông trận doanh Tinh linh cho Nhược Sở xử lý.

Chương 211: Nhân Vật Phản Diện

Chương 211: Nhân Vật Phản Diện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà công hội Tinh Thần có ý kết giao với công hội Hoa Nguyệt, cho nên lúc ấy Nhược Sở liền đưa Ngọc Sinh Yên lúc đó vừa đạt cấp 30 theo làm nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông.

Dưới sự hợp tác của hai công hội lớn, nhiệm vụ đượch oàn thành một cách hoàn mỹ.

Chẳng qua không ngờ người hoàn thành nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông lại có thể thu được lời mời tham gia giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", nhận được thư mời của hệ thống, Ngọc Sinh Yên liền quả quyết tiếp nhận, bởi vì cô cần nắm chắc cơ hội này, đạt được quán quân của lần tranh tài này, chứng minh cho người đời thấy, ai nói nữ không bằng nam chứ!

Mà trận chiến đầu tiên của cuộc thi, đối thủ mà Ngọc Sinh Yên phải "xử lý" là một tên rác rưởi, tác phong khiến cô vô cùng chán ghét, gọi là Mệnh Phàm.

…

Trong lòng Tiêu Phàm mặc dù có chút khúc mắc với cái cô Ngọc Sinh Yên này, nhưng không thể không thừa nhận cái cô này lớn lên thật sự nhìn rất khá, xứng đáng với bốn chữ "Nữ Thần Võng Du" này.

Nhưng Tiêu Phàm giờ phút này hơi chau mày, có chút hoang mang…

Vì sao hắn cảm thấy cái cô này hơi quen mắt nhỉ, nhưng mà hắn có thể xác định hắn chưa bao giờ xem qua ảnh chụp liên quan của Ngọc Sinh Yên.

Nhưng nếu hắn đã gặp ở đâu đó cái dạng đẹp như tiên này, hẳn là không thể nào quên được.

Loại cảm giác như đã từng quen biết này thật là kỳ quái…

…

Hổ Nữu cũng nhìn về phía cô gái đang đứng ở giữa sàn đấu, trong đôi mắt hiện lên ngọn lửa cháy hừng hực.

Hổ Nữu dùng cái răng mèo cắn môi dưới, trừng mắt nhìn Ngọc Sinh Yên nghiến răng nghiến lợi nói: "Bitchy!"

Cô thật sự rất muốn xuống dưới đó chơi đùa một trận với Ngọc Sinh Yên, tiếc là cô không phải tuyển thủ đự thi, cho nên cô chỉ có thể giao nhiệm vụ thu thập bitchy này cho Tiêu Phàm thôi, nhưng mà lúc Hổ Nữu nhìn về phía Tiêu Phàm, lại phát hiện Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Ngọc Sinh Yên đến ngẩn ngơ cả người.

Hổ Nữu lập tức giận dữ, nói: "Cái thứ yêu tinh thối tha đó đẹp như vậy sao, tại sao đàn ông các người đều là bộ dạng như vậy, trông thấy cô ta thì liền bày ra bộ dáng đi khôn nổi, nói anh đó! Phàm muội muội! Làm sao mà một chút phản ứng cũng đều không có vậy!"

Đại tiểu thư Hổ Nữu tính tình nóng nảy liền nổi nóng ngay tại chỗ, thế là bất chấp tất cả, đá cho Tiêu Phàm một đá!

Mà Tiêu Phàm lúc này vẫn đang suy nghĩ tại sao Ngọc Sinh Yên lại mang đến cho hắn loại cảm giác như đã từng quen biết, thật sự quá quái dị, cho nên không phòng bị chút nào bị Hổ Nữu đột nhiên cho một đòn…

Cùng lúc đó bình luận trên đài của Tiểu Miêu lớn tiếng vang lên: "Tốt rồi, chúng ta hãy hoan nghênh tuyển thủ đối thủ của Ngọc Sinh Yên lên sàn!"

Vừa dứt lời, trên người Tiêu Phàm liền hiện lên một đạo ánh sáng truyền tống, chẳng qua cái đùi đẹp của Hổ Nữu vẫn còn đạp trên người Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm bị truyền tống lên phía trên sàn đấu, lực đá đột ngột của Hổ Nữu cũng không tán đi, Tiêu Phàm lảo đảo một cái, trọng tâm bất ổn, trực tiếp dùng dáng vẻ chó táp phân ngã trước mắt bao nhiêu người.

Tiêu Phàm cứ như vậy lên sàn, phương thức lên sàn của hắn mặc dù không phải là tuyển thủ hoa lệ nhất nhưng tuyệt đối là tuyển thủ đặc biệt nhất trong lần tranh tài này…

Cái phương thức lên sàn "có cá tính" này là phần mở đầu không thuận lợi của Tiêu Phàm ở giải thi đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", nhưng mà đây chỉ là khởi đầu của một chuỗi "tai nạn" liên tiếp mà thôi…

Thật ra ngay khi chọn người tham gia trận đấu thứ ba, trong lòng Tiêu Phàm đã hiểu được mình phải làm những gì trong trận đấu, đồng thời hắn cũng có một chút chờ mong trận đấu tiếp theo.

Bất kì người chơi nào có thể tham gia trận đấu lớn trong đợt PK "Tân Sinh" này đều là một chuyện rất đáng để tự hào, Tiêu Phàm bước lên sàn đấu với tư cách là then chốt khiến hắn càng cảm thấy hưng phấn hơn nữa, bởi vì mọi người đều nói cao thủ đều là những người lên sàn đấu cuối cùng.

Mà đối thủ của hắn lại là Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm vô cùng vừa long với điều này.

Mặc dù chuyện trên tieba kia đã qua đủ lâu rồi, có lẽ cũng có những người đã quên mất, thậm chí ngay cả những oán giận trong lòng Tiêu Phàm trước đây cũng đã lắng dần theo thời gian, những chung quy hắn cũng đã kết oán rồi thì vẫn cần phải giải quyết dứt điểm.

Lúc này sắp xếp của trận đấu lại vừa hay khiến cho Tiêu Phàm đụng phải Ngọc Sinh Yên, lòng hiếu chiến của Tiêu Phàm lập tức bùng cháy lên.

Trước trận đấu Tiêu Phàm chờ mong bản thân mình có thể thể hiện hết được những thành quả mà mình rèn luyện được trong khoảng thời gian vừa qua. Không cần phải đánh đến mức như Tây Môn Xuy Tuyết quyết chiến với Diệp Cô Thành trong bộ phim The Duel, nhưng ít ra thì nếu như muốn thể hiện phong phạm cao thủ của mình ra ngoài, để cho tất cả mọi người biết được Tiêu Phàm hắn không hề yếu thế trước bất kì một đối thủ nào trong lần thi đấu này. Hắn phải để lại một ấn tượng tốt với những người chơi ở các trận doanh khác, như vậy thì sau này hắn sẽ không còn phải nghẹn khuất trong Tân Sinh như khi hắn ở trong trận doanh Ác Ma nữa.

Có điều Tiêu Phàm không ngờ rằng những gì diễn ra trong trận đấu khi mình lên sàn đấu bắt đầu lệch khỏi những gì hắn suy nghĩ…

“Ha ha ha…”

Khi Tiêu Phàm bước lên sàn đấu, bên cưới khu vực cho khán giả vang lên từng đợt cười lớn…

“Tên này đang làm trò gì thế? Ha ha.”

“Hắn không phải đến đây để thi đấu mà là đến để tấu hài đó, ha ha.”

“Cậu nhìn xem tư thế lên sàn đấu của hắn ta kìa, thật sự là rất độc đáo, ha ha.”

“Độ khó của động tác lên sàn đấu là 9.9, trừ đi 0.1 là vì sợ hắn ta sẽ cảm thấy kiêu ngạo, ha ha.”

…

Mặc dù người xem cười đùa rất vui vẻ, nhưng Tiêu Phàm biết ý tưởng để lại ấn tượng tốt trong lòng các người chơi khác đã đổ sống đổ biển hết rồi.

Bởi vì một cú đá của Hổ Nữu mà Tiêu Phàm mất thăng bằng ngã sấp xuống mặt đất, hai chân hắn trong trạng thái quỳ. Nếu như Tiêu Phàm đoán không sai, thì dáng vẻ của hắn lúc này là đang chổng mông đối diện với Ngọc Sinh Yên.

Tiêu Phàm còn đang tính lần này hắn sẽ đi trên con đường của cao thủ, không ngờ rằng ngay từ khi bắt đầu đã rơi vào con đường diễn viên hài, hơn nữa có vẻ như đã đi thì rất khó quay lại được. Tiêu Phàm lúc này xấu hổ đến mức hắn hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

…

Ngọc Sinh Yên nhìn Tiêu Phàm ở cách đó không xa đang ngã sấp xuống trước mặt mình, cô nhăn đôi mày cong cong như trăng lưỡi liềm của mình, sắc mặt có vẻ có chút không thoải mái.

Ngọc Sinh Yên không tùy ý như Tiêu Phàm, cô vẫn cực kỳ để bụng chuyện trên tieba lần trước. Bởi vì Ngọc Sinh Yên rất ghét những người chơi xấu xa ý vào thực lực của mình trong trò chơi để bắt nạt các người chơi nữ, rất không may, theo "hiểu biết" của cô thì những động tác vừa rồi của Tiêu Phàm vừa hay lại phù hợp với định nghĩa của từ "người xấu" trong lòng của cô.

Mà ngay lúc này đây, Tiêu Phàm lại hết sức vô lễ mà chổng cao mông hướng về phía mặt cô.

Ngọc Sinh Yên hoàn toàn cảm thấy người này đang cố ý, mặc dù nhìn qua thì hắn có vẻ là vô tình ngã sấp xuống, nhưng chỉ có một việc đơn giản như bước lên sàn đấu mà cũng bước thành tư thế như vậy hay sao? Hơn nữa lại còn không phải là một tư thế nào khác, cố tình lại là tư thế chổng cao mông về phía mình. Nếu như nói hành vi của Tiêu Phàm lúc này không phải là cố ý, thì Ngọc Sinh Yên nhất định sẽ không tin.

Thân là một " người xấu" có "tiền án tiền sự", Tiêu Phàm tất nhiên sẽ bị Ngọc Sinh Yên nghĩ oan.

…

Lúc này Reginald đã quay về đến chỗ ngồi hạng nhất, mặc dù hắn ta đã bỏ qua một trận đấu, nhưng dường như điều đó không hề khiến tâm trạng của hắn bị ảnh hưởng: "Ha ha, Hào Đại Bàn, đây là bạn thân của cậu à? Đúng là một tên nhóc thú vị."

"Đúng vậy, nhưng mà cậu ấy thực sự rất giỏi."

Tiểu Bàn nhìn thất dáng vẻ chật vật trên sàn đấu của Tiêu Phàm, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Bởi vì nếu như bình thường, Tiêu Phàm mà cậu biết sẽ không chủ động đi lên con đường của diễn viên hài.

Chương 212: Phụ Nữ Cãi Nhau, Đàn Ông Gặp Nạn (1)

Chương 212: Phụ Nữ Cãi Nhau, Đàn Ông Gặp Nạn (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà khác với bầu không khí vui tươi nhộn nhịp ở bên Chiến Minh, ánh mắt Thái Thập Tam của Long Hổ bang giờ phút này lóe lên sự hung ác, lẳng lặng nhìn vào bên trong sàn đấu, hắn ta dường như không hề ảnh hưởng bởi hành động buồn cười kia của Tiêu Phàm.

Trên ghế hạng nhất ở bên kia của Công hội Tinh Thần cũng có người có biểu cảm giống như Thái Thập Tam lúc này.

Những có lẽ trong lòng người đó cũng không có sự nghiêm túc như Thái Thập Tam, hắn chỉ mà "mặt than" mà thôi. Hai người Nhược Sở và Khiếu Khiếu đứng sau lưng hắn ta dường như cũng không để ý đến trận đấu đang diễn ra mà chím đắm vào nhau, tràn đầy tình cảm.

Tịch Dương lại hoàn toàn khác với những tuyển thủ khác tham gia thi đấu, hắn ta thật sự nghiêm túc theo dõi trận đấu này, sắc mặt của hắn lúc này nhìn qua có chút buồn rầu…

Phàm ca làm như vậy thì nhất định sẽ có ý nghĩa gì đó, nhất định là một cái bẫy âm hiểm mà anh ấy bày ra để thắng được trận đấu này. Cho đến lúc này Tịch Dương vẫn luôn coi Tiêu Phàm là cao thủ, lúc này hắn thật sự phải động não rất nhiều.

Có điều những tuyển thủ đang động não với công suất lớn không phải chỉ có mình hắn ta…

"Phàm ca làm như vậy nhất định là để khiến cho trận đấu thêm sôi nổi. Anh ấy vẫn luôn là một vị vĩ nhân vô tư như vậy." A Hoa Tỷ vẻ mặt si mê nhìn Tiêu Phàm đứng trên sàn đấu, cô nói với Tiểu Khuyến Du Lục Hoa.

"Đúng, em cũng nghĩ như vậy đó." Fan não tàn cuối cùng của Tiêu Phàm, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lại đang đứng cùng với A Hoa Tỷ mê trai, chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan đến Tiêu Phàm thì ngay cả năng lực suy nghĩ bình thường cô cũng không có.

Yêu Đạo nhìn hai thành viên trong đội ngũ của mình trúng độc đang thở gấp từng hơi.

Đương nhiên cũng có những tuyển thủ không nhìn hành vi buồn cười này của Tiêu Phàm, đó chính là thế hệ thứ hai của công hội Ngạo Thiên. Bởi lẽ lúc này bọn họ không có thời gian để chú ý đến Tiêu Phàm, từ khi Ngọc Sinh Yên bước lên sàn đấu bọn họ vẫn giữ nguyên vẻ mặt si ngốc, nhìn "Nữ thần game online" của bọn họ mà không hề chớp mắt.

…

Tiểu Miêu cảm thấy hành động kỳ lạ của Tiêu Phàm có hơi khó hiểu, chỉ có thể tùy tiện giải thích là: "Tuyển thủ Mệnh Phàm thật sự là một tuyển thủ rất thú vị phải không?"

Phong Ma Tiểu Xích lang lại cảm thấy hứng thú khi thấy Tiêu Phàm tẽ ngã trên mặt đất, bởi vì Tiêu Phàm chính là người mà Tiểu Sửu Hoàng rất thưởng thức.

"Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, anh và Mệnh Phàm đều là người chơi của trận doanh Ác Ma, xin anh hãy giới thiệu một chút về tuyển thủ Mệnh Phàm cho các vị khác giả biết đi."

"Được." Phong Ma Tiểu Xích Lang sảng khoái đồng ý lời đề nghị của Tiểu Miêu, vẻ mặt hắn ta dâm | đãng nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm đang ở trên sàn đấu: "Mệnh Phàm chính là nam chính trong bài post "Lạt thủ tồi hoa Mệnh Bất Phàm" khi tôi mới tham gia game "Tân Sinh", cũng chính là đối tượng khiến Ngọc Sinh Yên phải nhắn lại trong bài post là khi cô ấy đạt cấp 30 sẽ thảo phạt. Tôi nói có đúng không, tuyển thủ Ngọc Sinh Yên?" Phong Ma Tiểu Xích Lang nói xong liền chuyển ánh mắt từ Tiêu Phàm lên người Ngọc Sinh Yên.

Vốn dĩ Tiểu Miêu hỏi hắn ta với mục đích muốn Phong Ma Tiểu Xích Lang giới thiệu một chút những thông tin có liên quan đến Tiêu Phàm, không ngờ Phong Ma Tiểu Xích Lang lại tung ra một tin bát quái bủng nổ đến như vậy, hơn nữa trong thông tin này lại còn có sự tham dự của cả hai tuyển thủ!

Nghe theo lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, khán giả ở hiện trường cũng bắt đầu nhớ tới chuyện khi "Tân Sinh" vừa mở server mới không lâu, tiếng bàn tán bắt đầu vang lên không dứt từ hàng ghế khán giả.

“Đúng vậy, mà lần này tôi sẽ hoàn thành được lời hứa của mình!” Ngọc Sinh Yên khẳng định thông tin mà Phong Ma Tiểu Xích Lang vừa nói ra, cũng tự tin là nói ra tuyên ngôn của cô cho trận chiến lần này.

Cứ như vậy, hiện trường đã bị một câu của Ngọc Sinh Tên khiến cho hoàn toàn nổ tung!

Đã quyết định quyết đấu từ lâu, một bên là nữ thần xinh đẹp đại diện cho chính nghĩa, một bên là nhân vật phản diện ác độc, còn có trận quyết đấu nào có thể khiến người ta kích động hơn nữa sao?

Hóa ra trận đấu cuối cùng này mới là trận đấu đáng xem nhất!

“Nữ thần, tôi ủng hộ cô!”

“Nữ thần hãy lật đổ tên ác độc này đi!”

“Chính nghĩa còn mãi, nữ thần tất thắng!”

…

Lúc này Tiêu Phàm đã đứng lên rồi, có điều hình tượng của hắn đã không thể cứu vãn được nữa, vai diễn nhân vật phản diện đã được hoàn toàn xác định từ trước khi bắt đầu trận đấu rồi.

Nghe tiếng hô truyền đến từ bốn phía, tâm tình Tiêu Phàm rất tồi tệ.

Hổ Nữu, Phong Ma Tiểu Xích Lang, còn thêm cả Ngọc Sinh Yên, ba người bắt tay nhau lập kế hoạch phá hỏng hình tượng của Tiêu Phàm trong so tài lần này.

Hổ Nữu cái cô gái này, lúc mình ra trận không biết phát cái bệnh thần kinh gì, cho mình một chân, trực tiếp đá mình ra làm trò cười cho đám người kia.

Mà lúc trước Phong Ma Tiểu Xích Lang chắc chắn là cố ý gây chuyện, nghe ngữ điệu trêu chọc của hắn lúc kể chuyện kia liền biết, cái tên này chắc chắn xấu xa y hệt người phụ nữ biến thái Nhện Độc kia, một bụng xấu xa.

Về phần nữ thần võng du Ngọc Sinh Yên, cô vẫn vô tri như vậy, luôn làm việc theo ý mình, chưa bao giờ suy nghĩ đến nguyên nhân bên trong. Dường như quan điểm của cô luôn chính xác, mặc kệ sống chết của người khác.

Cứ như vậy, trong lúc vô tình, dưới sự thúc đẩy của ba con người này, không khí hiện trường đang từ một trận tranh tài tương đối hòa bình bỗng biến thành một trận chiến tranh thảo phạt tà ác.

Mà Ngọc Sinh Yên trong mắt đại đa số người lúc này là dũng sĩ, còn Tiêu Phàm chính là người có thể tiêu diệt Đại Ma Vương.

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng hô trên hiện trường, cảm thấy khán giả tràn đầy ác ý, vô cùng bất đắc dĩ thở dài, lần này hình tượng của mình triệt để đi tong.

“Câm miệng hết chô tôi! Mấy khán giả dốt nát mấy người, không biết rõ đầu đuôi câu chuyện, nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo!”

Không có loa phóng thanh nhưng giọng nói này truyền ra từ hàng ghế thứ nhất vân có thể xuyên qua toàn bộ sân thi đấu rộng lớn. Bởi vì tiếng gào này là của A Hoa tỷ.

A Hoa tỷ trong thấy khán giả ở sân thi đấu nghĩ oan cho Tiêu Phàm giống như cô ta lúc trước, lập tức nổi giận thét lên.

“Đây không phải tuyển thủ A Hoa tỷ vừa mới ra trận à? Cô ta tại sao lại nói đỡ cho cái tên ác ôn Mệnh Phàm này?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ cô ta chưa nhìn thấy thiếp mời kia?”

“Khả năng là cô ta cùng Mệnh Phàm đều biết, bọn họ đều là người chơi của trận doanh Ác Ma, cùng làm nhiệm vụ liên thông địa vực.”

Tiếng hét của A Hoa tỷ khiến hiện trường không yên tĩnh được bao lâu thì khán giả lại tiếp tục nghị luận, bên trong thính phòng lại truyền đến tiếng hò hét mà Tiêu Phàm rất quen thuộc.

“Phàm muội muội, cố lên!”

Nhưng lời nói kế tiếp của Hổ Nữu có chút khó nghe…

“Phàm muội muội đánh chết này trước mặt mọi người, sau đó cưỡi trên người cô ta, khiến cho cô ta , xem cô ta còn giám hay không.”

Lời nói của Hổ Nữu dường như dùng rất nhiều từ ngữ bị cấm, một câu bị hệ thống chặn mấy lần. Nhưng căn cứ vào ngữ cảnh và lời nói trước sau, khán giả vẫn có thể đại khái suy đoán ra nội dung của câu nói.

Nếu như là người bình thường mắng chửi Ngọc Sinh Yên như vậy, khán giả đã sớm hợp lực tấn công. Tuy nhiên người đứng há mồm ra chửi lúc này lại là một mỹ nữ nóng bỏng Hổ Nữu, khán giả cũng vì vậy mà giữ im lặng, thật sự là một

Tuy nhiên chuyện khiến người ta ngạc nhiên là chuyện xảy ra sau đó…

“Hổ Nữu, sao cô lại biến thành thế này, không cần mãi u mê không tỉnh như vậy thì đi đến Hoa Nguyệt công hội với tôi đi. Nhìn cô kìa, bây giờ mới có hơn hai mươi mấy cấp, mà suốt ngày đi theo cái tên Mệnh Phàm hỗn đản này, xem cô biến thành cái dạng gì rồi!” Ngọc Sinh Yên nhìn về Hổ Nữu ở hàng ghế thứ nhất, lớn tiếng nói.

Chương 213: Phụ Nữ Cãi Nhau, Đàn Ông Gặp Nạn (2)

Chương 213: Phụ Nữ Cãi Nhau, Đàn Ông Gặp Nạn (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mọi người vô cùng ngạc nhiên phát hiện, “nữ thần võng du” mà mình sùng bái lại quen biết cô gái trên khán đài kia.

Tiêu Phàm cũng rất kinh ngạc, lúc này ý nghĩ trong đầu hắn cũng giống như mấy người khác, chỉ là trật tự chủ yếu và thứ yếu phải đảo lại một chút, dù sao Tiêu Phàm cũng đã quen Hổ Nữu lâu hơn một chút.

Hổ Nữu quen biết cái người này? Đây rốt cục là chuyện gì? Tiêu Phàm thầm thắc mắc.

Như vậy tình huống rốt cục là sao?

Thật ra chuyện cũng chẳng có gì…

Ngày mà đám người Tiêu Phàm vừa kéo đến thành Antequera, mọi người tự tản ra hành động một mình, mà Hổ Nữu có nhắn lại trên kênh chat…

Hổ Nữu: Tôi trở về rồi, hiện đang ở trận doanh Nhân Loại thành Antequera.

Hàn Tiểu Yêu: A! Phỉ Phỉ, mình cũng ở đó này.

Hổ Nữu: Trùng hợp thế! Vậy chúng ta gặp nhau đi. Dù sao thì đội ngũ của chúng tớ cũng đang hoạt động tự do, tớ ở một mình cũng chán.

Hàn Tiểu Yêu: Được được, vậy cậu đến tọa độ này đi xxx,xxx. Tớ ở đây đợi cậu.

Hổ Nữu: Lát nữa gặp.

Hàn Tiểu Yêu: Lát gặp.

Thế là Hổ Nữu hẹn bạn thân mình gặp mặt tại một nơi nào đó ở thành Antequera.

Không bao lâu sau, Hổ Nữu tới địa điểm hẹn gặp bạn thân của cô, mà vị tinh linh hoạt bát của Yêu tộc kia chờ đã lâu.

Nếu như Tiêu Phàm xuất hiện ở đây lúc này, nhìn thấy cô gái kia, chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, bởi vì….

“Thi Dao” Hổ Nữu thay đổi hình tượng trong quá khứ, vô cùng dịu dàng gọi tên cô gái vô cùng đáng yêu trước mặt.

“Phỉ Phỉ” Hàn Tiểu Yêu cũng thân thiết đáp lại, sau đó hai người ôm nhau vô cùng thân mật.

Không sai, người bạn thân của Hổ Nữu này chính là một trong những người dạy vũ đạo cho Tiêu Phàm, mỹ nữ của Học viên Nghệ thuật Hàn Thi Dao.

Tại sao lại nói đến chuyện này? Bởi vì sau khi học tập vũ đạo ở chỗ Hàn Thi Dao thì Tiêu Phàm lập tức tìm được người dạy vũ đạo giỏi hơn, bác Lý. Đây đều là chuyện ngoài lề.

Sau khi gặp mặt Hổ Nữu nhanh chóng hàn huyên cùng Hàn Tiểu Yêu, kể những chuyện thú vị bên trong trò chơi. Mà những chuyện lý thú trong trò chơi của Hổ Nữu thì đến bảy tám mươi phần trăm đều là chuyện xui xẻo mà Tiêu Phàm gặp phải. Tuy nhiên những chuyện mà Tiêu Phàm trải qua khi ở trận doanh Ác Ma quả thực rất thú vị, nhất thời chọc cho Hàn Tiểu Yêu cười liên tục.

Không lâu sau, lại có một vị tinh linh mỹ nữ nữa xuất hiện, cô ấy tên là Ngọc Sinh Yên.

"Ơ? Sao chị của cậu cũng ở đây? Theo tính tình của chị ấy, hẳn là phải đang luyện cấp khắc khổ trong trận doanh Tinh Linh chứ?" Hổ Nữu hoài nghi nhìn người đang đi về phía mình cùng Hàn Tiểu Yêu nói.

Không sai, chị của Hàn Thi Dao chính là "nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên, mà tên thật của Ngọc Sinh Yên chính là Hàn Thi Toàn.

Hàn Thi Dao và Hàn Thi Toàn là chị em sinh đôi.

Theo lý thuyết thì hai người họ phải rất giống nhau mới đúng, nhưng Hổ Nữu cảm thấy hai người họ không hề giống nhau, bởi vì Hổ Nữu có thể phân biệt giữa họ ai là chị ai là em rất nhanh.

Lý do chính là hai chị em này có khí chất rất khác nhau. Hàn Thi Dao dịu dàng nhàn thục, Hàn Thi Toàn lại khí khái anh hùng. Hàn Thi Dao như ánh nắng mặt trời ấm áp, Hàn Thi Toàn lại vô cùng chói mắt. Vì vậy Hổ Nữu rất thích Hàn Thi Dao, lại không quá ưa Hàn Thi Toàn.

"Bởi vì hom nay sau khi liên thông địa vực, chị ấy sẽ dẫn tớ qua trận doanh Nhân Loại đi dạo, vừa rồi chị ấy chỉ offline chút thôi." Hàn Tiểu Yêu giải thích với Hổ Nữu.

Ngọc Sinh Yên trong thấy em gái mình đang ngồi cùng một người nữa, đến gần thì nhận ra là Hổ Nữu: "Phỉ Phỉ, sao cô cũng ở đây?"

“Hôm nay liên thông địa vực nên tôi đến trận doanh Nhân Loại chơi, đúng lúc Thi Dao cũng ở đây nên tôi đến tìm cậu ấy.

“Cô bây giờ đã ở trong công hội nào chưa? Nếu không thì gia nhập Hoa Nguyệt công hội của chúng tôi đi, như vậy sau này có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Không, hiện giờ tôi đang ở trong một đội ngũ rất thú vị.”

Hổ Nữu hiểu rõ tác phong làm việc của Ngọc Sinh Yên, đoán chừng sau khi mình gia nhập Hoa Nguyệt công hội, Ngọc Sinh Yên này sẽ lôi kéo mình cả ngày chỉ có đi luyện cấp, không có Phàm muội muội, cả ngày ở cùng với người cuồng luyện cấp nhàm chán này thực sự rất thống khổ. Vì thế Hổ Nữu không chút đắn đo, dứt khoát từ chối lời đề nghị của Ngọc Sinh Yên.

“Chị, Phỉ Phỉ cậu ấy đang ở trong một đội ngũ vô cùng thú vị đấy, đội trưởng của đội ngũ ấy chính là người được ban tổ chức giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sing nâng lên làm tuyển thủ dự thi – Mệnh Phàm…” Trong lúc lơ đãng Hàn Tiểu Yêu xen vào một câu, trong phút chốc, không khí liền thay đổi…

“Mệnh Phàm? Phỉ Phỉ, sao cô lại chơi cùng với loại người như vậy, mau rời khỏi cái đội ngũ ấy đến Hoa Nguyệt công hội cùng chúng ta đi.” Ngọc Sinh Yên nghe thấy Hổ Nữu hiện đang ở cùng một đội ngũ với cái tên Mệnh Phàm khốn nạn ấy thì vô cùng lo lắng.

“Ơ? Vì sao tôi nhất định phải rời đội ngũ đó đến Hoa Nguyệt công hội chứ?” Hổ Nữu liền buồn bực, cái người này có chuyện gì thế? Sao cứ nhất quyết yêu cầu mình rời xa Tiêu Phàm đến công hội của họ?

“Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi, mấy người trong đội ngũ đó chẳng phải là người tốt lành gì, mà Hoa Nguyệt công hội của chúng ta cũng rất mạnh, cô xem bây giờ chị cũng đã đến cấp 30. Cứ coi như không so cùng tôi, tôi dẫn Thi Dao đi luyện cấp, bây giờ cấp của cô ấy cũng cao hơn cô.” Ngọc Sinh Yên tận tình khuyên bảo Hổ Nữu.

Hổ Nữu nghe Ngọc Sinh Yên nói xong liền không vui.

Cái gì mà người trong đội ngũ đó đều không phải người tốt, hơn nữa còn nói cô đẳng cấp thấp.

Cái tính nóng nảy của Hổ Nữu bị lời nói của Ngọc Sinh Yên chọc cho bùng nổ: "Cô cho rằng người người đều gọi chị là "nữ thần võng du" thì ghê gớm à, cô có tin lúc tranh tài đội trưởng Mệnh Phàm của tôi đánh bại chị dễ như trở bàn tay không? Cô là đồ bình hoa!"

Ngọc Sinh Yên ghét nhất người khác gọi cô là bình hoa, lại thêm tác phong làm việc của Ngọc Sinh Yên cũng thuộc vào loại vô cùng cứng cỏi, vì thế mâu thuẫn lần này không thể tránh khỏi…

"Cô là cái đồ bò sữa đáng xấu hổ!"

"Cô là cái đồ bình hoa vô dụng!"

"Bình hoa thối!"

"Bò sữa thối!"

"Bình hoa thối!"

"Bò sữa thối!"

"Cô đang ghen tị với tôi!"

"Cô cũng ghen tị với tôi chứ gì!"

Hổ Nữu nghe thấy Ngọc Sinh Yên mắng mình là bò sữa liên vô cùng tức giận, ưỡn bộ ngực mình vô cùng kiêu ngạo lên đụng vào Ngọc Sinh Yên!

Ngọc Sinh Yên không ngờ Hổ Nữu sẽ hành động dã man như vậy, suýt chút nữa bị bộ ngực lớn của Hổ Nữu chèn ngã sấp xuống. Đợi đến lúc đứng vững, thấy Hổ Nữu đứng trước mặt mình với dáng vẻ ưỡn ngực đắc ý, lại nhìn lại ngực của mình, Ngọc Sinh Yên không khỏi tức giận.

Thật ra dáng người của Ngọc Sinh Yên cũng không tệ, cũng có thể coi là đầy đặn, chẳng qua ngực của Hổ Nữu thực sự quá khủng…

“Được, cô đã nói đội trưởng Mệnh Phàm của các cô lợi hại như vậy, trong giải thi đấu lần này tôi sẽ đánh bại hắn cho cô xem, để cho cô thấy hắn chỉ là cái tên có vẻ hào nhoáng bên ngoài, cô bị lời ngon tiếng ngọt của tên khốn nạn đó lừa gạt, đến lúc đó Phỉ Phỉ cô ngoan ngoãn nhận lỗi cho tôi.” Ngọc Sinh Yên cũng không tiếp tục gây sự với Hổ Nữu, trực tiếp nói với cô.

“Chỉ dựa vào cái bình hoa thối như cô à? Đừng có đùa như vậy, hơn nữa, trong trò chơi đừng gọi tôi là Phỉ Phỉ, gọi là Hổ Nữu hoặc là chị Hổ, Ngọc Sinh Yên bạn học bình hoa!” Hổ Nữu trừng mắt nhìn Ngọc Sinh Yên nói.

“Cô…”

“Được rồi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.” Hàn Tiểu Yêu giống như sắp khóc đến nơi, cô không biết rốt cục giữa Ngọc Sinh Yên và Hổ Nữu đã xảy ra chuyện gì, sao tự nhiên lại rùm beng lên thế.

“Hôm nay nể mặt Thi Dao tôi liền bỏ qua cho cô, hừ!”

“Là tôi bỏ qua cho cô, hừ!”

Vì thế trước lúc thi đấu Hổ Nữu đạp Tiêu Phàm một cước, càng làm tăng địch ý của Ngọc Sinh Yên đối với hắn. Đều chỉ vì một ngày trước ngày tranh tài, hai cô gái tính tình cứng cỏi không hiểu sao lại cãi nhau một trận, kết quả Tiêu Phàm đáng thương ở giữa phải chịu trận…

Chương 214: Lại Nói Về Beater

Chương 214: Lại Nói Về Beater

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thời gian trôi qua rất nhanh, vừa chớp mắt một cái đã là hai năm sau khi “Tân Sinh” open server rồi…

Tuy Phong Ma Tiểu Xích Lang có vẻ ngoài bình thường, thế nhưng hắn ta lại rất khôn khéo, chỉ trong hai năm thì Thính Phong các mà hắn ta xây

dựng đã trở thành tổ chức tình báo chuyên nghiệp và có quy mô lớn nhất trong "Tân Sinh".

Bây giờ trong Thính Phong các của Phong Ma Tiểu Xích Lang đã có hết tất cả các loại nhân tài về mọi phương diện, cho dù là nhân tài về phương diện chiến đấu hay là nhân tài về phương diện kỹ thuật, bọn họ đều phục vụ cho việc thu thập tình báo của Thính Phong các.

Ở đây là bộ phận kỹ thuật của Thính Phong các, hội tụ những người giỏi giang trong lĩnh lực IT, bây giờ họ đang tấn công vào một bài viết bị mã hóa nhiều tầng ở diễn đàn Tieba của "Tân Sinh" …

Bài viết này là do một người chơi ẩn danh gửi vào hai năm trước, cách ẩn giấu của bài viết vô cùng cao minh, hơn nữa nội dung của bài viết đã trải qua nhiều tầng mã hóa, nếu không chú ý đến thì thật sự khó mà phát hiện ra được.

Chỉ có điều, đáng tiếc là bài viết này đã gặp được Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Phong Ma Tiểu Xích Lang lại có một đôi mắt giỏi phát hiện chân tướng, hắn ta dựa vào trực giác của bản thân mình mà phát hiện ra bài viết đã chìm sâu trong nước này có vấn đề.

Nếu bài viết này đã trải qua nhiều tầng mã hóa như vậy, chắc hẳn tin tức trong đó sẽ vô cùng đáng giá. Vì thế Phong Ma Tiểu Xích Lang triệu tập tất cả thuộc hạ trong bộ phận kỹ thuật của mình, bắt đầu phá giải mật mã nội dung bài viết…

Lúc này Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn ngày gửi bài viết, trong lòng cảm thấy hơi quen thuộc…

Nhanh như vậy mà đã có hai năm rồi, hai năm trước, vào lúc bài viết này được gửi lên thì bản thân mình đang làm gì chứ?

Nhớ đến hình như lúc đó trong server Trung Quốc, mỗi một trận doanh đều mới liên thông chưa được bao lâu, ngày hôm đó hẳn là ngày hắn ta được mời đi bình luận giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh".

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhớ đến cảnh tượng trong trận đấu kia, hình như đã nhớ ra điều gì đó thú vị lắm, hắn ta nở nụ cười với ý vị sâu xa…

…

Quay lại hiện trường trận thứ tư của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Mệnh Phàm vs Ngọc Sinh Yên…

Tiêu Phàm chỉ vừa mới xuất hiện, cho dù là trên sân thi đấu hay là chỗ bình luận, thậm chí là ở trên khán phòng cũng đã bùng nổ ra khá nhiều chuyện khiến cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Từ "chuyện Tiêu Phàm lên sân rồi té ngã" hay là trận chiến cãi nhau giữa Hổ Nữu và Ngọc Sinh Yên, theo sự tiến triển của câu chuyện thì ánh mắt của khán giả đã đi đến tất cả các góc trong sân thi đấu.

Trước đó Phong Ma Tiểu Xích Lang nói đến ân oán của Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm, chỉ vì muốn quăng ra một vài tin tức có tính chất bùng nổ, nhờ đó làm cho không khí ở hiện trường càng sinh động hơn thôi, cũng nhân tiện thỏa mãn sở thích đặc biệt của mình, thế nhưng hắn ta cũng không hiểu vì sao mọi chuyện lại phát triển đến tình trạng như lúc này nữa.

Tuy rằng chuyện hai người đẹp trở mặt với nhau trước mặt mọi người quả thực rất hấp dẫn, thế nhưng nếu ánh mắt của khán giả vẫn đặt trên người bọn họ, thế thì mục đích của cuộc thi đấu này đã bị lẫn lộn đầu đuôi rồi.

Vì Phong Ma Tiểu Xích Lang là khách quý đặc biệt được ban tổ chức mời đến, thế nên hắn ta nhất định phải đưa ánh mắt của mọi người quay lại sân thi đấu.

"Những điều mà tôi nói lúc nãy chỉ là ân oán tình thù của hai vị tuyển thủ mà thôi, bây giờ vẫn nên để tôi giới thiệu thực lực của vị tuyển thủ Mệnh Phàm này đã. Ở trong trận doanh Ác Ma thì tuyển thủ Mệnh Phàm cũng là một nhân vật có thể gây xôn xao dư luận, thế nhưng thứ khiến mọi người phải khen ngợi cậu ấy cũng không phải là chuyện mà cậu ấy đã làm trong "Tân Sinh", mà là quá khứ của cậu ấy. Trước đây cậu ấy chính là một người chơi có cấp bậc truyền thuyết đó ~"

Một câu nói bất ngờ của Phong Ma Tiểu Xích Lang miễn cưỡng kéo được ánh mắt của mọi người quay trở lại, ngay cả Ngọc Sinh Yên đang biện luận với Hổ Nữu nghe được câu nói của hắn ta cũng trở nên yên tĩnh, mong chờ nội dung mà Phong Ma Tiểu Xích Lang sẽ nói ra.

"Mọi người có từng nghe nói đến "Beater" trong mười câu chuyện kỳ quái chưa? Id của vị "Beater" đó chính là Mệnh Phàm. Sau khi tôi điều tra, lại phát hiện ra đây cũng chẳng phải là câu chuyện kỳ lạ gì, người trong câu chuyện này đang đứng ở giữa sân của chúng ta vào lúc này đấy."

Vốn Phong Ma Tiểu Xích Lang không định điều tra những câu chuyện cũ này, chỉ có điều sau đó Phong Ma Tiểu Xích Lang lại thấy Tiểu Sửu Hoàng vô cùng coi trọng tiềm lực của Tiêu Phàm, thế nên hắn ta mới thử điều tra một phen, không ngờ bản thân hắn ta thật sự có thể điều tra được chuyện này. Thì ra vị "Beater" kia và Mệnh Phàm trong "Tân Sinh" là một người.

Mười câu chuyện kỳ quái trong giới võng du chính là những truyền thuyết quái lạ, lệch ra khỏi thực tế. Về cơ bản, chỉ cần là người chơi đều biết ít nhiều về mấy câu chuyện kỳ lạ này.

Nội dung của mười câu chuyện kỳ quái bao gồm mọi phương diện trong võng du, ví dụ như ở phương diện bà tám thì có một câu chuyện nổi tiếng nhất, đó chính là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt - công hội của nữ giới lớn nhất - thật ra lại là nam.

Mà trong phương diện chiến đấu thì câu chuyện kỳ quái nổi tiếng nhất chính là một nhân vật trò chơi xử đẹp cả một công hội cỡ lớn, khiến nhà phát hành phải khóa tài khoản của người chơi "Beater" này.

Có thể người chơi sẽ quên mất những câu chuyện khác trong mười câu chuyện kỳ quái, thế nhưng câu chuyện liên quan đến "Beater", mọi người chắc chắn sẽ có ấn tượng rất rõ, bởi vì từ một trình độ nào đó mà nói, câu chuyện kỳ quái này được xem là chuyện khó có thể thực hiện nhất trong mười câu chuyện kỳ quái, là câu chuyện đứng đầu trong mười câu chuyện.

Nếu tuyển thủ Mệnh Phàm đang đứng trong sân thi đấu thật sự là vị "Beater" kia, Phong Ma Tiểu Xích Lang nói hắn là người chơi có cấp bậc

truyền thuyết cũng không phải là nói quá, vì vậy hiện trường lập tức nổ tung…

“Beater?”

“Không thể nào, không lẽ câu chuyện kỳ quái đó không phải là do mọi người bịa ra sao?”

“Trời ạ, nếu chuyện này là thật, người tên là Mệnh Phàm kia thật sự rất đáng sợ!”

“Tôi thấy độ chính xác của tin tức mà Phong Ma Tiểu Xích Lang đưa ra vẫn rất cao, vậy thì chắc hẳn tin tức này được tung ra cũng không phải để hù dọa người ta.”

…

Tin tức chấn động về “Beater” bị lộ ra, khán giả lại bắt đầu bàn tán.

Long Ngạo Thiên nghe được mấy chữ “Beater” đầy chói tai này, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm đang ở trên sân thi đấu, trong lòng thầm nói, thì ra quả nhiên là thằng nhóc nhà mi, mi hãy chờ đó!

Thái Thập Tam nhìn Tiêu Phàm đang đứng giữa sân thì đôi mắt hơi híp lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Uy Khiếu thuộc công hội Tinh Thần cũng nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm đang ở giữa sân, không ai có thể suy đoán ra được tâm trạng lúc này của Uy Khiếu, bởi vì vẻ mặt của hắn ta chưa bao giờ thay đổi cả…

Tâm trạng của A Hoa Tỷ và Tiểu Khuyển Du Lục Hoa ung dung hơn so với những người lúc nãy, đôi mắt của họ sáng lên, nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm đang ở trong sân thi đấu, trong lòng vô cùng kích động, Phàm ca tuyệt quá!

…

Ngọc Sinh Yên nhìn cái tên đáng ghét đang ở trước mắt mình, không ngờ người này lại có thực lực, hơn nữa còn có danh hiệu đáng sợ như “Beater”.

Có điều như vậy cũng tốt, chỉ cần cô đánh bại hắn, vậy thì cô có thể chứng minh với mọi người rằng bản thân mình không phải chỉ là một bình hoa.

Tiêu Phàm không nghĩ đến tên paparazzi như Phong Ma Tiểu Xích Lang lại chuyên nghiệp trong phương diện tìm hiểu tình báo một cách đáng sợ như vậy, ngay cả chuyện cũ năm xưa của mình mà cũng bị hắn ta lật ra nữa.

Có điều bản thân hắn cũng dựa vào cái danh hiệu trước kia là "Beater" để tìm lại chút mặt mũi cho hình tượng của mình trong cuộc thi đấu lần này, thế nhưng Tiêu Phàm cảm thấy việc sống bằng danh hiệu trong quá khứ cũng không phải là chuyện có thể khiến người ta tán dương.

Thật ra Tiêu Phàm cũng chẳng cần lo lắng đến chuyện này, bởi vì sau cuộc thi đấu lần này thì cái danh hiệu "Beater" của hắn đã bị một cái danh hiệu vang dội khác thay thế mất rồi…

Chương 215: Hát

Chương 215: Hát

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Thật sự là vô cùng cảm ơn ngài Phong Ma Tiểu Xích Lang đã cung cấp nhiều tin tức gây sốc như vậy cho cuộc thi đấu lần này của chúng ta, nếu ngài Phong Ma Tiểu Xích Lang đã giới thiệu hết tư liệu của hai vị tuyển thủ rồi, vậy thì bây giờ mọi người có thể đặt cược cho vị tuyển thủ mà mình ủng hộ trước khi cuộc thi đấu bắt đầu." Rốt cuộc thì Tiểu Miêu đã phục hồi tinh thần lại trong đống tin tức gây sốc lúc nãy, đẩy cuộc thi đấu quay lại quỹ đạo bình thường.

Tuy Tiêu Phàm bị tuôn ra quá khứ làm "beater" lúc trước, thế nhưng vừa nói đến việc đặt cược cho tuyển thủ mà mình ủng hộ, đa số khán giả vẫn cho rằng Ngọc Sinh Yên sẽ thắng.

Bởi vì mọi người đều hiểu rõ thực lực của Ngọc Sinh Yên, tuy cô không bằng các người chơi chuyên nghiệp hàng đầu, thế nhưng thực lực tuyệt đối

nằm ở tiêu chuẩn cao nhất trong đám người chơi tầm trung.

Mặc dù Tiêu Phàm có được một danh hiệu vang dội là "beater", thế nhưng đây lại là một chuyện rất lâu rồi.

Mấy năm qua hoàn toàn không có tin tức gì về cái ID "Mệnh Phàm" này, điều này có thể chứng minh vị tuyển thủ Mệnh Phàm vô cùng có thể chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Kiểu cao thủ từ thời võng du thượng cổ đi vào thế giới võng du thực tế ảo như thế này, trình độ của họ rất có thể đã không bằng lúc trước.

Đương nhiên vẫn còn có một số người chơi không hề do dự mà đặt cược vào Tiêu Phàm, chỉ là những người đó đều là người quen với Tiêu Phàm như Hổ Nữu, Tịch Dương, A Hoa Tỷ.

Người không quen Tiêu Phàm nhưng lại đặt cược cho hắn chỉ có một người, cũng là một người chơi đến từ trận doanh Ác Ma, người "thông minh" nhất trong trận doanh Ác Ma, Hoàng Ma Tử.

Tại sao Hoàng Ma Tử lại đặt cược cho Tiêu Phàm, thật ra muốn giải thích được vấn đề này cũng chẳng hề khó khăn chút nào.

Lúc trước gã ra khỏi Bang Hắc Long là vì cảm thấy Bang Hắc Long không hề có thực lực gì, chỉ muốn lừa gạt gã.

Mà bây giờ gã đặt cược cho Tiêu Phàm, thật ra là do gã cảm thấy người chủ trì ở hiện trường đang thầm giật dây gã, muốn gã đặt cược cho Ngọc Sinh Yên, muốn lừa gạt gã.

Giống như lần trước vậy, mọi người đều bị giật dây đi đặt cược cho cái tên Long Ngạo Thiên kia, kết quả cái tên Long Ngạo Thiên được mọi người coi trọng đó chưa lên sân khấu được một phút đã bị hạ đo ván rồi, vì vậy lần này gã cũng phải làm ngược lại người khác, đặt cược cho Tiêu Phàm.

Chỉ cần Hoàng Ma Tử luôn luôn quán triệt tư tưởng "luôn có điêu dân muốn hại trẫm", vậy thì gã chính là Hoàng Ma Tử "thông minh".

Mọi người đoán không sai, nguyên nhân mà Hoàng Ma Tử được đưa vào trận doanh Ác Ma là do gã bị bệnh hoang tưởng…

“Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng để xem cuộc thi đấu này chưa, vậy bây giờ tôi tuyên bố, cuộc thi đấu bắt đầu!” Tiểu Miêu nhìn thấy đa số các khán giả đã đặt cược xong, ra lệnh một tiếng, mở màn cho trận thi đấu đã bị kéo dài từ nãy đến giờ.

“Đợi một chút!”

Nghe được tiếng kêu này, Tiểu Miêu khẽ nhíu mày, nghĩ thầm, lại có chuyện gì nữa đây, rốt cuộc thì trận thi đấu này có mở màn được hay không, chỉ có một trận thi đấu mà thôi, có cần biến đổi bất ngờ liên tục như vậy hay không chứ.

Chủ nhân của tiếng kêu này chính là Tiêu Phàm, tuy Tiêu Phàm đã lên sàn từ lâu, thế nhưng đề tài trên sân thi đấu lại thay đổi quá nhiều lần, Tiêu Phàm lại không có quyền nói chuyện, mà bây giờ, rốt cuộc thì Tiêu Phàm đã giành được quyền nói chuyện vào tay mình.

“Chào mọi người, tôi là tuyển thủ của cuộc thi đấu lần này, Mệnh Phàm, lúc lên sân thì quá đột nhiên, bởi vậy mới xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, khiến mọi người chê cười rồi.” Tiêu Phàm cố gắng làm cho mình trở nên nho nhã và lễ độ hơn một chút, tranh thủ để lại ấn tượng tốt trước mặt khán giả: “Trước khi cuộc thi đấu bắt đầu, tôi muốn tặng cho mọi người một khúc hát để tỏ lòng xin lỗi vì chuyện lúc nãy.”

Tiêu Phàm rất xem trọng cuộc thi đấu lần này, cho dù thế nào, hắn cũng phải thắng, cũng nhất định sẽ thắng cuộc thi đấu này.

Mặc dù Ngọc Sinh Yên là người chơi nữ, thế nhưng Tiêu Phàm không hề dám coi thường cô, bởi vì A Hoa Tỷ đã từng nói, cô ta và Ngọc Sinh Yên sàn sàn bằng nhau.

Khái niệm sàn sàn bằng nhau là gì, có nghĩa là thực lực của A Hoa Tỷ và Ngọc Sinh Yên không phân cao thấp. (Đến bây giờ Tiêu Phàm vẫn chưa hề nghĩ đến chuyện sàn sàn bằng nhau ở phương diện “vẻ đẹp”)

Một người chơi có thực lực không phân cao thấp với A Hoa Tỷ, Tiêu Phàm tuyệt đối phải cẩn thận ứng phó, lúc cần thiết còn phải sử dụng thủ đoạn khắp người.

Nhưng đây chỉ mới là trận đầu tiên trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Tiêu Phàm định để con át chủ bài của mình đến cuối cùng để đối phó với kẻ địch mạnh mẽ như A Hoa Tỷ và Tịch Dương (còn Thái Thập Tam, Tiêu Phàm không biết cô ta có mạnh hay không nữa), mà con át chủ bài này chính là kỹ năng danh hiệu "Kiết Nhiên Nhã Sĩ" với hiệu quả biến dị.

Trận thi đấu này không thể dùng hiệu quả biến dị của [Nhã Sĩ] để sử dụng vô hạn kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ, mà bởi vì giá trị thể lực của Tiêu Phàm cũng có hạn, thế nên trước khi giao chiến với Ngọc Sinh Yên thì hắn phải chuẩn bị thật đầy đủ. Tiêu Phàm quyết định trước khi trận đấu bắt đầu thì hắn sẽ sử dụng kỹ năng [Tình Ca Thân Sĩ] để gom góp một phần giá trị mị lực rồi sử dụng vào lúc chiến đấu, mặt khác biểu diễn tài nghệ như ca hát cũng có thể hóa giải bầu không khí gây bất lợi cho mình ở đây.

…

Tuy giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" không phải là một chương trình tuyển người tài năng, thế nhưng tuyển thủ yêu cầu được hát một bài cũng không phải là chuyện gì quá đáng, có lẽ sẽ làm mất một chút thời gian, Tiểu Miêu vẫn đồng ý: "Nếu tuyển thủ Mệnh Phàm muốn biểu diễn cho mọi người một bài trước khi bắt đầu trận đấu, chúng ta đương nhiên sẽ không ngăn cản, vậy xin mời mọi người hãy xem phần biểu diễn ca hát mà tuyển thủ Mệnh Phàm mang đến cho chúng ta."

Tiêu Phàm cũng không quan tâm nhiều nữa, dù sao thì hắn chắc chắn sẽ hát bài hát này, vì mấy cái giá trị mị lực chết tiệt kia.

…

Bốn năm đại học của Tiêu Phàm, gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi ngày đều tắm rửa, không ngừng kiên trì.

Mà kỹ xảo ca hát của Tiêu Phàm cũng được tôi luyện trong quãng thời gian tắm rửa mỗi ngày đó.

Lúc Tiêu Phàm lợi hại nhất có thể hát được bài "Cao nguyên Thanh Tạng", nhớ đến ngày trời đông giá rét vào năm ấy, máy nước nóng trong ký túc xá đã bị hư rồi, thế nhưng Tiêu Phàm vô cùng chú ý đến chuyện vệ sinh cá nhân lại không hề sợ hãi nguy khó mà một mình chạy vào trong phòng tắm, bắt đầu tắm rửa, sau đó…

"Phải thế chăng, đó phải chăng chính là cao nguyên Thanh… Tạng…"

Một bài hát mà toàn bộ quá trình đều là tiếng kêu rên thảm thiết, bài "Cao nguyên Thanh Tạng" truyền ra khỏi "Nhà máy thực phẩm Cười Ha Ha", các nữ sinh đi ngang qua ký túc xá của đám Tiêu Phàm nghe thấy bài hát này cũng phải che mặt mà cười.

Sau khi nghe xong bài hát "Cao nguyên Thanh Tạng" mà Tiêu Phàm vừa tắm nước lạnh vừa hát, hôm đó bạn cùng phòng của Tiêu Phàm không có ai dám đi tắm nước lạnh nữa, ngay cả người có thân thể khỏe mạnh như Trần Hi Dương cũng vậy, mãi đến hôm sau khi trường học sai người đến sửa máy nước nóng trong ký túc xá.

Tuy tiếng hát này rất thảm, làm cho người ta vô cùng sợ hãi, thế nhưng dù sao thì Tiêu Phàm cũng đã hát xong một bài hát có độ khó cao như bài "Cao nguyên Thanh Tạng", vì vậy cho dù là bài tình ca nào, dựa vào giọng hát của Tiêu Phàm thì hắn hoàn toàn có thể khống chế được.

…

Một bài tình ca vô cùng êm tai được Tiêu Phàm nhẹ nhàng hát ra, truyền khắp bốn phía…

Khán giả nghe được bài tình ca có cảm xúc này thì ấn tượng của họ về Tiêu Phàm cũng tốt hơn nhiều, lúc này các khán giả mới bắt đầu quan sát tỉ mỉ người tuyển thủ gọi là Mệnh Phàm này.

Trang phục lịch sự và đúng mực, bề ngoài có vẻ nhã nhặn và tuấn tú, cũng có thể được tính là một anh chàng đẹp trai.

Giờ phút này Tiêu Phàm lại không hề đặt sự chú ý của mình vào cảm nhận của khán giả, mà hắn đang tập trung chú ý vào tốc độ tăng của giá trị mị

lực…

Hơi kỳ lạ đó, lần này sử dụng kỹ năng [Tình Ca Thân Sĩ] để gom góp giá trị mị lực, thế nhưng tại sao giá trị mị lực lại không tăng mạnh như lúc hắn sử dụng với NPC nữ là Mary chứ?

Tiêu Phàm cảm thấy rất nghi hoặc với mức độ tăng lên của giá trị mị lực, hắn lặng lẽ nhìn nội dung kỹ năng [Tình Ca Thân Sĩ] lần nữa.

Hát tình ca bằng sự thâm tình trong đáy lòng mình, chẳng lẽ phải thâm tình ư?

Bỏ đi, nếu chính mình đã muốn làm màu, vậy thì phải làm cho đủ bộ chứ.

Vậy nên cái tên có da mặt dày như Tiêu Phàm bắt đầu tìm đối tượng để hát tình ca, mà bây giờ người ở gần Tiêu Phàm nhất chắc chắn là Ngọc Sinh Yên rồi.

Tiêu Phàm cũng chẳng quan tâm Ngọc Sinh Yên là "nữ thần võng du" gì gì đó, hắn rất vô sỉ đưa Ngọc Sinh Yên trở thành đối tượng mà mình sẽ hát với tình cảm sâu đậm.

"You are my pretty sunshine, thế giới không em, tốt hay xấu cũng chỉ là vô vị trống rỗng*…"

(*Bài hát My Sunshine do Trương Kiệt biểu diễn)

Nghĩ đến thì làm ngay, Tiêu Phàm xoay người lại, bắt đầu làm màu với Ngọc Sinh Yên.

Tuy Ngọc Sinh Yên có vô số fan nam, thế nhưng cô chưa bao giờ gặp được cái tên vô sỉ như Tiêu Phàm, cô thấy Tiêu Phàm ở trước mặt mọi người hát tình ca cho mình nghe, trong lòng bắt đầu bối rối.

Một mặt kỹ xảo ca hát của Tiêu Phàm quả thực không tệ, mặt khác thì vẻ mặt của Tiêu Phàm cũng rất thích hợp, Ngọc Sinh Yên đã bắt đầu xem Tiêu Phàm là fan của mình.

Mà bình thường thì nữ sinh sẽ không đối xử quá tàn nhẫn với nam sinh thầm thích mình, vì vậy Ngọc Sinh Yên bắt đầu suy nghĩ, bây giờ nhìn lại thì người này cũng không cặn bã như thế mà, chẳng lẽ lúc trước cô đã hiểu lầm hắn.

Tiêu Phàm không phải Ngọc Sinh Yên, bây giờ hắn không có nhiều tâm tư để suy nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn.

Tiêu Phàm rất hưng phấn, bởi hắn biết mình đã cược đúng rồi, bây giờ giá trị mị lực của hắn đã tăng ào ào!

Thế là Tiêu Phàm càng dốc hết sức để hát hơn, càng hát lại càng tỏ ra thâm tình hơn nữa.

Cứ như vậy, lại đến lượt khán giả cảm thấy khó chịu, vốn vị tuyển thủ gọi là Mệnh Phàm này lúc đầu hát rất tốt, thế nhưng không hiểu tại sao hắn lại bắt đầu hát cho nữ thần của mình, thế này mà còn nhịn được thì có thứ gì là không thể nhịn chứ! Chuyện này thật sự làm cho người ta vô cùng ghen ghét mà!

Hơn nữa có một số khán giả đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, hình như bản thân mình đã gặp ở đâu đó rồi.

…

“Làm gì vậy, tôi kêu anh lên xử lý con bitch kia, sao anh lại trực tiếp bị con nhỏ bình hoa đó mê hoặc luôn rồi.” Hổ Nữu ngồi ở ghế hạng nhất nhìn thấy tình cảnh trên sân thi đấu thì thở hổn hển nói.

Xà Cơ ở bên cạnh Hổ Nữu cũng cảm thấy không được vui cho lắm, Bán Trường Miên thì cảm thấy Tiêu Phàm hát rất êm tai.

…

“Con nhỏ Ngọc Sinh Yên chết tiệt này, lại dám quyến rũ Phàm ca nhà tôi!” A Hoa Tỷ ghen, chỉ có điều cô ta vừa nhìn về phía Tiêu Phàm trên sân thi đấu thì mắt đã hiện lên hình trái tim: “Lúc Phàm ca hát cũng rất đẹp trai đó!”

…

Khán giả ở khá xa, bọn họ không cảm nhận được việc Tiêu Phàm càng hát càng có tình cảm, Ngọc Sinh Yên lại không giống như vậy, cô ở gần Tiêu Phàm nhất.

Theo Tiêu Phàm hát càng lúc càng thâm tình, đáy lòng của Ngọc Sinh Yên cũng bị tiếng hát làm xúc động, cô bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Lẽ nào tên này cũng là fan của mình? Lên đây hát để tỏ tình với mình? Chuyện này… cũng quá khó xử rồi, lát nữa mình nên làm sao để đối diện với hắn chứ…

Trong đầu Ngọc Sinh Yên xuất hiện những ý nghĩ xa hơn, thần kinh căng thẳng lúc sắp chiến đấu của cô cũng bắt đầu thả lỏng lại, vẻ mặt cũng trở nên thoải mái hơn.

Tuy đối với người bình thường thì sự thay đổi trên mặt của Ngọc Sinh Yên không hề khác biệt gì nhiều, thế nhưng trong mắt Tiêu Phàm lại có sự khác biệt rất lớn…

Một bóng dáng nhảy múa uyển chuyển trong phòng vũ đạo xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm, tiếng hát của hắn bỗng dưng dừng lại, hắn giật mình nói: “Hàn… Thi Dao?”

Chương 216: Khai Chiến

Chương 216: Khai Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu là chị em sinh đôi, điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người chính là khí chất được hình thành từ tính cách. Mà lúc nãy bởi vì tiếng hát của Tiêu Phàm khiến thần kinh căng thẳng của Ngọc Sinh Yên được thả lỏng, cô mới lộ ra khuôn mặt nhu hòa, trong nháy mắt đó, khí chất của cô và Hàn Tiểu Yêu vô cùng giống nhau, mà Tiêu Phàm vốn đã cảm thấy Ngọc Sinh Yên rất quen thuộc, Ngọc Sinh Yên vừa

lộ ra vẻ nhu hòa thì lập tức trùng khớp với hình tượng Hàn Thi Dao trong lòng Tiêu Phàm, vì vậy Tiêu Phàm mới lầm tưởng cô là Hàn Thi Dao, người đã dạy hắn nhảy điệu Waltz trong học viện nghệ thuật.

Mà khi Ngọc Sinh Yên nghe được ba chữ Hàn Thi Dao từ trong miệng của Tiêu Phàm, vẻ mặt của cô lập tức khôi phục lại, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm càng hung dữ hơn trước.

Ngọc Sinh Yên, vào giờ phút này, cô vô cùng tức giận…

Thời điểm ba chữ Hàn Thi Dao bật ra khỏi miệng của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên rốt cục đã tỉnh lại khỏi sự ảo tưởng không thực tế này…

Hắn là fan của mình sao? Tuyệt đối không thể nào!

Cô thấy tên này không biết quen được em gái cô Hàn Thi Dao chỗ nào, sau đó tự ngộ nhận rằng mình đã hiểu rõ về Hàn Thi Dao.

Hiện tại lại đứng hát tình ca trước mặt nhiều người như vậy, cũng là vì muốn bắn viên đạn bọc đường này cho em gái mình đây mà.

Nếu bây giờ người đứng trên sàn thi đấu khong phải mình mà là Hàn Tiểu Yêu, lấy tính cách hồn nhiên tốt bụng của con bé có lẽ sẽ thật sự bị con người cặn bã trước mặt này dùng thủ đoạn lãng mạn lừa gạt rồi.

Thật hay cho tên Mệnh Phàm này, thật là có bản lĩnh, không chỉ mê hoặc được người phụ nữ dã man lại không có đầu óc Hổ Nữu, lại còn muốn quyến rũ em gái nhà mình! Trận này hắn chết chắc rồi!

“Cút!”

Ngọc Sinh Yên bởi vì quá phẫn nộ, không thèm để ý đến hình tượng thục nữ từ trước đến nay nữa, phun ra một từ “cút” kèm theo sau là một hàng dấu chấm than thật dài.

Em gái Hàn Tiểu Yêu luôn là nghịch lân của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm lại định làm gì Hàn Tiểu Yêu, Ngọc Sinh Yên tức giận đến bùng nổ.

Tiêu Phàm nhìn thấy Ngọc Sinh Yên thay đổi sắc mặt nhyanh đến nỗi bản thân hắn suýt chút nữa là không phản ứng kịp, Ngọc Sinh Yên không hiểu sao lại quát lên một tiếng, thay đổi hoàn toàn hình tượng bản thân , Ngọc Sinh Yên giờ phút này chẳng khác nào người đàn bà chanh chua không giống chút nào với Hàn Thi Dao dịu dàng đáng yêu mà Tiêu Phàm gặp được ở trong học viện nghệ thuật.

Xem ra là mắt có vấn đề rồi, thế mà lại nhận lầm người tuy rằng vẻ bề ngoài của hai người này vô cùng giống nhau nhưng cũng chỉ là giống mà thôi, Hàn Thi Dao trong lòng Tiêu Phàm tốt hơn Ngọc Sinh Yên rất rất nhiều, mà "nữ thần game" Ngọc Sinh Yên này thoạt nhìn qua có vẻ xinh đẹp như vậy chỉ là do dùng tiền mua được mà thôi, Tiêu Phàm nhìn gương mặt Ngọc Sinh Yên lúc này đang vô cùng giận dữ nói thầm.

"Xin lỗi, tôi nhận lầm người rồi, khuôn mặt cô rất giống với một nữ sinh mà tôi quen, nhưng mà cô không được xinh đẹp như cô ấy."

Không hiểu sao bị mắng một câu, lấy cá tính Tiêu Phàm sao có thể không mở miệng đáp trả lại, cho nên Tiêu Phàm bày ra biểu cảm hèn hạ nhất của hắn uyển chuyển đáp trả lại một câu.

Trước mặt một người phụ nữ nhắc tới một người phụ nữ khác xinh đẹp hơn vĩnh viễn là điều tối kỵ, kẻ cả có là chị em ruột đi chăng nữa.

"Anh!" Ngọc Sinh Yên bị chọc tức, trong một khoảng thời gian ngắn không biết phải mắng Tiêu Phàm như thế nào mới tốt, chỉ nói được chữ "anh" sau đó một lúc lâu cũng không nói được thêm nữa.

Người xem ở hiện trường không biết trên sàn đấu đang xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ nhìn thấy người gọi là Mệnh Phàm kia đang hát được nửa chừng bỗng nhiên dừng lại không hát nữa, sau đó "nữ thần trong game" Ngọc Sinh Yên của bọn họ không biết làm sao lại tức giận mắng người chơi Mệnh Phàm một từu "cút" sao đó người chơi Mệnh Phàm không biết nói gì làm cho Ngọc Sinh Yên lại càng thêm tức giận rồi.

Tuy rằng không biết chi tiết quá trình cụ thể việc xảy ra trên sàn thi đấu nhưng khán giả vẫn vô cùng sung sướng khi người chơi Mệnh Phàm bị mắng, ai bảo hắn đi hát tình ca với nữ thần chứ.

Lúc này Hổ Nữu cũng vô cùng sung sướng bởi vì cô nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Ngọc Sinh Yên, trong lòng đắc ý thầm nghĩ, Phàm muội muội à, chị đây đã hiểu lầm muội rồi, không ngờ rằng chỉ cần hát thôi cũng khiến cho con khốn đo tức thành như vậy chứ, tuy rằng không biết muội làm thế nào nhưng là không tồi đâu, chị đây quả nhiên là không nhìn lầm người mà.

Tiểu Miêu cũng có chút lờ mờ với tình huống hiện giờ trên sàn thi đấu, trận đấu này hai vị "oan gia" có vẻ như phải chịu đựng rồi.

"Xin hỏi trận đấu đã có thể bắt đầu được chưa?" Trong lòng Tiểu Miêu vẫn còn chút sợ hãi hỏi hai người trên sân thi đấu.

Sợ lại có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

"Có thể rồi!" Ngọc Sinh Yên đã vô cùng muốn xử lý tên cặn bã này, trả lời vô cùng nhanh chóng.

"Đương nhiên rồi." Tiêu Phàm nhìn một phàn giá trị mị lực đã tích lũy được thành thơi nói, tuy rằng [tình ca thân sĩ] bị ngắt lời nhưng chừng này giá trị mị lực cũng đã đủ dùng rồi.

"Vậy thì… tôi tuyên bố, cuộc thi đấu thứ tư chính thức bắt đầu!"

Tiêu Miêu ra lệnh một tiếng, Tiêu Phàm liền lấy ra Forstmourne của mình, tùy ý để mũi thương trên mặt đất, luồng khí lạnh từ Forstmourne tỏa ra lan trên mặt đất tạo thành một tầng băng mỏng, hai hốc mắt của đầu ác ma trên chuôi kiếm cũng sáng lên ánh sáng kì lạ.

"Vãi thật, thanh kiếm này của hắn được đấy!"

"Đây không phải là hiệu quả thời trang chứ!"

"Thì ra là trong trò chơi này cũng có Forstmourne à!"

…

Thanh bội kiếm Forstmourne của Vu Yêu Vương Alsace cũng thật là mootjt hanh kiếm có tên tuổi, tuy rằng đay là trong "Tân Sinh" chứ không phải bên

trong World of Warcraft nhưng Forstmourne xuất hiện vẫn khiến cho rát nhiều người chơi khen ngợi.

Hình tượng của Tiêu Phàm cũng tăng lên một chút khi thanh kiếm này xuất hiện.

Mà phía bên kia, Ngọc Sinh Yên cũng rút ra thanh kiếm nhỏ bên hông ra, trên chuôi kiếm chạm khác hoa văn hình lá xanh quấn quanh thanh kiếm cho tới mũi kiếm,.

Bởi vì thanh keiems của Ngọc Sinh Yên là một thanh kiếm phương tây, mũi kiếm vô cùng nhỏ, hoa văn trang trí này căn bản khó mà có thể chạm khắc lên được.

Cả thanh kiếm này tỏa ra ánh sáng xanh biếc nhàn nhạt, nhìn từ xa giống như một nhành liễu, rất có phong cachs của trận doanh Tinh Linh.

Nhưng mà cái khiến cho người ta chú ý hơn cả chính là tư thế cầm kiếm của Ngọc Sinh Yên, bởi vì tư thế cầm kiếm của cô thật sự rất chuyên nghiệp, tay trái để phía sau lưng, tay phải cầm kiếm đặt trước ngực, mũi kiếm hơi nheehcs lên chỉ thẳng vào Tiêu Phàm.

Em gái Hàn Tiêu Yêu của Ngọc Sinh Yên từ nhỏ đã chọn hcoj nhảy Waltz, mà làm chỉ như cô, không thể chỉ mải chơi game mà không để ý tới học tập.

Cho nên lấy tính cách của Ngọc Sinh Yên liền lựa chọn học kiếm thuật phương tây, mà cô luyện tập chính là Hoa Kiếm nhẹ nhàng nhanh nhất trong kiếm phương tây.

“Tân Sinh” sinh ra là đại diện cho sự tiêu vong của game online truyền thống, bắt đầu một thế hệ game mới, đây cũng giúp ích cho Ngọc Sinh Yên rất nhiều trong trò chơi.

Bởi vì xô không cần thông qua bàn phím và chuột để thể hiện năng lựng của bản thân. kiếm thuật phương Tây đã luyện tập nhiều năm rốt cục đã có thể phát huy công dụng.

Sự thật chứng minh, tình huống đúng là như vậy.

Sau khi bước vào "Tân Sinh" , dựa vào kiếm thuật phương Tây có sẵn, thực lực của Ngọc Sinh Yên đích thực tăng lên rất nhiều.

Trong trận doanh Tinh Linh thậm chí có fan đặt cho cô danh hiệu là "Hoa Nguyệt Kiếm cơ", ý là Kiếm cơ của công hội Hoa Nguyệt.

Đối với việc này Ngọc Sinh Yên cũng vô cùng thích thú, bởi vì rốt cục không còn ai gọi cô là bình hoa nữa rồi.

Mà hôm nay, cô sẽ thể hiện thực lực là một "hoa Nguyệt Kiếm cơ"…

Tay Ngọc Sinh Yên run lên, kiếm phương Tây trước mặt hóa thành một thanh kiếm hoa mỹ lệ, tinh tế, tao nhã động lòng người nhưng vô cùng nguy hiểm…

Dùng thanh kiếm hoa xinh đẹp này hướng về phía người xem và đối thủ, Ngọc sinh Yên liền trực tiếp xông về phía Tiêu Phàm, tác phong trực tiếp này hoàn toàn phù hợp với tính cách của Ngọc Sinh Yên.

Tiêu Phàm nhìn Ngọc Sinh Yên, nở nụ cười, bởi vì hắn đã mong chờ giây phút này từ rất lâu rồi…

Chương 217: Kiếm Pháp Tuyệt Đẹp Của Hoa Nguyệt

Chương 217: Kiếm Pháp Tuyệt Đẹp Của Hoa Nguyệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này Ngọc Sinh Yên đi tới trước mặt Tiêu Phàm, khẽ dẫm chân rồi nhảy về phía trước, rút kiếm ra, đâm thẳng vào chỗ hiểm!

Tiêu Phàm thấy đường kiếm của Ngọc Sinh Yên chỉ thẳng vào ngực mình thì vội né ra, nghĩ thầm đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Sao Ngọc Sinh Yên có thể bỏ qua cho Tiêu Phàm, thấy hắn tránh được thì cô lập tức tiến lên, Bích Lục Tây Sương Kiếm dai như đỉa, liên tục ép sát, một đường nhanh chóng chạy tới.

Tây Dương Kiếm là một trong số những loại kiếm lưỡi mảnh có tốc độ cao nhất. Hơn nữa, từ nhỏ Ngọc Sinh Yên đã học võ thuật về kiếm mảnh, từng đường kiếm nối tiếp nhau như vậy cũng khiến cho Tiêu Phàm vô cùng khiếp sợ, hai chân bắt đầu bước theo nhịp quen thuộc rất đẹp mắt, dưới chân giống như có gió thổi qua, tốc độ tránh né của Tiêu Phàm lại tăng lên, Điệu Waltz phong vũ!

Tiêu Phàm nhanh chóng né được đường kiếm thứ hai của mình thì sắc mặt của Ngọc Sinh Yên lập tức không còn bình tĩnh như lúc đầu, đôi mắt nhìn Tiêu Phàm cũng tỏa ra ánh sáng lạnh đỏ tươi như máu.

Lúc này Tiêu Phàm sử dụng [Ác Ma Ngưng Thị], kỹ năng này Tiêu Phàm luôn dùng vào lúc mấu chốt, vì hắn có thể nhìn được cách Ngọc Sinh Yên ra chiêu độc!

Ngọc Sinh Yên vốn là một người nóng tính, giờ lại thấy Mệnh Phàm liên tục tránh được những lần tấn công của cô thì trong lòng lập tức nổi giận, vội thi triển tuyệt kỹ!

[Tên kỹ năng: Liên Hoàn Trùng Kích]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Nhanh chóng tấn công mục tiêu trước mặt ba lần, thời gian thu hồi chiêu thức là ba phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: Giảm 200 giá trị thể lực]

[Chú thích: Xông lên! Xông lên! Xông lên!]

Đây là kỹ năng tự lĩnh ngộ của Ngọc Sinh Yên, tốc độ tấn công của kỹ năng này vô cùng nhanh, lần nào ra tay thì đối thủ của cô đều không kịp ứng phó. Bây giờ cô lại dùng [Liên Hoàn Trùng Kích] đối phó với Tiêu Phàm.

Trong lòng Ngọc Sinh Yên thầm nói, xem thử lần này anh tránh thế nào!

Nếu như không đề phòng mà đột nhiên bị tấn công thì có thể lần này Tiêu Phàm sẽ trúng chiêu, nhưng lúc nãy hắn đã sử dụng [Ác Ma Ngưng Thị], giờ thông tin của kỹ năng [Liên Hoàn Trùng Kích] đã nằm trong não hắn…

Lần xuất chiêu này của Ngọc Sinh Yên nhanh gấp mấy lần hai lần trước, dù Tiêu Phàm đã sớm có phòng bị, nhưng hắn vẫn không ngờ là ngoài khả năng tấn công liên tiếp thì kỹ năng này còn có tốc độ tấn công nhanh không gì sánh kịp!

Đối mặt với nhát kiếm đầu tiên của [Liên Hoàn Trùng Kích], Tiêu Phàm chỉ có thể né tránh theo bản năng.

May mắn là hắn vẫn tránh được kiếm này của Ngọc Sinh Yên, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì một đường kiếm khác đã phóng tới!

Đỡ lấy!

Tiêu Phàm không do dự sử dụng kỹ năng che chắn của hắn, một tiếng "Keng!" giòn dã vang lên, đường kiếm [Liên Hoàn Trùng Kích] thứ hai của Ngọc Sinh Yên lại bị Tiêu Phàm chặn lại.

Nhưng [Liên Hoàn Trùng Kích] đâu chỉ có hai lượt tấn công! Lần tấn công thứ ba lại theo sát tới, hoàn toàn không thể tránh né!

Những lượt tấn công kịch liệt liên tục tiến đến khiến cả người Tiêu Phàm cũng trở nên hưng phấn hẳn. Nếu lần này không thể tránh, vậy thì khỏi tránh đi, Tiêu Phàm trực tiếp cầm Frostmourne đâm về phía Ngọc Sinh Yên!

Ngọc Sinh Yên cũng không định để Tiêu Phàm và mình lưỡng bại câu thương, vì cô còn muốn đánh bại Tiêu Phàm một cách tuyệt đối trong trận PK này trước mặt tất cả mọi người.

Đối mặt với đợt tấn công đột nhiên tới từ Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên hủy đợt tấn công thứ ba của [Liên Hoàn Trùng Kích], nâng tay về phía trước bắt lấy đợt tấn công của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên dùng thân kiếm mảnh mai tinh xảo làm lá chắn bảo vệ khỏi đợt công kích này của Tiêu Phàm.

Tuy rằng Tây Dương Kiếm thật sự được thiết kế để có thể đỡ được chiêu thức, nhưng những kiếm khách thật sự có thể đỡ được công kích của đối thủ và bảo vệ mình nhờ nó thật sự quá ít, mà Ngọc Sinh Yên có thể làm được

điều này, cũng chứng minh được trình độ của cô ở trong Tây Dương Kiếm Thuật.

Sau khi Tiêu Phàm bị chiêu thức này chặn lại, hai người nhanh chóng tách ra, kéo giãn một khoảng cách, trận chiến kịch liệt rốt cuộc cũng có một khoảng thời gian nghỉ ngơi nhỏ.

"Trận PK của hai tuyển thủ lần này thật sự khiến người xem thích mắt vô cùng mà, trận đấu chỉ vừa bắt đầu, tuyển thủ Ngọc Sinh Yên đã lập tức tấn công nhanh về phía tuyển thủ Mệnh Phàm, thế công mạnh mẽ và nhanh chóng khiến tuyển thủ Mệnh Phàm hoàn toàn không kịp ứng phó!" Tiểu Miêu nhìn tượng của cô ra uy thì lập tức vui mừng hô lớn.

Mặc dù Tiêu Phàm đã đối phó được với những đòn tấn công của Ngọc Sinh Yên rất tốt, nhưng trong mắt mọi người, Ngọc Sinh Yên vẫn luôn không ngừng tấn công, còn Tiêu Phàm lại không ngừng lùi về phía sau, nên đương nhiên ai cũng cảm thấy Ngọc Sinh Yên mạnh hơn Tiêu Phàm rất nhiều.

Vì vậy, khán giả trong đấu trường cũng vui mừng hoan hô, cổ vũ cho Ngọc Sinh Yên.

Lần này Hổ Nữu thật sự không vui, trong lòng cô vô cùng tức giận, làm gì thế hả? Sao vừa lên đã bị con nhỏ Bitch kia tấn công liên tục như vậy chứ?

Ngọc Sinh Yên nghe thấy tiếng hô vang trong đấu trường thì tinh thần lập tức dâng cao, lập tức dùng kỹ năng của một kiếm sĩ chuyên nghiệp nhanh chóng tấn công về phía Tiêu Phàm!

Vừa rồi nhìn cách thi đấu của A Hoa Tỷ với Long Ngạo Thiên, trong lòng Ngọc Sinh Yên đột nhiên nhảy ra một suy nghĩ, phải giải quyết nhanh tên Tiêu Phàm này, giống như cách A Hoa Tỷ làm lúc nãy vậy.

A Hoa Tỷ là nữ, cô cũng là nữ, A Hoa Tỷ có thể làm được thì cô cũng sẽ làm được. Vì vậy, trong trận PK này Ngọc Sinh Yên mới liên tục dùng cách tấn công nhanh.

Tiêu Phàm còn chưa kịp thở thì đã thấy Ngọc Sinh Yên giống như một con mụ điên chạy về phía mình, hắn nhanh chóng lách mình tránh khỏi kỹ năng

của Ngọc Sinh Yên.

Nhưng Ngọc Sinh Yên giống như được uống máu gà vậy, liên tục đánh về phía hắn. Thấy hắn tránh được, cô lập tức thay đổi hướng tấn công, tay cầm kiếm khẽ run lên, Úc Kim Hương Đoạt Mệnh!

[Tên kỹ năng: Úc Kim Hương Đoạt Mệnh]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Tạo một đường kiếm mảnh hướng về phía đối thủ, sẽ khiến đối thủ bị tổn thương vô cùng lớn, thời gian hồi chiêu thức là năm phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: Giảm 300 giá trị thể lực]

[Chú thích: Mùa hoa nở, máu tươi phun.]

[Úc Kim Hương đoạt mệnh] và [Liên Hoàn Trùng Kích] trước đó đều là những tuyệt kỹ mà Ngọc Sinh Yên lĩnh ngộ được. Thật ra cô không ngừng biểu diễn tuyệt kỹ của mình trược mặt mọi người trong trận PK cũng vì muốn nói cho tất cả mọi người biết: Ngọc Sinh Yên cô không chỉ xinh đẹp mà quan trọng hơn, cô là một người chơi có thực lực.

Thanh kiếm sắc nhọn của Ngọc Sinh Yên phát ra những đường bóng mờ vô cùng dày đặc không ngừng đánh về phía Tiêu Phàm, trong mắt Tiêu Phàm, những đường tấn công này tụ lại một chỗ giống như bộ gai của con nhím vậy.

Lưỡi kiếm của Ngọc Sinh Yên liên tục tấn công Tiêu Phàm, dù Tiêu Phàm có tốc độ tránh né nhanh hơn nữa thì cũng không thể tránh được những đường tấn công tới gió cũng không lọt vào được của [Úc Kim Hương Đoạt Mệnh]. Vì vậy, máu trên người Tiêu Phàm bắn tung tóe ra khắp nơi theo những đường tấn công của Ngọc Sinh Yên…

“Chúng ta đang nhìn thấy gì? Tuyển thủ Ngọc Sinh Yên đang nhanh chóng áp sát tuyển thủ Mệnh Phàm và tạo ra những đường kiếm vô cùng đẹp mắt, bỗng chốc tuyển thủ Mệnh Phàm trở nên vô cùng luống cuống, không ngăn cản được đường tấn công của tuyển thủ Ngọc Sinh Yên. Lần này, tuyển thủ

Ngọc Sinh Yên đã có đường tấn công hiệu quả, Lượng HP của tuyển thủ mệnh phàm đã bị mất đi khá nhiều, Ngọc Sinh Yên lại tiếp tục dành được ưu thế!" Tiểu Miêu lại vui vẻ hét lên, khán giả trong đấu trường cũng hoan hô theo tiếng hét của cô.

Ngọc Sinh Yên nghe được tiếng cổ vũ của khán giả trong đấu trường thì càng kiêu ngạo, nhìn về phía Tiêu Phàm đứng xa xa đằng kia nâng kiếm mảnh khiêu khích.

…

Lượng HP của Mệnh Phàm: 65%

Hắn bị thương rồi, nhưng mà Tiêu Phàm vẫn có thể chấp nhận được lượng máu này.

Nhìn Ngọc Sinh Yên kiêu ngạo như một con gà trống nhỏ đứng phía xa, Tiêu Phàm cười cươi.

Tây Dương kiếm thuật của Ngọc Sinh Yên đúng là vô cùng lợi hại, hơn nữa tốc độ tấn công đúng là vô cùng nhanh, nhưng cũng chỉ tới đây thôi.

Chương 218: Điệu Nhảy

Chương 218: Điệu Nhảy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Phàm đã dùng [Ác Ma Ngưng Thị] và đã xem qua thông tin kỹ năng của Ngọc Sinh Yên một lần, ngoài [Úc Kim Hương Đoạt Mệnh] và [Liên Hoàn Trùng Kích ra], những kỹ năng khác của Ngọc Sinh Yên cũng chỉ là kỹ năng cơ bản của một kiếm sĩ chuyên nghiệp thôi,

Dù kiếm thuật của cô rất giỏi, nhưng nó lại không tạo nên uy hiếp quá lớn đối vơi Tiêu Phàm.

Muốn so với A Hoa Tỷ sao?

Tiêu Phàm cảm thấy Ngọc Sinh Yên kém hơn A Hoa Tỷ rất nhiều, dù những lượt tấn công nhanh của Ngọc Sinh Yên cũng rất chính xác, nhưng không giống với kiểu quái vật dễ dàng khiến người khác cảm thấy tuyệt vọng như A Hoa Tỷ, Tiêu Phàm ngẫm lại khoảng thời gian đánh nhau với Ngọc Sinh Yên nãy giờ và đưa ra kết luận.

Giờ, tới lượt hắn.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tâm trạng, cố gắng để mình có thể bình tĩnh hơn.

Hắn nhìn về phía Ngọc Sinh Yên đứng phía xa, không nói gì, khẽ phất tay, ra hiệu tiếp tục.

Tuy Tiêu Phàm hắn không thích đánh đàn bà, nhưng trong tình hình này, hắn nghĩ hắn phải thay đổi suy nghĩ này thôi.

Hơn nữa đối với loại đàn bà xinh đẹp nhưng kiêu ngạo tới không để ai vào mắt như Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm cảm thấy rất vui vẻ khi đánh loại đàn bà này.

Tuy nói thầm trong lòng như vậy khiến người khác cảm thấy biến thái, nhưng mà đàn ông biến thái chút cũng có gì không ổn đâu.

Ngọc Sinh Yên cảm nhận được bầu không khí cả trường đấu đang reo hò vì chính mình, thì cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cảm xúc bây giờ không giống với cảm giác khi người ta thưởng thức sắc đẹp của bản thân. Hiện tại khán giả reo hò là vì mọi người tán thành thực lực của mình, thế nên, Ngọc Sinh Yên vô cùng tận hưởng sự tán dương này.

Nhưng đến khi ánh mắt cô dời đến người Tiêu Phàm, tâm trạng không tệ của Ngọc Sinh Yên lập tức vỡ vụn.

Ngọc Sinh Yên thực sự không biết tên cặn bã Mệnh Phàm rõ ràng vốn luôn bị mình đè đánh, sao lúc này còn có thể nhe răng cười được.

Đúng vậy, Tiêu Phàm hiện giờ đang cười đến là đê tiện, cười đến là vô cùng có phong cách của bản thân hắn, mà phong cách này, trong mắt Ngọc Sinh Yên lại không khác gì nụ cười bỉ ổi của mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ.

Đương nhiên, Tiêu Phàm cũng không biết hình tượng của hắn trong mắt Ngọc Sinh Yên là như vậy, hắn chỉ đang tự tin cho rằng, nếu như thực lực của Ngọc Sinh Yên chỉ có như thế này, vậy thì trận đấu này hắn thắng chắc rồi, cho nên hắn mới bật cười.

Lúc này thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm đã xuất hiện trong tay trái Tiêu Phàm, giờ là đến phiên Tiêu Phàm tiến công…

Tiêu Phàm không có 【 Đoạt Mệnh Úc Kim Hương 】 và 【 Liên Hoàn Trùng Thứ 】 nhiều chiêu thức tấn công như Ngọc Sinh Yên. Từ khi trò chơi bắt đầu đến nay, hắn chỉ luôn cầm một thanh trường kiếm chém tới chém lui, mà lúc này, Tiêu Phàm vẫn định làm theo cách cũ, là cầm thanh kiếm sắc bén của mình lật đổ được con mụ kiêu ngạo trước mặt này.

Thời điểm bắt đầu đăng nhập "Tân Sinh" không lâu, kiếm thuật của Tiêu Phàm quả thật rất thô.

Nhưng sau khi luyện tập kiếm pháp Thục Sơn một thời gian, kiếm thuật hiện tại của Tiêu Phàm mặc dù chưa được tính là tinh tế tỉ mỉ nhưng cũng coi như tiến lùi có chừng mực.

Mà cho đến hôm nay, chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Phàm khi chiến đấu vẫn như cũ là tốc độ di chuyển, cho nên hắn định lợi dụng tốc độ di chuyển siêu nhanh đó của mình để đấu nhây với Ngọc Sinh Yên.

Ngọc Sinh Yên trông thấy Tiêu Phàm bây giờ lại còn dám chủ động xông lên nghênh chiến, trong lòng thầm cười nhạo, nếu anh đã gấp gáp muốn tới chịu chết thì tôi đành có lòng mà giúp anh đạt được mục đích vậy.

Nghĩ vậy, Ngọc Sinh Yên cũng không do dự nữa, đột ngột lao nhanh về phía Tiêu Phàm, thanh kiếm mảnh dẻ, mềm mại trong tay của Ngọc Sinh Yên nhanh chóng đâm ra!

Đây chỉ là một đòn thông thường của Ngọc Sinh Yên mà thôi, mặc dù cũng không phải là kỹ năng mà Ngọc Sinh Yên thi triển ra nhưng một kiếm này vẫn mang theo lắng đọng của kiếm thuật Tây Dương mà Ngọc Sinh Yên luyện nhiều năm, góc độ xảo quyệt, tốc độ cực nhanh, vô cùng trí mạng…

Nếu người chơi bình thường gặp phải một kiếm này của Ngọc Sinh Yên, có lẽ thật sự khó mà đỡ được nhưng mà đối thủ lúc này của Ngọc Sinh Yên lại là Tiêu Phàm…

Theo dõi một loạt trận đấu trước đây, Tiêu Phàm có lẽ đã hiểu được hình thức công kích của Ngọc Sinh Yên.

Tốc độ công kích của Ngọc Sinh Yên khi dùng kiếm Tây Dương quả thật rất kinh người, đặc biệt là lúc cô xuất ra kỹ năng【 Liên Hoàn Trùng Thứ 】 , tần suất công kích có thể đạt đến "Một giây ba kiếm", mà khi Ngọc Sinh Yên sử dụng chiêu 【 Đoạt Mệnh Úc Kim Hương 】 tần suất công kích lại càng kinh khủng hơn, có khi còn đạt đến "Một giây năm kiếm".

Chỉ có điều, dù là lúc không sử dụng kỹ năng, tốc độ công kích của Ngọc Sinh Yên cũng khác hẳn với người thường.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không lo lắng lắm về việc này, bởi vì cô không sờ đến người tôi được thì đánh nhanh cũng chẳng tác dụng gì. Tiêu Phàm đã quyết định dùng thân pháp nhanh nhẹn của mình để để đón lấy tất cả các công kích Ngọc Sinh Yên.

Tiêu Phàm cũng không sợ Ngọc Sinh Yên có thể đuổi được tốc độ di chuyển của mình, bởi vì hắn đã phát hiện trên phương diện xông lên bất thình lình thì Ngọc Sinh Yên rất nhanh, nhanh hệt như sấm sét vậy, đánh cho địch trở tay không kịp, nhưng trên phương diện di chuyển ngang thì chậm hơn rất nhiều.

Khuyết điểm này xuất hiện có lẽ nguyên nhân cũng là do lịch sử phát triển của kiếm thuật Tây Dương.

Vốn dĩ, kiếm thuật Tây Dương không phải dùng trên chiến trường, mà chủ yếu dùng để phòng thân và quyết đấu.

Kiếm thuật Tây Dương là sản phẩm ra đời khi những quý tộc phương tây kia quyết đấu.

Bị quá nhiều quy tắc quyết đấu quy tắc ràng buộc, làm cho hàng loạt mánh khóe mang tính sát thương cao của kiếm thuật Tây Dương bị vứt bỏ, để rồi đổi lấy một kiếm thuật tao nhã, hơn dễ nhìn hơn.

Lại bởi vì bị các quy tắc quyết đấu này ràng buộc mà kiếm thuật Tây Dương đa số là tiến lên, thụt lùi, vọt tới, mà di chuyển ngang và xoay người thì rất ít.

Ngọc Sinh Yên đã học đến thấm nhuần kiếm thuật Tây Dương cho nên khi chiến đấu đương nhiên vẫn mang theo khuyết điểm này.

Lúc Ngọc Sinh Yên gặp đối thủ, nếu dùng kiếm thuật Tây Dương thì khuyết điểm này cũng sẽ không tạo ra sơ hở gì lớn, nhưng bây giờ lại gặp phải Tiêu Phàm, cái tên chuyên sống sót dựa vào tốc độ di chuyển, thế là khuyết điểm của Ngọc Sinh Yên bị phóng đại lên vô tận.

Thấy thanh kiếm mảnh quen thuộc đang lao nhanh về phía mình, đôi con ngươi của Tiêu Phàm chợt lóe lên tia sáng đỏ sẫm màu máu, khuôn mặt treo lên một nụ cười thản nhiên, rồi hắn đột ngột tăng tốc, nghiêng người né tránh, ánh đỏ trong mắt hắn bỗng hóa hành hai sợi chỉ đỏ tinh tế mà vô cùng quỷ quái trước mặt Ngọc Sinh Yên.

Lúc này, Ngọc Sinh Yên đã vô cùng giật mình nhưng cũng không phải là do mình đâm kiếm không trúng, mà là bởi vì phản ứng của đối thủ với công kích của mình.

Mặc dù lúc nãy, mình đâm kiếm ra, tên cặn bã Mệnh Phàm này cũng tránh được công kích nhưng khi đó cô có thể thấy được vẻ mặt hoảng hốt của hắn. Mà giờ cô chỉ thấy một sự tự tin ngập tràn trong ánh mắt Tiêu Phàm, một sự tự tin vô cùng tà dị. Trong lòng Ngọc Sinh Yên cảm thấy vô cùng không thoải mái, mà cô cũng cảm giác được thân pháp Tiêu Phàm hình như nhanh hơn rất nhiều. Rốt cuộc chuyện này là sao!

Ngọc Sinh Yên nghĩ đến đây thì không khỏi bực bội.

Mặc kệ đi, cô phải tấn công mạnh hơn nữa mới được, giống trận đấu với A Hoa Tỷ lúc nãy, đánh bại đối thủ trước mặt chỉ trong một nốt nhạc!

Sau khi Ngọc Sinh Yên xua đi những ý nghĩ rối loạn trong lòng, cô nhanh chóng đâm kiếm thứ hai!

Từ ánh mắt của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm có thể thấy được cô đang xóa đi lo lắng giấu sâu bên trong, trong lòng hắn vô cùng thích chí.

Anh đây sẽ vui đùa với cô em chút nhá.

Tiêu Phàm tiện tay thả song kiếm trong tay xuống, bởi vì hắn định tạm thời không tấn công nữa, mà chỉ đùa giỡn Ngọc Sinh Yên một chút. Thế rồi bước chân hắn đột ngột trở nên rộn ràng, Điệu Waltz Phong Vũ.

Tiêu Phàm tiến lên lùi lại, thay đổi trái phải, nhẹ nhàng lại ưu nhã, kết hợp đứng lên ngồi xuống, nghiêng bên này bên kia, lắc lư qua lại, khéo léo tránh được những đường kiếm bất ngờ cực nhanh của Ngọc Sinh Yên.

Chương 219: Hàn Tiểu Yêu (1)

Chương 219: Hàn Tiểu Yêu (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Động tác phần thân trên của Tiêu Phàm phối hợp nhịp nhàng với bước nhảy của phần dưới làm cho điệu nhảy rộn ràng không ngừng, dáng nhảy cũng vô cùng đẹp đẽ và tao nhã.

Tâm tình của Tiêu Phàm bây giờ rất dễ chịu và khoan khoái, tâm trạng như vậy càng làm cho bước nhảy của hắn càng thêm tự nhiên, gió dưới chân được khuấy lên càng lúc càng lớn, tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm theo đó cũng nhanh hơn.

Đúng lúc này, hiệu quả đặc biệt của Điệu Waltz Phong Vũ là tạo ra gió nhẹ bỗng dưng có thêm những chấm sáng lấp lánh, giống như khi nắng sớm

chiếu rọi vào giọt sương phản xạ tạo ra ánh sáng nhàn nhạt, mang theo một màu sắc lóng lánh.

【 Tin tức hệ thống: Vì kỹ năng Điệu Waltz Phong Vũ của người chơi Mệnh Phàm có tư thế và động tác nhảy hoàn hảo nên được buff toàn bộ các kỹ năng, tốc độ di chuyển được buff thành 26%. 】

Thật sự là không ngờ nha, trận đấu này mình lại có thể tạo ra buff toàn bộ của Điệu Waltz Phong Vũ, đây là lần đầu tiên mình làm được sau khi đạt được kỹ năng này đó.

Hơn nữa, do Điệu Waltz Phong Vũ quá thuần thục nên buff tốc độ di chuyển đã tăng lên tới 26%!

Tiêu Phàm nghe xong nhắc nhở của hệ thống, bởi vì tốc độ di chuyển tăng lên nên có thể cảm nhận được con gió mát do mình tạo ra đang thổi bên người, trong lòng hắn vô cùng vui vẻ.

…

Tiêu Phàm thì vui vẻ, nhưng tâm trạng Ngọc Sinh Yên bây giờ thì hỏng bét!

Bởi vì từ lúc mới bắt đầu đến giờ, những công kích của Ngọc Sinh Yên đối với Tiêu Phàm chưa mảy may đụng vào thân thể hắn dù chỉ là một chút.

Trong lòng Ngọc Sinh Yên bây giờ đang vô cùng bực bội. Cái tên này vừa nãy còn chủ động xông tới, không phải là muốn chơi mình chứ?

Ngọc Sinh Yên có suy nghĩ như vậy, cũng là do sau khi Tiêu Phàm né được công kích của Ngọc Sinh Yên, rõ ràng có thể nhân cơ hội phản kích lại cô nhưng Tiêu Phàm lại không làm ra bất cứ một động tác công kích nào, cứ như là đang đợi công kích tiếp theo của cô vậy.

Toàn bộ quá trình đều là Tiêu Phàm di chuyển quanh người Ngọc Sinh Yên, làm cho Ngọc Sinh Yên phải liên tục điều chỉnh hướng công kích. Vì thế mà Ngọc Sinh Yên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bởi vì Ngọc Sinh Yên là kiểu người thích dùng phong cách tác chiến "xông xông xông, xông về trước, trực tiếp xông lên, xông lên không lắp não, xông lên thật bạo lực vào", cũng giống như kiểu quanh qua quẩn lại, di chuyển chóng mặt của Tiêu Phàm, cô ghét nhất là kiểu như vậy!

Mà chết tiệt nhất chính là, vừa nãy không hiểu sao tên đáng ghét này lại "Biến Đương Gia Tốc" rồi, tốc độ di chuyển càng ngày càng trở nên kinh khủng!

Mà cooldown của kỹ năng 【 Đoạt Mệnh Úc Kim Hương 】 và 【 Liên Hoàn Trùng Thứ 】 lại không được nhanh, tình huống hiện tại thật sự hỏng bét rồi!

…

Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên trong khi đang chiến đấu, là những người cảm nhận trực quan nhất, lại cảm thấy tốc độ đang trở nên nhanh dần, mà người xem trong đấu trường lại không cảm nhận giống vậy.

A Hoa Tỷ dõi theo dáng vẻ nhảy múa nhẹ nhàng của Tiêu Phàm đến say mê, khán giả cũng ngừng xôn xao mà yên lặng quan sát trận đấu. Bởi vì bọn họ cũng chẳng thể ngờ rằng, tư thế né tránh lại có thể ưu nhã và đẹp đẽ đến thế.

Lúc này, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng có suy nghĩ như thế này, rốt cuộc cái tên này đang chiến đấu hay là đang khiêu vũ đấy?

Mà thân hữu của Ngọc Sinh Yên đang ngồi trên chỗ ngồi đặc biệt, Hàn Tiểu Yêu cũng đang cau mày, chăm chú nhìn hai tuyển thủ đang chiến đấu kịch liệt trên đấu trường, vẻ mặt mang theo chút hoang mang…

Hôm nay Hàn Thi Toàn muốn tới tham gia giải thi đấu liên trận doanh trong game online "Tân Sinh", làm cho em sinh đôi của Hàn Thi Toàn là Hàn Thi Dao không thể vắng mặt.

Hàn Thi Dao biết tính cách cậu chị mình từ trước đến nay đều như con trai, thích tranh đấu lại hiếu thắng.

Khi còn bé, cô lựa chọn học nhảy điệu waltz tương đối trang nhã, mà chị cô lại chọn học kiếm thuật Tây Dương mà chỉ có con trai mới học.

Đến khi trưởng thành, cô thích được theo đuổi, thích khiêu vũ, thích ca hát, thích hết tất cả những việc mà con gái bình thường đều thích, mà chị gái cô lại thích chơi game…

“Lên! Lên! Lên! Đánh đi! Đánh đi!”

“Tránh! Tránh! Tránh! Chạy mau! Mau trở lại!”

“Mẹ nó! Sao ngu vl vậy”

“Rốt cuộc mày có chơi nổi không, đúng là cái hố đen, lắp cái não của mày vào đi”

…

Vào khoảng thời gian Hàn Thi Dao đang học cấp 3, bố mẹ không ở nhà, mỗi lần bước vào phòng chị gái đều sẽ thấy được cảnh tượng như vậy.

Lúc ở trong trường học thì là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, ai lại nghĩ Hàn Thi Toàn mà mọi người ngưỡng mộ lúc này giống hệt con trai, đeo tai nghe rồi hét to vào cái micro, ngón tay đánh bàn phím cũng chuột máy tính bôm bốp, lúc thì tức giận khi thì vui sướng.

Hàn Thi Toàn cực kì thích chơi game, thâm chí còn kéo cả Hàn Thi Dao vào chơi cùng. Đáng tiếc đối với phương diện trò chơi thì Hàn Thi Dao bây giờ không có quá nhiều thiên phú.

Hàn Thi Dao chơi game thì việc chú trọng nhất chỉ là vẻ ngoài của nhân vật, còn những thứ gì mà thuộc tính, kỹ năng, đẳng cấp tất cả đều không biết gì. Vậy mà Hàn Thi Toàn vẫn rất “vô tình” mà bỏ lại em gái “ngu ngốc” của mình.

Nhưng mà trừ cái đó, Hàn Thi Dao hiểu, Hàn Thi Toàn vẫn là rất quan tâm đến mình.

Nếu có ai dám động đến Hàn Thi Dao, Hàn Thi Toàn chắc chắn không buông tha cho người đó.

Sau này Hàn Thi Dao nghe nói Hàn Thi Toàn còn có cả danh hiệu trong trò chơi, gọi cái gì mà "Nữ thần võng du", có điều gọi nữ thần xinh đẹp như vậy hoàn toàn thích hợp với chị ấy, Hàn Thi Dao nghĩ.

Sau khi game online 3D "Tân Sinh" được mở ra, Hàn Thi Toàn liền lôi kéo Hàn Thi Dao cùng chơi, mặc dù ngay từ đầu Hàn Thi Dao không thèm để ý chút nào đến "Tân Sinh", nhưng sau một thời gian tiếp xúc, phát hiện game online 3D này thật sự rất mới mẻ, thế là cũng bắt đầu nhập tâm vào trò chơi, cùng chị gái của cô gia nhập vào trận doanh Tinh Linh Hoa Nguyệt Công Hội.

…

Hôm nay đến buổi thi đấu liên trận doanh này ngoại trừ cổ vũ cho chị, Hàn Tiểu Yêu còn có mục đích khác, chính là người đội trưởng cực kì thú vị mà người bạn thân Phỉ Phỉ nói với cô, Mệnh Phàm.

Nhưng không biết thế nào, cái người Mệnh Phàm kia hình như trong game đã động chạm đến chị của mình, khiến cho mỗi lần chị nghe thấy cái tên Mệnh Phàm thì sắc mặt đều không tốt.

Mà trong miệng Phỉ Phỉ lại là một Mệnh Phàm vô cùng tốt tính, thế nên vừa vào sân đã quay lưng với chị mình.

Thế nhưng không bao lâu, Hàn Tiểu Yêu lại cảm thấy nghi hoặc, bởi vì khi Mệnh Phàm đứng lên sau khi bị ngã sấp xuống, Hàn Tiểu Yêu đã có thế nhìn rõ tướng mạo của Tiêu Phàm.

Người này nhìn thật quen mắt, giống như đã từng gặp qua ở nơi nào, rốt cuộc là đã gặp ở đâu rồi?

Trận tranh tài bắt đầu, hai bên chiến đấu vô cùng kịch liệt, thế nhưng Hàn Tiểu Yêu lại không mảy may để ý đến thắng thua của trận đấu, trước sau chỉ chú ý đến Tiêu Phàm.

Một mặt là vì cô vô cũng tò mò về Tiêu Phàm, cô cảm thấy mình nhất định đã gặp Tiêu Phàm ở đâu đó rồi, một mặt khác, Hàn Tiểu Yêu tiếp xúc rất ít với trò chơi, đối với phương diện chiến đấu này cũng không nhạy cảm.

Trận tranh tài tiếp tục tiến hành, nhưng Hàn Tiểu Yêu vẫn không nhớ nổi cái người chơi gọi là Mệnh Phàm này rốt cuộc là ai, đến tận khi Tiêu Phàm ưu nhã tránh né công kích của Ngọc Sinh Yên…

Cái điệu múa này, Hàn Tiểu Yêu rất quen thuộc, thậm chí là cao thủ, một bóng người mơ mơ hồ hồ dần xuất hiện trong đầu Hàn Tiểu Yêu…

Là hắn?!

Hắn là ai, Hàn Tiểu Yêu không biết, Hàn Tiểu Yêu chỉ nhớ là ngày đó khi cô ở trong phòng vũ đạo tập điệu waltz, luôn có một nam sinh yên tĩnh mà ngơ ngác đứng bên ngoài phòng tập quan sát.

Từ sau khi phòng tập vũ đạo này bị Phong Hạo Thiên Phong đại thiếu gia chiếm làm "lãnh thổ riêng" thì có rất ít nam sinh đến đây, vậy nên khi xuất hiện một nam sinh liền rất nhanh gây được sự chú ý với Hàn Tiểu Yêu.

Càng làm Hàn Tiểu Yêu bất ngờ chính là, người này tới đó thế mà không phải vì ngắm mình, là vì học điệu waltz.

Chương 220: Hàn Tiểu Yêu (2)

Chương 220: Hàn Tiểu Yêu (2)

Cái này thật sự là chuyện không thể nào, thế là Hàn Tiểu Yêu bèn dạy cho nam sinh này một cách thật kiên nhẫn.

Sau đó còn phát sinh chuyện khiến Hàn Tiểu Yêu kinh ngạc hơn nữa, chính là mới có một thời gian ngắn, nam sinh kia đã luyện tập những điệu nhảy cơ bản đến mức thành thục, thiên tài này không biết đã học nhanh hơn mình gấp bao nhiêu lần.

Đáng tiếc là thời gian học vũ đạo trôi qua rất nhanh rồi bị phú nhị đại (2) Phong Hạo Thiên này phá hỏng, nam sinh này cũng vội vàng rời đi, sau đó Hàn Tiểu Yêu không còn gặp được hắn, cũng không biết cả tên của hắn.

Thật ra Hàn Tiểu Yêu vẫn còn muốn tìm hắn để làm bạn nhảy khi tập luyện, chỉ đáng tiếc là về sau đã tìm khắp trường vẫn không thể tìm được người này.

Hàn Tiểu Yêu thậm chí còn nghĩ rằng có phải sau đó Phương Hạo Thiên đã động tay động chân một chút hay không, thế là sau đó Hàn Tiểu Yêu vẫn còn bận tâm về người nam sinh chỉ mới gặp một lần kia.

Không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp được ở trong game, thật sự là quá may mắn rồi!

Hàn Tiểu Yêu nhìn Tiêu Phàm đang nhẹ nhàng nhảy múa trên sàn đấu, nghĩ thầm, nhìn bộ dáng của bắn bây giờ, trình độ nhảy waltz của hắn đã tăng lên không ít, thật sự là một người có thiên phú về vũ đạo. Mà người này khi nhảy rất tự nhiên, có mùi vị quen thuộc, khiến cho người ta cảm thấy thân thiết.

Không sai, cảm giác của người xem ở hiện trường đều giống như cảm giác của Hàn Tiểu Yêu, vị Mệnh Phàm này dáng người tránh né không chỉ ưu nhã, mà lại có mười phần thân thiết, mọi người rất phóng đại mà coi cảm

giác thân thiết này chính là đến từ sự giao thoa của phương diện nghệ thuật và tâm hồn.

Có điều thật đáng tiếc, đây chẳng qua là sau khi Tiêu Phàm nhận được sự dạy bảo của bác gái Lý ở quảng trường thì lưu lại ý vị đấy thôi. Nếu như người xem cảm thấy nhìn quen mắt thân thiết, chắc hẳn gần nhà người đó cũng có vài bác gái, mà lại đã từng ở ngay trước mặt người đó biểu diễn một điệu múa quảng trường nóng bỏng.

…

“Tiểu Yêu, làm sao vậy, đang lo lắng cho chị gái của mình sao?”

Người nói chính là mỹ nữ chín chắn của Tinh Linh, Tế Tự, cầm một cây pháp trượng bằng gỗ, dáng vẻ cũng tùy tiện như Hổ Nữu, cho nên Hàn Tiểu Yêu rất có hảo cảm với người chơi nữ có tích cách giống người bạn thân của mình này.

Tinh Linh không có cái việc mục sư, nhưng Tinh Linh vẫn có người đóng vai trò làm vú em, đó chính là Tế Tự.

Vị Tế Tự trong Tinh Linh này gọi là Mị Hỏa, cái ID Mị Hỏa trong trò chơi này không khiến người ta quá chú ý, bởi vì cái ID này cũng không nổi tiếng, nhưng nói ra thân phận của cô ta thì có lẽ người chơi đều cảm thấy kinh sợ…

Một trong hai đại công hội của trận doanh Tinh Linh, công hội của người chơi nữ lớn nhất “Tân Sinh” - Hoa Nguyệt Công Hội có hội trưởng là Mị Hỏa.

Một trong mười chuyện lạ trong thế giới game oline chính là, hội trưởng của Hoa Nguyệt thật ra lại là nam, cái người Mị Hỏa có bộ ngực to đứng trước mặt kia hóa ra lại là một công.

Nhưng Mị Hỏa mặc dù là hội trưởng của Hoa Nguyệt, nhưng tác phong lại chẳng ra làm sao cả…

“Mị Hỏa, thu hồi móng vuốt của cô, đừng đụng vào Tiểu Yêu muội muội!”

Người nói lời này chính là mỹ nữ của trận doanh Thú Nhân Miêu Tộc, tướng mạo thanh xuân mỹ lệ, phối hợp thêm bề ngoài đặc trưng của Thú Tộc khiến cô thoạt nhìn giống như có nhiều tính cách khác biệt.

Mà nghề nghiệp của cô cũng giống như tác phong nóng nảy của cô, là một võ sĩ đối kháng, vừa mới đó cô dùng nắm đấm bạo lực của mình đánh rớt bàn tay ma quỷ của Mị Hỏa đang hướng về phía Hàn Tiểu Yêu.

Mị Hỏa bị đau, quay ra kêu lên với mỹ nữ đấu đối kháng của Miêu Tộc: "Vũ Tinh! Cô làm gì vậy! Vừa mới trở về đã ngăn cản chuyện tốt của tôi!"

Mị Hỏa rất tức giận, bởi vì xém chút nữa thôi cô ta đã có thể tóm được chú cừu đáng yêu Hàn Tiểu Yêu cũng hai bé thỏ trắng rồi, thế mà lại bị người chơi già dặn kinh nghiệm vừa trở về công hội từ trận doanh Thú Nhân là Vũ Tinh làm hỏng!

Không sai, Mị Hỏa cô ta rất không bình thường, các phương diện hành vi cử chỉ đều cho thấy cô ta là một kẻ khùng. Thế nhưng không biết vì cái gì mà cô ta vẫn có thể gia nhập trận doanh Tinh Linh, mà không phải trận doanh Ác Ma.

Mị Hỏa có hành động cử chỉ như vậy, có thể truyền ra chuyện "hội trưởng của Hoa Nguyệt Công Hội thật ra là một nam nhân" cũng không có gì là lạ.

Vũ Tinh không để ý Mị Hỏa, tiếp tục quan sát trận tranh tài.

Vũ Tinh đáng chết, sao người này cũng có ID cổ quái giống cô ta như vậy, đã mưa lại còn nắng, nếu không phải cô ta đánh nhau rất lợi hại, thì mình đã…

Mị Hỏa đưa mắt qua trước ngực Vũ Tinh, liếm lưỡi một cái.

"Mị Hỏa tỷ tỷ đại nhân, không phải còn có chúng tôi sao ~ "

Từ sau lưng Mị Hỏa xuất hiện hai thành viên đáng yêu của Hoa Nguyệt Công Hội chạy ra tranh thủ chút tình cảm, Mị Hỏa cười haha, trái ôm phải ấp.

Nhìn qua Hàn Tiểu Yêu đang đứng cạnh mình lần nữa, trêu chọc nói: "Tiểu Yêu à, tôi nhìn cô hình như không phải là đang lo lắng cho chị của mình đau, mà là giống như đang ngắm soái ca trên sàn đấu kia. Nếu chị của cô biết, có khi sẽ tức chết mất ~ "

"Đáng ghét ~ Mị Hỏa tỷ tỷ đừng nói lung tung, tôi tất nhiên là lo lắng cho chị của tôi."

Lúc nãy chính xác là Hàn Tiểu Yêu đang nhìn Tiêu Phàm, nhưng nhìn Tiêu Phàm là bởi vì Tiêu Phàm đang "khiêu vũ", cho nên có thể nói là thật ra Hàn Tiểu Yêu đang thưởng thức vũ đạo, mà lại bị Mị Hỏa nói thành như vậy, trong lòng Hàn Tiểu Yêu bỗng nhiên cảm thấy thẹn thùng.

"Ha ha, chắc chắn là tôi đã nói đúng rồi, nếu không phải thì cô sao lại phải thẹn thùng đến như vậy, ha ha…"

…

Hiện tại Ngọc Sinh Yên thì không được thoải mái như bọn họ, bởi vì công kích của cô đã bị Tiêu Phàm nhẹ nhàng mà tránh né làm hỏng mất, dù cô có cố gắng như thế nào, dường như cũng chỉ có tốn sức mà không được gì.

Ngọc Sinh Yên cảm giác được tiết tấu của trận đấu này dường như đã bị tên cặn bã trước mặt này không chế, bởi vì giờ phút này trên mặt hắn chỉ lộ ra nét nhẹ nhàng.

Tiết tấu, đây chính là thứ rất quan trọng trong trận đấu.

Trong "Slam Dunk cao thủ", người nắm giữ được bóng mà bật bảng, là người có thể khống chế được toàn trường!

Mà ở trong game, người nắm giữ tiết tấu của trận đấu, là người có thể nắm trong tay thắng bại của trận tranh tài!

Cho nên giờ phút này tâm tình của Ngọc Sinh Yên đã hết sức rối rắm, nhưng vẫn liều mạng như cũ mà rút thanh kiếm ra, thế nhưng lúc này cô lại thấy một thứ rất chói mắt, chính là tên cặn bã Tiêu Phàm kia thế mà lại đang cười!

Cô cố gắng chiến đấu như vậy mà chỉ có thể đổi lấy sự chế giễu của đối thủ, thế là cô bùng nổ…

“Tại anh không công kích đi! Cứ luôn ở trước mặt tôi trốn trốn tránh tránh là có ý gì! Chơi như vậy vui lắm sao!” Ngọc Sinh Yên điên cuồng mà hét về phía Tiêu Phàm.

(1) Phú nhị đại: hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này thường được dùng tại Trung Quốc để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước. Hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ti lớn tại Trung Quốc.

Theo sau tiếng gào đầy phẫn nộ của Ngọc Sinh Yên, Tế Kiếm liên tục hướng về phía Tiêu Phàm dừng lại.

Đoạn tao nhã của “Vũ Điệu” của Tiêu Phàm cũng ngừng lại, hắn nhìn Ngọc Sinh Yên đang bừng bừng lửa giận trước mắt có chút không vui.

Tính tình cô gái này cũng thật kì cục, mình đánh cô ta thì không được, phải kêu gào bắt mình tới hành hạ cô ta, cô nói xem cô có bị bệnh không?

Thừa dịp trận đấu tạm dừng, lời thuyết minh của Tiểu Miêu chủ trì lại vang lên: “Tuyển thủ Ngọc Sinh Yên của chúng ta vừa triển khai công kích dữ dội vào tuyển thủ Tiêu Phàm, tuyển thủ Ngọc Sinh Yên lại một lần nữa tiến công áp đảo, tuyển thủ Mệnh Phàm đã tùy cơ ứng biến sử dụng kỹ năng thân pháp có tính khả quan cao thoát khỏi công kích điên cuồng của tuyển thủ Ngọc Sinh Yên. Nhưng trước công kích kịch liệt của tuyển thủ Ngọc Sinh Yên, tuyển thủ Mệnh Phàm cũng chỉ có thể dựa vào kỹ năng tránh né của bản thân, vẫn y như cũ bị tuyển thủ Ngọc Sinh Yên áp chế không hề có sức phản kháng. Tuyển thủ Ngọc Sinh Yên của chúng ta thật quá lợi hại!”

Chương 221: Tam Kiếm

Chương 221: Tam Kiếm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Do Tiểu Miêu điên cuồng sùng bái Ngọc Sinh Yên cho nên đối với việc thuyết minh trận đấu có phần lệch lạc so với tình hình thực tế, nhưng người xem nghe Tiểu Miêu nói như vậy trong lòng vẫn tán thành, bởi vì trong mắt họ, tuy Tiêu Phàm tránh né vô cùng nhẹ nhàng, nhưng vẫn không tấn công gì được Ngọc Sinh Yên, vì lẽ đó bọn họ đều cho rằng Tiêu Phàm đang ở tình thế bất lợi.

Nhưng ở hiện trường vẫn có người khịt mũi khinh bỉ những lời thuyết minh của Tiêu Miêu, ví dụ như Tịch Dương, bọn họ đều có thể nhìn ra ai mới thật sự là người bất lợi trên đấu trường.

Nghe cách nói của Tiểu Miêu, Ngọc Sinh Yên cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng lại ngượng ngùng không thể mở miệng giải thích với mọi người.

Tiêu Phàm lại cảm thấy cô gái chủ trì này thật sự rất buồn cười, cái gì gọi là Ngọc Sinh Yên áp chế tấn công? Bản thân hắn không có sức phản kháng khi nào? Rốt cuộc cô ta dùng con mắt nào để quan sát tình hình trận đấu vậy? Thật là mù quáng hết sức.

…

“Fan cuồng của cô cũng khá lắm đó.” Sau khi Tiêu Phàm nghe những lời thuyết minh nực cười của Tiểu Miêu, bèn cười nói với Ngọc Sinh Yên đang cảnh giác trước mặt mình.

Ngọc Sinh Yên nghe thấy lời cười nhạo của Tiêu Phàm dành cho mình, trong lòng lại bừng lên lửa giận, tuy Ngọc Sinh Yên hiểu rõ những lời diễn giải ban nãy của Tiểu Miêu đích thực rất xa rời thực tế, nhưng bởi vì bất mãn với lời trêu đùa của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên vẫn giận dỗi nói: “Ha ha, vậy ban nãy không phải anh cũng không thể công kích, toàn bị tôi áp chế đó sao? Cô ấy giải thích hoàn toàn không sai chút nào.”

“Cô muốn tôi đánh cô thật sao? Đến lúc đó đừng có khóc nha.” Tiêu Phàm nhìn bộ dạng tức giận của Ngọc Sinh Yên, lời nói ra càng thêm tùy tiện.

Mà ngữ khí tùy tiện của Tiêu Phàm lại khiến cho Ngọc Sinh Yên càng thêm chán ghét.

Bởi vì lúc này trong mắt Ngọc Sinh Yên, hình tượng của Tiêu Phàm hệt như lũ côn đồ vô sỉ hạ lưu đầu đường xó chợ, vẻ tươi cười kia trông vô cùng đáng ghét.

“Nếu anh có bản lĩnh thì tới đây, ai sợ ai chứ!”

Ngọc Sinh Yên rất cứng rắn, tuy cảm giác được hiện tại đối phương đã nắm đươc nhịp của trận đấu, chiếm được ưu thế, cô vẫn không cam lòng yếu thế hét về phía Tiêu Phàm, sau đó lại vô cùng hung hãn như muốn chứng tỏ uy quyền của bản thân, lại vừa giật một cây kiếm hoa lộng lẫy.

“Nếu như cô đã nói vậy, đợi lát nữa ta nhất định “hầu hạ” đến khi cô không chịu nổi nữa.”

Tuy rằng trên mặt Tiêu Phàm đầy nét cười, thế nhưng nhìn dáng vẻ cao ngạo của Ngọc Sinh Yên lúc này, trong lòng Tiêu Phàm hung hăng thầm nghĩ, nếu ngươi đã muốn chết, vậy thì đừng trách ta vô tình!

Ngọc Sinh Yên nghe thấy ngữ điệu trơ tráo của Tiêu Phàm, đang muốn cãi lại, không ngờ bỗng dưng nhìn thấy dưới chân Tiêu Phàm nổi gió, hóa thành một đường sáng lao về phía mình!

Ngọc Sinh Yên vội vàng giơ thanh Tây Dương kiếm trong tay đáp trả lại đòn công kích bất ngờ của Tiêu Phàm.

Tiểu Miêu nhìn thấy hành động của Tiêu Phàm cũng hô lớn lên, “Tuyển thủ Mệnh Phàm cuối cùng đã không chịu được tức nước vỡ bờ, hiện tại đang định liều mạng với tuyển thủ Ngọc Sinh Yên! Thế nhưng tôi tin rằng, với thực lực của tuyển thủ Ngọc Sinh Yên nhất định có thể nhẹ nhàng đáp trả!”

Lời giải thích của Tiểu Miêu vẫn thiên về tình cảm cuồng nhiệt của cá nhân, nhưng lúc này Ngọc Sinh Yên gần như không quan tâm đến cô ta nữa, bởi vì hiện tại Tiêu Phàm thật sự rất nhanh!

Do lúc nãy Tiêu Phàm tránh né hành động của Ngọc Sinh Yên, Ngọc Sinh Yên luôn chiếm thế chủ động, vậy nên những di chuyển tránh né của Tiêu Phàm luôn theo sau những đòn công kích của Ngọc Sinh Yên,

Thế nên tuy Ngọc Sinh Yên cảm thấy di chuyển của Tiêu Phàm rất nhanh, nhưng vẫn có thể chịu được, nhưng hiện tại đến phiên Tiêu Phàm chủ động tấn công, tình hình liền khác ngay…

Trong chiến đấu, quyền chủ động luôn luôn nằm ở phe tấn công, khi Tiêu Phàm trở thành người tấn công, lối chiến đấu của Tiêu Phàm sẽ trở nên tự do hơn. Thế nên lần đọ sức này, phải xem Ngọc Sinh Yên có thể đuổi kịp hành động của Tiêu Phàm hay không.

Gia tăng tốc độ của [Điệu Waltz Phong Vũ] không chỉ tao nhã mà còn chí mạng. Có được tốc độ duy chuyển như thế này, Tiêu Phàm cảm thấy bản thân trong trận đấu này đã ở thế bất bại.

Về những đòn tấn công của bản thân, Tiêu Phàm cho là đối với những hiểu biết về thực lực của Ngọc Sinh Yên hiện tại, cô ta hoàn toàn không thể phản ứng kịp.

Sự thật đúng là như thế…

Cùng với vũ điệu tử vong, Tiêu Phàm nhanh chóng tiến lên, Tế Kiếm của Ngọc Sinh Yên hướng về trước dò thử đòn đánh.

Một tia sáng đỏ xẹt qua, đó chính tàn ảnh sáng rọi trong cặp mắt đỏ tươi khi di chuyển nhanh của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không hề quan tâm đến nhát kiếm chặn đánh kia của Ngọc Sinh Yên, trực tiếp chọn lướt ngang qua, trường kiếm đen bên tay trái rất tự nhiên xẹt qua bên bụng trái của Ngọc Sinh Yên…

Đòn đánh đầu tiên của Tiêu Phàm từ khi vào trận đến nay cuối cùng cũng đã xuất hiện!

Đã chiếm được lợi thế thì sao Tiêu Phàm có thể dừng lại, thế nên điệu nhảy tao nhã vẫn còn tiếp tục…

Sau đòn tấn công hiệu quả của Ám Long Minh Viêm kiếm, đến phiên Sương Chi Ai Thương rồi.

Trường kiếm đen vẫn tiến bước theo nhịp kéo của Tiêu Phàm nhanh chóng rời khỏi bụng của Ngọc Sinh Yên, lúc này Tiêu Phàm đã lướt qua Ngọc Sinh Yên, bước đến phía sau cô.

Sau đó chân trái Tiêu Phàm xoay tròn, một cái nghiêng người đầy tao nhã, sau đó là một góc nghiêng 180 độ, Sương Chi Ai Thương bên tay phải theo vũ điệu xoay tròn tự nhiên bay tới, đánh vào phía sau lưng của Ngọc Sinh Yên, đòn tấn công hiệu quả thứ hai của Tiêu Phàm!

Hiệu ứng sương giá của Sương Chi Ai Thương trong nháy mắt đã phủ lên khắp người Ngọc Sinh Yên, toàn thân Ngọc Sinh Yên bỗng chốc phủ đầy tầng tầng ánh sáng xanh mỏng manh.

Vốn dĩ lúc Ngọc Sinh Yên bị Tiêu Phàm tấn công, trên mặt cô là vẻ mặt kinh ngạc, còn đòn đánh của Sương Chi Ai Thương trong nháy mắt đã hóa thành một lớp màu xanh nhạt, màu sắc này trông có vẻ rất hợp với tâm tình của cô trong lúc đó.

Thế nhưng đòn đánh của Tiêu Phàm vẫn chưa kết thúc, lại tiếp tục gia tăng tốc độ tại chỗ, một bước lướt qua bên phải của Ngọc Sinh Yên chém xuống, nhát kiếm thứ ba theo đó xẹt qua…

Tiểu Miêu nhìn tình hình trên đấu trường không nói nên lời, đây là tình hình gì vậy?!

Cô cũng chỉ nhìn thấy tuyển thủ Mệnh Phàm nhàn nhã dùng vũ điệu duyên dáng tránh né một kiếm của tuyển thủ Ngọc Sinh yên, sau đó bên trái của Ngọc Sinh Yên bị chém, di chuyển đến phía sau, vừa hoàn thành vũ điệu xoay tròn lắc lư rồi bên phải của tuyển thủ Ngọc Sinh Yên lại bị chém rất nhanh, quay về vị trí cũ, tuy những động tác này chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng tình hình trận đấu đã hoàn toàn thay đổi!

Ngọc Sinh Yên vô cùng kinh ngạc, cô vẫn đang duy trì tư thế đâm nhát kiếm đầu tiên, thế nhưng cô có thể cảm nhận được trong thời khắc ngắn ngủi đó, cô đã bị tên Mệnh Phàm này tấn công ba lần!

Đúng vậy, chỉ vỏn vẹn ba lần, bên trái! Phía sau lưng! Bên phải!

Cô đến một lần cũng không thể phản ứng kịp, thật sự quá đáng sợ rồi!

Tuy cô vốn đã biết tên Mệnh Phàm này đã nắm được nhịp trận đấu, thế nhưng hoàn toàn không ngờ được lại triệt để đến thế này!

Hơn nữa phải nhấn mạnh thêm rằng, sau ba nhát kiếm của Tiêu Phàm, lượng HP hiện tại của cô chỉ còn lại 10%, nói cách khác, nếu bây giờ cô lại bị trường kiếm của Mệnh Phàm khều một cái, Ngọc Sinh Yên cô đành phải tạm biệt giải đấu biểu diễn PK "Tân Sinh" rồi.

Cứ thế mà kết thúc sao, cô không tâm!

Cô đã ở trước mặt Hổ Nữu hứa rằng phải đánh bại người này!

Cô còn ở trước mặt của tất cả người chơi, hứa hẹn mình sẽ xử lý tên cặn bã này!

Cô còn phải bảo vệ em gái mình không để tên khốn này quấy nhiễu!

Quan trọng hơn chính là, cô vẫn chưa chứng mình được thực lực của mình!

Hết cách rồi, vậy chỉ có thể dùng con át chủ bài này thôi…

Sau khi dùng nó rồi, trận đấu này, mình có thể ở thế bất bại, nhưng tiếc là mình vốn muốn để nó lại cho trận chung kết!

Thế nhưng giải đấu biểu diễn PK "Tân Sinh" lần này cho dù kết quả cuối cùng thế nào, ít ra mình cũng đã đánh bại cái gã Mệnh Phàm này!

Chương 222: Mưa Tĩnh Lặng

Chương 222: Mưa Tĩnh Lặng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngọc Sinh Yên nghĩ đến đây, từ túi đeo lưng phía sau lấy ra một đạo cụ phát ra ánh sáng nhàn nhạt…

Lại một lần nữa đọc giới thiệu thuộc tính của món đạo cụ này, tự tin của Ngọc Sinh Yên lại được phục hồi.

Bởi vì cô biết mình thắng chắc rồi!

Dùng thứ này ở đây tuyệt đối sẽ không giải được, chỉ cần dùng nó rồi, bất cứ tuyển thủ dự thi nào cô đều có thể đánh bại!

Chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất, món đồ này cô chỉ có một cái, bây giờ dùng đến cảm thấy rất lãng phí, nhưng chỉ cần có thể đánh bại Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên cảm thấy rất đáng!

…

Ít nhất thì bây giờ Ngọc Sinh Yên đã nghĩ như vậy, nếu như Ngọc Sinh Yên của tương lai xuất hiện tại nơi này, cô thà rằng chọn chết dưới kiếm của Tiêu Phàm cũng không để chuyện sau đó xảy ra…

Cảm giác vừa rồi rất tự nhiên, rất hài lòng, thi triển lưu loát công kích liên tiếp xong, Tiêu Phàm cảm thấy cả người đều cực kì thoải mái.

Thục Sơn kiếm pháp quả nhiên lợi hại, giống như người ta nói là chỉ cần học được một chút như hạt muối giữa biển khơi, thì không cần để voc lâm vào mắt, học được một nửa thì có thể tung hoành tam giới.

Có điều Tiêu Phàm vẫn chưa hài lòng lắm, những tưởng chỉ cần ba chiêu là có thể hạ gục được Ngọc Sinh Yên, ai ngờ đâu sau ba chiêu Ngọc Sinh Yên vẫn còn sống.

[Chuyên tinh kiếm thuật] tăng cường 10% lực công kích, [Cô Độc] hiệu quả bị động phổ thông, tác chiến một mình có thể gia tăng 15% toàn bộ thuộc tính, [Phẩm Cách Thân Sĩ] buff tăng lên 21%, [thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm] và [Frostmourne] một cái là vũ khí sử thi, một cái là vũ khí truyền thuyết, ba chiêu xuất ra, Ngọc Sinh Yên vẫn còn đứng ở đây, chuyện này làm cho Tiêu Phàm thực sự rất bất ngờ, xem ra Ngọc Sinh Yên không đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

Vốn ban đầu Tiêu Phàm muốn sau khi Ngọc Sinh Yên bị hạ gục sẽ xấu xa mà nói một câu là cô chết rồi, kết quả lại không thể thực hiện được.

Không ngờ, Ngọc Sinh Yên đối với lực công kích của Tiêu Phàm càng bất ngờ hơn, cô biết rõ áo giáp của bản thân ngoại trừ [bộ đồ Nhu Phong] có phẩm chất hiếm, có có thêm một sợi dây chuyền phẩm chất truyền thuyết.

Sợi dây chuyền phẩm chất truyền thuyết này là do Ngọc Sinh Yên hoàn thành một nhiệm vụ cấp bậc truyền thuyết trong trận doanh Tinh Linh mà có được, nó có một thuộc tính rất bạo lực, phòng ngự tăng cường 40%.

40% là khái niệm gì? Chính là sức phòng ngự của một Kiếm Sĩ như Ngọc Sinh Yên có thể vượt qua một "kẻ trâu bò" bình thường trong nháy mắt!

Nhưng mà không ngờ rằng Tiêu Phàm chỉ dùng ba chiêu thì lượng HP của Ngọc Sinh Yên chỉ còn lại 10%, vậy thì lực công kích của Tiêu Phàm đáng sợ đến mức nào cơ chứ.

Có điều những thứ này đã không còn quan trọng, tất cả đều đã kết thúc, bởi vì Ngọc Sinh Yên quyết tâm chuẩn bị dùng chính bản thân mình làm vũ khí bí mật cho trận tranh tài lần này…

…

Sau ba chiêu của Tiêu Phàm, hiện trường trở nên rất yên tĩnh, bởi vì tất cả khan giả chỉ thấy Tiêu Phàm nhanh chóng tiến lại gần rồi nhẹ nhàng xoay tròn một vòng xung quanh Ngọc Sinh Yên, bước chân thoải mái ung dung nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng tao nhã.

Nhưng mà mọi người đều nhận thấy rằng chỉ trong chớp mắt đó mà lượng HP của Ngọc Sinh Yên đã giảm từ 100% xuống còn 10%, tình hình này làm cho tất cả mọi người ở hiện trường vô cùng sợ hãi.

Khán giả nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn thoải mái đứng trên sân thi đấu, mang theo mỉm cười tùy ý, không tự chủ được nuốt nước bọt một cái, nghĩ thầm, lẽ nào người này là ác ma sao?

Mặc dù khả năng tấn công của Tiêu Phàm được đánh giá là khá tùy ý, nhưng sự tùy ý khi công kích lại kết hợp với thương tổn to lớn được tạo ra, vậy thì lại làm cho người ta có một loại cảm giác giống như sởn tóc gáy.

Thế nhưng lúc này Phong Ma Tiểu Xích Lang lại vô cùng vui mừng, bởi vì hắn ta cảm thấy Tiêu Phàm cực kì giống với một vị bằng hữu của hắn, thời điểm vị bằng hữu kia của hắn ta "giết người" cũng vô cùng tao nhã, giống như diễn xuất trên sân khấu vậy.

Tiểu Sửu Hoàng ơi, trái táo xanh mà anh nói hình như đã phát triển rồi, không biết đến lúc đó anh còn có thể nuốt được cái trái đã chín này hay không, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn chằm chằm Tiêu Phàm trên sân thi đầu.

"Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, nhờ đạo diễn vui lòng tua chậm lại đoạn ghi hình lúc công kích của tuyển thủ Mệnh Phàm!" Tiểu Miêu cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại sau khi khiếp sợ, sau đó trên màn hình lớn treo trên sân thi đấu đã chiếu lại một loạt công kích của Tiêu Phàm với tốc độ chậm gấp 5 lần so với bình thường.

Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu!

Tên đó là quái vật hả, khan giả nhìn thấy đoạn ghi hình ngắn ngủi trong nháy mắt kia, Tiêu Phàm xuất ba chiêu đối với Ngọc Sinh Yên, mà sau ba chiêu đó Ngọc Sinh Yên vẫn còn giữ nguyên dáng vẻ chuẩn bị tấn công Tiêu Phàm bằng chiêu thứ nhất.

Càng khó tin chính là, tư thế ra tay của tuyển thủ Mệnh Phàm rất tùy ý, mỗi chiêu thức đều giống như là tiện tay cực kì tự nhiên, nhưng lượng HP của Ngọc Sinh Yên lại giảm xuống khiến cho mọi người biết rằng ba chiêu này uy lực không phải là tầm thường!

Mọi người sau khi xem rõ chiêu thức tiến công của Tiêu Phàm đều hơi yên lặng, bởi vì đại đa số khan giản đều ủng hộ "nữ thần Võng Du" Ngọc Sinh Yên, nhìn thấy nữ thầm mà bản thân mình ủng hộ rơi vào thế yếu thì bọn họ làm sao có thể mừng rỡ được.

Chỉ cần nhìn Tiểu Miêu cũng có thể thấy được, sau khi xem lại đoạn ghi hình này,

Tiêu Phàm đã tạo thành ảnh hưởng lớn đến mức độ nào đối với tâm lí của cô, bình thường cô đều bình luận về cuộc tranh tài bằng một cách hết sức sinh động, còn bây giờ chỉ có thể im lặng đứng đó.

…

Ngọc Sinh Yên cảm thấy không khí ở xung quanh sân thi đấu hình như hơi ngột ngạt, giống như mọi người vì thấy cô rơi vào thế yếu, khan giản cũng trở nên bi quan hơn, có điều không bao lâu nữa mọi thứ sẽ thay đổi, bởi vì cô sẽ đánh bại tên cặn bã Mệnh Phàm đó, giành chiến thắng ở cuộc tranh tài lần này.

“Anh tưởng rằng anh đã thắng chắc rồi hay sao?” Ngọc Sinh Yên kiêu ngạo nhìn thẳng vào mắt Tiêu Phàm đang đứng trước mặt mình, cũng có sự tự tin giống như khi Tiêu Phàm nhìn cô lúc nãy.

Tiêu Phàm có chút khó hiểu nhìn Ngọc Sinh Yên chỉ còn một lượng HP vừa đủ để kéo dài chút hơi tàn, người phụ nữ này lại muốn giở trò quỷ gì đây, lẽ nào cô ta còn muốn đảo ngược tình thế?

Coi như cô thu hồi(lãnh khước) cả hai tuyệt chiêu [Liên Hoàn Nước Rút] và [Úc Kim Hương Đoạt Mệnh] cũng vậy thôi, không thể nào đánh bại được tôi, bởi vì chỉ cần là kĩ năng từng được sử dụng ở trước mặt tôi dù chỉ một lần thì nó cũng đã mất đi tính bất ngờ, khi đã không có kĩ năng nào có thể đánh bất ngờ thì cô dùng cái gì để đấu lại tốc độ không gì sánh kịp của tôi?

Người phụ nữ này không phải bị tôi đánh đến mức tuyệt vọng, tinh thần xảy ra vấn đề luôn rồi chứ, nếu quả thật mà đúng như vậy, tôi chỉ có thể nói, tội lỗi tội lỗi, tôi cũng không phải là cố ý mà, lúc trước chính cô đã thách đấu tôi nên bây giờ cô biến thành bộ dạng như thế này cũng không thể trách tôi nha.

Tiêu Phàm trong lức lơ đễnh đã bộc lộ sự khiêu khích đối với Ngọc Sinh Yên.

Nhìn thấy Tiêu Phàm không trả lời cô, lại còn dùng ánh mắt thương hại nhìn mình, Ngọc Sinh Yên lại tức giận một lần nữa: "Anh sẽ phải hối hận! Đáng lí ra lúc nãy anh nên dùng thêm một chiêu nữa, còn bây giờ đã muộn rồi, người có thể chiến thắng cuộc tranh tài lần này chỉ có thể là tôi, Ngọc! Sinh! Yên!"

Nói xong, một quyển sách tỏa ra ánh sáng màu xanh lục trong tay Ngọc Sinh Yên biến thành bột phấn, một luồng ánh sáng màu xanh tràn ngập hơi thở của sự sống từ trên trời chiếu thẳng xuống người Ngọc Sinh Yên, giống như những hạt mưa phùn rơi xuống người Ngọc Sinh Yên chữa lành những vết thương trên người cô…

Trong chớp mắt khi ánh sáng màu xanh lục đó bao bọc lấy toàn bộ cơ thể của Ngọc Sinh Yên, lượng HP của Ngọc Sinh Yên từ 10% đã khôi phục lại thành 100%, mà luồng ánh sáng màu xanh lục đó vẫn chưa có dấu hiệu biến mất đi, giống như cái bóng theo sát Ngọc Sinh Yên trong mỗi một hành động.

Khán giả giật mình nhìn Ngọc Sinh Yên đứng giữa luồng ánh sáng, lúc này Ngọc Sinh Yên xinh đẹp giống như tỏa ra hào quang rực rỡ, tựa như một nữ thần thật sự.

Chương 223: Bất An

Chương 223: Bất An

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tất cả khán giả ở đó tinh thần sa sút bởi vì Tiêu Phàm chiếm lợi thế lại nâng cao tinh thần một lần nữa, cổ vũ tăng thêm khí thế cho Ngọc Sinh Yên.

"Chúng ta vừa nhìn thấy cái gì? Tuyển thủ Ngọc Sinh Yên đã sử dụng tới tuyệt kĩ của mình, lượng HP được phục hồi hoàn toàn chỉ trong chớp mắt, tình thế đã được đảo ngược một lần nữa!" Tiểu Miêu nhìn thấy tuyển thủ

Ngọc Sinh Yên mà bản thân ủng hộ khôi phục ưu thế một lần nữa, hưng phấn la to!

Loại tình cảm thiên vị rõ ràng như thế của người chủ trì là hoàn toàn không phù hợp, thế nhưng cũng không có ai bắt lỗi cô ta, bởi vì đại đa số những người có mặt ở đây trong lòng đều nghiêng về phía Ngọc Sinh Yên.

Tiêu Phàm lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh, tuy rằng không biết Ngọc Sinh Yên đã sử dụng đạo cụ gì, nhưng có thể tạo ra ảnh hưởng lớn đến như vậy trong trò chơi này thì phẩm chất tất nhiên sẽ không thấp.

Vì thế cho nên tình hình trước mắt là một phiền phức rất lớn đối với Tiêu Phàm!

“Anh nên cảm thấy vinh hạnh, đây chính là vũ khí bí mật mà ta vì giải thi đấu tranh tài “Tân sinh” lần này mà chuẩn bị, dự tính sẽ sử dụng trong trận chung kết, nhưng cuối cũng lại bị anh bức ép mà đưa ra trước thời hạn. Bởi vậy có thể thấy được, anh thật sự có bản lĩnh đấy. Có điều anh có biết tạo sao bây giờ tôi lại ung dung nói chuyện với anh như vậy không, bởi vì cuộc tranh tài này sẽ chấm dứt ở đây, anh đã không còn cách nào chiến thắng nữa!” Ngọc Sinh Yên đắc ý nói với Tiêu Phàm.

Nhìn thấy sự giật mình trong mắt Tiêu Phàm, trong mắt Ngọc Sinh Yên tràn ngập sự đồng tình: “Anh có biết luồng sáng màu xanh này của tôi là gì không? Đây là phép thuật mà mục sư Tinh Linh học được sau khi đạt cấp 100 trong trận doanh Tinh Linh [Mưa Tĩnh Lặng], là quyển sách (bài học?) sử dụng một lần duy nhất!”

[Mưa Tĩnh Lặng], đây là tuyệt kỹ của mục sư trận doanh Tinh linh, nó có thể tạo ra chùm ánh sáng sinh mệnh lực màu lục nhạt rơi từ trên cao xuống giống như nước mưa, tác dụng ở trên chiến trường là chữa thương cho đồng đội, khiến vết thương của đồng đội dưới sức mạnh của sinh mệnh lực mà không ngừng dần dần được khôi phục, có thể khiến lượng HP của đồng đội lần nữa tràn đầy.

Đặc điểm của kỹ năng [Mưa Tĩnh Lặng] là có thể duy trì liên tục trong một thời gian dài và chậm rãi khôi phục HP, ở đây nói duy trì liên tục trong một

thời gian dài là mang tính tuyệt đối nhưng mà cái chuyện chậm rãi thì lại là mang tính tương đối…

Mục sư Tinh linh sau khi đạt cấp 100 mới có thể học cách sử dụng kỹ năng [Mưa Tĩnh Lặng], khi được người chơi cấp 100 sử dụng, kỹ năng này sẽ có thời gian duy trì hồi phục HP mười phần khả quan, nếu dùng để hồi phục HP cho người chơi cấp 30 thì lượng HP hồi được phải gọi là vô cùng khoa trương.

Bởi vì 100% HP của người chơi cấp 100 và 100% HP của người chơi cấp 30 hiện tại nhìn qua đều là 100%, nhưng trên thực tế lại khác nhau một trời một vực.

Mà quyển trục [Mưa Tĩnh Lặng] chỉ sử dụng được một lần này là vũ khí bí mật Ngọc Sinh Yên chuẩn bị cho cuộc so tài hôm nay, đây là phần thưởng cô nhận được sau khi hoàn thành nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông trận doanh Tinh linh, một quyển trục sử dụng một lần mang phẩm chất sử thi.

Mặc dù là kỹ năng của mục sư Tinh linh cấp 100 nhưng cái quyển trục kỹ năng [Mưa Tĩnh Lặng] sử dụng một lần của này tựa hồ không xứng với cái mức đánh giá đạo cụ phẩm chất sử thi, bởi vì sau khi tới cấp 100 và học kỹ năng [Mưa Tĩnh Lặng] thì mục sư Tinh linh có thể tùy tiện sử dụng kỹ năng này.

Bất quá lúc Ngọc Sinh Yên xem qua ghi chú của quyển trục, sau đó mới hiểu được tại sao quyển trục này lại có thể là đạo cụ tiêu hao mang phẩm chất sử thi.

[Ghi chú: Đây là quyển trục Mưa Tĩnh Lặng được cung chủ cung Nguyệt Thần đời trước đặc biệt chế tạo, dụng ý ban đầu là để bảo hộ công chúa điện hạ của tộc Tinh linh, cho nên nó là quyển trục Mưa Tĩnh Lặng đặc biệt, nó chỉ có thể tác dụng lên một người, so với Mưa Tĩnh Lặng thông thường có lượng hồi HP lớn hơn cũng như kéo dài lâu hơn…]

Nói cách khác kỹ năng Mưa Tĩnh Lặng sau khi sử dụng quyển trục này sẽ có thể hồi một lượng HP lớn hơn trong thời gian liên tục lâu hơn, cái này vô cùng thích hợp để Ngọc Sinh Yên sử dụng trong cuộc thi đấu này, hơn nữa thời gian duy trì liên tục ghi trong quyển trục này còn vô cùng khoa trương

lên đến 1 giờ, nếu như trong vòng 1 giờ không ai có thể đem Ngọc Sinh Yên đầy máu giết chết, như vậy tương đương với việc Ngọc Sinh Yên đã ở vị trí bất bại.

Mà Tiêu Phàm vừa mới ra ba kiếm, Ngọc Sinh Yên dựa vào dây chuyền thần khí tăng 40% phòng ngự mà còn lại 10% HP, hiện tại lại quay về là một Ngọc Sinh Yên máu đầy cây 100%, Tiêu Phàm nên đối mặt với chuyện này như thế nào đây…

…

Tiêu Phàm lúc này đã bắt đầu hối hận, vì sao lúc nãy hắn lại tự tìm đường chết không cho cái cô gái đáng ghét này thêm một kiếm chứ, bây giờ người kia thật sự quá khó đánh!

…

Một cột sáng màu lục nhạt vẫn từ trên cao chiếu xuống Ngọc Sinh Yên đang đứng trên đấu trường, Ngọc Sinh Yên vẫn đứng ở đằng kia không nhúc nhích, mọi thứ đều có vẻ yên tĩnh như vậy, bình thản như vậy.

Mà Tiêu Phàm vẫn quấn lấy Ngọc Sinh Yên không ngừng tấn công lại có vẻ vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì mặc kệ hắn tấn công thế nào, lượng HP của Ngọc Sinh Yên đều được cái cột sáng chết tiệt kia hồi đầy trong nháy mắt, công kích nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến trên người Ngọc Sinh Yên có thêm một đạo hiệu quả sương giá màu lam nhạt mà thôi.

Ngọc Sinh Yên cứ yên lặng đứng giữa luồng ánh sáng, không hề phản kháng lại mà nhận công kích của Tiêu Phàm, hai chữ "vô địch" lại có thể biểu hiện rõ trạng thái của cô lúc này, cô việc gì lại cần phải cẩn thận với những việc Tiêu Phàm đang làm chứ.

"Tuyển thủ Ngọc Sinh Yên thật sự rất lợi hại, cứ đứng bất động như vậy tùy ý cho tuyển thủ Mệnh Phàm tấn công, mà tuyển thủ Mệnh Phàm lại chẳng thể chém cô động đậy chút nào, đây quả thật là nữ thần vô địch! Nữ thần vô địch!" Tiểu Miêu thấy tình hình trên đài thì lần nữa cuồng nhiệt hô lên.

Mà khán giả cũng bị Tiểu Miêu làm cho sĩ khí tăng vọt, lớn tiếng hô theo: "Nữ thần vô địch! Nữ thần vô địch! Nữ thần vô địch…"

Tiêu Phàm thấy công kích của hắn không hề có tác dụng gì thì ngừng lại, bắt đầu thử tĩnh tâm, tìm kiếm cơ hội thắng lợi của hắn trong cuộc tranh tài này.

Bây giờ phương pháp trực tiếp nhất để đánh bại Ngọc Sinh Yên chính là dùng skill có lượng sát thương lớn khiến cho Ngọc Sinh Yên cạn sạch máu mà chết.

Tiêu Phàm lại không phải là Tịch Dương, hắn không có chiêu [Hoàng Kim Tiễn] tụ lực max có lực phá hoại khoa trương như Tịch Dương.

Cho nên việc khiến Ngọc Sinh Yên trực tiếp cạn máu mà chết là không thực tế.

Loại phương pháp thứ hai, công kích với tần suất lớn, công kích Ngọc Sinh Yên với tốc độ cực nhanh khiến lượng HP Ngọc Sinh Yên giảm xuống lớn hơn lượng HP mà [Mưa Tĩnh Lặng] hồi phục được.

Điểm này Tiêu Phàm cũng rất khó mà làm được, mặc dù tốc độ di chuyển và tốc đánh đều là tốc độ, nhưng cũng không phải là cùng một khái niệm, tốc độ di chuyển cao chỉ có thể khiến Tiêu Phàm có công kích linh hoạt hơn nhạy bén hơn mà không thể đại biểu cho tốc đánh trong thời gian ngắn.

Loại phương pháp thứ ba chính là chờ, chờ cho thời gian tác dụng của kỹ năng [Mưa Tĩnh Lặng] trôi qua.

Mà phương pháp này hiện tại xem ra cũng là phương pháp thực tế nhất.

Vì vậy Tiêu Phàm cảnh giác cùng Ngọc Sinh Yên giữ vững một khoảng cách, không nhúc nhích mà phòng bị.

Thấy hành động hiện giờ của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên biết rõ ý đồ tác chiến của hắn, khẽ cười nói: "Tôi biết anh đang suy nghĩ gì, là muốn chờ thời gian tác dụng [Mưa Tĩnh Lặng] của tôi kết thúc chứ gì. Bất quá tôi có thể nói cho anh biết, thời gian tác dụng của kỹ năng này là 1 giờ, anh thật

sự muốn chờ sao? Tôi cũng muốn tấn công. Tôi biết tốc độ di chuyển của anh sở dĩ có thể nhanh như vậy nhất định là có sử dụng kỹ năng, nhưng mà thông thường sử dụng loại kỹ năng này đều sẽ có tiêu hao, mặc kệ là anh tiêu hao giá trị thể lực hay là giá trị pháp lực, đều luôn đến lúc tiêu hao hết, đến lúc kỹ năng gia tốc của anh không thể sử dụng nữa, anh mất đi tốc độ di chuyển, chỉ có thể đánh không phân cao thấp với tôi, đến lúc đó anh sẽ không ngừng bị thương, mà tôi đã có [Mưa Tĩnh Lặng] hồi phục, như thế tôi sẽ đem HP đè chết anh! Cho nên đó là lý do mà tôi nói, cuộc tranh tài này tôi thắng —— chắc —— rồi!"

Chương 224: Đều Bởi Vì Luật Nhân Quả

Chương 224: Đều Bởi Vì Luật Nhân Quả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Một giờ!

Sau khi Tiêu Phàm nghe được thời gian duy trì liên tục của kỹ năng này là một giờ, trong lòng liền sợ đến ngây người, cái này nên làm thế nào cho phải đây, cứ tiếp tục như vậy, người này liền thật sự là vô địch.

Hơn nữa giống như lời nói của Ngọc Sinh Yên vậy, kỹ năng của hắn là có tiêu hao, tiêu hao cũng không phải cái gì mà giá trị thể lực hay giá trị pháp lực thông thường, mà là cái giá trị mị lực ngạo kiều chết tiệt kia!

Nếu như giá trị mị lực của hắn cạn kiệt, chuyện phát sinh tiếp theo sẽ giống như lời Ngọc Sinh Yên nói, hắn sẽ bị cô ta từng bước từng bước một mà chơi chết ở chỗ này, vậy nên làm cái gì bây giờ?!

Đối với tình huống trước mắt, Tiêu Phàm vô cùng đau đầu nhưng Ngọc Sinh Yên cũng không định để cho Tiêu Phàm tiếp tục tự hỏi, thế là Ngọc Sinh Yên lần thứ hai nâng lên thanh kiếm mỏng sắc bén của cô hướng về phía Tiêu Phàm đánh tới!

Liên Hoàn Nước Rút, lần nữa xuất hiện!

Đối mặt với công kích tàn nhẫn này của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm không có cách nào tiết kiệm giá trị mị lực đã không còn nhiều lắm của hắn nữa, chỉ có thể dùng tới [Điệu Waltz Phong Vũ] buff gia tốc, linh hoạt né tránh ba lần chạy nước rút liên tục của Ngọc Sinh Yên…

Lóe lên! Lại lóe lên! Lóe lên lần nữa!

Dĩ nhiên Ngọc Sinh Yên lần nữa thi triển tuyệt chiêu [Liên Hoàn Nước Rút] thất bại đối với Tiêu Phàm, hơn nữa trong lúc Ngọc Sinh Yên lao tới còn bị Tiêu Phàm ra tay bất ngờ phản kích một kiếm, đáng tiếc vết thương cũng không thể lưu lại một giây trên người Ngọc Sinh Yên, đã bị ánh sáng màu xanh nhạt vẫn liên tục duy trì hạ xuống quanh người Ngọc Sinh Yên hồi phục lại như cũ, Ngọc Sinh Yên lại lần nữa đầy máu.

Sau khi né được [Liên Hoàn Nước Rút] của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm còn có thể quay người đáp trả một kiếm, vốn Tiêu Phàm nên cao hứng nhưng hắn lại chẳng thể cao hứng nổi, bởi vì giá trị mị lực của hắn lại giảm bớt, lại còn chẳng tạo nên chút ảnh hưởng nào đối với Ngọc Sinh Yên.

Tất cả công kích của Ngọc Sinh Yên đều thất bại lại còn bị Tiêu Phàm trở tay cho một kiếm, cô vốn nên tức giận, nhưng lúc này cô lại vô cùng cao hứng, bởi vì Tiêu Phàm sử dụng buff gia tốc, chỉ cần có thể tiêu hao hết Tiêu Phàm, như vậy Ngọc Sinh Yên cũng được lời rồi, sau cùng lúc Tiêu Phàm không còn buff gia tốc nữa, cô sẽ dùng lượng HP vô tận cùng Tiêu Phàm trao đổi vị trị, đem HP của hắn mài cho bằng hết!

…

Tình hình Tiêu Phàm trước mắt rất không ổn, hắn biết Ngọc Sinh Yên định tiêu hao hết giá trị mị lực của hắn, nhưng hắn đối với chuyện này chẳng còn biện pháp nào cả.

Mặc dù Tiêu Phàm có thể thông qua “Tự mình hại mình” để tạo nên hiệu quả biến dị [Nhã Sĩ] của kỹ năng danh hiệu, đến lúc đó hắn sử dụng kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ sẽ không hề tiêu hao giá trị mị lực, nhưng mà cái đó thì có ích lợi gì chứ, hơn nữa Tiêu Phàm cũng không muốn bại lộ lá bài tẩy của hắn quá sớm.

Lúc Tiêu Phàm đang thầm khổ não thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: "Ấy? Hơi thở nồng nặc sinh mệnh? Mưa Tĩnh Lặng? Thật sự là khiến cho người ta hoài niệm ghê…"

Hốc mắt của đầu lâu trên thanh Frostmourne trong tay phải Tiêu Phàm đang sáng lên tia lửa màu lam nhạt, chúng nó không ngừng sáng lên, có vẻ vô cùng linh động…

"Hi…Hiriston?!"

"Không sai, là ta đây, người thanh niên, xem ra ngươi gặp phải phiền toái, hử?"

Thanh âm Hiriston xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm, trên lý thuyết Hiriston xuất hiện là để đến giúp Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vốn dĩ nên vì vậy mà cảm thấy vui sướng, nhưng mà Tiêu Phàm không biết tại sao mà lúc này trong ngực hắn lại sinh ra một loại tâm tình khác, loại tâm tình này gọi là bất an…

"Dường như việc tôi đột nhiên xuất hiện cũng không khiến cậu quá mức giật mình nhỉ, tôi rất thưởng thức loại thái độ xử sự không sợ hãi này của cậu, không hổ là người thừa kế của tôi…"

Sở dĩ Tiêu Phàm không cảm thấy kinh ngạc khi giọng nói của Hiriston bỗng nhiên xuất hiện trong đầu mình là bởi Tiêu Phàm đã đoán ra nguyên nhân tại sao sự việc lại xảy ra như vậy.

Trong ghi chú của thanh Frostmourne có viết: "Hiriston đem tàn phách còn lại của ngài ngưng kết lại phong ấn vào vỏ thanh Ma Kiếm – Apophis, lại dùng đầu lâu của ngài thay thế đầu lâu tà ác biểu tượng của Ma Kiếm – Apophis, khiến trường kiếm cấp bậc sử thi ban đầu bị thoái hóa lần nữa trở lại cấp bậc sử thi, trở thành một thanh Thần Khí có sức mạnh tà ác cường đại nhưng lại mang sắc thái đau thương bi kịch.

Nói cách khác, trong thanh kiếm này thật ra có phong ấn tàn phách của cố anh hùng Hiriston của trận doanh Ác ma, mà công kích thường của Frostmourne ngoại trừ có hiệu quả sương giá và hút máu ra, nó còn có một thuộc tính kỳ lạ gọi là Khí Hồn.

Thuộc tính Khí Hồn này, dựa trên mặt chữ có thể hiểu nó hơi giống với cái thứ gọi là Kiếm Linh, chẳng qua loại Khí Hồn này phải thông qua việc đánh cắp linh hồn kẻ địch làm chất dinh dưỡng thì mới có khả năng thức tỉnh trong chốc lát.

Mà lúc Khí Hồn thức tỉnh, thanh kiếm này sẽ có nhiều hơn một thuộc tính đặc thù, chính là Một Kích Chí Mạng.

Hiệu quả của Một Kích Chí Mạng này là tấn công vào điểm yếu của kẻ địch, tạo nên thương tổn cực lớn đối với kẻ địch.

"Thương tổn cực lớn, cực lớn thương tổn…" Tiêu Phàm thầm lẩm bẩm mấy chữ này, nhớ đến tình huống hắn phải đối mặt trong cuộc thi đấu trước mắt, động lòng.

Hiriston phát hiện Tiêu Phàm không cảm thấy vui mừng vì giọng nói của mình xuất hiện, hơi ngoài ý muốn, chẳng qua vẫn tự giác nói ra nguyên nhân xuất hiện của mình: "Lần trước lúc cậu giết chết chó địa ngục ba đầu ở Phong Ma Quật, Frostmourne đã hấp thu hồn phách của chó địa ngục ba đầu để làm chất dinh dưỡng, sức mạnh của linh hồn một con chó địa ngục ba đầu cấp 35 có thể khiến tôi thức tỉnh trong một lát, còn nữa, đừng gọi tôi là Hiriston nữa, bởi vì Hiriston thật sự đã chết rồi, tôi hiện tại chỉ là một luồng tàn phách Hiriston lưu lại ở nhân gian mà thôi, hơn nữa tôi đã có thân phận mới rồi, tôi là Khí Hồn của món vũ khí Frostmourne này, cũng có thể gọi là Kiếm Hồn."

Hiriston dường như xem nhẹ sống chết, muốn dùng một diện mạo mới để tồn tại trên đời này.

"Nếu bây giờ ông đã thức tỉnh, vậy cũng không cần lãng phí thời gian nữa, tình huống trước mắt của tôi vô cùng hỏng bét, trong cuộc quyết đấu này, kẻ địch trước mắt của tôi sử dụng pháp thuật [Mưa Tĩnh Lặng] đặc hữu của mục sư Tinh linh, tôi hiện giờ không có bất kỳ biện pháp nào có thể đối phó với lượng khôi phục HP quá lớn của cô ta cả." Tiêu Phàm phòng bị nhìn Ngọc Sinh Yên, trong lòng len lén giao lưu với Kiếm Hồn của Frostmourne.

“[Mưa Tĩnh Lặng], thật là một phép thuật khiến cho người ta hoài niệm mà, nhớ năm đó lúc đại hỗn chiến trên chiến trường viễn cổ, mỹ nữ mục sư của trận doanh Tinh linh thật thích trốn ở trong đám người ném những thứ gì gì đó khiến người ta nhức đầu này, muốn giải quyết phiền toái này phải tốn không ít công sức đâu.” Kiếm Hồn lại lần nữa nghe thấy phép thuật Mưa Tĩnh Lặng này, hơi hoài niệm, chậm rãi nói.

“Tôi cần ông nói cho tôi biết điểm yếu của cô ta nằm ở đâu.” Tiêu Phàm rất gấp gáp, hắn không muốn tiếp tục hao tổn cùng Ngọc Sinh Yên nữa, rõ ràng thẳng thắn hỏi Kiếm Hồn.

“Tôi cũng không biết.” Kiếm Hồn cũng trả lời vô cùng thẳng thắn, nhưng Tiêu Phàm nghe thấy câu trả lời như thế thì thiếu chút nữa ngã lăn đùng ra đất, chẳng qua Kiếm Hồn lại nói tiếp một câu: “Nhưng tự cậu có thể nhìn thấy được.”

“Có nghĩa là gì?”

“Vật thừa kế của tôi lúc đầu chia thành hai thứ, thật ra có thể phối hợp hai thứ đó lại để sử dụng, lúc Frostmourne ở trạng thái thức tỉnh Khí Hồn thì cậu lại tập trung tinh thần mở ra kỹ năng của Con Mắt Ác Ma là [Ác Ma Ngưng Thị], cậu có thể thấy trong tầm mắt của mình, trên người kẻ địch có một vị trí tỏa ra tia sáng màu đỏ tươi, mà vị trí phát ra ánh sáng đó chính là điểm yếu của kẻ địch, chỉ cần cậu dùng Frostmourne tấn công vào nơi đó, sẽ khiến Khí Hồn thức tỉnh của Frostmourne gây ra hiệu quả Một Kích Chí Mạng, tạo thành thương tổn thật lớn đối với kẻ địch.” Kiếm Hồn chậm rãi giải thích.

Sau khi Tiêu Phàm nghe xong lời nói của Kiếm Hồn, trong lòng hiểu rõ, hóa ra là như vậy, vậy cuộc tranh tài này hắn có hy vọng giành được thắng lợi rồi, vậy hắn đây liền xem xem liệu thương tổn của Một Kích Chí Mạng có thể trong một chiêu mà giết chết Ngọc Sinh Yên hay không.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, tập trung tinh thần, Con Mắt Ác Ma, mở!

Chương 225: Biến Chất

Chương 225: Biến Chất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hiêu quả đặc biệt tia sáng màu đỏ như máu của Ác Ma Ngưng Thị sáng lên trong mắt Tiêu Phàm, nhưng rất nhanh liền biến mất, cảm giác này giống như ô tô bỗng nhiên tắt máy, bởi vì trong nháy mắt Tiêu Phàm tập trung mở "Mắt" liền như bị kích động mà tan biến mất…

Trải qua lần sử dụng [Ác Ma Ngưng Thị] vừa rồi, trạng thái hiện tại của Tiêu Phàm rất không ổn định, trong lòng thậm chí còn có chút khiếp sợ.

Vừa nãy hắn nhìn thấy cái gì?!

Có phải cuộc tranh tài này diễn ra lâu quá khiến tinh thần hắn hoảng hốt mà sinh ra ảo giác hay không, đúng rồi, nhất định là như vậy, hình ảnh vừa rồi chắc chắn là hắn nhìn lầm thôi.

Lại lần nữa!

Măc dù trong lòng Tiêu Phàm muốn làm lại lần nữa, nhưng mà lần này hắn đã không có cách nào bình tĩnh như lần đầu nữa, thậm chí trong lòng có chút thấp thỏm đối với kết quả sau khi mở "Mắt".

Nhưng mà bất luận thế nào, để giành được thắng lợi, chuyện hiểu rõ điểm yếu của Ngọc Sinh Yên này nhất định phải làm.

Lúc đã làm đủ chuẩn bị tâm lý, lần nữa tập trung tinh thần, Con Mắt Ác Ma, mở!

Lúc này, trong tầm mắt của Tiêu Phàm, dưới phông nền là bầu trời mang ánh sáng màu lục của Mưa Tĩnh Lặng, những điểm màu đỏ xuất hiện trên người Ngọc Sinh yên vô cùng nổi bật…

Ông chơi nhau tôi à! Thấy một màn như vậy, trong lòng Tiêu Phàm không nhịn được mà gào thét, bởi vì rốt cuộc hắn đã biết sự bất an bắt nguồn từ đâu rồi, chính là cái mùi vị hãm vô cùng của trận doanh Ác ma kia.

Lúc rời khỏi trận doanh Ác ma, Tiêu Phàm trải qua những ngày tháng tương đối thả lỏng, đều nhanh đem những giai đoạn cuộc sống khổ cực trước đây quên hết, nhưng nỗi bất an bỗng nhiên sinh ra trong nháy mắt tiếng nói chuyện của Kiếm Hồn vang lên trong đầu hóa ra chính là phản xạ có điều kiện được tạo nên trong sự độc hại thời gian dài ở trận doanh Ác ma.

Quả thật, Frostmourne là một thanh thần khí tốt nhưng chung quy nó vẫn là vật phẩm đến từ trận doanh Ác ma, vẫn không sao thoát được phong cách không đánh tin cậy nhất quán của trận doanh Ác ma…

Bởi tình cảnh mà Tiêu Phàm nhìn thấy lúc này là như vầy, mỹ nữ Ngọc Sinh Yên dáng vẻ vô cùng xinh đẹp trước mặt đang đắc ý tiến từng bước từng bướcvđến gần hắn.

Vũ khí của cô ta xanh biếc, áo quần cũng xanh biếc, ngay cả không khí xung quanh cũng một màu xanh biếc, nhưng mà lúc Tiêu Phàm dùng Ác Ma Ngưng Thị, trên người cô xuất hiện nhiều hơn một bộ "Bikini hai mảnh màu đỏ" vô cùng khêu gợi, chẳng qua bộ "Bikini hai mảnh" này là mặc ở bên ngoài.

"Kiếm Hồn! Mau nói cho tôi biết, tại sao lại như vậy? Có lầm hay không vậy? Điểm yếu của cô ta sao lại ở đó? Tôi lớn chừng này rồi vẫn chưa bao giờ nghe nói qua phụ nữ sẽ vì bị nổ ngực mà chết đâu! Chuyện này căn bản là không khoa học!"

Sau khi biết được điểm yếu của Ngọc Sinh Yên thông qua [Ác Ma Ngưng Thị], Tiêu Phàm không thể nào giữ vững bình tĩnh nữa, hắn tình nguyện điểm yếu của Ngọc Sinh Yên là ở bộ phận xảo quyệt, khó tiếp cận là gót chân như trong thần thoại Hy Lạp "Gót chân Achilles" chứ không muốn chấp nhận sự thật điểm yếu của Ngọc Sinh Yên lại là ở bộ ngực, cho nên trong lòng Tiêu Phàm lớn tiếng chất vấn Kiếm Hồn.

"Tôi cũng không có cách nào để giải thích cả, bởi vì có rất nhiều chuyện đều không thể giải thích rõ được, cũng không cần phải giải thích. Chẳng hạn, cậu xuyên không, ở dị giới nhìn thấy có hai mặt trời, cậu có thể giải thích tại sao sao? Cũng giống như việc cậu dùng thanh kiếm này tấn công kẻ địch tạo ra cho kẻ địch một lượng thương tổn cực lớn. Nếu cậu nhất định muốn tôi phải đưa ra lý do, tôi nghĩ có thể là bởi vì luật nhân quả đi."

Vì sao là một Kiếm Hồn, ông lại hiểu loại chuyện cao siêu như xuyên qua này, còn có cái bạn học vĩ đại "Luật nhân quả" nữa, ông cũng trâu quá nha!

Frostmourne, ông đặt nhược điểm của Ngọc Sinh Yên ở chỗ nào cũng được mà, tại sao lại phải đặt ở nơi mẫn cảm như vậy chứ, điều này làm tôi rất xấu hổ đấy ông có biết hay không?

Thế mà lão ta còn giải thích cho ta rằng chuyện này đều là luật nhân quả, mẹ nó, đùa ông mày à? Tưởng ông là trẻ ba tuổi không biết gì hay sao? Rõ ràng là do hệ thống quá đen mà!

To be or not to be, that is the question - Shakespeare.

Lúc này, Tiêu Phàm nhớ lại Hoàng Kim viên đã chết ở trong thần điện, hắn không ngờ rằng lại có ngày mà mình cũng phải lựa chọn như vậy…

…

Tâm trạng của Ngọc Sinh Yên lúc này rất vui vẻ và nhẹ nhàng.

Bởi vì trận chiến gian khổ lúc trước, Tiêu Phàm đã ép cô sử dụng hết tất cả vũ khí bí mật đi ra nhưng tình trạng lúc này thì cô lại đang chiếm thượng phong, mà Tiêu Phàm muốn đánh bại cô đã gần như không có khả năng, khổ tận cam lai luôn làm cho người cảm thấy vui sướng.

Nhìn thấy sắc mặt thay đổi liên tục của Mệnh Phàm cặn bã ở cách đó không xa làm Ngọc Sinh Yên càng vui vẻ hơn.

Vừa nãy không phải anh rất vui vẻ sao? Không phải đang chê cười tôi sao? Làm sao mà bây giờ không tinh tướng nữa đi?

"Ha ha, đây không phải là Mệnh Phàm, 'Beater' tiếng tăm lừng lẫy hay sao? Tại sao bây giờ lại kém như vậy? Cũng đúng thôi, 'Beater' đã quá cũ rồi, hiện tại là thời đại game 3D, 'Beater' khó sống lắm, anh đã không thắng được rồi thì nên đầu hàng đi, cố gắng cũng chỉ làm mọi người mất thời gian mà thôi." Từ nhỏ tới giờ Ngọc Sinh Yên chưa từng chế giễu ai cả, có lẽ là vừa rồi bị Tiêu Phàm ức hiếp quá khổ nên bây giờ cần xả hơi, cho nên Ngọc Sinh Yên bây giờ mới chế giễu Tiêu Phàm.

Hơn nữa, tên Mệnh Phàm ‘cặn bã’ này thì chế giễu là điều quá bình thường, không có gì to tát cả, lại được nhìn vẻ mặt lúc trắng lúc xanh của Mệnh Phàm thì đúng là sảng khoái, không trách người khác lại thích chế giễu như vậy.

Lúc này Tiêu Phàm còn đang đau khổ suy nghĩ xem có nên tấn công vào nhược điểm của Ngọc Sinh Yên hay không, ai ngờ cô ta lại khiêu khích vào đúng lúc này cơ chứ.

Mặc dù Ngọc Sinh Yên là lần đầu tiên chế giễu người khác thế nhưng có vẻ chuyện này thì phụ nữ có tài năng đặc biệt, chỉ cần nhìn những bộ cung đấu là có thể biết những phi tử ở trong cung nói móc nhau kinh khủng như thế nào, cho nên Tiêu Phàm cảm thấy mình do dự là không đáng, loại phụ nữ chán ghét như này thì phải giết!

“Xú bà nương! Đây là do cô muốn chết! Lần này tôi sẽ không nhường nữa! Cô đừng hối hận!”

Tiếng hét này của Tiêu Phàm rất lớn, không hề khống chế âm lượng của mình chút nào cả.

Cảm xúc của Tiêu Phàm bị mất khống chế cũng không phải đều là do lời nói móc của Ngọc Sinh Yên.

Mà còn bởi vì điểm yếu xuất hiện mang tới hương vị rất quen thuộc, làm cho Tiêu Phàm nhớ lại những chuyện đã xảy ra tại trận doanh Ác Ma nên sinh ra những tâm tình rất tiêu cực, nó cũng đang ảnh hưởng tới tâm trạng lúc này của Tiêu Phàm làm hắn không kiểm soát được mình.

Tiếng hét này rất lớn, làm cho Ngọc Sinh Yên ngây ngốc, mà toàn bộ khán giả cũng đều nghe thấy được tiếng hét này.

Tên Mệnh Phàm này, thế mà trước mặt mọi người mắng nữ thần của mình là xú bà nương, trời đất! Thằng này đúng là mất dạy mà!

Thế là, cả khán đài đều sôi sùng sục.

“Nữ thần cố lên, xử lý thằng ngu này đi!”

“Beater cái gì chứ! Đánh không thắng thì mắng người, có ăn học hay không vậy?”

“Chó cùng đường cắn càn sao? Đáng tiếc rằng trận đấu này ngươi thua chắc rồi!”

…

Trước mặt mọi người mà mắng Ngọc Sinh Yên thì hậu quả rất nghiêm trọng, như Tiêu Phàm hiện giờ là bị khán giả hợp nhau chửi rủa.

Ngọc Sinh Yên là lần đầu tiên bị người khác chửi là xú bà nương, chứ bình thường cô đều được gọi là nữ thần hoặc tiên tử mà, đã khi nào bị như này chứ? Thế nhưng khi nhìn thấy bộ dáng tức giận của Tiêu Phàm thì Ngọc Sinh Yên lại thấy sung sướng, vì vậy cô tiếp tục nói móc: “Excuse me? Nhường? Tôi mà cần anh nhường sao? Anh có thể thắng à?”

Tiêu Phàm lại nghe thấy giọng chế giễu của Ngọc Sinh Yên nên hắn cũng sẽ không nghĩ tới chuyện “nhường” gì nữa, hắn nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Là do cô muốn chết!”

Sau đó Tiêu Phàm biến lửa giận trở thành động lực tấn công của mình, phóng thẳng tới Ngọc Sinh Yên!

Chương 226: Lão Tài Xế(*)

Chương 226: Lão Tài Xế(*)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn thấy Tiêu Phàm phóng tới thì Ngọc Sinh Yên giật mình, quá nhanh!

Tiếp đó, một kiếm từ tay Tiêu Phàm đâm ra!

Khi một kiếm này của Tiêu Phàm đâm trúng thì HP của Ngọc Sinh Yên giảm xuống một mảng lớn, suýt nữa thì hết sạch, thế nhưng chỉ chớp mắt nó đã được tăng đầy bởi “Cơn Mưa Tĩnh Lặng”.

Ngọc Sinh Yên thở phào nhẹ nhõm, làm mình sợ muốn chết, cứ tưởng hắn ta thả skill khủng bố gì cơ, cuối cùng vẫn không giết được mình mà, cứ để hắn ta đâm tiếp đi, cuối cùng thì ta vẫn là người chiến thắng mà thôi.

Thế nhưng nơi vừa bị hắn ta tấn công… có lẽ là do tình cờ mà thôi…

…

"Tôi nói đúng không nào, một kích trí mạng đã có hiệu quả, đúng là luật nhân quả có tồn tại mà! Đòn tấn công của cậu vừa rồi đã làm cô ta gần chết rồi, chỉ cần cậu liên tục tấn công thì sẽ thành công mà thôi!" Sau đòn tấn công vừa rồi thì Kiếm Hồn giải thích với Tiêu Phàm như vậy.

Tiêu Phàm không để ý tới vì sao Kiếm Hồn lại có thể lấy lý do đàng hoàng cho cái điểm yếu như vậy, Tiêu Phàm chỉ chú ý tới việc kỹ năng "đột kích bộ ngực" này đúng là đã tạo nên thương tổn rất lớn cho Ngọc Sinh Yên.

Bởi vì Tiêu Phàm đang tức giận tới đánh mất lý trí thì hắn tiếp tục cuộc hành trình đầy tà ác của mình…

…

Ngọc Sinh Yên thấy Tiêu Phàm định lao tới tấn công tiếp thì mỉm cười: "Tôi đã nói rồi, vô dụng thôi, anh không cần cố chấp như vậy, coi như tôi đứng yên không nhúc nhích thì anh cũng không thắng được tôi, vẫn là ngoan ngoãn nhận thua đi!"

Thế nhưng chỉ một lát cô cũng không cười được nữa…

…

Cái tên này đang làm cái gì!

Tiêu Phàm phóng nhanh tới trước mặt Ngọc Sinh Yên mà tấn công một cách điên cuồng, trên mặt của Ngọc Sinh Yên lúc này đã nổi lên một ráng mây đỏ, cũng không biết là do tức giận hay là…

Nếu như nói tên này lúc trước tấn công tới nơi đó chỉ là do vô ý, thế nhưng lúc này Mệnh Phàm liên tục chém vào nơi đó của mình, thì rõ ràng là cố ý

mà!

Trên trận tranh tài mà hắn ta dám làm cái hành động này, đúng là cặn bã mà! Đúng vậy, Mệnh Phàm chính là cặn bã!

Ngọc Sinh Yên vội vàng cầm kiếm phản kháng, bởi vì điều này quá xấu hổ, thế nhưng cô vẫn không thể nào ngăn cản được sự tấn công của Tiêu Phàm.

Cô rất bất lực, thế nhưng trong tình hình này thì cô không thể nào đứng yên không nhúc nhích được, phải làm cái gì đó, phải tìm được một cách nào đó để ngăn chặn thằng khốn này mới được!

Đang tức giận nên Tiêu Phàm cũng không nghĩ được gì nhiều, cứ liều mạng mà chém tới điểm đỏ, vô cùng chăm chú, hắn chỉ muốn chém chết người phụ nữ chán ghét này thành vụn nên cũng không nghĩ tới thứ gì khác cả, Tiêu Phàm vẫn tập trung vào HP của Ngọc Sinh Yên…

Thiếu một chút!

Lại thiếu chút nữa!

Tại sao mỗi lần tấn công lại kém một ít sát thương nữa chứ? Ta muốn tấn công càng nhanh hơn! Chỉ cố gắng chút nữa là cô ta sẽ chết rồi!

…

Khác biệt với Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên lúc này lại chú ý tới hành vi của Tiêu Phàm chứ không có chú ý tới HP của mình.

Chẳng lẽ tên này bị ta nói tới mức thẹn quá hóa giận? Khi biết trận chiến đấu này thua rồi nên trước khi rời khỏi muốn làm nhục ta sao?

Đúng! Chắc chắn là vậy! Tên cặn bã này chắc chắn là đang nghĩ như vậy! Chết tiệt!

Tại sao hệ thống đề phòng quấy rối vẫn chưa xuất hiện chứ? Ngọc Sinh Yên rất muốn khóc.

Trong trò chơi có cài đặt một hệ thống đề phòng quấy rối cho nhân vật nữ, tác dụng của nó là đánh tới một tia sét vào kẻ mà muốn quấy rối tình dục nhân vật nữ, làm cho kẻ đó cải biến chủng tộc, đen y hệt người châu Phi luôn.

Thế nhưng lúc này Tiêu Phàm chỉ là dùng hiệu quả đặc biệt của vũ khí để tấn công mà thôi, có lý do đường đường chính chính như vậy thì hệ thống làm sao mà phạt được? Cho nên điều mà Ngọc Sinh Yên mong muốn nó sẽ không trở thành hiện thực.

Còn khán giả lúc này thì đang trợn mắt há hốc mồm, tên Mệnh Phàm này đang làm cái gì đây?

Đây còn phải là trận thi đấu nữa không đây?

Tiêu Phàm dùng hai thanh kiếm chém liên tục làm trên sân đấu "sóng lớn" dập dờn, dạt dào ý xuân…

Mà kẻ hưng phấn nhất lại là Hổ Nữu, lúc đầu khi thấy Tiêu Phàm bị đùa giỡn thì cô rất khó chịu, thế nhưng mà lúc này lại rất thú vị, Hổ Nữu liền đứng dậy hét lớn mà cổ vũ: "Phàm muội muội! Cố lên! Chém vỡ cái thứ silicon của cô ta đi!"

Khán giả nghe tiếng mà nhìn lại, thấy khi Hổ Nữu cổ vũ thì hai "vũ khí giết người" nảy lên rung động làm nhiều người nuốt nước miếng, đều có cùng một cái suy nghĩ, ngực của cô mới giống là silicon đó…

Sự tức giận dễ dàng làm cho người ta mất đi lý trí, lúc này Tiêu Phàm chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó chính là giết chết đối thủ trước mắt này mà không hề có suy nghĩ nào khác cả, tấn công rất là mạnh mẽ.

Ngọc Sinh Yên bị Tiêu Phàm làm nhục như vậy nên rất là bối rối, tiêu chuẩn động tác kiếm thuật Tây Âu của Ngọc Sinh Yên đã bị làm rối loạn.

Ngọc Sinh Yên không muốn dùng kiếm tấn công Tiêu Phàm nữa mà muốn dùng hai tay che ngực.

Bị Tiêu Phàm nhục nhã như vậy trước mặt mọi người thì Ngọc Sinh Yên rất xấu hổ, rưng rưng muốn khóc vậy, cô rất muốn bảo Tiêu Phàm ngừng lại hành vi của mình.

Còn thiếu một chút nữa, mỗi lần tấn công đều thiếu một chút nữa là có thể giết cô ta rồi! Ta muốn tốc độ tấn công càng nhanh hơn nữa!

Lực chú ý của Tiêu Phàm vẫn tập trung vào tình hình biến động HP của Ngọc Sinh Yên.

Ngọc Sinh Yên đã bắt đầu dùng tay che đi bộ ngực của mình, Tiêu Phàm thấy vậy thì không chịu, điểm yếu bị che rồi thì mình giết thế nào được cô ta nữa đây?

Thanh Ảm Long Minh Viêm kiếm trên tay trái biến mất, thay vào đó là một chai rượu đế, Tiêu Phàm nhanh chóng uống một hớp rồi phun vào mặt Ngọc Sinh Yên, Tửu Tinh Thổ Tức!

Tiêu Phàm muốn dùng kỹ năng [Tửu Tinh Thổ Tức] đánh gãy hành động của Ngọc Sinh Yên, mặc dù hiệu quả choáng váng chỉ có 0.5 giây ngắn ngủi, thế nhưng đối với tình hình bây giờ đã rất tốt rồi.

Mà đang lúc Ngọc Sinh Yên định bảo Tiêu Phàm dừng lại mà lại thấy Tiêu Phàm phun rượu vào mặt cô, làm lời sắp ra khỏi miệng cô bị kẹt lại.

Theo mùi rượu tản ra thì hiệu quả choáng váng xuất hiện.

Tiêu Phàm đã nắm lấy cơ hội đó, cầm hai kiếm chém nhanh…

Sau khi hiệu quả choáng váng hết hiệu lực thì Ngọc Sinh Yên vẫn đầy máu như cũ.

Khi Ngọc Sinh Yên đứng yên bị choáng thì có thể nói là không có chút phản kháng nào, đứng yên mặc cho Tiêu Phàm tấn công.

Mà trong thời gian này chính là thời gian Tiêu Phàm tấn công nhanh nhất, thế mà HP của Ngọc Sinh Yên vẫn không hết, điều này chứng minh kể cả một kích trí mạng vẫn không thể giết chết Ngọc Sinh Yên bằng một đòn được.

Sau khi biết rõ ràng rằng mình sẽ không giết chết được Ngọc Sinh Yên bằng một đòn để kết thúc trận đấu này thì Tiêu Phàm tỉnh táo lại, mà sau khi hắn tỉnh táo thì Ngọc Sinh Yên mới hét lớn…

“Tên cặn bã, tại sao anh lại có thể làm như vậy, lại còn nhổ nước bọt vào mặt tôi nữa, anh không chiến thắng được trận đấu này nên muốn làm nhục tôi đúng hay không? Anh chính là cặn bã!”

Nghe thấy lời nói này thì Tiêu Phàm không tấn công nữa, bởi vì trong lời nói của Ngọc Sinh Yên mang theo sự nức nở nghẹn ngào.

Cuối cùng thì sự chú ý của Tiêu Phàm cũng rời khỏi HP của Ngọc Sinh Yên. Mà vừa nãy… mình đã làm cái gì?

Tiêu Phàm nhớ lại những hành động vừa qua của mình thì rất là xấu hổ.

Hắn tại trước mặt của vô số người, ‘tập kích ngực’ của “Nữ thần trò chơi” Ngọc Sinh Yên!

Không nhớ lại còn tốt, một khi nhớ lại thì hắn lại nhớ tới hai khối co dãn mềm mại, khi bị kiếm chém vào thì lắc lư rất mê người, làm cho Tiêu Phàm nóng cả mũi, hắn vội vàng muốn bình tĩnh lại, không nghĩ lung tung nữa, nếu không thì hắn sợ máu mũi của mình phun ra ngoài.

Tiêu Phàm cũng là một người đàn ông bình thường mà thôi, khi nhìn thấy những cảnh đó mà không nghĩ mấy thứ đặc biệt là rất khó. Cũng may là máu mũi của Tiêu Phàm cũng không chảy ra, thế nhưng trên ghế khán giả lại có khá là nhiều…

Chương 227: Áo Ngực (1)

Chương 227: Áo Ngực (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tên cặn bã Mệnh Phàm này, vừa nãy đã làm gì với nữ thần của chúng ta!”

“Tại sao hắn lại có thể làm chuyện như vậy!”

“Cầm thú!”

“Mẹ nó, thằng cha này vẫn là người sao? Đây cũng không phải là thi đấu nữa rồi!”

…

Các khán giả trở nên ồn ào, những tên này mồm vừa la mắng thế nhưng thần sắc trên mặt lại rất là phấn khởi…

Tất cả khán giả, không một ai chú ý tới sự thay đổi HP của Ngọc Sinh Yên, tất cả đều nhìn chằm chằm vào cảnh tượng “chiến đấu” của hai người, không chịu bỏ lỡ một phút giây nào cả.

Lại nhìn thấy thần sắc tủi thân của Nữ thần thì hành động ác ý làm nhục đối thủ khi không chiến thắng được trận đấu của Tiêu Phàm đã được xác thực.

Thế nhưng bọn họ còn có một sự hoài nghi lớn hơn nữa, chính là tại sao thằng này lại có thể bỏ qua hệ thống phòng chống quấy rối, không kiêng nể gì cả “xâm phạm” nữ thần của chính mình đây?

Tiểu Miêu đã không biết phải bình luận về trận đấu này như thế nào, một series toàn các hành động lưu manh kinh thiên động địa làm nội tâm vẫn còn trong sáng như Tiểu Miêu không thể chấp nhận được.

Phong Ma Tiểu Xích Lang hơi cau mày, bởi vì gã biết được cách làm người của Tiêu Phàm, hắn cũng không phải loại người này, những hành vi vừa rồi của Tiêu Phàm chắc chắn là có nguyên nhân đặc biệt nào đó, thế nhưng gã cũng không nhìn ra được tại sao, cho nên cũng không thể nào giải thích cho khán giả được.

Kỹ năng danh hiệu của Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng khá giống với [Ác Ma Ngưng Thị] của Tiêu Phàm, cũng thuộc loại kỹ năng dò xét, phối hợp với kỹ năng thiên phú theo đuôi người khác của gã thì việc thu thập tình báo rất dễ dàng.

Mà tình huống không thể nhìn thông tin về mục tiêu, đây chính là lần đầu tiên của gã khi có được kỹ năng này, xem ra tên Mệnh Phàm này rất thú vị đây, Phong Ma Tiểu Xích Lang mỉm cười nghĩ.

Phong Ma Tiểu Xích Lang không thể nhìn rõ tin tức về Mệnh Phàm bởi vì Tiêu Phàm có [Ác Ma Ngưng Thị], một hiệu quả bị động của nó chính là có thể che đậy toàn bộ tin tức của bản thân, bất cứ kẻ nào cũng không thể xem được cả.

Bởi vậy, ở trong mắt của người xem thì những hành vi vừa rồi của Tiêu Phàm đó chính là đang làm nhục đối thủ.

Mà thủ đoạn làm nhục đối thủ của Tiêu Phàm lại quá độc ác.

Tâm trạng của Ngọc Sinh Yên lúc này quá kém, cô không biết tên cặn bã trước mắt làm cách nào mà có thể vượt qua hệ thống phòng chống quấy rối mà có thể làm những hành động như vậy, thế nhưng dù cho cô biết nguyên nhân tại sao thì cũng không thể nào thay đổi sự thực rằng cô đang bị tên chết tiệt này làm nhục trước mắt mọi người. Cô nghĩ tới đây thì càng đau lòng hơn.

Tiêu Phàm nhìn thấy Ngọc Sinh Yên rất đáng thương, nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra thì hơi áy náy, mặc dù hắn rất ghét cô gái kiêu ngạo này, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn nói với Ngọc Sinh Yên một câu: "Xin lỗi…"

Thế nhưng đúng lúc này: "Làm rất tốt! Phàm muội muội, tỷ đã biết rằng em sẽ trả thù cho tỷ đây mà!" Tiếng gào của Hổ Nữu lần nữa truyền vào trong đấu trường!

"Người đẹp kia là bạn bè của Mệnh Phàm, từ lúc đầu đã khó chịu với Ngọc Sinh Yên rồi."

"Hóa ra Tiêu Phàm làm vậy vì để trả thù cho người đẹp kia."

"Đúng vậy, đúng vậy!"

…

Nghe được tiếng cổ vũ của Hổ Nữu thì khán giả lại xì xào.

Những tiếng xì xào của khán giả làm Tiêu Phàm hơi bực mình, tại sao nó lại biến thành như vậy? Hắn chỉ muốn tới tham gia giải đấu bình thường thôi mà…

Mặt khác, còn có một tiếng nói rất ầm ĩ vẫn vang lên trong đầu Tiêu Phàm…

"Tiếp tục tấn công đi, tại sao cậu lại có thể từ bỏ khi mới thất bại nho nhỏ chứ? Chỉ cần thêm chút sức nữa thì cậu đã có thể chiến thắng rồi, ác ma vĩ đại làm sao có thể thua bởi tinh linh yếu đuối chứ? Đừng đứng im như vậy, phải thừa dịp trạng thái của kẻ địch không tốt mà tấn công đi! Thiếu niên!"

Khi Tiêu Phàm không tấn công Ngọc Sinh Yên nữa thì Kiếm Hồn vẫn tiếp tục giật dây hắn, dùng những lý lẽ chính nghĩa thuyết phục Tiêu Phàm tiếp tục những hành động bỉ ổi.

Tiêu Phàm đang rất đau đầu với hoàn cảnh hiện tại rồi, thế mà Kiếm Hồn vẫn cứ lải nhải bên tai, cho nên Tiêu Phàm không chịu đựng được, hét lớn…

…

Đúng lúc này, Ngọc Sinh Yên cũng nghe thấy tiếng nói của Hổ Nữu nên biết "rõ ràng" nguyên nhân ra sao, hét lên với Tiêu Phàm: "Hóa ra là do anh đang giúp đứa vô văn hóa kia trả thù tôi sao? Anh quá đáng!"

"Im ngay! Tôi đã rõ ràng 'lượng sữa' của cô ta rồi, cơ bản là không thể chiến thắng!"

Đương nhiên, tiếng hét này của Tiêu Phàm là đang nói với Kiếm Hồn, hắn muốn nói cho Kiếm Hồn biết, lượng máu mà [Mưa Tĩnh Lặng] hồi phục quá nhiều, dùng lực công kích của hắn hiện tại không thể đánh thắng được!

Thế nhưng vào lúc này, ngoại trừ Tiêu Phàm, toàn bộ người ở đây đều không biết có Kiếm Hồn đang nói chuyện với Tiêu Phàm…

…

Tên này nói với ta "đã rõ ràng về lượng sữa" là có ý gì? Chẳng lẽ tên lưu manh này muốn uy hiếp ta, dựa vào những đòn tấn công vừa rồi và kinh nghiệm phong phú của hắn mà hắn đã có thể đoán được số đo của nơi đó rồi?

Sau đó hắn muốn dùng điều này uy hiếp mình nhận thua? Tên này quá bỉ ổi!

Điều này cũng không trách Ngọc Sinh Yên suy nghĩ quá nhiều, bởi vì theo hoàn cảnh lúc này, khán giả cũng nghĩ như vậy, tên Mệnh Phàm này đã biết rõ 'lượng sữa' của Nữ thần! Đúng là khó tin mà! Hóa ra tên Mệnh Phàm này lại là lão tài xế nha.

Về phần nửa câu sau "không thể chiến thắng" thì mọi người đều không để ý tới, câu này chỉ là râu ria, không quan trọng…

(*)Lão tài xế: có kinh nghiệm dày dặn về tình trường, chuyên lừa đảo những cô gái ngây thơ.

"Đồ vô sỉ! Tôi sẽ không thỏa hiệp đâu! Đừng hòng uy hiếp tôi!"

Ngọc Sinh Yên nghĩ đến hành động của Tiêu Phàm cũng không phải để nhục nhã cô, cũng không phải để trút giận thay cho Hổ Nữu, mà là để tìm hiểu rõ ràng "lượng sữa" của cô, dựa vào đó mà uy hiếp, ép cô chịu thua, trong lòng Ngọc Sinh Yên tức giận đến tột cùng.

Để bảo vệ vinh quang của mình, để dọn sạch rác rưởi cho thế giới này, Ngọc Sinh Yên cầm lấy thanh kiếm trong tay mình lần nữa, dùng vũ lực để mở rộng "chính nghĩa".

"Lên đi! Nữ thần cố lên!"

"Đánh chết cái tên tồi tệ này!"

"Giết chết tên cặn bã đó đi!"

…

Nhìn thấy hành động lúc này của Ngọc Sinh Yên, khán phòng lại trở nên sôi nổi một lần nữa, sôi nổi vì muốn ủng hộ cho Ngọc Sinh Yên. Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ thì trong trận đấu này, đứng về phe của Ngọc Sinh Yên mới là đúng, chủ yếu là vì chuyện Tiêu Phàm đã làm trên sân thi đấu thật sự quá mức xấu xa.

"Nhìn đi, tôi đã bảo là cậu hãy tấn công đi mà, bây giờ đối thủ đã khôi phục lại trạng thái rồi, chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh khó khăn cho mà coi!" Kiếm Hồn lại la lên trong lòng của Tiêu Phàm.

Lúc này Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bực bội, không hiểu sao tình thế trận đấu lúc này đã phát triển theo một hướng rất kỳ quái.

Mà kiếm hồn của Frostmourne còn la to ở chỗ này nữa chứ, thế này thì sao Tiêu Phàm có thể bình tĩnh lại mà chiến đấu cho được. Thế là Tiêu Phàm tức giận nhét Frostmourne vào ba lô của mình, lấy thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm đen khịt ra nghênh chiến.

Sau khi Frostmourne bị để vào ba lô, tiếng ồn ào trong đầu của Tiêu Phàm rốt cuộc cũng biến mất, Tiêu Phàm lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều, biểu cảm cũng không kìm được mà lộ ra vẻ ung dung tự tại.

Nhưng ở trong mắt của Ngọc Sinh Yên, cô thấy đối diện với sự công kích lúc này của mình, Tiêu Phàm lại cất thanh kiếm có bề ngoài lộng lẫy như cây thần kiếm Frostmourne (thật ra là nó) vào ba lô, đổi thành một cây trường kiếm màu đen khác. Tuy rằng thanh kiếm màu đen này cũng không tệ, có điều phẩm chất của nó chắc chắn sẽ không bằng thanh Frostmourne lúc nãy, hơn nữa sau khi Mệnh Phàm đổi thành thanh kiếm bình thường này, còn ra vẻ thở phào nhẹ nhõm nữa chứ, hắn có ý gì đây! Lẽ nào cho đến bây giờ mà hắn vẫn còn coi thường cô sao! Thật sự là quá đáng ghét mà!

Thế là công kích lúc này của Ngọc Sinh Yên càng mãnh liệt hơn.

Chương 228: Áo Ngực (2)

Chương 228: Áo Ngực (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm không biết mình đổi thanh Frostmourne đi sẽ khiến cho Ngọc Sinh Yên suy nghĩ nhiều như vậy, hắn đang nghiêm túc tránh né sự tấn công của Ngọc Sinh Yên. Tuy sự công kích lúc này của Ngọc Sinh Yên vô cùng mãnh liệt, thế nhưng sau khi gặp được quá nhiều "bất ngờ" trong trận thi đấu lần này, cô đã không thể nào duy trì được trái tim bình tĩnh như lúc đầu nữa rồi.

Vì vậy nhìn thì có vẻ lần tấn công này của Ngọc Sinh Yên vô cùng mạnh bạo, thật ra nó lại rất lộn xộn, Tiêu Phàm cũng né tránh một cách khó khăn như trước nữa.

Làm sao bây giờ, mình không muốn thua trận thi đấu này đâu, Tiêu Phàm vừa né sự công kích của Ngọc Sinh Yên vừa suy tư.

Tiêu Phàm không nghĩ đến hiệu quả đặc biệt của Thần Khí [Frostmourne] là một đòn trí mạng vẫn không thể KO Ngọc Sinh Yên đang đầy HP, sức phòng ngự của Ngọc Sinh Yên vô cùng không hợp lý, nếu chỉ dựa vào [bộ đồ Nhu Phong] ở ngoài thì không thể nào làm được chuyện này, trên người Ngọc Sinh Yên chắc chắn còn có một Thần Khí nào đó có chức năng phòng ngự, nếu cô không có cái Thần Khí này thì tốt rồi…

Không có cái Thần Khí này?

Đúng rồi, sao mình lại quên mất nó chứ.

Tiêu Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp dùng để làm yếu sức phòng ngự của Ngọc Sinh Yên, hắn không khỏi lộ ra vẻ mặt đê tiện.

Ngọc Sinh Yên phát hiện ra vẻ mặt này của Tiêu Phàm, động tác của cô bỗng nhiên bị khựng lại, bởi vì chuyện lúc nãy, Ngọc Sinh Yên vẫn còn hơi sợ sệt Tiêu Phàm, cô không kìm lòng được mà dò hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Ha ha, đợi lát nữa thì cô sẽ biết ~" Tiêu Phàm nở nụ cười, cười vô cùng dâm đãng.

Bởi vì mỗi lần hắn sử dụng kỹ năng này, tâm tình của Tiêu Phàm đều rất dâm đãng, nhất là sau khi kỹ năng này được thi triển thành công.

Đúng vậy, lúc này Tiêu Phàm muốn sử dụng tuyệt kỹ của mình, [Phi Long Thám Vân Thủ].

Mục tiêu của Tiêu Phàm rất rõ ràng, thử dùng [Phi Long Thám Vân Thủ], không ngừng trộm áo giáp trên người Ngọc Sinh Yên, từng bước làm suy yếu sức phòng ngự của cô, nếu trực tiếp trộm thành công Thần Khí phòng ngự trên người cô thì quá tuyệt vời.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm sử dụng [Phi Long Thám Vân Thủ] với người chơi.

Không biết sẽ có hiệu quả như thế nào nữa, nghĩ đến tỷ lệ thành công khi thi triển trên người quái dã ngoại lúc trước, trong lòng Tiêu Phàm vô cùng thấp thỏm lo lắng.

Có điều bây giờ hắn chỉ có thể cố gắng hết sức, lúc này Tiêu Phàm chỉ có thể đặt hy vọng thắng lợi của mình vào cái tuyệt kỹ [Phi Long Thám Vân Thủ] này mà thôi.

Nếu đã quyết định, Tiêu Phàm không hề trì hoãn nữa, lập tức hành động.

Bởi vì trước đó hắn đã dùng hết giá trị mị lực mà mình tích góp được từ kỹ năng [Tình Ca Thân Sĩ], thế nên bây giờ Tiêu Phàm thi triển [Điệu Waltz Phong Vũ] đều dựa vào giá trị mị lực được chuyển đổi từ giá trị thể lực bằng kỹ năng [Nhã Sĩ], mà [Phi Long Thám Vân Thủ] không chỉ tiêu hao giá trị thể lực mà còn có thời gian hồi chiêu là 5 phút, bây giờ tình thế gấp gáp, thắng bại chỉ trong chốc lát.

Vì vậy Tiêu Phàm nghiêm túc hơn hẳn mọi lần, hắn tập trung tất cả mọi sức lực của mình rồi lao về phía Ngọc Sinh Yên.

Nhìn thấy khí thế hung hăng khi lao đến của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên hơi hoảng sợ, cô không biết lúc này Tiêu Phàm định làm gì, thế nhưng có vết xe đổ ở phía trước, cô chắc chắn phải đề phòng hành động của Tiêu

Phàm, dù vậy thì tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm lại quá nhanh so với Ngọc Sinh Yên, trong chớp mắt, Tiêu Phàm đã ngang qua người cô…

Sau khi trải qua sự kiện "tập kích bộ ngực" đầy bất ngờ kia, Tiêu Phàm đã cẩn thận hơn khi tiếp xúc với cơ thể của Ngọc Sinh Yên, cố gắng tránh không đụng đến bộ phận nhạy cảm của cô, vì vậy lần này Tiêu Phàm rất lịch sự mà giả vờ xuất quyền, đánh một quyền ở đằng sau lưng Ngọc Sinh Yên…

Một luồng khí màu đen sáng lên trong tay Tiêu Phàm, hắn cảm nhận được trong lòng bàn tay của mình có xúc cảm của một thứ gì đó!

[Gợi ý của hệ thống: Kỹ năng Phi Long Thám Vân Thủ đã được thi triển thành công, ngài lấy được một cái áo ngực Nữ Thần Victoria trên người của người chơi Ngọc Sinh Yên.]

Trong lòng Tiêu Phàm vô cùng kích động, hắn không nghĩ đến kỹ năng [Phi Long Thám Vân Thủ] không linh nghiệm trên người quái dã ngoại lại thành công vào giờ phút quan trọng, xem ra sau khi ra khỏi trận doanh Ác Ma thì nữ thần may mắn đã quan tâm đến hắn rồi.

Nhìn thấy tên cái vật phẩm mà mình dùng kỹ năng [Phi Long Thám Vân Thủ] để trộm là [Áo ngực Nữ Thần Victoria], "Nữ Thần", thường thì chỉ có trang bị nào là Thần Khí mới có thêm chữ "Thần", mà chữ "áo ngực" đúng lúc nói rõ đây là một cái áo giáp.

Vì thế Tiêu Phàm không cần nhìn bề ngoài và thuộc tính của vật phẩm này cũng có thể biết rằng mình đã trộm đúng rồi, [Phi Long Thám Vân Thủ] không hổ là tuyệt kỹ mà mình thích nhất, lần này nó trực tiếp chơi "một đòn chết ngay", lại lập công lần nữa.

Tiêu Phàm nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Ngọc Sinh Yên, cả cái viền mắt đã từ từ đỏ lên kia, thầm nghĩ, ha ha, khóc thì có ích gì chứ, đáng đời cô, lần này áo giáp Thần Khí của cô đã bị trộm mất rồi, trong lòng cô chắc đang rất lo lắng, xem tôi KO cô thế nào này!

Kỹ năng [Phi Long Thám Vân Thủ] được triển khai vô cùng thành công, khiến tâm tình lúc này của Tiêu Phàm rất tốt, Tiêu Phàm giống như người

thắng vậy, giơ "Thần Khí" mà mình đã trộm được lên trời.

Nhìn thấy hành động này của Tiêu Phàm, nước mắt của Ngọc Sinh Yên triệt để chảy ra.

Mà trên khán phòng cũng tràn ngập tiếng hô, vẻ mặt của mọi người đều vô cùng khiếp sợ…

Nhận thấy không khí hiện trường thì Tiêu Phàm hơi nghi hoặc, phản ứng này không đúng cho lắm, vẻ mặt của bọn họ đã quá khuếch đại rồi đúng không?

Đúng lúc này, vì Tiêu Phàm lỏng tay ra nên một cái dây đeo tinh tế màu đen có đường viền hoa trượt xuống khỏi lòng bàn tay của hắn, lướt qua trước mắt Tiêu Phàm…

Trong lòng Tiêu Phàm chợt cảm thấy không lành, hắn không nhịn được mà nuốt nước miếng, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chiến lợi phẩm trong tay mình…

Mợ nhà mi! Thần thú Cua Đồng* của Thiên Triều trong trò chơi này cũng quá lợi hại rồi! Thứ này rõ ràng là đồ lót mà, sao mấy người có thể chuyển nó thành áo ngực chứ! Mấy người làm như tôi chưa từng thấy vậy, dùng đồ lót rồi bảo là áo ngực để lừa gạt tôi, hơn nữa quan trọng nhất là Ngọc Sinh Yên tìm đâu ra thứ này ở trong trò chơi thế!

(*Cua Đồng: ý chỉ những gì nhạy cảm, không phù hợp đều sẽ bị che lại, xóa bỏ, hoặc sửa chữa cho phù hợp)

Sau khi nhận ra "Chiến lợi phẩm" mà mình giơ cao quá đầu này, rốt cuộc là thứ gì, hai tay Tiêu Phàm bắt đầu không nghe sai bảo mà run lẩy bẩy…

Vì sao lại xảy ra việc này khi mình sử dụng 【Phi Long Tham Vân Thủ】 với Ngọc Sinh Yên?

Hơn nữa, xác suất【Phi Long Tham Vân Thủ】 sao lại cứ phải thành công đúng lúc này chứ?

Với cả, trên người Ngọc Sinh Yên sao lại có thứ này?

Mình chưa bao giờ nghe nói, trong "Tân Sinh" lại xuất hiện đồ phòng ngự loại nội y cả!

Mẹ nó, hôm nay đi ra ngoài méo coi ngày rồi, quái đản vãi!

…

Trong lòng Tiêu Phàm không ngừng gào thét, nhớ lại hành động vừa nãy của mình thì vẻ mặt hắn bắt đầu lúng túng.

Nhưng khi nhìn thấy Ngọc Sinh Yên trước mặt, bị mình làm cho khóc đến nước mắt dàn dụa, bộ dạng vô cùng đáng thương thì đột nhiên Tiêu Phàm cảm thấy cô gái đáng ghét này khi khóc lại rất đẹp, có lẽ chỉ có những lúc như thế này, Ngọc Sinh Yên mới không làm cho mình chán ghét mà thôi.

Cảm nhận được sự ấm ấp đến từ nhiệt độ cơ thể của thứ đồ mềm mại này, ánh mắt Tiêu Phàm không tự chủ dời đến vị trí "nhược điểm" của Ngọc Sinh Yên, chẳng qua hắn rất nhanh liền lắc lắc đầu, dứt bỏ đi ý nghĩ không đứng đắn.

Tiêu Phàm, mày nhớ kỹ cho tao, hiện tại mày đang chiến đấu, và cô ta là đối thủ của mày!

Tiêu Phàm bắt đầu quan sát "thần khí" mới lấy được trong tay, trong đầu không tự giác xuất hiện một suy nghĩ…

Kiểu này cũng không tệ nha, rất gợi cảm, rất có gu!

Cái đờ mờ! Bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy cái này đâu, mục đích của mình bây giờ là phải biết được sao lại xảy ra chuyện như vậy!

Sau khi lấy lại tinh thần, Tiêu Phàm lại một lần nữa trắng trợn cầm thứ trong tay lên quan sát…

【Tên: Áo lót của Nữ Thần Victoria】

Ơ cái đệch! Mỗi lần nhìn thấy cái tên này là Tiêu Phàm lại nổi điên, dịu dàng cái mẹ gì, hại tao hiểu lầm!

【 Loại hình: Thời trang 】

【 Độ bền: 100% 】

【 Điều kiện trang bị: Con gái】

【 Ghi chú: Áo lót được hưởng ké sự nổi tiếng của "Hệ liệt Nữ thần Victoria". Mặc dù nó là một món đồ trong nhưng bạn cũng phải nhớ kỹ! Phải là một thục nữ để có thể xứng với Áo lót của Nữ Thần Victoria, nhất định phải làm cho nó trở hành một chiếc áo lót tao nhã. 】

Thục nữ cái khỉ à!

Chương 229: Nguyên Nhân Ăn Trộm

Chương 229: Nguyên Nhân Ăn Trộm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Tiêu Phàm đọc cái ghi chú lừa đảo này thì sắc mặt thối ra, cũng bởi vì cái áo dâm đãng giả thục nữ này, một đời sáng suốt của Tiêu Phàm cứ như vậy bị hủy diệt!

Bố mày còn còn tưởng mình trộm được một món thần khí chứ, ai mà ngờ một thứ đồ đáng gờm đến thế mà chỉ là một món thời trang!

…

Hệ thống thời trang của "Tân Sinh" là hệ thống chuyên tạo ra ngoại hình, cá tính phù hợp với từng người chơi.

Trong khu Thương Thành của "Tân Sinh" có rất nhiều bộ thời trang mà tiêu "nhân dân tệ" là có thể có được, người chơi có thể tùy ý phối đồ dựa vào sở

thích cá nhân.

Về phần tại sao nội y lại xuất hiện trong này, này chủ yếu là do một vài người chơi nữ câu nệ nhu cầu ngoại hình quá đáng.

Ngày đầu tiên "Tân Sinh" mở server, những ngày sau đó, bị khiếu nại nhiều nhất chính là người chơi nữ cho rằng áo tân thủ thật sự quá xấu, ảnh hưởng nghiêm rọng đến khí chất của các cô nàng, cho nên hệ thống thời trang online dự định bị trì hoãn thêm một thời gian lại xuất hiện sớm hơn trong game.

Mà lúc đầu người chơi nữ cũng cam chịu mặc một bộ quần áo màu trắng không hở rốn nhưng mà bây giờ đã là năm 2990 rồi, con gái phần lớn đã thoải mái hơn, chịu mặc bộ trang phục như thế chắc chắn không thể thỏa mãn nhu cầu làm đẹp của các cô, thế là sau đó loại quần áo bikini có thể phô bày dáng người nóng bỏng của các cô gái xuất hiện.

Dần dần nhu cầu của các cô gái càng ngày càng cực đoan, cuối cùng để chạy theo thời thế mà ngay cả đồ nội y cũng xuất hiện .

Mà bộ quần áo màu trắng không hở rốn trước đó của người chơi nữ cũng chịu bị thay đổi thành bikini màu trắng để có thể phô bày dáng người duyên dáng của nữ giới.

Còn về việc các cô tại sao muốn mua thứ đồ chỉ mình mới có thể thấy, người khác lại không thể thấy này, thì Tiêu Phàm không thể hiểu được.

Thật ra thì việc này cũng không cần phải hiểu, cũng giống như việc đàn ông không thể hiểu được vì sao phụ nữ bỏ tiền ra mua nhiều túi xách đắt đỏ đến vậy.

Nếu như có một ngày Tiêu Phàm hiểu được thì chắc chắn hắn cũng chả bình thường rồi.

Cho nên Tiêu Phàm bây giờ cũng đang cảm thấy rất ngạc nhiên, người như Ngọc Sinh Yên lại chọn trang bị của người chơi nữ.

Vì sao lại mua thứ đồ "đồ lót" trông tao bao đến vậy.

…

Áo lót của Nữ Thần Victoria, thật ra cũng không phải là đồ mà Ngọc Sinh Yên sắm lấy, bởi vì Ngọc Sinh Yên là con gái nên tuy cũng thích chưng diện nhưng không hề giống những cô gái son phấn lòe loẹt, cô có một nhu cầu rất đặc biệt với các loại thời trang kỳ quái.

Thậm chí có thể nói, từ khi "Tân Sinh" bắt đầu, Ngọc Sinh Yên chưa hề mua bất kỳ một thứ quần áo gì, vẫn luôn mang trang bị mặc định, bởi vì dù cô có mặc quần áo tân thủ đi nữa thì cũng vẫn có người gọi cô là "nữ thần trò chơi", người đã đạt đến cảnh giới này, thì có yêu cầu gì về ăn mặc nữa chứ.

Thế nhưng công hội Hoa Nguyệt lại có một hội trưởng biến thái…

"Bảo bối Sinh Yên của chị, em nhìn chị mang đến cho em quà gì này, vui không? " Mị Hỏa vừa thở hổn hển vừa vung vung【 Áo lót của Nữ Thần Victoria】có hình dáng sexy nóng bỏng trước mặt Ngọc Sinh Yên.

"Sinh Yên bảo bối, mặc cho chị xem thử nha, tỷ tỷ muốn khóc roài nè."

"Ít nhất em cũng phải nhận quà của chị đó nha, nếu cứ từ chối vô tình như vậy, tỷ tỷ sẽ đau lòng chết mất!"

"Ối, em mà không nhận chị chết cho em xem!"

…

Ngọc Sinh Yên cảm thấy trong công hội Hoa Nguyệt cái gì cũng đều rất tốt, bởi vì các thành viên đều là người chơi nữ trong game, duy chỉ trừ cái người hội trưởng siêu cấp không đứng đắn này ra mà thôi.

Ngọc Sinh Yên là sau này mới gia nhập công hội Nguyệt Hoa nên cô thực sự không thể biết được cái tính cà lơ phất phơ của Mị Hỏa, càng không biết được làm sao mà cô có thể làm một công hội nhỏ không ai biết đến trở thành một công hội lớn nổi tiếng trong trò chơi, với cả, trong mắt Ngọc Sinh Yên Mị Hỏa thật sự không có ưu điểm gì.

Vì để tránh Mị Hỏa dính chặt lấy mình nên cuối cùng Ngọc Sinh Yên vẫn thỏa hiệp nhận lấy bộ thời trang đầu tiên trong "Tân Sinh".

Sau khi nhận lấy, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều, để đâu cũng là để, thế nên liền mặc vào không chút do dự, dù sao 【 Áo lót của Nữ Thần Victoria 】 cũng còn đỡ hơn nhiều so với bộ bikini màu trắng mặc định của hệ thống.

Về sau, Ngọc Sinh Yên cũng vứt chuyện này ra sau đầu, không nhớ đến, cho đến bây giờ, khi Tiêu Phàm trộm lấy món thời trang duy nhất trên người cô…

…

Ngọc Sinh Yên cảm giác cô hiện giờ không phải đang chiến một cuộc ác chiến trong game, mà là đang trải qua một cơn ác mộng…

Trong cơn ác mộng, có xuất hiện một cái tên là Mệnh Phàm, cái tên mặt người dạ thú, hắn trước dùng thanh trường kiếm sắc bén, quá đáng đùa giỡn, ngắm nghía nơi nào đó xấu hổ của mình, sau đó còn uy hiếp mình trước mặt mọi người. Thấy mình phản kháng lại thì cười đến là vô cùng hèn mọn, thủ đoạn càng lúc càng hèn hạ đến không biết xấu hổ…

Tên cầm thú này còn giả bộ như đang công kích, nhưng lại không biết dùng kỹ năng gì mà đánh cắp đồ lót của mình, tồi tệ nhất chính là, hắn thế mà coi mình như một nhà vô địch mà giơ đồ của mình lên cao thật cao, ra hiệu cho tất cả mọi người.

Hu hu hu, Mệnh Phàm tuyệt đối là cái tên siêu cặn bã, thật sự là quá đáng sợ!

Trời ạ! Hắn bây giờ lại còn nhìn chằm chằm vào vật riêng tư của mình mà không chớp mắt lấy một cái nữa chứ, sắc mặt lại còn trông có vẻ phấn khởi. (Lúc Tiêu Phàm quan sát thuộc tính thời trang thì sắc mặt trở nên không được tốt lắm.), cái tên Mệnh Phàm này đúng là đồ lưu manh mà, quá đang thật sự ấy! Hu hu…

…

Thế nhưng, góc nhìn của khán giả, chuyện xảy ra trong đấu trường lúc nãy là như vậy…

Cái tên dâm ma gọi là Mệnh Phàm này (đúng vậy, trong đầu người xem, hình tượng của Tiêu Phàm cứ như vậy mà xác định), sau khi hắn làm xong cái chuyện "xấu hổ play" với nữ thần Ngọc Sinh Yên, khiến cho người ta hâm mộ thì hai người đang trên sân thi đấu này mới bắt đầu đánh nhau.

Nhanh chóng lại gần nhau, hợp lại rồi liền tách nhau ra.

Tên mau lẹ Mệnh Phàm này dựa vào tốc độ của mình lại tránh được công kích của nữ thần, sau đó đánh lén nữ thần từ sau lưng! Cái con người này thật sự là tội không thể tha mà!

Thế nhưng sao hắn lại không sử dụng kiếm, hành vi lần này của hắn thật sự làm cho người ta quá khó hiểu.

Sau đó bọn họ thấy Mệnh Phàm làm cái dáng người giống như một người chiến thắng mà giơ cao thứ gì đó lên, thứ đó là?!

Cái tên này là biến thái vãi, lúc đang thi đấu mà lấy ra cái này làm gì! Đã thế lại còn mang theo cái vẻ mặt khoe khoang đắc ý nữa chứ!

Thế nhưng, khi bọn họ nhìn về phía Ngọc Sinh Yên, sau khi thấy vẻ mặt lúc này của cô, trong lòng bỗng xuất hiện một suy đoán kỳ lạ, một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi này làm cho mặt bọn họ đỏ đến mang tai…

Không thể nào, không thể nào, mấy chuyện như thế này sao có thể làm được trong game chứ?

Trong lòng khán giả đang giẫy giụa nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào thứ trong tay Tiêu Phàm. Giống như muốn khắc sâu vào đầu mình hình dáng, màu sắc, thậm thí nếu có thể, là ngay cả mùi hương của nó vậy. Mặc dù suy nghĩ này thật biến thái nhưng trong đầu bọn họ thật sự đang nghĩ như vậy!

"Tên khốn khiếp! Trả nó lại cho người ta mau!" Ngọc Sinh Yên đang thút thít, rốt cục lên tiếng, giọng nói làm cho lòng người thương xót.

Nhưng cái câu trả lời xác thực suy đoán trong lòng mọi người lại làm người ta sôi trào…

Đệt!

Hóa ra là sự thật, vị Nhân huynh này thật sự là diệu thủ sinh hoa.

Chỉ một lần giao chiến chóng vánh đã lột được nội y của nữ thần xuống rồi

Có lẽ [Áo lót nữ thần Victoria] vốn chỉ có thể xem là loại trang phục bình thường, nhưng sau khi được Ngọc Sinh Yên xác nhận như vậy thì nó thật sự biến thành thần khí trong mắt của vô số nam nhân.

Sau khi trận đấu này diễn ra xong món đồ thời trang [Áo lót nữ thần Victoria] này khả năng sẽ tăng giá trị. Xét cho cùng bọn họ sẽ được mặc đồ giống với nữ thần.

Lúc này, khán giả nhìn chằm chằm không rời mắt khỏi món đồ trên tay Tiêu Phàm…

Chương 230: Giấc Mộng Kéo Dài

Chương 230: Giấc Mộng Kéo Dài

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đây là cái gì!

Nội y của “nữ thần game online” Ngọc Sinh Yên đó!

Đấy là trang bị mà biết bao nhiêu “quý ông” tha thiết có được. Giá trị của nó quả thật là “onepiece” (Kho báu bí mật) trong “giới quý ông”!

Không nghĩ tới hôm nay thật sự có dũng sĩ làm được điều này. Tư thế thắng lợi của hắn vừa rồi là đang muốn tuyên bố với chúng ta rằng hắn muốn trở thành nam nhân của Vu Yêu Vương sao?

Nội tâm của vô số "quý ông" ẩn nập trong hiện trường vô cùng kích động. Nhưng cảm giác hưng phấn này cũng không thể nói ra được, vì nói ra sẽ bị các nữ sinh xung quanh khinh bỉ. Vậy nên bọn họ ra vẻ đạo mạo bắt đầu trách móc hành động của Tiêu Phàm…

"Mệnh Phàm, con người anh thật tồi tệ!"

"Mệnh Phàm, sao anh có thể đối xử như vậy với nữ thần!"

"Mệnh Phàm, đi chết đi!"

…

Những tiếng kêu này đều phát ra từ một số khán giả nam, bởi vì lúc này các khán giả nữ đã bị hành vi vừa rồi của Tiêu Phàm dọa sợ.

Tuyền thủ tên Mệnh Phàm này đáng sợ quá. Đầu tiên hắn tiến hành tiếp cận, sau đó lấy trộm nội y. Quan trọng nhất là hệ thống lại không hề tiến hành trừng phạt hành vi của hắn. Sao hắn lại làm được như vậy!

Có lẽ danh xưng "beater" mạnh mẽ nhất trong mười câu chuyện kỳ quái của giới game online không phải là hư danh. Nhìn xem hiện tại hành vi của hắn thoát được khỏi sự kiểm soát của hệ thống, ngoại trừ hack ra thì còn cách lí giải nào khác không?

Thật ra hành động vừa rồi của Tiêu Phàm đã bị rất nhiều người ở hiện trường report. Bất kể xuất phát từ tâm trạng xem thường hay ghen tị, bọn họ đều muốn thấy Tiêu Phàm bị hệ thống đánh sấm ở đây. Nhưng ngược lại bọn họ lại nhận được một phản hồi giống nhau, đó là người chơi không tồn tại hành vi vi phạm quy định…

Hệ thống này thật sự rất công bằng. Vì cho dù Tiêu Phàm vừa rồi ở trên đó nghịch cái gì thì đều chỉ là đang chiến đấu thôi. Chỉ là ý nghĩ của trận đấu này thay đổi kỳ diệu vì nguyên nhân cách thức chiến đấu thôi…

Khán giả vô cùng ngạc nhiên nhưng lại chẳng làm gì được, chỉ có thể lớn tiếng chửi rủa.

Đương nhiên có một cô gái dù cho trong trận đấu này Tiêu Phàm làm ra chuyện gì quá đáng với Ngọc Sinh Yên cũng vẫn luôn cổ vũ cho Tiêu Phàm: "Ha ha! Phàm muội muội, anh àm tuyệt lắm, tôi yêu anh!"

Tâm trạng Hổ Nữu rất kích động, nói năng lung tung. Hổ Nữu thầm nghĩ bản thân lựa chọ ở bên cạnh Tiêu Phàm quả là lựa chọn sáng suốt. Nhìn xem hiện tại đã xảy ra bao nhiêu chuyện thú vị kìa. Nếu như bản thân cô đứng trong công hội Hoa Nguyệt kia có lẽ đã bị người phụ nữ có chồng Ngọc Sinh Yên này làm cho buồn bực muốn chết.

Lúc này Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng đang há hốc mồm nhìn Tiêu Phàm. Sau đó hắn ta đứng lên, nhỏ giọng lầm bầm: "Người có thể làm tôi ngạc nhiên quả thật rất ít, anh thật sự rất lợi hại!"

Tiểu Miêu đã không dám nói thêm gì nữa, cô rất muốn lên án hành vi của Tiêu Phàm. Nhưng mà cô rất sợ Tiêu Phàm sẽ gây thù với mình. Lỡ như ngày nào đó bỗng nhiên gặp được Tiêu Phàm trong trò chơi thì bản thân nên làm cái gì đây. Tên biến thái này có thể không thèm đếm xỉa đến hệ thống chống quấy rối nghiêm ngặt của trò chơi này.

…

Cho dù mọi người ở đây đang nghĩ gì trong đầu thì lúc này Tiêu Phàm cũng thật sự rất xấu hổ. Sao bản thân lại đụng phải chuyện quái lạ như vậy đây.

Hắn "mở mắt" để tìm nhược điểm của đối phương cuối cùng tìm đến ngực của cô ấy, dự tính trộm thần khí thì lại trộm phải cái này…

Mẹ nó, chuyện này rốt cuộc là gì đây!

Không phải mình đã rời khỏi trận doanh ác ma rồi sao. Chẳng lẽ trong thời gian dài mình ở đó bị nguyền rủa rồi? Nếu không sao mình có thể gặp phải chuyện kỳ quái xui xẻo này được.

"Anh khốn nạn! Mau trả cái đó cho tôi!"

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng hét mang theo nghẹn ngài bất lực của Ngọc Sinh Yên, nhìn thấy dáng vẻ đáng thương kia của cô, hắn thở dài, ném [Áo lót nữ

thần Victoria] trong tay về phía Ngọc Sinh Yên.

[Áo lót nữ thần Victoria] giống như một con bướm xinh đẹp bay lượn trong không trung, thu hút vô số ánh mắt nóng như lửa của vô số khán giả ở đây…

Khán giả không muốn bỏ lỡ một giây một phút nào xem các sự việc xảy ra trong trận đấu này.

Bởi vì sau trận đấu này có lẽ sẽ không thể ghi hình hay phát lại nữa.

Loại trận đấu có nội dung nóng này căn bản không vượt qua được sức mạnh của "Thiên triêu hà giải", sau này chắc chắn chỉ có thể xem được bản cut của trận "Mệnh Phàm VS Ngọc Sinh Yên" này.

…

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng chửi rủa của khán giả xung quanh, trong lòng hắn rất phiền muộn, nhưng cũng không tức giận. Không phải vì hắn không muốn tức giận, mà là hắn nhìn Ngọc Sinh Yên bị hắn biến thành dáng vẻ này, trong lòng hắn thật sự có chút không nỡ nhẫn tâm.

Mọi người thường nói con gái khóc có lực sát thương lớn đối với con trai, huống hồ Ngọc Sinh Yên đang khóc này còn là "nữ thần game online" đây?

Cho dù Tiêu Phàm có ân oán gì với Ngọc Sinh Yên đi chăng nữa, thời điểm này hắn nhìn thấy vẻ điềm đạm đáng yêu của cô cũng sẽ không thể xuống tay được.

Quả thật là bản thân mình làm hơi quá đáng. Một cô gái bị bản thân trước làm cái này, sau làm cái kia, đặt bản thân mình vào hoàn cảnh của cô ấy để nghĩ thì quả thật là cô ấy đã phải trải qua một chuyện khủng khiếp. Tuy rằng bản thân hắn cũng là vô tình nhưng quả thật việc này đã xảy ra rồi.

Tuy rằng phong cách làm việc bình thường của Tiêu Phàm cũng rất đáng khinh, rất thích ăn bớt ăn xén của người khác nhưng dù sao hắn vẫn là một người có lương tâm. Cho nên lúc này hắn quyết định từ bỏ trận đấu này để đền bù cho hành động sai phạm trong vô ý của bản thân lúc nãy.

Nhưng trời cao lại không cho Tiêu Phàm được như ý nguyện, cái này gọi là trời cho không lấy thì phải chịu phạt…

…

[Áo lót nữ thần Victoria] được ném lại vào trong tay Ngọc Sinh Yên rồi biến mất trong nháy mắt dưới cái nhìn chằm chằm của những người xung quanh.

Tuy rằng Ngọc Sinh Yên lúc này vẫn còn chút nghẹn ngào nhưng cũng không còn đau xót như trước nữa.

Sau khi trải qua cảm giác kích động vừa rồi, Ngọc Sinh Yên dần dần bình tĩnh lại, cảm xúc bi thương chậm rãi chuyển thành cảm giác tức giận.

Cô bắt đầu nhớ lại một vài vẻ mặt đáng ghét từ lúc bắt đầu trận đấu của tên đàn ông cặn bã Tiêu Phàm này…

“Cô thật sự muốn tôi hung hăng đánh cô sao? Đến lúc đó cô đừng có khóc đấy.”

“Bà cô xấu xí! Đều do cô yêu cầu đấy! Lần tôi sẽ không nhường cô đâu! Cô đừng hối hận đấy!”

“Câm miệng! Tôi đã biết lượng sữa của cô rồi… (Câu này cho có phần trước, trong đầu Ngọc Sinh Yên không tồn tại nửa sau!)

…

Đúng vậy, nhất định hắn đã lên kế hoạch kỹ càng rồi. Từ lúc bắt đầu trận đấu này với mình vẻ mặt của hắn đã rất đáng khinh rồi. Từ đầu đến cuối hắn chỉ nghĩ đến việc đùa bỡn mình vũ nhục mình!

Không được, Ngọc Sinh Yên, mày là người có thực lục, không thể khóc ở đây được. Phải biến đau thương thành sức mạnh, thay trời hành đạo, mạnh mẽ dạy dỗ tên nam nhân cặn bả này!

Nghĩ như vậy, ngước mắt trong hốc mắt của Ngọc Sinh Yên đã dừng lại, toàn bộ cảm xúc trong nháy mắt biến thành tức giận và thù hận…

Lúc này Tiêu Phàm vô cùng xấu hổ bay tới chỗ của Ngọc Sinh Yên, dự tính thành khẩn xin lỗi vị "nữ thần game online" đáng thương này. Sau đó tiếc nuối tút khỏi võ đài tỉ thí PK "Tân sinh" này.

Tiêu Phàm chạy đến chỗ Ngọc Sinh Yên, dừng lại trước mặt cô ấy. Hắn nghĩ đến việc từ bỏ quyền thi đấy trận đấu này, dù rất không cam tâm nhưng quan trọng nhất là phải đền bù cho lỗi lầm mà hắn là với Ngọc Sinh Yên trong trận đấu.

Tiêu Phàm thở dài, nhìn Ngọc Sinh Yên đã ngưng khóc trước mặt, đúng lúc hắn định nói ra mấy lời trong lòng…

…

Nữ nhân trong lúc tức giận rất điên cuồng, nữ nhân ôm thù hận cũng rất điên cuồng, mà nữ nhân vừa tức giận vừa hận thù thì điên cuồng đến đáng sợ. Lúc này Ngọc Sinh Yên đang ở trong trạng thái như vậy, hoàn toàn mất đi tia lý trí như lúc trận đấu mới bắt đầu. Trong lòng cô chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để đánh nam nhân đáng giận trước mặt hung hăng một chút!

Mà nam nhân đáng giận này này chủ động tự dâng mình lên cửa đúng lúc, dừng ở trước ngay trước mặt mình…

Ánh mắt này có ý gì?

Đồng cảm! Thương hại! Hay chế nhạo?

Không nghĩ tới người này làm đến mức này rồi còn đến trước mặt chế giễu mình!

Được! Được! Được lắm!

Chương 231: Bùng Nổ

Chương 231: Bùng Nổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tôi nhất định khiến cho anh biết Ngọc Sinh Yên tôi lợi hại đến mức nào! Để cho mọi người biết được người chơi nữ không phải là dễ chọc!

Vì thế nữ nhân điên cuồng Ngọc Sinh Yên này bị ánh mắt đồng cảm của Tiêu Phàm khiến cô bùng nổ. Lúc này Tiêu Phàm đã bỏ đi ý chí chiến đấu, lời xin lỗi trong lòng vẫn chưa kịp nói ra miệng…

…

Tương lai Ngọc Sinh Yên thật sự muốn quay lại võ đài tỉ thí PK "Tân sinh" nên cô sợ gì tốn một đoạn thời gian trong trận đấu này, cô luôn rất sẵn lòng.

Nếu như Ngọc Sinh Yên tương lai xuất hiện ở đây vào giờ phút này, cô nhất định sẽ ngăn cản bản thân bị tức giận làm ngu ngốc lúc này, bảo bản thân tuyệt đối không để cho trận đấu này tiếp tục diễn ra. Vì thời gian tỉnh mộng vẫn chưa đến, cơn ác mộng của cô vẫn sẽ tiếp tục diễn ra…

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Tiêu Phàm trước mặt mình tỏ ra thái độ thương hại, trong lòng cô điên cuồng gào thét…

Không thể tha thứ! Không thể tha thứ cho những hành động mà tên cặn bã này làm ra!

Không biết là do vừa rồi mới khóc hay là do cảm xúc tức giận lúc này mà hai mắt của Ngọc Sinh Yên đã đỏ bừng lên, lộ ra sát ý vô tận.

Theo cảm xúc bùng nổ của Ngọc Sinh Yên, thanh kiếm Tây Dương màu xanh lục trên đấu trường phi nhanh như bay về phía Tiêu Phàm, mang theo khí thế từ trước đến nay chưa từng có, giống như một ngôi sao xoẹt qua không trung, đập vỡ bầu trời…

…

Lúc Tiêu Phàm gần đến trước mặt Ngọc Sinh Yên đáng thương, đang muốn lên tiếng xin lỗi, không ngờ một kiếm bất ngờ đánh úp về phía bản thân. Hắn né tránh theo phản xạ có điều kiện.

Sau khí né tránh, Tiêu Phàm thuận thế cầm thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm trên tay phải khua về phía Ngọc Sinh Yên. Kỳ thật trong lòng Tiêu

Phàm cũng không hề có ý định tấn công Ngọc Sinh Yên, dù sao hắn cũng đã có ý định sẽ từ bỏ trận đấu này để tạ tội rồi.

Chỉ là bởi vì trong suốt trận đấu này Tiêu Phàm vẫn luôn giữ cách đánh vừa né vừa chiến đấu nên sau khi hắn vừa thoát khỏi đòn tấn công của Ngọc Sinh Yên thì liền thuận tay chém một kiếm về phía Ngọc Sinh Yên.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ của Ngọc Sinh Yên lúc này, hắn biết cô ấy đang bị giận dữ chiếm đầy cảm xúc. Một "nữ thần game online" ngày thường luôn được mọi người tâng bốc, giờ lại gặp phải biến cố lớn như vậy trên đài thi đấu, có đánh mất lý trí cũng là chuyện dễ hiểu.

Sau khi Tiêu Phàm né được đòn tấn công của Ngọc Sinh Yên, hắn vừa muốn lên tiếng ngăn cản hành vị của Ngọc Sinh Yên lúc này, nhưng không ngờ rằng một kích thuận tay vừa rồi của Tiêu Phàm lại sinh ra biến cố mới trên sàn thi đấu…

"A!" Ngọc Sinh Yên thảm thiết kêu lên một tiếng, sau đó nước mắt của Ngọc Sinh Yên lại tiếp tục tràn ra…

Suốt từ lúc trận đấu này diễn ra cho đến bây giờ, cho dù hắn có gặp phải bất cứ "sự kiện sỗ sàng" khiến người khác hâm mộ nào thì hắn vẫn luôn kiềm chế được cảm xúc cuả bản thân, giữ vững hình tượng người tốt. Thế nhưng trong một giây này, cuối cùng Tiêu Phàm cũng không nhìn được mà phun máu mũi ra.

"Nicebody của Ngọc Sinh Yên!" Trong đầu của Tiêu Phàm lúc này chỉ có ý nghĩ như vậy bay lượn…

Mà tiếng hét của khán gia trên khán đài đấu trường cũng vang dội chưa từng có!

…

Thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm này là trang bị mà Tiêu Phàm đoạt được từ trong tay Ác Long.

Nó có một năng lực đặc biệt tên là Ảm Diệt. Nó có thể thông qua việc không ngừng va chạm trong quá trình tấn công dần dần ăn mòn tính bền của vũ khí hoặc trang bị phòng ngự của đối phương.

Ảm Diệt là một kỹ năng đặc hiệu khá có ích của vũ khí này. Trong quá trình Tiêu Phàm giao chiến với vượn lông vàng, Tiêu Phàm đã từng sử dụng nó để đập nát "Ngụy thần khí" của vượn lông vàng.

Mà ngày hôm nay, hiệu quả đặc biệt của thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm lại một lần nữa phát ra uy lực trong tay Tiêu Phàm. Lần này trang bị bị nó đạp nát là [Bộ đồ phía trên Nhu Phong]…

…

Đúng vậy, Tiêu Phàm vừa mới tiện tay vung kiếm một cái, trong khoảnh khắc mũi kiếm tiếp xúc với áo của Ngọc Sinh Yên, thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm trong tay Tiêu Phàm cực kỳ mạnh mẽ hủy diệt hoàn toàn trang bị [Bộ đồ phía trên Nhu Phong]…

Sau khi một kiếm của Tiêu Phàm nhẹ nhàng lướt qua, [Bộ đồ phía trên Nhu Phong] cũng nhẹ nhàng bay trong gió, cuối cùng biến mất giữa không trung…

Bởi vì trang bị mà Ngọc Sinh Yên lựa chọn là loại trang bị lộ ra bên ngoài, cho nên sau khi [Bộ đồ phía trên Nhu Phong] bị Tiêu Phàm đánh bay đi, da thịt trắng nõn nà của Ngọc Sinh Yên cùng với dáng người gợi cảm mê người của cô bị lộ ra trong mắt mọi người. Còn có cả bộ [Áo ngực nữ thần Victoria] kia nữa, chúng ta lại được gặp mặt rồi…

…

Lúc này Ngọc Sinh Yên cảm thấy "beater" mạnh mẽ nhất trong mười câu chuyện kỳ quái của giới game online thật sự quá đáng sợ. Hắn quả thật là quái vật!

Mới vừa rồi bản thân không hiểu tại sao bị hắn đánh rớt nội y, hiện tại ngay cả áo khoác của mình cũng bị hắn đánh rớt rồi. Sao hắn có thể làm mấy chuyện khiến người khác không tưởng tượng nổi như này ở trong trò chơi

cơ chứ. Hơn nữa mấy chuyện hắn làm này thật sự quá mức vô liêm sỉ, sao hắn lại phải đối xử như vậy với mình chứ? U u….

Tiêu Phàm nhìn vào thân thể mê người hoàn mỹ như viên ngọc không tỳ vết cứ hiện ra không che chắn trước mắt mình như vậy, hắn không những không cảm thấy bản thân may mắn mà chính xác là xui xéo.

Tiêu Phàm không biết phải hình dung những chuyện hắn gặp phải hôm nay như thế nào.

Sao nó lại kỳ lạ đến thế.

Tại sao hết lần này đến lần khác mấy chuyện này lại xảy ra do hiệu quả của thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm gây ra đây?

Nói thử xem, nếu như nó có thể trực tiếp đánh bay thanh kiếm nhỏ trên tay của Ngọc Sinh Yên thì tốt rồi, tại sao nó lại có sở thích đánh bay quần áo của Ngọc Sinh Yên đây?

Còn cả lần trước cũng vậy, sao Long Phi Tham Vân Thủ lại có thể trộm lấy nội y của Ngọc Sinh Yên nữa?

Tiêu Phàm nghĩ đến nội y, lại không nhịn được mà thoáng nhìn qua [Áo ngực nữ thần Victoria] trước mắt kia, xoăng mũi hắn lại trở nên khô nóng hơn.

Tiêu Phàm nhớ lại từng chuỗi sự kiện trùng hợp diễn ra trước sau từ khi trận đấu bắt đầu, sau đó xâu chuỗi cũng lại với nhau. Dưới những tình huống như vậy diễn ra, xem ra hình tượng của bản thân trong mắt người khác thật sự không còn cách nào có thể cứu vãn nữa rồi.

Sớm biết như vậy bản thân đã không thuận tay vung một kiếm về phía cô ấy rồi, hoặc là cứ trực tiếp đứng yên đấy để cô ấy đâm chết là xong, đâu cần phải biến thành tình cảnh bối rối như bây giờ.

Trời ạ, trận đấu như thế này thật sự không thể tiếp tục được nữa rồi, mình phải nhanh chóng kết thúc trò cười này lại thôi!

Giờ phút này Tiêu Phàm liên tiếp trải qua những chuyện kỳ lạ, hắn bắt đầu nghi thần nghi quỷ, trong lòng chứa đầy cảm giác bất an.

Mà lúc này sau khi Ngọc Sinh Yên hiểu rõ chuyện gì vừa mới xảy ra, nhanh chóng thay một bộ trang bị phòng ngự bình thường khác giữa đấu trường đầy tiếng thở dài.

Cảnh xuân đẹp mắt trên sàn đấu trường nháy mắt biến mất không thấy, thế nhưng sức nóng ở trên khán đài vẫn tiếp tục diễn ra không thể dừng lại được…

Ôi trời ơi! Chúng ta vừa nhìn thấy cái gì vậy?

Cái người gọi là Mệnh Phàm này thế mà lại có thể tung ra thuật phá áo mãnh liệt "Thần kỹ thân sĩ" thất truyền đã lâu ở trong trận đấu này!

Hơn nữa hắn còn có thể đánh bay hoàn toàn quần áo của "nữ thần game online" Ngọc Sinh Yên trước mặt chúng ta! Nhất định phải tặng cho hắn phúc lợi!

Hơn nữa vừa rồi chúng ta còn được tận mắt nhìn thấy kiện y phục kia ở trên người Ngọc Sinh Yên, giống y như đồ vật mà Mệnh Phàm vừa mới cầm trên tay!

Điều này có nghĩa là thứ mà tên Mệnh Phàm này vừa trộm được chính là "onepiece" chân chính!

Người anh em, cậu quả thật là một tên cặn bã! À không, cậu thật sự rất quý ông!

Ân tình này giữa chúng ta nhất định cả đời sẽ không quên!

Sau khi nhìn thấy chuyện này, hầu hết khán giả nam đều có suy nghĩ như vậy, nhưng mà dù cho trong lòng họ có nghĩ thế thì ngoài miệng vẫn phải lật mặt nói…

"Mệnh Phàm, cậu là một tên cặn bã!"

"Mệnh Phàm, cậu là một tên khốn nạn!"

“Mệnh Phàm, cậu là một tên súc sinh!”

…

Chương 232: Tranh Tài Kết Thúc

Chương 232: Tranh Tài Kết Thúc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Những tiếng chửi rủa vô tận phát ra từ miệng những khán giả nam trên khán đài. Còn trong lòng các khán giả nữ lúc này thì toàn là sợ hãi và khinh thường.

Bọn họ sợ hãi là do thủ đoạn gây chuyện của Tiêu Phàm quá đáng sợ, hắn có thể xâm phạm mà không kiêng nể điều gì. Hắn có thể moi trang phục của Ngọc Sinh Yên mà thần không biết quỷ không hay, hắn còn có thể thuận tay khua một kiếm lột sạch quần áo trên người cô ấy. Gặp phải chuyện như thế này làm gì có người chơi nữ nào không sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhìn xem “nữ thần game online” Ngọc Sinh Yên ở trong trò chơi cũng tính là có thực lực, khá lợi hại, không thể đánh chết.

Thế nhưng khi đụng phải tên cầm thú gọi là Mệnh Phàm này còn không phải là rơi vào kết cục như thế này sao? Khóc nhiều như vậy thật là đáng thương.

Còn về phần khinh thường thì đương nhiên là khinh thường tên Tiêu Phàm này rồi.

Khinh thường nhân phẩm hèn hạ của Tiêu Phàm, khinh thường những hành động mà Tiêu Phàm làm với Ngọc Sinh Yên trong trận đấu này.

Đương nhiên, đối tượng mà bọn họ khinh thường không chỉ có Tiêu Phàm…

Những khán giả nữ này nhìn thấy những người chơi nam ngồi cạnh mình lúc này đang vô cùng hưng phấn chửi rủa Tiêu Phàm trong trận đấu này, bọn họ khinh thường nhắc nhở: "Các ông có thể lau khô máu mũi của bản thân rồi mới nói tiếp không…"

Nghe thấy từng âm thanh chửi rủa mình vọng xuống từ trên đài, Tiêu Phàm đã biết hình tượng của mình trong trận đấu này hoàn toàn bị hủy.

Vì thế không thể tiếp tục trận đấu này nữa, nhất định phải nhanh chóng giải quyết. Nhưng trước khi giải quyết, nhất định hắn phải làm một việc quan trọng.

Mặc dù những chuyện ngoài ý muốn phát sinh trong trận đấu vừa rồi đều là do Tiêu Phàm vô ý mà ra, nhưng chuyện này chắc chắn đã gây vết thương lòng cho Ngọc Sinh Yên. Tiêu Phàm nghĩ trước khi mình bỏ quyền thi đấu thì nên xin lỗi Ngọc Sinh Yên một tiếng.

Nhìn ánh sáng xanh nhạt không ngừng vây quanh Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm hít một hơi, sửa sang lại lời nói trong đầu, từng bước bước đến bên Ngọc Sinh Yên.

Sau khi thảy đổi một bộ quần áo phòng ngự, nước mắt của Ngọc Sinh Yên đã cạn, không phải là ngừng khóc, mà là do đã khóc quá nhiều nên không khóc được nữa.

Đối với chuyện vừa mới xảy ra, trong lòng Ngọc Sinh Yên vẫn còn sợ hãi. Cái người tên Mệnh Phàm này chính là ma vương, những thủ đoạn hèn hạ của hắn khiến cho người khác khó đề phòng, giống như một kiếm tùy ý của hắn vừa rồi, liền phá hủy đồ phòng ngự của mình. Ai biết hắn còn có thủ đoạn đáng sợ nào nữa chưa thi triển ra.

Ngọc Sinh Yên vô cùng ghét câu nói: "Người chơi nữ không bằng người chơi nam", vì thế trong trò chơi này cô vẫn luôn không sợ ai cả. Cho dù đối mặt với những game thủ chuyên nghiệp có kỹ thuật cao siêu của công hội Tinh Thần, cô cũng không hề chùn bước. Bởi cô tin tưởng bằng sự cố gắng của mình, một ngày nào đó cô sẽ ưu tú hơn bọn họ.

Nhưng mà hôm nay, trong cái gọi là giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh này, lần đầu tiên Ngọc Sinh Yên sợ hãi một người. Mà cái người khiến cô cảm nhận được sự sợ hãi trước nay chưa từng trải qua, tên là Mệnh Phàm.

Nhìn Tiêu Phàm lại đi về phía mình, tay chân Ngọc Sinh Yên không kìm được mà run rẩy, trong lòng gần như sụp đổ…

Nếu không thì mình bỏ quyền thi đấu. Nhìn khuôn mặt đáng sợ của Tiêu Phàm cách mình càng ngày càng gần, trong đầu Ngọc Sinh Yên thế mà lại nảy ra cái suy nghĩ hoang đường này.

Thế nhưng đang nghĩ giữa chừng, Ngọc Sinh Yên lại nắm chặt nắm đấm, cắn chặt răng…

Ngọc Sinh Yên sao có thể như vậy, mày sao lại sợ hãi cái người này, lượng HP của mày vẫn là 100% cơ mà. Gặp nhiều khó khăn như vậy mà vẫn không trừng trị cái tên ác ôn này, sao có thể hèn hạ mà từ bỏ quyền thi đấu cơ chứ!

Ngọc Sinh Yên không ngừng tự cổ vũ trong lòng, cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi khôn cùng đối với Tiêu Phàm.

Không cần phải sợ, không cần phải sợ, Ngọc Sinh Yên! Mày không cần phải sợ.

Ngọc Sinh Yên nhắm mắt lại, trong lòng gào thét điên cuồng, nắm tay siết càng ngày càng chặt. Cuối cùng Ngọc Sinh Yên cũng mở mắt, vung nắm đấm phóng về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vẫn luôn đi về phía Ngọc Sinh Yên, vì thế vẫn luôn chú ý tới từng cử động của Ngọc Sinh Yên.

Hắn thấy Ngọc Sinh Yên nhìn mình với ánh mắt sợ hãi, nội tâm cười khổ, xem ra hành động của hắn đã để lại bóng ma thật lớn trong lòng vị "nữ thần võng du" này rồi.

Ngọc Sinh Yên trước khi tranh tài còn tinh thần phấn chấn, mà bây giờ lại bị mình dọa cho biến thành cái bộ dạng này.

Được rồi, xác thực hơi quá đáng rồi, đi nói xin lỗi thôi, rồi bỏ quyền thi đấu, đáng tiếc số tiền thưởng kia. Haizzzz.

Trong lòng Tiêu Phàm đắng chát, tự nhiên đang là một trận tranh tài, sao bây giờ lại biến thành thế này?

Đúng lúc này, Tiêu Phàm thấy Ngọc Sinh Yên nhắm mắt lại điều chỉnh cảm xúc,bỗng nhiên mở mắt ra, tức giận vung nắm đấm vọt về phía mình…

Tiêu Phàm đã nhận ra, Ngọc Sinh Yên trong trận tranh tài lần này gặp phải một loạt những chuyện kích thích, lúc này cảm xúc đã hoàn toàn mất khống chế. Nếu không sao cô ấy có thể không dùng Tây Dương kiếm mình am hiểu kia, mà lại dùng đôi bàn tay trắng trẻo yếu ớt xông lại đây.

Cái nắm đấm yếu ớt này có thể đấm chết ai?

Không được, nhất định phải khống chế được hành động của cô ấy, Tiêu Phàm thầm nghĩ.

Các dây thần kinh của Tiêu Phàm vô cùng khẩn trương, trông thấy cái gì cũng có dự cảm xấu trong lòng.

Bởi vì chuyện xảy ra trong trận đấu này thực sự rất cổ quái.

Dựa vào tình huống của Ngọc Sinh Yên, xông đến không khéo lại biến thành cảnh tượng khác…

Ngọc Sinh Yên dùng đôi bàn tay trắng nõn của mình gõ vào lồng ngực của Tiêu Phàm…

Cái này thực sựu không giống chiến đấu, trong mắt khán giả, điều này vô cùng mập mờ, tuyệt đối không thể để chuyện này phát sinh. Vì thế bây giờ nhất định phải ngăn cô ấy lại.

“Dừng lại, Ngọc Sinh Yên, tôi có lời muốn nói với cô, chúng ta không đánh vội có được không?” Tiêu Phàm kêu lên với Ngọc Sinh Yên đang cách mình càng ngày càng gần.

Dường lại?

Không đánh vội?

Có quỷ mới tin cái tên khốn nạn nhà anh! Tên cặn bã này chắc chắn đang suy nghĩ cách để lừa mình khiến mình nhục nhã! Mình nhất định phải một quyền đập nát cái bản mặt thối của hắn!

Một khi đã không kiềm chế được nỗi lòng, Ngọc Sinh Yên sao có thể vì dăm ba câu của Tiêu Phàm mà dừng tấn công. Ngọc Sinh Yên cho rằng Tiêu Phàm đang thiết kế bẫy để lừa cô, vì thế Tiêu Phàm bảo cô ngừng, cô càng không thể ngừng.

Tiêu Phàm nhìn Ngọc Sinh Yên vẫn tiếp tục vọt về phía mình, biết rằng nếu mình không ngăn cô lại sẽ rất khó để nói chuyện.

Tiêu Phàm mặc dù không muốn đánh lại, nhưng ít ra cũng phải để hắn nói ra câu xin lỗi chứ!

Vì thế Tiêu Phàm nhớ ra mình còn một vật phẩm có thể hạn chế hành động của người khác, quỷ khí [Nhẫn Slime]

[Nhẫn Slime] bắn ra chất nhầy của Slime có thể khiến cho người bị dính dừng lại trong 5 giây. Chỉ cần dính chân của Ngọc Sinh Yên lại trong 5 giây, hành động của cô liền ngừng lại. Mà trong 5 giây này chắc chắn có thể khiến cô tỉnh táo lại, nghe hết những lời hắn muốn nói.

Thế là Tiêu Phàm giơ tay lên, nhắm chuẩn dưới chân Ngọc Sinh Yên, chuẩn bị chờ Ngọc Sinh Yên tiến vào tầm ngắm là có thể phát huy được tác dụng của [Nhẫn Slime].

Ngọc Sinh Yên đang vọt về phía Tiêu Phàm nhìn thấy hành động kì quái của hắn, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bối rối. Bởi vì bóng ma mà Tiêu Phàm tạo cho Ngọc Sinh Yên trong trận đấu này quá lớn, bây giờ mọi hành động của Tiêu Phàm đều có thể khiến cho con chim sợ cành cong Ngọc Sinh Yên này sợ hãi.

Cái tên khốn nạn này lại có âm mưu gì? Lại định dùng quỷ kế gì đây?

Không được, không thể nhát gan như thế, mình nhất định phải thắng được hắn!

Ngọc Sinh Yên, mày có thể làm được, không cần sợ, xông lên!

Ngắn ngủi trong nháy mắt, Ngọc Sinh Yên trải qua một phen đấu tranh tâm lý, tiếp tục phóng về phía Tiêu Phàm.

Thế nhưng vừa rồi đang phân tâm nên bộ pháp của Ngọc Sinh Yên loạn cả lên, sơ ý một chút, chân bị vấp một cái, mất thăng bằng, người lao về phía trước, ngã trên mặt đất.

Chương 233: Shallbeking

Chương 233: Shallbeking

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà trùng hợp lúc này cũng là lúc Tiêu Phàm điều khiển [Nhẫn Slime] bắn chất nhầy Slime về phía Ngọc Sinh Yên.

Dung dịch kết tủa màu trắng mà [Nhẫn Slime] bắn ra chậm rãi lượn một đường theo quỹ đạo hình vòng cung, bây đến "đậu" trên mặt Ngọc Sinh Yên đang té ngã…

Bên trên gương mặt xinh đẹp của Ngọc Sinh Yên, một bãi dung dịch kết tủa màu trắng chảy xuống, vô cùng tà ác…

Lúc này, Ngọc Sinh Yên do ngã sấp xuống mà không vọt tới bên Tiêu Phàm nữa, mà Tiêu Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được nuốt nước bọt một cái, không biết nên nói với Ngọc Sinh Yên như thế nào mới tốt.

Sau khi Ngọc Sinh Yên lấy lại được tinh thần, cảm nhận được Tiêu Phàm vừa làm cái gì đó với mặt của mình bằng cái thứ mà hắn đang cầm trong tay kia, thế là cô đưa tay lên mặt mình sờ. Kết quả phát hiện chất lỏng buồn nôn nhớp nhúa, ngay cả tay mình cũng bị dính chặt.

Ngọc Sinh Yên dùng sức kéo ra, rốt cục khóe mắt cũng nhìn thấy được chất lỏng trắng trắng buồn nôn kia.

Ngọc Sinh Yên đột nhiên nhớ đến những hành động của nam sinh trong clip jav mà mình vô tình nhìn thấy được trong lúc còn đi học, lại nghĩ đến dáng vẻ cùng Tiêu Phàm – người đã bắn chất lỏng này lên mặt mình, đột nhiên cảm nhận được một trận buồn nôn, không tự chủ được mà mê muội một trận, sau đó hóa thành uất ức cùng sợ hãi.

Ngọc Sinh Yên muốn kêu khóc, chợt phát hiện ra miệng không mở được, háo ra miệng mình cũng bị dính cái chất lỏng màu trắng bẩn thỉu này, nghĩ đến việc cái thứ này có thể chảy vào trong miệng mình, nội tâm vốn kiên cường của Ngọc Sinh Yên triệt để sụp đổ.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Ngọc Sinh Yên cứ thế hóa thành một chùm ánh sáng trắng, biến mất tại đấu trường…

Mọi người còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra thì màn hình trên không của đấu trường có thêm một tin tức.

Tuyển thủ Ngọc Sinh yên, trong trận đấu tự ý rời khỏi trò chơi, coi như là bỏ quyền tranh tài, vì thế trận đấu này người thắng là tuyển thủ Mệnh Phàm…

Lúc này Tiêu Phàm ngẩn ra, khuôn mặt vẫn giật mình đờ đẫn như lúc nãy khi Ngọc Sinh Yên biến mất trong chớp mắt. Đầu óc hắn trống rỗng, hắn không biết giờ mình nên dùng tâm trạng thế nào để đối mặt với những chuyện vừa xảy ra.

Sao Ngọc Sinh Yên lại ngã xuống vào lúc này?

Tại sao không phải lúc nào khác mà hắn lại sử dụng hiệu quả đặc biệt của [Nhẫn Slime] vào lúc này chứ?

Tại sao đường đạn của thứ chất nhầy Slime kỳ lạ này lại ra ngoài phạm vi, đúng lúc tưới lên mặt Ngọc Sinh Yên chứ?

Ai có thể nói cho hắn biết rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra không?

Tiêu Phàm vẫn ngây ngẩn đứng trên đài như cũ, ánh mắt ngơ ngác nhìn nơi Ngọc Sinh Yên vừa biến mất, trong lòng có vô vàn thắc mắc, nhưng không ai có thể giải thích cho hắn.

Hắn muốn xin lỗi cô!

Hắn muốn nhận thua!

Muốn đầu hàng cũng khó khăn như vậy sao!

Sao mọi chuyện lại trở nên như thế này!

Trong trận chiến trước đó, suy nghĩ của Tiêu Phàm rất đơn giản, hắn chỉ muốn cho vị "Nữ thần võng du" kia một bài học, cũng chấm dứt mọi ân oán của hai người bọn họ, đồng thời tạo danh tiếng cho bản thân, như vậy hắn cũng sẽ xem như là một người thành công trong trận doanh.

Không nghĩ là, sau trận tranh tài này, cả hai điều đó hắn đều dành lấy được, chỉ không ngờ lại dành lấy bằng một cách khác.

Cho Ngọc Sinh Yên một bài học.

Bây giờ mọi chuyện đã không đơn giản chỉ là cho một bài học nữa rồi! Chắc chắn nó sẽ là một bóng đen của cô ta sau trận tranh tài này! Hơn nữa, có lẽ không chỉ cô ta, mà tất cả người chơi nữ có mặt trong đấu trường ngày hôm nay đều sẽ sợ hắn.

Tạo danh tiếng?

Trận tranh tài này kết thúc thì hắn sẽ không chỉ đơn giản là nổi danh thôi nữa rồi. Bây giờ hắn đã có thể tưởng tượng ra khung cảnh hai chữ "Mệnh Phàm" nổi như nước sau trận tranh tài này, nhưng mà cũng chỉ là lấy cái danh "Đại thân sĩ" thôi.

…

Ngọc Sinh Yên vừa biến mất khỏi đấu trường thì không khí nơi đây cũng tĩnh lặng như trong nhà xác, dường như vào giờ phút này, thời gian đã dừng lại vậy.

Bây giờ trong đại não của tất cả mọi người đều là cảnh tượng vừa diễn ra trong khoảnh khắc kia…

Nữ thần thay xong một bộ quần áo khác lại giống như đã được sống lại, hoàn toàn không sợ hãi xông lên đánh nhau với Mệnh Phàm độc ác.

Những chuyện sau đó đã chứng minh cái kẻ tên là ác ma Mệnh Phàm quả thật quá mạnh mẽ, đó không phải là kẻ mà nữ thần hiền lành xinh đẹp Ngọc Sinh Yên có thể đánh bại.

Đầu tiên, cái tên đại ác ma Mệnh Phàm kia thi triển một dạng pháp thuật lên người nữ thần, khiến nữ thần vốn đang chạy băng băng đột nhiên ngã xuống.

Không sai, Ngọc Sinh Yên chạy nhanh không cẩn thận ngã xuống ở trong mắt khán giả lại không phải như vậy. Bọn họ không tin với tài năng của cô ta sẽ phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy. Vì vậy, ai cũng cho rằng ác ma Mệnh Phàm đã thi triển một pháp thuật gì đó lên người Ngọc Sinh Yên, khiến Ngọc Sinh Yên mất thăng bằng trong lúc chạy, ngã xuống.

Sau khi Ngọc Sinh Yên ngã xuống, bọn họ lại nhìn thấy bàn tay Mệnh Phàm tạo thành hình chiếc súng, giống như chỉ cần hắn phất tay một cái thì sẽ có một viên đạn bắn về phía Ngọc Sinh Yên vậy.

Rồi, họ thấy Mệnh Phàm nổ súng.

Đúng vậy, là bắn súng bằng bàn tay đó! (Vì Tiêu Phàm chê vẻ ngoài của [Nhẫn Slime] quá xấu nên giấu nó vào trong tay mình. Vì vậy, hình ảnh mà mọi người thấy là Tiêu Phàm bắn súng bằng tay không!)

Viên đạn của tuyển thủ độc ác Mệnh Phàm "Vinh quang cao nhất của thân sĩ" bắn về phía "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên!

Khi chất nhầy màu trắng rơi xuống thì vô số "thân sĩ" trong đám người kinh hãi, họ chưa từng nghĩ sẽ có ngày chứng kiến thời khắc lịch sử này.

Ngoài đám "thân sĩ" đứng bên ngoài thì những khán giả nữ trên khán đài nhìn cảnh tượng này cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng thứ các cô cảm nhận

được nhiều hơn từ Tiêu Phàm là sự sợ hãi vô cùng.

Trước giải đấu có lời đồn rằng Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm có ân oán, thêm cả cái danh hiệu "Beater" khoa trương kia của Tiêu Phàm nữa. Nhưng dù vậy bọn cô cũng chưa từng nghĩ trận tranh tài này lại kết thúc một cách đáng sợ như vậy.

Ba từ "Ngọc Sinh Yên" là niềm tự hào trong lòng bất kỳ người chơi nữ nào.

Ngọc Sinh Yên có vóc dáng đẹp, có thực lực vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa lại không có scandal, vì vậy cô ta chính là nữ thần, thần tượng trong mắt tất cả người chơi nữ trong trò chơi này.

Một nữ anh hùng đánh đâu thắng đó trong trò chơi.

Nhưng bây giờ, trong giải đấu này, trước mặt cái tên đại ma vương Mệnh Phàm này, cô ta dường như không có sức chống trả, cả trận đấu đều giống như Tôn Ngộ Không bị Phật Tổ chơi trong lòng bàn tay vậy, không thể trốn thoát.

Vì vậy tâm trạng lúc này của tất cả người chơi nữ đều rất nặng nề.

Nhưng mà dù khán giả nữ trong đấu trường đang buồn bực đến thế nào thì trong lòng những khán giả nam lại chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là… Thật không uổng hôm nay tới xem trận đấu này!

Từ đầu tới cuối bọn họ thấy cái gì? Mệnh Phàm thi triển "Chơi lắc ngực", "Chơi cởi đồ" cuối cùng còn "Chơi bắn tinh" vào cơ thể của "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên, đúng là không khác gì "Chơi đẹp, tạo phúc cho loài người" mà!

Đại thân sĩ Mệnh Phàm, ngài thật biết chơi đấy!

Nhưng bây giờ các khán giả nam chỉ cảm thấy vô cùng ghen tị, tại sao người chơi đùa với nữ thần trên sân đấu là Mệnh Phàm mà không phải họ chứ?

…

Trên hàng ghế bình luận, bây giờ ngay cả vẻ mặt luôn bình tĩnh của Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng xuất hiện vẻ giật mình, càng không cần nói tới Tiểu Miêu đứng bên cạnh gã.

Lúc này, gương mặt Tiểu Miêu hơi tái, cô ta nhìn về phía sàn đấu, chỉ thấy Tiêu Phàm lẳng lặng đứng trên võ đài, dáng vẻ cô đơn giống như con thú bị bỏ rơi.

Có lẽ vì Ngọc Sinh Yên đột nhiên rời sàn đấu, mọi người cũng đang trong trạng thái khiếp sợ nên trong đấu trường đột nhiên trở nên yên tĩnh tới kỳ lạ.

…

“Lão đại, chúng ta giải được mật mã của thiệp mời kia!”

Hai năm sau, trong phòng bộ phận kĩ thuật của Thính Phong Các vang lên những tiếng hoan hô.

Phong Ma Tiểu Xích Lang khẽ cắt đứt dòng hồi tưởng, đưa mắt nhìn về nội dung đã giải đáp trên thiệp mời…

Chương 234: Rời Khỏi Sân Khấu

Chương 234: Rời Khỏi Sân Khấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Gửi Lick King Mệnh Phàm vĩ đại của chúng ta:

Ngô vương, vào thời điểm lúc ngài đăng cơ, người chủ trì ngồi trên ghế bình luận khẽ gọi tên ngài.

Ngô vương, chúng tôi vô cùng tự hào xem từng trận đấu của ngài, nhìn ngài cố gắng trong từng trận đấu, trở thành một thân sĩ.

Chúng tôi sẽ nhớ dáng vẻ thân sĩ của ngài trên sàn đấu.

Chúng tôi tin ngài sẽ mang lại cho chúng tôi một tương lai tươi đẹp hơn.

Ngài đã cho chúng tôi hiểu thân sĩ thực sự là thế nào,

Nhưng ngày hôm đó chúng tôi chỉ có thể hèn nhát nấp trong bóng tối không dám bước ra ủng hộ ngài.

Chúng tôi lén viết những lời này, vì chúng tôi hi vọng một ngày nào đó tín ngưỡng của chúng tôi sẽ được truyền đạt tới ngài.

You, shallbeking. (Ngài, người sẽ được trao vương miện của vua)

- Người dân trung thành của Lick King."

Phong Ma Tiểu Xích Lang đọc tới đây thì cười khổ.

Không nghĩ là Thính Phong Các của gã tốn nhiều tinh lực như vậy chỉ để lấy được tin tức mà ai cũng biết. Mà thế lực của "Các thân sĩ" núp trong bóng tối cũng thật lớn mạnh, lại mã hóa một tấm thiệp nhàm chán như vậy, còn khiến gã tưởng là câu được con cá lớn chứ.

Hai năm trước, sau trận so tài của Mệnh Phàm với Ngọc Sinh Yên trong Giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", danh hiệu "Beater" của Mệnh Phàm cũng trở nên mờ nhạt, còn hai chữ "Lick King" vốn đã vô cùng nổi tiếng lại xuất hiện trong giới võng du một lần nữa.

Khi đó, dáng vẻ Tiêu Phàm cầm Frostmourne làm vũ khí đã chính là nguyên nhân của cái biệt danh "Lick King" này, hơn nữa những hành động lúc đó của Tiêu Phàm cũng hơi giống "Lick King", muốn mọi người không để ý cũng khó.

"Nếu vậy chuyện này cũng thật thú vị." Phong Ma Tiểu Xích Lang cười cười, sau đó lại trợn mắt hét lên: "Con mẹ nó, sao lại nhiều như vậy!"

Biểu cảm này xuất hiện khi gã nhìn thấy bảng thống kê số lượng "Dân chúng trung thành của Lick King", cách thống kê của bảng này cũng tương tự như cách thống kê thiệp mời vậy, mặc dù nhìn qua thì phương pháp thống kê này có vẻ quá đơn giản, nhưng trong khu vực quản lý của "Tân Sinh" thì cũng được xem như là có căn cứ.

Bởi vì trong khu vực quản lý của Tân Sinh thì mỗi ID trò chơi là của riêng một người chơi, điều này nhằm tránh những người chơi có ý định đen tối tìm hiểu số lượng người chơi.

Đáng sợ hơn là, số lượng người chơi trong bảng thống kê này lại chỉ được thống kê tới ngày giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" bắt đầu.

Vì vậy lượng fan của "Lick King" quả thật khiến Phong Ma Tiểu Xích Lang giật mình, gã đã từng nghĩ về số lượng "Thân sĩ" trong trò chơi, nhưng không ngờ là lại lớn tới mức này.

"Thú vị đấy, khi nào gặp lại hắn thì phải nói chuyện này với hắn, không biết khi hắn biết mình có nhiều fan như vậy thì sẽ nghĩ gì, đúng là mong chờ vẻ mặt của hắn mà, ha ha…"

Đọc xong tấm thiệp mời, Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không tức giận vì đã tốn công vào một tờ giấy vô dụng, ngược lại, tâm trạng gã khá tốt, khóe môi nhếch lên một nụ cười đầy xấu xa…

Cho dù đã trải qua những chuyện kích thích như thế nào, mọi người luôn có thể khôi phục lại trạng thái lúc đầu.

Sau khi trải qua sự yên tĩnh dài lâu, khán giả ở đây rốt cuộc cũng đã có phản ứng vô cùng kịch liệt…

"What the fuck! Lúc nãy cái tên Mệnh Phàm kia đã làm cái gì!"

"Sao anh ta có thể đối xử với nữ thần của chúng ta như vậy!"

"Cái tên này có phải là người hay không, vì thắng trận đấu mà hắn lại làm chuyện như vậy!"

"Mệnh Phàm quả thực rất đáng sợ, nữ thần Ngọc Sinh Yên tội nghiệp của tôi!"

"Ngọc Sinh Yên bị Mệnh Phàm đầy máu ép lui, cái tên này thực là vô sỉ đó!"

…

Tuy trong đây có mấy người rất sảng khoái khi được xem trận đấu này, thế nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện này ở trước mặt mọi người, hơn nữa còn phải tỏ ra vô cùng căm phẫn, hét còn mạnh hơn người khác, dựa vào những điều này để che dấu tâm trạng thật trong lòng mình.

"Tôi nhớ ra rồi, tôi biết tại sao mình lại thấy cái tên này quen như vậy, tôi cứ thắc mắc tại sao mình lại có cảm giác đã thấy anh ta, bây giờ cuối cùng tôi cũng đã rõ ràng. Người chơi ở trong nhà thờ tán tỉnh NPC nữ ngày hôm qua chính là tên này đó! Trước khi anh ta rời khỏi còn hát tình ca với NPC nữ nữa, dáng vẻ đó quả thực giống dáng vẻ hát tình ca cho nữ thần vào lúc mở màn y như đúc vậy!"

Trong khán phòng có người la lên một tiếng, tập trung sự chú ý của tất cả mọi người.

"Đúng vậy, quả thực là anh ta, lúc đó tôi cũng có mặt, hôm qua tên đó ở trong nhà thờ ôm ôm ấp ấp với người đẹp NPC kia." Trong giọng nói của người này mang theo vị chua rất đậm.

Hết cách rồi, mọi người đều là người chơi, tại sao lại đối xử khác biệt như vậy chứ.

Những người chơi nam khác chưa nói đến việc ôm ấp với NPC nữ, ước chừng chỉ cần chạm vào bàn tay của NPC nữ khi chưa được sự đồng ý thôi thì đã bị đánh thành người da đen luôn rồi.

Nhìn lại cái tên gọi là Mệnh Phàm này, vừa kéo vừa ôm NPC nữ, khoe khoang làm màu, hệ thống không hề nói tiếng nào, chuyện này vô cùng không công bằng đó, có hiểu hay không hả!

Nhờ sự nhắc nhở của người kia, mọi người bắt đầu vào diễn đàn tìm bài viết có tính chất tin đồn đã bị giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" vào hôm nay đẩy xuống dưới, sau đó lại đối chiếu người trong bức ảnh với Mệnh Phàm đang trên sân thi đấu.

Quả nhiên không sai, cái tên tình thánh tán tỉnh NPC nữ chính là Mệnh Phàm đang đứng trên sân thi đấu, cái mũi này, con mắt này, cái áo này, cái quần này hoàn toàn giống y như đúc, còn cái phong cách lang thang khi tán

tỉnh NPC nữ nữa, ngoại trừ cái tên Mệnh Phàm đã trêu đùa "nữ thần võng du" trước mặt mọi người thì còn ai vào đây nữa.

Ngọc Sinh Yên, trận đấu lần này cô thua không hề oan chút nào, trước mặt NPC nữ mà cái tên Mệnh Phàm này cũng có thể làm bừa, NPC nữ kia chính là NPC lợi hại cấp 100 đấy, huống hồ là người chỉ có cấp 30 như cô chứ.

Sau khi trận thi đấu này kết thúc, các bài viết có liên quan đến Tiêu Phàm ở trên diễn đàn Tieba trong thời gian ngắn lập tức đổi ngược tình thế, cướp hết độ hot của những bài viết có liên quan đến "Reginald, Thái Thập Tam, Tịch Dương, Nhược Sở, Long Ngạo Thiên và Ngọc Sinh Yên" vào ngày hôm qua.

Trong khoảng thời gian này, cho dù nội dung của bài viết là gì, chỉ cần nó có hai chữ "Mệnh Phàm" thì trong khoảng thời gian ngắn liền có thể lấy được độ hot rất lớn, đây là hiện tượng chưa bao giờ xuất hiện ở bất kỳ thời nào.

Mà "uy danh ngông cuồng" của "Lich King Mệnh Phàm" cũng nhanh chóng lan rộng khắp server Trung Quốc trong "Tân Sinh".

Không nói đến nội dung các bài viết trong diễn đàn Tieba của "Tân Sinh", lúc này tiếng kêu của các khán giả tại hiện trường vẫn còn tiếp tục…

"Mệnh Phàm thật là đê tiện!"

"Mệnh Phàm thật vô sỉ!"

"Mệnh Phàm rất bỉ ổi!"

…

Vào lúc này nếu bạn là một khán giả và muốn mắng chửi Tiêu Phàm, vậy thì bạn hoàn toàn không cần lo lắng đến việc tìm từ.

Bởi vì đê tiện vô sỉ bỉ ổi, cho dù là cái nào cũng phù hợp với hình tượng của Tiêu Phàm trong mắt mọi người một cách hoàn mỹ.

Vì vậy từ trên xuống dưới, xuất phát từ nội tâm, cuốn theo chiều gió, la bậy để trút sự bất mãn, tiếng quát tháo la ó bừa bãi khiến khán phòng trở nên vô cùng lộn xộn.

Mà dưới tình huống bình thường thì Tiểu Miêu phải khống chế tình hình, thế nhưng có vẻ như Tiểu Miêu vẫn chưa hoàn hồn lại sau sự kích thích lớn trong trận đấu lần này, vì vậy Phong Ma Tiểu Xích Lang chỉ có thể tạm thời thay mặt cô ta.

“Cảm ơn tuyển thủ Mệnh Phàm và tuyển thủ Ngọc Sinh Yên đã mang đến cho chúng ta một trận đấu “đặc sắc” như vậy.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng chỉ có thể dùng từ “đặc sắc” để thuật lại trận đấu lần này, hắn ta thật sự không biết phải hình dung chuyện xảy ra lúc nãy như thế nào nữa.

“Vậy trước hết để tuyển thủ Mệnh Phàm của chúng ta rời khỏi sân khấu nghỉ ngơi một lát, chúng ta sẽ tiếp tục tiến hành vòng bán kết.”

Theo lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, Tiêu Phàm đang đứng ngẩn người ở đó lập tức biến mất khỏi sân thi đấu.

Chương 235: Sau Trận Đấu

Chương 235: Sau Trận Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm không có cảm giác gì nhiều với những lời chửi rủa và quát tháo của mọi người ở trên khán phòng, bởi vì bây giờ trong đầu hắn vô cùng hỗn loạn, vẻ mặt của hắn cũng đã trở nên ngây ngốc luôn rồi, hắn chỉ nhớ đến trận chiến lúc nãy với Ngọc Sinh Yên.

Tại sao lại như vậy, hắn đã sắp nhận thua, tại sao những chuyện kỳ lạ đó lại liên tiếp xảy ra, hơn nữa còn xảy ra trước mặt mọi người, tiêu rồi, lần này hắn thật sự tiêu đời rồi, cho dù hắn nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch nữa…

Cứ như vậy, Tiêu Phàm mang khuôn mặt ngây ngốc quay lại ghế hạng nhất của mình.

Người vui vẻ nhất khi Tiêu Phàm thắng trận đấu này là ai?

Không phải là những người cược cho Tiêu Phàm như Hoàng Ma Tử, mà là Hổ Nữu đại tiểu thư của chúng ta!

Chuyện mà Hổ Nữu đại tiểu thư thích nhất chính là hành hạ người khác, ngoài ra còn có những chuyện rất thú vị khác nữa.

Lần này cô muốn hành hạ một người quen, tên trong game của người đó là Ngọc Sinh Yên, mà cô lại không thể tự lên sân khấu, vì vậy cô mới giao cho "Phàm muội muội" yêu dấu của mình.

Mà "Phàm muội muội" của cô không chỉ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà cô giao cho, hơn nữa còn hoàn thành một cách vô cùng thú vị nữa.

Tiêu Phàm vừa hành hạ được người ta, lại còn làm thú vị như vậy, thế nên Hổ Nữu vô cùng vui vẻ!

"A ha ha! Phàm muội muội em giỏi quá! Chị yêu em nhất!" Nhìn thấy Tiêu Phàm xuống sân khấu rồi về lại bên cạnh mình, Hổ Nữu hưng phấn nhào vào người Tiêu Phàm, vừa nhào đến liền ôm chặt hắn vào trong lòng mình.

Bị trận đấu lúc nãy kích thích, bây giờ đầu óc của Tiêu Phàm trống rỗng, đôi mắt không còn tiêu cự, căn bản không hề để ý đến hành động của Hổ Nữu ở bên cạnh.

Vì cái ôm tràn đầy "bạo lực" kia, Tiêu Phàm bị cái ôm này làm cho lắc qua lắc lại, tùy ý để cho hai thứ "hung khí" khổng lồ của Hổ Nữu đè vào người mình.

Tiêu Phàm không có phản ứng, thế nhưng Xà Cơ nhìn hai người đang ôm ôm ấp ấp trước mặt mình thì bỗng nhiên không vui, cô bắt đầu chen vào kẽ hở giữa hai người, cố gắng tách bọn họ ra.

Bây giờ Hổ Nữu đang vô cùng hưng phấn nên cũng chẳng quan tâm nhiều, cô chỉ biết ôm Tiêu Phàm rồi la to, hoàn toàn không chú ý đến Xà Cơ đang

chen vào giữa.

Thế là lại làm khổ Xà Cơ, cô phát hiện sau khi mình chen vào giữa hai người, không những không thể tách bọn họ ra mà bản thân mình cũng bị đè ép ở trong đó, không ra ngoài được, hơn nữa hai phần thịt ở trước ngực của chị Hổ Nữu đã đè vào mặt cô khiến nó sắp bị biến hình luôn, vậy nên Xà Cơ lập tức xin Bán Trường Miên giúp đỡ.

Bán Trường Miên thấy dáng vẻ đáng thương của Xà Cơ, lập tức đặt tay mình lên người Tiêu Phàm, cố gắng kéo hắn ra.

…

Đúng lúc này, không biết là do biểu hiện "đặc sắc" của Tiêu Phàm trong trận thi đấu lúc nãy hay là cái tên "Lich King" kinh thế hãi tục kia, lần đầu tiên ống kính của hệ thống trò chơi quay cận cảnh một tuyển thủ đã rời khỏi sân khấu…

Màn hình đang treo lơ lửng trên sân thi đấu liền xuất hiện cảnh tượng như vậy, "Lich King Mệnh Phàm" vĩ đại mang khuôn mặt bình thản đứng đấy, một cô em ăn mặc gợi cảm đang ôm hắn, khi nhìn về phía Mệnh Phàm thì vẻ mặt của cô em này rất nhiệt tình.

Mà ở giữa cô em và Mệnh Phàm là một cô gái mắt kính rất đáng yêu, cô gái đáng yêu này có vẻ rất phiền não, dường như đang ghen vậy.

Mà ở bên cạnh họ là một cô gái mặc đồ trắng vô cùng xinh đẹp đang thân thiết đặt tay lên người Mệnh Phàm, có vẻ rất dịu dàng.

Trong nháy mắt mà hình ảnh xuất hiện, trong lòng vô số khán giả nam đã la hét!

Tính làm gì thế! Khoe khoang hả! Bức tranh về hậu cung của Lich King ư! Tại sao cái tên Mệnh Phàm này đã trái ôm phải ấp rồi mà còn mang dáng vẻ bình tĩnh như vậy chứ, lẽ nào đây chính là khí thế bá vương trong truyền thuyết!

A! Thật đáng ghét! Tán tỉnh NPC nữ, đùa giỡn "nữ thần võng du" vẫn chưa đủ sao, còn muốn mở hậu cung ở trong trò chơi nữa, cái tên Mệnh Phàm kia vẫn còn là người sao!

Có lẽ là người tổ chức phát hiện ra hình ảnh này có ảnh hưởng rất bất lợi đối với hiện trường, liền xóa bỏ cảnh quay cận cảnh của Tiêu Phàm ngay.

Trong cái chớp mắt sắp xóa bỏ đó, một cái đầu nhỏ đáng yêu ở đằng sau cô gái mặc đồ trắng ló ra, mang vẻ mặt ngây thơ nhìn Mệnh Phàm.

Nội tâm của các khán giả nam ở đây lại nổ tung lần nữa!

A! Cầm thú! Tại sao ngay cả loli mà hắn cũng không buông tha chứ!

Nhìn màn hình đã chuyển qua chỗ khác, bọn họ thở dài, lẳng lặng nhìn về phía "Lich King Mệnh Phàm", trong đôi mắt là luồng oán niệm sâu đậm…

Ngô Vương, làm chuyện như vậy, tại sao không dẫn theo tôi chứ…

Trận PK của "Tân Sinh" đã trình chiếu hình ảnh của những người chơi mới và cả những cao thủ cao cấp lên trước mắt mọi người nhưng cuộc tranh tài thứ tư của hôm nay kết thúc, trận PK này có lẽ đã bị mọi người hoàn toàn không chú ý gì đến nữa, bởi vì tiêu điểm của tất cả mọi người bây giờ chính là người chơi tên là Mệnh Phàm.

Tuy rằng trận giao chiến của Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm kết thúc đã lâu nhưng đối tượng được mọi người bàn luận ở khắp các phòng - Tiêu Phàm vẫn được chú ý mãi không thôi.

Đa số những người ở trên khán đài đều mắng vị "Ô Yêu Vương" mới này cách làm người vô cùng dơ bẩn thối tha, đương nhiên nhiên cũng có người có phản ứng khác.

Đám người Reginald của Chiến Minh cười không ngừng đối với biểu hiện của Tiêu Phàm ở trận này, khiến cho Hào Đại Bàn bên phía Tiêu Phàm xấu hổ không thôi.

Mà nhóm nhị thế tổ của công hội Ngạo Thiên nhìn về phía bàn hạng nhất của Tiêu Phàm, ánh mắt lóe lên, với loại "đại thân sĩ" biết chơi như người

này, nhóm nhị thế tổ khá là thích thú.

Thậm chí Long Ngạo Thiên còn có suy bỏ qua hiềm khích lúc trước mà kéo Tiêu Phàm nhập bọn, dù sao thì bao nhiêu "ngựa lớn" Long Ngạo Thiên cũng có thể mua nhưng "lão ẩm" thì khó cầu.

Trong lòng Phương Hạo Thiên đều là dáng vẻ mê người của Ngọc Sinh Yên khi bị Tiêu Phàm "sỉ nhục", dục hỏa đốt người, hoàn toàn không phát hiện ra Tiêu Phàm chính là người mà ngày đó khiêu vũ với Hàn Thi Dao ở học viện nghệ thuật xúc phạm tới mình.

A Hoa Tỷ cũng không bất mãn gì với hành động vừa rồi của Tiêu Phàm, dù sao thì tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Phàm ca làm cái gì cũng tốt, muốn trách thì chỉ trách con hồ ly tinh Ngọc Sinh Yên.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cũng không khác A Hoa Tỷ là bao, là fan số một của Tiêu Phàm, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa gặp Tiêu Phàm sẽ đỏ hồng mặt, tim đập rộn ràng, bắt dầu nói lắp, máu mũi tuôn trào, có thể nói là đã tận lực rồi.

Trận tranh tài vừa rồi trong mắt Tiểu Khuyển Du Lục Hoa ngoại trì dáng vẻ tà mị của Tiêu Phàm thì không còn gì nữa cả.

Nhìn vẻ mặt háo sắc của hai cô gái này, Yêu Đạo cũng chỉ biết thở dài.

…

Bên phía công hội Hoa Nguyệt, Mị Hỏa thật sự không phải là một hội trưởng công hội có trách nhiệm, hoàn toàn không tức giận chút nào vì thành viên công hội thua trận mà nắm cằm trầm tư nói: "Chậc chậc, thật ghen tị với cái tên Mệnh Phàm kia nhưng mà sau khi mình đưa cho Ngọc Sinh Yên bảo bối [áo ngực của nữ thần Victoria] cũng chưa chính mắt thấy dáng vẻ cô ấy mặc bộ đó, tên kia thật là may mắn!"

"Chị hội trưởng, cho em một bộ đi." Một người chơi trẻ tuổi trong công hội Nguyệt Hoa ngồi cạnh Mị Hỏa làm nũng với cô ta.

“A ha ha, nói ha lắm, sau khi trở về chị đây sẽ đưa cho em một cái, a, không không không, một bộ thì sao, ha ha ha…” Mị Hỏa cười lên ha hả, chợt thấy Hàn Tiểu Yên bên cạnh đang đứng ngồi không yên, quay đầu nói với cô: “A, Tiểu Yêu, hình như cô đang vội gì sao, có phải lo lắng cho chị của cô không, thực ra cũng không sao đâu, lấy cá tính háo thắng của chị cô thì rất nhanh sau đó sẽ lấy lại tinh thần thôi, hơn nữa nhất định sẽ càng nhiệt huyết hơn nữa.”

Hàn Tiểu Yêu nhìn thấy Ngọc Sinh Yên biến mất trên sàn đấu thì thật sự có chút lo lắng, cô thấy hành động của Tiêu Phàm trên sàn thi đấu thì có chút hoang mang, bởi vì người con trai cô quen không phải là người như vậy, có lẽ là có hiểu lầm gì đó, cho nên cô muốn thông qua Tiêu Phàm tìm hiểu tình huống trước một chút, sau đó mới đi an ủi chị của mình.

Chương 236: Tiếp Tục (1)

Chương 236: Tiếp Tục (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng mà cô gửi lời mời kết bạn cho Tiêu Phàm một lúc lâu sau cũng không nhận được tin Tiêu Phàm đã chấp nhận, cô lại nhắn tin cho Hổ Nữu, đáng tiếc bên phía Hổ Nữu không biết đang bận việc gì, không trả lời tin nhắn của cô, cho nên cô có chút lo lắng.

Hiện tại trạng thái hoạt động của Tiêu Phàm là một màu xám mờ, đương nhiên sẽ không đi lên xem lời mời kết bạn của mình, mà hiện tại Hổ Nữu đang phấn kích như bà điên vậy, làm sao có thể để ý tới tin nhắn cá nhân.

Cho nên Hàn Tiểu Yêu nhất định là đợi không rồi.

“Không được, mình phải logout xem chị mình thế nào.”

Không đợi được lâu, Hàn Tiểu Yêu liền sốt ruột nói với Mị Hỏa một tiếng liền vội vàng logout.

“Haizz, thật là một em gái ngoan nhưng cô ấy một chút cũng không hiểu chị của mình.”

“Càng quan tâm như vậy, với cá tính của cô ấy nhất định sẽ cảm thấy nhục nhã, sau đó nóng giận lại càng khó bình tĩnh…” Mị Hỏa nhìn nơi Hàn Tiểu Yêu biến mấy, thở dài một hơi.

Đúng lúc đó, vị mỹ nữ Miêu tộc Vũ Tình nhắn tin đến, đây là người đầu tiên của công hội Diệp Tinh nhắn tin cho cô.

Công hội Diệp Tinh thì ra chẳng phải là công hội gì cả mà là một đám người chơi là hộ hoa sứ giả của công hội Hoa Nguyệt tập hợp lại.

Người chơi nữ trong trò chơi luôn có sức hấp dẫn đối với người chơi nam, cho nên hộ hoa sứ giả của công hội Hoa Nguyệt chậm rãi tăng lên ngafyy càng nhiều.

Bởi vì công hội Hoa Nguyệt không nhận người chơi nam cho nên công hội Diệp Tinh phụ thuộc vào công hội Hoa Nguyệt để sinh ra.

Mà Vũ Tình của công hội Diệp Tinh nhắn tin tới không phải để thảo luận làm thế nào để an ủi nữ thần Ngọc Sinh Yên của bọn họ mà là hỏi về Tiêu Phàm, bởi vì ID người chơi để lại cho Vũ Tình gọi là Khoa Đại Trịnh Y Kiện.

Khoa Đại Trịnh Y Kiện: Học tỷ, lúc chọn tuyển thủ thi đấu em không nói với chị, em thấy cái tên Mệnh Phàm kia nhìn thật là quen. Lúc hình ảnh của hắn xuất hiện trên màn hình lớn, em rốt cục đã nhớ ra hắn là ai rồi! Hắn chính là cao thủ Túy Quyền mà ngày trước em đã nhắc tới với chị đó, bởi vì trong hình ảnh kia em nhìn thấy có bóng dáng của Cơ Hạo Hạo.

Khoa Đại Trịnh Y Kiện chính là Trịnh Phàm câu lạc bộ võ thuật đại học khoa học kỹ thuật thành phố S, chính là người bị Tiêu Phàm cắn cho một cái rồi lại bị ông lão ăn xin làm cho choáng váng.

Mà người học tỷ Vũ Tình mà hắn gọi, chính là vị mỹ nữ thần bí kia của câu lạc bộ võ thuật của đại học khoa học kỹ thuật thành phố S.

Nhìn thấy tin nhắn này, hai mắt Vũ Tình liền sáng lên, Túy Quyền sao, nghe có vẻ trâu bò đấy.

Vũ Tình: A, trùng hợp vậy sao, trận đấu vừa nãy của hắn và Ngọc Sinh Yên chị có thấy hắn sử dụng đòn tấn công nào liên quan đến Tùy Quyền đâu?

Khoa Đại Trịnh Y Kiện: chị không hiểu được hắn đâu, tên này rất đáng khinh, thích giả heo ăn thịt cọp, kỹ thuật diễn quá tốt, suốt ngày làm như yếu đuối lắm, lúc đó thiếu chút nữa em bị bộ dáng đó của hắn lừa, nhất định là hắn để Túy Quyền làm con áp chủ bài rồi.

Trịnh Phàm bắt đầu nhớ lại vẻ mặt sợ sệt của Tiêu Phàm lúc mới gặp nhau, còn cả bộ dạng khổ sở chạy mất dép của Tiêu Phàm nữa, nếu không phải bọn họ đã ép Tiêu Phàm đến ngõ cụt, có khi đến bây giờ cũng không biết người này là cao thủ Túy Quyền đâu.

Vũ Tình: Có thể nhìn ra, hắn thực sự rất bỉ ổi.

Đối với điểm này của Tiêu Phàm, Vũ Tình hoàn toàn đồng ý với cách nói của Khoa Đại Trịnh Y Kiện.

Khoa Đại Trịnh Y Kiện: Vậy chị định bao giờ thì dạy cho hắn một bài học, khiến cho hắn biết được sự lợi hại của câu lạc bộ võ thuật của đại học khoa học kỹ thuật thành phố S chúng ta.

Vũ Tình: A, sau hôm đó chị cũng quên mất không đi tìm Cơ Hạo Hạo rồi.

Khoa Đại Trịnh Y Kiện: Học tỷ, sao chị có thể như vậy chứ, bọn em đều đang chờ chị trút giận giúp bọn em đấy!

Vũ Tình: Trời ơi, biết rồi, ngày mai chị sẽ đi tìm Cơ Hạo Hạo, em thật là phiền!

…

Biệt thự Hàn gia tại khu nhà giàu thành phố S…

“Chị, chị không sao chứ?’ Hàn Thi Dao thân thiết hỏi thăm Hàn Thi Toàn.

“Chị thì làm sao chứ, tất nhiên là không có chuyện gì rồi, làm sao chị có thể sợ tên cặn bã kia được.” Hàn thi Toàn thở phì phì nói.

Lúc này trạng thái tinh thần của Hàn Thi Toàn đã được điều chỉnh lại nhưng nghĩ đến bản thân trên sàn thi đấu bị tên Mệnh Phàm kia làm cho thua cuộc, trong lòng lại bực mình, sau đó sự bực mình biến thành oán hận.

Tuy rằng khi nói chuyện với Hàn Thi Dạo, Hàn Thi Toàn rất bình thản nhưng đôi mắt đỏ bừng đã bán đứng cô, Hàn Thi Dao vừa nhìn thấy liền biến chị của mình vừa mới khóc rồi.

“Nhưng mà em thấy chị…Thực ra em cảm thấy chị và cái tên Mệnh Phàm kia nhất định là có hiểu lầm, em đã gặp tên Mệnh Phàm kia rồi, cũng cảm thấy không phải là người xấu gì.”

“Chết tiệt! Sao em cũng giống như người phụ nữ dã man Phỉ Phỉ bị tên cặn bã này dùng những lời lẽ hoa mỹ lừa gạt rồi, tên kia là người xấu, đồng ý với chị sau này đừng tiếp xúc với tên cặn bã đó nữa!”

Hàn Thi Dao phát hiện ra sau khi bản thân mình nhắc tới hai chữ “Mệnh Phàm”, Hàn Thi Toàn liền phát điên tóm lấy bả vai mình, biết hôm nay không thể hòa giải được việc này, đành thở dài từ bỏ: “Được rồi!”

Nhìn thấy em gái mình đã đồng ý với yêu cầu của bản thân, Hàn Thi Toàn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, xoay người nói với chú Lý quản gia bên cạnh: “Chú Lý, chú giúp cháu chuẩn bị một thanh Trọng kiếm, cháu muốn tới võ quán luyện kiếm.”

“Nhưng không phải tiểu thư luyện Hoa kiếm sao?” Chú Lý nghe lời nói của hàn Thi Dao có chút hoang mang.

“Hôm nay cháu muốn luyện Trọng kiếm, còn nữa chú Lý giúp cháu lên phòng đấu giá trong “Tân Sinh” mua trang bị tốc độ và kỹ năng.”

“Tôi biết rồi, đại tiểu thư.” Chú Lý nhìn bộ dáng nỏi giận đùng đùng của Hàn Thi Toàn, nhẹ giọng hỏi Hàn Thi Dao bên cạnh: “Đại tiểu thu hôm nay sao vậy?”

Hà Thi Dao chỉ có thể bất đắc dĩ khoát tay, bởi vì cô không biết phải trả lời câu hỏi của chú Lý như thế nào.

"Mệnh Phàm chết tiệt, cuối cùng cũng có một ngày tôi sẽ làm anh phải xấu hổ trước mặt mọi người." Hàn Thi Dao đi ra ngoài hung tợn nói, lúc này hành động của cô rất giống với cái người gọi là Tịch Dương kia…

Vào thời điểm giải đấu PK biểu diễn "Tân sinh" trở nên vô cùng ồn áo thì có một người vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh trong suốt cả quá trình. Không ai biết hắn ta đang nghĩ gì, hắn chính là người chơi Uy Khiếu nổi danh của công hội Tinh Thần.

Đứng cạnh hắn là Nhược Sở vẫn đang há hốc mồm từ lúc Ngọc Sinh Yên bất ngờ bị Tiêu Phàm đánh bại.

Mà Bang Long Hổ đang ngồi trên ghế người chơi bên kia cũng đang há hốc mồm giống như đám thuộc hạ của Uy Khiếu vậy, chỉ là bọn họ không giống với đám người Uy Khiếu chỉ kinh ngạc thôi, mà vẻ mặt còn vô cùng hung ác, thậm chí còn có cả khí thế giết người. Dáng vẻ đúng chuẩn của những người xuất thân từ hắc đạo của Hồng Kong.

Nhưng mà trên mặt Uy Khiếu hoàn toàn không có bất kỳ cảm xúc nào, dường như gương mặt đó đã hoàn toàn "tê liệt".

Mà trong nhóm người Long Hổ đang tỏ ra vô cùng hung ác này thì có một cô nhóc cả người quấn đầy dây ngực cũng tỏ ra vô cùng bất ngờ.

Lúc này ánh mắt của Thái Thập Tam nhìn về phía Tiêu Phàm đang tiến về ghế ngồi dành riêng cho người chơi, cặp mắt cô ta hung ác giống như một con dã thú đi săn vậy, dáng vẻ dường như vô cùng hưng phấn.

Mà đàn em của Bang Long Hổ đứng cạnh Thái Thập Tam nhìn dáng vẻ của cô ta lúc này, từng giọt mồ hôi lặng lẽ chảy xuống từ trên trán, hắn ta nuốt nước bọt, vì hắn ta nhận ra có người sắp gặp xui xẻo rồi…

…

Ở một nơi khác, trên ghế hạng nhất của Truy Phong Liệp Đoàn, Thời Vũ Hoàn nhìn quá trình thi đấu của Tiêu Phàm thì sắc mặt trở nên hơi kỳ quái.

Tịch Dương nhìn vẻ mặt của Thời Vũ Hoàn, thì bình tĩnh giải thích cho cậu ta: "Anh cũng thấy rồi đấy, đây chính là cách chiến đấu của Phàm ca."

Giọng nói của Tịch Dương vô cùng nghiêm túc.

Trước đây, Thời Vũ Hoàn vẫn luôn cảm thấy không phục đối với việc Tịch Dương sùng bái Tiêu Phàm, cậu ta cho rằng khả năng thu thập và chỉnh sửa thông tin rồi đưa ra kế hoạch tác chiến của cậu ta đương nhiên sẽ lợi hại hơn Tiêu Phàm.

Chương 237: Tiếp Tục (2)

Chương 237: Tiếp Tục (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nên trận PK của Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên, Thời Vũ Hoàn ngồi xem rất nghiêm túc, vì cậu ta cảm thấy chắc chắn cậu ta sẽ mạnh hơn cái tên Tiêu Phàm được gọi là "Beater" kia.

Nhưng giờ nhìn thấy rồi nhưng cậu ta cảm thấy rất khó hiểu, trong lòng càng rối như tơ vò.

"Em biết nếu nói anh yếu hơn Phàm ca thì chắc chắn anh sẽ không phục."

Thấy Thời Vũ Hoàn không trả lời mình, Tịch Dương vẫn tự nói tự nghe.

"Em nhìn ra được, trước khi PK Phàm ca đã điều tra được Ngọc Sinh Yên phải khôi phục lại lượng HP sau những đòn sát thủ. Hơn nữa, có thể thấy anh ấy đã hiểu được mình sẽ phải đối mặt với một trận PK khó khăn tới mức nào. Nếu là tuyển thủ khác, nhìn thấy những đòn sát thủ đó của Ngọc Sinh Yên thì chắc chắn chỉ có thể ngoan ngoãn bị Ngọc Sinh Yên giảm giá trị HP từng chút một. Đáng tiếc đối thủ lần này của Ngọc Sinh Yên lại là Phàm ca, Phàm ca giảm lượng HP của Ngọc Sinh Yên dần dần như vậy

cũng xem như là đã áp dụng một chiến thuật rất tốt trong trận PK, anh ấy cũng đạt được mục đích. Quả nhiên chiến thuật của Phàm ca vẫn hào phóng đơn giản như vậy, đúng là khiến người ta bội phục.” Tịch Dương còn đang chân thành khen ngợi Tiêu Phàm thì đột nhiên sắc mặt thay đổi nhanh như lật sách, vẻ mặt trở nên vô cùng dữ tợn: “Nhưng mà tôi vẫn phải giết anh ấy, phải báo thù cho Tiểu Thúy! Tiểu Thúy của tôi!”

Tịch Dương dường như vẫn sùng bái Tiêu Phàm như trước, vội giảng giải chiến thuật xuất quỷ nhập thần của Tiêu Phàm trong trận PK ra cho mọi người hiểu. Thời Vũ Hoàn nghe hắn ta nói xong thì vẻ mặt cũng trở nên khó coi.

Có thể thấy cậu ta rất khinh thường cái tên “Beater” Mệnh Phàm này, dù sao cậu ta cũng là thầy của “Truy Phong Giả” Tịch Dương, sao cậu ta có thể muốn bị so sánh với hắn được chứ?

Không nói tới phần tâm cơ thủ đoạn khi lập ra kế hoạch, còn có cái khí thế không biết xấu hổ khi dùng kế hoạch đó nữa, ngay cả trên phương diện thu thập thông tin của đối thủ, cậu ta cũng kém xa Mệnh Phàm!

Trong trận PK trước đây, cậu ta hoàn toàn không tìm ra bất kỳ thông tin nào về những đòn tấn công sát thủ của Ngọc Sinh Yên, vậy mà lần này Tiêu Phàm có thể nắm rõ những thông tin đó trong lòng bàn tay. Người này… Thật đáng sợ!

Thế là, trong lúc bất tri bất giác, Thời Vũ Hoàn lại đột nhiên chú ý tới sự sùng bái của Tịch Dương rồi so sánh mình với Tiêu Phàm, sau đó lại tự cảm thấy vô cùng thất bại vì hoàn toàn không hiểu tên Tiêu Phàm này chút nào.

Nhưng cảm giác khiếp sợ của Thời Vũ Hoàn với Tiêu Phàm cũng không kéo dài quá lâu, vì cái tên Tịch Dương vẫn thâm tình lẩm bẩm “Tiểu Thúy, Tiểu Thúy” bên cạnh bỗng nhiên hóa thành một chùm sáng rồi biến mất.

…

Tịch Dương lại xuất hiện trên sàn đấu của giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh”, mà đứng đối diện hắn ta chính là hội trưởng hiện tại của Bang Long Hổ - Thái Thập Tam.

Sau trận đấu vô cùng chấn động cả đấu trường của Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên, trận bán kết đầu tiên của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" lại tiếp tục bắt đầu…

Tịch Dương nhìn cô bé trước mặt, nói vô cùng nghiêm túc: "Xin lỗi, tôi sẽ không nhường cô vì cô là một cô gái đâu, bởi vì tôi còn phải đánh bại một người khác trong giải đấu này."

"Bổn tiểu thư không cần mày nhường, cho chị đây nhìn thử "Truy Phong Giả" Tịch Dương có gì lợi hại đi!"

Thái Thập Tam rút ống thép bên hông ra, nâng lên rồi đánh thẳng về phía Tịch Dương.

Theo tiếng nói qua nói lại giữa hai người, khán giả trong đấu trường cũng bắt đầu tỉnh táo lại từ trận đấu của Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên, bắt đầu chú ý tới hai người, tiếng hoan hô cổ vũ nhiệt liệt vang lên.

"Long chiến vu dã

Hổ khiếu sơn lâm

Bang phái đại nghĩa

Vĩnh tồn tại tâm!"

Dịch Nghĩa:

Rồng đánh nơi hoang vu

Hổ gầm nơi rừng núi

Nghĩa lớn của bang phái

Luôn luôn ở trong lòng.

Những huynh đệ trong Bang Long Hổ bắt đầu kéo biểu ngữ của mình lên, cổ vũ cho chị cả của mình trong trận đấu.

Dĩ nhiên phía bên fan hâm mộ của anh chàng đẹp trai Tịch Dương cũng không chấp nhận bị yếu thế: "Tịch Dương cố lên! Tịch Dương giỏi nhất! Tịch Dương, em yêu anh!"

Trên một phương diện nào đó, Tịch Dương cũng được xem là một đứa trẻ hạnh phúc.

Vẻ mặt Tiêu Phàm không thay đổi nhìn về sàn đấu, còn Hổ Nữu cũng đã bình tĩnh lại, đôi mắt nheo thành một đường thẳng, nhìn vào trong đám người cổ vũ cho Tịch Dương giống như đang tìm kiếm gì đó.

Đột nhiên, đôi mắt tuyệt đẹp của cô lại mở ra, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng vô cùng rạng rỡ, bên môi cũng xuất hiện nụ cười.

Cô đã tìm thấy mục tiêu mà cô muốn, trong đám người cổ vũ cho "Truy Phong Giả" Tịch Dương, cô nhóc Tây Qua Mạn Mạn đang gào hét như điên cổ vũ cho anh chàng.

Lúc này, trên sàn đấu, Tịch Dương và Thái Thập Tam đã bắt đầu lao vào đánh nhau.

Bởi vì trong trận PK đầu tiên, Reginald hoàn toàn không chống cự nên Thái Thập Tam hoàn toàn không thể hiện được bản lĩnh của cô ta.

Vì thế, lúc này Thái Thập Tam đã bắt đầu thể hiện ra sự tàn nhẫn của người được gọi là "Thập Tam Muội của Bang Long Hổ" trước mặt tất cả mọi người.

Đừng nhìn Thái Thập Tam chỉ là một cô nhóc nhỏ tuổi, ống thép mạnh mẽ trên tay cô lại đuổi theo Tịch Dương chạy khắp cả sàn đấu.

Không hổ là đại tiểu thư xuất thân từ hắc đạo, phong cách chiến đấu đó quả thật đậm chất đánh nhau trên đường phố. Vào lúc này, nếu Tịch Dương bị Thái Thập Tam bắt được thì chắc chắn chỉ có thể hứng chịu một trận đánh khiến người ta nhìn vào thôi cũng thấy đau.

Nhưng có thể dễ dàng bắt được Tịch Dương như vậy sao? Tịch Dương chính là người được mọi người đặt cho biệt danh "Truy Phong Giả", hắn ta

hiểu nhất chính là giương cung bắn tiễn.

Lúc này, Tịch Dương thể hiện một lối đánh "Hitandrun" đúng chuẩn của người chơi chuyên nghiệp, vô cùng chuẩn xác, vừa đi vừa bắn, vô cùng nhịp nhàng, hoàn toàn không lộn xộn chút nào, lối đánh truyền thống này được hắn thể hiện trở nên đẹp như tranh vẽ.

"Chúng ta đang nhìn thấy kỹ năng bắn tên vô cùng tuyệt diệu của tuyển thủ Tịch Dương. Tuyển thủ Tịch Dương đang kéo giãn khoảng cách với tuyển thủ Thái Thập Tam bằng kỹ năng bắn tên vô cùng nhanh và chuẩn xác của anh ta, ngoài ra còn cản lại những ngọn lửa của tuyển thủ Thái Thập Tam. Không hổ là "Truy Phong Thủ", tuyển thủ Tịch Dương quả thật vô cùng lợi hại!" Không biết Tiểu Miêu đã khôi phục lại tâm trạng sau trận PK của Tiêu Phàm xong hay là nhìn thấy Tịch Dương quá đẹp trai nên mới bắt đầu chú ý vào trận PK này. Dù sao cô ta cũng đã khôi phục lại tâm trạng của bản thân và bắt đầu hét lớn bình luận về tình hình dưới sân đấu.

Thái Thập Tam vốn định nhanh chóng áp sát Tịch Dương rồi đập cho hắn ta một trận nhớ đời, nhưng không ngờ lại bị một trận tên của Tịch Dương khiến cho phải dừng bước.

Cô ta chỉ có thể vừa tránh vừa đẩy những mũi tên đang chạy tới trước mặt mình đó, vì vậy tốc độ đuổi theo Tịch Dương cũng chậm lại, nhìn thấy khoảng cách của mình và Tịch Dương ngày càng lớn, cô ta quát lớn một tiếng: "Tên Tịch Dương kia, mày định khiến cho bản tiểu thư không thể động đậy được sao! Bản tiểu thư muốn đánh chết mày!

Tiếng la này của Thái Thập Tam vang lên vô cùng đột ngột, mà nội dung của nó cũng vô cùng ngây thơ.

Dừng lại, không được nhúc nhích?

Cô làm như sân thi đấu là nhà chòi đấy à, làm sao Tịch Dương có thể vì một câu này của cô mà ngưng tấn công được?

Cho nên, tiếng la này của Thái Thập Tam có nói cũng như không.

“Tôi bảo anh đứng lại, cái tên đáng chết này, có nghe thấy lời bà đây đang nói không hả?”

Thấy Tịch Dương vẫn to gan bắn tên về phía mình, Thái Thập Tam lại bực bội hét lên một lần nữa. Mấy tên đệ tử mặt như hung thần ác sát đang ngồi hàng ghế đặc biệt thấy vậy cũng bắt đầu gào lên.

“Tên nhãi, lỗ tai mày điếc đấy à?”

“Không nghe thấy chị đại tao bảo mày dừng lại hả?”

“Cái tên khốn kiếp này, mày dám không nghe lệnh chị đại dừng lại hả, lần sau gặp mặt mày một lần tao đánh một lần!”

…

Tuổi tác Thái Thập Tam dù không lớn nhưng địa vị trong bang Long Hổ cũng được xem là rất cao quý.

Chương 238: Thái Thập Tam VS Tịch Dương

Chương 238: Thái Thập Tam VS Tịch Dương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn bang Long Hổ dẫu có giống lưu manh cỡ nào chăng nữa, bọn họ vẫn kính trọng gọi Thái Thập Tam một tiếng “đại tỷ”.

Thế nên lúc này, mấy tên đàn em của Thái Thập Tam đang bưng cả thái độ trong hắc bang ra đây, lớn tiếng uy hiếp Tịch Dương một trận, hy vọng khiến Tịch Dương ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Thái Thập Tam.

Thái Thập Tam ở trong bang Long Hổ chính là một tiểu tổ tông có tính cách ngang bướng, nếu không phải thì sao lại có cái danh xưng “Thái Thượng Hoàng” này chứ.

Phong Ma Tiểu Xích Lang bảo cô mang theo một đám đàn em trong trận doanh Thú Nhân đi bành trướng lãnh thổ nhưng thật ra bởi vì thành viên bang Hắc Long ngoài đời thực vốn đã có tư chất hắc bang, trong phương diện chiến đấu này đã có ưu thế trời sinh nên mới có thể thuận lợi đến vậy.

Đám người này, tất cả các thành viên dù lớn dù bé đều cẩn thận cung phụng tiểu tổ tông Thái Thập Tam này từng li từng tí, chỉ cần cô muốn thứ gì thì đám đàn em trong bang Long Hổ đều sẽ trăm phương ngàn kế nghĩ cách dâng đến tận tay cô.

Vậy mà lúc này Tịch Dương lại dám không nghe lời cô, tất nhiên điều này đã đã chọc Thái Thập Tam nổi cơn tam bành.

Lúc này, Tiêu Phàm đương nhiên cũng nhận ra, cái cô nàng Thái Thập Tam này rõ ràng là một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Về những tiểu tổ tông vẫn luôn được người khác cung phụng này, công bằng mà nói, thực lực cũng chẳng đến đâu, xem ra trận đấu này cũng không khiến Tịch Dương phải nhọc công là bao.

Đúng vào lúc này, Thái Thập Tam lại mạnh mẽ vung ống thép đánh bay hai mũi tên Tịch Dương vừa phóng tới, sau đó phóng ra một kĩ năng cơ bản của chức nghiệp kiếm sĩ-đâm, xông về phía trước một đoạn, để người mình có thể gần Tịch Dương hơn một chút.

Tiêu Phàm thấy cảnh tượng trước mắt, hầm nghĩ muốn nuốt lại mấy lời vừa nói, xem ra cô nàng Thái Thập Tam tự mình có thể lên chức hội trưởng bang Long Hổ cũng có chút bản lĩnh. Chỉ đáng tiếc, đối thủ của trận đấu này là Tịch Dương, nói cho cùng, cái danh hiệu "Truy Phong Giả" cũng chẳng phải hư danh, theo Tiêu Phàm, chừng ấy thủ đoạn của Thái Thập Tam vẫn chưa đủ để đối phó với Tịch Dương.

Nhìn thấy Thái Thập Tam càng tới gần mình thêm một chút nữa, Tịch Dương vẫn hoàn toàn không bối rối chút nào, vẫn cẩn thận tiếp tục làm lại các bước vừa di chuyển vừa bắn công kích, dựa vào sức ép của một loạt mũi tên bắn ra liên tiếp mà một lần nữa làm chậm tốc độ Thái Thập Tam tiến về phía mình, dễ dàng kéo ra một khoảng cách nhất định với cô ta.

Sau khi thấy kỹ năng Đâm mà mình tung ra chỉ tổ hao công tốn sức, lòng Thái Thập Tam càng lúc càng nóng nảy, bất an hơn.

Thế là, cô cũng không kiêng dè những mũi tên mà Tịch Dương đến nữa, cứ như vậy lao thẳng về phía phía Tịch Dương, trực diện hứng lấy, không chút né tránh loạt mũi tên đó.

Thấy hành động này của Thái Thập Tam, Tiêu Phàm thầm tán thưởng một câu, caon cái xuất thân từ hắc đạo quả nhiên bản tính hung hãn, thế mà lại không thèm tránh không thèm né đánh thẳng về phía đối thủ mới ghê chứ, đáng tiếc hành động thế này vẫn quá là lỗ mãng rồi.

Tiêu Phàm nhìn tình hình chiến đấu trước mắt mà không nén nổi một tiếng thở dài, hắn biết trận đấu này sắp kết thúc rồi. Dù cho ngoài đời Thái Thập Tam có thân phận đến cỡ nào thì xét cho cùng cô vẫn chỉ là một cô gái trẻ tuổi, cách chiến đấu non nớt này làm sao có thể thắng nổi một "Truy Phong giả" Tịch Dương kinh nghiệm đầy mình.

Cùng với hành động vọt về trước vô cùng liều lĩnh của Thái Thập Tam, từng mũi tên vàng nhạt lần lượt đâm vào người Thái Thập Tam, HP của Thái Thập Tam theo đó cũng giảm xuống rất nhanh.

Ngay lúc HP của Thái Thập Tam hạ xuống còn 30%, cô rốt cuộc cũng đến gần được Tịch Dương như mong muốn.

Ánh mắt Thái Thập Tam lóe lên tia sáng khát máu, cô vung ống thép trong tay lên đập về phía Tịch Dương, miệng thì hét lớn: "Đậu má nó,

Bà đây bảo mày dừng thằng cháu hỗn láo nhà mày ngừng mà mày dám không ngừng, mở to mắt ra nhìn bà đây hôm nay có đập chết mày hay không!"

Ác mộng của người chơi viễn chiến không gì khác ngoài bị người chơi cận chiến áp sát, tình huống Tịch Dương gặp phải lúc này chính là như vậy. Giây phút này, hắn ta đã bị kiếm sĩ liều mạng Thái Thập Tam này ép đến ngày càng gần.

Hầu hết người xem lúc này cũng đều có cùng suy nghĩ như thế, tình hình của Tịch Dương lúc này không hề có một chút khả quan nào. Dù cho có may mắn sống sót cũng không tránh khỏi một phen tróc vảy trầy da.

Nhưng Tiêu Phàm lại hoàn toàn không nghĩ như vậy, bởi vì hắn biết rất rõ thực lực của người bạn gay Tịch Dương này của mình.

Ống thép sáng bóng kia của Thái Thập Tam phản chiếu lấy hai con ngươi đen nhánh của Tịch Dương, mà trong giờ khắc này, ánh mắt Tịch Dương vẫn trong veo như trước, trời yên biển lặng.

Khoảnh khắc ống thép dáng bóng kia vung xuống, bóng dáng Tịch Dương nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt Thái Thập Tam.

Một đòn vô cùng hung mãnh của Thái Thập mà lại để Tịch Dương dễ dàng tránh được, Tịch Dương cũng không hề ngừng lại một giây mà tiếp tục phóng một mũi tên trúng vào người Thái Thập Tam đang gần trong gang tấc, HP vốn không còn bao nhiêu của Thái Thập Tam lại tụt xuống một đoạn.

Thái Thập Tam không ngờ đến đòn tấn công của mình sẽ thất bại, trong lòng cô vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì trong bang Long Hổ, số người bị tiểu tổ tông là cô đây không một ngàn thì cũng có đến mấy trăm, thế nên cô rất có kinh nghiệm trong việc này, đối với cách nện người thế này, góc độ thế nào, sức lực ra sao, đánh vào vị trí nào cô đều đã nghiên cứu qua hết.

Cũng vì thế, hệ thống còn thưởng cho cô một kỹ năng bị động mang tên【Toái Cốt】, vào thời điểm Thái Thập Tam tấn công vị trí mấu chốt của kẻ địch có xác suất tạo ra hiệu quả tàn phế. Thế nhưng cô không ngờ được một đòn cứ nghĩ là ăn chắc này của cô lại thất bại ngay lúc này!

Nếu như lúc này Tiêu Phàm mà biết cô đang hoang mang thì nhất định hắn sẽ nói cho cô biết, thật ra một đòn này của cô thất bại cũng là chuyện hết sức bình thường, bởi vì linh cảm sắc bén trong chiến đấu của Tịch Dương tuyệt đối không thể xem thường.

Đối lập với sự kinh ngạc của Thái Thập Tam, Tịch Dương không hề để ý gì mấy với việc mình vừa tránh né thành công đòn công kích này của Thái Thập Tam, vì theo bản năng hắn ta đã dự đoán được nới mà Thái Thập Tam sẽ tấn công vào, thế nên cũng nhanh chóng né tránh được.

Tiếp theo đó, Tịch Dương phải nhanh chóng đánh bại đối thủ trước mắt này, vì mục tiêu đến đây của Tịch Dương cũng không phải là Thái Thập Tam mà chính là Tiêu Phàm đang ngồi ở hàng ghế đặc biệt, quan sát cuộc tranh tài lúc này.

Sau một đòn thất bại, Thái Thập Tam lập tức lui trở về, tiện thể tránh được một đòn tấn công không có gì ghê gớm. Đợi lát nữa mà xem, tôi nhất định phải đập tên rùa rụt cổ Tịch Dương này nát như tương.

Bởi vì vừa công kích thất bại nên Thái Thập Tam có hơi tức giận, sau đó lại vung ống thép lên một lần nữa, đập về phía mặt của Tịch Dương.

Cảm nhận ống thép của Thái Thập Tam xé gió lao đến, Tịch Dương vẫn vô cùng bình tĩnh như trước, dấu chân đạp trên mặt đất cũng bắt đầu thay đổi tần số, cơ thể cũng do sự di chuyển của đôi chân mà lắc lư theo, chuyển động theo đường chữ z!

Bóng dáng Tịch Dương nhanh chóng di chuyển ngang ngay trước mắt Thái Thập Tam, sau đó lập tức biến mất.

Lại thất bại, tên khốn này đúng là lươn lẹo.

Sau khi Thái Thập Tam bất giác phát hiện ra công kích lần hai của mình vẫn tiếp tục đánh vào không khí, trong lòng vốn đã có chút bực bội, lúc ánh mắt cô nhìn về phía Tịch Dương một lần nữa, trong lòng lại càng thêm buồn khổ.

Tịch Dương linh hoạt trái phải chạy thành một đường hình chữ "Z" trước mắt Thái Thập Tam, mà điều làm cho Thái Thập Tam giật mình nhất là Tịch Dương vừa làm ra loại động tác trốn tránh phức tạp như thế vừa triệt hồi về phía sau, chuyện này làm cho Thái Thập Tam quả thực đau đầu hết sức.

Có điều, lúc này Thái Thập Tam cũng không quá nhiều thời gian để phiền não, bởi vì mũi tên vàng kim của Tịch Dương lại lặng lẽ vụt về phía cô…

Chương 239: Xứng Danh Truy Phong Giả

Chương 239: Xứng Danh Truy Phong Giả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn mũi tên vàng ánh kim đang gào thét đi tới kia, Thái Thập Tam thầm nghĩ trong lòng một tiếng đáng chết, trận đấu này cô thật sự quá bị động, cô không nghĩ đối thủ mà mình đối mặt lại có phương thức chiến đấu ác độc đến vậy, từ đầu đến cuối đều không để cô ống thép của cô đụng phải một chút.

Thái Thập Tam dành toàn bộ sự chú ý của mình để đối phó với đám mũi tên đang phòng đến từ Tịch Dương, bởi vì HP lúc này của cô đã không còn nhiều lắm, không thể giống như lúc mới đầu mà giờ chỉ có thể liều mạng mà chạy trốn.

Đón đỡ! Né tránh!

Vì Tịch Dương phóng đến những mũi tên quá xảo trá, Thái Thập Tam có vẻ hơi chật vật, may mà sau đó tần số mũi tên phóng đến đã giảm đi nhiều.

Thái Thập Tam tự tin cười một tiếng, nhẹ nhàng thở ra.

Đáng tiếc cứ như vậy mà buông lỏng một nháy mắt, cô đã chủ quan…

Trong chiến đấu nếu chơi với người chơi dạng như "Truy Phong Giả" Tịch Dương thì không bao giờ tồn tại khái niệm thời gian buông lỏng cảnh giác. Bởi Tịch Dương luôn có thể nắm chắc tiết tấu của trận đấu, căn bản sẽ không để kẻ địch nghỉ ngơi phút giây nào. Nếu như không phải đã khống chế được tiết tấu của Tịch Dương, ở trong trận đấu có thể nhàn rỗi như vậy, chỉ có một khả năng, chính là Tịch Dương muốn chơi chiêu lớn…

Trên sàn đấu có một vật ánh sáng xẹt qua, mang theo khí thế có một không hai phi tốc bắn về phía Thái Thập Tam, kỹ năng hủy diệt cao cấp của Tịch Dương, Hoàng Kim Tiễn!

Tiêu Phàm thấy ánh sáng của Hoàng Kim Tiễn lần này không mãnh liệt như mấy lần trước Tiêu Phàm đã được nhìn thấy, chứng tỏ mũi tên này Tịch Dương đã không dùng với tụ lực lớn nhất.

Có điều kỹ năng loại này cũng không phải là tụ lực càng lâu thì tổn thương càng lớn, cao thủ chân chính sẽ nắm chắc được thời cơ thích hợp nhất để phóng thích loại kỹ năng này.

Nếu như chỉ một mực tụ lực đầy mới phóng ra sẽ khiến "cố quá thành quá cố", có đôi khi sẽ khiến chính mình bị diệt vong.

Mà lúc này Tịch Dương thả Hoàng Kim Tiễn là vừa chuẩn, đúng lúc Thái Thập Tam phải liên tiếp phòng ngự dày đặc công kích phóng tới, ngay cả khi Hoàng Kim Tiễn chỉ mới được tụ lực một chút rời khỏi tay của Tịch Dương, nhưng một mũi tên mang theo ánh sáng nhàn nhạt này cũng là quá đủ để khiến Thái Thập Tam giờ đây chỉ còn lượng HP ít đến đáng thương dễ dàng về chầu trời.

Sau khi Thái Thập Tam vừa mới ngăn cản được một trận mưa tên, mới thở ra một hơi, nào ngờ được chiêu lớn của kẻ địch đã tới ngay lập tức.

Thái Thập Tam nhìn mũi tên sắp chạm mặt này, biết mình có tránh cũng không kịp, chỉ có thể đem ống thép đặt ngay trước ngực, chống đỡ một chút.

Tiêu Phàm nhìn thấy vậy, thở dài, biết trận tranh tài sắp kết thúc.

Tịch Dương sử dụng loại kỹ năng [Hoàng Kim Tiễn] này dù không tụ lực đầy nhưng vẫn không thể là loại mà người chơi có thể tủy tiện ngăn cản như vậy.

Nếu như lựa chọn đón đỡ, liền có nghĩa là lựa chọn con đường chết.

"Oành!"

Sau khi Hoàng Kim Tiễn hối hả xẹt qua trên không trung, giống như đại pháo oanh tạc chứ không phải như tiếng phát ra của mũi tên, vẫn là khoa trương như cũ. Mà bụi mù qua đi, bên trên sàn đấu đã sớm không còn thân ảnh của Thái Thập Tam…

…

Quá oan uổng, quá oan uổng, không nghĩ tới ngay cả lông của tiểu tử thối đó mình còn không thể động mà đã bị đánh cho tơi tả như vậy.

Dù sao cũng là tiểu tổ tông của Long Hổ bang, ngày bình thường được chiều chuộng đã quen, làm sao có thể chịu được nỗi bực bội ủy khuất này, cho nên khi trở lại chỗ ngồi đặc biệt trong lòng Thái Thập Tam liền cảm thấy phiền muộn, lập tức òa khóc lên.

Nhìn thấy tiểu tổ tổng của mình khóc, một đám tiểu đệ trong Long Hổ bang liền luống cuống chân tay.

Thế nhưng một đám lưu manh cả ngày chỉ biết cầm dao dọa người làm sao biết cách dỗ con gái, để bọn họ đi uy hiếp đe dọa còn có thể, vậy mà giờ đại tiểu thư khóc, trong nhất thời bọn tiểu đệ trong Long Hổ bang cúng đau cả đầu.

Cho nên bọn họ đành phải chuyển mục tiêu, dù sao làm việc sở trường của mình vẫn là tốt nhất…

“Tên Tịch Dương này, mày nhất định phải chết, vậy mà lại làm đại tiểu thư của bọn tao khóc!”

“Tịch Dương khốn nạn, mày xong đời rồi, Long Hổ bang bọn tao gặp mày lần nào liền đánh lần đó!”

“Tên Tịch Dương khốn kiếp này, vừa mới bảo mày đứng im một chỗ đừng làm gì, mày không những không nghe, còn làm đại tiểu thư khóc, mày muốn chết đúng không!”

…

Trong lúc nhất thời, một đám tiểu đệ của Long Hổ bang mang theo khí thế hung bạo như muốn giết người nói chửi ầm lên với Tịch Dương đang đứng trên sàn đấu, khiến cho người xem cảm thấy hết sức e ngại.

Có điều, Tịch Dương hoàn toàn không nghe được tiếng mắng chửi của bọn họ…

“A! Tịch Dương thật đẹp trai!”

“A! Tịch Dương thấy ngầu!”

“Tịch Dương em yêu anh!”

“Tịch Dương em muốn sinh khỉ con cho anh!”

…

Hệ thống thông báo HP của Thái Thập Tam đã hết.

Tịch Dương thắng được trận tranh tài trong nháy mắt, trên khán đài liền sôi trào, hiện trường nhanh chóng bị âm thanh của fan hâm mộ nữ của Tịch Dương bao trùm.

“Tịch Dương thật sự quá ngầu rồi, không hổ là thần tượng của Tiểu Miêu tôi, mọi người thấy sao, vừa rồi Tịch Dương đã kết hợp các phương thức tác chiến hết sức nhuần nhuyễn, đấu pháp “Hit and Run” đơn giản vô cùng kinh điển kia chính là cách chiến đấu cơ bản của đánh xa. Không hổ danh là

“Truy Phong Giả” đại soái ca Tịch Dương! A! Anh ấy thật sự quá tuyệt vời!”

Ở trong một trận trong trận đấu nhận “Phương thức tác chiến đặc biệt” của Tiêu Phàm thì Tiểu Miêu bị kinh hãi giờ đã hoàn toàn sống lại, đôi mắt hiện lên hai trái tim hồng giống đám fan hâm mộ nữ đang ở hiện trường.

Có điều ở trận đấu này Tịch Dương đã khống chế tiết tấu vô cùng chính xác hoàn mĩ, mà thủ pháp Hit and run có thể nói là không thể bắt bẻ, có thể đem Thái Thập Tam một nữ sinh hung hãn phóng Hit and run tới chết, thật là làm cho danh hiệu “Truy Phong Giả” của Tịch Dương phát ra mị lực.

Tiêu Phàm cảm nhận được không khí tại hiện trường, cảm thấy đôi khi ông trời thật không công bằng, mình khiến Ngọc Sinh Yên khóc, Tịch Dương làm Thái Thập Tam khóc, vậy mà tiếng vọng lại lại khác biệt một trời một vực.

Không phải chỉ là đẹp trai thôi sao, thật là khiến người ta căm ghét!

Những gì để Tiêu Phàm ghen tỵ thì Tịch Dương lúc này hoàn toàn không quan tâm, những âm thanh điên cuồng của đám hâm mộ nữ kia trực tiếp bị Tịch Dương làm như không nghe thấy, Tịch Dương không nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Phàm đang ngồi ở ghế đặc biệt, vươn tay ra chỉ hướng Tiêu Phàm, tạo hình súng.

Kết quả chính là khiến cho đám fan nữ ở khán đài của Tiêu Phàm hạnh phúc đến hôn mê bất tỉnh, bởi các cô cảm thấy trái tim của mình bị Cupid bắn trúng một tiễn.

Đối với việc động tác của mình vô tình tạo thành ngộ thương thì Tịch Dương lại hoàn toàn không biết gì, chỉ là tiếp tục làm bộ dáng chụp cò súng, lại lấy tay làm động tác cắt cổ để thị uy với Tiêu Phàm.

“Trận tranh tài tài tiếp theo anh nhất định phải thắng, tôi chờ anh tại trận chung kết!” Nói xong Tịch Dương liền rời đi.

“Oa, hóa ra Tịch Dương là muốn trừng trị Lich King Mệnh Phàm, tôi nhớ ra rồi, lần đầu tiên Tịch Dương xuất hiện không phải có nói muốn đánh bại

ai sao, hóa ra ngay từ đầu tuyển thủ Tịch Dương đã muốn thông qua lần tranh tài lần này để vì dân trừ hại, tiêu diệt ác nhân Lich King Mệnh Phàm. Tiểu Miêu tôi thật sự rất háo hức, còn có vừa nãy động tác thị uy của tuyển thủ Tịch Dương thật sự là quá đẹp rồi, a a a, Tiểu Miêu nhìn thấy động tác của tuyển thủ Tịch Dương mà hạnh phúc đến chết mất." Tiểu Miêu một lần nữa điên cuồng.

Tiêu Phàm nhìn động tác của Tịch Dương, trong lòng không phục mà nghĩ thầm, Tịch Dương cậu thì lớn bao nhiêu, dù sao vẫn là trẻ con, mới có đánh thắng được một nữ người chơi nhỏ tuổi đã đòi thị uy, nhìn tiểu từ này bình thường cứng đầu cứng cổ, không nghĩ tới bây giờ hết bắn súng lại cắt cổ, thật đúng là chơi lớn nha!

Còn cái người Tiểu Miêu đang loạn ngôn kia, tôi từ lúc nào mà đã trở thành Lich King, đừng có mà tung tin đồn nhảm có được hay không, còn có cái gì mà vì dân trừ hại, cô đừng có đem tình cảm cá nhân thể hiện ra rõ ràng như vậy chứ.

Chương 240: Khó Giải

Chương 240: Khó Giải

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng đối mặt với khiêu khích của Tịch Dương, Tiêu Phàm có chút suy nghĩ.

Trận đấu vừa rồi kia của Tịch Dương thật sự rất đáng sợ, "Hit and Run" mặc dù là cách chiến đấu cơ bản của đánh xa, nhưng có rất ít người có thể phát huy đến trình độ của Tịch Dương.

Thái Thập Tam thua, tại thời điểm đó Tịch Dương lấy kỹ năng để che đậy một chút cũng không có, tựa như trận của Tịch Dương giao đấu với Nhược Sở cũng như vậy, mũi tên lao ra như súng máy bức Nhược Sở đến chết thì thôi.

Tiêu Phàm nhìn ra được, thực ra Thái Thập Tam cũng không phải là yếu, chỉ là phương thức tác chiến của Tịch Dương thật sự quá ác liệt mà thôi.

Tịch Dương là một người chơi đánh xa tài giỏi, đầu ngắm mũi tên hắn ta nắm rất chắc, cùng với khoảng cách ở giữa mình với kẻ địch cũng được khống chế hoàn hảo, cho nên người chơi cận chiến đối đấu với hắn ta chính là mười phần bất đắc dĩ. Một người có thể không ngừng công kích kẻ địch, cũng rất khó bắt được thân ảnh của hắn ta, nếu so ra thì thật sự không cân sức.

Tịch Dương liền dựa vào việc đấu với người chơi cận chiến giống như một lối đánh vô sỉ, đến khống chế tiết tấu của trận đấu, thu hoạch ưu thế trong tranh đấu, việc này thật khiến Tiêu Phàm đau đầu, bởi vì Tiêu Phàm không có chức nghiệp chỉ có danh hiệu, nhưng cũng là một người chơi chủ yếu dựa vào việc cận chiến để công kích người khác, điểm này lại trùng hợp là điểm cao thủ Hit and Run Tịch Dương khắc chế gắt gao.

Có điều bây giờ cũng không phải là thời điểm để Tiêu Phàm suy nghĩ nên ứng phó với Tịch Dương ra sao, bởi vì sau trận của Tịch Dương, chính là đến lượt Tiêu Phàm ra sân, mà đối thủ của hắn chính là A Hoa tỷ.

Nếu có bản lĩnh suy nghĩ ứng phó ra sao với Tịch Dương, chi bằng dùng thời gian đó cân nhắc làm thế nào để có thể sống sót qua trận đấu với A Hoa tỷ…

“Tiếp theo đây mời tuyển thủ ra thi đấu, Mệnh… Phàm…”

Tiêu Phàm lại hóa thành một đường sáng xuất hiện trên đấu trường. Hắn quay người trừng mắt về phía Tiểu Miêu, cô gái này có nhầm không vậy, tôi đã làm gì cô, chỉ đọc tên tôi thôi có cần phải run đến vậy không!

Tiêu Phàm cực kì khó chịu, hắn không biết mình đã đụng chạm ai mà cô gái chủ trì Tiểu Miêu kia đọc ID của hắn lại như thấy quỷ vậy, run rẩy đến thế, hắn thật sự không hiểu bản thân có thể dọa người đến vậy sao!

Tiểu Miêu phát hiện Tiêu Phàm đang trừng mắt nhìn mình, trong nháy mắt sắc mặt liền tái nhợt, thành một bộ dạng đáng thương tội nghiệp.

Thấy Tiểu Miêu bị Tiêu Phàm dọa thành như vậy, khán giả ở hiện trường liền lập tức lên tiếng ủng hộ Tiểu Miêu.

"Tiêu Miêu đừng sợ, Mệnh Phàm tuy là "Ô Yêu Vương", nhưng em bị hắn liếc một cái cũng không mang thai đâu."

"Đúng vậy, nhất định sẽ không mang thai!"

"Tôi cảm thấy hắn thật ghê gớm, hắn là vẫn chưa học được kỹ năng nhìn ai, người đó liền mang thai đâu."

"Nghe ông nói như vậy, ngược lại tôi càng thấy hoài nghi, dù sao "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm cũng là kì tài trăm năm hiếm gặp, đến cả "Bạo Y Cách Đấu Thuật" thất truyền từ lâu cũng đã học được thì nhìn ai người đó mang thai có là gì."

"Nói có lý, nếu cứ như vậy, "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm có tính uy hiếp đối với người chơi nữ, thật sự đáng để cân nhắc lại."

…

Lời bàn càng lúc càng thái quá, Tiểu Miêu bị dọa đến sắp khóc, Tiêu Phàm đối với chuyện này cũng không nói gì. Tại sao mình lại bị đám rảnh rỗi ăn không ngồi rồi này "thần thánh hóa" đến lợi hại như thế, nghe bọn họ tôi một câu anh một câu, Tiêu Phàm bắt đầu hoài nghi bản thân thật sự đáng sợ đến vậy sao.

Tuy Phong Ma Tiểu Xích Lang đối với chuyện đang xảy ra cảm thấy vô cùng thú vị, nhưng hắn biết trận đấu này vẫn phải tiếp tục, nhận được lời mời không thể chỉ ngồi không.

Nhìn thoáng qua Tiểu Miêu ở một bên tay chân luống cuống, Phong Ma Tiểu Xích Lang cầm microphone mở miệng nói: "Tiếp theo đây mời một tuyển thủ khác của trận đấu ra sân, A Hoa Tỷ."

Giọng nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang vừa ngừng thì một đường sáng ánh lên giữa sân, sau đó nhanh chóng rút đi, một bóng dáng cường tráng quen thuộc xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm.

Trên khán phòng lập tức vang lên tiếng reo hò thật lớn, đây không phải là do khí thế còn sót lại sau khi A Hoa Tỷ đánh bại Long Ngạo Thiên mà là do đối thủ của A Hoa Tỷ là Tiêu Phàm hiện tại đang là mục tiêu công kích.

“A Hoa Tỷ cố lên!”

“A Hoa Tỷ lên đi!”

“A Hoa Tỷ chúng tôi ủng hộ cô!”

“A Hoa Tỷ tiêu diệt Ô Yêu Vương đi!”

“A Hoa Tỷ đánh đổ Ô Yêu Vương!”

…

Khuynh hướng cổ vũ của trận đấu này rất rõ ràng, trên cơ bản mọi người đều đứng về phía A Hoa Tỷ.

Trước hết, thủ pháp của A Hoa Tỷ trong trận đầu tiên tác chiến với Long Ngạo Thiên quả thực rất bạo lực, sức chiến đấu thật sự rất mãn nhãn.

Thứ hai, trong mắt của khán giả, Tiêu Phàm chính là loại người chơi chỉ biết dùng thủ đoạn hạ lưu.

Kỳ thực không phải khán giả không phát giác được phương thức tác chiến linh hoạt của Tiêu Phàm, chỉ là lúc Tiêu Phàm chiến đấu với Ngọc Sinh Yên đã vô tình phơi bày rõ rệt kỹ thuật ở phương diện đó cho khán giả, điều này cũng khó trách khán giả ấn tượng quá sâu đối với thủ pháp “dơ bẩn hèn hạ” của Tiêu Phàm.

Nếu không phải trận đấu của Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên giữa chừng hoàn toàn biến chất, dựa vào việc Tiêu Phàm thi triển điệu Waltz Phong Vũ đẹp mắt thì có lẽ sau khi chiến thắng trận đấu đó sẽ để lại không ít tiếng thơm, đáng tiếc đã quá muộn, Tiêu Phàm một lần làm sai để hận nghìn đời…

Khán giả cho rằng Tiêu Phàm học trong trò chơi này đều là những kỹ năng mang “thiên hướng thân sĩ” (kỳ thực bọn họ phán đoán cũng không sai, đều

là những sở trường thuộc thân sĩ). Vậy nên bây giờ có thể xem là Tiêu Phàm hắn đã gặp phải thiên địch. Lúc này, khán giả thậm chí có thể thầm đoán được "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm sẽ băng hà trong trận đấu này.

Không phải ngươi rất biết đùa giỡn sao, đánh ngực, cởi áo, bạo y, sắc bắn, dùng hết lên người A Hoa Tỷ đi!

Nếu đến A Hoa Tỷ ngươi còn dám làm vậy, không sợ bản thân bị bất lực sao.

Nếu như ngươi thật sự làm được, vậy thì người anh em à, ta chẳng còn còn lời gì để nói nữa, phục ngươi rồi.

Khán giả cố nén cảm giác khó chịu chăm chú nhìn vào dung mạo của A Hoa Tỷ, ác ý thầm nghĩ.

Thế nên trong mắt khán giả, A Hoa Tỷ quả thực chính là khắc tinh của Tiêu Phàm, trong chiến đấu thủ đoạn sở trường của hắn hoàn toàn không có đất dụng võ lên người A Hoa Tỷ.

Đương nhiên nguyên nhân chính khán giả cổ vũ A Hoa Tỷ còn là vì hướng đến lòng tốt của con người.

Từ sau trận đấu của Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm, mục đích của những khán giả của giải đấu biểu diễn PK "Tân Sinh" xem qua trận đấu này lại tăng thêm một khoản, đó là hy vọng sẽ nhìn thấy được một người có thể trên trường đấu đại diện cho chính nghĩa đánh bại tên đại ác đồ "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm.

Tuy sự ủng hộ của trận đấu này thiên vị rõ rệt, nhưng đối với hai tuyển thủ trên sàn đấu lại chẳng ảnh hưởng gì nhiều, bởi vì lúc này trong mắt A Hoa Tỷ chỉ có Tiêu Phàm, còn Tiêu Phàm lại buồn rầu tìm cách đánh bại A Hoa Tỷ.

Lần đầu tiên Tiêu Phàm gặp A Hoa Tỷ ở thôn Tân Thủ vẫn còn rất tự tin, bởi vì khi đó hắn vẫn còn là nghé con mới đẻ không sợ hổ, cho rằng mình là một nhân vật rất tài giỏi trong trò chơi này, hắn cảm thấy trình độ chơi

game của hắn đánh bại một người chơi bình thường như này là điều quá đơn giản.

Sau khi giao đấu qua đi, hắn mới phát hiện bản thân tự cao tự đại, lần PK đó Tiêu Phàm trong cái khó ló cái khôn thêm chút vận may kì lạ mới miễn cưỡng sống sót.

Về sau đó, Tiêu Phàm mới dần dần nhận thức được kẻ địch mà mình gặp phải ở thôn Tân Thủ rất mạnh.

Bởi vì ngay cả kẻ có kỹ năng chiến đấu cực kì cao như Tiểu Sửu Hoàng khi đối mặt với A Hoa Tỷ cũng chỉ có thể hóa thành chim bồ câu trắng trốn đi mất dạng, còn bây giờ Tiêu Phàm lại phải một lần nữa đối mặt với đối thủ đáng sợ này.

Lực bạo phát cực mạnh, khí lực cường tráng có thể chống chịu, không vì cơ thể to lớn mà chậm chạp trong di chuyển, tạo nên một phong các tác chiến vô cùng bạo lực của A Hoa Tỷ.

Tiêu Phàm hồi tưởng lại những hiểu biết từ trước đến nay của mình về A Hoa Tỷ, cũng nhằm vào cách ứng đối với phong cách tác chiến của A Hoa Tỷ mà đau khổ suy xét một phen, tìm ra một đáp án khá là bất đắc dĩ, bởi vì bản thân hắn rất khó chống lại A Hoa Tỷ.

Chương 241: Tấm Lòng Của A Hoa Tỷ

Chương 241: Tấm Lòng Của A Hoa Tỷ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm và A Hoa Tỷ đều thuộc loại hình cận chiến, Tiêu Phàm thiên hướng nhanh nhẹn, đã quen thông qua việc chạy làm tiêu hao hoặc bất ngờ bùng nổ đánh bại đối thủ, còn A Hoa Tỷ có vẻ thuộc loại hình sức mạnh, tuy thiên hướng về sức mạnh nhưng động tác chiến đấu của A Hoa Tỷ không hề vụng về chậm chạp, cô quen bắt lấy kẻ địch rồi bạo lực kéo đi, hoàn toàn không nể mặt.

Từ khi A Hoa Tỷ lên sàn đấu, có thể nhìn ra bài học kinh nghiệm đau đớn của Long Ngạo Thiên, một khi đã bị A Hoa Tỷ bắt được trên cơ bản là hết cứu, những đòn tấn công bạo lực, cánh tay cứng rắn như sắt thép giáng xuống liên tục như mưa, đánh đến khi bạn nát bươm từ đầu đến cuối.

Tuy Tiêu Phàm có thể thử dựa vào tính linh hoạt của bản thân để làm tiêu hao lượng HP của A Hoa Tỷ, nhưng nếu Tiêu Phàm muốn tiến hành công kích A Hoa Tỷ thì bắt buộc phải tiếp cận, mà tiếp cận A Hoa Tỷ chắc chắn là một hành động nguy hiểm.

Tiêu Phàm nhớ A Hoa Tỷ có một kỹ năng tên là Trâu Điên Giẫm Đạp, kỹ năng này có thể thông qua giẫm đạp trên mặt đất sinh ra sóng gợn, khiến cho kẻ địch bên cạnh lơ lửng. Thế nên một khi Tiêu Phàm đến gần, A Hoa Tỷ thi triển Trâu Điên Giẫm Đạp, vậy thì Tiêu Phàm xong đời rồi…

Sau khi bị Trâu Điên Giẫm Đạp của A Hoa Tỷ khống chế, với thân thể yếu ớt của Tiêu Phàm chỉ còn lại duy nhất một kết quả, đó chính là bị đòn đánh bạo lực của A Hoa Tỷ giày vò đến chết.

Tiêu Phàm hiểu cục diện mà bản thân phải đối mặt trong trận đấu này, hắn thở dài, tuy rằng không thể lạc quan, nhưng trận đấu thì vẫn phải đánh.

Tuy Tiêu Phàm quen biết A Hoa Tỷ đã lâu, nhưng khi Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, lại một lần nữa cảm nhận được ánh nhìn bó chặt mà A Hoa Tỷ mang đến cho mình, hình tượng độc đáo của A Hoa Tỷ luôn làm cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng không khỏe.

A Hoa Tỷ trước mắt Tiêu Phàm vẫn không thay đổi, vẫn eo tròn, cơ bắp rắn chắc, Tiêu Phàm có thể cảm nhận được chiếc váy hồng công chúa chống đỡ những cơ bắp kia đang im lặng gào thét trong gió, Tiêu Phàm kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi trên lưng ướt đẫm áo…

Mặc dù bộ dáng Tiêu Phàm giống như gặp phải quân địch nhưng tâm trạng của A Hoa Tỷ lại hoàn toàn không giống như vậy.

A Hoa Tỷ nhìn Tiêu Phàm đang đứng trước mặt, ánh mắt chứa chan tình cảm, hai tay giấu ở sau lưng, ngón tay vặn vẹo, ngượng ngùng nói: “Phàm ca, đã lâu không gặp.”

Nói rồi, A Hoa Tỷ sau khi chào hỏi Tiêu Phàm xong, bởi vì quá mức thẹn thùng mà khuôn mặt càng thêm nhăn nhó, nhưng trong nội tâm của A Hoa Tỷ lúc này đang vui mừng hò hét, ôi trời ơi, mình vừa mới chào hỏi với Phàm ca kìa, mắc cỡ chết đi được nha.

Bộ dáng thẹn thùng của những thiếu nữ trẻ tuổi đều làm cho người ta vô cùng vui tai vui mắt, nhưng rõ ràng A Hoa Tỷ không thuộc về bộ phận này, bộ dạng cố gắng gượng ép yêu kiều thướt tha của A Hoa Tỷ trong mắt tất cả mọi người đều trông vô cùng đáng sợ, bọn họ chỉ nhìn thấy một người cực kì cơ bắp mặc trang phục màu phấn hồng của thiếu nữ theo phong cách công chúa đang đứng trên sân thì đấu làm một dộng tác tỏ vẻ đáng yêu, đáng tiếc động tác đáng yêu như vậy hoàn toàn không phù hợp một chút nào với người này, khiến cho tất cả mọi người trong một thời gian ngắn không dám nhìn thẳng, thậm chí có người sức chống cự quá thấp đã sùi bọt mép hôn mê ngay tại chỗ.

Tiêu Phàm tuy rằng gặp phải "công kích" của A Hoa Tỷ trong khoảng cách rất gần, nhưng mà Tiêu Phàm là một người đàn ông có sức chống cự rất lớn nên không dễ dàng ngã xuống giống như vậy.

Dù sao cũng từng ngủ chung với A Hoa Tỷ rồi, chút động tác nhỏ này có là gì, Tiêu Phàm cảnh nhận được mùi vị kích thích rất lớn trước mắt mình, chỉ có thể tự an ủi mình, vò đã mẻ thì cũng không sợ sứt nữa.

Thôi thì xem như A Hoa Tỷ là bạn bè nhiệt tình chào hỏi, nếu chính mình không nói gì thì cũng không ổn cho lắm.

Tuy rằng trong lúc vô tình A Hoa Tỷ đã làm "tổn thương" Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vẫn rất lễ phép đáp lại lời chào hỏi của A Hoa Tỷ: "A Hoa Tỷ, đã lâu không gặp."

Sau đó Tiêu Phàm im lặng bổ sung thêm trong lòng, tốt nhất là không bao giờ gặp lại.

"Hả? A Hoa Tỷ? Tại sao lại gọi em là A Hoa Tỷ, không phải đã nói là sau này sẽ gọi em là Hoa Hoa rồi mà."

Nghe thấy Tiêu Phàm lạnh nhạt gọi mình là A Hoa Tỷ, ngay lập tức A Hoa Tỷ đã cảm thấy không vui, nên đã lập tức sửa lại lại xưng hô của Tiêu Phàm, nên thân mật gọi mình là Hoa Hoa nha.

Thời điểm mỗi lần A Hoa Tỷ muốn Tiêu Phàm gọi cô ta là Hoa Hoa, trong lòng Tiêu Phàm đều cảm thấy bản thân mình xui như chó.

Đúng là tự mình làm bậy thì không thể sống được mà, tại sao lúc trước bản thân mình lại coi thường mà đi trêu chọc tới một vị "vưu vật" tuyệt thế như vậy cơ chứ?

Chính là Khổng viết Thành Nhân, Mạnh viết Thủ Nghĩa*, quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm, Tiêu Phàm ta nào có phải là kẻ sợ chết, có điều nếu như lức này chọc giận A Hoa Tỷ thì vấn đề không phải chỉ đơn giản là sống và chết, vậy nên thôi thì vẫn cứ nên gọi như vậy đi…

*Khổng Tử viết về cách thành người, Mạnh Tử viết về cách giữ lễ nghĩa. Nền tảng xây dựng chủ nghĩa "nhân nghĩa" của hai nhà Minh Triết.

"Hoa…Hoa…"

Nghe thấy xưng hô thân mật như vậy được thốt ra từ trong miệng Tiêu Phàm, A Hoa Tỷ không khỏi đỏ mặt ngượng ngùng, dáng người to cao càng thêm vặn vẹo.

Khán giả thấy A Hoa Tỷ làm động tác giống thiếu nữ như vậy, cũng không biết trên sân thi đấu xảy ra chuyện gì, thế nhưng kích thích mãnh liệt vì động tác của A Hoa Tỷ, bọn họ ở cách rất xa sân thi đấu cũng đều cảm nhận được, dạ dày không nhịn được mà nhộn nhạo, mấy lần suýt không kìm chế được muốn nôn mửa.

Có người nói, trong rừng loại chim nào cũng có*, đối với tình hình đột nhiên xuất hiện trên sân thi đấu, trong nhà thi đấu cũng có mấy người cho tự cho là mình thông minh, đã hiểu tại sao tuyển thủ lại có hành động như vậy.

*ý chỉ loại người nào cũng có

“Tôi biết A Hoa Tỷ đang làm chuyện gì!” Vị huynh đài nào đó bỗng nhiên tỉnh ngộ, thét lên một tiếng kinh hãi, dẫn tới anh ánh của rất nhiều người xung quanh, rửa tai lắng nghe.

“Cô ta muốn dùng chiêu gậy ông đập lưng ông đấy!” Vị huynh đài này nói một câu đầy ý vị sâu xa.

“Lời này nghĩa là sao?”

“Mọi người có ý kiến gì sau khi xem quá trình chiến đấu trong cuộc tranh tài của Mệnh Phàm và Ngọc Sinh Yên?”

“Huynh đài có cao kiến gì, kính xin huynh đài chỉ giáo cho tại hạ.”

“Mệnh Phàm trong cuộc thi đấu đó kì thực đã sử dụng thủ đoạn tấn công bằng tinh thần, thông qua việc không ngừng vũ nhục tự tôn của “Nữ thần Võng du” Ngọc Sinh Yên, đánh tan hoàn toàn trạng thái tinh thần của Ngọc Sinh Yên trong trận đấu đó, cuối cùng đến mức phải từ bỏ quyền thi đấu; mà A Hoa Tỷ cũng là người chơi nữ trong trò chơi này, không tiếc hi sinh lấy mình làm trò cười cho thiên hạn, dùng chiêu gậy ông đập lưng ông, tấn công vào tinh thần đối với đối thủ thi đấu cùng là “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm, cũng là vì báo thù rửa hận cho người chơi nữ giống mình là Ngọc Sinh Yên. Trên đời làm gì có người con gái nào nguyện ý dùng chính bản thân mình ra làm trò hề, nhưng mà A Hoa Tỷ là người hiểu rõ nghĩa lớn, biết rõ việc quan trọng nhất bây giờ chính là đánh bại “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm.

Đối với việc này thậm chí còn không tiếc từ bỏ mặt mũi chính mình, hành động này có thể nói là rất rung động lòng người.” Nói rồi vị huynh đài này nhìn A Hoa Tỷ trên sân thi đấu bằng ánh mắt tràn ngập sùng bái: “Cho dù chết chúng ta cũng phải nhẫn nhịn xem cho hết cuộc tranh tài lần này, không thể để A Hoa Tỷ một mình chiến đấu với “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm được.

Nghe thấy vị huynh đài này giải thích có tình có lí như vậy, kết hợp với tình hình trên sân thi đấu lúc này, mọi người đều cẩn thận suy nghĩ tỉ mỉ lại.

Nghĩ kĩ lại thì đúng là mọi chuyện giống như đúng là như vậy, A Hoa Tỷ chắc hẳn phải biết rõ chính mình giờ phút này xấu xí đến mức độ nào (A Hoa Tỷ thực ra không hề nhận ra điều này), dù sao thì lấy bộ dạng giống như vậy thể hiện trước mắt mọi người có thể sẽ nhận phải không ít chỉ trích, bình thường làm như vậy đã cần không ít dũng khí, huống cho bây giờ cô ta còn đứng trước mặt mọi người mà không tiếc hi sinh bộ mặt của chính mình.

Chương 242: Khai Chiến?

Chương 242: Khai Chiến?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mục đích bây giờ giống như là lời vị huynh đài kia vừa nói là muốn tạo nên ảnh hưởng khủng bố tinh thần đối với "Lich King" Mệnh Phàm, chúng ta ở cash xa như vậy mà toàn thân trên dưới còn cảm thấy không khỏe, thì Mệnh Phàm đang đứng ngay ở truwosc mắt A Hoa Tỷ hiện tại nhất định đã chịu không ít tổn thương.

Vì thế cho nên mỗi hành động cũng như lời nói quái lạ của A Hoa Tỷ là vì muốn khủng bố tinh thần của "Lich King" Mệnh Phàm, giống như ý định của Mệnh Phàm đối với Ngọc Sinh Yên vậy, dùng tâm lí đánh bại đối thủ, vì "Nữ thần Võng du" Ngọc Sinh Yên đã bị "Lich King" Mệnh Phàm bức bách mà trả thù.

Thế nên đối với ý nghĩa lặng lẽ trong mỗi hành vi của A Hoa Tỷ đượi yên lạng lan truyền trong nhà thi đấu, làm cảm động không ít thiếu nam thiếu nữ.

A Hoa tỷ, không ngờ cô ta xấu xí như vậy nhưng tấm lòng lại lương thiện như vậy, bởi vì muốn giúp Ngọc Sinh Yên báo thù, không tiếc làm đến trình độ này.

Thậm chí sau khi những lời giải thích về hành động này truyền tới tai, Phong Ma Tiểu Xích Lang còn khịt mũi coi thường, bởi vì theo hắn được

biết, mối quan hệ của A Hoa Tỷ và Mệnh Phàm vẫn rất tốt, đúng là miệng lưỡi con người đáng sợ quá đi.

Nhưng cô gái nhỏ là người chủ trì Tiểu Miêu thì không nghĩ như vậy, cô ta không thể nào kháng cự đối với những chuyện xưa như vậy, lén lút vì A Hoa Tỷ mà lau nước mắt, kiên định với niềm tin của chính mình, yên lặng nhìn kĩ thân hình cao to của A Hoa Tỷ trên sân thi đấu, trong lòng yên lặng quyết định, cho dù có ói sấp mặt ta cũng phải xem hết quá trình thi đấu của A Hoa Tỷ, đánh bại "Lich King" Mệnh Phàm, mọi người đều có trách nhiệm, A Hoa Tỷ cố lên!

…

Mặc kệ những trí tưởng tượng bay cao bay xa của tất cả mọi người làm sao để bẻ cong hiện thực, nhưng xác thực là lúc này Tiêu Phàm cảm thấy cực kì áp lực khi đứng trước mặt của A Hoa Tỷ.

Tiêu Phàm chỉ có thể lặp đi lặp lại những lời tự an ủi chính mình là vò đã mẻ thì sợ gì sứt, dù sao cũng đã ngủ chung với A Hoa Tỷ rồi, thì chút chuyện này có đáng là gì.

Mà A Hoa Tỷ lại cảm thấy bản thân mình hạnh phúc cực kì, bởi vì Phàm ca thân ái đang thân mật gọi cô ta là Hoa Hoa, ở trong cuộc đời của A Hoa Tỷ còn có gì có thể tuyệt vời hơn, hạnh phúc hơn so với việc liếc mắt đưa tình cùng với Phàm ca cơ chứ?

Tiêu Phàm nhìn A Hoa Tỷ trước mặt vẫn bất động, mang theo vẻ mặt đã vô cùng tái nhợt xác nhận với A Hoa Tỷ: "Vậy bây giờ chúng ta có thể so tài rồi sao?"

Lên đài đã được một lúc, mặc dù Tiêu Phàm không có chút tự tin nào đối với loại nhiệm vụ gian khổ là đánh thắng được A Hoa Tỷ, nhưng hắn vẫn mong cuộc so tài có thể nhanh chóng bắt đầu, bởi vì hắn không chờ nổi nữa rồi, hắn sợ việc tiếp xúc gần gũi thời gian dài, nhìn kỹ dáng vẻ "xinh đẹp" của A Hoa Tỷ này, mắt của hắn sẽ vĩnh viễn bị mù mất, hơn nữa nội tâm của hắn cũng sẽ vì vậy mà triệt để vỡ nát trước khi đấu võ.

"Cái gì, anh Phàm, anh sẽ ra tay với Hoa Hoa sao?"

Lúc A Hoa Tỷ nghe lời Tiêu Phàm nói, trên mặt hiện rõ vẻ không dám tin, bộ dáng đáng thương mở to hai mắt nhìn Tiêu Phàm.

Đương nhiên cái "điềm đạm đáng yêu" này chỉ là nói một cách tương đối, ở trong lòng A Hoa Tỷ, dáng vẻ của cô hiện tại rất điềm đạm đáng yêu, tất nhiên ngoại trừ A Hoa Tỷ ra, trong mắt người khác tư thái của A Hoa Tỷ chữ "yêu" trong "điềm đạm đáng yêu" phải đổi thành chữ "sợ" mới đúng.

Tiêu Phàm nhìn A Hoa Tỷ trước mặt, thân thể không khỏi lui về sau một bước, sau đó vô cùng nghiêm túc nói với A Hoa Tỷ: "Bây giờ chúng ta đang thi đấu, là đối thủ, bất luận thế nào chúng ta cũng phải phân rõ thắng bại."

"Hóa ra là như vậy, em còn tưởng anh Phàm chán ghét Hoa Hoa đáng yêu nữa chứ."

Nghe Tiêu Phàm giải thích xong, A Hoa Tỷ thở dài một hơi, sau đó lại vui vẻ, đưa một cánh tay cường tráng lên che mặt ngượng ngùng cáo trạng, một cánh tay khác tùy ý vỗ lên người Tiêu Phàm, giống như một cô gái nhỏ rơi vào lưới tình đang làm nũng với bạn trai vậy. Đương nhiên một loạt những hành động dịu dàng này chỉ là ảo giác của A Hoa Tỷ…

Ngoại trừ A Hoa Tỷ, tình huống mà người bình thường thấy sẽ là như vầy, A Hoa Tỷ hướng về Tiêu Phàm làm ra tư thái vô cùng buồn nôn, trong khoảnh khắc Tiêu Phàm ngây người do bị kích thích thị giác, A Hoa Tỷ hung ác đánh ra một chưởng, đánh vào trên người Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không ngờ tới A Hoa Tỷ đang nói bỗng nhiên "ra tay", cho nên không chút phòng bị, cũng không hề đắn đo, quả đấm của A Hoa Tỷ cứ như vậy xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm ngạc nhiên, không thể kiểm soát được chính mình…

Đúng vậy, một cái tát "nhẹ nhàng" của A Hoa Tỷ, vỗ vào trên người Tiêu Phàm tạo nên một đạo khí gợn bùng nổ, Tiêu Phàm cứ như vậy mà bị A Hoa Tỷ tát bay.

Đột nhiên bị trúng một đòn nặng, Tiêu Phàm bị ăn đau, đại não căn bản không kịp phản ứng, cho nên người đầu tiên có phản ứng tại hiện trường dĩ

nhiên là A Hoa Tỷ.

…

“Anh Phàm ~ anh sao rồi, anh không sao chứ, anh cố chịu đựng một chút nhé!”

Sau khi lấy lại tinh thần, bên tai Tiêu Phàm truyền đến lời nói ân cần của A Hoa Tỷ.

Sau đó, trên khán đài bùng nổ một tràng âm thanh: “A Hoa Tỷ cố lên! A Hoa Tỷ cố lên! A Hoa Tỷ cố lên…”

Những âm thanh cổ vũ đột nhiên vang lớn khác thường.

A Hoa Tỷ nghe một loạt âm thanh cổ vũ, trong lòng thầm nghĩ, đây là mọi người chúc phúc cho cô và anh Phàm sao, hạnh phúc quá đi.

Lúc này Tiểu Miêu cũng hưng phấn hô lớn lên, tình cảm mãnh liệt giải thích tình hình thi đấu: “Lúc nãy A Hoa Tỷ sử dụng một skill uy hiếp tinh thần, tuyển thủ Mệnh Phàm không hề phòng bị liền trúng chiêu, sau đó lợi dụng khoảnh khắc tuyển thủ Mệnh Phàm sững sờ, A Hoa Tỷ mạnh mẽ tát bay tuyển thủ Mệnh Phàm, kết quả tuyển thủ Mệnh Phàm không kịp đề phòng liền trúng chiêu. Sau khi đánh bay tuyển thủ Mệnh Phàm, hiện tại A Hoa Tỷ lại vô tình sử dụng tuyệt chiêu sát thủ của cô lên người tuyển thủ Mệnh Phàm, Ôm Công Chúa! Ha ha, tôi ngược lại muốn nhìn một chút tuyển thủ Mệnh Phàm sẽ đối phó với chiêu này như thế nào đây?”

…

Lúc Tiêu Phàm gặp phải một bạt tai tập kích của A Hoa Tỷ, sau khi tĩnh hồn lại, phát hiện hai chân hắn vậy mà cách mặt đất, trong lòng cả kinh, hắn còn nghĩ rằng hắn đang lơ lửng trong liên kích của A Hoa Tỷ.

Nhưng mà Tiêu Phàm lại cảm giác có chút sai sai, bởi vì lúc này hắn nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của A Hoa Tỷ, đối chiếu với tư thế hiện nay của mình, sắc mặt Tiêu Phàm tái nhợt, trong đầu hiện lên một loại khả năng nhưng lại muốn cực lực phủ nhận.

Mà hiện nay nghe Tiểu Miêu nói thẳng ra như vậy, hắn biết việc mà hắn sợ nhất đã xảy ra rồi.

Quỷ tha ma bắt, A Hoa Tỷ thật sự dùng tư thế đáng sợ "Ôm Công Chúa" với hắn!

Dù sao ngay cả đầu gối của A Hoa tỷ cũng đã từng ngủ qua, Ôm Công Chúa thì tính là cái gì.

Bạn cho là Tiêu Phàm sẽ tự an ủi chính mình như vậy sao?

Thế nhưng Ôm Công Chúa của A Hoa Tỷ là một chiêu thức vô cùng đáng sợ đó!

Hiện tại một giây Tiêu Phàm cũng không sống được, vội vã giùng giằng đi ra từ hai cánh tay A Hoa Tỷ đang đỡ hắn, kết quả luống cuống tay chân ngã từ trong lòng A Hoa Tỷ xuống, lăn quay trên mặt đất.

Khán giả ở hiện trường nhìn thấy bộ dáng chật vật của Tiêu Phàm, trong lòng lặng lẽ tặng A Hoa Tỷ một lời khen, A Hoa Tỷ quả là một người hiểu rõ đại nghĩa, lại có thể dọa cho cái tên Đại Ma Vương Mệnh Phàm ghê tởm này sợ gần chết.

A Hoa Tỷ lại không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì khoảnh khắc Tiêu Phàm ngã vào lòng A Hoa Tỷ kia, A Hoa Tỷ cảm giác vô cùng hạnh phúc.

A Hoa Tỷ hạnh phúc, trải nghiệm của Tiêu Phàm lại không được tốt lắm.

Đây quả thật là ác mộng, cuộc tranh tài này sao càng ngày càng trở nên kỳ quái, không được, bất luận thắng thua, nhất định phải nhanh chóng kết thúc trận đấu này, không thể để những chuyện tương tự xảy ra nữa, hơn nữa nữ chính của cuộc tranh tài này lại còn là A Hoa Tỷ, điều này rất quan trọng!

Chương 243: Kết Thúc?

Chương 243: Kết Thúc?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhanh chóng bò từ dưới đất dậy, nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau vài bước, kéo dài một khoảng với A Hoa Tỷ, rút thanh trường kiếm của hắn ra, nói với A Hoa Tỷ: "Rút kiếm đi!"

A Hoa Tỷ nghe Tiêu Phàm hô lên, tỉnh lại từ trong mộng đẹp, thấy Tiêu Phàm chỉa kiếm vào mình, giả vờ đáng thương nói: "Anh Phàm, anh thực sự muốn đao kiếm đối nhau với Hoa Hoa sao?"

Tiêu Phàm nhìn tư thái đáng sợ kia của A Hoa Tỷ, cố nén cơn buồn nôn, nghiêm túc nói: "Cuộc tranh tài này, cần có một người thắng!"

Tiêu Phàm chính thức tuyên chiến với A Hoa Tỷ! Bởi vì hắn sợ cứ tiếp tục như vậy, trong thi đấu sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó, dù sao cũng đã có vết xe đổ từ trước, thi đấu PK "Tân Sinh" vẫn là đánh nhanh thắng nhanh yên tâm hơn.

"Không nghĩ tới anh Phàm lại là một người lạnh lẽo vô tình như vậy ~" A Hoa Tỷ nhìn dáng vẻ trận địa sẵng sàng đón địch của Tiêu Phàm, gắt giọng nói.

Chẳng qua nghĩ qua nghĩ lại, A Hoa Tỷ đột nhiên cảm giác Tiêu Phàm lúc nghiêm túc cũng rất đẹp trai nha.

"Nhưng người ta không xuống tay được mà ~" A Hoa Tỷ trợn trắng mắt nhìn Tiêu Phàm một chút, sau đó làm nũng.

Tiêu Phàm biết chuyện này không thể kéo dài nữa, phải lập tức bắt đầu thôi. Bởi vì vừa mới bị A Hoa Tỷ liếc mắt một cái, Tiêu Phàm suýt nữa đã hồn phi phách tán, Nguyên Thần khó mà giữ được.

Mà khán giả ở sau lưng Tiêu Phàm, lập tức bị A Hoa Tỷ ngộ thương một đám, tập thể miệng sùi bọt mép.

"Tôi nói rõ với cô, nếu cô vẫn không động thủ, tôi cũng sẽ không khách khí đâu." Giọng nói Tiêu Phàm rất nghiêm túc, không có một chút chần chừ.

“Được rồi.” A Hoa Tỷ u oán thở dài, nói: “Trước lúc đó, anh lại đây một chút.”

“Làm gì?”

“Anh qua đây thì sẽ biết ~” A Hoa Tỷ hoạt bát nháy mắt với Tiêu Phàm, Tiêu Phàm hoảng sợ, không tự chủ được mà lùi về sau vài bước.

Tiêu Phàm thầm nghĩ, bây giờ nghe lời A Hoa Tỷ lại gần chắc cũng không sao, theo hiểu biết cảu Tiêu Phàm sau khi tiếp xúc thời gian dài với A Hoa Tỷ, A Hoa Tỷ không phải là một người mưu sâu kế độc, cũng sẽ không thiết kế cạm bẫy hãm hại hắn.

Được rồi, để thi đấu nhanh chóng bắt đầu, hắn nghe lời của cô ta tiến lên vài bước thì đã sao.

Thế là Tiêu Phàm cẩn thận từng ly từng tí đến gần A Hoa Tỷ.

Đúng lúc này, cả người A Hoa Tỷ đột nhiên bùng nổ, sân thi đấu cũng chấn động theo!

Trong lòng Tiêu Phàm cả kinh! Chẳng lẽ hắn bị lừa, A Hoa Tỷ muốn đánh bất ngờ? Xem ra hắn vẫn quá lương thiện, đây chính là cái gọi là binh bất yếm trá mà!

Phản ứng của Tiêu Phàm đối với tình huống đột nhiên xảy ra đã rất nhanh, chẳng qua động tác của A Hoa Tỷ còn nhanh hơn, dù sao A Hoa Tỷ đã có âm mưu từ trước.

Đợi lúc Tiêu Phàm muốn phản ứng lại phát hiện hắn đã không thể nhúc nhích chút nào nữa, A Hoa Tỷ đã dùng hai cánh tay mạnh mẽ khóa chặt người Tiêu Phàm, cuộc tranh tài chỉ vừa mới bắt đầu, Tiêu Phàm đã rơi vào tuyệt cảnh…

Nhìn hành động của A Hoa tỷ lúc này, toàn bộ khán giả đều hoan hô!

“A Hoa tỷ cố lên!”

“A Hoa tỷ làm tốt!”

“A Hoa tỷ xử lý hắn ta đi!”

…

Tình huống của Tiêu Phàm lúc này rất tệ, hai tay đã bị hai bàn tay thô to của A Hoa tỷ tóm lấy, sức mạnh khổng lồ của A Hoa tỷ làm cho Tiêu Phàm không thể động đậy được.

“Cô muốn làm cái gì?” Tiêu Phàm biết mình không giãy dụa được khỏi tay A Hoa tỷ, nên hắn nhìn chằm chằm vào mắt của A Hoa tỷ mà nói.

Thế nhưng không tới một giây, Tiêu Phàm bại trận, có thể sống ở trên đời đã không dễ dàng rồi thì tội gì lại tự tìm kích thích chứ.

Khác với Tiêu Phàm, lúc này A Hoa tỷ đang nhìn chăm chú lên Tiêu Phàm bằng ánh mắt thâm tình, khi Tiêu Phàm dời ánh mắt đi nơi khác thì A Hoa tỷ liền ôm mạnh Tiêu Phàm vào lòng.

Khi bị ôm mạnh làm Tiêu Phàm sửng sốt, tới khi phản ứng lại thì hắn phát hiện mình đang nằm trong ngực của A Hoa tỷ. Mà cánh tay cứng như thép của A Hoa tỷ thì đang siết chặt lấy hắn.

Tâm trạng lúc này của Tiêu Phàm trừ kinh ngạc ra còn có sợ hãi và lo lắng nữa.

Ta đang ở trong ngực của A Hoa tỷ sao? Còn có chuyện gì đáng sợ hơn thế này không?

Tiêu Phàm ngửi được “mùi thơm cơ thể” nồng nặc của A Hoa tỷ thì càng hoảng loạn: “Thả tôi ra, cô muốn làm cái gì! Mau buông ra!”

…

“A Hoa tỷ quá mạnh, ngay từ đầu đã có thể bắt được ‘Lich King’ Mệnh Phàm, để hắn mất đi năng lực hành động, sau đó dùng kỹ năng rất mạnh mẽ đó chính là ‘ôm giết’ có tổn thương cả cơ thể lẫn tinh thần, mà ‘Lich King’ Mệnh Phàm chỉ có thể giãy dụa trong vô vọng mà thôi!” Tiểu Miêu rất hưng phấn mà bình luận.

Mà khán giả khi thấy phản ứng của Tiêu Phàm thì cũng thoải mái, ‘Lich King’ Mệnh Phàm, không phải ngươi rất mạnh sao? Tiếp tục dùng những thủ đoạn kia đi chứ?

Đúng là không sai, A Hoa tỷ chính là khắc tinh của ‘Lich King’ Mệnh Phàm.

Từ khi trận đấu bắt đầu thì A Hoa tỷ đã dùng những câu nói của mình làm Mệnh Phàm buồn nôn, sau đó lại nắm lấy cơ hội khống chế được Mệnh Phàm, sử dụng kỹ năng ‘ôm công chúa’ - kỹ năng tàn phá tinh thần hạng nhất này, lúc này lại thừa dịp bất ngờ ôm Mệnh Phàm đáng thương vào trong ngực, để hắn cảm nhận được tuyệt vọng là như thế nào, A Hoa tỷ quá tuyệt vời! Đúng là không phụ sự chờ mong của mọi người, ngày thành công chinh phạt ‘Lich King’ sắp tới gần!

Đúng lúc này, mọi người lại thấy A Hoa tỷ cúi đầu xuống, đưa mặt của mình tới gần mặt của Tiêu Phàm…

Chẳng lẽ…?

Khán giả mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào một màn này, thần sắc rất là hưng phấn!

Chẳng lẽ A Hoa tỷ muốn sử dụng tuyệt kỹ trong truyền thuyết đó là kiss giết sao? Ha ha, ‘Lich King’ Mệnh Phàm, nếu như ngươi bị đôi môi đỏ mọng của A Hoa tỷ hôn vào thì ta sẽ không tin ngươi vẫn còn can đảm mà sống được trên đời này, đúng là ác nhân vẫn cần có ác nhân trị nha!

Nghĩ tới đây, khán giả ném vào đấu trường những nụ cười đầy ác ý…

Nhận thấy khuôn mặt của A Hoa tỷ càng ngày càng tới gần thì Tiêu Phàm sợ tới nỗi hồn lìa khỏi xác, trời ạ, đừng! Không muốn! Yamete!

Tiêu Phàm cảm thấy bên tai mình có một làn gió nhẹ thổi qua, A Hoa tỷ đã buông lỏng hai tay của mình, trên mặt có nụ cười hạnh phúc, hóa thành một ánh sáng nhạt, biến mất khỏi đấu trường, chỉ để lại Tiêu Phàm vẫn còn đang run lẩy bẩy…

Tình hình quen thuộc lại xuất hiện trên đấu trường, thần sắc hưng phấn của mọi người vẫn không biến mất thế nhưng trên đấu trường đã không còn hình dáng của A Hoa tỷ, mà màn hình treo trên khung đấu trường có thêm một tin tức mới.

Tuyển thủ A Hoa tỷ rút lui, coi như bỏ quyền, cho nên người chiến thắng chính là tuyển thủ Mệnh Phàm.

Sau khi bị A Hoa tỷ ôm thì mặt mũi của Tiêu Phàm tái nhợt, mặc dù bị kích thích quá độ nhưng Tiêu Phàm vẫn nghe được tiếng thì thầm bên tai của A Hoa tỷ…

"Đúng là em vẫn không thể ra tay được, coi như lần này trả lại cho anh ơn không giết lúc trước đi."

Mình chiến thắng, lại thắng bằng cách này nữa, đúng là một chiến thắng không vẻ vang gì cả!

Bị ôm công chúa, lại còn bị ôm sâu nữa, nghĩ tới những việc mình đã trải qua của trận đấu này thì Tiêu Phàm cảm thấy rất chua xót.

…

Khác biệt với Tiêu Phàm chính là, những khán giả bây giờ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra với trận đấu này.

Bọn họ chỉ thấy A Hoa tỷ đang chiếm ưu thế rất lớn, vậy mà chẳng hiểu sao lại từ bỏ trận đấu, đi ra ngoài đấu trường giống như Ngọc Sinh Yên vậy, A Hoa tỷ vẫn là 100% HP rồi tự mình đồng ý rút lui.

Cho nên bọn họ nghĩ tới một khả năng đáng sợ, chẳng lẽ tất cả đều là diễn trò thôi sao?

Nhớ ra rồi, rõ ràng là A Hoa tỷ và Mệnh Phàm quen biết nhau, khi Mệnh Phàm ra sân lần đầu tiên thì chính A Hoa tỷ là người lên tiếng bảo vệ cho Mệnh Phàm, cho nên trận đấu này chắc chắn là kịch bản đã được viết trước của hai người này.

Ngay từ đầu, ‘Lich King’ Mệnh Phàm đã thu phục được A Hoa tỷ, sau đó diễn cho khán giả nhìn, lúc đầu để khán giả coi A Hoa tỷ đang báo thù cho Ngọc Sinh Yên nên mới sử dụng “công kích tinh thần”, sau khi lấy được lòng tin của khán giả thì coi khán giả như là kẻ ngu mà đùa giỡn, làm hại khán giả nhìn chằm chằm vào những kỹ năng ‘công kích tinh thần’ của A Hoa tỷ, nhận được quá nhiều tổn thương tinh thần, cuối cùng ‘Lich King’ Mệnh Phàm bảo A Hoa tỷ rút lui, gián tiếp nói cho khán giả rằng thật ra vừa nãy chỉ là đùa giỡn mọi người cho vui mà thôi!

Chương 244: Truy Phong Giả Năm Đó

Chương 244: Truy Phong Giả Năm Đó

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quá ghê tởm! Không nghĩ tới “Lich King” Mệnh Phàm lại kiêu ngạo như vậy, dám cùng quần chúng là địch, thậm chí không tiếc nhận hết tổn thương tinh thần của A Hoa tỷ!

Còn việc thu phục A Hoa tỷ như thế nào?

Đơn giản, loại quái vật như A Hoa tỷ thiếu cái gì đây? “Lich King” Mệnh Phàm lại am hiểu về lĩnh vực gì đây? Hai người bọn họ chắc chắn là có giao dịch ngầm với nhau rồi!

Còn việc giao dịch ngầm như thế nào, dùng đầu óc nghĩ tới liền biết đáp án ngay.

Thật không ngờ rằng mình vẫn còn đánh giá quá thấp “Lich King” Mệnh Phàm rồi, “Lich King” Mệnh Phàm ngay cả loại quái vật như A Hoa tỷ đều có thể ăn được nữa.

Mặc dù sau trận đấu, khán giả biết được “chân tướng” nhưng cũng không thay đổi được sự thật, tất cả khán giả đều bị A Hoa tỷ ô nhiễm tinh thần rồi, người người đều không cam tâm, cho nên bọn họ chỉ có thể lên diễn đàn mà xả hơi…

Trong khoảng thời gian ngắn, trên trang diễn đàn của "Tân Sinh" tất cả đều là chuyện về Tiêu Phàm, ví dụ như "Bí mật không thể cho ai biết giữa A Hoa tỷ và Mệnh Phàm", "Chuyện cũ bí mật giữa A Hoa tỷ và Mệnh Phàm" hoặc "Tình yêu ngọt ngào giữa Mệnh Phàm và A Hoa tỷ", tất cả oán khí của khán giả đều hội tụ vào trong từng câu chữ của những bài viết này.

Lúc này, A Hoa tỷ đang xem diễn đàn của "Tân Sinh", tất cả đều là lời "chúc phúc" làm A Hoa tỷ rất là hạnh phúc.

Thái Thập Tam cũng dừng lại sự thút thít, nhìn chăm chú lên mặt Tiêu Phàm trên đấu trường, con mắt sáng ngời có thần, vẻ mặt rất hưng phấn.

Mà Tịch Dương lúc này rất hùng hồn mà giải thích cho Thì Vũ Hoàn về mạch suy nghĩ của Tiêu Phàm đối với trận đấu này, đương nhiên mạch suy nghĩ này là do Tịch Dương tưởng tượng và bổ sung ra.

Nghe Tịch Dương giải thích như vậy thì Thì Vũ Hoàn bị dọa cho ngu người, từ thần thái kiêu ngạo như gà trống thế mà bị Tịch Dương nói cho thành chim cút nhỏ, không dám lên tiếng.

Mà sau khi kết thúc trận đấu, đầu óc Tiêu Phàm bị A Hoa tỷ kích kích tới mức không suy nghĩ được cái gì nữa cả, chỉ ngây ngốc đứng đó, tới khi Hệ thống đưa hắn ra ngoài, biến mất trên đấu trường…

Đối diện với tình hình chiến đấu giữa Tiêu Phàm và A Hoa Tỷ, người chủ trì Tiểu Miêu cũng không biết phải nói thế nào cho tốt nữa.

Lúc mấu chốt thì Phong Ma Tiểu Xích Lang cực kỳ kinh nghiệm dùng câu nói dối trá là "Trong trận thi đấu này chúng ta đã được chứng kiến tình cảm thâm hậu của tuyển thủ Mệnh Phàm và tuyển thủ A Hoa Tỷ" để tổng kết và che dấu.

Đương nhiên khán giả cũng khịt mũi tỏ vẻ khinh thường, tình cảm thâm hậu? Theo tôi là gian tình ẩn sâu thì có.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi sân thi đấu, giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" tiến đến thời gian nghỉ ngơi, chủ yếu là để cho tuyển thủ Mệnh Phàm vừa mới chiến đấu xong có thể điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Sau khi nhận được sự kinh hãi từ A Hoa Tỷ, đối với Tiêu Phàm mà nói thì nghỉ ngơi là một chuyện vô cùng cần thiết, thế nhưng người cần nghỉ ngơi không chỉ có một mình hắn, bởi vì đa số khán giả quan sát xong trận thi đấu lần này thì sắc mặt của mỗi người đều không tốt cho lắm.

Không giống Tiêu Phàm, đối thủ kế tiếp của Tiêu Phàm là Tịch Dương đã ngồi ở ghế hạng nhất với vẻ nóng lòng.

Trong lúc trống giờ thế này, màn hình lơ lửng trên sân thi đấu chiếu lại những trận chiến trước trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", đương nhiên vì nhiều nguyên nhân nên những trận đấu nào có Tiêu Phàm thì sẽ không chiếu lại trên màn hình lớn.

Sau khi hình ảnh chiến đấu đặc sắc ngưng hẳn trên màn hình, ở hiện trường lại truyền đến tiếng hoan hô nhiệt liệt, bởi vì "Truy Phong Giả" Tịch Dương đã lên sân…

"Tịch Dương cố lên! Tịch Dương tuyệt nhất! Tịch Dương em yêu anh!"

Vẫn là một đám thiếu nữ hoài xuân có phong cách của Tịch Dương, có điều vào giờ phút này thì xen lẫn trong tiếng kêu gào của đám nữ sinh lại còn có những tiếng kêu gào khác.

Ngoại trừ fan nữ của Tịch Dương thì các khán giả khác, nhất là sau khi trải qua những trận thi đấu trước, rốt cuộc đã bùng nổ khi Tịch Dương lên sàn…

"Tịch Dương cố lên! Tịch Dương đánh đổ Lich King!"

"Tịch Dương giết chết Mệnh Phàm, dạy anh ta cách làm người đi!"

"Tịch Dương fighting! Chính nghĩa tất thắng!"

…

Những khán giả hô to khẩu hiệu đánh đổ Mệnh Phàm có nam cũng có nữ, trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", chẳng biết từ lúc nào mà mọi người đã có cùng một tâm nguyện, đó chính là muốn nhìn thấy có người đánh bại tuyển thủ tên là Mệnh Phàm.

Bất kỳ ai cũng được, chỉ cần có thể đánh bại Mệnh Phàm mà thôi.

Đáng tiếc chỉ trong chớp mắt, Mệnh Phàm đã mang theo hai trận thắng mà bước vào trận chung kết của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh". Nếu như vậy, bây giờ chỉ còn có một cơ hội cuối cùng để đánh đổ Mệnh Phàm mà thôi.

Thế là toàn bộ hy vọng của tất cả mọi người đều đặt vào "Truy Phong Giả" Tịch Dương, mà "Truy Phong Giả" Tịch Dương chắc chắn là đối thủ làm cho người ta cảm thấy tin cậy nhất trong mấy người đối thủ của Mệnh Phàm.

"Truy Phong Giả" Tịch Dương, từ mấy trận chiến trước đó đã có thể nhìn ra vị tuyển thủ mang theo danh hiệu vang dội có thực lực rất xuất sắc, cho dù là trận đầu tiên đánh với người chơi chuyên nghiệp Nhược Sở hay là trận thứ hai đánh với bang chủ của Bang Long Hổ Thái Thập Tam, hắn ta đều cho mọi người có cảm giác chiến thắng của hắn ta không hề tốn chút sức lực nào, những điều này đã chứng tỏ thực lực mạnh mẽ của hắn ta.

Thực lực mạnh mẽ trong trò chơi của Tịch Dương là chuyện mà mọi khán giả đều thích nhìn thấy, thế nhưng nguyên nhân khiến khán giả cảm thấy tự tin nhất chỉ có một, Tịch Dương là nam.

Đây không phải là một chuyện đùa, khi đối đầu với "Lich King" Mệnh Phàm thì giới tính thật sự rất quan trọng.

"Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên có vẻ ngoài xinh đẹp, có thực lực, đáng tiếc cô lại là nữ, cho nên một khi đấu với "Lich King" Mệnh Phàm thì cũng chỉ có thể ôm nỗi hận mà rời khỏi sân khấu.

A Hoa Tỷ có vẻ ngoài đáng sợ, thậm chí thực lực còn hơn xa Ngọc Sinh Yên, thế nhưng những điều này cũng chẳng có ích gì, chỉ cần cô ta là nữ, nhất định không thể thoát khỏi ma chưởng của "Lich King" Mệnh Phàm.

Bây giờ đã đến trận chung kết, "Truy Phong Giả" Tịch Dương, giới tính nam, đây chính là điều cam đoan tốt nhất trong lòng khán giả.

Đối diện với một anh chàng đẹp trai như Tịch Dương, lẽ nào "Lich King" Mệnh Phàm còn có thể kéo Tịch Dương đi làm gay được hay sao?

Nghĩ đến đây, trên mặt của khán giả đã có thêm sự tự tin, thế nhưng từ từ lại biến thành lo lắng bất an. Nhìn tuyển thủ Tịch Dương đứng trên sân thi đấu, trong lòng khán giả yên lặng cầu nguyện, Tịch Dương ơi là Tịch Dương, cậu tuyệt đối đừng để "Lich King" Mệnh Phàm bẻ cong mình nhé.

Dù sao thì "Lich King" Mệnh Phàm quả thực rất quỷ dị, ngay cả "người đẹp tuyệt trần" A Hoa Tỷ - người mà mọi người cho rằng không có ai có thể chịu đựng nổi - hắn cũng có thể không màng mọi chuyện mà "hoàn thành giao dịch", Tịch Dương gì gì, thực sự là càng nghĩ càng khiến người ta cảm thấy lo lắng đó.

…

Tịch Dương đứng trên sân thi đấu, cảm nhận được tiếng hoan hô ở xung quanh, nhìn đám người đông đúc trên khán phòng thì trong lòng hắn ta cảm thán, rốt cuộc mình đã đợi được ngày này.

Tịch Dương ngẩng đầu lên, ngước nhìn bầu trời xanh thẳm trên kia, trong lòng dịu dàng nói, em đang nhìn đúng không, Tiểu Thúy, hôm nay anh muốn báo thù cho em…

Đợi đến lúc tiếng cổ vũ cổ lên của khán giả làm không khí trong sân nóng lên, Tiêu Phàm cũng đã lên sân, sắc mặt tái nhợt vì bị chấn động quá mức trong trận đấu trước đó của Tiêu Phàm đã hồng hào hơn nhiều, hai chân cũng không còn run rẩy nữa, sau một lúc nghỉ ngơi, rốt cuộc thì Tiêu Phàm cũng xem như khôi phục được sức chiến đấu.

Sau khi Tiêu Phàm lên sàn, tiếng hô của mọi người cũng không hề có thay đổi gì, nhất trí cổ vũ cho Tịch Dương, mà lúc này Tịch Dương lại lẳng lặng nhìn người trước mắt, người mà mình đã từng quen thuộc.

…

Năm năm trước ở một đại học gà rừng nào đó ở thành phố S, trong ký túc xá thuộc cơ sở nhà máy thực phẩm "Cười Ha Ha" …

Vừa để hành lý vào ký túc xá Trần Hi Dương lại gặp được một người lạ chào hỏi với mình đầu tiên.

“Anh em, cậu ngủ tầng dưới của tôi à, cậu tên gì thế?”

Trần Hi Dương nhìn nam sinh có khuôn mặt thanh tú, tướng mạo nhã nhặn trước mặt mình thì bình thản trả lời ba chữ: “Trần Hi Dương.”

“Tôi tên Tiêu Phàm, cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Chương 245: Tình Bạn Đã Mất

Chương 245: Tình Bạn Đã Mất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trần Hi Dương cảm thấy hơi bất đắc dĩ với nam sinh tự đến làm quen này, mình và hắn mới gặp nhau vào hôm nay, sao người này đã có vẻ quen biết mình từ lâu lắm rồi vậy, còn liên tục nói chuyện với mình nữa chứ.

“Ừ, vậy cậu nhỏ tuổi hơn tôi rồi, sau này ở cùng một phòng, mọi người đều là anh em tốt của nhau, về sau cậu cứ gọi tôi là Phàm ca là được.”

Trần Hi Dương nhìn nam sinh tên là Tiêu Phàm trước mặt mình, vừa gặp mặt thì hắn đã không biết xấu hổ mà đòi lên vai vế, chiếm món hời của mình, trong lòng hắn ta thật sự không biết nên nói gì nữa.

…

Thành tích học tập của Trần Hi Dương không tốt lắm, hắn ta là học sinh năng khiếu thể dục nên mới tiến vào trường đại học này, hơn nữa hắn ta còn lấy được chứng nhận vận động viên cấp một của quốc gia.

Trần Hi Dương cảm thấy ngoại trừ thân thể cường tráng này thì bản thân hắn ta chẳng là cái thá gì cả, vì vậy mỗi ngày hắn ta đều rèn luyện ở trên sân, đợi đến lúc có thể đại diện cho quốc gia đi tham gia cuộc thi thể dục rồi thắng được huy chương, vậy thì cuộc sống sau này cũng ổn định.

Nếu không thì dựa vào trạng thái trước mắt của bản thân mình, sau khi tốt nghiệp cũng chỉ có thể đến công trường làm thợ hồ. Tuy Tịch Dương có vẻ ngoài ổn, thế nhưng hắn ta tuyệt đối sẽ không làm trai bao.

Hôm nay sau khi Trần Hi Dương hoàn thành lượng vận động mỗi ngày của mình, quay về ký túc xá lại chợt nghe được Tiêu Phàm la to lên: "Cứu với, đừng mà, đừng giết tôi!"

Tiếng kêu vô cùng thê thảm, Tịch Dương nghe vậy thì hoảng sợ, thầm nghĩ lẽ nào Phàm ca đã chọc phải người nào đó, bây giờ đối phương đến ký túc xá trả thù, thế là Tịch Dương bước nhanh hơn, lo lắng vội đến cứu viện.

Nào ngờ cái tên Tiêu Phàm đê tiện lại đang ngồi trước máy tính, đeo tai nghe rồi không ốm mà rên, nghĩ đến dáng vẻ sốt ruột lúc nãy của mình, trong lòng Trần Hi Dương rất buồn bực, đập vào người Tiêu Phàm một cái.

"Cậu làm gì thế?" Tiêu Phàm bị đau thì hét lên với Trần Hi Dương.

"Em còn muốn hỏi anh đang làm gì đó! Lúc nãy tự dưng la to lên, làm em còn tưởng là anh bị gì nữa chứ." Trần Hi Dương trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, trên khuôn mặt mang vẻ không vui.

Tiêu Phàm liếc nhìn thân thể cường tráng của Trần Hi Dương, thầm nghĩ mình đánh không lại hắn ta, ài, không hiểu sao lại bị đập một cái nữa, thật là uất ức mà.

"Tôi đang chơi game online, lúc nãy con boss kia đuổi theo, tôi lại quá tập trung, lúc đó căng thẳng quá nên mới la lên." Tiêu Phàm bĩu môi giải thích với Trần Hi Dương.

"Trong máy tính chỉ có mấy cái con người nhỏ nhỏ nhảy nhót thì có gì vui chứ, cần gì phải căng thẳng như vậy!" Trần Hi Dương khinh thường nói.

Lúc đó thứ mà Tiêu Phàm thích nhất chính là chơi trò chơi, nghe thấy Trần Hi Dương khinh thường trò chơi, lập tức tỏ vẻ không phục: "Sao cậu biết không vui chứ, cậu cứ ngồi xuống chơi thử đi."

"Hừ, ngồi thì ngồi."

Trần Hi Dương nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tiêu Phàm thì cảm thấy rất quái dị, bình thường Tiêu Phàm lịch sự nhã nhặn, sao vừa nói đến trò chơi thì cả người đã trở nên có khí thế như vậy chứ, thế là Trần Hi Dương mang theo sự hiếu kỳ, nghe lời Tiêu Phàm ngồi xuống, bắt đầu trải nghiệm lữ trình võng du đầu tiên của mình…

Hắn ta không nghĩ đến, lần này ngồi xuống lại làm ra một thời đại, một thời đại thuộc về "Truy Phong Giả" Tịch Dương…

Trong một ký túc xã nam sinh nào đó của một trường đại học ảo nào đó ở thành phố S…

"Mau ra kỹ năng đi!" Tiêu Phàm gào lên với Trần | Hi Dương.

"Làm thế nào cơ?"

"Ấn vào nút này này!"

"Kỹ năng lừa đảo!"

"Sao lại là kỹ năng lừa đảo?"

"Thì là khiến hắn ta phải tung ra kĩ năng mạnh nhất, để kỹ năng đó vào trạng thái làm lạnh."

"Nhanh nhanh nhanh! Đánh chết nó đi!"

"Đánh chết kiểu gì cơ?"

"Dùng kỹ năng khống chế đó! Cậu nhìn qua đẹp trai ngời ngời thế này, vậy mà sao lúc chơi game lại tã như thế chứ?"

…

Tiêu Phàm ngồi trước máy tính đâm thẳng vào tim Trần | Hi Dương, Tiêu Phàm phát hiện tên Trần | Hi Dương này hình như chẳng hiểu chút nào về game online, Tiêu Phàm chỉ có thể cầm tay tên nhóc to đầu Trần | Hi Dương này từng chút một như dạy trẻ con.

Mà lúc này Trần | Hi Dương lại đang nhìn chằm chằm vào màn hình, có phần mê mẩn đứa nhóc vừa phóng ra Huyền Lệ Ma Pháp, cậu thao túng tên nhóc Tiêu Phàm hay còn gọi là pháp sư, không ngừng đánh một vài tên tiểu quái ở trong một nơi gọi là phó bản, một chốc lại phun lửa một chốc lại có mưa đá, quả thật ngầu gần chết luôn. Trần | Hi Dương đã hơi hơi hiểu được vừa rồi vì sao Tiêu Phàm lại chơi đến mức như vậy, đây là một thế giới mới, một thế giới thú vị không giống với cuộc sống hàng ngày nhàm chán của cậu.

Cậu nhìn tiểu pháp sử có hai chữ "Mệnh Phàm" trên đỉnh đầu đang ở dưới sự điều khiển của mình, bắt được mấy tên quái vật xấu xí, Trần | Hi Dương cảm thấy vô cùng hưng phấn, game online quả thật là một thứ không tệ nhỉ?

Ngày hôm sau, Trần | Hi Dương vẫn ở bên cạnh Tiêu Phàm, cậu mở máy tính của mình ra, đăng nhập vào game online mà hôm trước cậu chơi với Tiêu Phàm, sau khi đăng kí xong một tài khoản, nhìn chằm chằm nhân vật trong game đang được thiết lập, ngẩn người hồi lâu…

Đặt tển cho nhân vật trong trò chơi quả thật không phải là sở trương của Trần | Hi Dương, nếu như bản thân mình là Trần | Hi Dương rồi, vậy thì chắc tên của nhân vật đặt là "Tịch Dương" cũng được.

Vì thế từ sau ngày hôm đó, ở trong game xuất hiện thêm một cung thủ có ID là Tịch Dương…

..

"Hi Dương, vẫn mánh cũ, tôi lên trước khống chế, cậu đứng đằng sau bắn."

"Đúng, như vậy đó. Cậu phải khống chế được tình hình, sau đó nhanh chóng bắn tên."

"Được, đợi tôi làm nó đóng băng rồi cậu dùng tên lửa bắn chết nó ngay lập tức!"

…

Tiêu Phàm vẫn luôn đứng bên cạnh Trần | Hi Dương chỉ huy, mà Tịch Dương lại không hề nói một câu nào, đi theo Tiêu Phàm học hỏi.

Tiêu Phàm phát hiện tốc độ phản ứng cùng độ thuần thục trong động tác của tên Trần | Hi Dương này quả thực là ở cấp độ quái vật. Mặc dù hắn có phần không cam lòng, nhưng Tiêu Phàm cũng không thể không thừa nhận, thằng nhóc Trần | Hi Dương này ngoại trừ việc đầu óc không được linh hoạt cho lắm ra thì các thiên phú chơi game khác đều vượt xa hắn.

Vì thế Tiêu Phàm chuyển sang vai trò trợ giúp cùng không chế tình hình, mà giao lại vai trò thể hiện bạo lực cho Tịch Dương xử lí.

Từ đó về sau, trong trò chơi đã xuất hiện thêm một đội ngũ nhỏ do Mệnh Phàm và Tịch Dương tạo nên, hai người bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, phá được rất nhiều nhiệm vụ khó trong trò chơi. Chỉ có điều mỗi lần đạt đến bước chỉ cần đánh quái vật một kích nữa thôi là chết, thì Mệnh Phàm đang khống chế tình hình đều giao lại cho thành viên trong đội Tịch Dương hoàn thành nốt…

Toàn server thông báo: Người chơi Tịch Dương đã giết được xxx.

Toàn server thông báo: Người chơi Tịch Dương đã thành công vượt qua ải đầu tiên của phó bản xxx.

Toàn server thông báo: Người chơi Tịch Dương đã đạt được thành tựu Truyền thuyết xxx.

…

Cứ như vậy, hai chữ “Tịch Dương” bắt đầu dần dần xuất hiện trong mắt của những người chơi khác…

“Hiện tại đang phát trực tiếp hoạt động công thành của quái vật, Phù thủy tà ác lúc này đây đang ẩn mình trong đám quái vật bên ngoài thành. Nếu như thầy phù thủy bị giết chết, thì thuộc tính của những quái vật công thành này sẽ suy yếu đáng kể. Mặc dù cơ thể của phù thủy tà ác vô cùng yếu ớt, nhưng hắn ta hiện đang trốn trong đám quái vật đông đúc này, thật sự là

không dễ tìm thấy. Xem ra mọi người chỉ có thể thành thật mà dần dần giết hết đám quái vật công thành này mà thôi.”

Toàn server thông báo: Người chơi Tịch Dương đánh chết thầy phù thủy tà ác của quái vật công thành.

“Đệt, có nhầm không đó? Tôi vừa nói dứt lời đã có người giết chết thầy phù thủy tà ác của hoạt động quái vật công thành rồi? Tịch Dương? Đây không phải là ngôi sao mới nổi “Truy Phong Giả” trong game gần đây hay sao? Quả nhiên là danh bất hư truyền, thực lực cũng quá mạnh rồi!”

…

“Cậu đã nghe nói chưa?

Tên Tịch Dương kia đã đánh được phó bản mới cấp độ địa ngục rồi đó, người này cũng giỏi thật đó!”

“Hôm qua Tịch Dương đã PK với người chơi tên là xx rồi, địa vị này, sự hiểu biết này, kỹ thuật này, quả thật là quá mạnh rồi đó. Từ nay trở đi tôi chính là fan trung thành của Tịch Dương.”

“Ở trên mạng có lời đồn là ngoại hình của Tịch Dương rất đẹp. Thời gian này người vừa giỏi chơi game, lại còn đẹp trai nữa thật sự rất hiếm thấy. Tịch Dương đúng là tiêu chuẩn thần tượng của tôi rồi!”

…

Chương 246: Tuyên Chiến

Chương 246: Tuyên Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Khoảng thời gian đại học trôi qua từng năm một, dần dần ID Tịch Dương ở trong giới game online càng ngày càng nổi tiếng, mà Trần Hi Dương với

Tiêu Phàm ở cùng kí túc xá vẫn còn nguyên dáng vẻ như vậy, không hề thay đổi…

“Cậu ngốc chết mất! Nếu vừa nãy cậu làm như thế trước thì sẽ không bị đánh!” Tiêu Phàm bất lực nói.

“Lúc đấy em đang đứng ở bên trên mà, em chỉ muốn đi lên trên xử lí hắn ta thôi. Dù sao thì kết quả hiện tại vẫn không có gì thay đổi mà, cũng không có gì không tốt cả.” Trần | Hi Dương nhìn dáng vẻ của Tiêu Phàm lúc này, cười hi hi: “Hôm nay chúng ta lại đánh được trang bị cực phẩm nữa rồi, bán nó đi rồi đêm nay chúng ta ra ngoài ăn một bữa nhé?”

Nghĩ đến việc đêm nay có thể ăn một bữa khuya ngon lành, Tiêu Phàm cũng không còn tức giận nữa: “Được, thứ đồ chơi này rất có giá ở trên mạng, đêm nay chúng ta có thể ra ngoài ăn một bữa ngon lành rồi.”

…

“Em nói này Phàm ca, như vậy thật sự được chứ?” Trần | Hi Dương đang sắp xếp lại toàn bộ đồ đặc nhìn về phía Tiêu Phàm đang ngồi một vên gặm lấy gặm để một xiên thịt cừu.

“Cái gì được cơ?” Tiêu Phàm nuốt xuống một miếng thịt cừu, có phần phát âm không rõ tiếng mà nói.

“Là việc để cho em trở thành “Truy Phong Giả” đó, còn anh thì vẫn không có tiếng tăm gì.”

“Ây dà, khổng phải tôi đã nói là để ID này nổi danh sẽ rất dễ gặp phải phiền phức hay sao? Nếu như không xử lí tốt có khi tôi còn chẳng thể chơi game tiếp được nữa. Thế giới bây giờ chính là tàn nhẫn như vậy đó, toàn là mấy tên con ông cháu cha có tiền, không có tiền thì chơi cái đệt gì?”

“À, hóa ra là anh lo lắng chuyện này hả? Không phải anh đổi lại tên là được rồi sao?”

“Không đổi, dùng ID lâu cũng có tình cảm đó.”

“Không hiểu.”

“Sau này nếu xuất hiện một trò chơi khác có tính thương mại cao hơn, có thể chống lại đám thiếu gia có chỗ tựa lưng này thì tôi sẽ tham gia trò chơi đó, thử nổi dang ngời ngời xem sao. Đến lúc đó, ID của tôi vẫn sẽ là Mệnh Phàm.”

“Được, ID của em vẫn sẽ là Tịch Dương, đến lúc đó chúng ta lại cùng nhau lập thành một đội cùng chiến đấu nhé.”

Trần | Hi Dương cười vui vẻ, có một người bạn tốt chơi game cùng mình thật sự là rất hạnh phúc.

“Nói không chừng khi đó kỹ thuật của trò chơi đã có thể đưa cả người thật vào trong trò chơi luôn rồi nhỉ? Không còn con trỏ chuột hay bàn phím gì nữa, lúc đó thì tôi chính là người mới, thậm chí làm không tốt có thể còn trở thành con ghẻ. Đại ca “Truy Phong Giả”, nếu như tôi trở thành con ghẻ thì cậu nhất định phải che chở cho tôi đó ha ha ha.” Tiêu Phàm đùa giỡn.

“Phàm ca anh đừng đùa nữa, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy được? Ha ha.” Trần | Hi Dương căn bản không coi những lời Tiêu Phàm nói là thật, tùy ý uống.

…

Câu trả lời của Trần | Hi Dương là cho rằng việc “chúng ta có thể đi vào trong trò chơi” là không thể xảy ra. Rồi sau đó Tân Sinh xuất hiện, điều mà Trần | Hi Dương cho rằng không thể xảy ra đã thật sự xảy ra rồi.

Mà việc “lập tổ đội cùng chiến đấu với Tiêu Phàm trong trò chơi đó” lúc đó Trần | Hi Dương cho rằng nhất định sẽ xảy ra, lại không xảy ra như những gì hắn nói…

Khoảng thời gian đó thực sự rất tốt đẹp. Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm trên đấu trường trước mắt, hồi tưởng lại những năm tháng đã qua cùng những người bạn đã mất của mình, trên mặt lộ ra thần sắc hoài niệm. Nhưng dường như lại nhớ lại điều gì, phần dịu dàng trên khuôn mặt nháy mắt liền biến mất, thay vào đó là cuồng loạn và dữ tợn. Nhìn kẻ địch quen thuộc trước mắt, sắc mặt căng thẳng vừa tồi lại chậm rãi hòa hoãn lại…

Tịch Dương hé miệng, nghĩ xem sẽ nói gì với Tiêu Phàm, sau đó cũng không nói lời nào, lại nhắm mắt lại, cuối cùng cũng thốt ra một câu đã lâu không gặp một cách bình thản. Nói xong câu đó, Tịch Dương thở dài một hơi, thần sắc trên mặt đã hòa hoãn không ít.

Lúc đối mặt với Tiêu Phàm, biểu lộ biến hóa cổ quái của Tịch Dương đều bị ống kính màn hình được biệt của đấu trường thu lại hiển thị trước mắt khản giả. Cuối cùng, lúc Tịch Dương phun ra một câu đã lâu không gặp với Tiêu Phàm, sắc mặt của khán giả triệt đẻ thay đổi.

Từ đỏ chuyển sáng vàng, từ vàng chuyển sang xanh, từ xanh lục lại chuyển thành xanh lam, giống như cầu vồng trên trời, không ngừng thay đổi màu sắc.

Không phải chứ, trước mặt "Lich King" Mệnh Phàm, " Truy Phong Giả" Tịch Dương cũng biến cong ư?

Vẻ mặt vừa rồi của Tịch Dương mà mọi người thấy được, rõ ràng là vẻ mặt của một cô vợ nhỏ hờn dỗi.

Nếu như không phải vì yêu giận đan xen thì cái vẻ mặt vô cùng khó hiểu kia không thể nào xuất hiện trên khuôn mặt của Tịch Dương.

Nếu như "Truy Phong Giả" Tịch Dương đại danh đỉnh đỉnh bị bẻ cong trong trận đấu này, vậy hy vọng đánh bại "Lich King" Mệnh Phàm trong giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh hoàn toàn đi tong.

Mang theo loại tâm tình bất an này, âm thanh hô hào "cố lên" trên đấu trường bỗng nhiên yên tĩnh trở lại. Điều này khiến cho đoạn hội thoại giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương càng trở nên rõ ràng trong tai mỗi người.

Tiêu Phàm nhìn người quen thuộc trước mắt, trong lòng có cảm giác khác thường không thể diễn tả thành lời.

Nêu như cho Tiêu Phàm chọn ra đối thủ muốn gặp nhất trong trận tranh tài này thì Ngọc Sinh Yên và Long Ngạo Thiên đều là lựa chọn đầu tiên của hắn, bởi vì giữa hai người đó và Tiêu Phàm có ân oán.

Về phần đối thủ không muốn gặp nhất, quái vật mạnh mẽ như A Hoa tỷ chỉ xếp thứ hai, mà đối thủ Tiêu Phàm không muốn gặp nhất chính là Tịch Dương. Điều này khiến hắn vô cùng buồn bã, vô cùng im lặng.

Tiêu Phàm không thể nào hình dung được tâm trạng lúc này khi đối mặt với Tịch Dương, nhớ lại bản thân cùng với Tịch Dương trong quá khứ, nội tâm Tiêu Phàm nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn, cuối cùng rất thô tục cho ra một cái kết luận…

"Ngớ ngẩn."Hai chữ này tuy tâm mà có, sau khi hai chữ này xuất hiện, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn của Tiêu Phàm cũng bình tĩnh lại, mà lễ phép nói với Tịch Dương bốn chữ: "Đã lâu không gặp."

"Tôi biết cậu sẽ đến đây, mà tôi cũng sẽ xuất hiện trước mặt cậu lần nữa. Lần này, ID trò chơi của tôi vẫn là Tịch Dương như cũ, mà ID của cậu cũng vẫn giống trước không đổi. Hiện giờ tôi rốt cục cũng hiểu, ngày đó cậu nói rằng ID dùng lâu cũng sẽ có tình cảm là có ý gì…"

Lúc Tịch Dương nói lời này, vẻ mặt hắn ta rất bình tĩnh, giống như đang gặp mặt bạn bè lâu năm. Tuy nhiên hiện giờ bọn họ đã không còn là bạn bè.

Đúng vậy, lúc Trần Hi Dương lại thấy được quảng cáo của game online 3D Tân Sinh lần nữa, trong lòng hắn ta vô cùng giật mình, cũng nhớ đến câu nói trước kia của Tiêu Phàm…

"Có lẽ nói không chừng, trò chơi kỹ thuật của tương lai còn có thể cho phép bản thân chúng ta tiến vào trò chơi nữa đó, ở trong đó không cần con chuột của bàn phím, chúng ta chính là một con người mới, thậm chí làm không tốt còn bị biến thành một gánh nặng cho người khác. "Truy Phong Giả" đại ca, nếu em biến thành như vậy, anh nhất đinh phải bao bọc em đấy, ha ha."

Nhớ tới câu nói này, Trần Hy Dương cảm thấy ngực mơ hồ nhói đau. Hắn ta biết Tiêu Phàm nhất định sẽ đăng nhập Tân Sinh, mà đến lúc đó hắn ta có thể báo thù được cho Tiểu Thúy.

Vì thế khi Tân Sinh di vào hoạt động ngày đầu tiên, Trần Hi Dương vẫn tạo ra một nhân vật với ID là Tịch Dương như cũ, xuất hiện trên bãi đất vàng

trong trận doanh Ác Ma của Tân Sinh, chỉ vì để gặp mặt một người thanh niên có ID trò chơi là Mệnh Phàm…

Hôm nay, Tịch Dương cuối cùng cũng được toại nguyện.

Khán giả nghe thấy câu nói của Tịch Dương, nhìn vẻ mặt của hắn ta lúc này,

Thầm nghĩ, xong, cong rồi, "Truy Phong Giả" đại danh đỉnh đỉnh thật sự bị bẻ cong, mà "Lich King" Mệnh Phàm vô cùng tà ác sẽ vô địch.

Thậm chí, những khán giả nữ nội tâm hủ nữ tren mặt đã mang theo cảm xúc bi thương, mặt đỏ tim đập tưởng tượng ra chuyện xưa của Tịch Dương và Mệnh Phàm trong đầu…

Trong lòng Tiêu Phàm lúc này cũng không quá thoải mái, cái tên Tịch Dương ngu ngốc này có ý gì, lời tình cảm như vậy được nói ra từ miệng một tên cao lớn thô kệch như Tịch Dương khiến Tiêu Phàm lập tức cảm thấy muốn nổi da gà.

Chương 247: Hổ Nữu Tìm Kiếm Sự Thật

Chương 247: Hổ Nữu Tìm Kiếm Sự Thật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Cảm ơn cậu lúc trước nắm tay dạy tôi chơi game như thế nào. Nếu như không có cậu dạy bảo cũng sẽ không có "Truy Phong Giả" Tịch Dương ngày hôm nay…"

Tịch Dương vẫn nói một mình với ngữ khí bình thản như thế. Tiêu Phàm đối với từng câu nói của Tịch Dương cũng không có phản ứng nhiều lắm. Mà khán giả ở hiện trường nghe từng lời của Tịch Dương, nội tâm chấn động kịch liệt.

Cái gì? Tin tức đặc biệt lớn.

“Lich King” Mệnh Phàm là lại là thầy hướng dẫn võng du cho “Truy Phong Giả” Tịch Dương. Vậy không phải nói thực lực của “Lich King” Mệnh Phàm đã cường đại đến mức có thể dạy bảo ra một nhân vật như “Truy Phong Giả” Tịch Dương sao!

Đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi! Trước khi “Truy Phong Giả” nổi lên, người mà mọi người thảo luận nhiều nhất chính là “Beater” Mệnh Phàm!

Xong! Trận thảo phạt “Lich King” Mệnh Phàm lần này coi như đi tong rồi! Mệnh Phàm là thầy của Tịch Dương, theo đạo lý tôn sư trọng đạo, về tình hay về lý Tịch Dương đều sẽ muốn để thầy của mình thắng trong trận đấu này.

Nghĩ vậy, khán giả nhìn về đấu trường với ánh mắt tuyệt vọng.

“Tuy nhiên hôm nay, tại nơi này tôi muốn tuyên chiến với cậu! Tôi muốn đánh bại cậu trước mặt mọi người! Khiến cậu thân bại danh liệt!” Lúc Tịch Dương nói ra câu nói mà nội tâm kahsn giả muốn nói ra nhất, vẻ mặt của hắn ta dần trở nên dữ tợn.

Bất kể lúc này vẻ mặt của Tịch Dương bởi vì hận Tiêu Phàm mà trở nên kinh khủng cỡ nào, vẫn không thể ngăn được nhiệt tình của khán giả ở hiện trường.

Chuyện bên trên đấu trường thay đổi, hóa ra quan hệ thầy trò giữa Mệnh Phàm và Tịch Dương không hòa thuận, xem ra Tịch Dương tham gia thi đấu lần này với quyết tâm lớn lao sẽ đánh bại Mệnh Phàm. Chiến dịch thảo phạt “Lich King” Mệnh Phàm vẫn chưa kết thúc, chúng ta vẫn còn hy vọng!

Hy vọng lại được thắp lên, tiếng hô càng nhiệt liệt!

“Tịch Dương cố lên! Tịch Dương cố lên! Tịch Dương cố lên!”

Ở một góc nào đó, tiếng hô cổ vũ của Xà Cơ đối với Tiêu Phàm bị lấn át bé đến nỗi không thể nghe được.

Trong giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh này, toàn bộ hành trình Xà Cơ đều tận chức tận trách hoàn thành công việc trở thành bạn bè thân hữu của Tiêu

Phàm, bất luận tình huống trên sàn thi đấu có biến hóa như thế nào, cô đều toàn tâm toàn ý hô lên: "Đội trưởng ca ca cố lên! Đội trưởng ca ca cố lên…"

Chỉ tuy nhiên, trong đám người đông nghìn nghịt này, giọng nói nhỏ xíu của Xà Cơ hoàn toàn bị lấn át.

Lúc này Xà Cơ cảm thấy có chút kì quái, bởi vì cô cảm thấy bên cạnh mình thiếu thiếu cái gì đó, là cái gì đây?

Lúc này bên tai cô rõ ràng truyền đến giọng nói đội trưởng ca ca cố lên của chị Bán Trường Miên…

Vậy vì sao lại có cảm giác quái dị nhỉ?

Đúng rồi, không thấy con người từ trước tới giờ vẫn mạnh mẽ nhiệt tình nhất-chị Hổ Nữu đâu!

Xà Cơ nhìn chỗ trống bên cạnh mình không có người ngồi, hơi kinh ngạc. Bởi vì chẳng biết từ lúc nào, Hổ Nữu đã rời đi hàng ghế đầu của Tiêu Phàm, chạy đi đâu rồi không biết…

"Anh Tịch Dương cố lên! Anh Tịch Dương, em yêu anh!"

Thời Vũ Hoàn im lặng nhìn về Tây Qua Mạn Mạn đang điên cuồng la hét bên cạnh cậu ta.

Từ lúc anh Tịch Dương ra sân đấu thì Tây Qua Mạn Mạn lập tức giống như đám fan nữ của anh ấy trong đấu trường này vậy, liên tục la hét bên cạnh cậu ta. Nếu không phải có thể trở thành đồng đội của "Truy Phong Giả" Tịch Dương thì cậu ta cũng không thèm ở trong cùng một đội với người phụ nữ điên này đâu. Thời Vũ Hoàn nhìn Tây Qua Mạn Mạn thầm nói trong lòng.

"Này, lâu rồi không gặp, cô còn nhớ tôi không?"

Nghe thấy một giọng nữ thân thiết vang lên bên tai, Thời Vũ Hoàn quay đầu nhìn lại. Nhìn thấy cặp "Hung khí tuyệt thế" trước mặt mình, Thời Vũ

Hoàn căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, chậm chạp chuyển ánh mắt lên phía trên thì nhìn thấy gương mặt vô cùng xinh đẹp của thiếu nữ.

Tây Qua Mạn Mạn nhìn thấy Hổ Nữu xuất hiện bên phía đội mình thì trên gương mặt lập tức xuất hiện sự cảnh giác: "Không phải cô là thành viên của đội Phàm ca sao? Sao lại tới đây, chẳng lẽ muốn bảo bọn tôi chịu thua sao? Đừng nằm mơ, tình cảm của Mạn Mạn tôi đối với anh Tịch Dương sẽ không bao giờ thay đổi!"

Nói tới tình yêu với Tịch Dương, vẻ mặt của Tây Qua Mạn Mạn trở nên vô cùng kiên định và chung thủy, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo. Thời Vũ Hoàn đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ đau đầu không biết nên làm gì với cô ta.

"Mạn Mạn, cô hiểu lầm rồi, thật ra trong trận đấu này tôi cũng cảm thấy Tịch Dương mạnh mẽ hơn. Tôi thấy chắc chắn Tịch Dương sẽ đánh bại được mp, giành chiến thắng trong giải đấu này. Hơn nữa, tôi cảm thấy cô và Tịch Dương quả thật là một đôi trời sinh, tôi vừa nhìn đã biết hai người có duyên làm vợ chồng, tình cảm sau này chắc chắn sẽ còn vững chắc hơn vàng, trăm năm hảo hợp."

Nói về trình độ vô sỉ thì có thể nói Hổ Nữu và Tiêu Phàm không phân cao thấp. Để có thể làm quen với Tây Qua Mạn Mạn, cô cũng chẳng ngại bán đi đồng đội Tiêu Phàm, hơn nữa dáng vẻ lúc bán còn vô cùng kiên quyết, rồi còn cực kỳ vô sỉ chúc phúc cho Tịch Dương và Tây Qua Mạn Mạn trăm năm hảo hợp nữa chứ.

Hành động vô sỉ này của Hổ Nữu quả thật khiến Thời Vũ Hoàn đứng bên cạnh mở rộng tầm mắt, sợ tới ngây ra. Nhưng Tây Qua Mạn Mạn nghe những lời của Hổ Nữu thì vô cùng vui vẻ: "Thật sao? Cô cảm thấy tôi và anh Tịch Dương xứng đôi thật sao? Cô thấy tôi và anh ấy có duyên làm vợ chồng sao? Cô thật tinh mắt, tôi đã nói tình cảm của tôi và anh Tịch Dương rất tốt mà!"

Có chủ đề để nói, Hổ Nữu và Tây Qua Mạn Mạn nhanh chóng quấn quýt lấy nhau. Trong lúc nói chuyện, Hổ Nữu còn nói ra một "triết lý" tình yêu vô cùng lớn mật vào đúng thời điểm: "Chỉ cần có tình cảm, thì dù là anh em ruột cũng có sao đâu" rồi bắt luôn tâm hồn thiếu nữ đang yêu của Tây Qua Mạn Mạn.

Tây Qua Mạn Mạn cảm thấy Hổ Nữu đúng là tri kỷ của cô ta, thế là chẳng mấy chốc đã mở rộng "cánh cửa trái tim", moi hết tâm can ra với Hổ Nữu, không chuyện gì là không kể cho cô, giống như bạn thân lâu năm vậy. Thời Vũ Hoàn đứng bên cạnh nhìn cảnh này không nhịn được thầm than phụ nữ đúng là sinh vật dễ thay đổi.

Trên sàn đấu, Tịch Dương và Tiêu Phàm cũng không lao vào đánh nhau như những trận chiến khác, mà lại nói chuyện với nhau. Những lời hắn ta nói với Tiêu Phàm lập tức khiến lòng khán giả trên khán đài dậy sóng.

"Phàm ca, tới lúc này rồi, anh vẫn không cảm thấy hối hận vì những chuyện đã xảy ra sao?" Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm chăm chú, giống như muốn nhìn thấy một tia áy náy trong ánh mắt của Tiêu Phàm. Đáng tiếc càng nhìn hắn ta càng thất vọng, trong ánh mắt Tiêu Phàm hoàn toàn không có tia cảm xúc nào gọi là hối hận hay áy náy cả, nếu có thì cũng chỉ là sự bực bội, phiền chán.

"Chuyện gì?" Tiêu Phàm giả vờ không hiểu hỏi.

"Chuyện gì? Chúng ta đã đứng ở đây rồi mà anh còn dám hỏi tôi chuyện gì? Năm đó, nếu không phải anh… không phải anh làm ra vẻ khinh thường như vậy thì Tiểu Thúy cũng sẽ không chết. Tiểu Thúy… Tiểu Thúy chính là người tôi yêu mà!" Lúc nói những lời này, giọng nói của Tịch Dương vô cùng bực bội và đầy đau thương, âm lượng cũng cao hơn, vang dội cả đấu trường.

Hắn ta vừa nói xong, không khí trong đấu trường lập tức thay đổi, khắp nơi vang lên những tiếng xôn xao. Fan nữ hâm mộ Tịch Dương cảm thấy vô cùng buồn bã, những vừa nghĩ lại những lời của Tịch Dương thì tâm trạng cũng nhanh chóng vui vẻ trở lại. Dù sao các cô còn sống, sẽ còn cơ hội.

Con mẹ nó! Không ngờ sau khi Tịch Dương thừa nhận hắn ta là học trò của mp thì còn xuất hiện một tin tức đáng sợ hơn!

Năm đó, người yêu của Tịch Dương chết vì bị mp khinh thường, mà bây giờ Tịch Dương tuyên chiến với mp cũng vì muốn trả thù cho người yêu!

Nếu vậy thì trận chung kết của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" cũng trở nên thú vị hơn rồi. Sự thú vị đó cũng giống như trong trận chiến của Tiêu Phàm và nsy khiến khán giả cũng trở nên nhiệt tình hơn.

Sự khinh thường của mp rốt cuộc là thế nào? Say rượu? Giết người? Hay xảy ra chuyện gì khác? Chuyện này quả thật khiến khán giả trong đấu trường vô cùng tò mò!

…

Chương 248: Xin Chào, Tôi Tên Là Tiểu Thúy

Chương 248: Xin Chào, Tôi Tên Là Tiểu Thúy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng là chuyện này thật sự dễ dàng gợi lên lòng tò mò của người khác. Cũng vì nó, Hổ Nữu mới không ngại nguy hiểm xâm nhập vào địa bàn của quân địch…

"Mạn Mạn, tôi muốn hỏi cô một chuyện. Rôt cuộc anh cô và Phàm ca đã xảy ra chuyện gì? Sao bọn họ lại trở mặt với nhau như vậy?" Hổ Nữu thấy trên sàn đấu, Tịch Dương lại lôi chuyện của Tiểu Thúy ra thì cũng thuận thế hỏi Tây Qua Mạn Mạn luôn về mục đích cô viếng thăm địa bàn của bọn họ lần này.

Bởi vì chuyện liên quan tới Tiểu Thúy này, dù Hổ Nữu có hỏi như thế nào thì Tiêu Phàm vẫn giữ kín như bưng, khiến cô càng tò mò hơn. Hổ Nữu thấy hắn càng giấu thì cô càng tò mò, vì vậy bèn nhân dịp giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" này diễn ra mà tự tìm hiểu.

"Hả? Phàm ca không nói chuyện của Tiểu Thúy cho cô sao?" Tây Qua Mạn Mạn nghi ngờ nhìn Hổ Nữu.

"Tôi có hỏi hắn, nhưng hắn cứ giữ kín như bưng, không tiết lộ nửa câu. Cô không biết cái tên này quái đản thế nào đâu."

“Chuyện này cũng không thể trách Phàm ca được, chắc là Phàm ca cũng cảm thấy khó xử trong chuyện này.” Tây Qua Mạn Mạn làm ra vẻ hiểu rất rõ Tiêu Phàm.

“Cô không ghét Tiểu Thúy sao? Không phải cô ta là người anh Tịch Dương của cô thích sao?” Hổ Nữu nhìn dáng vẻ vô cùng bình thản của Tây Qua Mạn Mạn khi nhắc tới chuyện Tiểu Thúy thì cảm thấy rất kinh ngạc.

“Mặc dù anh Tịch Dương rất thích nó, nhưng tôi cũng không ghét nó, vì nó không thể tạo ra mối đe dọa nào với tôi.” Tây Qua Mạn Mạn trả lời vô cùng thoải mái, ra vẻ “tất cả đều nằm trong tính toán của tôi”.

Hổ Nữu thấy vậy thì thầm nói trong lòng: Đúng vậy, người chết thì sao có thể tranh giành đàn ông với cô được, nhưng vẻ mặt lúc này của cô cũng quá tàn nhẫn rồi đấy, dù sao người ta cũng chết rồi.

“Vậy cô có thể nói cho tôi biết rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gì không?” Hổ Nữu quả thật rất tò mò, cũng không muốn chờ thêm nữa, mặc dù dáng vẻ bên ngoài vẫn rất thoải mái nói chuyện với Tây Qua Mạn Mạn, nhưng trong lòng đã rất sốt ruột, hận không thể nghiêm hình bức cung Tây Qua Mạn Mạn để cô ta nói hết mọi chuyện ra.

“Oh, cô chờ một lát, tôi vào xã khu của tôi tìm tấm hình của Tiểu Thúy, tìm được rồi sẽ đưa cho cô xem.”

“Hả? Còn có hình nữa sao?” Hổ Nữu vô cùng kinh ngạc, nhưng mà trong lòng lại vô cùng hưng phấn, rốt cuộc cô cũng có thể nhìn thấy người yêu của đại soái ca Tịch Dương rốt cuộc có dáng vẻ như thế nào rồi. Lúc này, ngọn lửa bát quái trong lòng cô đã cháy hừng hực.

“Có, bởi vì khi đó anh Tịch Dương rất vui vẻ nên đã chụp rất nhiều hình của Tiểu Thúy, còn tặng cho chúng tôi nữa, tôi vẫn giữ vài tấm.”

Hổ Nữu nhìn dáng vẻ vô cùng chững chạc của Tịch Dương trên sàn đấu. Không nghĩ là vị đại soái ca Tịch Dương đang vô cùng nghiêm túc trên sàn đấu kia lại cũng có lúc bị phụ nữ làm cho thất điên bát đảo như vậy. Chậc chậc, đúng là không nên tin vào đám đàn ông này…

“Tìm được rồi, tôi gửi nó cho cô ngay đây. Cô chờ chút, tôi share hình sang cho cô.”

“Ừ.” Hổ Nữu trả lời rất bình tĩnh, cô nhìn dáng vẻ vô cùng bình thản, thoải mái của Tây Qua Mạn Mạn thì trong lòng đã sốt ruột tới bực mình, thầm giục cô ta nhanh chóng gửi cho mình đi!

Sau đó, cô lại vô cùng đắc ý nhìn về phía sàn đấu đang diễn ra trận so tài của Tiêu Phàm và Tịch Dương. Nói thầm trong lòng: He he, Phàm Tiểu Muội, chút chuyện nhỏ này mà cũng muốn giấu chị sao…

“Đây rồi, là nó, nó là Tiểu Thúy.”

Tiếng nói của Tây Qua Mạn Mạn vang lên bên tai, trước mặt Hổ Nữu xuất hiện một tấm hình vô cùng rõ ràng. Hổ Nữu nghe lời nói của Tây Qua Mạn Mạn thì vô cùng vui vẻ nhìn tấm hình, sau đó gương mặt của cô trở nên đông cứng như tượng sáp…

“Cô có chắc mình không lấy nhầm hình không?” Hổ Nữu giả vờ mình tĩnh, cố gắng kiếm chế cảm xúc muốn bộc phát trong lòng.

“Không đâu.” Tây Qua Mạn Mạn trả lời rất bình tĩnh, trong lòng cũng bình tĩnh giống như vậy, hoàn toàn không cảm thấy có gì đáng buồn…

Khi Hổ Nữu nhìn thấy bức ảnh lơ lửng trước mặt Tây Qua Mạn Mạn, trong đầu hiện lên rất nhiều hồi ức liên quan đến Tiểu Thúy…

“Tôi thường nhớ đến sự nghịch ngợm của Tiểu Thúy, cái đáng yêu của Tiểu Thúy, sự dịu dàng của Tiểu Thúy. Trước kia, mỗi ngày cô ấy đều lịch sự chào hỏi với tôi, cổ vũ tôi, trò chuyện với tôi, an ủi tâm hồn đã bị cuộc sống làm mệt mỏi của tôi.”

…

“Hãy tin tôi, bọn họ đều là kẻ ngớ ngẩn, nếu cô biết chân tướng của chuyện đó thì chắc chắn sẽ cảm thấy hối hận!”

“Tôi nói rồi, sau khi cô biết chuyện này thì chắc chắn sẽ sẽ hối hận, cho nên cô đừng hỏi nữa.”

…

Trên sân thi đấu…

Tiêu Phàm nghe cái tên Tịch Dương này nhắc đến Tiểu Thúy lần thứ hai, trong lòng không khỏi cảm thấy căm tức: "Ngớ ngẩn!" Hai chữ lập tức bật thốt lên.

Trong lòng Hổ Nữu hiếm thấy tán thành ý kiến của Tiêu Phàm, cảm thấy khinh thường đối với người có tiếng tăm lừng lẫy trong giới võng du là "Truy Phong Giả" Tịch Dương. Bởi vì Tiểu Thúy, tình cảm chân thành của hắn ta mặc dù đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Hổ Nữu, thế nhưng lại lãng phí tình cảm của Hổ Nữu đại tiểu thư.

…

Vào một ngày hè chói chang năm trước, tháng ngày đám sinh viên năm bốn chuẩn bị rời khỏi mái trường đại học, trong một trường đại học gà rừng nào đó ở thành phố S…

"Ài, một ngày nắng to như thế này còn bắt chúng ta phải ra ngoài chụp ảnh tốt nghiệp nữa." Tiêu Phàm không kiên nhẫn nói.

"Phàm ca, trước lúc chụp hình anh đã nói rồi, bây giờ đã chụp xong, sao anh còn oán giận nữa." Trần Hi Dương nhìn dáng vẻ không kiên nhẫn của Tiêu Phàm, cười ha ha nói.

…

Chỉ còn hai tháng nữa thì Tiêu Phàm và Trần Hi Dương đã phải tốt nghiệp, mặc dù là một trường đại học gà rừng, thế nhưng ban giám hiệu vẫn tuân theo khuôn phép, bắt đám sinh viên mà lúc bình thường bọn họ không hề quản lý đến đây chụp một tấm ảnh tập thể.

Sau đó trang trí bức ảnh của "đám khỉ bướng bỉnh" này bằng một dòng chữ có viền vàng "Ảnh tốt nghiệp của lớp xx ngành xx khóa xx đại học xx thành phố S", bức ảnh tốt nghiệp của đám Tiêu Phàm cứ được hoàn thành như vậy.

Tuy bức ảnh tốt nghiệp này rất đơn giản, thế nhưng bình thường mọi người đều sẽ mua một tấm về để làm kỷ niệm.

Mà cách để kỷ niệm chính là mua về nhà rồi đặt nó vào trong một cái góc tối nào đó, theo năm tháng trôi qua, bị quên lãng trong trí nhớ của mỗi người một cách lặng lẽ…

Cách dùng tấm hình này của Trần Hi Dương lại đặc biệt hơn, bây giờ hắn ta dán tấm hình này trên bức tường trong căn nhà chung cư của mình, mỗi ngày đều bắn phi tiêu vào khuôn mặt của Tiêu Phàm, khiến tấm hình này bị lủng nhiều chỗ, có lẽ không cần cố ý lãng quên, chẳng mấy chốc thì tấm hình tốt nghiệp này của Trần Hi Dương cũng sẽ bị hỏng.

…

Sau khi bị giáo viên hướng dẫn bắt đi chụp ảnh tốt nghiệp, hai người Tiêu Phàm và Trần Hi Dương đi bộ trên con đường nhỏ dưới bóng râm trong cơ sở chính của trường đại học gà rừng (sau năm nhất, từ cơ sở nhà máy thực phẩm Cười Ha Ha thì Tiêu Phàm đã về lại cơ sở chính, thật là đáng mừng), Trần Hi Dương lộ ra khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của mình với Tiêu Phàm, dẫn đến các nữ sinh ven đường sôi nổi liếc nhìn.

Tiêu Phàm vô cùng không thích đi chung với Trần Hi Dương, bởi vì mỗi khi hai người ở cùng một chỗ, Tiêu Phàm thường xuyên bị người ta làm lơ, giống như bây giờ vậy, khi mấy nữ sinh đó nhìn về phía hắn thì đều hướng tầm mắt của mình vào người Trần Hi Dương, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy rất buồn bực và rất khó chịu.

“Tôi cứ muốn oán giận đấy, sao hả, sau khi chụp xong tấm hình tốt nghiệp kia thì mấy cô gái đó đều chỉ nhìn về phía cậu thôi, căn bản không có ai chú ý đến tôi cả. Trời nóng như vậy còn kéo tôi ra ngoài phơi nắng nữa, thực là đáng ghét, rõ ràng bọn họ chỉ muốn có một tấm hình của riêng cậu mà thôi.”

“Đó là do họ không biết vẻ đẹp bên trong của Phàm ca, ha ha.”

“Lời này của cậu rất êm tai đó, tôi rất thích, ha ha.”

…

Chương 249: Sự Bành Trướng Của Truy Phong Giả

Chương 249: Sự Bành Trướng Của Truy Phong Giả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thời gian của một con người là có hạn, khi Tiêu Phàm và Trần Hi Dương dâng hiến hết phần lớn thời gian ở đại học của mình cho giới võng du, cái tên "Truy Phong Giả" trong giới võng du quả thực đã nổi tiếng như mặt trời ban trưa, thế nhưng vừa so sánh thì bọn họ cũng đang thiếu hụt điều gì đó, hoặc là đã bỏ qua thứ gì đó…

Tiêu Phàm sinh ra trong một gia đình bình thường, có tính cách của người dân chốn phố phường, trước khi được xã hội mài giũa thì lúc hắn đối diện với các cô gái đều có vẻ rón ra rón rén, không được tự tin, đương nhiên bản thân hắn cũng không để ý đến điều này nhiều lắm, chỉ là hắn không nghĩ đến bốn năm lại qua nhanh như vậy, đã sắp tốt nghiệp đại học luôn rồi, thế mà hắn còn phải một mình trải qua ngày Độc Thân vào tháng mười một hằng năm.

Còn về phần Trần Hi Dương, cá nhân hắn ta rất ưu tú, trong bốn năm nay căn bản không hề thiếu cơ hội, thế nhưng Trần Hi Dương lại vô cùng lãng phí, không hề biết lợi dụng tài nguyên gì cả.

Ở phương diện này thì Trần Hi Dương coi trọng cảm giác, không cảm giác thì không được, mà bây giờ Trần Hi Dương lại bị Tiêu Phàm kéo vào giới võng du, hắn ta chỉ có cảm giác với võng du, hơn nữa cũng không có thời gian để tìm hiểu lẫn nhau với nữ sinh, có thể có cảm giác mới là lạ đó.

Vì vậy vào ngày Độc Thân hằng năm, đều có một người không nên có liên quan gì đến ngày này ở cùng Tiêu Phàm, làm cho Tiêu Phàm vô cùng cảm động.

Chỉ có điều hai người bọn họ vừa chơi game liền quên hết tất cả, bởi vậy chuyện này căn bản không tính là điều gì buồn bực đối với bọn họ cả, tháng ngày độc thân trong cuộc sống đại học của Trần Hi Dương và Tiêu Phàm trái lại còn rất thoải mái nữa.

Đảo mắt một cái thì thời gian lại trôi qua một tháng, một tháng nữa thì Tiêu Phàm đã phải tốt nghiệp, trong những ngày tháng quý giá như vậy, công nhân viên chức trong trường đại học gà rừng vô cùng khôn khéo, họ muốn vắt kiệt sức lao động cuối cùng của đám sinh viên chuẩn bị rời trường này.

Nghĩa vụ lao động, một công việc vô cùng vất vả nhưng lại rất vinh quang rơi vào người của Tiêu Phàm và Trần Hi Dương.

Tiêu Phàm cầm một cây kéo lớn, nhìn cái bụi cây có cành lá mọc lộn xộn trước mắt mình, lại ngẩng đầu lên nhìn mặt trời chói chang và vô tình kia, cảm thấy vô cùng buồn bực: "Tỉa cành, bón phân, trừ sâu, oh my god! Mọi người rất biết chọn thời gian đó!"

Chỉ còn có một tháng nữa thì đã tránh được rồi, nào ngờ còn bị bắt đến đây làm không công, lúc này trong lòng Tiêu Phàm đang rất muốn bùng nổ.

"Bỏ đi, chúng ta làm xong nhanh rồi về sớm, được không Phàm ca." Trong lòng Trần Hi Dương cũng cảm thấy hơi buồn bực. Thế nhưng hắn ta không phải là người không chịu gò bó, có thể tùy ý thể hiện tâm trạng của mình như Tiêu Phàm.

"Em đi chợ hoa ở gần đây để mua phân hóa học và thuốc trừ sâu nhé…" Trần Hi Dương thấy trạng thái lúc này của Tiêu Phàm thì nói với vẻ cực kỳ tri kỷ.

Tiêu Phàm quả thực không muốn nhúc nhích cho lắm, hắn đưa tiền mà giáo viên hướng dẫn đưa để mua phân hóa học và thuốc trừ sâu cho Trần Hi Dương: "Cậu đi đi, tôi ở đây tỉa cành trước rồi đợi cậu về."

Thế là nhờ vào ý trời xui khiến, Trần Hi Dương bước lên con đường gặp gỡ Tiểu Thúy.

Chợ hoa ở gần khu vực cơ sở chính của trường đại học gà rừng, ở đây chủ yếu bán hoa cỏ và những thứ liên quan.

Đa số người vào đây đều là các ông bà già, có rất ít nam sinh hoặc nữ sinh trẻ tuổi đi dạo ở đây, bởi vì người trẻ tuổi đều thích những thứ hợp mốt, trong mắt bọn họ, chợ hoa không hề dính dáng gì đến hai chữ hợp mốt cả.

Nếu bạn gặp được một người thiếu nữ ở đây, có khi người kia chính là một con người vô cùng có tình yêu.

Có lẽ là vì ở đây có rất nhiều hoa cỏ, sau khi vào chợ hoa, Trần Hi Dương cảm nhận được một luồng không khí mát mẻ, khiến sự buồn bực vừa xuất hiện vì sự nóng bức của ngày hè lập tức vơi đi rất nhiều.

Trần Hi Dương cầm tiền mà Tiêu Phàm đưa cho mình ở trong túi, đi vòng vòng trong chợ hoa.

Tuy chợ hoa này ở gần khu vực cơ sở chính của trường đại học gà rừng, thế nhưng Trần Hi Dương chưa bao giờ đến đây cả, rốt cuộc phải mua phân hóa học và thuốc trừ sâu ở đâu, Trần Hi Dương chỉ có thể từ từ tìm kiếm.

Trần Hi Dương nhanh chóng bị những loài hoa và mấy con chim sâu cá kỳ lạ ở cửa hàng bên đường hấp dẫn, hắn ta mang theo sự tò mò quan sát cả một đường, thậm chí quên luôn việc mà Tiêu Phàm đã giao cho mình.

Đúng lúc này, ở đằng sau Trần Hi Dương bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu khẽ rất êm tai: “Xin chào, tôi tên là Tiểu Thúy ~”

Âm thanh này rất trong trẻo, truyền vào tai của Trần Hi Dương cứ như là tiếng trời vậy.

Trần Hi Dương theo âm thanh, xoay người, đôi mắt của hắn ta lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ.

Ở phương diện này thì Trần Hi Dương coi trọng cảm giác, không cảm giác thì không được, mà hôm nay thì cảm giác của hắn ta đã xuất hiện rồi, có lẽ nên gọi nó là vừa gặp đã yêu?

Anh chàng đẹp trai Trần Hi Dương có vẻ lúng túng ngại ngùng, lịch sự cất lời: “Xin chào, tôi tên Trần Hi Dương.”

Trần Hi Dương thấp thỏm đợi đối phương trả lời nhưng đáng tiếc hình như đối phương không thèm cho anh chàng đẹp trai Trần Hi Dương chút thể diện nào, cứ luôn trầm mặc không nói.

Trần Hi Dương cũng không dễ dàng buông tha, tuy rằng mấy năm nay cậu không hề để tâm tới việc này nhưng một khi Trần Hi Dương đã hạ quyết tâm, da mặt sẽ trở nên dày lên, cậu bắt đầu quấn quýt xung quanh Tiểu Thúy.

Rốt cục cũng không phụ lòng người, Tiểu Thúy vô cùng cao ngạo liếc nhìn Trần Hi Dương một cái, rồi lạnh lùng đáp trả Trần Hi Dương một câu: “XIn…chào…”

Tiếng nói này tuy rằng rất lạnh lùng nhưng lại làm cho Trần Hi Dương vô cùng vui sướng, Trần Hi Dương có chút thất lễ khoa tay múa chân sung sướng.

Lúc này, một ông bác hiền lành đi tới, hòa ái nhìn Tiểu Thúy, nói với Trần Hi Dương: “Cô bé này, tên là Tiểu Thúy.”

…

Không sai, cô bé này tên là Tiểu Thúy.

Tây Qua Mạn Mạn sôi nổi chụp ảnh căn phòng của Trần Hi Dương giống hệt như bức ảnh trong

Đôi mắt tròn long lanh, giống như tên một loài chim có bộ lông xanh biếc, một con vẹt đáng yêu.

…

Trên sân thi đấu, sau khi Tiêu Phàm nói ra hai chữ ngu ngốc với Hi Dương, trong lòng vô cùng phiền chán, bởi vì Hi Dương nhắc tới con vẹt đáng ghét Tiểu Thúy này.

…

Một năm trước, Tiêu Phàm và Trần Hi Dương chuẩn bị rời khỏi trường học một tháng để đi nghĩa vụ lao động, Tiêu Phàm vung cây kéo to lớn dưới ánh nắng mặt trời oi bức, vừa là để dọn dẹp lại bụi cây đã quá um tùm của trường đại học này, cũng vừa đợi Trần Hi Dương đi tới thành phố Hoa Điểu mua phân hóa học và thuốc diệt côn trùng.

Đi mua phân hóa học và thuốc diệt côn trùng vốn là một công việc vô cùng thoải mái, lúc đó chẳng qua là Tiêu Phàm không muốn đi ra ngoài trường mới để Trần Hi Dương đi mua, không ngờ rằng cũng bởi vì sai lầm nhất thời của Tiêu Phàm, Trần Hi Dương đã xảy ra chuyện khi đi mua phân hóa học và thuốc diệt côn trùng…

Tiêu Phàm ngây ngốc đứng đợi thật lâu bên cạnh bụi cây, rốt cục Trần Hi Dương đã trở về nhưng lại không mang theo phân hóa học và thuốc diệt côn trùng về.

Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Trần Hi Dương đang cầm theo cái lồng chim, chỉ vào con chim nhỏ xanh biếc trong lồng, sung sướng nói với hắn: “Phàm ca, anh có nhìn thấy không, đây là Tiểu Thúy, thật quá đáng yêu.”

Tiêu Phàm chưa từng nhìn thấy bộ dáng ghê tởm của Trần Hi Dương, trong chốc lát liền quên mất trách cứ Trần Hi Dương đi quá lâu, hìn về phía lồng chim, nhìn con vật nhỏ bên trong đang nhảy đi nhảy lại, trong lòng không hề có chút cảm giác nào: “Hi Dương, cậu kiếm được con ma tước này ở đâu vậy, chẳng nhẽ tối nay cậu định ăn nó sao, hình như có hơi ít?”

“Phàm ca! Sao anh lại có thể như vậy, Tiểu Thúy đáng yêu như vậy, làm sao anh có thể nói muốn ăn nó chứ, anh thật sự là một người tàn nhẫn!”

Tiêu Phàm bị Trần Hi Dương xổ một tràn dài, trong nháy mắt không phản ứng kịp, bởi vì trong 4 năm này hắn chưa bao giờ nhìn tháy vẻ mặt này của Trần Hi Dương.

“Còn nữa, Tiểu Thúy là vẹt, không phải là ma tước!” Trần Hi Dương lại hung dữ nói một câu, rồi xoay người dịu dàng nói với Tiểu Thúy: “Tiểu

Thúy, kêu với Phàm ca vài tiếng đi.”

Chương 250: Góc Nhìn Khán Giả Bị Bẻ Cong

Chương 250: Góc Nhìn Khán Giả Bị Bẻ Cong

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Trần Hi Dương nói vài câu như vậy với Tiểu Thúy, Tiêu Phàm liền nhìn thấy con chim trong lồng kia ngốc nghếch quay mặt về phía mình mở mỏ chim ra kêu: “Ha…Ha…a…a….”

Nghe tiếng kêu chói tai của con vẹt kia, trong đầu Tiêu Phàm liền xuất hiện một suy nghĩ phải làm thịt nó.

Nhưng Tiêu Phàm là người rộng lượng, không chấp một con chim, vì vậy Tiêu Phàm trực tiếp hỏi Trần Hi Dương: “Hi Dương, tôi bảo cậu đi thành phố Hoa Điểu mua phân hóa học và thuốc diệt côn trùng đâu?”

“Em mua Tiểu Thúy và đồ ăn cho Tiểu Thúy xong đã hết mất tiền rồi.” Trần Hi Dương bất đắc dĩ nói với Tiêu Phàm.

Nghe được câu trả lời của Trần Hi Dương.

Trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện bốn chữ: “Con…mẹ…nhà…cậu…”

Tiêu Phàm nhìn con chim của Trần Hi Dương, không biết phải nói gì cho phải nữa.

Trần Hi Dương ơi Trần Hi Dương, sau khi ngươi làm Truy Phong giả, sao lại có thể bành trướng như vậy chứ, tiền cho cậu mua đồ ăn thì coi như thôi đi, không ngờ cậu còn có thể lấy tiền công để dùng làm việc riêng nữa.

Thấy sắc trời đã dần tối, Tiêu Phàm nhìn bụi cây chưa được bón phân và phun thuốc cũng không thèm để ý nữa, chỉ mong không có ai phát hiện ra.

Lao động kết thúc, bọn họ quay lại kí túc xa, Tiêu Phàm dọn dẹp lại công cụ lao động, đi thẳng về.

Mà ngày hôm nay, kí túc xá của bọn họ ngoài Trần Hi Dương bình thường ra lại có thêm hai thành viên mới.

Một là Tiểu Thúy, một là Trần Hi Dương thần kinh.

…

"Ngu Ngốc!?" Tịch Dương trên sàn thi đấu nghe thấy Tiêu Phàm mắng hai chữ, liền cảm thấy vô cùng đau lòng: "Chẳng lẽ đến bây giờ anh không có chút ăn năn nào với sự việc của Tiểu Thúy sao!"

Khán giả nghe được Tiêu Phàm mắng "truy phong giả" Tịch Dương mà bọn họ sùng bái là ngu ngốc, lại nghe thấy tiếng quát lớn đầy bi thương của Tịch Dương, lập tức không có chút hảo cảm nào với Tiêu Phàm nữa.

Hắn cho rằng hắn là ai, đừng tưởng là sư phụ của Tịch Dương mà có thể tùy tiện mắng chửi người ta, hơn nữa bản thân đã làm sai chuyện, chẳng lẽ không nên xin lỗi sao? Bây giờ Mệnh Phàm đây là thái độ gì vậy chứ!

Vì vậy khán giả cũng không thể chịu được, giúp đỡ Tịch Dương chửi Tiêu Phàm một trận.

"Cậu không nên đưa nó vào trong kí túc xá!" Tiêu Phàm nghe được Tịch Dương muốn hắn xin lỗi, giận quá hóa cười, thở phì phì đáp lại.

Khán giả nghe được những lời này của Tiêu Phàm, lập tức liền yên tĩnh lại, lại có tình huống mới rồi! Tịch Dương mang phụ nữ vào kí túc xá ở chung! OH no! Nói với tôi chuyện này không phải là sự thật đi!

"Tiểu Thúy đáng yêu như vậy, mang về có gì sai chứ!" Tịch Dương nhớ tới lần đầu tien Tiêu Phàm gặp Tiểu Thúy hình như cũng đã không thích Tiểu Thúy rồi, trong lòng vô cùng bất bình.

Nghe được câu trả lời của Tịch Dương, một đám fan nữ của cậu suýt nữa ngất xỉu.

Trong lòng người chơi nam hò hét, mẹ kiếp! Đẹp trai như vậy, còn có thể mang phụ nữ vào kí túc xá! Thật sự khiến người ta hâm mộ chết người!

…

Ngày đó sau lao động, Tiêu Phàm tương đương với một người làm hai công việc, Trần Hi Dương chỉ là ra ngoài mua con chim, cho nên sau khi Tiêu Phàm trở về liền mệt sắp chết rồi, về phần anh em của mình Trần Hi Dương nuôi con chim, chỉ là con chim mà thôi, không sao cả, vì thế Tiêu Phàm cũng không thèm quan tâm.

Nhưng không bao lâu sau Tiêu Phàm liền hối hận rồi, bởi vì sau khi Trần Hi Dương trở nên không bình thường đã xuất hiện sự đồng tình với Tiểu Thúy…

“Tiểu Thúy ơi Tiểu Thúy, thấy em trong lồng thật đáng thương, anh thật đau lòng.” Sau khi mang Tiểu Thúy về kí túc xá, ánh mắt của Tịch Dương luôn dán chặt vào nó, cả ngày nhìn chằm chằm Tiểu Thúy trong lồng: “Hay là anh thả em đi…”

Đây là ngày thứ hai Tiểu Thúy tới kí túc xá của bọn họ, Trần Hi Dương biểu lộ tình cảm với Tiểu Thúy cũng là mở ra một cơn ác mộng với Tiêu Phàm…

Hôm qua làm lao động miễn phí cho trường học khiến Tiêu Phàm quả thật vô cùng mệt mỏi, hắn ngủ một một trận tới lúc mặt trời lên cao.

Ngủ nướng là chuyện mà Tiêu Phàm thích nhất lúc còn đi học đại học. Đặc biệt, trong ngôi trường đại học công này hoàn toàn không ai quản, hắn thường có thể ngủ tới chán mới thôi, sau khi ngủ dậy thì ăn trưa, cuộc sống chỉ có thể dùng hai chữ để miêu tả - Thiên đường.

Nhưng mà hôm nay là một ngày hơi đặc biệt, Tiêu Phàm cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngáy, cố gắng lắm mới nâng được mí mắt ra, trong lúc mơ màng dường như nhìn thấy có gì đó nhảy qua trước mặt mình.

Xanh biếc nho nhỏ, giống như mầm non mới nảy nở trong ngày xuân.

Có lẽ hắn ngủ tới hoa mắt rồi, Tiêu Phàm lại thích thú nhắm hai mắt lại.

Tiểu Thúy được Trần Hi Dương cho ra ngoài chơi đùa một lúc, nhìn thấy dáng vẻ lười biếng kia của Tiêu Phàm thì không khách khí chút nào giương móng vuốt nhỏ về phía mặt Tiêu Phàm.

Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi.

Tuyết rơi trong một nhóm họa sĩ nhỏ.

Con chó nhỏ vẽ hoa mai,

Vịt con vẽ cây phong,

Tiểu Mã vẽ ánh trăng,

Tiểu Thúy vẽ lá trúc.

Không cần màu vẽ, không cần bút.

Vài nét là có một bức tranh.

…

Cộc… Cộc… Cộc…

Tiểu Thúy vui vẻ bước từng bước trên gò má của Tiêu Phàm. Hai mắt Tiêu Phàm vẫn nhắm chặt, nhưng gân xanh trên trán bắt đầu giật giật…

Tiểu Thúy thấy vẻ mặt của Tiêu Phàm bắt đầu trở nên khó coi, nhưng đầu tóc vẫn mang cái dáng vẻ ngu ngốc đó, giương ra mỏ nhọn, nhìn về phía Tiêu Phàm vô cùng không sợ chết nói ra câu chào hỏi kinh điển nhất của nó: “Xin chào, tôi là Tiểu Thúy.”

Nghe cái con chim đần kia vừa dẫm lên mặt hắn vừa kiêu ngạo nói như vậy, Tiêu Phàm thật sự không thể nhịn nổi nữa, chuẩn bị xắn tay lên, chuẩn bị làm thịt con chim không biết sống chết là gì kia.

Vậy mà vừa mở mắt ra hắn lại nhìn thấy vẻ mặt Trần Hi Dương vừa ghen tị vừa vui vẻ nhìn mình: "Phàm ca, anh xem đi, anh nhìn thấy không? Tiểu Thúy lễ phép quá, vừa sáng sớm đã chào hỏi anh rồi, đúng là đáng yêu quá mà…"

Tiêu Phàm nhìn đôi mắt sáng long lanh của Trần Hi Dương, thì bỗng chốc không biết nói gì hơn. Hình như suốt bốn năm qua hắn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ đần độn này của Trần Hi Dương.

Tiểu Thúy vỗ cánh nhảy xuống đầu Trần Hi Dương: "A… a… a… a…"

Tâm trạng cả ngày của Tiêu Phàm lập tức không tốt…

…

"Tiểu Thúy đáng yêu như vậy, đưa về thì có gì sai chứ!"

Nghe lời phản bác của Tịch Dương trên sàn đấu, Tiêu Phàm lại nhớ lại khoảng thời gian đau khổ khi ở cùng với cái con Tiểu Thúy kia, lập tức tức giận nhìn Tịch Dương: "Sau khi cậu đưa nó về nhà, sáng nào nó cũng cưỡi lên người tôi, cậu có từng nghĩ tới cảm nhận của tôi không hả?"

Tiêu Phàm vừa dứt lời, sắc mặt của khán giả đều thay đổi.

Vừa rồi còn bọn họ còn cảm thấy khiếp sợ với hành động đưa Tiểu Thúy đáng yêu xinh đẹp về ở cùng phòng trọ, giờ lại xuất hiện thêm một tin tức vô cùng thú vị nữa!

Sáng nào, người phụ nữ tên Tiểu Thúy đó cũng cưỡi lên người Mệnh Phàm! Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đây là tình huống gì không?"

Tiểu Thúy đã có Tịch Dương rồi, vậy nó còn muốn làm gì Mệnh Phàm chứ!

Nhưng mà rốt cuộc trên người "Lick King" Mệnh Phàm này có bùa mê gì mà ngay cả người phụ nữ Tịch Dương đưa về nhà trọ cũng muốn cưỡi lên người hắn?

Haizz… Mệnh Phàm này đúng là khiến người ta hâm mộ chết mất mà!

“Để nó cưỡi lên người anh một lúc thì cũng anh cũng đâu có chết được!” Tịch Dương cũng nổi giận, chỉ có chuyện nhỏ này, sao Tiêu Phàm lại hẹp hòi vậy chứ, đi so đo với Tiểu Thúy đáng yêu?

Này này! Đây không phải chuyện vấn đề đâu! Đầu óc của tên Tịch Dương này có vấn đề sao? Trong lòng khán giả điên cuồng nôn mửa!

“Nó còn nhân lúc tôi không có ở đó nhảy lên trên giường của tôi, khiến giường của tôi toàn là đồ vật của nó, chăn gối đầy mùi của nó!”

Nhớ tới những đau khổ mà Tiểu Thúy đưa lại cho mình, oán giận của Tiêu Phàm thật sự như nước chảy cuồn cuộn trên sông.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, sau khi Tiểu Thúy bị Trần Hi Dương thả ra ngoài thì cũng không tự ý bay đi, mà dường như lại rất dính người, rất thích chơi với con người, hơn nữa còn thích chiếm lợi tới mức không biết sợ hãi là gì.

Chương 251: Loài Người Ngu Ngốc

Chương 251: Loài Người Ngu Ngốc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thì ra lồng chim của Tiểu Thúy đặt bên cạnh giường của Trần Hi Dương, mà giường của Tiêu Phàm lại ở phía trên giường của Trần Hi Dương. Không biết là vì trời sinh chim thường thích đậu ở những nơi rộng rãi hay sao mà Tiểu Thúy lại thích nhất nhảy lên trên giường của Tiêu Phàm chơi, đặc biệt là những lúc Tiêu Phàm không có ở nhà, giường của Tiêu Phàm chẳng khác nào địa bàn của Tiểu Thúy.

Nhảy, đạp, mổ, lăn, trên chiếc giường hình chữ nhật đó, Tiểu Thúy luôn chơi đùa rất vui vẻ.

Vì vậy, đương nhiên trong khoảng thời gian đó, trên giường Tiêu Phàm chưa bao giờ thiếu lông chim của Tiểu Thúy.

Thậm chí Tiểu Phàm từng nghi ngờ con chim này đại tiện, tiểu tiện gì cũng nhảy lên trên giường mình. Mặc dù hắn không tìm ra được, nhưng vẫn luôn cảm thấy trên giường có một mùi gì đó rất kỳ quái. Không hiểu là Tiểu Thúy giấu kín nên mới không tìm ra hay là Tiêu Phàm lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đối với người mắc bệnh sạch sẽ nhẹ như Tiêu Phàm thì đương nhiên hắn không thể chấp nhận được cuộc sống "không dành cho con người" này. Vì vậy, Tiêu Phàm lập tức mở miệng nói hết những chuyện này ra với Tịch Dương.

Nhưng những lời này vào trong tai người không hiểu sự việc lại khác, bọn họ cảm thấy câu nói của hắn vô cùng mờ ám…

Người phụ nữ của Tịch Dương lại nhân lúc "Lick King" Mệnh Phàm này không ở trong nhà mà leo lên giường hắn chơi đùa, một cô gái leo lên giường một người đàn ông thì có gì để chơi hả?

Còn cả khiến cho cả giường Mệnh Phàm đều là đồ vật và mùi hương của nó nữa, why the fuck?

Trên giường Tiêu Phàm đầy mùi hương của Tiểu Thúy, chuyện này không phải quá tuyệt vời rồi sao? Cái tên Mệnh Phàm này còn than phiền gì nữa hả? Đúng là có phúc mà không biết hưởng!

Cảnh tượng trong suy nghĩ của khán giả hoàn toàn không giống với cảnh tượng trong trí nhớ của Tiêu Phàm và Tịch Dương. Đáng tiếc không người nào giải thích cho đám người có quá nhiều tế bào não này…

"Rõ ràng anh đang khoe khoang mà! Anh có biết tôi rất hâm mộ anh không! Tôi cũng hi vọng nó sẽ chơi đùa trên giường của tôi, nhưng nó lại cứ thích tới giường của anh!"

Tịch Dương nghe những lời của Tiêu Phàm thì vô cùng ghen tị hét lên!

Khán giả nghe những tiếng hét đầy đau khổ này của Tịch Dương thì cũng cảm thấy đồng cảm với hắn ta.

Không nghĩ là "Truy Phong Giả" Tịch Dương tiếng tăm lừng lẫy cũng có ngày bị phụ nữ khinh thường. Đưa người phụ nữ tên Tiểu Thúy kia về ở trong một phòng trọ, kết quả người phụ nữ kia hoàn toàn mặc xác hắn ta rồi không ngừng chạy lên giường Tiêu Phàm. Cái tên Tịch Dương này đúng là một kẻ thất bại mà!

Tiêu Phàm nghe câu trả lời cực kỳ vô lý của Tịch Dương thì tức tới đến không nói nên lời: "Anh… Anh… Anh đúng là có bệnh!"

"Rõ ràng là Phàm ca anh có tâm tư riêng, Tiểu Thúy đáng yêu như vậy, sao anh có thể đối xử với nó độc ác, tàn nhẫn như vậy?"

Nghe Tiêu Phàm nói, Tịch Dương cũng không tức giận chỉ không ngừng trách hắn.

Khán giả vừa cảm thấy đồng cảm với Tịch Dương thì giờ phút này lại trở nên hơi hâm mộ Tiêu Phàm.

Một người đồng đội tốt như Tịch Dương, sao "Lick King" Mệnh Phàm hắn không biết quý trọng chứ?

Thậm chí người ta còn đưa gái về làm ấm giường cho hắn, thế này thì lợi đến mức nào chứ!

Hắn đã không nhận ân tình của người ta thì thôi, giờ còn nói Tịch Dương bị bệnh.

Nhưng mà, nói thẳng ra thì hình như Tịch Dương này thật sự có bệnh, lại khuyên "Lick King" Mệnh Phàm này yêu thích người phụ nữ của hắn ta, sao hắn ta lại không khuyên mình như vậy nhỉ?

Con đường tình duyên của tên Tiêu Phàm kia thật sự khiến cho người ta ghen tị chết mất!

Lại còn dám mở miệng nói mình đối xử ác độc, tàn nhẫn với con chim đó nữa chứ, nói chuyện này với Tịch Dương quả thực khiến Tiêu Phàm tức hộc máu, cậu ta cũng lười để ý đến ngôn từ của mình, trong lòng có gì bực bội

đều nói thẳng hết ra: “Cậu thì biết mẹ gì, nó cũng chỉ đơn là một con chim phiền phức, mỗi lần tôi tắm xong đi ra là nó lại nhào đến cắn tôi còn gì!”

Vào thời điểm đó, Tiểu Thúy đúng là một con chim có chút nghịch ngợm, còn thích gây sự. Nó có một sở thích kỳ quái, chính là thích chơi trò lao xuống người Tiêu Phàm.

Có lẽ là vì Tiêu Phàm cưỡng chế chiếm đoạt địa bàn của nó, đắc tội nó, dẫn đến việc nó có hứng thú với việc tiến hành một series “Trả đũa” Tiêu Phàm. Chuyện này khiến Tiêu Phàm đau đầu mãi không thôi.

Nói thử xem địa bàn của Tiểu Thúy là chỗ nào? Chính là chỗ ngủ của Tiêu Phàm đó!

Cho dù Tiểu Thúy có là một con vẹt đi chăng nữa, thì vẫn là một con vẹt thông minh, nó biết khi nào thì tấn công thì sẽ làm khiến Tiêu Phàm đau đơn nhất. Mà lúc Tiêu Phàm cảm thấy đau đớn nhất đó, không nào khác là lúc Tiêu Phàm không mặc bất cứ thứ gì trên người.

Cho nên mỗi lần Tiêu Phàm tắm rửa bước ra ngoài, Tiểu Thúy luôn thích lao vụt từ trên cao xuống, sau đó dùng chiếc mỏ nhọn của mình mổ vào da thịt trên người Tiêu Phàm.

Cho dù chỉ một chút đi chăng nữa vẫn khiến Tiêu Phàm đau muốn chết. Tiêu Phàm không thể chịu được nữa, định xông lên làm thịt con vẹt xấc xược này.

Mà mỗi lần vào đúng lúc này, chỗ dựa vững chắc nhất của Tiểu Thúy trong ký túc xá sẽ xuất hiện.

“Phàm Ca, anh thấy Tiểu Thúy đáng yêu biết bao nhiêu, nó vừa mới thơm anh mấy cái đó, ghen tị ghê nho…”

Nhìn cái tên Trần Hi Dương ngốc nghếch vốn không có tí IQ nào bị con vẹt yêu này làm cho u mê, Tiêu Phàm không muốn nhiều lời với cậu ta nữa, ngay lập tức nhào về phía Tiểu Thúy.

“Phàm Ca, anh làm gì đấy! Tiểu Thúy! Mau chạy đi! Phàm Ca anh bình tĩnh một chút, bình tĩnh lại chút đi!”

Năm tháng Đại học, nói về đọ sức Tiêu Phàm tuyệt đối không phải đối thủ của Trần Hi Dương, vậy nên rất nhanh đã bị Trần Hi Dương khống chế được, đè ngã trên giường.

Một đôi cánh xanh nho nhỏ thảnh thơi vung cánh bay lượn quanh trần phòng ký túc xá: “Á! Á! Á! Á! “

“Xin chào, tên tôi là Tiểu Thúy!”

“Hi Dương! Cậu thả tôi ra, tôi phải làm thịt nó!”

“Phàm Ca, tỉnh táo cái đi! Cần gì phải so đo với một con chim cơ chứ!”

…

Mỗi lần Mệnh Phàm tắm xong nó đều nhào ra mổ lên người Mệnh Phàm, đậu má, người yêu Tịch Dương đúng là không biết xấu hổ!

Với cả, Mệnh Phàm, đệch mịa mày, nó muốn cắn thì cứ để nó cắn đi, cho con gái người ta cắn một chút cũng không mất miếng thịt nào, tôi muốn có người đến cắn mà không cô nào thèm đến đây này, hu hu…

Nghe thấy đoạn hội thoại giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương trên sàn thi đấu, tưởng tượng trong đầu khán giả càng ngày càng kỳ quái, trong nhất thời khán đài càng ngày càng yên tĩnh, mỗi một góc khán đài dường như đều có thể nghe rõ lời nói của hai tuyển thủ trên sàn thi đấu, mà hình như bầu không khí yên tĩnh kỳ lạ này cũng là vì để nghe rõ đoạn hội thoại giữa hai người.

“Đó là do Tiểu Thúy thích cậu, là do Tiểu Thúy muốn thân thiết với cậu.” Tịch Dương gào lên một tiếng với Tiêu Phàm.

Tịch Dương, cậu cũng hồn hồn ghê, dù sao đây cũng là chuyện bạn gái mình thân mật với thằng con trai khác mà!

“Mà đệch chứ! Nó còn ăn mất đồ của tôi…” Lời Tiêu Phàm vừa đến đây liền ngừng lại.

…

Chuyện là, vào một đêm nào đó của một tháng cuối cùng trước khi tốt nghiệp đại học, bữa ăn khuya của Tiêu Phàm là một phần khoai tây chiên McDonald’s nhờ một người bạn cùng phòng khác mua về.

Mỗi lần ăn khoai tây Tiêu Phàm đều có một thói quen, lúc nào cũng sẽ để lại cọng khoai tây dài nhất trong túi để nhấm nháp sau cùng, sự đam mê này của Tiêu Phàm giống như như việc giữ lại cảm giác tuyệt vời nhất hưởng thụ vào giây phút cuối cùng. Đối với Tiêu Phàm, cọng khoai tây dài nhất trong gói khoai tây chiên chính là thứ mà hắn thích nhất.

Tiêu Phàm vẫn như thường ngày rút ra những cây đã gãy, những cây ngắn vụn, lần lượt bỏ từng cây từng cây vào miệng mình mà nhai, chốt lát đã đến lượt cây dài nhất.

Nhưng mà không ngờ đúng lúc này, một bóng dáng màu xanh biếc lướt qua trước mặt Tiêu Phàm, đồ ngon mà Tiêu Phàm đặc biệt giữ lại để thưởng thức cuối cùng liền không cánh mà bay như thế…

Mình vất vả cực gom góp từng xíu, ăn hết mấy cọng khoai tây râu ria kia, chính là để dành cho thời khắc này, thế quái nào lại bị con vẹt mất dạy này phá hỏng mất, tâm tình Tiêu Phàm lập tức bùng nổ…

“Hi Dương, cậu đừng cản tôi, tôi phải làm thịt nó!”

“Tỉnh táo, tỉnh táo, Phàm Ca, anh tỉnh táo lại chút đi!”

“Á! Á! Á! Á! “

“Xin chào! Tên tôi là Tiểu Thúy!”

…

Chương 252: Hữu Tận Chi Quyền (1)

Chương 252: Hữu Tận Chi Quyền (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm vốn muốn nhắc đến "sự kiện ăn trộm mất cọng khoai tây", nhưng rồi sau đó lại ngưng lại, cũng là do sợ bị người ta cho rằng mình vì một cọng khoai tây mà lại đi tính toán quá sức chi li hẹp hòi như thế. Thế nên lời nói mới ra được một nửa liền ngừng lại.

Dù cho Tiêu Phàm chỉ nói nửa câu nhưng đương nhiên Tịch Dương cũng biết rõ Tiêu Phàm đang muốn nói về chuyện gì, cơn giận bốc lên đỉnh đầu, Tịch Dương lập tức phản bác: "Không phải chỉ là một miếng thôi sao? Nhỏ mọn như vậy để làm gì hả?"

Nghe thấy Tịch Dương vạch trần mình, Tiêu Phàm cũng không thèm dè dặt nữa: "Cậu thì biết cái gì, đó là cây dài nhất đặc biệt nhất đó!"

Cuộc đối thoại đứt quãng câu được câu mất trên sàn thi đấu giữa Tịch Dương và Tiêu Phàm truyền vào tai khán giả lại biến thành ý khác…

Tiểu Thúy lén lút Tịch Dương "ăn" trộm Mệnh Phàm, mà Mệnh Phàm cực kỳ ngại nói trước mặt mọi người rằng cây đó của mình là cây dài nhất đặc biệt nhất!

Rốt cuộc là trận đấu này bị làm sao đấy, vì sao lại biến thành như thế này, rốt cuộc phải bắt đầu chửi từ chỗ nào mới hợp lí?

Một phút đối thoại ngắn ngủi giữa thầy trò "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm và "Truy Phong Giả" Tịch Dương đã làm lộ ra rất nhiều tin tức thối nát trong quá khứ của hai người bọn họ.

Chỉnh đốn lại kịch bản một chút, tổng thể mọi việc có thể hiểu như thế này, đầu tiên Tịch Dương rất ngầu lòi mà đưa một cô gái tên Tiểu Thúy vào trong ký túc xá ở chung, mà Mệnh Phàm vừa khéo là bạn cùng phòng thời đó của Tịch Dương. Mà cái cô Tiểu Thúy không biết kiềm chế này vừa nhìn thấy Mệnh Phàm đã mang lòng si mê với cậu ta, làm ra một loạt chuyện cẩu

huyết với Mệnh Phàm. Kết quả, tên khác người Mệnh Phàm này lại không đón nhận tình cảm của cô ta, thậm chí thấy cô ta đối tốt với mình cũng thấy phiền mãi không thôi.

Trời đất mẹ, cái kịch bản máu chó này là gì đây, bây giờ chúng tôi đang xem thi đấu hay là xem phim truyền hình?

"Cậu đúng là cái đồ không biết lý lẽ!"

"Cậu mới không biết lý lẽ!"

"Cũng chỉ vì như thế thôi mà cậu lại nhẫn tâm hạ độc giết chết Tiểu Thúy?"

"Tôi hạ độc giết nó? Là do nó tự tạo nghiệt không thể sống, ai bảo nó suốt ngày đi ăn vụng!"

Bây giờ lại nghe được Tiêu Phàm nói câu này, đám khán giả vốn chả hiểu gì cả, thoáng cái tự cho rằng mình đã hiểu hết rồi…

Ồ, hóa ra là như vậy, cái cô nàng Tiểu Thúy này vốn là loại con gái lẳng lơ ăn vụng khắp nơi, cuối cùng nhiễm phải bệnh khó nói mà qua đời. Chuyện này cũng đâu thể trách Mệnh Phàm được, Mệnh Phàm nói đúng còn gì, Tiểu Thúy chính là tự tạo nghiệt không thể sống.

Có điều Tịch Dương cũng xem như là người si tình, một nữ nhân tệ như vậy chết thì cũng chết rồi, việc gì cứ mãi đau lòng như thế, Tịch Dương cũng đáng thương quá đi mất.

…

Đi thực hiện nghĩa vụ lao động lại ăn bớt ăn xén mất nguyên vật liệu 3 lần, cuối cùng Tiêu Phàm và Trần Hi Dương vẫn bị nhân viên nhà trường phát hiện được.

Bởi vì mấy con châu chấu nhảy trong bồn hoa quá sức rộn ràng, có muốn không bị phát hiện ra cũng khó.

Giáo viên hướng dẫn chửi mắng Tiêu Phàm một trận tơi bời, vậy mà Trần Hi Dương lại ngược lại, được đối xử nhẹ nhàng hơn chút.

Nguyên nhân của chuyện này rất đơn giản, Trần Hi Dương đẹp trai, mà giáo viên hướng dẫn lại là nữ.

Cho nên cô giáo đặc cách sai một mình Tiêu Phàm đi đến cửa hàng cây cảnh mua phân hóa học và thuốc trừ sâu về, mà Trần Hi Dương lại được giáo viên ưu đãi.

Tiêu Phàm đi mua một túi phân hóa học hạt tròn cùng với một bình thuốc trừ sâu dạng lỏng về, trước hết để tạm trong ký túc xá, bởi vì khi mua trở về thì trời đã tối đen rồi.

Bởi vì Tiểu Thúy cực kỳ để ý đến Tiêu Phàm, thế nên nó cứ nhìn chằm chằm vào mấy túi phân hóa học mà Tiêu Phàm xách về kia bằng đôi mắt to tròn của mình, cặp mắt nhỏ xíu gian xảo cứ đảo qua đảo lại…

“A, Tiểu Thúy, em chết đúng là thê thảm quá mà, vì sao lại chết như thế này chứ? Tiểu Thúy của anh, em đi rồi bảo anh phải làm sao bây giờ…”

Đêm hôm ấy bên trong ký túc xác của Tiêu Phàm vang lên tiếng khóc thống thiết của Trần Hi Dương, nghe thương tâm đến nỗi khiến lòng người đổ lệ. Chuyện tình cảm động trời đất vượt qua cả giới hạn chủng tộc giữa Trần Hi Dương và Tiểu Thúy đến đây là kết thúc…

Trong sân trường, bụi cây mà Tiêu Phàm chưa kịp đến bón phân hóa học cho đã thiếu mất một bộ phận từ lâu, mà sau đó chỗ này đã thêm vào một cái xác vẹt đang trợn trắng mắt.

Đứng trước việc con chim ngu ngốc này cuối cùng cũng toi mạng, Tiêu Phàm mừng còn không kịp. Có điều nhìn thấy Tiêu Phàm đau khổ giống như người nhà chết như vậy, Tiêu Phàm cũng không ngu đến mức bộc lộ hết cảm xúc ra.

Mặc dù Trần Hi Dương cũng biết do Tiểu Thúy ăn nhầm phân hóa học nên mới chết nhưng đối với thủ phạm bày “vật phẩm nguy hiểm” lung tung là Tiêu Phàm đây, Trần Hi Dương khó tránh khỏi giận cá chém thớt, thế nên hắn ta muốn Tiêu Phàm phải cúi đầu sám hối, xin lỗi Tiểu Thúy.

Tiêu Phàm chưa bao giờ nghe qua chuyện vớ vẩn như thế, cúi đầu sám hối xin lỗi một con chim ngu ngốc?

Tôi chưa nấu nó lên là còn may rồi!

…

Kể từ đó về sau, Tiêu Phàm ân đoạn nghĩa tuyệt với Trần Hi Dương, một tuần sau cả hai suôn sẻ tốt nghiệp Đại học dỏm thành phố S, từ đây mỗi người đi một ngả…

Cứ như vậy, tình nghĩa bốn năm của hai người chỉ vì một con chim mà đi tong…

Nhưng sau khi mọi chuyện qua đi, cơn hận trong lòng Trần Hi Dương đối với Tiêu Phàm càng lúc càng khó tan, cuối cùng dẫn đến tình huống vào game online để báo thù cho Tiểu Thúy…

…

Hồ Nữu nhìn hai tên con trai trên đấu trường vì một con chim nhỏ mà cãi nhau ngay trước mặt mọi người như thế, trong lòng không khỏi khinh bỉ. Con trai đúng là sinh vật ngây thơ.

Sau đó lại nhìn thấy mấy khán giả tỏ vẻ rất hiểu chuyện đang ngồi bên cạnh, Hồ Nữu thở dài rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cảm thấy dường như trên bầu trời xanh kia có một hình bóng màu xanh lục mờ mờ ảo ảo bay qua, đang cực kỳ sung sướng mà gào to…

“A! A! A! A! Xin chào, tên tôi là Tiểu Thúy, loài người ngu ngốc!”

Việc phiền não trong lòng Tiêu Phàm được nhớ lại cùng hồi ức khổ sở bị khơi gợi ra của Tịch Dương khiến hai người như chọi gà mà mắt to trừng mắt nhỏ ở trên đấu trường, giữa hai người phảng phất sinh ra vài tia lửa điện, phá vỡ không khí, nổ lốp bốp.

Mặc dù bầu không khí giữa hai người rất khẩn trương, nhưng trong mắt người ngoài nhìn vào, bộ dáng lúc này của hai người bọn họ ngược lại là vô cũng buồn cười.

Nhưng khán giả lúc này hoàn toàn không có tâm tư để đi cười bộ dáng hiện giờ của Tiêu Phàm cùng Tịch Dương, bởi vì ở phía dưới hướng dẫn của Tiêu Phàm của Tịch Dương tôi một câu anh một câu, trong đầu của khán giả hiện tại chỉ còn lại hai chữ "Tiểu Thúy".

Trong lòng một vạn người xem lại có một vạn Tiểu Thúy được hình dung không giống nhau, nhưng dù trong đầu bọn họ dáng dấp của Tiểu Thúy có khác biệt một vực như nào thì khí chất của Tiểu Thúy vẫn luôn là lẳng lơ, phóng đãng giống nhau.

Trên khán đài tạo nên một làn sóng hiểu lầm sâu sắc, nữ thì mặt đỏ tới mang tai, nam thì cảm giác lưỡi khô, mà người khơi mào mọi chuyện, lại vẫn ở trên đấu trường một vẻ ngây thơ giúp nhau thoát khỏi cảm giác buồn nôn.

Đứng giải thích trên đài, Tiểu Miêu tuổi tác mới là thiếu nữ chưa từng nghe qua câu chuyện tình cảm kinh thiên động địa như vậy, đã sớm bị chấn kinh đến hồn bay phách lạc, hoàn toàn quên mất giờ phút này mình là một người chủ trì, đang giải thích cho một trận tranh tài.

Mà trong mắt Phong Ma Tiểu Xích Lang sáng lên một tia hèn mọn, bệnh nghề nghiệp lại bắt đầu phát tác, thầm nghĩ nói, xem ra sinh hoạt cá nhân của Tiêu Phàm cùng Tịch Dương thật sự có nhiều chuyện để bát quái nha.

Rốt cuộc cũng có người đến phá vỡ cảnh tượng tứ bề yên tĩnh do Tiểu Thúy gây ra, đêm đoạn hài kịch không có ý nghĩa gì chấm dứt, nhưng cũng tiếc là, người đến là mang một hài kịch khác đến phá vỡ cục diện yên tĩnh…

Chương 253: Hữu Tận Chi Quyền (2)

Chương 253: Hữu Tận Chi Quyền (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Mệnh Phàm! Anh đúng là quá tuyệt vời! Em chính là thích kiểu con trai cá tính như vậy!"

Đột nhiên xuất hiện tiếng gào thét, đánh tan hình tượng Tiểu Thúy đang bay lơ lửng trong đầu vô số người xem, cũng thành công hấp dẫn được ánh mắt của hai tuyển thủ trên sàn thi đấu.

Tiêu Phàm bị "lời tỏ tình" bất ngờ này làm sững sờ, nhìn qua hướng phát ra âm thanh, tìm người vừa cất tiếng.

Tai thú, tóc ngắn, quấn ngực, có điều thứ là Tiêu Phàm ấn tượng sâu sắc nhất chính là nơi "bằng phẳng" như "sân bay" kia, cô gái có "tiềm lực" như vậy nếu không phải là người vừa bị Tịch Dương đánh bại,lão đại của Long Hổ bang Thái Thập Tam thì là ai.

Tiêu Phàm nghĩ ngợi một chút, hắn xác định mình cùng vị đại tỷ Long Hổ bang này vốn dĩ không quen biết, vì sao mà cô lại lên tiếng ủng hộ mình mà không có lí do như vậy?

Mà vây quanh cô là đám tiểu đệ của Long Hổ bang đang nhìn chằm chằm Tiêu Phàm với vẻ mặt chẳng có chút gì gọi là thiện cảm, khiến cho trong lòng Tiêu Phàm có chút run rẩy.

"Anh chính là hình mẫu lý tưởng của em, hãy làm người đàn ông của em đi!" Thái Thập Tam với hào khí ngất trời mà tuyên bố với Tiêu Phàm.

Nghe được tuyên bố đầy bá đạo từ Thái Thập Tam, Tiêu Phàm nhìn Thái Thập Tam kia rõ ràng còn chưa dậy thì đầy đủ cũng vẻ mặt non nớt, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Mẹ nó, không hổ là Lich King Mệnh Phàm, hôm nay tùy tiện tham gia một trận tranh tài lại tuỳ tiện nói mấy câu, lại có ngay một thiếu nữ bị hắn lừa nặng nề, mà người này lại chính là người của Long Hổ bang trận doanh Thú Nhân Thái Thập Tam! Mệnh Phàm, đồ nhà hắn có độc sao?! Lich King tự chuốc thuốc mê? Đã tự mở hậu cung ở chính đội ngũ của mình rồi, sao bây giờ vẫn còn dây dưa với cả Thái Thập Tam của Long Hổ bang được?

Sau khi Thái Thập Tam nói xong, trong nháy mắt nội tâm khán giả đã có thể thoát ra từ sự kiện Tiểu Thúy, lần nữa quay lại chỗ Tiêu Phàm bên trong các loại ước ao ghen tỵ nhổ nước bọt chửi bậy, trong lúc nhất thời, trên

khán đài đã náo loạn đến nóng lên, liên tiếp có tiếng chửi rửa hướng về phía Tiêu Phàm.

“Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo!”

Thái Thập Tam không hổ là độc ác, mới nói một câu, lượng khí vừa đủ, một tiếng rống, hiện trường vừa bị cô làm cho chấn động giờ đã yên tĩnh trở lại.

“Thật sự là một đám ngu muội, các người cái gì cũng không biết, chỉ biết nói lung tung ồn ào, các người không nhìn thấy ưu điểm của Mệnh Phàm sao?”

Bị một đứa con gái nhìn còn nhỏ tuổi giáo huấn, trong lúc nhất thời khán giả cảm thấy không phục, nhưng vì e ngại những đôi mắt hung ác của đám Long Hổ bang đứng xung quanh cô, khán giả cũng không ai dám lên tiếng mà cãi lại cô, rốt cuộc bọn họ đành phải nghe một chút Thái Thập Tam này luôn mồm nói về ưu điểm của Mệnh Phàm.

Mặc dù Tiêu Phàm đối với cô bé Thái Thập Tam này không có cảm giác gì, nhưng khi nghe cô nói đến ưu điểm của mình, trong lòng lập tức sinh ra một tia hảo cảm đối với cô bé này.

“Dưới ban ngày ban mặt không để ý đến áp lực dư luận, công khai mà đùa giỡn “Nữ thần võng du”, vì để đạt được thắng lợi mà không tiếc bất cứ giá nào, mặc kệ cho hạng người hổ báo như A Hoa tỷ làm nhục, đứng trước báu vật xinh đẹp Tiểu Thúy càng là không ngại đại nghĩa diệt thân, thủ đoạn như vậy, quyết đoán như vậy, bá đạo như vậy, ngang ngược như vậy. Qua một thời gian lăn lộn nữa, nhất định sẽ là chúa tể một phương. Phụ thân đã dạy tôi, về sau tìm bạn trai, nhất định phải tìm những người như vậy!”

Thái Thập Tam ở trước mặt mọi người dương dương tự đắc mà nói lý giải của mình, trên mặt sinh ra không ít tia cao ngạo.

Khán giả sau khi nghe những lời này của Thái Thập Tam, trong lòng liền nhủ thầm, đây chính alf ưu điểm của Lich King Mệnh Phàm sao? Cái này cũng quá nhảm nhí rồi! Xem ra giáo dục của hắc bang và giáo dục của người bình thường có khác biệt rất lớn, chỉ có lấy cá tính nát của Tiêu Phàm mới thích hợp đi theo con đường hắc bang.

Tiêu Phàm bị Thái Thập Tam "khen" như thế, sắc mặt liền xanh mét.

Cái chuyện gì thế này, Thái Thập Tam tiểu muội muội, người mà cô nói chính là tôi sao? Cô xác định không phải cô đang miêu tả một tên cặn bã? Còn nữa, tuyệt sắc báu vật Tiểu Thúy là ai vậy?! Chẳng là mình với mọi người đang không trong cũng một thế giới? Đây thật sự quá quỷ dị rồi!

Thái Thập Tam phát hiện Tiêu Phàm vẫn chưa trả lời, liền coi như Tiêu Phàm đã bị mình làm cho khiếp sợ, dù sao có rất ít nam nhân có thể khiến Thái Thập Tam để vào mắt, lại càng không nói tới tỏ tình.

"Anh còn do dự cái gì, mau đồng ý đi, anh đã bị em nhìn trúng, chính là anh nằm mơ vẫn sẽ mỉm cười." Thái Thập Tam vẫn mang theo khí chất bá đạo như cũ mà nói.

Nhìn Thái Thập Tam với giọng điệu không phù hợp với lứa tuổi, cùng với lời nói buồn cười, khiến cho người xem ở hiện trường không nhịn được mà bật cười.

"Ha ha, Thái Thập Tam nói đúng, Mệnh Phàm hãy đi theo cô ấy đi, nằm mơ cũng sẽ phải cười đó ~" Khán giả nhao nhao trêu chọc nói, bầu không khí của trận tranh tài lúc đầu có chút rối bời trong nháy mắt đã trở nên hòa hoãn không ít, khiến ngay cả Tịch Dương một mực mang dáng vẻ khẩn trương lúc này cũng đã buông lỏng mà nở nụ cười.

Tiêu Phàm lại cười không nổi, bởi vì hắn không chậm hiểu như Tịch Dương, thông qua lời nói của Thái Thập Tam, hắn cũng đã phát hiện ra khán giả đối với sự việc giữa mình, Tịch Dương, Tiểu Thúy đã sinh ra hiểu lầm. Không thể tiếp tục như vậy nữa, trận tranh tài quỷ dị hôm nay nhất định phải được kết thúc nhanh chóng.

Tiêu Phàm không để ý đến nha đầu Thái Thập Tam đang nói những lời kỳ quái trên khán đài nữa, mà trực tiếp giơ nắm đấm của mình về hướng Tịch Dương.

Tịch Dương trông thấy động tác của Tiêu Phàm, sắc mặt lại trở nên nghiêm túc lần nữa.

Trên sàn thi đấu hai người cứ như vậy bỗng nhiên hướng về phía nhau, vung nắm đấm của mình về hướng mặt của đối phương…

…

Vào ngày nào đó năm nào đó trước đây…

“Phàm ca, cuối cũng chúng ta đã qua được phó bản này, thật sự mệt chết rồi!” Trần Hi Dương hưng phấn kêu lên với Tiêu Phàm.

“Đúng vậy, người thiết kế trò chơi này đúng là biến thái, làm trình tự thông qua phó bản này phức tạp như vậy, giết chết thật nhiều tế bào não của tôi, có điều kịch bản bên trong phó bản này cũng không phải là tệ ~”

“Kịch bản này có gì mà hay, hai huynh đệ tốt lúc đầu bởi vì sau này lớn lên mà đứng trên hai lập trường khác biệt, trở mặt thành thù, tự giết lẫn nhau, chúng ta đánh phó bản nửa ngày cuối cùng lại nhìn thấy bọn hắn cùng nhau đi vào chỗ chết, kết cục bi thảm. Vậy mà Phàm ca còn nói kịch bản hay.”

“Thôi đi, như này mới có chiều sâu, loại ngu ngốc như cậu, biết cái gì.”

Trần Hi Dương cũng không để ý tới lời xem thường của Tiêu Phàm, bởi vì hắn ta thấy Tiêu Phàm đúng thật là thông mình hơn hắn ta rất nhiều, nếu như không có Tiêu Phàm chỉ huy, khẳng định bây giờ mình vẫn còn chưa qua được phó bản kia đâu.

Lúc này, không biết thế nào Trần Hi Dương bỗng nhiên đưa ra một vấn đề vô cùng hoang đường: ” Anh nói xem, sau này có khi nào chúng ta cũng như vậy, trở nên bất hòa, tự giết lẫn nhau?”

“Đến lúc đó, tôi sẽ dùng một quyền thức tỉnh đồ ngu ngốc nhà cậu! Tuyệt đối sẽ không cùng cậu nhảy vào chỗ chết.”

“Ha ha, nói đến đánh nhau thì anh đâu phải là đối thủ của tôi, phải nói là tôi dùng một quyền thức tỉnh anh mới đúng.”

“Vậy thì tốt, cậu nhớ kỹ, đến lúc đó xem ai thức tỉnh ai.” Tiêu Phàm nhìn cơ thế cường tráng của Trần Hi Dương mà có chút chột dạ, nói.

“Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

Hai người vui đùa đập tay với nhau: “Cứ quyết định như vậy.”

…

Mà bây giờ ở trên trận đấu, hai người nắm tay phải lại cùng đấm về má trái đối phương, nội tâm lại gào thét về phía đối phương cùng một câu nói…

Anh/Cậu làm tôi tỉnh ra đi!

Một quyền này của Tiêu Phàm và Tịch Dương, thực chất không tính là tranh đấu cho trận đấu này.

Mà là một ước định giữa hai người bọn họ, khoảnh khắc Tiêu Phàm nâng nắm tay của mình lên trông thấy biểu cảm khi đó của Tịch Dương liền biết rằng Tịch Dương đã đồng ý, đồng ý dùng nắm đấm qua lại, đồng ý dùng một đấm này tỏ ra khí thế chiến đấu giữa đôi bên.

Chương 254: Trận Chiến Cuối Cùng

Chương 254: Trận Chiến Cuối Cùng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có lẽ một quyền này giống như một nghi lễ, một nghi lễ tuyên bố với đối phương rằng kế tiếp sẽ không thủ hạ lưu tình nữa.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, rất nhiều khán giả còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt Tiêu Phàm và Tịch Dương đều đã cho đối phương một quyền, khán giả liền đồng loạt hô lên…

Nhưng Tiêu Phàm lại chẳng hề thấy đột ngột, bởi vì đây là hắn mở màn, nói thật lòng hắn khá chán ghét không khí trận đấu lần này, cả ngày đều nghe

tiếng gào "Ô Yêu Vương", "Ô Yêu Vương", khiến lòng hắn phiền chán. Hắn muốn sớm kết thúc trận đấu, rời khỏi nơi này.

Tịch Dương cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì cậu nhìn thấy Tiêu Phàm ra hiệu, cậu cũng cảm thấy đây là lúc thực hiện kế hoạch trong lòng mình, báo thù vì Tiểu Thúy của Thiên Quốc.

"Trận đấu chung kết có một không hai đã bắt đầu! Tuyển thủ Tịch Dương và tuyển thủ Tiêu Phàm bỗng nhiên cho đối phương một quyền, đúng vậy, bạn không nhìn nhầm đâu, đây là đòn đánh đầu tiên của bọn họ trong trận đấu này, rất ăn ý đều dùng nắm đấm của bản thân!" Tiếng giải thích của Tiểu Miêu trong trận đấu này cũng vang lên, nhưng đối với đoàn đòn đánh đầu tiên giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương, rất nhiều người đều cảm thấy hoang mang, bởi vì ước định giữa hai người họ chỉ có bọn họ biết mà thôi.

Sau một quyền công kích lẫn nhau của Tiêu Phàm và Tịch Dương, hai người họ nhanh chóng tách ra, rút vũ khí của mình, tuyên bố với nhau rằng đại chiến chính thức bắt đầu.

Một bên là Tiêu Phàm thích dùng trường kiếm tấn công, một bên là Tịch Dương am hiểu chiến đấu bằng cung tiễn. Đòn đánh thứ nhất hai người lựa chọn dùng nắm đấm, tuy quả thực đánh trúng đối phương nhưng lại không thể tước đi bao nhiêu lượng HP, một chút sát thương này chỉ như mèo cào mà thôi.

Có điều sau một quyền này, Tiêu Phàm và Tịch Dương đều cảm thấy nhói đau, nhưng không phải chỗ bị đánh đau, mà là trong lòng nhói lên âm ỉ. Điều này khiến cả hai trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ hơn, sau cùng sự mạnh mẽ ấy biến thành ý chí chiến đấu đầy phẫn nộ cùng điên cuồng vô tận.

"Em đã khác xưa rồi, anh Phàm. Anh cũng nên cẩn thận đi, đừng có thua khó coi quá, hơn nữa cũng đừng trách em không nhắc nhở anh, Toàn Tức Võng Du là sân nhà của em, người già chỉ biết ôm chuột cào phím như anh cũng nên biết điều chút."

"Ranh con cậu đừng đắc ý, tôi có thể dạy cậu một lần thì cũng có thể dạy cậu cả đời!"

Tịch Dương cũng không khách khí với Tiêu Phàm nữa, cậu nâng tay lên lắp tên bắn về phía Tiêu Phàm, mũi tên vàng nhạt tàn nhẫn hối hả bay về phía người bạn chí cốt ngày nào.

Bây giờ đã là trận chung kết PK biểu hiện "Tân Sinh", Tiêu Phàm đã không cần che giấu thực lực làm gì, vậy nên hắn không tiết kiệm nữa, vừa xông đến đã dùng ngay [Nhã Sĩ] để tiêu hao giá trị thể lực của bản thân đổi lấy giá trị mị lực chống đỡ sự tiêu hao của [Điệu Waltz Phong Vũ].

Nếu đến cuối không còn giá trị thể lực để đổi lấy giá trị mị lực nữa, cùng lắm thì tự phát động hiệu quả biến dị của kỹ năng danh hiệu "Tự Mình Hại Mình" là được rồi.

Cuồng phong nổi lên, điệu nhảy tao nhã của Tiêu Phàm lại xuất hiện trên sàn đấu tiến về trước…

Tuy rằng khán giả có thành kiến rất lớn đối với Tiêu Phàm, nhưng với những kỹ năng Tiêu Phàm sử dụng vẫn hết lòng tán thưởng, dù sao thì [Điệu Waltz Phong Vũ] cũng được tính là một kỹ năng cực kì đáng xem.

Theo cảm quan của các khán giả tại hiện trường, vũ điệu của Tiêu Phàm đầy tao nhã nhẹ nhàng, còn trong mắt của Tịch Dương, những động tác lúc này của Tiêu Phàm chỉ để lại một chữ, chính là "Nhanh"!

Tịch Dương thông qua quan sát trận đấu giữa Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên đã hiểu về phương thức tác chiến của Tiêu Phàm hiện tại, đa phần đều dựa vào di chuyển cực nhanh. Nhưng sau khi đích thân đến lĩnh hội, Tịch Dương mới phát hiện ra độ nhanh của Tiêu Phàm không phải là nhanh thông thường, mà là cực kì cực kì nhanh…

Tịch Dương nhìn thấy từng đường từng đường tàn ảnh trước mắt mình đang dần dần tiến gần đến bản thân liền kinh ngạc, đây là tốc độ di chuyển hiện tại người chơi có thể có sao?! Quả thực khoa trương quá rồi!

Tiêu Phàm cũng giật mình với đòn công kích của Tịch Dương, mũi tên của tên này vậy mà vẫn có thể theo kịp tốc độ sau khi thi triển [Điệu Waltz Phong Vũ],

Đây không phải chuyện người thường của thể làm được đâu nha!

Phải biết rằng hiện tại [Điệu Waltz Phong Vũ] đang ở trạng thái gia tốc toàn phần, đã không còn là điệu múa thiếu sót khua tay muốn chân cần uốn nắn chỉnh sửa ngày trước nữa rồi, giờ đã thành một bộ pháp chiến đấu rất tự nhiên trôi chảy, vậy nên thật sự rất nhanh, chỉ trong nháy mắt có thể di chuyển một đoạn khoảng cách rất dài. Nhưng mũi tên của Tịch Dương vẫn có thể dừng ở gần thân của Tiêu Phàm, tạo thành trở ngại nhất định đối với di chuyển của Tiêu Phàm, điều này quả thực rất tài tình đối với một người chơi có chức nghiệp tầm xa.

Bởi vì không chỉ cần có tài bắn cung giỏi, mà còn cần người chơi có hiểu biết tốt, phải có phán đoán chính xác hành động tiếp theo của mục tiêu công kích.

Tịch Dương không hổ là người chơi có tư chất, năng lực phán đoán nhạy bén này không phải người bình thường có thể làm được.

Mà lúc này Tịch Dương cũng có chút phiền não, vốn định thử xác định vị trí bắn để áp chế thăm dò Tiêu Phàm, nhìn thấy Tiêu Phàm không ngừng né tránh đột ngột tiến lên, Tịch Dương cũng bị ép phải di chuyển, hệt như trận đấu với Thái Thập Tam. Lúc này Tịch Dương dùng đấu pháp tiêu chuẩn "hit|and|run".

Một người chơi tầm xa có thể sử dụng xuất sắc đấu pháp "hit|and|run" chắc chắn là ác mộng đối với những người chơi cận chiến, từ trận đấu giữa Tịch Dương và Thái Thập Tam có thể nhìn ra, cả một quá trình chỉ có thể bị đối phương chơi đùa, chuyện này đối với người chơi cận chiến bực tức đến chừng nào.

Mà người chơi cận chiến muốn phá giải loại đấu pháp này chỉ có một cách, đó là phải tìm trăm phương nghìn kế để tiếp cận người chơi tầm xa, sau đó bắt lấy hắn, rồi đập một trận!

Muốn đạt được mục đích như vậy, trước hết phải chống đỡ được cơn mưa tên chi chít của Tịch Dương.

Tiêu Phàm nhìn những kim quang không ngừng bắn về phía mình, có chút căng thẳng. Cái thằng này Tịch Dương tư chất trong game của nó quả thật rất lợi hại, đến cả những đòn công kích thông thường như vậy cậu ta cũng có thể sử dụng như kỹ năng, ép hắn đến độ phải né tránh, khiến nhịp bước chân phải tăng tốc đến sít sao.

Nhưng tàn ác nhất không phải là những mũi tên vàng nhạt đang hướng đến phía hắn, mà tàn ác nhất chính là những mũi tên khi vô tình khi hữu ý được Tịch Dương bắn tới những chỗ trống…

Khán giả lại được thấy Tịch Dương dùng đấu pháp "hit|and|run" khi đấu với Thái Thập Tam để áp chế tầm xa Tiêu Phàm, họ liền cảm thấy cực kì hưng phấn, nhưng ngoài hưng phấn ra, lại cảm thấy lần này Tịch Dương sử dụng dường như không thuận tay bằng trận đấu trước, bởi vì có những mũi tên giống như bắn không chuẩn lệch hướng vào chỗ đất trống.

Khán giả cũng không hiểu nổi những mũi tên quái đản bắn tới chỗ trống của Tịch Dương là chuyện gì, nhưng Tiêu Phàm trên đấu trường lại hiểu rõ, là bởi vì bộ pháp đột tiến của hắn đã chậm hơn so với trước…

Cái kiểu ý thức Tịch Dương chiến đấu quái đản của Tịch Dương mẹ nó thật ác quá mà, trong lòng Tiêu Phàm oán giận phun ra vài lời thô tục.

Những mũi tên bắn vào khoảng trống của Tịch Dương không phải là bắn trật, mà là phán đoán của Tịch Dương, trong ý thức của cậu ta cảm thấy rằng tiếp theo Tiêu Phàm sẽ di chuyển đến, thế nên liền bắn thẳng đến nơi đó.

Mà phán đoán của Tịch Dương lại vô cùng chính xác, rất nhiều lần Tiêu Phàm định tiếp theo sẽ xuất hiện ở vị trí đó, quả thực mũi tên của Tịch Dương liền bắn đến. Nếu như Tiêu Phàm làm theo kế hoạch di chuyển trước đó của bản thân, như vậy hắn đã trúng tên rồi, thế nên Tiêu Phàm chỉ có thể bỏ qua những con đường ban đầu đổi thành lộ trình khác tiếp cận Tịch Dương, thế nhưng thay đổi hành động vẫn cần thời gian phản ứng, cho dù là ngắn ngủi, thời gian cũng bị trì hoãn đôi chút.

Thế nên Tiêu Phàm cảm thấy hiện tại hắn và Tịch Dương chiến đấu thật sự vô cùng ác liệt, có điều điều đáng ăn mừng ở đây là khoảng cách giữa hắn

và Tịch Dương đang ngày càng rút ngắn…

Chương 255: Hiệp Thứ Nhất

Chương 255: Hiệp Thứ Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì trong giải đấu PK biểu diễn "Tân sinh" lần này Tiêu Phàm tạo ra quá nhiều sự bất ngờ, vô tình trong mắt mọi người Tiêu Phàm là kẻ hèn mọn bỉ ổi trăm năm khó gặp, triệt để chặn đứng tất cả phán đoán đối với Tiêu Phàm của khán giả, cho nên hiện tại khi Tiêu Phàm và Tịch Dương xuất hiện, bọn họ mới phát hiện ra rằng Tiêu Phàm thực sự cũng có chút tài năng.

Thời điểm Tịch Dương bắt đầu trận tranh tài đã sử dụng thành thạo đấu pháp "Hit anh Run", đánh cho Thái Thập Tam gần chết.

Mà bây giờ khan giả lại nhìn thấy Tiêu Phàm định xáp vào đánh giáp lá cà với đối thủ, từ từ rút ngắn khoảng cách giữa mình và Tịch Dương, tuy rằng điều này có vẻ rất bình thường, nhưng ít ra điều này cũng nói lên được rằng thực lực của Tiêu Phàm mạnh hơn bang chủ Thái Thập Tam của Long Hổ Bang.

Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng vui mừng khi mình có thể nắm vững hoàn toàn tốc độ di chuyển khi sử dụng kỹ năng buff, nếu không khi đụng phải tên gia hỏa Tịch Dương này, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể uất ức chính mình mà rút lui khỏi trận đấu.

Có điều Tịch Dương quả thật là khó chơi, không ngừng bắn tên khắp nơi, Tiêu Phàm bởi vì né tránh sự công kích của hắn, giá trị mị lực tiêu hao kịch liệt, phải biết rằng những giá trị mị lực này phải đổi bằng gấp đôi giá trị thể lực đấy.

Tiêu Phàm né tránh mũi tên của Tiêu Phàm bắn về phía mình một lần nữa, lấy đà lao nhanh về phía Tịch Dương đang đứng.

Tịch Dương nhìn thấy Tiêu Phàm thu hẹp lại khoảng cách với mình, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị, nghĩ thầm, Phàm ca quả nhiên lợi hại, không ngờ nhanh như vậy đã vọt đến bên người mình rồi, so với thời gian dự tính của mình còn ngắn hơn một hồi.

Mũi tên trong tay Tịch Dương không chút chần chứ, một chùm ánh sáng màu vàng kim được bắn ra từ trong tay của Tịch Dương, nhìn khoảng cách hiện tại giữa mình và Tiêu Phàm, Tịch Dương không hoang mang chút nào cả, tính toán trong đầu, theo như tình huống trước mắt, bản thân mình vẫn có thể công kích thêm một lần nữa, sau đó sử dụng [Lay Động Hình Z] nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Tiêu Phàm nhìn Tịch Dương còn đứng trước mặt mình giương cung chuẩn bị tấn công một lần nữa, trong lòng Tiêu Phàm âm thầm nở nụ cười, Tịch Dương à, cậu vẫn còn quá ngây thơ rồi.

Nếu như Tiêu Phàm muốn né tránh mũi tên này thì Tịch Dương có thể bắn thêm một tên nữa rồi kéo giãn khoảng cách, đáng tiếc Tiêu Phàm lại không nghĩ đến chuyện làm ra bất kì hành động né tránh nào cả…

Nhìn mũi tên hướng thẳng về phía mình, Tiêu Phàm giang cánh táy trái đang cầm trường kiếm sang ngang: “Coong!” một tiếng giòn giã vang lên, trên thân kiếm bắn ra tia lửa màu vàng kim, sau đó đụng vào thân thể Tiêu Phàm rồi tiêu tan trong không khí.

Lúc Tịch Dương nghe thấy âm thanh va chạm giòn giã này, thậm chí không kịp nhìn đến hành động kế tiếp của Tiêu Phàm, Tịch Dương đã cảm thấy có nguy cơ phát sinh bất ngờ, đã ngửa về phía sau theo quán tính, chân tì xuống đất lấy đà ngã về phía sau.

Trong chớp mắt khi Tịch Dương đổ người ra sau, Tịch Dương cảm nhận được tiếng gió lướt qua tai mình, thành kiếm lướt qua sát chóp mũi của hắn ta, vài cọng tóc vì động tác của hắn mà vẫn còn lơ lửng trên mặt đã bị lưỡi kiếm sắc bén của Tiêu Phàm cắt đứt, bay bay theo gió rồi rơi xuống khoảng đất trống bên cạnh…

Thật độc ác, nếu như chính mình chậm hợn một tí nữa thôi, thì cái rơi xuống chính là cái vẫnn còn nằm trên cổ của hắn đây.

Tịch Dương vẫn còn sợ hãi mà nghĩ thầm, có điều lúc này không phải là lúc mà hắn ta có thể thả lỏng, bởi vì hắn ta biết Tiêu Phàm nhất định sẽ nắm lấy cơ hội hắn vẫn còn mất thăng bằng mà thừa thắng xông lên lần nữa.

Tịch Dương thuận đà theo tư thế đang ngã về sau của mình, không để ý đến hình tượng mà lăn tròn về phía sau để né tránh, tay tay vẫn không ngừng giương cung bắn tên, mà ánh mắt vẫn không nhìn Tiêu Phàm, bởi vì thời gian dùng để ngắm bắn thì hắn ta có thể dùng để né tránh mấy chiêu kiếm, còn quan trọng hơn chính là khi hắn bắn tên căn bản không cần nhắm vào mục tiêu…

Truyền thừa kỹ năng của chòm sao Nhân Mã, không lệch một tên!

Chỉ cần mũi tên được bắn ra không lệch quá 180 độ so với mục tiêu, lực lượng thần bí của chòm sao Nhân Mã có thể uốn nắn phương hướng của mũi tên đảm bảo nó sẽ bắn vào đúng mục tiêu, kéo dài 10 giây.

Trong 10 giây này, Tịch Dương hoàn toàn không cần nhắm vào mục tiêu, trên cơ bản thì có thể nhắm mắt cũng đạt được trạng thái [không lệch một tên], mũi tên bắn ra đảm bảo sẽ bắn về phía của Tiêu Phàm.

…

Vừa không lựa chọn né tránh, mà chọn dùng kĩ năng [đón đỡ], sau khi chặn một mũi tên của Tịch Dương, Tiêu Phàm rất không khách khí chém một kiếm về phía đầu của Tịch Dương.

Đáng tiếc tên Tịch Dương này lại giống như dã thú cảm nhân được sự nguy hiểm, đã né tránh được chiêu thức tập kích bất ngờ của Tiêu Phàm.

Mà Tịch Dương càng bỉ ổi hơn, dùng kĩ năng [không lệch một tên] buồn nôn đó, rõ ràng bây giờ Tịch Dương là kẻ đang chật vật lăn lộn trên mặt đất nhưng những mũi tên hắn ta bắn ra kia giống như đã mọc thêm một con mắt.

Tịch Dương chỉ cần bắn tên lung tung ra xung quanh nhưng những mũi đó lại thay đổi phương hướng bay về phía Tiêu Phàm, làm Tiêu Phàm phải từ

bỏ cơ hội thừa thắng xông lên, bị ép buộc phải né tránh những mũi tên dày đặc mà Tịch Dương bắn tới.

Đợi đến khi Tiêu Phàm đã né được hết toàn bộ những mũi tên này, Tịch Dương đã đứng dậy một lần nữa ở phía xa đằng kia.

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng, lần này bỏ qua cơ hội hội tấn công Tịch Dương ở khoảng cách gần như vậy, thật là tiếc đứt ruột mà.

Mà Tịch Dương cũng hít vào một hơi, cảnh giác nhìn Tiêu Phàm đang đứng ở phía xa, thầm nghĩ nguy hiểm thật, may mà chính mình nhạy bén cảm giác được nguy hiểm, nếu không đã bị Phàm ca làm bị thương, quả nhiên gừng càng già càng cay.

…

Tâm trạng không căng thẳng giống như hai vị tuyển thủ kia, khan giả khiếp sợ khi nhìn thấy chuyện vừa mới xảy ra, trong lòng kinh hãi cực kì, bởi vì trong trận chiến đấu chung kết có thể thấy được thực lực của hai người này cực kì mạnh mẽ nha.

Một là Mệnh Phàm có thể đột phá được tên bắn áp chế của "Truy Phong Giả" Tịch Dương, hai là đối với việc Tịch Dương bị Mệnh Phàm đột nhiên tập kích bất ngờ gặp nguy không loạn thậm chí còn có thể ra tay phản kích, đây đều không phải là việc người bình thường có thể làm được.

Lúc này, lời bình luận về trận đấu của Tiểu Miêu cũng vang lên, bởi vì trận chiến đấu đặc sắc vừa rồi, lời bình luận của Tiểu Miêu cũng không còn mang theo quá nhiều cảm xúc cá nhân…

"Trời ạ, "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm có thể manh đến mức độ này sao? Sáp lá cà tấn công trực diên với "Truy Phong Giả" Tịch Dương thông thạo nhất là đấu pháp "Hit and Run"! Tuyển thủ Mệnh Phàm dùng tốc độ di chuyển và độ chính xác của mình né tránh công kích của Tịch Dương và điều khiển nhịp độ trận thi đấu, sau đó đột nhiên tấn công tuyển thủ Tịch Dương, khiến cho tuyển thủ Tịch Dương vì né tránh công kích mà liên tục lăn lộn, có điều tuyển thủ Tịch Dương lại một lần nữa thể hiện tài nghệ cao siêu của mình, vừa lăn lộn trên mặt đất vừa liên tiếp bắn ra rất nhiều mũi

tên, hơn nữa còn không chệch một tên, đây thực sự là điều mà người bình thường có thể làm được sao, quả thực chính là đùa giỡn kĩ năng mà!"

Trong tất cả mọi người ở đây, người khâm phục trình đọ tấn công Tịch Dương của Tiêu Phàm nhất chính là Thái Thập Tam. Bởi vì trình độ áp chế người khác của Tịch Dương rất là đáng sợ, cô ta đã đích thân trải nghiệm qua, cảm giác uất ức cùng với ghê tởm khi chiến đấu với Tịch Dương khiến cho Thái Thập Tam thực sự không muốn đối chiến với hắn ta.

Không nói đến cận chiến, chỉ cần chiến đấu bình thường mà tốc độ hơi chậm chạp một chút thì sẽ bị Tịch Dương tấn công sau đó triệt để khống chế tiết tấu trận đấu, cuối cùng chỉ có thể khổ sở giãy dụa bên trong từng trận mưa tên của Tịch Dương mà thôi.

Vì thế cho nên trong lòng Thái Thập Tam lại tăng thêm mấy phần kính nể với Tiêu Phàm, thầm suy nghĩ trong lòng, không hổ là người đàn ông mà Thái Thập Tam ta coi trọng.

…

"Phàm ca quả nhiên lợi hại, thực lực không thể khinh thường." Tà Dương phủi bụi bặm bám trên người mình, nhìn về phía Tiêu Phàm đang đứng ở xa xa nhẹ giọng lên tiếng.

"Ha ha, bình thường thôi."

Nghe cuộc đối thoại giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương giống như hai người vẫn rất thân thiết, đáng tiếc dòng điện lưu chuyển trong không khí giữa hai người đã bán đứng điều đó…

Chương 256: Cạm Bẫy

Chương 256: Cạm Bẫy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù Tiêu Phàm trăm cay nghìn đắng mới tới gần được Tịch Dương, lúc này lại bị Tịch Dương kéo dãn khoảng cách lần nữa, có một loại phí công tốn sức nhẹ nhưng Tiêu Phàm cho rằng tình hình hiện tại không giống trước, hắn hiện tại chiếm được một chút lợi thế hơn so với vừa nãy, lợi thế này thể hiện tại vị trí đứng của hai người trên sàn đấu.

Sàn đấu của cuộc tranh tài lần này là một sàn hình chữ nhật rất bình thường, mà chỗ đứng của Tịch Dương vừa mới bị Tiêu Phàm liên tục ép sát, bị ép sắp lui đến một góc của hình chữ nhật rồi.

Kiểu đứng trong góc nhỏ như vậy sẽ khiến không gian hoạt động của Tịch Dương bị thu hẹp và tính linh hoạt để né tránh Tiêu Phàm tấn công cũng bị giảm đi nhiều, chỉ cần Tiêu Phàm lợi dụng tốt điểm này, hắn liền có thể chặn Tịch Dương trong cái góc này mà mạnh mẽ dần cho một trận tơi bời, thế là cuồng phong lại vờn quanh hai chân Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cầm song kiếm trên tay lần nữa xông tới chỗ Tịch Dương.

Tịch Dương vẫn trước sau như một cẩn thận tấn công Tiêu Phàm nhưng mà lông mày nhíu lại, cậu dường như cũng phát hiện tình cảnh hiện tại của cậu không ổn, chuyển động công kích của Tịch Dương trở nên hơi bị bó buộc.

Tịch Dương thử từ từ chạy ra một bên sàn đấu nhưng Tiêu Phàm đã sớm phát hiện chủ ý đó nên chặn đứng đường lui, sao có thể để cậu ta toại nguyện được.

Tịch Dương chạy về hướng nào, Tiêu Phàm cũng tiến gần về hướng ấy, nếu như Tịch Dương vẫn tiếp tục đi tới không quay lại sẽ chỉ khiến tốc độ Tiêu Phàm và Tịch Dương đụng độ tăng lên mà thôi, hai người sớm muộn cũng sẽ đụng vào nhau.

Cứ vậy theo thời gian trôi, Tịch Dương đánh đánh một hồi cuối cùng lại bị Tiêu Phàm dồn đến một nơi hẻo lánh, Tiêu Phàm nhìn Tịch Dương bị hắn dồn ép, trên mặt lộ vẻ đắc ý, thầm nghĩ, xem lần này cậu chạy như thế nào!

Tiêu Phàm không do dự chút nào quơ trường kiếm chém Tịch Dương đang đứng sát bên, hắn cũng không hy vọng kiếm này có thể chém trúng, bởi vì Tiêu Phàm biết Tịch Dương còn chưa bị hắn ép sử dụng chiêu [Lay Động

Hình Z], đối mặt với một kiếm này của hắn, đoán chừng Tịch Dương sẽ sử dụng kỹ năng này để cấp tốc chuồn đi.

Chẳng qua không ngờ Tiêu Phàm lại đoán sai, Tịch Dương trực tiếp giơ lên trường cung của cậu đỡ một kiếm này của Tiêu Phàm, trên mặt lộ ra nụ cười thực hiện được gian kế.

"Anh Phàm, anh quên rồi sao, lúc đại học em đánh nhau lợi hại hơn anh nhiều lắm! Mặc dù là trò chơi nhưng đây là một trò chơi 3D, cách thức tấn công từng nghề cũng không phân chia rõ ràng lắm, huống chi nhân vật tộc Ác ma chúng ta cơ bản cũng không nhất thiết có nghề nghiệp, áp đặt những ấn tượng cũ về cung thủ ở trên người em bây giờ không thích hợp lắm đâu!"

Tiêu Phàm không ngờ Tịch Dương không trốn, lựa chọn trực tiếp đỡ đòn, trong lúc nhất thời bị biến cố đột ngột phát sinh làm cho chân tay rối loạn, chỉ nghe một tiếng chim hót, kỹ năng thiên phú [Đối Tác Động Vật] mà Tịch Dương từ khi tham gia giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" vẫn một mực không sử dụng rốt cục đã xuất hiện!

Liệp Ưng được triệu hồi sau lưng Tịch Dương, Tịch Dương dùng thân hình làm lá chắn, che tầm mắt của Tiêu Phàm, trong giây phút Liệp Ưng tăng tốc phóng tới sau lưng Tịch Dương, Tịch Dương chợt lóe lên, nhanh chóng lùi lại, Liệp Ưng liền xông ra từ vị trí cũ của Tịch Dương, bất ngờ đánh úp vào phần bụng của Tiêu Phàm.

Tịch Dương thực hiện một chuỗi công kích quá nhanh, Tiêu Phàm cơ bản không kịp phản ứng, mạnh mẽ cắn răng ăn một kích lao xuống này của Liệp Ưng.

Sauk hi Liệp Ưng lao xuống thành công, cấp tốc rời khỏi cơ thể Tiêu Phàm, Tịch Dương lần nữa lấn người lên, đá một đá về phía Tiêu Phàm, dường như quyết tâm muốn chơi đùa cận chiến với Tiêu Phàm.

Sau khi Tiêu Phàm ăn một kích của Liệp Ưng, nhìn thấy Tịch Dương lại đánh tới, tốc độ di chuyển nhanh chóng lóe lên, trường kiếm trên tay phải biến mất thay vào đó là một bầu rượu, Tiêu Phàm định ngậm trong miệng

một ngụm [Rượu Mật Rắn], đợi Tịch Dương lại gần, ra chiêu [Tửu Tinh Thổ Tức] với cậu ta.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ, cho dù cậu có thể đỡ đòn chém của tôi nhưng cậu làm thế nào có thể ngăn cản tôi phun nước bọt ra được chứ, cậu muốn cùng tôi chơi trò cận chiến, có gan cậu liền đến đây nè!

Tịch Dương nhìn thấy hành vi lúc này của Tiêu Phàm, nhớ đến điều gì, cách thức tác chiến này của Tiêu Phàm, Tịch Dương đã nhìn thấy lúc anh ta chiến đấu với chó địa ngục ba đầu và Ngọc Sinh Yên rồi, dĩ nhiên biết được chất lỏng Tiêu Phàm phun ra sẽ khiến kẻ địch bị choáng, thế là Tịch Dương nhìn thấy Tiêu Phàm ngậm một ngụm rượu, lập tức bay nhanh rời xa Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thấy ý nghĩ của mình bị Tịch Dương đoán được,

ngụm [Rượu Mật Rắn] đang ngậm cũng không thể bỏ phí, thế là nuốt xuống, trên mặt theo đó mà dâng lên một mảnh đỏ ửng, [Men say: 85%]…

Tiêu Phàm cảm giác khuôn mặt hơi nóng, biết tửu lượng của mình vẫn kém như vậy, lập tức sử dụng [Phẩm Cách Thân Sĩ] bổ sung hiệu quả [Xà Diên] để làm giảm men say.

Tịch Dương nhìn trường kiếm chém tới mình bất ngờ vọt lên ngọn lửa lại đột nhiên dài ra sắc nhọn, kinh hoảng chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, chẳng qua Tịch Dương vẫn dựa vào năng lực phản ứng xuất sắc của mình để tránh khỏi công kích này của Tiêu Phàm, đồng thời chỉ huy Liệp Ưng lần nữa đánh lén Tiêu Phàm từ phía sau.

Tiêu Phàm phát hiện sau lưng vang lên tiến gió, biết tại đấu trường còn có một con chim đáng ghét đang từ trên cao nhìn chằm chằm mình, lập tức xoay người đón đánh Liệp Ưng do Tịch Dương triệu hồi.

Tiêu Phàm phải đối phó với Liệp Ưng nên Tịch Dương lúc này liền tự do, một mũi tên màu vàng kim nhạt lần nữa được đặt lên dây cung của Tịch Dương.

Tiêu Phàm phát hiện tình cảnh hiện tại của hắn rất không ổn, biết không thể chơi cứng với thế giáp công của Tịch Dương và Liệp Ưng được, chỉ có thể lựa chọn né tránh, cho nên nhanh chóng chạy sang bên cạnh một bước…

Kết quả một bước này khiến Tiêu Phàm bước vào Địa Ngục, một đám dây leo điên cuồng xuất hiện leo lên chân Tiêu Phàm, chặt chẽ cuốn lấy hắn.

Hiệu quả của chiêu này hơi giống với kỹ năng khống chê [Dây Độc Quấn Quanh] của Hổ Nữu, chẳng qua kỹ năng này của Tịch Dương có khả năng khống chế mạnh hơn một chút so với [Dây Độc Quấn Quanh] của Hổ Nữu, bởi vì [Dây Độc Quấn Quanh] của Hổ Nữu chỉ là phép thuật, sử dụng tương đối đơn giản, mà kỹ năng này của Tịch Dương thuộc về loại kỹ năng cạm bẫy, điều kiện sử dụng tương đối khó khăn cho nên hiệu quả lại càng mạnh mẽ.

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm kích khởi Cạm Bẫy Dây Leo của người chơi Tịch Dương, sẽ bị trói buộc tại chỗ trong 3 giây.]

Đây là chuyện gì xảy ra!?

Tiêu Phàm nghe hệ thống nhắc nhở mà giật cả mình, hắn nhớ rõ lúc trước hắn dùng [Ác Ma Ngưng Thị] dò xét kỹ năng của Tịch Dương chưa từng thấy cái đồ chơi này mà!

Không sai, đây là kỹ năng mới của Tịch Dương, gọi là [Cạm Bẫy Dây Leo], là phần thưởng của hệ thống tặng cho Tịch Dương sau khi cậu hoàn thành nhiệm vụ mở ra khu vực liên thông.

Đó là lý do mà sau khi Tịch Dương đánh xong chó địa ngục ba đầu liền có nhiều thêm một kỹ năng, mà đây cũng là lần đầu tiên Tịch Dương sử dụng nó, nó là lễ vật mà Tịch Dương đặc biệt chuẩn bị cho Tiêu Phàm. Bởi vì Tịch Dương nhớ rõ lúc Tiêu Phàm đánh với chó địa ngục ba đầu, anh ta nói anh ta có thể dò xét thông tin của chó địa ngục ba đầu, cho nên Tịch Dương liền đem [Cạm Bẫy Dây Leo] làm vũ khí bí mật để đối phó Tiêu Phàm.

Mãi đến khoảnh khắc Tịch Dương định sử dụng kỹ năng này mới dùng sách kỹ năng [Cạm Bẫy Dây Leo] bắt đầu học, đề phòng Tiêu Phàm dò xét.

Tịch Dương giả vờ như bị Tiêu Phàm dồn vào góc chết, vừa trong lúc chiến đấu lơ đãng bố trí cái [Cạm Bẫy Dây Leo] ẩn hình tại một góc chết, sau đó sử dụng cận chiến để giằng co, lại dùng Liệp Ưng để giáp công, chính là để Tiêu Phàm đi vào cái không gian chật hẹp này, dễ dàng lọt vào cạm bẫy mà cậu đã bố trí tốt.

Lúc này Tiêu Phàm cũng đã phát hiện hóa ra không phải hắn bức Tịch Dương đến nơi hẻo lánh của đấu trường mà là hắn bị Tịch Dương dụ đến cái bẫy mà cậu ta đã chuẩn bị tốt từ trước, đáng tiếc đã quá trễ, kim quang lóa mắt mà Tiêu Phàm quen thuộc kia lần nữa phát sáng trong tay Tịch Dương.

Đối thủ hai trận trước của Tịch Dương đều đổ xuống dưới đạo kim quang này, mà lần này Tịch Dương cũng muốn dùng thủ đoạn giống hệt để kết thúc tính mạng của Tiêu Phàm.

Cạm Bẫy Dây Leo trói buộc 3 giây, Hoàng Kim Tiễn vừa tụ lực 2 giây Tịch Dương đã nới lỏng tay, bởi vì cậu cảm thấy sát thương của một mũi tên này đã đủ để hốt hàng lượng HP còn lại của Tiêu Phàm, dù sao Tiêu Phàm cũng không phải là một người chơi giáp sĩ.

Một đạo kim quang chói mắt nhanh chóng bay về phía Tiêu Phàm, Tịch Dương vẻ mặt không thay đổi nhìn Tiêu Phàm há miệng nói ra hai chữ: “Tạm —— biệt —— ”

Chương 257: Giằng Co

Chương 257: Giằng Co

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Kỹ năng truyền thừa cung Nhân Mã [Hoàng Kim Tiễn] của Tịch Dương mỗi lần bắn ra luôn luôn vô cùng chói mắt, chẳng qua lần này cỏ vẻ hơi có chút khuyết điểm bởi vì nó không thể hốt hàng được mục tiêu tấn công, tiếng nhắc nhở cuộc so tài kết thúc cũng không vang lên theo tiếng nổ vang phát ra từ Hoàng Kim Tiễn, bởi vì một tên này của Tịch Dương thất bại.

Tiêu Phàm vẫn còn sợ hãi nhìn một góc đấu trường bị Hoàng Kim Tiễn làm cho nổ tung, nằm rạp trên mặt đất lau mồ hôi lạnh.

…

Trong nháy mắt Tiêu Phàm bị Cạm Bẫy Dây Leo của Tịch Dương trói cứng tại chỗ, nhìn tia sáng quen thuộc xuất hiện trên tay Tịch Dương, hắn suýt nữa bị dọa cho hồn vía lên trời.

Hoàng Kim Tiễn, là thứ không đùa được, nếu hắn bị cái đồ chơi này bắn trúng, thật sự phải tan thành mây khói rồi!

Tiêu Phàm bắt đầu giãy dụa liên tục, muốn thoát khỏi dây leo đang trói buộc mình, mặc dù mấy cái dây thực vật thô như ống nước này không siết hắn bị thương nhưng mà chúng nó lại trói chân Tiêu Phàm vô cùng chắc chắn, mặc cho Tiêu Phàm dùng trường kiếm chém chúng ra sao, chúng vẫn chẳng chịu nhúc nhích chút nào.

Lần này nên làm thế nào đây?

Xà Hành?!

Sau khi tiêu hao men say [Điệu Waltz Phong Vũ] bổ sung thêm hiệu quả [Xà Hành], có thể khiến lúc Tiêu Phàm di chuyển sẽ có một tỉ lệ né tránh công kích của kẻ địch nhất định, chú ý là lúc di chuyển! Hiện tại Tiêu Phàm bị cái dây leo đáng chết này trói chặt chân, đến động cũng chả động được, muốn đánh cược nhân phẩm cũng chả được luôn, nhưng mà lúc này Tiêu Phàm cũng không định so nhân phẩm, nói thật Tiêu Phàm cảm thấy nhân phẩm của hắn trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" thật sự không được, hắn cảm giác ngày xui xẻo nhất trong đời hắn có lẽ chính là hôm nay.

Tuyệt kỹ bảo mệnh phái Thục Sơn, Kim Tàm Thoát Xác?

Nhưng cơ bản là Tiêu Phàm chưa có học được! Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn thử, nói không chừng lúc tình huống nguy cấp hắn lại có thể lĩnh ngộ thì sao!

Tập trung, cúi người, ngồi xuống! Đập sàn!

Đương nhiên động tác đập sàn này là Tiêu Phàm tự thêm vào, tuyệt kỹ Kim Tàm Thoát Xác này cũng không phải là Nhẫn Thuật trong Anime Nhật Bản, không tự kỷ như vậy, cho nên căn bản không cần làm ra động tác đập sàn ngu xuẩn kia, sở dĩ Tiêu Phàm đập sàn là vì sau khi hắn cúi xuống không có chuyện gì xảy ra cả, đến một cái rắm cũng chả có, cho nên trong cơn tức giận, Tiêu Phàm mới đập lên sàn một cái!

Sau khi Tiêu Phàm đập sàn, tay cầm dây cung của Tịch Dương thả lỏng, kim quang mạnh mẽ bay vụt ra, trong đầu Tiêu Phàm cũng theo đó lóe lên linh quang.

Ngay lúc Hoàng Kim Tiễn của Tịch Dương sắp bắn lên người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm rút ra một cái vỏ chuối, cắn răng một cái, trực tiếp thả cái vỏ chuối này xuống dưới chân mình.

Bất kể thử qua bao nhiêu lần, Tiêu Phàm đều cảm thấy kỹ năng phụ [Trượt Vỏ Chuối] của cái quỷ khí [Tinh Tinh Nguyệt Bì] này rất điên cuồng và kích thích, ngay giây phút Tiêu Phàm thả vỏ chuối xuống dưới chân kia, cả người Tiêu Phàm được thể trượt nhanh về một phía, mà đám dây leo kiên cố trói buộc Tiêu Phàm trực tiếp bị sức mạnh này kéo thành tro bụi.

Tiêu Phàm sử dụng phán định tuyệt đối của Trượt Vỏ Chuối thoát khỏi hiểm cảnh, lại không cách nào đảm bảo tư thế lúc hắn trượt xong, thế là vô cùng chật vật đập mặt xuống đất, nhưng mà còn sống là tốt rồi.

Sau khi dừng lại, Tiêu Phàm nhanh chóng đứng dậy, chùi chút máu mũi vừa chảy xuống vì va chạm lúc nãy, sau đó cố giả vờ tiêu sái ưỡn ngực lên, móc song kiếm của hắn ra lần nữa.

Liệp Ưng chậm rãi bay từ trên trời xuống, đậu lên vai Tịch Dương, Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm đang lườm cậu, cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Tịch Dương không ngờ một kích tất sát của cậu vậy mà lại để cho Tiêu Phàm tránh thoát, trong lòng không khỏi hơi thất vọng nhưng mà cũng hơi vui mừng bởi vì chiến đấu như vậy mới có ý nghĩa.

…

“Hai tuyển thủ trong trận chung kết chiến đấu qua lại rất cân tài cân sức, vừa mới thấy tuyển thủ Mệnh Phàm bức tuyển thủ Tịch Dương am hiểu đánh tầm xa vào một góc hẻo lánh, lúc Tiểu Miêu còn đang lo lắng cho tình cảnh của tuyển thủ Tịch Dương thì không ngờ tuyển thủ Tịch Dương lại dùng trường cung trong tay đón đỡ đòn tấn công của tuyển thủ Mệnh Phàm, đồng thời triệu hồi sinh vật cộng tác, khiến tuyển thủ Mệnh Phàm trở tay không kịp lọt vào cạm bẫy bố trí sẵn của mình, lại còn lộ ra tuyệt kỹ tất sát bay về phía tuyển thủ Mệnh Phàm đang bị khống chế, mắt thấy trận đấu này đã phân thắng bại,

ai ngờ chỉ trong chớp mắt, tuyển thủ Mệnh Phàm lại quỷ dị trượt nhanh về phía trước, tránh được một kiếp, ngắn ngủi trong nháy mắt, có thể nói là biến đổi quá bất ngờ, chấn động linh hồn, khiến cho mọi người đều toát mồ hôi giùm hai tuyển thủ!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm và Tịch Dương chiến đấu kịch liệt, Tiểu Miêu kích động thuyết minh, khán giả ở đây cũng sôi nổi hăng hái reo hò, bởi vì hai người bọn họ hoàn toàn đánh đúng tiêu chuẩn mà một trận chung kết nên có.

…

Tiêu Phàm nhìn Tịch Dương chằm chằm, trầm lặng không nói, Tiêu Phàm cảm thấy Tịch Dương tiến bộ hơn trước không ít, bởi vì Tịch Dương đầu toàn cơ bắp kia thế mà lại bắt đầu chơi gài bẫy với hắn, chuyện này thật sự khiến Tiêu Phàm rất giật mình, quan trọng nhất là hắn lại còn trúng kế, suýt chút nữa là thua trận, điều này nói chung vô cùng nhục nhã đối với Tiêu Phàm

Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm vẫn còn đứng trên sân, trong lòng tán thưởng, anh Phàm quả nhiên ghê gớm, cậu trăm phương nghìn kế mới bố trí ra một cái bẫy như vậy mà vẫn bị Tiêu Phàm phá sạch, xem ra sau này cậu chỉ có thể dựa vào phong cách ban đầu để đánh với Tiêu Phàm rồi.

Phong cách đánh ban đầu của Tịch Dương là gì?

Phong cách đánh ban đầu của Tịch Dương đó chính là không dùng não!

Không cần suy nghĩ mà sống chết với đối phương, đây mới là cách chiến đấu Tịch Dương yêu thích bởi vì hắn vẫn không quá thích việc động não trong khi chiến đấu, vừa chiến đấu lại vừa phải suy nghĩ đối với Tịch Dương là một việc rất phiền, không ngừng tấn công mới là sự hưởng thụ lớn nhất đối với Tịch Dương.

Hơn nữa hiện tại Liệp Ưng đã được triệu hồi, kỹ năng danh hiệu [Kề Vai Tác Chiến] của danh hiệu [Liệp Thủ Truy Phong] ở tình huống đang triệu hồi sinh vật cũng đã phát động, tốc đánh, tốc độ di chuyển, lực công kích đều tăng, cùng với việc [Cạm Bẫy Dây Leo] cũng đã được sử dụng, Tịch Dương đang ở trạng thái toàn thịnh đã không còn kiêng kị gì nữa, mặc dù dùng vũ khí tầm xa nhưng Tịch Dương vẫn xông pha như đấu sĩ, nói là làm!

Tiêu Phàm sau khi bị Tịch Dương gài bẫy, trong lòng cũng tức giận, cầm lấy song kiếm, vọt tới lần nữa, tìm Tịch Dương quyết sống mái một phen!

Hai người trên sàn đấu tiến vào trạng thái liều mạng anh tới tôi đi, ngang tài ngang sức, khiến khán giả trợn mắt há mồm nhìn.

Công sức Tiêu Phàm chăm chỉ luyện tập kiếm pháp đến quên mình rốt cuộc lúc này mới thấy rõ hiệu quả, bổ, đâm, chém, vẩy đều rất có phong vận, thỉnh thoảng chém mũi tên Tịch Dương bắn tới thành từng tia ánh sáng vàng, biến mất trong không khí.

Nhưng mà nếu cẩn thận quan sát, khán giả sẽ phát hiện người vẫn chiếm ưu thế trong trận chiến này lại chính là Tịch Dương.

Thứ nhất, sau khi phát động buff [Kề Vai Tác Chiến] tốc độ di chuyển của Tịch Dương đã được tăng lên, mặc dù không nhanh bằng Tiêu Phàm nhưng lại đủ lấp đầy chênh lệch sinh ra do tốc độ giữa hai người họ, bởi vì suy cho cùng Tịch Dương vẫn là một "Cung thủ" tầm xa.

Thứ hai, Tịch Dương không chỉ là một "cung thủ" tầm xa, mà như Tịch Dương nói, năng lực cận chiến của cậu cũng rất xuất sắc, cho dù sau khi Tiêu Phàm tới gần, Tịch Dương cũng có thể dựa vào thân thủ của cậu để chống đỡ công kích của Tiêu Phàm một phen, sau đó lại mượn cơ hội kéo dãn khoảng cách, tiếp tục rong chơi thả diều đối thủ.

Còn chuyện phiền phức nhất đó là kỹ năng thiên phú [Đối Tác Động Vật] mà hệ thống căn cứ chỗ biến thái của Tịch Dương để ban tặng, con vật thay thế cho Tiểu Thúy —— Liệp Ưng.

…

Tiêu Phàm cảm thấy hiện tại có chút ứng đối không xuể vì mặc dù hai tay đều cầm kiếm nhưng chỉ có thể phân một tay đến ứng chiến Tịch Dương, tay còn lại phải dùng để đề phòng bị con Liệp Ưng kia thỉnh thoảng đánh lén, làm hai việc cùng lúc, chuyện này thật sự làm khổ Tiêu Phàm, mà sau khi Liệp Ưng này xuất hiện, tốc đánh và tốc độ di chuyển của Tịch Dương cũng tăng lên, chuyện này khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất khó giải quyết.

[Giá trị men say: 10%]

Theo việc Tiêu Phàm không ngừng sử dụng [Xà Diên] để tăng cự ly công kích của mình, men say sinh ra do ngụm Rượu Mật Rắn kia cũng bị tiêu hao không ít, sau khi Tiêu Phàm nhận ra, quyết định dừng lại bổ sung lại một chút.

Chương 258: Phần Mềm Hack Xuất Hiện

Chương 258: Phần Mềm Hack Xuất Hiện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà lúc này Tiêu Phàm còn chưa muốn phát động hiệu quả của kỹ năng Danh Hiệu Dị Biến bởi vì phát động hiệu quả của kỹ năng Danh Hiệu Dị Biến có nghĩa là Tiêu Phàm muốn tử chiến đến cùng, đối mặt với Tịch Dương lúc chỉ còn không đến 30% HP là một chuyện tương đối nguy hiểm.

Hơn nữa "Tự Mình Hại Mình" lại không phải tự hắn phát động mà để cho Tịch Dương đến phát động, có lúc trong chiến đấu sẽ có hiệu quả kỳ lạ.

Bởi vì bỗng nhiên đổi tốc độ trên chiến trường sẽ giống như một lần tấn công bất ngờ.

Tiêu Phàm nuốt một ngụm Rượu Mật Rắn nóng bỏng xuống, mặt lần nữa nóng rần lên, giá trị men say lần nữa tăng lên 90%, Tiêu Phàm lại ngậm thêm một ngụm rượu nữa, ngụm rượu này không phải để đối phó Tịch Dương mà là dùng để đối phó con chim thời thời khắc khắc lượn qua lượn về trên đầu, luôn muốn thừa cơ đánh lén hắn.

Tiêu Phàm nghĩ chỉ cần con chim kia lần sau lại đến gần hắn, hắn liền phun choáng nó, rồi một kiếm làm thịt nó luôn, tình thế sẽ đảo ngược lần nữa.

"Thu!" một tiếng chim hót vang lên, Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, nghĩ thầm mày tới thật là đúng lúc, thế là quay người định đối phó Liệp Ưng của Tịch Dương. Nhìn Liệp Ưng lao đến phía mình, Tiêu Phàm thầm nghĩ dù lần này bị trúng một tên của Tịch Dương cũng phải xử lý được nó, xử lý nó xong thì sau này việc đối phó Tịch Dương sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Nhưng Tiêu Phàm không chú ý đến bình thường lúc Liệp Ưng của Tịch Dương đánh lén sẽ không phát ra tiếng kêu…

Gần ngay trước mắt, Tiêu Phàm nhìn con chim ưng sắp bay đến chỗ mình, trong lòng dự tính khoảng cách của [Tửu Tinh Thổ Tức].

Tiêu Phàm cũng không quên mất Tịch Dương, mà lúc này hắn cố tình không để ý đến Tịch Dương.

Đầu tiên, Tiêu Phàm lơ Tịch Dương trong nháy mắt này, nhiều nhất thì Tịch Dương cũng chỉ có thể tạo ra thương tổn bình thường từ một đòn công kích mà thôi, Tiêu Phàm vẫn có thể chấp nhận được mức thương tổn đó.

Tiếp theo, bây giờ Tiêu Phàm cũng đã có ý tưởng bắt đầu "lấy máu", bởi vì cuộc chiến đã tiến hành đến lúc này, giá trị thể lực Tiêu Phàm có thể dùng để đổi thành giá trị mị lực cũng không còn bao nhiêu, mặt khác Tiêu Phàm cũng có ý nghĩ muốn dựa vào công kích của Tịch Dương để kích hoạt hiệu quả biến dị của kỹ năng danh hiệu.

Có điều chủ yếu nhất vẫn là bây giờ Tiêu Phàm thật sự rất muốn giết chết con chim đáng ghét này!

Không biết có phải là vì Tiểu Thúy đã mang đến những ký ức đau khổ cho Tiêu Phàm hay không, mỗi lần Tiêu Phàm nhìn thấy chim của Tịch Dương thì luôn có suy nghĩ muốn giết chết nó, đương nhiên ý của câu này không phải là Tiêu Phàm muốn Tịch Dương không được làm đàn ông.

Cảm nhận được làn gió nhẹ đang lướt qua mặt mình, Tiêu Phàm nhìn thấy con chim ưng của Tịch Dương không ngừng phóng to lên trước mắt mình…

Tiếp cận, chuẩn bị, thổ tức!

Tiêu Phàm nắm bắt thời cơ để sử dụng kỹ năng vô cùng tốt, chỉ cần rượu bị Tiêu Phàm phun ra, chim ưng của Tịch Dương tất nhiên sẽ bị phun trúng, mà thứ chờ đợi nó sẽ là lưỡi đao sắc vô tình của Tiêu Phàm.

Có điều, thời cơ mà Tịch Dương ra tay lại càng tốt hơn…

Đúng vào lúc Tiêu Phàm định phồng má lên rồi phun rượu trong miệng ra, một bàn tay xuất hiện trong tầm mắt của hắn, đến gần rồi đột nhiên bịt miệng Tiêu Phàm lại, cuối cùng thì rượu mà Tiêu Phàm định phun ra lại bị chặn lại, không thể phun ra ngoài được.

…

Tiêu Phàm lấy bầu rượu ra, điều này có rất nhiều ý nghĩa, có thể là kích hoạt kỹ năng thiên phú [Tửu Tinh Cuồng Ẩm], sử dụng [Tửu Tinh Thổ Tức], hoặc bôi [rượu độc thất bại] lên vũ khí của mình.

Mà Tịch Dương lại không biết những điều này, hắn ta vừa nhìn thấy Tiêu Phàm lấy bầu rượu ra thì trong lòng chỉ có một suy nghĩ, Phàm ca lại muốn phun nữa rồi ~

Nhìn thấy hành động này của Tiêu Phàm, Tịch Dương bỗng nhiên nghĩ ra một kế, dùng chim hót để thu hút sự chú ý của Tiêu Phàm, sau đó hắn ta lại tiếp cận Tiêu Phàm rồi tập kích.

Tịch Dương biết hành động này vô cùng mạo hiểm, rất dễ bị Tiêu Phàm phát hiện, thế nhưng hắn ta vẫn muốn thử một lần.

Tịch Dương không nghĩ đến hành động lần này lại thuận lợi một cách lạ lùng như vậy, tất cả lực chú ý của Tiêu Phàm đều dồn hết vào người chim ưng, ngay cả sự tiếp cận nhanh chóng của mình mà hắn cũng không để ý đến, vì vậy Tịch Dương thấy đã đến lúc liền ra tay!

Đầu tiên Tịch Dương cắt ngang việc Tiêu Phàm phun rượu, bởi vì hắn ta không muốn mất chim ưng. Thế nhưng phương pháp mà Tịch Dương dùng để cắt ngang việc Tiêu Phàm phun rượu lại khá là bạo lực…

Sau khi bịt miệng Tiêu Phàm, Tịch Dương húc đầu gối của mình vào bụng Tiêu Phàm!

Tại sao lại là đầu gối?

Bởi vì lúc này một tay của Tịch Dương đang cầm cung, một tay khác lại bịt miệng Tiêu Phàm nên hắn ta cũng chỉ có thể dùng chân.

Bàn tay đang bịt miệng Tiêu Phàm tuyệt đối không thể thả ra, bởi vì Tịch Dương không biết tác dụng hay nguyên lý của kỹ năng này, Tịch Dương không biết chỉ có một giọt rượu bị phun ra thì có gây ra hôn mê hay không, vì thế cho dù chỉ là một giọt thì Tịch Dương cũng không muốn nó bị tràn ra khỏi miệng của Tiêu Phàm.

Vậy nên chuyện này đã tạo thành hậu quả vô cùng nghiêm trọng, Tiêu Phàm bị cái đầu gối của Tịch Dương húc vào bụng làm cho đau đớn, miệng thì bị bịt lại nên cũng sặc luôn, thế là rượu đột nhiên chảy xuống cổ họng của Tiêu Phàm.

Tịch Dương nhìn thấy Tiêu Phàm đã nuốt hết rượu xuống thì buông bàn tay đang bịt miệng Tiêu Phàm ra, tùy ý để Tiêu Phàm ôm bụng ngã xuống đất.

…

“Tuyển thủ Tịch Dương và tuyển thủ Mệnh Phàm không ngừng chiến đấu, lại giằng co hồi lâu, lúc nãy chiến cuộc lại nảy sinh sự biến hóa, tuyển thủ Mệnh Phàm hình như đã quyết định muốn xử lý chim ưng mà tuyển thủ Tịch Dương đã triệu hồi trước, lại hoàn toàn không thấy tuyển thủ Tịch Dương tiến công, tuyển thủ Tịch Dương trực tiếp tương kế tựu kế, nhanh

chóng áp sát rồi vật lộn gần người, không chỉ cứu được chim ưng mà mình đã triệu hồi, còn tàn nhẫn đánh tuyển thủ Mệnh Phàm ngã xuống đất! Có điều bây giờ tuyển thủ Tịch Dương lại đứng yên đó để làm gì chứ! Sao không nhanh chóng thừa thắng xông lên đi!"

Tiểu Miêu nhìn thấy Tịch Dương đang đứng yên trên sân, lên tiếng nhắc nhở.

Không phải là Tịch Dương không muốn bắt lấy thời cơ rồi tiếp tục tiến công, mà là vì lúc này Tịch Dương đã cảm nhận được linh cảm nguy hiểm, điều này khiến hắn ta rất bất an, mà nguồn gốc của cảm giác này đến từ Tiêu Phàm đã bị hắn ta đánh ngã xuống đất.

Cảm giác này rất chính xác, thậm chí Tịch Dương còn dựa vào thứ cảm giác này để chiến đấu, mà trước đây Tiêu Phàm đã từng gọi thứ cảm giác kỳ lạ của hắn ta là dã tính…

…

"Lại nói, tốc độ phản ứng, khả năng bùng nổ, linh cảm nguy hiểm của cậu, quả thực không phải là người mà, thiên phú này thật là làm cho người ta ước ao đó."

Trong ký túc xá, Tiêu Phàm nhìn thao tác của Tịch Dương khi điều khiển nhân vật trò chơi của mình PK với một người chơi chuyên nghiệp, hâm mộ nói.

"Lợi hại như vậy ư, em chỉ chiến đấu bằng cảm giác của mình mà thôi." Trần Hi Dương nghe Tiêu Phàm khen ngợi thì hơi ngại ngùng.

"Rất lợi hại, giống như là bản năng của dã thú vậy, đây chính là thiên phú trò chơi mạnh nhất của người như cậu đấy."

"Cái gì mà bản năng của dã thú? Em là người, anh đang gián tiếp mắng em là cầm thú sao." Trần Hi Dương nghe lời nói của Tiêu Phàm thì khẽ nhíu mày.

“Không phải, tôi đang khen cậu đấy, vậy thì tôi gọi nó là dã tính. Nếu tôi cũng có dã tính thì tốt rồi.” Tiêu Phàm thở dài một hơi.

“Phàm ca lợi hại như vậy, dã tính gì đó, anh nhất định có thể học được.”

“Không đâu, dã tính là thứ mà tôi vĩnh viễn cũng sẽ không học được. Thứ này dựa vào bản năng của cơ thể, dựa vào cơ thể để nhận biết, dựa vào cơ thể để hành động, là kiểu sau khi bị kích thích sẽ trực tiếp làm ra động tác mà không cần suy nghĩ, đối với tôi mà nói thì việc không cần suy nghĩ rồi trực tiếp hành động thực sự rất khó khăn, chỉ có kiểu người như cậu mới thích làm việc không cần suy nghĩ thôi.”

“Sao em có cảm giác anh đang mắng em thế!”

“Ha ha, tôi đang khen cậu có thiên phú, chỉ là cách dùng từ có chút vấn đề mà thôi.”

…

Chương 259: Quỷ Trảm

Chương 259: Quỷ Trảm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tịch Dương khá là tin tưởng trực giác mà dã tính mang lại, bây giờ hắn ta cảm nhận được một cảm giác rất quái dị từ Tiêu Phàm đang ngã trên mặt đất. Tịch Dương cảm thấy lúc này giống như mình đang đối diện với với một con người xa lạ vậy, mà từ trên người “người xa lạ”, Tịch Dương cảm nhận được một luồng áp lực xưa nay chưa từng có, vậy nên Tịch Dương mới do dự, vì thế hắn ta mới chọn đứng yên tại chỗ, yên lặng xem sự biến hóa.

…

Lúc bàn tay của Tịch Dương xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm liền biết bản thân mình đã bất cẩn, hắn không nghĩ đến lúc này Tịch Dương lại lựa chọn tập kích ở gần, chứ không phải là tấn công từ xa như một người "cung tiễn thủ" bình thường.

Tiêu Phàm còn chưa kịp phản ứng lại, đầu gối của Tích Dương đã đột ngột húc vào bụng Tiêu Phàm!

Bụng bị đánh một đòn nghiêm trọng cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, điều tệ nhất là lúc này bàn tay của Tịch Dương vẫn còn đang bịt miệng hắn, hắn ta muốn làm mình sặc chết sao!

Tiêu Phàm bị đánh lén, rượu mà Tiêu Phàm ngậm trong miệng liền không bị khống chế nên đã chảy xuống cổ họng…

Tiêu Phàm lập tức cảm nhận được sự choáng đầu, trong lòng hắn lập tức đã biết chuyện gì sẽ xảy ra!

Tiêu rồi! Cuộc thi đấu này tiêu rồi! Tôi hận! Tên Tịch Dương chết tiệt này!

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu của Tiêu Phàm ở cuộc thi đấu lần này, một khắc sau thì ý thức của hắn trực tiếp rơi vào trong hỗn loạn…

[Men say: 100%]

[Gợi ý của hệ thống: Giá trị men say của người chơi Mệnh Phàm đạt đến 100%, kích hoạt kỹ năng bị động Túy Quyền.]

[Men say: 110%]

[Men say: 120%]

…

"Khụ! Khụ! Khụ!"

Tiêu Phàm ho sặc sụa ra những thứ không biết là nước bọt hay là rượu.

"Ợ…"

Sau những tiếng ho khan liên tiếp là một tiếng ợ vô cùng buồn cười đột ngột vang lên, không hề dè dặt, tự nhiên mà lại tùy ý.

Rượu mật rắn khá mạnh, mùi vị lại hơi nồng, Tịch Dương đứng ở một chỗ cách Tiêu Phàm không xa cũng có thể nghe thấy mùi rượu trong miệng Tiêu Phàm. Đối diện với cái mùi sặc mũi thế này, Tịch Dương không thích chút nào, hắn ta khẽ nhíu mày, thế nhưng tầm mắt vẫn không hề rời khỏi người Tiêu Phàm.

Hai tay của Tiêu Phàm chống vào thanh kiếm, thân thể hơi lảo đảo, khiến cho người ta nhìn vào thì dễ dàng cảm nhận được ảo giác "cú ngã lúc nãy của Tiêu Phàm rất nặng".

Tịch Dương lại không nghĩ vậy, bởi vì hắn ta biết rõ sức lực mà mình đã dùng để ra tay với Tiêu Phàm trong nháy mắt đó, tuy hắn ta đã húc mạnh đầu gối của mình vào người Tiêu Phàm, thế nhưng cú húc đó tuyệt đối không thể nào làm cho Tiêu Phàm đứng không vững như vậy được.

"Phàm ca, anh đừng giả vờ nữa, anh tưởng rằng dựa vào kỹ xảo biểu diễn tồi tệ này của mình sẽ khiến em bị lừa sao."

Nhìn thấy Tiêu Phàm đứng lên, Tịch Dương vẫn không nhúc nhích, bởi vì Tiêu Phàm đang đứng trước mặt Tịch Dương đã mang đến cho hắn ta một loại cảm giác vô cùng không tốt, mà hắn ta vẫn tin tưởng vào cảm giác này của mình, vì vậy hắn ta không dám manh động, mà vẫn duy trì khoảng cách nhất định rồi mở miệng dò hỏi.

Tiêu Phàm nhận ra bên tai mình có âm thanh gì đó, hắn hơi ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt ửng hồng, mí mắt đang rũ xuống đã dùng hết sức để nâng lên được một chút nhưng vẫn duy trì kiểu hơi khép, hắn nhìn thấy Tịch Dương đang đứng ở cách đó không xa, trong ánh mắt của Tiêu Phàm lộ ra vẻ mê mang, sau đó lại vô cùng ngốc nghếch mà nở nụ cười…

Tịch Dương nhìn thấy lúc này Tiêu Phàm không thèm để ý đến lời nói của mình, hơi mở mắt ra rồi cười nhạo bản thân mình thì không khỏi giận dữ ở trong lòng.

“Từ trước thì anh đã thích giả vờ giả vịt, phô trương thanh thế, đừng tưởng là em không biết.” Tịch Dương quát lên với Tiêu Phàm, tuy ngoài miệng thì hắn ta nói vậy, thế nhưng trong lòng Tịch Dương vẫn cảm thấy thấp thỏm, tuy đến lúc này Tịch Dương vẫn không nhìn ra được vì sao Tiêu Phàm lại mang đến cảm giác nguy hiểm, thế nhưng Tịch Dương vẫn cẩn thận đề phòng.

Tịch Dương muốn thông qua lời quát mắng của mình để ảnh hưởng đến trạng thái lúc này của Tiêu Phàm, vạch trần quỷ kế trong lòng hắn, đáng tiếc phản ứng của Tiêu Phàm đã khiến Tịch Dương phải thất vọng rồi.

Lúc này Tiêu Phàm cong lưng, thân thể hơi lảo đảo, vẫn không thèm liếc nhìn Tịch Dương dù chỉ là một chút.

Tịch Dương cảm thấy rất tức giận, hắn ta không biết bây giờ Tiêu Phàm đang muốn làm gì, thế nhưng Tiêu Phàm lại làm lơ đối thủ là hắn ta, đó chính là sự khinh thường thực lực của hắn ta một cách nghiêm trọng, trong lòng Tịch Dương không chịu nổi thái độ lúc này của Tiêu Phàm.

Tịch Dương lại lo ngại cái linh cảm nguy hiểm mà mình cảm nhận được từ người của Tiêu Phàm, không dám manh động.

Con chim ưng vừa đậu trên bả vai của Tịch Dương đã lặng lẽ biến mất không còn chút tung tích nào, Tịch Dương lơ đãng nhìn lên phía trên Tiêu Phàm, nhìn chim ưng đang giương cánh ở đó, trong lòng hắn ta liền quyết định, hạ lệnh tập kích.

Chim ưng nghe theo mệnh lệnh của Tịch Dương, từ trời cao đáp xuống sau lưng Tiêu Phàm, lần này chim ưng không tấn công như lần trước, bởi vì nó bay lên một độ cao thích hợp, bay đến khoảng cách thích hợp thì súc thế hồi lâu, tấn công nhanh và mãnh liệt.

Chim ưng không la to như lần trước để thu hút sự chú ý của Tiêu Phàm, bởi vì lần này là lần tập kích thực sự, một lần tập kích được chuẩn bị từ lâu.

Sau khi súc thế thật lâu, tốc độ lao đến của chim ưng vô cùng nhanh chóng, cho dù Tiêu Phàm phát hiện được âm thanh xé gió đằng sau rồi muốn né

tránh cũng không kịp, bởi vì dựa theo tốc độ này, công kích của chim ưng đã sắp đến.

Nhìn thấy chim ưng lao đến đánh úp Tiêu Phàm từ trời cao như một viên đạn pháo, nội tâm đang căng thẳng của Tịch Dương cũng hơi thả lỏng hơn một chút, bởi vì Tịch Dương cảm thấy lần đánh lén này của chim ưng chắc chắn sẽ thành công, đòn đánh này đã súc thế hồi lâu, bây giờ với tốc độ này thì ngay cả bản thân hắn ta, người có dã tính cũng không thể nào tránh né kịp, huống chi vẫn là Tiêu Phàm đang có vẻ bất cẩn và không hề có động tĩnh gì.

Giả thần giả quỷ thì có ích gì chứ, quá tự cao tự đại luôn phải trả giá đắt, Tịch Dương thầm nhủ trong lòng, dường như hắn ta đã dự kiến được thất bại của Tiêu Phàm từ sớm, tâm trạng của Tịch Dương bỗng trở nên hơi cô đơn.

Mà khán giả trong hiện trường cũng lo lắng nhìn chằm chằm vào tình hình trên sân thi đấu, không dám làm ra bất kỳ tiếng động nào, sợ ảnh hưởng đến sự công bằng của cuộc thi, bởi vì bây giờ Tịch Dương đang đánh lén Tiêu Phàm.

Thật ra cho dù bây giờ có người nhắc nhở Tiêu Phàm, dưới tốc độ cực nhanh của chim ưng, Tiêu Phàm cũng chẳng thể nào làm ra phản ứng được…

Một bóng dáng xẹt qua, thân thể của Tiêu Phàm lại hơi lảo đảo, người của hắn hơi nghiêng về phía trước một chút, sau đó lại chống kiếm lần nữa để thân thể không lảo đảo nữa.

Lúc này mọi động tác của Tiêu Phàm đều vô cùng bình thường, thế nhưng mấy giây đi qua, trong mắt mọi người ở đây ngoại trừ sự căng thẳng, còn có cả sự khiếp sợ và nghi hoặc nữa.

“Lúc nãy đã xảy ra chuyện gì, chim ưng của tuyển thủ Tịch Dương đã triển khai một lần đánh lén được súc thế hồi lâu với tuyển thủ Mệnh Phàm, sau đó chúng ta thấy chim ưng nghe theo mệnh lệnh mà lao đến đằng sau lưng tuyển thủ Mệnh Phàm, tuyển thủ Mệnh Phàm không hề bị tổn thương chút nào, thế nhưng chim ưng của tuyển thủ Tịch Dương lại trực tiếp biến mất

không còn tăm hơi, lẽ nào thời hạn triệu hoán sinh vật của tuyển thủ Tịch Dương đã hết?" Tiểu Miêu nói ra sự nghi hoặc của tất cả khán giả ở đây, lúc đó trong mắt bọn họ thì chim ưng của Tịch Dương đã sắp đánh đến chỗ Tiêu Phàm, thế nhưng họ thấy Tiêu Phàm vừa nghiêng người về phía trước một chút, lại chống cơ thể của mình, chim ưng của Tịch Dương liền biến mất không còn chút tăm tích gì.

Lúc này ngoại trừ sự kinh hãi thì trong lòng của Tịch Dương còn có sự hoảng sợ.

Bởi vì hắn ta biết thời gian tồn tại của chim ưng, lúc nãy vẫn chưa đến thời gian biến mất của chim ưng, vì vậy chắc chắn chim ưng không thể nào tự biến mất được, hơn nữa hắn ta còn nhận được gợi ý Tiêu Phàm đã chém chết chim ưng mà mình đã triệu hồi của hệ thống. Thế nhưng ngay cả Tịch Dương, người đứng gần Tiêu Phàm nhất cũng không thấy rõ là chuyện gì đã xảy ra, hắn ta chỉ nhìn thấy thân thể của Tiêu Phàm lắc lư mà thôi, tại sao chim ưng của mình đã bị giết chết một cách khó hiểu như vậy rồi.

Chương 260: Thiên Phú Vĩnh Viễn Không Sở Hữu

Chương 260: Thiên Phú Vĩnh Viễn Không Sở Hữu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì Tịch Dương không biết nên mới cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt của hắn ta lúc này cũng mê mang giống như Tiêu Phàm vậy, có điều trong mắt của Tiêu Phàm thì mê mang lại trống rỗng, còn trong mắt Tịch Dương thì vừa mê mang lại vừa hoang mang.

Tiểu Miêu nhìn thấy sự khiếp sợ trong ánh mắt của Tịch Dương, biết chim ưng của Tịch Dương biến mất cũng không phải vì đã hết thời gian triệu hồi, liền mở miệng nói: "Đạo diễn, phiền bác chiếu lại đoạn ghi hình lúc nãy."

Màn hình được treo lơ lửng giữa sân thi đấu lại sáng lên lần nữa, con chim ưng vô cùng hung hãn của Tịch Dương xuất hiện trên bầu trời, lúc này nó vẫn còn đang kiêu ngạo bay trên sân thi đấu…

Sau đó chim ưng bắt đầu lao xuống dưới, đạo diễn lập tức chiếu lại đoạn này với tốc độ chậm gấp năm lần, tốc độ lao xuống của chim ưng rất nhanh, đến lúc cuối cùng thì ngay cả màn hình cũng chỉ có thể bắt được một bóng dáng mơ hồ của nó.

Gần rồi, nó bắt đầu tiếp cận Tiêu Phàm, móng vuốt sắc bén như lưỡi dao của nó đã mở ra, dáng vẻ hung mãnh này khiến cho người ta cảm thấy một khắc sau thì Tiêu Phàm sẽ chết dưới cái móng vuốt đó, mọi khán giả đều vô cùng hồi hộp.

Mà một khắc sau, khán giả trừng to hai mắt, hình như đã nhìn thấy điều gì đó rất khó tin…

Tiêu Phàm cảm thấy đầu cứ quay quay, thân thể mỏi mệt không có chút sức lực nào cả, vô thức dùng tay phải rút thanh Frostmourne, muốn đứng thẳng lên, dùng hai mắt lờ mờ nhìn về phía trước.

Thế nhưng khi hắn vừa mới rút Frostmourne ra, thì cả người đều muốn cong lại, bởi vì hắn cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi tới từ phía sau, nếu như đứng thẳng thì lưng sẽ hơi lạnh.

Mà lạnh thì sẽ không thoải mái, hắn không thích.

Tiêu Phàm xoay người lại, thế nhưng lại bị mất thăng bằng, mất trọng tâm nên ngả người về phía trước, sắp nằm sấp xuống đất.

Đúng lúc này có một luồng gió mạnh thổi tới sau lưng Tiêu Phàm, rồi bởi vì Tiêu Phàm ngã xuống nên chỉ lướt qua da đầu hắn, mang đi vài sợi tóc mà thôi, cuối cùng đâm vào lưỡi kiếm Frostmourne mà Tiêu Phàm vừa rút ra, Frostmourne bị luồng lực này đẩy tới, đâm thẳng xuống mặt đất, cuối cùng thì cũng chống được cả người Tiêu Phàm, không cho hắn ngã xuống đất.

…

Màn hình trên sàn thi đấu cũng đang chiếu lại cảnh này, chỉ thêm một con Liệp Ưng xui xẻo mà thôi.

Khi thấy Liệp Ưng của Tịch Dương chuẩn bị đánh lén Tiêu Phàm thì khán giả còn coi trận đấu này người thắng là Tịch Dương.

Đúng lúc này, một chuyện không thể tưởng tượng nổi đã diễn ra, Tiêu Phàm tự nhiên ngã về phía trước, rất tự nhiên và kịp thời, trùng hợp tới không hợp lẽ thường tránh khỏi đòn đánh lén từ phía sau.

Để cho người ta giật mình còn tại phía sau, bởi vì Liệp Ưng lao xuống quá mạnh, lướt qua đỉnh đầu Tiêu Phàm rồi sau đó đâm thẳng vào thanh kiếm phía trước.

Trên màn hình đang quay lại cảnh quay chậm gấp năm lần, khán giả nhìn rất rõ ràng, khi con Liệp Ưng lao vào lưỡi kiếm của Tiêu Phàm thì bị thanh kiếm nổi lên một luồng hơi lạnh đóng băng, sau đó phân giải trong không khí giống như một cục đường thả vào cốc nước nóng vậy…

Liệp Ưng của Tịch Dương bởi vì tốc độ lao xuống quá nhanh nên mới đâm đầu vào lưỡi kiếm của Tiêu Phàm mà chết.

Cho nên mọi người mới thấy một màn khó tin vừa rồi, khi Liệp Ưng đánh tới, cả người Tiêu Phàm hơi lắc lư thì Liệp Ưng đã biến mất rồi.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, nhanh hơn tốc độ mắt nhìn của mọi người, mà tất cả xảy ra quá khéo, khéo tới mức mọi người đều kinh hãi.

Chuyện này cuối cùng là sao? Là trùng hợp hay có mưu đồ trước rồi?

Nếu là trùng hợp thì cũng quá kỳ lạ đi, thế nhưng nếu đó là có mưu đồ trước thì tâm cơ của Mệnh Phàm làm cho người ta không rét mà run.

Mặc dù khán giả đã biết được mọi chuyện qua video quay chậm, thế nhưng những chuyện quá khó tin vừa xảy ra làm bọn họ câm như hến.

Trùng hợp sao?

Tịch Dương không cho rằng đó là trùng hợp, bởi vì Tịch Dương đã quá quen thuộc phong cách chiến đấu của Tiêu Phàm rồi.

Khi chiến đấu, Tiêu Phàm chắc chắn không dựa vào may mắn, cho nên trong lòng Tịch Dương, những chuyện vừa qua đó là thủ đoạn của Tiêu Phàm khi đối phó đòn đánh lén của Liệp Ưng.

Vì thế, Tịch Dương ngoại trừ kinh ngạc thì còn tức giận nhiều hơn, nguyên nhân bởi vì mình bị Tiêu Phàm lừa gạt, không chỉ vì cạm bẫy đối phó Liệp Ưng của mình vừa rồi, mà còn là lúc hai người chưa xích mích, Tiêu Phàm đã lừa gạt mình rồi…

…

“Không, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không học được dã tính. Dã tính dựa vào bản năng của cơ thể, dựa vào cảm giác của cơ thể, dựa vào cơ thể tới hành động, khi thân thể tiếp nhận kích thích sẽ nhanh chóng làm ra động tác phản ứng mà không cần thông qua đại não suy nghĩ. Hành động mà không thông qua đại não suy nghĩ rất khó khăn với những người suy nghĩ nhiều như tôi, chỉ có loại người như chú mới thích làm những việc không cần thông qua đại não.”

…

Tịch Dương nhớ rõ Tiêu Phàm nói như vậy, Tiêu Phàm nói hắn vĩnh viễn cũng không có được dã tính, Tịch Dương lúc đó cũng tin tưởng, vậy mà bây giờ Tịch Dương lại có thể cảm nhận được dã tính của Tiêu Phàm.

Đặc biệt lúc Liệp Ưng lao xuống, Tiêu Phàm khi tránh đi giống như được dự báo trước vậy, loại phản ứng này chắc chắn là dã tính, chỉ có dã tính mới có thể làm được!

Hắn không phải đã nói hắn vĩnh viễn sẽ không có dã tính sao? Tại sao bây giờ trên người hắn lại có dã tính vượt quá mình nhiều như vậy, chẳng lẽ từ khi đó hắn đã giấu mình sao? Thực sự là không thể tha thứ được!

…

Khi đó Tiêu Phàm thật sự cho là mình vĩnh viễn không có được dã tính, loại cảm giác ngang bật hack này.

Bởi vì Tiêu Phàm khi làm việc thích suy nghĩ nhiều, có khi còn suy nghĩ nhiều quá trở nên rối rắm, cho nên hắn mới cảm thấy mình chắc chắn không có loại dã tính này.

Thế nhưng Tịch Dương cũng không biết, Tiêu Phàm lúc này cũng không phải Tiêu Phàm lúc trước, ý thức của Tiêu Phàm đã bị rượu cồn chôn vùi, bây giờ hắn chỉ còn một cơ thể chỉ dựa vào bản năng hoạt động mà thôi.

Mà khi tất cả hành động hoàn toàn giao cho bản năng của cơ thể, đó chính là dã tính nguyên thủy nhất của một sinh vật, dã tính cấp độ ultimate.

Nếu đem so sánh dã tính của Tịch Dương là báo săn, thì dã tính của Tiêu Phàm lúc này là vua của muôn thú.

…

Tịch Dương rất tức giận, tức giận bởi vì người trước mặt quá lạ lẫm, mà cảm giác lạ lẫm này Tịch Dương đổ cho nguyên nhân vì bị Tiêu Phàm lừa gạt, bị Tiêu Phàm lừa gạt là chuyện Tịch Dương không thể tha thứ, thế là Tịch Dương không quan tâm cảm giác nguy hiểm của mình nữa, dưới sự tức giận thì hắn ta lại cầm cây cung của mình lên.

Vù! Vù! Vù!

Từng mũi tên màu vàng nhạt từ trong tay Tịch Dương bắn ra, đốt lên lửa giận của Tịch Dương rồi bắn thẳng tới Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đang rũ xuống, hình như cảm thấy cái gì đó, loạng chà loạng choạng đi về hướng của Tịch Dương.

Bước chân của Tiêu Phàm rất chậm và loạn, thân thể cứ đong đưa cực kỳ không ổn định, nhìn như một chiếc lá đong đưa trong gió vậy, thất tha thất thểu đi trong mưa tên, cực kỳ buồn cười.

Thế nhưng lúc này, khán giả không ai dám cười Tiêu Phàm, bởi vì "Truy Phong Giả" Tịch Dương bắn trượt hết sạch, không trúng một tên nào cả.

Nửa trước cuộc tranh tài, Tiêu Phàm sử dụng bộ pháp rất đẹp mắt, tốc độ di động tăng lên rất cao nên khán giả có thể hiểu được tại sao hắn có thể tránh

được những mũi tên của Tịch Dương, thế nhưng lúc này ai cũng không hiểu được, tại sao cái bộ pháp giống như lúc nào cũng có thể nằm sấp xuống này lại có thể tránh đi toàn bộ mũi tên của Tịch Dương.

Chẳng lẽ là trùng hợp? Nếu là trùng hợp thì quá kỳ lạ rồi, thế nhưng nếu như không phải trùng hợp thì chỉ có thể quy về năng lực của Tiêu Phàm, thế nhưng nếu đây là năng lực của Tiêu Phàm thì hắn đáng sợ tới mức nào? Toàn bộ khán giả đều vì phán đoán của mình mà giật mình, nuốt nước bọt khi nhìn Tiêu Phàm đang tập tễnh đi lại trên sân khấu.

Cảm giác của Tịch Dương bây giờ rất tồi tệ, bởi vì hắn ta không biết tại sao hắn lại không thể dự đoán động tác kế tiếp của Tiêu Phàm.

Trước đó, Tiêu Phàm chỉ cần ở trong tầm mắt của Tịch Dương thì Tịch Dương luôn có một cảm giác tiếp đó Tiêu Phàm sẽ xuất hiện ở nơi nào đó, cho nên Tịch Dương cũng vô thức hướng nơi đó bắn, thế nhưng khi nhìn thấy Tiêu Phàm lúc này thì dự cảm đó của Tịch Dương không biết biến đi đâu mất.

Chương 261: Tái Chiến

Chương 261: Tái Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hắn ta không biết tại sao mà dự cảm của mình mất linh, cho nên mỗi lần bắn thì Tịch Dương đều phải nghĩ xem nên bắn nơi nào, như vậy sẽ kéo chậm lại tốc độ bắn tên của Tịch Dương, mà bởi vì vậy cũng đã không còn tinh chuẩn, góc độ không còn linh hoạt như trước.

Tiêu Phàm lại không nghĩ quá nhiều, hắn chỉ có đi tới mà thôi, hắn đang đi trên mặt đường dưới chân.

Mục đích đơn giản này ai cũng không biết được, bởi vì hình tượng của Tiêu Phàm đang dần dần biến đổi trong ấn tượng của mọi người.

Mọi người nhìn thấy bước chân thoải mái của Tiêu Phàm thì càng nhìn càng có quy luật, càng thú vị, mà tốc độ của Tiêu Phàm lại càng ngày càng nhanh.

Cảm giác này rất kỳ dị, chẳng lẽ là ảo giác sao? Vì sao mình lại cảm thấy người đi đứng lung tung trên sân khấu lại có vẻ…

Tiên phong đạo cốt?

Lại nhìn lại Tiêu Phàm đang bước đi trên sàn đấu, mọi người dùng sức lắc lắc đầu.

Ảo giác, ảo giác, chắc chắn là ảo giác…

Từ lúc Tịch Dương quen biết Tiêu Phàm đến nay chưa từng nghiêm túc so tài qua, dù chỉ một lần cũng không có. Cho nên giải thi đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" xem như là lần đầu tiên bọn họ đọ sức với nhau.

Tịch Dương từng nghĩ qua lúc cậu chiến đấu với Tiêu Phàm sẽ gặp phải phiền thức, trong lòng đã sớm chuẩn bị kỹ càng nhưng những chuẩn bị này thật ra chính là điều chỉnh tốt trạng thái tâm lý lúc thi đấu, duy trì độ cảnh giác cao, chú ý đề phòng Tiêu Phàm thi triển âm mưu quỷ kế thôi, bởi vì điều trong lòng Tịch Dương kiêng kị nhất ở Tiêu Phàm không phải là kỹ xảo chiến đấu mà là sợ hãi cậu bị Tiêu Phàm ám toán chết mà không hiểu gì lúc trên chiến trường.

Cũng không phải nói sức chiến đấu của Tiêu Phàm không mạnh mà là Tịch Dương cho rằng với dã tính cậu có được, Tiêu Phàm không thể cứng chọi cứng được.

Nhưng mà hiện tại phần tự tin này trong lòng Tịch Dương đã hoàn toàn bị Tiêu Phàm phá vỡ, cậu nhìn Tiêu Phàm càng lúc càng đến gần mình, có chút bất lực, chỉ có thể bắn tên theo phản xạ có điều kiện về phía Tiêu Phàm, ý đồ ngăn cản nhịp bước tiến lên của anh ta.

Tiêu Phàm một bước ba lách đi đến chỗ Tịch Dương, tuy nói là đi nhưng tốc độ lại còn nhanh hơn so với chạy, nhưng tư thế đi đường của Tiêu Phàm khiến người ta nhìn vào không cảm thấy mãnh liệt mà ngược lại cảm thấy

nó rất lười nhác và vô lực, giống một người nhặt rác đi không có mục đích trên đường, lại càng giống những người đàn ông say rượu đi ra từ những quầy hàng trong hẻm nhỏ.

Nhưng loại bước chân lười biếng lộn xộn này lại làm cho Tịch Dương e ngại.

Đây là lần đầu tiên từ trước đến nay Tịch Dương cảm thấy loại cảm giác này lúc chơi game online, mũi tên cậu dụng tâm bắn ra vậy mà không có cách nào bắn trúng mục tiêu, mà cảm giác nhạy bén mà cậu luôn luôn ỷ lại cứ như vậy mà biến mất trước mặt Tiêu Phàm, nói chính xác hơn là bị nhịp bước quỷ dị của Tiêu Phàm hoàn toàn tước đoạt.

Lực lượng của mình không hiểu sao bị tước đoạt luôn luôn là một sự việc khiến cho người ta sợ hãi, cảm giác này thật giống như mình bị kẻ địch chém rụng một tay, sức chiến đấu của Tịch Dương trong nháy mắt bị giảm đi nhiều.

Mà Tiêu Phàm cứ lắc lư đi qua đi lại như vậy, từ từ tiến về phía trước, hai tay đung đưa trái phải có quy luật theo thân thể, dường như Tiêu Phàm ngại hai thanh kiếm trong ta quá phiền phúc, dứt khoát để bọn chúng theo tư thế lắc lư rời khỏi tay, tùy ý vung rơi một bên, rớt xuống đất vang lên một tiếng đinh đương giòn tan.

Mặc dù Tịch Dương không hiểu vì sao Tiêu Phàm lại đột nhiên vứt bỏ vũ khí nhưng trong lòng không cao hứng nổi chút nào, bởi vì theo sự tiếp cận của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm tạo ra áp lực càng lúc càng lớn trong lòng Tịch Dương, sau lưng Tịch Dương dần dần bị mồ hôi thấm ướt.

Sau khi vất bỏ hai thanh kiếm, Tiêu Phàm giống như đau chân lại đạp về phía trước mấy bước, lấy tư thế vô cùng kỳ quặc né thoát mũi tên của Tịch Dương lần nữa, khoảng cách giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương ngày càng gần, đã gần đến mức không còn là khoảng cách thích hợp cho cung thủ nữa, Tịch Dương dứt khoát ngừng hẳn tấn công.

Mà dường như Tiêu Phàm cảm thấy tiếng gió xung quanh dừng lại, trong khoảnh khắc Tịch Dương ngừng tấn công, bước chân hắn cũng ngừng lại,

vẻ mặt hơi hoang mang, tựa như không hiểu tại sao xung quanh mình lại đột nhiên không còn tiếng gió ồn ào náo động nào.

Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm đã ngừng tiến tới chỗ cậu, cậu không biết Tiêu Phàm muốn làm gì, cho dù cậu không sợ đối diện Tiêu Phàm trong khoảng cách ngắn nhưng mà theo bản năng cậu vẫn lùi về sau mấy bước, Tịch Dương chậm rãi lùi về sau, có lẽ động tác nhỏ này chính bản thân cậu cũng không hề phát hiện.

Lần đầu tiên Tịch Dương cảm thấy mê mang trong chiến đấu, đối mặt với Tiêu Phàm trước mắt, Tịch Dương không biết bước tiếp theo cậu nên làm như thế nào cả.

Tiếp tục tấn công?

Không sai, nếu như bản thân Tịch Dương không cảm thấy nguy hiểm thì chắc chắn sẽ làm như vậy nhưng lúc này Tịch Dương lại cảm nhận được trên người Tiêu Phàm có một loại áp lực rất lớn ảnh hưởng đến ý thức chiến đấu của cậu, cho nên nói có đôi khi khứu giác chiến đấu quá minh mẫn cũng không phải là chuyện tốt, sớm cảm nhận được sinh vật mạnh, sẽ khiến cho tâm cảnh của bản thân trở nên bứt rứt bất an, thậm chí sẽ theo bản năng mà đánh mất đi dũng khí chiến đấu, chuyển thành chỉ thủ mà không công.

Trạng thái hiện tại của Tịch Dương chính là như vậy, Tiêu Phàm trước mắt mang đến cho cậu áp lực thật sự quá lớn, lớn đến nỗi khiến trong lòng cậu căng thẳng, sắc mặt hơi tái nhợt, cậu không biết tại sao mình lại biến thành cái dạng này, chỉ là ý nghĩ sâu nhất trong lòng cậu bây giờ là cách xa Tiêu Phàm đừng giao thủ với Tiêu Phàm.

Tỉnh lại đi Tịch Dương, đây là cơ hội báo thù cho Tiểu Thúy tốt nhất mà mày vất vả lắm mới đạt được, làm sao có thể cứ buông tha dễ dàng như vậy được?

Trán Tịch Dương đổ đầy mồ hôi,

trong lòng đau khổ rầu rĩ, lúc này Tiêu Phàm vẫn bất động đột nhiên ngẩng đầu lên, vì vậy khiến Tịch Dương vẫn kéo căng dây thần kinh như chim sợ cành cong nãy giờ khẽ giật mình.

Sau khi Tịch Dương lần nữa tức giận chọc thủng nội tâm bất an, ý chí chiến đấu lại bắt đầu cháy rừng rực, bởi vì cậu nhìn thấy lúc Tiêu Phàm ngẩng đầu, khuôn mặt cười mị mị, bộ dáng kia thật ghê tởm, giống như chế nhạo sự nhát gan lúc này của cậu.

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, cậu căn bản không phải là loại người chơi tính toán kỹ lưỡng này, lúc nãy cậu bị sao vậy, lại bị anh Phàm dọa thành như thế, đệt! Không nghĩ nữa, chơi luôn!

Dưới cơn nóng giận, Tịch Dương bỗng nhiên hiểu ra, trời quang mây tạnh, muốn đánh cược liều chết một phen với Tiêu Phàm!

Tịch Dương cười, giận quá mà cười, không rõ là giận Tiêu Phàm hay giận biểu hiện vừa nãy của bản thân, nhưng mà một "Truy Phong Giả" Tịch Dương tự tin kia đã trở lại trận đấu một lần nữa, cũng vì trận chung kết này mà hiến dâng sự bùng nổ của chính mình…

Lắp tên, giương cung, thả tay, bắn tên!

Tịch Dương lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu khiến cho động tác cũng ăn khớp lần nữa, đã không có cách nào dự đoán hành động của Tiêu Phàm vậy thì không cần do dự nữa cứ trực tiếp tấn công bất cứ vật thể nào cậu nhìn thấy là được rồi

Phần dũng cảm tiến lên lúc này của Tịch Dương quả thật đem tới cho Tiêu Phàm không ít phiền phức, cảm giác tiếng gió bên tai ngày càng nhanh, Tiêu Phàm nhướng mày, dường như hơi không vui, một đạo ánh sáng màu bạc hiện lên trên hai tay đã sớm vứt bỏ trường kiếm, một bộ dao dĩa màu bạc trang nhã xuất hiện trong tay Tiêu Phàm.

Lễ Nghi Bàn Ăn, kỹ năng này là kỹ năng mà Tiêu Phàm không thể sử dụng lúc tỉnh táo được.

Mặc dù hiệu quả đặc biệt Phong Ấn của kỹ năng Lễ Nghi Bàn Ăn rất không tệ nhưng điều kiện để sử dụng lại vô cùng khắt khe, đầu tiên, muốn sử dụng thì trong tay không được có vũ khí, tiếp theo còn phải dùng bộ đồ ăn nhỏ như vậy đâm trúng mục tiêu mới có thể phát động hiệu quả Phong Ấn.

Trong trận đấu này, dùng một vũ khí nhỏ như vậy đối phó với Tịch Dương đánh tầm xa, chuyện này thật quá khó tiếp thu đối với Tiêu Phàm rồi, đây quả thật giống như tăng độ khó của cuộc tranh tài lên vậy, huống chi năng lực cận chiến của Tịch Dương cũng vô cùng xuất sắc, cho nên lúc tỉnh táo Tiêu Phàm căn bản sẽ không nghĩ tới việc sử dụng kỹ năng này.

Chương 262: Kiếm Chỉ

Chương 262: Kiếm Chỉ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng bây giờ Tiêu Phàm bởi vì say rượu mà mất ý thức lại nghĩ khác, hắn theo bản năng thích đồ vật nhẹ nhàng thuận tay một chút, bởi vì cầm lên sẽ không quá mệt mỏi, mà dao nĩa bạc ngưng tụ từ Lễ Nghi Bàn Ăn lại đúng lúc phù hợp.

Mũi tên của Tịch Dương đã bay tới, bước chân khiến người ta nhìn thấy vô cùng phí sức của Tiêu Phàm lại xuất hiện, vẫn quỷ dị và khó nắm bắt như vậy.

Theo bước chân loạng chà loạng choạng đi lên của Tiêu Phàm, trận mưa tên này vẫn không có mũi nào chạm được vào Tiêu Phàm chút nào.

Tình hình chiến đấu như vậy quả thật khiến Tịch Dương rất lo lắng nhưng mà Tịch Dương hiện tại không có thời gian để lo lắng, rõ ràng một Tiêu Phàm nhìn thì đi đứng vô cùng chậm rãi nhưng mà không hiểu sao lại đột nhiên lập tức tới gần Tịch Dương, phảng phất như mũi tên Tịch Dương bắn ra không ảnh hưởng chút nào đối với tốc độ của Tiêu Phàm.

Ở khoảng cách gần, Tịch Dương nhìn thấy khóe miệng của Tiêu Phàm cong lên, bộ đồ ăn trong tay chiết xạ ra ánh sáng bạc dưới ánh mặt trời…

Sao mình lại bị tên Phàm ca kỳ kỳ quái quái này tiếp cận rồi. Đây rốt cuộc là tình huống gì vậy?

Không ổn rồi, có dự cảm không lành!

Tịch Dương rùng mình một cái, hắn ta cảm nhận được một luồng hàn ý đánh úp về phía mình, nhanh chóng phản ứng lại, né về đằng sau.

Sau đó, tay trái của Tiêu Phàm cầm cái xiên màu trắng bạc nhanh chóng đâm vào vị trí mà Tịch Dương vừa mới đứng. Nếu không phải phản ứng của Tịch Dương rất nhanh thì vừa rồi đã không thể may mắn thoát chết như thế.

Nhưng hiện tại cũng không phải là lúc mà Tịch Dương nên cảm thấy may mắn vì bản thân vừa thuận lợi tránh được một xiên của Tiêu Phàm…

Tay trái cầm xiên, tay phải cầm dao ăn mới là lễ nghi trên bàn ăn của một quý ông.

Trong lúc dùng bữa, nếu chỉ có xiên ăn thì quý ông sẽ không thể ăn một cách tao nhã được, đương nhiên là cần phải có dao ăn nữa.

Vậy nên dao ăn trên tay phải của Tiêu Phàm đâu thể để không vào lúc này được đây?

…

Tịch Dương cảm nhận được hơi thở nguy hiểm đánh về phía bên trái hắn ta, trong lòng thầm nghĩ: tê liệt! Sau khi chật vật né tránh, Tịch Dương cũng tránh được cả dao ăn màu trắng bạc lóe sáng.

Sự linh hoạt của Tịch Dương khiến cho Tiêu Phàm có vẻ như không quá hài lòng về "bữa ăn" của mình, do cảm xúc của chủ nhân thay đổi nên dao và xiên trên tay Tiêu Phàm càng linh động hơn, tranh đau đánh về phía "đồ ăn trên bàn."

Bộ dụng cụ tinh xảo phát sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, hơi chút chói mắt. Dưới thao tác của Tiêu Phàm, bộ dụng cụ giống như hai con bướm bay lượn xung quanh Tịch Dương.

Cảm tính của Tịch Dương không thể đoán trước được hành động của Tiêu Phàm, nhưng hắn ta vẫn có dự cảm nguy hiểm đang cận kề cho nên Tịch Dương vẫn có thể cảm giác được phương hướng tấn công của hai món dụng

cụ nguy hiểm trên tay Tiêu Phàm kia, né tránh rất nhanh. Nhưng cho dù như vậy thì Tịch Dương vẫn vô cùng chật vật.

Không phải Tịch Dương không muốn chống lại đợt tấn công này của Tiêu Phàm, mà là hắn ta cảm thấy bản thân thật sự không chống lại được đợt tiến công mãnh liệt như vậy nên lúc này hắn chỉ có thể né tránh không ngừng.

Hai người Tịch Dương và Tiêu Phàm cứ không ngừng dây dưa với nhau như vậy trên sàn đấu, mà thứ để quyết định kết quả cuối cùng của trận đấu này chính là sự hoang dã của cả hai. Tịch Dương vì quá tức giận mà quay về bản năng hoang dã của chính mình và Tiêu Phàm sau khi mấy đi năng lực suy nghĩ bắt đầu hành động theo bản năng.

Hai loại bản năng hoang dã đấu với nhau, lộ ra rõ ràng ưu khuyết điểm. Cho dù Tịch Dương không có thói quen động não nhưng trong đầu hắn ta vẫn tồn tại lối tư duy như trước. Như vậy hắn ta không hoàn toàn giao hành động của bản thân cho bản năng. Mà hiện tại Tiêu Phàm hoàn toàn chỉ còn lại bản năng đơn thuần.

Mà hai loại bản năng này lại ảnh hưởng đến vận mệnh của hai người trên đấu trường, quyết định kết cục của trận đấu này.

Tiêu Phàm giữa ánh sáng bạn hành động càng ngày càng nhanh, mà Tịch Dương thì lại càng ngày càng kinh hãi. Ở trên bàn ăn, thức ăn chung quy cũng sẽ bị thức khách dùng dao dĩa đưa vào miệng thôi…

Tịch Dương liên tục phải đối phó với những đợt tấn công của Tiêu Phàm, hắn ta cũng sẽ có những lúc mệt mỏi. Tiêu Phàm khua bộ dao dĩa trong tay, hắn vẫn hoạt động theo ý thích, phóng khoáng sảng khoái, ánh sáng bạc lại lóe lên. Mà lần này thứ lóe lên còn có cả sự tuyệt vọng của Tịch Dương.

Một sợi dây mỏng màu đỏ bị con dao trên tay phải Tiêu Phàm kéo ra từ chiếc cung trên tay trái của Tịch Dương. Trong phút chốc Tịch Dương cảm thấy cánh tay của mình mất cảm giác, trong lòng hắn ta cả kinh. Sao lại như thế này!

Mà lúc này chỉ còn tiếng vang lúc trường cung rơi xuống từ cánh tay mất cảm giác của Tịch Dương trả lời hắn ta. Sau đó Tiêu Phàm nhân lúc hắn

chần chừ lo sợ mà tầm dĩa ăn lên đùi phải của hắn.

Đùi phải của Tịch Dương tiếp tục mất cảm giác, lúc này Tịch Dương chỉ trông mong vào chân trái có thể chống trên mặt đất, cuối cùng hắn ta cũng không giữ vững được cân bằng cơ thể, đổ về đằng sau. Trong nháy mắt lúc lưng của Tịch Dương tiếp xúc với mặt đất, còn chưa kịp phản ứng với tình huống hiện tại thì đã có một người xuất hiện trước mặt hắn ta, mang theo gương mắt tươi cười cưỡi lên người hắn ta.

Tiêu Phàm rất thích "say rượu làm loạn", mà mỗi lần làm loạn này hắn rất thích làm "kỵ binh". Đây là nhận xét của lão ăn xin về Tiêu Phàm.

Mà kỹ thuật cưỡi ngựa của Tiêu Phàm thường có thể mang đến nỗi tuyệt vọng hoàn toàn cho con ngựa mà hắn cưỡi. Phá Quân hoàn toàn đồng ý với điều này.

Nhưng con ngựa mà Tiêu Phàm cưỡi lúc này chính là "Truy Phong giả" Tịch Dương. Cho dù Tịch Dương có trở thành một con ngựa thì hắn ta cũng là một con ngưa thoát cương, vô cùng hoang dã, không dễ phục tùng như vậy.

Ngay lúc lưng chạm đất, Tịch Dương ngay lập tức phóng ra [cạm bẫy mạn đằng] dưới thân hắn ta. Sau khi [cạm bẫy mạn đằng được phóng ra hai giây sẽ có tác dụng lên mục tiêu. Mà [lễ nghi bàn ăn] của Tiêu Phàm chỉ có thể phong ấn hành động của đối phương trong hai giây. Qua hai giây đấy, vết thương của Tịch Dương bị tạo bởi bộ dao dĩa sẽ khôi phục năng lực hành động một lần nữa.

Thẻ thời gian hai giây này rất chính xác, mà trong đầu Tiêu Phàm mất ý thức cũng không có ý nghĩ muốn nắm bắt cơ hội này để chiến đấu. Sau khi cưỡi trên người Tịch Dương một lúc, Tiêu Phàm chỉ cười ha ha chuẩn bị đấm Tịch Dương một phát.

Tiêu Phàm vừa mới chậm rãi nâng cánh tay lên, [cạm bẫy mạn đằng] mà Tịch Dương bày ra nhanh chóng phải triển, chui lên từ dưới đất.

Bởi vì kỹ năng [cạm bẫy mạn đằng] không có bất cứ tính công kích nào, chỉ có tác dụng trói buộc trong 3 giây nên bản năng của Tiêu Phàm cảm nhận

được mạn đằng gì đó sẽ không thể làm hắn bị thương. Nhưng hắn nhìn thấy bọn chúng phát triển rất nhanh thì trong lòng cũng hơi nghi ngờ.

Mà Tịch Dương bị Tiêu Phàm cưỡi trên người giờ phút này cũng đã khôi phục năng lực hành động của bản thân, hắn ta nhân lúc sự chú ý của Tiêu Phàm đang tập trung lên sự phát triển của mạn đằng dùng sức đẩy Tiêu Phàm đang cưỡi trên người mình đi, sau đó nhảy lên, nhanh chóng thoát ra.

Trong lúc chạy thoát, Tịch Dương thuận tay nhặt trường cung rơi ở dưới đất lên, nhanh chóng ngưng tụ sức mạnh, luồng ánh sáng vàng chói mắt phủ lên cây cung của Tịch Dương một lần nữa. Tuyệt sát chiêu [Hoàng kim tiễn] của Tịch Dương lại xuất hiện!

Ánh sáng chói mắt phát ra từ cây cung trên tay Tịch Dương khiến Tiêu Phàm đang bị trói buộc bởi mạn đằng phải giật mình. Dường như hắn cảm thấy được tính nguy hiểm mà mũi tên lấp lánh kia mang lại. Tiêu Phàm muốn rời khỏi vị trí nhưng lúc này hắn đang mắc trong bẫy mạn đằng mà Tịch Dương tạo ra, không thể nhúc nhích, hắn chỉ có thể bị trói chặt tại chỗ.

Tiêu Phàm không hề hài lòng với cảm giác này, nhưng Tiêu Phàm cũng không mượn rượu làm loạn, chạy lung tung, hắn chỉ tự nhiên ngồi ở đấy.

Mà lúc này mũi tên cảu Tịch Dương đã bay ra khỏi cung, phi nhanh về hướng Tiêu Phàm.

Chương 263: Kết Thúc Trong Yên Lặng, Đóng Băng Vương Tọa

Chương 263: Kết Thúc Trong Yên Lặng, Đóng Băng Vương Tọa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Tịch Phàm bắn mũi tên phát sáng ra, hắn ta mở to hai mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào chỗ Tiêu Phàm. Tịch Dương phải đảm bảo [Hoàng kim tiễn] mà hắn ta bắn ra sẽ cắm lên người Tiêu Phàm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, vẻ mặt căng thẳng của Tịch Dương dãn ra, biến thành nét vui sướng. Nhưng ngay sau đó lại là biến thành kinh ngạc, bởi vì

lúc này Tiêu Phàm lại xuất hiện trước mặt hắn.

Sao lại như vậy được? Tịch Dương ngạc nhiên thốt lên. Bởi vì rõ ràng vừa rồi hắn ta thấy mũi Tiêu Phàm bị [Hoàng kim tiễn] mà mình bắn ra bắn trúng rồi biến mất rồi cơ mà. Vì sao sau khi nổ xong Tiêu Phàm lại đứng ở vị trí khác rồi?

Không ai trả lời được nghi vẫn trong lòng Tịch Dương lúc này. Tiêu Phàm lại đi về phía Tịch Dương, dáng đi của hắn vẫn thất tha thất thểu như cũ. Nhưng mỗi lần cơ thể của Tiêu Phàm lay động đều mang lại sự sợ hãi cho Tịch Dương.

Vù vù vù!

Một loạt âm thanh vang lên từ dưới chân Tiêu Phàm, những cây mạn đằng quen thuộc này lại bắt đầu phát triển, quấn lấy Tiêu Phàm đang đi về phía Tịch Dương.

Trong giấy phút đó, tâm tình Tịch Dương lại vui sướng lên. Cuộc đời luôn thay đổi không ngừng như vậy. Hắn ta không nghĩ tới [cạm bẫy mạn đằng] hắn ta thuận tay đặt xuống lúc đánh lén Tiêu Phàm bây giờ lại trùng hợp bị Tiêu Phàm đạp lên kích hoạt.

Lúc đó hắn ta chỉ tùy ý đặt thôi, không hề hi vọng Tiêu Phàm có thể đạp lên chúng. Mà trên sàn đấu cũng chỉ có một cái bẫy như vậy, không thể nghĩ tới Tiêu Phàm lại xui xẻo như vậy, ma xui quỷ khiến đạp lên chúng. Xem ra hôm nay nữ thần may mắn vẫn thiên vị mình hơn rồi.

Bởi vì [Cạm bẫy mạn đằng] chỉ có tác dụng trói buộc chứ không hề có tính công kích, Tiêu Phàm không cảm nhận được tính nguy hiểm của nó nên cứ thế đạp xuống. Tiêu Phàm nhìn mạn đằng lại xuất hiện dưới chân hắn như lúc trước thì vô cùng nghi hoặc, giống như một đứa trẻ chưa biết sự đời nhìn thấy một vật mới lạ.

Nhưng Tịch Dương sẽ không lãng phí cơ hội Tiêu Phàm bị cạm bẫy mạn đằng trói buộc này, hắn ta lại giương cung lên, nhắm vào Tiêu Phàm lần thứ hai.

Trong khoảnh khắc Tịch Dương giương trường cung lên, Tiêu Phàm mơ hồ cảm nhận được có chuyện gì đó làm hắn không thoải mái. Tiêu Phàm nhìn về phía Tịch Dương, trong mắt hắn dâng lên tia cảm xúc phiền chán, giơ một ngón tay chỉ vào Tịch Dương.

Tiêu Phàm không hiểu tại sao mình lại làm động tác này, chỉ là hắn làm vậy theo bản năng mách bảo. Mà hai thanh trường kiếm Tiêu Phàm làm rơi trên sàn đấu lúc trước bây giờ khó nhận ra chúng đang hơi lay động theo động tác của Tiêu Phàm…

Cung tên trong tay Tịch Dương đã ngắm chuẩn về phía Tiêu Phàm, chỉ cần thả lỏng tay cung tên sẽ bay về phía Tiêu Phàm ngay lập tức. Không ngờ lúc này Tiêu Phàm lại vô cùng kỳ quặc mà giơ lên tay phải, hai ngón tay khép lại chỉ xa xa về phía hắn ta.

Anh định làm gì? Thị uy? Cảnh cáo? Cho dù anh có là Phàm ca, thì hiện tại anh cũng bị bẫy dây leo của em trói chặt một chỗ rồi còn có thể làm được gì nữa? Đừng có dọa em.

Tịch Dương nhìn thấy hành động của Tiêu Phàm đầu tiên là căng thẳng tới mức đơ người, sau khi suy nghĩ cẩn thận hắn ta lại thả lòng người, thầm mắng bản thân hắn ta quá nhạy cảm rồi. Nghay khi hắn ta đang định thả lỏng tay đang cầm tên nha, bỗng nhiên có một dự cảm nguy hiểm trước nay chưa từng có ập tới, hắn ta kinh ngạc tới mức dựng thẳng tóc gáy. Hắn ta không biết vì sao bỗng nhiên mình lại có cảm giác này? Cũng hoàn toàn không hiểu hiện tại ở trên sàn đấu có cái gì có thể đe dọa được hắn ta nữa.

Ngay tại giây tiếp theo, một dòng máu đỏ chảy xuống theo khóe miệng Tich Dương, Tịch Dương chậm rãi cúi đầu, khó tin mà nhìn xuống ngực chính mình. Hai thanh trường kiếm của Tiêu Phàm lúc này đang vắt chéo nhau đâm vào giữa ngực Tịch Dương, trực tiếp cắm ngập vào, chỉ còn lộ ra một đoạn chuôi kiếm ngắn ngủi…

[Lượng HP của Tịch Dương: 0%]

Thân mình của Tịch Dương chậm rãi tan thành những vệt sáng biến mất dần trong không trung, trong khoảnh khắc biến mất trên mặt hắn ta còn mang theo vẻ khiếp sợ, trên sàn thi đấu chỉ còn lại một mình Tiêu Phàm vẫn

khí phách nâng tay phải giơ lên phía trước, hai ngón tay vẫn đang khép lại tạo thành tư thế kiếm chỉ…

Tất cả những điều này xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức tất cả mọi người đều không kịp phản ứng. Bọn họ chỉ kịp nhìn thấy Tiêu Phàm tiêu sái giơ tay hướng về phía trước, hai thanh trường kiếm rơi xuống mặt đất liền vô cùng có linh khí mà bay lên không trung, giống như tên rời khỏi cung mà bay thẳng về phía Tịch Dương đang giương cung, cũng trực tiếp cắm sâu vào trong cơ thể của Tịch Dương, nở rộ thành hai đóa hoa màu đỏ diễm lệ trên ngực Tịch Dương.

Tịch Dương thua rồi?

Trận đấu đã kết thúc rồi?

Mệnh Phàm là quán quân của đợt thi đấu này?

Trận giao chiến của Tịch Dương cùng Tiêu Phàm quá mức kịch liệt, kịch liệt đến mức người phụ trách tường thuật toàn bộ giải đấu Tiêu Miêu cũng bị tình huống trên sàn đấu hấp dẫn, vẫn chưa nói câu nào, mà đến khi mọi người kịp phản ứng lại thì trận đấu lần này dường như đã ngã ngũ rồi.

Vì sao lại là "dường như"? Bởi vì kết thúc của trận chung kết này quá đột nhiên, không hề có chút dấu hiệu nào báo trước. Một giây trước Tịch Dương còn đang chuẩn bị tấn công Mệnh Phàm, ngay sau đó liền trực tiếp bị Mệnh Phàm hạ bệ. Mặc dù tất cả mọi người đều nhìn thấy điều này nhưng trong lòng đều khó mà tiếp nhận được sự thật này, người vừa ngã xuống chính là "Truy Phong Giả" Tịch Dương nổi tiếng gần xa đó.

"Lượng HP của Tịch Dương đã hết sạch, người chiến thắng trong trận đấu này là Mệnh Phàm."

Mãi cho đến khi bảng thông báo lẳng lặng xuất hiện phía trên sàn đấu cùng với thông báo liên tiếp của hệ thống xuất hiện, trong lòng mọi người mới miễn cưỡng chấp nhận kết quả của trận đấu này.

Lúc này chỉ còn một mình Tiêu Phàm đứng trên sàn đấu, toát ra vẻ vô cùng cô đơn, mà vốn dĩ cao thủ chính là cô đơn mà.

Mặc dù trận đấu đã kết thúc, quán quân đã xuất hiện, nhưng không có tiếng vỗ tay cổ vũ nào xuất hiện cả. Bởi vì mọi người cần có thời gian để phản ứng với trận đấu vừa rồi. Mặc dù bọn họ vẫn luôn theo dõi quá trình thì đấu, nhưng cho dù là Tiêu Phàm hay Tịch Dương, hành động trong trận đấu của hai người bọn họ đều thật sự quá nhanh trong mắt những người đứng xem ở hiện trường.

Sau khi khán giả dùng não để nghĩ lại tất cả những gì vừa xem được, bọn họ lại phát hiện dường như bản thân mình không thể nhớ ra nổi Tiêu Phàm đã đánh bại Tịch Dương như thế nào? Trong đầu họ chỉ còn lại ấn tượng cuối cùng là Tịch Dương bị hai thanh trường kiếm của Tiêu Phàm giao chéo nhau đâm thẳng vào ngực Tịch Dương hình ảnh hắn ta ôm nỗi hận ngã xuống.

Mà lúc này, Tiêu Miêu lại rất hợp tình hợp lí mà yêu cầu đạo diễn phát lại cảnh hai người chiến đấu kịch liệt vừa rồi lại lần nữa, bởi vì bản thân cô ấy cũng muốn xem cho rõ ràng…

Hình ảnh trực tiếp quay về lúc Liệp Ưng đánh lén Tiêu Phàm, Tịch Dương lần thứ hai giơ cung lên định bắn về phía Tiêu Phàm.

Trong đoạn phim chiếu chậm, khán giả có thể nhìn thấy rõ ràng Tiêu Phàm bằng những lay động cực kỳ kỳ lạ của bản thân hắn mà tránh được tất cả mũi tên Tịch Dương bắn tới, trên mặt hắn còn xuất hiện nét cười ngờ nghệch.

Nhưng ở trong lòng khán giải, nụ cười ngây ngô của Tiêu Phàm trong lúc tiến lên giữa làn mưa cung tên này lại có vẻ tà mị vô cùng, mang theo một nét tùy ý mà tiêu sái.

Trong nụ cười này mọi người dường như có thể cảm nhận được sự điên cuồng của Tiêu Phàm, cùng với sự miệt thị mà Tiêu Phàm dành cho Tich Dương. Nếu như không phải phát điên rồi thì làm sao lại có thể ung dung giữa trận mưa tên như vậy được? Nếu không phải miệt thị thì vì sao khi tấn công Tịch Dương lại vẫn mang theo nụ cười?

Sau đó mọi người nhìn thấy Tiêu Phàm tiếp cận Tịch Dương, không biết vì sao mà Tịch Dương lại dừng tấn công.

Tiêu Phàm cũng dừng lại bước chân của mình.

Sau đó hai người lại tiếp tục chiến đấu, có điều lần này Tiêu Phàm lại cầm trên tay một thanh dao nhỏ không biết lấy ra từ đâu để vô tình uy hiếp Tịch Dương, trên mặt hắn vẫn là nụ cười tà ác kỳ lạ, phối hợp với con dao nhỏ sắc bén kia khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi không thôi.

Chương 264: Tan Cuộc (1)

Chương 264: Tan Cuộc (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Tiêu Phàm liên tiếp mạnh mẽ tấn công, Tịch Dương cuối cùng cũng không chống lại được mà ngã xuống, có điều Tịch Dương không hổ là "Truy Phong Giả", ngay khi ngã xuống hắn ta lập tức bố trí một cái bẫy dây leo, sau khí Tịch Dương dựa vào dây leo để khống chế Tiêu Phàm rồi lập tức đánh trả một kích, tung ra kỹ năng đặc biệt, Hoàng Kim Tiễn!

Ánh sáng của Hoàng Kim Tiến vô cùng lóa mắt, những điều mà khán giả chú ý hoàn toàn không phải là Hoàng Kim Tiễn của Tịch Dương, mà họ đang chăm chú theo dõi biểu cảm của Tiêu Phàm.

Bọn họ nhìn thấy biểu cảm của Tiêu Phàm lúc này không hề có chút kích động nào, chỉ là trong sự bình thản xuất hiện thêm một nét phiền chán.

Phiền chán, đúng vậy, cảm giác lúc này Tiêu Phàm mang lại cho mọi người chính là phiền chán.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, Hoàng Kim Tiễn của Tịch Dương chẳng khác nào một con côn trùng đáng ghét khiến cho hắn cảm thấy phiền chán.

Phải khí phách tới mức nào mới có thể thể hiện được thái độ khinh thường đến như vậy với chiêu tất sát của Tịch Dương!

Mà lúc này Hoàng Kim Tiễn đã rời khỏi cung tên nhanh chóng phóng về phía Tiêu Phàm, mà Tiêu Phàm lại vô cùng tùy ý mà ngồi xổm xuống, ngay

lập tức Hoàng Kim Tiễn bắn trúng mục tiêu!

Trong lòng khán giả đều rất kinh ngạc, như vậy Mệnh Phàm hẳn là đã chết rồi, nhưng sau đó bọn họ phát hiện suy nghĩ của mình là sai lầm, bởi vì Hoàng Kim Tiễn căn bản không đến đúng mục tiêu là Tiêu Phàm.

Thân thể đang bị bao trùm giữa ánh sáng vàng của Tiêu Phàm đang dần dần hóa thành không hư ảo, cuối cùng hóa thành vô dụng, thứ Hoàng Kim Tiễn vừa mới bắn trúng chỉ là thế thân của Tiêu Phàm mà thôi!

Lúc này, thân ảnh của Tiêu Phàm lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người một lần nữa, đi về phía Tịch Dương. Nhưng khi hắn vừa mới bước đi vài bước, Cạm Bẫy Dây Leo mà Tịch Dương bố trí trên sàn đấu trước đó lại sinh ra.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm trực tiếp giơ tay lên, một ngón tay giơ vút lên, hai thanh kiếm bay thẳng về phía Tịch Dương, giao nhau đâm thẳng vào ngực trong sự kinh hoàng của Tịch Dương, kết thúc mạng sống của Tịch Dương.

Một kiếm vừa khí phách vừa sắc bén kia của Tiêu Phàm quả thật là kinh diễm, nhưng trong lòng khán giả, khắc sâu nhất chính là biểu cảm của Tiêu Phàm trong khoảnh khắc cuối cùng. Đó là vẻ mặt chán ghét, tựa như hắn đã chơi đùa mệt mỏi rồi muốn nghỉ ngơi, một ngón tay giơ lên để tuyên bố châm dứt trận đấu.

Sau khi phát lại xong trận đấu, dưới khán đài vẫn im lặng như trước. Sự tấn công như chơi đùa, né tránh tùy ý kia của Tiêu Phàm không ngừng quanh quẩn bên trong suy nghĩ của khán giả. Trong lòng bọn họ dần xuất hiện một ý nghĩ đáng sợ, đó chính là "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm đến tham gia thi đấu lần này chỉ là đến chơi đùa mà thôi, điều đó có thể nhìn thấy được qua biểu hiện của Mệnh Phàm trên sàn thi đấu trong trận vừa rồi. Mệnh Phàm muốn đánh bại Tịch Dương cũng chỉ dễ dàng như bóp chết một con kiến mà thôi. Nếu như hắn muốn kết thúc trận đấu sớm một chút, ngay từ đầu đã dùng kỹ năng phi kiếm kia, Tịch Dương có thể đã không chống đỡ nổi đến nước đó, mà ngay cả Ngọc Sinh Yên cùng A Hoa Tỷ trước đây cũng có thể khó bảo toàn được tính mạng dưới một kích phi kiếm của Tiêu Phàm. Vậy nên khán giả cảm thấy Tiêu Phàm trong trận đấu lần này căn bản là đang giả heo ăn hổ, giao đấu với Ngọc Sinh Yên là để đùa giỡn mỹ nữ, giao

chiến với A Hoa Tỷ có khi cũng chỉ là chơi đùa mang đến niềm vui cho mọi nguwoif mà thôi. Về phần Tịch Dương, Mệnh Phàm vốn là sự phụ của Tịch Dương, sư phụ chơi đùa với đồ đệ không phải là một chuyện rất bình thường hay sao?

Vốn dĩ mọi người cho tuyển thủ Mệnh Phàm này danh hiệu "Ô Yêu Vương" là vì cảm thấy hành vi của hắn vô cùng "bẩn" mà thôi. Nhưng lúc này, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được hương vị "vương" trên người hắn, khí chất hung ác, tà mị, khí phách chỉ thuộc về "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm.

Cho dù trong lòng khán giả, nhân phẩm của Tiêu Phàm đáng khinh đến mức nào, nhưng khi xem trận đấu này rồi, bọn họ phải thừa nhận thực lực của Tiêu Phàm, mà hiện tại bọn họ cũng đang vô tay cho người thắng cuộc Tiêu Phàm.

Có điều trên sàn thi đấu vẫn rất im ắng, không có bất kì một ai phát ra tiếng động nào…

Bởi vì người chiến thắng giải đấu lần này – Tiêu Phàm hình như có phần mệt mỏi, không biết khi nào sẽ bắt đầu, trực tiếp nằm ngủ ở dưới sàn thi đấu…

…

Sau khi Tịch Dương biến mất, Tiêu Phàm mất đi mục tiêu chiến đấu, hắn cảm thấy xung quanh đã không có nguy hiểm gì nên cứ như vậy nằm luôn trên sàn thi đấu mà ngủ say, dường như hắn mơ thấy gì đó, khóe miệng xuất hiện ý cười không dễ phát hiện.

Khán giả cũng rất ăn ý mà không hề gây ầm ĩ ảnh hưởng đến giấc ngủ say của vương giả. Mặc dù bên ngoài không hề cho người chiến thắng Tiêu Phàm một trận vỗ tay xứng đáng, nhưng trên thực tế, ai lại không vỗ tay cho người chiến thắng đã thể hiện ra thực lực tuyệt đối này?

Hơn nữa lúc Tiêu Phàm đã chứng minh được thực lực của bản thân khi là một vương giả. Mặc dù hắn vẫn khiến cho người khác cảm thấy hắn là một "Ô Yêu Vương" vô cùng quái dị, nhưng Mệnh Phàm là "Ô Yêu Vương" thì

tất nhiên cũng có vương tọa thuộc về riêng hắn. Lúc này hiện trường yên tĩnh không một tiếng động, không phải rất giống một cánh đồng tuyết meeng mang trắng xóa hay sao? Sàn thi đấu yên tĩnh dưới chân Mệnh Phàm này cũng chiến là vương tọa đóng băng vì "Ô Yêu Vương" lên ngôi…

Giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh cứ như vậy kết thúc với thắng lợi thuộc về Tiêu Phàm. Trong kế hoạch của ban tổ chức vốn dĩ còn sắp xếp phần trao giải cho tuyển thủ, nhưng do Ngọc Sinh Yên và Tịch Dương thi nhau offline rời sân cùng với Mệnh Phàm vẫn còn đnag ngủ say trên sàn thi đấu kia, bên ban tổ chức phần trao giải cuối cùng. Giải thi đấu lần này cứ lẳng lặng kết thúc như thế.

Tuy nhiên sau trận quyết đấu lịch liệt giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương, bên ban tổ chức tuyên bố với khán giả hệ thống PK đã đạt được mục đích, mà khán giả cũng được thưởng thức trận tranh tài đặc sắc mà bọn họ mong muốn.

Người chơi lần lượt rời khỏi sân thi đấu, họ vẫn không ngừng bàn luận với nhau, chủ đề đương nhiên là xoay quanh nhân vật mạnh mẽ mới quật khởi "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm.

Một ngày trước, bọn họ chỉ chú ý đến sáu vị tuyển thủ: hội trưởng công hội Chiến Minh Reginald của trận doanh Thú Nhân, hội trưởng công hội Long Hổ Bang Thái Thập Tam của trận doanh Thú Nhân, hội trưởng công hội Ngạo Thiên Long Ngạo Thiên của trận doanh Nhân Loại, game thủ chuyên nghiệp của công hội Tinh Thần Nhược Sở của trận doanh Tinh Linh, "Võng du nữ thần" của công hội Hoa Nguyệt Ngọc Sinh Yên ở trận doanh Tinh Linh cùng với "Truy Phong Giả" Tịch Dương của trận doanh Ác Ma, nhưng lại không nghĩ tới hôm nay Mệnh Phàm lại trở thành một hắc mã đột nhiên xuất hiện, giữa chừng nhảy ra, chém quan trảm tướng, trực tiếp chiến thắng.

Mà giải thi đấu biểu diễn Tân Sinh lần này qua đi, hai chữ "Mệnh Phàm" không nghi ngờ gì trở thành chủ đề lôi cuốn mọi người. Bất luận là thực lực quỷ dị của hắn hay là tác phong làm người hèn mọn đều có thể trở thành chủ đề trò chuyện của mọi người.

Thái Thập Tam rời hàng ghế thứ nhất, trước khi đi còn quay lại nhìn thoáng qua Tiêu Phàm vẫn đang nằm trên sàn thi đấu, ánh mắt lộ ra sự sốt ruột

chưa từng có…

Hội trưởng Mị Hỏa không đứng đắn của công hội Hoa Nguyệt lúc này đang trái ôm phải ấp mang theo hai hai em gái trong công hội rời đi, trước khi đi còn lo lắng nhìn thoáng qua Vũ Tinh phía sau lưng: "Này, cô không quên mang về thứ gì đấy chứ, đừng có xem thi đấu xong rồi bỏ lại đồ của mình."

"Mị Hỏa cái người không đứng đắn nhà cô, cô cho rằng tôi ngu ngốc không có đầu óc à." Tính tình của Vũ Tinh rất nóng nảy, thấy Mị Hỏa nhìn mình với ánh mắt thương hại, tức giận vung nắm đấm lên.

Mị Hỏa nhún vai, biểu thị không để ý đến cô.

Cái em gái xinh đẹp Vũ Tinh này thế mà lại là nguyên lão của công hội nhà mình, hồi mới thành lập công hội Hoa Nguyệt thì cô đã tham gia, kỹ thuật trò chơi khá tốt, thích chơi chức nghiệp võ sư, chức nghiệp chỉ sử dụng quyền cước để cận chiến, phong cách chiến đấu cũng rất nóng nảy. Nhưng chính em gái cường hãn này lại có một khuyết điểm vô cùng không tốt, đó chính là hay quên, thường xuyên quên chuyện này chuyện nọ ngay lập tức. Vì thế biết được tật này của cô nên Mị Hỏa tốt bụng, trước khi rời đi nhắc nhở cô một chút.

Chương 265: Tan Cuộc (2)

Chương 265: Tan Cuộc (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vũ Tinh cũng biết mình hay quên, nhưng thấy Mị Hỏa cái cô gái không đứng đắn này dùng vẻ mặt thương hại nhắc nhở mình, trong lòng cô lại tức giận không hiểu được.

Vũ Tinh kiểm tra lại chỗ ngồi của mình, không có cái gì bị bỏ quên, lại nhìn đấu trường một chút, trong lòng vẫn có chút chủ quan, không bỏ quên thứ gì. Vì sao mình luôn cảm thấy mình đã quên cái gì đó, thế nhưng là quên cái gì đây?

Vũ Tinh nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến đau cả đầu, mặc kệ! Lúc nào nên nhớ lại thì sẽ nhớ.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không có rời đi, rất có hứng thú nhìn Tiêu Phàm đang nằm trên đất, trong mắt lộ ra ánh sáng.

Tiểu Miêu bên cạnh Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn vẻ mặt của Phong Ma Tiểu Xích Lang lúc này đang nhìn về phía Tiêu Phàm, trong lòng vô cùng bất an. Trời ạ, "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm là yêu quái hay sao, hình như Phong Ma Tiểu Xích cũng bị hắn bẻ cong rồi.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng phát hiện hình như Tiểu Miêu cũng đang nhìn mình, nghi hoặc xoay người nhìn cô ta. Phản ứng của Phong Ma Tiểu Xích Lang khiến cho Tiểu Miêu giật mình trong lòng, lập tức hiểu rõ nhanh chóng thu thập đồ đạc rời đi. Hành động cuống quýt của Tiểu Miêu khiến cho Phong Ma Tiểu Xích Lang ngây người trong giây lát.

Tuy nhiên nếu như Phong Ma Tiểu Xích Lang biết được suy nghĩ trong lòng của Tiểu Miêu lúc này, đoán chừng không phải người chơi có khả năng chiến đấu cũng sẽ bước lên liều mạng với Tiểu Miêu.

Lúc trước Phong Ma Tiểu Xích Lang không hiểu tại sao Tiểu Sửu Hoàng lại tán thưởng cái tên Tiêu Phàm nhìn vô cùng bình thường này. Bởi vì Phong Ma Tiểu Xích Lang không hiểu chiến đấu, hắn không hiểu được tiềm lực mà Tiểu Sửu Hoàng nói đến là cái gì, phát triển cái gì.

Mà lần tranh tài này kết thúc, hắn dường như thấy được trên người Tieu Phàm cũng có thứ tương tự như trên người Tiểu Sửu Hoàng.

Đặc biệt là nửa đoạn sau trong trận đấu cùng với Tịch Dương, Tiêu Phàm để lộ khí tức nguy hiểm kai liền khiến cho Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy nhìn thấy một tên khác điên giống Tiểu Sửu Hoàng.

Cái phát hiện này không thể nghi ngờ là một phát hiện không tồi đối với Phong Ma Tiểu Xích Lang. Số lượng tên điên trong cái trò chơi này càng nhiều, khí tức của người không bình thường trong trận doanh Ác Ma và người thường hỗn loạn truyền ra ngoài, mà sự tồn tại của những người

không bình thường trong trận doanh Ác Ma này chính là sự đảm bảo lớn nhất cho Thính Phong Các của hắn tiếp tục tồn tại.

Bởi vì một khi trận doanh Ác Ma cũng giống như hiện thực, bị những người duy trì trật tự điều chỉnh trở về bình thường. Như vậy, mục tiêu tiếp theo bị xử lý chính là tổ chức tình báo bọn họ. Nếu như làm không tốt, Thính Phong Các sẽ giống như tạp chí Bát Quái mà hắn ta sáng lập trong hiện thực, đều bị đối thủ làm cho sụp đổ.

Cho nên đối với Phong Ma Tiểu Xích Lang mà nói, trận doanh Ác Ma có thể tiếp tục giữ vững phát triển thì Thính Phong Các của hắn mới có thể tiếp tục sinh tồn. Mà sự xuất hiện của Tiêu Phàm là một chuyện vô cùng tốt không thể nghi ngờ. Cài trò chơi này, càng loạn thì càng tốt, như vậy không ai sẽ rảnh để đi để ý xem Thính Phong Các bọn hắn làm gì.

Xem ra chính bản thân hắn ta cần phải giúp "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm mới quật khởi này trở nên mạnh mẽ như giúp đỡ Tiểu Sửu Hoàng lúc trước. Hơn nữa, cái tên Tiêu Phàm này dường như mạnh mẽ có chút hơi quá. Tiểu Sửu Hoàng, anh bây giờ có thể đánh thắng được hắn không?

Phong Ma Tiểu Xích Lang vuốt cằm yên lặng suy nghĩ.

Ở một bên khác, Tiểu Sửu Hoàng mà Phong Ma Tiểu Xích Lang đang nhớ đến thì lại có vẻ hơi nhàm chán. Từng thanh từng thanh phi đao tinh xảo cứ thế bị ném vào không trung, sau đó các thanh đao lại được tay Tiểu Sửu Hoàng bắt lại được. Lưỡi đao sắc bén kai kẹp giữa hai ngón tay của Tiểu Sửu Hoàng khiến người ta kinh hãi không thôi.

"Chậc chậc, thật sự quá yếu. Sao lại cảm giác yếu hơn nhiều so với người chơi ở trận doanh Ác Ma vậy. Không phải nói bọn mày đạt đến cấp 10 là có thể chuyển chức à? Sao bị đánh là mềm nhũn ra vậy?

Người mà Tiểu Sửu Hoàng đang hỏi thăm chính là một đám người chơi của trận doanh Nhân Loại. Lúc này, đống người chơi đó đang núp trong điểm phục sinh của thành trấn, nhìn một đám người chơi chữ đỏ vây quanh họ ở trước mắt mà run lẩy bẩy. Đương nhiên cái thành trấn của nhân loại này cũng không phải thành Antequera của Tiêu Phàm.

Nơi này là trấn Bàn Thạch, nằm trên con đường dẫn từ một Tân Thủ thôn tới thành Antequera của loài người, là phó bản của trận doanh Nhân Loại, phù hợp với những người chơi từ cấp 10 tới cấp 30, tương tự với cốc Sa Xà của trận doanh Ác Ma.

Sau khi địa vực được liên thông, Tiểu Sửu Hoàng dẫn một đám người Huyết Tinh Ma Thuật Xã của mình đến trận doanh Nhân Loại thử nghiệm. Mà địa điểm được lựa chọn chính là trấn Bàn Thạch, dẫu sao thì những người chơi đang đánh phó bản trong giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh đang diễn ra mấy ngày nay hẳn là có sức chiến đấu rất mạnh đi.

Nhưng kết quả lại khiến cho Tiểu Sửu Hoàng rất thất vọng.

Mới đầu, đám người chơi kia nhìn thấy một đám người chơi chữ đỏ trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã này thì rất hưng phấn, vừa chạy về đám người Tiểu Sửu Hoàng vừa hét: "Mọi người mau tới bạo chữ đỏ đê!"

Thần sắc của đám người trận doanh Nhân Loại này như thể bắt được bảo bối, nhưng chẳng bao lâu sau, đám người kia tựa như một lũ vô dụng cùng nhau trốn ở điểm phục sinh không chịu ra. Điểm phục sinh là nơi cấm võ, Tiểu Sửu Hoàng cũng không còn cách nào khác.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn những người chơi bị mình ngăn ở điểm phục sinh, lòng có chút nén giận. Lũ người này thực sự quá hèn nhát, đám người chơi trong trận doanh Ác Ma kia cho dù có đánh không lại thì ít nhất cũng có dũng khí liều mạng, nhưng đám người trước mắt này bị giết có một lần mà trốn biệt khống dám ra ngoài.

Mấy tên này thật quá yếu ớt, Tiểu Sửu Hoàng chém giết cũng chẳng có chút thú vị nào.

Tiểu Sửu Hoàng hắn hôm nay muốn tới trận doanh Nhân Loại điên cuồng chém giết để chúc mừng địa vực được liên thông đây này, không thì hắn kêu đám người Huyết Tinh Ma Thuật Xã đi theo làm gì cơ chứ. Tiểu Sửu Hoàng chỉ đơn giản muốn tụ hội với mọi người trong xã đoàn, cùng nhau chém giết người chơi khác. Chỉ là không nghĩ đến người chơi trong trận doanh Nhân Loại lại khiến hắn mất hứng.

Vì không vui nên lông mày của Tiểu Sửu Hoàng nhíu lại, khiến cho khuôn mặt vốn tái nhợt của hắn càng thêm dọa người…

Những người chơi nhân loại bị chặn ở điểm hồi sinh trong Bàn Thạch Trấn nhìn đám quái vật có tên màu đỏ đang đứng trước mặt, trong lòng bọn họ vô cùng sợ hãi, vẫn dĩ bọn họ phát hiện ra những người chơi tên đỏ thường lui tới, trong lòng liền mừng thầm, họ nghĩ rằng những người chơi đó có thể sẽ nổ ra trang bị tên đỏ.

Trò chơi "Tân Sinh" này, đánh quái sẽ không rơi trang bị, cho nên "nổ ra tên đỏ" không thể nghi ngờ chính là cách làm giàu nhanh nhất được mọi người nhất trí tán thành.

Hơn nữa đám người chơi tên đỏ bỗng nhiên xuất hiện ở Bàn Thạch Trấn lại không phải chỉ có một người, cũng không biết trong thời gian ngắn từ đâu chui ra nhiều người như vậy, cho dù có đồng người chơi tên đỏ cũng chẳng có gì đáng ngại, bởi lẽ người chơi của trận doanh Nhân Loại ở Bàn Thạch Trấn còn nhiều hơn.

Vì vậy, dưới sự thúc giục của lòng tham, bọn họ cứ thế mà vây quanh những người chơi tên đỏ ở trước mắt, sợ rằng trang bị rơi ra từ những người chơi tên đỏ này sẽ bị những người chơi khác cướp sạch.

…

Kết quả sau một trận thì bọn họ đã phát hiện ý tưởng của họ là sai lầm,sai một cách triệt để, bởi vì những người chơi tên đỏ không biết từ đâu chui ra này quả thực là một đám quái vật.

Lực chiến đấu của mỗi người đều rất cao siêu, hơn nữa còn giết người không chớp mắt, quan trọng nhất là hành vị của bọn chúng lại vô cùng quái dị , khiến cho người khác cảm thấy bọn họ chẳng khác nào một đám quỷ biến thái giết người. Sau khi giao chiến chẳng bao lâu bọn họ đã bị đám người này trực tiếp giết cho quân lính rã rời, sau đó mỗi người đều bị đám người chơi tên đỏ này giết một lần, mà hiện tại họ lại đang bị những kẻ biến thái này vây tại điểm hồi sinh.

Ra ngoài tiếp tục chiến đấu? Chỉ có kẻ ngốc mới đi ra ngoài!

Chương 266: Những Ác Ma Sôi Nổi Ở Nơi Khác

Chương 266: Những Ác Ma Sôi Nổi Ở Nơi Khác

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn xem, tên người chơi tên đỏ đang đeo tai nghe to đùng kia kìa, trong miệng hắn ta không ngừng lẩm bẩm cái gì đó, thân mình lắc lư không dừng, trên đỉnh đầu còn gắn ID "Mạch Tử ồn ào", hành vi của người này rõ ràng là không được bình thường.

Còn có đại thúc tên "Nhân Sinh Bại Khuyển" đang mặc áo choàng ngồi xổm, vẻ mặt âm âm u u ở trong góc, nhìn qua khiến cho người khác cảm thấy không rét mà run.

Lại còn tên "Công Tử Áo Trắng" ẻo lả cầm cây quạt phẩy phẩy đứng bên cạnh, động tác biến thái như vậy nhìn qua cũng không phải là người bình thường.

Tên "Phá Quân" đoan đoan chính chính, biểu tình nghiêm túc kính cẩn đứng bên cạnh hắn ta, cả người gã tỏa ra khí chất tựa như Gestapo của Đảng công nhân thời Đức Quốc Xã.

Đáng sợ nhất vẫn là "Tiểu Sửu Hoàng" ăn mặc kì quái đang nghịch đao ở trước mặt bọn họ, cho dù là hành vi hay hình tượng thì tên Tiểu Sửu Hoàng này là một tên giết người biến thái không thể lẫn vào đâu được!

Hu hu hu, hôm nay phải làm sao đây? Làm sao để thoát khỏi một đám sát tinh thế này?

Một đám người chơi trong Bàn Thạch Trấn cứ như vậy bị những thành viên của "Huyết Tinh Ma Thuật Xã" bao vây, làm thế nào cũng không chịu chui ra khỏi điểm hồi sinh, dù sao ấn tượng mà đám người "Huyết Tinh Ma Thuật Xã" đem lại cho bọn họ không chỉ là thực lực cường hãn, mà ấn tượng sâu sắc nhất khiến cho bọn họ cảm thấy những người này nhất định là biến thái, một khi đã bước lên chiến đấu cùng với chúng rồi bị chúng ghi

thù thì phải làm sao? Với một người bình thường mà nói bị những tên biến thái trong trò chơi ghi thù cũng không phải trải nghiêm tốt đẹp gì.

Tiểu Sửu Hoàng mới chỉ thoáng hướng về phía những người chơi này tiến lên một bước, kết quả bọn họ liền thấp thỏm lo sợ mỗi người một hướng lùi lại phía sau, khiến cho gân xanh trên trán Tiểu Sửu Hoàng nảy lên.

"Thật mất hứng, hiếm khi mọi người mới cùng nhau tham gia hoạt động tập thể của tổ chức, kết quả lại nhàm chán như vậy. Thôi bỏ đi, hôm nay đến đây thôi, mọi người giải tán hoạt động tự do đi."

Nghe thấy Tiểu Sửu Hoàng nói vậy, đám người thích PK trong trận doanh Ác Ma liền giải tán, bởi vì vốn dĩ bọn họ cũng chỉ là những người chơi thích hoạt động tập thể nên mới tụ tập một chỗ, đa phần bọn họ vẫn có thói quen hành động một mình.

"Lão đại, tiếp tới anh định đi đâu?" Trước khi đi Phá Quân hỏi Tiểu Sửu Hoàng.

"Nghe nói ở bên Tinh Linh có một ngôi sao có ánh sáng lung linh, chỉ mong nó thật sự có thể phát sáng như lời đồn, khà khà." Nghe thấy câu hỏi của Phá Quân, tâm trạng của Tiểu Sửu Hoàng dường như tốt lên một chút, tầm mắt gã nhìn về phía xa, Tiểu Sửu Hoàng dường như có thể trông thấy được một mảnh rừng rậm rạp ở phía nam…

…

Ngay khi việc Tiêu Phàm chiến đấu ở giải đấu "Tân Sinh" PK được gọi là Lich King được treo lên tieba, Tiểu Sửu Hoàng trong cùng trận doanh Ác Ma cũng đồng thời dẫn dắt "Huyết Tinh Ma Thuật Xã"tiến hành hoạt động mà bọn chúng gọi là "Hoạt động tập thể của xã đoàn" tại Bàn Thạch Trấn trong trận doanh Nhân Loại cũng bị những người chơi nhân loại ở Bàn Thạch Trấn đưa lên tieba, đồng thời trên tieba còn xuất hiện một bài post có liên quan đến trận doanh Ác Ma.

Nó đến từ Hắc Long Bang vốn do Ác Long dẫn dắt, đương nhiên ảnh hưởng sẽ không còn được như trước đây, có lẽ hình dung với sự tồi tệ của "Huyết Tinh Ma Thuật Xã" thì còn chuẩn hơn nữa.

…

“Xin chào, tôi là Vẽ Đến Mệt của ef4, đằng trước đã bị Hắc Long Bang chúng tôi bao hết rồi, mời mọi người đi đến chỗ khác luyện cấp, tôi ở đây cảm ơn sự phối hợp của mọi người.”

Người xuất hiện chính là một thành viên trong đoàn Kì Hạ của Hắc Long Bang, thành viên của đoàn ef4 chuyên mặc những bộ đào kéo rồng phượng của Hắc Long Bang, người đang lên tiếng lúc này chính là Vẽ Đến Mệt nhã nhặn của ef4.

Đạo Danh Tứ đang cùng Tây Môn Tống Nhị Lang đứng một bên đánh nhau, Môi Tố Linh Tắc đang trông ngóng khắp nơi để rình các mỹ nữ đi ngang qua, chỉ có duy nhất Vẽ Đến Mệt “đáng tin” đang cần cù nghiêm chỉnh chấp hành nhiệm vụ mà lão đại Hắc Long Bang giao cho bọn họ.

Đối với tuyên ngôn bao hết không có chút lực uy hiếp vào trong miệng Vẽ Đến Mệt, hai tên người chơi thú nhân bộ dạng tráng kiện rắn chắc lựa chọn phớt lờ.

Nực cười, sao bọn chúng lại có thể bị tên Vẽ Đến Mệt ẻo lả mà dọa cơ chứ?

Hắc Long Bang là cái gì?

Nhớ không nhầm thì hình như là một công hội của trận doanh Ác Ma, chính là cái công hội có hội trưởng bị người chơi tự do đánh cho tan tác chim muông. Cái thứ công hội rác rưởi yếu ớt như vậy còn học đòi người khác bao hết, có nhầm hay không vậy?

Vậy nên hai tên người chơi thú nhân này trực tiếp không để ý tới lời cảnh cáo của Vẽ Đến Mệt, lập tức đi về phía điểm luyện cấp của Hắc Long Bang.

Mà ngay khi bọn chúng đụng mặt với thành viên của Ác Long thì liền thấy hối hận.

Phong Lang sau khi nghe tin Tiêu Phàm làm tuyển thủ dự thi giải đấu “Tân Sinh” PK tâm trạng không hề tốt, không nghĩ tới sau khi Hắc Long Bang bọn họ dao hết chỗ luyện cấp còn có người dám xông vào, vì vậy nên tâm

trạng của Phong Lang càng trở nên ác liệt, hơn nữa cho tới này Phong Lang vẫn là một người chơi khá bạo lực, cho nên gã liền trực tiếp ra tay xử lí những người chơi tự ý xâm nhập này.

Nhưng sau khi Phong Lang xử lí nxong đám người chơi này, lại có một vài người chơi tự do xông vào, Phong Lang tính tình không tốt liền không nói không rằng trực tiếp giết chết bọn họ.

Sau khi ngày càng có nhiều người chơi xâm nhập, Ác Long cảm thấy có gì đó không hợp lí, hỏi Vẽ Đến Mệt đang canh ở ngoài xem có chuyện gì xảy ra, Vẽ Đến Mệt chỉ có thể trả lời cụ thể, nói cho Ác Long biết những người này căn bản không quan tâm đến tuyên ngôn bao hết của Hắc Long Bang.

Lời này của Vẽ Đến Mệt đã bỏ qua một vài chi tiết, nói đúng ra là bọn chúng không coi tuyên ngôn Hắc Long Bang bao hết không có chút uy hiếp nào của Vẽ Đến Mệt ra gì.

Nghe thấy câu trả lời của Vẽ Đến Mệt, Ác Long nổi giận, gã không ngờ rằng công hội của mình lại bị coi thường đến như vậy ở trận doanh khác. Được được được, vậy thì giết hết toàn bộ những người chơi dám xông vào đây!

Vì vậy rất nhiều người chơi nổi lên tâm lí phản nghịch sau khi nghe lời nói bao hết của Vẽ Đến Mệt liền xông vào nơi luyện cấp của Hắc Long Bang, bị những thành viên Hắc Long Bang phẫn nộ vây giết.

Người chơi bị Hắc Long Bang giết chết không phục lấy việc hắc Long Bang bao điểm luyện cấp để dụ giết người chơi làm chủ đề để đăng bài post lên tieba, lôi kéo được rất nhiều sự đồng cảm của những "người bị hại" không có lòng tự trọng.

Như vậy ấn tượng của người chơi ở các trận doanh khác đối với người chơi của trận doanh Ác Ma, trong một khoảng thời gian hắn bị Hắc Long Bang cùng Huyết Tinh Ma Thuật Xã kéo tụt dốc không phanh.

Lại thêm việc sau khi người chơi của các trận doanh khác tiếp xúc với người chơi của trận doanh Ác Ma, phát hiện hành vi của người chơi trong trận doanh Ác Ma quả thực có những chỗ kì dị khác biệt với người bình

thường, hơn nữa trận doanh Ác Ma còn sinh ra một vương giả nổi tiếng đáng khinh cùng với hai tổ chức hung tàn, vậy nên không bao lâu sau khi liên thông các trận doanh, người chơi của chủng tộc Ác Ma rất tự nhiên liền bị người chơi của các chủng tộc khác xa lánh, thậm chí có những lúc có những người chơi có tâm lí bài xích đối với người chơi của trận doanh Ác Ma.

Tiêu Phàm trở về không bao lâu, bất tri bất giác người bình thường trong trò chơi đã có những thay đổi rất lớn trong thái độ đối với bọn hắn…

Sở dĩ Tiểu Sửu Hoàng thấy người chơi trên trấn Bàn Thạch ở trận doanh Nhân Loại yếu như vậy, thật ra là do sức chiến đấu chủ yếu của trận doanh Nhân Loại đều không có ở đây vào lúc này.

Long Ngạo Thiên dẫn đám "Khắc kim đảng" ở trong công hội Ngạo Thiên đến giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", học theo Lôi Phong đi đưa kinh nghiệm cho mọi người.

Mà đoàn đội chiến đấu có thực lực đứng đầu ở trong trận doanh Nhân Loại - Trật Tự, sau khi khu vực liên thông đã rời khỏi trận doanh Nhân Loại, không ngừng nghỉ tiến vào trận doanh Ác Ma hoang tàn vắng vẻ kia…

…

Chương 267: Trật Tự

Chương 267: Trật Tự

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bên trong phó bản thung lũng Rắn Cát cấp địa ngục, Nhãn kính xà vương mà Tiêu Phàm quen thuộc đang điên cuồng gào thét.

Quanh người nó là một luồng tử khí nồng nặc, cái vảy rắn đen khịt đang tỏa ra tia sáng yếu ớt, đôi mắt rắn đỏ như máu nhìn chằm chằm vào người đàn ông mặc áo bào màu xanh da trời.

Dáng vẻ lúc này của Nhãn kính xà vương giống như là đang đe dọa, hơn nữa còn mang vẻ kiêng dè?

Một người có thể khiến cho loại quái vật có thực lực tương đương với cấp 40 như Nhãn kính xà vương phải kiêng dè sẽ là người phương nào chứ?

Người trước mặt Nhãn kính xà vương mày kiếm mắt sao, mũi cao môi mỏng, tóc hơi dài, hai sợi tóc đen rũ xuống hai bên tai, không có gió nhưng ống tay áo rộng của áo bào vẫn phất phơ, điều này là do tự bản thân người này tản ra một luồng khí thế mạnh mẽ, ngay cả luồng tử khí quanh thân Nhãn kính xà vương cũng bị làn gió này thổi bay hết mấy phần.

Hai tay của người đàn ông đặt ở sau lưng, hắn ta lẳng lặng nhìn con mồi trước mắt mình.

Trang phục của hắn ta thuộc loại cổ điển, chỉ có điều từ bộ trang phục này vẫn có thể nhìn ra được hắn ta là một Kiếm Sĩ nhân loại, bởi vì bên hông của hắn ta là một cái vỏ kiếm tinh xảo.

Bên trong vỏ kiếm không hề có thứ gì cả, điều này chứng minh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ từ lâu, lại nhìn hai bàn tay trống trơn của hắn ta, là một Kiếm Sĩ tay không tấc sắt, lúc này hắn ta phải làm gì để chiến đấu với Nhãn kính xà vương hung ác kia chứ?

Hành động đỡ đòn của người đàn ông đó đã chứng minh tất cả, người đàn ông thực hiện một động tác vô cùng quen thuộc, một đạo kiếm quyết hướng về phía Nhãn kính xà vương, một thanh bảo kiếm với ánh sáng màu xanh bắn ra từ đất trống, lạnh lẽo đâm vào cơ thể của Nhãn kính xà vương, xuyên thẳng vào cái vảy đen cứng rắn của Nhãn kính xà vương rồi chọc thủng vào, một dòng máu tươi theo đó mà phun ra, Nhãn kính xà vương gào thét với vẻ thê lương, làm cho những hạt cát ở trên đỉnh hang bị chấn động rơi xuống đất, thế nhưng chẳng có hạt cát nào có thể rơi vào cái áo bào màu xanh của người đàn ông kia cả…

…

Chỉ chốc lát sau, người đàn ông giẫm lên cái xác to của Nhãn kính xà vương đang nằm trên mặt đất, lẳng lặng nhìn xung quanh rồi lại liếc nhìn

cái hộp phần thưởng trong tay mình, vẻ mặt rất thất vọng: “Một người ở trong phó bản địa ngục, vẫn không có thu hoạch.”

Sau đó người đàn ông hóa thành một luồng kim quang rồi biến mất trong phó bản…

Nhìn thấy Kiếm Thần ra khỏi phó bản, Tiểu Ngũ đeo kính viền mỏng, lịch sự nhã nhặn vô cùng phấn khởi tiến lên nghênh đón.

“Đại ca, sao rồi, một người ở phó bản thung lũng Rắn Cát cấp địa ngục có thu hoạch không?”

Đúng vậy, người đàn ông mặc áo xanh này chính là Hội trưởng của công hội Trật Tự thuộc trận doanh Nhân Loại, Kiếm Thần.

Thân phận khác là thành viên của tổ hành động đặc biệt của cục Quốc An - Long Tổ, tổng phụ trách điều tra “Tân Sinh”.

“Không có.”

Giọng nói của Kiếm Thần rất bình thản, thế nhưng Tiểu Ngũ vẫn có thể cảm nhận được một sự mất mát không dễ nhận ra.

“Chỉ có điều, anh cảm thấy độ khó của phó bản thung lũng Rắn Cát cấp địa ngục rất khác lạ, hình như người thiết kế căn bản không muốn người chơi vượt qua…”

Kiếm Thần nhớ lại cảnh chiến đấu giữa mình và Nhãn kính xà vương, nghĩ thầm nếu không phải mình có kiếm pháp Thục Sơn, ước chừng rất khó để đánh bại con boss cuối cùng của phó bản này.

“Tại sao lại như vậy, thử nghiệm của chúng ta đã thu được các loại khả năng của “nó”, lần lượt từ bốn người cấp độ đơn giản, ba người cấp độ đơn giản, hai người cấp độ đơn giản, một người cấp độ đơn giản… mãi cho đến một người cấp độ địa ngục. Tại sao lại không có bất kỳ thu hoạch nào cơ chứ, có khi nào bác sĩ Mã đã tính sai rồi không.” Tiểu Ngũ nhìn bảng số liệu mà mình ghi chép được từ các thành viên của công hội Trật Tự vào

hôm nay, trong lòng vô cùng khó hiểu, cảm thấy buồn bực với cái kết quả này.

“Không đâu, tuy bác sĩ Mã đã lớn tuổi, thế nhưng ông ấy tuyệt đối sẽ không phạm phải những loại sai lầm cấp thấp thế này, hơn nữa còn là vấn đề liên quan đến quốc gia nữa.” Kiếm Thần nghe được sự nghi ngờ của Tiểu Ngũ, nghĩ đến vị nhân viên nhân viên nghiên cứu khoa học làm người ta kính trọng kia, lập tức gạt bỏ.

“Nhưng nếu không tính sai, tại sao hôm nay chúng ta đã thử nghiệm hết tất cả khả năng rồi mà vẫn không hề có bất kỳ thu hoạch nào? Lẽ nào người khác đã lấy nó đi từ sớm?”

“Không thể nào, anh đoán là thứ này phải ở trong phó bản thung lũng Rắn Cát cấp địa ngục, mà người chơi bình thường thì không thể nào vượt qua được độ khó của cấp độ địa ngục, cho nên hẳn là không có ai lấy được nó trước chúng ta cả. Anh định thử thêm mấy lần nữa, nếu đến lúc cuối cùng mà chúng ta vẫn không thu hoạch được gì, vậy thì chỉ có thể là do bác sĩ Mã đã thất bại trong việc mô phỏng server Mỹ của trò chơi “Tân Sinh” mà thôi, dù sao thì người thiết kế ra thứ này được gọi là “kỳ tích nhân tạo” - John.”

“Nếu thật là vậy, mấy ngày nay chúng ta đã làm chuyện vô ích rồi, mãi đến lúc cuối cùng ngay cả thứ mà John đã thiết kế là thứ gì chúng ta cũng không biết.” Tiểu Ngũ nghe được câu nói của Kiếm Thần thì trong lòng cũng cảm thấy mất mát.

Kiếm Thần không biết phải trả lời câu này thế nào, hắn ta chỉ có thể im lặng không nói gì…

“Ha ha ha…” Một chuỗi tiếng cười lanh lảnh đánh gãy sự trầm mặc của Kiếm Thần và Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ nghe được tiếng cười vô tâm này, trán liền nổi gân xanh, cậu ta hét lên với cô gái đang ngồi ở một bên, rảnh rỗi xem video thông qua chức năng của kênh tin nhắn: “Nhị tỷ, chị đang làm gì thế hả! Bây giờ là lúc chấp hành nhiệm vụ, sao chị không hề lo lắng gì, trái lại còn cười hì hì ở một bên!”

“Đứa em tsundere bốn mắt à, chị có chọc em đâu, chị đang thu thập tình báo mà, em chỉ biết ở nhà cả ngày thôi, nói cho hay là đang làm kỹ thuật, thật ra chỉ là một con mọt sách.”

Người chơi nữ đang nói chuyện là Tử Yêu, thành viên của Long Tổ thuộc cục Quốc An, am hiểu thu thập tình báo và nằm vùng, còn Tiểu Ngũ thì am hiểu phân tích tình báo và kỹ thuật điện tử.

Nghe Tử Yêu nói mình là con mọt sách, Tiểu Ngũ liền tức giận, cậu ta chỉ vào Tử Yêu nhưng vẫn không nói ra được một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể nói kiểu đứt quãng: “Chị… Chị… Chị…”

Miệng lưỡi của Tử Yêu rất sắc bén, không hề ngốc nghếch như Tiểu Ngũ: “Chị cái gì mà chị, chị nói em là con mọt sách đấy, lúc trước khi đặt tên cho công hội, em còn muốn đặt là Hoa Hạ Hiên Viên nữa chứ, may là chị có ở đó, nếu không thì chúng ta đã tiêu đời rồi, chúng ta ở đây để chấp hành nhiệm vụ bí mật! Em đọc tiểu thuyết nhiều quá hay sao, lại muốn đặt một cái tên dễ đoán như vậy, em muốn hại chết mọi người đúng không! Sao em không đặt tên cho công hội của chúng ta là Long Tổ Cục Quốc An luôn đi, bởi vậy chị mới nói em ở nhà lâu quá nên đã trở thành ngốc nghếch đâu có sai đâu.”

Tiểu Ngũ bị Tử Yêu làm cho tức đến mức đỏ hết cả mặt, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, cậu ta chỉ vào Tử Yêu rồi nói: “Nhị tỷ, nếu chị thu thập tình báo thì tại sao lại cười chứ, rõ ràng là chị đang chơi trong giờ làm việc.”

Tử Yêu nghĩ đến cái video mà mình đang xem thì lại nở nụ cười, hết cách rồi, cuộc chiến đó thực sự quá thú vị, không thể không cười được.

“Hừ, con mọt sách như em thì biết gì chứ, chị đang xem giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh”, tìm hiểu về thực lực của người chơi trong server Trung Quốc của chúng ta, chỉ là chị không nghĩ đến quán quân của cuộc thi đấu lần này là Mệnh Phàm lại buồn cười đến vậy.”

“Giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh”? Thứ này có gì đáng để xem chứ, nếu không phải lúc đại ca sắp làm xong nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông,

Long Ngạo Thiên lại chặn ngang, quán quân của cuộc thi đấu lần này chính là đại ca.” Tiểu Ngũ vô cùng không phục.

Chương 268: Nhớ

Chương 268: Nhớ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Vì vậy chị mới nói em ngốc, chúng ta không thể công khai như vậy được, suốt ngày em cứ nghĩ đến chuyện nổi tiếng, nếu đại ca trở thành quán quân của cuộc thi đấu lần này, sao chúng ta còn có thể hành động bí mật ở trong trò chơi được nữa! Lúc rảnh rỗi thì em hãy cố gắng học làm sao để nằm vùng với chị đi, con mọt sách!” Tử Yêu mắng Tiểu Ngũ với vẻ hận không thể mài sắt thành kim.

Kiếm Thần không để ý đến cuộc cãi vã của hai người, hắn ta hỏi Tử Yêu: “Nhị muội, cuộc thi đấu lần này có chuyện gì đáng lưu ý hay không.”

Tử Yêu thấy Kiếm Thần hỏi mình, thu lại nụ cười trên mặt: “Chỉ là những tin tình báo không quan trọng lắm, có điều anh sẽ có hứng thú với một người trong đó.”

Tử Yêu mở video giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh” ra, bắt đầu chiếu video, cảnh tượng là trận chung kết giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương.

Kiếm Thần nhìn nửa đoạn đầu hai người chỉ đánh qua đánh lại, không biết tại sao Tử Yêu nói mình sẽ cảm thấy hứng thú với người nào đó, đang định hỏi, hắn ta chợt thấy trong video Tiêu Phàm bắt đầu bước lảo đảo để né tránh mũi tên mà Tịch Dương bắn ra, động tác của Kiếm Thần cũng theo đó mà ngừng lại…

Sau khi chiếu xong, đôi mắt sắc bén của Kiếm Thần sáng lên, hắn ta quả thực rất có hứng thú với cái tên gọi là Mệnh Phàm này, hắn ta nhận ra kỹ năng của Tiêu Phàm dùng khi chiến đấu với Tịch Dương là gì, Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ, Kim Tàm Thoát Xác, Ngự Kiếm Thuật, mặc dù sử dụng

ở trong game, thế nhưng Kiếm Thần nhất định phải tìm hiểu chuyện này một cách rõ ràng.

…

“Tiểu Ngũ, giết anh.”

Kiếm Thần bỗng nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy, sấm rền gió cuốn, làm cho Tiểu Ngũ không thể phản ứng lại kịp.

“Anh mới đánh phó bản cấp địa ngục nên đã lên cấp 31, giết anh một lần để anh xuống cấp 30, nếu không thì anh sẽ bị hạn chế về cấp bậc nên không vào phó bản được. Ngày mai anh định đánh phó bản cấp địa ngục một mình lần nữa, dù sao thì thung lũng Rắn Cát là phó bản mỗi ngày, chỉ có thể thử nghiệm mỗi ngày. Một lát sau anh còn phải điều tra những chuyện quan trọng khác nữa, anh sẽ offline trước, sau khi anh offline thì mấy em tiếp tục tiến hành thử nghiệm ở thung lũng Rắn Cát, tránh việc xác suất khen thưởng khiến chúng ta mất mục tiêu lần này.”

Kiếm Thần lập tức nói đến nguyên nhân tự sát và cách bố trí hành động cho Tiểu Ngũ, sau khi Tiểu Ngũ ném mấy quả cầu lửa cho Kiếm Thần, rốt cuộc thì Kiếm Thần cũng biến thành ánh sáng nhạt rồi biến mất ở cửa vào thung lũng Rắn Cát…

Trong một nhà trọ ở thành phố S, một người đàn ông ủ rũ ngồi trong góc tường, lưng dựa vào tường, vẻ mặt nhìn có chút mỏi mệt.

Người đàn ông này đang cúi đầu, sợi tóc xõa tự nhiên xuống trán, che khuất vẻ mặt của hắn ta lúc này.

Một khung ảnh đang đặt dưới đất trước mặt hắn ta, trong ảnh chụp là một hình ảnh mà khi người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng thoải mái.

Người đàn ông vươn tay ra chạm vào khung ảnh, đến lúc chạm vào bức ảnh trong khung hình đó, tay của người đàn ông này dừng lại một chút, sau đó vô cũng dịu dàng vuốt ve bức ảnh, nước mắt chảy xuôi trên gò má.

“Xin lỗi, là anh vô dụng, Tiểu Thúy…”

Sau khi Trần Hi Dương bị Tiêu Phàm giết chết trong trận chung kết, tâm trạng vô cùng ủ rũ liền logout khỏi game nhưng lúc này trong đầu hắn ta không ngừng lặp lại tình cảnh hắn ta bị Tiêu Phàm một chiêu giết chết.

Đây là lần đầu tiên sau khi hắn ta trở thành "truy phong giả" chết ở trong tay người khác, mà người đánh bại hắn ta chính là người hắn ta quá quen thuộc - Tiêu Phàm.

Nhưng sau khi nghĩ lại, Trần Hi Dương quyết định bỏ đi hai từ "quen thuộc".

Bởi vì hắn ta cũng không hề quen biết với người mà hắn ta đã đối mặt trên trận đấu chung kết trong cuộc PK của "Tân Sinh", tuy rằng người kia có khuôn mặt vô cùng quen thuộc với hắn ta nhưng theo bản năng Trần Hi Dương vẫn cảm thấy người ngày vô cùng xa lạ, hơn nữa trên người còn không ngừng tản ra một sự áp bức khiến cho hắn ta đến hô hấp cũng phải khó khăn, cho đến bây giờ, Trần Hi Dương hồi tưởng lại "người kia" không khỏi sợ từ trong tâm.

"Đáng ghét! Rốt cuộc là mình đang sợ cái gì! Không phải chỉ là thua một lần thôi sao! Sau này còn có cơ hội!"

Trần Hi Dương đứng dậy, đi đến cạnh bức tường, hung hăng đấm một cú lên chỗ trống của bức ảnh tót nghiệp đã che kín phi tiêu.

Trên ảnh tốt nghiệp, hình ảnh của Tiêu Phàm đã bị nắm đấm của Trần Hi Dương che kín lại, mà bàn tay của Trần Hi Dương cũng vì dùng sức quá độ mà nhanh chóng đỏ lên…

Không để ý tới Tiêu Phàm này trước kia có kiêu ngạo kia đang làm gì, trong khu biệt thự Hàn gia ở khu nhà giàu thành phố S còn có một vị đại mỹ nhân đang vô cùng "nhớ" Tiêu Phàm…

Trước kia Hàn Thi Toàn chỉ tập luyện Hoa Kiếm, bỗng nhiên hôm nay lại thay bằng Trọng Kiếm, cô có chút không quen, chém lên chém xuống một lúc trong phòng tập tại gia, cổ tay liền có chút mỏi.

Cô nhìn thời gian một chút, có chút không yên lòng, quay sang hỏi em gái ruột hàn Thi Dao: "Kết quả trận đấu như thế nào?"

Hàn Thi Dao nhìn Hàn Thi Toàn một cái, biểu cảm có chút cứng ngắc.

"Chị hỏi là kết quả trận đấu như thế nào!" Hàn Thi Toàn nhấn mạnh thêm.

"Mệnh Phàm là quán quân…"

Hàn Thi Dao chỉ có thể thấp thỏm mà nói ra chi tiết tình huống của trận đấu.

Những lời này rất ngắn, chỉ có năm chữ nhưng năm chữ này cũng đủ để kích thích Hàn Thi Toàn rồi.

Hàn Thi Toàn không nói gì cả, bởi vì cô đã hét lên.

"A! A! A!"

Cô vừa hét vừa vung kiếm trong tay không ngừng chém vào bia ngắm trước mặt, trên tấm bia kia có hai tờ giấy Tuyên, dùng bút lông viết lên hai chữ "Mệnh" và "Phàm"…

Chú quản gia Lý chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của đại tiểu thư, hỏi lại Hàn Thi Dao một lần: "Nhị tiểu thư, hôm nay rốt cục đại tiểu thư làm sao vậy?"

"Haizz." Hàn Thi Dao cũng chỉ biết thở dài.

Chú Lý thấy Hàn Thi Dao vẫn không trả lời, lại nhìn Hàn Thi Toàn đang nổi điên một bên, chỉ biết đau lòng, tính toán cùng tấm sự với Hàn Thi Toàn để hướng sự chú ý của cô sang việc khác.

Nhìn hai chữ "Mệnh" và "Phàm" được viết trên giấy Tuyên Thành đang được dính trên bia ngắm mà bay phấp phới nói: "Đại tiểu thư, sao cô lại lựa chọn hai từ này, hai từ "mệnh phàm" này mặc dù không nối liền với nhau nhưng đặt cùng nhau cho người ta cảm giác rất có ý nghĩa. Mắt nhìn của đại tiểu thư quả nhiên là rất tốt."

Hàn Thì Toàn nghe xong lời nói của chú Lý lại hét to hơn "A a a", chú Lý nhìn mà trợn mắt há mồm, hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra.

Hàn Thi Dao biết chú Lý là muốn tốt cho chị của mình, muốn để chị chú ý đến cái khác, tiếc là chú ấy không rõ tình hống, lại động vào hai từ "Mệnh Phàm".

Nhìn bộ dáng của Hàn Thi Toàn, Hàn Thi Dao vừa buồn vừa giận, đúng lúc này, di động của Hàn Thi Dao vang lên…

"Alo."

"A, vâng, tôi biết rồi, Phỉ Phỉ, tôi sẽ nói cho chị tôi biết."

.

Hàn Thi Dao nói xong liền cúp máy, sau đó nói với Hàn Thi Toàn đang không ngừng đâm chém; "Phỉ Phỉ vừa mới gọi điện thoại tới, nói chị có cần đường đỏ, cẩu kỷ, táo đỏ, cô ây rảnh sẽ mang tới nhưng mà chị, nhà chúng ta không phải vẫn còn sao, sao chị lại muốn cô ấy mang tới?"

Hàn Thi Dao có chút nghi hoặc, cố không biết Phỉ Phỉ vì sao lại chuẩn bị những thứ này cho chị của mình.

Nhưng mà chú Lý rõ ràng đã hiểu được, lập tức "lý giải" lý do vì sao đại tiểu thư lại phát điên lên như vậy, chú Lý mỉm cười với Hoàn Thi Toàn đang đứng ở giữa sân, ôn hòa nói: "Đại tiểu thư, chú ý nghỉ ngơi, lúc này không thể vận động mạnh, tôi đi chuẩn bị nước đường đỏ cho cô."

Hàn Thi Toàn nghe được lời nói của Hàn Thi dao và chú Lý lại càng thêm tức giận, chém ngày càng mạnh vào bia ngắm…

Phỉ Phỉ đáng chết, cô ta muốn làm mình tức chết sao, rõ ràng là cô ta thấy mình bại dưới tay Mệnh Phàm mới nhân cơ hội gọi điện tới cười nhạo ta, bây giờ còn vu cho dì cả của mình nữa, cô ta thật sự là đồ tiện nhân, cặn bã giống hệt như Mệnh Phàm!

Nhưng mà bây giờ mình sao có thể xấu hổ mở miệng giải thích với chú Lý rằng kinh nguyệt của mình chưa đến chứ, thật sự là đồ tiện nhân Phỉ Phỉ

này thật quá đang ghét!

…

Chương 269: Tôi? Biến Thái?

Chương 269: Tôi? Biến Thái?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Khu biệt thự Hồ gia, bên phong khu nhà giàu thành phố S…

“Ha ha ha, cảm giác thật là thoải mái, tiếng hét tức giận của Hàn Thi Toàn đã truyền qua điện thoại của Hàn Thi Dao rồi, mình vừa mới thêm mắm thêm muối một chút, có lẽ hiện tại cô ta tức đến mức mắt trợn trắng, thật là muốn xem bộ dáng của cô ta lúc này nhưng mà mình có hơi sợ cô ta mất hết lý trí mà động võ với mình, dù sao cô ta cũng luyện kiếm.”

Lúc này Hồ Phỉ Phỉ đang mặc áo ngủ vô cùng đáng yêu, nhún nhảy trên giường vô cùng sung sướng, hai con thỏ trắng hoạt bát cũng theo đó mà kích động lên.

Hồ Phỉ Phỉ nhớ tới trận đấu hôm nay vô cùng thú vị, nghĩ rằng quả nhiên là bản thân đã vô cùng sáng suốt, vừa bước vào trò chơi liền tìm được đúng người, chơi thật là sung sướng, thật là yêu chết “Em gái tiện nghi” trong game này rồi.

“Có chuyện gì mà vui vậy, con gái yêu.” Nhìn thấy Hồ Phỉ Phỉ đứng trên giường vui sướng, Hồ Bác hỏi thăm.

(Hồ Bác, ID trò chơi: Hổ Bá, ba ngoài đời của Hổ Nữu, vấn đề tâm lý: yêu con gái)

“Ba, sao ba lại đứng ở cửa tròng con, như vậy khiến con có cảm giác rất không tự do!”

“Bảo bối, đừng nóng giận, có chuyện gì vui vẻ chia sẻ với ba một chút thôi.”

“Cắt, ba không hiểu đâu!”

“Đừng nói như vậy, con nhẫn tâm, hu hu.”

Hồ Phỉ Phỉ nhìn Hồ Bác đã có tuổi, không chịu được nổi: “Được rồi được rồi, con gái yêu của ba tìm được một em gái rất thú vị mà thôi.”

“Em gái?!” Nghe được câu trả lời của Hồ Phỉ Phỉ, Hồ Bác ngẩn người ra: “Em gái gì chứ, nhà chúng ta không phải đã có Tinh Tinh rồi sao, con còn muốn em gái nữa sao?”

“Ba nói con sên nhỏ Tinh Tinh cả ngày mút kẹo que, em còn bé vậy thì biết gì chứ, em gái mà con quen trong trò chơi kia còn chơi vui hơn nó nữa.”

“Lần sau ba cũng vào trò chơi gặp em gái kia của con.”

“Ba đã gặp rồi đó, chính là lúc gặp ở cửa hàng rèn kia.”

Hồ Bác nghe Hồ Phỉ Phỉ nói vậy, không kịp phản ứng lại, đến lúc nhớ lại mình gặp Tiêu Phàm tại cửa hàng rèn ở thành ác ma Abaddon kia, sắc mặt lập tức tái nhợt, ông vốn chỉ cho rằng tên kia chỉ là một tên cuồng tự ngược mà thôi, không ngờ chỗ biến thái nhất của hắn lại là giới tính, người trẻ tuổi hiện nay thật đáng sợ, nhìn qua rõ ràng là một tên nhóc đẹp trai, không ngờ thực tế lại là nữ!

Phỉ Phỉ nhìn thấy phản ứng của ba mình, đại khái đã biết trong lòng ông đang nghĩ gì, lập tức lại càng cảm thấy Tiêu Phàm thú vị hơn, càng ngày càng làm cho người ta thích, đáng tiếc hắn lại là nam, nếu hắn thật sự là nữ thật là tốt, Phỉ Phỉ thật sự muốn có một em gái thú vị như vậy đó.

Không biết trong trò chơi có thể tự cung hay không, thật muốn thiến hắn quá đi, Phỉ Phỉ này thật là một người phụ nữ đáng sợ, lại có suy nghĩ tà ác như vậy với Tiêu Phàm.

Phụ nữ vĩnh viên không biết từ “thiến” này đáng sợ biết bao nhiêu với đàn ông. huống chi là người phụ nữ điên Phỉ Phỉ.

Phỉ Phỉ chỉ cho rằng đây là một suy nghĩ vui đùa không đáng nói trong lòng mình nhưng mà suy nghĩ trong lòng này cũng đủ khiến cho Tiêu Phàm ở trong nhà trọ không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Lúc này Tiêu Phàm cũng không để ý nguyên nhân của cái hắt xì này, cũng không biết hiện tại có nhiều người đang nhớ đến hắn như vậy.

Nhưng mà hiện tại Tiêu Phàm thật sự có chút lạnh bởi vì hắn đang xem video clip, xem video clip trận chung kết giữa hắn vùa Tịch Dương, người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ trong video clip này thật sự cảm thấy như đang giữa hầm băng, cái lạnh từ từ xâm nhập vào người…

Trận chung kết của giải đấu PK biểu diễn "Tân sinh" sẽ diễn ra vào hai tiếng sau…

Ngón tay Tiêu Phàm nằm dưới đất hơi nhúc nhích rồi đưa lên nhấn nhấn đầu, đôi môi khô khốc khẽ nhếch lên, thở phào một hơi, tiếng rên khó chịu cũng theo đó mà truyền tới, mang theo mùi rượu cồn thoang thoảng.

Chân mày Tiêu Phàm giật giật, hai mắt nhắm chặt, giống như cảm thấy ánh sáng chiếu trước mặt mình hơi khó chịu, chỉ có thể cố gắng nâng mí mắt lên.

Đập vào mắt hắn là một bầu trời xanh thẳm, đôi lúc lại có mấy đám mây trắng tinh nhẹ nhàng lướt qua lướt lại, nhưng một cơn gió nhẹ thổi tới lập tức tan biến.

Cảnh tượng trước mặt khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất khó hiểu, hắn cố gắng chống người, ngồi dậy.

Tiêu Phàm nhìn cảnh vật xung quanh, hắn nhớ mình tham gia giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", lúc này phát hiện xung quanh không một bóng người, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, bắt đầu tỉnh táo lại từ trận say rượu, cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra…

Đúng rồi, hắn bị cái tên nhóc Tịch Dương kia che miệng, ép uống rượu tới hôn mê bất tỉnh.

Tệ thật, lại là chuyện uống rượu này, giờ rõ ràng trận PK đã kết thúc, mà hắn bị hôn mê như vậy thì chắc chắn bị xử thua. Đáng tiếc quá mà, những tuyệt kỹ hắn giấu kín còn chưa biểu diễn ra đâu, không nghĩ là lại xảy ra chuyện bất ngờ này, vận may trong trận này của hắn đúng là chán quá! Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm thở dài.

Nhưng mà sao mình ngủ giữa sân đấu thế này, không phải thua trong trận PK thì sẽ phải rời khỏi đây à, càng khiến hắn bực mình là sao mọi người thấy hắn hôn mê bất tỉnh lại bỏ hắn ở nơi này? Người đời đúng là ngày càng vô cảm!

À, giờ nhìn thử lịch sử ghi chép trận đấu trong hệ thống được đấy…

…

[Nồng độ cồn: 100%]

[Hệ thống nhắc nhở: Nồng độ cồn của người chơi Mệnh Phàm đạt tới 100%, kỹ năng bị động Túy Quyền được mở ra.]

…

Tiêu Phàm bắt đầu thấy hơi mơ màng.

Túy Quyền! Suýt chút nữa thì hắn quên mất mình còn có cái kỹ năng “Tool hack tự động cày quái” này. Không phải Tịch Dương bị kỹ năng không “Tool hack tự động cày quái” không đáng tin này của hắn đánh bại chứ? Nếu thật sự như vậy, thì chắc hắn sẽ cười chết mất.

Nhưng sau đó Tiêu Phàm thật sự không cười nổi nữa, bởi không hiểu sao hắn lĩnh ngộ được bốn kỹ năng, ngoài cái tên [Cảm Giác Nguy Hiểm] là kỹ năng bên ngoài ra thì ba kỹ năng còn lại đều là mấy chiêu tuyệt học của phái Thục Sơn mà trong thực tế hắn luyện rất lâu vẫn chưa được như [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ], [Kim Tàm Thoát Xác] và [Ngự Kiếm Thuật]. Ngoài ra còn mở thêm một giá trị đối ứng [Chân Khí] đặc biệt. Nhưng mà… trong ghi chép của hệ thống, còn có một nội dung đáng sợ là…

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi đã đánh chết đối thủ Tịch Dương, giành được thắng lợi trong trận PK, kết thúc PK.]

Tịch Dương treo rồi?

Hơn nữa còn là hắn đánh cho hắn ta treo?

Vừa rồi hắn chỉ nói đùa thôi. Không nghĩ Tịch Dương thật sự bại dưới Túy Quyền!

Ai có thể nói cho hắn biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra không?

Không phải hắn đang nằm mơ đấy chứ? Với thực lực như Tịch Dương lại có thể bại dưới một kỹ năng "Tool hack tự động cày quái" sao? Đúng, nhất định hắn đang nằm mơ!

Tiêu Phàm đánh mạnh vào đầu, đánh mạnh tới mức khiến cho cái đầu vốn đã nặng như núi vì say rượu của hắn càng đau hơn. Hắn kiểm tra lại lịch sử ghi chép của hệ thống, hoàn toàn không có gì thay đổi. Mấy chữ "ĐÁNH CHẾT TỊCH DƯƠNG" lẳng lặng nằm đó trở nên nhức mắt vô cùng.

Tiêu Phàm im lặng ngẩn người ngồi dưới đất, nhìn lịch sử ghi chép của hệ thống một lúc lâu, cuối cùng hắn trực tiếp chọn bên dưới, ngay cả việc nhìn thông tin kỹ năng mới lĩnh ngộ được, hắn cũng không quan tâm…

Sau khi đi xuống, Tiêu Phàm cảm giác hắn tỉnh táo hơn nhiều, cũng không ghét cảm giác không có rượu như sau khi tỉnh lại nữa. Dù sao sự khó chịu trong trò chơi cũng chỉ là dùng chương trình bắt chước cảm giác của người chơi ở trong thế giới thực mà thôi.

Nhưng mà cảm giác tỉnh táo này cũng dường như hơi quá lên, Tiêu Phàm cảm thấy các giác quan trên người mình dường như trở nên nhạy cảm hơn gấp mấy lần.

Thính giác cũng nhạy bén hơn, nhìn đồ vật cũng rõ ràng hơn nhiều.

Thậm chí hắn còn cảm thấy từng lỗ chân lông trên người mình giống như có thể cảm ứng được với sự di chuyển của không khí xung quanh.

Đối với Tiêu Phàm, cảm giác nhạy bén tới mức không bình thường như vậy cũng là một trải nghiệm thú vị. Nếu là lúc bình thường, chắc chắn hắn sẽ tìm hiểu chuyện này, nhưng giờ hắn nghĩ hắn phải làm một chuyện quan trọng hơn, đó là xem lại trận đấu vừa rồi của hắn trên sàn đấu này, hắn muốn nhanh chóng biết được chân tướng sự thật, hiểu được sau khi hắn say rượu thì đã có chuyện gì xảy ra…

…

Chương 270: Độc Cô Thần

Chương 270: Độc Cô Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Màn hình trận đấu đã xuất hiện lần thứ ba trên máy tính của Tiêu Phàm nhưng hắn vẫn im lặng ngồi trước máy vi tính.

Trên màn hình, người đó đang rất thoải mái PK với Tịch Dương, thậm chí có thể nói, lúc PK, thái độ của "hắn" có vẻ hơi thờ ơ.

Mặc dù hành động của "Tiêu Phàm" giống như hơi cà lơ phất phơ, nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm nhận được một cảm giác vô cùng mãnh liệt tỏa ra từ trên người "hắn". Dường như hắn đang muốn nói với Tiêu Phàm, "hắn" cà lơ phất phơ như vậy là vì đối thủ quá yếu.

Tịch Dương quá yếu?

Lần này Tiêu Phàm chỉ cười cười, nụ cười của hắn rất gượng gạo. Dường như không phải hắn đang cười những lời này, mà giống như đang cười chính mình, đương nhiên không phải hắn cười "hắn" đại sát tứ phương trong giải PK biểu diễn "Tân Sinh" này.

Nói đúng hơn, người thắng trong trận PK đó cũng không phải hắn, nhưng mà "hắn" rốt cuộc là ai?

Lúc này Tiêu Phàm mới nhớ tới một người trong đội của hắn, ID người chơi là Bán Trường Niên.

Bán Trường Niên là một người chơi mắc chứng đa nhân cách. Lúc nào bị thương thì sẽ đổi tính, mà hai tính cách này lại hoàn toàn trái ngược nhau.

Vì vậy, hắn có một suy đoán vô cùng đáng sợ đối với tình hình hiện tại của mình, và cũng rất sợ suy đoán này…

Sau đó, Tiêu Phàm lại nghĩ tới điều kiện trúng tuyển vào trận doanh Ác Ma của game "Tân Sinh", trước đây hắn vẫn luôn không thừa nhận chuyện này. Nhưng hôm nay hắn lại cảm thấy do dự, trong lòng bắt đầu trở nên hoang mang…

Nếu như nói hắn say rượu rồi đánh bại một kẻ có thực lực như Tịch Dương thì có đánh chết Tiêu Phàm cũng không tin…

Chẳng lẽ hắn cũng mắc chứng đa nhân cách giống như Bán Trường Niên?

Nếu không sao hắn có thể không nhớ được chuyện đánh bại Tịch Dương như thế nào chứ?

Chẳng lẽ hắn thật sự đúng với quy tắc tuyển người chơi của trận doanh Ác Ma?

Không lẽ hắn thật sự là giống như Hổ Nữu, Xà Cơ và Bán Trường Niên, đều là kẻ có tâm lý biến thái?

Không đâu, không đâu, hắn không nên như vậy! Hăn tuyệt đối không thể chấp nhận chuyện này!

…

Tiêu Phàm điên cuồng bịt tai lại, những suy nghĩ thoáng qua trong đầu khiến cho trong lòng hắn liên tục sợ hãi và hoảng loạn.

Mà trong video, kẻ có gương mặt y chang Tiêu Phàm vẫn đang nhẹ nhàng đánh tiếp với Tịch Dương, Tịch Dương lại bị một kiếm vô cùng thô bạo nữa chém chết.

Một hình ảnh đơn giản như vậy, không biết mọi người lặp đi lặp lại bao nhiêu lần…

…

Trong một khu phố cũ ở thành phố S…

Những hàng đèn cao áp chỉnh tề đứng hai bên đường, trên đó phủ một lớp bụi dày. Thậm chí, bởi vì trời mưa mà đã bị rỉ sét khá nhiều, lớp sơn bên ngoài cũng bắt đầu theo những vụn sắt rỉ rơi ra, từng chỗ từng chỗ, bỗng chốc nó trở nên rất loang lổ, trông hơi xấu xí.

Bởi vì trời đã tối, đèn đường cũng đã được bật sáng lên, chiếu sáng đường về nhà cho mọi người.

Mặc dù ánh đèn đó không rực rỡ sáng chói nhiều màu như những ngọn đèn ở trong thành phố S, nhưng ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt đó cũng là một loại hương vị dễ làm say lòng người.

Dưới một cột đèn cao áp, một ông lão ăn mày đang đứng dựa lưng vào cột đèn, cầm một cái hồ lô cũ kỹ uống từng hớp từng hớp, đôi khi lại ợ một hơi, khiến cho người nhìn vào đều cảm thấy ông ta đang rất hưởng thụ. Mùi rượu nồng nặc đó cũng lặng lẽ bay ra bên ngoài, đêm, càng thêm mê hoặc…

Những người sinh sống trong khu nội thành cũ bình thường cũng không phải là người giàu có. Nhưng nếu gia cảnh giàu có thì cũng sẽ không chọn sinh sống ở đây mà sẽ chọn ở những khu vựa sầm uất trong thành phố S.

Cũng chính vì thế, nên ông lão ăn xin cả người ăn mặc lôi thôi mới không bị mọi người xua đuổi.

Buổi tối tĩnh lặng cũng có thể uống rượu một mình dưới anh đèn đường, mà không bị ai quấy rầy sự vui vẻ của bản thân.

Mặc dù, vẻ ngoài của bình hồ lô rượu cổ xưa có hơi xấu xí, thế nhưng rượu bên trong thật ra rất thơm. Nếu như lúc này có người am hiểu về rượu đi gần ông lão ăn xin, thì chắc chắn cũng sẽ bị mùi hương thơm ngát này làm cho thèm thuồng, sẽ bất chấp tất cả mà nhìn ông lão ăn xin lôi thôi nuốt nước miếng.

Rượu có thơm đến thế nào, nhưng sức chứa của hồ lô rượu dù sao cũng có hạn, thế là chỉ sau chốc lát, một chút rượu cũng không còn, toàn bộ đã vào trong miệng lão ăn xin.

Lão ăn xin há miệng, lấy tay dốc dốc bình hô lô vào miệng mình, sau khi chắc chắn trong hồ lô thật sự không còn một giọt nào mới luyến tiếc buông hồ lô ra, lẩm bẩm nói một mình: "Rượu chả còn nữa rồi, đêm nay còn chưa đã mà."

"Chỉ có điều, sẽ nhanh có người đưa tới nữa thôi."

Lão ăn xin trông về cuối đường, đôi mắt vốn đã bị cồn làm cho mơ mơ màng màng nay lại như phát ra ánh sáng…

Đêm nay, trong nội thành cũ, những người đàn ông đang trên đường trở về nhà đều cảm thấy rất phấn khởi, bởi vì họ thấy ở gần đó có một chiếc xe thể thao MagLev.

(Maglev, hoặc hệ thống treo từ là một phương pháp mà một vật thể bị treo mà không có sự hỗ trợ nào khác ngoài các từ trường. Lực từ được sử dụng để chống lại các tác động của gia tốc trọng lực và các gia tốc khác.)

Loại xe này chỉ có thể thấy được trên TV, bây giờ lại có thể chiêm nghưỡng ở một khoảng cách gần đến vậy, quả thật làm bọn họ dù chỉ cầm số tiền lương ít ỏi này trang trải cuộc sống thì mọi người vẫn cảm thấy phấn khởi không thôi.

Chiếc xe thể thao đen chạy ngược lên từ con phố cũ, phóng vèo qua hệt như một tia sáng…

Một lát sau, chiếc xe thể thao dừng lại cuối một con đường nhỏ, cửa xe mở ra, một người đàn ông đẹp trai từ trên xe bước xuống, áo sơ mi trắng quần tây đen, khí thế hừng hực.

Nếu như lúc này ở gần đó có cô gái nào đang độ tuổi xuân, chắc chắn sẽ bị sự đẹp trai này làm cho té xỉu, bởi vì khí chất của người đàng ông này làm người ta cảm thấy tựa như thanh kiếm ra khỏi vỏ vậy, đâm thẳng vào tim người ta.

Người đàn ông đi men theo con đường, rồi dừng lại dưới một cột đèn.

“Sư điệt Độc Cô Thần, đến bái kiến sư thúc Tiêu Sái.”

Độc Cô Thần khom người chào Lý Tiêu Sái, không dám làm gì bất kính với lão ăn xin lôi thôi trước mặt.

“Ha ha, Tiểu Thần tử, lâu rồi không gặp, con còn nhớ đến sư thúc sao? Năm đó, lúc ta gặp con, con vẫn còn là một con sên nhỏ, thế mà không ngờ giờ lại trưởng thành nhanh đến vậy.”

…

Đúng vậy, năm đó ở Thục Sơn, lúc Độc Cô Thần Thục Sơn theo chân sư phụ học kiếm pháp Thục Sơn có từng gặp vị sư thúc này một lần, bây giờ đã nhiều năm như vậy, dáng vẻ ngày tháng ấy của hắn đó đã thay đổi đến nổi không còn nhận ra nữa rồi.

Thuở nhỏ, Độc Cô Thần may mắn được bái sư đương kim chưởng môn Thục Sơn “Kiếm Thánh đời thứ hai mươi ba” là Vũ Vân làm học trò, học tuyệt học Thục Sơn.

Tu đạo vốn không phải chuyện dễ, lại thêm nguyên khí trời đất bây giờ rất mỏng manh, muốn luyện thành tinh túy Thục Sơn đã khó lại càng thêm khó, cho nên từ lúc nhỏ Độc Cô Thần vẫn luôn ở trên Thục Sơn, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, vất vả chuyên tâm tu luyện.

Người thường có thể nhìn thấy, ngoại trừ sư phụ và các sư huynh đệ cùng phái ra thì không còn người nào nữa, mãi cho đến một ngày, một lão ăn xin

bỗng trở về Thục Sơn.

Thục Sơn chính là cấm địa nhân gian, nơi giao nhau với trần thế sẽ tự có cấm chế của môn phái ngăn lại, cho nên không phải người thường nào cũng có thể vào. Thế là ngày đó Độc Cô Thần mới biết được, thì ra mình còn có một vị sư thúc đang chơi đùa ở nhân gian.

Lý Tiêu Sái.

Sư đệ của đương kim chưởng môn Thục Sơn Vũ Vân "Kiếm Thánh đời thứ hai mươi ba", danh hiệu"Tửu Kiếm Tiên đời thứ hai mươi ba", truyền nhân của tuyệt học Tửu Tiên Thục Sơn, cũng chính là sư thúc của Độc Cô Thần.

Khi đó Độc Cô Thần còn nhỏ, sư thúc trong ấn tượng của hắn chính là một ông chú cà lơ phất phơ, lúc ấy hắn trở về không lâu thì có mâu thuẫn với sư phụ, cả hai ầm ĩ một trận, sau đó vội vàng rời đi. Cụ thể vì sao mà cãi lộn, cũng là do thời gian trôi qua quá lâu rồi, ấn tượng trong Độc Cô Thần cũng đã mờ nhạt nhớ không rõ nữa, cho nên Độc Cô Thần chưa từng nói chuyện với vị sư thúc này.

…

Chương 271: Túy Tiên Ma Thể

Chương 271: Túy Tiên Ma Thể

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Thần nhi, ông ấy là sư thúc của con, tên là Lý Tiêu Sái, ngoại hiệu 'Tửu Kiếm Tiên', chơi bời lêu lổng ở nhân gian quanh năm, không nghề nghiệp đàng hoàng, con đừng có học ông ta, chỉ có điều, thực lực của ông ấy thì vi sư vẫn thừa nhận, dù sao hắn cũng là người xuất sắc trong phái Thục Sơn, ngoài ra ông ấy còn thông thạo bói toán. Hôm nay, vi sư nói cho con biết, con còn có một người sư thúc như thế, cũng không phải là có ý định gì khác, chỉ là để con biết mà thôi. Tránh để hôm nào đó gặp phải nhau mà lại không biết, hắn lại trách ta không dạy con tôn sư trọng đạo. Sau này con

trưởng thành rồi xuống núi, nếu có thể, cố gắng ít gặp người này lại, gặp nhiều rồi lây nhiễm mấy cái thói quen không tốt, mất cả mặt cả mũi của phái Thục Sơn ta."

Đây là lúc chưởng môn phái Thục Sơn Vân Vũ tận tình nhắn nhủ Độc Cô Thần, cũng là lần duy nhất giới thiệu người sư thúc có tên Lý Tiêu Sái này cho Độc Cô Thần.

Bây giờ đã nhiều năm trôi qua, Độc Cô Thần xuống núi đã thành tài, gia nhập Cục quốc an Long Tổ. Trong lúc đó luôn thường xuyên chú ý đến tung tích của người sư thúc ở trần thế này, thế nhưng vẫn luôn không có gì cả dù chỉ là một ít.

Điều này khiến Độc Cô Thần không khỏi cảm thấy kính nể sư thúc mình. Dù sao hắn cũng đã điều động số lượng lớn nhân lực của Cục quốc an để tiến hành điều tra, thế mà người sư thúc này lại có thể thoát được mạng lưới tình báo của Cục quốc an, để làm được như vậy phải cần bao nhiêu bản lĩnh chứ.

Thế mà, hôm này, khi Độc Cô Thần đi làm nhiệm vụ trong game, gặp phải rất nhiều vấn đề thì hắn liền nhận được hành tung của Lý sư thúc, tin tức này tới thực sự rất trùng hợp, cũng thực sự quá kịp thời. Thế là hắn tự mình đến bái kiến bởi vì hắn biết ông ấy muốn vậy, Độc Cô Thần chưa bao giờ quên sư phụ từng nói vị sư thúc này của mình tinh thông bói toán…

"Ta nói chứ Thần nhi à, lão khốn nạn Vân Vũ gần đây vẫn khỏe chứ, ta thấy thực lực con bây giờ cũng đủ để kế thừa danh hiệu 'Kiếm Thánh' của hắn rồi, giờ con nên về bảo hắn ta xuống đài dưỡng lão được rồi đó, để con lên làm chưởng môn Thục Sơn."

Lão ăn xin chậm rãi nói chuyện trước mặt Độc Cô Thần, Độc Cô Thần nghe vậy thì kinh hồn bạt vía, hắn biết vị sư thúc này của mình là một người rất tùy tính nhưng cũng không ngờ lại tùy tính đến mức này, làm cho hắn không biết làm sao, chỉ có thể im lặng không nói gì rồi cười xòa.

"Sao con lại học cái tính hiền lành này của sư phụ con chứ, tuổi còn trẻ mà ông cụ non cũng không tốt lắm đâu, được rồi, ta sẽ không đùa cái đứa nhạt nhẽo nhà con nữa, nói đi, đêm nay tìm ta có chuyện gì?"

Độc Cô Thần nghe lão ăn xin nói vậy thì âm thầm thở nhẹ ra một hơi: "Hôm nay, sư điệt vô tình gặp một chuyện, nghi hoặc khó hiểu, xin sư thúc hãy giải thích cho sư điệt."

"Chuyện gì?"

"Sư thúc hãy xem qua cái này." Nói rồi, Độc Cô Thần móc điện thoại di động của mình ra, sau đó mở video trận chung kết giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" trong lưu trữ của điện thoại, trận chiến đấu của Tiêu Phàm và Tịch Dương được phát lên trên màn hình lơ lửng…

Rất nhanh video đã phát xong, Độc Cô Thần nhìn chằm chằm vị sư thúc trước mặt mình, thấy sư thúc nhíu mày thì nghĩ thầm, xem ra mặc dù sư thúc trông cà lơ phất phơ nhưng đến thời điểm quan trọng vẫn rất nghiêm túc.

Độc Cô Thần làm sao mà biết được sự buồn phiền trong lòng lão ăn xin lúc này, vẫn là đứa đồ đệ khốn nạn này có đẳng cấp, điện thoại dùng Iphone luôn mới ghê, thật không thể hiểu nổi cái thằng đồ đệ ngu đần kia của mình sao có thể quê đến vậy, có cái điện thoại Soyes 4 thôi mà ôm mãi không buông, thật sự làm mình mất hết cả mặt mũi.

Lão ăn xin lấy lại tinh thần, thấy Độc Cô Thần trước mặt đang nhìn chằm chằm vào mình, giống như đang muốn mình giải thích cái gì đó.

"Người này là đồ đệ của sư thúc ta, mới nhận gần đây, cũng là truyền nhân tuyệt học Tửu Kiếm Thục Sơn mà sư thúc chọn, tên là Tiêu Phàm, cũng chính là tiểu sư đệ của con."

Độc Cô Thần nghe lão ăn mày nói cái người chơi gọi là "Mệnh Phàm" kia chính là tiểu sư đệ của mình, thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Lúc trước Độc Cô Thần nhìn thấy Tiêu Phàm ở trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" dùng Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ thì trong lòng cũng đã có suy đoán, người này có lẽ là được Lý sư thúc nhà mình thu làm đệ tử, bởi vì chỉ có truyền nhân của mạch Tửu Kiếm Thục Sơn mới có thể tập Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ này.

Nhưng lúc này nghe lời từ miệng lão ăn mày nói, trong lòng Độc Cô Thần vẫn có nghi ngờ, hoặc là nói là chấn động thì càng chính xác hơn.

“Chúc mừng sư thúc có tin vui về truyền nhân, sư điệt còn muốn thỉnh giáo sư thúc, chuyện này rốt cuộc là từ khi nào?”

Độc Cô Thần sở dĩ muốn hỏi như vậy, bởi vì Tiêu Phàm ở trong game thế mà lại sử dụng Ngự Kiếm Thuật cùng Kim Tàm Thoát Xác.

Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ, Độc Cô Thần nếu không phải truyền nhân của phái “Tửu Kiếm Tiên” này cũng không biết, nhưng Ngự Kiếm Thuật cùng Kim Tàm Thoát Xác hai kỹ năng có độ tu luyện khó vậy nhưng đã được trải nghiệm qua.

Mặc dù Độc Cô Thần không biết Tiêu Phàm trong hiện thực có thể sử dụng hai tuyệt kỹ này của phái Thục Sơn hay không, nhưng ở trong “Tân Sinh” Tiêu Phàm đã cho thấy, trình độ tu đạo của hắn ngoài đời thực chí ít đã chạm tới ngưỡng cửa. Dù sao trò chơi 3D được gọi là trò chơi 3D, bởi nó không đơn thuần là mô phỏng chân thật, còn thể hiện được trình độ ở hiện thực của người chơi. Sở dĩ Độc Cô Thần có thể lĩnh ngộ được Ngự Kiếm Thuật ở trong trò chơi, cũng là bởi vì trước đây bản thân xuống núi đã tu luyện Ngự Kiếm Thuật tới trình độ nhất định.

Nếu cái người gọi là tiểu sư đệ Tiêu Phàm này thực sự là đồ đệ mà sư thúc mới thu nhận không lâu, vậy chứng tỏ tư chất của hắn cũng hẳn là rất kinh người, phải biết là nguyên khí trời đất như hôm nay rất mỏng manh, thuở nhỏ Độc Cô Thần ở tại Thục Sơn là nơi cho các Tiên nhân, muốn luyện Ngự Kiếm Thuật cũng tốn không ít thời gian, mà tiểu sư đệ này mới gia nhập không lâu, không nói đến tu luyện đại thành, coi như chạm đến cánh cửa, tư chất phần này cũng là khá kinh người, hoặc nói là không thể tưởng tượng được.

“Thần nhi, cậu sao lại học sư phụ cậu cách nói vòng vo tam quốc như vậy, chúng ta đều là người cũng một nhà, có chuyện gì thì nói thẳng, làm gì mà phải quanh co lòng vòng, khách sáo già mồm.” Lão ăn mày khoát tay áo, nói với Độc Cô Thần.

“Sư thúc dạy rất đúng, quả nhiên sư điệt không thể gạt được sư thúc chuyện gì cả.” Độc Cô Thần nghe lão ăn mày nói, vội vàng chắp tay nhận lỗi, “Sư điệt cảm thấy tư chất của tiểu sư đệ mà sư thúc mới thu nhận thật sự yêu nghiệt, nếu là mới nhập phái không lâu, có thể tu luyện đến trình độ như thế thật sự rất đáng sợ, tuy có thể nói ở trong game thế giới giả tưởng thì hắn có thể đem mạch Thục Sơn để biểu hiện ra, nhưng trò chơi này lại là game online 3D “Tân Sinh” mới ra, cùng với mọi việc trong hiện thực sẽ có một chút tương đồng, mà đây giờ thiên địa nguyên khí của ngoài kia mỏng manh, sớm đã không thích hợp để tu đạo, mong rằng sư thúc giải đáp giúp sư điệt, vì sao mà tiến độ tu luyện của vị sư đệ này có thể khoa trương đến vậy.”

Lão ăn mày móc móc lỗ tai, giống như đối với lời nói dài dòng của Độc Cô Thần khiến lão cảm thấy có chút buồn tẻ, một mặt với biểu lộ tùy ý quay ra nói với Độc Cô Thần: “Tiểu tử, cậu đã nghe nói qua Mị Hoặc Yêu Thể bao giờ chưa?”

Mị Hoặc Yêu Thể? Đây không phải chính là chỉ người có nhan sắc khiến họa thủy vong quốc sao, chẳng lẽ có liên quan đến vị tiểu đệ có tốc độ tu luyện nhanh chóng của mình, mà Mị Hoặc Yêu Thể đều là nữ nhân mới có nha.

Nghe nói đến thể loại Mị Hoặc Yêu Thể này, trong lòng Độc Cô Thần liền cảm thấy giật mình, sắc mặt chợt biến đổi, Mị Hoặc Yêu Thể chính là loại có thể làm cho thiên hạ đại loạn, hại nước hại dân đó.

Lão ăn mày bỗng dưng đỏ mặt, không biết là do rượu hay là sao, giơ tay lên che miệng: “Khụ khụ, vừa nãy nói sai, tôi muốn hỏi cậu là cậu đã nghe qua Túy Tiên Ma Thể bao giờ chưa, ha ha ha ~ “

Chương 272: Nỗi Lo Lắng Của Độc Cô Thần (1)

Chương 272: Nỗi Lo Lắng Của Độc Cô Thần (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lão ăn mày thông qua tiếng cười để che giấu nỗi xấu hổ do nói sai của mình, Độc Cô Thần cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu là một nhân vật có Mị Hoặc Yêu Thể, nói như nào cũng không phải là chuyện tốt, nhưng cái Túy Tiên Ma Thể là cái gì, Độc Cô Thần thật sự là chưa từng được nghe nói qua.

“Sư điệt tài hèn học ít kiến thức hạn hẹp, chưa từng nghe nói kể cả những thứ liên quan tới thuyết pháp của Túy Tiên Ma Thể này.” Độc Cô Thần khiêm tốn trả lời, bày ra bộ dáng xin rửa tai lắng nghe.

“Nguyên nhân không phải là do cậy tài hèn học ít kiến thức hạn hẹp, mà là bởi vì Túy Tiên Ma Thể quá nhức trứng, mặc dù bản thân rất mạnh mẽ, nhưng từ trước đến nay vẫn không có người có thể phát huy được toàn bộ năng lực của nó, không giống như [], một Đát Kỷ cũng đủ để chứng minh uy danh của nó.

Lão ăn mày híp híp mắt, dường như cảm giác có chút mệt mỏi, nhưng trong khóe mắt lại lộ ra tia sáng vô cũng thâm thúy, ” Nghe đồn một ngày bát tiên gặp nhau, nâng cốc nói chuyện vui vẻ, trong lòng rất là thoải mái, ra sức chạm cốc, rượu từ cốc Thần Tửu tràn ra nhưng ông vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Những giọt rượu này lại lặng lẽ theo mưa từ Thiên Giới rơi xuống trần gian. Rượu này ở trên Thiên Giới phổ biến, nhưng khi rơi xuống trần gian lại hóa thành bảo bối, dẫn tới việc dân chúng nhao nhao tranh chấp, trong lúc nhất thời mà khói lửa nổi lên bốn phía, máu chảy thành sông. Thật sự không biết, lúc này Thần Tửu đã có linh tính, bắt gặp cảnh chúng sinh dưới thế gian vì tranh đoạt mình mà trăm họ lầm than, bỗng cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, liền tình nguyện đem bản thân hòa vào dòng máu của những người đã chết kia rồi biến mất. Sau đó, cứ cách một khoảng thời gian, nhân gian sẽ sinh ra một người có được thể chất Túy Tiên Ma Thể này, nghe nói đây chính là Thần Tửu đã biến mất không còn tăm tích kia một lần nữa hội tụ mà thành, lấy người thích hợp với huyết mạch để hóa thân, phòng ngừa phân tranh, vụng trộm dưới nhân gian. Người có Túy Tiên Ma Thể này có một đặc điểm, đó chính là không thắng được tửu lực, cũng không nói bọn họ một giọt rượu cũng không thể động vào, chỉ là tửu lượng của bọn họ thật sự kém đến mức không hợp thời thường thôi. Nguyên nhân cũng không phải là gan của bọn họ làm việc không tốt, mà là bởi vì chỉ cần cơ thể bọn họ xuất hiện chút cồn trong bụng, lập tức sẽ kích thích đến Thần Tửu còn sót lại trong mạch máu của bọn họ, trực tiếp kích thích thần kinh ở

đại não, đại não không trực tiếp tiếp nhận kích thích của cồn tất nhiên sẽ khó lòng phòng bị, bọn họ làm sao có thể chống đỡ được, chó nên nói bản thân bọn họ rất dễ say rượu. Nguyên nhân bọn họ say rượu không phải do rượu vừa uống, mà là bởi vì trong mạch máu còn sót lại Thần Tửu. Mà sau khi say rượu bọn họ sẽ biểu hiện ra trạng thái rất kì lạ, đó là bởi vì thần tính của Thần Tửu trong mạch máu bọn họ thức tỉnh. Thần tính này chia làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất gọi là say, lời ít ý nhiều chính là say đến bất tỉnh nhân sự, sau khi uống rượu người này liền mất hết ý thức, hành động tùy ý dựa vào bản năng, mặc dù đánh mất thần trí, nhưng thần tính trong máu thức tỉnh cũng không phải người bình thường có thể chống lại được. Dạng như tiểu sư đệ của cậu chính là đang trong trạng thái này, nhưng hành vi trong trận đấu hoàn toàn ỷ lại vào thần tính, toàn bằng bản năng mà xuất ra, bản thân lại hoàn toàn không biết gì, cho nên tất cả đây không phải là tư chất yêu nghiệt cua hắn, hắn chỉ là ỷ vào Thần Tửu đang bật hack mà thôi, tỉnh rượu thì khả năng lại trở về nguyên hình."

Độc Cô Thần nghe xong, thì ra là thế, trong lòng liền cảm thấy thoải mái, nếu không mình nhiều năm tu luyện, lại không bằng sư đệ một sớm một chiều lâm trận mới mài gươm, coi như Độc Cô Thần không màng danh lợi, nhưng so sánh như vậy, hắn vẫn là hiểu ý nhưng không cam lòng.

Đáng tiếc, hắn chưa chú ý tới cách dùng từ của lão ăn mày khi nói những lời này, khả năng, khả năng liền trở về nguyên hình…

"Giai đoạn thứ hai gọi là say chuếch choáng, say chuếch choáng là đi sâu vào tình trạng say, mặc dù gọi là say chuếch choáng, nhưng say chuếch choáng này cũng không nhất định phải chuẩn xác chính là nửa phần thanh tỉnh nửa phần say, ba phần thanh tỉnh bày phần điên đảo cũng có khả năng, trạng thái cụ thể thì tùy vào từng người. Khi ở trong trạng thái này, uy lực thần tính trở nên có thể khống thế, nhưng so với giai đoạn thứ nhất thì đã suy giảm, bởi vì đối với việc thức tỉnh Túy Tiên Ma Thể, lý trí bản thân chính là trở ngại lớn nhất. Nhưng cứ coi như uy lực đã suy yếu, nếu có thể không chế mà có mục đích hành động rõ ràng thì cũng rất đáng sợ. Thanh Mạt Lưỡng Quảng Quyền Sư Tô Xán chính là Túy Tiên Ma Thể, hắn đã đạt tới giai đoạn thứ hai là say chuếch choáng, một tay vô địch Túy Quyền đã đánh khắp thiên hạ, trở thành một đoạn giai thoại truyền kì. Không phải cậu cho rằng chỉ bằng tư chất học võ của hắn là có thể làm được, vậy cũng là

bởi vì Túy Tiên Ma Thể mới khiến cho hắn chỉ bằng một chén rượu liền có thể tiến vào trạng thái say chuếch choáng, kích thích thần tính Thần Tửu trong máu, sau này hắn gặp địch thủ mới thể thể đánh đâu thắng đó."

"Giai đoạn cuối cũng gọi là say đến thành tiên. Giống như say mà không phải say, không phải say mà cũng là say, đã có say rượu đánh mất ý thức lúc bản năng thúc đẩy uy lực của thần tính, lại có lúc tỉnh có khả năng khống chế, loại trạng thái này tôi không biết phải giải thích thế nào cho cậu hiểu, chỉ hiểu mà không thể diễn đạt thành lời, cho nên được gọi là say đến thành tiên. Đây là một cái trạng thái thoát ly khỏi sự lý giải của người bình thường. Phàm là người sống trong việc say đến mơ mơ màng màng, lại dính vào việc vượt qua Nhân giới chạm vào Tiên giới, trở thành hình thái của một người vô định thiên hạ."

Lão ăn mày nói đến chỗ này thì dừng lại một chút, đầu lưỡi liếm qua môi dưới, rượu mới khô ở khóe môi mang theo mùi vị kích thích cái vị giác của lão ăn mày, có vẻ bởi vì điểm này, mắt lão ăn mày thả ra một tia ánh sáng, trở nên hưng phần không thôi…

Thiên hạ vô địch, chỉ bốn chữ vô cùng đơn giản, lại thường có thể rung động lòng người.

Đến cả Độc Cô Thần trước nay luôn bình tĩnh cũng vì thế mà dao động, vẻ mặt trở nên bàng hoàng.

Lão ăn mày nhìn thấy bộ dạng này của hắn ta, thở dài một tiếng, "Chàng trai trẻ à, tâm tính vẫn cần tôi luyện, trước mặt ta không phải nói rồi sao. Túy Tiên Ma Thể rất nhàm chán, tuy bản thân ta rất mạnh, thế nhưng từ trước đến nay chưa từng gặp qua kẻ nào có thể phát huy toàn bộ sức mạnh, vậy mới nói trạng thái Túy Tiên giai đoạn ba kia cho đến giờ trong nhân gian vẫn chưa từng xuất hiện, sự tồn tại của nó cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Người chiếm được Túy Tiên Ma Thể, trừ bỏ Tô Xán hiểu được cách gia tăng và lợi dụng ra, những người khác đều lựa chọn trốn tránh. Bởi vì sau khi say rượu sẽ bất tỉnh nhân sự, mất đi lý trí làm xằng làm bậy, không phải là thứ mà người bình thường có thể tiếp nhận, nếu không biết sẽ tự sợ hãi bản thân mình. Phỏng chừng tiểu sư đệ của ngươi sau khi xem qua ghi hình trận đấu đang ở nhà nơm nớp lo sợ bản thân, hoặc đang nghĩ bản thân có phải bị bệnh không hay là gì đó. Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó

thôi ta đã muốn bật cười, tiếp theo đó hắn đoán chừng đang nghĩ rằng về sau phải chú ý lượng rượu uống vào, tránh không say rượu rồi. Từ xưa đến nay đa phần những kẻ có được Túy Tiên Ma Thể đều có cách nghĩ buồn cười như thế, mà Túy Tiên Ma Thể chỉ có thông qua việc không ngừng uống rượu kích thích mới có thể khiến thần tính trong huyết mạch Thần Rượu và bản thân dung hợp tốt hơn. Bọn họ cứ một mực tránh rượu, khiến cho sức mạnh của Túy Tiên Ma Thể khó mà phát huy, thế nên Túy Tiên Ma Thể tuy rằng rất mạnh, nhưng hoàn toàn không nổi danh, lại càng không thể tiến vào trạng thái cuối cùng của Túy Tiên, thiên hạ vô địch. Nếu không sao lại bị gọi là thể chất nhàm chán nhất chứ.”

Độc Cô Thần nghe lão ăn mày giải thích, gương mặt mới dịu đi đôi chút, trong lòng cũng trấn định lại, “Sư thúc giáo huấn rất phải, ban nãy là sư điệt thất lễ. Nếu như sư thúc đã hiểu rõ thể chế của tiểu sư đệ rồi, bây giờ không đi nói với hắn cũng được sao?”

“Ngươi sợ hắn mãi tránh rượu, Túy Tiên Ma Thể khó mà lợi dụng tốt hơn?” Lão ăn mày nhìn Độc Cô Thần cười cười.

Chương 273: Nỗi Lo Lắng Của Độc Cô Thần (2)

Chương 273: Nỗi Lo Lắng Của Độc Cô Thần (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hắn dù sao cũng là tiểu sư đệ của con, nếu có lợi với hắn, vẫn nên nhắc nhở hắn một tiếng thì hơn.”

“Ha ha ha, không sao không sao, việc này không có gì phải lo. Tuy rằng mắt nhìn của hắn kém cỏi, lại không biết phân biệt tốt xấu, cả ngày chỉ kiếm lợi ích rồi lại lung tung qua quýt, nhưng vận khí của hắn rất tốt, rượu cũng không phải là thứ hắn muốn bỏ là bỏ, cũng giống như “Tửu Kiếm Tiên” ta, bây giờ rượu vừa uống hết chẳng phải đã có người dâng đến sao? Ta và hắn đều là người có duyên với rượu cả.”

Nói rồi, lão ăn mày khí định thần nhàn đưa tay về phía Độc Cô Thần khẽ vung lên, một đường sáng màu đen hiện lên trong tay lão, một bình rượu ngon liền hiện lên.

Độc Cô Thần nhìn thấy vật trong tay lão ăn mày, trong lòng cả kinh, thầm nghĩ vị sư thúc nào quả nhiên lợi hại.

Rượu này quả thực là Độc Cô Thần trước đó đã đặc biệt mua thăm hỏi lão ăn mày, thế nhưng lúc đến có chút vội vã, nhất thời quên dâng tặng, từ nãy giờ luôn đặt bên trong hầu bao bên hông của Độc Cô Thần.

Không ngờ lão ăn mày cũng không khách sáo tự mình lấy ra, khiến Độc Cô Thần có chút xấu hổ.

Chiêu mà lão ăn mày sử dụng chắc chắn là Phi Long Thám Vân Thủ, so với trình độ Phi Long Thám Vân Thủ của Tiêu Phàm chắc chắn cao hơn rất nhiều.

Tuy rằng trận đấu trước bàn tay Tiêu Phàm lấy trộm nội y của Ngọc Sinh Yên rất khéo, nhưng việc lão ăn mày từ Long Tổ Tinh Anh lấy trộm rượu ngon trên người Độc Cô Thần quả thật không phải là việc mà Tiêu Phàm với công phu mèo ba chân đó có thể so sánh được.

Lão ăn mày lấy được rượu ngon rồi lập tức mở bình, ngây ngất uống ngay, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra rất nhiều.

Độc Cô Thần nhìn thấy lão ăn mày ban nãy vừa lộ ra Phi Long Thám Vân Thủ, trong lòng nhớ đến gì đó, nhíu mày, "Sư thúc, người đem tuyệt học của bản thân truyền cho tiểu sư đệ tên Tiêu Phàm đó thật sự ổn chứ? Hắn còn có Túy Tiên Ma Thể nữa."

"Lời này của ngươi là ý gì?" Lão ăn mày nghe Độc Cô Thần chất vấn lựa chọn của bản thân, trong lòng rõ ràng không vui.

"Sư thúc mời xem qua." Độc Cô Thần lại dùng điện thoại mở ra hai video clip, vẫn video trước là trận đấu biểu hiện PK "Tân Sinh", có điều lần này đặt cạnh Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên còn có video giao chiến với A Hoa Tỷ.

Thục Sơn phái thu nhận đồ đệ, tư chất của bản thân tất nhiên quan trọng,

Nhưng quan trọng hơn vẫn là phẩm chất làm người, nếu như phẩm hạnh không đoan, tư chất dù có tốt đến đâu Thục Sơn Phái cũng sẽ không thu nhận.

Độc Cô Thần vừa mới nhìn thấy sư thúc dùng Phi Long Thám Vân Thủ, trong lòng nhớ tới màn Tiêu Phàm trên sàn đấu dùng chiêu này lấy trộm nội y của Ngọc Sinh Yên, hơn nữa sau đó hắn còn giơ cao khoe khoang, thêm nữa trong trò chơi đã có thêm nhiều lời đồn đại về Tiêu Phàm là kẻ vô sỉ hạ lưu dơ bẩn. Độc Cô Thần không thể không nghi ngại về phẩm hạnh của vị tiểu sư đệ vừa mới gia nhập môn phái này, cũng hy vọng sư thúc sẽ minh giám, có thể thấy rõ ràng con người tiểu sư đệ, tránh cho tuyệt học của Thục Sơn phái rơi vào tay kẻ phẩm hạnh không đoan.

“Phụt! Chao ôi, ha ha ha ha ha!!!”

“Tiếc cho một ngụm rượu, ầy, tiếc quá, nhưng cái này cũng buồn cười quá đi, ha ha ha ha…”

Độc Cô Thần vốn tưởng sau khi sư thúc xem qua hai đoạn video clip trên sẽ nghiêm túc xem xét lại phẩm hạnh của tiểu sư đệ, ai ngờ sư thúc lại vừa xem vừa không nhịn được bật cười ha ha, còn không cẩn thận phun ra một ngụm rượu, ướt đầy đất.

Đối với việc này, Độc Cô Thần không khỏi lo lắng trong lòng, nhíu nhíu mày, “Sư thúc…”

“Ha ha ha…”

“Sư thúc…”

“Hả? Ngươi gọi ta?”

Độc Cô Thần nhìn thấy phản ứng của lão ăn mày lúc này liền có chút xấu hổ “Sư điệt nhìn thấy những việc tiểu sư đệ gây ra hôm nay đều không phải cử chỉ đứng đắn tốt đẹp gì, nếu tiểu sư đệ đã làm người như vậy, e rằng Thục Sơn phái sẽ vì thế mà hổ thẹn mất.”

“Thần Nhi à, ta cảm thấy ngươi ở trên núi trên mây mưa học hành với lão già kia đến ngu muội rồi, ngươi là đang lo lắng cho nhân phẩm của tiểu sư đệ sao? Từ video clip ban nãy có thể thấy được gì chứ?”

Độc Cô Thần nghe được sư thúc hỏi như thế, lập tức đáp lời: “Trong đó, hắn…”

Lời nói của Độc Cô Thần kẹt mất nửa ngày cũng không bật ra được nửa chữ, bởi vì hắn không biết làm thế nào để tìm ra từ diễn tả hành động của Tiêu Phàm trong trận đấu.

“Trong đó hành vi của tiểu sư đệ cực kỳ bất nhã, hữu nhục môn phong.” Lời của Độc Cô Thần nghẹn cả nửa ngày, rốt cuộc cũng nói ra được một câu đầy đủ, không biết có phải vì nghẹn lâu quá nên ngữ khí có chút yếu ớt.

“Cử chỉ cực kỳ bất nhã, ha ha, ta còn tưởng là chuyện gì. Trong mắt ta, hành vi cử chỉ của tên tiểu tử thối đó hài hước dí dỏm, đối đãi với địch thủ khi khác thường lúc thân thiết hữu nghị, quả thực là đại sứ thân thiện của Thục Sơn phái chúng ta, sao lại nói là hữu nhục môn phong? Thần Nhi, chớ học theo sư phụ của ngươi suốt ngày nề nếp, những việc này không phải nhìn nhận như thế, muốn học hỏi phải biết thay đổi, mở to hai mắt, không được để vật khác làm lu mờ, nhìn rõ chân tướng của sự việc.” Lúc này lão ăn mày thuyết giáo cho Độc Cô Thần nghiêm túc đến khác thường, đảo mắt lại như đang nhớ tới việc làm của Tiêu Phàm, bỗng chốc lại bật cười ha ha.

Độc Cô Thần nhìn lão ăn mày không có chút đoan chính gì, trong lòng cực kỳ buồn bực.

Cái này gọi là thân thiết hữu nghị?

Trước không bàn đến việc Tiêu Phàm đối đãi thế nào với A Hoa Tỷ, nếu là mình trong cuộc sống thật, trước công chúng học theo vị tiểu sư đệ mới nhập môn này “thân thiện” kiểu đó, làm mấy chuyện như vậy với mấy cô gái lạ, ngày hôm sau chắc chắn chỉ có thể gặp mặt trong cục cảnh sát rồi…

Lão ăn mày nhìn thấy trên mặt của Độc Cô Thần vẫn còn có sự lo lắng, biết hắn vẫn còn suy nghĩ trong lòng, tính ra Độc Cô Thần vẫn còn quá trẻ, khó

có được sự tinh tế, nhìn thấu được bản chất sự việc, bất quá có mấy người có thể nhìn thấu được tầng sương mù này đâu.

Làm cho mọi chuyện trở thành tình trạng như ngày hôm nay, tiểu tử Tiêu Phàm này có lẽ sẽ hiểu được.

“Thần nhi, ta biết con đang lo lắng điều gì, tuyệt học của Thục Sơn nếu rơi vào tay người có tâm địa bất chính thì xác thực sẽ rất nguy hiểm, thế nhưng sư thúc có thể cam đoan với con, tiểu sư đệ của con mặc dù hơi ngu ngốc, hơi phung phí của trời, ánh mắt cũng không được tốt nhưng nhân phẩm thì có thể tin tưởng được, ít nhất sẽ không làm chuyện nguy hại cho xã hội, con có thể yên tâm về điều này.”

Sẽ không làm chuyện nguy hại cho xã hội, tiểu sư đệ tham gia trận đấu PK biểu diễn “Tân sinh” đúng là hành vi không nguy hại đến xã hội, nhưng tính chất của nó thì ác liệt hơn nhiều, hơn nữa hành vi hèn mọn này lại được tiểu sư đệ làm ra trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo, người bảo con làm sao có thể yên tâm cơ chứ, Độc Cô Thần nhìn lão ăn mày khua môi múa mép nói lời đảm bảo với mình, trong lòng vẫn không thể nào bình tĩnh, dù sao người sư thúc này quả thật cũng không đáng tin cho lắm, vì thế cho nên Độc Cô Thần đang suy nghĩ không biết sau khi trở về mình có nên phái vài người theo sát Tiêu Phàm mọi lúc mọi nơi hay không, tánh cho việc hắn ỷ chính mình có bản lĩnh cảu Thục Sơn mà làm những trò xằng bậy.

“Trời ạ, sao con vẫn còn nghiêm mặt như vậy, không lẽ ngay cả sư thúc mà con cũng không tin.” Lão ăn mày nhìn Độc Cô Thần nhăn nhó đứng trước mặt mình, liền biết người sư điệt này không tín nhiệm mình một chút nào, thầm nghĩ hóa ra chính mình ở trước mặt Độc Cô Thần một chút uy tín của trưởng bối cũng không có, vì vậy cho nên lão ăn mày rất không vui nói tiếp: “Tiểu sư đệ của con chỉ là có số đào hoa, một nhành hoa đào rực rỡ. Nhưng mọi chuyện đều có mức độ, mệnh cách của tiểu sư đệ của con rõ ràng chỉ hoa đào nát. Đối với người bình thường nếu có số đào hoa thì đó chính là phúc khí, nhưng số đào hoa của tiểu sư đệ của con lại tốt quá đến mức tràn trề, thì lại trở thành số kiếp, mà những chuyện nó gặp phải đều rất dễ bị ảnh hưởng bởi cái số đào hoa đó, nên mới tạo thành cục diện như con đã nhìn thấy, kì thực bản tính của tiểu sư đệ của con cực kì lương thiện.

Độc Cô Thần ở Thục Sơn chỉ cùng "Kiếm Thánh" Vũ Vân tu luyện kiếm thuật, cho nên đối với mệnh lý và huyền học, Độc Cô Thần hoàn toàn không biết, mà bây giờ sư thúc đứng trước mặt lại nói rõ ràng mạch lạc, Độc Cô Thần chỉ nghe mà hoàn toàn không hiểu gì cả.

Chương 274: Tán

Chương 274: Tán

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Số kiếp đào hoa của tiểu sư đệ sẽ gây ảnh hưởng đến những chuyện cá nhân hắn làm ra hả?"

Độc Cô Thần mặc dù không thông thạo chuyện xem quẻ, nhưng cùng chưa từng nghe nói đến người có số đào hoa sẽ trở nên vô sỉ hạ lưu như vậy, cho nên cực kì nghi ngờ đối với những điều mà lão ăn mày đã nói.

"Hoa đào của tiểu sư đệ của ngươi không phải là hoa đào bình thường, mà là hoa đào cực kì cực kì lớn, làm ảnh hưởng đến việc ý thức của nó không được tỉnh táo, không lẽ con chó rằng nó vô duyên vô cớ mà sử dụng chiêu [Bá Vương Phục Hổ] để cưỡi lên người kẻ khác đó chứ, chuyện này đều do duyên số của tiểu sư đệ của con tạo ra thôi, nhân phẩm của tiểu sư đệ của con, con có thể yên tâm được."

Độc Cô Thần nhìn thấy lão ăn mày trước mặt mình nói đến mức tình cảm dạt dào, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể phân biệt thật giả, mà lão ăn mày lại là trưởng bối của mình, chỉ có thể luôn miệng vâng dạ.

Bỏ đi, chính mình dù sao cũng đã coi như làm hết trách nhiệm của đệ tử phái Thục Sơn, nhắc nhở trước cho sư thúc rồi.

Nếu như đến lúc tiểu sư đệ thật sự ỷ vào tuyệt học của Thục Sơn làm ra chuyện bậy bạ gì, chính mình lại ra tay trừng trị hắn là được.

Sau đó Độc Cô Thần không tiếp tục dây dưa với hai người cùng một phẩm hạnh là Tiêu Phàm và lão ăn mày nữa.

“Sư điệt biết rồi, tiểu sư đệ đã có sư thúc quản lí, sư điệt cũng không nhúng tay vào nữa. Có điều sư điệt còn muốn nhờ một việc, mong sư thúc có gieo cho con một quẻ, để con có thể giải thích rõ ràng cho sư phụ của con.”

Còn chuyện được nói đến đó chính là chuyện mà cấp trên phái Độc Cô Thần tiến vào “Tân sinh” lần này.

Mục tiêu không rõ, ý nghĩa cũng không rõ, nhưng đối với Long Tổ lại cực kì quan trọng. Trong tình thế mọi chuyện đều không rõ ràng. Độc Cô Thần lại dẫn theo cấp dưới của mình xâm nhập vào game 3D online “Tân Sinh” điều tra mọi chuyện, nhưng khi cảm thấy mình sáp tiếp cận được mục tiêu, thì lại hết lần này đến lần khác không thu hoạch được gì, Độc Cô Thần vô cũng đau đầu, cũng vì thế cho nên bây giờ hắn hi vọng vị sư thúc này sẽ vì mình mà gieo một quẻ, để mình có phương hướng mà làm việc, không mê man giống như bây giờ.

Lão ăn mày sau khi nghe Độc Cô Thần nói mình gặp phải phiền phức khi đi làm nhiệm vụ.

Lão lấy Iphone 9S yêu quý của lão từ trong lồng ngực bẩn thỉu ra, dùng tư thế pose dáng cực kì khoe khoang rồi đưa điện thoại ngang tầm mắt để dủng con ngươi mở khóa, làm cho Độc Cô Thần giống như vừa mới tỉnh mộng, sững sờ nhìn thẳng: “Sư thúc, người làm gì vậy?”

“Không phải con muốn ta gieo giúp con một quẻ hay sao, không sử dụng ứng dụng trên điện thoại di động, ta giúp con bằng cách nào.”

Thời điểm lão ăn mày nói chuyện thì cực kì ra vẻ, sau khi Độc Cô Thần nghe lão ăn mày nói xong, lại nhìn thấy dáng vẻ của sư thúc mình, mí mắt giật giật, trong lòng bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã nhờ nhầm người hay không, bởi vì bộ dạng bây giờ của vị sư thúc này quả thật rất không đáng tin.

Còn chưa chờ Độc Cô Thần thích ứng với phương thức bốc quẻ hết sức sành điệu của lão ăn mày, lão ăn mày đã hô to một tiếng: “Ta tính ra rồi!”

Độc Cô Thần nghe thấy sư thúc của mình nói như vậy, lập tức trưng ra vẻ mặt chờ mong nhìn về phía lão ăn mày, trong ánh mắt tràn đầy sự hi vọng.

“Thứ các người muốn tìm đã không còn nữa, vì vậy các người cũng đừng đi tìm nữa.”

“Hả?” Độc Cô Thần kinh ngạc phát ra một tiếng, vẻ mặt ngơ ngác, vội vã hỏi lại: “Sư thúc, đây có ý là gì?”

“Chính là thế này, đừng tốn sức đi tìm nữa, các người không phải là người hữu duyên, thứ kia các người sẽ không tìm được đâu.”

Độc Cô Thần sau khi nghe lão ăn mày giải thích xong, trong lòng suy nghĩ lại ý tứ trong lời nói của lão.

Đồ vật bác sĩ Mã lưu lại đã không còn? Sư thúc còn nói bọn họ không phải là người hữu duyên, cho nên có thể nói là đồ vật kia đã bị người khác lấy mất? Khu vực liên thông trong game vừa mở ra bọn họ đã nhanh chóng chạy đến chỗ cần đến, nhưng mà vẫn bị người khác nhanh chân đến trước, điều này có nghĩa là một người chơi bên trong Ác ma trận doanh đã lấy được thứ đồ đó. Nghe nói tất cả người chơi trong Ác ma trận doanh đều là những kẻ tâm địa xấu xa, nếu vật này thực sự bị mấy người đó lấy đi, thật sự khiến người ta cực kì lo lắng.

Đúng rồi, vị tiểu sư đệ này của mình hình như cũng là người chơi trong Ác ma trận doanh, chẳng lẽ cũng là do ảnh hưởng của số kiếp đào hoa hay sao?

Trước mắt cứ mặc kệ chuyện của tiểu sư đệ vậy, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là hoàn thành nhiệm vụ.

Độc Cô Thần càng nghĩ càng thấy mọi chuyện nghiêm trọng, vẻ mặt biến đổi liên tục: “Sư thúc, người có thrr tính toán giúp con “nó” bây giờ đã rơi vào tay của người phương nào hay không?”

“Con tưởng sư thúc không cái gì không biết, không cái gì không làm được đúng không, ta chỉ biết xem bói, bây giờ nagy cả đặc điểm của “nó” con cũng không biết, còn muốn ta tìm giúp con, trước đó biết được có thể “nó” đã bị người khác lấy được là rất tốt rồi, con còn muốn biết bây giờ “nó” rơi vào tay người phương nào, thực sự là người ta rất khó chịu.”

Độc Cô Thần nghe lão ăn mày nói xong cũng cảm thấy chính mình thật sự không biết chút gì về đồ vật muốn tìm, coi như nếu bây giờ có người chơi để "nó" trước mặt mình thì nhất định hắn cũng không thể nhận ra, chứ đừng nói đến việc nhờ sư thúc tìm giúp mình.

Nghĩ đến tình chất nghiêm trọng khi bác sĩ Mã đề cập đến "nó", trong lòng Độc Cô Thần càng thêm hoảng loạn, không biết bây giờ nên làm cái gì cho phải.

Lão ăn mày nìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy, cũng nói mấy câu an ủi: "Con cũng không cần lo lắng như vậy, thứ này tuy không có duyên với các người, nhưng ta đã tính toán qua, "nó" sẽ không mang đến bất kì nguy hiểm gì cho mọi người cả, ngược lại chỉ là gió to mưa nhỏ, tất cả đều bình an."

Nghe thấy lão ăn mày nói như vậy, Độc Cô Thần tạm thời bình tĩnh lại: "Sư thúc, xin nhận lời chúc tốt lành của người."

"Nếu như không có việc gì khác, sư điệt xin phép được đi trước."

Chuyện của tiểu sư đệ đã biết rõ, mà nhiệm vụ mình chấp hành trong game hình như đã gặp phải rắc rối lớn, Độc Cô Thần bây giờ tuy đã bình tĩnh lại, thế nhưng trong lòng vẫn vội vàng muốn trở về điều chỉnh lại kế hoạch thực hiện nhiệm vụ trong trò chơi này của mình nên sử lí như thế nào, hoặc là nên giải thích chuyện này ra sao với cấp trên.

"Chờ đã, không lẽ con định đi như vậy sao?"

"Hả, sư thúc còn điều gì muốn phân phó?" Lúc Độc Cô Thần nghe lão ăn mày nói như vậy, nhất thời sững sờ, hắn không nghĩ đến chuyện vị sư thúc này còn có chuyện gì muốn nói với mình.

"Vũ Vân không dạy con phải hiếu kính trưởng bối sao?" Lão ăn mày nhì thấy vẻ mặt không hiểu chuyện gì của Độc Cô Thần thì cảm thấy rất không vui.

Nhìn thấy phản ứng của lão ăn mày như vậy, trong lòng Độc Cô Thần càng thêm mù mịt, hắn không biết mình đã phạm sai lầm ở chỗ nào.

“Haiz, cái tên ngu ngốc này, tiền lẻ hiểu chưa?” Lão ăn mày chà sát hai ngón tay vào nhau.

“A, trên người con không có tiền lẻ.” Độc Cô Thần không ngờ lão ăn mày lại chú ý đến việc tầm thường như vậy.

“Ai cần tiền lẻ của con, đưa điện thoại di động cho ta.”

Độc Cô Thần chỉ có thể làm theo, lão ăn mày cầm điện thoại di động của Độc Cô Thần thuần thục bấm vài cái, sau đó trả lại cho hắn.

“Lì xì trong Wechat, biết không?” Sau khi nói xong cũng không đợi Độc Cô Thần phản ứng, lão ăn mày quay người lại biến mất ở tại chỗ ngay lập tức…

Độc Cô Thần nhận lại điện thoại của mình, nhìn thấy số dư của mình chỉ còn lại con số 0 tròn trĩnh, bất luận tốt chất tâm lí của hắn có tốt đến mức độ nào, lúc này đây cũng không nhịn được nổi gân xanh.

Lúc này hắn nhớ tới nhắc nhở của sư phụ với mình, cũng nhớ đến lần đầu tiên hắn nhìn thấy sư thúc của mình, cũng biết được nguyên do hai người là sư phụ và sư thúc cãi vã…

..

“Lý Tiêu Sái, ngươi tránh xa ta ra, đừng có mà cả ngày xài hết tiền rồi lại chạy về Thục Sơn tìm ta đòi!”

“Vũ Vân sư huynh đừng như vậy mà, chuyện gì cũng từ từ nói, nói thế nào đi nữa chúng ta cũng là huynh đệ đồng môn, hơn nữa bây giờ anh còn là chưởng môn của Thục Sơn, tiền nhiều nhất, đừng dễ nổi giận như vậy, cho sư đệ một ít cũng không chết mà.”

“Thực là khiến ta tức chết mà, Thục Sơn của chúng ta tại sao lại có người khốn nạn giống như ngươi vậy! Cút đi! Đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ để ta nhìn thấy ngươi nữa!”

“Sư huynh, tại sao anh lại tuyệt tình như vậy chứ, hu h u…”

“Thả ống quần ta ra, ngươi có kéo rách cũng vô dụng thôi!”

“Ôi! Phi Long Tham Vân Thủ! Ví tiền của ta! Lý Tiêu Sái, ngươi là đồ tiện nhân, ngươi lăn về đây cho ta! Lần sau ta mà gặp lại ngươi ta sẽ dùng kiếm chém ngươi!”

Chương 275: Giá Trị Mị Lực

Chương 275: Giá Trị Mị Lực

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đêm đó, video trận chung kết không ngừng chiếu đi chiếu lại trước mặt Tiêu Phàm, Tịch Dương trong video không biết đã bị trường kiếm của Tiêu Phàm miểu sát (1) bao nhiêu lần, Tiêu Phàm vẫn lặng yên ngồi đó, không biết nghĩ đến cái gì.

Cuối cùng Tiêu Phàm vươn tay phải của hắn ra, đưa con chuột đến vị trí dấu “X” góc trên bên phải, tắt video đi, sau đó thu tay về vuốt vuốt mặt, bởi vì bất động trong thời gian dài, Tiêu Phàm ngay cả khuôn mặt cũng cảm thấy hơi cứng đờ.

Kinh hãi, sợ sệt, hỗn loạn, chết lặng…

Trước đó Tiêu Phàm ngồi trước máy tính cũng không làm gì, chỉ dùng một đêm để trong lòng trải qua hết một quá trình này.

Hắn thắng trận chung kết, hắn nhìn “hắn” tùy tiện xử đẹp Tịch Dương trong video trận chung kết, rõ ràng là động tác của hắn, hắn lại cảm thấy xa lạ như vậy, sự xa lạ này khiến hắn sợ hãi hơn bao giờ hết, thật giống như chợt phát hiện bản thân có thêm một nhân cách, làm cho hắn khó mà bình tĩnh nổi.

Cho nên Tiêu Phàm liền như lời nói của lão ăn mày, bỏ ra rất nhiều thời gian đến dọa chính mình, mỗi một lần phát video, Tiêu Phàm lại chấn kinh một lần, quá trình này sau đó không ngừng lặp lại, Tiêu Phàm rốt cuộc quen dần, chết lặng, cũng mệt mỏi.

Tiêu Phàm đi đến bên cạnh giường hắn, duỗi thẳng người, tùy ý nằm xuống.

Tiêu Phàm đối với chuyện xa lạ này hoàn toàn không nghĩ ra, nhưng Tiêu Phàm hiện tại thật ra cũng đã nghĩ thông suốt.

Câu nói này vừa mâu thuẫn lại vừa khó đọc, giống như nội tâm hỗn loạn của Tiêu Phàm lúc này.

Vì sao nói Tiêu Phàm nghĩ thông suốt, bởi vì không nghĩ ra thì không thèm nghĩ nữa, đây chính là biện pháp nghĩ thông suốt của Tiêu Phàm.

Đối với việc xử lý "hắn" như thế nào, Tiêu Phàm quyết định chú ý lượng cồn mà hắn tiêu thụ, lúc đầu óc tỉnh táo cũng chính là phong ấn "hắn" lại, chỉ cần hắn không say rượu mà đánh mất lý trí, "hắn" tuyệt đối không xuất hiện được.

Nghĩ thông suốt, thần kinh vẫn luôn căng thẳng của Tiêu Phàm giờ phút này cũng được thả lỏng.

Lòng tĩnh lại, Tiêu Phàm bắt đầu phát giác sự biến đổi của bản thân.

Đây là có chuyện gì? Vì sao cảm giác giác quan của hắn lại bỗng nhiên trở nên nhạy bén như vậy, sau khi Tiêu Phàm dời đi sự chú ý từ "hắn" trong trận chung kết, mới phát hiện hắn cũng đã khác so với trước đây.

Cảm giác này thật giống như một người thành phố vẫn sống trong không khí ô nhiễm đột nhiên đi tới nơi dã ngoại không khí trong lành, hít thở hương thơm tự nhiên, cả người đều rực rỡ hẳn lên, từng bộ phận trên thân thể tựa hồ cũng được khai khiếu.

Ừ, khai khiếu? Tiêu Phàm nghĩ đến đây, dừng lại, bởi vì hai chữ "khai khiếu" này khiến Tiêu Phàm nghĩ đến từ khí khiếu, bởi vì hắn cảm thấy hắn dường như cảm nhận được khí!

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm hưng phấn lên, hít vào một hơi thật sâu, thả lỏng toàn thân, bắt đầu thử nghiệm phương pháp hít thở luyện khí lúc hắn rãnh rỗi.

Sau khi lòng không tạp niệm, Tiêu Phàm cảm nhận được trong cơ thể hắn có nhiều thêm một cỗ khí mạch mạnh mẽ hữu lực, đây chính là chân khí nội lực mà hắn tha thiết ao ước từ lúc tu luyện tuyệt học Thục Sơn.

Cảm thấy khí cảm trong cơ thể mình, Tiêu Phàm hơi không thể đợi được nữa mà muốn thử tuyệt học Thục Sơn một chút.

Đầu tiên Tiêu Phàm muốn nếm thử chiêu bài phái Thục Sơn, Ngự Kiếm Thuật.

Ngự Kiếm Thuật, hiện tại trong cơ thể Tiêu Phàm đã tồn tại chân khí nội lực, trên lý thuyết hắn có thể thao túng bảo kiếm bay lên và giết địch thông qua nội lực, cho nên Tiêu Phàm dồn sự chú ý của mình lên cây chày cán bột quen thuộc kia…

Cái loại đồ vật không ra hồn như chày cán bột này xuất hiện giữa lúc Tiêu Phàm thử nghiệm tuyệt học Thục Sơn, có vẻ vô cùng buồn cười nhưng mà Tiêu Phàm làm việc không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần kết quả, chút chuyện vặt này hiển nhiên không khiến Tiêu Phàm để ý, trái lại lúc này Tiêu Phàm nhìn chằm chằm chày cán bột với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nếu không biết nguyên nhân, có lẽ người khác sẽ hiểu nhầm cây chày cán bột này là bảo vật gia truyền của Tiêu Phàm cũng nên.

Ngược lại cũng không thể nói chày cán bột là bảo vật gia truyền được, bởi vì lúc này Tiêu Phàm nhìn về nó cũng không phải là cảm giác coi trọng mà là một loại cảm giác tín ngưỡng.

Chân thành, sắt đá không rời, sự chăm chú và cố chấp của Tiêu Phàm dường như cảm động cây "thánh vật" trường kỳ sờ bò lăn lộn trên bột trắng này,

dưới sự điều khiển của ý chí của Tiêu Phàm, chày cán bột rung động một cái, Tiêu Phàm liền cảm thấy từ nơi sâu thẳm hắn dường như đã thành lập một tia liên kết với chày cán bột, một khi có mở đầu thì chuyện tiếp theo liền có thể giải quyết dễ dàng…

Đột ngột nhảy lên một cái, chày cán bột vô cùng phản khoa học bay vọt từ trên bàn lên, cùng lúc vọt lên còn có nội tâm bình tĩnh kia của Tiêu Phàm.

“Cạch cạch.”

Rực rỡ lóa mắt không quá nửa giây, cháy cán bột rơi xuống lần nữa, khôi phục bộ dáng bình thường ban đầu của nó nhưng cảm xúc của Tiêu Phàm lúc này đã không có cách nào có thể khôi phục lại như trước.

Thành công! Vừa rồi hắn có thể cách không thao túng sự vật, nói cách khác, hắn thật sự luyện thành Ngự Kiếm Thuật! Chẳng qua hình như dáng vẻ hiện tại hơi thảm, Tiêu Phàm cảm thấy thân thể hắn dường như bị rút sạch sức lực, chỉ có thể bất lực cười, cười đến rất thản nhiên.

Xem ra chính mình muốn tiêu sái xuất khí cưỡi kiếm bay lượn như những nhân vật tiên hiệp kia thì còn cần phải cố gắng thêm nhiều rồi, lúc này chỉ vẻn vẹn là xê dịch cái chày này nửa giây mà đã mệt như chó chết, nếu muốn bay lên, nhất định phải luyện tốt nội lực chân khí trong cơ thể mới được, không được phép tự cao, tự đắc, muốn dùng ngự kiếm phi hành, kết quả nửa đường chân khí cạn kiệt mà trở thành máy bay rơi, đầu đề báo hôm sau sẽ xuất hiện “Một thiếu niên họ Tiêu phí hoài tuổi xuân nhảy lầu tự tử.”, vậy coi như bi kịch rồi.

Chẳng qua bây giờ nội lực chân khí luyện được bên trong cơ thể hắn còn lâu mới có thể cưỡi kiếm bay lượn được.

Mặc dù Tiêu Phàm cũng cảm thấy kỳ vọng của hắn hơi lớn nhưng mà có hy vọng dù sao vẫn tốt hơn không có, không phải sao?

Chơi đùa cái chày khiến Tiêu Phàm hơi mệt lả, thế là Tiêu Phàm dựa theo giáo trình bên trong “Soyes 4” của hắn bắt đầu luyện khí dưỡng thần hồi phục.

Sau khi trong cơ thể có nội lực chân khí, cảm giác tĩnh tọa hít thở cũng không giống trước.

Lúc bình thường tĩnh tọa hít thở đã cảm thấy như đang nhắm mắt dưỡng thần, sau khi tu luyện thì tinh thần thoải mái mà thôi, nhưng bây giờ Tiêu Phàm rõ ràng cảm nhận được một cỗ lực lượng đang từ môi trường xung quanh chậm rãi tiến vào cơ thể mình, tiến hành bổ sung nội lực chân khí mà mình vừa bị tiêu hao lúc trước.

Nói là tu đạo, việc luyện ra chân khí nội lực có phải là bước đầu tiên để phân chia giữa người phàm và người tu đạo hay không? Lúc này trong cơ thể Tiêu Phàm đã có nội lực chân khí, nói rõ hắn đã khác với phàm nhân rồi, biểu hiện rõ ràng nhất chính là cảm giác giác quan của Tiêu Phàm trở nên nhạy bén hơn và có thể quan sát bên trong cơ thể mình.

Giờ phút này Tiêu Phàm nhìn thấy cỗ khí tức mạnh mẽ hữu lực kia theo quá trình hít thở của mình mà dần dần tăng nhiều hơn bên trong cơ thể, mà ngoại trừ nó ra, theo giác quan ngày càng nhạy bén, Tiêu Phàm còn cảm thấy bên trong cơ thể mình có một cỗ địa khí tương đối bình thường, Tiêu Phàm cảm giác được nó cũng có một sức mạnh nhất định nhưng lại không bằng sức mạnh mạnh mẽ cường đại ẩn chứa bên trong chân khí.

Không biết thế nào, trong đầu Tiêu Phàm chợt lóe linh quang, suy xét một hồi nói, chẳng lẽ đây là giá trị thể lực?

Hắn đây là bị làm sao đây, chơi trò chơi nhiều quá, sao lại đem đồ vật trong hiện thực đi định lượng rồi, chẳng qua trong lòng Tiêu Phàm mặc dù nói như vậy nhưng lại vô thức ra lệnh cho cỗ khí mới phát hiện trong cơ thể này…

Cỗ khí này dưới sự thao túng của ý niệm Tiêu Phàm chậm rãi tiêu hao, theo sự tiêu hao của loại khí chẳng biết rõ này, một thứ khác lại xuất hiện bên trong cơ thể Tiêu Phàm.

Rất ngây ngô, rất trắng trẻo thanh khiết, khiến cho người ta cảm thấy rất trang nhã, cũng rất ngạo kiều, Tiêu Phàm phát hiện bên trong cơ thể xuất hiện thứ mới này, khóe miệng khẽ cong lên không dễ phát hiện, trong lòng cảm thấy vô cùng quái dị.

Bởi vì thứ này Tiêu Phàm thật sự quá mức quen thuộc, nó chính là giá trị mị lực…

Chương 276: Kỳ Tích

Chương 276: Kỳ Tích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nếu nói Ngự Kiếm Thuật mà Tiêu Phàm tu luyện thành công là nhờ ứng dụng điện thoại "chín năm giáo dục bắt buộc của phái Thục Sơn", thứ mà ông lão ăn mày đã để lại, vậy thì giá trị mị lực xuất hiện trong cơ thể hắn vẫn còn phải nghiên cứu.

Trước đó Tiêu Phàm đi dọn nhà giúp Cơ Hạo Hạo, bản thân hắn đã gặp được những sự việc không thể nào tưởng tượng nổi. Vốn hắn muốn sau khi về nhà lại tìm hiểu nguyên nhân, ai ngờ lại được ông lão ăn mày đưa cho ứng dụng điện thoại của phái Thục Sơn. Hơn nữa tình huống lúc đó của bản thân hắn lại khác thường, chủ yếu là do đã uống rượu xái, sức lực lớn hơn một chút, lúc "làm màu" thì có thể chạy như bay mà thôi, thế nên Tiêu Phàm cũng chẳng để ý lắm.

Không phải là Tiêu Phàm không muốn để ý đến, có điều đây là năng lực mà khi làm màu mới sử dụng được, hai là khi uống rượu xái thì sức lực sẽ mạnh hơn một chút, cho dù tìm tòi nghiên cứu chuyện nào thì cũng chỉ vô vị mà thôi.

Đầu tiên là làm màu vốn không phải là một chuyện gì dễ dàng, thứ này phải chú ý đến thời cơ và kỹ thuật, thậm chí có lúc còn phải để ý đến chuyện người tình ta nguyện.

Tôi làm màu trước mặt bạn, làm màu không tốt thì bạn không để ý đến tôi, công cuộc làm màu của tôi liền thất bại.

Làm màu thất bại, vậy thì chẳng thể nào nghiên cứu được những điều khác thường trên người hắn cả, vì vậy dù nghĩ thế nào, việc nghiên cứu xem hắn có thể sử dụng kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ trong cuộc sống hiện thực hay không chính là một chuyện khá là đau "bi" đấy.

Chuyện thứ hai, uống rượu xái xong thì sức lực của hắn sẽ mạnh hơn, vừa nói đến chuyện uống rượu thì Tiêu Phàm đã cảm thấy đau đầu rồi, chuyện này bản thân hắn biết là được, không cần phải truy cứu làm gì, vào lúc bình thường thì sức lực mạnh hơn cũng chẳng có tác dụng gì, Tiêu Phàm đâu có cần tan ca xong lại đi dọn gạch chứ.

Thật ra lý do chủ yếu là những năng lực bỗng nhiên xuất hiện này không chỉ có cách sử dụng phiền phức, hơn nữa còn không thể trực tiếp hưởng lợi, nghiên cứu tiếp thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều, nó lại không rõ ràng như việc biến hình của siêu xayda, thế là sau chuyện đó thì Tiêu Phàm cũng chẳng thèm để ý đến nó nữa.

Mà bây giờ trong cơ thể của Tiêu Phàm đã luyện ra được chân khí nội lực, khiến cho giác quan của hắn không còn giống như người thường nữa, càng nhạy cảm hơn. Hắn cảm nhận được giá trị thể lực vẫn còn tồn tại trong cơ thể của mình, thông qua kỹ năng [Nhã Sĩ] rồi chuyển đổi để sinh ra giá trị mị lực, quá trình này đáng để Tiêu Phàm phải tinh tế suy nghĩ…

Có điều Tiêu Phàm cho rằng thứ mới sinh ra trong cơ thể mình là giá trị mị lực, thế nhưng cũng có thể không phải là nó.

Vì vậy chuyện tiếp theo mà Tiêu Phàm phải làm chính là chứng minh thứ này chính là giá trị mị lực.

Mà lần này phương pháp để chứng minh giá trị mị lực cũng khá là đơn giản, vẻ mặt của Tiêu Phàm hơi cứng lại, trong tay hắn chớp lên một ánh sáng màu bạc.

Tiêu Phàm nhìn vào tay mình, dao và nĩa, được rồi, không sai được nữa.

Ngay cả [Lễ Nghi Bàn Ăn] mà hắn cũng có thể dùng trong cuộc sống hiện thực, chuyện này đã chứng minh hắn thực sự có năng lực đặc biệt như các nhân vậy trong tiểu thuyết đô thị dị năng, mà năng lực đặc biệt của hắn chính là có thể sử dụng được những kỹ năng của trò chơi ở trong hiện thực.

Lần trước Tiêu Phàm đến đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, không quan tâm đến những điều khác thường xảy ra trên người mình, mà bây giờ dị năng của Tiêu Phàm đã được xác nhận, quả thực chính là một chuyện khiến cho người ta cảm thấy vui mừng.

Tiêu Phàm hưng phấn, thầm nghĩ bản thân mình phải bước lên một con đường không giống với người bình thường, có điều sự hưng phấn của Tiêu Phàm cũng không kéo dài được bao lâu, bởi vì Tiêu Phàm nghĩ đến những kỹ năng mà nhân vật của mình có được ở trong trò chơi "Tân Sinh" …

Tình Ca Thân Sĩ, hình như ngoại trừ việc tán gái và tham gia tiết mục tài năng thì nó chẳng còn có tác dụng gì nữa.

Lễ Nghi Bàn Ăn, trong hiện thực thì khá là tiện lợi, tự mang bộ đồ ăn và hung khí, còn có thể làm ảo thuật ở đầu đường nữa, tóm lại thì có hai chữ, vô dụng.

Tửu Tinh Thổ Tức, "khó chịu với ai thì phun cho người đó xỉu", hắn là trẻ con hay sao, sao có thể ấu trĩ như vậy được, rượu cũng là thứ cần dùng tiền để mua mà.

Răng Nanh Khát Máu? Thứ này có thể làm gì chứ?

"Cosplay ma cà rồng", Tiêu Phàm không có sở thích này.

"Không cẩn thận làm đứt tay, mua một con gà mái, cắn nó một cái, hút máu trị liệu, cơ thể vô cùng khỏe", vừa nghĩ như vậy đã cảm thấy buồn nôn rồi, không bằng dùng tiền đó mua một cái băng keo cá nhân còn hay hơn.

Sau khi dùng kỹ năng buff cho mình, Tiêu Phàm có thể chạy trốn vô cùng nhanh, thế nhưng trong hiện thực thì chạy nhanh như vậy có thể làm được gì nhỉ?

"Gặp được nguy hiểm thì chạy trốn", an toàn là số một, thứ này cũng còn được.

"Tham gia thế vận hội Olympic để làm rạng danh nước nhà", có vẻ rất vinh quang, thế nhưng dường như Tiêu Phàm chẳng hề có suy nghĩ này.

"Ra ngoài không cần ngồi xe, tôi có thể chạy thật nhanh", chuyện này tuyệt đối không thể làm, có bệnh hay không hả, có xe không ngồi lại thích chạy bộ, quả thực là tự làm khổ mình mà.

…

Tiêu Phàm nhớ lại từng cái một, ngoại trừ những kỹ năng đó, hắn chỉ còn có tuyệt học Thục Sơn chưa luyện đến thuần thục thôi.

Vậy thì hình như bản thân hắn không có kỹ năng nào thích hợp cả, lúc này Tiêu Phàm mới cảm giác được thì ra từ đó đến giờ ở trong trò chơi thì bản thân mình chỉ toàn học những kỹ năng không đàng hoàng.

Tại sao nói những kỹ năng này là kỹ năng không đàng hoàng, bởi vì chúng không thực dụng, quan trọng nhất là chúng đều không thể dùng để phát tài!

Giống như bạn bỗng nhiên học được thần công tuyệt thế, có thể mê hoặc hàng vạn thiếu nữ, thế nhưng lại phát hiện ra thần công tuyệt thế này lại là đồng tử công, đây không phải là một chuyện đau "bi" bình thường đâu.

Vì vậy con đường đô thị dị năng của Tiêu Phàm vừa mới sinh ra chí lớn, chưa kịp phát ra chút hào quang nào thì đã xám xịt tắt ngúm, hắn vẫn nên quay lại chơi trò chơi một cách đàng hoàng thì hơn.

Dù sao thì tiếp tục chơi trò chơi sẽ càng học được nhiều kỹ năng biến thái hơn, vậy thì hắn mới có thể làm cho năng lực trong cuộc sống hiện thực của mình càng mạnh mẽ hơn.

Tiêu Phàm cũng được xem là người bình tĩnh nhất sau khi có dị năng trong lịch sử, mà sự đau "bi" của dị năng khiến Tiêu Phàm có được sự bình tĩnh này.

Tiêu Phàm thở dài một tiếng, nếu hắn sớm biết mình sẽ có năng lực này, cho dù liều mạng thì Tiêu Phàm cũng muốn vào trận doanh khác của Tân Sinh để chuyển chức thành đạo tặc, bởi vì đạo tặc có một kỹ năng gọi là "Tiềm Hành". Trong cuộc sống hiện thực thì "Tiềm Hành" luôn là một mong ước lãng mạn nhất của thân sĩ…

Đại hỉ đại bi, lên voi xuống chó, sau khi đau "bi" một hồi, Tiêu Phàm lại nhập định lần nữa, hắn đả tọa thổ nạp, khôi phục chân khí của bản thân.

Khi chân khí trong cơ thể đã khôi phục lại gần đủ, Tiêu Phàm lại thử nghiệm Kim Tàm Thoát Xác. Tiêu Phàm ngồi xuống rất kiểu cách, thế nhưng vừa ngồi xuống thì hắn liền cảm thấy hư thoát, sau đó thân thể hắn liền trở nên trống rỗng.

Xem ra nóng vội thì không thể ăn được đậu hũ nóng, con đường tu đạo có đường xá dài lâu, cho dù Tiêu Phàm có cơ duyên lớn, cũng chỉ có thể từ từ tiến lên.

Còn về phần Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ, Tiêu Phàm cũng ở trong phòng rập khuôn làm theo mấy lần, không biết là do không gian quá nhỏ, tay chân bị gò bó hay là vì bản thân hắn chưa làm đúng, Tiêu Phàm cũng không có cảm xúc gì lớn với chuyện này.

Kỹ năng của nhân vật trò chơi có thể mang ra thực tế, cộng thêm chân khí nội lực được thức tỉnh trong trận chung kết của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", những điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy dường như trò chơi "Tân Sinh" này đang cất giấu thứ gì đó.

Dù sao thì ông lão ăn mày đã nói bây giờ nguyên khí trong trời đất rất loãng, so với lúc trước thì bây giờ việc tu đạo càng khó hơn nhiều, bản thân hắn ở trong trò chơi, không hề hấp thu nguyên khí ở bên ngoài lại tu luyện được chân khí vào người, chuyện không thể tưởng tượng được như vậy khiến Tiêu Phàm vô cùng nghi ngờ.

…

Chương 277: Thất Đại Tội

Chương 277: Thất Đại Tội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cũng không phải chỉ có một mình Tiêu Phàm cảm thấy như vậy, sắc trời đã tối nhưng vẫn có người dạo bước trên đường lớn, theo bước chân thoải mái của người đó, trong không khí truyền đến từng làn gió thơm, đây là mùi rượu và cũng là mùi mà lão thở ra.

"Mặc dù nói Túy Tiên Ma Thể có thần tính, thế nhưng tên nhóc thối tha kia mới vào phái chưa được bao lâu mà đã có thể bước vào trình độ nhập môn

rồi, thực sự là khiến cho người ta khó có thể tin mà, lẽ nào trong trò chơi nhập vai thực tế ảo "Tân Sinh" lại có cơ duyên gì hay sao chứ?"

Ông lão ăn mày vừa uống rượu vừa lẩm bẩm một mình.

"Thôi, chuyện này thì có liên quan gì đến mình chứ, hôm nay mình đã tính cho bản thân một quẻ rồi, tính ra thì tài vận ngập đầu, bây giờ cũng đã linh nghiệm." Ông lão ăn mày nghĩ đến việc mình hố được một khoản tiền ở chỗ Độc Cô Thần, lập tức mừng rỡ đến mức híp mắt lại: "Nhân lúc vận thế bây giờ đang tốt, vẫn chưa đến lúc nửa đêm, mình phải nhanh chóng làm thêm một cú mới được!"

Một tiếng cười, một luồng gió nhẹ, bình rượu rỗng tuếch, người đã biến mất không còn dấu vết…

…

Chỗ Tiêu Phàm ở thì đã vào đêm, thế nhưng ở phía bên kia đại dương thì vẫn còn là ban ngày.

"Arthur, cậu ở đây làm gì vậy, vào lúc này, không phải cậu nên ở trong trò chơi sao?" John nhìn thấy Arthur ở trong phòng khách thì nghi hoặc nói.

"Ra ngoài thích ứng năng lực của mình một lát." Arthur vẫn trả lời lạnh lùng và vô cùng thẳng thắn như vậy.

"Tôi cảm thấy cậu thử nghiệm ở trong trò chơi là được rồi."

"Hiện thực và trò chơi không giống nhau."

"Nhưng có khi ở trong trò chơi sẽ có điều bất ngờ thì sao."

"Hả? Lời này của anh có nghĩa là sao?" Arthur không hiểu lời nói của John.

"Ha ha, cậu có biết không, lúc trước khi bọn họ chế tạo ra tôi đã gọi tôi là "kỳ tích nhân tạo", bởi vì tôi là cơ thể sống được con người tạo ra, đối với con người thì tôi quả thực có thể gọi là kỳ tích. Đáng tiếc bởi vì kỹ thuật của bọn họ không đủ, sau khi tôi được sinh ra thì vẫn có sự thiếu hụt, tôi

không có cảm xúc, lúc mới bắt đầu thì tôi vô cùng lạnh lùng, giống như cậu bây giờ vậy, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cậu nữa.”

Arthur nhìn dáng vẻ cười hì hì của John, thầm nghĩ, trước đây cái tên ngớ ngẩn này lại giống mình sao, hắn ta đang nói mớ à.

“Sao cậu lại mang vẻ mặt không tin đó chứ, cậu nghĩ tôi sẽ lừa cậu sao? Sau đó tôi nghiên cứu sâu về phần tâm lý cũng chỉ vì muốn bù đắp sự thiếu hụt về cảm xúc của mình, cuối cùng thì tôi đã thành công. Tôi thành công làm cho đầu mình sản sinh ra kích thích tố tương ứng, có cảm xúc thật sự rất thoải mái đó, nhất là lúc coi The Avengers, tôi cảm thấy cực kỳ thoải mái! Thế nhưng tôi vẫn chưa hiểu nhiều chuyện, ví dụ như tôi được gọi là “kỳ tích nhân tạo”, hai chữ “kỳ tích” đó. Vì vậy tôi cũng đã nghiên cứu sâu hơn về hai chữ “kỳ tích”, cũng dựa vào sở thích của bản thân mà đưa “mô phỏng kỳ tích” vào trong “Tân Sinh”, đừng có kinh ngạc quá vì kỹ thuật này của tôi, dù sao thì tôi cũng được gọi là “kỳ tích nhân tạo” John. Còn thứ bất ngờ mà tôi nói chính là kỳ tích mà cậu có thể gặp được ở trong trò chơi, đương nhiên chỉ là có khả năng gặp được mà thôi, ha ha…”

Arthur nghe John nói một đống câu nói lạ lạ lùng lùng, bản thân anh ta lại nghe không hiểu, vì vậy cũng chẳng thèm để ý, anh ta cảm thấy cái tên này cứ lải nhải liên tục như vậy thực sự rất phiền, thế là Arthur dứt khoát quay lại trò chơi.

“Này này, Arthur, nghe nói cậu đang thành lập một đội ngũ ở trong trò chơi?” John nhìn thấy Arthur rời khỏi, vội vàng kêu lên.

“Sao vậy?”

“Tên của đội ngũ là Avengers League được không?”

“Tùy anh, tôi không để ý đến những thứ này…”

…

Bầu trời vẫn xanh thẳm, lại một ngày mới bắt đầu khi rời khỏi trận doanh Ác Ma, cũng là ngày mới sau giải thi đấu…

Bởi vì những chuyện vừa phát sinh nên đêm qua Tiêu Phàm mất ngủ, kiểm tra toàn thân vài lần, hiện tại mới đăng nhập trò chơi, thế nhưng vẫn cảm thấy hơi bối rối.

Ban tổ chức giải thi đấu cũng khá nhanh nhẹn, Tiêu Phàm vừa mới thu được giải quán quân ngày hôm qua, ngay sau đó tài khoản ngân hàng của Tiêu Phàm thông báo nhận được số tiền thưởng, nhìn thấy số tiền tăng thêm trong tài khoản thì Tiêu Phàm rất vui mừng, đúng là không uổng công chịu khổ trên giải thi đấu.

Trừ điều đó thì vì Tiêu Phàm cũng là thí sinh trong giải đấu này, Tiêu Phàm còn nhận được một phần thưởng thần bí mà ban tổ chức đã chuẩn bị từ trước.

Phần thưởng là một đồ vật mà Tiêu Phàm nhìn rất quen mắt, nó có hình vuông, rất mỏng, hơi lạnh mà cũng khá nặng. Nó tên là [Lệnh bài công hội].

[Lệnh bài công hội] là đồ vật mà tất cả công hội của mọi trận doanh đều mong muốn có được, là điều kiện cơ bản nhất để thành lập công hội, thế nhưng đối với người chơi bình thường thì cái này cũng chả có tác dụng gì. Sau khi Tiêu Phàm có được nó thì trong đầu chỉ có một ý nghĩ chính là đổi nó trở thành tiền mặt, mà đối tượng hắn muốn bán cũng đã nghĩ kỹ rồi, đó chính là hội trưởng Long Ngạo Thiên đáng yêu của công hội Ngạo Thiên.

Đầu tiên, Long Ngạo Thiên còn chưa có [Lệnh bài công hội], hơn nữa có nhiều tiền mà không biết tiêu ở đâu nên ra tay rất hào phóng, tiêu tiền như rác, có thể làm cho Tiêu Phàm được lợi ích cao nhất.

Sau đó, [Lệnh bài công hội] cũng không có tác dụng gì với Tiêu Phàm, cuối cùng vẫn phải bán đi. Trong tất cả các trận doanh thì chỉ có công hội Ngạo Thiên là phù hợp tất cả các tiêu chuẩn trong kế hoạch của Tiêu Phàm, còn kế hoạch này có thể thành công hay không thì về sau lại nói…

Tiêu Phàm mở kênh chat của mình ra, thử thêm tên ngớ ngẩn Long Ngạo Thiên này làm hảo hữu, muốn trao đổi về [Lệnh bài công hội]. Tiêu Phàm rất hi vọng tên Long Ngạo Thiên này không cần so đo về những chuyện cũ, có thể chấp nhận thêm bạn, có thể nói chuyện với nhau, nếu không thì cái [Lệnh bài công hội] này sẽ gây ra phiền phức kha khá cho Tiêu Phàm.

Thế nhưng khi Tiêu Phàm vừa mở ra kênh chat, vào mục cộng đồng thì bị vô số dòng thông báo xin hảo hữu làm hắn sợ ngây người.

Dòng ghi chú có chửi Tiêu Phàm, có ước chiến Tiêu Phàm báo thù cho Ngọc Sinh Yên, có chửi Tiêu Phàm cướp bạn gái của Tịch Dương, cũng có mắng Tiêu Phàm và Tiểu Thúy là gian phu dâm phụ, thậm chí có tin còn không được hiển thị bởi vì vi phạm thuần phong mĩ tục.

Đương nhiên, mọi chuyện đều có tính hai mặt, chỉ là chu này cũng không tính là chuyện gì tốt với Tiêu Phàm.

Ngoại trừ những tin chửi rủa thì còn lại là fan hâm mộ rất sùng bái Tiêu Phàm, cũng có người muốn bái Tiêu Phàm làm sư phụ để có thể bỏ qua hệ thống phòng quấy rối của phái nữ, còn có vài người tốt muốn bán cho Tiêu Phàm vài sản phẩm bổ thận, kỳ lạ hơn nữa là có người còn muốn mang thai con của Tiêu Phàm…

Điều này làm Tiêu Phàm đau cả đầu, làm nội tâm Tiêu Phàm có lo lắng, hình như mình mới trở về thế giới người bình thường không dài, thế nhưng thế giới lại sắp biến đổi, mà biến đổi theo hướng Tiêu Phàm không muốn thấy nhất.

Tiêu Phàm trả lời những lời mời này rất dứt khoát, toàn bộ xóa bỏ, sau đó cài đặt sẽ không nhận lời mời hảo hữu của người xa lạ, đương nhiên bị xóa bỏ bao gồm cả lời mời của Hàn Tiểu Yêu nữa.

Sau đó, Tiêu Phàm gửi một lời mời kết bạn cho Long Ngạo Thiên, rồi đi tìm Hổ Nữu, bởi vì khi hắn mở kênh chat ra thì cũng nhận được lời nhắn của mấy người Hổ Nữu, tại tọa độ nào đó của thành Antequera.

Cũng không biết có phải tâm lý mình nhạy cảm hay không mà sau khi Tiêu Phàm vào thành thì phát hiện ánh mắt của những người chơi xung quanh nhìn mình có hơi kỳ lạ.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không để ý, bước nhanh tới mục đích của mình, bởi vì mọi người đang đợi mình, để Hổ Nữu phải đợi thì Tiêu Phàm cứ cảm thấy sờ sợ.

Hắn không biết nếu để Hổ Nữu chờ lâu thì cô nàng này sẽ hóa thân thành hung thú nào nữa.

Rất nhanh thì Tiêu Phàm nhìn thấy đồng đội của mình, có Xà Cơ, Hổ Nữu, Bán Trường Miên và Miên Miên đáng yêu. Kỳ lạ chính là thấy mình đến muộn mà Hổ Nữu lại không nổi giận tới phun lửa chứ, lúc này Hổ Nữu còn đang nghiêm túc quan sát cái gì đó.

Nếu cái "thùng thuốc nổ" này không nổ thì Tiêu Phàm cũng không dại gì đi châm lửa cả, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn để ý, đứa này đang làm gì vậy? Chăm chú tới nỗi không thèm bớt thời gian nổi giận với mình?

"Hổ Nữu, tôi đến rồi, mọi người đang làm gì vậy?"

Chương 278: Thêm Dầu Vào Lửa

Chương 278: Thêm Dầu Vào Lửa

"Bọn này đang xem bài viết hot nhất trên diễn đàn này." Hổ Nữu cũng không thèm liếc nhìn Tiêu Phàm cái nào, sau khi trả lời Tiêu Phàm thì tiếp tục đọc.

Sau giải thi đấu này thì diễn đàn game chính là nơi mà Tiêu Phàm ghét nhất.

Sau khi tỉnh lại khi trận chung kết đã kết thúc, hắn đang muốn mở diễn đàn lên để xem trận chung kết của mình như thế nào, thế nhưng Tiêu Phàm vừa mở diễn đàn lên, hàng loạt chữ cái rất kích thích lọt vào mắt Tiêu Phàm, làm Tiêu Phàm tức giận tới mức đóng luôn nó lại.

"Cuộc sống hạnh phúc cảu Mệnh PHàm và A Hoa tỷ", "Tình tay ba giữa Tiểu Thúy, Mệnh Phàm và Tịch Dương", "Ba trăm hậu cung của Mệnh Phàm", "Mệnh Phàm và Nữ thần luân hãm", "Cách tán NPC của Mệnh Phàm"…

Toàn màn hình đều là những tin tức vớ vẩn, những bài viết liên quan tới thực lực của Tiêu Phàm thì ít tới thương cảm.

Thậm chí, trên một bài viết có kẻ còn nói tận mắt thấy Tiêu Phàm trong hiện thực đang dụ dỗ một bé gái đang đi nhà trẻ, trong nhà trẻ, từ lớp mầm tới lớp mẫu giáo, các bé gái đều bị Tiêu Phàm mê tới thần hồn điên đảo, cam nguyện dâng ra kẹo que trên tay mình.

Ôi vãi linh hồn, biến thái như vậy kẻ nào có thể làm chứ? Tên viết bài này có vẻ thần kinh có vấn đề.

Thế nhưng càng làm cho Tiêu Phàm không nói được lời nào chính là những người bình luận phía dưới đều cực kỳ thống nhất, đều là "ta tin."

Thế là Tiêu Phàm không nhìn nổi nữa, tắt trang diễn đàn đi.

Hắn không biết tại sao thế giới lại biến thành như vậy, mà bây giờ Hổ Nữu lại đang nhìn diễn đàn, Tiêu Phàm vô thức cho rằng Hổ Nữu đang nhìn những chuyện vớ vẩn đó để cười nhạo mình.

"Này, đừng có xem, những tên không có chuyện gì làm toàn nói vớ vẩn, có gì đáng xem đâu."

Tiêu Phàm không vui, nghĩ thầm, dù gì mọi người cũng là đồng đội, tại sao cô có thể vui vẻ trên nỗi bất hạnh của ta chứ, Hổ Nữu.

Tiêu Phàm lại không chú ý tới, từ trước tới giờ Hổ Nữu đều làm như vậy…

"Thôi đi, đừng tự mình yêu mình, vừa nãy tôi đúng là nhìn những tin tức đó để giải trí, thế nhưng bây giờ tôi đang nhìn bài viết hot nhất diễn đàn, là nói về toàn bộ trận doanh Ác Ma chúng ta." Hổ Nữu trợn mắt nhìn Tiêu Phàm rồi nói.

"Hả? Bài viết gì mà hot vậy?" Tiêu Phàm cũng muốn biết nội dung của bài viết này là gì, lại có thể che giấu được "ánh sáng" của mình.

"Này…" Hổ Nữu chia sẻ bài viết trước mắt mình ra, Tiêu Phàm nhìn tới những chữ viết này…

Tiêu đề: Thất Đại Tội của trận doanh Ác Ma. Người đăng: Phong Ma Tiểu Xích Lang.

…

Lúc Tiêu Phàm vừa mới nhìn thấy dòng chữ "Bảy tội lỗi của trận doanh ác ma", hắn còn tường rằng tên buôn bán tình báo Phong Ma Tiểu Xích Lang này đinh bán cho hắn tin tức nhiệm vụ truyền thuyết gì, hóa ra là giới thiệu người chơi. Chẳng qua Tiêu Phàm vẫn rất tò mò không biết trong bảng xếp hạng cao thủ trận doanh ác ma do Phong Ma Tiểu Xích Lang bầu ngoài hắn ra còn ai nữa?

…

Đầu tiên là "Tội ăn quá nhiều" Tịch Dương.

Sở dĩ đưa hắn "Tội ăn quá nhiều" này là bởi vì tên Tịch Dương này chỉ có một người mà chiếm trọn toàn bộ độ nổi tiếng của các cao thủ khác trong trận doanh ác ma.

Nếu như để bầu phiếu chọn ra người chơi được hoan nghênh nhất trong bảy người này thì Tịch Dương tuyệt đối sẽ đứng top đầu. "Tội ăn quá nhiều" hoàn toàn hợp với hắn ta.

Còn về thực lực của Tịch Dương thì ba chữ "Truy phong giã" đã đủ để thể hiện chúng rồi.

…

Người đứng đầu bảng là Tịch Dương, Tiêu Phàm vẫn thừa nhận thực lực của Tịch Dương.

….

Không biết mọi người đã nghe nói đến "Sự kiện bàn thạch trấn huyết đồ" diễn ra ở trận doanh nhân loại gần đây chưa. Tiếp theo tôi sẽ giới thiệu cho mọi người người đứng đầu khởi xướng nên sự kiện này. Đó là Tiểu Sửu Hoàng – thủ lĩnh của của bang hội "Huyết tinh ma thuật xã" nổi tiếng ở trận doanh ác ma.

Tôi bầu chọn Tiểu Sửu Hoàng vào "tội ngạo mạn" bởi vì thật sự Tiểu Sửu Hoàng rất kiêu ngạo. Trong trò chơi này từ trước đến giờ chỉ có gã giết

người khác chứ chưa từng có người giết được gã. Chỉ cần dựa vào thực lực này cũng đủ để hắn được chọn vào bảng rồi.

…

Ngày cả Tiêu Phàm cũng cảm nhận được Tiểu Sửu Hoàng là một nhân vật khó giải quyết. Xem ra công việc tình báo của Phong Ma Tiểu Xích Lang được làm rất tốt. Tiêu Phàm hoàn toàn đồng ý với những người xuất hiện trên bảng này.

…

Nếu nói đến "Huyết tinh ma thuật xã" của "Sự kiện bàn thạch trấn huyết đồ" thì không thể không nhắc đến "Hắc long bang" – một tổ chức lớn ở trận doanh ác ma.

"Sự kiện bao trường luyện cấp sát nhân" nổi tiếng gần đây chính là do "Hắc long bang" ra tay. Mà người chúng ta chọn lần này chính là hội trường của bang "Hắc long bang" – Ác Long.

Lúc trờ chơi mới bắt đầu, Ác Long là nhân vật làm mưa làm gió ở trận doanh ác ma. Hắn vẫn luôn tồn tại như một người có đẳng cấp cao nhất trong trận doanh ác ma.

Đáng tiếc vận may của Ác Long không tốt, không hiểu vì lý do gì mà hắn ta lại có mâu thuẫn với "Vu Yêu Vương" Mệnh Phàm đang nổi như cồn hiện nay.

Mọi người đều biết "Vu yêu vương" Mệnh Phàm chính là người chơi truyền kỳ trong game này. Cho nên Ác Long bất hạnh rồi, hơn nữa còn bất hạnh hai lần liên tiếp vậy mới dẫn đến danh tiếng hiện tại của hắn ta không còn tốt như trước nữa.

Nhưng Cá Long chắc chắn là một người chơi rất có thực lực, chỉ là hắn ta không đánh lại được "Vu yêu vương" Mệnh Phàm hiện tại thôi.

Nhưng mà "Truy phong giả" Tịch Dương cũng không đánh thắng được "Vu yêu vương" Mệnh Phàm cho nên việc không đánh lại "Vu yêu vương"

Mệnh Phàm không thể nói lên được điều gì.

Ác Long chính là một hội trưởng bang hội rất có dã tâm, cho nên tôi chọn hắn vào "Tội tham lam"

…

Tiêu Phàm nhìn thấy tên Ác Long đã lâu chưa gặp này trên bài post thì nhớ về quá khứ. Hắn vẫn nhớ trước kia tên Ác Long này dám giải quyết Hổ Nữu và Xà Cơ ngay trước mặt hắn, lại còn dám tính hành hạ hắn nữa. Tay không đánh nhau của Ác Long thật sự rất lợi hại, đủ để hắn ta ngồi lên bảng xếp hạng. Xem ra về sau bản thân phải để ý đến "Hắc long bang" này hơn rồi.

…

Kế tiếp là "Tội sắc dục" mà tôi bầu ra cho mọi người. He he…

"Tội sắc dục" A Hoa Tỷ là người mạnh nhất trận doanh ác ma, cho dù có phải đối mặt với thủ lĩnh của "Huyết tinh ma thuật xã" Tiểu Sửu Hoàng cũng không lui nửa bước. Lúc ở trên giải đấu "Tân sinh" PK cũng là tự cô ta bỏ quyền thi đấu. Nếu như thật sự phải chiến đấu với "Vu yêu vương" Mệnh Phàm, với thực lực của cô ta thì vẫn chưa biết ai thắng ai thua đâu.

Còn vì sao A Hoa Tỷ lại là "Tội sắc dục" thì…ha ha ha… cái này chỉ có thể tự hiểu chứ không thể nói ra…

…

Tiêu Phàm nhìn thấy tên A Hoa Tỷ trên bảng, hắn trực tiếp công nhận. Bởi vì Tiêu Phàm tuyệt đối sẽ không phủ định thực lực của người mạnh A Hoa Tỷ này.

…

Nói đến người tiếp theo đây làm bản thân Phong Ma Tiểu Xích Lang tôi làm tình báo chuyên nghiệp quả thật có hơi xấu hổ, bởi vì tôi cũng không biết cô ấy là ai.

Vào lúc cấp bậc của mọi người ở khoảng hơn cấp 10, tôi nghe nói có một nữ tử che mặt mặc đồ đen giống như một nữ ma đầu dùng lửa địa ngục để thiêu đốt thôn tân thủ của trận doanh ác ma. Có vẻ như là do có một người chơi không biết điều trêu chọc cô ấy, kết quả là cô ấy hóa điên phát ra lửa thiêu trụi mọi thứ ở đấy. Cho nên tôi khuyên mọi người nếu như không có việc gì thì đừng làm bậy để nữ nhân tức giận, nữ nhân có chút thực lực đáng sợ cũng không phải người mà bạn có thể trêu chọc đâu.

Cho nên cô ấy chính là cao thủ duy nhất không rõ thân phận ở trong bảng người chơi này. "Tội tức giận"? Là một cô gái.

…

Đọc đến đây, Tiêu Phàm hơi rùng mình nhìn sang Bán Trường Miên dịu dàng đứng bên cạnh. Đã lâu rồi hắn không gặp lại "Đại mỹ nữ", thiếu chút nữa Tiêu Phàm đã quên rằng còn một nhân vật nguy hiểm như vậy ở bên cạnh hắn.

Nhưng mà lúc đó Bán Trường Miên đưa Miên Miên về thôn tân thủ để làm nhiệm vụ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đến mức cô ấy phải phóng hỏa đốt thôn đây? Thật là một cô gái đáng sợ.

…

Chương 279: Chiêu Mộ

Chương 279: Chiêu Mộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiếp theo chính là "Tội lười biếng" Tuyết Dạ.

Người chơi Tuyết Dạ này không nổi tiếng không phải vì hắn ta thực lực yếu kém mà là do hắn không chơi đàng hoàng ở trong trò chơi này. Dù sao thực lực của Tuyết Dạ cũng được thủ lĩnh "Huyết tinh ma thuật xã" Tiểu Sửu Hoàng công nhận.

Còn tại sao lại nói hắn ta không chơi game đàng hoàng là bởi vì hắn ta đã sớm đạt đến cấp 30 nhưng lại không đi thực hiện nhiệm vụ cùng cấp mà lại dạo chơi theo sở thích ở trong trò chơi. Cho nên "Tội lười biếng" này ngoài hắn ta ra thì không còn ai khác.

…

ID game Tuyết Dạ này hình như hơi quen thuộc, hình như trong lúc chơi game trước kia đã từng nghe qua cái tên này rồi. Tiêu Phàm có hơi nghi hoặc đối tượng duy nhất mà bản thân không biết trong bảng này.

…

Người xuất hiện cuối cùng đương nhiên là vị vương giả mới nổi gần đây, "Vu yêu vương" Mệnh Phàm của chúng ta.

Bạn hỏi tôi về thực lực của "Vu yêu vương" Mệnh Phàm. Sao lại có thể có người nghi ngờ thực lực của "Vu yêu vương" Mệnh Phàm được đây? Đùa hay sao. Ngay cả "Truy phong giả" Tịch Dương còn bị hắn đánh bay trong một đòn, có thể nghi ngờ thực lực của hắn được sao?

Mà tôi chọn hắn vào "Tội đố kị" bởi vì lúc này có rất nhiều người đang chửi rủa hắn.

Mà lí do mọi người chửi rủa hắn hoàn toàn bởi vì bọn họ đang ghen tị với hắn.

Ghen tị thực lực của hắn, ghen tị năng lực của hắn, còn ghen tị cả với những chuyện tốt hắn gặp được. Các bạn đặt tay lên ngực tự hỏi xem, có phải những thứ này đều xuất phát từ sự đố kị của mọi người không. Vậy nên mới nói thật đáng buồn cho nội tâm của kẻ yếu đuối.

…

Bài post này của Phong Ma Tiểu Xích Lang kết thúc ở đây. Dường như ở đoạn kết hắn ta lên tiếng bảo vệ Tiêu Phàm, giải thích hộ Tiêu Phàm, thế nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy có gì đó kì lạ. Dương như trong lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang còn ẩn chữa hàm ý nào đó khác, dù nói là giải

thích hộ nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy ngữ khí của hắn ta giống như đang khiêu khích.

…

“Boss, đoạn kết của bài post này viết như vậy có tốt không?”

“Ý cậu là đoạn của Tiêu Phàm kia sao? Tôi cố ý viết như vậy đấy.” Phong Ma Tiểu Xích Lang nở nụ cười âm hiểm: “Tuy rằng bài post này do bên chúng ta đăng lên. Nhưng chúng ta viết như vậy chỉ làm tăng mâu thuẫn giữa Mệnh Phàm và các người chơi khác lên thôi, mọi người sẽ không ác cảm với Thính Phong các của chúng ta đâu. Hơn nữa trên bài post này toàn bộ đều là tình trạng thực tế, bọn họ muốn cảm ơn chúng ta cung cấp miễn phí cho bọn họ thông tin của cao thủ trong trận doanh ác ma còn chưa kịp đâu.”

Đúng vậy, Phong Ma Tiểu Xích Lang đăng bài post “Bảy tội lỗi của trận doanh ác ma” vào thời điểm mấu chốt này để làm nổi bật tất cả các tên có tư tưởng biến thái ở trong trận doanh ác ma này, làm đảo loạn không khí yên bình mà ba trận doanh vẫn luôn giữ vững, gây ra cảnh hỗn loạn trong thế giới giả tường này.

Như vậy không chỉ để cho Thính Phong các của hắn ta có thể đẩy mạnh tiêu thụ mà còn để đảm bảo tiếng tăm sẽ luôn đặt trên người mấy nhân vật này, sẽ không có người để ý đến hành động của Thính Phong các bọn hắn. Hơn nữa giúp đỡ tên Tiêu Phàm này một chút, làm không tốt biết đâu sẽ có chuyện vui ngoài ý muốn đến với hắn…

Phong Ma Tiểu Xích Lang âm thầm suy nghĩ, hai mắt vốn bình thản của hắn ta bỗng nhiên lóe ra tia u tối thản nhiên…

“Xem ra Vũ Hội Ác Ma của chúng ta là đội ngũ mạnh nhất trong Tân Sinh, trong đội ngũ lại còn có hai thất đại tội, thực sự khiến cho người ta phấn khích!” Sau khi xem xong thiệp mời do Phong Ma Tiểu Xích Lang đưa tới liền hưng phấn kêu to.

“Ngoại trừ đội trưởng ra, trong đội ngũ của chúng ta còn có người khác được lên bảng rồi sao?” Bán Trường Miên vô cùng hoài nghi lời nói của Hổ

Nữu.

“Ha ha, em không cần để ý những chi tiết này, dẫu sao đội chúng ta chính là rất mạnh.” Hổ Nữu trả lời Bán Trường Miên cho có lệ. Cho dù Hổ Nữu là người thích làm ầm ĩ nhưng cũng không dám đắc tội với con người khác cùng tồn tại trong người Bán Trường Miên kia.

Hổ Nữu thấy Tiêu Phàm sau khi xem xong thiệp mời thì không biết đang suy tư cái gì, rất không khách khí xen vào: “Phàm muội muội, quà tặng thần bí mà anh dành được trong lần so tài lần này là cái gì thế?”’

Tiêu Phàm thấy Hổ Nữu đang nhìn mình bằng cặp mắt sáng lấp lánh, biết trong đầu cái người này đang toan tính cái gì: “Đều không phải thứ mà cô muốn, một khối [Lệnh Bài Công Hội] và một thời trang kỷ niệm.

[Lệnh Bài Công Hội], Hổ Nữu thực sự không dám hứng thú. Về phần thời trang kỷ niệm, nếu như Tiêu Phàm được tặng bộ thời trang kỷ niệm vô cùng xinh đẹp thì Hổ Nữu cô cũng có thể cân nhắc, bất đắc dĩ có thể chấp nhận lấy nó.

“Thời trang kỷ niệm có gì thú vị không?” Hổ Nữu tò mò hỏi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm biết Hổ Nữu lại muốn nhân cơ hội này hốt đồ của mình, tuy nhiên thời trang gì gì đấy hắn cũng không quan tâm lắm, hơn nữa sau khi Tiêu Phàm trộm [Áo Ngực Nữ Thần Victoria] của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm cả người đều có chút không dám động vào thời trang.

[Tên: Tinh Quang Lấp Lánh]

[Loại hình: Thời trang]

[Bền bỉ: 100%]

[Điều kiện để trang bị: Không]

[Ghi chú: Kỷ niệm thời trang của giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh]

“Cái này là cái gì thế?” Nhìn phần giới thiệu thuộc tính không rõ ràng kia, Hổ Nữu hơi nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

“Đây là linh kiện đặc biệt của một bộ thời trang, sau kho mang lên sẽ trở nên long lanh, giống thế này này.”

Sau đó Tiêu Phàm trực tiếp trang bị [Tinh Quang Lấp Lánh], một luồng ánh sáng giống như ánh sáng của những vì sao bao trùm toàn thân Tiêu Phàm, giống như Tiêu Phàm đã miêu tả, khiến cho vẻ ngoài cả người Tiêu Phàm đều sáng lấp lánh. Lúc này Tiêu Phàm đứng giữa đám người liền vô cùng nổi bật chói mắt, trông bựa vô cùng.

Hổ Nữu nhìn dáng vẻ cả người sáng lên của Tiêu Phàm, sắc mặt cứng đơ, miệng trực tiếp phun ra ba chữ: “Thật buồn nôn!”

“Bà mẹ nó, sao cô lại nói tôi như vậy? Tôi cũng chỉ là muốn giúp cô hiểu rõ trang bị thời trang này mà thôi.” Nghe thấy Hổ Nữu nói, mặt Tiêu Phàm đỏ lên, cấp tốc gỡ bỏ trang bị [Tinh Quang Lấp Lánh] trên người.

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

Hổ Nữu hỏi một vấn đề rất quan trọng. Từ sau khi rời khỏi trận doanh Ác Ma, một chuỗi nhiệm vụ của Tiêu Phàm liền không còn. Mà muốn tăng cấp trong game, con đường nhanh nhất chỉ có làm nhiệm vụ.

Mà chuỗi nhiệm vụ cơ sở đều có hai yêu tố. Một là người chơi, hai chính là NPC trong trò chơi.

NPC nhiệm vụ trước đó của Tiêu Phàm gọi là Lilith, đó là một phụ nữ điên tông trận doanh Ác Ma. Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi trận doanh Ác Ma thì không muốn quay lại, vì thế chuỗi nhiệm vụ đó của Tiêu Phàm lúc này cũng không còn nữa. Để tìm được nhiệm vụ mới ngoài Lilith ra, đám người Tiêu Phàm chỉ có thể đi tìm các NPC trong các trận doanh khác, cầu nguyện bọn họ coi trọng mình, rủ lòng từ bi ủy thác chút nhiệm vụ cho họ làm.

“Mọi người cứ chơi trong thành Antequera trước, xem có NPC nào tuyên bố nhiệm vụ không. Hoặc là đánh một ít tiểu quái thú trong trận doanh Nhân Loại để luyện cấp một chút cũng được.”

“Vậy còn anh?” Hổ Nữu rất nhạy bén phát hiện trong câu nói của Tiêu Phàm có hàm ý vứt bỏ bọn họ.

Tiêu Phàm nghe Hổ Nữu hỏi mình định làm gì, vẻ mặt cứng lại, nghiêm túc nói: "Tôi… có chuyện quan trọng cần làm, tôi muốn tìm đồng đội mới gia nhập vào với chúng ta!"

Quân số của đội ngũ người chơi nhỏ chỉ cần 5 người là đủ. Mặc dù Tiêu Phàm, Hổ Nữu, Xà Cơ, Bán Trường Miên cùng Miên Miên đã đủ 5 người, nhưng vị trí của Miên Miên trong đội ngũ bị hệ thống liệt kê vào vị trí vị thành niên cần được giám hộ, cũng không tính là thành viên chính thức. Vì thế trong đội ngũ của Tiêu Phàm còn một vị trí trống.

Sau khi Bán Trường Miên cùng Miên Miên gia nhập đội ngũ, Tiêu Phàm đã sớm dự định sau khi đạt cấp 30 mới đi tìm người cho vị trí thứ 5 cuối cùng. Bởi tìm đồng bọn trong trận doanh Ác Ma thực sự là khảo nghiệm tâm lý năng lực chịu đựng của Tiêu Phàm. Nếu như trong đội ngũ của mình không có lấy một người bình thường để giao lưu cùng hắn, Tiêu Phàm sợ một ngày nào đó nội tâm của hắn sẽ thực sự sụp đổ. Vì thế việc cấp bách lúc này mà Tiêu Phàm muốn làm chính là tìm một người chơi bình thường ở nơi này đến làm đồng đội của hắn, giới tính tốt nhất là nam. Như vậy lúc mà Hổ Nữu nổi bão còn có anh em giúp cùng mình đối phó.

Chương 280: Hậu Cung Tuyển Phi

Chương 280: Hậu Cung Tuyển Phi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Oh, tôi cũng đi, việc này sao có thể thiếu bản tiểu thư được!" Hổ Nữu nghe xong lập tức hồi sức, lớn tiếng hét muốn đi tìm đồng đội cùng Tiêu Phàm.

"Cô đi luyện cấp đi thôi, hiện giờ người thấp cấp nhất trong đội chính là cô đấy, đến Miên Miên cấp cũng cao hơn cô. Chờ đồng đội mới đến thấy cấp của cô thấp như vậy, tôi cũng thấy mất mặt." Tiêu Phàm ghét bỏ nói với Hổ Nữu.

Tiêu Phàm lại dám nói với Hổ Nữu như vậy, chứng mình Tiêu Phàm rất coi trọng người đồng đội sắp được chiêu mộ.

Không sợ chết đối cứng với Hổ Nữu như vậy, cũng chứng minh Tiêu Phàm thật sự liều mạng để dành được quyền lựa chọn đồng đội cuối cùng này. Tiêu Phàm cũng không cho phép Hổ Nữu quẩy rối đến việc lựa chọn người đồng đội cuối cùng, tìm một vài người kỳ quái đến. Bởi đây là hy vọng cuối cùng của Tiêu Phàm, cũng là điều mong chờ cuối cùng trong lòng hắn.

"Anh…anh…" Hổ Nữu nghe Tiêu Phàm dám nói mình như vậy, tức đến nghiến răng nghiến lợi. Cô nhớ lại trước kia Ngọc Sinh Yên cũng lấy cái này ra để cười nhạo mình, xem ra chính mình muốn vượt lên phải tăng cấp lên mới được.

"Được được được, anh cứ chờ đấy, tôi chẳng mấy chốc sẽ vượt qua được anh, đừng tưởng rằng mình là cái gì "Ô Yêu Vương" mà lợi hại, về sau đều sẽ bị chị đây biến thành chó."

Tiêu Phàm thấy Hổ Nữu mặc dù tức giận, nhưng hàm ý trong lời nói giống như là sẽ ngoan ngoãn đi luyện cấp chứ không lèo nhèo muốn đi chiêu mộ thành viên cùng mình. Đối với việc này, đáy lòng Tiêu Phàm rất vui. Xem ra Hổ Nữu cũng là dạng người vô cùng sĩ diện, như vậy sẽ không ai cản trở việc lựa chọn đồng đội mới của hắn.

"Nhưng anh phải nhơ kỹ, thành viên mới của Vũ Hội Ác Ma của chúng ta nhất định phải có thực lực thất đại tội, quan trọng nhất là làm người phải thú vị, tiêu chuẩn là "interesting" biết chưa?" Hổ Nữu hung tơn trừng mắt với Tiêu Phàm, không đợi Tiêu Phàm đáp lại, kéo Bán Trường Miên cùng Xà Cơ đi, Miên Miên đương nhiên cũng ngoan ngoán bám đuôi theo Bán Trường Miên.

Nhất định phải có thực lực thất đại tội?

Cô cho rằng người chơi có thực lực cao thủ như rau cải trắng bên đường, đưa tay là hái được một bó to à?

Quan trọng nhất là làm người phải thú vị?

Sao cô không đi tấu hài luôn đi?

Tiêu Phàm khịt mũi coi thường cái tiêu chuẩn tìm người mà Hổ Nữu đưa ra. Trong mắt Tiêu Phàm, thực lực của đồng đội mình không quan trọng, tướng mạo cũng không quan trọng, giới tính cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là, tâm lý nhất định phải bình thường!

Vì vậy tiểu chuẩn tìm người mới của Tiêu Phàm rất thấp, chỉ cần là người bình thường là được. Điều kiện hạn chế duy nhất chính là không thể là người chơi của chủng tộc ác ma.

Tiêu Phàm cảm thấy tiêu chuẩn thấp như vậy, chỉ cần hắn bắt đầu chiêu mộ, rất nhanh sẽ có người chơi tìm đến cửa để thử. Hơn nữa hắn cũng là quán quân trong giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh gần nhất, có đại thần là hắn xuất thủ chiêu mộ đồng đội, chuyện này hẳn sẽ nhanh chóng kết thúc, sẽ không vất vả quá.

Đáng tiếc Tiêu Phàm quên mất một chuyện, đó chính là Tiêu Phàm hắn không chỉ là quán quân trong giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh, mà còn là "Ô Yêu Vương" mọi người nghe thấy liền sợ mất mật…

Sau khi nhóm Hổ Nữu rời đi, Tiêu Phàm đứng một mình trên ngã tư đường ở Antequera, trong lòng hắn lại chẳng thấy chút vắng lặng nào.

Tiêu Phàm ngắm nhìn khung cảnh phồn vinh ở trận doanh Nhân Loại, trong lòng hắn có chút vui vẻ. Bởi vì tâm trạng vui vẻ nên một mình hắn đi trên đường ngược lại lại cảm thấy rất thoải mái.

Bởi vì hắn nhìn thấy tất cả đều rất bình thường, bình thường thì tốt, bình thường được mới tốt.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi trận doanh Ác Ma, hắn nhận ra bản thân mình rất dễ cảm thấy thỏa mãn. Dù sao con đường hắn đi đến đây thật sự không dễ dàng. Nghĩ đến đây, nhất thời trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy chua xót.

Không được nghĩ tới những chuyện đau lòng đấy nữa, bây giờ không phải là đang cắn chặt răng lại sao. Việc cấp bách ở thời điểm hiện tại là chiêu mộ thêm đồng đội mới.

Cho dù thế nào thì lần này hắn cũng phải chiêu mộ được một người bình thường gia nhập đội, ngay cả khi phải lừa người khác đi chăng nữa hắn cũng muốn lừa được người vào trong Vũ Hội Ác Ma này. Xin lỗi người anh em, tôi không thể một mình chống đỡ Vũ Hội Ác Ma này.

Vậy nên Tiêu Phàm bắt đầu tìm một nơi có nhiều người qua lại trong thành để rao tin: "Chiêu mộ người chơi, đội hoạt động thời gian dài, năm người còn thiếu một, không giới hạn cấp bậc, không giới hạn giới tính, người chơi không thuộc tộc Ác Ma cũng có thể tham gia!"

Sau khi hô một câu, Tiêu Phàm treo một tấm biển có viết hai chữ "Chiêu mộ" lên rồi yên lặng ngồi chờ người tìm đến.

Hiện giờ "Tân sinh" đã mở ra một khoảng thời gian, cấp độ hiện tại của Tiêu Phàm thuộc nhóm người chơi top đầu server Trung Quốc, mà người chơi bình thường chủ yếu ở khoảng cấp 20. Cho nên số lượng người chơi chưa có đội nhất định vẫn còn khá nhiều, mà hiện tại Tiêu Phàm dùng thân phận quán quân của cuộc thi đấu tỉ thí PK "Tân sinh" để tuyển người, hắn tin rằng chờ lát nước nhất định sẽ có nhiều người tiến đến. Cứ như vậy Tiêu Phàm đứng ở góc của một cửa hàng bên ngã tư đường mơ tưởng về khung cảnh tốt đẹp.

Đúng như dự đoàn, chưa được bao lâu người chơi xung quanh đã bắt đầu hướng về chỗ của Tiêu Phàm tụ lại. Nhưng bọn họ chỉ đứng tụ tập ở đấy, trong nhóm người chơi tụ tập chưa có ai làm theo ước nguyện của Tiêu Phàm cảm không có bất kì ai tiến lên nói chuyện với Tiêu Phàm. Mà ngược lại bọn họ chỉ đứng quanh Tiêu Phàm chỉ trỏ, xì xào với nhau điều già đấy.

Số người chơi tụ tập lại ngày càng nhiều, may rằng chỗ Tiêu Phàm đứng có thể coi là rộng rãi, nếu không sẽ không chứa được số lượng người lớn như vậy.

Thế nhưng nhóm người chơi vô cùng ăn ý với nhau, đứng cách Tiêu Phàm một khoảng xa, giống như giữa Tiêu Phàm với bọn họ đang bị ngăn cách bằng một hàng rào vô hình vậy. Bọn họ lấy Tiêu Phàm làm tâm, cách ta một khoảng đất trống lớn.

Tiêu Phàm nhìn thấy tình huống hiện tại, trong lòng hắn suy nghĩ một phen, hình như có gì đấy không đúng, theo kịch bản không nên như vậy chứ, sao lại không ai tiến lên nhận lời. Ngược lại sao bọn họ vây quanh hắn xì xào chỉ trỏ như đang xem biểu diễn vậy?

Tiêu Phàm vô cùng nghi ngờ cảnh tượng trước mắt hắn, nên hắn quyết định bình tĩnh lại, lắng nghe xem rốt cuộc nhóm quần chúng vây đang bàn tán cái gì.

Sau khi trong người Tiêu Phàm tu luyện ra được chân khí, thính giác của hắn đã trở nên khác với người bình thường. Nếu hắn tính tâm lại, việc nghe lén nội dung bàn tán của nhứng người xung quanh không hề khó. Vì thế sau khi Tiêu Phàm tập trung được một lúc, những lời xì xào xung quanh lọt vào tai hắn không thiếu một chữ…

…

“Mau nhìn kìa, người bên kia chính là “Lich King” Mệnh Phàm bản thật kìa. Có nhìn thấy không, hình tượng này thật sự hèn mọn, giống y như lúc hắn ở trên sàn đấu.”

“Cậu nói nhỏ thôi. Cậu nói xấu “Lich King” Mệnh Phàm như vậy thì nhất định đừng để cho hắn biết được. Cậu phải biết rằng hắn là kẻ có thể giết được “Tuy Phong Giả” Tịch Dương đấy.”

“Sợ gì chứ, trong thành này cấm dụng võ, hắn có thể trái với quy tắc của hệ thống xử lý tôi trong thành sao!” Tuy người chơi này nói như vậy nhưng nghe ra ngữ khí của hắn ta không được mạnh mẽ như trước nữa.

“Ha ha, cậu vẫn nên cẩn thận chút đi, có lẽ người khác không thể làm được nhưng “Lich King” Mệnh Phàm cũng đâu phải người chơi bình thường. Danh hiệu trước kia của hắn chính là “Beater” nổi tiếng khắp nơi. Cậu có biết vì sao “Beater” lại nổi tiếng như vậy trong mười câu chuyện bát quái giới game online không? Chính là bởi vì hai chứ “làm càn” này. Trong trò chơi, Mệnh Phàm khiến có kẻ khác phải sợ hãi hắn không phải là vì thực lực siêu mạnh của hắn mà là vì hắn có thể xem nhẹ quy tắc của hệ thống, đưa đẩy qua lại với NPC. Cậu có thể làm được mấy trò mập mờ đấy sao? Cậu có thể không màng đến hệ thống phòng ngừa quấy rối để đi trêu trọc

người chơi nữ sao? Tôi còn nghe nói chỉ cần người chơi nữ nhìn vào mắt hắn thì tâm hồn sẽ bị hắn khống chế, cam tâm tình nguyện để cho hắn sắp đặt, sẽ không phản kháng điều gì. Sau đó hắn muốn làm gì người chơi nữ kia đều được hết.

Chương 281: Một Cành Hoa Của Quảng Trường

Chương 281: Một Cành Hoa Của Quảng Trường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Câu suy nghĩ kỹ lại xem. Nếu như cậu đắc tội một người đáng sợ như vậy câu còn có thể tiếp tục đứng trong trò chơi này được sao?" Mặc dù lời nói này nghe ra có hơi thái quá, nhưng người chơi này lại nói y như có việc đấy thật vậy, khiến cho người nghe xung quang đều ngấm ngầm tin tưởng. Mà nhóm người chơi nữ xung quanh sau khi nghe xong lại bất giác lùi về sau vài bước, chỉ dám dùng ánh mắt tò mò và sợ hãi lén lút nhìn Tiêu Phàm xuyên qua khe hỡ giữa đám người.

"Huynh đệ này, tên "Lich King" Mệnh Phàm này thật sự đáng sợ như vậy sao? Sao tôi lại cảm thấy cậu đang yêu ma hóa hắn vậy." Người chơi vừa nãy còn nói hắn ta không sợ Tiêu Phàm, bây giờ nghe ngữ khí của hắn rõ ràng đã bắt đầu sợ hãi rồi.

"Yêu ma hóa. Không phải người anh em như tôi không nhắc nhở cậu. Nhưng năng lực của "Lich King" Mệnh Phàm thật sự có sự tích cặn bã đấy. Vị NPC thánh khiết Mary ở thánh đường giáo đường Antequera chính là NPC nữ gần nhất bị Mệnh Phàm trêu ghẹo. "Nữ thần game online" Ngọc Sinh Yên bị Tiêu Phàm coi thường hệ thống phòng ngự quấy rối, đùa giỡn trước mặt mọi người. Mà lão đại Thái Thập Tam của Long Hổ bang ở trận doanh Thú Nhân lại bị "Lich King" Mệnh Phàm nhìn một cái, ngay cả tim cũng bị hắn bắt làm tù binh, suốt ngày chỉ biết ngống trông "Lich King" Mệnh Phàm trở thành nam nhân của cô ta. Những việc mà tại hạ vừa nói hoàn toàn là sự thật. Nếu có phần nào không đúng sự thật sẽ bị thiên lôi đánh trúng!" vị người chơi này cũng thật liều mạng, vì chứng minh "Lich

King” Mệnh Phàm đáng sợ còn dám nghiêm túc đưa ra cả lời thề độc. Thế nên quần chúng vây xem lại càng tin tưởng sự đáng sợ của Tiêu Phàm.

“Vậy theo vị huynh đài hiểu biết này, hiện tại “Lich King” Mệnh Phàm đang định làm gì ở đây?”

Nhìn thấy có người cung kính hỏi thăm bản thân mình, bị người chơi có “hiểu biết sâu rộng” về thái độ làm người của Tiêu Phàm này rõ ràng có hơi đắc ý: “Cái này thì không đơn giản, hiện tại “Lich King” Mệnh Phàm ngoài mặt treo lá cờ chiêu mộ đồng đội để chiêu mộ phi tần cho hậu cung của hắn. Mệnh Phàm chính là người chơi có thể mở hậu cung của mình ở trong trò chơi. Cậu không biết đấy thôi, tại cuộc thi PK “Tân sinh”, một người trong hậu cung của hắn trên ghế ngồi đặc biệt cổ vũ cho hắn, hung khí kia khua loạn xạ, vung đến mức linh hồn của tôi cũng bay đi mất. Tôi dám cược, nếu hiện tại có người chơi nữ nhan sắc không tệ tiến lên nhận lời mời, nhất định là một đi không trở lại, rơi vào bàn tay ma quỷ của Mệnh Phàm, vĩnh viễn cũng không thể quay lại.”

Mấy vị người chơi nữ vây xem sau khi nghe thấy những lời này thì lại lùi về phía sau vài bước nữa. Ánh mắt nhìn Tiêu Phàm có vẻ càng ngày càng cảnh giác, sự sợ hãi trong mắt bọn họ cũng càng xuất hiện nhiều hơn…

…

Tiêu Phàm vừa nghe những lời nói của đám người này vừa phải chịu đựng sự tức giận trong lòng…

Đây là chuyện quái gì đây?

“Lich King” Mệnh Phàm, “Lich King” Mệnh Phàm, “Lich King” Mệnh Phàm, tại sao tất cả đều là “Lich King” Mệnh Phàm!

Không có ai nhớ đến Tiêu Phàm tôi chính là quán quân cuộc thi đấu PK “Tân sinh” sao! Danh hiệu quán quân này chẳng có chút giá trị nào như thế sao! Vì sao danh hiệu “Lich King” này có thể trự tiếp che đi danh hiệu quán quân cuộc thi đấu PK “Tân sinh” đây!

Tôi là người chơi giỏi, tôi là quán quân, tôi là đại thần, tôi có thể giúp các cậu ra vẻ, tôi có thể giúp các câu bay lên! Vì sao lại không có ai tiến lên ứng tuyển chứ!

…

Tiêu Phàm không rít gào trong lòng nữa, hắn hít sâu, điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân mình.

Hắn biết rằng nếu tiếp tục để như vậy, đám người chơi vây xem kia sẽ chỉ biết nhìn chằm chằm mình như đang xem khỉ thôi, sẽ không có ai tiến lên ứng tuyển. Hơn nữa cho dù có người chơi muốn ứng tuyển thì cũng sẽ bị những lời đồn nhảm của nhóm người này dọa chạy rồi. Cho nên hiện tại bản thân hắn phải làm điều gì đấy.

Tiêu Phàm cầm bảng chiêu mộ đồng đội, đứng lên, hắn đi về phía trước.

Nhưng hắn vừa mới bước ra vài bước, nhóm người vây xem này giống như bị một trận sóng lớn dưới biển đánh trúng vậy, đồng loạt lui về phía sau. Thậm chí còn có người bởi vì Tiêu Phàm đứng lên quá đột ngột, nhất thời không phản ứng lại được, đến lúc anh ta có phản ứng lại, trọng tâm đứng không vững bị đợt sóng này xô ngã ra mặt đất.

Tiêu Phàm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, ngày cả nội tâm luôn luôn bình tĩnh của hắn cùng không nhịn được rít gào lên.

“Cái đệt, mấy người có nhầm không vậy, thật là khoa trương! Trông tôi đáng sợ như vậy sao!”

“Anh em, cậu lùi lại một chút đi, cậu không thấy “Lich King” Mệnh Phàm đang đi về phía chúng ta sao.”

“Anh không phải là người chơi nữ, một người đàn ông thì tại sao phải sợ anh ta chứ?”

“Cậu thì biết cái gì, nghe nói ở trong trò chơi thì “Lich King” Mệnh Phàm có pháp lực cao nhất, ngay cả người chơi nam cũng không thể thoát khỏi

ma chưởng của anh ta, có khi đứng gần quá sẽ bị pháp lực của anh ta ảnh hưởng, không để ý một cái thì bản thân đã cong luôn rồi.”

“Lich King Mệnh Phàm thực sự đáng sợ như vậy sao?”

“Nếu không phải như vậy thì tại sao Mệnh Phàm lại có thể vùng lên một cách mạnh mẽ như vậy chứ. Đối với anh ta thì thực lực chỉ là thứ phụ thuộc, thứ nổi tiếng nhất của anh ta chính là cách làm việc “đen tối” và “yêu dị” của mình, ngay cả quy tắc của hệ thống cũng không quản lý được, cậu cảm thấy sự hạn chế về giới tính còn có tác dụng gì với anh ta không?”

…

Trong những lời nói hỗn tạp kia, những người đang vây xem lại lùi lại một chút nữa, họ mang vẻ cảnh giác nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm đang đến gần.

Những câu nói vô cùng khuếch đại này đã truyền vào tai của Tiêu Phàm, bây giờ hắn hơi hối hận vì đã luyện chân khí, khiến cho thính giác của mình trở nên nhạy cảm, vì vậy, lời nói của những người chơi này đều rơi vào tai của Tiêu Phàm không sót một chữ nào, khiến tâm trạng cả ngày của Tiêu Phàm trở nên tồi tệ, hắn nhớ lại lúc mình vào thành, rất nhiều người qua đường đều dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía hắn với vẻ cố ý hoặc vô tình, có lúc còn có người đưa tay chỉ trỏ, lúc đó hắn còn tưởng là mình suy nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, lúc đó tám chín phần mười là bọn họ đã thảo luận những chuyện vô cùng hoang đường này.

Bây giờ Tiêu Phàm thật sự muốn đi giải thích với mọi người, thế nhưng hắn cũng biết tam sao thất bản, càng tranh luận với họ thì họ càng cảm thấy hắn đang nói dối.

Vì vậy Tiêu Phàm định làm từng bước, từ từ cứu vãn lại hình tượng của mình.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, không quan tâm đến những lời nói khó nghe của người khác nữa, sau đó hắn nhìn xung quanh mình, cố gắng tìm một điểm nào đó để đột phá.

Sau khi nhìn tình huống ở xung quanh một lần, tầm mắt của Tiêu Phàm dừng lại ở một chỗ, hắn híp mắt lại, trong lòng vui vẻ, có ~

Người bị Tiêu Phàm nhìn chằm chằm chính là một người chơi nữ, nhìn từ bên ngoài thì người này đã có tuổi, với tuổi của Tiêu Phàm thì cũng có thể gọi bà một tiếng bác gái hoặc dì.

Dường như vị bác gái này cũng có tập tính thích xem trò vui, vừa vây xem Tiêu Phàm thì bà không sợ hãi như những người chơi nữ khác, mà lại đi lên hàng trước, muốn tìm hiểu tình hình một cách cẩn thận hơn.

Sau khi Tiêu Phàm đứng dậy, dòng người bắt đầu lùi về sau, vị bác gái đã có tuổi này bỗng nhiên bị đám người đẩy về sau, lập tức đứng không vững nên ngã xuống đất.

Lúc này bà vẫn còn đau đến mức nhíu mày, hoàn toàn không hề có dấu hiệu đứng lên.

Nguyên nhân mà Tiêu Phàm nhìn chằm chằm bà thật ra rất đơn giản, vị bác gái này dám vây xem bản thân hắn ở khoảng cách gần như vậy, chứng minh bà không hề sợ hình tượng "Lich King" Mệnh Phàm mà mọi người bịa đặt ra, cho nên hắn có thể giao lưu với bà, tiếp theo là Tiêu Phàm thường xuyên phải giao tiếp với bác gái chủ nhà trọ, hắn có biện pháp đối phó với loại người như bác gái, quan trọng nhất là thời cơ bác gái ngã xuống quá tốt, bây giờ không có ai để ý đến bà cả, Tiêu Phàm có thể nhân cơ hội này tiến lên đỡ bà, lấy được hình tượng thân mật bình dị gần gũi, chắc hẳn ấn tượng của người chơi về hắn cũng sẽ từ từ tốt lên.

Chương 282: Yêu Thuật Của Tiêu Phàm

Chương 282: Yêu Thuật Của Tiêu Phàm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nếu Tiêu Phàm đã xác định được phải làm gì ở bước tiếp theo, vậy thì không nên trì hoãn nữa, phải nhanh chóng hành động, đợi một lát nữa thì vị bác gái đã ngã xuống đất này sẽ tự đứng dậy, vậy thì cơ hội hiếm có để Tiêu Phàm tự "tẩy trắng" cho mình cũng biến mất, thế nên Tiêu Phàm cất bước, tăng tốc đi về phía vị trí của bác gái.

Theo sự di chuyển của Tiêu Phàm, đám người đang vây xem lại trở nên hoảng loạn một lần nữa, bọn họ dồn dập lùi về phía sau, Tiêu Phàm cũng không thèm để ý đến chuyện này nữa.

“Chào dì, dì có sao không, để cháu đỡ dì đứng lên nhé.” Trên mặt Tiêu Phàm là nụ cười vô cùng chuyên nghiệp, đây là một trong những kỹ xảo mà hắn có được sau khi ra trường làm nghề marketing, nụ cười này có thể để lại ấn tượng tốt với khách hàng của hắn, mà chỉ cần có cái ấn tượng tốt đó thôi, chuyện trao đổi lúc sau sẽ dễ dàng như nước chảy thành sông vậy.

Những suy nghĩ trong đầu Tiêu Phàm không hề sai, đáng tiếc hắn cân nhắc đến thiên thời địa lợi, thế nhưng lại không cân nhắc đến thứ quan trọng nhất chính là nhân hòa. Bây giờ vừa thấy “Lich King” Mệnh Phàm liền sợ hãi mới chính là điều mà mọi người đồng ý, chứ không phải là thân thiết với “Lich King” Mệnh Phàm một cách vô điều kiện.

Tiếp theo, nụ cười nghề nghiệp của Tiêu Phàm quả thực rất thực dụng trong trường hợp muốn để lại ấn tượng tốt với người khác trong lần gặp đầu tiên, tuy nhiên, nếu như trong lòng họ đã có một ấn tượng sâu sắc hơn từ lúc trước, vậy thì nụ cười này chẳng những không dao động được suy nghĩ đó, thậm chí còn đưa đến hiệu quả trái ngược.

Cuối cùng, loại người như bác gái có phong cách cao quý xa cách như thế, cũng không phải là kiểu người phàm phu tục tử như Tiêu Phàm có thể đoán được, mấy bà ấy không chỉ thích xem trò vui mà còn thích nói chuyện thị phi, thích khiến chuyện bé xé ra to, mà Tiêu Phàm lại vô tri đến mức chọn loại người như bác gái để “tẩy trắng” cho mình, vậy thì hắn chỉ có thể nhận được sự thất bại mà thôi.

…

Bác gái ngã xuống đất nhíu mày, vẻ mặt mang sự đau đớn, bà xoa sống lưng của mình, trong lòng cảm thấy khá là bất mãn, bà không biết những người trẻ tuổi chơi trò chơi này đang làm trò gì nữa, lẽ nào bọn họ không biết phải kính già yêu trẻ sao. Cái sống lưng này của bà đã phải chống đỡ cho một danh hiệu đầy vĩ đại là “một cành hoa của quảng trường” đấy, nếu nó xảy ra chuyện ở đây, những con quỷ nhỏ như bọn họ căn bản không thể nào chịu trách nhiệm nổi.

Đúng lúc này, bác gái nghe được có ai đó đang nói chuyện với mình, giọng nói này có vẻ rất thân thiết, bà phục hồi tinh thần lại, định trút hết nỗi oán khí trong lòng mình ra, không ngờ bà thấy được người đang nói chuyện với mình chính là Mệnh Phàm, người mà mọi người đang thảo luận từ nãy đến giờ.

Bác gái theo phong trào nên mới vào "Tân Sinh", ở trong trò chơi, "Lich King" Mệnh Phàm là gì, bà hoàn toàn không biết, lần này bà muốn xem trò vui nên mới lại gần đây, thế nhưng nghe lời thảo luận của mọi người ở xung quanh, dường như cái tên này chính là một tên dê xồm ở trong trò chơi, hơn nữa còn không kén cá chọn canh, có rất nhiều tiền án tiền sử, ỷ vào bản lĩnh của mình ở trong trò chơi nên có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Bây giờ hắn nói chuyện với bà để làm gì? Không lẽ hắn coi trọng "một cành hoa của quảng trường" ư? Rất có khả năng, dù sao thì phong thái "một cành hoa của quảng trường" cũng không phải là chuyện bốc phét.

Nhìn thấy dáng vẻ cười ngon ngọt của hắn khi nhìn về phía mình, xem ra suy nghĩ trong lòng bà đã chính xác, người không có việc gì lại đi lấy lòng mình, tất nhiên là người có ý xấu, cậu và tôi căn bản không hề quen biết, tại sao cậu lại tốt bụng quan tâm đến an nguy của tôi như vậy chứ.

Trời ạ, phải làm thế nào bây giờ, chẳng lẽ danh dự "một cành hoa của quảng trường" của mình sẽ hủy hoại vào hôm nay sao, nghĩ đến đây, sắc mặt của bác gái lập tức trở nên trắng bệch, bắt đầu thở hồng hộc rồi lắp bắp, muốn nói gì đó với mọi người xung quanh, thế nhưng dường như bà đã căng thẳng quá nên không thể nói được gì, rốt cuộc thì bà cũng dựa vào "sức mạnh của quảng trường" ẩn chứa trong người mình, nhờ đó mà nói ra những điều mà mình muốn nói.

"Cứu tôi với ~ cứu tôi ~"

Tiêu Phàm nghe được lời nói của bác gái này, cả người hắn lập tức sửng sốt, trong lòng không nhịn được mà phỉ nhổ, dì à, không phải dì mới té ngã sao, tại sao dì lại mang khuôn mặt trắng bệch không còn sức lực gì, còn thở gấp rồi kêu cứu nữa là thế nào!

Quần chúng vây xem nhìn thấy Tiêu Phàm bỗng nhiên làm một động tác, nhấc chân bước tới một bác gái, sau đó mỉm cười nói chuyện với bác gái đó, những người xung quanh không biết được "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm đang định làm gì, họ vẫn duy trì một khoảng cách, làm đúng với tư cách là quần chúng vây xem, lẳng lặng quan sát động thái ở đó.

Nhưng không bao lâu sau, bọn họ là thấy vị bác gái đang ngã trên mặt đất trước mặt "Ô Yêu Vương" Mệnh Phà kia bỗng nhiên tái nhợt, thở hổn hển, cuối cùng dốc hết sức hô lên hai từ: "Cứu mạng".

Lúc này, rốt cục người xem mới biết được tình huống ở hiện trường rồi!

"Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm vốn là dùng cớ chiêu mộ đồng đội để chiêu phi, bây giờ không có người con gái nào đứng ra để ứng tuyển, "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm đành phải chủ động ra tay, nhưng mọi người đều coi nhẹ năng lực chấp nhận của "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm rồi, không ngờ rằng ngay cả bác gái mà hắn cũng ra tay được.

Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người cảm thấy, "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm vô cùng tàn nhẫn, không chỉ tàn nhẫn với người khác mà ngay cả đối với bản thân mình cũng rất tàn nhẫn.

Mà hiện tại vị bác gái này đang ngã trên mặt đất, sắc mặt kì lạ, cả người yếu ớt, hô hấp rất khó khăn, người vây xem nhìn tình huống này thầm nghĩ tới một khả năng - "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm đã "thi triển yêu thuật" rồi.

Mặc kệ bao nhiêu người nói "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm đối với phụ nữ như thế nào, thực ra trong lòng đa số người chơi đều không quá tin tưởng, vởi vì thật sự nó có chút thái quá nhưng mà "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm trước đó thật sự rất có tiếng, cảnh giác vị này thật sự không hề sai.

Nhưng hôm nay những người chơi này đã tận mắt nhìn thấy tình cảnh này, cho dù trong lòng không tin chuyện này mà chỉ theo phụ họa với những người chơi khác, bây giờ cũng đã tin.

Giống như một người cho rằng xem bói là mê tín nhưng nếu đưa ra được kết quả chính xác, người đó sẽ còn cho rằng xem bói là mê tín nữa sao.

Lúc này mọi người nhìn thấy "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm "thi triển yêu thuật", bác gái ngã trên mặt đất cũng kì lạ, chính là cảm giác như vậy.

"Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm thật sự biết yêu thuật! Hắn sẽ bắt đầu xuống tay từ bác gái này, ý đồ khống chế suy nghĩ của người đó! Vẻ mặt của bác gái lúc này rõ ràng là cho thấy đang chống cự với yêu thuật của "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm!

Sự việc trở nên "ác liệt" như thế khiến cho rất nhiều người không thể nhìn tiếp được, nào có thể bởi vì danh hào "Ô Yêu Vương" của Mệnh Phàm mà sợ hắn chứ, cho nên có rất nhiều "nhân sĩ hảo tâm dũng cảm" không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa, ra mặt giúp bác gái trước uy quyền của "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm.

Một người chơi nam đi tới chỗ của Mệnh Phàm và bác gái, vươn hai tay ra ngăn Tiêu Phàm lại, hắn ta nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, giống như đang đối mặt với một sinh vật nguy hiểm vậy.

Lại có hai người chơi nam bộ dáng tương đối khỏe mạnh đi tới, nâng vị bác gái ngã không dậy nổi kia dậy, vô cùng thân thiết nói: "Dì à, dì thế nào rồi."

Bác gái ngã trên mặt đất kia thấy có người tới giúp mình, nghĩ rằng danh dự "Quảng trường Nhất Chi Hoa" của mình tạm thời không sao cả, trong lòng thở nhẹ ra một hơi, sau đó vì để mọi người quan tâm tới mình hơn liền nói: "Tôi cũng không biết sau nữa, bị người này trừng mắt, cả người liền không còn sức nữa, tay run run, không có lực, hu hu."

Chương 283: Tuyết Dạ

Chương 283: Tuyết Dạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mọi người vừa nghe bác gái này nói như vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, không sai, nhất định là do "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm này sử dụng yêu thuật, trước kia đều tưởng đây là tin đồn nhảm, không ngờ chuyện này là có

thật, nếu không phải hôm nay mọi người ở đây, vị bác gái này có khả năng sẽ bị hại rồi!

“Dì ơi, bây giờ dì không sao rồi chứ, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Ôi, tôi cảm thấy đầu tôi có chút choáng, đầu óc như mơ hồ rồi.” Bác gái nhìn thấy có người quan tâm tới mình, diễn càng thêm hăng.

“Dì ơi, dì phải cố lên, dì phải dùng ý chí của mình đối kháng với yêu thuật của “Ô Yêu Vương”, nhất định không được thả lòng, để cho “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm có cơ hội lợi dụng mê hoặc tâm trí.” Mọi người thấy bộ dạng của bác gái vô cùng khẩn trương.

…

Tiêu Phàm thật đau đầu, hắn không biết rốt cục là thế giới này đã làm gì, hôm qua rõ ràng còn tốt lành.

Vì sao mới có một ngày qua đi, bầu không khí xung quanh mình lại biến thành như vậy.

“Ô Yêu Vương”, “Ô Yêu Vương”, “Ô Yêu Vương”….

Khắp nơi đều là “Ô Yêu Vương”, rốt cục là ai đã gán cho hắn cái danh hiệu như vậy!

Tiêu phàm nhìn người chơi nam kia đứng trước mặt mình, hai chân run run, lại còn bác gái đang ngã trên mặt đấy, diễn xuất còn hơn cả diễn viên, khiến cho bao nhiêu người tin, Tiêu Phàm không biết nói gì.

Bản thân mình từ đầu đến cuối chỉ đi đến bên cạnh bác gái này thân thiết hỏi một câu mà thôi, vì sao biểu cảm của mọi người đều khẩn trương như chuẩn bị đánh boss vậy.

Tiêu Phàm đứng tại nơi này đến sắp phát điên rồi, hắn lười để ý những người này đang nghĩ cái gì, bởi vì hắn căn bản cũng không biết phải mở miệng nói với những người này như thế nào mới tốt, bây giờ hắn nói ra những lời biểu đạt suy nghĩ của hắn thì trong nội tâm bọn họ nhất định sẽ

nghĩ theo một hướng khác, để tránh nảy sinh càng nhiều hiểu lầm, Tiêu Phàm quyết định chạy là thượng sách.

Tiêu Phàm vừa rời khỏi đó, quần chúng vây xem giống như đắc thắng hoan hô, mấy vị người chơi nam khi nãy cũng lau mồ hôi, thở dài nhẹ nhõm, sau đó như vô cùng vinh quang quay lại tuyên bố thắng lợi với mọi người xung quanh: "Chỉ cần chúng ta đoàn kết đồng lòng, ngay cả "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm cũng không phải không thể thắng!"

Nghe được câu nói ngu ngốc khí thế phía sau, Tiêu Phàm tức đến họng, suýt chút nữa ngã trên mặt đất.

Hắn biết sau lần này, web forum sẽ thêm một câu chuyện mới về hắn nhưng Tiêu Phàm cũng không muốn để ý tới, cũng không dám lại để ý tới, lúc này cảm giác của Tiêu Phàm chính là bình nứt rồi thì sợ gì vỡ nữa.

Mặc kệ những người này, bây giờ mục tiêu hàng đầu chính là tìm một người làm đồng đội, rồi quay trở về báo cáo kết quả công tác với mấy người Hổ Nữu, nếu lãng phí cả một ngày mà cũng không tìm được người nào, hắn không bị Hổ Nữu cười chết mới lạ ấy.

Vừa rồi chính là ngoài ý muốn, tìm đồng đội gì đó, với bản lĩnh của hắn thì chỉ là chuyện nhỏ, trong lòng Tiêu Phàm tự mình an ủi nói.

Tuy rằng trong lòng cô vũ bản thân như vậy nhưng Tiêu Phàm vẫn vô cùng lo lắng.

…

Hai giờ sau, Tiêu Phàm ngồi cô độc dưới tán cây đại thụ, mặt xám như tro tàn, giống như là đã trải qua một đời đau khổ vậy.

Tiêu Phàm hoàn toàn không ngờ rằng uy danh của "Ô Yêu Vương" ở "Tân Sinh" lại lớn đến như vậy.

Hai giờ này, Tiêu Phàm đi qua lại tại thành Antequera để tìm đồng đội, nghe được vô số những lời nói khó nghe, khiến cho hắn vô cùng khó chịu.

Bởi vì "Phẩm Cách Thân Sĩ" mà được bác gái ở cửa hàng thuốc chào hỏi cũng bị đồn thổi là "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm lại dùng yêu thuật quyến rũ NPC.

Điều kì quái nhất chính là một người chơi nữ xấu như nhân vật "Như Hoa" trong phim Châu Tinh Trì làm loạn muốn Tiêu Phàm quyến rũ cô ta, Tiêu Phàm lập tức chối bỏ nhưng người chơi xung quanh lại có vẻ mặt như không tin Tiêu Phàm, điều này khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy thật bi thương.

Người chơi này đưa ra lý do là, bọn họ đều là người đọc sách, kiến thức rộng lớn, "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm có thể có giao hảo với A Hoa Tỷ, thích người xấu xí như người chơi nữ kia cũng không phải là điều gì lạ.

Sau khi Tiêu Phàm đi khỏi, người chơi nữ kia tiếc hận nói, thực ra nếu Tiêu Phàm tiếp tục kiên trì cô ta sẽ đồng ý, dù sao thì vẻ ngoài của Tiêu Phàm cũng rất phong nhã.

Những từ này của người chơi nữ đó khiến cho người chơi xung quanh nghe xong liền càng thêm tin tưởng vào việc "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm có thể sử dụng yêu thuật.

…

Mà bản thân Tiêu Phàm lúc này đã buông bỏ ý định tìm đồng đội, bây giờ hắn chỉ cần đến gần người chơi khác một chút, người chơi này liền guống như gặp quỷ mà nhanh chóng chạy đi, cứ như vậy hắn làm sao có thể tìm được người.

Cho nên Tiêu Phàm dứt khoát ngồi dưới tán cây giơ biển "Tìm đồng đội", trang trí lên đó phụ kiện "Tinh Quang Lấp Lánh" cho nổi bật một chút, hắn cũng không phí sức đi lôi kéo người khác nữa, để xem có người chơi nào dám đến gần mình không.

Mà đầu tiên những người chơi vây xung quanh Tiêu Phàm xem một chút, thấy không có chuyện gì xảy ra cả, cũng cảm thấy nhàm chám, không ở lại nữa mà rời khỏi đó đi làm việc của mình.

Cứ như vậy Tiêu Phàm lẳng lặng ngồi dưới tán cây, ngẫu nhiên có hai ba người chơi ngồi nghỉ chân chỉ trỏ Tiêu Phàm nhưng không có ai dám tiến đến, người đến người đi, không hề tiêu điều.

Thật là có hương vị quen thuộc của trận doanh Ác Ma, mình vừa mới trở lại trận doanh bình thường không bao lâu, sao lại khổ sở thế này, xem ra hôm nay không thể tìm được ai rồi, thật là buồn quá đi, Tiêu Phàm thở dài, quyết định không nghĩ gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết đã qua bao lâu, bên tai Tiêu Phàm truyền tới một âm thanh vô cùng dễ nghe…

"Xin chào, xin hỏi, đội ngũ của anh tìm người phải không?"

Nghe những lời đồn nhảm này, Tiêu Phàm mới thực sự cảm nhận được sự đáng sợ của người đời.

Vốn còn đang hứng chí bừng bừng đi chiêu thêm đồng đội thì hôm nay Tiêu Phàm lại cúi đầu trông rất ủ rũ, giống như mất hết ý chí rồi vậy.

Tiêu Phàm vốn cảm thấy yêu cầu đồng đội của mình đã bình thường lắm rồi, hắn đã hạ thấp yêu cầu xuống tới chỉ cần là người chơi nam thôi, hi vọng sẽ nhanh tìm được đồng đội mới. Không nghĩ là có mấy chữ "Lick King" này chắn trước mặt thì độ khó trong việc tìm người vẫn cao ngất ngưởng.

Tiêu Phàm mất hết hi vọng nhắm hai mắt lại, chuyện tuyển thêm đồng đội xem như tan thành mây khói. Hôm nay hắn chỉ có bày ra làm vẻ thế thôi mà chỉ cần nhìn mấy chữ "Lick King" thì đã cảm thấy tìm được đồng đội mới chỉ là hi vọng xa vời.

Cái gọi là "Buồn tới mức muốn chết đi" chính là dáng vẻ của hắn lúc này, trong lòng Tiêu Phàm đã sớm bỏ hết những mong đợi lúc đầu, dựa sát vào cây đại thụ giống như muốn tìm một chỗ dựa.

"Xin chào, xin hỏi, ở đây đang tuyển người vào đội sao?"

…

Tiêu Phàm không biết sao bên tai hắn lại vang lên giọng nói giống như mơ đó. Chẳng lẽ hôm nay, tinh thần của hắn đã chịu quá nhiều hành hạ, nên trong lòng đã sắp tới cực hạn rồi sao? Hắn nghe nhầm sao? Haizz, đúng là số phận có nhiều thăng trầm mà.

"Xin lỗi, cho tôi hỏi, các bạn đang tuyển người vào đội sao?"

Ừ, hình như không giống lắm, hình như không phải hắn nghe nhầm. Không lẽ… Không lẽ… là thật?

Mọi chuyện tới quá bất ngờ, trong lòng Tiêu Phàm hồi hộp chậm chạp mở mắt ra, vô cùng sợ hãi đây chỉ là hắn tự ảo tưởng, mơ một giấc mơ không có thật, chỉ cần mở mắt ra, thì mọi thứ sẽ lập tức tan biến…

Ngay trước mặt hắn là một đôi mắt màu xanh lục giống như một cặp phỉ thúy vậy. Ánh mắt đang nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt hơi tò mò.

Người chơi này có một mái tóc vàng, buộc đuôi ngựa nhìn rất sạch sẽ gọn gàng. Khôi giáp bạc trắng trên người cậu hoàn toàn không có cảm giác nặng nề, mà ngược lại, nó khiến người nhìn vào thì cảm thấy vô cùng khỏe khoắn, linh hoạt.

Cậu nhìn thấy Tiêu Phàm mở mắt ra nhưng không trả lời mình thì lặp lại câu hỏi một lần nữa, trong giọng nói hoàn toàn không có cảm giác chán ghét nào, ngược lại giọng nói lại vô cùng trong trẻo, lanh lảnh vô cùng dễ nghe, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết: "Xin hỏi, các bạn đang tuyển người sao?"

Chương 284: Cô Nàng Là Tiểu Bạch Trong Trò Chơi (1)

Chương 284: Cô Nàng Là Tiểu Bạch Trong Trò Chơi (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì đứng quá gần, nên sau khi cậu nói xong, Tiêu Phàm cảm thấy có một luồng gió nóng phả vào mặt hắn, vô cùng ấm áp. Nhìn gương mặt trẻ con

trắng trẻo trước mặt, sắc mặt Tiêu Phàm không kiềm được đỏ ửng. Hắn cảm thấy người chơi trước mặt mình này đúng là vừa đẹp vừa có khí chất.

Từng đường nét trên gương mặt cậu mang theo cảm giác khí khái hào hùng. Không giống những cậu nữ sinh dịu dàng, nũng nịu kia, cậu mặc một bộ áo giáp trắng bạc khiến cho khí chất trên người cậu càng trở nên mạnh mẽ, kiên cường. Vẻ đẹp vừa mạnh mẽ vừa trong trẻo như vậy khiến cho cậu càng trở nên vô cùng quyến rũ. Tiêu Phàm thầm bình luận về người đứng trước mặt mình.

[Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] là bộ giáp giúp tăng lực phòng ngự mà những người chơi Kỵ Sĩ chuyên nghiệp ở trận doanh Nhân Loại có thể trực tiếp mua bằng tiền vàng từ những đạo sư ở nơi bán, giúp gia tăng kháng thuộc tính Hắc Ám, tăng khả năng tự khôi phục năng lực phóng ngự của bộ đồ trên người. Hơn nữa, bộ giáp phòng ngự này không chỉ có thuộc tính phòng ngự không tồi mà được thiết kế cũng khá là đẹp, là một trong những bộ giáp mà những người chơi Kỵ Sĩ trong trận doanh Nhân Loại thích nhất.

Nhưng bởi vì [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] chỉ có thể mua được ở chỗ đạo sư, giá cũng khá đắt nên người chơi có nó cũng vô cùng ít, dù sao người có tiền lại rảnh rỗi không bằng đi đấu giá mua sắm vài kỹ năng hoặc vài đồ vật có thể giúp tăng thực lực của mình lên.

Mặc trên người bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] này thì chẳng khác nào người chơi dán mác ”Khắc kim đảng (*)”.

(*): Bọn tiêu tiền như rác

Trước kia, lúc Long Ngạo Thiên đạt tới cấp 30 cũng từng trang bị một bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] này, sau này khi hắn mua được bộ đồ phòng ngự [Sử Thi] kia thì mới cởi bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] này ra.

[Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] cũng xem như là một bộ đồ trang bị phòng ngự mà người chơi bình thường vừa yêu vừa hận, trong “Tân Sinh” cũng hơi có danh tiếng, lúc này khi nhận ra nó thì Tiêu Phàm cũng

thầm tặng cho người chơi trước mặt danh hiệu người chơi Kỵ Sĩ chuyên nghiệp "Khắc kim đảng" của trận doanh Nhân Loại.

Nhưng mà thật kỳ lạ, từ lúc tới đây tới giờ cậu người chơi xinh đẹp này vẫn nhìn chằm chằm hắn, trong ánh mắt dường như mang một loại tình cảm rất kỳ lạ và cả thêm chút tò mò nữa? Là hứng thú? Hay sốt ruột?

Chẳng lẽ cậu ấy thích hắn? Có khi nào cậu ấy nhìn thấy thực lực của hắn trong giải đấu PK biểu diễn "Tân sinh" nên hâm mộ hắn? Xem ra là người có mắt nhìn, cũng nhận ra được điểm quyến rũ của Tiêu Phàm hắn…

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm hơi đắc ý, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt mơ màng của người chơi trước mặt. Sâu tỏng mắt hoàn toàn không phải là bóng dáng của Tiêu Phàm hắn mà là ngôi sao sáng lấp lánh…

"Đúng vậy, đội của chúng tôi đang tuyển thêm người, hôm nay chỉ còn lại một vị trí nữa thôi, điều kiện để tham gia là…" Tiêu Phàm nói tới đây thì hơi dừng lại, thầm nghĩ khó khăn lắm mới có một người chơi tới ứng tuyển, vậy mà mình nhắc tới yêu cầu thì cũng không tốt lắm, có khi còn dọa người ta bỏ chạy. Nếu bị yêu cầu của hắn dọa bỏ chạy thì phải làm thế nào chứ? Bây giờ người chơi giống cậu gái này không sợ cái danh hiệu "Lick King" Mệnh Phàm thì thật sự quá ít. Hơn nữa, cậu chỉ là một cậu gái nhưng lại dũng cảm như vậy. Nhắc tới chuyện này, hắn lại nhớ tới dáng vẻ chân run lẩy bẩy của người đàn ông bảo vệ bác gái kia.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm lập tức đổi giọng, hắn nghĩ sẽ lòng vòng một lượt rồi mới nói tới hắn: "Tôi muốn nói là cậu có yêu cầu gì không?"

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ là đối phương lại trả lời rất dứt khoát: "Có chứ!"

Tiêu Phàm cảm thấy đôi mắt của cậu gái xinh đẹp trước mặt sáng ngời hẳn lên. Hắn có thể nhận ra cái vẻ tham lam trong đôi mắt nóng bỏng đó.

Cậu muốn làm gì thế, một người chơi "Khắc kim đảng" với bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] thì còn thiếu thứ gì sao, trên người hắn cũng đâu có gì mà cậu muốn đâu. Không lẽ cậu… muốn người của hắn?

Nhìn khí chất của cậu, đúng là vô cùng mạnh mẽ, kiên cường, mang dáng vẻ của một nữ cường nhân. Loại nữ cường này bình thường yêu thích tự do, không thích bị trói buộc, không phải thích nhất là chuyện theo đuổi đàn ông thế này sao?

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm không nhịn được nhìn cậu người chơi này một lần nữa. Gương mặt không tệ, dáng người cũng rất đẹp, khí chất cũng không tồi, lại có cả trình độ "Khắc kim đảng" đó nữa, vậy chắc chắn gia cảnh cũng không tồi đâu.

Nếu đã vậy, chuyện này cũng không phải không được. Tiêu Phàm cười khẽ, thầm gật đầu một cái trong lòng, he he, thật ra đẩy ngược lại cũng không phải chuyện quá tệ.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn cẩn thận nói chuyện nghiêm túc, nên hắn vẫn cẩn thận hỏi lại: "Cậu có yêu cầu gì?"

"Sau khi tôi gia nhập đội ngũ của các bạn, thì bạn có thể đưa [ngôi sao sáng lấp lánh] kia cho tôi được không?" Người chơi này cũng không khách khí, nói thẳng yêu cầu của mình.

"Haizz, mặc dù mọi người gọi tôi là [Lick King], nhưng thật ra tôi là một người đàn ông rất chính trực… Hả? Cậu nói gì, ngôi sao sáng lấp lánh?" Lúc này Tiêu Phàm mới kịp phản ứng lại, thì ra cậu gái này muốn cái ngôi sao sáng lấp lánh đáng ghét này, còn khiến hắn hiểu nhầm là…

Lúc này Tiêu Phàm mới phát hiện mình nghĩ nhiều rồi, thì ra cậu gái này không phải vì thích hắn nên tới. Trong lòng hắn hơi buồn bực, nói thầm trong lòng: Hừ, đúng là một người phụ nữ tham lam!

Nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười đáp: "Đương nhiên là được, nhưng cậu phải vượt qua đợt kiểm tra của tôi."

Haizz, giờ chiêu mộ thêm đồng đội cũng khó mà, đạo đức con người đúng là ngày càng đi xuống, không thể tin là hắn tuyển người còn phải tặng đồ cho họ.

“Thế sao còn không nhanh bắt đầu kiểm tra đi, đúng rồi, tôi tên là Tuyết Dạ, mong rằng lát nữa sẽ được chỉ bảo nhiều hơn.” Giọng nói của Tuyết Dạ hơi vội vàng, giống như không thể chờ được lấy ngôi sao sáng kia của Tiêu Phàm.

“Khách khí rồi, tôi là Mệnh Phàm, rất vui vì được gặp cậu, Tuyết Dạ.”

Sau một ngày tinh thần bị tàn phá nghiêm trọng, khó khăn lắm Tiêu Phàm mới nhìn thấy được mọt người tới ứng tuyển, tinh thần đã mệt mỏi lại cộng thêm chuyện quá bất ngờ khiến hắn bỗng chốc quên mất trong số thiệp mời của Phong Ma Tiểu Xích Lang có một người tên là Tuyết Dạ.

Lúc này Tiêu Phàm nghe lời giới thiệu của Tuyết Dạ thì chỉ cảm thấy hơi quen tai mà thôi, giống như lần đầu tiên hắn nhìn thấy cái tên “Tuyết Dạ” trong thiệp mời của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Ngoài ra, bởi vì hắn còn bị Tuyết Dạ vội vàng kéo đi về phía, trước, hành động “thân mật” khiến mặt hắn bỗng đỏ bừng, lòng cũng trở nên vô cùng hốt hoảng…

Tuy Tuyết Dạ rất gấp gáp nhưng cũng rất phấn khởi, bởi vì cậu cảm thấy mình sắp có được cái bộ đồ xinh đẹp sáng long lanh kia rồi. Có điều, trước khi lấy được bộ đó, mình phải thông qua thử thách của tên người chơi có tên Mệnh Phàm này.

Cậu kéo tay lôi Tiêu Phàm đi được một đoạn rồi mới chợt nhớ ra mình còn chả biết tiếp theo rốt cuộc là nên đi đâu, thế là lập tức buông tay Tiêu Phàm ra, hơi ngượng ngùng hỏi thăm: “Tiếp theo, chúng ta nên đi đâu đây?”

Tiêu Phàm nhìn người chơi mỹ nữ có tên Tuyết Dạ trước mặt này, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể còn lưu lại trong tay mình, mặt hắn hơi nóng lên.

Vấn đề thử thách này chỉ là do mới nãy Tiêu Phàm cảm thấy tuyển đội viên là phải lấy lại thứ gì đó mới lấp đầy nỗi niềm không công bằng trong lòng mình. Lấy sự oai phong của một người đội trưởng ra nói lung tung, chứ thật ra trước đó, Tiêu Phàm vốn chưa bao giờ nghĩ tới đến việc thử thách thực lực của đội viên gì đó, mà chỉ muốn để cho cô nàng tự giới thiệu là được rồi nhưng bây giờ nếu đổi ý chẳng phải là mất mặt lắm sao. Thế là Tiêu Phàm

ra vẻ bảo: “Hai chúng ta hiện đang tổ đội đi đánh phó bản hàng ngày của trận doanh Nhân Loại, Bàn Thạch Trấn độ khó cấp Luyện ngục!”

Chương 285: Cô Nàng Là Tiểu Bạch Trong Trò Chơi (2)

Chương 285: Cô Nàng Là Tiểu Bạch Trong Trò Chơi (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lí do Tiêu Phàm chọn phó bản Bàn Thạch Trấn của trận doanh Nhân Loại làm địa điểm thử thách, là bởi vì Tiêu Phàm vừa mới đến trận doanh Nhân Loại nên chưa quen cuộc sống nơi đây, thời gian gấp nên cũng chả nghĩ ra được chỗ nào để thử thách Tuyết Dạ, đúng lúc gần đây tên biến thái Tiểu Sửu Hoàng có làm ra chuyện lớn trong Bàn Thạch Trấn, thế là Tiêu Phàm mới biết ở đây có một địa danh như thế. Thế nên, Tiêu Phàm liền buột miệng nói muốn đi đánh phó bản Bàn Thạch Trấn.

Mà vì sao Tiêu Phàm lại chọn phó bản Bàn Thạch Trấn độ khó cấp Luyện Ngục, thật ra lý do rất đơn giản. Thứ nhất, Tiêu Phàm không sợ phó bản hàng ngày cấp Luyện Ngục, dù sao trong trận doanh Ác Ma, lúc hắn mới cấp 16 đã đánh phó bản Thung Lũng Rắn Cát đến cấp Luyện Ngục. Tuy là khi đó có dùng đến đạo cụ truyền thuyết 【Hắc Long Tiên Tửu】, nhưng bây giờ mình cũng lên cấp 30 rồi, lại còn học được nhiều kỹ năng như vậy, chẳng lẽ lại sợ đánh không được một cái phó bản hàng ngày cấp Luyện Ngục à.

Với cả, quan trọng nhất chính là mấy chữ cấp Luyện Ngục này rất có lực uy hiếp, đúng lúc có thể phô ra ít oai phong của một người đội trưởng với người đẹp trước mặt này.

Nếu sau này người đẹp Tuyết Dạ thật sự muốn gia nhập đội ngũ của mình, thì ấn tượng đầu tiên của mình trong lòng cô nàng rất là quan trọng, nếu không lại có thêm một đồng đội không biết trên biết dưới như Hổ Nữu nữa thì Tiêu Phàm thật sự đau đầu đến chết mất.

Sau khi Tiêu Phàm ra vẻ nói xong mục đích, trong lòng hắn âm thầm đắc ý, nhóc con, sợ rồi sao, phó bản hàng ngày cấp Luyện Ngục, độ khó mà đến người chơi cấp 30 bình thường cũng không dám khiêu chiến đó!

Nhưng mà phản ứng của Tuyết Dạ lại làm cho Tiêu Phàm rất thất vọng…

Sau khi nghe Tiêu Phàm nói vậy, vẻ mặt Tuyết Dạ không hề có chút nào gọi là bối rồi, sợ hãi, ngược lại cô chỉ trưng ra bộ mặt bình thản, đáp: "Hóa ra địa điểm thử thách là Bàn Thạch Trấn à, vậy chúng ta chạy đến đó nhanh lên chút đi!"

Nói xong, Tuyết Dạ đi nhanh hơn về phía truyền tống trận.

Mặt Tiêu Phàm đần ra, nghiêm túc suy nghĩ, kiểu phản ứng như của Tuyết Dạ chỉ có thể có hai khả năng, một là cô ấy rất mạnh, vốn không thèm để phó bản Bàn Thạch Trấn cấp Luyện Ngục vào mắt, và còn có một khả năng nữa, đó là cô nàng mít đặc, mít đặc đến độ không biết sợ hãi.

Trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy Tuyết Dạ rất có thể là cái sau, bởi vì một người chơi có thể khắc vàng trong trò chơi của mình vào trang bị 【Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường】làm cho người khác không thể nào cảm thấy kỹ thuật chơi game của người này là lợi hại được. Nói cho cùng, cũng chả có người chơi nào có kỹ thuật mà lại nghiêm túc đi khắc vàng trong game cả, cho nên Tiêu Phàm thật sự khà là lo lắng cho trình độ chơi game của Tuyết Dạ, và cả hi vọng cô nàng đừng bao giờ thuộc giống loài tiểu bạch thuần thiên nhiên hiếm có trong game giống như Xà Cơ. Vì sao lại lạc đề sang cô gái nhỏ Xà Cơ nhỏ này, đó là do Tiêu Phàm đoán vẻ mặt của Xà Cơ khi nghe đến mấy chữ phó bản độ khó cấp Luyện Ngục có lẽ cũng chả khác Tuyết Dạ hiện giờ là bao.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tác phong làm việc của em gái Tuyết Dạ này cũng lớn gan ghê, còn dám dắt tay mình luôn cơ? Đừng có mà nhìn mã ngoài anh phóng đãng mà manh động nha, thật ra nội tâm anh là một thằng con trai truyền thống đó, em gái cứ buông thả như thế anh chịu không nổi đâu, Tiêu Phàm cợt nhả thầm nghĩ.

Tiêu Phàm đứng phía sau Tuyết Dạ, nhìn bóng lưng xinh đẹp của cô nàng, ngửi thấy mùi tóc phảng phất trong gió, gương mặt của tên thay lòng đổi dạ này lại chịu không được mà nóng ran lên.

Chẳng bao lâu, Tiêu Phàm đã bị Tuyết Dạ nắm tay lôi đến truyền tống trận.

Tiêu Phàm còn chưa kịp phản ứng thì Tuyết Dạ đã nhanh chóng thanh toán lệ phí cần thiết cho truyền tống trận giúp Tiêu Phàm, làm cho Tiêu Phàm hơi xấu hổ, một lần nữa cảm nhận sâu sắc sự hào phóng của người chơi khắc kim.

"Sao bọn họ cứ chỉ trỏ tụi mình vậy nhỉ?" Tuyết Dạ hơi thắc mắc hỏi Tiêu Phàm, rõ ràng là không hài lòng với sự chỉ trỏ của những người xung quanh đối với hai người.

Đúng là một câu hỏi ngu xuẩn, câu trả lời đơn giản thôi mà, đó bởi vì anh đây chính là "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm tiếng tăm lẫy lừng, không phải ngay cả điều này mà cô nàng cũng không biết đó chớ?

Chỉ có điều, khi thấy vẻ mặt lúc này của Tuyết Dạ, Tiêu Phàm cảm thấy thật sự rất có khả năng này, thế là Tiêu Phàm thử thăm dò: "Em biết anh là ai không?"

"Mệnh Phàm chứ ai?" Tuyết Dạ chả hiểu sao Tiêu Phàm lại chợt hỏi như thế nhưng vì lễ phép, cậu vẫn trả lời Tiêu Phàm.

"Anh không phải nói cái này, ặc, em biết danh hiệu của anh không?"

"Danh hiệu của anh? Ai biết." Tuyết Dạ cảm thấy rất kì cục, mình chỉ mới vừa quen Tiêu Phàm mà thôi, lại chả phải là quen thân nữa, sao mình có thể biết danh hiệu của hắn ta chứ.

Tiêu Phàm bỗng nhiên tỉnh ngộ, té ra là như thế, thảo nào con bé này mới dám trả lời với mình như thế, hóa ra cô nàng thật sự không biết cái oai danh "Ô Yêu Vương" của mình.

Nói chứ chẳng trách, bây giờ sao còn có người chơi nữ đến ứng tuyển chứ?

Nhưng mà thật sự là quá tốt luôn, giờ mà cũng còn có kiểu người chơi nữ không xách dép hóng chuyện ngoài cửa sổ như này, một người chơi nữ thuần thiên nhiên hoàn toàn không bị mê hoặc bởi mấy lời đồn đại vô căn cứ về "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm. Con người này thật hiếm có. Trong khi đó, Tiêu Phàm càng chắc chắn hơn một suy nghĩ khác trong nội tâm mình, đó chính là, con bé này chắc chắn cũng là giống loài tiểu bạch hệt như Xà Cơ. Nếu không phải sao lại có thể không biết gì như thế, thế là cái nhãn "Tuyết Dạ chính là tiểu bạch trong game" cứ như vậy bị Tiêu Phàm gán vào trong đầu.

Nhưng Tuyết Dạ không biết gì như thế lại tốt, nếu không phải cô nàng không biết gì thì hôm nay mình đã thật sự không thể chiêu được đồng đội rồi.

"Chắc là mấy người không có chuyện gì làm thôi chứ gì, trước đây anh có đi tham gia Giải đấu PK biểu diễn 'Tân Sinh' rồi tiện cầm luôn giải quán quân ấy mà, có thể bọn họ thấy anh ngang qua nên chỉ trỏ chút mà thôi." Tiêu Phàm linh hoạt che giấu vài tin tức không tốt đẹp gì của mình, mở miệng giải thích cho Tuyết Dạ.

"Ồ, thì ra là thế nhờ, anh lợi hại ghê nha." Tuyết Dạ đáp lời một cách bình thản, giống như chả có bất kỳ cảm xúc gì với mấy chữ Giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" vậy, phản ứng như vậy càng chắc chắn suy nghĩ trong nội tâm Tiêu Phàm.

"Anh có thể tìm hiểu chút không, em bình thường hay làm gì trong game vậy?" Tiêu Phàm thật sự rất tò mò với thế giới của giống loài tiểu bạch này.

"Em hay trong game dạo phố, dạo phòng đấu giá, đi dạo khu thương thành, rồi mua mấy bộ trang phục có kiểu dáng đẹp đẹp, như bộ【Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường】trên người em đây này, là do em thấy đẹp nên mới mua lại của người khác đó." Tuyết Dạ miễn cưỡng trả lời câu hỏi của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghĩ thầm, chuẩn mn luôn, con bé Tuyết Dạ gia đúng là tiểu Bạch trong game méo sai tí ti nào luôn, một người chơi nữ vào game lại chả

chơi cho đàng hoàng mà chỉ chăm bẵm vào quần áo đẹp thì có cái quái gì là kỹ thuật để nói.

Tiêu Phàm hoàn toàn không chú ý đến Tuyết Dạ nói "mua lại của người khác" chứ không phải là "mua của đạo sư chức nghiệp Kỵ sĩ".

Bất quá con gái thì thích theo đuổi nhu cầu làm đẹp mà, như thế thì cũng bình thường thôi, bình thường là được rồi, bình thường là tốt, Trong lòng Tiêu Phàm một lần nữa càng thêm dám chắc với hai chữ "bình thường" này.

Dù vậy, trong lòng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy hơi lạc lỏng nhưng tạm thời vẫn trong giai đoạn hiếm hoi ứng cử viên, nên dù Tuyết Dạ là tiểu Bạch trong game cũng chẳng sao cả, chỉ cần cô nàng là người bình thường là được rồi, với cả, không phải Xà Cơ cũng là tiểu bạch trong game mà bây giờ vẫn tốt đó sao.

Cứ như vậy, những tâm tư hoài nghi của Tiêu Phàm cùng với niềm mong ngóng có được bộ thời gian xinh đẹp của Tuyết Dạ hóa thành vùng ánh sáng rực, biến mất trong truyền thống trận của Antequera…

Chương 286: Thính Phong

Chương 286: Thính Phong

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bàn Thạch Trấn so với thành Antequera thì nhỏ hơn rất nhiều, kỳ thật nói Bàn Thạch Trấn là một cái thôn trấn không bằng nói Bàn Thạch Trấn là một cái thôn trang nhỏ thì chính xác hơn, mà đây lại là một cái thôn trang nhỏ bị bỏ hoang.

Theo lẽ thường, nơi ở bị bỏ hoang tất nhiên phải có nguyên do của nó, mà nguyên do ở đây chính là bối cảnh của phó bản.

Bối cảnh của phó bản Bàn Thạch Trấn theo một khuôn mẫu vô cùng cũ, vào một ngày một Phù thủy tàn ác đi tới Bàn Thạch Trấn ở sau khu rừng rậm kia, hắn dùng phép thuật khống chế tất cả thú dữ trong rừng rậm, sau khi

Phù thủy có đại quân thú dữ lại cảm thấy ở chỗ này quá mức yên ắng, liền kiêm thêm công việc phá dỡ, đi vào Bàn Thạch Trấn đại náo một phen. Sau khi cư dân của Bàn Thạch Trấn nhìn thấy vị Phù thủy tàn ác này, phản ứng đầu tiên chính là chạy thục mạng, cho nên không bao lâu liền trở thành người đi nhà trống. Sự tình sau này liền trở nên đơn giản, Phù thủy vì muốn mọi người biết mình chính là boss của phó bản này, liền vui vẻ mở phòng ở nơi đất trống kia, những căn phòng ở Bàn Thạch Trấn lúc đầu bị vị Phù thủy này biến thành tường đổ, đông một khối tây một khối. Mà dũng sĩ tới đây thì mục đích chính là đánh bại vị này để đến hàng xóm bên cạnh Bàn Thạch Trấn - Phù thủy tà ác.

Tóm lại, lối vào của phó bản này chính là Bàn Thạch Trấn đã trở thành đống hoang tàn kia, còn địa điểm chiến đấu chân chính của phó bản lại bị dời đến vùng gần với Bàn Thạch Trấn ở trong rừng.

Mặc dù phong cảnh của Bàn Thạch Trấn không thể nào đẹp đẽ, đập vào trong tầm mắt cũng chỉ là đống gạch bể ngói hỏng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhân khí của nơi Bàn Thạch Trấn này.

Cho đến trước mắt, bảy tám mươi phần trăm người chơi có đẳng cấp tầm 20, bởi toàn bộ thông tin bên trong trò chơi "Tân Sinh" này rơi vào cơ chế gần sát với hiện thực, keo kiệt đến biến thái, mỗi ngày phó bản đều trở thành nơi người chơi nhận trang bị vật tư chủ yếu, cho nên trên cơ bản mỗi ngày ở Bàn Thạch Trấn đều sẽ hội tụ không ít người chơi tại tới phó bản, thắng được ban thưởng mỗi ngày của phó bản.

Lại thêm gần đây có vị bị Phong Ma Tiểu Xích Lang phóng đại thành đại biến thái "Lucifer" đang ẩn hiện ở chỗ này, rất nhiều người hâm mộ danh tiếng cũng đến đây chiêm ngưỡng một chút khí chất của vị cao thủ này, cho nên hiện tại số lượng người chơi cũng khách quan bình thường ở Bàn Thạch Trấn trở lên nhiều lên chứ không có ít đi.

Hôm nay bọn họ lại may mắn mà chính mắt thấy được một vị nhân vật nguy hiểm khác cũng thuộc "Thất đại tội", "Lich King" Mệnh Phàm.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi Truyền Tống Trận, liền bị Tuyết Dạ lôi kéo đến cửa phó bản Bàn Thạch Trấn, quần chúng đang đang nhao nhao vây xem xung quanh bất giác lùi lại, để cho bọn hắn một con đường đi.

Cảnh tượng này giống như có một bức tường vô hình đẩy mọi người ra, cùng giống như Tiêu Phàm dùng sức mạnh khiến mọi người lùi ra, bởi vì những người đang lui ra kia đều có thần sắc vô cùng bối rối, giống như bị cái gì đó làm cho sợ hãi.

Đối với hiện tượng cổ quái như vậy, Tuyết Dạ cũng không đặt quá nhiều chú ý đến nó, bởi vì lúc trước Tiêu Phàm cũng có nói qua, hắn là quán quân của giari đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", khi làm quán quân nên có chút phô trương cũng là chuyện rất bình thường.

Có điều sự phô trương này của Tiêu Phàm quả thật khiến cho Tuyết Dạ có chút động lòng, Tuyết Dạ nghĩ thầm nếu như cậu biết tác dụng của chức quán quân đó phô trương đến thế, cậu liền tham gia, để lần sau dạo phố mua quần áo mình cũng không cần phải nhận người quen hưởng đãi ngộ, chỉ cần lộ ra thân phận, đám người liền tự động xúm vào, ngẫm lại trong lòng cảm thấy cảm giác như vậy thật thoái mái nhưng vẫn có chút chua xót.

Cho nên Tuyết Dạ quyết định, lần sau nếu trong trò chơi còn gặp phải nhưng trận tranh tài như vậy, cậu nhất định phải báo danh tham gia, dường như cậu không hề cân nhắc đến độ khó để có thể giành được chức quán quân…

Lúc này người chơi đang đi vào cửa phó bản trấn Bàn Thạch chỉ có hai người, Tuyết Dạ đứng trước Tiêu Phàm có dáng người đẹp mắt hơn một chút, nhưng ánh mắt người chơi vây xem đều không hẹn mà gặp đều nhìn chằm chằm Tiêu Phàm quần áo vừa vặn, tướng mạo nhã nhặn, chỉ là ngẫu nhiên mà liếc khóe mắt qua Tuyết Dạ đi trước Tiêu Phàm mà nhìn một chút, không khỏi cảm thấy đau lòng nhức óc, nghĩ thầm lại có thêm một vị thiếu nữ dốt đặc cán mai lọt vào thủ đoạn thâm độc của "Lich King" Mệnh Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy tình hình như thế, cũng vui vẻ đến yên lòng, chỉ cần bọn họ không nói những lời điên cuồng rồi để những lời đó truyền đến tai Tuyết Dạ khiến cô ấy bị dọa chạy là được, vị này chính là người động đội mà hắn phải vất vả mới có được, thật ra thì coi như lần cấp địa ngục phó bản Bàn Thạch Trấn Tuyết Dạ biểu hiện không tốt, Tiêu Phàm cũng quyết định tạm thời để Tuyết Dạ đến đội ngũ của mình, bởi vì đầu năm nay Tiêu Phàm lấy danh hiệu "Lich King" đi ra ngoài chiêu mộ thêm đồng đội để có thêm người đến phối hợp thực sự không phải chuyện dễ dàng gì.

Nếu như Tiêu Phàm còn ghét bỏ, vậy thì chính là không biết điều.

Huống chi cho đến trước mắt thì Tiêu Phàm đối xử với Tuyết Dạ vẫn là khá hài lòng, Tuyết Dạ ngoài trừ là một tiểu bạch, không có cái gì là không tốt.

Thực ra tiểu bạch cũng không phải là vấn đề lớn gì, ai vừa mới tiếp xúc với game online mà không phải là tiểu bạch chứ? Phải

Người có thể hiểu được thì cũng có thể chậm rãi học tập mà tiến bộ, trước kia Tịch Dương cũng giống như vậy, bây giờ không phải cũng đã trở thành "Truy Phong Giả" oai phong lẫm liệt nổi danh thiên hạ rồi sao. Cho nên coi như là Tuyết Dạ ngu dốt, Tiêu Phàm cũng có lòng tin có thể dạy cô ấy thành tài, chỉ cần cô ấy chịu học.

Cửa vào phó bản Bàn Thạch Trấn gần bức tường đổ cuối cũng của Bàn Thạch Trấn, nơi đó có một cột mốc đường, mũi tên chỉ hướng về phía rừng rậm, thú dữ đã cạo sờn chữ viết trên cột mốc đường, không biết rằng nó chỉ phương hướng rốt cuộc là thông đến nơi nào, một tầng ánh sáng mỏng màu hồng ở phía trước cột mốc đường ngăn cách với người chơi, lấy hướng của người chơi để chỉ rõ, phía trước đã là khu vực của phó bản.

"Chúng ta gia nhập tổ đội trước đã, sau đó anh làm đội trưởng, hai người cũng đến độ khó cấp địa ngục của Bàn Thạch Trấn."

"Được rồi." Nghe được chỉ thị của Tiêu Phàm, Tuyết Dạ chỉ là bình thản trả lời, trực tiếp gia nhập đội ngũ ngay lập tức.

Tiêu Phàm nhìn đội ngũ mình xây dựng hiện giờ đã có thêm một thành viên, nheo mắt, bởi vì hắn nhìn thấy đẳng cấp của Tuyết Dạ thế mà cũng giống như mình, cấp 30…

Người chơi có thể luyện đẳng cấp đến cấp 30 chắc chắn không phải là người bình thường, cho nên Tiêu Phàm cảm thấy có chút nghi ngờ đối với người chơi Tuyết Dạ này.

Mình ở trận doanh Ác Ma ăn nhiều đau khổ như vậy mới có thể luyện đến cấp 30 đó, Tuyết Dạ là một tiểu bạch trong trò chơi thì làm sao có thể cũng

là người chơi đã đến cấp 30 chứ, việc này hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ của Tuyết Dạ tuyệt đối không giống cao thủ nha, cả người đối với trò chơi đều cảm thấy không yên lòng, cả ngày chỉ nghĩ đến việc dùng tiền mua đồ vật xinh đẹp trong game, cô ấy làm sao có thể luyện đến cấp 30 nhanh chóng như vậy?

Tiêu Phàm quan sát Tuyết Dạ từ đầu đến cuối một lần nữa, vẫn là không có phát hiện gì, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Bỗng nhiên Tiêu Phàm nhìn thấy Tuyết Dạ đang mặc trên người [Giáp Bạc Vi Diệu của Thánh Đường], trong nháy mặt liền "rõ ràng", sở dĩ đẳng cấp của Tuyết Dạ cao như vậy, hoàn toàn là bởi vì tác dụng của Khắc kim.

Trước đó ở trận doanh Ác Ma Tiêu Phàm không phải cũng gặp qua Hổ Bá sao, Hổ Bá chính là Khắc kim hoa nhân mang theo cấp đã luyện đến cấp 10 lập ra Tân Thủ thôn. Mà người chơi Khắc kim đạt tới đẳng cấp cao còn có một ví dụ nữa, đó chính là Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên đã nói qua, trong trò chơi không có gì là Khắc kim không làm được, nếu như không làm được, chỉ có thể nói là Khắc kim không đủ.

Chương 287: Người Làm Vườn

Chương 287: Người Làm Vườn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù lời nói của Long Ngạo Thiên có cực đoan một chút, nhưng là là Khắc kim để đưa người ta đến cấp 30 vẫn là rất dễ dàng, Tiêu Phàm nghĩ Tuyết Dạ chắc hẳn chính là kiểu người chơi này.

Tiêu Phàm có chút nhớ lúc dùng hệ thống hỗ trợ AI của đội ngũ để xem xét kĩ lưỡng tin tức của Xà Cơ, nhưng lại phát hiện Tuyết Dạ đã thiết lập không cho phép xem xét, nếu đã như vậy, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể hủy bỏ suy nghĩ đã hiểu rõ tư liệu cá nhân của nhân vật Tuyết Dạ này, thành thành thật

thật mang cô ấy đến cấp độ khó của cấp địa ngục phó bản Bàn Thạch Trấn. Đến lúc vào trong phó bản đánh, không phải mình có thể rõ rõ ràng ràng mà nhìn thấy thực lực của cô ấy sao, cho nên xem xét thông tin cá nhân gì đó kia cũng không cần phải vội vã.

Tiêu Phàm đưa tay đặt lên khối sắp mục nát phía trên cột mốc đường kia, có chút cảm giác được cột mốc đường rõ ràng di chuyển một chút, lựa chọn xong độ khó của phó bản, mang theo Tuyết Dạ đi xuyên qua tầng màng mỏng màu hồng đang tỏa ra sự nguy hiểm kia, biến mất tại một bên khác của tấm màng mỏng.

Đợi đến khi Tiêu Phàm biến mất tại cửa vào phó bản, đám người vây xem "Lich King" tản đi không ít, tại nơi hẻo lánh mà đám người đó không chú ý đến, có một người chơi len lén liên hệ với người nào đó đang nói thứ gì.

Tên ID của người chơi này không quan trọng, quan trọng là tổ chức mà hắn gia nhập sắp xếp cho hắn một cái mật danh, gọi là "Thính Phong Giả số 001"…

Sau khi trận đấu PK biểu hiện "Tân Sinh" kết thúc, chủ đề về trận đấu đã dần dần trở nên buồn tẻ, mà tiêu điểm thảo luận trong những buổi trà dư tửu hậu của người chơi lại biến thành năm chữ "Ô Yêu Vương Mệnh Phàm".

Năm chữ "Ô Yêu Vương Mệnh Phàm" hệt như có ma lực, ngay lập tức thịnh hành, không chỉ mang đến ảnh hưởng cho trò chơi thể nghiệm Tân Sinh mà còn mang đến cơ hội thương mại rất tốt cho tổ chức tình báo "Thính Phong Các" mới lập của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Phong Ma Tiểu Xích Lang không chỉ là một nhà báo chuyên nghiệp trong trò chơi mà còn là một con buôn khôn khéo.

Từ sau khi trận chung kết giữa Tiêu Phàm và Tịch Dương chấm dứt, Phong Ma Tiểu Xích Lang đã nhìn ra cơ hội buôn bán vô hạn trên người Tiêu Phàm đang ngã lăn ngủ say trên nền đất. Vì thế, hắn ta đã lập ra một loạt kế hoạch buôn bán tin tức về Tiêu Phàm, cũng đã nghĩ xong con đường sau này phải đi của Thính Phong Các, đồng thời cũng lặng lẽ vì Tiêu Phàm lập ra một kế hoạch về con đường phát triển sau này trong trò chơi cho hắn.

Sau trận đấu biểu hiện PK "Tân Sinh", Phong Ma Tiểu Xích Lang đã bỏ tiền ra triệu tập một đám tay viết tạm thời, đó đều là những người am hiểu viết ngôn tình để sai bảo bọn họ viết về chuyện của Tiêu Phàm cùng Ngọc Sinh Yên, A Hoa Tỷ, Tiểu Thúy; những người am hiểu thần quái huyền ảo để bọn họ viết về quá trình trưởng thành của "Ô Yêu Vương" Mệnh Phạm. Phong Ma Tiểu Xích Lang tin tưởng bọn họ sẽ biết cách viết như thế nào để thu hút độc giả.

Bởi vì thế, "Cuộc sống hạnh phúc của Mệnh Phàm và A Hoa Tỷ", "Tam giác tình yêu Tiểu Thúy, Mệnh Phàm và Tịch Dương", "Hậu cung ba trăm người trong game của Mệnh Phàm", "Nữ thần Game Online thất thủ vào tay Mệnh Phàm", "Công lược mờ ám của Mệnh Phàm đối với NPC", "Tu dưỡng bản thân của Ô Yêu Vương",… những câu chuyện đặc sắc mê người như nấm mọc sau mưa, thuận theo thời thế sinh sôi nảy nở.

Sau những câu chuyện râu ria được những tay viết tạm thời trong tổ chức của Phong Ma Tiểu Xích Lang "đóng gói đẹp đẽ" vào trong web forum của Tân Sinh, đảo loạn lý trí suy nghĩ của những người chơi, khiến cho chỉ trong một ngày ngắn ngủi, dưới sự "soi sáng" có tổ chức có kế hoạch của Phong Ma Tiểu Xích Lang, tư tưởng của người chơi đã dần theo hướng phù phiếm ngu muội dần đi.

Bước đầu tiên tạo ra xu thế "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm đã thành công, những câu chuyện phô trương thái quá về "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm cũng mang về cho Phong Ma Tiểu Xích Lang kha khá tiền lời, nhưng đó chỉ là món lợi nhỏ, món lợi lớn thật sự chính là sau khi Tiêu Phàm ngày càng nổi tiếng, bản thân những tin tức về Tiêu Phàm cũng mang đến cho Phong Ma Tiểu Xích Lang lợi nhuận.

Ví dụ như chỉ hành tung hiện giờ của Mệnh Phàm cũng có không ít người hứng thú.

Bán đứng hành tung của người chơi cũng có thể kiếm được tiền? Kiếm tiền như vậy cũng dễ dàng quá rồi.

Kỳ thực làm được như vậy không hề dễ dàng chút nào. Nếu bạn muốn hiểu rõ về hành tung trong trò chơi của một người chơi, thì phải có năng lực theo

dõi xuất sắc, báo cáo đúng lúc vị trí của mục tiêu. Nhưng không phải cứ nói nhìn thấy hắn ở đâu là xong việc.

Cũng may Phong Ma Tiểu Xích Lang đã có tính toán trước, sớm đã sai thủ hạ đắc lực "Thính Phong Giả số 001" đi tìm hiểu.

"Thính Phong Giả" là xưng hô của các thám tử tình báo thuộc Thính Phong các, nhưng "Thính Phong Giả số 001" đến "Thính Phong Giả số 007" là bảy người thu thập tình báo chuyên nghiệp nhất của Thính Phong các. Để có thể giám sát chặt chẽ hành tung của Tiêu Phàm, Phong Ma Tiểu Xích Lang đã sai "Thính Phong Giả số 001", có thể thấy mức độ xem trọng của Phong Ma Tiểu Xích Lang dành cho Tiêu Phàm.

Thời điểm Phong Ma Tiểu Xích lang vừa mới bắt đầu thành lập Thính Phong các, vẫn còn lo lắng cho tương lại của Thính Phong các trong trò chơi, thế nhưng hiện tại dựa vào sự xuất hiện của "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm, hết thảy những băn khoăn của bản thân đều đã được giải quyết dễ dàng. Phong Ma Tiểu Xích Lang không khỏi cảm thán, Thính Phong các của hắn thật sự đã gặp được mùa mưa thuận gió hòa rồi.

Nhưng hiện tại Phong Ma Tiểu Xích Lang rất buồn rầu, bởi vì có quá nhiều người liên hệ với hắn ta để xác định hành tung hiện nay của "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm, mà hắn ta lại vừa mới nhận được tin tức của "Thính Phong Giả số 001", Mệnh Phàm đã vào trong phó bản Bàn Thạch Trấm, chứng tỏ Mệnh Phàm muốn ở lại Bàn Thạch Trấn một thời gian.

Đem hành tung của Tiêu Phàm bán cho ai, cái này có gì phải lo lắng, tin tức tình báo cũng là hàng hóa, xem như hàng hóa, đương nhiên phải được giá cao rồi.

Không, không, không, đối với Phong Ma Tiểu Xích Lang mà nói, hành tung hiện nay của Tiêu Phàm cần phải sắp xếp kế hoạch buôn bán, đây không chỉ giúp cho Thính Phong các đạt được nhiều lợi ích,

Mà còn có thể khiến sự việc thuận theo hướng phát triển trong lòng Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Phong Ma Tiểu Xích Lang xoa cằm, xem loạt danh sách khách hàng trước mắt, sau cùng đôi mắt hơi híp lại, chọn một người chơi có ID là Vasili, sau đó nở một nụ cười hèn hạ…

Có thể trong vô số người như vậy chọn ra cậu, Vasili cậu cũng may mắn thật đó, hay phải nói là bất hạnh đây, nhưng ai bảo cậu lại tự mình tìm đến cửa chứ, hơn nữa điều kiện của cậu lại phù hợp với sàng lọc của tôi, Phong Ma Tiểu Xích Lang khẽ cười.

Vasili, ngôi sao mới nổi trên game online gần đây của công hội Tinh Thần.

Công hội Tinh Thần là danh hiệu lâu đời trong giới game online, là nơi vui chơi của những người chơi chuyên nghiệp. Bên trong không chỉ có vô số những người chơi chuyên nghiệp mà còn bồi dưỡng những người chơi mới có năng lực cực kì xuất sắc. Dù sao công hội Tinh Thần cũng tự có nền mống vững chắc và bầu không khí vui chơi vô cùng vui vẻ. Có nhiều cao thủ trong game trao đổi kinh nghiệm ở đấy, cứ cho là một người mới tiếp xúc với game sau khi vào trong công hội Tinh Thần, tin chắc dưới bầu không khí đó sẽ rất nhanh có thể mạnh lên.

Vài năm gần đây, công hội Tinh Thần bồi dưỡng rất nhiều người chơi game giỏi, nếu không phải Tiêu Phàm vô ý dạy ra một "Truy Phong Giả" Tịch Dương, đoán chừng hiện tại hào quang của công hội Tinh Thần trong giới game online sẽ còn tăng lên nhiều hơn.

Vasili là người mới được bồi dưỡng gần đây trong lớp người trẻ tuổi của Tinh Thần, Vasili quả thực có tư chất chơi game, rất nhanh đã tạo ra tiếng vang trong "Tân Sinh", được xưng tụng "đại sư Vũ Khí". Bởi vì chức nghiệp trong game của gã là kiếm sĩ tinh linh, nhưng trong chiến đấu hắn lại am hiểu thay đổi các loại vũ khí cận chiến để ứng phó với các tình huống khác nhau, hơn nữa mỗi loại vũ khí lại có thể vận dụng thuần thục, thế nên lần này Phong Ma Tiểu Xích Lang chọn gã đầu tiên để bán hành tung hiện tại của Tiêu Phàm.

Chương 288: Rau Cải Trắng

Chương 288: Rau Cải Trắng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nên lúc này Phong Ma Tiểu Xích Lang và Vasili sử dụng chức năng giọng nói trong game để đối thoại với nhau…

“Xin chào, tôi là Phong Ma Tiểu Xích Lang người phụ trách Thính Phong Các, nghe nói anh muốn mua hành tung của người chơi Mệnh Phàm?”

Giọng nói khi nói chuyện của Phong Ma Tiểu Xích Lang rất ân cần, nhưng lời nói đáp lại của người kia lại có vẻ nóng nảy, “Không sai, mau đưa hành tung của hắn cho tôi!”

“Vị khách này đừng nóng vội, tin tức mà ngài muốn có thể hơi đắt, ngài cũng biết mà, người mà ngài muốn tìm, hiện tại có rất nhiều người muốn tìm hắn, giống như cái gì mà Thái Thập Tam của Long Hổ Bang ấy, Ngọc Sinh Yên của Hoa Nguyệt công hội này, còn có nhiều người để tâm đến giống như ngài vậy, cho nên…”

“Không thì cứ thêm tiền đi, mau chóng đưa hành tung của hắn cho tôi, tôi không muốn để người khác nhanh chân đến trước, còn nữa, tôi sẽ cho anh thêm một phần tiền để đóng kín miệng, đừng tiết lộ hành tung hiện tại của Mệnh Phàm cho những người khác!”

“Thật sự xin lỗi, việc ngậm miệng không nói này Thính Phong các chúng tôi không làm được, dù sao Thính Phong các chúng tôi cũng phải dựa vào mở miệng để kiếm cơm, anh dán miệng chúng tôi lại rồi làm sao mà kiếm cơm được, nhiều nhất chúng tôi chỉ có thể trì hoãn việc tiết lộ tin tức.”

“Trì hoãn thì trì hoãn, hiện tại ta đã thanh toán một nửa chi phí rồi, đợi sau khi ta xác định tinh tức là thật sẽ trả một nửa còn lại.”

“Cứ định thế đi, hợp tác vui vẻ, hoan nghênh lần sau lại ghé ~”

Sau khi Phong Ma Tiểu Xích Lang trò chuyện xong, lại nở nụ cười tràn đầy thâm ý. Vasili chúc cậu may mắn, quên nói với cậu, bên cạnh Mệnh Phàm

bây giờ còn có "tội đồ Lười biếng" Tuyết Dạ, thôi vậy, dù sao cậu ta cũng không trả phí tin tức về Tuyết Dạ.

…

"Điệu cười này của anh thật khiến người khác chán ghét." Một giọng nói đột nhiên vang lên phía sau Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Phong Ma Tiểu Xích Lang lại không hề để ý, "Còn điệu cười của anh lại quá dọa người."

"Nếu anh chịu trở thành người chơi chiến đấu, có lẽ sẽ trở thành một cao thủ."

"Tôi nói rồi tôi không hứng thú với đánh nhau, nói đi, lần này anh đến tìm tôi làm gì."

"Tôi muốn tư liệu về thành viên công hội Tinh Thần từ chỗ anh, xem xem có ai tương đối lợi hại."

…

Sau khi Tiểu Sửu Hoàng đi, Phong Ma Tiểu Xích Lang lại xoa cằm, nhìn danh sách khách hàng trước mắt mình, người tiếp theo nên chọn ai thì được đây.

Bước đầu tiên là Vasili, thuộc loại khách hàng đối địch với Mệnh Phàm, vậy bước thứ hai, mình nên chọn một khách hàng có thái độ thân cận với hắn…

"Tiểu Sửu Hoàng à, ta làm một cái vườn, vì anh còn trồng thêm một cây táo thật không dễ dàng gì đâu, còn Mệnh Phàm nữa, cậu nên biết tôi làm như vậy là đang giúp cậu, ngàn vạn lần đừng oán trách tôi thêm phiền phức cho cậu. Ầy, làm người có đầu óc quả thật vất vả mà…"

…

Tiêu Phàm cũng không biết lúc này gã phúc hắc Phong Ma Tiểu Xích Vương đang chú ý đến mình, hiện tại hắn vô cùng đau đầu, bởi vì cái tên

Tuyết Dạ này quả thật ngây ngô, chẳng biết chơi, chẳng biết gì cả!

Sau khi tiến vào phó bản: Bàn Thạch Trấn, thứ đầu tiên mà nhóm người Tiêu Phàm nhìn thấy là một đường mòn nhỏ dẫn vào rừng, theo đường mòn nhỏ đó đi vào trong rừng, bầu không khí dần trở nên âm u, càng vào sâu bên trong, sắc trời càng ảm đạm, đúng là bầu không khí cần có để tạo nên độ khó của phó bản ở địa ngục.

Thực ra con đường nhỏ này có tác dụng giống như là khu vực đầu tiên khi tiến vào phó bản: Thung lũng Rắn Cát, đều dùng để điều chỉnh trạng thái cho người chơi, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chiến đấu.

Sau khi tiến vào phó bản, Tiêu Phàm lập tức thể hiện ra tố chất đội trưởng chuyên nghiệp của mình, bắt đầu nghiêm túc phân công công việc ở trong phó bản cho Tuyết Dạ.

“Đi vào đây, tư cách sát hạch đội của chúng ta sẽ bắt đầu, điều đầu tiên, nhất định phải nghe theo chỉ huy của đội trưởng là ta, mọi người phải nhớ kĩ, trong một đội ngũ thì kỉ luật là cực kì quan trọng.” Tiêu Phàm nghiêm mặt, nói cực kì nghiêm túc.

Tuyết Dạ vẫn chưa chính thức tham gia vào trong đội ngũ, Tiêu Phàm muốn nhanh chóng lập uy trước, bởi vì sau khi gặp gỡ Hổ Nữu, Tiêu Phàm biết rõ ràng rằng tôn nghiêm của đội trưởng bên trong đội ngũ là cực kì quan trọng.

Tuyết Dạ nghe thấy Tiêu Phàm nói như vậy thì hết sức phối hợp đáp lời: “Tất cả đều nghe theo sự chỉ đạo của đội trưởng!”

Tuyết Dạ trả lời rất khéo léo, thật ra không phải bởi vì bản tính của hắn như vậy, mà là bởi vì Tuyết Dạ đang rất quan tâm đến một thứ kỷ niệm thời trang đang ở trong tay của Tiêu Phàm có tên là [Tinh Quang Thiểm Diệu], lúc nào chưa thể lấy được [Tinh Quang Thiểm Diệu] trong ta Tiêu Phàm về tay mình thì Tuyết Dạ vẫn còn phải biểu hiện thật tốt ở trước mặt Tiêu Phàm, không được có một chút tâm tư nào khác, có điều lúc này Tuyết Dạ quả thật không nghĩ được gì khác, trong lòng hắn bây giờ chỉ nghĩ đến [Tinh Quang Thiểm Diệu] mà thôi.

Tiêu Phàm cực kì hài lòng đối với câu trả lời của Tuyết Dạ, có một người đồng đội ngoan ngoãn như vậy đúng là khiến cho người khác đỡ lo lắng rất nhiều, thật muốn cho Hổ Nữu đến học tập Tuyết Dạ về thái độ phục tùng mệnh lệnh của cấp trên một lần.

Kỵ sĩ là một nghề nghiệp gồm có nhiều mặt công và thủ, vũ khí chủ yếu thường được sử dụng là kiếm lớn hoặc cây thương, vũ khí phụ là tấm khiên, tinh thông các kĩ năng tăng cường tấn công và phòng thủ buff, vị trí trong đội ngũ thường là MT (chủ Tank: Người chủ yếu nhận phải thương tổn.)

Vì thế cho nên Tiêu Phàm dựa vào ấn tượng trước đây đối với kị sĩ để hạ lệnh cho Tuyết Dạ: "Tuyết Dạ, anh sẽ phụ trách tấn công, em phụ trách phòng ngự, khi anh công kích, em sẽ đi theo để yểm trợ, hiểu không?"

Tuyết Dạ nghe thấy Tiêu Phàm nói vậy, trong lfong rất kinh ngạc, yểm trợ? Bình thường cậu rất ít khi làm chuyện này, có thể là anh ta thấy mình bình thường rất ít khi đứng ở vị trí phòng ngự để yểm trợ cho đồng đội, nên mới lấy vấn đề khó khăn này để hạch sách mình.

Ánh mắt của quán quân giải thi đấu PK biểu diễn "Tân sinh" quả nhiên khác người, liếc mắt đã phát hiện được ta yếu kém về phương diện nào, lựa chọn điều ta không thông thạo lắm để khảo sát ta.

Nếu như lão ăn mày biết được suy nghĩ trong lòng Tuyết Dạ ngay lúc này, nhất định sẽ khịt mũi coi thường, bởi vì lão biết ánh mắt của Tiêu Phàm không phải là mù bình thường.

Có điều cứ coi là như vậy thì ta cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận bỏ cuộc.

Trong nháy mắt trong lòng lòng Tuyết Dạ dâng lên ý chí chiến đầu: "Em biết rồi, đội trưởng!"

Tiêu Phàm nhìn thấy Tuyết Dạ tràn đầy ý chí chiến đấu, tâm tình rất tốt, có điều hắn vẫn muốn nhắc nhở cho Tiểu Bạch* một chút về trò chơi này: "Tấm khiên của em đâu? Không lấy ra thì lát nữa lấy gì chống lại công kích của đối phương."

*người mới, ngây thơ

Tuyết Dạ nghe thấy nhắc nhở của Tiêu Phàm, vừa muốn nói chờ đến khi có công kích cậu lấy ra cũng không muộn, lấy ra sớm chỉ tốn công cầm lâu mỏi tay, nhưng cậu bỗng nhiên hắn nhớ đến một câu Tiêu Phàm đã nói với hắn trước đó: "Điều thứ nhất, nhất định phải nghe theo lời chỉ huy của đội trưởng là ta."

Tuyết Dạ nghĩ thầm , nghe theo lời chỉ huy của đội trưởng, cũng là một khâu quan trọng trong lúc sát hạch, chính mình không nên tiếp tục phạm sai lầm ở điểm này, sau đó bé ngoan Tuyết Dạ đã lấy tấm khiên của mình ra, cầm trên tay trái.

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động lúc này của Tuyết Dạ, thở dài, thầm nghĩ tiểu gia hỏa Tuyết Dạ này chắc chắn là kẻ dùng tiền nhờ người ta kéo cấp, nếu không thì làm sao lại có cái dáng vẻ chuẩn bị chiến đấu lơ ngơ như vậy chứ.

Nếu ngươi đã lấy tấm khiên ra, tại sao lại không lấy vũ khí ra luôn, tay trái cầm khiên, trong khi tay phải lại trốn trơn không khó chịu sao?

Tiêu Phàm đang muốn nhắc nhở "cô" lấy luôn vũ khí ra, thế nhưng bỗng nhiên nghĩ đến chuyện ngay cả lấy cái khiên ra mà "cô" còn chậm chạp như vậy, lấy thêm món vũ khí ra nữa có thể sẽ làm "cô" gặp khó khắn, thôi bỏ đi.

Nếu như cô là Tiểu Bạch trong trò chơi này, chỉ cần "cô" dùng khiên chống đỡ công kích mà sống sót trong toàn bộ hành trình phó bản lần này là được rồi, yêu cầu này chắc là không khó khắn với "cô" lắm đâu.

Hơn nữa Tiêu Phàm nhìn bề ngoài của tấm khiên mà Tuyết Dạ đang cầm lúc này, nghĩ thầm mặc dù trước đây mình chưa từng thấy bao giờ, nhưng chắc chắn vũ khí này không đơn giản, Tuyết Dạ quả nhiên thuộc đảng phái dùng tiền hoàn toàn mà.

Chương 289: Vẫn Chỉ Là Gà Nhép (1)

Chương 289: Vẫn Chỉ Là Gà Nhép (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tại sao Tuyết Dạ lại có thể dùng tiền vào trò chơi này mà không muốn tốn chút công sức vào trò chơi này cơ chứ, Tiêu Phàm buồn phiền nghĩ thầm.

“Chờ lát nữa, em chỉ cần phụ trách cản lại công kích của quái vật bên trong phó bản là được, những chuyện khác em không cần quan tâm, để anh làm là được rồi.” Tiêu Phàm thấy với trình độ này của Tuyết Dạ, xem ra cũng không thể làm được chuyện gì khác, vì thế cho nên Tiêu Phàm rất thông cảm mà giao cho Tuyết Dạ nhiệm vụ hắn cho là độ khó thấp nhất.

“Đội trưởng, ý của anh là muốn kiểm ta năng lực yểm trợ phòng ngự của em hả?”

Tiêu Phàm nghe thấy Tuyết Dạ hỏi như vậy liền không chút nghĩ ngợi trực tiếp trả lời: “Ừ, đúng vậy.”

Tuyết Dạ nhận được xác nhận của Tiêu Phàm, trong lòng càng thêm khẳng định, cái người gọi là Mệnh Phàm này quả thật muốn dùng phương diện mình không am hiểu để thử thách mình, hơn nữa còn cố ý dặn dò, những chuyện khác trong phó sẽ do hắn phụ trách, mình không thể làm gì, chỉ có thể làm theo việc hắn yêu cầu.

“Nếu như ta đã phân công nhiệm vụ trong phó bản lần này xong, thì chúng ta bắt đầu nhiệm vụ được rồi.” Nói xong Tiêu Phàm đi theo đường mòn bên trong rừng, Tuyết Dạ cũng cầm theo tấm khiên rất nặng của mình bám sát theo Tiêu Phàm, có điều tấm khiên cồng kềnh đang cầm trên tay làm cho Tuyết Dạ thực sự cảm thấy không quen, vì thế cho nên hành động có vẻ ngốc nghếch hơn so với bình thường.

Tiêu Phàm nhìn thấy dáng vẻ của Tuyết Dạ như vậy, Tiêu Phàm nghĩ thầm trong lòng có lẽ tên Tuyết Dạ này từ khi bắt đầu chơi trò chơi này đến nay chắc chưa tùng đi đánh quái bao giờ, neus không tại sao lại cầm vũ khí với bộ dạng giống như vậy.

Dáng vẻ đó của Tuyế Dạ khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy Tuyết Dạ chính là người chơi mới đến mức không thể mới hơn.

Bên trong phó bản: Thung lũng Rắn Cát của Ác ma trận doanh thì những con rắn đó phun cát, phun lửa, còn có phun độc, toàn bộ đều giống như những người xuất thân từ biểu diễn tạp kĩ trong đoàn xiếc, còn những quái vật bên trong phó bản: Bàn Thạch Trấn thì không giống vậy mà đơn giản hơn nhiều, hay là bởi vì bối cảnh trước đây có sự hạn chế, dã thú tuy rằng rất hung dữ, nhưng bị phù thủy độc ác khống chế bản thể nên chúng vẫn chỉ là dã thú bình thường, không giống những con rắn trong phó bản: Thung lũng Rắn Cát kia bình thường đều có phong cách huyền huyễn, cho nên trước khi đánh đến boss cuối cùng là phù thúy tà ác thì hai người Tuyết Dạ và Tiêu Phàm đều phải đánh sáp lá cà với quái vật.

Mà gia hỏa đầu tiên xuất hiên trong phó bản là một con lợn rừng, khác biệt lớn nhất với lợn rừng bình thường chính là cái đầu hơi lớn, lớn cỡ như một chiếc xe con vậy.

Là lợn rừng bên trong phó bản bị phù thủy tà ác khống chế, nó có đặc điểm riêng của mình chính là trên thâm thể bị bao phủ bởi khí tức u ám, Tại sao lại nói là khí tức u ám? Bởi vì trên người nó bốc bên khói màu tím đen, trong trò chơi này ngũ mao tiền là thứ bản thân Tiêu Phàm cực kì xem thường, tại sao những nhà thiết kế kia lại cảm thấy bộ dạng như vậy rất tàn bạo.

Sau khi quái vật bên trong phó bản xuất hiện, vì để có được [Tinh Quang Thiểm Diệu], Tuyết Dạ cũng liều mang, ngay lập tức điều khiển tấm khiên bảo vệ trước mặt Tiêu Phàm.

Nhìn thấy một màn quen thuộc như vậy, Tiêu phàm cảm thấy rất thân thiết, nhất thời hảo cảm với Tuyết Dạ tăng lên rất nhiều.

Cá tính của lợn rừng tương đối thẳng thắn, nhìn thấy có người xâm nhập vào địa bản của chính mình, phản ứng đầu tiên chính là hung hăng tấn công những người mới đến này!

Tuyết Dạ nhìn thấy lợn rừng nhào về phía mình, thân thể phản ứng théo bản năng, muốn né tránh giống như trước đây, nhưng bỗng nhiên nhớ đến mình vẫn còn trong sự kiểm tra của Tiêu Phàm, hình như bây giờ mình phải dùng tấm khiên để phòng ngự, chống đỡ chính diện.

Ngay lập tức Tuyết Dạ thu lại bước chân muốn rút lui của mình, chạy như bay đến trước mặt lợn rừng.

Nhưng lúc Tuyết Dạ đừng lại vị trí cũ, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, đụng đến con lợn rừng to như xe thể thao thế này, chính mình nên chống cự như thế nào đây?

Vì thế cho nên dưới phong cách tác chiến quen thuộc, Tuyết Dạ đột nhiên không biết phải làm sao…

Mà trong mắt Tiêu Phàm thì thấy Tuyết Dạ nhìn thấy lợn rừng chạy đến, hình như bị lợn rừng làm cho sợ đến vỡ mật, muốn chạy mà chạy không nổi, ngây ngốc đứng tại chỗ, cầm tấn khiên chầm chờ, kết quả lại bị lợn rừng đụng phải, cả người lăn quay…

Thấy cảnh này, Tiêu Phàm có chút run rẩy, hắn không ngờ Tuyết Dạ vô dụng tới như vậy, Xà Cơ mà ở đây nhất định sẽ rất thân thiết với "cô", so với Xà Cơ thì tên Tiểu Bạch ngu ngốc này, chỉ có thể dùng rau cải trắng để hình dung mà thôi…

Nhưng lúc này cũng không phải lúc Tiêu Phàm nên oán hận trình độ của Tuyết Dạ, bởi vì nếu cư stieeps tục như vậy, Tiêu Phàm có thể nhìn thấy cảnh "Heo ủi rau cải trắng" trong truyền thuyết luôn rồi.

Tại sao Tiêu Phàm cho rằng sẽ xuất hiện cảnh "Heo ủi rau cải trắng", bởi vì trong mắt Tiêu Phàm, nhan sắc Tuyết Dạ cũng khá ổn, đây là một suy nghĩ thành thật của Tiêu Phàm trong lúc này…

May mà Tiêu Phàm ra tay kịp thời, cái "cải trắng tốt" Tuyết Dạ này mới tránh khỏi việc bị lợn rừng trong phó bản chà đạp, lúc Tiêu Phàm rút kiếm chém lợn rừng đã nghĩ như vậy.

Về phần Tuyết Dạ, cậu đang suy nghĩ về vấn đề khảo hạch…

Vấn đề phòng ngự này hơi khó đi, trước đây lúc chiến đấu ở trong trò chơi, cậu đều ưu tiên lựa chọn né tránh công kích của kẻ địch, ở tình huống không thể nào né tránh được thì mới có thể lựa chọn cứng đối cứng.

Mà thực ra nói là cậu cứng đối cứng cũng không chính xác lắm, đúng hơn mà nói là dùng mượn lực đỡ lực.

Loại đội ngũ người chơi cho MT (1) cứng rắn chịu thương tổn như này, cậu quả thật chưa từng thử qua.

Bởi vì lấy trình độ chơi trò chơi của cậu, hoàn toàn không cần sử dụng loại phương thức phòng ngự thô bỉ này, đơn đả độc đấu cậu trực tiếp tiễn vong đối thủ là được rồi, vẽ vời thêm chuyện mà làm gì.

Nhưng bây giờ phiền phức hơi lớn, bởi vì lần này mà cậu muốn tiến hành không phải là chiến đấu bình thường, cũng không phải là phó bản thông thường mà là một loại khảo hạch kỹ xảo trò chơi, hết lần này đến lần khác lại chính là thứ phòng ngự che chắn mà cậu coi thường cũng như không quen thuộc nhất.

Chuyện này khiến Tuyết Dạ vô cùng buồn rầu, thầm nghĩ sớm biết như vậy thì lúc còn chưa rời khỏi nơi đó, đi hỏi trải nghiệm tâm đắc của người chơi chuyên MT một chút thì tốt rồi, nhưng mà bây giờ cậu rời khỏi bọn họ đã lâu rồi, hiện tại gặp chuyện mới đi ôm chân phật liên hệ bọn hắn, đoán chừng sẽ vì chuyện này mà chọc ra một thân đầy phiền toái. Tuyết Dạ khó được lúc nhàn nhã như hiện tại, cậu cũng không muốn tự làm mất mặt mình, tự chui đầu vào lưới đâu.

Cho nên Tuyết Dạ quyết định, muốn tự học thành tài nhưng mà biểu hiện của cậu thực sự tự khiến cho bản thân lo lắng, biểu hiện bết bát như vậy, sau đó chờ cái đợi cậu sẽ không phải là cái người đội trưởng gọi là Mệnh Phàm này nói với cậu là nếu khảo hạch không đạt, hiện tại cậu trực tiếp cuốn gói cút xéo chứ.

Cuốn gói đi thật ra không quan trọng nhưng nếu như cậu cút đi rồi, vậy thì cậu và bộ trang phục sáng long lanh kia liền chia tay nhau từ đây rồi, thế nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một bộ đồ lấp lánh tinh quang mỹ lệ đến như vậy trong trò chơi đó.

Tuyết Dạ càng nghĩ, trong lòng càng khẩn trương, sắc mặt xoát xoát xoát liền trắng bệch, mồ hôi ứa ra ướt trán.

Sau khi Tiêu Phàm chém giết lợn rừng bên trong phó bản, nhìn thấy Tuyết Dạ bên cạnh biến thành bộ dạng này, thở dài một hơi.

Cái hội vung tiền như rác trong trò chơi đều cứ như vậy, một chút ý thức chiến đấu cũng không có, vừa nhìn thấy lợn rừng vọt về phía mình, đến động cũng chả động nổi, thế mà mạnh mẽ đứng đó cho nó đụng ngã, không chỉ có thế, chỉ là bị quái va vào một phát thôi mà sắc mặt đã biến thành cái dạng này rồi, tố chất tâm lý kém như vậy, sau này còn chiến đấu với dã quái trong trò chơi thế quái nào được chứ.

Tuyết Dạ nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Tiêu Phàm, trong lòng càng thêm không chắc chắn, cậu sẽ không thật bị đánh giá thất bại chứ, sao có thể như vậy được, cậu nói: "Đội trưởng, em…"

Chương 290: Vẫn Chỉ Là Gà Nhép (2)

Chương 290: Vẫn Chỉ Là Gà Nhép (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn thấy một cô gái bị lợn rừng dọa thành cái bộ dạng này, có chút không đành lòng, đánh gãy lời cô muốn nói: "Em có sao không, không có việc gì thì chúng ta liền tiếp tục đi, còn chưa đánh xong phó bản đâu."

A? Lời anh ta nói là có ý gì? Chẳng lẽ khảo hạch của cậu đánh xong phó bản mới kết thúc, cậu còn có cơ hội để thể hiện sao?!

Phát hiện bản thân còn hy vọng, tâm trạng Tuyết Dạ không còn suy sụp nữa, lập tức đứng lên.

Tiêu Phàm nhìn thấy động tác của Tuyết Dạ, nhóc con này vẫn rất tích cực, ngược lại tinh thần tỉnh táo lại cũng rất nhanh, nếu kỹ thuật tốt một chút thì tốt rồi.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục, Tuyết Dạ, tự chú ý an toàn." Tiêu Phàm nói xong, tiếp tục đi xuống dọc theo con đường nhỏ.

Anh ta đang nhắc nhở mình, nếu như chết thì khảo hạch liền kết thúc luôn, xem ra khảo hạch này mình nên chú ý một chút.

Sau đó quái vật xuất hiện ven đường chính là sói hoang, cái đầu phải lớn hơn đầu sói hoang bình thường gấp mấy lần, trên thân vẫn xuất hiện đặc hiệu năm đồng tiền mà nhà thiết kế cho rằng rất cool ngầu, những đám khói màu tím đen làm cho sói hoang trở nên cực kỳ u ám, bộ dạng của tất cả bọn chúng khiến cho người ta có cảm giác vô cùng ô uế, nhìn vào liền thấy xúi quẩy.

Vì đạt được sự công nhận của Tiêu Phàm, vì thông qua khảo hạch lần này, vì trên người được phủ thêm đặc hiệu tinh quang lấp lánh, sau khi Tuyết Dạ nhìn thấy sói hoang, lại lần nữa chủ động xông lên nghênh đón.

Tiêu Phàm cảm thấy Tuyết Dạ là một cô bé càng bị áp lực thì tinh thần bùng nổ càng mạnh thật ra rất đáng khen, nhưng mà Tiêu Phàm nhìn một Tuyết Dạ đang quần nhau với sói hoang trước mặt này, cảm giác vô cùng biến khó nói…

Sau khi Tuyết Dạ có kinh nghiệm lần tiếp xúc thân mật với lợn rừng,

đã có nhận thức và trải nghiệm của bản thân đối với "đạo MT" trong trò chơi, dù sao Tuyết Dạ cũng là một người chơi nổi tiếng trong "Bảy Đại Tội" cùng với Tiêu Phàm, thiên phú trò chơi dĩ nhiên không yếu, cho nên cậu nghĩ tới mục đích của việc MT trong đội phụ trách tiếp nhận tổn thương là gì.

MT đảm nhiệm vị trí tiếp nhận sát thương trong đội ngũ, cũng không phải là sinh ra để đi ăn sát thương mà mục đích chủ yếu của vị trí này chính là để khống chế thù hận của quái vật, hay nói cách khác là hấp dẫn sự chú ý của quái vật, phòng ngừa tình trạng OT (2), quái vật hỗn loạn, công kích lung tung, đảm bảo người chơi trong đội ngũ có thể tiến hành chiến đấu theo thứ tự.

Cho nên hiện tại Tuyết Dạ chiến đấu cùng sói hoang chính là hấp dẫn lực chú ý của chúng, mà không phải giống như vừa rồi đưa tấm chắn lên mạnh mẽ chống lại công kích của sói hoang.

Lúc này Tuyết Dạ làm rất tốt công việc MT trong đội, đón đỡ cùng né tránh kết hợp nhuần nhuyễn, thành công dẫn sói hoang đến một phạm vi nhất định, chờ Tiêu Phàm công kích trợ giúp.

Nhưng mà bởi vì thiên phú của Tuyết Dạ thật sự quá tốt, làm việc quá ưu tú, cho nên sói hoang trước mặt cậu xuất hiện rất nhiều khe hở, khiến Tuyết Dạ có rất nhiều cơ hội để tiến hành công kích.

Cho nên, Tuyết Dạ xuýt chút nữa liền lôi vũ khí của mình ra chào hỏi một chút với soi hoang, nhưng mà trong nháy mắt lúc cậu động thủ, cậu bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh hiện tại của mình.

Hiện tại Tuyết Dạ đang ở hoàn cảnh quan trọng nhất chính là đang khảo hạch mà không phải là đang chiến đấu, hết thảy đều lấy kết quả thông qua khảo hạch làm mục tiêu, mà nội dung khảo hạch của cậu hiện tại là phòng ngự yểm hộ, không phải tấn công, lúc trước khi khảo hạch đội trưởng Mệnh Phàm này có nhấn mạnh kỷ luật của một đội ngũ là một việc vô cùng quan trọng. Lúc trước Mệnh Phàm có nói qua cậu chỉ phụ trách phòng ngự yểm hộ, vậy cậu chỉ có thể làm việc này, miễn việc làm trái kỷ luật mà không thông qua được khảo hạch, bởi vì cái gọi là làm nhiều thì sai nhiều, cậu nhất định phải cẩn thận một chút mới tốt.

Bởi vì Tuyết Dạ nhịn xuống không tấn công những lỗ hổng xuất hiện trong công kích của sói hoang, hành vi lúc này của Tuyết Dạ liền thể hiện hơi bó tay bó chân.

Mà Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dạng lúc này của Tuyết Dạ, liền cho rằng nội tâm Tuyết Dạ bối rối dẫn đến biểu hiện tiết tấu hỗn loạn lúc chiến đấu, không thì tại sao động tác của cô lại mất tự nhiên vậy được, mặt khác cô một mực chạy trốn mà không phản công, trong lòng Tiêu Phàm càng khẳng định cái cô Tuyết Dạ tiểu bạch này thật ra đã bị sói hoang dọa cho sợ bể mật rồi đi.

Về phần tại sao lần này sói hoang không công kích được Tuyết Dạ, Tiêu Phàm cảm thấy hệ thống dường như hơi thiên vị những người chơi tiểu bạch trong trò chơi này, ngẫm lại vận khí của "Con gái ruột của hệ thống" Xà Cơ kia thì liền biết, Tuyết Dạ giống như Xà Cơ, vận khí tốt một chút, thật ra cũng không lạ lùng gì.

…

Tiêu Phàm lại hơi phí chút sức, sói hoang lúc này cũng không còn bốc khói nữa, ngoan ngoãn ngã trên mặt đất bất động.

“Đợi lát nữa, em cho anh một cái Chúc Phúc và Cầu Nguyện nha.” Tiêu Phàm nhìn Tuyết Dạ, nói.

[Chúc Phúc] và [Cầu Nguyện], là kỹ năng sau khi kỵ sĩ chuyển chức có thể dùng tiền học từ chỗ đạo sư, [Chúc Phúc] là buff tăng công kích cho người chơi, mà [Cầu Nguyện] là buff tăng phòng ngự cho người chơi. Đặc hiệu của [Chúc Phúc] là có thể làm cho vũ khí của người chơi trở nên sáng lấp lánh, mà đặc hiệu của [Cầu Nguyện] chính là khiến cho bộ giáp trên người trở nên sáng lấp lánh, bộ kỹ năng này là những kỹ năng cơ bản nhất của kỵ sĩ Thánh Đường trận doanh Nhân loại, cũng là “Combo skill sáng lấp lánh” nổi tiếng trong trò chơi.

“Chúc Phúc và Cầu Nguyện? Đó là cái gì vậy?” Tuyết Dạ sững sờ, hoàn toàn không biết Tiêu Phàm đang nói cái gì cả.

Ba thứ Tuyết Dạ hiểu rõ nhất trong trò chơi chính là vũ khí, giáp và thời trang, mà ngoại trừ hiểu rõ những thứ này ra, những thứ khác cơ bản hoàn toàn mù tịt, là một người có thể xem nhẹ cả danh hiệu “Lich King” của Mệnh Phàm, [Chúc Phúc] và [Cầu Nguyện] thì lại càng không cần nói đến.

Từ biểu lộ đó của Tuyết Dạ, Tiêu Phàm có thể thấy được câu trả lời của cô rất chân thành, cũng không phải là đang nói đùa.

Cho nên xem như Tiêu Phàm triệt để hiểu rõ Tuyết Dạ là cái dạng nhóc con gì, chính là những người chơi nữ coi tiền như rác điên cuồng săn tìm những thứ xinh đẹp trong trò chơi, hoàn toàn không để ý chuyện gì khác.

Đáng chết! Trong trò chơi sao lại có thể có loại người này chứ, có thể dùng tiền mua một bộ [Giáp bạc vinh diệu của Thánh Đường] vậy mà lại không dùng tiền đi học kỹ năng cở bản của chức nghiệp mình! Thật muốn dùng Ác Ma Ngưng Thị để nhìn một chút bên trong thanh kỹ năng của nhóc con này có những kỹ năng gì!

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, vẫn là hủy bỏ ý định dùng skill đi dò xét thông tin của Tuyết Dạ, bởi vì Tuyết Dạ không ở trạng thái chiến đấu, dùng Ác Ma Ngưng Thị đi dò xét Tuyết Dạ sẽ bị hệ thống nhắc nhở, vả lại Tuyết Dạ đã lựa chọn che dấu thông tin, chứng minh cô không muốn thông tin của mình bị hắn tự tiện xem xét, Tiêu Phàm cảm thấy vẫn nên tôn trọng cái vị đồng đội gà muốn chết này một chút vẫn tốt hơn.

Tiêu Phàm muốn quay đầu phát tiết thứ gì đó đối với Tuyết Dạ, nhưng trông thấy ánh mắt vô tội lúc này của cô, cuối cùng không hề nói năng gì.

Được rồi, cái tên nhóc con gà nhép cản chân này, sau khi ra khỏi phó bản hắn từ từ kéo đi, mặc dù kỹ thuật trò chơi của cô ấy hơi gà nhưng lại là một người rất bình thường, đáng tiếc lại là nữ, nếu có thể kiếm được một đồng đội nam thì tốt hơn, hiện tại Vũ Hội Ác Ma hơi âm thịnh dương suy mà.

Đối với kỹ thuật trò chơi của Tuyết Dạ, Tiêu Phàm cũng không định lại tốn công đi quan sát nữa, bởi vì Tiêu Phàm biết, coi như hiện tại hắn phí tâm vì Tuyết Dạ cũng vô dụng, loại chuyện trình độ kỹ thuật này không phải có thể tăng lên trong một sớm một chiều, hắn tội gì lại uổng phí công sức.

Cũng may cấp của Tuyết Dạ cao, trang bị tốt, làm người cũng đủ nhanh trí, chỉ cần cô không chủ động tìm đường chết, thì liền không đến mức tự dưng chết thảm trong miệng thú bên trong phó bản được.

Chương 291: Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ

Chương 291: Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì vậy, Tiêu Phàm dời trọng tâm của việc vào phó bản lần này lên việc thử nghiệm kỹ năng mới, nói: “Được rồi, Tuyết Dạ, chờ một lát gặp phải quái, em đứng bên cạnh quan sát, tự anh lên giải quyết một chút thì tốt rồi.”

Trong câu nói này của Tiêu Phàm cũng không hàm chứa ý gì khác, đơn giản chỉ là hi vọng chốc nữa lúc hắn thử nghiệm kỹ năng không bị Tuyết Dạ ở

một bên quấy rầy, nhưng Tuyết Dạ nghe được câu nói lúc này của Tiêu Phàm, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Đội trưởng nói cậu ở một bên quan sát, chẳng lẽ không định khảo hạch trình độ phòng ngự yểm hộ của cậu nữa sao, vậy khảo hạch của cậu là tính qua hay không qua đây chứ, quan trọng nhất chính là sau khi đánh xong phó bản này, anh ta vẫn sẽ tặng món đồ thời trang kỷ niệm đặc biệt kia cho cậu chứ!

"Đội trưởng, vậy còn khảo hạch của em thì sao? Chẳng lẽ kết thúc rồi sao? Vậy em cuối cùng là qua hay không qua vậy ạ?"

Tiêu Phàm lúc đầu định nói để Tuyết Dạ yên tâm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương lúc này của Tuyết Dạ, lòng hư vinh của một người đội trưởng như Tiêu Phàm rất thỏa mãn, trong nháy mắt liền thay đổi ý định, dự định lại muốn hưởng thụ thứ "Đãi ngộ Thượng cấp" một chút nữa.

Thế là Tiêu Phàm nghiêm mặt, nói với Tuyết Dạ: "Phó bản này còn chưa đánh xong đâu, khảo hạch của em sao có thể cứ kết thúc như vậy được, anh chỉ là kêu em ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, quan sát một chút đội trưởng anh đây chiến đấu thế nào, nếu quả thật sau này em thông qua được khảo hạch của anh, làm quen kỹ thuật của đồng đội sớm một chút cũng tốt."

Tuyết Dạ nghe Tiêu Phàm trả lời, biết khảo hạch của mình vẫn như trước chưa kết thúc, nhưng nhìn vẻ mặt lúc nói chuyện của Tiêu Phàm, thầm nghĩ cái người đội trưởng gọi là Mệnh Phàm này rất không hài lòng với biểu hiện của mình. Sao cũng được, dù sao trước đây lúc đối mặt với lợn rừng, mình rõ ràng đã phá hỏng nhiệm vụ mà đội trưởng giao phó, mà bây giờ anh ta giống như không muốn cho cậu thử nữa, đây có phải ám chỉ là cậu bị loại rồi không, đã không còn cơ hội thông qua khảo hạch nữa rồi, nếu như cậu không thông qua khảo hạch lần này, vậy chẳng phải phải say goodbye với "Ánh sao lấp lánh…"

Tuyết Dạ càng nghĩ trong lòng càng rối loạn, sắc mặt càng thêm không tốt, Tiêu Phàm nhìn bộ dáng Tuyết Dạ sau khi nghe lời hắn nói, tưởng rằng Tuyết Dạ bị bá khí của đội tưởng hắn đây chấn áp, trong lòng lại càng đắc ý, sau đó liền không để ý đến Tuyết Dạ tiểu bạch này nữa, dù sao Tiêu Phàm vẫn còn chuyện đứng đắn muốn làm.

Loại quái vật thứ ba xuất hiện trong phó bản chính là quái vật nhìn giống như con báo "bị ô uế", không khác lắm so với những con dói hoang kia, chẳng qua càng hung ác, càng nhanh nhẹn hơn so với những con sói hoang kia.

Lần này Tiêu Phàm định dùng con báo này để "thử đao", cái "đao" này gọi là [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ].

[Tên kỹ năng: Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Dùng thân pháp cực kỳ quỷ dị nhanh chóng di chuyển trên chiến trường, trong lúc đó gia tăng 20% lực công kích và 15% tốc độ di chuyển, cũng có xác xuất 30% né tránh công kích của kẻ địch, không CD.]

[Tiêu hao kỹ năng: Mỗi giây tiêu hao 1% men say và 5 điểm chân khí.]

[Loại hình kỹ năng: Trạng thái]

[Ghi chú: Một trong những tuyệt kỹ lưu truyền trong nhân gian của Tửu Kiếm Tiên phái Thục Sơn]

Sau khi Tiêu Phàm tu luyện ra chân khí trong cơ thể, ở phòng của mình đã từng thử sử dụng Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ, nhưng mà cũng không cảm thấy rung động gì, cũng không biết là bởi vì nguyên nhân không gian trong phòng quá nhỏ hay là chân khí không đủ nữa.

Lúc này Tiêu Phàm nhìn thấy tiêu hao kỹ năng xuất hiện thứ men say này, thầm nghĩ nguyên nhân trong hiện thực hắn dùng bộ thân pháp này không cảm thấy gì chẳng lẽ là bởi vì hắn không uống rượu?

Tiêu Phàm lấy ra bầu rượu trong túi dự phòng ra, nhìn chằm chằm một lúc lâu, mới xóa đi được bóng ma do "hắn" lưu lại ở trận chung kết giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" để lại trong lòng.

Tiêu Phàm mở bình rượu ra, đổ chất lỏng cay đắng kia vào miệng, trong lòng tự an ủi bản thân,

chỉ cần không mất ý thức, hắn liền không cần phải sợ…

Rượu trắng vào bụng, Tiêu Phàm thở ra một hơi rượu, cảm nhận khuôn mặt mình nóng lên một chút và đầu óc hơi choáng váng, tự giễu: "Mình vẫn vô dụng như vậy, mới uống một chút rượu liền thành bộ dáng này."

[Men say: 85%]

Tiêu Phàm nhìn trạng thái của mình một chút, 85% men say là đủ rồi, Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ mỗi giây chỉ tiêu hao 1% men say thôi.

Men say hiện tại đủ cho Tiêu Phàm dùng Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ trong 85 giây, nhưng trên thực tế Tiêu Phàm cũng không có khả năng duy trì lâu như vậy, bởi vì giá trị chân khí max hiện tại của Tiêu Phàm chỉ khiêm tốn ở mức 100.

"Tân Sinh" không hổ là một trò chơi 3D, thuộc tính nhân vật vô cùng sát với thực tế.

Chẳng qua 20 giây Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ cũng đủ cho Tiêu Phàm trải nghiệm một phen rồi, Tiêu Phàm nhìn con báo "bốc khói" trước mặt, trong mắt lóe lên tia sáng khát máu…

…

Chưa tới 20 giây, con báo cũng giống như con sói hoang kia, nằm ngay đơ trên mặt đất.

Chuyện này khiến trong lòng Tiêu Phàm cảm thất hơi kỳ quặc, bởi vì hắn cảm thấy độ khó cấp bậc Luyện Ngục của phó bản Bàn Thạch Trấn của trận doanh Nhân loại thấp hơn rất nhiều so với độ khó cấp bậc Luyện Ngục của phó bản Thung lũng Rắn Cát trận doanh Ác ma, chẳng lẽ phần khác biệt này chỉ bởi vì lúc đánh phó bản Thung lũng Rắn Cát mình chỉ mới cấp 16, hiện tại là cấp 30 thôi sao? Thực lực đẳng cấp nhân vật trong trò chơi này thể hiện rõ ràng như vậy sao?

Tiêu Phàm có chút nghĩ không ra, mặc dù hiện tại hắn còn chưa gặp được Boss của phó bản này nhưng mà hắn luôn cảm thấy quái vật bên trong phó

bản Bàn Thạch Trấn cấp bậc Luyện Ngục này quả thật hơi yếu, hoặc có thể nói là quái vật bên trong phó bản Thung lũng Rắn Cát cấp bậc Luyện Ngục quá mạnh, trình độ quái vật bên trong phó bản Bàn Thạch Trấn mới được xem là bình thường.

Đã nghĩ không ra vậy thì không cần nghĩ nữa, Tiêu Phàm chuyển tâm tư của mình lên kỹ năng [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ], quái vật bên trong phó bản Bàn Thạch Trấn vô cùng phù hợp để Tiêu Phàm thử nghiệm kỹ năng mới, vật lộn một phen với con báo xong, Tiêu Phàm xem như đã hiểu rõ kỹ năng [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ] này.

Lúc Tiêu Phàm sử dụng [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ] trải nghiệm được một loại cảm giác rất kỳ diệu, loại cảm giác này hơi giống "thế".

Thế là cái gì? Nếu như phải dùng ngôn ngữ để diễn tả cái chữ "thế" huyền diệu này, quả là một chuyện vô cùng phiền phức.

Nhưng dùng tình huống lúc Tiêu Phàm dùng Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ đến nói, vậy thì liền tương đối dễ hiểu.

Lúc Tiêu Phàm đang di chuyển, bởi vì có "thế" thúc đẩy mà Tiêu Phàm di chuyển càng nhanh hơn;

Lúc Tiêu Phàm đang né tránh, bởi vì có "thế" thúc đẩy mà lúc né tránh lại càng thêm thuận lợi;

Lúc Tiêu Phàm công kích, bởi vì có "thế" thúc đẩy mà tốc độ chém của trường kiếm trong tay cũng nhanh chóng hơn.

Tóm lại, "thế" rất giống như một loại sức mạnh vô hình, giúp đỡ Tiêu Phàm tiến hành các loại hành động trong lúc chiến đấu.

Nó không giống với [Điệu Waltz Phong Vũ], cố định người chơi bên trong một cái khung, dựa theo một vài tư thế cố định để hành động, nó giống như từng sợi dây nhỏ dẫn dắt từng bộ phận trên thân thể người chơi hành động, cũng không phải nói lúc này người chơi liền biến thành một con rối, bởi vì phương hướng dùng lực của những sợi dây này lại nhất trí với tâm trí của người chơi, đây là một loại cảm giác rất thoải mái.

Nếu như nói [Điệu Waltz Phong Vũ] là để cho người ta đồ theo chữ viết đẹp, thì [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ] kia chính là thuận theo tâm ý của người ta mà viết ra những chữ viết ưu mỹ trôi chảy, những chứ viết này không nhất định khiến cho mỗi một vị độc giả đều thưởng thức nhưng lại khiến cho mỗi một vị độc giả cảm nhận được cảm xúc ẩn chứa bên trong, không giống như đồ theo chữ mẫu, mỗi một chữ đều mang hương vị đơn điệu như vậy…

Chương 292: 2 Giây

Chương 292: 2 Giây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Waltz là môn nghệ thuật khiến mọi người tôn sùng và thưởng thức, nó có khí chất cao quý trang nhã, có thể đưa mọi người vào cung điện nghệ thuật.

Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ là tuyệt học của Thục Sơn, có phong vận đặc biệt của riêng nó, có thể đưa Tiêu Phàm vào thế giới tu đạo, đây là thứ khác với cảnh giới của người phàm.

Ở trong trò chơi thì Tiêu Phàm có thể trải nghiệm được Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ, thứ mà ở trong hiện thực không thể trải nghiệm, điều này đáng để Tiêu Phàm phải suy nghĩ sâu hơn.

Sau khi hắn chơi "Tân Sinh" mới có được năng lực đưa kỹ năng từ trong trò chơi vào thế giới hiện thực, mà chân khí nội lực cũng xuất hiện một các khó hiểu ở trong trò chơi, sau đó hắn mới tu luyện được, những tuyệt học Thục Sơn khác cũng vậy. Nếu vậy thì có thể nói, bản thân hắn tu luyện theo nội dung "chín năm giáo dục bắt buộc của phái Thục Sơn" ở trong trò chơi sẽ nhanh hơn tu luyện ở trong hiện thực rồi?

Tuy rằng ý tưởng này vô cùng kỳ lạ, thế nhưng chuyện này đáng để hắn thử một lần, dù sao thì trò chơi này thực sự rất kỳ quái.

Đầu tiên thì không cần cân nhắc những thứ này nữa, đánh xong trận phó bản này rồi lại nói tiếp.

Sau khi Tiêu Phàm dùng Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ đánh bại con báo, xoay người lại thì nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tuyết Dạ, cho rằng cậu kinh sợ vì dáng vẻ oai hùng khi đánh với con báo của mình, trong lòng hắn vô cùng thỏa mãn, tự nhiên lại tiếp tục thâm nhập vào cánh rừng.

Tuy nhiên Tiêu Phàm đâu có biết lúc nãy Tuyết Dạ hoàn toàn không hề nghiêm túc xem Tiêu Phàm chiến đấu, trong lòng cậu vẫn đang suy nghĩ đến chuyện sát hạch để vào đội, hoặc có thể nói cậu đang chú ý đến cái thời trang kỷ niệm [Tinh Quang Thiểm Diệu] trong ba lô của Tiêu Phàm.

Lúc nãy đội trưởng hắn hoàn toàn không để mình tiến hành cuộc sát hạch.

Đội trưởng hắn hoàn toàn mặc kệ mình, tự chiến đấu.

Đội trưởng hắn đang ám chỉ mình đã không còn hy vọng vào đội ư, vậy chẳng phải mình đã vô duyên với bộ thời trang này?

…

Mình thật sự không cam tâm, thật sự không cam tâm mà, nếu hắn sát hạch những phương diện khác, mình vẫn có thể cố gắng biểu hiện một hồi, thế nhưng hắn lại sát hạch công việc phòng ngự hỗ trợ của tank trong đội ngũ.

Mình có nên xung phong đi lên đánh quái cho đội trưởng nhìn không, thế nhưng trước đó đội trưởng đã nói kỷ luật là thứ quan trọng nhất, nếu tự ý hành động thì ấn tượng của mình trong lòng hắn sẽ càng thêm tệ hại.

…

Đội trưởng đã tự đi đánh con báo đó rồi, tại sao không gọi mình đến yểm hộ chứ, lẽ nào đội trưởng định "chưng" mình thôi sao, cho mình một chút sự quan tâm có được không, đừng lạnh lùng với mình như vậy chứ!

Con báo chết rồi, hắn đánh xong, hắn quay lại xem mình, liếc mình một cái, ánh mắt đó lạnh lẽo quá đi, hắn không nói gì cả, cứ như vậy mà bỏ đi rồi, hắn mặc kệ mình sao?

Vậy có nghĩa là mình thật sự không có hy vọng gì nữa rồi sao? Trời ơi, mình nên làm gì đây.

…

Tuyết Dạ vô cùng đáng thương cầm theo tấm khiên đi theo Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cảm thấy biểu hiện của Tuyết Dạ rất bình thường, thường thì người mới được người khác dẫn vào phó bản đều có dáng vẻ vô cùng đáng thương như vậy, không có điều gì không hợp lý cả, vì vậy Tiêu Phàm quyết định tiếp tục duy trì hình tượng cao thủ trò chơi, định xây dựng nên một hình tượng đội trưởng vĩ đại trong lòng đội viên.

Làm thế nào để đóng vai cao thủ trò chơi?

Đây thực sự là một môn học.

Nhưng thật ra thì làm rất dễ, có câu nói rằng cao thủ thì cô độc, tại sao lại cô độc, bởi vì lạnh lùng, làm thế nào để lạnh lùng, thật ra chỉ cần trầm mặc ít nói là được.

Để xây dựng hình tượng cao thủ, Tiêu Phàm đã thấy được một ví dụ rất tốt, đó chính là Uy Khiếu và Nhược Sở của công hội Tinh Thần.

Thực ra Uy Khiếu và Nhược Sở là người chơi chuyên nghiệp xuất hiện cùng một thời của công hội Tinh Thần. Thế nhưng trong ấn tượng của mọi người thì địa vị của hai người họ trong giới võng du có sự khác biệt rất lớn, Tiêu Phàm cảm thấy điều này liên quan rất nhiều đến việc xây dựng hình tượng cá nhân.

Uy Khiếu mặt đơ, trầm mặc ít nói, vì vậy thu được kết quả, Uy Khiếu là cao thủ.

Nhược Sở, nói nhiều như quỷ, trong lúc chiến đấu với người khác thì suốt ngày cứ kêu la “lập tức nổ tung”, “cho mi về trời”, vì vậy thu được kết quả, Nhược Sở là một tên ngớ ngẩn.

Bởi vậy Tiêu Phàm muốn xây dựng uy nghiêm trước mặt Tuyết Dạ thì càng phải lạnh lùng và nghiêm túc, thế nhưng khi Tiêu Phàm biểu hiện ra điều đó

càng làm cho nội tâm của Tuyết Dạ hoảng loạn hơn…

Từ lúc bắt đầu gặp gỡ thì Tiêu Phàm và Tuyết Dạ đã nói cùng một loại ngôn ngữ, hít thở cùng một loại không khí. Họ ở bên cạnh nhau hồi lâu nhưng vẫn như đang sống trong thế giới của chính mình vậy, bởi vì thế giới của bọn họ không hề có nhau, chỉ có ý nghĩ tự cho mình là đúng mà thôi.

Mang theo suy nghĩ của riêng mình, bọn họ gặp được một con gấu.

Lần này kỹ năng mà Tiêu Phàm muốn thử nghiệm là [Ngự Kiếm Thuật], Tuyết Dạ vẫn bị Tiêu Phàm quên lãng như trước.

Bản thân mình mang khuôn mặt mỉm cười, đứng khoanh tay với tư thế cực kỳ phóng khoáng, ở đằng xa cầm một thanh kiếm chém giết quái vật…

Trên đó là hình ảnh Tiêu Phàm tưởng tượng ra khi sử dụng Ngự Kiếm Thuật, trong lòng Tiêu Phàm cũng rất muốn thực hiện nó trước mặt Tuyết Dạ, vậy thì hình tượng đội trưởng của mình chắc chắn sẽ càng cao lớn hơn. Thế nhưng vừa nhìn thấy phần miêu tả của kỹ năng, Tiêu Phàm liền lúng túng…

[Tên kỹ năng: Ngự Kiếm Thuật]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Dùng ý nghĩ điều khiển vũ khí, công kích kẻ địch từ xa, công kích của vũ khí có kèm theo chân khí, tạo thành thương tổn ngoài định mức cho kẻ địch, trong lúc điều khiển vũ khí thì người chơi vẫn có thể tự do hành động, kỹ năng không có thời gian hồi chiêu.]

[Kỹ năng tiêu hao: Mỗi giây tiêu hao 50 điểm chân khí]

[Loại kỹ năng: Trạng thái]

[Ghi chú: Kiếm pháp cơ sở của Thục Sơn.]

Tất cả thuộc tính của [Ngự Kiếm Thuật] đều vô cùng bình thường, thế nhưng cũng bởi vì quá bình thường cho nên Tiêu Phàm mới lúng túng.

Bởi vì lượng chân khí mà Tiêu Phàm có được lúc này thật sự quá ít ỏi, chỉ có 100 điểm, đối với [Ngự Kiếm Thuật] cần tiêu hao 50 điể chân khí một giây thì Tiêu Phàm cảm thấy rất bồn chồn, vũ khí mới bay ở trên trời được hai giây liền rơi xuống. Bây giờ Tiêu Phàm là một người đàn ông hai giây, thế nên lúc này rốt cuộc thì hắn đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của "năm giây - người đàn ông chân chính" rồi.

Tuy rằng lúc này chân khí của Tiêu Phàm chỉ có thể cho hắn hai giây sử dụng [Ngự Kiếm Thuật], thế nhưng trong lần chiến đấu này thì Tiêu Phàm vẫn muốn thử kỹ năng mới của mình.

Vì để tiết kiệm thời gian, phương pháp sử dụng của Ngự Kiếm Thuật cũng không hề phiêu dật như trong truyền thống, mà lại có thêm một phần thô bạo.

Tiêu Phàm vung tay lên, bàn tay giơ ra, quăng thật mạnh Frostmourne ra ngoài, đây là do hắn muốn tiết kiệm chân khí khi khống chế Ngự Kiếm Thuật đến gần quái vật.

Con gấu nhìn thấy Tiêu Phàm ném mạnh vũ khí của mình về phía nó không chính xác như vậy, liền né tránh một cách dễ dàng, ánh mắt của nó nhìn về phía Tiêu Phàm có thêm sự khinh thường.

Đối với chuyện này thì Tiêu Phàm chọn làm lơ, hắn ngừng thở, nhìn chằm chằm vào Frostmourne một cách chăm chú.

Chính là lúc này, Ngự Kiếm Thuật!

Tiêu Phàm phát hiện ra trong lòng mình đã có sự liên hệ với Frostmourne, sự liên hệ đó khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy dường như bản thân mình đã mọc thêm một cánh tay vô hình, nó đang cầm Frostmourne ở đằng xa.

Thế là Tiêu Phàm không hề do dự mà khống chế Frostmourne chém vào con gấu.

"Gào!"

Tiếng gào thét thảm thiết của con gấu vang lên, ánh kiếm chém vào trên người con gấu tạo ra một vết thương rất sâu, máu tươi phun ra tung tóe, trộn lẫn với khói màu tím đen trên người con gấu có vẻ rất quỷ dị.

Con gấu cảnh giác nhìn Frostmourne đang nằm trên mặt đất, sau đó nó bắt đầu triển khai sự hung tàn của mình với thanh kiếm này, thế nhưng thanh kiếm nguy hiểm lúc nãy đã không còn linh tính từ lâu, sau một đòn thì đã lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Chương 293: Vasili Quật Khởi

Chương 293: Vasili Quật Khởi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì hai giây đã trôi qua, chân khí mà Tiêu Phàm có được đã hết sạch.

Tuy Ngự Kiếm Thuật của Tiêu Phàm chỉ mới làm được hai giây đã mềm, thế nhưng Tiêu Phàm cảm thấy rất thỏa mãn với hai giây này, bởi vì trong hai giây này, ít nhất thì Tiêu Phàm đã xong…

Đối diện với Ngự Kiếm Thuật chỉ kéo dài trong vòng hai giây của Tiêu Phàm, vào giờ phút này thì Frostmourne chắc chắn sẽ một đi không trở lại. Sau khi trải qua sự vui vẻ trong hai giây sử dụng Ngự Kiếm Thuật, Tiêu Phàm rút Ảm Long Minh Viêm Kiếm từ trong ba lô ra rồi xông đến chỗ của con gấu ngu ngốc đang trút giận lên Frostmourne.

Tuyết Dạ nhìn bóng lưng "lạnh lùng" mà Tiêu Phàm để lại cho mình, trong lòng nghĩ bản thân mình chắc chắn phải tìm một cơ hội để làm điều gì đó, nếu không cứ tiếp tục như vậy hoài, bản thân cậu chắc chắn sẽ bị đội trưởng đào thải, mà ứng với chuyện này thì bộ thời trang đặc biệt đó cũng không có duyên với mình nữa, đây quả thực chính là một trải nghiệm vô cùng tệ hại đối với Tuyết Dạ…

Mấy con gấu này hoàn toàn không mang tới chút phiền phức gì cho Tiêu Phàm cả, lần chiến đấu này quá đơn giản, không có tính khiêu chiến làm

Tiêu Phàm hơi nhớ tới cảm xúc kích động ở phó bản Sa Xà cốc.

Khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch của Tuyết Dạ thì Tiêu Phàm rất hài lòng, chắc chắn là việc mình giải quyết con gấu rất đơn giản làm cho Tuyết Dạ kinh ngạc đi, như vậy thì sẽ dựng lên hình tượng cao thủ trong lòng cô ấy.

Vì phải dựng tiếp hình tượng cao thủ, Tiêu Phàm vẫn không nói thêm cái gì, khuôn mặt lạnh lùng không biểu lộ, xoay người cầm kiếm đi tiếp vào bên trong rừng rậm, chỉ để lại cho Tuyết Dạ một bóng lưng cao ngạo.

Hình tượng "cao thủ" của Tiêu Phàm muốn xây dựng thì trong mắt Tuyết Dạ đó chính là Tiêu Phàm rất thất vọng với mình, tại sao lại thất vọng? Tuyết Dạ rất "rõ ràng", một cảm giác mất mác xuất hiện trong lòng Tuyết Dạ, Tuyết Dạ cũng không biết làm sao để thay đổi tình huống hiện tại…

…

Không nói tới hai tên ảo tưởng trong phó bản, bên ngoài phó bản của trấn Bàn Thạch vào hôm nay rất náo nhiệt, không chỉ vì "Lich King" Mệnh Phàm xuất hiện mà còn thêm cả một người nổi tiếng nữa cũng xuất hiện, gã tên là Vasili.

Vasili là một nhân tài mới xuất sắc nhất được công hội Tinh Thần của trận doanh Tinh Linh bồi dưỡng, gã là một kiếm sĩ tinh linh.

Mặc dù Vasili là người trận doanh Tinh Linh, thế nhưng người ta không thể cảm nhận được từ trên người gã những thứ liên quan tới những từ như lịch sự và nhẹ nhàng cả.

Thế nhưng Vasili không giống tinh linh cũng không giống với Khiếu Khiếu và Nhược Sở, Khiếu Khiếu bởi vì dáng người chân thật của mình quá buồn cười còn Nhược Sở, mặt của hắn ta giống với tộc Cự Ma hơn, còn việc Vasili không giống tinh linh thì cũng không liên quan tới bề ngoài.

Mặc dù khuôn mặt của Vasili không đẹp trai ngây người nhưng cũng có thể tính là khá, lại thêm hệ thống tự động điều chỉnh vẻ ngoài của tộc tinh linh nên khi nhân vật sáng tạo ra, Vasili cũng tính là nhã nhặn thư sinh.

Đương nhiên, đó chỉ là chỉ khuôn mặt của gã, nếu thêm cả cơ thể gã nữa thì cảm giác vừa rồi sẽ biến mất vô tung vô ảnh…

Vasili tới thì đã bị rất nhiều người chú ý, bởi vì ngoại hình của gã quá chói mắt, thân hình rắn chắc, cơ bắp từng cục, giống như mấy huấn luyện viên thể hình đại diện cho phòng tập thể hình vậy.

Cả người Vasili rất to lớn, ném tới đám người bình thường thì rất thu hút ánh nhìn của những người xung quanh.

Thực ra Vasili cũng không tính là người mới, chỉ là lúc trước gã chỉ nổi một thời gian ngắn sau đó lại yếu đi, giống như hoa quỳnh nở và tàn trong một đêm vậy, mọi người đều không để ý tới gã lắm.

Từ đó, Vasili biểu hiện cũng rất bình thường, tới tận lúc "Tân Sinh" ra đời thì gã mới nổi lại, rất có danh tiếng trong công hội Tinh Thần, rất nhiều người cũng bắt đầu quan tâm tới gã, làm cho nhiều người ngộ nhận gã là người mới.

Thế nhưng nếu có người hiểu Vasili thì sẽ biết, gã gia nhập công hội Tinh Thần từ rất sớm và danh tiếng khá xấu…

Tính tình của Vasili rất nóng nảy, chuyện gã thích nhất khi chơi game đó là chửi nhau, ỷ vào cơ bắp của mình mà thường xuyên gạ đối thủ offline gặp mặt.

Mọi người trên mạng đều là anh hùng bàn phím thế nhưng chả ai ngốc tới mức offline gặp mặt với Vasili.

Mặc dù không dám offline gặp mặt với Vasili, thế nhưng dùng bàn phím tấn công thì chả ai sợ cả, ngược lại càng ngày càng hăng, dù sao Vasili cũng không thể từ màn hình nhảy ra đánh mình vậy nên mấy anh hùng bàn phím càng không sợ.

Mặc dù cơ bắp của Vasili phát triển, thế nhưng công lực khi chửi nhau trên mạng còn khá yếu, chỉ có mỗi câu "Mày có dám báo địa chỉ hay không?" mà thôi, không có ý mới.

Đối với lời uy hiếp này của Vasili thì các cao thủ dân gian có công lực thâm hậu sẽ không trả lời trực tiếp, mà bắt đầu ân cần thăm hỏi họ hàng và người nhà của Vasili.

Bởi vì tự thân Vasili là một thùng thuốc nổ dễ cháy, cho nên cứ nơi nào có mặt Vasili thì nơi đó chính là một chiến trường cho các anh hùng bàn phím thể hiện tài năng.

Với tính tình của Vasili nên không thể nào nghe được những lời chửi rủa của những người chơi khác, cho nên mỗi khi lửa giận tăng cao thì gã sẽ cầm bàn phím lẫn chuột ngay trước mặt đập cái nát bét.

Vì thế, trước kia gã đã rất nhiều lần phải bồi thường tiền thiết bị cho công hội Tinh Thần.

Mà lý do khi Vasili viết bản kiểm điểm gửi lại công hội thì cũng khá mới mẻ, hai chữ thôi đó là: "do Nitrogen".

Nitrogen là cái quái gì? Mấy quản lý nhìn hai chữ này mà chả hiểu ra sao.

Về sau nghe Vasili giải thích thì bọn họ mới hiểu cái này là cái gì.

Nitrogen là một loại thực phẩm chức năng khi Vasili tập gym, bởi vì gã uống cái này nên mới dễ dàng nổi giận, không khống chế được lý trí cảu mình cho nên mới đập bàn phím.

Quản lý cũng bó tay về cách giải thích trốn tránh trách nhiệm của Vasili rồi, nếu mà trong thực phẩm chức năng đó có chất đáng sợ như vậy thì có lẽ các cơ quan chức năng đã cấm nó rất lâu rồi.

Quản lý chắc chắn là không chấp nhận về sự giải thích quá vớ vẩn đó của Vasili.

Thế nhưng bọn họ lại không dám nói thẳng trước mặt Vasili, bởi vì nhìn thấy cả người cơ bắp vặn vẹo trước mắt mình rất làm cho người ta cảm thấy áp lực, cộng thêm nắm đấm to như cái nồi đất ấy, nhìn thôi cũng đã cảm thấy sợ hãi.

…

Cho nên Vasili cảm thấy cấp trên rất hòa ái khi đối xử với việc mình đập thiết bị chơi game.

Mặc dù tầng quản lý của công hội Tinh Thần sợ hãi khi Vasili đứng trước mặt, thế nhưng bọn họ cũng đã làm một kế hoạch đá Vasili ra khỏi công hội, dù sao kỹ thuật của Vasili khá bình thường, khi chơi game lại thường xuyên tức giận mất cả lý trí. Nếu không đá gã ra thì mình cũng cảm thấy rất khó chịu, nói thế nào thì quản lý cũng là quản lý, không quản được ngươi thì cần ngươi làm cái gì.

Thế nhưng, Vasili cũng rất may mắn, khi kế hoạch đá người của công hội chưa được áp dụng thì có tin tức nói, game online 3D "Tân Sinh" chuẩn bị xuất hiện.

"Tân Sinh" không cần chuột và bàn phím, người chơi có thể dùng ý thức và dựa vào cơ thể hiện thực để đi vào.

Bởi vì cơ chế này của "Tân Sinh" nên một thân cơ bắp của Vasili rất phù hợp để chơi game này, có cơ thể mạnh mẽ lẫn ý thức và kinh nghiệm của gamer chuyên nghiệp, nếu để gã đi vào thì có lẽ gã phát triển sẽ rất nhanh.

Cho nên ban quản lý mới không áp dụng kế hoạch trước đó.

Mà Vasili cũng không phụ sự kỳ vọng của công hội Tinh Thần, dựa vào chính mình cũng có thể giành được thành tựu trong "Tân Sinh".

Như vậy nên ban quản lý của công hội Tinh Thần rất hài lòng, hủy bỏ kế hoạch đuổi việc Vasili, bởi vì lợi ích mà Vasili giành được cho công hội lớn hơn nhiều những rắc rối gã gây ra, không phải ăn đồ ăn nhiều sao, chỉ cần gã mạnh mẽ thì ăn nhiều hơn cũng có sao đâu chứ.

Quản lý của công hội rất thực tế, cho nên trong mắt họ, Vasili cũng không đáng ghét như trước mà càng nhìn lại càng đáng yêu.

Còn tại sao họ lại bảo rằng Vasili ăn đồ ăn, bởi vì cái Nitrogen khá khó đọc, với lại cũng khó nhớ, mà những game thủ chuyên nghiệp này đều do họ nuôi nên thay bằng từ "đồ ăn" sẽ dễ nói hơn…

Chương 294: Danh Tiếng Và Độ Hot

Chương 294: Danh Tiếng Và Độ Hot

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Vasili quật khởi ở trong "Tân Sinh", trong mắt của công hội Tinh Thần thì gã đã trở nên đáng yêu hơn nhiều, có cảm giác khá là dễ thương. Thế nhưng bây giờ người chơi trong Bàn Thạch trấn thuộc trận doanh Nhân Loại không hề có cảm giác như vậy đối với Vasili, những cái cơ bắp sưng phù lên một cách khủng bố kia của Vasili khiến những người chơi ở xung quanh cảm thấy hơi kinh hoảng.

Nếu nói công hội Tinh Thần cảm thấy Vasili rất dễ thương, vậy thì người chơi trên Bàn Thạch trấn cảm thấy Vasili rất mạnh bạo, mạnh đến mức bọn họ không dám đến gần gã, thậm chí còn tự giác nhường đường cho gã nữa chứ.

Mặc dù Tiêu Phàm cũng có thể khiến cho những người chơi này nhường đường cho mình, thế nhưng chuyện này hoàn toàn bởi vì loại người chuyên nghiệp như Phong Ma Tiểu Xích Lang đã tạo thế cho hắn sau khi giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" kết thúc, hắn ta đã mạnh mẽ quỷ thần hóa hình tượng "Lich King" của Mệnh Phàm, uy nghiêm vương giả của "Lich King" Mệnh Phàm đã dồn dập đẩy những người chơi ở xung quanh ra, mạnh mẽ mở ra một con đường của riêng mình.

Còn Vasili, tuy rằng bây giờ gã vô cùng nổi tiếng, thế nhưng ở phương diện uy nghiêm thì gã vẫn chưa đạt được mức độ như Tiêu Phàm, những người chơi kia nhường đường cho gã chủ yếu là do bị những cái cơ bắp khủng bố của gã làm do sợ hãi.

Ở trong mắt người bình thường, trên cơ thể có một chút đường cong được gọi là vẻ đẹp khỏe khoắn, thế nhưng nếu cơ bắp quá nhiều quá to thì được gọi là bất thường và khủng bố, bởi vì mọi chuyện đều là tốt quá hóa lốp.

Vì vậy những người chơi ở xung quanh Vasili đều mang ánh mắt sợ hãi nhìn về phía gã, có điều khi ánh mắt này đến được trong lòng của Vasili thì đã biến thành hai chữ "kính nể" rồi.

Đối với ánh mắt của những người chơi này thì Vasilii cảm thấy rất hưởng thụ, trong lòng rất ngây ngất.

Cảm giác làm cao thủ thật là tốt đó ~

Nghĩ lại những ngày tháng trước đây của mình, quả thực là sống như một con chó mà!

Đúng vậy, trong lòng Vasili cảm thấy trước đây khi gã ở trong công hội Tinh Thần và chưa có tiếng tăm gì thì sống rất thảm, quả thực là sống không bằng chết, địa ngục giữa trần gian.

Dưới đây là nhiệm vụ hằng ngày của Valisi lúc gã chưa nổi tiếng trong "Tân Sinh", mới gia nhập công hội Tinh Thần:

Lên mạng, chơi trò chơi, huấn luyện bị người mới hố (1/1)

Bị hố xong thì trút sự tức giận với người chơi xa lạ trên mạng (1/1)

Có sát ý, hẹn gặp mặt đánh nhau (1/1)

Đối phương nói chú à, chúng ta không hẹn nhé, không có chỗ nào để trút giận, bắt đầu đập bàn phím (1/1)

Nhiệm vụ kèm theo: Đập con chuột, đập tai nghe, đập màn hình, đập camera, đập loa, đập máy, hất bàn, đá ghế (1/1)

Nhân viên quản lý xuất hiện, khống chế tình cảnh, dọn "Pre Workout*", tôi không hề sai, tôi rất vô tội (1/1)

(*Pre Workout: một loại thực phẩm bổ sung dùng cho việc tập gym)

Tập thể hình, ăn Pre Workout (3/3)

…

Những ngày tháng sinh sống khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng như vậy, Vasili thật sự cảm thấy vô cùng khó chịu, ngoại trừ việc tập thể hình, những chuyện khác đều không phải là chuyện mà gã muốn làm, điều này làm cho gã lại nản lòng thoái chí lần nữa.

Thế nhưng sau đó "Tân Sinh" xuất hiện, trò chơi võng du thực tế ảo này quả thực là thứ đo ni đóng giày cho gã, điều này làm cho cơ bắp mà gã yêu thích nhất cũng không phải là thứ vô dụng ở trong trò chơi, trái lại còn biến thành vũ khí sắc bén để chiến đấu.

Sau đó nữa, Vasili nổi tiếng, ở trong trò chơi thì gã có hình tượng cao thủ, càng ngày càng có nhiều người chơi sùng bái gã, gã cảm thấy thực lực của mình đã được mọi người tán thành, cuộc sống khổ cực kia cuối cùng cũng đã kết thúc.

Bởi vậy Vasili vô cùng hài lòng, cứ như vậy thì gã càng thích tập thể hình nhiều hơn, quan trọng nhất chính là Vasili đã hiểu được tầm quan trọng của danh tiếng và độ hot ở trong trò chơi.

Trong công hội Tinh Thần thì Vasili có một vị tiền bối tên là Nhược Sở, biệt danh là Vua Microblogging, thật ra trong lòng của Vasili thì hắn ta chỉ là một người mới, Vasili vẫn luôn xem thường hắn ta.

Thế nhưng sau khi Vasili nổi tiếng, ấn tượng của gã về vị tiền bối tên là Nhược Sở này đã có sự thay đổi.

Tại sao vậy?

Bởi vì Vasili cảm thấy Nhược Sở quả thực rất khôn khéo, đã biết duy trì danh tiếng và độ hot của mình từ sớm, cho dù kỹ thuật chơi trò chơi không ra gì, cũng có thể dựa vào tiếng tăm và độ hot để phát tài trong hiện thực, sống không buồn không lo.

Nghe nói Nhược Sở tự mình thành lập công ty trách nhiệm hữu hạn về thực phẩm "Big Brother", thông qua sức ảnh hưởng của mình khiến cho fan mua bánh của công ty, bây giờ công ty đã ngày một phát triển.

Chuyện này khiến cho Vasili hiểu sâu hơn về cái khái niệm "danh tiếng" ở trong trò chơi.

Vì vậy gã phải bảo vệ danh tiếng của mình, hơn nữa còn phải mở rộng mức độ nổi tiếng của bản thân nữa chứ.

Thế nhưng gần đây lại có một người chơi đột nhiên xuất hiện, khiến cho gã – một tân tinh siêu cấp của công hội Tinh Thần – lại phải chịu sự lạnh nhạt của mọi người lần thứ hai, người này chính là "Lich King" Mệnh Phàm, quán quân của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh".

Vốn người tham gia giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" phải là gã, đối với chuyện này thì gã vô cùng hối hận, bởi vì nếu như gã đi, có lẽ vị trí quán quân đó đã thuộc về gã rồi, vậy thì mức độ nổi tiếng của gã lại được tăng thêm.

…

Thì ra lúc đó công hội Tinh Thần phái gã đi trợ giúp Ngọc Sinh Yên hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông, gã từ chối, sau đó mới đến lượt Nhược Sở.

Bởi vì lúc đó gã cảm thấy mình phải dành nhiều thời gian hơn để nâng cao thực lực, vậy thì mức độ nổi tiếng của gã mới càng lúc càng cao được.

Lẽ nào việc đi làm nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông lại không thể tăng thực lực của gã hay sao?

Cũng không thể nói vậy, bởi vì trong khoảng thời gian đó, công hội Tinh Thần trùng hợp phát hiện bí quyết tự lĩnh ngộ kỹ năng trong "Tân Sinh".

Dù sao thì công hội Tinh Thần cũng là một công hội trò chơi vô cùng chuyên nghiệp, trong công hội cũng có rất nhiều người chơi chuyên nghiệp, ở đó mọi người có thể giao lưu kinh nghiệm ở trong trò chơi của mình một cách rất hữu ích, sau khi công hội chỉnh hợp lại các điều tâm đắc của mọi người liền chia sẻ cho mỗi thành viên.

Khi đó công hội Tinh Thần đã chỉnh hợp ra bí quyết tự lĩnh ngộ kỹ năng trong "Tân Sinh" một cách rất chính xác. Phương pháp thứ nhất là thường xuyên lặp đi lặp lại một hành động khác với lúc bình thường để tạo thành một hành động có hiệu quả và tác dụng, làm như vậy thì sẽ có xác xuất lĩnh ngộ kỹ năng mới. Một cách khác là dưới tình huống nguy hiểm thì bản thân thực hiện một hành động có tác dụng vô cùng lớn với tình thế lúc đó, làm vậy cũng sẽ có xác suất lĩnh ngộ kỹ năng mới.

Ở trong "Tân Sinh", học được càng nhiều kỹ năng tuyệt đối là một biện pháp không tệ để tăng thực lực cho bản thân mình, vì vậy trong khoảng thời gian đó thì mọi thành viên của công hội Tinh Thần đều vội vàng đi thử nghiệm phương pháp tự lĩnh ngộ kỹ năng bằng cách thứ nhất, Vasili đương nhiên cũng không phải là một ngoại lệ.

Tại sao không thử nghiệm phương pháp thứ hai, bởi vì điều kiện thực hiện phương pháp thứ hai thực sự là vô cùng khắc nghiệt.

Sau đó, Vasili đã điên cuồng dùng các loại vũ khí để huấn luyện bản thân mình ở trong trò chơi, cố gắng khiến cho một loại vũ khí ở trong đống vũ khí đó có thể lĩnh ngộ được một kỹ năng.

Thế nhưng đã huấn luyện một hồi lâu rồi mà chẳng có chuyện gì xảy ra cả, thế là tính tình nóng nảy của Vasili lại bùng nổ lần thứ hai, gã tùy tiện cầm lấy một cái vũ khí ở xung quanh rồi đập phá lung tung, cuối cùng ở trong trận đập phá điên cuồng này, Vasili đã lĩnh ngộ được một kỹ năng, gọi là [Vũ Khí Thiết Hoán].

Kỹ năng [Vũ Khí Thiết Hoán] có thể khiến cho Vasili lập tức thay đổi vũ khí ở trong ba lô của mình, hoàn toàn không có thời gian hồi chiêu, sau khi hoán đổi còn có thể tăng cường lực công kích của bản thân trong một khoảng thời gian nữa.

Chương 295: Chờ Đợi

Chương 295: Chờ Đợi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Điều này có nghĩa là gì, điều này có nghĩa là trong lúc Vasili đang cầm dao găm đâm vào người kẻ địch, bỗng nhiên đổi thành trường thương, khiến cho đối phương không kịp trở tay; lúc cầm trường kiếm để chém, khi kẻ địch đang chặn lại thì bỗng nhiên đổi thành dao găm rồi bỏ qua phòng ngự của kẻ địch, đâm thẳng vào chỗ yếu; lúc kẻ địch định dùng chiến thuật cứng đối cứng, bỗng dưng lại đổi thành vũ khí mềm như roi, tạo ra cơ hội tập kích bất ngờ cho bản thân mình.

Vì vậy, nói tóm lại thì chỉ cần Vasili có đủ vũ khí, kỹ năng [Vũ Khí Thiết Hoán] chính là một kỹ năng rất tốt.

Thực lực của Vasili cũng xứng đáng với cuộc thu hoạch lần này, sau khi gã vận dụng [Vũ Khí Thiết Hoán] một cách thuần thục, trải qua chiến đấu thì gã được những người chơi khác phong cho một danh hiệu không tệ… "đại sư Vũ Khí", đối với cái danh hiệu này thì Vasili vô cùng kiêu ngạo.

Mà các thành viên khác của công hội Tinh Thần cùng đi thử nghiệm phương pháp này cùng lúc với gã dường như chẳng có thu hoạch gì, điều này làm cho Vasili cảm thấy sau khi mình tiến vào Tân Sinh thì đã vô cùng may mắn, xem ra tuy rằng phương pháp tự lĩnh ngộ kỹ năng ở trong "Tân Sinh" đã bị công hội Tinh Thần chỉnh hợp ra, thế nhưng khi thực hiện thì vẫn phải dựa vào thực lực đó.

Thế nhưng sau đó Vasili lại nhận được tin tức, nghe nói Nhược Sở được tham gia giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", điều này làm cho gã hơi buồn bực, bởi vì gã đã bỏ qua một cơ hội khiến mình nổi tiếng rồi.

Không chỉ có vậy, trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" còn bỗng nhiên xuất hiện một người chơi được xưng là "Lich King", làm đảo loạn tất cả mọi thứ của gã…

Vasili vô cùng rõ ràng, đãi ngộ gần đây mà gã hưởng thụ, hoàn toàn bắt nguồn từ trình độ trong trò chơi "Tân Sinh" tăng cao dẫn đến sự nổi tiếng và nhân khí cũng tăng theo.

Nếu như không có sự nổi tiếng và nhân khí, gã hiện tại đã bị đánh về nguyên hình sau khi trải qua quãng thời gian thoải mái rồi.

Nghĩ tới những "nhiệm vụ hàng ngày" khiến hắn sống không bằng chết kia, bây giờ dù chết Vasili cũng không muốn mất vị trí khiến người người ghen tỵ trong "Tân Sinh".

Mà "Lich King" Mệnh Phàm đột nhiên xuất hiện, phá hủy tất cả của Vasili.

Nếu muốn hỏi ở trong "Tân Sinh" chỗ nào có thể thấy được tình trạng nhân khí của một người nhanh nhất, chỗ ấy không thể nghi ngờ chính là ở trong cộng đồng Post Bar, chỉ cần trở thanh nhân vật trong chủ đề sốt dẻo nhất trên Post Bar, muốn không nổi tiếng cũng không được.

Thế nhưng sau khi giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" kết thúc, trên Post Bar đều tràn ngập những chữ "Lich King" Mệnh Phàm này, khiến mắt Vasili cảm thấy nhoi nhói.

Thế là Vasili lấy danh nghĩa của mình, đăng một bài viết, gọi là "Bậc thầy vũ khí Vasili mời ngài đàm luận cường thân kiện thể", muốn nhờ vào nó để xoát độ nội tiếng cho mình, lại thêm chủ đề cường thân kiện thể thú vị như vậy, Vasili tin tưởng chắc chắn có thể hấp dẫn đến không ít người chơi.

Nhưng mà bài viết vừa đăng không lâu, Vasili liền cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, "Bậc thầy vũ khí Vasili mời ngài đàm luận cường thân kiện thể" nhanh chóng rơi tự do trên Post Bar, mà những bài viết phía trên đều thuần một sắc là bài viết về "Lich King" Mệnh Phàm.

Hiện tượng như vậy khiến trong lòng Vasili cảm thấy sợ hãi vô vàn, gã nghĩ tới một khả năng, đó chính là sự đột nhiên xuất hiện của "Lich King" Mệnh Phàm, khiến cho công hội mới nổi Tinh Thần cứ vậy mà hết hơi…

Bởi vì bài viết "Bậc thầy vũ khí Vasili mời ngài đàm luận cường thân kiện thể" gã đăng lâu như vậy mà trên Post Bar hoàn toàn không có ai thăm hỏi, chứng tỏ trước mắt tất cả mọi người đều chăm chú Mệnh Phàm, không ai chú ý đến gã.

Thậm chí ngay cả những antifan lúc trước cũng chưa từng xuất hiện, Vasili chờ thật lâu, vất vả lắm mới có một tin nhắn phản hồi bài viết, kết quả là lại đến mắng chửi Mệnh Phàm, sau khi mắng xong lại nói đi nhầm chỗ.

Tiêu Phàm một thời thanh danh cực thịnh, khiến cho trong lòng Vasili luôn sợ mất đi sự chú ý trở nên vô cùng sợ hãi, cho nên Vasili quyết định đánh ra danh tiếng một lần nữa trong trò chơi, mà biện pháp nhanh chóng nhất để nổi danh chỉ có một, đó chính là tự tay đánh bại quán quân của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", "Lich King" Mệnh Phàm.

Hiện tại hình tượng Tiêu Phàm trong lòng phần lớn người chơi không thể nghi ngờ là một người có phẩm hạnh cực kém, thực lực cường đại, trùm phản diện không việc ác nào không làm, cho nên nếu có thể dánh bại Tiêu Phàm trước mặt mọi người, đây tuyệt đối là một cơ hội làm rạng danh vô cùng tốt, vả lại nếu có thể đánh bại "Lich King" Mệnh Phàm còn có thể đóng vai trò là người đại nghĩa, có thể nói là người người đều ngưỡng mộ.

Mà cơ hội như vậy chỉ dành cho người chơi đầu tiên khiêu chiến thành công Tiêu Phàm, cho nên sau khi Vasili lấy tin tình báo về Tiêu Phàm ở chỗ Phong Ma Tiểu Xích Lang, lập tức giấu diếm nhân viên quản lý công hội của mình, ngựa không dừng vó chạy đến Bàn Thạch Trấn ở trận doanh Nhân Loại, muốn cướp người tại đó, một lần ra tay liền thắng trận, lần nữa trọng chấn danh hiệu cao thủ Vasili trong trò chơi.

Về phần thực lực của Tiêu Phàm, Vasili hoàn toàn không quan tâm, bởi vì Vasili tin tưởng trước mặt gã, toàn bộ thủ đoạn của "Lich King" Mệnh Phàm đều chỉ là hổ giấy, nhìn thì oai phong nhưng lại chả làm nên trò trống gì.

Cho nên giờ phút này, Vasili vội vàng hấp tấp đứng trước cửa vào phó bản tại Bàn Thạch Trấn để chờ Tiêu Phàm xuất hiện, ánh mắt nóng bỏng kia xuyên thấu qua tấm màng mỏng trong suốt màu đỏ bao phủ cánh rừng, mỏi mắt chờ đợi.

…

Mà bên trong phó bản Bàn Thạch Trấn, Tiêu Phàm cũng không biết bên ngoài phó bản có phiền phức đang đợi hắn đi xử lý, một mình Tiêu Phàm

lại chém chết một con hổ trên thân bốc khói.

Tuyết Dạ thì vẫn bị Tiêu Phàm gạt ra một bên như cũ, toàn bộ hành trình hai người đều yên lặng không nói.

Trong lòng Tiêu Phàm ánh mắt Tuyết Dạ nhìn hắn là khiếp sợ và sùng bái, mà trong long Tuyết Dạ, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn về phía cậu là lạnh lùng và chán ghét, hai người hoàn toàn không có cách nào lý giải tâm tư của đối phương, cứ một đường như vậy đánh tới chỗ Boss Phù thủy tà ác của phó bản Bàn Thạch Trấn.

Trên thân mặc áo bào pháp sư rách rưới màu xám, mắt thâm quầng lõm sâu, hai mắt vô thần,

tóc tai màu xám trắng rối bời bay múa, cầm một cây pháp trượng như gậy quấy phân heo, Phù thủy tà ác chậm rãi xuất hiện từ một mảnh sương mù màu tím đen nồng đậm, mặc dù tướng mạo của Boss phó bản này có handsome một chút nhưng mà phối hợp với đặc hiệu ra rân u ám vô cùng này, về phương diện khí thế ngược lại lại đạt max điểm.

Chẳng qua Tiêu Phàm Phù thủy tà ác trước mặt này, trong lòng chỉ nghĩ đến sớm một chút kết thúc cái phó bản Bàn Thạch Trấn nhàm chán này cho rồi, sau đó mang Tuyết Dạ về cho Hổ Nữu các cô ấy dạy bảo một chút, để Tuyết Dạ cùng mấy người Hổ Nữu đi đánh quái dã ngoại nhỏ cấp thấp luyện cấp một chút, dù sao loại trình độ tiểu bạch của Tuyết Dạ này, bên trong phó bản Tiêu Phàm thật không biết có thể giao cho cô ấy làm gì nữa, mà để cho cô ấy một mực đứng bên cạnh quan sát kiểu này, Tiêu Phàm cũng hơi không được tự nhiên lắm.

Nói đến không tự nhiên, trước mắt người không được tự nhiên nhất chính là Tuyết Dạ, bởi vì lúc này đội ngũ đã đánh đến Boss của phó bản, đội trưởng còn không có giao cho cậu bất cứ nhiệm vụ gì, chuyện này chứng minh ý nghĩ trong lòng cậu là chính xác.

Cậu bị loại rồi, khảo hạch xong om rồi, cùng thời trang vô duyên, trong long Tuyết Dạ biến thành một đống lộn xộn…

Vì để cho thái độ của đội trưởng đối với mình tốt một chút, mình có nên tìm cơ hội làm gì đó trước khi phó bản kết thúc không nhỉ, nhưng mà lại không thể làm trái kỷ luật của đội ngũ, như thế sẽ khiến ấn tượng của đội trưởng đối với mình càng thêm tồi tệ.

Tốt nhất là lúc đội trưởng đánh Boss xuất hiện sơ sót, tại tình huống sinh tử, tiến lên xả thân vì anh ta đỡ một đao.

Như vậy không chỉ có thể thể hiện tinh thần vì đồng đội không biết sợ của mình, lại càng nói rõ phương diện phòng ngự yểm hộ của mình trong khảo hạch làm vô cùng đúng chỗ đúng thời điểm.

Chương 296: Cơ Hội Của Tuyết Dạ

Chương 296: Cơ Hội Của Tuyết Dạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ có dạng kịch bản máu chó như vậy cuối cùng mới có thể làm đội trưởng cảm động, vớt vát hình tượng của mình trong lòng anh ta, sau đó đội trưởng nhìn ở hy sinh của mình đã cứu anh ta một mạng liền sẽ nhắm một mắt mở một mắt, để cho mình thông qua khảo hạch, như thế thì món thời trang kia liền là của mình rồi.

Tuyết dạ đối với bộ đồ thời trang kỷ niệm [Tinh Quang Thiểm Diệu] vô cùng chấp nhất, khiến cho trong lòng của cậu trở nên hơi bị tẩu hỏa nhập ma.

Mang tâm tư và ý nghĩ như vậy, Tuyết Dạ vô cùng chăm chú đứng sau lưng Tiêu Phàm, trong lòng yên lặng động viên Phù thủy tà ác, ngóng trông Boss cuối trong phó bản có thể có năng lực một chút, đừng giống như những cái a miêu a cẩu hồi nãy, mới vừa đối mặt liền bị đội trưởng một kiếm tiễn vong.

Chỉ cần boss lợi hại một chút, Tuyết Dạ cậu mới có cơ hội hoàn thành hành động vĩ đại xả thân cứu chủ, như vậy mới có thể cảm động đến vị đội

trưởng lạnh lùng này, cho nên Tuyết Dạ chính là toàn tâm toàn ý cầu nguyện cho boss, đồng thời cũng ngóng trông Tiêu Phàm có thể xuất hiện sai lầm, rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Phù thủy tà ác vẫn lướt qua lướt về bên trong phó bản, làn sương mù màu đen trên người hắn nồng đậm hơn những hung thú trước đó rất nhiều, khí thế của boss này khiến cho Tiêu Phàm không hiểu sao hơi rét lạnh, nhưng kỳ quái là cái trận gió âm này dường như là truyền tới từ phía sau lưng hắn…

Cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo bỗng nhiên ập tới, toàn thân Tiêu Phàm cũng bắt đầu có phần căng thẳng, bên trong hai con mắt hắn lóe lên ánh sáng đỏ tà dị…

Kỹ năng nhìn thấu suốt [Ác Ma Ngưng Thị] của Tiêu Phàm đã được triển khai. Bởi vì sau khi hắn luyện được chân khí nội lực, cảm giác của Tiêu Phàm trở nên vô cùng nhạy cảm, sắc bén, cảm giác lạnh lẽo vô cùng như thế này, quả thật đáng để Tiêu Phàm chú ý tới.

[Tên: Phù thủy tà ác]

[Cấp bậc: 35]

[Chủng tộc: Nhân loại]

[Lượng HP: 100%]

Kỹ năng

[Tên kỹ năng: Răng Độc]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Tác dụng: Phóng ma pháp răng độc có thuộc tính tối về phía trước để làm kẻ địch bị thương, thời gian làm lạnh 1 giây.]

[Kỹ năng tiêu hao: 10 điểm giá trị pháp lực]

[Ghi chú: Pháp thuật cơ bản của Phù thủy tà ác]

[Tên kỹ năng: Giác Tiên]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Tác dụng: Vung chiếc roi cho ma pháp thuộc tính ám ngưng tụ ma thành về một phạm vi nhất định phía trước để tấn công kẻ địch, thời gian làm lạnh 3 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: 100 điểm giá trị pháp lực]

[Ghi chú: Pháp thuật cơ bản của Phù thủy tà ác]

[Tên kỹ năng: Trận]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Loại kỹ năng: 1 giây sau khi Phù thủy tà ác niệm xong thần chú, một ma pháp trận màu đen sẽ xuất hiện dưới chân kẻ địch, tạo thành hiệu quả hỗn loạn cho kẻ địch liên tục trong 2.5 giây, thời gian làm lạnh 5 phút]

[Kỹ năng tiêu hao: 200 điểm giá trị pháp lực]

[Ghi chú: Phù thủy tà ác có thể tư duy được cách bài trí trận pháp để khống chế dã thú.]

[Tên kỹ năng: Ngày Yên Nghỉ]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Tác dụng: Sau khi Phù thủy tà ác chết, pháp lực trong cơ thể sẽ hội tụ thành một đợt sóng xung kích áo thuật mạnh mẽ, tự động đuổi theo kẻ địch đã tấn công khi Phù thủy tà ác còn sống, làn sóng xung kích áo thuật này khi đụng trúng mục tiêu kẻ địch sẽ tạo thành thương tổn rất lớn.]

[Ghi chú: Khi còn sống Phù thủy tà ác không thể sử dụng kỹ năng này, đây cũng là kỹ năng mà hắn ta không muốn dùng nhất cuộc đời.]

Sau khi thông tin về Phù thủy tà ác được phản hồi lại, Tiêu Phàm cảm thấy rất nghi hoặc.

Phù thủy tà ác là boss của phó bản, hắn ta có ươợc những kỹ năng tấn công riêng biệt, một cái là kỹ năng tấn công phạm vị, một cái là kỹ năng hạn chế có thời gian làm lạnh rất lâu, còn một kỹ năng tấn công tạo ra lực công kích cực mạnh sau khi chết. Nhưng kỹ năng này kết hợp với nhau có thể coi là rất hợp lý, nhưng ngoại trừ kỹ năng [Ngày Yên Nghỉ] chỉ có tác dụng sau khi Phù thủy tà ác chết kia, Tiêu Phàm hoàn toàn không biết kỹ năng nào của tên Phù thủy tà ác đang đứng trước mặt mình mới là uy hiếp lớn nhất đối với hắn, vậy tại sao mình lại có cảm giác âm u kinh khủng thế này nhỉ?

Tiêu Phàm cảm thấy cảm giác bỗng nhiên ập tới này quá sức kỳ lạ nên hắn hít sau rồi hạ quyết tâm, tập trung cảm nhận xem sự bất an này rốt cuộc là từ đâu đến?

Khi Tiêu Phàm bắt đầu tập trung tiếp vào trạng thái, cảm giác của hắn tựa như một đợt sóng lấy bản thân hắn làm trung tâm mà khuếch tán ra bốn phía…

Phía sau?

Chẳng lẽ trong phó bản vẫn còn có quái vật trốn ở sau lưng mình?

Tuyết Dạ vẫn còn đang đứng sau lưng mình, cô ấy chính là một tay gà mờ trong game, không có kỹ thuật và thực lực như mình, không thể phản ứng kịp thời với nguy hiểm như mình, nếu quái vật ở phía sau lưng tập kích cô ấy mà mình không kịp đến cứu thì phải sao đây?

Vì thế Tiêu Phàm nhanh chóng xoay người nhìn về hướng mà mình cảm thấy có sự nguy hiểm, chỉ là Tiêu Phàm vừa xoay người nhìn thấy hình ảnh trước mắt, biểu cảm của hắn liền run rẩy. Hắn thấy dáng vẻ Tuyết Dạ đang tập trung tinh thần đứng ở đằng kia, miệng cô lầm bầm gì đó khe khẽ, tay như đang đẩy thứ gì đó về phía trước, từng bước từng bước lén lút tự đẩy bản thân mình lên.

Cảm giác này tựa như Tuyết Dạ đang làm một nghi thức của tà giáo nào đó, thậm chí Tiêu Phàm còn thấy dường như trên người cô đang tỏa ra làn sương khói màu tím đen, trong lòng hắn kinh ngạc lên tiếng, boss của phó bản này sẽ không ngược đời như vậy chứ? Bối cảnh của phó bản này là Phù thủy tà ác có thể dùng vu thuật của bản thân mình để khống chế thú dữ

trong rừng rậm, chẳng lẽ nó còn có thể khống chế được người chơi đồng đội trong đội ngũ hay sao? Nhưng mà [Ác Ma Ngưng Thị] của mình lại hoàn toàn không nhìn thấy được các kỹ năng liên quan đến khống chế tâm linh của Phù thủy tà ác. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Có điều nghi vấn trong lòng Tiêu Phàm không được bao lâu đã biến mất, bởi vì Tuyết Dạ đã lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Tuyết Dạ nhìn thấy Tiêu Phàm bỗng nhiên xoay người liền giật mình một cái, trời ạ, chẳng lẽ đội trưởng vừa nhìn thấy mình nguyền anh ấy? Làm sao bây giờ đây? Thôi rồi, xong rồi, mình đi đời rồi, hu hu hu…

Đúng vậy, Tuyết Dạ bị Tiêu Phàm vứt sang một bên không có gì để làm, cô trở thành người chơi đầu tiên trong "Tân Sinh" nguyền rủa đồng đội cổ vũ cho boss, vừa rồi Tuyết Dạ đang vô cùng tập trung vận công để nguyền rủa Tiêu Phàm phạm phải sai lầm, những thứ mà cô lẩm bẩm than thở rất nhẹ ở trong miệng chính là…

"Thiên linh linh, địa linh linh, sơ suất của đội trưởng mau hiển linh, lời nguyền rủa của tôi đừng không linh."

…

Tiêu Phàm phát hiện Tuyết Dạ đã khôi phục lại bình thường, cảm giác như tất cả những gì vừa xảy ra rất khó nói nên lời.

Cái quỷ gì thế? Cái gì vừa xảy ra vậy?

Đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm gặp phải chuyện không thể hiểu nổi như thế này trong trò chơi, nhưng đã không nghĩ ra được gì thì Tiêu Phàm cũng mặc kệ, dù sao thì hơi thở lạnh lẽo vừa rồi cũng đã biến mất.

Vì thế Tiêu Phàm xoay người lại đối mặt với boss của phó bản Phù thủy tà ác, có điều Tiêu Phàm có phần để ý được cảm giác vừa rồi của mình, bởi vì ngay khi hắn vừa mới hạ quyết tâm lại cảm nhận được một hơi thở cường đại ở sau lưng mình, mà hơi thở đó phát ra từ nơi mà Tuyết Dạ vừa đứng.

Chẳng lẽ hơi thở này tỏa ra từ Tuyết Dạ?

Rõ ràng Tuyết Dạ cũng chỉ là một tay mơ trong trò chơi mà thôi, làm sao có thể tỏa ra được một khí tràng như vậy? Vừa rồi nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác!

…

Tiêu Phàm vứt bỏ tạp niệm, quay lại đối mặt với boss phỏ bản với hình tường ngoại trừ tỏa ra khói thì cũng chẳng khác nào một tên ăn mày.

Có điều Tuyết Dạ đứng phía sau Tiêu Phàm lúc này bắt đầu cảm thấy bồn chồn…

Đối với boss phù thủy có hình người, đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Phàm gặp phải loại đó trong "Tân Sinh", có điều từ trước đến nay đã phải trải qua nhiều trận đấu như vậu rồi, hắn cũng đã thành thục hơn Tiêu Phàm khi mới bước vào "Tân Sinh" không ít.

Chương 297: Chuối Tiêu

Chương 297: Chuối Tiêu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Răng Độc] tím đen bắn ra từ pháp trượng của Phù thủy tà ác, quỷ dị mà tàn ác, nhưng so với mũi tên mà Tịch Dương bắn ra thì vẫn thua xa cả về tốc độ lẫn góc độ.

Tiêu Phàm bắt đầu bước đi, thân ảnh hóa thành một cơn gió nhẹ thổi bay những chiếc tăng độc tà dị đang bay đến.

Sau khi nhanh chóng lướt qua đợt công kích bằng răng độc của Phù thủy tà ác, Tiêu Phàm tiếp cận Phù thủy tà ác, không hề có động tác nào quá mức hoa mỹ, hai thanh trường kiếm giản dị trong tay Tiêu Phàm lướt qua tấm áo choàng cũ nát của Phù thủy tà ác, tước đoạt từng chút từng chút lượng máu của Phù thủy tà ác.

Phù thủy tà ác chịu tổn thương liền cảm thấy giận dữ, hắn ta vung pháp trương lên, một chùm tia sáng màu tím đen ngưng tụ lại trên đỉnh cây pháp trượng của Phù thủy tà ác, trở thành một cây roi mang theo khí thế lạnh thấu xương.

Giác Tiên!

Mặc dù lúc này Tiêu Phàm đã kịp thời phản ứng lại được, nhưng [Giác Tiên] lại là kỹ năng phạm vi của Phù thủy tà ác, mặc dù Tiêu Phàm đã nhanh chóng di chuyển một khoảng, nhưng cũng không thể đi ra khỏi phạm vi tấn công của [Giác Tiên], Tiêu Phàm bị tấn công rồi.

Có điều chùm tia sáng màu tím đen kia lại hấp thụ ở trên thanh trường kiếm của Tiêu Phàm, trên thân thanh kiếm Frostmourne phát ra một tiếng "Keng!" giòn vang, một cú đỡ hoàn hảo kỹ năng Giác Tiên của Phù thủy tà ác, lợi dung khe hở trong tấn công của Phù thủy tà ác, Tiêu Phàm nhanh chóng lao lên chém giết.

Phù thủy tà ác nhìn thấy Tiêu Phàm đang đánh về phía mình,trong miệng lẩm bẩm gì đó.

Tiêu Phàm nhìn hành động lúc này của Phù thủy tà ác liền biết hắn ta sắp sử dụng kỹ năng khống chế [Trận], Tiêu Phàm sao có thể để cho hắn ta đạt được mục đích, Tiêu Phàm từ trước khi bắt đầu chiến đấu đã ngậm sẵn trong miệng rượu chỉ để giờ khoảnh khắc này, Tửu Tinh Thổ Tức!

Những lời trong miệng Phù thủy tà ác hoàn toàn bị cắt ngang bởi mùi cồn bỗng nhiên tràn ngập trong không khí…

Trước đây khi hắn biết được các thông tin về Phù thủy tà ác, Tiêu Phàm vẫn luôn khống chế chặt chẽ nhịp độ của trận đấu, coi như boss phó bản Phù thủy tà ác này như tiểu quái mà đánh, mọi việc đều diễn ra đúng như ý muốn.

Tiêu Phàm đánh vô cùng thuận lợi, Tuyệt Dạ liền có vẻ tuyệt vọng.

Làm cái gì thế? Nhà ngươi không xứng với cái chức boss này một chút nào hết, có phải là chưa ăn no nên không có sức làm việc không? Vì sao ngay cả

đội trưởng cũng không đánh nổi?

…

Oán giận trong lòng của Tuyết Dạ dành cho Phù thủy tà ác không hề có chút tác dụng nào, Phù thủy tà ác vẫn vô cùng không đủ tiêu chuẩn mà ngã xuống dưới kiếm của Tiêu Phàm, không để lại một chút cơ hội nào cho Tuyết Dạ. Vở kịch cẩu huyết xả thân cứu chủ của Tuyết Dạ hoàn toàn không sử dụng được.

Đúng lúc này, một năng lược màu đen tỏa ra hơi thở nguy điểm đang hội tụ lại phía trên thi thể của Phù thủy tà ác.

Hai người trong đội ngũ đang ở bên trong phó bản, ánh mắt đồng thời lóe sáng…

Tiêu Phàm nhìn thấy năng lượng đang hội tụ bên trên thi thể của Phù thủy tà ác liền biết đây là sát chiêu cuối cùng [Ngày Yên Nghỉ] của Phù thủy tà ác, ký năng tuyệt sát của boss phó bản thường có thể khiến người chơi sau khi giết boss lơ là mà không trở tay kịp. Nhưng Tiêu Phàm đã chuẩn bị từ sớm, khi đánh Phù thủy tà ác hắn vẫn không hề sử dụng đến chân khí ít đến đáng thương của mình chỉ để lúc này dùng thử kỹ năng mới của hắn, Kim Tàm Thoát Xác…

Tiêu Phàm tập trung tinh thần chăm chú nhìn vào loạt năng lượng kia, đồng thời trong mắt Tuyết Dạ cũng để lộ ra sự hưng phấn, bởi vì cuối cùng hắn cũng đợi được cảnh tượng mà hắn mong muốn…

[Ngày an nghỉ] là kỹ năng của boss phó bản Bàn Thạch trấn Phù thủy Tà ác. Kỹ năng này giống y như tên của nó, được sinh ra để Phù thủy Tà ác có thể an nghỉ sau khi chết.

Làm gì để an nghỉ?

Đối với boss vừa bị đánh gục mà nói thì đương nhiên là phải thay hắn ta trả thù.

Cho nên [Ngày yên nghỉ] bắt đầu chậm rãi hội tụ luồn năng lương to lớn và nguy hiểm phía trên thi thể của phù thủy tà ác, chuẩn bị cho Tiêu Phàm một đòn chí mạng.

Tuy rằng lúc phù thủy tà ác còn sống trang điểm rất lôi thôi luộm thuộm nhưng ít nhất người khác vẫn cảm nhận được một chút sức sống của hắn ta, không đến mức để thế lực tà ác ăn dần ăn mòn cơ hội sống như vậy.

Nhưng sau khi [Ngày yên nghỉ] bắt đầu hoạt động, xuất hiện một tia màu tím đen giống như một mảnh vỡ chậm rãi hút pháp lực ra khỏi thi thể của phù thủy tà ác. Cơ thể của phù thủy tà ác bắt đầu bay màu, dần dần biến thành màu xám trắng giống như tro tàn. Màu sắc này khiến người khác nhìn qua cảm thấy thật ảm đạm.

Lúc này phù thủy tà ác nằm trên mặt đất giống như một tờ giấy bị lửa đốt, nếu như có một cơn gió nhẹ thổi qua, chắc chắn thi thể của hắn ta sẽ bay tán loạn trong gió.

Màu sắc trên cơ thể của phù thủy tà ác dần mờ đi, đồng thời cũng lấy đi cơ hội sống còn sót lại của hắn ta. Trông hắn giống như một cuộn tranh được vẽ bằng mực nước bị nước tẩy trôi. Mà "mực nước" trên bức tranh này hóa ra lại đang hội tụ những tia màu đen tím vô cùng diễm lệ trên người phù thủy tà ác. Phó bản Bàn Thạch trấn này có màu sắc đặc biệt của nó, đã đến lúc hắn phải chân chính kết thúc phó bản này rồi.

Tiêu Phàm nhìm chằm chằm vào luồng pháp lực trước mắt đang ngưng tụ thành một khối cầu tròn. Tiêu Phàm cảm nhận được hởi thở nguy hiểm từ phía trong quả cầu, hắn lập tức chuẩn bị tư thế nghênh đón chúng.

Tuyết dạ cũng nhìn chằm chằm vào khối cầu tím đen nguy hiểm kia, nhưng trong mắt hắn ta khối năng lượng này có vẻ như rất đáng yêu, chỉ giống như một quả cầu khí màu tím đen bình thường.

Đây chính là cơ hội cuối cùng của hắn ta trong phó bản này rồi. Tuyết Dạ hy vọng kỹ năng của boss cuối này sẽ mạnh một chút, tốt nhất là vừa nhanh vừa mạnh, khiếm cho vị đội trường này trở tay không kịp. Sau đó hắn sẽ có cơ hội cầm khiên chắn xông ra trước người Tiêu Phàm, đúng lúc trình diễn vở kịch cứu người cẩu huyết này.

Nghĩ như vậy, hai người Tiêu Phàm và Tuyết Dạ tiếp tục nhìn chằm chằm vào đạn Áo Thuật màu tím đen được kỹ năng cuối cùng của phù thủy tà ác [Ngày yên nghỉ] ngưng tụ lại. Lòng bàn tay nắm chặt của hai người bắt đầu chảy ra mồ hôi ướt đẫm…

Rõ ràng đạn Áo Thuật do [Ngày yên nghỉ] ngưng tụ có màu tối nhưng bỗng nhiên chúng lại có cảm giác như vừa lóe sáng . Tiêu Phàm nhận ra sự khác thường của đạn Áo Thuật, hắn biết đạn Áo Thuật đã sắp thành hình rồi, tiếp theo sẽ ngay lập tức phóng về phía mình. Vậy nên hắn tập trung tinh thần, chuẩn bị tư thế ngồi xuống thật nhanh.

Đạn Áo Thuật lóe sáng kì lạ như vậy, đương nhiên Tuyết Dạ cũng sẽ chú ý đến chúng, hắn ta biết thời khắc cần ra tay đến rồi. Bản năng của hắn ta cảm nhận được lực sát thương của kỹ năng này là rất lớn, không biết tấm khiên này của hắn ta có thể chịu đựng được khối ma pháp này hay không. Nhưng lần này hắn phải bảo vệ được đội trưởng, cho dù có phải chết đi chăng nữa.

Bởi vì Tuyết Dạ dự tính dù có phải bỏ mạng cũng muốn lấy được món trang phục kia. Ánh sáng kia thật sự rất đẹp mà phải không?

Đúng lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua, cơ thể đã trở nên mỏng mạnh của phù thủy ác ma bay tán loạn trong gió. Còn đạn Áo Thuật ở trên cơ thể của phù thủy lại bay ngược hướng gió bắn nhanh đến chỗ Tiêu Phàm!

Ngay lúc này!

Trong lòng hai người Tiêu Phàm và Tuyết Dạ không hẹn cũng nghĩ tới câu này, ngay lập tức đồng thời bắt đầu hành động.

Tiêu Phàm rất nhanh ngồi xuống tại chỗ [Kim tàm thoát xác]!

Mà Tuyết Dạ nhanh tay nhanh mắt, đã cầm khiên chắn đứng chặn trước mặt Tiêu Phàm. Hắn ta nhìn thấy quả cầu năng lượng màu tím đen đang bay thẳng về phía mình, trong mắt hắn ta lộ ra cảm giác hưng phấn.

Tốt lắm, cứ bay về phía mình thế này đi! Chỉ cần mình ngăn được đòn tấn công kỹ năng của boss lần này, theo tình theo lý đội trưởng chắc sẽ cho mình qua thử thách phòng ngự yếm hộ này thôi. Như vậy chắc chắn mình

sẽ lấy được bộ trang phục đó. Cho dù mình có bị quả cầu năng lượng này nỏ chết thì cũng có sao đâu!

Tuyết Dạ nhìn thấy qủa cầu dày đặc màu tím đen xuất hiện càng ngày càng lớn trước mắt mình, hắn ta giơ tấm khiên lên phía trước, trong lòng hắn ta có hơi căng thẳng.

…

Chương 298: Đội Trưởng Là Người Tốt

Chương 298: Đội Trưởng Là Người Tốt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này đạn Áo Thuật sắp bị Tuyết Dạ ngăn cản lại. Nhưng ngay sau đó, Tuyết Dạ ngây ngẩn cả người, bởi vì đạn Áo Thuật vốn đang phóng nhanh về phía hắn ta lại không đập vào người hắn ta…

Hương tiêu ngươi cái ba lạp đích! Quả cầu năng lương này thế mà lại là một quả cầu chuối tiêu! Phù thủy tà ác hắn ta là Beckham sao?

Tuyệt Dạ thấy đạn Áo Thuật của kỹ năng [Ngày yên nghỉ] đổi hướng rẽ ra phía sau ngay trước mặt mình.

Lúc này Tuyết Dạ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Tuyết Dạ vốn có dự tính thể hiện năng lực phòng ngự yểm hộ xuất sắc của chính mình thông qua việc ngăn đạn Áo thuật lại. Bên cạnh đó còn để tung một ít nhân tình cho vị đội trưởng "lãnh khốc" này bằng việc xả thân yểm hộ hắn, để đội trưởng hào phóng cho hắn ta thông qua thử thách này. Cuối cũng sẽ có được thứ mà hắn ta muốn có, ai ngờ ở thời điểm mấu chốt viên đạn Áo Thuật này lại không nghe theo kịch bản của mình!

Quả cầu này lại vòng ra sau. Nếu nó vòng ra sau thì bản thân tiêu thật rồi…

Sau khi quả cầu năng lương này lách qua mình tất nhiên sẽ đạp vào người đội trưởng của mình rồi.

Tuyết Dạ nghĩ như vậy là bởi vì ngay trước lúc hắn ta chạy đến chắn trước người Tiêu Phàm, hắn ta nhìn thấy vị đội trưởng luôn luôn khôn khéo này lại ngồi xuống đấy chứ không phải là chạy đi tránh quả cầu. Hơn nữa, quả cầu này lại chuyển hướng vòng ra sau, nghĩa là nó nhất định có khả năng truy lùng. Tuyết Dạ cảm thấy lần này Tiêu Phàm không tránh được rồi.

Nếu đội trưởng bị đập trúng thì có nghĩa là năng lực yểm hộ của mình không có tác dụng. Nếu đã vô dụng thì sẽ không vượt qua được bài kiểm tra này, hơn nữa đội trưởng bảo mình đứng cạnh xem cuộc chiến, thế mà mình lại tự tiện hành động để thể hiện năng lực. Như vậy ấn tượng của mình trong mắt đội trưởng sẽ càng ngày càng xấu. Xong rồi, xong rồi… Mình không có duyên với trang phục lần này rồi…

Sắc mặt Tuyết Dạ lập tức trở nên trắng bệch, đứng yên tại chỗ, hắn ta cũng không chú ý tới lượng HP của Tiêu Phàm trên bảng đội không giảm đi chút nào…

Lúc này Tiêu Phàm đang đứng ở phần đất trống cách một đoạn so với vị trí gốc. Ngay một giây trước khi đạn Áo Thuật của kỹ năng [Ngày yên nghỉ] lao tới phía mình, Tiêu Phàm có hơi ngạc nhiên. Hắn không ngạc nhiên vì kỹ năng cuối cũng này của phù thủy tà ác, mà là bởi bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Tiêu Phàm cảm động tước hành động chạy ra chắn trước mặt mình để chịu sát thương của Tuyết Dạ, nhưng trong lòng lại già mồm mắng thầm: tại sao mấy tên Tiểu Bạch trong trò chơi lại thích hành động lỗ mãng như thế này. Bởi vì cảnh tượng này khiến Tiêu Phàm nhớ đến vô số lần Xà Cơ đứng chắn trước mặt mình yểm hộ như thế này.

Tiêu Phàm thật sự rất sợ Tuyết Dạ ở trước mặt mình bị kỹ năng [Ngày yên nghỉ] của phù thủy tà ác gây thương tích. Cũng may là kỹ năng [Ngày yên nghỉ] này có khả năng truy tìm tự động, người tác chiến với phù thủy tà ác khi hắn ta còn sống chính là Tiêu Phàm nên toàn bộ sự thù hận đều được tính lên người Tiêu Phàm. Cho nên đạn Áo Thuật mới vòng ra đằng sau, tiếp tục xông về phía Tiêu Phàm.

Ngay trước khi đạn Áo Thuật đập vào người Tiêu Phàm, hắn ta bắt đầu khởi động kỹ năng [Kim tàm thoát xác] giấu trong lòng bàn tay!

[Tên kỹ năng: Kim tàm thoát xác]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: tạo ra một ảo ảnh sống động giống y hệt để thay thế người thật, có thể di chuyển đến gần ảo ảnh trong nháy mắt. Thời gian hồi chiêu: 10 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: 100 điểm chân khí]

[Chú ý: Đây không phải sợ mà đấy là chiến lược di chuyển.]

Lúc ảo ảnh thế thân bị khối cầu khí dày đặc màu tím đen kia nuốt chửng gần như toàn bộ, bỗng nhiên xuất hiện hình dáng thật của Tiêu Phàm ở gần ảo ảnh thế thân, quanh hắn sáng lên ánh sáng thăng cấp. Xuất hiện bảng tổng kết kinh nghiệm phó bản, điều này có nghĩa là phó bản Bản Thạch trấn đã sắp kết thúc rồi…

Sau khi sử dụng xong kỹ năng [Kim Thiền thoát xác], Tiêu Phàm cảm thấy thân thể của mình có chút không thực, không biết có phải là do Kim Thiền Thoát Xác trong nháy mắt đã tiêu hao hết sạch 100 điểm chân khí không nữa.

Trong hiện thực Tiêu Phàm không thể sử dụng tuyệt kĩ Thục Sơn Kim Thiền Thoát Xác, nhưng trong trò chơi lại hoàn toàn có thể thể nghiệm tuyệt kỹ Kim Thiền Thoát Xác này.

Đây là cảm giác khi linh hồn đực phóng xuất ra, chỉ lưu lại thể xác, rồi lại nhanh chóng nhập lại, phần kinh nghiệm này trong game có lẽ sẽ giúp Tiêu Phàm sớm ngày luyện thành Kim Thiền Thoát Xác trong cuộc sống thực tế.

Bây giờ đã đánh xong phó bản, hệp phó bản ban thưởng tương ứng cũng xuất hiện trong tay Tiêu Phàm.

Mặc dù lúc này trong tay Tiêu Phàm đã có một thanh thần khí Frostmourne, nhưng nói thế thế nào đi chăng nữa. chỉ cần là người chơi trong trò chơi đều

sẽ tràn ngập kỳ vọng đối với đồ vật trong hộp ban thưởng.

Tuy nhiên trước đó, Tiêu Phàm còn phải đi hỏi thăm cái người vẫn đang đứng sững sờ đằng kia, người mới vẫn còn đang duy trì tư thế cầm khiên phòng ngự.

Tiêu Phàm vượt qua người đi đến trước mặt Tuyết Dạ , nhìn thấy vẻ mặt của Tuyết Dạ lúc này, kém chút nữa bị giật mình.

Mặt của Tuyết Dạ lúc này trắng bệnh bệch không chút huyết sắc, ánh mắt có vẻ hơi ngốc trệ, biểu tình sống mà không thể yêu.

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, người mới đúng là người mới, một kỹ năng của Boss thôi mà cũng bị dọa thành cái dạng này, tố chất tâm lý thật yếu.

Tiêu Phàm thử tổ chức lại ngôn ngữ để an ủi cô một chút, nhưng thấy Tuyết Dạ yếu ớt bị một cái kỹ năng của Boss dọa thành như vậy lại không biết nói cái gì cho tốt, trong lúc nhất thời có chút buồn rầu.

Tiêu Phàm thấy hộp ban thưởng xuất hiện trong tay Tuyết Dạ, nhanh trí nói: "Tuyết Dạ, đừng lo lắng, chúng ta đã đánh xong phó bản, hộp ban thưởng của phó bản cũng đã tới tay rồi, mở ra nhìn xem, có lẽ bên trong sẽ xuất hiện thứ em muốn đấy."

Tuyết Dạ đang đau đớn trong lòng vì cho rằng [Tinh Quang Lấp Lánh] đã mất, lúc này nghe thấy bên tai mình có tiếng nói thì cứng đờ quay mặt lại.

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dạng này của cậu ta, thầm nhủ trong lòng, xem ra Tuyết Dạ này còn kém hơn cả Xà Cơ. Trong game, chí ít Xà Cơ cũng không sợ hãi. Còn Tuyết Dạ, kỹ năng cũng chưa đánh vào cô mà cô đã biến thành dáng vẻ thế này rồi.

- Đội trưởng, anh còn sống à?

Tuyết Dạ nản lòng thoái chí, đội trưởng còn sống thì sao, dù sao thì thời trang cũng không có duyên với mình.

Nghe thấy câu nói ngây thơ của Tuyết Dạ, vẻ mặt Tiêu Phàm cứng đờ. Sao lại có cảm giác Tuyết Dạ đnag trù ẻo mình chết thế nhỉ. Nhưng Tiêu Phàm thấy dáng vẻ bây giở của Tuyết Dạ cũng không tiện chỉ trích cái gì, ngược lại còn cười làm lành: "Anh không sao, em mở hộp ban thưởng ra xem, có lẽ thứ em muốn sẽ xuất hiện đấy."

- Đồ vật em muốn…

Tuyết Dạ yên lặng lẩm nhẩm mấy chữ này, trong mắt dường như khôi phục chút thần thái,chậm rãi mở hộp ban thưởng tựa như đây là tia hy vọng cuối cùng.

[Tên: Sách Kỹ Năng Trận]

[Loại hình: vật làm tiêu hao 1/1]

[Phẩm chất: hi hữu]

[Công dụng: Sau khi sử dụng có thể nắm giữ trận]

[Điều kiện sử dụng: không có]

[Ghi chú: một trong những kỹ năng chiêu bài của Boss phó bản tà ác Vu Sư tại trấn Bàn Thạch]

Sách kỹ năng! Là sách kỹ năng của boss phó bản! Xem ra hệ thống rất chiếu cố những người chơi mới. Trong game, vận khí của Xà Cơ cũng không tệ, không nghĩ tới Tuyết Dạ cũng vậy. Tiêu Phàm trông thấy sách lỹ năng trong tay Tuyết Dạ mà đỏ cả mắt.

Tuyết Dạ thấy vật phẩm trong tay mình thì thở dài, quả nhiên đạt được món thời trang kia không hề dễ dàng.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ ủ rũ cúi đầu của Tuyết Dạ, đột nhiên cảm thấy để Tuyết Dạ có được sách kỹ năng thật phung phí của trời. Người chơi mới như nàng vốn dĩ không biết được giá trị của vật phẩm này.

Nhìn thấy Tuyết Dạ mở được một vật phẩm tốt như thế, lòng Tiêu Phàm ngứa ngáy đứng ngồi không yên. Thừa dịp Tuyết Dạ mở được vật phẩm

không tệ, Tiêu Phàm quyết định muốn lây chút may mắn của cô, cũng mở được đồ tốt. Cõi lòng Tiêu Phàm đầy mong đợi nhìn hộp ban thưởng phó bản của mình. Vật phẩm mà phó bản ban thưởng của Tiêu Phàm dần xuất hiện trong ánh sáng…

[Tên: Bộ đồ trên bữa ăn]

[Loại hình: công cụ]

[Phẩm chất: Phổ thông]

[Độ bền: 100%]

[Lực công kích: Yếu]

[Thuộc tính: không]

[Hiệu quả đặc biệt: Không]

[Điều kiện trang bị: Không]

[Ghi chú: Bộ đồ có thể tăng thêm sự hoàn mỹ trên bàn ăn]

Chương 299: Rời Phó Bản

Chương 299: Rời Phó Bản

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn bộ dụng cụ màu bạc trên tay, mặt biến thành màu đen, hắn bắt đầu hoài nghi màu da trong trò chơi của hắn.

Nếu như trong game mình thực sự không phải người châu Phi, vì sao lại đen mặt đến mức này. Nhìn Tuyết Dạ sát vách vô cùng may mắn mở được một quyển sách kỹ năng, vì sao mình lại mở được cái đồ chơi này?

Một cái khay tròn còn thêm một cái lồng bàn tròn, đây là muốn hắn đi phục vụ nhà hàng à? Vì sao hắn luôn có thể mở ra được những đồ vật kỳ dị thế? Trước kia mở được một cái kẹp gắp than tổ ong, hiện giờ lại mở được cái gì bộ đồ trên bữa ăn, hệ thống đnag chơi ông phải không?

Được rồi, mình không cần chắp nhặt với một cái khay và một cái lồng.

Tiêu Phàm đi tới trước mặt Tuyết Dạ, lấy [Tinh Quang Lấp Lánh ra]

Tiêu Phàm cũng không quên mình đã hứa hẹn với người ta cái gì, phó bản đã kết thúc, vậy không ai nợ ai, đưa cho Tuyết Dạ đồ vật mà mình đã hứa là sẽ đưua cho cô. Dù sao Tiêu Phàm cũng không thiếu cái đồ vật thời trang này, sau khi cho cô vật phẩm thời trang này, sẽ nghĩ biện pháp kéo cô vào cái "vực sâu" Vũ Hội Ác Ma.

"Cái này…cái này…đây là…" Tuyết Dạ nhìn [Tinh Quang Lấp Lánh] mà Tiêu Phàm đưa cho mình, kích động đến nỗi không nói ra lời. Cậu vốn dĩ cho rằng thứ này không có duyên với mình, không nghĩ tới…

Tiêu Phàm nhìn thấy vẻ mặt của Tuyết Dạ biến đổi, thở dài trong lòng, con gái chính là như vậy. Vừa rồi sắc mặt còn tắng bệch, vừa thấy được đồ vật xinh đẹp liền hồi phục ngay lập tức. Hiện giờ khí sắc vô cùng hồng nhuận, thật sự còn nhanh hơn so với lật sách.

Tiêu Phàm nào có biết, vì để đạt được [Tinh Quang Lấp Lánh] mà cậu đã trăm phương nghìn kế lăn lộn trong phó bản không biết bao lâu. Bình thường, những vật phẩm thời trang hoặc trang bị mà Tuyết Dạ coi trọng, Tuyết Dạ đều trực tiếp dùng tiền để mua, thích cái gì mua cái đó, thực sựu vô cùng dễ dàng.

Mà [Tinh Quang Lấp Lánh] là món thời trang đầu tiên mà Tuyết Dạ cố gắng đạt được trong game, [Tinh Quang Lấp Lánh] là thời trang kỷ niệm, lúc này đối với Tuyết Dạ mà nói, nó thực sự có ý nghĩa kỷ niệm không tệ.

Cảm giác sau khi bỏ ra rất nhiều cố gắng để đạt được món thời trang so với cảm giác trực tiếp dùng tiền mua hoàn toàn khác, vì thế Tuyết Dạ vô cùng cao hứng. Trong phó bản, đã không biết bao nhiêu lần cậu cho rằng mình

không thông qua khảo hạch, cậu và [Tinh Quang Lấp Lánh] vô duyên, nhưng cuối cùng đội trưởng lại cho cậu một kinh hỉ.

Hơn nữa, cậu cho rằng đội trưởng Tiêu Phàm là một người vô cùng lạnh lùng khó làm quen, không nghĩ tới bây giờ lại thân thiện như vậy, sơ với những người tính tình cổ quái ở công hội mà trước kia cậu ở cùng thì tốt hơn nhiều.

Trời ạ, vị đội trưởng này thực sự là người tốt. Bên trong phó bản, mình biểu hiện kém cỏi như vậy, taofn bộ quá trình đều do đội trưởng gánh vác, không nghĩ tới đội trưởng lại khoan dung độ lượng như vậy, giúp người kém cỏi như mình thông qua khảo hạch, còn tặng mình thời trang xinh đẹp như vậy, thực sự vô cùng cảm động.

Sau khi có được thời trang mà mình mong muốn, Tuyết Dạ có vẻ hơi mất khống chế, vậy mà lại tặng cho vị đội trưởng "thân thiện đến cực điểm" này một cái ôm nóng bỏng.

Tiêu Phàm cảm thấy mái tóc dài màu vàng của Tuyết Dạ phất qua mặt mình có chút ngứa, hai gò má cũng theo đó mà nóng hơn, hai tay có chút cứng ngắc, không biết để chỗ nào cho tốt, cử chỉ vô cùng xấu hổ.

Tiêu Phàm nghĩ thầm, có hiểu được tại sao những người giàu lại có thể cua được mỹ nữ dễ dàng như vậy. Sức chống cự của con gái đối với những đồ vật xinh đẹp thực vô cùng thấp, chỉ là cho cô một bộ thời trang thôi mà cô đã kích động như vậy rồi.

Tuy nhiên Tuyết Dạ, thân là nữ nên thận trọng một chút, nam nữ thụ thụ bất thân có biết không?

Mặc dù Tiêu Phàm già mồm nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng vẫn không nói lời nào, tựa như vô cùng hưởng thụ loại "diễm ngộ" này.

Tuy nhiên lúc Tiêu Phàm cảm nhận [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] đè vào trước ngực khi Tuyết Dạ ôm mình, cảm giác có chút quái dị, trang bị [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] của Tuyết Dạ là thời tảng cho nữ, cho nên trước ngực của áo giáp cũng được thiết kế thành phù hợp với đường cong cơ thể đặc thù cảu con gái. Sau khi Tuyết Dạ ôm mình,

Tiêu Phàm cảm thấy hình như nới đó trống rỗng, chẳng lẽ thật ra ngực của Tuyết Dạ chưa phát triển? Vẫn là coi như đây chỉ là ảo giác của hắn…

“Tuyết Dạ, cậu bĩnh tĩnh lại đi, buông tôi ra trước đã.”

Tiêu Phàm không hiểu tại sao Tuyết Dạ lại thích bộ trang phục kỷ niệm đó như vậy, vừa có được nó thì lập tức vui vẻ ôm hắn một lúc lâu, không chịu buông ra.

Nhưng mà cô nàng này cũng thật khỏe, cái ôm này khiến xương sườn của hắn suýt chút nữa gãy đôi.

“Khụ, xin lỗi, xin lỗi đội trưởng, cũng tại tôi vui quá.”

Lúc này, Tuyết Dạ cũng nhận ra mình đã thất lễ, hơi ngại ngùng nói với Tiêu Phàm.

“Bây giờ cũng đã lấy được bộ trang phục kỷ niệm đó rồi, vậy cậu đồng ý gia nhập đội của tôi chứ?”

Thấy tâm trạng Tuyết Dạ đang tốt, Tiêu Phàm vội hỏi ngay chuyện này, định nhân lúc cậu đang vui vẻ lừa cậu vào trong lễ hội Ác Ma này. Hắn thật sự sợ Tuyết Dạ có được trang phục kỷ niệm rồi thì đổi ý.

“Đương nhiên rồi!” Tuyết Dạ trả lời rất dứt khoát, trong đầu thầm nghĩ người đội trưởng Mệnh Phàm này tốt với cậu như vậy, đương nhiên cậu muốn gia nhập đội của hắn rồi. Nếu cậu lấy được [Tinh Quang Thiểm Diệu] rồi lại đổi ý, thế chẳng phải cậu là một kẻ nói không giữ lời sao?

“Đội trưởng đã tặng tôi lễ vật đáng quý như vậy, tôi cũng không thể không trả lễ gì cho đội trưởng được. Đây là một vật phẩm mà tôi vừa được thưởng từ phó bản gần đây, đội trưởng hãy xem như là lễ ra mắt vậy.”

Vừa nói, Tuyết Dạ cầm quyển sách kỹ năng trên tay đưa cho Tiêu Phàm.

“Chuyện này… Cậu quá khách khí rồi, ha ha…”

“Đội trưởng mới là người quá khách khí, ha ha…”

Tiêu Phàm và Tuyết Dạ nhìn nhau cười vui vẻ, trong lòng cũng thầm cười vui vẻ, thế này xem ra mình cũng thiệt gì.

…

Trái ngược với không khí vui vẻ ở phó bản Trấn Bàn Thạch, bầu không khí trước cửa phó bản lại căng thẳng hơn nhiều, vì đứng trước cửa vào là một người đàn ông đẹp trai cơ bắp lực lưỡng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào khu vực kế cận trấn Bàn Thạch. Cảnh tượng này khiến những người chơi đang định tiến vào phó bản phải dừng bước, lo lắng nhìn vị tôn thần đứng chấn trụ trước lối vào phó bản này.

Bọn họ biết vị đại tôn thần này tên là Vasili, là nhân vật mới nổi lên gần đây của công hội Tinh Thần. Nhưng bây giờ nhìn thấy người thật ở khoảng cách gần như vậy, bọn họ càng muốn đặt cho Vasili này một cái biệt danh là "Vượn của công hội Tinh Thần", vì cơ thể của người này quả thật quá lực lưỡng. Vừa nhìn cơ thể của gã lại nhìn đôi tai nhọn vô cùng đặc biệt kia, mọi người lập tức cảm thấy tên này chẳng khác gì yêu quái bước từ trong Tây Du Ký ra.

Vasili cảm nhận được ánh mắt kính sợ của người chơi đứng xung quanh thì tâm trạng gã càng vui vẻ. Mặc dù trong thời gian gần đây, trong "Tân Sinh", danh tiếng của gã bị nhân vật mới nổi "Lick King" che mất, nhưng giờ cảm nhận những ánh mắt đang nhìn về phía mình, gã cảm thấy mình vẫn có chỗ đứng nhất định trong trò chơi, số lượng người vây quanh nhìn gã ngày càng nhiều chính là bằng chứng tốt nhất.

Vasili không biết là những người chơi đứng ở đây cũng không phải vì muốn ngắm nhìn gã. Bọn họ cứ liên tục vây quanh gã chỉ vì nơi giã đứng là trước cửa phó bản, mà nhìn dáng vẻ vô cùng hung ác đó của gã, đương nhiên không người nào dám tiến lên, chỉ có thể run rẩy đứng nhìn. Bọn họ không hiểu gã muốn làm gì ở đây, chỉ thấy gã chăm chú nhìn cửa ra vào phó bản trấn Bàn Thạch, nên những người chơi xung quanh cũng chẳng dám có hành động thiếu suy nghĩ nào. Dù sao muốn hạ phó bản thì lúc nào cũng được, nhưng chuyện nguy hiểm như chọc vào Vasili thì chẳng ai muốn làm. Chỉ cần nhìn vào bắp thịt rắn chắc to khỏe kia của Vasili, thì ai cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Vì vậy, nếu nói những người chơi tụ lại trước cửa trấn Bàn Thạch ngày càng nhiều thì chẳng bằng nói bọn họ bị Vasili "cản" trước cửa phó bản. Tất cả bọn họ đều đang chờ gã rời khỏi nơi này, như vậy thì bọn họ có thể vào trong, không ngờ chuyện này lại thành một cảnh tượng người tới vây xem gã trong mắt Vasili.

Chương 300: Vasili Bị Làm Lơ

Chương 300: Vasili Bị Làm Lơ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhiều người ngắm nhìn mình như vậy khiến trong lòng Vasili vô cùng vui sướng, ánh mắt kính trọng và sợ hãi của những người chơi đứng xung quanh khiến gã cảm thấy mình chẳng khác nào một cao nhân bậc nhất.

Nhưng có một chuyện khiến gã khá buồn bực. Tuy rằng chuyện được tôn kính thế này cũng không tồi, nhưng gã càng hi vọng fan hâm mộ của gã sẽ tạo ra hành động gì đó hơn, như vậy thì danh tiếng trong trò chơi của gã sẽ càng được nâng cao, đáng tiếc bọn họ chỉ dám ngắm nhìn mà không dám bước lên chào hỏi hay xin chữ ký.

Thật ra thì trong lòng Vasili cũng đã chuẩn bị một màn biểu diễn giao lưu với fan hâm mộ của gã rồi, gã định sẽ cho fan hâm mộ nhìn thấy cơ bắp săn chắc mà gã tự hào nhất.

Cơ delta, cơ bắp tay, cơ tam đầu, cơ lưng to, cơ thang… dù là cơ bắp nào thì Vasili cũng không ngại. Trên đời, chỉ có loại cơ mà gã không biết, không có loại mà gã không luyện được.

Chỉ là fan hâm mộ nào muốn nhìn thấy "vũ khí bí mật" của gã thì không được, nhưng mà nếu là fan nữ xinh đẹp thì không sao.

…

Khi một người luôn được những người xung quanh ca ngợi thì thường dễ tưởng tượng thái quá, suy nghĩ lung tung. Vasili chính là một kẻ như vậy,

chỉ là gã chưa từng nghĩ tới, không phải ai cũng thích những người có bắp thịt lực lưỡng, dù sao thì một người đàn ông cơ bắp lực lưỡng thường khiến người ta liên tưởng tới hai chữ "hung tàn".

Chính vì vậy, bây giờ nhìn Vasili hoàn toàn không khác gì một vị thần giữ cửa, lẳng lặng đứng trước cửa ra vào phó bản trấn Bàn Thạch, còn người chơi tới phó bản này thì ngày càng tăng lên, thỉnh thoảng có vài người chơi vừa đánh xong phó bản đi ra ngoài cũng bị cái gã cơ bắp lực lưỡng đứng trước cửa làm cho mất hồn mất vía. Có người chơi nhát gan thì sợ tới mức lập tức rút vũ khí ra. Còn người lớn gan hơn chút thì cũng bình tĩnh hơn, nhưng vẫn lo lắng tới nuốt nước bọt, vừa cảnh giác nhìn Vasili vừa bước nhanh ra ngoài.

Tóm lại, vì Vasili đứng chắn trước cửa phó bản trấn Bàn Thạch nên không ít người chơi tới phó bản này bị dọa cho hết hồn. Chẳng mấy chốc, khắp nơi lan truyền tin đồn nhân vật mới nổi Vasili của công hội Tinh Thần đứng chắn trước cửa phó bản trấn Bàn Thạch để tuyên chiến với người nào đó, nhưng chuyện này cũng nhanh chóng bị câu chuyện tình yêu của Mệnh Phàm đè xuống, tin tức này lập tức không dậy nổi một ngọn sóng nào.

Lại nói tới những người chơi đang đứng trước cửa phó bản bị dáng vẻ của Vasili dọa sợ. Ngoài việc chờ Vasili rời khỏi phó bản, thì đám quần chúng đang vây xem này còn có một nhiệm vụ nữa, đó là quan sát phản ứng thú vị của những người chơi lúc nhìn thấy Vasili sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ phó bản xong và bước ra ngoài.

"Wow, anh nhìn kìa, đó chính là kẻ vừa bị Vasili dọa cho sợ tới nhũn chân ra."

"Ha ha, cũng chỉ là sợ tới nhũn chân thôi mà, lúc nãy còn có người nhìn thấy Vasili thì lập tức rút vũ khí rồi hét lên "chuẩn bị chiến đấu với quái vật" đấy."

"Chuyện này có gì đáng nói chứ, lúc này có người chơi nữ bị dọa tới mức nhảy vào ngực đồng đội nam đứng cạnh đấy."

Tĩnh lặng…

“Này, anh đừng kể mấy chuyện linh tinh này được không, chúng tôi chỉ muốn kể vài chuyện thú vị thôi mà, sao anh lại nói chuyện này khiến người ta ghen tị vậy!”

“A, xin lỗi, tôi không cố ý…”

Đám người đang nói chuyện vui vẻ này cũng nhanh chóng yên tĩnh trở lại, vì tấm màng mỏng màu đỏ trước cửa trấn Bàn Thạch lại sáng lên, biểu thị lại có người chơi vừa hoàn thành nhiệm vụ phó bản sắp ra ngoài, bọn họ rất hứng thú với phản ứng của những người chơi đó lúc nhìn thấy Vasili nên cũng không nói chuyện nữa, yên lặng nhìn về phía cửa…

Nhưng mà phản ứng của hai người chơi bước ra cửa phó bản lần này lại khiến cho quần chúng đang vây xem thất vọng. Không biết cặp nam nữ này đang nói chuyện gì mà lại nói rất hăng say, hoàn toàn không thấy dáng vẻ vô cùng đáng sợ của người đang đứng trước cửa.

Mọi người không nhìn thấy phản ứng bị dọa tới sợ mất mật của hai người chơi kia, lại nhìn thấy hai người nam nữ kia đang cười nói rất vui vẻ, khiến trong lòng mọi người cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng mà đợi tới khi ánh sáng chói mắt trước mặt dần tan đi thì mọi người mới nhìn thấy gương mặt của hai người chơi vừa bước ra. Ánh mắt của những người chơi đang có mặt trước cửa phó bản lập tức sáng bừng lên, bọn họ biết người chơi nam kia, thân phận của hắn không tầm thường chút nào…

Lúc này không chỉ có những người đang vây xem sáng mắt lên, đôi mắt của Vasili cũng đã phát sáng, bởi vì rốt cuộc thì gã đã chờ được con mồi của mình, “Lich King” Mệnh Phàm.

Thế là Vasili to con vẫn luôn đứng bất động đã hoạt động đôi chân của mình, theo sự di chuyển của Vasili, trong lòng những người chơi đang vây xem kia cũng bắt đầu trở nên hồi hộp, đôi mắt họ nhìn chằm chằm vào sự phát triển của tình hình một cách hưng phấn, không muốn bỏ qua bất kỳ giây phút đặc sắc nào.

Lẽ nào người mà Vasili chờ để phục kích lại là "Lich King" Mệnh Phàm sao, nếu đúng là vậy, thế thì chuyện này sẽ rất hay ho cho mà xem.

Vasili phảng phất đã nghe được tiếng lòng của những người chơi khác, bởi vì hành động tiếp theo của gã đã xác minh cho ý nghĩ trong lòng của những người chơi kia…

Vasili đi về phía Tiêu Phàm, gã ra chính giữa con đường mà Tiêu Phàm phải đi rồi ngừng lại, không nói lời nào, cứ trầm mặc im lặng như vậy. Gã lẳng lặng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm càng lúc càng gần, trong mắt là sự hung ác, luồng áp lực này khiến cho những người chơi đang vây xem ở xung quanh cảm nhận được một sự hoảng hốt không tên.

Tại sao Vasili phải làm vậy chứ? Bởi vì Vasili to con rất khôn khéo, gã cũng đã quán triệt khái niệm về hình tượng cao thủ như Tiêu Phàm, trầm mặc ít nói, dựa vào khí thế mà mình tỏa ra để đè ép đối thủ, đây chính là khí chất mà một người cao thủ trong trò chơi nên có.

Vì vậy Vasili đứng trên con đường mà Tiêu Phàm ắt hẳn phải bước qua, chính là vì muốn tạo áp lực trước khi chiến đấu cho Tiêu Phàm, tạo nên uy thế cho bản thân mình.

Muốn nổi tiếng ở trong trò chơi thì hình tượng khi xuất hiện rất quan trọng, ví dụ cụ thể thì có thể tham khảo Tây Môn Xuy Tuyết, lúc Tây Môn Xuy Tuyết xuất hiện để quyết chiến trên đỉnh Tử Cấm Thành thì hình tượng rất cao lớn, Vasili rất yêu thích.

Tiêu Phàm càng lúc càng đến gần, những người đang vây xem cũng trở nên hồi hộp, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào hiện trường. Trong lòng Vasili đã bắt đầu cảm thấy hơi căng thẳng, thế nhưng Vasili vẫn vô cùng kiêu ngạo ưỡn ngực, theo đó, hai khối rắn chắc trước ngực của Vasili nhún nhảy, trông rất đáng sợ, gã muốn nhìn xem Tiêu Phàm sẽ làm gì để đáp trả lại sự khiêu khích của gã.

Còn ba bước, còn hai bước, còn một bước, bọn họ sắp đối đầu, Mệnh Phàm và Vasili sẽ sát ra tia lửa thế nào, những người chơi đang vây xem đều trừng to hai mắt, Vasili cũng căng thẳng bày thế trận chuẩn bị đón quân địch.

Trong sân có một luồng gió nhẹ thổi qua, thổi cho lá rụng xuống đất, cũng thổi tan sự căng thẳng trong lòng mọi người.

Bởi vì hành động của "Lich King" Mệnh Phàm thực sự là quá nhàn nhã và quá thoải mái, khiến cho bọn họ nhìn thấy cũng chẳng thể nảy sinh ra sự căng thẳng được.

Tiêu Phàm đến gần Vasili, sau đó vòng qua bên cạnh gã, tiếp tục nói chuyện trời đất với Tuyết Dạ…

"Đội trưởng, trước đó em vẫn không nhìn ra được anh lại là một người dễ tính như vậy đó?"

"Ha ha, đương nhiên rồi, mọi người đều nói con người của anh rất nhiệt tình, rất dễ tính đó."

"Bây giờ thì rất nhiệt tình, lúc nãy thì em cảm thấy anh rất lạnh lùng, khiến em hơi lo lắng và sợ hãi, có điều cảm giác bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi."

"Cho nên mới nói, em đã nghĩ oan cho anh rồi, em nhìn đi, dáng vẻ của anh đâu phải là kiểu vô cùng lạnh lùng chứ, từ nhỏ đến lớn anh vẫn luôn có một ưu điểm, đó chính là cư xử nhiệt tình ~"

…

Vasili nghe Tiêu Phàm và Tuyết Dạ đi qua bên cạnh mình rồi nói chuyện tiếp, trên trán gã nổi lên cả gân xanh, khiến biểu cảm trên khuôn mặt của gã lại càng kinh khủng hơn.

Lẽ nào là vậy, bởi vì muốn tán gái mà cái tên này không thèm nhìn đến chính mình luôn đấy! Hắn không thèm để ý mà trực tiếp đi ngang qua mình, nếu chuyện này còn nhịn được thì có chuyện gì mà không nhịn được nữa chứ, cho dù chú nhịn được thì thím cũng không nhịn được!

Đám người đang vây xem nhìn thấy dáng vẻ tức giận lúc này của Vasili, lại nhìn thấy dáng vẻ tự nhiên phóng khoáng của Tiêu Phàm, trong lòng lại sinh ra sự kính nể đối với "Lich King" Mệnh Phàm lần thứ hai.

Chương 301: Tôi Tên Là Tuyết Dạ

Chương 301: Tôi Tên Là Tuyết Dạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không hổ danh là "Lich King" Mệnh Phàm, hoàn toàn hơn xa cái tên chỉ có cơ bắp mà không có não như Vasili. Vasili muốn dựa vào cơ thể cường tráng của mình để đe dọa Mệnh Phàm, không nghĩ đến Mệnh Phàm lại dễ dàng hóa giải tình thế, tiếp tục đi con đường của chính mình, tán gái của mình, không thèm nhìn đến cỏ dại bên đường, hành động phóng khoáng nhưng lại thô bạo như vậy, ở trong trò chơi cũng chỉ có "Lich King" Mệnh Phàm có thể làm được mà thôi.

Vasili nhìn thấy mình bị Tiêu Phàm làm lơ, gã đâu thể nào chịu đựng sự đối xử như vậy, nói thế nào thì bây giờ gã cũng là một danh nhân ở trong trò chơi, cho dù anh là "Lich King" Mệnh Phàm thì cũng không thể làm lơ gã được.

Vasili cũng là một tên cố chấp, gã thầm nghĩ anh cố tình vòng qua người tôi, vậy thì tôi sẽ tiếp tục chặn trước mặt anh, chặn đến lúc anh phải để ý đến tôi, xem coi anh còn có thể tiếp tục bình tĩnh như vậy hay không.

Thế là Vasili nhanh chân bước về phía trước, vượt qua hai người Tiêu Phàm và Tuyết Dạ, lại để cơ ngực của mình chặn trước mặt Tiêu Phàm lần nữa.

Trong lúc nói cười thì Tiêu Phàm và Tuyết Dạ cảm giác được ở phía trước có thứ gì đó đang cản đường, hai người vô thức đi vòng qua. Thế nhưng Vasili đã té một lần rồi thì sẽ khôn hơn một chút, sao gã có thể để cho hai người bọn họ toại nguyện chứ.

Anh đi về phía bên trái, tôi liền qua trái, anh đi về phía bên phải, tôi liền qua phải, tôi chắc chắn chặn trên con đường mà anh phải đi qua, xem coi anh có thể làm gì để thoát khỏi tôi, Vasili đắc ý thầm nghĩ.

Thế nhưng gã còn chưa đắc ý được một giây, biểu cảm trên mặt đã đổi thành kiểu mới ăn phải quả đắng, bởi vì Tiêu Phàm và Tuyết Dạ trực tiếp

chuyển sang hướng khác, thật là quá đáng mà, sao hai người bọn họ có thể không làm theo kịch bản như vậy được chứ!

…

“Anh đã nói với em, trong đội của chúng ta vẫn còn vài thành viên nữ nữa, đều là người rất tốt, đợi một lát anh gọi mấy người đó đến rồi giới thiệu cho, họ đều là người rất dễ tính.” Tiêu Phàm nói với vẻ cẩn thận từng chút một, nếu có thể, Tiêu Phàm hoàn toàn không muốn giới thiệu mấy người Hổ Nữu cho Tuyết Dạ, bởi vì Tiêu Phàm sợ đến lúc đó thì Tuyết Dạ lại bị mấy người này hù sợ.

“Thật sao, vừa nghe anh nói vậy, em thật sự rất mong chờ đó.”

“Ha ha, không cần mong chờ đâu, cứ cư xử bình thường là được.” Tiêu Phàm cười rất lúng túng.

Nghe Tuyết Dạ nói rất mong chờ các thành viên khác trong đội của mình, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy hơi thấp thỏm.

Đúng vào lúc này, một tiếng gầm thét giận dữ cắt ngang cuộc nói chuyện vui vẻ của Tiêu Phàm và Tuyết Dạ…

“Lich King Mệnh Phàm! Cái tên nhà anh thật là khinh người quá đáng mà, anh thật sự không coi ai ra gì cả! Lại có thể làm lơ Vasili này!”

Sau khi Vasili bị Tiêu Phàm và Tuyết Dạ làm lơ mấy lần, rốt cuộc thì gã cũng không thể nhịn được nữa, gầm thét về phía Tiêu Phàm, theo âm thanh mà Vasili chủ động phát ra, hình tượng cao thủ mà Vasili cố gắng xây dựng đã tự động sụp đổ trước mặt mọi người.

Tiêu Phàm nghe thấy ở bên cạnh mình có người nào đó đang gào thét, lúc này hắn mới phục hồi tinh thần lại từ trong cuộc tán gẫu khí thế kia, hắn nhìn thấy Vasili – quái nhân cơ bắp – không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở bên cạnh mình, trong lòng hắn cả kinh, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Người chơi đang vây xem nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Tiêu Phàm, thầm nghĩ không hổ danh là Mệnh Phàm, người đã đùa giỡn “nữ thần võng du”

Ngọc Sinh Yên ở trên giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", bây giờ hắn vẫn chịu chơi như vậy, biểu cảm này thật sự được ngụy trang vô cùng hoàn mỹ.

Có điều Mệnh Phàm thật sự là một vị vua ở trong "Tân Sinh", tùy tiện một chút đã có thể phá hủy khí thế mạnh mẽ mà Vasili cố gắng xây dựng trước khi chiến đấu. Ở bất kỳ phương diện nào thì Vasili luôn yếu hơn một chút so với "Lich King" Mệnh Phàm.

Phản ứng lần này của Tiêu Phàm không phải là giả vờ, mà là hoảng hốt thật sự, dù sao thì một quái nhân cơ bắp như vậy bỗng nhiên gào thét với bản thân mình, chỉ cần là người bình thường đều sẽ hoảng hốt.

Còn việc Tiêu Phàm làm lơ Vasili, chuyện đó hoàn toàn là do hai người Tiêu Phàm và Tuyết Dạ chỉ lo tập trung tán gẫu nên phản ứng rất chậm với tình huống bên ngoài.

Đối với tình huống xảy ra trước mắt mình thì Tiêu Phàm hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, trong khoảng thời gian ngắn thì hắn vẫn rất mờ mịt, thế nhưng Tuyết Dạ lại có vẻ vô cùng không vui, bởi vì có người quấy rầy cuộc tán gẫu vui vẻ của cậu và đội trưởng, điều quan trọng nhất là người xuất hiện trước mặt Tuyết Dạ khiến cậu cảm thấy vô cùng không hợp mắt, ngoại hình của gã hoàn toàn không phù hợp với mắt thẩm mỹ đặc biệt của Tuyết Dạ.

Thế là trong lòng Tuyết Dạ càng lúc càng buồn bực khi nhìn Vasili trước mắt mình…

Tiêu Phàm còn đang nghi hoặc, lúc nào

"Vasili tôi khiêu chiến anh - "Lich King" Mệnh Phàm!"

Những lời này đã quá rõ ràng rồi, ngay lập tức Tiêu Phàm hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, cũng nhen nhóm lên tính hóng chuyện của quần chúng vây xem.

"Anh nghe tin gì chưa, Vasili của công hội Tinh Thần muốn khiêu chiến Mệnh Phàm, có trò hay xem rồi."

“Tôi đã nói rồi, Vasili ngồi ở nơi này chắc chắn là để đợi ai đó, không ngờ rằng hắn lại to gan như vậy, dám khiêu chiến “Lich King” Mệnh Phàm tiếng tăm lừng lẫy, chẳng lẽ hắn không xem màn thi đấu của Pk “Tân Sinh” hay sao, cho dù “truy phong giả” Tịch Dương có thực lực mạnh như vậy cũng nhanh chóng bị giết chết đấy thôi.”

“Anh thì biết cái gì, đã nói trước rằng ai đánh bại được “Lich King” Mệnh Phàm trong trò chơi trước thì người đó sẽ nhận được vinh quang vô hạn, xem ra Vasili này thật sự là muốn liều mạng rồi.”

…

Đám người chơi xì ào bàn tán, tin tức Vasili khiêu chiến Mệnh Phàm cũng không chân mà đi, điên cuồng truyền khắp nơi trong Tân Sinh, hấp dẫn vô số người chơi hội tụ tới trấn Bàn Thạch.

Đối mật với Vasili đang hừng hực khí thế khiêu chiến bản thân, Tiêu Phàm trực tiếp trả lời hai chữ: “Không rảnh.”

Nói xong Tiêu Phàm liền kéo Tuyết Dạ đi ra ngoài.

Cuộc khiêu chiến này đương nhiên không thể nhận rồi, chẳng phải là Tiêu Phàm sợ bại dưới tay Vasili mà là nếu Tiêu Phàm đi nhận lời khiêu chiến lung tung thì sẽ mở ra một tiền lệ khiến cho càng nhiều người chơi khác kéo tới, đến lúc đó hắn nào còn có thể vui sướng tận hưởng trò chơi này được nữa.

“Đừng có mơ chạy đi được, hôm nay anh không chấp nhận khiêu chiến của tôi thì đừng có mơ sẽ rời khỏi chỗ này được.”

Sau khi bị hai người Tiêu Phàm và Tuyết Dạ không thèm để ý tới, Vasili liền dùng chiêu thức, trong nháy mắt đã xuất hiện chắn trước lối đi của Tiêu Phàm, ngăn không cho Tiêu Phàm rời khỏi.

Tiêu Phàm nhìn cơ bắp cuồn cuộn của tên đứng chắn trước mặt mình, trong lòng không tránh khỏi ghét bỏ: “Tránh ra, tôi không muốn lãng phí thời gian với anh.

Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Tiêu Phàm, Vasili lại vui vẻ, khẽ cười nói: "Hôm nay tôi tới đây là để khiêu chiến anh, anh không đồng ý cũng được, anh chỉ cần nhận thua với tôi trước mặt mọi người ở đây là được."

Nghe được những lời nói kiêu ngạo của Vasili, Tiêu Phàm rốt cục không thể nhịn được nữa, Vasili đã muốn đi tìm đường chết, vậy thì hắn liền từ bi hoàn thành tâm nguyện cho gã!

Tiêu Phàm đang định rút vũ khí của mình ra chém cho "cục thịt dị dạng" trước mặt này nát bươm, Tuyết Dạ lại tức giận quát lên trước Tiêu Phàm một bước…

"Đội trưởng của tôi không phải đã bảo là anh ấy không rảnh rồi sao, tên cơ bắp xấu xí còn chắn ở đây làm gì!" Tuyết Dạ chỉ vào mũi Vasili mắng, hoàn toàn không nể nang gì.

Tên cơ bắp xấu xí sao?! Cô gái này lại nói gã là tên cơ bắp xấu xí?!

Vasili nghe được lời nói của Tuyết Dạ lập tức tức phát điên, đối với Vasili mà nói cơ bắp luôn luôn là niềm tự hào của gã, bình thường lúc rảnh rỗi gã thích nhất là chụp ảnh cơ bắp của hắn rồi đăng lên mạng xã hội khoe khoang, hôm nay cô gái này lại chê cơ bắp của hắn xấu xí trước mặt mọi người, cô ta quả nhiên chẳng biết gì cả! Phải biết rằng cơ bắp chính là tín ngưỡng của Vasili gã.

"Cơ bắp xấu chỗ nào chữ, cô biết cái gì là khỏe đẹp không!"

Chương 302: Bị Tuyết Dạ Khinh Thường

Chương 302: Bị Tuyết Dạ Khinh Thường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì để khoe dáng người khỏe đẹp của gã với Tuyết Dạ, Vasili liền bắt đầu tạo dáng giống như vận động viên thể hình gồng hai bắp tay, nghĩ rằng sẽ nhận được lời tán thưởng của Tuyết Dạ, không ngờ Tuyết Dạ không thèm

nể nang gì liền nói ra hai từ khiến cho tim Vasili như bị tên bắn xuyên qua…

“Ghê tởm!” Tuyết Dạ nhướng mày, rõ ràng là vô cùng không vui với biểu hiện của tên cơ bắp trước mặt này.

Nghe được lời bình luận của Tuyết Dạ đối với Vasili, tâm trạng của Tiêu Phàm vốn không vui cũng đã tốt hơn rất nhiều, nhẹ giọng cười trộm.

Cơ bắp là tín ngưỡng của Vasili, bị Tuyết Dạ phê bình vô tình như vậy, Vasili sao có thể chịu được, lập tức phản biện lại: “Thật là nông cạn! Cô tránh ra, mục tiêu của tôi không phải cô, tôi muốn khiêu chiến với “Lich King” Mệnh Phàm!”

“Anh nói cái gì!” Tuyết Dạ nghe được lời nói của Vasili.

Trong lòng cảm thấy tức giận, nhất là bị một kẻ cơ bắp xấu xí nói mình nông cạn, trong lòng Tuyết Dạ xuất hiện một cảm giác bị sỉ nhục.

Tức giận xông lên khiến Tuyết Dạ không thể ngồi yên được nữa, chỉ vào Vasili trước mặt nói: “Được được được, anh không phải là muốn khiêu chiến đội trưởng Mệnh Phàm của tôi sao, vậy thì anh đánh thắng được tôi đã rồi hãy nói!”

Không đợi Vasili đáp lời, người đầu tiên phản ứng lại là Tiêu Phàm.

Có nhầm không vậy, trình độ của Tuyết Dạ cậu như vậy mà lại muốn tự tìm phiền toái sao, thật là không thể hiểu nổi.

Vì vậy Tiêu Phàm lập tức ngăn cản Tuyết Dạ nói: “Tuyết Dạ bình tĩnh đi, đừng kích động, gã đến làm phiền tôi, không liên quan gì đến cậu.”

“Đội trưởng, em đã sớm trướng mắt tên cơ bắp xấu xí này, anh đừng ngăn em.”

Lại nghe thấy Tuyết Dạ nói tới mấy từ tên cơ bắp xấu xí, Vasili nheo mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô gái, cô đừng có mà quá đáng!”

“Cô gái?!”

Điểm mấu chốt của Tuyết Dạ rốt cục đã bị Vasili chạm tới: "Đội trưởng, lần này anh đừng ngăn em, đây là chuyện giữa em và gã."

Lời nói của Tuyết dạ rất lạnh lùng, ý không muốn bỏ qua chuyện này toát lên từ trong lời nói đó khiến cho Tiêu Phàm ngẩn ra, nhất thời không bước tới ngăn cản cậu.

Tuyết Dạ bước lên phía trước, tay chỉ vào Vasili, sau đó làm ra một động tác cắt ngang cổ vô cùng khiêu khích, rồi lại giơ ngón tay cái ra rồi quay ngược xuống đất.

"Em gái, cô thật sự cho rằng tôi sẽ không ra tay đánh cô sao!"

Tính tình của Vasili vốn vô cùng hung dữ, bây giờ lại bị một người chơi nữ sỉ nhục trước mặt những người khác, gã nào có thể nhịn được nữa, Vasili trừng mắt nhìn Tuyết Dạ, hai mắt như bốc lửa rồi.

"Ha ha, anh có bản lĩnh này sao."

Nghe được hai chữ "em gái", trong lòng Tuyết Dạ lại càng thêm phẫn nộ nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ trấn tĩnh của mình, khẽ nở nụ cười.

Nếu như người quen của Tuyết Dạ nhìn thấy bộ dáng cậu bây giờ, liền biết ngay cậu định động tay chân rồi.

Nhìn Tuyết Dạ cười lạnh, Vasili phẫn nộ bẻ khớp ngón tay cạch cạch: "Đã như vậy, tôi sẽ xử lý cô trước, sau đó lại khiêu chiến với Mệnh Phàm, sau khi xử lý cô, tôi cảm thấy nhất định Mệnh Phàm sẽ không từ chối lời khiêu chiến của tôi nữa rồi."

Nhìn thấy Vasili thật sự định động tay chân với Tuyết Dạ, Tiêu Phàm vô cùng khẩn trương, hắn cũng không hi vọng thành viên mới của đội hắn tự nhiên lại bị một tên cơ bắp sỉ nhục, hơn nữa Tuyết Dạ vẫn là con gái, nếu như để lại ám ảnh trong lòng thì làm thế nào bây gờ, nếu Tuyết Dạ vì lý do này mà rời khỏi đội của mình, lấy thanh danh hiện tại của hắn, tìm đồng đội mới vô cùng khó khăn đó.

“Này này, Vasili kia, không phải anh muốn khiêu chiến với tôi sao, tôi đồng ý là được chứ gì, đừng so với cô ấy.” Tiêu Phàm nhanh chóng che Tuyết Dạ lại phía sau mình.

Tuyết Dạ nhìn Tiêu Phàm che chở cho bản thân, vô cùng cảm động nhưng bây giờ hắn muốn đánh một trận với tên cơ bắp này, vì thế đùa giỡn nói với Tiêu Phàm: “Đội trưởng, anh đừng cản em nữa, nếu anh cản em đánh hắn, em sẽ rời khỏi đội!”

Rời khỏi đội sao?

Nghe thấy thế, Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, biến sắc mặt, sau đó lùi sang một bên: “Mời ngài…”

Trời ơi, Tuyết Dạ này cũng quá mãnh liệt rồi, nhất định muốn đánh tên cơ bắp này một trận, còn lấy lý do rời khỏi đội để uy hiếp, thật không còn cách nào nữa, chỉ có thể để cô ấy đánh trước, cùng lắm thì trong lúc đánh đấm, hắn cứu viện kịp thời là được rồi.

“Đến đây, đội trưởng đồng ý cho tôi xử lý anh rồi.” Tuyết Dạ chầm chậm đi tới phía Vasili.

“Cô đang tự tìm đường chết sao!”

Đồng thời Vasili cũng làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu.

“Đúng rồi, quên nói cho anh biết, tên tôi là Tuyết Dạ, nếu không thì đến lúc anh bị giết chết, ngay cả tên người giết chết mình cũng không biết thì thật là quá đáng thương rồi…”

“Đúng rồi, quên nói cho mày biết, tao là Tuyết Dạ, nếu không đến lúc mày xuống suối vàng cũng không biết người giết mình là ai thì cũng quá đáng thương…”

Tiêu Phàm nghe mấy câu Tuyết Dạ nói với Vasili thì thầm thở dài trong lòng. Tuyết Dạ, cậu chỉ là một người chơi mới thế mà cũng kiêu ngạo quá rồi đấy! Nếu không phải hắn quá hiểu rõ cậu thì có lẽ cũng bị cái khí thế vương giả đó của cậu dọa cho khiếp đảm. Chỉ là một người chơi mới lại có

thể giễu cợt cao thủ như vậy, sao hắn lại cảm thấy Tuyết Dạ còn hung hăng hơn cả hắn vậy?

Tiêu Phàm cảm thấy thật ra Tuyết Dạ hung hăng càn quấy như vậy, hẳn là do cùng kiểu người "Khắc kim đảng" giống như Long Ngạo Thiên, quá tự tin vào sức mạnh "Khắc kim".

Chỉ là hắn thấy dáng vẻ Tuyết Dạ hung hăng như côn đồ đầu đường xó chợ nhưng Vasili lại cảm thấy mấy câu của Tuyết Dạ vô cùng chói tai, hơn nữa chuyện khiến gã tức giận hơn là Tuyết Dạ nhìn về phía gã bằng ánh mắt thương hại, cảm giác giống như cậu đang nhìn một thi thể lạnh như băng vậy.

Gã đường đường là một người chơi chuyên nghiệp của công hội Tinh Thần, là siêu tân binh mới nổi lên nhanh chóng gần đây ở "Tân Sinh", được nhiều fan hâm mộ kính trọng gọi một tiếng "Bậc thầy Vũ khí" Vasili, giờ lại bị một tên oắt con không biết chui từ đâu ra bày ra cái dáng vẻ khinh thường và thương hại đó!

Cảm giác này khiến Vasili rất khó chịu, ngay cả một người chơi nữ cũng không sợ thực lực của gã trong trò chơi, vậy thì chứng minh đó là gã chưa đủ nổi tiếng trong trò chơi. Vì vậy, lúc này Vasili càng muốn đánh bại Tiêu Phàm hơn, nhưng trước hết, gã muốn dạy dỗ lại người chơi nữ dám khinh thường gã này một trận nhớ đời.

Nhìn thấy Tiêu Phàm lui sang bên cạnh và tình hình căng thẳng giữa Vasili và Tuyết Dạ, mọi người cũng bắt đầu nhiệt tình đứng lên…

"Không phải vừa rồi Vasili còn nói muốn khiêu chiến với "Lick King" Mệnh Phàm sao? Sao chỉ mới chớp mắt đã chạy qua đánh với một người chơi nữ thế này?"

"Chắc là Vasili khiêu khích Mệnh Phàm, người đẹp mới này của Mệnh Phàm không chịu đựng được nên muốn tiến lên xả giận cho hắn đó."

"Cái tên Mệnh Phàm này đúng là khiến người ta hâm mộ mà, còn có cả người đẹp ra mặt giúp hắn. Tôi ngày càng mong chờ cảnh quyết đấu giữa hắn và Vasili rồi."

“Chờ một lúc nữa thôi, anh cảm thấy thực lực của cô gái này sẽ đánh được với Vasili mấy chiêu, nhưng mà vừa rồi cô ấy nói mình tên là Tuyết Dạ, tôi lại cảm thấy không biết đã nghe cái tên này ở đâu rồi?”

“Hả? Anh cũng thấy vậy sao? Tôi cũng có cảm giác như vậy…”

…

Đối với kết quả của trận chiến giữa Vasili và Tuyết Dạ, ai cũng cho rằng cậu sẽ thua. Nhưng mà ai cũng cảm thấy hơi ấn tượng với cái ID Tuyết Dạ này, giống như đã nhìn thấy ở đâu rồi, chỉ là chẳng nhớ nổi là đã thấy ở đâu.

Dù sao những người chơi có tên trong thiệp “Thất tông tội” mà Phong Ma Tiểu Xích Lang phát ra thì mọi người đều có hứng thú đi đọc là thật nhưng mà đối với thực lực của những người này thì trừ Tiêu Phàm, A Hoa Tỷ và Tịch Dương tiến vào vòng cuối cùng và đại danh nham hiểm độc ác của Ác Long và Tiểu Sửu Hoàng thì được mọi người chú ý, còn như “Nữ sĩ” Tuyết Dạ kia, đương nhiên đại não của mọi người chơi đều thẳng thắn lựa chọn quên đi.

“Cô lên trước đi, tôi không bắt nạt kẻ yếu, ưu tiên phụ nữ.”

Vasili nói với Tuyết Dạ. Thật ra gã cũng không muốn để Tuyết Dạ ra tay trước, nhưng vì danh tiếng và tăng hình tượng thân sĩ của gã trước mặt mọi người, tăng độ hot của gã.

Chương 303: Giao Thủ

Chương 303: Giao Thủ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ưu tiên phụ nữ? Không bắt nạt kẻ yếu? Đúng là nực cười.” Tuyết Dạ thờ ơ cười: “Tao thấy mày mới là kẻ yếu đó, tao cũng không thích bắt nạt kẻ yếu, nên mày vẫn nên ra tay trước đi, tên cơ bắp quái dị kia.”

Tên cơ bắp quái dị?

Mặc dù người phụ nữ này trông rất xinh đẹp nhưng miệng đúng là đủ độc. Mấy câu này khiến Vasili lập tức nhớ lại cái ngày anh ta online rồi cãi nhau một trận rung trời, sau những ngày offline, cuối cùng Vasili cũng không khống chế được tính tình của mình, gã muốn phát tiết, gã muốn dùng quả đấm để nói cho cô gái trước mặt này biết: Gã bơm ni-tơ cũng không phải để chơi.

Vasili không thèm đôi co nữa mà chạy nhanh về phía Tuyết Dạ, mọi người nhìn thấy cảnh tượng này thì kinh ngạc hô lên.

"Nhìn kìa, Vasili ra tay rồi, gã đang xông thẳng vào cô người đẹp mới của Mệnh Phàm!"

Tới lúc này, tất cả mọi người vẫn không nhớ ra Tuyết Dạ là ai, nên vẫn gọi cậu là "Người đẹp mới của Mệnh Phàm". Xưng hô "vô cùng hợp lý" này giống như một biệt danh của Tuyết Dạ trên chiến trường.

Mọi người hồi hộp nhìn tình hình trước mặt. Lúc này, Tiêu Phàm cũng đang tưởng tượng cùng một viễn cảnh với bọn họ, một nữ người chơi xinh đẹp đáng yêu bị một nam người chơi cơ bắp lực lưỡng giày vò, hắn cũng tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chăm chú Tuyết Dạ và Vasili, sâu trong đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ tươi, nhìn vô cùng kỳ lạ.

Con Mắt Ác Ma của Tiêu Phàm đã mở ra, hắn phải cẩn thận nhìn chăm chú những chuyện đang diễn ra ở hiện trường, không bỏ lỡ một giây nào. Phòng khi Tuyết Dạ xảy ra chuyện thì có thể kịp thời ứng cứu.

Vasili vọt tới trước mặt Tuyết Dạ, một ánh sáng đen tối tỏa ra, thanh trường kiếm sắc bén lập tức xuất hiện trong tay gã, bóng đột nhiên hiện lên trên đất.

Tiêu Phàm nhìn động tác của gã thì trong lòng thầm lo lắng. Hắn nheo mắt, bởi vì [Con Mắt Ác Ma] của Tiêu Phàm nhìn thấy rõ ràng thứ Vasili đang nắm trên tay: Tuyệt kỹ sở trường của người được xưng là "Bậc thầy vũ khí" Vasili, Vũ Khí Thiết Hoán!

Sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy thông tin cụ thể của kỹ năng này, với kinh nghiệm trong trò chơi của hắn thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được cách

dùng nó. Đây là một kỹ năng đáng sợ, có thể dễ dàng giết chết đối thủ, khiến họ không kịp trở tay, mà kẻ đang đối mặt với nó lại chỉ là Tuyết Dạ, một người chơi mới.

Tiêu Phàm vô thức lại gần Tuyết Dạ, bất kỳ lúc nào cũng có thể cứu cậu.

Suy nghĩ của Vasili khác hẳn Tiêu Phàm. Gã hoàn toàn không định dùng tuyệt kỹ Vũ Khí Thiết Hoán của mình đối phó với Tuyết Dạ. Trong mắt Vasili, đối phó với một người đẹp như Tuyết Dạ quả thật không cần dùng tuyệt kỹ sở trường của mình. Quan trọng hơn là hắn muốn sử dụng tuyệt chiêu này để đối phó với Tiêu Phàm. Trong trận đấu kế tiếp với Tiêu Phàm, gã sẽ bất ngờ sử dụng [Vũ Khí Thiết Hoán] khống chế cục diện trận đấu, đánh cho Tiêu Phàm không kịp trở tay.

Còn chuyện lấy vũ khí ra lần này là bởi Vasili đã quen cầm [Vũ Khí Thiết Hoán] trên lưng ra làm vũ khí.

Nên lần này Vasili định dùng dạng công kích bình thường nhất đánh bại Tuyết Dạ.

Thấy Tuyết Dạ đã ở ngay trước mặt, trong mắt Vasili tỏa ra ánh sáng đỏ tươi, lưỡi đao sắc bén bổ xuống, dưới sự dẫn động của trường kiếm trong cánh tay rắn chắc của gã mà xé gió bay tới, một cơn lốc nổi lên.

Gió lốc thổi lên, những người chơi xung quanh không nhịn được cũng nhắm chặt mắt lại, không biết là do khó chịu vì ngược gió hay không muốn nhìn cảnh người đẹp Tuyết Dạ bị trường kiếm của Vasili chém cho tan nát.

Gió mạnh lại thổi lên, lúc này Tiêu Phàm cũng không dám chớp mắt, hắn còn muốn cứu Tuyết Dạ.

Vào lúc này lòng Tiêu Phàm như lửa đốt, trong tưởng tượng của hắn, chắc chắn Tuyết Dạ sẽ tránh công kích của Vasili. Bây giờ chỉ cần cô có thể tránh được vào lúc mấu chốt, nhất định hắn sẽ có thể chạy đến kịp, không ngờ Tuyết Dạ hoàn toàn không nhúc nhích, giống y hệt như lúc cô đối mặt với đám heo rừng vậy.

Không ổn, không kịp nữa rồi, không phải Tuyết Dạ bị sự tàn bạo của Vasili dọa cho chết khiếp rồi chứ? Không thể nào, Tuyết Dạ chỉ là một người chơi mới thôi mà! Nhịp tim Tiêu Phàm đập nhanh vô cùng, hoàn toàn không nhìn thấy tư thế đứng của Tuyết Dạ vô cùng vững vàng.

Những người chơi khác cũng nghĩ giống hệt Tiêu Phàm, dù thế nào thì đối mặt với một người đàn ông lực lưỡng hung dữ đánh về phía mình nhưu Vasili thì cũng đâu có bao nhiêu người chơi nữ chịu đựng được, nên lúc này ai cũng cảm thấy Tuyết Dạ sắp bị một luồng ánh sáng kéo về chỗ sống lại.

Lúc này đúng là có một luồng ánh sáng xuất hiện, nhưng ánh sáng này lại không giống như trong suy nghĩ của mọi người. Đó là một luồng ánh sáng rất ấm áp xuất hiện trên hai tay của Tuyết Dạ. Những con ánh sáng nhỏ như con đom đóm nhẹ nhàng tỏa ra, hai thanh đao tạo thành hình chữ "X" trước người Tuyết Dạ, nhẹ nhàng chặn lại đường chém hung hãn của Vasili.

Nhìn cảnh tượng này, Tiêu Phàm kinh ngạc dừng lại không chạy tiếp nữa. Sự kinh ngạc của hắn không phải vì Tuyết Dạ đã cản được đòn tấn công của Vasili mà là đôi mắt đỏ tươi kia khiến hắn nhớ lại một cơn ác mộng…

Vệt màu đỏ ẩn sâu trong đôi đồng tử của Tiêu Phàm, hệt như bầu trời màu đỏ như máu xinh đẹp trên một dải đất vàng vậy. Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn Tuyết Dạ, người vừa đỡ thay mình một đòn tấn công mạnh của Vasili, cánh tay vừa định rút trường kiếm ra chuẩn bị xông lên cứu Tuyết Dạ cũng không thể khống chế được mà run rẩy, bước chân theo đó mà dừng lại.

Tiêu Phàm nhìn thông tin kỹ năng 【 Ác Ma Ngưng Thị 】 , trong lòng khiếp sợ đến không gì sánh nổi, sau đó lại nhìn thành viên mới của đội mình, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy vô cùng lạ lẫm…

【 Tên kỹ năng: Kho báu của vua — chuyển sinh 】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Phẩm chất: Sử thi 】

【 Hiệu quả: Được lấy ra từ những vũ khí và đồ phòng ngũ được thu nạp vào Kho bán của vua, sau khi lấy ra vũ khí và đồ phòng ngự sẽ bổ sung vào ánh sao chòm Thiên Bình, khiến cho tốc độ di chuyển của người chơi và tốc độ công kích tăng lên 50%, liên tục 1 giây, không có thời gian cooldown. 】

【 Tiêu hao kỹ năng: 10 điểm thể lực. 】

【 Điều kiện học: Truyền thừa chòm Thiên Bình trong trận doanh Ác Ma 】

【 Chi chú: Hãy nhận lấy sự trừng phạt của Vương chi Bảo cụ đi! 】

(ghi chú: Kỹ năng trước khi chuyển sinh, sau khi luân hồi như sau

【 Tên kỹ năng: Kho báu của vua — luân hồi 】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Phẩm chất: Sử thi 】

【 Hiệu quả: Đem vũ khí và đồ phòng ngự thu thập được thu nạp vào kho báu của vua, sau khi thu nạp xong, sử dụng vũ khí và đồ phòng ngự sẽ có được lực công kích tăng 20% lực phòng ngự tăng 20%, không thời gian cooldown. Chú thích: Kho báu của vua có không gian thu nạp vô hạn, một khi vũ khí và đồ phòng ngự được thu nạp vào "Kho báu của vua — luân hồi", sẽ có được thuộc tính chuyên môn của "Vương chi bảo cụ", không thể giao dịch, không thể di chuyển. 】

【 Tiêu hao kỹ năng: Không 】

【 Điều kiện học tập: Truyền thừa chòm Thiên Bình của trận doanh Ác Ma 】

【 ghi chú: Bách bảo rương có thể thu nạp bất cứ cái gì. 】)

Trên tay Tuyết Dạ giống như bôi ánh sao của thời gian kỷ niệm【 Tinh Quang Thiểm Diệu 】 , đưa thông tin kỹ năng【 kho báu của vua — chuyển sinh 】vào trong mắt Tiêu Phàm, cùng lúc đó vào hai mắt Tiêu Phàm còn có mấy chữ chướng mắt "Truyền thừa chòm Thiên Bình của trận doanh Ác Ma".

"Vì… Vì sao…"

Lời nói của Tiêu Phàm đứt quãng, cũng giống như tâm trạng đang vô cùng xoắn xuýt của hắn bây giờ.

Vì sao Tuyết Dạ lại cản được đòn tấn công của Vasili, vì sao Tuyết Dạ vốn là một người chơi tiểu bạch lại bỗng nhiên làm cho người ta cảm thấy cô nàng có hơi đáng gờm, vì sao Tuyết Dạ thân là một người chơi kỵ sĩ trận doanh Nhân Loại mặc【 Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường 】 lại có thể có được kỹ năng truyền thừa mười hai chòm sao, vì sao có thể như vậy được?

Trong lòng Tiêu Phàm có rất nhiều câu vì sao muốn hỏi nhưng cuối cùng chỉ có thể mở miệng nói một câu ngắn ngủi, đến giọng điệu còn không liền mạch, giống như đang lẩm bẩm nói một mình vậy, bởi vì câu hỏi của hắn nhất định sẽ không có ai trả lời, Tuyết Dạ và Vasili hiện giờ đều đang đánh đến sốt hết cả ruột.

Chương 304: Sợ Hãi

Chương 304: Sợ Hãi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có lẽ chính Tiêu Phàm cũng biết đáp án của một loạt câu hỏi vì sao này, chỉ có điều nội tâm không muốn chấp nhận và đối mặt mà thôi.

…

Vasili vung xuống một kiếm, tưởng mình có thể thẳng tay giải quyết gọn con bé phiền phức đáng ghét trước mặt này, thế nhưng, không ngờ một đòn với bao tự tin của mình lại bị vị người chơi nữ này chặn lại giữa chừng. Mà lúc Vasili nhìn về phía trước thì phát hiện dưới lưỡi dao lại xuất hiện hai thanh đao mảnh xin đẹp hoa lệ, lưỡi đao đang lấp lanh những tia sáng rực rỡ. Hơn nữa, lúc nương theo lưỡi đao nhìn xuống còn có một đôi mắt còn sắc hơn cả lưỡi đao đang lẳng lặng nhìn mình.

“Làm sao thế, tên cơ bắp, thấy vẻ mặt kinh ngạc của mày bây giờ, chắn sẽ không còn ngây thơ tưởng chỉ dựa vào mấy đòn công kích thô ráp của ngươi là có thể giải quyết được ta nữa đâu nhỉ?” Tuyết Dạ nhếch khóe miệng, cười khẩy Vasili.

Nói xong, Tuyết Dạ nhanh chóng lùi lại một bước, hai thanh đao mảnh màu bạc hoa lệ trong tay Tuyết Dạ bắt đầu hóa thành vô số ánh sao, cứ như vậy tan biến vào hư không.

Tuyết Dạ phủi tay một cái, rồi phủi nhẹ bụi bặm trên người mình, trông rất nhàn nhã mà vênh váo, giống như hoàn toàn không coi Vasili là chuyện lớn vậy. .

…

“Đù má, tôi mới thấy cái gì vậy, một đòn ra hết lực của Vasili thế mà lại bị hậu cung của Mệnh Phàm đỡ được đến là vô cùng nhẹ nhàng, xem ra trận này cũng chẳng nhọc nhằn bao nhiêu nhỏ.”

“

“Lại chả, ông nói xem, tên Vasilii này chỉ có phải chỉ có cái mã ngoài hào nhoáng chứ thật ra cũng chả lợi hại mấy không? Bởi vì em gái này mặt dù xinh đẹp nhưng trông cũng không có vẻ gì là có thực lực rất mạnh.”

“Tôi cảm thấy cũng có thể lắm, nghe nói trước kia kỹ thuật chơi game của Vasili cũng chẳng ra sao đây, với cả, trước đây ngày nào trong game hắn ta cũng đàn đúm quánh lộn với một lũ không ra gì đó. Sau khi ‘Tân Sinh’ mở sever, Vasili mới nổi lên, tôi giờ bắt đầu nghi ngờ Vasilii nổi lên có phải là do công hội Tinh Thần lén lút lăng xê không đây.”

…

Bởi vì lúc Vasili mới vừa đến khí thế rất hùng hồn nhưng kết quả cuối cùng lại chả ra sao, đám người chơi vây xem bắt đầu ác mồm ác miệng không dứt lời.

Vasili vốn đang tự thắc mắc tại sao đòn tấn công vừa nãy lại bị Tuyết Dạ cản lại được, bây giờ bên tai lại truyền đến vài lời xì xào, “điểm nộ khí” thoáng cái đã dâng cao. Hắn ta bất chấp tất cả, quyết định chém con mụ xấu xí Tuyết Dạ này trước rồi tính sau.

Đống cơ bắp nổi lên củaVasili không khác gì đống động cơ đang nổ đùng đùng, một thanh trường kiếm bình thường chém vào bắp thịt Vasili rồi kéo xuống dưới với một tư thế vô cùng dứt khoát, ngay cả không khí xung quanh cũng bị trường kiếm chém vào Vasili làm cho tán loạn, cuốn theo cát bụi trên mặt đất, bay tới tấp.

Đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thảy cảnh tượng, không thể tưởng tượng nổi nhìn một Vasili với sức mạnh cường đại, thậm chí càng đáng kinh ngạc hơn là một Tuyết Dạ đứng giữa tâm trận gió mạnh mà không hề lung lay dù chỉ một chút.

Mặc dù công kích của Vasili khá là điên cuồng nhưng bóng kiếm này cũng không phải người thường có thể coi khinh, bởi vì mọi người đều tin rằng chỉ cần bị kiếm của Vasili sượt qua người một chút như vậy thôi, thì Tuyết

Dạ cũng sẽ bị phá tan từng mảnh bằng công kích với sức mạnh kinh khủng này.

Nhưng mà chỉ một chú như thế, lại làm cho mọi người cảm thấy xa vời đến không thể với đến.

Thực tế, Tuyết Dạ quá linh hoạt, mặc dù tốc độ di chuyển của Tuyết Dạ không bằng Tiêu Phàm nhưng Tuyết Dạ lại có cảm giác né tránh tốt và bước chạy phong tao, mỗi lần di chuyển đều lọt vào khe hở công kích của Vasili, không chỉ thành công tránh được sự tấn công Vasilii mà lúc nào cũng xém chút nữa bị kẹt trong khoảng đó. Cảm giác xém chút nữa đó, làm cho Vasili đang ra sức công kích cảm thấy vô cùng chán ghét, khó chịu.

Còn Tuyết Dạ thì khá tự tin bên trong trận gió mạnh hỗn loạn, sự tự tin mang theo phong khoáng và ung dung, khiến cho đám người thán phục mãi không thôi. Trong long bọn họ nghi hoặc, đây là đâu mà lại xuất hiện cao thủ chứ.

Khác với mọi người đang nghi ngờ lẫn ngạc nhiên, Vasili đã nhiều lần tấn công vào không khí nên trong lòng cảm thấy khó chịu đến khó dùng lời diễn tả, thế nhưng mà quan trọng hơn là đòn tấn công hung ác của mình lại không thể nào đụng vào người con bé dai nhách có vẻ ngoài bình thường này. Nội tâm Vasili càng trở nên phiền não, bởi vì nếu như mình và con bé này ngang tài ngang sức, chắc chắn sẽ bị đám người chế nhạo, sự ảnh hưởng đến danh tiếng của mình tuyệt đối là một sự đả kích trí mạng.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, xem ra mình không thể đợi thêm nữa, nhất định phải tốc chiến tốc thắng thôi.

Nội tâm Vasili trầm xuống, hạ quyết tâm.

Thế chiến đấu của trường kiếm thay đổi thành dâm chọt.

Thấy vậy, trong lòng Tuyết Dạ nghi hoặc, đối phó với sự di chuyển né tránh của mình, phạm vi của công kích chém sẽ càng có lợi cho tình huống lúc này, thế nhưng vì sao người trước mặt lại muốn dùng dâm chọt, chắc bị tức giận làm cho choáng não rồi.

Mặc dù trong lòng Tuyết Dạ thì chần chừ nhưng động tác lại không chậm đi một chút nào. Đối phó với một đòn như này, Tuyết Dạ vẫn né tránh như cũ.

Vasili nhanh chóng đâm mũi kiếm ra, phạm vi công kích chỉ có chút xíu như vậy, Tuyết Dạ càng có thể né tránh dễ dàng. Có điều lúc trường kiếm đâm được một nửa, thì bỗng có một bóng đen theo đó mà phóng ra…

Người chơi đang ở hiện trường đồng loạt thốt ra một tiếng kinh hãi!

Trước tiên là một tia sáng lạnh lóe lên, sau đó súng được xuất ra!

Đây là một câu rất cũ, giống như giờ đây Vasilli đang dùng thương pháp cũng cũ như vậy, chỉ là đơn đơn giản giản đâm một phát, nhưng quả thật lại sinh ra hiệu quả công kích vô cùng lớn đối với Tuyết Dạ.

Không sai, đạo hắc quang kia không thể nghi ngờ chính là trò hay sở trường của Vasilli, Vũ Khí Thiết Hoán.

Trong quá trình trường kiếm đâm đến, bất ngờ đổi vũ khí của mình thành súng trường, tương đương với việc trong nháy mắt đã làm tăng lên khoảng cách công kích của trường kiếm, khiến cho công kích của mình có thể đâm đến trên người kẻ địch nhanh hơn vài phần.

Giằng co một thời gian dài với Tuyết Dạ không xong, để Vasilli hạ quyết tâm, không còn che đậy tuyệt kĩ của mình đến khi đấu đối kháng với Tiêu Phàm nữa, bởi vì giải quyết nữ nhân khiến người ta chán ghét trước mặt này mới là việc khẩn cấp hiện giờ đối với Vasilli.

Tuyết Dạ không giống như Tiêu Phàm, có được [Cái nhìn chăm chú Ác Ma] để nhìn rõ tin tức của kẻ địch như thế, có thể đã sớm chuẩn bị tâm lí đối với phương thức tấn công của Vasilli, Vasilli bỗng nhiên ra tay như vậy, hoàn toàn nằm trong dự đoán của Tuyết Dạ, nhưng người kinh nghiệm phong phú như cậu trong thời khắc mấu chốt này vẫn là cấp tốc tìm ra cách ứng phó tốt nhất, tránh là bản thân bị thương.

Việc Vasilli bỗng nhiên hoán đổi ra súng trường mặc dù không thể nào tính là đã tạo ra tổn thương đối với Tuyết Dạ, nhưng là chùm tua đỏ ở đầu súng phiêu tán trong gió, mang theo mũi thương lạnh tiếp xúc thân mật với cái

[Giáp Bạc Vi Diệu của Thánh Đường] của Tuyết Dạ, từ trước ngực Tuyết Dạ xẹt qua một tiếng "Phập!", tại trước ngực của áo giáp bạc để lại một vết cắt thật sâu, nếu là trong khoảnh khắc như vậy mà tránh né chậm hơn chút nữa, chắc chắn Tuyết Dạ đã bị súng trường này đâm cho một cái xuyên thấu.

Đám người nhìn thấy Vasilli tung ra tuyệt kĩ danh bất hư truyền của gã, nhao nhao mà thốt lên một cách kinh ngạc.

Mặc dù lần tấn công này không tính là rất thành công, nhưng Vasilli vẫn là tương đối hài lòng với phản ứng của mọi người, thế giới liền trở nên như vậy, chỉ có cái này mới có thể khiến thế giới trở nên đẹp đẽ, vậy bây giờ, ta liền dùng tuyệt kỹ của ta đây ở trước mặt mọi người mà xử lý nữ nhân khiến người ta chán ghét ngay lập tức.

Trên mặt Vasilli tràn đầy tự tin lắc súng trường một cái, một khẩu súng như hoa đang nở rộ vì thị uy.

Tâm tình hiện tại của Tuyệt Dạ thật sự không tốt, cũng không phải là bởi vì mình vừa bị công kích của Vasilli đánh tới, mà là bởi vì súng trường của Vasilli lưu lại trên trang bị xinh đẹp của mình một vết cắt trông rất xấu xí, mình không muốn kiện trang bị hoàn hảo này có một chút tỳ vết nào.

Đối với sự tự bắt bẻ hình tượng của bản thân của Tuyết Dạ mà nói, điểm tỳ vết này đối với Tuyết Dạ là không thể chấp nhận được.

…

Chương 305: Tuyết Dạ Ra Tay

Chương 305: Tuyết Dạ Ra Tay

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này Tiêu Phàm cùng bọn hắn điểm nào cũng khác nhau, điều Tiêu Phàm chú ý chính là lượng máu của Tuyết Dạ, sau khi bị cây súng trường

của Vasilli đụng đến, lượng máu của Tuyết Dạ thế mà một chút cũng không giảm, cái này quá kì lạ rồi.

Từ sau khi Tiêu Phàm phát hiện Tuyết Dạ có được kỹ năng truyền thừa cung Thiên Bình của trận doanh Ác Ma, cả người liền bỗng nhiên trở nên nhạy cảm, trở nên thông minh.

Mà phần thông minh cùng nhạy cảm này lại mang đến cho Tiêu Phàm rất nhiều sợ hãi, hắn bắt đầu hồi tưởng lại hết những kinh nghiệm mình đã từng trải qua khi ở cùng một chỗ với Tuyết Dạ, trong lòng Tiêu Phàm dần nổi lên một vấn đề đáng sợ.

Trong trò chơi tổn thương của người chơi được tính cũng không cần phải là đánh xuyên qua đồ trang bị của người chơi mới có hiệu lực, cho nên chỉ cần công kích của đối phương đụng chạm đến bộ phận cụ thể của người chơi, tổn thương do công kích lập tức có hiệu lực, tác dụng của đồ phòng ngự chỉ là giảm thiểu tổn thương đối với bộ phận này mà thôi, nhưng giảm thiểu không có nghĩa là giảm đến thành không có gì, cho nên sự việc phát sinh trên người Tuyết Dạ lúc này là vô cùng quỷ dị.

Rõ ràng là đồ phòng ngự trước ngực Tuyết Dạ lưu lại một vết cắt lớn như thế, nhưng một điểm thương tổn cô ấy cũng không nhận được, việc này đáng được để cho người ta xem xét.

Nguyên nhân xuất hiện loại tình hướng này chỉ có hai loại.

Loại thứ nhất, trên người Tuyết Dạ có đạo cụ đặc biệt trong trò chơi hoặc là kỹ năng có thể hiệu quả như vậy, nhưng tỉ lệ xuất hiện loại tình huống này là rất thấp.

Loại thứ hai, trên thân thể người chơi không có bộ phận tại nơi này, nói một cách khác, nếu ngươi công kích đến ống tay áo tay phải mà Dương Quá bị cụt, đương nhiên sẽ không tạo ra bất cứ thương tổn nào đối với Dương Quá, bởi bị cánh tay phải của Dương Quá đã sớm bị Quách Phù chém xuống một cách căm phẫn rồi.

Nếu như nói Tuyết Dạ không có ngực, chuyện này có khả năng sao?

Chỉ cần là người sẽ có bộ phận ở chỗ này, nhưng khi nói đến cái kiểu câu quen thuộc "Không có ngực" này, lại làm cho Tiêu Phàm liên tưởng đến một vài thứ, việc này khiến nội tâm Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng không ổn.

Hồng quang giấu bên trong con mắt của Tiêu Phàm cũng nhanh chóng lấp lóe lên, như là hiện tại không chỉ có trái tim Tiêu Phàm đang bay nhảy…

…

[Tên kỹ năng: Thời Trang Mỹ Học]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Thông qua phối hợp thời trang hợp lý, bản thân có thể tự sinh ra hiệu quả buff nhất định, hiệu quả buff của Thời Trang Mỹ Học phụ thuộc vào phong cách phối hợp thời trang của người chơi để định ra.]

[Ghi chú: Hệ thống thị giác cũng không nhất định là biểu tượng phù phiếm.]

Bởi vì trận chiến giữa Tuyết Dạ và Vasilli đã bước vào trạng thái gay cấn, [Nhìn chăm chú Ác Ma] của Tiêu Phàm cũng sẽ không khiến Tuyết Dạ có cảm giác "thù địch", cho nên hành vi "nhìn trộm" của Tiêu Phàm cũng biến thành quang minh chính đại mà nhìn lên, mà việc Tiêu Phàm muốn làm nhất lúc này cũng là "nhìn trộm" Tuyết Dạ.

Tiêu Phàm nhòm ngó Tuyết Dạ thứ nhất là vì cái kỹ năng [Thời Trang Mỹ Học], cái này hoàn toàn phù hợp với Tuyết Dạ có tính thích chưng diện, nhưng đây không phải là thứ mà Tiêu Phàm mong muốn nhìn thấy.

Tiếp đấy Tiêu Phàm nhìn thấy một cái kỹ năng có tên là [Áo Không Biên Giới], sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, trong nháy mắt cả người trở nhiên hồn phiêu phách lạc, bởi vì một tia hi vọng cuối cũng trong lòng Tiêu Phàm rốt cuộc cũng đã biến mất…

[Kỹ năng thiên phú: Áo Không Biên Giới]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Vào thời điểm người chơi trang bị dù là bất kỳ đồ phòng ngự gì, đều có thể không để ý đến giới hạn của bản thân đối với đồ phòng ngự được trang bị.]

[Ghi chú: Tham sống thích mặc áo ~]

Kỹ năng thiên phú, muốn nói cái gì cho đúng đây, bên trong trò chơi này chỉ có một loại người mới có thể có loại kỹ năng này thôi, cho nên Tiêu Phàm cùng nội tâm tràn đầy mong đợi của hắn trong nháy mắt đã vỡ vụn hoàn toàn.

[Áo Không Biên Giới] nói một cách tổng quát chính là một kỹ năng rất thuận tiện để dùng đồng thời là rất mạnh, hắn có thể đem thuộc tính đồ phòng ngự ở trong trong phần giới thiệu như là [Điều kiện trang bị: xxxx] trở thành [Điều kiện trang bị: Không], chỉ cần có được kỹ năng này, chứng minh rằng người chơi có thể dùng toàn bộ đồ phòng ngự trong trò chơi.

Mà hạn chế trang bị được mặc ở trong trò chơi có những gì, chính là phải chờ cấp, chức nghiệp, giới tính, chuyên môn hạn chế các loại.

Không cần quan tâm đến hạn chế chuyên môn cùng hạn chế đẳng cấp của đồ phòng ngự thật sự lợi hại, nói rõ ra là khi có [Áo Không Biên Giới] này, dù là người chơi cấp 1 cũng có thể dùng đồ phòng ngự của cấp 100, hoặc là lột quần áo trên người Boss xuống mà mặc vào người, có điều điều kiện tiên quyết chính là ngươi phải có những đồ phòng ngự đó.

Coi như không lấy được đồ phòng ngự tốt, người bình thường cũng có thể dùng [Áo Không Biên Giới] này để thể nghiệm một chút niềm vui thú trong cuộc sống.

Ví dụ như Tuyết Dạ mặc trên người [Giáp Bạc Vi Diệu của Thánh Đường] bản nữ, chỉ cần Tiêu Phàm có được kỹ năng [Áo Không Biên Giới] này, lập tức không còn hạn chế của chức nghiệp lẫn giới tính, trực tiếp mặc ở trên người, thật là một thể nghiệm thú vị.

Nghĩ được như vậy, Tiêu Phàm liền tát mình một cái!

Vì cái gì mà mình lại có ý nghĩ đáng sợ như vậy chứ, đây không phải là thật!

Tiêu Phàm chậm rãi ngẩng đầu, có chút sợ hãi mà nhìn Tuyết Dạ đang ở phía xa xa kia, hiện tại hắn không quan tâm chút nào đến việc sống chết của thành viên mới trong đội ngũ, hắn chỉ hi vọng trận đấu này có thể nhanh chóng kết thúc, bởi vì hắn chỉ cần Tuyết Dạ cho mình một cái đáp án chính xác…

Sau khi thực hiện được một đòn, trong lòng Vasili cực kì đắc ý, dự định bây giờ thời cơ rất tốt, thừa thắng xông lên, dùng một chiêu hạ được Tuyết Dạ.

Vasili dùng tư thái điên cuồng di chuyển trên chiến trường cùng với ánh sáng màu đen thần bí, trong một khoảng thời gian ngắn, vô số vũ khí đủ mọi kiểu dáng tấn công như mưa về phía Tuyết Dạ.

Đao thường kiếm kích, câu xiên gậy gộc*, tầng tầng lớp lớp, Vasili giống như một ảo thuật gia điên cuồng biến hóa ra muôn vàn loại vũ khí, giống như một kho vũ khí di động, biểu diễn vô số loại vũ khí đang có trong tay cho mọi người thấy.

*tên các loại vũ khí

Phương thức chiến đấu của Vasili rất có hiệu quả thị giác nên rất được những người vây xem nhiệt liệt hoan hô, hứng thú của quần chúng trong nháy mắt tăng lên rất cao.

“Đây chính là “Vũ khí đại sư” Vasili mà, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Cuộc chiến này từ đầu đến đuôi hắn đã biến ra bao nhiêu vũ khí, thực sự làm cho người ta phải kinh sợ mà.”

“Ta thật sự không ngờ vóc người của Vasili cồng kềnh thế này, lại có thể linh hoạt sử dụng đủ loại kiểu dáng vũ khí như vậy.”

…

Từng đợt tiếng bàn luận của mọi người lần lượt truyền vào bên trong chiến trường, làm cho Vasili không kìm lòng được phải nhếch khóe miệng lên,

hắn rất hưởng thụ những lời khen của mọi người, rất thích cảm giác được mọi người vây quanh, lại không chú ý đến việc phương thức công kích của hắn sau khi thực hiện chiêu đầu tiên khiến mọi người hoa cả mắt thì hình như đã mất đi hiệu lực đối với Tuyết Dạ…

Ánh sao lóe lên, trên tay Tuyết Dạ xuất hiện tấm khiên bạc cản lại trường thương của Vasili đang đâm tới, Tuyết Dạ lui về sau vài bước, bình thản ung dung kéo giãn khoảng cách với Vasili, khiên bạc biến mất một lần nữa.

"Tên cơ bắp, ngươi bây giờ hình như rất vui mừng, có điều, ngươi cho rằng và ba chiêu võ vẽ mèo quào của ngươi có thể thắng được ta hay sao, thực sự quá ngu ngốc."

Vasili nghe thấy Tuyết Dạ khinh bỉ nói như vậy, cực kì khó chịu, tuyệt kĩ [Vũ Khí Thiết Hoán] của chính mình có bao giờ bị người khác coi thường như vậy đâu, thậm chí ngay những tiền bối trong công hội Tinh Thần cũng khen [Vũ Khí Thiết Hoán] của mình không dứt miệng.

Vasili muốn phản bác gì đó, nhưng lúc hắn nhìn về phía Tuyết Dạ, thì lại nhìn thấy cặp mắt ánh lên tia hung dữ lạnh lẽo bên dưới mái tóc màu vàng kim của Tuyết Dạ, không khỏi vì thế mà ngẩn ra, lời lên tới bên miệng rồi mà phải miễn cưỡng nuốt ngược trở lại.

Sau đó, trong lòng Vasili cảm thấy xấu hổ vì hành động theo bản năng vừa rồi của mình, tại sao mình lại có thể sợ mất mật khi chỉ bị một người phụ nữ trừng mắt cơ chứ.

…

Chương 306: Tuyết Dạ Tiến Công (1)

Chương 306: Tuyết Dạ Tiến Công (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tất cả người chơi ở Bàn Thạch trấn đều đặt sự chú ý lên trên người của Vasili cùng với phương thức chiến đấu của hắn, chiến đấu đã dừng lại một

lúc rồi mà vẫn chưa hết thèm muốn, có điều vẫn có người chú ý đến ánh mắt của Tuyết Dạ, điều này làm cho bọn họ cảm thấy ánh mắt này hình như rất quen thuộc, giống như là gần đây bọn họ đã nhìn thấy ánh mắt như vậy ở đâu đó…

“Ha ha, ta dùng võ vẽ mèo quào sao? Thế mà ngươi lại bị võ vẽ mèo quào đánh đến mức không kịp trở tay đấy, có tư cách gì mà cười nhạo ta cơ chứ.” Vasili dừng lại một chút, cuối cùng cũng nói ra.

Vasili lúc trước là một anh hùng bàn phím có thâm niên trên internet, dũng cảm trào phúng nhạo báng đối với kẻ khác mới là tính cách của hắn.

“Không thể trở tay?” Tuyết Dạ cười lạnh, không thêm bất kì một câu giải thích dư thừa nào.

Cũng không phải Tuyết Dạ không biết đáp lại Vasili như thế nào, mà là Tuyết Dạ xem thường không muốn để ý đến Vasili.

Tuyết Dạ điều chỉnh lại dây buộc tóc màu xanh làm của mình, để nó buộc chặt mái tóc dài lại hơn, sau đó hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhàn nhã mà lơ đãng, sau đó chậm rãi chăm chú nhìn vào một điểm, giống như một thanh kiếm sắc bén được rút ra khỏi vỏ, lộ ra khí khái anh hùng hừng hực.

Tuyết Dạ hơi nghiêng người, chân phải đạp ra sau lấy đà, nhằm về phía Vasili mà nhào tới.

Đây là lần đầu tiên Tuyết Dạ chủ động xuất kích trong trận đấu này, cũng là tuyên cáo thắng lợi của hắn đối với cuộc chiến này…

Vasili cực kì khó hiểu đối với hành động bây giờ của Tuyết Dạ, cái tên này tại sao lại chủ động đưa tới cửa? Không sợ chết hay sao?

Ở trong lòng của Vasili, ấn tượng về Tuyết Dạ vẫn là bộ dạng xinh đẹp mong manh yếu đối, chỉ cần mình dùng sức một chút thì có thể dễ tàn xé nát “cô”, bây giờ Tuyết Dạ còn chủ động xông về phía trước, điều này rất hợp ý hắn, huống cho lúc này trong ta “cô” thậm chí còn không cầm theo vũ khí, điều này không phải là dâng đồ ăn lên tận miệng sao.

Tuyết Dạ nhanh chóng vọt về phía trước, nhanh chóng và mạnh mẽ, như một con báo theo đuổi gió trên thảo nguyên, tự do truy đuổi.

Trong lúc này, trên người Tuyết Dạ ngoài trừ được gió bao vây còn có rất nhiều thứ xinh đẹp khác nữa.

Đó chính là ánh sáng óng ánh khắp nơi – ánh sao, đây không phải là ánh sao trong kỉ niệm thời trang [Tinh Huy Thiểm Diệu] của Tiêu Phàm, mà xuất phát từ kỹ năng [Vương Chi Bảo Khố - chuyển sinh] của truyền thừa chòm sao Thiên Bình trong Ác ma trận doanh, ánh sao độc đáo của chìm sao Thiên Bình.

Sau khi Tuyết Dạ biến mất bên trong ánh sao xuất hiện lại một lần nữa, [Giáp Bạc Vinh Diệu Của Thánh Đường] màu bạc trên người đã biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là một thân trang phục màu xanh ngọc bích.

Trang phục màu xanh yêu dị này là thứ Tiêu Phàm cực kì quen thuộc, là đặc trưng của Thung lũng Rắn Cát trong Ác ma trận doanh [Bộ đồ Linh Xà].

Trong nháy mắt khi Tuyết Dạ biến mất đã lợi dùng kỹ năng [Vương Chi Bảo Khố - chuyển sinh], thay đổi quần áo từ [Giáp Bạc Vinh Diệu Của Thánh Đường] thành [Bộ đồ Linh Xà]!

Đặc điểm lớn nhất của [Bộ đồ Linh Xà] nằm ở việc hỗ trợ tốc độ di chuyển, thêm vào đó Tuyết Dạ còn có kỹ năng [Vương Chi Bảo Khố - chuyển sinh] truyền thừa của chòm sao Thiên Bình trong Ác ma trận doanh có thể tỏng nháy mắt bạo phát tốc độ này lên 50%, để Tuyết Dạ có thể đến gần Vasili trong chớp mắt.

Biến cố đột nhiên phát sinh, tất nhiên Vasili không thể phản ứng kịp thời, đến khi hắn phản ứng trở lại tì nắm đấm của Tuyết Dạ đã vũng ra, Vasili không thể tránh khỏi.

Tuy rằng Vasili giật mình khi bị Tuyết Dạ tập kích, không kịp phản ứng trở lại nhưng Vasili cũng không đẻ ý lắm bởi vì hắn cho rằng bị nắm đấm nhỏ bé của Tuyết Dạ đánh trúng một cái thì có thể làm sao được chứ.

Đáng tiếc Vasili quá chủ quan rồi, hắn không chú ý đến tư thế đánh ra của Tuyết Dạ, hổ khẩu* hướng về phía hắn, nếu là một người bình thường thì tuyệt đối sẽ không sử dụng tư thế đánh ra như vậy trong chiến đâu, vì thế cho nên thứ Tuyết Dạ đánh ra ngay lúc anfy cũng không phải là nắm đấm…

*Chỗ giữ ngón tay cái và ngón tay trỏ.

Trong lúc chạy về phía Vasili thì hai tay Tuyết Dạ vẫn trống trơn, nguyên nhân không phải tại vì hắn quên lấy vũ khí của mình ra, mà là trong lúc chiến đấu Tuyết Dạ không cần cầm nắm bất cứ vũ khí gì.

Thời điểm lúc Tiêu Phàm nói Tuyết Dạ cầm khiên trong phó bản, Tuyết Dạ không quen thuộc lắm cũng chính là vì vậy, cũng bởi vì bình thường khi chiến đấy Tuyết Dạ đều dùng "tay không", nhưng cái tay không này không còn trong nháy mắt khi Tuyết Dạ công kích.

Mệt vệt ánh sao tỏa sáng trong lòng bàn tay của Tuyết Dạ, một thanh kiếm phương Tây có tạo hình tao nhã xuất hiện trong tay của Tuyết Dạ, nở rộ theo ánh sáng do ánh sao tỏa ra còn có máu trên người của Vasili!

Trong nháy mắt khi máu trước ngực Vasili tuôn trào, thanh kiếm phương Tây lại biến mất không thấy tăm hơi, giống như ghét bỏ máu trên người Vasili sẽ làm bẩn đi khí chất tao nhã của mình.

Sau khi thực hiện được một đòn tấn công đó, hai tay Tuyết Dạ lần nữa trở về trạng thái trống trơn, có điều lúc này Vasili lại thấy trên người của Tuyết Dạ có thêm một luồng hơi thở nguy hiểm.

…

Vasili bị đau nên lùi về sau, che ngực, khuôn mặt giật mình nhìn chằm chằm Tuyết Dạ, bởi vì phương thức tác chiến của Tuyết Dạ thực sự quá quen thuộc đối với hắn.

"Tại sao ngươi cũng có [Vũ Khí Thiết Hoán]?"

Vasili khẩn trường nhìn chằm chằm Tuyết Dạ đang đứng trước mặt, cực kì chờ mong câu trả lời của hắn, bởi vì nếu thật sự Tuyết Da có thể học được

[Vũ Khí Thiết Hoán] thì tên tuổi "Vũ khí đại sư" của hắn sẽ bị uy hiếp, chuyện này đối với danh tiếng của Vasili là một tin tức cực kì tồi tệ.

Tuyết Dạ cũng không biết tạo sao Vasili đã bị thương như vậy mà còn có tâm tư đi lo lắng vấn đề khác, nên mang theo tâm trạng cực kì chán ghét mà trả lời hắn: "Vũ Khí Thiết Hoán? Đó là cái gì?"

Những thứ khó coi trong trò chơi Tuyết Dạ hết thảy đều không biết, huống hồ cho là kỹ năng phát ra ánh sáng đen đặc biệt [Vũ Khí Thiết Hoán].

Cho nên Tuyết Dạ thật sự không biết [Vũ Khí Thiết Hoán] Vasili đang nói bây giờ là gì.

Còn Tiêu Phàm lại thấy, Vasili lại cho rằng kỹ năng truyền thừa của chòm sao Thiên Bình ở trận doanh Ác Ma [Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Kiếp] là [Vũ Khí Thiết Hoán], thật khiến người khác cười đến rụng răng.

Đầu tiên, phẩm chất của [Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Kiếp] là sử thi, [Vũ Khí Thiết Hoán] không thể so được với nó.

Thứ hai, tuy hai kỹ năng này lúc sử dụng cảm thấy rất giống nhau, nhưng thật ra trên bản chất lại khác biệt rất lớn.

Vũ Khí Thiết Hoán, lời ít ý nhiều, là thay đổi cấp tốc vũ khí trong tay.

Còn [Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Kiếp] lại không giống, động tác hành động của kỹ năng [Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Kiếp] lại không phải là thay đổi, mà là một sự sản sinh thần kỳ, cũng chính là sản sinh ra mà thành.

[Vũ Khí Thiết Hoán] cần người chơi phải cầm vũ khí thì mới có thể thay đổi, còn [Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Kiếp] có thể từ trong không gian sinh ra vũ khí trong tay người chơi. Điều này tương đương với việc, người có thể học được nó trong thời khắc chiến đấu đã cầm trong tay một vũ khí vô hình vô ảnh. Chỉ trong chiến đấu, kỹ năng này mới có thể bộc lộ nguyên dạng hung tàn của nó, đối với kẻ địch mà nói tuyệt đối đáng sợ.

Vả lại, [Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Kiếp] còn có thể ảnh hưởng lên dụng cụ phòng ngự, trong chiến đấu có thể nhịp nhàng thay đổi, không

ngừng thay đổi thành nhiều bộ phòng ngự đặc biệt để đối phó với những tình huống khác nhau, có thể nói vừa tiện lợi vừa thực dụng.

…

Đối với trận đấu này, cách nhìn của quần chúng vây xem nông cạn hơn Tiêu Phàm rất nhiều…

“Tôi vừa nhìn thấy gì vậy, hậu cung của Mệnh Phàm làm Vasili bị thương rồi?!”

“Hậu cung của Mệnh Phàm vừa nãy mới cosplay, chỉ một đường sáng lập lòe ánh lên, sau đó liền biến thành một thân áo lục, nhưng mà cũng gợi cảm lắm.”

“Ban nãy hình như tôi nhìn thấy trong tay cô ta xuất hiện một thanh kiếm Tây Dương, sao bây giờ lại mất rồi?”

…

Hành động ban nãy của Tuyết Dạ hệt như ảo thuật khiến đám đông quần chúng cảm thấy cực kì thần kì, trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều tỏ ra hưng phấn bừng bừng.

…

Chương 307: Tuyết Dạ Tiến Công (2)

Chương 307: Tuyết Dạ Tiến Công (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bên kia, Vasili cực kì bất mãn với câu trả lời của Tuyết Dạ, nhưng bất kể nói thế nào, xem ra lần này Vasili nhất định phải xử lý Tuyết Dạ. Bởi vì nếu trong trò chơi có hai người chơi có phong tác chiến giống nhau, vậy cái danh “Đại sư Vũ Khí” của gã sẽ không còn đặc sắc nữa. Vasili là một tinh linh kiếm sĩ nhưng lại tự mình tìm ra phong các tác chiến đặc biệt mới có

thể nổi danh trong trò chơi, nếu như phong cách tác chiến của bản thân bị người khác học rồi sao chép lại, vậy thì địa vị trong trò chơi của Vasili sẽ khó mà giữ được, đây là điều mà Vasili tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Vasili không nói nữa, bởi vì vũ khí trong tay gã đã đại diện cho ý chí của gã.

Trảm!

Vasili vung trường kiếm chém xuống, ánh đen lại sáng lên, một cây rìu lớn đen tuyền thay thế cho thanh trường kiếm lúc đầu của Vasili, cây rìu mang theo úy thế mãnh liệt chém xuống.

"Anh vẫn không chịu tiếp thu à." Giọng nói của Tuyết Dạ rất lạnh nhạt nhưng cũng đầy khí phách.

Cậu cũng đâu có trốn, cũng chẳng nhìn nhát búa đang rất nhanh chém xuống trên đỉnh đầu mình, cậu chỉ gạt hai bàn tay không có gì sang ngang, Tinh Huy thân thuộc lại một lần nữa sáng lên trên thân người cậu…

Lần này Tuyết Dạ đổi thành một bộ da thú đầy dã tính, [Bộ Đồ Dã Man].

[Bộ Đồ Dã Man] được sản xuất từ trận doanh dã thú, đặc điểm và tên gọi đều giống hệt nhau dã man thô tục. Ngoại trừ phòng ngự ra không hề thêm bất cứ chỉ số chiến đấu nào trong trò chơi, nó chỉ có một hiệu quả đặc biệt gọi là Cự Lực. Ý nghĩa của Cự Lực chính là khiến người chơi có sức mạnh rất lớn, có thể nâng những vật rất nặng.

Bởi vì lúc này Tuyết Dạ đã mặc [Bộ Đồ Dã Man], nên chiến đấu cũng tương đối tàn bạo hơn nhiều, sảng khoái qua quýt đập một búa về phía Vasili, chỉ có điều nhát búa này có chút quá tay…

Rìu còn chưa chém xuống, Vasili đã như bị một chiếc xe tải phóng nhanh đụng vào bay ra xa, lúc này Tuyết Dạ hai tay trống trơn đứng nguyên tại chỗ, tỏ ra cực kì bình tĩnh.

Nhưng những người ở đó lại không thể bình tĩnh được, miệng đã há ra thành chữ "o", khiếp sợ không thôi. Bởi vì bọn họ vừa được xem cảnh

tượng đáng sợ đó.

Trong nháy mắt, từ trong tay Tuyết Dạ xuất hiện một cây búa hình xe tải, vung nó nện lên người Vasili mới có thể khiến cho một kẻ có thân hình to lớn như Vasili hai chân bay tung tóe trên mặt đất. Nếu như nhát búa đó của Tuyết Dạ là từ trên đập xuống, mọi người tin chắc rằng gã cơ bắp Vasili này sẽ bị đập thành một cái bánh thịt ngay.

Đến cả một kẻ luôn bình tĩnh như Tiêu Phàm nhìn thấy cảnh này cũng không thể bình tĩnh được nữa, [Y Vô Quốc Giới] không phải là trang bị giới hạn chỉ miễn trừ phòng ngự thôi sao, sao đến cả vũ khí cũng…?

Hơn nữa cây búa này tuyệt đối không phải là vũ khí mà người chơi dùng, chắc chắn là Tuyết Dạ đã trấn lột từ con quái vật nào đó trong trò chơi rồi.

Không sai, cây búa này là Tuyết Dạ lấy được ở trận doanh Ác Ma lúc đánh Cự Nhân trong hang, nhưng Tuyết Dạ lại không sử dụng được nó. Giới hạn trang bị của cây búa là sức mạnh cực lớn, nhưng Tuyết Dạ mặc [Bộ Đồ Dã Man] lên, lại vừa khéo đáp ứng được điểm này, thế nên Vasili nhất định sẽ chịu khổ rồi.

…

Sau khi xử lý xong Vasili, mọi người vừa còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ màn vừa rồi, Tuyết Dạ đã nhảy về phía Tiêu Phàm, cực kì vui vẻ nói: “Đội trưởng, xong việc rồi, chúng ta đi thôi!”

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dạng cười tít mắt của Tuyết Dạ, trong lòng lo lắng không yên, vừa định mở miệng hỏi một câu đã giữ mãi trong lòng thì đã bị một người ngắt lời…

“Cô cho rằng chỉ như vậy có thể đánh bại được Vasili tôi sao, cô xem thường tôi quá rồi đấy.”

Lúc này Vasili đã từ chỗ bị đánh bay ban nãy chạy về, cả người đều là bụi, có vẻ hết sức chật vật.

Chỉ là cơ bắp của Vasili quả nhiên không phí công luyện tập, năng lực chịu đựng không hề tầm thường. Bị một búa hung hãn của Tuyết Dạ mà vẫn có thể sống sót khỏe mạnh, xem ra ngôi sao mới nổi của công hội Tinh Thần cũng tương đối có thực lực.

“Anh phiền quá đi, chẳng lẽ muốn tôi giết anh anh mới chịu bỏ qua sao, thực lực của chúng ta cách biệt lớn đến vậy, ban nãy anh vẫn không hiểu rõ sao?”

Tuyết Dạ nghe thấy giọng nói của Vasili, trong lòng có chút chán ghét.

“Nực cười, tôi đường đường là ngôi sao mới của công hội Tinh Thần, “Đại sư Vũ Khí” Vasili đánh không lại một cô gái, ban nãy chỉ là do tôi sơ suất mới để cô lợi dụng thời cơ, bây giờ cô không dễ gì đánh ngã tôi được nữa đâu.”

Vasili kinh qua đòn này của Tuyết Dạ, lúc này trong lòng đã không vững tâm rồi, thế nhưng vì danh tiếng của bản thân trong trò chơi, Vasili tuyết đối không thể lùi bước, bởi vì hắn không thể cứ như thế ngã xuống tại nơi này.

Với một Vasili cứ bám riết làm phiền, người không chịu được phiền phức như Tuyết Dạ cuối cùng cũng nổi giận, “Đây là anh tự chuốc lấy, lát nữa chết rồi cũng đừng trách tôi!”

…

Uỳnh!”

Một tiếng nổ lớn, giữa sân có ánh sáng cháy lên, đây không phải là Tinh Huynh, là khói lửa mãnh liệt đang chiếu sáng bốn phía chiến trường…

Mọi người sợ hãi nhìn cảnh tượng này, kinh ngạc vì hiệu ứng đẹp đẽ của nó, càng thêm ngạc nhiên vì nguyên nhân gây ra.

Nhìn thấy hình ảnh này, lúc này trong nội tâm mọi người đều đang thầm nghĩ, cô gái này, là hậu cung của “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm không sai vào đâu được.

Cảnh tượng này mọi người đều rất quen thuộc, bởi vì "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm đã từng ở trận đấu PK "Tân Sinh" dùng lên "Nữ thần Game Online" Ngọc Sinh Yên, chỉ có đều bây giờ lại xảy ra trên người một người chơi tên Tuyết Dạ thì thôi rồi…

Rực rực rỡ rỡ, giống như ánh mặt trời, ánh sáng lấy Tuyết Dạ làm trung tâm chiếu sáng khắp Bàn Thạch Trấn.

Lúc này hai mắt Tiêu Phàm đang nhìn đến ánh sáng chiếu rọi trên người Tuyết Dạ, tròng mắt khảm lên một màu vàng kim nhàn nhạt, che giấu tia màu đỏ tươi đang lan rộng nhanh chóng trong mắt Tiêu Phàm, chẳng qua Ác Ma Ngưng Thị của Tiêu Phàm vẫn như cũ đem toàn bộ sự việc xảy ra phản hồi về trong mắt Tiêu Phàm…

[Tên kỹ năng: Vương Chi Bảo Khố —— Siêu Độ]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Trực tiếp phá nát đồ phòng ngự toàn thân, khiến cho toàn bộ thuộc tính cảu nhân vật tăng cao, mức độ tăng do phẩm chất của đồ phòng ngự bị phá nát quyết định, hiệu quả kéo dài trong 10 phút, trong lúc đó người chơi không có cách nào mặc lên bất kỳ đồ phòng ngự gì cả, thời gian CD là 20 phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: Đồ phòng ngự bị tiêu hao toàn bộ độ bền.]

[Điều kiện mở khóa: Có được truyền thừa của chòm sao Thiên Bình trận doanh Ác ma]

[Ghi chú: Rút ra sức mạnh tài bảo chân chính của bậc vua chúa!]

…

Sau khi bị Vasili liên tục dây dưa, Tuyết Dạ rốt cuộc bùng nổ lửa giận ngút trời, cậu sử dụng chính là một kỹ năng truyền thừa khác của chòm sao Thiên Bình, [Vương Chi Bảo Khố —— Siêu Độ].

Sau khi Tuyết Dạ đem [Bộ đồ Dã Man] lúc đầu đổi thành [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường], lựa chọn đem toàn bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] đang mặc trên người dùng [Vương Chi Bảo Khố —— Siêu Độ] trực tiếp phá nát!

[Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] trong một trận nổ vang mà bị trực tiếp phá nát, hóa thành những đốm sáng,một đám tia lửa màu hoàng kim vờn quanh thân Tuyết Dạ, Tuyết Dạ tắm mình trong màn sáng, giống như một Nữ Võ Thần rong ruổi xa trường…

Mọi người sợ ngây người, đây có lẽ là kỹ năng có hiệu quả hoa lệ nhất từng xuất hiện trong "Tân Sinh", khiến người ta có cảm giác như Siêu Saiya biến thân trong « 7 viên ngọc rồng » vậy, vòng năng lượng màu hoàng kim quanh thân thỉnh thoảng phát ra tia lửa, có lẽ so với tiểu vũ trụ bùng nổ trong « Thánh Đấu Sĩ Seiya » lại càng chuẩn xác hơn, bởi vì [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] mặc trên người Tuyết Dạ cũng giống như Thánh Y cảu Thánh Đấu Sĩ bị nổ tung sạch sẽ chỉ trong nháy mắt!

Một màn quen thuộc như này không thể không khiến người vây xem nhớ tới lúc Tiêu Phàm thi đấu với "Nữ Thần Võng Du" Ngọc Sinh Yên tại giải thi đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", đã sử dụng bí kỹ "Bạo Y Cách Đấu Thuật" của "Lich King", chẳng qua Ngọc Sinh Yên là "bị phá" mà Tuyết Dạ là chủ động "tự phá" mà thôi.

Chương 308: Quá Mạnh, Đại Khắc Kim (1) Của Tôi!

Chương 308: Quá Mạnh, Đại Khắc Kim (1) Của Tôi!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chuyện duy nhất không hoàn mỹ chính là, Tuyết Dạ sau khi phá nát đồ phong ngự trên thân lại có mặc một bộ đồ lót tương đối bảo thủ, nếu có thể như "Nữ Thần Võng Du" Ngọc Sinh Yên trực tiếp mặc [Victoria's Secret] gợi cảm thì vậy liền hoàn mỹ rồi.

Nhưng mà em gái này đã có thể tự chủ động sử dụng "Bạo Y Cách Đấu Thuật", nói rõ quan hệ của cô và Thủy tổ của "Bạo Y Cách Đấu Thuật" "Lich King" Mệnh Phàm quả thật sâu đậm mà vững chắc.

Cô phải bị "Lich King" Mệnh Phàm tôi luyện bao nhiêu lần thì mới có thể học được kỹ năng xấu hổ như thế này chứ, vả lại trước đó các người chơi còn nhớ rõ Tuyết Dạ vậy mà có thể nhanh chóng thay đổi bộ đồ phòng ngự khi đang chiến đấu, đây chắc chắn cũng là nhờ có công sức dạy bảo của "Lich King" Mệnh Phàm rồi.

Nghĩ đến đây, các người chơi lần nữa mờ ám nhìn Tiêu Phàm và Tuyết Dạ một chút, trên mặt hiện vẻ hiểu rõ.

Xé áo, phá áo, đồ đồng phục hấp dẫn, Mệnh Phàm quả nhiên biết cách hưởng thụ thật!

Các người chơi cùng nhau than thở một tiếng.

A! Trời cao sao lại bất công như vậy, phúc lợi vì sao chỉ ban cho một mình Mệnh Phàm chứ!

Đến lúc này, oán khí trong lòng các người chơi đối với Tiêu Phàm lại lần nữa dâng cao…

Tiêu Phàm cũng không biết hướng tư duy của bà con thời nay lại có thể sinh động và khoáng đạt như vậy, chỉ dựa vào một kỹ năng của Tuyết Dạ liền có thể sáng tạo ra cả một câu chuyện xưa hoàn hoàn chỉnh chỉnh, hắn hiện đang đau lòng vì sự ra đi tức tưởi của bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] kia.

Mặc dù Tiêu Phàm không biết giá cả của [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] nhưng giá thị trường của một bộ đồ phòng ngự hiếm bình thường cũng mấy kim tệ rồi, huống chi [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] được đại sư chức nghiệp kỵ sĩ bán ra, giá cả không cố định, một bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] hoàn chỉnh đoán chừng cũng 10 kim tệ, cái hệ thống keo kiệt trong "Tân Sinh" này, số lượng xuất hàng cực thấp, một kim tệ trong trò chơi thế mà bằng với 1000 NDT trong hiện thực đấy.

Tuyết Dạ vậy mà "nổ nát" đến nháy mắt cũng không thèm nháy một cái,

một hơi nổ nát một bồ đồ phòng ngự trị giá một vạn NDT, Tiêu Phàm là "con nhà nghèo", nhìn thấy cảnh này, trong lòng đang không ngừng rỉ máu.

Tiếp đó [Ác Ma Ngưng Thị] của Tiêu Phàm còn nhìn thấy kỹ năng danh hiệu của Tuyết Dạ, sau khi nhìn thấy, trong lòng Tiêu Phàm liền có chút mất thăng bằng, Tuyết Dạ rốt cuộc là ai!

[Danh hiệu người chơi: Hoàng Kim Vương]

[Kỹ năng danh hiệu: Tiêu Tiền Như Nước]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Phá nát vũ khí trong tay mình, đem nó ngưng tụ thành một đạo sóng xung kích hoàng kim, tạo thành thương tổn lớn đối với kẻ địch, chỗ thương tổn cụ thể thì phải xem thuộc tính của vũ khí, thời gian CD là 30 phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: Vũ khí bị hao hết độ bền]

[Phân loại kỹ năng: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Tiền bạc mới là thể hiện của sức chiến đấu Hoàng Kim Vương]

Hoàng Kim Vương, thật là một danh hiệu bá đạo, đơn giản chính là trực tiếp khoe khoang Tuyết Dạ là một đại gia, trong trò chơi phải làm chuyện gì mới có thể có được một cái danh hiệu hào khí ngất trời như vậy chứ.

Mà kỹ năng danh hiệu là [Tiêu Tiền Như Nước] lại càng vô nhân tính, [Vương Chi Bảo Khố —— Siêu Độ] đã nổ nát bộ đồ phòng ngự rồi, lại còn thêm cái [Tiêu Tiền Như Nước] nổ nát vũ khí bản thân nữa, cả hai hỗ trợ lẫn nhau, hoàn mỹ vô khuyết thật chứ.

Nhưng mà…những kỹ năng này đều là những kỹ năng phá của đó!

Lúc đầu Tiêu Phàm nghĩ kỹ năng thiên phú [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] của hắn đã đủ tốn tiền, không nghĩ tới núi cao còn có núi cao hơn, kẻ mạnh còn có

kẻ mạnh hơn, cho đến lúc nhìn Tuyết Dạ, Tiêu Phàm mới hiểu được, [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] của hắn hóa ra vẫn chỉ là chuyện cỏn con, so với "Bạo Trang Bị Đạt Nhân" Tuyết Dạ này chính là gặp phải sư phụ, Tuyế Dạ mới là người tài ba phát triển sản nghiệp cho trò chơi.

Nhưng Tiêu Phàm nhìn thấy cách Tuyết Dạ dùng những kỹ năng này, trong lòng vẫn không nhịn được lớn tiếng rên rỉ, thế giới này thật là đáng sợ quá đi!

…

Vô cùng khác biệt với Tiêu Phàm loại "con nhà nghèo" sinh ra trong một gia đình trình độ kinh tế bình thường, Tuyết Dạ đối với việc nổ tung [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] lộ ra phản ứng rất lạnh nhạt, bởi vì Tuyết Dạ không thích bộ [Giáp Bạc Vinh Diệu của Thánh Đường] kia, trước ngực của nó bị Vasili bị chém ra một vết nứt, Tuyết Dạ định lúc nào rảnh lại mua một bộ khác, cho nên Tuyết Dạ rất trực tiếp đổi nó ra, dùng kỹ năng [Vương Chi Bảo Khố —— Siêu Độ] một phát nổ tung nó.

…

Vasili cảnh giác nhìn "Tiểu Kim Nhân" Tuyết Dạ bùng cháy ánh lửa trước mặt, trong lòng không ngừng lẩm bẩm, đừng sợ, đừng sợ…

Thật ra Vasili biết, hiện tại gã sợ muốn chết, nếu như không sợ, Vasili sẽ liền không ngừng mà tự ám thị tâm lý chính mình, làm dịu áp lực của bản thân.

Đặc hiệu kỹ năng này của Tuyết Dạ ở trong trò chơi khoa trương như vậy, uy lực của nó hiển nhiên không tầm thường, làm không tốt thì gã thật sự đá trúng tấm thép rồi, trong lòng Vasili thấp thỏm nghĩ thầm.

Tuyết Dạ không biết tên cơ bắp trước mặt cậu đang nghĩ gì, cậu chỉ muốn nhanh chóng đem chuyện phiền phức này chấm dứt.

Một nắm đấm thiêu đốt ánh kim đấm ra, rực rỡ huy hoàng…

Nắm đấm sao?

Lại là nắm đấm.

Vasili lúc này đã rất nghiêm túc, bởi vì ngã một lần thì khôn hơn một lần, vừa nãy Vasili là bị một kiếm chém vào làm máu bắn tung tóe, nên lần này gã nhìn chằm chằm vào bàn tay nhỏ bé kia.

Ánh sáng đen xuất hiện trên tay Vasili, thanh búa lớn trước đó còn cầm trên tay gã đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một tấm chắn bằng đá cổ xưa. Vasili nâng tấm chắn lên trước ngực mình, sẵn sàng đón đỡ.

Tốc độ tấn công của Tuyết Dạ rất nhanh, thế nhưng nhìn có vẻ không đủ mạnh, thế nhưng có vết xe đổ lần trước cho nên Vasili không dám khinh thường nó, chăm chú vào sự phòng ngự.

Thế nhưng Vasili lại rất nghi ngờ, tại sao gần như vậy rồi mà ánh sao còn chưa xuất hiện? Vasili biết rằng khi ánh sao hiện ra thì đó chính là tín hiệu khi Tuyết Dạ lấy vũ khí.

Thế nhưng gã lại không biết rằng, trời nắng như thế này nên nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy rõ ánh sao đâu cả.

Tuyết Dạ cũng không dây dưa, ánh vàng kim lấp lánh trên nắm đấm, đấm thẳng tới tấm chắn của Vasili!

Oanh!

Một tiếng vang rất lớn truyền ra, sau đó mọi người lại thấy một màn rất quen thuộc, Vasili lần nữa bị đập bay ra ngoài!

Các người chơi đều há to miệng, nhìn tình hình không thể tưởng tượng nổi này, sau đó mọi người lại xì xào bàn tán, khá ồn ào.

Bọn họ cũng không nghĩ được nhiều, ngoại trừ kinh ngạc thì vẫn là kinh ngạc, bởi vì bọn họ không thể tưởng tượng được, một quyền bình thường của Tuyết Dạ lại có lực phá hoại mạnh như vậy.

Chỉ có một người không bất ngờ, đó chính là Tiêu Phàm, bởi vì hắn rất rõ ràng, lực phá hoại của một quyền này tới từ đâu.

Một vạn rmb nha! Tên to xác này là bị 1 vạn rmb nện vào đó! Nếu như một lần nện 1 vạn rmb mà không đánh bay được con lợn này thì Tiêu Phàm mới khó tin!

Tiêu Phàm từng coi là bọn tiêu tiền trong game chỉ là một tà giáo, thế nhưng khi thấy Tuyết Dạ chiến đấu thì Tiêu Phàm mới biết tới lực lượng mạnh mẽ nhất của bọn đốt tiền.

[Y Vô Quốc Giới] cần đồ phòng ngự, cần số tiền rất lớn.

[Thời Trang Mỹ Học] cần nhiều thời trang, cần số tiền rất lớn.

[Ngàn Vàng Như Nước] cần vũ khí, cần số tiền rất lớn.

Series kỹ năng của [Vương khố] cũng cần đủ nhiều vũ khí và đồ phòng ngự để cho vào "Vương Khố" mới có thể sử dụng, cần số tiền rất lớn.

Sau khi tổng kết thì ở trong game, Tuyết Dạ cần tiền để có thể phát triển. Mà các kỹ năng của Tuyết Dạ được hắn sử dụng rất linh hoạt trong chiến đấu, cũng không bôi nhọ nhân vật đốt tiền này, đúng là ánh sáng hi vọng cho những kẻ đốt tiền khác.

Tiêu Phàm đã gặp qua rất nhiều kẻ tiêu tiền như nước rồi, mà ấn tượng sâu nhất có hai người, đó chính là Long Ngạo Thiên và Tuyết Dạ.

Long Ngạo Thiên là một tên ngu ngốc, mà Tuyết Dạ chính là một thiên tài.

Chương 309: Belphegor - Tội Lười Biếng

Chương 309: Belphegor - Tội Lười Biếng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Long Ngạo Thiên để Tiêu Phàm cảm thấy tiền là vô dụng, còn Tuyết Dạ cho Tiêu Phàm biết lực lượng chân chính của tiền bạc, loại lực lượng này có thể làm Tiêu Phàm sợ hãi, thế nhưng tại sao mình chưa nghe qua cái tên Tuyết Dạ này nhỉ?

Không đúng, rất quen tai, mình có ấn tượng với nó, hình như gần đây từng thấy ở đâu đó…

…

Không quan tâm Tiêu Phàm đang nghĩ ngợi gì nữa, trận chiến của Tuyết Dạ còn chưa kết thúc, bởi vì Tuyết Dạ thấy Vasili chỉ bị đánh bay mà thôi, vẫn chưa biến thành một đường ánh sáng biến mất cho nên Vasili còn sống.

Tuyết Dạ thầm nghĩ, cơ bắp to đúng là chịu đòn tốt, không nghĩ tới một quyền của mình mà vẫn không giải quyết được.

Thế nhưng phiền phức chính là phiền phức, chưa giải quyết xong thì nó vẫn là phiền phức.

Tuyết Dạ cảm thấy tên Vasili này là một phiền phức, cho nên lúc này Tuyết Dạ muốn xóa bỏ thứ phiền phức này.

Tuyết Dạ chạy nhanh tới chỗ Vasili ngã xuống, giống như là một ngôi sao băng bay trong đêm tối vậy, rất đẹp đẽ.

Thế nhưng trong mắt của Vasili thì hình tượng của Tuyết Dạ chính là một ngôi sao chổi.

Bị trúng một đòn của Tuyết Dạ thì Vasili đã không còn đấu chí nữa, bởi vì gã cho rằng đối thủ của mình không phải là người mà là quái vật! Một người chỉ dùng nắm đấm đấm vào lá chắn cũng có thể đấm bay mình vài mét thì không phải là quái vật thì là gì?

Thấy Tuyết Dạ lại lao tới, Vasili vội vàng hét lớn: “Chờ chút!”

Tuyết Dạ có chờ không?

Không, bởi vì chờ Vasili cũng quá phiền phức, Tuyết Dạ tới là để giải quyết cái phiền phức này cơ mà.

Oanh! Oanh! Oanh!

Những tiếng vang to lớn này vẫn là do nắm đấm phát ra, làm cho những người bên cạnh hơi run rẩy, bởi vì lúc này Vasili quá thảm đi, có ít người còn không đành lòng nghiêng đầu đi…

Đợi yên lặng lại thì ánh vàng trên người Tuyết Dạ cũng rút đi, Tuyết Dạ hơi mệt mỏi, thư giãn cơ thể chút, bình tĩnh mà nói: "Thằng này cũng quá cứng rồi…"

Mà bên cạnh Tuyết Dạ đã không còn người nào cả…

Quần chúng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tuyết Dạ rồi nhìn những vết rách trên mặt đất, đồng thời nuốt ngụm nước miếng, cả khu vực bỗng nhiên lặng ngắt như tờ.

…

Tiêu Phàm vừa nhìn trận chiến đấu này, vừa suy nghĩ tới những cao thủ mình đã từng gặp.

Nắm đấm bạo lực của Tuyết Dạ làm Tiêu Phàm nhớ tới A Hoa tỷ, thay đổi trang phục đẹp mắt làm Tiêu Phàm nhớ tới Tiểu Sửu Hoàng - phong cách chiến đấu giống như nghệ thuật, ánh vàng lấp lánh trên người Tuyết Dạ để Tiêu Phàm nhớ tới luồng lửa bóng tối kinh khủng trong cơ thể của Bán Trường Miên, cho nên cuối cùng thì Tiêu Phàm cũng nhớ tới lúc mình thấy hai chữ "Tuyết Dạ" này…

Bỗng nhiên có một tiếng hét lớn giữa hiện trường lặng ngắt này, bởi vì không chỉ mình Tiêu Phàm nhớ tới Tuyết Dạ là ai…

"Thất đại tội của trận doanh Ác Ma, Belphegor, Tuyết Dạ!"

Người kia gào thét trong hoảng sợ, hắn ta nhớ kỹ bài viết của Phong Ma Tiểu Xích Lang là bởi vì, ngày giải thi đấu diễn ra thì hắn ta đang ở trên trấn Bàn Thạch…

Mà ngày hôm đó, trấn Bàn Thạch đón tiếp một ác ma, sắc mặt của gã trắng bệch kèm theo nụ cười kinh khủng, giết sạch người chơi tại trấn Bàn Thạch.

Mà điểm gây ấn tượng nhất của gã không phải là hình dạng khủng bố kia mà là hai mắt lạnh lẽo hung ác của gã, cho nên khi Tuyết Dạ nhìn chằm chằm vào Vasili thì hắn ta đã cảm thấy đôi mắt này rất quen, hình như gặp qua tại nơi nào đó rồi, tới lúc này hắn ta mới biết Tuyết Dạ và Tiểu Sửu Hoàng là đồng loại, cùng ở trong Thất đại tội của trận doanh Ác Ma, bóng ma mà Tiểu Sửu Hoàng lưu lại cho hắn, lại lần nữa xuất hiện…

Bị hắn ta nhắc nhở như vậy nên đám người cũng nhận ra, những người đã trải qua sự kiện giải thi đấu, hoặc "đặt bao và giết người" của bang Hắc Long hoặc "sự kiện đồ sát tại trấn Bàn Thạch" của Huyết Tinh Ma Thuật Xã đều phản ứng lại.

Phản ứng này là một loại kính sợ, sau đó biến thành sợ hãi quá độ.

Bài viết "Thất đại tội trong trận doanh Ác Ma" đúng là khá chuẩn, "tội lười biếng - Belphegor" Tuyết Dạ ngay trước mặt đánh bại ngôi sao mới nổi Vasili rất dễ dàng, giống như chơi đùa vậy.

Các người chơi lúc này mới nhận thức được, thực lực của Thất đại tội của trận doanh Ác Ma cũng không phải là nói đùa, mạnh giống như Quỷ thần vậy, không thể trêu chọc được.

Sau sự kiện lần này thì thực lực của "Thất đại tội" được khẳng định và tán thành, không người nào dám chất vấn.

Vì thế về sau mọi người đều cảnh giác với những người chơi nữ mặc áo đen, đeo khăn che mặt, bởi vì Mệnh Phàm, A Hoa tỷ, Tịch Dương đã xuất hiện trong giải thi đấu, Tiểu Sửu Hoàng và Ác Long cũng là nhân vật nổi tiếng, bây giờ Tuyết Dạ cũng đã xuất hiện, chỉ còn lại "??? Nữ sĩ" là chưa xuất hiện, làm cho mọi người đều lo sợ.

…

Sau khi chiến đấu kết thúc, nhìn Tuyết Dạ xinh đẹp và Mệnh Phàm nhã nhặn lịch sự đứng cạnh, hai người trông rất bình thường. Thế nhưng sự bình thường này khiến tim mọi người đập nhanh hơn, bởi vì bọn họ giống như nhìn thấy một đám ác ma đang leo lên từ vực sâu, lộ ra nanh vuốt sắc bén của mình vào thế giới mới này…

Trong lúc mọi người ở Bàn Thạch trấn bị sự xuất hiện của hai người trong "Thất đại tội" làm cho kinh sợ, Tuyết Dạ lại có vẻ khá là ung dung, bởi vì kẻ cơ bắp xấu xí ở trước mắt cậu đã biến thành một luồng sáng tuyệt đẹp rồi biến mất không còn chút tung tích gì.

Cho đến khi có người nói ra một câu là Thất đại tội của trận doanh Ác Ma, Belphegor - tội lười biếng, Tuyết Dạ. Tuyết Dạ tỏ vẻ chẳng hiểu câu nói này có nghĩa gì cả.

Dù sao thì đối với một người chỉ chú ý đến đồ vật đẹp đẽ ở trong và ngoài trò chơi như Tuyết Dạ, muốn cậu chủ động tìm hiểu bài viết trên diễn đàn Tieba do Phong Ma Tiểu Xích Lang làm ra để tạo thế thì thật sự rất khó khăn, nếu là tạp chí thời thượng thì còn tạm được.

…

Trong ánh mắt kiêng dè của mọi người, Tiêu Phàm và Tuyết Dạ lẳng lặng rời khỏi Bàn Thạch trấn.

Sau khi Tiêu Phàm và Tuyết Dạ biến mất, bầu không khí trong Bàn Thạch trấn đã trở nên ôn hòa hơn nhiều, dần dần trở nên náo nhiệt.

Tận mắt nhìn thấy cuộc chiến giữa Tuyết Dạ và Vasili, người chơi trong Bàn Thạch trấn đã có đề tài để nói chuyện, họ dồn dập khoác lác rằng mình đã biết Tuyết Dạ sẽ chiến thắng từ sớm, hoàn toàn quên mất khuôn mặt lo lắng của mình khi nhìn thấy Tuyết Dạ và Vasili quyết đấu.

Trải qua một hồi lo lắng, đám người đã thả lỏng lại nói chuyện với nhau rất vui, quên luôn chuyện vào phó bản, dù sao thì lúc nào cũng có thể vào phó bản, không cần phải gấp gáp như vậy, bọn họ khi thì vui cười, lúc lại châm chọc lẫn nhau, không khí vui vẻ và hòa hợp như ngày lễ vậy.

Ở trong một cái góc khó phát hiện ra, có một người chơi cũng đang thầm nói điều gì đó, chỉ có điều bên cạnh người này chẳng có người nào nữa cả, cảnh tượng này vô cùng quỷ dị, cũng may là bề ngoài của người này xấu xí, những người đang vui vẻ kia không hề chú ý đến người đang ở trong góc như gã…

…

“Biết rồi, cậu tiếp tục đi theo hai người Mệnh Phàm, liên tục báo cáo vị trí của anh ta cho tôi.”

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang vừa mới nhận được tin tình báo từ “Thính Phong giả số 001”, biết Tuyết Dạ đã thay Tiêu Phàm giết chết cái tên Vasili đi gây phiền toái, tự nhủ: “Ván cầu mà mình sắp xếp cho Mệnh Phàm để tạo thế cho anh ta lại bị Tuyết Dạ lấy mất… Bỏ đi, điều này cũng không quan trọng lắm, trái lại thì kết quả cũng giống như nhau thôi, mấy người có vấn đề trong trận doanh Ác Ma cứ thỏa sức quậy phá đi, khiến thế giới trong trò chơi càng lộn xộn thì càng tốt, Có điều từ lúc nào mà quan hệ giữa Mệnh Phàm và Tuyết Dạ lại tốt như vậy chứ? Thật sự là kỳ quái mà…”

…

Quan hệ giữa Tuyết Dạ và Tiêu Phàm thật sự rất tốt, ít nhất thì từ lúc Tiêu Phàm cho Tuyết Dạ bộ thời trang kỷ niệm [Tinh Không Thiểm Diệu], bản thân Tuyệt Dạ đã cho là như vậy, còn Tiêu Phàm, bây giờ Tiêu Phàm chẳng thể nào quan tâm đến mối quan hệ giữa mình và Tuyết Dạ được, hắn có một chuyện rất gấp cần phải hỏi Tuyết Dạ, vì vậy hắn đang rất phiền não…

Vấn đề này rất đơn giản, lại làm cho Tiêu Phàm khó có thể mở miệng được, thế nhưng hắn lại vô cùng gấp gáp muốn biết đáp án của vấn đề này, thế là sau khi do do dự dự, chần chừ lưỡng lự, rốt cuộc hắn đã mở miệng…

Chương 310: Giới Tính

Chương 310: Giới Tính

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tuyết Dạ, em là nam đúng không, ha ha ha…”

Tiêu Phàm biết chắc hẳn giờ phút này mình đang cười như một kẻ ngốc vậy, thế nhưng hắn thật sự không biết phải dùng vẻ mặt nào để ứng phó với tình cảnh lúng túng như lúc này nữa, thậm chí hai tay của hắn còn luống cuống đến mức khua loạn xạ, rất giống tên hề trong đoàn xiếc.

Tâm trạng lúc này của Tuyết Dạ rất tốt, bởi vì cậu đã xử lý xong cái tên vừa đáng ghét lại vừa mắc ói như Vasili, hơn nữa hình như dáng vẻ của đội trưởng lúc này cũng khá là vui vẻ, vì thế cậu cũng tùy ý trả lời: "Đúng vậy, rất nhiều người hiểu lầm em là nữ đó, đội trưởng quả nhiên rất anh minh, vừa nhìn đã biết em là nam rồi."

Tuyết Dạ trả lời rất bình thản, bởi vì vấn đề mà Tiêu Phàm hỏi cũng khá là bình thường, Tuyết Dạ đâu có cần phải làm ra một phản ứng khuếch đại chứ, chỉ có điều có rất ít người hỏi cậu về giới tính thực sự.

Sau khi Tiêu Phàm nghe được đáp án mà mình muốn biết, biểu cảm trên mặt hắn có vẻ suy sụp hết nửa giây, sau đó lại bắt đầu cười ha ha, Tuyết Dạ nhìn thấy Tiêu Phàm nở nụ cười, rất ngay thẳng nên cũng cười theo.

Tuyết Dạ cười rất vui vẻ, cậu nghĩ rằng mình đã tìm được một đồng đội không tệ ở trong trò chơi. Bởi vì bình thường ở trong trò chơi, khi cậu nói cho người khác giới tính thực của mình, những người chơi vốn đang rất thân thiện lập tức trở mặt, nói lời ác độc, mà Tiêu Phàm lại khác, vừa liếc mắt một cái đã nhận ra giới tính của mình, hơn nữa sau khi nghe được cậu xác nhận thì vẫn dành cho cậu một nụ cười cởi mở.

Nếu Tiêu Phàm biết suy nghĩ của Tuyết Dạ lúc này, chắc chắn sẽ càu nhàu liên tục, con mắt nào của cậu thấy nụ cười cởi mở của tôi thế, rõ ràng là nụ cười miễn cưỡng có được không, cười giống như khóc vậy, ngay khóe mắt còn có một giọt nước óng ánh đây này!

…

Tiêu Phàm đang suy nghĩ câu nói của Tuyết Dạ: "Đội trưởng quả nhiên rất anh minh, vừa nhìn đã biết em là nam rồi…"

Anh minh cái con khỉ đó!

Vừa liếc mắt đã nhìn ra cậu là nam mà tôi còn có thể đỏ mặt, tim đập mạnh, vô cùng ngại ngùng với cử chỉ thân mật của cậu sao!

Tôi lại, tôi lại có cảm giác với một nam, với một nam, a a a a a…

Nghĩ đến phản ứng quái lạ của mình khi đối diện với Tuyết Dạ, Tiêu Phàm xấu hổ đến mức muốn tìm một cái cây rồi đập đầu chết luôn ở đó.

Tiêu Phàm nhớ đến ông nội hiểu mình nhất, trong lòng vô cùng bi thương và đau khổ, ông nội ở trên, hôm nay cháu trai bất hiếu, suýt chút nữa đã bị tà môn ma đạo mê hoặc tâm trí, nhầm đường lạc lối, trên con đường của thẳng nam lại đi cong…

Cứ như vậy, Tiêu Phàm và Tuyết Dạ sóng vai bước tiếp, cả con đường không ngừng "cười".

…

Đại bản doanh của công hội Tinh Thần ở Đế Đô, trong đại sảnh rộng rãi là từng khoang trò chơi Tân Sinh được sắp đặt một cách chỉnh tề.

Cửa của một khoang trò chơi Tân Sinh trong số đó bỗng nhiên mở ra, một người đàn ông vạm vỡ bước ra, trên trán gã nổi hết gân xanh, sau đó gã quát to một tiếng, xoay người rồi vung vẩy quả đấm của mình vào cửa khoang trò chơi!

"A!"

Đây là một tiếng hét thảm, chứng minh chất lượng của khoang trò chơi Tân Sinh vẫn khá tốt.

Một tiếng hét thảm này cũng làm cho nhân viên quản lý của công hội Tinh Thần phản ứng lại, trong nháy mắt này anh ta lập tức biết rõ là chuyện gì đang xảy ra, nhanh chóng làm phản ứng, anh ta vội vàng dặn dò: "Chris, đóng cửa lại, đừng để cho anh ta đến đây!"

Chris là người coi đội của công hội Tinh Thần, chuyên môn phụ trách trông coi cuộc sống hằng ngày của những người chơi chuyên nghiệp, vừa nghe

nhân viên quản lý dặn dò, vội vàng chạy đến phòng máy của công hội Tinh Thần rồi khóa cửa lại.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Vasili đã chạy đến trước cửa phòng máy và phá cửa.

Nhân viên quản lý thở phào nhẹ nhõm, máy tính của công hội đã được bảo vệ, chỉ có điều hình như phải đổi một cái cửa phòng máy mới rồi.

…

“Hội trưởng, tại sao anh không phái tôi đi giết hai người Tuyết Dạ và Mệnh Phàm chứ, Vasili đã bị Tuyết Dạ đánh bại, mặt mũi của công hội Tinh Thần chúng ta đã bị mất sạch.” Đoạn Thủy Lưu làm ầm lên với hội trưởng của công hội Tinh Thần.

“Không cần để ý đến bọn họ, chuyện tự phát triển của công hội Tinh Thần chúng ta quan trọng hơn, loại trò đùa trẻ con thế này quả thực là lãng phí thời gian của những người chơi chuyên nghiệp như chúng ta, huống hồ Vasili lại tự tiện đi khiêu khích, cậu ta thất bại cũng là do cậu ta tự chuốc lấy mà thôi.”

Tiếng nói âm lãnh này thuộc về một người đàn ông, cả người hắn ta đều được che lại bằng áo choàng, mặc dù hắn ta là người chơi thuộc tộc Tinh Linh, thế nhưng cả người hắn ta từ trên xuống dưới hoàn toàn không có sức sống mãnh liệt của tộc Tinh Linh, trái lại còn có vẻ cực kỳ tối tăm, giống như con boss Phù thủy tà ác ở trong phó bản của Bàn Thạch trấn vậy.

“Nhưng nếu vậy thì các người chơi sẽ nói công hội Tinh Thần của chúng ta không bằng “Thất đại tội”, thứ tôi nói thẳng, ở trong “Tân Sinh”, ngoại trừ công hội Tinh Thần của chúng ta thì những người còn lại chỉ là rác rưởi mà thôi.” Đoạn Thủy Lưu nói với vẻ rất là khinh thường.

“Cậu biết thì tốt rồi, công hội Tinh Thần của chúng ta không cần so đo với đám rác rưởi đó, tiếp tục mở rộng từ từ ở trong trò chơi, tích lũy ưu thế trong trò chơi, gần đây Bang Hắc Long trong trận doanh Ác Ma bỗng nhiên xuất hiện kia dường như đang phát triển rất nhanh, không thể khinh thường họ được.”

“Hừ, bọn họ chỉ may mắn lấy được lệnh bài công hội sớm nhất thôi, vậy nên họ mới có thể phát triển nhanh chóng như vậy, tôi vẫn muốn đi…”

Hội trưởng của công hội Tinh Thần khoát tay một cái, ra hiệu cho Đoạn Thủy Lưu đừng nhắc lại nữa, sau đó liếc mắt nhìn người còn lại rồi nói: “Tuyết Nặc, cậu hiểu rất rõ Tuyết Dạ sao? Đối với việc Vasili bị Tuyết Dạ đánh bại, cậu có ý kiến gì không?”

“Bình thường thôi, dù sao thì Tuyết Dạ cũng là anh trai của em, sao kẻ cơ bắp như Vasili có thể đánh bại người anh trai yêu dấu của em được chứ?”

Nghe Tuyết Dạ trả lời, Đoạn Thủy Lưu lập tức thay đổi sắc mặt, ngay cả hội trưởng công hội Tinh Thần vẫn luôn rất bình tĩnh cũng dừng động tác lại: “Anh trai?”

Đoạn Thủy Lưu và hội trưởng công hội Tinh Thần liếc nhìn tấm hình có mặt Tuyết Dạ trên diễn đàn Tieba, lại nhìn shota Tuyết Nặc đang mặc đồ của nữ giới, trong lòng lặng lẽ nghĩ thầm, hai người này không hổ là anh em, ngay cả phong cách bên ngoài cũng giống nhau như vậy…

“Tuyết Dạ này, tôi có hơi thắc mắc vì sao cậu lại phải ăn mặc như thế này? Nếu như cậu cảm thấy không tiện nói ra thì cùng không cần phải nói đâu.”

Nói thật thì Tiêu Phàm vẫn có chút khúc mắc với cách ăn mặc của Tuyết Dạm cũng không phải là Tuyết Dạ mặc đồ không đẹp, mà là rất đẹp, ngược lại điều này lại khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng quái dị.

Điều này làm cho Tiêu Phàm nhớ tới một câu, đáng yêu như vậy nhất định là một bé nam.

Hiện tại những lời này lại được chứng minh trên Tuyết Dạ, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy thế giới nay trào phúng vô cùng.

Nghĩ lại A Hoa Tỷ, còn cả Yêu Đạo vẫn chưa rõ giới tính kia, lại nhìn Tuyết Dạ đang đứng trước mặt mình, Tiêu Phàm cảm thấy có đôi khi thế giới này thật sự rất tàn nhẫn.

“Bởi vì em có sở thích mặc đồ nữ đó.” Tuyết Dạ trả lời thật sự rất trực tiếp, dường như cậu chẳng cảm thấy xấu hổ vì vấn đề này chút nào, ngược lại Tiêu Phàm lại có vẻ không được tự nhiên.

Trong lòng Tiêu Phàm nghĩ chuyện gì thế này? Chuyện đáng thẹn như thế lại bị nói toạc ra. Tuyết Dạ thân là tên biến thái thích giả gái lại phản ứng vô cùng bình tĩnh, tựa như đây là một chuyện vô cùng bình thường, vậy thì vì sao mình lại phải căng thẳng chứ?

Tuyết Dạ thấy Tiêu Phàm không nói gì, cho rằng hắn không hiểu ý trong lời nói của mình: “Tức là em có sở thích mặc đồ con gái đó.”

Tuyết Dạ vẫn cứ thẳng thắn như vậy khiến cho Tiêu Phàm có chút sợ hãi, hắn nghĩ thầm, chẳng lẽ người này không hề cảm thấy xấu hổ hay sao?

“Nhà em rất giàu, cơ bản trong nhà không thiếu thứ gì hết, muốn mua cái gì thì mua cái đó?”

Tôi cũng thấy cậu nhà giàu rồi, những bỗng nhiên cậu chuyển đề tài đến vấn đề ham muốn mặc đồ nữ quá ảo diệu, cuối cùng cậu cũng cảm thấy xấu hổ nên muốn nói sang chuyện khác hay sao? Tiêu Phàm nghe xong lời nói của Tuyết Dạ, trong lòng thầm nghĩ, nhưng không nói câu nào để ngắt lời Tuyết Dạ.

“Nhưng có một vài thứ dù có tiền cũng không thể mua được… Mẹ của em rất muốn có con gái, cho nên…”

Chương 311: Người Thứ Sáu

Chương 311: Người Thứ Sáu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng vậy, sau đó Tuyết Dạ bắt đầu kể câu chuyện hành trình cậu được mẹ nuôi như con gái từ nhỏ đến lớn, điên cuồng mà để cậu nuôi tóc dài, mặc đồ con gái, ngay cả đồ chơi cũng phải là búp bê Barbie chuyên để thay đồ nữ play.

Sau khi trải qua một thời thơ ấu vô cùng khủng bố đối với một bé trai, sở thích mặc đồ nữ của Tuyết Dạ rốt cuộc được hình thành bởi mẹ Tuyết Dạ bị cuồng con gái.

Có điều Tuyết Dạ cũng không hề thấy phản cảm với việc mặc đồ nữ, ngược lại còn khá thích những trang phục xinh đẹp nữ tính thế này, có lẽ đây là bởi vì thói quen ăn mặc trong thời gian dài hình thành nên.

Cũng may ngoại trừ việc Tuyết Dạ có lối ăn mặc kỳ lạ thì những phương diện khác đều rất bình thường, hành vi cử chỉ cũng khiến cho người khác cảm thấy cậu rất đúng mực, không hề có vẻ ưỡn ẹo hay ghê tởm nào, thậm chí còn có sức quyến rũ độc đáo hấp dẫn người khác.

Vậy nên, Tiêu Phàm không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ rằng có lẽ Tuyết Dạ đã hoàn toàn tồn tại trong trạng thái giả gái rồi.

“Có điều nếu mẹ cậu đã thích con gái đến như thế thì vì sao lại không sinh thêm một đứa nữa? Dù sao nhà cậu cũng giàu có, cuộc sống dư dả, nuôi thêm một em bé nữa trong nhà cũng đâu phải vấn đề gì lớn?

Đây là một cái giải quyết vô cùng đơn giản, nhưng sau khi nghe lời giải thích của Tuyết Dạ, Tiêu Phàm biết bản thân mình suy nghĩ quả thật quá đơn giản.

“Trong nhà em là lớn nhất, nhỏ hơn em còn có ba em trai nữa…”

Sự cố chấp với con gái của mẹ Tuyết Dạ khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy sợ hãi lạ thường, Tiêu Phàm cảm thấy mẹ của Tuyết Dạ hẳn là có thể tán gẫu cùng các mẹ hổ cuồng con gái: “Vậy thì hiện tại…?”

“Sau đó em gái được sinh ra… Mẹ em rất vui, bọn em cũng không cần phải mặc đồ con gái nữa, nhưng mà bọn em đã quen mặc đồ nữ rồi.”

“Bọn em?”

Tức là nói cả nhà cùng giả gái đó!

“Có điều, bởi vì em đã mặc đồ nữ khá lâu rồi, cho nên bây giơ có hơi khó sửa lại. Nhưng thật ra các em trai đều không nghiêm trọng như vậy, bình

thường bọn chúng vẫn có mặc đồ nam. Hơn nữa em cũng thích ăn mặc như vậy, sau khi bắt đầu trò chơi, em phát hiện trò chơi này quá tuyết vời, hoàn toàn không hạn chế ở vấn đề ăn mặc. Cho nên từ khi vào trò chơi đến nay sở thích lớn nhất của em là đi mua sắm, mua đủ các loại đồ xinh đẹp để trải nghiệm cảm giác một chút."

Tiêu Phàm nghe thấy Tuyết Dạ nói các em trai không nghiêm trọng như cậu, trong lòng thở dài một hơi, nếu không trên thế giới này xuất hiện thêm vài người yêu nghiệt như vậy thì thật sự rất đáng sợ.

"Cậu có ngại nếu mặc đồ nam cho tôi xem thứ không?" Vốn dĩ Tiêu Phàm đưa ra yêu cầu như vậy,

Một là bởi vì Tiêu Phàm rất tò mò dáng vẻ mặc đồ nam của Tuyết Dạ, còn về lí do khác thì vì lát nữa bọn hắn sẽ đi gặp đám Hổ Nữu, Tiêu Phàm cũng sợ đám người Hổ Nữu cũng sẽ hiểu nhầm Tuyết Dạ là nữ giống như mình mà xảy ra những điều ngại ngùng không cần thiết.

"Tất nhiên là có thể rồi."

Đối với yêu cầu của Tiêu Phàm, Tuyết Dạ đồng ý không cần suy nghĩ.

Vừa nói dứt lời, một bộ tây trang cho nam màu đen xuất hiện trên người Tuyết Dạ, sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm nổi da gà toàn thân.

Thật là đáng sợ! Sao lại có người như thế này chứ? Mặc loại trang phục đáng ra phải mặc lại khiến cho người khác cảm thấy như là gái giả trai, Tuyết Dạ cậu có cần phải phản | nhân loại đến như vậy không?

Sau khi Tuyết Dạ thay xong trang phục nam thì có tinh thần hơn nhiều, bớt đi vài phần dịu dàng lại tăng thêm vài phần anh khí, nhưng nhìn vào tổng thế thì cậu vẫn như một nữ sinh giả bộ làm con trai, vô cùng tà mị.

"Thôi đi, cậu cứ mặc đồ nữ tiếp đi."

Tiêu Phàm từ bỏ rồi, bởi vì sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy Tuyết Dạ mặc đồ nam nhất thời cảm thấy Tuyết Dạ mặc đồ nữ vẫn bình thường hơn một chút, Tuyết Dạ mặc đồ nam khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy cậu giống như Đông

Phương Bất Bại, quá mức yêu dị, khí chất này khiến cho hắn có phần không thích ứng được, nổi hết da gà.

“Để tôi đưa cậu đi gặp những đồng đội của cậu.” Tiêu Phàm nhìn Tuyết Dạ đã quay về trang phục nữ, thở dài nói.

“Thật sao? Em thật sự rất vui.”

Tuyết Dạ nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm mà hưng phấn kêu to, rõ ràng cậu rất chờ mong những đồng đội tương lai của mình.

Cứ như vậy, mong muốn có một đồng đội nam mới của Tiêu Phàm cuối cùng cũng thành sự thaath, chẳng qua Vũ Hội Ác Ma dường như lại trở nên càng âm thịnh dương suy hơn nữa…

…

“Đây là thành viên mới mà anh chiêu mộ được lần này, tên của em ấy là Tuyết Dạ cũng chính là thành viên thứ sáu gia nhập vào đội Vũ Hội Ác Ma của chúng ta.” Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt tò mò của những đồng đội đang đứng trước mặt mình, nói.

“Chào mọi người, em là Tuyết Dạ, rất vui được gặp mọi người.”

“Tuyết Dạ, tên này nghe quen quen?” Hổ Nữu nghe thấy tên “Tuyết Dạ” nghi hoặc lên tiếng.

“Tội lười biếng, Tuyết Dạ…” Tiêu Phàm nhỏ giọng bổ sung.

“Oa! Phàm muội muội, trước khi anh ra đi chị đây đã giao cho anh một việc là mang về một đồng đội thú vị có thực lực tương đương với “Thất Đại Tội”, vậy mà anh trực tiếp mang luôn là “Thất Đại Tội” hàng thật về đây, thật sự quá giỏi.” Hổ Nữu lấy tay dùng sức vuốt hai bả vai của Tiêu Phàm, khiến thân thể Tiêu Phàm lay động một trận.

“Tôi là đội trưởng, cô đừng có không có phép tắc gì như thế!” Tiêu Phàm vội vàng hét lên với Hổ Nữu, hắn muốn bảo vệ tôn nghiệm đội trưởng trước mặt thành viên mới Tuyết Dạ.

Có điều với tính cách của Hổ Nữu làm sao lại quan tâm đến hắn? Lực tay ngược lại càng lúc càng lớn.

“Từ từ! Anh có một chuyện quan trọng phải nói trước với mọi người!” Tiêu Phàm quát to một tiếng, tiếng hét khiến những cô gái đang hét loạn phải dừng lại.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Phàm, mọi người cũng trở nên im lặng.

“Tuyết Dạ là nam.”

Để đề phòng những xấu hổ không cần thiết xảy ra khi bọn họ trao đổi với nhau sau này, Tiêu Phàm phải nói trước chuyện này cho đám Hổ Nữu biết trước.

Tiêu Phàm rất mong chờ vẻ mặt khiếp sợ của các cô gái sau khi nghe được tin này, dù sao hắn cũng không nghĩ chỉ có một mình hắn bị chuyện này dọa sợ. Nếu đã kinh hãi, vậy cũng phải cùng nhau kinh hãi, Tiêu Phàm ác ý nghĩ thầm, nhưng kết quả lại khiến cho hắn phải thất vọng…

“Tôi cũng nhìn được mà.” Hổ Nữu lạnh nhạt nói.

“Vì sao lại nói chuyện này?” Vẻ mặt Xà Cơ như không hiểu vì sao Tiêu Phàm lại nhắc đến chuyện này.

:Đúng rồi, em biến cậu ấy là nam mà.” Bán Trường Miên dịu dàng bổ thêm một đao trong thời điểm mấu chốt.

“Các em đều biết cậu ấy là nam á? Sao các em lại nhìn ra Tuyết Dạ là nam được?”

Trước khi mình nói các cô gái đều đã biết Tuyết Dạ là nam rồi, Tiêu Phàm hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện này được.

“Trực giác của con gái đó ~” Hổ Nữu, Xà Cơ và Bán Trường Miên đồng thanh trả lời.

Trực giác của con gái, cái loại trực giác chó má gì vậy? Có loại trực giác lợi hại như thế sao? Mặc dù bản chất của Tuyết Dạ là nam, nhưng nhìn bên ngoài thì kiểu gì cũng đều ra nữ mà!

Đúng rồi, còn có Miên Miên, nhất định Miên Miên sẽ không biết Tuyết Dạ là anh trai mà không phải chị gái.

Tiêu Phàm liếc nhìn Miên Miên đang đứng đằng sau Bán Trường Miên, mặc dù Miên Miên vẫn không hề nói gì, nhưng Tiêu Phàm có thể đọc được tất cả những gì cô bé muốn nói trong ánh mắt của Miên Miên.

Trời ạ! Vì sao chứ? Vì sao ngay cả Miên Miên cũng có thể nhìn ra Tuyết Dạ là nam? Chỉ có một mình mình không nhìn ra được, chẳng lẽ mình thật sự mù dở đến vậy sao?

Còn vì sao mà Tiêu Phàm có thể hiểu được suy nghĩ của một bé loli không lên tiếng?

Đáp án rất đơn giản, đó là trực giác của một thằng con trai, cũng là trực giác của một quý ông…

Tuyết Dạ đến khiến cho Vũ Hội Ác Ma cuối cùng cũng nghênh đón một người chơi nam khác ngoài Tiêu Phàm. Nhưng lúc này, Tiêu Phàm phóng mắt nhìn tới, đội ngũ của mình vẫn cả một vườn xuân sắc như cũ, oanh oanh yến yến, thậm chí khí âm như của con gái ngày càng nhiều, điều này khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy có chút cô đơn.

Chương 312: Hòa Hợp

Chương 312: Hòa Hợp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trước kia, Tiêu Phàm còn cảm thấy Tuyết Dạ khó àm dung nhập được vưới đội ngũ do đam mê đặc thù của mình, bây giờ xem ra, là Tiêu Phàm quá lo lắng.

Lúc này đội ngũ của Tiêu Phàm đang đánh quái luyện cấp, mục đích là để hiểu rõ hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa còn có thể phối hợp với nhau.

"Xà Cơ, trên đỉnh, thuẫn kích, khống chế nó!"

"Rất tốt, Trường Miên, cấp trị liệu, duy trì máu cho Xà Cơ!"

"Hổ Nữu, đánh nghi binh, thừa cơ dùng độc quấn quanh, hạn chế di chuyển của quái vật."

Một loạt những mệnh lệnh này lại không có câu nào ra lệnh cho Tuyết Dạ, vì sao lại thế?

Bởi vì, người đưa ra những mệnh lệnh này là Tuyết Dạ.

Đối lập với Tiêu Phàm lúc này đang ngồi phơi ở một bên, không có chuyện để làm.

Tiểu Phàm nhìn bên kia đang khí thế ngập trời, bầu không khí đoàn đội hòa hợp, trong lòng hơi cảm thấy khó chịu.

Lúc trước Tiêu Phàm ngộ nhận Tuyết Dạ là người mới trong trò chơi, không nhận ra được thực lực cùng giới tính của Tuyết Dạ.

Sau khi Tuyết Dạ chiến đấu với Vasilii, Tiêu Phàm cho rằng mình đã hiểu rất rõ Tuyết Dạ, nhưng không ngờ mình đã đánh giá thấp vị đồng đội mới Tuyết Dạ này.

Cái tên Tuyết Dạ này không chỏ có thực lực, mà còn am hiểu chỉ huy đội ngũ. Hơn nữa, không biết có phải là do "tâm tư phụ nữ" của Tuyết Dạ nhiều hơn Tiêu Phàm hay không mà cậu chỉ huy đội ngũ càng phối hợp hài hòa hơn so với Tiêu Phàm. Mỗi một bước đều làm rất đúng, hơn nữa còn rất tinh tế tỉ mỉ, thậm chí đến Tiêu Phàm cũng khó mà chỉ ra chỗ sai của cậu, cũng khiến cho Tiêu Phàm biết được, tên Tuyết Dạ này tương đối có kinh nghiệm trong phương diện chỉ huy đội ngũ.

Không phải cậu chỉ biết mua quần áo dạo phố à? Sao cái gì cũng biết thế? Cái tên Tuyết Dạ này không phải là giả heo ăn thịt hổ đấy chứ?

Tiêu Phàm cảm thấy giá như Tuyết Dạ không có cái tật xấu đam mê trang phục nữ kia, là một thành viên đơn giản hoàn mĩ của đội ngũ. Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm nhíu lông mày, nếu nói thẳng ra, có lẽ nên nói nếu như Tuyết Dạ thật sự là con gái thì sẽ càng hoàn mỹ.

Sau khi Tuyết Dạ đến, thay thế Tiêu Phàm làm chân chỉ huy trong đội ngũ, cái chức quyền đội trưởng của TiêuPhàm này trong đội tương đối không có giá trị.

Nói thật ra, cho dù Tuyết Dạ không đến thì trước kia Tiêu Phàm cũng không là gì trong đội cả.

Bởi vì Tiêu Phàm từng lưu lại hình tượng "lạnh lùng" trong lòng Tuyết Dạ, Tuyết Dạ vừa mới ra nhập đội, cũng không dám chỉ huy người đội trưởng Tiêu Phàm làm cái này cái nọ. Vì thế Tiêu Phàm cứ không có việc gì làm như vậy.

Sau khi đánh xong một con dã quái, Tuyết Dạ thế mà lại nghiêm túc bình luận về trận chiến vừa rồi…

"Mọi người biểu hiện cũng không tệ, tuy nhiên Xà Cơ có thể di chuyển thích hợp hơn một chút trong lúc yểm hộ, khiến cho bản thân linh hoạt hơn một chút. Hổ Nữu cũng không cần quá liều lĩnh, không chế tiết tấu của mình cho tốt, tuyệt đối không được tách khỏi đội ngũ của mình. Bán Trường Miên sử dụng hồi máu rất đúng lúc, nhưng cũng phải nhớ kỹ buff [Sức Mạnh Của Lời Chúc], cố gắng kéo dài buff này, đừng làm cho buff bị mất hiệu quả trong một thời gian nào đó. Tóm lại, mọi người vừa rồi đều rất cố gắng, làm rất tốt, tuy nhiên cần phải cải tiến hơn."

Tiêu Phàm nghe lời tổng kết khách sáo như một người lãnh đạo của Tuyết Dạ thì thầm nhủ trong lòng, cái tên Tuyết Dja này rốt cục là thần thánh phương nào, sao có thể làm được hoàn hảo như vậy. Có Tuyết Dạ ở đây, chính mình là đội trưởng sao có thể hòa hợp với mọi người trong đội ngũ nữa. Tuyết Dạ rất được việc có phải không?

Đúng vây, năng lực tổ chức đội ngũ cùng năng lực chỉ huy của Tuyết Dạ thực sự quá cuất sắc, xuất sắc đến mức Tiêu Phàm không thể không thừa nhận, xét về phương diện này mình không thể so được với cậu ta.

Mặc dù Tiêu Phàm có thể chỉ huy mỗi người trong đội ngũ của mình làm tròn trách nhiệm của bản thân, nhưng xét về việc chỉ huy đội ngũ duy trì chỉnh thể thì Tiêu Phàm không làm được. Nếu Tiêu Phàm có thể làm được điều này, lần đầu tiên đánh phó bản thung lũng Rắn Cát đã không loạn như vậy.

Còn việc tổng kết đưa ra lời khuyên cho các thành viên sau khi chiến đấu để rút kinh nghiệm, lúc Tiêu Phàm làm đội trưởng thật sự rất ít khi làm.

Thấy biểu hiện của Tuyết Dạ, không khỏi khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy Tuyết Dạ này thực sự không đơn giản, nhất định là người có chuyện cũ, nếu không sẽ không thể chỉ huy đội ngũ xuất sắc như vậy chỉ trong lần đầu tiên, dễ dàng bắt kịp người chỉ huy của các tổ đội game thủ chuyên nghiệp.

Trong lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ chuyện của Tuyết Dạ, việc tổng kết của Tuyết Dạ sau khi chiến đấu cũng kết thúc, Hổ Nữu đi tới: "Này, Phàm muội muội, anh đừng tưởng rằng mình được xưng là Ô Yêu Vương là có thể lười biếng không thèm kiếm sống nhé."

Cái gì mà lười biếng không thèm kiêm sống? Rõ ràng là các người đẩy tôi sang một bên.

Không đợi Tiêu Phàm nói chuyện, Hổ Nữu lại tiếp tục nói: "Tiếp nhận giao dịch đi."

"Làm gì?"

"Cứ nhận đi rồi anh sẽ biết."

Tiêu Phàm nhận được một hộp quà mà Hổ Nữu gửi đến, Tiêu Phàm mở ra xem, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cô có ý gì?"

"Đây là đồng phục của đội ngũ chúng ta, anh xem các thành viên trong đội đều mặc như vậy, anh là đội trưởng không phải nên làm gương cho mọi người à?"

"Cút." Tiêu Phàm nhìn bộ trang phục nữ tính trong hộp quà kia liền mắng to. Hắn không phải la Tuyết Dạ, không có đam mêm trên phương diện này.

“Sao anh lại trở nên như vậy? Từ sau khi được xưng là Ô Yêu Vương, Phàm muội muội anh thay đổi rồi, trở nên coi thường chúng tôi những thành viên bình thường trong đội. Chúng tôi vừa rồi cố gắng đánh quái, anh lại ở một bên nghỉ ngơi một mình, hiện giờ đến đồng phục còn không muốn mặc giống chúng tôi, còn ghét bỏ đồng phục của đội chúng ta xấu. Anh biểu hiện không đoàn kết như vậy, khiến cho trái tim tôi cảm thấy thật lạnh lẽo, hu hu anh không còn là Phàm muội muội đáng yêu trong mắt chị đây nữa rồi.” Vừa nói, Hổ Nữu vừa giả bộ che mặt như sắp khóc.

“Tránh ra!”

Tiêu Phàm không biết tại sao Hổ Nữu luôn lấy việc đùa giỡn mình ra làm trò tiêu khiển. Lần này còn vì trêu đùa hắn mà tốn tiền mua một bộ đồ nữ, Tiêu Phàm tức đến nỗi nghiên sranwg nghiến lợi.

“Mặc một chút cho chị đây xem chút, anh nhìn Tuyết Dạ mặc vào xinh đẹp thế kia cơ mà, tôi tin Phàm muội muội mặc vào cũng sẽ rất đẹp.

Tiêu Phàm thấy dáng vẻ của Hổ Nữu, biết bệnh cũ của cô phát tác, không khiến hắn tức điên thì không thôi. Nhưng Tiêu Phàm cũng không định làm theo ý cô, lập tức đổi chủ đề: “Lúc tôi đi chiêu mộ đồng đội, các cô có đi nhận nhiệm vụ của NPC nào không?”

“Không.” Hổ Nữu rất thẳng thắn trả lời câu hỏi Tiêu Phàm.

“Vậy các cô đã đi làm gì?”

“Chúng tôi chỉ đi đánh phó bản linh tinh của các trận doanh thôi. À, đúng rồi, anh còn giữ lệnh bài công hội không, công hội của bạn tôi cần.”

“Bạn của cô ở công hội nào?”

“Hoa Nguyệt.”

“Không thú vị, trên đường đi tôi bán lệnh bài công hội rồi.”

“Sao lại nhanh như vậy, anh bán cho ai?”

“Long Ngạo Thiên.”

Không sai, trên đường dẫn Tiêu Phàm từ trấn Bàn Thạch về, ại tn có liên lạc cùng Long Ngạo Thiên, cũng vẫn dnags vẻ cao cao tại thượng như trước, hỏi Tiêu Phàm tìm hắn ta làm gì.

Đợi đến khi Tiêu Phàm nói muốn bán lệnh bài công hội cho hắn, Long Ngạo Thiên lập tức ra vẻ,khoe khoang nói, tiền không phải là vấn đề, muốn bao nhiêu Tiêu Phàm cứ nói.

Đối với cái tên đầu to óc bằng quả nho nhiều tiền như Long Ngạo Thiên, Tiêu Phàm rất yêu thích. Vì thế, Tiêu Phàm liền mở miệng nói ra cái giá rất không hợp lý cho một lệnh bài công hội. Tuy nhiên đối với Long Ngạo Thiên lại vô cùng hợp lý.

Long Ngạo Thiên cũng rất sòng phẳng, mắt không chớp một cái liền đồng ý.

Cứ như vậy, một số tiền lớn được chuyển cho Tiêu Phàm. Nhìn số tiền trong tài khoản, Tiêu Phàm biết mình sẽ không cần phải ưu sầu vì sinh hoạt phí trong một khoảng thời gian dài, thậm chí lúc vui vẻ có thể đi ra ngoài chi mạnh tay một chút.

Vì thế Long Ngạo Thiên trong mắt Tiêu Phàm cũng trở nên rất đáng yêu, nhưng ấn tượng đáng yêu của Long Ngạo Thiên trong lòng Tiêu Phàm chỉ duy trì trong vòng mấy giây rồi sụp đổ…

Chương 313: Chia Tay

Chương 313: Chia Tay

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Long Ngạo Thiên cảm thấy Tiêu Phàm làm người không tệ, rất tinh mắt, biết đạo lý kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, sau khi lấy được lệnh bài công hội liền trực tiếp liên hệ cho hắn, Long Ngạo Thiên rất vừa ý. Tuy nhiên có một điều không hay cho lắm, đối với Long Ngạo Thiên mà nói, cái ID Mệnh Phàm này quá là chói tai. Vì thế, với tư cách là một người bạn của

Tiêu Phàm, Long Ngạo Thiên quyết định bỏ vốn để giúp Tiêu Phàm đổi tên trong game, bỏ hai chữ "Mệnh Phàm" này đi, mà tên mới của Tiêu Phàm, Long Ngạo Thiên đã nghĩ xong hộ rồi.

"Triệu Nhật Thiên thế nào? Diệp Lương Thần cũng được đấy, tao cảm thấy rất khí phách, đều rất dễ nghe."

Sau khi Long Ngạo Thiên thất bại trong việc khuyên bố và ông đổi tên, hắn ta cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Vì thế hắn đã tìm ra phương pháp đền bù nỗi tiếc nuối này, đó là có được một người bạn tên là Triệu Nhật Thiên và Diệp Lương Thần. Mà lúc này, Long Ngạo Thiên lại đánh cái chủ ý này lên đầu Tiêu Phàm…

Nhưng sau khi gioa dịch kết thúc, Tiêu Phàm liền dứt khoát cúp liên lạc với Long Ngạo Thiên, không cho Long Ngạo Thiên có cơ hội tiếp tục nói chuyện với mình, cũng tự mắng thầm trong lòng: "Mẹ nó đồ thiểu năng!"

"Cái gì? Anh đã bán lệnh bài công hội cho thằng ngu Long Ngạo Thiên đó rồi à, chẳng trách tôi vừa rồi còn nghe thấy thông báo rằng Long Ngạo Thiên đã thành lập công hội Ngạo Thiên, hóa ra là do anh đưa cho hắn ta. Anh vẫn luôn ghét hắn cơ mà, tại sao lại còn bán cho hắn?" Khi Hổ Nữu biết được Tiêu Phàm đã bán lệnh bài công hội cho Long Ngạo Thiên thì cô rất kinh ngạc.

"Làm sao có thể ghét hắn ta cơ chứ? Ít người có nhiều tiền như vậy lắm, tôi rất thích hắn ta." Tiêu Phàm thuận miệng mà trả lời.

"Thế nhưng anh cũng có thể bán cho chị đây nha, tôi cũng sẽ không để anh chịu thiệt thòi." Hổ Nữu thầm nghĩ như vậy, lúc đầu cô còn muốn mua giúp Hàn Tiểu Yêu một cái lệnh bài, thế nhưng bây giờ thì hết hi vọng đi.

Mà trước đây, khi Tiêu Phàm còn đang tuyển đồng đội thì mấy người Hổ Nữu đi hạ phó bản mỗi ngày tại trận doanh Tinh Linh, cũng là do tiện tay mà thôi, mục đích chính đó là đi gặp bạn tốt của Hổ Nữu chơi.

"Cô không nói sớm ấy, lúc này tôi đã bán mất rồi, Long Ngạo Thiên cũng đã dùng, không làm gì được nữa cả."

Tiêu Phàm thầm nghĩ, coi như lệnh bài công hội còn chưa bán đi, tôi cũng sẽ không bán cho Hoa Nguyệt, bởi vì công hội Ngạo Thiên vẫn phù hợp kế hoạch của tôi hơn, công hội nào khác đều không được, nếu bán cho Hoa Nguyệt thì về sau sẽ có ảnh hưởng xấu tới mình.

"Haiz, vậy thì thôi." Hổ Nữu thở dài, không nói thêm gì nữa.

Tiêu Phàm nhìn lại bộ thời trang nữ vẫn đang trong ba lô của mình, khi thấy Hổ Nữu cũng không nhớ tới, Tiêu Phàm quyết định ngậm miệng lại, không nhắc tới nó nữa. Đợi tới ngày nào đó có cơ hội sẽ trả lại cho cô bộ này, nếu bây giờ để cho cô ta nhớ tới thì mình lại gặp phải phiền phức.

Thế là, một bộ thời trang nữ cứ yên lặng mà nằm trong ba lô của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cũng không nghĩ tới, về sau hắn lại có cơ hội dùng tới nó…

…

"Phàm muội muội, chú nhìn xem, đây là cái gì?"

Tiêu Phàm cảm thấy Hổ Nữu càng ngày càng biết đùa dai, mà dạo gần đây lại càng thân thiết với mình hơn. Tiêu Phàm nhìn vào trong lòng bàn tay của Hổ Nữu thì thấy một chiếc hộp quen thuộc xuất hiện.

Cho nên, Tiêu Phàm nói một câu rất lạnh lùng: "Hộp phần thưởng."

"Cái này cũng không phải là hộp phần thưởng bình thường nha." Hổ Nữu nói một cách rất thần bí.

"A? Không bình thường chỗ nào?"

Thấy Hổ Nữu bảo chiếc hộp này cũng không bình thường, Tiêu Phàm nghĩ thầm, chẳng lẽ cái hộp này có tỉ lệ mở ra thần khí hay sao?

"Đây là đặc sản từ phó bản của trận doanh Tinh Linh. Xà Cơ, Bán Trường Miên và Miên Miên đều mở luôn tại đó mà mở ra đều là đồ tốt, cho nên tôi muốn mang theo nó về và mở ra trước mặt anh, để tên châu Phi như anh ghen ghét, để anh cảm nhân sự cách biệt giữa người châu Phi và người châu Âu như tôi lớn như thế nào." Hổ Nữu nói bằng một giọng rất hả hê. (Chú

thích: người châu Phi là đen như chó mực còn người châu Âu thì ngược lại aka mức độ may mắn đó.)

Tiêu Phàm nghe xong thì hứng thu mất hơn nửa.

Hóa ra vẫn là hộp thưởng bình thường, chỉ là nguồn từ trận doanh Tinh Linh mà thôi, còn tưởng rằng nó có xác suất mở ra thần khí cơ chứ. Tiêu Phàm nghĩ tới [Bộ Chuyển Thức Ăn] mà mình nhận được khi mở hộp từ phó bản của trận doanh loài người thì hắn cảm thấy loại hộp này dù ở đâu thì chất lượng vẫn như nhau.

"Madagascar luôn ở cạnh cô." Tiêu Phàm thuận miệng nói thêm một câu.

Hổ Nữu nghe xong, mặc dù cô không biết Madagascar là gì nhưng nghe rất "Âu" nên cô nghĩ có lẽ Tiêu Phàm đang chúc phúc cho cô.

"Hừ hừ, thời điểm chứng kiến kỳ tích sắp tới!"

Thế là Hổ Nữu mở hộp của mình ra khi vừa được Tiêu Phàm "chúc phúc"…

Khi Tiêu Phàm nhìn thấy vật phẩm mà Hổ Nữu mở được thì không cần nhìn thuộc tính, hắn cười ha hả, nói với Hổ Nữu một câu rất thân thiết: "Cô bé, hoan nghênh trở lại, châu Phi mới là nhà của con."

Hổ Nữu thấy vẻ mặt đê tiện của Tiêu Phàm thì cầm cây chổi quất tới.

Đúng vậy, phần thưởng của Hổ Nữu chính là một cây chổi…

[Tên vật phẩm: Chổi vệ sinh]

[Loại hình: công cụ]

[Phẩm chất: bình thường]

[Độ bền: 100%]

[Lực tấn công: yếu]

[Thuộc tính: không]

[Hiệu quả đặc biệt: không]

[Điều kiện trang bị: không]

[Ghi chú: Là trang bị cần thiết khi phải trực nhật, có lẽ ngươi cần mở thêm một cái hót rác và một cái sọt rác nữa.]

…

“Chuyện này đều do tên hèn hạ là anh hại, vừa rồi tôi đã lên Baidu tìm kiếm rồi, Madagascar là một quốc gia của châu Phi, chỉ bởi vì nguyền rủa của anh nên tôi mới không ‘Âu’ chút nào cả!”

Lúc đầu, khi thấy Xà Cơ, Bán Trường Miên và Miên Miên mở được đồ tốt thì Hổ Nữu còn muốn khoe khoang trước mặt Tiêu Phàm, phải mở hộp trước mặt hắn. Thật sự không nghĩ tới lại lấy được một cây chổi nữa chứ, mất hết cả mặt mũi mà, thế là Hổ Nữu cầm cây chổi này ném thẳng tới mặt của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm rất linh hoạt mà tránh được đòn tấn công của Hổ Nữu, sau đó nhặt cây chổi lên, đưa trở lại: “Haiz, Hổ Nữu, cây chổi của cô bị rơi… ha ha ha ha…”

“Cút đi, đây là cây chổi của anh! Không phải của tôi!”

“Cô nói cho rõ ràng nha, rõ ràng đây là cây chổi của cô vừa mở ra mà!”

“Tôi không biết! Anh phải nhận lấy nó!” Hổ Nữu quay mặt sang hướng khác, liếc xéo Tiêu Phàm một cái.

Tiêu Phàm nhìn lại cây chổi trong tay, đang định vứt bỏ thì lại nghĩ lại, cây chổi này có ý nghĩa kỷ niệm nha, lúc cần thiết còn có thể lấy ra trêu đùa Hổ Nữu nữa, thế là Tiêu Phàm cất cây chổi vào trong ba lô của mình.

“Tôi muốn trở lại Antequera, để xem có còn NPC nào ‘bố thí’ cho đội rảnh rỗi chúng ta vài nhiệm vụ hay không, mà có Tuyết Dạ ở đây, hãy để cậu ấy dẫn mọi người luyện cấp.”

Tiêu Phàm định trở về thành đi đối thoại với NPC, muốn nhận thêm nhiệm vụ để làm, hắn muốn tăng cấp nhanh hơn, hơn nữa năng lực chỉ huy của Tuyết Dạ rất xuất sắc, xuất sắc tới mức Tiêu Phàm cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng chuyện này vẫn để Tiêu Phàm yên tâm hơn nhiều.

"Đi đi, còn hơn vẫn ở đây lây xui xẻo cho mọi người." Hổ Nữu phất phất tay, giống như là đuổi ruồi vậy.

Tiêu Phàm lại dặn dò những người khác, sau đó cầm theo cây chổi và nữ trang mà Hổ Nữu "tặng", tiếp tục bước tiếp trên con đường đơn độc, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới, cần thời gian khá lâu thì họ mới có thể gặp nhau lần nữa.

…

Mặt khác, Tuyết Dạ rất thích những đồng đội mới của mình trong Vũ Hội Ác Ma, bọn họ đều rất hòa đồng, mà lại ngay từ lần đầu tiên đã biết mình là nam, còn không ghét mình nữa. Điều này làm Tuyết Dạ rất thoải mái, cũng càng thêm cố gắng chỉ huy.

Mà dưới sự chỉ huy của Tuyết Dạ, sự phối hợp của mấy người Hổ Nữu càng ngày càng tốt, thậm chí còn tốt hơn khi Tiêu Phàm chỉ huy. Bán Trường Miên và Xà Cơ còn không nhận ra điều này nhưng Hổ Nữu lại khác, dù sao thì Hổ Nữu cũng có kinh nghiệm khi chơi các trò chơi khác rồi. Năng lực chỉ huy mức tiểu đội của một người còn tốt hơn một đại thần viễn cổ như "Beater" thì không có vấn đề mới là lạ.

Chương 314: Mèo

Chương 314: Mèo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Tuyết Dạ, tại sao năng lực chỉ huy mức tiểu đội tác chiến của cậu lại tốt như vậy?" Hổ Nữu rất nghi ngờ mà hỏi.

"Bởi vì trước kia khi tôi chơi game online thì đã có kinh nghiệm nha."

“Ồ, như vậy thì đội ngũ của cậu rất nổi tiếng chứ? Dù gì thì năng lực chỉ huy của cậu quá xuất sắc rồi.”

“Đúng vậy, càng ngày càng nổi tiếng luôn, thế nhưng cuối cùng tôi vẫn rời khỏi đó.” Tuyết Dạ hơi buồn bã khi nhớ lại điều này.

“Thế nhưng tại sao tôi lại chưa từng nghe qua tên của cậu? Chỉ cảm thấy cái tên này rất quen mà thôi.” Hổ Nữu nghe thấy vậy thì càng nghi ngờ hơn.

“Bởi vì ID lúc trước của tôi không phải là Tuyết Dạ, mà là…”

Đúng lúc này, có một trận gió đột ngột nổi lên, thổi mạnh làm cho những chiếc lá trên cây vang lên những tiếng xào xạc, át cả tiếng nói chuyện nhẹ nhàng của Tuyết Dạ, thế nhưng khi Hổ Nữu nghe thấy từ mà Tuyết Dạ nói ra thì sắc mặt của cô thay đổi, từ khiếp sợ rồi cuối cùng chuyển thành hưng phấn…

Phàm muội muội, anh quá tuyệt vời! Anh lại tìm được một đồng đội thú vị như vậy! Lại là một nhân vật truyền thuyết sánh ngang với “Beater”, đúng là càng ngày càng thú vị…

Lời nói của Tuyết Dạ thì Tiêu Phàm không nghe được, thậm chí ngay cả người theo dõi hắn - Thính Phong 001 cũng không thể nghe được…

“Báo cáo boss, mục tiêu đã rời khỏi đội ngũ, đang trên đường trở về thành Antequera…”

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang cười cười: “Tốt lắm, Mệnh Phàm, cuối cùng thì anh cũng lạc đàn rồi, tiếp theo tôi sẽ sắp xếp vị khách thứ hai cho anh đây…”

Đối với một người chơi mà nói, nhiệm vụ tuyến bị đứt đoạn chắc chắn là một chuyện rất đau “bi”.

Giống như dòng nước nhỏ đang chảy xuôi dòng, bỗng nhiên đổ vào biển rộng vậy, tuy rằng vẫn tiếp tục chảy tiếp, thế nhưng lại mất đi phương hướng, không biết phải làm thế nào.

Sở dĩ nhiệm vụ tuyến được xưng là tuyến, cũng là bởi vì nó có hướng phát triển, có thể chỉ đạo người chơi tiến lên theo một con đường nào đó, nhanh chóng thăng cấp rồi trưởng thành.

Bình thường ở trong trò chơi, nhiệm vụ tuyến của người chơi sẽ bị gián đoạn vì hai lý do chủ yếu, một là nhiệm vụ hiện tại quá khó, bị kẹt ở đó, một lý do khác là nhiệm vụ đã thất bại nên trực tiếp kết thúc.

Mà bây giờ nhiệm vụ tuyến của Tiêu Phàm bị đứt đoạn cũng không thuộc về hai trường hợp này, sở dĩ nhiệm vụ tuyến của Tiêu Phàm bị đứt đoạn là do hắn tsundere…

Tiêu Phàm không muốn trở lại nơi mang đến cho hắn những hồi ức không vui, cũng không muốn tiếp xúc với một NPC có cá tính đặc biệt như là công chúa điện hạ Lilith, bây giờ sở dĩ Tiêu Phàm không có việc gì để làm, chủ yếu là vì hắn đã tự tay cắt đứt nhiệm vụ tuyến của bản thân mình.

Nếu không dựa theo cá tính thích làm phiền người khác của Lilith, cô nhất định sẽ cho Tiêu Phàm một vài chuyện để làm, thế nhưng Tiêu Phàm nghĩ dựa theo tính cách của Lilith, chắc chắn cô sẽ cho hắn những nhiệm vụ vô cùng kỳ quái, dằn vặt hắn, khiến hắn đau đớn muốn chết.

Vì vậy Tiêu Phàm tình nguyện đi lưu lạc ở khắp nơi cũng không muốn quay về chốn cũ, huống hồ ở chân trời nào mà không có cỏ chứ, bây giờ sau khi rời khỏi trận doanh Ác Ma, đặc hiệu mà Chuyên Tinh Thân Sĩ có được đã hiển linh, dưới tình huống độ thiện cảm được tăng thêm như vậy, có một lượng lớn NPC đang chờ Tiêu Phàm đi quyến rũ đi tán tỉnh đấy, vì vậy Tiêu Phàm cũng không hề cảm thấy đáng tiếc khi đã tự tay cắt đứt nhiệm vụ tuyến của mình.

…

Tiêu Phàm từ chỗ luyện cấp ở dã ngoại đi đến thành Antequera của trận doanh Nhân Loại, trên đường rảnh rỗi không có việc gì, chợt nhớ đến trong ba lô của mình còn có [sách kỹ năng Trận] mà Tuyết Dạ tặng cho, lập tức cảm thấy hứng thú.

[Trận] là pháp thuật hạn chế nổi tiếng của con boss Phù thủy tà ác trong phó bản. Tuy rằng lúc Tiêu Phàm đánh phó bản, Phù thủy tà ác đang ngâm xướng pháp thuật lại bị Tiêu Phàm cắt ngang nên không thể dùng được, bởi vậy Tiêu Phàm cũng chưa được chứng kiến, thế nhưng từ phần giới thiệu kỹ năng của [Trận], hắn cảm thấy kỹ năng Trận này cũng không tệ lắm.

Ngâm xướng 1 giây, tạo thành hiệu quả hỗn loạn trong vòng 2.5 giây cho kẻ địch. Hơn nữa sau khi ngâm xướng thì kỹ năng này sẽ trực tiếp có hiệu quả ở dưới chân kẻ địch, ngoại trừ việc muốn phát ra thì phải có 1 giây để ngâm xướng, về tổng thể thì kỹ năng [Trận] này khá là xuất sắc.

Tuy rằng hiệu quả hạn chế của [Tửu Tinh Thổ Tức] cũng không tệ, thế nhưng ngoại trừ dùng để cắt ngang thì 0.5 giây mê muội cũng không thể đạt đến thời gian có thể khống chế kẻ địch một cách hiệu quả được, cho nên [Trận] đã đúng lúc bù đắp vào sự thiếu hụt vì không đủ kỹ năng.

Điều quan trọng nhất chính là [Trận] là một kỹ năng pháp thuật chân chính, không giống [Nhẫn Slime] trước đó chỉ có đặc hiệu là "ngụy pháp thuật", chỉ cần học [Trận], vậy thì Tiêu Phàm đã có thể mở khóa giá trị pháp lực đặc thù của nhân vật trò chơi.

Đối với việc thi triển pháp thuật ở trong trò chơi, Tiêu Phàm đã muốn trải nhiệm từ sớm rồi, cho nên đối với việc học tập [Trận] thì hắn rất mong chờ.

Tiêu Phàm đang định lấy [sách kỹ năng Trận] trong ba lô của mình ra, đúng vào lúc ba lô bị mở ra, một luồng sáng màu đen hiện ra, sau đó Tiêu Phàm liền cảm nhận được trên khuôn mặt của mình đã bị một thứ gì đó rất sắc sượt qua, cơn đau rát ngay má xuất hiện, Tiêu Phàm hét thảm một tiếng…

"A!"

…

Tiêu Phàm che lại khuôn mặt đang đau rát của mình, nhìn bốn phía xung quanh, tìm kiếm kẻ vừa tập kích mình, không ngờ một câu nói kèm theo tiếng hít thở nặng vang lên bên tai Tiêu Phàm…

“Hơ, hơ, hơ, suýt chút nữa thì đại gia ta đã bị ngươi làm cho ngộp chết rồi… meo ~”

Ở khúc cuối thì câu nói này còn kèm theo một từ có giọng điệu quái lạ, khiến Tiêu Phàm nghe thì cảm thấy trong lòng không thoải mái cho lắm.

Tiêu Phàm nhìn về phía tiếng kêu, chỉ thấy ở dưới chân của hắn có một con mèo đen với vẻ ngoài quái lạ đang lẳng lặng liếm móng vuốt, giống như một vị kiếm sĩ đang lau chùi thanh kiếm sắc bén của mình vậy.

Tại sao nói con mèo này có vẻ ngoài quái lạ? Bởi vì trên người nó là trang phục của nhân loại.

Trên đầu con mèo này là một chiếc mũ màu nâu, vành nón rất rộng và có một cái lông chim màu đen trên đó, trông khá là yêu dị. Nửa người trên của nó thì không mặc gì, chỉ có bộ lông màu đen bóng loáng, có vẻ vô cùng cao quý, bên hông là một cái dây lưng, trên dây lưng treo một thanh kiếm Tây Dương, đương nhiên thanh kiếm Tây Dương này được làm theo kích cỡ của một con “mèo”, độ dài của nó chỉ bằng một cây dao găm bình thường, rất nhỏ, quan trọng nhất là hai chân của nó đi một đôi ủng da. Cách ăn mặc thế này khiến Tiêu Phàm nhớ đến “Mèo Đi Hia” trong phim của công ty hoạt hình Dreamworks, điều không giống duy nhất là “Mèo Đi Hia” trong phim có màu nâu, còn con mèo này lại là màu đen, so sánh hai con mèo với nhau thì con mèo này không đáng yêu bằng, thế nhưng lại có thêm sự thần bí.

Nhưng bây giờ vấn đề quan trọng nhất là con mèo kỳ quái này ở đâu ra, tại sao lại muốn công kích hắn, dù sao thì con mèo này cũng không giống dã quái mà?

Còn nữa, lúc nãy con mèo này đang nói chuyện ư, thế nhưng dường như nó cũng không giống NPC cho lắm.

Không phải dã quái cũng không phải NPC? Lẽ nào…

Tiêu Phàm giống như đã nhớ ra điều gì đó, hắn mở cái ba lô của mình ra rồi bắt đầu kiểm tra, phát hiện trong ba lô của mình ít hơn một thứ, trong lòng Tiêu Phàm cả kinh, hắn kiểm tra cột chức năng mà mình chưa bao giờ nhìn đến, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Hóa ra là vậy…”

Đây là sinh vật được ấp ra từ trong [Trứng thú cưng thần bí], thứ mà Tiêu Phàm nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông, cũng chính là thú cưng của Tiêu Phàm.

Sau khi nhận được [Trứng thú cưng thần bí], lúc đó Tiêu Phàm đã chọn ấp, lại phát hiện ra trên đó có một đường tiến độ, hắn lập tức bỏ [Trứng thú cưng thần bí] vào ba lô.

Khi đó lại đúng lúc đến giờ thi của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Tiêu Phàm tập trung tất cả lực chú ý của mình vào đó. Sau khi giải thi đấu kết thúc, Tiêu Phàm cũng đã quên mất chuyện này, cho nên vừa mở ba lô ra, con mèo này lại phóng ra ngoài, Tiêu Phàm mới nhớ đến chuyện này.

Chương 315: Mèo Đẹp Trai Ta Đây

Chương 315: Mèo Đẹp Trai Ta Đây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Con mèo đen này vừa mới chạy ra khỏi ba lô của Tiêu Phàm, cảm thấy vô cùng mới mẻ với thế giới bên ngoài, con mắt tròn vo xoay chuyển loạn xạ, nhìn rất đáng yêu, Tiêu Phàm đánh giá nó, khẽ nhíu mày, trong lòng lại nghi hoặc, cái tên này là thú cưng của mình sao? Nó cũng quá "thú cưng" rồi đấy.

Điều mà Tiêu Phàm muốn nói là con mèo "thú cưng" này dường như không khác mấy với những con thú cưng mèo khác ở trong hiện thực, không giống như thú cưng có thể trợ giúp người chơi chiến đấu ở trong trò chơi.

Ở trong lòng Tiêu Phàm, những thú cưng có thể chiến đấu cùng người chơi một cách xuất sắc đều là con vật có ngoại hình hung dữ, còn con vật nhỏ ở trước mắt mình, trong lòng Tiêu Phàm thực sự không chắc lắm.

Bỏ đi, nhìn bản giới thiệu kỹ càng liền biết thôi…

Cột thú cưng, chính là cột chức năng mà Tiêu Phàm vừa mới mở ra, chỗ đó sẽ biểu hiện tin tức của thú cưng một cách kỹ càng…

[Tên thú cưng: Chưa đặt]

[Thú cưng thuộc: Mệnh Phàm]

[Cấp bậc thú cưng: 1]

[Chủng loại thú cưng: Mèo Đi Hia (chi nhánh Bí Kiếm Khách)]

[Phẩm chất thú cưng: Quỷ] (Quỷ: đại diện cho phẩm chất không thể đánh giá)

…

Tiêu Phàm nhìn thấy chữ "Quỷ" này, chợt nhớ đến mấy cái "Quỷ Khí" kỳ quái kia, một luồng linh cảm không lành tự nhiên xuất hiện, da gà của hắn bắt đầu nổi lên…

Nếu [Trứng thú cưng thần bí] là phần thưởng của nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông thuộc trận doanh Ác Ma, vậy thì chắc hẳn quả trứng thú cưng này là "đặc sản" của trận doanh Ác Ma rồi?

Tiêu Phàm cảm thấy hơi sợ hãi với ý nghĩ trong lòng mình lúc này…

Đối với những thứ ở trong trận doanh Ác Ma, Tiêu Phàm luôn vô cùng cảnh giác, hắn cảm thấy nơi đó có ma lực vô cùng kỳ lạ, cũng giống y như cái tên Ác Ma của nó vậy, chầm chậm ảnh hưởng đến trí óc của người ta.

Bỗng nhiên Tiêu Phàm có chút hối hận, lúc đó nhìn thấy mấy hình vẽ không rõ trên "quả trứng kì lạ" kia bản thân hắn nên phát hiện ra chứ, hơn nữa vì sao mèo lại đẻ trứng chứ, trứng thú cưng phẩm chất sử thi lại nở ra thú cưng phẩm chất quỷ?! Tiêu Phàm nhìn thấy con mèo này rốt cục cũng đã hiểu ra hình tròn lớn và ba hoa văn tròn nhỏ trên vỏ trứng là gì, rõ ràng chính là dấu chân mèo nhưng thật sự không ai có thể nghĩ rằng mèo cũng ấp trứng cơ chứ.

Vì để phòng ngừa tình huống nhân vật trong game mang theo cả một vườn bách thú đi san bằng cả tòa thành, "Tân sinh" đã đặt ra luật đó là chỉ cho phép người chơi mang theo một sủng vật, mà bây giờ con mèo này đã chui khỏi quả trứng, Tiêu Phàm hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Thôi, đừng tự dọa bản thân nữa, nhìn thuộc tính của nó đã rồi nói tiếp…

…

Thiên phú chủng tộc:

[Trao đổi ngôn ngữ]

[Hiệu quả: có được thiên phú ngôn ngữ xuất sắc của tộc mèo, có thể nói chuyện với các loại sinh vật khác.]

[Loại hình thiên phú: bị động]

[Vật phẩm riêng của mèo]

[Hiệu quả: Mèo có thể tự thu nạp những thứ mình thích.]

[Loại hình thiên phú: bị động.]

[? ? ?] (chưa thức tỉnh)

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Bí kiếm của meo meo - đáng yêu - giết!]

[Loại hình kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: sử dụng bề ngoài đáng yêu để lừa gạt đối phương, nhân lúc đối phương không chú ý, đánh ra một chiêu tất sát, chiêu công kích này sẽ khiến đối phương không kịp phòng ngự, không có thời gian hồi phục.]

[Kỹ năng tiêu hao: 1 điểm thể lực]

[Điều kiện học tập: giày tộc mèo (nhánh bí kiếm khách)]

[Ghi chú: ta rất lợi hại, lại còn đáng yêu, meo]

[? ? ?] (chưa thức tỉnh)

…

Sau khi xem xong, Tiêu Phàm gật đầu tổng kết: “Ừm ừm, không tệ, có thể nói, lại còn đáng yêu.”

Sau đó Tiêu Phàm bắt đầu phát điên: “A! Bố nó chứ! Ngoại trừ việc có thể nói nó chẳng khác gì một con mèo bình thường! Cảm giác mọt chút hữu dụng cũng không có!”

Đối với việc này, Tiêu Phàm đã hiểu rằng bản thân hắn không có số làm nhân vật chính rồi, trước kia đọc tiểu thuyết, vật nuôi của nhân vật chính cho dù là bay trên trời hay là bơi trong nước, chúng nó vẫn có một điểm giống nhay chính là đều là rồng cả, hơi thở ra gọi là long tức, lông da trên người thì gọi là long lân, cái dùng để bắt người thì gọi là long trảo, ngay là khi chảy nước miếng cũng được gọi là long tiên, vô cùng cao quý, nhìn lại vật nuôi nhà mình vẫy vẫy đuổi nhìn vô cùng ngốc nghếch, Tiêu Phàm lập tức cảm thấy vô cùng bi thảm.

…

“Này, người dọn phân, có ăn chưa, meo”

Nhìn cảnh vật xung quanh một lượt, mèo kia hình như mất hứng rồi, nó đứng thẳng lên hai chân giống như con người bước lại gần chỗ Tiêu Phàm nói.

Khóe miệng Tiêu Phàm run rẩy: “Người…người dọn phân?!”

Mình rõ rằng là chủ nhân của nói, có lại có thể gọi mình là người dọn phân sao?! Hơn nữa cuối câu còn có một tiếng “meo”, phát âm còn chẳng có chút đáng yêu của những con mèo bình thường, âm nó phát ra kéo dài, thật là làm cho người ta có cảm giác mất kiên nhẫn.

“Sao vậy người dọn phân, sao lại sững sờ không nhúc nhích thế kia, nếu như có đồ ăn thì mau lấy ra hiến cho mèo đẹp trai ta đây thì có thể ta sẽ tha cho người tội trước kia nhét ta ở trong ba lo.” Mèo kiêu ngạo nói.

Giọng điệu này thái độ này, Tiêu Phàm rốt cục không thể nhịn được nữa: "Tao là chủ nhân của mày! Mày dám nói chuyện với tao thế à!"

Trong đội đã bị người phụ nữ Hổ Nữu bắt nạt, bây giờ lại bị cả con vật nuôi kiêu ngạo này bắt nạt nữa, rốt cục Tiêu Phàm không thể nhịn được nữa, cần phải cứu vãn lấy tôn nghiêm của bản thân hắn!

Nhưng tiếng quát lớn của Tiêu Phàm chỉ đổi lại được cái liếc mắt hèn mọn của mèo kia: "Đừng có kì kèo mè nheo nữa, cùng lắm thì ta sẽ để cho ngươi vuốt ve một hút bộ lông mềm mại của ta được chưa, meo"

Tiêu Phàm nghe được lời mèo nối, cực kỳ tức giận, con mèo này coi hắn là gì chứ, vuốt lông mèo thôi có gì hay ho: "Ai thèm sờ lông của mày, con mèo chết tiệt này!"

"Thật là phiền toái."

"Vậy cho ngươi sờ thịt mềm trong tay của ta được chưa, meo"

Nhìn con mèo đáng đánh này, Tiêu Phàm thật sư không thể nhịn được, liền tóm lấy nó, nhấc thẳng nó lên.

Mèo bị Tiêu Phàm tóm như vậy, rõ ràng là tức giận, giãy giụa trong tay Tiêu Phàm: "Meo hu hu! Người dọn phân kia ngươi muốn làm gì! Ngươi còn chưa cho ta ăn, sao có thể sờ soạng ta như thế được, meo hu!"

Nghe được lời của con mèo nói, mặt Tiêu Phàm cũng hơi tái đi rồi, chỉ có thể dùng phương thức truyền thống giáo huấn con mèo này, đó chính là đánh đòn.

"Meo hu! Mau thả ta ra, sao ngươi có thể như vậy được!"

"Chỉ cần mày nói xin lỗi với chủ nhân, tao sẽ buông tay."

Nhưng ta là mèo, là sinh vật bậc cao, làm sao có thể cúi đầu cầu cứu sinh vật bậc thấp hơn là loài người chứ! Meo hu!"

Tiêu Phàm nghe thấy thế, biểu cảm liền cứng ngắc lại rồi.

Sinh vật bậc cao?! Loài người là sinh vật bậc thấp hơn?! Mẹ kiếp, chỉ là môt con mèo mới sinh mà có thể phản động như vậy sao?!

Mèo ta nhìn thấy Tiêu Phàm đang sững sờ, tiếp tục nói: "Tuy rằng loài người tự nhận cao hơn chúng ta một bậc nhưng nhìn hiện thục đi, chẳng lẽ không phải loài người đang tự động dâng lên đồ ăn ngon cho chúng ta đấy sao, chúng ta chỉ cần nằm một chỗ sung sướng hưởng thụ phục vụ là được rồi. Còn không chỉ có vậy, ta đánh vỡ đồ, loài người sẽ tha thứ cho ta, ta lấy đồ dùng trong nhà để mài móng vuốt, loài người cũng sẽ tha thứ cho ta, thậm chí ta tè lên quần áo của loài người…a… loài người… miễn cưỡng… cũng sẽ tha thứ cho ta. Cho nên đó đã chứng minh rằng trái đất này lấy laoif mèo chúng ta làm trung tâm mà xoay tròn, toàn bộ thế giới này thực ra là dưới sự thống trị của loài mèo trúng ta, ngươi thật vinh hạnh trở thành "người dọn phân số một" của ta, trong tương lai, mèo đẹp trai ta sẽ dẫn dắt thêm càng nhiều đồng nghiệp với ngươi, "người dọn phân số hai", "người dọn phân số ba" thậm chí "người dọn phân số 100", "Người dọn phân số 1000", chỉ cần mèo đẹp trai ta thích thì sẽ không thành vấn đề, cho nên "người dọn phân số một" ngươi hẳn là nên đối tốt với mèo đẹp trai ta một chút, tương lai ta sẽ không quên ngươi, meo"

Nghe được vật nuôi của mình phát ngôn rợn người như vậy, Tiêu Phàm không kìm lòng được mà mắng chửi: "Thật sự là quá chó rồi!"

Mèo nghe được lời Tiêu Phàm, liền có chút kinh thường nói: "Chó có gì tốt, mèo đẹp trai ta chỉ thích mèo, mèo cái có lông tơ sáng bóng, thẹn thúng đáng yêu."

Nói xong, con mèo lại "meo" một tiếng đáng khinh, Tiêu Phàm nghe được mà ngẩn người ra.

Tiêu Phàm rốt cục không thể nói thành lời nữa, cũng không dám nói chuyện trước mặt con mèo này nữa.

Đây là sủng vật phẩm chất quỷ mà trận doanh Ác Ma đưa ra hay sao, quả thực vô cùng làm cho người ta phải kinh sợ rồi.

Phẩm chất đáng khinh vô cùng, lại còn nói chuyện kiêu ngạo, đây thật sự là sủng vật mới sinh trong trò chơi sao?

Trẻ nhỏ mới sinh dễ dạy bảo đâu rồi?

Vì sao con mèo này lại làm cho người ta có cảm giác như người lái xe mà nói chuyện không hợp sẽ bỏ khách mà lái xe đi luôn vậy?

Thật là đáng sợ, con mèo chết tiệt này, con mèo chỉ biết kêu meo meo này lại là sủng vật của hắn sao! Meo meo con mèo chết tiệt!

Chương 316: Kỹ Năng Vô Dụng?

Chương 316: Kỹ Năng Vô Dụng?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đối với con mèo biến thái này, Tiêu Phàm cũng không muốn tốn thời giờ với nó, trực tiếp xách nó lên…

“Meo! Nói ngươi bỏ ra! Không nghe thấy sao, loài người độc ác!”

” Mày còn muốn làm ‘Quan xúc cứt số một’ không hả? Chết tiệt, mau buông ta ra! Meo!”

“Meo! Meo! Meo!”

…

Con mèo bị bàn tay Tiêu Phàm đè trên đất, hoàn toàn không động đậy được, hai móng vuốt nhỏ cứ không ngừng cào loạn khắp nơi. Nhưng dù nó giãy giụa thế nào thì bàn tay Tiêu Phàm đè trên người nó vẫn chắc chắn như vậy, hoàn toàn không dạo động, nên nó chỉ có thể không ngừng lải nhải, kêu la.

Nhưng mà Tiêu Phàm cũng để ngoài tai những lời kêu la đó, những chuyện vừa xảy ra khiến hắn nhận ra con người và mèo hoàn toàn không có tiếng nói chung, nên một bàn tay khác của Tiêu Phàm cứ liên tục đánh về phía mông nó.

Đánh thêm cú nào thì trong lòng Tiêu Phàm cũng thoải mái hơn, mà con mèo thì càng thêm tức giận, tới lúc Tiêu Phàm cảm thấy thoải mái hơn bỏ con mèo ra thì nó đã tức giận tới xù lông, giận tới mức muốn rút kếm chém chết hắn.

"Chỉ là một 'Quan xúc cứt số một" mà ngươi dám làm nhục bổn soái, mấy lần sờ mông đẹp của bổn soái, từng tội từng tội đều không thể tha thứ… Meo!"

Con mèo rút thanh kiếm Tây Dương mini bên hông ra, khoa tay múa chân về phía Tiêu Phàm, còn bày ra một kiểu pose tự nhận là rất đẹp trai, nhưng mà vì dáng vẻ bề ngoài là một con mèo khiến người nhìn vào lại cảm thấy rất dễ thương.

"Đánh ngươi thì sao hả? Ta là chủ nhân của ngươi, ngươi là sủng vật của ta, không nghe lời thì ta đánh, nếu ngươi còn tiếp tục như vậy, ta sẽ đánh tiếp, nghĩ thử đi, không đánh thì sao mà… haizz, ngươi nên suy nghĩ tới nỗi khổ tâm của ta…"

Tiêu Phàm vừa đánh một trận rất thoải mái, giọng nói cũng ngả ngớn hơn, nhưng con mèo nghe hắn nói thì không nhịn được nữa: "Rút kiếm đi, quan xúc cứt số một, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của bổn soái. Thực lực của ai mạnh hơn thì mới đáng nói tới hai chữ "chủ nhân"… Meo!"

Tiêu Phàm nhìn "Tiểu đậu đinh" cầm kiếm Tây Dương giễu võ dương oai, dương nanh múa vuốt dưới chân mình, trong lòng hắn không nhịn được cảm thấy buồn cười, nhưng mà tên nhóc này đúng là thiếu người dạy rồi, vậy hôm nay hắn dạy cho nó vài chuyện cho hiểu biết hơn cũng được…

Đè lại cái tính tình kiêu căng ngạo mạn này của nó thì sau này lúc nó đi ra ngoài với hắn cũng không gây ra chuyện phiền phức.

"Đánh ngươi, ta không cần kiếm…" Tiêu Phàm phất tay tỏ ý con mèo có thể tấn công rồi. Nếu người ngoài biết Tiêu Phàm hắn đạt tới cấp 31 rồi mà còn cần dùng vũ khí để đối phó với một con mèo thì cũng thật mất mặt.

Con mèo thây hai tay Tiêu Phàm trống không thì tức giận quát: "Ngươi dám coi thường bổn soái, đúng là tự tìm đường chết! Nếu ngươi đã nghĩ vậy thì

ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta… Meo!”

Thanh kiếm Tây Dương mini trong tay con mèo hơi đảo, chỉ nghe thấy con mèo hét lớn: [Kiếm pháp bí mật của loài mèo - Giả ngây thơ… Giết!]

…

[Kiếm pháp bí mật của loài mèo - Giả ngây thơ… Giết!] là kỹ năng duy nhất mà con sủng vật này của Tiêu Phàm có thể sử dụng hiện nay, mặc dù nghe qua thì cảm thấy cái tên của kỹ năng này hơi ngốc, nhưng Tiêu Phàm vẫn có hơi mong chờ đối với phần thể hiện lần này. Dù sao kỹ năng có tốt không cũng không thể dựa trên sự giới thiệu để phán đoán, tốt nhất nên nhìn hiệu quả của nó.

Hai móng vuốt nhỏ nhắn xinh xắn vọt về phía Tiêu Phàm, mang theo một luồng gió mạnh.

Tiêu Phàm nhìn cảnh tượng trước mặt thì thầm nghĩ: Cũng không tệ lắm.

Nhưng mà con mèo sắp tới trước mặt Tiêu Phàm lại đột nhiên dừng lại, bầu không khí cũng bỗng chốc thay đổi: “Meo…”

Con mèo đột nhiên thay đổi thành một dáng vẻ vô cùng đáng yêu, đôi mắt to tròn như có sóng gợn lay động, trong veo như nước, móng vuốt đang cầm kiếm cũng vung múa về phía trước, khiến người ta cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Tiêu Phàm nhìn hình dáng của nó thì đột nhiên người hơi sững lại. Con mèo thấy thế thì thầm nghĩ, đúng là loài người cấp thấp mà! Hoàn toàn không thể chống cự lại dáng vẻ đáng yêu của tộc mèo chúng nó, nó mới chỉ lộ ra vẻ đáng yêu chút thôi mà người này đã sững sờ như vậy.

Nếu đã vậy thì thừa dịp lúc này!

Hai chân mèo con đạp xuống mặt đất một cái rồi nhảy lên, vừa nhảy lên thì dáng vẻ đáng yêu hoàn toàn không còn sót lại chút gì, đổi lại là một gương mặt vô cùng hèn hạ, khóe miệng hơi nâng lên, lộ ra nụ cười vô cùng tà ác, đôi mắt tròn cũng không còn long lanh đáng yêu nữa mà thay vào đó tỏa ra

ánh sáng vô cùng sắc bén, giống như ánh sáng của thanh kiếm Tây Dương trên tay nó vậy…

Con mèo dừng ở giữa không trung, chỉ là nó đã hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng vị "Quan xúc cứt số một" kia chết dưới [Kiếm pháp bí mật của loài mèo - giả ngây thơ… Giết!] của mình, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ đắc ý.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt của nó trở nên vô cùng kinh ngạc, vì nó nhìn thấy vẻ mặt mà nó vô cùng quen của vị "Quan xúc cứt số một" kia, vẻ tà ác, hèn hạ giống hệt nó lúc nãy…

Tiêu Phàm nâng chân phải lên, không khách khí chút nào đạp về phía con mèo, con mèo đang bay lên không trung cứ như vậy bị đạp thẳng ra ngoài giống như quả bóng da: "Meoo…"

….

[Kiếm pháp bí mật của loài mèo - giả ngây thơ… Giết!] Vốn bản thân Tiêu Phàm còn hơi mong chờ, không ngờ lại là một kiểu kỹ năng như vậy!

Lúc con mèo vọt tới trước mặt Tiêu Phàm thì thay đổi một dáng vẻ vô cùng đáng yêu, dễ thương, chính là muốn hắn bị mê hoặc bởi vẻ đáng yêu của nó đây mà…

Ánh mắt của nó lớn hơn bình thường một chút, gò má cũng trở nên ôn hòa hơn, tất cả đều rất hợp lý, nhưng sao Tiêu Phàm có thể bị cái kỹ thuật giả ngây thơ đó lừa được?

Cái kỹ thuật "Chu môi trợn mắt giả ngây thơ" này Tiêu Phàm đã miễn nhiễm từ lúc còn học trung học rồi. Khi đó trên khắp nơi trên thế giới đều là mấy cái hình pose giả ngây thơ này, Tiêu Phàm đã nhìn tới muốn ói rồi.

Hôm nay cũng chỉ là một con mèo của phiên bản "Chu môi trợn mắt giả ngây thơ" thôi, chẳng lẽ Tiêu Phàm hắn có thể trúng chiêu sao?

Vừa rồi hắn sửng sốt như vậy cũng là vì hắn cảm thấy kỹ năng của sủng vật lần này cũng quá vô dụng rồi, hoàn toàn không có tác dụng gì trong lúc

chiến đấu, chạy tới trước mặt kẻ địch của nó giả ngây thơ. Loại chuyện ngu ngốc này cũng chỉ có con mèo này nghĩ ra được.

Trời ơi, hắn nuôi một con mèo thành sủng vật thật rồi sao?

Nhìn vẻ mặt ủ rũ đáng yêu của con mèo đang đi tới, Tiêu Phàm càng khẳng định suy nghĩ này.

Một người chơi chuyên về chuyến đấu lại chỉ nuôi một con vật theo kiểu sủng vật, đây là chuyện khiến người ta buồn bực tới mức nào. Tiêu Phàm bỗng chốc cũng cảm thấy hơi buồn bực.

Nhưng mà nói tới buồn bực thì con mèo kia còn buồn bực hơn hắ nhiều. Vì kỹ năng [Kiếm pháp bí mật của loài mèo - giả ngây thơ… Giết!] mà nó vẫn luôn lấy làm tự hào này lại hoàn toàn không có chút tác dụng nào với "Quan xúc cứt số một", chuyện này quả thật quá mất mặt, sau này làm sao nó có thể đối mặt với "Quan xúc cứt số một" này nữa, khuôn mặt đẹp trai của nó còn để đi đâu chứ?

"Meo, tại sao kỹ năng Kiếm pháp bí mật - giả ngây thơ… Giết! này của ta hoàn toàn không có tác dụng với cái người mặt ngu "Quan xúc cứt số một" này chứ?

Con mèo hoàn toàn không thể hiểu được nên giương móng vuốt chỉ Tiêu Phàm hỏi.

Loại kỹ năng này mà có tác dụng với hắn mới gọi là kỳ lạ, nói cách khác, nó có thể có tác dụng sao?

Tiêu Phàm hơi lơ đãng hỏi: "Ngươi giả ngây thơ? Ta hoàn toàn không có cảm giác gì…"

Con mèo nghe hắn nói thì trong lòng càng cảm tháy kinh ngạc và sợ hãi…

Sao có thể chứ? Trên đời có người không có cảm giác đối với vẻ đáng yêu của nó sao?

Không có cảm giác, phải rồi, chính là như vậy…

“Hừ hừ, thì ra là vậy… Meo….” Trong nháy mắt vẻ mặt của con mèo thay đổi.

“Chuyện gì?” Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ của nó thì trong lòng thấy hơi khó hiểu.

“Ngươi là “phái chó” của tà giáo đúng không? Nếu không sao ngươi có thể hoàn toàn không có chút hứng thú nào đối với loài mèo chứ? Không phải trước đây ngươi cũng nói ngươi là do chó sinh ra sao?”

Tiêu Phàm nghe xong thì không nói thêm câu nào nữa mà nâng tay đè con mèo lại, đánh về phía mông nó….

Chương 317: Người Thân Thiết

Chương 317: Người Thân Thiết

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Thân là ‘Xẻng xúc cứt số một’ của ta, ngươi thô vãi! Làm loài người cấp thấp, sao ngươi có thể đối xử như vậy với một con mèo vừa đẹp trai vừa cao quý được.”

Con mèo bất mãn che cái mông nhỏ, trừng mắt mắng Tiêu Phàm.

…

Tâm trạng của Tiêu Phàm bây giờ thật sự là vô cùng chịch chó(*) nhưng trước mặt con mèo thích chịch mèo này, Tiêu Phàm cũng không dám phun ra mấy câu chịch chó vô cùng thô tục đó.

(* một từ chửi thề bên Trung Quốc)

Mặc dù con mèo này cũng chả có gì hữu dụng, vả lại, còn nói nhiều phiền muốn chết nhưng dù sao cũng là sủng vật của mình, Tiêu Phàm cũng không thể mặc kệ mà vứt nó đi được, cho nên Tiêu Phàm quyết định trước tiên thì dẫn nó theo, mấy cái khác thì sau này giáo dục từ từ.

Có điều, trước hết nó cần một cái tên.

“Này, mày vẫn chưa có tên đâu đấy, tao đặt tên cho mày, sao nào?” Tiêu Phàm nói chuyện với con mèo đáng yêu dưới chân.

“Tên á?”

Con mèo nhỏ dường như cũng mới nhớ tới chuyện này, vào thế giới này cũng được một thời gian rồi mà hoá ra mình vẫn chưa có tên.

“Pikachu thì sao?”

Tiêu Phàm tưởng tượng lúc mình chiến đấu thì quát to một tiếng, lên đi, Pikachu! Vui biết bao.

Đề nghị Tiêu Phàm tự cho là thú vị lại đổi lấy ánh mắt như nhìn tên không não của con mèo: “Quả nhiên loài người cấp thấp thì IQ cũng có bấy nhiêu, người thì cũng lớn đến thế rồi còn Pikachu!”

Tiêu Phàm bị một con mèo nói kiểu này, mặt đỏ bừng, trông hắn vô cùng xấu hổ.

“Pikachu là chuột phóng điện, bố mày là loài mèo cao quý, thế mà ngươi lại dám bảo ta lấy tên của một con chuột, con tim ngươi nằm đâu đấy! Hơn nữa, dù ngươi có đắm chìm « Pokemon » đến cỡ nào thì ít nhất cũng phải cho ta một cái tên của con mèo meo meo meo meo chứ!” Con mèo càng nói càng khinh bỉ Tiêu Phàm.

“Lẽ nào mày muốn được gọi là Meo Meo?” Nghe con mèo nói vậy, Tiêu Phàm nghi ngờ nói.

“‘Xẻng xúc cứt số một’, phẩm vị của ngươi kiểu gì đấy! Meo Meo buồn cười như vậy, sao có thể xứng với một con mèo cao quý như ta chứ!”

“Thế mày muốn thế nào! Với cả, đừng có gọi tao là ‘xẻng xúc cứt số một’ gì đó nữa, coi chừng tao đánh mày bầm đít! Chủ nhân của mày là có tên đàng hoàng nha, tên là Mệnh Phàm, mày cho nhớ kỹ cho tao!”

Con mèo liếc Tiêu Phàm một cái, lòng vẫn còn sợ hãi mà xoa xoa cái mông nhỏ của mình. Hiện giờ, tất sát kỹ 【Miêu Chi Bí Kiếm — act moe! Giết!】của mình đã vô dụng với tên "xẻng xúc cứt số một" này. Bởi vì cái gọi là, mèo tốt không ăn thiệt thòi trước mắt, soái mèo ta đây trước hết sẽ ráng chịu đựng, chờ đến khi mình học một kỹ năng mạnh hơn, tìm "xẻng xúc xứt số một" báo thù cũng không muộn.

"Ta cảm thấy ta gọi là Tom cũng được đó!" con mèo ưỡn ngực nói.

"Tom? Mèo Tom và chuột trong Tom và Jerry á hả?"

Nghe thấy chữ Tom này, Tiêu Phàm bất giác nhớ tới con mèo Tom bị con chuột đùa nhây suốt ngày trong phim hoạt hình « mèo và chuột » .

"Meo meo! 'Xẻng súc cứt số một' của ta… Ặc, không, Mệnh Phàm, sao ngươi lại có thể đần đến thế nhỉ!" Con mèo che mặt, tỏ vẻ không đành lòng nhìn thẳng Tiêu Phàm: "Ngươi có thể đừng buồn cười như vậy nữa được không, một chú mèo cao quý như ta, sao có thể là rập khuôn theo tên của con mèo ngu ngốc trong « mèo và chuột » kia chứ, với lại còn ngươi nữa, già cái đầu rồi mà não vẫn giới hạn trong mấy cái anime thôi hả?"

Đậu má, lại bị sủng vật của mình khinh bỉ, Tiêu Phàm thật muốn hờn cả thế giới, Tom với mèo, không phải là mèo Tom thì còn là cái mịa gì nữa.

"Ta sẽ tự đặt tên cho mình là Tom Cruise, chỉ có cái tên như vậy mới xứng với chú mèo đẹp trai như ta thôi— meo!" Con mèo say mê nói.

"Ủa mới nói không rập khuôn mà? Sao giờ mày lại rập khuôn cho cái tên này như vậy rồi, mày làm một con mèo con có thể làm ơn bớt bớt đi không hả?" Nghe được cái tên con mèo nhỏ tự đặt cho mình, Tiêu Phàm lập tức nhảy dựng lên.

"Ngươi yên tâm đi, trên thế giới này không có gì là soái mèo ta không bớt được — meo!" Con mèo nhỏ đắc ý bảo thế.

Nhìn vẻ mặt tự luyến của con mèo, Tiêu Phàm không nhịn được lại gào lên: "Sao mày không lấy tên Obama, Putin hay là Adolf Hitler gì đó luôn đi?!"

“Đề nghị của ngươi không tệ, đều rất là ngầu, ta có thể suy nghĩ một chút — meo!” Con mèo đắn đo nói.

“Mày đừng có suy nghĩ chi hết, tao không muốn đến lúc liên thông Sever quốc gia lại không hiểu sao bị đặc công nước khác ám sát đâu.”

Nhảm nhí,

Gọi một con mèo bằng mấy cái tên như thế, người bị giết chết đầu tiên chắc chắn là Tiêu Phàm, chủ nhân của con mèo này.

“Tất nhiên là vậy rồi, quyết định vậy đi, Tom Cruise — meo!”

“Này này, mày có từng nghĩ, lúc tao gọi mày trước mặt người khác có bao nhiêu xấu hổ không hả, bọn hắn nhất định sẽ cho rằng cái tên này là do tao đặt cho mày đó?”

Con mèo không thèm để ý Tiêu Phàm giờ đang cáu kỉnh nữa, nó mở miệng nhỏ ra ngáp một cái, hình như chơi có hơi mệt chút rồi.

Tiêu Phàm mở cột sủng vật của mình ra xem, phát hiện thông tin chỗ cột sủng vật có chút thay đổi, thay đổi 【Tên sủng vật: Chưa có tên】thành 【Tên sủng vật: Tom Cruise】.

Đây chính là sủng vật có phẩm chất quỷ, xuất phẩm của trận doanh Ác Ma, thế mà lại còn có thể tự đặt tên, thật sự là chịch…!

Thế là, từ hôm nay trở đi, Tom Cruise gia nhập đội ngũ “Ô Yêu Vương” của Mệnh Phàm…

…

“Thính Phong Giả số 001, mục tiêu hiện tại đến đâu rồi?”

“Báo cáo Boss, mục tiêu vẫn còn đang trên đường chạy đến thành Antequera.” Núp trong bóng tối ngoài rừng cây cách mấy chục mét sau lưng Tiêu Phàm, Thính Phong Giả số 001 đang âm thầm báo cáo cho Phong Ma Tiểu Xích Lang.

“Xảy ra tình huống gì sao? Mệnh Phàm giờ sao lại đang trên đường được, chẳng lẽ lại có người tìm hắn gây phiền phức?” Phong Ma Tiểu Xích Lang nghe thủ hạ báo cáo hành tung của Tiêu Phàm mà vô cùng khó hiểu, đồng thời cũng có hơi lo lắng.

“Không có.”

“Vậy tại sao hắn trở về từ khu cày quái lâu như vậy còn chưa đến thành Antequera?”

“Mục tiêu… Mục tiêu hình như trên đường dắt một con mèo…”

“Dắt mèo?!”

Nghe thủ hạ báo cáo như vậy, Phong Ma Tiểu Xích Lang khẽ giật mình. Mệnh Phàm quen biết Tuyết Dạ không bao lâu, sao mới đó đã bị lây bệnh làm việc không đàng hoàng của Tuyết Dạ rồi.

“Vậy mày cứ tiếp tục theo dõi hắn kỹ vào, sau khi Mệnh Phàm vào thành lại báo cáo cho tao.”

“Vâng, Boss.”

…

Trước đó, Phong Ma Tiểu Xích Lang đã sắp xếp cho Valisi đi đưa đồ ăn cho Tiêu Phàm, để cái danh hiệu “Ô Yêu Vương” của Mệnh Phàm lại vang dội thêm một chút nữa. Thế mà kết quả là thức ăn của Valisi lại bị Tuyết Dạ nhặt được nhưng cũng chẳng sao, cũng không ảnh hưởng đến kết quả nhiều lắm.

Tiếp đó, Phong Ma Tiểu Xích Lang định đưa Tiêu Phàm cho “người thân thiết” chăm sóc một chút, bởi vì hắn sợ công hội Tinh Thần vì việc của Valisi mà phản công lại. Có điều chuyện của Valisi lại bị Tuyết Dạ phá rối mất. Tạm thời phản ứng của công hội Tinh Thần vẫn khá là bình tĩnh. Thế nên ban đầu Phong Ma Tiểu Xích Lang định giao Tiêu Phàm cho “người thân thiết” chăm sóc giúp. Nhưng mà bao giờ cũng thế, ngay đúng lúc này, chiều gió trong một đại công hội nào đó lại thay đổi…

Công hội có tên là Hoa Nguyệt. Nếu như lúc bình thường mà nói, dù Ngọc Sinh Yên có thất bại trong giải thi đấu nọ thì vị hội trưởng cà lơ phất phơ Mị Hỏa của Hoa Nguyệt cũng sẽ không tính toán chi li. Thế nhưng không biết gần đây cô bị ai chọc cho mà bỗng nhiên thay đổi, truyền xuống một mệnh lệnh là phải đánh dẹp "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy Mị Hoả đang nhắn tin giục mình hành tung của Mệnh Phàm trong khu chat thì rất đau đầu.

Mặc dù nói ra thì thực lực của công hội Hoa Nguyệt không bằng công hội Tinh Thần nhưng thành viên trong công hội lại đều là nữ. Nữ nhân thì phiền phức mà, cho nên công hội Hoa Nguyệt chính là đại diện cho phiền phức, một cục phiền phức to đùng, phiền phức như vậy đôi khi so võ lực thì lại có thể giải quyết được.

Hắn cũng không muốn "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm mà mình coi trọng bị công hội Hoa Nguyệt làm chết yểu nửa đường, cho nên hắn nhất định phải nhanh chóng giao Tiêu Phàm cho "người thân thiết" chăm sóc…

Nghĩ thế, Phong Ma Tiểu Xích Lang lại ấn mở khu chat lần nữa, gửi tin nhắn thoại cho những "người thân thiết" kia: "Ngài chờ một chút, Mệnh Phàm sẽ đến thành Antequera nhanh thôi. Thủ hạ của tôi đang theo dõi hắn mọi lúc mọi nơi, nếu hắn đến, tôi sẽ lập tức báo cáo cho ngài."

"Cậu tốt nhất là nên làm cho nhanh lên, động tác gọn gàng chút, nếu không tôi dìm cậu xuống đáy biển cho cá mập ăn!"

Tin nhắn thoại cắt đứt, Phong Ma Tiểu Xích Lang cười khổ, "người thân thiết" thì thân thiết với Tiêu Phàm còn đối với mình thì không có miếng thân thiết nào hết trơn…

Chương 318: 0 Ma Pháp Thiên Phú

Chương 318: 0 Ma Pháp Thiên Phú

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm vốn cho là mình khó có được nhàn hạ, có thể một thâm một mình mà lên đường, thật sự không nghĩ đến giờ đây lại xuất hiện thêm một con mèo.

À, không, hiện tại chắc phải xưng là Tom Cruise.

Mỗi lần nghĩ tên tên gọi của con mèo này, Tiêu Phàm liền không kìm được mà nhổ nước bọt, con mèo này thật sự không biết ngượng.

Thực ra không biết ngượng còn là chuyện bình thường, Tom Cruise còn là thần phiền phức…

"Xúc… Mệnh Phàm, ta đói bụng - meo ~"

"Xúc… Mệnh Phàm, ngươi rốt cuộc là có gì ăn không, nếu có thì mau mang ra hiếu kính với bổn miêu - meo ~"

"Xúc… Mệnh Phàm, ngươi biết không, ngươi để ta đói bụng đến như vậy chính là ngược đãi mèo đó, ngươi sẽ trở thành tội nhân của toàn thế giới - meo ~"

…

"Meo cái đầu mày! Tom Cruise, lúc mày gọi tao, làm ơn đừng thêm cái tiền tố "Xúc" vào được không, cái này mà người ta nghe thấy sẽ cảm thấy rất thảm, điềm xấu đó có biết không! Còn có tao đã sớm nói rồi, trên người tao giờ không có cái gì, mày phải nhẫn nại một chút, đợi đến lúc đến thành Antequera sẽ mua cho mày, cho nên tao xin mày đừng có lại lên tiếng làm phiền tao, còn nữa, mày đừng luôn luôn bò trên người tao như vậy!"

Tiêu Phàm nói xong liền trực tiếp đưa tay qua đỉnh đầu mình một cái, một đám lông mượt mà bị Tiêu Phàm kéo xuống từ trên đầu, bỗng nhiên ném một cái xuống đất!

Khi Tom Cruise rơi xuống đất, cái đuôi sờ nhẹ qua mặt đất, lăn một vòng, thuần thục xóa bỏ hết lực khi bản thân rơi xuống, nhẹ nhàng đứng lên lần nữa: " Nhưng nếu ta không có đồ ăn, đi đường sẽ cảm thấy mệt mỏi - meo ~"

Tom Cruise nói xong, chân trước trèo lên ống quần Tiêu Phàm lần nữa, bò về hướng đỉnh đầu của Tiêu Phàm, nó làm vậy để Tiêu Phàm cảm thấy sụp đổ…

Tom Cruise là một con có thể "miễn dịch" với hệ thống hạn chế động vật của "Lich King" Mệnh Phàm, trực tiếp vượt rào qua việc cho chủ nhân đặt tên mà tự mình đặt cho mình một cái tên, không chỉ như thế, điều àm làm cho Tiêu Phàm cảm thấy phiền toái nhất, chính là con mèo này lại có thể tự do ra vào chuồng thú cưng, mà con mèo Tom Cruise mới sinh này căn bản không muốn về ngủ tại chuồng thú cưng, cho nên Tiêu Phàm chỉ có một cách là phải mang nó theo.

Dường như muốn là cho Tiêu Phàm khổ não, Tom Cruise thế mà không muốn đi đường tử tế, muốn được ôm, kiêu ngạo mà muốn Tiêu Phàm ôm nó đi.

Ôm Tom Cruise đi, có lẽ là sẽ có rất nhiều con gái bị ảo tưởng, nhưng Tiêu Phàm cũng không muốn ôm Tom Cruise, dù có là vị diễn viên Hollywood kia, hay là cái trước mắt mình này.

Cho nên Tiêu Phàm nhấc chân tiếp tục đi, căn bản là mặc kệ Tom Cruise, nghĩ thầm nếu mình không ôm nó đi, thì sớm muộn gì nó cũng phải đuổi theo.

Tom Cruise đúng là rất nhanh đã đuổi theo, nhưng hình ảnh đi sau lưng Tiêu Phàm, chỉ là ô thứ nhất trong truyện manga bốn ô mà thôi.

Ô thứ hai, Tom Cruise đã nhào tới ống quần Tiêu Phàm.

Ô thứ ba, Tom Cruise bò tới bờ vai Tiêu Phàm.

Ô cuối cùng, Tom Cruise bò tới đỉnh đầu Tiêu Phàm, híp mắt lộ ra vẻ hài lòng, đung đưa cái đuôi, trêu chọc Tiêu Phàm đang nổi giận đùng đùng…

Tiêu Phàm lại một lần nữa ném đám lông xù khiến người ta cảm thấy ngứa kia rơi xuống đất, nhưng Tom Cruise một lần lại một lần không sợ người khác, lần nữa leo lên đỉnh đầu.

Rốt cuộc thì người có tính kiên nhẫn tương đối kém như Tiêu Phàm cũng từ bỏ giãy giụa, cứ để con mèo này trên đầu của mình một lúc đi, đợi đến khi tới thành Antequera có đồ ăn, nó chắn chắn sẽ nhảy xuống, chờ sau khi ăn no, nó sẽ lập tức về chuồng thú cưng ngủ.

Cứ như vậy, một con mèo không sợ chết cứ chạy đến đỉnh đầu của Tiêu Phàm, tự nhiên dùng đôi giày nhỏ của nó đi dạo trên đầu Tiêu Phàm khiến tóc loạn lên, giống như vương giả mà nhìn xuống phía dưới tuyên bố lãnh thổ của mình "Meo ~"

Bởi vì Tiêu Phàm muốn nhanh chóng đem con mèo đang ở trên đầu mình xuống, bước chân lại càng nhanh hơn, khiến cho người nào đó luôn rình rập sau lưng Tiêu Phàm cho là mình bị phát hiện, trở nên cẩn thận hơn.

…

Mặc dù có thêm chuyện nhỏ của Tom Cruise xen vào giữa, nhưng Tiêu Phàm vẫn không quên mục đích lúc trước của mình là gì.

Học tập ma pháp, giải tỏa giá trị pháp lực đặc thù, trở thành một pháp sư chân chân chính chính!

Nhìn [Sách kỹ năng đánh trận] hoa văn huyền ảo cũ kĩ trong tay mình,

Tiêu Phàm có chút kích động, cấp 31, rốt cuộc mình cũng có thể học được ma pháp thứ nhất trong "Tân Sinh"!

Đối với người bình thường mà nói, được sử dụng ma pháp thật sự là một thử nghiệm vô cùng mới mẻ.

Cho dù là chỉ là phóng thích một hỏa cầu nhỏ, lần đầu tiên thể hiện ma pháp của mình trong "Tân Sinh" thì người chơi cũng đã hưng phấn không thôi, tất nhiên Tiêu Phàm cũng không là ngoại lệ.

Học tập!

…

“Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm tập được kỹ năng [Trận], hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm giải tỏa giá trị đặc thù: Pháp lực” hai cái tin tức ngắn gọn này cũng không giống như suy nghĩ trong lòng của Tiêu Phàm mà đến, cũng không phải là không có tin tức của hệ thống nhắc nhở, chỉ là Tiêu Phàm nhận được liên tiếp tin tức khác biệt hoàn toàn từ hệ thống nhắc nhở…

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm học tập kỹ năng [Trận] thất bại.]

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm phát động kỹ năng tiềm ẩn [Thân Sĩ Sở Trường], kỹ năng tiềm ẩn [Khí Tiết Thân Sĩ] được giải tỏa.]

[Hệ thống nhắc nhở: [Khí Tiết Thân Sĩ] đang được tiến hành cải tạo đối với kỹ năng ma pháp [Trận], mời kiên nhẫn chờ đợi…]

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm tập được kỹ năng [Tuyên Ngôn Thân Sĩ].]

…

Học tập kỹ năng [Trận] thất bại?!

Dùng sách kỹ năng để học tập còn có chuyện thất bại? Việc này cũng quá kỳ lạ rồi?

[Khí Tiết Thân Sĩ] ?!

Vì sao mình lại có dự cảm không tốt lắm…

[Tên kỹ năng: Khí Tiết Thân Sĩ]

[Loại hình kỹ năng: Bị động phát động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Có thể cải tiến bất kỳ kỹ năng ma pháp nào, căn cứ vào đặc tính của kỹ năng ma pháp nguyên bản, sáng tạo ra kỹ năng càng phù hợp với

bản thân, càng có mị lực kĩ năng sở trường thân sĩ.]

[Điều kiện sử dụng: Tiếp xúc với nguyên tố kỹ năng ma pháp bất kì]

[Điều kiện giải tỏa: truyền thừa chòm Bạch Dương của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Ma pháp? Trò đùa ~ Thân sĩ xưa nay không học ma pháp, cũng không cần ma pháp!]

…

Cái gì đây?! Đây chính là nói sau này mình được loại sách kỹ năng ma pháp, thông qua cái [Khí Tiết Thân Sĩ] này để thay đổi, cuối cũng tất cả đều sẽ biến thành tiêu hoa mị lực của kỹ năng thân sĩ sở trường!?

Ấu mài gót!

Cái này là cái khí tiết kì cục gì vậy!

Ngươi làm vậy chính là bóp chết pháp sư tương lai của "Tân Sinh" từ trong trứng nước, sau đó sẽ chỉ có thể có được một thân sĩ bị ép buộc đến mức méo mó thôi!

Vốn dĩ Tiêu Phàm còn định ma vũ song tu, đi theo con đường ma kiếm sĩ, nhưng bây giờ Tiêu Phàm thấy được kỹ năng này, trái tim tan nát rồi, liệt diễm phong bạo của mình, bão tuyết của mình, thậm chí cả quả cầu lửa nhỏ của mình, tạm biệt…

"Ma pháp? Trò đùa ~ Thân sĩ xưa nay không học ma pháp, cũng không cần ma pháp!"

Tiêu Phàm nhìn cái ghi chú đầy sự kiêu ngạo kia một chút, nghĩ thầm người sáng lập ra thân sĩ sở trường nhất định là một kẻ điên có thiên phú ma pháp là một số không, nếu không phải vì vì sao lại để lại một cái kỹ năng [Khí Tiết Thân Sĩ] gây tổn hại nặng nề cho đời sau như thế.

Giấc mơ trở thành ma pháp sư đã bị kỹ năng kiêu ngạo vô cùng bá đạo [Khí Tiết Thân Sĩ] đập nát tan tành, Tiêu Phàm cũng không thể liên tục tích tụ nữa, suy cho cùng cũng phải sống tiếp.

Không còn hy vọng vào giá trị pháp lực nữa rồi, nhưng mình ngoài giá trị mị lực vẫn còn có giá trị chân khí, tuy hiện tại chân khí chỉ còn 100 điểm nhưng cũng là chân khí, Tiêu Phàm thầm an ủi bản thân mình.

Hệt như vậy, [Trận] cũng không còn nữa, nhưng không phải đã nói thông qua [Khí Tiết Thân Sĩ] đã cải tiến rồi sao, chẳng qua Tiêu Phàm nhìn thấy mấy chữ "kỹ năng sở trường thân sĩ cải tiến càng có thêm mị lực" liền cảm thấy thấp tha thấp thỏm.

[Tuyên Ngôn Thân Sĩ]? Sao nghe tên lại cảm thấy so với kỹ năng ban đầu [Trận] hoàn toàn không liên quan gì tới nhau? Nhưng mong là thuộc tính của nó đủ mạnh một tí.

Chương 319: Ô Miêu Vương

Chương 319: Ô Miêu Vương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Tên kỹ năng: Tuyên Ngôn Thân Sĩ]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Thời gian ngâm xướng của tuyên ngôn thân sĩ cần để làm phép, thời gian ngâm xướng căn theo tốc độ đọc của người làm phép mà định, kẻ địch sẽ sinh ra sùng bái người chơi, hiệu quả duy trì liên tục 4 giây, thời gian phục hồi là 5 phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: 200 điểm giá trị mị lực]

…

Thời gian làm phép ngâm xướng căn theo tốc độ đọc, có tính người dữ vậy sao?

Hiệu quả sùng bái trong 4 giây, hiệu quả sùng bái là cái gì? Nếu là hiệu quả giới hạn thì kỹ năng này mạnh quá rồi. 4 giây là gì hả, phải biết là [Trận]

của phù thủy tà ác vốn dĩ tới được hiệu quả giới hạn 2.5 giây đã khiến Tiêu Phàm cảm thấy ghê gớm lắm rồi, nếu như trong chiến đấu bị giới hạn 4 giây, đây đúng là cảm giác "đợi đến khi hoa cũng úa tàn" đó.

200 điểm giá trị mị lực, trời ơi, kỹ năng này tiêu hao nhiều quá! Phải biết giá trị mị lực không dễ để giành đâu, cái thứ này vậy mà muốn một hơi tiêu sạch hết 200 điểm!

Nhưng mà kỹ năng tiêu hao càng lớn, thông thường sẽ càng mạnh, Tiêu Phàm càng lúc càng mong đợi vào nội dung tiếp theo của [Tuyên Ngôn Thân Sĩ]…

[Điều kiện xảy ra tác dụng: Kẻ địch nghe hết ngâm xướng của người làm phép.]

Kỹ năng này khá đỉnh đó chứ?!

Chỉ cần không phải là kẻ điếc hay tự bịt lỗ tai, cơ bản đều trúng chiêu, quả thực là một kỹ năng có tính chỉ hướng.

(Trans note: Kỹ năng có tính chỉ hướng là kỹ năng làm phép chỉ thẳng rõ ràng đến mục tiêu. Giảng giải một cách thông thường thì sẽ là, kỹ năng của bạn chỉ cần phóng đến mục tiêu thì sẽ không bị trật, cũng không còn phải phán đoán vị trí phóng thích kỹ năng.)

[Ngâm xướng: Người làm phép phải niệm xong "Ai là người đẹp trai nhất thế giới?", kỹ năng mới có thể nảy sinh tác dụng.]

[Hiệu quả sùng bái: Người bị làm phép mất tự chủ hô to bốn chữ "Mệnh! Phàm! Đẹp! Nhất!", thời gian hô mỗi chữ mất 1 giây. Trong lúc hô, người bị làm phép sẽ không cách nào làm các hành động khác, hiệu quả sùng bái là phán định tuyệt đối, không thể bị kỹ năng khác quấy nhiễu. Mỗi lần kẻ bị làm phép đọc một chữ sẽ hồi phục một điểm giá trị mị lực cho người chơi.]

[Điều kiện có được: Truyền thừa chòm Bạch Dương của trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Tuyên ngôn của thân sĩ đẹp trai nhất! (Cải tiến từ kỹ năng ma pháp "Trận" thành "Khí Tiết Thân Sĩ")]

Sau khi xem xong phần giới thiệu của kỹ năng này, Tiêu Phàm hoàn toàn cạn lời.

Thời gian ngâm xướng thật sự có tình người, hiệu quả tác dụng cũng rất tốt, còn tồn tại "tuyệt đối phán định" tối cao, ngoại trừ việc tiêu hao giá trị mị lực khá nhiều, hết thảy đều rất tốt.

Nhưng tại sao chứ?!

Tại sao phải làm tới xấu hổ như vậy!

Cái kiểu nói như "Ai là người đẹp trai nhất thế giới?", làm sao nói trước mặt người khác được chứ.

Tưởng tượng cả đám người sau khi bản thân hỏi câu này liền cao giọng la lên: "Mệnh! Phàm! Đẹp! Nhất!", Tiêu Phàm thật muốn tìm một cái hang để chui vào.

Tiêu Phàm phát hiện, hiệu quả kỹ năng của sở trường thân sĩ càng tốt, tiết tháo càng ít, chính là "Muốn chơi người khác phải chơi mình trước, người ta tiêu rồi mình cũng tiêu luôn", loại hiệu quả kiểu như kỹ năng Thất Thương quyền "Đả thương người khác trước tiên phải đả thương mình".

Tiêu Phàm trong lòng lo lắng, kỹ năng này mình nên dùng hay không đây?

Dùng, lại thực sự khiến mình xấu hổ không thôi. Không dùng, thì thời gian hạn định của hiệu quả sùng bái lại khiến mình trông mà thèm.

Hiện tại Tiêu Phàm nguyện dùng kỹ năng tự mình luyện tập là [Trận] chứ không phải [Tuyên Ngôn Thân Sĩ], [Trận] tuy cứng nhắc quy củ, nhưng ít ra không cần phải khiến bản thân rối rắm đến vậy.

Thôi vậy, bây giờ cứ thử xem câu này bản thân sẽ mất bao nhiêu thời gian để ngâm xướng.

"Ai là người đẹp trai nhất thế giới?"

Niệm xong, đến cả thời gian tiêu hao những lời này Tiêu Phàm cũng quên tiệt vì quá sức xấu hổ.

“Chậc chậc, đương nhiên là bản miêu, ngươi cho rằng là người sao, Xẻng… Mệnh Phàm – meo ~” Trên đỉnh đầu Mệnh Phầm truyền đến một âm thanh lười biếng, một cái đuôi nhỏ đen nhánh thảnh thơi đung đưa xuống dưới, lông tơ lay lay khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy ngưa ngứa.

Mẹ! Quên mất trên đầu còn có Tom Cruise!

Chết tiệt, những lời đáng xấu hổ đều bị con mèo ngu ngốc kia nghe thấy rồi, mất mặt quá!

Tiêu Phàm thò tay lên đầu mình tóm lấy Tom Cruise, hung hăng ném nó ngã ra đất!

“Ai ui, người làm gì nổi điên vậy! Bản Miêu chỉ nói lời thật lòng thôi mà – meo ~”

Nói rồi Tom Cruise lại nhanh nhẹn lủi đi, một lần nữa xuất hiện trên đầu Tiêu Phàm…

…

Cánh cửa thành An Địa Lạp vẫn to lớn như thường ngày, đi xuyên qua cây cầu trên con sông đào, Tiêu Phàm mang theo Tom Cruise về lại trong thành.

Sau khi vào thành, những lời lải nhải của Tom Cruise ít đi rất nhiều, đôi mắt to tròn không ngừng đảo đảo, ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía.

Dù sao thì Tom Cruise cũng là trứng sủng vật mới nở ra, vẫn cực kì tò mò tất cả những thứ trong thành An Địa Lạp.

Sự xuất hiện của Tom Cruise khiến cho người chơi trong thành An Địa Lạp càng thêm náo nhiệt…

“Xem kìa, trên đầu hắn là cái gì vậy?”

“Vật phẩm thời trang mới ra của Tân Sinh à, hay là đồ chơi bằng lông thế?!”

“Không đúng, nó đang động đậy kìa?!”

“Đây có phải là Mèo Đen Đi Giày, là sủng vật vừa từ hệ thống sủng vật mới ra sau lần cập nhật trước của “Tân Sinh” không?”

“Xem mắt nó long lanh đẫm nước kìa, oa, đáng yêu quá đi, tôi cũng muốn nuôi một con ~”

…

Sau khi các khu vực giữa các trận doanh liên thông với nhau không bao lâu, đại đa số người chơi đều chưa có được sủng vật, thậm chí đến cả trứng sủng vật ra làm sao cũng chưa từng thấy qua. Sự xuất hiện của Tom Cruise khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, nảy sinh ra mong muốn có được một con sủng vật.

Hơn nữa nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Tom Cruise, rất nhiều người chơi không nhịn được muốn tiến lên trước vuốt ve một phen, nhưng nhìn thấy Tom Cruise dùng Miêu Trảo hạ xuống cái đầu kia, bọn họ liền bình tĩnh ngay lập tức, cũng ngừng bước tiến…

“Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm?!

Chủ nhân của con mèo này lại là “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm!

…

Sau khi Tuyết Dạ xử lý sạch sẽ Vasili, tuy Tiêu Phàm không hề làm gì, nhưng uy danh theo một cách kì diệu nào đó lại tăng thêm một bậc.

Bởi vì trong cảm nhận của mọi người, Tuyết Dạ tương đương với phi tần mới của “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm, Mệnh Phàm có thể làm vua của hậu cung, tất nhiên càng khiến người khác khiếp sợ.

Tom Cruise nhìn thấy phản ứng của những người chơi xung quanh, rất nghi ngờ gãi gãi tóc Tiêu Phàm, “Đồng sự, sao trông bọn họ có vẻ sợ ngươi thế?”

Dưới sự uốn nắn của Tiêu Phàm, Tom Cruise cuối cùng cũng không gọi Tiêu Phàm là “Xẻng… Mệnh Phàm” nữa. Sau khi quen thuộc, Tom Cruise

sửa thành gọi Tiêu Phàm đồng sự, nhưng Tiêu Phàm lại không trả lời câu hỏi của Tom Cruise, giống như hoàn toàn không nghe thấy nó hỏi vậy.

…

“Cô gái, đừng bước lên, cô không nhìn chủ nhân của con mèo kia sao?” Mội người chơi nữ bị vẻ ngoài đáng yêu của Tom Cruise mê hoặc nghe được lời nhắc nhở của người bên cạnh, cô tập trung nhìn vào liền giật nảy mình.

“Không ngờ con mèo này lại là sủng vật của “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm, rõ ràng đáng yêu tới vậy, sao lại là sủng vật của “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm cơ chứ!”

““Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm quả là người đàn ông đi đầu xu thế, bất cứ lúc nào xu thế trong game đều bị hắn cướp hết. Chúng ta đến trứng sủng vật ra làm sao còn chưa từng thấy qua, hắn đã có cả một con sủng vật đáng yêu đến thế này, thật khiến người khác thèm muốn.”

“Kẻ như hắn sao lại chọn sủng vật đáng yêu đến vậy?”

“Còn cần phải nói sao, là phương tiện ghẹo gái đó ~”

…

Lỗ tai nhỏ của Tom Cruise vươn ra khỏi vành nón, động đậy động đậy, vô cùng đáng yêu.

“Đồng sự, đồng loại của ngươi lại gọi ngươi là “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm, thật là uy phong, không hổ là “Quan hốt phân số một” do ta khâm mệnh!”

Nghe được những tin đồn kia khiến Tom Cruise dường như có chút hưng phấn, nó dùng móng vuốt cào cào trên đầu Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm vẫn không hề để ý đến nó.

Tom Cruise cũng không để bụng, hai mắt sáng lên, “Nếu ngươi đã gọi là “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm, chi bằng cũng gọi ta là “Ô Miêu Vương” Tom Cruise đi – meo~”

Chương 320: Nữ Nhi Hồng

Chương 320: Nữ Nhi Hồng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Tiêu Phàm và Tom Cruise vào trong thành, Tiêu Phàm biết nơi đầu tiên mình cần đến là đâu nên cũng không có quá nhiều sự lựa chọn.

Bởi vì con mèo Tom Cruise đáng ghét tự xưng là Ô Miêu Vương trên đầu Tiêu Phàm la hét ôn ào kêu đói bụng, vì thế nên Tiêu Phàm muốn giải quyết vấn đề này, hắn đi đến khu vực ăn uống đầu tiên, định đi đến một quán rượu nhỏ trong Thành Antequera.

Nhanh chóng Tiêu Phàm đã đi đến cửa quán rượu, đây là một quán rượu được xây dựng theo phong cách Châu Âu, bên trên cửa lớn có một tấm biển hiệu sáng trưng, bên trên viết mấy chữ "Quán Rượu Brooklyn" màu vàng, giữa ban ngày, kết hợp với ánh mặt trời chiếu xuống, trông rất khí thế.

Tiêu Phàm có chút tức cảnh sinh tình, nhớ đến mảnh đất lớn của lão Bạch trong Ác ma trận doanh, bởi vì bảng hiệu lâu năm chưa được tu sửa nên cực kì sập sệ, bên trên chỉ có mấy chữ xiêu vẹo xấu xí, trong lòng cảm thấy rất thê lương.

Ngay lối vào của quán rượu Brooklyn có hai cánh cửa gỗ ngắn được đặt ngang với nửa thân người trên, thường xuyên đong đưa, các lữ khánh ra vào không dứt.

Đong đưa theo cánh cửa gỗ, từng làn hương thơn theo gió bay về phía Tiêu Phàm, đây là mũi thơm của rượu thịt, không ngừng kích vị giác của mọi người.

Tom Cruise hít mũi nhỏ một cái, tham lam ngửi mùi thơm đang bay theo gió, ánh mắt mê li và say sưa, miệng nhỏ từ lâu đã há ra, đầu lưỡi tinh xảo liếm qua liếm lại quanh mép, giống như chuẩn bị thưởng thức món ăn.

Trong quán rượu Brooklyn cực kì náo nhiệt, các vị khách tụm năm tụm ba lại một chỗ chén tạc chén thù, Tom Cruise lại không quan tâm đến chuyện đó, móng vuốt nhỏ cào vào da đầu Tiêu Phàm, dùng động tác để hối thúc Tiêu Phàm nhanh chân lên.

Tiêu Phàm đi đến trước quầy bar, đứng ở trong quầy là một ông chú đã có tuổi, lông tóc hơi rậm rạp, bộ râu màu xám trắng che khuất nửa khuôn mặt của ông ta, nhưng cũng không che giấu được sự ôn hòa thân thiện của ông ta: "Anh bạn trẻ, cậu muốn gọi món gì?"

Tiêu Phàm nhận lấy thực đơn từ trong tay ông ta, nghiêm túc chọn lựa, quán rượu Brooklyn có đủ các loại như bia, rượu vang, Champagne, Vodka, cocktail,… bỗng nhớ đến những thứ được bày trên kệ trong quán rượu của lão Bạch như Hắc Long Tiên Tửu, Ma Hổ Luyện Ngục Tiên Tửu, Tam Đầu Địa Ngục Khuyển Tiên Tửu… Tiêu Phàm cảm thấy thế giới của người bình thường thật sự quá tốt.

Đồ ăn thì chỉ có mấy món thịt để nhắm rượu, Tiêu Phàm vì Tom Cruise mà chọn món cá nướng, sau đó tùy tiện tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Tom Cruise cũng nhảy từ trên đầu Tiêu Phàm xuống, đi đến vị trí đối diện Tiêu Phàm nằm xuống, có chút mong đợi, đầu lưỡi liếm qua liếm lại quanh miệng.

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, hắn vẫn sợ dưới sự kích thích của hương vị, Tom Cruise ở trên đầu mình sẽ không thể khống chế được vị giác của mình, chảy ra thật nhiều nước bọt, sau đó để nó cứ tùy ý chảy xuống như vậy, chảy hết lên mặt của hắn, đối với người có tính sạch sẽ như Tiêu Phàm, chuyện như vậy hắn sẽ không thể nào tiếp nhận được.

Thừa dịp cá nướng chưa được đưa lên, Tiêu Phàm đang suy nghĩ cân nhắc một chuyện, đó chính là mình có nên mua một ít bia, rượu vang, champagne bình thường ở đây làm đồ dự trữ hay không?

Nếu không phải vì đang tính toán giá cả của mấy loại rượu này thì Tiêu Phàm đã mua từ lâu, nhưng mà giá bán của mấy loại rượu ở đây Tiêu Phàm đã xem qua, thực sự có chút không hợp lý.

Rõ ràng chỉ là vật phẩm giả tưởng được tạo ra trong trò chơi, nhưng còn cao hơn nhiều so với giá cả bên ngoài thực tế, một người nắm giữ kinh tế như Tiêu Phàm, trong lòng Tiêu Phàm không thể chấp nhận được giá bán rượu giống như vậy, vì thế Tiêu Phàm có chút hoàn niệm hai ngân một cân rượu trắng trong Ác ma trận doanh.

Thực ra số rượu này trong game quý hơn nhiều so với số rượu bên ngoài hiện thực, bởi vì nó có thể mang đến cho người chơi trải nghiệm vui vẻ khi uống rượi, lại có thể tránh khỏi việc uống quá nhiều rượu mà gây ra các loại bệnh tật cho cơ thể, vì thế cho nên giá tiền của rượu trong trò chơi này vẫn xem như là hợp lí, có điều Tiêu Phàm lại không thể biết được điều này.

Bỗng nhiên khóe mắt của Tiêu Phàm liếc nhìn thấy chỗ bên cạnh kệ để rượu, nhất thời tràn đầy hứng thú.

Tiêu Phàm nhớ tới bên trong quán rượu lâu đời của lão Bạch có để mấy cái vại cạnh kệ để rượu, nhưng mà ở đây không giống như vậy, ở đây đựng rượu bên trong các thùng gỗ, trên thùng rượu dán đủ các loại nhãn mác, trên đó ghi rõ thông tin về loại rượu cũng như giá tiền.

Lúc này Tiêu Phàm cũng không chú ý đến những thùng rượu đó, thứ hấp dẫn Tiêu Phàm chính là một vò rượu màu nâu đất khác biệt hoàn toàn với tất cả những thứ còn lại trên kệ để rượu.

Trên nắp vò rượu là một tấm vải màu đỏ tươi.

[Tên gọi: Nữ Nhi Hồng]

[Loại hình: Vật phẩm tiêu hao *10]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Công dụng: Dùng để uống]

[Hiệu quả: Sauk hi uống xong, sẽ thu được buff thông minh khéo léo, tăng cường 5% tốc độ công kích cho người chơi vĩnh viễn, không thể cộng dồn.]

[Ghi chú: Rượu ngon đến từ phương Đông thần bí.]

…

Từ sau khi sử dụng hết [Hắc Long Tiên Tửu] được lão Bạch tặng cho, rất lâu rồi Tiêu Phàm chưa từng thấy loại rượu nào có phẩm chất sử thi, Tiêu Phàm còn nhớ cảm giác thoải mái của mình sau khi mình uống [Hắc Long Tiên Tửu] trong phó bản: Thung Lũng Rắn Cát cấp địa ngục rồi sử dụng [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] biến mình thành tiểu siêu nhân oai phong lẫm liệt.

Lần thứ hai nhìn thấy loại rượu có cấp bậc sử thi chính là vò [Nữ Nhi Hồng] này, Tiêu Phàm nhìn thấy mà cực kì thèm muốn, kì thực không phải chỉ vì phẩm chất của nói, chỉ cần mấy chữ [Nữ Nhi Hồng] này mà thôi, thì đã có thể làm cho Tiêu Phàm thực sự yêu thích.

Bên trong trận doanh Nhân loại của "Tân Sinh" được thiết kế hoàn toàn dựa theo hình ảnh thuời Trung Cổ của Châu Âu, nếu là Quốc phục, tại sao không thể thiết kế thành Quốc phong.

Kỳ thực điều này cũng là chuyện bất đắc dĩ, bởi vì "Tân Sinh" được nghiên cứu chế tạo bởi cộng đồng nhân viên nghiên cứu đa quốc gia tại nên, văn hóa Trung Quốc so với văn hóa Châu Âu thật sự là quá mức thâm ảo, thực sự rất khó để giải thích rõ ràng cho các nhân viên nghiên cứu quốc gia khác, nên cuối cùng thống nhất trận doanh Nhân loại sẽ được thiết kế theo hình ảnh của Châu Âu thời Trung Cổ.

Bên trong Thành Antequera mang theo đầy đủ các điểm đặc sắc của Châu Âu, giống nhưu bên trong quán rượu này, bên trên kệ để rượu trưng bày đủ loại chai lọ cũng như thùng rượu của Châu Âu, mà vò rượu xuất hiện đột ngột này lại khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy thân thiết, nếu không phải nó được trưng bày bên trên kệ để rượu có số lượng hạn chế, Tiêu Phàm nhất định không thể nhịn được mà đưa tay lấy nó xuống.

Tiêu Phàm còn chú ý đến một điều, trên ngay chỗ chữ Nữ Nhi Hồng còn đánh đấu thêm hai chữ không bán.

Vì thế nên Tiêu Phàm thầm quyết định, chính mình sẽ trở lại Thành Antequera lần nữa để quyến rũ một NPC chính là ông chủ quán rượu này, mục đích chính là vò [Nữ Nhi Hồng] kia.

Trong lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ, trước mặt Tom Cruise có thêm một cái đĩa không, trên đó còn có một bộ xương cá đã được lọc sạch sẽ hết toàn bộ, ngẫu nhiên còn có mùi cá nướng thoang thoảng, Tom Cruise lại không nhịn được liếm liếm cái xương đầu cá thêm lần nữa…

…

Cùng một hình thức với quán rượu của lão Bạch, ông chủ quán rượu Brooklyn tên là Brooklyn, cũng chính là ông chú đã có tuổi hòa ái hiền lành đang đứng tỏng quầy bar kia.

Sau đó Tiêu Phàm quấn quýt lấy ông chú Brooklyn này, hơn nữa dùng sở trường Thân sĩ để tạo sự thiện cảm đối với NPC, sao đó ông chú Brooklyn tfinh cách rất tốt này sẽ bị Tiêu Phàm là lung lay, không chịu được sự nhòng nhẽo đòi hỏi của Tiêu Phàm, bị Tiêu Phàm tấn công vào nội bộ quán rượu.

Sau đó Tiêu Phàm lại giở trò xin vào làm công trong quán rượu, nghề nghiệp là nhân viên phục vụ chuyên mang thức hắn, sau đó thứ được rút thăm trúng thưởng mà có được là [Thượng Xan Sáo Kiện] của Tiêu Phàm sẽ có đất dụng võ.

Trước mắt là làm công tại quán rượu của ông chú Brooklyn, làm tăng lên độ thiện cảm của NPC đối với mình, chờ đợi thời cơ thích hợp, tìm cơ hội mở miệng dò hỏi về chuyện Nữ Nhi Hồng.

Hơn nữa chính mình còn có kinh nghiệm làm viêc, công việc nhân viên phục vụ bên trong quán rượu nhỏ chỉ là việc dễ như trở bàn tay, Tiêu Phàm yên lặng thầm lên kế hoạch của mình.

Nhưng Tiêu Phàm dường như đã quên lúc này không giống với ngày xưa, trước khi hắn trở thành một nhân viên phục vụ bình thường trong quán rượu, hắn đã là một đại nhân vật trong trò chơi mà người ta chỉ cần nghe tên đã sợ mất mật rồi…

Chương 321: Sợ Hãi Trong Quán Rượu

Chương 321: Sợ Hãi Trong Quán Rượu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tiên sinh, rượu của ngài.”

Tiêu Phàm vô cùng lễ phép, trển mặt nở nụ cười nghề nghiệp nói với hai người chơi nam trong quán rượu.

Người chơi nam đang ngồi xoay lưng lại với Tiêu Phàm rõ ràng không để ý đến Tiêu Phàm đang đứng sau lưng mình, lúc này đang ngoảnh đầu nói chuyện với bạn mình.

Mà người chơi nam đang ngồi mặt hướng về phía Tiêu Phàm, sau khi nhìn rõ Tiêu Phàm rõ ràng khẽ giật mình, cả người dường như nhìn thấy một việc bản thân không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Phàm chầm chậm nhẹ nhàng đặt khay rượu mình đang cầm xuống, đặt trên bàn ở trước mặt hai người chơi.

Người chơi nam xoay lưng về Tiêu Phàm thấy rượu của mình đã được đem lên, rất tùy ý đưa tay lấy qua một ly, há mồm muốn uống, không ngờ người bạn bên cạnh hắn đột nhiên lại cắt ngang.

“Chờ một chút, cậu điên rồi hả, rượu hắn ta đem lên mà cậu cũng dám uống!” Lúc hắn nói chuyện vẻ mặt lộ vẻ khẩn trương.

“Hắn ta?” Người chơi kia xoay người lại nhìn về phía sau, lúc nhìn thấy người đứng bên cạnh mình là Tiêu Phàm rõ ràng sửng sốt, nói: “ ‘Lich King’ Mệnh Phàm?!”

Mặc dù hắn rất kinh ngạc, tại sao một nhân vật hiện đang rất nổi tiếng trong trò chơi lại là một nhân viên phục vụ xuất hiện bên cạnh mình, nhưng mà chuyện này và chuyện hắn uống rượu cũng không có ảnh hưởng gì đi, hắn và “Lich King” Mệnh Phàm cũng không thù không oán, chẳng lẽ hắn ta lại vô duyên vô cớ ở đây giết chết hắn?

Thế là hắn xoay người, định tiếp tục há miệng uống rượu nho tinh khiết trong ly của mình.

“Chờ một chút, cậu không nghe tôi nói hả, đây chính là rượu ‘Lich King’ đem lên đó, sao cậu còn dám uống vậy?!” Bạn của hắn nhìn dáng vẻ hắn nâng chén muốn uống, rõ ràng càng thêm khẩn trương gấp gáp giùm hắn.

“Thì sao vậy?” Người chơi nam này nhìn dáng vẻ khẩn trương của bạn mình, rất khó hiểu nói: “Không phải chỉ là một ly rượu thôi sao, liền xem như là ‘Lich King’ Mệnh Phàm, chẳng lẽ lại có thể hạ độc chết tôi sao chứ, vả lại nếu như tôi bị độc chết ở đây, tối đa cũng chỉ bị rớt một cấp exp mà thôi, tôi hiện tại cũng chỉ mới cấp 11, rớt thì rớt chứ, có cậu kéo, chuyện thăng cấp cũng chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi.”

Nghe ngữ khí của người chơi nam này, chắc hẳn hắn là người chơi vừa mới chơi trò chơi “Tân Sinh”, đồng thời vừa mới rời Tân thủ thôn không lâu, chẳng qua ngay cả người mới chơi cũng biết được người tên “Lich King” Mệnh Phàm này, có thể thấy được độ nổi tiếng của Tiêu Phàm lúc này ở trong trò chơi lớn như thế nào.

“Cậu thì biết cái gì, rượu của ‘Lich King’ Mệnh Phàm nào có thể là chuyện đơn giản như sống chết như vậy, tôi nghi ngờ trong ly này chính là “Rượu Loan Loan” đó!”

“ ‘Rượu Loan Loan’?! Là thứ gì vậy, đặc sản Đài Loan hả? Nếu như là đồ Đài Loan tôi ngược lại cũng không để ý đâu, trái lại, đồ ăn ngon của Đài Loan thật ra tôi rất thích nha ~ ”

“Tên nhóc thúi, cậu đừng giả ngu với tôi, những cái phiên hiệu kia cậu còn hiểu hơn tôi nhiều, bây giờ lại còn giả bộ không biết cái gì là ‘rượu Loan Loan’, cái ‘rượu Loan Loan’ này cũng không phải chỉ Đài Loan mà là loan trong Nguyệt Nhi Loan Loan, Chuối Tiêu Loan Loan (1) đấy!”

Người chơi nam kia bỗng nhiên hiểu ra cái gì, biến sắc nói: “ ‘Lich king’ đáng sợ vậy hả, chuyện này chả có chút khoa học nào cả!”

“Cho nên lúc cậu vào trò chơi, tôi chẳng phải đã nhắc nhở cậu là trong trò chơi này có nhận vật yêu ma bực này sao, lần trước có một bác gái bị hắn trừng mắt liếc một cái liền ngã trên đất tay chân mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch, liên tục thở gấp, cậu cảm thấy chuyện này có khoa học không chứ? Nhưng mà chính là có rất nhiều người chơi chứng kiến tận mắt đó! Cậu

phải nhớ kỹ, ở trước mặt người đàn ông này, khoa học gì gì đó là chuyện hoàn toàn không thể tin, khoa học chỉ là xiền xích đối với người bình thường, 'Lich King' Mệnh Phàm mạnh như vậy sao có thể bị cái này quản chế được?"

Tên này nói đến độ tình cảm dạt dào, khiến ngay cả Tiêu Phàm đứng bên cạnh cũng đều bị dọa, hình tượng của mình trong lòng người khác đã đến tình trạng đáng sợ như vậy rồi sao? Làm sao mà cảm giác không phải hắn đang nói đến mình mà nói đến một thứ yêu ma quỷ quái gì gì đó nhỉ.

Sau đó người chơi nam kia còn giống như tiền bối dạy dỗ hậu bối, thấm thía nói với bạn hắn: "Chuối tiêu cong cong, nhân sinh chơi xong, lại còn muốn uống ly rượu này nữa không, là bạn bè, tôi còn xin cậu hãy suy nghĩ kỹ lại đi mà ~ "

Bị nói như vậy, người chơi nam kia sao còn có thể có suy nghĩ uống rượu nữa, lập tức đứng dậy đi ra khỏi quán rượu, trước khi đi còn nơm nớp lo sợ lẩm bẩm: "May mà hôm nay có cậu, không thì tôi liền chơi xong thật rồi, không nghĩ tới trò chơi này lại đáng sợ như vậy,

so với cuộc sống thực tế còn nguy hiểm hơn."

"Đương nhiên, cậu cũng không nên xem thường thế giới trò chơi đâu ~ " Bạn của hắn dương dương đắc ý nói.

…

Sau khi Tiêu Phàm đưa mắt nhìn hai người chơi mắc bệnh thần kinh đi ra ngoài, lại nhìn hai ly rượu nho tinh khiết đang lẳng lặng đặt trên bàn, hơi ngây người.

Sau đó Tiêu Phàm trở nên vô cùng tức giận, bởi vì hai người này thật sự quá đáng!

Chẳng qua, sau đó Tiêu Phàm lại lạnh nhạt đối với chuyện này, bởi vì còn có thứ quá đáng hơn…

“Tiêu thư, cô tỉnh táo lại đi, tôi chỉ mang rượu lên thôi!” Tiêu Phàm nhìn người chơi nữ trước mặt, khẩn trương không thôi.

“A ~ không muốn *Mệnh Phàm* không muốn ~ “

Người chơi nữ này hai tay che trước ngực, thất kinh nhìn Tiêu Phàm trước mặt, nói năng lộn xộn kêu lớn, mọi người nghe được đều đỏ mặt tía tai, dẫn đến hấp dẫn vô số người qua đường ghé mắt đứng ngoài quan sát.

Tiêu Phàm nhìn phản ứng của cô ta, có chút không biết phải làm sao, đờ mờ, khi không kêu bậy cái gì, hắn chỉ đặt rượu xuống trước mặt cô ta thôi, cô ta liền biến thành cái bộ dạng này, chắc hẳn lúc lên giường, tiếng kêu của cô còn muốn vang vọng đất trời nữa chắc.

Trong lòng Tiêu Phàm mặc dù rất tức giận nhưng mà trên mặt vẫn phải khách khách khí khí, dù sao hắn vẫn không quên hiện tại hắn là một nhân viên phục vụ trong quán rượu.

“Đừng khẩn trương, tôi thật chỉ mang rượu lên mà thôi, đặt lên xong tôi đi xuống liền.”

“Đè tôi xong liền đi?! A? Không muốn a! Không muốn! Mệnh Phàm, không muốn!” Người chơi nữ kia lại cang thêm kinh hoảng.

Đòe mòe, không chịu nổi nữa rồi!

Thế là Tiêu Phàm không nói hai lời, định trực tiếp đặt khay rượu lên bàn rồi xoay người rời đi, ngay khoảnh khắc cúi người đặt ly rượu xuống, người chơi nữ kia dường nhue nhìn thấy chuyện gì vô cùng đáng sợ, vậy mà bị dọa đến khóc rống lên.

“Ông trời ơi! Ai có thể nói cho tôi biết, thế giới này cuối cùng là bị cái khỉ gì vậy chứ!” Tiêu Phàm rốt cuộc không nhịn được gào lên.

Theo tiếng gầm thét của Tiêu Phàm, tiếng khóc trong quán rượu nghe lại càng thêm thương tâm.

…

Trước trận truyền tống ở một nơi nào đó…

“Rất tốt, chuẩn bị xong chưa, đại ca.” Tiếng nói chuyện âm hiểm này, nghe có chút xảo quyệt.

Cũng không có ai trả lời hắn, chỉ có một cánh tay to khỏe mạnh mẽ đưa bốn bộ y phục dạ hành ra, bốn bộ đồ kia màu đen như đêm tối, không hề có một chút ánh sang.

“Được rồi, mọi người thay đồ này đi, che mặt lại, Thính Phong Các đã đem tin tức Tiêu Phàm đang ở quán rượu Blue ở thành Antequera nói cho chúng ta biết, Mệnh Phàm là một người rất có thực lực, rất khó đối phó, nhưng hành động lần này của chúng ta chỉ được phép thành công! Không được phép thất bại!”

…

Một lát sau, bốn người áo đen xuất hiện trước mặt mọi người, lộ ra vẻ thần bí và nguy hiểm.

Một thanh âm hơi nhát gan lộ ra sau lớp vải che mặt, hơi mơ hồ không rõ: “Chúng ta thật sự muốn mặc thành cái bộ dạng này đi thành Antequera sao?”

Giọng điệu này nghe có chút không tình nguyện.

“Nói nhảm, chúng ta đây là hành động bí mật, đương nhiên muốn cải trang, y phục dạ hành là bí ẩn nhất.” Người áo đen nói chuyện âm hiểm kia đáp lại.

“Nhưng mà…Hiện tại là ban ngày mà?” Người áo đen kia quan sát xung quanh nhóm người, hơi xấu hổ nói tiếp.

“Không cần nói nhảm nữa, tôi nói lại lần nữa, hành động lần này, không phải diễn tập, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại, tất cả mọi người nghiêm túc một chút cho tôi!”

…

Chương 322: Người Không Bằng Mèo

Chương 322: Người Không Bằng Mèo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trận doanh Nhân loại, thành Antequera, quán rượu Blue, công việc của nhân viên phục vụ cũng không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng của Tiêu Phàm, dù Tiêu Phàm chỉ tuân thủ đúng bổn phận của một nhân viên phục vụ bình thường, làm một việc đơn giản là mang thức ăn lên thôi, nhưng mà bởi vì hiện tại cái danh xưng "Lich King" Mệnh Phàm này đang như mặt trời ban trưa, nên việc làm hành động của Tiêu Phàm đều bị biến đổi hoàn toàn.

Những người chơi kia đến quán rượu bị Tiêu Phàm dọa chạy, dọa khóc, dọa ngất, cần cái gì cũng đều có, bầu không khí bên trong quán rượu Blue nhất thời trở nên giống như trong nhà ma, vô cùng kinh dị. Mà theo số lần Tiêu Phàm mang thức ăn lên càng nhiều, bầu không khí này lại càng ngày càng trở nên kịch liệt, quán rượu Blue rất có thể sắp bị biến thành quán rượu kinh hoàng.

…

Chú Blue nhìn không hiểu những phản ứng này của người chơi, nhưng lại nhìn hiểu hóa đơn kinh doanh của quán rượu.

Từ khi Tiêu Phàm làm nhân viên phục vụ ở quán rượu của mình, lượng rượu tiêu thụ rất quỷ dị giảm xuống trên diện rộng, chuyện này khiến chú Blue cảm thấy vô cùng buồn bực.

Nhóc con này thoạt nhìn là người rất tốt, rất khôn khéo tài giỏi, tay chân lại nhanh nhẹn, nhưng vì sao sau khi nó lên làm nhân viên phục vụ, lượng rượu tiêu thụ lại giảm xuống trên diện rộng chứ?

Bởi vì bản thân bị Chuyên Tinh Thân Sĩ cấp D của Tiêu Phàm ảnh hưởng, ấn tượng của chú Blue đối với Tiêu Phàm cũng không tệ lắm nhưng mà vì

chuyện kinh doanh của quán rượu nhà mình, chú Blue vẫn giáng chức nhân viên phục vụ của Tiêu Phàm, điều Tiêu Phàm đi làm phụ bếp cho quán rượu.

Cho dù chú Blue không chủ động điều chuyển công việc cho Tiêu Phàm trong quán rượu thì Tiêu Phàm cũng chuẩn bị xin từ chức.

Lúc lần đầu tiên khách hàng trong quán rượu bị Tiêu Phàm dọa chạy, Tiêu Phàm còn không tin, tiếp đó lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm…

Dưới sự kiên trì không ngừng nếm thử của Tiêu Phàm, kết quả vẫn không có chút xíu thay đổi nào, Tiêu Phàm rốt cuộc từ bỏ.

Hắn không biết tại sao thanh danh trong trò chơi của hắn lại biến thành bộ dạng này, Tiêu Phàm luôn có cảm giác có hai bàn tay vô hình đang thúc đẩy mọi chuyện phát triển.

Sau khi Tiêu Phàm thay đồng phục nhân viên phục vụ quán rượu trên người ra, mặt mũi tràn đầy oán khí, âm thầm nguyền rủa nói, nếu quả thật có người trong bóng tối giở trò quỷ, hắn liền muốn hắn ta chết không được tử tế.

…

Trụ sở bí mật trong trò chơi của Thính Phong Các, Phong Ma Tiểu Xích Lang bỗng nhiên hắt hơi một cái, thổi loạn vài trang tư liệu hắn ta vừa sắp xếp tốt ở trước mặt.

…

Sau khi Tiêu Phàm đưa quần áo nhân viên phục vụ cho chú Blue, chú Blue dẫn Tiêu Phàm tới phía sau quán rượu, trước khi đi hắn lại nhìn Tom Cruise đang chơi đùa vui vẻ ở trước quầy, nghĩ thầm nếu không có nó, chú Blue nhất định đã đuổi mình đi rồi, thật sự là người không bằng mèo mà!

…

Từ khi Tiêu Phàm trở thành nhân viên phục vụ quán rượu liền lười quan tâm đến cái con mèo này, dù sao nhóc con này mặc dù miệng tiện một chút nhưng tự đi loanh quanh trong quán rượu vài vòng, hẳn là cũng không chọc phải phiền phức lớn gì, ai sẽ so đo cùng một con mèo chứ?

Lúc Tiêu Phàm nghĩ như vậy, hoàn toàn không nghĩ tới chính hắn là người so đo với một con mèo kia…

Chẳng qua cũng may là Tom Cruise cũng không gây sự gì ở trong quán rượu Blue, sau khi rời khỏi uy áp "Lich King" của Tiêu Phàm, hào quang bán manh của Tom Cruise hoàn toàn phát sáng, trái lại chơi đùa bên trong quán rượu Blue đến vô cùng vui vẻ sung sướng…

"Chào mọi người, ta là 'Ô Miêu Vương' Tom Cruise vĩ đại —— meo ~." Tom Cruise đứng trên quầy, dùng móng vuốt nhỏ của mình vuốt vuốt mấy sợi râu bạc bên khóe miệng thần khí nói.

"Mau nhìn, con mèo này biết nói chuyện kìa ~ "

"Trên người nó còn mặc trang phục nhỏ nhắn mê người nữa."

"Woa, quá moe quá đáng yêu ~ "

…

Nhìn bên cành càng ngày tụ tập càng đông người, mắt nhỏ của Tom Cruise chuyển lông lốc một cái, nói: "Chỉ cần các ngươi cho ta một con cá nướng, ta liền có thể để cho các ngươi vuốt ve lông tơ trên người ta một lần a *nếu như cho ta một lần mười con cá nướng, ta có thể phá lệ để cho các ngươi sờ đệm thịt mềm mại trên tay ta một chút, tận dụng thời có đi, mất rồi sẽ không còn nữa, anh chị em bạn hữa có hứng thú, hãy tranh thủ thời gian ra tay đi nha —— meo* "

Tom Cruise vừa nhắc đến chữ "tay" xong, vô số cánh tay liền rơi xuống trên người nó, dọa nó lông tơ dựng đứng, meo ô một tiếng lồng lên,

vọt qua một bên, nói: "Một tay giao tiền, một tay giao hàng, không thể ghi nợ, còn nữa không thể lên cùng một lúc, ngoan ngoãn xếp hàng cho ta —— meo!"

…

Cứ như vậy, trước quầy của quán rượu Blue xuất hiện một hàng người thật dài, bọn hắn không phải đến quán rượu tiêu tiền mà là vì muốn đi lên vuốt ve Tom Cruise một chút.

Dưới sự nuôi dưỡng của bọn cuồng mèo này, Tom Cruise thích ý dựa vào quầy, bị sờ đến một mặt đầy thoải mái, thính thoảng phát ra một tiếng rên rỉ "Meo ~ " thoải mái, nhưng móng vuốt nhỏ cũng không ngừng dùng kỹ năng thu thập [Tư Miêu Vật Phẩm] đem cá nướng người chơi tặng thu vào bên trong không gian của mình.

Nhìn một hàng dài người xếp hàng dâng hiến, cũng không biết Tom Cruise nhận được bao nhiêu con cá nướng, dù sao có người nguyện ý đưa, Tom Cruise liền dám nhận, ngươi tình ta nguyện, tất cả đều vui vẻ.

Dưới sự lôi kéo của Tom Cruise, chuyện buôn bán cá nướng của quán rượu Blue khá hơn nhiều, lợi nhuận đã hoàn toàn vượt lên tổn thất do lượng rượu tiêu thụ bị giảm xuống do Tiêu Phàm làm nhân viên phục vụ, cho dù Tiêu Phàm làm nhân viên phục vụ đến hỏng bét, chú Blue vẫn không nỡ để Tiêu Phàm rời đi như cũ.

Tom Cruise có các nướng ăn, quán rượu Blue tất nhiên phải có người nướng cá, mà người nướng cá này chính là "Quan xúc phân số một" Tiêu Phàm của Tom Cruise.

Lúc này Tiêu Phàm đã đi đến phòng bếp bên trong quán rượu, đốt than, nhìn mấy xiên cá nướng, vẻ mặt phiền muộn.

…

Từ khi truyền tống trân của thanh Antequera mở ra đến nay, ánh sáng truyền trống luôn không ngừng lóe lên, cũng may ánh sáng của truyền tống trận xem như tương đối nhu hòa, mới không cần lo lắng NPC phụ trách thu lệ phí bên cạnh bị ánh sáng chói cho mù mắt.

Nhưng mà con mắt bị ánh sáng của truyền tống trận này giày vò cả một ngày, nhóm NPC cũng vô cùng không vui, cho nên cũng không sĩ diện cãi láo, rất tự giác mang theo kính râm, biểu tình của NPC thủ vệ khiến người ta nhìn vào càng thêm trang nghiêm.

Lúc truyền tống trận vừa mới mở ra, đối với loại ảo thuật biến ra người sống này người chơi cảm thấy rất mới mẻ, dẫn tới chuyện công chúng vây xem một trận, nhưng hiện tại khu vực liên thông trận doanh đã xuất hiện được một thời gian, các người chơi đối với loại ánh sáng lập lòe này đã không còn cảm giác kinh ngạc nữa.

Nhưng hôm nay, sau khi một đạo ánh sáng xuất hiện trên truyền tống trận như hàng ngày, đám người chơi gần đó đều cảm thấy một trận kinh hãi, ngay cả NPC canh giữ ở gần truyền tống trận cũng không ngoại lệ.

Bởi vì NPC nhìn thấy trên truyền tống trận xuất hiện một nhóm quái vật!

Có bốn cặp mắt bay lơ lửng giữa không trung, vô cùng quỷ dị.

Thế là hắn nhanh chóng tháo kính râm của mình xuống, cầm vũ khí lên đề phòng.

Nhưng mà sau khi hắn tháo kính râm xuống, nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi cầm vũ khí chỉ vào mấy người kia, mắng to một tiếng: “Mẹ nói cái bọn thiểu năng, giữa ban ngày ban mặt bọc một thân đen thùi lùi làm gì, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt, có bệnh hả?! Suýt chút nữa hù chết ông đây rồi!”

…

Bởi vì gương mặt của mình nên Tiêu Phàm không thể trở thành phục vụ được, công việc hiện tại của Tiêu Phàm ở quán ăn Blue này biến thành làm việc vặt, ở phòng bếp làm vệ sinh, rửa chén đĩa, thỉnh thoảng còn phải phụ bếp nữa, đương nhiên việc làm nhiều nhất vẫn là nướng cá.

Mặc dù Tiêu Phàm biết Tom Cruise ỷ vào vẻ ngoài đáng yêu của mình để lừa gạt cá nướng, thế nhưng Tiêu Phàm cho rằng cơ thể bé nhỏ của nó có thể ăn được bao nhiêu chứ, chắc là một lát sau thì sẽ no căng mà thôi. Hoàn toàn không nghĩ tới con mèo này quá thông minh, trừ những con để ăn thì những con còn lại nó định làm lương thực dự trữ, không lãng phí một con nào cả, mà cái kỹ năng [Tư Miêu Vật Phẩm] của nó giống như là động không đáy vậy, mãi mãi không đầy.

Chương 323: Bắt

Chương 323: Bắt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó, nhu cầu về cá nướng của nhà hàng làm Tiêu Phàm hơi không hiểu, bởi vì hắn cảm thấy hôm nay nướng cá nhiều hơn nhiều so với bán rượu, chẳng lẽ cá nướng là món đặc biệt của nhà hàng Blue sao?

Tiêu Phàm làm công nhưng cũng không quên dự tính ban đầu của mình, sau khi quen thuộc với đầu bếp béo thì Tiêu Phàm bắt đầu nghe ngóng [Nữ Nhi Hồng].

Đầu bếp béo cũng không để ý tới Tiêu Phàm tại sao lại hỏi thăm cái này, ông biết cái gì đều nói cái đó.

[Nữ Nhi Hồng] là do chú Blue mua được từ tay một người bán dạo tại thành Antequera, sau đó mang về nhà hàng và coi nó là vật sưu tầm chứ không uống.

Càng làm cho Tiêu Phàm chú ý chính là theo lời nói của đầu bếp béo, chú Blue cũng không giống lão Bach sâu rượu, chú ấy giống như là một người sưu tập thích thú với những thứ kỳ lạ hơn.

Nếu vậy thì Tiêu Phàm cũng đã biết cách làm sao có thể lấy được [Nữ Nhi Hồng] rồi, đó chính là lấy thứ mình không cần đổi [Nữ Nhi Hồng] của chú Blue.

Thế nhưng khi nghĩ tới muốn cầm cái gì đi đổi thì Tiêu Phàm chợt phát hiện ra mình còn rất ít vật phẩm.

[Ảm Long Minh Viêm kiếm], [Frostmourne], [Bộ đồ Linh Xà] là những đồ Tiêu Phàm đang dùng, không thể đổi đi, nếu như đổi chúng thì mình sẽ không thể chơi tốt được.

[Nhẫn Slime], mặc dù hiệu quả đặc biệt hơi buồn nôn thế nhưng tác dụng của nó vẫn rất tốt, mà chú Blue cũng chưa chắc thích cái đồ chơi buồn nôn này.

[Tinh Tinh Nguyệt Bì] mặc dù không thể khống chế tư thế ngã của nó, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn rất thích hiệu quả tuyệt đối của [Trượt vỏ chuối].

[Bầu rượu 999], mặc dù chú Blue có lẽ sẽ thích cái này, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không nỡ đổi. Mặc dù cách sử dụng của nó rất vớ vẩn thế nhưng Tiêu Phàm vẫn phải cần nó để tự chế rượu, dù sao kỹ năng thiên phú của mình cần mà. Tiêu Phàm cũng không phải là Tuyết Dạ, không chơi nổi "khắc kim lưu", sở dĩ gần đây Tiêu Phàm không sử dụng [Bầu rượu 999] là bởi vì hắn còn không tìm được vật liệu thích hợp mà thôi.

Mà ngoài những thứ này thì trong ba lô của hắn không còn gì đáng tiền cả, đều là đồng nát sắt vụn, trước đó Hổ Nữu đưa cho mình "nữ trang" và [Cái chổi sạch sẽ], mình cũng rút tới một bộ [Mang đồ ăn], còn có một bộ thời trang mà Tiêu Phàm không nỡ vứt đi "Bạo Liệt Băng Diễm – Thiên Sứ Hạ Phàm"…

Ôi trời đất ơi, toàn đồ vớ vẩn, làm sao có thể đổi với chú Blue đây?

…

Khi Tiêu Phàm còn đang đau đầu thì trên truyền tống trận của thành Antequera xuất hiện "tổ bốn người mặc y phục dạ hành" chuẩn bị triển khai hành động của mình.

"Rất tốt, hiện tại chúng ta đã tới thành Antequera, theo tin tức mới nhất mà Thính Phong các đưa cho chúng ta thì Mệnh Phàm đã chuyển từ phục vụ viên sang làm việc vặt tại quán Blue, điều này chính là tăng độ khó của nhiệm vụ lần này, cho nên mọi người càng cần phải cẩn thận hơn." Một người áo đen hơi gầy gò nói một cách âm u.

"Cho tao nói một câu thôi, chúng ta có thể đổi bộ quần áo khác để hành động hay không?" Tiếng nói chuyện hơi nhút nhát vang lên.

"Tao đã nói rồi, lần hành động này mặc y phục dạ hành là an toàn và bí ẩn nhất, mày đừng có mà ý kiến nữa được không?"

"Thế nhưng bây giờ đang là ban ngày mà?" Hắn ta nhìn qua những người đang nhìn tới họ mà nói bằng giọng lo lắng.

“Đừng nói nhiều, nghe tao chỉ huy là được rồi, làm đại sự không thể chú ý chi tiết nhỏ được, không cần biết là ban ngày hay ban đêm, chỉ cần có khăn che mặt, không cho người khác nhận ra chúng ta là được rồi.” Vì không để tên kia hỏi nữa, người gầy gò ra lệnh: “Vì cần xác nhận tin tức có chính xác hay không, chúng ta cần phải bắt một tên từ trong nhà hàng kia đi ra để hỏi, việc này giao cho mày.”

Người áo đen gầy gò híp mắt lại, giống như một con cáo già vậy, nhìn về phía một tên đứng cạnh mình.

Người kia cười cười, ánh mắt rất ấm áp, nhẹ nhàng nói: “Giao cho tao đi.”

Sau đó hắn ta chú ý tới một người khách vừa từ trong nhà hàng Blue đi ra, phóng thẳng tới, giơ thanh kiếm sắc bén lên uy hiếp: “Tao có một vấn đề muốn hỏi mày, mày phải thành thật mà trả lời, nếu như tao biết mày nói dối thì tao sẽ ném mày xuống biển cho cá mập ăn!”

Ánh mắt của gã lúc này rất hung tàn, không có chút ấm áp nào…

…

“Thế nào?”

“Theo tên kia nói, đoạn thời gian trước đúng là do ‘Lich King’ Mệnh Phàm làm phục vụ viên tại quán đó, làm cho không khí của quán này rất kinh khủng, bây giờ Mệnh Phàm đã không thấy đâu cả, quán này lại trở lại bình thường.”

“Không thấy đâu nữa hả? Có vẻ tin tức mà Thính Phong các cung cấp vẫn rất chính xác, vừa nãy còn làm nhân viên, hiện tại đã biến mất không thấy, một người lớn như vậy không thể biến mất được, tất nhiên là vẫn còn ở trong đó, chỉ là đi tới phòng bếp để bọn họ không thấy thôi, đã vậy, chúng ta hãy xác định kế hoạch tác chiến đi…”

“Bọn mày nghe cho rõ, đợi lát nữa tao sẽ hấp dẫn lực chú ý của NPC bên ngoài, bọn mày lúc đó hãy tìm cơ hội mà hành động. Tìm thời cơ mà chui vào trong phòng bếp, ba người hãy phối hợp lẫn nhau, ra tay phải thẳng thắn và hung ác, phải thể hiện rõ phong thái của chúng ta, đừng để Mệnh

Phàm kịp phản ứng. Trói nó lại, dù sao thằng này cũng là quán quân của giải thi đấu, cũng khá mạnh, nếu để thằng này phản ứng kịp thì sẽ gây ra tiếng động rất lớn, hành động của chúng ta không thể gây ra phiền toái không cần thiết. Vì đại tỷ, lần hành động này của chúng ta không được phép thất bại!" Người gầy gò nói một cách rất nghiêm túc.

"Chuyện cũng chỉ như vậy thôi, trước khi chúng ta thực hiện nhiệm vụ 'hành động bắt Mệnh Phàm' lần này, hãy nói lại khẩu hiệu của chúng ta một lần nữa!" Người gầy gò đưa tay phải của mình ra, sau đó bàn tay của ba người khác nhanh chóng chồng lên nhau: "Long chiến vu dã, Hổ khiếu sơn lâm, bang phái đại nghĩa, vĩnh tồn tại tâm! Yeah!"

Theo tiếng gào lớn, bốn cánh tay giơ lên cao, ánh nắng xuyên qua ngón tay chiếu lên mặt họ, ánh sáng chói mắt này làm cho họ cảm giác được, hành động lần này sắp thành công rồi…

Phía tây đại lục có một mảnh thảo nguyên mênh mông vô bờ, nơi này là lãnh địa của trận doanh Thú Nhân.

Trận doanh Thú Nhân có hai công hội khá mạnh, một cái rất nhiệt huyết và phóng khoáng, gọi là Chiến Minh. Còn cái khác rất uy nghiêm và khắc nghiệt, đó là Long Hổ bang.

Trước khi giải thi đấu diễn ra, rất ít người biết, bang chủ của một bang hội nghiêm túc như Long Hổ bang lại là một cô gái có tuổi không lớn lắm.

Sau khi Thái Thập Tam làm người tham dự giải thi đấu mới bắt đầu xuất hiện trước mắt mọi người.

Mặc dù cô trưởng thành hơn nhiều so với những bạn bè đồng lứa, thực lực trong trò chơi cũng khá mạnh, thế nhưng vẫn còn kém khá xa nếu so với "Truy Phong Giả" Tịch Dương hay "Lich King" Mệnh Phàm.

Long Ngạo Thiên là dựa vào tiền tài của mình để mở rộng và phát triển công hội Ngạo Thiên, vậy một cô gái nhỏ tuổi như Thái Thập Tam thì làm sao có thể thành lập một thế lực khổng lồ như Long Hổ bang cơ chứ?

Đúng vậy, nếu chỉ dựa vào một mình Thái Thập Tam thì hoàn toàn không thể xây dựng lên một công hội khổng lồ như Long Hổ bang ở trận doanh Thú Nhân này. Dù cho Thái Thập Tam là con gái duy nhất của bang chủ Long Hổ bang tại HongKong cũng vậy, dù sao thì tuổi tác của cô còn nhỏ, không có sự trưởng thành và thủ đoạn này, muốn khống chế một bọn liều mạng thì không thể chỉ dựa vào thân phận của mình mà cần thời gian dài. Thế nhưng trong Long Hổ bang không phải chỉ có mình Thái Thập Tam, mà bên cạnh cô còn có bốn hộ pháp đáng tin bảo vệ cô.

Lúc trước, trong giải thi đấu thì Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng đã nói, Thái Thập Tam được người của Long Hổ bang xưng là "Thái Thượng Hoàng", mà cô được gọi như vậy đều là do tứ đại hộ pháp cưng chiều cô.

…

Lúc trước Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh đều là một tên lưu manh cắc ké, thế nhưng bốn người này rất may mắn được bang chủ Long Hổ bang coi trọng, bang chủ Long Hổ bang này cũng không phải là Thái Thập Tam, mà là cha của Thái Thập Tam.

Thời gian thấm thoát trôi qua, bởi vì có được sự coi trọng của bang chủ nên bốn người này cũng rất cố gắng, địa vị trong bang phái càng ngày càng cao, sau đó bốn người được bang chủ Long Hổ bang giao cho một nhiệm vụ rất quan trọng, thế nhưng trước đó chúng ta nên nói chuyện Thái Thập Tam khi sinh…

Chương 324: Thái Thập Tam Ra Đời

Chương 324: Thái Thập Tam Ra Đời

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi bang chủ của Long Hổ bang chém giết tại giang hồ chán chê thì đã đi vào tuổi làm cha, cũng không biết có phải do ông có dương khí quá vượng hay không mà sinh một lượt mười hai đứa con trai.

Có lẽ ngươi cảm thấy "sản lượng" của bang chủ Long Hổ bang quá kinh người, thực ra thì không phải, chỉ cần là một người đàn ông bình thường và có đủ nhiều vợ thì trong vòng một hay hai năm hoàn toàn có thể hoàn thành công trình vĩ đại này, bang chủ xã hội đen lại càng không thiếu phụ nữ cho nên không cần kinh ngạc quá.

Thế nhưng đối với hiện tượng này thì người bình thường rất khó chấp nhận.

Trong vòng một, hai năm đó, thỉnh thoảng bang chủ Long Hổ bang lại chạy tới bệnh viện, mà mỗi lần đều là thăm phụ nữ có thai, điều này làm cho y tá và bác sĩ khoa phụ sản cảm thấy hơi choáng.

Kinh khủng nhất chính là mấy ngày trước, ông vừa giơ lên một đứa bé mới ra đời rồi cười to: "Con trai bảo bối của cha!" Ngày thứ hai lại ôm lấy một đứa trẻ vừa mới ra đời khác nói lại câu này một lần nữa.

Mặc dù y tá của khoa phụ sản không biết thân phận chân thật của bang chủ Long Hổ bang, thế nhưng ánh mắt của họ khi nhìn về phía bang chủ Long Hổ bang giống hệt với ánh mắt của người chơi khác khi nhìn tới Tiêu Phàm vậy, cực kỳ sợ hãi.

Gặp được chuyện kích thích như vậy, nên trong vòng hai năm này, khi tan tầm thì các bác sĩ và y tá của khoa phụ sản đều cảm thấy tinh thần mình gặp ảo giác vậy, không chân thực chút nào.

Tại xã hội đen, tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nặng, bang chủ Long Hổ bang cũng không ngoại lệ.

Bang chủ Long Hổ bang rất thích con trai, dù sao thì con trai cũng có thể kế thừa truyền thống "nối dõi tông đường".

Cho nên khi nhìn thấy một đống con trai bảo bối, bang chủ Long Hổ bang rất thoải mái, miệng lúc nào cũng ngoác tới tận mang tai.

Thế nhưng tiệc vui thì chóng tàn, bởi vì "sản lượng" của ông quá cao trong một thời gian ngắn, khi ông đối mặt với mười hai thái tử gia tương lai thì ông cũng hơi chán ngấy.

Nhiều con trai như vậy, tương lai bang phái nội loạn thì giúp đứa nào đây?

Bang chủ Long Hổ bang hơi lo lắng mà nghĩ vẩn vơ.

Mà mấy đứa trẻ này quá dính người, luôn thích leo lên người ông nghịch ngợm, nếu không vui thì khóc luôn, nếu không khóc tới trời sụp đất nứt thì không bỏ qua, nghiêm trọng nhất đó là khi có một đứa khoác thì mười một tên còn lại cũng rất đoàn kết, đều khóc cả.

Bang chủ Long Hổ bang lúc đầu còn nhận trời không sợ, đất không sợ nhưng khi đối diện mấy tên nhóc này đều muốn khóc.

Sau khi làm cha, có đôi khi người đàn ông cảm thấy rất mệt mỏi, bang chủ Long Hổ bang lúc này cũng cảm thấy mình sắp bị mệt chết, bởi vì ông muốn thực hiện trách nhiệm làm cha nặng gấp 12 lần người bình thường, mà ông cảm thấy áp lực này sẽ càng ngày càng nặng, bởi vì bà bầu ở trong bệnh viện vẫn còn một người nữa…

Nghĩ tới trong nhà lại muốn thêm một thằng hỗn thế ma vương thì ông lại thấy hơi buồn bực, ông bây giờ mới biết một cái đạo lý, mọi thứ đều cần chừng mực, nhớ lại ngày trước mình nói rằng muốn sinh ra hai đội bóng, tự nhiên lại thấy mình lúc đó ngu xuẩn cỡ nào.

Cho nên bang chủ Long Hổ bang đã quyết định, sau khi đón đứa này thì sẽ thỏa mãn, rửa tay chậu vàng, không đi gieo giống linh tinh nữa.

Mặc dù bị mười hai hỗn thế ma vương ở nhà tra tấn, bang chủ Long Hổ bang cũng thấy rất phiền, thế nhưng khi đi thăm bà bầu vẫn biểu hiện ra vẻ mặt thân thiết, chờ đợi hỗn thế ma vương thứ mười ba ra đời.

Một ngày này, bang chủ Long Hổ bang nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới, nói rằng con mình sắp ra đời. Lúc này ông đang chờ ở cửa phòng, cũng không sốt ruột như người chồng của gia đình bình thường mà rất bình tĩnh, giống như vợ sinh con là chuyện bình thường vậy.

Chính xác, sau khi trải qua mười hai lần như vậy, chỉ cần ngồi xuống chiếc ghế ở bên ngoài phòng mổ thì ông đều có thể điều chỉnh trạng thái của mình tới tốt nhất, nhẹ như mây gió, bởi vì ông đã quen với việc làm cha rồi.

Người khác ở bên ngoài là suy nghĩ tới vợ và đứa con của mình thì bang chủ Long Hổ bang lại nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, cảm thấy thời tiết hôm nay rất tốt, ánh nắng rất đẹp, bởi vì bị mười hai tên ở nhà tra tấn nên ông cũng không mong chờ nhiều lắm về đứa con của mình.

“Chúc mừng tiên sinh, sinh một…” Y tá lao ra báo tin vui với bang chủ Long Hổ bang.

Không đợi y tá nói hết, ông rất quen thuộc mà đi vào bên trong, mặc dù lúc này ông hơi ghét trẻ con, thế nhưng ông vẫn bế đứa bé lên, đang định nói một câu quen thuộc rằng con trai bảo bối của cha và cố gắng thể hiện ra một nụ cười vui vẻ.

Thế nhưng khi ông vừa định nói thì đột nhiên ngây người, bởi vì lần này không giống với mười hai lần trước…

Bang chủ Long Hổ bang tới tận bây giờ vẫn còn nhớ ngày Thái Thập Tam ra đời, mình bé Thái Thập Tam lên cao cao, giữa hai chân của Thái Thập Tam không có vật gì, không có vật đó ngăn lại nên ánh mặt trời xuyên thấu qua hai chân, chiếu xuống trên mặt bang chủ Long Hổ bang, rất thần thánh và sáng lạn…

“Con gái?” Đại ca của Bang Long Hổ đang giơ Thái Thập Tam lên cao lập tức sững sờ với chuyện này, bởi vì trước đó hắn ta đã đi vào căn phòng này hết mười hai lần, ở trong căn phòng này bày ra tư thế như thế này mười hai lần, mà cả mười hai lần thì lần nào tầm mắt của hắn ta cũng bị một cái bảo bối tổ truyền giống như cái của mình chặn lại một cách thô bạo, mà bây giờ trong tầm mắt của hắn ta lại trống trơn, một cảnh tượng xa lạ như vậy làm cho đại ca của Bang Long Hổ ngây người ra.

Không thể nói là vui hay là không vui được, bởi vì mười hai lần trước đều là con trai, lần này bỗng nhiên có một đứa con gái, đại ca của Bang Long Hổ bỗng nhiên cảm thấy không kịp thích ứng cho lắm.

Không được bao lâu, Thái Thập Tam đã được đưa về nhà. Thái Thập Tam rất yên tĩnh và nhã nhặn, lúc không có chuyện gì làm đều thích nhắm hai mắt lại rồi ngủ, vô cùng đáng yêu. Nếu có người đùa giỡn với cô bé, cô bé

sẽ tươi cười thân thiết, đương nhiên cũng có lúc cô bé sẽ khóc, thế nhưng bình sữa vừa đưa vào miệng, cô bé liền ngoan ngoãn và yên tĩnh lại ngay.

Thực ra phản ứng này của cô bé rất bình thường, thế nhưng dưới tiếng khóc như tiếng hợp xướng của mười hai cậu con trai giống hỗn thế ma vương kia, biểu hiện như vậy của cô bé quả thực rất nổi bật.

Bởi vì sự "ngoan ngoãn" của Thái Thập Tam, đại ca của Bang Long Hổ bắt đầu vô cùng yêu thích cô con gái nhỏ của mình.

…

Những đứa bé này vừa lớn hơn được một chút, bắt đầu biết dùng đôi tay bụ bẫm của mình để bò đi, mấy đứa con trai thì rất lì lợm, vì vậy mười hai người anh trai vừa mới biết bò của Thái Thập Tam lập tức ở trong phòng chơi trò "đua bò", đáng tiếc kỹ thuật lái xe của bọn họ thực sự rất tệ, lật xe, đụng xe, cuối cùng thì kết cục là "buổi hợp xướng khóc thét".

Tiếng vang ầm ĩ này làm cho Thái Thập Tam đang ngủ say ở một bên bị đánh thức, trên khuôn mặt non nớt của cô bé hiện ra sự ghét bỏ, đúng vậy, là ghét bỏ, cái biểu cảm này làm cho Thái Thập Tam có vẻ vô cùng đáng yêu.

Thái Thập Tam cũng đã biết bò bắt đầu di chuyển, cô bé tiện tay nhặt đồ ở bên người mình lên, nhắm mắt lại rồi nhét vào trong miệng mấy người anh trai của mình, nhìn thấy hành động lúc này của cô bé, những người bảo mẫu chăm sóc em bé lập tức bị hù dọa, có điều đại ca của Bang Long Hổ thấy được hành động của Thái Thập Tam lại vô cùng mừng rỡ.

Không nghĩ đến nhìn tới nhìn lui, trong mấy đứa nhỏ này thì chỉ có cô con gái nhỏ là hợp với khẩu vị của hắn ta, tác phong làm việc cũng quyết đoán và thô bạo như chính hắn ta vậy, đại ca của Bang Long Hổ bắt đầu hối hận, tại sao hắn ta lại sinh ra một đám con trai chỉ biết làm ầm ĩ chứ, nếu như có thêm mấy đứa con gái hiểu chuyện như Thái Thập Tam thì tốt biết mấy.

Chương 325: Bắt Đầu Hành Động

Chương 325: Bắt Đầu Hành Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bắt đầu từ ngày đó, mười hai người anh trai của Thái Thập Tam đã bị thất sủng, mà Thái Thập Tam là đứa con gái út trong nhà lại được cưng chiều lên tới trời.

Cũng chính từ lúc đó, đại ca của Bang Long Hổ đưa bốn người thuộc hạ vừa mới quật khởi của mình đến phụ tá cho Thái Thập Tam, bốn người này chính là Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh.

Nhỏ như vậy mà đã có người phụ tá, đó là đãi ngộ mà những người anh trai của Thái Thập Tam không hề được hưởng, có thể tưởng tượng được sự cưng chiều của đại ca Bang Long Hổ dành cho Thái Thập Tam.

Vì vậy lúc giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" diễn ra, Phong Ma Tiểu Xích Lang mới nói Thái Thập Tam là đứa con gái mà đại ca của Bang Long Hổ - tổ chức xã hội đen lớn nhất Hồng Kông - thương yêu nhất ở trước mặt mọi người.

…

Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh đều là người trong xã hội đen, bỗng nhiên lại bị đại ca phái đi coi sóc một đứa bé, trong lòng bọn họ thực sự chẳng thể nào thích ứng nổi, thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đại ca của bang phái đã ra lệnh thì bọn họ chỉ có thể nghe theo mà thôi.

Sau khi tiếp xúc với đứa bé như Thái Thập Tam, bọn họ lại vô cùng thích cô bé, cũng trở nên tận tâm tận lực phụ tá cho cô bé.

Tuy trên miệng bọn họ luôn kính trọng, xưng Thái Thập Tam là "Đại tỷ", thế nhưng trong lòng của bọn họ đều thương yêu, coi Thái Thập Tam như con gái ruột của mình.

Bây giờ Thái Thập Tam muốn chạy vào "Tân Sinh" khai bang lập phái, bốn người Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh tự nhiên cũng vào theo, nếu không phải vậy thì dựa vào thực lực của một mình Thái Thập Tam, sao có thể điều động được toàn bộ thế lực của Bang Long Hổ trong "Tân Sinh" chứ.

Sau đó, trong "Tân Sinh" lại tổ chức giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Thái Thập Tam cũng tham gia.

Thế nhưng ở trận chung kết 1/2, Thái Thập Tam lại gặp phải một người có thực lực mạnh mẽ tên là Tịch Dương.

Điều đáng ghét nhất chính là cái tên Tịch Dương này lại đánh khóc đại tỷ của bọn họ. Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh đang suy nghĩ phải làm thế nào để lén lút tìm người chơi Tịch Dương này rồi báo thù cho đại tỷ.

Dùng câu thiền ngoài miệng của Bạch Diện Thư Sinh, chính là muốn quăng cái tên Tịch Dương này xuống dưới biển cho cá mập.

Nhưng một trận chung kết 1/2 khác kết thúc, mục tiêu của bọn họ đã bị chuyển đi, chuyển đến trên người một cái tên gọi là Mệnh Phàm.

Bọn họ không nghĩ đến thấm thoát qua đi, đại tỷ đã trưởng thành đến tuổi yêu đương, không biết cái tên cặn bã gọi là Mệnh Phàm đó đã làm yêu pháp gì với đại tỷ, lại khiến đại tỷ mê mẩn hắn, chỉ mặt gọi tên muốn hắn trở thành người đàn ông của cô.

Nghe được câu nói này của đại tỷ, trong lòng bốn người Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh đột nhiên nảy sinh sự đố kỵ, thế nhưng bọn họ biết không còn tác dụng nữa rồi, bởi vì sau giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", mỗi ngày đại tỷ đều nhớ đến cái tên Mệnh Phàm này.

Cuối cùng, sự cưng chiều của bốn người Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh đối với Thái Thập Tam hơn xa lòng đố kỵ của bọn họ đối với Mệnh Phàm, vì vậy bọn họ quyết định mua tin tức về Mệnh Phàm ở Thính Phong các, cũng thực hiện "hành

động bắt cóc Mệnh Phàm" một cách bạo lực, dứt khoát dùng thủ đoạn cứng rắn, trực tiếp bắt cóc Mệnh Phàm, đưa hắn đến bên cạnh đại tỷ của họ.

Tuy cái tên Mệnh Phàm này có vẻ rất mạnh, thế nhưng bốn người bọn họ cũng không yếu, vì vậy, giờ phút này, hành động của bọn họ chỉ được thành công không được thất bại!

Một làn gió thơm ngào ngạt kéo đến, Quân Sư Xấu Bụng mặc y phục dạ hành dẫn Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ và Bạch Diện Thư Sinh rồi đẩy cửa của quán rượu Blue ra…

Quân Sư Xấu Bụng không quên công việc mà mình phụ trách trong hành động lần này, sau khi tiến vào quán rượu Blue, gã và ba người kia nhanh chóng tách ra, gã đi thẳng đến trước quầy, gã muốn hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người để yểm hộ cho đội viên của mình, để họ có thể tiến vào phía sau quán rượu mà bắt cóc Tiêu Phàm.

Có điều sự phát triển của sự việc lại nằm ngoài dự đoán của gã, nói chính xác hơn là thuận lợi một cách bất ngờ.

Bởi vì không biết từ chỗ nào lại lòi ra một con mèo đen, làm xong hết những việc mà gã muốn làm…

"Đức tin và tình yêu, ta là "Ô Miêu Vương" Tom Cruise vĩ đại của các ngươi ~ Gần đây bổn vương đang chiêu mộ "người xúc phân" số lượng lớn, người có ý định tham gia có thể giao nộp năm con cá nướng để làm tiền ghi danh, tận dụng thời cơ, bỏ lỡ là mất luôn đấy… meo ~"

Dưới sự cưng chiều của mọi người, Tom Cruise đã bắt đầu mơ hồ, trở nên tự cao tự đại, ăn nói lung tung.

Có điều mọi người hoàn toàn không để ý đến chuyện này, trái lại còn yêu thích Tom Cruise hơn nữa…

"Ha ha, con mèo này rất hài hước đó ~"

"Tôi cũng muốn có một con mèo dễ thương như vậy ~"

"Tiểu Miêu Miêu, tôi muốn ghi danh, tôi muốn ghi danh nè ~"

“Meo! Không được gọi ta là Tiểu Miêu Miêu, phải gọi ta là Tom Cruise đại nhân!”

…

Quân Sư Xấu Bụng nhìn đám người đang ầm ĩ, ra hiệu với ba người kia từ đằng xa, bắt đầu hành động…

Đại Ca Cầm Đầu và Bạch Diện Thư Sinh lén lút tiến lên, mà bóng dáng của Lưu Manh Đòi Nợ thì trực tiếp biến mất.

Kỹ năng của đạo tặc, Tiềm Hành!

Đúng vào lúc này, dường như Tom Cruise đã phát hiện ra điều gì đó, đôi mắt màu xanh lam của nó phát sáng, nhìn về phía Lưu Manh Đòi Nợ, sau đó đôi mắt đó lại trở nên ảm đạm, nó xoay đầu lại, tiếp tục công việc tuyển “người xúc phân” của mình…

Tiêu Phàm vẫn chưa phát hiện được nguy cơ đang tới gần, hắn vẫn cầm cái chổi làm việc vặt tại trong phòng bếp, vừa làm vừa nghĩ xem mình nên dùng cái gì mới có thể lừa gạt được [Nữ Nhi Hồng] từ tay chú Blue.

Cũng không biết vì thiên phú của trạch nam, hay là nguyên nhân gì khác mà khi Tiêu Phàm tới làm việc vặt tại quán Blue, [Sở Trường Nội Trợ] mà khi hắn giúp dọn dẹp căn phòng của Lilith mà có đã tăng lên nhanh chóng, rất nhanh đã tới cấp D.

Cùng lúc đó, Tiêu Phàm còn học được thêm một kỹ năng sống khác, đó chính là [Nấu nướng] khi hắn giúp đầu bếp mập nướng cá.

Càng kỳ lạ hơn chính là, [Nấu nướng] cũng tăng rất nhanh từ cấp F lên tới cấp D khi Tiêu Phàm nướng cá, cái tốc độ tăng cấp này cũng làm cho Tiêu Phàm nghi ngờ, chẳng lẽ mình luôn đi nhầm hướng sao?

Có lẽ mình càng phù hợp với loại sinh hoạt hơn chiến đấu nha.

Bởi vì dựa vào tốc độ lên cấp này, chỉ cần qua mấy ngày là Tiêu Phàm sẽ trở thành đầu bếp đứng đầu trò chơi.

Thế nhưng sự thật đã chứng minh rằng Tiêu Phàm nghĩ nhầm, sau khi [Nấu nướng] tới cấp D thì nó cũng không tăng lên với tốc độ chóng mặt nữa, hiện tượng này để Tiêu Phàm suy đoán, có lẽ kỹ năng nấu nướng của mình ở hiện thực cũng chỉ có cấp D mà thôi.

[Sở Trường Nội Trợ] và [Nấu nướng] đã ổn định, thế nhưng lại tới lượt [Sở Trường Thân Sĩ] trở nên sống động…

[Hệ thống: Bởi vì "Nấu Nướng" và "Sở Trường Thân Sĩ" đều tới cấp D, thỏa mãn điều kiện mở khóa kỹ năng "Món Ăn Quyến Rũ", kỹ năng "Món Ăn Quyến Rũ" được mở ra.]

[Kỹ năng: Món Ăn Quyến Rũ]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: dùng dụng cụ che đi ánh mắt người khác, sau đó sẽ có một loại thức ăn xuất hiện ở trong dụng cụ đó một cách ngẫu nhiên, thức ăn có thể ăn, sau khi ăn có thể hồi phục 30% HP, cũng được buff một hiệu quả đặc biệt của món ăn, hiệu quả buff sẽ thay đổi khi thức ăn thay đổi, thời gian hồi chiêu: 5 phút]

[Tiêu hao: 50 mị lực]

[Điều kiện mở khóa: đồng thời có được Sở Trường Thân Sĩ và Nấu nướng cấp D]

[Ghi chú: ta có thể làm ra được một loại thức ăn có sức quyến rũ như ta!]

…

Chương 326: Bắt Cóc (1)

Chương 326: Bắt Cóc (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Món Ăn Quyến Rũ] cũng là một loại kỹ năng hồi phục, chỉ là người muốn hồi phục phải có thêm động tác là ăn, mà không chỉ vậy, kỹ năng này khác biệt với kỹ năng hồi phục thông thường, đó chính là thời gian hồi chiêu khá dài.

Thế nhưng mà cũng may, lượng hồi phục khá mạnh, chỉ cần ăn đã có thể hồi phục 30% HP, còn có thêm một loại buff nữa, nếu không thì kỹ năng này sẽ trở thành một kỹ năng rác rưởi.

Tiêu Phàm lại còn lo lắng một chuyện, đó chính là thức ăn được tạo ra ngẫu nhiên của kỹ năng [Món Ăn Quyến Rũ] này, dựa theo đặc tính bẩn bựa của series kỹ năng Sở Trường Thân Sĩ này, thật sự không biết có xuất hiện thứ đồ gì kỳ quái hay không.

Còn điều kiện sử dụng kỹ năng đó chính là cần dụng cụ che đi ánh mắt của người khác, làm cho Tiêu Phàm nhớ tới [Bộ Đồ Đưa Thức Ăn] của mình vừa rút tới gần đây, thật sự là không nghĩ tới nó có thể phát huy tác dụng nhanh như vậy.

Sau khi [Món Ăn Quyến Rũ] xuất hiện thì [Sở Trường Thân Sĩ] còn chưa kết thúc…

[Hệ thống: Bởi vì "Sở Trường Nội Trợ" và "Sở Trường Thân Sĩ" đều tới cấp D, thỏa mãn điều kiện mở khóa kỹ năng "Nhất Cán Nhị Tịnh", kỹ năng "Nhất Cán Nhị Tịnh" đã mở khóa.]

[Kỹ năng: Nhất Cán Nhị Tịnh]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: khi trên người có đồ làm vệ sinh mới có thể dùng, lập tức xóa toàn bộ hiệu quả khống chế và debuff trên người người chơi, hiệu quả của "Nhất Cán Nhị Tịnh" là tuyệt đối, thời gian hồi chiêu: 5 phút]

[Tiêu hao: 50 mị lực]

[Điều kiện mở khóa: Đồng thời có được Sở Trường Thân Sĩ và Sở Trường Nội Trợ tới cấp D]

[Ghi chú: quét sạch buồn phiền!]

…

[Nhất Cán Nhị Tịnh], tên kỹ năng này rất đơn giản, hiệu quả lại rất bá đạo.

Nếu là kỹ năng có phán định là tuyệt đối, đã chứng minh [Nhất Cán Nhị Tịnh] có thể xóa bỏ tất cả hiệu quả khống chế và debuff trên người mình, đó là một kỹ năng chiến đấu rất tốt, chỉ là điều kiện sử dụng kỹ năng này lại làm Tiêu Phàm cảm thấy đau "bi"…

Tại sao lại phải có một đồ làm vệ sinh mới có thể sử dụng?

Chẳng lẽ muốn mình cầm theo cái chổi lên chiến trường sao?

Được rồi, vì hiệu quả của kỹ năng, ta nhịn.

…

Thế nhưng khi Tiêu Phàm nhìn vào cây chổi trong tay mình, vẫn cảm thấy có hơi xui xẻo.

Tại sao khi mình quét rác lại xuất hiện cái kỹ năng này? Chẳng lẽ hành vi của mình cũng ảnh hưởng tới điều kiện sử dụng của kỹ năng sao?

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm liền đưa cái chổi cất vào trong ba lô, dù sao cũng quét xong rồi, cầm cái chổi để làm gì nữa!

Hắn cũng không muốn lại xuất hiện thêm một kỹ năng liên quan tới dọn dẹp vệ sinh nữa, nếu như vậy thì chẳng lẽ mình trở thành người chơi sinh hoạt sao?

Đúng lúc này, Tiêu Phàm lại nhận được một tin tức nhắc nhở từ hệ thống…

Khi dùng [Sách kỹ năng: Trận] đã động tới [Sở Trường Thân Sĩ], sau đó [Sở Trường Thân Sĩ] cũng quá sôi nổi rồi, chỉ một lát mà đã sinh ra hai kỹ năng là [Món Ăn Quyến Rũ] và [Nhất Cán Nhị Tịnh], chẳng lẽ bây giờ lại thêm một cái nữa sao?

Ngươi đã cố gắng như vậy thì ta cũng không từ chối, dù sao kỹ năng càng nhiều càng tốt, để ta xem lần này là kỹ năng gì?

[Nhắc nhở từ hệ thống: kỹ năng "Cảm Giác Nguy Hiểm" đã cảnh báo ngài!]

…

Cảm giác nguy hiểm?

Cái kỹ năng này là sao?

Ta có cái kỹ năng này sao?

À, đúng rồi, sau khi mình bị mất ý thức trong giải thi đấu thì ngoại trừ [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ], [Ngự Kiếm Thuật] và [Kim Tằm Thoát Xác] thì ta cũng có thêm cái kỹ năng này nữa.

Thế nhưng nó là kỹ năng bị động, phần giới thiệu của kỹ năng cũng đã nói rõ, nếu có một sự nguy hiểm không biết sắp xảy ra thì nó sẽ cảnh báo cho người chơi, cho nên Tiêu Phàm cũng không để ý tới nó lắm.

…

Khi đánh boss phó bản trấn Bàn Thạch thì nó cũng không nhắc nhở hắn lần nào, tại sao khi mình ở phòng bếp làm việc vặt mà nó lại cảnh báo? Chẳng lẽ nơi này có nguy hiểm gì sao?

Tiêu Phàm thực sự không biết tại sao mình lại nhận được sự cảnh báo này, nơi này là phòng bếp, cũng không phải nơi hoang dã, làm sao có thể có nguy hiểm được?

Ngay khi Tiêu Phàm vẫn không nghĩ ra cái gì thì có thêm một tin tức từ hệ thống nữa, trả lời sự nghi ngờ trong lòng hắn…

[Nhắc nhở từ hệ thống: Ngài đã bị người chơi: Lưu Manh Đòi Nợ đập "Muộn Côn", choáng 2 giây.]

Não sau của Tiêu Phàm bị đau, hắn giật mình, tên đạo tặc này từ đâu tới? Tại sao muốn công kích ta?

Trong khi Tiêu Phàm kinh ngạc vì bị đập choáng thì có thêm hai người áo đen chui ra, cầm một miếng vải rách nhét vào miệng Tiêu Phàm, sau đó lấy một cái dây thừng từ trong ba lô trói chặt Tiêu Phàm lại, sau đó Tiêu Phàm bị một cái bao tải trùm vào.

Lúc này, Tiêu Phàm lại càng kinh sợ hơn!

Có đùa hay không vậy? Ở trong game, mình lại bị người khác bắt cóc trùm bao tải sao?

Mà động tác của bọn này lại quá thông thạo rồi, chỉ mất hai giây đã bịt miệng ta, thêm cả trói chặt và trùm bao tải nữa, trong thực tế nhưng kẻ này làm cái gì đây?

Tiêu Phàm đang giãy dụa ở bên trong bao tải, miệng chỉ có thể rên rỉ vài tiếng nhỏ bé mà thôi.

Lúc này hắn cũng hơi hối hận vì đã ném cây chổi vào ba lô, nếu bây giờ có cây chổi thì mình sẽ có thể dùng [Nhất Can Nhị Tịnh] để không bị choáng, như vậy thì sẽ không bị bọn này trói chặt rồi bắt cóc đi.

Còn có một điều nữa, Tiêu Phàm không nghĩ ra, chẳng lẽ game "Tân Sinh" này cũng có thể làm cho người chơi biết cảm giác bị bắt cóc là thế nào sao?

Đáng tiếc rằng không có người nào có thể trả lời hắn, Tiêu Phàm chỉ có thể tự mình cảm nhận.

Lúc tên Lưu Manh Đòi Nợ thực hiện "Hành động bắt cóc Tiêu Phàm" thì rất căng thẳng. Bởi vì những gì gã phải làm trong chuyện lần này đều là những phần quan trọng, không thể để bất cứ một sai lầm nào được xảy ra.

Sau khi tên Lưu Manh Đòi Nợ tiến vào trong trò chơi, gã nghe theo lời vị quân sư đa mưu túc trí của Long Hổ bang chuyển nghề thành một tên ăn trộm. Sau khi gã chuyển nghề thành ăn trộm rồi mới biết bản thân đang bị tên Quân Sư Xấu Bụng này hãm hại.

Bởi vì những việc gã phải làm trong đội chẳng khác gì bia đỡ đạn cả. Nhưng việc vô cùng nguy hiểm bọn họ đều đẩy cho gã làm. Bởi vì gã là ăn

trộm duy nhất trong đội, biết lén lút di chuyển.

Mục tiêu của lần hành động này rất nguy hiểm. Đó là "Lich king" Mệnh Phàm danh tiếng đang lên trong trò chơi này. Hôm chung kết "Tân sinh" PK lần trước, Lưu Manh Đòi Nợ có ngồi ở trên khán đài xem, đến bây giờ gã vẫn nhớ rõ một kiếm cuối cùng của Tiêu Phàm làm người xem hồi hộp kia.

Cho nên trong lòng Lưu Manh Đòi Nợ núp trong bóng tối lại càng căng thẳng. Trong kế hoạch lần này, việc hắn ta phải làm là lặng lẽ tiếp cận tên "Lich king" Mệnh Phàm nguy hiểm này, nhân lúc hắn không để ý ra tay sử dụng kỹ năng [Muộn côn], khống chế hắn trong vòng hai giây.

Chỉ cần gã có thể khống chế được Tiêu Phàm trong vòng hai giây thì nhiệm vụ lần này cơ bản thành công rồi.

Bởi vì sau đó hai người Bạch Diện Thư Sinh và Đại Ca Cầm Đầu sẽ cùng nhau xuất hiện khống chế Mệnh Phàm, bắt hắn đi.

Cho nên lần hành động này thành công hay thất bại là phụ thuộc vào gã, Lưu Manh Đòi Nợ cảm giác được trọng trách trên vai gã rất nặng, áp lực rất lớn.

Ngay lúc Lưu Manh Đòi Nợ sắp đến gần Tiêu Phàm, bỗng nhiên Tiêu Phàm nhướng mày, biểm cảm của hắn có vẻ hơi nghi ngờ.

Tiêu Phàm như thế khiến cho Lưu Manh Đòi Nợ giật mình, chẳng lẽ mình bị hắn phát hiện rồi sao?

Thế nên Lưu Manh Đòi Nợ một là không làm, nếu đã làm thì không thể dừng lại, gã trở nên ác: [Muộn côn]!

Gã đã nghĩ rằng Mệnh Phàm sẽ né tránh theo bản năng, ai ngờ tên Mệnh Phàm này lại đứng yên một chỗ, ngoan ngoãn trúng chiêu!

Sau đó mọi thứ tiến hành vô cùng thuận lợi, Mệnh Phàm bị Đại Ca Cầm Đầu và Bạch Diện Thư Sinh nhét vào bao tải vác trên vai.

…

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy bao tải thành quả chiến đấu, trong lòng gã vô cùng hài lòng, có vẻ như vận may của bọn họ hôm nay không tệ. Không chỉ có Tiểu Miêu đáng yêu giúp bọn họ thu hút sự chú ý, giúp cho gã có thời gian rảnh để trông chừng nhóm của Lưu Manh Đòi Nợ. Hơn nữa ngày hôm nay Mệnh Phàm tự nhiên lại giống như một tên ngốc vậy, để cho Lưu Manh Đòi Nợ đánh ngã chỉ bằng một gậy. Điều này khiến Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy những hành động của bọn họ trong hôm nay giống như có thần trợ giúp vậy.

…

Chương 327: Bắt Cóc (2)

Chương 327: Bắt Cóc (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mệnh Phàm, giúp tôi nướng ít cá đi, tôi bận đến sắp không chịu nổi rồi đây. Không biết chuyện gì xảy ra nữa, sao hôm nay khách hàng đều muốn ăn cá thế này.”

Im lặng…

Đầu bếp béo phát hiện không có ai lên tiếng trả lời lời nói của mình, hắn ta xoay người lại nhìn mới phát hiện Tiêu Phàm đã biến mất không thấy đâu nữa rồi.

“Ơ, Mệnh Phàm đâu rồi?”

…

“Chú Brug, Mệnh Phàm đâu rồi?”

“Hắn không ở trong phòng bếp à?” Chú Brug nghi hoặc hỏi lại đầu bếp béo vừa hỏi mình.

“Vừa nãy mới ở đây, hiện tại không biết đi đâu mất rồi.”

Chú Brug thở dài: “Haiz, người trẻ tuổi bây giờ thật không có nghị lực gì cả. Có chút khổ cũng không chịu được…”

…

Quân Sư Xấu Bụng, Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ và Bạch Diện Thư Sinh khiêng Tiêu Phàm bị trói nằm trong bao tải đi ra khỏi cửa gỗ của quán rượu. Ngay lúc đi ra ngoài, bên trong quán rượu lại phát sinh một vài chuyện.

“Ơ, Tiểu Hắc Miêu đáng yêu vừa nãy đâu rồi?”

“Đúng thế, sao nháy mắt một cái đã không thấy đâu nữa rồi, rõ ràng vừa rồi còn đứng ở trên quầy mà.”

“Tiểu Hắc Miêu, cô đang ở đâu, mau ra đây, tôi mang cá nướng đến cho cô này.”

…

NPC trấn giữ trận truyền tống Antequera vẫn chán việc yên lặng đeo kính râm đứng một chỗ. Lúc này hắn ta thấy được một cảnh kỳ lạ, một bao tại đang bay trên trời…

Hắn ta giật mình, bỏ kính râm ra nhìn chăm chú vào cái bao tải rồi mắng to lên: “Mẹ nó, lại là bốn tên chậm phát triển bọn họ, ban ngày ban mặt chơi cái gì mà lại quấn đen thế kia!”

Trong lúc NPC lên tiếng mắng, Quân Sư Xấu Bụng, Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ và Bạch Diện Thư Sinh đã vác Tiêu Phàm biến mất ở trận truyền tống của thành Antequera, nháy mắt biến mắt giữa ánh sáng của trận truyền tống.

Một cục lông xù màu đen cũng nhanh chóng lăn vào bên trong, biến mất cùng với ánh sáng ngay trước mắt mọi người…

…

“Báo cáo boss, nhân vật mục tiêu đã bị bốn tên áo đen bắt cóc mất rồi, sau đó biến mất cùng nhau ở giữa trận truyền tống thành Antequera. Tôi có cần tiếp tục theo dõi không?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nghe tin tức mà người mã 001 của Thính Phong truyền tới, hắn thở ra: “Không cần, từ bỏ đi. Tên áo đen này là người của Long Hổ bang, bọn họ sẽ đi tới trận doanh thú nhân. Chúng ta đừng đuổi theo hộ, miễn không bị Long Hổ bang phát hiện, khiến bọn họ tức giận. Dù sao chăng nữa tính cách của Long Hổ bang bọn họ cũng không tốt lắm.”

Người mã 001 của Thính Phong nghe lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, hắn ta biết nhiệm vụ của bản thân đến đây là xong rồi, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, sau đó chần chừ do hỏi: “Boss, tôi mãi vẫn không hiểu được, vì sao chúng ta phải theo dõi gắt gao Mệnh Phàm, lại còn âm thầm tạo thanh thế cho hắn nữa?”

“Bởi vì trời sinh hắn có năng lực gây hỗn loạn, mà Thính Phong các chúng ta lại thích hỗn loạn hơn là yên bình.”

“Nếu chỉ vì như vậy, tôi cảm thấy chúng ta cũng có thể lựa chọn những người khác nữa. Ví dụ như vị bạn tốt Tiểu Sửu Hoàng của ngài.”

“Đúng vậy, chỉ cần là người chơi của trận doanh ác ma, từ trước đến nay đều có thiên phú gây ra hỗn loạn. Mà tôi cũng có thể lực chọn nhiều người khác để giúp đỡ mình. Nhưng thích hợp nhất vẫn là Mệnh Phàm. Bởi vì trong lòng những người khác đều quá ham thích sự hỗn loạn, bọn họ không ngừng đi tìm lạc thú trong đó để thỏa mãn đam mê của chính mình. Tiểu Sửu Hoàng cũng như vậy, bọn họ không thể tự khống chế sự điên cuồng của bản thân. Mà kết quả của việc không tự khống chế được sự điên cuồng của bản thân chính là tự hủy diệt chính mình. Tôi không muốn đầu tư cho một kẻ ngu xuẩn chỉ biết tự hủy diệt bản thân, cho nên tôi lựa chọn Mệnh Phàm. Mệnh Phàm hắn không giống bọn họ, tôi nhìn ra được hắn yêu thích bình tĩnh, chỉ đáng tiếc là bình tĩnh không thích hắn thôi. Loại người sẽ không vì không kiềm chế được điên cuồng mà phá hủy bản thân này mới là loại bền nhất, hiểu rõ vấn đề sinh tồn nhất cũng là đáng giá đáng để tôi đầu tư nhất. Chỉ cần một ngày người này không ngã xuống thì mũi nhọn của tất cả vấn đề đều sẽ chĩa vào người hắn. Như vậy mới không quá để ý đến

Thính Phong các chúng ta, chúng ta mới có thể sống "cuộc sống vui vẻ". Có đúng không?"

"Nhưng hiện tại ngài lại đẩy hắn vào trong bang hội nguy hiểm Long Hổ bang này, ngài không sợ bọn họ sẽ hủy hoại hắn sao?"

"Cậu yên tâm đi. Tuy rằng Long Hổ bang nhìn qua rất hung ác nhưng tôi có thể cảm nhận được Long Hổ bang có thiện ý với hắn. Hắn đi tới đó cũng coi như là tránh được phiền toái bên phía Hoa Nguyệt."

"Hoa Nguyêt?"

"Đúng vậy, gần đây Hoa Nguyệt không biết phát điên chuyện gì mà có vẻ như thích gây khó dễ cho Mệnh Phàm. Nếu không phải mấy nữ nhân đó đột nhiên thay đổi thì tôi cũng không phải đưa Mệnh Phàm cho Long Hổ bang "chăm sóc" sớm như vậy. Dù sao dựa vào quân bài "Lich king" Mệnh Phàm này thì Thính Phong các chúng ta có thể buôn bán không ít lãi rồi."

"Nhưng mà tôi lại thấy tên Mệnh Phàm này có thể đối phó được với bang hội Hoa Nguyệt."

"Đừng coi thường những nữ nhân đó. Tuy rằng nhìn qua bọn họ không quá mạnh nhưng bọn họ có năng lực lôi kéo rất nhiều lũ nam nhân ngu xuẩn. Lũ nam nhân ngu xuẩn này đạt đến số lượng nhất định đủ để hủy diệt Mệnh Phàm mà tôi nâng đỡ. Tôi không muốn nhìn thấy cảnh đấy xảy ra. Được rồi, không nói nữa, cậu về trước đi, tôi sẽ sắp xếp nhiệm vụ tiếp theo cho cậu. Bên Mệnh Phàm thì cứ để đấy đã."

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang treo niệm thoại của bản thân và nười mã 001 của Thính Phong, thở dài nhẹ nhõm. Hiện tại Mệnh Phàm chắc sẽ không bị bên Hoa Nguyệt làm ảnh hưởng, bản thân mình cũng có thể yên tâm về vấn đề này.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy cảm giác được bày mưu tính kế này rất tốt, giống như mọi thứ đều nằm trong dự kiến của hắn ta vậy. Hắn ta nhìn vào mấy chồng tư liệu dày đặc kia, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn.

Trên mấy chồng tư liệu có dán nhãn "Ngạo Thiên", "Tinh thần", "Hoa Nguyệt", Long Hổ bang", "Chiến Minh", "Hắc Long bang",… Bên trong hộp chứa đầy tình báo.

Trong hộp đó chỉ duy nhất không có "Trật Tự", vì hộp dán nhãn "Trật Tự" trống không, bên trong không có bất cứ thứ gì.

Nghĩ đến đây, Phong Ma Tiểu Xích Lang lại trở nên vô cùng lo lắng. Bởi vì hắn ta chán ghét Trật Tự. Cho dù là trật tự đã hủy diệt tập chí xã của hắn ta ngoài đời hay là trật tự gì đó trong game online…

Tiêu Phàm vùng vẫy bên trong bao tải một lúc, phát hiện hắn vùng vẫy không có tác dụng. Hắn rất muốn lấy vũ khí của bản thân trong ba lô ra rồi dùng [Ngự Kiếm thuật] chém đứt sợi dây thừng trói trên cổ tay hắn ra. Thế nhưng hệ thống lại thông báo bản thân bị phong ấn hành động, ngay cả lấy đồ từ trong ba lô ra cũng không làm được.

Xem ra lũ người kia đã chuẩn bị trước khi đến rồi, ngay cả sợi dây thừng dùng để trói mình cũng là đạo cụ đặc biệt. Nhưng bọn họ trói mình để vào bao tải rồi khiêng đi để làm gì?

…

Lưu Manh Đòi Nợ?

Hình như mình nghe thấy ID người chơi này ở đâu rồi thì phải?

Vì sao mà mình lại không thể nhớ ra được ID quen thuộc này?

Chắc không phải lại là một tên giống như Tuyết Dạ chứ? Lúc trước mình cũng không nhớ rõ ID của Tuyết Dạ.

Nhưng mà hắn không hề có thù hận gì trong trò chơi với người này, gã tính kế mình để làm gì đây? Chẳng lẽ là hắn chỉ muốn trảm yêu trừ ma? Ôi trời, danh xưng "Lich King" này là mọi người tự thổi phồng lên, đâu có quan hệ gì với tôi đâu!

…

Tiêu Phàm bị trói nằm trong bao tải không thể làm gì khác bắt đầu suy nghĩ miên man. Ngay lúc hắn tự làm bản thân mình càng ngày càng căng thẳng thì trong tầm mắt hắn lại xuất hiện ánh sáng. Mục đích của hắn tới rồi, cuối cùng thì miệng bao tải dày cũng mở ra.

Tuy rằng miệng bao tải đã mở ra nhưng hắn vẫn chưa quan sát được hoàn cảnh xung quanh. Bởi vì bản thân bị nhốt trong bao tải đầy bóng tối thời gian dài, bây giờ ra ngoài ánh sáng, mắt cần một khoảng thời gian nhất định để thích ứng.

Nhưng lúc Tiêu Phàm hít thở không khí xung quanh, không biết có phải vì hắn bị nhét trong bao tải quá lâu không mà hắn cảm thấy không khí xung quanh đặc biệt mới mẻ, giống như có mùi hương cỏ cây thơm ngát ở đây vậy, tràn ngập trong khoang mũi hắn.

Chương 328: Phạm Tội

Chương 328: Phạm Tội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt đang híp lại chỉ còn 1 khe hở cũng dần mở ra. Sau khi hai mắt thích ứng được độ sáng của cảnh vật xung quanh, ánh sáng mà hắn vừa thấy chói mắt cũng trở nên ấm áp hơn.

Tiêu Phàm cúi đầu, phát hiện bản thân đang ngồi trên một thảm cỏ xanh mượt.

Thảm cỏ?

Tiêu Phàm nhìn vào thảm cỏ sinh trưởng rất tốt này, trong lòng hắn có cảm giác khó có thể tin được.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái rốn ngay trước mắt.

Rốn?

Tiêu Phàm lắc đầu mấy cái, lại nhìn lần nữa, hắn nhận ra vừa rồi hắn đâu có nhìn nhầm đâu. Thứ xuất hiện trước mặt hắn thật sự là một cái rốn!

Đây là bụng của một người nào đó, tuy rằng trên đó không có tám múi cơ bụng nhưng bụng người này cũng không có chút thịt thừa nào, hai bên dọc theo đường cong duyên dáng, hơn nữa bên trên còn điểm xuyết một cái rốn đáng yêu khiến người khác nhìn qua liền cảm thấy vô cùng yêu thích.

Tiêu Phàm nghĩ đến đây thì bỗng nhiên giật mình, vì sao mình lại thích ngắm nhìn cái này cơ chứ? Hắn đâu phải một tên biến thái đâu.

Tiêu Phàm vô thức nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng hắn rất căng thẳng, lại ẩn một chút chờ mong. Tầm mắt hắn từ cái bụng đáng yêu dần di chuyển về phía trước, ánh mắt hắn vô cùng tham lam.

Tiếp theo Tiêu Phàm lại nhướng mày, trên mặt hắn có hơi tiếc nuối.

Bởi vì Tiêu Phàm thuộc phái yêu thích vú | bự, cho nên lúc hắn nhìn thấy vùng đất bằng phẳng trước mắt này thì vẫn có chút thất vọng.

…

Sân bay?

Tuy rằng hắn chưa từng cất cánh ở sân bay này nhưng Tiêu Phàm vẫn có ấn tượng với tạo hình độc đáo của sân bay này.

Tiêu Phàm nhìn cái sân bay, trong đầu hắn bắt đầu nhớ lại dần dần những chuyện đã xảy ra. Hắn nhớ được bản thân đã nghe qua cái tên Lưu Manh Đòi Nợ này ở đâu, cũng biết được bản thân bị trói bê đến chỗ nào, cũng hiểu rõ vì sao bản thân hắn lại bị trói nhét vào bao tải…

Tất cả đều do người bị nữ bó ngực đáng chết trước mắt này gây ra!

Vì để chứng thực suy nghĩ trong lòng mình, tầm mắt Tiêu Phàm rời khỏi sân bay, di chuyển lên trên. Hiển nhiên hắn thấy được một khuôn mặt ngây thơ non nớt, đáng yêu vô cùng. Nhưng bên trong đôi mắt xinh đẹp ấy chính là sự hung ác không hợp với tuổi tác, trong mắt của cô ta giờ phút này còn ẩn chứa cả cảm xúc hưng phấn.

Đúng là như vậy!

Là Thái Thập Tam!

Hiện tại ông đây lại rời vào tay xa hội đen trong trò chơi Long Hổ bang!

Ôi trời ơi, tôi chỉ là một người dân bình thường thôi mà, không muốn giao tiếp với cả thế lực đen | tối nào cả!

…

Lúc Tiêu Phàm nhận ra tình cảnh hiện tại của bản thân thì bắt đầu vùng vẫy, nhưng tay chân hắn bất đắc dĩ bị buộc chặt

Không thể cử động được, hơn nữa trong miệng hắn còn bị nhét một miếng vải, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu ư ư.

Trong lòng Tiêu Phàm thầm nghĩ: quả không hổ là băng nhóm xã hội đen, bắt cóc rất chuyên nghiệp. Ngay cả bản thân hắn thế võ đầy mình cũng không thể thoát ra khỏi dây thừng của bọn họ.

…

“Đây chính là món quà thần bí mà các anh chuẩn bị cho tôi sao?” Thái Thập Tam nhìn thấy Tiêu Phàm bị trói trước mặt cô ta. Cô ta kiêu ngạo nói, trong giọng nói có chút cảm giác vui sướng không dể nhận ra.

“Đúng vậy, đại tỷ. Chúng tôi biết rằng sau khi kết thúc “Tân sinh” PK, trong lòng đại tỷ vẫn luôn thương nhớ Mệnh Phàm. Nên chúng tôi dựa theo tác phong từ trước tới giờ của Long Hổ bang, trực tiếp bắt hắn đến đây. Chút tâm ý này của chúng tôi, hy vọng đại tỷ thích chúng.” Quân Sư Xấu Bụng khom người trước mặt Thái Thập Tam nói.

“Lần này các anh làm rất tốt, tôi rất vừa lòng.” Thái Thập Tam nhìn Tiêu Phàm trước mặt cô ta rồi quay sang gật đầu với Quân Sư Xấu Bụng.

Món quà bí mật? Mình mà là món quà bí mật sao?

Cái đệt! Ông đây không gánh được thân phận này!

Vô luận trong lòng Tiêu Phàm có cự tuyệt thế nào thì ngoài miệng hắn cũng chỉ có thể phát ra tiếng ư ư.

“Hắn muốn nói gì?” Thái Thập Tam nghi hoặc nhìn Tiêu Phàm đang ngồi trên mặt đất phát ra tiếng ư ư.

“Đại tỷ đợi chút, để tôi lấy miếng vải trong miệng Mệnh Phàm ra xem hắn muốn nói gì.”

Quân Sư Xấu Bụng nói xong, gã tiến lên kéo mạnh miếng vải trong miệng Tiêu Phàm ra. Tiêu Phàm bị gã ta đột nhiên kéo như vậy thì suýt chút nữa ngã cắm đầu xuống mặt đất, hắn cảm giác như răng của mình cũng bị Quân Sư Xấu Bụng kéo ra.

Sau khi miếng vải trong miệng được kéo ra, cuối cùng thì Tiêu Phàm cũng có thể mở miệng nói chuyện. Lúc trước hắn bị bịt miệng, trong lòng có rất nhiều thứ muốn mắng chửi, hiện giờ cuối cùng cũng được lấy ra theo nguyện vọng nhưng Tiêu Phàm lại nghĩ tới bối cảnh của Long Hổ bang, bỗng nhiên hắn thấy hơi quắn. Nhưng hắn vẫn giả bộ mạnh mẽ trấn định nói: “Mấy người muốn làm gì?”

Thái Thập Tam nghe xong câu hỏi của Tiêu Phàm bỗng chốc bật cười, cô ta cười rất vui vẻ, hắn thật là đáng yêu.

Nếu không phải Tiêu Phàm biết thân phận thật của Thái Thập Tam thì giờ phút này hắn nhìn thấy cô ta cười vui vẻ như vậy, có lẽ trong lòng cũng thả lỏng được một chút.

Nhưng mà Thái Thập Tam là đại tỷ của Long Hổ bang, cô ta cười làm cho Tiêu Phàm càng căng thẳng hơn, hắn trở nên lo lắng đề phòng hơn. Dù sao trong suy nghĩ của Tiêu Phàm, xã hội đen Hong Kong là những người giết người không chớp mắt.

“Chúng em muốn làm gì sao? Ha ha, hỏi hay lắm!” Thái Thập Tam vừa nói xong, thu lại nét cười trên mặt, trở nên vô cùng bá đạo: “Em nghĩ biến anh thành nam nhân của em!”

Thái Thập Tam tự tin mà bá đạo lớn tiếng nói bên tai của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm giật mình một trận.

Mà Đại Ca Cầm Đầu, Lưu Manh Đòi Nợ, Bạch Diện Thư Sinh và Quân Sư Xấu Bụng đứng một bên nghe thấy lời này, trong mắt bọn họ nổi lên một ngọn lửa, đó là ngọn lửa của sự ghen tức.

Nhưng bọn họ cũng chẳng thể nói gì, chỉ siết chặt hai nắm đấm, dùng ánh mắt có thể giết người nhìn chằm chằm Tiêu Phàm đang ngồi trên mặt đất.

Sau khi Tiêu Phàm nghe thấy lời nói của Thái Thập Tam theo phản xạ có điều kiện quán sát cô gái đang nói chuyện trước mắt này. Cuối cùng sự chú ý của hắn vẫn đặt trên bộ ngực vô cùng đặc trưng kia.

Tiêu Phàm nhìn vào sân bay trước mặt, âm thầm đánh giá không tốt. Không được rồi, như thế này là phạm tội mà.

“Ngươi tiểu tử thúi này, mắt của ngươi nhìn vào chỗ nào đấy?”

Ngay lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ đen tối lung tung, Quân Sư Xấu Bụng thấy Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào bộ phận nhạy cảm của đại tỷ nhà mình thì lập tức tức giận phừng phừng. Bàn tay to đột nhiên vỗ vào gáy Tiêu Phàm một cái, mạnh đến nỗi não Tiêu Phàm suýt chút nữa văng ra.

Người của xã hội đen quả nhiên tay chân vụng về.

Tiêu Phàm vô cùng khó chịu với hành động của Quân Sư Xấu Bụng nhưng lại không dám trực tiếp chỉ trích, dẫu sao bây giờ Tiêu Phàm cũng như cá trên thớt, không thể động đậy, bởi vì cái gọi là trú dưới mái hiên của người khác không thể không cúi đầu. Nhẫn nại thêm một chút, ít phải chịu nỗi đau da thịt, Tiêu Phàm vẫn rất tình nguyện.

Đợi tôi thoát khỏi trói buộc rồi tính sổ với mấy người cũng không muộn, Tiêu Phàm nói thầm trong lòng. Xem ra Tiêu Phàm ghi nợ kỹ một chưởng này của Quân Sư Xấu Bụng.

“Không sao, tôi rất thích ánh mắt kiêng kỵ bá đạo này của anh ta, anh ta thích nhìn liền nhìn thôi, không giống mấy tên hèn nhát, nhìn cũng không

dám nhìn.” Thái Thập Tam khoát tay, ra hiệu cho Quân Sư Xấu Bụng dừng tay.

Thích nhìn? Tôi dựa vào, tôi theo phái ngực to, sao lại thích nhìn cái loại ngực không có chút nhô lên nào như thế kia chứ?

Tiêu Phàm gầm thét trong lòng, mặc dù ngoài miệng không lên tiếng, nhưng vẫn có thể thấy được một tia cảm xúc hiện lên trong mắt, bị Thái Thập Tam mẫn cảm bắt được.

“Anh không thích?” Thái Thập Tam nâng cằm Tiêu Phàm lên hỏi, ánh mắt mang tính uy hiếp.

Lần này mình nên trả lời là thích hay là không thích đây?

Xem tình huống trước mắt, nếu trả lời không thích, chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Trả lời thích, suy nghĩ kỹ một chút, kết quả đằng nào cũng chết rất thảm.

Chương 329: Ra Điều Kiện

Chương 329: Ra Điều Kiện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đều là chết thảm, vậy mình còn cân nhắc cái gì nữa, thế thì còn cân nhắc cái gì nữa, vì thế lần đầu tiên Tiêu Phàm tức giận trong Long Hổ bang: “Không thích! Ta theo phái ngực bự!”

Mang trên mình tôn nghiêm của nam nhân, Tiêu Phàm kiên định đứng bên đầu chiến tuyến của phái ngực bự.

Sau khi Tiêu Phàm vừa tuyên ngôn dứt lời, Thái Thập Tam còn chưa lên tiếng, đám người Quân Sư Xấu Bụng đã bắt đầu ồn ào…

“Thằng nhãi ranh, mày muốn chết phải không, lại dám nói đại tỷ của chúng ta bằng cái giọng đấy, hơn nữa không được coi cái suy nghĩ ngu ngốc của mày là chân lý, ngực lép mới là chính nghĩa.”

“Mẹ nó, thật muốn vứt mày xuống biển làm mồi cho cá mập!”

“Mày không hiểu ưu điểm của ngực lép, ngực lép mới có thể dễ dàng tiếp xúc thân cận nhau!”

Sau lưng Tiêu Phàm truyền đến tiếng nói chuyện ồn ào. Hắn không thể biết là ai nói, bởi vì bây giờ hắn đang bị trói chặt không thể động đậy được, chỉ có thể thấy được vẻ mặt mong mỏi của Thái Thập Tam trước mặt mình. Nhưng hắn biết đằng sau lưng có một đám ngu ngốc phái ngực lép đang tấn công hắn.

“Chúng mày đừng có cãi nhau nữa! Hôm nay chúng ta đến đây không phải là để cãi nhau về vấn đề này, trong đầu chúng mày ngoài ngực ra không còn thứ gì khác à?”

Nhìn thấy đại tỷ nhà mình tức giận, đám người Quân Sư Xấu Bụng lập tức yên lặng trở lại.

“Mệnh Phàm, anh thích phái ngực lớn, vậy chúng ta vừa vặn rất hợp nhau.” Thái Thập Tam ý vị thâm trường nói.

Tiêu Phàm nghe thấy lời nói của Thái Thập Tam, trong lòng vô cùng nghi hoặc. Phù hợp? Phù hợp chỗ nào? Dựa vào bộ ngực phẳng đến nỗi xin lỗi cuộc đời của cô kia, mà còn thấy phù hợp?

Thái Thập Tam thấy Tiêu Phàm hoang mang liền lấy một tấm hình ra.

Trên ảnh có một cô gái với dáng người bốc lửa khiến cho người ta miệng đắng lưỡi khô.

“Đây là mẹ của em, gen của chúng tôi rất giống nhau, đừng thấy em bây giờ đang có dáng vẻ này, thật ra tôi rất có tiềm lực phát triển, dù sao tuổi của em vẫn còn nhỏ.” Thái Thập Tam chậm rãi nói vưới Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua ảnh chụp trước mặt, nhìn lại dáng người hiện giờ của Thái Thập Tam. Nếu trong tương lai, Thái Thập Tam thực sự lớn lên giống người trong ảnh thì quả thực dạy thì vô cùng thành công. Nếu mai kia ngực có thể phát triển lớn như vậy thì thực sự tiềm lực của cái sân bay này tốt đến đáng sợ.

Nhưng vấn đề quan trọng bây giờ không phải là tìm tòi nghiên cứu vấn đề này, mà giống như Thái Thập Tam đã nói, tuổi của cô quả thực còn rất nhỏ. Bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy nghiệp chướng của mình thật nặng nề…

“Tôi nói này, cô có thể thả tôi đi được hay không? Cô còn nhỏ, chưa hiểu rõ được tình cảm của mình, có khả năng nhất thời cao hứng, ngộ nhận điều gì đó.” Tiêu Phàm đau khổ khuyên bảo, hy vọng có thể thuyết phục được cô bé trước mặt.

“Mặc dù hiện giờ ngực của tôi có vẻ nhỏ, nhưng tuổi tác đã không còn nhỏ nữa, trong lớp đã có rất nhiều bạn bắt đầu hẹn hò rồi, anh đừng có coi em như trẻ con cái gì cũng không biết!”

Vừa mới rồi lúc nói mình chưa phát dục, cô không phải đã nói là tuổi mình còn nhỏ à, sao bây giờ đã lật lọng nói tuổi mình không còn nhỏ nữa, rõ ràng vẫn còn là em gái học sinh chưa thành thục, lớp học cái gì thế, rốt cục cô bao nhiêu tuổi vậy!

Còn không đợi Tiêu Phàm tổ chức lại ngôn ngữ để phản bác lại lời nói của Thái Thập Tam, đámm người sau lưng Tiêu Phàm lại bắt đầu ầm ĩ…

“Tao dựa vào, mày nghĩ hay thật đấy, mày biết chúng tao phải vất vả thế nào mới bắt được mày không?”

“Vì để mua được tin tức của mày, chúng ta đã phải tốn không biết bao nhiêu tiền chỗ cái thằng hèn mọn Phong Ma Tiểu Xích Lang!”

“Đúng rồi! Mày đã đi vào Long Hổ Bang thì đứng có nghĩ đến chuyện đi ra, cho dù phải đem mày vứt xuống biển cho cá mập cũng không cho mày rời đi!”

Mẹ nó, lại là cái thằng khốn nạn Phong Ma Tiểu Xích Lang! Mỗi lần có chuyện liên quan đến gã đều không phải chuyện gì tốt.

Còn nữa, cái thằng cứ luôn mồm nói muốn đem mình đút cho cá mập là thằng nào thế? Thật muốn quay lại nhìn nó một phát.

Tiêu Phàm nhìn Thái Thập Tam, không biết phải nói thế nào cho phải: "Tôi nói…"

Tiêu Phàm còn chưa kịp nói xong cái gì, Thái Thập Tam đã cắt ngang.

"Anh không cần phải nói gì cảm trước hết nghe em nói ra điều kiện cho anh, sau đó anh quyết định cũng không muộn."

Thái Thập Tam bước sang một bên, không biết lấy đâu ra một chiếc ghế thái tử, lười biếng ngồi xuống, có vẻ cô cùng khí phách, hơn nữa lại rất có phong phạm của một lão đại xã hội đen.

Bàn điều kiện? Một cô bé muốn bàn điều kiện với hắn?

Ý thức được chuyện sắp xảy ra, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đợi đến khi biết được điều kiện đầu tiên Thái Thập Tam đưa ra cho hắn là gì, Tiêu Phàm suýt chút nữa bị sặc nước miếng.

"Anh trở thành người đàn ông của em, mỗi tháng tiền tiêu vặt của ba em cho em, em đều chia cho anh một nửa, thế nào?"

Chia một nửa tiền tiêu vặt cho hắn? Tiêu Phàm hắn bây giờ nghèo túng đến độ phải thèm muốn tiền tiêu vặt của một cô bé à?

Nghe Thái Thập Tam nói, mặt Tiêu Phàm run rẩy.

"Mẹ! Vẻ mặt của mày là thế nào đấy, mày có biết là tiền tiêu vặt mà lão đại Long Hổ bang cho đại tỷ của chúng tao đủ để mua một căn nhà bên bờ biển không hả? Mày đừng có bày cái dáng vẻ ghét bỏ như thế, cẩn thận tao đánh chết mày đấy!"

Câu nói này, lại là lão đại, lại là đại tỷ, thân phận bại lộ lung tung cả.

Nhưng làm lũ lưu manh trong hắc đạo cũng không dễ dàng, Tiêu Phàm cũng không cần so trình độ văn hóa với gã, Tiêu Phàm hắn nghe vẫn hiểu được.

Mà hiện giờ hắn cũng không thèm để ý đến những thứ này, cái mà Tiêu Phàm để ý chính là…

Trời ạ! Số tiền mà mỗi tháng Thái Thập Tam có được thế mà lại là tiền tiêu vặt!

Lúc Tiêu Phàm biết được số tiền hắn kiếm được trong vòng hai mươi năm không bằng tiền tiêu vặt một tháng của Thái Thập Tam, nội tâm Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bi ai…

Tiêu Phàm không phải kiểu người Khắc Kim Đại Thần như Long Ngạo Thiên và Tuyết Dạ. Từ lúc ra ngoài xa hội tới giờ, hắn đã thấm thía đủ loại cảm giác mệt mỏi và áp lực vì kiếm tiền để sinh tồn.

Nhưng mà cứ bị cô gái chưa dậy thì như Thái Thập Tam mua chuộc như một món hàng thế này, hơn nữa chỉ dùng một nửa tiền tiêu vặt hàng tháng của cô nàng khiến Tiêu Phàm thật sự cảm thấy bị sỉ nhục.

Tuy tiền của cô nàng quả thật rất mê hoặc, nhưng Tiêu Phàm vừa nhìn về bộ ngực chưa trổ mã của Thái Thập Tam, thì tất cả lập tức vứt hết những suy nghĩ đen tối trong đầu, kiên định đứng trong trận doanh, từ chối lời đề nghị đầy mê hoặc của Thái Thập Tam ư.

Dù Thái Thập Tam có tiềm lực phát triển thì cũng là chuyện của sau này. Bây giờ làm xằng làm bậy như vậy cũng chỉ khiến hắn càng thêm ác cảm.

Quan trọng nhất là Tiêu Phàm chưa từng quên bối cảnh hắc đạo của người đang lười biếng ngồi trên ghế thái tử kia đáng sợ tới mức nào…

Trong cuộc sống thực tế, Tiêu Phàm chưa từng nhìn thấy người trong hắc đạo, nhưng hắn đã nhìn thấy không ít chuyện máu me liên quan tới những người này trên ti vi, loại người cầm dao giết người này không phải là người mà hắn có thể sống cùng được.

Cũng vì hiểu rõ thế lực sau lưng Long Hổ Bang nên Tiêu Phàm không muốn chọc vào bọn họ. Vì vậy, từ lúc bị bọn họ bắt cóc đưa tới đây, hắn cũng không khóc loạn lên như người bình thường. Hắn lo rằng nếu hắn không kiềm chế lại cái tính khí nóng nảy này thì đám côn đồ của thế giới hắc đạo này cũng sẽ không kìm được tính hung ác đã ăn sâu trong máu bọn họ, nếu bọn họ nổi điên lên mà rút dao đâm chết hắn thì không phải xong luôn rồi sao.

Mặc dù bị đâm trong trò chơi cũng không gây ra thương tổn da thịt, nhưng không có nghĩa là không đau, người thông minh không ai muốn thử cả.

Cũng vì vậy, tới lúc Tiêu Phàm bị trói tới trước mặt Thái Thập Tam thì lại trầm mặc không nói thêm câu nào. Tục ngữ nói họa từ miệng mà ra, Tiêu Phàm cảm thấy hắn đang ở trong Long Hổ Bang như đầm rồng hang hổ này thì cũng nên cư xử thật cẩn thận.

Chương 330: Việc Lớn Đời Người

Chương 330: Việc Lớn Đời Người

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì vậy, ngay cả lúc từ chối Thái Thập Tam, Tiêu Phàm cũng chỉ nói bằng hai chữ: “Không cần.”

…

Đám người Long Hổ Bang lại không biết Tiêu Phàm đang lo lắng nhiều chuyện như vậy nên ngộ nhận sự yên tĩnh lúc này của hắn chính là sự trấn định.

Đối với chuyện bắt cóc thế này, Long Hổ Bang làm còn nhiều hơn ăn cơm. Mà người bị trói đưa tới đây cũng chỉ có hai kiểu phản ứng mà thôi, không phải cầu xin tha thứ thì cũng là gọi người tới cứu.

Còn bình tĩnh giống như Tiêu Phàm thì vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, vì vậy lại càng đánh giá Tiêu Phàm cao thêm một bậc. Xem ra cái danh

“Lich King” Mệnh Phàm này cũng không phải chỉ là thổi phồng lên, chỉ nhìn vào dáng vẻ bình tĩnh này của hắn đã khiến người ta vô cùng kính phục.

…

“Không cần.”

Nghe thấy Tiêu Phàm trả lời. Lúc đầu Thái Thập Tam còn cảm thấy rất tức giận, sau đó lại thành thưởng thức.

“Không hổ là người đàn ông mà bản tiểu thư nhìn trúng, em biết anh sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy. Người bình thường biết Thái Thập Tam em đồng ý cho hắn một phần tiền tiêu vặt hàng tháng của em thì đã sớm quỳ xuống liếm giày tạ ơn rồi. Không ngờ bây giờ bản tiểu thư cho anh một nửa tiền tiêu vặt hàng tháng của mình mà anh vẫn không động lòng, quả thật là khiến em vô cùng khâm phục, em càng ngày càng thích anh rồi đấy!”

Nghe Thái Thập Tam nói xong, Tiêu Phàm thầm tự lẩm bẩm trong lòng, rốt cuộc đại tiểu thư hắc đạo này được lớn lên như thế nào vậy, đây là kiểu suy luận gì chứ?

Không động lòng? Xin lỗi nhé, tôi chỉ là động lòng mà không động thân thôi, dù sao tôi cũng chỉ là người bình thường, các người lại là côn đồ hắc bang, tôi sợ lắm…

…

“Em muốn anh trở thành người đàn ông của em thật ra đã là phúc phận của anh rồi. Bình thường em có rất nhiều đàn ông theo đuổi, chỉ là không hiểu sao sau đó bọn họ lại không theo đuổi nữa, nhưng em lại cảm thấy đó không phải vì sức hấp dẫn của em giảm sút.”

“Đương nhiên không phải sức hấp dẫn của tiểu thư giảm sút mà là do lão đại biết có mấy con ruồi thường xuyên quấy nhiễu tiểu thư nên mới phái người chặt chân bọn họ, cũng nhờ đó đám người kia mới yên phận hơn.” Quân Sư Xấu Bụng nói.

“À, thì ra là vậy, thảo nào tôi cảm thấy bọn họ yên tĩnh hơn nhiều, thì ra là ba tôi ra tay.” Thái Thập Tam gật gật đầu: “Vậy lúc đó các ông chặt đứt chân trái hay đùi phải của bọn họ?”

“Không nhớ nữa, lúc đó cũng chỉ tiện tay thôi, sao vậy ạ? Tiểu thư muốn nhắn nhủ đặc biệt gì tới bọn họ sao?” Quân Sư Xấu Bụng đáp.

“Không phải, tôi chỉ muốn nói là, tuy đám nhóc con đó rất đáng ghét, nhưng dù thế nào tôi và bọn họ cũng học cùng trường. Nếu các người ra tay thì cũng hạ thủ lưu tình chút, chặt một chân là được rồi, giữ lại một chân cho để lúc đi vệ sinh bọn họ còn có chỗ tựa.”

“Tiểu thư, người quá nhân từ!” Đám đàn em đứng sau lưng Tiêu Phàm đồng thanh nói lớn, âm thanh vang dội khiến Tiêu Phàm giật cả mình.

Nghe Thái Thập Tam trò chuyện với Quân Sư Xấu Bụng, Tiêu Phàm thầm lo lắng.

Nhưng dù lo lắng thế nào, trong lòng Tiêu Phàm vẫn không nhịn được muốn nôn mửa.

Đám người trước mặt hắn rốt cuộc là người như thế nào vậy, nói chuyện bạn học của mình bị chặt chân mà giống như nói hôm nay ăn cơm gì vậy, đây là kiểu nói chuyện bình thường của người trong Hắc Bang sao?

Không phải chứ, vì bọn họ theo đuổi cô nên cô chặt đứt chân bọn họ, mà chặt đứt một chân đã là nhân từ sao? Hai chữ “nhân từ” này của hắc bang cũng quá đáng sợ rồi.

Thái Thập Tam còn nhỏ như vậy, mà lại nói bạn cùng tuổi của cô ta là những tên nhóc xấu xa? Đi vệ sinh còn có chỗ tựa là cái quái gì? Cô quan tâm bạn học như vậy sao?

Chẳng lẽ hắc bang đều hung tàn như thế này sao? Thế giới này thật sự quá đáng sợ!

…

Thậm chí Tiêu Phàm còn có một suy đoán đáng sợ, với cái cách làm việc đáng sợ như thế này của đám người Thái Thập Tam, có lẽ những người kia không phải chỉ đơn giản là mất chân phải hay đùi phải đâu!

Đây quả nhiên là một nơi nguy hiểm, không thích hợp ở lâu, hắn phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được. Nhưng giờ hắn còn đang bị trói tới không thể cử động đây!

…

Lúc này Tiêu Phàm đã bị mấy lời của Thái Thập Tam dọa tới sợ mất mật, hoàn toàn không dám nói thêm nửa câu, chỉ sợ không cẩn thận nói sai điều gì thì sẽ dẫn tới họa sát thân.

Thái Thập Tam thấy Tiêu Phàm vẫn không rên lên một tiếng thì càng cảm thấy mắt nhìn của cô không sai. Người đàn ông cô chọn quả nhiên có đủ trấn định, nhưng trong lòng cô lại hơi tức giận.

Trở thành người đàn ông của cô có gì không tốt sao? Đi theo cô thì sao chứ? Có lẽ xương của cái tên Mệnh Phàm này quá cứng rồi!

“Em nói này, sao anh không đồng ý làm người đàn ông của em đi chứ? Làm người đàn ông của em, không lo ăn, không lo ở, lại có một người vợ xinh đẹp như em bên cạnh, anh còn gì chưa thỏa mãn nữa chứ?” Thái Thập Tam lại tiếp tục dụ dỗ.

Tiêu Phàm đột nhiên phát hiện một động từ vô cùng không thích hợp trong câu nói của Thái Thập Tam, hắn nghi ngờ hỏi: “Không lo ở?”

Ở?

Tuy rằng “Tân Sinh” là một trò chơi mô phỏng thực tế, nhưng mà trong phiên bản hiện nay, trò chơi này hoàn toàn không có chỗ nào thể hiện cái động từ “ở” này hết, nếu nói liên quan thì cũng chỉ nói về trụ sở công hội mà thôi, nhưng chuyện này thì liên quan gì tới Tiêu Phàm hắn chứ?

“Đúng vậy, không lo ở.” Thái Thập Tam lại trả lời như rất hiển nhiên, sau đó lại nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm: “Không phải anh nghĩ em chỉ để anh làm

người đàn ông của em trong game thôi chứ! Trò chơi chỉ là thế giới ảo mà thôi, sao em phải lãng phí thời gian và tiền bạc nhiều như vậy vào nó chứ? Vì thế, em muốn anh trở thành chồng em trong thế giới thực kìa. Em đã tính rồi, chỉ cần anh gật đầu, em sẽ lập tức phái người đưa anh tới Hồng Kong ra mắt ba em, sau đó chúng ta sẽ lập tức kết hôn. Anh chỉ cần chuẩn bị tinh thần sinh con với em là được."

Thái Thập Tam chống cằm ngồi trên ghế Thái Tử giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, hai cái tai thú trên đầu dựng thẳng lên, trông vô cùng đáng yêu. Cô nói hết kế hoạch đã nghĩ ra cho Tiêu Phàm nghe, giọng nói vô cùng tự nhiên, giống như đang nói hôm nay trời rất đẹp vậy.

Lời nói của Thái Thập Tam quả thật rất có sức công phá với Tiêu Phàm. Vốn ban đầu Tiêu Phàm không có suy nghĩ thừa thãi nào đã bỗng chốc hiểu cô muốn hắn làm gì.

Làm chồng, còn bảo hắn tới ra mắt ba cô, rồi… sinh con…

Nhưng tại sao nhất định phải là con của hắn!

Vốn Tiêu Phàm cho rằng Thái Thập Tam còn nhỏ nên không hiểu chuyện, ở trong trò chơi định học theo người khác lấy tiền tiêu vặt mà ba mẹ cho để chơi trò bao nuôi, sau đó bao nuôi một cao thủ trò chơi nổi tiếng như mình (Tiêu Phàm tự nhận) để thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân.

Thế nhưng Tiêu Phàm không nghĩ đến bản thân mình đã hoàn toàn sai rồi, hắn đã đánh giá thấp sự quyết đoán của vị đại tiểu thư lớn lên trong tổ chức xã hội đen này.

Thái Thập Tam người ta lớn lên trong gia đình xã hội đen vô cùng tàn khốc, cô không thích chơi trò đóng vai gia đình như những cô gái khác, vừa đi lên liền dứt khoát nói thẳng, muốn kết hôn sinh con với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đã từng nghĩ, tương lai hắn sẽ lấy một người phụ nữ mà mình thương yêu làm vợ, sinh một đứa bé, kiến tạo một gia đình bình thản mà hạnh phúc, thế nhưng hắn không nghĩ đến lại có người chủ động đến thế, hơn nữa còn là một nữ sinh nhỏ tuổi!

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn cái sân bay bằng phẳng của Thái Thập Tam lần thứ hai, dùng sức lắc đầu thật mạnh.

Không được, thực sự là không được, Thái Thập Tam quá nhỏ, ừ, tuổi của cô thật sự quá nhỏ, không thích hợp để kết hôn.

Hơn nữa điều chủ yếu nhất chính là, nếu Tiêu Phàm kết hôn với Thái Thập Tam, vậy chẳng phải hắn sẽ đối diện với một người ba vợ là đại ca của Bang Long Hổ, tổ chức xã hội đen của Hồng Kông sao, chỉ cần nghĩ đến đó thôi, Tiêu Phàm đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Chương 331: Cơ Hội

Chương 331: Cơ Hội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lại nghĩ xa hơn một chút, đợi đến lúc con của mình và Thái Thập Tam sinh ra…

“Cái gì? Bảo bối của mẹ, lại có bạn học dám làm phiền con sao? Đánh gãy một chân của nó đi, dù sao cũng là bạn học, giữ lại cho nó một cái điểm tựa để nó còn đi tiểu nữa.”

“Cái gì? Bảo bối của mẹ, có giáo viên dám mắng con sao? Đánh gãy một chân đi, dù sao ông ta cũng là giáo viên của con, việc tôn sư trọng đạo là một việc rất quan trọng, giữ lại cho ông ấy một cái điểm tựa để ông ấy còn đi tiểu nữa.”

“Cái gì? Bảo bối của mẹ, có con chó dám sủa con? Đánh gãy một chân của nó đi, dù sao thì mẹ cũng là người yêu chó, để lại ba cái điểm tựa cho nó tiểu, chỉ chừa một cái, mẹ sợ nó đứng không vững.”

…

Nghĩ đến “phiên bản giáo dục gia đình của Thái Thập Tam”, Tiêu Phàm lập tức cảm thấy kết hôn với cô chính là ác mộng, thế là Tiêu Phàm bỗng nhiên

phản kháng một cách kịch liệt, hắn hét to lên: “Không được! Tuyệt đối không được!”

Nhìn thấy phản ứng của Tiêu Phàm, Thái Thập Tam đột nhiên cảm thấy rất oan ức, là đứa con gái được đại ca xã hội đen thương yêu nhất, từ nhỏ đến lớn không có ai dám nghịch ý cô cả, ngay cả mười hai người anh trai lớn hơn cô một chút cũng phải làm theo ý của cô, chịu đánh chịu nhận.

Vì vậy khi quyết định của cô bị Tiêu Phàm phản kháng một cách kịch liệt như vậy, trong lòng Thái Thập Tam rất bất mãn, thế nhưng ý muốn chiếm hữu Tiêu Phàm lại càng lúc càng mãnh liệt hơn, cô bĩu môi: “Tại sao lại không được, em ra điều kiện tốt như vậy cho anh, anh không thèm cân nhắc gì mà đã từ chối, em tệ như vậy sao!”

Thái Thập Tam đứng lên từ cái ghế thái tử theo phong cách châu Âu kia, cô rút cái ống thép bên hông ra, đột nhiên đập về phía Tiêu Phàm, sau đó đúng vào lúc sắp chạm đến chóp mũi của Tiêu Phàm, ống thép đột nhiên ngừng lại, Thái Thập Tam trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt có khuynh hướng xâm lược rất mạnh.

Tiêu Phàm cũng nhìn chăm chú vào Thái Thập Tam trước mắt mình, vẻ mặt kiên quyết.

…

Nói thừa, chuyện liên quan đến việc lớn cả đời của mình, Tiêu Phàm tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, hắn mà kết hôn với Thái Thập Tam thì tương đương với việc gia nhập xã hội đen, một người chỉ muốn sống cuộc sống của người bình thường như Tiêu Phàm đâu thể nào chịu được, vì vậy cho dù bị đánh chết thì Tiêu Phàm cũng sẽ không thỏa hiệp.

Muốn sống cuộc sống của người bình thường, vậy thì đương nhiên là Tiêu Phàm phải kết hôn với một cô gái bình thường rồi.

Sở dĩ Tiêu Phàm có sức miễn dịch mạnh mẽ đối với những đội viên ở trong trận doanh Ác Ma, cũng là do Tiêu Phàm biết mấy tên kia đều là quái thai có tâm lý biến thái, thế nên hắn theo bản năng xa cách với các cô.

Tuy rằng Thái Thập Tam là người bình thường, thế nhưng bối cảnh gia đình cô lại quá biến thái, đối với chuyện này, Tiêu Phàm cũng sẽ không chấp nhận để cho Thái Thập Tam trở thành đối tượng yêu đương của mình.

…

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cứ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nhau như vậy một lúc, sau đó thì viền mắt của Thái Thập Tam từ từ đỏ lên, ống thép chỉ vào Tiêu Phàm cũng buông xuống, cô đưa tay lau mắt, miệng nhỏ méo lại, rất là đáng yêu.

Bởi vì Thái Thập Tam cảm thấy lần này cô đã trả giá rất nhiều sự cố gắng, đã nhượng bộ Mệnh Phàm rất nhiều, ai ngờ cái tên gọi là Mệnh Phàm này lại không cảm kích, thực sự là vô cùng uất ức mà.

Vừa uất ức thì trong lòng Thái Thập Tam liền cảm thấy khó chịu, vừa khó chịu thì Thái Thập Tam liền…

…

Tiêu Phàm có thể thấy được đây là dáng vẻ sắp khóc của cô gái nhỏ, bây giờ Thái Thập Tam có vẻ vô cùng oan ức, khiến Tiêu Phàm cảm thấy không đành lòng cho lắm, thế nhưng bây giờ cũng không phải là lúc Tiêu Phàm có thể đau lòng cho Thái Thập Tam…

Không chỉ có một mình Tiêu Phàm thấy được dáng vẻ lúc này của Thái Thập Tam, tứ đại hộ pháp vô cùng cưng chiều Thái Thập Tam của Long Hổ Bang cũng nhìn thấy, vốn bốn cái tên này đã cực kỳ ghen ghét Tiêu Phàm rồi, bây giờ họ lại nhìn thấy đại tỷ của mình sắp khóc, bị kích thích như vậy thì sao họ có thể nhịn được nữa chứ…

Thế là tầm mắt của Tiêu Phàm lại tối lại lần thứ hai…

“Mày nghĩ mày là ai thế, ở trước mặt đại tỷ của chúng ta lại giả vờ giả vịt cái gì hả!”

“Đã khó chịu với mày từ lâu, bây giờ còn dám chọc cho đại tỷ tức giận, tao đánh chết mày!”

“Tiên sư nó, tao không nhịn được nữa rồi, lần này nhất định tao phải quăng mày xuống biển cho cá mập ăn!”

…

Những tiếng mắng chửi này rất ầm ĩ, lại hơi mơ hồ, ầm ĩ vì có quá nhiều người nói chuyện, mơ hồ vì Tiêu Phàm cách phía bên ngoài một tầng bao tải dày nặng, không nghe rõ âm thanh bên ngoài cho lắm.

Đúng vậy, Tiêu Phàm lại bị trùm bao tải, không chỉ vậy, hắn còn được một đám đàn em của Bang Long Hổ phục vụ đặc biệt, “xoa bóp toàn thân”.

…

Lúc Tiêu Phàm ra khỏi bao tải và nhìn thấy ánh sáng lần thứ hai, hắn cảm thấy mình đã bị “xoa bóp” đến mức xương cũng “mềm” luôn, hoặc phải nói là khung xương muốn vỡ luôn thì chính xác hơn.

Sau khi ra khỏi bao tải thì ánh mắt của Tiêu Phàm vẫn như cũ, thậm chí còn hung ác hơn trước, dù sao tự dưng bị người ta trùm bao tải chà đạp một hồi, chỉ cần là người thì trong lòng đều sẽ sinh ra sự oán giận.

Thái Thập Tam cũng không cam lòng yếu thế, cô vẫn dùng ánh mắt hung ác để đáp lễ Tiêu Phàm, chỉ là đôi mắt thoáng hiện màu hồng và cái miệng nhỏ đang mím lại một cách đáng yêu kia đã làm cho cô có vẻ yếu đuối hơn rất nhiều.

Thái Thập Tam thấy Tiêu Phàm trừng mắt nhìn mình, cảm thấy vô cùng đáng ghét, thế nhưng cô lại cảm thấy hơi yêu thích, bởi vì từ trước đến nay chưa từng có ai dám đối xử với cô như thế, vậy thì có thể chứng minh người đàn ông mà cô lựa chọn rất chính xác.

Bầu không khí rất nặng nề và ngột ngạt, không giống với Tiêu Phàm đang “hãm sâu trong nguy hiểm” nên không dám ăn nói lung tung, Thái Thập Tam rốt cuộc cũng không nhịn được sự ngột ngạt này mà đập tan sự bình tĩnh đó: “Mệnh Phàm, rốt cuộc thì anh muốn sao hả! Phải làm gì thì anh mới chịu trở thành người đàn ông của Thái Thập Tam em chứ!”

Câu nói này giống như chỉ trích, giống như oán giận, càng giống đang làm nũng hay đang chơi xấu, nhiều loại giọng điệu nũng nịu đầy mập mờ hợp thành một khối, khiến cho nội tâm của Thái Thập Tam càng phức tạp hơn.

Thế nhưng tâm trạng lúc này Tiêu Phàm không hề giống Thái Thập Tam, bởi vì Tiêu Phàm trải qua nhiều cực khổ ở trong tay của Bang Long Hổ như vậy, tâm tư của hắn cũng đã trở nên đơn giản và thông suốt, bây giờ trong đầu của hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là chạy trốn, mặc kệ những cái tên đáng ghét này, rời khỏi địa điểm nguy hiểm như Bang Long Hổ đây.

Thế là Tiêu Phàm chém đinh chặt sắt nói với Thái Thập Tam: "Thả tôi ra!"

Lời nói của Tiêu Phàm rất bá đạo, làm cho Thái Thập Tam rung động đến mức ửng đỏ cả gò má.

"Thả anh ra, anh sẽ đồng ý với em sao?"

Tiêu Phàm không lên tiếng, đi theo Thái Thập Tam, đùa gì vậy, hắn kiên quyết không gia nhập xã hội đen.

Thái Thập Tam thấy Tiêu Phàm nói câu "thả tôi ra" xong thì không để ý đến mình nữa, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết phải làm thế nào cho phải, cứ mắt to trừng mắt nhỏ hoài như vầy cũng không ổn lắm đâu.

"Quân Sư Xấu Bụng, mở trói cho anh ấy, thả anh ấy ra."

Quân Sư Xấu Bụng nghe được mệnh lệnh của Thái Thập Tam, gã nhìn về phía Thái Thập Tam, sắc mặt có vẻ lo lắng: "Nhưng nó…"

"Tôi biết chú đang lo lắng điều gì, thế nhưng cứ yên tâm đi, anh ấy không có cơ hội đâu." Thái Thập Tam tự tin nói.

"Chẳng qua tôi cảm thấy nếu mở trói cho nó sẽ tạo thành phiền phức cho chúng ta, có điều, nếu đại tỷ đã nói vậy, vậy cũng được."

…

Không có cơ hội? Cô tự tin như vậy sao? Có cơ hội hay không không do mấy người quyết định!

Mấy người mở trói cho tôi, tôi còn không tìm được cơ hội để chạy trốn sao? Tôi là Tiêu Phàm, mấy người quá khinh thường năng lực của tôi rồi!

Chương 332: Oán (1)

Chương 332: Oán (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm cảm nhận được dây thừng đang buộc chặt người mình đang từ từ lỏng đi, biểu cảm ở trên mặt bắt đầu trở nên vui sướng…

Tiêu Phàm cảm thấy có chút khẩn trương nhưng hắn đã chuẩn bị tốt rồi, một khi tháo được sợi dây thừng đang buộc trên người hắn ra, kỹ năng của bản thân trong trò chơi này không còn bị hạn chế, khoảnh khắc đạt được tự do đó hắn sẽ bắt đầu ngay kế hoạch mà hắn đã chuẩn bị trước trong đầu…

Chỉ cần đào thoát đucợ khỏi nơi đen tối này, Thái Thập Tam muốn gả cho ai thì gả, hắn cũng không muốn bị kéo xuống nước đâu.

Cảm giác được sự trói buộc trên người mình bắt đầu thả lỏng, Tiêu Phàm định xoay người sang chỗ khác, nhanh chân chạy trốn nhưng lúc này, Tiêu Phàm lại nhìn thấy vẻ mặt tự đắc của Thái Thập Tam đang búng tay…

Ngón tay của Thái Thập Tam rất tinh tế, làn da trắng mịn nhưng tiếng búng tay lại rất vang, lại càng vang to hơn trên thảo nguyên rộng lớn này, nhưng tiếng búng tay tiếp theo đó của Thái Thập Tam lại vô cùng trầm thấp, khiến cho Tiêu Phàm có chút hoảng hốt.

Sau khi Tiêu Phàm đi tới trận doanh Thú Nhân, bởi vì bị quản chế hành động nên chỉ có thể ngồi một chỗ, không thể biết được nhiều nơi, phần lớn thời gian đều tập trung ở tấm "gương" phẳng đang đặt trước người hắn này.

Lúc này, Tiêu Phàm có cảm giác khó chịu, không biết là khó chịu người trong gương này, hay là tấm "gương".

Bây giờ, sợi dây thừng trói Tiêu Phàm đã được tháo ra, Tiêu Phàm đứng lên, tầm mắt đã ở một độ cao khác, cảnh vật phía trước cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc Tiêu Phàm ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu lên chỉ có Thái Thập Tam, cúi đầu xuống chỉ chỉ có cỏ mọc dại, sao có thể nhận biết được tình huống xung quanh.

Bây giờ, Tiêu Phàm phóng tầm mắt ra xa, phát hiện xung quanh mình đều là những người chơi, phải nói là người của bang Long Hổ thì chính xác hơn, bởi vì nét mặt của bọn họ đều như hung thần, cách ăn mặc thì như lưu manh, trong tay cầm dao cắt hoa quả, nét mặt nghiêm nghị.

Lúc này bọn họ đang đứng vây quanh ngọn núi mà Tiêu Phàm đang đứng, không có chút khe hở nào cả.

Sau khi cởi được trói muốn trốn đi, Tiêu Phàm cũng không có cách nào để đi tiếp, bởi vì hắn không biết phải chạy về hướng nào, người của bang Long Hổ vây xung quanh đây quá nhiều, nhiều đến mức da đầu của Tiêu Phàm phải run lên.

…

“Tôi biết ông đang lo lắng điều gì nhưng yên tâm đi, hắn không có cơ hội đó đâu.”

Tiêu Phàm nhớ tới lời nói lúc trước của Thái Thập Tam, trong lòng đã vô cùng rõ ràng, đã bố trí được người canh giữ dày đặc chẳng trách Thái Thập Tam lại tự tin như vậy.

Mồ hôi chảy đầy trên trán Tiêu Phàm, hắn nhìn xuống đám người chi chít như ma trận phía dưới suy nghĩ xem rốt cục mình nên làm gì bây giờ.

Đối mặt với một số lượng người lớn như vậy, nếu bản thân hắn mạnh mẽ vọt vào trong có lẽ sẽ bị đánh cho đến xương cốt cũng chẳng còn nhưng nếu không thử một lần, làm sao hắn có thể rời khỏi đây được?

Đúng rồi, nếu hắn không thể trực tiếp xông vào thì có thể gián tiếp mà. Đó chính là cái gọi là bắn người thì bắn ngựa đầu tiên, bắt giặc thì bắt vua trước, nếu hắn có thể ra tay với người phụ nữ mà ngay cả Tịch Dương cũng không đấu lại được – Thái Thập Tam này thì có lẽ vẫn có một đường sống.

Trong lòng đã có quyết định, Tiêu Phàm sẽ bắt Thái Thập Tam làm con tin của mình, đợi đến khi nào phá được vòng vây thì mới thả cô ta ra.

Đáng tiếc là cho dù suy nghĩ của Tiêu Phàm có đẹp đến mấy nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc, đợi đến sau khi Tiêu Phàm trong khi nghĩ xem mình nên hành động như thế nào hồi tỉnh lại thì phát hiện ra không biết từ khi nào bên cạnh của Thái Thập Tam lại có mấy tên cao thủ cấp cao.

Bốn tên đứng bên cạnh Thái Thập Tam thoạt nhìn đều có thực lực mạnh mẽ, để có thể đứng bên cạnh Thái Thập Tam thì có lẽ địa vị trong bang cũng không hề thấp, nếu như Tiêu Phàm không đoán lầm thì bốn người này chính là Tứ Đại Hộ Pháp của "Thái Thượng Hoàng" bang Long Hổ, Đại Ca Cầm Đầu, Bạch Diện Thư Sinh, Quân Sư Xấu Bụng và Đòi Nợ Lưu Manh.

Cứ như vậy, tình cảnh hiện giờ của Tiêu Phàm đang dần đi vào chỗ chết, Tiêu Phàm vốn tưởng rằng sau khi cởi được trói, bản thân sẽ có thể dựa vào chính thực lực của mình để thoát khỏi đây, ai người bang Long Hổ đã sớm có chuẩn bị, vây hắn lại chỗ này, Tiêu Phàm cười khổ: "Tôi chỉ là một người thường, các người cần gì phải tốn nhiều công sức bày người như công hội đi đánh boss vậy, đến mức như vậy sao?"

"Mệnh Phàm, anh đừng coi thường bản thân như vậy, bây giờ trong game này ai mà không biết "Lich King" cơ chứ, chúng tôi làm như vậy cũng để không làm mất giá trị mấy từ "Lich King của nah mà thôi." Quân Sư Xấu Bụng cười quỷ quái, trong giọng nói thể hiện tất cả đã được suy tính trước.

Lich King, mẹ nó, lại là Lich King.

Cái này rốt cục là sinh ra từ chỗ nào chứ, từ khi hắn bị ghép với mấy từ này, vận may của hắn không hề thấy xuất hiện.

"Thả tôi đi đi, chúng ta không thù không oán, cần gì phải làm như vậy chứ, tổn thương hòa khí." Tiêu Phàm đau khổ cầu xin một lần.

“Ngại quá, tôi mất bao công sức để bắt anh lại, làm sao có thể thả đi, trừ phi anh đồng ý với điều kiện của đại tỷ của chúng tôi, nếu không hôm nay anh đừng mơ có thể rời khỏi nơi này!” Lưu Manh Đòi Nợ bên cạnh Quân Sư Xấu Bụng kêu to.

“Xem ra, hôm nay chúng ta không thể giữ hào khí được nữa rồi.” Tiêu Phàm thở dài.

Bọn người bang Long Hổ kia chỉ vì Thái Thập Tam vô duyên vô cớ muốn lấy hắn là chồng mà nhốt hắn ở đây chuẩn bị làm “áp trại tướng công”. Cụm từ “áp trại tướng công” này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện trong game này nhưng không hề quang vinh chút nào.

Một người đàn ông bị ép cưới vợ thật sự là một sự việc khiến người cho người ta cảm thấy bị sỉ nhục, huống chi gia cảnh của người vợ này lại khủng bố như vậy, có khi sau khi về nhà hắn chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng nếu không có khi ngay cả đi toilet cô ta cũng không cho đi, thậm chí hủy hoại cả cuộc sống của hắn.

Vì để tránh cho sau này hối hận, Tiêu Phàm tuyệt đối không thỏa hiệp với việc này.

Đương nhiên còn có một phương pháp nữa để Tiêu Phàm chạy khỏi nơi này, đó chính là tự sát để quay lại điểm bắt đầu, nhân cơ hội đó thoát khỏi sự khống chế của bang Long Hổ.

Nhưng phương pháp này làm hắn rất khó chịu, Tiêu Phàm hoàn toàn không muốn sử dụng, hơn nữa, bang Long Hổ bố trí nhiều người ở đây như vậy thì nếu hắn có chết thì cũng đã ở trong kế hoạch của bọn họ rồi, xem ra thực sự là không còn lối thoát rồi.

Nhưng Tiêu Phàm không hề sợ hãi, trước kia hắn đã đánh nhau với bang Ác Long rồi, đều là những bang phái lớn, bang Long Hổ và bang Ác Long có gì khác biệt đâu.

Tuy rằng khi đó hắn còn mang theo cả bọn Hổ Nữu và vượn Hắc Phong nhưng cho dù bây giờ hắn chỉ có một mình, Tiêu Phàm cũng không e ngại gì cả bang Long Hổ!

Đánh không được thì cùng lắm là chết nhưng trước khi chết, Tiêu Phàm muốn kéo vài tên đi trước làm đệm lưng.

Tiêu Phàm rút thương Forstmourne trong ba lô ra, cây thương tỏa ra hơi lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Thông qua hành động này, Tiêu Phàm đã thể hiện thái độ của bản thân, thế cục cũng đã rõ ràng rồi.

Thương Forstmourne tỏa ra ánh sáng u tối trước mắt mọi người, rất nhiều tiếng kim loại cọ xát cũng vang lên, đó chính là tiếng vũ khí của người trong bang Long Hổ.

Người của bang Long Hổ biết rằng chuẩn bị phải chiến đấu, trong mắt bắt đầu sáng lên, trong lòng trở nên hưng phấn, bởi vì đối thủ của bọn họ chỉ có một người, tuy rằng danh vọng của người này trong game là rất lớn nhưng bọn họ không hề sợ hãi bởi vì bọn họ thích đánh tập thể, bất kể là trong cuộc sống thật hay là trong trò chơi, đánh tập thể là việc giải trí mà người trong bang Long Hổ thích nhất, hơn nữa lần này rất nhiều an hem cùng nhau tiến lên đánh một người, vậy thì có gì đánh sợ chứ.

…

Vũ khí của mọi người đã sáng lên, mũi đao chỉ về phía Tiêu Phàm đang đứng giữa, Tiêu Phàm cũng nắm chặt lấy thương Forstmourne của mình, lòng bàn tay đã ướt nhưng không ai động cả, bởi vì bọn họ đều đang đợi một tín hiệu.

Chương 333: Oán (2)

Chương 333: Oán (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chiến đấu vô cùng căng thẳng, hiện tại bất luận trong sân là ai, chỉ cần nhúc nhích một chút thôi cũng trở thanh tín hiệu bắt đầu cuộc chiến.

Lúc này, rốt cục đã có người làm ra động tác phá vỡ sự bình tĩnh này nhưng trận đấu vẫn chưa bắt đầu bởi vì người lên tiếng chính là Thái Thập Tam…

“Em đối với anh tốt như vậy, sau khi cởi trói cho anh, việc đầu tiên anh làm chính là rút vũ khí ra hung ác chĩa vào em sao.”

Thái Thập Tam nhìn thẳng vào hai mắt Tiêu Phàm, trong mắt đầu đau khổ, hai mắt u oán khiến cho lòng Tiêu Phàm không khỏi mềm đi một chút…

Bạn đã từng thấy oán phụ chưa?

Tiêu Phàm chưa từng nhìn thấy.

Nhưng hắn có thể chắc chắn ánh mắt của Thái Thập Tam lúc này cũng không khác lắm với ánh mắt của một oán phụ.

Đàn bà đúng là sinh vật giỏi diễn tả tình cảm của mình, những oán giận sâu đậm trong mắt Thái Thập Tam khiến lòng Tiêu Phàm mềm nhũn, trạng thái chiến đấu căng thẳng cũng đột nhiên giảm hẳn xuống, đột nhiên hắn có cảm giác mình giống như mình đang thiếu nợ Thái Thập Tam vậy.

Nhưng mà Tiêu Phàm nhanh chóng hồi lại tinh thần, lại siết chặt thanh Frostmoure đang tỏa ra khí lạnh trong tay.

…

Rốt cuộc oán khí lớn như vậy của cô nàng Thái Thập Tam này ở đâu ra vậy chứ? Thời gian hắn và cô ta tiếp xúc còn chưa uống được một ly trà, giờ cô nàng này lại nhìn hắn giống như người vợ nhìn người chồng đã ruồng bỏ mình vậy, hắn cảm thấy thật sự rất oan uổng!

…

Tâm trạng của Tiêu Phàm nhanh chóng bình thường trở lại, nhưng sự dao động trong nháy mắt đó vẫn bị đôi mắt tinh của Thái Thập Tam nhìn thấy.

Nếu lời nói của cô đã có tác dụng, Thái Thập Tam nói tiếp: “Sao anh có thể như vậy, em tự nhận bản thân là một người không tồi có thể đưa lại cho anh rất nhiều thứ, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền. Em đã lên một kế

hoạch tốt cho tương lai như vậy vì anh, anh chỉ cần đồng ý làm người đàn ông của em, em sẽ lập tức phái người đưa anh tới Hồng Kong gặp ba em. Sau đó anh cũng có thể được giao làm đường chủ của Long Hổ Bang, rảnh rỗi thì có thể dẫn anh em tới khu vực của anh kiếm chút phí bảo hộ. Nếu cảm thấy quá chán, anh cũng có thể tới xxx rồi đổi chác vài món súng ống đạn dược với những người bạn bên phía Tam Giác Vàng. Chỉ là đổi súng ống đạn dược thôi nhé, dù bên phía Tam Giác Vàng sản xuất rất nhiều ma túy, nhưng chuyện làm ăn về mảng ma túy này từ trước tới giờ Long Hổ chúng ta không nhúng tay vào…"

Thái Thập Tam nói ra vô cùng tự nhiên, nhưng cô càng nói thì sắc mặt của những người trong Long Hổ Bang đều thay đổi theo, vẻ mặt của Tiêu Phàm cũng bắt đầu ủ rũ, lần này hắn chết chắc rồi.

Không biết Thái Thập Tam thật sự khờ hay là giả ngu mà nói cho hắn biết về mấy tin tức vốn không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, hắn hiểu rất rõ giờ hắn đã bị cô ta kéo xuống nước, quan hệ với Long Hổ Bang ngày càng không rõ ràng.

…

"Nhóc con, nghe thấy không?" Lời nói âm hiểm của Quân Sư Xấu Bụng hoàn toàn không giống lúc trước, lần này trong sự âm hiểm còn tỏa ra một luồng sát khí.

"Không có không có, tôi không nghe gì cả, tôi bị bệnh lãng tai, bình thường đều phải có máy trợ thính mới nghe được, những lời vừa rồi, tôi hoàn toàn không nghe thấy."

Tiêu Phàm vội vàng chối bỏ. Đùa sao? Biết những chuyện vừa rồi chắc chắn sẽ phải chết.

"Vậy sao cậu nghe được câu hỏi của tôi?" Ánh mắt của Quân Sư Xấu Bụng nheo lại thành một đường thẳng, nhìn Tiêu Phàm chăm chú, trong ánh mắt hơi lạnh lẽo.

"Ha ha…" Tiêu Phàm lúng túng cười.

“A a…” Quân Sư Xấu Bụng cũng a a đáp lại.

…

“Cười gì hả! Giờ cho mày hai lựa chọn: Một, gả cho chị cả của bọn tao, thành thành thật thật làm “Áp trại tướng công”, hai, đợi tới lúc bọn này tìm được địa chỉ nhà mày thì sẽ giết sạch cả nhà mày.”

Pháp trượng trong tay Quân Sư Xấu Bụng đột nhiên giẫm mạnh xuống đất, trên thảm cỏ bỗng nhiên xuất hiện một lỗ thủng rất sâu.

Gả? Áp trại tướng công?

Những chuyện này Tiêu Phàm hoàn toàn không để ý, hắn chỉ để ý tới bốn chữ “giết cả nhà mày!”.

Trời ơi! Hắc đạo đúng là quá hung tàn! Đáng sợ quá!

Tiêu Phàm muốn bầu không khí bớt căng thẳng hơn: “Tại sao?”

“Tại sao? Mày biết còn hỏi, mày đã biết nhiều chuyện cơ mật của Long Hổ Bang như vậy, chẳng lẽ còn muốn tiêu dao tự tại bên ngoài sao? Bây giờ gả cho chị cả của bọn này chính là đường sống duy nhất của mày.”

Quân Sư Xấu Bụng lộ vẻ hung hăng, uy hiếp khiến trong lòng Tiêu Phàm thầm kinh ngạc và sợ hãi. Nhưng hắn cũng nhìn thấy trong mắt vị chị cả Thái Thập Tam đứng sau lưng Quân Sư Xấu Bụng lộ ra một tia giảo hoạt.

Bỗng chốc Tiêu Phàm hiểu ra mọi chuyện, không ngờ ông đây lại bị một thiếu nữ ngực phẳng tính kế?

Hơn nữa còn chơi lớn như vậy, khí thế vô cùng lớn, thông báo những chuyện cơ mật của bang phái để kéo hắn xuống nước, Thái Thập Tam này đúng là một con đàn bà ngực phẳng ác độc!

Nhưng đây không phải là lúc để hắn thầm mắng Thái Thập Tam, hôm nay hắn nên làm gì đây?

Lúc trước Tiêu Phàm có gan tranh cao thấp với Long Hổ Bang là vì hắn biết cãi nhau ầm ĩ trong trò chơi chỉ làm cho hắn mất điểm kinh nghiệm thôi, nhưng hôm nay hắn đã biết quá nhiều, những tên côn đồ hung ác này còn uy hiếp muốn giết cả nhà hắn.

Đây không phải chuyện đùa, mạng người quan trọng!

Hiện tại công nghệ phát triển, chỉ cần những người trong thế giới thật có quyền thế lớn thì chuyện tìm ra địa chỉ của một người bình thường hoàn toàn không phải vấn đề, hơn nữa đối phương còn là bang phái hắc đạo lớn ở Hồng Kong - Long Hổ Bang.

Nếu Long Hổ Bang thật sự điều tra ra địa chỉ nhà hắn, nói không chừng thật sự sẽ có người tới cửa chém chết hắn, nghĩ đến đây, nhịp tim Tiêu Phàm đập nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Chúng ta có thể bình tĩnh lại chút được không? Miệng của tôi rất chặt, thủ khẩu như bình, chỉ cần mọi người thả tôi ra, những chuyện hôm nay tôi sẽ làm như không biết, cũng sẽ không nói với bất kỳ ai, tôi có thể thề độc!" Tiêu Phàm giơ ba ngón tay lên, ra vẻ sẽ phát lời thề.

Quân Sư Xấu Bụng thấy vậy thì cười nham hiểm: "Ha ha, người chết mới là kẻ giữ miệng tốt nhất…"

Vừa nói, đám người Long Hổ Bang lại tiếp tục vây quanh người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nuốt nước bọt: "Tự do yêu đương được tôn như thần thánh, bây giờ là thời đại nào rồi, nam nữ tự do yêu đương rồi cần thời gian tìm hiểu lẫn nhau, tục ngữ có câu, dưa hái xanh không ngọt, các anh vội vàng như vậy, ép buộc tạo ra hôn nhân cũng không phải chuyện gì tốt đẹp, có thể sẽ còn làm hại cả hạnh phúc cả đời của chị cả các người đấy!"

Dưới tình hình căng thẳng như thế này, Tiêu Phàm cũng không biết hắn đang nói cái gì. Trước đây dù hắn đã từng đi bán hàng, khả năng ăn nói không tồi, nhưng khả năng ăn nói không thể so sánh với chuyện tình yêu liên quan tới tâm hồn giao thoa này. Dù thế nào thì lúc bán "Đại lực hoàn" cũng không cần có kiến thức về tình yêu và tâm hồn có giao thoa hay không.

Giờ hắn đang ở trong tình huống vô cùng khẩn cấp, chỉ có thể nói lung tung kéo dài thời gian, nói thêm vài câu làm dịu không khí lại, hoặc nói đổi trắng thay đen, ngựa chết nói thành ngựa sống thôi.

Nhưng không ngờ là lại có tác dụng…

“Là thế sao? Chị cả, người trẻ tuổi các chị thích kiểu như vậy sao?” Quân Sư Xấu Bụng nghi ngờ hỏi.

“Không biết nữa, hình như bạn của tôi từng nói, chuyện này cũng khá vui vẻ.” Thái Thập Tam nhớ lại.

Tiêu Phàm nhìn Thái Thập Tam, nói thừa, con gái ở cái tuổi này của cô đương nhiên chỉ thích nói mấy kiểu tình cảm cẩu huyết, não tàn rồi.

“Vậy thì tốt, mày nói cần tìm hiểu lẫn nhau đúng không? Vậy tao sẽ cho mày đi tìm hiểu chị cả của chúng ta. Đúng lúc bây giờ bọn tao đang óc một nhiệm vụ sử thi, mày hãy lập một tổ đội với bọn tao rồi cùng hoàn thành đi. Nhân cơ hội này, hai người hãy giúp đỡ, tìm hiểu lẫn nhau, tới khi hiểu rõ rồi thì lập tức kết hôn. Nếu chị cả của bọn tao mà không thích mày thì mày chỉ có con đường chết, rõ chưa? Còn nữa, tuyệt đối không đượng nghĩ tới chuyện chạy trốn, nếu mày dám chạy thì cứ chuẩn bị tinh thần bị Long Hổ Bang truy sát đi.”

Chương 334: Anh Rể

Chương 334: Anh Rể

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe mấy lời của Quân Sư Xấu Bụng, Tiêu Phàm cảm thấy lạnh cả người, nhưng tình hình lúc này tốt hơn lúc nãy nhiều, dù hắn vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi ma chưởng của bọn họ, nhưng chỉ cần có thêm thời gian, hắn cảm thấy mình có thể từ từ rời khỏi đây. Giờ chuyện quan trọng nhất là bảo vệ tính mạng mình.

Hơn nữa, hắn cũng từng nghe nói về cái nhiệm vụ truyền thuyết này. Dù sao giờ hắn cũng không có gì để làm, đi theo bọn họ làm nhiệm vụ truyền thuyết này cũng không phải chuyện gì tệ lắm.

"Được rồi."

Vì vậy, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng đồng ý với yêu cầu của Quân Sư Xấu Bụng.

Tiêu Phàm vừa dứt lời, Thái Thập Tam lập tức vui vẻ đi ra từ sau lưng tứ đại hộ pháp: "Tốt quá, rốt cuộc anh cũng đồng ý, chồng ơi…"

Hai chữ "chồng ơi" này của Thái Thập Tam vô cùng ngọt ngào và mềm mại, trong lòng Tiêu Phàm thầm rùng mình, vừa định giải thích cho cô hiểu là mình chỉ đồng ý đi làm nhiệm vụ chứ không phải đồng ý làm chồng cô, nhưng Thái Thập Tam lại đi trước hắn một bước, lập tức ra lệnh cho đám anh em phía sau: "Còn không mau chào anh rể đi!"

"Chào anh rể!"

Tiếng gào thét vô cùng trật tự vang lên, khí thế vô cùng mạnh mẽ, trên thảo nguyên của trận doanh Thú Nhân đột nhiên dội lên từng trận sóng âm vang dội, giống như một luồng gió nhẹ thoảng qua tạo lên một luồng sóng xanh biếc vô cùng lớn.

"Chào đại ca!"

Tiếng chào đồng loạt vô cùng khí thế của đám người bang Long Hổ, làm cho ngay cả Tiêu Phàm từ nãy đến giờ luôn trong tình trạng sốt sắng cũng hú hồn.

Tiêu Phàm rốt cuộc cũng biết được vì sao lại có nhiều người thích làm lão đại hắc bang như vậy rồi. Phải nói chỉ với một tiếng gọi vô cùng tôn kính này đã là một sự hưởng thụ không tệ cho tâm trạng, cái cảm giác thoải mái khi được tôn sùng thật sự vô cùng khiến người ta say mê.

Nhưng sự hưởng thụ của Tiêu Phàm cũng không tiếp tục được bao lâu, bởi vì bỗng nhiên có một thân thể dán lên người Tiêu Phàm, ôm chặt lấy cánh

tay hắn.

Bởi vì gần sát quá mức nên Tiêu Phàm có thể cảm nhận được phần ngực có chút khiêm tốn đến bi ai, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thương hại.

Vì sao lại thương hại ư?

Tiêu Phàm dù có hứng thú với oppai nhưng lần đầu gặp Tuyết Dạ, cái ôm của Tuyết Dạ vẫn có thể làm cho Tiêu Phàm sinh ra ảo ưởng. Thế mà Thái Thập Tam là một nữ nhân chân chính lại bằng phẳng đến nỗi không thể làm cho Tiêu Phàm sinh ra chút xíu rung động nào. Như thế này không phải là đáng buồn chứ còn gì nữa.

(*Oppai tiếng nhật có nghĩa là ngực)

Là con gái mà ngực ngay cả Tuyết Dạ cũng không bằng. Nếu cái này đều không đáng thông cảm thì còn có cái gì đáng thông cảm nữa đây.

…

Thái Thập Tam sau khi bảo các tiểu đệ chào hỏi Tiêu Phàm thì không thể chờ đợi được nữa, kéo cánh tay Tiêu Phàm vào ngực mình, cọ cọ Tiêu Phàm giống hệt như một con mèo, nét mặt lại còn vô cùng ngọt ngào.

Thế nhưng cùng lúc với động tác của Thái Thập Tam, Tiêu Phàm lại nghe ở đâu đó vang lên tiếng ken két ken két.

Tất nhiên đó không phải là âm thanh Thái Thập Tam phát ra, mặc dù người này là một cái ván giặt đồ, nhưng chất gỗ vẫn chưa đến mức cứng ngắc như vậy, không đến nỗi mới cọ cọ hai lần mà đã phát ra cái tiếng kinh khủng như thế rồi.

Những âm thanh này phát ra răng, khi răng trên và răng dưới cọ nhau dữ dội.

Tứ đại hộ pháp của bang Long Hổ thấy chủ nhân nhà mình ôm người nào đó ngực, lại còn vô cùng ngọt ngào thì ghen tức lắm. Hai tay nắm thành hai quả đấm, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm mà nghiến răng nghiến lợi. Âm thanh

ken két này chính là do bọn hắn cắn chặt hai hàm sau đó mài qua mài lại mà ra.

Tiêu Phàm nhìn bốn tên hung thần ác sát trước mặt, trông thấy bọn hắn hệt như có thâm cừu đại hận gì đó với mình thì không kìm lòng được mà nuốt nước miếng một cái. Chợt nhớ lại Thái Thập Tam đang dán vào cánh tay mình, mới cảm thấy không được ổn cho lắm.

Thái Thập Tam tuy phẳng thì phẳng thật nhưng dựa sát rạt vào người mình như thế này, nói cho cùng thì nam nữ thụ thụ bất thân mà. Với lại Tiêu Phàm biết bây giờ thân mật quá mức với Thái Thập Tam cũng không tốt, bởi vì sau này nhỡ đâu mình và cô nàng xa nhau thì sự tức giận và oán hận bang Long Hổ sẽ càng dữ dội hơn nữa.

Nhưng bây giờ nên làm sao mới gỡ được Thái Thập Tam ra khỏi cánh tay mình đây, con bé này chính là một tiểu tổ tông của bang Long Hổ, đánh là không thể nào rồi, khuyên bảo là có cảm giác không được lắm, chỉ cần nhìn vào cái tính bất lương của Thái Thập Tam là biết, nghe lời mới là lạ ấy.

Tiêu Phàm cảm nhận Thái Thập Tam đang áp sát vào người mình, trong lòng rất buồn rầu. Bởi vì hắn không cảm giác được chút xíu nào gọi là được ôm là diễm ngộ, cũng chả tồn tại bất cứ sự hưởng thụ nào để mà nói cả. Hơn nữa, hai đôi tai thú của Thái Thập Tam dựng thẳng lên, mặc dù trông rất đáng yêu nhưng lại chọc chọc vào da Tiêu Phàm có chút ngứa ngáy khó chịu.

…

Đúng vậy đó, có đôi khi thật sự không thể chịu được mấy thứ có lông xù xù mà, ngứa muốn chết.

Ngứa muốn chết?

Sao bây giờ gương mặt mình cũng ngứa nhỉ, lấy chiều cao của Thái Thập Tam thân cao thì tai thú của cô hoàn toàn không thể đụng đến mặt hắn được?

…

Một bóng đen quen thuộc lướt qua trước mắt Tiêu Phàm, Tiêu Phàm bắt đầu nổi điên: "Tom Cruise! Mày phắn khỏi đầu tao ngay!"

Tiêu Phàm đưa tay về phía con mèo đen trên đỉnh đầu, dùng sức quăng nó đi!

…

Đám Quân Sư Xấu Bụng thấy Tiêu Phàm bỗng nhiên hét lớn một tiếng, tưởng hắn muốn trở mặt đang định lấy vũ khí ra phòng bị thì chỉ thấy Tiêu Phàm bỗng vứt ra một con mèo đen không biết từ đâu.

Mèo đen?

"Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm lại ném ra một con mèo đen?

Chuyện này là sao đây?

Đám Quân Sư Xấu Bụng đang không hiểu chuyện xảy ra như thế nào.

Ngay lúc đám Quân Sư Xấu Bụng đang nghi hoặc, Tom Cruise luôn bị vứt đã thành thói quen, trình diễn một màn lộn mèo quay người một trăm tám mươi độ trên không trung, sau đó an toàn tiếp đất một cách vô cùng sang chảnh, không chịu nổi tính tình dở hơi của mình, nó mở miệng nói.

"Chào mọi người, ta là bạn của Mệnh Phàm, 'Ô Miêu Vương' Tom Cruise — meo! "

…

Không riêng gì bang Long Hổ mà Tiêu Phàm cũng cảm thấy vô cùng hoang mang với sự xuất hiện đột ngột của sủng vật Tom Cruise, không phải con mèo này bây giờ đang trong quán rượu Blue ở trận doanh Nhân Loại sao? Sao lại xuất hiện ở trận doanh Thú Nhân này.

…

"Là mày! Tao nhớ ra đã gặp mày ở đâu rồi, mày chính là con mèo trong quán rượu ở Antequera kia!" Quân Sư Xấu Bụng giật mình nói.

Tất nhiên, Quân Sư Xấu Bụng rất có ấn tượng với con mèo này, nếu như không có nó thì "Hành động đi bắt Tiêu Phàm" của bang Long Hổ bọn hắn cũng sẽ không thuận lợi đến vậy.

Nhưng tiếp theo đó, Quân Sư Xấu Bụng lại suy nghĩ đến một việc cực đáng sợ.

Thuận lợi? Đúng vậy, kế hoạch tác chiến lần này của chúng ta thực sự đã thuận lợi đến quá đáng.

Quân Sư Xấu Bụng làm cố vấn của công hội Bang Long Hổ, những hoạt động trí tuệ bình thường đều dựa vào hắn nhưng lúc này tế bào não đang lúc không nên sôi nổi thì lại sôi nổi hẳn lên…

Nếu như mình không tính sai thì con mèo đen này chắc hẳn là sủng vật của Mệnh Phàm. Sao sủng vật của Mệnh Phàm lại giúp mình thu hút sự chú ý của mọi người trong quán rượu chứ?

Hơn nữa, với trình độ ám côn của Lưu Manh Đòi Nợ bình thường thì ngay cả một con lợn rừng cũng không làm choáng được, vì lý do này nên mình còn chuẩn bị một loạt những phương án cưỡng ép bắt người. Thế nhưng hôm nay trạng thái của hắn lại vô cùng khác thường, một kích trí mạng, thẳng tay đánh ngã "Ô Yêu Vương" tiếng tăm lừng lẫy. Chẳng lẽ trình độ của Mệnh Phàm lại không bằng cả một con lợn rừng? Đây là điều không thể nào!

Thế nên hành động của chúng ta thuận lợi đến vậy khả năng cực lớn là do Mệnh Phàm chủ động phối hợp. Nhưng tại sao hắn ta lại muốn phối hợp hành động với chúng ta, vả lại, sao hắn có thể biết được kế hoạch của chúng ta chứ, hay là ngay từ đầu hắn đã chú ý đến bang Long Hổ chúng ta rồi?

Chương 335: Tổ Hợp Hai "Người" Nguy Hiểm

Chương 335: Tổ Hợp Hai "Người" Nguy Hiểm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ánh mắt Quân Sư Xấu Bụng liếc đến Thái Thập Tam đang say đắm Tiêu Phàm và Mệnh Phàm đáng ghét đứng bên cạnh, thầm nghĩ trong long. Khả năng tuyệt đối có thể, có thể là âm mưu của Mệnh Phàm!

Xem ra Mệnh Phàm toan tính cũng không vừa đâu! Không hổ là "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm. Ngay cả chúng ta bang Long Hổ thế mà hắn cũng dám động.

Không được, mình nhất định phải bảo vệ đại tỷ đầu thật tốt, và cả vạch trần âm mưu của Mệnh Phàm.

Thông qua một series não bổ tự cho là đúng, ánh mắt Quân Sư Xấu Bụng nhìn về phía Tiêu Phàm bỗng nhiên cảnh giác hơn, làm cho Tiêu Phàm không hiểu ra sao cả, tưởng mình có chỗ não đó đã chọc phải các đại lão hắc bang.

…

Tên duy nhất trong trận không có cảm giác căng thẳng chỉ còn lại Tom Cruise.

"Mới nãy mấy người gọi Mệnh Phàm là đại ca, ta cũng đã nghe được rồi đó nha. Bởi vì Tom Cruise ta là bạn của Mệnh Phàm nên mấy người cũng phải gọi ta một tiếng đại ca. Mấy người không biết đó thôi, may mà lúc nãy mấy người không động thủ với Mệnh Phàm, chứ nếu không mấy người đã bị ta giết không còn mảnh giáp rồi. Đừng có mà nghi ngờ lời của ta, ta vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, lúc nãy mấy người có ai phá hiện ra đâu, chỉ cần ta đột ngột duỗi móng vuốt sắc bén từ trong tối một cái thôi, hê hê… meo!"

Quân Sư Xấu Bụng nghe Tom Cruise nói như vậy thì càng chắc chắn hơn suy nghĩ trong đầu mình.

Mệnh Phàm đã sớm chuẩn bị, con mèo này mà cứ lên cạnh mình thì nó không khác gì ám tử. Thật ra Mệnh Phàm có thể thoát vây bất cứ lúc nào, chỉ cần để con mèo này giúp hắn cởi trói là được. Thế nhưng bây giờ Mệnh Phàm lại ngoan ngoãn theo chúng ta đến đây, chứng tỏ tất cả đều là kế hoạch mà hắn trù tính.

Chết tiệt! Chúng ta đã trúng kế rồi!

May mà sủng vật mèo của hắn trông cũng không quá thuần thục, không kìm được tính khí mà chạy ra, nhờ đó mình mới phát hiện được mánh khóe. Hành vi quẳng nó đi lúc nãy của Tiêu Phàm đoán chừng cũng là do nó không tuân theo kế hoạch nên Mệnh Phàm mới nổi điên lên.

Nghĩ vậy, gương mặt của Quân Sư Xấu Bụng trầm xuống, nhìn thoáng qua Tiêu Phàm, sau đó lại liếc mắt đến con mèo Tom Cruise dở hơi, tổ hợp một mèo một người này thật sự khá là nguy hiểm…

Đúng là như vậy, làm cố vấn thì nên suy nghĩ sâu xa hơn so với người khác đôi chút, nhưng nếu giống như Quân Sư Xấu Bụng không có tận cùng "Kỳ tư diệu tưởng" là không đúng.

Tiêu Phàm không biết bản thân đã bị dán mác "Nguy hiểm" trong lòng Quân Sư Xấu Bụng, nhìn gã cảnh giác mà nhìn chằm chằm mình cùng Tom Cruise, cảm thấy cực kì buồn cười.

Giết đến không còn mảnh giáp?

Từ bên trong bóng ma duỗi ra móng vuốt sắc bén?

Lời của một con mèo có thể coi là thật?

Cần phải khẩn trương đến như vậy sao?

Cái con Tom Cruise này rõ ràng chính là không thể giúp được gì, nếu như mình thật sự bị Long Hổ bang đánh, đoán rằng nó sẽ lập tức trốn tránh, đánh chết cũng không tình nguyện ló mặt ra một chút.

Bây giờ phát hiện cũng không sao, giống như mình có có thể vơ vét được chút tiện nghi, Tom Cruise cũng không cần chiếm được tiện nghi rồi còn khoe mẽ.

Chứng cứ lớn nhất chính là, tên mèo này mới được cấp 1, mèo cưng cấp 1 giết Long Hổ bang đến một mảnh giáp cũng không còn, cái này nghe giống hệt chuyện cười vậy, chẳng lẽ mèo cưng này có thể hủy thiên diệt địa?

Nghĩ như vậy, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn về phía Tom Cruise càng tỏ ra ghét bỏ.

Cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Phàm phóng về phía mình, Tom Cruise cũng không ngại, bởi vì Tom Cruise nội tâm kiêu ngạo mà cho rằng, sự đáng yêu của Miêu Tộc chỉ có kẻ ngốc như Tiêu Phàm mới không thể cảm nhận được, đối với người bình thường khác mà nói, là mọi việc đều thuận lợi, giống như người con gái trước mặt này chẳng hạn, đã không có cách nào miễn dịch đối với mị lực của mình, sớm bị mình chinh phục.

“Oa, con mèo này thật đáng yêu, ông xã, đây là mèo anh nuôi sao? Có thể để cho em ôm một chút được không?”

Mặc dù Thái Thập Tam đang hỏi ý kiến của Tiêu Phàm, nhưng thật ra cô đã không cần đợi ý kiến của người khác mà trực tiếp bế Tom Cruise lên, đưa vào bên trên vùng thảo nguyên.

Tiêu Phàm nghe thấy Thái Thập Tam nói, biểu cảm có chút sợ hãi, rõ ràng là trong lúc nhất thời vẫn chưa thích ứng được với cách xưng hô “Ông xã” ngọt ngào này.

Bọn người Quân Sư Xấu Bụng nghe đại tỷ mình yêu thương từ nhỏ thế mà gọi Tiêu Phàm là ông xã, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, trừng mắt về phía Tiêu Phàm, ánh mắt càng trở nên hung dữ.

Tiêu Phàm rất muốn uốn nắn lại cách xưng hô của Thái Thập Tam đối với mình một chút, nhưng mấy vị bên cạnh cứ trừng mắt nhìn khiến trong lòng Tiêu Phàm có chút sợ, đành phải tạm thời rút lại lời định nói.

…

“Mỹ nữ, ngươi biểu hiện cũng không tệ, bổn vương Tom Cruise xem ngươi đã cố gắng như vậy, có thể đặc biệt phong ngươi làm ‘Xẻng xúc phân số hai’ - meo ~ “

Trong nháy mắt Tom Cruise đã cảm thấy quen thuộc đối với Thái Thập Tam, mò được chỗ rất dễ chịu ở ngực Thái Thập Tam, liền lười biếng nói.

Tiêu Phàm nghe xong mấy chữ "Xẻng xúc phân" này, trong lòng giật mình, Tom Cruise, ngươi có biết người trước mặt là ai không, cô vậy mà lại là lão thái của Long Hổ bang Thái Thập Tam, nếu ngươi khiến cô tức giận, chắc chắn hai chúng ta đều sẽ bị chết rất thảm.

Cũng may là Thái Thập Tam không bị Tom Cruise làm tức giận mà nói nhảm, ngược lại còn vui vẻ nói: "Con mèo thật sự đáng yêu, còn biết nói đùa nữa ~ "

Thấy phản ứng của Thái Thập Tam, Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, vì để tránh Tom Cruise lại lảm nhảm không quản được miệng của mình, càng nói sẽ càng dẫn đến thêm nhiều phiền phức, Tiêu Phàm lập tức lên tiếng đề nghị mới:" Mọi người không phải là nói muốn tôi cùng mọi người đi làm nhiệm vụ sao, vậy bây giờ còn chờ cái gì nữa?"

Quân Sư Xấu Bụng nghe được lời Tiêu Phàm lúc này, trong lòng khẽ giật mình.

Chẳng lẽ mục đích Tiêu Phàm tới đây là vì đã biết bọn họ đạt được một nhiệm vụ sử thi nên định xen vào.

Nếu đúng thật là như vậy, kế hoạch này cũng thật là chu đáo chặt chẽ, Mệnh Phàm, người này không đơn giản…

Tốt, nếu mày đã muốn gia nhập nhiệm vụ của bọn tao, tao muốn nhìn xem, Mệnh Phàm, đến cuối cùng thì mày có bản lĩnh gì!

"Không sai, chờ sau đó bọn tao lập tức muốn đi làm nhiệm vụ, có điều trước đó, mày nhất định phải nhận thức một chút về những người đồng đội thân thiết như bọn tao."

Quân Sư Xấu Bụng nói xong, bốn người con trai với sắc mặt âm trầm liền nhích lại gần Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy khung cảnh như vậy, trong lòng không kìm được mà nhổ nước bọt, bộ dáng của mấy người có chỗ nào được gọi là thân thiết?!

“Đầu tiên tao xin giới thiệu về tao trước, tao là Quân Sư Xấu Bụng, cố vấn của Long Hổ bang, thú nhân trận doanh Fox Tộc, trò chơi chức nghiệp Phù thủy thú nhân.”

Nói đến đấy,

Quân Sư Xấu Bụng vươn tay phải của mình ra bắt lấy tay phải của Tiêu Phàm, dùng lực bóp một cái, đánh bất ngờ không kịp đề phòng, mà lại nhìn như một hành vi vô cùng ngây thơ, Tiêu Phàm đau đến sắc mặt cũng thay đổi.

“Bọn tao sẽ rất thân thiết mà đối xử với mày, mày yên tâm đi, ha ha ~” Quân Sư Xấu Bụng cười âm hiểm, nói là tự giới thiệu, giọng điệu lại nghe giống như uy hiếp Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn đôi mắt đầy tà mị trước mặt, chóp mũi mảnh, giống như một nam hồ ly giảo hoạt, nội tâm vô cùng không được tự nhiên, bởi vì hắn cảm thấy rõ ràng người này có địch ý vô cũng mãnh liệt đối với mình, Tiêu Phàm không biết đã chọc giận gã lúc nào không rõ.

…

Fox Tộc, cũng chính là Hồ Tộc, sở dĩ gọi Fox Tộc, chỉ là do Quân Sư Xấu Bụng muốn ra vẻ mà nghĩ vậy mà thôi, bởi vì để như vậy nghe rất tây, giống như là Xà Tộc thì gọi là Snake Tộc chẳng hạn.

Đặc tính của chủng tộc Ác Ma là kỹ năng thiên phú, mà đặc tính của Nhân Tộc thì đều cân đối haofn toàn trên các phương diện, Tinh Linh thì là khuynh hướng nhanh nhẹn cùng phương diện tinh thần, lực lượng lại tương đối khiếm khuyết, mà Thú Nhân lại không có cái gì đặc biệt, bởi vì quá nhiều chi nhánh, đủ loại thú nhân, sự lựa chọn lại tự do thêm một chút.

Chương 336: Đồng Đội

Chương 336: Đồng Đội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lấy một ví dụ, Thái Thập Tam thuộc chủng tộc Miêu Tộc, vì vậy tốc độ di chuyển cùng tốc độ công kích của Thái Thập Tam sẽ xuất sắc hơn những người chơi bình thường khác.

Mà Quân Sư Xấu Bụng của Hồ Tộc chỉ là có khả năng hồi phục năng lực nhanh , giá trị pháp lực cao hơn và tốc độ phóng ra pháp thuật nhanh hơn người chơi khác.

Mà cái nghề Phù thủy này cực kì phù hợp với Quân Sư Xấu Bụng, bởi vì Phù thủy sẽ đánh vào mặt trái của trạng thái kẻ địch cùng ma pháp đen tối, điều này cùng với khí chất u ám của Quân Sư Xấu Bụng là quá xứng đôi.

Về phần gã nói sẽ đối xử tốt với mình, có quỷ mới thèm tin!

…

“Cái người đang lấm la lấm lét kia chính là tên lưu manh chuyên đi đòi nợ, đạo tặc của Chuột Tộc, chính là cái người đã đánh mày đó.” Quân Sư Xấu Bụng chỉ chỉ về một bên với vẻ mặt ghét bỏ.

“Mẹ nó, Quân Sư Xấu Bụng, thái độ của ngươi là gì vậy, ông đây đã đắc tội gì với ngươi, cái gì mà lấm la lấm lét! Đây là ngươi đang phá hủy hình tượng sáng chói của ông đây!”

Nghe thấy Quân Sư Xấu Bụng giới thiệu mình như thế, lưu manh đòi nợ kia liền cảm thấy không cam lòng, oa oa kêu to lên.

Quân Sư Xấu Bụng ứng phó với kiểu này đều hoàn toàn tùy ý, lựa chọn trực tiếp không nhìn.

Lưu manh đòi nợ, người cũng như tên, dáng dấp thật chẳng ra làm sao, giống hệt như lưu manh đòi nợ bên đường trong những bộ phim truyền hình, một bộ dáng lưu manh vô lại.

Mình thế mà lại bị một tên như này đánh ngã, Tiêu Phàm lập tức cảm thấy có chút mất mặt.

“Vị tiếp theo là đại ca dẫn đầu của bọn tao…”

Bọn người Quân Sư Xấu Bụng cung kính là tránh nhau ra, một vị nam tử dáng người khôi ngô đi ra, thân hình cao lớn của hắn ta che khuất hết ánh nắng chiếu tới sau lưng, cái bóng bị kéo đến thật dài, gần như che toàn bộ Tiêu Phàm đang đứng trước mặt vào bên trong mình, nội tâm Tiêu Phàm liền xuất hiện một tầng mây đen.

Mồ hôi Tiêu Phàm chảy trên trán, kìm lòng không được mà nuốt nước bọt một cái, bởi vì cái người "Lạt cá lam nhân" trước mặt tràn đầy khí phách!

Khuôn mặt vuông vức, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, xương hàm rộng dày, màu da vàng nhạt, đầu tóc ngắn cắt gọn sạch sẽ, đây là Đại Ca Cầm Đầu.

Đại Ca Cầm Đầu không nói gì, đầu khẽ cúi xuống, thong thả điều chỉnh góc nhìn của bản thân, để có thể trông xuống Tiêu Phàm thấp hơn mình một cái đầu.

Theo bộ dạng chậm rãi nhìn xuống của gã, Tiêu Phàm cảm thấy áp lực vô hình đang nổi lên tòan thân, trong lòng cả kính, ngẫm nghĩ, người đàn ông này thật tuyệt, chỉ dùng một hành động nhỏ như vậy đã có thể khiến hắn kinh sợ rồi!

Tiêu Phàm đối mặt với khí thế của Đại Ca Cầm Đầu, bất giác lùi về sau một bước, kết quả không cẩn thận va phải tên còn lại ở phía sau.

Tiêu Phàm quay người lại, đang định nói xin lỗi với người đằng sau thì không ngờ khuôn mặt của người nọ lại khiến Tiêu Phàm chợt ngẩn ra.

Không ngờ trong hắc bang hung thần ác sát khắp nơi này lại có một thanh niên trắng trẻo nõn nà, tao nhã như vậy?

Tiêu Phàm nhìn thấy người phía sau lịch sự mỉm cười, áp lực mà Đại Ca Cầm Đầu làm nảy sinh trong lòng Tiêu Phàm đã giảm bớt đi không ít.

Khi người này mở miệng nói chuyện, áp lực trong lòng Tiêu Phàm lại dâng lên, dâng cao còn hơn cả trước đó nữa.

"Thằng nhóc này, nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn nữa tao dìm xuống đáy biển cho cá mập ăn!"

Tiêu Phàm bỗng nhiên bị người này mắng, liền bừng tỉnh ngộ ra!

Mẹ! Hóa ra là gã! Gã chính là kẻ "Dìm xuống biển cho cá ăn"!

"Nếu mày đã trao đổi thân thiết với Bạch Diện Thư Sinh, vậy tao sẽ giới thiệu Bạch Diện Thư Sinh cho mày quen biết trước. Bạch Diện Thư Sinh, kiếm sĩ Xà Tộc, câu cửa miệng là "Dìm xuống đáy biển cho cá mập ăn". Mày đừng nhìn vẻ ngoài của nó, bản chất của nó là hắc bang chân chính đó, thế nên tao khuyên mày đừng chọc nó."

Lúc Tiêu Phàm bị trùm bao bố, Tiêu Phàm có chú ý qua, bình thường sẽ có ba tiếng mắng chửi vang nhất.

Mắng độc địa nhất hẳn là Phúc Hắc Quân Sư, lời lẽ thô tục nhất hẳn là Lưu Manh Đòi Nợ, còn chửi đơn giản nhất bạo lực nhất, là "Dìm cho cá ăn" Bạch Diện Thư Sinh rồi.

Vậy Đại Ca Cầm Đầu làm gì nhỉ? Chẳng lẽ chức nghiệp tấn công trong hắc bang, Phúc Hắc Quân Sư, Đòi Nợ Lưu Manh và Bạch Diện Thư Sinh ba người này phụ trách dùng mồm, còn Đại Ca Cầm Đầu thì phụ trách nắm đấm?

Tiêu Phàm lại nhìn người đàn ông vạm vỡ che khuất ánh mặt trời trước mắt mình, trong lòng thầm nghĩ cực kỳ có khả năng!

Đại Ca Cầm Đầu trông giống hệt như một đại lão Việt Nam bạo lực cuồn cuộn, nói gã không biết đánh người, Tiêu Phàm có đánh chết cũng không tin.

…

Sau khi Phúc Hắc Quân Sư giới thiệu Bạch Diện Thư Sinh xong, lại quay lại giới thiệu Đại Ca Cầm Đầu cho Tiêu Phàm quen biết, "Đây là Đại Ca Cầm Đầu của bọn tao, trầm mặc ít nói, nhưng mày đừng trông mặt mà bắt hình dong. Đại Ca Cầm Đầu tốt lắm, hơn nữa còn khéo tay tỉ mỉ, am hiểu nữ công, sở trường may vá trong trò chơi cao hơn người khác một bậc, đạt đến bậc A, là nhân tài hiếm gặp trong giới phục trang. Y phục dạ hành trước đây tụi tao sử dụng, từ dây thừng trói cho đến bao tải đều do một tay Đại Ca

Cầm Đầu làm nên. Chức nghiệp của Đại Ca Cầm Đầu trong trò chơi là tộc cá sấu Shaman, có kĩ năng buff dồi dào và phụ trợ xuất sắc."

Tiêu Phàm nghe giới thiệu của Phúc Hắc Quân Sư về Đại Ca Cầm Đầu, cả người đều choáng váng.

Khéo tay tỉ mỉ, am hiểu nữ công, sở trường may vá bậc A, điều này khiến Tiêu Phàm liên tưởng đến một hình ảnh, Đại Ca Cầm Đầu lực lưỡng vạm vỡ như vậy lại ngồi yên tĩnh một bên hết sức chăm chú thêu thùa.

Thật sự đáng sợ! Có kì lạ quá không!

Tộc cá sấu Shaman là là chứ nghiệp kì lạ gì thế! Đại Ca Cầm Đầu rốt cuộc muốn chơi gì vậy! Khó hiểu nhất là gã còn là buff nữa!

…

Tộc cá sấu, bởi vì đặc tính chủng tộc da thô thịt ráp, thích hợp để phát triển thành kiểu chức nghiệp chiến sĩ, nhưng Đại Ca Cầm Đầu lại chơi Shaman.

Shaman là chức nghiệp pháp hệ trong trận doanh Thú Nhân, đặc điểm của chức nghiệp này trái ngược với công kích, càng nghiêng về phụ trợ. Trong trận doanh Thú Nhân không có Mục Sư, cũng trong trận doanh Thú Nhân, Shaman kỳ thực có thể thay thế tương đương với Mục Sư ở vị trí buff.

Thế nên nói đến tộc cá sấu Shaman trong lòng Tiêu Phàm là một sự phối hợp kì lạ, khiến Tiêu Phàm nhớ đến "Buff cơ bắp" một kiểu không giống người.

Khi chiến đấu, Đại Ca Cầm Đầu sẽ không tự buff cho bản thân rồi vén tay áo sau đó bước lên vui vẻ đánh một trận chứ hả?

Sau khi đánh xong lại tự buff cho bản thân mình,

Làm được tự cung tự cấp, khoa học hợp lý với nhu cầu?

Tiêu Phàm nhìn bộ dạng của Đại Ca Cầm Đầu, thầm nghĩ, rất có khả năng!

Đợi sau khi Tứ Đại Hộ Pháp Long Hổ Bang đều được Phúc Hắc Quân Sư chia ra giới thiệu xong, Tiêu Phàm bỗng dưng có chút nhớ tiểu đội Ác Ma Vũ Hội của mình.

Mặc dù đãi ngộ của Tiêu Phàm trong đội ngũ hơi không có nhân quyền, nhưng không đến mức như hiện tại phải ở cùng một lão phúc hắc, một tên lưu manh, một gã mặt ngọc ác ôn, còn một tên thì "tâm hồn thiếu nữ cá sấu Việt Nam".

Với lại tính cách của Bạch Diện Thư Sinh và Đại Ca Cầm Đầu nên hoán đổi cho nhau, như vậy sẽ cân đối hơn một chút, cũng không kì lạ như thế này.

Đừng nói với hắn bọn họ đang chơi Gap Moe nha, đàn ông con trai mà moe cái gì!

(T/N: Gap Moe: là sự trái ngược giữa tính cách bên trong và vẻ ngoài làm người khác thấy hấp dẫn (moe).)

Nghĩ đến những người đồng đội này, Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ ra gì đó, nghi hoặc nhìn về phía Phúc Hắc Quân Sư.

"Xem ra mày đã biết mục đích tao giới thiệu mấy đồng đội này cho mày rồi, Mệnh Phàm." Phúc Hắc Quân Sư nhìn Tiêu Phàm nói: "Nhiệm vụ lần này vốn dĩ định là sẽ do bốn người bọn tao cùng với đại tỷ họp thành một nhóm tiêu chuẩn năm người cùng đi làm, hôm nay mày đột nhiên đặt một chân vào, số lượng người trong đội tụi tao lại dư ra một, nếu mục đích chính của nhiệm vụ lần này là để mày và đại tỷ có thể hiểu thêm về nhau, vậy thì vị trí của hai người trong nhóm đã được định sẵn."

Chương 337: Đá Người

Chương 337: Đá Người

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Vậy thì tiếp theo đó Tứ Đại Hộ Pháp tụi tao phải bỏ ra một người. Mệnh Phàm, tao biết trận doanh Ác Ma của tụi mày không có chức nghiệp theo

cách nói này, vậy mày nói cho tao biết, phong cách trong trò chơi của mày gần giống với chức nghiệp nào? Như vậy tao có thể điều chỉnh sắp xếp đội ngũ cho nhiệm vụ lần này."

Tiêu Phàm do dự, "Kiếm sĩ."

Kỳ thực Tiêu Phàm muốn nói là Thân sĩ, bởi vì đa số kỹ năng của Tiêu Phàm đều rất "thân sĩ", nhưng ý nghĩa của Thân sĩ người khác hoàn toàn không hiểu được, hơn nữa sau khi nói ra rồi, còn có thể khiến bản thân nảy sinh cảm giác xấu hổ trong lòng.

Cho nên Tiêu Phàm quyết sửa lại, đổi thành Kiếm sĩ.

"Ồ, tao hiểu phong cách trong trò chơi của mày rồi. Trong đội ngũ mang theo Buff Đại Ca Cầm Đầu, không thể thiếu; tao là chức nghiệp pháp hệ, cũng không thể thiếu; mày là kiếm sĩ, Bạch Diện Thư Sinh cũng là kiếm sĩ, vậy xem ra hai người cũng có duyên, vậy thì Bạch Diện Thư Sinh ở lại đi; thật xin lỗi, Lưu Manh Đòi Nợ nhiệm vụ lần này tụi tao không thể mang mày theo, ngoan ngoãn ở lại đại bản doanh giữ nhà đi."

Logic sàng lọc của Phúc Hắc Quân Sư khiến Tiêu Phàm sửng sốt, chẳng phải phong cách chiến đấu của hắn và chức nghiệp của Bạch Diện Thư Sinh trùng nhau, đá Bạch Diện Thư Sinh ra khỏi đội mang theo đạo tặc Lưu Manh Đòi Nợ sẽ hợp lý hơn sao?

Phản ứng tiếp theo của Lưu Manh Đòi Nợ, Tiêu Phàm đã hiểu vì sao lại như thế này.

"Đồ khốn Phúc Hắc Quân Sư, lại bỏ tao ra, trước đây mày kêu tao chọn cái gì mà đạo tặc tộc chuột, làm tao có hình tượng dung tục như này, bây giờ lại muốn tìm kế đá tao ra khỏi đội!"

"Diện mạo thô tục của mày với cái này không liên quan, hơn nữa đạo tặc tộc chuột rất hợp với mày." Phúc Hắc Quân Sư nói ra tiếng lòng của Tiêu Phàm, "Lần sàng lọc này tao cũng hết cách, Tiêu Phàm nói hắn gần với Kiếm sĩ, nói rõ ra là hắn với Bạch Diện Thư Sinh tương đối có duyên, nếu hắn nói hắn gần với đạo tặc tao đã chọn mày rồi."

“Cút! Đừng có tưởng tao không biết lão phúc hắc như mày nghĩ cái gì, nếu Mệnh Phàm nói phong cách chơi của hắn gần với đạo tặc, mày hẳn sẽ nói chức nghiệp trùng rồi đá tao ra!”

“Ha ha ~” Phúc Hắc Quân Sư âm hiểm cười, không để ý Lưu Manh Đòi Nợ nữa.

Ngược lại, Bạch Diện Thư Sinh lại thiếu kiên nhẫn nói, “Ồn ào cái gì, bổn đại gia đi chắc lần này rồi, ranh con Lưu Manh Đòi Nợ mày dám tranh với tao lần này, tao sẽ dìm mày xuống đáy biển cho cá mập ăn!”

…

Nhìn thấy Long Hổ Bang ầm ĩ, Tiêu Phàm đã biết lần sàng lọc đội hữu này hoàn toàn không có ý nghĩa, nhân viên Phúc Hắc Quân Sư đã có dự tính từ đầu rồi.

Xem ra mỗi đội ngũ đều có một người dễ bị ghét bỏ, Lưu Manh Đòi Nợ à tôi hiểu anh lắm, bởi vì tôi còn thảm hại hơn anh, tôi làm đội trưởng đội ngũ mà còn bị đội hữu ghét bỏ…

Lịch sử đều giống nhau đến mức kinh ngạc, sự phản đối của lưu manh đối với việc bị loại ra khỏi nhiệm vụ này cũng giống như Tiêu Phàm phản đối Hổ Nữu trong Vũ Hội Ác Ma vậy, không có chút ý nghĩa nào, cuối cùng chỉ trở thành một câu chuyện cười mà thôi.

Vì thế cho nên Tiêu Phàm tạm thời hợp tác với mấy người trong Long Hổ Bang để thực hiện nhiệm vụ, năm người này lần lượt là Kiếm Sĩ Thái Thập Tam, Đại Ca Cầm Đầu Shaman, Phù Thủy Quân Sư Xấu Bụng, Kiếm Sĩ Bạch Diện Thư Sinh và Tiêu Phàm.

À, còn bỏ sót con mèo lẳng lơ tên là Tom Cruise.

Sau đó năm người một mèo cứ như vậy mà lên đường, còn tên lưu manh đòi nợ bị mọi người bỏ lại, một mình đứng đó mắng chửi lão hồ ly Quân Sư Xấu Bụng.

…

[Tin tức hệ thống: Người chơi Thái Thập Tam gia nhập đội ngũ tạm thời.]

[Tin tức hệ thống: Người chơi Thái Thập Tam tiếp nhận nhiệm vụ đối kháng sử thi Trận doanh Thú nhân: Tiên hiền di chí, mời ngài xác nhận có tiếp nhận nhiệm vụ hay không.]

[Tin tức hệ thống: Người chơi tiếp nhận nhiệm vụ đối kháng sử thi trận doanh Thú nhân: Tiên hiền di chí.]

[Giới thiệu nhiệm vụ: Từ sau khi các trận doanh lần thứ hai đi vào khu vực liên thông, bên trong bộ tộc Thú Nhân bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, hành động lần này có thể làm thay đổi hướng đi của Thú Nhân trong tương lai.]

[Nội dung nhiệm vụ: Đi đến địa điểm chỉ định với mục tiêu nhiệm vụ giao tiếp cùng NPC. Tọa độ địa điểm (xx, xx).]

…

Sau khi Tiêu Phàm gia nhập tiểu đội của Thái Thập Tam, tin tức và gợi ý của hệ thống liên tiếp xuất hiện, cực kì náo nhiệt.

Xem xét tỉ mỉ, nội dung nhiệm vụ lần này mơ hồ không rõ ràng, làm cho người ta cảm thấy bản thân giống như đi lạc vào trong sương mù, có chút lo lắng.

Nhưng bên trong giới thiệu về nhiệm vụ có một câu cực kì quan trọng, "Hành động lần này có thể làm thay đổi hướng di của Thú Nhân trong tương lai", nói rõ kết quả của nhiệm vụ lần này có thể sẽ ảnh hưởng đến tình hình phát triển của toàn bộ trận doanh Thú Nhân trong tương lai.

Có điều việc làm cho Tiêu Phàm càng thêm chú ý chính là loại hình của nhiệm vụ "Tiên hiền di chí" này gọi là…

Nhiệm vụ đối kháng sử thi?

Nhiệm vụ đối kháng sử thi và nhiệm vụ sử thi có tính chất hoàn toàn khác nhau, tuy rằng đều là phẩm chất sử thi, thế nhưng nhiệm vụ đối kháng sử thi nhất định độ khó sẽ lớn hơn so với nhiệm vụ sử thi bình thường, bởi vì

nhiệm vụ đối kháng sử thi có thêm hai chữ "đối kháng", bên trong nhiệm vụ này sẽ có thêm nhiều yếu tố, có thể là người chơi khác.

Loại hình nhiệm vụ đối kháng bình thường sẽ có ít nhất hai đội tham gia, phân biệt đại diện cho các bối cảnh thế lực không giống nhau trong nhiệm vụ, sau đó thông qua cạnh tranh, một đội người chơi sẽ giành được thắng lợi trong nhiệm vụ, nhận được khen thưởng của nhiệm vụ, một đội người chơi khác cuối cùng chỉ có thể nhận thất bại, tay không ra về.

Bên trong trò chơi võng du các loại hình nhiệm vụ đối kháng có thể làm gia tăng hứng thú trong thi đấu, tạo tính tích cực cho người chơi, nhưng Tiêu Phàm không thích loại nhiệm vụ này một chút nào, bởi vì nhiệm vụ đối kháng còn có tên gọi khác là nhiệm vụ kết thù.

Trên cơ bản sau khi hoàn thành nhiệm vụ cơ bản, vốn dĩ hai người chơi chỉ là người qua đường của nhau, đều cũng sẽ vì thế mà kết thành thù hận, hoặc là từ đó cả đời không qua lại với nhau, hoặc là vừa thấy nhau sẽ đánh nhau ác liệt, vì thế cho nên tiêu phàm rất ghét nhiệm vụ đối kháng chủ động gây thù với người khác này.

Thế nhưng hiện tại Tiêu Phàm cũng không có cách nào thoát khỏi, dù sao vấn đề liên quan đến băng nhóm xã hội đen này, vào thì dễ nhưng lại khó rút lui.

Hơn nữa thân phận của hắn bây giờ còn là "Áp bang tướng công*" do đại tỷ Thái Thập Tam của Bang Long Hổ lựa chọn, nghĩ đến cái danh xưng cực kì buồn này, da gà của Tiêu Phàm đều dựng lên hết.

*giống áp trại phu nhân ấy.

Còn không đợi Tiêu Phàm bình tĩnh lại, một tiếng gọi mềm mại ngọt ngào đã vang lên, làm cho Tiêu Phàm nổi da gà một lần nữa.

"Lão công, có thể làm nhiệm vụ cùng với anh, em vui lắm." Thái Thập Tam vuốt ve Tom Cruise đang thoải mái nằm trong ngực của minh, ngọt ngào lên tiếng.

Kẽo kẹt kẽo kẹt, tiếng nghiến răng từ sau lưng Tiêu Phàm vang lên một lần nữa.

Đôi với người độc thân lâu năm như Tiêu Phàm mà nói, hai chữ "lão công" này là thứ bình thường hắn cực kì mong đợi, nhưng không phải là một đứa con gái còn chưa dậy thì gọi, hắn đột nhiên cảm thấy không thoải mái chút nào.

Thái Thập Tam dùng cái xưng hô này, nếu không đối phó hợp lí thì cô sẽ càng diễn càng hăng cái loại tình cảm lộn xộn này, đến lúc đó nếu chính mình không thể thoát ta, còn có khả năng bị Bang Long Hổ truy sát nữa ấy chứ.

Hơn nữa Tiêu Phàm lúc này cũng cảm nhận được từng cơn gió lạnh thổi đến từ sau lưng mình, biết có ba người đồng đội lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào mình.

Thái Thập Tam gọi như vậy, chính mình có thể phải chết.

"Thái Thập Tam, hai chúng ta cũng chỉ mới quen biết nhau mà thôi, gọi như vậy không thích hợp lắm, hay là chúng ta đổi cách xưng hô khác, ví dụ như gọi là Phàm ca chẳng hạn." Tiêu Phàm cẩn thận từng li từng tí trưng cầu ý kiến của Thái Thập Tam.

Chương 338: Tiêu Chuẩn Kén Chồng

Chương 338: Tiêu Chuẩn Kén Chồng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng vậy, Tiêu Phàm không dám cứng rắn yêu cầu Thái Thập Tam đừng gọi mình là lão công nữa, dù sao phía sau Thái Thập Tam còn có một bang nhóm xã hội đen Hồng Kông hung ác, Tiêu Phàm đây không phải là kiên ky, mà hoàn toàn là sợ hãi đó!

Xã hội đen là cái gì, đối với dân chúng bình thường như Tiêu Phàm mà nó thì là thứ cực kì đáng sợ.

“Đúng vậy, đại tỷ gọi Mệnh Phàm như vậy, nếu không cẩn thận bị đại ca biết được, lấy tính tình nóng vội của đại ca, đoán chừng sẽ hiểu lầm ngay lập tức, sau đó sẽ trực tiếp phái người đi xử lí Mệnh Phàm.”

Quân Sư Xấu Bụng hiếm khi có thể nói giúp Tiêu Phàm nói một hơi, thế nhưng trong lời nói này lại làm lộ ra tin tức khiến cho Tiêu Phàm không khỏi cực kì khiếp sợ.

Phái người đi xử lí?

Xã hội đen quả nhiên thật đáng sợ, một mạng người mà chỉ vì hiểu lầm, lại có thể tùy tiện xử lí!

“Ngươi cũng phải, lấy tính tình của ba ba, chuyện như vậy quả thực là tác phong của ông ấy, thôi thì chờ sau khi ta đưa Tiêu Phàm đi gặp ba ba thì mới đổi lại gọi lão công cũng được.” Thái Thập Tam sau khi suy nghĩ cẩn thận, tự nói với mình.

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, xem ra mạng nhỏ của mình đã an toàn hơn một chút rồi, nhưng lại không có cách nào diệt trừ tận gốc, vì thế Tiêu Phàm nhìn Thái Thập Tam nói ra nghi ngờ trong lòng mình bấy lâu nay, cũng chính là nguyên nhân gây ra mọi chuyện này.

“Thái Thập Tam, cô có thể thuận tiện cho tôi hỏi, tại sao cô lại muốn chọn tôi làm người đàn ông của mình?”

Lúc Tiêu Phàm nói câu này hơi có chút thấp thỏm, bởi vì kiểu câu hỏi như vậy thường xuyên xuất hiện bên trong những chuyện ngôn tình, là câu mở đầu tiêu chuẩn, mà ở đây, Tiêu Phàm hỏi câu này, chỉ vì muốn biết rõ ràng chân tướng của sự việc.

Nghe thấy nghi vấn của Tiêu Phàm, Thái Thập Tam cũng không có gì gọi là lúng túng, trái lại lại vui vẻ hơn: “Đương nhiên là bởi vì sức hút của chính anh đó!”

“Sức hút của tôi?” Tiêu Phàm rất khó hiểu dùng tay chỉ vào chính mình, tuy rằng nghe được có cô gái khen ngợi mình như vậy, Tiêu Phàm rất cao hứng,

thế nhưng nói thật, Tiêu Phàm hoàn toàn không biết sức hút cá nhân của mình là cái gì?

“Đúng vậy, lần đó anh đánh vào ngực Ngọc Sinh Yên, kéo áo, xé áo, đánh vào mặt anh biết không? Nhìn hành động của anh trên sân thi đấu, tim của em đập nhanh quá trời, có thể ở trước mặt mọi người, không kiêng kị mà có hành động thô bạo lăng nhục “Võng du nữ thần” được mọi người coi là thần thánh không thể xâm phạm, quả thực phù hợp với phong cách xã hội đen của chúng ta. Bắt đầu từ lúc đó, em đã biết được anh chính là người đan ông mà số mệnh đã an bài cho em! Sau đó anh lại cùng với A Hoa Tỷ phối hợp biểu diễn một trò khôi hày, dùng thái độ bất cần đời đùa giỡn tất cả khán giả, vẻ mặt tà mị cũng cực kì hấp dẫn em. Hơn nữa cuối cùng anh còn xả giận giúp em, làm cho Tiểu Thúy bạn gái của thứ chó má Truy Phong Giả Tịch Dương phải trốn đông trốn tây, quả thật là khiến lòng người hả hê. Thông qua những chuyện này của anh, em biết được một điều, cá tính của anh hoàn toàn đủ điều kiện để làm đại ca xã hội đen, hơn nữa những hậu cung của anh trong game cũng chứng minh điều này, bởi vì vợ của ba em cũng rất nhiều, ngoại trừ mẹ ruột của em ra, em còn có rất nhiều mẹ. Vì thế cho nên em cảm thấy sau khi anh gia nhập xã hội đen, tuyệt đối sẽ trở thành người xuất sắc trong xã hội đen giống ba em, thậm chí còn vượt qua cả ông ấy! Bởi vì vậy em quyết định, đời này không phải anh thì sẽ không lấy chồng!”

Thái Thập Tam nói đến mức cực kì vui vẻ, thế nhưng Tiêu Phàm nghe xong thì sắc mặt liền thay đổi.

Tiêu Phàm cũng không có công sức mà đi phỉ nhổ những lời nói có nội dung cực kì hoang đường không thích hợp trong câu chuyện của Thái Thập Tam, bởi vì hắn mới phát hiện được, thì ra mình ở trong lòng người khác lại có hình tượng cầm thú như vậy, hơn nữa trời xui đất khiến hình tượng cầm thú như vậy lại phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của Thái Thập Tam?

Ông trời ơi, xin ông hãy nói cho tôi biết, ông đang đùa giỡn tôi phải không?

Sau khi giải thi đấu kết thúc, Tiêu Phàm treo lên danh hiệu “Lich King” lắc lư trên phố lớn ngõ nhỏ, nhìn những người chơi bị dọa chạy trốn tứ phía, Tiêu Phàm không để ý lắm, một mực xem những người chơi chuyện bé xé ra to này như bệnh nhân tâm thần.

Bởi vì Tiêu Phàm chưa từng chú ý đến những bài viết trên Post Bar mà Phong Ma Tiểu Xích Lang hao công tốn sức viết ra vì hắn, không cảm nhận được bên trong những bài viết này những nhân sĩ chuyên nghiệp đã sử dụng câu chữ để tự biên tự diễn tạo nên sự ma mị, cho nên không thể phát giác kịp thời uy lực chân chính của hai chữ "Lich King" này của mình.

Mà hôm nay chính tai nghe được "sự tích huy hoàng" của "Lich King"từ Thái Thập Tam, cuối cùng Tiêu Phàm đã nhận thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, cũng rốt cuộc hiểu rõ sự "uy nghiêm" của "Lich King" hắn đây.

Nhìn thấy sự sùng bái và cuồng nhiệt mà Thái Thập Tam dành cho mình, sắc mặt Tiêu Phàm tái xanh.

Khác với Tiêu Phàm đang lo lắng cho hình tượng của bản thân, con mèo kiêu ngạo đang nằm trong lòng Thái Thập Tam kia, thích nhất chính là được người khác nhìn bằng loại ánh mắt sùng bái này, nhưng hiện tại loại ánh mắt này thế mà lại xuất hiện khi một người chơi nữ nhìn "quan xúc phân số một" của mình, chuyện này khiến cho Tom Cruise cảm thấy hết sức kinh hãi.

Mặc dù Tom Cruise rất được hoan nghênh (nó tự nhận như vậy), nhưng mà phần lớn thời điểm lúc mọi người nhìn nó đều là loại ánh mắt ngọt ngào nhão nhoẹt hàm chứa sự yêu thích kia.

Loại ánh mắt này mặc dù cũng không tồi nhưng mà nó không phải là thứ một con mèo đẹp trai như Tom Cruise nó đây theo đuổi.

Thứ mà Tom Cruise theo đuổi là cái loại ánh mắt e ngại, sùng bái và kính phục mà người chơi khác nhìn về Tiêu Phàm kia kìa, chỉ có thế mới khí phách, chỉ có thế mới phù hợp với khí chất cao quý của Tom Cruise nó.

Cho nên Tom Cruise lập tức lăn một vòng, thoắt cái tránh thoát sự ôm ấp của Thái Thập Tam, thuần thục nhảy lên đầu Tiêu Phàm, vô cùng lấy lòng nói: "Tiểu nhị à, có thể nói cho ta biết, ngươi làm gì mà có thể được người khác e ngại như vậy? —— meo ~ "

Đây nhất định là một câu hỏi không có câu trả lời, bởi vì ngay cả Tiêu Phàm cũng không biết vì sao sau khi mình đi tham gia một cuộc tranh tài mang tính giải trí quảng bá về, cuộc sống liền biến thành thế này nữa.

Mà cho dù có biết đáp án, Tiêu Phàm cũng sẽ không thèm để ý tới cái con mèo đáng ghét này, đó là lí do mà Tom Cruise nhất định sẽ bị Tiêu Phàm lạnh lùng bỏ qua.

Đường đường là "Ô Miêu Vương", Tom Cruise sao mà chịu được sự đối xử như này của Tiêu Phàm chứ, từ khi nó ra đời đến giờ, đây lại là lần đầu tiên lấy lòng thỉnh giáo từ loài người thấp kém, thế mà cái tên "quan xúc phân số một" này lại dám ngó lơ nó, chuyện này ai nhịn được thì nhịn chứ mèo không thể nhịn được, "Meo ô!"

…

Móng vuốt sắc bén của Tom Cruise "vuốt ve" mặt Tiêu Phàm ~ "vuốt ve" ~

Tiêu Phàm kêu thảm thiết một tiếng, đang muốn tìm Tom Cruise trút giận, không ngờ sau khi Tom Cruise tấn công thành công, lập tức rất thông minh rời xa chiến trường, nhảy xuống khỏi đầu Tiêu Phàm, nhanh chóng chui vào "bình nguyên" (1) của Thái Thập Tam.

Tiêu Phàm nhìn Tom Cruise đã lẻn đến trong ngực Thái Thập Tam, hít một hơi thật sâu.

Được rồi, bây giờ hắn còn đang phiền lòng đây, không có sức lực làm trò với con mèo này.

Sau khi Thái Thập Tam nhìn thấy Tom Cruise cào Tiêu Phàm bị thương, lại có thể bỏ qua chuyện cũ, sùng bài nói: "Anh Phàm, anh thật là một người tốt có lòng nhân ái, em không nghĩ đến một người đàn ông như anh vậy mà lại yêu quý động vật nhỏ như vậy, cho dù bị nó làm bị thương cũng không nỡ trách cứ nó."

Bởi vì cái thứ gọi là người tình trong mắt hóa Tây Thi, hiện tại trong mắt Thái Thập Tam, Tiêu Phàm làm cái gì cũng đều tốt cả.

Chương 339: Bất Thường

Chương 339: Bất Thường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Huống chi đây là lần đầu tiên thiếu nữ Thái Thập Tam rung động, sau khi lọt vào lưới tình thì chỉ số IQ của cô đã bị tụt giảm rất nhiều, thế nên Thái Thập Tam cũng nhanh chóng đắm chìm đến mức ngu muội, chuyện ảnh hưởng đến chỉ số IQ mà làm ra phản ứng bực này cũng bình thường thôi.

…

Có lòng nhân ái?!

Nếu không phải nó có "bình nguyên" đảm bảo an toàn, cô xem tôi có lột da nó ra không!

Tiêu Phàm đối với lời nói của Thái Thập Tam, khịt mũi coi thường, không thèm so đo, bởi vì sau lưng hắn còn có ba tên xã hội đen đang nhìn chằm chằm hắn như sói như hổ.

Nói đến Tom Cruise, Tiêu Phàm còn chưa hiểu tại sao cái con mèo chọc người ghét này làm sao mà lại theo đến đây được, nó không phải đang ở quán rượu Blue, thành Antequera, trận doanh Nhân loại, kiêu ngạo buôn bán sao?

Tiêu Phàm rất ngờ vực, thế là kiểm tra thông tin trong cột thú cưng của mình một chút…

Thiên phú chủng tộc:

[Trí Tuệ Mèo Đi Hia] (Thức tỉnh)

[Hiệu quả: Tộc Mèo Đi Hia là một tộc có trí tuệ hiếm có,

bọn chúng có thể đem kỹ năng mà chúng nhìn thấy trực tiếp lĩnh ngộ học tập cải tiến, trở thành kỹ năng mới của mình]

[Loại thiên phú: Bị động]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Miêu Chi Đóa Miêu Miêu]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Sau khi đứng yên 3 giây, tiến vào trạng thái tàng hình, có thể tự do di chuyển, tấn công sẽ làm bại lộ bản thân, cũng tạo thành tổn thương vượt định mức cho kẻ địch, không CD]

[Tiêu hao kỹ năng: Không]

[Ghi chú: Chứng kiến người chơi: Hành vi lưu manh lén lút đòi nợ (tàng hình), Tom Cruise lòng mang cảm xúc, ấp ủ tạo ra (Trí Tuệ Mèo Đi Hia).]

[Tên kỹ năng: Miêu Chi Hảo Phạ Phạ]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Cảm nhận được mọi loại địch ý, sớm có cảm giác đối với mọi loại nguy hiểm.]

[Ghi chú: Nhìn thấy hành vi sợ chết (cảm giác nguy hiểm) của "quan xúc phân số một", Tom Cruise lòng mang cảm xúc, ấp ủ tạo ra (Mèo Đi Hia).]

…

Tiêu Phàm nhìn thông tin thêm vào trong cột thú cưng, trong lòng hết sức kinh hãi, Tom Cruise không hiểu ra sao liền đã thức tỉnh một cái thiên phú, dựa vào thiên phú này mà học xong hai kỹ năng!

Lúc đầu Tiêu Phàm chỉ coi cái con Tom Cruise này như một con thú cưng mà thôi, bây giờ nhìn lại hình như chuyện không đơn giản như vậy, chỉ cần có thiên phú [Trí Tuệ Mèo Đi Hia] này, khả năng trưởng thành của cái con

mèo này dường như cao đến hơi không hợp lẽ thường, nhưng mà tại sao tên kỹ năng lĩnh ngộ được đều buồn nôn như vậy, không chỉ ác ý bán moe, lại còn dùng điệp từ!

[Miêu Chi Đóa Miêu Miêu], tàng hình sau khi tối ưu hóa, so sánh với tàng hình, không có tiêu hao kỹ năng và hạn chế thời gian duy trì, trách không được cái con mèo này có thể một mực lén lén lút lút đi theo sau Quân Sư Xấu Bụng, từ quán rượu Blue đến tận chỗ này.

[Miêu Chi Hảo Phạ Phạ], kỹ năng nhận biết nguy hiểm sau khi tối ưu hóa, có nhiều hơn một mục cảm nhận địch ý, cảm thấy là một kỹ năng không tồi, nhưng mà cái ghi chú kia…

Còn nữa vì sao cảm giác sở học của Tom Cruise đều là những kỹ năng tham sống sợ chết chứ, xem ra cái con thú cưng này của mình dường như học lệch hơi nghiêm trọng nha.

Có cơ hội mình phải giáo dục nó một phen thật tốt mới được.

…

“Ngươi đang suy nghĩ gì đấy? —— meo ~ ”

Tom Cruise đứng trên đầu Tiêu Phàm dùng giày nhỏ đạp nhúm tóc hơi nhô lên của hắn, không biết từ lúc nào, Tom Cruise lại lần nữa quay về phiến “lãnh thổ” của nó.

Tiêu Phàm nghĩ đến con vật xù lông trên đỉnh đầu mình, trong lòng bắt đầu trở nên phiền não, hắn bắt đầu hơi ghét mèo, thế là thuận miệng phát tiết, nói: “Thật là một ngày mèo!”

Tom Cruise nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm, lập tức hưng phấn, nói: “Tiểu nhị à, ngươi rốt cuộc cải tà quy chính, rời khỏi tà phái yêu chó, gia nhập chính phái yêu mèo của chúng ta rồi sao. Nếu ngươi đã muốn ngày mèo, vậy ngươi phải học tập ta một chút, đầu tiên ngươi phải biết yêu thương mèo, sau đó học được vuốt ve mèo, cuối cùng mới có thể có ngày mèo…”

Nhân sĩ phái yêu mèo có thâm niên Tom Cruise chậm rãi nói trên đầu Tiêu Phàm, Tiêu Phàm phiền đến muốn bịt miệng nó lại, đang muốn tức giận quát nó ngừng lại, bỗng nhiên Tom Cruise vươn cái mũi nhỏ hít hít, dường như ngửi được cái gì, lời đang nói liền dừng lại, nhảy từ trên đầu Tiêu Phàm xuống, đứng trước mặt nhóm người.

Cử chỉ này rất kỳ quặc, bởi vì hoàn toàn không phù hợp với tính tình và tính chảnh chọe của Tom Cruise.

Tom Cruise chưa từng chủ động rời khỏi đầu Tiêu Phàm, lần nào không phải đợi Tiêu Phàm túm thì nó mới bằng lòng xuống?

Có chuyện bất thường tất có biến, chẳng lẽ là kỹ năng mới [Miêu Chi Hảo Phạ Phạ] của Tom Cruise cảm giác được nguy hiểm gì đó?

Nhưng mà nếu là dạng này, [Cảm Giác Nguy Hiểm] của mình hẳn cũng phải phát động mới đúng chứ?

Chẳng qua hành vi bất thường như vậy của Tom Cruise, hoàn toàn quả thật có khả năng.

Thế là Tiêu Phàm cũng bình tĩnh lại, tiến vào tình trạng phòng bị.

Hắn cẩn thận đi về phía trước, khi thấy vẻ mặt hiện tại của Tom Cruise, tình trạng phòng bị toàn thân của Tiêu Phàm đều sụp đổ mất…

“Mày đang làm cái gì?” Tiêu Phàm kinh dị mà nhìn Tom Cruise đang không nhúc nhích mà hỏi.

Thế nhưng Tom Cruise cũng không để ý tới Tiêu Phàm, có gì là lạ nha, bình thường nó lắm miệng lắm cơ mà?

Hơn nữa, vẻ mặt giống như ngu si này là làm sao đây?

“Này này, mày đừng thể hiện cái vẻ mặt buồn nôn ấy được không? Chẳng lẽ trên người có rận rồi?”

Tom Cruise vẫn không để ý tới Tiêu Phàm, lại còn nhìn chăm chú nơi phương xa, sau đó nói một câu rất bựa: “Cơn gió hôm nay rất ồn ào nha -

meo…”

Nghe được lời nói giống thần kinh của Tom Cruise mà Tiêu Phàm nổi da gà.

Thằng này chẳng lẽ bị ngu rồi, làm sao lại nói lời buồn nôn như vậy.

Đang lúc Tiêu Phàm định lôi nó xuống xem sủng vật của mình bị làm sao không thì hắn nhận thấy phía trước có tiếng động…

Một con mèo màu trắng đi ra.

Tại sao nói là đi mà không phải chui ra đây?

Bởi vì nó cũng giống Tom Cruise, là tộc Mèo Đi Hia, đều dùng hai chân đi bộ.

Thấy vậy thì Tiêu Phàm cũng biết tại sao Tom Cruise lại trở nên thần kinh không ổn định như vậy.

Mùa xuân tới, băng tuyết tan, bông hoa nở, cỏ non mọc lên, Tom Cruise cũng càng ngày càng buồn nôn…

Mẹ nó! Cứ tưởng Tom Cruise bị bệnh cơ, hóa ra là phát tình!

Tại sao Tiêu Phàm lại biết Tom Cruise đang phát tình? Đó là bởi vì con mèo trắng này là con cái!

Thế tại sao lại biết được nó là cái? Bởi vì nó đang mặc một chiếc váy công chúa màu hồng, đầu đội mũ dạ có kiểu dáng của phụ nữ quý tộc bên châu Âu. Hai chân cũng đi một đôi giày bó nữ tính màu sáng, nếu như vậy Tiêu Phàm còn không biết nó là cái thì chắc hắn là bị mù.

Trừ phi nó có sở thích giống Tuyết Dạ, nếu không thì Tiêu Phàm chắc chắn không nhìn lầm giới tính của nó, mà Tuyết Dạ rõ ràng là sinh vật hiếm lạ, không phải phổ biến như rau cải trắng bên đường.

Thế nhưng tại sao nơi này lại có một con Mèo Đi Hia đây?

Tiêu Phàm còn đang nghi ngờ thì Tom Cruise cũng không nghĩ nhiều như vậy: “Xin chào, nữ sĩ xinh đẹp, tôi là Tom Cruise, thuộc chi nhánh Ẩn Kiếm Khách của tộc Mèo Đi Hia, thật hân hạnh được gặp cô - meo…”

Tom Cruise giới thiệu rất lịch sự và cũng rất khoác lác, Tiêu Phàm cảm thấy rất buồn nôn.

Con mèo trắng xa lạ này khi nghe thấy Tom Cruise bắt chuyện thì cũng không để ý tới nó mà là nhìn thoáng qua đám người Tiêu Phàm.

Tom Cruise thấy mình không được để ý cũng không có nhụt chí, càng quấn quít chặt hơn.

“Nữ sĩ xinh đẹp, để tôi giới thiệu cho cô…” Vừa nói Tom Cruise vừa chỉ vào Tiêu Phàm: “Người trước mặt cô chính là thú cưỡi của Tom Cruise ta, nó có một danh hiệu có thể làm cho người ta sợ mất mật, đó chính là “Lich King” Mệnh Phàm - meo…”

Nói xong Tom Cruise nhảy lên trên đầu Tiêu Phàm: “Nữ sĩ xinh đẹp, cô có muốn cưỡi cùng tôi trên Mệnh Phàm cao lớn mạnh mẽ này hay không, hóng gió trên thảo nguyên này nha - meo…”

Gân xanh trên trán Tiêu Phàm nảy ra, hắn nắm chặt nắm đấm, mài răng ken két.

Chương 340: Mèo Con Tán Mèo

Chương 340: Mèo Con Tán Mèo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mèo trắng vẫn không để ý tới Tom Cruise, Tom Cruise thấy cách tán mèo của mình không có hiệu quả, thừa dịp Tiêu Phàm chưa lôi nó xuống lột da nó thì tự động chạy đi, chạy tới trước người mèo trắng: “Nữ sĩ xinh đẹp, hãy nhận lấy lễ vật của tôi đi, nếu như có thể thì hãy nói cho tôi biết tên của cô - meo…”

Vừa nói, Tom Cruise vừa lấy cá nướng từ trong [Tư Miêu Vật Phẩm] ra, bắt đầu nịnh nọt mèo trắng.

Con cá có sức hấp dẫn khá lớn đối với loài mèo, mèo trắng mặc dù vẫn không để ý tới Tom Cruise thế nhưng ánh mắt vẫn liếc tới con cá trong tay Tom Cruise, thế nhưng rất nhanh đã rời đi, giống như che giấu vậy.

Thế nhưng Tom Cruise vẫn nhận ra, khóe miệng nó hơi nhếch lên một đường cong hoàn mỹ.

Số lượng cá nướng trong tay Tom Cruise tăng lên như ảo thuật vậy, hai con, ba con, bốn con, năm con…

Cách tán mèo đơn giản thô bạo như vậy làm cho Tiêu Phàm nhớ tới bọn nhà giàu hay nện tiền cưa gái ở trong hiện thực.

Tiêu Phàm nhìn về số cá nướng trong tay Tom Cruise mà càng nhìn càng thấy quen mắt, hình như số cá này là do mình nướng ra nha!

Hóa ra mình đang làm công cho chính vật nuôi của mình, thực sự là quá nhục!

Vì thế, Tiêu Phàm lại càng ức chế với Tom Cruise hơn.

Kết quả, kịch bản phát triển của lần tán mèo này cũng khá giống trong hiện thực, khi đám nhà giàu nện vào một số tiền nhất định thì mấy cô gái tuổi trẻ xinh đẹp sẽ mở rộng cửa nhà, cửa trái tim, cửa nào đều mở hết.

Mèo cũng không ngoại lệ, khi cá nướng trong tay Tom Cruise tăng lên tới một số lượng nhất định thì mèo trắng đã không thể không nhìn vào Tom Cruise.

Mèo trắng nhìn chằm chằm vào số cá nướng trong tay Tom Cruise rồi sau đó mở miệng nói: “Tôi tên là Irina.”

Nói xong, Irina nhét hết số cá mà Tom Cruise đưa ra vào trong [Tư Miêu Vật Phẩm] của mình, tốc độ nhanh tới nỗi làm Tiêu Phàm kinh ngạc tới ngây người.

Tom Cruise lại không ngại, chỉ cần Irina chịu mở miệng là một khởi đầu tốt đẹp, nó cũng có cơ hội chui vào.

…

Một đám người của Long Hổ bang rất chấn động mà nhìn một màn này, Quân Sư Xấu Bụng lắc đầu nói: "Thật sự là mèo giống hệt chủ."

"Đúng vậy, con mèo này giống như là cùng một khuôn khắc với Mệnh Phàm vậy." Bạch Diện Thư Sinh phụ họa.

Đại Ca Cầm Đầu cũng gật nhẹ đầu, rất đồng tình.

Tiêu Phàm không cam lòng, nói: "Làm sao mà tôi lại giống Tom Cruise được, hai chúng ta khác nhau rõ ràng mà!"

"Chỗ nào cũng giống, thấy sắc quên bạn, cách thức tán gái biến ảo đa dạng, tao thấy nó học chú mày rất tốt. Mà chú mày còn đặt tên nó là Tom Cruise là tao hiểu chú mày nghĩ cái gì rồi."

Quân Sư Xấu Bụng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, ý tứ rất rõ ràng đó là đừng coi chúng ta là đồ ngốc.

Tiêu Phàm cũng không biết phản bác Quân Sư Xấu Bụng như nào, chỉ có mình biết mà thôi.

Oan uổng quá đi, tên là nó tự lấy, những hành vi lưu manh kia nó không cần dạy mà tự biết đó chứ!

Thế nhưng mà nếu Tiêu Phàm nói như vậy thì sẽ có người nào tin hay không?

…

Không giống với bọn Quân Sư Xấu Bụng, Thái Thập Tam lại hưng phấn mà nhìn Tom Cruise rồi nói với Tiêu Phàm bằng một giọng sùng bái: "Phàm ca, anh thật sự quá giỏi, thế mà có thể dạy bảo con mèo này trở nên thông minh như vậy."

Tiêu Phàm nhìn phản ứng của Thái Thập Tam mà thở dài, xong rồi, cô gái nhỏ này trúng độc rồi, triệu chứng giống hệt A Hoa tỷ, chuyện này là sao đây?

Chẳng lẽ trên người ta có vòng sáng kèm thuốc mê hay sao? Có tác dụng với một phần người chơi nữ có sức đề kháng thấp?

Điều này làm cho Tiêu Phàm hoài nghi uy lực của danh hiệu "Lich King" của mình.

…

"Khụ khụ, mèo đực, anh đừng phiền tôi được không, hiện tại tôi đang có chuyện quan trọng." Khi nói chuyện, Irina rất lịch sự, hoàn toàn không có hình bóng tham ăn lúc trước.

Thế nhưng thấy một con mèo trắng trở nên lịch sự lại thấy rất đáng yêu, làm Tiêu Phàm suýt chút nữa thì cười.

Thế nhưng sau đó, Tiêu Phàm lại không cười được…

"Các người là người mạo hiểm tiếp nhận nhiệm vụ lần này sao?"

Con mèo này là NPC giao tiếp với đội của mình trong nhiệm vụ đối kháng cấp độ sử thi này hay sao?

Nghe được câu hỏi của Irina thì Tiêu Phàm mới nhận ra, đám người của mình đã vô thức đi đến chỗ giao nhận nhiệm vụ lần này, bây giờ tọa độ mà bọn họ đang đứng đã trùng với tọa độ địa điểm mà nhiệm vụ đã cung cấp.

Khi ý thức được con mèo trắng tên là Irina đây chính là NPC mà mình cần phải giao nhận nhiệm vụ lần này, trong lòng Tiêu Phàm không được tự nhiên cho lắm.

Bởi vì cho đến nay, sau khi giao lưu với động vật thì Tiêu Phàm vẫn chưa bao giờ có một "kết cục" tốt cả.

Sau khi nói chuyện với con bạch dương ở trong Tân thủ thôn, Tiêu Phàm đã mờ mờ mịt mịt bị dẫn vào con đường thân sĩ tà đạo kia, sau đó thì con

đường trò chơi của Tiêu Phàm trở nên khổ không thể tả.

Sau khi nói chuyện với một con mèo đen, Tiêu Phàm lại có một con mèo không chịu nghe lời, một con thú cưng tên là Tom Cruise, Tiêu Phàm vô cùng đau đầu với nó.

Bây giờ lại xuất hiện một con mèo trắng, có bước xe đổ lúc trước, Tiêu Phàm rất tự nhiên mà sinh ra một linh cảm bất thường.

"Đúng vậy, chính là chúng tôi."

Quân Sư Xấu Bụng là nhân vật thuộc loại hình cố vấn trong Bang Long Hổ, bình thường loại nhiệm vụ giao lưu đối ngoại đều do gã phụ trách, nghe được câu hỏi của Irina, Quân Sư Xấu Bụng rất tự nhiên mà tiến lên một bước rồi đáp lại.

Sau khi Irina nghe câu trả lời của Quân Sư Xấu Bụng thì bắt đầu xoa eo, híp mắt lại, đánh giá năm người Tiêu Phàm, sau đó lại tổng kết bằng một câu: "Tuy rằng tôi cảm thấy mấy người không được mạnh cho lắm, thế nhưng cũng có thể miễn cưỡng dùng tạm, bỏ đi, cứ như vậy là được."

Nghe được lời nói mang vẻ cực kỳ ghét bỏ của Irina, tính cách nóng nảy của Bạch Diện Thư Sinh lập tức bùng nổ: "Cô nói cái gì hả, cô có dám lặp lại lần nữa không, có tin là tôi sẽ quăng cô xuống đáy biển… ư ư ư!"

Câu nói thiền ngoài miệng của Bạch Diện Thư Sinh mới nói được có một nửa, Quân Sư Xấu Bụng đã lệnh cho Đại Ca Cầm Đầu che miệng gã ta lại, bởi vì Quân Sư Xấu Bụng hiểu rất rõ, ở trong nhiệm vụ lại ăn nói lung tung, hạ thấp độ thiện cảm của NPC cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì, vì vậy gã rất sáng suốt mà mạnh mẽ ngăn lại hành vi của Bạch Diện Thư Sinh.

"Vậy chúng ta nhanh chóng bắt đầu nhiệm vụ đi." Quân Sư Xấu Bụng híp mắt lại, quay đầu về phía Irina rồi mỉm cười nói.

Irina lại nhìn về phía mọi người lần thứ hai, suy đi nghĩ lại, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, xoay người hô lên với phía sau: "Aina, có thể ra ngoài rồi, bọn họ là người bảo vệ chúng ta trong cuộc hành trình lần này."

Tiêu Phàm nghe được tiếng kêu to của Irina thì trong lòng lập tức cả kinh, chẳng lẽ vẫn còn NPC khác nữa ư?

Phía sau mỏm núi đá lớn ở trên mặt cỏ trước mặt Tiêu Phàm, có một đôi tai hồ ly dường như đã nghe thấy tiếng kêu to của Irina, nó nhô ra từ rìa mỏm đá rồi cẩn thận dò xét, sau đó thì có một thiếu nữ Hồ tộc đang tuổi thanh xuân có vẻ lo lắng sợ sệt bước ra từ sau mỏm đá.

Tiêu Phàm nhìn thấy người đang đi về phía mình, hít một hơi thật sâu.

Nhiệm vụ lần này dường như không thân thiện với Thái Thập Tam cho lắm, có điều đối với mình mà nói, lại quá thân thiện rồi ~

…

Thiếu nữ đang đi về phía đám người Tiêu Phàm có vóc dáng không cao không thấp, dáng người thoạt nhìn hơi mập, đi đường thì có vẻ lung la lung lay.

Tại sao lại lung la lung lay?

Bởi vì rất có điện nước…

Irina chỉ vào cô rồi giới thiệu với mọi người: “Vị này chính là người thiếu nữ mà mấy người cần phải bảo vệ lần này, Aina.”

Sau đó Irina lại nhìn về phía thiếu nữ Hồ tộc kia rồi nói: “Aina, tự giới thiệu bản thân với những mạo hiểm giả này đi, bọn họ chính là vệ sĩ mà chúng ta thuê lần này đó.”

Thiếu nữ Hồ tộc vẫn luôn cầm chặt cây pháp trượng trong tay mình, cô sợ hãi hạ thấp đầu xuống, khẽ gật đầu với mọi người một cái, theo động tác của cô, đường cong trên người cô lại nghịch ngợm lay động như một cơn sóng, khiến Tiêu Phàm nhìn thấy được thì mắt cũng thẳng luôn.

Chương 341: Aina

Chương 341: Aina

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đôi mắt to ngập nước sau tóc mái màu nâu của cô lặng lẽ nhìn mọi người một chút, lại thấp giọng nhỏ nhẹ nói: "Mọi… Chào mọi người, tôi là vu nữ của Hồ tộc, Aina."

Đầu tiên là cô dừng lại, sau đó lại nhanh chóng nói xong câu nói của mình, giọng điệu có vẻ khá e sợ người lạ.

Thái Thập Tam nhìn xuống dáng người của Aina, lại nhìn lại chính mình, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không phải vậy, lần đầu tiên Tiêu Phàm lại trở nên tích cực với phái nữ ở trong trò chơi, bởi vì điều kiện của Aina phù hợp một cách hoàn mỹ với điều mà Tiêu Phàm cảm thấy dễ thương.

Giọng nói, hoàn mỹ!

Tai thú, hoàn mỹ!

Mặt trẻ con, hoàn mỹ!

Hoàn mỹ!

Ngốc manh*, hoàn mỹ!

(*ngốc manh: ngốc nghếch, vụng về nhưng dễ thương)

…

Trong quá trình Tiêu Phàm nhìn Aina một cách kỹ càng, tiếng máy móc vang lên từ hoàn mỹ liên tục trong lòng Tiêu Phàm.

Nói chung là ở trong lòng Tiêu Phàm lúc này, vị NPC tên là Aina này hoàn toàn phù hợp với khẩu vị của Tiêu Phàm.

"Chào em, Aina, anh tên là Mệnh Phàm, rất vui được biết em!"

Khi lực uy hiếp của “Lich King” vô dụng với NPC, mà Chuyên Tinh Thân Sĩ lại tỏa sáng tỏa nhiệt một cách vô hình như vậy với NPC, từ lúc bắt đầu thì độ thiện cảm của NPC đối với Tiêu Phàm là rất cao.

Aina nhìn người đàn ông ôn hòa trước mắt mình thì cảm thấy hơi nghi hoặc, cô không biết vì sao trong lòng mình không nảy sinh sự e ngại như khi thấy những người xa lạ khác, trái lại còn cảm thấy người đàn ông trước mắt này rất thân thiết nữa.

“Ừm, chào anh, em là Aina.”

Bởi vì tính cách sợ người lạ của bản thân nên Aina không quen giao tiếp với người khác, nhìn thấy Tiêu Phàm chào hỏi với mình, cô chẳng biết phải nói gì cả, thế là không hiểu sao cô lại giới thiệu mình một lần nữa, sau khi phản ứng lại thì cô đột nhiên cảm thấy rất lúng túng, gò má lập tức ửng đỏ lên.

Tiêu Phàm không thèm để ý đến những điều này, hắn cảm thấy Aina thực sự rất dễ thương, hắn rất thích cô.

…

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thoáng qua Tiêu Phàm rồi lại nhìn thoáng qua Tom Cruise đang nhìn chằm chằm vào Irina, khinh bỉ nói: "Nhìn dáng vẻ mê gái và háo sắc vào giờ phút này của Mệnh Phàm, quả thực là giống y như con mèo thú cưng của anh ta vậy, lúc nãy anh ta còn ra vẻ đánh chết không chịu thừa nhận là mình giống thú cưng của mình nữa chứ?"

"Chậc chậc, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Nếu Lich King không như vậy thì sao được gọi là Lich King chứ."

"Đúng đó, đã sớm nghe nói Mệnh Phàm vô cùng am hiểu việc tán NPC nữ trong trò chơi rồi, hôm nay gặp được, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh ở một bên nhìn thấy cử chỉ của Tiêu Phàm thì nhỏ giọng thảo luận với nhau, Đại Ca Cầm Đầu khẽ gật đầu lần thứ hai, tỏ vẻ vô cùng tán thành với ý kiến này.

Mà Thái Thập Tam lại rất lạ thường, cô không hề tức giận với hành vi của Tiêu Phàm, lại còn cảm thấy người đàn ông mà mình thích quả nhiên rất khác biệt, việc mà người khác không dám làm thì chỉ có hắn là dám làm, vậy nên cô càng sùng bái Tiêu Phàm nhiều hơn.

Thế nhưng nếu nói Thái Thập Tam không hề ghen tuông gì thì không phải, cho dù từ nhỏ cô đã sống trong gia đình có một ba và nhiều mẹ, trong lòng đã chấp nhận loại hiện tượng một chồng nhiều vợ thế này, tuy nhiên bản chất phụ nữ của Thái Thập Tam vẫn chưa từng thay đổi.

Thịt ngay eo xoay tròn ba trăm sáu mươi độ!

Ui…

Tiêu Phàm cảm nhận được sự đau nhức truyền đến từ phía sau, hắn hít một hơi thật sâu.

Không cần quay đầu lại thì hắn cũng biết là ai đang nhéo hắn, loại cường độ nhéo vừa vặn như thế này, loại ra tay vào đúng vị trí chính xác như thế này,

loại góc độ xoay tròn một cách tàn nhẫn như thế này thì chỉ có phụ nữ mới có thể làm được!

Có thể làm được những điều đó mà lại phù hợp với thân phận, ở đây ngoại trừ Thái Thập Tam, cô nàng sân bay này thì còn có ai vào đây nữa chứ!

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không thể phản kháng, bối cảnh xã hội đen của cô nàng sân bay này khiến bây giờ Tiêu Phàm vẫn còn cảm thấy sợ hãi muốn chết.

Nhìn thấy Tiêu Phàm không đánh trả, Thái Thập Tam lại bị sự khoan dung độ lượng của Tiêu Phàm làm cho cảm động lần hai, cô thầm nghĩ, quả nhiên Phàm ca vẫn yêu mình. Cô lại liếc mắt nhìn Aina điện nước đầy đủ ở bên cạnh, trong lòng Thái Thập Tam bỗng nhiên cảm thấy hơi nhụt chí.

Sau khi Aina lên sàn, Tiêu Phàm nhận ra cô ấy mới chính là nhận vật quan trọng nhất trong nhiệm vụ lần này của mình.

Nghĩ lại thì cũng phải thôi, nơi đây không phải là trận doanh Ác Ma, một lần nhiệm vụ Sử Thi sao lại có thể khủng bố đến mức để cho một tiểu nhân vật như thế làm chủ đạo chứ?

Có điều ý tưởng như vậy vừa xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm, lập tức liền bị tát lật mặt…

Bởi vì tính cách của Aina khá yếu đuối, cho nhiệm vụ lần này hoàn toàn giao cho Irina phụ trách.

“Được rồi, nếu mọi người đều đã quen biết nhau rồi vậy thì tôi sẽ giới thiệu với mọi người về mục đích của nhiệm vụ lần này một chút. Những gì mà mọi người phải làm là hộ tống Aina đi đến di tích nào đó để lấy lại di vật của bậc tiền nhân ở trận doanh Thú Nhân. Lộ tuyến sẽ do tôi là và Aina quyết định, mọi người chỉ cần bảo vệ cho sự an toàn của chúng tôi là được.”

Irina chính thức bắt đầu giao việc và yêu cầu của nhiệm vụ lần này cho đám Tiêu Phàm. Nội dung nhiệm vụ rất bình thường, bình thường đến trình độ khiến cho người khác cảm thấy rất đơn giản nhẹ nhàng, nhưng cảm giác như vậy rõ ràng là không hợp lí, bởi vì chỉ với mấy chứ “Nhiệm vụ Sử Thi

đối kháng" này thôi đã thấy được nhiệm vụ này không thể chỉ đơn giản như vậy được."

Cho nên khi nghe nội dung nhiệm vụ có phần úp mở của Irina khiến trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy hơi hơi bất an.

Quân Sư Xấu Bụng cũng cảm nhận được rõ ràng điều này, nhưng hắn cũng nói rồi, không phải là hắn không muốn lên tiếng hỏi, mà là hắn không tìm thấy xuất phát điểm của vấn đề lần này.

Nếu đám Tiêu Phàm giao tiếp cùng với các NPC vậy thì cũng chứng minh hành trình của nhiệm vụ lần này chính thức bắt đầu.

Người chơi chống loại nhiệm vụ loại hình để bảo đảm tính công bằng cạnh tranh giữa những ngươi chơi, thời gian bắt đầu nói chung đều phải bảo trì sự thống nhất với nhau.

Nếu chưa thể nhất trí bắt đầu tieenshanhf nhiệm vụ thì một bên NPC sẽ không xuất hiện, khi thành viên của cả hai bên đều đã tới nơi thì mới bắt đầu giao tiếp với nhau.

Nếu như lúc này đám Tiêu Phàm có thể lập tức bắt đầu hành động, vậy cũng chứng minh một nhóm người chơi khác cũng đang bắt đầu nhiệm vụ của bọn họ…

…

Đại thảo nguyên của trận doanh Thú Nhân rất lớn, dù là lúc nào cũng đều là một mảng xanh biếc, căng tràn sức sống.

Nhưng có rất nhiều người chơi lựa chọn thiết lập nhân vật ở trận doanh Thú Nhân không phải vì phong cảnh thiên nhiên ở đây, mà là bởi vì nhân vật của trận doanh Thú Nhân khi thiết lập hệ thống bên ngoài đều sẽ có một chút điểm đặc biệt, Phát Tiểu Hào Đại Bàn của Tiêu Phàm cũng vì lí do đó mà đến trận doanh Thú Nhân…

Tất nhiên Hào Đại Bàn hoàn toàn không phải lựa chọn nơi này vì sau khi hệ thống điều chỉnh ngoại hình mình sẽ có thể thú tính cuồng dã, thay đổi hình

tượng khí phách hơn, mà là bởi vì ở đây có đặc sản mà cậu yêu thích —— các cô gái có tai thú.

Mục đích cậu đến chỗ này vô cùng rõ ràng, đó chính là để câu các em gái tai thú đáng yêu này.

Những giữa kế hoạch và sự thực thường thường sẽ xuất hiện sự khác biệt, mà sự khác biệt trên người Hào Đại Bàn, đại khái mà nói thì quả thật có hơi lớn một tí.

Cậu muốn dựa vào việc bản thân còn trẻ lại giàu có, bối cảnh xuất thân con nhà giàu mới nổi để dụ dỗ các em gái vừa mới bước ra xã hội vẫn còn trẻ trung non nớt trong trận doanh Thú Nhân. Chỉ là không biết vì sao mà đi tới đi lui cũng chỉ có một vài em gái có thể dụ dỗ được, lại ma xui quỷ khiến mà chơi với một đám ông chú lạc quan.

Chương 342: Một Bên Khác

Chương 342: Một Bên Khác

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Những ông chú này thật ra đều là chiến hữu cùng xuất ngũ bộ đội, sau khi xuất ngũ cùng nhau mở một phòng tập gym, những buôn bán cũng không ra gì cho lắm.

Có điều bọn họ khá lạc quan, cũng không quá để ý việc này.

Sau đó "Tân Sinh" ra đời, những ông chú xuất ngũ này sắm thêm máy trò chơi trong phòng tập gym, vô cùng thời thường mà bắt đầu chơi game online, cũng thành lập một công hội lớn rất giỏi trong trận doanh Thú Nhân, đặt tên là Chiến Minh.

Mặc dù Hào Đại Bàn không thể dụ dỗ được bất kì một em gái nào trong trận doanh Thú Nhân nhưng lại rất nổi tiếng trong nhóm của những ông chú này, cậu trở thành nòng cốt của công hội Chiến Minh một cách khó tin.

Nòng cốt của công hội Chiến Minh, mặc dù nghe qua có vẻ rất đỉnh, nhưng Hào Đại Bàn lại không vui vẻ gì cho lắm, bởi vì cậu chỉ muốn các em gái thôi.

Có điều khi nhìn đến những ông chú đang cười ha hả này, Hào Đại Bàn vô cùng phiền muộn, có vẻ như nguyện vọng muốn dụ dỗ các em gái của mình rất khó thực hiện được, dù sao cả ngày cũng chỉ có thể chơi bời cùng với mấy ông chú như thế này, lấy đâu ra cơ hội tiếp xúc với các em gái.

Nhưng hôm nay Hào Đại Bàn rất vui, bởi vì hôm nay không giống với mọi hôm, cậu đánh hơi được mùi phát ra từ các em gái…

Sau khi "Tân Sinh" xuất hiện,

Gái đẹp ở hai trận doanh hấp dẫn người chơi nhất chính là trận doanh Tinh Linh và trận doanh Thú Nhân.

Bởi vì Nhân Loại là chủng tộc vốn có của mọi người cho nên không mang lại cảm giác mới mẻ gì cho người chơi, cũng vì vậy mà sự hưởng ứng của người chơi với gái đẹp ở trận doanh Nhân Loại cũng rất bình thường, xấu thì cũng vẫn là xấu, phản ứng đơn giản như vậy thôi.

Còn về trận doanh Ác Ma, bản thân nó đã ít người hiện nay trận doanh này lại còn là nơi sinh của một người đàn ông trong truyền thuyết, tất cả sự chú ý đều hướng về hắn, ai còn để ý đến gái đẹp ở trận doanh Ác Ma nữa.

Cho nên mới nói các mỹ nữ ở trận doanh Ác Ma không phải là không đặc sắc, mà là thiếu sự quan tâm.

Tinh Linh lại không như vậy, cả hệ thống điều chỉnh vẻ ngoài thiết lập theo hướng tiên linh cho các cô để tăng thêm không ít mị lực cho nhan sắc vốn có của các cô nàng.

Hơn nữa ngoại trừ những điều đó ra thì trận doanh Tinh Linh còn có "nữ thần game online" Ngọc Sinh Yên tọa trấn, ai dám không nể mặt?

Về Thú tộc thì lại càng đơn giản hơn nữa, tai thú, đuôi thú, tính thú, đặc thù đơn giản ở bên ngoài, đơn giản mà nói lên được tất cả sự quyến rũ của thú

tộc.

Diện mạo của nhân vật trong trận doanh Thú Nhân kém hơn vẻ ngoài của nhân loại bình thường rất nhiều, mà sự tương phản to lớn này khiến cho mọi người có những trải nghiệm không giống nhau, cũng tăng thêm sự quyến rũ khác biệt cho người chơi Thú Nhân.

Mà hôm nay, có một em gái khá nổi tiếng trong trận doanh Thú Nhân đến để chứng minh, cô gái đó chính là Tiểu Miêu.

Sau khi tốt nghiệp Tiểu Miêu gia nhập hàng ngũ phóng viên, rất may mắn được công ty chọn để bồi dưỡng trở thành ký giả mới cho chuyên mục trò chơi Phong Vân Tân Sinh, sau đó lại dựa vào các điều kiện như ngoại hình dáng vẻ, thành công trở thành streamer của“Tân Sinh” nổi tiếng, cũng tham gia cuộc thi pk đang nổi tiếng trong “Tân Sinh”, chịu trách nhiệm làm bình luận viên cho trận đấu lần này.

Đối với Tiểu Miêu mà nói thì điều này vốn là một chuyện rất vinh quang nhưng lại bởi vì một tên đàn ông xuất hiện giữa đường mà tất cả mọi chuyện đều thay đổi…

Lich King Mệnh Phàm, cái tên tà ác đáng sợ này đã dám coi thường cô trong trận đấu lần này, vô cùng quá đáng mà đùa giỡn “nữ thần võng du” Ngọc Sinh Yên, nhưng một khắc cuối cùng trong trận chung kết lại giống như đang chơi nhạc, sử dụng phi kiếm vô cùng bá đạo mà trực tiếp giết chết nam thần tượng của mình là “Truy Phong Giả” Tịch Dương, điều này khiến cho nội tâm Tiêu Miêu có một bóng ma không thể xóa nhòa.

Cho nên lúc này, Tiểu Miêu chẳng những phải lo lắng cho sự nổi tiếng của mình trong trò chơi, hơn nữa trong lòng cô còn có một ý tưởng, đó chính là luyện cập cho thật tốt, học cách chiến đấu, khiến cho thực lực của mình mạnh mẽ hơn để lật đổ tên đàn ông kia.

Nếu có thể gia nhập công hội Hoa Nguyệt của Ngọc Sinh Yên, sau đó trở thành bạn tốt của Ngọc Sinh Yên thì thật là tốt.

Có thể gia nhập Truy Phong Liệp Đoàn của Tịch Dương thì càng tốt, nghe nói đội của anh ấy mới có ba người, vẫn chưa đủ quân số mà, mình vẫn còn

có cơ hội. Nếu như gia nhập Truy Phong Liệp Đoàn mà không cẩn thận có thể mình sẽ phát sinh chuyện gì gì đó khiến người khác xấu hổ cùng với đại soái ca Tịch Dương, Tiểu Miêu vô cùng thỏa mãn thầm nghĩ.

Nhưng trước đó, Tiểu Miêu phải tăng cường thực lực vốn có của mình trước, trở thành một cao thủ trong trò chơi "Tân Sinh".

Cho nên Tiêu Miêu đã đạt đến mục đích của chuyến đi lần này, công hội Chiến Miên là một trong hai công hội lớn nhất tại trận doanh Thú Nhân, cô nghe nói bọn họ nhận được một nhiệm vụ Sử Thi Đối Kháng, hơn nữa bọn họ cũng rất vui lòng đưa cô đi thực hiện nhiệm vụ, chỉ cần bản thân cô được các cao thủ trong công hội Chiến Minh dẫn dắt thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ Sử Thi Đối Kháng này, cấp bậc hẳn sẽ tăng lên không ít.

Đối với bên Tiểu Miêu, Chiên Minh nghênh đón vừa đơn giản vừa long trọng.

Đơn giản là bởi vì đến đón tiếp Tiểu Miêu chỉ có hai người, mà trong đó có một người,ngoại hình không thể nào mập mạp hơn.

Long trọng là do thân phận của người đến tiếp đón còn lại, hội trưởng công hội Chiến Minh Reginald.

"Thật vui khi được nhìn thấy ngài lần nữa, hội trưởng Reginald.

Tiểu Miêu rất lễ phép chào hỏi Reginald một tiếng, mà Hào Đại Bàn đứng bên cạnh Reginald tự nhiên bị Tiểu Miêu coi là tùy tùng của Reginald, hoàn toàn bị bỏ quên.

"Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh, Tiểu Miêu hạ cố đến Chiến Minh chúng ta, thật là khiến cho Chiến Minh chúng ta cảm thấy rồng đến nhà tôm."

Reginald ngoại hình giống tinh tinh kia vẫn hào sảng như cũ khiến cho người ta cảm thấy thân thiết.

"Hội trưởng khách khí, ta còn muốn cảm ơn hội trưởng đã phối hợp với ta làm phỏng vấn báo cáo lần này đây." Tiểu Miêu mỉm cười nói.

Phỏng vấn?

Không sai, lần này Tiểu Miêu mượn cớ phỏng vấn Chiến Minh để trà trộn vào đội ngũ làm nhiệm vụ.

Mặc dù mục đích của Tiểu Miêu chính là đến ôm đùi Chiến Minh để luyện cấp, nhưng ôm đùi cũng không thể làm lộ liễu như vậy, về sau còn có phải dựa dẫm vào cái đội ngũ này, phải làm uyển chuyển một chút.

Trong thời gian ngắn, sự nghiệp của Tiểu Miêu nhanh chóng phất lên như vậy, thủ đoạn của bản thân nhất định không đơn giản, tất nhiên sẽ am hiểu đạo lý này.

Vì thế Tiểu Miêu liền dùng một lý do không tệ để lấy cớ gia nhập đội ngũ làm nhiệm vụ của Chiến Minh. Đó chính là theo dõi để phỏng vấn. Đối với Chiến Minh vốn dĩ không hề có chút cảnh giác nào, nghe được có phóng viên muốn đến công hội mình để phỏng vấn, đương nhiên sẽ rất vui mừng.

Về phần tại sao Tiểu Miêu lại biết Chiến Minh đang làm một nhiệm vụ sử thi đối kháng, bọn họ làm cái nghề này, chắc chắn sẽ có một vài con đường tin tức cho mình. Mặc dù không linh thông được như tên biến thái Phong Ma Tiểu Xích Lang, nhưng ngẫu nhiên có thể đạt được những tin tức tình báo không tệ.

Hào Đại Bàn bị Tiểu Miêu lơ đẹp nhưng cậu cũng chẳng để ý, bởi với dáng người mập mạp này của cậu, thường xuyên bị nữ sinh ngó lơ, bị lơ nhiều đến nỗi thành thói quen luôn.

Sau khi Hào Đại Bàn tham gia Tân Sinh, cả ngày chỉ ở lẫn với một đám ông chú người toàn mùi mồ hôi.

Trong giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh, cậu phát hiện tiểu Tiêu Phàm thế mà lại dẫn theo một đội ngũ muội tử, nội tâm cảm thấy vô cùng thất bại.

Bây giờ thấy một mỹ nữ đến công hội của mình, Hào Đại Bàn vô cùng vui vẻ, vội vàng tiến lên định bắt chuyện.

Ngay lúc này, một giọng nói nóng nảy chen vào, đánh gãy cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

“Người đều đã đến rồi đúng chứ! Mấy người đừng lề mề nữa, tốc chiến tốc thắng, nhanh hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho các ngươi!”

Chương 343: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Chương 343: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Một người thú uy mãnh của Hổ tộc đi tới, hắn đeo một cái búa lớn trên lưng, lưỡi búa lóe lên hàn quang, có chút khiến người ta sợ hãi.

Đi theo sau lưng gã là hai người chơi nam, giống Hào Đại Bàn, đều là người của công hội Chiến Minh.

Hào Đại Bàn nghe được tiếng nói của người này, biết cái NPC có tính cách vội vàng nóng nảy kia cùng đồng đội của mình đã đến.

Được rồi, Buck đại nhân, bây giờ chúng ta sẽ xuất phát.” Reginald cung kính nói với

Sau đó liền dẫn theo Tiểu Miêu, Hào Đại Bàn cùng hai người khác trong công hội lên đường đi theo Buck…

Bọn họ đi được không lâu, một người đàn ông với áo choàng xuất hiện tại chỗ mà bọn họ vừa rời đi, nhìn về hướng đám người rời đi, khinh bỉ nói: “Buck ngu xuẩn, Chiến Viêm ngu xuẩn…”

Giọng nói của gã rất khàn, tựa như tiếng lá keei xào xạc mỗi khi có gió thổi qua.

Áo choàng bị gió thổi nhấc lên một góc áo khiến cho người ta có thể thấu được hình xăm hoa văn xanh thẳm trên cổ gã, vô cùng thần bí.

Phía sau gã, bốn thân ảnh lặng lẽ xuất hiện trong tiếng gió…

Nhiệm vụ mà Irina gioa quá mức mơ hồ, người hơi nhạy bén một chút đều có thể phát hiện ra vấn đề.

Nhưng hết lần này tới lần khác, người trong đội ngũ của gã đều không thể nào phát hiện ra!

Quân Sư Xấu Bụng rất để ý đến nhiệm vụ lần này, vì thế nội tâm gã vô cùng buồn rầu.

Hắn có thử moi tin tức từ chỗ Irina, nhưng con mèo trắng đáng chết đó lại ngạo mạn không thèm nhìn mình,chỉ phụ trách dẫn đường.

Sau đó Quân Sư Xấu Bụng lại muốn ra tay từ chỗ một NPC tên Aina, thế nhưng gã vừa đến…

“Tôi…tôi…tôi…”

Dáng dấp của mình kinh khủng như vậy à?

Cô sợ đến mức này sao?

Cô như vậy, gã rất tổn thương.

Aina thế mà nhìn thấy gã lại hoảng sợ đến nỗi không nói ra lời, hai chân không ngừng run rẩy, Quân Sư Xấu Bụng cũng vô cùng bối rối.

Không chỉ có thế, gã không thể nào hiểu nổi sao con mèo trắng Irina kia lại hung tơn trừng mắt nhìn gã một cái.

Việc moi tin tình báo của Xấu Bụng Quân Sư thất bại, nhưng gã vẫn vô cùng muốn hiểu rõ tình huống cụ thể của nhiệm vụ lần này, bởi vì tình hình trước mắt khiến hắn có chút bất an.

Dựa những thông tin người khác đi tìm hiểu?

Đại tỷ, bỏ đi, không cần khiến cô ấy mệt nhọc.

Đại ca dẫn đầu vốn trầm mặc ít nói, chính bản thân gã cũng khó có thể nói được mất câu với hắn.

Bạch Diện Thư Sinh, gã càng không muốn nhờ vả. Mặc dù Bạch Diện Thư Sinh am hiểu uy hiếp đe dọa, nhưng đến nay vẫn không biết cách giao lưu cùng với người bình thường.

Ngay lúc Quân Sư Xấu Bụng đang phát sầu thì một cách tay hữu lực vỗ vai gã.

Gã quay đầu nhìn thì thấy Mệnh Phàm đnag nhìn mình với vẻ mặt thành thật, sau đó vô cùng đàng hoàng phun ra một câu: "Để tôi thử xem!"

Ngữ khí rất kiên định, bỗng nhiên Xấu Bụng Quân Sư cảm thấy cái tên Mệnh Phàm này có thể tin tưởng được.

Nhưng rất nhanh gã liền phát hiện ra đều là gã ảo tưởng, bởi vì Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy Tiêu Phàm đã cố ý lược đi vế đầu của câu nói kia.

Mà vế đầu chính là buông tha cho cô bé này…

"Aina chào em, anh là mạo hiểm giả Mệnh Phàm, em cũng có thể gọi anh là Phàm tiên sinh, bởi vì anh có một thân phận bí mật khác là Tiên Tri của Hiệp Hội Bảo Vệ Thiên Nhiên.

Aina không nói gì, tuy nhiên dường như ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm lại mang theo hứng thú.

Đối với phản ứng yên lặng của Aina, Tiêu Phàm cũng không thất vọng gì nhiều, bởi vì một người yên lặng nghe, vừa vặn có thể phối hợp với lời nói khoác của hắn.

"Em biết làm thế nào để nói chuyện với Black Goblin không?"

"Em biết Vượn lớn Hắc Phong thích gì không?"

"Có bao giờ nghĩ đến việc cùng đi dạo ngoại thành với Orge hai đầu chưa?"

Quân Sư Xấu Bụng vốn tưởng rằng Tiêu Phàm sẽ giúp mình tìm ra một số thông tin hữu ích, thật không nghĩ tới kaij như thế này.

Mệnh Phàm rõ ràng là lại tán gái, đâu có vẻ là tìm hiểu tin tình báo đâu, hơn nữa còn khoe khoang cái gì mà Goblin, Vượn lớn Hắc Phong, Orge, nói toàn những thứ đồ chơi không đâu.

Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy gã thà tin rằng Đại Ca Cầm Đầu có thể nói chuyện được với cá sấu Việt Nam, còn hơn là tin tưởng những thứ mà Tiêu Phàm nói khoác này.

Quân Sư Xấu Bụng không tin, không có nghĩa là Aina không tin…

"Orge?" Đôi mắt to xinh đẹp của Aina nhìn chằm chằm Tiêu Phàm với vẻ tò mò vô cùng.

Tiêu Phàm thấy Aina hứng thú thì lại bắt đầu chém gió…

"Đúng thế, ngày đó anh đã cùng một đội Orge đi dạo ngoại thành, không nghĩ tới lại gặp phải một con Ma Nhện Phục Kích. Em đã thấy Ma Nhện Phục Kích bao giờ chưa? Ma Nhện Phục Kích kia có bốn cặp mắt vô cùng đáng sợ…"

Tao dựa vào, Mệnh Phàm mày đang kể chuyện Tây Du Ký à? Ma Nhện Phục Kích xuất hiện?

Quân Sư Xấu Bụng nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của Tiêu Phàm, vô cùng tức giận, lại nhìn sang một bên khác…

"Nữ sĩ xinh đẹp, cô biết lúc đầu tôi làm thế nào thuần phục được con tọa kỵ uy mãnh Mệnh Phàm kai sao? Khi đó vì tôi mới sinh nên hắn đánh giá thấp tôi, tôi thừa dịp bất ngờ, xuất ra tuyệt kỹ của tôi Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo – Giả Ngây Thơ…Giết!

Đệt! Cái này là mèo gì người gì vậy! Ông đây mặc kệ!

Quân Sư Xấu Bụng đột nhiên đạp mạnh pháp trượng trong tay xuống, pháp trượng lại cắm sâu vào trong đất bùn lần nữa.

Thật ra Quân Sư Xấu Bụng nghĩ oan cho Tiêu Phàm rồi, Tiêu Phàm không phải chỉ đi tán gái đơn giản như vậy mà thật ra hắn muốn tìm hiểu tình báo thông qua việc tán gái.

Chỉ là không ngờ ánh trăng quá chói mắt…

Đang nói chuyện rất vui vẻ, Tiêu Phàm không kiềm chế sự khoác lác của bản thân, vì vậy tình cảnh trở nên mất kiểm soát.

Hơn nữa, dù là tính cách hay dáng vẻ bề ngoài thì NPC Aina này cũng vô cùng hợp khẩu vị Tiêu Phàm, đúng kiểu hắn thích. Hơn nữa, bây giờ là trong trò chơi, hắn không có nhiều cảm tình với đám NPC này, cảm thấy dù sao NPC cũng chỉ là loại người nhân tạo có năng lực tấn công và kiến thức cao hơn người bình thường mà thôi. Hắn càng lớn gan hơn, phóng túng hơn.

Không ai có thể ngăn cản một lão xử nam đang động dục, mà hóa tinh thần thành giá trị mị lực phối hợp với độ hảo cảm trời sinh của Phẩm Cách Thân Sĩ, Tiêu Phàm nhanh chóng thân thiết với thiếu nữ Hồ tộc Aina này, hai người càng nói càng vui vẻ…

“Phạm tiên sinh, bộ lạc Orge thật sự như thế sao?”

“Đúng vậy, ở trong đó, đọc được khẩu quyết của bảng cửu chương thì có thể xem như là thiên tài đấy. Với trí thông minh của Aina, nếu em ở trong tộc Orge thì chắc chắn sẽ được tôn sùng là kỳ tài vạn năm đấy.”

“Không muốn, dáng vẻ của Orge thật sự quá đáng sợ.”

…

Tình hình bên phía Tiêu Phàm đang tiến triển vô cùng thuận lợi, thuận lợi tới mức khiến hắn quên hết mục đích ban đầu của mình, thì bên phía Tom Cruise lại càng không ổn.

Thật ra phương pháp chiến đấu Tom Cruise và Tiêu Phàm cũng không khác nhau là mấy, chỉ là Irina quá cao ngạo, hoàn toàn khác với dáng vẻ ôn hòa của Aina, vì vậy độ khó của nhiệm vụ này cũng cao hơn. Hơn nữa, Tom Cruise không có loại “công cụ hỗ trợ” Phẩm Cách Thân Sĩ giống như Tiêu Phàm, vì vậy nó liên tục gặp phải thất bại…

“Mèo đực! Anh im miệng cho tôi, phiền chết đi được!” Irina gầm lên với Tom Cruise.

Tiếng hét của cô nàng khiến Tom Cruise lập tức lặng thinh, không dám hó hé thêm nữa.

Irina hít một hơi thật sâu. Sau khi bình tĩnh lại thì giống như nhớ tới chuyện gì đó, quay đầu nhìn Aina đang nói chuyện rất vui vẻ với Tiêu Phàm: “Aina, nhớ đưa bùa hộ mệnh đặc biệt cho bọn họ, đừng quên!”

Aina nghe lời nhắc nhở của Irina thì mới phản ứng kịp thời, mặt đỏ bừng lên. Cô đột nhiên nhớ ra mình đã quên chuyện gì, vội cầm túi xách lên, lấy từ bên trong ra mấy cái túi gấm, đưa cho đám người Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cầm món đồ trên tay, hơi nghi ngờ nhìn lại.

[Tên gọi vật phẩm: Bùa Hộ Mệnh Đơn Giản]

[Thuộc tính: Đạo cụ nhiệm vụ] (Sau khi nhiệm vụ kết thúc, đạo cụ sẽ tự động biến mất.)

[Hiệu quả: Đeo vào sẽ mang theo hơi thở của Vu tộc.]

[Ghi chú: Bùa hộ mệnh đặc biệt có hơi thở của Vu tộc.]

…

Chương 344: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Chương 344: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cái quái gì thế? Vu tộc? Hắn chưa từng nghe nói về một tộc nào như vậy trong trận doanh Thú Nhân.

“Các ngươi hãy mang theo bùa hộ mệnh này, nó có thể bảo vệ các ngươi vào thời khắc mấu chốt.” Irina nói không cần suy nghĩ.

“Aina, cô phát xong chưa?”

“Tôi phát xong rồi, Irina, tôi đã đưa cho mỗi vị dũng sĩ trong đội một cái bùa hộ mệnh.” Aina thấy Irina gọi mình thì vội vàng đáp lời.

“Đừng quên cho con mèo đực kia một cái.” Irina nhìn Tom Cruise đứng bên cạnh mình, trong mắt thoáng qua một tia lo lắng.

Tom Cruise vốn vẫn nhạy cảm lại hoàn toàn không để ý tới. Vì sau khi nó bị Irina hét lên thì trong lòng hơi buồn bực, tinh thần không tốt lắm.

“Mèo đực?” Aina nghe Irina nói thì hơi khó hiểu, cô không biết Irina đang nói cái gì.

Irina nhìn thấy phản ứng của Aina thì vô cùng bất lực, nó hiểu rất rõ tính cách của Aina, thầm than một tiếng trong lòng, cô bé này đúng là…

Nó đành vươn móng chỉ chỉ Tom Cruise đứng bên cạnh mình: “Anh ta!”

“Ồ?”

Sau khi nhìn thấy Tom Cruise đứng dưới chân mình, Aina vô cùng kinh ngạc.

Tiêu Phàm nhìn phản ứng của cô nàng, thầm nghĩ, không phải bây giờ cô em gái này mới phát hiện sự tồn tại của Tom Cruise chứ? Cô ngốc nghếch như vậy sao?

“Đây là… Đây là… Đây là… Mèo của ai vậy?”

Aina chỉ về phía Tom Cruise, ngón tay chỉ cũng hơi run rẩy.

“Của tôi, sao vậy?” Tiêu Phàm đáp.

Aina nhìn Tiêu Phàm, rồi lại nhìn Tom Cruise, đột nhiên mặt đỏ bừng, cô nhanh chóng đeo cái bùa hộ mệnh vào cổ Tom Cruise, không nói thêm gì

cả.

Đúng vậy, không nói, vừa rồi hai người còn nói chuyện rất vui vẻ. Bây giờ thì hoàn toàn im bặt, cô hoàn toàn không nói thêm một câu nào với Tiêu Phàm. Dù Tiêu Phàm có chủ động tới gần thì Aina cũng lập tức quay người rời đi, chỉ là thỉnh thoảng cô lại len lén liếc nhìn Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm vừa quay sang nhìn lại thì cô lại vội vàng quay đi.

Chuyện này khiến Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng khó hiểu. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, vừa phát hiện ra Tom Cruise là con mèo của hắn thì lập tức không để ý gì tới hắn nữa, chẳng lẽ cô bị dị ứng với mèo sao?

Sao có thể chứ? Không phải cô cũng nuôi một con mèo đấy sao?

Còn nếu nói cô rất thích mèo, vậy có khi nào nhìn thấy Tom Cruise liền yêu thích, nên khi nghe nói hắn là chủ nhân của nó thì lập tức chán ghét hắn?

Nhìn gương mặt đỏ bừng của cô lúc đưa bùa hộ mệnh cho Tom Cruise thì khả năng này cũng không phải là không thể.

Chuyện gì thế này? Từ lúc đi tới đây, nội dung nhiệm vụ quả thật quá mơ hồ, hoàn toàn không thể giải thích được, rốt cuộc cái quái gì đang xảy ra vậy?

…

Khác hẳn với tình huống bên phía Tiêu Phàm, phía bên Tiểu Miêu meo meo đã hoàn thành nhiệm vụ bố trí.

“Buck tiên sinh, chúng ta làm gì bây giờ?” Tiểu Miêu định thăm dò một chút từ Chiến sĩ tộc Hổ Buck.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Miêu nhận một nhiệm vụ cấp Sử Thi trong trò chơi. Cô ta vô cùng mong chờ vào nội dung nhiệm vụ, hi vọng sẽ xuất hiện nhiều tình huống mạo hiểm.

“Giết người!” Buck lên tiếng, giọng nói vô cùng khí phách, hai cái răng nanh sắc bén khẽ ma sát với nhau, mang theo một luồng sát khí khiến vẻ mặt Tiểu Miêu thay đổi ngay lập tức.

“Giết người?”

“Đúng vậy, lát nữa tôi sẽ đưa mọi người tới chỗ mục tiêu, các người gặp quân đội ở đâu thì trực tiếp giết chết tất cả bọn chúng, như vậy nhiệm vụ của các người đã hoàn thành.”

Buck nói rất nhanh, giống như tính cách thẳng thắn mà nóng vội của gã vậy.

“Không phải chúng ta đi làm chuyện xấu chứ?” Tiểu Miêu lo lắng hỏi lại.

“Tôi là Chiến sĩ đấu lửa tộc Buck, sao có thể làm chuyện xấu chứ!” Buck ưỡn ngực lộ ra một hình xăm lửa đỏ và hung dữ nói. Không ai phát hiện trong mắt hắn có một tia lo sợ.

…

“Giết người thì giết người, đơn giản dễ hiểu, tôi cũng không phải người có đầu óc quá thông minh, thích nhất chính là loại nhiệm vụ đơn giản này.” Reginald nghe xong thì cười nói.

Phản ứng của Tiểu Miêu lại khác hẳn, nhiệm vụ giết chết mục tiêu chính là nhiệm vụ lần này của cô ta?

Sao cô ta cảm thấy nhiệm vụ này cũng không khác lắm với việc đi đánh quái vậy?

Nếu như thế này cũng được xem là nhiệm vụ Sử Thi, vậy rốt cuộc độ khó của nhiệm vụ Sử Thi tính như thế nào chứ?

Chẳng lẽ bởi vì mục tiêu của bọn họ quá mạnh mẽ, nên phẩm cấp nhiệm vụ mới cao như vậy?

Ừm, có lý.

Nếu là nguyên nhân này, thế thì cô ta không lo lắng gì nữa, bởi vì đồng đội của cô ta chính là một trong hai người chơi mạnh nhất của trận doanh Thú Nhân, Reginald.

Tiểu Miêu nhìn bóng lưng cao lớn của Reginal, mỉm cười tự tin, bước nhanh đuổi theo.

Bọn họ đi một lúc thì một luồng gió lạnh thổi tới, có năm người xuất hiện tại vị trí mà họ vừa đi qua.

Sau khi Tom Cruise bị Irina gào một tiếng thì tâm tình vô cùng suy sụp, nó trở nên yên tĩnh một cách hiếm thấy, giống như một đứa nhỏ bị thương ở bên ngoài vậy, nó rũ cái đầu nhỏ của mình xuống, ngoan ngoãn quay lại bên cạnh Tiêu Phàm rồi im lặng, từ từ leo lên ống quần của Tiêu Phàm như một cái xác chết di động, cho đến khi nó leo lên trên đầu Tiêu Phàm thì nó liền giấu cái đầu của mình vào tóc của hắn, không hề ngẩng mặt lên nữa.

Từ lúc sinh ra cho đến nay thì Tom Cruise rất thích nhảy nhót, đây là lần đầu tiên mà nó cảm thấy suy sụp đến vậy, vì thế nó quay lại chỗ mà mình quen thuộc nhất, lựa chọn yên tĩnh ở đó.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ đáng thương của Tom Cruise, trong lòng cảm thấy có chút đồng tình, hắn cũng không để ý đến việc nó bò lên đỉnh đầu mình rồi làm càn nữa.

Có điều bây giờ Tiêu Phàm hắn cũng không có thời gian để đồng tình ai khác, bởi vì cảnh ngộ mà bây giờ Tiêu Phàm gặp được cũng tương tự như con mèo thú cưng của hắn vậy.

Kể từ khi biết Tom Cruise là mèo thú cưng của mình, Aina không để ý đến Tiêu Phàm nữa, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy rất quái dị.

Kể từ đó, ý nghĩ muốn tìm hiểu một số tin tức liên quan đến nhiệm vụ ở chỗ của Aina cũng bị nhỡ, thế là đám người Tiêu Phàm đành phải ngoan ngoãn đi theo mèo trắng Irina, cả đường đều im lặng, bầu không khí có vẻ khá là lúng túng.

…

Tiểu Miêu cảm thấy vị NPC tên là Buck này thật sự quá vội vã rồi, mặc dù cô ta biết cái tên này muốn dẫn mình đi giết người, thế nhưng cũng không cần gấp gáp như vậy chứ.

Cả đường đến đây đều là chạy, nếu ở đây không phải là trong trò chơi, có lẽ cô ta còn chưa giết được người thì đã bị cái tên này làm cho mệt chết ở nửa đường rồi.

So sánh với người khác, tên mập mạp của Chiến Minh ở bên cạnh mình dường như đều mang dáng vẻ ung dung suốt cả đoạn đường, trên mặt cậu còn mang vẻ thong dong và sung sướng nữa cơ.

Trong lòng Tiểu Miêu cảm thán, Chiến Minh không hổ danh là một công hội lớn, ngay cả một tên mập không nổi tiếng ở trong công hội cũng có thực lực mạnh mẽ như vậy, chạy vội liên tục như vậy mà không hề thở gấp.

Nếu là lúc bình thường, dựa theo cách chạy thế này thì với tố chất thân thể của Hào Đại Bàn, có lẽ chỉ trong chốc lát thì cậu đã ngã quỵ xuống đất.

Nhưng lúc này lại không giống với ngày xưa, bởi vì ngày hôm nay Hào Đại Bàn cảm thấy đây hoàn toàn không phải là chạy, đây chính là theo đuổi người đẹp.

Cậu chạy vội cả một đường đều lấy việc theo đuổi Tiểu Miêu để làm động lực, nhìn thấy dáng vẻ đổ đầy mồ hôi của Tiểu Miêu ở khoảng cách gần, Hào Đại Bàn nuốt một ngụm nước miếng, thầm nghĩ trong lòng, đúng rồi!

Còn đám người Reginald, bọn họ đã quen với cường độ chạy như thế này từ lâu, chuyện này chỉ làm cho bọn họ nhớ đến những ngày tháng chạy vội ở trong quân đội mà thôi, đó chính là thời thanh xuân mà bọn họ đã đánh mất, vì vậy bọn họ càng chạy thì hứng thú lại càng cao hơn.

…

“Ôi!” Tiểu Miêu kinh ngạc thốt lên một tiếng, cô ta phát hiện ra trong lúc không chú ý, bản thân mình đã đụng vào người NPC Buck kia. Tiểu Miêu cảm thấy khá là lo lắng, vị NPC hung ác này sẽ không tức giận vì mình đã đụng vào gã chứ.

Thế nhưng Tiểu Miêu vừa lấy lại tinh thần thì trong lòng lại trở nên bực tức.

Chương 345: Gặp Gỡ

Chương 345: Gặp Gỡ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hừ, tại sao mình phải sợ gã chứ, rõ ràng là gã tự dưng dừng lại, thế nên mình mới đụng vào gã.

Có điều Buck cũng không để ý đến cái đụng vào của Tiểu Miêu lắm, bởi vì Tiểu Miêu đụng vào như thế, căn bản không hề tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào cho người có vóc dáng khôi ngô như Buck cả.

Thế nhưng dọc theo đường đi thì Hào Đại Bàn chỉ lo nhìn người đẹp, vậy nên cậu cũng đụng vào…

Dựa vào cân nặng của Hào Đại Bàn, cái đụng này đã khiến Buck phải lảo đảo một lát.

Thế là Buck không thể nhịn được nữa, gã quay đầu lại với vẻ hung dữ, hung hăng nói với hai người bọn họ: "Hai người đang làm cái quỷ gì thế hả!"

Tiểu Miêu nghe được lời nói của Buck thì tức giận trừng mắt nhìn tên Hào Đại Bàn bên cạnh mình, trong lòng thì oán giận, đều là do tên mập mạp chết bầm này liên lụy mình, vốn mình đã không có chuyện gì rồi, nào ngờ tên mập mạp chết bầm này lại bổ thêm một đao.

Buck nhìn thấy hai người bọn họ đều không có trả lời, cũng không so đo nữa: "Bây giờ mọi người chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu đi, mục tiêu của chúng ta đã xuất hiện, chỉ cần mấy người giết hết tất cả bọn họ, nhiệm vụ của mấy người liền hoàn thành."

Tiểu Miêu nghe được câu nói của Buck thì trở nên sững sờ, nhanh vậy ư? Hơn nữa còn trực tiếp như vậy? Đây chính là nhiệm vụ cấp bậc sử thi sao, tại sao cô ta lại có cảm giác nhiệm vụ này quá đơn giản rồi?

Buck chỉ vào bóng của một đội người ở đằng xa, trịnh trọng nói với mọi người: "Nhiệm vụ của mấy người chính là giết hết những người đó, quan trọng nhất chính là giết chết thiếu nữ Hồ tộc kia. Đến lúc đó có thể tôi sẽ bị

hạn chế, không thể giúp gì được cho mấy người, vì vậy mấy người chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.”

Tiểu Miêu nhìn về phía mà Buck chỉ, cô ta nhìn thấy một đám người lúc ẩn lúc hiện, dường như số lượng của bọn họ cũng giống với bên mình, cũng là sáu người.

Tuy rằng bởi vì khoảng cách quá xa nên không thấy rõ mặt mũi, thế nhưng Tiểu Miêu luôn cảm thấy trong đội ngũ đó có mấy cái bóng dáng khiến cô ta cảm thấy rất quen thuộc, dường như bản thân cô ta đã gặp ở đâu đó rồi.

Nhất là thân hình của một chàng thanh niên trong đó, Tiểu Miêu cảm thấy hình như mình quen biết người này, có điều cô ta vừa thấy kiểu tóc của chàng thanh niên này thì lại lắc đầu, thầm nghĩ hẳn là bản thân mình không quen biết người này, nếu không thì với kiểu tóc đặc biệt như vậy, sao cô ta lại không hề có ấn tượng gì được chứ.

Kiểu tóc của chàng thanh niên khiến Tiểu Miêu chú ý rất đặc biệt, tóc trên đầu rất dày, cứ như một cây bàn chải đầy lông vậy, sau đó lại vô cùng tùy ý mà phồng lên, cuốn lại thành một vòng tròn rồi đan xen vào nhau, giống như trên đầu có một cái bánh nhỏ vậy.

Bỏ đi, cô ta cần gì phải quan tâm nhiều như vậy chứ, cô ta đến đây chỉ là để ăn theo thôi, có những người có kinh nghiệm như người của Chiến Minh ở một bên, có lẽ chuyện chiến đấu này chẳng liên quan gì đến cô ta cả.

Thế là Tiểu Miêu cũng không để tâm đến điều mà mình lo lắng nữa, cô ta tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống nghỉ ngơi, dù sao từ đầu đến giờ vẫn luôn chạy suốt, cho dù là ở trong trò chơi thì cũng rất mệt đó.

Đi thăm dò kẻ địch? Bây giờ Hào Đại Bàn hoàn toàn không có tâm tình để làm việc này.

Đối với Hào Đại Bàn mà nói, bây giờ nhìn người đẹp mới là chuyện quan trọng, dù sao thì có mấy chú đáng tin như Reginald, bản thân cậu cũng không cần phải lo lắng đến nhiệm vụ lần này.

Vì vậy so với Tiểu Miêu muốn ăn theo thì Hào Đại Bàn còn vô trách nhiệm hơn, cậu không thèm liếc mắt nhìn đến chỗ của kẻ địch dù chỉ là một chút, mà lại quay xung quanh người Tiểu Miêu, ý đồ tìm một cơ hội để làm quen.

Nếu Hào Đại Bàn chịu nhìn về phía xa một chút, có lẽ cậu đã có thể nhận ra được bóng người quen thuộc kia rồi.

…

Aina không để ý đến mình, con mèo Irina kia lại làm cho người ta có cảm giác nó đang trong thời gian mãn kinh, không thể nói chuyện một cách tốt đẹp được, Tiêu Phàm không biết chi tiết về nhiệm vụ của mình, vẫn luôn đi theo Irina, trong lòng hắn dần dần trở nên bất an đối với việc không biết này.

Vì vậy Tiêu Phàm vô cùng không tình nguyện mà đi tìm một người mà mình không muốn tiếp xúc ở trong đội ngũ để nói chuyện: "Quân Sư Xấu Bụng, dù sao thì nhiệm vụ này cũng là do mấy anh nhận, anh biết tin tức gì liên quan đến nhiệm vụ lần này thì nói cho thành viên mới trong đội ngũ là tôi biết đi?"

Vì lấy được tin tức, mục tiêu mà Tiêu Phàm lựa chọn thật ra không hề có kỹ xảo gì đáng để nói cả, bởi vì ngoại trừ Quân Sư Xấu Bụng thì hắn không còn sự lựa chọn nào khác cả.

Bây giờ Thái Thập Tam cũng trúng độc y như A Hoa Tỷ vậy, tư duy đã bắt đầu có vấn đề; hình như Đại Ca Cầm Đầu là người câm, dù sao thì Tiêu Phàm chưa từng thấy anh nói gì cả; còn Bạch Diện Thư Sinh, Tiêu Phàm hoàn toàn không có ý định tán gẫu về chuyện liên quan đến sinh vật biển.

Vì vậy Tiêu Phàm chỉ có thể chọn một người đồng đội tương đối bình thường là Quân Sư Xấu Bụng để nói chuyện mà thôi.

"Tin tức mà tôi biết cũng không khác gì cậu cả, những chuyện khác tôi cũng không biết." Giọng điệu của Quân Sư Xấu Bụng có vẻ cay đắng, gã cũng cảm thấy mình không rõ đầu đuôi lại đi theo một con mèo trắng quả thực là một chuyện không ổn chút nào.

Tiêu Phàm nhìn ra được là Quân Sư Xấu Bụng không hề nói dối: "Ít nhất thì anh cũng phải nói cho tôi biết, lúc đầu sao các anh có thể nhận được nhiệm vụ này chứ."

"Vào lúc bắt đầu, chúng tôi…"

Quân Sư Xấu Bụng bỗng nhiên dừng lại lời mà mình đang định nói ra khỏi miệng, con mắt của gã lại híp thành một đường, giống như một con cáo già đang nhìn chăm chú về phía trước.

Tiêu Phàm nhận ra sự khác thường của Quân Sư Xấu Bụng, hắn xoay người, phát hiện ra có bóng dáng của một đội người ở đằng xa…

"Mẹ kiếp!"

Tiểu Miêu vẫn luôn duy trì hình tượng thục nữ của mình, vẫn không nhịn được mà chửi tục một tiếng, bởi vì cô ta rốt cục thấy rõ đoàn người đang tiến tới chỗ mình.

Lúc trước cô ta vẫn thắc mắc rằng nhiệm vụ sử thi lần này có phải là quá đơn giản rồi hay không nhưng có hội trưởng Reginald của công hội Chiến Minh dẫn đội, hoàn thành nhiệm vụ sử thi là điều không còn nghi ngờ gì nữa, phần thưởng của nhiệm vụ chắc chắn sẽ trong tay cô ta rồi, bây giờ xem ra bản thân cô vẫn quá hồn nhiên rồi…

Đây đâu phải là độ khó của nhiệm vụ sử thi chứ!

Quả là nhiệm vụ cấp bậc truyền thuyết, lại khiến cô ta phải giết chết "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm danh tiếng lẫy lừng, nếu như cô ta có khả năng đó thì cần gì phải dùng trăm phương nghìn kế để cùng Chiến Minh đến nơi này thu thập kinh nghiệm sao.

Để cô ta đi giết chết "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm thì còn không bằng bảo cô ggi giết rồng đi, dù sao thì độ khó cũng giống nhau nhưng ít nhất rồng còn không đáng sợ như "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm.

"Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm chính là người đánh bại thần tượng của mình trên sân thi đấu, hơn nữa lại còn giết cả hai nam, nữ thần tượng, vô cùng

biến thái.

Nhìn lại người bên cạnh Mệnh Phàm, người kia là đại tiểu thư Thái Thập Tam của tổ chức mafia mà cô ta rất ghét, tại sao những người mà cô ta ghét đều tụ lại với nhau như vậy chứ, hôm nay thật sự không may chút nào, chẳng lẽ cô ta muốn bơi thôi mà cũng là có tội sao.

Vốn cho rằng bản thân cô ta đã ôm được đùi của Chiến Minh, nhiệm vụ đã chắc chắn thành công, ai ngờ số mệnh là như vậy chứ.

Nghĩ tới bây giờ cô ta phải chống lại đội nhân mã của Mệnh Phàm, trong lòng Tiểu Miêu cũng có chút không yên.

…

Bên kia, Hào Đại Bàn cũng chửi tục một câu: "Mẹ kiếp! Anh Phàm! Sao anh lại ở đây?!"

Sau đó phấn chấn đi tới ôm Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng nhiệt tình đáp lại, trong khoảnh khắc đó tình cảm tràn đầy.

"Khụ khụ, tôi có thể nói với hai người này, có thể nhìn tình huống trước mắt được không." Quân Sư Phúc Hắc nhịn không nổi mà phải xen miệng nhắc nhở.

Chương 346: Buck

Chương 346: Buck

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Anh Phàm không hổ là người đàn ông mà tôi đã lựa chọn, ngay từ đầu liền đã dùng sự quyến rũ của mình bắt được một thành viên đội địch làm tù binh." Thái Thập Tam vô cùng hài lòng nói.

"Này, đại tỷ, chị có thể đừng làm bậy giống như cái tên này được hay không vậy, bây giờ chúng ta đang làm nhiệm vụ đó." Quân Sư Phúc Hắn nhìn tổ

tông nhỏ của bang Long Hổ nhà mình mà có chút đau đầu.

Thái Thập Tam rất sùng bái Tiêu Phàm, Quân Sư Phúc Hắn không cách nào nói nổi, đánh không được mà mắng cũng không xong, thật sự là quá đau lòng.

Nghe được lời nhắc nhở của Quân Sư Phúc Hắn, Tiêu Phàm cũng phản ứng lại, xấu hổ buông Hào Đại Bàn ra.

Không chờ những người khác nói nữa, gã chiến sĩ Buck vội vàng của tộc Hổ Nhân kia đã gào lớn với những người đứng phía sau gã: "Các người nghe đây, nhiệm vụ lần này chính là xử lý tất cả những người đứng trước mặt!"

Hào Đại Bàn nghe được lời nói của Buck, ngây người ra: "Ơ, Anh Phàm, lần này em phải xử lý anh trong game, em biết là anh lợi hại nhưng anh có thể nể mặt anh em mà đứng yên để cho em xử lý được không?"

"Tiểu Bàn, em thấy có thể như vậy được sao, sao em không nể tình anh em mà cho anh một con đường sống, hơn nữa tình cảm chúng ta tốt như vậy, em có ra tay được không?" Tiêu Phàm nhìn phản ứng của Hào Đại Bàn, cười cười nói.

Hào Đại Bàn nhìn thoáng qua Ái Na và Thái Thập Tam bên cạnh Tiêu Phàm, bỗng kiên định lên: "Ra tay được!"

"Mẹ kiếp, tên Bàn Tử đáng chết, thật là vô tình vô nghĩa! Một chút do dự cũng không có mà đã trả lời rồi!"

"Anh mới vô tình vô nghĩa đó! Em coi anh như anh em tốt, anh lại có thể có bạn gái mà quên mất nah em, có phúc cùng hưởng của anh đâu? Anh xem mỹ nữ bên cạnh anh, lại đổi rồi đó!" Hào Đại Bàn bày ra vẻ mặt oán niệm chỉ trích Tiêu Phàm.

"A?! Chẳng lẽ trong mắt em chỉ có phụ nữ thôi ư? Hơn nữa các cô ấy cũng là đồng đội mà anh vừa mới quen mà thôi." Tiêu Phàm đã nhìn ra, tên Bàn Tử Bàn Đại Hào này lại oán giận rồi.

“Xin chào, tôi tên là Thái Thập Tam, là vị hôn thê của Mệnh Phàm, nếu anh là anh em của anh Phàm, có thể gọi tôi là chị dâu!” Thái Thập Tam dịu dàng kéo tay Hào Đại Bàn, nói với Hào Đại Bàn.

Thái Thập Tam nói mấy câu, đẩy lại mấy câu mà Hào Đại Bàn vừa nói với Tiêu Phàm quay trở về.

Sau đó lại bắt đầu sắp xếp lại từ ngữ, trợn mắt há mồm nói: “Không phải đâu, vừa rồi em chỉ nói đùa thôi, không ngờ rằng anh Phàm lại phát triển nhanh đến như vậy.” Hào Đại Bàn lại quét mắt về phía Hào Đại Bàn trước mặt mình một cái, nghi hoặc nói: “Hơn nữa, anh Phàm lại đổi khẩu vị rồi sao?”

Thái Thập Tam bỗng nhiên xuất hiện khiến cho Tiêu Phàm có chút xấu hổ: “Em hiểu lầm rồi, không phải, không phải vậy đâu.”

Hào Đại Bàn còn tưởng rằng Tiêu Phàm đang nói chuyện gì đó, bỗng nhiên ngắt lời Tiêu Phàm và Hà Đại Bàn nói chuyện.

Hổ nhân Buck chụp lấy cây rìu cực lớn đập về phía Hào Đại bàn, tiếng nổ rền vang, Hào Đại Bàn văng ra ngoài, sau đó ngã phịch một cái trên mặt đất.

Tiêu Phàm sửng sốt, hô to một tiếng: “Tiểu Bàn!”

Tiểu Miêu cũng kinh sợ nhìn Buck, vẻ mặt không dám tin: “Sao…”

Reginald ngừng cười, trầm mặt xuống…

Buck hoàn toàn không thèm để ý tới ánh mắt của những người khác, dữ tợn nói: “Tên béo chết tiệt, mày có nghe thấy lời tao nói không, tao bảo mày đi giết bọn họ, không phải là đứng nói chuyện!”

Chiếc búa của Buck gạt một đường rồi chỉ thẳng vào Aina, sắc mặt của Aina liền tái nhợt, vội vàng lui lại phía sau vài bước.

Tiêu Phàm nhìn thấy Hào Đại Bàn bị tập kích, làm sao có thể nhẫn nhịn được, một luồng khí lạnh bốc lên từ tay Tiêu Phàm, Forstmoure lập tức được rút ra khỏi vỏ, mang the luồng khí thế mãnh liệt đâm tới phía Buck!

Một tiếng keng giòn vang!

Buck dễ dàng dùng rìu đỡ lấy một chiêu mà Tiêu Phàm đã dốc hết sức ra, từ trên chiếc rìu truyền tới một luồng chấn động khiến cho tay Tiêu Phàm cũng phải run lên, suýt nữa thì rơi mất cây kiếm khỏi tay.

Sau khi Buck đỡ được một chiêu kia của Tiêu Phàm cũng không tiến tới đánh trả nhưng trong mắt gã xuất hiện sự không cam lòng và tức giận, hắn muốn ra tay nhưng chẳng qua đã bị khắc chế lại.

Tiêu Phàm bị Buck đẩy lui, không tiếp tục tiến lên tấn công nữa mà cảnh giác nhìn chằm chằm vào Buck.

Không phải Tiêu Phàm không nghĩ tới việc tấn công Bục mà là Tiêu Phàm biết hiện giờ lấy thực lực của mình không thể đánh lại Buck nhưng đúng lúc này hệ thống lại gửi một thông tin tới cho Tiêu Phàm…

Chiến sĩ Buck cấp 60 tộc Chiến Viêm của trận doanh Thú Nhân!

Gã ta là NPC thuộc tộc Chiến Viêm của trận doanh Thú Nhân, một trong "12 ma tướng của một đường hai tộc bốn cung", hơn nữa còn là cấp 60, sao lại như vậy chứ!

Xem ra nhiệm vụ lần này có chút phiền toái rồi, trong lòng Tiêu Phàm lo lắng nghĩ.

"Đại nhân Buck, ngài muốn làm gì?" Irina lo lắng đứng phía sau Aina, cảnh giác nhìn hổ nhân chiến sĩ Buck nói.

"Làm gì sao? Biết rõ còn cố hỏi! Ta muốn ngươi giết chết hết toàn bộ đám người này!"

Hai chiếc răng nanh của Buck sáng ánh sáng lạnh lên dưới ánh mặt trời vô cùng dọa người.

"To gan, sao ngươi có thể nói chuyện với đại nhân Aina như vậy!" Irina nghe được Buck nói ra mục đích của mình, quát lớn.

“Con mèo đáng chết, ngươi là cái gì mà dám mắng ta! Chút nữa ta sẽ tính sổ với ngươi! Còn nữa, sửa lại cho ngươi một chút, không phải là ta muốn giết đại na Aina, đây là ý chí của Chiến Viêm chúng ta!”

“Chiến Viêm?” Tiêu Phàm nghe thấy hai từ này thì cau mày.

Đám người Quân Sư Xấu Bụng có thể không hiểu được ý nghĩa của hai từ “Chiếm Viêm” này nhưng Tiêu Phàm lại không giống bọn họ. Hắn có thể kiên nhẫn ngồi nghe cái người vẽ hoa trên cơ thể người là Oppa bà bà phổ cập giáo dục trong bộ lạc Orge thì đương nhiên hắn cũng có thể hiểu được thị tộc Chiếm Viêm trong trận doanh Thú Nhân đại diện cho điều gì.

“Tôi muốn sau khi giải quyết chuyện phiền phức này, cô sẽ giải thích rõ những chuyện này cho chúng tôi biết.” Tiêu Phàm nhìn Irina, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Irina thấy Tiêu Phàm nhìn chằm chằm nó thì không nói gì, ngoảnh mặt sang bên cạnh tránh ánh mắt của hắn, không biết đang nghĩ gì.

…

Sau khi nhìn thấy Hào Đại Bàn bị cái tên chiến sĩ tộc Hổ Nhân – NPC Buck cấp 60 kia đánh bay qua bên cạnh thì Tiêu Phàm rất tức giận, nhưng thấy Hào Đại Bàn cũng không hóa thành một luồng sáng biến mất thì hắn cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra hệ thống trò chơi vẫn chú ý tới những người chơi thử nghiệm, cũng không để cho người chơi bị đám người chơi NPC này giết chết vô duyên vô cớ như vậy.

Dù là bị giết chế thì chắc cũng sẽ có cách khác còn nằm phía sau, giống như lúc Tiêu Phàm bị kỵ sĩ Khải Kỳ cấp 80 chém chết thì cũng bỗng chốc được Mary giúp đỡ sống lại.

Nhưng mà dù so sánh thì Tiêu Phàm cũng nhanh chóng phát hiện ra, khi đó cấp của Mary rất cao, đã đạt tới cấp 100, mà lúc đó cái tên kỵ sĩ đang ghen tuông Khải Kỳ cũng đã đạt tới cấp 80, còn nhìn đám người chiến sĩ tộc Hổ Nhân đang hung hăng hiện tại đi, còn chẳng có ai vượt qua được cấp 60.

Tiêu Phàm càng nghĩ thì càng kinh ngạc hơn, không biết Mary này có phải là đại Boss gì đó trong trò chơi không?

Nhưng mà hình như hắn nghĩ quá xa rồi, mục đích chính lúc này là đối phó với cái tên chiến sĩ tộc Hổ Nhân Buck cấp 60 này, mà còn một chuyện phiền phức nữa là người chơi NPC này không chỉ có cấp cao hơn Tiêu Phàm mà thân phận cũng khá phiền phức.

Địa vị của thị tộc Chiếm Viêm trong trận doanh Thú Nhân này có thể nói cũng không khác gì địa vị của Thánh Đường trong trận doanh Nhân Loại. Nếu chọc vào bọn họ thì chẳng khác nào bọn hắn đang chọc vào tổ ong vò vẽ cả.

Nghe giọng điệu của đám Buck này thì dường như thị tộc Chiếm Viêm bọn họ muốn giết chết Aina này, rốt cuộc chuyện này là sao đây?

Còn nữa, từ giọng điệu nóng nảy của tên Buck này, Tiêu Phàm có thể thấy rõ đám người này đang rất vội vàng, vậy mà chỉ đứng đó làm ầm lên thôi chứ không thèm chủ động tấn công, giống như đang cố gắng kiềm nén điều gì đó, hành động này càng khiến người ta cảm thấy khó hiểu, không lẽ…

Chương 347: Hạn Chế Của NPC

Chương 347: Hạn Chế Của NPC

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm lại bay ra tiếp, thanh kiếm sắc bén trong tay khẽ lướt ngang bay về phía Buck!

Leng keng!

Buck vẫn bình thản nhẹ nhàng ngăn cản đòn tấn công của Tiêu Phàm, nhưng lần này Tiêu Phàm lại không tấn công rồi nhanh chóng lùi về sau mà liên tục tấn công mạnh mẽ về phía Buck.

Những đường kiếm sắc bén cứ lóe sáng trước người Buck, nhưng thân là một chiến sĩ tộc Hổ Nhân cấp 60, không thể nào ngay cả những đòn tấn công bình thường của Tiêu Phàm cấp 31 gã cũng không đối phó được, gã vô cùng bình thản chặn lại những đòn tấn công mạnh mẽ của Tiêu Phàm.

Những đòn tấn công liên tiếp như vậy đều không có hiệu quả, Tiêu Phàm dừng lại không tiếp tục nữa, lùi lại. Dù những đòn tấn công này đều không lấy được kết quả gì nhưng suy đoán trong lòng hắn cũng đã được chứng thực.

…

Lấy thực lực của người chơi vào giai đoạn này hoàn toàn không thể đánh bại NPC chiến đấu cấp 60, nhưng Buck lại xuất hiện lúc bọn hắn vừa hoàn thành nhiệm vụ, chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Sau đó, trong lúc giao chiến với Buck, Tiêu Phàm phát hiện dường như Buck cố ý kiềm chế những đòn tấn công của gã, để chứng minh suy nghĩ này, hắn quyết định tấn công một lần nữa.

Kết quả quả nhiên giống như những gì hắn nghĩ, Buck là một chiến sĩ chiến đấu kiểu phòng ngự, hoàn toàn không hề tấn công chút nào, mà chỉ dùng những chiêu thức phòng ngự cản lại đòn tấn công của hắn.

Điều kỳ lạ nhất là trong quá trình gã đỡ những đòn tấn công của Tiêu Phàm thì lưỡi búa của gã hoàn toàn không chạm tới cơ thể của Tiêu Phàm, thậm chí đầu lưỡi sắc bén của chiếc búa còn quay ngược lại về phía gã.

Những hành động này của một chiến sĩ tộc Hổ Nhân cấp 60 có thể nói là hơi kỳ lạ, nếu như nói Buck chỉ đón đỡ những đòn tấn công của Tiêu Phàm vì khinh thường hắn nên không muốn để lộ thực lực của bản thân ra, vậy chuyện lưỡi búa hướng vào trong cũng quá kỳ lạ rồi.

Chuyện này chỉ có một cách giải thích thôi, đó là hiện giờ cách chiến đấu của Buck còn rất cứng nhắc, không quen tay.

Hơn nữa, gã còn tình nguyện để mình bị thương còn hơn là làm kẻ địch trước mặt bị thương.

Không phải gã muốn giết hết đám người bọn hắn sao? Vậy sao gã còn không muốn làm bọn hắn bị thương?

Vì vậy Tiêu Phàm đưa ra một kết luận, chiến sĩ của tộc Hổ Nhân cấp 60 có một số hạn chế nào đó khiến gã hoàn toàn không thể tự tấn công được, chỉ có vậy, nhiệm vụ của hắn mới có vẻ hợp lý hơn.

…

Nhìn thấy Tiêu Phàm lui về phía sau, Buck vừa thở phào nhẹ nhõm vừa tức giận hét lên với đám người Reginald: "Các ngươi còn đứng ngẩn người ra đó làm gì, còn không nhanh chóng giết hết đám người bọn họ đi!"

Vừa rồi đám người Reginald nhìn thấy Tiêu Phàm tấn công Buck, bọn họ hoàn toàn không làm gì cả bởi bọn họ cảm thấy dù "Lick King" Mệnh Phàm này có thể đáng sợ hơn nữa thì cũng không thể đánh bại được một NPC chiến đấu cấp 60 đâu.

Hơn nữa, nhìn quá trình chiến đấu, Reginald có thể nhận ra Buck đã ứng phó với các đòn tấn công của Tiêu Phàm vô cùng thành thạo, hoàn toàn không cần bọn họ giúp đỡ, nhưng sao giờ gã lại tức giận rồi?

Mặc dù Reginald rất khó chịu với tính tình này của NPC Buck này, nhưng cũng không làm gì khác được, dù sao bọn họ cũng đang làm nhiệm vụ mà?

"Bàn Tử, cậu không sao chứ? Cũng nên bắt đầu rồi, giờ hoàn thành nhiệm vụ này đã rồi nói một tiếng xin lỗi với người bạn kia của cậu nhé." Reginald nói với Hào Đại Bàn không nhúc nhích từ lúc ngã xuống đất.

Hào Đại Bàn nghe lời nói của anh ta thì lập tức ngồi dậy, phủi đất trên người rồi nói với anh ta: "Hội trưởng, anh cũng biết em không muốn đánh nhau với bạn em, anh không thể để em giả chết sao?"

"Không được rồi, danh tiếng của bạn cậu quá lớn, tôi sợ mấy người chúng tôi không thể đối phó được, hơn nữa còn có cả người quen của chúng ta - Long Hổ Bang của trận doanh Thú Nhân nữa, nhiệm vụ lần này phải hoàn thành thật nghiêm túc mới được." Reginald nhìn Hào Đại Bàn cười thân thiện.

Hào Đại Bàn nhìn Reginald chăm chú rồi đứng lên nói với Tiêu Phàm: "Phàm ca, xin lỗi anh, xem ra lần này em không thể nhường anh rồi, bình thường hội trưởng rất quan tâm tới em."

Tiêu Phàm thấy cái tên Bàn Tử chết bầm này rốt cuộc cũng đứng lên thì thầm thở phào nhẹ nhõm, cười với cậu: "Không sao, người anh em, bọn anh sẽ nhanh chóng giết cậu thôi, cậu sẽ nhanh chóng được giải thoát."

"Chuyện đó cũng không dễ thế đâu, em da dày thịt béo, rất mập, rất giỏi chịu đựng!" Tiêu Phàm nghe những câu nói đùa của cậu thì cũng yên tâm hơn, vậy lát nữa cứ đánh một trận cho đã nghiền!

"Quân Sư Xấu Bụng, tình hình hiện nay đã thành như vậy, chúng ta chỉ có thể chuẩn bị chiến đấu thôi." Tiêu Phàm cảnh giác nhìn đám đồng đội trước mặt rồi hỏi ý kiến của Quân Sư Xấu Bụng.

"Bên kia có thể có một NPC loại hình chiến đấu." Quân Sư Xấu Bụng hơi lo lắng nhìn chằm chằm chiến sĩ tộc Hổ Nhân Buck đứng phía bên kia.

"Đừng lo, dường như gã bị hệ thống hạn chế, gã sẽ không tấn công chúng ta."

"Thật sao? Sao mày biết?"

"Lát nữa tôi sẽ nói cho ông biết, giờ giải quyết chuyện phiền phức này đã."

"Nếu NPC đó thật sự bị hạn chế không thể tấn công được thì Long Hổ Bang chúng ta cũng không sợ gì nữa, he he." Quân Sư Xấu Bụng lại cười nham hiểm: "Vậy giờ chúng ta…"

"Long chiến vu dã

Hổ khiếu sơn lâm

Bang phái đại nghĩa

Vĩnh tồn tại tâm!"

“Sao tôi cũng phải hô cái khẩu hiệu này chứ?” Tiêu Phàm cảm thấy thật buồn bực.

“Mày bây giờ tạm thời là người đàn ông của đại tỷ đầu chúng tao, không phải nên hô theo chúng tao sao!” Quân Sư Xấu Bụng trợn mắt liếc Tiêu Phàm một cái.

…

“Bọn họ đang hô khẩu hiệu sao? Vậy chúng ta cũng phải hô mới được.” Reginald vui tươi hớn hở bảo.

“Chiến Minh Chiến Minh, có thể chiến có thể moe! Chiến Minh Chiến Minh, càng đánh càng moe!”

…

Thấy hai đội ngũ đột nhiên đứng đối diện nhau rồi hô lên khẩu hiệu quen thuộc, làm cho Tiểu Miêu cảm thấy mình giống như đang sống lại ngày hôm qua, thời điểm diễn ra trận đầu tiên của giải đấu biểu diễn PK “Tân sinh”. Chỉ khác một điều cô bây giờ không phải là người chủ trì, mà lại là một người chiến đấu!

Thế nên Tiểu Miêu không được tự tin như lúc đứng giải thích trên đài nữa, mà chỉ có run rẩy và run rẩy…

Tiểu Miêu lấy cung tên của mình ra, rút một mũi lên lông vũ từ trong ống tên sau lưng. Thế nhưng lúc vừa mới gắn vào giây cung, cô chợt phát hiện vì quá căng thẳng kéo cung không nổi.

Cô bỗng cảm thấy thật mất mặt nhưng lúc ngẫm lại, lại cảm thấy mình cũng chỉ là người mới thôi mà, vốn chỉ định đến đây vẩy nước kiếm kinh nghiệm nên cũng chẳng cần phải đặt yêu cầu cho bản thân cao đến vậy.

Hừ, không sai, là vậy đó, chờ sau này cấp cao hơn, mình nhất định sẽ trở nên lợi hại thôi, Tiểu Miêu thầm tự an ủi mình.

Thế nhưng lúc cô trông thấy tên béo mà mình coi thường lúc này đang giơ tấm khiên một cách nghiêm túc, tự nhiên cô lại cảm thấy hơi áy náy.

Ban đầu cô còn tưởng tên béo trông dâm dê này cũng giống mình, đều là đội viên vẩy nước chuyên nghiệp chứ. Nếu cô là "số một của đội vẫy nước" thì tên béo này là "số hai của đội vẫy nước" nhưng xem ra, hôm nay trong đội ngũ chỉ có mình mình vẩy nước mà thôi!

Không được! Mình cũng phải nghiêm túc lên mới được, bản cô nương sao có thể thua một tên béo chứ! Với lại, mình còn lấy "Truy Phong Giả" Tịch Dương làm mục tiêu nên mới lựa chọn làm cung tiễn thủ, sao có thể vì nhát gan mà không xông lên được!

Vì vậy, Tiểu Miêu bỗng cảm thấy phấn chấn hẳn lên, cảm giác đi đứng cũng không còn run rẩy nữa, dây cung đã có thể kéo ra được, ánh mắt cũng tự tin lên không ít.

Thế là, cô cao ngạo nhìn thẳng về phía trước nhưng mà không nhìn thì thôi chứ nhìn xong lại doạ cô sợ đến nỗi muốn nhét cũ khí vào trong đất, lần nữa trở về hình dáng ban đầu.

Bởi vì cô quên mất, trong đội ngũ địch còn có một "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm.

…

"Tao nói chứ, mày cũng lợi hại thật đó, chiến đấu còn chưa thật sự bắt đầu mà mày vũ khí chưa kịp dính máu đã giết người chơi nữ đối diện đến nỗi người ta cầm vũ khí cũng ném đi mất rồi kìa." Quân Sư Xấu Bụng thấy hành vi buồn cười của Tiểu Miêu liền lên tiếng trêu chọc Tiêu Phàm.

Chương 348: Tên Phách Lối

Chương 348: Tên Phách Lối

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm thấy cảnh này thì cũng cảm thấy rất xấu hổ, thực sự hắn không biết vì sao mà người chơi nữ này lại sợ hắn đến vậy.

“Phàm Ca, đây chính là khí phách của kẻ thô bạo đó, trên chiến trường còn có thể làm kẻ địch khiếp sợ!” Thái Thập Tam trưng ra vẻ mặt sùng bái ra mà nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn Thái Thập Tam, không lên tiếng. Đúng là một cô nàng chưa dậy thì, cô rốt cuộc là bị làm sao đấy hả, thức tỉnh lại giùm cái, với cả đừng có đem mấy cái tư tưởng trong « Vua Hải Tặc » mà gắn lên người tôi nữa coi!

“Nếu Phàm Ca đã xuất thủ thì em cũng phải biểu hiện cho thật tốt mới được, ra đi! Hung thú của ta, Răng Nanh, hãy nghe theo hiệu lệnh của chủ nhân nào!”

Này, con mắt này của cô thấy tôi xuất thủ, cái con ngực lép này nói câu nào câu nấy sao có thể hoang tưởng đến thế nhỉ, với vả, Răng Nanh là cái méo gì?

Thái Thập Tam khí phách vẫy một cái, một con hổ răng kiếm dữ dằn xuất hiện trên chiến trường!

Tiêu Phàm nhìn con hổ lớn oai phong cường tráng này thì cảm thấy vô cùng hâm mộ, đây là sủng vật của Thái Thập Tam sao?

So với Tom Cruise đang ngồi một đống trên đầu mình thì trông thực sự tốt hơn nhiều!

Không hổ là lão đại công hội Bang Long Hổ, mới thế mà đã lấy được sủng vật của mình, chiến lực của chúng ta bên này lại tăng lên không ít rồi.

Hai mắt Tiêu Phàm nhìn về phía Răng Nanh, ánh sáng đỏ ẩn sâu bên trong từ từ sáng lên…

【 Tên sủng vật: Răng Nanh 】

【 Sở hữu sủng vật: Thái Thập Tam 】

【 Cấp sủng vật: 25 】

【 Chủng loại sủng vật: Tộc Hổ Răng Kiếm sinh vật cổ xưa 】

…

Tiêu Phàm tra thông tin qua 【 Ác Ma Ngưng Thị 】 đến đây thì bị buộc kết thúc, bởi vì con ngươi màu đen của hắn đã bị nhuộm một màu đỏ thẳm như máu.

Đây cũng không phải là hiệu quả đặc biệt của kỹ năng【 Ác Ma Ngưng Thị 】, mà là do máu tươi phản chiếu vào tầm mắt Tiêu Phàm…

Thái Thập Tam chỉ mới vừa triệu hoán ra con hổ răng kiếm Răng Nanh, còn chưa kịp phát huy ra một chút sức chiến đấu nào đã kêu thảm một tiếng, rồi hoá thành ánh sáng biến mất trong chiến trường…

Lưỡi búa của Buck có máu tươi chảy xuống tí tách từng giọt. Vì hiện trường trở nên vô cùng yên tĩnh nên âm thanh nhỏ giọt của máu truyền đến tai mọi người rất rõ…

Ánh mắt Buck loé lên tia sáng khát máu. Gã liếm liếm đầu lưỡi, vẻ mặt lộ vẻ thỏa mãn.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Sủng vật Hổ răng kiếm của Thái Thập Tam vừa xuất hiện đã bị Buck chém mất, không phải bởi vì hệ thống hạn chế nên Buck mới không thể ra tay sao, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Buck bỗng nhiên cho sủng vật của Thái Thập Tam một đòn sấm sét, khiến cho tất cả đám Tiêu Phàm đều cảm thấy lo lắng. Nếu như suy đoán Buck không thể ra tay là sai, vậy thì trận này mình phải đánh sao đây chứ.

“Mọi người không cần phải sợ, chỉ cần mọi người mang theo bùa hộ mệnh mà tôi đã phân phát cho là được, Buck cũng không dám làm mọi người bị thương cái lông nào đâu.”

Đang thời điểm then chốt, Irina lên tiếng giải thích với mọi người.

Hóa ra cái tác dụng khó hiểu của 【 Bùa Hộ Mệnh Đơn Giản 】 là để dùng ở chỗ này, chẳng trách lúc nãy mình thử thì Buck lại không ra tay phản kích mình, mà con hổ răng kiếm Thái Thập Tam vừa mới lên sàn một cái đã bị Buck đập chết, thì ra nguyên nhân là do nó không mang theo 【 Bùa Hộ Mệnh Đơn Giản 】trên người.

Nhưng vì sao chỉ cần mang theo 【 Bùa Hộ Mệnh Đơn Giản 】là Buck sẽ không ra tay với mình?

Hơi thở của Tộc phù thủy trên bùa hộ mệnh là cái gì?

Có điều việc này cũng không còn quan trọng nữa. Bây giờ, Tiêu Phàm xem như đã rõ, thật ra nhiệm vụ lần này bọn hắn chỉ cần không nhìn vào tên NPC Buck này, xử lý triệt để đám Reginald đang ngán trước mặt là được rồi.

Biết nên làm gì tiếp theo, đám Tiêu Phàm cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái đi ít nhiều.

Mà Bạch Diện Thư Sinh với cái tính tình xưa nay luôn hấp tấp nóng nẩy của gã ta, sớm đã gấp đến không thể chờ được nữa rồi. Hiểu rõ chiến sĩ NPC Người Hổ trước mặt không có chút uy hiếp nào với mình thì thẳng tay rút vũ khí của mình ra, xông lên giết!

Lần công kích này, mục tiêu của Bạch Diện Thư Sinh rất rõ ràng.

Không phải là Tiểu Miêu, dù dáng vẻ của Tiểu Miêu trông có vẻ gà gà, dễ bắt nạy nhưng Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy ra tay đánh cô ta thì thật đáng xấu hổ. Dù là người của xã hội đen cũng phải có tôn nghiêm của mình chứ. Cũng không phải Hào Đại Bàn, thấy bộ dáng cầm tấm tấm chắn phòng ngự thật nghiêm túc của cậu ta, vừa nhìn đã biết tên này rất cứng rồi, đánh cũng chả đau được bao nhiêu. Lại càng không thể là Reginald, nhìn vào thực lực của Bạch Diện Thư Sinh, đánh đơn với Reginald là việc phải suy nghĩ lại.

Chiến Minh bên kia còn có một người đứng khuất sau lưng cả đám, Bạch Diện Thư Sinh lại không thể phá vòng vây để đến chỗ đó được, bởi vậy Bạch Diện Thư Sinh cũng không cân nhắc người đó.

Thế là mục tiêu của hắn lần này chỉ còn một người, chính là chàng trai có sơ hở siêu cấp lớn trước mặt, không những thế mà còn rất phách lối!

Phách lối đến nỗi khiến cho Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy khó chịu chết đi được!

Tiêu Phàm cũng cảm thấy người này rất phách lối, bởi vì cho đến khi Bạch Diện Thư Sinh xông lên rồi, thế mà tên này vẫn đưa lưng về phía mọi người, ra vẻ thâm trầm!

Mẹ nó, ngay cả Tiêu Phàm cũng nhìn không vừa mắt thì Bạch Diện Thư Sinh tất nhiên càng nổi điên hơn! Gã ta chỉ hận không thể lập tức tiêu diệt cái tên không coi ai ra gì này!

Còn Tiêu Phàm thì nhìn chằm chằm vào tên kia, đôi mắt hiện lên ánh sáng đỏ, thầm nghĩ không xong rồi, đang định ngăn Bạch Diện Thư Sinh lại nhưng đã không kịp nữa rồi. Bạch Diện Thư Sinh lúc này đang vung trường kiếm chém về phía tên kia…

Tiểu Miêu đự định một thân một mình đến Chiến Minh Hoa Thủy trước, đã làm qua khảo nghiệm với nhân viên bên trong Chiến Minh.

Tiểu Miêu lấy được trong tình báo có một người, để Tiểu Miêu cảm thấy khó mà tin được nhất, ID của hắn ta là Vệ Thần, xưng là "Bóng lưng sát thủ".

Có khác biệt đối với bóng lưng sát thủ truyền thống, bóng lưng của Vệ Thần cũng rất bình thường, không có một chút nào gọi là xuất chúng thoát tục, cũng không để cho người đối diện một chút cảm giác lưu luyến.

Sở dĩ xưng là "Bóng lưng sát thủ", là bởi vì lúc hắn ta chiến đấu, quen thuộc việc đem phía sau lưng đối với kẻ địch.

Cái phương thức tác chiến này nghe giống như chuyện hài, trong lúc đang chiến đấu làm gì có người nào lại quay lưng hướng về phía kẻ địch?

Nhưng mà, Vệ Thần chính là người như vậy…

…

Khi Vệ Thần mới nhập ngũ không được gọi là Vệ Thần, hắn ta chỉ là một vệ sinh binh bình thường.

Là một vệ sinh binh, làm một tên lính mới trong quân đội, chính là hắn ta phải đứng gác phiên trực.

Có một ngày, trong đêm, hắn ta cùng một trong những lão bộ đội tiền bối đứng gác ở cửa ra vào, trong lúc đứng gác lão tiền bối vô cùng hòa nhã mà nói với hắn ta: "Cậu phụ trách nhìn xem trước mặt mình là được, tôi phụ trách phía sau của cậu, cậu hãy yên tâm, tôi chính là người kiên cố ở sau lưng!"

Nghe tiền bối phân trần với giọng nói âm vang có lực, trong lòng Vệ Thần nóng lên, tin tưởng chắc chắn lời tiền bối nói, mắt không chớp nhìn thẳng về phía trước mình.

Nhưng mà cực kì trùng hợp, đêm đó xảy ra chuyện…

Thực ra cũng không có chuyên to tát gì, có một đám thanh niên uống nhiều rượu, không phân biệt nổi đông tây nam bắc, đầu óc lẫn lộn, tửu lượng cao, thế mà lại say khướt đi qua cổng của bộ đội.

Có điều bọn hắn có rượu vào liền trở thành không sợ trời không sợ đất, có đường liền đi, mặc kệ đi phương hướng nào, Vệ Thần quát bảo bọn hắn ngưng lại, bọn hắn lại không nỡ ngừng bước chân đang tiến đến, không ngừng đi về hướng quân đội.

Nhưng vùng của bộ đội quân sự không phải là nơi để người ta chui ra chui vào tùy tiện như vậy, một đám tửu quỷ ăn gan hùm gan báo đi vào, nếu trong quân đội có cái gì sơ xuất, Vệ Thần cũng không đảm đương nổi.

Chương 349: Bóng Lưng Sát Thủ

Chương 349: Bóng Lưng Sát Thủ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là Vệ Thần lập tức tiến ra đón, dự định khống chế dám tửu quỷ đã uống đến đầu óc không rõ ràng này.

Nhưng Vệ Thần cảm thấy nghi hoặc, vì sao tiền bối lại không tiến lên giúp mình?

Đúng, tiền bối nói, hắn ta là đứng kiên cố đằng sau lưng mình, hắn ta hiện tại nhất định là đang phụ trách sự an toàn ở đằng sau lưng mình.

Vậy mình nhất định phải biểu hiện tốt một chút để tiền bối nhìn!

Nghĩ được như vậy, trong lòng Vệ Thần liền nóng lên, lấy hết nhiệt tình ra, lập tức xông pha chiến đấu.

Ngày thường Vệ Thần luyện tập Quân Thể Quyền cũng không có ăn bớt ăn xén nguyên liệu, cho nên một bộ thuật cách liền được đánh xuống, đám tửu quỷ này cũng đã có thể bị áp chế.

Vệ Thần xoay người sang chỗ khác, đang muốn khoe khoang một phen với tiền bối của mình, chợt phát hiện phía sau mình không có một ai, "Chuyện này…"

Một lát sau, hắn ta phát hiện tiền bối của mình đi mua chút đồ ăn khuya đã trở về, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đó cũng không phải nói tiền bối của Vệ Thần bỏ rơi nhiệm vụ, chỉ là thật ra chỗ bọn hắn trông giữ chính là nhà ăn của quân đội, bởi vì do nhân tố địa lý, nhà ăn của quân đội tách biệt đối với nội bộ bộ đội, ngày bình thường làm gì có người nào sẽ xông vào nơi này? Không có việc gì mà xông vào nhà ăn của quân đội cũng quá ngu xuẩn rồi.

Mà nhà ăn cách nơi đứng gác của Vệ Thần cũng gần, chỉ có vài bước chân, tiền bối của Vệ Thần cũng là ra ngoài làm việc tốt, đứng gác trong đêm rất cực khổ, thừa dịp cấp trên rất ít khi xuất hiện tại chỗ này, nên dự định giúp Vệ Thần mang qua phần ăn khuya.

Vệ Thần thấy việc tiền bối giúp mình mang theo một phần ăn khuya, liền tha thứ cho việc tùy tiện rời đi khi đứng gác của tiền bối, không đâm thọc

cấp trên, đồng thời cũng nhận thức sâu sắc được một cái truyền thống của quân đội, tân binh đều là được mang ra để lừa bịp.

Mặt khác, hắn ta còn nghĩ tới một điểm, đó là đem phía sau lưng của mình cho người khác tiếp quản thực sự quá nguy hiểm, nếu như hôm nay có lưu manh đánh mình từ đằng sau, mình lại mù quáng tin tưởng tiền bối sẽ che chở mình, đây không phải là sẽ dính phải thiệt thòi lớn sao, thế là từ đó về sau Vệ Thần quyết tâm luyện tập tính cánh giác ở đằng sau lưng mình.

Chỉ là không nghĩ tới, một lần huấn luyện nữa tới, Vệ Thần liền trở nên kỳ dị…

“Cậu nói xem, có cái vệ sinh binh rất lợi hại, không ai có thể tiến hành đánh lén từ phía sau hắn ta, thời điểm chiến đấu thực sự, chỉ cần là người đánh lén từ sau lưng hắn thì tất cả đều bị hắn ta ứng phó lại.”

“Quỷ dị như vậy, thật muốn xem xem tên kia như thế nào mà làm được.”

“

“Ai nói không phải đâu ~ “

…

Sau khi Vệ Thần cường điệu luyện tập phòng ngự cho phía sau lưng của mình, không biết thế nào, trong quân đội điên rồ mà truyền ra một đặc điểm của hắn ta như thế.

Sau khi biết chuyện này, Vệ Thần càng ngày càng kiêu ngạo, càng ngày càng nhập tậm vào sự tập luyện của mình, kết quả về sao, phương thức chiến đấu của hắn ta càng ngày càng đặc sắc…

“Xem tôi cầm nã phản kích!”

“Mẹ nó, làm sao mà cậu có thể nhanh nhẹn xoay người thực hiện nã thuật như vậy, tôi khâm phục!” Một chiến hữu của Vệ Thần vừa bị đè xuống đất nói.

…

“Đảo ngược xạ kích!”

“Cái này cũng được, mỗi một súng có mười viên đạn, cái này cậu chỉ cần xoay người cũng được.” Một đám chiến hữu nhìn qua chỗ Vệ Thần đang ngắm bia nói.

…

“Đảo ngược tiêm vào!”

“Mẹ nó, Vệ Thần, cậu đừng có làm loạn lên được không, tôi biết cậu rất lợi hại, nhưng bây giờ cho tôi chích, tôi là bệnh nhân, cậu lại đưa lưng về phía tôi như vậy sẽ khiến tôi hoang mang rối loạn.”

Một chiến hữu trong quân đội của Vệ Thần nhìn tướng mạo của Vệ Thần sau lưng mình, thấp thỏm lo âu nói.

“Yên tâm, tôi là vệ sinh binh, cực kỳ đáng tin cậy!”

“Tôi biết cậu là vệ sinh binh, nhưng cậu phải liếc lấy tôi một cái, cậu biết cậu đã quấn tới chỗ nào rồi! Đừng như vậy, cậu đây là ngược đãi bệnh nhân, có phải vì lần trước tôi ăn trộm của cậu chút thịt nên lần này cậu lấy việc công trả thù riêng không, nhưng hiện tại là tôi bị bệnh, cậu có thể thông cảm cho tôi được chứ, xoay người lại đi, cậu cứ nhất định làm như vậy, tôi rất sợ…”

…

Từ đó, trong quân đội có một vị vệ sinh binh rất thần kì, mọi người quen gọi hắn ta là “Vệ Thần”.

…

Sau khi quen thuộc việc được kế thừa “danh hiệu vinh quang” trong quân đội, sau khi xuất ngũ Vệ Thần vẫn thỏa mãn lấy tên ID chính thức trong trò chơi của mình là “Vệ Thần”.

Bây giờ, hắn ta đã sớm không phải tên vệ sinh binh bộ đội trẻ trung nữa, mà là “Bóng lưng sát thủ” ở trong trận doanh Thú Nhân công hội Chiến Minh

của game online “Tân sinh”, Vệ Thần!

Một nam nhân không sợ hãi mà đưa lưng về phía kẻ địch, một nam nhân tự mình bảo vệ lưng của chính mình!

…

Lúc này Bạch Diện Thư Sinh đã đến cực kì gần với mục tiêu của mình, thế nhưng gã ta lại thấy đối thủ của mình vẫn đưa lưng về phía gã ta.

Bạch Diện Thư Sinh nghĩ thầm không phải là người này khinh bỉ gã ta chứ, đúng là ngớ ngẩn, mà trong công hội Chiến Minh có tồn tại kẻ ngớ ngẩn sao?

Bạch Diện Thư Sinh không tin, cho nên kết luận liền rõ ràng.

Bởi vậy Bạch Diện Thư Sinh cực kì tức giận, kiếm liền chém xuống, thề phải chém người trước mặt này thành hai khúc!

Tiêu Phàm không chớp mắt, nhìn chăm chú toàn bộ mọi xự việc phát sinh trên hiện trường, nhìn thấy Bạch Diện Thư Sinh đến gần, kẻ địch vẫn đưa lưng về phía gã ta, không có ứng phó gì, nhướn mày, trong lòng không khỏi nghi hoặc, sử dụng [Nhìn chăm chú Ác Ma], hướng về phía người kia mà nhìn rõ…

[Tên người chơi: Vệ Thần]

[Chủng tộc: Thú Nhân]

[Chức nghiệp: Chiến sĩ]

[Đẳng cấp: 29]

[HP: 100%]

[Tên kỹ năng: Đảo Ngược Giết!]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Lúc người chơi đảo ngược sử dụng kỹ năng cùng đòn công kích thông thường, kỹ năng của người chơi cùng đòn công kích bình thường sẽ thu hoạch được hiệu quả tăng thêm tương ứng, hiệu quả tăng thêm phụ thuộc vào tình huống mà định ra,]

[Ghi chú: Dù ta quay người lại mà bắn tên, mũi tên cũng có thể vờn quanh Trái Đất một vòng, sau đó bắn tới đầu gối của ngươi.]

…

Tiêu Phàm vừa mới nhìn thấy bên trong thanh kỹ năng của người chơi Vệ Thần có một cái kỹ năng gọi là [Đảo Ngược Giết] như thế, liền biết việc lớn không ổn, vừa mới nghĩ đến việc mở miệng nhắc nhở Bạch Diện Thư Sinh một chút, nhưng Vệ Thần vẫn đứng bất động thì lúc này đã nhanh chóng xoay người lại, đại đao trong tay theo hắn ta xoay lại, nhanh chóng vung lên, một lưỡi đao lạnh thấu xương xuất hiện trong mắt mọi người, rực rỡ huy hoàng…

Đao trong tay Vệ Thần tên Thiên Đao, là một thanh vũ khí có cấp bậc sử thi, tuy phẩm chất không thể so được với vũ khí Sương Chi Ai Thương phẩm chất truyền thuyết của Tiêu Phàm, nhưng Thiên Đao với Vệ Thần mà nói cũng đã đủ hài lòng rồi.

Vũ khí này có một hiệu quả đặc thù, Vệ Thần cũng vì vậy mà yêu thích Thiên Đao đến không nỡ rời tay.

Hiệu quả đặc thù này dựa xác suất phát ra, hôm nay không biết là do Vệ Thần quá may mắn hay do Bạch Diện Thư Sinh quá xui xẻo, hiệu quả đặc thù của Thiên Đao trong tay Vệ Thần ở đòn đầu tiên đã phát động, nó chính là ánh đao chói lọi kia!

Kỹ năng tự lĩnh ngộ [Phản Hướng Sát], thêm kỹ năng chiến sĩ [Càn Quét], lại kích động hiệu quả của vũ khí Thiên Đao [Đao Mang], uy lực đòn đánh này của Vệ Thần có thể nói là tăng trên diện rộng, một đao đánh trúng, dựa vào thuộc tính của Bạch Diện Thư Sinh trong trò chơi hiện tại, rất có khả năng cứ như vậy bị Vệ Sinh dùng một đao triệt hết lượng HP.

Bạch Diện Thư Sinh nhìn thấy một đường đao đao lao vun vút về phía mình, cảm thấy được uy lực cường đại ẩn chứa, trong lòng rùng mình biết rằng lần này bản thân đã lỗ mãng, nhưng hiện tại công kích mãnh liệt như vậy đã không kịp né tránh, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đòn.

Thế nên Bạch Diện Thư Sinh chỉ có thể thuận thế dùng kiếm trong tay chém ngang, gắng gượng tạo ra phòng ngự cách trước ngực.

Chương 350: Người Đàn Ông Tinh Tế

Chương 350: Người Đàn Ông Tinh Tế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng Bạch Diện Thư Sinh biết đường đao đang lao về phía mình tuyệt đối không đơn giản, cũng không phải là thứ mà hàng phòng ngự của bản thân có thể dễ dàng đối chọi, lẽ nào bản thân cứ thế chịu chết?

Bạch Diện Thư Sinh xuyên qua đường đao chói mắt trông thấy ánh mắt tự tin của người nọ, trong lòng vô cùng không cam tâm.

Lại nghĩ đến nếu mình cứ như vậy bị hắn chém ngã ngựa, sau này trở về Long Hổ Bang chắc chắn sẽ bị Lưu Manh Đòi Nợ chế giễu, nếu như vậy, Bạch Diện Thư Sinh càng không cam lòng!

Ngay sau đó liền giận dữ gầm lên nghênh đón!

Tiếng gầm của Bạch Diện Thư Sinh không bổ sung thêm bất kì hiệu quả gì, cũng không thể cứu vãn mọi thứ, đường đao sắc bén vẫn hạ xuống…

Tiếng gào qua đi, chỉ còn lại một mảng yên tĩnh vì kinh sợ.

Tiểu Miêu nhìn ra được "Bóng Lưng Sát Thủ" Vệ Thần quả là danh bất hư truyền, chỉ một cái xoay người đã đẩy kẻ địch vào tuyệt cảnh. Thế nhưng sự kinh sợ này không phải là do tuyệt sát của Vệ Thần, vì cũng không thể gọi là tuyệt sát, bởi Bạch Diện Thư Sinh tuy chật vật nhưng vẫn còn có thể đứng được.

Nhưng mọi người khiếp sợ không phải vì Bạch Diện Thư Sinh vẫn còn sống, mà là vì người đàn ông đáng tin cậy phía sau lưng Long Hổ Bang.

Tiêu Phàm xem như đã biết được cái gì là tâm linh thủ xảo của Đại Ca Cầm Đầu, sự việc vừa mới xảy ra ban nãy, thật sự khiến tất cả mọi người phải liên tục thán phục Đại Ca Cầm Đầu.

Chức nghiệp của Đại Ca Cầm Đầu là Thuật sĩ, là nhân vật phụ trợ trong đội ngũ, có năng lực trị liệu và buff tăng cường thuộc tính cho đội hữu.

Nếu nói ban nãy Đại Ca Cầm Đầu chỉ trị liệu đơn giản cho Bạch Diện Thư Sinh, như vậy thì thực lực của Đại Ca Cầm Đầu sẽ không khiến người khác tin phục đến như vậy.

Nhưng nếu Đại Ca Cầm Đầu liên tiếp dùng những thao tác cực hạn, vậy thì khác rồi.

Vì sao lại nói là cực hạn, bởi vì khi Bạch Diện Thư Sinh bất thình lình chịu thương tổn từ phản kích của Vệ Thần, Đại Ca Cầm Đầu không thể trị liệu được, là vì phạm vi của kỹ năng trị liệu Thuật sĩ không đủ.

Bạch Diện Thư Sinh quá mức xúc động, một mạch xông lên chém giết, rõ ràng là tách rời đội ngũ, mà Đại Ca Cầm Đầu lại là nhân vật phụ trợ luôn đứng phía sau mọi người trong đội ngũ, tất nhiên khoảng cách sẽ xa hơn một chút.

Thế nhưng ngay lúc mọi người ở đây đều cảm thấy Đại Ca Cầm Đầu không có khả năng kịp thời trị liệu cho Bạch Diện Thư Sinh, Đại Ca Cầm Đầu lại có thể làm được.

Ngay tại khoảnh khắc đường đao chém lên người Bạch Diện Thư Sinh, Tiêu Phàm phát hiện trên người bỗng dưng có chùm tia sáng ấm áp bắn ra, thẳng hướng đến liên kết với Bạch Diện Thư Sinh.

Đây là kỹ năng trị liệu của Thuật sĩ trận doanh Thú Nhân [Sóng Trị Liệu], nó không giống với những chức nghiệp buff khác, [Sóng Trị Liệu] có tính dây chuyền, gã có thể thông qua một đường bắn – truyền tới cho đội hữu, nhiều nhất là ba người.

Đại Ca Cầm Đầu trong khoảnh khắc Bạch Diện Thư Sinh nguy cấp đã thi triển kỹ năng trị liệu [Sóng Trị Liệu] lên Thái Thập Tan đầy HP, sau đó sóng trị liệu bắt đầu bắn ra, truyền trên người Tiêu Phàm vẫn còn đầy HP, rồi gián tiếp truyền đến Bạch Diện Thư Sinh ở phía xa.

Thủ pháp này của Đại Ca Cầm Đầu không chỉ hiểu rõ được tính dây chuyền của kỹ năng [Sóng Trị Liệu], mà còn nắm được tính chất ngắt quãng của quá trình truyền tải.

Cũng là do thời gian truyền tải suýt soát, điều này chứng minh được Đại Ca Cầm Đầu đã sớm dự đoán được thi triển [Sóng Trị Liệu], bằng không [Sóng Trị Liệu] sẽ không trợ giúp ngay khoảnh khắc đường đao chém xuống.

Quan trọng hơn là, Đại Ca Cầm Đầu phải nắm được làm thế nào để khống chế phương hướng truyền đi của [Sóng Trị Liệu].

Các thành viên chiến đấu trong đội ngũ đều đứng tương đối dày đặc, còn [Sóng Trị Liệu] chỉ có thể trị liệu được cho nhiều nhất là ba người. Nếu nhưng trong quá trình truyền đi, [Sóng Trị Liệu] truyền đến Phúc Hắc Quân Sư, Thái Thập Tam, Tiêu Phàm hoặc là chính bản thân Đại Ca Cầm Đầu mà không truyền đến cho Bạch Diện Thư Sinh, vậy thì Bạch Diện Thư Sinh có thể đã chết chắc rồi.

Cho nên Đại Ca Cầm Đầu phải nắm chắc được phương hướng kỹ năng trị liệu của mình, việc này phải do Đại Ca Cầm Đầu điều chỉnh từ vị trí di chuyển của bản thân.

Sự truyền đi của [Sóng Trị Liệu] lại có một đặc tính, khi truyền tải đều cố sức truyền theo một đường thẳng tránh khỏi sự bẻ cong, Đại Ca Cầm Đầu thông qua việc điều chỉnh vị trí của bản thân trong đội ngũ khiến cho tất cả các mục tiêu cần trị liệu thành một đường thẳng. Sau cùng, Đại Ca Cầm Đầu chọn con đường "Thái Thập Tam – Tiêu Phàm – Bạch Diện Thư Sinh", thành công đem lượng trị liệu của mình truyền đến Bạch Diện Thư Sinh ở nơi xa, cứu lấy hắn ta.

Đồng thời Đại Ca Cầm Đầu nhất định phải chọn trước vị trí đứng, bằng không tuyệt nhiên sẽ không kịp. Thời điểm Bạch Diện Thư Sinh bắt đầu di chuyển, Đại Ca Cầm Đầu cũng phải theo đó di chuyển đến vị trí hợp lý

trong đội ngũ, thuận tiện trợ giúp tất cả đội hữu, thật sự mạnh hơn rất nhiều so với những buff chỉ có thể đứng phía sau đội ngũ.

Hơn nữa càng khiến Tiêu Phàm kính nể Đại Ca Cầm Đầu hơn là ở, Tiêu Phàm nhìn thấy dưới gót chân của Bạch Diện Thư Sinh lúc này có một đường sáng loáng thoáng màu vàng và màu nâu, đây là đường biên giới hạn lớn nhất của kỹ năng buff tăng lợi ích totem của Thuật sĩ.

Thuật sĩ gia tăng trạng thái cho đội hữu, thông thường không phải là trực tiếp phóng lên người đội hữu, mà là cắm xuống đất một loại totem hình trụ, sau đó totem sẽ bắn vọt ra tứ phía. Totem sẽ gia tăng buff có lợi cho đội hữu trong phạm vi, những totem khác nhau sẽ có hiệu quả khác nhau. Còn Đại Ca Cầm Đầu không biết từ khi nào đã cắm lên mặt đất [Totem Thạch Phu] và [Totem Trị Liệu].

[Totem Thạch Phu] trong phạm vị đội mình có thể tăng cường phòng ngự của bản thân, còn [Totem Trị Liệu] trong phạm vi đội mình có thể năng cao tốc độ hồi phục HP.

Bất luận là [Totem Thạch Phu] hay [Totem Trị Liệu], thuộc tính của cả hai vừa khéo có thể săn sóc cho trạng thái của Bạch Diện Thư Sinh lúc này, hơn nữa lựa chọn vị trí tất nhiên không phải vì khoảng cách với Bạch Diện Thư Sinh quá xa mà kiêng dè không tới, có thể khiến Bạch Diện Thư Sinh vừa vặn đứng ngay sát đường biên giới hạn, thủ pháp của Đại Ca Cầm Đầu thật là khó tin.

Đây không phải là thứ người bình thường có thể làm được, đây gọi là đường ranh giữa sống và chết. Nếu như đường ranh này Đại Ca Cầm Đầu vẽ ngoài Bạch Diện Thư Sinh, không có [Totem Thạch Phu] gia tăng phòng ngự, hành động không tốt thì Bạch Diện Thư Sinh sẽ bị Vệ Thần giết chết vì chút điểm phòng ngự ấy.

Vị trí di chuyển, thả xuống hai totem, phóng ra sóng trị liệu, nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra trong nháy mắt, Tiêu Phàm lại càng thêm kinh sợ trình độ thao tác tinh tế trong trò chơi của người đàn ông tên Đại Ca Cầm Đầu này.

Hình ảnh Đại Ca Cầm Đầu chăm chú thêu thùa lại hiện lên trong đầu Tiêu Phàm, chẳng qua lần này trong đầu Tiêu Phàm không còn châm chọc nữa, chỉ còn sót lại sự tán thưởng nồng nhiệt…

“Thật sự là một cảnh quen thuộc, thời điểm lúc hai công đoàn chúng ta hợp tác làm nhiệm vụ với trận doanh Thú Nhân ở khu vực liên thông, anh cũng cứu tôi về từ cõi chết, bây giờ chúng ta trở thành đối thủ mà anh lại thể hiện bản lĩnh cao cường như vậy, khiến cho tôi cực kì nhức đầu.”

Reginald nhìn Đại Ca Cầm Đầu cao lớn đứng phía sau mọi người, than thở tự đáy lòng, vẻ mặt có chút hoài niệm.

Lúc ở giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh”, Reginald đã từng nói chính mình nợ Thái Thập Tam một mạng, thực ra mà nói thì lúc thi hành nhiệm vụ với trận doanh Thú Nhân ở khu vực liên thông, người cứu Reginald là Đại Ca Cầm Đầu của Bang Long Hổ, có điều Thái Thập Tam lại là tiểu chủ nhân của Đại Ca Cầm Đầu, Reginald trả lại ân tình cho Thái Thập Tam cũng giống như chính mình trả món nợ ân tình này cho Đại Ca Cầm Đầu.

Vì thế nên lúc vòng đầu tiên của trận thi đấu PK biểu diễn “Tân Sinh” diễn ra, Reginald không chút suy nghĩ mà từ bỏ quyền thi đấu.

Chương 351: Ức Chế

Chương 351: Ức Chế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bây giờ bọn họ lại đối đầu với nhau một lần nữa thì không cần phải nói đến chuyện ân tình nữa rồi.

Đại Ca Cầm Đầu nghe được lời nói của Reginald, trên mặt vẫn không hề có cảm xúc, cũng yên lặng không nói gì, dường như không biết đối phương đang nói về chuyện gì, bình tình đứng sau lưng mấy người Tiêu Phàm.

Tiểu Phàm nhìn thấy Đại Ca Cầm đầu bộc lộ ra bản lĩnh như vậy, không cần nói cũng biết trong lòng vui mừng đến mức độ nào, đây là vú em có trình

độ cao nhất mà hắn gặp ở trong "Tân Sinh", tuy rằng phối hợp với ngạc tộc Shaman có chút kì lạ, nhưng chỉ cần có kỹ thuật tốt là được, ai cần quan tâm đến anh là tộc gì!

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng của Đại Ca Cầm Đầu còn cảm thấy cái tên này rất đáng sợ, không nghĩ đến lại đáng tin cậy đến như vậy, nếu bên trong đội ngũ của chính mình có một đơn vị trị liệu đáng tin như vậy, thì trong tình hình chiến đấu mình có thể không bị ràng buộc gì mà buông thả một lần.

Lúc mọi người đều đang thán phục thao tác diệu thủ hồi xuân của Đại Ca Cầm Đầu thì tại đó chỉ có một người duy nhất nội tâm vẫn không hề bị lay động như cũ, cũng chính là Bạch Diện Thư Sinh, người được Đại Ca Cầm Đầu cứu.

Bởi vì làm đồng đội của Đại Ca Cầm Đầu đã lâu, Bạch Diện Thư Sinh đã sớm tạo thành thói quen chiến đấu hết mình bên dưới sự "Che chở dịu dàng" của Đại Ca Cầm Đầu.

Bởi vì bây giờ trong mắt của Bạch Diện Thư Sinh chỉ chú ý đến "Bóng lưng nam tính" của Vệ Thần ở trước mắt…

Thật đáng chết, cái tên gia hỏa này muốn xem nhẹ chính mình đến khi nào cơ chứ, sau khi đưa lưng về mình dụ dỗ chính mình bị lừa một lần, bây giờ còn muốn dùng lại trò cũ, thật sự coi mình là tên ngốc hay sao!

Bạch Diện Thư Sinh và Tiêu Phàm không giống nhau, gã ta không thể nhìn thấy thông tin về kỹ năng của người khác trong trò chơi, nhìn thấy Vệ Thần quay lưng lại với mình như vậy, tự nhiên sẽ cho rằng đối phương khinh thường gã ta, trong lòng không nhịn được mà nổi giận.

Đợi đến khi lượng HP của chính mình dưới sự tác động [Đồ đằng trị liệu] của Đại Ca Cầm Đầu dần khôi phục đến phạm vi an toàn, Bạch Diện Thư Sinh không thể chờ đợi mà đánh về phía Vệ Thần một lần nữa.

Bạch Diện Thư Sinh tuy rằng tính tình có chút nóng nảy, thế nhưng có thể làm Tứ đại hộ pháp của Bang Long Hổ ở bên cạnh Thái Thập Tam, không thể nào không có bản lĩnh nhất định.

Đại Ca Cầm Đầu có thể làm cho chức nghiệp phụ trợ có thể trở thành quá sức tưởng tượng như vậy, Bạch Diện Thư Sinh nổi danh như vậy thì làm sao có thể kém hơn quá nhiều?

Kiếm Sĩ Xà Tộc, sở dĩ bạch Diện Thư Sinh lực chọn kết hợp như vậy chính là bởi vì xem trọng tính cách độc ác của rắn độc.

Bạch Diện Thư Sinh muốn chính mình có thể đường đường chính chính thoải mái chiến đấu cùng với người trước mặt này, cũng không tiếp tục đánh lén Vệ Thần nữa, gã ta ngay lập tức chạy đến trước mặt của Vệ Thần, sử dụng đấu phác đắc ý nhất của chính mình trong trò chơi.

Phương pháp công kích của Bạch Diện Thư Sinh trong trò chơi cũng xảo quyệt độc ác giống như rắn độc vậy, sau khi bị thiệt thòi một lần, Bạch Diện Thư Sinh có phần cảnh giác đối với Vệ Thần, trường kiếm giống như lưỡi rắn đâm vào những vị trí sơ hở trên người của Vệ Thần.

Những đường kiếm độc ác, Tiêu Phàm đứng nhìn mà mồ hôi lạnh ứa ra, thầm nghĩ Bạch Diện Thư Sinh cũng coi như là ngoan ngoãn, trắng trẻo, biết điều, nhưng một khi bắt đầu đánh nhau thì tính cách hung ác mới bộc lộ, nếu như mình và gã ta đối đầu, đoán chừng sẽ đánh đến khó chịu.

Xã hội đen trong lúc đánh nhau, điều thể hiện ra chính là tàn nhẫn, Bạch Diện Thư Sinh có thể lăn lộn đi lên cũng chính nhờ vào tính tình này của gã ta phối hợp chặt chẽ đến mức không thể tách rời đó cực kì phù hợp với phong cách của xã hội đen, ngay cả trong phong cách chiến đấu trong trò chơi cũng là cái dạng này, nếu là người chơi bình thường có lẽ đám sớm buông vũ khí đầu hàng trước đấu pháp độc ác của gã ta rồi, thế nhưng đối thủ ngày hôm nay của gã ta không giống như vậy, bởi người ngày là "Bóng lưng sát thủ" của công đoàn Chiến Minh – Vệ Thần…

Một người đàn ông biến tấm lưng dày rộng của mình trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất.

Làm sao có thể lo lắng loại đấu pháp chuyên tấn công vào các điểm yếu của người khác như Bạch Diện Thư Sinh cơ chứ?

Vệ Thần nhìn thấy Bạch Diện Thư Sinh tấn công mình, xoay người lại một lần nữa, trực tiếp dùng tấm lưng của chính mình đối mặt với Bạch Diện Thư Sinh, lần này đến lượt Bạch Diện Thư Sinh phát ngốc…

Vệ Thần trực tiếp để phần lưng mà những người bình thường đều xem như điểm yếu mà bảo vệ lộ ra ngoài, Bạch Diện Thư Sinh còn có thể cố gắng tìm góc độ tấn công độc ác xảo quyệt nữa sao?

Vì thế nên cứ như vậy, người bị nhiễu loạn nhịp độ chiến đấu trái lại lại là bản thân của Bạch Diện Thư Sinh.

Rõ ràng phần lưng của Vệ Thần chính là nơi tấn công tốt nhất của Bạch Diện Thư Sinh, thế nhưng theo bản năng Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy tấn công vào phía sau lưng của kẻ này mới chính là cái bẫy nguy hiểm nhất, đối với đối thủ không giống lẽ thường thế này làm cho Bạch Diện Thư Sinh khó nghĩ, vốn dĩ Bạch Diện Thư Sinh mang theo sự quyết tâm chiến đấu lại bởi vì đối với Vệ Thần lại trở nên do dự, quyết tâm cũng yếu đi ba phần, chiêu thức tấn công cũng có vẻ bị trói buộc.

Đối lập với điều đó, bởi vì Bạch Diện Thư Sinh sau khi ăn qua một lần thiệt thòi đã cảnh giác hơn rất nhiều, không giống lúc trước lỗ mãng nhào lên, Vệ Thần cũng không thể giống như lần trước trở tay giết chết Bạch Diện Thư Sinh, mà lưng lại đối mặt với đối thủ, trái lại động tác di chuyển chung quy cũng chậm hơn chính diện, Vệ Thần cũng không thể nhân cơ hội lần này, nhanh chóng hành động một lần hạ gục Bạch Diện Thư Sinh

Hai người trong khoảng thời gian ngắn không ngừng giằng co, bởi vì thói quen chiến đấu của bản thân Vệ Thần quá mức khắc chế đối với phong cách tác chiến nhất quán của Bạch Diện Thư Sinh, vì thế cho nên cục diện bây giờ xem ra có lẽ Vệ Thần hơi chiếm thế thượng phong.

Nhưng Tiêu Phàm cảm thấy tuy rằng Vệ Thần có thái độ chiến đấu, thế nhưng phương pháp chiến đấu như vậy thật sự không có gì đáng tán thưởng, bởi vì động tác bây giờ của Vệ Thần thật sự trở nên quá vặn vẹo! Có đúng hay không!

Lúc mới bắt đầu ra chiêu thứ nhất, Tiêu Phàm còn cảm thấy người của Công đoàn Chiến Minh này khi tức giận rất đẹp trai, dùng lưng đối mặt với

đối thủ, giống như một vị cao thủ võ lâm vậy, tiêu sái mà tự tin.

Sau khi kẻ địch đánh tới, nhanh chóng xoay người lạnh, lộ ra sát cơ, ánh đao lóe sáng, giống như quỷ thần, chém giết kẻ địch đến không còn mảnh giáp.

Nhưng bây giờ, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bạch Diện Thư Sinh đánh tới, Vệ Thần giống như cưỡng chế xoay lưng mình về phía gã ta, Bạch Diện Thư Sinh thay đổi vị trí, Vệ Thần cũng thuận theo đó mà xoay bóng lưng của mình theo, người này nóng lòng thể hiện tuyệt kỹ [Phản hướng sát] của mình như vậy sao?

Tiêu Phàm nhìn hành vi hiện tại của Vệ Thần, con mắt đều cảm thấy đau nhức, nội tâm âm thầm rít gào…

Phản công lại một lần, rồi lại xoay người về vị trí cũ, dùng bóng lưng đối diện với chúng ta một lần nữa, cứ liên tục như vậy, cậu có thấy mệt hay không vậy?

Ôi trời! Không lẽ cậu cứ muốn đưa cái mông về phía chúng tôi miết hay sao! Như vậy rất không lễ phép, trong trường học thầy giáo không dạy cậu hả?

Huynh đài à, chơi trò chơi giống như cậu rất không giống người thường có biết hay không!

Tại sao cái tên gia hỏa không giống như người bình thường này không bị đưa vào trận doanh Ác Ma, ngược lại lại người dân thành phố hiền lành ưu tú như mình lại bị đưa đến cái nơi khỉ ho cò gáy như trận doanh Ác Ma!

…

Quan trọng nhất là, đại ca à, cậu chơi như vậy, thật sự rất ức chế đó nha!

Tiêu Phàm rất ghét phong cách chiến đấu của Vệ Thần, nhưng đã có người ghét thì dĩ nhiên cũng sẽ có người thích nó, nếu không thì lúc đầu ở trong quân đội đã không ca ngợi chiêu này của Vệ Thần là tuyệt kỹ rồi, cuối cùng khiến cho Vệ Thần tiếp tục khổ luyện.

Chương 352: Giao Đấu

Chương 352: Giao Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hào Đại Bàn nhìn thấy cử động lúc này của Vệ Thần, trong lòng sợ hãi thán phục.

Chiêu nàu cậu đã từng nhìn thấy, đây chính là bản lĩnh sở trường giết ngược của chú Vệ Thần!

Mỗi lần nhìn thấy chú Vệ Thần thi triển chiêu tất sát quỷ dị này, trong lòng Hào Đại Bàn đều dâng trào không thôi, cậu đã tự mình tìm chú Vệ Thần để luyện tập tuyệt kỹ này nhưng mà cuối cùng đều thất bại, lần nào cũng đều bị đánh thành bộ dạng bánh bao thịt, cho nên Hào Đại Bàn chỉ có thể từ bỏ chuyện này.

Nếu như lúc này Tiêu Phàm biết Hào Đại Bàn thích cái loại tà ma ngoại đạo phản nhân loại này, nhất định sẽ trực tiếp nghỉ chơi với cậu ta, bởi vì thật sự là quá mất mặt đi.

Lúc này, Tiểu Miêu cũng nhìn chăm chú tình hình trên chiến trường, "Sát Thủ Bóng Lưng" của công hội Chiến Minh quả nhiên là danh bất hư truyền, lại có thể dùng lưng của mình để chống chọi với kẻ địch, lại còn không rơi xuống thế hạ phong, khiến cho Tiểu Miêu cảm thấy rất thần kỳ.

Nhưng mà đối với Tiểu Miêu, một người yêu thích phong cách thả diều đối thủ như "Truy Phong giả" Tịch Dương mà nói, loại phương thức đánh nhau này thật sự là thô vô cùng, thật khiến Tiểu Miêu khó mà chấp nhận được.

Chẳng qua không sao cả, hiện nay nhìn xem "Sát Thủ Bóng Lưng" này vẫn rất lợi hại, có thể chiếm được thế thượng phong trong chiến đấu, là một cô gái đáng yêu trong trò chơi, cô liền có thể lẳng lặng đứng một bên, yên tâm vẩy nước rồi.

…

Bạch Diện Thư Sinh và Vệ Thần dẫn đầu ra trận chém giết, là buff của đội ngũ, Đại Ca Cầm Đầu tất nhiên cũng không thể nhàn rỗi rồi.

Sét đánh đùng đoàng, Thuật Sĩ không muốn sống đem những đồ đằng có thể học được trong giai đoạn này đánh về một chỗ, từng đạo vòng sáng lan ra, bao phủ mọi người ở trong đó.

Thành viên cuối cùng trong đội ngũ của công hội Chiến Minh cũng có chức nghiệp là Thuật Sĩ, nhìn thấy Đại Ca Cầm Đầu phóng ra đồ đằng, dĩ nhiên cũng không cam chịu yếu thế, tiếp tục như Đại Ca Cầm Đầu phóng đồ đằng của mình vào một chỗ.

Đồ đằng hai bên màu sắc rực rỡ chồng lên nhau thành một khối, rậm rạp chằng chịt, lên xuống qua lại lẫn nhau, tác dụng hiệu quả Buff ngược lại cũng cân bằng.

“Tiểu Bình, làm rất tốt, chẳng qua vẫn còn phải nâng cao, phải học hỏi ở người đàn ông đối diện gọi là Đại Ca Cầm Đầu kia một chút.” Reginald nói với thành viên còn lại trong đội ngũ.

Thành viên còn lại trong đội ngũ Chiến Minh kia tên là Tiểu Bình, Thuật Sĩ tộc Hà Mã, mặc dù chủng tộc và chức nghiệp có hơi quái dị nhưng mà ở các phương diện khác cũng coi như bình thường, làm buff trong đội ngũ coi như cũng xứng chức, nhưng nếu muốn so sánh với thực lực của Đại Ca Cầm Đầu, quả thật là chênh lệch quá xa.

Tiểu Bình nghe Reginald nói, gật đầu nhẹ, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía đại ca cầm đầu có chút không phục.

…

Bạch Diện Thư Sinh giằng co với Vệ Thần, Tiêu Phàm cũng không nhịn được tính tình ở một bên bàng quan đứng nhìn nữa, bởi vì hắn đây là đang làm nhiệm vụ, vốn chính là muốn mọi người cùng xông lên, quan trọng nhất chính là Tiêu Phàm muốn xử lý cái tên Vệ Thần “Sát Thủ Bóng Lưng” này đầu tiên, bởi vì Tiêu Phàm nhìn động tác uốn éo của hắn ta, dù sao bất luận là ai nhìn người nào đó “tập thể dục vận động theo đài” nửa ngày, trong lòng cũng sẽ trở nên xúc động như Tiêu Phàm thôi…

Tiêu Phàm mau chóng đuổi theo, trực tiếp xuất hiện trước mặt Vệ Thần, cùng Bạch Diện Thư Sinh tạo thành thế hai mặt giáp công.

Vệ Thần bỗng nhiên trông thấy Tiêu Phàm xuất hiện trước mặt mình, rõ ràng sửng sốt.

Tiêu Phàm thấy tình huống như vậy, nhanh chóng chém xuống một kiếm, muốn giết chú ta không kịp trở tay.

Đúng lúc này, một thanh cự kiếm sắc bén kịp thời chen vào, cú chém xuống của Frostmourne bị ngăn cản…

“Anh bạn, anh làm thế là không công bằng rồi.” Reginal chặn ngang một thanh cự kiếm, mỉm cười nói với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không nói gì, bởi vì sau khi Reginald tới gần, Tiêu Phàm theo bản năng cảm thấy cái người hội trưởng công hội Chiến Minh gọi là Reginald này rất khó giải quyết…

Chẳng qua một kiếm này của Tiêu Phàm mặc dù không chém trúng Vệ Thần nhưng mà vẫn nhận được một chút hiệu quả.

Trong nháy mắt lúc Tiêu Phàm công kích, Bạch Diện Thư Sinh phát hiện thứ gì đó, cước bộ bắt đầu nhanh chóng dao động, đồng thời với việc lưng Vệ Thần cũng chuyển hướng, động tác của Bạch Diện Thư Sinh cũng càng lúc càng nhanh, nhưng lưng của Vệ Thần vẫn như bóng với hình…

Nhìn thấy cảnh tượng lúc này, Bạch Diện Thư Sinh bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng cả kinh nói,

hóa ra là như vậy!

Cái tên trước mắt gã này khác hẳn người bình thường, mặt lưng mạnh đến mức rối tinh rối mù, nhưng mà mặt trước lại dường như khá tầm thường.

Lúc mọi người chiến đấu thường dùng điểm mạnh của mình đánh với điểm yếu của kẻ địch, hành vi hiện tại của Vệ Thần mặc dù khác thường nhưng mà nghĩ theo cách khác thì cũng chính là đạo lý này, hắn dùng mặt lưng lợi

hại nhất của hắn đánh cùng gã à, trách không được gã vất vả tấn công mãi mà không được!

Thế là Bạch Diện Thư Sinh chính mình tìm được phương thức chính xác để ứng phó với Vệ Thần, đó chính là quấn lấy mặt trước mà đánh lén.

Cứ như vậy, hành vi đánh lén kỳ quặc nhất cứ thế xuất hiện…

Bạch Diện Thư Sinh quấn rồi quấn, Vệ Thần chuyển rồi chuyển, nhất thời hai người vui vẻ ngất trời, khiến Tiêu Phàm nhìn mà đau con mắt.

Mợ! Các người rốt cuộc có đánh hay không, làm sao mà mới chớp mắt một liền bắt đầu chơi trò diều hâu bắt gà con rồi chứ, Tiêu Phàm thật muốn lập tức xông lên trước, một hơi xử lý luôn cả hai tên này.

Chẳng qua lúc này Tiêu Phàm không có cách nào rút thân được, bởi vì trước người hắn đang có Reginald cường tráng như gorilla đang lom lom nhìn hắn, Tiêu Phàm không dám hành động thiếu suy nghĩ, làm cho không khí lúc này hơi bị đè nén.

Lúc này, một cái ống thép sáng bóng ánh kim bá khí chắn ngang trước người Tiêu Phàm, nói: “Anh Phàm, anh đi hỗ trợ chỗ khác đi, giao anh ta cho em là được rồi!”

Sau đó Thái Thập Tam liền bước về trước một bước, nghiêm nghị nói với Reginald: “Đối thủ của anh là tôi!”

Reginald nhìn thấy khiêu kích của Thái Thập Tam, chỉ cười cười nói: “Tiểu cô nương, cô không phải là đối thủ của tôi đâu!”

“Thế mà dám gọi bà đây là tiểu cô nương, anh cái tên gorilla này chán sống rồi có phải không?”

Thái Thập Tam ghét nhất người khác nói cô nhỏ, bất luận là tuổi tác hay là cái gì khác…

Bị Reginald gọi như thế, Thái Thập Tam lập tức nổi cơn thịnh nộ, quơ ống thép trong tay đánh tới phía Reginald.

Tiêu Phàm có chút lo lắng nhìn cử động của Thái Thập Tam, bởi vì tiếp xúc trong khoảng thời gian này, hắn đã vô cùng rõ ràng rằng, sở dĩ Long Hổ bang có thể lớn mạnh như thế, hoàn toàn là bởi vì Long Hổ bang của Thái Thập Tam có tứ đại hộ pháp, mặc dù thực lực của Thái Thập Tam cũng không tồi nhưng mà rốt cuộc cũng chỉ ở mức trung bình thôi, vẫn kém hơn một bậc, muốn cô một mình đối đầu với một Reginald mà Tiêu Phàm cảm thấy khó giải quyết, chuyện này thật sự có chút không ổn lắm.

Nhưng vào lúc Tiêu Phàm đang muốn đi lên giúp đỡ, một cái tay gầy nhẵng lại cản hắn lại.

"Phía đại tỷ, tôi nhìn được rồi, anh đi chỗ khác đi, thỉnh suy nghĩ cho tôn nghiêm của đại tỷ một chút." Quân Sư Xấu Bụng nói rất nghiêm túc, trong giọng nói mang theo một chút ý thỉnh cầu.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Quân Sư Xấu Bụng một chút, thở dài một cái, lần nữa chuyển tầm mắt về bên phía Vệ Thần…

"Mệnh Phàm, anh đừng qua đây, tôi muốn một mình đấu với cái tên này, nếu anh dám ra tay, sau khi chuyện này kết thúc tôi sẽ ném anh xuống biển cho cá mập ăn!"

Bạch Diện Thư Sinh bị Vệ Thần đút hành một lần vẫn chưa lấy lại danh dự, hiện tại sao còn chưa có hả giận đâu, nhìn thấy Tiêu Phàm muốn nhúng tay liền lập tức quát bảo dừng lại.

Tiêu Phàm nhìn hai người vẫn chơi trò diều hâu bắt gà con đằng kia, có chút cạn lời.

Mẹ nó, đúng là chó cắn Lữ Động Tân mà, hai người các người thích cái loại trò chơi này thì liền chơi cho đã đi!

"Anh vẫn là đừng đi quấy rầy gã ta thì hơn, cái tính tình này của gã, nếu như anh thật sự ra tay, sau này gã thật sự sẽ đối đầu với anh." Quân Sư Xấu Bụng khuyên nhủ Tiêu Phàm.

Chương 353: Khắc Tinh Của Phái Nữ

Chương 353: Khắc Tinh Của Phái Nữ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Vậy hiện tại tôi làm cái gì?”

Tiêu Phàm có chút nhức trứng, nhiệm vụ này không phải trực tiếp xử lý một đám Chiến Minh là được rồi sao, nói nhiều như vậy làm cái gì chứ.

“Đại tỷ và Reginald là vua đấu với vua, Bạch Diện Thư Sinh đấu cùng với cái tên đàn ông bóng lưng, Thuật Sĩ trong đội ngũ của bọn hắn bị che phía sau, vừa vặn giằng có với Đại Ca Cầm Đầu của chúng ta, cái tên mập mạp kia nhìn qua là một kỵ sĩ da thô thịt dày, để vu sư của ta cho hăn vài cái trạng thái debuff, đối chiến phù hợp với hắn, hơn nữa nhìn thấy được cậu ta là bạn của anh, anh hẳn cũng không muốn đối đầu với hắn đi, vậy người còn lại trong đội ngũ bọn hắn giao cho anh xử lý là hợp lý nhất rồi.”

Quân Sư Xấu Bụng chậm rãi ung dung nói một tràng dài, nghe ngược lại rất có đạo lý, nhưng mà sau khi Tiêu Phàm phát hiện người còn lại là ai, sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái…

Từ khi Bạch Diện Thư Sinh tiến lên đánh cùng Vệ Thần, Aina và Irina đều yên lặng, đều lo lắng nhìn hiện trường, Buck thì mặt mũi tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm nhóm người Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghi ngờ đây là nhiệm vụ đối kháng do hệ thống thiết lập, NPC theo cốt truyện đều lập tức yên lặng, xem tiếp theo nhóm của hắn và nhóm Chiến Minh đánh nhau đến cuối cùng là ai thắng ai thua.

Theo đạo lý mà nói, Tiêu Phàm cảm thấy để cho hắn đi đấu với Reginald mới là cách chiến đấu đáng tin nhất cho lần hành động này, bởi vì dựa vào kinh nghiệm trò chơi của Tiêu Phàm, hắn vẫn có tự tin có thể thắng khi đấu tay đôi với Reginald được.

Nhưng mà bởi vì cái cô ngực chưa nở Thái Thập Tam đùa giỡn tính khí, phụ nữ lúc cáu kỉnh mới là đáng sợ nhất, phá hủy hết thảy tính logic.

Thứ hai, hắn cùng với Bạch Diện Thư Sinh hợp tác xử lý cái tên "đàn ông dở hơi thích ngược" Vệ Thần này cũng có thể xem là một lựa chọn tốt.

Nhưng mà cái tên xã hội đen Bạch Diện Thư Sinh này lại giở tính khí trẻ con, Tiêu Phàm vẫn không quen giao lưu với lưu manh xã hội đen cho nên phương án tác chiến này cũng cho qua một bên luôn.

Cái tên trốn phía sau buff của đội ngũ bọn kia chức nghiệp pháp sư, Tiêu Phàm hoàn toàn muốn xử lý hắn đầu tiên, nhưng mà với thế trận hiện tại, chỗ đứng của hắn quá xa so với Tiêu Phàm, đoán chừng một khi Tiêu Phàm đánh tới, bọn người Reginald sẽ lập tức bỏ qua đối thủ hiện tại, vây công Tiêu Phàm đang tách khỏi đội ngũ.

Quá mức mạo hiểm, Tiêu Phàm không thể đánh cược được.

Còn Hào Đại Bàn, Tiêu Phàm thật sự không muốn đối đầu đâu, mặc dù hắn và Hào Đại Bàn trên miệng đều nói lần này đánh thoải mái đi nhưng mà nếu thật sự đánh nhau, trong lòng hắn vẫn không được thoải mái lắm, đoán chừng sẽ đánh vô cùng bó tay bó chân.

Vậy thật sự phải như Quân Sư Xấu Bụng nói, người còn lại trong đội ngũ kia, liền giao cho hắn phụ trách sao?

Tiêu Phàm đối với chuyện này tuyệt sẽ không đồng ý, bởi vì người còn lại kia chính là Tiểu Miêu…

"Cái quỷ gì đây! Anh nói coi, một thành viên có thực lực như tôi đây lại đi đánh cái cô nàng kia?! Quả thực là dùng dao mổ trâu đi cắt tiết gà mà!"

Nghe được sắp xếp của Quân Sư Xấu Bụng, Tiêu Phàm trực tiếp rống lên với Quân Sư Xấu Bụng.

"Anh rống lớn tiếng như vậy làm gì, đừng bướng bỉnh nữa, sắp xếp như vậy không phải khiến anh hài lòng nhất rồi sao?" Quân Sư Xấu Bụng vuốt vuốt lỗ tai của mình, ghét bỏ nói với Tiêu Phàm.

"Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi hài lòng hả?"

“Móa, ‘Lich King’ Mệnh Phàm anh không phải thích nhất là chọn mấy em gái xinh tươi mọng nước để ra tay hả? Lúc này tại sao lại không hài lòng với hotgirl chủ trì Tiểu Miêu chứ? Anh nhìn gương mặt của cô ta kìa, lại nhìn cái mông của cô ta một chút, nhìn tiếp bộ ngực kia, thật không biết rốt cuộc anh còn chê cái gì nữa.” Quân Sư Xấu Bụng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm một cái.

“Ai nói với anh là tôi thích chọn người chơi nữ để ra tay hả?”

“Được rồi, được rồi mà, tôi cảm thấy phái anh đi đối phó cô ta tương đối phù hợp.” Sau khi nói xong, Quân Sư Xấu Bụng yên lặng nói nhỏ một câu: “Cũng không biết là ai ở trong giải đấu PK biểu diễn ‘Tân Sinh’ lúc đấu với ‘Nữ Thần Võng Du’ Ngọc Sinh Yên lại chơi đến tận hứng như vậy đây, tôi nhìn thấy cũng đều có chút nhiệt huyết dâng trào đấy, hiện tại lại còn đánh chết cũng không chịu thừa nhận, chậc chậc ~ ”

Những câu nói nhỏ của Quân Sư Xấu Bụng Tiêu Phàm đều nghe được, nhưng bây giờ không phải là thời điểm để xoắn xuýt những chuyện này, bởi vì chuyện xảy ra với Ngọc Sinh Yên kia, Tiêu Phàm trong chốc lát cũng không thể giải thích rõ với Quân Sư Xấu Bụng được, vả lại coi như hắn có giải thích đoán chừng anh ta cũng sẽ không tin.

Nhưng đối với quan điểm mình thích hợp đối phó với người chơi nữ này của Quân Sư Xấu Bụng, Tiêu Phàm thực sự không thể đồng ý với hắn được.

“Ai nói với anh tôi thích hợp đối phó với người chơi nữ hả?”

“Móa! Mệnh Phàm, anh xong chưa hả, chúng ta bây giờ là đồng đội rồi, anh liền không thể đoàn kết một chút, đừng giả bộ trong sáng nữa sao, tính cách của anh trong trò chơi này có ai không biết, có ai không hiểu chứ. Kỳ thật anh nghe được tôi sắp xếp cho anh đi đối phó với Tiểu Miêu, trong lòng chính là vụng trộm vui mừng đi, đúng không. Vả lại anh đừng tưởng rằng chúng tôi không biết anh có kỹ năng ‘Khắc Tinh Của Phái Nữ”, trên Post Bar đều vạch trần anh rồi!” Quân Sư Xấu Bụng thấy Tiêu Phàm vẫn lề mà lề mề trước mặt mình, thật sự hơi có chút tức giận, hung tợn nói với Tiêu Phàm.

Mặc dù bị Quân Sư Xấu Bụng ác ý "phỉ báng" một phát xuyên tim, nhưng Tiêu Phàm không để ý, bởi vì lúc này trong lòng hắn chỉ có năm chữ, Khắc Tinh Của Phái Nữ? Đây là cái thứ quỷ gì chứ?!

"Giả vờ, tiếp tục giả vờ đi, tôi thật sự chưa thấy ai giả vờ giỏi như anh!" Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Phàm,

càng ngày càng khinh bỉ, " 'Khắc Tinh Của Phái Nữ', kỹ năng danh hiệu, sở hữu: Mệnh Phàm, loại kỹ năng: bị động phát động. Hiệu quả: có thể làm giảm các hạng thuộc tính của người chơi nữ, NPC nữ, sinh vật giống cái, cũng có một tỷ lệ nhất định khiến cho đối phương ý loạn tình mê, toàn thân vô lực, lúc kỹ năng người chơi tạo thành tổn thương cho nhân vật nữ, tổn thương tăng lên gấp bội, hiệu quả nổi bật, quan trọng nhất của nó chính là có thể khiến cho người sở hữu kỹ năng miễn dịch tất cả hạn chế hệ thống thiết định bảo hộ cho người chơi nữ, dọn sạch tất cả trở ngại cho người sở hữu kỹ năng. Lich! King! Mệnh! Phàm! Kỹ năng danh hiệu của anh đã bị phơi bày rõ ràng trên Post Bar rồi, công bố đại chúng, hiện tại cả thế giới đều biết, anh lại còn ở đây giả vờ với tôi!"

Quân Sư Xấu Bụng liền trực tiếp cực kỳ trịnh trọng nói ra phần giới thiệu kỹ năng ngay trước mặt Tiêu Phàm.

"WHAT?!"

Quân Sư Xấu Bụng nói một tràng khiến Tiêu Phàm cả kinh đến tiếng chim cũng phun ra luôn.

"Kỹ năng danh hiệu của tôi là 'Cô Độc', 'Nhã Sĩ' mà?! 'Khắc Tinh Của Phái Nữ' là cái quỷ gì chứ!"

"Mẹ nó! Anh nghĩ là tôi mù chữ hả, tôi thế nhưng là bộ não của Long Hổ bang đấy, danh hiệu của anh là 'Nhã Sĩ Cô Độc', lúc giới thiệu tuyển thủ ở giải đấu PK biểu diễn 'Tân Sinh' đã lộ ra ngoài ánh sáng rồi, mà cãi kỹ năng danh hiệu 'Khác Tinh Của Phái Nữ' này chính là kỹ năng danh hiệu của cái danh hiệu này, gần đây đã bị phơi bày ra ánh sáng trên Post Bar! Vả lại biết anh có cái kỹ năng 'Khắc Tinh Của Phái Nữ' này, như vậy một chuỗi những chiến tích trước đây đều có thể giải thích được!"

Quân Sư Xấu Bụng dương dương đắc ý nói, phảng phất thấy được chân tướng sự việc.

“Lại là Post Bar, rốt cuộc là tên khốn nào phao tin đồn nhảm về tôi như vậy, nếu tôi có một kỹ năng biến thái như vậy, còn có thể ở đây? Sớm đã bị chú cảnh sát nhốt vào ngục tối vì tội danh truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy rồi!”

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang nghi hoặc nhìn những tờ tư liệu tình báo vừa mới bị gã hắt hơi thổi bay, chẳng lẽ ở trong game online 3D cũng sẽ bị cảm mạo hả, không thì vì sao dạo gần đây gã lại hắt xì không ngừng chứ?

Chương 354: Chỉ Cần Xem Phim

Chương 354: Chỉ Cần Xem Phim

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chẳng qua, hiện tại Mệnh Phàm ở trận doanh Thú nhân vẫn khỏe chứ?

Gần đây vì bảo vệ Mệnh Phàm tốt hơn, gã đã vô cùng hao tâm tốn sức tạo nên bom khói “Khắc Tinh Của Phái Nữ” trên Post Bar để mê hoặc ánh mắt nhìn chằm chằm Mệnh Phàm của công hội Hoa Nguyệt, dao động quyết tâm chiến đấu của các cô ấy.

Giày vò như vậy, tất cả đều là vì khiến cho các người chơi nữ của Hoa Nguyệt công hội kiêng kị Mệnh Phàm “có được” kỹ năng [Khắc Tinh Của Phái Nữ], mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vả lại Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy gã là một thiên tài, một kỹ năng tốt như vậy mà hắn cũng có thể sáng tạo ra được, có lẽ sau này lúc gã không buôn bán tin tình báo nữa, có thể thử đổi nghề qua thiết kế trò chơi, Phong Ma Tiểu Xích Lang đắc ý thầm nghĩ.

Phong Ma Tiểu Xích Lang lại nhìn phản ứng trên Post Bar một chút, rất là hài lòng cười cười, trong tươi cười mang theo một chút ý xấu, dường như

nghĩ tới điều gì, vẻ mặt trở nên ngày càng vui vẻ…

Trong mắt Quân Sư Xấu Bụng, vòng sáng "Khắc tinh của nữ giới" đang nhấp nháy quanh người của Mệnh Phàm, rất là mê người.

Mà trong lòng của Tiêu Phàm thì "Khắc tinh của nữ giới" là một bóng ma đang quanh quẩn, bực bội mà buồn bực.

Vì sự đoàn kết của đội ngũ, vì sự phục tùng chỉ huy, vì hoàn thành nhiệm vụ và thắng lợi trận chiến…

Các loại lý do rất chính đáng được Quân Sự Xấu Bụng nói ra làm Tiêu Phàm rất không tình nguyện mà đạp lên chiến trường.

Đối thủ của Tiêu Phàm là Tiểu Miêu, một nữ dẫn chương trình hot hòn họt sau khi "Tân Sinh" ra đời.

Mặc dù dáng người của Tiểu Miêu không phải là phát triển phì nhiêu thế nhưng mà rất cân đối, cũng rất gợi cảm, khuôn mặt trái xoan phối hợp với bộ phận đặc biệt của Miêu tộc trong trận doanh Thú Nhân càng làm cho người ta cảm thấy đáng yêu.

Hình tượng này đúng là hình tượng lý tưởng của tử trạch(*), trách không được Tiểu Miêu có thể nổi tiếng như vậy.

Mặc dù Tiêu Phàm không phải tử trạch (tự nhận chỉ là Hikikomori** bình thường) thế nhưng vẫn phải thừa nhận hình tượng của Tiểu Miêu rất tốt, là sự lựa chọn tốt nhất nếu muốn tìm bạn gái, thế nhưng khi muốn chiến đấu thì đó là một sự lựa chọn tồi, rất tồi, cực kỳ tồi tệ…

Tiêu Phàm không thích đánh phụ nữ, mặc dù là ở trong game, thế nhưng khi đối thủ là phụ nữ thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy không thoải mái, đó cũng không phải chủ nghĩa đàn ông phát tác, mà hắn cảm thấy mỗi khi mình gây với một người phụ nữ thì sau đó sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức.

Cũng bởi vì sợ phiền phức nên nhiều khi Tiêu Phàm tránh né con gái, vì điều này nên nhiều lần bị Hào mập trêu chọc là FA.

Tiêu Phàm lại không để ý lắm, bởi vì tình yêu là cần duyên phận.

Mà Tiêu Phàm luôn cảm thấy "duyên phận" của mình khá tốt, nếu không muốn nói là quá tốt thế nhưng tiếc một điều rằng phần lớn đều là "dị dạng", làm Tiêu Phàm rất sợ hãi…

Bởi vì biết rõ điểm ấy, từ khi đăng nhập "Tân Sinh" tới nay, Tiêu Phàm cũng không giống mấy tên ham gái, luôn chủ động bắt chuyện với con gái, càng không khiêu chiến với người chơi nữ, mà vẫn cần cù chăm chỉ luyện cấp của mình.

Chuyện của Ngọc Sinh Yên chính là do cô ta nhiều chuyện, tin tưởng vào mấy bài viết vớ vẩn nên Tiêu Phàm mới muốn xử cô ta.

Sau khi hết giận thì Tiêu Phàm cũng không định đi gây phiền phức cho Ngọc Sinh Yên, chỉ là về sau cả hai vẫn gặp nhau tại giải thi đấu.

Ngoại trừ Ngọc Sinh Yên thì Tiêu Phàm chiến đấu với hai người phụ nữ nữa mà thôi, một người là A Hoa tỷ, người còn lại là Nhện Độc.

Hai lần đó đều do bất đắc dĩ, sau đó sự thật lại chứng minh, mỗi lần Tiêu Phàm chiến đấu với người chơi nữ thì gặp từng loại phiền phức khác nhau bao vây, hoặc nhẹ hoặc nặng nhưng đều giống nhau rằng rất khó giải quyết.

Hôm nay, Tiêu Phàm lại buộc phải chiến đấu với Tiểu Miêu, Tiêu Phàm hơi lo lắng, cũng không phải là chiến đấu sắp tới mà đang lo lắng mình sẽ gặp chuyện gì xui xẻo sau đó.

Cho nên Tiêu Phàm đi tới chỗ Tiểu Miêu rất chậm, vẻ mặt rất đau khổ.

…

Nếu nói rằng Tiêu Phàm là không tình nguyện thì Tiểu Miêu lại càng không tình nguyện.

Tại sao lại như vậy? Mình chỉ tới ăn bám Chiến Minh mà thôi, tại sao lại phát triển tới hoàn cảnh này chứ?

Mình thế mà chuẩn bị trở thành đối thủ của "Lich King" Mệnh Phàm, mà hắn còn đang đi về phía mình nữa.

Chiến Minh nhiều cao thủ như vậy, tại sao hắn lại không đi khiêu chiến mà hết lần này tới lần khác lại tìm mình? Trời ạ, hôm nay mình chết chắc rồi…

Nhìn Tiêu Phàm càng ngày càng tới gần, Tiểu Miêu hồi hộp tới mức không biết làm cái gì, chỉ biết run rẩy mà thôi.

Tiêu Phàm nhìn Tiểu Miêu mà không biết nói cái gì, cô nàng này thật sự biết chiến đấu sao?

Hai cánh tay che trước ngực, che chở nơi bí mật của mình, dùng sắc mặt sợ hãi và hồi hộp nhìn mình chằm chằm, trán đổ mồ hôi lạnh, hơi thở dốc, mồ hôi xuất hiện lấm tấm trên da làm cho người khác nhìn vào đều suy nghĩ tới việc khác.

“Mẹ nó! Cô đang làm gì vậy! Chúng ta đang chuẩn bị chiến đấu! Tại sao cô lại có sắc mặt như mấy cái video bị che như vậy, cô làm như vậy thì tôi đánh như thế nào đây? Cô có thiên phú như vậy tại sao lại không sang Nhật đóng phim đi!”

Tiêu Phàm nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Miêu thì thật sự tức giận, rống lớn lên.

Tiếng hét này làm cho Tiểu Miêu đang suy nghĩ lung tung phục hồi lại tinh thần.

Bởi vì phân tâm nên những lời Tiêu Phàm nói thì Tiểu Miêu chỉ nghe được vài chữ, thế nhưng mấy chữ mấu chốt như “bị che”, “Nhật Bản” và “phim” thì Tiểu Miêu vẫn nghe rõ ràng, khi cô bình tĩnh lại và xâu chuỗi những từ này lại thì ý của Tiêu Phàm đã bị chuyển lệch đi…

“Anh muốn đưa tôi bán sang Nhật Bản đóng phim censored sao? Đừng, đừng như vậy mà, hu hu…” Sắc mặt của Tiểu Miêu càng tái đi, cầu xin Tiêu Phàm tha thứ.

Tiêu Phàm bị Tiểu Miêu nói như vậy làm sửng sốt, trong chốc lát không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Mình lúc nào thì nói sẽ bán cô ta đi? Nơ ron thần kinh của cô nàng này được cấu tạo như thế nào vậy?

“Phàm ca nói rất hay, cô gái xinh đẹp như vậy nếu bán đi thì chắc chắn sẽ được chào đón nồng nhiệt, ha ha…” Đúng lúc này, Quân Sư Xấu Bụng nói chen thêm một câu khá bỉ ổi.

Khi Quân Sư Xấu Bụng bắt Tiêu Phàm tới tấn công Tiểu Miêu thì vẫn thỉnh thoảng chú ý tới tình hình bên đó, bởi vì gã cảm thấy “Lich King” Mệnh Phàm khi đối đầu với người chơi nữ thì rất đáng xem.

Thế là gã thấy được uy lực của kỹ năng xưng hào “Khắc tinh của nữ giới” cảu Tiêu Phàm, nữ dẫn chương trình thông minh như Tiểu Miêu khi bị trúng kỹ năng này của Tiêu Phàm thì trí thông minh lập tức ngang bằng với học sinh tiểu học, tư duy và năng lực ngôn ngữ giảm mạnh, cho nên Quân Sư Xấu Bụng mới phối hợp với Tiêu Phàm chút.

Mặc dù mình ghét Mệnh Phàm thế nhưng dù gì thì bây giờ cả hai vẫn là đồng đội, phối hợp là một chuyện tốt, huống hồ chuyện này là chuyện mà Quân Sư Xấu Bụng thích làm nhất, ha ha…

…

Phàm ca? Làm sao mà Quân Sư Xấu Bụng lại gọi mình là Phàm ca chứ? Mà bây giờ ông lại xen mồm vào làm cái gì?

“Cô đừng nghe ông ta nói lung tung, tôi chưa bao giờ nói sẽ bán cô cả, mà cô nghĩ chút đi, đây là trong game, tôi làm sao mà có thể làm chuyện đó được.” Tiêu Phàm chỉ có thể giải thích với cô nàng mất lý trí tạm thời này.

Đúng vậy, đây chỉ là trò chơi, “Lich King” Mệnh Phàm chỉ có thể làm trong game thôi, mình không cần phải lo lắng.

Khi Tiểu Miêu nghe lời giải thích đó thì mới phản ứng lại, thở phào nhẹ nhõm.

“Phàm ca, anh yên tâm đi, nếu anh đã đính hôn với đại tỷ rồi thì sau này chính là đại ca của chúng ta. Còn về công ty điện ảnh bên Nhật thì Long Hổ

bang chúng ta cũng có quan hệ, còn việc buộc một nữ dẫn chương trình qua đó thì Long Hổ bang chúng ta làm rất đơn giản, anh chỉ cần ngồi trước màn hình đợi phim xuất bản là được rồi.” Quân Sư Xấu Bụng phối hợp mà nói, sau đó ngầm liếc mắt cho Tiêu Phàm, ý nói rằng sự phối hợp của ta tốt đó chứ.

Chương 355: Diễn

Chương 355: Diễn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thực sự thì Long Hổ bang không tham gia ngành nghề này, thế nhưng Quân Sư có thể nói dối nha, chẳng lẽ Tiểu Miêu có thể tới gặp họ để hỏi sao?

Tiêu Phàm lại không biết điều này, thế nhưng nghe được lời của Quân Sư Xấu Bụng thì mặt mũi trắng bệch, hắn biết bây giờ dù cho mình nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Tiểu Miêu lại càng không biết nên nghe được lời của Quân Sư Xấu Bụng thì sắc mặt tái nhợt, còn tái hơn cả mặt của Tiêu Phàm…

Rất nhiều năm sau, Tiểu Miêu nhớ lại lần đầu tiên mình và Tiêu Phàm gặp mặt trong game, nhớ lại những hành động lo lắng của mình mà hơi nghi ngờ.

Năm đó Tiêu Phàm đáng sợ như vậy sao?

Đôi khi cô còn hoài nghi phần ký ức này là giả, bởi vì lúc này cô thấy Tiêu Phàm không đáng sợ chút nào, vậy lúc đó mình làm sao lại như vậy…

Phụ nữ là động vật cảm tính, nhiều khi ấn tượng đầu tiên của họ đối với một người sẽ theo cả đời, mà ấn tượng này sẽ phản ứng tới các giác quan cảm giác của họ.

Mà ấn tượng của Tiêu Phàm tại giải thi đấu rất khắc sâu vào lòng người, Tiểu Miêu cũng vậy nên phản ứng theo bản năng hơi mạnh, thậm chí bởi

vậy mà trở nên sợ hãi, lo lắng tới mức não thiếu oxi.

Mà khi não thiếu oxi thì năng lực tư duy sẽ biến thành số âm, càng không cần nói tới lý trí cái loại đồ vật cao cấp này.

Nói đơn giản rằng Tiểu Miêu tự mình dọa mình, bởi ấn tượng của cô đối với Tiêu Phàm quá kinh khủng.

Sau khi bị dọa sợ thì đầu óc Tiểu Miêu trống rỗng, khi có người chỉ cho cô một lối suy nghĩ thì cô cứ thế mà đi theo thôi.

Mà người chỉ dẫn suy nghĩ của cô bây giờ chính là Quân Sư Xấu Bụng với một câu nói…

“Phàm ca, anh yên tâm đi, nếu anh đã đính hôn với đại tỷ rồi thì sau này chính là đại ca của chúng ta. Còn về công ty điện ảnh bên Nhật thì Long Hổ bang chúng ta cũng có quan hệ, còn việc buộc một nữ dẫn chương trình qua đó thì Long Hổ bang chúng ta làm rất đơn giản, anh chỉ cần ngồi trước màn hình đợi phim xuất bản là được rồi.”

…

Sức tưởng tượng của phụ nữ rất phong phú, nói cách khác, nhiều lúc suy nghĩ của phụ nữ sẽ rất lệch lạc, lệch lạc tới không giống bình thường, dễ dàng lâm vào suy nghĩ của mình mà không thể tự chủ được.

Một khi mạch suy nghĩ của các cô hoàn chỉnh tạo dựng lên kịch bản của riêng mình thì sẽ rất khó để thay đổi mạch suy nghĩ đó, cho nên Tiểu Miêu đã có thể lấy được những tin tức từ trong lời nói của Quân Sư đó là…

“Lich King” Mệnh Phàm đã dùng yêu thuật mê hoặc Thái Thập Tam, từ đây Mệnh Phàm đã gia nhập vào một thế lực xã hội đen khổng lồ ở hiện thực là Long Hổ bang.

Nền kinh tế của Long Hổ bang cũng dính dáng tới “ngành điện ảnh truyền hình”, có hợp tác với công ty điện ảnh bên Nhật.

Làm người ta sợ hãi nhất chính là bọn họ vì lấy lòng phò mã mới là Mệnh Phàm, nên định bắt cóc mình bán cho công ty điện ảnh nước Nhật, làm

phim cho hắn xem!

Tiểu Miêu rất sợ "Lich King" Mệnh Phàm, bởi vì chỉ cần là người chơi nữ khi xem giải thi đấu thì đều sợ hãi, thậm chí có một phần nam giới cũng sợ, Tiểu Miêu cũng chỉ là một cô gái xinh đẹp bình thường mà thôi, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiểu Miêu cũng sợ xã hội đen, bởi vì khi xem qua những phim liên quan tới xã hội đen thì phụ nữ thường sợ những phần tử bạo lực mà lại không bị pháp luật hạn chế kia. Trong lòng Tiểu Miêu thì xã hội đen chính là nơi tập trung của những phần tử bạo lực, việc gì bọn họ cũng làm được.

Cho nên trong giải thi đấu, khi Tiểu Miêu nghe Phong Ma Tiểu Xích Lang nói về bối cảnh của Thái Thập Tam thì cô yên lặng lại, bởi vì cô sợ những phần tử bạo lực này trả thù.

Bây giờ thì "Lich King" Mệnh Phàm lại liên hợp với xã hội đen, tàn phá một cô gái đáng thương như cô, Tiểu Miêu cảm thấy rất tuyệt vọng. Cô chỉ muốn bám vào Chiến Minh lấy exp mà thôi, tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy chứ? Chẳng lẽ ăn bám không chịu hoạt động ở trong game sẽ bị báo ứng lớn như vậy sao?

Mắt Tiểu Miêu đỏ lên, hơi nước ngưng tụ xung quanh, hơi sụt sịt, càng thêm bi tình hơn.

…

Không khí đã biến thành thế này thì đánh cái gì nữa!

Tiêu Phàm nhìn Tiểu Miêu như vậy thì tay chân hơi luống cuống: "Cô đừng nghe ông ta nói nhảm, tôi làm sao có thể làm chuyện như vậy chứ?"

Nét mặt của Tiêu Phàm rất đúng mực, giọng điệu cũng đúng mực, động tác lại càng đúng mực giống như một công dân tốt vậy. Thế nhưng có quầng sáng "Lich King" thì những chuyện này lại có vẻ không bình thường như vậy…

Nếu như có một tên lưu manh bên đường bắt chuyện ngươi, nói sẽ dẫn ngươi tới một nơi chơi rất vui, vậy ngươi có đi cùng hắn ta hay không?

Đáp án rất rõ ràng…

Cảm giác của Tiểu Miêu lúc này giống hệt như vậy.

Chắc chắn là anh ta đang lừa gạt mình, để cho mình không đề phòng, sau đó tại hiện thực gọi đàn em của Long Hổ bang bắt cóc mình, cuối cùng… cuối cùng… hu hu…

…

Quân Sư Xấu Bụng ở bên thì thấy say sưa ngon lành, xưng hào kỹ năng của Mệnh Phàm thật sự là quá mạnh, lại có thể thay đổi tâm trí của người chơi nữ, thêm sự hỗ trợ thông minh của mình nữa, hiện giờ thì kẻ địch đã đầu hàng mà không cần đánh nữa rồi.

“Phàm ca, nói chuyện với con bé này làm cái gì nữa, em làm việc thì anh cứ yên tâm đi!” Quân Sư Xấu Bụng vỗ vỗ ngực, nói một cách tàn bạo, thể hiện mình là một người đáng tin.

Tiểu Miêu nhìn người gầy gò sắc mặt hèn mọn của Long Hổ bang này, thấy ánh mắt nham hiểm của gã nhìn mình, giọng điệu lại rất tùy ý, giống như đây chỉ là một chuyện cỏn con vậy. Tiểu Miêu không chịu được nữa, khóc thành tiếng.

…

Đúng lúc này, mắt Hào Đại Bàn sáng lên, cậu cảm thấy đây chính là lúc mình đăng tràng rồi!

Không thể không nói, Hào Đại Bàn đúng là bạn từ nhỏ lớn lên cùng Tiêu Phàm, không biết xấu hổ cũng ngang với Tiêu Phàm. Lúc này vẫn muốn nghĩ cách tán gái, cho nên khi Tiêu Phàm tới gần Tiểu Miêu thì cậu không có hành động gì đặc biệt, làm như không thấy.

Trận trình diễn này, Hào Đại Bàn cảm thấy đã tới thời điểm của mình rồi.

Anh hùng chỉ tới khi mỹ nữ tuyệt vọng nhất mới xuất hiện, hiệu quả mới tốt nhất, mới có thể làm mỹ nữ khắc sâu ấn tượng!

Mặc dù khuôn mặt của Hào Đại Bàn kém hơn Tiêu Phàm thế nhưng cậu cũng là một vua màn ảnh, lần "biểu diễn" này, góc ống kính rất tốt thế nhưng kịch vui này cũng không phải chỉ có mỗi một diễn viên là cậu…

Quân Sư Xấu Bụng cũng là một diễn viên xuất sắc, đang diễn kịch cũng không quên lời nói với Tiêu Phàm lúc trước rằng gã phụ trách đối phó tên mập này, vừa nãy Quân Sư Xấu Bụng không ra tay đó là bởi vì địch không động nên ta bất động, mà xem kịch của Tiêu Phàm thú vị hơn nhiều việc nhìn chằm chằm vào một tên mập này.

Thế nhưng tên mập của Chiến Minh này đã hành động, Quân Sư Xấu Bụng không thể đứng cạnh không làm gì được, thế là pháp bào của Quân Sư không gió mà tự bay, nguyên tố thần bí màu tím đen xuất hiện, hội tụ vào trong cây pháp trượng trong tay Quân Sư Xấu Bụng…

…

Vu sư là một chức nghiệp dùng ma pháp thuộc tính hắc ám làm chủ.

Đặc sắc lớn nhất của cái nghề nghiệp này cũng không phải những đòn tấn công bằng hệ hắc ám, mà là những đòn debuff cho quân địch.

Giảm công, giảm phòng, làm chậm, khóa skill… những mặt trái trạng thái thì Vu sư đều đầy đủ hết.

Về sau, một Vu sư thành công có thể dùng kỹ năng nghề nghiệp của mình suy yếu thuộc tính của một người chơi đỉnh cao trở thành một bộ binh cao cấp.

Cho nên, đối phó dạng máu trâu phòng dày Thuẫn chiến sĩ như Hào Đại Bàn thì Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy mình đối phó sẽ rất thích hợp…

Hào Đại Bàn cảm thấy thật ra mình cũng không xấu, cậu tự xưng là "người đẹp trai nhất trong giới hơi mập".

Đúng, bạn không hề nghe nhầm, giới hơi mập.

Mập và hơi mập luôn có ranh giới để phân chia, có lẽ bạn có dáng người cao gầy và khỏe đẹp, thế nên bạn sẽ không thể nào phân biệt được sự khác nhau giữa hai loại, trong mắt chỉ có mập và ốm. Thế nhưng Hào Đại Bàn vẫn luôn tin chắc rằng vóc người của cậu chỉ là hơi mập mà thôi, hơn nữa cậu cũng rất khinh thường mập.

Chương 356: Thứ Đầu Tiên Gặp Được Trên Con Đường Cứu Mỹ Nhân

Chương 356: Thứ Đầu Tiên Gặp Được Trên Con Đường Cứu Mỹ Nhân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nào ngờ mấy cô em đều giống như thế nhân vậy, trong mắt họ chỉ có mập và ốm, bởi vậy đã làm khổ Hào Đại Bàn…

“Xin lỗi, tôi không thích người mập…”

Đây là câu nói mà Hào Đại Bàn nghe được nhiều nhất trong miệng của các cô em.

Hào Đại Bàn rất thích các cô em, thế nhưng vì chán ghét người mập mà các cô em cũng chán ghét cậu, có điều cậu chỉ là “người hơi mập” mà thôi, thế mà lại bị người mập liên lụy, vậy nên cậu cũng chán ghét người mập.

Sau khi thất bại quá nhiều lần, cậu đã từng nghĩ đến việc giảm béo để tạm biệt hơi mập, đi vào trận doanh người ốm, có điều hai chữ “giảm béo” thần thánh này đối với đa số người chỉ là chuyện cười, không may, Đại Bàn đã thuộc về đa số người kia.

Bởi vì thân hình nên cậu luôn thất bại trong việc làm quen với các cô em, sau đó thì cân nặng của Hào Đại Bàn vẫn chưa từng thay đổi, thứ không thay đổi còn có trái tim theo đuổi các cô em một cách vô cùng kiên cường và bất khuất của cậu.

Thế nhưng là một người bình thường, sau nhiều lần thất bại đều sẽ có thu hoạch, mà phần thu hoạch này đã được thể hiện trên kỹ xảo tán gái của Hào Đại Bàn.

Nếu nói lúc mới bắt đầu bước chân vào giới tán gái thì Hào Đại Bàn là một người mập đơn thuần, à, không, là một người hơi mập đơn thuần ~ vậy thì bây giờ Hào Đại Bàn chính là một người hơi mập ranh mãnh.

Trước khi bắt đầu nhiệm vụ thì Reginald đã thông báo Hào Đại Bàn phải phụ trách vị khách đến từ xa là Tiểu Miêu, bởi vì nghề nghệp của Hào Đại Bàn là Thuẫn Chiến, chính là kiểu nhân vật bảo vệ và đỡ đòn cho đội viên, sắp xếp cậu đi bảo vệ Tiểu Miêu là một chuyện vô cùng thích hợp, hơn nữa Reginald cũng khá là yên tâm với kỹ thuật cũng như ý thức trách nhiệm của Hào Đại Bàn.

Tuy bây giờ đã rơi vào cục diện hỗn chiến thế này, thật ra Hào Đại Bàn vẫn luôn chú ý đến mục tiêu mà mình cần bảo vệ là Tiểu Miêu.

Lúc Tiêu Phàm đi về phía Tiểu Miêu, Hào Đại Bàn không có hành động gì, bởi vì cậu biết bây giờ vẫn chưa đến lúc, đương nhiên cái lúc này chính là thời điểm mà cậu lên sân tán gái, chứ không phải là thời điểm đi bảo vệ Tiểu Miêu.

Hơn nữa vào lúc đó thì Tiểu Miêu vẫn chưa cần cậu bảo vệ, bởi vì cậu rất hiểu tính cách người bạn thân của mình là Tiêu Phàm, Tiêu Phàm không thích chủ động đánh phái nữ.

Vì vậy cậu biết cho dù cậu chậm chạp không đến, Tiêu Phàm cũng sẽ không đánh Tiểu Miêu ngay lập tức, bởi vì Tiêu Phàm, người anh em của cậu, chắc chắn phải đấu tranh tâm lý hồi lâu.

Tuy rằng Hào Đại Bàn không biết sao Tiêu Phàm có thể tạo ra một cái danh hiệu vang dội như là “Lich King” Mệnh Phàm, thế nhưng cái danh hiệu này quả thực rất có ích đối với bầu không khí mà Hào Đại Bàn muốn tạo ra tại hiện trường.

Hào Đại Bàn dự định vào lúc Tiểu Miêu bị “Lich King” Mệnh Phàm dọa sợ, Hào Đại Bàn sẽ trở thành anh hùng lóe sáng rồi nhảy lên sân khấu.

Hào Đại Bàn biết mình chắc chắn đánh không lại Tiêu Phàm, thế nhưng chuyện này cũng chẳng có vấn đề gì cả, bởi vì cậu có thể lén lút nháy mắt

với Tiêu Phàm, để Tiêu Phàm thấy bọn họ là anh em mà đồng ý phối hợp vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân của cậu.

Cậu tin rằng Tiêu Phàm sẽ nhường cậu một chút, dù sao thì tán gái chính là chuyện lớn trong cuộc đời của Hào Đại Bàn cậu, làm anh em của Hào Đại Bàn, sao Tiêu Phàm có thể không phối hợp được chứ?

Tuy rằng nội dung của vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân thực sự vừa cẩu huyết vừa mang motif cũ, thế nhưng nếu tiến hành xâm lấn vào lúc mà nữ sinh yếu ớt nhất thì rất dễ thành công, đó chính là chân lý không thay đổi suốt cả vạn năm rồi.

Lúc Tiêu Phàm áp sát vào Tiểu Miêu, nhìn thấy dáng vẻ dạ thưa khẩn thiết của Tiểu Miêu, biểu cảm điềm đạm đáng yêu kia của cô ta, suýt chút nữa thì Hào Đại Bàn đã chảy nước miếng rồi.

Khi Tiểu Miêu rốt cuộc cũng không chịu nổi sự hoảng sợ mà Tiêu Phàm mang đến rồi rơi lệ nức nở, Hào Đại Bàn mới lau đi thứ trong suốt bên mép mình, cậu hít một hơi thật sâu rồi đổi thành dáng vẻ đứng đắn, cậu biết, cậu cần phải hành động.

Từ khi Tiểu Miêu nhìn thấy có loại nhân vật như "Lich King" Mệnh Phàm, liền chủ động trốn ra xa, chuyện này cũng khiến cho khoảng cách của Hào Đại Bàn và Tiểu Miêu trở nên xa hơn. Hào Đại Bàn đã phát hiện ra chuyện này từ sớm, thế nhưng cậu cũng không hề chủ động đến gần Tiểu Miêu, bởi vì nếu cậu đến gần quá sớm, loại cảm giác trơ trọi và không biết phải làm gì của Tiểu Miêu có lẽ sẽ yếu đi, vậy hành động sau đó của cậu sẽ mất giá rất nhiều.

Bây giờ chính là lúc phải hành động, với một khoảng cách như thế, Hào Đại Bàn cảm thấy chỉ cần cậu dùng hết tốc độ của mình để tiến về phía trước, cậu sẽ đến bên cạnh Tiểu Miêu nhanh thôi.

Cậu lại nghĩ đến kế hoạch trong lòng của mình, cười khà khà.

Thiên thời địa lợi nhân hoà!

Ma vương Mệnh Phàm, mỹ nữ Tiểu Miêu, anh hùng Hào Đại Bàn!

Đây chính là kế hoạch đã được tổng kết từ nhiều lần làm quen thất bại, đây chính là tinh hoa trí tuệ được ấp ủ một cách tỉ mỉ!

Xem ra công cuộc tán gái lần này của cậu, ăn chắc rồi!

Đáng tiếc Hào Đại Bàn quên mất, người tham dự vở kịch không chỉ có mấy người này…

Trong câu chuyện bình thường thì trong đám thuộc hạ của Ma vương luôn có một đến hai người lợi hại, họ sẽ ngăn cản anh hùng trên con đường cứu vớt mỹ nhân, ví dụ như một vu sư khiến người ta căm ghét chẳng hạn…

Hào Đại Bàn vừa nhấc chân chạy về phía Tiểu Miêu, bỗng nhiên lại cảm giác được cơ thể của mình bị khựng lại, bước chân cũng dần trở nên chậm chạp.

…

Vu Thuật Chậm Chạp, kỹ năng cơ sở hạn chế của nghề nghiệp vu sư, làm tốc độ di chuyển của kẻ địch chậm lại 50%, kéo dài 30 giây, thời gian hồi chiêu là 40 giây.

Xem hiệu quả của kỹ năng này thì dường như vô cùng nghịch thiên, nó trực tiếp làm cho tốc độ di chuyển của kẻ địch bị chậm lại 50%, hơn nữa ở giữa chỉ có thời gian 10 giây không thể sử dụng, sau đó lại có thể nối tiếp vào. Thật ra thì không phải vậy, lúc thật sự sử dụng kỹ năng này mới biết được nó đau “bi” thế nào.

Đầu tiên [Vu Thuật Chậm Chạp] không phải là kỹ năng tự động khóa chặt mục tiêu, một khi thi triển kỹ năng thất bại thì tương đương với việc đã lãng phí một lần kỹ năng.

Tiếp theo [Vu Thuật Chậm Chạp] cần phải có thời gian thi pháp, thời gian mà kỹ năng được phát ra sẽ bị lùi lại một chút, hơn nữa đường đạn của kỹ năng còn cần thời gian phi hành, tốc độ phi hành là trung bình, cho nên đối thủ hoàn toàn có thời gian để phản ứng lại và tiến hành tránh né.

Bởi vậy ở trong quá trình PVP (PVP: Player Vs Player), kỹ năng này thuộc về loại kỹ năng thường xuyên không đánh trúng đối thủ, cực kỳ vô bổ, thế nhưng trong phương diện đánh quái luyện cấp thì lại có thành tích dẫn đầu, hiệu quả vô cùng xuất sắc.

Cho nên mới nói trong lúc chiến đấu mà muốn dùng kỹ năng này một cách hiệu quả, thông thường đều phải dùng những kỹ năng khác để hạn chế hành động của đối thủ trước, sau đó lại phát ra [Vu Thuật Chậm Chạp], khiến cho đối thủ bị giảm tốc độ mới là cách chơi bình thường, như Hào Đại Bàn bị Quân Sư Xấu Bụng trực tiếp dùng [Vu Thuật Chậm Chạp] thì thực sự rất hiếm thấy.

Bình thường nếu chỉ dùng một kỹ năng này mà vẫn trúng chỉ có hai lý do, một là người chơi vu sư kia chơi quá giỏi, biết dự đoán và nắm bắt thời cơ phát ra quá tốt, hai là do đối phương quá kém, có điều bây giờ nguyên nhân mà Hào Đại Bàn bị trúng kỹ năng này cũng không phải là hai lý do trên…

Muốn trách thì chỉ có thể trách dáng vẻ của Tiểu Miêu quá quyến rũ, tính tình của Hào Đại Bàn lại quá háo sắc mà thôi.

…

“Ơ kìa ~ Tiểu Bàn Tử, bốn đại gia ở đây này, cậu cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi, cứ nhích tới nhích lui như vậy làm gì chứ. Nếu không thì hai chúng ta đi qua một bên để tâm sự, giao lưu tình cảm nhé?”

Chương 357: Một Kiếm Này Của Tôi Hạ Xuống

Chương 357: Một Kiếm Này Của Tôi Hạ Xuống

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quân Sư Xấu Bụng híp mắt nhìn Hào Đại Bàn rồi cười hì hì nói, dáng vẻ vẫn bỉ ổi như trước.

Sau khi trúng [Vu Thuật Chậm Chạp], bước chân của cậu bỗng nhiên bị khựng lại, cả người Hào Đại Bàn cảm thấy bị kẹt như vậy rất chán ghét.

Giống như lúc cậu muốn leo lên sân khấu để diễn xuất, bỗng nhiên lại bị người ta duỗi chân ra làm mình vấp té vậy.

Cậu xoay người, phát hiện ra một người gầy có vẻ bỉ ổi đang cười hì hì nhìn mình, gã cũng mời cậu giao lưu tình cảm, thảo luận cuộc sống với mình.

Tâm trạng của Hào Đại Bàn lập tức trở nên tệ hại. Cho dù là ai, vào lúc đang muốn tán gái lại bị người gầy bỉ ổi như Quân Sư Xấu Bụng cắt ngang, tâm trạng cũng sẽ không tốt cho lắm.

Hào Đại Bàn là người ghen ghét người gầy, chán ghét người mập, là một người hơi mập, bởi vậy cậu càng tức giận hơn người bình thường.

Thế nhưng lửa giận cũng không làm mất đi lý trí của Hào Đại Bàn, cậu biết chuyện gì là chuyện quan trọng nhất lúc này, đó chính là không thể bỏ qua ngày tốt cảnh đẹp, cậu phải xuất hiện trước mặt Tiểu Miêu đúng lúc, xây dựng hình tượng cao to vĩ đại trong lòng cô ta.

Vì vậy Hào Đại Bàn kìm nén lửa giận trong lòng, nhấc cự thuẫn trong tay lên, trên thuẫn xuất hiện một vầng sáng nhạt.

Thuẫn Tường!

Thuẫn Tường là kỹ năng riêng của Thuẫn Chiến Sĩ, nó có thể khiến cho thuộc tính phòng ngự của người sử dụng tăng lên rất cao, làm cho Thuẫn Chiến Sĩ có thể chống được nhiều thương tổn hơn. Bởi vì ngoại trừ tăng thêm khả năng "chịu đòn" thì Thuẫn Tường chẳng làm được gì nữa cả, thế nên kỹ năng này cũng được gọi là "đến đánh tôi đi".

Hào Đại Bàn nâng thuẫn rồi sử dụng Thuẫn Tường, sau khi làm xong phòng ngự về hướng của Quân Sư Xấu Bụng thì cậu cũng không làm gì nữa, từ từ đi về hướng của Tiểu Miêu.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy tên mập mạp ở đối diện lại không nhìn về phía mình nữa, trong lòng gã cảm thấy hơi buồn bực, gã đang định chơi một trận phép thuật vào người Hào Đại Bàn, lại chợt phát hiện ra ánh mắt cố chấp của cậu, Quân Sư Xấu Bụng khẽ sờ vào ria mép trên môi của mình, nghĩ đến điều gì đó…

Quân Sư Xấu Bụng nhìn về phía Hào Đại Bàn lần thứ hai, con mắt của gã hiện lên vẻ gian xảo, không biết đang suy nghĩ đến điều gì. Gã nhấc pháp trượng lên, không hề dừng lại mà bắt đầu thi pháp, những thứ vu thuật màu tối đen kia nhào đến người của Hào Đại Bàn với vẻ không muốn sống.

Thế nhưng Quân Sư Xấu Bụng chỉ sử dụng vu thuật của mình, không hề sử dụng bất kỳ loại hắc ma pháp nào.

Nghề nghiệp Vu Sư chủ yếu có hai chi nhánh kỹ năng, đó là hắc ma pháp và vu thuật.

Sự khác nhau giữa hắc ma pháp và vu thuật thì vô cùng rõ ràng, hắc ma pháp là thủ đoạn tấn công của nghề Vu Sư, là pháp thuật tấn công có thuộc tính bóng tối, mà vu thuật lại là kỹ năng hạn chế kẻ địch cũng như thêm vào các trạng thái xấu.

Sau khi bị Quân Sư Xấu Bụng quăng cho kỹ năng [Vu Thuật Chậm Chạp], tốc độ của cậu bị giảm xuống 50%, tính cơ động trên cả người Hào Đại Bàn đã bị giảm xuống rất nhiều. Hơn nữa bây giờ trong lòng Hào Đại Bàn chỉ có Tiểu Miêu, đồng thời cậu cũng không hiểu rõ đặc tính của nghề nghiệp Vu Sư ở trong trò chơi, cậu cho rằng mình là Thuẫn Chiến nên da dày thịt béo, trong chốc lát thì đối phương cũng không làm gì được mình, vì vậy Hào Đại Bàn không kiêng kỵ gì mà tiếp tục đi về phía trước…

Cứ như vậy, bởi vì tán gái nên sốt ruột, Hào Đại Bàn tự nhiên trở nên bia sống cho Quân Sư Xấu Bụng, cả bộ kỹ năng vu thuật giáng xuống, tất cả các kỹ năng của Quân Sư Xấu Bụng đều giáng lên người Hào Đại Bàn…

Nguyền Rủa Suy Yếu, giảm mạnh sức phòng ngự của mục tiêu.

Cảm Hóa Đen Tối, hạ thấp kháng tính bóng tối của mục tiêu.

Vu Độc Tiêu Ký, khi bị tấn công thì mục tiêu bị đánh dấu sẽ chịu thương tổn nổ tung ngoài định mức của thuộc tính bóng tối.

…

Thậm chí ngay cả những thứ vu thuật không hề có chút ý nghĩa nào như giảm thiểu tốc độ công kích và lực công kích, Quân Sư Xấu Bụng cũng không hề keo kiệt mà quăng hết cho Hào Đại Bàn, có điều gã không hề thi triển một kỹ năng hắc ma pháp nào liên quan đến lực công kích cả.

Cuối cùng thuộc tính cả người Hào Đại Bàn đều trở nên cực kỳ suy yếu, Quân Sư Xấu Bụng vẫn kiềm chế sự công kích của mình, không hề tiến hành bất kỳ một kỹ năng công kích nào.

…

Sau khi giáng một bộ kỹ năng vu thuật vào người Hào Đại Bàn, Quân Sư Xấu Bụng thỏa mãn nhìn kiệt tác trước mắt mình.

Dù sao Hào Đại Bàn cũng không thích nhìn gã, nếu cậu thích coi gã là không khí, vậy thì cứ để cho cậu làm vậy đi, gã chỉ cho người cậu thêm một chút trạng thái mà thôi.

Quân Sư Xấu Bụng rất tò mò, khi Hào Đại Bàn đến trước mặt Tiêu Phàm, Tiêu Phàm sẽ cư xử thế nào.

Dựa vào tính tình của Quân Sư Xấu Bụng, gã rất thích xem chuyện "thú vị" như vậy xảy ra, hai người bạn tốt không thể không giết hại lẫn nhau, đối với Quân Sư Xấu Bụng mà nói, tuyệt đối là một chuyện đáng để nhìn, hơn nữa vì muốn bảo đảm khi Tiêu Phàm và Hào Đại Bàn đánh nhau, Tiêu Phàm có thể đạt được thắng lợi, gã đã quăng hết vu thuật của mình vào người Hào Đại Bàn. Điều làm gã thỏa mãn nhất chính là Hào Đại Bàn, kẻ ngốc này không thèm nhìn gì cả mà lãnh hết, là do cậu vô tri hay do cậu đang xem thường nghề nghiệp Vu Sư nhỉ?

…

Hào Đại Bàn không biết trong lòng Quân Sư Xấu Bụng đang tính toán điều gì, cho dù cậu biết thì cậu cũng sẽ không để ý đến, bây giờ trong mắt của cậu chỉ có Tiểu Miêu, Tiểu Miêu đáng yêu ~

Kéo cái buff giảm tốc độ là [Vu Thuật Chậm Chạp], Hào Đại Bàn trăm cay nghìn đắng, trèo đèo lội suối, rốt cuộc cậu đã đến trước mặt Tiểu Miêu và

Tiêu Phàm.

Tâm trạng lúc này của Hào Đại Bàn khá là kích động, bởi vì thời khắc tỏa sáng mà cậu tưởng tượng ra sắp xuất hiện rồi!

…

“Thả cô ấy ra, để tôi làm đối thủ của anh!”

Hào Đại Bàn phát sáng lên sàn, cậu cảm thấy bây giờ ở trong lòng Tiểu Miêu thì bản thân cậu chắc chắn đã lên được mấy bậc rồi, còn đẹp trai hơn nhiều nữa.

Cậu hoàn toàn không hề chú ý đến việc lúc cậu xuất hiện, Tiểu Miêu bị cậu vội vàng bảo vệ ở phía sau giống như đã bị hù dọa vậy, cô ta không tự chủ được mà lùi mấy bước.

Hào Đại Bàn nhìn Tiêu Phàm, cậu quay lưng lại với Tiểu Miêu rồi bắt đầu nháy mắt, theo sự rung động của mỡ trên mặt Hào Đại Bàn, vẻ mặt của cậu bắt đầu trở nên sinh động.

Tuy nhìn khuôn mặt bây giờ của Hào Đại Bàn giống như đang bị co giật, khôi hài và buồn cười, thế nhưng xuất phát từ thứ cơ tình bao nhiêu năm của Tiêu Phàm và Hào Đại Bàn, dựa vào “mặt ngữ”, thứ mà Tiêu Phàm dùng để trao đổi suy nghĩ của mình với Hào Đại Bàn, hắn vẫn có thể hiểu được…

Ý mà cậu bày tỏ chính là muốn Tiêu Phàm làm máy bay yểm trợ, diễn vở kịch “anh hùng cứu mỹ nhân” đầy cẩu huyết, nhân cơ hội đó mà giúp hình tượng của Hào Đại Bàn cao lớn hơn trong lòng Tiểu Miêu.

Không thể không nói, người bạn thân của hắn là Hào Đại Bàn thực sự rất thông minh, giống như tình huống bây giờ vậy, nếu diễn vở anh hùng cứu mỹ nhân thì thật sự có thể lấy được trái tim của mỹ nữ Tiểu Miêu, thế nhưng Tiêu Phàm lắc cây kiếm trong tay rồi nhìn thoáng qua Hào Đại Bàn, hắn lại không hề có bất kỳ cử chỉ nào.

Hào Đại Bàn phát hiện ra Tiêu Phàm vẫn còn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, mỡ trên mặt cậu càng rung nhiều hơn, rung thành tầng tầng lớp lớp, càng lúc càng sinh động hơn.

Phiên dịch "mặt ngữ

của cậu có nghĩa là: "Anh ở lại đây làm gì, còn không nhanh chóng phối hợp với người anh em của anh đi?"

Tiêu Phàm lại nhìn thoáng qua Hào Đại Bàn, sắc mặt của hắn hơi cay đắng, thế nhưng hắn vẫn không hề nhúc nhích.

Trong lòng Hào Đại Bàn hơi nghi hoặc, có khi nào hai người đã xa cách lâu quá, bây giờ Tiêu Phàm đã không nhận ra là cậu đang sử dụng ám hiệu "mặt ngữ" không? Không thể nào, nhớ năm đó lúc đi học, bọn họ đã dựa vào "mặt ngữ" này mà trao đổi một cách tốt đẹp ở trong trường thi, trình độ cấp bốn về "mặt ngữ" của Tiêu Phàm sao có thể nói không có là không có được cơ chứ?

Chương 358: Vở Kịch Bên Ngoài Chiến Trường

Chương 358: Vở Kịch Bên Ngoài Chiến Trường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn không hề động đậy gì, Hào Đại Bàn sợ vuột mất cơ hội tốt nên vô cùng sốt ruột, cậu nhắc nhở: "Ra tay đi, "Lich King" Mệnh Phàm!"

Lời nói này của Hào Đại Bàn vừa là nói là Tiểu Miêu nghe vừa là nói cho Tiêu Phàm nghe, nói cho Tiểu Miêu là muốn cô ta nhận ra sự dũng cảm của cậu, nói cho Tiêu Phàm nghe là muốn hắn nhanh chóng phối hợp cậu.

Tiêu Phàm nghe xong câu nói của Hào Đại Bàn thì thở dài, hắn nhìn Hào Đại Bàn, dường như đang do dự gì đó, cuối cùng hắn vẫn nói ra miệng: "Một kiếm này của tôi vừa hạ xuống, có thể cậu sẽ chết đó…"

“Tôi chém xuống một kiếm này, có thể cậu sẽ chết đấy…”

…

Hào Đại Bàn nghe được lời nói của Tiêu Phàm liền hít một hơi khí lạnh, nghĩ thầm, chậc, lâu rồi không gặp người anh em nhà mình, không ngờ rằng lại trở nên thích tỏ vẻ như thế này, nếu không phải mình hiểu Tiêu Phàm có khi sẽ tin là thật.

Sau đó Hào Đại Bàn nhìn thấy vẻ mặt thương hại của Tiêu Phàm đang hướng về phía mình, trong lòng cậu nghi hoặc, hành động của Phàm ca từ khi nào đã lên đến trình độ giả mà như thật thế này?

Có điều, mình cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng lẽ anh ấy thật sự nghĩ rằng có thể giết mình ngay lập tức?

Chức nghiệp trong trò chơi của Hào Đại Bàn mình chính là chức nghiệp Thuẫn Chiến có khả năng thừa nhận thương tổn số một số hai đó nha, nếu anh ấy thật sự có thể giết mình ngay tức khắc, không phải là anh ấy nghịch thiên rồi hay sao?

Trong lòng Hào Đại Bàn cân nhắc, vẫn vô cùng tự tin như vậy, nhưng lại nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn không hề cử động gì để phối hợp với màn diễn “anh hùng cứu mỹ nhân” của mình, vẫn đang dùng vẻ mặt thông cảm này để nhìn mình. Điều này khiến Hào Đại Bàn không khỏi nảy sinh nghi ngờ, bởi vì cậu đã nhận ra những lời này của Tiêu Phàm không giống như đang nói đùa. Nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Lúc này, Hào Đại Bàn mới bắt đầu kiểm tra trạng thái của bản thân mình.

Không xem không biết, vừa xem đã thấy giật mình!

Cột trạng thái của Hào Đại Bàn ngoại trừ BUFF gia tăng lực phòng ngự vốn có [Thuẫn Tường] ra, bên dưới còn có biểu tượng của loạt trạng thái Ô Tất Ma Hắc, Vu Thuật Chậm Chạp, Nguyền Rủa Suy Yếu, Cảm Hóa Đen Tối, Vu Độc Tiêu Ký…

Cậu lại nhìn vào phần giải thích của các trạng thái giảm ích này, trong lòng Hào Đại Bàn bỗng lẳng lặng đổ mồ hôi lạnh, may mà người bạn từ thuở nhỏ Tiêu Phàm của mình không hề động thủ, dưới sự chồng chất của nhiều trạng thái BUFF kỳ quái như thế, bản thân mình thật sự dễ rách chẳng khác nào một tờ giấy, Tiêu Phàm chém một nhát, có khi cũng thật sự đi đời luôn.

Vốn dĩ Hào Đại Bàn còn có ý muốn Tiêu Phàm chém thật mạnh về phía Tiểu Miêu, sau đó tại thời khắc quan trọng mình sẽ dùng tấm chắn để đỡ đòn cô tang kích của Tiêu Phàm, bảo vệ Tiểu Miêu kỹ càng, đạt được hiệu quả lớn nhất của "anh hùng cứu mỹ nhân".

Nhưng hiện tại mình lại đang lấy vỏ ngoài cơ thể của tên Quân Sư Xấu Bụng đáng khinh này để ứng chiến, dưới một nhát kiếm của Tiêu Phàm, phỏng chừng mình thật sự sẽ cứ như vậy mà gục luôn.

Nếu Tiêu Phàm thật sự động thủ, bản thân cậu sẽ bị giết gọn ngay trước mắt của Tiêu Miêu, như vậy quá mất mặt.

Lúc này Tiêu Phàm không động thủ, hình tượng anh hùng của mình tạm thời vẫn được bảo vệ, nhưng tiếp theo nên làm gì mới được đây?

…

Khi Hào Đại Bàn còn đang lo lắng cho hình tượng của mình, Tiêu Phàm lại biết được từ khi cậu vào trận đấu đã không còn hình tượng nữa rồi…

Vì sao Tiêu Phàm lại nhìn ra được Hào Đại Bàn lúc này không ngăn nổi dù chỉ một đòn của mình? Chính là bởi vì vấn đề hình tượng của Hào Đại Bàn.

Ngay khi Hào Đại Bàn mang theo một thân hình với đủ các loại trạng thái phản đối của Quân Sư Xấu Bụng chặn trước mặt Tiêu Phàm, hình tường cả người liền trở nên chỗ tím chỗ đên bởi vì có quá nhiều BUFF vu thuật, xem ra người thiết kế trò chơi khá có tâm với chức nghiệp Vu Sư này, đặc hiệu của kỹ năng vu thuật vô cùng rõ ràng, chức nghiệp Vu Sư này quả thực là sinh ra để hủy dung làm nhục người khác.

Cũng vì vậy mà khi Hào Đại Bàn nhanh chóng vụt lên sàn đấu, Tiểu Miêu mới có thể giật mình sợ hãi lùi về phía sau vài bước như vậy, bởi vì cho dù

là cô gái nào khi nhìn thấy một tên béo đang tỏa độc bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh mình đều sẽ cảm thấy hoảng sợ.

Còn về hình tượng anh hùng, ha ha, ngại quá, Tiểu Miêu hoàn toàn không có cảm giác gì cả,

Khi Hào Đại Bàn lên sàn đấu, mặt cậu chỗ đen chỗ tím, thậm chí còn bị dính phải [Vu Thuật Chậm Chạp] khiến hành động trở nên chậm chạp cứng nhắc, nếu không phải lúc Hào Đại Bàn lên sàn đấu còn có rào trước, Tiểu Miêu thấy khuôn mặt tím đen kia cùng với động tác cứng nhắc của cậu còn tưởng là một cỗ xác sống từ đâu nhảy ra cơ.

Tiểu Miêu cảm thấy tên mập này không chỉ có hình tượng kém, hơn nữa hoàn toàn không có một chút uy phong nào như khi Lich King Mệnh Phàm khi nói câu "Anh chém xuống một kiếm này, có thể em sẽ chết đấy…". Tiểu Miêu cảm thấy vô cùng uy phong.

Tiêu Miêu nghĩ tới đó, bỗng nhiên cảm thấy một luồng cảm giác sợ hãi xuất hiện từ sau lưng.

Vì sao mình lại cảm thấy Lich King Mệnh Phàm tốt cơ chứ? Chẳng lẽ yêu thuật của Mệnh Phàm đã bắt đầu có hiệu lực với mình hay sao?

Tiểu Miêu tỉnh lại đi! Tiểu Miêu phải kiên trì vững vàng! Nhất định không được dây vào tên Mệnh Phàm này!

Tiểu Miêu lắc lắc đầu, vỗ vỗ mặt, muốn làm cho suy nghĩ của mình tỉnh táo hơn một chút.

…

Hào Đại Bàn lần này vô cùng đáng buồn, trong một thế giới chỉ nhìn nhan sắc như thế này, Hào Đại Bàn mang theo khuôn mặt tím đen tăm tối như vậy bước lên sàn đấu thì đã không còn thuộc về thế giới này nữa rồi, lại càng khỏi phải nói đến sự ưu ái của các em gái trong thế giới này.

Cho nên Hào Đại Bàn lên sàn đấu với hình tượng như thế này, ngay từ khi bước lên thì kế hoạch "anh hùng cứu mỹ nhân" thật ra cũng đã thất bại rồi,

mà mục đích ban đầu của người khởi xướng Quân Sư Xấu Bụng lại là để thỏa mãn thú vui xấu xa của gã, gã muốn ghê tởm Tiêu Phàm một chút nên đã thả Hào Đại Bàn đến bên cạnh Tiểu Phàm, khiến Tiêu Phàm phải rối rắm trong việc "có tác chiến cùng với Hào Đại Bàn hay không?"

Hơn nữ tất cả vu thuật của Quân Sư Xấu Bụng đều đã thi triển ở trên người Hào Đại Bàn, lúc này Hào Đại Bàn chính là một tên da giòn, đến lúc đó nếu Tiêu Phàm không nỡ xuống tay thì lúc đó gã tặng cho Hào Đại Bàn một đao cũng chưa muộn.

…

Những người có sức tưởng tượng phong phú thường thích khiến những chuyện đơn giản trở nên phức tạp hơn, sau đó thì hoàn toàn quên luôn chuyện đó.

Quân Sư Xấu Bụng là người mưu trí trong Bang Long Hổ, làm người vô cùng giảo hoạt, lúc này lại vì thú vui ác độc của mình mà quên luôn nhiệm vụ.

Mặc dù tên Hào Đại Bàn này có hơi đần độn, nhưng cũng vẫn vô cùng thông minh, nhưng lần này lại vì tán gái mà quên luôn nhiệm vụ.

Tiểu Miêu cũng là một cô gái thông minh, lúc này cô ta lại đang đắm chìm trong những kịch bản đau khổ mà chính cô ta suy diễn, cũng quên luôn nhiệm vụ rồi.

Tiêu Phàm cũng không phải ngoại lệ, cũng đang tranh đấu xem nên làm hay không làm, vứt luôn nhiệm vụ lên chín tầng mây rồi.

Những người này đều là những người thích động não trong đội, tế bào não phát triển quá mức lại không thể khống được được, để chạy lung tung.

Còn về những người không thích nghĩ bừa trong đội, hiện tại đã trực tiếp làm được rồi!

…

"Chịu chết đi! Con tinh tinh già đáng ghét này!"

Gậy Côn Đồ Võ Thuật Đường Phố của Thái Thập Tam mang theo phong cạch tàn ác hung hãn, tựa như làm bạn với gió dữ như sấm mà lao thẳng đến người Reginald.

Loại nhẹ nhàng hiểm độc ác liệt như thế này, lại rất có phong thái của một em gái xã hội đen, nếu là người chơi bình thường đã không thể chống đỡ được ống thép của Thái Thập Tam từ lâu mà buông vũ khí đầu hàng.

Nhưng một quân nhân xuất ngũ từ bộ đội như Reginald cũng không phải người bình thường, cho nên làm sao có thể so sánh với một em gái đầu đường góc chợ được?

Chương 359: Tộc Cá Sấu Shaman

Chương 359: Tộc Cá Sấu Shaman

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thoạt nhìn thanh kiếm của Reginald rất trầm, sức nặng của thân kiếm dường như khiến cho người khác khó có thể khống chế được nhưng lại có vẻ rất an ổn trong tay Reginald, tựa như khi Reginald còn trẻ ở trong quân đội cũng cầm súng ngắm yên ổn như vậy.

Một trái một phải, tất cả chỉ có ba động tác vô cùng đơn giản của Reginald lại có thể hóa giải được tất cả ảo ảnh chồng chất kia của Thái Thập Tam.

…

“Từ bỏ đi, tôi đã nói rồi, cô không phải là đối thủ của tôi, từ bỏ đi.” Reginald nhìn Thái Thập Tam bình thản nói.

“Tôi cùng từng nói ngay từ trận đấu lớn “Tân Sinh” PK rồi, tôi ghét nhất là loại người đần độn không thể chịu nổi như anh, tên tinh tinh già thối tha!”

Thái Thập Tam nhìn thấy bộ dạng kiêu căng ngạo mạn của Reginald đang đứng trước mắt mình, lần thứ hai cầm ông thép ở trên tay vung mạnh về phía Reginald.

Reginald nghe thấy chữ "Tinh tinh già", anh ta nhướng mày, rõ ràng không hờn giận, đôi tay cầm chuôi kiếm của anh ta nhanh chóng vung ra đánh về phía Thái Thập Tam, thở dài, dường như anh ta đã quyết định được điều gì đó…

Thái độ làm người của Reginald vô cùng độ lượng, đối xử với người ngoài rất dịu dàng. Nhờ sự tồn tại của anh ta mà những lão binh xuất ngũ tính tình nóng nảy bướng bỉnh này mới có thể ở cùng nhau trong trò chơi này, hợp thành đại gia đình vui vẻ hòa thuận Chiến Minh.

Mà Reginald có khí chất của một lãnh đạo đương nhiên trở thành hội trưởng của bang hội Chiến Minh.

Nhưng nếu ở trong Chiến Minh chỉ có tính tình tốt, thái độ làm người tốt thì vẫn không thể lên được vị trí trưởng bang hội này.

Chiến Minh không phải là Long Hổ bang, đại đa số thành viên bên trong đều là những hảo hán không ai phục ai, sẽ không đặc biệt đưa một ai đó lên làm phật tổ mà thờ cúng.

Bởi vì tính cách này của bọn họ đa phần được rèn từ quân đội ra, nếu muốn bọn họ chịu phục thì phải có được thực lực mạnh mẽ.

Đừng nhìn vào dáng vẻ ông chú thân thiện bình thường của Reginald, anh ta có thể ngồi lên vị trí hội trưởng này thì đương nhiên thực lực rất cao. Nhưng vì tính tình của bản thân nên Reginald không hề thích ra tay.

Nhưng nếu như anh ta bị dồn ép tới mức bất đắc dĩ phải ra tay, sau khi hạ quyết tâm rồi, anh ta sẽ không do dự bất cứ điều gì nữa…

…

Côn pháp của Thái Thập Tam vô cùng chắc chắn, không biết một cô gái nhỏ như cô ta sao có thể luyện tập kiểu chiến đấu như thế này.

Lúc Thái Thập Tam buộc đuôi ngựa sau đầu lên cao, ống thép trên tay cô lại được rút mạnh ra hướng về phía Reginald lần nữa. Dưới đặc tính nhanh nhẹn đặc trưng của tộc mèo, tốc độ chém xuống của ống thép trong tay Thái

Thập Tam nhanh hơn người thường vài lần, giống như sấm sét bổ về phía Reginald.

Thái Thập Tam cảm nhận được sức mạnh trong lòng bàn tay đã biến thành thế tiến công, trong lòng cô ta rất đắc ý.

Con tinh tinh xấu xí, ai bảo anh dám đe dọa tôi, lão nương dùng ống thép đánh chết anh!

Reginald đối mặt với thế công sắc bén của Thái Thập Tam, nhưng anh ta vẫn không hề khẩn trương. Chỉ là trong lòng anh ta trầm xuống, thanh kiếm khổng lồ bên tay phải bắt đầu chậm rãi nâng lên, đón lấy đòn đánh…

Tiếng "Bang" sắc nhọn vang lên!

Ống thép và thanh cự kiếm va chạm vào nhau, nhưng không biết như thế nào mà ống thép trên tay Thái Thập Tam trực tiếp tuột khỏi tay cô ta, giống như một chiếc phi tiêu bay thẳng lên trời.

Thái Thập Tam nhìn vào bản tay trống không đang run lên của mình, trong lòng cô ta rất ngạc nhiên.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Vì sao lúc ống thép của mình va chạm với cự kiếm của tinh tinh xấu xí lại bị đánh bay ra khỏi tay thế này?

Trước kia lúc Thái Thập Tam tập luyện với mười hai người anh trai của mình chưa từng xuất hiện tình huống đấy!

Khác với Thái Thập Tam đang ngạc nhiên, tình huống lúc này đã ở trong dự liệu của Reginald. Bởi vì thời gian trước Reginald ở trong quân đội đánh nhau rất nhiều, đã quen với thủ pháp – đỡ lực.

Reginald nhìn ra được, cách Thái Thập Tam sử dụng sức mạnh của bản thân để đánh nhau quá cẩu thả, không đủ ngoan độc, sử dụng lung tung, cô ta cũng không biết cách tận dụng chúng tốt.

Sau khi ống thép và cự kiếm va chạm với nhau, Reginald dùng cổ tay của bản thân để thay đổi độ nghiêng của thanh kiếm, làm sức mạnh của Thái Thập Tam chuyển hướng. Sau khi anh ta làm cho các khớp xương cổ tay

của Thái Thập Tam mâu thuẩn với nhau lại lắc thân kiếm lần nữa, hướng dùng lực của Thái Thập Tam mâu thuẫn với hướng lực mà xương cô tay cầm vũ khí của cô ta phải chịu đựng, vũ khí trong tay sẽ tự động bay ra ngoài.

Có thể dùng câu "Trong kiếm vô phong, đại xảo nhược công" để miêu tả phương pháp này. (Đại ý là cách dùng kiếm quan trọng hơn kiếm có tốt thật hay không)

Tuy rằng có vẻ như nguyên lý sử dụng rất đơn giản, nhưng ngay cả trong quân đội của reginald cũng không có mấy người có thể thực sự áp dụng nó, mà Reginald lại là một trong số ít đó.

Reginald không giống như tên ngốc Tiêu Phàm có bộ não không đáy phong phú cảm xúc, nếu như bản thân mình đã chiếm thượng phong, thì phải chém được kẻ địch!

Hai tay Reginald cầm chuôi kiếm, hướng mũi kiếm về phía trước trời xanh, lưỡi kiếm sắc bén lóe hàn quang nghiêng về phía Thái Thập Tam. Sau đó, thanh cự kiếm trên tay Reginald hạ xuống đầu Thái Thập Tam.

Tuy rằng thoạt nhìn đòn tấn công này của Reginald khá bình thường, những nếu bản thân đang ở giữa đòn công kích của Reginald thì có thể nhận ra được uy thế của một chiêu này của anh ta.

[Phách sơn đọc nhạc] là kỹ năng chém mà Reginald tự mình lĩnh ngộ ra, hiệu quả kỹ năng có uy thế kiêu ngạo, chém chết kẻ địch duwois lưỡi kiếm.

Chiêu thức này cũng không hề hoa mỹ, chỉ mộc mạc giống như các chiêu thức tấn công thông thường, không có hiệu quả đặc biệt của trò chơi, thế nhưng chiêu thức này vô cùng vững vàng và lạnh lẽo, giống như bị hành hình trên đài chém đầu.

Mà trong tình huống bình thường, người bị xử ytarm này không nghi ngờ phải nhận lấy cái chết…

Thái Thập Tam mất đi vũ khí trong tay,

Cô ta cảm nhận được uy thế nặng nề như núi đè trước người mình, ngay lập tức hiểu rõ uy lực cực lớn ẩn trong chiêu này của Reginald. Thế nhưng dưới chân cô ta lại không thể di chuyển được, bởi vì uy thế trong chiêu này của Reginald quá nặng nề, có thể đứng dậy như lúc trước trước mắt Reginald đã là chuyện không dễ rồi, lại càng không thể có sức mà né tránh.

Lưỡi đao sắc bén của thanh cự kiếm dần dần phóng to trong mắt Thái Thập Tam, hai tay Thái Thập Tam trống trơn chỉ có thể sững sờ đứng tại chỗ, không thể cử động gì cả.

Trong lòng Thái Thập Tam vô cùng u ám, mình sắp chết thật sao? Mình không cam tâm, Reginald là hội trưởng của bang hội Chiến Minh, mình là hội trưởng của Long Hổ bang, cả hai đều là hội trưởng của hai bang hội lớn trong trận doanh thú nhân. Vì sao anh ta có thể đánh bại mình mà không tốn nhiều công sức được…

Thái Thập Tam cảm thấy bản thân rất bất lực, đứng trước một kiếm này của Reginald, cô ta chỉ có thể đứng tại chỗ lẳng lặng chờ chết. Thái Thập Tam rất muốn né tránh, nhưng cô ta bị đè dưới uy thế của Reginald, không thể nhúc nhích. Cảm giác bất lực này giống y hệt lúc Thái Thập Tam đối mặt với cha mình lúc ông ấy tức giận.

Cho nên Thái Thập Tam từ bỏ, cô ta nhắm hai mắt lại nghênh đón đòn tấn công này…

Bang!

Âm thanh lanh lảnh vang lên, cơ thể mảnh mai của Thái Thập Tam không phải hứng chịu đau đớn như dự kiến.

Thái Thập Tam chậm rãi mở mắt lên, thấy thanh cự kiếm sắc bén của Reginald vẫn đang ở trên đỉnh đầu mình, phía dưới có một thanh pháp trượng cũ kỹ chặn lấy cự kiếm của anh ta, vững chắc giống như thanh cự kiếm trên tay Reginald.

Cây pháp trượng kia không giống như các cây khác có màu nâu, mà là màu xám nặng nề, không hề cảm nhận được sự sống của nó, giống như bị xói mòn tàn lụi.

Đây cũng không phải màu sắc vốn có của cây pháp trượng này. Sở dĩ cây pháp trượng biến thành dáng vẻ như vậy là bởi vì người trên đầu đang tăng Buff cho nó…

[Hóa đá vũ khí] là kỹ năng nghề nghiệp của Shaman, nó có thể tạo một lớp nguyên tố đất đá bao bọc xung quanh bảo vệ vũ khí của bản thân hoặc đồng đội, khiến cho vũ khí càng trở nên cứng rắn và sắc bén.

…

Chương 360: Trời Hanh Vật Khô

Chương 360: Trời Hanh Vật Khô

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bản tay cầm lấy chuôi của cây pháp trượng có vẻ rất hung dữ, trên đó gắn từng mảnh từng mảnh vảy da, trông vô cùng dữ tợn.

Nhưng Thái Thập Tam nhìn thấy cánh tay này thì thở phào nhẹ nhõm. Bởi cô ta biết hiện tại bản thân có thể tạm thời yên tâm.

Bởi vì người này chính là người của tộc cá sấu Shaman – Đại Ca Cầm Đầu…

Tộc cá sấu Shaman là chủng tộc kết hợp, giống như một câu chuyện cười.

Đặc tính của tộc cá sấu hoàn toàn không có bất cứ liên quan gì có thể hỗ trợ lẫn nhau với đặc điểm nghề nghiệp của Shaman. Một chủng tộc thuộc hệ chiến sĩ hợp với một nghề nghiệp thuộc pháp hệ có vẻ chẳng ra thể loại gì.

Lưỡng hạng kiêm cố, ma vũ song tu? (hai phương diện chắc chắn cùng tu luyện với nhau)

Đừng nói đùa nữa, nếu như không tinh thông cả hai phương diện thì sẽ liên lụy lẫn nhau.

Lẽ nào Đại Ca Cầm Đầu không hiểu được đạo lỹ này sao?

Người cẩn thận kỹ tính như Đại Ca Cầm Đầu đương nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng anh vẫn kiên trì lựa chọn như vậy!

Bởi vì anh phải chia đều cho hai bên, thuận tiện trông nom anh em của mình và Thái Thập Tam.

Nghề nghiệp Shaman có thể trông coi toàn diện đội của anh, mà đặc tính của chiến sĩ tộc cá sấu có thể bảo vệ chủ nhân của mình trong tình huống anh em không kịp ra tay hoặc là lúc bọn họ sơ suất. Ví dụ như lúc này…

Cho nên Đại Ca Cầm Đầu lựa chọn phối hợp nghề nghiệp và chủng tộc này với nhau là hợp lý. Lựa chọn này không chỉ hợp lý trong trò chơi mà còn hợp lỹ với trách nhiệm mà một người đàn ông trưởng thành cần gánh vác, cũng như hợp lỹ với hai chữ "Đại ca" mà anh đảm nhận…

"Chú…"

Thái Thập Tam ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Đại Ca Cầm Đầu cao lớn sau lưng mình, một Thái Thập Tam bình thường vốn duy trì phong phạm chị đại hiếm khi lộ ra được chút giọng làm nũng, sau đó đáng thương chu mỏ nhìn về phía Đại Ca Cầm Đầu.

Đại Ca Cầm Đầu vẫn không lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Thái Thập Tam chất chứa dịu dàng cùng cưng chiều.

Reginald thấy có người đỡ được đòn tấn công của mình bằng vũ khí mang buff, lại nhìn thấy vài cây đồ đằng gia tăng thuộc tính phía sau người cao lớn nàu thì Reginald nói: "Lại là anh, anh rất khá."

Reginald nói rất ngắn gọn nhưng sự thưởng thức trong mắt đối với Đại Ca Cầm Đầu dường như là vô tận.

Bởi vì anh ta cảm thấy người đàn ông trầm mặc ít nói trước mắt này có thực lực không tệ. Do anh ta là một Shaman theo hệ pháp thuật, trong trường hợp chỉ có vài cái buff tăng cường, người này lại có thể chống lại được

[Phách Sơn Đoạn Nhạc] của anh ta. Đây là điều mà người bình thường không thể làm được.

Mặt khác, từ trong ánh mắt của Đại Ca Cầm Đầu, Reginald càng cảm nhận được người đàn ông này là một người ổn trọng, có trách nhiệm.

Thậm chí Reginald còn cảm thấy mình và Đại Ca Cầm Đầu có chung chí hướng, đáng tiếc hiện giờ bọn họ là kẻ địch.

Đối với lời tán thưởng của Reginald, Đại Ca Cầm Đầu vẫn không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn Reginald trước mặt, vô cùng cảnh giác.

Thái Thập Tam cũng nhìn Reginald trước mắt chăm chủ, chỉ là không phải nhìn, mà là trừng.

Mặc dù thông qua một kích vừa rồi của Reginald, Thái Thập Tam đã ý thức được mình không phải đối thủ của Reginald, thế nhưng tính cách của tiểu tổ tông Thái Thập Tam chính là như vậy. Tôi đánh không lại anh, trừng chết anh cũng không được chắc?

Đương nhiên Reginald làm như không thấy dáng vẻ trừng mắt hơi đáng yêu của Thái Thập Tam, trong mắt Reginald lúc này chỉ có Đại Ca Cầm Đầu. Anh ta rất muốn đọ sức một phen với Đại Ca Cầm Đầu, nhưng lại nhớ đến chức nghiệp của Đại Ca Cầm Đầu, trong lòng Reginald lại có một tia tiếc nuối. Đối chiến với một Shaman theo hệ phụ trợ, cuối cùng vẫn không bằng đánh cùng những người có chức nghiệp mang tính chất chiến đấu.

Đại Ca Dẫn Đầu không biết Reginald này đang suy nghĩ cái gì, anh chỉ làm tròn chức trách của mình, bảo vệ Thái Thập Tam chu toàn, không để cô bị thương, vì thế lúc này, Đại Ca Cầm Đầu dùng ánh mắt chăm chú của một người đàn ông, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Reginald.

Loại ánh mắt này rất có sức hấp dẫn, rất dễ dàng khiến cho nữ sinh mê muội. Mặc dù Reginald là nam nhưng khi thấy được ánh mắt của Đại Ca Cầm Đầu thì sự tán thưởng trong mắt càng đậm.

Vì thế, Reginald vứt bỏ hết các tạp niệm trong đầu, ý chí chiến đấu lại dấy lên lần nữa.

Chu dù Đại Ca Dẫn Đầu thuộc Shaman hệ gì thì anh ta cũng nhất định phải xuất toàn lực, chăm chú ứng chiến, như vậy mới xứng với ánh mắt chăm chú của người đàng ông này. Như vậy mới thể hiện được sự tôn trọng với anh ta.

Reginald không nói tiếng nào với Đại Ca Cầm Đầu, một người tay cầm cự kiếm, một người tay cầm pháp trượng, cứ như vậy đứng đối diện, bốn mắt nhìn nhau, trong không khí dường như có tia lửa va chạm, chiến ý giữa hai người cháy hừng hực.

Reginald có chút hưng phấn trong lòng, anh ta vô cùng chờ mong trận chiến này, chỉ vì lúc này anh ta gặp được đối thủ xứng tầm với mình.

Cái loại cảm giác khẩn trương khi mưa gió nổi lên này rất có hương vị của một trận đại chiến sắp diễn ra, Reginald cảm thấy huyết dịch của mình cũng theo chiến ý mà sôi trào khiến cho người ta vô cùng thích thú. Thế nhưng anh ta lại quên, trên chiến trường cũng không phải chỉ có mỗi hai người là anh ta và Đại Ca Cầm Đầu, còn có một đám người đầu óc không bình thường…

"Chú, chú đấu mắt với con tinh tinh này làm gì. Hai người sẽ không cùng chung chí hướng đúng chứ, chú ta bị cong là chuyện bình thường bởi vì chú ta vốn là tinh tinh. Nhưng mà chú thì không được, tôi không có phép chú bị cong như chú ta!"

Thái Thập Tam quệt miệng, tức giận nói với Đại Ca Cầm Đầu. Đến Đại Ca Cầm Đầu ngày thường vẫn luôn trấn định, sau khi nghe câu nói của Thái Thập Tam cũng không nhịn được mà lảo đảo, càng không cần phải nói đến Reginald.

Reginald suýt chút nữa đến cả kiếm cũng cầm không vững. Một chút chiến ý vừa dấy lên đã bị câu nói của Thái Thập Tam hoàn toàn dập tắt.

Reginald thở dài trong lòng, người trẻ tuổi bây giờ thực sự là…. Đây là cái quái gì vậy?

Còn có, cái gì mà tinh tinh bị cong mà nói là chuyện bình thường?

Chẳng lẽ bởi vì chúng nó đồng âm à?

Đạo lý này lấy ở đâu ra vậy?

Hơn nữa, tại sao cô luôn cho rằng tôi là tinh tinh?

Ngay lúc Reginald đang buồn rầu vì Thái Thập Tam dập tắt hứng thúc chiến đấu của mình thì bên tai Reginald lại truyền tới tiếng cãi vã không bình thường…

"Mẹ bà nó! Là đàn ông, mày có dám đường đường chính chính đối mặt với ông đây không?" Bạch Diện Thư Sinh thực sự không chịu được cái tên Vệ

Thần dở hơi cứ thích đưa lưng về phía người khác, không nhịn được hét lên.”

“Cái gì mà đối mặt, tao đưa lưng về phía mày cúng có thể xử lsy được mày, sao lại cần đối mặt với loại rác rưởi như mày chứ.” Vệ Thần khinh miệt nói.

“Bản đại gia tao quang minh chính đại, chưa từng đánh lén phía sau!”

“Thôi đi, tao đoán là mày không biết đánh lén là cái gì chứ gì. Tao quay lưng lại, m cũng đánh không lại tao, còn muốn trực tiếp đối mặt đọ sức? Mày không có tư cách!”

“Mẹ cái đồ dưa hấu nhà mày, ông đây sau khi nhập thức rất uy mãnh nhé, ngay đến tao cũng phải sợ, mày không quay người lại, m sẽ hối hận!”

“Cút ngay! Chỉ dựa vào một chút công phu còn muốn nhập cái gì. Mày chỉ cần mới ló đầu ra một chút, tao liền đánh cho thụt đầu lại!”

Reginald nghe Bạch Diện Thư sinh cùng Vệ Thần từ bỏ vũ lực mà đấu khẩu. Hơn nữa trong lúc nhất thời hai người còn rất hợp nhau, ô ngôn uế ngữ không ngừng tuôn ra, rất khó nghe. Trong lòng anh ta sao có thể còn sót lại nửa phần ý chí chiến đấu cơ chứ!

Tình trạng trên hiện trường cũng không chỉ có vậy, bỗng nhiên bên tai anh ta lại truyền đến tiếng khóc rấm rức của Tiểu Miêu. Reginald cảm thấy bực bội, không phải anh ta giao cho Hào Đại Bàn bảo vệ Tiểu Miêu hay sao, vì sao vị khách đường xa đến chơi này lại khóc thút thít trong trận đấu này thế? Đón tiếp không chu đáo như vậy, chẳng phải là khiến cho Chiến Minh mất mặt à?

Thế là Reginald quay đầu nhìn về phía Tiểu Miêu.

Chương 361: Viện Trợ Từ Bên Ngoài

Chương 361: Viện Trợ Từ Bên Ngoài

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thấy cánh tay xanh tím mập mạo nhưu thể phát mốc của Hào Đại Bàn chỉ về phía người Mệnh Phàm, mở miệng kêu lên: "Ra tay đi, Lick King Mệnh Phàm!"

Sau đó cậu ta nháy mắt ra hiệu, mặt mày hớn hở, mỡ trên mặt nhảy lên giống như co lại, rất sinh động.

Reginald không hiểu Hào Đại Bàn muốn ra hiệu cho Tiểu Phàm làm gì, nhưng cậu ra đang làm gì thì anh ta hiểu.

Diễn, thật biết diễn trò!

Lại thấy nữ sinh Tiểu Miêu phía sau hắn đang khóc rất ưu thương, mà đám đàn ông hèn mọn bên đội địch đứng nơi xa đnag xem đến say sưa.

Trong nháy mắt, Reginald liền hiểu ra, trên chiến trường này, trừ anh ta ra, những người khác đều đang chơi đùa, không mảy may có một chút chiến ý nào.

Lúc này, thật ra vẫn có một người lẳng lặng làm tròn chức trách của mình, cậu ta tên là Tiểu Bình, là một Shaman, cùng trong đội với Reginald. Tuy nhiên cái đám người ngu ngốc quá mức nổi bật, sự tồn tại của Tiểu Bình trở nên không đáng kể, tự nhiên bị Reginald quên mất.

Vốn dĩ Reginald đang hừng hực chiến ý lại bị một đám thành viên ngu ngốc dội cho một gáo nước lạnh, ý chí chiến đấu đều bị dập tắt, cuối cùng cũng không nhóm lên được, chỉ còn lại sự bực bội khôn cùng…

"Con mẹ nó đừng làm ầm lên nữa!"

Reginald gào lên, miệng há lớn, Thái Thập Tam đứng trước mặt anh ta vội bịt lỗ tai lại, kinh ngạc nhìn miệng anh ta, nhìn đôi mắt còn đang run lên của anh ta thì cảm thấy khá thú vị.

Trước đây Reginald từng hát đủ loại quân ca như "Giọng quân ta lanh lảnh, bước chân trật tự…" lúc còn ở trong quân đội, tiếng gầm này của anh ta ngược lại lột tả toàn bộ khí thế bao nhiêu năm hát quân ca của anh ta, khí

thế vô cùng lớn, cứ thế khiến sự chú ý của đám người "sung sướng", vui vẻ vô cùng kia tập trung lại trên người anh ta…

Vệ Thần có thể xem như là chiến hữu lâu năm của anh ta, vô cùng hiểu tính cách của anh ta. Tuy không hiểu vì sao Reginald lại tức giận tới muốn phun lửa như vậy nhưng hắn ta cũng hiểu lúc này không nên tự tìm đường chết mà đi chọc vào cái tên này.

Bạch Diện Thư Sinh bị tiếng gầm đột nhiên tới này của Reginald làm cho hết hồn, nhìn thấy đối thủ của mình là Vệ Thần không hiểu sao đột nhiên đứng lại không động đậy thì cũng đứng lại theo.

Lúc này người vui nhất chính là Hào Đại Bàn, cậu còn đang không biết nên ứng xử thế nào trong tình huống lúc này, không ngờ tiếng gầm này của Reginald lại hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, thế là cậu ta lại thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn của mình, cũng không cần lo lắng hình tượng của mình trước mặt Tiểu Miêu bị giảm xuống.

Đương nhiên cậu cũng không biết từ lâu hình tượng của cậu trong lòng Tiểu Miêu vốn cũng đã chẳng đáng nói tới rồi. Hơn nữa, lúc này Tiểu Miêu cũng hoàn toàn không để cái tên Hào Đại Bàn này trong lòng, cô ta còn đang lau nước mắt sửa lại hình ảnh của mình.

Không nhân lúc này mà sửa soạn lại gương mặt bị nước mắt làm nhòe đi này thì lát nữa sao có thể ra ngoài gặp người được.

Mà lúc này ánh mắt Quân Sư Xấu Bụng nhìn Reginald tỏ ra hơi khó chịu, vốn gã còn đang xem kịch vui, kết quả không biết ai dẫm trúng đuôi con vượn này mà anh ta gầm lớn một tiếng như vậy làm ồn tới gã.

Tiêu Phàm cảm thấy rất kỳ lạ, không phải vừa rồi con vượn này còn bận rộn đang đấu đá với Thái Thập Tam sao? Sao lại có thời gian mà gầm lên thế này rồi.

…

Sau khi Reginald gầm lên một tiếng thì thở hổn hển, thấy mọi người đều dừng hết mọi việc quay lại nhìn anh ta.

Anh ta vội điều chỉnh lại tâm trạng, cố gắng kiềm chế cảm giác phiền chán trong lòng, nhìn thoáng qua tất cả mọi người nói nghiêm túc: "Tôi cảm thấy chúng ta không thể cứ đánh nhau loạn xì ngầu như bây giờ được, lần này mọi người đều đi làm nhiệm vụ, hai phái chúng ta nên cử một người ra mặt quyết đấu một trận phân thắng bại, bên thua tự rời khỏi nhiệm vụ lần này, thế nào? Hơn nữa, Chiến Binh chúng ta và Long Hổ Bang các người đều công hội của trận doanh Thú Nhân, hai bên kết oán vì chuyện lần này cũng không phải chuyện gì tốt cả, chúng ta dùng phương thức 1vs1 quyết đinh thắng bại đi."

Reginald bình thản nói những lời này. Anh ta nói ra cách này cũng bởi vì anh ta nhìn ra Hào Đại Bàn không đánh lại Tiêu Phàm, hơn nữa phía bên anh ta còn phải chú ý nữ phóng viên Tiểu Miêu kia. Nếu trong lúc cô ta đnag theo dõi trận chiến mà bị giết chết, vậy chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng vô cùng lớn. Hơn nữa, không biết kẻ có chiến lực vô cùng đáng tin phía bên hắn là Vệ Thần có phải "gặp được tri kỷ ngàn năm" không mà tình trạng trở nên vô cùng buồn cười, giống như cùng một nhà với cái tên Bạch Diện Thư Sinh đậu bỉ kia vậy.

Vì vậy quả thật Reginald không thể nhìn tiếp tình hình này nữa, anh ta quyết định sẽ để một người ra sân giải quyết vấn đề.

Nhưng anh ta lại đột nhiên cảm thấy khó xử, không biết nên nói về nguyên nhân của yêu cầu này như thế nào? Còn nữa, không biết Long Hổ Bang luôn lưu manh này không biết có im lặng nghe theo sự sắp xếp của anh ta không?

"Sao thế? Chỉ mới như vậy đã sợ rồi? Nhận ra đánh hội đồng thì không đánh lại bọn này rồi sao?" Giọng nói chế giễu của Quân Sư Xấu Bụng vang lên, ánh mắt vô cùng khinh thường nhìn đám người Chiến Binh kia.

Nhìn dáng vẻ vô lại kia của Quân Sư Xấu Bụng thì sao Vệ Thần chịu nhịn được: "Ai nói bọn này không đánh lại các người, cái tên công tử bột vốn đang đánh với tôi đó quá yếu, tôi cứ đưa lưng về phía hắn mà hắn cũng không đánh lại được, nếu tôi đánh trực diện, hắn chết là cái chắc!"

"Mày nói ai là công tử bột hả! Ai nói tao không đánh lại mày! Tao chỉ muốn đường đường chính chính đánh bại mày, mà mày cứ đưa lưng về phía

tao, đương nhiên tao đây không thèm chấp!" Bạch Diện Thư Sinh nghe mấy lời của Vệ Thần thì lập tức đứng ra cãi lại.

"Được rồi được rồi được rồi, tao xem như thành viên hai công hội chúng ta không phân được cao thấp, nhưng mà viện trợ từ bên ngoài của bọn tao mạnh hơn của bọn mày nhiều!"

Vừa nói, Quân Sư Xấu Bụng vừa đi tới bên cạnh Tiêu Phàm.

Gã cầm pháp trượng gõ nhẹ vào ngực Tiêu Phàm rồi lại gõ thêm một cái vào bụng hắn, cuối cùng gõ vào chân hắn, tới lúc gân xanh trên trán Tiêu Phàm sắp nhảy ra ngoài thì Quân Sư Xấu Bụng mới nhìn về phía đám người Chiến Binh kia, gã vô cùng đắc ý nói: "Trợ giúp từ bên ngoài của bọn này chính là người đã đạt hạng nhất trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", đánh bại "Truy Phong Giả" Tịch Dương vô cùng mạnh mẽ, nhân vật vừa nổi lên của trò chơi - "Lick King" Mệnh Phàm, người được mệnh danh là mạng trời! Một kẻ có mạng là của trời, sức mạnh của trời, bình thường cũng đều là người đàn ông của trời!"

Tuy Quân Sư Xấu Bụng đang khen ngợi Tiêu Phàm, thậm chí còn nhắc tới cái danh hiệu quán quân của Tiêu Phàm trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" nhưng Tiêu Phàm hoàn toàn không cười nổi.

Hắn cảm thấy mình giống như là một mặt hàng trong triển lãm được Quân Sư Xấu Bụng bày ra, sau đó còn dùng giọng điệu vừa chua vừa thối vừa đáng ghét lại giống như đang chế giễu giới thiệu hắn với mọi người, hơn nữa cái tên Quân Sư Xấu Bụng vô cùng vô sỉ này còn cho hắn thêm một cái danh hiệu mới nữa, mạng trời!

Trời ơi! Mạng trời là cái quái gì chứ! Các người có thể dừng lại được không! Sao chuyện này chưa giải quyết xong lại thêm một chuyện phiền phức nữa chạy tới vậy!

Trong lòng đang thầm gào thét của Tiêu Phàm lại hoàn toàn khác với dáng vẻ muốn cho Quân Sư Xấu Bụng kia một trận. Đám người Chiến Binh càng nghe những lời của Quân Sư Xấu Bụng thì sắc mặt càng trở nên khó coi, vì tuy danh tiếng của Tiêu Phàm chưa thể so sánh với bọn họ, nhưng biểu hiện của hắn trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" thì mọi người vẫn nhớ rõ.

Thái Thập Tam đứng bên cạnh nghe những lời giới thiệu của Quân Sư Xấu Bụng thì càng thêm sùng bái Tiêu Phàm, thậm chí cô còn cảm thấy tự hào, cô cảm thấy khen Tiêu Phàm thì cô cũng vui giống như mình đang được khen vậy.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn phản ứng của đám người bên kia thì cảm thấy rất hài lòng, hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Mà viện trợ từ bên ngoài của Chiến Binh các người là ai?"

Chương 362: 1vs1

Chương 362: 1vs1

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Gã nói xong rồi nheo mắt vô cùng hèn hạ nhìn về phía Tiểu Miêu. Tiểu Miêu thấy thế thì vội chạy về vị trí của mình, vẻ mặt vô cùng lo lắng, vô thức lùi lại phía sau một bước.

"Người chủ trì xinh đẹp của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", gần đây trở thành nữ MC quyến rũ của trò chơi, nữ phóng viên quyến rũ nhất của "Tân Sinh", Tiểu Miêu…"

Giọng nói vô cùng hèn hạ này của Quân Sư Xấu Bụng lại vô cùng nhẹ nhàng, dường như đang muốn trêu chọc Tiểu Miêu.

"Mệnh Phàm đánh với Tiểu Miêu? Không cần nhìn trận đấu chúng tôi cũng có thể đoán được. Với cái kỹ năng "khắc tinh của phái nữ" của Mệnh Phàm thì chỉ cần nhìn một cái thì chắc chắn Tiểu Miêu sẽ buông giáp bỏ súng đầu hàng. Nhìn thêm cái nữa có khi lại có "sinh", mà sinh ở đây không phải là sống trở lại, mà là sinh con, ha ha, "Lick King" Mệnh Phàm đây chỉ cần nhìn ai thì người đó sẽ lập tức mang thai mà, ha ha ha…"

Quân Sư Xấu Bụng vốn xuất thân từ tổ chức xã hội đen, những câu đùa thô tục thế nào cũng có thể nói ra, tiếng cười suồng sã của gã vang vọng trên thảo nguyên trở nên vô cùng ầm ĩ, chói tai…

Lúc này người ghét cái suy nghĩ của Quân Sư Xấu Bụng nhất chắc chắn là Tiêu Phàm, trong lời nói của gã, hắn hoàn toàn không nghe ra bất kỳ ý khen ngợi nào, mà hoàn toàn chỉ có chế giễu!

Trong lòng Tiêu Phàm đã thầm nhớ mối thù này với Quân Sư Xấu Bụng, chờ sau khi nhiệm vụ này kết thúc thì xem hắn tính sổ với gã này thế nào.

Quân Sư Xấu Bụng cười rất vui vẻ, cười tới rất thiếu đòn, nhưng đám người Chiến Binh bên kia hoàn toàn không nói được lời nào, bởi bọn họ hoàn toàn không thể phủ nhận những gì Quân Sư Xấu Bụng nói.

Chỉ cần là người chơi trong trò chơi thì đương nhiên sẽ biết, nếu muốn so sánh Tiểu Miêu và "Lick King" Mệnh Phàm thì hoàn toàn không nên so sánh còn hơn.

Reginald cũng cảm thấy Tiểu Miêu cũng không phải là một người chơi chiến đấu ở trong đội của anh ta, mà cô ta chính là một thành viên của đội ngũ truyền thông đi theo đội của anh ta tìm tin tức về trò chơi. Vốn anh ta đã cảm thấy chuyện cô ta bị cuốn vào trận chiến lần này đã không ổn lắm, giờ lại bị đám người bên kia đem ra so sánh rồi chế giễu, khiến anh ta cảm thấy lần này mình đã không tiếp đón khách cẩn thận, trách nhiệm của anh ta quả thật rất lớn…

"Im miệng!"

Hai tiếng vang dội này vang lên từ trong miệng Reginald khiến trong lòng tất cả mọi người đều chấn động.

Tiếng gầm này đã bóp nát tiếng cười bén nhọn khó nghe của Quân Sư Xấu Bụng, tới lúc Quân Sư Xấu Bụng kinh ngạc và bị dọa sợ tới hồi phục tinh thần thì mới phát hiện Reginald đang trợn trừng mắt với gã.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy cái dáng vẻ như con vượn của Reginald trừng mắt nhìn mình thì lửa giận trong lòng lại bùng lên. Vừa rồi, nếu không phải cái con vượn này gào thét thì sao gã có thể bị dọa tới giật mình như vậy, không ngờ hôm nay cái tên này còn bày ra cái dáng vẻ này với gã, xem ra không cho tên này hiểu biết một chút thì không được rồi.

Quân Sư Xấu Bụng cũng không thèm quan tâm Reginald là hội trưởng của công hội Chiến Binh hay là ai. Bọn họ lăn lộn trong hắc đạo đen tối nhiều năm như vậy, vốn đã không sợ trời không sợ đất, hoàn toàn không biết chữ "sợ" này viết như thế nào, lão đại của bọn họ chưa từng dạy chữ đó, nên Quân Sư Xấu Bụng mở miệng ra là muốn chửi, chửi bới hoàn toàn không kiêng dề với Reginald, nhưng một cánh tay vô cùng lực lưỡng ngăn gã lại.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn rõ gương mặt của người đang vươn tay ra trước mặt gã thì vẻ mặt hơi thay đổi lùi lại, hoàn toàn không nói thêm bất kỳ câu nào. Bởi người vừa ngăn cản gã chính là lão đại của bọn họ.

…

"Tôi đồng ý, đánh 1vs1 quyết đinh thắng bại."

Giữa lúc tình hình căng thẳng này thì đột nhiên giọng nói vô cùng dễ nghe của Thái Thập Tam vang lên.

"Chị hai à, đừng đùa nữa, giờ ai cũng thấy là chúng ta có lợi thế hơn, tại sao phải đồng ý đấu tay đôi với bọn họ chứ?" Quân Sư Xấu Bụng nghe thấy Thái Thập Tam đồng ý với yêu cầu của Reginald thì vô cùng kinh ngạc, bởi gã thấy chỉ cần trong Chiến Binh còn cô nàng Tiểu Miêu kia thì không khác gì 5 người Long Hổ Bang bọn họ đang đấu với 4 người bên kia, nhiều đánh ít, chiến thắng là điều nằm chắc trong lòng bàn tay, sao phải đồng ý với yêu cầu 1vs1 của bọn họ chứ?

"Hừ! Sợ gì chứ! Sao Long Hổ Bang chúng ta có thể thua được! Phàm ca của tôi chính là người mạnh nhất!"

Quân Sư Xấu Bụng thấy vẻ sùng bái của Thái Thập Tam khi nhìn về phía Tiêu Phàm thì thầm biết mọi chuyện không ổn rồi. Không nghĩ là vừa rồi gã tâng bốc thổi phồng lên vậy mà lại khiến cả người bên phía gã cũng bị kéo vào. Xem ra bây giờ tiểu tổ tông này của gã đang mù quáng tin rằng chỉ cần Tiêu Phàm ra trận thì bọn họ chắc chắn sẽ thắng, đúng là đánh mạnh không tránh khỏi bị dội ngược trở về mà, haizz.

Gã đoán không sai, lúc này đúng là Thái Thập Tam đang nghĩ như vậy.

Cái con vượn Reginald này muốn 1vs1 sao? Hừ, bọn cô có Phàm ca, bọn họ muốn đấu 1vs1 chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Đấu 1vs1 cũng không tồi, như vậy cô sẽ không cần tốn sức đi đánh với bọn họ nữa, còn có thể vui vẻ ngồi xem trận đấu.

Hơn nữa, cô cũng muốn nhìn ngắm dáng vẻ chiến đấu của Phàm ca nữa. Nhớ tới lúc ở trong giải đấu, dáng vẻ chiến đấu của Phàm ca quả thật vô cùng đẹp trai, giờ nghĩ lại…

Thật sự càng khiến người ta mê mẩn mà…

…

Thái Thập Tam còn đang mù quáng sùng bái Tiêu Phàm, Quân Sư Xấu Bụng có nói gì cũng hoàn toàn không có tác dụng, ngược lại gã còn bị Thái Thập Tam giảng đạo lý một trận.

“Không cần nói nhiều nữa! Long Hổ Bang chúng là là thế lực lớn trong hắc đạo, sao lại có kẻ sợ sệt như mày chứ? Dù vào lúc nào thì đã là một thành viên của Long Hổ Bang, chúng ta nên luôn luôn tiến về phía trước! Hơn nữa, Phàm ca cũng xem như là người đàn ông của tao, anh ấy cũng sẽ không thua, vậy mày còn lo lắng cái gì nữa!”

Cái miệng của Quân Sư Xấu Bụng luôn lanh lẹ trước bất kỳ ai, nhưng chỉ có đối mặt với tiểu tổ tông Thái Thập Tam này là gã hoàn toàn không biết làm thế nào, dù có tốn bao nhiêu nước bọt cũng không thể khiến Thái Thập Tam tỉnh táo lại không sùng bái Tiêu Phàm nữa.

Cùng vì thế, Quân Sư Xấu Bụng mới nhận ra cái kỹ năng “khắc tinh của phái nữ” này của “Lick King” Mệnh Phàm quả thật là con dao hai lưỡi, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, vốn cái kỹ năng này chỉ thích hợp trong một tổ đội “ngựa đực” thôi.

…

“Phàm ca, anh hãy thay em dạy dỗ cái con vượn không biết điều này được không, vừa rồi hắn bắt nạt em…”

Thái Thập Tam quả thật không chịu được mấy lời lải nhải của Quân Sư Xấu Bụng, tránh xa gã ra chạy tới trước mặt Tiêu Phàm, ôm cánh tay Tiêu Phàm nũng nịu nói.

…

Ai có thể giải thích cho hắn biết sao mọi chuyện lại thành ra thế này không!

Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ nát óc xem nên làm thế nào để có thể phối hợp với Hào Đại Bàn diễn một vở "Anh hùng cứu mỹ nhân", sao đột nhiên lại tới chuyện đánh 1vs1 thế này rồi hả?

Nhưng mà nếu phải hắn đi giết Tiểu Miêu thì Tiêu Phàm càng thích kiểu đánh 1vs1 này hơn. Vì trong một trận đấu quan trọng như vậy, nhóm người Chiến Binh bên kia chắc cũng không phái Hào Đại Bàn hay Tiểu Miêu ra sân đâu nhỉ?

Chỉ cần không phải hai người này ra sân thì bảo hắn đánh với ai hắn cũng đồng ý.

…

Người nắm quyền quyết định của đám người Long Hổ Bang này chính là Thái Thập Tam. Bây giờ dù Quân Sư Xấu Bụng có khuyên bảo thế nào thì mọi đề nghị của gã đều bị tiểu tổ tông Thái Thập Tam này bỏ qua không thương tiếc. Vì vậy kết quả cuối cùng là Thái Thập Tam đồng ý đề nghị đấu một trận 1vs1 để quyết định mọi chuyện này.

Nghe thấy câu trả lời của Thái Thập Tam, Reginald thở phảo nhẹ nhõm, Hào Đại Bàn cũng thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Miêu cũng thở phào một hơi.

Người duy nhất trong đám người Chiến Binh tiếc nuối chính là Vệ Thần, hắn ta thật sự muốn giết chết cái tên công tử bột phía bên kia.

Chương 363: Kiểu Tóc

Chương 363: Kiểu Tóc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không biết có phải do những người giống nhau thì suy nghĩ cũng giống nhau không, Bạch Diện Thư Sinh đứng đối diện hắn ta cũng cảm thấy rất tiếc khi không thể chém chết Vệ Thần.

Cái tên lão đại dẫn đầu lại hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ cần Thái Thập Tam không sao là được rồi.

Lúc này Quân Sư Xấu Bụng chẳng khác gì một cơ thể của tất cả mọi suy nghĩ buồn bực trên đời, dù không tới gần cũng có thể nhận ra khí tức u ám của gã, chuyện này mà không xử lý tốt thì trình độ phù thủy của gã chắc chắn sẽ tăng lên mấy lần.

Còn cái tên Tiểu Bình thì mọi người cứ xem như không biết đi, dù sao thì hắn ta cũng hoàn toàn không có cảm giác tồn tại…

Thế là không hiểu vì sao nhiệm vụ lần này lại trở thành một trận chiến 1vs1 để quyết định xem bên nào sẽ bỏ tiền đặt cược nhiệm vụ.

…

Thái Thập Tam cảm thấy rất hứng khởi, cô và Quân Sư Xấu Bụng cùng với lão đại dẫn đầu và Bạch Diện Thư Sinh lui sang bên cạnh.

Phía bên kia, nhóm người Chiến Binh cũng lùi xuống, Tiểu Miêu vừa tránh được một kiếp nạn lớn thì thở phào nhẹ nhõm, nhìn hai người đang đứng chuẩn bị tấn công thì đột nhiên cũng cảm thấy rất hứng thú với kết quả của trận đấu này.

Hào Đại Bàn đánh giá hai người, tâm trạng của cậu hơi phức tạp. Một người là hội trưởng luôn luôn chăm sóc, giúp đỡ cậu, người còn lại chính là anh em tốt nhất của cậu. Giờ hai người đánh nhau đúng là khiến người đứng ở giữa như cậu vô cùng khó xử…

Đáng lý ra mọi người cũng nên khá mong đợi vào trận chiến của Tiêu Phàm và Reginald, dù sao một người là hội trưởng công hội Chiến Binh của trận

doanh Thú Nhân, người còn lại chính là "Lick King" Mệnh Phàm mới nổi lên thời gian gần đây.

Nhưng đó chỉ là giả thuyết mà thôi, còn thực tế lại vô cùng khốc liệt, bởi lúc này hình tượng của hai người họ quả thật khiến người ta không biết nên nói gì.

Hình dáng của Reginald giống như một con vượn vậy, tạm thời có thể không cần thảo luận chuyện hình ảnh của anh ta nữa.

Nhưng người vốn đang rất êm đẹp là Tiêu Phàm lại cõng một cây chổi sau lưng khiến người ta nhìn vào thì liền cảm thấy rất lôi thôi, giống như một tên ăn mày vậy.

Tiểu Miêu nhìn hai người, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên vẫn là "Truy Phong Giả" Tịch Dương đẹp trai nhất.

…

Trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", ban đầu người chơi được đánh giá ngu ngốc nhất chính là Long Ngạo Thiên, nhưng sau đó họ lại cảm thấy hình như hai từ "khổ nhất" hợp với hắn ta hơn. Vì vậy, vị trí kẻ ngu ngốc nhất lại thuộc về tuyển thủ Reginald.

Chuyện này cũng do trong trận chiến với Thái Thập Tam, Reginald đứng yên hoàn toàn không động đậy để cho Thái Thập Tam dùng ống thép quất chết quả thật khiến mọi người xem trận vô cùng bực mình, phiền chán.

Vì vậy đương nhiên khán giả không đánh giá cao vị hội trưởng công hội Chiến Binh này, nhưng Tiêu Phàm lại không nghĩ giống họ…

Trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Reginald hoàn toàn không ra tay, nếu vậy sao mọi người có thể biết thực lực của cái tên có hình dáng không khác con vượn này rốt cuộc là thế nào?

Hơn nữa, Tiêu Phàm có thể cảm nhận được áp lực vô hình khi đối diện với Reginald.

Từ khi hắn luyện được chân khí nội lực thì có thể nói là các giác quan của hắn cũng trở nên nhạy hơn nhiều.

Vì vậy, Tiêu Phàm rất nghiêm túc đối diện với trận chiến lần này, hắn chuẩn bị vô cùng cẩn thận.

Hơn nữa, từ lúc hắn ăn thiệt từ tên Đòi Nợ Lưu Manh, thì có thể nói Tiêu Phàm ngã một lần thì khôn hơn không ít. Hắn hoàn toàn không có ý định sẽ phạm sai lầm thứ hai, vì vậy để đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hắn mới lấy cây chổi trong túi ra ngoài, đeo vào sau lưng.

…

Lúc nãy, trong lúc hai bên đánh nhau tới hỗn loạn, Tiêu Phàm đã sử dụng [Ác Ma Ngưng Thị] âm thầm tìm hiểu thông tin của Reginald, kỹ năng chuyên nghiệp của Reginald rất hiếm thấy, tên là cuồng chiến sĩ.

Kỹ năng cuồng chiến sĩ này chắc là nhờ Reginald chuyển giao nhiệm vụ ẩn nên đạt được. Bởi vì bình thường thì kỹ năng của những chiến binh của trận doanh Thú Nhân cũng chỉ là thuộc dạng bình thường hay cũng thuộc dạng giống như Hào Đại Bàn là chiến sĩ chuyên về phòng ngự mà thôi.

Kỹ năng cuồng chiến sĩ của những chiến sĩ thường là kỹ năng chiến đấu, có rất ít kỹ năng bị động giống như [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] này. Hơn nữa, những lời giới thiệu về kỹ năng này hơi mơ hồ, không rõ ràng khiến Tiêu Phàm nghe xong cảm thấy hơi lo lo lắng.

Bởi vì lời giới thiệu về hiệu quả của nó khiến Tiêu Phàm cảm thấy khá giống với kỹ năng danh hiệu kỳ lạ của hắn, cũng khá giống với kỹ năng thiên phú [Hình Thái Ác Ma] của Bán Trường Niên…

Khi lượng HP của Reginald thấp hơn 50% thì sẽ đánh thức máu cuồng chiến sĩ trong cơ thể Reginald.

…

Vì vậy, trong lần đối đầu này với Reginald, Tiêu Phàm càng cẩn thận, nghiêm túc hơn. Bởi vì những kỹ năng chiến đấu bình thường như [Thuẫn

Kích] hay [Dã Man Va Chạm] thì chắc chắn anh ta đã từng học rồi.

Mà [Nhất Kiền Nhị Tịnh] - kỹ năng mới của Tiêu Phàm có thể khiến trạng thái hạn chế biến mất, khiến đối thủ xuất hiện nhiều hạn chế, đúng lúc có thể khắc chế lại những kỹ năng của Reginald.

Vì vậy Tiêu Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng để có thể dùng [Nhất Kiền Nhị Tịnh] vào thời điểm thích hợp nhất. Mà chiêu thức [Nhất Kiền Nhị Tịnh] đúng là hơi phiền phức, phải có dụng cụ vệ sinh, mà dụng cụ vệ sinh của Tiêu Phàm chỉ có chổi mà thôi.

Hình tượng hay sức chiến đấu? Tiêu Phàm chọn cái sau.

…

Nhìn dáng vẻ Tiêu Phàm lúc ra sân ứng chiến chẳng khác gì một công nhân vệ sinh, ngay cả đối thủ của hắn là Reginald cũng hơi không chấp nhận được. Anh ta không nhịn được nôn mửa: "Người anh em, đây là style mới của cậu sao? Còn nữa, tôi vẫn luôn muốn nói chuyện này, kiểu tóc này thật sự không hợp với cậu đâu."

Bị một con vượn chê bai về phong cách cũng thôi đi, nhưng kiểu tóc hắn có vấn đề gì sao?

Tiêu Phàm nghe Reginald nói về kiểu tóc của hắn như vậy thì không khỏi sờ lên đầu mình.

Rối bù…

Cảm giác kỳ quái truyền tới khiến Tiêu Phàm sợ hết hồn, một lúc sau hắn mới phản ứng lại.

Từ lúc con Tom Cruise bị Irina mắng xong thì vẫn nằm trên đầu hắn, bởi nó nằm rất yên tĩnh nên suýt chút nữa hắn cũng quên mất luôn chuyện này.

Thảo nào Tiêu Phàm vẫn cảm thấy đầu hơi nặng, còn tưởng con mèo kia làm loạn một lúc khiến đầu hắn căng ra, thì ra trên đầu hắn còn một con mèo nằm chễnh ễnh ra đó.

“Tom Cruise, dậy đi, giờ không phải lúc ngủ nữa, phải đánh nhau rồi!”

Tiêu Phàm đẩy Tom Cruise, hắn không đẩy nó xuống luôn cũng chỉ bởi hắn cảm thấy con sủng vật vừa bị bỏ sơi nên chắc chắn không tốt, nên mới hiếm khi nói chuyện nhẹ nhàng với nó.

Tâm trạng của Tom Cruise quả thật rất tệ, vì nó bị con mèo cái Irina mắng, mà còn mắng trong lúc nó đã bỏ ra một nửa số cá nướng của nó. Bi thương và đau lòng đan xen khiến nó đã không còn là Tom Cruise gần gũi như thường ngày (Tự nhận) mà chỉ còn là một Tom Cruise chất chứa nhiều phiền não.

Nghe thấy Tiêu Phàm nói phải đánh nhau thì bực dọc trong lòng Tom Cruise nằm trên đầu hắn lập tức dựng lên: “Tên đần nào dám làm phiền mèo “Lick King” Tom Cruise ta nghỉ ngơi vậy hả!”

Reginald nhìn thấy cái đầu xù của Tiêu Phàm đột nhiên biến thành một sinh vật sống thì sợ hết hồn. Tới lúc anh ta định thần nhìn lại thì mới phát hiện thì ra thứ anh ta tưởng là mái tóc xù của Tiêu Phàm lại là một con mèo màu đen rất đáng yêu.

Vì lúc nãy Tom Cruise cuộn người lại thành một khối, mà màu lông đen tuyền của nó lại khá giống với mái tóc của Tiêu Phàm nên Reginald nhìn vào thì lầm tưởng đó chính là tóc của Tiêu Phàm, còn cây kiếm Tây Dương mini của Tom Cruise lại bị Reginald nhìn thành trâm cài tóc, thậm chí quần áo và trang sức trên người nó cũng bị anh ta nhìn thành trang sức phụ kiện của kiểu style mới này của Tiêu Phàm.

Dù sao anh ta vẫn luôn cảm thấy cái tên Tiêu Phàm này không giống người bình thường, nên đương nhiên khi hắn có một cái đầu xù không bình thường, hay đeo những trang sức kỳ lạ thì anh ta cũng chỉ nghĩ đó là kiểu style mới của hắn thôi, nhưng không ngờ Tiêu Phàm còn dùng cả một con mèo làm đồ trang sức cho đầu của hắn.

Chương 364: Gây Chuyện Rồi Bỏ Chạy

Chương 364: Gây Chuyện Rồi Bỏ Chạy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tom Cruise ngẩng đầu, nhìn xung quanh một lượt. Sau khi quan sát tình hình xung quanh, phát hiện gương mặt đầy lo lắng của Irina đứng bên cạnh xem trận chiến thì trong lòng nó rung động, con ngươi giản xảo hơi đảo trong tròng mắt.

“Đồng đội, con vượn trước mặt chính là kẻ chúng ta xử lần này sao, meo…?” Tom Cruise nhìn Reginald cầm kiếm sấm đứng đối diện rồi hỏi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không biết rốt cuộc trong cái đầu của con mèo nằm trên đầu hắn lại nghĩ ra chuyện quái quỷ gì, chỉ có thể đáp đúng sự thật.

Nghe thấy Tiêu Phàm khẳng định thì đôi mắt của Tom Cruise sáng lên.

Trong lòng bất kỳ người đàn ông nào cũng đều có mong muốn làm anh hùng cứu mĩ nhân, mà trong thế giới đầy màu sắc của loài mèo thì chuyện này cũng không kém đi bao nhiêu…

“Con vượn kia, để ta cho ngươi biết sự lợi hại của ta! Meo…”

Tom Cruise rút thanh kiếm Tây Dương bên hông ra chỉ vào Reginald, khí thế hào hùng nói.

Còn suy nghĩ trong lòng lại là, bây giờ trong mắt Irina chắc chắn nó rất đẹp trai! Meo….

Bị Tom Cruise khiêu khích, trong lòng Reginald hoàn toàn không cảm thấy bực bội chút nào mà ngược lại còn vô cùng vui vẻ, vì dáng vẻ lúc này của Tom Cruise thật sự vô cùng đáng yêu.

“Mệnh Phàm, đây là sủng vật của cậu sao? Thật đáng yêu! Còn biết nói chuyện nữa.” Reginald, không để ý tới sự khiêu khích của Tom Cruise mà quay sang nói với Tiêu Phàm.

Nghe câu hỏi của anh ta, Tiêu Phàm không khỏi hơi lúng túng. Hắn cười khổ, đối với con vật đang nằm trên đầu mình lúc này, quả thật hắn không biết nên làm gì nữa.

Reginald khinh thường không thèm phản ứng lại với nó, Tom Cruise cũng lập tức nhận ra. Nó rất tức giận, bị người khác coi thường ngay trước mặt mèo cái Irina thế này thật sự khiến nó mất hết mặt mũi. Vì vậy, nó phải lấy lại danh dự cho bản thân, Tom Cruise muốn cho cái con vượn Reginald kia một bài học…

Tom Cruise đứng đứng trên đầu Tiêu Phàm giơ tay ra, thanh Tây Dương Kiếm mini trong tay nó "vô cùng" oai phong, nó hét lên một tiếng: "Kiếm pháp bí mật của loài mèo - Giả ngây thơ… Giết!"

[Kiếm pháp bí mật của loài mèo - Giả ngây thơ… Giết!] là chiêu thức tấn công duy nhất mà Tom Cruise có hiện nay. Nếu nó đã quyết tâm cho Reginald một bài học đương nhiên phải sử dụng "tuyệt kỹ" này!

…

"Meo…"

Tom Cruise bỗng nhiên kêu lên một tiếng vô cùng đáng yêu hấp dẫn lực chú ý của Reginald, ánh mắt long lanh đầy đáng thương và đáng yêu của nó giống như một sợi lông tơ nhẹ phẩy vào trong lòng người ta, khiến người nhìn vào cảm thấy yêu thương tới tận tủy.

Dù vì Tom Cruise đứng trên đầu hắn nên Tiêu Phàm không biết nó đang làm gì. Nhưng hắn vừa nghe thấy tiếng hét lớn "Kiếm pháp bí mật của loài mèo - Giả ngây thơ… Giết!" này thì đã hiểu ngay cái con mèo quỷ quái này đang tròn mắt chu môi giả ngây thơ.

Biết hành động lúc này của Tom Cruise, Tiêu Phàm thở dài ngán ngẩm. Lại là cái kỹ năng vô dụng này.

"Haizz, bây giờ là thời đại nào rồi chứ, cái loại kỹ năng giả ngây thơ này còn có hiệu quả sao? Đúng không, Reginald?"

Giọng nói rơi vào trong không trung, không gian bỗng trở nên tĩnh lặng, không ai trả lời.

“Reginald?”

…

Tiêu Phàm cảm thấy hơi kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn Reginald.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn thì Tiêu Phàm suýt chút nữa bị hình ảnh trước mặt dọa cho nhảy dựng.

Chuyện gì thế này? Con vượn đang đỏ mặt trước mặt hắn chui ở đâu ra thế?

Con mẹ nó! Chẳng lẽ cái kỹ năng vô dụng [Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo - Giả Ngây Thơ… Giết!] của Tom Cruise thật sự có tác dụng sao? Không phải chứ? Một người đàn ông vô cùng chính trực như Reginald mà lại mê mẩn cái kiểu này sao?

…

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, Tiêu Phàm đã xem cái kỹ năng thiên phú duy nhất [Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo - Giả Ngây Thơ… Giết!] này của Tom Cruise chính là một kỹ năng vô dụng chính hiệu, bởi đây chính là cái kỹ năng vô dụng nhất mà hắn gặp từ trước tới giờ.

Nhưng mà sau này Tiêu Phàm mới biết, trong trò chơi này, ngoài hắn và một người khác có thể miễn nhiễm cái kỹ năng này ra thì tất cả mọi người đều bị trúng chiêu, nhưng mà chuyện này nói sau.

…

Chỉ là vào lúc này, không ai có thể trả lời được câu hỏi trong lòng này của hắn, còn gương mặt của hắn lại đột nhiên hứng một cước.

Nhân lúc Reginald đang bị [Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo - Giả Ngây Thơ… Giết!] mê hoặc, Tom Cruise nhảy ra khỏi đỉnh đầu Tiêu Phàm, cái chân đệm mềm mại đạp thẳng vào mặt hắn một cước!

Lỗ mũi của Tiêu Phàm đột nhiên bị Tom Cruise biến thành bàn đạp. Lúc này, con mèo đó mượn lực từ cú đạp kia nhảy lên trời cao, lộn nhào trên không trung vài lần rồi mượn trọng lực rơi xuống, mũi kiếm nhỏ, nhọn, đáng yêu đâm về phía Reginald!

Thanh kiếm Tây Dương mini trong tay Tom Cruise đâm thẳng vào đầu Reginald vô cùng dứt khoát…

Không thể không nói, POSE lúc này mà Tom Cruise thể hiện quả thật cũng khá đẹp trai, chỉ là…

"Ha ha, Mệnh Phàm, con sủng vật này của cậu thật đáng yêu, nó đang chơi đùa với tôi sao?"

Reginald thấy sau gáy hơi ngứa, bàn tay lớn gãi nhẹ một cái, Tom Cruise lập tức bị anh ta xách tới trước mặt.

Tiêu Phàm cảm thấy chóp mũi hơi ê ẩm, hung dữ nhìn Tom Cruise đang nằm trong tay Reginald một cái.

Vừa rồi Tom Cruise làm cũng không tồi lắm. Chỉ tiếc, nó mới chỉ là con mèo cấp 1 thôi, còn Reginald đã đạt tới cấp 32, cao hơn chủ nhân của nó là Tiêu Phàm đây một cấp đấy.

Tuy nói "Tân Sinh" là một thế giới game, nhưng mà nó lại được thiết kế rất gần với cuộc sống thực tế. Nhưng nếu một con mèo cấp 1 như Tom Cruise có thể chém chết Reginald cấp 32 chỉ trong một chiêu thì những người chơi ngoài kia còn tu luyện để tăng cấp làm gì nữa chứ? Trực tiếp dùng cấp 1 tung hoành trong thế giới game không phải tốt hơn sao?

Vì vậy từ sự chênh lệch quá lớn về cấp bậc, đòn tấn công của Tom Cruise cũng chẳng khiến cho Reginald chịu chút tổn thương nào hay đúng hơn là chỉ gãi ngứa cho anh ta. Dù sao hệ thống cũng chỉ nhìn bề ngoài của lần tấn công này đã thành công nên giảm lượng HP của Reginald 1% mà thôi.

Tiêu Phàm chỉ lo sau khi bị Tom Cruise tấn công thì anh ta sẽ quay sang cho con mèo đó một trận nhừ tử thôi, nhưng mà, có lẽ hắn lo lắng quá rồi…

“Ha ha ha, con mèo nhỏ này thật đáng yêu, xem ra nó rất thích tôi, vừa rồi còn nhảy lên đầu tôi đấy…” Reginald dùng bàn tay to lớn của anh ta vuốt ve bộ lông mềm mại của Tom Cruise, còn Tom Cruise lại bực bội trợn mắt nhìn anh ta.

Tiêu Phàm nhìn ảnh tượng này thì thầm than một tiếng. Thần kinh của con vượn này cũng quá thô rồi đấy, con mắt nào của anh ta nhìn thấy Tom Cruise thích anh ta hả? Vừa rồi rõ ràng nó đang tấn công anh ta đấy hiểu không hả!

Trong lúc Reginald nói chuyện, Tom Cruise nhảy ra khỏi bàn tay của Reginald. Nó biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì hình ảnh oai phong lẫm liệt nó vẫn luôn thể hiện trước Irina chỉ sợ sẽ mất hết.

Trong khoảnh khắc, Tom Cruise đang đứng trước mặt Reginald đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Đây là kỹ năng bí mật mà Tom Cruise mới lĩnh ngộ được: [Miêu Chi Đóa Miêu Miêu]!

Gương mặt Reginald vốn còn rất ung dung thoải mái đột nhiên trở nên trắng bệch, da gà nổi đầy khắp người.

Lúc Tom Cruise xuất hiện trở lại thì nó lại đứng trên bả vai của Reginald, thanh kiếm Tây Dương mini kề sát cổ hắt, ánh mắt nó vô cùng sắc bén.

“Đây chính là sự khác biệt thực lực giữa ta và ngươi. Ta có thể im lặng không một tiếng động chém ngươi thành hai khúc. Vì vậy nếu ta thật sự ra tay thì quả thật chẳng khác nào đang bắt nạt ngươi. Người bạn Mệnh Phàm của ta đang muốn so tài cao thấp với ngươi, vậy ta sẽ không nhúng tay vào nữa, các ngươi đánh đi… Meo…”

Nói xong, Tom Cruise nhảy xuống khỏi bả vai của Reginald, để lại cho người phía sau bóng lưng cô đơn của một cao thủ…

Diễn xong, Tom Cruise thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng nó tự biết nó không đánh lại cái con vượn to xác kia, nó chỉ muốn tạo hình ảnh cao thủ trước

mặt Irina mà thôi. Không thể không nói, trong chuyện cố chấp giả làm một cao thủ này, Tom Cruise quả thật rất giống Tiêu Phàm.

Vì vậy lúc này, sau khi diễn mình thành một cao thủ xong rồi, Tom Cruise rất không nghĩa khí đẩy mọi rắc rối lên cho Tiêu Phàm.

…

Chương 365: Bẫy Chủ Nhân

Chương 365: Bẫy Chủ Nhân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù từ dáng vẻ tới giọng nói của Tom Cruise đều rất thong dong, bình tĩnh, nhưng Tiêu Phàm hiểu quá rõ cái con mèo này. Đòn tấn công vừa rồi của nó cũng chẳng khác nào chọc lét Reginald, thế mà nó cũng dám nói khoác là có thể giết chết Reginald trong chớp mắt.

Nhưng Reginald lại không biết chuyện đó, anh ta chỉ cảm thấy vừa rồi cả người con mèo kia tỏa ra sát khí vô cùng nồng nặc. Anh ta cảm thấy Tiêu Phàm cố ý phái cái con "thần sủng" đáng yêu này ra ra oai phủ đầu với anh ta, khiêu khích anh ta là chắc chắn hắn có thể đánh bại anh ta. Vốn còn hơi khinh thường Tiêu Phàm đột nhiên khí thế chiến đấu của Reginald sôi trào…

"Được, Mệnh Phàm, không tồi. Nếu cậu đã muốn ra tay trước ra oai phủ đầu với tôi thì tôi cũng nên để cậu nhìn rõ thực lực của mình!"

Đầu óc Tiêu Phàm hoàn toàn không phản ứng kịp, hắn không hiểu tại sao Reignald đột nhiên tràn trề khí thế chiến đấu như vậy. Nếu bọn họ nhất định phải đánh một trận thì nhanh chóng xử lý cho xong đi, dù sao sớm muộn gì hai người bọn họ cũng phải đánh một trận.

Nhưng nhìn khí thế bây giờ của Reginald, Tiêu Phàm sợ hết hồn!

What? Thuật ảnh phân thân?

Con bà nó! Không phải đây là cái kỹ năng mà vừa rồi "Sharingan" của hắn không nhìn thấy thông tin gì trong thông tin nhân vật của con vượn này đấy chứ?

Tiêu Phàm tin chắc trong những thông tin mà vừa rồi [Con Mắt Ác Ma] của hắn lấy được thì ngoài [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] và một kỹ năng chiến đấu tự lĩnh ngộ [Phách Sơn Đoạn Nhạc] ra thì Reginald cũng chỉ còn một kỹ năng chiến đấu thông thường thôi.

Bây giờ khí thế chiến đấu của anh ta đột nhiên dâng trào, sau lưng đột nhiên anh ta xuất hiện một bóng đen giống y hệt anh ta khiến Tiêu Phàm không kịp phản ứng, bị dọa tới hét lên.

"Thuật ảnh phân thân?"

Từ cơ thể của người chơi tách ra thành hai bản sao khác nhau thì không phải thuật ảnh phân thân của "Naruto" thì là cái gì?

Nhưng nghe tiếng hét của Tiêu Phàm thì Reginald vốn đang tràn trề khí thế chiến đấu lại đột nhiên dừng lại, vẻ mặt hơi kỳ quái.

Mà đám người của công hội Chiến Binh đang xem trận đấu cũng dừng những việc đang làm lại, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Còn đám người Long Hổ Bang thì lại không thèm để ý cười phá lên. Nghe thấy tiếng cười của bọn họ, không hiểu sao Tiểu Miêu cũng cảm thấy buồn cười, không nhịn được bật cười một tiếng, nhưng trong lòng lại thầm mắng "Lick King" Mệnh Phàm này đúng là một tên vô lại, quá đáng thật.

Tiểu Miêu cảm thấy bây giờ cô ta cũng được xem là một thành viên của công hội Chiến Binh nên cười cũng không ổn lắm. Nhưng khi cô ta nhìn về phía chiến trường thì chỉ có thể lấy tay bụm chặt miệng, cố gắng kiềm chế tiếng cười sắp bật ra ngoài.

Ngay cả Quân Sư Xấu Bụng cung không còn cái dáng vẻ buồn rầu như lúc nãy nữa mà hét lớn cổ vũ cho Tiêu Phàm: "Mệnh Phàm, làm tốt lắm. Hét một tiếng đã dâng cao khí thế của Long Hổ Bang chúng ta rồi!"

…

Đám khán giả vây xem đột nhiên trở nên náo nhiệt khiến đầu óc Tiêu Phàm không phản ứng kịp, Reginald thi triển một kỹ năng giống như "Thuật ảnh phân thân" nên hắn kinh ngạc chút thôi, sao không khí trong chiến trường lại đột nhiên thay đổi vậy chứ?

Tiêu Phàm cảm thấy khó hiểu quay sang nhìn lại Reginald. Tuy hình dáng của bản sao mà Reginald tạo ra này không khác với người thật lắm, nhưng gương mặt của nó lại rất xấu xí, vô cùng khó coi.

Ừm, nhưng mà đúng là gương mặt quả thật rất giống người thật. Lỗ mũi này, đôi mắt này chẳng khác nào là tượng tạc của Reginald, nhưng mà sao cơ thể lại có sự khác biệt lớn như vậy nhỉ?

…

Cẩn thận quan sát cái phân thân sau lưng Reginald, trong lòng Tiêu Phàm đột nhiên run lên, chẳng lẽ…

"Ha ha, xin lỗi nhé, vừa rồi tôi lo lắng quá nên hoa mắt." Tiêu Phàm gãi gãi đầu, lúng túng cười.

"Thật sự tôi không cố ý đâu, thật sự là hoa mắt, hoa mắt đấy… ha ha…"

Nhưng dù hắn giải thích thế nào thì vẻ mặt của Reginald vẫn như sấm vang chớp giật, ánh mắt anh ta hoàn toàn không tin.

…

Vừa rồi không phải Reginald sử dụng "Thuật ảnh phân thân" hay gì cả, vì rõ ràng anh ta hoàn toàn không biết nhẫn thuật là gì.

Chỉ là anh ta nhìn thấy con sủng vật của Tiêu Phàm ra oai phủ đầu với mình nên cũng gọi con sủng vật của mình đi ra. Anh ta cảm thấy đấu 1vs1 thì sử dụng sủng vật cũng không được coi là phạm quy. Sủng vật cũng được xem là một dạng thực lực của người chơi, vì vậy lúc nãy khi Tom Cruise ra tay, anh ta cũng không có ý kiến gì.

Nhưng anh ta hoàn toàn không nghĩ cái tên "Lick King" Mệnh Phàm này lại là kẻ vô sỉ như vậy. Tuy hình dáng bên ngoài của anh ta cũng hơi giống một con vượn, nhưng sao cái tên kia có thể nói hành động triệu hồi Vượn Man Lực của anh ta là "Thuật ảnh phân thân" chứ! Đúng là quá đáng mà!

…

"Người anh em Reginald à, thật sự tôi không cố ý mà. Vừa rồi tôi còn tưởng anh sử dụng kỹ năng nào đó, không ngờ nó lại là bạn của anh. A không không không! Lúc nãy tôi vào sân thì quá lo lắng nên mới nhìn nhầm, là tôi lỡ lời, nó là sủng vật của anh…"

Tiêu Phàm vô cùng hối hận, hắn nên nghĩ ra từ sớm mới phải. Hội trưởng của Long Hổ Bang Thái Thập Tam cũng có một con sủng vật Hổ Răng Kiếm đó thôi, thì sao hội trưởng của công hội Chiến Binh Reginald này lại không thể có một con sủng vật chứ? Nhưng chuyện này cũng quá trùng hợp rồi, sao sủng vật của anh ta lại là một con vượn chứ? Nếu chỉ nhìn thoáng qua thì đúng là có thể bị nhầm thành bản COSPLAY của anh ta…

…

Reginald nhìn người đang Mệnh Phàm đang hoảng hốt trước mặt mình.

Trong lòng thầm nói, mọi người đều nói cái tên "Lick King" Mệnh Phàm này thích nhất là diễn kịch, hôm nay nhìn thấy, đúng là danh bất hư truyền.

Reginald quyết định không để ý tới chuyện bị Tiêu Phàm chế nhạo lần này. Đương nhiên, lát nữa lúc ra tay, anh ta sẽ tăng thêm một ít lực.

Nghĩ tới đây, Reginald siết chặt quả đấm của mình.

"Được rồi, tôi cũng gọi sủng vật Vượn Man Lực tới rồi, bây giờ cậu có thể gọi cả "thần sủng" của mình ra đánh 2vs2." Reginald nói với Tiêu Phàm, nói xong lại nhìn Tom Cruise đang đứng bên cạnh một cái.

"Thần sủng" của hắn? Reginald à, anh đang nói gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu gì vậy, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi có "thần sủng" hả?

Tiêu Phàm nghe Reginald nói xong thì vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, đang định nói như vậy là không công bằng, không ngờ lại có kẻ đi trước hắn một bước.

“Con vượn to xác kia, không ngờ nhìn ngươi vụng về như vậy mà cũng rất có mắt nhìn, còn có thể nhìn ra bổn soái mèo là “thần sủng”. Nhưng nếu ta ra tay trong trận chiến lần này thì kết quả cũng không có gì đáng nói, vì ngươi và sủng vật của ngươi hợp lại cũng không phải là đối thủ của ta. Hơn nữa, ta cảm thấy dù ngươi và sủng vật của ngươi cũng không thể đánh lại cái tên người hầu Mệnh Phàm này của ta, sao ta còn phải ra tay chứ. Còn nữa, Mệnh Phàm cũng nói chuyện đánh bại các ngươi thì mình hắn là đủ, ta không nên ra tay kẻo bẩn tay! Meo…!”

Tom Cruise vòng tay trước ngực, đôi mắt đầy khinh thường nhìn Reginald, vô cùng có phong phạm của một cao thủ.

“Mệnh Phàm, cậu không hổ là một cao thủ trong trò chơi. Không ngờ cậu lại tự tin như vậy, có can đảm một mình đối chiến với tôi và sủng vật của tôi. Nếu đã vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa, tôi sẽ dùng thực lực của mình khiêu chiến “thần sủng” của cậu!”

Reginald nghe Tom Cruise nói chỉ cần một mình Mệnh Phàm đã đủ đánh bại cả anh ta và sủng vật của anh ta thì lập tức cảm thấy Tiêu Phàm xem thường thực lực của anh ta. Chiến ý trong lòng lại bị thổi bùng lên lần nữa. Đối với kiểu khiêu khích thế này của đối thủ, từ trước tới nay Reginald hoàn toàn không muốn lãng phí nước bọt, anh ta thích dùng quả đấm nói chuyện hơn.

Reginald không nói thêm câu nào nữa, cùng vượn Man Lực đánh thẳng về phía Tiêu Phàm…

…

Này này này! Anh nghe thấy tôi muốn 1vs2 lúc nào hả? Đừng kích động như vậy! Con mèo đáng chết, dám bẫy hắn!

Nhìn Reginald vô cùng tức giận vọt về phía mình, trong lòng gào thét.

…

Tom Cruise thì lại khác, thấy Reginald không đếm xỉa tới nó nữa thì thầm vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Chương 366: Cao Thủ Kiếm Đạo

Chương 366: Cao Thủ Kiếm Đạo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đột nhiên bị hai con vượn to xác nhìn chằm chằm như vậy, đúng là dọa bổn soái mèo chết khiếp mà. Cũng may đầu óc của mấy con sinh vật cấp thấp như đám vượn và con người này đều không tốt, mấy câu nói của nó đã xoay đám người này như chong chóng rồi.

Bây giờ chắc chắn hình ảnh của nó trong mắt Irina cũng sáng thêm không ít. Chuyện diễn giả thành cao thủ này cũng thật tốn sức mà.

Không được, giờ nơi này hoàn toàn không an toàn. Nó cảm giác hai cái con vượn to xác kia vẫn còn để ý tới nó, nó phải tìm một nơi an toàn hơn để tránh đi mới được.

…

Vì vậy người ta chỉ thấy một con mèo nằm trên thảo nguyên đầy cỏ, vô cùng thoải mái ngắm nhìn hai con vượn cấp thấp đuổi theo một con người cấp thấp…

Đối với chuyện hãm hại Tiêu Phàm này, Tom Cruise không hề có chút áp lực nào, ngược lại nó vô cùng thích ý nằm trong lồng ngực của Thái Thập Tam nhìn nhìn trận hỗn giữa Tiêu Phàm với Reginald và Man Lực Viên.

“Tiểu Man, xử lí hắn cùng với ta!” Reginald hô lớn với thú cưng Man Lực Viên của mình.

“Gào.” Nghe được chỉ huy của Reginald, Man Lực Viên hưng phấn đấm đấm lồng ngực của nó, liên tục kêu gào, sau đó dùng sức khươ nắm đấm của mình thẳng về phía Tiêu Phàm!

“Bùm!”

Một tiếng nổ khiến chiến trường chấn động một hồi.

Tiêu Phàm linh hoạt tránh khỏi cú đấm của Man Lực Viên, nhưng vị trí hắn vốn đứng lại phải chịu trận, mặt cỏ vốn dĩ xanh biếc lại bị Man Lực Viên nhấc lên một mảng, cây cỏ bay tán loạn theo chiều gió, mà trên mặt đất, một vùng đất vàng chói mắt lại bị sức mạnh to lớn của Man Lực Viên đập vỡ, lộ vẻ xấu xí mà hung tợn.

Tom Cruise dùng móng vuốt nhỏ của nó ôm mặt, xuyên qua đầu nói tay nhìn về phía chiến trường, nó ra vẻ bình tĩnh lại hơi xem thương nói: “Hừ! Tinh tinh đúng là một loại vật thô bỉ. — Meow!”

Sau đó Tom Cruise lại vỗ vỗ ngực chính mình, mặt tỏ vẻ nghĩ lại là thấy sợ: “May mà mèo đây cơ trí, nếu không ở cùng tên ngốc Mệnh Phàm kia là thảm rồi — Meow.”

…

Mà tên ngốc trong miệng Tom Cruise hiện tại quả thực có chút chật vật, vốn chỉ cần đối phó với một tên Reginald thôi Tiêu Phàm đã cảm thấy khó giải quyết rồi, mà hiện tại Tiêu Phàm lại đối diện với thêm một con nữa…

[Tên thú cưng: Tiểu Man]

[Thú cưng thuộc về: Reginald]

[Cấp bậc của thú cưng: 25]

[Giống thú cưng: Man Lực Viên]

[Phẩm chất thú cưng: Hiếm]

Thiên phú chủng tộc:

[Cự Lực]

[Hiệu quả: Man Lực Viên khi tấn công sẽ dồn vào sức mạnh rất lớn, phạm vi lớn sẽ tăng lên lực tấn công của bản thân]

[Ghi chú: Man Lực Viên vốn dĩ được gọi là Man Lực Viên chính là bởi vì ngay từ khi còn nhỏ chúng đã vô cùng lớn, có được sức mạnh không gì sánh bằng]

[Loại thiên phú: Bị động]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Mãnh Kích]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Đánh mạnh về phía mục tiêu, tạo thành thương tổn lớn với mục tiêu, có tỉ lệ nhất định tiêu diệt hoàn toàn mục tiêu, thời gian làm lạnh 5 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: 10 điểm thể lực]

[Điều kiện lĩnh ngộ: Có được thiên thú "Cự Lực"]

[Ghi chú: Tinh tinh thích nhất là nói chuyện bằng nắm đấm! Gào gào gào.]

[Tên kỹ năng: Chiến Ý Gào Thét]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiểu quả: Gào thét phẫn nộ ra bốn phía, khiến không gian bị chấn động, ảnh hưởng biên độ nhỏ đến hành động của những kẻ địch ở xung quanh, trên phạm vi rộng tăng lên lực tấn công của bản thân, thời gian làm lạnh 10 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: 50 điểm thể lực]

[Ghi chú: Gào gào gào! Ngươi vẫn có thể nghe được tiếng nói của ta sao?]

…

Từ khi có Con Mắt Ác Ma, Tiêu Phàm đã hình thành thói quen quan sát trước khi chiến đấu, để bảo đảm an toàn tính mạng, ngay cả tinh tinh Tiêu Phàm cũng phải giám sát, không thể bỏ qua.

Vậy mà Man Lực Viên của Reginald lại là vật nuôi có phẩm chất hiếm, nhìn thấy bộ dáng hung ác này của nó, Tiêu Phàm còn tưởng rằng nó ít nhất cũng phải là phẩm chất sử thi cơ.

Nhưng Man Lực Viên chỉ thấp hơn Tiêu Phàm 6 cấp, đây đúng là một phiền phức lớn!

Nếu nó giống như tên ham ăn biếng làm Tom Cruise bên cạnh mình chỉ có cấp 1 thì thật là tốt biết bao, nếu như vậy, Tiêu Phàm chỉ cần một cái tát là có thể tát chết luôn con tinh tinh này.

Man Lực Viên cấp 26 trong mắt Tiêu Phàm như một boss dã ngoại hơi mạnh một chút, nếu như chỉ có một mình nó cũng không thể tạo ra nổi bao nhiêu uy hiếp với Tiêu Phàm, nhưng cố tình bên cạnh nó lại còn có một người anh em lớn bộ dáng y chang nó là Reginald, vậy thì tình hình sẽ khác đi.

Tiêu Phàm vừa phải ứng đối với sự tấn công mạnh mẽ từ Man Lực Viên, lại vừa phải cẩn thận cảnh giác với Reginald, Tiêu Phàm cảm thấy có phần khổ sở không nói nên lời, hai bên tay hắn đều đã cầm kiếm, vừa lùi vừa chống đỡ, nhưng bước chân hắn lại vẫn gọn gàng dứt khoát, không có chút lộn xộn nào…

Reginald thấy Tiêu Phàm không hề hoảng loạn khi đối mặt với sự tấn công mạnh mẽ của mình và Man Lực Viên, trong lòng thầm than, Lich King quả thật là quá đỉnh,

Dưới sự tấn công của mình và Tiểu Man, hắn vẫn có thể chịu đựng được mà không phái thú cưng của mình ra trợ giúp, thật sự rất giỏi, có điều anh cho rằng tôi với Tiểu Man dễ đối phó như vậy hay sao?

Reginald nắm chặt thanh kiếm lớn trong tay mình chém về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nhìn thấy Reginald đang đánh về phía mình liền vội vàng chuyển hướng kiếm trong tay đón nhận.

Keng!

Âm thanh kim loại khẽ vang lên, thanh kiếm lớn của Reginald đánhb vào thanh trường kiếm của Tiêu Phàm.

Reginald nở nụ cười, bởi vì chỉ cần vũ khí của Tiêu Phàm tiếp xúc với vũ khí của mình, hẳn là anh ta có thể giở lại mánh cũ, giống như khi đối phó với Thái Thập Tam mà thi triển tuyệt kỹ Tá Lực Chước Giới của anh ta.

Chỉ là ngay sau đó, nụ cười của Reginald liền vụt tắt…

Sau khi Tiêu Phàm chống đỡ sự công kích của mình, Reginald không hề thi triển tuyệt kỹ mà anh ta thạo nhất Tá Lực Chước Giới mà lại trực tiếp thu hồi lại kiếm của mình, lùi từng bước về phía sau, cũng có ý bảo Man Lực Viên lùi lại.

Sau đó Reginald cảnh giác nhìn Tiêu Phàm, biểu tình có phần ngưng trọng.

Tiêu Phàm không hiểu Reginald đang làm cái quỷ gì, bỗng nhiên dừng lại đợt tấn công mãnh liệt, có điều cũng đúng lúc Tiêu Phàm có thể có thời gian tạm nghỉ, điều chỉnh lại trạng thái một lúc.

…

Vừa rồi Reginald không sử dụng thủ pháp Tá Lực của để đánh bay vũ khí của Tiêu Phàm, không phải là bởi vì anh ta bỗng nhiên thay đổi chủ ý, mà là anh ta không thể sử dụng được kỹ năng.

Khi Reginald bắt đầu, anh ta thấy kiếm pháp của Tiêu Phàm cũng chỉ bình thường mà thôi, vót chém bổ chọc đều là bộ dáng rất bình thường, không có chút đặc sắc nào cả, anh ta nghĩ Tiêu Phàm chỉ là một người chơi bình thường trong trò chơi, cũng không hiểu được cách chiếm ưu thế bằng kỹ xảo khi chiến đấu trong hiện thực.

Nhưng trong khoảnh khắc kiếm của anh ta tiếp xúc với trường kiếm của Tiêu Phàm, anh ta biết rằng suy nghĩ của mình đã sai rồi, hơn nữa còn là quá sai, anh ta đã vô cùng coi nhẹ kỹ xảo đánh nhau của Tiêu Phàm!

Kỹ xảo Tá Lực của Reginald cần phải cảm nhận được phương hướng sử dụng lực của đối phương khi hai vũ khí tiếp xúc với nhau, thông qua phán đoán của bản thân mình mà tiến hành việc lợi dụng, thay đổi góc lệch của vũ khí của mình để chỉ dẫn sức mạnh truyền vào của đối phương, phương hướng và sức mạnh của người sử dụng lực mâu thuẫn với nhau, lại thông qua chấn động tần số cao với biên độ nhỏ khiến cho vũ khí của đối phương rời khỏi tay…

Trên lý thuyết khi vũ khí của hai bên tiếp xúc với nhau, Reginald đã nắm được mấu chốt để phản chế, nhưng ngay khi Reginald định dùng tuyệt kỹ sở trường của anh ta, anh ta lại gặp phải một tình huống chưa từng gặp bao giờ…

Reginald cảm nhận được khi Tiêu Phàm chống đỡ lại công kích của anh ta, không hề có góc độ thiên hướng rõ ràng, mà chỉ có địch ý rõ rệt.

Không có khuynh hướng của góc độ, Reginald sẽ không thể lợi dụng được để chỉ dẫn, tự nhiên sẽ không thi triển được tuyệt kỹ sở trường của mình.

Khi anh ta rèn luyện bên trong quân đội, Reginald đã từng gặp qua rất nhiều cao thủ đấm bốc, nhưng lại chưa từng gặp ai có thể cân bằng lực đạo ở mức hoàn hảo như thế này, để có thể cân bằng như vậy cần phải vô cùng tập trung, mà sự tập trung này lại có vẻ đáng sợ.

Chương 367: Nguy Hiểm

Chương 367: Nguy Hiểm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cản địch chính là cản địch, tấn công chính là tấn công, hắn không hề để thừa một chút sức lực nào để dừng lại, đây hoàn toàn không giống như

chuyện mà con người có thể làm được, tựa như hiện tại tên Mệnh Phàm này có thể sử dụng được thủ pháp của thần tiên.

Cho nên lúc này Reginald lặng lẽ cho Tiêu Phàm một cái định nghĩa ở trong lòng, người này không phải người bình thường, mà là một cao thủ kiếm đạo chân chính!

Trong mắt những người bình thường, thanh kiếm mà Tiêu Phàm sử dụng không có điểm gì đặc biệt, trông nó có vẻ đơn giản và bình thường. Nếu như phải nói ra một ưu điểm nào đấy thì chỉ có thể là nhìn qua rất thuận mắt mà thôi.

Sao lại nói là thuận mắt? Bởi vì lúc Tiêu Phàm múa kiếm trông rất lưu loát, trôi chảy mượt mà, không ngừng lại chút nào.

Mà sự lưu loát trong chiêu kiếm này của Tiêu Phàm lại bị Reginald tưởng lầm rằng đây là [Phản phác quy chân].

Đương nhiên cảnh giới kiếm thuật [Phản phác quy chân] này chỉ có tông sư kiếm thuật ngoài đời thật mới làm được thôi.

Cho nên trong lòng Reginald đã dành cho Tiêu Phàm một danh xưng: cao thủ kiếm đạo!

…

Cao thủ kiếm đạo?

Tiêu Phàm đâu tính là cao thủ kiếm đạo gì đâu.

Tiêu Phàm chỉ là một người bình thường theo học kiếm pháp Thục Sơn trên Matchstick Men trong điện thoại "Đại đậu 4".

Nhưng cũng có thể vì các chiêu thức kiếm thuật của Tiêu Phàm xuất thân từ Thục Sơn nên chúng mới có thể trở nên không giống người thường ở trong mắt người quen đánh đấm kịch liệt như Reginald.

Kiếm pháp Thục Sơn vốn không phải là kiếm kĩ thuộc loại phàm trần, Reginald so sánh giữa đánh vật đời thường với kiếm pháp Thục Sơn, đương

nhiên là cách xa một trời một vực.

Hơn nữa lịch sử của kiếm pháp Thục Sơn đã lâu rồi, trải qua thời gian tích lũy lắng đọng lại, tinh hoa ẩn trong đó không thể tưởng tượng được.

Nếu không sao có thể nói học được một chút tuyệt kĩ Thục Sơn đã có thể ngạo mạn trong võ lâm, học được một nửa thì có thể tung hoành tam giới.

Kỹ xảo giảm lực tước vũ khí của Reginald cần phải tìm được phương hướng dùn lực của kẻ địch. Bản chất quan trọng nhất là nắm bắt được sơ hở của địch trong chiến đấu.

Mà các tiền bối phải Thục Sơn đã loại bỏ được những sơ hở cấp thấp này của kiếm pháp Thục Sơn trong qua trình nghiện cứu cải tiến.

Hơn nữa cho dù kiếm pháp Thục Sơn có tồn tại sơ hở thật đi chăng nữa thì ánh mắt của người theo kiểu chiến đấu đánh vật như Reginald chẳng thể nhận ra được.

Cho nên kiếm pharp mà Tiêu Phàm sử dụng trở nên có vẻ bất thường trong mắt vị "người trong nghề" Reginald này. Bởi vì nhìn qua cách chiến đấu của Tiêu Phàm rất bình thường, nhưng nếu bỏ công sức thường thức tinh tế thì sẽ nhận ra chúng quá hoàn hảo, giống như một thứ không tồn tại trong cuộc sống bình thường vậy.

….

Tiêu Phàm không biết tại sao Regianld lại đột nhiên dừng tay, hắn cũng không để ý tới việc này.

Nhìn vào cục diện hiện tại, Tiêu Phàm đang rơi vào một hoàn cảnh xấu.

Tuy rằng hắn có thể ung dung đối phó với đợt tấn công đầu tiên của Reginald, nhưng hiện tại bọn họ đang hai đánh một, nhiều tinh tinh có thể ức hiếp ít người. Tiêu Phàm vẫn cảm thấy đau đầu với cục diện này.

Cho nên Tiêu Phàm phải tìm cơ hội lần lượt đánh bại Man Lực Viên và Reginald. Mà Tiêu Phàm đã xác định được mục tiêu cần phải đánh bại đầu tiên…

Mục tiêu cần đánh bại đầu tiên là Man Lực Viên, nhất định phải là vược dã man.

Tuy rằng nếu trực tiếp lật đổ được Reginald thì cho dù Man Lực Viên còn sống cũng coi như Tiêu Phàm đã thắng trận đấu này rồi. Nhưng trong quá trình lật đổ Reginald coa quá nhiều nguy hiểm ẩn dấu.

Tiêu Phàm vẫn không quên kỹ năng [Cuồng chiến sĩ chi huyết] làm người khác lo lắng khi nhìn qua này.

Lúc lượng HP của Reginald giảm xuống dưới 50%, kỹ năng này sẽ tự động khởi động. Trừ phi là Tiêu Phàm có thể chắc chắn hạ được Reginald trong nháy mắt khi lượng HP của anh ta còn trên 50%, nếu không như vậy mà tiếp tục đánh thì tất nhiên [Cuồng chiến sĩ chi huyết] sẽ được khởi động.

Đương nhiên ý tưởng để Tiêu Phàm hạ được Reginald trong nháy mắt rất có chí khí, nhưng đương nhiên cũng không phù hợp với hiện thực.

Cho nên lúc này trong lòng Tiêu Phàm đã đưa ra quyết định. Trước tiên phải tìm cơ hội giết chết vật nuôi Man Lực Viên của Reginald rồi tiếp tục tập trung sức lực để thối phó với anh ta.

…

Trong lúc Tiêu Phàm đang tự hỏi kế hoạch tác chiến tiếp thao nên như thế nào thì Reginald lại không bỏ ra tâm tư để lo lắng chuyện này. Vì anh ta không phải kiểu người chơi như vậy.

Lúc mà Reginald vẫn trong bộ đội, anh ta chỉ được giáo dục không được lùi bước trước khó khăn, phải dũng cảm khiêu chiến, dũng cảm tiến lên. Cho nên khi Reginald phải đối mặt với kiếm thuật của Tiêu Phàm khiến anh ta không thể sử dụng tuyệt kỹ đáng vật cua bản thân cũng không hề phiền não. Anh ta chỉ ngạc nhiên một chút rồi thôi, điều chỉnh lại trạng thái của bản thân, bỏ qua ý tưởng sử dụng kỹ thuật đánh vật để đánh bại Tiêu Phàm, chuyển qua cách lấy cứng chọi cứng.

Đây không phải hiện thực, đây đang là trò chơi, ngoại trừ kỹ thuật đánh vật ra thì anh ta vẫn còn sử dụng được kỹ năng khác.

Reginald biết chuyện này.

Anh ta lấy lại sự tự tin một lần nữa rồi liều chết xông về phía Tiêu Phàm!

….

Dã man va chạm!

Reginald hiểu rất rõ ràng, lúc bắt đầu ra tay anh ta đã chọn sử dụng kỹ năng [Dã man va chạm] của chiến sĩ.

Nhưng sử dụng kỹ năng [Dã man va chạm] này lúc đánh PVP thật sự có quá nhiều mạo hiểm, giống như khi một phù thủy sử dụng [Lỏa thượng trì hoãn] vậy.

[Dã man va chạm] lấy tư thế trước nay chưa từng có lao về phía trước đẩy lùi kẻ địch, đồng thời gây ra thương tổn lớn cho đối phương.

Đây chính là kỹ năng dựa vào tốc độ nhanh của người chơi để va chạm vào kẻ địch. Bình thường sử dụng chúng tấn công liên tiếp sau khi tiếp cận được kẻ địch sẽ tốt hơn, vì như vậy có thể đảm bảo kỹ năng có thể đánh trúng mục tiêu.

Bây giờ Reginald sử dụng kỹ năng này thực sự rất mạo hiểm. Bởi vì khi khoảng cách giữa bản thân và kẻ địch quá xa mà sử dụng kỹ năng [Dã man va chạm] sẽ có tỷ lệ kẻ địch né được rất lớn. Mà sau khi né được, bản thân đang ở tư thế sử dụng [Dã man va chạm] sẽ lộ ra sơ hở, bị kẻ địch khống chế ngược lại.

…

Tuy rằng Tiêu Phàm vẫn đang tự hỏi nên chiến đấu như thế nào nhưng đồng thời hắn vẫn luôn cảnh giác từng cử động của Reginald. Tiêu Phàm nhìn thấy Reginald bỗng nhiên mạnh mẽ lao tới, lập tức phản ứng lại, bước chân chuyển động, thân hình nghiêng về một bên, nhanh chóng di chuyển vị trí né tránh anh ta.

Tiêu Phàm thầm nghĩ: con tinh tinh này mạnh vậy sao? Nhân lúc mình ngây ra nó lại lao về phía mình!

Trong lúc kỹ năng [Dã man va chạm] phát huy hiệu quả có thể giúp cho tốc độ xông về phía địch của người chơi tăng vọt. Nhưng dù như thế vẫn không đủ nhanh, mà ngược lại tốc độ chậm như vậy sẽ bị kẻ địch dễ dàng phản ứng lại. Đương nhiên Tiêu Phàm đang đối mặt với [Dã man va chạm] mà Reginald sử dụng cũng không ngoại lệ…

Tiêu Phàm cảm nhận được một cơn gió mạnh vừa lướt qua người hắn, sau đó thân hình của Reginald cũng nhanh chóng xoẹt qua cạnh người hắn.

Cơ hội tốt!

Tiêu Phàm đang định giơ tay lên phản công, chém Reginald theo thói quen nhưng bỗng nhiên hắn phát hiện một bóng đen xuất hiện trước mặt hắn.

Man Lực Viên!

Cái tên này xuất hiện phía trước mình từ khi nào vậy?

Tiêu Phàm nhìn thấy Man Lực Viên xuất hiện thì nhanh chóng thu tay lại, đặt kiếm chắn trước ngực.

Nhưng lúc này Man Lực Viên cũng không vung nắm đấm của nó lên, mà nó há miệng thật lớn, gầm lớn về phía Tiêu Phàm: “Gào”

Tuyệt kỹ [Chiến ý gào thét] của Man Lực Viên!

Man Lực Viên sử dụng [Chiến ý gào thét] có thể dùng tiếng gào thét của bản thân để gây ảnh hưởng nhỏ lên hành động của kẻ địch xung quanh, đồng thời tăng mạnh lực tấn công của bản thân.

Mà hiện tại rõ ràng Man Lực Viên sử dụng chiêu thức này với Tiêu Phàm không phải là để tăng phạm vi tấn công của nó mà là để làm ảnh hưởng đến hoạt động của Tiêu Phàm!

Tuy trong phần giới thiệu viết là hiệu quả của kỹ năng [Chiến ý gào thét] gây ảnh hưởng nhỏ lên hành động của kẻ địch nhưng thật ra cũng không hẳn là nhỏ. Bởi vì trò chơi bây giờ không giống với trước kia, có rất nhiều kỹ năng không thể chỉ xem phần giới thiệu mà còn phải liên hệ đến hiệu quả thực tế.

Chương 368: Giết Ngược Lại

Chương 368: Giết Ngược Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà hiện tại, lần này Man Lực Viên sử dụng tuyệt kỹ này rất bất ngờ, thời cơ cũng vô cùng hoàn hảo, Tiêu Phàm cảm nhận được từng trận khí mãnh liệt thổi tới chỗ hắn. Hắn cảm thấy lỗ tai của bản thân kêu ong ong lên, sắp bị con tinh tinh trước mắt này hét đến điếc mất rồi.

Thính giác của Tiêu Phàm bị ảnh hưởng tạm thời khiến cho khả năng cảm nhận xung quanh của hắn cũng giảm xuống rất nhiều, ngay cả lúc này có người đánh úp phía sau hắn hắn cũng không nhận ra…

Sau khi Tiêu Phàm phải đón nhận ảnh hưởng từ kỹ năng [Chiến Y Gào Thét] của Man Lực Viên ở cự li gần, [Dã Man Công Kích] vốn đang hướng về phía về Reginald vừa điều chỉnh xong đã chuyển hướng đi, sau đó đó Reginald nhanh chóng tiến về phía Tiêu Phàm, hai tay cầm chặt trường kiếm đứng phía sau Tiêu Phàm, anh ta cầm kiếm dần dần nâng cao lên, sử dụng đoạn cuối chuôi kiếm nện thật mạnh xuống gáy Tiêu Phàm!

Đúng vậy! Là đoạn cuối chuôi kiếm!

Bởi vì Reginald phải sử dụng kỹ năng [Thuẫn Kích]

[Thuẫn Kích], kỹ năng này có thể giúp người sử dụng có thể dùng tấm khiên chắn đánh mạnh về phía kẻ địch tạo thành choáng váng. Nhưng không phải tất cả những người chơi chức nghiệp chiến sĩ khác trong trò chơi đều thích cầm khư khư loại vũ khí phòng ngự như tấm khiên ở trong tay. Sau khi đã trải qua kinh nghiệm của những người chơi mới phát hiện, kỹ năng [Thuẫn Kích] này quả thật mà nói hẳn nên có tên là [“Độn” Kích]. Bởi lẽ ngoại trừ việc sử dụng vũ khí tấm khiên thì sử dụng vũ khí loại “đần” cũng có thể thông qua kỹ năng [Thuẫn Kích] mà tạo ra hiệu quả gây choáng, nhưng mà vũ khí tinh duệ lại không sử dụng được.

Cho nên khi sử dụng chiêu [Thuẫn Kích] để đánh ngất Tiêu Phàm, Reginald đã lựa chọn sử dụng chuôi kiếm của thanh cự kiếm để thực hiện.

Lúc này Tiêu Phàm bị tiếng rống của Man Lực Viên làm cho ù tai, vô cùng thiếu nhạy bén, chỉ lo đề phòng con Man Lực Viên đen nhánh đứng trước mặt mình, sao có thể phát hiện ra được lúc này sau lưng mình có nguy hiểm đang tập kích?

Đám người Thái Thập Tam nhìn thấy Tiêu Phàm bị Reginald đánh lén liền vội vàng hét lên nhắc nhở, có điều lúc này thính lực của Tiêu Phàm đã chẳng khác nào người điếc rồi, muốn Tiêu Phàm nghe được những gì bọn họ đang nói quả thực còn khó hơn cả lên trời.

Cho nên Tiêu Phàm thê thảm rồi…

Chuôi kiếm của Reginald hung hăng đập vào gáy của Tiêu Phàm, một vòng nhang muỗi xuất hiện bên trên đỉnh đầu Tiêu Phàm, cứ như vậy Tiêu Phàm đã hôm mê bởi kỹ năng [Thuẫn Kích] của Reginald.

…

Reginald nhìn thấy [Thuẫn Kích] của mình đã thành công khiến Tiêu Phàm choáng váng, trong lòng anh ta cảm thấy vui vẻ, anh ta biết chiến thuật lần này của mình đã thành công rồi.

Đây là chiến thuật gọng kìm mà Reginald đã từng luyện tập thành thục với thú cưng Man Lực Viên của mình, gọi là “Man Lôi cùng đánh”.

Trước hết Reginald sử dụng [Dã Man Va Chạm] để ra tay, khiến cho lực chú ý của đối thủ tập trung hết vào một chiêu đó của Reginald, mà Man Lực Viên lợi dụng cơ hội để theo đuôi Reginald trong lúc va chạm, rồi bỗng nhiên xuất hiện khi [Dã Man Va Chạm] lướt qua đối thủ.

Sau khi Man Lực Viên xuất hiện, trực tiếp sử dụng [Chiến Ý Gào Thét] với kẻ địch ở cự li gần, cho dù kẻ địch có kịp thời phản ứng lại được để đề phòng Man Lực Viên vừa mới xuất hiện thì cũng không thể phòng bị được ảnh hưởng của [Chiến Ý Gào Thét] trong cự li gần, bởi vì sóng âm có thể xuyên qua mọi thứ.

Mà lúc này, Reginald kết thúc [Dã Man Công Kích] sẽ tiếp cận kẻ địch từ phía sau, nhanh chóng thi triển [Thuẫn Kích] khiến kẻ địch choáng váng.

Nhìn qua thì chiến thuật kết hợp này vô cùng đơn giản, nhưng nếu như chú ý kỹ, khi Reginald bắt đầu sử dụng [Dã Man Va Chạm] quả thực có thể khiến người khác không chú ý tới, nhưng để Man Lực Viên theo đuôi Reginald mà không bị phát hiện là điều khá khó nhằn. Có điều may mắn là Man Lực Viên đi theo sau Reginald, hai người có thể hình khá giống nhau, hơn nữa lông của Man Lực Viên lại là một màu đen thuần, như vậy dễ dàng khiến người khác tưởng nhầm thành đó là bóng của Reginald, nếu như Man Lực Viên đi sau lưng Tiểu Miêu, phỏng chừng không chỉ là không giấu được, hơn nữa còn trở thành một tên biến thái.

Mà [Chiến Ý Gào Thét] ở cự li gần mà Man Lực Viên sử dụng sau đó cũng chỉ là để hạ thấp báo động của kẻ địch đối với những nguy hiểm ở xung quanh, là để chuẩn bị giúp kỹ năng hạn chế [Thuẫn Kích] mà Reginald sử dụng sau đó không thất bại.

Chiêu "Man Lôi cùng đánh" này của Reginald dựa vào thế tấn công dồn dập mạnh mẽ, hoàn toàn khắc chế được hành động động lực của Tiêu Phàm, hoàn toàn thể hiện được bản chất của chiêu thức gọng kìm này, sự kích động của dã man trong chữ "Man", sau đó Reginald lại sử dụng "Lôi" mạnh mẽ nghiền nát đối thủ, hoàn toàn lần "Man Lôi cùng đánh" này!

Man Lực Viên hưng phấn vung vung nắm đấm của nó lên, có phần vội vã phóng về phía Tiêu Phàm!

Lúc này cự kiếm của Reginald cũng đang vung cao, không chút khách khí mà chém xuống!

Lần tấn công này của Man Lực Viên cùng Reginald không phải là tấn công bình thường, tấn công bình thường không thể thể hiện hết được thế tất sát nghiền nát mọi thứ như lôi đình thế này, chỉ có đòn tấn công mạnh nhất mới có thể thể hiện được sức phá hoại mà sấm sét mang theo.

Mãnh kích!

Hiện tại Man Lực Viên đang sở hữu kỹ năng tấn công mạnh nhất, sau khi gia tăng lực tấn công của [Chiến Ý Gào Thét], nắm đấm của Man Lực Viên mang theo khí thế trước nay chưa từng có phóng về Tiêu Phàm.

Phách sơn đoạn nhạc!

Cực kiếm vững như Thái Sơn của Reginald lúc này mang theo sức nặng tựa núi cao vung xuống người Tiêu Phàm!

Với hai kích này, Tiêu Phàm phải chết là điều không thể nghi ngờ, trong giai đoạn hiện tại căn bản không có một người chơi nào có thể đồng thời chống chọi được với thương tổn từ hai kích này.

Thái Thập Tam rất sợ hãi, trong cảm nhận của cô Tiêu Phàm là người có sức mạnh vô địch, bách chiến bách thắng, cô không muốn nhìn thấy Tiêu Phàm thua cuộc ngay trước mặt mình như vậy, chỉ là vòng nhang muối trên đầu Tiêu Phàm lúc này lại khiến cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Thái Thập Tam cảm nhận được chiêu [Phách Sơn Đoạn Nhạc] của Reginald, cô biết một khi đã bị chiêu này của Reginald đánh trúng thì sẽ có thể cảm nhận được cảm giác trói buộc như bị áp lực vây quanh không có chỗ trốn, cho dù hiện tại Tiêu Phàm có tỉnh lại khỏi cơn mê, thì đã rơi vào hoàn cảnh này rồi cũng chẳng thể làm gì có thể tránh né được.

Tiểu Miêu lại có phần hưng phấn, cô ta căng thẳng theo dõi tình hình chiến đấu bên trên chiến trường, cô ta không ngờ rằng vị đội trưởng của công hội Chiến Minh Reginald không thể hiện gì ở giải đấu lớn "Tân Sinh" PK lại có thể lợi hại đến như vậy, trực tiếp đẩy Lich King Mệnh Phàm từng không ai có thể đánh lại trong giải đấu dồn vào chỗ chết. Có điều trong lòng cô ta vẫn cảm thấy nghi ngờ, hôm nay, bản thân mình thực sự có thể nhìn thấy tên đáng ghét này phải thua cuộc hay sao?

…

Cự kiếm và nắm đấm đồng thời hạ xuống, một tia sáng nhạt lóe lên, sau đó máu tương văng ra…

Mọi người nhìn về hướng chiến trường, khó có thể tin được mà trợn trừng hai mắt, vẻ mặt không tin nổi.

Chỉ có Thái Thập Tam là ngoại lệ, cô vỗ vỗ lồng ngực phẳng đến mức khiến người ta đau lòng kia, nhẹ nhàng thở ra, sau đó vẻ mặt trở nên kiêu ngạo, một lần nữa lấy sự tự tin của Đại đương gia Long Hổ bang, đồng thời cô dùng vẻ mặt sùng bái chăm chú nhìn về phía trước.

Cự kiếm của Reginald đã hạ xuống, chém thẳng vào một mảng đất vàng dư tợn, bởi vì vốn dĩ mặt cỏ xanh biếc bên trên mảnh đất vàng kia đã bị Man Lực Viên đánh bay hết rồi.

Lúc này, Reginald có phần khiếp sợ, điều khiến anh ta khiếp sợ không phải là vì Tiêu Phàm đột nhiên biến mất trong cục diện sắp phải chết kia, mà là khiếp sợ bởi sự đau khổ bên trong ánh mắt của thú cưng Man Lực Viên của mình.

Regianld nhìn xuống dưới từ sắc mặt trắng bệch của Man Lực Viên, phát hiện cổ của nó đã bị lưỡi dao sắc bén chém qua, máu tươi chậm rãi chảy xuống từ miệng vết thương của nó.

Chương 369: Cuồng Chiến Sĩ

Chương 369: Cuồng Chiến Sĩ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó biểu cảm của Man Lực Viên càng lúc càng đau khổ, cuối cùng nó ôm lấy cổ mình rồi hóa thành một luồng ánh sáng biến mất trên thảo nguyên.

Yên lặng, sự yên lặng chết chóc…

Mà sau khi Man Lực Viên biến mất, Tiêu Phàm vốn đang đứng sau lưng Man Lực Viên lại xuất hiện trong tầm mắt của Reginald.

Lúc này trên bề mặt thanh Frostmourne xuất hiện một vài bông tuyết đỏ màu máu, sau khi ngưng kết xong lại vỡ vụn tiêu tán theo sương mù, dường như nó đang chứng minh những điều nó vừa trải qua với tất cả mọi người…

Chọc giân một con tinh tinh lớn ngày thường tính tình nhã nhặn không phải là một việc làm sáng suốt. Bang hội Chiến Minh đồng loạt thầm hiểu như vậy.

Còn bang hội Chiến Minh sẽ không nói ra miệng con tinh tinh lớn đấy là ai nhưng thật ra trong lòng bọn họ đều hiểu rất rõ.

…

Sau khi bị Tiêu Phàm nhiều lần "khinh thường", vật cưng Man Lực Viên của anh ta còn bị Tiêu Phàm giết chết, cuối cùng thì Tiêu Phàm cũng không giữ được sự bình tĩnh thường ngày, anh ta phát điên rồi.

Nếu như nói hình ảnh mạnh nhất của Tiêu Phàm trong lòng Reginald là lúc hắn cầm chảo, còn trong lòng những người quen biết Reginald, hình ảnh mạnh nhất của anh ta chính là lúc anh ta bị cơn giận hoàn toàn lấn chiếm lý trí. Bởi vì những người bình thường tốt tính đến khi giận lên thì rất đáng sợ.

…

Reginald bị sự giận dữ lấn chiếm, không thèm suy nghĩ đến nên chiến đấu thế nào, vung thanh cự kiếm trên tay anh ta lên, liều chết lao mình về phía Tiêu Phàm. Hành động của anh ta không có chút kỹ thuật nào, chỉ liều mình làm bừa. Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể trút ra hết lửa giận trong lòng anh ta.

Hào Đại Bàn nhìn vào dáng vẻ của Reginald thì biết sắp có chuyện xảy ra rồi. Bởi vì chỉ có lúc Reginald tức giận đến mức mất hết lý trí mới có thể trực tiếp xông lên vô cùng lỗ mãng như vậy.

Những lúc bình thường lí trí Reginald tỉnh táo anh ta làm việc gì cũng sẽ suy nghĩ cân nhắc trước, nhưng một khi anh ta tức giận thì giống như một con người hoàn toàn khác vậy, chỉ biết dùng sức mạnh thô lỗ đánh đấm

lung tung. Ngay cả một chút sáng suốt còn sót lại trong đầu anh ta cũng biến mất không còn lại gì, chỉ còn lại lửa giận bùng lên vô tận.

Có lẽ cũng bởi vì điều này mà Reginald mới có thể khởi động nhiệm vụ nghề nghiệp Cuồng Chiến Sĩ ẩn giấu trong trận doanh Thú Nhân.

Nhưng hoàn toàn không phải Reginald ở trong trạng thái này đáng sợ đến thế nào? Mà ngược lại thực lực của Reginald lại tạm thời trở nên yếu đi vì anh ta đang chỉ biết sử dụng sức mạnh thô bạo mà không thèm suy nghĩ.

Nhưng điều này chỉ làm tạm thời thôi…

Mà Tiêu Phàm cũng hoàn toàn không biết Reginald vẫn luôn hiểu nhầm rằng hắn rất mạnh, anh ta cho rằng Tiêu Phàm cầm chổi đánh nhau sẽ mạnh hơn so với lúc hắn cầm trường kiếm. Hơn nữa có nhìn thế nào cũng sẽ cảm thấy chuyện này không khoa học, đây cũng không phải trong tiểu thuyết.

Tiêu Phàm càng không biết câu trả lời qua loa của hắn đã chọc giận con tinh tinh của Chiến Minh này, hắn vẫn đang cảm thấy may mắn vì Reginald không nhìn ra tác dụng phụ của [Thời Gian Dọn Rác].

Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm nhận được bên tai mình có tiếng gió thổi, hắn xoay người nhìn lại, nhìn thấy Reginald không biết từ lúc nào đang đánh về phía mình. Tiêu Phàm giật mình, lập tức phản ứng lại.

Tiêu Phàm lui lại một bước, nghiêng người sang một bên, khó khăn lắm mới tránh được một kích của Reginald.

Cảm nhận được cuồng phong từ tác động của cú trảm của Reginald, Tiêu Phàm thầm nghĩ: tấn công thật mạnh mẽ, nhưng mà…. Vì sao… vì sao Reginald lại còn yếu hơn vừa nãy?

Đúng vậy, Tiêu Phàm cảm thấy đòn tấn công lần này của Reginald đã dùng toàn bộ sức lực, không có sự chặt chẽ. Trên lý thuyết, mỗi đòn tấn công anh ta sử dụng toàn bộ sức mạnh của bản thân sẽ có nhiều tính công kích hơn lúc bắt đầu, nhưng nó xuất hiện dưới tình huống anh ta hy sinh tính linh hoạt của bản thân, sử dụng toàn lực để tấn công sẽ không có lợi cho khả năng xác định phương hướng của bản thân. Cho nên sau khi đánh xong một

đòn sẽ để lộ ra sơ hở lớn trước mắt đối thủ, mà Tiêu Phàm nhìn ra được chỗ sơ hở này sẽ không khách khí.

Lúc này, đòn tấn công đầu tiên của Reginald không thành công, phần sức mạnh thừa lại không tiện hành động, Tiêu Phàm lập tức nắm lấy cơ hội này, bước chân nhẹ nhàng, khua hai thanh trường kiếm vừa mới thay trên tay lên, di chuyển đến cạnh người Reginald.

…

Thanh kiếm của Tiêu Phàm vẽ vài đường máu đỏ tươi nguệch ngoạc trên người Reginald. Giữa mấy đướng vẽ nguệch ngoạc của Tiêu Phàm, Reginald bị thương rồi.

Thái Thập Tam nhìn thấy Tiêu Phàm đáng chiếm ưu thế thì vô cùng vui vẻ hô to lên, hưng phấn không thôi.

Tiểu Miêu có vẻ có chút mất mát. Bởi vì cô ta cảm thấy hiện tại Reginald bị tức đến mất bình tĩnh rồi. Anh ta dùng trạng thái này nghênh chiến với "Lichking" Mệnh Phàm chẳng khác nào đi tìm đường chết cả.

Xem ra lần đấu đơn này bên Chiến Minh của mình không còn cơ hội chiến thắng nữa rồi.

Mặt Hào Đại Bàn có vẻ hơi lo lắng, nhưng cậu lại không phải là lo cho Reginald mà là lo cho Tiêu Phàm. Bởi vì hiện tại, cái gọi là "tạm thời" kia đã kết thúc rồi…

Lúc này Reginald đang cúi đầu, nếu như anh ta ngẩng lên, Tiêu Phàm nhất định sẽ nhận ra trong hai mắt của Reginald đã bị nhưng tơ máu đỏ rực che kín, không còn nhìn thấy tròng mắt nữa, chỉ còn lại biển máu tràn ngập vô tận.

Trên người Reginald bây giờ đầy máu tươi chảy ra từ các vết rách do Tiêu Phàm khua kiếm lúc nãy, nhưng không có chút máu nào rơi xuống, bởi vì chúng đều bay về phía trước, giống như một ngọn lửa bay tán loạn, trông vô cùng kỳ lạ.

Một tia sáng hồng mờ mờ giống như ánh sáng còn sót lại buổi hoàng hôn chậm rãi gắn lên toàn thân Reginald, rất khó để nhận ra chúng. Những biến hóa của Reginald đều diễn ra trong im lặng, theo lý thuyết Tiêu Phàm hẳn sẽ không nhận ra chúng, nhưng mà…

[Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng "Cảm Giác Nguy Hiểm" của bạn đang cảnh báo!]

Nếu như đây là lần đầu tiên thông báo này của hệ thống xuất hiện, Tiêu Phàm nhất định sẽ có thái độ nghi ngờ.

Nhưng trải qua kinh nghiệm [Muộn Côn] lần trước đánh lưu manh trộm cắp, Tiêu Phàm không còn dám không chú ý đến sự nguy hiểm cảnh báo của kỹ năng [Cảm Giác Nguy Hiểm] của hắn nữa.

Cho nên sau khi Tiêu Phàm nhận được cảnh báo, Tiêu Phàm lập tức bỏ qua đòn tấn công mình đang sử dụng với Reginald, thu lại hai thanh vũ khí về trước người, hắn bày ra tư thế phòng thủ, cảnh giác với đối thủ đứng trước mặt mình từng giây từng phút.

Không thể không nói, phản ứng lúc này của Tiêu Phàm vô cùng nhanh nhẹn lại hoàn hảo, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, bởi vì hiện tại hắn phải đối mặt với một Cuồng Chiến Sĩ là Reginald…

…

Thật ra trước khi bắt đầu cuộc thi lớn "Tân Sinh" PK, Hào Đại Bàn vẫn cảm thấy quán quân của cuộc thi đấu đó chính là hội trưởng Reginald của công hội Chiến Minh bên mình, bởi vì Reginald là một người chơi che dấu chức nghiệp, chức nghiệp của anh ta chính là Cuồng Chiến Sĩ, mà năng lực chiến đấu của Cuồng Chiến Sĩ thật sự quá mức biến thái…

…

"Bịch!"

Tiêu Phàm rất ghét âm thanh như vậy, bởi vì nếu như tấn công có thể vang lên loại âm thanh trầm như vậy thì chỉ có thể chứng minh rằng đối phương

ra tay rất mạnh, mà hiện tại Tiêu Phàm lại là bên phòng thủ!

Chết tiệt nhất chính là, không phải chỉ có một tiếng!

“Ầm ầm ầm…”

…

Tiểu Miêu nhìn chăm chú vào chiến trường, nuốt một ngụm nước miếng.

Cô ta thấy toàn thân Reginald lúc này đỏ rực, khí huyết bốc lên hừng hực trên da tựa như ngọn lửa đang bốc cháy. Hai mắt anh ta vô cùng đáng sợ, nóng bỏng như dung nham nóng chảy, có thể cảm nhận được sự tức giận đến vô cùng bên trong ánh mắt đó.

Hình tượng của Reginald lúc này chẳng khác nào một vị ma thần bước ra từ địa ngục đẫm máu dưới vực thẳm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đáng sợ nhất là lúc này đây Reginald đang điên cuồng quơ thanh cự kiếm trong tay, quật lên từng đợt gió mạnh, lấy Reginald làm trung tâm mà khuếch tán ra hai bên, mà thanh cự kiếm lại không ngừng lao về phía Tiêu Phàm đang phòng ngự chống đỡ, âm thanh vang lên khi vũ khí của hai người tiếp xúc với nhau lại giống như âm thanh vang ra từ động khí, “bịch!”

Chương 370: Tấn Công Mãnh Liệt

Chương 370: Tấn Công Mãnh Liệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phải mang theo sức mạnh lớn đến thế nào mới có thể làm được điều này!

Sau đó Tiểu Miêu cẩn thận nhìn lại, cô ta mới phát hiện hóa ra Reginald vừa dùng lưng kiếm để tấn công, như vậy xem ra Reginald đang muốn dùng sức mạnh kinh khủng của mình để dồn Lich King vào chỗ chết!

Thấy vậy Tiểu Miêu thầm than trong lòng, hội trưởng của công hội Chiến Minh, thật sự rất khí phách!

Chiến Sĩ có thể nói là chức nghiệp có số lượng người chơi đông nhất trong Tân Sinh, dù sao cũng là một thành viên trong "Chiến pháp tam giác sắt", muốn không đông cũng không được.

Mặc dù Cuồng Chiến Sĩ cũng là một loại Chiến Sĩ nhưng mà số lượng lại tương đối thưa thớt, trước mắt mà nói, trong trò chơi cũng chỉ có một người là Reginald.

Cuồng Chiến Sĩ so với Chiến Sĩ chỉ nhiều hơn một chữ, nhưng mà lại khác nhau một trời một vực. Điều này khiến cho một nhân vật vốn dĩ xông pha chiến đấu, gánh chịu tổn thương cho đồng đội trong chiến đấu lại càng có huyết tính đáng sợ hơn.

Cuồng Chiến Sĩ là một chức nghiệp hy sinh lý trí để đổi lấy sức mạnh, trong chiến đấu quy mô nhỏ có lực sát thương rất lớn.

Cuồng Chiến Sĩ bị lửa giận của bản thân ăn mòn lý trí, sau khi huyết tính tàn bạo trong huyết mạch bị kích phát ra, sẽ nâng cao tất cả các hạng thuộc tính cá nhân ngoại trừ trí lực, nhưng sẽ mất hết tính người, tiến hành công kích hủy diệt đối với toàn bộ sự vật xung quanh, không phân biệt bạn hay thù.

Nhưng Reginald lại khác, anh ta hoàn toàn không có loại gánh nặng bạo tẩu mà mất khống chế này, hoặc là nói anh ta có thể làm cho loại gánh nặng này giảm thiểu đến mức thấp nhất.

Có lẽ là bởi vì Reginald che chở đồng đội trong vô thức, sau khi anh ta hoàn toàn đánh mất lý trí của mình, vẫn có thể đem địch ý của bản thân khóa chặt trên người kẻ địch, sẽ không tạo thành hậu quả ngộ thương đồng đội.

Cũng có thể là bởi vì điểm này, Reginald mới có thể chuyển chức thành chức nghiệp ẩn Cuồng Chiến Sĩ trong Tân Sinh.

Ở Tân thủ thôn trận doanh Ác ma, cái con cừu Trung tướng ác ma Arista đã truyền thừa Chuyên Tinh Thân Sĩ cho Tiêu Phàm đã từng nói, trả giá càng lớn thì sức mạnh đạt được sẽ càng lớn, câu nói này cũng thích hợp áp dụng lên cái chức nghiệp Cuồng Chiến Sĩ này.

Từ bỏ lý trí của bản thân, mặc cho cơn thịnh nộ khống chế bản thân chiến đấu để đổi lấy sức mạnh đã định trước là vô cùng cường đại.

Reginald hóa thành một cơn bão lốc màu máu đỏ cuốn sạch toàn bộ chiến trường, mà Tiêu Phàm lúc này đang ở trong tâm bão khổ sở chống đỡ.

Thanh cự kiếm sắc bén trong tay Reginald vung lên, không khí xung quanh bị cự kiếm điên cuồng khuấy động, lộ ra từng trận gió lốc.

Bên trong gió lốc, cự kiếm bị Reginald sử dụng như một thanh vũ khí cùn, không chém vào thứ gì, chỉ đơn thuần là đập! Hung hăng mà đập! Đập một cách vô cùng thô bạo!

Reginald giống như muốn dùng sống kiếm của thanh cự kiếm cứ thế mà đập Tiêu Phàm thành thịt muối!

Đinh! Đinh! Đinh!

Cự kiếm và trường kiếm trong tay Tiêu Phàm lại một lần nữa giao chiến, tay Tiêu Phàm bị chấn động của mấy lần giao chiến chấn đến hơi tê tê, nếu như có thể, Tiêu Phàm không muốn dùng kiếm trong tay mình đi chống lại công kích trước mắt của thanh cự kiếm của Reginald một chút nào cả.

Nhưng mà hắn không còn lựa chọn nào khác, bởi vì Tiêu Phàm không cách nào né tránh được đòn tấn công lúc này của Reginald. Bởi vì hiện tại, Reginald không chỉ có thủ pháp tấn công thô bạo mà lại còn có tốc độ di chuyển và tốc độ công kích thật sự quá nhanh.

Tiêu Phàm biết chuyện này nhất định là do mấy kiếm của hắn đã kích phát kỹ năng bị động [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] trên người Reginald, khiến cho huyết mạch Cuồng Chiến Sĩ của Reginald thức tỉnh, thuộc tính nhân vật nảy sinh biến đổi lớn.

Nhưng mà thế này thì cũng hơi quá rồi, làm sao mà có cảm giác một người chơi bỗng nhiên biến thành một con Boss cuối vậy chứ.

Lúc này Tiêu Phàm thật sự rất muốn phân tâm đi xem thông tin đối thủ mà kỹ năng [Ác Ma Ngưng Thị] của mình phản hồi về một chút, nhưng mà hiện tại hắn ngay cả động tác đơn giản này cũng không làm được, Reginald quá mức điên cuồng, khiến cho Tiêu Phàm có chút đối phó không xuể.

Tình cảnh bây giờ của Tiêu Phàm làm hắn nhớ tới lần giao chiến đầu tiên giữa hắn và A Hoa Tỷ, lúc đó A Hoa Tỷ cũng dã man như vậy, cho nên trong lòng Tiêu Phàm lại càng thêm buồn bực, dù sao chuyện này cũng không phải là hồi ức vui vẻ gì.

Tiêu Phàm không phát hiện ra, nếu lúc ấy A Hoa Tỷ có được tốc độ hiện tại của Reginald, Tiêu Phàm đã sớm bại trận rồi nhưng mà lúc này mặc dù Tiêu Phàm rất chật vật nhưng vẫn còn đứng vững.

Tiểu Miêu nhìn Reginald trên chiến trường, cảm thấy hơi là lạ.

Cái người đang chiến đấu trên chiến trường kia thật sự là hội trưởng công hội Chiến Minh cười ha hả chào đón cô sao? Biến hóa này cũng không khỏi quá lớn đi!

Vả lại tình thế trước mắt thế mà Reginald lại đang áo đảo Mệnh Phàm, chuyện này thật là chẳng còn gì để nói, trong lòng Tiểu Miêu âm thầm vui sướng, Mệnh Phàm, anh cũng có ngày hôm nay.

Hào Đại Bàn cũng kinh ngạc nhìn chiến trường, nhưng mà sự kinh ngạc của cậu không phải là vì sự bộc phát thực lực của Reginald, Hào Đại Bàn cũng là thành viên của công hội Chiến Minh, sau khi vào trò chơi đều đi theo Reginald, cậu cũng đã từng chứng kiến dáng vẻ bạo tẩu lúc thức tỉnh Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết của Reginald. Hào Đại Bàn thật sự vô cùng sùng bái thực lực sau khi bạo tẩu của Reginald nhưng mà cậu cũng sẽ không lần nào cũng kinh ngạc khi thấy Reginald sử dụng kỹ năng này.

Sở dĩ Hào Đại Bàn kinh ngạc là bởi Tiêu Phàm có thể duy trì chút hơi tàn dưới kiếm của Reginald lâu như vậy.

Cậu chưa bao giờ thấy ai có thể sống sót lâu như vậy trong lúc Reginald bạo tẩu. Phải biết rằng lần trước Hào Đại Bàn tổ đội cùng Reginald đi đánh Boss dã ngoại cấp 35, sau khi Reginald bạo tẩu, con Boss vô cùng cường đại kia cũng chỉ cần hai phát là chết!

Mà bây giờ Tiêu Phàm có thể chống đỡ đến vòng tấn công thứ mấy này, thật sự có chút không tầm thường.

Khác với bầu không khí bên Chiến Minh, bang Long Hổ khẩn trương hơn rất nhiều, rõ ràng lúc nãy Tiêu Phàm vẫn chiếm ưu thế nhưng mà không biết tại sao bỗng nhiên lại thấy Reginald như đánh tiết gà biến thành một con quái vật, đuổi theo Tiêu Phàm mà ra sức đánh đập, tim của đám người bang Long Hổ đều muốn nhảy cả ra ngoài mất thôi.

Thái Thập Tam bị dọa sợ đến mức cũng bắt đầu khẩn trương cầu nguyện, là đứa con gái mà lão đại xã hội đen yêu thương nhất, bình thường muốn gì được nấy, từ trước đến nay chưa từng cầu nguyện điều gì, nhưng mà vì Tiêu Phàm, cô đành phá lệ.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân bình thường không thắp hương, gặp chuyện mới đi ôm chân phật, không đủ thành tâm nên dù có Thái Thập Tam cầu nguyện, mạng của Tiêu Phàm rốt cuộc cũng không trụ nổi.

Sau khi trải qua hơn mấy lần bị đập, Tiêu Phàm rốt cuộc không chịu nổi tấn công mãnh liệt như vậy, chỗ hổ khẩu đã run đến mức cầm trường kiếm không nổi, dưới một kích của Reginald, trường kiếm hơi trượt khỏi tay.

Trong lúc kẻ địch tấn công mãnh liệt, nắm vũ khí không vững là một chuyện khá nguy hiểm nhưng mà Tiêu Phàm rất thông minh thuận thế lui về phía sau, tránh thoát một số trùng kích. Nhưng Reginald cũng không định buông tha Tiêu Phàm như vậy, một kích khác lại chém tới…

Tiêu Phàm vẫn chưa thoát khỏi vận mệnh bị Reginald đánh bay, sau một kích này của Reginald, Tiêu Phàm rốt cuộc đứng không vững, ngã sấp về phía sau, cú ngã này cũng không phải một cú ngã bình thường, nó mang theo trùng kích dã man nhất của Reginald!

Tiêu Phàm nặng nề ngã trên mặt đất, ngực chấn động, trong miệng ngòn ngọt, một ít máu tươi chảy dọc xuống bên khóe miệng Tiêu Phàm…

Một cú ngã này khiến HP của Tiêu Phàm từ 100% suýt chút nữa tụt xuống chạm đáy, có thể thấy công kích lúc nãy của Reginald đáng sợ đến mức nào. Cũng khó trách lúc trước Reginald có thể đánh chết Boss dã ngoại cấp 35 chỉ bằng hai phát.

Nhìn kẻ địch chướng mắt trước mặt rốt cuộc cũng ngã xuống, Reginald hai mắt đỏ bừng cao giọng kêu gào như dã thú, trong tiếng gào thét âm thanh hùng hậu này mang theo vui sướng cực hạn.

Chương 371: Cuồng Chiến Sĩ Thứ Hai?

Chương 371: Cuồng Chiến Sĩ Thứ Hai?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua cái tên Reginald đã hoàn toàn hóa điên như dã thú trước mắt này, lại coi lượng HP tụt xuống của mình, cười khổ.

Không có cách nào cả, hiện tại muốn thắng Reginald, hắn chỉ có thể sử dụng tuyệt kỹ áp hòm vẫn luôn chưa sử dụng trong giải đấu PK biểu diễn Tân Sinh mà thôi.

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm rời khỏi đội ngũ.]

Đám người bang Long Hổ bởi vì nhìn thấy Tiêu Phàm bị Reginald đánh ngã trên mặt đất mà khẩn trương thái quá nên cũng không chú ý tới việc lúc này mình nhận được một thông báo nhắc nhở của hệ thống.

Cuồng Chiến Sĩ quá ngầu!

Thật sự là khiến cho lòng người hả hê mà!

Tiểu Miêu nhìn thấy Tiêu Phàm bị Reginald đánh té ngã trên mặt đất, cả người đều vui sướng đến nhảy cẫng lên.

Bắt đầu từ lúc Ngọc Sinh Yên bị Tiêu Phàm đánh bại tại giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh, có không ít người muốn được tận mắt chứng kiến cảnh tượng Lich King Mệnh Phàm bị người khác đánh bại, bây giờ, Tiểu Miêu cảm thấy thời điểm mà nguyện vọng này được thực hiện đã đến rất gần rồi!

Bởi vì Tiểu Miêu có thể nhận ra, hiện tại Reginald vô cùng mạnh, mạnh hơn so với bất cứ người chơi nào mà Tiểu Miêu đã từng gặp trong trò chơi!

Sức mạnh này! Tốc độ này! Lực phá hoại này! Reginald hiện tại nói một cách đơn giản chính là một con quái vật!

Cho nên Tiểu Miêu rất hưng phấn, cô cảm thấy cái loại ác nhân như Tiêu Phàm, nên bị một con quái vật như vậy đánh cho một trận tơi tả mới được, có như vậy mới có thể xua tan một bụng tức giận của cô!

Tiêu Phàm đứng dậy, lau đi vết máu tươi nơi khóe miệng, nhìn Reginald đang tắm trong biển máu sau khi cuồng hóa một cái, một tia sáng màu đỏ như máu không dễ phát hiện lóe lên trong mắt Tiêu Phàm.

“Gorilla à, anh thật là lợi hại nha, nhưng mà, ở đây cũng không phải chỉ có mình anh mới có thể biến thân đâu nha.”

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, tự tin nói.

Tiêu Phàm cũng không thèm quan tâm xem trạng thái hiện tại này của Reginald có thể nghe rõ lời hắn nói hay không, bởi vì lời này hắn nói là để cho những đồng đội bang Long Hổ kia nghe, sau khi hắn bị xấu mặt lại khiến bọn họ lo lắng quá mức, Tiêu Phàm vẫn luôn băn khoăn.

Tiểu Miêu nghe lời Tiêu Phàm nói, trong lòng liền không vui.

Chảnh cái gì mà chảnh chứ! Lúc nãy anh bị Reginald đánh đập như cờ hó, giờ lại còn làm bộ làm tịch, không thấy mất mặt hả?

Người đẹp luôn có tính tình rất cổ quái, sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm lộ vẻ đã có tính toán từ trước, không hiểu sao trong lòng Tiểu Miêu bỗng nhiên không vui nổi, hận không thể khiến Reginald đánh cho Tiêu Phàm ngã xuống đất một lần nữa.

Tiểu Miêu vốn định hò hét vài tiếng để trợ uy cho Reginald, nhưng mà cô lại chú ý đến bộ dáng hiện tại của Tiêu Phàm, vừa mới há miệng ra, lại lần nữa im lặng.

Bởi vì cẩn thận quan sát nên cô thấy có một tia sáng đỏ như máu lặng lẽ lan khắp trên cơ thể Tiêu Phàm, một màn này khiến cho cô nhớ tới thời khắc Reginald biến hóa lúc trước, một ý nghĩ khó tin xuất hiện trong đầu Tiểu Miêu.

Cuồng Chiến Sĩ thứ hai?!

Vừa mới nảy ra ý nghĩ này, Tiểu Miêu liền đột nhiên cảm giác được phía sau lưng có một cỗ lạnh lẽo khiến cho người ta hơi sợ hãi.

Dường như để chứng thực cho ý nghĩ của Tiểu Miêu, Tiêu Phàm nhấc thanh kiếm trên tay lên, hóa thành một trận gió, đánh về phía Reginald.

Nhanh! Thật là nhanh!

Từ trước tới nay trong trò chơi, Tiểu Miêu chưa từng thấy tốc độ di chuyển nào nhanh đến như vậy, dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng mà khi nhìn thấy tốc độ mà Tiêu Phàm đột nhiên bộc phát, Tiểu Miêu vẫn không nhịn được mà chấn động trong lòng!

Mà lúc này, Tiêu Phàm đã giết tới trước mặt Reginald, hai thanh trường kiếm quét ra, lưỡi kiếm lóng lánh ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, hùng hổ dọa người.

Tiêu Phàm không chần chờ, tiện tay chém mấy kiếm về phía Reginald.

Mặc dù nói là tiện tay nhưng mà công kích này lại nhanh như điện xẹt chém về phía Reginald.

Reginald cảm thấy bản thân gặp nguy hiểm, há miệng phẫn nộ gào lên một tiếng, bị ép phải nâng thanh cự kiếm lên đón đỡ.

Tiêu Phàm nhìn thấy Reginald tiến hành phòng ngự, không khách khí chút nào lại chém ra mấy kiếm!

Keng! Keng!

Những tiếng va chạm giữa kim loại vang lên rất thanh thúy, so với âm thanh nặng nề phát ra lúc Reginald tấn công kích, loại âm thanh này hơi bình thường nhưng mà lại đúng điểm yếu.

Nhưng mà cũng bởi vì những tiếng vang bình bình thường thường này, sắc mặt đám người Chiến Minh cũng phải thay đổi.

Bởi vì sự thay đổi trên chiến trường khiến cho sắc mặt của bọn họ không thể không thay đổi.

Lúc trước là Reginald tấn công mạnh áp chế Tiêu Phàm, bây giờ lại thay đổi, song kiếm trong tay Tiêu Phàm liên tục không ngừng chém về phía Reginald, mà Reginald lúc trước vô cùng bá đạo hiện tại lại chỉ có thể tiến hành phòng ngự.

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?!

Tiểu Miêu vẻ mặt khiếp sợ nhìn chiến trường, ai cũng không ngờ, đám người trong công hội Chiến Minh có quen biết với Reginald lại càng khiếp sợ hơn.

Bởi vì bọn họ thế mà lại thấy có người có thể dồn Reginald sau khi cuồng hóa đến mức chỉ có thể tiến hành phòng ngự?!

Chuyện này có nghĩa là gì, một Cuồng Chiến Sĩ đã mất đi hoàn toàn lý trí, vô cùng có lực phá hoại thế mà bởi vì theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, đến mức phải tiến hành phòng ngự?!

Ông trời của tôi ơi, mạng của Lich King là thế nào đây? Chẳng lẽ là quái vật hả?

Sau đó bọn họ chú ý đến ánh sáng đỏ như máu trên người Tiêu Phàm, trong lòng cũng nảy ra một ý nghĩ khó tin giống như Tiểu Miêu lúc nãy, chẳng lẽ con hàng Mệnh Phàm này cũng là một Cuồng Chiến Sĩ?

Nếu không làm sao Mệnh Phàm lại có thể đột nhiên mạnh lên nhiều như vậy? Khiến cho Reginald phải tiến hành phòng ngự.

Bởi vì có thể khiến cho một Cuồng Chiến Sĩ tiến hành phòng ngự, cũng chỉ có thể là một Cuồng Chiến Sĩ khác mạnh hơn mà thôi.

Nhưng mà rất nhanh bọn họ liền phát hiện có chỗ không giống, bởi vì kỹ năng đặc hiệu không giống, phong cách chiến đấu của cả hai cũng không giống.

Trên người Reginald không ngừng bốc lên máu loãng, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng nóng nảy, dường như chỉ cần một lời không hợp liền có thể thiêu đốt tất cả, giận dữ và điên cuồng.

Khác với Reginald trên người tạo cho người ta cảm giác táo bạo, máu tươi trên người Tiêu Phàm lại tạo cho người ta cảm giác tương đối bình tĩnh, cũng bởi vì phần bình tĩnh này mà khiến cho người ta cảm thấy tà dị, cũng bởi vì nó mà khiến cho người ta cảm thấy tim đập nhanh, giống như có một con hung thú đang ẩn nấp trong bóng tối để chuẩn bị đi săn vậy.

Mà phong cách chiến đấu của hai người cũng khác nhau rất lớn, nếu nói thế công của Reginald giống như một cơn bão quét sạch chiến trường, những chỗ anh ta đi qua đều bị phá hoại hầu như chẳng còn gì, Tiêu Phàm lại giống như một cơn gió lốc linh hoạt, qua lại thổi khắp chiến trường.

Nhưng mà thế công như một cơn gió lốc của Tiêu Phàm thế mà lại có thể chà xát đẩy lui cơn bão mãnh liệt, chuyện này thật khiến cho người ta cảm thấy chẳng còn gì để nói.

Đúng vào lúc này, một chuyện càng khiến người ta cạn lời lại xảy ra.

Ánh kiếm của Tiêu Phàm nhẹ nhàng lướt qua, một vệt máu đỏ tươi xuất hiện trên người Reginald. Reginald sau khi cuồng hóa thế mà lại bị Tiêu Phàm làm cho bị thương! Chuyện này làm sao có thể?!

Đám người Chiến Minh đang xem đấu cảm thấy không thể tin nổi, bọn họ hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng nổi hội trưởng Reginald của bọn họ sau khi cuồng hóa, thế mà còn có người chơi có thể khiến anh ta bị thương dù chỉ là một chút.

Nhưng đối với Tiêu Phàm mà nói đó là chuyện dĩ nhiên…

Lúc nãy Tiêu Phàm đã dùng [Ác Ma Ngưng Thị] nhìn xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với Reginald.

Sau khi HP của Reginald thấp hơn 50%, [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] sẽ được phát động, trong nháy mắt, Reginald sẽ tăng lên 25% lực công kích, tốc độ công kích và tốc độ di chuyển, gọi là buff [Huyết Mạch Cuồng Chiến Sĩ]. Lượng tăng của ba loại thuộc tính này sẽ dựa theo lượng HP giảm xuống mà dần dần tăng lên, mức tăng tối đa là 35%. Mà những kỹ năng chức nghiệp Chiến Sĩ của người chơi cũng sẽ nảy sinh đột biến tương ứng, cũng khiến cho phương thức tác chiến của người chơi phần lớn giao cho bản năng phá hoại tiến hành.

Chương 372: Cơ Hội Thắng

Chương 372: Cơ Hội Thắng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

25% lực công kích, tốc độ di chuyển và tốc độ công kích, đối với người bình thường mà nói là tăng lên rất nhiều. Lượng bộc phát này đã tương đương với một phần tư sức mạnh công kích của bản thân lúc ban đầu, nhưng mà muốn dùng nó đối phó với Tiêu Phàm thì vẫn chưa đủ.

Bởi vì vào thời điểm HP của Tiêu Phàm hạ xuống mức chưa đến 30% sẽ kích hoạt kỹ năng danh hiệu Cô Độc, trong tình huống chiến đấu đơn độc, toàn bộ thuộc tính tăng thêm thế nhưng là 30%.

Muốn đối phó với một Reginald trong nháy mắt tăng lên 25% lực công kích, tốc độ công kích và tốc độ di chuyển nhưng lại đánh mất lý trí, tất nhiên không cần phải nói nữa.

Nhưng mà theo lượng HP của Reginal dần dần giảm xuống, lực công kích, tốc độ công kích và tốc độ di chuyển của anh ta sẽ còn tăng lên, thậm chí còn cao hơn so với lượng tăng thuộc tính của Tiêu Phàm hiện tại. Cho nên lúc này nhìn Tiêu Phàm mặc dù đang chiếm ưu thế nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, thật ra nguy cơ của hắn vẫn chưa được tháo gỡ…

Tiếng gió vang lên sưu sưu, Reginald dưới sự tấn công mạnh mẽ của Tiêu Phàm, trên người lại xuất hiện thêm vài lỗ máu nhàn nhạt, theo sự xuất hiện của những lỗ máu này, bên ngoài cơ thể Reginald không ngừng bốc lên máu tươi, cả người Reginald càng thêm tiên diễm, mà màu đỏ tươi lúc này lại càng thêm có sắc thái nguy hiểm hơn so với trước.

Dường như để chứng thực ý nghĩ trong lòng Tiêu Phàm, sau khi lượng HP của Reginald dần dần giảm xuống, thực lực tổng hợp lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, mà sự mạnh lên này của anh ta cũng không phải là chuyện gì tốt đối với Tiêu Phàm.

Trên cơ thể bị Tiêu Phàm tấn công nhiều lần, Reginald hai mắt đỏ bừng rốt cuộc tìm thấy cơ hội, tại thời điểm dùng cự kiếm đón đỡ, sử dụng man kình của bản thân đẩy lùi Tiêu Phàm, cũng đồng thời phát ra tiếng rống phẫn nộ.

Ngao!

Thanh âm của Reginald lúc này rất gống với thú cưng vượn Man Lực của anh ta, có vẻ hơi buồn cười, nếu lúc bình thường nghe thấy Reginald tru lên như vậy, có lẽ Tiêu Phàm sẽ nhẹ nhõm cười cười nhưng bây giờ Reginald rống giận lên như vậy lại khiến cho trạng thái chiến đấu của Tiêu Phàm càng thêm chuyên chú.

Bởi vì Tiêu Phàm biết, theo tiếng rống giận này, Reginald sẽ dựa vào lượng thuộc tính dần dần tăng lên, tiến hành phản công.

Sau khi [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] phát động sẽ khiến cho thuộc tính của Reginald tăng lên, theo lượng HP của Reginald dần dần hạ xuống, chậm rãi tăng lên ngang bằng với lượng thuộc tính tăng thêm do kỹ năng danh hiệu biến dị [Cô Độc] của Tiêu Phàm mang lại, thậm chí bắt đầu cao hơn hẳn.

Mà một khi cao hơn, thế công thủ trên chiến trường sẽ bị đảo nghịch lần nữa.

Nhưng Tiêu Phàm biết, hắn không thể lại rơi vào thế phòng thủ nữa, nếu giờ phút này triển khai phòng ngự sẽ chỉ càng sinh ra nhiều nguy hiểm hơn mà thôi.

Bởi vì lúc này kỹ năng Chiến Sĩ của Reginald đều đã nảy sinh đột biến sau khi [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] phát động, bản thân Reginald liền từ một chiến binh trở thành một con quái vật, bây giờ ai mà biết kỹ năng trên người anh ta đã biến thành bộ dạng đáng sợ nào chứ.

Vì để khiến Reginald hoàn toàn không thể sử dụng kỹ năng, Tiêu Phàm chỉ có thể tấn công chặt chẽ, một mực khống chế tiết tấu của trận chiến, cho nên Tiêu Phàm hiện tại không thể phòng thủ được, chỉ có thể tấn công mà thôi.

Đối mặt với cự kiếm của Reginald đánh tới lần nữa, Tiêu Phàm không lùi bước, trường kiếm trong tay cứ vậy giơ lên tiếp lấy, dùng cứng chọi cứng chém giết.

Tiểu Miêu trợn mắt há hốc mồm nhìn toàn bộ, hiện tại hai người kia chiến đấu quá điên cuồng, quá có hương vị đàn ông mà!

Hai người này vậy mà bỏ qua tất cả phòng ngự, dùng tấn công tiến hành cứng chọi cứng!

Cự kiếm và trường kiếm không ngừng va chạm, bắn ra từng đóa hoa lửa, càng quan trọng hơn chính là sau khi hai người họ bỏ qua phòng ngự, trên cơ thể đã bắt đầu xuất hiện vết thương nhàn nhạt.

Chúng chính là hậu quả của việc hoàn toàn bỏ qua phòng ngự mà chỉ chuyên tâm tấn công, hiện tại hai người bọn họ là liều xem ai sẽ không chống đỡ được vết thương mà ngã xuống trước.

Tiểu Miêu hít vào một hơi, cô chưa bao giờ chứng kiến một cuộc chiến máu tanh như vậy, chức nghiệp của Reginald là Cuồng Chiến Sĩ, chuyện hy sinh lý trí để đổi lấy sức mạnh rồi trở nên điên cuồng, Tiểu Miêu có thể hiểu được nhưng mà vì sao cái tên Mệnh Phàm thanh danh tàn tạ cũng có thể làm được như vậy chứ?

Không phải hắn nên chơi đùa một ít thủ đoạn hèn hạ để thủ thắng thì sẽ càng thêm phù hợp với tính cách của Mệnh Phàm hắn hay sao?

Vả lại Tiểu Miêu còn chú ý tới, hiện tại vết thương xuất hiện trên người Reginald nhiều hơn so với Tiêu Phàm, chẳng lẽ hiện tại trong trận PK này, Lich King Mệnh Phàm lại đang chiếm ưu thế sao?

Thật ra Tiểu Miêu đoán sai rồi, bởi vì cục diện lúc này không thể chỉ dựa vào lượng vết thương trên cơ thể đôi bên nhiều hay ít mà có thể tiến hành phán đoán.

Trong lòng Tiêu Phàm hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, kẻ chết đầu tiên chắc chắn sẽ là hắn.

Thứ nhất, lượng HP của Reginald từ lúc 50% trở xuống liền có thể phát động [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] để đổi lấy lượng thuộc tính tăng thêm, mà kỹ năng biến dị của Tiêu Phàm lại có điều kiện phát động hà khắc hơn, lượng HP của Tiêu Phàm lại càng thêm nguy hiểm, chỉ vẻn vẹn điểm ấy, liền khiến lúc Tiêu Phàm bắt đầu đôi công, so về lượng HP đã ở thế yếu rồi, vả lại còn là ở tình cảnh đi trên một sợi dây mỏng manh vô cùng nguy hiểm.

Theo lượng HP của Reginald dần dần giảm bớt, các hạng thuộc tính công kích đã hơn hẳn lượng thuộc tính tăng thêm do kỹ năng biến dị mang lại của Tiêu Phàm, sở dĩ Tiêu Phàm còn có thể tiếp tục chống đỡ, hoàn toàn là nhờ đến kỹ năng [Điệu Waltz Phong Vũ] mang đến độ linh hoạt ngoài định mức kia.

Nếu muốn nói Tiêu Phàm còn có ưu thế gì, đó chính là lý trí và ý thức còn sót lại, đối với Tiêu Phàm mà nói, một ý thức chiến đấu thanh tỉnh quan trọng hơn so với tất cả mọi thứ khác, cho nên hắn mới có thể trong tình hình PK, thông qua bản năng tránh né trong phạm vi nhỏ, khiến những công kích Reginald chém lên người mình tạo thành mức thương tổn nhỏ nhất.

Mặc dù Tiêu Phàm có ý thức chiến đấu thanh tỉnh hơn Reginald nhưng cũng không thể nói Reginald trong chiến đấu hoàn toàn ngu ngốc so với Tiêu Phàm, trái lại, Reginald lúc này thậm chí càng khiến Tiêu Phàm trở nên nhức đầu hơn, bởi vì Reginald sau khi cuồng hóa có thêm một thứ Tiêu Phàm quen thuộc, đó chính là dã tính.

Reginald sau khi điên cuồng đánh mất lý trí, sẽ dựa vào bản năng để chiến đấu, tự nhiên sẽ phù hợp với yêu cầu phát động dã tính.

Thời cơ công kích mà Tiêu Phàm trăm cay nghìn đắng mới có thể nắm bắt trong lúc PK đều bị bản năng dã tính của Reginald dự đoán làm hỏng, cơ thể Reginald cũng giống như Tiêu Phàm làm ra né tránh trong phạm vi nhỏ, khiến cho tổn thương do công kích của Tiêu Phàm hạ xuống mức thấp nhất.

Cho nên cuộc PK này rốt cuộc là ai cũng không chiếm được lợi thế nhưng mà lượng HP còn lại của Reginald lại cao hơn so với Tiêu Phàm, nếu như cứ như vậy, người ngã xuống đầu tiên chắc chắn là Tiêu Phàm.

Lúc này Tiêu Phàm còn có một tuyệt chiêu tất sát áp hòm, [Tuyên Ngôn Thân Sĩ] xấu hổ đến cùng cực, kỹ năng này có thể khống chế kẻ địch trong 4 giây, nhưng mà kỹ năng này cần ngâm xướng, nói đúng hơn là ngâm ra một câu nói vô cùng xấu hổ.

Cũng bởi vì vậy, cho đến hiện tại Tiêu Phàm vẫn không sử dụng.

Cũng không phải là vì Tiêu Phàm xấu hổ, da mặt Tiêu Phàm dày đến mức chính hắn cũng phải sợ, so với mạng sống, chỉ là nói ra một câu khiến người buồn nôn và mình mắc ói đối với Tiêu Phàm không tính là gì cả.

Mà là bởi vì hiện tại Tiêu Phàm không thể nói được, lúc này Tiêu Phàm đang đối diện với trạng thái PK ngàn cân treo sợi tóc, một khi nói chuyện làm xáo trộn tiết tấu hô hấp của mình, khiến cho trạng thái chiến đấu của bản thân xuất hiện đôi chút hỗn loạn, hắn tin tưởng Reginald điên cuồng trước mặt nhất định sẽ bắt lấy sơ hở này chém xuống một kiếm, như thế thì lời hắn còn chưa nói ra liền trực tiếp ợ phát ra rắm.

Chương 373: Thánh Mẫu

Chương 373: Thánh Mẫu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngoại trừ kỹ năng mới [Tuyên Ngôn Thân Sĩ], Tiêu Phàm còn có 100 điểm chân khí đáng thương kia, nó có thể làm gì đây?

Một lần [Kim Tàm Thoát Xác] bảo toàn mạng sống, hoặc hai giây [Ngự Kiếm Thuật].

Tiêu Phàm có thể dùng [Kim Tàm Thoát Xác] tạo thành một cái thế thân, sau đó dịch chuyển đến sau lưng Reginald tiến hành đánh lén, nếu là bình thường, cách đánh đơn giản này sẽ rất hoàn mỹ nhưng mà hiện tại không dùng được, bởi vì dã tính tăng thêm của Reginald là một thứ khiến cho người ta vô cùng nhức đầu.

Sau khi dùng [Kim Tàm Thoát Xác] dịch chuyển, hắn cần có thời gian ngắn để xuất hiện, mà trong chớp nhoáng này, rất có thể sẽ sớm bị dã tính dự báo nguy hiểm của Reginald cảm giác được, như thế không chỉ đánh lén thất bại mà còn có thể lọt vào phản công của Reginald.

Nếu [Kim Tàm Thoát Xác] không dùng để đánh lén, để dành để bảo vệ mạng sống lại là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng mà thứ lần này Tiêu Phàm muốn chính là chiến thắng, chứ không phải là sống sót.

Cho nên trong lòng Tiêu Phàm quyết định dùng 100 điểm chân khí đáng giá này để sử dụng [Ngự Kiếm Thuật].

Về phần hai giây [Ngự Kiếm Thuật] nên sử dụng như thế nào mới có thể tránh được dự cảm dã tính chết tiệt kia của Reginald, chuyện này vẫn cần phải được suy tính kỹ một phen.

Trên chiến trường, Reginald và Tiêu Phàm đang đối công qua lại mãnh liệt, mặc dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như chớp mắt nhưng nhóm người vây xem lại có cảm giác như đã rất lâu rồi, bởi vì quan sát chiến đấu như vậy khiến cho thần kinh của bọn họ luôn luôn phải căng thẳng, không dám lơi lỏng chút nào.

Lúc này, trong mắt bọn họ, trên chiến trường dường như có hai ngôi sao băng đỏ như lửa đang va chạm lẫn nhau, một ngôi rừng rực, một ngôi lại

yêu dị…

Tốc độ này! Sức mạnh này! Độ dẻo dai này!

Nhìn kiếm quang lấp lóe trên chiến trường, từ đầu đến cuối lòng của mọi người đều bị treo lên, không dám thả lỏng một chút nào, bởi vì bọn họ chưa từng thấy qua một trận đối công nào mãnh liệt như vậy, vả lại hai người trên chiến trường lại có thể duy trì tình trạng đối công mãnh liệt trong thời gian dài như vậy.

Đối mặt với đối công mãnh liệt thế này, nếu đổi lại là bọn họ, đoán chừng chỉ trong nháy mắt liền bị thế công mãnh liệt như thủy triều đó nhanh chóng bao phủ, càng không cần bàn đến liệu có thể duy trì được trong bao lâu.

Bây giờ bọn họ chỉ biết nếu một trong hai người trên chiến trường không cẩn thận một chút, sẽ liền lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục, bị tiết tấu tấn công của đối phương triệt để xé nát.

…

Đúng vào lúc này, con mắt của đám người bang Long Hổ đều trừng lớn, tim đều nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy tay phải cầm Frostmourne của Tiêu Phàm sau khi đối công lặp đi lặp lại, giống như bởi vì bị va chạm liên hồi mà trượt tay!

Mà đám người Chiến Minh bên này thì hưng phấn hẳn lên, bọn họ cảm thấy đã có thể tiên đoán được rằng Tiêu Phàm sẽ trở thành vong hồn dưới kiếm của Reginald, bọn họ chờ mong Reginald sẽ thừa dịp cơ hội này một kiếm trực tiếp tiễn vong Tiêu Phàm.

Lúc này Reginald cũng hưởng ứng sự mong chờ trong lòng bọn họ, giơ cao thanh cự kiếm sắc bén lên, sau đó liền đột nhiên chém xuống Tiêu Phàm.

Ngay lúc này, Frostmourne tuột khỏi tay Tiêu Phàm lơ lửng trong không trung, nhanh chóng bay về phía Reginald, lộ vẻ vô cùng quỷ dị và sắc bén.

Trong lòng đám người Chiến Minh nảy lên một cái, bọn họ nhớ lại biểu hiện của Tiêu Phàm trên sàn thi đấu của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh",

khi đó Tiêu Phàm cũng chớp nhoáng giết chết "Truy Phong Giả" Tịch Dương như vậy, làm sao bọn họ lại có thể quên chuyện này được chứ.

Không thể không công nhận rằng Reginald rất cao minh, sau khi bản năng cảm nhận được sự uy hiếp của Frostmourne đối với mình, thanh cự kiếm đã giơ cao của Reginald đột nhiên đổi hướng, quét ngang xuống dưới, cản lại con đường ám sát của Frostmourne.

Một chiêu tuyệt sát [Ngự Kiếm Thuật] Tiêu Phàm thừa cơ sử dụng cứ thế mà thất bại!

Nhưng mà dường như Tiêu Phàm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Ảm Long Minh Viêm kiếm trên tay trái vào thời khắc Frostmourne rời tay đã chém về phía Reginald.

Sau khi Reginald ngăn cản chiêu [Ngự Kiếm Thuật] ám sát của Tiêu Phàm, cảm thấy bên phải có một trận gió đánh tới, bước chân lùi lại, thân thể hơi nghiêng về bên trái một chút, cự kiếm nằm ngang trước người lại lần nữa chuyển hướng về bên phải đón đỡ!

Một tiếng đinh giòn vang, Ảm Long Minh Viêm kiếm và cự kiếm của Reginald va chạm, Ảm Long Minh Viêm kiếm trên tay trái Tiêu Phàm lại rời tay, bởi vì trong nháy mắt lúc nãy, Tiêu Phàm chỉ sử dụng một giây [Ngự Kiếm Thuật] mà thôi, một giây còn lại Tiêu Phàm dùng để điều khiển Ảm Long Minh Viêm kiếm trên tay trái của mình!

Thân kiếm đen nhánh của Ảm Long Minh Viêm kiếm bay lơ lửng trong không trung, vèo một tiếng vòng qua thanh cự kiếm của Reginald bay về phía cơ thể của anh ta, thề phải đưa Reginald vào chỗ chết!

Nhìn thấy đòn công kích của Ảm Long Minh Viêm kiếm sắp sửa đột phá lớp phòng ngự đâm tới cơ thể Reginald, Reginald lần nữa cúi người xuống hòng né tránh đòn tấn công chí mạng này của Tiêu Phàm, nhưng mà đã không còn kịp nữa rồi, Ảm Long Minh Viêm kiếm cuối cùng cũng cắm vào trên cơ thể Reginald. <>

Máu tươi trên cơ thể Reginald lập tức bắn ra.

Nhưng mà Reginald cũng không ngã xuống, anh ta thông qua sự di động của cơ thể mình, thay đổi góc độ của nhát chém này trên phạm vi lớn, khiến cho một kích chí mạng của Tiêu Phàm cũng không đem lại tổn thương quá lớn như trong tưởng tượng.

Nhưng mà những đòn tấn công của Tiêu Phàm sẽ kết thúc như vậy sao?

Vẫn chưa đâu.

Frostmourne lúc trước đánh lén Reginald sau đó rơi xuống đất đã lại xuất hiện trên tay Tiêu Phàm một lần nữa…

Dùng [Ngự Kiếm Thuật] để ám sát Reginald quả thật là một phương pháp dễ sử dụng nhưng Tiêu Phàm chưa hề nghĩ tới chỉ dựa vào [Ngự Kiếm Thuật] để kết thúc trận chiến này, bởi vì Tiêu Phàm cảm thấy trong lúc chiến đấu, cầm kiếm trong tay để chém người tương đối có cảm giác hơn!

Những chiêu trước đó đều chỉ là chiêu nghi binh mà Tiêu Phàm sắp đặt, hiện tại mới chân chính là chiêu tuyệt sát của Tiêu Phàm, cũng là một nhát chém cuối cùng của Tiêu Phàm, bởi vì trong mắt Tiêu Phàm, lần này Reginald chết chắc rồi, trận chiến này cũng phải kết thúc tại đây thôi!

Frostmourne bốc lên hàn khí chém xuống lần nữa, trước đó Reginald đã dốc toàn lực để đối phó với chiêu nghi binh của Tiêu Phàm, lần này coi như có kịp phản ứng thì động tác rốt cuộc vẫn không theo kịp.

Theo Frostmourne hạ xuống, ánh mắt Tiêu Phàm trở nên khát máu và hưng phấn, thậm chí khiến cho người ta cảm thấy hai con mắt của Tiêu Phàm còn có cảm giác đỏ bừng quái dị hơn cả đôi mắt của Reginald, không biết là bởi vì phản chiếu thân ảnh lửa đỏ của Reginald hay là bởi vì nguyên nhân nào khác…

Nhưng mà sau đó con ngươi đỏ bừng như máu của Tiêu Phàm sau một giây bỗng nhiên đổi màu, trở thành màu vàng óng ánh.

Màu vàng kim này còn đẹp hơn so với màu đỏ như máu lúc trước nhưng mà tâm trạng của Tiêu Phàm lúc này lại không tốt đẹp chút nào!

“Móa!”

Nhìn thấy tình hình trước mắt, Tiêu Phàm không nhịn được mà xổ ra một câu chửi thề, hắn biết trước mắt hắn không thể giết được Reginald nữa.

Mặc dù bảo kiếm sắc bén của Tiêu Phàm vẫn chém xuống như thường lệ nhưng lại không tiễn vong được Reginald…

Vệt kim quang xuất hiện trong mắt Tiêu Phàm lúc này chính là nguyên nhân khiến con ngươi của Tiêu Phàm đổi màu, đạo ánh sáng này Tiêu Phàm rất quen thuộc, bởi vì lúc trước Bạch Diện Thư Sinh chính là được đạo ánh sáng này cứu sống. <>

Kỹ năng trị liệu của Thuật Sĩ, Sóng Trị Liệu!

Tiêu Phàm không nhìn thử là ai ra tay, bởi vì trong lòng hắn đoán người có thể ra tay cứu vớt lượng HP của Reginald ngoại trừ Thuật Sĩ trong đội của anh ta ra thì cũng không còn ai khác.

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là Chiến Minh phạm quy!

Đã như vậy, đám người bên bang Long Hổ còn chần chờ cái gì nữa chứ, mọi người tranh thủ thời gian xông lên hết đi chứ!

Đại Ca Cầm Đầu cũng không biết tranh thủ ném cho hắn một cái [Sóng Trị Liệu] nữa, nếu không nhanh, hắn liền muốn thua chết rồi đây này!

Chương 374: Thánh Mẫu Tàn Nhẫn

Chương 374: Thánh Mẫu Tàn Nhẫn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng mà Reginald sau khi được tăng thêm máu cũng còn chưa kết thúc, “Xoẹt xoẹt!” Một thứ âm thanh như điện xẹt vang lên trên cơ thể Reginald, trên cơ thể Reginald phát ra ánh sáng điện màu xanh nhạt, theo sự nhảy vọt

của ánh sáng điện, màu lửa đỏ như máu trên thân Reginald hoàn toàn rút đi, hai mắt Reginald cũng theo đó mà khôi phục sự thanh tĩnh.

Tịnh Hóa?!

(Kỹ năng Thuật Sĩ [Tịnh Hóa], có thể thanh trừ mọi trạng thái tăng thêm trên người người chơi, bất luận là trạng thái buff hay trạng thái debuff, đồng thời làm chậm tốc độ di chuyển của người chơi trong vòng 1 giây.)

Xảy ra chuyện gì?

Tiêu Phàm nhìn thấy cảnh này, có chút phản ứng không kịp, trạng thái cuồng hóa của Reginald thế mà lại bị giải trừ!

Làm cái trò gì vậy?!

Ngay lúc này, một bóng hình xinh đẹp hơi vụng về đi tới, ngăn ở giữa Reginald và Tiêu Phàm, sau đó dùng giọng nói kiên nghị, nói với Tiêu Phàm: "Không cần đánh nữa! Vì sao chúng ta lại nhất định phải chiến đấu với nhau chứ?"

Tiêu Phàm nhìn cái bộ ngực quen thuộc này, lại nhìn khuôn mặt có chút ngây ngô và ánh mắt trong sáng thiện lương của Aina, trong lòng thầm nghĩ, mẹ nó! Tính cách NPC nhiệm vụ lần này của chúng ta lại là Thánh Mẫu!

Xen vào giữa cuộc quyết đấu của hai người đàn ông là không đúng, cái cô Aina này có biết đạo lý này không vậy?

Tiêu Phàm nhịn không được lại nhìn hai luồng đầy đặn trước ngực Aina, thầm nói trong lòng, Aina lớn lên thành cái dạng này, đoán chừng cũng không thể hiểu được đạo lý này đâu, dù sao ông bà ta có câu ngực to óc như quả nho, dù sao thì không có lửa thì làm sao có khói được, nhìn kích cỡ bộ ngực của cô, tôi liền tha thứ cho việc làm sai trái lần này của cô vậy.

Tiêu Phàm tha thứ nhưng Thái Thập Tam cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy: "Cô cái người phụ nữ này rốt cuộc là làm cái gì đây?! Nhìn thấy anh Phàm sắp một kiếm chém chết cái tên gorilla này để trút giận thay tôi, cái

người phụ nữ ngốc nghếch như cô vậy mà lại đi ra quấy rối, cứu sống anh ta!"

Thái Thập Tam nói với Aina, ngữ khí có chút hung ác, Aina nghe xong, rụt cổ một cái, sau đó thầm nghĩ đến điều gì, lại ưỡn ngực lên lần nữa, hai bé thỏ trắng cũng theo đó mà kiêu ngạo nảy lên.

Thấy cảnh này, Tiêu Phàm không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, lòng tham chiến cũng rất không có chí khí mà biến mất hầu như không còn.

"Mọi người đều là chiến sĩ của trận doanh Thú nhân, tại sao lại muốn tàn sát lẫn nhau chứ?"

Aina thở nhẹ một hơi, dùng ngữ khí có chút rụt rè nói với mọi người, ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dáng này của cô, biết tính cách mà vị NPC Aina được thiết lập chắc chắn là Thánh Mẫu không thể nghi ngờ.

Đang đối kháng bên trong nhiệm vụ, bên cạnh lại là một NPC Thánh Mẫu, đối với Tiêu Phàm mà nói quả thật là một chuyện vô cùng nhức đầu.

Người ta đều muốn cầm đao chém chết cô, cô lại ở lúc người mình sắp đánh bại kẻ địch, lòng đồng tình trỗi dậy, cứu kẻ địch từ bờ vực sinh tử về, đây không phải là đang gây sự thì còn là gì nữa chứ?!

Tiêu Phàm nhìn về nơi xa, phát hiện con mèo Irina luôn đi theo bên người Aina lúc này cũng đang đưa chân trước lên ôm trán của nó, bày ra một bộ dạng nhức đầu, xem ra Irina vẫn rất hiểu tính cách của Aina.

Vậy bây giờ hắn nên làm gì đây?

Trong lòng Thái Thập Tam vẫn luôn rất bất mãn với bộ dạng đi đường ưỡn ngực, bày ra dáng vẻ dọa người của Aina, bây giờ lại trông thấy cô chậm chạp lề mề cản trở Tiêu Phàm một kiếm chém Reginald, oán khí lập tức bùng nổ.

"Cô cái con nhỏ này dông dài cái gì chứ! Đối diện chính là gorilla, thủ lĩnh của kẻ địch, bọn hắn đặc biệt đến giết chúng ta đó, bây giờ cô lại cứu anh ta

làm gì chứ hả?”

Thái Thập Tam mặc dù không có ngực nhưng khí thế lại rất hung dữ, trái lại Aina mặc dù ngực lớn nhưng khí thế lại so ra kém hơn, ấp úng nửa ngày cũng vẫn là câu nói kia: “Nhưng anh ta cũng là con dân mà trận doanh Thú nhân chúng ta nuôi dưỡng ra mà!”

“Lộn xộn cái gì chứ, tôi chỉ biết cái con gorilla này chính là kẻ địch của chúng ta!”

Tính cách xã hội đen của Thái Thập Tam dường như trời sinh không hợp với loại tính cách Thánh Mẫu một lòng hướng thiện này.

Nghe thấy Aina lại nói lên lý do vô cùng gượng ép này với mình, tính cách lưu manh được nuôi dưỡng trong băng đảng xã hội đen rốt cuộc trỗi dậy, bắt đầu động tay động chân với Aina, bỗng nhiên đẩy vai Aina ra.

Aina vốn chính là loại ngốc manh trời sinh đứng không vững, bỗng nhiên bị Thái Thập Tam đẩy như thế, thân thể lảo đảo một cái suýt chút nữa ngã xuống đất, hai luồng trước ngực cũng theo đó mà lắc lư kịch liệt, sau đó vừa vặn đánh lên mặt Thái Thập Tam thấp hơn cô một cái đầu.

Thái Thập Tam bỗng nhiên bị “hung khí” của Aina đánh trúng, thiếu chút nữa bị đánh cho choáng váng, đợi cô lấy lại tinh thần, trên trán liền nổi đầy gân xanh, hai mắt căm tức nhìn Aina trước mặt, đặc biệt là lúc nhìn chằm chằm vũ khí mà Aina sử dụng, ánh mắt Thái Thập Tam vô cùng tà ác.

Thái Thập Tam nghiến răng một cái, vũ khí ống thép chiêu bài lúc này bỗng nhiên bị Thái Thập Tam rút từ bên hông ra.

Irina nhìn thấy tình hình như thế, nhanh chóng chạy vào giữa, bảo vệ trước người Aina, cảnh giác nhìn chằm chằm Thái Thập Tam đang cầm vũ khí.

Mà Quân Sư Xấu Bụng, Đại Ca Cầm Đầu và Bạch Diện Thư Sinh cũng rất tự giác đứng ở sau lưng Thái Thập Tam.

Tiêu Phàm nhìn thấy tình huống lúc này, trong lòng không ngớt kêu rên.

Tình huống gì đây?!

Tuy hắn vẫn biết ngực lép và ngực bự từ trước đến nay vẫn luôn bất hòa nhưng mà tình thế trước mặt hiện giờ lại cực kỳ nghiêm trọng, phía bên mình tại sao lại bị chia rẽ vậy?

Bây giờ hắn nên làm thế nào cho phải đây?

"Các người đừng ầm ĩ nữa!"

Ngay tại thời điểm Tiêu Phàm hết đường xoay sở, Reginald đã khôi phục thanh tỉnh rốt cuộc lên tiếng.

"Tôi đường đường là nam tử hán đại trượng phu, hội trưởng Reginald của công hội Chiến Minh, dám chơi dám chịu. Nếu lúc nãy không có vị cô nương này ra tay giúp đỡ, Reginald tôi đã sớm vong mạng dưới kiếm của Mệnh Phàm. Dựa theo ước định trước đó của chúng ta, lần này Chiến Minh chúng tôi đồng ý chủ động từ bỏ nhiệm vụ đối kháng lần này."

Reginald quang minh lẫm liệt nói, hoàn toàn không thấy chút gì nhụt chí bởi vì thua Tiêu Phàm.

Nghe thấy Reginald chủ động nhận thua, đám người Thái Thập Tam cực kỳ cao hứng, vẻ mặt đắc ý, hướng về đám Chiến Minh bên kia ầm ĩ.

Tiêu Phàm nhìn những thành phần xã hội đen tính tình ác liệt này, thật sợ bọn họ gây ra phiền phức lần nữa, đem chuyện vất vả lắm mới giải quyết được làm cho phức tạp trở lại, vội vàng ra tay ngăn cản bọn họ tiếp tục ầm ĩ.

Aina nhẹ nhàng thở phào, nhỏ giọng thầm thì: "Tôi nói rồi mà, chiến sĩ trận doanh Nhân thú của chúng ta đều là người lương thiện, không nên tàn sát lẫn nhau."

Nghe thấy lời nói ngây thơ của Aina, Tiêu Phàm có chút cạn lời.

Lương thiện?

May mà cái tên gorilla này chịu bộ dạng Thánh Mẫu này của cô, nếu đổi lại là cái tên Quân Sư Xấu Bụng một bụng đầy ý nghĩ xấu xa kia, đoán chừng

hiện tại sau lưng cô không biết đã bị gã vụng trộm chọc cho không ít đao rồi.

Còn có một chuyện, Tiêu Phàm nhất định phải sửa lời Aina một chút: "Xin lỗi, tôi phải nói rõ với cô một chuyện, tôi cũng không phải là chiến sĩ thuộc trận doanh Thú nhân các cô, tôi thuộc trận doanh Ác ma."

"Ác ma?!" Aina nghe được hai chữ Ác ma liền thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi một chút, chẳng qua rất nhanh lại khôi phục bình thường, thở dài nói: "Không sao, anh ta là chiến sĩ tộc Tinh Linh thuộc trận doanh Thú nhân của chúng tôi là được rồi."

Reginald nghe thấy lời nói của Aina, sắc mặt không tốt lắm, nói: "Xin lỗi, tôi cũng muốn sửa lời cô một chút."

Reginald nói xen vào khiến Aina giật cả mình: "Sao vậy, chẳng lẽ anh cũng không phải là chiến sĩ trận doanh Thú nhân sao?"

"Tôi quả thật là chiến sĩ trận doanh Thú nhân, chẳng qua chủng tộc của tôi không phải là tộc Tinh Linh, mà là tộc Hổ." Reginald lúng túng giải thích với Aina.

"Tộc Hổ? Anh xác định?" Aina trợn trừng mắt, giật mình nhìn Reginald.

Chương 375: Từ Bỏ

Chương 375: Từ Bỏ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Tôi xác định." Reginald có chút bất đắc dĩ, khẳng định lại lần nữa.

"Có phải anh nhận sai chủng tộc của mình không? Cũng có thể là vào lúc anh còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, người của tộc Hổ trộm ôm anh về từ tộc Tinh Linh, nuôi dưỡng ở tộc Hổ, kết quả hiện tại anh liền không thể nhận rõ thân thế của mình?" Aina nhìn bộ dạng của Reginald, khó có thể tin nói.

Sắc mặt hiện tại của Reginald cực kỳ không tốt.

Trò chơi mà mình chơi lúc nào thì xuất hiện cái kịch bản gì mà người của tộc Hổ trộm ôm mình từ tộc Tinh Linh về tộc Hổ nuôi dưỡng này hả, lúc tạo nhân vật mình liền trực tiếp chọn tộc Hổ có được không vậy!

Cho nên Reginald không kiêu ngạo cũng không tự ti chỉ vào cái trán của mình nói: "Tôi rất chắc chắn tôi là tộc Hổ, đây chính là ký hiệu tộc Hổ, vân Hổ Vương!

"Hả?! Đây không phải là nếp nhăn trên trán hả?"

Aina nói ra một câu giống y đúc câu mà Tiêu Phàm đã nói lúc lần đầu tiên nhìn thấy vân Hổ Vương của Reginald, nhưng điều khác so với Tiêu Phàm chính là biểu hiện lúc này của Aina tàn nhẫn hơn Tiêu Phàm nhiều, cô ấy là nói ngay trước mặt Reginald.

Ánh mắt của Aina rất trong sáng và thuần khiết, hỏi Reginald với vẻ mặt tò mò.

Thế nhưng Tiêu Phàm biết lực sát thương của ánh mắt thuần khiết khi hỏi câu đó mới là mạnh mẽ nhất, giống như một đứa trẻ con vừa ra đời, lần đầu gặp mặt ngươi liền nói ngươi là ngu xuẩn vậy.

Tiêu Phàm nhìn sắc mặt của Reginald mà hơi sợ, vội vàng nói với Aina: "Aina, đừng hỏi vậy, Reginald thật sự là cuồng chiến sĩ của Hổ tộc, em mà nói nữa thì cẩn thận Reginald cuồng hóa lên chém người đó."

Reginald nghe thấy Tiêu Phàm nói đỡ thì sắc mặt hơi bình thường trở lại, thở dài một hơi rồi nói: "Cảm ơn, mà cậu cũng yên tâm đi, tôi sẽ không cuồng hóa nữa đâu. Có chơi thì có chịu, tôi đã nói từ bỏ thì sẽ từ bỏ, với lại, kỹ năng [Huyết Cuồng Chiến] mặc dù là kỹ năng bị động, thế nhưng nó vẫn có thời gian hồi chiêu. Không chỉ vậy, sau khi sử dụng kỹ năng này sẽ có tác dụng phụ, trong một thời gian sau đó tất cả thuộc tính của tôi bị suy giảm."

Tiêu Phàm thở phào một hơi, nói: "Hóa ra là anh không cuồng hóa được nữa à, tại sao anh không nói sớm chứ, làm tôi lo lắng tới mức ngăn cản

Aina sớm như vậy nữa.”

Cậu! Thằng nhãi Mệnh Phàm này! Sau khi chửi thầm một câu thì Reginald cũng vui đùa với Tiêu Phàm.

Hai phe Chiến Minh và Long Hổ bang coi như là không đánh nhau thì không quen biết, tổng thể mà nói thì đây cũng là một kết quả khá tốt, dù sao hai phe này đều là hai công hội mạnh nhất trận doanh Thú Nhân, lúc nào cũng gặp nhau, nếu mà vì nhiệm vụ này mà gây nên xích mích giữa hai phe thì cũng không tốt, chỉ còn một người là khó chịu với kết quả này mà thôi.

“Các ngươi đang làm gì vậy? Xử lý bọn kia đi! Chẳng lẽ các ngươi không định làm nhiệm vụ của ta sao?” Chiến sĩ tộc Hổ Buck nhìn hai phe vui vẻ nói chuyện thì rất tức giận mà nói.

“Tiên sinh Buck, ngài cũng thấy đó, vừa rồi chúng ta đã hoàn thành một trận quyết đấu, mà trong trận quyết đấu này tôi đã dùng hết sức rồi, đáng tiếc là vẫn bị thua. Theo ước định trước đó của hai phe thì chúng ta chỉ có thể từ bỏ nhiệm vụ lần này, rất xin lỗi tiên sinh Buck, chúng tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ mà ngài đưa ra, ngài hãy trở về Công hội Mạo hiểm giả mà mời người mạo hiểm khác đi.” Mặc dù Reginald bị ép từ bỏ nhiệm vụ này, thế nhưng sau khi từ bỏ thì anh lại càng cảm thấy thoải mái và tự do hơn, bởi vì anh vẫn luôn không thích chiến sĩ hổ tộc Buck này.

“Các ngươi tại sao lại có thể như vậy! Ta tới công hội mạo hiểm thuê các ngươi tới cũng không phải để các ngươi giải thích, nhanh chóng xử lý bọn họ đi!” Buck tức giận gầm thét.

Mà Reginald lại thở dài, không để ý tới Buck nữa.

“Người ta đã không để ý tới mày nữa, mày cũng đừng có kêu, nếu không thì mày tới đây, để tao chơi với mày!”

Tiêu Phàm rất ghét Buck, bởi vì tên này lúc trước đã đánh Hào Đại Bàn, cũng biết Buck bị hạn chế không thể tấn công mình nên Tiêu Phàm khiêu khích mà không kiêng dè chút nào.

“Mày… mày…”

Buck cảm thấy rất tức giận, cánh tay đang cầm búa lớn bởi vì tức giận mà đang run rẩy, mắt trợn thật to giống như muốn ăn sống Tiêu Phàm vậy.

“Buck, ngài vẫn nên trở về đi.” Lúc này, Aina cũng lên tiếng, trong mắt hàm chứa sự buồn rầu.

“Vu nữ điện hạ, tại sao ngài lại có thể đứng cạnh tên ác ma này, Vu tộc các người đã sa ngã rồi!”

Buck nhìn Aina bằng ánh mắt không cam tâm, nghĩ thầm, mình ở đây cũng không giải quyết được chuyện gì, xem ra mình cũng nên trở lại công hội Mạo Hiểm để tìm người mạo hiểm khác giúp mới được, thế nhưng cũng không biết có kịp hay không.

Buck lại hét lớn với Aina: “Vì trận doanh Thú Nhân, Chiến Viêm chúng ta sẽ không bỏ qua đâu!”

Nói xong thì Buck định rời khỏi.

Muốn đi sao?

Tiêu Phàm thấy Buck định rời khỏi thì phóng tới.

Đương nhiên là Tiêu Phàm cũng không phải muốn chết, nghĩ quẩn nên muốn chiến đấu với một chiến sĩ cấp 60, hắn đang lợi dụng lúc này Buck không thể tấn công mình thì mới lao tới, muốn trêu tức tên Buck này để xả giận cho Hào Đại Bàn.

Tiêu Phàm đi tới rồi sờ soạng, tay phải yên lặng sờ vào sau lưng Buck.

Phi Long Thám Vân Thủ!

[Hệ thống thông báo: kỹ năng Phi Long Thám Vân Thủ của ngài sử dụng thất bại.]

Hình như Buck cũng cảm nhận được cái gì đó, quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiêu Phàm để cảnh cáo, sau đó lại đi tiếp.

Tiêu Phàm cũng không dám tới nữa, tuy rằng hệ thống có hạn chế NPC không thể tự tiện tấn công người chơi thế nhưng Tiêu Phàm vẫn biết, hệ thống vẫn luôn không đáng tin, lần trước mình ở trong giáo đường chọc giận kỵ sĩ Cage, khi đó hệ thống vẫn bình thường mà mình vẫn bị chặt đầu, mặc dù sau đó được Mary dùng Thuật Phục Sinh cứu sống lại, thế nhưng cái loại cảm giác bị hệ thống đùa giỡn này cũng không tốt. Cho nên khi thấy Buck cảnh giác thì Tiêu Phàm cũng không dám đi tới lần nữa, chỉ là thấy hơi thất vọng, vốn định vì Hào Đại Bàn báo thù thế mà lại thất bại, nếu lần sau muốn trả thù chắc phải đợi tới khi mình lên cấp 60.

Tiêu Phàm cũng không biết, khi hắn ra tay thì trong mắt của một con mèo đang lười biếng sáng lên, sau đó con mèo biến mất khỏi chỗ cũ.

“Mệnh Phàm, tôi thường nghe Hào Đại Bàn nói về cậu, cậu thật đúng là mạnh mẽ.” Sau khi Buck đi thì Reginald nói chuyện với Mệnh Phàm.

“Đâu có đâu có, hội trưởng Reginald mới mạnh mẽ, nếu như tương lai anh có thể khống chế tốt chính mình sau khi cuồng hóa thì có lẽ tôi cũng phải thua.” Tiêu Phàm cười ha hả mà nói.

Đó cũng không phải lời nói lịch sự của Tiêu Phàm, nếu như Reginald thật sự còn lý trí khi cuồng hóa thì Tiêu Phàm thật sự là khó đánh thắng.

Reginald nghe vậy cũng không nói thêm gì khác, chỉ là nói thêm một câu: “Lần này là tôi thua, lần sau rảnh thì hai ta lại chiến đấu.”

Tiêu Phàm thấy chiến ý hừng hực của con tinh tinh này thì lại cảm thấy, hình như mình lại chọc phải phiền phức rồi.

Tiểu Miêu thì đứng cạnh cầu nguyện cho hai phe nói chuyện kết thúc nhanh nhanh, như vậy thì cô mới có thể rút nhanh khỏi đây được.

Lúc đầu, cô chỉ muốn ăn bám Chiến Minh mà thôi, không ngờ tới lại gặp được Mệnh Phàm và nhóm xã hội đen là Long Hổ bang, thật sự không biết tại sao hôm nay mình lại đen như vậy.

Lúc này, Tiểu Miêu cũng không muốn kiếm exp nữa, chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Nghe được lời chào tạm biệt của Reginald thì Tiểu Miêu thở phào, thế nhưng cô lại phát hiện tên gầy còm của Long Hổ bang kia đang híp mắt nhìn chằm chằm vào mình, hơi cảm thấy không ổn, chẳng lẽ mình bị tên này nhớ kỹ sao? Chẳng lẽ gã ta còn đang suy nghĩ làm cách nào bắt mình hiến cho Mệnh Phàm sao? Trời ạ, đừng vậy mà, tôi chỉ muốn ăn bám kiếm exp mà thôi…

Đưa mắt nhìn Chiến Minh rời đi, Quân Sư Xấu Bụng cười với Tiêu Phàm bằng giọng rất bỉ ổi: "Nữ phóng viên kia thật sự rất thú vị…"

Tiêu Phàm biết Quân Sư Xấu Bụng lại đi dọa cô bé đó rồi, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không muốn phản ứng với gã, Tiêu Phàm nhìn về phía Aina và Irina, nói bằng giọng nghiêm túc: "Tôi nghĩ, chúng tôi cần hai người cho chúng tôi một lời giải thích."

Chương 376: Chi Tiết Nhiệm Vụ

Chương 376: Chi Tiết Nhiệm Vụ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi nghe được câu hỏi của Tiêu Phàm thì mọi người đều yên tĩnh lại, Irina cắn răng đi tới phía trước.

Thế nhưng khi nó định nói chuyện thì một giọng nói ngọt ngào đã chen vào: "Irina, em lùi lại đi. Từ trước tới nay đều để em lo lắng, lần này hãy để chị giải thích cho họ đi."

Aina đã hạ quyết tâm, dũng cảm mà đứng dậy, Irina nhìn vậy thì nó cảm thấy đau lòng, sau đó cúi đầu, thở dài và lùi lại.

Aina cúi người trước mọi người, sau đó áy náy nói: "Thực sự xin lỗi, lúc đầu đã không nói rõ cho mọi người nhiệm vụ này như thế nào. Đầu tiên, tôi tự giới thiệu lại lần nữa, tôi tên là Aina, vu nữ của Hồ tộc, cũng là vu nữ thế hệ này của Vu tộc."

Vu nữ, Tiêu Phàm cũng không biết cái chức nghiệp này trong "Tân Sinh", Tiêu Phàm để ý tới lúc trước Buck xưng hô với Aina là vu nữ điện hạ nên Tiêu Phàm nghi ngờ vu nữ là một chức danh trong một tổ chức nào đó. Thế nhưng Vu tộc lại là gì?

Aina thấy vẻ mặt hoang mang của mọi người nên giải thích tiếp: "Mặc dù đa số mọi người ở đây đều là con dân của trận doanh Thú Nhân nhưng chắc vẫn không hiểu rõ cơ cấu của trận doanh Thú Nhân. Đầu tiên, trận doanh Thú Nhân cũng có tầng lớp thống trị như loài người, có Hoàng tộc, cũng chính là Thú vương cầm đầu Hoàng tộc. Thế nhưng Hoàng tộc của trận doanh Thú Nhân chỉ là kẻ thống trị trên danh nghĩa mà thôi. Mà người lãnh đạo chân chính lại là ba bộ tộc của trận doanh Thú Nhân. Ba tộc này chính là Chiến Viêm thị tộc - tộc của chiến sĩ Buck vừa nãy, Sương Ngữ thị tộc và Vu tộc."

"Ba bộ tộc lớn sao? Trận doanh Thú Nhân tại sao lại biến thành ba bộ tộc lớn rồi? Tôi cũng đã nghe qua Chiến Viêm thị tộc và Sương Ngữ thị tộc, thế nhưng lại chưa từng nghe qua Vu tộc." Tiêu Phàm nghe được lời giải thích của Aina mà rất khó hiểu.

Tiêu Phàm ở bộ lạc Orge tại trận doanh Ác Ma đã từng trải qua sự tàn phá của những câu chuyện từ Oppa bà bà rồi, đã hiểu khá rõ về hệ thống chiến đấu của trận doanh Thú Nhân rồi.

Mà Vu tộc, Tiêu Phàm khẳng định lần này là lần đầu tiên nghe qua.

"Mấy người đều là người mạo hiểm, chỉ nghe qua cơ quan chiến đấu mạnh nhất của trận doanh Thú Nhân là Chiến Viêm thị tộc và Sương Ngữ thị tộc là điều bình thường, bởi vì Vu tộc cũng không phải là một cơ quan chiến đấu. Chiến Viêm thị tộc và Sương Ngữ thị tộc tập trung những chiến sĩ xuất sắc nhất của trận doanh Thú Nhân, số lượng cũng rất lớn, mà Vu tộc thì khá ít người, bởi vì thành viên của Vu tộc đều là hiền giả và trí giả (*). Trong trận doanh Thú Nhân, Vu tộc chủ trì các cuộc thờ cúng cầu phúc, cũng quyết định những quyết sách đúng đắn của trận doanh Thú Nhân, mà những chiến sĩ của Chiến Viêm thị tộc và Sương Ngữ thị tộc thì phụ trách giữ gìn lợi ích của Hoàng tộc, cũng chấp hành những quyết sách của Vu tổ - người có địa vị cao nhất của Vu tộc."

(*)Hiền giả: người có cả đức lẫn tài.

Bây giờ Tiêu Phàm cũng hiểu được cơ cấu tổ chức chính quyền của trận doanh Thú Nhân.

Chiến Viêm thị tộc và Sương Ngữ thị tộc chủ võ, Vu tộc thì chủ văn, ba tộc lớn hỗ trợ lẫn nhau cùng giúp đỡ Thú vương cai trị thú nhân trong trận doanh Thú Nhân.

Nếu nói như vậy, Buck thuộc Chiến Viêm thị tộc phải cùng một phe với Aina thuộc Vu tộc chứ? Tại sao Buck lại muốn sai đám Reginald giết chết Aina?

Điều này làm cho mọi người hơi khó hiểu.

"Nếu như vậy thì chiến sĩ của Chiến Viêm thị tộc Buck tại sao…"

Nghe được câu hỏi của Tiêu Phàm thì sắc mặt của Aina rất khó nhìn, giống như nhớ lại cái gì đó, trong ánh mắt chứa đựng sự đau khổ làm cho người ta cảm thấy mềm lòng.

"Bởi vì gần đây Vu tộc đã có một quyết sách mới nhưng Hoàng tộc, Chiến Viêm thị tộc và Sương Ngữ thị tộc đều phản đối, cho nên Vu tộc của chúng tôi đã có xung đột với Chiến Viêm thị tộc."

Nghe được lời giải thích của Aina thì đôi mắt của Tiêu Phàm hơi híp lại, có vẻ như đoán được điều gì đó nhưng hắn vẫn hỏi lại Aina: "Vậy chúng ta phải làm cái gì?"

Aina ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, cắn răng nói: "Gần đây, các trận doanh đã liên thông với nhau, Hoàng tộc và hai tộc Chiến Viêm, Sương Ngữ đều muốn phát động chiến tranh, muốn tiến đánh trận doanh Ác Ma, mà Vu tổ của Vu tộc chúng tôi lại nghe theo chí nguyện của tổ tiên đó chính là hòa bình."

Mặc dù Tiêu Phàm đã chuẩn bị tâm lý thế nhưng khi nghe Aina nói vậy vẫn cảm thấy khiếp sợ.

Thật sự là như vậy! Lúc trước mình đã nghe được chuyện cũ của Oppa bà bà đã biết tương lai có thể trận doanh Ác Ma sẽ bị ba trận doanh còn lại tấn công mà. Không được, không thể làm cho chuyện này xảy ra, nếu trận doanh Ác Ma gặp chiến tranh thì chắc chắn mình sẽ phải tham dự, tới lúc đó, một mình trận doanh Ác Ma đánh thế nào được ba trận doanh còn lại?

Aina thấy sắc mặt của Tiêu Phàm biến đổi thì có thể biết được hắn đang suy nghĩ cái gì, tiếp tục nói: "Chiến tranh giữa bốn tộc những năm đó chỉ kết thúc khi cả bốn trận doanh đều phong ấn lại. Sau đó, tổ tiên đã rất hối hận vì những hậu quả do chiến tranh để lại, cảm thấy rất xấu hổ khi mình đã gây ra cuộc chiến này, cho nên trước khi tổ tiên ra đi đã lập xuống di chúc, muốn khuyên bảo người đời sau. Mà phần di chúc này cũng không công bố công khai, chỉ có Vu tộc chúng tôi mới biết được nơi cất giữ. Lần này tôi đi tới đó để lấy lại phần di chúc của tổ tiên, chẳng qua không biết tại sao mà lại bị phát hiện nên đại nhân Buck mới đi tới ngăn cản chúng ta. Chỉ cần chúng ta không thể lấy lại di chúc của tổ tiên thì bọn họ có thể phát động chiến tranh. Cho nên tôi hi vọng mấy người hãy giúp chúng tôi mở đường tới nơi cất giữ di chúc, sau đó lấy lại, như vậy thì chúng ta cũng có thể ngăn cản lại cuộc chiến tranh không cần thiết này."

"Sau khi lấy lại di chúc thì hai tộc Chiến Viêm và Sương Ngữ có làm theo hay không? Bọn họ coi thường cả Vu tộc, chẳng lẽ tấm di chúc này còn quan trọng hơn cả Vu tộc hay sao? Mà lúc trước tại sao tổ tiên các người không đưa di chúc cho Vu tộc cất giữ mà lại giấu đi?" Tiêu Phàm hỏi lại Aina.

"Tôi nghe Vu tổ nói, tình hình những năm đó rất phức tạp, không thể công bố ngay được, cũng không thể giao cho người khác cất giữ cho nên tổ tiên mới giấu nó trong di tích. Còn về việc Hoàng tộc và hai tộc khác có nghe theo di chúc hay không thì anh không cần lo lắng, chỉ cần lấy được di chúc rồi để Vu tổ công khai nó thì sẽ không có vấn đề gì, trận doanh Thú Nhân rất tôn trọng tổ tiên, bọn họ sẽ không dám làm trái với di chúc nếu không muốn chống lại tất cả thú nhân. Cho nên chúng ta chỉ cần tới di chỉ, lấy lại di chúc của tổ tiên rồi giao cho Vu tổ thì sẽ có thể ngăn cản được cuộc chiến tranh này. Mà trong nhiệm vụ này, chỉ cần mọi người vẫn đeo bùa hộ mệnh chúng tôi làm thì sẽ có được khí tức của Vu tộc, Buck sẽ không thể làm tổn thương mọi người được. Bởi vì khi gia nhập Chiến Viêm thị tộc đều phải có

một nghi lễ, dùng linh hồn mà kí một hợp đồng, không thể tổn thương Vu tộc, dù là một chút đều bị trừng phạt rất nặng.” Aina nói một cách khẳng định.

Hóa ra là vậy, thảo nào Hổ nhân Buck có tính tình nóng nảy như vậy mà vẫn không dám làm gì mình.

“Tôi còn một vấn đề nữa, tại sao Vu tổ lại không tự mình đi lấy mà lại sai một cô gái như cô đi? Còn nữa, người của Chiến Viêm rất nhiều, không biết ngoài Buck ra còn có người khác tới cản trở chúng ta hoàn thành nhiệm vụ nữa không?”

Nghe được câu hỏi của Tiêu Phàm thì Aina cúi đầu, hơi buồn rầu mà nói: “Vu tổ không tới được, bởi vì Thú vương và hai tộc Chiến Viêm, Sương Ngữ đang đối đầu với Vu tổ. Mà phần lớn người của Chiến Viêm cũng không thể rời khỏi, đại nhân Buck bởi vì mới gia nhập Chiến Viêm nên mới không có người chú ý, mới có thể đi ra ngăn cản chúng ta. Mà tôi cũng thừa dịp mọi người không chú ý mới trốn ra được.”

Aina ngẩng đầu lên, kiên cường nói: “Thế nhưng tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này mà Vu tổ đã giao cho tôi!”

Chương 377: Lo

Chương 377: Lo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi trò chuyện cùng Aina thì Tiêu Phàm cũng rõ ràng về nhiệm vụ này.

Bối cảnh của trận doanh Thú Nhân đó là, hoàng thất Thú Vương và hai tộc chiến đấu Chiến Viêm, Sương Ngữ muốn chiến tranh nổ ra, dẫn quân đánh tới trận doanh Ác Ma sau khi các trận doanh liên thông.

Mà Vu tộc - tổ chức tụ tập trí giả của Thú Nhân lại muốn nghe theo di chúc của tổ tiên, duy trì hòa bình hiện tại, muốn lấy lại di chúc của tổ tiên trong

di tích rồi công bố cho toàn bộ trận doanh Thú Nhân, áp chế dã tâm những phần tử hiếu chiến.

Mà bởi vì tình thế rất khẩn trương, cho nên các nhân viên của tổ chức đều bị hạn chế hành động, Vu tộc chỉ có thể đưa cô bé Aina ra ngoài, mong muốn cô hoàn thành nhiệm vụ quan trọng này. Mà thế lực đối địch cũng chỉ có thể phái ra những chiến sĩ vừa mới gia nhập thị tộc như Buck tới ngăn cản Aina hoàn thành nhiệm vụ.

Mặc dù Buck là thành viên mới gia nhập của Chiến Viêm thị tộc, thế nhưng đẳng cấp vẫn rất cao, dù sao thì Chiến Viêm thị tộc cũng là một trong hai cơ quan chiến đấu mạnh mẽ nhất của trận doanh Thú Nhân.

Nghĩ tới đây, khi Tiêu Phàm nhìn Aina đều cảm thấy trong lòng hơi buồn buồn…

Từ khi Aina giải thích rõ ràng về nhiệm vụ lần này thì cô và mèo trắng Irina đều tham gia vào đội ngũ của Tiêu Phàm.

Aina, vu nữ của Vu tộc, cấp 30.

Irina, vật nuôi của Aina, chi nhánh vu nữ của tộc mèo đi hia, cấp 30.

Mặc dù bởi vì sự hạn chế của hệ thống mà con mắt ác ma của Tiêu Phàm không thể nhìn ra kỹ năng của Aina và Irina, thế nhưng chỉ bằng những tin tức mà Tiêu Phàm có được thì cũng biết một người một mèo này vậy mà còn thấp hơn Tiêu Phàm một cấp, điều này làm Tiêu Phàm cảm thấy rất thất vọng.

Lúc đầu, khi thấy Irina dùng [Sóng Trị Liệu] cứu Reginald, rồi sau đó lại dùng [Tịnh Hóa] xua tan cuồng hóa của Reginald thì Tiêu Phàm còn chờ mong Aina là một NPC phụ trợ mạnh mẽ nữa chứ, thật sự không nghĩ tới Aina mới cấp 30 mà thôi.

Thế nhưng khi Tiêu Phàm nghĩ tới, [Sóng Trị Liệu] của Aina đã hồi rất nhiều máu cho Reginald, như vậy thì kỹ năng hồi phục của Aina có lượng "sữa" khá lớn đó chứ.

Tiêu Phàm vừa nghĩ như vậy, không tự chủ được lại liếc ngực của Aina, hệ thống thiết kế cũng rất hợp lý đó…

Bỗng nhiên, Tiêu Phàm vỗ vỗ vào mặt mình, mẹ nó, mình đang suy nghĩ cái gì vậy! Từ lúc Aina xuất hiện thì ta đều cảm thấy mình bị mất tập trung, ngực lớn thật sự đáng sợ, mình còn vài điều chưa hỏi rõ ràng đâu!

…

“Quân Sư Xấu Bụng, tôi hỏi ông, lúc trước Long Hổ bang làm sao có thể nhận được nhiệm vụ này?” Lần này Tiêu Phàm hỏi Quân Sư Xấu Bụng.

Quân Sư Xấu Bụng chậm rãi trả lời Tiêu Phàm, giọng nói vẫn rất hèn mọn, ánh mắt nhìn tới Tiêu Phàm có chứa ý cười trên nỗi đau khổ của người khác:“Nhiệm vụ này do Long Hổ bang chúng ta nhận tại Công hội Mạo Hiểm Giả.”

Nhiệm vụ của Công hội Mạo Hiểm Giả!

Sau khi nghe xong, Tiêu Phàm mắng thầm, mẹ nó, mình bị lừa, lên thuyền giặc!

…

Công hội Mạo Hiểm Giả là một tổ chức mới xuất hiện sau khi các trận doanh liên thông, xuất hiện tại mỗi cái trận doanh, chuyên môn đưa ra các series nhiệm vụ cho người chơi đi làm.

Thế nhưng những nhiệm vụ này hơi khác với những nhiệm vụ bình thường, đó là phần thưởng của nhiệm vụ.

Công hội Mạo Hiểm Giả sẽ không ban thưởng vật thật, mà là ban thưởng một vật giống như là điểm tích lũy, đó là Danh vọng của mạo hiểm giả.

Danh vọng có thể đổi một số vật phẩm, thế nhưng đều là vật bình thường như lọ máu chẳng hạn.

Cho nên, những người chơi bình thường đều rất ít nhận nhiệm vụ của Công hội Mạo Hiểm Giả, trừ khi phần thưởng của Công hội này thay đổi, hoặc là

nhiệm vụ xuất hiện phần thưởng đặc biệt.

Chính vì vậy, Tiêu Phàm mới tốn thời gian đi tới thành Antequera đối thoại với những NPC khác, cũng không muốn nhận nhiệm vụ của Công hội Mạo Hiểm Giả.

Thế nhưng, những công hội lớn lại khác, họ lại rất muốn làm nhiệm vụ của Công hội Mạo Hiểm Giả.

Bởi vì trong số những phần thưởng có một vật Tiêu Phàm không dùng được, thế nhưng các công hội lớn lại luôn ham muốn, đó là [Lệnh bài công hội].

Cho nên những công hội mà không thể mua được [Lệnh bài công hội] như Long Ngạo Thiên mua từ tay Tiêu Phàm thì chỉ còn cách làm hết nhiệm vụ mà Công hội Mạo Hiểm Giả đưa ra.

Từ những nguyên nhân trên, Tiêu Phàm đưa ra một kết luận, mong ước lại được một cái Thần khí từ trong nhiệm vụ sử thi này là không hiện thực, bởi vì phần thưởng của Công hội Mạo Hiểm Giả lúc bình thường đều là Danh vọng mạo hiểm giả mà thôi.

…

Tiêu Phàm thở dài, thật sự không nghĩ tới có ngày mình lại bị lừa.

Thôi, nhập gia tùy tục vậy, Tiêu Phàm chỉ phải làm tiếp nhiệm vụ này, coi như lần này tới trận doanh Thú Nhân để xem kịch đi.

Nhìn kịch gì? Ta cảm thấy ngươi hỏi vấn đề này rất kỳ lạ nha…

…

“Điều kiện tiếp nhận nhiệm vụ này tại Công hội Mạo Hiểm Giả chắc cũng phải cần rất nhiều điểm tích lũy chứ? Dù sao nhiệm vụ này cũng là nhiệm vụ cấp sử thi nha.” Tiêu Phàm hỏi Quân Sư Xấu Bụng tiếp.

“Cậu không phải quanh co lòng vòng, cậu muốn hỏi còn có ai có khả năng nhận nhiệm vụ đối kháng này nữa không, đúng chứ?” Quân Sư Xấu Bụng

cười ha hả mà nói.

“Nói chuyện với người thông minh đúng là nhàn thật.” Tiêu Phàm cũng cười bồi với Quân Sư Xấu Bụng.

“Đương nhiên, tôi là ai chứ, tôi chính là cố vấn của Long Hổ bang nha, Quân Sư Xấu Bụng!” Quân Sư Xấu Bụng rất kiêu ngạo mà nói.

“Mệnh Phàm, cậu yên tâm đi, điều kiện tiếp nhận nhiệm vụ này tại trận doanh Thú Nhân hiện tại chỉ có hai nhà, một là Chiến Minh, cái còn lại là Long Hổ bang chúng ta, lúc này Chiến Minh đã bị đánh chạy, tên Buck kia cho dù có thời gian chạy về Công hội Mạo Hiểm Giả kịp thì cũng không có mạo hiểm giả nào có thể nhận nhiệm vụ này được, bởi vì phần lớn người chỉ có thể nhận vài nhiệm vụ kém cỏi mà thôi.”

Sau khi Tiêu Phàm nghe được câu trả lời của Quân Sư Xấu Bụng thì cũng yên tâm, danh vọng của Công hội Mạo Hiểm Giả chỉ có những công hội lớn có nhiều thành viên thì mới có nhiều danh vọng, những người chơi bình thường muốn có danh vọng thì phải tự mình làm, bây giờ có được danh vọng cũng chỉ có thể nhận nhiệm vụ vớ vẩn mà thôi.

Lúc này, Chiến Minh đã rút lui, chắc là không còn người cản trở nhóm người mình nữa chứ? Thế nhưng thật sự là như vậy sao? Tại sao mình lại cảm thấy lo lắng chứ?

Tiêu Phàm nhìn lại hai chữ “đối kháng” kia, nghĩ tiếp tới bối cảnh của nhiệm vụ mà Aina vừa giải thích mà cảm thấy hơi lo lắng.

…

Một bên khác, sau khi Chiến Minh từ bỏ nhiệm vụ thì cũng không đi cùng Chiến sĩ Buck của Chiến Viêm thị tộc kia…

Nhiệm vụ của Hào Đại Bàn mặc dù thất bại, thế nhưng vẫn rất vui vẻ, không chỉ bởi vì có người đẹp như Tiểu Miêu đi cùng mà còn có thể thấy Tiêu Phàm càng thêm mạnh mẽ.

Anh em tốt của mình mạnh mẽ, mình chẳng lẽ không thể vui vẻ sao?

Hào Đại Bàn vừa nghĩ, vừa lấy ra một viên ngọc màu trắng sáng long lanh vuốt ve.

…

Tiểu Miêu ở một bên, nhìn trộm được cảnh này thì da gà của cô nổi hết lên, thật sự là Mệnh Phàm kia và tên mập chết bầm này quá buồn nôn.

Bởi vì Hào Đại Bàn và Tiêu Phàm là anh em tốt nên Tiểu Miêu rất chú ý tới Hào Đại Bàn, chính xác hơn đó chính là sự cảnh giác đặc biệt, cho nên vẫn luôn quan sát tỉ mỉ hành động của Hào Đại Bàn.

Dù sao thì mình cũng quyến rũ trời sinh, vừa nãy tên Mệnh Phàm và đám xã hội đen Long Hổ bang kia đã để ý mình rồi, không cẩn thận không được nha, Tiểu Miêu hơi lo âu.

Cái viên ngọc kia, Tiểu Miêu cũng chú ý tới.

Cái viên ngọc này chính là tín vật đính ước của tên mập chết bầm này đưa cho "Lich King" Mệnh Phàm nha!

Trước khi chia tay, tên mập này đã đưa cho Mệnh Phàm một viên ngọc màu đen, tự mình cầm một viên ngọc màu trắng. Nghĩ tới đây thì Tiểu Miêu cảm thấy rất buồn nôn, xem ra lời đồn Lich King Mệnh Phàm là cong cũng khá chuẩn, mà đối tượng vẫn là một tên mập mạp chết bầm…

Khi Hào Đại Bàn vuốt lấy viên ngọc màu trắng mà Tiểu Miêu tưởng đó là đính vật tín ước của hai người, thì Tiêu Phàm cũng đang cầm một viên ngọc màu đen, đang lén lút quan sát nó.

Chương 378: Chuyện Làm Ăn

Chương 378: Chuyện Làm Ăn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hình dáng viên ngọc màu đen này giống như đúc viên ngọc màu trắng trong tay Hào Đại Bàn, khác biệt duy nhất cũng chỉ là màu sắc mà thôi.

Viên ngọc này rất đẹp, trên đó còn khắc một con chim di cư, nếu viên ngọc đẹp đẽ này có thể tặng cho người yêu của mình thì chắc chắn cô ấy sẽ rất vui vẻ, coi viên ngọc này làm vật đính ước thì càng thích hợp hơn, thế nhưng viên ngọc này cũng không phải là vật đính ước của Tiêu Phàm và Hào Đại Bàn, hai người đương nhiên không phải là gay rồi.

[Vật phẩm: Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch]

[Phẩm chất: Hiếm]

[Loại: Vật phẩm tiêu hao]

[Số lần sử dụng: 1/1]

[Hiệu quả: Sau khi sử dụng, hai viên ngọc này sẽ hấp dẫn lẫn nhau, có thể biết địa điểm giữa hai bên và chỉ đường, cứ như vậy tới khi hai bên gặp nhau.]

[Ghi chú: Đây cũng không phải nam châm!]

Khi nhìn thấy hiệu quả của [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch] thì Tiêu Phàm không thể không khen ngợi sự thông minh của Hào Đại Bàn.

Vấn đề cơ bản nhất của Tiêu Phàm lúc này là gì?

Phát hiện tai họa ngầm của nhiệm vụ lần này sao?

Hay là hoàn thành nhiệm vụ đối kháng cấp sử thi này với Long Hổ bang?

Cũng hoặc là ngăn cản trận doanh Thú Nhân không được gây chiến tranh với trận doanh Ác Ma?

Sai sai sai! Những điều này đều sai hết.

Những chuyện kia mặc dù phiền phức nhưng Tiêu Phàm còn không quan tâm lắm.

Tiêu Phàm luôn suy nghĩ, đó là làm sao có thể thoát khỏi cô bé ngực lép đang ôm một cánh tay của mình với khuôn mặt mê say Thái Thập Tam này.

Đúng vậy! Tiêu Phàm còn không biết nên thoát khỏi Long Hổ bang khi nhiệm vụ này kết thúc như thế nào cả.

Đúng vào lúc này, Hào Đại Bàn lại đưa cho Tiêu Phàm một vật phẩm có thể giải quyết vấn đề này.

Trước khi chia tay, Hào Đại Bàn giấu tất cả mọi người mà đưa vật này vào trong tay Tiêu Phàm, sau đó cả hai cười hắc hắc, rất hèn mọn.

[Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch], Tiêu Phàm cũng không biết Hào Đại Bàn lấy được nó từ đâu, thế nhưng vật này có tác dụng rất lớn tới kế hoạch thoát thân của Tiêu Phàm, bởi vì nó có thể giúp Hào Đại Bàn biết được vị trí của Tiêu Phàm.

Sau khi đi vào nhiệm vụ đối kháng, kênh chat của người chơi sẽ tạm thời bị đóng lại, đây là một cách của hệ thống, bảo đảm sự công bằng của người chơi khi tham gia nhiệm vụ này. Nói cách khác, coi như lúc trước Tiêu Phàm muốn chạy trốn cũng không thể xin người nào giúp đỡ cả, cũng chỉ có thể chờ đợi tới khi nhiệm vụ hoàn thành thì kênh chat mới mở lại.

Thế nhưng sau khi nhiệm vụ hoàn thành thì cũng không đủ thời gian để chạy trốn, dù sao địa bàn của Long Hổ bang chính là ở trận doanh Thú Nhân.

Thế nhưng khi có [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch] thì sẽ có khác biệt rất lớn, khi nhiệm vụ này sắp kết thúc thì Tiêu Phàm có thể sử dụng vật phẩm này.

Mà vào lúc này, [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch] trong tay Hào Đại Bàn cũng sẽ khởi động, Hào Đại Bàn cũng sẽ biết được, sẽ mang theo thành viên của công hội Chiến Minh tới hỗ trợ Tiêu Phàm, như vậy thì khi Tiêu Phàm hoàn thành nhiệm vụ này, người của công hội Chiến Minh sẽ đúng lúc kiềm chế được đội người của Thái Thập Tam, khi đó thì mình cũng sẽ có cơ hội chạy trốn.

Lần này Hào Đại Bàn quá thông minh đi, không chỉ có thể biết được tình cảnh của mình, lại còn nghĩ ra được cách giải quyết vấn đề của mình nữa, xem ra nếu có thời gian rảnh mình phải mời Hào Đại Bàn một bữa mới được.

Còn tại sao Tiêu Phàm chỉ được Hào Đại Bàn đưa cho một cục đá, không nói một câu nào, khi nào thì đã bàn bạc ra kế hoạch hoàn hảo như vậy?

Thực ra rất đơn giản, giải thích chỉ cần hai chữ mà thôi, mặt ngữ.

Tiêu Phàm và Hào Đại Bàn là bạn chơi từ thủa nhỏ tới giờ, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của đối phương thì cũng có thể hiểu được đại khái ý nghĩ của người kia rồi. Hơn nữa, khi trước hai người họ vì gian lận kiểm tra nên đã đặc biệt phát triển các ám hiệu trở thành một ngôn ngữ cơ mặt, hai người dựa vào ngôn ngữ cơ mặt nên đã có thể giao lưu tất cả kế hoạch này chỉ trong một thời gian khá ngắn.

Ngươi đừng coi thường ngôn ngữ cơ mặt, trong mắt của Tiêu Phàm và Hào Đại Bàn thì mỗi một nếp nhăn trên mặt đối phương cũng có thể đại diện cho một câu chuyện xưa rồi.

Thế nhưng việc sử dụng ngôn ngữ uyên thâm này cũng cần trả giá, đó là cơ mặt sau đó sẽ cứng ngắc, mất cảm giác, dù sao chỉ trong một thời gian ngắn mà tần suất vận động của cơ mặt cao như vậy vẫn rất mệt mỏi.

Ngay khi Tiêu Phàm đang vui sướng mà quan sát viên ngọc [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch] này thì chẳng biết từ lúc nào, Tom Cruise trên đầu Tiêu Phàm cũng đang quan sát một vật trong móng vuốt của nó, chỉ là nó cũng không vui vẻ như chủ nhân của nó, nó hơi nhìn vật trong tay rồi mất đi hứng thú, sau đó nhếch miệng lên, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiêu Phàm thì đang suy nghĩ tới chuyện chạy trốn, tự nhiên lại thấy một móng vuốt nhỏ màu đen xuất hiện trong mắt hắn, đập vào trán Tiêu Phàm, sau đó một giọng nói bỉ ổi truyền tới từ trên đầu hắn: “Ha, tiểu nhị, chúng ta nói chuyện chút đi, thế nào? Meo…?”

“Tom Cruise…”

Giọng nói của Tiêu Phàm kéo rất dài, gân xanh trên trán xuất hiện, chuyện lừa gạt chủ nhân vừa rồi của Tom Cruise Tiêu Phàm còn chưa tìm nó tính sổ đâu, kết quả tên nhóc này thật sự không biết ngoan ngoãn lại, còn dám làm bậy trên đầu mình, thật sự là không biết lớn nhỏ.

Khi nhìn thấy Tiêu Phàm chuẩn bị nổi giận, Tom Cruise vội vàng nói: "Này này này! Tiểu nhị! Tỉnh táo lại, chúng ta nói chuyện làm ăn, như thế nào? Meo…"

Nói chuyện làm ăn? Nói đùa cái gì? Nhóc cũng là do ta nuôi, còn nói chuyện làm ăn nữa?

"Này này! Bình tĩnh lại, tiểu nhị! Trong tay tôi có một vật, có lẽ anh sẽ có hứng thú đấy. Meo…" Tom Cruise thấy Tiêu Phàm định đưa tay ra tóm lấy nó rồi vứt xuống đất thì vội vàng dùng móng vuốt nho nhỏ của mình đưa ra trước mặt Tiêu Phàm.

Một đường sáng màu đỏ xẹt qua, lóa mắt giống như một ngọn lửa trong đêm tối vậy.

"Hả? Đây là cái gì?"

Mặc dù thời gian rất ngắn ngủi nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy sự đặc biệt của đường ánh sáng kia, Tiêu Phàm rất tò mò nên hỏi thăm.

Khi thấy Tiêu Phàm bị đồ vật trong tay mình thu hút sự chú ý rồi bình tĩnh lại thì Tom Cruise cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Thế nào? Có muốn nó không, cái đồ vật sáng long lanh này? Chúng ta bây giờ có thể nói chuyện vui vẻ rồi chứ? Meo…"

"Thế nhưng trước hết phải nói ra trong tay nhóc là cái gì, đừng cầm những thứ đồ chơi vớ vẩn của loài mèo đưa tới lừa gạt ta." Tiêu Phàm mặc dù cảm thấy vật trong tay Tom Cruise không bình thường, thế nhưng vẫn cố ý hạ thấp nó đi, mục đích vì muốn Tom Cruise nói giá sẽ thấp xuống, dù sao thì đang nói chuyện làm ăn, mặc dù đối thủ là một con mèo nhưng Tiêu Phàm cũng không khinh thường.

Thế nhưng khi nghĩ tới, con mèo này lại là vật nuôi của mình, Tiêu Phàm lại cảm thấy nhức cả trứng.

Con mèo của mình còn tìm mình nói chuyện làm ăn, mình làm chủ nhân cũng quá thất bại đi.

Nghe thấy Tiêu Phàm nói vật trong tay mình là đồ chơi của mèo thì Tom Cruise hơi lo lắng nói: "Đây không phải là đồ chơi của mèo, tôi lớn như vậy rồi, làm sao còn chơi đồ chơi chứ? Meo…"

Sau đó, Tom Cruise nói nhỏ: "Còn cái này là cái gì, tôi cũng không biết… Meo…"

Tiêu Phàm nhìn đồ vật mà Tom Cruise đưa tới tay của mình thì rất nghi ngờ…

Đây là cái gì?

Trong lòng bàn tay Tiêu Phàm là một thứ rất giống cục đá, cực kỳ cứng rắn và Tiêu Phàm cảm thấy nó cũng không phải là tảng đá.

Cả vật này có màu đỏ rực, giống như lửa vậy.

Càng làm cho Tiêu Phàm cảm thấy kỳ lạ chính là, rõ ràng nó có tính lạnh, thế nhưng khi cầm trong tay thì Tiêu Phàm cảm thấy nó đang bốc cháy vậy, rất nóng, nó lại không nóng cháy trên tay mà nóng cháy ở trong lòng.

Những vật kỳ lạ thường làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, thế nhưng vật này lại để cho người ta cảm thấy thần thánh.

Đủ loại chuyện kỳ lạ đã có thể chứng minh vật này không phải vật bình thường, vì muốn càng hiểu rõ hơn vật này nên Tiêu Phàm xem xét phần giới thiệu của vật này.

Chương 379: Độ Khó Thay Đổi!

Chương 379: Độ Khó Thay Đổi!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Vật phẩm: Mảnh vỡ tinh thể của Chiến Viêm]

[Phẩm chất: sử thi]

[Ghi chú: là một mảnh vỡ tinh thể của Chiến Viêm, nguyên nhân tạo thành không rõ, rất hiếm.]

Con bà nó, từ khi đăng nhập vào Tân Sinh tới nay, lần này là lần đầu tiên Tiêu Phàm thấy được lời giới thiệu vớ vẩn như vậy, khi giới thiệu chỉ có vài chữ, ý nghĩa còn rất mơ hồ, ghi chú làm cho người khác rất dễ dàng hiểu rõ những chữ này là gì, thế nhưng sau đó người ta lại phát hiện thực sự mình chả biết được cái gì cả, thật sự quá vớ vẩn!

Cái này là cái gì đây?

"Cái đồ chơi này mày lấy từ đâu thế hả?" Nếu mình không biết thì Tiêu Phàm định hỏi Tom Cruise, xem nó có được cái này như thế nào.

Tom Cruise thấy Tiêu Phàm hỏi, thì con ngươi xoay qua xoay lại, cũng không biết đang mưu đồ cái gì.

"Đừng nói với tao là nhặt được trên đường, cái đồ chơi này không có ở trên đường, coi như có cũng không tới lượt mày, hãy thành thật mà nói cho tao đi."

Mặc dù Tiêu Phàm không biết tác dụng của thứ này, thế nhưng cái này vẫn là một vật có phẩm chất sử thi, cũng không phải là vật tầm thường.

Thấy ý đồ của mình bị nhìn thấu thì Tom Cruise đành phải cúi đầu xuống, nói thật: "Ta lấy nó từ trên người tên chiến sĩ Hổ tộc cầm cái rìu to lúc trước đó. Meo…"

"Chiến sĩ Hổ tộc cầm cái rìu to? Buck sao?" Tiêu Phàm hỏi với giọng kinh ngạc.

.

“Hình như là cái tên đó, tên thật quê mùa, tên Tom Cruise vẫn tốt hơn nhiều. Meo…” Tom Cruise hơi nhớ lại rồi nói.

Mẹ nó! Tom Cruise mới cấp 1 mà có thể trộm được vật từ trên người chiến sĩ Hổ tộc cấp 60? Tình huống này là như thế nào đây?

Khi Tiêu Phàm nghe Tom Cruise nói thì giật mình.

Hắn biết, chắc chắn là hắn đã bỏ qua điều gì đó rồi nên vội vàng mở bảng sủng vật ra xem xét.

[Sủng vật: Tom Cruise]

[Chủ nhân: Mệnh Phàm]

[Cấp bậc: 5]

[Chủng tộc: Mèo Đi Hia]

[Phẩm chất: Quỷ]

Gặp quỷ! Tên Tom Cruise này làm cái gì đây, tại sao đã lên tới cấp 5 luôn rồi?

Thiên phú của chủng tộc:

Kỹ năng:

[Kỹ năng: Miêu Chi Chiêu Tài Thủ]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Duỗi ra vuốt mèo giống như bàn tay của Thần, có tỉ lệ nhất định có thể trộm tới tiền tài hoặc vật phẩm bình thường từ trên người kẻ địch, có tỉ lệ cực thấp trộm tới vật phẩm đặc thù (vật phẩm đặc thù bao gồm máu, kỹ năng, trạng thái,…)]

[Tiêu hao: 50 thể lực]

[Ghi chú: Khi Tom Cruise nhìn thấy quan xúc phân số 1 đang thực hiện hành vi trộm cắp thì có cảm xúc, ấp ủ mà ra.]

Khi Tiêu Phàm nhìn thấy kỹ năng mới của Tom Cruise là [Miêu chi Chiêu Tài Thủ] thì sắc mặt của hắn hơi kỳ lạ, hắn cũng không quan tâm lắm tới dòng chữ nói mình là quan xúc phân số một, bởi vì kỹ năng [Miêu Chi Chiêu Tài Thủ] này quá mạnh rồi!

Tuy thiên phú vừa mới thức tỉnh của Tom Cruise là [Trí Tuệ Của Mèo Đi Hia] có thể học tập kỹ năng và cải tiến nó, thế nhưng kỹ năng [Miêu Chi Chiêu Tài Thủ] cải tiến từ [Phi Long Thám Vân Thủ] cũng quá đáng sợ đi!

Kỹ năng này có thể trộm mọi thứ, bao gồm cả tính mạng của kẻ địch!

Trời ạ! Mặc dù là kỹ năng có tỉ lệ thành công dựa cả vào may mắn, thế nhưng khi nghe tới vẫn quá bá đạo đi, đúng không?

Coi như không thể trộm được tính mạng của kẻ địch thế nhưng nếu có thể trộm được kỹ năng thì cũng quá có lời đi, khi chiến đấu mà trộm được kỹ năng của kẻ địch đúng là một điều quá vui sướng.

Tiêu Phàm đã rõ ràng tại sao Tom Cruise có thể lên tới cấp 5 rồi, cấp 1 mà có thể trộm được đồ vật của một NPC cấp 60, mới tăng 4 cấp thì số exp có lẽ đã bị trừ nhiều rồi.

Phẩm chất quỷ thì sao? Chỉ cần có kỹ năng này thì Tom Cruise chính là Thần sủng! Trước đó là tao hiểu lầm mày rồi! Bảo bối của tao!

Thần sủng, là một từ đẹp đẽ như thế nào chứ…

Tom Cruise nhà mình lại là một Thần sủng, Tiêu Phàm khi nhìn thấy kỹ năng [Miêu Chi Chiêu Tài Thủ] của Tom Cruise thì những từ đó tự động hiện lên trong đầu hắn.

Thế nhưng chuyện này chỉ có thể nói rõ, loài người, luôn luôn nhớ ăn không nhớ đánh.

Khi Tiêu Phàm học được [Phi Long Thám Vân Thủ] thì cũng vui mừng như này, thế nhưng khi tham dự giải thi đấu biểu diễn thì hắn đã dùng kỹ năng

này làm cái gì?

Mặc dù Miêu Chi Chiêu Tài Thủ của Tom Cruise có thể trộm được vật phẩm đặc biệt thế nhưng cuối cùng nó cũng bắt nguồn từ cái kỹ năng không đáng tin cậy là Phi Long Thám Vân Thủ của chủ nhân, cho nên nó chắc chắn sẽ làm cho Tiêu Phàm dính phải phiền phức to lớn, giống như tiền bối của nó là Phi Long Thám Vân Thủ vậy, kể cả hiện tại lẫn về sau.

Đây là một loại quán tính không cách nào tránh khỏi, giống như một đoạn văn rất bình thường, thế nhưng có nhiều tác giả khác nhau sẽ dẫn người đọc liên tưởng tới nhiều chuyện tâm thần khác nhau.

Nội tâm của Tom Cruise lúc này hơi run rẩy, không biết làm cái gì khi nhìn Tiêu Phàm.

Trước đó, Tom Cruise chỉ muốn dùng cái khối màu đỏ vớ vẩn mà mình trộm được từ trên người tên Buck kia, đổi lấy chút cá nướng từ tay quan xúc phân số một của mình, để bổ sung tổn thất của mình khi cua mèo trắng xinh đẹp Irina kia mà thôi.

Thế nhưng mà bây giờ, Tom Cruise lại thấy hơi sợ hãi, bởi vì từ khi quan xúc phân số một cầm vật kia thì hắn thay đổi, trở nên kỳ lạ hơn.

Quan hót phân số một nhẹ nhàng đưa mình từ trên đầu xuống, dùng ánh mắt kỳ lạ mà nhìn mình, vậy bây giờ bản soái mèo nên dùng biểu tình gì để biểu hiện tâm trạng hiện giờ của mình đây?

Ta biết! Đó là buồn nôn! Ánh mắt của hắn ta khi nhìn mình quá buồn nôn! Từ khi bản soái mèo sinh ra tới nay, chưa từng cảm nhận được ánh mắt buồn nôn nào như thế ở trên người của loài người cấp thấp cả, thật sự làm cho ta sởn hết cả lông mèo mà! Nha! Ôi trời ơi! Ta đã biết, hòn đá màu đỏ trên người con hổ lớn kia mà ta trộm được chắc chắn là vật không lành rồi!

Khi Tom Cruise nghĩ tới đây thì càng sợ, hơi do dự rồi nói: “Ta chỉ muốn đổi chút cá nướng… meo.”

Tiêu Phàm cũng không biết tại sao Tom Cruise lại ngoan ngoãn như vậy, nên cười híp mắt mà nói: “Đương nhiên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ này,

tao sẽ chuẩn bị cho mày cá nướng.”

Thần sủng thì phải cưng cho tốt, đối với Tiêu Phàm thì một vài con cá nướng quá là đơn giản.

Sau khi nói xong thì Tiêu Phàm lại nhẹ nhàng thả Tom Cruise lên đầu của mình.

Sau khi ngồi yên ổn lại thì Tom Cruise vẫn cảm thấy sợ hãi, thấy cử động kỳ lạ của Tiêu Phàm thì Tom Cruise càng cảm thấy tảng đá kia là vật không lành, may mắn thay, bản soái mèo quá sáng suốt, đã bán nó đi, nếu không…

Tom Cruise nhìn Tiêu Phàm ở dưới một chút mà vẫn cảm thấy rùng mình.

Khi Tiêu Phàm còn vui vẻ bởi vì Tom Cruise có một Thần kỹ và Tom Cruise cảm thấy buồn nôn khi thấy thái độ của Tiêu Phàm với mình thì Tiêu Phàm còn chưa phát hiện [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch] ở trong ba lô của mình đang xuất hiện một cách lặng lẽ.

Lúc này, cũng không có bất cứ kẻ nào phát hiện, nhiệm vụ của họ đang thay đổi…

[Nhiệm vụ: Tiên hiền di chí]

[Cấp bậc của nhiệm vụ: Nhiệm vụ đối kháng cấp truyền thuyết của trận doanh Thú Nhân]

Tuy rằng nhiệm vụ thất bại nhưng Tiểu Miêu vẫn cảm thấy nội dung của nhiệm vụ lần này cùng với độ khó có chút không thích hợp.

Đi giết mấy người thì ngay lập tức được giao cho nhiệm vụ đối kháng sử thi, như vậy cũng quá qua loa rồi.

Tuy rằng đối thủ lần này là Lich King Mệnh Phàm, nhưng nếu như không phải là Mệnh Phàm thì nhiệm vụ lần này của chính mình làm sao có thể phù hợp với cấp độ sử Thi?

Có điều lần này thực sự là quá xui xẻo, chính mình chỉ muốn đến công hội Chiến Minh ôm bắp đùi, ở bên trong nhiệm vụ làm chút việc linh tinh, lấy ít

điểm kinh nghiệm mà thôi, không nghĩ đến lại gặp phải Lich King Mệnh Phàm đáng sợ đó ở đây, còn có đại tiểu thư của tổ chức xã hội đen Thái Thập Tam đáng ghét kia thống lĩnh tổ chức xã hội đen Bang Long Hổ.

Chính mình đã tạo nghiệt gì vậy, lẽ nào là trời cao đố kị hồng nhan!

Chương 380: Phe Thứ Ba

Chương 380: Phe Thứ Ba

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ừ, chắc chắn là như vậy, không sai đâu.

Sau khi đi khỏi, Tiểu Miêu đối với việc gặp gỡ trong nhiệm vụ lần này vẫn cứ cảm thấy buồn bực, lén lút ở một bên, bĩu môi thở phì phò.

Bỗng nhiên nhìn thấy Hào Đại Bàn đứng bên cạnh dùng bộ mặt hoa si nhìn mình, trong lòng càng thêm buồn bực, ngay lập tức không chút khách khí cho Hào Đại Bàn một cái liếc mắt. Hừ!

Hào Đại Bàn dường như không chút để ý, than thở trong lòng, mỹ nữ khinh thường mà cũng đẹp đến như vậy.

Tiểu Miêu nhìn thấy dáng vẻ của Hào Đại bàn như vậy, trong lòng thấy rất khó chịu, thầm nghĩ Bàn Tử này không hổ là một phe với Lich King Mệnh Phàm, thật làm cho người ta buồn nôn.

Reginald nhìn thấy nhìn thấy dáng vẻ buồn bực của Tiểu Miêu, cho rằng cô ta bởi vì chuyện nhiệm vụ thất bại làm ảnh hưởng tâm trạng, áy náy nói: "Tiểu Miêu, thực xin lỗi. Cô từ xa đến đi theo Chiến Minh chúng tôi cùng nhau làm nhiệm vụ, không nghĩ đến Chiến Minh của chúng tôi thực lực không đủ, hại nhiệm vụ của cô thất bại.

Ở trong đội nhân mã Chiến Minh này, Tiểu Miêu chỉ chán ghét con nhỏ kia cùng với Lich King Mệnh Phàm ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Bàn Tử đáng chết, còn đối với Reginald thì Tiểu Miêu vẫn tương đối sùng kính*.

(*sùng bái và kính trọng)

Reginald không chỉ nhiệt tình chu đáo đối với người ngoài, hơn nữa thực lực cũng tuyệt vời, nói thật Tiểu Miêu trước giờ chưa từng nhìn thấy nhiệt huyết chiến đấu như thế, Reginald sau khi cuồng hóa đối đầu với Lich King Mệnh Phàm làm cho Tiểu Miêu nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, lúc này lại thấy Reginald chủ động xin lỗi mình, Tiểu Miêu trái lại cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao chính mình cũng là đến góp vui, nếu không phải chính mình kéo lùi đội ngũ, thì Reginald sẽ không cần phải đơn độc cùng Mệnh Phàm chiến đấu một trận quyết định thắng bại, nếu không có trận đấu đơn độc đó, có khả năng nhiệm vụ hôm nay sẽ có cục diện khác.

"Hội trưởng Reginald, làm gì có, thực ra nhiệm vụ lần này là tôi không tốt, làm liên lụy đến mọi người." Tiêu Miêu nho nhã lễ phép nói.

“Không không không, người tới là khách, làm sao có thể nói là liên lụy hay không liên lụy, là Reginald tôi đây thực lực không đủ.” Anh ta nghe thấy một cô gái như Tiểu Miêu lại nói là liên lụy, hắn cũng rất ngại ngùng, vội vã trả lời.

“Hội trưởng Reginald làm sao lại không đủ thực lữ, tôi cảm thấy thực lực của hội trưởng Reginald rất tuyệt vời, ở trong “Tân Sinh” không có bao nhiêu người có thể là đối thủ của hội trưởng Reginald, lần này chỉ là gặp phải kẻ địch quá mạnh, dù sao thì thực lực của Lich King Mệnh Phàm này cũng thực sự quá nghịch thiên.”

Nghe được khen ngợi của Tiểu Miêu, Vệ Thần đứng bên cạnh cũng không chịu được cô đơn, thêm vào một câu: “Tiểu cô nương quả thật là tinh mắt, hội trưởng Reginald của chúng tôi trong “Tân Sinh” chính là ca thủ, lần này chỉ là Mệnh Phàm may mắn mà thôi, chờ sau khi hội trưởng Reginald nắm vững lý trí cuồng hóa, hừ hừ, Lich King Mệnh Phàm, tôi nhìn xem hắn còn có thể hung hăng trước mặt hội trưởng nữa hay không!

Lúc này bỗng nhiên có một trận gió thổi đến, vốn là khí hậu ôn hòa, không biết tại sao lại khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo, một giọng nói giống như âm thanh cơn gió nhỏ thổi lá cây tạo thành âm sào sạt cũng truyền đến từ đằng xa.

“Chậc chậc, người yếu lại kiếm cớ bào chữa, tìm kiếm sự an ủi tâm lí, ta thực sự đã gặp được.”

Giọng nói mang theo sự chanh chua, đầy ý vị trào phúng.

Một người đan ông mặc áo choàng chống một cây pháp trượng màu sáng không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên con đường trước mặt mấy người công hội Chiến Minh đang đứng.

Reginald nhìn người phía trước trong mắt tràn đầy sự cảnh giác, mà Vệ Thần nghe được lời nói của hắn ta, trong lòng đã sớm không thoải mái, nổi giận nói với người kia: “Ngươi là người phương nào? Mặc áo choàng không dám đối diện với người khác, dựa vào cái gì mà trào phúng hội trưởng công đoàn Chiến Minh của chúng tôi!

Người đàn ông mặc áo choàng dường như không nghe thấy lời nói của Vệ Thần, nhìn lướt qua đám người công hội Chiến Minh.

Bị ánh mắt của hắn ta nhìn qua như thế, mấy người công hội Chiến Minh lại cả thấy lạnh hết cả người.

"Người Chiến Viêm quả nhiên vẫn làm việc ngu ngốc giống như cũ, hại ta còn chờ mong Buck có thể cho ta một tin tức tốt, không ngờ cuối cùng chính mình lại phải ra tay, thật khiến người ta mất hứng." Người đàn ông mặc áo choàng tự nhủ.

Tuy bản năng của Vệ Thần cảm thấy người trước mặt này vô cùng nguy hiểm, nhưng thấy hắn không thèm nhìn mình thì trong lòng cực kì khó chịu, liền quát lớn: "Ngươi trốn bên trong áo choàng không dám lộ diện gặp người khác, chính mfinh còn ở đói thầm thì cái gì, có chuyện gì thì mau nói, không có chuyện gì thì nhanh tránh ra, chúng tôi còn phải lên đường trở về!

Người đàn ông mặc áo choàng nghe thấy Vệ Thần quát lớn dường như hơn phiền chán, nhíu mày lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn ta: "Người làm nhiệm vụ thất bại, không có quyền quyết định."

Sau đó người đàn ông mặc áo choàng ngẩng đầu nhìn lên trời nói: "Các người đang thực hiện nhiệm vụ mà ta ủy thác cho các người lúc trước, trước mắt xử lý mấy người Chiến Viêm làm nhiệm vụ thất bại ở bên kia thanh lý hết đi, miễn cho ta nhìn thấy chướng mắt, cũng tùy tiện cho ta xem thử thân thủ của các người.

Người đàn ông mặc áo choàng giống như đang nói chuyện với không khí, thế nhưng mấy người Chiến Minh không ai cảm thấy hắn ta ngu ngốc cả, bởi vì bọn họ cảm thấy không khí xung quanh bắt đầu trở nên lạnh lẽo hơn.

Lúc này có một giọng hát vang lên không đúng lúc: "Check it out, tôi là một nam MC đứng trong đài DJ, cầm microphone tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng, bây giờ mọi người hãy nhún nhảy cùng tôi, cùng nhau đi đến cuộc đời mới."

Mấy người Chiến Minh cũng không có vì bài hát nhẹ nhàng này mà thả lỏng hơn, ngược lại càng căng thẳng hơn, bởi vì âm thanh này truyền đến từ

phía sau bọn họ, mà trước đó mấy người Chiến Minh không có ai phát hiện ra phía sau bọn họ có người.

Bọn họ xoay người lại, nhìn thấy một chàng trai mặc trang phục Hiphop, trên đầu mang theo tai nghe rất to, trong miệng lẩm bẩm liên tiếp, hai tay cũng khoanh rãnh rỗi chút nào, tạo thành đủ các kiểu tư thế trào phúng về phía mấy người Reginald, hai chân run lên giống như bị chạm vào dây điện, mà nổi bậc nhất chính là trên đầu hắn có cái ID đỏ như máu: Mạch Tử Ồn Ào.

Mạch Tử Ồn Ào giống như không có nhìn thấy mầy người Reginald, vẫn say mê ở bên trong tiết tấu của chính mình, thân thể không ngừng nhún nhảy, một giây cũng không dừng lại, làm cho người ta nhìn thấy cảm giác rất không thoải mái, bởi vì động tác của Mạch Tử Ồn Ào thực sự là quá nhiều.

Trong lúc Reginald muốn hỏi người chơi có ID màu đỏ Mạc Tử Ồn Ào này muốn làm gì, chợt phát hiện có gì đó không đúng.

Bởi vì Reginald nhìn thấy Shaman Tiểu Bình đang đứng ngay ngắn trong đội ngũ của mình không hề động đậy mà nhìn chằm chằm vào Mạch Tử Ồn Ào bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, trong mắt tất cả đều là vẻ ngạc nhiên.

Lúc Reginald còn đang nghi ngờ Tiểu Bình bị làm sao, biến cố đã phát sinh!

A!

Tiểu Miêu hét thảm một tiếng, mà trong mắt của Reginald cũng vạn phần khiếp sợ.

Bởi vì trước mắt bọn họ, Tiểu Bình đang đứng yên ở đằng kia bỗng nhiên trên người xuất hiện rất nhiều vết đau, giống như suối phun trào, máu tươi bắn tung tóe.

[Nhắc nhở của hệ thống: Thành viên Tiểu Bình trong đội ngũ của Ngài bị người chơi Mạch Tử Ồn Ào tấn công.]

[Nhắc nhở của hệ thống: Lượng HP của thành viên Tiểu Bình trong đội ngũ của Ngài là 0, người chơi Tiểu Bình đã chết trận.]

Theo hai tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Shaman Tiểu Bình cứ như thế hóa thành ánh sáng trắng biến mất trước mắt mọi người.

Reginald lúc này mới phát hiện được bọn họ đã bị đánh lén!

Vệ Thần nhìn thấy thành viên cỉa đội mình bỗng nhiên chết trận, nổi giận đùng đùng, giơ cao Thiên Đao trong tay mình, định xông lên chém giết một phen với cái người chơi có ID màu đỏ Mạch Tử Ồn Ào đang có những hành vi cử chỉ kì quái kia.

Nhưng vào lúc này, Reginald đứng bên cạnh Vệ Thần bỗng nhiên duỗi tay ra ngăn cản hắn ta lại.

Chương 381: Lưu Vong

Chương 381: Lưu Vong

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hội trưởng, tại sao anh lại ngăn cản em, em muốn báo thù cho Tiểu Bình!”

Vệ Thần gào lên với Reginald, nhưng sau khi Vệ Thần nhìn thấy biểu hiện của Reginald thì Vệ Thần cắn răng, yên tĩnh lại.

Trên mặt Reginald lúc này ngập tràn sự đau khổ và tức giận, không phải anh ta chưa từng có ý định muốn tiến lên báo thù cho thành viên đội ngũ Tiểu Bình của mình, thế nhưng anh ta biết kẻ địch “lai giả bất thiện*”, vừa nãy lúc người đàn ông mặc áo choàng hạ lệnh đã nói hai chữ “các người”, chứng mình kẻ địch của chính mình ẩn nấp ở xung quanh không chỉ có một người, bây giờ tùy tiên tiến lên rất dễ bị rơi vào trong cái bẫy của kẻ địch, vì thế cho nên lúc này người lãnh đạo Chiến Minh như mình càng không thể làm rối loạn trận tuyến.

*người đến không có ý tốt

“Chậc chậc, còn rất bình tĩnh đấy, vốn ta còn muốn chờ vị nhân huynh này tiến lên sẽ thuận lợi bắt lấy hắn rồi giết chết, không ngờ lại bị ngươi cản lại.

Reginald theo tiếng nói nhìn lại, thấy một người đàn ông mặc đồ trắng đang chậm rãi đi đến, trong tay cầm một cây quạt giấy nhỏ, không ngừng phất qua phất lại, động tác dịu dàng tao nhã, có vẻ hơi giống phụ nữ.

Reginald không dá, khinh thường hắn, bởi vì trên đỉnh đầu của hắn cũng giống như Mạch Tử Ồn Ào có mấy chữ màu đỏ như máu – Bạch Y Công Tử.

Bạch Y Công Tử phẩy phẩy cây quạt trong tay, có chút không tình nguyện than thở: “Nếu hắn không muốn đi ra nhận lấy cái chết, vật tự ta đi lên lấy tính mạng của hắn là được.”

Nghe được lời nói của Bạch Y Công Tử, tập thể mấy người Chiến Minh lập tức cảnh giác hơn, lấy vũ khí ra chuẩn bị đề phòng.

Bạch Y Công Tử chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, cây quạt trong tay nhẹ nhàng phất lên một cái, thì sương trắng bỗng nhiên xuất hiện bốn phía xung quanh!

Chuyện gì…?

Vệ Thần nhìn thấy xung quanh một mảnh trắng xóa, vừa định nói chuyện gì thế này, thế nhưng chỉ vừa nói chuyện gì thì cuối cùng không thể nói tiếp nữa.

Bởi vì trong nháy mắt lúc tầm nhìn của mọi người bị cản trở thì quạt giấy đã nhẹ nhàng cắt qua cổ hắn ta, không một tiếng động lấy đi tính mạng của hắn.

Bạch Y Công Tử lại thở dài: “Ta coi như ra ta với ngươi từ chính diện, ở trong mảnh sương mù này, ngươi cũng không phản ứng kịp.”

Vệ Thần cứ như vậy mà ngã xuống, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng, ý nghĩ cuối cùng trong lòng hắn là:

Có gan thì ngươi đánh lén sau lưng!

[Nhắc nhở của hệ thống: Thành viên Vệ Thần trong đội ngũ của Ngài bị người chơi Bạch Y Công Tử tấn công.]

[Nhắc nhở của hệ thống: Lượng HP của thành viên Vệ Thần trong đội ngũ của Ngài là 0, người chơi Vệ Thần đã chế trận.]

Sương trắng vừa mới xuất hiện, lại tan đi rất nhanh, nhưng trong lòng Reginald đã không thể bình tĩnh được nữa.

Bởi vì chỉ mới một lúc như hồi nãy, người có sức chiến đấu chủ yếu trong đội ngũ của mình là Vệ Thần cứ như vậy ngã xuống, mà chính mình cũng không biết được Vệ Thần ngã xuống như thế nào.

Reginald biết đối thủ đang đứng trước mặt mình bây giờ là không thể khinh thương nhưng lại không nghĩ mọi chuyện sẽ phát triển đến mức độ này, trong nháy mắt tiểu đội Chiến Minh thực hiện nhiệm vụ của chính mình chỉ còn sót lại ba người là bản thân, Hào Đại Bàn và Tiểu Miêu, mà kẻ địch bên kia lại xuất hiện thêm hai người nữa.

Một người nghiêm túc, ăn mặt giống như Gestapo, nhìn quan thfi biết không phải người tốt lành gì, trên đầu cũng giống như hai người trước có ID màu đỏ như máu – Phá Quân.

Một người còn lại thì ôm đầu gối ngồi xổm ở trong góc, hai mắt vô thần, khuôn mặt chán chường, có vẻ vô cùng chán nản, Reginald cũng không dám xem nhẹ, bởi vì ID của hắn cũng màu đỏ - Nhân Sinh Bại Khuyển.

Reginald nhìn bốn người có ID màu đỏ ở trước mặt, còn có một người đàn ông thần bí ẩn nấp trong áo choàng, lại nhìn Hào Đại Bàn đứng bên cạnh mình căng thẳng đến mức đầu đầy mồ hôi đang nâng cao tấm khiên và Tiểu Miêu sắc mặt tái nhợt không biết phải làm sao, trong lòng cảm thấy nặng nề, hạ xuống quyết định của mình.

“Hào Đại Bàn, bây giờ cậu hãy dẫn Tiểu Miêu đi khỏi đây đi.” Reginald trịnh trọng nói chuyện với Hào Đại Bàn.

“Vậy thì hội trưởng anh phải làm sao?” Hào Đại Bàn nghe thấy Reginald nói mình dẫn theo Tiểu Miêu đi trước thì nghi ngờ hỏi lại.

“Hào Đại Bàn, cậu rất thông mình, hẳn phải biết dặn dò của tôi bây giờ có ý là gì. Hiện giờ tôi giao nhiệm vụ này cho cậu, cậu bất luận như thế nào cũng phải đảm bảo cho khách của chúng ta là Tiểu Miêu sống tiếp, hiểu chưa, nếu Tiểu Miêu chết ở trong nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa. Cậu nhất định phải cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mà tôi giao phó, như vậy mới xứng đáng là người của Chiến Minh chúng ta!” Reginald nói xong đẩy Hào Đại Bàn về phía Tiểu Miêu, quay lưng đi không nói thêm gì nữa, mà chỉ nắm thật chặt cự kiếm trong tay mình, cảnh giác nhìn những người chơi có ID màu đỏ này.

Sau khi Hào Đại Bàn nhìn bóng lưng của Reginald lần cuối, cắn răng kéo Tiểu Miêu chạy đi.

Tiểu Bình và Vệ Thần trong đội ngũ cứ như vậy mà ngã xuống, bây giờ Tiểu Miêu có chút sợ hãi, nhìn bóng lưng của người đang kéo chính mình chạy về phía trước là Hào Đại Bàn, Tiểu Miêu có chút lo lắng hỏi: “Này, này, Bàn Tử, chúng ta cứ thế mà bỏ đi thì hội trưởng Reginald phải làm sao bây giờ!”

“Hội trưởng thwujc lực cao cường, không có chuyện gì đâu, chờ sau khi yểm trợ chúng ta bỏ trốn, anh ấy cũng sẽ tự mình trốn đi, chúng ta ở đó chỉ làm vướng tay vướng chân, ảnh hưởng anh ấy chiến đấu với kẻ địch.”

“Là như vậy sao? Thật sự rất xin lỗi, lần này tôi lại làm liên lụy đến các người.” Vốn dĩ Tiểu Miêu còn tưởng ràng Reginald đang vì mình liều mạng cản ở phía sau, bây giờ nghe Hào Đại Bàn nói Reginald sau khi mình đi khỏi sẽ nghĩ biện pháp tự mình chạy trốn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, có thể Tiểu Miêu không thể nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Hào Đại Bàn lúc nói chuyện.

Vào lúc này, Hào Đại Bàn đang chạy nhanh bỗng dưng không tự nhiên lảo đảo một cái, đột nhiên ngã xuống đất.

Tiểu Miêu chạy theo phía sau Hào Đại Bàn muốn hỏi thăm tình hình của Hào Đại bàn lúc này, trong yên lặng bỗng nhiên có một giọng nói khiến người ta sợ hãi vang lên từ phía sau của cô ta.

“Bàn Tử, ai cho ngươi chạy trốn?”

Hào Đại bàn đứng lên, xoay người nhìn thấy Phá Quân xuất hiện ở sau lưng mình, tức giận nói: "Vừa rồi là ngươi gạt chân ta?"

Tiểu Miêu nghe Hào Đại Bàn nói như vậy, thầm nghĩ trong lòng, Bàn Tử này ngã đến ngốc luôn rồi sao, vừa nãy rõ là chính hắn loạng choạng rồi tự ngã xuống, bây giờ lại đùn đẩy trách nhiệm cho người khác như vậy.

"Không sai." Phá Quân cười trả lời.

Tiểu Miêu nghe thấy câu trả lời của Phá Quân, đầu óc mơ hồ, cái tên này tại sao lại thừa nhận, tình huống như thế nào vậy?

Tâm tình của Hào Đại Bàn lúc này rất không tốt, bởi vì Phá Quân đã đuổi theo đến đây, vậy thì hội trưởng Reginald phỏng chừng đã…

Vậy mình nên làm cái gì bây giờ?

Hào Đại Bàn nhanh chóng suy nghĩ trong đầu.

Những người này bỗng nhiên xuất hiện dường như có ý muốn giết sạch toàn bộ đội nhân mã của chúng ta. Nơi này với điểm phục sinh khoảng cách hơi xa, hơn nữa cũng không có điểm truyền tống, chết đi rồi phục sinh lần nữa chạy đến trợ giúp cần thời gian rất lâu. Hội trưởng giao cho mình nhiệm vụ là phải bảo đảm an toàn cho Tiểu Miêu, nếu mình ở lại đâu cản đường để Tiểu Miêu chạy về Chiến Minh, theo con đường này thì có thể sẽ gặp nhóm người này một lần nữa, như vậy thì e là Tiểu Miêu sẽ khó mà may mắn thoát khỏi, mà bây giờ có thể bản thân Tiểu Miêu an toàn cũng chỉ còn có biện pháp như vậy.

Hào Đại Bàn thở dài, Phàm Ca, xin lỗi, vốn dĩ còn định giúp anh giải quyết phiền phức, xem ra lại phải gây thêm một chút phiền toái cho anh rồi.

Tiểu Miêu đối với tình hình trước mắt có chút kinh ngạc, bởi tên Bàn Tử đáng chết kia lại miễn cưỡng nhét tín vật đính ước của cậu và Lich King Mệnh Phàm vào tay của cô ta.

"Tôi không cần, không cần vật này! Tại sao lại lén lút đưa cái thứ này cho tôi!"

Chương 382: Hủy Diệt

Chương 382: Hủy Diệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong tay Lich King Mệnh Phàm có một cái, trong tay mình cũng có một cái, nghĩ đến đây là một cặp có thể ghép liền lại, Tiểu Miêu chỉ có thể kháng cự, sắp khóc đến nơi.

Thế nhưng Hào Đại Bàn không để ý chút nào tới sự phản đối của Tiểu Miêu vào lúc này, trực tiếp dặn dò Tiểu Miêu: "Cầm lấy vật này, khởi động nó, căn cứ theo phương hướng hiển thị trên đó đi tìm Phàm Ca, nói với anh ấy là Hào Đại Bàn nhờ anh ấy bảo vệ cho cô!"

Tiểu Miêu có chút nghi ngờ không biết có phải mình đã nghe nhầm hay không!

Có nhầm không vậy? Bàn Tử đáng chết này lại yêu cầu mình chủ động đi tìm Mệnh Phàm? Mà lại nói để Mệnh Phàm bảo vệ cô ta? Việc này với đưa dê vào miệng cọp có chỗ nào khác nhau cơ chứ?

"Không! Tôi không muốn! Có đánh chết tôi cũng không cầm!" Trong nháy mắt Tiểu Miêu nổi lên tính khí của cô gái nhỏ, kiên quyết phản đối.

Hào Đại bàn mặc kệ cô ta nói nhiều như vậy, hai tay nắm lấy vai của cô ta, nghiêm túc nhìn thẳng vào hai mắt của Tiểu Miêu: "Cô nghe rõ cho tôi, nếu không phải phút cuối hội trưởng Reginald nhờ tôi bảo vệ tính mạng của cô, thì bây giờ tôi cũng không muốn quản sự sống chết của cô đâu! Bây giờ cô chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt này mà ở đây đòi sống đòi chết, làm sao xứng đang với chuyện hội trưởng Reginald liều mạng chỉ vì để yểm hộ cô chạy trốn cơ chứ! Hiện tại tính mạng của cô không chỉ còn thuộc về mình cô nữa, mà thuộc về Chiến Minh chúng tôi. Vì thế cho nên mặc kệ cô không muốn đến mức độ nào, lúc này cũng phải làm theo yêu cầu của tôi, bởi vì hiện nay chỉ có Phàm Ca mới có khả năng bảo vệ cô không bị những người chơi

bỗng nhiên xuất hiện kia tổn thương, vì thế cho nên cô nhất định phải đi tìm đến nơi của Phàm Ca!"

Nói xong Hào Đại bàn đẩy Tiểu Miêu một cái về phía trước, sau đó xoay người lại, không nhìn Tiểu Miêu thêm chút nào.

Bị Hào Đại Bàn nắm chặt vai hung dữ dạy bảo một trận, lại nhìn bóng lưng của Hào Đại Bàn lúc này, trong lòng Tiểu Miêu có chút cảm giác khó chịu.

Nhưng bỗng nhiên cô ta giậm chan một cái, lớn tiếng oán giận nói: "A! A! A! Đáng ghét quá đi! Tại sao tôi phải nghe tên Bàn Tử đáng chết đó dạy dỗ cơ chứ! Tại sao tôi lại phải chủ động chui đầu vào lưới đi tìm Lich King Mệnh Phàm kia! Hôm nay tôi gặp phải cái xui xẻo gì vậy chứ! Tại sao một cô gái xinh đẹp yếu ớt như tôi phải gặp phải chuyện này! Thật đáng chết!"

Sau khi oán giận một trận, Tiểu Miêu nắm chặt miếng ngọc màu trắng trong tay, xoay người đi khỏi đó.

Hào Đại Bàn nhìn thấy Tiểu Miêu đi khỏi, cuối cùng cũng yên tâm, bởi vì phương hướng Tiểu Miêu rời đi cùng một hướng với vị trí hiện tại của Tiêu Phàm.

"Này, Tiểu Bàn Tử, di ngôn ngươi cũng đã dặn dò xong rồi, ta động thủ nha."

Phá Quân rút vũ khí của mình ra, đây là hai trường kiếm phẩm chất hi hữu, ngoại trừ hình thức cơ bản có một không hai, hai cái này còn đối xứng hoàn mỹ làm cho Phá Quân cảm thấy rất thoải mái, bởi vậy mà biểu hiện ra sự say mê.

Sau khi xác nhận Tiểu Miêu đã đi khỏi, trong lòng Hào Đại Bàn cũng không suy nghĩ chuyện gì khã, giơ tấm khiên của chính mình lên, nhìn chằm chằm Phá Quân ở trước mắt giống như bình lính ở chiến trường sẵn sàng nghênh đón quân địch.

"Phá Quân Ca, tên Bàn Tử này thật yếu ớt, còn không có chống cự đã lập tức ngã xuống rồi, một chút ý nghĩ cũng không có." Mạch Tử Ồn Ào đứng

bên cạnh, hai tay giữ lấy tai nghe của mình, thân thể liên tục nhún nhảy theo giai điệu truyền đến từ tai nghe.

“Bình thường thôi, sau khi ra khỏi trận doanh Ác Ma, một người có thực lực ta cũng chưa từng thấy.” Phá Quân vừa nói, vừa chậm rãi thu kiếm cất vào hai bên, mà Hào Đại Bàn đã sớm biến mất từ lúc nào.

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, Phá Quân Ca, hình như anh cố ý để cho cô gái nhỏ trong nhóm bọn họ bỏ chạy đúng không?”

Phá Quân nghe Mạch Tử Ồn Ào nói vậy, hơi nhướng mày: “Lúc đó cậu cũng ở bên cạnh, vậy tại sao cậu không xử lí cô ta đi?”

“Phụ nữ một khi bị hoảng sợ sẽ ngay lập tức khóc lóc, phiền phức chết luôn, hơn nữa người phụ nữ này thực lực lại quá yếu, giết cô ta không có ý nghĩa chút nào, em không muốn ra tay đâu.” Mạch Tử Ồn Ào đứng bên cạnh không chút để ý trả lời.

“Cậu cũng không muốn ra tay thì tại sao tôi phải ra tay? Tôi cũng rất ghét giết phụ nữ, hơn nữa cô gái này muốn chạy thì để cô ta chạy đi, cũng không gấp gì, trái lại cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục. Chúng ta trở về đi, nếu không công tử ở bên kia sốt ruột lại dài dòng một trận.”

Mà ở một nơi khác, cự kiếm của Reginald bỗng nhiên vung lên, dùng kĩ năng chính mình tự lĩnh ngộ đắc ý nhất, Phách Sơn Đoạn Nhạc!

Tuy rằng sau khi trải qua trận chiến trước đó với Tiêu Phàm, [Cuồng Chiến Sĩ Chi Huyết] của Reginald đã tiến vào thời gian hồi chiêu thức, chưa thể sử dụng lại, thế nhưng Reginald tin tưởng dựa vào thân thủ của chính mình, nhất định có thể kéo dài thêm một quãng thời gian với kẻ địch trước mặt này.

Cự kiếm mang khí thế mạnh mẽ chém xuống theo tư thế đánh phủ đầu, bên dưới lưỡi kiếm có một người đàn ông mang dáng vẻ cực kì chán chường, ánh mắt không hề có chút gợn sóng, tràn ngập hơi thở chết chóc, vạn phần yên tĩnh, giống như không hề cảm nhận được trên đỉnh đầu mình có một thanh kiếm.

Thế nhưng kĩ năng [Phách Sơn Đoạn Nhạc] của Reginald không thuộc phương diện đánh lén, trái lại khí thế rất mạnh mẽ, bầu không khí trước khi hành động cực kì nặng nề, người bị chém ở bên dưới làm sao có thể không phát hiện được, vậy thì chỉ có một khả năng, người bên dưới lực chọn không nhìn thấy công kích của Reginald.

Kẻ địch không thèm nhìn đến [Phách Sơn Đoạn Nhạc] của Reginald, Reginald cực kì khó hiểu, bởi vì Reginald biết rõ ràng uy lực của chiêu thức này của mình trong giai đoạn hiện tại, nếu không làm bất kì phòng ngự nào mà nhận trực tiếp thương tổn do [Phách Sơn Đoạn Nhạc] gây ra, cho dù lượng HP có nhiều như Hào Đại Bàn mà dùng khiên để đỡ vẫn bị chết ngay lập tức, người trước mắt này sao lại có thể tự tin có thể sống sót sau một chiêu [Phách Sơn Đoạn Nhạc] của mình đây?

Tuy rằng trong lòng Reginald cực kì khó hiểu, thế nhưng lúc này tên đã lên dây cung không thể nào không bắn, cự kiếm vẫn theo sức mạnh cánh tay của Reginald, lấy khí thế không thể đỡ được chém xuống đầu Nhân Sinh Bại Khuyển.

Trong nháy mắt trước khi cự kiếm của Reginald hạ xuống, một tia sáng màu đen lấy chân của Nhân Sinh Bại Khuyển làm trung tâm phóng ra xung quanh, nhanh chóng lan đến vị trí của Reginald, trong nhát mắt thân thể Reginald nhiễm phải một luồng khí màu đen chết chóc không dễ phát hiện.

Mà sau đó một khắc, cự kiếm chém xuống người Nhân Sinh Bại Khuyển, một cột sáng quỷ dị từ trên người Nhân Sinh Bại Khuyển đột nhiên phóng lên.

Trong phút chốc trong mắt Reginald tràn ngập sự khó tin, cuối cùng hóa thành ánh sáng mờ ảo, tiêu tan trong không khí.

“Chậc chậc, con khỉ lớn này đầu óc không thông minh chút nào, lại lực chọn đơn phương chiến đấu với Bại Thúc. Ta hoàn toàn không biết ai có thể chiếm được lợi ích khi đơn độc chiến đấu với Bại Thúc cả, cho dù lão đại Tiểu Sửu Hoàng cũng chưa từng nghĩ sẽ chiến đấu riêng lẻ với Bại Thúc. Cái tên này thực sự quá xui xẻo.”

Bạch Y Công Tử cầm cây quạt che miệng nói vài lời thương hạu, đằng sau cây quạt cất giấu một chút ý cười tùy tiện.

“Không tệ, không tệ, trước đó ta nghĩ mấy người các người chỉ có bốn người, muốn tìm thêm một người để tạo thành tiểu đội năm người đến thực hiện nhiệm vụ ủy thác lần này của ta. Có điều bây giờ nhìn lại, là ta lo xa rồi.” Người đàn ông mặc áo choàng chống pháp trượng đi lên phía trước, vẻ mặt tương đối hài lòng.

“Ha ha, vẫn là Sương Ngữ chúng ta tương đối sáng suốt, không giống mấy kẻ đầu óc ngu ngốc Chiến Viêm kia, biết nên làm gì để hoàn thành kế hoạch của chính mình. Công đoàn Người Mạo Hiểm? Có người nào chứa đậu phụ mới chọn ủy thác cho người công đoàn Người Mạo Hiểm, bởi vì cái gọi là có thuật tấn công chuyên nghiệp, loại nhiệm vụ ám sát như thế này thì nên chọn người có chuyên môn, công đoàn Sát Thủ mới là lựa chọn sáng suốt.”

Chương 383: Lại Đến Di Tích

Chương 383: Lại Đến Di Tích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn Phá Quân và Mạch Tử Ồn Ào đang khải hoàn trở về từ phía xa xa, hai người nhìn thấy người đàn ông mặc áo choàng đang lẩm bẩm lầu bầu, vẻ mặt có chút kiêu ngạo.

Hiếm khi Tiêu Phàm cảm thấy tâm trạng của mình không tệ.

Bởi vì bạn thân của hắn là Hào Đại Bàn đã an bài giúp hắn con đường thoát khỏi sự khống chế của bang Long Hổ, bây giờ hắn chỉ cần cẩn thận giúp bang Long Hổ hoàn thành nhiệm vụ thì sau này không cần lo lắng gì nữa.

Bên cạnh đó Tiêu Phàm còn phát hiện sủng vật Tom Cruise của mình tưởng chừng không thể dùng được lại có tiềm lực phát triển không tệ, nếu sau này Tom Cruise có thể học trộm được một chút [Liệt Diễm Phong Bạo] thì càng tuyệt vời hơn nữa.

Tâm trạng của Thái Thập Tam lúc này cũng rất tốt, một đường đi đến đây đều có thể ôm cánh tay của Tiêu Phàm, Thái Thập Tam cảm thấy cực kì hạnh phúc.

Đây chính là cảm giác hẹn hò sao? Thực sự quá mỹ diệu*!

(*đẹp đẽ và diệu kì)

Thái Thập Tam thể hiện tâm tư thiếu nữ của mình, âm thầm mừng rỡ ôm lấy cánh tay của Tiêu Phàm.

Tom Cruise đang nằm trên đỉnh đầu của Tiêu Phàm bắt đầu có chút đứng ngồi không yên, lo lắng cho tình trạng của quan hốt phân số một, bởi từ khi cầm tới cái "vật chẳng lành" kia mà bị "trúng tà".

Thế nhưng rất nhanh nó đã ném sự phiền não này ra sau đầu, bởi vì sự chú ý của Tom Cruise tập trung trên người của Irina đang mang một cái nơ con bướm xinh đẹp bỗng dưng vừa đi vừa lắc lư cái đuôi nhỏ bước đến trước mặt nó.

Nó rất nhớ lúc cùng Irina chạy theo bắt bướm trên thảo nguyên, rất nhớ cảm giác vuốt ve lông tơ óng mượt của Irina, rất nhớ cái cảm xúc khi liếm nhẹ lên cái cổ tinh tế của Irina.

Ha ha, ha ha, ha ha ha ha.

Sau khi Tom Cruise thể hiện bộ mặt mê muội miêu sắc*, đã hoàn toàn quên đi Tiêu Phàm.

*giống như nữ sắc

Hiện tại Quân Sư Xấu Bụng, bởi vì bên cạnh gã có ba người lộ ra vẻ mặt hạnh phúc ngớ ngẩn, tràn đầy hơi thở Riaju (Ghi chú: Riaju, có được cuộc sống tốt bên trong cuộc đời thực tế của mỗi con người.), điều này làm cho gã cảm thấy cực kì chán ghét, đáng chết nhất là, một người trong số đó là Đại tiểu thư của Đương gia* bang Long Hổ.

*người nắm quyền hiện tại

Tiện nhân Mệnh Phàm kia cùng với con mèo ngốc của hắn như vậy thì cũng không nói làm gì, Đại tiểu thư làm sao có thể ngốc chung một chỗ với bọn họ được, hiện tại Đại tiểu thư không phải nên trở lại bang phái của mình dùng khí thế trấn áp dạy dỗ bọn đàn em không phục hay sao?

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy Thái Thập Tam cùng với Tiêu Phàm và Tom Cruise, hai người một mèo vui vẻ ung dung, một nhà ba người đều ngốc ngếch như nhau, trong lòng cực kì lo lắng.

Quãng đường đi đến di tích làm nhiệm vụ lần này cũng không dài lắm, thế nhưng khoảng thời gian này cũng đủ để cho một ít tế bào não phát triển suy nghĩ những mơ mộng viễn vông, ngoại trừ Bạch Diện Thư Sinh có tế bào não ít ỏi đến đáng thương không có suy nghĩ cái gì để phát triển thêm đầu óc, Đại Ca Cầm Đầu trầm mặc ít nói hình như cũng đang suy nghĩ gì đó, chỉ là không rõ ràng giống như mấy người khác mà thôi.

Có điều đường đi cuối cùng cũng sẽ đến đích, Irina đi đến trước một tảng đá to lớn mặt ngoài mọc đầy rêu xanh thì rốt cuộc cũng dừng bước.

Nơi này không có di tích nào, phóng tầm mắt ra xung quanh, ngoại trừ hòn đá to lớn ở trước mặt này ra, thì bốn phía vẫn chỉ là thảo nguyên mênh mông rộng lớn vô bờ.

Irina bước đến gần tảng đá lau nhẹ một cái lên bề mặt của nó, rêu xanh trên đó bị bong ra một mảng, lộ ra ít ít kí hiệu trên mặt ngoài của tảng đá.

Đầu tiên mọi người nhìn thấy một hình vẽ giống như ngọn lửa, bởi vì màu sắc giống như máu tươi đối lập với màu sắc của một mảng rêu xanh mướt ở xung quanh thật sự quá chói mắt.

Sau đó mọi người nhìn lại, lại thấy một vệt màu xanh lam nhợt nhạt, nhìn qua giống như là một khối băng tuyết ngưng tụ.

Cuối cùng Tiêu Phàm còn tìm thấy bên trên hai hình vẽ này một hình vẽ kiểu như ma trận không dễ phát hiện, bởi vì màu sắc chủ đạo của nó là màu xanh lục, thế nên ở trong một mảng rêu xanh như thế này có vẻ khống đáng chú ý.

Ba hình vẽ trên tảng đá sắp xếp thành hình tam giác, góc dưới bến trái là một ngọn lửa đỏ như máu, góc dưới bên phải là một khối màu xanh giống như băng tuyết, mà phía trên đỉnh là một trận pháp màu xanh dạt dào sự sống. Tiêu Phàm thầm nghĩ trong đầu, những cái hình vẽ này có lẽ đại diện cho Chiến Viêm thị tộc, Sương Ngữ thị tộc và Vu tộc.

Tuy rằng trước mặt chỉ là một tảng đá lớn, thế nhưng trong lòng Tiêu Phàm có thể khẳng định mình đã đi đến được địa điểm thực hiện nhiệm vụ lần này, bởi vì trong mắt Tiêu Phàm xuất hiện một đồ vật hắn rất quen thuộc.

Ở trên tảng đá trong trung tâm của ba hình vẽ có một chỗ lõm vào không mấy nổi bật, những vết lõm như thế này có hình dạng to nhỏ khác nhau, Tiêu Phàm đã từng gặp trong trận doanh Ác Ma.

Đúng như dự đoán, Aina rút ra một chiếc nhẫn từ trong tay mình, đặt vào bên trong chỗ lõm đó, sau đó Tiêu Phàm nhìn thấy một màn quen thuộc một lần nữa.

Sau khi chiếc nhẫn trong tay Aina ấn vào bên trong tảng đá, một tia sáng màu vàng kim phát ra, sau đó mặt đất vang lên tiếng nổ ầm ầm, giống như ảnh hưởng bởi cơ quan nào đó, tảng đá bắt đầu lún xuống.

Sau khi tảng đá hoàn toàn biến mất khỏi thảo nguyên, vị trí của mấy người Tiêu Phàm đang đứng bỗng nhiên bị rung chuyển.

Mấy người bang Long Hổ cảm nhân được tình hình xung quanh đây, có chút không biết làm sao, bắt đầu trở nên hoang mang, Tom Cruise trực tiếp nhào tới vò rối mái tóc của Tiêu Phàm, ngay cả Đại Ca Cầm Đầu luôn luôn trầm ổn cũng cảnh giác chú ý tình hình xung quanh, thế nhưng Tiêu Phàm lại bình tĩnh đứng yên ở đó, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, giống như không hề phát hiện biến hóa quỷ dị ở xung quanh mình, cực kì trấn tĩnh.

Trước đó trong lòng của Thái Thập Tam còn chút bối rối, nhưng khi cô kéo cánh tay của Tiêu Phàm, phát hiện Tiêu Phàm vẫn không hề bị ảnh hưởng, vì thế nên Thái Thập Tam cảm nhận được cảm giác an toàn cực kì đáng tin cậy, không hiểu sao lại càng sùng bái Tiêu Phàm hơn.

Chỉ thấy trước mặt mấy người Tiêu Phàm, một mảng cỏ lớn bỗng nhiên nhô lên, sinh ra rất nhiều vết rạn, mặt cỏ nứt ra từng mảng, tựa như bên dưới nên đất có một thứ gì đó bỗng nhiên muốn đội lên.

Một khoảng cỏ lớn theo xu hướng bị đội lên bắt đầu rơi vãi bốn phía xung quanh, dính theo vô số cỏ vụn và bùn đất màu nâu nhạt, trông rất đồ sộ.

Chỉ chốc lát sau, những cọng cỏ kia và bùn đất rơi xuống tạo thành một độ dốc chếch lên theo hướng gò đất, mà bên trên gò đất xuất hiện thêm một tòa nhà cỡ lớn được xây bằng đá tạo thành di tích miếu thờ hùng vĩ.

Mặt tường bên ngoài miếu thờ lâu năm bằng đá trắng có dính một ít bùn đất, hình như là do trận biến động kịch liệt vừa nãy làm ảnh hưởng.

Mấy người bang Long Hổ bị sự xuất hiện của di tích miếu thờ đồ sộ đột ngột xuất hiện trước mắt làm cho chấn kinh đến mức không nói nên lời, ngay cả Tom Cruise lúc này cũng trừng mắt mèo của chính mình lên thật lớn, nhìn chằm chằm vào vùng đất phía trước, chỉ có Tiêu Phàm thở dài, dáng vẻ giống như đã biết trước.

Di tích này xuất hiện giống như cách mà di tích Thần Điện trong nhiệm vụ Hoàng Kim Viên của người thừa kế của Hiriston ở trong trận doanh Ác Ma. (?)

Sau khi khiếp sợ, mấy người bang Long Hổ dưới sự hướng dẫn của Aina mang theo tâm trạng vui vẻ leo lên gò đất, khi mọi người đến gần, hình dạng của di tích xuất hiên rõ ràng ở trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm bỗng nhiên dừng bước, Tiêu Phàm trước đó không hề bị ảnh hưởng bây giờ lại khiếp sợ vạn phần.

Vẻ mặt hắn không thể tin nhìn kĩ về phía trước, dường như nhìn thấy thứ gì đó khó mà tưởng tượng được.

Trên cửa đá màu trắng chính giữa của Thần Điện dùng sơn màu vàng vẽ một con khỉ có lông màu vàng đang há miệng gào thét, mà tình cảnh này trong kí ức của Tiêu Phàm là cực kì quen thuộc.

Chương 384: Tố Chất Xã Hội Đen Tiềm Ẩn

Chương 384: Tố Chất Xã Hội Đen Tiềm Ẩn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Nhắc nhở của hệ thống: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm bước vào nhiệm vụ đối kháng truyền thuyết Tiên Hiền Di Chí với nội dung cốt truyện là phó bản Hoàng Kim Viên di tích Thần Điện.]

Tiêu Phàm nhìn thấy hình vẽ Hoàng Kim Viên trên cửa điện, tỏng lòng không nhịn được gào thét!

Con mẹ nó, các người đang đùa tôi à?

Tất cả mọi người đều nhận được nhắc nhở đầu tiên trong nhiệm vụ lần này, nhưng bởi vì di tích bỗng nhiên xuất hiện quá mức chấn động, nên ngay cả người cẩn thận như Đại Ca Cầm Đầu cũng không phát hiện được độ khó của nhiện vụ đã yên lặng xuất hiện sự thay đổi.

Trên cửa đá vẽ con Hoàng Kim Viên màu sắc rực rỡ đang gào thét kia, bởi vì không bị ảnh hưởng bởi dấu tích thời gian mà loang lổ như những công trình di tích bằng đá khác, nhưng sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy nó, trong lòng không nhịn được muốn chửi thề.

Không thể tin được!

Thần Điện di tích Hoàng Kim Viên?

Rõ ràng là nhiệm vụ khác bên trong trận doanh khác mà, tại sao lại cùng một dạng thiết kế với nhiệm vụ trước đó?

Lẽ nào trong trò chơi "Tân Sinh" còn xem trọng sử dụng thiết kế theo khoa học tuần hoàn nữa hả? Nhà thiết kế này cũng tiết kiệm chất xám quá đó?

Hay nói chính xác hơn là bối cảnh thời đại trong trò chơi "Tân Sinh" này đã bị những con Hoàng Kim Viên đó thống trị? Nếu không tại sao ở đâu cũng

đều thấy di tích của bọn chúng cơ chứ?

Với lại tại sao các tổ tiên trong mỗi trận doanh sau khi qua đời đều thích giấu bảo bối của mình vào trong mấy cái động khỉ hết vậy? Thật là dở hơi! Lúc trước Hiriston trong trận doanh Ác Ma đã vậy, bây giờ tổ tiên của trận doanh Thú Nhân cũng thế, đồ vật để lại cho người đời sau đều giấu trong động khỉ, thật sự giống như động khỉ chính là nhà của mình sao?

Những người khác trong đội ngũ không có "Kiến thức rộng rãi" giống như Tiêu Phàm, bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy kiến trúc rộng lớn khí thế như vậy ở trong trò chơi, nhìn thấy cửa đá ở trước mặt mình đã có chút không thể nhịn được muốn đẩy cửa bước vào.

Nhưng không ai có thể chạm tay vào cửa đá được bởi vì cửa đá cũng giống như trước tựa hồ cảm nhận được nhóm người Tiêu Phàm đến đã tự động châm rãi mở rộng ra.

Nhóm người bang Long Hổ đối với điều này cảm thấy rất thần kì, ngay lập tức vượt lên trước Tiêu Phàm đi vào bên trong, đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh bên trong di tích.

Sau khi Tiêu Phàm ổn định cảm xúc của mình cũng bước vào theo mọi người, chờ thấy rõ mọi thứ bên trong, mí mắt không khỏi giật giật vài cái, tâm trạng vừa ổn định lại đã dậy sóng thêm lần nữa!

Tại sao có thể đơn giản hóa đên mức như vậy chứ, đổi đơn mà không đổi thuốc chính là để nói đến những nhà thiết kế lười biếng như mấy người đó!

Bên ngoài di tích, ngói vỡ tường đổ, còn có một bầy đít đỏ đáng chết nữa!

Ngoại trừ Tiêu Phàm ra, mấy người còn lại lúc này đều há hốc mồm, ngay cả Aina và Irina cũng không ngoại lên, bởi vì bất kể là ai nhìn thấy tình cảnh trước mặt như vầy cũng đều sẽ cực kì khiếp sợ.

Có thể do đội ngũ của Tiêu Phàm bây giờ tổng thể mạnh hơn so với đẳng cấp khi ở trận doanh Ác Ma, nên vượn Lông Vàng đang đứng khắp trên ngọn núi ở đây cũng hung ác hơn nhiều so với vượn Lông Vàng trong di tích ở trận doanh Ác Ma, nhìn thấy nhóm người Tiêu Phàm xuất hiện trong

địa bàn của mình, không cần nói nhiều đã ngay lập tức nổi trận lôi đình, sát khí nặng nề đánh tới, như một cơn sóng màu vàng óng vậy, ập đến như muốn cuốn trôi mấy người Tiêu Phàm.

Nhìn thấy một đám vượn lại dám đánh về phía mình, Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy tôn nghiêm của chính mình bị mạo phạm to lớn, rút trường kiếm ra: "Đám vượn chết tiệt, dám tấn công ông nội Bạch Diện Thư Sinh của các ngươi, nhìn ta băm vụn các ngươi rồi vứt xuống biển cho cá mập ăn!"

Nói xong Bạch Diện Thư Sinh nhấc chân lên, định nhảy vào giữa đám vượn đại khai sát giới, kết quả còn chưa kịp bước chân ra, đã bị Quân Sư Xấu Bụng cản lại: "Bạch Diện Thư Sinh! Cậu làm việc có thể đừng kích động như vậy được không, tỉnh táo một chút đi! Cậu cứ nhảy vào như vậy, lát nữa bọn tôi biết tìm cậu ở đâu bây giờ?"

Quân Sư Xấu Bụng nhìn quần thể một đám vượn Lông Vàng đột nhiên xuất hiện, mày nhíu lại.

Nhìn đám vượn Lông Vàng rực rỡ này tuy rằng không phải rất mạnh, nhưng số lượng lại nhiều kinh khủng, lại tràn đến như sóng biển thế này, nếu dựa vào bản thân và đội ngũ thì quả thật không dễ ứng phó, hơn nữa trong đội ngũ cũng không có pháp sư có năng lực AOE tốt (Ghi chú: AOE-Area Of Effect: vùng chịu ảnh hưởng hay khả năng đánh lan), còn muốn xử lí từng con một thì không biết đến này tháng năm nào mới xong.

Nếu hơi khôn cẩn thận một chút, người nào đó trong đội ngũ sẽ bị bầy vượn tách ra khỏi nhóm, đến lúc đó vượn nhiều người ít, sẽ bị vây đánh dở sống dở chết.

Nhìn thấy đám vượn bỗng nhiên từ đâu xuất hiện, người chỉ huy đội ngũ là Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy rất đau đầu, gã không nghĩ ra được biện pháp nào khác, đang muốn hạ lệnh bảo vệ thế phòng thủ trận địa thật vững, dần dần tiến lên từng bước xử lí lần lượt đám dã quái này, không ngờ lúc này Tiêu Phàm lại lên tiếng trước.

"Tất cả mọi người chú ý, theo sát phía sau tôi, chúng ta nhanh chóng tấn công lên phía trước!"

Nói xong, Tiêu Phàm tập trung tinh thần nhìn kĩ về phía trước, hai thanh trường kiếm mang tính đặc trưng của Tiêu Phàm xuất hiện trên tay hắn một lần nữa, gió nhẹ thổi lên từ dưới chân, mang theo sự lạnh lẽo, cả người giống như thanh kiếm sắc bén đâm vào trong làm sóng vàng óng ánh kia.

Quân Sư Xấu Bụng cũng không có bởi vì Tiêu Phàm tự ý hạ lệnh mà sinh lòng tức giận, chỉ là có chút khó hiểu, bởi vì dưới cái nhìn của gã thì Tiêu Phàm không giống cái loại người chỉ có nhiệt huyết mà không có não như Bạch Diện Thư Sinh, vì sao bây giờ lại có thể liều lĩnh như vậy? Điều này hoàn toàn không phù hợp chút nào với tính cách của hắn.

Thế nhưng khi nhìn thấy bóng người Tiêu Phàm đã đi vào trong đám dã quái thì Quân Sư Xấu Bụng cũng chỉ có thể hạ lệnh để mọi người đuổi theo.

Theo vào như vậy, Quân Sư Xấu Bụng mới phát hiện Tiêu Phàm là một người thật tuyệt vời.

Quân Sư Xấu Bụng chỉ thấy hai tay của Tiêu Phàm nhanh chóng nâng lên hạ xuống, hai bảo kiếm màu sắc khác nhau cũng theo đó bay lượn giống như múa, điệu múa của Hồ Điệp mềm mại bay lượn nhẹ nhàng giữa những cánh hoa, mà những chỗ nó đi qua, nhưng cánh hoa hoặc vàng hoặc đỏ bay xuống dồn dập, đó là lông màu vàng của vượn Lông Vàng cùng với máu đỏ tươi, thật là hùng vĩ.

Hai thanh bảo kiểm của Tiêu Phàm giống như máy cắt cỏ không ngừng chém bay từng con vượn Lông Vàng, bước chân không chút ngừng nghỉ vẫn tiến về phía trước.

Những người đi theo sau Tiêu Phàm đối với hành động bây giờ của Tiêu Phàm hoặc khiếp sợ, hoặc là sung bái, mà Quân Sư Xấu Bụng lại càng thêm khó hiểu, cái tên Mệnh Phàm này tại sao lại cứ không ngừng tiến lên phía trước mà không có chút chần chừ nào? Lẽ nào trước đó hắn đã biết rõ con đường này?

Chần chừ?

Tiêu Phàm sẽ không bao giờ chần chừ đâu!

Đã có kinh nghiệm một lần vượt qua phó bản Hoàng Kim Viên di tích Thần Điện nên tất nhiên Tiêu Phàm biết con đường này nên đi như thế nào.

Từ bên ngoài Thần Điện muốn đi vào bên trong Thần Điện mà không hiểu rõ bọn vượn Lông Vàng này là điều không thể, bởi vì trong bộ tộc của loài này hoàn toàn không hề có khái niệm "kế hoạch hóa gia đình", giết một nhóm lại đến thêm một nhóm, cuồn cuộn không ngừng.

Muốn giết chết toàn bộ chúng nó chỉ là chuyện mơ tưởng viễn vông, giữ vững phòng thủ thì chỉ làm tốn kém thêm thời gian.

Chỉ có thể dùng phương pháo bạo lực mạnh mẽ mà đơn giản tiến lên phía trước mới có thể vào được bên trong.

Những con vượn Lông Vàng này tuy rằng hung ác hơn so với trước kia, thế nhưng nhìn thấy những bóng dáng quen thuộc này, nhớ đến kí ức đau đớn thê thảm từng trải qua bị mùi khai từ từng cái đít đỏ của đám khỉ này để vào mặt, oán khí đột nhiên bốc lên, kiếm thuật cũng ngày càng hung tàn.

Chương 385: Đại Triệt Đại Ngộ

Chương 385: Đại Triệt Đại Ngộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi cửa đá của Thần Điện khép kín, những con vượn Lông Vàng nhiều không kể xiết đó lại bị ngăn cản ở bên ngoài một lần nữa.

Tiêu Phàm thấy bây giờ đã tạm thời an toàn, thu hồi hai thanh kiếm đang cầm trong tay, tựa vào vách đá bên cạnh, hít thở từng ngụm không khí, mà mọi người thì bình bĩnh đứng ở bên cạnh.

Aina nhìn Tiêu Phàm, sắc mặt có chút tái nhợt, mà Thái Thập Tam thì hai mắt nhìn Tiêu Phàm giống như hóa thành hai trái tim, Đại Ca Cầm Đầu yên lặng không nói gì nhìn Tiêu Phàm nhưng trong ánh mắt toát lên sự thưởng thức vô tận, Quân Sư Xấu Bụng nhìn Tiêu Phàm bằng vẻ mặt khó có thể tin, cuối cùng vẫn là Bạch Diện Thư SInh thẳng thắn nhất: "Có phải anh có

chuyện gì giấu chúng tôi đúng không, tại sao tôi lại cảm thấy anh giống như mấy người bang Long Hổ chúng tôi vậy, dáng vẻ chém giết của anh lúc nãy cũng giống như dáng vẻ năm đó tôi cầm dao phay hoành hành ngang dọc từ đầu đường tới cuối phố vậy."

Từ sau khi Tiêu Phàm tu luyện Thục Sơn Kiếm Pháp, trong cơ thể sinh ra chân khí nội lực, phong cách cận chiến có sự khác biệt lớn so với lúc trước.

Dương đao múa kiếm chưa đến mức gọi là cuồng phong gào thét, bão tố nổi lên, nhưng lưỡi kiếm đã có uy lực ẩn hiện, sắc bén hơn mấy phần so với việc múa kiếm bình thường.

Mà sau khi trải qua trận chiến làm nóng người với Reginald, kiếm pháp mà Tiêu Phàm sử dụng để chém vượn Lông Vàng quả thật có chút tàn nhẫn.

Cái này cũng là do không còn cách khác, ai bảo Tiêu Phàm nhìn thấy đám vượn này lại nhớ đến đau đớn thê thảm mà mình phải chịu đựng khi bị vô số mông khỉ chào hỏi mặt của mình đây?

Vì thế trong lúc nhất thời không thể khống chế được lực đạo của mình cũng không trách được.

Hai thanh bảo kiếm sắc bén trong tay Tiêu Phàm linh động ảo diệu, một lần lại một lần chém xuống đất.

Nhìn ừng con vượn Lông Vàng trúng kiếm của mình kêu lên thê thảm, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy vô cùng hả hê trong lòng, kiếm thuật càng ngày càng trở nên thuận buồm xuôi gió. Cứ thế, một kiếm lại giết chết một con, trức tiếp xông về phía trước vô cùng nhanh chóng.

Nhưng đám người đi cùng Tiêu Phàm lại không dễ dàng như vậy.

Lúc Tiêu Phàm bắt đầu xông vào đánh giết đám vượn Lông Vàng này, mặc dù đám người kia đi theo sau lưng hắn nhưng vẫn cần phải chú ý vượn Long Vàng đột nhiên đánh tới từ hai bên trái phải.

Đội ngũ xâm nhập vào càng sâu thì càng gặp nhiều dã quái, đám người đi sau lưng Tiêu Phàm đáng lẽ phải càng lúc càng bận rộn mới đúng, nhưng sự

tình cũng không phải như thế.

Bọn họ trở nên nhàn nhã, bởi vì người đi trước mở đường kia dường như đang bật hack.

Mặc dù người mở đường cho bọn họ như đang bật hack, nhưng sắc mặt của mọi người cũng không quá tốt.

Đám người thấy tốc độ tiến về phía trước của Tiêu Phàm ngày càng nhanh, hai thanh bảo kiếm múa lên như múa quạt, không ngừng xoay tròn.

Mà vượn lông vàng xông tới trải qua sự gia công của hai cánh quạt này, các loại hỗn hợp chân tay lông tóc bay về phía sau rơi vãi đầu, cục diện nhất thời trở nên vô cùng máu me.

Ngược lại, Tiêu Phàm đi đằng trước không hề có bất cứ cảm giác gì, chẳng qua hắn cảm thấy, so với lúc trước, di tích Hoàng Kim Viên càng dễ bị phá. Chẳng lẽ đây là lý do mà nhiệm vuh đột nhiên rơi xuống?

Mặc kệ đi, dù sao càng dễ dàng càng tốt, vui vẻ an bình.

“Ta nói này người anh em, cậu có phải giấu chúng tôi chuyện gì không, sao tôi lại cảm thấy cậu là đồng bọn của Long Hổ bang thế này. Năm đó tôi cầm hai con dao phay chặt từ đầu phố đến cuối phố chẳng khác nào dáng vẻ cậu lúc này.”

Chẳng khác gì?

Thật ra trong lòng Bạch Diện Thư Sinh rất rõ ràng.

Khoảng cách giữa gã và Tiêu Phàm chênh lệch rất nhiều. Lúc Hắc Bnag đánh nhau, cùng lắm hắn chỉ có thể đánh vài tên lưu manh mà thôi, nhưng dáng vẻ của Tiêu Phàm vừa rôi đâu phải là lưu manh, quả thực chính là cái cối xau thịt. Kiếm của hắn đi đến đâu, thịt vụn văng ra đến đó. Bạch Diện Thư Sinh đã từng chứng kiến rất nhiều trận đánh Hắc Bang, nhưng chưa từng được chứng kiến qua người nào lúc đánh nhau lại máu me tàn bạo đến vậy.

“Anh nói cái gì thế,tôi chẳng hiểu gì cả?” Tiêu Phàm không hiểu Bạch Diện Thư Sinh đang nói linh tinh cái gì, mờ mịt hỏi.

Bạch Diện Thư Sinh thấy dáng vẻ này của Tiêu Phàm, trong lòng tức giận. Từ trước tới giờ gã chưa thấy ai giả nhân giả nghĩa đến vậy. Vừa rồi mới chém một đám người, à không, một đám vượn tan tành, sao giờ lại quay ra giả vờ đơn thuần ngây thơ cái gì?

Tuy nhiên, Bạch Diện Thư Sinh cũng không nói gì tiếp. Bởi vì người có thực lực sẽ tương đối được tôn trọng.

Thái độ của Bạch Diện Thư Sinh với Tiêu Phàm thay đổi, thái độ của Quân Sư Xấu Bụng cũng lặng lẽ thay đổi.

Quân Sư Xấu Bụng vẫn luôn hoài nghi mục đích chân chính của Tiêu Phàm trong chuyến đi lần này. Bây giờ thấy Tiêu Phàm lộ ra thực lực như vậy, thầm nghĩ trong lòng, cái tên này quả nhiên có chút không bình thường. Cái thủ pháp bổ gọt này người bình thường nào có ai sử dụng được. Xem ra lần này, sau khi trở về, mình cần phải điều tra một chút xem trong đời thực cái tên Mệnh Phàm này làm cái gì.

Nhìn thấy đám người đột nhiên im lặng nhìn mình một cách quỷ dị, Tiêu Phàm cảm thấy có chút không hiểu được, nhưng cũng không hỏi đến cùng, dù sao nhiệm vụ vẫn là quan trọng nhất.

Sau khi Tiêu Phàm khôi phục thể lực, thân thể lần nữa đứng thẳng dựa vào tường đá, trong nháy mắt hắn ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua, bỗng nhiên ngưng tụ lại.

Bởi vì Tiêu Phàm nhìn thấy một vật quen thuộc.

Tiêu Phàm bước tới, nhặt vật đó lên, trong lòng vô cùng nghi ngờ, sao cái đò chơi này lại xuất hiện ở đây?

[Tên: Mũ thám hiểm]

[Loại hình: Đồ phòng ngự]

[Phẩm chất: Hiếm có]

[Độ bền: 100]

[Lực phòng ngự: Bình thường]

[Hiệu quả đặc biệt: Khiến cho tốc độ của người đội tăng lên 5]

[Điều kiện để trang bị: không]

[Ghi chú: Thật đáng tiếc rằng Harris Jones không thể gia nhập vào hiệp hội những người thám hiểm, nhưng mũ thám hiểm của hắn lại trở thành cái không thể thiếu của hộ viên.]

Mặc dù của ải được bố trí bên ngoài di dích vượn Lông Vàng giống với ở trận doanh Ác Ma, nhưng đến đồ vật này cũng xuất hiện ở đây, điều này có chút ý nghĩa sâu xa.

Chẳng lẽ cái mũ trước đó chính là một phần bên trong thần điện di tích Hoàng Kim Viên?

Đúng, có khả năng này, nhưng rốt cục thì nso có tác dụng gì đây? Vì sao lúc đó Bán Trường Miên mang theo cái mũ đó mà lại không có phản ứng bất thường nào? Thực sự vô cùng kỳ quái.

Thế là Tiêu Phàm kéo Tom Cruise đang ở trên đầu mình xuống, đội cái [mũ thám hiểm] này lên.

Đối với việc tình địch xuất hiện, cũng chiếm đoạt luôn lãnh địa của nó, Tom Cruise vô cùng phẫn nộ, nó chỉ hận không thể xé xác cái mũ xấu xí trên đầu Tiêu Phàm kia. Nhưng Tom Cruise không ra tay, bởi vì Tiêu Phàm đặt nó xuống bên cạnh Irina, điều này khiến nó có chút không nỡ rời đi, nàng mèo của nó!

Dưới sự tính toán tỉ mỉ của mình, Tiêu Phàm thoát khỏi sự gây rối của Tom Cruise, thành công đội được [mũ thám hiểm] lên đầu mình.

Mà đám người kia, mặc dù có chút xem thường hành động đội lên đầu mình một cái mũ tùy tiện nhặt được của Tiêu Phàm nhưng cũng không thể nói cái gì, vì thế trực tiếp lựa chọn không nhìn.

Sau khi tiến vào trong thần điện, Aina nói cho đám người biết địa đồ trong tay mình chỉ hướng dẫn đến nới này, mà trước khi đi Vu tổ nói với cô, di chiếu của tổ tiên được cất trong thần điện. Vì thế xem ra đám người phải tự khám phá để đi tiếp trong thần điện này.

Thế là đám người Tiêu Phàm thuận theo con đường phái trước đi sâu vào trong thần điện, nhìn ánh nến chợt sáng chợt tắt chiếu rọi đồ vật hai bên đường, trong lòng Tiêu Phàm có chút hoài niệm.

Không lâu sau, con đường bắt đầu trở nên hẹp lại, mơ hồ có xu hướng bị nghiêng. Thấy cảnh này, Tiêu Phàm dừng bước, nhướng mày, hắn chưa từng quên được thời điểm gặp phải đoạn đường con rệp.

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói cười vui sướng vàg lên trong đầu Tiêu Phàm.

Cộc cộc cộc, tôi là mạo hiểm gia Harris Jones, chào mừng cậu thám hiểm cùng tôi, cậu đoán xem ở đây có loại cạm bẫy nào?

Chương 386: Thám Hiểm

Chương 386: Thám Hiểm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bẫy đá lăn, bẫy tên, bẫy thuốc nổ

Nghe thấy giọng nói chuyện kì dị vang lên trong đầu mình, Tiêu Phàm cũng không ngạc nhiên lắm, mà rụ rẩy sờ cái [mũ thám hiểm] đnag trồng chuối trên đỉnh đầu mình], có chút đau đớn.

Vốn dĩ hắn tưởng rằng trong đội ngũ có mình Bán Trường Miên áo trắng là em giá tri kỷ nhất của mình, kết quả hắn phát hiện ra.

A, đàn ông đúng là ngu xuẩn!

Tiêu Phàm mày phải nhớ kỹ, phụ nữ xinh đẹp đều là hố lửa!

Lúc này giọng nói xuất hiện trong đầu này thật không đúng lúc, đặt câu hỏi với vẻ đùa giỡn, chắc chắn là do cái [mũ thám hiểm] trên đỉnh đầu hắn mà ra.

Mà mấy câu hỏi này vang lên lại gợi lại những kỹ ức đau đớn kinh hoàng mà lúc trước Tiêu Phàm đã trừng trải qua ở thần điện vượn Lông Vàng trong trận doanh Ác Ma.

Hắn cảm thấu trên con đường yên tĩnh trong thần điện này nhất định sẽ có cơ quan, mà hiện giờ ở chỗ này, hơn phân nửa có thể là cái đá lăn gì gì đấu. Chỉ cần lăn một vòng xuống, tất cả đều xong đời.

Ở chỗ này, nếu như hai bên đều bố trí cạm bẫy tên, hiệu quả chắc chắn sẽ không tệ.

Cại loại bẫy bình thường nhất, chắc là loại một cái hố to bỗng nhiên xuất hiện trên mặt đất.

Bán Trường Miên sắc mặt tự nhiên nhẹ nhàng nói, Hổ Nữu ở một bên sùng bái nhìn Bán Trường Miên, mà Tiêu Phàm lại hết lần này tới lần khác được nghiệm chứng cái miệng quạ đen của Bán Trường Miên.

Bây giờ thì Tiêu Phàm cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao lúc đó trong thần điện di tích Hoàng Kim Viên, lời nói của Bán Trường Miên lại linh nghiệm quái dị như vậy. Nào có phải xem nhiều mấy bộ Indiana Jones liền có thể giải thich được cơ chứ, cái này hoàn toàn là bật hack, mà cái hack này chính là cái thứ mà hắn đang đội trên đầu lúc này [mũ thám hiểm].

Vì thế có thể kết luận rằng, những chuyện trong quá khứ kia chẳng qua chỉ là Bán Trường Miên sống ảo mà thôi!

Lúc đầu Bán Trường Miên là một em gái tốt bụng biết bao, không nghĩ tới ở cùng với Hổ Nữu lâu ngày lại trở nên xấu xa đến vậy.

Lúc đó lại vì long hư vinh của mình là khiến cho hắn phải mạo hiểm bản thân, chấp nhận suy đoán của cô, làm hắn suýt chút nữa từ bỏ khoa học kỹ thuật, tin tưởng tâm linh.

Tiêu Phàm càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, nội tâm bắt đầu tính toán xem trở về sẽ tính sổ với Bán Trường Miên thế nào. Thế nhưng lúc Tiêu Phàm nhớ lại trong cơ thể của Bán Trường Miên có sợi hắc hỏa kia, lòng của hắn lại trở nên lạnh lẽo. Cô rất khó đối phó.

Tuy nhiên cẩn thận mà nghĩ lại thì các thành viên trong Vũ Hội Ác Ma của hắn, dường như không có ai là dễ đối phó cả.

Hổ Nữu, cô không đến gây sự với mình là may mắn lắm rồi.

Xà Cơ, cô là người vẫn luôn được nữ thần may mắn ưu ái. Tìm cô gây phiền phức có khi lại chuốc họa vào thân trước.

Tuyết Dạ, một tên biến thái tiêu tiền như rác thích đồ con gái. Chỉ cần một thuộc tính, cậu đã vô cùng cường đại, cậu lại là sự kết hợp hoàn mỹ của hai thuộc tính.

Miên Miên, người ta là chị họ của Bán Trường Miên

Nghĩ lại như vậy, Tiêu Phàm chợt phát hiện ra bản thân hắn muốn có một chút tôn nghiêm của người đội trưởng đối với bọn họ quả thực rất khó khăn, tâm tình không khỏi trở nên vô cùng sa sút.

Không biết là vì để chứng minh mình thành thục hơn so với tiểu cô nương Bán Trường Miên hay là tinh thần trách nhiệm của một thành viên trong đội ngũ, Tiêu Phàm vô cùng thiện ý mà nhắc nhở: Mọi người chú ý, đoạn đường phía trước có bẫy đá lăn, chúng ta phải để một người đi trước dò đường, đi kích hoạt cái bẫy này, những người khác thì ở chỗ ngoặt kia đợi để tiếp ứng.

Từ khi bắt đầu tiến vào thần điện di tích Hoàng Kim Viên, Tiêu Phàm mơ hồ có khí thế của một người lãnh đạo, bản thân Tiêu Phàm không mảy may phát hiện. Nhưng Bạch Diện Thư Sinh thân là một lưu manh không quen nghe lời bất kỳ ai, vô cùng mẫn cảm đối với loại giọng điệu ra lệnh này. Vì thế Bạch Diện Thư Sinh nghe thấy Tiêu Phàm lại tự tiện hạ lệnh thì vô cùng khó chịu trong lòng, đôi mắt cong lên, sắc mặt hung ác quát Tiêu Phàm: “Sao mày biết phía trước có bẫy? Còn nữa, mày dựa vào cái gì mà chỉ huy tao, vì sao tao phải nghe lời mày?”

Lần này người chỉ huy trong đội ngũ là Quân Sư Xấu Bụng. Mặc dù trong lòng có chút không vui đối với việc Tiêu Phàm tự tiện hạ lệnh nhưng gã cũng không nói lời nào. Bởi vì sau khi tiến vào thần điện di tích Hoàng Kim Viên, Quân Sư Xấu Bụng liền có cảm giác, dường như Tiêu Phàm biết bên trong này phải đi thế nào. Vì thế gã vẫn quan sát nhất cử nhất động của Tiêu Phàm.

Gã không quan sát thì không sao, một khi quan sát lại phát hiện ra vấn đề rất nghiêm trọng.

Quân Sư Xấu Bụng vẫn luôn cho rằng Mệnh Phàm chính là loại phô trương thanh thế, vô cùng háo sắc, chơi game lợi hại đến nỗi gà bay chó sủa. Nhưng sau khi tiến vào thần điện di tích, gã theo sau Tiêu Phàm phá vây, hắn cảm thấy trong đời thực Tiêu Phàm rất có thể là một đao phủ.

Mà sau khi Tiêu Phàm tùy tiện nhặt lên một cái mũ rồi đội lên đầu mình, trong lòng Quân Sư Xấu Bụng lại nảy lên ý nghĩ.

Sau khi Tiêu Phàm đội cái mũ thám hiểm kia đi được một đoạn thì sắc mặt đột nhiên âm tình bất định, sau đó sắc mặt chuyển sang vô cùng đau đớn, điều này khiến Quâ Sư Xấu Bụng cảm thấy không hiểu nổi.

Một lúc sau, sắc mặt của Tiêu Phàm lại chuyển thành sống mà không thể yêu, mở rộng đầu óc.

Nửa phút sau, Tiêu Phàm thở dài, thư thả lại như bình thường. Sau đó từ bi nhắc nhở đám người đằng trước, nói đường phía trước có bẫy, hãy chầm chầm lại đã.

Trong nửa phút mà có thể thay đổi sắc mặt như vậy, người bình thường có thể làm được sao?

Vì thế Quân Sư Xấu Bụng bắt đầu hoài nghi cái tên Tiêu Phàm này tinh thần không bình thường, có bệnh tâm thần phân liệt. Nếu không vì sao cái tên này mới chỉ nước được hai bước mà nhưu trải qua một kiếp đau đớn luân hồi tang thương.

Đao phủ lại thêm bị bệnh tâm thần phân liệt, đây chẳng phải là ác ma giết người biến thái à?

Nhớ đến mất tên ác ma giết người biến thái trên TV giết người như bổ dưa hấu cùng với dáng vẻ Tiêu Phàm phá vay máu thịt văng tung tóe lúc trước, Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy dường như gã đã tiến thêm một bước đến với chân tướng.

Mà đúng lúc này, Quân Sư Xấu Bụng nhíu mày. Bởi vì gã cảm nhận được một loại khí tức xấu bụng chỉ có trên người đồng loại, loại khí tức tà ác phát ra trước khi muốn chỉnh người của một tên xấu xa.

Nghe được câu chất vấn của Bạch Diện Thư Sinh, tâm tình hỏng bét vừa mới đc điều chỉnh tốt lên một chút của Tiêu Phàm trong nháy mắt lại trở nên phiền não .

Hắn khó có được 1 lần hảo tâm nhắc nhở, thế mà Bạch Diên Thư Sinh lại coi lòng tốt của hắn như thể lòng lang dạ thú .Được! Được!Được!

Tiêu Phàm đưa tay phải ra, kéo vành mũ thám hiểm trên đầu hắn xuống một chút, che khuất cảm xúc trong mắt.

Vậy cũng được, nếu như Bạch Diên Thư Sinh cảm thấy phía trước không có nguy hiểm như vậy, trước tiên mày lên phía trước dò đường, bọn tao ở đằng kia chờ mày.

Bạch Diện Thư Sinh nghe thấy Tiêu Phàm kêu mình lê dò đường , trong lòng cảm thấy khó chịu. Tao đã nói là sao tao phải nghe mày chỉ đạo!

Tiêu Phàm chỉ cười khẽ. Sao thế, mày sợ à ?

Giọng điệu này nghe rất mỉa mai, vo cùng gợi đòn, lập tức chọc giận Bạch Diện Thu Sinh. Ai nói tao sợ? Được, tao lên phía trước dò đường, chứng minh cho mọi người thấy mày chỉ là thàng hèn nhát giả thần giả quỷ.

Nói xong Bạch Diện Thư Sinh không thèm quay đầu lại, nhanh chân bước thẳng về phía trước.

Thật ra trước đó nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Bạch Diện Thư Sinh đã có chút không chắc trong lòng. Tuy nhiên gã ta vẫn làm theo ý mình như cũ tiến lên dò đường. mà sau khi gã bắt đầu đi thì cảm thấy an tâm không ít, bởi vì người anh em lanh lợi nhất trong Bang Long Hổ của gã Quân Sư Xấu Bụng không lên tiếng ngăn cản. Điều này chứng tỏ Quân Sư Xấu Bụng cũng không tin phán đoán của Tiêu Phàm.

Nhưng Bạch Diện Thư Sinh cũng không biết rằng người anh em Quân Sư Xấu Bụng trong lòng hắn sớ dĩ không lên tiếng nhắc nhở hắn lúc này là bởi vì tát cả sự chú ý của gã điều đặt trên người Tiêu Phàm, không có tâm tư đi quản chuyện khác.

Chương 387: Danh Vọng Trong Xã Hội Đen

Chương 387: Danh Vọng Trong Xã Hội Đen

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm kéo thấp vành vũ che đi ánh mắt của mình. Nhưng đứng ở chỗ của Quân Sư Xấu Bụng có thể nhìn rõ mồn một, kia rõ ràng là vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác.

Khi thấy Bạch Diện Thư Sinh đi tới trước một cách tự tin thì sự vui sướng trong mắt Tiêu Phàm càng nhiều hơn.

Từ khi Aina biết Tom Cruise là sủng vật của Tiêu Phàm thì lại không để ý tới Tiêu Phàm nữa, thế nhưng bây giờ lại thấy Tiêu Phàm phán đoán một cách chắc chắn như vậy thì rất nghi ngờ, quá tò mò nên cô hỏi: “Tại sao anh biết phía trước có cạm bẫy?”

Tiêu Phàm có lẽ đã tưởng tượng ra được kết quả thảm hại của Bạch Diện Thư Sinh nên tâm trạng rất vui vẻ, giọng nói càng có vẻ cợt nhả hơn lúc trước: “Lúc trước anh đã giới thiệu rồi, anh còn có một thân phận bí mật nữa đó chính là tiên tri Brahma của Hiệp hội bảo vệ thiên nhiên, đã là tiên tri của Hiệp hội bảo vệ thiên nhiên thì yêu cầu tối thiểu đó là bác học đa tài, cũng giống trí giả và hiền giả trong Vu tộc bọn em vậy, cần có trí tuệ rất cao

mới có thể làm. Cho nên những cạm bẫy được ẩn dấu trong di tích này không thể nào dấu được con mắt của anh."

Aina cũng chú ý tới, ánh mắt của Tiêu Phàm khi nói chuyện với cô rất thành kính, giống như đang nhìn một thánh vật vậy nên Aina rất tin tưởng lời giải thích của Tiêu Phàm.

Thế nhưng Aina lại không có chú ý tới, ánh mắt của Tiêu Phàm tập trung tại phần dưới khuôn mặt cô, dưới cả cái cổ trắng nõn của cô nữa.

Quân Sư Xấu Bụng thấy vẻ mặt hớn hở của Tiêu Phàm hiện tại thì càng cảm thấy Tiêu Phàm bị bệnh tâm thần phân liệt, loại vui giận thất thường như này không phải bị điên thì còn có thể là gì nữa?

Nhìn lại bóng lưng của Bạch Diện Thư Sinh đang dò đường thì Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy hơi lo lắng.

Mà một bên khác, Bạch Diện Thư Sinh đang đi lên một mình trên con đường dốc.

"Thôi đi, tên Mệnh Phàm kia đúng là nhát gan mà, lại còn nói có đá lăn nữa chứ, lừa trẻ con sao? Ông đây đi lâu như vậy ngay cả hòn đá nhỏ đều không nhìn thấy nữa là. Đợi chút nữa ông đây an toàn mà trở về thì thật sự muốn xem sắc mặt của tên Mệnh Phàm kia là như thế nào."

Càng đi lên thì Bạch Diện Thư Sinh càng cảm thấy hả hê, cũng không cảnh giác như lúc trước nữa.

Đột nhiên, Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy mặt đất dưới chân mình hơi run run, mấy hạt bụi nhỏ bắn lên cao cao, sau đó một loạt tiếng ầm ầm vang lên.

Bạch Diện Thư Sinh nuốt nước bọt, nhìn tới phía trước thầm nghĩ: "Mẹ nó, đùa sao? Tên Mệnh Phàm đáng chết, đúng là miệng quạ đen mà, ta muốn ném ngươi xuống biển làm mồi cho cá mập!"

Tiêu Phàm nhìn Bạch Diện Thư Sinh đang mệt mỏi thở hồng hộc trước mắt, vừa nãy gã ta chạy thục mạng mới thoát được đá lăn nên bây giờ còn đang mệt như chó chết vậy, nói một cách khá mỉa mai: "Ai u, Bạch Diện Thư

Sinh, anh không sao chứ? Tôi đã nói nơi này có cạm bẫy rồi mà, tại sao anh lại không tin chứ…”

Nghe thấy lời trêu chọc của Tiêu Phàm thì Bạch Diện Thư Sinh rất muốn cãi lại, thế nhưng lúc này gã lại không nói được lời nào, bởi vì lúc nãy chạy quá nhanh nên bây giờ còn không thở ra hơi, làm gì còn sức mà cãi nhau, thế nhưng Mệnh Phàm à, mối thù này Bạch Diện Thư Sinh ta sẽ nhớ kỹ!

Mà Aina ở bên cạnh thì khác, cô hơi sùng bái mà nói: “Tiên sinh Brahma đúng là có thể nhìn ra những cạm bẫy bị ẩn giấu trên con đường mạo hiểm của chúng ta, trí tuệ của tiên sinh làm Aina tâm phục khẩu phục.”

“Không có gì, không có gì, ha ha ha!”

Tiêu Phàm rất vui vẻ, tâm trạng rất thoải mái, loại cảm giác này thật sự khiến người ta cảm thấy say mê, Tiêu Phàm cũng hơi rõ ràng tại sao Bán Trường Miên lúc đó lại giả bộ là một người mạo hiểm chuyên nghiệp rồi, lòng hư vinh đúng là nguồn gốc tội ác của loài người nha.

Trong ánh mắt của Đại Ca Cằm Đầu có sự khen ngợi, sờ cằm của mình, cũng không biết đang tự hỏi cái gì.

Ánh mắt của Thái Thập Tam biến thành trái tim, trúng độc càng nặng hơn rồi.

Về phần Quân Sư Xấu Bụng thì lại thấy hơi phiền não, tên Mệnh Phàm này cũng giống như lời người khác nói, đúng là kỳ lạ mà.

Tiên tri Brahma, Hiệp hội bảo vệ thiên nhiên, bác học đa tài, Quân Sư đúng là không tin những lời vớ vẩn này của Tiêu Phàm, thế nhưng lúc trước tại sao Tiêu Phàm lại có thể thấy được cạm bẫy này chứ? Chuyện này thật sự làm người khác không nghĩ ra mà.

“Phía trước là cạm bẫy mũi tên, Bạch Diện Thư Sinh dũng cảm, anh có muốn tới biểu diễn cho mọi người xem tài năng của mình không vậy?” Tiêu Phàm rất nhiệt tình mà nói với Bạch Diện Thư Sinh.

“Đương nhiên rồi, ông đây chưa sợ cái gì bao giờ!” Có vẻ như Bạch Diện Thư Sinh muốn tranh tài tới cùng với Tiêu Phàm, trừng mắt mà nhìn Tiêu Phàm, tia sét vô hình bắn qua làm không khí nổ lép bép.

Bạch Diện Thư Sinh cũng không tin Mệnh Phàm là thần, nói cái gì thì là cái đó, chẳng lẽ di tích thần điện Hoàng Kim Viên này là nhà hắn sao? Đều do hắn đặt cạm bẫy?

Hắn ta chỉ ăn may mà đoán trúng một lần mà thôi, thế mà lại vênh vang đắc ý, thực sự làm người khác tức giận mà.

Cho nên Bạch Diện Thư Sinh lại đứng dậy, gã muốn đích thân chứng minh phía trước không có cạm bẫy gì, muốn Tiêu Phàm mất hết thể diện!

Vù! Vù! Vù!

Từng tiếng xé gió liên tiếp vang lên, Sóng Trị Liệu của Đại Ca Cầm Đầu cũng bay tới nơi cuối của con đường.

“Ai u, Bạch Diện Thư Sinh, màn biểu diễn đi xuyên qua vạn tiễn của anh vừa nãy thực sự là quá đẹp rồi, nếu không lát nữa anh biểu diễn lại một lần nữa chứ?”

Tiếng nói khiến người ta chán ghét của Tiêu Phàm lại vang lên bên tai Bạch Diện Thư Sinh làm gã nắm chặt nắm đấm, nghiến răng ken két, nội tâm càng không cam lòng, mẹ nó, lại để cho tên khốn nạn này đoán trúng nữa rồi!

Sau đó Bạch Diện Thư Sinh xoay người lại, nhẹ nhàng nhổ đi mấy mũi tên đang cắm trên mông mình ra.

“Bạch Diện Thư Sinh huynh rất anh minh và sáng suốt, phía trước có cạm bẫy ở mặt đất, không biết ý nghĩ của anh thế nào?”

“Chẳng lẽ ta lại sợ sao!”

Mẹ nó, ông đây cũng không tin tà, tục ngữ nói, quá tam ba bận, chẳng lẽ hắn còn có thể đoán được nữa hay sao?

Bạch Diện Thư Sinh ngẩng cao đầu bước tới, bước mạnh tới phía trước!

Cho nên, kết cục của Bạch Diện Thư Sinh hơi thảm.

Bịch!

Tiêu Phàm nhìn mấy cái cọc nhọn hoắt trong cái hố kia mà thở dài, không thể không nói Đại Ca Cầm Đầu là một hỗ trợ tốt, thật sự không nghĩ ra trong tình hình như vậy mà vẫn có thể cứu được Bạch Diện Thư Sinh.

Bởi vì hoa cúc đã tàn, mông bị tổn thương nên Tiêu Phàm cũng không nên cười nhạo Bạch Diện Thư Sinh: "Tôi đã nói trước rồi, Bạch Diện Thư Sinh, tại sao anh lại không nghe lời khuyên của tôi chứ?"

Sau khi Bạch Diện Thư Sinh được mọi người kéo lên thì thật sự cảm thấy sợ hãi, cũng không có lòng cãi lại Tiêu Phàm, bởi vì tên Tiêu Phàm này quá kỳ dị đi, giống như ôn thần vậy, ai dám trêu ôn thần chứ?

Ngay cả Quân Sư Xấu Bụng cũng bắt đầu cảm thấy tên Tiêu Phàm này không dễ đối phó, là một tên giết người cuồng ma biến thái lại thêm một cái miệng quạ đen nữa. Quân Sư đột nhiên phát hiện ngay cả thông minh như mình cũng không biết đối phó với Tiêu Phàm bằng cách nào nữa.

Theo những việc như vậy phát sinh thì trên đường đi cũng không ai dám nghi ngờ Tiêu Phàm nữa, quyền chỉ huy của đội cũng vào tay của Tiêu Phàm, những thành viên ngang bướng của Bang Long Hổ cũng phải nghe lời răm rắp.

Không kẻ nào gây chuyện nữa làm Tiêu Phàm thoải mái hơn, tâm trạng cũng vui vẻ hơn nhiều.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không biết, hắn có thể làm cho Bạch Diện Thư Sinh nghe lời răm rắp, làm cho Quân Sư Xấu Bụng từ khó chịu chuyển thành kính sợ, có được sự yêu thương của lão đại Bang Long Hổ là Thái Thập Tam và sự tán đồng của Đại Ca Cầm Đầu, những điều này lại không phải chuyện tốt nếu hắn muốn thoát khỏi Bang Long Hổ.

Theo việc đội ngũ xâm nhập càng ngày càng sâu vào trong di tích thì những cạm bẫy cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, cũng may có lời cảnh báo trước của Tiêu Phàm nên mọi người có thể thông qua được một cách an toàn.

Chương 388: Nghệ Thuật Trói Dây

Chương 388: Nghệ Thuật Trói Dây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quân Sư Xấu Bụng thấy những biểu hiện của Tiêu Phàm từ lúc tới di tích tới giờ thì hít một hơi khí lạnh.

Chuyện này cũng quá kỳ lạ đi, chẳng lẽ tên Mệnh Phàm này còn có thiên phú miệng quạ đen nữa hay sao?

Nếu không thì tại sao tên này nói chỗ nào có cạm bẫy thì nơi đó có cạm bẫy xuất hiện đây?

Chỉ cần nói mà không cần kỹ năng cũng có thể nguyền rủa thì trừ Mệnh Phàm ra thì cũng không còn kẻ nào khác có thể làm được, nghĩ tới đây thì Quân Sư cảm thấy hơi đáng tiếc, bởi vì chủng tộc của Mệnh Phàm nên hắn không thể nào chuyển chức trở thành thầy phù thủy được.

Từ lúc đó tới giờ, Bạch Diện Thư Sinh yên tĩnh hơn nhiều, thế nhưng khi thấy những cạm bẫy mà do Tiêu Phàm nói ra vẫn làm cho Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy hoảng sợ, gã nghĩ thầm, cũng may là mình thông minh, không chống lại tên Mệnh Phàm này nữa, nếu không thì đoạn đường này mình chắc sẽ chết không biết bao nhiêu lần nữa.

Khuôn mặt của Aina đỏ bừng, rất hưng phán, cô là vu nữ của Vu tộc, thường học tập các loại kiến thức trên thế giới với các đại trí giả của Vu tộc. Cô cũng từng nghe từ những đại trí giả kia nói rằng, biểu hiện cao nhất của trí tuệ con người đó là có thể tiên tri.

Mà hành vi thấy rõ và biết trước tất cả cạm bẫy của tiên tri Brahma của Hiệp hội bảo vệ thiên nhiên không phải là tiên tri thì còn có thể là cái gì

khác nữa chứ?

Ánh mắt của Aina khi nhìn về Tiêu Phàm càng nóng bỏng hơn.

Khi hảo cảm của Aina với Tiêu Phàm càng cao và sự sợ hãi của Bạch Diện Thư Sinh đối với miệng quạ đen của Tiêu Phàm càng nhiều thì con đường đầy cạm bẫy này cũng đi tới cuối.

Bước vào khu vực mới của di tích thì tầm mắt của Tiêu Phàm được thả rộng ra, bởi vì không gian xung quanh trở nên rất rộng lớn.

Khi mọi người cảm thấy mọi thứ xung quanh rất hùng tráng thì Tiêu Phàm lại cảm thấy mình rất muốn chửi thề.

Bởi vì bất cứ ai tới một nơi lần thứ hai đều sẽ không cảm thấy nơi đây mới mẻ gì cả.

Đông Nam Tây Bắc mỗi một phương hướng đều có một tượng khỉ, trên đài cao còn có một con khỉ nữa, trên mặt đất thì có rác rưởi chất đống, thời gian thay đổi mà nơi này lại không thay đổi một chút nào.

Nhìn mọi thứ trước mắt thì Tiêu Phàm hơi xúc động, như vậy cũng tốt, nếu tất cả đều như cũ thì nhiệm vụ này sẽ đơn giản hơn nhiều.

Khi mọi người còn đang ngạc nhiên về những pho tượng khổng lồ của Hoàng Kim Viên giống như những totem thần bí ở bốn phương đông nam tây bắc thì Tiêu Phàm ra lệnh: “Tất cả mọi người, công việc hiện tại của chúng ta chính là nhặt tất cả trang bị rác rưởi trên mặt đất bỏ vào ba lô của mình, phải nhặt tất cả không được bỏ cái nào, chú ý, khi đang nhặt đồ không được tới gần khu vực đài cao!”

Nghe được mệnh lệnh của Tiêu Phàm, mặc dù mọi người không hiểu ra sao nhưng lại không ai hoài nghi cả, Aina và Thái Thập Tam nghe lời răm rắp mà nhặt đồ, Đại Ca Cầm Đầu thì chỉ làm theo Thái Thập Tam, còn Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh thì nói thật hơi sợ mà làm theo, bởi vì loại lực lượng thần bí này luôn làm người ta sợ hãi mà.

Mặc dù nơi này có rất nhiều rác rưởi, thế nhưng khi mọi người cùng làm thì đống sắt vụn trên mặt đất rất nhanh mà biến mất.

Tiêu Phàm híp mắt nhìn pho tượng Hoàng Kim Viên đang gào thét trên đài cao, hơi xuất thần.

Sau đó nên làm như nào để qua cửa này dễ dàng hơn đây?

Mặc dù đã dọn dẹp hết những vũ khí trên mặt đất, Hoàng Kim Viên khi không có vũ khí thì sức chiến đấu sẽ yếu hơn nhiều, thế nhưng nó còn có một chiêu rất bỉ ổi đó là tự sờ, muốn chiến thắng nó lúc đó cũng rất khó. Nếu mà có thể trói nó trước, không làm cho hai tay của nó động đậy được thì tốt rồi.

Hửm? Trói lại không thể động đậy? Tiêu Phàm chợt nhớ tới điều gì đó, quay người lại hỏi Quân Sư Xấu Bụng: "Cái dây thừng mà lúc trước các người bắt cóc tôi đâu rồi?"

Quân Sư Xấu Bụng nghe được câu hỏi này thì hơi lo lắng rồi nghĩ thầm, chẳng lẽ tên này định báo thù bị bắt lúc trước sao?

Sau khi Quân Sư Xấu Bụng hiểu rõ tính cách của Tiêu Phàm thì biết, tên này rất khó đối phó, nếu là bây giờ phản bội thì chuyện này khá nhức đầu đây.

Quân Sư Xấu Bụng không nói gì, hơi cảnh giác mà nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Khi thấy vẻ mặt của Quân Sư Xấu Bụng thì Tiêu Phàm mới nghĩ tới, vội vàng mà giải thích: "Mấy người hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn dùng chiếc dây thừng đó tới trói bức tượng Hoàng Kim Viên trên đài cao kia lại thôi."

Quân Sư Xấu Bụng nghe được giọng nói và lời giải thích này thì cảm thấy Tiêu Phàm không phải đang nói dối, thế nhưng nội dung của những lời này vẫn không ai hiểu được, cho nên Quân Sư Xấu Bụng hỏi lại: "Tại sao lại muốn trói chặt bức tượng Hoàng Kim Viên trên đài cao lại?"

“Bức tượng trên đài cao kia, nếu có người tới gần thì nó sẽ biến thành boss Hoàng Kim Viên, chúng ta phải trói nó lại thì khi chiến đấu mới thoải hơn.”

“Làm sao cậu biết?”

“Tin tưởng tôi, từ trước tới giờ, khi chỉ huy tôi chưa từng có lỗi sai nào đúng không?”

Khi Tiêu Phàm ra vẻ cao thâm thì Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy khá đáng ghét, thế nhưng gã lại không thể phản bác, bởi vì thật sự là trong khoảng thời gian này sự chỉ huy của Tiêu Phàm đều rất tốt, cho nên Quân Sư tới chỗ Đại Ca Cầm Đầu cầm dây thừng, chuẩn bị theo mệnh lệnh của Tiêu Phàm mà tự mình hành động.

Khi Tiêu Phàm thấy Quân Sư Xấu Bụng muốn tự mình động thủ thì giật mình, nhắc nhở một cách vội vàng: “Có người tới gần bức tượng kia thì nó sẽ tỉnh lại rất nhanh, nếu anh còn chưa trói chặt khi nó tỉnh táo hoàn toàn thì rất phiền phức, nhiệm vụ này hãy giao cho người có tốc độ di chuyển nhanh thì tốt hơn.”

Tiêu Phàm có tốc độ di chuyển cao, có thể tới gần pho tượng trong thời gian ngắn nhất, cho nên có thể có nhiều thời gian trói chặt Hoàng Kim Viên hơn.

Như vậy thì càng có đầy đủ thời gian để trói chặt Hoàng Kim Viên hơn, điều này thì Tiêu Phàm cảm thấy với trí tuệ của Quân Sư Xấu Bụng có thể rõ ràng, thế nhưng Quân Sư Xấu Bụng vẫn phản đối quyết định này của Tiêu Phàm.

“Hừ, cậu đánh giá mình quá cao và xem thường năng lực của cán bộ Bang Long Hổ chúng ta, chỉ là tới trói chặt một con khỉ mà thôi, là một chuyện rất đơn giản mà…” Ánh mắt của Quân Sư Xấu Bụng ẩn chứa sự cao ngạo, cũng không để ý tới lời khuyên của Tiêu Phàm, bước tới một cách rất tự tin.

Chuyện này cũng không phải đùa giỡn, Tiêu Phàm rất rõ ràng lực chiến đấu của Hoàng Kim Viên sau khi tự sờ sẽ kinh khủng như thế nào, nếu kế hoạch trói chặt lần này thất bại thì phiền phức sau đó sẽ lớn lắm.

Cho nên Tiêu Phàm định chạy tới trước, muốn ngăn cản Quân Sư Xấu Bụng lại.

Đúng lúc này có hai cánh tay đặt lên bờ vai của Tiêu Phàm rồi kéo hắn lại.

Một cái là của Bạch Diện Thư Sinh, một cái khác là của Đại Ca Cầm Đầu.

Tiêu Phàm quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: "Các người?"

Đại Ca Cầm Đầu không nói gì thế nhưng ánh mắt rất kiên định.

Bạch Diện Thư Sinh thì không cà lơ phất phơ như bình thường mà nói bằng giọng rất nghiêm túc: "Tin tưởng anh ta đi, kỹ xảo trói buộc của anh ta là xuất sắc nhất trong bốn người chúng tôi!"

Nghe được lời nói của Bạch Diện Thư Sinh thì Tiêu Phàm cảm thấy ngạc nhiên, kỹ xảo trói buộc xuất sắc nhất trong bốn người là như thế nào?

Bạch Diện Thư Sinh không nói thêm gì cả, mà nhìn Tiêu Phàm đầy ẩn ý, ánh mắt của gã rất "thân sĩ".

Bước chân của Quân Sư Xấu Bụng cũng không nhanh, tốc độ ngang với những ngày bình thường.

Nghề vu sư này thuộc loại tấn công pháp thuật và hỗ trợ, sự nhanh nhẹn kém hơn những thuộc tính khác, tốc độ di chuyển chậm cũng là bình thường.

Thế nhưng tốc độ di chuyển của Quân Sư Xấu Bụng lúc này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Thực lực của Hoàng Kim Viên sau khi tự sờ là rất mạnh, nếu mà con khỉ này còn không biết xấu hổ hơn cả con lần trước, sờ toàn thân thì chúng ta không đánh lại được là điều chắc chắn.

Chương 389: Tuyệt Kỹ Của Quân Sư

Chương 389: Tuyệt Kỹ Của Quân Sư

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quân Sư Xấu Bụng lại không biết sự lo lắng của Tiêu Phàm, gã vẫn cứ bình tĩnh và thoải mái mà đi tới, bởi vì tiếp đó là thời gian biểu diễn của gã.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn chằm chằm vào bức tượng Hoàng Kim Viên vàng chói ở trên đài cao, bởi vì Tiêu Phàm đã nói, nó chính là boss cuối của di tích này, khi có người tới gần thì tự động tỉnh lại. Nếu đúng như lời nói của Tiêu Phàm thì khi bức tượng có thay đổi thì Quân Sư Xấu Bụng phải chạy nhanh tới, trói chặt nó lại.

Bước chân của Quân Sư Xấu Bụng chầm chầm mà đi tới đài cao, bước chân rất nhẹ, thế nhưng trong không khí yên tĩnh tại đây thì tiếng bước chân này vẫn rất rõ ràng truyền tới trong tai mọi người, bởi vì mọi người đều rất hồi hộp, còn không dám thở mạnh nữa.

Két két… két…

Ngoài tiếng bước chân của Quân Sư Xấu Bụng thì lại có thêm âm thanh vang lên rất đột ngột.

Bức tượng Hoàng Kim Viên ở trên đài cao hơi rung rung, một chút bụi bám trên đó bay xuống, mặc dù chỉ có một chút thế nhưng tiếng này vẫn bị Quân Sư Xấu Bụng nghe thấy.

Thật sự là giống hệt lời nói của Tiêu Phàm nha, vậy bây giờ là lúc mình vọt tới rồi. Sau khi Quân Sư Xấu Bụng lấy lại tinh thần thì chạy nhanh tới gần bức tượng Hoàng Kim Viên.

Tiêu Phàm thấy Quân Sư Xấu Bụng có thể thấy được Hoàng Kim Viên sắp tỉnh lại nên tốc độ chạy tới cũng thay đổi, thế nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy căng thẳng hơn trước, thậm chí hắn còn cảm thấy nóng nảy!

A! Ta đã nói rồi mà, không nên cho Quân Sư Xấu Bụng đi tới! Xem ra chuyện này không hoàn thành được rồi!

Đúng là Quân Sư Xấu Bụng dùng hết sức mà chạy tới, thế nhưng nghề vu sư này thật sự là một nghề chân ngắn, dùng hết sức chạy đi vậy mà tốc độ còn quá chậm.

Tiêu Phàm tiếp tục nhìn lại đôi chân ngắn dưới áo pháp sư của Quân Sư Xấu Bụng mà nóng nảy tới mức nắm tóc của mình, đúng là khóc không ra nước mắt mà, tại sao ta lại tin một đám lưu manh không đáng tin này chứ.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không chú ý tới Bạch Diện Thư Sinh và Đại Ca Cầm Đầu, hai người này ôm tay tại trước ngực, vẻ mặt tự tin mà rất bá đạo.

Một bên khác…

Bức tượng Hoàng Kim Viên rung động càng lớn hơn, Quân Sư Xấu Bụng vẫn đang trên đường chạy tới…

Cổ của Hoàng Kim Viên đang vặn vẹo, giống như muốn thả lỏng gân cốt của mình, Quân Sư Xấu Bụng vẫn đang trên đường chạy tới…

Ánh sáng vàng chói lọi trên người Hoàng Kim Viên đã sắp biến mất, lông của nó mềm mại lại, Quân Sư Xấu Bụng vẫn đang trên đường chạy tới, mà Tiêu Phàm đã tuyệt vọng…

Trời ạ, thời cơ tốt như vậy mà sắp mất rồi! Tiêu Phàm cảm thấy rất hối hận.

Hoàng Kim Viên há mồm, chuẩn bị hú lên một tiếng sau khi tỉnh dậy trong một giấc ngủ dài thì Quân Sư Xấu Bụng cũng tới nơi.

Dây thừng trong ta Quân Sư Xấu Bụng nhẹ nhàng mà chuyển động, ném lên trên trời, dây thừng lúc đầu rất nặng nề và cồng kềnh thì bây giờ lại trở nên nhẹ nhàng và linh hoạt…

Hai mắt Tiêu Phàm trợn to lên, vẻ mặt kinh ngạc tới không nói lên lời!

Không thể nào!

Chỉ thấy, sau khi ném dây thừng lên trên thì Quân Sư Xấu Bụng dùng một đôi tay gầy gò của mình vung vẩy liên tục trên không trung, tốc độ cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn mà đã thành công một cách hoàn hảo!

Thậm chí, tiếng hú của Hoàng Kim Viên còn chưa kịp phát ra.

Sau khi Quân Sư Xấu Bụng kéo chặt và thắt nút dây thừng thì quay đầu lại nhìn về phía mọi người, nụ cười kia vẫn hèn mọn bỉ ổi như cũ.

Tiêu Phàm nhìn thấy cách buộc của Quân Sư Xấu Bụng thì sắc mặt rất kỳ dị, Tiêu Phàm cũng không phải là một đứa trẻ trong sáng ngây thơ gì, nên vẫn có thể biết được nghệ thuật trong truyền thuyết trước mắt là gì.

Trói kiểu mai rùa!

Mẹ nó! Quân Sư Xấu Bụng đúng là một lão già dâm dật mà, Tiêu Phàm chỉ gặp cách trói này ở một vài web đen mà thôi, thế nhưng chưa thấy ai có tốc độ trói nhanh bằng Quân Sư Xấu Bụng cả.

Lúc này, tiếng hú của Hoàng Kim Viên mới vang lên, lại phối hợp với dây thừng quanh người nó thì tiếng hú này cũng không có chút bá đạo nào mà lại có hơi mập mờ.

Mà vẻ mặt của Đại Ca Cầm Đầu và Bạch Diện Thư Sinh rất là kiêu ngạo làm Tiêu Phàm hơi nhức mắt, Quân Sư Xấu Bụng biết môn nghệ thuật này thì hai người các ngươi kiêu ngạo cái gì chứ.

Aina vẫn rất ngây thơ mà nhìn tới, khen ngợi: “Cách trói của Quân Sư Xấu Bụng vẫn rất xinh đẹp nha.”

Điều này làm Tiêu Phàm suýt nữa thì không đứng vững mà ngã xuống đất, hắn thở dài, ngây thơ thật tốt nha…

Sau đó lại nhìn Aina chút, bổ sung thêm một câu, cách trói này để trói những cô gái ngây thơ thì càng xinh đẹp hơn nữa nha…

“Thế nào, tuyệt kỹ sở trường trói mai rùa của ta lợi hại chứ?” Quân Sư Xấu Bụng thấy Tiêu Phàm đi tới thì cười rất vênh váo: “Đây chính là kỹ năng đầu tiên tôi tự lĩnh ngộ ở trong game đấy, chỉ cần có dây thừng thì tôi có thể trói mai rùa một cách hoàn mỹ trong thời gian cực ngắn.”

Ở trong game lĩnh ngộ cái kỹ năng không có nhiều tác dụng như này thì tự hào cái gì? Bình thường thì ngươi làm cái gì mà có thời gian rảnh luyện cái

skill này chứ? Đúng là một lão già dâm dật mà! Khi thấy vẻ hả hê của Quân Sư Xấu Bụng thì Tiêu Phàm rất muốn chửi thề.

Thế nhưng khi nhìn tới Hoàng Kim Viên bị trói tới mức không cách nào động đậy thì Tiêu Phàm vẫn rất bội phục Quân Sư Xấu Bụng, nhiệm vụ này gã hoàn thành rất hoàn mỹ, nếu như để mình làm thì có thể trói chặt hai tay của nó cũng đã được ăn mừng rồi.

Nhìn Hoàng Kim Viên bị trói gô lại thì Tiêu Phàm cũng hơi thông cảm.

"Những kẻ xâm nhập, các ngươi quấy rầy giấc ngủ của ta, vì vậy các ngươi sẽ phải trả giá đắt cho việc này!"

Giọng nói của Hoàng Kim Viên vẫn trang trọng và uy nghiêm như trước, thế nhưng kết hợp với hình tượng của nó vào lúc này thì thật sự rất buồn cười.

Cả người nó đã không thể động đậy, giống như cá trên thớt rồi mà vẫn không sợ chết kêu gào như vậy, Tiêu Phàm cũng khá khâm phục lòng can đảm của con khỉ này.

Cho nên Tiêu Phàm và Quân Sư Xấu Bụng đi cùng nhau, cười híp mắt mà tới cạnh Hoàng Kim Viên…

"Tiểu thú nhân và tiểu ác ma ngu ngốc, các ngươi muốn làm gì Hoàng Kim Viên vĩ đại?"

"Các ngươi không được tới đây, đừng!"

Lịch sử luôn lặp lại những điều quen thuộc, mà cái chết của Hoàng Kim Viên luôn luôn nhục nhã như vậy.

Anh của nó bị chết bởi Tiêu Phàm phá hủy thằng nhỏ, mà nó thì bị chết một cách nhục nhã bởi nghệ thuật trói dây của Nhật Bản.

Mặc dù quá trình khá là xấu hổ, thế nhưng kết quả đối với Tiêu Phàm tới nói thì rất tốt đẹp.

Cứ nhẹ nhàng như vậy mà có thể giết chết con boss này, làm chuyện này đơn giản hơn nhiều, Tiêu Phàm rất vui vẻ vì chuyện này.

Bởi vì trước lạ sau quen, đã đánh qua di tích thần điện Hoàng Kim Viên rồi nên đối với Tiêu Phàm thì lần này đánh rất nhẹ nhàng, thế nhưng ở trong mắt người khác thì lại không phải như vậy.

Sau khi Hoàng Kim Viên bị xử lý thì hai cô gái rất sùng bái Tiêu Phàm, còn Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh lại càng sợ hãi hơn.

Một ý nghĩ rất khó tin xuất hiện trong đầu hai người họ, chẳng lẽ truyền thuyết Lich King Mệnh Phàm biết yêu thuật là sự thật sao? Nếu không thì sao mà tên Mệnh Phàm này lại rõ ràng nhiều chuyện như vậy.

Sau khi Hoàng Kim Viên ngã xuống, Tiêu Phàm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu hắn nhớ không lầm, tiến độ của Thần điện di tích Hoàng Kim Viên đến đây là chấm dứt.

Nhờ kinh nghiệm thuở xưa mà lần này tiến triển trong thần điện đã trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Hoàng Kim Viên vốn là một thứ có khả năng là do Thần khí tiện tay đưa đến, vũ khí toàn thân không thấp hơn BOSS nhưng dưới kế hoạch ác độc của Tiêu Phàm và Quân Sư Xấu Bụng và một màn SM Nhật Bổn, cứ thế mà kết thúc.

Đã như thế, phải chăng nhiệm vụ lần này sẽ phải kết thúc tại đây? Xem ra mình cũng phải chuẩn bị khởi động 【 Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch】để thông báo cho Hào Đại Bàn chuẩn bị tới cứu viện mình thôi.

Chương 390: Biến Cố

Chương 390: Biến Cố

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là, Tiêu Phàm bắt đầu cảnh giác đánh giá đồng đội của bang Long Hổ mới đến đang đứng cạnh mình.

Tiêu Phàm xoay người, ánh mắt vừa lúc đụng trúng ánh mắt Thái Thập Tam. Thái Thập Tam thấy Tiêu Phàm bỗng nhiên nhìn mình thì vẻ mặt vui vẻ hẳn lên, ngượng ngùng cúi đầu, khuôn mặt bắt đầu ửng hồng, bày ra dáng vẻ của người con gái "sao cũng được tuỳ ý anh".

Ánh mắt Tiêu Phàm thấy một series phản ứng của Thái Thập Tam thì thầm nghĩ, tốt lắm, não tàn lắm, thích lắm.

Mặc dù Tiêu Phàm vẫn luôn không hiểu vì sao Thái Thập Tam lại rạo rực tình xuân với mình nhưng như vậy cũng chả sao, bộ dáng cô ta phải như bây giờ thì mới dễ dàng thiếu cảnh giác được.

Tiêu Phàm lại nhìn thử tên đại ca cầm đầu lúc nào cũng cẩn thận từng chút một thì nhận ra tên này không phải đang chú ý đến mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc tầm mắt của Tiêu Phàm chuyển đến hai người Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh thì trong lòng giật mình một cái. Bởi vì hắn phát hiện Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh thế mà lại đang cảnh giác mình.

Chuyện gì thế? Chẳng lẽ hai người bọn họ phát hiện mình và Hào Đại Bàn lén lút thông đồng với nhau? Tuyệt đối không thể nào! Lúc trao đổi với nhau mình và Hào Đại Bàn đã giấu kín đến vậy rồi, sao bọn họ có thể phát hiện ra chứ?

Bởi vì còn mang trong lòng sự lo lắng nên cánh tay định đem 【Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch】 ra của Tiêu Phàm cũng dừng lại.

Mà lúc này, nội tâm Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh lại vô cùng thấp thỏm. Bởi vì hai người bọn hắn nhận ra, cái tên tà môn Tiêu Phàm này sau khi xử lý Hoàng Kim Viên rồi mà vẫn không có ý tốt cứ nhìn mình chằm chằm. Hắn ta cứ như thế làm cho tim hai người bọn hắn đập nhanh hơn bình thường một chút, thầm nghĩ có phải Tiêu Phàm sau khi thấy con Hoàng Kim Viên BOSS này ngã xuống thì cho là trong đội ngũ không cần

quá nhiều sức mạnh, định mượn ưu thế quỷ dị trong di tích nọ để dùng việc công trả thù riêng âm thầm chơi mình một vố không.

Nếu thật là như vậy thì cũng không hay rồi, dù sao thì lúc trong di tích Tiêu Phàm cũng tỏ vẻ như người trong nhà vậy, nếu không phải do vẻ ngoài của Tiêu Phàm và Hoàng Kim Viên chênh lệch quá lớn thì bọn hắn cũng bắt đầu nghi ngờ Tiêu Phàm là con riêng của Hoàng Kim Viên rồi.

Cho nên vì sự an toàn tính mạng của bản thân.

Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh cứ lâu lâu lại theo dõi Tiêu Phàm, không dám buông lỏng một chút nào.

Cứ như vậy, dưới sự nhìn chằm chằm Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh, Tiêu Phàm cũng chẳng còn dám tuỳ tiện lấy 【 Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch】từ trong balo ra để thông báo cho Hào Đại Bàn nữa, 【 Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch】 đã khởi động trễ một chút rồi.

Thời điểm Tiêu Phàm và hai tên côn đồ không hiểu sao lại giằng co thì Aina đã cầm chiếc nhẫn trong tay chậm rãi đi lên đài cao.

Phía sau đài cao, trên tường đá có vẽ vài đồ đằng thần bí. Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra đó là ngọn lửa, băng tinh và ma pháp trận. Những thứ đó được sắp xếp thành hình tam giác, trông vô cùng vững chắc.

Aina nhìn thấy ba thứ đồ đằng này hợp lại thành một khối thì như thầm nghĩ đến thứ gì đó, không khỏi khẽ thở dài.

Irina thấy bộ dạng như vậy của Aina, trong lòng cảm giác hơi khó chịu, sau đó cô vươn bàn tay nhỏ của mình ra nắm chặt lấy tay Aina.

Aina cảm thấy Irina làm vậy thì nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt mình, trong lòng thầm cổ vũ bản thân rồi điều chỉnh lại tâm trạng, lấy nhẫn ra hướng đến giữa lỗ khảm hoa văn mà đi.

【 Hệ thống nhắc nhở: Kỹ năng Cảm Giác Nguy Hiểm của bạn có báo động! 】

Ngay lúc đang đề phòng hai người Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh thì Tiêu Phàm đột nhiên nhận được một nhắc nhở như vậy của hệ thống, trong lòng căng thẳng hẳn lên, bắt đầu quan sát tứ phía.

Chuyện gì thế?

Nơi này không phải là khu vực cuối cùng của di tích thần điện Hoàng Kim Viên sao, sao lại có nguy hiểm được?

Chẳng lẽ thần điện này sắp sụp rồi? Còn nhớ lần trước, không phải sao khi nhận thưởng thần điện này mới sụp sao?

Đang lúc Tiêu Phàm hoang mang với tin tức phản hồi của kỹ năng 【Cảm Giác Nguy Hiểm】, thì lòng bàn chân hắn chợt nhẹ bẫng đi, sau đó bắt đầu rơi xuống dưới với tốc độ ánh sáng.

Sau khi Tiêu Phàm té xuống một cách nặng nề, cái ót tê rần lên, mắt tối sầm lại, rồi lâm vào hôn mê.

Tiểu Miêu mở miệng thở hổn hển, mệt mỏi lết người về phía trước từng bước, bởi vì cô bây giờ thực sự chạy không nổi nữa rồi.

Tiểu Miêu là phóng viên của trò chơi nhưng cũng không phải là phóng viên chiến trường. Bình thường lúc đi phỏng vấn đều có xe chuyên đưa đón, chưa bao giờ có lúc nào lại chật vật đến vậy. Nếu không phải rõ ràng trước mặt sau lưng còn có một thứ như lang như hổ giống hệt tên đại biến thái Ô Yêu Vương Mệnh Phàm đang đuổi giết thì cô thật sự không muốn cử động chút nào hết trơn.

Chiêm chiếp! Chiêm chiếp! Chiêm chiếp!

Lúc chạy dọc theo con đường, 【Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch】 mà Hào Đại Bàn đưa cho cứ kêu lên mãi khiến cho nội tâm Tiểu Miêu phiền muốn chết.

Đúng là thứ gì liên quan đến Ô Yêu Vương Mệnh Phàm cũng làm cho người a thật phiền, rõ ràng là một tảng đá có hình thù và màu sắc cũng

không tệ, lại không thể thanh thản, ổn định, thầm lặng mà làm một khối ngọc xinh đẹp được hả?

Biến thành rađa thì còn được tao chả rảnh đâu mà chửi mày, nhưng cớ làm sao mà cứ học mấy con chim kêu chiêm chiếm suốt đường thế hử. Cũng may mình không treo thứ này trên cổ, nếu không sẽ sinh ra ảo giác mình là Siêu Nhân Điện Quang đeo đèn đỏ lấp lánh trước ngực các kiểu mất. Lúc đó lại chả có cảm giác không nhịn được mà vươn tay ra, vèo một cái là bay đến cả 78 hành tinh chứ chả đùa.

Bất quá cũng may nó làm ầm ĩ đến vậy mà mấy tên đáng sợ đang truy sát mình không phát hiện ra. Nếu vì cái thứ kêu chiêm chiếp này kêu tùm lum mà bị đám cuồng giết người kia đuổi kịp giết chết, thành oan thiên cổ chứ chả đùa.

Tiểu Miêu bực dọc cầm theo【 Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch】đang kêu réo ầm ĩ, trong lòng thầm cảm thấy may mắn mình không bị đuổi kịp, cũng không ngừng đi về phía Tiêu Phàm.

Sau lưng Tiểu Miêu, trong góc tối cách đó không xa.

Bạch Y Công Tử nhìn sắc mặt Phá Quân có chút không tốt, cơn gió quạt ra từ cánh quạt càng thêm nham hiểm, tao nói này Phá Quân, không phải mày nói với tao, mấy tên Chiến Minh bên kia đã bị mày xử lý hết rồi sao, thế còn cô gái này là sao đây?

Phá Quân thấy ánh mắt chất vấn của Bạch Y Công Tử thì quay đầu sang chỗ Mạnh Tử Ồn Ào nhờ giúp đỡ. Mạnh Tử Ồn Ào giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Phá Quân, che tai mình lại, cơ thể cậu ta tiếp tục lắc lư, lẩm bẩm.

Phá Quân thở dài, trong đầu thầm nghĩ, cái đệch, con bé này sao có thể ngu đến thế chứ trời, mình đã cố ý thả cô ta chạy rồi, sao còn ló mặt ra ngay trên đường người ta đi chứ hả. Mà càng làm cho người ta khó hiểu chính là, trên đường chạy cô ta còn xách theo một cái gì đó chiêm chiếp mãi, hệt như cái xẻ cứu hoả, đây không phải là muốn chết sao!

Lần này tốt rồi, đến phiên mình gặp xui rồi, sắp bị cái tên Bạch Y Công Tử này càm ràm đến chết rồi.

“Tao thấy cô ta không có gì uy hiếp nên mới thả đi thôi, nếu mày thấy không thoải mái thì bây giờ tao sẽ đi xử lý cô ta ngay là được chứ gì? Dù sao thì giải quyết đồ gà mờ như này mà nói cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Tiểu Miêu bị Bạch Y Công Tử bắt gặp rồi thì Phá Quân cũng chỉ có thể thành thật thừa nhận.

“Khoan đã, ta phát hiện đường cô bé này đi cũng đúng lúc theo hướng đường chúng ta sắp đi, mặc dù không biết có ai chỉ dẫn cô ta phân biệt phương hướng hay không nhưng chúng ta cũng có thể lợi dụng cô ta để xác định đường đi, bởi vì ta cũng không biết rốt cuộc di chiếu tổ tiên được giấu ở đâu cả.” Người đàn ông mặc áo choàng đi lên cản Phá Quân đang định ra tay lại.

Chương 391: Biến Mất

Chương 391: Biến Mất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“O’Sullivan, thứ cho tôi nói thẳng, không phải anh thuê chúng tôi đến giết người sao, di chiếu tổ tiên anh mới nhắc đến là cái gì chứ?” Bạch Y Công Tử vừa nghe thấy người đàn ông mặc áo choàng O’Sullivan nói vậy thì nghi ngờ hỏi.

Thấy Bạch Y Công Tử nghi hoặc, người đàn ông mặc áo chàng O’Sullivan vừa đi vừa ung dung cười nói: “Tất nhiên bây giờ vẫn còn không ít thời gian, ta sẽ nói cho mọi người tình hình cụ thể của nhiệm vụ lần này vậy.”

“Trước đó không lâu, tam đại thị tộc của Bộ lạc Thú Nhân vì một chuyện gì đó đã nảy sinh bất đồng, về đó là chuyện gì thì mọi người cũng không cần phải biết quá sâu.”

Nói đến đây O'Sullivan hứng thú lướt mắt về đám bốn người đám Bạch Y Công Tử một chút, cái lướt mắt này khiến Bạch Y Công Tử thấy chẳng thoải mái chút nào.

"Thật ra cũng chỉ là do đám Vu tộc hèn nhát, tự cao tự đại muốn làm nổi, nên Thị tộc Sương Ngữ và Thị tộc Chiến Viêm mới thống nhất ý kiến, ngay cả Hoàng tộc của trận doanh Thú Nhân cũng đứng về phía chúng ta mà. Đám người Vu tộc suốt ngày sống an nhàn sung sướng, tự cho là mình trí lực siêu phàm, giả nhân giả nghĩa khơi mào hòa bình để che giấu sự nhu nhược của chính bọn họ. Thân là một thành viên của trận doanh Thú Nhân, ta thật sự cảm thấy xấu hổ cho sự như nhược của bọn họ."

"Cũng không có cách nào, địa vị của Vu tộc quá cao, đến nỗi cho đến nay đều nắm hết quyền thực thi quyết sách tuyệt đối trong tay. Thị tộc Sương Ngữ chúng ta và Thị tộc Chiến Viêm cho dù là có Hoàng tộc Thú Nhân ủng hộ thì cũng chẳng thể nào lật đổ Vu tộc bọn họ ngay lập tức. Thế nhưng Thị tộc Sương Ngữ chúng ta nhiều người đến thế, lại có thêm Thị tộc Chiến Viêm và Hoàng tộc giúp đỡ, dưới sự vận động từng bước, cứ thế Thiên Bình cũng sẽ dần dần nghiêng về hướng chúng ta thôi.

Nhưng chúng ta không ngờ bọn họ còn có một lá bài tẩy, đó chính là lấy di chiếu tiên tổ làm đòn sát thủ. Nội dung được viết trong di chiếu tổ tiên vô cùng bất lợi cho chúng ta. Thế nên vì để ngăn đòn sát thủ này vào tay Vu tộc thì Thị tộc Sương Ngữ, Thị tộc Chiến Viêm và Hoàng tộc liên hợp giam lỏng từng thành viên của Vu tộc lại. Nhưng chúng ta không ngờ rằng, Vu Tổ của Vu tộc chỉ vì để đạt được kế hoạch của mình, mà lại có thể nhẫn tâm phái Aina, một Vu nữ chưa trưởng thành đến lấy lại di chiếu. Cho nên, vì ngăn cản cô ta, tôi mới mời mọi người đến đây."

Bạch Y Công Tử nghĩ thầm, gã này cũng dối trá quá thể, nói Vu tộc Vu Tổ nhẫn tâm, mà không nhìn lại bản thân gã có bao nhiêu nhẫn tâm mới có thể đi thuê Hoàng Hạ Tứ Kiệt của công hội sát thủ ám sát Vu nữ Aina này.

"Tôi có thể nhìn ra được, thực lực của O'Sullivan chỉ e là trên cơ chúng ta nhiều, vì sao ngài không tự mình ra tay chứ?" Bạch Y Công Tử vô cùng nghi ngờ chuyện này.

“Ôi chao, cậu không biết rồi, đám người Vu tộc tự xưng trí giả kia thật ra cũng chỉ là đám hèn nhát tay trói gà không chặt mà thôi. Vì củng cố địa vị của mình, đề phòng quyết sách của mình bị người khác quấy nhiễu, bọn họ sẽ lập khế ước với chúng ta ngay khi chúng ta gia nhập Thị tộc Sương Ngữ cũng như Thị tộc Chiến Viêm, cả đời không được hãm hại người của Vu tộc, dù chỉ là tổn thương một chút xíu thôi cũng sẽ nhận lại nỗi khổ kinh khủng. Kỳ thật nói là khế ước thì tôi cảm thấy càng giống nguyền rủa hơn. Cậu nhìn đi, đây chính là minh chứng cho sự nguyền rủa đó đó.”

Nói rồi, O’Sullivan xốc mũ trùm đầu của áo choàng đang mặc lên, để lộ ra đôi tai cáo nhọn hoắc của mình, sau đó giơ tay chỉ vào vết gì đó màu xanh như sương.

Bạch Y Công Tử nhìn theo ngón tay O’Sullivan, trông thấy trên cổ gã có một mảnh sương xanh thẳm, mặc dù vẽ băng sương nhưng nó làm cho người ta cảm thấy một chút rét lạnh nào, trái lại lại mang theo hương vị tươi mát.

Bạch Y Công Tử lại không cảm thấy ấn ký đồ đằng có cảm giác tà dị của nguyền rủa, mà trái lại chỉ làm cho người ta cảm thấy có chút thần thánh và trang nghiêm.

Ngay lúc Bạch Y Công Tử bị đồ đằng trên cổ O’Sullivan thu hút thì gã ta đã đội mũ trùm lên lại rồi, lại một lần nữa giấu khuôn mặt mình trong bóng tối.

“Ồ, hình như chúng ta đến nơi rồi?” O’Sullivan trông về phía đằng xa, lên tiếng.

Bạch Y Công Tử nhìn theo ánh mắt của gã thì trông thấy một miếu thờ cổ xưa khí thế khoáng đạt nơi cuối thảo nguyên.

“Chúng ta ở đây nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ bọn chúng ra thì tóm cổ luôn cả bọn, khỏi phải đi vào tự tìm phiền phức.” O’Sullivan vừa nhìn Tiểu Miêu đang chạy về phía miếu thờ ở xa xa vừa hứng thú nói.

Tiểu Miêu nhìn 【Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch】trong tay mình.

Chiêm chiếp, chiêm chiếp, chiêm chiếp

Sau đó, Tiểu Miêu lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa đá đang mở rộng ngay phía trước.

Bên trong sao?

Mình phải đi vào đây một mình sao? Nơi này trông đáng sợ quá đi! Mình có thể về không huhu!

Tiểu Miêu nhìn khối kiến trúc to lớn, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng. Cô bắt đầu sợ hãi, đột nhiên cô nhớ lại ánh mắt trước khi đi của Hào Đại Bàn, tự nhiên cảm thấy thật khổ sở.

"Tên béo chết bầm kia thật đáng ghét mà!" Tiểu Miêu chợt mở miệng lầm bầm chửi một câu, sau đó kiên định lòng tin của mình, bước một chân vào trong cửa đá của Thần điện di tích Hoàng Kim Viên.

Nơi này là thành Aris, toạ tại trận doanh Thú Nhân, cũng giống với thành Abaddon của trận doanh Ác Ma và thành Antequera của trận doanh Nhân Loại.

Nói Aris là thành phố của trận doanh Thú Nhân thì thật ra Thần điện di tích Hoàng Kim Viên còn giống thành phố hơn cả thành Aris, bởi vì trong thành Aris không hề có bất cứ một cái tường thành xây bằng gạch nào, đâu đâu cũng đều là nhà bạt đủ kiểu. Nếu góc độ mà nhìn thì nhà bạt trong thành Aris mà phối hợp với thảo nguyên cũng thật là đặc biệt.

Trong thành Aris có một cái nhà bạt rất lớn, nó là khu vực liên thông, sau này mới xuất hiện trong thành Aris, bởi vì nó là nơi công hội Mạo Hiểm Giả tuyên bố nhiệm vụ.

Trong nhà bạt công hội Mạo Hiểm Giả có rất nhiều người chơi, từng đám từng đám tụ năm tụ ba cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt.

Đúng vào lúc này, cửa rèm của nhà bạt bị gió mạnh thổi tốc lên, một người đàn ông Hổ tộc cao lớn lao vào với tốc độ ánh sáng, trên đường đi còn đụng ngã lăn mấy người chơi.

Những người chơi bị đụng ngã lăn trên đất kia bị đau, bò dậy, đang định mắng kẻ gây chuyện vài câu nhưng khi nhìn thấy sau lưng gã mang theo một cái búa lớn đẫm máu thì lập tức nuốt những lời định nói xuống bụng.

Buck hùng hùng hổ hổ vọt đến trước quầy hàng của công hội Mạo Hiểm Giả, vỗ một cái lên bàn rồi rống to: "Chủ sự, ta muốn tuyên bố nhiệm vụ!"

Trước quầy có một người mang kính mắt một bên, quần áo cũng trùng hợp là người của Hồ tộc. Gã ta ngẩng đầu nhìn Buck một chút, không nhanh không chậm nói: "Mời xuất trình thẻ chứng minh thân phận, sau đó giải thích tình hình cụ thể của sự việc được ủy thác."

"Ta là chiến sĩ Buck thuộc Hổ tộc của Thị tộc Chiến Viêm!" Nói rồi, Buck để lộ khuôn ngực mình ra, cao ngạo nói.

Tên Hồ tộc đẩy kính, liếc mắt nhìn cơ ngực vạm vỡ của Buck, trong ánh mắt thế mà lại loé lên chút xem thường.

Buck cảm thấy hơi kỳ quái, phản ứng của tên Hồ tộc này là sao đây, nhìn thấy đồ đằng trên ngực của Thị tộc Chiếm Viêm thế mà còn dám xem thường, không muốn sống nữa sao, thế là gã nóng nảy Buck đưa tay tóm chặt lấy vạt áo của tên Hồ tộc, xách người gã ta giơ cao lên, doạ dẫm: "Tên nhóc này, mày có ý gì, xem thường Thị tộc Chiến Viêm à?"

Hộ vệ của công hội Mạo Hiểm Giả thấy chủ sự của mình bị chiến sĩ Hổ nhân tóm, vội vàng chạy lên phía trước bảo vệ nhưng chủ sự lại ra dấu tay bảo bọn hắn tạm thời lui ra.

Tên Hồ tộc lại đẩy cái kính của mình lên, lặp lại lời nói lúc đầu: "Mời ra trình ra thẻ chứng minh thân phận."

Thấy tên Hồ tộc phản ứng như vậy, Buck lập tức nổi điên: "Không lẽ mày mù à, không thấy đồ đằng oai phong của Thị tộc Chiến Viêm trên ngực ta thôi?"

Chương 392: Vết Thương Sẽ Đau

Chương 392: Vết Thương Sẽ Đau

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tên Hồ tộc lại cúi đầu liếc ngực Buck mộ lần nữa, chậm rãi cất tiếng: "Cơ ngực của ngài đúng là rất nở nang nhưng tiếc là tôi không cảm thấy hứng thú, tôi thích kiểu cảm giác mềm mại chứ không phải kiểu ngực rắn chắc như thế này."

Đối với thái độ này của tên Hồ tộc, mặc dù Buck vô cùng tức giận nhưng thấy bộ dạng của tên Hồ tộc cũng không giống như đang đùa, thế là bất giác chậm rãi cúi đầu nhìn ngực mình.

Sao lại mất rồi!

Chiến Viêm thế mà lại biến mất rồi?

Khó chịu quá, thân thể đau quá, lại còn nặng trĩu, mình sắp chết rồi sao?

Trong bóng tối, ý thức Tiêu Phàm bắt đầu dần tỉnh lại.

Đây là đâu, sao mình lại cảm thấy toàn thân không có chút sức lực nào, thân thể như bị thứ gì đó đè lên vậy.

Hô hấp cũng thật khó khăn, cảm giác như bản thân trong bóng tối ấy, hình như như sắp hít thở không thong rồi.

Đúng rồi, lúc mình vào giữa quảng trường Thần điện di tích Hoàng Kim Viên thì mặt đất đổ sụp.

Vậy hiện giờ mình đang ở dưới phế tích, bị chôn sâu dưới hàng ngàn khối đá đổ sao?

Thảo nào mình mở mắt lại không thấy ánh sáng, thì ra là cả người mình từ trên xuống dưới đang bị đống đổ nát đè lên nên mới không thể động đậy, đoán chừng chắc là đến khi HP rớt khô mới có thể sống lại điểm phục sinh được.

Có điều cũng không trụ được bao lâu, bởi vì khí oxy xung quanh thực sự quá ít, mình giờ đúng là sắp không thể hô hấp được nữa rồi.

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm lại dốc sức mà hít một hơi thật sâu.

Hả? Mùi hương này là sao? Sao lại có mùi thơm nhỉ?

Aina dựa theo chỉ thị của Vu Tổ và sự giúp đỡ của đám Tiêu Phàm, cuối cùng cũng vào được trong di tích. Lúc thấy đồ đằng liên hợp tam đại tộc của trận doanh Thú Nhân trên bức tường kia, cô biết mình đã đến đích của chuyến đi này. Thế là cô đặt chiến nhẫn, tín vật mà Vu Tổ đại nhân giao cho cô vào trong cái rãnh trên vách đá.

Thế nhưng sau đó, quảng trường đột nhiên xảy ra chuyện, nền đất dưới chân thoáng cái đã đổ sụp. Cô cũng bởi vì tai nạn này mà rơi xuống, sau đó lâm vào hôn mê.

Aina không nhúc nhích, cứ thế mà nằm úp sấp. Lúc này, hàng lông mi thật dài của cô nàng chợt run run lên, bởi vì cô bỗng nhiên cảm thấy trước ngực mình ngay trên vị trí nhạy cảm có cảm giác hơi nong nóng, luồng không khí di chuyển có tiết tấu làm cho cô cảm thấy hơi tê dại.

Lúc này, Aina vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Vì cảm thấy khó chịu nên theo bản năng muốn ngọ ngoại xê dịch thân thể của mình.

Lúc Tiêu Phàm đang thắc mắc mùi hương kỳ lạ trong không khí thì bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó trên mặt mình đang xê dịch, không khỏi giật mình một cái.

Mềm?

Đúng lúc này, vì Aina xê dịch cơ thể nên vô tình đụng chạm cọ xát sinh ra cảm giác kỳ dị, không kiềm nổi mà rên khẽ một tiếng.

Thanh âm nhỏ xíu nhưng vì xung quanh rất yên tĩnh, nên tất nhiên Tiêu Phàm có thể nghe thấy được.

Tiêu Phàm không phải người ngu, nghe là biết tiếng của Aina.

Kết hợp tình cảnh lúc này của bản thân thì lập tức biết mình đang ở trong cái tình huống gì.

Đây chính là khâu phúc lợi mà main hay thường gặp nhất trong mấy cái anime Nhật Bản, cái thứ phúc lợi chết bầm mà cả đầu main chôn sâu trong hai gò núi mềm mại. Mà hơn nữa điều kiện của cơ thể Aina xuất sắc đến nỗi có thể hoàn thành xuất sắc được chuyện này.

Nếu bình thường, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ im luôn để tận hưởng trọn sắc xuân, nhưng với tình huống bây giờ thì lại không được, bởi vì cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ chết vì ngạt thở mất!

Lúc trước hắn từng tưởng rằng bị ngực chôn đến chết chỉ là đùa cho vui, cho đến khi bản hân thực sự rải nghiệm, Tiêu Phàm mới biết đó là sự thật đến không thể thật hơn.

Tiêu Phàm vốn định dùng tay chân mình chống lên xem sao nhưng đẩy rồi hắn lại phát hiện mình không cử động được. Hắn không biết là do đại não mình thiếu oxy thời gian dài hay nguyên nhân nào khác mà lại có cảm giác như đang bị bóng đè.

Tiêu Phàm định mở miệng lên tiếng nhắc Aina đứng dậy nhưng cuối cùng chỉ biến thành những tiếng rên nho nhỏ không ngừng.

Ý thức của Aina dần khôi phục lại bình thường, cảm giác dưới người mình có cái gì đó động đậy thì giật mình một cái, nhanh chóng đứng người dậy.

Con người đang thiếu oxy đến gần chết là Tiêu Phàm đây lúc này rốt cục đã có thể hô hấp. Hắn há mồm thở hổn hển, trong lòng thầm thở dài, đúng là giết người không dao mà, trông thì vô cùng mê người nhưng thật ra là chết người mới đúng.

Vì đã có thể hít thở nên cơ thể Tiêu Phàm dần dần khôi phục lại sức lực, nhẹ nhàng mở mắt ra, từ từ thích ứng với ánh sáng xung quanh, đôi mắt trước mặt cũng cũng chầm chậm trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng đến lúc thấy thứ sát ngay trước mặt, con mắt Tiêu Phàm rốt cuộc lại nhắc không nổi nữa.

Đây là cảnh tượng đồ sộ đến mức nào chứ?

Tiêu Phàm chưa hề trông thấy ngọn núi hùng vĩ nào gần đến như vậy, thế là một dòng máu nóng của một người đàn ông còn zin lập tức xông lên đầu, xoang mũi theo đó cũng nóng lên, máu nóng phun ra.

Aina đã lấy lại tinh thần thì phát hiện, sau khi mình bị rơi từ trên cao xuống, đè lên người Tiêu Phàm thì bỗng có cảm giác thật là áy náy. Cô đang định đứng dậy thì chợt thấy máu phun ra từ mũi Tiêu Phàm, Aina lập tức cuống lên.

“Brahma, anh sao rồi? Không sao chứ?”

Aina bắt đầu luống cuống tay chân, mấy bó sợi ánh huỳnh quang từ trong tay Aina bắn về phía Tiêu Phàm. Sao lại như vậy, sao sóng trị liệu của mình không có tác dụng?

Sau khi Aina phát sóng trị liệu về phía Tiêu Phàm vẫn thấy Tiêu Phàm vẫn chảy máu không ngừng thì càng cảm thấy hoảng loạn hơn nữa.

Đống HP vì rớt xuống đây mà tổn thất đã sớm được khôi phục đầy dưới sự tiêu xài lung tung mấy tia sáng của Aina, nhưng lúc thấy cái thứ mềm mại mê người lung la lung lay trước mặt, máu mũi Tiêu Phàm lại chẳng thể ngừng được.

Đến lúc này, Tiêu Phàm cuối cùng cũng đã hiểu tại sao người trên thế giới này lại thích leo núi, bởi vì bất cứ một ngọn núi nào cũng có thể làm một người đàn ông sôi trào nhiệt huyết.

Aina thấy Tiêu Phàm hiện giờ đang máu me đầy mặt, ánh mắt còn mơ mơ màng màng thì hốt hoảng. Cô nhận định, sau khi Tiêu Phàm ngã từ trên cao xuống, tất nhiên cơ thể sẽ bị thương nghiêm trọng, sau đó lại còn bị mình đè ở dưới, xem tình hình bây giờ thì đoán chừng cách cái chết cũng không còn xa đâu.

“Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ đây? Song trị liệu cũng vô dụng với Brahma, nhưng ngoại trừ sóng trị liệu ra mình có học cách trị liệu khác

nào nữa đâu! Đều do mình không tốt, bình thường ăn nhiều cho lắm vào làm cơ thể nặng trịch, ngã xuống đè Brahma gần chết luôn rồi."

Đôi mắt Aina phủ tầng sương mơ màng, chân tay luống cuống, bởi vì lo lắng nên không nhận thức được mình cưỡi trên người Tiêu Phàm có hơi lắc lư, sự ám muội lại ngập tràn trong không khí.

Nghe Aina nói thầm, Tiêu Phàm thầm nghĩ trong đầu, Aina bình thường đúng là ăn nhiều thật, nếu không cái bụng mỡ đang ép trên người mình lúc này sao có thể mềm mại đến vậy chứ?

Lúc nội tâm Aina hỗn loạn thì đuôi cáo sau lưng cô cũng bắt đầu không yên phận mà quơ quẩy khắp nơi.

Và sự quơ quẩy này lại sinh ra một chuyện khác, bởi vì đuôi cáo đã chọc đến nơi không nên chọc rồi.

Đuôi cáo quét qua, Tiêu Phàm theo đó cũng lắc một cái. Lông mày Aina bỗng nhiên nhăn lại, cơ thể run một cái, bởi vì cô cảm thấy sau lưng mình có cái gì đó cứng cứng, lại còn nóng hổi, làm cho cô rất khó chịu.

Aina đang định quay người lại coi thử. Tiêu Phàm thấy tình hình như vậy thì rốt cuộc cũng không thể tiếp tục giả bộ chết được nữa.

"Aina, đừng di chuyển!"

"Brahma, anh tỉnh rồi, thật là tốt quá! Tôi còn tưởng anh sắp… Hu hu…"

Aina tuy đang khóc nhưng cơ thể vẫn xoay sang chỗ khác theo thói quen.

Tiêu Phàm nhìn thấy cử động của cô thì hoảng hốt: "Aina đừng nhúc nhích!"

"Sao thế?" Aina nghe lời Tiêu Phàm dừng lại không nhúc nhích.

"Bởi vì sau khi ngã xuống, cơ thể bị thương quá nặng, cô mà lộn xộn thì lỡ động đến vết thương tôi, sẽ đau lắm!" Tiêu Phàm vừa nói vừa trưng ra vẻ mặt đau đớn.

Chương 393: Thú Thần Diễn Võ

Chương 393: Thú Thần Diễn Võ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm cũng không muốn để Aina nhìn thấy cái lều vải đang nhô ra của mình.

May mà Aina lòng dạ thuần khiết, không rành mấy chuyện xấu hổ. Nếu không mà bị Aina phát hiện vẻ khốn quẫn của mình chắc chui xuống đất luôn là được rồi!

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, mình phải đứng dậy, cũng phải đợi người anh em của mình thu lều vải lại mới được!

Aina thấy vẻ mặt đau đớn của Tiêu Phàm thì giật mình, lập tức không dám lộn xộn nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, cứ thế mà cưỡi trên người Tiêu Phàm.

Tuy nói Tiêu Phàm định giấu vẻ khốn quẫn của mình đi, không được lộ ra trước mặt Aina. Thế nhưng, trên thế giới này lại có rất nhiều việc không thể phát triển theo mạch suy nghĩ của mình được.

Ví dụ như nói về chuyện cố làm cho người anh em của mình thu lều vải của Tiêu Phàm lúc này đây, người anh em bé nhỏ cảm thấy vô cùng khó khăn.

Trước mắt Tiêu Phàm đang lung lay, lắc lư hai con quái vật khổng lồ, trên bụng thì cảm giác được cân nặng của Aina đang đè ên người mình, chóp mũi thì hít được hương thơm đặc biệt. Tiêu Phàm muốn thu lều vải, hoặc là có bệnh chứ ai mà có thể làm được!

Lần đầu tiên, Tiêu Phàm cảm thấy làm một người đàn ông bình thường thật đúng là một chuyện khó khăn.

Một cô gái Hồ tộc xinh đẹp cưỡi trên người Tiêu Phàm với một tư thế vô cùng ám muội. Lúc nào Tiêu Phàm cũng có thể cảm nhận được sức quyến

rũ đặc biệt của phát nữ giới phát ra từ cơ thể cô. Thời gian trôi qua, người anh em nhỏ bé của Tiêu Phàm cũng không vì Tiêu Phàm có cơ hội tranh thủ mà thu lại, ngược lại được một tấc lại muốn tiến một thước, càng đánh càng hăng, ngẩng đầu ưỡn ngực chọc vào lưng Aina.

Aina cảm thấy không thoải mái vì cái thứ gì đó cứ chọc vào lưng cô mãi, thậm chí cơ thể còn sinh ra một cảm giác kỳ lạ, giống hệt như dòng điện, làm cho cô tê dại không có sức lực, gương mặt cũng đỏ hồng cả lên.

Aina rất muốn chuyển cái đó sang chỗ khác nhưng nếu cô động đậy, Brahma dưới người mình chắc sẽ rất đau đớn vì cơ thể bị thương, vả lại, sắc mặt của Brahma bây giờ càng ngày càng kỳ lạ, giống như máu dồn lên não, mặt đỏ không khác gì quả cà chua, thế nên Aina mới không dám làm gì thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà cứ như vậy mãi, Aina cảm thấy trong lòng thật ngứa ngáy và khó chịu, nghĩ thầm, động đậy một chút chắc là không sao đâu ha.

Thế là, cái lông đuôi cáo mềm mại, trơn nhẵn của Aina quật vào thứ đó để đẩy nó đi.

Đậu má! Muốn mạng tôi à! Cô gái nhỏ Aina này đang làm cái gì thế!

Tiêu Phàm cảm nhận được xúc cảm từ thân dưới truyền đến thì cảm thấy cứ tiếp tục thế này thì mình xong đời mất!

Aina nhăn mày, cảm giác hơi kỳ lạ. Cái này rốt cuộc là thứ gì, rõ ràng mình gạt nó ra ngoài, sao nó lại càng ngày càng gần sát mình nhỉ.

Cảm thấy đuôi cáo của Aina càng lúc càng quơ nhanh, Tiêu Phàm rất muốn mở miệng bảo Aina dừng lại nhưng hắn lại sợ mình há miệng lại phát ra tiếng rên rỉ.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, Tiêu Phàm cảm thấy lý trí của mình sẽ hoàn toàn mất khống chế, thế thì cảnh tiếp theo sẽ thành fb|rr bị hệ thống baba cắt mất! (chú thích: fb|rr trong văn học mạng là một phương thức miêu tả hài hòa và cao cấp, mặc dù đây là lần đầu tiên vận dụng, còn về ý nghĩ thì không có ghi chú)

Tiêu Phàm cũng không muốn thanh danh của mình bị hủy trong chốc lát bằng một cách ngu xuẩn đến thế.

Nhưng mà nếu còn loạn như vậy nữa thì hắn thật sự không khống chế nổi lý trí của mình nữa đâu!

【 Hệ thống nhắc nhở: Tất cả mọi người tham gia nhiệm vụ trong thần điện đều đã thức tỉnh, nhiệm vụ Tiên Hiền Di Chí tiến vào giai đoạn tiếp theo, Thú Thần Diễn Võ 】

【 Tên đoạn nhiệm vụ mới: Thú Thần Diễn Võ 】

【 Nội dung: Vị trí của người tham gia nhiệm vụ bây giờ là diễn võ trận do tổ tiên của trận doanh Thú Nhân bày ra, chỉ có người có hơi thở Vu tộc mới có thể cảm giác được vị trí mắt trận trong diễn võ trận thú thần. Mà vị trí mắt trận cũng tức là vị trí của di chiếu tổ tiên để lại, cũng chỉ có mắt trận mới là nơi an toàn nhất trong trận địa, bất kì kẻ nào trong trận cũng phải chịu sự đuổi bắt và công kích của Thú Thần Hư Thể. 】

【 Hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ Thú Thần Diễn Võ bắt đầu! 】

Lúc Tiêu Phàm nhận được nhắc nhở của hệ thôang về quy tắc nhiệm vụ, Aina giống như cũng đã nhận thức được có gì đó sai sai nên hơi phân tâm.

Tiêu Phàm nhân cơ hội này lập tức đẩy Aina đang cưỡi trên người mình một bên, sau đó xoay người đứng lên.

Còn Aina chỉ biết đờ người mà nhìn Tiêu Phàm bất thình lình đứng dậy: ” Brahma, không phải anh mới vừa bị thương nặng à?”

“Thấy Aina cố gắng như vậy, tôi bỗng nhiên cảm nhận được một nguồn sức mạnh vô tận nên bây giờ đứng lên được rồi.” Tiêu Phàm vô cùng nghĩa khí và hùng hồn, nói.

“Thật sao, thật là tốt quá rồi, lúc nãy tôi lo muốn chết.” Aina cảm động, lau nước mắt của mình.

Tiêu Phàm thở dài, thầm nghĩ trong lòng, Aina à, thật sự xin lỗi cô, không chỉ lừa gạt một người thuần khiết như cô, mà còn dùng những câu buồn nôn để che giấu đi nguyên khí đang tràn đầy do nhìn thấy thứ không nên thấy trong người tôi.

Có điều, cũng may mà đầu óc cô không quá tốt, nếu không tôi thật sự chả biết làm sao bây giờ luôn.

Aina lau nước mắt, thắc mắc hỏi: "Brahma, sao nãy giờ anh cứ khom người mãi thế?"

"Ớ, nãy rơi từ trên kia xuống nên giờ đau eo."

"Thật sự có nặng lắm không? Không thì tôi xoa giúp anh nhé?"

"Không cần không cần, cám ơn cô, Aina, để lát nữa là nó tự khỏi thôi."

"Hả, eo bị thương, sao có thể tự khỏi được chứ?"

"Chủng tộc Ác Ma chúng tôi ai cũng có kiểu tự lành như thế hết."

"Mọi người lợi hại thật nha!"

Sau khi quảng trường sụp đổ, Tiêu Phàm phát hiện xung quanh mình chỉ có một người là Aina, những người khác thì chả thấy đâu, hoặc cũng có thể đã bị phân tán đến nơi khác. Bởi vì lúc nãy hệ thống có nhắc nhở, tất cả mọi người tham gia nhiệm vụ trong thần điện đều đã tỉnh, mà mình và Aina đã tỉnh lại từ lâu rồi, nói cách khác bọn Thái Thập Tam cũng đang ở trong cái diễn võ trận thú thần này, chỉ có điều đang ở nơi khác mà thôi.

Mà đoạn nhiệm vụ này có tên là Thú Thần Diễn Võ, có thể thấy nhiệm vụ trong Thần điện di tích Hoàng Kim Viên đúng là đã làm xong thật, nhiệm vụ này là thiết lập sau này của tổ tiên trận doanh Thú Nhân.

Tuy trận địa này vô cùng trống trải nhưng là phạm vi nhìn cũng không rộng lớn lắm, bởi vì đâu đâu cũng đều là sương mù làm trở ngại tầm nhìn của bọn Tiêu Phàm.

Mà bây giờ, trong mảnh sương mù này, Tiêu Phàm lại có cảm giác như đang có thứ gì đó đang từ đằng xa đi về phía mình, cái này đoán chừng chắc là vị trí mắt trận của diễn võ trận Thú Thần mà người có hơi thở Vu tộc mới có thể cảm giác được, trong miêu tả nội dung nhiệm vụ lúc nãy.

Còn có một điểm Tiêu Phàm cảm thấy nhất định phải để ý đến, đó chính là nội dung nhiệm vụ có đề cập, bất cứ người nào cũng sẽ bị hư thể thú thần đuổi bắt và công kích. Thế nên Tiêu Phàm nhất định phải tăng tốc để có thể đuổi đến vị trí mắt trận.

Nhưng mà bây giờ lại chui ra một vấn đề khác, đó là Tiêu Phàm bây giờ không thể tăng tốc độ được.

“Brahma, eo của anh thật sự không sao chứ, tôi thấy anh đi đường cứ vặn vẹo kỳ cục thế nào ấy, không thì tôi xoa xoa giúp anh, có khi dễ chịu hơn chút đó.” Aina thấy Tiêu Phàm đi đường mà người thì cong đến gần chín mươi độ thì lo lắng nói.

“Không sao, nhanh thôi, thật sự sẽ lành được mà!”

Đậu má, Aina đúng là tiểu yêu tinh mà! Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa xuống được.

Tiêu Phàm lẩm bẩm trong đầu vài câu, sau đó tiếp tục khổ cực đi về phía trước.

Trong khi đó, một nơi nào đó khác của diễn võ trận thú thần, một tên có quan hệ vô cùng thân thiết với Tiêu Phàm và cũng kế thừa số đào hoa đặc biệt của Tiêu Phàm, đang run rẩy lẩy bên cạnh Irina, cô mèo cái nó vô cùng ngưỡng mộ.

“Con mèo to chết tiệc kia, đừng tưởng rằng mình có cái mã to con thì ‘Ô Yêu Vương’ Tom Cruise ta sẽ sợ ngươi! — meo!

Chương 394: Cánh Nguyên Tố

Chương 394: Cánh Nguyên Tố

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Và đứng đối diện với Tom Cruise là một con hổ to lớn bộ lông trắng tuyết và vằn đen xen nhau, đang nhìn nó vô cùng hung dữ.

“I… Irina… Em… đừng sợ, có anh đây, anh sẽ bảo vệ em! — meo!” Tom Cruise quay người lại, nói với Irina đang đứng sau lưng mình.

Irina thấy bộ dạng run run rẩy rẩy mà vẫn còn cậy mạnh được của Tom Cruise thì không khỏi thở dài.

Có điều, việc này cũng không thể trách nó được, bởi vì thực lực của kẻ địch trước mặt so với nó đúng là quá mạnh.

Nếu như Irina đoán không lầm, con Bạch Hổ đang đứng trước mặt Tom Cruise và cô lúc này đây chính là một trong bốn thú thần, thần hồn của Phong Chi Bạch Hổ.

“Irina, em… em phải tin anh, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt. — meo!” Tom Cruise rút một thanh kiếm Tây Dương mini từ bên hông ra, cảnh giác nhìn chằm chằm vào thần thú Bạch Hổ trước mặt nhưng thanh kiếm Tây Dương trong tay lại không nghe sai bảo mà cứ run lên bần bật.

Irina thấy dáng vẻ chật vật của Tom Cruise đang bảo vệ trước người mình thì thầm thở dài lần nữa.

Lại nhớ đến Aina đang không biết ở đâu, nội tâm Irina càng cảm thấy lo lắng.

“Mèo đực, nếu như tôi không lầm thì có lẽ chúng ta bây giờ đang ở trong diễn võ trận thú thần. Mà việc tiếp theo chúng ta phải làm chính là dựa theo chỉ dẫn để có thể nhanh chóng chạy vào mắt trận, chứ không phải ở đây giằng co với Bạch Hổ thần phách, lãng phí thời gian vô ích.”

“Irina, em đang cho rằng anh không đánh lại con mèo to trước mặt này đúng không, sao có thể chứ! Tom Cruise anh là một ‘Ô Miêu Vương’ rất lợi hại đó, xem Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo Giả Ngây Thơ… Giết của anh đây!”

Tom Cruise thấy Irina sau lưng giống như đang coi thường bản lĩnh của mình thì sục sôi chí khí, trực tiếp sử dụng tuyệt kỹ chiêu bài của mình để đối phó với Bạch Hổ Thần Phách.

“Đừng! Anh chờ một chút!” Irina thấy Tom Cruise định hành động thì lập tức lên tiếng ngăn lại, nhưng đáng tiếc đã trễ. Tom Cruise, với một lòng hư vinh nồng nàn, đang lao vọt về phía Bạch Hổ Thần Phách!

…

Diễn võ trận thú thần có thể linh hoạt chia ra thành bốn Thú Thần thần phách, bố trí ở bốn hướng của đại trận.

Cũng là dùng để xua đuổi những người không có sự khác biệt vào trận.

Tất nhiên, Bạch Hổ này chỉ là một thực thể được được ảo hóa từ thần phách của thú thần mà thôi, cho nên chúng nó sẽ không có tình cảm.

Bạch Hổ Thần Phách không có tình cảm thì cũng chẳng cần nói chuyện ngây thơ gì cả. Thế nên Kiếm Pháp Bí Mật Loài Mèo - Giả Ngây Thơ… Giết! của Tom Cruise, kỹ năng lợi dụng việc ngây thơ hóa đối thủ để công kích, tất nhiên sẽ mất hiệu quả với Bạch Hổ Thần Phách.

…

“Sao có thể! Tuyệt chiêu của mình thế mà lại không có tác dụng với con mèo bự này!” Tom Cruise khó tin nhìn Bạch Hổ Thần Phách trước mặt, cảm thấy có hơi chẳng biết làm sao.

Đối với hành vi xúc phạm của Tom Cruise, ánh mắt Bạch Hổ Thần Phách cũng không hề dao động. Chỉ có dưới sự thúc dục của đại trận, móng vuốt sắc bén của nó giơ lên cao sau đó đập xuống đầu Tom Cruise, kèm theo đó là một tiếng gió mạnh mẽ.

Mặc dù Bạch Hổ Thần Phách cũng chỉ là một sợi thần phách của thú thần nhưng trên người nó vẫn mang theo oai thế còn sót lại thú thần, tuy không phải là quá nhiều, nhưng vẫn dư sức làm con mèo nhỏ Tom Cruise này khiếp hãi.

Tom Cruise nhìn thấy một bàn tay lớn như vậy sắp vỗ xuống đầu mình thì rất muốn chạy trốn, nhưng dưới khí thế của Bạch Hổ Thần Phách, nó chợt phát hiện chân mình chẳng thể nào nhúc nhích được, như thể đang bị khóa chân vậy, chỉ có thể run rẩy không ngừng.

Tom Cruise cảm thấy rất bối rối, trong lòng thầm thở dài, không lẽ mình phải bỏ mạng ở đây sao?

Ngay lúc Tom Cruise mất hết can đảm thì một tia sáng đầy màu sắc lướt qua ánh mắt nó…

Đợi đến khi Tom Cruise kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy tiếng gió quật bên tai, hai chân đã rời xa mặt đất bay về phía bầu trời.

“Mèo đực! Anh có nghe ý kiến của người khác xíu không hả! Đừng khoe khoang nữa!”

Âm thanh quát lớn của Irina vang lên trên đỉnh đầu Tom Cruise. Lúc này, Tom Cruise mới nhận ra mình đang bị Irina xách trong tay, bay lên trời cao.

Mà sau lưng Irina lúc này có một đôi cánh phát sáng chói mắt, không ngừng xé gió mà lao lên.

Tom Cruise ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy Bạch Hổ vẫn không từ bỏ đuổi theo mình và Irina, nhưng không thể nào rút ngắn khỏang cách dù chỉ là chút ít, bởi vì tốc độ bay Irina thực sự phải nói là siêu nhanh.

“Anh… Anh, thật ra không cần em cứu cũng có thể đánh thắng được gã mà. — meo!”

Tom Cruise mới vừa sống sót qua tai nạn, vừa nhìn Bạch Hổ Thần Phách mãi đuổi theo sau lưng hai người vừa e dè lên tiếng.

“Anh còn khoe khoang được à!” Irina nghe Tom Cruise nói vậy thì trưng ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói.

“Anh đâu có! Anh chỉ là…” Tom Cruise sau đó cũng không nói gì nữa, bởi vì lúc này nó nhận thấy vẻ mặt Irina có chút gì đó như là đang đau đớn không dễ phát hiện ra. Rồi nó lại phát hiện bên hông Irina có một miệng vết

thương nhỏ đang không ngừng rỉ máu, cộng thêm làn da trắng nõn của cô, vết thương hiện lên nổi bật mà chướng mắt không thể tả.

“Irina em bị thương rồi? Không lẽ em bị thương là do cứu anh dưới móng vuốt của con mèo bự kia?” Tom Cruise luống cuống, nó không ngờ sự liều lĩnh của mình lại làm cho Irina bị thương.

“Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi, chỉ cần sau này anh hành động chín chắn hơn, ít làm tôi hao tâm tổn trí là được rồi. Tôi cho anh biết, Tộc Mèo Đi Hia chúng ta một khi đã trưởng thành thì sẽ đủ tiêu chí để ngưng tụ thành cánh nguyên tố, sẽ có thể bay lượn được trên không. Mà cho đến bây giờ, anh vẫn chưa có cánh, cho nên anh phải ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ huy của tôi!”

Tom Cruise ngẩng đầu nhìn đôi cánh nhiều màu sau lưng Irina, bắt đầu thử thông qua thiên phú của mình để lĩnh ngộ kỹ năng ngưng tụ cánh. Nhưng mà cho dù nó có vắt hết óc ra làm sao, vẫn chẳng thể nào mò được bí quyết.

Tom Cruise thầm thở dài trong lòng, chẳng lẽ thực lực của mình thật sự kém cỏi đến vậy sao?

Nếu là không có Irina cứu, chắc có lẽ mình đã bỏ mạng xuống suối vàng rồi quá!

Hơn nữa, vì mình mà Irina còn bị thương.

Mình thật là vô dụng, vì sao Irina có thể ngưng tụ ra cánh nguyên tố được, mà mình cũng thuộc tộc Mèo Đi Hia sao lại không làm được chứ!

…

Irina thấy Tom Cruise có vẻ như đang tự trách mình thì cảm thấy có chút áy náy, bởi vì lúc nãy nó đã nói dối, cánh nguyên tố cũng không phải là thiên phú đặc biệt của Tộc Mèo Đi Hia gì cả, mà là những ai thuộc nhánh Vu Nữ của tộc Mèo Đi Hia mới có được.

Vốn dĩ Irina nói như vậy, là muốn đả kích nó một chút, để cho Tom Cruise đừng có khoe khoang vào những lúc quan trọng nữa, có thể yên phận một

chút nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ uể oải của nó bây giờ, Irina lại cảm thấy hơi không đành lòng.

Nhưng hiện tại cũng không phải là lúc nên áy náy, Irina nhất định phải nhanh chóng bay đến mắt trận, bởi vì lúc này cô đang rất lo cho sự an nguy của Aina.

Irina nhướng mày, cảm thấy vết thương bên hông lại nhói lên, quay đầu nhìn lại liếc thấy Bạch Hổ Thần Phách vẫn đuổi theo không bỏ cuộc, thế là lại cắn răng nhanh chóng bay về hướng mắt trận…

Mà lúc này một nơi khác, Bạch Diện Thư Sinh và Quân Sư Xấu Bụng đang ở cùng nhau…

“Quân Sư Xấu Bụng, mày xem thử đây là cái gì thế, rùa à? Sao lớn thế nhở! Con này đem ra là có thể nấu đến mấy nồi canh lớn đấy chứ đùa!” Bạch Diện Thư Sinh nhìn con quái vật khổng lồ xuất hiện trước mặt mình mà hú hồn, bảo:

“Bạch Diện Thư Sinh, tên ngu xuẩn nhà anh chỉ có ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi! Nếu không phải có tôi bên cạnh anh, có lẽ bây giờ anh chết thế nào cũng không biết nữa! Còn thất thần gì chứ? Chúng ta mau chạy nhanh đi!”

Quân Sư Phúc Hắc nhìn bóng đen xuất hiện trước mặt bọn họ nhanh chóng thi triển [Vu thuật chậm chạp] đánh qua rồi nhanh chân bỏ chạy.

Vu thuật đạn của [Vu thuật chậm chạp] chậm rãi bay về phía sau, cũng may là thân hình của Thần Phách Huyền Vũ khổng lồ, tốc dộ di chuyển chậm, tứ chi không linh hoạt cho nên tuy rằng Vu thuật đạn bắn ra rất chậm nhưng vẫn trúng vào trên người Thần Phách Huyền Vũ, trên người Thần Phách Huyền Vũ lập tức xuất hiện một vầng sáng màu tím đen.

Chương 395: Trong Trận Chiến

Chương 395: Trong Trận Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thần Phách Huyền Vũ cảm nhận được cơ thể của nó có chút khác thường, hai con mắt tỏa ra ánh sáng xanh lập lòe nhìn vào Quân Sư Phúc Hắc, sau đó một tiếng nổ ầm vang, cả cơ thể của nó nhấc cao lên, bước chân nặng nề, cả người lao về phía Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh.

“Mẹ kiếp, Quân Sư Phúc Hắc anh không có việc gì làm hay sao mà đi trêu chọc ông thần này làm gì?” Bạch Diện Thư Sinh chạy đằng trước quay đầu lại nói với Quân Sư Phúc Hắc.

“Anh không nghe thấy thông báo của hệ thống hay sao?Ở nơi này chỉ có mắt trận là nơi an toàn duy nhất còn lại nơi nào cũng không thoát khỏi sự công kích và rượt đuổi của Thú Thần Hư Thế, nơi chúng ta đang đứng cũng không phải là mắt trận, thể nào những người kia cũng sẽ đuổi giết tới thôi, hơn nữa lại còn chém giết tới không chết không ngừng. Đã vậy, chúng ta cần gì phải nói thêm gì nữa, ra tay trước lúc nào cũng chiếm được ưu thế, sao phải chịu thiệt chứ!”

“Có lý, sao chúng ta không thử giao chiến với nó một lần thử xem.” BạchDiện Thư Sinh vừa rút kiếm vừa nói.

“Anh nhìn dáng vẻ to lớn của nó kia có còn muốn chiến đấu với nó không?”

Bạch Diện Thư Sinh quay đầu nhìn Thần Phách Huyền Vũ đang đuổi theo kia rồi lại quay đầu lại ngoan ngoãn cất thanh trường kiếm đang cầm trong tay đi, vùi đập vào chạy tiếp.

“Này, anh có thể chờ tôi một chút không vậy!” Quân Sư Phúc Hắc nhìn Bạch Diện Thư Sinh ngày càng chạy nhanh vội vàng kêu lên.

“Tự anh không thể chạy nhanh hơn một chút sao?”

“Anh là kiếm sĩ, tôi là phù thủy, đây là tốc độ nhanh nhất của tôi rồi!”

“Đó là việc của anh, liên quan gì đến tôi!” Nói xong Bạch Diện Thư Sinh càng chạy nhanh hơn.

Nhưng mà một lát sau, Bạch Diện Thư Sinh liền chạy chậm lại, chạy tới bên cạnh Quân Sư Phúc Hắc: “Quân Sư Phúc Hắc, anh có biết chúng ta

đang chạy đi đâu không, chung quanh đều là sương mù trắng xóa, chạy trốn cũng không thể chạy bừa đâu.”

“Anh không cảm nhận được mắt trận sao?”

“Cảm nhận ư?!” Bạch Diện Thư Sinh không hiểu chuyện.

“Thôi.” Quân Sư Phúc Hắc nhìn khuôn mặt ngu xuẩn của Bạch Diện Thư Sinh, thở dài nói: ” Hỏi cảm nhận của anh, đúng là làm khó anh rồi.”

“Quân Sư Phúc Hắc, ánh mắt này của anh là có ý gì!”

“Không có ý gì cả, anh đừng nghĩ nhiều!”

“Anh muốn chết à!”

…

Quân Sư Phúc Hắc là phù thủy, tuy rằng tốc độ không được coi là nhanh nhưng cơ thể của một trong bốn thần thú - Thần Phách Huyền Vũ này lại quá cồng kềnh, tốc độ di chuyển của cũng không thể coi là nhanh được, hơn nữa Quân Sư Phúc Hắc thỉnh thoảng vẫn quay lại phía sau ra từng chiêu [Vu thuật chậm chạp] khiến người ta phải kinh sợ nên Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh nhanh chóng chạy thoát được.

Hơn nữa khi còn trẻ Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh luôn sống đầu đường xó chợ, bị đuổi giết cũng là chuyện như cơm bữa, chẳng qua lần này kẻ thù hơi khủng bố mà thôi.

Cho nên bọn họ cũng chẳng thấy quá lo lắng mà ngược lại vừa chạy vừa cười nói, vô cùng vui vẻ, còn về phần hai vị đồng nghiệp kia của bọn họ thì không được may mắn như vậy rồi…

Lần này Thái Thập Tam lại gặp phải thần thú Thần Phách Thanh Long có tốc độ di chuyển không tệ.

Thần Phách Thanh Long đánh mạnh về phía Thái Thập Tam, Thái Thập Tam dựa vào tốc độ của mình mà chạy sang một phía khác, đòn công kích

của Thanh Long thất bại đập vào mặt đất, một tiếng nổ ầm vang khiến cho mặt đất nứt toác, bụi mù bay lên tứ phía.

Sau khi Thái Thập Tam tránh được một chiêu, Thanh Long tiếp tục đánh tới, áp sát mục tiêu.

Mồ hôi thấm ướp miếng vải quấn quanh ngực của Thái Thập Tam, miệng cô không ngừng thở hổn hiển, Thần Phách Thanh Long tấn công liên tiếp khiến cho cả thể xác và tâm hồn cô mệt mỏi rồi.

Thần Phách Thanh Long cũng không hề nhân từ.

Một tia sáng lại bắn tới phía Thái Thập Tam.

Ánh mắt của Tháo Thập Tam liền ngưng lại, nhấc chân muốn trốn tránh, không ngờ lại vô tình giậm chân phải hòn đá bên cạnh, cơ thể mất cân bằng ngả về phía sau sắp ngã.

Thái Thập Tam nhìn Thần Phách Thanh Long càng lúc càng tiến gần về phía mình, trong lòng chán nản, xong rồi, lần này cô chết chắc rồi.

Đúng lúc này, một cánh tay tráng kiện đỡ lấy eo cô rồi nhanh chóng tránh thoát khỏi sự tấn công của Thanh Long.

Đại Ca Cầm Đầu một tay cầm một cây pháp trượng, một tay xách Thái Thập Tam như xách mèo bên hông, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Thần Phách Thanh Long trước mắt.

Thái Thập Tam vô cùng đáng thương ngẩng đầu, tủi thân gọi Đại Ca Cầm Đầu một tiếng: “Chú.”

Có lẽ Thái Thập Tam chỉ có thể bộc lộ vẻ đáng yêu của mình với vị trưởng bối từ nhỏ tới lớn luôn luôn yêu thương cô mà thôi.

Đại Ca Cầm Đầu nghe được tiếng gọi của Thái Thập Tam cũng không cúi đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào phía trước, biểu cảm dường như không hề có một nét biến hóa nào nhưng nếu quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện ra trên mặt Đại Ca Cầm Đầu có nét cười rất hiền lành.

Một chiêu công kích của Thanh Long đã thất bại nhưng vẫn không tức giận bởi vì nó chẳng phải là thần thú thực sự, nó chỉ là sinh vật được tạo ra bởi thần thú luyện võ trận mà thôi

Thần Phách Thanh Long không có cảm xúc gì cả, chỉ biết nghe theo chỉ đạo của của thần thú luyện võ trận, không ngừng công kích người trong trận, cho nên lúc này công kích của Thần Phách Thanh Long vẫn không hề ngừng lại, chỉ thay đổi một chút phương hướng rồi lại tiếp tực đánh tới chỗ của Thái Thập Tam và Đại Ca Cầm Đầu.

Đại Ca Cầm Đầu cảm nhận được đòn công kích mãnh liệt của Thần Phách Thanh Long, biết không thể lấy sức mạnh địch lại lập tức kéo Thái Thập Tam quay đầu chạy đi.

Tuy rằng Đại Ca Cầm Đầu lựa chọn chủng tộc là chiến sĩ tộc Cá Sấu nhưng ở phương diện tốc độ không phải là ưu thế, thấy Thần Phách Thanh Long sắp đuổi đến gần, Đại Ca Cầm Đầu bỗng nhiên vươn tay ra, một cái cây mà xanh rất nhỏ từ từ sinh ra.

Đồ đằng trị liệu!

Đồ đằng trị liệu vào lúc này không phải có kỹ năng tác dụng gì nhưng lúc này trong tay của Đại Ca Cầm Đầu lại được sử dụng xuất thần nhập hóa.

Kỹ năng của hệ đồ đằng Shaman, đại đa số người chỉ lưu ý về tác dụng của nó, bỏ qua đi thể tích thực sự của đồ đằng.

Mà lúc này, Đại Ca Cầm Đầu lại dùng thể tích thực sự của đồ đằng trị liệu. thể tích của đồ đằng trị liệu tuy nhỏ nhưng cũng là một thực thể, nó xuất hiện đột ngột trước mặt Thần Phách Thanh Long như vậy thì cho dù Thần Phách Thanh Long có tốc độ nhanh đến đâu cũng không thể không dừng lại.

Đủ loại đồ đằng bị Đại Ca Cầm Đầu nắm bắt thời gian mà thi triển liên tục, chỉ mong rằng đồ đằng có thể trong chớp mắt mà sinh trưởng, ngăn lại Thần Phách Thanh Long đang lao tới.

Kỹ thuật thao tác của chiêu thức này vô cùng điêu luyện, thật sự làm cho người ta mãn nhãn.

Mà phía bên kia…

“Brahma, anh nói thật là đúng, thắt lưng của anh bây giờ đã tốt lên nhiều rồi, tộc Ác Ma của các anh thật sự quá thần kì!”

Aina nhìn Tiêu Phàm đã có thể đứng thẳng sống lưng mà đi, vô cùng phấn khích kêu lên.

Nhìn thấy phản ứng của Aina, Tiêu Phàm dù có da mặt dày cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Dù sao thì bản thân Tiêu Phàm đã vô cùng vất vả để ” tiêu sưng”, lại có một em gái hồn nhiên bên cạnh reo hò như ăn tết như vậy, thế nào cũng cảm thấy tình cảnh này vô cùng kì quái xấu hổ, thậm chí còn khiến cho Tiêu Phàm có chút cảm giác như bị lăng nhục vậy.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy xung quanh hắn có chút nóng lên liền thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ Aina thật sự tuyệt vời như vậy sao, chỉ ngồi lên người hắn một chút thôi mà đã khiến cho hắn cả ngày có cảm giác dục hỏa đốt người?

Nghĩ tới một màn ái muội lúc trước, trong lòng Tiêu Phàm liền sinh ra một chút liên tưởng, vì thế hắn hít hít cái mũi, hít một hơi thật sâu, hi vọng có thể ngửi thấy mùi hương xử nữ làm người ta mê luyến của Aina bay tới từ trong không khí, nhưng…

Hử, mùi khét sao?

Tiêu Phàm nghi ngờ khứu giác của hắn có vấn đề gì không, giữa màn mây mù trắng xóa này làm sao thể có mùi khét được cơ chứ?

Chương 396: Chạy Trốn

Chương 396: Chạy Trốn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hơn nữa, mùi khét này có chút không giống với bình thường, đây không phải là mùi khét do bị lửa đốt cháy mà đây là mùi của mùi tro tàn bay trong không khí, điều này không khỏi khiến cho Tiêu Phàm nảy sinh nghi ngờ.

Tiêu Phàm nhìn về phía mùi khét tỏa ra chợt phát hiện giữa màn sương trắng này tản ra một luồng ánh sáng trắng, nó giống như chiếc đèn đi bão của những người dân vùng biển, ánh sáng đó đang dần dần đi về phía hắn.

Dưới ánh sáng rọi chiếu này, không khí xung quanh cũng không khỏi ấm dần lên, thậm chí còn khiến cho Tiêu Phàm có cảm giác nóng nực, trong lòng Tiêu Phàm cũng vì vậy mà lo lắng hơn.

Lúc Tiêu Phàm nhìn thấy rõ toàn cảnh của nguồn sáng này, Tiêu Phàm cũng đã vô cùng rõ ràng rồi bởi vì lúc này trong đầu hắn chỉ còn có một suy nghĩ trong đầu đó chính là… chạy mau!

…

Đây là cái quái gì vậy!

Một con chim lớn cả người bốc lửa sao? Quái vật trong nhiệm vụ cấp 30 tạo hình có khủng bố như vậy sao? Chẳng lẽ đây là Phượng Hoàng Bất Tử sao? Vậy thì sao hắn có thể đánh thắng được cơ chứ!

Trong lòng Tiêu Phàm không ngừng kêu gào, nhanh chóng kéo lấy Aina chạy trốn.

…

Thứ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm chẳng phải là Phượng Hoàng Bất Tử trong suy nghĩ của hắn, chẳng qua đó chỉ là Thần Phách Chu Tước trong Thú Thần trận mà thôi.

Có lẽ là vì chiều ý người chơi cấp bậc trung bình, tốc độ di chuyển của Thần Phách Chu Tước đối với Tiêu Phàm mà nói cũng không tính là quá nhanh, cũng giống như những người chơi khác gặp phải thần thú, Thần

Phách Chu Tước luôn đuổi theo sát nút Tiêu Phàm, đánh đuổi đi cũng không được.

Mà trong trò chơi này Tiêu Phàm luôn kiêu ngạo vì tốc độ của mình, đáng lẽ ra lúc này Thần Phách Chu Tước không tạo ra quá nhiều phiền toái với Tiêu Phàm mới đúng nhưng đáng tiếc rằng hiện tại Thần Phách Chu Tước truy đuổi không phải chỉ là mình Tiêu Phàm…

Aina cố sức chạy trốn, bộ ngực bởi vì quá lớn nên không thể chịu sự không chế của chủ nhân mà giao động lên xuống.

Nhưng trong lúc đang chạy trối chết này Tiêu Phàm không có tâm tình mà để ý đến cái đó, điều mà Tiêu Phàm để ý chính là tốc độ chạy của Aina.

Tiêu Phàm biết Quân Sư Phúc Hắc là phù thủy chạy sẽ rất chậm nhưng Tiêu Phàm không ngờ rằng trong đội ngũ của hắn lại có người còn chạy chậm hơn cả Quân Sư Phúc Hắc!

Trong số những người chơi không hề có chức nghiệp vu nữ cho nên Tiêu Phàm không quá hiểu biết về NPC vu nữ Aina này, nhưng hiện tại trong lòng Tiêu Phàm đã có một ấn tượng mới về Aina này, đó chính là em gái NPC này chạy thực sự quá là chậm rồi!

“Brahma, chậm một chút đi, em thực sự không thể chạy được nữa rồi!”

Aina vì chạy nhanh mà thở dốc, trên gò má đổ mồ hôi đầm đìa, cai mày khó chịu, đau khổ cầu xin Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm phát hiện từ nãy Aina chưa chạy tới 50 mét, hơn nữa còn là được hắn kéo chạy, bây giờ cô lại có dáng vẻ như đã chạy marathon mấy kilomet vậy, mắt thấy con chim lớn đang bốc lửa đang đuổi theo sát nút, Tiêu Phàm vô cùng khẩn trương, không biết nên làm thế nào mới phải.

“Aina, bây giờ dù không chạy được cũng phải chạy, con mãnh thú kia đã đuổi tới gần rồi.”

Aina nhìn dáng vẻ sốt ruột của Tiêu Phàm cũng biết tình huống hiện giờ nguy cấp, cắn răng chạy về phía trước.

Nhưng Aina vừa chạy được một bước liền té ngã xuống đất, không động đậy nổi.

Tiêu Phàm ôm trán, thật sự hắn đã mệt mỏi với vẻ ngây thơ này của Aina rồi, chân sau vấp phải chân trước rồi té, đây là loại kỹ thuật cao siêu gì vậy hả?

Tiêu Phàm nhìn Aina ngã trên mặt đất mà có chút đau đầu, trong lòng đã rõ, muốn Aina chạy theo hắn là không thể nào vì vậy Tiêu Phàm xoay người trực tiếp cúi xuống nói với Aina: "Đi lên đi, anh cõng em chạy."

Aina nhìn tấm lưng dày rộng của Tiêu Phàm, sắc mặt ửng đỏ.

Thấy Thần Phách Chu Tước đã sắp đuổi tới, Tiêu Phàm cũng không có thời gian để lề mề, sốt ruột nói: "Nhanh lên một chút đi!"

Aina hoảng hốt, luống cuống trèo lên lưng Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng chẳng thèm quan tâm, trực tiếp ôm lấy hai chân cô: "Được rồi, em đã lên rồi!"

Tiêu Phàm cõng Aina trên lưng, lập tức chạy về phía mắt trận.

…

Cảm nhận được xúc cảm tuyệt vời của Aina sau lưng, Tiêu Phàm cũng chẳng có tâm ý để ý tới mà vẫn chú ý tới phía trước.

Bởi vì Tiêu Phàm biết bây giờ là lúc nào, không thể lực chú ý của mình tới phía sau lưng nếu không tập trung chỉ một chút thôi sẽ bị con chim lớn kia đuổi tới một xác hai mạng.

Aina bám chặt hai tay vào cô Tiêu Phàm, cảm nhận được độ ấm của cơ thể hắn, bên mũi còn có mùi mồ hôi đặc trưng của đàn ông, hai má cô có chút nóng lên.

Aina phát hiện ra đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật như vậy với một người trẻ tuổi.

Ngày thường cô ở trong Vu tộc cũng chỉ là nghe đại nhân Vu Tổ dạy học những loại tri thức về pháp thuật khác nhau, những người thường trao đổi với cô đều là những học giả lớn tuổi, bây giờ tiếp xúc thân mật với Tiêu Phàm, Aina có chút ngại ngùng.

Nhưng Aina nhìn cái gáy của Tiêu Phàm, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn bỗng nhiên cô cảm thấy vị tiên sinh trước mặt này vô cùng đáng tin cậy, ngay cả Thần Phách Chu Tước đang truy đuổi phía sau cũng bị ném ra sau đầu bởi vì cô cảm nhận được cảm giác an toàn mà từ trước đến nay cô chưa từng cảm nhận được trên người Tiêu Phàm.

Aina bất giác dán chặt cơ thể mình vào người Tiêu Phàm, thậm chí trong lòng sinh ra một ý tưởng kì lạ rằng nếu có thể cứ tiếp tục như vậy đến mãi mãi thì thật là tốt.

Sau khi Aina lấy lại tinh thần, nghĩ tới ý nghĩ ngại ngùng vừa rồi, hai má lại càng trở nên nóng hơn.

…

Tiêu Phàm không biết tâm tư của thiếu nữ phía sau lưng mình, hiện tay hắn chỉ có một suy nghĩ đó chính là con nhóc sau lưng mình, thật sự là quá nặng rồi!

Tiêu Phàm không rõ chuyện gì đang xảy ra, dáng người Aina thoạt nhìn chỉ thấy bộ ngực lớn hơn những người khác một chút mà thôi, cũng chỉ coi như là trẻ con có chút béo nhưng vì sao cõng lên lại cảm thấy nặng như vậy chứ? Chẳng lẽ là vì bộ ngực và mông lớn có thể khiến cho cân nặng của Aina tăng lên sao?

Vì thế, Tiêu Phàm mồ hôi chảy đầm đìa, thở hổn hển, hai chân như sắp nhũn ra rồi.

Aina thật sự là bị oan, thực sự cô không nặng đến như vậy.

Sở dĩ Tiêu Phàm cảm thấy người phía sau lưng rất nặng là bởi vì bình thường Tiêu Phàm không rèn luyện gì, không có đột phá về sức bền của

mình, lúc này đột nhiên cõng một người chạy cự li dài, tất nhiên sẽ có chút lực bất tòng tâm.

Hơn nữa, Aina thuộc loại em gái no đủ, so sánh với những nữ sinh yểu điệu khác thật là có chút hơn nặng.

Bây giờ Tiêu Phàm có lo lắng nhiều hơn cũng không có biện pháp nào cả, chỉ có thể kiên trì cõng Aina chạy trốn.

Nhưng sự chịu đựng của Tiêu Phàm không khiến cho tốc độ chạy trốn chậm lại mà là độ nóng phía sau lưng của Tiêu Phàm đã dần tăng cao trong quá trình chạy trốn rồi…

Một quả cầu lửa cháy bừng bừng đập vào phía bên cạnh Tiêu Phàm. quả cầu lửa đập vào mặt đất tạo ra một đóa hoa lửa vĩ đại.

Tiêu Phàm đã phải "gánh vật nặng chạy một quãng đường dài", không thể chịu đựng thêm được nữa nên rốt cục vẫn đã bị Thần Phách Chu Tước đuổi theo sát.

Thần Phách Chu Tước nhìn thấy con mồi của bản thân đã ở ngay trước mắt, đôi cánh bốc lửa giương cao lên quạt về phía Tiêu Phàm, vài quả cầu lửa lại tiếp tục bay về phía Tiêu Phàm và Aina.

Tiêu Phàm cảm nhận được nguy hiểm phía sau mình, trong lòng thầm than, hắn vãn bị con chim lớn này đuổi theo à, tiếp theo nhất định sẽ càng thêm phiền rôi.

Tần suất bước chân của Tiêu Phàm biến đổi, hắn bắt đầu vừa chạy vừa tránh khỏi công kích của Thần Phách Chu Tước cho nên tốc độ chạy trốn tất nhiên sẽ giảm đi một phần.

Cũng may là lúc này Thần Phách Chu Tước công kích vẫn là tương đối đơn điệu, chỉ có không ngừng bắn ra những quả cầu lửa mà thôi, tốc độ tuy rằng đã chậm lại nhưng tạm thời Tiêu Phàm vẫn có thể ứng phó được, dù vậy trong miệng vẫn thở ra từng hơi phì phò.

Chương 397: Nguy

Chương 397: Nguy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm thì còn có thể cố gắng chống chọi nhưng còn Aina trên lưng Tiêu Phàm lại phát hiện bản thân cô có chút không bình thường rồi.

…

Vu tộc tuyển chọn vu nữ đều chọn những thiếu nữ thần khiết tốt đẹp nhất trong trận doanh Thú Nhân.

Con gái càng thuần khiết thì khi tiếp xúc với người khác phái lại càng mẫn cảm, mà Aina lại vừa hay thuộc loại này.

Tiêu Phàm không ngừng tránh né công kích của Thần Phách Chu Tước, Aina phía sau lưng Tiêu Phàm không thể cảm nhận được sự vững vàng như trước nữa, bắt đầu lắc lư kịch liệt.

Chút lắc lư này đối với Aina mà nói thì chẳng là gì cả, dù sao bình thường khi cô ngồi trên xe ngựa chuyên dụng của Vu tộc đi đến đoạn đường nhấp nhô thì còn xóc nảy kinh hơn vậy nhiều.

Nhưng không biết hôm nay thế nào, Aina cảm thấy bản thân mình lắc lư trên lưng của Tiêu Phàm có chút trở nên kì quái rồi.

Chỉ cần bước chân của Tiêu Phàm đột ngột chuyển hướng tránh khỏi công kích, ngực của Aina cũng theo quán tính mà lắc lư theo đụng chạm vào lưng của Tiêu Phàm mà khi chạm vào, Aina liền cảm thấy bản thân cô có chút tê dại, cộng thêm với việc ngửi thấy mùi hương đàn ông trên người Tiêu Phàm truyền tới càng khiến cho bản thân cô trở nên nóng hơn rồi.

Cô có chút mê luyến với cảm giác thần kỳ ở trên người mình nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi, vì để tránh cho loại cảm giác này xuất hiện, Aina càng bám chặt vào cô Tiêu Phàm hơn. muốn để cho bản thân cô vững vàng thêm một chút trên lưng của Tiêu Phàm.

Nhưng việc này đối với Tiêu Phàm mà nói thì chẳng phải là chuyện tốt gì, vốn Tiêu Phàm đã mệt tới mức thở hổn hển, cổ bị Aina tóm chặt như vậy hô hấp lại càng trở nên khó khăn, thậm chí suýt chút nữa là bị sặc.

"Aina, thả lỏng tay ra một chút, anh không thở được, đừng sợ, có anh ở đây rồi." Tiêu Phàm vội vàng khuyên nhủ nói, hắn cho rằng Aina quá sợ hãi con chim to lớn đằng sau nên mới ôm chặt hắn như vậy.

Aina nghe Tiêu Phàm nói cô đang ôm cổ hắn quá chặt nên chỉ có thể thả lỏng tay ra, cơ thể lại bắt đầu xóc nảy lên theo bước chân chạy của Tiêu Phàm.

Theo sự xóc nảy, ngực của Aina sau lưng Tiêu Phàm khi thì va chạm, khi thì ma sát, cảm giác tê dại từng đợt ập về phía Aina, có lúc cô thậm chí không thể nhịn được mà bật ra vài câu rên rỉ.

Vì không để cho Tiêu Phàm nhìn thấy vẻ kì quái của bản thân, Aina chỉ có thể dùng một tay ôm lấy cô Tiêu Phàm, tay kia bịt chặt lấy miệng của mình, tránh cho cô không khống chế nổi mà bật ra âm thanh.

Lúc này Tiêu Phàm hết sức chăm chú, không buông bỏ phòng bị với hồn Chu Tước phía sau mình, tránh né những công kích mà nó bắn tới, Aina phía sau lưng Tiêu Phàm thì không ngừng nhẫn nhịn cảm giác kì quái trong cơ thể mình.

…

Đúng lúc này, một quả cầu lửa bắn ra, bắn về Tiêu Phàm phía trước!

Tiêu Phàm quyết định thật nhanh chóng, lập tức ngừng lại, tránh khỏi công kích của Chu Tước.

Nhưng Aina sau lưng Tiêu Phàm không thể khống chế nổi bản thân, cả người ập vào lưng Tiêu Phàm, lúc Aina ập vào lưng Tiêu Phàm cũng là lúc cô rốt cục cũng không thể chịu đựng được nữa mà bật ra tiếng rên rỉ…

Âm thanh của Aina vô cùng động lòng người, êm tai như là tiếng nàng tiên cá giữa biển khơi mê hoặc nhưng người thủy thủ.

Nhưng đáng tiệc Tiêu Phàm không có ý tới sự khác thường của người sau lưng.

Hắn vẫn còn hoảng sợ bởi quả cầu lửa nổ tung ngay trước mắt.

Tuy rằng Tiêu Phàm tránh thoát khỏi tấn công của Thần Phách Chu Tước nhưng Aina phía sau lưng Tiêu Phàm rốt cục không thể nhịn được nữa rồi.

Aina lúc này thực sự không muốn nằm sau lưng Tiêu Phàm nữa, bởi vì cô không biết vì sao bản thân mình lại trở nên kỳ quái sau mỗi lần xóc nảy như vậy, cơ thể lại nóng lên, cuối cùng không kìm lòng được mà phát ra tiếng kêu.

Cho nên Aina đẩy lưng Tiêu Phàm ra, nức nở cầu xin Tiêu Phàm: "Brahma, đặt em xuống đi, cầu xin anh, đặt em xuống đi…"

Tiêu Phàm không biết phía sau lưng mình đã xảy ra chuyện gì, tại sao bỗng nhiên Aina lại giãy dụa muốn đi xuống chứ?

Nhưng Tiêu Phàm biết lúc này không phải là thời điểm để thả Aina xuống bởi vì con mãnh thú đang phát ra cầu lửa kia thực sự quá nguy hiểm.

"Aina đừng sợ, có anh ở đây rồi, chờ thêm một lát nữa, chúng ta sắp tới mắt trận rồi."

"Không, em không cần, bây giờ em phải đi xuống, cầu xin anh đấy…"

Aina chết cũng không muốn nằm trên lưng Tiêu Phàm thêm một chút nào nữa bởi vì cô sợ bản thân lại không kìm được mà phát ra những tiếng rên rỉ ngượng ngùng, cho nên cô dùng hết sức mình nhảy xuống khỏi lưng Tiêu Phàm.

Bị đẩy mạnh một cái, Tiêu Phàm rốt cục không đỡ được Aina nữa, Aina ngã xuống khỏi lưng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cảm thấy có chút cáu giận, em gái NPC này không hiểu sao lại náo loạn sau lưng mình, đang muốn hỏi cô một vài câu bỗng nhiên nhìn thấy có ánh lửa đang nhanh chóng bay về phía mình.

Hỏng bét!

Tiêu Phàm lấn người lên phía trước, chạy tới chỗ của Aina…

Aina vừa mới ngã xuống khỏi lưng Tiêu Phàm, có chút đau đớn, đưa bàn tay xoa xoa chỗ đau sau đó ngẩng đầu lên thấy bóng dáng của Tiêu Phàm xuất hiện trước mặt mình, rồi một quả cầu lửa bay tới từ phía sau đập vào người Tiêu Phàm nổ tung!

…

Irina mang theo Tom Cruise dựa theo chỉ dẫn nhanh chóng bay về phía trước, bất giác xuyên qua một tầng màng mỏng manh, mà cùng lúc đó, Thần Phách Bạch Hổ đang đuổi theo sau cũng ngừng lại truy đuổi.

Tiếp theo đó trước mặt Irina xuất hiện một tòa tháp cao, cô bay qua đó, thuận tiện thả Tom Cruise xuống đất, quan sát bốn phía, tự nhủ nói: "Nơi này hẳn là mắt trận của Thú Thần Diễn Võ Trận rồi."

Sắc mặt Irina có chút lo lắng: "Xem ra bây giờ Aina vẫn chưa tới, hi vọng bên phía cô ấy không xảy ra tình huống không hay nào."

Lúc này Tom Cruise bước nhanh tới, sốt ruột nói với Irina: "Irina, miệng vết thương của em sao rồi, có nặng lắm không? Meo?"

"Không sao cả." Nói xong, Irina cảm giác cảnh vật trước mắt lay động, sau đó biến thành màu đen rồi ngã xuống.

Lúc này Tom Cruise mới phát hiện bụng của Irina đã nhuộm đỏ màu máu, nó run rẩy vươn móng vuốt tới trán của cô, phát hiện ra trán cô đã vô cùng nóng bỏng: "Irina, em đừng làm anh sợ, em bị sao vậy? Có người không, mau tới cứu Irina đi! Người dọn phân số 1! Ngươi đang ở đâu! Mau tới đây! Mau tới đây!"

"Brahma! Anh đừng làm em sợ! Tất cả là lỗi của em! Là do em tùy hứng mới làm hại anh biến thành như vậy! Anh mau tỉnh lại đi, sau này em sẽ nghe lời anh nói! Đừng bỏ em đi!"

Aina nhìn thấy Tiêu Phàm vì bảo vệ bản thân mà bị quả cầu lửa của Thần Phách Chu Tước đập vào nổ tung, lập tức đi tới bên cạnh nâng người hắn lên, nắm lấy hai vai Tiêu Phàm dùng sức lay, vừa lay lại vừa khóc.

“Đừng lay nữa, anh vẫn chưa chết, em còn lay nữa thì anh sẽ ngất mất!”

Tiêu Phàm vừa mới bị quả cầu lửa của Thần Phách Chu Tước đập trúng, tiếng nổ mạnh khiến cho hắn có chút ù tai, mà Aina lại lay hắn mạnh như vậy, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng khó chịu. vội vàng lên tiếng cản lại hành động của Aina.

Aina nhìn thấy Tiêu Phàm không sao cả. từ từ ngừng lại nói: “Thật là tốt quá, thật là tốt quá, anh không làm sao thật là tốt, em vừa nhìn thấy anh bị quả cầu lửa đập vào, thật sự làm em sợ muốn chết.”

Aina lo lắng vỗ ngực, theo động tác của Aina, hai con thỏ ngọc trước ngực lại rung lên.

Tiêu Phàm gian nan ổn định lại bản thân mình, lập tức xem xét trạng thái hiện giờ của mình, nhìn vào giá trị sinh mệnh còn lại của mình, Tiêu Phàm biến sắc thầm nghĩ, hay lắm, hắn mới có trúng một chiêu, giá trị sinh mệnh lập tức tụt xuống đáy chỉ còn có 10%, may là con chim lớn kia không thêm chút sức mạnh nữa nếu không thì dù chỉ bị chút lửa bắn vào, có lẽ hắn cũng lập tức sẽ phải đi gặp diêm vương.

Tiêu Phàm đang suy nghĩ liền phát hiện ra tiếng gió vang lên bên tai, nhìn thấy ánh sáng chiếu rọi mãnh liệt, trong lòng hắn cả kinh, còn nữa à!

Chẳng quan tâm tới gì nữa, Tiêu Phàm lập tức bắn người về phía Aina!

“Oành!”

Chỗ Tiêu Phàm vừa ngồi lập tức nổ tung, đất đá vang khắp nơi, mấy cục đá bằng hạt đậu văng vào người Tiêu Phàm, giá trị sinh mệnh của hắn lại tụt thêm một phần.

Chương 398: Tụ Hội

Chương 398: Tụ Hội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn lượng máu không còn nhiều lắm của mình, mồ hôi lạnh của Tiêu Phàm ứa ra, nhanh chóng lấy ra dược liệu bổ sung mạng sống đã chuẩn bị trước trong ba lô ra, há mồm trút hết vào miệng.

Aina nhìn gương mặt đẹp trai gần trong gang tất của Tiêu Phàm đang bổ nhào vào người mình, cảm thụ được nhiệt độ Tiêu Phàm tản ra, tim đập kịch liệt, sắc mặt cũng đỏ lên theo.

Nhìn thấy Tiêu Phàm lấy ra dược liệu bổ sung máu, lúc này Aina mới phản ứng lại, luống cuống tay chân đi tới bên cạnh Tiêu Phàm vung ra vài chiêu trị liệu.

Nhìn thấy sinh mệnh của mình từ từ tăng lên do bổ sung dược liệu và được Aina chậm chạp trị liệu, tỏng lòng Tiêu Phàm thầm than, NPC nhũ mẫu Aina này tuy rằng thừa sữa nhưng lại quá chậm trễ trong việc trị liệu.

Nếu có Đại Ca Cầm Đầu ở đâu, có lẽ khoảng khắc hắn mới bị quả cầu lửa của con chim lớn kia đập vào thì trị liệu của Đại Ca Cầm Đầu cũng vừa kịp lúc tới, trực tiếp làm tiêu hao tổn thương do kẻ thù gây ra, mà khi hắn sắp chết thì Aina mới ra tay cứu trợ, chênh lệch về kỹ năng thật là quá lớn.

Ngay tại lúc Tiêu Phàm khôi phục giá trị sinh mệnh, Thần Phách Chu Tước cũng không dừng lại hành động của nó, đập đôi cánh đang bốc lửa đuổi theo tới.

Thần Phách Chu Tước càng tới gần, không khí xung quanh Tiêu Phàm càng trở nên nóng nực oi bức…

Tiêu Phàm nhìn chăm chú và Thần Phách Chu Tước đang cách bản thân ngày càng gần, hai mắt chậm rãi trở nên đỏ sậm, không biết ở là vì hình ảnh đang bốc cháy của Thần Phách Chu Tước in lên mắt của Tiêu Phàm hay là bởi vì đó là thứ vốn có của Tiêu Phàm.

…

“Irina, Irina, em sao rồi, có cảm thấy tốt hơn không?”

Irina chậm rãi mở hai mắt, cả người cảm giác không có sức, cơ thể có chút kiệt sức.

“Mèo con, đừng khẩn trương, chú của ta xử lý luôn tốt nhất, chú của ta nói, con mèo trắng này là vì bị trọng thương sau đó lại quá mệt mỏi, sức đề kháng giảm xuống thấp, rồi trên đường chạy tới đây không cẩn thận bị trúng gió nên mới ngất xỉu. Bây giờ chú của ta sẽ thi triển vài chiêu trị liệu, chỉ cần nghỉ ngơi thêm một chút là sẽ khỏi hẳn.” Thái Thập Tam tự tin nói với Tom Cruise.

Mà người chú trong miệng của Thái Thập Tam này, tất nhiên là Đại Ca Cầm Đầu đang im lặng đứng trên đài cao.

“Irina, đều là tại anh, nếu không phải vì anh thì em cũng không bị thương.”

“Hơn nữa, sau khi em bị thương còn phải dẫn anh chạy trốn khỏi con mèo lớn kia. Đều là do anh vô dụng nên ngươi mới bị bệnh!” Tom Cruise nhìn bộ dáng tiều tụy của Irina thì tự trách nói.

Irina nhìn Tom Cruise đỏ ửng mắt đứng bên cạnh rõ ràng là đã khóc, trong lòng có chút cảm động, liếc nhìn bốn phía, phát hiện ra bên cạnh chỉ có thêm hai người Thái Thập Tam và Đại Ca Cầm Đầu, có chút bất an hỏi: “Aina đâu?”

“Lúc tôi và chú tôi chạy tới nơi này, cũng chỉ nhìn thấy mèo con của anh Phàm đang ôm cô gào khóc, thật là đáng thương, còn về phần hồ ly tinh ngực lớn kia, chúng tôi không nhìn thấy, có lẽ còn chưa tới đây.” Thái Thập Tam nghe Irina nhắc tới Aina, nghĩ tới dáng người của Aina khiến cô có ấn tượng sâu này, có chút không phục nói.”

“Ai gào khóc chứ! Ngươi nhìn nhầm rồi! Lúc đó gió lớn, mắt ta bị cát bay vào!” Tom Cruise nghe thấy Thái Thập Tam nói bản thân gào khóc trước mặt Irina có chút xấu hổ, lập tức đỏ mặt phản bác.

“Cứu mạng! Có người không? Mau lại đâu giúp ta, cầu xin ngươi, hu hu…” Thái Thập Tam giả giọng học theo Tom Cruise oa oa khóc lên.

“Không phải! Ta không phải như vậy, meo!” Tom Cruise nhìn bộ dáng buồn cười của Thái Thập Tam, đánh chết cũng không thừa nhận hành động lúc trước của bản thân.

Lúc này Irina nhíu mày, lầm bầm nói: “Aina vẫn chưa tới sao?”

…

Lúc này có hai người đi từ đằng xa tới: “Quân Sư Phúc Hắc, không phải là tôi chê bai anh, nói thật, bây giờ anh như người già rồi ấy, cảm giác tốc độ của anh và con rùa ban nãy cũng không khác nhau là mấy đâu.”

“Cút đi, đây là bởi vì hạn chế chức nghiệp trong trò chơi, ông đây là phù thủy, tốc độ di chuyển vốn là không cao, nếu ông đây chọn làm lưu manh đòi nợ ngay từ đầu thì tôi cam đoan là ngay cả đèn xe của tôi anh cũng không nhìn thấy!”

“Vậy sao anh không đổi đi? Tôi cảm thấy anh chọn làm phù thủy già là để che giấu khuyết điểm anh già đi nên thể lực không tốt.”

“Vớ vẩn, tôi làm cố vấn Bang Long Hổ, sao có thể chọn loại chức nghiệp thô tục như vậy, cả ngày cầm dao cầm gậy đánh nhau, có gì hay ho chứ! Nhìn anh đi, có chạy nhanh hơn một chút nhưng lại không có đầu óc, không nhận biết được phương hướng thì có gì hay. Nếu tôi là anh thì thà đâm đầu vào cây chết luôn cho xong.”

” Tên Quân Sư Phúc Hắc đáng chết này! Anh nói ai không có đầu óc!”

“Thế nào, không phục sao? Tôi nói anh đấy! Cả ngày ngoại trừ làm bừa thì có còn gì nữa không!”

…

Tuy rằng Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh cãi nhau ầm ĩ nhưng tóm lại vẫn bình an vô sự đi tới đài cao.

“Tại sao đến bây giờ hai người họ vẫn chưa đến đây?” Irina vừa mới phục hồi lại, sắc mặt cũng không được coi là tốt, hơn nữa cơ thể vẫn còn yếu, thấy Aina thật lâu vẫn chưa tới, cô vừa hoảng sợ vừa sốt ruột.

Mà lúc này ở mắt trận của Thú Thần Diễn Võ Trận ngoại trừ Tiêu Phàm và Aina thì tất cả mọi người đều đã có mặt đầy đủ.

“Này mèo trắng, không cần phải lo lắng đâu, theo tình huống hiện giờ thì hồ ly tinh ngực lớn hiện đang ở cùng một chỗ với Phàm ca, có Phàm ca ở bên cạnh thì cô ta sẽ không sao đâu.” Thái Thập Tam vô cùng tự tin nói, cô vô cùng tin tưởng vào thực lực của Tiêu Phàm.

“Đúng vậy, tên Mệnh Phàm này mặc dù có chút háo sắc nhưng thực lực không tệ, có Mệnh Phàm ở bên cạnh cô ấy, hẳn là cô ấy cũng không có chuyện gì đâu.” Quân Sư Phúc Hắc cũng tin tưởng khẳng định nói, rồi sau đó hắn ta đổi giọng: “Nhưng mà hai người họ lâu như vậy cũng có chút kỳ lạ, ngay cả tôi chạy chậm nhất cũng đã đến nơi rồi, tên nhóc Mệnh Phàm này lại chạy rất nhanh, tại sao bây giờ vẫn chưa thấy tới?”

Nghe được lời nói của Quân Sư Phúc Hắc, sắc mặt Irina lại thêm khó nhìn.

Quân Sư Phúc Hắc nhìn thấy vẻ mặt của Irina, vội vàng nói: “Ôi, cô cũng không cần quá lo lắng đâu, tôi thấy nhất định là trong lòng tên nhóc Mệnh Phàm này lại có ý đồ đen tối gì rồi. Dù sao thì hiện giờ hai bọn họ cô nam quả nữ, cơ hội hiếm thấy, têm nhóc Mệnh Phàm này không thừa dịp kiếm chác trên người em gái ngực lớn, thù không xứng với danh hiệu nổi tiếng “Lich King” của hắn rồi.”

“Rất có thể, tên nhóc Mệnh Phàm rất đáng khinh.” Bạch Diện Thư Sinh nghe lời nói của Quân Sư Phúc Hắc, gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Đúng vậy, hơn nữa tính cách nữ NPC Aina kia thuần khiết như tờ giấy trắng vậy, tên Mệnh Phàm này có lẽ chỉ cần nói vài lời ngon ngọt, cô ta liền hoa mắt mà chạy theo rồi, có khi bây giờ bọn họ đang nắm tay mà tâm sự chuyện tình yêu đấy.”

“Cũng có khả năng tiến thêm một bước nữa rồi đó, ha ha.”

“Ha ha.”

Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Quân Sư vô cùng ăn ý mà cười dâm đãng.

Thái Thập Tam rốt cuộc nhịn không nổi nữa, gân xanh nổi hết lên trán, roạt một tiếng rút ống tuýt bên hông ra.

Quân Sư Phúc Hắc phát hiện tình hình phía sau, trong lòng giật mình, thâm tình nhìn Bạch Diên Thư Sinh đối diện: "Thư Sinh…"

Bạch Diện Thư Sinh nhìn thấy biểu hiện của Quân Sư Phúc Hắc lúc này lập tức biết cô chủ nhỏ đã nổi lửa vì lời nói của mình, vì không để bị lửa thiêu cháy, chỉ có thể hợp tác nói với Quân Sư Phúc Hắc: "Quân Sư…"

"Thư Sinh…"

"Quân Sư…"

…

Hai người cứ nói như vậy, tình cảm tràn đầy, nắm tay nhau đi ra xa.

"Lại như vậy nữa!"

Thái Thập Tam nhìn hành động của Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh, thầm mắng một câu.

Chứng tỏ Thái Thập Tam nhìn thấy nhưng không thể trách hành động của Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh, mỗi lần cô tức giận, hai tên dở hơi này luôn làm như vậy để chạy thoát.

Nhưng mà trải qua màn náo loạn như vậy của Phúc Hắc Quân Sư và Bạch Diện Thư Sinh, Thái Thập Tam vốn đang vô cùng tự tin lại trở nên vô cùng hoảng loạn, bởi vì thấy Tiêu Phàm thật sự có khả năng bị con hồ ly tinh ngực lớn kia dùng hành động đê tiện quyến rũ mất rồi.

Chương 399: Không Thể Nề Hà

Chương 399: Không Thể Nề Hà

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thái Thập Tam cúi đầu nhìn ngực mình lại nghĩ đến bộ ngực của Aina, không khòi xì một cái đầy khinh miệt, tâm trạng trở nên vô cùng buồn chán.

”’

Đi đến phía xa xa, Bạch Diện Thư Sinh lại ghé tai Quân Sư Phúc Hắc nói chuyện.

“Tôi nói này Quân Sư Phúc Hắc, tên Mệnh Phàm này thật sự không gấp như vậy chứ? Bây giờ còn có nhiệm vụ, chẳng lẽ hắn đã bắt đầu ra tay rồi sao? Hắn ở chỗ khác nói chuyện yêu đương, để chúng ta đứng chờ ở đây không biết xấu hổ sao?”

“Xấu hổ? Thời điểm anh tán gái tôi đã bao giờ thấy anh xấu hổ đâu chứ, lúc anh đi ngang qua tôi đều làm như không biết đấy. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy tên nhóc Mệnh Phàm này, liền cảm thấy hắn rất có 1% phong cách của một “tay sát gái” giống như tôi năm ấy. Ngày đó, tôi thích nhất là rảnh rỗi mang theo một em gái đi bộ chơi, bây giờ hắn vẫn chưa tới đây, có lẽ là đang nghĩ cách kéo dài thời gian, muốn ở cùng với em gái NPC này lâu hơn một chút.”

“Dừng, may mà chỉ có 1% phong cách đáng khinh của anh, nếu không thì ngay cả phụ nữ hắn cũng không gặp được rồi.”

“Bạch Diện Thư Sinh, anh có ý gì? Không phải anh ghen tị chứ? Tôi nhớ là lúc anh còn trẻ nhìn thấy em gái cũng chỉ có thể nói tôi là nhóm xx phố Cống! Kết quả là người ta cũng chẳng thèm liếc nhìn anh một cái, xoay người đi cùng với quản đốc rồi.”

“Mẹ kiếp, đó là bởi vì người phụ nữ kia nông cạn, không biết phẩm chất bên trong của anh đây!”

“Bên trong? Dựa vào cái đầu này của anh cũng dám nói là có phẩm chết bên trong ư?”

“Đừng có nhìn tôi như vậy, tôi là sinh viên tiền đồ rộng mở đấy!”

“Phì! Thật không biết xấu hôi!”

…

Trong nháy mắt, Quân Sư Phúc Hắc và Bạch Diện Thư Sinh lại tiếp tục cãi nhau.

Nếu thật sự theo như lời Quân Sư Phúc Hắc mà nói, Tiêu Phàm và Aina cô nam quả nữ ở cùng nhau, có lẽ Tiêu Phàm thậy sự lại sinh tà niệm, sự tình thực sự phát triển theo hướng Quân Sư Phúc Hắc nói.

Đáng tiếc không được như bọn họ mong muốn, nơi này chẳng phải là có hai người Tiêu Phàm và Aina, còn có một con chim lớn làm bóng đèn.

Hơn nữa nhìn ánh lửa đang cháy sáng trên người Thần Phách Chu Tước, cái bóng đèn này còn không nhỏ đâu.

Cho nên ánh sáng chói mắt trên người Chu Tước xua tan tất cả ái muội và lăn tăn trong lòng Tiêu Phàm lúc này, chỉ để lại một cảm giác thật sâu.

Tâm tình hiện giờ của Tiêu Phàm không phải là rất tốt, bởi vì hắn dùng [Ác Ma Ngưng Thị] nhìn rõ con chim lớn này xuất hiện hai luồng thông tin, một cái là tên của con chim này, Thần Phách Chu Tước (Thú Thần Diễn Võ Trận), một thông tin khác cổ quái hơn, thực lực cấp 35.

Trong số thông tin được con mắt Ác Ma cung cấp, Tiêu Phàm chỉ nhìn thấy được cấp bậc, thực lực, đây là lần đầu tiên hắn gặp được tin tức không rõ như vậy, khiến hắn vô cùng bất an.

Thực ra cũng không quá kỳ lạ, Tiêu Phàm dùng [Ác Ma Ngưng Thị] có thể nhìn thấy rõ Thần Phách Chu Tước là quái vật phổ thông, mà là sinh vật biến ra từ bên trong di tích Thần Điện của Thú Thần Diễn Võ Trận do tổ tiên trận doanh Thú Nhân để lại.

Cho nên Tiêu Phàm nhìn thấy Thần Phách Chu Tước, thực ra đó chỉ là nhìn thấy một phần nhỏ của trận mà thôi, chẳng phải là một sinh vật hoàn chỉnh cho nên tin tức không được đầy đủ cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm cũng không rõ một chuyện, hắn chỉ cảm thấy tình cảnh hiện tại vô cùng bất lợi với bản thân.

Nếu như chỉ có mình hắn, hắn nắm chắc có thể thoát khỏi sự đuổi bắt của Thần Phách Chu Tước nhưng mà bên người hắn lúc này còn một nhân vật mấu chốt của nhiệm vụ, Vu nữ Vu Tộc Aina.

Bây giờ Tiêu Phàm nghĩ đã không còn khả năng nhanh chóng cõng Aina chạy trốn nữa bởi vì Thần Phách Chu Tước luôn canh giữ như hổ rình mồi.

Nếu Tiêu Phàm bỏ lại Aina, chỉ lo cho mình, nhiệm vụ lần này có lẽ là củi ba năm thiêu trong một giờ.

Nếu như Tiêu Phàm nhớ không lầm, tín vật quan trọng nhất nhiệm vụ vẫn luôn trên người Aina, hơn nữa phỏng đoán dựa theo bối cảnh, sau khi lấy được di chiếu của tổ tiên, phải an toàn đưa Aina trở lại mới tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên sự sống sót của Aina vô cùng quan trọng với nhiệm vụ lần này, hơn nữa trong nội tâm Tiêu Phàm cũng không thể bỏ lại em gái NPC này, cho dù cô chỉ là một NPC.

Tiêu Phàm rút vũ khí của mình ra, thở dài.

Như vậy hiện giờ bản thân hắn cũng chỉ còn một con đường, đó chính là phải chiến!

Thời gian chậm chạp trôi đi, Irina ngày càng cảm thấy bất an, thỉnh thoảng nhìn ra xa, trong mắt giống như đang mong chờ điều gì đó.

Cuối cùng nó cũng không chịu đựng được cảm xúc khó chịu trong lòng, bắt đầu đi qua đi lại trên đài cao.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lâu như vậy rồi mà Aina vẫn chưa về?” Irina không ngừng lẩm bẩm trong tuyệt vọng, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, sắc mặt ngày càng tiều tụy.

“Mèo trắng, đừng lo lắng, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chúng ta có thể bình an tới đây, sao hai người họ có thể xảy ra chuyện gì được?” Hiếm khi Thái Thập Tam an ủi Irina, chỉ là sắc mặt cô cũng không khá hơn

nó là bao. Đương nhiên người Thái Thập Tam lo lắng cũng không giống với Irina.

Bạch Diện Thư Sinh nhìn dáng vẻ lo lắng của Thái Thập Tam thì mở miệng an ủi: "Đại tỷ, chị cũng đừng quá lo lắng. Cái tên nhóc Mệnh Phàm kia đều có suy nghĩ đen tối như Quân Sư Xấu Bụng vậy, rất thâm hiểm. Nếu gặp chuyện gì, chắc chắn hắn sẽ lập tức chạy ra, với tốc độ của hắn, ai đuổi kịp được. Hơn nữa còn có cả đám NPC đó chỉ dẫn, chắc chắn quái vật đã đuổi theo cô nàng trắng trẻo mềm mại kia rồi, ai lại chạy theo cái kẻ vừa hôi vừa thối như "Lich King" Mệnh Phàm đó chứ. Vì vậy, chúng ta không cần lo cho tính mạng của hắn đâu."

Nghe xong lời nói của Bạch Diện Thư Sinh, trong lòng Thái Thập Tam cũng dễ chịu hơn, nhưng vẻ mặt của Irina bên cạnh lại càng trở nên khó coi: "Không được, tôi không thể tiếp tục chờ ở đây thêm nữa, tôi phải ra ngoài tìm Aina."

Nói xong, sau lưng Irina xuất hiện một luồng màu sắc Nguyên Tố Chi Lực, nó trực tiếp đứng lên bay về phía mắt trận (*).

(*) Mắt trận: Phần trung tâm của trận pháp

Tom Cruise thấy hành động của nó thì vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, lập tức nhảy về phía Irina, muốn kéo nó lại.

Nhưng Tom Cruise lại chậm một bước, hai chân Irina đã rời khỏi mặt đất, bắt đầu bay lên không trung.

Chỉ là Tom Cruise cũng không bỏ cuộc, lại tiếp tục nhảy lên, duỗi móng vuốt nắm lấy chân sau của Irina.

"Irina, em muốn đi đâu, ngoài đó rất nguy hiểm! Hơn nữa em chỉ vừa mới khỏi bệnh, cơ thể còn rất yếu, cần phải nghỉ ngơi cho khỏe, đừng chạy lung tung nữa!… Meo!"

"Mèo đực, buông ra! Tôi muốn đi tìm Aina!" Irina dùng bàn chân không bị bắt lại đạp mạnh vào người Tom Cruise.

Nhưng nó lại không ngờ được Tom Cruise lại lập tức bắt lại cái chân kia, không chịu thả ra.

“Buông ra!” Irina vô cùng tức giận, dồn hết sức lực đạp Tom Cruise, nhưng cô vừa dùng lực thì lại động tới vết thương bên hông.

Irina cảm thấy cơ thể đột nhiên tê dại, đôi mắt dần mờ đi, hôn mê lần thứ hai.

Nguyên Tố Chi Lực sau lưng nó cũng dần tan biến, cả “người” rơi xuống từ bên hông, cũng may Tom Cruise nhanh tay lẹ mắt, vội vàng ôm lấy nó.

“Irina, Irina…” Tom Cruise nhìn con mèo trắng đang hôn mê bất tỉnh trong lòng mình thì hoảng hốt kêu lên.

…

“Chậc chậc, tôi đã nói rồi, Bạch Diện Thư Sinh, cậu đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, một câu nói thoải mái của cậu đã khiến con mèo trắng kia lo lắng tới nhốn nháo như vậy.” Quân Sư Xấu Bụng khinh thường nhìn về phía Bạch Diện Thư Sinh.

Bạch Diện Thư Sinh cũng biết những lời không thỏa đáng của gã ta đã gây ra họa, nghe mấy câu mỉa mai của Quân Sư Xấu Bụng thì cũng hiếm khi không phản ứng.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn về phía Đại Ca Cầm Đầu đang xử lý vết thương cho Irina. Trong lòng gã cũng hơi lo lắng, vì quả thật, Tiêu Phàm và Aina đã đi quá lâu…

…

Nghỉ ngơi một lúc, Irina chậm rãi tỉnh lại, lần này ngay cả sức lực đứng lên nó cũng không có, nhưng chuyện đầu tiên quan tâm lại là: “Aina đâu?”

Chương 400: Vu Nữ

Chương 400: Vu Nữ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mọi người không nói gì, quay đầu đi chỗ khác, Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy hơi không đành lòng: "Cô ấy và Mệnh Phàm vẫn chưa tới, nhưng tôi cảm thấy hơi hiếu kỳ, cô cũng đâu phải ba mẹ Aina, sao lại lo lắng cho cô ấy như vậy…"

Irina không nói gì, nó cố gắng dùng chút pháp lực cuối cùng trong cơ thể, bắt đầu điều động Nguyên Tố Chi Lực.

"Đừng phí công nữa, với cơ thể suy yếu hiện giờ của cô, sao có thể bay được nữa." Quân Sư Xấu Bụng vừa nhìn đã biết Irina muốn làm gì.

"Đúng vậy, đúng vậy, Irina, anh xin em nghỉ ngơi đi! Em cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện thật đấy! Meo!" Tom Cruise thấy Irina lại muốn bay tiếp thì đau khổ cầu khẩn.

Irina thầm phản đối nhưng lại phát hiện sức mình quả thật không đủ. Nó yếu ớt thở dài, bỏ qua suy nghĩ trong lòng, vô lực nằm trên đài cao, đôi mắt nhìn chăm chú vào phía trên, không biết là do cơ thể quá yếu hay đã suy nghĩ chuyện khác, mà đôi mắt có vẻ hơi trống rỗng. Nó khẽ chậc lưỡi, khẽ lẩm bẩm nói với đám người kia.

"Aina sinh ra trong một gia đình bình thường ở Hồ tộc, vốn nên yên ổn thoải mái sống hết một đời. Chỉ là vì khi còn bé tôi đã bị nhặt về nuôi nấng ở vùng núi hoang dã, bị chọn là Vu Nữ của Vu tộc."

"Đây là logic gì chứ, nhặt một con mèo về làm Vu Nữ, sao tôi cảm thấy chuyện này cẩu huyết không kém gì với việc trước đây gặp một con mèo đen ngu ngốc học được 'Sức mạnh lăng kính mặt trăng! Biến thân!' chứ!" Bạch Diện Thư Sinh nghe Irina nói xong thì trực tiếp nhổ nước bọt.

Tom Cruise nghe Bạch Diện Thư Sinh nhắc tới một con mèo mun thông minh lanh lợi thì cho là gã ta đang nói mình. Nó không khỏi thầm hoang mang, chẳng lẽ Quan xúc cứt số một còn biết cái tuyệt chiêu gì mà "Sức mạnh lăng kính mặt trăng! Biến thân!" gì gì đó.

“Cậu nói ít một câu sẽ chết à?” Nhìn thấy Bạch Diện Thư Sinh nhổ nước bọt, Quân Sư Xấu Bụng hơi liếc gã ta một cái, quát lên một tiếng, thật sự sợ gã này lại khiến con mèo trắng kia hoảng loạn thêm lần nữa.

“Bởi vì Vu tộc chính là biểu tượng của bộ tộc Ngoa Miêu trong trận doanh Thú Nhân, mà tôi chính là Vu Nữ của chi nhánh tộc Ngoa Miêu. Vì vậy Vu tộc cảm thấy chuyện Aina trở thành Vu Nữ chính là trời đã định trước, hơn nữa Aina lại hiền lành và thuần khiến, vô cùng hợp với hình tượng thần thánh, tươi mát của Vu Nữ Vu tộc. Vì vậy, bởi vì tôi mà từ khi còn nhỏ Aina đã được mời vào Vu tộc để trở thành Vu Nữ, cũng vì thế mà cô ấy bị tước đoạt cuộc sống hạnh phúc của mình. Từ sau khi tới Vu tộc, Aina sống rất cứng nhắc. Cả ngày chỉ có cầu phúc cúng bái và học tập, hoàn toàn không phải là cuộc sống của một thiếu nữ. Vậy mà bây giờ, Aina còn bị cuốn vào trong trận chiến nguy hiểm này nữa.”

Quân Sư Xấu Bụng nghe xong thì bỗng cảm thấy cô em ngực lớn kia cũng rất đáng thương.

Bởi vì khi còn nhỏ thương tình nhặt một con mèo nhỏ về nuôi mà bị Vu tộc đưa vào “Lớp bổ túc” tiến hành giáo dục. Cả ngày chỉ biết học và học, hoàn toàn không biết chơi đùa giải trí là gì, đúng là quá thảm mà.

“Vì vậy, nếu lần Aina xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào, tôi cũng không thiết sống nữa.”

Nói tới đây, ánh mắt Irina vô cùng kiên định, kiên định tới mức khiến lòng Tom Cruise hoảng loạn…

“Irina, em đừng có nghĩ quẩn, làm sao em biết được hiện tại Aina đã xảy ra chuyện gì chứ? - meo!” Tom Cruise nhìn thấy bộ dạng cuống quít chỉ muốn lập tức chịu chết của Irina mà thuyết phục.

“Đúng vậy, làm sao cô biết được tên Mệnh Phàm kia cùng với Aina đã xảy ra chuyện?” Quân sư xấu bụng cũng thật cực kì khó hiểu đối với sự lo lắng thái quá của Irina, bởi vì ở bên trong cột tin tức của đội ngũ bọn hắn không thể nhìn thấy trạng thái HP của Mệnh Phàm và Aina vì hai người bọn họ đang làm nhiệm vụ ở khu vực hạn chế, cũng không có cách nào thông qua nói chuyện trong bảng chat để xác nhận trạng thái trước mặt của bọn họ,

nhưng ô biểu tượng của bọn họ trong cột tin tức vẫn sáng, có thể chứng tỏ rằng cho tới bây giờ, hai người đó còn sống.

“Đại trận gọi là Thú Thần Diễn Võ Trận, trước đây khi tôi ở Vu Tộc đã được nhìn thấy ở trong điển tịch của bọn họ. Đây là trận đấu đặc biệt của trận doanh Thú Nhân, khả năng của thú nhân có thể được điều khiển thông qua lượng lớn nguyên tố chi lực trong cơ thể mình để tiến hành bố trí. Phạm vi của đại trận này được bao phủ toàn bộ bởi một tần sương mù dày đặc, để cho người chơi không thể xác định được phương hướng rõ ràng, chỉ có người đặc biệt có thể lấy được chỉ dẫn tương ứng để chạy đến khu vực an toàn duy nhất trong trận đấu để tị nạn. Mà bốn phương hướng đông tây nam bắc trong đại trận sẽ phân biệt mà biến hóa ra bốn vị thần phách thú thần là Thanh Long hành mộc, Bạch Hổ hành phong, Chu Tước hành hỏa, Huyền Vũ hành thủy, bọn chúng phân ra trấn giữ một phương, giao đấu với người bên trong trận với những kiểu tiến công không quá khác biệt. Thần Điện của di tích Hoàng Kim Viên ở trong cái Thú Thần Diễn Võ Trận này, hẳn là để đề phòng người có ý đồ xấu đánh cắp di chiếu của tổ tiên Thú Nhân năm đó đã tạ thế từ lâu nên mới xây dựng. Mặc dù thời gian tổ tiên bài trí đại trận này đã cách đây rất lâu rồi, nguyên tố chi lực còn thừa lại của khu động đại trận đã dần dần bị xói mòn, nhưng bây giờ những người còn sót lại bên trong đại trận này không phải là những người có thực lực mà chúng ta có thể chống lại, đối mặt một cách cưỡng ép, sẽ chỉ tự chịu diệt vong.”

Nghe những lời Irina khó khăn lắm mới nói ra được, Quân Sư Xấu Bụng không có hoài nghi về tính chân thực của nội dung ban nãy, nhưng Quân Sư Xấu Bụng không hiểu Irina vì cái gì mà bỗng nhiên nhắc tới cái này.

“Cho nên cách có thể giúp chúng ta sống sót ở bên trong đại trận này cũng chỉ có một, đó chính là trước khi đám người đang ngồi đó sử dụng thủ đoạn, phải nhanh chóng thoát khỏi sự đuổi bắt của bốn vị thần phách thú thần để đi đến nơi an toàn của đại trận. Đã lâu như vậy rồi Aina vẫn chưa tới chỗ này, đoán rằng hiện tại chính là đã lầm vào nguy hiểm.” Irina nói tới chỗ này, dừng lại, mặt lộ vẻ đắng chát: “Lại hoặc là, đã…”

Quân Sư Xấu Bụng nhìn hai ô biểu tượng đại biểu cho hai người Tiêu Phàm và Aina ở trong cột đội ngũ vẫn sáng như cũ, không hiểu lên nói: “Tôi vẫn là không rõ, vì sao mà cô cứ bi quan như vậy? Có khi tên Mệnh Phàm này

có bản lĩnh cao cường, giết luôn đám thần phách thú thần mà tổ tiên Thú Thần mấy người bố trí thì sao?"

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!" Irina nghe được lời suy đoán của Quân Sư Xấu Bụng liền nói một cách chắc chắn.

"Thần phách thú thần ở trong Thú Thần Diễn Võ Trận cũng không phải là chỉ có quái vật, mà là cả một bộ phận trong đại trận. Trong đại trận đó có một con thần phách thú thần nhận tiến công, [] sẽ nhanh chóng huy động nguyên tố chi lực của đại trận, cấp tốc tiếp tế, nếu như hắn thực sự có thể đánh bại một con thần phách thú thần bên trong đó, thì chính là tương đương với việc dùng vũ lực trực tiếp cưỡng bức phá trừ thú nhân mà tổ tiên đã bố trí xuống Thú Thần Diễn Võ Trận, anh cảm thấy việc này có khả năng sao?"

Đối mặt với sự chất vấn của Irina, Quân Sư Xấu Bụng cũng không dám khoe khoang khoác lác, nói Tiêu Phàm có thể dùng vũ lực phá trận. Tuy nói hiện giờ ở bên trong Post Bar của "Tân Sinh" có thể nói rằng danh xưng "Lich King" Mệnh Phàm mạnh vô địch nên thiếp mời chỗ nào cũng có, nhưng Quân Sư Xấu Bụng biết, Tiêu Phàm cũng là người, bằng không cũng sẽ không bị một tên lưu manh côn đồ đánh ngã, mà giờ lại nói Tiêu Phàm chắc chắn có thể lấy sức một mình mình bài trừ được thú thân tổ tiên để lại đại trận, trong nội tâm của Quân Sư Xấu Bụng cũng không tin.

"Theo phỏng đoán của cô là hiện tại Mệnh Phàm cùng Aina vẫn không tới, chính là đã hi sinh khi đối mặt với con thần phách thú thần nào đó trong trận? Có thể coi là đối đầu cũng không nhất định chứng minh là đã chết, nói không chừng Mệnh Phàm đã đem Aina trốn sang trận chiến bên cạnh rồi? Cái tên Mệnh Phàm này cực kì láu cá, sẽ không ợ ra rắm dễ dàng như vậy."

Chương 401: Sự Lo Lắng Của Irina Và Tiến Công

Chương 401: Sự Lo Lắng Của Irina Và Tiến Công

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Anh không hiểu! Như vậy Aina cũng rất nguy hiểm, cô ấy lương thiện như vậy, hơn nữa cô ấy là một vu nữ, nếu là gặp phải tình huống nguy hiểm, nếu xử lý không tốt thì…” Irina không nói tiếp, sắc mặt lại tái nhợt đi vài phần.

“Sẽ làm sao? Cô nói hết luôn đi, đừng lấp lửng như vậy.”

“Sẽ sử dụng lung tung đến kỹ năng của vu nữ, sau đó vứt bỏ tính mạng của mình.” Irina đáp với sắc mặt mệt mỏi.

“Cô nói thế là sao?” Quân Sư Xấu Bụng luôn tự xưng là cố vấn của Long Hổ bang nhưng gã cũng không hiểu được những lời Irina nói.

“Công việc chủ yếu của vu nữ trong Vu tộc là lập đàn cầu phúc, tế lễ, trừ tai, trừ tà, học tập những kỹ năng hỗ trợ là chính. Nhưng cái chức gọi là vu nữ này ở trận doanh Thú Nhân còn có một truyền thuyết, đó là vu nữ là thiếu nữ thuần khiết sẽ làm tế phẩm để hiến tế cho thú thần. Sở dĩ có thể như vậy, là do khi sử dụng kỹ năng mạnh mẽ của cái nghề vu nữ này sẽ có một đặc tính, đó chính là hi sinh, thậm chí là … hi sinh bản thân.”

“Cho nên cô sợ là khi cô ấy đứng trước tình huống nguy cấp sẽ sử dụng kỹ năng đó rồi hi sinh luôn bản thân mình?”

…

Vốn dĩ, Quân Sư Xấu Bụng vẫn luôn coi vu nữ NPC này chỉ là một cái cung cấp sữa phiên bản Tát Mãn mở rộng mà thôi, không nghĩ tới cô lại là loại tự mình hại mình để hỗ trợ nhân vật, quan trọng nhất chính là Tiêu Phàm còn không biết đến điều này.

Lúc đầu Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy Aina và Tiêu Phàm ở cùng một tổ vẫn tương đối yên tâm, hiện tại gã lại có chút lo lắng.

Bởi vì tên Tiêu Phàm này quá mức bừa bãi, Quân Sư Xấu Bụng sợ hắn sẽ trực tiếp thoát ra, coi như sữa của cô bé kia nhiều, nhưng mà có người nào lại nghĩ là thứ cứu sống mình chính là sinh dưỡng của người ta chứ, nếu như Tiêu Phàm không cẩn thận trêu chọc cô gái đó, vậy thì nhiệm vụ lần này của mọi người cũng đi tong.

…

Đúng là Tiêu Phàm không biết Aina dùng kỹ năng làm việc sẽ phải trả giá đắt là hi sinh cái gì đó, nhưng hiện tại hắn có thể nhận ra, Aina sử dụng kỹ năng rất bữa bãi.

Hắn thay đổi đội ngũ nhân vật một cái, lại có thêm một em gái phụ trợ NPC, nếu có thể ăn ý phối hợp, Tiêu Phàm cảm thấy việc bố trí như vậy vẫn không đến nỗi tệ.

Nhưng cái người tên Aina này sử dụng kỹ năng gì cũng không cần nhìn tên!

Khi Tiêu Phàm dựa vào kỹ năng Danh Hiệu Dị Biến để tăng thuộc tính, Aina tiện tay dùng một sóng trị liệu đã trực tiếp kéo HP của Tiêu Phàm lên mười đoạn, vượt 30% giới hạn, đến mức Tiêu Phàm phải thông qua tơ máu để đổi lấy ưu thế của thuộc tính mà không còn sót lại gì.

Mà sau khi thuộc tính của Tiêu Phàm bỗng nhiên giảm mạnh, tốc độ di chuyển cũng theo đó mà giảm nhiều, vì thế khi thần phách Chu Tước ở đối diện đánh hỏa cầu tới xém chút nữa đã trúng người Tiêu Phàm, may mắn là Tiêu Phàm nhanh nhẹn, nhanh chóng tránh sang một bên, nhưng tia lửa sượt qua người vẫn kịp đốt đến một góc y phục của Tiêu Phàm, HP của Tiêu Phàm cũng theo sự thiêu đốt của lửa mà chậm rãi hạ xuống.

Đúng vào lúc này, xoạt một tiếng, ánh điện trên người Tiêu Phàm lấp lóe, nơi đang bị lửa thiêu đốt cũng bị dập tắt, HP đang hạ xuống của Tiêu Phàm cũng ngừng lại.

Tịnh hóa!

Tịnh hóa, có thể thanh trừ mặt trái của trạng thái người chơi, đương nhiên là bao gồm cả mặt trái của trạng thái thiêu đốt.

Đây là do Aina ở hậu phương trợ giúp Tiêu Phàm một tay, nhưng người chơi nhận tác dụng của tịnh hóa đồng thời còn sẽ gặp phải việc giảm tốc phạm vi lớn, thời gian tiếp tục 1 giây.

Tiêu Phàm quanh thân lóe ra ánh điện lóa mắt đang cùng khuôn mặt dữ tợn mà nhìn hỏa cầu to như mặt mình đang bay tới, dưới chân lại bởi vì hồ quang điện mà lam kia mà không thể động đậy, trong lòng không khỏi thầm mắng, mã lặc qua bích, vì sao mà những em gái xinh đẹp đều là lừa gạt!

“Brahma!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm bị thần phách Chu Tước dùng ngọn lửa nuốt trọn, Aina kinh ngạc thốt lên một tiếng, giọng điệu có chút nức nở.

Sau khi ngọn lửa nóng hừng hực đã tiêu tán, Aina vẫn không thể tìm thấy Tiêu Phàm dù chỉ là thân ảnh, trong lòng Aina liền chầm chậm dâng lên sự áy náy cùng nỗi bất an, rưng rưng muốn khóc.

Nhìn thần phách Chu Tước ở trước mặt vẫn muốn tiếp tục thiêu đốt, trong mắt Aina lại tràn đầy vẻ tĩnh lặng cùng điềm nhiên.

“Em đang nhìn cái gì? Còn không mau tránh sang một bên đi!”

Aina chợt nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm vang lên bên tai, lại cho rằng bởi vì sự qua đời của Tiêu Phàm mà mình đang tiếc thương cực độ nên mới nghe nhầm, vì vậy vẫn đứng yên đó với thần sắc ảm đạm.

Đợi cho đến khi Tiêu Phàm đưa tay vỗ vỗ lên bả vai Aina, Aina mới giật mình một cái, phản ứng lại.

Aina xoay người nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn bình yên vô sự, hớn hở ra mặt, liền không ngừng nhào tới, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Brahma, quá tốt rồi, em còn tưởng rằng anh vừa mới bị thần phách Chu Tước thiêu đến không còn sót lại một chút cặn nữa chứ.”

Tiêu Phàm nghe được lời Aina vừa nói, sắc mặt liền trở nên không tốt, trong lòng nhủ thầm, không còn sót lại một chút cặn? Nếu như mình không có thần kỹ Kim Tàm Thoát Xác này, lại thêm sự “phối hợp hoàn hảo” trong nháy mắt kia của Aina cùng thần phách Chu Tước, thì thật sự sẽ rơi vào thảm cảnh như vậy.

Cái tên Reginald nóng nảy như vậy cũng không thể bức mình đến mức phải dùng đến Kim Tàm Thoát Xác, hiện tại thì tốt rồi, Aina thể hiện hai kỹ năng, liền trực tiếp đẩy đồng đội là mình rơi vào đường cùng, sớm đã giao cho mình số lượng 100 điểm giá trị chân khí ít đến đáng thương.

Hiện tại Tiêu Phàm rất muốn trách mắng người đồng đội Aina này một chút, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của Aina lúc này, những lời quở trách trước khi thầm nghĩ định nói ra, trong giây lát lại biến thành một tiếng thở dài.

“Em nghe này, đợi đến lúc anh cùng con đại điểu kia đánh nhau, em liền tìm thời cơ mà chạy trốn đi.”

“Vậy còn Brahma thì phải làm sao?” Aina nghe thấy Tiêu Phàm muốn ở lại, để cho cô đi trước liền vội vàng dò hỏi.

“Đương nhiên là anh muốn ở lại chiến đấu với con đại điểu kia.”

“Không! Em không đi, em muốn ở lại hỗ trợ cho anh!” Aina kiên quyết lắc đầu, dáng vẻ đánh chết cũng không chịu rời đi, thậm chí ngay cả trò đùa trẻ con là kéo góc áo cũng sử dụng đến.

Nhưng vấn đề là, cái thủ đoạn chơi xấu này lại rất có hiệu quả đối với Tiêu Phàm…

Một người con gái với vóc người đầy đặn lôi kéo góc áo của mình nũng nịu, coi như Tiêu Phàm đã trải qua thời gian mài giũa trường kì với mỹ nữ Hổ Nữu mà sức miễn dịch tăng cao, nhưng lúc này lại khó tránh khỏi việc bó tay toàn tập, huống chi Aina vẫn là một nữ sinh hồn nhiên ngây thơ, tâm địa thiện lương.

Thật là khó, vốn là muốn để Aina nhân cơ hội mà trốn đi trước, sau đó mình lại tìm cơ hội để thoát khỏi thần phách Chu Tước này rồi đuổi theo, nhưng bây giờ xem ra là Aina quyết tâm không đi, không biết nên làm thế nào mới được.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, xét qua tốc độ di chuyển của Aina, đoán chừng mình vì cô mà kéo dài nửa ngày, cô cũng không có chạy xa thêm

được mấy bước, cũng đủ gấp chết người.

“Được, được, được, em không muốn đi thì không đi, vậy giờ em hãy tìm cho mình một nơi an toàn để ở lại, không được làm gì linh tinh, hiện giờ anh muốn chiến đấu cùng con đại điểu kia, nhớ kỹ em tuyệt đối đừng ném loạn kỹ năng lên người anh.” Tiêu Phàm nghiêm túc nhìn Aina, cẩn thận dặn dò.

“Nhưng là người ta muốn giúp anh mà … “

Tiêu Phàm nhìn Aina cùng dáng vẻ ủy khuất đáng thương, trong lòng liền mềm nhũn, nhưng nghĩ đến việc mình xém chút nữa bị ngâm trong biển lửa, Tiêu Phàm lại nghiêm túc nói với Aina: “Không được!”

Tiêu Phàm nghiêm nghị quát lớn, Aina cảm thấy có chút buồn bã, liền lập tức yên tĩnh lại, cúi đầu yên lặng không nói gì.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ của cô, nghĩ đến nói với cô cái gì, nhưng cuối cùng lại chỉ nói câu: “Sử dụng kỹ năng lung tung sẽ hại chết đồng đội.”

Sau đó Tiêu Phàm cũng không quay đầu lại, cầm vũ khí của mình lên mà đi ra chiến trường, bởi vì Tiêu Phàm biết quá kiêu căng tương đương với không làm nên chuyện gì, bây giờ hắn đã không có Kim Tàm Thoát Xác thứ hai để đề phòng nữa rồi.

Chương 402: Khốn Cảnh

Chương 402: Khốn Cảnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm lắc lắc trường kiếm trong tay của mình, cảm thụ được không khí vô cùng khô nóng xung quanh, nhìn đến ánh lửa chói lọi đến đau cả mắt của thần phách Chu Tước trước mặt, trong lòng thầm than vãn, nếu có thể, mình thật sự không muốn đối mặt với cái tên này.

Theo đạo lý mà nói, sau khi Tiêu Phàm giành được quán quân của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", trạng thái đi lên, có lẽ hiện giờ không có con quái vật nào có thể tùy tiện khiến Tiêu Phàm lùi bước, nhưng lần đầu tiên Tiêu Phàm nhìn thấy tên thần phách Chu Tước này, trong lòng liền vô thức sinh ra một ý niệm như này, đó chính là đánh không lại, nhất định phải chạy trốn.

Hắn không biết tại sao lúc ấy mình lại có thể sinh ra một ý nghĩ tiêu cực như vậy, nhưng hắn lại hoàn toàn tuân theo suy nghĩ nội tâm của mình mà hành động.

Bây giờ Tiêu Phàm hướng mắt về phía thần phách Chu Tước mà nhìn lại lần nữa, vẫn cảm thấy ánh sáng trên người nó có chút chói mắt như vậy, trong lòng liền sinh ra ý định thoái lui…

Thần phách Chu Tước thực lực cấp 35, Tiêu Phàm lấy ý trên mặt chữ mà lý giải, chính là thần phách Chu Tước này có thực lực ước chừng cấp 35, nhưng vì sao lại không trực tiếp sử dụng cấp 35 để miêu tả, điểm này thật sự khiến Tiêu Phàm có chút bất an.

Nhưng là bảo kiếm trong tay đã rời khỏi vỏ, mình liền không có bất kỳ đường lui nào.

Huống chi nếu hiện tại mình lui thêm bước nữa, người phải đối mặt với thần phách Chu Tước này, sẽ là đến phiên của tiểu cô nương Aina này.

Gió lốc quấn lên, thân thể Tiêu Phàm lập tức trở nên nhẹ nhàng, Điệu Waltz Phong Vũ lại xuất hiện!

Tiêu Phàm hơi híp mắt, nhìn thẳng về nơi lửa cháy hừng hực trước mắt kia, không chút do dự mà đạp mạnh một cái, cầm kiếm lao đi.

Lao đi trong một đoạn ngắn như vậy, cả người Tiêu Phàm bỗng chốc giống như một thanh gươm sắc bén mà đâm về phía ngọn lửa!

Thần phách Chu Tước nhìn thấy Tiêu Phàm đang đánh về phía mình, ánh mắt vẫn không có chút thần thái, chỉ đơn thuần là thi hành mệnh lệnh của

đại trận truyền đến, cánh chim điên cuồng vỗ, lửa dày như mưa nhanh chóng bắn về phía Tiêu Phàm, thề phải xua đuổi triệt để người trước mắt.

Tiêu Phàm lại lập tức lao đến như thiêu thân lao đầu vào lửa, cả người đụng đến thần phách Chu Tước đang tạo biển lửa, một tâm Tiêu Phàm một chút cũng không cảm thấy hoảng sợ.

Từ sau khi ở bên ngoài Thần Điện cầm song kiếm trảm xuống, cưỡng ép phá bỏ bầy vượn Lông Vàng, chỉ cần Tiêu Phàm cầm lấy vũ khí vào tay của mình, thì cảm thấy trạng thái trước nay của mình chưa từng tốt như thế, mà phần tự tin này để Tiêu Phàm thấy rõ được tất cả những gì mà hắn phải đối mặt trước mắt…

Theo sự xâm nhập của Tiêu Phàm, gió cùng lửa quấn lại với nhau, ánh sáng từ kiếm lấp lóe phát ra, được ánh lửa chiếu rọi mà có chút đỏ tươi.

Kiếm của Tiêu Phàm vô cùng chính xác mà đâm vào bên trong hỏa cầu, ngọn lửa cùng thân kiếm vừa chạm vào nhau, trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh từng mảnh, phảng phất mà rơi từ trên xuống như cánh hoa, vô cùng đẹp đẽ, lại giống như ánh sáng tàn nơi hoàng hôn, lặng yên rơi xuống.

Vốn là một biển lửa dâng trào, lại bị gió xẻ ra một đường lớn, Tiêu Phàm cũng theo đó cắt vào, đưa lưỡi kiếm của mình về phía thần phách Chu Tước đang bay nhảy trong biển lửa.

Thổi phù một tiếng!

Ánh kiếm từ Tiêu Phàm bén nhọn mà vụt qua, trên thân thể thần phách Chu Tước bị lưỡi kiếm Tiêu Phàm đánh tan, một mảng lớn trống rỗng ở phần bụng thần phách Chu Tước đột nhiên xuất hiện, thật sự chói mắt.

…

Đúng vào lúc này, gió đột ngột bốc lên, chỗ rách trên thân của thần phách Chu Tước bỗng sinh ra một vòng xoáy.

Vòng xoáy xoay tròn ở giữa, ngọn lửa trên thân thể bị thương của thần phách Chu Tước lại ngưng tụ lần nữa.

Kiếm chém một đường thẳng dài bên trong biển lửa, đi qua rồi vẫn còn ánh kiếm lưu lại nhàn nhạt.

Lần đầu tiên Tiêu Phàm cảm thấy kiếm trong tay mình cầm vô cùng thuận tay, giống như mình và vũ khí này vốn là cùng một thể, đây là một loại cảm giác tuyệt vời, thậm chí có thể nói là một loại hưởng thụ.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm lại không mảy may vui vẻ nổi, trên mặt chỉ hiện sự đắng chát.

Lưỡi kiếm sắc bén múa theo Tiêu Phàm, bên trong vùng không gian này, điên cuồng cắt.

Mỗi trảm của Tiêu Phàm không chỉ lộ ra sự sắc bén vô cùng, mà lại càng thêm chút mạnh mẽ.

Ngọn lửa trên người thần phách Chu Tước một lần lại một lần nương theo đường kiếm trong trận cuồng phong mà bị phá đến vỡ nát, nhưng không đợi đến nửa giây sau, ngọn lửa vốn là bị dập tắt lại tiếp tục bay nhảy, thậm chí so sánh với sự thiêu đốt trước đó lại càng thêm mạnh mẽ.

Loại thể nghiệm này đối với Tiêu Phàm mà nói cũng không ổn lắm, thậm chí khiến hắn sinh ra bực bội trong lòng.

Nhìn ánh lửa không ngừng dấy lên lần nữa trên thân thể của thần phách Chu Tước, Tiêu Phàm cảm thấy mình bây giờ thật giống như không ngừng thử nghiệm dùng kiếm để chặt đứt một dòng sông.

Mặc dù luyện tập phá núi ngăn sông là kiểu hình võ thuật thường dùng tỏng các bộ tiểu thuyết võ hiệp, một khi đã luyện thành sẽ trở nên vô cùng uy phong, nhưng Tiêu Phàm cảm thấy loại kỹ thuật này chỉ có những người nhàm chán đến rảnh mới đi luyện tập.

Thường dùng tiết tấu nhanh tại cuộc sống trong thời gian đã lâu nên Tiêu Phàm không chịu được việc không ngừng luyện tập thử nghiệm dùng kiếm chém vào dòng sông khô khan như thế, hắn không có kiên nhẫn, so sánh với việc không ngừng mà mài chết đối thủ, Tiêu Phàm càng ưa thích việc hô to một tiếng RPG (Chú thích: Hỏa tiễn thúc đẩy lựu đạn (Rocket-

propelled/grenade, tên gọi tắt RPG), trực tiếp đem đối thủ trước mắt trở thành bùn nhão.

Thổi phù một tiếng, lại là một đường kiếm, ngọn lửa trên người Chu Tước lại lần nữa tán loạn một chút.

82%, 100%…

Đây là số lượng HP của thần phách Chu Tước trong mắt Tiêu Phàm, khi kiếm rơi xuống trên người thần phách Chu Tước, HP của thần phách Chu Tước vẫn là cho Tiêu Phàm một chút mặt mũi àm nhúc nhích tượng trưng một chút, nhưng chưa tới một giây đồng hồ sau, nó lại lần nữa được tự động đổ đầy.

Sau khi Tiêu Phàm thực hiện một loạt tiến công, một màn này không ngừng mà tái diễn trước mắt Tiêu Phàm, điều càng làm cho Tiêu Phàm bất an trong lòng chính là HP của con thần phách Chu Tước trước mắt này không có bất kỳ biến hóa nào, lặng im biến đổi, mà không khí xung quanh lại ấm lên một lần nữa…

Thực lực đẳng cấp 36!

…

Trận nhãn trên đài cao…

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, trong lòng mọi người cũng chậm rãi trở nên bắt đầu nôn nóng.

Sự chờ đợi dài dằng dặc luôn tương đương với việc tra tấn người khác, Irina cực kì muốn tự mình ra ngoài để tìm kiếm Aina, đáng tiếc giờ này phút này thân thể của nó thật sự không thể động đậy.

Mắt Irina nhìn về hướng bên cạnh mình, Tom Cruise dốc lòng chiếu cố mình, trong lòng hơi động, đau khổ cầu khẩn nói: “Mèo đực, van xin anh, mang em đi tìm Aina đi.”

Tom Cruise nhìn chú mèo trắng xinh đẹp Irina đang dùng một dáng vẻ vô cùng đáng thương nhìn mình, không kìm lòng được mà nuốt một ngụm

nước bọt, sau đó lại hít một hơi thật sâu, đắng chát cúi đầu.

Tom Cruise biết đây chính là một cơ hội tốt để tình cảm giữa mình cùng Irina được thăng tiến thêm một bậc mới, chỉ cần nó đáp ứng yêu cầu của Irina, độ thiện cảm của Irina đối với nó nhất định sẽ nhanh chóng tăng cao, thế nhưng nó không làm được, bởi vì nó đang sợ, nó không dám một mình một "người" mang theo Aina đi ra bên ngoài trận nhãn.

Bây giờ Tom Cruise nhớ lại mình vừa nãy bị con thần phách Bạch Hổ kia giơ móng vuốt sắc bén liền cảm thấy bất lực, nghĩ đến việc ra ngoài trận bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện hung thú như thế, nó liền cảm thấy sợ hãi một hồi.

Irina ai oán nhìn Tom Cruise một chút, thấp giọng than thở: "Thật vô dụng…"

Tom Cruise nghe được lời nói của Irina, chỉ cắn răng một cái, đưa tay nắm thật chặt, móng tay cắm sâu ở trong lòng bàn tay, đầu lại thấp hơn một chút.

Lúc này Thái Thập Tam đi tới, an ủi Tom Cruise nói: "Chú mèo nhỏ, đừng đau lòng."

Sau đó cô lại đưa mắt nhìn lớp sương mù dày đặc bên ngoài trận nhãn, nói về phía Quân Sư Xấu Bụng: "Bàn ké một chút, chúng ta chuẩn bị ra ngoài tìm bọn người Tiêu Phàm."

Chương 403: Phương Pháp Phá Trận

Chương 403: Phương Pháp Phá Trận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tính tình của Thái Thập Tam vốn dĩ cũng không phải kiểu tiểu thư khuê các thích an phận gì, sau khi chờ đợi một khoảng thời gian dài dằng dặc, ngồi trên đài cao không có việc gì để làm, nội tâm của cô cũng bắt đầu trở nên nôn nóng.

Irina nghe Thái Thập Tam nói, trong lòng liền cảm thấy vui mừng, nhưng Tom Cruise vẫn không nói gì thêm.

“Hả?! Đại tỷ, bên ngoài sương mù lớn thế này, chúng ta làm sao mà tìm được, có lẽ chúng ta lại chờ thêm một chút nữa, bọn họ liền trở lại thôi.” Quân Sư Xấu Bụng nghe mệnh lệnh của Thái Thập Tam, liền bày ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Không đợi nữa, chú chuẩn bị kế hoạch thật tốt rồi chúng ta liền hành động.” Thái Thập Tam dùng ngữ khi chém đinh chặt sắt không thể nghi ngờ nói.

“Thế nhưng bên ngoài mơ mơ hồ hồ, chúng ta lại không phân biệt nổi đông tây nam bắc bên trong đại trận, vậy thì tìm như thế nào đây.” Quân Sư Xấu Bụng cay đắng nói.

Lời Quân Sư Xấu Bụng nói chính là sự thật, ở bên trong Thú Thần Diễn Võ Trận, cảm giác phương hướng của mọi người đều bị quấy nhiễu nghiêm trọng, đây cũng là lí do vì sao Quân Sư Xấu Bụng không đồng ý việc thử ra ngoài tìm kiếm Tiêu Phàm.

Dù sao ở trong kiểu tình huống này, nếu là ra khỏi trận nhãn, đám người bọn họ chỉ có thể cảm giác được vị trí của trận nhãn, còn về những nơi khác, liền không thể làm gì.

“Chú hỏi tôi tìm như thế nào? Chính chú mới là người phải nghĩ biện pháp mà, không phải chú tự xưng mình là cố vấn của Long Hổ bang sao, bằng không tại sao tôi lại muốn chú lập kế hoạch chứ?”

Lần này thật sự khổ cho Quân Sư Xấu Bụng, gã biết lần này là tiểu chủ của mình bắt buộc phải làm, nếu gã không thể tìm ra được một biện pháp đáng tin, khẳng định từ nay về sau gã không có quả ngon để ăn.

“Ai dà, cố vấn nha ~ ” Bạch Diện Thư SInh nhìn thấy Quân Sư Xấu Bụng bị Thái Thập Tam bắt bẻ, liền lập tức giễu cợt.

“Cái con người không có đầu óc này tránh ra một bên, đừng làm phiền tôi.” Quân Sư Xấu Bụng không dám nổi giận với Thái Thập Tam, nhưng Bạch

Diện Thư Sinh lại không giống vậy, nhìn thấy Bạch Diện Thư Sinh đụng vào mình, Quân Sư Xấu Bụng không nói hai lời liền nổi giận.

Thế nhưng khi tức giận xong, Quân Sư Xấu Bụng vẫn phải giải quyết vấn đề nan giải trước mắt này.

Đều tại cái tên Mệnh Phàm đáng chết!

Khiến cho mình thêm phiền phức!

…

Tiêu Phàm cũng không biết Thái Thập Tam chuẩn bị dẫn mọi người đi tìm mình, vẫn nhưu cũ một thân một mình giằng co với thần phách Chu Tước, mà Aina cách đó không xa đang nhìn Tiêu Phàm, bên trong ánh mắt hiện rõ sự lo lắng.

Không biết là do vận động quá độ hay do không khí xung quanh nóng lên, mồ hôi trên người Tiêu Phàm lặng lẽ rơi xuống, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Tiêu Phàm nhìn lửa trên thân thần phách Chu Tước càng đốt càng mạnh, liền nở nụ cười khổ.

Trải qua một khoảng thời gian rèn luyện dài như vậy, kỹ thuật vận dụng kiếm của Tiêu Phàm càng trở nên thành thục, mà lửa trên thân thần phách Chu Tước cũng càng trở nên nóng bỏng.

Thực lực đẳng cấp 37!

Đây chính là chiến tích của đoạn thời gian mà Tiêu Phàm công kích.

Rốt cuộc đây là thứ gì?

Tiêu Phàm chưa bao giờ thấy qua trong game có con quái vật vô lại như vậy, càng đánh càng hăng, cáng áp chế càng mạnh, rốt cuộc cái này còn để cho người ta chơi nữa không hả!

…

Đốt mặt với tình trạng hiện giờ, nội tâm Tiêu Phàm lại oán trách một hồi.

Nhưng hắn biết đó không phải sai lầm của việc chế tại trò chơi, bởi vì bình thường nói tới cửa ải này thì chính xác sẽ là để người chơi trốn tới trận nhãn.

Thế nhưng bây giờ bên cạnh hắn có thứ chỉ có thể bước bộ, NPC hoàn toàn vô học vướng víu Aina.

Lại thêm việc bây giờ thực lực đẳng cấp của thần phách Chu Tước đã tăng lên, tốc độ của thần phách Chu Tước lại tăng thêm một phần, muốn chạy trốn lại càng khó khăn, hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn cũng nó hao tổn tâm sức.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, thực lực đẳng cấp của thần phách Chu Tức sẽ chỉ không ngừng tăng lên, mà mình và Aina cũng chỉ có một con đường là bị hủy diệt…

Ngọn lửa bay nhảy ở trong sương mù, cứ vòng đi vòng lại liên tục.

Loại sinh mệnh không thể dập tắt như thần phách Chu Tước này khiến Tiêu Phàm nhớ lại một đối thủ, đó là khi Nhược Sở dùng "Mưa Tĩnh Lặng" cuốn lấy Ngọc Sinh Yên, loại phong cách chiến đấu có năng lực khôi phục ở mức cực độ nhẫn nhịn này đối với Tiêu Phàm đơn giản mà nói thì chính là khắc tinh.

Muốn đánh bại loại có năng lực khôi phục sinh mệnh mãnh liệt này, chỉ có thể sử dụng phương thức công kích đơn giản nhất và cũng thô bạo nhất, đó chính là trực tiếp kích cho nó trong một giây, để nó dù có hồi máu nhanh cũng vô dụng.

Nhưng cũng tiếc chính là đến tận bây giờ Tiêu Phàm cũng không thể có cái kỹ năng công kích bạo phát kiểu này, nghĩ như vậy, Tiêu Phàm không khỏi ai oán một tiếng.

Ác Ma quả nhiên là một chủng tộc bị ghét bỏ, người khác sau khi chuyển chức có thể vô ưu vô lo mà đi theo đạo sư, còn Ác Ma vẫn còn phải hao phí tâm sức đi khai quật kỹ năng.

Tất nhiên muốn ra tay, Tiêu Phàm lại nghĩ đến thanh Frostmourne này trong tay mình.

Từ sau khi Kiếm Hồn ở trong Frostmourne thức tỉnh một lần tại giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", vẫn chưa một lần xuất hiện, cho nên Tiêu Phàm cũng không thể sử dụng lại Con Mắt Ác Ma để nhìn ra nhược điểm của kẻ địch và dùng Frostmourne tạo một kích trí mạng đặc biệt.

Tuy nói Frostmourne Kiếm Hồn thức tỉnh cần tiêu hao linh hồn tinh phách, nhưng không phải gần đây mình đã giết rất nhiều quái vật bên trong phó bản Bàn Thạch trấn cùng số vượn Lông Vàng đếm không xuể bên ngoài Thần Điện sao, chẳng lẽ như thế vẫn chưa đủ để Kiếm Hồn ở trong thanh thần kiếm này tỉnh lại?

…

"Cậu cần tôi đến như vậy?"

Đúng lúc này bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên trong lòng Tiêu Phàm, ngữ khí vô cùng thiếu đòn.

Tiêu Phàm cũng không kinh ngạc, bởi vì Tiêu Phàm rất quen thuộc với tiếng nói này, lúc này người nói chuyện dĩ nhiên là vị đã chuyển biến trở thành Kiếm Hồn thanh Frostmourne trước trận doanh Ác Ma, anh hùng Hiriston.

"Ông mãi không xuất hiện, tôi lại cho rằng ông muốn yên nghỉ vĩnh viễn. Có điều ông cũng thật là lười biếng, lâu như vậy mới xuất hiện một lần."

Tiêu Phàm chỉ là tùy ý đáp lại Kiếm Hồn trong lòng một tiếng, chỗ âm u nơi đồng tử cũng yên lặng sáng lên, không chớp mắt mà nhìn thẳng về phía trước.

Kiếm Hồn của Frostmourne đã thức tỉnh, tất nhiên là Tiêu Phàm sẽ muốn nắm chặt cơ hội này để nhìn rõ nhược điểm của kẻ địch trước mắt.

Dưới cái nhìn chăm chú cùng ánh mắt sắc bén của Tiêu Phàm, ngọn lửa trên người thần phách Chu Tước vẫn nhảy múa như cũ.

Ánh lửa có chút chói mắt, Tiêu Phàm nhướn mày, lại tập trung nhìn về phía trước.

“Cũng không phải là tôi lười biếng, chỉ là cậu toàn giết chút lính tôm tướng cua, dựa vào linh hồn của bọn chúng, tôi căn bản là không có cách để bảo trì trạng thái thức tỉnh một cách lâu dài. Còn nữa, bây giờ cậu đừng có nhìn chằm chằm vào con chim ngốc trước mặt kia, kẻo lại bị ánh lửa trên người nó hại mù mắt, với lại nó cũng không có nhược điểm gì.”

“Vậy là có ý gì?”

Hiện tại Tiêu Phàm cực kì hoang mang, bởi vì sau khi hắn sử dụng [Con Mắt Ác Ma], trên thân thần phách Chu Tước trước mặt hắn cũng chưa từng xuất hiện bộ phận hiển thị màu đỏ chướng mắt như của Ngọc Sinh Yên trước đây.

“Ý tại mặt chữ. Nếu như cảm giác của tôi không sai, đại trận hiện tại này chắc hẳn là pháp trận mà thú nhân trận doanh Vu Tộc ưa dùng nhất, Thú Thần Diễn Võ Trận. Nhớ lúc đại hỗn chiến năm đó, bọn hắn cũng thích chơi trò hề này, trốn ở trong trận nhãn rồi thông qua nguyên tố chi lực để biến ra sương mù bao phủ kẻ địch, quấy nhiễu cảm giác phương hướng của kẻ địch, sau đó lại sinh ra bốn Ngụy Thú Thần, tiến hành những không kích không khác biệt nhau lắm để giao đấu với kẻ địch bên trong. Sở dĩ tôi nói với cậu rằng tên địch trước mặt này không có nhược điểm, là bởi vì nó không phải là sinh vật bình thường, mà là thú thần từ trận pháp biến hóa ra.”

Chương 404: Duyên Số

Chương 404: Duyên Số

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nói cách khác, chỉ cần bản thể của đại trận vẫn còn, thì dù cho nó bị công kích triệt để đến vỡ nát cũng sẽ không bị hủy diệt, sẽ chỉ chết đi sống lại nhiều lần, ở điểm này, nó siêu việt đến thế vì căn bản ở chỗ phỏng theo bản

thể thú thần. Bởi vì trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, nó chỉ là một bộ phận của đại trận, cũng không phải là sinh mệnh.” Kiếm Hồn như hồi tưởng lại thứ gì, giọng điệu có chút hoài niệm.

“Bên trong đại trận có bốn Ngụy Thú Thần?” Tiêu Phàm nghe nói bên trong đại trận còn có ba kẻ như vậy, trong lòng liền giật mình.

“Đúng, con rắn nhỏ, con mèo nhỏ, con rùa nhỏ, còn có chim sẻ nhỏ. Trước mắt cậu chính là chim sẻ nhỏ, có điều cậu không cần lo lắng, vì để cho nguyên tố chi lực của các nơi trên đại trận được cân bằng ở giữa, bốn bọn chúng chỉ có thể phân ra mỗi con giữ một phương trong đại trận,

Không có khả năng liên kết để chiến đấu.”

“Chim sẻ nhỏ?! Tôi không cảm thấy nó chịu nổi xưng hô đáng yêu như vậy.” Tiêu Phàm đưa mắt nhìn thần phách Chu Tước trước mắt mình, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

“Đối với năm đó của tôi mà nói, bọn chúng chính là sinh vật như vậy.”

“Tôi biết ông lợi hại, nhưng bây giờ xin ông đừng nhiều lời, tôi cần biện pháp để giải quyết nó.”

“Phương pháp bài trừ đại trận rất đơn giản, đó chính là giết chết người chủ trì trận pháp này là được rồi.”

Tiêu Phàm liên tưởng đến bối cảnh kịch bản của nhiệm vụ này, ” Người bố trí cùng triển khai đại trận này chắn hẳn là đã sớm qua đời rồi.”

“Ầu, thế mà hiện giờ đại trận này vẫn còn có thể hoạt động, xem ra thực lực của người bố trí nó thật sự tuyệt vời nha.” Kiếm Hồn khó mà thán phục một câu.

“Vậy bây giờ còn có cách nào có thể phá trận không?”

“Hướng cậu đang đối mặt hiện giờ chắc hẳn là phía nam của đại trận mà thần phách Chu Tước chiếm giữ, mà thứ điều khiển nó hành động hẳn là nguyên tố chi lực của đại trận này, như cậu nói thì người chủ trì đại trận đã qua đời từ lâu, vậy là chứng tỏ đại trận này đã mất đi suối nguồn cung cấp

nguyên tố chi lực, mà bây giờ còn có thể khởi động, nhất định là người bố trí đại trận đã sử dụng thủ đoạn nào đó để lưu trữ năng lượng. Nhưng nó sử dụng một phần, nguyên tố chi lực còn tồn lại bên trong đại trận sẽ giảm đi một phần. Ý tứ hiện tại của tôi chắc cậu cũng đã nghe được rõ ràng rồi."

"Ông nói nếu muốn phá trận, nhất định phải chậm rãi mà tiêu hao hết nguyên tố chi lực nơi này?! Thế nhưng vì sao mà theo sự tấn công của tôi, ngọn lửa trên người thần phách Chu Tước càng mạnh mẽ thêm?" Tiêu Phàm nhìn thực lực đẳng cấp của thần phách Chu Tước từ cấp 35 đã tăng đến cấp 38 liền nghi ngờ nói.

"Đây chính là chuyện tốt."

"Tốt cái đầu của ông!" Tiêu Phàm nghe giọng điệu thiếu nợ của Kiếm Hồn, liền trực tiếp giận dữ mà mắng mỏ.

"Cậu đừng có vội, nghe tôi nói hết đã, theo sự tấn công không ngừng của cậu, nguyên tố chi lực bên trong đại trận tất nhiên cũng đang không ngừng bị tiêu hao bớt. Mà thần phách Chu Tước trước mặt cậu có thể thực lực không ngừng tăng lên, là bởi vì theo sự tấn công của cậu, đại trận cảm nhận được ở phương này đang bị kẻ địch uy hiếp, liền bắt đầu điều động nguyên tố chi lực của ba thần phách thú thần ở nơi khác tiến hành trợ giúp. Nếu cậu công kích đến lúc có một thần phách thú thần không đủ nguyên tố chi lực để trợ giúp, đại trận liền mất đi sự cân bằng, vậy dĩ nhiên là không công mà phá. Có điều trong quá trình cậu công kích, bởi vì kẻ địch trước mặt cậu lại được đại trận không ngừng bổ sung nguyên tố chi lực, thực lực dần dần tăng lên cũng là thật, muốn phá trận, phải xem ai ngã xuống trước, chúc cậu có thể đi được xa, xuất hiện lâu như vậy tôi cũng mệt mỏi rồi."

"Này này, khó khăn lắm mới đến lượt ông diễn, ông cứ như vậy mà đi sao?"

Tiêu Phàm kêu Kiếm Hồn vài tiếng ở trong lòng, lại giống như đá chìm xuống đáy biển, không được đáp lại…

Tiêu Phàm vốn đang nghĩ sẽ dựa vào trạng thái thức tỉnh kiếm hồn của thanh Frostmourne để nhìn rõ nhược điểm, sau đó dùng một kích chí mạng của vũ khí để áp chế thần phách của Chu Tước.

Nhưng hắn không ngờ răng sau khi kiếm hồn đi ra lại lang thang khắp nơi, sau khi tán gẫu xong lại trở về.

Có điều may mắn rằng lúc này Tiêu Phàm đã hiểu rõ được nguyên lý tro tàn lại cháy của thần phách Chu Tước đang đứng trước mặt mình, bằng không cứ đánh tiếp như vậy Tiêu Phàm thật sự cảm thấy tuyệt vọng.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào thần phách Chu Tước đứng trước mặt mình, trong lòng thầm nói, xem ai không chống đỡ nổi mà ngã xuống trước sao? Cảm giác này quả thật không tốt lắm nhỉ…

Đường kiếm cắt qua không khí lần thứ hai, chém về phía ngọn lửa đang càng cháy càng lớn kia…

…

Lúc này Quân Sư Xấu Bụng rất đau đầu, bởi vì vị tiểu tổ tông Thái Thập Tam này đã đến tuổi dậy thì rồi, cho nên cô nàng đang tương tư.

Trước đây bắt cóc Tiêu Phàm về cho cô cô vẫn chưa thỏa mãn, bây giờ gã lại còn phải đi giữa thời tiết sương giá thế này để tìm một nam nhân đi lạc, nghĩ đến nhiệm vụ mà mình phải chấp hành, Quân Sư Xấu Bụng vô cùng cảm khái, bản thân mình đã tạo ra cái nghiệt gì thế này!

Quân Sư Xấu Bụng sắp xếp lại tin tức mà bản thân mình vừa mới thu thập được, nơi này được gọi là Thú Thần Diễn Vũ trận, được thần phách của bốn vị thần thú chia nhau ra trấn thủ bốn hướng. Mà con rùa lớn mà trước đây gã cùng với Bạch Diện Thư Sinh đụng phải hẳn là Sương Chi Huyền Vũ trấn thủ đại trận ở phía Bắc mà Tiểu Bạch Miêu nhắc đến, đại tỷ đầu và Đại Ca Cầm Đầu hẳn đã gặp phải Mộc Chi Thanh Long trấn ở phía Đông, mà thứ khiến Tiểu Bạch Miêu bị thương hẳn chính là Phong Chi Bạch Hổ ở phía Tây. Mà hiện tại nơi đám Mệnh Phàm đang ở cũng rất rõ ràng, là phía Nam, hơn nữa hẳn là Mệnh Phàm đã gặp được Viêm Chi Chu Tước.

Đúng vậy, hiện tại chỉ cần đi về phía nam là có thể tìm được Mệnh Phàm.

Nhưng mà đờ mờ vấn đề là trước mặt gã đang là một mảng trắng xóa, có quỷ mới tìm ra được phương hướng! Hơn nữa mình lại còn không có thứ đồ

chơi kim chỉ nam này!

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy bên ngoài lớp sáng mỏng là màn sương trắng dày đặc, nhớ tới nhiệm vụ Thái Thập Tam giao cho gã, gã cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng.

Màn sương trắng mịt mù, che khuất tầm mắt của Quân Sư Xấu Bụng, gã vắt hết óc ra vẫn không tìm được biện pháp nên hết sức khổ não, suy nghĩ quá lâu khiến cho Quân Sư Xấu Bụng vô cùng mệt mỏi, ánh mắt gã bắt đầu có phần hoảng hốt, gã lo lắng mà đưa bàn tay vươn ra khỏi lớp ánh sáng, tiếp xúc với màn sương trắng, gã muốn xé mở tầm nhìn bị màn sương trắng che kín trước mắt mình.

Bỗng nhiên bàn tay vươn ra ngoài lớp ánh sáng của Quân Sư Xấu Bụng dừng lại, ánh mắt gã cũng khôi phục sự bình tĩnh một lần nữa, gã hơi nheo lại hai mắt lộ ra ánh nhìn cơ trí, bởi lẽ gã cảm nhận được bàn tay vươn ra ngoài của mình có hơi hơi lạnh…

…

Cùng với sự tấn công không ngừng của Tiêu Phàm, những lí luận trước đây đã từng nói của kiếm hồn Frostmourne đang được chứng minh…

Ngọn lửa trên người thần phách Chu Tước càng sáng hơn, càng mãnh liệt hơn, đốm lửa vui sướng nhảy múa trong không khí, thần phách Chu Tước nhẹ nhàng vỗ cánh, một khoảng sương mù vây xung quanh lập tức tiêu tan.

Thực lực cấp 40, lượng HP 100%, đây là thành quả chiến đấu trong khoảng thời gian này của Tiêu Phàm.

Mà thần phách Chu Tước ban đầu chỉ là một con chim cầu lửa nhỏ chỉ biết lao về phía Tiêu Phàm cũng đã tiến hóa thành một đồng đội có thể cùng Tiêu Phàm vui vẻ đánh cận chiến rồi.

Không biết từ lúc nào trên người Tiêu Phàm đã phủ thâm một tầng huyết quang yêu dị, nhưng thần sắc của Tiêu Phàm lại không lông bông như mọi khi, trên khuôn mặt mỏi mệt của hắn thậm chí còn xuất hiện một chút bực bội.

…

Tâm trạng của Tiêu Phàm rất nặng nề, bởi vì hoàn cảnh của hắn lúc này vô cùng không ổn, có chút cảm giác sắp kiệt sức mà chết.

Không biết là bởi vì vận động kịch liệt trong khoảng thời gian dài hay là vì độ nhiệt độ nóng nực hanh khô xung quanh, Tiêu Phàm cảm thấy hắn có phần khát nước, trong yết hầu còn có cảm giác nóng bỏng, mà sự nóng bỏng này lại tỏa ra từ hương rượu nhàn nhạt kia.

Chương 405: Suy Nghĩ Kỳ Lạ

Chương 405: Suy Nghĩ Kỳ Lạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng vậy, đã đến nông nỗi này, Tiêu Phàm mấy ngày nay đã dùng tới cả kỹ năng thiên phú [Tửu Tinh Cuồng Ẩm], hi vọng nó có thể gia tăng một phần nhỏ hiệu suất cho kỹ năng của mình, nhưng có vẻ như nó vẫn quá mất sức rồi.

Hiện tại Tiêu Phàm là cấp 31, mà thần phách Chu Tước dưới sự "dốc lòng chăm sóc" của hắn đã khỏe mạnh trưởng thành đến cấp 40, sắp hơn Tiêu Phàm đến 10 cấp, nhưng hiện tại Tiêu Phàm hoàn toàn không phát hiện dấu hiệu sắp phá vỡ của Thú Thần Diễn Vũ trận.

Chênh lệch khoảng 10 cấp, sau khi bổ sung thêm thuộc tính của kỹ năng danh hiệu biến dị do Tiêu Phàm đè nén mạch máu mà ra, lại thêm vị trí di chuyển và tốc độ xuất sắc, thực lực của Tiêu Phàm mới có thể miễn cưỡng sánh được với nó.

Nếu nó vẫn cứ trưởng thành như vậy, Tiêu Phàm sợ rằng bản thân hắn thật sự sẽ không ứng phó nổi nữa.

Tiêu Phàm nhìn ngọn lửa đang hừng hực bốc cháy ngay trước mắt mình, tim hắn có phần đập mạnh nhưng hắn vẫn cầm kiếm vọt lên, bởi vì lần này hắn đã không còn đường lui, không phải nó chết thì chính là mình chết.

…

Tiêu Phàm chiến đấu với thần phách Chu Tước, Aina vẫn luôn đứng ở cách đó không xa yên lặng dõi theo, hai tay cô ôm chặt lấy ngực của mình, bởi vì phương thức chiến đấu của Tiêu Phàm khiến cô cảm thấy lo lắng vô cùng.

Trong mắt cô, Tiêu Phàm vẫn đang bị vây trong trạng thái tính mạng bị đe dọa, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ chôn mình trong biển lửa.

Aina nhìn chằm chằm vào biển lửa kia, không hề sợ ánh sáng sẽ khiến cô chói mắt, Aina cũng không dám phân tâm một chút nào, cô sợ rằng chỉ cần mình không chú ý một lúc thôi, người trước mắt kia sẽ bị ngọn lửa nuốt trọn.

Thân ảnh Tiêu Phàm không ngừng xuyên qua ánh lửa, song kiếm cắt qua từng đốm cháy lao đến vô số lần, Aina không hề nhìn thấy một chút sợ hãi nào trong hai mắt Tiêu Phàm, chỉ có duy nhất một sự cố chấp với chiến thắng,.

Aina cảm thấy ánh mắt này rất thu hút người khác, đẹp như ánh sáng đom đóm trong đêm tối, dần dần hai má Aina cũng hơi đỏ lên.

Cô lại nhớ lại chuyện mà Vu tổ đại nhân dựa đoán khi cô còn nhỏ…

Khi còn nhỏ, trong Vu tộc Aina ngoan ngoãn nhanh nhẹn, rất được mọi người yêu thích.

Có một lần sau khi Aina hoàn toàn việc cầu phúc hằng ngày của Vu nữ, đại nhân Vu tổ nhìn thấy Tiểu Aina liền khen ngợi cô bé một hồi, hỏi xem cô muốn nhận được phần quà như thế nào?

Nhưng Vu tổ không ngờ rằng Aina còn nhỏ tuổi lại hỏi mình một vấn đề như vậy, cô bé hỏi xem vị hôn phu trong tương lai của mình là ai?

Vu tổ ngây người một lát, không biết là bởi vì nội dung câu hỏi của Tiêu Aina, hay là biển hiện không phù hợp với đội tuổi của cô bé lúc này.

Đúng lúc này, Vu tổ lại nhìn thấy Irina dùng đôi cánh nguyên tố bay về phía Aina, cho nên liền trêu chọc cô bé, rằng vị hôn phu tương lai của Aina là

người được con mèo nhỏ bảo vệ và cũng có một đôi cánh giống như Aina lương thiện.

Vu tổ cho rằng lúc đó Aina vẫn còn nhỏ, sau khi trưởng thành Aina sẽ dần quên đi lời đùa của mình, nhưng Vu tổ không biết, con gái luôn có ấn tượng vô cùng sâu đậm với việc nhân duyên của mình, cho dù có là Aina tuổi còn nhỏ đi chăng nữa…

Từ đó về sau, Aina vẫn luôn nhớ rõ "lời tiên đoán" với nhân duyên của bản thân mình của Vu tổ đại nhân, hơn nữa Vu tổ là trí giả vĩ đại nhất trận doanh Thú Nhân, vì vậy nên Aina lại càng tin tưởng, không hề nghi ngờ.

Cho nên lần đầu tiên Aina nhìn thấy Tom Cruise cũng là tộc mèo đi hia giống như Irina, cô có phần ngạc nhiên.

Sau đó khi đội ngũ bắt đầu hành trình, Aina vẫn không dám đối mặt với Tiêu Phàm, chỉ có thể thẹn thùng mà liếc trộm Tiêu Phàm một cái.

Nhưng sau đó cô lại phát hiện Tom Cruise thuộc chi nhánh kiếm khách bí mật của tộc mèo đi hia, Aina học tập ở Vu tộc nhiều năm đương nhiên biết chỉ có nhánh Vu nữ tộc mèo đi hia mới có thể ngưng tụ được đôi cánh nguyên tố bay lượn trên bầu trời.

Cho nên sau khi thấy được điều này, Aina nhẹ nhàng thở dài, không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy có hơi mất mát.

…

Nhưng lúc này Aina nhìn thấy Tiêu Phàm nhảy múa trên đao nhọn, trái tim cô lại đập vô cùng mãnh liệt…

Trên đài cao giữa mắt trận lúc này đã không còn một bóng người, mà ở trong sương mù, Quân Sư Xấu Bụng vẻ mặt thần thông dẫn đầu đoàn người.

Tiểu Hồ Tử hèn mọn, hai mắt sắc bén, còn cả nụ cười hàn mọn chứa sự tự tin, choàng thêm miếng vải làm áo phù thủy ra vẻ âm trầm, nhìn thoáng qua

giống như bọn bịp bợm trên giang hồ vậy. Toàn bộ khiến cho người khác cảm thấy chán ghét.

Nhưng Bạch Diện Thư Sinh đã quen thuộc với Quân Sư Xấu Bụng biết rõ, gương mặt tươi cười của Quân Sư Xấu bụng càng hèn mọn thì trạng thái của gã lại càng tốt.

“Anh chắc chắn chúng ta phải đi hướng này chứ?”

Sau khi Thái Thập Tam ra khỏi Thú Thần Diễn Vũ trận mới nhận ra yêu cầu của mình với Quân Sư Xấu Bụng hơi quá đáng rồi. Hiện giờ bốn phía là một màu trắng xóa, làm sao Quân Sư Xấu Bụng có thể tìm được hướng đến chỗ của Tiêu Phàm bọn họ được?

Quả thực đây giống như đi ở giữa sa mạc mênh mông vậy, phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy nơi nào cũng giống nơi nào.

Trên đường đi không có bất cứ vật hướng dẫn gì, nếu như mọi người cứ tiếp tục đi như vậy, thông thường chỉ có thể bị lạc giữa sương mù mà thôi.

Quân Sư Xấu Bụng hơi hơi ngẩng đầu, cái trán hơi ngửa lên, ánh mắt thiêng liêng mà thành kính, chậm rãi nói: “Gió tùy ta điều khiển.”

“Nói tiếng người!” Thái Thập Tam nhìn dáng vẻ rắm thối của Quân Sư Xấu Bụng thì lập tức không vui rồi, cô hung tợn đạp vào mông gã một phát, khiến cho Quân Sư Xấu Bụng suýt chút nữa lảo đảo té ngã ra đất.

Quân Sư Xấu Bụng quay người lại, nhìn thấy tiểu tổ tông Thái Thập Tam của gã, trong mắt gã có chút oán hận.

“Căn cứ vào các đội mà chúng ta gặp được trong trận để phỏng đoán, sau khi Mệnh Phàm bọn họ tách ra khỏi chúng ta, hiện tại chắc hẳn đang bị vây ở phía nam của đại trận này, gặp phải thần phách Chu Tước. Nhưng đại trận này lại dùng sương mù để quấy nhiều cảm giác về phương hướng của chúng ta, giữ chúng ta ở giữa địa trận. Ngoại trừ bùa hộ mệnh có khí tức của Vu tộc mà chúng ta đeo trên người dẫn chúng ta đi đến mắt trận thì không có khả năng tìm ra phương hướng khác, lại càng không nói đến việc nhận ra hướng đông tây nam bắc.”

“Vậy hiện tại anh đang dẫn chúng tôi đi dạo loanh quanh trong đại trận này. Cho dù anh sợ bị quở trách thì cũng không thể qua loa cho xong như vậy chứ!” Thái Thập Tam nghe Quân Sư Xấu Bụng nói bản thân gã không thể phân biệt đông tây nam bắc trong đại trận thì tức giận, vội vàng quát Quân Sư Xấu Bụng một tiếng, muốn xông lên phía trước dùng vũ lực với gã.

“Đại tỷ, cô đừng nóng vội, nghe tôi nói xong đã.” Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy dáng vẻ như muốn cầm ống thép xông lên đánh nhau với gã của Thái Thập Tam thì vội vàng chặn lại.

Nhìn thấy Thái Thập Tam dừng hành động của mình lại, Quân Sư Xấu Bụng lau mồ hôi, thờ nhẹ một tiếng rồi nói: “Dựa theo lời nói của Tiểu Bạch Miêu, nếu như nhóm Tiêu Phàm bọn họ qua thời gian dài vẫn chưa đi ra thì chỉ có một khả năng. Đó là bọn họ lúc này đang bắt đầu giao đấu với quái vật trong Thú Thần Diễn vũ trận. Tiểu Bạch Miêu còn nói những thần phách thú thần xuất hiện huyền ảo tách ra trấn thủ các hướng khác nhau, cân bằng lẫn nhau. Nếu như một phía nào đó có hao tổn, để giữ gìn cân bằng của đại trận thì nhưng năng lượng trong đại trận sẽ di chuyển thế nào đây?”

Thái Thập Tam hỏi lại: “Ý của anh là chúng sẽ chi viện về chỗ của Phàm ca đang ở sao?”

“Đúng vậy. Tôi nhìn từ góc độ dự tính ban đầu khi xây dựng trận pháp này, dòng năng lượng chuyển động trong đại trận có thể bổ trợ về nơi đang xảy ra chiến đấu trong đại trận. Trong Thú Thần Diễn Vũ trận chỉ có mắt trận là an toàn, sao có thể đang diễn ra chiến đấu được? Vô cùng rõ ràng, người điều khiển đại trận chỉ cần đứng ở mắt trận là được, cho nên đại trận này cần phải đề phòng kẻ địch tấn công vào mắt trận.”

Chương 406: Hanh Khô

Chương 406: Hanh Khô

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nếu như một phía đại trận bị tấn công mãnh liệt, có phải người điều khiển đại trận nên điều động năng lượng còn lại để giúp phòng ngự, ngăn không cho kẻ địch tiếp tục lấn vào không? Cho nên tôi đoán là hướng chuyển động của năng lượng Thú Thần Diễn Vũ trận chính là chỗ của Mệnh Phàm.” Quân Sư Xấu Bụng cười nhẹ nói, có vẻ gã vô cùng tự tin.

“Nhưng làm sao mà anh biết được năng lượng trong đại trận di chuyển như thế nào?”

Những thứ trừu tượng như năng lượng gì đó, Thái Thập Tâm thật sự không biết rõ.

“Là vì gió. Lúc tôi và Bạch Diện Thư Sinh chạy đến mắt trận có để ý tới, trong trận này chỉ có sương mù mà không có gió, nhưng lúc này trong trận lại không ngừng có gió thổi qua, cho dù là giớ lớn hay nhỏ vẫn luôn thôi về cùng một hướng.”

Bởi vì Irina lúc này vẫn chưa hồi phục lại nên được Thái Thập tam ôm vào trong lòng, nghe suy đoán của Quân Sư Xấu Bụng rồi chau mày lại.

Irina vẫn luôn trưởng thành cùng Aina ở Vu tộc, nó từng xem qua không ít sách ở Vu tộc, thế nhưng nó chưa từng nghe đến lực nguyên tố trong Thú Thần Diễn Vũ trận di chuyển theo gió.

Vậy nên Irina không quá chắc chắn về lời nói của Quân Sư Xấu Bụng: “Sao anh biết chắc chắn suy đoán của anh là chính xác?”

Quân Sư Xấu Bụng nghe nghi vấn của Irina, thuận miệng đáp: “Tôi không biết suy nghỉ của bản thân có chính xác hay không.”

Nhưng gã bỗng nhiên chuyển ngữ khí, ra vẻ ngả ngớn: “Nhưng hiện tại tôi có ý đồ chứng mình sự chính xác của chúng. Nếu như trên đường chúng ta đi không gặp được bất kì thần phạh thú thần nào vậy có khả năng chứng minh suy đoán của tôi là đúng. Bởi vì thần phách thần thú theo hướng này đều đang chiến đấu với Mệnh Phàm, không có thời gian rảnh để để ý đến chúng ta đâu.”

…

Mình đang nghĩ gì vậy?

Aina lắc lắc cái đầu của cô, hồi phục lại tinh thần, nhìn về phia thân hình xuyên qua biển lửa ở chiến trường kia.

Lúc này, Tiêu Phàm vẫn di chuyển cực nhanh dưới những đòn tiến công của thần phách Chu Tước. Aina nhìn vào khuôn mặt anh tuấn bị ánh lửa chiếu vào của Tiêu Phàm, không kìm lòng được che lại khuôn mặt nóng bừng của mình.

Nhưng trên thực tế, tình trạng hiện tại của Tiêu Phàm cũng không thong thả như Aina nhìn thấy. Ngược lại do phải chiến đấu liên tục trong một thời gian dài đã khiến thể xác và tinh thần của Tiêu Phàm vô cùng mệt mỏi rồi.

Mà những sinh vật huyền ảo thần phách Chu Tước làm ra trong đại trận dường như không hề mệt mỏi. Chỉ cần Tiêu Phàm còn đứng ở trước mắt chúng, chúng sẽ dùng tất cả những ngọn lửa trên người mình để giáng về phía Tiêu Phàm.

Sau khi né tránh thêm một ngọn lửa được bắn ra từ trên thân thể thần phách Chu Tước, Tiêu Phàm tiện tay cầm một chiếc bình sứ lên, hơi ngẩng đầu, lại dốc chất lỏng bên trong bình vào miệng mình lần nữa.

Nhưng mà lúc này trong chai đã không còn một giọt rượu nào nữa, Tiêu Phàm lại dùng tay lắc bình, thế nhưng vẫn không có nửa giọt nước nào chảy ra từ trong bình.

Tiêu Phàm kiểm tra lại ba lô của bản thân, lông mày nhíu lại. Hắn không nghĩ rằng số rượu đế và rượu mật rắn dự trữ mà hắn mang đi từ trận doanh Ác Ma, trong lần chiến đấu trường kỳ này sử dụng đến giờ đã không còn lại gì nữa rồi.

Lúc trước, để bù lại lực chiến chênh lệch khi cấp thực lực của thần phách Chu Tước tăng lên, Tiêu Phàm đã dùng tất cả những thủ đoạn có thể, ngay cả chất cồn mà nội tâm hắn bài xích sau trận tỷ thí cũng dùng đến.

Tiêu Phàm chưa từng uống nhiều rượu như lần này. Cũng may trong trò nơi này, độ rượu trong cơ thể có thể được giải trừ bằng cách tiêu hao men say

để phụ trợ thêm cho các kỹ năng khác. Bằng không với thể chất không chống được rượu của Tiêu Phàm hiện tại còn có thể giữ được tỉnh táo sao?

Tuy rằng cơn say của Tiêu Phàm sau khi uống rượu đã thông qua men say biến thành năng lượng phóng ra ngoài cơ thể nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy bản thân hắn có gì đấy không ổn.

Tiêu Phàm cảm nhận được cơ thể của hắn lúc này vô cùng nóng bỏng, giống như mách máu đang chảy trong cơ thể hắn không phải là máu mà là nham thạch vậy. Tuy rằng ý thức của hắn vẫn giữ được tỉnh táo, nhưng trong lòng hắn lại sinh ra loại kích thích kỳ lạ, muốn trực tiếp xông lên cưỡi con Chu Tước này, làm nó nằm sấp xuống!

Loại suy nghĩ này nảy sinh một cách vô cùng kỳ quái, Tiêu Phàm cho rằng dưới tình huống bình thường mình tuyệt đối không thể có suy nghĩ như vậy, chỉ có loại ỷ vào sức mạnh thân thể mà chiến đấu không cần dùng não như Tịch Dương mới có thể hành động lỗ mãng như vậy, có điều lúc này không biết vì sao mà Tiêu Phàm phát hiện bản thân mình vô cùng muốn hành động như thế.

Cứ trực tiếp mà đè thần phách Chu Tước ở dưới người mình, điên cuồng tẩn nó một trận, nhất định sẽ rất sung sướng.

…

Tiêu Phàm bỗng nhiên lắc lắc đầu của mình, hoảng sợ bởi chính ý nghĩ vừa mới nảy ra trong đầu hắn.

Mình điên rồi sao? Sao mình có thể nghĩ như vậy? Nếu như đè thần phách Chu Tước dưới người mình, có khi mình vẫn chưa kịp vung nắm đấm đã bị nó làm cho bỏng mông rồi.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc hắn vừa lắc lắc đầu, có vài cảnh tượng lóe lên trong đầu Tiêu Phàm.

Trong khung cảnh đó xuất hiện vài người, Tịch Dương, Lưu Kinh Đào, còn có cả tên Phá Quân gì đó nữa, cuối cùng còn có một vài người mà hắn

không biết, nhưng địa điểm này hình như chính là ở Tân Thủ thôn trong trận doanh Ác Ma.

Tất cả bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó chính là đều bị mình cưỡi lên người!

Những hình ảnh cổ quái này vô cùng chân thật, chẳng khác nào nó thật sự đã xảy ra, chuyện quỷ dị này khiến Tiêu Phàm khiếp sợ, hắn dứt khoát giáng một cái tát xuống mặt mình!

Xùy xùy, mợ nó, chẳng lẽ mình bị thần phách Chu Tước đánh đến choáng váng luôn rồi sao? Sao lại có thể nghĩ đến việc cưỡi người khác ngay trong trận đấu, hơn nữa điều khiển người khác không chịu nổi chính là những người mà mình nghĩ đến đều là đực rựa!

Sau khi phản tỉnh lại bản thân một hồi, Tiêu Phàm phát hiện những suy nghĩ kỳ lạ trong đầu mình mờ nhạt đi đáng kể, vì thế hắn lại nhìn về phía thần phách Chu Tước đang đứng trước mặt mình.

Thực lực cấp 41, lượng HP 100%.

Lúc này thần phách Chu Tước đã hoàn toàn cao hơn Tiêu Phàm mười cấp, chênh lệch cấp bậc đến mười cấp, thực lực cũng sẽ có những khác biệt vô cùng rõ ràng, điều này khiến nội tâm Tiêu Phàm không khỏi có chút lo lắng.

Từ khi bắt đầum Tiêu Phàm có thể dựa vào tốc độ của bản thân mình né tránh tấn công của thần phách Chu Tước, dần dần khiến nó mất sức, nhưng cùng với sự thăng cấp thực lực của Chu Tước, Tiêu Phàm chỉ có thể miễn cưỡng chống trả.

Cho đến lúc này, tình hình của trận chiến đã có sự thay đổi, trở thành Tiêu Phàm hoàn toàn bị nó áp chế mà tấn công.

Thần phách Chu Tước rống lên một tiếng, cánh lửa như lưỡi đao, đường chém như lửa, đánh thẳng xuống đầu Tiêu Phàm!

Sống lâu ngày trong sợ đùa giỡn của Tiêu Phàm, sau khi nâng cao thuộc tính của bản thân, cách thức chiến đấu của thần phách Chu Tước cũng trở

nên cuồng nhiệt, nó không còn chỉ biết bắn về phía kẻ địch những đốm sáng nóng rực, mà biến tứ chi thành binh khí chém thẳng về phía kẻ địch.

Tiêu Phàm cảm nhận được sức nóng ở bên cạnh, hắn biết một kích này có uy lực rất lớn, bản thân mình không thể dùng sức để đánh lại, chỉ có thể né tránh.

Vì thế Tiêu Phàm lùi lại từng bước, khó khăn né tránh khỏi một đao lửa này của thần phách Chu Tước, mà Tiêu Phàm lại không ngờ rằng một bước nhỏ mà mình vừa lui lại này khiến cho nhịp điệu giằng co với thần phách Chu Tước mà hắn vẫn luôn giữ vững hoàn toàn biến mất.

Cánh lửa phất xuống, để lại một mảnh đất trống khô cằn, hơi ấm còn vương lại trên mặt đất vẫn còn chưa tản đi, một bên cánh khác của thần phách Chu Tước đã cùng với cuồng phong sắc ác liệt gào thét đánh về phía Tiêu Phàm.

Trong lòng Tiêu Phàm kinh ngạc, hắn lại nhanh chóng lùi về sau một bước, cúi người né tránh.

Một đám hỏa vân bay qua đỉnh đầu của Tiêu Phàm, không đợi Tiêu Phàm kịp phản ứng lại, tấn công lần thứ hai của thần phách Chu Tước đã đánh tới.

Chương 407: Liều Mạng

Chương 407: Liều Mạng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mây bay qua, hỏa vũ đã tới.

Cánh chim vẫn chưa lướt qua hẳn, thần phách Chu Tước đã nghiêng mình một cái, một đống cầu lửa đã ồ ạt bắn ra từ miệng thần phách Chu Tước lao về phía Tiêu Phàm, toàn bộ đường lùi của Tiêu Phàm đã bị tấn công của cầu lửa hoàn toàn bao trùm.

Tiêu Phàm nhìn thấy hoàn cảnh mình gặp phải trước mắt, vẫn không hoảng sợ, hắn nhìn chằm chằm về phía trước, hai tay cầm trường kiếm vung lên

liên hồi, một đường hoa kiếm yên lặng nở rộ, khói lửa cùng những đóa hoa đụng vào nhau khiến cho lá cây bay bay rơi xuống.

Nhưng dù sao thì hoa nở hoa tàn cũng là chuyện vô cùng bình thường, một chưởng trí mạng mà thần phách Chu Tước mang tới cho Tiêu Phàm tất nhiên không thể bình thường nhạt nhẽo như thế được, có điều cũng không cần phải hoa lệ bao nhiêu…

Không có hỏa vũ rơi xuống đầy trời, không có hỏa đao xé gió lao tới, nhưng thần phách Chu Tước lại sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình lúc này dồn vào trong một chưởng này, bởi vì nó vỗ hai cánh, dùng cả thân mình lao về phía Tiêu Phàm.

Không hề xinh đẹp một chút nào, đơn giản mà thô bạo, dã man như một con thú dữ, có điều, khi Chu Tước trút bỏ hào quang của một thần thú, ngay từ khi sinh ra nó đã là một con thú dữ…

Tiêu Phàm nhìn thấy những ngọn lửa che kín cả tầm nhìn, hắn biết bản thân hắn không thể tránh được một chưởng này, chỉ có thể đặt hai thanh kiếm thành hình chữ thập ở trước ngực.

Ầm!

Sau khi thần phách Chu Tước đâm vào Tiêu Phàm, một ngọn lửa nổ tung ngay trước người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm bị uy lực của cú nổ này bắn ra xa, ngã xuống mặt đất.

…

Sau khi Tiêu Phàm bị bắn ngã về phía sau, trong miệng hắn trào lên vị ngọt, máu tươi chậm rãi chảy xuống từ khóe miệng.

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, khiến cho bản thân mình đang choáng váng được tỉnh táo một chút, hắn chống trường kiếm, bò lên một lần nữa.

15%?

Tiêu Phàm nhìn lượng HP còn dư lại trước mắt mình, trong lòng nảy sinh nghi ngờ, vậy mà mình vẫn chưa nghoẻo hả?

Vừa rồi lượng HP của mình đã ở dưới 30%, hiện giờ trúng phải một chưởng toàn lực của thần phách Chu Tước cấp 41 làm sao có thể vẫn sống được?

Ngay khi Tiêu Phàm vẫn còn đang nghi ngờ, hắn bỗng nhiên phát hiện trong cột trạng thái của mình bỗng nhiên xuất hiện thêm một biểu tượng trạng thái kỹ năng…

[Móc Nối Sinh Mệnh: Hiện tại lượng HP của bạn đã được móc nối với đồng đội của bạn, khi bạn chịu tổn thương, đồng đội của bạn sẽ tiếp nhận toàn bộ thương tổn đó thay bạn, nếu tổn thương vượt mức thì ưu tiên đồng đội đang chịu tổn thương chết trước. (Đồng đội được móc nối hiện tại: Aina)]

[Trạng thái liên tục còn lại: 10 giây]

…

Tiêu Phàm lúc này vẫn không hề vui vẻ vì may mắn của mình, hắn nhanh chóng xoay người nhìn về phía sau, phát hiện Aina đang mỉm cười nhìn về phía mình, sắc mặt cô có phần tái nhợt, khóe miệng vẫn còn vương lại tơ máu chưa kịp lau sạch.

Tiêu Phàm bỗng nhiên nhớ đến lúc hắn vừa mới vào Tân Thủ thôn, khung cảnh Hổ Nữu cùng Xà Cơ bị Ác Long xử lí ngay trước mắt mình, còn cả lúc trước đó nữa, những chuyện đã qua trong trí nhớ đã phủ đầy bụi mà Tiêu Phàm không muốn nhớ lại…

Mẹ nó, lại thế này rồi!

Vì sao mà từng người từng người các em đều như vậy!

Tiêu Phàm cắn chặt răng, tay hắn nắm chặt lấy trường kiếm, trong lòng hắn bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn vô cùng, thân thể lại bắt đầu trở nên nóng rực, giống y như ngày trước.

Nhưng Tiêu Phàm không hề chú ý đến những điều này, bởi vì hiện tại hắn chỉ muốn xông về phía thần phách Chu Tước, nhưng hắn phải đợi, bởi vì trên người hắn vẫn còn thứ khiến hắn cảm thấy bất an.

Tiêu Phàm không biết từ lúc nào Aina đã sử dụng kỹ năng Móc Nối Sinh Mệnh này với mình, đợi đến khi kỹ năng liên tục này chấm dứt, Tiêu Phàm cũng không quay đầu nhìn lại mà phóng thẳng về phía thần phách Chu Tước, bởi vì hiện tại hắn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cáu gắt, rất muốn đánh người…

…

Mặc dù Quân Sư Xấu Bụng đã tìm ra được một cách tìm thấy Tiêu Phàm trong đại trận, nhưng phương pháp này cũng không tiện sử dụng.

Trong đám sương mù này gió thoảng qua lúc có lúc không, lúc lớn lúc nhỏ, khiến cho người khác cảm thấy lo lắng không thôi.

Chỉ có điều cho đến lúc này đám Quân Sư Xấu Bụng vẫn chưa dụng phải một con thú dữ nào trong đại trận, điều này cũng phần nào an ủi được nỗi lo lắng trong lòng bọn họ.

Lúc này Thú Thần Diễn Võ trận giống hệt như phỏng đoán của Quân Sư Xấu Bụng, đừng luồng gió thổi về phía này, mà trong từng đợt gió nhẹ cấp thực lực của thần phách của ba con thần thú trấn thủ ba hướng Đông, Tây và Bắc lại yên lặng giảm dần xuống…

Mực tiêu ban đầu khi xây dựng nhiệm vụ trong Thú Thần Diễn Vũ trận không phải là để người chơi dùng thực lực mạnh mẽ chống chọi lại, mà là yêu cầu người chơi dùng tất cả mọi cách có thể để đưa NPC nhiệm vụ đến mắt trận trước những tình huống nguy hiểm.

Đáng tiếc là Tiêu Phàm không phải kiểu người chơi trợ giúp, hắn không có cách nào giúp cho tốc độ di chuyển của Aina tăng lên, nên chỉ có thể sử dụng cách thức sở trường của bản thân để đối đầu với đại trận.

Nhìn vào tình huống hiện tại, thực lực của Tiêu Phàm là rất yếu đuối, hắn không thể làm dao động tất cả lực nguyên tố trong Thú Thần Diễn Vũ trận được.

Đây không phải vì nhiệm vụ có ý định làm khó Tiêu Phàm nên phân Aina đến chỗ hắn, suy cho cùng việc nào cũng có hai mặt, có khả năng hoàn

thành nhiệm vụ thì cũng có thể sẽ thất bại. Không có bất cứ ai có thể cam đoan bản thân có thể hoàn thành được nhiệm vụ trong trò chơi. Lúc này muốn trách chỉ có thể trách vận may của Tiêu Phàm quá tệ, phải nhận lấy Aina.

Tuy nhiên Tiêu Phàm cũng không đắn đo về điều này. Tâm trạng của Tiêu Phàm bị ngọn lửa của thần phách Chu Tước thiêu đốt, càng ngày càng trở nên khó chịu. Cơ thể hắn cũng ngày càng nóng lên.

Tiêu Phàm vẫn luôn phiền muộn chuyện người khác chủ động bị thương vì hắn, bởi vì mỗi khi chuyện này xảy ra, hắn sẽ nhớ lại cơn mưa tí tách nhiều năm trước, hành lang bệnh viện tràn ngập mùi thuốc, tiếng ba mẹ khóc lóc quở trách vang lên bên tai hắn, còn cả nụ cười vô cùng hòa ái khiến cho lòng hắn khó chịu kia nữa…

Dưới sự thúc đẩy của cảm xúc xung động trong nội tâm khác thường cùng với cảm xúc phiền muộn không tên, Tiêu Phàm buông xuống lý tính mà trước nay hắn vẫn luôn tin vào, bước tới phía trước thần phách Chu Tước.

Không có rượu, không có chân khí, hắn đã sử dụng tất cả những gì có thể làm tăng trạng thái trên thân thể mình. Toàn bộ cơ thể hắn đã lộ ra vẻ mệt mỏi vô lực, thế nhưng ngọn lửa trước mắt Tiêu Phàm vẫn mạnh mẽ như vậy, giống như lửa giân đang yên lặng sinh ra trong lòng Tiêu Phàm vậy.

Động tác gọn gàng không thừa chút nào, thanh kiếm trong tay Tiêu Phàm theo động tác của hắn lại chém về phía thần phách Chu Tước, đơn giản mà mạnh mẽ.

Tiêu Phàm đã không thể nhớ rõ đây là lần thứ mấy hắn vung kiếm về phía thần phách Chu Tước. Thậm chí hắn bắt đầu cảm thấy hàn khí bao xung quanh thân kiếm Frostmourne của hắn sau nhiều lần tấn công đã trở nên nóng rực, chuôi kiếm còn cỏ vẻ nóng bỏng tay. Thế nhưng đã chiến đấu đến bước này, Tiêu Phàm đã không còn lựa chọn nào khác rồi.

Kết quả chỉ có thể là lực nguyên tố duy trì đại trận bị làm mất hết, hoặc là chính bản thân hắn sụp đổ.

Hiện giờ thần phách Chu Tước đã khác nhiều so với lúc trước, thần phách Chu Tước đối mặt với đòn tấn công của Tiêu Phàm cũng không hề lùi bước, động tác gọn gàng dứt khoát vung viêm cánh lên, đón mũi kiếm sắp chém xuống của Tiêu Phàm.

Ánh lửa lại bay ra từ trường kiếm của Tiêu Phàm, ngọn lửa nổ mạnh làm cho hổ khẩu (chỗ da giữa ngón trỏ và ngón cái) của Tiêu Phàm run lên. Chưa đợi Tiêu Phàm hoàn hồn, một luồng sức mạnh nóng rực đã đánh vào hông của Tiêu Phàm…

Vốn Tiêu Phàm đã giành tấn công trước, nhưng sau khi hắn tấn công thần phách Chu Tước, Tiêu Phàm lại rơi vào thế bị động lần nữa. Một mực liều chết tấn công vẫn chưa mang cho Tiêu Phàm bất cứ một ưu thế gì vào giờ phút này, dù sao chênh lệch 10 cấp thực lực không phải là thứ mà lòng nhiệt huyết có thể bù lại được.

Chương 408: Rắm

Chương 408: Rắm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hai cánh của thần phách Chu Tước đung đưa, giống như hay thanh đao bốc lửa mở ra đóng vào quét về phía của Tiêu Phàm.

Vốn Chu Tước chính là thần thú nắm giữ ngọn lửa, sinh ra đã có năng lực điều khiển lực nguyên tố của ngọn lửa. Trong giờ phút này, đối với thần phách Chu Tước mà nói, ngọn lửa chính là mũi kiếm, ngọn lửa chính là lưỡi đao, ngọn lửa là tất cả.

Cơn sóng triều trong biển lửa đánh về phía Tiêu Phàm từng trận từng trận, trường kiếm của Tiêu Phàm tùy tiện vung chém, kiếm ý đã mang theo một chút điên cuồng, không làm gì được sóng triều vô tận ngày càng mạnh hơn, sóng lửa nổ tung, giống như ráng chiều phía chân trời dần dần trùm xuống. Còn cả hai thanh kiếm trong tay của Tiêu Phàm cũng cùng lúc rơi xuống.

Sau khi Tiêu Phàm lọt vào thế bị tấn công mãnh liệt trong thời gian dài, hai tay hắn bị rung đến mức tê rần. Sau một lần chống lại cánh lửa của Chu Tước chém xuống, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng không thể cầm được hai thanh trường kiếm trên tay nữa, ngọn lửa nổ tung, hai thanh trường kiếm theo đó rơi khỏi tay hắn.

Tiếng leng keng giòn tan vang lên, Frostmourne và thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm đều rơi xuống, có vẻ tịch mịch nằm trên mặt đất khô cằn bị hâm nóng…

Hai thanh vũ khí đã rơi khỏi tay nhưng Tiêu Phàm vẫn chưa tỏ ra chút hoang mang sợ hãi nào. Bởi vì tâm trạng của hắn hiện tại không biết vì sao mà trở nên vô cùng nóng nảy, không thể chấp nhận bất cứ loại cảm xúc nào khác.

Nếu như nhìn hắn thật kỹ,

Có thể nhận ra huyết quang bao trùm trong hai mắt Tiêu Phàm lúc này, phản chiếu ngọn lửa sáng rực của Chu Tước trước mắt, nhìn vào dễ làm người khác sợ hãi.

Tiêu Phàm không để ý đến vũ khí rơi ra từ trong tay mình, ngân quang lóe lên, trên tay phải Tiêu Phàm xuất hiện một chiếc dao ăn màu trắng bạc tinh xảo sắc bén, cùng lúc đấy, chiếc xiên trắng bạc cũng xuất hiện trên tay trái Tiêu Phàm.

Kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ: Lễ Nghi Bàn Ăn!

Vì phạm vi tấn công của vũ khí này có hạn nên trong tình huống bình thường Tiêu Phàm rất ít khi sử dụng kỹ năng này. Nhưng hiện giờ hắn đã không còn cách nào khác nữa rồi. Hơn nữa sau khi bộ "dụng cụ bàn ăn" này xuất hiện ở trên tay Tiêu Phàm, hắn bỗng nhiên cảm thấy hai cái vũ khí trong tay mình giống như vô cùng thuận tay.

Thần phách Chu Tước nhìn vũ khí của Tiêu Phàm bị mình đánh bay, kiêu ngạo kêu một tiếng thật dài, tiếp tục tấn công về phía Tiêu Phàm lần nữa, hai bên cánh lửa lớn đập đập, mạnh mẽ vỗ về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm trực tiếp cầm dao ăn trong tay tiếp đón chúng, lưỡi dao sắc bén của con dao ăn trắng bạc đâm vào giữa cánh của Chu Tước. Không có máu chảy ra, chỉ có những đốm lửa nóng rực bắn ra từ đôi cánh bùng cháy của thần phách Chu Tước, chúng văng vào da tay phải của Tiêu Phàm, hơi đau một chút.

Lượng HP của Tiêu Phàm vốn đã không cao, lúc này tiếp tục hạ xuống 1%.

Mà lúc này bên cánh còn lại của Chu Tước cũng bị Tiêu Phàm dùng xiên trắng bạc bên tay trái đâm trúng. Cũng giống bên kia có vài đốm lửa bắn tung tóe ra. Điều đáng mừng là đòn tấn công của thần phách Chu Tước vì thế mà không tiếp tục nữa.

Hiệu quả đặc biệt của Lễ Nghi Bàn Ăn bắt đồng có tác dụng rồi, bất cứ ai bị bộ dụng cụ bàn ăn không dễ nhìn thấy này làm bị thương, sẽ bị phong ấn năng lực hành động của bộ phận bị thương đấy. Không nghĩ rằng hiệu quả này còn có thể phát huy với cả thần phách Chu Tước do Thú Thần Diễn Vũ trận huyền ảo biến ra.

Tiêu Phàm không để ý được nhiều như vậy, hai mắt đỏ bừng của hắn nhìn chằm chằm vào thần phách Chu Tước, sau đó hắn nâng chân phải lên cao, đạp thật mạnh vào bụng của thần phách Chu Tước. Hắn đạp thần phách Chu Tước ngã xuống dưới đất rồi bản thân hắn trèo lên phía trên, mắng lia lịa: "Mẹ nó! Tao muốn đè con chim ngu xuẩn mày xuống đánh thật lâu, cho dù sau đấy có bị lửa thiêu mông, mất mặt đến chết, hiện tại tao vẫn muốn đánh một cách thống khoái!"

Hai tay Tiêu Phàm cầm dao dĩa không ngừng đâm vào rút ra trên đôi cánh của thần phách Chu Tước, hiệu quả đặc biệt phong ấn hành động của kỹ năng Lễ Nghi Bàn Ăn bởi vì hành động của Tiêu Phàm mà không ngừng sinh ra. Hai cánh của thần phách Chu Tước không thể động đậy, bị Tiêu Phàm đè chặt bên dưới, nó gào thét vài tiếng. Tiêu Phàm trừng mắt nhìn nó, trong mắt tràn đầy tơ máu, trong lòng hắn vô cùng thoải mái.

Nhưng theo động tác của dao dĩa, những đốm lửa trên đôi cánh của thần phách Chu Tước cũng bắn ra không ngừng, còn cả thân thể rực lửa của thần phách Chu Tước dưới thân Tiêu Phàm. Lúc này lượng HP không còn nhiều của Tiêu Phàm giảm xuống cực nhanh…

…

Lúc Aina nhìn thấy con dao sắc trong tay Tiêu Phàm bị thần phách Chu Tước hất bay, tim cô nhảy lên, ngay lập tức xông lên phía trước.

Bởi vì tốc độ vốn có Aina vô cùng chậm rãi, hơn nữa cô vừa mới sử dụng kỹ năng của Vu nữ: thuật hiến tế - Sinh Mệnh Liên Tiếp, thân thể gặp nội thương. Hơn nữa khoảng cách giữa cô và Tiêu Phàm hiện tại vẫn rất xa.

Nhưng từ tình hình đang diễn ra trước mắt, Aina đoán rằng lực sinh mệnh của Tiêu Phàm đã sắp bị ngọn lửa thần phách Chu Tước tạo ra đốt sạch rồi…

Tiêu Phàm đánh rất hả hê, nhưng sự thật lại rất thê thảm, lượng HP của thần phách Chu Tước vẫn như vậy không có chút thay đổi nào cả, mà lượng HP của Tiêu Phàm lại nhanh chóng cạn kiệt.

Aina nhìn ra được sinh mệnh của Tiêu Phàm đang bị đe dọa, Tiệu Phàm tất nhiên cũng có thể cảm nhận được trạng thái của mình trong lúc này, hắn không hề kích động, cũng không tuyệt vọng, mà lại ngây người ngoác ra cái miệng rộng của mình, táp thẳng xuống cổ của thần phách Chu Tước đang bốc cháy, trong ánh mắt hắn ánh lên sự chắc chắn.

Răng Nanh Khát Máu!

Kỹ năng hồi phục lượng HP của bản thân bằng cách hấp thụ máu của người khác này giống như tên gọi của nó, máu me và bạo lực.

Nhưng hiện tại Tiêu Phàm lại đang áp dụng nó với hồn phách Chu Tước, hắn không biết máu của thần thú có hương vị như thế nào? Thậm chí không biết thần phách Chu Tước đi ra từ đại trận biến ảo này liệu có máu hay không? Nhưng Tiêu Phàm đã không còn cách khác nữa rồi.

…

Bạn đã từng ăn lửa chưa? Lửa có vị như thế nào?

Tiêu Phàm cảm giác hiện tại mình đang ăn lửa, nhưng hắn lại không cảm nhận được hương vị của ngọn lửa, bởi vì lúc này nụ vị giác ở trên đầu lưỡi

hắn đã bị sức nóng của ngọn lửa thiêu đốt, một dòng chất lỏng như nham thạch nóng chảy trôi xuống trong thân thể của hắn, đốt cháy lục phủ ngũ tạng của hắn.

Tiêu Phàm cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi, bởi vì nội tạng trong cơ thể con người đều bị lửa thiêu cháy toàn bộ, làm sao còn có đường sống được nữa? Nhưng kỳ lạ là hiện tại hắn vẫn không chết, có lẽ ông trời đang cho hắn sống thêm nửa giây nữa để hắn cảm nhận được nhiều đau đớn hơn phải không?

Kích thích đau đớn khiến cho Tiêu Phàm có phần tê dại, nhưng miệng hắn vẫn cắn chặt lấy cổ của thần phách Chu Tước, hơn nữa bộ dụng cụ bàn ăn trong hai tay hắn đang khóa chặt hai cánh của thần phách Chu Tước, cứ như vậy thần huyết chứ vô số nguyên tố lửa của thần phách Chu Tước không ngừng trào ra khỏi cổ trôi vào miệng của Tiêu Phàm…

Aina thở hổn hển, cuối cùng cô lại chạy đến bên cạnh Tiêu Phàm, cô vừa nhìn thấy Tiêu Phàm cưỡi lên người thần phách Chu Tước, lại sắp bị lửa trên người thần phách Chu Tước thiêu rụi, cô nghĩ Tiêu Phàm không thể tránh khỏi việc chết trận rồi, thiếu chút nữa liền khóc luôn.

Cô không ngờ rằng Tiêu Phàm bỗng nhiên ngoạm lấy cổ của thần phách Chu Tước, lượng HP đang suy kiệt với tốc độ quỷ dị của Tiêu Phàm lại trở nên ổn định hơn nhiều, nhưng mà nếu cứ như vậy, chết cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Aina nhìn Tiêu Phàm đang cưỡi trên người thần phách Chu Tước, ánh mắt của cô kiên định, chỉ pháp trượng về phía Tiêu Phàm, một cỗ năng lượng xanh biếc ẩn chứa lực sinh mệnh vô cùng bắn về phía thân thể Tiêu Phàm.

Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân!

Thuật Hồi Xuân là pháp thuật mà chỉ có Druid của trận doanh Tinh Linh mới có được, có thể liên tục khôi phục lượng HP của đối tượng bị thi thuật.

Chương 409: Phá

Chương 409: Phá

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân của Aina lại không giống với thuật Hồi Xuân của Druid, khả năng khôi phục của nó còn khoa trương hơn. Hơn nữa, lượng HP của mục tiêu càng thấp thì lượng khôi phục càng kinh khủng, có thể gọi nó là phiên bản cao cấp của thuật Hồi Xuân.

Sở dĩ nó có được khả năng khôi phục kinh khủng đến như vậy, hoàn toàn là bởi vì những gì tiêu hao cho việc sử dụng nó với sử dụng thuật Hồi Xuân không giống nhau, Druid sử dụng thuật Hồi Xuân tiêu hao pháp lực của bản thân mình, còn Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân của Aina lại sử dụng lực sinh mệnh của bản thân cô.

Thuật Hiến Tế là một trong số những kỹ năng đặc biệt của vu nữ trong trận doanh Thú Nhân, kỹ năng này gọi là Thuật Hiến Tế chính là bởi vì khi sử dụng nó cần có "vật tế", mà bình thường vật tế của những lần thi thuật này đa số đều trở thành gánh nặng rất lớn đối với bản thân vu nữ, mà mức độ nặng nhẹ của những gánh nặng đó được quyết định bởi hiệu quả của pháp thuật.

Sau khi nhìn thấy Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân của mình an toàn rơi xuống người Tiêu Phàm, pháp trượng của Aina lại vung lên, bắn ra một chùm sáng nhàn nhạt, Sóng Trị Liệu!

Sau đó thân mình Aina đổ về phía trước, cô phun ra một ngụm máu tươi.

Aina chống pháp trượng của mình, chống đỡ thân thể đang suy yếu của cô lúc này, Aina còn muốn sử dụng kỹ năng Thuật Hiến Tế - Móc Nối Sinh Mệnh một lần nữa để thêm một tầng bảo vệ cho sự an nguy của Tiêu Phàm, chỉ là vừa nãy đã sử dụng Thuật Hiến Tế - Móc Nối Sinh Mệnh rồi, thực lực của cô không đủ, không thể dùng thường xuyên như vậy được.

Aina thở dốc từng hơi, cô cảm thấy lúc này đầu của mình có phần choáng váng, chỉ muốn cứ thế mà ngất đi luôn, nhưng cô không thể, cô phải nhìn thật kỹ bóng người đang ngồi trên thần phách Chu Tước ngay trước mặt mình, cô phải bảo đảm được sự an toàn của Tiêu Phàm.

Lúc này Aina vẫn còn nắm trong tay một con át chủ bài chưa sử dụng, nó cũng là một thuật Hiến Tế, nó không giống với Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân, bởi vì nó mạnh hơn nhiều, mà cái giá của nó cũng đáng sợ hơn nhiều.

Sở dĩ Aina không lập tức sử dụng nó lên người Tiêu Phàm, không phải bởi vì cô sợ phải trả giá cho việc thi thuật, mà bởi vì quy định giáo điều được thiết lập trong Vu tộc, rằng Thuật Hiến Tế này không thể sử dụng cho người ngoài tộc, mà Tiêu Phàm là Ác Ma, không phải Thú Nhân.

Aina lo lắng nhìn Tiêu Phàm, cô lặng lẽ nói thầm: "Đại nhân Vu tổ, xin lỗi người, nếu hắn thực sự không chống đỡ nổi nữa, con chỉ có thể làm trái với quy định trong tộc thôi."

…

Tiêu Phàm cảm thấy nham thạch nóng chảy đang không ngừng mãnh liệt trào vào trong miệng mình, lục phủ ngũ tạng bị ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, vô cùng đau khổ, thậm chí trong đầu hắn còn có suy nghĩ rằng mình đã chết.

Nhưng bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy trên người mình có một sức mạnh tươi mát vọt tới, khiến cho đau đớn lúc này của hắn được xoa dịu.

Lúc này, cho dù chỉ là một chút xoa dịu đau đớn cũng có thể khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng đối với cảm giác không rõ nguồn gốc này, Tiêu Phàm có phần khó hiểu, hắn lẽ đây là hồi quang phản chiếu?

Hồi quang phản chiếu: phục hồi ý thức tạm thời trước khi chết.

Chỉ sợ là đúng như vậy, lúc này còn có sức mạnh nào có thể giảm bớt đau khổ cho mình đây?

Đằng nào cũng phải chết rồi, ông đây cũng phải khiến cho con chim ngốc nhà mày khó chịu một chút!

Tiêu Phàm dùng sức, răng nanh nghiến ngày càng chặt, tốc độ hấp thụ máu ngày càng nhanh hơn vài phần, hoàn toàn không để ý tới nỗi đau thân thể bị đốt cháy…

…

Tuy rằng nhóm người Quân Sư Xấu Bụng đã tìm được phương pháp xác định phương hướng bên trong đại trận nhưng tốc độ tiến lên lại chậm đến xúc động lòng người.

Nguyên nhân chủ yếu chính là những cơn gió này không phải lúc nào cũng thổi.

Cho nên lúc này trong lòng những người đến tìm Tiêu Phàm đều có hơi nôn nóng vội vàng.

"Quân Sư Xấu Bụng, anh có cảm nhận được gió không?" Tính tình của Bạch Diện Thư Sinh không chịu được cảm giác bức bối này, gã ta không kiên nhẫn thúc giục Quân Sư Xấu Bụng.

Lúc này Quân Sư Xấu Bụng cũng đang chờ đợi gió nổi lên, tâm trạng gã cũng không tốt mấy lại nghe thấy tiếng thúc giục của Bạch Diện Thư Sinh, ngay lập tức gào lên: "Cậu có thể đừng thở nữa hay không. Tôi vừa mới cảm nhận được gió thổi, cậu vừa thở một phát lại quấy nhiễu cảm giác gió của tôi!"

"Cái gì mà đừng có thở nữa! Quân Sư Xấu Bụng anh đang muốn nhân cơ hội này cướp mạng của tôi đúng không!"

"Dù sao hiện tại cậu có sống cũng chẳng có tích sự gì, còn không bằng chết đi cho xong!"

"Anh!"

"Anh cái gì mà anh! Đừng tưởng tôi không biết, vừa rồi bởi vì cậu lén lút đánh rắm khiến tôi không cảm nhận được gió đấy!"

"Làm gì có! Anh thật xấu tính! Anh vu khống tôi, vừa rồi chắc chắn tôi không đánh rắm!"

…

“Các anh đừng có cãi nhau nữa!” Nghe thấy tiếng cãi nhau từ nãy đến giờ của hai tên Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh này, Thái Thập Tam vẫn đang lo lắng cho Tiêu Phàm cảm thấy phiền muốn chết, lập tức lên tiếng mắng.

“Nhưng Quân Sư Xấu Bụng vừa vu khống tôi đánh rắm!”

“Sao lại gọi là vu khống được! Rõ ràng cậu có đánh rắm!”

“Không! Người quang minh chính đại như tôi trước giờ chưa bao giờ lén đánh rắm! Nếu không bây giờ tôi đánh rắm cho anh một phát, để anh cảm nhận được sự hiên ngang lẫm liệt trong phát rắm của tôi!”

“Cút!”

“Không! Tôi thề sống chết phải chứng minh được sự trong sạch của mình!” Nói xong Bạch Diện Thư Sinh vểnh mông lên hướng về phía Quân Sư Xấu Bụng, tư thế vô cùng chân thật.

Quân Sư Xấu Bụng đang muốn tránh né, bỗng nhiên gã ngây ngẩn cả người, tập trung tinh thần nhìn ra đằng xa, vẻ mặt trữ tình nói: “Thư Sinh, mông của cậu thật là ồn ào…”

Lập tức, bên trong Thần Thú Diễn Võ trận cuồng phong gào thét…

Một chùm sáng màu lục tràn trề sức sống chiếu lên thân thể Tiêu Phàm, không ngừng di chuyển xung quanh người hắn.

Theo ánh sáng không ngừng di chuyển, từng chỗ từng chỗ vết thương do bị lửa đốt trên người Tiêu Phàm không ngừng được năng lượng sinh lực trong Thuật Đại Hồi Xuân của Aina chữa lành.

Lành lặn, bị thương, hai quá trình này cứ thế lặp đi lặp lại trên cơ thể Tiêu Phàm, giống như thứ lúc trước đã phát sinh trên cơ thân thần phách Chu Tước vậy.

Nhưng mà nói theo một cách khách quan, lửa trên cơ thể thần phách Chu Tước là lửa niết bàn, còn dáng vẻ của Tiêu Phàm lúc này lại hơi có vẻ đáng sợ, bởi vì xương thịt không ngừng sinh và lại nhanh chóng cháy khét so với ngọn lửa niết bàn kia thật sự là quá xấu xí.

Aina dùng trượng chống đỡ thân thể mệt lã của mình, cưỡng ép mí mắt nặng trĩu của cô không được sụp xuống, nhìn chăm chú ánh lửa mãnh liệt phía trước, cô muốn thường xuyên chú ý trạng thái thanh HP của Tiêu Phàm lúc này, nếu như có chút bất trắc nào, cô cũng chỉ có thể sử dụng chiêu kia…

Lúc này Tiêu Phàm vẫn tay trái cầm dĩa, tay phải cầm dao, giam cầm hai cánh của thần phách Chu Tước, loài chim hung ác như thần phách Chu Tước này, chỗ có sức mạnh lớn nhất trên cơ thể chính là hai cánh, hiện tại hai cánh của thần phách Chu Tước bị hạn chế hành động, nó thu hai chân lên muốn dùng sức bay nhưng làm thế nào cũng không thể hất Tiêu Phàm khỏi người được, chỉ có thể mặc cho Tiêu Phàm há to miệng cắn chặt cổ nó mà phát ra từng tràng tiếng kêu không cam lòng, máu thần lại không ngừng chảy vào trong miệng Tiêu Phàm, nhưng theo máu thần dần cạn, ngọn lửa trên người thần phách Chu Tước lại càng có vẻ tỏa sáng rực rỡ…

Cho dù được Thuật Đại Hồi Xuân hồi cho lượng lớn HP, Tiêu Phàm vẫn không có bất kỳ chuyển biến tốt đẹp nào, lúc đầu kỹ năng Răng Nanh Khát Máu kèm theo năng lực hấp thu HP của kẻ địch cộng thêm năng lực hồi phục mạnh mẽ của Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân của Aina, lượng HP siêu việt đó sớm đã bị ngọn lửa trên thân thần phách Chu Tước không ngừng rút ngắn, nhưng lúc này thứ chân chính khiến lượng HP của Tiêu Phàm không ngừng hạ xuống là thứ lực nguyên tố như dung nham không ngừng tràn vào trong bụng Tiêu Phàm…

Chương 410: Cấp Cứu

Chương 410: Cấp Cứu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Răng Nanh Khát Máu là kỹ năng thông qua việc hấp thu sinh mệnh lực trong máu của kẻ địch để khôi phục lượng HP của bản thân nhưng thần phách Chu Tước là do Thú Thần Diễn Vũ Trận huyễn hóa ra, huyết dịch bên trong nó không đơn thuần chỉ là sinh mệnh lực mà là lượng lớn lực nguyên tố.

Lúc này Tiêu Phàm thỏa thích hút huyết dịch của thần phách Chu Tước liền giống như đang hút lượng lớn lực nguyên tố trong Thú Thần Diễn Vũ Trận vào trong bụng vậy, nếu tiêu hóa không tốt sẽ tạo thành hậu quả gì thì ắt hẳn mọi người cũng có thể đoán được.

Nhưng lúc này, dưới sự kích thích của đau đớn, lý trí của Tiêu Phàm đã dần điên cuồng, toàn thân cao thấp dần chuyển thành màu đỏ như lửa, không biết là do ảnh hưởng của nguyên tố lửa trong cơ thể hay là do máu tươi hòa cùng ánh lửa bên ngoài cơ thể gây ra.

Điều duy nhất có thể xác định chính là, bất luận trong bụng Tiêu Phàm đau đớn thế nào, máu thần của thần phách Chu Tước vẫn như cũ không ngừng chảy vào trong cái miệng rộng của Tiêu Phàm.

Máu thần của thần phách Chu Tước dần dần bị hút sạch mà Thú Thần Diễn Vũ Trận vì muốn bù đắp lượng sức mạnh mất đi của thần phách Chu Tước, bắt đầu không ngừng điều động lực nguyên tố trong trận không ngừng chuyển động về phía nam…

Aina đưa tay vuốt gọn lại mái tóc của mình, bởi vì chẳng biết từ lúc nào mà trong trận hiện lên một trận gió lớn, thổi loạn mái tóc của cô, che khuất ánh mắt vô cùng lo lắng kia của cô.

…

Ầm!

Bỗng nhiên xuất hiện một tiếng nổ lớn giống như tiếng kích hoạt động cơ.

Một trận lửa lớn vô cùng mãnh liệt bùng lên trên cơ thể Tiêu Phàm, lấn át đạo ánh sáng lục êm dịu không ngừng chiếu rọi lên thân Tiêu Phàm kia.

Biến cố đột nhiên xảy đến này dọa cho Aina luống cuống tay chân, trong ánh mắt tràn ngập sự hoảng sợ, lập tức muốn thi triển con át chủ bài cuối cùng của cô lên Tiêu Phàm, ý đồ muốn cứu vớt Tiêu Phàm đang hãm thân trong biển lửa.

Nhưng mà lúc cô vừa định ra tay làm phép thì lại ngừng lại, bên trong ánh mắt lộ vẻ hoang mang và nghi hoặc.

Bởi vì cô có thể cảm nhận được trên người Tiêu Phàm không ngừng tỏa ra sinh mệnh lực tràn trề, có thể khiến cho người ta không biết được là ngọn lửa lúc trước mãnh liệt thế nào.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể mình ngày càng trướng, dường như muốn nứt ra, ngay lúc Tiêu Phàm cảm thấy hắn sắp không chịu được nữa, bỗng nhiên trong cơ thể lại truyền đến một tiếng vang giòn, giống như có thứ gì đó bị vỡ vụn, một bụng hỏa khí như tìm được chỗ thoát, dũng mãnh như thủy triều lao tới các vị trí trên cơ thể Tiêu Phàm.

Trong nháy mắt, từng cỗ dung nham sôi trào hòa cùng huyết dịch của Tiêu Phàm.

Tạo ra sức sống vô cùng mãnh liệt, thậm chí xuyên thấu da của Tiêu Phàm tiết ra bên ngoài, hóa thành từng sợi xích viêm, thiêu đốt toàn thân Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không rõ hiện tại thân thể của hắn đang xảy ra biến hóa gì nhưng được xoa dịu sau khi trải qua thống khổ khiến Tiêu Phàm cảm thấy khôi phục được không ít sức mạnh, tâm tình càng trở nên tham lam và tàn bạo.

Dao dĩa màu bạc dưới sức lực điều khiển của tay Tiêu Phàm lại càng đâm sâu vào cánh của thần phách Chu Tước, khóa chặt hành động của nó, sau đó Tiêu Phàm buông tay ra, bỗng nhiên vung nắm đấm lên đánh mạnh vào đầu của thần phách Chu Tước, trong miệng vẫn như cũ cắn chặt cổ của thần phách Chu Tước, không nhả ra chút nào.

Chuỗi động tác liền mạch này nguyên sơ như cách dã thú cắn xé, vô cùng dã man.

Bịch!

Nắm đấm của Tiêu Phàm đánh vào đầu của thần phách Chu Tước, hai đám lửa va chạm, vô số tia lửa nổ tung trong lần trực tiếp va chạm này!

Sau khi một quyền đánh trúng thần phách Chu Tước, Tiêu Phàm vẫn chưa thỏa mãn, một quyền khác lại mang theo cuồng phong liệt hỏa đánh tới, va chạm với đầu của thần phách Chu Tước.

Lúc này, hai cánh của thần phách Chu Tước bị phong ấn, không hề có chút năng lực phản kháng nào cả, trực tiếp ăn một đòn của Tiêu Phàm nhưng mà lúc này Tiêu Phàm đã vung cả hai tay lên, bộ dao dĩa do Lễ Nghi Bàn Ăn huyễn hóa ra cũng biến mất, bởi vì sự hạn chế của điều kiện sử dụng, sau khi mất đi sự khống chế của đôi tay, sau một lúc liền trực tiếp hóa thành một chùm sáng bạc, biến mất không thấy gì nữa.

Theo sự biến mất của bộ đồ ăn bằng bạc, thần phách Chu Tước lại lần nữa khôi phục năng lực hành động.

Sau khi lấy lại sự tự do cho hai cánh, thần phách Chu Tước cũng trở nên nóng nảy, cánh lửa giang rộng, vỗ điên cuồng một trận.

Thế nhưng lúc này miệng Tiêu Phàm đã cắn chặt cổ của thần phách Chu Tước, tham lam hút máu giống như một con dã thú đang đi săn mồi vậy.

Loại đấu pháp cực kỳ vô sỉ này khiến thần phách Chu Tước điên cuồng một trận, cố gắng vùng vẫy cơ thể, muốn hất Tiêu Phàm xuống nhưng Tiêu Phàm lại không nhúc nhích chút nào cả, nắm đấm vẫn không ngừng đánh về phía thần phách Chu Tước như cũ.

Thần phách Chu Tước bị buộc đến mức bất đắc dĩ, giang rộng hai cánh, mang theo Tiêu Phàm phóng lên trời cao.

Một đoàn ánh sáng đỏ như lửa xẹt qua bầu trời…

Lúc này, Tiêu Phàm đã hoàn toàn mất đi lý trí, hắn chỉ muốn cắn chết cái con chim ngu ngốc này, sau đó theo bản năng mà điên cuồng đánh nó, chẳng quan tâm đến việc nó đang ở trên trời hay dưới đất.

Thần phách Chu Tước bay qua trên bầu trời, từng tia lửa đỏ không ngừng lên cao rồi lại xuống thấp.

Theo sự bay lượn của thần phách Chu Tước, để giữ cho lực nguyên tố ở phía nam của Thú Thần Diễn Vũ Trận không mất đi mà lực nguyên tố của các phía khác không ngừng truyền về phía thần phách Chu Tước để bổ sung lực nguyên tố bên trong nó.

Nhưng chỉ cần Tiêu Phàm còn cắn thần phách Chu Tước thì lực nguyên tố mà các phương vị còn lại truyền đến không thể bù đắp được phần đã mất đi, thế là Tiêu Phàm đã dựa vào răng nhọn của mình mà phá vỡ Thú Thần Diễn Vũ Trận…

Aina nhìn chăm chú ánh lửa đầy trời, trong lòng vô cùng lo lắng.

Bỗng nhiên trong ánh lửa, bùng lên một vòng xoáy, sương mù xung quanh hoàn toàn bị khuấy động, tiếng gió gào thét mãnh liệt, cả đất trời bất ổn, giống như gió cuốn mây tan.

…

“Bà nội cha nó chứ, bọn họ đang làm cái gì vậy? Như này là đang mở máy hút bụi khổng lồ hả?”

Quân Sư Xấu Bụng cảm nhận được không khí di chuyển, hoảng sợ thét gào.

Lúc nãy bọn họ còn vì đang lạc trong đại trận không phân biệt được phương hướng mà lo lắng, bây giờ bên trong đại trận này bỗng nhiên giống như nổi bão, khiến cho trong lòng Quân Sư Xấu Bụng lại càng thêm lo lắng.

Chuyện gì xảy ra mà khiến cho đại trận phải huy động một cỗ sức mạnh lớn như vậy chứ, không phải là Boss muốn sử dụng đại chiêu chứ? Mệnh Phàm, anh rốt cuộc là đang làm cái gì vậy? Có thể đừng gây chấn động mạnh như vậy được không? Sức gió bây giờ rất đáng sợ đó, anh có biết hay không hả?

Bởi vì trong lòng bất an, bước chân của Quân Sư Xấu Bụng lại nhanh hơn một chút, nhưng mà chưa đợi gã đi được mấy bước, gã chợt phát hiện

sương mù bên trong Thú Thần Diễn Vũ Trận đã lặng lẽ tan đi, tầm nhìn trước mặt cũng trở nên quang đãng hơn.

“Quân Sư Xấu Bụng, chuyện này là thế nào đây?” Bạch Diện Thư Sinh nhìn tình hình trước mắt, vô cùng ngạc nhiên, hỏi Quân Sư Xấu Bụng.

“Sương mù phiền toái đã biến mất, cảm giác phương hướng của chúng ta đã khôi phục…” Quân Sư Xấu Bụng cúi đầu xuống, tự nhủ.

“Sau đó thì sao?” Bạch Diện Thư Sinh vẫn trưng ra vẻ mặt ngơ ngác.

“Mày cái thằng này, rốt cuộc ngu ngốc đến chừng nào hả? Chính là nói, cái Thú Thần Diễn Vũ Trận này đã hoàn toàn biến mất cho nên cảm giác phương hướng của chúng ta mới có thể không bị quấy nhiễu!” Quân Sư Xấu Bụng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng Bạch Diện Thư Sinh.

“Nhưng mà tại sao chứ? Hay nói cách khác là, làm sao có thể chứ?” Quân Sư Xấu Bụng lẩm bẩm, chợt nhớ đến những tin tức bên lề thần kỳ và kỳ bí ở trong những Post Bar Tân Sinh, sau đó lắc lắc đầu, nói: “Không được, mình phải mau đến xem xem.”

…

Aina cảm nhận được vô số lực nguyên tố xung quanh mình đang dũng mãnh lao tới vòng xoáy trên bầu trời kia, sau một tiếng lửa nổ tung rền vang, toàn bộ không gian được chiếu sáng…

Chương 411: Món Ăn Mị Lực

Chương 411: Món Ăn Mị Lực

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi sương mù tan hết, Aina đã có thể nhân ra bản thân đang ở đâu.

Nơi này vẫn là bên trong thần điện, trên mặt đất vẫn là những tảng đá cổ xưa và nóc nhà u ám cao vài chục trượng phía trên chính là minh chứng tốt

nhất.

Mặc dù vẫn ở bên trong thần điện nhưng mà vùng không gian này lại rộng lớn khác thường, thậm chí trống trải đến mức khiến cho lòng người hoảng hốt.

Hiện tại, Aina không rảnh phản ứng những chuyện này, cô vội vàng đi đến chỗ một chùm lửa rơi xuống khi vòng xoáy nổ tung.

…

"Vậy mà không chết, ha ha, mình thế mà lại không chết…"

Tiêu Phàm nằm trên sàn nhà lạnh như băng, nhìn trần nhà cao cao phía trên, có chút hoảng thần.

Sau đó hắn ung dung bò dậy, nhìn thoáng qua chỗ nứt mà vừa nãy hắn rơi xuống tạo thành, cười ngây ngô, khuôn mặt cười có vẻ hơi mệt mỏi, đây là vẻ mừng rỡ sau khi sống sót qua đại nạn.

Tiêu Phàm không ngờ mình lại có thể dây dưa với thần phách Chu Tước lâu như vậy, vả lại cuối cùng còn hút hết năng lượng của Thú Thần Diễn Vũ Trận.

Nghĩ đến sự vất vả hồi nãy, Tiêu Phàm thầm đoán, sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, kinh nghiệm được thưởng hẳn cũng không ít đâu nhỉ.

Chẳng qua không thể không nói, sự biến hóa của cơ thể trong quá trình chiến đấu lúc nãy khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút hiểu không thấu.

Hiện tại, đại chiến đã kết thúc, Tiêu Phàm theo lệ cũ, bắt đầu xem xét thông báo lịch sử chiến đấu.

…

[Hệ thống nhắc nhở: Cảnh cáo, trước mắt, có một lượng lớn lực nguyên tố đang tràn vào cơ thể của người chơi.]

[Hệ thống nhắc nhở: Cảnh cáo, lực nguyên tố trong cơ thể người chơi đã quá tải, nếu tiếp tục trong thời gian dài sẽ tạo thành thương tổn cho người chơi.]

[Hệ thống nhắc nhở: Thân thể người chơi nhận được sự kích thích từ lượng lớn lực nguyên tố, đang xảy ra biến hóa không biết…]

[Hệ thống nhắc nhở: Thân thể người chơi tạo ra phản ứng khẩn cấp, đang thử biến đổi lực nguyên tố bên trong cơ thể người chơi.]

[Hệ thống nhắc nhở: Bởi vì có một lượng lớn lực nguyên tố truyền vào, giá trị mị lực và lực nguyên tố không dung nhập với nhau (bởi vì trong cơ thể người chơi có kỹ năng "Phẩm Cách Thân Sĩ", đặc tính ngạo kiều của "Phẩm Cách Thân Sĩ" ghét bỏ toàn bộ những năng lượng cấp thấp bên ngoài.), trước mắt, đang thử chuyển đổi thành những giá trị đặc thù khác trong cơ thể người chơi.]

Chơi nhau à, vì sao lúc đầu mình lại nghe cái con dê núi kia nói,

học cái kỹ năng Thân Sĩ Chuyên Tinh này chứ?

Bản thân nó chẳng dùng được cái rắm gì cả! Lại còn cả ngày ngạo kiều ghét bỏ người khác, pháp lực mày cũng ghét bỏ, giờ lực nguyên tố mày cũng ghét bỏ luôn, chỉ để lại cái giá trị mị lực lừa tình đó cho tao dùng, Thân Sĩ Chuyên Tinh thật sự là đáng buồn nôn!

Tiêu Phàm nhìn thấy thông báo của hệ thống này, trong lòng không khỏi lại tiếc nuối không thôi.

[Hệ thống nhắc nhở: Đã tìm thấy giá trị đặc thù trong cơ thể người chơi có thể xứng đôi với lực nguyên tố, đó là giá trị chân khí, trước mắt, đang thử chuyển đổi…]

Nhìn thấy thông báo này của hệ thống, Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, tim đập rộn ràng.

[Hệ thống nhắc nhở: Chuyển đổi thành công, giá trị chân khí đạt mức giới hạn cao nhất, trước mắt, hạn mức cao nhất là 150.]

[Hệ thống nhắc nhở: Chuyển đổi thành công, giá trị chân khí đạt mức giới hạn cao nhất, trước mắt, hạn mức cao nhất là 200.]

…

[Hệ thống nhắc nhở: Chuyển đổi thành công, giá trị chân khí đạt mức giới hạn cao nhất, trước mắt, hạn mức cao nhất là 3000.]

…

Nhìn đến đây, Tiêu Phàm vui vẻ nhướng mày, ngây ngô nở nụ cười.

Ui chao, Thân Sĩ Chuyên Tinh, lần này mày ngạo kiều, ba ba tha thứ cho mày đó nha ~

Giá trị chân khí 3000, tương đương với 1 phút sử dụng Ngự Kiếm Thuật, lượng chân khí này thật sự là một bước đột phá lớn, mình đây là trong họa có phúc sao?

Phải biết rằng, cái thứ đồ chơi giá trị chân khí này Tiêu Phàm vẫn luôn không tìm thấy cách để tăng được nó lên, không nghĩ tới chỉ cần uống một chút máu chim thì đã không hiểu sao mà đột phá rồi, mặc dù quá trình hơi thống khổ một chút, chẳng qua cũng đáng giá.

Tiêu Phàm đang muốn tiếp tục xem, chợt thấy một bóng người đang đi về phía mình…

…

Aina chống pháp trượng vội vã đi về phía Tiêu Phàm rơi xuống, bây giờ nhìn thấy Tiêu Phàm bình yên vô sự, rốt cục thở dài một hơi, sau đó cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, trước mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

“Này, em sao vậy? Đừng dọa anh chứ!”

Aina trước khi hôn mê nghe được tiếng hô gấp gáp của Tiêu Phàm truyền đến bên tai.

…

Tiêu Phàm nhìn thấy Aina chạy đến trước mặt mình rồi đột nhiên ngất xỉu, lập tức đi lên đỡ cô dậy, trong lòng hốt hoảng, vội mở cột đội ngũ, kiểm tra thanh trạng thái của Aina.

Nhìn thấy lượng HP lúc này của AiNa, sắc mặt Tiêu Phàm trắng nhợt.

5%?!

Cái cô em này đã làm cái gì vậy hả? Vì sao HP còn thấp hơn so với cái tên thương binh rơi máy bay như mình đây vậy?!

Không được, không thể đợi thêm nữa, mình phải xử lý thật nhanh mới được!

NPC không giống với người chơi, lượng HP của người chơi là vật số hóa, tụt về không đại biểu cho sự tử vong.

Nhưng lượng HP của NPC còn phản ánh trạng thái khỏe mạnh, nếu thấp quá trong một thời gian dài, sẽ nguy hiểm cho tính mệnh.

Tiêu Phàm bắt đầu luống cuống tay chân mở túi của mình tìm thuốc bổ sung HP, nhưng mà lúc kiểm tra, Tiêu Phàm mới phát hiện ra rằng, trải qua cuộc chiến vừa rồi, số thuốc hắn đem đi đã sớm dùng sạch trong lúc chiến đấu mất rồi.

Tiêu Phàm nhìn sắc mặt tái nhợt của Aina, vò vò đầu, nóng nảy vô cùng.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến một việc, lập tức lấy ra cái đạo cụ mà hắn vẫn chưa hề dùng qua là [Đạo Cụ Trên Bàn Ăn], trong lòng thầm cầu nguyện, bảo bối của tao, lần này nhờ cậy cả vào mày, mày nhất định phải giúp tao nha!

…

Lúc Tiêu Phàm phụ việc ở phía sau quán rượu Blue đã từng nhờ độ thuần thục kỹ năng sinh hoạt tăng lên mà lĩnh ngộ hai kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ, theo thứ tự là [Không Còn Một Mảnh] và [Món Ăn Mị Lực].

[Món Ăn Mị Lực] là một kỹ năng trị liệu, có thể thông qua việc tiêu hao giá trị mị lực của bản thân mà ngẫu nhiên tạo ra một thực phẩm bổ sung HP, cũng căn cứ vào chủng loại của thực phẩm mà kèm theo hiệu ứng buff.

Đây là một kỹ năng vô cùng không phù hợp để sử dụng trong lúc chiến đấu, bởi vì muốn dùng nó để bổ sung HP nhất định phải thực hiện hai bước, đó là sản xuất thực phẩm và ăn nó.

Trên chiến trường, chiến sĩ cũng không phải là rau dưa, [Món Ăn Mị Lực] bổ sung HP chậm chạp lề mề như thế, đối với chiến sĩ đang chiến đấu chẳng khác gì là một kích chí mạng, chẳng qua nó hoàn toàn có thể dùng sau trận chiến, giống như lúc này…

Nhưng mà Tiêu Phàm vẫn có chút bất an lo lắng đối với kỹ năng mới này, dù sao biểu hiện nhất quán của kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ vẫn luôn tương đối xảo quyệt.

Từ đẳng cấp [Chuyên Tinh Gia Chính] tăng lên mà học được kỹ năng [Không Còn Một Mảnh], cùng với tác dụng phụ của điều kiện sử dụng [Thời Gian Dọn Rác] trước đó đã đủ chứng minh cái đặc tính lừa tình của kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ, mà cái kỹ năng tăng thêm sau khi [Chuyên Tinh Nấu Nướng] tăng cấp là [Món Ăn Mị Lực] sẽ lại là cái dạng gì đây?

Nói thật, Tiêu Phàm đối với cái kỹ năng mới này hoàn toàn chẳng có chút chờ mong nào, chỉ có nỗi lo lắng chất chồng.

Nhưng mà nhìn Aina hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, hô hấp dần dần yếu ớt trước mặt mình lúc này, Tiêu Phàm biết hiện tại hắn không thể kiểu cách nữa, chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống mà thôi.

Tiêu Phàm tập trung tư tưởng nhìn chăm chú bộ đồ ăn trên tay mình, đưa ngang khay, nâng cái nắp lên, vẻ mặt trang nghiêm.

Chứng kiến thời điểm xảy ra kỳ tích!

Món Ăn Mị Lực!

Sau khi Tiêu Phàm dùng kỹ năng mới của mình, trực tiếp mở cái nắp trên bộ đồ ăn ra.

Lúc này một vệt sáng vàng phóng thẳng lên trời, giống như lúc sinh ra Thần Khí, vô cùng khoa trương.

Lúc này Tiêu Phàm cũng ngây ngẩn cả người, không phải vì cái đặc hiệu đặc biệt cool của kỹ năng này mà là bởi vì cái món thức ăn mà hắn đã tạo nên nhờ vào kỹ năng [Món Ăn Mị Lực].

…

Chương 412: Gặp Nhau

Chương 412: Gặp Nhau

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bề mặt hoàn mỹ, màu sắc hồng nhuận mê người, khí tức hương liệu nồng đậm bao phủ tứ phía, vài quả ớt lẳng lặng nằm trên khay, đây không phải là ớt thì là cái gì?

Nhưng mà tại sao lại là ớt chứ?!

Bạn có thấy ai ăn ớt mà có thể bổ sung HP chưa?!

[Ớt Mị Lực]

[Thuộc tính: Vật phẩm tiêu hao đặc thù (thực phẩm do "Món Ăn Mị Lực" tạo ra ngẫu nhiên, xin mau dùng sớm, thực phẩm sẽ tự biến mất sau 3 phút.)]

[Hiệu quả: Sau khi ăn sẽ bổ sung 30% HP, đồng thời tăng lên 5% lực công kích của người chơi, kéo dài 1 phút.]

[Ghi chú: Năm đồng một bao, một bao năm đồng.]

…

Tiêu Phàm nhìn thuộc tính của Ớt Mị Lực một chút, vẻ mặt có chút run rẩy, nhưng mà bên trong hiệu quả sử dụng của cái loại ớt này quả thực có thuộc tính bổ sung HP.

Tiêu Phàm thở dài, nghĩ: "Được rồi, mình cũng ăn một trái ớt thử, bình tĩnh, bình tĩnh."

Nói xong, Tiêu Phàm lấy một quả ớt trên khay, bỏ vào trong miệng của mình.

…

Một thứ giai điệu quen thuộc bỗng nhiên vang lên bên tai Tiêu Phàm, trong lòng Tiêu Phàm giật mình, vừa định làm ra một chút phản ứng.

Nhưng mà chính hắn lại không thể tự khống chế mà há miệng lầu bầu…

"Loại mùi vị này thật là nồng đậm không thể chịu nổi, thời thời khắc khắc đều kích thích vị giác của người ta, phối hợp với bề mặt hoàn mỹ như vậy, khiến cho người ta không khỏi muốn một ngụm lại tiếp một ngụm ăn sạch…"

Sau khi khen ngợi một hồi, hành vi của Tiêu Phàm mới dừng lại.

Loại cảm giác không thể tự khống chế này khiến Tiêu Phàm bị dọa cho sợ hãi, vội vàng tra xét trạng thái lúc này của mình…

Lượng HP lập tức tăng lên 30%, cộng thêm trạng thái buff tăng 5% lực công kích duy trì trong 1 phút , ngoài ra còn có thêm cái thứ đồ vật gọi là [Thời Gian Ca Ngợi].

[Thời Gian Ca Ngợi: là phản ứng bản năng sau khi sử dụng "Món Ăn Mị Lực", không thể khống chế bản thân mà ca ngợi thực phẩm vừa dùng.]

Này! Cái gì mà phản ứng bản năng chứ?! Còn có, người nào lại mất thời gian ca ngợi một trái ớt lâu như vậy chứ!

Phối hợp với lời ca ngợi vô cùng khoa trương, lúc này Tiêu Phàm rốt cuộc nhớ tới giai điệu mà lúc nãy hắn nghe được là nghe thấy từ đâu rồi.

Đây chẳng phải là nhạc phim Trung Hoa tiểu đương gia sao.

Lên sàn kèm theo đặc hiệu kim quang còn chưa tính, thế mà còn kèm theo nhạc nền, chưa từng thấy qua vật phẩm trò chơi nào khoa trương như vậy!

Tiêu Phàm lười xoắn xuýt với cái đám ớt rãnh rỗi này, nếu như đã có thể bổ sung HP, Tiêu Phàm không do dự nữa, lấy trên khay một trái ớt, đút vào miệng của Aina.

Tiêu Phàm vẫn đang lo lắng rằng Aina đã hôn mê liệu có thể ăn được hay không, không nghĩ tới sau khi cảm nhận được hương vị ở trong miệng, Aina đáng yêu liền yêu thích mút quả ớt vào trong miệng sau đó nhai.

Đợi cho trái ớt hoàn toàn bị Aina nuốt vào miệng, đoạn nhạc nền kia lại vang lên lần nữa…

“Mỗi lần nhai một miếng, bên trong miệng đều tràn đầy nước bọt, phong vị hơi cay cay tê dại, nhẹ nhàng kích thích đầu lưỡi, chợt nhìn lại, những trái ớt tựa như bình thường này, thật ra bên trong lại chứa đựng vô tận công phu, khiến cho người ăn có thể cảm nhận được mỹ vị nồng đậm tươi mới, lấy một lượng gia vị nhỏ bé nhất lộ ra mỹ vị cực hạn của bản thân, thật sự là một tác phẩm kiệt xuất…” Aina đang nhắm nghiền hai mắt bỗng nhiên lẩm bẩm như nói mê.

Tiêu Phàm không thể không thán phục tác dụng cưỡng chế của Món Ăn Mị Lực, người đã hôn mê cũng bị cưỡng chế ca ngợi nữa, lúc nhắm hai mắt, ca ngợi có thể dùng từ ngữ quỷ dị như “chợt nhìn lại” như vậy, Ớt Mị Lực, mày quả nhiên là vô địch.

…

Sau một tràng ca ngợi loạn thất bát tao, lượng HP đã được bổ sung sau khi ăn Ớt Mị Lực, Aina mở to hai mắt tỉnh lại, sau đó nhìn thấy Tiêu Phàm bên cạnh thì cao hứng nói: “Phạm tiên sinh, anh không sao thì tốt rồi.”

Tiêu Phàm nhìn bộ dáng tiều tụy của Aina, trong lòng hơi cảm động, sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên mà cô làm lại là quan tâm an ủi hắn, hiện tại trên thế giới này, dạng em gái này thực sự quá ít ỏi đi.

Aina bỗng nhiên hít hít mũi, hít xong nhìn về cái khay trong tay Tiêu Phàm, liếm liếm môi, hai mắt sáng lên hỏi: "Đây là cái gì vậy?"

"À, ớt đấy."

"Ớt sao?"

"Chính là để ăn, em muốn ăn sao?"

Aina ngửi ngửi mùi thơm truyền đến từ trong khay, nuốt một ngụm nước bọt.

…

Sau đó, giai điệu quen thuộc đó không ngừng vang lên, lời ca ngợi truyền ra không dứt từ trong miệng Aina.

…

Tiêu Phàm nhìn bộ dạng lang thôn hổ yết của Aina, trong lòng thầm nghĩ, không ngờ cái cô ngốc Aina này thế mà là một người thích ăn vặt như vậy, nhưng mà…

"Em một dạng vừa ăn vừa ca ngợi như vậy không cảm thấy mệt hả?"

"Ăn ngon quá, em không nhịn được, những lời ca ngợi này đều phát ra từ trong nội tâm của em đó."

Phát ra từ nội tâm? Chẳng lẽ không giống như cảm thụ của hắn sao, chuyện này cũng thật là nhảm nhí.

Tiêu Phàm nhìn lượng HP của Aina đã được Ớt Mị Lực của mình bổ sung khá đầy đủ, nói: "Em ăn cũng kha khá rồi, có thể nói cho anh biết, lúc anh chiến đấu, tại sao em lại biến thành bộ dạng này không?"

Tiêu Phàm hắn là đang hỏi tại sao lượng HP của Aina lại trở nên thấp như vậy, hắn cũng không muốn sau này NPC của nhiệm vụ đột nhiên chết mất tiêu mà hắn lại vẫn không hiểu lý do tại sao.

"Có thể mà." Aina liếm môi một cái, nhìn thoáng qua cái khay trống không, ánh mắt lom lom nhìn Tiêu Phàm, nói: "Chẳng qua, anh còn gì ăn được không?"

Đại khái Tiêu Phàm đã hiểu được lúc trước đã xảy ra chuyện gì, hắn không nghĩ đến vu nữ lại là một chức nghiệp như vậy, thông qua việc hi sinh chính mình mà đổi lấy sức mạnh đặc hữu của Thuật Hiến Tế, cho nên sau khi thi triển một chuỗi Thuật Hiến Tế, Aina hiển nhiên đã bị pháp thuật của mình phản phệ, cơ thể chịu trọng thương.

Hiện tại sắc mặt Tiêu Phàm không tốt lắm, cũng không phải là vì sau khi biết được đặc tính chức nghiệp vu nữ của Aina mà trong lòng cảm thấy lo lắng, mà là bởi vì trước mắt, giá trị thể lực của hắn sắp bị Aina ép khô…

Trước đó, sau khi Tiêu Phàm ăn một trái Ớt Mị Lực, lượng HP đã sớm được bổ sung, vượt ra khỏi điều kiện sử dụng của kỹ năng danh hiệu biến dị, lại phải tiếp tục tiêu hao giá trị mị lực để dùng [Món Ăn Mị Lực] chuyển hóa thực phẩm cho Aina ăn, cho nên chỉ có thể thông qua kỹ năng danh hiệu bình thường tiêu hao giá trị thể lực để chuyển đổi.

Nhưng Tiêu Phàm đã đánh giá thấp sức ăn của Aina, không nghĩ đến một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại có thể vừa ăn vừa nói, cộng thêm tiếng nhạc và lời ca ngợi không dứt miệng quỷ dị của bản thân "Món Ăn Mị Lực" kia.

Nhìn dáng vẻ bộc lộ chân tình của Aina, Tiêu Phàm cũng không biết những lời ca ngợi này là bởi vì tác dụng phụ [Thời Gian Ca Ngợi] của [Món Ăn Mị Lực] hay là thật sự phát ra từ nội tâm của Aina nữa.

Nhưng mà Tiêu Phàm cảm thấy dáng vẻ của Aina thật đáng thương, bởi vì Món Ăn Mị Lực của Tiêu Phàm mặc dù tạo ra đủ loại thức ăn nhưng phần lớn đều chỉ là những thực phẩm rác rưởi ví như khoai tây chiên, cánh gà chiên gì gì đó, ngay cả món bánh nướng xốt thịt chiêu bài của nhà máy "Đại Tị Ca" trận doanh Tinh Linh cũng xuất hiện, nhưng mà Aina lại một mực ăn ngon lành.

Nhưng mà cái cô nhóc này cũng ăn được quá chứ, trách không được lại phát dục thành cái dạng này, nghĩ như vậy, ánh mắt Tiêu Phàm không tự chủ mà liếc xuống một cái.

Theo việc trên thân Aina lúc này được càng nhiều loại trạng thái buff bởi vì ăn các loại Món Ăn Mị Lực mà xuất hiện, sắc mặt của Tiêu Phàm ngày càng kém, bởi vì giá trị thể lực của người chơi khá ít, quan sát vẻ ngoài cũng có thể thấy được một chút biểu hiện, dù sao thì đây cũng là một trò chơi 3D.

…

Nhìn thấy đồ ăn vặt bị mình càn quét chẳng còn gì, Aina liếm môi một cái, dáng vẻ vẫn chưa thỏa mãn, sau đó quay người nhìn về cái khay trong tay Tiêu Phàm, nói: "Phạm tiên sinh, anh thật là lợi hại, anh còn nữa không vậy?"

Tiêu Phàm dĩ nhiên biết lợi hại mà Aina nói chính là phương diện kia, xem chừng Aina đã coi hắn như là máy sản xuất đồ ăn vặt vô điều kiện, bằng không thì cũng sẽ không ra tay không chút khách khí như vậy.

Chương 413: Xuất Trận

Chương 413: Xuất Trận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt vô cùng đáng yêu và đôi mắt to ngập nước của Aina sát gần bên, hoàn toàn không có chút sức chống cự nào, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Em thật là muốn chết mà ~ "

Giá trị thể lực của Tiêu Phàm mặc dù còn lại không ít, vả lại trước mắt cũng không chiến đấu gì, tiêu hao không ngừng cũng không sao, đang muốn thi triển [Món Ăn Mị Lực] một lần nữa, thỏa mãn chú mèo tham ăn đáng yêu trước mặt, bỗng nhiên một giọng nói thô bỉ vang lên bên tai Tiêu Phàm…

“Chậc chậc, hại chúng ta lo lắng mà trăm cay nghìn đắng chạy đến đây, không nghĩ đến hai người các người thế mà lại ở đây anh anh em em nói chuyện yêu đương ~” Tròng mắt nhỏ của Quân Sư Xấu Bụng lóe lên ánh sáng dâm đãng, hoàn toàn quên mất việc hỏi thăm Tiêu Phàm làm cách nào mà có thể xóa bỏ được đại trận này, chỉ ý vị thâm trường nhìn chăm chú Tiêu Phàm, nói: “Không hổ là ‘Lich King’ Mệnh Phàm, quả nhiên đi đến đâu cũng đều không rảnh rỗi.”

…

Sau khi sương mù bên trong Thú Thần Diễn Vũ Trận tan đi, Quân Sư Xấu Bụng mang theo đám người, ngựa không dừng vó mà đi về phía nam, nhưng mà vừa mới nhìn thấy Tiêu Phàm và Aina không có việc gì, trong lòng còn chưa kịp vui vẻ, liền nghe thấy một đoạn đối thoại mập mờ truyền đến trong tai…

“Phạm tiên sinh, anh thật là lợi hại, anh còn nữa không vậy?”

“Em thật sự là muốn chết mà ~”

Quân Sư Xấu Bụng cẩn thận nhìn qua, chỉ thấy bộ dạng Aina lúc này khí sắc rất hồng nhuận, một mặt vẫn chưa được thỏa mãn, liếm cái lưỡi thơm tho, liếc mắt, tư thái vô cùng mê người.

Lại nhìn sang Tiêu Phàm, giống như mệt nhọc quá độ, sắc mặt vàng vọt, một bộ dáng tinh khí không đủ…

…

Tiêu Phàm bị ánh mắt của Quân Sư Xấu Bụng làm cho vô cùng không thoải mái, quát: “Anh làm gì mà vừa đến liền dùng cái vẻ mặt đê tiện như vậy nhìn tôi chứ?”

“Ha ha, anh còn hỏi tôi? Chính anh làm gì trong lòng anh hiểu rõ nhất, chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, cái kỹ năng ‘Khắc Tinh Phái Nữ’ này của anh thật đúng là dùng không tệ, ngay cả NPC nữ mà cũng dùng được, thật là khiến cho người ta hâm mộ mà ~” Quân Sư Xấu Bụng thầm nói, nếu không phải Tiêu Phàm có loại kỹ năng bứt phá mọi giới hạn của hệ thống là

Khắc Tinh Phái Nữ này thì sao có thể làm được loại chuyện không tưởng này chứ.

“Có phải anh hiểu lầm chuyện gì rồi hay không?” Tiêu Phàm nhìn thấy nụ cười bỉ ổi này của Quân Sư Xấu Bụng, trong lòng đã có suy đoán, dù sao sau khi chơi trò chơi này một khoảng thời gian, hắn cũng đã bị không ít người hiểu lầm.

“Hiểu lầm?” Quân Sư Xấu Bụng cười lạnh, nói: “Hiểu lầm ở đâu ra, đừng cho là tôi dễ lừa giống như những cô gái mới biết yêu kia, biểu hiện lúc này của hai người các người, tôi liếc mắt một cái là biết ngay!”

Sau đó Quân Sư Xấu Bụng làm ra vẻ mặt gượng ép nhìn về phía Bạch Diện Thư Sinh, ẩn ý đưa tình nói: “Thư Sinh, anh thật là lợi hại, anh còn nữa không ~ người ta còn muốn nha.”

Mặc dù đầu óc của Bạch Diện Thư Sinh không mấy linh hoạt nhưng mà ở phương diện này lại vô sự tự thông, là người cộng tác nhiều năm của Quân Sư Xấu Bụng, lập tức ăn ý phối hợp lại: “Em thật là một tiểu yêu tinh chết người, anh có cái này cho em nếm thử, anh…”

Tiêu Phàm nghe thấy lời nói khó nghe của bọn họ, lập tức nghĩ đến đoạn hội thoại lúc nãy của hắn và Aina, đoạn hội thoại đó quả thật là rất dễ khiến cho người ta nảy sinh ý nghĩ khác, vẻ mặt Tiêu Phàm cũng không khỏi đỏ bừng, Aina tự nhiên càng không cần phải nói.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy bộ dạng lúc này của Tiêu Phàm, cho là hắn bị mình nhìn ra chân tướng mà xấu hổ, càng làm quá thêm, diễn cùng Bạch Diện Thư Sinh càng thêm mất hồn, hai người cười hắc hắc dâm đãng, trêu đùa hai người Tiêu Phàm và Aina.

Nhưng mà Quân Sư Xấu Bụng dường như đã quên, lúc này không chỉ có hai người Tiêu Phàm và Aina ở đây…

Một tiếng vụt khẽ vang lên!

Một cái ống thép sáng trắng phá không bay đến, mạnh mẽ nện lên cái ót của Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh, đau đến mức Quân Sư Xấu

Bụng và Bạch Diện Thư Sinh kêu lên ngao ngao.

Dưới sự mập mờ trêu chọc của Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh, người đầu tiên ra tay cũng không phải là Aina hay Tiêu Phàm mà là Thái Thập Tam tính cách dữ dằn.

Thái Thập Tam đi đến nhìn thấy bộ dạng thân mật của Tiêu Phàm và Aina, lúc đầu trong lòng đã không mấy dễ chịu, bây giờ dưới sự dẫn đầu ồn ào của Quân Sư Xấu Bụng, Aina cúi đầu núp sau lưng Tiêu Phàm, nghiễm nhiên thể hiện một bộ dáng cô dâu nhỏ, trong lòng Thái Thập Tam lại càng thêm khó chịu.

Cho nên Thái Thập Tam trong cơn tức giận, trực tiếp khai đao hai người Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh.

Sau khi thu thập hai cái tên tiện nhân Quân Sư Xấu Bụng và Bạch Diện Thư Sinh, Thái Thập Tam bày ra vẻ mặt ủy khuất nhào vào trong ngực của Tiêu Phàm, thân mật nói: "Phàm ca ~ anh làm em lo lắng muốn chết *hu hu* "

Tiêu Phàm nghe thấy lời nói ân cần của Thái Thập Tam, trong lòng hơi ngọt ngào, mang theo chút áy náy.

Dù sao khiến cho một cô gái nhỏ lo lắng là một chuyện vô cùng thiếu sót, thế là vỗ vỗ lưng Thái Thập Tam an ủi, lộ vẻ ấm áp vô cùng.

Đúng lúc này, trong mắt Thái Thập Tam bỗng nhiên xuất hiện một tia đố kị xoay tròn, hoàn toàn mất đi bộ dáng vô cùng thân thiết lúc nãy, lại lần nữa biến trở về phong phạm một đại tỷ của bang Long Hổ, nói: "Chẳng qua, trong khoảng thời gian em không ở đây, rốt cuộc anh và cái con hồ ly tinh ngực bự kia đã làm cái gì?"

Nói xong, tay nhỏ của Thái Thập Tam cực kỳ chính xác chụp về chỗ nhô ra bên hông Tiêu Phàm, sờ đến chỗ thịt mềm mại nhất trên eo, bất thình lình dùng sức véo, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ!

Tiêu Phàm ngửa mặt lên trời, hít sâu một hơi, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi, trong lòng thầm than, mình quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ, phải nếm bao nhiêu lần thiệt thòi nữa mới có thể học được tính cảnh giác thời thời

khắc khắc đối với phái nữ chứ, Tiêu Phàm, mày phải nhớ kỹ, dù chỉ là một cô bé ngực lép thì cũng là một sinh vật hết sức nguy hiểm…

Đời sống tình cảm của thiếu nữ tuổi dậy thì Thái Thập Tam vẫn tương đối bình thường, có trải qua ước mơ, yêu thương, lo lắng nhung nhớ đối với đối tượng hảo cảm, thì tự nhiên không thể thiếu việc ăn dấm chua này.

Tuy rằng bởi vì bối cảnh gia đình, Thái Thập Tam đã sớm quen với một người cha có chế độ đa thê, sớm bỏ qua chế độ gia đình bình thường, nhưng mà lúc này nhìn thấy Aina và Tiêu Phàm bày ra một bộ dáng anh anh em em như vợ chồng mới cưới, trong lòng vẫn bất mãn như cũ.

Vả lại còn nghe Quân Sư Xấu Bụng nói, Aina dường như đã cùng Phàm ca "tốt đẹp", thậm chí…Còn làm chuyện kia.

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Thái Thập Tam càng bốc lên ngùn ngụt.

Lẽ nào lại như vậy! Mình và Phàm ca còn chưa làm cái đó đâu, sao có thể để cho cái con hồ ly tinh ngực bự này vượt mặt được!

Bởi vì nổi cơn tam bành, Thái Thập Tam lập tức lộ ra nguyên hình, chua ngoa đanh đá lộ cả ra ngoài, bên hông của Tiêu Phàm rất oan uổng có thêm một mảng bầm tím…

"Em nghe anh giải thích đi, chuyện không phải như các người tưởng tượng đâu…"

Sau khi Tiêu Phàm liên tiếp kêu rên bán nước bọt, rốt cuộc đã nói rõ đầu đuôi câu chuyện, oán khí trong lòng Thái Thập Tam cũng nhờ đó mà tan biến không ít, chỉ là nhìn chằm chằm cái khay trong tay Tiêu Phàm như có điều suy nghĩ.

Trong nhà Thái Thập Tam có một người cha ngựa giống, tất nhiên biết đạo đa thê coi trọng nhất là việc cùng hưởng ân huệ, há có đạo lý nào để cho cái con hồ ly tinh ngực bự kia ăn một mình được, Thái Thập Tam ôn nhu nhìn Tiêu Phàm, thân thiết nói: "Phàm ca, em cũng muốn mà ~"

Thái Thập Tam ỏn à ỏn ẻn khiến cho tóc gáy của Tiêu Phàm lúc này không khỏi dựng đứng, bởi vì một bàn tay nhỏ bé non mịn của Thái Thập Tam đang không ngừng vuốt ve bên hông Tiêu Phàm, nhìn như đang xoa dịu chỗ vừa bị nhéo đau cho Tiêu Phàm, nhưng trên thực tế, ai có thể hiểu được tâm tư hay thay đổi của cô gái nhỏ này đây?

Chương 414: Thiếu Nữ Xui Xẻo

Chương 414: Thiếu Nữ Xui Xẻo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cảm nhận được bàn tay nhỏ của Thái Thập Tam không ngừng tới tới lui lui bên hông mình, Tiêu Phàm nhìn thoáng qua giá trị thể lực không còn nhiều lắm, lại nhớ đến cái cảm giác đau đớn bên hông khiến người ta sợ hãi lúc nãy, nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng vui cười, nói: "Được rồi…"

…

Vàng như nến lại càng vàng như nến, bộ dạng tiều tụy, đây chính là bộ dạng của một người công nhân cần mẫn khổ nhọc trên dây chuyền sản xuất thực phẩm…

Thái Thập Tam thỏa mãn cầm khoai tây chiên trong tay bắt đầu ăn, mặc dù thường ngày cô cũng rất ít khi ăn những thực phẩm rác rưởi này, nhưng mà không biết tại sao, lúc này cô cảm thấy khoai tây chiên đặc biệt ngon miệng, hai mắt đã sớm cao hứng híp thành hình trăng lưỡi liềm, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc, đương nhiên lúc này những câu nói ca ngợi đặc hữu của Món Ăn Mị Lực vẫn không dứt miệng như cũ.

Quân Sư Xấu Bụng trên đầu sưng lên một cục u lớn, nhìn bộ dáng vành mắt lõm sâu của Tiêu Phàm, cảm thấy vô cùng đồng tình, vỗ vỗ bả vai Tiêu Phàm, cảm thán nói: "Bị ép khô thể lực như vậy, trong trò chơi này cũng không có người thứ hai đâu, 'Lich King' gì đó, xem ra cũng không dễ làm ha ~"

Nói xong, trực tiếp lấy một cọng khoai tây chiên trên khay, nhét vào trong miệng mình, nói: "Mặn xốp giòn thơm, cảm giác ngon miệng đến cực điểm, cắn xuống một ngụm, hương vị của cọng khoai tây liền tan ra trong miệng, dường như có thể khiến cho người ta bay lên Thiên Đường…"

Quân Sư Xấu Bụng khoa trương khen ngợi, thuận tay lại nhét thêm một cọng khoai tây chiên vào trong miệng, Bạch Diện Thư Sinh nhìn thấy bộ dáng của Quân Sư Xấu Bụng, dĩ nhiên cũng không cam chịu yếu thế, liền không quan tâm đến cái đầu đau nhức, lúc này cũng tiến lên.

Sau khi Đại Ca Cầm Đầu ăn Món Ăn Mị Lực xong vẫn chưa nói chuyện, chẳng qua ngón tay cái không ngừng nhúc nhích, Tiêu Phàm có chút nghi ngờ anh ta là người câm.

Trái lại Aina mê ăn vặt lại không hề động miệng, bởi vì cô muốn giữ hình tượng trước mặt mọi người, tính cô vốn dĩ tương đối sợ người lạ, lúc trước có thể buông lỏng mà giao lưu với Tiêu Phàm, hoàn toàn là bởi vì cô cảm thấy tương đối thân thiết với cái người tên là Tiêu Phàm này.

Chỉ là ánh mắt của Aina vẫn luôn mộ mực nhìn đồ ăn vặt trên khay, không ngừng nuốt nước bọt.

Irina lúc này đã thiếp đi trong ngực Aina, sau khi nhìn thấy Aina bình yên vô sự, nó nhẹ nhàng thở ra, thần kinh thư giãn, cứ như vậy mà ngủ say.

Tiêu Phàm nhìn những đồng đội mất nết tham lam của mình, thật sự có chút phiền lòng, dựa vào đâu mà mình phụ trách sản xuất còn bọn họ lại phụ trách ăn chứ.

Nhưng mà hiện tại Tiêu Phàm không rảnh để ý đến bọn họ, bởi vì hắn phát hiện thời điểm này, cái con mèo thích tham gia náo nhiệt Tom Cruise lại lạ thường không nhào tới.

Ngược lại bày ra một bộ dáng cúi đầu rầu rĩ không cui, chuyện này khiến cho trong lòng Tiêu Phàm không khỏi xuất hiện nghi ngờ, cái con mèo này thế nào đây?

…

Sau khi trải qua khó khăn trắc trở, rốt cuộc Tiêu Phàm và đám người Quân Sư Xấu Bụng đã đi đến đài cao mắt trận.

Chỗ này không có bất kì vật dư thừa nào để tô điểm, cũng chỉ có một khối bia đá dáng vẻ cổ xưa đứng trơ trọi ở trung tâm.

Trên bia đá cũng vẽ mấy cái totem nghìn bài như một, có một lỗ khảm, nhưng mà Tiêu Phàm cũng không cảm thấy thất vọng bởi vì hắn nghĩ rằng di chiếu gì đó hẳn là sẽ được cất giữ trong này.

Chỉ cần Aina lấy được di chiếu, nhiệm vụ lần này cũng sẽ nhanh chóng kết thúc, cho nên đây chính là lúc thông báo cho Hào Đại Bàn đến tiếp ứng mình rời đi, nghĩ vậy, Tiêu Phàm bắt đầu lén lút dời sự chú ý của mình về trong túi.

…

Aina đi đến bia đá trước đài cao, trong tay lại lấy ra chiếc nhẫn, đặt vào lỗ khảm phía trên bia đá.

Bia đá bắt đầu rung chuyển, phát ra từng trận tiếng vang nặng nề, dần dần hạ xuống lòng đất.

Sau đó, một cái rương báu trồi lên từ chỗ bia đá biến mất, bên trong đặt một quyển trục.

Aina nhìn thấy quyển trục bên trong rương báu, vô cùng kích động, vui đến phát khóc, run rẩy vươn tay cầm lấy…

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi thành công đạt được di chiếu tổ tiên trong di tích thần điện Hoàng Kim viên, mời người chơi nhanh chóng rút khỏi thần điện, di tích thần điện Hoàng Kim viên sẽ hoàn toàn sụp đổ sau ba phút nữa, trước mắt, thời gian rút lui là 2:59…]

Ngay lúc vụng trộm tìm kiếm trong túi [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điều Thạch (âm)], Tiêu Phàm bị cái thông báo đột ngột này của hệ thống làm cho giật mình, sao hắn lại có thể quên cái chuyện này chứ, nhưng mà hiện tại ra ngoài bằng cách nào đây?

Sau khi quảng trường ở giữa di tích thần điện Hoàng Kim viên sụp đổ, bọn Tiêu Phàm mới rơi vào trong Thú Thần Diễn Vũ trận, hiện tại bọn hắn đã không thể theo đường cũ để trở về được nữa, vả lại chỉ có 3 phút, dựa theo cái tính lề mề kia của Aina, đây chính là nhiệm vụ bất khả thi đó!

Lúc này, Tiêu Phàm nhìn trần nhà cao mười mấy trượng trên đỉnh đầu, hoàn toàn choáng váng.

Ngay lúc Tiêu Phàm hoàn toàn tuyệt vọng, một pháp trận lại sáng lên dưới chân bọn hắn, ánh sáng tỏa ra bốn phía, đám người trong nháy mắt liền biến mất…

Đợi lúc Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, phát hiện nhóm người bọn hắn đã được truyền tống trận đưa ra khỏi thần điện, trong lòng không khỏi thở phào, xem ra tổ tiên của trận doanh Thú nhân vẫn rất quan tâm chiếu cố đến hậu bối, đặc biệt để lại đường lui cho hậu bối, nếu không một nhóm người của hắn liền thật sự bị chôn sống bên trong di tích.

Chẳng qua, nói đi nói lại, đã ra đến bên ngoài di tích, cái đám khỉ đít đỏ kia chạy đi đâu cả rồi?

Đúng lúc này, Tiêu Phàm nghe được từ xa xa truyền đến từng trận tiếng hò hét ầm ĩ, liền quay đầu lại nhìn về phía xa, sau khi thấy rõ sự vật trước mắt, Tiêu Phàm liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người…

Tiểu Miêu cảm thấy gần đây cô thật sự rất xui xẻo, mà nguyên nhân gây ra một loạt những chuyện xui xẻo này chính là vì cô muốn đi ôm đùi của những lão đại công hội Chiến Minh, an nhàn thoải mái mà ăn bám.

Tiểu Miêu chưa từng cảm thấy chuyện ăn bám này là một chuyện tội ác tày trời gì, không phải chỉ là lười biếng hưởng ké chút kinh nghiệm thôi sao, có gì mà đáng bị phê phán chứ.

Vả lại cô cũng dựa vào năng lực ăn bám của mình mà, sao lại không thể chứ?

Nhưng mà hiện tại, sau khi Tiểu Miêu trải qua một chuỗi sự kiện xui xẻo, cô đã bắt đầu hoài nghi quan điểm của mình, có lẽ lười biếng đi ăn bám quả

thật sẽ gặp phải quả báo…

Lúc đầu, Tiểu Miêu tham gia đội ngũ Chiến Minh thực hiện nhiệm vụ đối kháng sử thi, trong lòng tràn đầy tự tin.

Tiểu Miêu cảm thấy sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cấp bậc của cô trong trò chơi chắc chắn sẽ nhanh chóng cao lên, vả lại có loại lão đại như Chiến Minh bảo bọc, Tiểu Miêu cảm thấy lần này rất ổn.

Nhưng mà Tiểu Miêu không ngờ, đối thủ mà mình gặp lần này lại khoa trương như vậy, không chỉ có cái con bé xã hội đen Thái Thập Tam ngực lép hung ác, lại còn thêm một "Lich King" Mệnh Phàm tiếng xấu lan xa nữa chứ.

Cuộc gặp gỡ xui xẻo này thật khiến cho Tiểu Miêu chấn động tâm hồn, nghĩ đến việc mình suýt bị nhóm ác đồ này trói ra đảo học nghệ thuật, Tiểu Miêu đã lã chã chực khóc.

Được rồi, đã đánh không lại, vậy chúng ta từ bỏ nhiệm vụ là được rồi.

Nhưng mà không nghĩ tới trời cao vẫn không muốn buông tha cho cô, Tiểu Miêu lại lần nữa mở to mắt nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc của mình, yếu ớt thở dài, trời ghét hồng nhan mà…

Trên đường trở về, vốn là trời trong nắng ấm, hết thảy đều bình thường, nhưng mà không nghĩ tới, nửa đường đột nhiên lại xuất hiện một đám sát nhân ma tinh thần có vấn đề.

Nhớ lại bộ dạng khát máu của những tên kia, chúng không nói lời nào đã động thủ. Tiểu Miêu chạy trối chết lúc này vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Bây giờ những lão đại của Chiến Minh dường như cũng bị bọn tâm thần này chặn giết giữa đường, cô cũng không biết mình bị cái nhập vào, lại đi tin lời cái tên mập chết tiệt kia, ngàn dặm xa xôi chạy đến tìm "Lich King" Mệnh Phàm xin giúp đỡ.

Chương 415: Gà

Chương 415: Gà

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hiện tại, dựa theo sự chỉ dẫn của "Tín vật định tình" vô cùng buồn nôn mà cái tên mập chết tiệt kia đưa, Tiểu Miêu đã một mình đi đến cái di tích dọa người này.

Ai ngờ vừa đi vào cái cửa đáng sợ kia, "Lich King" Mệnh Phàm thì chả thấy đâu, ngược lại, lại đột nhiên xuất hiện một đám khỉ lông vàng.

Cái đám khỉ lông vàng này vừa thấy cô, dường như đều trở nên điên cuồng, chen chúc chạy đến như thủy triều, vô cùng đáng sợ!

Cô rõ ràng vẫn luôn dựa vào tiếng "Tút tút tút" của miếng ngọc này chỉ dẫn mà đi, nhưng bây giờ vì sao lại chui vào cái ổ khỉ này chứ?!

Tiểu Miêu nhìn thấy bầy khỉ lúc này càng chạy càng gần, lập tức xoay người bỏ chạy, đồng thời vô cùng thống khổ kêu rên: "Hôm nay thật là một ngày vô cùng xui xẻo mà!"

…

Tiêu Phàm phóng ánh mắt về phương xa, nhìn thấy Tiểu Miêu đang dẫn theo một đám khỉ lông vàng chạy tán loạn bên ngoài thần điện, hắn đã hoàn toàn quên mất hiện tại hắn đang trong thời gian sụp đổ đếm ngược của thần điện, ngơ ngác hỏi: "Đây là tình huống gì vậy?"

Quân Sư Xấu Bụng nhìn tình cảnh trước mắt, cũng có chút ngây người, nói: "Không rõ lắm."

"Vậy giờ sao?" Tiêu Phàm hơi ngờ vực.

"Đi thôi, xem ra bọn họ dường như chơi đùa rất vui vẻ, chúng ta cũng không nên quấy rầy họ." Quân Sư Xấu Bụng thuận miệng nói.

"Bọn họ thật sự đang chơi đùa sao?" Aina nhìn bộ dáng Tiểu Miêu chạy trốn đến tận đầu tận đâu, có chút lo lắng hỏi.

“Đương nhiên, những con khỉ lông vàng kia nhìn thấy đối tượng mà chúng ngưỡng mộ, chắc chắn vô cùng vui mừng. Mặt khác, cái cô Tiểu Miêu kia thế nhưng là nữ MC trong trò chơi, nhìn thấy fan hâm mộ của mình có nhiều hơn một giống loài, trong lòng tất nhiên cũng vô cùng vui vẻ. Vả lại hiện tại cô nàng còn được nhiều con khỉ ‘theo đuổi’ như vậy, dựa theo tính cách ham hư vinh của cô nàng, hiện tại trong lòng cô ấy hiển nhiên lại càng thêm vui vẻ và thỏa mãn.” Quân Sư Xấu Bụng dùng vẻ mặt khẳng định nói.

“Ồ, vậy thì tốt rồi.” Aina cảm thấy Quân Sư Xấu Bụng nói rất có đạo lý, bây giờ di tích cũng chuẩn bị sụp đổ, thế là Aina liền vội vội vàng vàng đi theo nhóm người Quân Sư Xấu Bụng chạy thoát, cũng không còn để ý nhiều đến việc khác nữa.

…

Tiểu Miêu bị bầy khỉ bên ngoài thần điện truy đuổi đã lâu, hiện tại đã mệt đến thở không ra hơi, bỗng nhiên nhìn thấy đám người Tiêu Phàm đi ra, trong lòng vui mừng, cảm thấy rốt cuộc cũng đã có người giúp mình thoát khỏi cơn hoạn nạn.

Nào ngờ cái đám khốn nạn đó chỉ là đứng đó nhìn về phía mình nói chuyện một chút.

Liền quay đầu đi ra khỏi thần điện.

Tiểu Miêu phát hiện mình bị bọn người Tiêu Phàm bỏ mặc, trong lòng không thể tin nổi, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, gào thét với đám người Tiêu Phàm: “Cái đám khốn kiếp mấy người! Chẳng lẽ muốn bỏ rơi một cô gái đáng yêu như tôi ở đây như vậy sao?!”

…

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng mắng giận dữ truyền từ đằng xa đến, nhướng mày một cái, quay đầu nhìn Quân Sư Xấu Bụng.

Quân Sư Xấu Bụng thấy Tiêu Phàm chăm chú nhìn mình, nhún vai một cái, bày ra một bộ dáng tự anh xem mà làm.

Tiêu Phàm ngẩng đầu, lại nhìn về phía xa, thở dài một hơi, lại lần nữa rút ra thanh kiếm sắc bén mang theo sát khí sâm nghiêm…

…

Sau khi kết thúc đếm ngược, thần điện ầm vang đổ sụp trước mặt đám người Tiêu Phàm, bụi mù nổi lên bốn phía, làm cho tầm mắt mọi người mờ mịt, đợi cho gió êm sóng lặng trở lại, phế tích thần điện đã sớm bị đất vàng chôn vùi, không còn nhìn thấy một chút dấu tích tồn tại nào nữa.

Mà lúc này đám người Tiêu Phàm đứng trên bãi cỏ cách nơi vốn là di tích không xa, nhìn chăm chú nữ phóng viên, nữ dẫn chương trình, người chủ trì trứ danh trong trò chơi, Tiểu Miêu…

…

Một khắc trước, Tiểu Miêu nhìn thấy đám người Tiêu Phàm thật sự muốn bỏ mặc cô, để cho cô tự sinh tự diệt, vừa nghĩ tới cô sẽ liền bị thảm sát trong tay bầy khỉ này, trong lòng Tiểu Miêu đã cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Không nghĩ tới mới đảo mắt một cái, "Lich King" Mệnh Phàm lại đột nhiên xuất hiện, bóng kiếm lóe lên, máu tươi liền văng tung tóe khắp nơi, anh ta đột nhiên kéo cô một cái sau đó cô cứ như một người đần độn mà theo sát anh ta nhanh chóng chạy ra khỏi di tích.

Chưa đợi cô vì thoát khỏi nguy hiểm mà thở dài một hơi, Tiểu Miêu liền nhìn thấy thần điện phía sau mình ầm vang một tiếng liền sụp đổ, nghĩ đến cô suýt chút nữa là bị chôn sống bên trong, trong lòng Tiểu Miêu vẫn còn vô cùng sợ hãi.

Lúc này, Tiểu Miêu ngồi tê liệt trên bãi cỏ thở hổn hà hổn hển, cô thực sự quá mức mệt mỏi, sau khi thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, đang muốn nghỉ ngơi một chút.

Bỗng nhiên Tiểu Miêu nhớ ra chuyện gì đó, cả người cũng vì vậy mà giật nảy mình.

Bây giờ hình như không phải là lúc cô có thể nghỉ ngơi được! Bởi vì những người trước mặt cô lúc này đều rất nguy hiểm!

Tiểu Miêu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy "Lich King" Mệnh Phàm đáng sợ đang nhìn cô chằm chằm, trong lòng hoảng sợ, không tự chủ được mà xích lui sau một chút.

Sau đó Tiểu Miêu lại nhìn bốn phía, phát hiện cái em gái Thái Thập Tam ác độc kia cũng đang dùng vẻ mặt không có ý tốt nhìn cô, bên người Thái Thập Tam còn có một người thân hình cao to, dáng vẻ hung thần ác sát như đại ca xã hội đen của Việt Nam, dọa cho tim của Tiểu Miêu cũng bắt đầu đập loạn xạ cả lên.

Lại nhìn nhìn một bên khác, một người gầy nhom đang dùng một ánh mắt hèn mọn, ý vị thâm trường nhìn cô, làm cho lông tóc của cô dựng đứng, bên cạnh gã là một người mặc dù trắng trẻo sạch sẽ nhưng nhìn vẻ mặt của gã ta lúc này, liền có thể biết cái tên này chính là một tên hỗn đãn ác độc.

Người duy nhất có bộ dạng tương đối hiền hòa chính là em gái NPC bên cạnh bọn họ, nhưng mà Tiểu Miêu liếc nhìn ngực của Aina, lại nhìn ngực của mình, đột nhiên phát hiện NPC này mới là người đem lại cảm giác áp bách nhất cho mình trong số những người không thân thiện này.

Tiểu Miêu khóc than trong lòng, trời ơi, tại sao lại đối xử với tôi như vậy chứ, tôi chỉ là một cô gái bé bỏng đáng yêu mà thôi, hiện tại chỉ muốn tìm một bờ vai để nương tựa, nhưng mà vì sao trước mặt tôi lúc này chỉ toàn là những người kỳ quái chứ!

Ngày hôm nay rốt cuộc là sao vậy, sao lại hẩm hiu như thế này chứ!

Tiêu Phàm nhìn bộ dạng khiếp sợ của Tiểu Miêu ở trước mặt mình, thầm cảm khái.

Phụ nữ đúng là sinh vật hay thay đổi, khi nãy ở ngoài thần điện vây mắng chửi hắn là đồ khốn còn vô cùng đanh đá, thế mà hiện tại lại thành bộ dạng này.

Tiểu Miêu thấy Tiêu Phàm nhìn mình chằm chằm liền vô cùng cảnh giác, hai tay tự giác che trước ngực, trở nên căng thẳng sợ hãi.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy hành vi lúc này của Tiểu Miêu thì cười khinh bỉ một cái, "Cô gái này không hổ đã từng là nữ chủ trì, học tập rất nhanh, chỉ vừa thấy… Phàm ca, liền tự sờ soạng, hơn nữa còn biểu cảm vô cùng thích hợp, khiến cho người khác vừa nhìn đã thấy thương cảm, quả thật ngất ngây mê người. Đây chính là hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, là cô ta tự động chạy đến chỗ chúng ta nhờ vả. Phàm ca, chi bằng chúng ta làm người tốt, đưa cô ta qua đảo quốc bên kia đào tạo một phen đi."

Tiểu Miêu nghe được những lời thô tục của cái tên gầy còm trước mắt, gương mặt tái nhợt trong nháy mắt, trong lòng đau khổ kêu rên, mình đúng là không nên nghe lời cái tên mập chết bầm kia chạy về, bây giờ lại tự chui đầu vào lưới rồi.

Tiêu Phàm thấy Quân Sư Xấu Bụng lấy mình ra trêu ghẹo Tiểu Miêu, trong lòng không vui, có điều lúc này hắn càng hoài nghi hơn là, tại sao Tiểu Miêu lại xuất hiện trước mặt mình.

Nếu như Tiểu Miêu ở đây, vậy người của Chiến Minh đâu?

"Chiếp, chiếp, chiếp…" Vài tiếng chim hót vang lên, có vẻ vô cùng bất thường, nhưng đoạn đường đến đây Tiểu Miêu đã sớm quen với những tiếng hót kì lạ này, tự nhiên cũng chẳng để ý đến.

Nhưng Tiêu Phàm lại khác, sau khi phát hiện ra điều khác lạ, mắt hơi híp lại trông về phía phát ra tiếng hót.

Tiểu Miêu nhìn thấy Tiêu Phàm bỗng dưng lại nhìn chằm chằm vào ngực mình, hai tay lại càng che chắn chặt hơn, thân người nhẹ nhàng lùi về phía sau, sau đó run rẩy nói: "Anh… Anh… Anh muốn làm gì…"

Chương 416: Sương Ngữ Đã Đến

Chương 416: Sương Ngữ Đã Đến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm không để ý đến lời Tiểu Miêu nói, hắn thò tay đến chộp lấy Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu nhìn thấy Tiêu Phàm đột nhiên thò tay mò về phía ngực mình, trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ cái tên "Lich King" Mệnh Phàm này thấy phía sau đều là người của hắn, cuối cùng không nhịn được thú tính, muốn ra tay với thiếu nữ tươi trẻ này sao?!

"Không được! Không được!"

Tiểu Miêu điên cuồng gào thét, nhưng sức lực của phụ nữ rốt cuộc cũng không bằng đàn ông, Tiêu Phàm dùng lực chộp đến, tách hai tay che ngực của Tiểu Miêu ra.

Trong lòng Tiểu Miêu vô cùng tuyệt vọng, sao lại có thể như vậy, hôm nay bản thân phải chịu độc thủ của "Lich King" Mệnh Phàm thật sao?

Ôi, thật đúng là trời xanh ghen ghét mệnh hồng nhan…

Tiểu Miêu nhắm hai mắt, trở thành một bộ dạng buông xuôi không kháng cự.

Sau khi Tiêu Phàm tóm lấy tay Tiểu Miêu, tách lòng bàn tay của cô ta ra, sau đó liếc qua vật trong tay Tiểu Miêu: "Thứ này là do cô làm?"

"Hả!?" Tiểu Miêu phát hiện Tiêu Phàm không tiến hành bước tiếp theo, ngược lại còn hỏi bản thân mình, cả người liền ngẩn ra, hơi mơ hồ không rõ tình hình hiện tại.

Ầy, sao hắn lại không tiếp tục nữa nhỉ, chẳng lẽ "Lich King" Mệnh Phàm đổi tính rồi?

"Tôi đang hỏi cô đấy! Ngẩn ra cái gì!"

Tiêu Phàm khá là không rõ nữ ký giả trước mắt rốt cuộc là như thế nào, rõ ràng bộ dáng rất đáng yêu, tại sao lại bây giờ cứ mang đến cho người khác cảm giác ngốc nghếch thế này.

Tiểu Miêu bị Tiêu Phàm quát một tiếng, vậy mới hoàn hồn nhìn về phía Tiêu Phà, lại thấy Tiêu Phàm đang chỉ vào [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch] trong tay mình gặng hỏi. Lúc bấy giờ Tiểu Miêu cuối cùng cũng nhớ ra mục đích của bản thân trong chuyến đi này.

"Là Hào Đại Bàn cho, hắn bảo tôi theo chỉ thị của thứ này tới tìm anh." Tiểu Miêu thành thật trả lời, sau đó hờn giận nói nhỏ, "Giả bộ cái gì chứ, rõ ràng ban nãy còn định bắt nạt mình, bây giờ còn muốn dùng vật này để phân tán sự chú ý."

Tuy rằng lời oán trách khó chịu của Tiểu Miêu rất nhỏ, nhưng Tiêu Phàm sau khi có được thính lực đột phá không hề nghe sót một chữ nào, trong lòng tức giận, thầm nghĩ cô gái này thật là vô lý!

Nhưng hiện tại hắn không rảnh so đo với Tiểu Miêu, Tiêu Phàm moi từ túi đeo của bản thân ra một khối [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch (Dương)] đặt cùng với [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Thạch (Âm)], quả nhiên hai viên đá vừa tiếp xúc với nhau liền biến mất.

Nhìn mọi thứ trước mắt, Tiêu Phàm nghĩ thầm, đúng là viên đá trong tay Hào Đại Bàn rồi.

Thế nhưng kết hoạch ban đầu đến tiếp ứng Hào Đại Bàn tự mình trốn thoát sao lại phải đem [Âm Dương Tử Mẫu Hậu Điểu Thạch (Âm)] cho Tiểu Miêu?

"Mệnh Phàm… Anh…"

Đúng lúc này,

Quân Sư Xấu Bụng lui ra sau vài bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Quân Sư Xấu Bụng, trong lòng cả kinh, hỏng bét, bản thân vừa nãy đã quá khẩn trương cho sự an nguy của Hào Đại Bàn, lại quên mất sự hiện diện bên cạnh của Quân Sư Xấu Bụng!

Màn vừa nãy chắc chắn hắn ta đã nhìn thấy rồi, chuyện mình và Hào Đại Bàn âm thầm cấu kết, với chỉ số thông minh của cố vấn Long Hổ Bang hẳn

là đã đoán được gần hết rồi chứ.

Đôi mắt Tiêu Phàm hơi híp lại, hắn lui về sau nhìn Quân Sư Xấu Bụng đầy cảnh giác.

“Mệnh Phàm, không ngờ anh…”

Nhìn thấy hành động của Mệnh Phàm, gương mặt của Quân Sư Xấu Bụng khiếp sợ, nhìn Tiêu Phàm với vẻ không tin được.

“Không sai.” Tiêu Phàm thấy kế hoạc trốn thoát của hắn và Hào Đại Bàn đã bị Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấu, cũng không định giấu diếm tiếp nữa, dứt khoát thừa nhận luôn.

“Tôi biết ngay mà.” Quân Sư Xấu Bụng thở dài, có phần thương cảm.

Lúc này Tiêu Phàm cũng cảm thấy có chút đau khổ, tuy Tiêu Phàm rất ghét cái tên bỉ ổi Quân Sư Xấu Bụng này, nhưng cả đoạn đường đi đã trở thành đội hữu lâu như vậy, là con người đều sẽ có tình cảm, “Nếu cậu đã biết rồi, tôi cũng không có cách nào che giấu nữa.”

“Tôi chỉ biết anh là gay, trong web forum nói “Lich King” Mệnh Phàm cũng là đàn ông oai phong, quả nhiên là tin đồn vô căn cứ, thời gian trước tôi thấy anh và cả gã mập của Chiến Minh liếc mắt đưa tình, đưa mắt ra hiệu là biết ngay hai người không chỉ là bạn bè bình thường, hóa ra còn là như vậy! Chẳng trách gần đây anh cứ nhìn tôi chằm chằm, xem ra cũng định xuống tay với tôi rồi hả?!”

Quân Sư Xấu Bụng kích động mắng Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nghe những lời lúc này của Quân Sư Xấu Bụng, bỗng chốc ngẩn ra.

“Hả?! Tôi không phải! Tôi là người bình thường!”

Hơn nữa trước đây Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Quân Sư Xấu Bụng chỉ bởi cảnh giác gã mà thôi, có điên mới xuống tay với gã!

“Ban nãy anh đã thừa nhận rồi, bây giờ còn ngụy biện gì nữa!”

“Tôi cứ tưởng cậu nói cái khác!”

“Cái khác nào?”

“…”

“Không nói ra được hả! Anh đúng là gay, tôi không ngờ đến cả tín vật định tình giữa anh và gã mập Chiến Minh kia anh cũng lấy ra được, chậc chậc, đúng là khiến tôi nổi hết gai ốc.”

Trời hỡi, sao mọi sự lại biến thành thế này?!

Tiêu Phàm có bị đánh chết cũng không ngờ lại bị người khác cho là gay, “Con mắt nào của cậu nhìn thấy giữa tôi và Hào Đại Bàn có tín vật định tình hả?”

“Thế ngọc bội một đen một trắng ban nãy không phải là tín vật định tình thì là gì?”

“Ngọc bội là ngọc bội, cầu phúc hay trừ tà đều có thể mà.”

“Nhưng ngọc bội của hai người là một con gà chạm trổ tách ra, có ngọc bội cầu phúc trừ tà của ai lại “gay” đến vậy không? Ngụ ấy sắc sắc!”

“Má! Thầy của Quân Sư Xấu Bụng cậu chết sớm hả! Chỗ nào trên mặt có con gà hả! Nó là Hậu Điểu!”

“Đây là Hậu Điểu! Quân Sư Xấu Bụng cậu có biết Hậu Điểu không? Vừa nãy khắc trên ngọc bội là một con Hậu Điểu!”

Tiêu Phàm biết bây giờ tranh luận mấy chuyện này rất là ngu xuẩn, nhưng điều này liên quan đến sự trong sạch của bản thân, hắn phải nói rõ ràng với Quân Sư Xấu Bụng.

“Hậu Điểu cái quái gì, anh tưởng tôi ngốc hả! Chim và Gà chẳng lẽ tôi không phân biệt được? Vừa nãy trên miếng ngọc bội rõ ràng là một con gà, không phải chim!” Quân Sư Xấu Bụng làm ra vẻ ung dung đáp.

Lúc này Tiêu Phàm không biết phải phản bác thế nào với Quân Sư Xấu Bụng, chim chẳng lẽ không phải gà sao? Quả thực là càn quấy, hắn quả thực không giỏi giao tiếp với xã hội đen.

Nhìn thấy Tiêu Phàm trầm mặc, Quân Sư Xấu Bụng đắc ý: "Thừa nhận đi thôi, tôi biết ngay là thế mà, anh cứ ở phía sau nhìn chằm chằm tôi, chắc chắn là sau khi tiếp xúc với tôi lâu rồi, phát hiện ra sự quyến rũ trong nhân cách của tôi, đã tính toán xuống tay với tôi rồi!"

"Đéo! Quân Sư Xấu Bụng cậu điên rồi!" Tiêu Phàm nhìn bộ dạng tự luyến của Quân Sư Xấu Bụng, vô cùng buồn nôn.

"Kẻ hèn cứ thích già mồm cãi láo." Quân Sư Xấu Bụng chán ghét liếc Tiêu Phàm một cái, "Thôi vậy. Dù sao thì tôi cũng xác định anh với cái tên mập Chiến Minh kia có tình ý là được rồi."

"Tôi đã sớm biết, cái tên mập kia với "Lich King" Mệnh Phàm léng phéng với nhau, lúc bọn họ trao đổi tín vật đính ước với nhau, tôi luôn ở một bên xem trộm, chỉ là không tiện nói ra thôi." Tiểu Miêu len lén phụ họa.

"Đúng vậy, bọn họ làm quá rõ ràng rồi, người sáng suốt đều có thể nhìn ra."

"Ai nói không phải chứ ~"

…

Mà kẻ luôn lắm mồm như Bạch Diện Thư Sinh bấy giờ lại lặng ngắt như tờ, bởi vậy đột nhiên biết được "bộ mặt thật" của Tiêu Phàm, Bạch Diện Thư Sinh vô cùng hoảng sợ, không thể tưởng tượng được cả đoạn đường đi đều ở chung một đội với cái kẻ ghê tởm đến vậy.

Tiểu Phàm nhìn Quân Sư Xấu Bụng và Tiểu Miêu ở một bên tôi một câu cô một câu, gân xanh trên trán nổi lên liên tục, "Này! Này! Hai người trở nên thân thiết như vậy từ lúc nào thế hả!"

Tiểu Miêu sửng sốt, nhìn Quân Sư Xấu Bụng đang ở bên tán gẫu với mình, bỗng giật mình một cái, vội vã lui về sau.

"Cắt! Gay chết tiệt! Quấy rầy bố tán gái!" Quân Sư Xấu Bụng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, sau đó lại chạy đến bên Thái Thập Tam, "Đại tỷ, trước đây em đã thấy Mệnh Phàm có vấn đề rồi. Có được sự ưu ái của một đại tỷ gợi cảm đáng yêu như vậy mà phản ứng của tên Mệnh Phàm này vẫn lạnh nhạt,

thật sự khiến cho người khác không thể hiểu được. Ầy, không ngờ là, hóa ra lại là chuyện như vậy. Nếu không, đại tỷ à, chúng ta lại đi tìm đàn ông tốt hơn đi.”

Chương 417: Bộ Lọc Hủ Nữ Của Miêu

Chương 417: Bộ Lọc Hủ Nữ Của Miêu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thái Thập Tam không nói gì, dùng ống tuýp ném về phía Quân Sư Xấu Bụng, đồng thời dùng ánh mắt kiên định nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của Thái Thập Tam, trong lòng vô cùng cảm động, không ngờ rằng lúc mọi người đều hiểu lầm mình, người luôn kiên định không ngừng tin tưởng hắn lại là Thái Thập Tam.

“Phàm ca, tôi chỉ biết anh là uy vũ khí phách, chỉ có phụ nữ không đủ để thỏa mãn người đàn ông khí khái như anh, nhưng mà, anh cứ yên tâm, tôi không kỳ thị đồng tính luyến ái, tôi vẫn sẽ thích anh như trước!” Thái Thập Tam nghiêm túc nói với Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm nghe những lời bày tỏ chân thành của Thái Thập Tam lại chỉ muốn đâm đầu vào tường chết ngay.

…

Tiêu Phàm bị giày vò đến nản lòng thoái chí, đã bỏ cuộc thôi không dây dưa với đám đội hữu có lối suy nghĩ kì quái này, sau đó hỏi Tiểu Miêu nguyên nhâu hậu quả xuất hiện ở đây…

…

“Nói cách khác bọn người Hào Đại Bàn vì che giấu cho cô đào tẩu đã hy sinh rồi hả?” Vẻ mặt của Tiêu Phàm lúc này khá nghiêm trọng.

“Tôi cũng không chắc, những người bỗng nhiên xuất hiện rất mạnh, sau khi tôi chạy trốn, đội hữu của công hội Chiến Minh đều không có ai theo sau.”

Tiểu Miêu quả thực không rõ tình hình hiện tại của bọn người Hào Đại Bàn rốt cuộc là như nào, bởi vì tin tức nhiệm vụ của lần này đã biểu hiện trạng thái thất bại, thế nhưng vẫn chưa kết thúc, thế nên công năng thông báo của Tiểu Miêu vẫn như trước vì sự quấy nhiễu của nhiệm vụ lần này mà mất đi tác dụng, không có cách nào biết được trạng thái hiện tại của bọn người Reginald.

"Tổng thể của chuyện này tôi đã hiểu rồi, Hào Đại Bào gọi tôi đến hỗ trợ chăm sóc cô sao, vậy cô cứ yên tâm, tôi sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào."

Sau khi Tiêu Phàm trịnh trọng nói xong, lại một lần nữa xoay người đi đến chỗ bọn người Quân Sư Xấu Bụng.

Tiêu Phàm hơi giật mình nhìn bóng lưng lúc này của Tiêu Phàm, sắc mặt có phần cổ quái, nhỏ giọng nói: ""Lich King" Mệnh Phàm, hình như đáng tin cậy ngoài mong đợi."

…

Tiêu Phàm vừa nghe xong tự thuật ban nãy của Tiểu Miêu, đại ý từ trong giọng nói của cô ta đã hoàn toàn lí giải được, xem ra bọn người Hào Đại Bàn lần này lành ít dữ nhiều.

Nói như vậy, nhiệm vụ đối kháng lần này kỳ thực ngày từ đầu đã không chỉ có một thế lực tham dự, Chiến Minh chỉ là một trong số đó mà thôi.

Mà bên thứ ba lại có thể ra tay giết Nhân Mã của công hội Chiến Minh, bọn họ rốt cuộc là địch là bạn?

Theo phán đoán bối cảnh nhiệm mà Aina đã nói, Tiêu Phàm cảm thấy khả năng nhóm người kia là địch cao hơn một chút.

Điều khiến Tiêu Phàm lo lắng hơn là, bọn họ đến cả hội trưởng công hội Chiến Minh Cuồng Chiến Sĩ Reginald mà Tiêu Phàm thấy khó chơi cũng đã xử lý rồi, sức mạnh này quả thật quá dữ dội rồi!

…

Sau khi ra đến di tích Hoàng Kim Viên, Tiêu Phàm lập tức đến nội dụng công đoạn cuối của nhiệm vụ lần này, đó chính là hộ tống Aina cầm di chiếu tổ tiên trong tay trở lại trấn Aris gần đây của trận doanh Thú Nhân.

Mà bây giờ lại từ miệng của Tiểu Miêu biết được bọn người Hào Đại Bàn gặp chuyện bất trắc, Tiêu Phàm biết không thể chậm trễ tại nơi này, tránh cho đêm dài lắm mộng.

"Chúng ta nhanh chóng trở về đi, nhanh đem Aina hộ tống về thành Aris, tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

Tiêu Phàm bước đến, nói với bọn người Quân Sư Xấu Bụng.

Aina nghe được lời nói vội vã của Tiêu Phàm, nhìn thoáng qua gương mặt của Tiêu Phàm trong lòng có chút không đành.

Cũng không đợi Quân Sư Xấu Bụng đáp lời, bỗng dưng một trận Hàn Phong vút qua, trong gió có một giọng nói khan khan truyền đến…

"Sao? Các người chỉ vừa mới đến đã muốn đi rồi à? Có phải hơi bất lịch sự không ~"

O'Sullivan mang áo choàng, chống pháp trượng từ trong gió đi đến…

"Ngài O'Sullivan?! Sao ngài lại ở đây?" Aina nhìn thấy nhân vật trước mắt, kinh ngạc.

"Còn không phải là do ngài Aina quá mức nghịch ngợm, tự ý trốn đi theo Vu tộc, vì thế, thị tộc Sương Ngữ chúng ta phải phiền não sao? Nếu không, ngài Aina ngoan ngoãn đem di chiếu của tổ tiên giao cho ta, chúng ta cứ vậy mà từ biệt, được chứ?" O'Sullivan cười cười, trong nét cười có chút lạnh lẽo.

"Đem di chiếu thu hồi Vu tộc, là nhiệm vụ của ngài Vu Tổ phân phó cho ta, thị tộc Sương Ngữ sao phải nhúng tay vào?"

"Vì sao ư? Nực cười. Đó là vì ngài Vu Tổ muốn dẫn trận doanh Thú Nhân khỏi chiến đấu, bôi nhọ sự anh dũng của Thú Nhân? Thú Nhân chúng ta

phải chủ động xuất kích, sợ hãi rụt tè còn ra cái dạng gì nữa!" O'Sullivan lạnh lùng quát, vẻ mặt vô cùng điên cuồng.

"Thế nên, bây giờ mời ngài Aina nghe theo chỉ thị của ta, cầm di chiếu trong tay tạm thời giao cho ta bảo quản đi."

"Ta sẽ không đem di chiếu giao cho ngươi đâu, ngài O'Sullivan!"

"Nếu đã như vậy, thì không còn cách nào khác rồi…" O'Sullivan làm ra vẻ đau thương thửo dài, nhưng trong ánh mắt lại có vẻ vô cùng khát máu.

O'Sullivan vẫy tay về phía sau, nhìn chằm chằm bốn người có tên đỏ chầm chậm bước ra từ trong bóng râm…

"Check it out, anh là nam MC đứng trên bục DJ, cầm microphone trong tay anh thấy rất nhẹ nhàng…" Mạch Tử Ồn Ào khua tay theo thế Hiphop, tay còn lại vịn tai nghe của mình, đầu gật gật, ánh mắt vô cùng say sưa, thân thể lắc lư theo nhịp, từ từ xuất hiện.

Còn bên cạnh hắn là Phá Quân đang ưỡn ngực hóp bụng, dáng đứng vô cùng nghiêm chỉnh.

Cây quạt của Bạch Y Công Tử vẫn rất dịu dàng phất qua phất lại, không chỉ nhã nhặn mà còn đẹp đẽ.

Nhân Sinh Bại Khuyển lại đứng sau tất cả mọi người, bầu không khí tăm tối vờn quanh, liên tục thấp giọng chậm rãi tự độc thoại.

Âm điệu khi nói của Nhân Sinh Bại Khuyển rất thấp, người khác không thể nào nghe ra được, thế nhưng nhận biết của Tiêu Phàm bây giờ đã khác với người thường, thế nên vẻ mặt lúc này của Tiêu Phàm bỗng trở nên vô cùng quái dị, bởi hắn đã nghe ra những lời lầm bầm trong miệng của Nhân Sinh Bại Khuyển, "Tôi muốn chết quá, tôi muốn chết…"

….

Dáng vẻ xuất hiện của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" Huyết Tinh Ma Thuật Xã thật khiến người khác cảm thấy buồn cười, thế nhưng bọn người của Long Hổ

Bang lại không thể cười nổi, do màu đỏ đậm như máu của ID trên đầu họ thật khiến người ta sợ hãi vô cùng.

Tiểu Miêu vừa nhìn thấy bọn người này xuất hiện, liền kinh ngạc thốt lên: "Chính là bọn họ, vừa nãy tôi nói đến chính là họ!"

Tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Miêu như nhớ đến sát khí ác liệu lúc bọn họ ra tay, trong nháy mắt thân thể của cô ta trở nên run run rẩy rẩy.

Sau khi "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" xuất hiện, trong lòng mọi người kỳ thực đã đoán được đại khái, bây qua giờ qua lời nhắc của Tiểu Miêu, càng xác định bọn họ chính là phe thứ ba của nhiệm vụ đối kháng lần này.

Cũng không đợi mọi người lên tiếng, phía Bạch Y Công Tử của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" đột nhiên dừng cánh quạt trong tay, hắn ta khép quạt lại, dựng thẳng chỉ về phía Tiêu Phàm, trợn trừng mắt lớn tiếng quát: "Lại là mày!"

Tiêu Phàm nhìn thấy Bạch Y Công Tử chỉ về phía mình, trong lòng cảm thấy vô cùng kì lạ.

Ký ức của Tiêu Phàm cũng khồn tính là kém, lúc bản thân còn ở trận doanh Ác Ma, "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" Phá Quân và Bạch Y Công Tử đã từng gặp qua, trong đầu Tiêu Phàm vẫn còn chút ấn tượng.

Nhưng Tiêu Phàm chỉ nhớ trong lúc chiến đấu mình bị Phá Quân dùng chiêu thức quái lạ áp chế, những chuyện xảy ra sau đó hắn hoàn toàn không có ấn tượng.

Bây giờ nhìn thấy Bạch Y Công Tử dùng vẻ mặt tức giận nhìn mình chằm chằm, Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy khó hiểu, biểu hiện trên mặt cứ tỉnh rụi.

Bạch Y Công Tử mhidn thấy vẻ mặt vô tội của Tiêu Phàm lúc bấy giờ, trong lòng nhịn không được lớn tiếng quát lên: "Mày! Mày… hắn sẽ không quên trước đây đã làm gì với tao đúng không!"

…

Sau khi Bạch Y Công Tử vào Tân Sinh ăn sung mặc sướng, hơn nữa còn lấy được danh hiệu "Nhã" của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt".

Bạch Y Công Tử cảm thấy bản thân tròn trò chơi thật sự sự rất vui, cho đến khi hắn ta gặp phải một người.

Người kia mang đến cho hắn ta ký ức kinh khủng không thể xoá nhoà, khiến cho đáy lòng sạch sẽ không một hạt bụi của hắn ta thêm vào thương tích đáng sợ, khiến cho hắn ta sau này trong trò chơi luôn cảm thấy tinh thần bất an.

Chương 418: Không Thể So Được Với Hiện Thực

Chương 418: Không Thể So Được Với Hiện Thực

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bạch Y Công Tử vẫn cảm thấy lần gặp gỡ đó sở dĩ bản thân mình trúng độc thủ của Tiêu Phàm hoàn toàn là do bản thân nhất thời sơ suất.

Vì lẽ đó hắn ta chờ đợi một ngày trong trò chơi có thể gặp lại người kia lần nữa, sau đó tự tay đâm hắn, xả hết hận thù trong lòng mình.

Hôm nay Bạch Y Công Tử cuối cùng cũng đợi được cơ hội lần này, nhưng điều khiến Bạch Y Công Tử tức giận chính là, Tiêu Phàm lại quên triệt để chuyện quá khứ!

Đây chính là ám ảnh cả đời của Bạch Y Công Tử!

Nghĩ đến đây, oán hận của Bạch Y Công Tử cuồn cuộn như nước sông, cặp mắt phượng thanh tú xuyên thẳng về phía Tiêu Phàm, kết hợp với cách ăn mặc lúc này của hắn ta lại càng thêm yểu điệu.

…

"Mày! Mày… Sẽ không quên đã từng làm gì với tao chứ hả!"

Nghe lời nói của Bạch Y Công Tử, lại nhìn thấy đôi mắt chất chồng thù hận của hắn ta, bàn tay thanh tú duỗi ra, quạt giấy nhắm thẳng về phía Tiêu Phàm.

Tiểu Miêu liên tưởng đến mấy thứ giữa Tiêu Phàm và Hào Đại Bàn, trong lòng cả kinh, có lẽ nào?!

Hơi thở của Tiểu Miêu có chút nặng nề, bởi vì cô ta nhớ đến cô bạn thân hủ nữ đã cho cô ta xem một quyển không thể truyền bá trên thị trường "Bảo Điển Cấm Kỵ", cô ta nhớ mang máng ở phần đầu,

Nhưng lời trai đẹp A nói với trai đẹp B cũng là những lời kịch như vầy, vẫn khẩu khí này, ánh mắt này.

Tiểu Miêu vỗ lên gương mặt đang dần nóng lên của mình, thầm nghĩ trong lòng, này! Tiểu Miêu, mày là một cô gái đáng yêu thuần khiết, sao có thể nghĩ đến phương diện này!

Không sai xem như mình vì tò mò mà liếc mắt vào xem cuốn "Bảo Điển Cấm Kỵ" kia, nhưng cũng không xem đến mức vừa nhìn qua đã trở thành hủ nữ!

Tiểu Miêu tôi dù có xem qua những thứ này thì vẫn là nữ chủ trì khoẻ mạnh xinh đẹp!

Hơn nữa…Hơn nữa lý do tôi xem thứ này là vì chỉ muốn nhìn trai đẹp A và trai đẹp B thôi, con gái thích trai đẹp thì có gì là sai, còn hai người bọn họ làm gì trong đấy thì tôi hoàn toàn không biết!

Đúng! Tôi hoàn toàn không biết!

Tiểu Miêu tự biện giải trong nội tâm của mình, sau khi hít một hơi sâu, cuối cùng cũng đã bình tĩnh được, lại quay trở lại làm nữ chủ trì xinh đẹp tươi trẻ, ánh mắt vô cùng kiên định.

Nhưng mà…

Nhìn thấy Tiêu Phàm không có thời gian để ý, Bạch Y Công Tử trong lòng tức giận, hai mắt giận dữ, tiếng nghiến răng vang lên khanh khách.

“Lẽ nào mày đã quên lúc trước đã cưỡng ép cưỡi lên người tao làm chuyện gì sao!”

Tiểu Miêu lấy hai tay che mặt, trời ạ! Tiểu Miêu tôi không chịu được nữa rồi, thế giới này thật đáng sợ! Không ngờ “Lich King” Mệnh Phàm lại bá đạo như vậy, cưỡng ép cưỡi lên cái tên ẻo lả bạch y tung bay kia.

Đúng rồi, khi đó bạn thân cho tôi xem bên trong “Bảo Điển Cấm Kỵ”, trai đẹp A cũng đã nói như vậy với trai đẹp B, sau đó trai đẹp B đã xông lên, vô cùng thô bạo kéo trai đẹp A qua…

Lẽ nào lát nữa “Lich King” Mệnh Phàm cũng sẽ xông lên, bá đạo kéo tay thư sinh bạch y bên kia, thâm tình nói với hắn ta: “Đừng nói nữa, hôn anh đi.” Sao!

Không được, Tiểu Miêu tôi muốn chết quá, Tiểu Miêu thuần khiết không nên nhìn thấy sự dơ bẩn của thế giới hiện thực này được!

Thế nhưng Tiểu Miêu tim đập nhanh hơn lại he hé mở tay, gương mặt mong chờ nhìn Tiêu Phàm, trong ánh mắt còn mang theo sự hưng phấn.

…

Còn Quân Sư Xấu Bụng nghe những lời Bạch Y Công Tử nói, cũng liên tưởng đến những chuyện hư hỏng trước đó của Tiêu Phàm và Hào Đại Bàn, sắc mặt cũng trở nên quái lạ, trong lòng thán phục, không phải chứ, thanh niên bây giờ mạnh bạo vậy sao?!

Cưỡi lên luôn rồi!

Sau đó Quân Sư Xấu Bụng nhìn bờ mông mảnh của Bạch Y Công Tử, trong ánh mắt đầy thương cảm.

Khó trách tên này nhìn có vẻ ẻo lả, hóa ra là chuyện như thế, thật khổ cho cậu…

…

Tiêu Phàm không hề chú ý đến phản ứng của những người xung quanh, chỉ thấy nhìn Bạch Y Công Tử trước mặt vô cùng hoài nghi. Cái tên Phá Quân này thì mình đã từng giao đấu qua, nhưng nói mình từng đánh nhau với Bạch Y Công Tử thì sao bản thân lại không có chút ấn tượng nào hết?

Chẳng lẽ lúc mình say đến độ thần trí bất minh đã lại ra gì đó, thật là đau đầu mà.

Thế là Tiêu Phàm dùng vẻ mặt mờ mịt không hiểu hỏi Bạch Y Công Tử: "Tôi đã làm gì cậu?!"

"Tôi đã làm gì cậu?!"

Hắn lại dám hỏi đã làm gì mình?!

Bạch Y Công Tử nghe được lời này của Tiêu Phàm, trong lòng run lên.

Bạch Y Công Tử là một người có bệnh ưa sạch sẽ, hơn nữa còn không phải là ưa sạch sẽ bình thường, mà lại cực kì cực kì cực kì thích sạch sẽ.

Sở dĩ phải bỏ thêm nhiều chữ cực kì như vậy là để thể hiện độ nghiêm trong của bệnh ưa sạch sẽ của Bạch Y Công Tử, nghiêm trọng đến độ được chọn vào trong trận doanh Ác Ma, thế nên sức sát thương của những thứ ô uế đối với hắn mọi người có thể tưởng tượng được.

Bấy giờ nghe Tiêu Phàm nói thế, Bạch Y Công Tử không khỏi nghe đến quá khứ đau đớn thê thảm mà hắn ta đã trải qua…

Ngày đó Bạch Y Công Tử và Phá Quân vốn là đang trên đường trở về thành Ác Ma Ababon, không ngờ trên đường đi lại gặp phải Tiêu Phàm.

Phá Quân bởi vì sở thích của bản thân, không hiểu sao lại dây dưa với Tiêu Phàm.

Tình hình trận chiến đối với Phá Quân mà nói vốn rất tốt đẹp, nhưng không biết từ lúc nào lại bắt đầu chuyển biến, biến thành Tiêu Phàm bạo lực áp chế Phá Quân.

Bạch Y Công Tử nhìn thấy bạn tốt gặp nguy liền lập tức xông tới trợ giúp, nhưng… ai mà ngờ, ai mà biết…

Bạch Y Công Tử còn chưa kịp công kích, đã bị Tiêu Phàm dùng năng lực phong ấn hành động đè xuống đất, miệng há hốc, sau đó… Ầm!

Hết rồi, chỉ vậy là hết rồi!

Bạch Y Công Tử ki ấy bởi vì tinh thần chịu đả kích, bị trò chơi cưỡng ép đăng xuất.

Sau khi thoát ra, Bạch Y Công Tử ôm cổ của mình vào nhà vệ sinh nôn khan một trận, bỏ ra cả một buổi tối không ngừng đánh răng súc miệng, kem đánh răng bị nặn đến hết sạch.

Thế nhưng ám ảnh trong lòng vẫn như cũ không hề tan đi, thời gian đó chỉ cần Bạch Y Công Tử bước vào mộng đẹp sẽ luôn nhìn thấy có người cưỡi lên người hắn ta, cười hì hì mở miệng, sau đó liền… Ầm!

Cứ như vậy, mỗi đêm khuya Bạch Y Công Tử đều bị Tiêu Phàm "ầm" đến tỉnh giấc, có đêm nghiêm trọng hơn Tiêu Phàm còn trong giấc mơ của hắn ta "ầm ầm", nếu nghiêm trọng hơn nữa thì là "ầm ầm ầm"…

Cả đêm đều bị Tiêu Phàm trong mộng chơi đùa, Bạch Y Công Tử tự dưng dần tiều tụy, mối hận với Tiêu Phàm càng thêm sâu nặng.

Nhưng lại không ngờ, bây giờ người khởi xướng lại quên hết toàn bộ tội nghiệt hắn đã làm!

Không được!

Mình nhất định phải nhắc nhở hắn! Dù cho phải một lần nữa nhớ đến ký ức kinh hoàng kia cũng không hối tiếc!

Bạch Y Công Tử nghiến răng, lửa hận cháy bừng trong mắt!

…

"Tôi đã làm gì cậu?!"

Câu nói này của Tiêu Phàm hoàn toàn không thể đáp lại chờ mong trong lòng của Tiểu Miêu, cái này thật sự không hề có tình cảm cuồn cuộn, cái này khiến cô ta cảm thấy vô cùng thất vọng, không hề có chút hứng thú nào.

Có điều, câu nói tiếp theo của Bạch Y Công Tử, lại khiến Tiểu Miêu…

"Lúc đó mày đã nhổ cái gì vào miệng tao, mày không quên chứ hả, mùi hôi trong miệng mày đến giờ tao vẫn còn nhớ đấy!"

Bạch Y Công Tử muốn rách cả mí mắt, tơ máu đã dần dần che kín viền mắt, làm nổi bật da thịt trắng nõn của Bạch Y Công Tử, tỏ ra vẻ dữ tợn dị thường.

…

"Nhổ vào trong miệng… mùi vị trong miệng…" Tiểu Miêu tự lẩm bẩm, sóng mũi hơi nóng, hơi thở nằng nặng, bởi vì hình ảnh lúc này trong đầu cô ta hoàn toàn khác với đoạn ký ức trong đầu Bạch Y Công Tử.

Lưỡi khuấy động, rồi lại triền miên…

Tiểu Miêu lại nhìn chăm chăm hai người Tiêu Phàm và Bạch Y Công Tử, cuối cùng không kiềm được đã chảy máu mũi…

Phát hiện ra bản thân đã thất thố, Tiểu Miêu vội vãi chùi vệt máu, tự mình trấn định, không sao đâu, Tiểu Miêu! Mày đừng căng thẳng, trai đẹp A và trai đẹp B trong cuốn "Bảo Điển Cấm Kỵ" của bản thân chẳng phải cũng đã qua một đoạn như này sao? Bản thân khi đó cũng đã đỏ mặt tim đập rồi! Mình cũng là một cô gái đã quen với sự va chạm trong xã hội rồi!

…

Chương 419: Sương Lên

Chương 419: Sương Lên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiểu Miêu nghĩ theo phương diện đó, so với Tiểu Miêu, Quân Sư Xấu Bụng nội tâm tàn ác gấp trăm lần cũng không ngoại lệ, vẻ mặt đầy khiếp sợ nhìn Tiêu Phàm, "Mệnh Phàm, anh!"

Tiêu Phàm không biết Quân Sư Xấu Bụng bỗng dưng vì cái gì mà lên cơn, thế nên không hề để ý đến, vẫn mặt đầy nghi hoặc nhìn Bạch Y Công Tử.

Bởi vì miêu tả của Bạch Y Công Tử thật sự quá mức quái lạ, vốn dĩ Tiêu Phàm còn tưởng mình sau khi say đã đánh hắn ta, bây giờ xem ra không phải là chuyện như vậy, "Cậu đang nói khùng điên gì vậy?"

"Mày… Mày… Mày rốt cuộc muốn giả bộ đến chừng nào,

Lẽ nào mày muốn ruồng bỏ mọi thứ như vậy sao!"

Bạch Y Công Tử nhìn Tiêu Phàm vẫn giữ dáng vẻ vô tội, trong lòng tức giận.

Tiểu Miêu nghe xong những lời đầy oán giận của Bạch Y Công Tử, trong lòng thầm mắng, "Lich King" Mệnh Phàm lại không chịu trách nhiệm, thật sự đáng trách!

Sau đó Tiểu Miêu lại đồng cảm nhìn Bạch Y Công Tử, ầy, không ngờ hắn ta cũng là một gã mê trai *có câu Tự cổ đa tình không dư hận, xứ hận miên miên vô tuyệt kì*

…

Phá Quân đúng là đã tận mắt nhìn thấy dáng vẻ khi đó của Bạch Y Công Tử, nhìn thấy Tiêu Phàm không chịu thừa nhận, lập tức nói chen vào: "Mày cũng không quên tao luôn đó chứ, lúc đó mày còn cưỡi trên người tao nữa! Tao cũng hệt như Bạch Y Công Tử, luôn muốn tìm mày để báo thù rửa hận!"

Tiểu Miêu cảm thấy đầu óc mình hơi choáng váng, thế giới thực này thật sự quá kích thích, "Bảo Điển Cấm Kỵ" của bạn thân cũng không kích thích thế này.

Chí ít thì trai đẹp C trong "Bảo Điển Cấm Kỵ" trước nay không hề chen giữa trai đẹp A và trai đẹp B như vầy, nhưng mọi người xem xem hiện tại…

Tiểu Miêu nhìn Tiêu Phàm, Bạch Diện Thư Sinh và Phá Quân, cảm nhận được trái tim của mình đang đập mạnh, không khỏi cảm thán, thế giới này thật sự loạn quá rồi.

Bây giờ Tiêu Phàm lại càng thêm mờ mịt, hắn chỉ nhớ khi đó mình bị Phá Quân áp chế tấn công, chuyện sau đó hoàn toàn không có ấn tượng, khi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngay thời điểm Tiêu Phàm chuẩn bị tiếp tục hỏi, đột nhiên nghe Quân Sư Xấu Bụng ở một bên thốt lên, "Đại tỷ, tỷ thấy chưa! Cái tên Mệnh Phàm này rõ ràng là gay, xu hướng tính dục thật sự hết cứu rồi, lại cưỡng ép làm nhục hai người đàn ông trước mặt đây, nghĩ tới thôi cũng khiến người ta sợ hãi! Đại tỷ, chúng ta mau buông tay thôi!"

Tiêu Phàm nghe được lời nói của Quân Sư Xấu Bụng, lại nhớ đến mấy lời đối chất giữa hắn và Bạch Y Công Tử cùng Phá Quân, trong lòng rùng mình, hít sâu một đợt khí lạnh, hiểu lầm động trời rồi!

Có điều tình cảm của Thái Thập Tam đối với Tiêu Phàm đã sâu đậm, không phải chỉ dăm ba câu của Quân Sư Xấu Bụng là có thể thuyết phục được.

Cô nhìn chằm chằm vào Bạch Y Công Tử và Phá Quân trước mắt, ánh mắt càng thêm hung hãn, ống tuýp bên hông lại được rút ra, "Mấy kẻ mới đến đều là tình địch đúng không! Thái Thập Tam tôi sẽ không dễ dàng giao Phàm ca cho các người đâu! Dù có là đàn ông hay phụ nữ!"

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy phản ứng của Thái Thập Tam, lớn tiếng kêu rên: "Đại tỷ, logic tư duy kiểu gì vậy! Lẽ nào Tiêu Phàm thật sự có kỹ năng danh hiệu vô cùng bá đạo "Nữ Tính Khắc Tinh" tác dụng ảnh hưởng lên trí lực của bình thường của tỷ rồi sao!"

Tiêu Phàm nghe được lời nói lúc này của Quân Sư Xấu Bụng, không nhịn được gào lên với hắn ta: "Logic của cậu cũng chẳng bình thường đâu! Giờ trong đầu cậu đang nghĩ những gì! Còn không biết xấu hổ mà nói người khác!"

…

Tiểu Miêu lại lúc nhìn đám người lúc bấy giờ, đầu óc cực kì choáng váng, nhớ đến cuốn "Bảo Điển Cấm Kỵ" mà bạn thân hủ nữ cho cô ta xem qua, đột nhiên cảm thấy trai đẹp A và trai đẹp B, đôi này còn tốt đẹp hơn những kẻ trong thế giới thực này nhiều…

"Giữa các người có thù hận?" O'Sullivan nhìn nhìn thấy phản ứng của Bạch Y Công Tử cảm thấy hơi hứng thú, hỏi.

"Không! Đội! Trời Chung!" Bạch Y Công Từ lần lượt phun ra bốn chữ "không đội trời chung", ngữ khí cực kỳ tàn nhẫn.

"Được, tốt lắm ~"

O'Sullivan nở nụ cười, thù hằn giữa Bạch Y Công Tử và Tiêu Phàm, O'Sullivan rất thích xem, bởi bọn sát thủ mới có thể không chút lưu tình.

"Nếu các người đã có thù hận, vậy thật tốt. Nội dung chủ yếu của nhiệm vụ ta ủy thác lần này cho các ngươi chính là giết sạch đám người." O'Sullivan dừng lại, lạnh lùng bổ sung thêm một câu: "Một người cũng không giữ lại!"

…

O'Sullivan dứt lời, một trận gió lạnh quét qua, Tiểu Miêu đột nhiên tỉnh táo lại, cũng trở nên sốt sắng lên, bởi vì Tiểu Miêu nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của O'Sullivan được che giấu bên dưới.

Lúc O'Sullivan cùng đám người Reginaild gặp gỡ, cũng là ánh mặt lạnh lẽo ghê người như vậy…

Nghe được mệnh lệnh của O'Sullivan, Bạch Y Công Tử lại một lần nữa mở quạt ra, đưa ngang về trước che khuất một bên mặt, chỉ để lộ ra ánh mắt hung ác kia.

"Nếu mày đã không nhớ thì tao cũng không ép, còn những tội lỗi trước nay mày đã phạm phải, bây giờ dùng cái mạng nhỏ của mày để đền bồi đi!"

“Cái tên ẻo lả kia, muốn đánh nhau hả! Long Hổ Bang tụi tao thích nhất là đánh nhau, hơn nữa tụi tao người đông thế mạnh, đánh thì đánh ai sợ ai!” Bạch Diện Thư Sinh nghe Bạch Y Công Tử uy hiếp Tiêu Phàm, trong lòng giận dữ, trưng ra bộ mặt lưu manh khó chịu, nhếch môi liếc mắt nhìn về phía Bạch Y Công Tử quát lớn.

“Làm gì có! Mày… cái tên cà chớn này, dám mắng tao ẻo lả!”

Tuy rằng Bạch Y Công Tử rất yểu điệu, nhưng lại rất ghét người khác nói bản thân là ẻo lả. Bị Bạch Diện Thư Sinh nói như vậy, cả người đều giận run lên, quạt giấy liền mở ra, hệt như muốn mượn phiến quạt đó xua đi sự giận dữ trong lòng Bạch Y Công Tử. Sau đó Bạch Y Công Tử nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nói một câu: “Tụi mày, chết chắc rồi!”

Còn Bạch Diện Thư Sinh lại làm vẻ mặt đắc ý nói: “Chắc tao sợ!”

Cục diện hiện tại lại hệt như lời Bạch Diện Thư Sinh nói, phía Tiêu Phàm người đông thế mạnh, thế nhưng trong lòng Tiêu Phàm vẫn cứ thế bất an, bởi vì Tiêu Phàm biết thực lực của đôi bên không thể so sánh như vậy được.

Đầu tiên nhất định phải cân nhắc đến bốn người kia đều là “đồng hương” đến từ trận doanh Ác Ma, đa số những người trong trận doanh Ác Ma đều rất cực đoan, hoặc là cực kì yếu, hoặc là vô cùng mạnh.

Hiện tại bốn người trước mặt Tiêu Phàm đều là tên đỏ, thực lực yếu hay mạnh, vừa nhìn là biết ngay.

Ngoài ra bốn tên này đều do tên biến thái Tiểu Sửu Hoàng của Huyết Tinh Ma Thuật Xã dẫn dắt, lúc trước nếu không phải A Hoa Tỷ đến "cứu giá", Tiêu Phàm phỏng chừng đã tiêu rồi.

Tuy nói là hiện tại phương thức tác chiến của Tiêu Phàm đã thích ứng rất nhiều với game online, trình độ chơi game cũng đã tăng không ít so với trước, nhưng hễ nhớ tới thủ đoạn tấn công như biểu diễn của Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm bây giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Bốn người trước mắt được gọi là "Hoàng Hạ Tứ Kiệt", tức là thực lực trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã chỉ đứng sau nhân vật trọng yếu Tiểu Sửu Hoàng, đối với việc này Tiêu Phàm càng không dám khinh địch.

Hơn nữa trước đây Tiêu Phàm đã ăn không ít hành từ Phá Quân, đến nay vẫn không rõ kỹ năng hắn triển khai rốt cuộc là nguyên lý gì.

Nhưng khiến Tiêu Phàm bất an nhất chính là người nấp sau tấm áo choàng kia, NPC được Aina gọi là ngài O'Sullivan, Tiêu Phàm mơ hồ cảm thấy gã ta khác với Buck của Chiến Viêm thị tộc khi trước…

"Các người đánh nhau với bọn tôi như vậy là không tốt lắm, dù sao các người cũng là người chơi tên đỏ, lỡ như lát nữa bọn tôi xuống tay quá đà, bất cẩn giết sạch hết các người, các người có thể sẽ tổn thất không ít đó." Tiêu Phàm nhẹ giọng cười nói, hắn muốn thông qua phương thức này khiến cho đám người Bạch Y Công Tử trong trận đấu lát nữa bởi vì sự trừng phạt của tên đỏ mà nương tay một tí.

"Ha ha, chuyện này mày không cần lo lắng." Bạch Y Công Tử phe phẩy quạt, cười khẩy với Tiêu Phàm, "Tụi mày có thể không biết, gần đây Huyết Tinh Ma Thuật Xã tụi tao đã không còn là tổ chức người chơi tên đỏ rảnh rỗi nữa rồi, mà là một trong những tổ chức công đoàn sát thủ được đăng ký chính thức trong game.

Chương 420: Giao Thủ

Chương 420: Giao Thủ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đây đều là nhờ vào phúc của lão đại tụi tao, lão đại tụi tao phát động được nhiệm vụ ẩn sát thủ, cũng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ám sát đó, mà phần thưởng của nhiệm vụ chính là, có thể giúp toàn bộ thành viên trong tổ chức sát thủ do anh ấy thành lập được miễn trừ tất cả sự trừng phạt tử vong mà tên đỏ mang đến. Cứ như vậy, hành động của tụi tạo thuận tiện hơn nhiều."

Nghe được lời nói của Bạch Y Công Tử, Tiêu Phàm không khỏi thán phục, cái tên biến thái Tiểu Sửu Hoàng kia rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ như thế nào vậy, chế độ trừng phạt tên đỏ tồn tại chính là vì muốn duy trì trật tự trong game, loại có thể ảnh hưởng đến phần thưởng nhiệm vụ trật tự trong game, chắc chắn không phải là thứ nhiệm vụ thường có thể đạt được. Có điều bây giờ không phải lúc cân nhắc mấy chuyện này, đối phó với kẻ địch trước mắt quan trọng hơn.

"Lười phí lời với tụi mày quá, giết người quan trọng hơn." Bạch Y Công Tử có phần chán ghét nói một câu, sau đó nhẹ nhàng phất quạt về phía trước.

Sương lên!

Trong nháy mắt nhóm của Tiêu Phàm đã bị trận sương mù đột ngột xuất hiện này che mờ hai mắt.

Trận sương mù này cùng với trận sương trong buổi diễn võ ở Thần Điện Thú Thần khác nhau rất lớn, sương mù trong trận diễn võ Thú Thần nhiều nhất chỉ quấy nhiễu người trong trận chiến phân biệt phương hướng, hạn chế phạm vi thị giác, thế nhưng bốn phía gần đó vẫn có chút tầm nhìn.

Nhưng trận sương mù hiện lên hôm nay là hoàn toàn che hết tầm mắt của Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm cảm thấy đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

[Sương Mù Thanh Khiết], đây là tin tức chiến đấu được phản hồi bởi ánh sáng đỏ trong mắt Tiêu Phàm khi sương mù của Bạch Y Công Tử phủ lên trong nháy mắt…

[Kỹ năng thiên phụ: Sương Mù Thanh Khiết]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: trong phạm vi gần bản thân tạo thành một mảng sương mù thanh khiết, che đậy hết thảy tầm mắt của kẻ địch trong làn sương, cũng khiến cho bản thân người chơi trong sương mù miễn dịch với tất cả các trạng thái dị thường, thời gian kéo dài 1 phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: 100 thể lực, cooldown trong 3 phút]

[Ghi chú: Chỗ nào nhếch nhác phun vào chỗ đó, mẹ cũng không cần phải lo lắng vệ sinh cá nhân của mình nữa rồi.]

…

Tiêu Phàm dù bị che tầm mắt, nhưng nhận biết thông qua sự nhạy cảm của bản thân, vẫn có thể cảm nhận được gió thổi cỏ lay gần mình, phòng bị đòn công kích chưa xảy đến của kẻ địch. Nhưng Tiêu Phàm lúc này vẫn rất lo lắng. Bởi vì những người khác không giống hắn sở hữu nội lực chân khí tăng năng lực cảm nhận của bản thân, bao phủ dưới màn sương của Bạch Y Công Tử, tất cả người của Long Hổ Bang hệt như trở thành người mù đang mở to mắt.

Nếu Bạch Y Công Tử nhân cơ hội này đánh lén, rất có khả năng khi sương mù tan đi, chào đón trước mắt Tiêu Phàm là cảnh tượng toàn quân bị diệt.

Nhưng giờ khắc này đến bản thân phòng bị đòn tấn công của địch còn không kịp, làm sao đến giúp bọn người Quân Sư Xấu Bụng đây?

Một trận sương mù cứ thế lặng lẽ hiện lên, tất nhiên sẽ mang đến không ít hỗn loạn cho đội ngũ, nhưng tất cả những suy nghĩ trong lòng của Tiêu Phàm đều không hề xảy ra, bởi vì khi sương lớn hiện lên không bao lâu, liền tản đi…

“Tăng!”

Trong màn sương lớn Tiêu Phàm nghe thấy một tiếng vang nặng nề, giống như âm thanh côn bổng bỗng nhiên giẫm xuống mặt đất, tiếp theo Tiêu Phàm nhìn thấy một luồng sáng phát tán, xua đi màn sương mù đầy phiền nhiễu này.

Thân hình cao lớn của Đại Ca Cầm Đầu hiện ra trước mặt Tiêu Phàm, tay vững vàng chống pháp trượng trên mặt đất, trông cực kỳ oai phong.

[Xua Tan Quần Thể], kỹ năng chức nghiệp của mục sư trận doanh Nhân Loại, có thể trục xuất toàn bộ hiệu quả phép thuật trong phạm vi nhất định.

Đại Ca Cầm Đầu là thuật sĩ của trận doanh Thú Nhân tại sao có thể luyện tập được kỹ năng mục sư của trận doanh Nhân Loại, thực sự khiến người khác có phần khó hiểu.

Nhưng điều này lại khiến Tiêu Phàm nhớ đến một tin đồn, đó là ăn trộm.

Một số người chơi có thực lực kỹ thuật xuất sắc có thể từ chỗ đạo sư chức nghiệp phát động một lần nhiệm vụ ăn trộm kỹ năng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ đó, có thể luyện được một kỹ năng của chức nghiệp khác, nhưng kiểu người chơi đó đã ít lại càng ít hơn, hơn nữa tất cả đều là những tinh anh trong trò chơi.

Tiêu Phàm chợt nhìn bóng lưng Đại Ca Đi Đầu trong tin cậy, trong đội ngũ có một đồng đội như thế thật khiến người ta yên tâm.

Lúc này Tiêu Phàm lại liếc mắt nhìn về phía xa xa, thầm nghĩ mặt khác người nọ cũng thật đáng sợ, hành động lung tung như vậy cũng không sợ đụng phải gươm đao của kẻ địch.

Người mà Tiêu Phàm đang nghĩ trong lòng chính là Bạch Diện Thư Sinh, sau khi hắn ta nhìn thấy sương mù lên, đã nhanh chân chạy, nỗ lực thừa thế xông ra ngoài sương mù, cho nên khi màn sương dày tản đi, hắn ta đã cách mọi người mười vạn tám nghìn dặm.

Nhìn thấy vẻ mặt quái lại của mọi người đang nhìn mình, Bạch Diện Thư Sinh cũng có chút lúng túng, chỉ có thể mặt dày quay trở lại.

…

“Check it out, tuyệt chiêu của Công Tử không có hiệu quả, check it out, kỹ năng của Công Tử bị phá tan, check it out, kỳ thực tôi chẳng muốn cười đâu…”

Mạch Tử Ồn Ào nhún nhảy trước mặt Bạch Y Công Tử, trông miệng không ngừng rì rầm, không ngừng khua tay làm đủ kiểu châm chọc, khiến cho Bạch Y Công Tử trán nổi gân xanh, “Mạch Tử, mày muốn đánh nhau hả!”

“Mạch Tử và Công Tử, tụi mày đừng có ồn nữa.” Nhìn hai người này lại muốn đấu đá với nhau, Phá Quân vội vã khuyên bảo, sau đó nói với Bạch Y Công Tử: “Xem ra tuyệt chiêu của mày bị đối phương phá tan rồi, tiếp theo giao cho tụi tạo đi, mày nghỉ ngơi trước đi.”

Bạch Y Công Tử tuy rằng trong lòng không cam, nhưng hắn ta cũng hiểu lời Phá Quân nói lúc này là sự thật, tất cả các kỹ năng chiến đấu của hắn ta xây dựng trong kỹ năng thiên phú đều sáng tạo từ tiền đề sương mù, nếu không còn màn sương mù này, sức chiến đấu của hắn ta sẽ bị giảm đi cực lớn. Còn muốn một lần nữa sử dụng kỹ năng thiên phú [Sương Mù Thanh Khiết] phải chờ thời gian cooldown 2 phút. Không còn cách nào khác, đành phải đợi vậy.

Hy vọng là sau hai phút, tên Tiêu Phàm đối diện vẫn còn có thể đứng vững…

Phá Quân nhìn thấy Bạch Y Công Tử im lặng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó Phá Quân tiến lên phía trước, tự tin hét lớn một tiếng: “Để tao lên đối phó với tụi mày!”

Lúc trước Phá Quân vì quyết chiến thua Tiểu Sửu Hoàng nên mới gia nhập Huyết Tinh Ma Thuật Xã, sau khi gia nhập hắn ta chờ mong có một ngày có thể chiến thắng Tiểu Sửu Hoàng xóa bỏ mối nhục trước. Ai ngờ đâu lại nhảy ra một tên Tiêu Phàm, bị hắn đánh chạy trối chết, mỗi lần hồi tưởng lại đoạn ký ức ấy, Phá Quân đều cảm thấy xấu hổ.

Bây giờ trong nhiệm vụ lại một lần nữa gặp Tiêu Phàm, Phá Quân quyết định phải tự tay đánh bại Tiêu Phàm, kế hoạch của Phá Quân là sau khi đánh bại Tiêu Phàm sẽ đi đánh lão đại Tiểu Sửu Hoàng của hắn.

Lần này Phá Quân đã điều chỉnh được tâm trạng của mình, hắn ta cảm thấy thực lực của mình đã tiến bộ lớn so với trước đó, sẽ không dễ dàng bị đánh bại như trước nữa.

Vỏ kiếm của song kiếm bên hông Phá Quân được rút ra vững vàng, tay phải tay trái đặt lên, tư thế có vẻ dị thường nhưng cũng cân đối hài hòa, hệt như đang tỉ mỉ đo lường.

Nhìn thấy đối phương tuốt bảo kiếm ra khỏi vỏ, Bạch Diện Thư Sinh ngay lập tức không nhịn được kích động, vốn dĩ tính tình của gã ta hay gấp gáp, lại vừa qua cảm giác lúng túng ban nãy trong màn sương lớn, gã ta đang muốn tìm cơ hội phát tiết một phen, bây giờ nhìn thấy Phá Quân động thủ,

Bạch Diện Thư Sinh vung trường kiếm lên, xông lên: “Sa mạc Mahler! Ông nội Bạch Diện Thư Sinh của mày tới đây!”

Nhìn thấy hành động của Bạch Diện Thư Sinh, Tiêu Phàm trong lòng cả kinh, đối với phương thức chiến đấu quái lạ của Phá Quân, Tiêu Phàm vẫn còn ấn tượng sâu đậm, vội vã quát lên dừng lại.

Thế nhưng đã không kịp nữa, lúc Bạch Diện Thư Sinh xông lên đến trước mặt Phá Quân, trường kiếm hệt như độc xà thổ tín xảo quyệt đâm tới.

Chương 421: Cao Tần Luật Động

Chương 421: Cao Tần Luật Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phá Quân nhìn hắn, chỉ lẳng lặng nói: “Mục tiêu của tao không phải mày, nếu mày muốn chết trước, vậy ta sẽ thành toàn cho mày.”

Phá Quân lắc mình né đòn tấn công của Bạch Diện Thư Sinh, sau đó giơ cao song kiếm đâm thẳng xuống Bạch Diện Thư Sinh.

Bạch Diện Thư Sinh nhìn thấy chỗ tấn công lúc bấy giờ của Phá Quân, trong lòng nghi hoặc, cái tên này chẳng lẽ bị ngu sao, sao lại chém vào khoảng không, lẽ nào hắn ta cho rằng mình sẽ ngu ngốc đâm đầu vào?

Vì lẽ đó Bạch Thư Sinh định đạp về phía trước một cái, dừng lại một chút để né nhát chém của Phá Quân, ai ngờ lúc này thân thể gã ta bị mất khống chế, liên tục dâng đến chỗ lưỡi kiếm của Phá Quân!

Huyết quang nổi lên tứ phía, chỉ mới hiệp một qua đi, Bạch Diện Thư Sinh đã trúng nhát kiếm rồi.

Một trận cuồng phong phất qua, Đại Ca Cầm Đầu không biết từ lúc nào đã vọt đến trước thân người Bạch Diện Thư Sinh và Phá Quân, cánh tay vạm vỡ ôm lấy Bạch Diện Thư Sinh vừa ngã xuống, vội vàng lui về sau.

"Ồ, vẫn còn sống sao?" Phá Quân nhìn Bạch Diện Thư Sinh sắc mặt tái nhợt vẫn còn sống sót trong vòng tay của Đại Ca Cầm Đầu, trong lòng có chút hoài nghi, rõ ràng hai nhát kiếm này bản thân đã dùng đủ lực, chẳng lẽ phòng thủ của tên này quá mức xuất sắc?

Tiêu Phàm biết Bạch Diện Thư Sinh có thể tiếp tục sống sót không phải là vì lực sát thương hai kiếm của Phá Quân không đủ, mà là vừa khoảnh khắc hai kiếm đâm Bạch Diện Thư Sinh, Đại Ca Cầm Đầu đã cất bước vọt tới trước, đồng thời một chùm sáng khó phát hiện bay tới Bạch Diện Thư Sinh. Chính là nhờ vào chùm ánh sáng "buff" mà Bạch Diện Thư Sinh mới còn sống trở về từ quỷ môn quan.

Hiệp một, Bạch Diện Thư Sinh bị trọng thương, tuy rằng lúc đối mặt với Chiến Minh "Bóng Lưng Sát Thủ", Bạch Diện Thư Sinh cũng vì sự kích động của chính mình mà phải trả giá, nhưng công kích của Vệ Thần hoàn toàn không hề ung dung tùy tiện như của Phá Quân.

Vì thế lúc này rốt cuộc cũng khiến người của Long Hổ Bang thầm cảnh giác một chút.

Nhưng điều đáng mừng là, Tiêu Phàm cuối cùng cũng thu được tin tức về phương thức tác chiến quái dị kia của Phá Quân.

Tiêu Phàm nhìn thấy giới thiệu của kỹ năng thiên phú [Mệnh Lệnh Bắt Buộc], hóa ra là như vậy, chẳng trách động tác của mình lúc đó hoàn toàn không bị khống chế.

Lúc mọi người ở đây đều hoàn toàn chú ý vào Phá Quân thì một bài rap bỗng dưng vang lên bên cạnh Quân Sư Xấu Bụng, "Check it out, tụi mày rốt cuộc muốn đến đâu meo?"

Quân Sư Xấu Bụng hơi giật mình khi thấy Mạch Tử Ồn Ào ngay tại bên người mình, vừa nãy gã đang chú ý tới Phá Quân mà không chú ý tới xung quanh mình, không nghĩ tới tên này đã tới gần người mình rồi.

Quân Sư Xấu Bụng nhướng mày, nhấc pháp trượng lên, đang muốn phóng kỹ năng [Vu Thuật Chậm Chạp] lên người của Mạch Tử Ồn Ào.

Mặc dù tốc độ của [Vu Thuật Chậm Chạp] rất thấp, thế nhưng lúc này Mạch Tử Ồn Ào ở ngay cạnh mình, Quân Sư Xấu Bụng rất tự tin có thể sử dụng tốt kỹ năng này cho Lúa Mạch một cái debuff.

Thế nhưng đúng lúc này, Quân Sư Xấu Bụng lại nghe được một tiếng hét từ Tiêu Phàm: "Aina, 'Tịnh Hóa' cho Quân Sư Xấu Bụng, nhanh!"

[Tịnh Hóa] sao?

Đang yên đang lành tại sao lại muốn tịnh hóa cho ta chứ?

Khi nghe thấy mệnh lệnh của Tiêu Phàm cho Aina thì Quân Sư Xấu Bụng rất không hiểu, tâm trạng khá hoang mang.

Kẻ giảo hoạt như Quân Sư Xấu Bụng đều không rõ ý đồ của Tiêu Phàm nên Aina càng không hiểu, vì vậy mà động tác của cô hơi chần chờ.

Thế nhưng, sự chần chờ này làm cho Quân Sư Xấu Bụng trả giá khá đắt…

Quân Sư Xấu Bụng đã nâng pháp trượng của mình lên, đang chuẩn bị bắn ra sóng năng lượng vào Mạch Tử Ồn Ào. Đúng lúc này, Quân Sư Xấu Bụng

lại thấy được sự thương hại trong ánh mắt của Mạch Tử Ồn Ào, sự thương hại này rất lạnh lùng, giống như đang nhìn một người chết vậy.

Điều này làm Quân Sư Xấu Bụng rất tức giận, chỉ cần một giây, thậm chí 0.1 giây thôi, tao sẽ làm cho mày dính một cái debuff, để tốc độ của mày sánh bằng rùa luôn!

Thế nhưng, Mạch Tử Ồn Ào lại quay đầu đi, không nhìn Quân Sư Xấu Bụng chút nào nữa cả, thậm chí Mạch Tử Ồn Ào còn không để ý tới pháp trượng đang chuẩn bị thả ra vu thuật nữa.

Bởi vì Quân Sư Xấu Bụng đã không thể uy hiếp được cậu ta nữa.

Mạch Tử Ồn Ào quay lưng về phía Quân Sư Xấu Bụng, tay phải hơi nâng lên, búng tay một cách tùy tiện, tiếng búng tay khá trong trẻo, giống như là thông báo một chuyện nào đó sắp xảy ra vậy.

“Xẹt xẹt xẹt…”

Sau tiếng búng tay là những tiếng xẹt xẹt phát ra, đây là tiếng máu phun mạnh ra khỏi miệng vết thương.

Trong nháy mắt, cả bộ quần áo vải của Quân Sư Xấu Bụng bị rách nát một cách hoàn toàn, biến thành từng miếng cắt nhỏ, mà máu lại từ trong những miệng vết thương phun ra bên ngoài, hình ảnh rất tanh máu.

Quân Sư Xấu Bụng luôn có một nụ cười tự tin mà hèn mọn, lúc này lại chỉ có sự ngạc nhiên, bởi vì gã không nghĩ tới, cứ như vậy mà mình lại bị người trẻ tuổi mang phong cách hip hop này giết chết.

Quân Sư Xấu Bụng vẫn duy trì động tác chuẩn bị phóng kỹ năng lúc trước, thế nhưng kỹ năng lại không thả được nữa. Một cơn gió nhẹ thổi qua, Quân Sư Xấu Bụng cứ như vậy mà biến mất trong ánh sáng nhẹ nhàng…

[Nhắc nhở từ hệ thống: Thành viên Quân Sư Xấu Bụng trong đội của ngài bị người chơi Mạch Tử Ồn Ào tấn công.]

[Nhắc nhở từ hệ thống: Thành viên Quân Sư Xấu Bụng trong đội của ngài HP là 0, người chơi Quân Sư Xấu Bụng đã chết.]

…

Cả người Tiểu Miêu hơi run rẩy, bởi vì cảnh tượng này quá quen thuộc, khi Hoàng Hạ Tứ Kiệt đồ sát tiểu đội của Chiến Minh cũng có khởi đầu giống như vậy.

Lúc đó, Mạch Tử Ồn Ào cũng xuất hiện một cách rất đột ngột ở cạnh Shaman Tiểu Bình, cũng không thấy cậu ta làm cái gì cả mà Tiểu Bình đã bị chém rất nhiều nhát, máu tươi văng khắp nơi, bỏ mình tại chỗ.

Nghĩ tới đây, Tiểu Miêu nhìn Mạch Tử Ồn Ào bằng một ánh mắt sợ hãi, bọn biến thái này chẳng lẽ muốn lặp lại cảnh tượng lúc trước sao?

Chuyện vừa xảy ra rất kỳ lạ, kể cả người luôn luôn bình tĩnh như Đại Ca Cầm Đầu cũng hơi giật mình, lúc này mà vẫn còn bình tĩnh thì chỉ có Tiêu Phàm mà thôi, hắn chỉ thấy hơi tiếc nuối khi Quân Sư Xấu Bụng hi sinh.

Bởi vì Tiêu Phàm có được Con Mắt Ác Ma, khi đối thủ là người chơi của trận doanh Ác Ma thì kỹ năng Ác Ma Ngưng Thị của Con Mắt Ác Ma dùng rất tốt, có thể giảm đi những rắc rối có thể xuất hiện.

Đáng tiếc rằng kỹ thuật của Aina quá yếu, nếu như cô ấy có thể nghe mình chỉ huy mà làm theo ngay lập tức, cho Quân Sư Xấu Bụng một cái [Tịnh Hóa] thì Quân Sư Xấu Bụng có thể sống tiếp rồi.

…

[Kỹ năng thiên phú: Cao Tần Luật Động]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: Kẻ địch không thể nhận ra, hoàn thành một series tấn công với tần suất cao, cần ở cạnh kẻ địch hai giây để thi triển, sau hai giây sẽ hoàn thành tấn công, kẻ địch sẽ có một ký hiệu. Tất cả tổn thương sẽ được kéo dài trong một thời gian ngắn rồi bộc phát. Thời gian hồi chiêu: 3 phút]

[Tiêu hao: 150 thể lực]

[Ghi chú: Động tác của ta nhiều tới mức ngươi không thể nhìn thấy, thậm chí không kịp phản ứng.]

…

Đây chính là kỹ năng thiên phú của Mạch Tử Ồn Ào, kỹ năng [Cao Tần Luật Động] rất thích hợp cho việc ám sát.

Có thể thi triển nó cũng rất phiền phức, phải ở gần kẻ địch 2 giây liên tục, điều này cũng khá giống với giai đoạn đọc chú ngữ của pháp sư, thế nhưng nó cũng có một tính chất rất tốt, đó là khi thi triển thì kẻ địch không thể nhận ra.

Còn tại sao Mạch Tử Ồn Ào có thể làm được điều này thì Tiêu Phàm không để ý lắm, chỉ cần biết kỹ năng [Cao Tần Luật Động] có tính bất ngờ và tính bí mật là đủ rồi.

Có kỹ năng thiên phú như vậy, nên khi Mạch Tử Ồn Ào muốn giết người cũng rất dễ dàng, tăng thêm thực lực chân thật của cậu ta cũng rất tốt nữa.

Sau khi sương mù che mất tầm nhìn của mọi người bị Đại Ca Cầm Đầu sử dụng [Xua Tan Quần Thể] xua tan thì lực chú ý của mọi người đều bị Phá Quân thu hút, mà lúc này là lúc Mạch Tử Ồn Ào yên lặng đi tới gần mục tiêu ám sát của mình là Quân Sư Xấu Bụng.

Chương 422: Động Từ Đại Từ

Chương 422: Động Từ Đại Từ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà khi Quân Sư Xấu Bụng phát hiện ra thì đã muộn, hai giây đã trôi qua rồi, Mạch Tử Ồn Ào đã đánh một ký hiệu của [Cao Tần Luật Động] lên người Quân Sư Xấu Bụng.

Chỉ cần nhìn vào thời cơ ám sát của Mạch Tử Ồn Ào thì đã thấy cậu ta không bình thường rồi.

Đợi cho thời cơ vừa tới, không bị Tịnh Hóa loại bỏ ký hiệu thì ký hiệu đã nổ, hoa máu đẹp đẽ cũng theo đó mà nở rộ…

Mọi người nhìn qua nơi mà Quân Sư Xấu Bụng biến mất mà hơi ngây người, bọn họ không nghĩ tới, chỉ trong chớp mắt mà cái tên hèn mọn như Quân Sư Xấu Bụng lại ngã xuống một cách đơn giản như vậy.

Mạch Tử Ồn Ào vào lúc này lại vỗ tay, làm cho mọi người của Long Hổ bang giật mình, sau một lát cũng không thấy chuyện gì khác lạ xảy ra họ mới biết là bị tên này đùa giỡn.

Mạch Tử Ồn Ào quan sát sắc mặt của đám người kia mà cười khinh bỉ, một con dao găm nhỏ liên tục xoay tròn trên đầu ngón tay cậu, giống như một con bướm sặc sỡ bay quanh đóa hoa vậy.

Nhìn thấy vết máu trên con dao găm này thì Tiêu Phàm biết Quân Sư Xấu Bụng bị cái dao găm này giết chết, thế nhưng khi nghĩ lại số lượng vết thương trên người Quân Sư Xấu Bụng khi nổ thì Tiêu Phàm hơi hồi hộp.

Mặc dù bởi vì hiệu quả của kỹ năng, trong hai giây đó không có người nào biết rõ Mạch Tử Ồn Ào tấn công như thế nào, thế nhưng từ số lượng vết thương trên người Quân Sư Xấu Bụng thì cũng có thể đoán được, tốc độ tấn công của tên này quá nhanh đi…

“Tôi…tôi… đều do tôi không tốt…”

Aina nhìn thấy Quân Sư Xấu Bụng nổ tung trước mặt mình, máu me đầm đìa rồi biến mất thì rất tự trách, đau khổ rồi cúi thấp đầu xuống, nước mắt trực rơi, cuối cùng thì hốc mắt cũng không giữ được nữa nên nước mắt thi nhau rơi xuống.

Từ cách chết của Quân Sư Xấu Bụng thì Aina cũng biết, Quân Sư Xấu Bụng chắc là bị chết bởi một kỹ năng giống như là nguyền rủa vậy, cho nên khi Tiêu Phàm nhắc cô dùng “Tịnh Hóa” thì cô có thể xóa bỏ debuff trên người Quân Sư Xấu Bụng rồi, thế nhưng bởi vì sự chần chờ của cô nên Quân Sư Xấu Bụng mới bị chết.

Một chiến sĩ Thú Nhân anh dũng hi sinh đã có thể làm Aina buồn bã rất nhiều, hơn nữa Quân Sư Xấu Bụng lại bởi vì cô không cứu kịp mà mất mạng, càng làm Aina đau khổ hơn.

Tiêu Phàm nhìn thấy trạng thái của Aina thì không đành lòng, an ủi mà nói: "Đừng khóc, không phải là lỗi của em, là do anh không kịp nói rõ cho em, không cho em biết tính nghiêm trọng của chuyện này nên em mới như vậy."

Aina ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Phàm, cũng biết là Tiêu Phàm đang an ủi mình, bởi vì tình huống lúc đó quá khẩn cấp, Tiêu Phàm làm gì có thời gian mà giải thích chứ?

Nhìn thấy cử chỉ ân cần của Tiêu Phàm mà Aina cảm thấy ấm áp, tiên sinh Brahma thật tốt, rõ ràng là do Aina sai vậy mà anh ấy lại nhận là do mình.

"Đừng suy nghĩ chuyện vừa rồi nữa, bây giờ còn đang chiến đấu, lát nữa em làm đúng với mệnh lệnh của anh là được rồi." Tiêu Phàm an ủi Aina, thế nhưng trong lòng lại suy nghĩ, tên Quân Sư Xấu Bụng kia nếu biết có một em gái NPC vì gã mà khóc thì có thể cười tới chết tại điểm phục sinh ấy chứ.

Khác biệt với Aina, bởi vì Quân Sư Xấu Bụng bỏ mình mà Long Hổ bang phản ứng rất mãnh liệt.

Trong xã hội đen, nghĩa khí giữa anh em là điều quan trọng nhất. Người trong xã hội đen phần lớn là những người ân oán rõ ràng và trọng nghĩa khí. Hiện tại, bởi vì Quân Sư Xấu Bụng bị giết nên Bạch Diện Thư Sinh nổi giận, Thái Thập Tam cũng nổi giận, ngay cả Đại Ca Cầm Đầu thì sắc mặt cũng càng kinh khủng hơn.

Vẫn là cái ống thép đó, được Thái Thập Tam rút ra một lần nữa, mà tiếng nói của cô cũng thay đổi, có chứa sát khí rất mãnh liệt.

Thái Thập Tam đập đập ống thép vào lòng bàn tay bên kia tạo ra từng trận gió vù vù, sau đó cô hét lớn: "Long chiến vu dã, hổ khiếu sơn lâm, bang phái đại nghĩa, vĩnh tồn tại tâm!"

Đây là khẩu hiệu khi khai chiến của Long Hổ bang, tiếng hét của Thái Thập Tam rất lớn, chứng minh thời gian động thủ đã tới, mặc dù chỉ còn hai đàn em là Bạch Diện Thư Sinh và Đại Ca Cầm Đầu, thế nhưng Thái Thập Tam vẫn có khí thế của vương giả, "Thái Thượng Hoàng" của Long Hổ bang cũng không phải khoác lác.

"Giết!" Thái Thập Tam hét lớn, ba người Long Hổ bang lao ra, khí thế rất hung hăng!

Thế nhưng khi Tiêu Phàm thấy hành động của họ thì lại thấy bối rối, bởi vì "Hoàng hạ tứ kiệt" cũng không phải chỉ bằng một bầu nhiệt huyết là có thể chiến thắng.

Tiêu Phàm muốn ngăn lại nhưng lại không kịp.

Tiêu Phàm cũng không đuổi theo, bởi vì tên NPC mặc áo choàng kia luôn để ý tới Aina bên này, làm cho Tiêu Phàm rất cảnh giác.

Tuy rằng thành viên của Sương Ngữ thị tộc không thể tấn công Vu tộc hoặc là người có khí tức của Vu tộc, thế nhưng khi Tiêu Phàm nhìn vào ánh mắt lạnh như băng kia thì lại thấy hồi hộp, cho nên Tiêu Phàm muốn ở lại bảo vệ Aina.

Mà Tiêu Phàm cũng quan sát tình hình chiến đấu một cách chăm chú, nếu mà tới lúc nguy cấp thì hắn sẽ tới trợ giúp.

…

Khi thấy anh em tốt của mình bị giết thì Bạch Diện Thư Sinh cảm thấy rất tức giận, hai mắt đỏ bừng chạy tới hướng của Mạch Tử Ồn Ào.

Thế nhưng, bên người của Bạch Diện Thư Sinh lại xuất hiện ánh kiếm, làm gã phải dừng lại, không thể tiếp tục đi tới.

"Anh muốn đi đâu đây?"

Phá Quân đột nhiên đứng trước mặt Bạch Diện Thư Sinh, tư thế đứng thẳng như một cây thước, hai kiếm dựng thẳng, cả người đều đứng thẳng tắp,

giống như một người máy đồ chơi vậy, làm người khác cảm thấy rất khó chịu.

“Tại sao lại là mày?” Bạch Diện Thư Sinh thấy Phá Quân lại đứng trước người mình thì càng khó chịu hơn: “Mau cút, nhường đường cho ông đây, nếu không tao sẽ ném mày xuống biển cho cá mập ăn!”

.

“Thực sự xin lỗi, ta bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế khá nghiêm trọng, vừa rồi tôi đã ra tay với anh, nếu không giết chết anh thì tôi sẽ không thoải mái…” Giọng điệu của Phá Quân không nhanh không chậm, rất cân xứng, làm cho Bạch Diện Thư Sinh rất khó chịu.

Bạch Diện Thư Sinh nhìn ra được, tên Phá Quân này dự định sẽ cản lại mình không định nhường đương, thế nên gã chém thẳng một kiếm ra…

Ngay tại lúc này, Đại Ca Cầm Đầu cũng dừng bước lại, bởi vì Nhân Sinh Bại Khuyển đã mang theo một loại khí tức âm u ngăn cản anh bước tiếp.

Thái Thập Tam lại không bị cản lại mà chạy thẳng tới trước người Mạch Tử Ồn Ào, chỉ ống thép vào mặt cậu ta rồi trừng mắt: “Mày sẽ phải trả giá đắt vì hành vi của mình!”

Mạch Tử Ồn Ào không để ý tới Thái Thập Tam, đầu cậu lắc lư vài vòng, nhìn xung quanh rồi sau đó nói một cách u oán: “Các người có phải cố ý để cho cô ta tới đây đúng không? Tôi ghét nhất là đánh nhau với phụ nữ đó.”

Phá Quân né tránh một đòn tấn công của Bạch Diện Thư Sinh rồi thuận miệng nói: “Tôi cũng không thích, với lại tôi đã chiến đấu với tên tiểu bạch kiểm(*) này từ trước rồi.”

“Con mẹ mày, mày nói ai là tiểu bạch kiểm?” Bạch Diện Thư Sinh nghe thấy Phá Quân nói vậy thì lại chém thêm một kiếm.

Nhân Sinh Bại Khuyển thì lại không để ý tới Mạch Tử Ồn Ào, vẫn tự lẩm bẩm tại bên kia.

“Công Tử, nếu không thì anh tới xử lý cô gái này đi, dù sao giới tính của cả hai giống nhau mà.” Mạch Tử Ồn Ào nhìn tới Bạch Y Công Tử rồi nói một cách tùy tiện.

“Mạch Tử, cậu muốn chết sao? Hơn nữa, bây giờ cũng không phải là lúc tôi lên sàn!” Bạch Y Công Tử nghe thấy lời trêu chọc của Mạch Tử thì lập tức hét lớn.

Mạch Tử Ồn Ào nghe thấy lời nói của Bạch Y Công Tử thì cũng hiểu, hắn ta nói đúng, kỹ năng thiên phú [Sương Mù Thanh Khiết] của hắn ta còn chưa hồi xong, nếu hắn ta tới thì cũng chỉ có chết mà thôi.

Mạch Tử Ồn Ào thở dài, bỏ xuống tai nghe thật lớn ở trên đầu mình xuống.

Bạch Y Công Tử thấy động tác của Mạch Tử Ồn Ào thì hít một hơi thật sâu, lấy hai miếng bông từ trong ba lô của mình ra rồi nhét vào lỗ tai.

Phá Quân cũng tránh khỏi màn kiếm của Bạch Diện Thư Sinh rồi làm những động tác giống với Bạch Y Công Tử, Nhân Sinh Bại Khuyển và O’Sullivan thì nhướng mày, kéo áo choàng của mình lên, làm cho nó trùm càng kín người mình hơn.

Chương 423: Nhắc Nhở

Chương 423: Nhắc Nhở

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mạch Tử nhìn thấy ánh mắt hung ác của Thái Thập Tam thì cười to, vỗ tay một cái rồi làm một động tác tay biểu thị sự đùa giỡn của giới Hip-hop, sau đó phía trên ID màu đỏ máu lại xuất hiện mấy từ màu mè “DJ Talent”, sắc mặt cậu ta rất đắc ý.

“Uỳnh!” Một tiếng vang trầm xuất hiện trên chiến trường, một bộ loa trầm đột ngột xuất hiện từ trong không gian, rồi rơi xuống bên trái Mạch Tử.

Mạch Tử vươn tay ra, vỗ vỗ vào bộ loa rồi cười nói: “Chúng ta cùng chơi thôi!”

“Xì xì xì xì…” Sau một loạt tiếng điện tử thì bộ loa bắt đầu phát huy: “DJ! Động từ Đại Từ! Động từ Đại Từ! Động từ Đại Từ! Động từ Đại Từ…”

“Ta yêu chân trời mênh mông! Dưới chân núi xanh miên man hoa đang nở! Điệu nhạc nào làm ta lắc lư?…”

Tiêu Phàm rất ngạc nhiên mà nhìn danh hiệu “DJ Talent” trên đỉnh đầu Mạch Tử Ồn Ào và cách cậu ta đi xung quanh cái loa kia.

Phong cách chuyển đổi cũng quá nhanh đi, vừa mới dùng kỹ năng [Cao Tần Luật Động] để ám sát, thế mà chỉ trong một thời gian ngắn đã biến thành ồn ào tới chói tai rồi, mà phần dj của cái loa này cũng làm người khác khó chịu nha!

Tiêu Phàm đột nhiên nhớ nhung Miên Miên rồi, đều là người chơi có mang theo âm nhạc, ít nhất bài “Tiểu Yến tử mặc áo bông” của người ta sẽ không chói tai, đâu có giống với sự điên cuồng của Mạch Tử Ồn Ào chứ…

[Danh hiệu của người chơi: DJ Talent]

[Kỹ năng: Vùng Đất Sống Động]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: Từ thời không khác triệu hồi một bộ loa âm bass đặc biệt bật DJ suốt một phút. Trong thời gian này, tất cả kẻ địch bị âm bass ảnh hưởng, thuộc tính giảm 10%, HP liên tục giảm xuống với mức độ chậm, mà người chơi được buff “Nhịp điệu DJ”, thuộc tính bản thân tăng 10%, thời gian hồi chiêu: 3 phút]

[Tiêu hao: 150 thể lực]

[Kỹ năng thuộc: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Đây là sân chơi của ta, phải theo luật của ta…]

…

Tiêu Phàm thật sự không rõ, Mạch Tử Ồn Ào làm thế nào mà có thể nhận được kỹ năng này, chẳng lẽ lúc trước cậu ta vẫn luôn mang theo một bộ loa để chiến đấu sao? Điều đó cũng quá kỳ lạ đi?

Thế nhưng khi Tiêu Phàm nhìn thấy Mạch Tử đang nhún nhảy theo điệu nhạc thì nghĩ lại, tên này thật sự có thể làm được việc này.

…

“Con mẹ nó, mày bị bệnh sao? Có thể vặn nhỏ volume đi được không?”

Khoảng cách gần Mạch Tử nhất đó là Thái Thập Tam thì hơi thảm, bị bộ loa bass kia của Mạch Tử chấn động làm lỗ tai lùng bùng, tim đập nhanh và loạn nhịp.

“Không được, phải max volume mới vui!”

Theo điệu DJ càng ngày càng cao trào thì Mạch Tử Ồn Ào càng nhảy càng sung.

Thái Thập Tam nhìn những động tác của Mạch Tử thì thấy rất chướng mắt, càng khó chịu hơn: “Mẹ! Mày đang chiến đấu cùng tao đấy, có thể chú ý đừng đảo xung quanh được không!”

Mạch Tử Ồn Ào chỉ cười cười đối với lời nói của Thái Thập Tam, nói đùa sao, mình có bệnh tăng động, làm mình đứng yên thì còn khó chịu hơn cả chết nữa. Phụ nữ đúng là phiền phức mà, đánh thì đánh thôi, lại còn muốn đối thủ phải theo ý mình nữa!

“Sóng âm quá mạnh, không nhảy nhót thì sẽ ngã xuống đất!”

Nghe câu trả lời vớ vẩn của Mạch Tử Ồn Ào thì Thái Thập Tam nổi giận, bởi vì tính tình tiểu tổ tông được Long Hổ bang chiều chuộng lại phát tác rồi.

Từ nhỏ tới lớn, Thái Thập Tam đều được chiều chuộng, không ai dám không nghe lời cô, cô bảo gì phải nghe nấy, cho nên cô ghét nhất là kẻ

không nghe lời, trong giải thi đấu biểu diễn thì Tịch Dương chính là loại này, hiện giờ tên Mạch Tử này cũng là loại ấy.

Thấy Mạch Tử càng ngày càng bốc theo điệu DJ, Thái Thập Tam không bình tĩnh được nữa, xông lên.

Tiêu Phàm thấy cử động của Thái Thập Tam thì vội vàng hét theo: "Thái Thập Tam, chú ý đừng đứng cạnh tên đó trong khoảng cách gần quá hai giây!"

Hai giây là thời gian Mạch Tử Ồn Ào thả ký hiệu kỹ năng [Cao Tần Luật Động], chỉ cần duy trì nhịp độ tấn công vừa chạm liền tách ra thì kỹ năng [Cao Tần Luật Động] của Mạch Tử sẽ không thể sử dụng được.

Thái Thập Tam cố gắng lắm mới nghe được tiếng hét của Tiêu Phàm được truyền qua khu vực sóng âm này, mặc dù không rõ ràng nhưng nghĩ tới lời nhắc nhở lúc trước của Tiêu Phàm cho Aina về chuyện của Quân Sư Xấu Bụng thì cô vẫn làm theo, ống thép đập tới Mạch Tử, sau khi tấn công thất bại thì lùi lại phía sau, không ham chiến, cứ thế lặp đi lặp lại.

Mạch Tử Ồn Ào hơi nghiêm túc mà nhìn Tiêu Phàm, tên này đúng là không đơn giản, khó trách Phá Quân và tên gay Công Tử sẽ ngã xuống dưới tay hắn, thế nhưng tại sao hắn lại nhìn ra sơ hở trong kỹ năng thiên phú của ta chứ?

.

"Đại Ca Cầm Đầu, không nên tấn công mục tiêu phía trước anh, không để ý tới gã ta là được." Tiêu Phàm tiếp tục nhắc nhở Đại Ca Cầm Đầu.

Mặc dù Đại Ca Cầm Đầu vẫn không rõ tại sao Tiêu Phàm lại nói vậy thế nhưng Đại Ca Cầm Đầu vẫn khá tin tưởng vào Tiêu Phàm, cho nên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Nhân Sinh Bại Khuyển nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm thì giật mình, đang lẩm bẩm cũng dừng lại rồi, không nhìn tới khổ người cao lớn Đại Ca Cầm Đầu mà đưa ánh mắt tới Tiêu Phàm, bởi vì gã phát hiện phương pháp chiến đấu của mình bị tên kia nhìn thấu rồi.

Theo Tiêu Phàm, Nhân Sinh Bại Khuyển là một đối thủ khá khó chơi, không cần biết là ai, kể cả những lão tài xế cũng rất dễ dàng lật xe khi đối đầu với gã.

Nếu Tiêu Phàm không có [Ác Ma Ngưng Thị] để biết được kỹ năng thiên phú của Nhân Sinh Bại Khuyển thì cũng khó mà thoát khỏi.

[Kỹ năng thiên phú: Tử Ý Nguyền Rủa]

[Loại kỹ năng: chủ động]

[Hiệu quả: lấy người chơi làm trung tâm, bắn ra ngoài một vòng gợn sóng tử ý, khi gợn sóng chạm vào kẻ địch nào thì kẻ đó sẽ có một ký hiệu tử ý, mục tiêu có ký hiệu tử ý sẽ nhận gấp đôi tổn thương so với số tổn thương mà người chơi nhận phải, ký hiệu duy trì một phút, thời gian hồi chiêu: 5 phút.]

[Tiêu hao: 300 thể lực]

[Ghi chú: Cảm thụ sự đau đớn khi bị tử ý quấn quanh đi.]

…

Đây chính là kỹ năng thiên phú của Nhân Sinh Bại Khuyển, chỉ cần nhìn vào giới thiệu của kỹ năng thì Tiêu Phàm đã có thể biết được trình độ buồn nôn của kỹ năng này, chỉ cần cho đối phương một ký hiệu thì trong vòng một phút sau đó, sẽ phản xạ gấp đôi tổn thương mình phải chịu cho kẻ địch.

Nếu trước đó không biết nguyên lý kỹ năng này thì người chơi sẽ có thể bị chết bởi chính sự tấn công của mình.

Tiêu Phàm cũng không biết, lúc trước Reginald là bị chính kỹ năng [Phách Sơn Đoạn Nhạc] của mình phản xạ mà chết.

Bạch Diện Thư Sinh thấy Tiêu Phàm nhắc nhở Thái Thập Tam và Đại Ca Cầm Đầu về cách thức chiến đấu, mà gã ta đang chiến đấu với Phá Quân, tên này rất khó giải quyết, đang khổ không thể tả, thế là hỏi Tiêu Phàm với vẻ mặt chờ mong: “Còn tôi thì sao? Tôi nên làm cách nào mới có thể giải quyết tên trước mắt này?”

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua Phá Quân, nghĩ tới kỹ năng thiên phú rất buồn nôn của Phá Quân thì vẻ mặt hơi băn khoăn, sau đó nói với Bạch Diện Thư Sinh một câu an ủi: "Anh tự nghĩ cách giải quyết, tốt nhất là tự cầu phúc đi!"

"Cậu không thể như vậy, như vậy là không công bằng! Dù cậu hận tôi thì bây giờ chúng ta vẫn là đồng đội mà, cậu không thể làm như vậy được!" Bạch Diện Thư Sinh nói với giọng tức giận.

Tiêu Phàm chép miệng, sau đó thở dài, dùng vẻ mặt thông cảm mà nhìn Bạch Diện Thư Sinh: "Tin tưởng chính mình, anh có thể làm được."

"Mệnh Phàm, tên khốn nạn! Ta hận ngươi!"

Không phải do Tiêu Phàm không muốn giúp Bạch Diện Thư Sinh, mà là do [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] của Phá Quân quá đặc biệt, Tiêu Phàm thực sự không nghĩ được cách nào tốt cả.

[Mệnh Lệnh Bắt Buộc] là một kỹ năng khống chế kỳ lạ, nó không giống mấy kỹ năng "cường khống" như choáng, loạn để người ta không thể làm gì, mà tác dụng của nó càng làm người ta buồn nôn hơn.

[Mệnh Lệnh Bắt Buộc] có thể cho kẻ địch lặp lại động tác vừa rồi trong vòng một giây, khi kẻ địch bị trúng kỹ năng này thì chắc chắn sẽ xuất hiện các loại sơ hở trong lúc chiến đấu.

Mà trong chiến đấu, xuất hiện sơ hở tương đương với muốn chết.

Chương 424: Bị Thương

Chương 424: Bị Thương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trừ khi Bạch Diện Thư Sinh có được kỹ năng miễn dịch khống chế, đáng tiếc là gã không có, như vậy thì có thể đoán trước được, hai người Bạch Diện Thư Sinh và Phá Quân đơn đấu thì kết quả sẽ là chiến thắng nghiêng

về Phá Quân, cho nên Tiêu Phàm đã cầm kiếm sẵn trong tay, chuẩn bị bất cứ khi nào đều có thể giúp đỡ Bạch Diện Thư Sinh.

Tiêu Phàm cũng chú ý tới một điểm, mặc dù hiệu quả của kỹ năng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] quá mạnh, thời gian hồi chiêu cũng chỉ có ba giây ngắn ngủi, thế nhưng mà Phá Quân lại không sử dụng nhiều.

Thậm chí, từ lúc Quân Sư Xấu Bụng ngã xuống, Bạch Diện Thư Sinh tấn công Phá Quân thì hắn ta cũng không sử dụng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] mà chỉ theo bản năng tránh né đòn tấn công của Bạch Diện Thư Sinh, cái loại có kỹ năng mà không sử dụng này làm Tiêu Phàm cảm thấy hơi bất ngờ.

Thế là Tiêu Phàm chú ý tới một dòng trong thông tin kỹ năng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc], đó là mức độ tiêu hao của kỹ năng.

Kỹ năng tiêu hao 0-100 thể lực, thể lực tiêu hao dựa vào trình độ phản kháng của mục tiêu mà định ra.

Khi mọi người bị ép buộc thì sức phản kháng đều rất mạnh, đặc biệt là những người có tính tình như Bạch Diện Thư Sinh, cho nên mỗi một lần sử dụng kỹ năng, rất có thể Phá Quân đều mất 100 thể lực.

Mặc dù hiện tại cấp bậc của người chơi đều khá cao, thể lực cũng có khá nhiều, thế nhưng mỗi giây mà mất 100 thể lực thì cũng là một con số rất lớn. Mà bên đội Tiêu Phàm còn khá nhiều người cần phải xử lý nữa cho nên Phá Quân tự nhiên là muốn dùng thể lực của mình một cách tiết kiệm rồi.

Cho nên Tiêu Phàm cũng mặc kệ cuộc chiến đấu giữa Bạch Diện Thư Sinh và Phá Quân, cũng muốn Bạch Diện Thư Sinh bắt Phá Quân dùng nhiều kỹ năng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] hơn để thể lực của hắn ta giảm nhiều, mà có Tiêu Phàm ở một bên nhìn thì với thực lực của Bạch Diện Thư Sinh hiện giờ cũng có thể chịu được khá lâu.

Những điểm cần chú ý trong cuộc chiến đấu của Thái Thập Tam và Đại Ca Cầm Đầu thì mình đã nói hết rồi, bên Bạch Diện Thư Sinh thì mình vẫn luôn coi chừng, trong thời gian ngắn chắc là không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Tiêu Phàm tự mình thuyết phục bản thân như vậy để cho tâm trạng của mình được bình tĩnh lại.

…

Thế nhưng kế hoạch tác chiến của Tiêu Phàm chỉ là lý thuyết, có thể áp dụng vào hiện thực hay không còn không biết, hơn nữa, đối thủ của bọn họ hiện giờ chính là "Hoàng Hạ Tứ Kiệt", cùng trận doanh với Tiêu Phàm.

Khi Mạch Tử nghe được lời nhắc nhở của Tiêu Phàm với Thái Thập Tam thì cậu ta cũng không để ý lắm, mặc dù phương án tác chiến của Tiêu Phàm đưa ra khá chính xác, thế nhưng kẻ địch đánh xong lui mà không ham chiến thì mình cũng có thể đuổi theo tới cạnh cô ta hai giây nha, mà ai quy định Mạch Tử cậu khi đối phó cô gái nhỏ Thái Thập Tam này phải dùng kỹ năng thiên phú [Cao Tần Luật Động] chứ? Coi như chiến đấu chính diện thì Thái Thập Tam cũng không phải là đối thủ của cậu.

"Động từ Đại Từ! Động từ Đại Từ! Động từ Đại Từ…"

Giọng bass trầm vẫn đang rung lớn bên tai, làm cho những cây cỏ trên mặt đất run rẩy, thậm chí những sợi tóc của Thái Thập Tam đều rung động theo.

Mạch Tử cảm nhận được từng đợt sóng âm này thì càng thấy máu trong cơ thể mình đang nóng lên, trạng thái tốt nhất từ trước tới nay, cậu ta nhắm mắt lại hưởng thụ một lát, gương mặt rất say mê, cả người hơi run rẩy trông rất biến thái.

Thái Thập Tam cau mày, cảm thấy người trước mắt quá buồn nôn.

Đúng lúc này, Mạch Tử mở mắt ra, ánh sáng khát máu bắn ra từ trong con ngươi, tay phải hơi vung lên, con dao găm sắc bén lại lượn vòng quanh đầu ngón tay một vòng rồi rơi vào trong tay cậu ta, đâm thẳng tới nhanh như sét đánh vậy.

Thái Thập Tam cảm thấy khí thế sắc bén từ trên người Mạch Tử thì giật mình, vội vàng để ống thép ngang người, muốn đỡ lấy đòn tấn công này.

Khi thấy phản ứng của Thái Thập Tam thì Mạch Tử cười nhẹ và không thèm để ý, bởi vì cậu ta thật sự không cần để ý.

Dao găm của Mạch Tử cứ đâm thẳng, không có một động tác giả nào, cứ vậy mà đâm thẳng giữa trán cô.

"Đinh" một tiếng vang lên, Thái Thập Tam là kiếm sĩ của Miêu tộc, phương diện nhanh nhẹn vẫn rất xuất sắc, coi như tốc độ tấn công của Mạch Tử nhanh hơn nữa thì cô vẫn phản ứng lại được, dùng ống thép đỡ lấy.

Thế nhưng những đòn tấn công của Mạch Tử bây giờ mới là bắt đầu…

Đinh! Đinh! Đinh!…

Những tiếng vang khi dao găm đâm vào ống thép vang lên liên miên, giống như những hạt mưa vậy, ánh mắt của Mạch Tử rất điên cuồng, cảm xúc phấn khởi cùng với âm bass trầm và giai điệu lanh lảnh hiện tại làm tay của cậu ta biến thành rất nhiều bóng ảnh, liên tục đâm vào ống thép của Thái Thập Tam làm tia lửa văng tung tóe.

Tiêu Phàm ngạc nhiên cực kỳ khi nhìn Mạch Tử, mặc dù đã biết trước tốc độ tấn công của tên này rất nhanh, thế nhưng hắn cũng không nghĩ tới lại nhanh tới mức như này, tần suất tấn công nhanh như vậy, cánh tay của cậu ta tại sao vẫn chưa gãy chứ?

Hơn nữa, khi nhìn thấy sắc mặt giống như đang trêu đùa của cậu ta thì Tiêu Phàm càng thấy hoảng sợ.

Mạch Tử Ồn Ào hiện tại đang đùa giỡn mà thôi, nếu cậu ta muốn chiến đấu một cách nghiêm túc thì cậu ta chỉ cần đổi hướng của con dao là được rồi, Tiêu Phàm tin tưởng, với tốc độ tấn công của cậu ta thì Thái Thập Tam chắc chắn sẽ không phản ứng kịp. Cậu ta vẫn luôn cầm con dao đâm vào ống thép của Thái Thập Tam chỉ bởi vì cậu ta muốn thưởng thức sự sợ hãi và lo lắng trong mắt Thái Thập Tam mà thôi.

Thái Thập Tam là bang chủ của Long Hổ bang, mặc dù đã kế thừa một cách hoàn mỹ khí chất lão đại xã hội đen của cha cô, thế nhưng khi chiến đấu vẫn quá non, vẫn còn luyện tập cọ xát nhiều.

Đối mặt những đòn tấn công của Mạch Tử thì Thái Thập Tam còn không dám chuyển ống thép ra chỗ khác chút nào cả, cô sợ nếu mà mình hành

động thiếu suy nghĩ thì con dao găm sắc bén kia sẽ phá vỡ sự phòng ngự của mình, đâm vào người mình. Lại thêm những đợt sóng âm từ cái loa kia phát ra càng làm nhịp tim của Thái Thập Tam loạn hơn nữa.

Đúng lúc này, Mạch Tử bỗng nhiên dừng lại, không đâm tới nữa. Thái Thập Tam thì hơi sửng sốt khi thấy động tác của đối thủ, tâm trạng đang khẩn trương của cô cũng theo đó mà hơi thư giãn xuống.

Mạch Tử cảm thấy tiết tấu hô hấp của đối thủ thay đổi thì nhếch miệng, tay phải vung xuống dưới, tạo nên một đường ánh trắng như vầng trăng khuyết vậy, kéo theo một tia máu bắn ra…

Từ trước tới nay, cách ăn mặc của Thái Thập Tam vẫn chỉ là dùng dây băng quấn quanh ngực của mình, mặc dù Thái Thập Tam "không có ngực" , thế nhưng những mảnh dây băng nơi ngực vẫn dễ thấy như cũ.

Thế mà lúc này đám người đều không để ý tới những dây băng kia, bởi vì có một đường máu đỏ đã xuất hiện trên cái bụng trắng nõn của Thái Thập Tam, rất chói mắt.

Mạch Tử vừa thưởng thức âm nhạc từ chiếc loa, vừa vươn đầu lưỡi của mình ra liếm chút máu đang đọng trên dao găm, tâm trạng rất thoải mái…

Cũng không biết có phải do Mạch Tử đang vui đùa hay không mà vết thương của Thái Thập Tam rất nhẹ, thế nhưng vết đỏ tươi kia lại rất chói mắt.

Mặc dù tính tình của Thái Thập Tam cứng cỏi hơn nhiều so với những nữ sinh bình thường, thế nhưng cuối cùng thì cô cũng là một cô gái tuổi dậy thì, làn da của thiếu nữ luôn được ông trời chăm sóc, đều có sức thu hút đặc biệt, thêm vào Thái Thập Tam cũng hay rèn luyện cơ thể nên phần bụng không có chút mỡ thừa nào cả, làm cho cô có sức hút mạnh mẽ hơn.

Mà bây giờ, trên phần bụng trơn nhẵn và trắng nõn đó lại xuất hiện một vết cắt rất chói mắt.

Khi Thái Thập Tam bị Mạch Tử chém trúng thì cũng không nhìn lại vết thương của mình, mà chu miệng ra, hai mắt hơi ửng đỏ, cánh tay cầm ống

thép hơi run rẩy.

Mặc dù Tiêu Phàm cách xa Thái Thập Tam thế nhưng thị lực của hắn rất tốt, hắn nhìn rõ ràng hai mắt của Thái Thập Tam lúc này đã không còn vẻ hung ác nữa mà có một tầng sương mù xuất hiện, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Chương 425: Sự Giúp Đỡ Cho Bang Long Hổ

Chương 425: Sự Giúp Đỡ Cho Long Hổ Bang

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

EQ của Tiêu Phàm cũng không thấp, cũng có thể hiểu được chuyện này, mặc dù gia đình của Thái Thập Tam là xã hội đen, thế nhưng cuối cùng thì cô cũng chỉ là một nữ sinh nhỏ tuổi, có vẻ trong ngày thường thì Thái Thập Tam đều được mấy người Quân Sư Xấu Bụng chăm sóc mà chưa bị khổ như này bao giờ, bây giờ bụng bị thương cho nên sẽ sợ hãi.

Tiêu Phàm nghĩ thầm, lần này phiền phức rồi, nhìn thế này thì Thái Thập Tam làm gì còn chút chiến lực nào nữa, mình phải tới hỗ trợ nhanh nhanh mới được.

Thế nhưng, Bạch Diện Thư Sinh còn hành động trước Tiêu Phàm, hai mắt gã đỏ bừng mà phóng tới Mạch Tử Ồn Ào…

…

Mặc dù ngày thường Thái Thập Tam đánh chửi Bạch Diện Thư Sinh cũng không ít, thế nhưng Bạch Diện Thư Sinh lại không để ý, mà còn có chút ấm áp nữa.

Từ lần đầu tiên gã gặp Thái Thập Tam, tới bây giờ cũng đã qua hơn mười năm rồi.

Gã còn nhớ rõ, lần đầu gặp được Thái Thập Tam thì Thái Thập Tam vẫn còn mặc tã lót, ngậm núm vú cao su, mà gương mặt gã thì ngây ra, bởi vì

lão đại của Long Hổ bang đã ra lệnh cho gã, một người đàn ông vụng về đi chăm sóc đứa bé này.

Mà lúc đó, Thái Thập Tam mặc dù còn nhỏ, thế nhưng ánh mắt lại rất giống lão đại gã, sắc bén và kiêu ngạo, điều này làm Bạch Diện Thư Sinh rất khó chịu.

Không chỉ vậy, tính tình của Thái Thập Tam lúc nhỏ còn quá khó ưa, cũng không giống mười hai anh trai cô cả ngày chỉ biết ôm bình sữa uống, uống no rồi ngủ, ngủ đủ thì khóc, còn Thái Thập Tam thì rất hay vứt loạn đồ vật, mặc dù bị ném trúng cũng không đau nhưng cũng khó chịu.

Thế nhưng điều khiến gã đau đầu nhất đó là, nó còn rất thích phun những thứ trong miệng ra người người khác, trong thời gian đó, Bạch Diện Thư Sinh rất hay phải lấy sữa rửa mặt, thậm chí gã còn hoài nghi khuôn mặt trắng nõn của mình là do trong đoạn thời gian đó có quá nhiều sữa do con bé này phun ra.

Thời gian dần dần trôi qua, Bạch Diện Thư Sinh cũng dần dần chấp nhận tất cả, tình nguyện bị con nhóc Thái Thập Tam này giày vò lung tung, bởi vì khi gã tiếp xúc với con nhóc này thì gã cảm nhận được nhiều thứ lúc trước gã không biết, cho nên Bạch Diện Thư Sinh cười, lần đầu tiên nụ cười của gã không có đáng sợ như trước…

Bạch Diện Thư Sinh cũng biết, cuộc đời xã hội đen nhiệt huyết chuyên chém chém giết giết cũng sẽ có lúc kết thúc, cho nên gã càng hi vọng khi gã còn có thể chiến đấu thì có thể bảo vệ nơi ấm áp trong nội tâm gã - mặc dù đã lớn lên nhưng vẫn có vẻ mặt khó chịu với gã, Thái Thập Tam.

Đại Ca Cầm Đầu cũng bắt đầu di động, nghề nghiệp của anh là Shaman cho nên cũng không có sự cơ động như chiến sĩ, khi anh bước nhanh tới để đi hỗ trợ thì bước chân hơi lộn xộn, đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Phàm thấy biểu hiện không bình tĩnh như vậy trên người Đại Ca Cầm Đầu, thế nhưng anh ta cũng không để ý, anh chỉ muốn tới cạnh Thái Thập Tam mà thôi.

Thái Thập Tam là do mấy người anh em của anh ta nuôi dưỡng từ nhỏ, đối với anh thì Thái Thập Tam cũng giống với con gái ruột thịt của mình vậy.

Đại Ca Cầm Đầu biết khi Tiêu Phàm tiếp xúc với những người mình thì sẽ có cảm giác những người trong xã hội đen này không giống với trong tưởng tượng, thiếu một phần hung ác và nhiều một phần chọc cười.

Thế nhưng sự thật là, tính cách của bọn họ trước khi gặp được Thái Thập Tam thì cực giống với những phần tử xã hội đen trong ấn tượng cảu mọi người.

Dù sao thì bình thường đều chém chém giết giết, tính tình đương nhiên sẽ không tốt đẹp được, muốn dịu dàng ấm áp đều không làm nổi.

Chỉ là do Thái Thập Tam dùng bình sữa, dùng tã và tiếng khóc dạy cho những người thô lỗ vụng về này biết, cuộc sống cũng không phải chỉ có dao bầu, để bọn họ thay đổi, cho nên chỉ cần bọn họ còn sống, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép người khác gây tổn thương cho Thái Thập Tam, không thể để thần sắc bất lực của Thái Thập Tam cho người khác nhìn thấy!

…

Tiêu Phàm vẫn đang bảo vệ Aina có thể rõ ràng, ý chí chiến đấu của Bạch Diện Thư Sinh và Đại Ca Cầm Đầu rất mạnh, khi thấy hai người họ định đi giúp Thái Thập Tam thì hắn cũng chạy theo…

Thế nhưng "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" sẽ không để bọn Tiêu Phàm đạt được mục đích, Phá Quân lắc mình đi tới trước người của Bạch Diện Thư Sinh, nói bằng giọng miệt thị: "Tiểu bạch kiểm, anh muốn đi đâu?"

Bạch Diện Thư Sinh thấy Phá Quân cản trước mặt mình thì rất tức giận, hét lớn: "Ông đây không có thời gian chơi với mày, khôn hồn thì cút!"

"Xin lỗi, tôi đã nói rồi, tôi bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế rất nặng, cuộc chiến của chúng ta chưa kết thúc nên tôi không thể nào để anh đi được." Phá Quân cười khẽ, đúng là không có ý tốt.

"Mẹ nó, cút ngay!"

Bạch Diện Thư Sinh vung kiếm lên, chém tới trán của Phá Quân!

Phá Quân cũng không nghĩ tới, đòn tấn công này lại nhanh như vậy nên cúi người xuống một cách vội vàng.

Vậy mà kiếm thế của Bạch Diện Thư Sinh cũng thay đổi, chém thẳng xuống dưới!

Phá Quân giật mình, lui lại vài bước ngắn, mũi kiếm của Bạch Diện Thư Sinh lướt qua mũi của Phá Quân, mang đi vài sợi tóc của hắn ta.

Sau khi tránh thoát đòn tấn công này của Bạch Diện Thư Sinh thì Phá Quân mở bảng nhân vật của mình ra, thấy mấy sợi tóc bị đứt cũng không ảnh hưởng tới sự cân bằng của mình thì mới thở phào một hơi, thế nhưng cũng rất tức giận.

Phá Quân nhìn Bạch Diện Thư Sinh với khí thế hung hăng kia thì đặt hai kiếm song song với nhau, tư thế rất cân bằng nhưng làm cho người xem cảm thấy mất tự nhiên: "Anh thật sự có tài nha, thế nhưng dừng tại đây được rồi."

Sau khi tóc bị Bạch Diện Thư Sinh chém xuống mấy sợi thì Phá Quân cũng không định giữ lại nữa rồi, hắn ta muốn sử dụng tất cả thực lực bị ẩn giấu.

Khi thấy Bạch Diện Thư Sinh lại xông lên thì ánh mắt Phá Quân hơi sáng lên, Mệnh Lệnh Bắt Buộc!

…

Một bên khác, Đại Ca Cầm Đầu cũng bị cản lại, khi thấy Đại Ca Cầm Đầu di động thì Nhân Sinh Bại Khuyển cũng chạy theo, chắn trước con đường mà Đại Ca Cầm Đầu bắt buộc phải đi qua.

Đại Ca Cầm Đầu hơi nhíu mày mà nhìn về phía Nhân Sinh Bại Khuyển, sắc mặt rất không vui, thế nhưng Nhân Sinh Bại Khuyển cũng không để ý tới sắc mặt của Đại Ca Cầm Đầu là như nào, gã ta lấy ra một thanh loan đao sắc bén từ trong chiếc áo choàng làm bằng vải đay thô.

Xem ra Nhân Sinh Bại Khuyển muốn ra tay rồi…

Đại Ca Cầm Đầu nhìn Nhân Sinh Bại Khuyển chắn trước mặt mình thì cũng biết, trong khoảng thời gian ngắn là mình không thể tới cạnh Thái Thập Tam được, anh nhấc pháp trượng lên, bắn một đường sáng vào người Thái Thập Tam.

Đại Ca Cầm Đầu nghĩ thầm, chỉ mong đợt hồi phục này có thể làm Thái Thập Tam bình tĩnh hơn.

Sau đó anh không nhìn tới đó nữa mà nhìn Nhân Sinh Bại Khuyển với ánh mắt cảnh giác.

Lúc này, chỉ còn Tiêu Phàm là có thể hành động như thường, hắn cũng sắp tới gần Thái Thập Tam rồi, bởi vì Phá Quân và Nhân Sinh Bại Khuyển chắn đường Bạch Diện Thư Sinh và Đại Ca Cầm Đầu nên không có ai tới ngăn cản hắn cả.

Thế nhưng khi hắn tưởng có thể tới cạnh Thái Thập Tam thì có một người tới chặn đường của hắn.

“Tao chờ mày thật lâu rồi, Mệnh Phàm!”

Giọng nói này rất oán hận còn hơi ái ái nữa.

Giọng nói này ngoại trừ Bạch Y Công Tử ra, còn ai có thể nói như vậy nữa chứ?

Bạch Y Công Tử nhìn chằm chằm Tiêu Phàm bằng ánh mắt độc ác, hắn ta vung quạt về phía trước thì sương mù lại xuất hiện.

Đúng vậy, đã qua ba phút, kỹ năng thiên phú của Bạch Y Công Tử là [Sương Mù Thanh Khiết] đã có thể sử dụng lần nữa rồi!

Sương mù lại chậm rãi bao phủ chiến trường, làm tầm nhìn của mọi người giảm xuống mức thấp nhất.

“Mệnh Phàm, mày hãy cảm nhận sự kinh khủng của màn sương mù này đi!”

Mặc dù Tiêu Phàm đã không thể nhìn thấy Bạch Y Công Tử thế nhưng vẫn có thể theo tiếng nói của hắn ta mà cảm nhận được bộ dáng tự tin, phe phẩy cây quạt của Bạch Y Công Tử hiện tại. Thế nhưng Tiêu Phàm lại không thể làm gì cả, điều này làm hắn hơi khó chịu.

Chương 426: Nhân Sinh Bại Khuyển Ra Tay

Chương 426: Nhân Sinh Bại Khuyển Ra Tay

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ba!

Một màn tương tự lại xuất hiện lần nữa trước mắt Tiêu Phàm, có một luồng ánh sáng khuếch tán, xua tan đi mây mù mà kỹ năng thiên phú của Bạch Y Công Tử chế tạo ra.

Kỹ năng thiên phú [Sương Mù Thanh Khiết] của Bạch Y Công Tử đã có thể dùng thì đương nhiên kỹ năng [Xua Tan Quần Thể] của Đại Ca Cầm Đầu cũng có thể sử dụng rồi.

“Bại thúc! Chú giết tên to xác đó nhanh nhanh lên đi, lúc nào cũng xua tan sương mù của tôi, như vậy thì tôi còn đánh kiểu gì nữa!” Bạch Y Công Tử còn chưa hả hê được nửa giây thì lại phát hiện sương mù của mình lại bị xua tan, tâm trạng rất khó chịu mà than thở với Nhân Sinh Bại Khuyển.

Nhân Sinh Bại Khuyển vẫn không để ý tới hắn ta, thế nhưng ánh mắt khi nhìn tới Đại Ca Cầm Đầu xuất hiện sự không vui.

Mà Mạch Tử lại không để ý tới Thái Thập Tam trước người mình nữa mà đi tới trước người Bạch Y Công Tử: “Thuốc Thuốc Thiết Khắc náo! Công Tử rác rưởi đại nương pháo!”

“Mạch Tử, cậu…” Bạch Y Công Tử rất uất ức, tay cầm quạt hơi run run mà chỉ về phía Mạch Tử Ồn Ào.

…

Được sự hỗ trợ của Đại Ca Cầm Đầu nên Tiêu Phàm đã chạy tới cạnh Thái Thập Tam: "Tôi tới giúp em đây, em không sao chứ? Nếu sợ thì không cần đánh nữa, tất cả hãy giao cho tôi."

Thái Thập Tam thấy Tiêu Phàm đứng cạnh mình thì hơi yên tâm, cố gắng bình tĩnh lại, nói một cách cố chấp: "Em… em là Thái Thập Tam của Long Hổ bang, em không có sợ!"

Nghe được giọng nói hơi nức nở của Thái Thập Tam, còn có ống thép còn không được cầm chặt thì Tiêu Phàm thở dài, nghĩ thầm, Thái Thập Tam vẫn chỉ là một nữ sinh mà thôi.

Tiêu Phàm vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt đầu của Thái Thập Tam, nói một cách ấm áp: "Không có việc gì…"

Cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay của Tiêu Phàm và nghe được giọng nói ấm áp đó thì nước mắt của Thái Thập Tam không kiềm chế được nữa, thi nhau rơi xuống đất.

Tiêu Phàm nhìn cô mà âm thầm thở dài, thật sự là một cô gái ngây thơ lại bướng bỉnh tới đáng yêu nha!

Thế nhưng như vậy cũng rất tốt…

"Em lùi lại đi, lần chiến đấu này hãy giao cho tôi, em tới bảo vệ Aina đi."

"Không, em cũng muốn chiến đấu!" Miệng Thái Thập Tam cong lên.

Hình như do Tiêu Phàm tới làm lòng can đảm của Thái Thập Tam tăng lên, vẫn muốn chiến đấu tiếp làm Tiêu Phàm cũng không biết nên nói gì nữa cả.

…

Tình hình bên kia, do Tiêu Phàm tới nên Thái Thập Tam đã ổn định lại rồi, mà sau khi Tiêu Phàm tới đây hỗ trợ thì bên Bạch Diện Thư Sinh đã không còn sự trợ giúp nào nữa, cứ như vậy, tình hình của Bạch Diện Thư Sinh lúc này rất không ổn.

Mệnh Lệnh Bắt Buộc là một kỹ năng "khống chế mềm" làm cho người khác rất buồn nôn.

Mà người có kỹ năng này là Phá Quân, một người có sức chiến đấu mạnh mẽ càng làm cho Phá Quân đáng sợ hơn nhiều.

Lại bởi vì sự tấn công điên cuồng của Bạch Diện Thư Sinh nên Phá Quân cũng không còn hạn chế số lần sử dụng kỹ năng của mình nữa, cứ như vậy Bạch Diện Thư Sinh càng thảm hại hơn.

"Ài, anh là kẻ ngu sao? Tại sao lại đâm đầu vào lưỡi kiếm của tôi chứ?"

"Ồ, lại tới? Tôi đều không đành lòng hạ thủ nha."

"Vừa rồi anh không phải bắt tôi nhường đường sao? Nhanh lên lấy ra thực lực chân chính mà ép tôi đi chứ."

…

"Mẹ, tên khốn kiếp!" Bạch Diện Thư Sinh hét lớn.

"Anh chỉ biết nói thôi sao?" Nghe thấy lời giễu cợt của Phá Quân thì Bạch Diện Thư Sinh rất tức giận nhưng lại không làm gì được.

.

Đối thủ trước mắt quá kỳ lạ, trong lúc đang chiến đấu, vậy mà thỉnh thoảng thân thể của gã lại không thể điều khiển, làm cho gã cảm thấy rất uất ức.

Vì vậy, trong một thời gian rất ngắn mà gã đã bị chém trúng mấy kiếm rồi, nếu không phải thỉnh thoảng gã lại được Đại Ca Cầm Đầu hồi máu cho thì gã đã sớm tới điểm phục sinh mà gặp lại Quân Sư Xấu Bụng rồi.

…

"Hình như mày không xem tao ra gì đúng không?"

Tiếng nói trầm thấp này là từ phía Nhân Sinh Bại Khuyển truyền ra, mà người gã đang nói chuyện đó là Đại Ca Cầm Đầu đang ở trước mặt gã.

Khi Đại Ca Cầm Đầu giằng co với Nhân Sinh Bại Khuyển thì Đại Ca Cầm Đầu không thèm để ý tới gã, vừa thả một kỹ năng [Xua Tan Quần Thể] và mấy đợt [Sóng Trị Liệu], điều này làm cho Nhân Sinh Bại Khuyển cảm thấy chán ghét.

…

Đại Ca Cầm Đầu vẫn không nói chuyện, cũng không phải do anh câm, mà là do thói quen, anh vẫn không nói lời nào.

Hơn mười năm trước, Đại Ca Cầm Đầu vẫn là một nhân vật nổi tiếng của xã hội đen, tiếng nói chuyện của anh rất bao la, hùng hồn và bá đạo, làm cho đàn em rất sùng bái.

Thế nhưng vào lúc đó, chỉ cần nghe thấy tiếng nói của anh thì đứa bé đáng yêu kia chắc chắn sẽ gào khóc, cũng không biết có phải do tiếng nói của anh dọa hay không.

Từ đó trở đi, Đại Ca Cầm Đầu không nói nữa, chỉ cần có thể nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của đứa bé kia nở nụ cười ngọt ngào khi đang ngủ say thì anh nói ít hơn vài câu thì có gì mà không được?

Thế nhưng mà hiện tại, ngoại trừ mấy anh em của Long Hổ bang ra, cũng không còn ai biết những điều này nữa, cho nên khi Nhân Sinh Bại Khuyển thấy Đại Ca Cầm Đầu vẫn không nói tiếng nào thì gã càng tức giận hơn…

Nhân Sinh Bại Khuyển đặt tên là Nhân Sinh Bại Khuyển bởi vì cuộc đời của gã rất thất bại, gã thường thấy cuộc đời không công bằng khi đối xử với gã, gã ghét tất cả những người nào có cuộc sống tốt hơn gã và những kẻ không xem gã ra gì, mà bây giờ Đại Ca Cầm Đầu lại không trả lời câu hỏi của gã, nếu không phải là không xem gã ra gì thì còn lý do nào khác nữa?

“Ha ha ha, tốt tốt, tốt lắm…” Tiếng cười của Nhân Sinh Bại Khuyển hơi điên cuồng, sắc mặt gã thay đổi, biến thành rất dữ tợn: “Như vậy thì chúng mày hãy đi chết hết đi!”

Sau khi gã nói xong thì không khí bỗng nhiên hơi lạnh, Phá Quân dừng lại không chém nữa, Bạch Y Công Tử cũng không phe phẩy cây quạt, ngay cả

Mạch Tử Ồn Ào cũng đứng yên lại, chỉ còn cái loa kia vẫn mở âm bass làm lòng người khó chịu…

Nhân Sinh Bại Khuyển xé chiếc áo choàng trên người ra, ném lên bãi cỏ. Lúc này, rốt cuộc gương mặt dưới áo choàng cũng lộ ra.

Râu quai nón, quầng mắt thâm đen, đầu tóc rối bù, hoàn toàn là dáng vẻ của một ông chú đang chán chường.

Dưới đám tóc mái dài của Nhân Sinh Bại Khuyển là một đôi mắt u ám không ánh sáng, mang theo hơi thở trầm lặng không hề có chút tinh thần nào. Ngày ngày đối mặt với một đối mắt như vậy, dù là ai cũng sẽ không kiềm được lạnh cả người.

Nhân Sinh Bại Khuyển uy hiếp mọi người xong thì không nói thêm gì nữa. Gã dẫm chân phải một cái, một luồng tia tử ngoại âm u lấy gã làm trung tâm phóng ra bên ngoài, bỗng chốc cả đám người lão đại cầm đầu lẫn Tiêu Phàm, Thái Thập Tam và Bạch Diện Thư Sinh đều bị bao phủ vào bên trong đó.

Sau khi tia tử ngoại đó biến mất, bọn họ không mất đi một lượng HP nào, chỉ là trên người lại thêm một tầng màu tím nhàn nhạt.

Lão đại cầm đầu nhìn dáng vẻ kỳ lạ hiện tại của mình thì trong mắt xuất hiện vẻ khó hiểu.

Tiêu Phàm dùng [Ác Ma Ngưng Thị] nhìn rõ kỹ năng này, đương nhiên hiểu được cái lớp tím đen nhàn nhạt này là gì, hắn lập tức lên tiếng nhắc nhở mọi người: “Mọi người đừng tấn công Nhân Sinh Bại Khuyển nữa, bởi vì kỹ năng này sẽ khiến những gây thương tổn hắn chịu phản lại gấp hai lần lên cơ thể chúng ta.”

“Thì ra là vậy, vậy cũng chẳng có gì ghê gớm cả, đợi tới lúc kỹ năng này cooldown thì chúng ta đánh hắn là được.”

Nghe Tiêu Phàm giải thích, Bạch Diện Thư Sinh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ gã ta phải một mình chống lại Phá Quân đã vô cùng khó khăn rồi, giờ lại bị Nhân Sinh Bại Cẩu thi triển một kỹ năng kỳ quái khiến gã ta cảm thấy vô cùng bất an.

Có vết xe đổ của Quân Sư Xấu Bụng, Bạch Diện Thư Sinh cũng tự hiểu mình rất lỗ mãng, lúc này không thể không cẩn thận hơn.

Hiện tại biết được hiệu quả kỹ năng này của Nhân Sinh Bại Khuyển, gã ta cảm thấy trách nhiệm phải gánh vác cũng nhẹ hơn không ít. Mà phía bên kia, lão đại cầm đầu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 427: Lời Nguyền Liều Chết

Chương 427: Lời Nguyền Liều Chết

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tuy không biết sao mày biết được hiệu quả kỹ năng thiên phú của tao, nhưng mày cho rằng tao sẽ không thể làm gì bọn mày sao?”

Nhân Sinh Bại Khuyển khinh thường nói. Đám người “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” nghe gã nói thế thì vẻ mặt cũng dần nghiêm túc.

Tiêu Phàm bị đôi mắt không hề có chút sức sống nào của Nhân Sinh Bại Khuyển nhìn đến mức khó chịu, lại cảm giác được vẻ mặt của đám người Phá Quân lúc này thì trong lòng hơi hoảng loạn, hắn loáng thoáng nhận ra mình đã bỏ sót điều gì đó.

Nhân Sinh Bại Khuyển lại cười cười với Tiêu Phàm, nụ cười đó phối với gương mặt như tro tàn của gã quả thật trông rất u ám.

Nhân Sinh Bại Khuyển giơ cây đoản đao sắc bén lên rất cao, khúc xạ ánh mặt trời chiếu xuống hơi lóa mắt. Nhưng ánh sáng chiếu rọi có rực rỡ tới đâu cũng không thể xua tan đi khí tức tối tăm u ám trên người gã.

Đúng lúc này, đôi mắt hoàn toàn không có ánh sáng của Nhân Sinh Bại Khuyển đột nhiên lóe lên một tia ác độc và khát máu, còn có cả điên cuồng

tới vô tận. Nhìn thấy vậy, trong lòng Tiêu Phàm thầm lo lắng, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, thầm nghĩ không hay rồi, chỉ đáng tiếc lúc này đã quá trễ! Nhân Sinh Bại Khuyển đã đâm đoản đao vào trong người mình.

Đoản đao đâm từ ngực xuống bụng của Nhân Trung Bại Khuyển, bỗng chốc da thịt lộ ra, trông vô cùng dữ tợn. Tiêu Phàm và đám người Long Hổ Bang chỉ cảm thấy trước ngực tê rần, tất cả phun ra một ngụm máu cùng một lúc.

Công tử áo trắng giơ cây quạt lên, mày cau lại, thầm nói: "Tuy rằng chú Bại đã diễn cảnh tượng này rất nhiều lần, nhưng mình vẫn không thể quen nổi…"

…

"Ồ? Rõ ràng tôi đã chém rớt 50% HP trên người mình rồi mà các người chỉ phun máu thôi, xem ra các người quả thật rất lợi hại, thú vị, thú vị…"

Máu vẫn chảy ròng ròng từ vết thương trên người Nhân Sinh Bại Khuyển xuống đất nhưng dường như gã hoàn toàn không hề có cảm giác đau, khóe miệng vẫn hơi nhếch lên. Trước đó, dáng vẻ của Nhân Sinh Bại Khuyển trông rất đau khổ, nhưng vào lúc này gã quả thật đang cười, cười điên cuồng.

Tiêu Phàm nhìn thấy lượng HP ít ỏi còn lại của mình, thầm thán phục trong lòng. Nếu không phải vừa rồi lão đại cầm đầu thi triển một luồng sóng trị liệu vào bọn hắn thì chắc chắn một nhát tự đâm vào mình của Nhân Sinh Bại Khuyển đã tiễn bọn họ về Tây Thiên.

Người điên, đúng là người điên, trong trận doanh Ác Ma này hoàn toàn không có người bình thường!

Biểu hiện của Nhân Sinh Bại Khuyển khiến Tiêu Phàm hơi sợ hãi, loại người có thể tự đâm dao vào người mình mà mày cũng không nhíu lại một chút nào quả thật khiến hắn thật sự sợ. Dù người có thuộc tính của rắn như em gái Cơ trong đội của hắn cũng không dám chơi như vậy!

“Mình thử đâm thêm nhát nữa xem.” Nhân Sinh Bại Khuyển nói xong thì đoản đao lại rạch một rạch lên cổ tay, lúc này lão đại cầm đầu lại tạo ra một luồng sáng trị liệu nữa, luồng sóng trị liệu của Aina cũng cùng lúc tiến tới, đáng tiếc mọi người vẫn không tránh được phun một ngụm máu.

“Con mẹ nó, mày điên rồi sao? Sao lại tự hại chính mình như thế, phía bên này bọn tao còn có hai bảo mẫu tiếp viện, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn mày sẽ chết trước bọn tao.”

Đối với Bạch Diện Thư Sinh, loại chiến đấu này thật sự rất quá đáng, chỉ có thể nhìn thấy đối phương tự diệt, còn mình lại không thể làm gì cả, quả thật khiến gã cảm thấy vô cùng bức bối.

“Ha ha, thật không? Vậy chúng ta chờ xem đi.”

Nhân Sinh Bại Khuyển chậm chạp quay đầu nhìn về phía Bạch Diện Thư Sinh, dáng vẻ dường như hơi cứng nhắc, nhưng hành động cứng nhắc đó lại khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh tới kỳ lạ.

Nhân Sinh Bại Khuyển lấy từ trong túi đeo lưng của mình ra hai thanh đoản đao. Một thanh đoản đoản đao trông hoàn toàn khác với thanh trên tay gã, dường như ảnh hưởng rất lớn tới đám Phá Quân, nhưng đám Phá Quân cũng không dám hé răng nói nửa lời, vì con người Nhân Sinh Bại Khuyển thật sự quá đáng sợ…

Nhân Sinh Bại Khuyển giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy, gã nhìn chăm chú thanh đoản đao trong tay mình một lúc rồi chậm chạp đưa nó lên trên đỉnh đầu.

Đôi mắt Tiêu Phàm đỏ tươi như máu, thầm kinh hãi, lần này thì xong rồi!

Hắn lập tức quay đầu hét lên với Aina: “Tinh lọc! Tinh lọc nhanh lên! Tinh lọc đi!”

Aina nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của Tiêu Phàm, tuy không hiểu lý do nhưng từ sau lần bị Quân Sư Xấu Bụng dạy dỗ một trận, cô cũng không dám do dự chút nào, nâng tay lên thi triển “Tinh lọc” lên người Tiêu Phàm.

Lão đại cầm đầu nhìn phản ứng Tiêu Phàm dường như cũng hiểu ra điều gì đó.

Hắn ta là một Shaman, đương nhiên cũng đã học kỹ năng Tinh lọc này. Lúc này, hắn ta nâng pháp trượng lên cao, nhưng tinh lọc lại không rơi xuống người hắn ta…

Chỉ trong một giây, vô số ánh đao thấp thoáng hiện ra, những vết thương trên người Nhân Sinh Bại Khuyển như vỡ ra, máu văng ra khắp nơi.

Cảnh tượng này lại không khiến Tiêu Phàm cảm thấy máu me bạo lực, bởi vì lúc này tia tử ngoại trên người Nhân Sinh Bại Khuyển đã phóng lên cao, che đi cảnh tượng vô cùng đáng sợ này…

Tia tử ngoại chỉ hiện lên trong khoảnh khắc, giống như một làn gió nhẹ rồi nhẹ nhàng tản đi, hình ảnh của Nhân Sinh Bại Khuyển mới xuất hiện trở lại.

Rõ ràng, vừa rồi lúc tia tử ngoại hiện lên, ánh sáng đao lúc ẩn lúc hiện không biết bao nhiêu lần, nhưng sau khi tia tử ngoại tan biến, Nhân Sinh Bại Khuyển lại giống như được sống lại, dưới lớp quần áo đã sớm bị chém rách như mướp lại là làn do trơn bóng như gương vô cùng đẹp đẽ, ngay cả vết đao trước đó cũng đều biến mất không thấy.

Ngược lại, Tiêu Phàm phía bên kia lại vô cùng thê thảm…

Trong sân rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh điện từ xẹt xoẹt.

Ánh sáng điện này phát ra từ trên người Tiêu Phàm rồi lại yên lặng biến mất trong khoảnh khắc.

Ánh sáng điện màu xanh thẳm sinh ra nhờ Tinh Lọc mà Aina thi triển lên người Tiêu Phàm, trong đó ẩn chứa sức mạnh sấm sét, tiêu trừ triệt để "Ký hiệu liều chết" và làm biến mất hiệu quả của chiêu [Lời Nguyền Liều Chết] mà Nhân Sinh Bại Khuyển sử dụng lên người Tiêu Phàm.

Trong đám người còn có một người khác cũng có ánh sáng điện chớp lóe, là Thái Thập Tam.

Ánh sáng điện trên người cô là do lão đại cầm đầu phóng ra. Vì vậy, lúc này cơ thể cao lớn lực lưỡng của lão đại cầm đầu cũng đang dần biến mất trong sân, chỉ còn lại cô với gương mặt ngơ ngác.

…

[Danh hiệu người chơi: Người đau đớn uất ức]

[Tên kỹ năng: Chống Đau Lòng]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Sau khi lượng HP dưới 20%, [Chống Đau Lòng] sẽ tự động phát ra, [Chống Đau Lòng] duy trì trong hai giây, những người chơi bị thương ở đó sẽ được khôi phục lại sinh mạng, thời gian cooldown là một tiếng đồng hồ.]

[Loại kỹ năng khác: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Chống lại những nỗi đau nằm sâu trong lòng người chơi thì thường sẽ mạnh hơn nhiều so với bình thường…]

Vào lúc Nhân Sinh Bại Khuyển rút đoản đao ra lần thứ hai đó, Tiêu Phàm cũng nhìn thấy thông tin kỹ năng danh hiệu của hắn. Hắn lập tức biết hành động kế tiếp của Nhân Sinh Bại Khuyển, nhanh chóng phản ứng lại, khiến Aina dùng Tinh Lọc lên người hắn khỏi việc sử dụng [Nhất Can Nhị Tịnh].

Còn tia tử ngoại phóng lên sau đó đương nhiên là kỹ năng danh hiệu của Nhân Sinh Bại Khuyển…

Cả cơ thể của Thái Thập Tam run rẩy, ánh mắt cô hơi đờ đẫn. Vì lúc này, cả Long Hổ Bang chỉ còn lại mình cô, còn cô thì từ nhỏ tới lớn chưa từng trải qua tình huống thế này.

Mỗi lần cô xảy ra chuyện gì đó thì đều có các chú giải quyết giúp. Mỗi khi cô không vui, các chú cũng luôn ở bên cạnh chơi đùa với cô giúp cô vui vẻ hơn.

Bây giờ đám lưu manh đòi nợ đã ở lại trong đại bản doanh của Long Hổ Bang, Quân Sư Xấu Bụng cũng đã rời đi rồi. Còn Bạch Diện Thư Sinh và lão đại cầm đầu cũng vừa biến mất, bây giờ thật sự chỉ còn lại một mình cô, không có mấy ông chú lưu manh đứng bên cạnh, đột nhiên Thái Thập Tam nhận ra mình dường như cô không thể làm gì.

Chiến đấu ư?

Thái Thập Tam nhìn đám người "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt" trước mặt mình lúc này. Tuy trong lòng cô cũng rất muốn báo thù cho những người chú của cô, nhưng lúc này, cô thật sự rất sợ…

Chương 428: Một Người

Chương 428: Một Người

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng lúc này, một bàn tay to lớn vỗ vỗ bả vai cô, Thái Thập Tam như tỉnh lại từ trong mộng.

"Lùi lại đi, sang bên kia đứng với Aina, ở đây giao cho tôi…"

Thái Thập Tam nhìn Tiêu Phàm đứng trước mặt mình, cô rất muốn khóc, nhưng vẫn cố nín nhịn, nuốt lại nước mắt của mình.

Lần này cô không nổi giận hay mạnh mẽ nói muốn chiến đấu. Cô hiểu rõ, với thực lực bây giờ của mình thì hoàn toàn chỉ kéo chân sau Tiêu Phàm trong trận này thôi. Nếu như cô nghe lời Tiêu Phàm rời khỏi đây từ sớm thì có lẽ lão đại cầm đầu cũng không cần dùng Tinh Lọc lên người cô, như vậy lão đại cầm đầu cũng có thể sống sót lúc Nhân Sinh Bại Khuyển "tấn công"…

Thái Thập Tam quay lại ôm Tiêu Phàm vào lòng, khẽ rúc vào lòng hắn, nghẹn ngào nói: "Phàm ca, anh nhất định phải báo thù cho các chú trong bang…"

Tiêu Phàm vỗ nhẹ lên lưng Thái Thập Tam, giọng nói kiên quyết vang lên: "Yên tâm đi."

Tiêu Phàm biết bây giờ cũng chỉ còn lại một mình hắn. Đương nhiên, hắn cũng không cần thiết phải giết cả đám "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" kia, nhưng hắn vẫn đồng ý yêu cầu của Thái Thập Tam, chỉ đơn giản bởi những lời cuối cùng mà lão đại cầm đầu nói trước khi ngã xuống.

Từ lúc nhìn thấy lão đại cầm đầu thi triển Tinh Lọc lên người Thái Thập Tam, Tiêu Phàm đã biết, chắc chắn người này sẽ không thể ở lại lâu được. Chẳng cần nói tới tổn thương từ phía Nhân Sinh Bại Khuyển, mà chỉ mỗi lượng sóng trị liệu cũng đã khiến hắn ta phải chịu đủ tổn thương rồi.

Tia tử ngoại và vô số ánh đao hiện lên trên người Nhân Sinh Bại Khuyển xuất hiện thì lão đại cầm đầu và Bạch Diện Thư Sinh cũng đồng thời ngã xuống trước "Ký hiệu liều chết".

Điều kỳ lạ nhất là vào giây phút lão đại cầm đầu im lặng ngã xuống đó, hắn ta lại không nhìn về phía Thái Thập Tam mà mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm. Hắn ta nhìn về phía Tiêu Phàm, khuôn miệng vẫn luôn mím chặt kia lặng lẽ mở ra.

Lão đại cầm đầu - người vẫn luôn không hề nói một câu nào, lại mở miệng nói chuyện.

Dù vậy, Tiêu Phàm vẫn không nghe thấy giọng nói của hắn ta, dù thính lực của hắn rất tốt, nhưng câu nói đó vẫn phiêu tán theo gió, biến mất trong không khí…

Nhưng hắn vẫn "nghe" thấy. Từ khuôn miệng run run của lão đại cầm đầu, Tiêu Phàm hiểu được hắn ta muốn nói gì, chỉ có hai chữ, nhưng lại là hai chữ mang vô cùng quan trọng với Tiêu Phàm: Xin cậu.

Xin cậu… Người đàn ông cao lớn vạm vỡ đó muốn hắn làm gì chứ?

Bàn tay Tiêu Phàm vỗ nhẹ nhàng tấm lưng mảnh khảnh của thiếu nữ…

Một người đàn ông mà hắn chưa từng nhìn thấy nói chuyện, lúc mở miệng lại là hai chữ này.

Nhưng mà hắn ta có thể nói nó vào lúc này, chứng tỏ đây là điều duy nhất hắn ta quan tâm…

Nghĩ vậy, trong lòng Tiêu Phàm dấy lên nhiều cảm xúc, hắn đã từng nhìn thấy những con người như vậy. Bọn họ vô tư bảo vệ người mình yêu thương, dù cuối cùng người bị thương chính là mình.

Mỗi lần nghĩ tới họ, trong lòng Tiêu Phàm đều dậy sóng, giống như mây mưa giữa trời trong khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tiêu Phàm rất sùng bái những người như vậy, nhưng hắn lại không hề muốn trở thành người như vậy, ít nhất thì bây giờ không muốn…

Nhưng điều đó lại không ngăn cản hắn đi hoàn thành tâm nguyện mà lão đại cầm đầu đã giao cho mình. Tiêu Phàm buông Thái Thập Tam trong ngực ra, cẩn thận lấy cây chổi xù xấu xí từ trong balo ra đeo vào sau lưng rồi cột nó vào vác lên lưng.

…

Aina trông chừng những người ngã xuống, cô nhìn Tiêu Phàm lại một mình bước về phía trước, trong lòng hơi căng thẳng.

Cô còn một chiêu thuật Hiến Tế có uy lực mạnh mẽ vẫn chưa sử dụng, nhưng với những gì Vu tộc đã dạy về thuật này quả thật khiến cô hơi do dự. Hơn nữa, nếu sử dụng thuật Hiến Tế thì trách nhiệm của cô quả thật rất lớn.

Tiểu Miêu nhìn hai người bên phía cô ta đột nhiên ngã xuống, chỉ còn "Lich King" Mệnh Phàm này đơn độc chiến đấu thì bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Chẳng lẽ cô ta chạy đường xa như vậy để tới cầu viện lại vẫn không thể thoát khỏi số mệnh bị giết sao, rốt cuộc cô ta đã làm gì mà phải chịu cảnh thế này chứ!

Tiểu Miêu không nhịn được khẽ thở dài.

Dường như Tiêu Phàm nhận ra tâm trạng lúc này của Tiểu Miêu, hắn quay đầu nhìn cô ta cười cười: "Không phải Bàn Tử nhờ tôi chăm sóc cô sao, cô yên tâm đi."

Lúc này, đột nhiên Tiểu Miêu cảm thấy Tiêu Phàm cũng rất đẹp trai, nhưng cô ta nhanh chóng tỉnh táo lại. Tiểu mIêu bị chính suy nghĩ vừa rồi của mình làm cho kinh ngạc tới hoảng sợ, thầm sợ hãi nghĩ, vừa rồi cô ta làm sao thế?

…

Tiêu Phàm chuyển ánh mắt nhìn về phía trước, vừa thấy bốn người mang ID tươi đẹp vô cùng đang đi về phía mình, hắn thầm cười khổ trong lòng, dù sao bọn họ cũng là "đồng hương" trong trận doanh Ác Ma, sao bốn người này không cho hắn một xíu tình cảm nào vậy.

Nhưng mà hắn vẫn rút hai thanh bảo kiếm ra, giữ lại trong lòng bàn tay giống như nắm sinh tử trong tay vậy…

Mạch Tử Ồn Ào lại đeo tai nghe lên một lần nữa, chiếc loa trầm mà cậu ta vừa triệu hồi được một lúc kia đột nhiên hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Không có đoạn nhạc DJ âm vang lúc nãy, có vẻ chiến trường trở nên quạnh quẽ hơn.

Bởi vì, lúc này cũng có rất ít người.

Mạch Tử Ồn Ào nhìn thấy Tiêu Phàm lặng lẽ bước về phía trước, cậu ta lắng nghe nhịp điệu cuồng nhiệt trong bên tai, vẻ mặt vốn tùy tiện lại mang theo chút thương hại.

Bây giờ Nhân Sinh Bại Khuyển đã không còn điên cuồng như trước, gã lại khôi phục dáng vẻ trầm lặng, thu đoản đao trong tay lại, nhặt áo choàng lên mặc vào người mình.

Phá Quân nhíu mày, vì trường kiếm trên hai tay Tiêu Phàm đã tạo một ấn tượng rất sâu với hắn ta, khiến hắn ta cảm thấy hơi khó chịu.

Bạch Y Công Tử đứng bên cạnh nhẹ nhàng di chuyển, trong ánh mắt không kiềm được vui vẻ, cái kẻ hắn ta chán ghét từ lâu lại dám bước lên một mình đánh với "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt" bọn họ. Thật không biết hắn ngu ngốc hay dũng cảm nữa.

Bạch Y Công Tử cảm thấy lần này Tiêu Phàm chết chắc, vì vậy trong lòng hắn ta cảm thấy hơi thích thú. Cây quạt cầm trong tay càng tỏa ra vẻ tao nhã.

…

Một, hai, ba, bốn.

Tiêu Phàm nhẩm đếm trong lòng, rồi đánh về phía bốn người "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt" kia.

Mặc dù tình hình bây giờ thật sự rất tệ, nhưng Tiêu Phàm vẫn không hề nhụt chí.

Vì dù xuất phát từ lý do gì đi chăng nữa, hiện tại hắn cũng không thể lùi lại.

Hiểu rõ tình hình sau này, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy thoài mái hơn không ít, theo tầm nhìn đang di chuyển, trong lòng hắn cũng đồng thời tính toán từng bước.

Tiêu Phàm hiểu rất rõ, trước đây hắn chiếm ưu thế lớn trước mặt đối thủ cũng bởi vì hắn có thể biết được thông tin skill của đối thủ đúng thời điểm, sau đó nhanh chóng đưa ra đối sách cho bản thân.

Vì vậy lúc này nhân lúc đám người "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt" đang nghỉ ngơi sau khi chiến đấu, Tiêu Phàm trực tiếp sử dụng [Ác Ma Ngưng Thị] nhìn về phía bọn họ.

Sau khi hiểu rõ, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy hơi khiếp sợ, cũng dần hiểu rõ.

Khiếp sợ là bởi cách chiến đấu của bốn người này giống hệt nhau. Kỹ năng trên người bọn họ thật sự quá ít, chỉ có hai kỹ năng mà thôi. Đó là hai kỹ

năng đặc biệt nhất của bộ tộc Ác Ma, kỹ năng thiên phú và kỹ năng danh hiệu.

Bọn họ chỉ dựa vào hai kỹ năng này mà đạt được danh tiếng như vậy trong trò chơi, điều này thật sự khiến người ta vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Hiểu rõ là bởi Tiêu Phàm có thể hiểu được tại sao bọn họ lại chỉ có hai kỹ năng này.

Bởi vì bộ tộc Ác Ma học các kỹ năng trong trò chơi bằng loại máy cứng thật sự khiến người ta đau cả trứng. Không có những đạo sư chuyên nghiệp đi cùng, những người chơi bình thường thường rất khó lĩnh ngộ được kỹ năng. Vì vậy, nếu là người nhìn xa trông rộng sẽ thấy những trận doanh khác thì có thể chuyển giao, còn bộ tộc Ác Ma lại bởi số lượng kỹ năng riêng của mình đã có hạn, nên có vẻ đang ở thế yếu.

Thứ hai, bọn họ rất mạnh…

Nếu một người có thể chỉ dùng vài chiêu cũng có thể đánh khắp thiên hạ, thì tại sao hắn ta lại muốn đi học thêm kỹ năng khác chứ?

Chương 429: Phân Tích Trước Trận Chiến

Chương 429: Phân Tích Trước Trận Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hoàng Hạ Tứ Tuyệt” chính là những kẻ như vậy.

…

Mạc Tử Ồn Ào thì khác, người này có tốc độ tấn công nhanh quá mức bình thường, lại am hiểu về tấn công. Kỹ năng thiên phú [Cao Tần Luật Động] có thể tạo nên uy hiếp vô cùng lớn với đối thủ, cậu ta đánh nhau cũng luôn duy trì một khoảng cách nhất định, chắc chắn sẽ không đến gần đối thủ quá hai giây. Còn kỹ năng danh hiệu [Vùng Đất Sống Động] của cậu ta lại là một kỹ năng buff, có thể tự tăng 10% thuộc tính của bản thân và làm giảm

10% thuộc tính của đối thủ, ngoài ra còn khiến đối thủ dần mất máu sau khi bị thương.

Nếu đối phó với Mạch Tử Ồn Ào thì thật sự rất phiền phức, quan trọng nhất là phải dè chừng với [Cao Tần Luật Động] của cậu ta.

Năng lực chiến đấu của Phá Quân vô cùng xuất sắc. Trong lúc đánh nhau 1 vs 1 với hắn ta, Tiêu Phàm cảm thấy kỹ năng thiên phú [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] của hắn ta là một trong số những kỹ năng buồn nôn nhất từ trước tới nay hắn gặp.

Ngoài việc dựa vào [Nhất Can Nhị Tịnh], Tiêu Phàm hoàn toàn không có cách nào khác giải trừ được khống chế của [Mệnh Lệnh Bắt Buộc]. Thực ra không phải không có cách giải quyết khác, nhưng thời gian cooldown của [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] này thật sự quá ngắn.

Cũng may, vừa rồi lúc Bạch Diện Thư Sinh ngã xuống đã đánh một đòn mạnh khiến Phá Quân tiêu hao không ít thể lực. Tiêu Phàm đoán có lẽ số lần sử dụng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] của Phá Quân cũng không nhiều nữa.

Kỹ năng danh hiệu [Tự Độc Tài] của Phá Quân khiến Tiêu Phàm thoải mái hơn, [Tự Độc Tài] sẽ khống chế hành động của Phá Quân.

Cái này cũng chỉ giống như một kỹ năng khống chế mà thôi, không gây nguy hiểm quá lớn tới Tiêu Phàm.

Còn Nhân Sinh Bại Khuyển, ngoài việc gã có khuynh hướng tự ngược ra thì Tiêu Phàm không nhìn ra bất kỳ năng lực đối chiến nào của gã. Nhưng kỹ năng thiên phú [Nguyền Rủa Liều Chết] của gã cũng là một trong số những kỹ năng mà Tiêu Phàm ghét nhất, thậm chí còn khiến hắn buồn nôn hơn kỹ năng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] của Phá Quân nữa.

Thương tích của mình sẽ khiến đối thủ nhận lấy gấp đôi, hiệu quả của kỹ năng này quả thật là đáng ghét.

Có điều mặt trái của kỹ năng tự tẩy rửa có thể giải trừ toàn bộ kỹ năng [Nguyền Rủa Liều Chết], đáng tiếc Đại Ca Cầm Đầu đã tan biến theo làn khói mù của kỹ năng [Xua Tan Quần Thể], nếu không…

Nhưng mà thời gian cold-down kỹ năng [Tinh Lọc] của Aina thật sự quá ngắn, còn chiêu [Nhất Can Nhị Tịnh] của hắn lại chỉ có thời gian nhất định, đều trong vòng năm phút, hắn có thể tạo nên phòng thủ đối với một trong số đám người đó.

Dù Nhân Sinh Bại Khuyển có năng lực hồi phục vô cùng mạnh của kỹ năng danh hiệu [Yếu Ớt Chống Lại] thì trong một khoảng thời gian, Tiêu Phàm có thể không cần suy tính gì. Vì sau khi xuất hiện chấn động, thì thời gian cold-down còn một tiếng đồng hồ nữa.

Tuy rằng lần này Bạch Y Công Tử cũng xem như là làm trò hề, mỗi lần hắn ta sử dụng [Phun Sương Tinh Khiết] đều bị Đại Ca Cầm Đầu nhanh chóng làm tan biến, nhưng sự phối hợp của kỹ năng thiên phú và kỹ năng danh hiệu của hắn ta lại là chuyện khiến Tiêu Phàm bực bội nhất lúc này.

[Danh hiệu người chơi: Vụ Trung Tiên]

[Tên kỹ năng: Thám Hoa Trong Sương]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Có thể di chuyển vào trong sương mù tinh khiết (Hiệu quả của kỹ năng Phun Sương Tinh Khiết) dù nó ở trong phạm vi như thế nào, thời gian cold-down là 2s]

[Tiêu hao kỹ năng: Tiêu hao 150 giá trị thể lực]

[Loại kỹ năng khác: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Làm sạch đúng nơi!]

…

Sau khi [Phun Sương Tinh Khiết] mê hoặc quân địch thì Bạch Y Công Tử có thể dựa vào kỹ nưng danh hiệu của bản thân để di chuyển trong màn sương mù này trong hai giây. Hơn nữa, trong màn sương mù như vậy, bởi vì chiêu [Phun Sương Tinh Khiết], Bạch Y Công Tử có thể miễn dịch với mọi trạng thái kỳ quái trong đó. Nghĩ tới chuyện trong màn sương mù này ẩn

giấu một sát thủ có thể lúc ẩn lúc hiện ở bất cứ đâu, bất kỳ lúc nào thì Tiêu Phàm đã cảm thấy cả trái tim lạnh giá.

Bây giờ hắn lại nhìn thấy khắc tinh của Bạch Y Công Tử là Đại Ca Cầm Đầu đã biến mất, hắn lại càng cảm thấy người khó đối phó nhất là Bạch Y Công Tử.

Tình hình phía hắn thì hoàn toàn ngược lại, dụng cụ và lương thực đã hoàn toàn cạn kiệt.

Lần trước đánh một trận với Thần Thú Luyện Võ trong trận Thần Phách Chu Tước thì tất cả dụng cụ dự bị của Tiêu Phàm đều đã sử dụng hết. Bây giờ trong ba lô, một giọt rượu cũng không có.

Bây giờ hắn chỉ còn một thanh dao găm, một trường kiếm dự bị và hộp cơm đã rỗng mà Hổ Nữu đưa tới trước khi đi và đống tài liệu quan trọng đó.

Hơn nữa, vì có một thiếu nữ tham ăn trên đường đi nên giá trị thể lực của hắn bây giờ cũng không hồi phục được bao nhiêu, thật sự khó mà đánh được lâu dài.

Cũng may sau khi đánh nhau với Thần Phách Chu Tước, Tiêu Phàm vẫn còn chút thu hoạch.

[Tên kỹ năng: Bá Vương Phục Hổ Quyền]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Mạnh mẽ đánh ngã đối thủ, ngăn chặn sự điên cuồng của đối phuong trong vòng 3 giây. Trong khoảng thời gian đó, cơ thể người chơi sẽ miễn dịch 80% với những tổn thương, hiệu ứng triệt tiêu là tuyệt đối, thời gian cold-down là 5 phút.] (Hiệu ứng triệt tiêu: Đối phương không thể sử dụng biện pháp phản kháng nào.)

[Tiêu hao kỹ năng: Tiêu hao 200 giá trị thể lực.]

[Ghi chú: Nếu như có thể, tôi càng muốn khiến kỹ năng này gian xảo và mạnh mẽ hơn…]

Đây là kỹ năng Tiêu Phàm lĩnh ngộ được sau khi đánh bại Thần Phách Chu Tước. Nhìn qua thì có vẻ kỹ năng này vô cùng bá đạo, có thể trở thành át chủ bài vào thời điểm mấu chốt. Nhưng thực tế nó lại vô cùng đáng ghét, bởi vì trước khi tung ra chiêu thức "bá đạo" này phải đánh ngã đối thủ xuống, như vậy mới có thể đánh bại đối phương một cách mạnh mẽ.

Hơn nữa, kỹ năng này không thích hợp sử dụng trong đánh đơn. Phải chấn trụ đối phương trong 3 giây, mà khoảng thời gian này hắn cũng không thể tránh được những đòn tấn công của người ngoài. Tuy là có thể giảm 80% thương tổn, nhưng Tiêu Phàm cảm thấy để người ta tùy ý chém giết trong khoảng thời gian 3 giây thì hắn không khác thằng ngốc là bao.

Ngoài ra, sau khi đánh nhau với Thần Phách Chu Tước, Tiêu Phàm còn nhận được một gợi ý nữa của hệ thống:

[Gợi ý của hệ thống: Bởi vì người chơi bị hút vào trong một thế giới với lượng nguyên tố hỏa rất lớn nên hiện tại cơ thể đang bắt đầu thích nghi với sự thay đổi của môi trường. Nói cách khác, cơ thể đang diễn ra những sự thay đổi khó hiểu…]

[Đã hoàn thành 1% thay đổi]

[Đã hoàn thành 2% thay đổi]

[Đã hoàn thành 3% thay đổi]

…

Cái gợi ý khó hiểu này của hệ thống xuất hiện sau khi Tiêu Phàm đánh bại Thần Phách Chu Tước. Việc hoàn thành thay đổi cũng chậm rãi thay đổi theo thời gian, nhưng hôm nay lại dừng ở 99% không tăng lên nữa.

Tiêu Phàm cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn nghĩ giờ không phải là lúc quan tâm chuyện này…

"Trong chớp mắt mà chỉ còn lại một mình mày?"

Bạch Y Công Tử khẽ phất cây quạt, vẻ mặt hơi đắc ý, nhưng hắn ta vẫn đứng sau lưng đồng đội, không dám bước lên một bước nào.

Tiêu Phàm cũng hiểu tình huống của hắn ta, bây giờ kỹ năng thiên phú [Phun Sương Tinh Khiết] chưa cold-down xong, đương nhiên hắn ta hoàn toàn không thể tạo bất kỳ uy hiếp nào với hắn.

Vì vậy hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để Tiêu Phàm tấn công. Tiêu Phàm cũng không do dự, vừa quyết định xong thì lập tức xuất chiêu mạnh ra. Hiện tại địch nhiều ta ít, tình hình vô cùng tệ, hắn cứ đánh trước đã rồi tính!

Tiêu Phàm không thèm chú ý tới Bạch Y Công Tử nữa, mà chậm rãi lại gần "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt".

"Hoàng Hạ Tứ Tuyệt" không phải người chơi bình thường. Dù hiện tại đang có ưu thế lớn, họ vẫn luôn cảnh giác với Tiêu Phàm, thấy Tiêu Phàm chậm rãi đi về phía mình, ánh mắt bọn họ lại nhìn vào thanh bảo kiếm trên tay hắn, hoàn toàn không phân tâm chút nào.

Khoảng cách giữa đôi bên ngày càng gần, chiến trường đang ở trong giai đoạn căng thẳng nhất, nhưng những con người của hai bên vẫn không di chuyển. Nét mặt của Tiêu Phàm hơi thờ ơ còn dáng vẻ của "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt" lại vô cùng nghiêm túc. Dường như bọn họ đang muốn nhìn xem Tiêu Phàm sẽ đánh với bọn họ thế nào.

Chương 430: Mệnh…

Chương 430: Mệnh…

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này bảo kiếm trong tay Tiêu Phàm vô cùng sắc bén, nhưng lại hoàn toàn không di chuyển. Lúc Tiêu Phàm bắt đầu trận chiến cũng không dùng nó mà lại dùng… miệng…

Hắn vô cùng tự nhiên nhìn "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt", môi mỏng khẽ mở ra, giả vờ thâm trầm hỏi: "Ai là người đẹp trai nhất trên thế giới?"

…

Tiểu Miêu nhìn thấy Tiêu Phàm một mình đi về phía trước, tiến vào trong sào huyệt của địch thì đột nhiên cảm thấy "Lich King" Mệnh Phàm danh tiếng lẫy lừng kia cũng hơi đáng thương.

Vừa nghĩ tới cuộc đời một vị vua danh tiếng sẽ kết thúc vào hôm nay, dù là ai cũng sẽ cảm thấy hơi thương cảm cho hắn, dù hắn là "Lich King" nổi tiếng tệ hại đi chăng nữa.

Huống hồ là một người đang đứng cùng trận doanh với Tiêu Phàm. Vì vậy, lúc Tiểu Miêu nhìn về phía Mệnh Phàm, đôi mắt cũng trở nên nhu hòa hơn.

Theo từng bước chân của Tiêu Phàm, tâm trạng của Tiểu Miêu cũng dần trở nên nặng nề.

Tiểu Miêu cảm thấy, chuyến đi này của Tiêu Phàm chẳng khác nào mệnh đồ đa suyễn, hữu tử vô sinh (*). Dù sao "Lich King" Mệnh Phàm cũng phải một mình đối đầu với bốn kẻ có thực lực vô cùng biến thái. Có câu, một đàn kiến có thể cắn chết voi, mà đám người kia, là người, không phải kiến.

Gió thổi vi vu, sông Dịch lạnh. Tráng sĩ một đi không trở lại.

Mệnh Phàm, anh yên tâm đi đi. Sau khi anh bị đám người biến thái này chém chết, có lẽ Tiểu Miêu xinh đẹp tôi đây cũng sẽ đi theo anh.

Đột nhiên Tiểu Miêu kịp phản ứng lại, trong lòng lại thầm rủa. Tôi nhổ vào! Anh nghĩ hay nhỉ, tôi không đi với anh đâu.

Nhưng mà vẫn câu nói đó, đúng là ông trời ghen tị người đẹp mà!

Trong lúc Tiểu Miêu còn đang đau lòng không kể đâu cho hết, muốn buông xuôi tất cả thì lại nghe thấy Bạch Y Công Tử nói với Tiêu Phàm: "Trong chớp mắt mà chỉ còn lại một mình mày?"

Nghe giọng nói độc ác này, trong lòng Tiểu Miêu thầm nói, sao họ lại khổ vậy chứ?

Chuyện tình cảm không thể nào miễn cưỡng được.

Nhưng mà Mệnh Phàm này cũng vậy…

Giờ thế này cũng tốt, coi như chấm dứt đoạn nghiệt duyên này.

"Bộ lọc" trong đầu Tiểu Miêu nhanh chóng bảo vệ cơ thể và những vật bên ngoài, và lần này hoàn toàn không thể hồi hồn lại.

Tiểu Miêu hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi của bản thân. Đâu ai ngờ được cô ta lại ngày một tiến xa trên con đường hủ hóa như vậy, thậm chí là vượt xa người bạn thân của mình.

Đúng lúc này, cô ta lại nghe thấy Tiêu Phàm hỏi: "Ai là người đẹp trai nhất trên thế giới?"

Tiểu Miêu không thể bình tĩnh được, đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ dưới tình huống nguy cấp như bây giờ, "Lich King" Mệnh Phàm lại phải sử dụng sức mạnh cấm kia của hắn?

A… câu chuyện này ngày càng hấp dẫn rồi, tôi rất thích…

Hai mắt Tiểu Miêu bỗng chốc sáng như kẻ trộm, cô nàng trở nên vô cùng hưng phấn…

Đối với hành động này của Tiêu Phàm, Aina cũng hơi ngẩn ra. Cô hoàn toàn không hiểu hắn đang làm gì, nhưng trong lòng lại không hiểu sao thầm đánh giá một câu: Brahma tiên sinh thật đẹp trai.

Nhận ra suy nghĩ trong lòng mình, trên mặt Aina xuất hiện một tầng đỏ ửng rất kỳ lạ.

Thái Thập Tam lại hào sảng hơn bọn họ nhiều, trực tiếp hét lên: "Phàm ca đẹp trai nhất!"

Còn "Hoàng Hạ Tứ Tuyệt" lại như tỉnh mộng…

Hả?

Con mẹ nó, bày ra một vẻ mặt nghiêm túc chạy tới đây chỉ để nói mấy câu này?

Chẳng lẽ hắn bị bọn họ dọa tới điên rồi?

Ừm, rất có khả năng, người chơi lần trước bị bọn họ dọa tới mức kêu cha gọi mẹ đó thôi.

Nhưng mà người này cũng thật quái đản. Vào thời điểm này không kêu cha gọi mẹ thì cũng đành, lại nói một câu vô sỉ như vậy, da mặt của hắn cũng quá dày rồi đấy.

Bạch Y Công Tử nghe thấy câu hỏi của Tiêu Phàm thì thầm bực bội trong lòng. Hắn ta bực bội tới mức có ý nghĩ tiến lên giết chết Tiêu Phàm. Đáng tiếc, trạng thái chiến đấu của hắn ta còn chưa điều chỉnh xong.

Phá Quân thì càng khó chịu hơn!

Lúc đầu, khi Tiêu Phàm cầm hai thanh kiếm quái quỷ đó hắn ta đã vô cùng không thoải mái. Bây giờ, trước tình hình sống chết chỉ trong tích tắc mà hắn còn không quên nói một câu "chơi" hắn ta. Sao Phá Quân nhịn được chứ, hắn ta trực tiếp lấy vũ khí ra, đánh về phía Tiêu Phàm.

Nhưng lúc Phá Quân vừa tiến lên phía trước thì bỗng phát hiện ra mình không thể cử động được.

Phá Quân thầm kinh ngạc, hắn ta sử dụng kỹ năng danh hiệu [Tự Độc Tài] nhưng hệ thống lại thông báo với hắn ta là không thể sử dụng!

Phá Quân không khỏi hoảng sợ, chuyện gì đang xảy ra?

Vào giờ khắc này, hắn ta bị khống chế há miệng ra, cứng nhắc nói: "Mệnh…"

Bây giờ người không thể khống chế cơ thể của mình không chỉ có Phá Quân, Nhân Sinh Bại Khuyển, Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào cũng đồng thời mở miệng, giống như đang bị ma nhập vậy, cứng đờ nói ra một chữ từ trong miệng: "Mệnh…"

Tiêu Phàm thấy đại chiêu mà mình chuẩn bị cho "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" đã có hiệu quả, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

[Tuyên Ngôn Thân Sĩ], từ kỹ năng [Trận] rồi thông qua [Khí Tiết Thân Sĩ], thay đổi trở thành kỹ năng [Chuyên Tinh Thân Sĩ].

Bởi vì một khi sử dụng thì mức độ xấu hổ tăng mạnh, vừa làm buồn nôn người khác lại vừa làm buồn nôn bản thân mình, Tiêu Phàm vẫn luôn che dấu nó ở trong tay, không dám sử dụng lung tung.

Nhưng mà bây giờ tình hình rất nguy cấp, nếu còn giữ lại mà không dùng thì có khi dưới sự vây công của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt", Tiêu Phàm sẽ mất mạng luôn.

So với việc không dám dùng kỹ năng, cuối cùng lại chết vì ngu ngốc của mình thì Tiêu Phàm càng muốn vứt bỏ bộ mặt này, mặc sức mà xấu hổ.

"Ai là người đẹp trai nhất trên thế giới?"

Sau khi câu nói buồn nôn như vậy được nói ra, Tiêu Phàm cảm thấy nội tâm của mình đã được siêu thoát, rất có ý vị bất chấp tất cả.

Cũng may [Tuyên Ngôn Thân Sĩ] có thể dùng cho nhiều người, làm mình xấu hổ một lần để đổi lấy việc khống chế cả quần thể, dường như cũng không thiệt thòi cho lắm.

Sau đó hắn nhìn thấy "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" đều ngây ra như phỗng, đứng yên ở tại chỗ rồi mở miệng bắt đầu đọc thầm từ đầu tiên trong một câu năm chữ "Mệnh Phàm đẹp nhất", lúc đó Tiêu Phàm biết thời cơ ra tay của mình đã đến.

Phán định tuyệt đối "Mệnh Phàm đẹp nhất", một chữ một giây, tổng cộng là bốn giây, không thể để lỡ thời cơ, thời cơ là thứ một đi sẽ không trở lại, Tiêu Phàm thề phải lấy lại tôn nghiêm của mình từ trên người bọn họ.

Bây giờ địch nhiều ta ít, Tiêu Phàm không hề hy vọng xa vời rằng mình có thể diệt sạch bốn người của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" bằng một trận tập kích bất ngờ thế này, nhưng mà ít nhất thì hắn cũng phải chém được một người, giảm bớt áp lực cho lần chiến đấu sau đó.

Điệu Waltz Phong Vũ! Tiêu Phàm dùng toàn lực rồi tăng tốc trong nháy mắt, hắn lao về phía Nhân Sinh Bại Khuyển.

Chọn ra tay với Nhân Sinh Bại Khuyển, một là do kỹ năng thiên phú của gã thực sự rất đáng ghét, mà điều quan trọng nhất bây giờ đó là khoảng cách giữa gã và Tiêu Phàm là gần nhau nhất, thời gian hạn chế của [Tuyên Ngôn Thân Sĩ] chỉ có 4 giây, thời gian để cho Tiêu Phàm ra tay thực sự không còn nhiều nữa…

Trong mắt Tiêu Phàm tràn ngập sát ý, lợi kiếm ở hai tay phá tan gió lớn, phát ra âm thanh vù vù, đột ngột lao về vị trí của Nhân Sinh Bại Khuyển.

Nhưng vào lúc này thì dị biến đột nhiên xảy ra, một luồng sáng màu vàng đất mờ nhạt lặng yên leo lên hai chân đang lướt gió của Tiêu Phàm…

Tốc độ cả người Tiêu Phàm bỗng nhiên hơi ngưng lại, hắn cảm thấy dưới chân mình sinh ra một lực kéo rất mạnh mẽ, bước chân của hắn cũng trở nên nặng nề hơn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Tiêu Phàm cả kinh, thế nhưng hắn cũng không hề nghĩ ngợi trước sau gì nữa, dù cho tốc độ di chuyển của hắn bỗng nhiên trở nên chậm lại, Tiêu Phàm vẫn dứt khoát và kiên quyết giết về phía Nhân Sinh Bại Khuyển, bởi vì thời gian có hiệu quả hạn chế đã không còn nhiều nữa rồi.

“Phàm…”

Vào lúc Tiêu Phàm cố gắng thoát khỏi sự cản trở kia, một từ “Phàm” đã được thốt ra khỏi miệng của “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” với vẻ rất thanh thanh thản thản, khiến trong lòng Tiêu Phàm không khỏi hoảng loạn.

Chương 431: Tăng Thêm Đối Thủ Mới

Chương 431: Tăng Thêm Đối Thủ Mới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đợi đến lúc Tiêu Phàm đến được trước mặt Nhân Sinh Bại Khuyển, từ "nhất" cũng đã được thốt lên, đồng thời trên người Nhân Sinh Bại Khuyển cũng xuất hiện một màu xám tro nhàn nhạt.

Nhìn thấy màu sắc quen thuộc này, trong lòng Tiêu Phàm có sự suy đoán về cảnh ngộ mà mình đã gặp phải trước đó, thế nhưng bây giờ cũng không phải là lúc đi nghiệm chứng ý nghĩ của hắn, chém chết Nhân Sinh Bại Khuyển dưới kiếm của mình mới là việc cấp bách nhất lúc này.

Frostmourne và thanh Ảm Long Minh Viêm giao nhau rồi chém về phía ngực của Nhân Sinh Bại Khuyển, Nhân Sinh Bại Khuyển không tránh không né, vẻ mặt hơi ngu dại nói ra một chữ cuối cùng: "Đẹp!"

Hai tay của Tiêu Phàm cầm kiếm, sử dụng chiêu chém theo hình thập tự giao nhau quả thực cũng xứng với từ "đẹp" kia, cho dù là thời gian hay góc độ đều vô cùng hợp lý, thế nhưng điều không được hoàn mỹ chính là Nhân Sinh Bại Khuyển đã sống sót dưới một đòn đánh chết chắc thế này.

…

Giây phút đó, Nhân Sinh Bại Khuyển phải đối diện với hai kiếm hung tàn của Tiêu Phàm, thế nhưng đằng sau gã lại là một luồng ánh sáng ôn hoà…

Sóng Trị Liệu…

Lại là Sóng Trị Liệu, hơn nữa còn là Sóng Trị Liệu có lượng trị liệu khuếch đại nhất mà Tiêu Phàm thấy được từ đó đến giờ, bởi vì người triển khai nó chính là NPC cấp 60, Shaman của Hồ tộc O'Sullivan.

Lúc nhìn thấy trên người của Nhân Sinh Bại Khuyển xuất hiện một tầng màu xám tro, trong lòng Tiêu Phàm đã có sự suy đoán, bởi vì hắn thực sự quá quen thuộc với đặc hiệu của kỹ năng này.

Màu sắc này cũng đã từng xuất hiện trên người của Bạch Diện Thư Sinh khi gã ta đánh nhau với Vệ Thần, đây là kỹ năng nghề nghiệp của Shaman, có thể tăng cường sức phòng ngự trong phạm vi của đồ đằng, [Thạch Phu Đồ Đằng].

Biết được điều này, cái khựng lại trong lúc hắn cố gắng lao đến cũng dễ dàng giải thích hơn, nó cũng là kỹ năng nghề nghiệp của Shaman, chỉ có điều lần đó là kỹ năng làm chậm lại tốc độ di chuyển của kẻ địch, [Địa Phược Đồ Đằng].

Do trước đó chiến sĩ Hổ Nhân của Chiến Minh, Buck hoàn toàn không thể gia nhập chiến đấu bởi vì có hơi thở của Vu tộc, Tiêu Phàm liền mang theo cái ấn tượng ban đầu đó mà vô thức quên đi NPC O'Sullivan này.

Thế nhưng hắn không thể nào nghĩ đến, O'Sullivan lại là một Shaman kiểu phụ trợ. Tuy rằng O'Sullivan lệ thuộc vào Thị tộc Sương Ngữ, trên người gã ta có khế ước bị phản phệ khi công kích Vu tộc, thế nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc gã ta tiến hành phụ trợ cho "Hoàng Hạ Tứ Kiệt"!

Chỉ cần O'Sullivan triển khai kỹ năng không trực tiếp khiến cho HP của Tiêu Phàm bị giảm sút, vậy thì tất cả hành động trong lúc chiến đấu của gã ta đều được khế ước cho phép.

Đáng ghét! Tên NPC này thực sự quá xảo quyệt mà!

Tuy rằng O'Sullivan chỉ là NPC kiểu phụ trợ, thế nhưng khi Tiêu Phàm nghĩ đến cấp bậc của gã ta, trong lòng hắn lại càng nặng nề hơn.

Nhìn Nhân Sinh Bại Khuyển đã khôi phục năng lực hoạt động nhưng lượng HP của gã đã không còn nhiều, Tiêu Phàm thật sự rất muốn đến chém thêm một chiêu kiếm, đáng tiếc bây giờ hắn đã không còn cơ hội này nữa rồi.

Sau khi Nhân Sinh Bại Khuyển nói xong từ "đẹp" cuối cùng, gã lập tức che vết thương lại rồi lùi về phía sau, mà ba người còn lại của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" đã đến đây để giúp đỡ. Nếu Tiêu Phàm lỗ mãng tiến lên, rất có thể sẽ bị bọn họ bao vây rồi giết chết.

Trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng tiếc nuối, do sự sơ sẩy và bất cẩn của hắn, thế nên hắn mới tính sót sức chiến đấu của NPC đối địch là O'Sullivan, khiến được bản thân bỏ lỡ cơ hội chém chết một người trong "Hoàng Hạ Tứ Kiệt".

Mà bây giờ sau khi sử dụng sát chiêu [Tuyên Ngôn Thân Sĩ], Tiêu Phàm muốn đánh bại từng người trong bốn người thì e là càng khó khăn hơn.

…

Đúng lúc này, Irina vẫn luôn ở trong lồng ngực của Aina để dưỡng thương lặng lẽ tỉnh dậy, nó nhìn O'Sullivan khoác đấu bồng và chống pháp trượng ở sân bên kia, trong lòng lập tức kinh hãi: "Tại sao lại là O'Sullivan đại nhân, tại sao O'Sullivan đại nhân của Thị tộc Sương Ngữ lại xuất hiện ở đây chứ?"

Thái Thập Tam nghe được lời nói của Irina thì hơi khó hiểu: "Gã rất lợi hại sao?"

"Thực lực hiện nay của O'Sullivan đại nhân chỉ có cấp sáu (chú thích: NPC và người chơi, 1 cấp = 10 cấp), so với thế hệ trước của trận doanh Thú Nhân cũng không phải là mạnh, thế nhưng lại là người nổi bật trong thế hệ trẻ của trận doanh Thú Nhân, được khen là người trẻ tuổi có thiên phú nhất trong trận doanh Thú Nhân vào những năm gần đây, là người được tuyển vào Thị tộc Sương Ngữ mới nhất, không nghĩ đến ngài ấy lại xuất hiện ở đây, lần này chúng ta có phiền phức lớn rồi…"

Trên khuôn mặt của Irina lộ ra sự sầu khổ, càng có vẻ tiều tụy hơn.

Tom Cruise nhìn thấy Irina đã tỉnh lại thì lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng sau khi nghe được lời nói của Irina, nó nhìn Tiêu Phàm đang đứng lẻ loi ở giữa chiến trường rồi nắm chặt chuôi kiếm Tây Dương mini của mình.

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy dáng vẻ hung tàn của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" lần nữa, Tom Cruise không thể không hạ thấp cái đầu nhỏ của mình lần thứ hai.

Giờ phút này, nó bỗng nhiên cảm thấy mình thật là vô lực…

Aina nghe thấy Irina đang trong lồng ngực của mình lại nhắc đến O'Sullivan lần thứ hai, trong lòng không khỏi cảm thấy ủ rũ, nếu cô cũng kiệt xuất như O'Sullivan, có lẽ cô đã có thể giúp đỡ Brahma vào giờ phút này rồi.

Thái Thập Tam lại khác, cô hoàn toàn không hiểu nội dung trong câu nói của Irina.

Thái Thập Tam cảm thấy cái gì mà cấp 6, cái gì mà người nổi bật, ở trước mặt Tiêu Phàm thì những cái đó chẳng là cái thá gì cả. Lúc này thì Tiêu Phàm chính là tín ngưỡng của cô, cô tin rằng Tiêu Phàm nhất định sẽ báo thù cho mấy người Đại Ca Cầm Đầu.

Tiểu Miêu thì hoàn toàn không để ý đến cuộc nói chuyện của Irina, lực chú ý của cô ta hoàn toàn tập trung vào lời nói trước đó của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt".

Hai mắt Tiểu Miêu nhắm lại, cô ta thầm nhủ trong lòng, chậc chậc, "Lich King" Mệnh Phàm và mấy tên biến thái này rất có vấn đề ~ tuyệt đối có vấn đề đó ~ không phải như vậy thì tại sao người ta lại vô duyên vô cớ mà khen hắn đẹp chứ.

Không thể không nói có lúc phụ nữ sẽ trở nên vô cùng nông cạn, chính là bởi vì phần nông cạn này làm cho các cô ấy vẫn cảm thấy ung dung vui sướng vào giờ phút này, mà là một người đàn ông thì Tiêu Phàm không thể tùy ý như các cô ấy vậy, bởi vì hắn còn phải đối diện với cuộc chiến của mình, hơn nữa còn là một cuộc chiến đầy gian khổ…

…

"Này, mấy người còn ổn không vậy? Tuy mấy người luôn nhấn mạnh là không cần sự hỗ trợ của tôi, thế nhưng tôi thấy dáng vẻ lúc nãy của mấy người, dường như sắp bị tên ác ma nhỏ bé này giết chết, vì vậy tôi không nhịn được nữa mà ra tay rồi." O'Sullivan mỉa mai cười nói, giọng nói vô cùng tùy ý, tràn ngập ý vị trêu chọc.

O'Sullivan không thèm nhìn đến Tiêu Phàm dù chỉ là một chút, bởi vì trong mắt gã ta, loại người chỉ mới có cấp 3 như Tiêu Phàm thực sự quá kém cỏi, nếu không phải vì sự hạn chế của khế ước, gã ta cảm thấy mình đánh một cách tùy ý cũng có thể bóp chết Tiêu Phàm.

Thật ra ở trong mắt O'Sullivan, "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" cũng là như vậy, chỉ có điều đối với gã ta mà nói, lúc này "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" vẫn còn giá trị lợi

dụng mà thôi.

Lúc này sắc mặt của đám người "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" cũng không tốt, bởi vì nếu lúc nãy O'Sullivan không ra tay, Nhân Sinh Bại Khuyển thật sự sẽ bị mất mạng dưới chiêu kiếm đó của Tiêu Phàm.

Trong lòng Nhân Sinh Bại Khuyển rất tức giận, từ xưa đến này chỉ có gã đào hố cho người khác nhảy thôi, nào ngờ hôm nay gã lại bị Tiêu Phàm gài hàng, hơn nữa suýt chút nữa thì gã cũng đã chết.

Nhân Sinh Bại Khuyển nhìn Tiêu Phàm trước mắt mình, cảm thấy Tiêu Phàm càng ngày càng đáng ghét, cây loan đao đã bị Nhân Sinh Bại Khuyển cất lại từ sớm lại được rút ra lần thứ hai.

Phá Quân là người có bệnh ép buộc nặng, cái cảm giác bị người ta ép nói chuyện khiến cho cả người hắn ta đều khó chịu, ước gì có thể chém chết Tiêu Phàm bằng một chiêu kiếm.

Chương 432: Hai Dao Và Ba Kiếm

Chương 432: Hai Dao Và Ba Kiếm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Còn có một người cũng là như vậy, đó chính là Mạch Tử Ồn Ào.

Mạch Tử Ồn Ào từng được nếm thử kỹ năng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] của Phá Quân, sau đó thì cậu ta không dám trêu chọc Phá Quân nữa, bởi vì đối với người bị tăng động như cậu ta mà nói, không thể khống chế thân thể của mình trong vòng một giây thực sự rất khó chịu.

Bây giờ Mạch Tử Ồn Ào bị kỹ năng của Tiêu Phàm khống chế trong bốn giây, ngu ngốc nói những lời kỳ kỳ lạ lạ, cảm giác này không chỉ đau khổ không thể tả được thôi đâu.

Có điều lúc này người cảm thấy buồn nôn nhất vẫn là Bạch Y Công Tử, hắn ta không nghĩ đến mình sẽ bị Tiêu Phàm ép phải nói ra lời nói dơ bẩn thế

này!

Bạch Y Công Tử có bệnh thích sạch sẽ, không giống với bệnh thích sạch sẽ bình thường khác, bệnh của hắn ta đã nằm trong cảnh giới tối cao.

Hắn ta không chỉ bài xích những thứ dơ bẩn bên ngoài, hơn nữa còn bài xích những thứ ô nhiễm về mặt tinh thần nữa.

Nghĩ đến lời nói vừa được nói ra từ trong miệng của mình, Bạch Y Công Tử tức đến mức run rẩy cả hai tay, hắn ta không khỏi nhớ lại những thù hận trước đó của mình và Tiêu Phàm, mùi vị tanh tưởi hôi thối trong miệng dường như lại hiện ra từ trong ký ức của hắn ta, khiến hắn ta tức ngực buồn nôn.

Vì vậy sau khi Tiêu Phàm sử dụng [Tuyên Ngôn Thân Sĩ] thì không chỉ đạt được hiệu quả mong muốn, hơn nữa còn chọc tức được bốn người trong "Hoàng Hạ Tứ Kiệt"…

Bởi tâm trạng trong lòng của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" từ từ thay đổi, không khí trong hiện trường cũng làm cho Tiêu Phàm cảm thấy ngột ngạt một cách bất thường.

Bạch Y Công Tử phe phẩy cây quạt, nói với O'Sullivan: "O'Sullivan đại nhân, lúc nãy là do bọn tôi lơ là bất cẩn nên mới trúng kế của thằng cha này, bây giờ bọn tôi sẽ dùng hết thực lực của mình, vì vậy ngài cũng không cần phải lo nghĩ nữa."

Phá Quân, Nhân Sinh Bại Khuyển và Mạch Tử Ồn Ào đồng thời gật đầu ra hiệu với O'Sullivan, bọn họ cũng không muốn O'Sullivan nhúng tay vào lần thứ hai, bởi vì nếu như O'Sullivan lại ra tay giúp đỡ, việc báo thù Tiêu Phàm của bọn họ sẽ không còn thoải mái nữa.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, vậy thì tôi có thể yên tâm hơn nhiều."

O'Sullivan vẫn khá là thoả mãn đối với biểu hiện của bốn người Bạch Y Công Tử, tuy lúc nãy Tiêu Phàm đã lộ ra một chiêu rất tuyệt, thế nhưng dưới cái nhìn của gã ta, Tiêu Phàm chỉ đang giãy giụa trước khi chết mà thôi.

Nếu "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" vẫn không ăn thua, lúc đó gã ta nhúng tay vào cũng chưa muộn. Ngược lại dưới cái nhìn của gã ta thì sớm muộn gì Tiêu Phàm cũng phải chết, đây chỉ là vấn đề thời gian thôi, hơn nữa gã càng vui khi được thưởng thức biểu hiện tuyệt vọng của những kẻ yếu ớt như thế này trước khi chết.

"Mệnh Phàm, anh đã thành công chọc giận bọn tôi rồi đấy!"

Hai mắt của Bạch Y Công Tử nhìn trừng trừng vào Tiêu Phàm với vẻ vô cùng oán hận, quạt giấy ở trong tay hắn ta nhanh chóng đung đưa, cách quạt thế này khiến cho gió thổi hơi hỗn loạn, điều này chứng minh tâm trạng của Bạch Y Công Tử đã cực kỳ buồn bực vào lúc này.

Tiêu Phàm không để ý đến tên ẻo lả như Bạch Y Công Tử, hắn biết sau khi mình bỏ lỡ cơ hội chiến đấu thật tốt mà [Tuyên Ngôn Thân Sĩ] đã chế tạo ra, tình cảnh lúc này đã trở nên càng lúc càng ác liệt hơn, vì vậy hắn phải chuẩn bị cho cuộc chiến tiếp theo, Tiêu Phàm lấy hết tất cả những vũ khí trong ba lô của mình ra ngoài.

Hai con dao găm và một thanh trường kiếm, ba cái vũ khí này đều là vũ khí có phẩm chất hi hữu.

Đây chính là chiến lợi phẩm mà hắn lấy được từ việc quấy rối Bang Hắc Long ở trong trận doanh Ác Ma, là thứ rơi ra từ người của Vượn lớn Hắc Phong, mặc dù chúng chỉ là đồ dự bị, thế nhưng hắn vẫn chưa dùng thanh trường kiếm này lần thứ hai, bởi vì hắn chỉ có hai cái tay, Frostmourne và thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm hoàn toàn có thể đảm nhiệm được. Quả thật Tiêu Phàm thường xuyên sử dụng dao găm, thế nhưng chủ yếu chỉ dùng cho việc thu thập vật liệu sau cuộc chiến, dựa vào tính cách thích kiếm lợi của Tiêu Phàm, ở trong trò chơi thì hắn thường xuyên dày vò thi thể của dã quái một hồi, gỡ hàm răng rồi xương vân vân.

Bây giờ Tiêu Phàm muốn dùng chúng để chiến đấu, bởi vì sau khi hắn giao chiến với thần phách Chu Tước thì không chỉ sở hữu hai cái tay nữa, mà còn được thêm 3000 điểm chân khí…

Tiêu Phàm ngậm một con dao găm vào trong miệng, dùng hàm răng của mình cắn chặt lấy, tay phải cầm Frostmourne, tay trái cầm thanh kiếm Ảm

Long Minh Viêm, dưới hai cây vũ khí chính này còn cầm thêm một con dao găm và một thanh trường kiếm nữa.

Có điều bởi vì vấn đề độ dài của ngón tay, cùng lúc cầm hai cái vũ khí như vậy thì con dao găm và thanh trường kiếm kia có vẻ lỏng lẻo hơn nhiều, dường như chỉ cần vừa va chạm một cái thì sẽ trực tiếp rơi xuống.

“Sao vậy? Anh cho rằng chỉ cần có nhiều vũ khí thì có thể đánh thắng chúng tôi sao, tôi thấy dáng vẻ bây giờ của anh rất giống tên hề trong đoàn xiếc, rất tức cười đó!”

Bạch Y Công Tử nhìn thấy tạo hình lúc này của Tiêu Phàm thì sung sướng cười trêu ghẹo, gió mà cây quạt giấy tạo ra cũng nhu hòa hơn rất nhiều, ngay cả sự hậm hực trong lòng hắn ta lúc nãy cũng vơi bớt không ít.

Tiêu Phàm trực tiếp làm lơ lời nói của Bạch Y Công Tử, gió xoáy vòng quanh rồi bay thẳng lên, giết về phía “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” lần thứ hai.

Ánh mắt của Tiêu Phàm vô cùng sắc bén, đôi tay đặt ở đằng sau như một đôi cánh vậy, trong miệng ngậm con dao găm sắc bén lập tức chém vào trận gió lớn trước mặt, tốc độ tiến lên dường như nhanh hơn rất nhiều.

Tên hề trong đoàn xiếc?

Ha ha, đừng quên ID của đại ca Huyết Tinh Ma Thuật Xã mấy người là gì chứ…

“Hoàng Hạ Tứ Kiệt” nhìn thấy Tiêu Phàm lao về phía họ thì trong mắt ngập tràn sự xem thường, bọn họ cảm thấy Tiêu Phàm chỉ cầm thêm mấy cái vũ khí ở trong tay mà thôi, tình hình trận chiến sẽ không xảy ra bất kỳ sự thay đổi nào.

Hơn nữa cách cầm vũ khí lúc này của Tiêu Phàm khiến lòng họ càng nảy sinh nhiều sự xem thường hơn, kiểu cầm vũ khí chồng chất lên nhau thế này chỉ làm sự tấn công của mình càng bất tiện, bởi vì một khi dùng sức, do nắm không chắc nên vũ khí trong tay hắn có thể sẽ tuột ra ngoài, dưới cái nhìn của bọn họ thì cách làm này thật sự rất là ngu ngốc.

Tiêu Phàm không quan tâm đến ánh mắt của Hoàng Hạ Tứ Kiệt, hắn trực tiếp giơ tay lên rồi chém về phía Phá Quân, người gần mình nhất.

Phá Quân nhìn thấy hành động của Tiêu Phàm, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Đến đúng lúc lắm!"

Từ lần đầu tiên gặp mặt ở trong trò chơi, Phá Quân đã cảm thấy Tiêu Phàm là cái nút thắt trong lòng hắn ta, mỗi lần Tiêu Phàm làm việc đều làm về hướng mà hắn ta không thích. Không nói đến song kiếm không đối xứng, trợ thủ đắc lực lúc ban đầu của Tiêu Phàm, bây giờ hắn lại càng làm quá hơn nữa, hắn cầm thêm một con dao găm ngắn và một thanh trường kiếm, điều này làm cho nội tâm của Phá Quân càng khó chịu hơn.

Thù mới và hận cũ đan xen vào nhau, làm cho một khi Phá Quân ra tay vào lần này, hắn ta trực tiếp ra chiêu tàn nhẫn, sau khi Phá Quân nhanh chóng né đường chém của Tiêu Phàm, hắn ta triển khai kỹ năng Mệnh Lệnh Bắt Buộc, một kỹ năng nổi tiếng của mình, bay thẳng đến chỗ Tiêu Phàm.

Lúc này thân thể của hắn bị kỹ năng điều khiển của Phá Quân làm cho dừng lại vào một khắc trước, thân thể Tiêu Phàm đang di chuyển theo quán tính thì trở nên vô cùng vặn vẹo. Thế nhưng hắn cũng không hề hoảng loạn, thậm chí ngay cả kỹ năng giải trừ khống chế mà hắn có được là Nhất Kiền Nhị Tịnh, hắn cũng không vội vã sử dụng, hắn chỉ thả lỏng ngón tay và miệng của mình, để những thứ vũ khí mà mình đang giữ lấy rơi ra khỏi người mình một cách tự do…

Phá Quân đã vòng qua một bên, hắn ta đang định thừa dịp Tiêu Phàm còn đang có sơ hở thì đánh một chiêu kiếm vào người hắn, thế nhưng hắn ta vừa nhìn thấy tất cả những vũ khí trên người Tiêu Phàm đều tuột khỏi tay hắn, trong lòng lập tức vui mừng, hắn ta đã nói rồi, một người đâu thể nào sử dụng được nhiều loại vũ khí như vậy chứ, thực sự là lòng tham không đáy, bây giờ thì hay rồi, tất cả những vũ khí trong tay hắn đều bị rơi hết, xem hắn sẽ chiến đấu thế nào đây.

Chương 433: Bại Khuyển

Chương 433: Bại Khuyển

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Khóe miệng của Phá Quân khẽ cong lên, rất khó nhìn thấy, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn nhìn ra được.

Tiêu Phàm không chỉ dùng tầm nhìn ngoại vi của mình để nhìn thấy cử động lúc này của Phá Quân, hắn cũng quan sát được vị trí của mấy người còn lại trong "Hoàng Hạ Tứ Kiệt", đúng vào lúc thanh kiếm sắc của Phá Quân chém về phía hắn, ánh mắt của Tiêu Phàm trở nên vô cùng sắc bén, giống như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ vậy.

Những thanh vũ khí đang rơi xuống tự do của Tiêu Phàm bỗng dưng chuyển hướng, chúng nhắm thẳng vào bốn người "Hoàng Hạ Tứ Kiệt", chúng tăng tốc độ một cách rất quỷ dị, giống như mũi tên rời cung vậy, lao về phía bọn họ!

Phá Quân đang gần trong gang tấc bỗng nhiên phát hiện ra sự khác thường, hắn ta lập tức từ bỏ kế hoạch đánh lén Tiêu Phàm rồi lùi lại một bước, đúng lúc này, một con dao găm sượt qua chóp mũi của hắn ta, khiến nội tâm của Phá Quân không khỏi lạnh lẽo.

Còn thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm lại hóa thành một luồng sáng màu đen bắn về phía Mạch Tử Ồn Ào.

Mạch Tử Ồn Ào nhìn thấy thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm đột nhiên đâm về phía mình thì lập tức sợ hết hồn, cậu ta vội vàng cầm con dao găm của mình lên, vừa lùi về phía sau lại vừa múa may con dao găm.

Keng! Keng! Keng…

Dao găm đánh vào thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm, không ngừng phát ra tiếng vang giòn giã, hai tay của Mạch Tử Ồn Ào biến thành những luồng bóng dáng mơ hồ.

Sở dĩ cậu ta không trực tiếp né tránh, chủ yếu là vì tốc độ của luồng ánh sáng màu đen này thực sự quá nhanh, dựa vào tốc độ di chuyện của cậu ta

thì khó có thể chống lại được, cũng may là tốc độ công kích của cậu ta xem như không tệ, dưới sự công kích liên tiếp như vậy, thế tấn công của thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm đã không bằng lúc trước.

Lại là một tiếng vang giòn giã, có điều đây không phải là tiếng vang do con dao găm của Mạch Tử Ồn Ào đánh vào thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm, mà là tiếng vang khi thanh Ảm Long Minh Viêm rơi xuống đất.

Thấy cảnh tượng này, trong nháy mắt thì Mạch Tử Ồn Ào ý thức được điều gì đó.

Rất có thể đây chính là đòn đánh nghi binh của Tiêu Phàm…

Tình huống bên phía Bạch Y Công Tử cũng gần giống như tình huống của Mạch Tử Ồn Ào vậy, thứ bay về phía hắn ta là trường kiếm dự phòng của Tiêu Phàm, có điều nó cũng làm cho hắn ta phải sợ hết hồn, nhanh chóng chuồn sang một bên.

Còn thanh Frostmourne đương nhiên sẽ đánh úp về phía Nhân Sinh Bại Khuyển, bởi vì kỹ năng thiên phú và kỹ năng danh hiệu, trên người lại có đủ loại áo giáp tăng HP, thế nên gã cũng không thể né tránh một cách nhanh chóng như mấy vị khác trong "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" được.

Nhìn thấy đòn đánh ác liệt của Tiêu Phàm, gã không lựa chọn tránh né mà lại gắng chống đỡ, hơn nữa phong cách chiến đấu từ trước đến giờ của gã là gắng chống đỡ. Đáng tiếc Nguyền Rủa Liều Chết của gã vẫn chưa được hồi chiêu, nếu không bây giờ gã còn có thể làm Tiêu Phàm ghê tởm một hồi.

Loan đao của Nhân Sinh Bại Khuyển giao nhau ở trước ngực, tạo thành hình chữ "X" để đỡ đòn đánh này của Tiêu Phàm, thế nhưng mũi kiếm của Frostmourne lại đột nhiên chuyển hướng, nó nghiêng xuống phía dưới một chút, vèo một cái rồi lại nhanh chóng sượt qua, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ ống quần của Nhân Sinh Bại Khuyển, đồng thời cả người của Nhân Sinh Bại Khuyển nhanh chóng xuất hiện một lớp xanh thẳm nhàn nhạt, đây chính là hiệu quả sương giá kèm theo của Frostmourne, thứ này đã khiến Nhân Sinh Bại Khuyển bị giảm tốc độ.

Đòn đánh bất ngờ và liên tiếp này của Tiêu Phàm đã sử dụng Ngự Kiếm Thuật mà hắn có được, tuy rằng giai đoạn sơ cấp của Ngự Kiếm Thuật đòi hỏi một lòng một dạ, bắt đầu tu luyện từ một vật, thế nhưng cũng không phải là không thể đồng thời điều khiển nhiều vật, chỉ là nếu làm vậy thì sẽ không được chuyên cho lắm, hơn nữa người bình thường cũng khó có thể nhất tâm nhị dụng.

Tuy nhiên Tiêu Phàm không giống họ, thời đại võng du bằng chuột và bàn phím có một loại thao tác gọi là "Thao Tác Nhiều Phía", đó chính là một người có thể khống chế nhiều góc để chiến đấu với người khác.

Thứ này yêu cầu người chơi phải có tốc độ tay cao siêu và ý thức nhất tâm đa dụng, mà đúng lúc Tiêu Phàm lại sử dụng được loại kỹ thuật này, hơn nữa còn vô cùng thành thạo.

Vì vậy khi đối diện với cục diện chênh lệch khá nhiều, Tiêu Phàm tự nhiên sẽ nghĩ đến cách đối phó kiểu này, mà trùng hợp là gần đây chân khí của hắn đã đột phá, 3000 điểm thì ước chừng có thể sử dụng Ngự Kiếm Thuật được một phút, tuy rằng điều khiển nhiều vật thể cũng sẽ tiêu hao nhiều chân khí hơn và rút ngắn thời gian sử dụng, thế nhưng 3000 điểm chân khí cũng đủ dùng.

Thế là Tiêu Phàm sử dụng một chiêu "Bốn Phía Nở Hoa" cho "Hoàng Hạ Tứ Kiệt".

Ngay lúc này, Mệnh Lệnh Bắt Buộc mà Tiêu Phàm phải chịu đã hoàn toàn kết thúc, Tiêu Phàm nhanh chóng bước ra một bước, bay thẳng về phía của Nhân Sinh Bại Khuyển.

Từ lúc bắt đầu, Tiêu Phàm đã xác định mục tiêu rồi, lần hành động này của hắn là muốn chơi chết Nhân Sinh Bại Khuyển.

Nguyên nhân chỉ có một, sau khi trải qua sự dằn vặt của Tuyên Ngôn Thân Sĩ, trong bốn người thì lượng HP của Nhân Sinh Bại Khuyển là ít nhất, cũng có nghĩa gã là người dễ bị chém chết nhất…

Nhân Sinh Bại Khuyển thấy Tiêu Phàm đánh về phía mình với bàn tay không thì không khỏi giận dữ, thầm nghĩ trong lòng, Tiêu Phàm đã quá coi

thường gã rồi, không thèm cầm vũ khí đã lao về phía gã.

Thế là Nhân Sinh Bại Khuyển nâng song đao của mình rồi trực tiếp nghênh đón Tiêu Phàm.

Bỗng nhiên bên chân của gã phát ra một tiếng vang giòn giã, Frostmourne đang cắm trên mặt đất đột nhiên rút ra khỏi mặt đất, quay về trong tay của Tiêu Phàm. Sau khi Tiêu Phàm cầm Frostmourne thì bay thẳng đến chỗ của Nhân Sinh Bại Khuyển, chém bổ xuống!

Trước đó Nhân Sinh Bại Khuyển đã bị hiệu quả sương giá, thế nên gã không thể nào né được đòn đánh này, gã chỉ có thể xoay ngang loan đao lần thứ hai, chắn nó ở trước người mình mà thôi.

Đúng lúc này, Nhân Sinh Bại Khuyển bỗng nhiên phát hiện ra trên mặt của Tiêu Phàm có ý cười bí ẩn, trong lòng gã rùng mình, gã cảm thấy dường như bản thân đã bỏ sót điều gì đó…

Đúng rồi, thiếu một con dao găm!

Đáng tiếc bây giờ đã muộn màng, sau lưng của Nhân Sinh Bại Khuyển trở nên tê dại, gã trực tiếp ngã xuống.

Tiêu Phàm khẽ phủi ống tay áo của mình, phủi những hạt bụi nhỏ đi rồi nhẹ giọng nói: “Rốt cuộc cũng giết được một người trước rồi.”

Dứt lời, bóng người của Nhân Sinh Bại Khuyển lập tức tiêu tán theo đó…

Trong lòng Tiêu Phàm đã lên kế hoạch hết tất cả những điều này từ lâu, tuy mấy người “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” khá là cẩn thận, thế nhưng dưới sự giúp đỡ vô cùng mạnh mẽ là O’Sullivan, tất nhiên sẽ có ý nghĩ “ở đằng sau mình có một người vú em rất mạnh giúp đỡ”, thế là hơi thả lỏng trong lúc chiến đấu.

Mà sự thả lỏng này sẽ mang đến cho Tiêu Phàm một cơ hội thắng mới.

Vì vậy Tiêu Phàm dựa vào [Ngự Kiếm Thuật] và thủ pháp điều khiển “Thao Tác Nhiều Phía” ở trong trò chơi từ lúc trước của mình, trong lúc tất cả mọi người cho rằng Phá Quân sử dụng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] khiến hắn bị dừng lại, hắn liền sử dụng chiêu “Bốn Phía Nở Hoa”.

Mà chiêu "Bốn Phía Nở Hoa lại có ba mặt là đòn đánh nghi binh, cũng không phải là Tiêu Phàm không muốn dùng hết sức, mà là vì Tiêu Phàm không thể dùng quá nhiều lực.

Tuy Tiêu Phàm có thể sử dụng "Thao Tác Nhiều Phía", thế nhưng hắn vẫn chưa thể chú ý đến mọi mặt được, bởi vì Ngự Kiếm Thuật dù sao cũng khác với chuột bàn phím, không thể nói hợp thành một được, vì vậy hắn chỉ có thể tập trung tấn công một hướng, còn mấy hướng khác thì dùng để kiềm chế sức chiến của họ.

Điều đáng mừng nhất chính là tính cơ động của Nhân Sinh Bại Khuyển không được tốt cho lắm, vốn Frostmourne chỉ là cây kiếm thăm dò đầu tiên, thế nhưng nó vẫn có thể làm gã bị trầy xước, khiến gã bị debuff giảm tốc độ, chuẩn bị cho con dao găm vòng ra phía sau một cách lặng lẽ.

Có điều có một thứ làm cho Tiêu Phàm cảm thấy vui nhất, đó chính là cách đứng khi chiến đấu của Nhân Sinh Bại Khuyển.

Chương 434: Thị Huyết Thuật

Chương 434: Thị Huyết Thuật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Gã đưa mặt hướng về chỗ của O'Sullivan, vậy nên O'Sullivan không thể biết được con dao găm đã vòng đến sau lưng của Nhân Sinh Bại Khuyển từ lúc nào, cũng vì vậy mà không thể cứu Nhân Sinh Bại Khuyển kịp lúc.

…

Lúc này rốt cuộc thì Tiểu Miêu cũng đã phục hồi tinh thần lại, trước đó "Lich King" Mệnh Phàm hy sinh sắc đẹp, khiến bốn người đàn ông đối diện suy nghĩ lung tung, nhờ đó còn chém bị thương được một người gọi là Nhân Sinh Bại Khuyển, Tiểu Miêu cảm thấy rất khó tin.

Không nghĩ đến, bây giờ hắn lại làm ra một trò ảo thuật mới, dưới sự vây công của bốn người, bắn vũ khí ra bốn phía như thiên nữ tán hoa, cũng bất

ngờ đâm cho Nhân Sinh Bại Khuyển một dao, triệt để đánh bại gã, thực sự là đặc sắc.

Tiểu Miêu nhìn cảnh tượng này, nhớ đến biểu hiện trong giải thi đấu cách đây không lâu của Tiêu Phàm, trong lòng bỗng sinh ra một ý tưởng kỳ quái, lẽ nào Mệnh Phàm có thể dựa vào sức lực của mình mà triệt để đánh bại đám biến thái kia hay sao?

Tiểu Miêu lại lắc đầu, cười khẽ, chính mình thực sự đã suy nghĩ quá nhiều rồi, những người chơi chữ đỏ này đã hoàn toàn tiêu diệt đội ngũ của Chiến Minh, cũng tự tay giết chết ba người mạnh trong "tứ đại hộ pháp" của Bang Long Hổ. Nếu Mệnh Phàm có thể một chọi bốn, vậy không phải nói rằng thực lực của hắn còn mạnh hơn người chơi tinh anh của hai công hội lớn trong trận doanh Thú Nhân và mấy vị sát thủ nổi tiếng trong trận doanh Ác Ma hay sao?

Vậy thì lợi hại đến mức nào chứ?

Theo như cái nhìn của cô ta, lúc nãy đám người này nhìn thấy chỉ có một mình Mệnh Phàm nên không đề phòng, không cẩn thận mới thất thủ.

Bây giờ sau khi một người hy sinh, đoán chừng Mệnh Phàm sẽ phải gặp khó khăn.

Không giống với sự nghi ngờ của Tiểu Miêu, sau khi Thái Thập Tam thấy Nhân Sinh Bại Khuyển bị Tiêu Phàm giết chết, trong lòng lập mức mừng rỡ, cô cảm thấy máu nóng trong người mình đã sôi trào hết cả lên, cô lớn tiếng hô: "Phàm ca, anh thực sự quá tuyệt rồi! Cố lên, hãy đánh bại tất cả bọn họ!"

Tiêu Phàm cũng không chú ý đến câu nói lúc này của Thái Thập Tam, bởi vì phải duy trì trạng thái tập trung cao độ trong suốt một khoảng thời gian dài, điều này đối với Tiêu Phàm mà nói thì thực sự rất mệt.

Một đợt này vừa mới qua khỏi, giá trị chân khí trong cơ thể hắn đã tiêu hao hết một nửa, giá trị thể lực cũng không còn nhiều nữa, tuy rằng đã chém được một người của họ, thế nhưng sau khi lộ ra chiêu thức Ngự Kiếm

Thuật, sau đó chắc chắn sẽ là sự phòng ngự của đối phương, cuộc chiến này sẽ càng lúc càng khó khăn hơn.

…

Sau khi Nhân Sinh Bại Khuyển bị giết chết, vẻ mặt của Phá Quân và Mạch Tử Ồn Ào trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, ngay cả người luôn lải nhải là Bạch Y Công Tử cũng không tiếp tục lải nhải nữa.

Bọn họ bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, hoàn toàn tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đây chính là sự khác biệt của Huyết Tinh Ma Thuật Xã và các công hội khác, một khi trở nên nghiêm túc thì bọn họ sẽ không bị tâm trạng của mình ảnh hưởng nữa, họ sẽ vô cùng tập trung vào cuộc chiến.

Lúc trước sở dĩ "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" tùy ý như vậy hoàn toàn là bởi vì sự kiêu ngạo từ trong xương cốt của họ ảnh hưởng.

Sau khi ra khỏi trận doanh Ác Ma, đối thủ mà bọn họ gặp được đều yếu hơn rất nhiều, vì vậy bọn họ từ từ thói quen với việc chơi đùa trong lúc chiến đấu.

Bởi vì nếu giết chết đối thủ ngay lập tức thì thực sự rất vô vị.

Bây giờ Tiêu Phàm giết chết Nhân Sinh Bại Khuyển ở trước mặt bọn họ, bọn họ nhất định phải cho Tiêu Phàm đầy đủ sự xem trọng.

Cái chết của Nhân Sinh Bại Khuyển cũng không làm cho bọn họ tức giận, trái lại càng làm cho bọn họ hưng phấn hơn, bởi vì một đối thủ thú vị như vậy, đã lâu lắm rồi bọn họ chưa được gặp…

Lúc này thì O'Sullivan vô cùng tức giận, bởi vì gã ta ý thức được mình đã bị tên ác ma cấp 3 này chơi, dẫn đến việc tên Nhân Sinh Bại Khuyển ở trong công hội sát thủ mà gã ta thuê đã chết trước mặt gã ta, chuyện này quả thực là một chuyện vô cùng nhục nhã đối với O'Sullivan.

O'Sullivan là một người xuất sắc trong thế hệ này của trận doanh Thú Nhân, gã ta có khả năng điều khiển nguyên tố một cách xuất sắc, thực lực

đã đạt đến trình độ cấp 6 từ sớm, hơn nữa còn được đặc cách tuyển vào Sương Ngữ Thị Tộc.

Tiến vào Sương Ngữ Thị Tộc là vinh quang của gã ta, cũng là sự sỉ nhục của gã ta.

Sở dĩ gọi là vinh quang, là vì Sương Ngữ Thị Tộc là một trong hai tổ chức có sức chiến đấu mạnh nhất trong trận doanh Thú Nhân.

Mà sỉ nhục là vì Sương Ngữ Thị Tộc lại bị giới hạn ở Vu tộc, một Vu tộc trói gà không chặt, cả ngày chỉ biết lấy danh xưng trí giả rồi ở ẩn, một Vu tộc nhu nhược.

Vì vậy khi O'Sullivan nhận được nhiệm vụ cản trở vu nữ Aina thu hồi di chiếu của tổ tiên liền vui vẻ nhận lấy, bởi vì chỉ cần gã ta hoàn thành nhiệm vụ, gã ta liền có thể chứng minh là Sương Ngữ Thị Tộc mạnh hơn Vu tộc rất nhiều.

Hơn nữa O'Sullivan cho rằng Aina chỉ có cấp 3 thì kém bản thân mình rất xa, gã còn muốn chà đạp cô vu nữ nhỏ bé đáng thương là Aina trong nhiệm vụ lần này nữa.

Vốn mọi chuyện đang tiến triển rất thuận lợi, hộ vệ bên cạnh Aina bị sát thủ mà mình thuê giết chết, nhìn thấy dáng vẻ đau lòng của Aina, trong lòng O'Sullivan cảm thấy vô cùng khoái trá.

Thế nhưng gã ta không hề nghĩ đến, tên ác ma nhỏ bé cấp 3 này lại có thể liều mạng phản kháng, chém chết một người dưới mắt gã ta, điều này làm cho O'Sullivan cảm thấy kế hoạch của mình không hề hoàn mỹ, trong lòng vô cùng không thoải mái.

Vì vậy gã ta nổi giận, không để ý đến ý kiến của những người trong công hội sát thủ kia nữa, trực tiếp nhúng tay…

Gió mạnh đến mức thổi cái đấu bồng của O'Sullivan bay cao lên, giống như lá cờ đang đón gió bay trên đỉnh cột cờ vậy, đấu bồng bị gió xốc lên, đôi tai hồ ly nhọn của O'Sullivan bị lộ ra, thứ bị lộ ra còn có ấn ký màu xanh thẳm trên cổ của gã ta nữa.

O’Sullivan nhìn Tiêu Phàm đang ở trong chiến trường, trong mắt lộ ra sát ý, vốn cái ấn ký vô cùng thần thánh và trang nghiêm của Sương Ngữ Thị Tộc trên cổ của O’Sullivan lại trở nên uy nghiêm và đáng sợ hơn rất nhiều.

O’Sullivan nâng tay lên, nhanh chóng kết ra một thủ ấn cổ xưa, lực lượng của nguyên tố hội tụ vào tay của gã ta, một luồng màu sắc bỗng dưng sinh ra, đó là một màu hồng đậm, nó không giống màu đỏ của lửa, lại càng giống như màu của máu tươi đang dâng trào…

Irina phát hiện ra cử động của O’Sullivan, lập tức biết sau đó gã ta sẽ làm gì, thế nên kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Thị Huyết Thuật!”

Theo tiếng hét đầy kinh hãi của Irina, pháp trượng của O’Sullivan chỉ về phía trước, luồng màu đỏ tươi đó trực tiếp quấn quanh đám người Phá Quân…

Đám người Phá Quân bị gột rửa trong ánh sáng đỏ tươi này, cơ bắp của họ bắt đầu phình to lên, gân xanh nổi lên, vòng vèo uốn lượn, giống rồng lại tựa giao, sau đó rốt cuộc thì bọn họ cũng không nhịn được cái khoái cảm từ việc cơ thể tràn ngập sức mạnh nữa, điên cuồng gào lên: “Ngao ngao ngao…”

Đám người Phá Quân thét dài làm Aina và Tiểu Miêu ở đằng sau Tiêu Phàm phải kinh hãi, mặt mày biến sắc, ngay cả Thái Thập Tam có tính cách bướng bỉnh thì trên mặt cũng mang vẻ kinh dị vào lúc này.

Sau khi đám người Phá Quân bị một luồng huyết quang quấn quanh, bề ngoài trở nên thay đổi rất lớn, không còn dáng vẻ như trước kia, cơ bắp phồng to ra giống như cơ bắp của ma nhân vậy, đôi mắt giăng kín một lớp màu máu điên cuồng, ngay cả người luôn ẻo lả như Bạch Y Công Tử cũng trở nên đàn ông hơn rất nhiều.

Thái Thập Tam nhìn sự thay đổi đột ngột ở giữa chiến trường, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng cho Tiêu Phàm, cô hỏi Irina: “Thị Huyết Thuật là gì?”

“Thị Huyết Thuật là một loại pháp thuật phụ trợ cấp cao của Shaman, là một trong những pháp thuật phụ trợ quần thể nổi tiếng nhất trong chiến

trường của trận doanh Thú Nhân. Nó có thể dẫn huyết tính trong cơ thể của người bị thi thuật ra, kích thích người bị thi thuật chiến đấu, tăng cao năng lực chiến đấu của người bị thi thuật trên diện rộng."

Chương 435: Bao Vây

Chương 435: Bao Vây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Tăng trên diện rộng?" Thái Thập Tam nhìn dáng vẻ của đám người Phá Quân ở phía xa thì không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

" Đúng vậy, tăng trên diện rộng…" Irina nhìn về phía Tiêu Phàm với vẻ tràn ngập lo lắng.

…

Đối với chuyện O'Sullivan nhúng tay, Bạch Y Công Tử không có ý kiến gì một cách hiếm thấy, bởi vì cảm giác được dùng Thị Huyết Thuật trên người của mình thực sự quá tốt đẹp…

Bạch Y Công Tử cảm thấy sức mạnh không ngừng được tuôn ra từ trong cơ thể của mình, thậm chí hắn ta còn cảm giác được dòng máu ở bên trong người mình giống như mạch xung vậy, từng dòng khuấy động một cách mãnh liệt, khiến cho tinh thần của mình phấn khởi không thôi, lần này hắn ta càng mong chờ được nhào nặn Tiêu Phàm hơn.

Phá Quân cũng như vậy, dưới sự bổ trợ của Thị Huyết Thuật, hắn ta nắm chặt song kiếm trong tay, trên mặt là nụ cười cuồng nhiệt, tứ chi của Mạch Tử Ồn Ào lại run rẩy kịch liệt hơn, dường như có một luồng điện lưu đang dẫn vào trong cơ thể của cậu ta vậy, trong mắt cậu ta đều là sự hưng phấn.

Bọn họ đều đang say sưa trong sự vui vẻ khi nhận được sức mạnh từ trong luồng huyết quang này, còn nội tâm của Tiêu Phàm thì càng trầm trọng hơn.

Tuy rằng Tiêu Phàm không quay đầu lại, thế nhưng lời nói của Irina vẫn truyền vào tai của hắn.

Đám người Phá Quân được NPC nhiệm vụ của họ là O'Sullivan phóng thích Thị Huyết Thuật vào người mình để tăng thêm trạng thái, làm cho sức chiến đấu của họ càng mạnh hơn, trái lại NPC nhiệm vụ phía bên mình là Aina, Tiêu Phàm không khỏi thở dài…

Cấp bậc thì thấp hơn đối phương 30 cấp, ý thức chiến đấu vô cùng kém cỏi, kỹ thuật lại cực kỳ vụng về, tức là không thể cứu trợ đội viên đang gặp nguy hiểm đúng lúc như O'Sullivan được, cũng không thể phóng thích kỹ năng tăng cường sức chiến đấu cho đội viên như Thị Huyết Thuật.

Vừa so sánh như vậy, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy thực lực của NPC trong nhiệm vụ lần này thực sự không hợp lý cho lắm, căn bản là đã vi phạm nguyên tắc cân bằng thực lực trong nhiệm vụ đối kháng, sau khi Tiêu Phàm ra khỏi trận doanh Ác Ma thì chưa bao giờ gặp được loại hiện tượng quái lạ thế này nữa.

Tiêu Phàm cảm thấy sau khi ra khỏi trận doanh Ác Ma, sự thiết lập của các trận doanh khác đều khá là hợp lý, sẽ không giống trận doanh Ác Ma, luôn xuất hiện các loại tình huống cực kỳ điên rồ, lẽ nào trên người Aina còn che giấu điều gì đó hay sao?

Bỏ đi, đừng suy nghĩ nữa.

So sánh Aina và O'Sullivan với nhau, ngoại trừ vóc dáng chiếm được ưu thế rất lớn thì những chỗ còn lại có thể bỏ qua không tính rồi đấy, đợi cô trở thành sức chiến đấu của mình, còn không bằng đợi O'Sullivan bỗng nhiên bị một tia sấm sét đánh chết tươi.

Vậy sau đó mình phải đây thế nào bây giờ?

Lúc này Tiêu Phàm chợt phát hiện ra mình chẳng còn cách nào cả, giá trị thể lực đã sắp hết, giá trị chân khí chỉ còn có một nửa, rượu trong ba lô đã tiêu hao hết sạch nên kỹ năng liên quan đến rượu cũng chẳng dùng được nữa, dưới sự dẫn dắt của NPC nhiệm vụ thì kẻ địch được gột rửa trong

huyết quang, đã biến thành kẻ cơ bắp ngang ngửa như cái tên Vasili trong công hội Tinh Thần rồi.

Không thể không nói, đợt này thực sự rất tuyệt vọng đó…

Tiêu Phàm án binh bất động, sau khi được O'Sullivan dùng Thị Huyết Thuật thì đám người Phá Quân đã không nhịn được nữa, cầm vũ khí trong tay rồi lao thẳng đến chỗ của Tiêu Phàm, dáng vẻ vô cùng dã man.

Bạch Y Công Tử cũng tham gia vào hành động lần này, hắn ta vẫn luôn xem thường cách tác chiến trực tiếp, cứng đối cứng thế này, có điều dưới tác dụng của Thị Huyết Thuật, hắn ta nhất định phải trút hết ước muốn chiến đấu trong lòng mình ra ngoài, thậm chí hắn ta còn phấn khởi đến mức không thèm chờ kỹ năng thiên phú của mình hồi chiêu xong nữa.

Ánh kiếm thẳng ngay, dao găm mang theo tàn ảnh và cây quạt giấy đã không còn sự nhu hòa bay thẳng đến trước mặt Tiêu Phàm theo ba hướng, bao vây hắn lại.

Trong khoảng thời gian ngắn thì tình cảnh của Tiêu Phàm cực kỳ hung hiểm.

Bởi vì vũ khí của Tiêu Phàm đã nằm rải rác ở bốn phía, không thể nhặt lên được do đợt chiến đấu trước đó, vì vậy trong tay của Tiêu Phàm bây giờ chỉ có một cây Frostmourne lẻ loi đang bốc khí lạnh mà thôi.

Nhìn Mạch Tử Ồn Ào cầm theo dao găm lao tới ở bên trái, Tiêu Phàm nghiêng người lóe lên, dịch chuyển cấp tốc, kéo dài khoảng cách trong khoảnh khắc.

Tiêu Phàm không hề quên kỹ năng thiên phú của Mạch Tử Ồn Ào, chính hắn cũng không thể áp sát vào người cậu ta quá được.

Được dùng Thị Huyết Thuật ở trên người mình, Mạch Tử Ồn Ào trở nên cuồng nhiệt một cách khác thường, cậu ta nhìn thấy Tiêu Phàm nghiêng mình bỏ chạy thì trực tiếp đuổi theo.

Tiêu Phàm đương nhiên không muốn dây dưa với cậu ta lần thứ hai, hắn đang định cất bước rồi tránh sang một bên, thế nhưng vào đúng lúc này, cơ thể của Tiêu Phàm bỗng nhiên không thể khống chế rồi dừng lại ngay lập tức.

Cảm giác được sự khác thường lúc này, Tiêu Phàm không cần suy nghĩ cũng biết, Phá Quân đã nhúng tay vào.

Mà Mạch Tử Ồn Ào ở trước mắt Tiêu Phàm đã cầm dao găm ở trong tay rồi xuất hiện giữa trời, đâm vào ngực Tiêu Phàm với tư thế vô cùng hung mãnh.

Nhìn thấy hiểm cảnh mà mình phải đối diện, Tiêu Phàm không do dự nữa, hắn quyết đoán sử dụng một trong những kỹ năng bảo mệnh của mình là [Nhất Kiền Nhị Tịnh], giải trừ sự khống chế từ kỹ năng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] của Phá Quân.

Ánh sáng nhạt sáng lên, Tiêu Phàm nghiêng người qua phải né tránh sự tấn công của Mạch Tử Ồn Ào, Mạch Tử Ồn Ào đánh hụt, thế đánh vẫn chưa mất, cậu ta theo quán tính mà phóng về phía trước, lộ ra sơ hở lớn trước mặt Tiêu Phàm.

Đây vốn là thời cơ tốt để Tiêu Phàm phản công, thế nhưng lúc này Phá Quân đã lao đến gần, hắn ta ở một bên nhìn chằm chằm rồi vung kiếm trực tiếp chém vào người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm chỉ có thể bỏ qua cơ hội lần này, hắn giơ tay lên, dùng Frostmourne nghênh đón, chống đỡ đòn đánh này của Phá Quân.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa xong, một tia sáng trắng lóe lên, Bạch Y Công Tử đưa quạt giấy rồi bỗng nhiên giơ ra, quạt giấy trải rộng ra, vung xuống, Tiêu Phàm cũng không thể chú ý nhiều như vậy được nữa, hắn chỉ có thể giơ cánh tay trái lên dùng tác dụng phụ của kỹ năng [Nhất Kiền Nhị Tịnh] là [Thời Gian Dọn Rác], đổi nó thành cây chổi rồi quét về phía Bạch Y Công Tử.

Tuy rằng Bạch Y Công Tử chẳng biết vì sao cây chổi mà Tiêu Phàm đeo trên lưng lại bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay hắn, thế nhưng lúc này hắn ta lại không thể không tránh, bởi vì chổi rất bẩn mà hắn ta lại thích sạch sẽ.

Phá Quân đã biết đam mê quái lạ của đồng đội Bạch Y Công Tử từ sớm, Bạch Y Công Tử sợ dơ, trái lại thì hắn ta không sợ, một cây trường kiếm khác trong tay lập tức chém ra lần thứ hai.

Tiêu Phàm nhìn thấy Phá Quân lao về phía mình lần nữa, không thể không đề phòng, hắn thu hồi cây chổi đang hướng về phía của Bạch Y Công Tử, trực tiếp dùng nó để đón đỡ một chiêu kiếm khác của Phá Quân.

Bạch Y Công Tử thừa dịp Phá Quân dây dưa với Tiêu Phàm thì vòng sang một bên từ sớm, cây quạt lại giơ ra lần nữa, hắn ta bỗng nhiên dùng quạt sượt qua cánh tay của Tiêu Phàm, máu tươi văng tung toé, cây quạt nhu hòa lại giống như một rạng mây đỏ trong biển mây.

Nếu không phải tính tình của Bạch Y Công Tử rất thích rêu rao, hắn ta cảm thấy đặt mấy thứ như gai nhọn trên quạt thì rất chướng tai gai mắt, nếu hắn ta chịu làm mấy thứ như răng cưa trên quạt thì đòn đánh lúc nãy cũng đã có thể chém đứt cánh tay trái của Tiêu Phàm.

Lúc này Mạch Tử Ồn Ào đã xoay người lại, dao găm vẽ ra một đường cong rồi đột nhiên chuyển hướng, tia sáng lạnh lẽo đang kéo đến gần Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy Mạch Tử Ồn Ào lại lao về phía mình, không để ý tới sự đau đớn trên cánh tay trái, hắn bỗng nhiên giẫm chân phải một cái, dựa vào lực phản xung nhảy về phía sau, sau đó lại lộn một vòng để thoát ra khỏi phạm vi bao vây của ba người này, trên người hắn dính đầy bụi đất, có vẻ hơi chật vật.

Chương 436: Một Đòn

Chương 436: Một Đòn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mạch Tử Ồn Ào không đuổi theo nữa, dao găm trong tay cậu ta lắc lư qua lại, trong mắt cậu ta là sự hưng phấn.

Như vậy mà vẫn chưa chết, cái tên này thực sự rất tuyệt, có điều cuộc chiến như vậy mới thú vị chứ…

Vết thương trên cánh tay trái của Tiêu Phàm không sâu lắm, dù sao thì quạt giấy cũng không phải là vũ khí chủ lưu, lực sát thương cũng chỉ là hữu hạn, hơn nữa cây quạt trong tay Bạch Y Công Tử đi theo con đường mỹ quan chứ không phải là con đường thực dụng.

Thế nhưng cây quạt giấy của Bạch Y Công Tử nhanh chóng quét qua lại tạo ra một vết thương thật dài, vết thương này kéo dài từ cổ tay rồi chếch xuống khuỷu tay, máu tươi bắt đầu chảy ra một cách chậm rãi từ miệng vết thương nhợt nhạt, nhuộm đỏ ống tay áo của hắn, khiến người nào nhìn thấy cũng phải kinh hãi không ngớt.

Áo giáp của Tiêu Phàm vẫn là bộ đồ có phẩm chất hi hữu được lấy từ từ phó bản mỗi ngày trong trận doanh Ác Ma, [bộ đồ Linh Xà]. Ưu điểm của nó cũng không nằm trên sức phòng ngự, mà là ở tính kháng độc và gia tăng tốc độ, hơn nữa trên người Tiêu Phàm không có vật phẩm hay trang sức gì để giữ máu, theo đòn đánh này của Bạch Y Công Tử, lại miễn cưỡng kích hoạt kỹ năng danh hiệu biến dị của Tiêu Phàm, làm cho giá trị sinh mệnh của Tiêu Phàm đạt đến mức độ cần thiết. Thế nên Tiêu Phàm dứt khoát ra khỏi đội ngũ, kích hoạt kỹ năng danh hiệu biến dị là [Kiết Nhiên], đạt được buff bổ trợ mang thuộc tính ngoại hạng khi tác chiến một mình.

Một tia huyết quang nhuộm cả người Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm có thêm một phần yêu dị, có điều nó không đặc biệt như mấy lần trước, bởi vì huyết quang trên người đám Phá Quân đã bắn ra bốn phía, chỉ có điều huyết quang trên người bọn họ có vẻ cực kỳ cuồng nhiệt.

Tiêu Phàm thở hổn hển rồi nhìn chăm chú về phía trước, Thị Huyết Thuật của O'Sullivan mạnh thế nào, Tiêu Phàm đã cảm nhận được một cách sâu sắc.

Dưới tác dụng của Thị Huyết Thuật, tốc độ di chuyển của đám người Phá Quân lập tức được tăng lên, lại có thể ép sát Tiêu Phàm khi hắn dùng [Điệu Waltz Phong Vũ], hơn nữa tốc độ công kích cũng được tăng lên trên diện rộng.

Nếu không phải tốc độ công kích của Phá Quân được tăng lên thì Tiêu Phàm căn bản không cần đón đỡ hai kiếm trước đó của hắn ta, hắn chỉ cần dựa vào việc di chuyển thì đã có thể né tránh rồi. Thế nhưng bởi vì tốc độ công kích của hắn ta được tăng lên trên diện rộng, kiếm thế của Phá Quân bỗng nhiên nhanh như sấm chớp, Tiêu Phàm không thể không dùng cách đón đỡ.

Thậm chí Tiêu Phàm còn hoài nghi dưới sự bổ trợ của Thị Huyết Thuật, lực công kích của kẻ địch cũng được tăng cao, nếu không thì sao một cây quạt của Bạch Y Công Tử có thể đau như vậy được chứ.

Bởi vì giới hạn của hệ thống, Tiêu Phàm không thể nào thấy được tin tức về kỹ năng của O'Sullivan, giống như việc Tiêu Phàm không thể nào nhìn thấy những kỹ năng mà Aina có được vậy, thế nên hắn chỉ có thể căn cứ vào sự cảm nhận của bản thân mà suy đoán một cách đại khái về hiệu quả và tác dụng của [Thị Huyết Thuật] thôi.

Kết quả suy đoán này khiến trong lòng Tiêu Phàm hơi thấp thỏm, Tiêu Phàm dự tính cho dù lúc này mình dùng đến trạng thái của kỹ năng biến dị là [Kiết Nhiên], vậy thì thuộc tính của hắn cũng chỉ miễn cưỡng ngang bằng với thuộc tính được bổ trợ sau khi dùng [Thị Huyết Thuật] của bọn họ mà thôi, dù sao [Thị Huyết Thuật] này là do NPC cấp 60 thi pháp đấy.

Lúc này Aina nhìn thấy Tiêu Phàm bị thương, cô đang định trị liệu cho Tiêu Phàm, chữa trị vết thương cho hắn, thế nhưng Tiêu Phàm lại giơ tay ngăn cản cô, bởi vì Tiêu Phàm cũng không muốn hiệu quả của kỹ năng danh hiệu biến dị mà mình vừa mới kích hoạt lại bị cái trị liệu của Aina triệt tiêu mất.

Sau khi Tiêu Phàm xoay người ném chổi liền cầm Frostmourne lên, từ từ đi về phía đám người Phá Quân, bóng lưng có vẻ khá là hào hiệp.

Nếu là lúc trước thì với tình huống này hắn đã lựa chọn chạy trốn.

Thế nhưng hôm nay hắn chẳng còn đường lui nào cả.

Nếu hắn chạy trốn, đồng đội ở đằng sau hắn phải làm gì bây giờ?

Tuy rằng Tiêu Phàm cảm thấy biết rõ là mình không đánh lại mà vẫn nhào đến là một cách làm vô cùng ngu ngốc, thế nhưng hắn hết cách rồi, bây giờ Tiêu Phàm chỉ có thể ngu ngốc một lần, làm người thì đôi lúc cũng phải ngốc một chút mới được…

Aina có thể thấy được, trạng thái chiến đấu của Tiêu Phàm đã không bằng lúc trước, hơn nữa O'Sullivan còn trợ giúp cho đám người Phá Quân, tình cảnh lúc này của Tiêu Phàm lại càng nguy cấp hơn, thế nhưng bản thân cô không giúp đỡ được gì, điều này làm cho nội tâm của Aina cảm thấy tự trách không thôi.

Vào lúc Tiêu Phàm chiến đấu với Thần Phách Chu Tước thì Aina đã sử dụng [Thuật Hiến Tế - Nối Liền Sinh Mệnh] và [Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân] rồi, trong thời gian ngắn cô không thể nào sử dụng chúng lần thứ hai nữa, thế nhưng cô vẫn còn một Thuật Hiến Tế chưa dùng đến, vẫn đang ép ở đáy hòm. Bởi vì sự tồn tại của giới luật Vu tộc, Aina vẫn còn đang rối rắm không biết có nên sử dụng kỹ năng này cho Tiêu Phàm hay không.

Tuy nhiên lúc này nhìn thấy bóng lưng bi tráng của Tiêu Phàm, trong lòng Aina bỗng nhiên cảm thấy thoáng đau thương, cô không muốn che giấu nữa, cho dù sau đó có bị Vu tộc quở trách thì Aina cảm thấy chỉ cần cứu được Tiêu Phàm là là tốt rồi.

Thế là hơi thở của sinh mệnh bắt đầu phe phẩy trong tay Aina.

Chúng bắt đầu tụ tập lại, nguồn sức mạnh này cũng không đến từ bên ngoài, mà lại xuất phát từ bên trong người của Aina, vì vậy hơi thở của sinh mệnh đương nhiên cũng chính là lực lượng sinh mệnh của bản thân Aina…

Lúc này Irina đang ở trong lồng ngực của Aina bỗng nhiên nhận ra được điều gì đó, bỗng nhiên xoay đầu về phía sau.

Khi thấy được cái mở đầu Thuật Hiến Tế của Aina, vốn Irina đang không còn sức lực gì lại đột nhiên nhảy lên, nhào về phía mặt của Aina, cũng không biết đã lấy sức mạnh từ đâu mà đẩy ngã Aina, mạnh bạo cắt ngang hành động lúc này của cô.

"Irina, cô?"

Irina không hề trả lời mà lại bay thẳng đến chỗ của Aina rồi mở miệng rít lên: “Aina, cô đang làm cái gì thế hả? Cô điên rồi sao!”

“Tôi muốn…”

“Cô đừng có xằng bậy, không phải Vu tộc đã quy định rằng không thể sử dụng Thuật Hiến Tế này đối với người ngoài sao? Cái tên Brahma kia không phải là Thú Nhân, mà là Ác Ma!” Irina vô cùng tức giận, dứt khoát không thèm phân bua gì mà cắt ngang lời nói của Aina.

“Nhưng mà…”

“Đừng có nhưng mà, không được là không được! Cô muốn sử dụng nó thì cứ giết tôi trước đi! Chỉ cần tôi còn sống thì chắc chắn sẽ không cho cô sử dụng loại pháp thuật này.”

Aina nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Irina, đình chỉ động tác thi pháp trong tay mình lại, yên lặng cúi đầu.

Irina nhìn thấy Aina đã từ bỏ ý nghĩ sử dụng Thuật Hiến Tế thì thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng ánh mắt nhìn Aina lại có thêm sự áy náy.

Aina, xin lỗi, tôi ngăn cản không cho cô sử dụng loại pháp thuật này cũng không phải vì giới luật của Vu tộc, mà là vì cô đó…

…

Tiêu Phàm cũng không biết sau lưng mình đã xảy ra chuyện gì, lúc này hắn chỉ muốn dốc hết sức đánh ra một đòn cuối cùng, nhìn xem rốt cuộc mình có thể làm được đến mức nào, hoặc là tâm trạng hôm nay của nữ thần may mắn rất tốt nên sẽ làm cho kỳ tích thiên vị hắn thì sao.

Nghĩ đến đây, nội tâm Tiêu Phàm trái lại còn trở nên ung dung hơn, Tiêu Phàm không nghĩ đến chính mình lại có thời điểm thế này, cứ như vậy, trong vô thức thì tâm trạng của Tiêu Phàm bỗng nhiên trở nên tùy ý hơn…

Đám người Phá Quân đều phát hiện ra sự thay đổi lúc này của Tiêu Phàm một cách rõ ràng, bọn họ không nghĩ đến vào lúc thế này rồi mà cái tên này còn có thể thả lỏng được, bọn họ không biết nên cười nhạo hay là kính

phục, thế nhưng tất cả đều sẽ không thay đổi, đã đến lúc kết thúc cuộc chiến này rồi.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đi đến, ba người Phá Quân lại vây kín hắn lần thứ hai, họ thề phải chém được Tiêu Phàm dưới sự giáp công này.

Mệnh Lệnh Bắt Buộc!

Chương 437: Tạo Hóa Trêu Người

Chương 437: Tạo Hóa Trêu Người

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phá Quân trực tiếp sử dụng kỹ năng thiên phú của mình lần thứ hai, bởi vì dưới cái nhìn của hắn ta thì Tiêu Phàm có thể chống được sự giáp công của bọn họ đến thời điểm hiện tại đã khó khăn lắm rồi, chuyện này đáng để Phá Quân tôn trọng. Nếu hắn ta đã tôn trọng đối thủ, đương nhiên hắn ta phải dốc hết sức của mình rồi.

Bước chân của Tiêu Phàm cứ ngừng lại như vậy, nhìn thấy Phá Quân đang vung kiếm chém về phía mình, ánh mắt của Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh như cũ, đối diện với đường cùng thì đầu óc của Tiêu Phàm trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Thân thể lại không thể động đậy ư?

Đúng đấy, thân thể…

Một tiếng vang roẹt phát ra, Frostmourne trực tiếp tuột khỏi tay hắn, mang theo ánh sáng lạnh bay về phía trước, định trực tiếp xuyên qua lồng ngực của Phá Quân!

Sau khi Tiêu Phàm có Ngự Kiếm Thuật, thân thể bị hạn chế của [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] làm cho không thể cử động cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn đối với Tiêu Phàm, bởi vì kiếm của Tiêu Phàm đã có thể không dựa vào sự điều khiển bằng tứ chi của hắn.

Có điều đáng tiếc chính là bây giờ giá trị chân khí của Tiêu Phàm đã không còn nhiều nữa, rốt cuộc thì ai sẽ ngã xuống trước đây…

Cây kiếm tuột ra khỏi tay của Tiêu Phàm đột nhiên dựng lên, hóa thành ánh sáng lạnh lẽo đâm về phía Phá Quân.

Nếu Phá Quân trực tiếp làm lơ một chiêu kiếm này và tiếp tục tiến công Tiêu Phàm đang bị [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] hạn chế hành động, có thể hắn ta và Tiêu Phàm đều sẽ lưỡng bại câu thương, thế nhưng bây giờ Phá Quân cảm thấy chính mình hoàn toàn không cần phải đánh với Tiêu Phàm đến mức lấy một mạng đổi một mạng như vậy, hiện giờ bọn họ đang chiếm ưu thế trên cái thế cục này, bắt được Tiêu Phàm chỉ là chuyện sớm muộn, cần gì phải đánh nhau thảm thiết như vậy chứ.

Cho nên đối diện với kiếm thế sắc bén của Tiêu Phàm, đầu tiên Phá Quân chuyển hướng khỏi đường kiếm mà Tiêu Phàm đang chém xuống, ngăn cản thanh kiếm đang bay vụt đến là Frostmourne.

Đối diện với thế công của Tiêu Phàm thì Phá Quân bị bắt phải biến tấn công thành phòng thủ, hắn ta lui lại một bước, thế nhưng hành động của Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào đang theo sát phía sau Phá Quân lại không hề bị ảnh hưởng, quạt xếp và dao găm, một trái một phải hình thành thế bao vây rồi kéo về phía Tiêu Phàm, dứt khoát quyết đoán, hoàn toàn không hề để lại cho Tiêu Phàm một chút đường sống nào, bởi vì bọn họ vốn dĩ chính là sát thủ, mà sát thủ thì muốn giết người.

Từ sau khi kỹ năng [Mệnh Lệnh Bắt Buộc] của Phá Quân được giải trừ, Tiêu Phàm phục hồi tinh thần lại, phát hiện vũ khí của hai người này đã tập kích đến trước ngực của mình rồi, chính mình không thể nào né tránh được, trong lòng Tiêu Phàm thầm than, tố chất chiến đấu của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" quả nhiên khác với người chơi bình thường.

Tiếp sau đó thì Tiêu Phàm trực tiếp cúi người xuống…

Thấy cảnh tượng như vậy thì O'Sullivan mỉm cười, bởi vì theo cái nhìn của gã ta thì Tiêu Phàm chắc chắn phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cuộc tiến công với khoảng cách gần như vậy thì căn bản không thể nào né tránh được, hơn nữa tên Ác Ma kia đã bị trọng thương từ sớm, bây giờ lại bị một đòn này nữa, sao có thể sống sót được chứ?

Giây tiếp theo, giống như sự tưởng tượng của gã ta, quạt xếp và dao găm đâm xuyên qua ngực của Tiêu Phàm, thế nhưng là O'Sullivan lại cảm thấy hình ảnh đang xảy ra trước mắt chính mình dường như đã thiếu mất cái gì đó, có cảm giác không được chân thật cho lắm.

Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào là bên ra tay nên cảm nhận còn sâu sắc hơn nữa, sau khi vũ khí của bọn họ xuyên qua lồng ngực của Tiêu Phàm, hai người mặt đối mặt, từ trong ánh mắt của nhau thấy được sự ngạc nhiên.

Tuy rằng khó có thể tin được, thế nhưng bọn họ vẫn có thể xác định một điều, một đòn bao vây hắn phải giết chết Tiêu Phàm vẫn thất thủ.

Dường như vì chứng minh cho ý tưởng của bọn họ, bóng người của Tiêu Phàm bắt đầu nhạt dần…

Ở giờ phút then chốt hắn đã dùng kỹ năng bảo mệnh [Kim Tàm Thoát Xác], sau đó Tiêu Phàm đương nhiên sẽ không lãng phí cơ hội lần này, chỉ trong giây lát đã thuấn di đến phía sau người Phá Quân.

Mà lúc này Phá Quân bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh truyền đến từ phía sau lưng mình, hắn ta lập tức né về phía trước.

Thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi, không biết từ khi nào mà trong tay Tiêu Phàm đã lấy lại con dao găm đang rơi rụng trên mặt đất, hắn đột nhiên đâm vào chỗ hiểm trên cổ của Phá Quân, tốc độ này nhanh đến mức tất cả mọi người ở đây đều không phản ứng lại kịp.

Trước đó Phá Quân đã thua một lần trong tay Tiêu Phàm, lần này hắn ta mang theo quyết tâm rửa đi sự sỉ nhục lúc trước mà giao chiến với Tiêu Phàm, bây giờ sao hắn ta có thể dễ dàng cam tâm thua một lần nữa trong tay Tiêu Phàm chứ?

Hơn nữa bây giờ vẫn là tình huống lấy nhiều đánh ít.

Phá Quân biết lúc này cho dù hắn ta có xoay người chống đỡ cũng đã không còn kịp nữa rồi, bởi vì hắn ta biết dựa vào trình độ của Tiêu Phàm, con dao găm sắc bén kia chắc chắn sẽ đặt ở đằng sau cổ của hắn ta trước khi hắn ta xoay người lại, cho nên trong mắt của Phá Quân loé hiện lên sự quyết tuyệt, sau đó lại gào lên một tiếng đầy thống khổ…

"A!"

Thật sự rất đau, bởi vì xen lẫn trong tiếng gào thét của Phá Quân chính là tiếng gãy xương.

Một đòn này, ngay cả Tiêu Phàm đều cho rằng chính mình đã đắc thủ, nào ngờ bỗng nhiên có một cánh tay cắm vào, cầm trường kiếm đón đỡ một đòn phải giết lần này của mình đối với Phá Quân.

Cánh tay này là của Phá Quân, thế nhưng hắn ta vẫn không hề xoay người lại, cho nên cánh tay đó đã dùng một loại một góc độ quái lạ quặt về phía sau, làm cho ai thấy được cũng phải sởn tóc gáy, kinh hãi không ngớt.

Tự Độc Tài, kỹ năng danh hiệu của Phá Quân, một kỹ năng có thể ép buộc chính mình phải hành động, khi Tiêu Phàm nhìn thấy cái giới thiệu của kỹ năng này, cứ cho rằng tác dụng của nó chỉ là giải trừ sự khống chế về tứ chi của địch nhân đối với chính mình, lại hoàn toàn không hề nghĩ đến kỹ năng này của Phá Quân còn có thể dùng như vậy.

Cánh tay trái của Phá Quân dưới cái kỹ năng [Tự Độc Tài] này đã hoàn toàn gãy xương, gãy hết bao nhiêu chỗ thì Tiêu Phàm cũng không thể nào biết được, thế nhưng Phá Quân lại dùng một cánh tay đổi lấy một cái mạng.

Phá Quân hét thảm một tiếng, khiến tầm mắt của mọi người trên chiến trường đều tập trung về đây, khi nhìn thấy cánh tay trái của Phá Quân đã bị bẻ cong về phía sau thì không khỏi kinh hãi.

Tiêu Phàm lại không hề thừa thắng xông lên, bởi vì lực chú ý lúc này của O'Sullivan đã hướng về đây, có một NPC là trợ lực mạnh mẽ ở một bên, Tiêu Phàm không thể nào giết chết Phá Quân một cách dễ dàng như vậy được.

Cho nên Tiêu Phàm nhân lúc lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người Phá Quân, nhanh chóng quyết định chuyển mục tiêu công kích.

Một tiếng vang nhẹ phát ra, một con dao găm và ba cây kiếm đang rải rác ở chung quanh lập tức dựng đứng lên, nhanh chóng đâm về phía Mạch Tử Ồn Ào, sở dĩ Tiêu Phàm chọn công kích Mạch Tử Ồn Ào là bởi vì bốn cây vũ khí đúng lúc đan xen ở bốn phía xung quanh Mạch Tử Ồn Ào, dễ dàng hình thành thế giết theo hình chữ thập.

Mạch Tử Ồn Ào hoàn toàn không nghĩ đến việc Tiêu Phàm sẽ chuyển mục tiêu nhanh như vậy, còn chuyển hướng công kích về phía chính mình, cậu ta phản ứng chậm một nhịp, không kịp di chuyển vị trí để thoát khỏi phạm vi bao vây của mấy cái vũ khí này, thế nên cậu ta đành phải vung con dao găm trong tay lên, chuẩn bị tư thế chống đỡ.

Trong phút chốc thì thanh kiếm ở gần Mạch Tử Ồn Ào nhất đã đâm đến dưới thao tác của Tiêu Phàm, Mạch Tử Ồn Ào không dám chậm trễ, trực tiếp vung dao găm lên, một tiếng vang giòn giã phát ra, dao găm và trường kiếm đụng vào nhau, cản lại thế công của thanh kiếm này.

Nhưng lúc này Mạch Tử Ồn Ào vẫn chưa thể thả lỏng, bởi vì một kiếm tiếp theo của Tiêu Phàm đã đến.

Chương 438: Sương Mù

Chương 438: Sương Mù

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mạch Tử Ồn Ào lấy chân trái làm trụ, xoay tròn tại chỗ theo chiều kim đồng hồ, dao găm dưới sự lôi kéo của Mạch Tử Ồn Ào đã phá được kiếm thứ hai của Tiêu Phàm, thế nhưng bởi vì tư thế va chạm nên động tác của Mạch Tử Ồn Ào đã thoáng bị trì hoãn một chút.

Mạch Tử Ồn Ào muốn dựa vào tư thế xoay tròn của bản thân, từng bước giải quyết hai đòn tấn công còn lại của Tiêu Phàm, tuy nhiên những đòn

đánh này gần như xuất ra cùng một lúc nên đương nhiên cũng đến cùng một lúc, rốt cuộc thì Mạch Tử Ồn Ào vẫn chậm một bước, chưa kịp ngăn cản kiếm thứ ba của Tiêu Phàm…

Xoẹt một tiếng, kiếm thứ ba của Tiêu Phàm trực tiếp cắt vào bụng của Mạch Tử Ồn Ào, máu tươi theo miệng vết thương chảy xuống, Mạch Tử Ồn Ào đau đến mức nhíu mày ngay lập tức, thế nhưng cậu ta cũng không quan tâm đến những chuyện này, bởi vì giờ phút này vẫn còn một con dao găm đang bắn về phía cậu ta một cách nhanh chóng.

Mạch Tử Ồn Ào chịu đựng sự đau đớn ngay bụng, xoay người sang chỗ khác, mà khi cậu ta nhìn thấy con dao găm sắc bén đã gần trong gang tấc, trong ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng, Mạch Tử Ồn Ào đã không kịp đón đỡ nữa rồi, con dao găm này đã bay về phía ấn đường của cậu ta…

Con mắt của Mạch Tử Ồn Ào trừng to, đối diện với việc chính mình sắp tử vong, chính là thế đâm của con dao găm đang hướng về phía ấn đường của cậu ta chợt giảm xuống, sau đó lại giống như lá rụng mà rơi xuống một cách nhẹ nhàng, xé rách bộ đồ của cậu ta, vẽ ra một vết máu nhạt trước ngực cậu ta, cuối cùng keng một tiếng rồi rơi xuống mặt đất, có chút chán nản.

Mạch Tử Ồn Ào nhìn vết máu nhạt trước ngực mình, trong ánh mắt tràn ngập sự khó hiểu.

Tiêu Phàm nhìn giá trị chân khí đã hoàn toàn trở về con số không của mình thì cười khổ một tiếng, tạo hóa trêu người…

Chỉ thiếu chút nữa, thật sự chỉ thiếu chút nữa thôi là đã có thể mang cái mạng nhỏ của Mạch Tử Ồn Ào đi rồi, đáng tiếc bây giờ Tiêu Phàm không còn cơ hội này.

Trong lúc Tiêu Phàm tập kích Mạch Tử Ồn Ào, Sóng Trị Liệu của O'Sullivan đã bắn về Phá Quân đang bị thương, vì vậy sau khi Tiêu Phàm đánh ra một đòn thất bại với Mạch Tử Ồn Ào, hắn cũng sẽ không dây dưa với Phá Quân mà bổ nhào về phía trước, lộn một vòng bên cạnh Mạch Tử Ồn Ào, lùi sang một bên, trong lúc lăn mình, Tiêu Phàm nhanh chóng cầm hai thanh kiếm mà mình quen dùng vào trong tay.

Cầm được vũ khí thuận lợi cho mình lần thứ hai, Tiêu Phàm vẫn chưa yên tâm, bởi vì trải qua một cuộc ác chiến, trạng thái của Tiêu Phàm càng lúc càng kém.

Sau khi dùng hết vật tiêu hao thì giá trị chân khí cũng về không, bây giờ giá trị thể lực cũng không còn nhiều nữa, Tiêu Phàm cảm giác mình gần như sắp trở thành một tên bộ binh siêu cấp chỉ có thể cầm kiếm chém giết.

Vốn O'Sullivan tưởng rằng sau khi gã ta dùng Thị Huyết Thuật trên người những tên sát thủ mà mình thuê, bắt lấy Tiêu Phàm là chuyện dễ như trở bàn tay, thế nhưng gã ta không nghĩ đến tên Ác Ma cấp 3 nhỏ bé này suýt chút nữa lại có thể giết chết hai tên sát thủ mà gã ta thuê ngay trước mắt gã ta, thậm chí ngay cả việc phản ứng mà gã ta cũng chưa làm kịp, loại cảm giác bị trêu chọc này khiến cho O'Sullivan luôn luôn kiêu ngạo cảm thấy vô cùng tức giận.

O'Sullivan giơ pháp trượng lên, vung tay, ba cái đồ đằng hình trụ bay thẳng vào chiến trường, trong nháy mắt thì vầng sáng nhàn nhạt bao phủ những người ở giữa chiến trường.

Dưới vầng sáng này, HP mà đám người đã Phá Quân tổn thất duy trì một tốc độ hồi phục nhất định, đồng thời trên người họ còn được phủ thêm một tầng ánh sáng màu vàng đất, khiến cho bọn họ có vẻ cường tráng hơn rất nhiều.

Phía bên Tiêu Phàm cũng được phủ thêm một tầng ánh sáng màu vàng đất, có điều bước chân của Tiêu Phàm lại trở nên nặng nề và khác thường.

Trị Liệu Đồ Đằng, Thạch Phu Đồ Đằng và Địa Phược Đồ Đằng, lần này O'Sullivan xuống tay thật là độc ác, ba cái đồ đằng tăng giảm đồng loạt được quăng ra ngoài, trước đó lại có Thị Huyết Thuật, lúc này cuộc chiến của Tiêu Phàm càng lúc càng khó khăn hơn.

…

Nhìn thấy Tiêu Phàm dùng Kim Tàm Thoát Xác, tàn ảnh vừa xuất hiện lại bị Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào đâm xuyên qua, Aina bị dọa đến mức mặt mày tái nhợt, đợi đến lúc cô nhìn thấy Tiêu Phàm không sao thì

mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ O'Sullivan lại ra tay lần thứ hai, thế nên Aina cũng không nhịn được nữa: "Không được, lần này tôi nhất định phải giúp Brahma vượt qua khó khăn."

Thế là lực lượng sinh mệnh lại tụ tập vào trong tay của Aina lần thứ hai, Irina nhìn thấy tình hình lần này thì trong lòng lập tức kinh hãi: "Aina, cô muốn làm gì?"

Lần này Aina không để ý đến Irina nữa, cô tiếp tục ngâm xướng để thi pháp, Irina thấy vậy thì trở nên hoảng loạn, cũng không biết nó lấy con dao găm từ đâu nữa, trực tiếp đặt lưỡi dao trên cổ mình, quát lên với Aina một cách chói tai: "Aina, cô còn tiếp tục như vậy nữa, tôi sẽ chết ngay cho cô xem!"

Irina không nói gì mà trực tiếp dùng lực đè vào con dao găm, lưỡi dao xuyên thấu qua bộ lông tơ trắng nõn của Irina, tạo ra một vết máu nhợt nhạt.

Tom Cruise nhìn thấy hành động của Irina, trong lòng nó lập tức cả kinh, liên tục quát bảo ngưng lại: "Irina! Em muốn làm gì! …Meo!"

"Mèo đực, anh đừng đến đây! Đây là chuyện giữa tôi và Aina!"

Aina nhìn thấy hành động của Irina, không thể không đình chỉ động tác lần thứ hai, cô mang vẻ mặt giãy giụa: "Irina, tại sao cô muốn ngăn cản tôi, cứ tiếp tục như vậy, Brahma chắc chắn sẽ…"

"Tôi không quan tâm, nếu cô dám dùng Thuật Hiến Tế kia, tôi sẽ chết cho cô xem!" Irina mang vẻ mặt kiên quyết.

"Mấy người đang ồn ào cái gì thế?" Thái Thập Tam bỗng nhiên nhìn thấy Irina cãi nhau với Aina, cô cảm thấy không hiểu ra sao.

"Tôi muốn giúp Brahma." Aina mang vẻ mặt oan ức.

"Cô muốn giúp đỡ thì giúp đỡ đi ~"

"Không được, tuyệt đối không được!" Irina liên tục quát bảo ngưng lại, thế nhưng con dao găm vẫn đặt trên cổ mình một cách vững chắc, khiến Tom

Cruise thấy vậy thì lo lắng đề phòng.

“Vậy thì cô sai rồi, mèo trắng.” Thái Thập Tam nhìn thấy phản ứng của Irina, cô không vui cho lắm: “Hừ, không giúp thì không giúp, dù sao thì tôi cảm thấy Phàm ca là vô địch rồi, anh ấy nhất định có thể đánh bại mấy tên này.”

Thái Thập Tam vẫn có một sự tin tưởng mù quáng vào Tiêu Phàm như trước, cô mang vẻ mặt lạc quan.

Tiểu Miêu lại khác.

Từ lúc sáng sớm thì cô ta đã cảm thấy Tiêu Phàm chắc chắn sẽ thua dưới sự vây công của ba người này, sự khác biệt chỉ là thời gian thua và phương pháp thua mà thôi.

Có điều cô ta không nghĩ đến Tiêu Phàm lại có thể gắng gượng đến lúc này, hơn nữa trong lúc đó lại thể hiện ra ra tố chất chiến đấu cao siêu như vậy, mấy lần giao chiến lúc nãy vô cùng nguy hiểm, phi kiếm bay bốn phía, Tiểu Miêu thấy vậy thì trong lòng vô cùng tán thưởng.

Tuy rằng Tiểu Miêu có ác cảm với cách làm người của Tiêu Phàm, thế nhưng chỉ bằng sự gắng gượng lúc này của hắn cũng đáng để cô ta nổi lòng tôn kính.

Thế nhưng Tiểu Miêu thấy được chuyện này cũng chẳng còn tác dụng gì, bởi vì bây giờ Tiêu Phàm đã rơi vào tình trạng cùng đường bí lối, không còn đường nào có thể đi, ở giây phút cuối cùng, con dao găm đâm về phía Mạch Tử Ôn Ào lại rơi xuống đã chứng minh cho tất cả.

Tiểu Miêu thở dài, trước đó cô ta nhìn thấy Tiêu Phàm chiến đấu trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc thì trong lòng vẫn còn có sự mong chờ, thế nhưng bây giờ cũng chỉ có thể yên lặng chấp nhận sự thật, “Lich King” Mệnh Phàm chắc chắn sẽ thất bại. Nếu trong tình cảnh này mà hắn còn có thể trở mình, Tiểu Miêu không ngại làm fans của hắn, thậm chí lấy hắn cũng được.

Nhưng chuyện này có thể xảy ra sao?

Tiểu Miêu cho rằng cái xác suất mà "Lich King" Mệnh Phàm thắng trận cũng giống như cái xác suất Tiểu Miêu thích hắn vậy…

Tuy rằng lần thi pháp thứ hai của Aina đã bị Irina ngăn cản, thế nhưng Aina nhìn thấy Tiêu Phàm đang đau khổ gắng gượng trên sân, cô vẫn còn rối rắm không biết mình có nên dùng Thuật Hiến Tế đó hay không nữa. Tuy nhiên vào lúc Aina còn đang rối rắm thì có người đã quyết định thay cô, Aina chỉ có thể thu tay lại, bởi vì cô đã không thể dùng Thuật Hiến Tế cho Tiêu Phàm nữa rồi, Tiêu Phàm đã hoàn toàn biến mất trước mắt cô…

Chương 439: Trong Sương

Chương 439: Trong Sương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sương mù trắng xóa lại xuất hiện lần nữa, lúc ẩn lúc hiện. Tuy rằng sương mù mênh mông mịt mù rất có ý nhị, thế nhưng lần trước khi nó xuất hiện thì rất lúng túng, bởi vì nó còn chưa tồn tại được hai giây thì đã bị Đại Ca Cầm Đầu xua tan mất.

Bây giờ không có Đại Ca Cầm Đầu ở đây, nó mới có thể tự do tồn tại ở khu vực này.

Bạch Y Công Tử đã ra tay, sau khi kỹ năng thiên phú [Sương Mù Thanh Khiết] được hồi chiêu, Bạch Y Công Tử trực tiếp phe phẩy quạt giấy, khiến cho sương mù bao phủ toàn bộ chiến trường.

Phá Quân và Mạch Tử Ồn Ào là người lùi về sau đầu tiên, họ giao trận chiến này cho một mình Bạch Y Công Tử.

Tuy rằng sương mù này của Bạch Y Công Tử sẽ không ngăn cản tầm mắt của đội viên, thế nhưng trạng thái lúc này của hai người bọn họ cũng không tốt cho lắm, trải qua một đòn lúc nãy của Tiêu Phàm thì lượng HP của bọn họ đã xuống rất thấp, hơn nữa sau khi sử dụng kỹ năng [Tự Độc Tài] thì giá trị thể lực của Phá Quân rốt cuộc cũng đã cạn kiệt, nếu bọn họ muốn tiếp

tục chiến đấu, nhất định phải đợi đến lúc Trị Liệu Đồ Đằng khôi phục sinh mệnh của bọn họ đến mức an toàn thì mới bọn họ mới yên tâm, dù sao bọn họ đã biết không thể khinh thường thực lực của Tiêu Phàm, sau đó phải cẩn thận hết tất cả mọi thứ mới được, mất công lại bôi nhọ uy danh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã.

Bây giờ chỉ có một mình Bạch Y Công Tử có trạng thái đầy đủ, hắn ta cầm theo cây quạt rồi mang nụ cười tự tin bước vào trong trong sương mù, nhìn từ xa thì hắn ta nhanh nhẹn giống như tiên vậy.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đang mang vẻ mặt mơ hồ nhìn chung quanh thì Bạch Y Công Tử nở nụ cười đắc ý, bởi vì khu vực sương mù này chính là lĩnh vực của hắn ta, ở trong khu vực sương mù này thì hắn ta là vô địch…

Trong tầm nhìn lấp kín sương mù, trắng xóa như đang ở trong mây.

Trong đám sương mù của Bạch Y Công Tử, Tiêu Phàm không thể nhìn được thứ gì, hắn đang ở trong sương mù, cũng đã hoàn toàn "mù" luôn rồi.

Nói "mù" cũng chẳng phải nói quá, mà nó thật sự chính là một trạng thái của Tiêu Phàm lúc này.

Sương mù này thật sự rất cực đoan, cực đoan y như những thiết lập sự vật trước đây của trận doanh Ác Ma, có chìa bàn tay ra cũng không thấy được năm ngón ăn, Tiêu Phàm cảm thấy không thể hình dung được trình độ dày đặc của màn sương mù này.

Nói tóm lại, ở trong màn sương này, Tiêu Phàm hoàn toàn mất đi năng lực phân biệt của thị giác.

Cảm nhận được thân thể đang dần trở nên mệt mỏi của mình, trong lòng Tiêu Phàm cười khổ, "Nhà dột còn trúng đêm mưa, thuyền chậm lại còn ngược gió" là đang chỉ cảnh ngộ này của mình nhỉ?

Chiến đấu được đến giờ phút này, ngược lại Tiêu Phàm rất thản nhiên.

Dù sao mắt cũng không thấy gì, Tiêu Phàm cũng không cố đấm ăn xôi nữa, hắn chỉ dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, nội tâm hắn trở nên trống trải mênh

mang, bộ tâm pháp luyện khí dưỡng thần phái Thục Sơn mọi ngày vẫn tập bỗng nhiên vận hành trong cơ thể Tiêu Phàm…

Bạch Y Công Tử chậm rãi đi vào trong màn sương, bộ đồ trắng của hắn ta nhanh chóng chìm vào trong màn sương, khiến cho bóng hình như hắn thấp thoáng như có như không, khó có thể phát hiện.

Lại cảm nhận được màn sương quen thuộc này, Bạch Y Công Tử cảm thấy trong lòng thoải mái không thôi.

Bạch Y Công Tử chầm chậm phất cây quạt, hắn ta đứng gần, lặng lẽ nhìn Tiêu Phàm, hắn ta không vội ra tay, mà muốn nhìn một chút dáng vẻ kinh hoảng ở trong sương mù của Tiêu Phàm.

Đáng tiếc biểu hiện của Tiêu Phàm khiến hắn có chút thất vọng, Tiêu Phàm không hề nhúc nhích đứng trong sương mù, trong mắt hắn không hề có sự kinh hoảng, cũng không có sợ hãi, ngược lại còn có sự thoải mái kỳ lạ, điều này khiến trong lòng Bạch Y Công Tử xuất hiện một cảm giác chán ghét, tâm trạng vốn không tồi của hắn ta bỗng nhiên trở nên hỏng bét.

Ngay sau đó, Bạch Y Công Tử nhìn thấy Tiêu Phàm trực tiếp nhắm hai mắt lại, cứ thế yên lặng đứng trong sương mù, giống như hắn ta lúc này.

Chẳng lẽ Mệnh Phàm ở trong màn sương mất đi thị giác nên trực tiếp lựa chọn từ bỏ chiến đấu hay sao?

Không đúng!

Bởi vì Bạch Y Công Tử nhìn thấy biểu tình của Tiêu Phàm lúc này trở nên buông lỏng, sự thả lỏng này lại không mang đến cảm giác hắn đang từ bỏ việc chống, thứ có thể khiến cho Bạch Y Công Tử phân biệt được rõ nhất là lúc này khóe miệng của Tiêu Phàm cong lên một độ cong không dễ phát hiện.

Bạch Y Công Tử vô cùng tức giận với phản ứng của Tiêu Phàm, màn sương này chính là địa bàn của hắn, chỉ có hắn mới có thể thong dong bên trong màn sương này, Mệnh Phàm đứng ở đây rõ ràng đã trở thành một kẻ mù không thể nhìn thấy gì, hẳn là phải vô cùng sợ hãi kích động mới đúng, vì

sao hắn vẫn thản nhiên như vậy? Chẳng lẽ hắn đã không còn để ý đến chuyện sống chết nữa hay sao?

Cây quạt của Bạch Y Công Tử càng ngày càng phất nhanh, hắn ta hoàn toàn mất đi hứng thú quan sát hành động của Tiêu Phàm, vừa thu quạt lại, chưa động nửa bước, hắn ta lắc mình một cái đã trực tiếp xuất hiện ở sau lưng Tiêu Phàm.

Thám Hoa Trong Sương, kỹ năng danh hiệu của Bạch Y Công Tử, có thể tự do ẩn hiện trong sương mù được hình thành từ thiên phú kỹ năng [Sương Mù Thanh Khiết] của Bạch Y Công Tử, cho nên nói sương mù là địa bàn của Bạch Y Công Tử cũng không phải không có lí.

Có điều thời gian làm lạnh của [Thám Hoa Trong Sương] quá ngắn, tiêu hao lại rất nhiều, mỗi lần sử dụng cần đến 150 điểm thể lực, nếu như sử dụng lâu dài, giá trị thể lực cũng có thể dễ dàng mất hết.

Cho nên đến bây giờ, mỗi khi Bạch Y Công Tử tiến hành đánh lén kẻ địch ở trong sương mù đều là trực tiếp đi bộ đến, nhưng lần này đụng phải Tiêu Phàm, không hiểu sao Bạch Y Công Tử lại cảm thấy được đi bộ tới không quá an toàn, cho nên trực tiếp lực chọn sử dụng kỹ năng để xuất hiện sau lưng Tiêu Phàm.

Cây quạt trong tay Bạch Y Công Tử yên lặng lộ ra, tiến đến sau gáy Tiêu Phàm, giữa ánh mắt vẫn luôn âm u của Bạch Y Công Tử hiện lên một nét sảng khoái cùng âm độc….

Sau khi Tiêu Phàm nhắm mắt lại, cả thế giới trở nên yên lặng, hắn cảm nhận được hô hấp của bản thân mình, còn có một dòng năng lượng tươi mát chảy trong thân thể mình, sự mệt mỏi trong trận chiến trước đây dường như cũng trôi theo dòng năng lượng này, dần dần giảm bớt.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu cũng rất thoải mái, Tiêu Phàm nhanh chóng đắm chìm ở trong đó, dần dần đạt đến cảnh giới vong ngã.

Tiêu Phảm cảm thấy lỗ chân lông trên da mình bắt đầu nở ra, dần dần cảm nhận được rõ ràng sự lưu động của sương mù xung quanh mình, thế giới khi

nhắm lại hai mắt dần dần trở nên không còn tối tắm, mà ngày càng sáng ngời hơn nữa…

Ngay lúc này, Tiêu Phàm bỗng nhiên "nhìn thấy" một cây quạt đang dò đến sau gáy mình, loại cảm giác "nhìn thấy" này vô cùng kỳ diệu, tựa như một thứ đồ vật nào đó bỗng nhiên sinh ra ở trong màn sương vậy, theo bản năng Tiêu Phàm quay người chém lại một kiếm.

…

Lúc này Bạch Y Công Tử đã sắp thành công rồi, chỉ cần gần thêm một chút nữa thôi, mở cây quạt ra, tàn nhẫn mà cắt qua cổ Tiêu Phàm, ngay sau đó Tiêu Phàm nhất định sẽ trực tiếp ngã xuống vũng máu.

Nhưng giây tiếp theo, Bạch Y Công Tử không hiểu vì sao mà bỗng nhiên trong lòng có một báo động, hắn ta đạp mạnh về đằng trước để lùi về phía sau, ngay trong chớp mắt ấy, thân mình Tiêu Phàm đột nhiên quay ngược lại, một đường kiếm nhanh chóng xẹt qua.

Bạch Y Công Tử lùi sang một bên nhìn thấy lỗ hổng bị cắt rách trên quần áo của mình, trên mặt hắn ta có chút không vui, nhưng lại càng khó hiểu hơn.

Sao lại thế này? Vì sao Mệnh Phàm lại có thể biết được mình ở đâu? Không phải hắn đã mất đi thị giác hay sao?

Trong lòng Bạch Y Công Tử có chút hỗn độn, bởi vì tình huống này là lần đầu tiên hắn ta gặp được ở trong trò chơi, trước đây chỉ cần hắn tung ra sương mù, cơ bản liền tuyên bố đối phương chết chắc rồi, tình huống bị đánh trả thế này là lần đầu tiên Bạch Y Công Tử đụng phải.

Chương 440: Phá Cảnh

Chương 440: Phá Cảnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hắn không thể nào phát hiện vị trí của mình ở trong màn sương này được, nhưng một kiếm vừa rồi của hắn phải giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ đây chỉ là may mắn thôi sao?

Đúng vậy, nhất định là sự vậy, chỉ có như vậy mới có thể giải thích được hành động vừa rồi của hắn.

Bạch Y Công Tử kết luận một kiếm vừa rồi của Tiêu Phàm chỉ là may mắn, bởi vì hắn ta vô cùng tin tưởng rằng Tiêu Phàm không thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh khi ở trong sương mù, hơn nữa trong lòng hắn ta vẫn có bản năng kháng cự với việc Tiêu Phàm có thể loại bỏ được tuyệt chiêu của hắn ta, bởi vì màn sương này chính là kiêu ngạo trong trò chơi của Bạch Y Công Tử.

Bạch Y Công Tử tự trấn an nỗi lòng của mình, hắn ta lại tiến đến gần Tiêu Phàm, lần này hắn lại chạm rãi thong thả mà bước đến, bởi vì sau khi Tiêu Phàm vung một kiếm kia, trong lòng Bạch Y Công Tử bỗng nhiên có một nỗi bất an, hắn ta phải để [Thám Hoa Trong Sương] lại để đề phòng bất trắc…

Lúc này Mệnh Phàm đang nhắm hai mắt lại, cho dù mình trực tiếp đến trước mặt hắn ám sát, hẳn là hắn cũng sẽ không phát hiện được nhỉ?

Bạch Y Công Tử suy nghĩ xong lộ tuyến tấn công của mình, lần thứ hai giơ chiếc quạt ra, lần này trong mắt Bạch Y Công Tử thiếu đi phần tự tin, lại nhiều hơn sự cẩn thận.

…

Sau khi Tiêu Phàm vung một kiếm qua phía sau, cây quạt kia trực tiếp biến mất trong sương mù ngay trước mắt hắn, hoàn toàn không có chút dấu vết đã từng tồn tại nào, điều này khiến Tiêu Phàm rất nghi ngờ, nhưng ngay lúc này, Tiêu Phàm bỗng nhiên phát hiện cây quạt kia lại xuất hiện trước người mình, lần này Tiêu Phàm vẫn không hề do dự mà vung trường kiếm lên chém xuống!

Gì cơ?

Lại không thấy nữa, chẳng lẽ đây là ảo giác?

Mình cứ tưởng là mình có thể cảm nhận được vị trí của Bạch Y Công Tử trong sương mù chứ.

Tiêu Phàm đứng trong sương mù, trên mặt hắn xuất hiện vẻ hoang mang, mà ở xa xa, Bạch Y Công Tử lại đang sợ hãi nhìn hắn, bởi vì vừa rồi nếu như không phải hắn ta kịp thời sử dụng kỹ năng danh hiệu [Thám Hoa Trong Sương] của mình, thì sợ rằng hắn ta sẽ chết ở dưới kiếm của Tiêu Phàm…

Chuyện gì thế này?

Vì sao Mệnh Phàm lại có thể cảm nhận được mình đang ở đâu? Đáng lẽ ra hắn đã "mù" rồi mới đúng chứ!

Ở trong sương mù của chính mình Bạch Y Công Tử thiếu chút nữa lại bị kiếm chém trúng, tự tin của hắn ta bắt đầu lung lay.

Không đâu, nhất định lúc này vẫn là may mắn thôi! Đúng vaajty, nhất định là may mắn, nhất định là vừa rồi hắn chỉ luống cuống tay nên nên khua bừa mà thôi!

Bạch Y Công Tử vẫn không thể tin Tiêu Phàm có thể phát hiện sự tồn tại của hắn trong tình huống thị giác bị quấy nhiễu, ánh mắt hắn ta trở nên càng tàn nhẫn, để chứng minh tính chính xác trong quan điểm của mình, Bạch Y Công Tử lại lao ra, có điều bước đi của hắn ta lần này bắt đầu có vẻ lộn xộn, không còn trầm ổn như trước nữa…

Chưa được bao lâu, Bạch Y Công Tử đã đi tới bên cạnh Tiêu Phàm, hắn ta thấy Tiêu Phàm trước mắt vẫn là bộ dáng bình tĩnh vô cùng, nội tâm Bạch Y Công Tử không khỏi cảm thấy bực bội.

Bạch Y Công Tử sử dụng khí lực toàn thân, đâm một nhát về phía ngực Tiêu Phàm, thề phải giết chết Tiêu Phàm với một nhát!

Đinh!

Một âm thanh nhẹ nhàng bỗng vang lên trong sương mù, lại có vẻ vang đội đến lạ tại nơi yên tĩnh này.

Vẻ mặt Bạch Y Công Tử ngạc nhiên, hắn ta khó mà tin nổi nhìn Tiêu Phàm đứng trước mặt mình, cây quạt của Bạch Y Công Tử hung ác mà đâm ra, lại dừng lại ngay trước ngực Tiêu Phàm, bởi vì có một thanh kiếm chặn ngang trước ngực Tiêu Phàm khiến cây quạt khó có thể tiến thêm nửa bước nào nữa, lúc này Tiêu Phàm đang nhắm hai mắt nở nụ cười…

Bởi vì cảm giác va chạm mà thân kiếm truyền đến nói cho Tiêu Phàm, cảm giác kỳ diệu kia của hắn thật sự linh nghiệm.

Tiêu Phàm không biết vì sao ở trong trò chơi mình vẫn có thể vận hành được tâm pháp Thục Sơn, cũng không biết dưới tình trạng trước mắt của mình, nhắm mắt vận hành tâm pháp Thục Sơn vì sao lại xuất hiện cả màn sương mỏng này, mà màn sương này vì sao lại có thể phản hồi lại vị trí của Bạch Y Công Tử trong mắt Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm biết rằng như vậy tức là bản thân mình vẫn còn hi vọng.

Hi vọng xuất hiện, trong lòng Tiêu Phàm thấy sáng khoái hơn nhiều, nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy cách cảm ứng không hợp lẽ thường này phát sinh trên người mình là một chuyện khó tin được!

Có điều nhớ lại những phương thức học được từ bộ môn tuyệt học Thục Sơn, trong lòng Tiêu Phàm thoải mái hơn nhiều.

Dù sao so với việc vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một lão ăn xin, “I have a tuyết lê, I have a app, tuyết lê app”, thì trạng thái kỳ diệu hiện tại vẫn dễ chấp nhận hơn.

Tiêu Phàm không biết trước mắt mình đang xảy ra chuyện gì, Bạch Y Công Tử lại càng khỏi phải nói, nếu như Tiêu Phàm ngăn cản tấn công của hắn ta một lần thì là ngẫu nhiên, hai lần tấn công thì là may mắn, vậy ba lần thì sao?

Ba lần tất nhiên đã có thể nói rõ vấn đề, Bạch Y Công Tử dù không muốn tin, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, hiệu quả che lấp thị giác trong sương mù của hắn đã mất đi hiệu lực với Tiêu Phàm.

Đáng chết! Vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ tên Mệnh Phàm này giống như vẫn tên cao thủ võ công trong phim điện ảnh, có thể nghe được vị trí của mình hay sao?

Sau khi bạch Y Công Tử ở trong sương mù đánh lén ba lần vẫn không thành công được, trong lòng hắn ta quyết đoán bỏ qua suy nghĩ đánh lén Tiêu Phàm lần nữa, trực tiếp cầm quạt xông lên, cho dù Tiêu Phàm có thể nhận ra được vị trí của hắn ta trong sương mù, nhưng năng lực chiến đấu hẳn là sẽ phần nào bị quấy nhiễu và suy yếu!

Cây quạt lần thứ hai giao phong với trường kiếm, nhưng cây quạt của Bạch Y Công Tử chỉ là đạo cụ làm màu bình thường, không thể coi là bình khí, giằng co với song kiếm của Tiêu Phàm tất nhiên không phải chỉ thua kém một ít, cũng may Bạch Y Công Tử còn có chiêu thức [Thám Hoa Trong Sương], cứ hai giây lại thoắt ẩn thoắt hiện, thân pháp ở trong sương hoạt bát vô cùng, lại thêm việc Tiêu Phàm lúc này đang bị ảnh hưởng bởi hiệu quả từ [Địa Phược Đồ Đằng] của O'Sullivan, thân hình trở nên nặng nề hơn rất nhiều, trong một khoảng thời gian ngắn, hai người chiến đấu ngang tài ngang sức.

Tình hình chiến đấu giằng co, Tiêu Phàm vẫn kiên nhẫn tìm kiếm cơ hội chiến thắng, nhưng Bạch Y Công Tử lại vô cùng bất mãn với cục diện lúc này.

Vì sao lại đánh thành như thế này? Phải biết rằng hiện tại Mệnh Phàm đang bị vây trong địa bản của mình đó!

Nếu như Mệnh Phàm thực sự giống như cao thủ võ lâm trong mấy bộ phim điện ảnh, chỉ cần nghe âm thanh cũng có thể biết vị trí thì cũng đành, nhưng mình cũng đã dùng thần kỹ [Thám Hoa Trong Sương] ẩn hiện để đánh lén nhiều lần, vì sao vẫn khó có thể hạ được hắn?

Bạch Y Công Tử không biết sau khi Tiêu Phàm nhắm hai mắt lại, cơ bản là cảm ứng vạn vật xung quanh dựa vào tâm pháp Thục Sơn cảm nhận được

khí cảm sinh ra từ trời đất, hình thức tấn công cũng trở nên đơn giản hơn nhiều so với trước đây.

Bình thường nếu như đụng phải một đối thủ có thân pháp dịch chuyển tức thời, ngay trong khoảnh khắc đối thủ biến mất ở vị trí ban đầu, lực chú ý của Tiêu Phàm có lẽ sẽ dừng lại ở vị trí mà kẻ địch biến mất một lát, điều này sẽ ảnh hưởng nhiều đến tốc độ phản ứng trong chiến đấu.

Nhưng lúc này, Tiêu Phàm lại trực tiếp đánh tan mối uy hiếp vừa xuất hiện trong sương mù là được, hoàn toàn rút gọn được quá trình phiền phức "phản ứng – phát hiện – ra tay", mà đơn giản hóa thành "phát hiện – ra tay", gọn gàng linh hoạt hơn rất nhiều.

…

Mặc dù Bạch Y Công Tử rất muốn nhân cơ hội này báo thù rửa hận, nhưng hắn ta biết không thể cứ như thế này được nữa.

Bởi vì trực giác làm sát thủ của hắn ta cảm nhận được rất rõ ràng, con mồi trước mắt của mình dường như đang dần dần trưởng thành trong quá trình chiến đấu, càng ngày càng trở nên khó nhằn hơn, hơn nữa "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" bên mình cũng đã giằng co với Mệnh Phàm lâu lắm rồi, Nhân Sinh Bại Khuyển còn chết ngay khi đang dây dưa với Tiêu Phàm.

Chương 441: Tia Lửa

Chương 441: Tia Lửa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vậy nên Bạch Y Công Tử kìm nén lại, từ bỏ cơ hội tự báo thù cho mình lần này…

Bạch Y Công Tử quay đầu nhìn về phía Phá Quân cùng Mạch Tử Ồn Ào đang đứng bên ngoài ra hiệu một cái, Phá Quân cùng Mạch Tử Ồn Ào nhìn thấy Bạch Y Công Tử nhìn về phía hai người họ, liền nhìn nhau một cái, đều hiểu được ý nhau.

Hiện tại Phá Quân có chút nghiêm trọng, hắn ta không ngờ rằng Tiêu Phàm lại có thể chống chọi được đến bước đường này, cho đến bây giờ hắn ta vẫn chưa từng thấy ai có thể chống chọi được trong sương mù của Bạch Y Công Tử lâu như vậy, thực lực của Tiêu Phàm quả thật khiến bọn họ phải coi trọng.

Phá Quân và Mạch Tử Ồn Ào đang tiến vào giữa màn sương của Bạch Y Công Tử, lần này ba người bọn họ phải liền thủ để hạ được Tiêu Phàm…

Cảm giác của Tiêu Phàm lúc này rất không tồi, loại cảm giác kỳ diệu nhắm mắt lại cũng có thể biết được vị trí của kẻ địch này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng mới mẻ, điều này làm hắn tạm thời quên mất tình cảnh của mình lúc này, ý thức chiến đấu cũng vì vậy mà dâng cao.

Tiêu Phàm lẳng lặng chờ đợi lần đánh tiếp theo của Bạch Y Công Tử, loại chiến đấu nhắm mắt tiếp chiêu của kẻ địch khiến cho hắn hưởng thụ phần nào, rất có cảm giác cao thủ, cũng rất có phong thái của một kẻ mạnh.

Một chút dao động, cây quạt lần thứ hai dò mở màn sương trước mắt Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cười trong lòng, đến đúng lúc lắm.

“Đinh” một tiếng, lần thứ hai cây quạt đụng phải thanh trường kiếm, lực đạo chân thật được truyền tới từ lần giao phong này khiến trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng kiên định.

Tiêu Phàm đang muốn xoay tay chuyển hướng kiếm chém về phía Bạch Y Công Tử một nhát, bỗng nhiên một tiếng nổ vang lớn, nhịp tim Tiêu Phàm bỗng nhiên trở nên hỗn loại, mà một khoảng đất trời cũng bị tiếng nổ khoa trường này đảo loạn…

Vùng Đất Sống Động!

Kỹ năng danh hiệu của Mạch Tử Ồn Ào, có thể triệu hồi được âm thanh của subwoofer của thế giới khác, phát tạp âm ra bốn phía oanh tạc, nhằm tăng thêm lợi ích cho bản thân mình và khiến kẻ địch bất lợi.

Nhưng trong giờ phút này, điểm trí mạng nhất đối với Tiêu Phàm chính là tạp âm khoa trường do [Vùng Đất Sống Động] mang đến.

Tiêu Phàm không phải người đã tu luyện khổ sở tâm pháp Thục Sơn trong nhiều năm, hắn có thể dựa vào tâm pháp Thục Sơn để cảm ứng được mọi thứ ở xung quanh đã là không dễ dàng rồi.

Hiện tại có thể duy trì trạng thái kỳ diệu này trong khi đối chiến với Bạch Y Công Tử hồi lâu, với cảnh giới của Tiêu Phàm lúc này đã là cao lắm rồi.

Nhưng tu vi của Tiêu Phàm vẫn còn yếu, nhìn chung vẫn rất dễ bị quấy nhiễu, sau một tiếng nổ vang từ subwoofer của Mạch Tử Ồn Ào, màn sương mỏng "trước mắt"của Tiêu Phàm hoàn toàn bị phá vỡ, tầm mắt của hắn lần thứ hai trở nên tối tăm…

Không đợi Tiêu Phàm kịp phản ứng lại, hắn bỗng nhiên cảm thấy trước ngực cùng sau lưng bỗng nhói đau, ba thanh vật cứng lạnh lùng đâm vào trong cơ thể hắn…

Nếu như sát thủ không thể mạnh hơn kẻ địch, thì sẽ không thể giết chết được kẻ địch, xưng hô "sát thủ" này cũng mất đi ý nghĩa.

Trong trò chơi, Bạch Y Công Tử là một sát thủ, hắn ta vẫn luôn cảm thấy danh xưng "sát thủ" này rất có soái khí, cho nên Bạch Y Công Tử không muốn mất nó…

Mặc dù Bạch Y Công Tử vẫn tự tin vào sương mù mà kỹ năng thiên phú của bản thân tạo ra, nhưng hắn ta tâm tư cẩn thận, hắn ta biết sương mù của mình rồi cũng sẽ có ngày bị ai đó phá được, cho nên hắn cũng đã suy nghĩ về biện pháp để đối phó.

Để ứng phó được với kẻ địch như vậy, thậm chí Bạch Y Công Tử không tiếc liên thủ cùng với người đồng đội Mạch Tử Ồn Ào mà mình vẫn luôn ghét, chỉ là Bạch Y Công Tử không hề nghĩ tới, nhanh như vậy hắn ta đã gặp được người có thể phá giải được sự quấy nhiễu của sương mù…

Đối thủ mất đi thị giác còn có thể dựa vào cái gì để phân biệt vị trí?

Bạch Y Công Tử suy nghĩ, cũng chỉ còn lại thính giác.

Cho nên, Bạch Y Công Tử nghĩ đến chiếc loa subwoofer ầm ầm kia của Mạch Tử Ồn Ào.

Lúc này để xử lí Tiêu Phàm, Bạch Y Công Tử cam nguyện để bản thân trở thành người phụ trợ trong tấn công, để lực chú ý của đối thủ hoàn toàn tập trung vào một kích này của mình.

Ngay trong chớp mắt giao phong với nhau, âm thanh vang dội của subwoofer vang lên, chiến thuật mà Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào vạch lên từ trước bắt đầu được triển khai.

Kết quả đúng như hắn ta dự đoán, trong trận sóng âm này Tiêu Phàm hoàn toàn mất đi phương hướng, Phá Quân tay phải cầm kiếm đâm vào ngực Tiêu Phàm, dao găm của Mạch Tử Ồn Ào cũng cắm đến tận gốc vào giữa ngực Tiêu Phàm.

Mà để chắc chắn hơn nữa, Bạch Y Công Tử nhặt thanh trường kiếm ban đầu trên tay trái Phá Quân, lại đâm Tiêu Phàm thêm một nhát nữa.

Bạch Y Công Tử cũng không lập tức thu lại sương mù của mình, cho dù có tận mắt nhìn thấy Tiêu Phàm bị lưỡi đao sắc bén đâm vào, hắn ta vẫn cứ cẩn thận tỉ mỉ như trước, bởi vì trước đây cây quạt của hắn ta cũng đã từng đâm vào trong thân thể Tiêu Phàm, nhưng trong giây lát bóng người của Tiêu Phàm lại như hóa thành ảo ảnh.

Lần này Bạch Y Công Tử phải xác định rằng Tiêu Phàm thật sự đã bị hắn ta và đồng bọn hoàn toàn diệt hết đường sống mới chịu thôi.

Giây tiếp theo, Bạch Y Công Tử nở nụ cười, nụ cười này khiến dây thần kinh vẫn luôn bị gò ép của hắn ta được thả lỏng, bởi vì hắn ta biết trận chiến lần này cuối cùng cũng kết thúc rồi…

Khóe miệng Tiêu Phàm có một dòng đỏ tươi chảy xuống, Bạch Y Công Tử biết, máu, là không thể giả được.

Bạch Y Công Tử buông lỏng tay trái đang cầm kiếm ra, lại thu hồi lại chiếc quạt tương giao với thanh lợi kiếm của Tiêu Phàm, rồi đặt trước ngực mình

phẩy phẩy, một mảng trắng tuyết khắp trời đất dần dần tản đi theo gió cùng với những lần vỗ nhẹ của chiếc quạt.

Thế giới một lần nữa trở về lại hình dáng ban đầu, tầm mắt của mọi người cũng một lần nữa trở nên rõ ràng.

Aina đứng bên ngoài màn sương vô cùng lo lắng mà chờ đợi, cô nhìn thấy sương mù đang tan dần, vốn là có chút vui sướng, nhưng khi thấy rõ được khung cảnh trước mắt mình, cô bỗng nhiên cảm thấy lòng mình nặng nề hơn, một dòng trong suốt tràn ra khỏi khóe mắt, yên lặng chảy xuống.

Vẻ mặt Thái Thập Tam khiếp sợ, biểu tình đờ đẫn, bởi vì tín ngưỡng của cô đã vỡ rồi, không nhiên không còn tín ngưỡng nữa khiến cô không biết phải làm sao, nội tâm của cô bỗng trở nên trống lỗng.

Tiểu Miêu nhìn những người trên chiến trường, thở dài, vẻ mặt thoải mái.

Quả nhiên đúng như cô ta dự đoán, dưới tình huống lực chiến đấu vô cùng không cần bằng, Lich King Mệnh Phàm vẫn khó mà tránh khỏi cái chết, tiếp theo là đến lượt cô ta rồi.

Lần này Tiểu Miêu cũng không định chạy trốn nữa, trong lòng cô ta thầm nghĩ, lần này để cho 划水之旅 xui xẻo này hoàn toàn chấm dứt đi.

Trên chiến trường, Tiêu Phàm vẫn đứng thẳng, Phá Quân cùng Mạch Tử Ồn Ào một trước một sau đứng bên cạnh hắn, hai thanh trường kiếm giao nhau mà đâm vào trước ngược Tiêu Phàm, một thanh dao găm trực kiếm cắm vào ngực hắn, khiến cho dáng người đứng thẳng của hắn có mang vài phần bi tráng.

Khi màn sương mỏng trước mắt Tiêu Phàm bị tiếng nổ ầm ĩ xé tan, tầm mắt hắn lại là một màu đen, một trước một sau ba nơi truyền đến cảm giác đau đớn, Tiêu Phàm liền hiểu rõ được tình cảnh của mình giờ phút này.

Xem ra bản thân mình vẫn quá kiêu ngạo khinh địch, có điều cũng đành vậy, xem như được giải thoát rồi, khoảng thời gian vừa qua khiến Tiêu Phàm cảm thấy thật sự quá mệt mỏi…

Nhưng đến khi sương mù tản đi hết, Tiêu Phàm mở hai mắt nhìn thấy vẻ mặt của đám Aina, bỗng nhiên hắn cảm thấy trong lòng đau xót, bỗng nhiên hối hận vô cùng, cũng cực kỳ không cam lòng…

Nhưng tất cả đều đã quá muộn rồi, lượng HP 0% đã tàn nhẫn nói lên mọi điều.

Phá Quân cùng Mạch Tử Ồn Ào đồng thời rút lại vũ khí trong tay mình, thân mình đang đứng thẳng của Tiêu Phàm cũng không thể chống đỡ được nữa, ầm ầm ngã xuống…

Chương 442: Beback

Chương 442: Beback

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi đám Phá Quân nhìn thấy Tiêu Phàm ngã xuống, trong lòng bọn họ liền thở phào nhẹ nhõm, trong chú ý đến "thi thể" của Tiêu Phàm nữa, bởi vì bọn họ chưa bao giờ nhìn lại kẻ địch bị chính mình xử lí.

O'Sullivan nở nụ cười, cứ tùy ý mà cười như vậy, bởi vì dưới góc độ của gã ta, sau khi tên tiểu Ác Ma ngáng đường này ngã xuống, nhiệm vụ của gã ta cuối cùng cũng đến hồi kết.

Ngược lại đám Aina ở bên này lại yên lặng không lên tiếng, lộ vẻ đau buồn vô cùng.

Không một ai nhìn thấy, khi lưỡi đao sắc bén rút ra khỏi thân thể Tiêu Phàm, có một tia đỏ tuôi nhảy ra, đó không phải là máu tươi bị văng ra, mà là một tia lửa không dễ phát hiện, đồng thời ngay lúc này có một vật gì đó bỗng nhiên dịch chuyển về phía trước một đoạn ngắn…

[Hệ thống nhắc nhở: Điều kiện cuối cùng để hấp thụ chuyển hóa nguyên tố lửa "Dục Hỏa Trùng Sinh" xuất hiện, thể thể của ngài tiếp tục tiến hành biến hóa tới phương hướng chưa xác định…]

[Tiến độ biến hóa hoàn thành 100%]

[Hệ thống nhắc nhở: Đã hấp thu chuyển hóa xong nguyên tố lửa, thân thể của ngài bắt đầu được tổ chức lại, tiến độ tổ chức 1%…]

[Tiến độ tổ chức 2%]

[Tiến độ tổ chức 3%]

…

Tia lửa cứ lẳng lặng nhảy ra, cũng chỉ là thân mật giao hòa với máu thịt bên trong thân thể Tiêu Phàm…

O'Sullivan chống pháp trượng đi vào giữa sân, giữa hai mày hiện lên một vẻ ngả ngớn, vô cùng đắc ý, gã ta mang theo ba người Phá Quân trực tiếp đi đến trước mặt đám Aina, tinh thế thưởng thức bộ dáng bi thương của các cô.

"Aina, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, giao di chiếu của tổ tiện trong tay cô cho tôi."

Aina không để ý đến O'Sullivan đứng trước mặt mình, mà chỉ yên lặng nhìn vào thân thể ngã xuống đất của Tiêu Phàm, trong lòng cô vô cùng đau buồn, trong miệng thì thào vài câu, "Vì sao? Vì sao? Irina, vì sao vừa rồi cô lại cản tôi? Nếu như vừa rồi tôi dùng Thuật Hiến Tế với anh Phạm, thì có thể anh ấy sẽ sống sót được… Có lẽ sẽ sống được…"

Aina theo bản năng lặp lại lời nói trong miệng mình một lần nữa, nhưng trong lòng cô lại càng cảm thấy bi thương.

Irina ngẩng đầu nhìn biểu tình đau khổ của Aina, trong lòng cũng vô cùng không đành lòng.

O'Sullivan thấy Aina không hề nhìn thấy gã ta đứng trước mặt, lại còn đang đau lòng cho tên tiểu Ác Ma hạng ba kia, cảm thấy bản thân mình bị coi thường vô cùng, một chút vui sướng vất vả mới xuất hiện trong lòng nháy mắt đã bị phá hoại gần hết.

“Giết, giết hết cho ta!” O’Sullivan tùy ý nói, trong mắt gã ta lộ ra một sự chán ghét.

Nếu như O’Sullivan đã hạ lệnh, Phá Quân cũng không do dự nữa, tay phải hắn ta rút kiếm chậm rãi đi về phía trước.

Nghe thấy lời nói của O’Sullivan, Irina lập tức nhảy lên, chắn ở phía trước Aina, hét lớn với O’Sullivan, “O’Sullivan đại nhân! Ngài muốn làm gì? Aina chính là Vu nữ điện hạ của Vu tộc!”

O’Sullivan thoáng nhìn Irina bỗng nhiên nhảy ra, trong lòng gã ta xuất hiện một ý nghĩ ngoan độc.

Gã ta rất ghét còn mèo trắng này, chính bởi vì đám người tầm thường cổ hủ trong Vu tộc lại coi thứ yếu ớt này là vật biểu tượng, hại gã ta mọi ngày vẫn phải cung kính với một con mèo như vậy, điều này với O’Sullivan mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã.

“Ra tay đi! Chém con mèo trắng này trước đã!”

Irina nghe thấy lời nói của O’Sullivan, trong lòng kinh ngạc, sau đó bất lực mà nhìn lưỡi kiếm của Phá Quân chém thẳng xuống đầu mình…

Vì Irina trọng thương mới hồi phục, thân thể hốc hác, cánh nguyên tố đã không sinh ra được nữa cho nên đâu thể tránh được một kiếm này của Phá Quân, chỉ có thể đứng yên một chỗ, lẳng lặng nhìn cái chết tiến đến gần, trong mắt đầy vẻ không thể tin được.

Đúng lúc này, một vệt đen kịt chợt hiện lên, phảng phất giống như bầu trời đêm đầy sao vậy…

Thần sắc trong đôi mắt của Irina vẫn như trước không thay đổi, nhưng đối tượng cảm xúc hướng đến lại thay đổi.

Sao lại có thể?

Đó là một đôi cánh sáng màu đen kịt, nhìn bên ngoài thì giống như cánh nguyên tố của Irina, nhưng Irina lại có thể nhận ra đôi cánh này không phải

được cấu tạo từ những nguyên tố phổ biến trong trời đất. Nhưng nó lại mang cô bay lên trời cao, toàn thân nó tràn ngập cảm giác thần bí.

…

Tom Cruise nhìn thấy Irina bị Phá Quân tấn công, nó không biết sức mạnh từ đâu ra, trực tiếp nhào về phía Irina. Đợi đến lúc nó phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên nó phát hiện bản thân đang mang Irina bay lên trời cao. Trong lòng nó vô cùng vui vẻ, bởi nó biết vào lúc này, cuối cùng nó đã có cánh rồi. Cuối cùng nó cũng ngưng tụ ra được cánh nguyên tố của bộ tộc Ngoa Miêu như lời Irina rồi!

Irina nhìn Tom Cruise bay lượn về phía chân trời, bỗng nhiên trong lòng giống như bị đánh một phát thật mạnh, càng ngày càng khó chịu. nhất thời nước mắt không ngừng rơi xuống.

…

“Biểu hiện của Tiểu Aina hôm nay thật ngoan, muốn Vu tổ đại nhân ta thưởng cho cháu cái gì đây?”

Chòm râu trắng toát của Vu tổ buông xuống thật dài, chứng minh tuổi tác của Vu tổ đã cao, nhưng tấm áo bào trắng tao nhã khoác trên người giúp cho thần thái của ông rạng rỡ, thoạt nhìn hết sức cơ trí.

Vu tổ hiền lành sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi béo, trên trán có chút mồ hôi của Aina mặc bộ đồ nghi thức lễ tế của vu nữ, thân thiết cười cười.

Năm đó Aina mới 6 tuổi…

Đôi mắt lanh lợi của Tiểu Aina nhìn chằm chằm vào khuôn mặt giá nua đầy nếp nhăn của Vu tộc một lúc, cô hơi nhướng mày, giống như trong lòng đang có điều gì đấy băn khoăn.

Vu tổ nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Aina, trong lòng suy đoán, đứa nhỏ này nhất định đang suy nghĩ lát nữa nên ăn gì thì tốt. Dù sao Vu tổ cũng hiểu rất rõ thuộc tính đồ ăn của Tiểu Aina.

“Vu tổ đại nhân, Aina muốn biết vị hôn phu tương lai của bản thân là ai?”

Vu tổ rõ ràng rất ngạc nhiên với vấn đề của Aina, ông không nghĩ rằng Aina sẽ đưa ra vấn đề này với ông.

Mà chuyên nhân duyên này lại là vấn đề huyền diệu trong thiên đia, cho dù có hỏi người học rộng biết nhiều như ông cũng không thể lĩ giải thông thấu vấn đề này được. Vu tổ rất phiền muộn về điều này.

Nhưng Vu tổ lại khẽ cười suy nghĩ hiện tại trong lòng mình một phen, thầm nghĩ bản thân ông tội gì phải nghiêm túc với một đứa trẻ như vậy làm gì.

Đúng lúc Vu tổ đang chuẩn bị trả lời vấn đề của Tiểu Aina, bỗng nhiên ông nhìn thấy Irina đang bay về phía Tiểu Aina, vì thế trong lòng nảy lên: "Hắn cũng giống Tiểu Aina tính tình lương thiện, hắn cũng có một con mèo nhỏ biết bay làm bạn như Irina. Người đó chính là vị hôn phu tương lai của Irina."

Vu tổ lại đưa tay ra xoa đầu Tiểu Aina, vô cùng vừa lòng với lỹ do y như truyện cổ tích mà mình đưa ra, trong lòng ông thầm nghĩ, đoán chừng qua hai ngày Tiểu Aina ăn này ăn nọ rồi cũng sẽ quên lời nói của mình thôi. Trẻ con quả thật rất hạnh phúc…

…

Ánh mắt Aina si mê nhìn Tom Cruise bay lên trời cao, trong lòng có cút trống rỗng.

Tom Cruise vừa mới có được cánh, trong lòng vui sướng không thôi. Đúng lúc nó đang muốn bay lượn trên trời thêm vài vòng thì roẹt một tiếng, đôi cánh mỏng manh màu đen bỗng nhiên bị rách ra, Tom Cruise ôm Irina trong lòng rơi từ trên cao xuống, ngã xuống vô cùng thảm.

Tom Cruise lại đứng lên, lắc lắc cái đầu nhỏ, vẻ mặt mơ hồ, đây là chuyện gì vậy, meo?

O'Sullivan nhìn thấy Phá Quân tấn công thất thủ, trong lòng lại phiền muộn, vội vàng thục giục: "Còn ngây người ra đấy làm gì, nhanh giải quyết bọn chúng cho tôi!"

Phá Quân nghe thấy ngữ khí của O'Sullivan, trong lòng gã có hơi không hài lòng nhưng cũng chẳng làm thế nào được, chỉ có thể làm theo chỉ thị của O'Sullivan. Gã chậm rãi bước ra trước mặt Thái Thập Tam, chuẩn bị ra tay với cô.

Lúc này Thái Thập Tam không hề đề phòng, đôi mắt đờ ra. Bởi vì vào giây phút Tiêu Phàm ngã xuống kia, trời đất trong lòng cô liền đổ xuống ầm ầm, thế giới bên ngoài lúc này đâu có là gì với cô?

Phá Quân nhìn thấy Thái Thập Tam đã đánh mất ý chí, trong mắt sinh ra vài tia thương hại, nhưng trường kiếm trên tay phải vẫn giơ cao lên.

Ngay lúc Phá Quân định chém xuống Thái Thập Tam, bỗng nhiên gã dừng tay lại, trong mắt lộ ra vẻ kỳ quái, mũi gã hít hít mấy cái, cố ngửi thật kỹ càng…

Chương 443: Dục Hỏa Trùng Sinh

Chương 443: Dục Hỏa Trùng Sinh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ừm, có mùi hương sao?

Đó là một mùi hương thoang thoảng, hương thơm nguyên chất như rượu, mờ mờ ẩn hiện như khói, sau khi hít thật sau lại khiến cho người ta mê luyến không thôi.

Vấn đề là tại sao lại tự nhiên sinh ra mùi hương này đây? Mùi hương này rốt cuộc đến từ nơi nào?

Đùng!

Đùng đùng!

…

Lại là mấy tiếng nổ kì quái vang lên, tuy gọi là tiếng nổ nhưng mà âm thanh phát ra cũng rất nhỏ. Nếu không phải hiện tại chỗ này rất yên tĩnh thì đúng là không thể nghe thấy được.

Nhưng sau khi tiếng nổ này vang lên, Phá Quân phát hiện ra ánh mắt vốn tĩnh mịch của Aina và Thái Thập Tam trước mắt hắn bỗng nhiên dần khôi phục lại tinh thần.

Phá Quân cảm thấy vô cùng khó hiểu với chuyện này, sau đó gã nghĩ tới điều gì đấy, vẻ mặt không thể tin được quay người lại…

Ngay trước khi Phá Quân quay người lại, nhóm người O'Sullivan đã đồng loạt nhìn về hướng âm thanh. Lúc bọn họ nhìn thấy thứ xuất hiện trước mắt, trong mắt bọn họ tràn ngập sự ngạc nhiên.

Bọn họ chỉ thấy Tiêu Phàm vừa nãy ngã xuống, trải qua thời gian dài như vậy mà "thi thể" vẫn chưa biến mất, ngược lại miệng vết thương của Tiêu Phàm lại không hề chảy máu, mà là có những đốm pháo hoa không ngừng bắn ra, vang ra nhiều tiếng nổ đùng đùng.

Hơn nữa mùi hương kì quái này hình như là "mùi xác" phát ra từ trên "thi thể".

Bạch Y Công Tử nhìn thấy cảnh này, trong lòng hắn nảy sinh ra một ý nghĩ kỳ quái. Chẳng lẽ tên này là người máy?

Nếu không sao lại có đốm pháo hoa không ngừng nổ ra ở trên người hắn đây?

Hắn ta bỗng nhiên nhớ tới một cảnh trong phim điện ảnh, một tráng hán không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn về phía màn hình nói ra một câu: "I-will-be-back."

Mặc dù Bạch Y Công Tử cảm thấy hình ảnh này rất cool, nhưng hiện tại hắn ta cũng không muốn gặp phải cảnh như vậy, nào sợ Tiêu Phàm chỉ là cosplay Terminator, cũng chẳng được!

Mọi người ở hiện trường tạm dừng động tác trong tay, hoặc là hoảng sợ, hoặc là chờ đợi, nhưng đều nhìn về phía bóng người đang ngã xuống đất ở phía trước.

Bịch bịch bịch…

Pháo hoa hoàn toàn không để ý ánh mắt của mọi người, vẫn cứ tự làm theo ý mình mà bắn ra, nơi phát ra tiếng nổ thậm chí càng ngày càng sáng hơn.

Mà mùi hương dễ ngửi kia lại dần dần trở nên nồng đậm, độ ấm ở xung quanh cũng từ từ tăng lên.

Sau đó, bầu không khí xung quanh Tiêu Phàm lại trở nên vặn vẹo vì nhiệt độ nóng lên, mịt mù tựa như như hơi nước bốc lên khắp mọi nơi.

Nhìn thấy hiện tượng càng ngày càng trở nên ly kỳ, sắc mặt của Bạch Y Công Tử ngày càng cổ quái, trong lòng hắn ta cân nhắc, tên Mệnh Phàm này không phải là người máy trong trò chơi chứ?

Nếu không vì sao trên người hắn lại bắn ra pháo hoa, lại còn có hơi nước chứ? Thân thể của người bình thường làm sao có thể xảy ra chuyện này được!

Nếu thật sự là như vậy, thì đã có thể hiểu được vì sao khi hắn ở trong sương mù lại có thể biết rõ vị trí của mình, bởi vì hắn là người máy có ra-đa đó!

Mặc kệ mọi người cảm thấy thế nào, hiện tượng kỳ lạ trên người Tiêu Phàm vẫn cứ tiếp diễn, dần dần tiếng nổ càng vang dội, cuối cùng lại tựa như tiếng nổ của động cơ, một tiếng ầm vang nổ ra, trên người Tiêu Phàm bắn ra một vài tia lửa!

Sau đó, thân thể Tiêu Phàm, động rồi…

Tiểu Miêu trợn mắt há mồm nhìn những gì diễn ra trước mắt, không biết vì sao mà trong lòng cô ta tràn ngập chờ mong.

Cô ta nghe thấy thiếng động giống như tiếng nổ khi khởi động động cơ, sau đó trên người “Lichking” Mệnh Phàm vốn đã ngã xuống phát ra tiếng động rồi một ngọn lửa thoát ra từ người hắn.

Chưa đợi cô ta kịp ngạc nhiên với cảnh tượng này, đám lửa nho nhỏ kia lại không chịu nổi cô đơn, bùng một tiếng bốc cháy trên thân thể Tiêu Phàm, biến Tiêu Phàm lúc trước ngã xuống không dậy được thành một hỏa nhân.

Tuy rằng ngọn lửa này đã nhanh chóng đốt cháy cả người Tiêu Phàm, nhưng ở trong mắt người ngoài thì nó cũng không mãnh liệt như trong tưởng tượng. Chủ yếu là bởi vì màu sắc của nó không giống bình thường, không sáng rực lóa mắt như những ngọn lửa bình thường khác…

Nó không đỏ không vàng, mà lại là một màu xanh lam nhàn nhạt, giống như bầu trời xanh trong suốt, lúc cháy lên mang lại linh cảm mờ mịt như khói cho người khác. Nếu không phải vì hình dạng cháy bùng lên của nó, mọi người sẽ hoàn toàn không coi nó là một ngọn lửa.

Tiêu Miêu nhăn mũi, tham lam hít lấy không khí.

Không biết từ khi nào trong không khí bắt đầu tràn ngập một thứ hương thơm mê người, không ngọt ngào như cây cỏ, lại có mùi vị thuần túy của rượu ngon.

Tiểu Miêu cười khẽ vươn cái lưỡi đáng yêu của mình ra, đầu lưỡi lơ đãng liếm liếm môi dưới, vô cùng hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ kia của cô ta. Động tác này của cô ta tự nhiên mang theo cảm giác quyến rũ không tự giác.

Nhưng lúc này không ai chú ý đến dáng vẻ của Tiểu Miêu, bởi vì sau khi ngọn lửa hoàn toàn cháy lên, ngón tay Tiêu Phàm hơi hơi giật một chút.

Độ gấp của ngón tay Tiêu Phàm cũng không nhiều, thậm chí nhìn qua giống như là lửa nóng làm không khí vặn vẹo tạo thành cảm giác lỗi vậy.

Nhưng mọi người cảm nhận rõ ràng Tiêu Phàm cử động, bởi vì lực chú ý của bọn họ giờ phút này đã đặt toàn bộ trăm phần trăm lên người của tiêu Phàm rồi.

Ngón tay cảu Tiêu Phàm vừa gập lại giống như đôi bàn tay vô hình hướng về trái tim của mọi người, cài ở trên huyết quản trong tim bọn họ. Trái tim

mọi người không khỏi kịch liệt nhảy lên bùm bụp, đồng thời một khỏa tim đã chết lặng cũng nhảy lên cùng lúc….

Cùng với tiếng nổ vang của pháo hoa, trái tim Tiêu Phàm lại không phục đập lại một lần nữa, nhịp đập trái tim đồng bộ với từng tiếng nổ kia, phát ra từng tiếng nổ lớn, làm chấn động những người ở xung quanh.

Cánh tay Tiêu Phàm co lại, chống đỡ thân mình dậy, động tác này giống như vừa mới đứng dậy từ trong ổ chăn.

Một động tác nho nhỏ này lại khơi dậy một trận sóng to gió lớn ở giữa chiến trường, bởi vì trong khoảng khắc ấy, mọi người đều xác định một suy nghĩ trong đầu, đó là Tiêu Phàm sống lại rồi…

Sao lại có thể như vậy được?

Rốt cuộc tên này bị làm sao vậy?

Không phải vừa rồi hắn đã chết rồi sao?

Phá Quân đã hoàn toàn quên mất nỗi đau ở cánh tay trái bị bẻ gãy của hắn ta, ngơ ngác nhìn lại.

Không biết từ lúc nào chiếc quạt trên tay Bạch Y Công Tử đã dừng lại, mặt quạt khẽ run lên theo tay của Bạch Y Công Tử nhưng lại không quạt ra được một luồng gió nhẹ nào.

Tuy rằng Mạch Tử Ồn Ào vẫn đeo tai nghe che kín lỗ tai như trước, nhưng giai điều truyền ra từ trong tai nghe lại bị ngăn cách không thể truyền một chút nào vào trong lòng của Mạch Tử Ồn Ào lúc này. Thậm chí hành động tay chân của cậu ta cũng mất đi nhịp điệu viins có, mà cậu ta cũng hoàn toàn chẳng nhận ra điều này.

Ngay cả trên mặt O’Sullivan luôn luôn rất bình tĩnh cũng lộ ra vẻ giật mình.

Trên người của tiểu ác ma cấp ba này đã xảy ra chuyện gì? Lực nguyên tố sao? Hay là “Người chết sống lại” của mục sư loài người?

Thế như việc này lại khiến cho người ta cảm thấy hoàn toàn không giống!

Từ trước tới nay O’Sullivan chưa từng nghe nói có người có khả năng nổ bùm bùm mấy cái pháo hoa trên người thì sống lại được, hơn nữacó pháo hoa bắn ra từ trên cơ thể đâu có hợp với lẽ thường đúng không!

Chẳng lẽ cái tên này không phải ác ma mà là vật được rèn ra từ trái đất xấu xí?

Đừng nói, cái này thật sự có khả năng là thật! Nghe xem tiếng động kia giống với tiếng nổ vang của máy đốn của trái đất, còn có cả không khí cực nóng bị vặn vạp phát ra từ trên ngừi hắn. Cái này không phải là phong cách nhất quán của thuật luyện kim trái đất thì là gì? Nhưng từ lúc nào mà thuật luyện kim trái đất đẳng cấp thấp lại trở nên đáng sợ như vậy, cư nhiên lại có thể chế tạo ra binh khí hình người?

Lúc sức tưởng tưởng của O’Sullivan đang ngao du ở phía chân trời, lúc này Aina và Thái Thập Tam nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ trong lòng đơn giản hơn rất nhiều. Thật tốt quá, hắn còn sống…

Nhưng chỉ một câu nói ngắn ngủi, lại mang theo caerm xúc của người thiếu nữ, một giọt nước mắt trong suốt chyar dọc hai bên má, các loại cảm xúc phức tạp sinh ra trong yên lặng.

Chương 444: Rất Hủ Rất Mờ Ám

Chương 444: Rất Hủ Rất Mờ Ám

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm không biết giờ phút này mọi người đang suy nghĩ những gì, bởi vì hắn cũng có chút nghi hoặc với tình trạng hiện tại của bản thân.

Lúc lượng HP rơi về vị trí số không, Tiêu Phàm ở trong bóng đêm vô tận chờ đợi thời điểm mình được đưa về điểm hồi sinh, trong lòng cảm thấy bi thương sâu sắc. Hắn không biết sau khi bản thân mình sống lại thì nên đối mặt với anh mắt của Đại Ca Cầm Đầu như thế nào, cho nên hiện tại hắn càng hi vọng bản thân có thể ngồi yên trong bóng tối lâu một chút.

Tiêu Phàm không cảm nhận được, trong lúc hắn đang hao tổn tinh thần, thông báo hệ thống liên tiếp hiện ra rồi trượt đi….

Không biết trôi qua bao lâu, thân thể của Tiêu Phàm mới hồi phục tri giác, nhưng điều khiến cho hắn buồn bực chính là hắn không thể sử dụng chút sức mạnh nào, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ trong trò chơi này xuất hiện bug rồi, rõ ràng bản thân mình đã sống lại, sao lại không thể cử động được thế này?

Đúng lúc đấy, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm nhận được thân mình trở nên nóng bỏng, sau đó trái tim của hắn giống như được đặt một cái máy bơm điện, giật mạnh một chút. Có điều là cảm giác càng giống như có thứ gì đó ở trong tim trực tiếp nổ toạc ra, kèm theo máu tươi chảy xung quanh thân thể cọ rửa, nhiệt độ trong cơ thể lại càng trở nên nóng rực.

Cuối cùng Tiêu Phàm cũng mở mắt ra lần thứ hai, chống thân thể của mình dậy, nhìn thấy ngọn lửa xanh lam nhạt trên hai tay của bản thân, ánh mắt hắn đầy vẻ mờ mịt.

Đối mặt với tình cảnh kỳ lạ này của bản thân, Tiêu Phàm không chần chừ thêm nữa, lập tức mở thông tin nhân vật của bản thân lên xem.

Tầm mắt của hắn nhanh chóng lướt qua các dòng hệ thống thông báo, cuối cùng dừng lại ở thanh trạng thái nhân vật bản thân, nhìn thấy lượng HP hiển thị 100%. Sau đó tiếp tục nhìn xem vị trí hiện tại của bản thân, Tiêu Phàm nở nụ cười, cười vô cùng thoải mái.

Tiêu Phàm không biết được nụ cười của hắn ánh lên ánh lửa xanh thắm xung quanh dọa người đến mức nào. Mà ngọn lửa bùng lên lại không hề phù hợp với màu sắc lạnh lẽo lặng trơ ra của nó. Trong từng đợt tiếng nổ đùng, ngọn lửa bùng lên có tiết tấu trên người Tiêu Phàm, tựa hồ nổ lên còn tinh quái hơn cả điện quang.

“ Anh… cái này…”

Phá Quân không thể tin được những gì diễn ra trước mắt này, lúc nhìn thấy thân thể Tiêu Phàm bao trùm bởi lửa xanh, đứng lên lần nữa, hắn ta muốn

nói gì đó nhưng lại chẳng biết phải nói gì, cuối cùng chỉ ấp úng nói ra được ba chữ không rõ ràng, cũng không liên quan gì với nhau, càng không thể biểu đạt suy nghĩ hỗn loạn trong lòng hắn ta lúc này.

Nhưng sau khi Phá Quân mở mồm ra, Tiêu Phàm lại dời tầm mắt về phía hắn ta. Bởi vì kiếm của Phá Quân lúc này đang rất gần Thái Thập Tam, đoạn khoảng cách này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy không thoải mái.

Bùm!

Thấy ngọn lửa trên người Tiêu Phàm bỗng nhiên bùng lên, vọt lên cao, sau đó đột nhiên nổ tung ra, một đoạn đuôi lửa kéo ra thật dài xoẹt ngang qua không khí…

Trên mặt Phá Quân đầy vẻ khiếp sợ, hắn ta chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn thấy một cánh tay phải đầy lửa xanh bốc khói đã đâm xuyên qua ngực của hắn ta.

Thái Thập Tam ngửi thấy hương thơm càng ngày càng nồng đậm, cảm nhận được không khí xung quanh người vô cùng nóng, trên mặt cô hiện ra thần sắc phấn khởi. Hai mắt cô phản chiếu ánh lửa trước mắt bắt đầu trở nên có hồn, sáng lên trong suốt, phảng phất giống như bầu trời đêm đầy sao kia vậy…

Tiêu Phàm rút cánh tay phải đâm vào ngực Phá Quân của bản thân ra, không có máu tươi chảy ra, chỉ có một đốm lửa xanh đột nhiên cháy lên, thân ảnh của Phá Quân bên trong ngọn lửa xanh thẳm hóa thành một làn khói xanh bay theo gió, mùi hương trong không khí càng càng càng phát ra nồng đậm.

Tiểu Miêu nhìn cảnh tượng này ở khoảng cách rất gần, hai gò má của cô ta bắt đầu đỏ ửng lên, hô hấp trở nên nặng nề, bộ ngực có chút no đủ của cô ta trở nên phập phồng theo từng nhịp thở.

Tuy rằng “Lichking” Mệnh Phàm tiếng xấu rõ ràng, thái độ làm người hèn mọn xấu xa, nhưng mà… nhưng mà…Cảnh tượng vừa rồi, không khỏi ngầu quá đi!

Vừa mới nổ đùng một tiếng, khí thể vô cùng uy mãnh, sau đó ngọn lửa nổ tung ra, Tiêu Phàm đột nhiên bật dậy, nháy mắt tiến sát Phá Quân, một quyền đâm xuyên qua lồng ngực hắn ta. Oa oa oa! Thật sự ngầu quá đi!

Ôi trời ơi! Mới vừa nãy "Lichking" Mệnh Phàm anh sao có thể ngầu đến như vậy!

Khác với Tiểu Miêu đang bên mê trai, Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào nhìn thấy Phá Quân bị đốt thành tro tàn trong nháy mắt thì nhéo mắt lại, lập tức phản ứng lui về phía sau mấy bước, tạo ra khoảng cách với Tiêu Phàm, trong ánh mắt vẫn bao hàm cảm xúc khó hiểu như trước.

O'Sullivan lại có vẻ mặt kinh hãi, đợi đến lúc phản ứng lại xong thì biến thành vô cùng tức giận.

Đáng chết! Tên tiểu ác ma cấp ba quái dị này cư nhiên lại dám giết một người ngay dưới mắt gã ta!

Nguyên tố trong không khí xung quanh O'Sullivan đột nhiên bạo động, Huyết quang quen thuộc lại xuất hiện lần nữa trên người của Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào, đồ đằng lên tiếp mọc lên đột ngột từ dưới mặt đất…

Vô số vầng sáng bao xung quanh đồ đằng, sau khi số nhiều vầng sáng chồng lên nhau, màu sắc vốn nhợt nhạt lại có thể chuyển sang màu đậm, đục ngầu lại.

Hiệu quả của đồ đằng trị liệu – đồ đằng tăng ích nháy mắt có tác dụng với Bạch Y Công Tử và Mạch Tử Ồn Ào, khiến cho thực lực chiến đấu của bọn họ tăng lên, cùng lúc đó hiệu quả tiêu cực của đồ đằng địa phược - đồ đằng giảm ích đánh về hướng Tiêu Phàm, nhưng lại hoàn toàn dừng lại dưới chân hắn…

Đương nhiên O'Sullivan có để ý đến một chút khác thường này, trong mắt càng tràn ngập khó hiểu, gã ta có thể nhìn thấy chuyện này xảy ra thì nhất định là do lửa xanh quỷ dị trên người Tiêu Phàm kia cho phép, nhưng đám lửa xanh này rốt cuộc đến từ đâu, vì sao nó có năng lực lọc sạch hiệu quả tiêu cực của đồ đằng của mình?

Truyền thuyết nói rằng lửa thánh dùng lúc hiến tế vu tộc có khả năng lọc sạch hiệu quả, nhưng đám lửa xanh trên người Tiêu Phàm kia rõ ràng không phải lửa thánh.

Lửa thánh không phải là màu xanh lam, cũng không giống khói sương như ngọn lửa trên người Tiêu Phàm, khi thì mờ mịt khi thì thông suốt như vậy.

Hơn nữa ngọn lửa trên người Tiêu Phàm không hề có cảm giác trang nghiêm thần thánh gì, ngược lại có vẻ vô cùng tà dị, thậm chí còn có chút cảm giác làm cho lòng người mê say. Mùi hương mà nó mang theo khiến người khác chùng lại chính là bằng chứng tốt nhất.

Cho nên O'Sullivan cảm thấy vô cùng khó hiểu với việc ngọn lửa trên người Tiêu Phàm có thể lọc sạch hiệu quả tiêu cực đi, hơn nữa trong lòng gã ta vẫn luôn cảm thấy đám lửa xanh kia kì quái, hiệu quả đặc biệt mà lửa xanh kia đem lại cũng không đơn giản là tinh lọc…

Nhưng nếu không phải là tinh lọc thì sao lại có thể loại trừ hoàn toàn hiệu quả tiêu cực của đồ đằng gã ta tạo ra đây?

Chẳng qua giờ không phải là lúc để lo nghĩ chuyện này…

…

"Đệt, Mệnh Phàm, sao anh lại có thể như thế này, sao bỗng nhiên lại biến thành dáng vẻ ma quỷ như vật, chắc không phải anh dùng phần mềm hack đâu chứ? Hay là căn bản anh là một người máy, bằng không sao trên người anh lại bốc hỏa được?"

Bạch Y Công Tử luôn tự cho mình văn nhã nhìn thấy dáng vẻ này rồi nháy mắt xử lý Phá Quân thì toàn thân cũng không bình tĩnh được nữa, vừa mở miệng ra đã hỏi hai vấn đề không bình thường này. Thậm chí trong lòng Bạch Y Công Tử còn lờ mờ cảm nhận được, nếu như Tiêu Phàm nói hắn dùng phần mềm hack hay hắn là người máy thì trong lòng mình sẽ thản nhiên hơn một chút.

Nhưng Tiêu Phàm lại chẳng để ý đến hắn. Bùm một tiếng, lửa xanh trên người Tiêu Phàm lại bùng lên lần nữa, đột nhiên vọt tới chỗ Bạch Y Công

Tử!

Điều này làm Bạch Y Công Tử hoảng sợ, vội vàng nghiêng người né tránh, hướng sang một bên để né. Tuy rằng hiện giờ trên người Bạch Y Công Tử đã được O'Sullivan buff lên bao nhiêu, nhưng đối mặt với khí thế hung mãnh của người lửa Tiêu Phàm, Bạch Y Công Tử vẫn không dám trực tiếp chống lại.

Chương 445: Đẩy Lùi

Chương 445: Đẩy Lùi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cũng may hiệu quả tăng ích của pháp thuật O'Sullivan quả thật rất cao, động tác né tránh của Bạch Y Công Tử lúc này nhẹ nhàng hơn bình thường không ít, nhưng vẫn khó khăn lắm mới tránh thoát được đòn tấn công của Tiêu Phàm,

Cảm giác nóng rực lướt qua bên người làm tim hắn đập thình thịch.

"Đệt, Anh đừng nghĩ anh có hiệu quả đặc biệt của ngọn lửa trên người thì rất giỏi! Lại dám tự cao, không để ý đến người khác. Mẹ nó, cho dùng anh là Terminator, tôi cũng phải hạ gục được anh!"

Bạch Y Công Tử vừa suýt chút nữa bị Tiêu Phàm lật đổ, trong lòng giận dữ, vung chiết phiến lên, sương mù nổi lên.

Cùng lúc đó, Bạch Y Công Tử ra hiệu với Mạch Tử Ồn Ào, tiếng pháo trầm thấp lại nổ lên lần nữa.

May mắn người vừa ngã xuống là Phá Quân, bằng không chỉ với sương mù của tôi thì thật không thể làm gì được anh. Hiện tại tôi song kiếm hợp bích với Mạch Tử Ồn Ào, hai người mạnh liên thủ, xây dựng đại trận quấy nhiễu, xem anh đối phó như thế nào.

Nhìn thấy sương mù nổi lên, nháy mắt bao phủ xung quanh, Bạch Y Công Tử lại khôi phục sụ tự tin như trước. Hắn ta chờ đến lúc Tiêu Phàm nhắm mắt lại lần nữa, lúc đó mới là thời cơ để hắn ta ra tay.

Đáng tiếc là sương mù có nổi lên thì hai mắt Tiêu Phàm cũng không hạ xuống. Mà là hắn đang nhìn khung cảnh trắng xóa trước mặt, nghe âm thanh phiền phức của mấy người xung quanh, biểu tình có chút không vui.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, thử cảm nhận ngọn lửa xanh lam trên người mình. Sau đó chợt hô lên một tiếng, tiếng nổ đùng cũng phát ra cùng lúc, sóng lửa lấy Tiêu Phàm làm trung tâm tản ra bốn phía, cọ rửa hết sương mù đậm đặc xung quanh.

Bạch Y Công Tử trợn mắt há mồm nhìn những thứ trước mắt, sương mù mà hắn ta luôn ngạo mạn khi nghĩ đến đã sớm bị sóng lửa xua đi không còn lại gì, chỉ còn lại một khẩu pháo âm thấp cô đơn đứng nổ ở một chỗ.

Không đợi hắn ta chỉnh lại tâm trạng của mình xong, Tiêu Phàm đã bước lên vọt về phía hắn ta lần nữa.

“Đệt! Anh đúng là người không nói đạo lý. Sao lại cứ đuổi theo tôi để đánh như vậy?”

Nhìn thấy Tiêu Phàm lại xông lên tấn công mình lần nữa, Bạch Y Công Tử thật sự sợ hãi rồi, lập tức di chuyển chân né sang một bên. Nhưng là sau khi trên người bùng lên ngọn lửa, tốc độ của Tiêu Phàm lại nhanh hơn bình thường vài phần, Bạch Y Công Tử thiếu chút nữa đã bị Tiêu Phàm đâm trúng rồi.

Tuy rằng đã né được đòn tấn công của Tiêu Phàm, nhưng bởi bì Bạch Y Công Tử kích động quá mức, vô ý trượt chân một chút, bị dư thế tiến công của sóng lửa đánh ngã ra mặt đất.

Bạch Y Công Tử bị đau nhắm mắt lại, xoa xoa cái mông bị ngã đau của hắn ta. Đợi đến lúc hắn ta ngẩng đầu lại phát hiện vẻ mặt cười xấu xa của Tiêu Phàm đang nhìn hắn…

“Anh… anh muốn làm gì?”

Bạch Y Công Tử nhìn thấy Tiêu Phàm đứng ngay trước mắt hắn ta, trong lòng có chút sợ hãi.

Tiêu Phàm không nói hai lời, đè lên người hắn ta, Tiêu Phàm còn chưa thử kỹ năng mới [Phục Hổ Bá Vương Quyền] nữa, giờ phút này Bạch Y Công Tử ngã xuống đất, há nào lại không thử trên người hắn ta.

"Đừng! Anh đừng như vậy mà! Đừng… A! Không cần! A! Không cần…"

Tiếng kêu thảm thiết của Bạch Y Công Tử nháy mắt truyền đi, hết đợt này đến đợt khác…

Tiểu Miêu đứng nhìn từ xa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, trông rất đáng yêu, ánh mắt hưng phấn không thôi, màn trình diễn gần đấy rất phù hợp với khẩu vị của cô ta, rất hủ rất mờ ám, cô ta thích…

Tiêu Phàm đứng trên cơ thể của Bạch Y Công tử, thẳng tắp giống như cây cao, từng chùm pháo hoa nở rộ kèm theo tiếng nổ đùng đùng vang lên, từ xa nhìn đến giống như một cây hoa lê cổ thụ nở trong ngày xuân, chỉ có điều màu sắc không phải trắng như tuyết mà là màu xanh biếc như bầu trời.

Còn hoa hải đường?

Hoa hải đường vẫn nở rộ, chỉ có điều nó nở dưới tàng cây…

Ngọn lửa từ nắm đấm của Tiêu Phàm điên cuồng cắn nuốt thân thể của Bạch Y Công Tử, bởi vì [Bá Vương Phục Hổ Quyền] của Tiêu Phàm có hiệu quả áp chế trong 3 giây, vì thế cho nên Bạch Y Công Tử bị Tiêu Phàm kìm chế dưới chân không hề có chút sức chống đỡ nào, bị từng nắm đấm mang theo lửa nóng nện liên tiếp lên mặt, lửa cháy nổ tung trên mặt, đến tiếng kêu gào Bạch Y Công Tử cũng không thể phát ra.

Mạch Tử Ồn Ào chỉ có thể đứng ngốn một bên nhìn một màn như vậy, cậu ta rất muốn đi lên cứu đồng bọn của chính mình, thế nhưng ảnh hưởng của bản năng lại làm cậu ta khiếp sợ, trực giác nói cho cậu ta rằng không nên đến gần quái vật đang bốc cháy hừng hực kia.

O’Sullivan bởi vì hạn chế của khế ước nên không có cách nào ra tay làm tổn thương Tiêu Phàm là người có hơi thở của Vu tộc, chỉ có thể liên tiếp thực hiện các động tác buff tăng thêm hoặc giảm bớt về phía Tiêu Phàm và Bạch Y Công Tử, thế nhưng lại làm cho gã ta đau đầu bởi vì không biết cái kẻ quái dị đang bốc cháy kia mang theo đặc tính gì lại có thể giải trừ hiệu quả của pháp thuật mang lại, khiến cho tất cả hành động của gã ta đều trở thành vô ích.

Bây giờ O’Sullivan chỉ có một pháp thuật có hiệu quả là trị liệu, nhưng trị liệu chỉ có thể có tác dụng hoãn lại thời gian chết đi của Bạch Y Công Tử thêm một giây, lại thêm một giây phải chịu đựng đau đớn của Bạch Y Công Tử mà thôi.

Sau khi thời gian áp chế 3 giây trong [Bá Vương Phục Hổ Quyền] của Tiêu Phàm trôi qua, một ngọn lửa màu xanh lam nổ tung lên, mà thân thể của Bạch Y Công Tử cũng theo đó mà tan biến hoàn toàn.

Bạch Y Công Tử đáng thương bị Tiêu Phàm đạp xuống giết chết một lần nữa…

Sau khi giết chết Bạch Y Công Tử, Tiêu Phàm không chút chần chừ, bước nhanh đến trước mặt của Mạch Tử Ồn Ào.

Toàn thân Mạch Tử Ồn Ào vẫn không ngừng nhún nhảy, nhưng chính bản thân cậu ta cũng biết được, đây không phải là hành động mà cậu ta bình thường vẫn nhún nhảy theo âm nhạc, mà là sự rụ rẩy đến từ sâu trong nội tâm.

Hoảng sợ là cảm nhận duy nhất mà Mạch Tử Ồn Ào nhận ra được ngay lúc này, không biết có phải bởi vì Tiêu Phàm cải tử hoàn sinh hay là bởi vì bây giờ cả người Tiêu Phàm được bao bọc trong ngon lửa màu xanh thẳm, hay là do Phá Quân và Bạch Y Công Tử vừa liên tiếp chết đi kia, nói chúng vào lúc này điều mà Tiêu Phàm làm ra đã tạo nên sự sợ hãi cho cậu ta quá nhiều, nhiều đến mức làm cho cậu ta thấy ngổn ngang trăm mối.

Tiêu Phàm đã đứng trước mặt Mạch Tử Ồn Ào, lẳng lặng mà nhìn cậu ta, nhưng ngọc lửa màu xanh lam vẫn có chút kinh khủng, thỉnh thoảng vẫn vang lên tiếng nổ ầm ầm, có vẻ cực kì quái dị, nhưng theo những tiếng nổ

nổ này vang lên, cơ thể Mạch Tử Ồn Ào càng run rẩy kịch liệt hơn, giống như hòa nhịp vào trong những tiếng nổ ấy.

“Check it out!”

Mạch Tử Ồn Ào nhìn Tiêu Phàm đang đứng trước mặt mở miệng nói câu cửa miệng của mình, gắng gượng thể hiện thế tay đặc trưng của hiphop, cố gắng làm cho sự nhún nhảy của mình có vẻ tự nhiên thêm một chút, tạo thành khí thế mạnh mẽ cho mình.

Tiêu Phàm thương hại nhìn cậu ta, sau đó mở miêng ra.

Đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói chuyện sau khi phục sinh, nói đến nội dung mà người mới phục sinh bình thường như hắn không thể hiểu được…

“Excuse me? Check it out?”

Ngữ điệu có vẻ buồn cười, một chuỗi tiếng Anh mang âm điệu Tân Cương, nhưng trong đó lại không thể hiện sự quê mùa, ngược lại có chút hơi ngả ngớn.

Sau khi Mạch Tử Ồn Ào nghe thấy thì hơi có chút kinh ngạc, không biết là vì sự kì lạ trong lời nói của Tiêu Phàm làm cho choàng váng hay là suy nghĩ ý nghĩa sâu xa bên trong câu hỏi vừa rồi, có điều bởi vì bầu không khí đối lập trong chớp này khiến cho cậu ta không kịp tỉnh táo lại.

Nhưng điều có thể chắc chắn một điều, vì như vậy mà Mạch Tử Ồn Ào kinh ngạc lơ đãng một chút, mà sự kinh này lại là sự nguy hiểm trí mạng.

Trong chớp mắt Tiêu Phàm duỗi tay phải của chính mình về phía Mạch Tử Ồn Ào, năm ngón tay xòe ra, một phát nắm được đầu của Mạch Tử Ồn Ào, sau đó một tiếng nổ ầm vang lên, ngọn lửa màu xanh lam từ lòng bàn tay của Tiêu Phàm bỗng nhiên phát ra…

Chương 446: Cùng Nhau Chia Sẻ Niềm Vui Chiến Thắng

Chương 446: Cùng Nhau Chia Sẻ Niềm Vui Chiến Thắng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Xì xì, ngọn lửa chỉ bùng lên một lần, sau đó hóa thành khói tan biến đi, nhưng lúc này làm gì còn bóng dáng của Mạch Tử Ồn Ào nữa?

…

Tiểu Miêu khuôn mặt ửng hồng, hơi thở gấp gáp, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm không chớp mắt, trong mắt là ánh sáng cực kì rực rỡ.

Trời ạ, trong khoảnh khắc lúc nãy đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

"Lich King" Mệnh Phàm chết đi rồi "Mê Chi Thi Biến".

Sau đó trên người không biết vì sao lại bốc cháy hừng hực, tạo sao lại có chuyện như vậy?

Thế nhưng "Lich King" Mệnh Phàm toàn thân bốc cháy lại thật sự rất đẹp trai đó.

Tiếp đó Tiêu Phàm nhanh chóng liếc mắt nhìn xuyên qua lồng ngực của Phá Quân, trong khoảnh khắc triệt để thiêu chết hắn ta, động tác kia, tư thế kia, thực sự quá tà mị!

Sau khi giết chết Phá Quân, Tiêu Phàm xoay người đuổi theo Bạch Y Công Tử, bá đạo đạp hắn xuống đất điên cuồng "ma sát"…

Nghĩ đến đây, Tiểu Miêu cắn môi dưới, trên mặt lướt qua một tia xấu hổ, Mệnh Phàm thật có khí phái anm tử quá.

Cuối cùng là "Excuse me? Check it out?"

Wow! Cực kì giỏi!

Xong rồi, Tiểu Miêu ta hôm nay thật sự là bị bệnh mất rồi, nếu không tại sao lại thấy Mệnh Phàm thuận mắt như vậy cơ chứ?

Chẳng lẽ mình trúng phải sở trường là yêu thuật trong truyền thuyết của "Lich King" Mệnh Phàm rồi sao?

Thế nhưng…thế nhưng… Bây giờ Tiêu Phàm vẫn rất đẹp trai đó!

Chính mình nên làm như thế nào mới đúng đây.

Tiểu Miêu nhìn Tiêu Phàm càng lúc càng trở nên nên thâm tình, trong ánh mắt dường như ẩn giấu trái tim màu hồng nhạt đang bay lên…

Tiêu Phàm sau khi xử lí xong Mạch Tử Ồn Ào thì chậm rãi đi về phía O'Sullivan, lúc sắp đi đến trước người gã ta thì Tiêu Phàm dừng bước, yên lặng nhìn kĩ gã ta.

O'Sullivan cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trong sự khiếp sợ, hắn không ngờ kết quả tốt đẹp của mình trong nháy mắt lại chuyển biến, hơn nữa còn là vì tiểu ác ma cấp 3 đáng ghét trước mắt này!

Nếu như gã ta có thể ra tay, gã ta sẽ không ngại tự mình dạy cho tiểu ác ma đáng ghét một bài học sâu sắc, đáng tiếc…

"Phế vật, con mẹ nó tất cả đều là phế vật!"

O'Sullivan khó có thể duy trì biểu hiện trấn định của chính mình lúc trước, chửi ầm lên một trận, sau đó oán độc trừng mắt nhfin Tiêu Phàm, nhanh chóng chống pháp trượng xoay người bỏ đi…

Tiêu Phàm nhìn O'Sullivan dần dần khuất bóng biến mất ở phương xa, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, ngọn lửa trên người bỗng nhiên bùng lên, thổi phù một hơi, liền giống như vặn bếp gas, hoàn toàn tắt ngấm, có vẻ hơi cụt hứng.

Mùi khói lửa trong không khí cũng vì ngon lửa đã tắt đi mà dần dần tiêu tan bớt, chỉ còn lại chút mùi hương thơm ngát, lúc cơn gió nhẹ thổi qua sẽ vô thức hít vào mấy hơi, khiến người ta vì thế mà say đắm.

Tiêu Phàm xoay người lại, cảm thấy hơi uể oải, nhưng nhìn thấy mọi người bình yên vô sự, Tiêu Phàm vui mừng nở nụ cười, đẩy lùi nhóm người O'Sullivan thật không dễ dàng gì.

Thái Thập Tam thấy Tiêu Phàm nhìn mình, trong lòng không ngừng vui vẻ, thu lại thái độ hung ác hô bạo bình thường trước kia, khuôn mặt yếu ớt nhào

vào trong ngực của Tiêu Phàm.

Nhưng lúc này bỗng nhiên có người lướt qua bên cạnh người cô, nhanh hơn một bước nhào vào trong ngực Tiêu Phàm, cũng khiến cho Thái Thập Tam đang trên đường đi đến bị hất văng ra ngoài…

Thái Thập Tam tức giận bò dậy từ trên mặt đất, cảm nhận được sự đê tiện vừa rồi, Thái Thập Tam sẽ rất nhanh biết được vừa rồi ai là người đã hất cô ngã văng ra.

Thái Thập Tam đang muốn tìm hồ ly tinh ngực lớn đáng chết kia tính sổ, mà khi cô nhìn thấy nước mắt lăn dài trên gò má của Aina thì không khỏi thở một hơi dài thườn thượt.

Bổn tiểu thư đại nhân đại lượng, lần này tạm thời sẽ tha cho cô một mạng, không có ngoại lệ nữa đâu, Thái Thập Tam yên lặng nói thầm trong lòng, nhưng vẫn không quên nhào vào trong ngực của Tiêu Phàm.

Tiểu Miêu đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt không vui của Thái Thập Tam khi bị Aina đẩy qua một bên, không nghĩ đến Đại tiểu thư của tổ chức xã hội đen luôn luôn hung dữ với người khác lại có thể làm ra loại hành động tỏ vẻ dễ thương như thế trước mặt “Lich King” Mệnh Phàm.

Mà bây giờ Aina đã đi trước một bước nhào vào trong ngực Tiêu Phàm, Thái Thập Tam cũng nhào lên ngay sau đó, chỉ có bản thân mình ngồi ngây ngốc bên trên mặt có có vẻ không được đúng lắm.

Tiểu Miêu bỗng nhiên nghĩ đến chính mình lúc trước dường như đã từng thầm nghĩ trong lòng, nếu lần này “Lich King” Mệnh Phàm trở mình, chính mình sẽ ngay lập tức gả cho hắn!

Nghĩ đến điều này, khuôn mặt Tiểu Miêu trong nháy mắt đỏ bừng như quả cà chua.

Lẽ nào đây chính là ý trời?

Không! Không đúng! Hắn đã từng chết một lần, không tính là trở mình!

Tiểu Miêu sẽ không bao giờ muốn gả cho “Lich King” Mệnh Phàm đâu!

Có điều dáng vẻ vừa rồi của Mệnh Phàm đúng là rất đẹp trai đó nha, đến mức sắp bằng với soái ca Tịch Dương trong lòng mình rồi.

Nếu như vậy thì thật ra chính mình gả cho hắn cũng là lựa chọn không tệ…

Ừ, nếu Mệnh Phàm đã đuổi hết đám sát thủ biến thái đó đi, tạm thời coi như là trở mình vậy.

Vậy cũng tốt, bổn tiểu thư cũng không quan trọng mấy thứ lặt vặt, coi như hắn đã qua cửa rồi.

Vậy thì bây giờ?

Tiểu Miêu ngẩng đầu nhìn Aina đang nằm trong ngực Tiểu Phàm cùng với Thái Thập Tam vẻ mặt không vui đang ôm cổ Tiểu Phàm đứng bên cạnh, hô hấp dần trở nên dồn dập, trái tim đập mạnh lên hồi…

Hiện tại là lúc chia sẻ khoảnh khắc thắng lợi, vậy mình sẽ cố hết sức gia nhập chúng với mấy cô gái đó, lấy cách của các cô ấy, cùng nhau chia sẻ niềm vui chiến thắng!

Tiểu Miêu đứng dậy, hai mắt tỏa sáng, giống như dã thú trên thảo nguyên nhìn thấy con mồi của chính mình.

Đúng vậy, không sai! Mình chỉ muốn chia sẻ niềm vui chiến thắng, tuyệt đối chỉ là muốn chia sẻ niềm vui chiến thắng thôi! Meo~!

…

Tiêu Phàm nhìn thấy khuôn mặt khóc lóc đau lòng của Aina đang nằm trong ngực mình, trong lòng có chút cảm động, dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng cô, sửa lại những lọn tóc bị rối loạn của cô, có vẻ cực kì ấm áp.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm lại cảm thấy có thứ gì đó đang chen chúc đến bên cạnh mình, trong lòng có chút nghi ngờ.

Tiếp đó hai cánh tay tinh tế ngay lập tức vòng lên cổ hắn, cả người dựa sát vào người hắn.

Tiểu Phàm cuối cùng cũng biết là chuyện gì đang xảy ra, cái cô Đại tiểu thư Thái Thập Tam đó đang nhào lên.

"Được rồi, được rồi, mọi chuyện đều đã qua, không sao rồi, hai người buông ra đi."

Nói thật thì cảm xúc mềm mại của Aina kia tương đối khiến cho Tiêu Phàm mê mẩn, đáng tiếc hắn thực sự chịu không nổi, cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ bị Thái Thập Tam siết chết, Tiêu Phàm đã không còn cơ hội sống lại lần nữa, hắn cũng không muốn chết nữa như trong trận chiến với "Hoàng hạ tứ kiệt" lúc nãy đâu, lại bị chính thành viên trong đội ngũ của mình siết chết, hắn vội vã lên tiếng ngăn cản hai người này lại.

Aina lúc này còn đang lưu luyến nhiệt độ ấm áp của Tiêu Phàm cùng với mùi hương nhàn nhạt dễ chịu trên người hắn, nghe thấy Tiêu Phàm nói vậy, trên mặt xuất hiện sự xấu hổ, giơ tay lau nước mặt, rụt rè lui ra.

Thái Thập Tam nhìn thấy kình địch của mình đã lui ra, chính mình cũng đành phải thu tay lại, thế nhưng trên mặt lại xuả hiện vẻ đáng tiếc chưa đã thèm.

Sau khi Thái Thập Tam buông tay, Tiêu Phàm rốt cuộc cũng thở ra một hơi, chưa kịp để hắn hồi phụ lại tinh thần thì bỗng nhiên lại có thêm một người nữa nhào vào trong ngực hắn.

Tiêu Phàm chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn cô gái đang ở trong ngực mình, sắc mặc cực kì quái dị, trong lòng không hiểu chuyện gì, tôi cùng cô quen thuộc đến vậy sao?

…

Aina đã lui ra trước, Tiểu Miêu trên đường chạy tới làm một phen đấu tranh tâm lí với chính mình, cuối cùng ý nghĩa tích cực hướng đến việc "Chia sẻ nềm vui chiến thắng" với "Lich King" Mệnh Phàm đã chiến thắng quan niệm "đê tiên vô liêm sỉ" của người đời.

Vì thế cho nên Tiểu Miêu quyết định gia nhập vào đội ngũ cùng với Aina và Thái Thập Tam.

Đương nhiên điều này hoàn toàn không phải chỉ vì ham muốn cá nhân mà đây là một loại biểu hiện sự đoàn kết của đội ngũ, tuy rằng chỉ là đội ngũ tạm thời, thế nhưng chỉ là người đảm nhận việc không quan trọng trong đội ngũ, Tiểu Miêu đối với hai chữ đoàn kết về mặt tư tưởng vẫn có sự nhận thức sâu sắc.

Chương 447: Đốt Cháy Động Cơ

Chương 447: Đốt Cháy Động Cơ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiểu Miêu ta đây đi lên ôm một cái, tấm lòng, tấm lòng mà thôi.

Đúng vậy, tấm lòng thôi, hơn nữa góc độ này còn có vị muội muội NPC kia đứng đó, chính mình sẽ không tiếp xúc thân thể bao nhiêu với Mệnh Phàm đúng không?

Không sai, chính là như thế, ta sẽ cách thân thể của vị muội muội NPC kia, gián tiếp ôm Mệnh Phàm một cái là tốt rồi, đúng thế, như vậy là tốt rồi…

Tiểu Miêu càng nghĩ càng hưng phấn, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, hô hấp càng trở nên dồn dập, tốt, chính là lúc này! Meo!

Kết quả là, Tiểu Miêu nhắm mắt chạy một hơi về phía Tiêu Phàm cùng với Aina, mà ngay lúc này Aina lại vừa vặn lui ra…

Wow, vị muội muội NPC này nhìn thì thấy có vẻ hơi mập nhưng mà cơ thể rất rắn chắc đó nha.

Tiểu Miêu nhắm hai mắt lại cảm nhận cảm giác mà cơ thể truyền đến, trong lòng thầm khen ngợi, sau đó cô ta nhíu mũi lại, ngửi một cái, bỗng nhiên ngửi được hương vị nhàn nhạt khiến người ta phải say mê, trong lòng Tiểu Miêu cảm thấy càng thoải mái hơn, theo bản năng dùng cơ thể mình cọ cọ vài cái.

Muội muội NPC này thơm quá đi, thế nhưng mà Mệnh Phàm đâu rồi?

Tại sao mình đưa tay về phía sau muội muội NPC lâu như vậy mà một cái góc áo của Mệnh Phàm cũng không thể chạm đến?

Tiểu Miêu nhíu mày, trong lòng thầm cảm thấy tình huống lúc này có chút kì lạ, sau đó đưa hai tay của mình sờ sờ lên thấy thể mà mình đang ôm lấy…

Sắc mặt Tiêu Phàm cực kì không tự nhiên, hắn không biết Tiểu Miêu rốt cuộc là bị trúng gió gì, ào ào nhào vào trong ngực mình, hai mắt nhắm lại biểu hiện sự say mê, sau đó cô ta lại tiếp tục dùng thân thể quyến rũ của mình cọ qua cọ lại ở trên người mình.

Điều này làm cho trong lòng hắn dậy sóng, suýt chút nữa đã muốn khom lưng xuống.

Càng khoa trướng nhất chính là, cuối cùng cái người này lại giở trò với hắn!

Làm cho Tiêu Phàm không biết phải làm sao!

Sau khi Tiểu Miêu sờ tới sờ lui một lượt, cả người bỗng nhiên ngẩng ra, dường như là muốn xác định điều gì đó, lại sờ soạng lung tung một lần nữa, cuối cùng đôi mắt xinh đẹp kia chậm rãi mở ra, nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đang nhìn chằm chằm vào mặt của cô ta…

Tiểu Miêu đùng một cái khuôn mặt đỏ bừng lên, đột nhiên nhảy lùi về phía sau, nhanh chóng tạo nên khoảng cách, sau đó tay trái che ngực, tay phải vung lên về phía trước.

“Bốp!”

Âm thanh lanh lảnh mà vang dội, một cái tát lập tức giáng xuống mặt Tiêu Phàm

“Đáng ghét! Anh là cái đồ lưu manh!” Trong giọng nói mang theo sự xấu hổ, thế nhưng cái tát này lại dùng hết sức để đánh ra.

Lúc Tiêu Phàm đánh với “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” bất luận thế cục như thế nào, trong lòng vẫn có sự thoải mái, thế nhưng một cái tát này của Tiểu Miêu đánh xuống, Tiêu Phàm triệt để tỉnh mộng.

Tiêu Phàm sờ sờ khuôn mặt đau nhói của mình, há miệng kinh ngạc nhìn khuôn mặt xấu hổ của Tiểu Miêu đang đứng bên cạnh, yên lặng thầm nói trong lòng…

Nữ dẫn chương trình?

Nữ phóng viên?

Nữ chủ trì?

Hắn điên mất! Cô ta thật sự là giả bị đụng* mà! Người phụ nữ này thật sự không thể nói lí mà!

*là người sai nhưng lại lên tiếng trước đổ lỗi cho người khác.

Ken két ken két, hai hàm răng trắng tinh của Thái Thập Tam nghiến qua nghiến lại, cô nhìn chằm chằm Tiểu Miêu đang đứng bên cạnh, trong lòng bùng lên sự tức giận.

Được Tiêu Phàm ôm ấp vốn dĩ là đặc quyền của riêng một mình cô, bị Aina chiếm lợi trước một lúc cũng không nói làm gì, tại sao bây giờ lại lòi ra thêm một Tiểu Miêu nữa chứ!

Vốn dĩ Thái Thập Tam tưởng rằng ở đây người uy hiếp đến mình nhiều nhất chính là con bò sữa bỉ ổi Anna kia, nhưng sau khi thấy một loạt thủ đoạn của Tiểu Miêu, suy nghĩ của Thái Thập Tam đã thay đổi.

Ôm ấp yêu thương, mập mờ cọ sát, còn làm ra biểu hiện bộ mặt say mê tham lam ngửi mùi vị đàn ông đặc biệt trên người Phàm Ca, tiếp đó còn vô liêm sỉ giở trò, lại còn sờ soạng… sờ soạng những hai lần!

Đồ khó ưa! Rõ ràng Thái Thập Tam ta đây còn chưa có sờ qua! Cô ta sao lại dám… làm sao lại dám ra tay ở trước mặt mình!

Kì lạ nhất chính là hành động cuối cùng của Tiểu Miêu, một cái tát canh chuẩn thời gian rất hợp lí, vừa vặn đánh ran gay khi Phàm Ca chuẩn bị rơi vào cái bẫy sắc tình của cô ta, làm cho Phàm Ca trong lòng muốn bốc lửa, hoàn hảo tạo nên cho Phàm Ca sự kích động bản năng từ sâu trong nội tâm, một chiêu vờ tha để bắt thật tốt!

Lúc này bỗng nhiên Thái Thập tam nhớ đến một trong những nghề nghiệp của Tiểu Miêu…Nữ dẫn chương trình!

Nghề nữ dẫn chương trình này Thái Thập Tam không quan tâm lắm, thế nhưng cô đã từng nghe từ trong miệng của mẹ mình nói sơ qua.

Những điều mẹ cô từng nói là nữ dẫn chương trình đều là hồ ly không biết chút liêm sỉ, mọi thời điểm đều cố gắng làm sao để quần áo trên người mình là ít nhất, đến mức hận không thể cởi sạch hết quần áp trên người mình ra, còn chuyên môn quyến rũ những fans nam của mình bỏ tiền cho bọn họ.

Thái Thập Tam còn nghe nói, ngay cả cha của cô một người đàn ông khí phách kiêu hùng một phương trong giới xã hội đen cũng từng bị những nữ dẫn chương trình kia mê hoặc đến mức chỉ biết cười khúc khích "A ha ha, a ha ha" liên tục…

Bởi vậy có thể thấy ngược, đối thủ Tiểu Miêu làm nữ dẫn chương trình chuyên nghiệp kia lời hại đến mức độ nào, Thái Thập Tam không thể không đề phòng!

Sau đó Thái Thập Tam liền nhìn chằm chằm Tiểu Miêu, trong mắt ngập tràn sự cảnh giác.

Kỳ thực Thái Thập Tam đã hiểu lầm Tiểu Miêu, tuy rằng trong giới này có không ít nữ dẫn chương trình có kĩ thuật cao siêu tiết chế trang phục trên người mình đến mức thấp nhất, nhưng Tiểu Miêu không phải cùng một loại người với bọn họ.

Sở dĩ Tiểu Miêu làm người dẫn chương trình được nhiều người yêu mến là dựa vào khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp và tính cách hoạt bát đáng yêu của mình.

Bình thường Tiểu Miêu hay dễ dàng mơ hồ gây nên các sai lầm giả vờ ngớ ngẩn, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy được cảm giác tràn đầy sức sống, dựa vào sự giả vờ đáng yêu này để nắm giữ sự ủng hộ của người hâm mộ.

Thế nhưng lúc này Tiêu Phàm không cảm thấy cái hành vi giả vờ ngớ ngẩn kia của Tiểu Miêu có chút xíu đáng yêu nào, dù sao trên mặt vẫn còn nóng rát đó!

Không biết tại sao lại bị đánh một bạt tai, nếu còn cảm thấy đối phương đáng yêu thì Tiêu Phàm đúng là một thằng ngu không hơn.

Sau khi Tiểu Miêu đột nhiên cho Tiêu Phàm ăn một cái bạt tai, không khoảnh khắc phát hiện ra chính mình vừa làm những gì, trong lòng hoảng sợ, tạo nên không ít sự e ngại.

Trời ạ! Mình vừa rồi nhất thời kích động đánh "Lich King" mệnh Phàm một bạt tai, xong, xong rồi, lần này chết chắc rồi!

Tiểu Miêu ngẩng đầu lên, phát hiện Tiêu Phàm tàn nhẫn trừng mắt nhìn cô ta, trong lòng không ngừng hoảng sợ, không tự chủ được dời tầm mắt qua chỗ khác, lùi về phía sau vài bước, sao đó run rẩy nói: "Anh… anh, anh muốn làm cái gì?"

Tiêu Phàm nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Miêu lúc này, trong lòng thật sự là tức muốn chết, rõ ràng là cô ta tự mình nhào về phía hắn, chiếm hết tiện nghi, bây giờ lại bày ra khuôn mặt vô tội giống như chính mình mới thật sự là người bị hại, oán trách hỏi hắn muốn làm cái gì với cô ta.

Có điề, bây giờ chính bản thân hắn cũng không biết mình muốn làm gì cô ta, cũng không thể làm gì cô ta.

Ngĩ đến đây, trong lòng Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy bất lực, không khỏ than thở, Hào Đại Bàn ơi Hào Đại Bàn, cuối cùng em đã giao cho an hem một người phiền phức đến mức nào vậy?

Không được, lần sau phải làm thịt cậu một trận, nếu không thì không thể bù đắp được tổn thương mình đã chịu đựng lần này.

Tiêu Phàm xoa xoa mặt, đơn giản bỏ qua hành động cử chỉ cực kì quái lạ của Tiểu Miêu đang đứng trước mặt này, tự mình kiểm tra lại trạng thái của bản thân sau khi chiến đấu.

Lần này mặc dù Tiêu Phàm có thể sống lại, hoàn toàn xuất phát từ may mắn.

Lúc Tiêu Phàm trong di tích Thú Thần Diễn Võ Trận, dẫn theo Aina có buff khôi phục mạnh mẽ [Thuật Hiến Tế - Thuật Đại Hồi Xuân], nuốt hết tất cả các nguyên tố sức mạnh duy trì Thú Thần Diễn Võ Trận.

Chương 448: Ngạc Nhiên Và Nghi Ngờ

Chương 448: Ngạc Nhiên Và Nghi Ngờ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Làm cho phần lớn thần phách của Chu Tước với lực lượng nguyên tố "Lửa" đặc trưng tồn tại bên trong cơ thể của Tiêu Phàm, dụ dỗ Tiêu Phàm không biết đến phương hướng biến hóa của cơ thể.

Mà bước biến hóa cuối cùng lại là dục hỏa trùng sinh, chết đi rồi sống lại.

Vì thế trong trận chiến bị ba người nhóm Bạch Y Công Tử liên thủ đánh trọng thương, sinh mệnh mất đi, vừa vặn đủ điều kiện khởi động dục hỏa trùng sinh, hoàn thành việc tạo dựng nên thể chất mới của Tiêu Phàm.

Bây giờ thân thể Tiêu Phàm đã được cải tạo, từ nay về sau, Tiêu Phàm không thể tiếp tục dục hỏa trùng sinh lần nào nữa.

Tuy vậy nhưng nhờ đó mà Tiêu Phàm cũng thu được không ít thứ có ích, độ hòa hợp với nguyên tố lửa tăng thêm 50%, khả năng chống cự nguyên tố lửa cũng tăng 50%.

Độ hòa hợp với nguyên tố lửa tăng thêm 50% có nghĩa là sau này kỹ năng mà Tiêu Phàm sử dụng có sự tương quan* đối với hệ "lửa", tạo nên kết quả tăng thêm 50% lực sát thương, mà khả năng chống cự nguyên tố lửa tăng thêm 50% có nghĩa là khi Tiêu Phàm bị pháp thuật hệ "lửa" tấn công thì thương tổn sẽ tự động giảm bớt 50%.

*có quan hệ qua lại với nhau

Tuy rằng hai thứ này đều có thuộc tính bị động nên khả năng có chút hạn chế, nhưng vẫn cực kì thực dụng.

Dù sao thuộc tính "lửa" trong trò chơi này cũng thuộc hệ lớn, không hiếm có giống như Chuyên Tinh Thân Sĩ, sau này khả năng Tiêu Phàm gặp phải trong chiến đấu là rất lớn.

Vậy tiếp theo chính là bước hoàn thành biến đổi cuối cùng của cơ thể Tiêu Phàm sau thu hoạch lớn lần này.

[Tên gọi kỹ năng: Đốt Cháy Động Cơ]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Phẩm chất kỹ năng: Quỷ]

[Hiệu quả chủ yếu: Tiêu hao lượng cồn trong cơ thể và dòng máu của bản thân, từ đó đối ứng với nhau tạo nên hỏa năng, không có thời gian hồi chiêu thức.]

[Kỹ năng tiêu hao: Cồn, huyết dịch (tức lượng HP), định mức tiêu hao tự quyết định.]

[Kỹ năng đặc biệt: Khi áp lực trong cơ thể tăng lên sẽ tạp nên âm thanh như tiếng nổ ầm ầm của động cơ. (Có thể dùng để tạo bầu không khí căng thẳng, khi ngằng lại thì âm thanh động cơ đặc biệt được tạo thành sẽ tự động ngừng lại.)]

[Hiệu quả kỹ năng bị động: Lúc sử dụng năng lực của bản thân sẽ tăng lên trên diện rộng, phạm vi tăng lên từ 1%~300%, phạm vi được quyết định bởi khoảng cách nỗ lực. (Nỗ lực: Di chuyển trực tiếp, di chuyển đến bước ngoặc thì phạm vi tích lũy sẽ tự động tăng thêm một lần nữa.)]

[Điều kiện thu nhận: Nguyên tố chưa biết dung hợp với huyết mạch biến dị.]

[Ghi chú: Đốt cháy động cơ tiêu hao đều là năng lượng tinh khiết.]

Đây là một kỹ năng có phẩm chất "Quỷ", nói rõ hệ thống không thể nào có nhận xét tương ứng với hiệu quả kỹ năng của nó.

Bởi vì ngoại trừ khả năng nổ tung và tốc độ nỗ lực ra thì nó không thuộc về loại hình công kích, loại hình phòng ngữ hoặc loại hình kỹ năng hỗ trợ bình thường, tác dụng của nó chỉ có một, chính là tiêu hao lượng HP và hấp thụ lượng cồn trong cơ thể, kiếp sau thành một đồ vật có thể chứa hỏa năng.

Mà cái "có chứa hỏa năng" này thì chỉ có mình Tiêu Phàm có thể khởi động, hoặc là tự mình sáng tạo nên một giá trị đặc thù nào đó…

[Hỏa năng: 0] (Thông qua [Đốt Cháy Động Cơ] tạo thành năng lượng đặc thù, tiêu hao sau khi chuyển đổi có thể đối ứng tạo thành hỏa năng đặc thù của chủ nhân huyết mạch, chủ nhân huyết mạch có thể tự do sử dụng.)

[Hỏa năng] đúng như nghĩa trên mặt chữ, chính là sau khi tiêu thu sẽ tạo ra một loại thuốc nổ mang theo thuộc tính đặc biệt, cũng do chủ nhân huyết mạch tự do điều khiển.

Phương thức điều khiển cũng được hình dung cực kì bá đạo, chính là dùng hai chữ "Tự do", vì thế cho nên Tiêu Phàm có thể đang cùng chiến đấu với Bạch Y Công Tử có tùy ý sử dụng lửa bổ trợ thêm sức mạnh cho các chiêu công kích.

Về phần đối ứng với chủ nhân của huyết mạch tạo nên một loại thuốc nổ đặc thù, Tiêu Phàm tiêu thụ [Hỏa năng] tạp ra thuốc nổ tên là "Túy Nguyệt Viêm".

[Tên gọi kỹ năng: Túy Nguyệt Viêm]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Phẩm chất: Quỷ]

[Hiệu quả: Tạo thành ngọn lửa màu xanh làm mang theo sự mờ ảo giống như sương khói mông lung cho người chơi sử dụng trong quá trình chiến đấu, có thể giúp cho người chơi dùng hiệu quả của thuốc nổ vào trong lực công kích tương ứng, lực công kích được xác định bởi nồng độ thuốc nổ,

Do Thiển Chí Thâm (tức là từ trắng xám đến xanh đen), lượng hỏa năng tiêu hao cũng tương ứng theo đó, kỹ năng không có thời gian hồi chiêu thức.]

[Đặc tính: 1.Quấy nhiễu (Túy Nguyệt Viêm tự thân đã có năng lực quấy nhiều, có thể làm quấy nhiễu tất cả nhưng không quyết định tuyệt đối hiệu quả tác dụng của các pháp thuật của kẻ địch); 2.Mê say (Túy Nguyệt Viêm có mùi hương có thể ảnh hưởng đến toàn bộ tinh thần của các sinh vật ngửi thấy nó; khuynh hướng ảnh hưởng: Mê hoặc, trầm luân trong dục vọng; mức độ ảnh hưởng phụ thuộc vào nồng độ mùi hương, lượng hương mà đối phương hít phải và sự dao động ý chí trong tâm hồn của bản thân người chơi.)]

[Loại hình kĩ năng: Không biết.]

[Tiêu hao kỹ năng: Hỏa năng (Mức tiêu hào tùy thuộc vào tình huống mà người chơi sử dụng.)]

[Điều kiện cần thiết: Huyết mạch của người chơi Mệnh Phàm, đốt cháy động cơ tạo thành hỏa năng.]

[Ghi chú: Đều tại vầng trăng gây họa? Thuốc nổ như vậy quá mê hoặc, ngươi quá dịu dàng.]

…

Nói cách khác, sau khi Tiêu Phàm dùng [Đốt Cháy Động Cơ] có thể thông qua uống rượu cùng với tiêu hao lượng HP trong kiếp sau này của mình thành một loại [Hỏa năng] đặc thù, mà loại [Hỏa năng] đặc thù này tiêu hao sẽ tạo thành một thứ gọi là [Túy Nguyệt Viêm] có thể điều khiển thuốc nổ cho Tiêu Phàm sử dụng trong quá trình chiến đấu.

Trong lúc sử dụng [Đốt Cháy Động Cơ], tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm có thể nhờ vào sự nỗ lực mà tăng lên đến 300%, đây là tốc độ cực kì khoa trương, vì thế cho nên trong khoảnh khắc Tiêu Phàm dùng hết tốc độ tăng tốc đến gần Phá Quân, rất nhiều người chưa kịp phản ứng, đã tiếp tục áp sát Bách Y Công Tử, tuy rằng không đạt đến mức tối đa là 300%, thế nhưng tốc độ mãnh liệt như vậy cũng đủ để hất tung cả mặt đất lên rồi.

Mà [Túy Nguyệt Viêm] lại có thể để cho Tiêu Phàm tùy ý sử dụng, vì thế cho nên lúc nãy trong quá trình chiến đấu Tiêu Phàm mới có thể linh hoạt phóng ra các loại thuốc nổ như vậy, thậm chí lấy bản thân mình là trung tâm tạo nên những trận nổ gây ra sương mù dày đặc bao vây lấy Bạch Y Công Tử, đương nhiên có thể làm được điều này thì mắc tiêu hao của hỏa năng cũng cực kì khuếch đại.

Bởi vì [Túy Nguyệt Viêm mang theo đặc tính quấy nhiễu, làm cho kỹ năng của Bạch Y Công Tử ở trong sương mù gặp phải sự quấy nhiễu phá hoại, khiến cho sương mù bị tản ra gây nên ảo giác.

Vì thế cho nên các kĩ năng hỗ trợ của O'Sullivan mới không có tác dụng đối với Tiêu Phàm, nên bắt đầu nghi ngờ hiệu quả đặc biệt của Túy Nguyệt Viêm, luôn cảm thấy ngọn lửa này không phải chỉ có tác dụng đơn giản như tinh chế.

Sự quấy nhiễu tất nhiên khác biệt với tinh chế, tinh chế là tiêu hao năng lượng của bản thân để làm xóa bỏ đi tác dụng hiệu quả của một loại năng lượng khác, mà quấy nhiễu là làm cho hiệu quả sử dụng năng lượng của đối thủ bị rối loạn, nguồn năng lượng đó vẫn còn tồn tại ở thời điểm đó nhưng chỉ có điều không nghe theo sự điều khiển của người thực hiện nó mà thôi.

Mặc khác, từ sự tiêu hao mà nói, thì quấy nhiễu ít tiêu hao hơn so với tinh chế, bởi vì dù sao quấy nhiễu là một loại pháp thuật có tính đặc biệt, mà tinh chế là pháp thuật mang tính quá trình.

Theo tổng thể thì làm cho người ta cảm thấy ngươi trâu bò, dù sao đùa với lửa thì bất kể là cậu bé Hồ Lô hay Hồng Hài Nhi cũng đều chứng minh ngươi không giống với người bình thường.

Nhưng Tiêu Phàm đối với việc này không thể làm cho Tiêu Phàm vui vẻ nỗi, bởi vì kỹ năng này đối với Tiêu Phàm có chút khiến người khác khó chịu.

Tửu lượng của Tiêu Phàm có chút vấn đề, mà cái [Đốt Cháy Động Cơ] cần phải có cồn trong cơ thể mới tạo thành [Túy Nguyệt Viêm] cần để sử dụng [Hỏa năng, hơn nữa Tiêu Phàm còn phát hiện rằng nó chỉ tiêu thụ cồn trong cơ thể mà không phải là [Men say] đặc thù trong cơ thể sau khi uống rượu.

Chương 449: Nghi Ngờ

Chương 449: Nghi Ngờ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm không thể nào hiểu được [Đốt Cháy Động Cơ] tiêu hao toàn bộ cồn trong cơ thể mình mà tại sao chính mình vẫn còn có thể bị say rượu.

Nhưng có một điều có thể khẳng định là, khi cái loại đồ chơi như [Men Say] này tích lũy đến 100% thì Tiêu Phàm sẽ xong đời.

Trước đó mặc dù Tiêu Phàm có thể tùy ý tạo ra một lượng lớn [Hỏa năng] trong quá trình chiến đấu.

Hoàn toàn là bởi vì trong Thú Thần Diễn Võ Trận đã hấp thụ một lượng lớn nguyên tố "Lửa" tích lũy trong cơ thể, khiến cho sau khi trùng sinh phần lớn nguyên tố "Lửa" dư thừa hóa thành lượng lớn hỏa năng để cho Tiêu Phàm có thể tiêu hao, mà [Đốt Cháy Động Cơ] kia không cần "nhiên liệu" mà nổ tung, phỏng chứng là hiệu ứng phụ sau khi "Dục Hỏa Trùng Sinh", sau này cũng không thể tiếp tục thực hiện được nữa

Vì thế cho nên mới sử dụng trong kỹ năng lần này, Tiêu Phàm lại bị tồn động "Rượu" trong cơ thể…

Kỹ năng còn nói đến một điểm mấu chốt làm cho Tiêu Phàm cực kì nghi ngờ, chính là "Huyết mạch".

Huyết mạch nghe đến đều có thể hiểu là một thứ gì đó cực kì cao quý, có nghĩ thế nào Tiêu Phàm cũng không hiểu tại sao hai chữ này lại có thể liên quan đến bản thân mình.

Tiêu Phàm là thuộc nhóm máy O, cũng chính là nhóm máu vạn năng, có thể hiến tặng cho tất cả các nhóm máu còn lại, hoàn toàn không có chút gì đặc biệt đến mức có thể gọi đến trình độ huyết mạch.

Hơn nữa ba mẹ của Tiêu Phàm đều là người bình thường, sống cuộc sống gia đình như bao nhiêu người khác, vì thế cho nên bọn họ nuôi dưỡng Tiêu Phàm theo mục tiêu lấy hạnh phúc gia đình bình thường mà lớn lên, còn cái thứ như huyết mạch cao quý đó, Tiêu Phàm từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến.

Nói đến loại huyết mạch cao quý đó, Tiêu Phàm cũng không thể nghĩ ra được nó liên quan đến người nhà của mình, trong lòng bỗng nhiên sinh ra sự sợ hại, thầm nghĩ trong đầu, huyết thống như vậy đoán chừng chỉ có tên gia hỏa đó mới có chít liên quan đi.

Nhớ đến người nào đó, biểu hiện trong mắt Tiêu Phàm bỗng trở nên lạnh nhạt hơn, cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ sự liên hệ giữa "Huyết mạch" và kỹ năng của mình, ngược lại thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cứ tiếp tục suy nghĩ cũng không thể làm được gì mà chỉ khiến đầu óc mệt mỏi thêm.

Sau khi có thể hiểu rõ toàn bộ biến hóa trên cơ thrr mình, Tiêu Phàm bắt đầu nhiệm vụ thu dọn cục diện ở phía bên mình.

Quân Sư Xấu Bụng chết, Bạch Diện Thư Sinh Chết, Đại Ca Cầm Đầu cũng chết, chỉ còn lại Thái Thập Tam, Aina, hai con mèo, à, suýt chút nữa quên mất người có hành vi quái lạ, không thể nói lí, "người giả bị đụng" Tiểu Miêu.

Cũng không biết cô ta ở bên Chiến Minh kia dụ dỗ như thế nào, Hào Đại Bàn còn biểu lộ muốn tán tỉnh cô ta, không thể không khâm phục sự dũng cảm của Bàn Tử đáng chết kia.

Nói tóm lại nhìn chung trong nhiệm vụ lần này, bản năng cho rằng chỉ có hai phe đối kháng với nhau mà không phải là nhiều phe đối kháng là sự sai lầm lớn.

Tiêu Phàm đang nghĩ không biết còn có thể lực phe thứ tư hay không?

Từ bối cảnh nhiệm vụ mà nhìn thế lực sẽ xuất thủ ngăn chặn Aina có Thị tộc Chiến Viêm, Thị tộc Sương Ngữ, Hoàng tộc, hai cái trước đã xuất hiện, còn có Hoàng tộc…

Tiêu Phàm cảm thấy tỷ lệ bọn họ tự mình rat ay sẽ không lớn, bởi vì chỉ cần là chế độ Đế Vương, đều sẽ có sự phân chia quân thần, làm gì có ai gặp qua Hoàng Đế đích thân ra tay?

Có điều vẫn nên đề phòng thì hơn, hơn nữa Buck và O'Sullivan có thể dẫn người đến đây cản trở mình một lần nữa hay không cũng là một vấn đề.

Bây giờ thành viên trong đội ngũ của Tiêu Phàm tổn thất nghiêm trọng, vì cẩn thận một chút, Tiêu Phàm không thể không nhìn lại xem xét nhiệm vụ của mình một lần để tránh khỏi có thêm sơ hở nào đó.

Nhưng hắn vừa nhìn thì sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc hơn…

Cấp bậc nhiệm vụ, nhiệm vụ đối kháng truyền thuyết trận doanh Thú Nhân?

Truyền thuyết? Tôi nhớ là vốn dĩ không phải là cấp bậc Sử Thi hay sao?

Từ lúc nào mà nhiệm vụ này đã biến thành nhiệm vụ truyền thuyết?

Rõ ràng mình nhớ nhiệm vụ này là cấp độ sử thi mà?

Truyền thuyết và sử thi, tuy rằng chỉ tăng thêm một cấp, thế nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Sử thi đại biểu cho sự cực kì cực kì khó, mà truyền thuyết đại biểu cho việc không thể tiếp cận được.

Ý thức được điều này, biểu hiện cả người của Tiêu Phàm đều thay đổi.

Nhiệm vụ cấp độ truyền thuyết ở trong "Tân Sinh" không phải Tiêu Phàm chưa từng trải qua, nhiệm vụ "Người Thừa Kế Của Hiriston" trong trận doanh Ác Ma cũng thuộc loại cấp độ truyền thuyết.

Tuy rằng nhiệm vụ "Người Thừa Kế Của Hiriston" Tiêu Phàm hoàn thành hoàn toàn thuận lợi, nhưng mỗi lần hồi tưởng lại quá trình đó, Tiêu Phàm đều cảm thấy cực kì kinh khủng.

Khi bắt đầu Tiêu Phàm cần chứng minh thực lực của mình trước mặt Lilith, phải đơn độc đi thực hiện nhiệm vụ phó bản: thung lũng Rắn Cát cấp bậc

Luyện Ngục.

Tiêu Phàm cảm thấy nếu như mình không có đạo cụ cực phẩm là [Hắc Long Tiên Tửu] và kỹ năng thiên phú tương quan với loại rượu đó là [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] hỗ trợ song song, thì coi như bản thân hắn có n cái mạng cũng không thể vượt qua được boss cuối cùng trong thung lung Rắn Cát cấp bậc Luyện Ngục.

Sau đó Tiêu Phàm còn phải vui vẻ cùng với một đám Ogre trải qua cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, loại nhiệm vụ này đối với người bình thường mà nói quả thực chính là loại tàn phá tinh thần kinh khủng nhất.

Cuối cùng là bên trong di tích Hoàng Kim Viên, nếu không phải nhờ nhìn rõ được mọi việc, thấy rõ được nhược điểm của Hoàng Kim Viên mạnh nhất, xuất thủ một chiêu thiến nó, toàn bộ thành viên tổng đội ngũ của bọn họ có khả năng chỉ vì một con vượn mà phải tan rã.

Vì thế cho nên khi Tiêu Phàm phải đối diện một lần nữa với nhiệm vụ cấp bậc truyền thuyết, trong lòng dần dần trở nên thấp thỏm hơn.

Nhưng nhiệm vụ này tại sao lại nửa đường biến thành nhiệm vụ cấp độ truyền truyền thuyết cơ chứ? Lẽ nào là bởi có sự gia nhập của "Hoàng Hạ Tứ Kiệt"?

Không đúng, không phải là như vậy.

Tuy rằng quả thực "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" rất khó đối phó, nhiệm vụ đối kháng lần này gia tăng độ khó trên diện rộng, thế nhưng nhiệm vụ đối kháng là nhiệm vụ đồng thời sắp xếp bắt đầu từ nhiều mặt, nói cách khác chính là thời điểm nhóm bọn họ nhìn thấy Aina và Irina, mấy người Phá Quân bọn họ cũng bị hệ thống chỉ định là đối thủ tham gia đối kháng với mình, mà lúc đó Tiêu Phàm nhớ độ khó của nhiệm vụ này vẫn là cấp bậc sử thi, vì thế nhiệm vụ này cũng không phải vì maasy người Phá Quân bọn họ mà làm tăng cấp bậc độ khó của nhiệm vụ, vậy cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Phàm cúi đầu sauy nghĩ, lấy kinh nghiệm từ trước đến giờ của hắn, tình huống loại nhiệm vụ này nửa đường bỗng nhiên thay đổi độ khó, đối

với người chơi mà nói thường đều là dấu hiệu cực kì không tốt, nhiệm vụ như vậy thậm chí so với nhiệm vụ ban đầu đã định là thuộc cấp độ truyền thuyết còn khó thực hiện hơn nhiều.

Nhưng làm thế nào hắn cũng không tìm ra nguyên nhân làm thay đổi độ khó của nhiệm vụ lần này, đang lúc này, dư quang khóe mắt của Tiêu Phàm nhìn đến Tiểu Miêu đang đứng bên cạnh, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, Tiêu Phàm ngay lập tức đi lại gần Tiểu Miêu.

…

Trước đó Tiểu Miêu nhất thời kích động đã tát một cái lên mặt của Tiêu Phàm, trong lòng cực kì hoảng sợ, cô ta rất sợ Tiêu Phàm sẽ dùng cái cớ này để mạnh mẽ làm những việc gì đó với cô ta, dù sao "Lich King" Mệnh Phàm ở bên ngoài cũng rất nổi tiếng, cô ta không e ngại cũng không được.

Thảm rồi, thảm rồi, chính mình lúc đó tại sao lại kích động như vậy, đánh một bạt tai lên mặt mệnh Phàm cơ chứ? Bây giờ nhìn hắn có vẻ tức giận, có thể hay không… Có thể hay không ngay lập tức đối với mình… Đối với mình…

Nghĩ đi nghĩ lại, khuôn mặt Tiểu Miêu bỗng nhiên đỏ bừng, các loại tâm tình quái dị đan xen xuất hiện cùng lúc, đó là sợ hãi, lo lắng, còn có chờ mong?

Nhưng Tiểu Miêu chỉ nhìn thấy Tiêu Phàm tức giận đùng đùng liếc nhìn cô ta một cái, rồi quay đầu đi không thèm tiếp tục để ý nữa.

Chương 450: Suy Đoán

Chương 450: Suy Đoán

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

A? Kì quái? "Lich King" Mệnh Phàm lại không làm bất cứ hành động truy cứu nào đối với mình? Nhưng mà mới vừa rồi mình mới tát trực tiếp lên mặt hắn một bạt tai mà, hắn không để ý sao? Đây vẫn là "Lich King" Mệnh

Phàm sao? “Lich King” Mệnh Phàm từ bao giờ trở nên có phong độ thân sĩ như vậy?

Tiểu Miêu nhìn thấy Tiêu Phàm cúi đầu trầm tư, cảm thấy có chút ngạc nhiên và nghi ngờ, dù sao Tiểu Miêu cũng biết một cái tát kia của mình là dùng hết toàn lực, bị một bàn tay như vậy đánh lên mặt nhất định Tiêu Phàm sẽ không dễ chịu, mà bây giờ Tiêu Phàm lại không có làm hành động truy cứu nào, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy, thực sự có chút kì lạ.

À, tôi hiểu rồi.

Tiểu Miêu thở dài một hơi trong lòng, bộ dạng giống như đã hiểu rõ.

Sau đó bắt đầu trở nên e thẹn, ngón trỏ tay trái và tay phải xoắn chặt vào nhau, không ngừng vặn vẹo.

Hắn… Hắn nhất định là mê mẩn ta rồi, haiz ~ ai bảo Tiểu Miêu ta lại được hoan nghênh như thế làm gì.

…

Tự luyến, đây chính là loại tâm tình thường xuyên xuất hiện nhất ở trong đầu Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu sở dĩ tự luyến như vậy cũng không phải là trời sinh đã vậy.

Trang điểm một chút, một chút lòng hư vinh là thiên tính của phụ nữ, Tiểu Miêu là một cô gái trẻ tuổi hoạt bát, tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiểu Miêu chẳng biết từ lúc nào lên internet chơi trực tuyết, những người xem kia nhìn thấy Tiểu Miêu giống như mộ con cừu non thanh tân đáng yêu như vậy xuất hiện trước mặt mình, tự nhiên gào thét liên tục.

“Tiểu Miêu, cô là nữ thần trong lòng tôi!”

“Tiểu Miêu, cô là động lực để tôi sống tiếp đó.”

“Tiểu Miêu, nếu một ngày nào đó không nhìn thấy cô nữa, tôi sẽ chết mất.”

…

Còn có rất nhiều những câu nói khó nghe buồn nôn như đạn lạc liên tiếp bắn tới, một người nói thì không tính là gì, nhưng ngàn vạn người nói như vậy, Tiểu Miêu có nội tâm được coi là khá đơn thuần tự nhiên đã hoàn toàn lạc lối như vậy…

Một đám fans khiến cho Tiểu Miêu kiêu ngạo, bất tri bất giác Tiểu Miêu bắt đầu trở thành một người tự luyến.

Ngay vào lúc này, Tiểu Miêu bỗng nhiên nhìn thấy Tiêu Phàm mang theo khuôn mặt thể hiện sự nghiêm túc, đi về phía mình.

Đều nói khi đàn ông nghiêm túc đều rất đẹp trai, hiện tại Mệnh Phàm thật sự rất là đẹp trai đó.

Tiểu Miêu nhìn vào ánh mắt của Tiêu Phàm, trái tim không thể tự chủ được mà kịch liệt đập liên hồi.

Hắn bây giờ muốn làm cái gì?

Lẽ nào… Lẽ nào muốn thổ lộ sao?

Đúng rồi, trong phim truyền hình kia thời điểm những người đàn ông kia muốn thổ lộ đều là biểu hiện như vậy.

Tiểu Miêu hoảng hốt, nếu thực sự là như vậy, chính mình nên trả lời hắn như thế nào đây?

Kỳ thực sau khi tiếp xúc, mình cảm thấy Mệnh Phàm vẫn rất đẹp trai, miễn cưỡng cũng có thể làm bạn trai, trong lòng Tiểu Miêu thầm nghĩ như vậy.

Cô ta bỗng nhiên nhớ đến khi cô ta ở trong lòng Tiêu Phàm đã ngửi thấy mùi hương dễ ngửi kia, còn có cảm xúc rắn chắc của cơ thể truyền đến từ lòng bàn tay, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Vậy mình đồng ý với hắn?

Không, không được, Tiểu Miêu ngươi làm như vậy có vẻ quá không rụt rè!

…

“Tiểu Miêu, cô có thể nói rõ nhiệm vụ vủa cô cùng với Chiến Minh bên kia lần này cụ thể với tôi một chút được không?”

Giờ khắc này Tiêu Phàm muốn từ Tiểu Miêu tìm hiểu thêm manh mối về việc tahy đổi độ khó trong nhiệm vụ lần này.

“Thật đáng ghét, chuyện quan trọng như vậy, người ta đương nhiên phải suy nghĩ thật kĩ mới có thể đồng ý với anh chứ.”

Tiểu Miêu đang ảo tưởng trong đầu khẽ vung bàn tay nhỏ nhắn về phía Tiêu Phàm, nhăn nhó lên tiếng.

Dòng suy nghĩ của Tiêu Phàm vốn dĩ đang tỉnh táp đã bị Tiểu Miêu hoàn toàn phá vỡ.

Tiểu cô nương này muốn chơi trò gì vậy? Ta chỉ mốn hỏi thăm tin tức nhiệm vụ bên kia của mấy người mà thôi, cô cần phải từ từ suy nghĩ nữa sao? Còn việc quan trọng? Còn có cô ta bây giờ lại thể hiện khuôn mặt nhăn nhó vặn vẹo là lại muốn náo loại chuyện gì đây?

“Hả?”

Tiểu Miêu bỗng nhiên sửng sốt một chút tỉnh táo lại, bầu không khí vừa rồi, Mệnh Phàm không phải nói là “Tiểu Miêu, em thật đáng yêu, làm bạn gái của anh nhé!” sao?

Tại sao lại muốn kéo thêm những nội dung vớ vẩn không quá quan trọng như vậy vào?

Hơn nữa thì nhiệm vụ của bổn tiểu thư liên quan đến hắn cái rắm í!

À! Ta hiểu rồi.

Thời điểm Mệnh Phàm định thổ lộ với mình có hơi luống cuống, sau đó linh động mở miệng nó sang chuyện khác.

Haiz, không ngờ người được gọi là "Lich King" Mệnh Phàm lại biểu lộ ra mặt nhát gan như thế ở trước mặt mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Miêu xuất hiện một tia kiêu ngạo, sau đó trực tiếp thông qua màn hình ảo trong không gian chia sẻ nội dung nhiệm vụ lần này của mình lên.

"Đây, cho anh."

…

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động lúc này của Tiểu Miêu, trong làm cảm thấy cực kì bất ngờ cùng khó hiểu.

Tiêu Phàm bắt đầu hoài nghi cái tên Tiểu Miêu này có phải thuộc về đồng hương bên trong trận doanh Ác Ma của mình hay không, vì hệ thống xảy ra sai sót mới sinh ra trong trận doanh Thú Nhân biến thành tiễn thủ của Miêu tộc.

Nếu không phải như thế thì tại sao cô ta lại làm ra một loạt hành động làm cho người khác cảm thấy không thể hiểu được như vậy?

Đầu tiên là nhào lên ôm mình, sau đó là cọ cọ, rồi lại giở trò, sau khi điên cuồng ăn đậu hũ của mình một hơi, còn quăng cho mình một bạt tai.

Hiện tại chính mình hỏi cô ta một vấn đề bình thường, cô ta lại thể hiện dáng vẻ quái lạ, nói muốn suy nghĩ một chút, sau đó không đến một giây, lại trực tiếp thay đổi, tiện tay chia sẻ nhiệm vụ ra ngoài.

Mới vừa rồi Tiêu Phàm còn tưởng Tiểu Miêu là người, vì đặc tính hương thơm của [Túy Nguyệt Viêm] kia mà bị thu hút, dẫn đến hiệu quả bị say mê, thế nhưng hiệu quả của say mê có thiên hướng là mê hoặc và trầm luân, thế nhưng dáng vẻ của cô ta bây giờ không giống giáng vẻ của người đang say mê chút nào, mà hoàn toàn là dáng vẻ đầu óc có vấn đề!

Quên đi, không nên so đo quá nhiều với người đầu óc có vấn đề.

Tiêu Phàm nhìn về phía tin tức nhiệm vụ Tiể Miêu chia sẻ ra, nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung của nhiệm vụ.

Nhiệm vụ của Tiểu Miêu bên kia có nội dung là yêu cầu nhóm người Reginald nghe theo sự chỉ huy của Buck, đi ngăn chặn nhóm người Tiêu Phàm, tiêu diệt triệt để nhóm người Tiêu Phàm, cơ bản cùng với suy nghĩ của Tiêu Phàm cũng không khác biệt là mấy.

Mà bây giờ trạng thái nhiệm vụ của Tiểu Miêu xuất hiện hai chữ " Thất bại", chứng minh thời điểm Reginald từ bỏ chiến đấu cùng với mấy người Tiêu Phàm bọn họ, nhiệm vụ của Tiểu Miêu lần này bị xác định là kết thúc thất bại. Chỉ có điều bởi vì nhiệm vụ vủa Tiêu Phàm vẫn còn trong trạng thái đang tiến hành, vì phòng ngừa người chơi trong nhiệm vụ đối kháng thất bại sẽ lén lút trả thù, vì thế cho nên Tiểu Miêu tạm thời bị hệ thống hạn chế thông tin công năng trong xã khu trò chơi, không có cái nào giao lưu cùng với người chơi khác thông qua niệm thoại.

Điều đáng làm cho Tiêu Phàm chú ý chính là ở tring cột tin tức cấp bậc nhiệm vụ kia của Tiểu Miêu được viết chính là hai chữ "Sử thi", mà trong nhiệm vụ đối kháng thì độ khó được duy trì thống nhất. Sauk hi nhiệm vụ được xác định là thất bại, nội dung nhiệm vụ của cô ta sẽ không còn được làm mới, điều này nói rõ độ khó nhiệm vụ bên phía Tiêu Phàm bị thay đổi sáu khi mấy người Tiểu Miêu được xác định nhiệm vụ thấy bại, cũng chính là sau khi Reginald từ bỏ nhiệm vụ.

Sau khi Reginald từ bỏ nhiệm vụ đã xảy ra chuyện gì?

NPC Hổ Nhân chiến sĩ Buck thị tộc Chiến Viêm trở về cầu viện; nhóm người Tiêu Phàm thăm dò di tích; NPC O'Sullivan thị tộc Sương Ngữ mang đội tập kích thất bại, chạy về cầu viện.

Thăm dò di tích chắc chắn không làm ảnh hưởng đến độ khó nhiệm vụ, mà NPC O'Sullivan của thị tộc Sương Ngữ mang đội tập kích đi về cầu viện vừa mới phát sinh, không thể nhanh như vậy tạo nên sự thay đổi bên trên, bởi vậy kết quả suy đoán được chỉ có một, đó là NPC Hổ Nhân chiến sĩ Buck của thị tộc Chiến Viêm trở về cầu viện đã thay đổi độ khó của nhiệm vụ lần này.

Căn cứ theo những gì Aina từng nói, các thế lực bên trong trận doanh Thú Nhân đang đối lập cực kì căng thẳng, Buck và O'Sullivan cùng với thị tộc Chiến Viêm và thị tộc Sương Ngữ miễn cưỡng rút ra nhân thủ, vì thế cho

nên NPC Hổ Nhân chiến sĩ Buck của thị tộc Chiến Viêm trở về cầu viện, bên trong nhiệm vụ mới kia tiếp viện Buck tất nhiên không phải là NPC.

Mà "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" trong trog chơi chỉ có thể làm cho độ khó của trò chơi đạt đến cấp bậc sử thi mà thôi, đến cuối cùng là người chơi nào có thực lực vượt qua cả "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" mà sau khi gia nhập đã làm cho độ khó của trò chơi tahy đổi?

Nghĩ đến đây, trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện vài bóng người.

Sắc mặt trở nên nghiêm trọng hơn.

Bất luận cuối cùng bọn họ là ai, Tiêu Phàm đều không muốn đối mặt, hơn nữa tình huống hiện tại của Tiêu Phàm không thích hợp tái chiến lần nữa, tuy rằng mới thu được kĩ năng mới là [Đốt Cháy Động Cơ], thế nhưng không nên quên rằng thứ đồ chơi này cần tiêu hao cồn, mà hiện tại Tiêu Phàm đã rời vào trạng thái hết đạn cạn lương*.

*lương thực

"Được rồi, chứng ta bây giờ lập tức trở về nới gần đây nhất là Thành Aris đi." Tiêu Phàm dặn dò mọi người bên cạnh mình.

Đưa Aina trở về Thành Aris là bước cuối cùng của nhiệm vụ lần này, đương nhiên "bước cuối cùng" này là khái niệm Tiêu Phàm đoán ra được.

Đầu tiên Aina là Vu nữ điện hạ của Vu tộc, ở trong trận doanh Thú Nhân là một nhân vật của công chúng, sau khi đưa Aina về Thành Aris, những thế lực khác tự nhiên sẽ mất đi thời cơ đánh lén, chỉ cần thành viên của Vu tộc trong thành tiếp ứng cho Aina, bản thân của cô sẽ tự nhiên được an toàn không cần người chơi phải tiếp tục lo lắng, hơn nữa coi như phải tiếp tục bảo vệ nữa thì cũng là nhiệm vụ của những NPC có đẳng cấp cao chứ không phải là người chơi ở giai đoạn này có thể ứng phó được.

Một phần nữa chính là sau đó Aina phải đi nhận lại di chiếu của tổ tiên theo nội dung của nhiệm vụ, để Vu tộc có thể đạt được ưu thế trước những thế lực khác, người chơi cũng không có tư cách tham sự vào bên trong cuộc nghị chính của trận doanh Thú Nhân.

Vì thế cho nên Tiêu Phàm mới suy đoán ra điều này, đưa Aina về Thành Aris chính là bước cuối cùng của nhiệm vụ lần này.

Có thể vì bước cuối cùng này mà đột nhiên tăng lên độ khó thêm một bậc, điều này làm cho nội tâm Tiêu Phàm cảm thấy bất an, vì thế cho nên hắn bắt đầu thúc giục mọi người lập tức đứng lên rời đi.

…

“Không còn gì khác hả? Anh không còn lời gì muốn nói với tôi sao?”

Tiểu Miêu nghe thấy Tiêu Phàm nói thẳng muốn tiếp tục lên đường, trong lòng có chút buồn bực, cô ta vốn tưởng sau khi Tiêu Phàm điều chỉnh tốt trạng thái của mình, sẽ tiếp tục thổ lộ với cô, không nghĩ đến…

“Hả? Tôi còn muốn nói với cô cái gì?”

Tiêu Phàm bị Tiểu Miêu hỏi như vậy khiến cho đầu óc mơ hồ, khó hiểu nhìn Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu thì không tiếp tục nói gì nữa, cắn môi dưới, nhăn mặt lại, vẻ mặt khó chịu.

Tiêu Phàm bị Tiểu Miêu dùng ánh mắt khi bỉ và ai oán đó nhìn cũng không dễ chịu, trực tiếp quay người đi, trong lòng thầm mắng một tiếng, mẹ kiếp, ta quả nhiên không thể hiểu được trong đầu nữ sinh đang nghĩ cái gì, đặc biệt là nữ sinh đầu óc có vấn đề.

Chương 451: Vô Tình Gặp Gỡ

Chương 452: Vô Tình Gặp Gỡ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này người cảm thấy đầu óc của Tiểu Miêu có vấn đề không chỉ có một mình Tiêu Phàm, còn có người vẫn luôn nghiến răng ken két là Thái Thập

Tam, chỉ có điều Thái Thập tam cũng không đặc biệt quan tâm muốn đi lý giải đầu óc của Tiểu Miêu, mà là…

Cái mặt hàng lẳng lơ Tiểu Miêu này quả nhiên có vấn đề…

…

Một bên khác, O'Sullivan vội vã chạy về, làm một Shaman hắn đi bộ không thể nhanh, nhưng thời điểm hắn được chiêu mộ vào thị tộc Sương Ngữ, thị tộc Sương Ngữ đã thưởng cho hắn một sủng vật để cưỡi, Song Túc Phi Long.

O'Sullivan cưỡi Song Túc Phi Long trên trời nên rất nhanh có thể quay về trong Thành Aris, vẫn còn đủ thời gian một lần nữa tập hợp nhân thủ mai phụ ngăn chặn nhóm người Tiêu Phàm trở về. Thế nhưng O'Sullivan vẫn còn chút do dự như cũ, bởi vì Aina bên kia có tiểu ác ma có thực lực cấp 3 đã tạo cho hắn ấn tượng thực sự quá sấu sắc, ngay ả sát thủ công đoàn đỉnh cấp cũng không thể ngăn cản được hắn, chính mình còn có thể vào Thành Aris thuê những người nào giúp đỡ đây?

Hơn nữa hành động lần này đoán chừng chỉ còn có một cơ hội phục kích cuối cùng mà thôi…

"Gào!"

Đang lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ của hổ từ trên không truyền đến, O'Sullivan trong lòng cả kinh, theo bản năng nhìn về hướng đó…

Song Túc Phi Long từ trên cao hạ xuống, cuồng phong nhấc lên từng làn sóng trên bãi cỏ, từ gần khuếch tán ra xa.

Nếu Tiêu Phàm có ở đây chắc chắn sẽ cảm thấy chỗ này có chút quen mắt, bởi vì nơi này chính là nơi mà Tiêu Phàm đã giao chiến với Reginald lúc trước.

O'Sullivan phi từ trên thân Song Túc Pho Long xuống, sửa sang lại áo choàng bị cuồng phong trên trời làm cho xộc xệch khiến cho bản thân tươm tất hơn một chút.

Gã ta ngẩng đầu lên, phóng mắt nhìn về phía nơi xa, ánh mắt chạm đến thân ảnh quen thuộc đáng đứng trên bãi cỏ kia, trong lòng hơi thắc mắc.

“Ngao! Ở đâu! Ở đâu! Rốt cục là ở đâu?”

Một cái búa lớn quét ngang trên bãi cỏ, thảm cỏ màu xanh bị cuồng phong xé nát, từng mảng đất màu vàng lộ ra.

O’Sullivan nhìn chiến sĩ hổ nhân Buck đang múa búa với vẻ điên cuồng chất đầy trong mắt, trong lòng không hiểu, cái tên này không quay về giúp đỡ việc chặn đánh đám người Aina ở thành Airis, ở chỗ này nổi điên làm gì?

“Buck, mày sao thế?”

Mặc dù O’Sullivan không thèm để ý cái tên Buck thô lỗ này nhưng hành động khác thường của Buck lúc này khiến gã ta cảm thấy tò mò, cho nên O’Sullivan không ngại dành chút thời gian tâm sự cùng tên này.

“Ở đâu? Ở đâu? Rốt cục là ở đâu?”

Buck vốn dĩ không hề để ý đến O’Sullivan. Tiếp tục cầm búa lớn khua loạn, dường như không lật tung bãi cỏ này lên thì không thôi.

Đối với việc Buck không để ý đến mình, sắc mặt O’Sullivan trở nên giận dữ. Bởi vì gã ta cho rằng, gã ta chủ động hỏi han là đã rất nể mặt cái tên thô lỗ như Buck rồi, không nghĩ tới cái tên Buck này lại dám không thèm để ý đến mình.

Mặc dù Buck và O’Sullivan lần lượt là đại biểu của thị tộc Chiến Viêm và thị tộc Sưng Ngữ đến tham dự nhiệm vụ lần này, nhưng O’Sullivan vẫn cho rằng thế lực giữa hai bên của gã và Buck có chênh lệch rất lớn.

O’Sullivan trẻ tuổi có thực lực, sớm được đặc cách chiêu mộ vào Thị tộc Sương Ngữ. Mà Buck đã đến độ tuổi trung niên, thực lực khó khắn lắm mới đạt đến lục giai, trắm đắng nghìn cay mười chen được một chân vào cách cửa của thị tộc Chiến Viêm.

Cũng bởi vì Buck là thành viên mới gia nhập nên ngã mới có thể bị xem thường, ngay dưới mí mắt của Vu Tộc lại lẻn xuống nơi này chấp hành nhiệm vụ.

Mà O'Sullivan thì khác, bởi vì gã ta nổi tiếng, trong Vu Tộc có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm theo dõi gã. Vì để chấp hành nhiệm vụ, gã ta đã dựa vào trí tuệ của mình để thoát khỏi sự cản trở của những người theo dõi mình trong Vu Tộc.

Vì thế dưới cái nhìn của O'Sullivan, mặc dù trước mắt thực lực của gã và Buck là tương xứng, nhưng xét về phương diện địa vị tôn ti mà nói, Buck hẳn là phải tôn kính gã. Nhưng phản ứng của Buck hôm nay khiến cho O'Sullivan cảm thấy bị khinh thường không hề nhẹ. Vì thế O'Sullivan nhấc trượng của mình lên, một luồng điện quang rơi xuống trên người Buck, một vài luồng điện quang xẹt qua xẹt lại trên người Buck, khiến cho cử động của gã chậm lại.

"Mày làm gì thế? O'Sullivan"

Đôi mắt như chuông đồng của Buck cuối cùng cũng quay lại, gắt gao trừng mắt nhìn O'Sullivan đang đứng một bên, một tay cầm búa lớn giáng về phía O'Sullivan một búa, ánh sáng lóe lên từ lưỡi búa có chút khiến người ta sợ hãi.

"Thấy mày đang nổi điên nên tao dùng Tịnh Hóa giúp mày bình tĩnh lại một chút."

O'Sullivan không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn lại, cảnh giác giữ chặt pháp trượng trong tay mình. Gã ta nhất định phải đề phòng cái tên thô lỗ này một chút, bởi vì từ xưa tơi snay cái tên thô kệch như Buck làm việc chẳng bao giờ dùng đầu óc, chuyện điên rồ gì cũng có thể làm được, gã ta không thể không đề phòng một chút.

"Giờ tao đang bận một chút chuyện gấp! nMày cút sang một bên đi có được không?" Buck trực tiếp mở miệng quát O'Sullivan, không chừa cho gã ta một chút mặt mũi nào.

O’Sullivan nghe thấy chứ “cút” thfi trong lòng vô cùng không vui. Nhưng gã ta nghĩ, bây giờ Buck lại không đi chặn đánh Aina mà lại nói có việc gấp cần làm ở đây. Gã ta thực sự tò mò vô cùng, vì thế O’Sullivan cố nhịn lại tức giận, dò hỏi Buck: “Bận cái gì? Nói tao nghe chút, có lẽ tao có thể giúp mày.”

Buck nghe O’Sullivan nói vậy, trong lòng có chút dao động.

Mặc dù do trên người thằng oắt O’Sullivan toát lên một cảm giác u ám nên Buck cũng không ưa thích O’Sullivan lắm, nhưng O’Sullivan rất có tài, không phải cái loại mà người thô kệch như gã có thể so sánh được.

Về điểm này thì Buck lại thừa nhận trong lòng.

Có lẽ gã có thể dựa vào cái đầu óc linh hoạt của O’Sullivan để giải quyết phiền phức trước mắt.

Buck vui mừng trong lòng, chỉ vào lồng ngực mình nói: “Mày xem!”

O’Sullivan quan sát cơ ngực rắn chắc cùng đám lông dày đặc trên ngực Buck, vẻ matwjc ó chút cứng ngắc, vô cùng không vui: “Nếu nhưu mày chỉ ở chỗ này để luyện cơ bắp, tao thật không giúp được mày cái gì, tao không quấy rầy mày nữa.”

“Ông đây luyện cơ bắp làm quái gì, mày mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng một chút!”

Buck nghe thấy câu nói của O’Sullivan, trong lòng cảm thấy khó thở, dùng ngón tay của mình chọc chọc vào cơ ngwujc rắn chắc.

O’Sullivan nhìn khối cơ ngực rắn chắc, ngón tay có đâm cũng không thay đổi gì, ánh mắt gã ta hiện lên một tai chán ghét, nghĩ thầm thô lỗ quả nhiên là thô lỗ: “Ừ, bặp thịt của mày rất rắn chắc, vậy taoo tạm biệt mày trước.”

Dứt lời, O’Sullivan trực tiếp quay người rời đi.

“Chờ một chút, không phải tao muốn cho mày xem cơ ngực của tao! Tao chỉ muốn nói là đồ đằng chiến viêm trước ngực tao biến mất rồi.” Buck hô to với O’Sullivan.

“Hả? Biến mất?”

O’Sullivan dừng bước, híp mắt nhìn về phía trước ngực của Buck, ánh mắt vô cùng giảo hoạt.

“Đúng vậy, biến mất. Tao thật vất vả mới được gia nhập thị tộc Chiến Viêm, vì sao đồ đằng đại biểu cho vinh dự của Chiến Viêm lại biến mất rồi? Trên thân không có đồ đăng chiến viêm sẽ không được Thị tộc Chiến Viêm công nhận. Hơn nữa, nghi thức thần thánh gia nhập Thị tộc Chiến Viêm cả đời mỗi thú nhân chỉ được làm một lần. Nghi thức kia tao đã tham gia một lần rồi, hiện giờ không biết không có cái đồ đằng này thì tao nên làm gì! Mà tao nhớ lại được, lúc tao ở chỗ này thì đồ đằng chiến viêm vẫn còn, nhất định là tao không cẩn thận làm rơi ở đâu đó, nhất định là như thế! Tao phải tìm tiếp, tìm tiếp…”

Buck càng nói, giọng điệu lại càng hỗn loạn, cuối cùng lại trở nên không mạch lạc, một lần nữa lại vui búa lên quét về phía bãi cỏ, muốn tìm lại vật àm mình muốn, phảng phất đồ đằng trước ngực mình có thể tróc ra thành đồ vật vậy.

Thật ra trong lòng Buck cũng rất rõ ràng, gã tìm đồ đằng chiến viêm trên cái đồng cỏ này chính là mò kim đáy bể, nhưng gã thực sự không biết phải làm sao bây giờ. Đây chính là vinh quang mà hắn phải vất vả lắm mới có được, sao nói mất là mất được?

Vì thế cho dù trong lòng có còn chút hy vọng nào hay không, gã vẫn muốn phát tiết tâm tình buồn bực trong lòng mình, búa múa trên bãi cỏ càng ngày càng cuồng loạn.

Chương 452: Nửa Bước Khó Đi

Chương 453: Nửa Bước Khó Đi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe thấy lời nói của Buck, O'Sullivan hơi kinh ngạc. Gã ta không giống Buck, gã ta vô cùng rõ ràng bản chất của cái đồ đằng chiến viêm là gì , sao bỗng dưng lại không thấy đâu?

Nhưng thấy hành động của Buck lúc này, trong lòng O'Sullivan lại vô cùng khinh thường Buck.

Thật là ngu xuẩn, mày cho rằng đồ đằng chiến viêm trước ngực mày là cái gì? Có thể tìm ra bằng cách này sao?

Nghĩ đến đây, O'Sullivan vô thức sờ lên một mảnh xanh lam trên cổ mình, trong ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo kia lại lóe lên một tia oán độc.

Sau đó hai mắt của O'Sullivan sáng lên.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, may thay mày là người không có đầu óc như thế…

Độ khó của nhiệm vụ bỗng nhiên thay đổi khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bất an. Sau khi chiến đấu xong cũng không có nghỉ ngơi, tiếp tục thúc giục mọi người đuổi theo mình tiến về nhiệm vụ cuối cùng ở Thành Aris.

Vì để tránh gặp thêm phiền phức, hiện giờ chuyện Tiêu Phàm muốn làm chính là phải nhanh, nhanh chóng trở lại thành Aris.

Tuy nhiên vốn là một việc rất đơn giản, lại trở nên khso khăn do những thành viên còn ở lạo của đội ngũ.

Ba nữ hai mèo, đây chính là những thành viên còn ại của đội ngũ ngoại trừ Tiêu Phàm ra.

Nhưng năm người còn lại trong đội ngũ này lại khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy còn khó đối phó hơn đám người Quân Sư Xấu Bụng.

Trước tiên phải nói đến cái người mà Tiêu Phàm ghét nhất trong cái đội ngũ này.

Từ khi Tiêu Phàm nói muốn lập tức lên đường, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm của Tiểu Miêu vẫn mang theo một loại u oán khinh bỉ khiến cho Tiêu Phàm không thể nào hiểu nổi.

Không chỉ như vậy, lúc Tiêu Phàm thúc giục Tiểu Miêu tăng tốc, cô nàng thế mà đáp lại một câu: " Anh làm sao thế?"

Bên trong lời nói tràn ngập ý vị phàn nàn, tựa như cô gái làm nũng với người yêu lúc đnag hẹn hò.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không nghĩ sâu xa tới vạy. Dù sao Tiêu Phàm cũng cảm thấy không thân quen gì lắm với cái cô MC có tố chất thần kinh này, tất nhiên sẽ không thể nào hiểu được ý nghĩ trong lòng của Tiểu Miêu, chỉ là càng cho rằng đầu óc của Tiểu Miêu có bệnh.

Về phần Tiểu Miêu…

Không nghĩ tới Mệnh Phàm lại nhát gan như vậy, hơn nữa anh ta mới chỉ nói chuyện với Tiểu Miêu xinh đẹp cô một lần mà thôi, thế mà đã vui đến nỗi tiếp tục chạy về phái trước rồi, thật là vô dụng.

Nhưng vẻ mặt của Tiểu Miêu lúc này lại hơi kiêu ngạo, ý cười trên mặt hiện lên rõ ràng.

Tuy nhiên trong mấy người này, thật ra Tiểu Miêu còn được tính là tốt…

Tiêu Phàm nói phải tăng tốc độ, thoạt nhìn Aina là nghe lời nhất, trực tiếp mở bước, tư thế giống như chuẩn bị chạy.

Đương nhiên chạy ở đây không phải là chạy thật sự.

Hai cặp thỏ trắng mê người cũng nhảy nhót theo từng bước "Chạy" của Aina. Sau đó, Aina dừng lại, thở hổn hển nói: "Phù, phù, em thực sự không chạy nổi nữa rồi."

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm nhìn khoảng cách mà Aina đã chạy được, trong lòng thầm nhủ mình lại lần nữa được chứng kiến thực lực của "Thiếu nữ tốc độ như rùa".

Mà còn mèo trắng Irina bị thương đang ở trên đỉnh đầu của Aina hung tơn chỉ trích Tiêu Phàm: "Aina vừa mới chiến đấu xong, sao bây giờ anh lại bảo cô ấy tăng tốc nữa. Cô ấy hiện giờ mẹt mỏi như vậy, anh không thể đi chậm một chút à?"

Này này, mới rồi ai mới là người vẫn luôn phải chiến đấu?

Chẳng lẽ là tôi mất trí nhớ à?

Tiêu Phàm hơi sụp đổ, không chú ý tới lúc Aina cúi đầu xuống có chút áy náy.

Bởi vì lần này không phải vì thể lực Aina không tốt, mà là cố ý chạy chậm. Đây là tâm tư thiếu nữ nho nhỏ của cô.

Aina biết sau khi Tiêu Phàm đưa mình về thành Aris sẽ phải tách ra, lần sau gặp lại cũng không biết là khi nào, mà Tiêu Phàm còn là….

Vì thế Aina hy vọng mình có thể kéo dài thời gian thêm chút nữa, dù chỉ là một chút cũng được.

Tiểu Miêu có bệnh thần kih, động tác của Aina vốn dĩ đã chậm, Irina thiên vị Aina quá mức, những khó khăn này thì cũng thôi đi. Tiêu Phàm vốn cảm thấy, trong chuyện tăng tốc này, Thái Thập Tam sẽ khiến hắn bớt lo nhất, nhưng lúc này cô lại trở thành người giày vò hắn nhất.

Bởi vì bất kể thế nào, những người khác đều đi về phía trước, mà Thái Thập Tam trong lúc này lại kéo hắn lui về sau!

Đúng vậy, lúc này Thái Thập Tam đang không ngừng kéo một cánh tay của Tiêu Phàm lui về sau, ánh mắt cứ nhìn hắn chằm chằm, cảm xúc trong mắt vô cùng phức tạp.

Nói nhảm, sau khi đánh lui được kẻ địch rồi, bò sữa cũng có rồi, con mèo háo sắc cũng được rồi, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà không có phần của cô!

Tiêu Phàm có thể hiểu được ý nghĩ của Thái Thập Tam thông qua ánh mắt. Vẻ mặt này chính là vẻ mặt của trẻ em ở nhà nũng nịu với người lớn, ý tứ

đơn giản chính là em muốn được ôm một cái.

Nhưng hiện tại là lúc nào rồi, ôm cái gì mà ôm!

Con mẹ nó! Sao cô ta còn túm…

Hừ,

Suýt chút nữa lại bị con mèo Tom Cruise làm cho phát rồ.

Từ sau khi Tiêu Phàm đánh bại "Hoàng Hạ Tứ Kiệt", Tom Cruise vẫn luôn không bình thường, không có bò lên đầu Tiêu Phàm, cũng không có chạy lên cái "bình nguyên" kia, quan trọng nhất là ngay cả đi bình thường nó cũng không nốt…

Tom Cruise nhảy vọt lên, ngã xuồng đất, động tác này lặp đi lặp lại không ngừng.

Hơn nữa còn thường xuyên sờ cái đầu nhỏ của mình, mờ mịt hỏi: "Sao mình lại không biết bay?"

Tâm trạng của Tiêu Phàm lúc này hỏng bét, trông thấy thú cưng của mình nửa ngày không "đi" được bao xa, lại còn không ngừng ngã sấp xuống rồi nằm mơ giữa ban nói cái gì mà mình biết bay. Tiêu Phàm vô cùng tức giận: "Bay cái em gái nhà mày đấy, mày là mèo không phải chim, sao cả ngày chỉ nghĩ đến bay thế?"

Trực tiếp sút cái mông nhỏ của Tom Cruise một cái. Nào ngờ Tom Cruise muốn biết bay đến phát rồ, sau khi bị Tiêu Phàm đạp bay, lại còn hưng phấn kêu to: "Mình đang bay!"

Thấy tinh thần thất thường của Tom Cruise, Tiêu Phàm trực tiếp che mặt. Nhưng lúc này cánh tay lại bị Thái Thập Tam kéo lại, chỉ có thể gãi đầu, cảm thán một tiếng: "Trời ơi!"

Từ trên tổng hợp lại, bởi vì các thành viên trong đội ngũ "không phục đội trưởng", kế hoạch đi đường của Tiêu Phàm triệt để bị ngâm nước.

Mà ở bên khác, tổng bộ Long Hổ Bang ở thành Aris, một người vẻ mặt âm trầm , dao găm tung bay điêu luyện giữa các ngón tay của gã, lóe ra ánh sáng khiến cho người khác khiếp đảm.

“Mấy ngày hôm nay rốt cục là chúng mày làm cái gì thế? Không có tao ở đây, đến đại tỷ cũng không trông chừng được cho tốt, cái đồ con mẹ nó vô dụng!”

Sau đó Lưu Manh Đòi Nợ nhìn thoáng qua Địa Ca Cầm Đầu đang mang sắc mặt vô cùng kém, cười nịnh nói: “Đại Ca Dẫn Đầu, em nói hai người bọn nó, không phải nói anh đâu, đừng hiểu lầm.”

“Lưu Manh Đòi Nợ, mày muốn chết đúng không? Lát nữa tao liền ném mày xuống biển cho cá mập ăn!”

“Chẳng lẽ tao nói không đúng à? Nếu nhiệm vụ lần có tao tham gia, kết quả có khi đã khác. Mày xem lại mày một chút đi, hiện giờ chật vật như thế nào, trực tiếp bị kẻ địch giết chết, mặt mũi của Long Hổ Bang chúng ta bị mất sạch rồi!”

“Mày…”

“Đừng có ồn ào!” Quân Sư Xấu Bụng trực tiếp quát đám người dừng lại. “Hiện giờ phái người của bộ phận công hội đếm xem điểm phục sinh trong thành nội, chuẩn bị cho kết quả xấu nhất, còn những thành viên của công hội đang nhàn rỗi thì cùng tao đến tiếp ứng cho đám người địa tỷ.”

“Tiếp ứng?” Lưu Manh Đòi Nợ cùng Bạch Diện Thư Sinh hoài nghi hỏi.

“Không sai, nhiệm vụ của chúng ta trước đó yêu cầu đại tỷ hộ tống NPC của nhiệm vụ trở lại thành Aris, vì thế bây giờ chúng ta xuất phát từ thành nội đến chỗ phát sinh chiến đấu trước đó, nhất định có thể gặp bọn họ.” Nói đến đây Quân Sư Xấu Bụng dừng một chút: “Nếu như Mệnh Phàm kiên trì được đến lúc chúng ta gặp nhau.”

Dưới sự dẫn dắt của Quân Sư Xấu Bụng, Long Hổ Bang chỉnh đốn lại nhân lực nhàn rỗi trong nội bộ, trùng trùng điệp điệp tiến ra ngoài thành.

“Ê tao bảo, nhưng người chơi mà đánh bại chúng mày lợi hại như thế, một mình cái tên Mệnh Phàm có ứng phó được không?” Đôi mắt nhỏ như hạt châu của Lưu Manh Đòi Nợi đảo vòng quanh, dụ dỗ moi móc thông tin từ Bạch Diện Thư Sinh trẻ người non dạ bên cạnh.

Chương 453: Dị Động

Chương 454: Dị Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bạch Diện Thư Sinh nhớ lại trận chiến giữa Tiêu Phàm và Reginald cùng với lcus hắn phá vòng vây của bầy khỉ, không chắc chắn đáp: “Có lẽ… có thể… đấy!”

“Vyaj mày nói xem, đại tỷ cùng một chỗ với Tiêu Phàm, liệu đại tỷ có bị lọt vào độc thủ của Tiêu Phàm hay không?” Lưu Manh Đòi Nợi có chút lo lắng nói.

“Sẽ không!”

Lần này Bạch Diện Thư Sinh trả lời vô cùng chắc chắn, khiến cho Lưu Manh Đòi Nợ cảm thấy vô cùng kỳ lạ: “Tại sao?”

“Bởi vì hắn là gay.”

Lưu Manh Đòi Nợ vô cùng sợ hãi, lúc đang muốn hỏi Bạch Diện Thư Sinh nhiều chuyện hơn về Tiêu Phàm, đội ngũ của Long Hổ bang đã dừng lại. Bởi vì con đường phía trước xuất hiện một đội nhân mã.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thân ảnh quen thuộc đang cầm đầu đám người trước mắt, có chút không vui nói: “Reginald, mày định làm gì?”

Mà đàn em sau lưng Quân Sư Xấu Bụng liền trực tiếp rút vũ khí của mình ra, vẻ mặt vô cùng háo hức, bầu không khí lập tức trở nên giương cung bạt kiếm.

Thấy hành động bên phía Long Hổ bang, Reginald cuống quýt giải thích: " Các anh đừng hiểu lầm, lần này tôi dẫn theo các thành viên trong công hội của tôi đến cũng không phải là để đánh nhau, mà là dự định muốn cùng các anh đi cứu Tiểu Miêu-thành viên trong đội ngũ của chúng tôi."

"Cái cô MC tồi tệ kia á?"

Reginald có chút xấu hổ. Mặc dù trong lòng Reginald rất đồng ý với quan điểm này của Quân Sư Xấu Bụng, nhưng dù sao Tiểu Miêu cũng là khách của bọn họ, nói như vậy cũng không tốt."

Tuy nhiên việc quan trọng nhất bây giờ là cứu Tiểu Miêu an toàn trở bề, Reginald cũng không so đo mấy thứ này: "Đúng thế."

Nghe thấy Reginald nói, Quân Sư Xấu Bụng lạp tức hiểu ý, đưa tay ra hiệu ổn định, đàn em Long Hổ Bang phía sau gã cùng nhau thu hồi lại vũ khí của mình, sắc mặt có vẻ mất hứng.

"Được, vậy chúng ta cùng đi, việc này không nên trì hoãn." Quân Sư Xấu Bụng không nói tiếp, trực tiếp ra hiệu cho Chiến Minh đi theo mình. Trong lòng gã vô cùng lo lắng cho Thái Thập Tam, cung không có tâm tư phí thời gian ở chỗ này với Chiến Minh.

Thế là đội ngũ nhân lực của hai thế lực lớn nhất trận doanh Thú Nhân cùng tập hợp lại đi về phía ngoại thành.

Động tĩnh lớn như vậy tất nhiên sẽ kinh động đến đông đảo những người chơi nhàn tản trong nội thành Aris. Những người chơi nhàn tản này thấy đám người đông nghịt này thì sinh lòng hiếu kỳ, nhưng e ngại dáng vẻ hung thần ác sát của hai người trong đội ngũ nên không có tiến lên hỏi thăm.

Không biết người nào đưa ra phỏng đoán: "Hai công hội liên thủ thảo phạt Boss dã ngoại, tin đồn rộ lên trong đám người càng ngày càng phổ biến khiến cho tất cả mọi người đều tin là thật. Vì thế vô số ánh mắt đều hướng về cái đội ngũ đang tiến về ngoại thành này.

Ngoài những người đến xem vì hiếu kỳ, hoặc là những người tham lam ôm ấp ý nghĩ đục nước béo cò, tốp năm tốp ba những người chơi nhàn tản khắc

lặng lẽ bám theo hành tung của đội ngũ này. Nhưng do uy thế của Long Hổ Bang và Chiến Minh trong trận doanh Thú Nhân nên cũng không dám tiến đến quá gần, chỉ có thể quan sát bóng lưng của đội ngũ từ đằng xa.

Hành động của những người này, Quân Sư Xấu Bụng tất nhiên có phát hiện ra, nhưng gã lại không thèm để ý. Bây giờ đối với hắn, đến tiếp ứng cho Thái Thập Tam quan trọng hơn.

Do sự buông lỏng này, đám người chơi theo đuôi càng thêm làm càn, bắt đầu tụ lại càng đông, cuối cùng còn bắt đầu thông qua kênh chat cộng đồng để kêu gọi bạn bè, rất có dáng vẻ định thừa nước đục thả câu một trận lớn.

Thế là Long Hổ Bang cùng đội ngũ của Chiến Minh đi ở phía trước, mà sau lưng mang thei một cái đuôi to kéo dài từ thành Aris. Cái đuôi này dần dần lại khuếch tán ra từng mảng nhỏ, tựa như lông vũ trên đuôi của Khổng Tước.

Mà chỗ hẻo lánh nhất lại là một nơi, nếu như không chú ý tới, mọi người rất dễ bỏ qua nó…

Những người theo đuôi phía sau đều là tốp năm tốp ba, người chơi này lại lẻ loi trơ trọi một mình. Tướng mạo của gã bình thường, lẫn trong đám người có vẻ không đáng chú ý tới.

Tuy nhiên tông tổ chức, gã lại có một danh hiệu vô cùng vang dội Thính Phong Giả số 002.

Thính Phong Giả số 002 là người đang đảm nhận thu thập các tin tình báo ở trận doanh Thú Nhân cho Thính Phong Các , bây giờ hai công hội lớn của trận doanh Thú Nhân liên thủ lại tạo thành động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên gã muốn đuổi theo để tìm hiểu một phen.

“Báo cáo Boss, bên trận doanh Thú Nhân phát sinh đột biến, Long Hổ Bang và Chiến Minh bỗng nhiên tụ hợp lại mang theo một lượng nhân mã lơn ra khỏi thành, dường như là muốn đánh Boss dã ngoại lớn.”

Thính Phong Giả số 002 rời đến một chỗ không đáng chú ý, bắt đầu nói chuyện cùng Phong Ma Tiểu Xích Lang.

“Hả?” Phong Ma Tiểu Xích Lang nghe được thông tin này, vô thức nhíu mày, trong lòng thắc mắc: “Báo cáo cho tôi xem thân phận người dẫn đầu bên phía Long Hổ Bang.”

“Quân Sư Xấu Bụng dẫn đầu, theo sau còn có mấy thành viên chủ chốt cỉa Long Hổ Bang là Đại Ca Cầm Đầu, Bạch Diện Thư Sinh cùng Lưu Manh Đòi Nợ, hội trưởng công hội Thái Thập Tam không thấy xuất hiện trong đội ngũ.” Thính Phong Giả số 002 thành thật trả lời.

“Ô, kỳ lạ. Cái tên Mệnh Phàm kai không ở bên trong đám người này à?”

“Không thấy tung tích.”

Nghe Thính Phong Giả số 002 báo cáo xong, Phong Ma Tiểu Xích Lang trầm tư một lát, tự nhủ: “Rốt cục là có chuyện gì, Mệnh Phàm không phải ở cùng một chỗ với đám người đó hay sao, xem ra đã xảy ra chuyện gì đó rồi.”

“Thính Phong Giả số 002, cậu làm rất tốt, tiếp tục bám theo đội ngũ của bọn họ, thường xuyên giám sát nhất cử nhất động của bọn họ, mắt khác phân phó cho nhóm người Thính Phong tại trận doanh Thú Nhân hành động, bắt đầu thu thập những chuyện phát sinh ở trận doanh Thú Nhân trong thời gian gần đây, nếu có chuyện gì kỳ lạ thì lập tức báo cáo lên tổng bộ.

Phong Ma Tiểu Xích Lang trực tiếp hạ một loạt mệnh lệnh với Thính Phong Giả số 002, sau đó cúp chat thoại. Hắn ta trầm tư một lát rồi khẽ thở dài: “Xem ra bên phía trận doanh Thú Nhân sắp phát sinh động tĩnh lớn, hi vọng Mệnh Phàm đừng có hi sinh, mình cũng không hy vọng cái cây hái ra tiền cứ thế biến mất…”

Thính Phong Giả số 002 kết thục cuộc nói chuyện với Phong Ma Tiểu Xích Lang, chuẩn bị bám theo đám người sắp biến mất, đột nhiên gã giật mình, ngừng bước chân đang định tiến lên, một lần nữa lẩn vào bóng râm mà người khác không để ý đến…

“Thật sự là một tổ sâu kiến, cứ đi đi, chờ chúng mày hội hợp lại với nhau, tao sẽ giết chết một loạt.”

Cách đó không xa một người mặc áo choàng, tay cầm pháp trượng, cười cười nhìn đội ngũ ở phương xa, một hổ nhân cầm búa đứng bên cạnh gã.

Người đàn ông mặc áo choàng bỗng nhiên quay đầu lại, dường như phát hiện ra điều gì đó, nhìn về phía nơi hẻo lánh không đáng chú ý kia, trong ánh mắt có chút nghi hoặc.

Gã ta đang muốn tiến về phía đó nhìn xem, không ngờ chiến sĩ hổ nhân kia đột nhiên hét lên một tiếng: "O'Sullivan, mày có nhanh lên không, chúng ta ở đây lãng phí thời gian làm cái gì thế, xông lên giết sạch đám người kia không được à?"

O'Sullivan bực bội nhíu mày: "Mày vội cái gì?"

Nói xong quay người dẫn theo chiến sĩ hổ nhân chậm rãi bám theo đám người ở nơi xa…

Đợi cho O'Sullivan đi xa, Thính Phong Giả số 002 mới bước ra từ nơi hẻo lánh, mồ hôi ướt đẫm phía sau lưng.

Lấy tình hình đồng đội của mình trước mắt để xem xét, Tiêu Phàm biết mình muốn đội ngũ tăng tốc lên đường chẳng khác nào chuyện viển vông. Vì thế việc duy nhất mà Tiêu Phàm có thể làm bây giờ là ngửa mặt lên trời cầu cho lên đường bình an.

Trái lại, ngoại trừ Tiêu Phàm, các thành viên khác trong đội ngũ hoàn toàn không có một chút cảm giác vội vã nào.

Sau khi thử đủ mọi cách với Tiêu Phàm mà không có hiệu quả, cả quãng đường Thái Thập Tam đều giận, miệng vểnh lên đến mũi, cũng chẳng thèm cho Tiêu Phàm sắc mặt tốt, không phối hợp làm việc gì cả khiến cho Tiêu Phàm đau đầu không thôi.

Mà cái cô Tiểu Miêu kia, Tiêu Phàm vẫn cứ cảm thấy hành động của cô ta có chút kỳ quái, mà trên đường trở về cô ta càng lúc càng làm càn, hoàn toàn không còn dáng vẻ rụt rè lúc mới gặp.

Chương 454: Thuận Lợi Hội Họp

Chương 455: Thuận Lợi Hội Họp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thật ra Tiểu Miêu cũng chẳng làm gì, cô ta chỉ là luôn nhìn Tiêu Phàm chằm chằm, bên trong ánh mắt tràn ngập xem thường cùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép khiến cho Tiêu Phàm vô cùng bực bội. Hắn không thể giải thích được Tiểu Miêu đang làm cái quỷ gì.

Về phần Aina cũng biến thành một người không bình thường. Trước đó, trong lúc chiến đấu thật vất vả mới quen được, hiện giờ không biết tại sao lại trở thành dáng vẻ lúc trước. Tiêu Phàm muốn hỏi chuyện cô, cô luôn giữ im lặng, không biết nghĩ cái gì, chỉ thỉnh thoảng liếc trộm Tiêu Phàm một chút.

Trên đường đi bị ba cô gái liếc nhìn với những ánh mắt khác nhau, Tiêu Phàm phải kiềm chế lắm. Nếu không vì bận tâm hình tượng của bản thân, Tiêu Phàm thất sự muốn hét lớn một tiếng.

Tuy nhiên điều khiến cho Tiêu Phàm sụp đổ chính là, mất bao nhiêu thời gian như vậy mà bọn họ chẳng đi được bao xa.

Đúng lúc này, một chuỗi tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ phía xa. Tiêu Phàm nhìn về phía âm thanh phát ra, thấy nơi chân trời đằng xa bỗng nhiên xuất hiện một đội ngũ đông nghìn nghịt khiến cho Tiểu Phàm hơi hoảng hốt.

Tuy nói đây là nhiệm vụ sử thi nhưng cũng không đến nỗi thiên quân vạn mã lại trở thành đối thủ của hắn chứ!

Khi Tiêu Phàm nhìn thấy đám người này, phản ứng đầu tiên của hắn không phải đây là viện quân, mà là quân địch. Nhưng một giọng nói lớn đã đánh gãy tâm tư sợ hãi của hắn.

“Phàm ca!?”

“Ơ, Hào Đại Bàn?”

Nghe được giọng nói của Hào Đại Bàn, Tiêu Phàm cẩn thận nhìn lại đám người. Dáng vẻ hèn mọn quen thuộc của Quân Sư Xấu Bụng cùng còn tinh tinh giả trang loài người Reginald cũng xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Phàm. Trong nháy mắt, Tiêu Phàm đã hiểu rõ tình huống trước mắt.

Sau khi trở về, đám người Quân Sư Xấu Bụng dẫn theo đàn em đến chi viện. Về phía bên Chiến Minh, xem ra là cùng đi với Quân Sư Xấu Bụng đến cứu cái cô Tiểu Miêu có bệnh thần kinh kia.

Nhìn thấy nhiều người đến cứu viện như vậy, tâm tình khẩn trương của Tiêu Phàm cũng được buông lỏng một chút, nhưng lông mày vẫn nhíu lại một chỗ, bởi hắn còn đnag thi hành nhiệm vụ…

Nhiệm vụ bên trong Tân Sinh đều có giới hạn số lượng người chơi tham dự. Tân Sinh thuộc vào loại trò chơi 3D, mức độ tự do của người chơi khá cao. Vì thế có người liền nghĩ đến việc thuê một lượng người chơi lớn cùng tham gia làm nhiệm vụ, nhưng sự thật chứng mình điều này không thể được…

Lần đó nhiệm vụ quy định một tổ đội bao gồm năm người đi đánh quái dã ngoại vô cùng cường đại, trong đó có một người chơi nghĩ đến việc lợi dụng lực lượng nhiều người để giảm bớt độ khó của nhiệm vụ. Thế là hắn dùng tiên thue ngoài định mức thuê thêm mười người chơi nữa, tổng cộng là mười lăm người chơi đi đánh boss của nhiệm vụ. Kết quả trong chiến đấu bỗng nhiên phát sinh một chuyện ngoài ý muốn, lúc đầu nhiệm vụ chỉ có một quái, không biết sau đó từ chỗ nào chạy ra thêm mấy con quái nữa. Cuối cùng nhiệm vụ của bọn họ thất bại.

Nhưng một lần có chuyện ngoài ý muốn phát sinh cũng không nói rõ được điều gì, vì thế vẫn có không ít người không tin việc nhiệm vụ có hạn chế số lượng người chơi tham gia.

Kết quả, chủ não của chò chơi cũng được nhân tính hóa, trên đường đi không hiểu sao liên tiếp gặp phải tai họa bất ngờ, cưỡng ép đội ngũ tham gia nhiệm vụ phải tiến hành kế hoạch hóa gai đình, cắt giảm một lượng lớn nhân khẩu trong đội ngũ.

Từ đó về sau, tất cả mọi người đều rút được kinh nghiệm, không còn xúc động khiêu khích điều lệ hạn chế nhân sự trong nhiệm vụ nữa.

Bây giờ ngoại trừ Tiêu Phàm và Thái Thập Tam, Quân Sư Xấu Bụng hy sinh liền trở thành thành viên thất bại khi làm nhiệm vụ, cũng chính là thành viên ngoài nhiệm vụ.

Vì thế nếu như bọn họ nhúng tay cũng giống như việc có thêm một bộ phận người chơi ngoài định mức tham gia nhiệm vụ. Tiêu Phàm tin rằng lấy trí thông minh của Quân Sư Xấu Bụng, gã không thể chưa tính đến vấn đề này, bây giờ hắn làm loạn như vậy, xem ra cũng bởi vì quá mức lo lắng cho vị em gái ngực chưa nở của mình.

Tiêu Phàm quay lại nhìn Thái Thập Tam vẫn còn đang quệt miệng hờn dỗi kia một chút, trong lòng thở dài. Xét về một phương diện nào đấy, Thái Thập Tam thực sự khiến cho người ta hâm mộ.

Vì thế hiện giờ Tiêu Phàm có chút lo lắng trong lòng, tuy nhiên hệ thống cũng không thể cùng lúc giết chết cả đám người này được. Tiêu Phàm nhìn đội ngũ đông đảo ở nơi xa, trái tim có chút lạnh….

“Phàm ca! Chúng ta lại gặp nhau!”

Sau khi đội ngũ này đến gần, người đầu tiên nhào vào ngực Tiêu Phàm là Đại Bàn Tử nhiệt tình. Ngay lúc đó, Tiêu Phàm liền cảm nhận được mấy ánh mắt khinh bỉ.

“Chậc chậc…”

“Quả nhiên…”

“Thật không nghĩ tới…”

“Các người có ý gì?” Tiêu Phàm quát lên với những người mang vẻ mặt kỳ quái xung quanh.

“Haizzz”

“Các người không hiểu chuyện thì than thở cái gì?”

Tiêu Phàm thật sự không chịu được, khó có được gặp mặt thêm lần nữa, cái đám người này không thể bình thường được một chút à?

Tuy nhiên, khi Tiêu Phàm chạm đến ánh mắt cảm kích của Đại Ca Cầm Đầu, trong lòng hắn cũng bình tĩnh không ít.

"Đại tỷ không sao chứ? Những người chơi chữ đỏ đó có bắt nạt chị không? Nếu như bọn họ dám bắt nạt chị, em liền vứt chúng xuống biển cho cá mập ăn."

"Thôi đi, tên tiểu bạch kiểm thích khoe khoang, địa tỷ, lúc trước chị nên mang em theo, có em ở đó, em đã sớm lén luets xử lý hết bọn họ."

"Đại tỷ, chị không sao thật sự là quá tốt!"

Thái Thập Tam không để ý đến bọn họ, vẫn bất mãn quệt miệng như cũ: "Hừ!"

Mà bên khác, Reginald vô cùng áy náy nói với Tiểu Miêu: "Tiểu Miêu, thật sựu xin lỗi, Chiến Minh chúng ta tiếp đón không chu đáo khiến cô phải chịu khổ."

"Tôi không sao, hội trưởng Reginald, ông khách khí quá!" Tiểu Miêu lễ phép trả lời.

Tiêu Phàm nhìn Tiểu Miêu với vẻ mặt kỳ quái, thầm nhủ trong lòng, vẫn rất là bình thường mà.

Nào ngờ Tiểu Miêu đột nhiên trừng mắt với hắn : "Hừ!"

"Con mẹ nó! Cái lông gì thế?" Tiêu Phàm trợn mắt há mồm.

Aina nhìn một màn gặp mặt này, trong lòng nhớ đến những trưởng bối yêu thương cô trong Vu tộc, trong lòng có chút buồn bã.

(Cơ chế về độ cừu hận và hảo cảm của NPC đối với người chơi: Trong tình huống bình thường, khi NPC tận mắt nhìn thấy người chơi chết, NPC sẽ cho rằng người đó chết rồi, và khi đó độ hảo cảm sẽ về không. Đồng thời trong mắt NPC, người chơi đó đã trở thành một người xa lạ. Chẳng hạn như

đám người Quân Sư Xấu Bụng trong mắt Aina, vì thế NPC Aina không cảm thấy có gì lạ lẫm đối với sự xuất hiện bất ngờ của bọn họ.

Đối với người chơi mà NPC không tận mắt chưng kiến là đã tử vong thì độ hảo cảm vẫn giữ nguyên như cũ, chẳng hạn như Reginald trong mắt Aina.

Trong một số trường hợp đặc biệt khác, chẳng hạn như người nào đó cố tình tự sát trước NPC thì độ cừu hận vẫn thế.)

Đội ngũ của Chiến Minh và Long Hổ Bang đột nhiên dừng lại khiến cho những người chơi vẫn luôn bám theo phía sau có chút nghi hoặc. Nhưng bọn họ cũng không có giải tán, bởi vì bọn họ vô cùng tò mò xem hai công hội lớn náo động to như vậy rốt cục là để làm gì. Vì thế bọn họ lặng lẽ đợi ở nơi xa, quan sát không chớp mắt, trong lòng yên lặng chờ đợi điều gì đó xảy ra.

Tuy nhiên lúc này lại có hai người ngoại lệ, một người đàn ông mặc áo choàng cùng một hổ nhân cao lớn cầm búa.

Hai người này trực tiếp vượt lên trên đám người bám đuôi, chậm rãi tiến đến vị chí mà Long Hổ Bang cùng Chiến Minh đang đứng…

Sau khi Quân Sư Xấu Bụng và Tiêu Phàm gặp nhau, đội ngũ liền dừng lại, một đám đàn em của Long Hổ Bang tốp năm tốp ba tụ tập bên ngoài, vẻ mặt có vẻ hơi tẻ nhạt buồn chán.

Bọn họ đi theo boss của mình lên đường, vốn nghĩ có thể đấu một trận ra trò. Nào ngờ náo loạn nửa ngày, chẳng phát sinh chuyện gì. Ddiều này đối với các thành viên hiếu chiến của Long Hổ Bang mà nói hoàn toàn khiến họ thất vọng.

Bỗng nhiên một thành viên của Long Hổ Bang bị một người va vào từ phía sau, suýt thì té ngã xuống đất. Hắn muốn quay lại mắng một câu, nhưng lúc nhìn thấy đôi mắt hổ to như chuông đồng đang hung hăng nhìn mình chằm chằm thì trong lòng có chút sợ hãi.

Chương 456: Đại Loạn

Chương 457: Đại Loạn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Các thành viên trong Chiến Minh hầu hết là bộ đội đã xuất ngũ, vốn cũng không thiếu tính hiếu chiến. Thật ra không đợi Reginald phải lên tiếng, bọn họ đã xông đến chỗ Buck trước.

Sao cấp bậc người chơi trò chơi lần này lại kém Buck rất nhiều thế? Dưới sự chênh lệch về cấp bậc, người chơi thực sựu giống như dê vào miệng cọp, Buck dễ dàng khua búa liền đánh bay.

Bị người chươi liên tục tấn công, mặc dù Buck không bị thương tích gì nhưng vẫn vô cùng bực bội. Dưới cơn tực giận, Buck đã trực tiếp xuất ra tất cả các kỹ năng chém giết của chiến sĩ cao cấp.

Kiếm Nhận Phong Bạo

Buck đột nhiên giơ búa lên, lấy bản thân làm tâm xoay tròn. Lực lượng sắc bén của búa xoay tròn, gió lốc không ngừng càn quét ra xung quanh.

Buck trực tiếp biến thành một cơn gió đen nuốt chửng đám người từng chút một. Những nơi nó đi qua đều không lưu lại một mảnh giáp, vô cùng thảm thiết.

O’Sullivan cũng không cam chịu đứng yên, việc không thể xuất thủ với đám người Tiêu Phàm đã sớm khiến cho gã cảm thấy uất ức. Mà trên thân những người ở hiện trường lại không có khí tức của Vu tộc, vì thế ánh mắt của O’Sullivan lóe lên sự tàn khốc. Lực lượng nguyên tố bộc phát bắt đầu nhảy nhót bên cạnh O’Sullivan, điện quang màu xanh không ngừng di động lên xuống trên pháp trượng của gã.

Sau khi lực lượng nguyên tố được tập hợp lại, O’Sullivan trực tiếp vung pháp trượng xuống, tư thế giống như vung đại đao bổ xuống, trong chớp mắt một luồng ánh sáng xanh phóng ra.

Nhanh như thiểm điện!

Sấm sét thuận theo tư thế vung pháp trượng của O'Sullivan đâm về phía đám người, điên cuồng lao vào đám người chơi. Chỗ nào bị lôi điện phóng qua liền phát ra âm thanh thảm thiết liên tiếp, mà rất nhiều người còn trực tiếp bị hóa thành một sợi khói xanh tiêu tán trong không khí.

Nhìn Buck và O'Sullivan đang phát uy trong đám người, lấy gió và sấm sét để tàn sát đám người Long Hổ Bang cùng Chiến Minh, mà bản thân hai gã lại không tổn hao gì, Tiêu Phàm biết dựa vào thực lực của đám người này, nhân số có đông đi chăng nữa cũng không làm gì được hai người Buck và O'Sullivan. Thế là Tiêu Phàm không nói hai lời, thừa dịp đại loạn, lập tức kéo Aina cùng Thái Thập Tam bên cạnh nhanh chân chạy mất.

Tiểu Miêu nhìn thấy tình trạng trong sân, trong lòng vô cùng bối rối. Đúng lúc này, khóe mắt bắt gặp Tiêu Phàm đang kéo Aina và Thái Thập Tam chạy ra bên ngoài. Trong lòng cô ta vô cùng tức giận, quá đáng, cái tên này chạy trốn sao không có gọi mình?

Tiểu Miêu sợ hãi nhì hai tên NPC trong sân một chút rồi lén lút trốn theo.

Tiêu Phàm một bên dắt Aina tương đối lề mề, một bên kéo Thái Thập Tam treo trên cánh tay mình có chết cũng không buông, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Xong rồi, xong rồi, thiên hạ đại loạn! Nhiệm vụ lần này có thể thất bại rồi!

Tiêu Phàm không phải là đồ ngốc, hiện giờ tất nhiên cũng nhận ra độ khó của nhiệm vụ này nằm ở chỗ nào, đó chính là muốn mình cùng mấy người kia tránh khỏi truy sát của hai NPC cấp 60. Về phần tại sao hai NPC này lại phá được khế ước không được ra tay với mình, Tiêu Phàm cũng không giải thích được.

Dù sao xem xét tình hình trước mắt, trực tiếp đấu với hai NPC cấp 60 là không thể nào, như vậy chính là giống như O'Sullivan nói tự tìm đường chết, chỉ có thể trông chờ vào đám người Quân Sư Xấu Bụng cố gắng kéo dài thời gian cho bọn hắn một chút.

Không biết từ lúc nào Tiêu Phàm đã dẫn hai cô gái cách xa đội ngũ của Long Hổ Bang và Chiến Minh một khoảng. Đột nhiên Tiêu Phàm thấy

trước mắt mình có thêm mấy đám người chơi vụn vặt lẻ tẻ.

Tiêu Phàm dừng bước, nhìn đám người chơi này, thầm nghĩ trong lòng, không thể nào, chẳng lẽ những người này là lính đánh thuê mà hai NPC kia kéo tới?

Ngay lúc này, bỗng nhiên một người chơi nổi tiếng mở miệng hỏi Tiêu Phàm: "Các vị anh em này, tình huống Long Hổ Bang và Chiến Minh đấu với Boss dã ngoại phía trước thế nào rồi?"

Thật ra bây giờ ở trong game có rất nhiều người chơi quen thuộc với gương mặt của Tiêu Phàm. Nhưng trong nhiệm vụ lần này, Tiêu Phàm hết bị lửa đốt rồi lăn chỗ nọ lộn chỗ kia, tro bụi trên mặt còn chưa lau đi, trong lúc nhất thời thực sự khó mà nhận ra.

Nghe thấy câu hỏi của người chơi này, trong nháy mắt Tiêu Phàm đã phản ứng lại, hiểu rõ tại sao ở đây lại xuất hiện một đám đông người chơi nhàn tản tập trung lại.

Thế là Tiêu Phàm ưỡn ngực, vô cùng kiêu hãnh nói: "Boss đã gần như bị đánh bại, nhưng nhân thủ của hai đại công hội bị tổn thương nghiêm trọng, tôi nhất định phải quay về thành dùng tiên thuê một ít nhân thủ đến, nếu không thì lần này tôi thuê nhân thủ của Chiến Minh và Long Hổ Bang đến đấu với Boss dã ngoại đúng là thua lỗ to. Lúc trở về sao có thể khoe khoang được nữa, bạn bè tôi chắc chắn sẽ cười chết tôi. Thôi tôi không nói với cậu nữa, tôi nhất định phải nhanh chóng trở về!"

Sau đó Tiêu Phàm không ngoảnh đầu lại mà cắm cổ chạy về phía trước…

Hóa ra là như vậy, lần này Chiến Minh và Long Hổ Bang cùng nhau ra tay là do cái tên giàu có ngu ngốc này dùng tiền thuê họ đi đánh Boss dã ngoại.

Tôi đã nói mà, hai công hội lớn của trận doanh Thú Nhân hàng ngày đấu đá nhau đến nỗi ngươi chết ta sống, sao có thể đột nhiên thay đổi mà liên kết với nhau cơ chứ?

Xem ra trên người Boss dã ngoại này cũng giàu nứt đố đổ vách, nếu không thì tại sao dưới sự tấn công liên tiếp của hai công hội lớn lại còn kiên trì đến

giờ vẫn chưa bại?

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, như thế thì chúng ta mới có cơ hội.

Nghe Tiêu Phàm nói, những người chơi nhàn tản kia tính toán trong lòng một phen, trong nháy mắt hiểu rõ tình huống trước mắt.

Mà nhìn thấy Tiêu Phàm mặt mũi đầy bụi đất mà không che được làn da trắng nõn, hơn nữa hai bên còn trái ôm phải ấp hai em gái ngực to ngực nhỏ, trong lòng càng thêm chắc chắn Tiêu Phàm là một tên lắm tiền ngu ngốc.

Nếu không thì sao trong lúc đang đánh Boss dã ngoại lại nắm tay hai em gái bên người chạy đi thế này?

Cũng chỉ có cái tên nhiều tiền ngu ngốc này mới làm được.

Tuy nhiên tên nhà giàu này thật khiến người ta ghen tỵ!

Đúng lúc này lại có thêm một thân ảnh uyển chuyển đi tới, nhanh chóng đuổi theo phương hướng mà Tiêu Phàm đã đi.

Con mẹ nó! Đúng là cầm thú!

Hóa ra hắn ta lại cofnn dẫn theo ba em, mà lúc đại nạn lại chỉ lo chạy trốn, còn bỏ quên một em sau lưng!

Em gái, sao em lại muốn đi theo cái loại người như thế, người như vậy có gì tốt?

Còn cái tên cầm thú này, để cho ta một em cũng được! Thật là kẻ có tiền độc ác!

Tuy nhiên bóng lưng của em gái thứ ba sao lại có chút quen mắt thế nhỉ?

Được rồi, bóng lưng của mỹ nữ đối với mình mà nói đều không phải là quen mắt hay sao?

Ta không muốn nhìn lại, miễn cho lại đau lòng, cải trắng tốt đều bị heo giày vò…

Những người chơi nhàn tản trong các loại thanh âm tiếc hận lại ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn chỗ Long Hổ Bang cùng Chiến Minh đang "đánh boss". Trong ánh mắt ngập tràn tham lam…

Sau khi Quân Sư Xấu Bụng phát hiện Tiêu Phàm đã mang theo Thái Thập Tam cao chạy xa bay thì thầm thở dài một hơi trong lòng.

Lại thấy O'Sullivan và Buck cũng có mặt trong đám người và ra tay công kích Tiêu Phàm, Quân Sư Xấu Bụng lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của việc này, thế nên Quân Sư Xấu Bụng nhanh chóng quyết định ra lệnh cho bọn thủ hạ ra tay, mưu đồ ngăn cản hành động của hai tên O'Sullivan và Buck.

Có điều thực lực của hai NPC cấp 60 phải nói là quá mạnh so với người chơi trong giai đoạn hiện tại. Một loạt gió sét qua lại đã làm đội viên phe mình tổn hại hơn phân nửa rồi, Quân Sư Xấu Bụng thầm đoán chừng phía bên mình chèo chống không được bao lâu, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho Tiêu Phàm dẫn Thái Thập Tam chạy trốn xa một chút.

Reginald lẳng lặng đứng bên cạnh Quân Sư Xấu Bụng, Quân Sư Xấu Bụng liếc hắn một cái, vô thức lên tiếng: "Sao Chiến Minh mấy người cũng muốn tham gia vào?"

Theo Quân Sư Xấu Bụng, Chiến Minh thật ra không cần phải quấy vào vũng nước đục này chung với bang Long Hổ.

Nếu như nói bang Long Hổ hi sinh là vì giúp hai người Tiêu Phàm tranh thủ thời gian, nhưng Chiến Minh bên kia cũng tham gia vào khiến cho Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy hơi khó hiểu.

Chương 457: Sự Kéo Dài Khốc Liệt

Chương 458: Sự Kéo Dài Khốc Liệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Dù là nhìn từ mặt nào, Chiến Minh cũng chẳng thể nào thu được chút lợi ích gì trong lần hành động này, mặc dù Reginald trông đần đần nhưng Quân Sư Xấu Bụng biết hội trưởng của công hội Chiến Minh cũng không phải là đồ khờ.

"Mệnh Phàm từng thủ hạ lưu tình với tôi, và cũng đã từng đưa khách của Chiến Minh là Tiểu Miêu an toàn trở về."

Giọng nói của Reginald rất bình tĩnh, hệt như đang kể lại một chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn vậy.

"Chỉ đơn giản vậy thôi sao?"

"Tôi biết ông có thể sẽ cảm thấy việc này rất gượng gạo nhưng sự thật chính là như vậy."

Quân Sư Xấu Bụng nhớ đến cảnh chiến đấu của Thái Thập Tam và Reginald trong Giải đấu PK biểu diễn Tân Sinh, thì liền tin vào lời giải thích của Reginald nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu: "Có đáng không?"

"Mấy người nghĩ nhiều quá rồi, đại đa số thành viên trong công hội Chiến Minh này là chiến hữu trước kia của tôi, chúng tôi đến chơi trò chơi này cũng không phải là vì xưng hùng xưng bá, mà chỉ để sảng khoái, mọi người cùng nhau chiến đấu, cùng nhau xông lên liều chết, vui vẻ là được rồi…"

Reginald lại nhìn những thành viên công hội Chiến Minh đang hô to xông lên tấn công Buck thì nở một nụ cười chân thành.

"Ông đúng là một người không tầm thường, công hội Chiến Minh cũng không tồi." Quân Sư Xấu Bụng dừng lại, rồi thở dài một hơi.

"Mọi người cũng vậy mà, chẳng qua mọi người không thả lỏng thôi, cho nên làm gì cũng nghĩ trước nghĩ sau, nhưng cũng vì thế mà tôi lại cảm thấy mọi người càng vĩ đại hơn."

Quân Sư Xấu Bụng nghe Reginald nói vậy thì trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình bóng của Thái Thập Tam, tùy tiện cười cười: “Chỉ có điều, chúng tôi đều già hết cả rồi…”

…

Sau khi phóng ra vài cột sấm sét thì O’Sullivan cuối cùng cũng nhận ra hai người Tiêu Phàm đã chạy đi mất rồi. Trong lòng vô cùng sốt ruột, gã đập pháp trượng xuống đất một cái, một trận pháp huyền ảo thình lình xuất hiện, gió lốc nổi lên, Song Túc Phi Long to lớn, oai phong liền xuất hiện trong chiến trường.

Quân Sư Xấu Bụng và Reginald nhận thấy tình hình bên O’Sullivan thì vội vàng xông đến, định ngăn cản O’Sullivan cưỡi Song Túc Phi Long đuổi theo Tiêu Phàm.

Còn cộng sự tốt Bạch Diện Thư Sinh của Quân Sư Xấu Bụng, đã sớm về thành đối đầu với Buck rồi.

O’Sullivan đang định leo lên chỗ ngồi trên toạ kỵ bay đi, thì không ngờ có một năng lượng u ám không biết từ đâu đến bao phủ lấy gã.

Phù Thuỷ Trì Hoãn!

Quân Sư Xấu Bụng phóng ra một kỹ năng khống chế mềm 【Phù Thuỷ Trì Hoãn】 bao lấy cả người O’Sullivan. Thông qua tình hình chiến đấu khi nãy, Quân Sư Xấu Bụng nói chung cũng đã có thể hiểu, đám người phe mình mà muốn xử lý O’Sullivan là chuyện không thể nào. Chênh lệch thực lực thật sự quá lớn, cho nên việc Quân Sư Xấu Bụng chỉ có thể làm bây giờ là kéo dài hành động của tên NPC này, kéo được giây nào hay giây ấy.

Phát hiện mình bị dính debuff, vẻ mặt O’Sullivan sa sầm, mà 【Phù Thuỷ Trì Hoãn】hoãn 50% tốc độ thật làm cho người ta cảm thấy vô cùng chán ghét.

O’Sullivan ngoảnh đầu lại thì chỉ thấy Quân Sư Xấu Bụng đang cười hì hì nhìn gã, trông vô cùng thô bỉ. Gã bắt đầu sôi máu, vẫy tay một cái một cột

sấm sét bổ về phía Quân Sư Xấu Bụng!

Thiểm Điện Tiễn! Kỹ năng công kích đơn thể của Shaman.

Có thể biến năng lượng nguyên tố thành sấm sét để công kích kẻ địch.

Liếc thấy mấy cột sấm sét sắp rơi xuống người Quân Sư Xấu Bụng, Reginald vọt thẳng đến trước mặt Quân Sư Xấu Bụng đỡ thay hắn một đòn. Sau khi bị sét đánh trúng, huyết hỏa dấy lên trên cơ thể Reginald. Sau khi cuồng hóa, Reginald không nói hai lời, lập tức cầm thanh kiếm to lớn lao nhanh về phía O'Sullivan.

"Phiền chết đi được!" O'Sullivan hơi bực mình vì chiêu Thiểm Điện Tiễn của mình chưa đánh chết được Reginald, thấy Reginald đang xông đến giết mình, O'Sullivan vẫn hoàn toàn không có chút gì gọi là bối rối. Gã lại tiếp tục vẫy tay một cái một cột sấm sét xé gió phóng ra, chỉ có điều đòn sấm sét lần này càng thêm tàn nhẫn, Thiểm Điện Liên.

Reginald lúc nãy có thể đỡ được một đòn của O'Sullivan NPC cấp 60 đúng là kinh khủng, nhưng sau khi cuồng hóa HP của gã vốn đãn không còn nhiều, Thiểm Điện Liên được phóng ra, bóng dáng của Reginald lập tức biến mất vào không khí.

Mà sau khi phóng ra tia chớp đó O'Sullivan vẫn không hề dừng bước, nhanh chóng vọt về phía Quân Sư Xấu Bụng đang đứng sau lưng Reginald, thân pháp của Quân Sư Xấu Bụng vốn không được linh hoạt nên chẳng thể nào trốn được tia chớp này. Sau khi Reginald bị sấm sét đánh chết, Quân Sư Xấu Bụng liền bị đắm chìm trong vùng ánh sáng điện xanh thẳm.

Thế nhưng, Quân Sư Xấu Bụng chỉ nhìn chằm chằm về phía trước và cười một cách khó hiểu, cười đến làm cho người ta cảm thấy bị trêu tức. O'Sullivan thấy thế thì bực dọc không thôi, nhưng cuối cùng Quân Sư Xấu Bụng vẫn bị mấy cột sấm sét bổ thành tro tàn.

Còn O'Sullivan thì lại cảm thấy hơi không yên tâm với nụ cười lúc cuối cùng của Quân Sư Xấu Bụng, nhưng gã cũng chỉ thầm nghĩ, sức mạnh sâu kiến thì có thể làm được trò trống gì chứ?

Sau đó không khỏi chửi Quân Sư Xấu Bụng một câu: “Làm màu!”

Nhưng khi O’Sullivan quay người trở lại, ánh mắt thình lình trợn thật lớn!

Trên người con Song Túc Phi Long bỗng nhiên xuất hiện một tên vẻ mặt lấm la lấm lét, con dao găm sắc bén đang giơ về phía cổ con Song Túc Phi Long, lưỡi dao sau khi được ngâm trong độc, phản xạ ánh sáng vô cùng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Sau khi Quân Sư Xấu Bụng biết rõ sức chiến đấu của O’Sullivan và Buck thì cũng hiểu được, đánh lại NPC là không thể nào. Thế nên, mục đích cuối cùng của trận này lại biến thành kéo dài bước chân của O’Sullivan và Buck, mà Lưu Manh Đòi Nợ chính là chiêu cuối mà Quân Sư Xấu Bụng đã định ra ngay từ đầu.

Trong khoảnh khắc cuối cùng Quân Sư Xấu Bụng hi sinh, Lưu Manh Đòi Nợ cuối cùng cũng từ trạng thái ẩn nấp hiện hình, mà mục tiêu của cậu ta lại không phải là O’Sullivan, mà là tọa kỵ Song Túc Phi Long của O’Sullivan.

Trông thấy Lưu Manh Đòi Nợ bỗng nhiên xuất hiện, O’Sullivan vô cùng hoảng hốt, gã nâng pháp trượng lên, nhưng động tác tay của Lưu Manh Đòi Nợ lại nhanh hơn gã, con dao găm sắc bén hoá thành một tia sáng âm u lạnh lẽo xẹt qua giữa cổ Song Túc Phi Long, khóa cổ!

Bị dao găm cứa qua, ngay cả kêu thảm cũng không kêu lên được, Song Túc Phi Long trực tiếp ngã xuống đất chết…

O’Sullivan thấy như vậy, hai con mắt đỏ bừng, hét lớn một tiếng: “Chúng mày đều phải chết!”

Sức mạnh nguyên tố từ bốn phía cũng rung chuyển theo, một đám mây đen xuất hiện, nhanh chóng bao phủ toàn bộ chiến trường, sau đó là mấy cột sấm sét từ trên trời giáng xuống…

Tọa kỵ bị giết chết làm cho O’Sullivan vô cùng giận dữ. Lão đại bị xử lý chúng thành viên hai công hội cũng rất phẫn nộ, cho nên bọn họ càng điên cuồng liều mạng hơn nữa. Chỉ có điều, với thực lực của người chơi tpong

giai đoạn hiện giờ mà làm vài trò bịp đã là không tồi rồi. Thế nhưng O'Sullivan lại phóng ra Lôi Đình Phong Bạo…

Lôi Đình Phong Bạo của O'Sullivan và Kiếm Nhận Phong Bạo của Buck kết hợp cùng nhau, chiến trường thoáng cái đã trở nên đẫm máu không gì sánh được.

Trên trời sấm rền, dưới đất gió nổi, giống như hai cái cối xay thịt lạnh lẽo, tàn nhẫn đang điên cuồng xay sinh mạng người chơi. Đây không phải chiến đấu nữa rồi, mà là đồ sát diện rộng mới đúng…

…

"Woa, mọi người mau nhìn kìa, bên kia Chiến Minh và bang Long Hổ đánh nhau tưng bừng ghê ha!"

Ở một nơi cách chiến trường một khoảng xa, những người chơi rãnh rỗi đang tốp năm tốp ba tụ lại một đám nhìm chằm chằm vào đây. Bọn họ không thấy rõ được tình hình trên chiến trường hiện giờ nhưng lại có thể trông thấy một đám mây đen, mấy cột sấm sét từ trên trời giáng xuống và vài cơn gió nhẹ lướt qua, mang theo một mùi máu tươi nhàn nhạt.

"Chà! Kinh khủng đến vậy luôn, rốt cuộc bọn họ đang đánh Boss dã ngoại gì vậy ta!"

Mấy người chơi rảnh rỗi này bởi vì sợ hãi thế lực của hai công hội lớn nên mới đứng cách chiến trường một khoảng cách rất xa đến vậy, vì thế không hề thấy được rốt cuộc trong chiến đang xảy ra những gì. Nhưng trông có vẻ kinh khủng đến vậy, quả thật là khiến cho không ít người chơi có suy nghĩ muốn làm ngư ông đắc lợi có hơi chùn bước.

Chương 459: O'Sullivan Ngăn Cản

Chương 460: O'Sullivan Ngăn Cản

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

O’Sullivan thấy Tiểu Thần Hành Phù dần phiêu tán, ánh mắt lại có chút tiếc hận, nhưng sau đó lập tức trở thành thù hằn: “Aina, lần này tôi nhất định sẽ đòi cho bằng được cái giá mà tôi đã bỏ ra trên người cô!”

…

“Buck, ta lên trước ngăn cản bọn chúng, ngươi hãy nhanh chóng đuổi theo sau!”

Một trận gió mạnh chợt quét qua làm cho Buck đang hì hục chạy sửng sốt một chút. Sau đó chỉ nghe được câu nói vô cùng đơn giản đó O’Sullivan, mà nhìn quanh quất vẫn chả thấy bóng dáng gã đâu…

…

Lúc này, Tiêu Phàm vô cùng bực bội. Hắn thật sự rất nghiêm túc mà tự hỏi rằng, tốc độ di chuyển của Aina có phải là do hệ thống cố ý thiết kế để làm khó dễ người chơi hay không.

Nếu như chỉ mình Tiêu Phàm chạy trốn, đoán chừng giờ đã về đến thành Aris từ lâu rồi.

Nhưng dẫn theo mấy đồng đội troll người này, tốc độ đi đường của Tiêu Phàm đã bị chậm lại không ít.

Rõ ràng Aina vô cùng có phong thái của một hoa hậu, tỉ lệ cơ thể không tệ, cũng không phải là loại con gái em chân ngắn em đáng yêu này kia. Thế nhưng Tiêu Phàm lại không thể ngờ được, cô nàng chạy kiểu gì mà nhấc chân cũng nhất không nổi?

Hơn nữa bước chạy của cô cũng chỉ đơn giản là nhanh hơn so với đi bình thường một chút xíu thôi. Thật sự đúng là chỉ một chút xíu đó!

Nhưng nhìn vẻ mặt của Aina, Tiêu Phàm biết, cô đang rất cố gắng để chạy, “chạy” đến mồ hôi nhễ nhại và thở hồng hộc. Thế nên, Tiêu Phàm cũng không đành lòng trách cô.

Nhưng tiếp tục như vậy dù sao cũng không phải là cách hay. Với cái tốc độ chạy trốn như này, không sớm thì muộn cả đám sẽ bị hai tên NPC biến thái

kia đuổi kịp mất. Một khi bị đuổi kịp thì chắc chắn khó thoát khỏi cái chết.

Thế là Tiêu Phàm ngồi xổm xuống, định cõng Aina lên để chạy cho nhanh.

Aina thấy thế, ngầm hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái đã đỏ bừng nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên.

Tiêu Phàm cảm thấy Aina đã ngồi lên rồi, đang định đứng dậy đi tiếp nhưng nào ngờ Thái Thập Tam bỗng nhiên bay nhào đến, vắt lên cổ hắn. Tiêu Phàm lập tức kêu lên thảm thiết, cả ba ngã thành mộtt đống…

Cái này cũng không thể trách Tiêu Phàm yếu được, trên đỉnh đầu là một Tom Cruise đang nằm sấp, phía sau lại cõng Aina dáng người đẫy đà, mà trong ngực Aina còn có một Irina đang dưỡng thương, Thái Thập Tam lại vồ đến như thế, tổng cộng hai người hai mèo, thân thể Tiêu Phàm còn chạy được mới là lạ ấy.

“Cô làm cái gì thế hả?”

Tiêu Phàm hơi không vui, hắn thực sự không hiểu rốt cuộc Thái Thập Tam đang làm cái quái gì, rõ ràng Thái Thập Tam chạy cũng đâu có chậm, sao còn muốn bổ nhào vào người mình, hại mình ngã một cái.

Thấy Tiêu Phàm lúc này thế mà lại mắng mình, lại nghĩ tới Tiêu Phàm trước đây vẫn luôn là dính một chỗ với con bò sữa và con mèo lẵng lơ này, hoàn toàn chẳng quan tâm đến mình, Thái Thập Tam cảm thấy vô cùng tủi thân, vừa nghẹn ngào vừa chỉ vào Tiêu Phàm, nói: “Cái này không công bằng!”

“Hả?” Tiêu Phàm nghe thấy Thái Thập Tam trả lời vậy thì sửng sốt.

Con bé ngực lép Thái Thập Tam này rốt cuộc là đang nói cái gì thế?

“Không công bằng? Bây giờ đã là lúc nào rồi mà còn ở đây rối rắm mấy cái này, còn không mau chạy, chúng ta sắp chết đến nơi rồi đây này!”

“Em mặc kệ! Tại sao trước giờ anh lúc nào cũng dính vào con bò sữa kia hết vậy! Hoàn toàn chẳng để ý đến cảm nhận của em. Trong lòng đàn ông mấy người, ngực quan trọng đến vậy sao?” Thái Thập Tam vừa thở hổn hển

vừa chất vấn Tiêu Phàm, trong khi đó cánh tay cũng bám chặt vào người Tiêu Phàm, siết chặt đến nỗi làm cho hắn suýt chút là tắt thở luôn ấy chứ.

Mà bây giờ, Aina nghe thấy Thái Thập Tam nói vậy, tuy vẫn giữ im lặng nhưng khuôn mặt lại đỏ ửng lên.

“Anh nhìn cô ta đi, nhìn bộ dạng đắc ý của nó sau lưng anh kìa!” Thái Thập Tam thấy dáng vẻ lúc nãy của Aina đang đứng sau lưng Tiêu Phàm thì vội kể khổ với Tiêu Phàm, không khác gì cô vợ nhỏ bị chồng lạnh nhạt lâu ngày.

“Tôi đâu có!” Aina bị Thái Thập Tam nói như vậy thì cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội lên tiếng phân bua.

“Rõ ràng cô có! Đừng tưởng tôi không biết!”

Lỗ tai Tiêu Phàm bị hai cô gái đang tranh giành làm cho ong ong hết cả lên, đang định lên tiếng ngăn lại thì ai dè bỗng nhiên lại có thêm một người nữa chui vào.

“Mấy người đang làm gì ở đây đấy!”

Tiểu Miêu trông thấy cảnh trước mặt thì lớn tiếng.

Tiểu Miêu vất vất vả vả mới đuổi kịp, lại phát hiện Tiêu Phàm giờ đang “nằm” trên mặt đất, còn Thái Thập Tam và Aina một trước một sau đang “chăm sóc” hắn đến là thoải mái, trong lòng không khỏi cảm thấy bực bội.

“Sao cô lại ở chỗ này?” Tiêu Phàm thấy Tiểu Miêu đến thì giật mình một cái, theo bản năng hỏi một câu.

“Anh lại còn hỏi tôi sao lại ở chỗ này á, beep beep anh, Mệnh Phàm anh là cái đồ đàn ông phụ tình!” Tiểu Miêu che mặt, bộ dạng vô cùng bi thương.

Móa! Mấy này là sao đây! Sao bỗng nhiên tùm lum tùm la rồi, này này, chúng ta giờ đang chạy trốn đó. Sao biến thành kịch bản phim rồi? Còn cái con thần kinh bên kia, tôi phụ tình cô lúc nào, nước cũng không thể hắt bậy nha!

Bị mấy cô gái này quậy một hồi, Tiêu Phàm cảm thấy đầu mình sắp nổ luôn rồi.

Tiêu Phàm chợt nhớ đến lúc còn học đại học, có một lần kia, tên đần Tịch Dương kia mệt mỏi từ ngoài trở về ký túc xá, trịnh trọng cảnh cáo hắn, sau này tuyệt đối không nên vì mình độc thân mà số lượng con gái ở bên cạnh vượt quá một.

Lúc ấy Tiêu Phàm còn tưởng đầu óc Tịch Dương bị chập ở đâu đó rồi ăn nói linh tinh, mà bây giờ Tiêu Phàm rốt cục cũng cảm nhận được chân lý trong câu nói khi đó của Tịch Dương…

Đúng vào lúc này, bỗng có một cơn gió lạnh thổi qua, bầu không khí lại trở nên yên tĩnh.

Khó có được sự yên tĩnh như thế này nhưng Tiêu Phàm lại hoàn toàn không vui nổi.

“Xem ra mấy người ở đây chơi cũng vui thật…”

Giọng nói của O’Sullivan vẫn u ám như cũ, đến nỗi làm cho tóc gáy Tiêu Phàm dựng đứng hết cả lên.

Xong luôn! Hiểu luôn, mấy đứa đồng đội troll người này cả ngày chỉ biết quậy với quậy làm trễ nãi quá lâu, địch nhân cũng đuổi đến luôn rồi.

“Ngài… ngài, ngài đến đây làm gì! Đại nhân O’Sullivan!” Irina đang ở trong ngực Aina thấy O’Sullivan lại xuất hiện trước mặt mình thì vô cùng căng thẳng lên tiếng.

“Ha ha, ngươi hỏi ta làm gì sao?” O’Sullivan vừa nói vừa sải bước dần lên con đường mà bọn Tiêu Phàm đang đi, sau đó xoay người lại: “Đương nhiên là để giữ mấy người lại rồi!”

Tiêu Phàm lúc này đã lấy vũ khí của mình ra rồi, luôn luôn đề phòng O’Sullivan trước mặt. Bởi vì lúc trước Buck coi thường giới hạn của khế ước mà công kích hắn, cho nên O’Sullivan mới xuất hiện, Tiêu Phàm không

thể không đề phòng chút nào được, mà những cô gái sau lưng Tiêu Phàm cũng không còn dáng vẻ tuỳ tiện như lúc nãy nữa, vẻ mặt lại có chút sợ sệt.

Làm sao bây giờ? Nếu gã ta xuất thủ, dù chỉ là một mũi Thiểm Điện Tiễn đơn giản nhất cũng kinh khủng rồi, chỉ dựa vào thân thể mình thì không thể nào ngăn được!

Đúng vào lúc này, O'Sullivan bắt đầu xuất thủ, một tia chớp xé gió phóng về phía trước. Nhưng hướng công kích lại không phải Tiêu Phàm mà là Tiểu Miêu đang đần người bên cạnh.

Tiểu Miêu trông thấy tia chớp kinh khủng đang hướng về phía mình thì giật mình, vô thức nhắm chặt hai mắt.

Sau một lúc lâu, cô mới nhận ra cơ thể mình thế mà lại không có chút đau đớn gì, thế là Tiểu Miêu từ từ hé mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt cô là một bóng lưng đẹp đẽ…

Mệnh Phàm vì mình nên mới đỡ thay tia chớp kia? Được lắm, có khí phách đàn ông lắm!

Tiểu Miêu bỗng nhiên cảm thấy tim mình như đang nhảy tango trong lồng ngực.

Trong lòng cũng không còn sợ hãi. Dường như chỉ cần thấy được bóng lưng đang chắn trước người mình, mình có thể trở nên vô cùng an tâm, cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tiểu Miêu sờ sờ khuôn mặt nóng hổi của mình, tâm trạng lộn xộn, chẳng lẽ mình thật sự thích Mệnh Phàm rồi sao? Trời ạ, mình nên làm gì đây…

Không nói về việc Tiểu Miêu mê trai như thế nào nữa. Lúc này, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn O'Sullivan có hơi khó hiểu, bởi vì sau khi Tiêu Phàm cản trước người Tiểu Miêu, Thiểm Điện Tiễn mà O'Sullivan bắn ra lại không trúng vào người Tiêu Phàm…

Chương 460: Nào, Cùng Quấy Rối Lẫn Nhau Nào!

Chương 461: Nào, Cùng Quấy Rối Lẫn Nhau Nào!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà pháp thuật của O'Sullivan bị cưỡng chế tiêu huỷ, tiêu tán vào trong không khí, O'Sullivan cũng vì vậy mà bị phản phệ phần nào, gã bắt đầu ho khan.

Hả? Chuyện gì mới xảy ra? Vì sao Thiễm Điện Tiễn của gã lại bị tiêu tán, chỉ cần mũi Thiễn Điện Tiễn rơi vào người của mình, mình hẳn là phải chết rồi.

Chẳng lẽ?

…

"Irina, trên người cô còn bùa hộ mệnh phân phát mới nãy không, cho tôi cái." Tiêu Phàm lập tức xin Irina bùa hộ mệnh mang theo hơi thở Vu tộc, sau đó quay lại mạnh mẽ nhét vào tay Tiểu Miêu: "Cầm chặt vào!"

Tiểu Miêu đang mơ mộng bỗng nhiên bị Tiêu Phàm nhét thứ gì đó vào tay thì sửng sốt một chút, trong lòng thầm nhủ, con người này hành động cũng bá đạo thật nhưng mà như vậy cũng vẫn có khí phách đàn ông.

"Tiếp theo, chúng ta phải tiếp tục chạy về thành Aris!" Tiêu Phàm đến O'Sullivan cũng không nhìn, thúc mọi người chạy tiếp.

"Chờ một chút! Chẳng lẽ mày không sợ tao ra tay giết chúng mày sao?" O'Sullivan thấy bọn Tiêu Phàm lại bắt đầu hành động, trong lòng hoảng hốt, vội mở miệng uy hiếp.

Bị O'Sullivan rống một tiếng như thế, động tác của mấy cô gái lập tức dừng lại, lo lắng đề phòng O'Sullivan.

"Đừng để ý đến gã, nếu như tôi đoán không sai, gã không hề có khả năng ra tay với tôi đâu!"

"Nhưng đúng lúc cô với tôi…"

Tiểu Miêu nhớ lại cảnh lúc nãy, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

“Đó là bởi vì cô không mang theo cái bùa hộ mệnh này, nếu như gã có thể tùy tiện ra tay với chúng ta, sao có thể công kích cô trước chứ? Nhiệm vụ lần này mục tiêu ưu tiên nhất của gã phải là Aina mới đúng, mà gã vừa công kích người vô dụng như cô trước, như vậy có thể nói rõ vấn đề rồi.”

Tiêu Phàm rất tự tin với suy đoán của mình, nhưng tự tin chưa được nửa giây, hắn đã kêu thảm.

Bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Miêu không biết lúc nào đã tìm được hông Tiêu Phàm mà dùng sức vặn một cái: “Anh lại còn dám nói tôi vô dụng!”

Trời ạ! Sao phụ nữ đều như vậy nhỉ! Trọng điểm của câu mới nãy tôi nói không phải ở đó được không hả! Sao cô cứ chú ý đến chỗ không nên chú ý thế!

Tiêu Phàm thật sự không chịu nổi Tiểu Miêu. Rõ ràng mình mới cứu nàng, thế mà mới đảo mắt cái đã bắt đầu “tấn công” mình rồi. Đúng là lấy oán trả ơn mà! Thảo nào người xưa thường nói chỉ có hạng đàn bà và tiểu nhân là khó dạy!

Nhưng Tiêu Phàm biết bây giờ không phải là lúc bực mình, thế là không dám chậm trễ thêm nữa, tiếp tục dẫn cả đám chạy về phía thành Aris.

O’Sullivan thấy đám Tiêu Phàm bắt đầu hành động, trong lòng hoảng hốt. Gã đập pháp trượng xuống đất một cái, một vầng sáng màu vàng đất theo đó lan ra, bao lấy Tiêu Phàm. Bước chân chạy đi của bọn Tiêu Phàm cũng vì thế mà dừng lại, Đồ Đằng Địa Phượt!

Địa Phượt Đồ Đằng có tác dụng thông qua vầng sáng làm giảm tốc độ di chuyển của kẻ địch bị giam trong đó, nhưng bởi vì ảnh hưởng của nó rất phân tán nên hiệu quả giảm tốc của nó rõ ràng không bằng kỹ năng đơn thể.

Nhưng mà Địa Phượt Đồ Đằng lần này được thi thuật bởi O’Sullivan là một NPC cấp 60. Lúc Địa Phượt Đồ Đằng được cắm xuống đất, bước chân đám Tiêu Phàm lập tức trở nên nặng nề, nhất là Aina, vốn bước không nhanh bao nhiêu giờ lại phải cố sức hơn nữa.

Tiêu Phàm thấy vậy thì rất sốt ruột: "O'Sullivan, rốt cuộc anh muốn thế nào, anh cũng chẳng thể công kích được chúng tôi, giảm tốc độ di chuyển cũng có làm gì được đâu?"

Thấy tốc độ di chuyển của bọn Tiêu Phàm bắt đầu chậm lại, O'Sullivan mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Sau đó nghe Tiêu Phàm nói như thế, biết mình đã bị nhìn thấu rồi nên O'Sullivan dứt khoát chẳng định giấu diếm nữa: "Hừ, mặc dù vì khế ước hạn chế nên tôi mới không có cách nào tổn thương đến các ngươi nhưng Buck thì lại có thể. Chỉ cần tôi kéo chân các ngươi thêm cho đến khi Buck chạy đến đây thì nhiệm vụ của tôi sẽ hoàn thành."

"Vì sao Buck đại nhân lại có thể công kích được chúng tôi chứ, không phải ngài ấy cũng bị ràng buộc bởi khế ước của Thị tộc Chiến Viêm sao?" Irina quả thật nghĩ mãi mà chẳng thể nào hiểu nổi, Buck rốt cuộc sao lại có thể ra tay với Aina được chứ.

"Ha ha, tôi cũng có biết đâu. Có khi là ý trời cũng nên… Lúc trên đường trở về, tôi gặp Buck đang nổi điên, gã nói ấn ký đồ đằng Chiếm Viêm trên người gã biến mất rồi. Mọi người nghĩ thử xem, đây là tin tức tuyệt vời đến mức nào chứ. Trong khoảng khắc đó, tôi thật sự cảm thấy Buck cứ như là do ông trời phái đến giúp tôi xử lý các ngươi vậy. Khi đó, tên Buck đần độn kia còn kích động, vội vội vàng vàng muốn đi tìm khế ước Chiến Viêm của mình nữa chứ. Gã sợ bởi vì đồ đằng Chiến Viêm biến mất mà người ta không nhận gã nữa, gã ta vất vả lắm mới gia nhập được Thị tộc Chiến Viêm mà. Các ngươi nói xem, sao gã phải như vậy nhỉ? Thế là tôi nói cho gã biết, chỉ cần hoàn thành được hành động lần này, Thị tộc Chiếm Viêm nhất định sẽ lại nhận gã về, nếu thật sự không được thì không phải còn có O'Sullivan tôi sao? Chỉ cần tôi tiến cử một chút, nếu Thị tộc Chiếm Viêm không nhận thì gã hoàn toàn có thể gia nhập Thị tộc Sương Ngữ của tôi. Thế là tên mãng phu Buck lập tức động tâm, không chút suy nghĩ liền chấp nhận đề nghị, ngu ngu ngốc ngốc liên hợp với tôi. Từ xưa đến nay, Chiếm Viêm và Sương Ngữ của trận doanh Thú Nhân một khi được ấn ký của hai thị tộc lớn này đóng lên thì ấn ký sẽ tồn tại vĩnh viễn, chưa bao giờ xuất hiện tình trạng biến mất giữa đường cả, mà bây giờ lại đang lúc quan trọng, nó thế mà không hiểu sao lại biến mất. Các ngươi nói xem, đây không phải là do trời cao muốn tôi diệt các ngươi thì còn là gì được chứ?"

O’Sullivan lẩm bẩm nói một hồi lâu, Tiêu Phàm nghe được thì kinh hãi không thôi. Việc này khiến hắn nhớ đến mình cũng có một vật phẩm y như vậy trong giỏ —— 【Chiến Viêm Kết Tinh Toái Phiến】.

Chiến Viêm Kết Tinh Toái Phiến, nơi sản sinh không rõ, công dụng cũng không rõ. Là do Tom Cruise dùng kỹ năng mới lĩnh ngộ được 【Miêu Chi Chiêu Tài Thủ】 trộm từ người Buck về. Sau đó, Tiêu Phàm phải trả bằng mấy con cá mới đổi được.

Tiêu Phàm vẫn luôn cảm thấy thứ này rất kỳ lạ, trên giới thiệu chỉ nói nó được tạo ra ngoài ý muốn, mà giới thiệu cũng chả có bao nhiêu. Bây giờ Tiêu Phàm cuối cùng cũng đã biết đây là thứ gì.

Cái này là khế ước Chiếm Viêm, thứ hạn chế Buck công kích mình và đồng bọn chứ đâu!

Cái con mèo Tom Cruise đúng là một ngôi sao chổi mà! Nếu 【Miêu Chi Chiêu Tài Thủ】 có thể trộm được vạn vật trên thế giới thì sao nó không trộm luôn cái mạng của Buck đi, tháo hạn chế công kích trên người gã xuống làm cái mẹ gì?

Chết tiệt! Tất cả là do con mèo đần làm chuyện càng trở nên phức tạp, và cả độ khó của nhiệm vụ cũng vì thế mà tăng lên nhiều lắm luôn!

Không được, bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ mấy thứ này. Mình nhất định phải nhanh chóng mang Aina về thành Aris mới được. Lỡ như bị Buck đuổi đến nơi, ai có thể ngăn được tên NPC chiến sĩ Hổ nhân cấp 60 này được chứ!

Tiêu Phàm không nói hai lời, lập tức kéo Aina xông ra khỏi phạm vi bao phủ của vầng sáng Địa Phượt Đồ Đằng, nhưng ngay khi ra khỏi vầng sáng màu vàng đất đó rồi, O’Sullivan lại cười khẽ một tiếng, bàn tay lớn của gã ta hướng phía Aina vẫy một cái.

Tịnh Hóa!

Xoẹt xẹt xoẹt xẹt, một chuỗi điện quang toé ra từ người Aina, cơ thể Aina cũng vì thế mà dừng lại.

Tịnh Hóa có thể dùng để loại bỏ trạng thái tiêu cực trên người bị thi thuật, và cũng có thể giảm tốc độ người bị thi thuật trên diện rộng, mà O'Sullivan lại phóng Tịnh Hóa về phía Aina,

Rõ ràng là để giảm tốc độ di chuyển của Aina.

Có điều, mặc dù hiệu quả giảm tốc của Tịnh Hóa rất rõ ràng nhưng thời gian lại không dài, thế nhưng ngay lúc hồ quang điện trên người Aina biến mất, lại có thêm một vầng sáng màu vàng đất bao trùm lấy cả đám.

Tiêu Phàm nhìn Địa Phượt Đồ Đằng vừa xuất hiện, trong lòng có hơi suy sụp.

"Aina, cô cứ tiếp tục đi đi, những người khác thì xông lên với tôi. Mẹ nó! Dù sao gã cũng chả dám làm gì chúng ta đâu!"

Chương 461: Chạy Trốn Lần Nữa

Chương 462: Chạy Trốn Lần Nữa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Cứ bị O'Sullivan kéo chân mãi như thế này cũng không phải cách. Lòng Tiêu Phàm đã quyết, cầm vũ khí mình, nhắc nhở cả đám, sau đó xông về phía O'Sullivan.

O'Sullivan hoàn toàn không ngờ chuyện sẽ thành như vậy. Tình huống tiếp theo, bọn họ không phải nên cố hết sức để đưa được Aina về thành Aris sao. Sao tự nhiên tên khốn kia lại vứt Aina sang một bên, rồi lao về phía mình thế này?

Kỳ thật, suy nghĩ của Tiêu Phàm rất đơn giản. Nếu O'Sullivan đã cứ quấy nhiễu hành động của mình mãi như thế, vậy thì hắn sẽ đi theo con đường của gã, chính là ra tay quấy nhiễu lại hành động của O'Sullivan. Dù sao thì

tuy gã có cấp cao nhưng lại bị khế ước hạn chế nên có cho cũng chẳng dám ra tay với mình.

Trong lúc suy nghĩ, Tiêu Phàm đã vọt lên, nhìn cũng không thèm nhìn, cầm cây Frostmourne trực tiếp chém về phía O’Sullivan.

…

O’Sullivan lúc nãy vừa mới vô cùng đắc ý, bởi vì gã cho rằng mình chỉ cần kéo dài thời gian thêm chút nữa thôi, đến khi Buck đuổi đến nới là có thể xử lý hết cả đám Aina rồi. Ai mà ngờ giờ biến thành như vậy!

O’Sullivan thuộc chức nghiệp pháp hệ truyền thống nên cũng chẳng am hiểu gì về cận chiến cả. Dưới tình huống không thể tấn công, gã ta chỉ có thể bị động phòng thủ, mà lại thân pháp của gã ta cũng chẳng linh hoạt gì cho cam, cho nên nói là phòng thủ, thật ra nên gọi là chống đỡ thì đúng hơn.

Cái cảm giác mình chỉ có thể đần người ra chờ người ta tóm lấy mà đánh, trong lòng O’Sullivan khỏi phải nói có bao nhiêu khó chịu.

Thạch Phu Đồ Đằng, đồ đằng trị liệu lập tức được bày ra, lại thêm vì O’Sullivan có cấp bậc cao nên áp chế thuộc tính. Công kích của Tiêu Phàm phải nói là không đủ gãi ngứa gã nhưng cách bọn Tiêu Phàm công kích thực sự làm cho O’Sullivan ghê tởm chết đi được.

Phong cách đánh nhau mà Thái Thập Tam theo đuổi chính là phong cách ẩu đả đường phố. Chỉ cần vung ống thép lên là một chút tiết tháo cũng không có, dùng sức đập vào bộ vị yếu ớt của O’Sullivan, khiến cho O’Sullivan không thể không đưa tay bụm lại, bảo vệ bộ phận quan trọng của mình, mà lúc che lấy bộ phận quan trọng, vẻ mặt gã ta lại giống hệt như đang muốn nhận tội vậy…

Mà Tom Cruise lại thích nhất là bắt nạt mấy tên không đánh trả, O’Sullivan lại kháng cự yếu ớt, tạo cơ hội cho nó quậy một trận. Nó cầm thanh Tây Dương kiếm bé như cây kim, làm mặt như tên trộm chọc kiếm vào lỗ mũi O’Sullivan, dọa O’Sullivan kinh hồn bạt vía.

Nhưng khiến cho O’Sullivan cảm thấy ghê tởm nhất vẫn là tiểu ác ma cấp ba kia, rốt cuộc là hắn đang làm cái mẹ gì với mình thế hả!

“Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!”

O’Sullivan hết sức khuất nhục mà gào lên một câu như thế với Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm vô cùng phiền muộn, tên khốn này phản ứng thái quá như thế làm gì, mình đã làm cái gì đâu chứ.

Theo Tiêu Phàm, lực công kích của hắn trong giai đoạn hiện tại căn bản là còn không đủ để gãi ngứa một NPC cấp 60. Hơn nữa, trên người gã ta còn tự thêm cho mình một đống buff, thỉnh thoảng còn có thể tự phóng cho mình cái sóng trị liệu. Đánh đi đánh lại cả nửa ngày, số thương tổn còn không bằng số HP gã phục hồi lại nữa, rõ là càng đánh càng phí công.

Thế nên Tiêu Phàm nhanh chóng gạt phăng khỏi đầu cái ý tưởng hạ gục O’Sullivan, trực tiếp thay đổi chiến thuật của mình thành phá rối là chính, chôm đồ là phụ.

Chôm đồ? Không sai, chính là chôm đồ…

Đến tiêu diệt còn không tiêu diệt nổi O’Sullivan, vậy Tiêu Phàm còn muốn chôm đồ bằng cách nào?

Tất nhiên là phải dùng Phi Long Tham Vân Thủ để trộm rồi.

Nhắc đến Phi Long Tham Vân Thủ, Tiêu Phàm vẫn luôn nghiên cứu xác suất thành công của kỹ năng này.

Hắn cảm thấy nếu như đã là trò chơi 3D thì hiệu quả kỹ năng không thể không sát với hiện thực. Bây giờ nếu như muốn chôm đồ, tất nhiên là phải thò càng sâu càng tốt. Ông bà ta chẳng phải vẫn dạy, tay mà không thò sâu vào túi làm sao lấy được vật tốt đấy sao?

Thế là Tiêu Phàm không nói hai lời, lập tức thò tay phải vào bên trong áo choàng của O’Sullivan lục lọi.

O’Sullivan chỉ thấy tên tiểu ác ma cấp ba đáng ghét này bấy thình lình vọt đến trước mặt mình, không dùng kiếm chém mà lại vươn tay về phía mình.

Chuyện gì đây?

Định tay không chiến đấu à? Chẳng lẽ hắn muốn trực tiếp dùng nắm đấm đối phó với mình, nực cười, nhìn tao mỏng manh yếu đuối lắm hả thằng khốn.

Nghĩ vậy, O'Sullivan khó tránh khỏi đắc ý một phen nhưng tiếp theo đó, sắc mặt gã thoáng cái đã thay đổi…

Bàn tay Tiêu Phàm trực tiếp thò vào trong áo choàng của gã ta, sau đó lại còn sờ sờ, gãi gãi…

…

Thất bại?

Sao lại có thể thất bại được? Vốn dĩ mình muốn sờ đến túi của gã ta mà, còn chưa mò được chút gì hay ho nữa cơ mà?

Chẳng lẽ là do tên này thực sự quá nghèo? Nhìn có giống đâu, Buck trông không khác tên quỷ đói thì chẳng nói, còn gã O'Sullivan rõ ràng là thuộc tầng lớp quý tộc của trận doanh Thú Nhân, vì lý gì mà lại ăn trộm thất bại chứ?

Sao Phi Long Tham Vân Thủ của mình lại vô dụng được?

Tiêu Phàm không hề phát hiện ra hành vi lúc này của hắn đã lệch xa khỏi con đường ăn trộm của Phi Long Tham Vân Thủ. Hắn lúc này làm gì giống với ăn trộm nữa, đây rõ ràng là ăn cướp trắng trợn, hơn nữa còn là ăn cướp trắng trợn một NPC cấp 60.

…

Có điều đối với O'Sullivan, hành động của Tiêu Phàm so với cướp bóc còn quá phận hơn gấp ngàn lần.

Tiểu ác ma ghê tởm này đang giở trò quái quỷ gì đấy?

Làm gì mà tay cứ thò mãi vào trong quần áo mình, lại còn sờ tới sờ lui ngực mình nữa chứ?

O’Sullivan đang định mở miệng quát Tiêu Phàm dừng tay thì bỗng nhiên thấy Tiêu Phàm sau khi gãi gãi lồng ngực mình xong, vẻ mặt lại trông như hết sức thất vọng vậy.

O’Sullivan thấy vậy thì chả hiểu ra làm sao, trong lòng bực muốn chết, bực đến nỗi suýt chút nữa thì ngất đi. Gã theo phản xạ có điều kiện hét lớn một tiếng: “Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục.”

Tiêu Phàm làm sao biết được O’Sullivan đột nhiên lên cơn điên gì, tự nhiên thấy hắn không đầu không đuôi oanh liệt gào lên một câu như thế thì cũng tiện mồm đáp trả: “Ồn ào cái mẹ gì, thế sao không chết mẹ đi!”

O’Sullivan sững sờ, phát hiện ra trong lúc nhất thời mình thế mà lại không thể phản bác được câu nào. Tiêu Phàm tất nhiên cũng không trì hoãn thêm nữa, dù sao đây cũng là cơ hội khó có được, hắn chỉ hận không thể trực tiếp lột sạch người O’Sullivan, thế là Phi Long Tham Vân Thủ lại mò lên lần nữa.

…

Tiểu Miêu trưng ra vẻ mặt mập mờ mà nhìn đến là say sưa, không kìm được đưa tay nhéo nhéo cái mũi bắt đầu nóng lên của mình, tiện thể ngửa đầu ra sau, sau đó bắt đầu cười ngớ ngẩn.

Không ngờ đi theo Mệnh Phàm đến bây giờ, đến mấy cảnh này mà mình cũng quen được mới ghê.

Có điều, phản ứng của NPC này đúng là vẫn còn quá tốt, đến vẻ mặt khuất nhục và sầu khổ cũng có thể thể hiện xuất sắc đến vậy, so ra cũng không kém mấy với vị Bạch Y Công Tử trước đây đâu.

…

Trông thấy Tiêu Phàm nhiệt tình như thế, O’Sullivan nào có dễ dàng cam chịu, để bảo vệ danh dự của chính mình, gã quyết định mặc kệ tất cả.

O’Sullivan bắt đầu ra tay, muốn ngăn cản hành động của Tiêu Phàm lại.

Mà Thái Thập Tam và Tom Cruise nhìn thấy O'Sullivan bỗng nhiên lơ là đề phòng thì đồng loạt cười đến là dâm tà, sau đó trên cầm ống thép dưới cầm kiếm Tây Dương mini, xông lên tấn công O'Sullivan.

O'Sullivan vốn dĩ hai tay khó đấu lại bốn.

Lại thêm lực chú ý của O'Sullivan hiện tại đều dồn hết lên người Tiêu Phàm, thế nên dưới sự kết hợp tấn công của Thái Thập Tam và Tom Cruise, O'Sullivan hét thảm một tiếng, ngã xuống đất. Một tay che lấy hạ thể, một tay che mũi, vẻ mặt nhăn nhó đến tội.

"Mèo con, phối hợp cũng không tệ ha."- Thái Thập Tam nhìn Tom Cruise một chút, khen một câu.

"Nhân Loại, ngươi cũng không tệ đâu, meo!" Tom Cruise lại vênh mặt ra vẻ.

Tiêu Phàm không ngờ O'Sullivan cứ như vậy mà ngã xuống đất, hắn cực kỳ muốn thừa cơ xông lên phía trước chém gã thêm mấy nhát nữa. Nhưng nhìn thấy O'Sullivan dưới tác dụng của Thạch Phu Đồ Đằng mà trên người tầng tầng lớp lớp đều là màu xám tro, Tiêu Phàm ngay lập tức bỏ đi ý định này.

Nếu như lực công kích của mình đã không thể tiêu diệt hắn thì phải nhanh chóng trốn đi ngay. Nghĩ vậy, Tiêu Phàm không nói nhiều thêm nữa, lập tức kéo đám người kia chạy trốn.

…

Chương 462: Bại Lộ Thân Phận Và Buck Đuổi Kịp

Chương 463: Bại Lộ Thân Phận Và Buck Đuổi Kịp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tại thành Aris, Quân Sư Xấu Bụng chờ mấy cán bộ của bang Long Hổ sống lại ở điểm phục sinh trong thành, sau đó lại tập trung thành một đám.

Trước đó đoàn người đi giúp đỡ Thái Thập Tam hầu hết đã đã bị Buck và O'Sullivan đánh chết treo trở về, thế nhưng vẻ mặt sầu lo hiện tại của Quân Sư Xấu Bụng cũng không phải là vì lý do này.

Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, lúc này chẳng phải Thái Thập Tam và Tiêu Phàm nên trở về thành rồi sao? Nhưng vì sao lúc này vẫn chưa thấy bọn họ đâu chứ? Rốt cuộc bọn họ đi đường gặp phải cái gì rồi?

Có điều, chỉ cần điểm phục sinh trong thành vẫn chưa xuất hiện bóng dáng của mấy người bọn họ, đây cũng có thể xem như là một dấu hiệu tốt rồi.

Thế là Quân Sư Xấu Bụng dự định gom mọi người lại một lần nữa, đi về phía Thái Thập Tam để giúp đỡ.

Ngay lúc này một đám người Chiến Minh vừa mới phục sinh đang tụ tập cũng chạy đến, Quân Sư Xấu Bụng nhìn Reginald trước mặt, cười cười: "Người như ông, đúng thật là làm người ta muốn ghét cũng khó mà."

"Hết cách rồi, cái tên NPC kia giết chúng ta một lần, không nghĩ ra trăm phương ngàn kế làm gã ghê tởm một phen thì người của công hội Chiến Minh chả thoải mái." Reginald cũng cười cười với Quân Sư Xấu Bụng.

Quân Sư Xấu Bụng tất nhiên biết đây cũng chỉ là mấy lời khách khí của Reginald mà thôi. Ân tình lần này của Chiến Minh, bang Long Hổ bọn hắn chắc chắn sẽ nhớ kỹ.

Chỉ có điều, lúc Quân Sư Xấu Bụng dẫn theo cả đám định đi ra ngoài thành, bỗng nhiên có một làn sóng người vây chặn đám người bang Long Hổ và Chiến Minh lại. Mấy người này dù trông có vẻ không được đoàn kết cho lắm nhưng ánh mắt nhìn đám người bang Long Hổ và Chiến Minh lại tràn ngập thù địch.

Quân Sư Xấu Bụng có hơi khó hiểu, rốt cuộc những người chơi này từ đâu đến, gã chưa từng nghe nói có một công hội nào trong trận doanh Thú Nhân này có số lượng người có thể sánh ngang với Chiến Minh và Long Hổ, hơn nữa sao mặt bọn họ ai nấy đều trông ác ý kinh khủng vậy? Quân Sư Xấu Bụng nhớ rõ mình cũng chưa từng đắc tội với mấy người này lần nào.

“Những người anh em trước mặt tôi ơi, nếu như không có chuyện gì thì phiền mọi người nhường đường một chút nào. Bang Long Hổ chúng tôi bây giờ có chuyện quan trọng cần phải làm, không thể mất thời gian ở đây được. Quân Sư Xấu Bụng của bang Long Hổ tôi đây xin phép cảm ơn các vị trước.”

Quân Sư Xấu Bụng nói lời vô cùng lễ độ, ngay cả cái chiêu cười thô bỉ như mọi lần cũng không phô ra, để cho người ta có thể khách khí với mình một chút. Có điều đám người chơi kia lại chả hiểu ý gã.

“Ai là người anh em của mày? Đừng tưởng công hội lớn thì ngon, mày làm đám bọn ta rơi mất một cấp. Hôm nay những người chơi tự do chúng tôi muốn hai công hội lớn mấy người đưa ra một lời giải thích đích đáng.”

Một người vừa cất tiếng hô hào, đám người chơi còn lại lập tức nhao nhao hưởng ứng, đồng loạt giơ cao vũ khí như muốn ra oai…

Thành viên cấp cao của bang Long Hổ bị NPC cấp cao đánh bại một lần trong lòng luôn thấy khó chịu, hơn nữa đại đa số người trong bọn họ đều là lệ thuộc xã hội đen, láy bạo lực làm đầu, giống như tính cách thông thường của loài hổ, thấy có người ra oai trước mặt thì sao có thể chịu nổi, trong lòng vô cùng tức giận lập tức rút đao ra, định liều mạng xông lên.

Mấy người chơi nhàn hạ này tuy rằng cậy người đông thế mạnh, kêu gào khí thế bức người nhưng trên thực tế đây chung quy là không đoàn kết, nhìn thấy một đám người dữ tợn cầm đao chạy tới phía mình lập tức loạn hết lên, cũng may là Quân Sư Phúc Hắc vẫn kịp thời ngăn lại bọn đàn em, nếu không mấy người này đã sớm bị dọa bay hết hồn phách.

Đây cũng không phải Quân Sư Phúc Hắc thấu tình đạt lý bao nhiêu mà là Quân Sư Phúc Hắc hiểu rõ là bản thân hắn không thể bị buộc chung vào đám người này được bởi vì tình huống bên Thái Thập Tam bây giờ còn chưa rõ ràng.

Nếu như là bình thường, Quân Sư Phúc Hắc nhất định sẽ giáo huấn một trận thật nhớ đời với đám người vô cớ sinh sự này.

Nhìn thấy Quân Sư Phúc Hắc ngăn lại đám người bang Long Hổ đang định ra tay, đám người chơi vốn bị dọa tới vỡ mật lại có thêm dũng khí, làm như không sợ trời không sợ đất quát lớn: "Chẳng lẽ các người muốn dùng vũ lực sao. nếu hôm nay các người không nói ra cách giải quyết, chúng tôi sẽ không để yên đâu!"

"Đúng! Chúng tôi sẽ không để yên đâu!" Mọi người ào ào kêu lên.

Quân Sư Phúc Hắc cho rằng bản thân hắn đã đủ lưu manh lắm rồi nhưng không ngờ rằng hôm nay trong trò chơi này lai gặp phải một đám người không phân biệt đúng sai, cố nén tức giận trong lòng nói: "Các giải quyết? Vậy các người đến đây làm loạn là vì chuyện gì?"

"Các người còn hỏi chúng tôi vì chuyện gì sao? Nếu không phải là bang Long Hổ và Chiến Minh gây thù chuốc oán với hai con quái vật thì chúng tôi làm sao có thể không hiểu tại sao mà rớt một cấp?"

"Hả?" Mắt Quân Sư Phúc Hắc hơi híp lại, có vẻ vô cùng giảo hoạt: "Các người bị hai con quái vật kia xử lý rồi sao?"

"Biết rồi còn hỏi, còn không phải hai công hội của các người xử lý chúng nó sao!"

"Được lắm, chúng tôi đã tiêu diệt bọn chúng, các người đang yên đang lành tại sao lại đi chọc chúng nó?"

"Tôi… chúng tôi chỉ là thấy các người không đánh lại bị diệt toàn quân, hảo tâm đi giúp đỡ sao!"

"Hảo tâm giúp đỡ? Ha ha…"

Quân Sư Phúc Hắc nghe được lý do không biết xấu hổ này, khẽ nở nụ cười.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Quân Sư Phúc Hắc, đám người rảnh rỗi kia cũng thấy lý do này rất vớ vẩn, vì vậy mở miệng nói: " Boss Dã Ngoại vốn là của tất cả mọi người, không phải chỉ thuộc về Bang Long Hổ và Chiến Minh các người, ai có năng lực thì người đó đánh, chúng tôi thấy các người đánh không lại nên cùng ra tay giết nó có gì là sai!"

“Đã là ai có năng lực thì đánh, vậy các người không đánh lại bọn chúng thì liên quan gì đến bọn ta?”

“Anh… anh, đó là bởi vì các ngươi gửi tin tức chỉ dẫn sai, khiến cho bọn tôi coi thường thực lực của đối phương, cuối cùng mới thua!”

Quân Sư Phúc Hắc nở nụ cười, hắn rất tức giận, hắn thật sự chưa bao giờ gặp phải tên không biết đúng sai như vậy…

“Ai con mẹ nó nói cho các người là tin tức là do bọn tôi gửi! Hơn nữa ai con mẹ nó nói với các người kia là boss Dã Ngoại! Hai con quái vật đó là NPC mà chúng tôi tiếp nhận nhiệm vụ, các người rảnh rỗi đi góp vui, chết lại còn trách chúng tôi! Ông đây không có thời gian nói chuyện phiếm, các người con mẹ nó cút đi cho tôi!”

Đám người chơi rảnh rỗi bỗng nhiên bị Quân Sư Phúc Hắc nổi giận mắng mà sửng sốt, trong lòng chần chừ, chẳng nhẽ ban nãy con boss bọn họ công kích không phải boss Dã Ngoại sao?!

Đứng vậy, hình như bang Long Hổ và Chiến Minh chưa từng nói với bọn họ đó là boss Dã Ngoại, vậy tại sao bọn họ lại cho rằng đó là boss Dã Ngoại chứ?

Đúng rồi, là tên “Phú Nhị Đại” đáng chết kia, là hắn ta khiến bọn họ tưởng rằng bang Long Hổ và Chiến Minh đi săn boss Dã Ngoại!

Sau khi đám người chơi rảnh rỗi nghĩ một lúc, đem tất cả trách nhiệm đổ lên người Tiêu Phàm, ai bảo hắn ta “trái ôm phải ấp” kiêu ngạo như vậy trước mặt mọi người.

Còn về phần tên đồng lõa Bàn Tử đã bị bọn họ theo bản năng quên hoàn toàn rồi…

“Bang Long Hổ và Chiến Minh các người không phải là được một tên Phú Nhị Đại ẻo lả thuê đi giết boss Dã Ngoại sao!”

Đúng lúc này,

Giữa đám người bỗng nhiên có một người gầy gửi một tấm ảnh chụp màn hình lên.

Trên tấm ảnh này là Tiêu Phàm kéo Thái Thập Tam mặt mày xám xịt đang chạy trốn.

Một người chơi phía sau tên gầy nhỏ giọng nói: "Anh bạn, sao anh lại có ảnh chụp màn hình này?"

"Thấy em gái đáng yêu, tôi chụp màn hình lại thì có gì sai! Em gái này không thể sờ mà còn không được xem nữa sao! Chỉ không nghĩ tới bây giờ có thể phát huy công dụng của nó!"

"Ha ha, anh bạn, anh thật là thông minh, tí nữa gửi cho tôi với."

"Ha ha, tên nhóc này, ánh mắt không tệ…"

Chương 463: Trì Hoãn Buck

Chương 464: Trì Hoãn Buck

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Hả?!"

Quân Sư Phúc Hắc nhìn vào bức ảnh chụp màn hình này, nhận ra Tiêu Phàm trên bức ảnh, lại kết hợp với miêu tả của người chơi kia, suy nghĩ một phen liền hình dung ra được đại khái tình huống.

Chiêu này của Tiêu Phàm làm cho Quân Sư Phúc Hắc cảm thấy có chút bội phục.

Không thể không nói tên Mệnh Phàm này, tâm địa quả thực là cực kỳ xấu xa, mấy tên người chơi rảnh rỗi này bị giáng cấp cũng xứng đáng!

Tuy rằng trong lòng Quân Sư Phúc Hắc khen ngợi Tiêu Phàm không thôi nhưng Quân Sư Phúc Hắc cũng sẽ không nói linh tinh.

“Chúng tôi được Phú Nhị Đại nào thuê, tên ngu nhà anh, bang Long Hổ chúng tôi trắng đen lẫn lộn, có bao nhiêu tên Phú Nhị Đại dám tới trêu chọc chúng tôi! Cho nê người này tôi không biết, có chuyện gì các anh tự đi tìm hắn ta đi, đứng có đứng ở chỗ này của chúng tôi nữa!”

Reginald đứng một bên trợn mắt há mồm nhìn hành động của Quân Sư Phúc Hắc, công phu lật mặt của Quân Sư Phúc Hắc thật là quá khó tin.

Đám người chơi nhàn tản nghe Quân Sư Phúc Hắc nói vậy, nghĩ cũng đúng, lấy tính cách của bang Long Hổ thật sự là không có bao nhiêu Phú Nhị Đại dám trêu chọc.

Nếu anh đi trêu chọc bang Long Hổ, đợi lát nữa người của bang Long Hổ thấy anh giàu tới chảy mỡ, lại làm gì xảo trá thì sao?

Trong trò chơi không có mấy tình huống như tên Phú Nhị Đại này xảy ra, dù sao xã hội đen có một số việc nói cũng không đúng…

Nhưng chuyện này cứ như vậy là xong, đám người chơi này sao có thể đồng ý nhưng lúc này oán giận trong lòng không có chỗ phát, mọi người nhất trí hung tơn nhìn chằm chằm vào tên “Phú Nhị Đại” trên ảnh chụp màn hình.

Bọn họ càng nhìn càng nhíu mày, trong lòng nghi hoặc, người này có phải bọn họ đã gặp ở đâu rồi không, sao càng nhìn càng quen vậy?

Bỗng nhiên có người nhận ra, hô lên một tiếng: “Tên rải lời đồn này là người chơi tên là “Lich King” Mệnh Phàm!”

“Lich King” Mệnh Phàm?

Không sai, chính là hắn!

Được thức tỉnh, mọi người lập tức có phản ứng lại, bọn người chơi kia không cần so sánh khuôn mặt của Mệnh Phàm với người trong bức ảnh liền lập tức khẳng định Tiêu Phàm chính là “Lich King” Mệnh Phàm.

Bởi vi đã rõ rành rành như vậy? Ngoài tên động vật như “Lich King” Mệnh Phàm, còn ai trong lúc chạy trốn không quên trái ôm phải ấp hưởng thụ

chứ?

Sau khi xác định "Phú Nhị Đại" trong ảnh chụp màn hình chính là "Lich KIng" Mệnh Phàm, oán khí trong lòng đám người chơi rảnh rỗi này lại càng lớn, đặc biệt là lúc nhìn thấy ảnh chụp màn hình hắn đang trái ôm phải ấp hai em gái xinh đẹp…

Nhưng sau khi biết là ai "hãm hại" bọn họ, đám người chơi rảnh rỗi này lại không biết phải làm thế nào rồi.

Đối với bang Long Hổ và Chiến Minh đám người chơi rảnh rỗi này còn dám ý vào người đông thế mạnh nhưng một khi dính vào "Kich King" Mệnh Phàm thì lại không dễ dàng rồi…

"Lich King" Mệnh Phàm là một người chơi có thực lực rất cao, nghe nói là một "beater" nhân vật truyền kỳ của game online thế hệ mới, lại là thầy của "truy phong giả" Tịch Dương, có thể lập tức giết chết được "truy phong giả" Tịch Dương.

Tuy rằng thông tin bên ngoài của "Lich King" Mệnh Phàm đã vô cùng phong phú nhưng không có ai để ý tới cả, bởi vì bọn họ để ý hơn tới bên trong của "Lich King" Mệnh Phàm này, mà bên trong của "Lich King" Mệnh Phàm này thực sự rất có vấn đề…

Hiên tại trong forum đang loan truyền một tin tức đó là "Lich King" Mệnh Phàm trong trò chơi Ác Ma Trận Doanh này dùng các thủ đoạn hèn hạ để khiến cho hệ thống trung tâm thiên vị, cuối cùng ban cho một kỹ năng vô cùng nghịch thiên.

"Nhã sĩ cô độc" là danh hiệu mà "Lich King" Mệnh Phàm thu hoạch được, danh hiệu này nghe qua thì vô cùng văn nhã nhưng thực ra chỉ để trợ giúp "Lich King" Mệnh Phàm che giấu sự dơ bẩn của kỹ năng danh hiệu này…

Danh hiệu "khắc tinh của phái nữ" đầy thần bí này mới có thể phản ánh được bản chất con người của "Lich King" Mệnh Phàm này.

Không cần nói tới kỹ năng cụ thể của "khắc tinh của phái nữ" là gì nhưng chỉ cần nghe được hai chữ "khắc tinh" là biết mũi nhọn của kỹ năng này,

mà lại nhìn vào đối tượng nó nhắm vào liền biết ngay người chơi Mệnh Phàm này không phải là người tốt gì cả!

Nhưng mặc kệ tin tức là thật hay giả, chiến lực của đám người chơi rảnh rỗi đối với Tiêu Phàm lập tức giảm một nửa bởi vì "Lich King" Mệnh Phàm này căn bản là không có người chơi nữ nào dám đi trêu chọc! Ví dụ như nhóm người này một nửa là nam một nửa là nữ thì không phải là đã giảm mất một nửa lực chiến sao!

Nhưng vẫn chưa hết, bởi vì thoe lời đồn "tướng ăn" của "Lich King" Mệnh Phàm vô cùng kém, hắn ta không chỉ ăn bậc "Quốc Sắc Thiên Hương" như A Hoa Tỷ, thậm chí ngay cả bác gái ven đường cũng không tha, hơn thế nữa lại còn có chút "hơi cong cong"…

Cho nên ngay cả người chơi nam cũng lùi bước, tuy rằng mọi người có thể cùng nhau trút giận với "Lich King" nhưng lỡ bản thân bất hạnh bị tên biến thái "Lich King" Mệnh Phàm để ý thì sao bây giờ?

Đám người chơi rảnh rỗi này tự cho mình là rất tốt, nghĩ đến bản thân từ nay về sau bị một tên quái vật như "Lich King" đuổi theo, tâm trạng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Cho nên chuyện liên quan đến "Lich King" Mệnh Phàm, bọn họ theo bản năng cảm thấy vô cùng kiêng dè, không muốn dây vào, lập tức rút lui.

Không phải là bọn họ mới chỉ bị chết một lần thôi sao, cái này không thể so được với cuộc sống bình thường được…

Kết quả là mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cứ ngơ ngác đứng như vậy, không nghĩ tới lần này lại khuấy vũng nước đục rồi.

Tuy rằng bởi vì tồn tại "Lich King" Mệnh Phàm khiến cho mọi người ở đây đều kiêng dè nhưng việc tụt cấp hay tut kinh nghiệm thì giải quyết cơn tức này như thế nào đây?

Lúc này cần giải tỏa cơn tức trong lòng, các người chơi lập tức nghĩ tới nơi bình thường bọn họ hay dùng để xả nhất - diễn đàn "Tân Sinh".

Vì thế đám người chơi này ào ào biến thành anh hùng bàn phím, diễn đàn trên trang web của Tân Sinh lại bị hai từ "Lich King" lấp kín.

"Tên khốn Mệnh Phàm khiến tôi rớt một cấp, kêu gào lấy lại công bằng!"

"Tên Mệnh Phàm cặn bã, vô lương tâm, hại người chơi, trời đất không tha!"

"Tên Mệnh Phàm rác rưởi, trái ôm phải ấp lại lừa lọc bất lương, không chấp nhận được."

…

Diễn đàn khó khăn lắm mới yên tĩnh lại được sau khi Tiêu Phàm đi làm nhiệm vụ với bang Long Hổ lại lập tức náo nhiệt lên, tất cả các người chơi đều biết Tiêu Phàm đến trận doanh Thú Nhân lừa một đám người chơi rảnh rỗi, lại làm hại đám người chơi này chết hết, hành vi vô cùng ác độc.

Nhưng những người lên tiếng ủng hộ đòi lại công bằng từ Mệnh Phàm thật sự ít đến đáng thương.'

Bởi vì chỉ cần là tin tức lên quan đến "Lich King" Mệnh Phàm, tất cả đều không ngoại lệ mà hướng tới một hướng kỳ lạ…

"Trái ôm phải ấp? Cầu ảnh! Cầu ảnh!"

"Vu không! Cầu ảnh chứng minh!"

"Không có ảnh thì nói cục shit à!"

…

Dưới áp lực của đám đông, người đăng tin không thể không kèm theo ảnh chụp Tiêu Phàm và đám người Aina chạy trốn.

Ảnh vừa đăng lên, diễn đàn lại náo loạn lên…

"Không phải thành viên của đoàn hậu cung trong trận thi đấu, hoàn tất đánh giá."

“Không phải là em gái trấn Bàn Thạch, hoàn tất đành giá.”

“Lần này là ‘Lich King” tân sủng sao, là em gái thuần khiết của trận doanh Thú Nhân!”

“Mẹ kiếp, cầm thú!”

“Người chơi của trận doanh Thú Nhân, mau hành động chống lại xâm nhập của “Lich King” Mệnh Phàm mau!”

…

Hướng gió của diễn đàn bỗng nhiên có chút nghiêng đi nhưng đầu ngọn gió vẫn luôn thống nhất mà chỉ về phía “Lich King” Mệnh Phàm.

Bất luận trên diễn đàn có náo nhiệt như thế nào, sau khi Quân Sư Xấu Bụng bị đám người chơi rảnh rỗi này làm lỡ thời gian, lập tức tiếp tục chạy về hướng ngoại thành, đúng lúc này, có người hô lên một tiếng: “A! Bên kia không phải là ‘Lich King’ Mệnh Phàm sao!? Hình như bên kia còn có một con quái vật!”

Quân Sư Xấu Bụng nhìn lại, nhìn thấy phía đường chân trời trên thảo nguyên phía xa xa kia xuất hiện vài bóng người nho nhỏ giống như những hạt các, nếu không nhìn cẩn thân thật đúng là khó có thể phát hiện ra.

…

Chương 464: Một Cái Nhìn

Chương 465: Một Cái Nhìn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trước đó bọn Tiêu Phàm thật vất vả mới cắt đuôi được O’Sullivan, thế nhưng bởi vì con nhóc Aina này “chạy” thật quá mức lề mề. không thể kéo dài được khoảng cách, thế nên đám người O’Sullivan lại đuổi gần tới rồi.

Tiêu Phàm nhìn thấy đám người O'Sullivan chạy tới, không nói nhiều liền quay lại xông về phía bọn chúng, định lặp lại chiêu cũ.

Sau khi bị ăn đòn một lần, O'Sullivan đâu còn dám sơ suất nữa, gã che lại hạ bộ, vừa đánh vừa lui, kéo dài khoảng cách, tránh Đồ Đằng mà Tiêu Phàm phóng tới phía bọn gã, vừa giảm tốc đôh đám người Tiêu Phàm.

Vốn là O'Sullivan kiêu ngạo bị bọn Tiêu Phàm dạy dỗ một phen liền bắt đầu đi vào con đường đáng khinh rồi.

O'Suliivan đáng khinh như vậy, Tiêu Phàm thật là một chút biện pháp để đối phó cũng không có, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Sau trăm nghìn đắng cay, phía cuối chân trời không phải là một thảm cỏ xanh biếc, một số những ngôi nhà bạt nhỏ xuất hiên trong tầm mắt của Tiêu Phàm, tuy rằng nhỏ đến đáng thương nhưng ít ra cũng khiến cho Tiêu Phàm cảm nhân được hi vọng chiến thắng, trong lòng không khỏi thởi dài nhẹ nhõm một hơi.

"Cố lên, mọi người kiên trì thêm một chút nữa, chúng ta sắp trở lại thành Aris rồi!"

Nhưng khi Tiêu Phàm vừa nói xong câu cổ động mọi người liền cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, hình như có vật gì đó đang lao tới phía bọn họ.

Ngay sau đó, một bóng dáng cùng với từng bước đi nặng nề từ xa tiến lại, phía sau là bụi mù cuồn cuộn.

Nó nhanh chóng vọt tới phía trước đám người Tiêu Phàm rồi dừng lại.

Sau khi trồi lên mặt đất nó dẫm chân một cái, bụi mù cũng theo đó mà bay đi…

Thành Aris…

"Ê, hình như là thật đó! "Lich King" Mệnh Phàm thật sự ở phía bên kia kìa! Còn có hai cô em gái xinh đẹp nữa, ơ không phải đâu! Con mẹ nó sao đã biến thành ba người rồi!"

“Đồ ngốc! Người ta vốn là có ba người, anh quên mất trước kia hắn ta còn có một em gái tội nghiệp đáng thương bị Mệnh Phàm quên mất à? Người ta đó là chịu trăm nghìn đắng cay tới “tiễn” đó!”

“Tôi hận! Tôi hận ông trời thật bất công!”

“Anh có rảnh ở đây hận sao, không bằng đi giảm béo đi, tính cách này của anh thì ai thèm thích chứ?”

“Nhưng mà các ngươi cũng chỉ chú ý Mệnh Phàm sao, chẳng nhẽ không phát hiện ra hai con quái vật cũng ở phía đó sao?”

Nghe người này nói vậy, trong mắt đám người chỉ nhìn thấy Tiêu Phàm và Aina kia rốt cục nhìn thấy con quái vật, sau đó xấu xa cười lên, cười đến thật sảng khoái.

“Tên cặn bã Mệnh Phàm này, mày lừa tao sao, giờ thì hay rồi, mày cũng bị hai cong quái vật này tóm được, thật là ác giả ác báo mà!”

…

Bên giờ người chơi trong thành Aris đều tụ tập lại ngoài thành nhìn về phía xa, dính chặt vào bóng dáng của đám người Tiêu Phàm.

Nhìn thấy Tiêu Phàm bị hai gã NPC bắt lấy, tất cả đều hưng phấn, có cảm giác như đã được trả thù, hoàn toàn quên mất thực ra chính hai tên NPC cấp cao này mới làm họ bị tuột cấp.

Quân Sư Xấu Bụng cùng mọi người dừng lại, lắc lắc đầu, thở dài nhẹ một cái bởi vì gã biết rằng đây là thứ bản thân không thể nào cản được

Tuy rằng đã thoáng thấy bóng dáng của Thái Thập Tam nhưng khoảng cách Thái Thập Tam chạy tới thành Aris còn dài hơn thời gian bổ xuống một búa, cái cảm giác chỉ có thể lặng yên nhìn bi kịch xảy ra thật là vô cùng khó chịu.

Lúc này người có tâm trạng còn tệ hơn cả Quân Sư Xấu Bụng chắc chắn là Tiêu Phàm, thật vất vả chịu đựng đến giờ khắc này, bây giờ nhiệm vụ đã

sắp hoàn thành bỗng nhiên lại nhảy ra một tên NPC chiến sĩ hổ nhân Buck cấp 60, khiến cho tất cả mọi công sức sắp đổ xuống sông xuống biển rồi.

“Buck, sao anh lâu vậy mới đuổi tới!” Trong giọng điệu của O’Sullivan mang chút trách cứ nhưng trên mặt lại đầy vẻ vui sướng: “Được được được, bây giờ nhanh chóng xử lý bọn họ cho tôi đi!”

Lúc này Buck đang thở hổn hển, lặn lội đường xa đã tiêu hao phần lớn thể lực của gã, khiến gã lúc này có hơi mệt mỏi nhưng lấy thể trạng lúc này của Buck để đối phó với bọn Tiêu Phàm vẫn là thừa sức.

Buck nắm chặt búa của mình trong tay, bay thẳng tới phía Aina, gã muốn triệt để kết thúc nhiệm vụ lần này.

Aina hoảng sợ nhìn Buck đang đánh về phía mình, còn có cả chiếc búa hung tàn trong tay gã, cả người cô ngẩn ra, Irina trong lòng Aina lúc này cũng đầy tuyệt vọng…

Đúng lúc này, một luồng dung dịch phun ra kết tủa lại, bám chặt lấy chân phải của Buck.

Buck đang chạy nhanh bỗng nhiên chân phải bị dính lại, cả người theo quán tính nghiêng về phía trước, cắm mặt xuống đất phịch một tiếng, vang xa bốn phía.

Nhẫn Slime có thể bắn ra một đám chất nhầy slime, dính lấy mục tiêu 5 giây.

Lúc này trong lòng Tiêu Phàm thở nhẹ một hơi, đường bắn của nhẫn phun chất nhầy slime thật là kỳ dị, Tiêu Phàm còn sợ sẽ bắn trượt, may mắn là cuối cùng vẫn trúng đích.

Trong lòng Tiêu Phàm hiểu rõ, trước mắt muốn xử lý Buck, hoàn toàn là không thể nào.

Cho nên bây giờ Tiêu Phàm cũng chỉ có thể kéo dài thời gian, tựa như O’Sullivan đã làm với bọn hắn vậy.

Nhưng bi kịch chính là loại hình nhân vật của Tiêu Phàm trong trò chơi này không giống với O'Sullivan có một loạt các loại phát thuật hạn chế hành động của đối phương, bởi vậy Tiêu Phàm chỉ có thể vừa đi vừa tính mà thôi.

"Mèo con, mày đưa các cô ấy tiếp tục chạy, tao ở đây giữ chân bọn chúng."

Sở dĩ Tiêu Phàm giao nhiệm vụ gian khổ này cho mèo con là vì khi chiến đấu Thái Thập Tam vô cùng dễ nổi nóng, đã nóng lên thì có thể ở lại cùng đánh nhau với hai con NPC là hoàn toàn có thể, nếu vậy thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"A?!" Mèo con cũng vô cùng ngạc nhiên với quyết định này của Tiêu Phàm.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Phàm, nó biết đây không phải chuyện đùa.

Hắn lại giao chuyện quan trọng như vậy cho mình ư?

Nhưng vì sao lại giao chuyện quan trọng như vậy cho mình chứ, không phải là còn có một vị có thù với "ngực" sao?

A, ta biết rồi, ta đã nói rồi đấy thôi, mèo con ta trời sinh thông minh, làm sao Mệnh Phàm có thể không phát hiện ra chứ?

Hừ! Suy nghĩ rốt cục đã thông suốt, so với bên em gái ngực "phẳng" kia thì mèo con ta đây còn quyến rũ hơn!

"Ngươi yên tâm đi, thấy ngươi đã biết điều như vậy, lần này bất kì giá nào ta cũng giúp ngươi một phen!" Mèo con vừa vỗ ngực vừa nói.

Tuy rằng Tiêu Phàm cảm thấy lời mèo con nói có chút quái lạ nhưng cô ấy đồng ý thì Tiêu Phàm vẫn hiểu được, cho nên cũng không để ý chi tiết này lắm : "Được thôi, giao cho cô đi."

Nói xong Tiêu Phàm quay người sang chỗ khác, tiếp tực đối mặt với Buck và O'Sullivan…

Buck không ngờ bản thân gã lại bị tiểu ác ma này làm cho vồ ếch một cái, cố sức kéo đùi phải dính trên đất của mình, kéo một lúc lâu rốt cục đã kéo ra được.

Buck lại đứng lên lần nữa, đôi mắt hổ của gã nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, sau đó không nói không rằng, ném cây búa về phía Tiêu Phàm!

Tên Buck này dễ xúc động lại dễ giận, Tiêu Phàm đã ra tay trước với hắn, khiến cho hắn phải chịu thiệt một lần, Buck không băm vằm Tiêu Phàm ra thì thật không bình ổn được cảm xúc trong lòng, hơn nữa theo gã, tên Tiêu Phàm cặn bã yếu kém này chỉ cần một búa của gã là có thể chém hắn thành hai nửa rồi.

…

Bên kia, Tiểu Miêu nhân được sự "tin tưởng" của tiêu Phàm, tâm trạng có chút vui vẻ, nhanh chóng tóm Thasi Thập Tam và Aina cùng chạy.

"Chúng ta đi, Braham phải làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy, tôi muốn ở lại giúp Phàm ca!"

"Mệnh Phàm đã giao cho tôi, thừa lúc hắn ở lại kéo dài thời gian, tôi phải đưa các cô về thành Aris cho nên bây giờ các cô phải nghe tôi!" Tiểu Miêu mặc kệ bọn họ, chỉ dùng sức kéo các cô về thành Aris.

"Nhưng…"

"nhưng cái gì mà nhưng, "Lich King" Mệnh Phàm là người dễ chết như vậy sao, cùng lắm thì hắn ta lại nổ đoàng một cái rồi lại sống lại mà thôi." Sau khi Tiểu Miêu nhìn thấy lần sống lại kì dị đó của Mệnh Phàm, hình như cũng có chút mê tín rồi.

"Đúng vậy, Phàm ca là vô địch!"

"Thật sao, nhưng mà trong lòng tôi vẫn có chút lo lắng cho Braham?"

…

Chương 465: Thuật Đại Hiến Tế

Chương 466: Thuật Đại Hiến Tế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này bên ngoài tường thành của thành Aris vô cùng náo nhiệt, trong ngoài đều lấp kín người chơi, bọn họ ào ào lấy ra ống nhòm nhìn lại phía xa.

Ống nhòm này là vật phẩm trong tiệm tạp hóa thành Aris, ngày thương không có ai thèm hỏi thăm nhưng hôm nay lượng tiêu thụ lại lớn đột xuất, đương nhiên tất cả là nhờ phúc của Tiêu Phàm…

"Anh có thấy không? Tên chiến sĩ Hổ nhân kia muốn khiến cho "Lich King" Mệnh Phàm liều chết đi tới, tư vị của cây búa lớn đó đến nay tôi vẫn không thể quên được, ha ha, "Lich King" Mệnh Phàm này phải nhận thôi, ai bảo hắn hại chúng ta chứ!" Người chơi trong thành Aris đắc ý cười nói.

"Ha ha." Đám bạn bên cạnh hắn cười ngặt nghẽo.

"Mệnh Phàm bị giết anh hưng phấn là điều dễ hiểu nhưng vì sao anh lại cười như vậy?" Người chơi này nhíu nhíu mày, có chút hoang mang.

Nhưng đám bạn kia của gã không để ý tới, tiếp tục cười dâm đãng, vô cùng đáng khinh.

Nhưng sau đó gã ta rốt cục phát hiện ra chỗ nào không ổn, hướng nhìn của ông nhòm cũng có vấn đề! Hơi lệch một chút so với hướng ống nhòm của gã!

Vì vậy hắn giơ ống nhòm nhìn theo hướng đám bạn bên cạnh, ba bóng hình xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt của hắn, các cô ấy mỗi người có một phong cách riêng, nhất là một vụ đang hoảng sợ chạy, khiến con mắt của hắn không dứt ra được một giây, bắt đầu cũng cười ha ha lên…

Hành vi cũng có thể lây truyền, có một người phát hiện điểm sáng, nhưng người khác vì hiếu kì nhất định sẽ học theo, nếm được chút vị ngọt, lực chú ý liền không đặt trên người của Mệnh Phàm nữa..

Nhưng đúng lúc này, trong đám người chơi kia bỗng nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi: "Mẹ kiếp! 'Lich King' Mệnh Phàm kia treo rồi sao! Khoa trương như vậy à!"

Nghe được tiếng hét kinh hãi, nhóm người kia đồng loạt phục hồi lại tinh thần, lại điều chỉnh lại "pháo" của mình, hướng về phía Tiêu Phàm.

Bọn họ không xem không biết, bây giờ nhìn lại thật sự có chút giật mình!

Tình huống gì đây! Giây trước chiến sĩ Hổ nhân còn đang đuổi theo đánh "Lich King" Mệnh Phàm, một giây sao lại biến thành Mệnh Phàm cưỡi lên người chiến sĩ Hổ nhân đánh?!

Thực lực của chiến sĩ Hổ nhân kia bọn họ đã tự mình trải nghiệm, một búa này có thể lấy mạng người đó! Bây giờ dưới đòn đánh của "Lich King" Mệnh Phàm sao lại biến thành quá yếu ớt thế kia? Chẳng lẽ "nó" thật sự là cọp cái sao?

Ừm, cũng có thể, nhưng mà cho dù là cọp cái, Mệnh Phàm cũng quá đáng sợ rồi…

…

Thực ra chân tướng cũng không khoa trương như những gì đám người chơi kia nhìn thấy, sau khi nhận biết được rõ tình hình hiện giờ của mình như thế nào, Tiêu Phàm cứ tiến hành theo kế hoạch thôi, mà kế hoạch này phải cố gắng hết sức để tranh thủy thời gian giúp bọn Aina.

Nhẫn Slime giúp đám người Aina tranh thủ được 5 giây, sau đó Buck lại tiếp tục phóng về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nhìn cũng không hoảng, đợi đúng thời cơ lại tiếp tục ném ra "quỷ khí" thứ hai - Tinh Tinh Nguyệt Bì.

Tuy rằng trước đó Buck đã sập bẫy Tiêu Phàm một lần nhưng gã vốn cao lớn thô kệch, nếu không thì O'Sullivan sẽ không liên mồm gọi gã là mãng

phu. cho nên là vỏ chuối vô lương này Buck vẫn là ngu ngốc mà giẫm phải.

Khi Buck đã "lên xe", Tinh Tinh Nguyệt Bì tất nhiên cũng không thèm khách sáo với gã nữa, trượt vỏ chuối lập tức khởi động, cả người Buck lập tức tăng tốc, vèo một tiếng xẹt qua người Tiêu Phàm mà ngã xuống đất.

Lần này Tiêu Phàm không ngập ngừng nữa, Buck đã ngã xuống, Tiêu Phàm tất nhiên phải cưỡi!

Bá Vương Phục Hổ Quyền lập tức được sử dụng, Tiêu Phàm cấp 31 lập tức áp Buck cấp 60 xuống đất, đấm liên tục vào mặt hổ của Buck.

Bá Vương Phục Hổ Quyền có 3 giây hiệu quả, đồng thời lúc này đẳng cấp có cao thì Bụk cũng không thể động đậy.

Buck không hề phản kháng bị Tiêu Phàm cưỡi lên, nhìn từ xa cảm thấy vô cùng bá đạo, cho nên "đám quần chúng vây xem" ngoài thành Aris ồ lên cũng là điều đương nhiên.

Nhưng Tiêu Phàm biết, dù Bá Vương Phục Hổ Quyền mặc dù rất mạnh nhưng trên thực tế cũng không có tác dụng gì nhiều, nắm tay của Tiêu Phàm nện như mưa vào trên người Buck, giá trị sinh mệnh của Buck từ từ hạ xuống được 1%, dù sao thì chệnh lệch cấp bập nhiều như vậy, 1% giá trị sinh mệnh đã đạt tới một trình độ nào đó rồi.

Nhưng mục đích của Tiêu Phàm chủ yếu là để kéo dài thời gian, vừa hết 3 giây sử dụng Bá Vương Phục Hổ Quyền Tiêu Phàm lập tức đứng dậy tránh xa khỏi Buck, tránh tình huống Buck khôi phục lại năng lực đảo ngược lại tình thế.

Sau khi phục hồi lại khả năng hành động.

Buck trực tiếp nhảy dựng lên, lần này hắn thật sự đã nổi giận, Buck không ngờ rằng bản thân hắn lại bị tiểu ác ma này áp xuống đất đánh một trận, quả thực vô cùng nhục nhã!

Vì vậy Buck lập tức khởi động búa, trực tiếp dùng kỹ năng Kiếm Nhận Phong Bạo chém tới cổ Tiêu Phàm, bỗng lúc này, một giọng nói truyền vào

tai Buck…

“Ai là người đẹp trai nhất thế giới?”

Sau khi hỏi xong, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vì để kéo dài thời gian, Tiêu Phàm đã sử dụng toàn bộ vốn liếng, Tuyên Ngôn Thân Sĩ này là kỹ năng hạn chế cuối cùng của Tiêu Phàm, có thể kéo dài thời gian thêm 4 giây.

Khi Tiêu Phàm biết sau khi Buck tự mãn về vẻ đẹp trai của mình xong, sẽ lập tức động thủ xử lý bản thân mình, trước khi chết bản thân hắn chỉ còn có thể duy trì thêm 2 giây nữa nhưng liệu đã đủ cho bọn Aina chư?

Tiêu Phàm biết là không đủ, dù sao thì Aina… Aina…

Tiêu Phàm quay đầu nhìn bọn Aina, phát hiện ra O’Sullivan nhân lúc hắn đang đọ sức với Buck mà bắn Đồ Đằng về phía Aina, bản thân hắn hao hết tâm tư để giữ chân Buck mà Aina vẫn chưa chạy được ca.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không có ý trách Aina, thực ra nghĩ lại không phải chỉ là nhiệm vụ thất bại thôi sao, cũng chẳng có gì cả. Đúng vậy, không có gì cả…

Dù sao thì nhiệm vụ truyền thuyết, đối thủ là NPC cấp 60, bản thân hắn đã bộc lộ được hết khả năng, chỉ là… nếu như lần này hắn chết, còn Aina… kết cục của cô ấy phải…

Hắn đang nghĩ gì vậy? Cô ấy là NPC trong trò chơi, thực chất chỉ là số liệu mà thôi… chỉ là số liệu mà thôi…

Đã nghĩ như vậy nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy có chút bi thương, cũng sinh ra ý nghĩ tự khinh thường bản thân hắn, không thể không nói, có lúc con người thật là kỳ quái, phức tạp.

Theo tâm trạng thay đổi của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nhìn về bóng hình phía sau, ánh mắt càng thêm u buồn.

Tiêu Phàm không để ý tới Buck đang tự khen gã đẹp trai, hắn nghĩ bây giờ nên nhìn em gái NPC này nhiều thêm một chút… sau này… không còn cơ

hội nữa rồi…

Aina đang gian nan bước đi trong sự cản trở của Đồ Đằng, hình như cảm nhận được điều gì đó mà quay lại nhìn, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Tiêu Phàm, hình như cô cảm nhận được cảm xúc bi thương trong mắt tiêu Phàm, không biết vì sao, Aina lại nhớ tới cảnh tượng Tiêu Phàm bị "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" liên thủ đánh chết, trong lòng đau đớn, vì vậy cô xoay người lại, dừng bước chân…

"Aina?!" Irina nhìn thấy bỗng nhiên Aina dừng bước, nghi hoặc hỏi.

"Irina, xin lỗi, cảm ơn cô từ trước tới nay luôn chăm sóc tôi, tôi nghĩ… tôi phải làm trái với giới luật của Vu tộc rồi."

Aina cười dịu dàng, cô cười lên thật sự rất đẹp nhưng mắt của Irina lại đỏ lên…

"Này, sao cô lại dừng lại? Mệnh phàm đã giao cho Tiểu Miêu tôi dẫn cô về thành Aris rồi!"

Tiểu Miêu thấy Aina bỗng nhiên dừng lại, nghi ngờ kéo tay cô đi tiếp.

Aina nhẹ nhàng quay người lại nói cảm ơn với Tiểu Miêu, sau đó đẩy tay Tiểu Miêu đang kéo tay cô ra.

Tiểu Miêu không hiểu sao lại nói cảm ơn với cô, đứng lặng ra nghĩ ngợi.

Irina lúc này lại kích động lạ thường: "Đừng! Aina, cô có biết hậu quả của việc sử dụng thuật hiến tế không? Phải sử dụng phần lớn sinh lực của người thi triển mới có thể sử dụng cấm thuật! Nếu có hơi sơ ý, thậm chí ngay cả cô cũng sẽ… cũng sẽ…"

Irina không nói được nữa, âm thanh nghẹn ngào đã khiến nó trở nên đứt quãng.

"Này, hai người làm gì vậy, có thể nói rõ hơn được không, tôi không hiểu gì cả."

Aina và Irina nói chuyện không đầu đuôi khiến cho Tiểu Miêu càng thêm mơ hồ nhưng Tiểu Miêu cảm nhận được việc này không hề đơn giản.

Chương 466: Ác Ma Hóa

Chương 467: Ác Ma Hóa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Irina không nói được nữa, âm thanh nghẹn ngào đã khiến nó trở nên đứt quãng.

“Này, hai người làm cái gì vậy, có thể nói rõ hơn được không, tôi không hiểu gì cả.”

Aina và Irina nói chuyện không đầu đuôi khiến cho Tiểu Miêu càng thêm mơ hồ nhưng Tiểu Miêu cảm nhận được việc này không hề đơn giản.

“Irina, tôi không sao, hi vọng lần này cô đừng ngăn cản tôi nữa, vì như vậy trong lòng tôi sẽ rất đau khổ… nếu như thuật hiến tế này luôn che giấu mà không dùng thì tôi học nó làm gì chứ? Năm đó Vu tổ đã nói rằng thuật hiến tế này không được sử dụng linh tinh nhưng ngài cũng đã nói một câu rằng nếu có một ngày cảm thấy nếu bản thân không dùng thuật hiến tế này sẽ hối hận cả đời thì hãy dùng tới nó…”

Nói đến đây, ánh mắt Aina không còn sợ sệt như trước mà bỗng nhiên trở nên nghị lực hơn rất nhiều, năng lượng sinh mệnh đang dần ra khỏi cơ thể cô, chậm rãi hội tụ lại pháp trượng, toàn thân Aina bắt đầu tỏa ra sức sống dào dạt.

Bỗng nhiên Aina làm ra hành động như vậy tất nhiên khiến cho O’Sullivan đứng một bên phải chú ý, cảm nhận được năng lượng sinh mệnh này đang bắt đầu tập hợp lại, vẻ mặt của O’Sullivan bắt đầu nghiêm túc lại, trong lòng cũng nảy sinh nghi ngờ.

O’Sullivan suy nghĩ về hành động của Aina lúc này, bỗng nhiên gã nhớ ra cái gì đó, biểu cảm trở nên vô cùng kinh ngạc: “Đây là? Sao cô có thể? Tên

kia cũng không phải là thú nhân, hắn là ác ma!”

O’Sullivan vì quá xúc động nên không thể nói liền mạnh được cả câu, thậm chí ngay cả ý trong câu mà gã muốn biểu đạt cũng không rõ là gì.

Lúc này gã đã quá rõ ràng Aina định thi triển thuật hiến tế, chính bởi vì như thế gã mới khiếp sợ, nói năng lộn xộn như vậy.

“Nhưng… anh ấy là vị hôn phu tương lai cả tôi…”

Aina nói nhỏ một câu mà chỉ mình cô nghe thấy, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, sau đó pháp trượng vung ra, bắn về phía Tiêu Phàm phía xa xa!

Một luồng tia chớp đỏ như máu bắn ra từ pháp trượng của Aina, nhanh chóng bắn tới phía Tiêu Phàm.

Sau khi rơi xuống người Tiêu Phàm lập tức hóa thành một sợi dây máu nối giữa Tiêu Phàm và Aina, mà sợi dây máu này bắt đầu lăn tăn từng gợn sóng, giống như mạnh đập từng chút truyền tới người Tiêu Phàm.

Dần dần, sinh khí đang bao vây quanh người Aina lúc này trở nên yếu đi, vẻ hồng hào trên mặt Aina cũng theo năng lượng sinh mệnh đi về phía Tiêu Phàm mà dần biến mất, trở nên tái nhợt, cuối cùng cô không thể chịu được nữa mà ngã xuống đất nhưng nhìn ánh sáng màu máu phía xa xa, cô vui mừng nở nụ cười.

…

“Ôi, sao tên Mệnh Phàm kia không tiếp tục đè lên chiến sĩ Hổ nhân đánh, vừa nãy không phải là đè xuống đất mà “vuốt má” sung sướng thế à?”

Mọi người qua ống nhòm nhìn thấy Tiêu Phàm đã tránh khỏi người Buck, vẻ mặt vô cùng hoang mang, bọn họ không hiểu vì sao Tiêu Phàm không nhân cơ hội cực tốt này mà tiếp tục đánh tiếp.

Nhìn thấy Tiêu Phàm tình cảm ngoái đầu lại, bọn họ lập tức “ngầm hiểu” nhưng trong lòng không khỏi có chút khinh thường.

“Không thể nào, có cần làm dáng như vậy không chứ, chiến đấu còn chưa phân thắng bại, còn dám phân tâm đi nhìn mỹ nữ, trong ‘Tân Sinh’ này chỉ sợ có mình ‘Lich King’ Mệnh Phàm dám làm vậy thôi.”

“Hả, có chuyện gì thế kia?! Mệnh Phàm tự nhiên biến thành một đám màu máu là như thế nào, nhìn qua thật quái dị!”

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm ngồi lên Buck mà đánh.

Đám người chơi rảnh rỗi luôn nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm nhưng bởi vì phạm vi nhìn của ống nhòm có hạn, không thể nhìn rõ Aina thi triển pháp thuật phía bên kia, đợi đến khi bọn họ phản ứng lại, phát hiện ra đã không còn thấy rõ Tiêu Phàm nữa mà hắn đã bị một luồng sáng màu máu rất đậm bao lấy, giống như kén của côn trùng vậy, nhìn tà dị vô cùng.

…

O’Sulliivan ngơ ngác nhìn Tiêu Phàm đang bị cái kén màu đỏ máu này bao lấy, trong lòng càng chắc chắn rằng Aina vừa mới thi triển thuật hiến tế…

Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên, O’Sullivan đã từng nhìn thấy miêu tả về pháp thuật này trong đống sách vở của Sương Ngữ thị tộc, thành viên của Vu tộc hy sinh sinh mệnh của mình để làm thức tỉnh chiến sĩ thú nhân tinh anh và cũng làm tăng thực lực lên.

Hiệu quả của Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên nghe qua thì rất mạnh nhưng hiệu quả chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian, hơn nữa lại làm tổn hại tới thành viên của Vu tộc vô cùng lớn, cái giá phải trả của việc thi triển thuật này là không thể đoán được.

Cho nên Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên mới để thêm lên trước cái tên một chữ đại, chỉ ra sự khác nhau giữa nó với các thuật hiến tế khác, mà trong Vu tộc nó là một cấm thuật.

Quan trọng hơn nữa là, thuật hiến tế - linh hồn tổ tiên chưa bao giờ sử dụng ở trên người của tộc gã, hành vi của Aina quả thực chính là coi thường thú thần vĩ đại! Thuật hiến tế - linh hồn tổ tiên sao có thể dùng trên một người

không phỉa là tộc Thú Nhân, hơn nữa người được thi triển thuật là một tên ác ma!

O'Sullivan nhìn kén máu trước mắt mình có chút run run, không biết là vì tức giận hay là vì sợ hãi.

Mà Buck thoát khỏi khống chế của "Tuyên Ngôn Thân Sĩ" của Tiêu Phàm, nhìn kén máu trước mặt mình, cảm thấy có chút kì lạ, gã không biết cái thứ đầy màu máu trước mặt gã là cái gì nhưng gã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm mà nó phát ra, giữa không khí chẳng biết từ lúc nào mà xuất hiện hương thơm nhàn nhạt…

…

"Đây là cái gì vậy?"

Ngay cả những người chơi rảnh rỗi ngoài thành Aris cũng bị tình huống trên chiến trường hấp dẫn, giơ ống nhòm lên nhìn chằm chằm kén máu quanh người Tiêu Phàm.

"Ai biết 'Lich King' mệnh Phàm đang làm cái quỷ gì, vừa nãy còn bình thường, bây giờ chẳng biết thế nào nữa, cả người hắn bỗng nhiên đều là 'bà dì' rồi."

Bạn của người chơi kia cũng buồn bực, hắn ta muốn nhìn thấy Tiêu Phàm bị Buck giết chết, ai ngờ hiện tại Tiêu Phàm lại trực tiếp chui vào trong kén rồi.

"Mẹ nó! Kén máu bỗng nhiên phun lửa nổ tun rồi!"

Nháy mắt đám người chơi rảnh rỗi nhảy dựng lên, giọng nói trở nên vô cùng hưng phấn, giống như nhìn thấy caí gì ghê gớm lắm.

"A! Xuất hiện cái gì hay ho kia? Ác ma?!"

Bên bờ bên kia Thái Bình Dương…

"John, tôi cảm thấy anh cần cho tôi một lời giải thích."

Con ngươi màu vàng của Arthur lẳng lặng nhìn John đang ngồi cười cợt trước sofa, không gian như nặng nề hơn, còn có cả chút lạnh.

“Giải thích gì?’

John ngoáy ngoáy lỗ tai, cầm điều khiển từ xa tiếp tục chuyển kênh xem tivi, hình như tiết mục trong tivi quá mức nhàm chán, tốc độ John bấm điều khiển từ xa ngày càng nhanh hơn.

“Này!”

Arthur đưa tay mình ra, hơi nhấc lên một chút, màu da vốn đang khỏe mạnh chậm rãi biến màu, cuối cùng trở thành một bàn tay bệnh tật tái nhợt, mà ngón tay của hắn ta đột nhiên vươn dài ra một đoạn, trở nên vô cùng lợi hại, giống như vuốt sắc của mãnh thú vậy, móng tay vốn đang là màu trắng lại nhiễm một màu đen đầy kì bí.

“Trời ơi, không hổ là Arthur ‘con trai yêu’ của John ta, cậu ở trong trò chơi bắt đầu ác ma hóa rồi sao?” John nhìn biểu hiện của Arthur, sung sướng kêu lên giống như là phát hiện ra thứ gì hay họ vậy.

“Ác ma hóa?” Arthur nghe John nói, nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng rồi, không phải cậu trong trò chơi thức tỉnh kỹ năng ‘ác ma hóa’ sao, đây là easter egg của tộc Ác Ma.” John nói: “Nó tựa như một kỹ năng thiên phú của tộc Ác Ma cũng là một danh hiệu đặc sắc của tộc Ác Ma, nếu không thì sau cấp 10, người chơi chỉ có hai kĩ năng bình thường khẳng định sẽ khóc đến chết.”

“Easter egg? Tôi không thấy những người chơi xung qunh tôi có gì ‘ác ma hóa’ đâu?”

“Vớ vẩn! Chỉ có một số lượng người chơi rất nhỏ có được thiên phú bẩm sinh mới có thể ‘ác ma hóa’ được, nếu như ai cũng làm được thì ‘ác ma hóa’ có gì đặc sắc!” John nói với Arthur.

“Vậy những người chơi phổ thông sau cấp 10 không thể giác ngộ được ‘ác ma hóa’ khẳng định khóc tới chết sao?”

“A… ít nhất thì… bọn họ vẫn có hi vọng.”

“Hi vọng…” Arthur không nhận xét gì về cái này: “Còn sao anh lại làm cho nó màu mè như vậy, tay tôi đã biến thành móng vuốt rồi!”

Chương 472: Buck Tập Sát

Chương 473: Buck Tập Sát

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ánh sáng từ tia sét qua đi, trên nền xanh biếc của thảo nguyên xuất hiện thêm một mảnh đen xám là tro tàn cùng cỏ vụn, tàn lửa từ tia sét vẫn lặng lẽ thiêu đốt trên bãi cỏ trong khu vực mà tie sét rơi xuống, đía hình bốn phía vì bị sét đánh mà thấp xuống một chút, đất bị chôn sâu nhiều năm dưới bãi cỏ ẩm ướt lộ ra ngoài, có điều vừa mới tiếp xúc với không khí bên ngoài liền bị một chùm sét nướng lên một tầng nhàn nhạt màu đen xám.

Mà ở vị trí trung tâm nơi sét rơi xuống thoáng cao hơn chút so với bốn phía xung quanh, nếu là bình thường thì ít nhiều khiến cho người ta cảm thấy có chút không hài hòa, nhưng khi mọi người nhìn thấy ngọn lửa u lam ở trung tâm kia, liền hiểu rõ tại sao lại sinh ra hiện tượng dị thường như vậy.

…

“Mọi người mau nhìn xem đó là cái gì!”

“Cái này…”

“‘Lich King’ Mệnh Phàm thế mà lại còn sống sao!”

…

Một đám lửa xanh bên trong phiến tro tàn sau trận sét kia từ từ dấy lên, từ xa nhìn lại có vẻ hơi nhỏ bé cô đọc, nhưng lại trực tiếp làm nhiễu loạn lòng của mọi người bên ngoài thành.

“Nói đùa sao! Làm sao mà Mệnh Phàm có thể sống sót được sau một kích kia!”

“Bật hack! Cái này rõ ràng là Mệnh Phàm bật hack, nếu không phải thì làm sao có thể xảy ra chuyện khoa trương đến như vậy!”

“Hiện tại tôi có chút nghi ngờ rốt cuộc tên Mệnh Phàm này có phải là người chơi bình thường không, mọi người nói xem hắn có phải là gm của trò chơi này không, bằng không thì tại sao có thể thoát chết như vậy!”

…

Chúng người chơi bên ngoài thành chỉ có thể nhìn thấy chân trời có một tia sét vô cùng khoa trương từ trên trời giáng xuống, tuôn ra một vầng ánh sáng che khuất tầm nhìn của bọn họ trong nháy mắt, đợi đến khi mắt lại khôi phục về trạng thái bình thường, thân ảnh quen thuộc kia vẫn sừng sững bên trong đám lửa xanh như cũ, nhưng chuyện này đối với bọn họ mà nói thật sự là quá khó mà tin nổi.

…

Trước người “Thính Phong Giả số 002” vài mét có mặt cỏ giống như ẩn hiện một đường ranh giới chia khu vực làm hai màu xanh đen. Vị trí của “Thính Phong Giả số 002” vẫn như cũ là một bãi cỏ tràn đầy sức sống, mà vượt qua người hắn ta mấy mét về phía trước lại biến thành một phiến đất hoang vu.

Khói đen do bị thiêu đốt theo gió mà phật đến “Thính Phong Giả số 002”, hương vị nghe có chút hắc, nhưng “Thính Phong Giả số 002” lúc này lại phảng phất chưa tỉnh, hắn ta trợn mắt hốc mồm nhìn người đang đứng vững bên trong đống tro tàn kia, trong lòng rung động thật lâu không thể lắng lại.

Người chơi ngoài thành Aris cách quá xa chiến trường nên không nhìn rõ hết thảy mọi chuyện vừa xảy ra, mà thân là người ở chiến trường xém chút nữa bị sét liên lụy là “Thính Phong Giả số 002” lại quan sát rõ ràng toàn bộ quá trình…

Cái tia sét kia mở mây đen đập xuống giữa đầu Tiêu Phàm.

Tình cảnh kia phảng phất không khí như tận thế tới, nhưng vào lúc này, Mệnh Phàm thế mà điều khiển ánh lửa xanh đánh lên không trung!

Đúng vậy, tia sét vừa mới vạch phá bầu trời, cũng không hề hoàn toàn đập trên mặt đất, mà là tia sét cùng lửa chạm nhau, hai cỗ năng lượng khủng khiếp một khi đụng nhau, trong nháy mắt liền nổ tung, ánh lửa bắn ra thậm chí đốt cháy hết mặt cỏ xung quanh.

Vì lẽ đó mà Mệnh Phàm mới có thể bình yên vô sự phía dưới tia sét này, mà mọi vật xung quanh lại đều biến thành tro tàn.

Trường hợp như vậy thì dù là trong trò chơi "Thính Phong Giả số 002" cũng cảm thấy vô cùng khoa trương, cái này thậm chí còn khiến trong đầu hắn ta nghĩ đến một thứ mà không một từ ngữ nào có thể diễn tả được…

"Độ kiếp", tư thế vừa nãy của Mệnh Phàm quá mức giống với "Độ kiếp phi thăng" của tu tiên trong truyền thuyết miêu tả, nếu như tiếp theo Mệnh Phàm đạp lên không khí mà phi thăng bay đi, "Thính Phong Giả số 002" cũng không thể nào cảm thấy không hài hòa.

"Lúc này Hào Đại Bàn vỗ vỗ bả vai "Thính Phong Giả số 002" lại khiến "Thính Phong Giả số 002" bị giật mình, "Người anh em ~ thấy thế nào, huynh đệ của tôi lợi hại quá đi!"

Nhìn vẻ mặt tràn đầy tự hào của Hào Đại Bàn, "Thính Phong Giả số 002" chỉ lườm cậu một cái, quỷ mới tin cậu cùng 'Lich King' Mệnh Phàm là huynh đệ, nếu không phải tình huống bây giờ đặc biệt, "Thính Phong Giả số 002" đã dùng một cước đá tên mập đáng ghét này ra khỏi bụi cỏ từ lâu.

Tiêu Phàm ngước nhìn lên đỉnh đầu phiến mây đen đã tản đi lộ ra bầu trời trong xanh, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra một cái, bởi vì chỉ kém chút nữa hắn đã ngoẻo rồi…

Hắn thực sự không hiểu cho lắm lý trí của NPC O'Sullivan này, tại sao bỗng nhiên cả người giống như ma mà lựa chọn cùng hắn liều mạng, dù là bị khế ước phản lại vì làm trái cũng không quan tâm.

Cũng may hiện tại hắn vẫn còn sống, mà O'Sullivan đã chết rồi…

Khi tia sét đang rơi xuống, Tiêu Phàm liền biết mình không có chỗ để trốn, dù là sử dụng [Kim Tàm Thoát Xác], trong nháy mắt cũng không thể tránh khỏi phạm vi bao bọc của sét, cho nên Tiêu Phàm quyết định thật nhanh, lựa chọn Túy Nguyệt Viêm mạnh mẽ chống đỡ lại.

Túy Nguyệt Viêm vốn là một pháp thuật có đặc tính quấy nhiễu, lại có đẳng cấp của Tiêu Phàm và O'Sullivan lúc này là ngang hàng, Tiêu Phàm cảm thấy một kích sử sụng toàn sức lực cũng không ngăn cản nổi tia sét này, cho nên hướng ngọn lửa u lam vọt thẳng lên trời, nghênh đón tia sét từ chân trời rơi xuống…

Có điều O'Sullivan liều mạng tạo một kích đơn giản như vậy, lại thêm tia sét đã tích trữ quá lâu ở trong mấy đen, cái vừa rơi xuống này chính là muốn vì đó mà trời đất biến đổi.

Cho nên ánh lửa xanh phóng lên tận trời bị sét đánh cuối cùng vỡ vụn ra, còn tia sét vẫn như cũ mà rơi xuống hướng của Tiêu Phàm.

Nhưng Túy Nguyệt Viêm cùng tia sét chạm vào nhau cũng không phải là không hề có tác dụng, năng lượng của tía sét bị uy thế của Túy Nguyệt Viêm mà ăn mòn đi mấy phần, mà mấy phần này cũng đủ khiến Tiêu Phàm còn có thể sống sót.

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới còn được bao bọc bởi ma pháp có năng lực quấy nhiễu là Túy Nguyệt Viêm, Tiêu Phàm tương đương với biễn đổi đề cao kháng tính ma pháp của bản thân, lại có tự mình đã bị Aina sử dụng Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên để nâng cao thuộc tính đẳng cấp, nên sau khi bị tắm trong ánh chớp, Tiêu Phàm bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vô cùng may mắn mà còn sót lại một chút máu…

Tiêu Phàm còn sống nhưng O'Sullivan bị Túy Nguyệt Viêm ảnh hưởng đến tâm trí trở nên điên cuồng kia thì lại thảm rồi.

O'Sullivan đã tập trung tất cả nguyên tố chi lực lại để xuất ra tia sét này nhằm đánh Tiêu Phàm, đánh đến trọng thương, mà lần công kích pháp thuật này kéo theo sự phản lại của khế ước cũng vô cùn kịch liệt…

Đồ đằng màu xanh thẳm của thị tộc Sương Ngữ trên cổ O'Sullivan đột nhiên trở nên lớn ra, thuận theo cổ O'Sullivan mà nhanh chóng lan tràn ra bốn phía của thân thể, không bao lâu sau toàn thân từ trên xuống dưới của O'Sullivan liền nhiễm một mảng xanh lam như mắc một bệnh dịch nào đó, khiến cho Tiêu Phàm vô cùng sợ hãi.

Ngay sau đó một miếng băng mỏng xuất hiện phía trên phiến xanh thẳm kia, tựa như vụn băng vướng trên áo khoác trong ngày đông.

Một tiếng kẽo kẹt, miếng băng mỏng đã nứt ra, càng nứt càng mảnh, cuối cùng hóa thành bột phấn, mà thứ vỡ ra còn có cả người O'Sullivan…

Một trận gió nhẹ lướt qua, nhưng bông tuyết nhỏ bé lưu loát, phảng phất trong nháy mắt liền hòa tan thành giọt nước nhỏ bé, mà O'Sullivan thì giống như chưa hề xuất hiện tại nơi này.

Hậu quả sau khi làm trái khế ước trên người O'Sullivan khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy tim đập nhanh một trận, mà bây giờ cũng không phải thời điểm để hắn cố kỵ những thứ này, bởi vì lúc này còn một kẻ địch chưa giải quyết, mà vừa mới tiêu hao sức lực sau khoảng thời gian chiến đấu kia, thời gian tiếp tục trạng thái mà Aina cho hắn thực hiện cũng còn thừa không nhiều lắm.

…

Lúc Buck dự định đến cứu viện O'Sullivan đang bị áp chế, lại cảm nhận rõ ràng được nguyên tố chi lực hoạt động kịch liệt xung quanh, Buck liền biết rõ ràng là mình khồn còn kịp nữa rồi.

Chương 473: Cuồng Bạo

Chương 474: Cuồng Bạo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Buck không biết tại sao O'Sullivan bỗng dưng lại trở nên điên cuồng như vậy, thế mà lại định liều mạng cùng tên tiểu ác ma này, nhưng gã còn nhớ rõ

ràng phiến mây đên trên đỉnh đầu khi ấp ủ không khí nguy hiểm, nhưng mình lại không thể tiếp tục bước về phía trước tiếp nữa, nếu như bị một kích tác động đến, chỉ sợ ngay cả cái mạng của gã cũng không giữ được.

"Điên rồi, O'Sullivan điên thật rồi!"

Buck ngẩng đầu nhìn phiến mây đen thật lâu rồi thở dài.

Buck vốn dĩ tưởng rằng mình đã bị kích động điên cuồng nhất, nhưng gã không ngờ cái người lạnh lẽo u ám O'Sullivan khi nổi điên còn đáng sợ hơn gã vạn lần.

Buck nhìn ra được sự tạo thành tia sét này cũng không phải là pháp thuật Shaman gì đó, mà là O'Sullivan đã bỏ ra nguyên tố chi lực, vô cùng đơn giản tạo thành một tia sét, chỉ là dùng tất cả lực lượng trên người O'Sullivan cấp 6 để xuất ra một kích này nên nhìn vô cùng cường đại mà thôi.

Khi tia sét kia rơi xuống, Buck âm thầm thở dài trong lòng một hơi, kết thúc, tất cả đều kết thúc, bất luận là đối với con tiểu ác ma kia mà nói, hay là đối với O'Sullivan mà nói…

Nhưng sau khi ánh chớp tản đi, ánh sáng xanh kia lại làm gã nheo mắt.

Làm sao có thể?!

Vì sao mà tên kia vẫn còn sống?!

Sao có thể chứ?!

Vì sao mà tên kia vẫn còn sống?!

Buck không cách nào tưởng tượng Tiêu Phàm làm sao có thể sống sót sau khi bị tia sét mà O'Sullivan đã sử dụng tất cả năng lượng kia đánh trúng, vì thế gã bất giác bắt đầu sinh lòng e ngại.

Mà đúng lúc này, Tiêu Phàm từ trong sấm sét đi ra lại đang nhìn về phía gã…

Ngụ ý bên trong ánh mắt của Tiêu Phàm khi đi về phía gã này Buck vô cùng rõ ràng, kia là ánh mắt tràn đầy sát khí, nghĩ đến O'Sullivan dùng một kích toàn lực thế mà cũng không làm gì được tiểu ác ma này, trong lòng Buck thế nhưng lại hiện lên ý nghĩ muốn trốn chạy.

Nhưng gã nghĩ tới mình sẽ làm mất vinh quang của thị tộc Chiến Viêm bên trong nhiệm vụ này, nên ổn định lại tinh thần một lần nữa.

Gã không thể chạy trốn, nếu bây giờ gã chạy trốn, như vậy gã sẽ không thể trở lại thị tộc Chiến Viêm mãi mãi, gã sống sót một cách uất ức như vậy còn có ý nghĩa gì?

Đúng, nhiệm vụ, mình chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, không cần thiết phải phân cao thấp với cái tên tiểu ác ma này.

Thế là mắt hổ của Buck lặng lẽ nhìn chằm chằm về phía bọn người Tiểu Miêu bên ngoài chiến trường, ánh mắt trở nên vô cùng dữ tợn…

…

Sau khi tai sét khi rơi xuống, đầu óc Tiểu Miêu hiện giờ vẫn có chút choáng váng, bởi vì có rất nhiều chuyện phát sinh mà cô ta nhìn hoàn toàn không hiểu, dù cô ta có là một nữ chủ trì chuyên nghiệp của trò chơi chiến đấu (tự nhận), có kiến thức uyên bác về trò chơi, cũng vẫn thấy không hiểu gì cho lắm…

Thời điểm vừa mới bắt đầu, cái người gọi là Aina kia bỗng nhiên không biết thế nào liền không đi, lại cùng một con mèo trắng đáng yêu nói chuyện một lúc lâu mà mình không nghe rõ lời nói,

Tiểu Miêu không biết sau này giải thích với Mệnh Phàm như thế nào đâu.

Ai biết cái muội tử NPC kia bỗng nhiên thả một tia chớp màu đỏ về phía Tiêu Phàm, chuyện kế tiếp Tiểu Miêu như bước vào trong mơ mới thấy…

Mệnh Phàm bị pháp thuật của muội tử NPC kia làm cho điện giật liền biến thành một cái kén máu, mà muội tử NPC kia lại trực tiếp ngã xuống, đây là cái tình huống gì vậy?

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, kén máu sau khi phun ra một tia ánh sáng xanh liền trực tiếp nổ tung, Mệnh Phàm bước ra từ bên trong với một hình tượng hoàn toàn khác biệt, không thể không nói Mệnh Phàm như này có chút đẹp trai, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng coi như xứng với mình.

Có điều chuyện tiếp theo thực sự khiến Aina mở rộng tầm mắt…

Mệnh Phàm trực tiếp đánh bay đại lão hổ kia, sau đó lại dùng binh khí bay múa bây trời ức hiếp gã, lại cùng với một nam nhâm mặc áo choàng điên cuồng ẩu đả.

Từ lúc nào mà Tiêu Phàm trở nên dữ dội như vậy?!

Với lại Tiểu Miêu xem phương thức chiến đấu lúc này của Mệnh Phàm một chút cũng không thể hiểu?

Những cái quả cầu lửa cùng với binh khí bay tới bay lui kia rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Còn chưa đợi Tiểu Miêu suy nghĩ xong xuôi, trời lại tối đen, một tia chớp đạp xuống.

Ầm ầm lớn tiếng như vậy! Xém chút nữa là hù chết Tiểu Miêu rồi! Đây chính là phân cảnh tai nạn trong series tận thế của trò chơi sao!

Có điều… Giống như Mệnh Phàm vừa mới bị sét đánh trúng…

Nguy rồi, chắc chắn Mệnh Phàm bị đánh chết rồi, vậy mình nên làm cái gì đây, Tiểu Miêu không thể đánh lại nổi con đại lão hổ kia đâu!

Ơ? Không đúng, màu xanh mênh mang bên kia chính là cái gì vậy?

…

Tiểu Miêu nhìn thấy Tiêu Phàm mang theo lửa từ trong sấm sét đi ra, cả người sững sờ, sau đó nội tâm của Tiểu Miêu bất tri bất giác nhảy bịch bịch lên.

Chỉ chốc lát sau hai mắt của Tiểu Miêu cùng Thái Thập Tam ngồi bên cạnh cô ta liền trở nên sáng lấp lánh cùng bộ dạng mê trai, bởi vì phương thức Tiêu Phàm lên sàn như vậy thực sự là quá đẹp rồi ~

Một soái ca toàn thân mang lửa đi ra từ trong sấm sét, thấy thế nào cũng khiến người ta mê muội ~

Ngay tại lúc này, lông tơ của Tiểu Miêu bỗng nhiên dựng lên, bởi vì cô ta phát hiện con đại lão hổ kia đang nhìn chằm chằm về phía mình!

Ngay sau đó cô ta liền nhìn thấy Buck giơ búa của mình lên, lấy bản thân làm trung tâm, điên cuồng xoay tròn, Kiếm Nhận Phong Bạo!

Ông trời ơi! Cái tên đại lão hổ phát rồ này thế mà lại sử dụng Kiếm Nhận Phong Bạo hướng về phía Tiểu Miêu đáng yêu như mình! Chẳng lẽ gã không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc sao!

Vù vù vù, "Hành trình vẩy nước" dài dằng dặc của Tiểu Miêu lần này rốt cuộc lại chấm dứt ở nơi này sao?

…

Buck không tiếp tục chần chờ, sau khi O'Sullivan hi sinh, gã lập tức không có ý định dông dài cùng Tiêu Phàm, mà hướng thẳng về hướng đám người Aina sử dụng [Kiếm Nhận Phong Bạo] sát hại háng loạt.

Trong lòng Buck trở nên hung ác, bên cạnh Aina, bất kể là ai, tất cả mình đều cho chết chung!

Chỉ cần Aina chết rồi, vậy là nhiệm vụ của mình sẽ coi như hoàn thành!

…

Tiểu Miêu nhìn vòi rồng màu đen đang hối hả tiến gần về phía mình, liền cảm thấy sợ hãi hai chân run rẩy, đi cũng không đi được rồi, trong lòng có chút đau thương.

Mà đúng lúc này, bên tai cô ta bỗng nhiên truyền đến một trận nổ vô cùng mạnh mẽ, ngay sau đó một hình ảnh màu xanh thoảng qua, một đoan lửa

không ngừng nổ tung xuất hiện trước người của cô ta…

Ngửi ngửi mùi thơm say lòng người kia, nhìn xem thì thấy một bóng lưng, trong lòng Tiểu Miêu liền cảm thấy an bình, trên mặt bất tri bất giác ửng đỏ lên…

Chiến đấu trong một khoảng thời gian dài, thần kinh của Tiêu Phàm vẫn luôn một mực căng thẳng, không dám lơi lỏng nửa phần, cho nên cảm giác của hắn trở nên nhạy cảm khác thường,chỉ thoáng nhìn Buck một cái, Tiêu Phàm đã đoán được ý đồ trong lòng của gã.

Hỏng rồi, cái tên này thế mà lại trực tiếp dời mục tiêu, để mắt đến mấy người Aina!

Đối phương di chuyển mục tiêu là tình huống Tiêu Phàm không muốn phải đối mặt nhất, bởi vì Tiêu Phàm là một người chơi chuyên thu hút sát thương điển hình, trên người cũng không có bất kỳ kỹ năng nào có thể hỗ trợ cho đồng đội.

Sau khi nhận ra ý đồ của Buck, Tiêu Phàm không dám chần chờ nữa, lập tức dùng Nhiên Thiêu Dẫn Kình tăng nhanh hiệu quả gia tốc, chạy đến trước người mấy người Aina.

Nhưng Buck lần này vì muốn giết chết Aina, thế mà lại trực tiếp sử dụng sát kỹ tất sát của chiến sĩ, Kiếm Nhận Phong Bạo!

Cả người Buck dựa vào lực ly tâm mà điên cuồng xoay tròn, lưỡi rìu sắc bén trực tiếp hóa thành một cái vòi rồng, bề ngoài như một cái cưa điện cắt không khí, tạo nên từng tiếng vù vù vang dội.

Tiêu Phàm nhìn thấy một màn trước mặt, vẻ mặt hơi ngưng trọng.

Lúc trước chịu một tia sét toàn lực của O’Sullivan, mặc dù Tiêu Phàm đã dùng Túy Nguyệt Viêm để cản không ít sát thương nhưng lượng HP vẫn tụt xuống 50%, mà hiện tại Kiếm Nhận Phong Bạo của Buck lại lần nữa đánh tới, Tiêu Phàm cảm thấy chiêu này lại càng nguy hiểm hơn nhiều.

Chương 474: Tinh Bạo Khí Lưu Trảm

Chương 475: Tinh Bạo Khí Lưu Trảm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nếu là lúc trước, nhìn thấy Buck sử dụng Kiếm Nhận Phong Bạo, Tiêu Phàm tất nhiên không nói gì mà sẽ trực tiếp tránh né, thoát khỏi phạm vi công kích của Kiếm Nhận Phong Bạo, nhưng mà bây giờ lại không làm thế được…

Đối mặt với Kiếm Nhận Phong Bạo vô cùng hung ác này, Tiêu Phàm biết hắn có thể hoàn toàn tránh được nhưng mà nếu hắn tránh đi, vậy những người bạn phía sau hắn nên làm thế nào bây giờ?

Cấp bậc trung bình của mấy người Aina chỉ là 30, kết cục của việc người chơi có nhân vật thuộc tính cấp 30 phải đối mặt với Kiếm Nhận Phong Bạo của Buck cấp 60, mặc dù Tiêu Phàm không tận mắt chứng kiến cảnh Buck tàn sát người chơi lúc trước, nhưng mà trong lòng hắn vẫn có một chút hiểu biết nhất định về chuyện này.

Cho nên hiện tại hắn nhất định phải đứng trước người mấy người Aina, vì các cô ấy mà ngăn cản một kích này, nhưng mà vấn đề là, Tiêu Phàm nên làm thế nào để ngăn cản một chiêu Kiếm Nhận Phong Bạo này của Buck đây?

Tiêu Phàm nhìn Kiếm Nhận Phong Bạo ngày càng tiến lại gần mình, trong lòng thầm thở dài một hơi, lúc này cũng chỉ còn có một biện pháp.

Biện pháp này chính là phương thức thường ngày hắn cho là cấp thấp nhất và cũng là thô bạo nhất, lấy lực phá lực.

Sau khi được thi triển Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên, mặc dù thuộc tính và cấp bậc nhân vật được tăng lên trong một thời gian ngắn, cũng đạt được một kỹ năng buff không tiêu hao không tồi là "Ác Ma Hóa", nhưng Tiêu Phàm chưa từng đối đầu với kỹ năng cao cấp, mà [Kiếm Nhận Phong Bạo] mà Buck sử dụng lại thật sự là kỹ năng cao cấp của chức nghiệp chiến sĩ.

Nếu như lúc này Tiêu Phàm muốn cứng chọi cứng, vậy thì hắn nhất định phải sử dụng một kỹ năng tất sát có sức công kích tương đương với Kiếm Nhận Phong Bạo mới được.

Nhưng hiện tại, Tiêu Phàm đã không có nhiều thời gian để cân nhắc và chuẩn bị nữa, bởi vì lưỡi rìu xoay tròn đã mang theo khí thế không gì cản nổi giết tới trước mặt Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm dang hai tay ra, Frostmourne và Ảm Long Minh Viêm Kiếm dưới sự thúc giục của Ngự Kiếm Thuật, nhanh chóng bay tới trong tay Tiêu Phàm, chuôi kiếm nháy mắt được Tiêu Phàm nắm chặt trong tay.

“A!”

Ngay sau đó, Tiêu Phàm phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, hòa cùng tiếng nổ của Nhiên Thiêu Dẫn Kình, ngọn lửa màu lam trên cơ thể cũng bùng lên mạnh mẽ.

Nghĩ không ra biện pháp nào thì dứt khoát không cần nghĩ nữa, vậy thì trực tiếp dùng toàn lực thỏa thích tấn công đi!

Ngọn lửa màu lam lan tràn dọc theo cánh tay của Tiêu Phàm xuống thân kiếm, trong khoảnh khắc liền bao trùm lên toàn bộ hai thanh kiếm, hai thanh kiếm dưới sự bao trùm của Túy Nguyệt Viêm trở nên thô to ra không chỉ một chút, tia lửa dường như cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân, càng thêm không ngừng nhảy nhót trên thân kiếm, lộ ra vẻ vô cùng cuồng bạo.

Hai mắt Tiêu Phàm đỏ bừng nhìn cơn bão sắp cuốn tới xuyên qua một tầng Lam Viêm, sau đó bắt đầu vung kiếm!

Frostmourne cùng với lớp Lam Viêm trên tay phải Tiêu Phàm trực tiếp chém về phía cái vòi rồng do Buck tạo ra, nhưng bởi vì được bao phủ bằng một tầng lửa dày mà một kiếm này không giống như chém mà giống như là một vật cùn đập vào vòi rồng vậy!

“Ầm!”

Sau khi một kích này của Tiêu Phàm đánh về phía vòi rồng của Buck, Lam Viêm vừa chạm vào liền lập tức tan đi, như cánh hoa bay trong gió mà bay lả tả tứ phía.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không định dừng lại như vậy, hắn không hề nghĩ chỉ cần một kích của mình là có thể ngăn cản chiêu Kiếm Nhận Phong Bạo này của Buck, nhưng một kích không thành, hắn vẫn còn có kích thứ hai, nếu như kích thứ hai cũng vẫn không được, vậy liền dùng kích thứ ba, chỉ cần mấy người Aina còn đứng sau lưng hắn, hắn sẽ không bao giờ lùi bước.

Thế là lại một kiếm chém ngang, Lam Viêm theo đó mà vung về phía Kiếm Nhận Phong Bạo, nhưng một kích này vừa chạm vào lưỡi rìu xoay tròn, vẫn như trước bị khuấy cho tan tác, chẳng qua lần này còn chưa đợi tia lửa nổ tung, một kiếm tiếp theo của Tiêu Phàm đã vung tới…

“A a a a a a a a a a a…”

Tiêu Phàm liên tục phát ra tiếng gào thét điên cuồng, không để ý đến việc hai thanh kiếm bị Kiếm Nhận Phong Bạo bắn ra bao nhiêu lần, hắn chỉ không ngừng vung kiếm về phía Kiếm Nhận Phong Bạo, tia lửa một lần rồi lại một lần bắn ra theo từng nhát kiếm chém vào, phát ra từng trận nổ đùng đoàng, Lam Viêm phiêu tán phản chiếu trong mắt Tiêu Phàm, nhưng lúc này, hai mắt Tiêu Phàm lại càng thêm đỏ bừng.

Hiện tại, trong mắt Tiêu Phàm chỉ có chiêu Kiếm Nhận Phong Bạo đáng sợ trước mặt, mỗi khi trường kiếm đánh trúng Kiếm Nhận Phong Bạo, trên thân kiếm đều truyền đến cảm giác chấn động mãnh liệt, trong đầu Tiêu Phàm giống như truyền đến một trận điện giật, Nhiên Thiêu Dẫn Kình và Andrenaline lúc đó cùng đồng thời phát huy tác dụng, khiến cho trong lòng Tiêu Phàm sinh ra một trận phấn khích.

…

Ngoại thành Aris hiện tại lại yên tĩnh lạ thường, các người chơi kinh ngạc nhìn thân ảnh đang điên cuồng vung kiếm, từ nơi xa truyền đến từng trận tiếng cao giọng hò hét, trong lòng họ cảm thấy rung động không thôi.

Mệnh Phàm bây giờ đang làm gì vậy?! Muốn dùng cách không ngừng tấn công để ngăn cản Kiếm Nhận Phong Bạo của chiến sĩ Hổ Nhân kia sao?! Hành động này thật sự là quá mức điên cuồng!

…

Mấy người Tiểu Miêu nhìn người đàn ông đang đứng bảo vệ trước người họ không xa, nghe hắn cao giọng gầm thét, trong lòng không hiểu sao lại có chút máu nóng dâng trào.

Ánh kiếm lấp lánh đầy trời, tia lửa một lần lại tiếp một lần nổ tung phía trên Kiếm Nhận Phong Bạo, giống như một một đóa hoa màu lam phút chốc nở rộ, nhưng Tiêu Phàm dưới lực chấn động do kiếm và Kiếm Nhận Phong Bạo va chạm mà chậm rãi lùi lại.

Sau khi trường kiếm và Kiếm Nhận Phong Bạo va vào nhau, lực công kích truyền dọc theo thân kiếm càng ngày càng mãnh liệt, trực tiếp chấn cho Tiêu Phàm phun ra mấy ngụm máu tươi, lượng HP của Tiêu Phàm cũng dưới sự chấn động này mà dần dần tụt xuống.

Không thể lui lại nữa! Nếu lại lui nữa thì Kiếm Nhận Phong Bạo sẽ liền lan đến gần mấy người Aina!

Nhanh hơn, nhanh hơn chút nữa! Mình nhất định phải tấn công mãnh liệt hơn một chút nữa!

Thật ra Tiêu Phàm đã dùng tốc độ vượt quá bình thường để vung kiếm, nhưng lúc này Tiêu Phàm vẫn cảm thấy tốc độ tấn công của mình vẫn chưa đủ nhanh, chưa đủ mãnh liệt.

Nhưng đúng lúc này, huyết dịch trong cơ thể Tiêu Phàm dù không có rượu pha trộn vẫn trực tiếp kích hoạt Nhiên Thiêu Dẫn Kình điên cuồng, từng đạo Lam Viêm có màu sắc càng trầm hơn bắt đầu điên cuồng dâng trào bên trong cơ thể Tiêu Phàm, mà theo lượng HP bất tri bất giác đã hạ xuống mức 30% của Tiêu Phàm, một vòng sáng màu đỏ như máu yên lặng bao phủ toàn thân hắn bên dưới lớp Lam Viêm.

“A a a a a a a…”

Ngọn lửa bao trùm ánh kiếm trong nháy mắt lại càng trở nên điên cuồng…

Ngọn lửa trên mũi kiếm của Tiêu Phàm bỗng nhiên bùng lên một đoạn, bên trong màu u lam ẩn ẩn xuất hiện màu đen nhánh, mà những nhát kiếm chém lên Kiếm Nhận Phong Bạo lại càng thêm nhanh nhạy và thô bạo.

“Ầm! Ầm! Ầm…”

Đây là tiếng nổ không ngừng phát ra do lúc ngọn lửa va chạm với Kiếm Nhận Phong Bạo!

Chém ngang, đâm ngược rồi lại chém ngang, chém vòng, hai kiếm cùng chém, chém bên dưới rồi lại chém bên trên…

Theo máu huyết sôi trào, đầu óc Tiêu Phàm lại càng trở nên vô cùng tỉnh táo, dùng tốc độ như tia chớp mà khống chế cơ thể của mình để thi triển một cách trôi chảy các chiêu kiếm, dưới sự dẫn dắt của tư duy sáng suốt, các đòn công kích điên cuồng bắt đầu trở nên vô cùng nhất quán, mà Lam Viêm bùng nổ cũng dưới sự thăng hoa của kiếm chiêu mà lại càng trở nên chói lọi.

Theo một chiêu lại một chiêu kiếm hoàn mỹ chém ra, những bước lùi do Kiếm Nhận Phong Bạo chèn ép của Tiêu Phàm rốt cuộc cũng ngừng lại, bởi vì Kiếm Nhận Phong Bạo vẫn luôn chèn ép Tiêu Phàm đã bị thế công mãnh liệt của Tiêu Phàm mạnh mẽ ngăn cản.

Rốt cuộc, sau khi vô số đóa Lam Viêm nở rộ, Kiếm Nhận Phong Bạo của Buck cuối cùng đã xuất hiện xu thế ngừng lại, trong cơn lốc dần lộ ra từng bóng người, sau đó hợp lại thành một, một lần nữa lộ ra diện mạo ban đầu.

Chương 475: Giá Đắt (1)

Chương 476: Giá Đắt (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tia lửa bay đầy trời như sao băng, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ không gian, Tiêu Phàm ngừng việc công kích lại, ngọn lửa bao quanh thân kiếm cũng dần dần chậm rãi rút đi…

Ầm!

Bỗng nhiên có một âm thanh nặng nề vang lên, lưỡi rìu đen khổng lồ của Buck nặng nề rơi trên mặt đất, mà sau khi Lam Viêm rút đi, một dòng chất lỏng đỏ tươi chậm rãi chảy xuống dọc theo lưỡi kiếm sắc bén.

Lúc này, Frostmourne và Ảm Long Minh Viêm Kiếm đang giao nhau, Tiêu Phàm cầm bọn chúng đâm thật sâu vào lồng ngực rắn chắc của Buck, Buck nhìn thấy trên ngực mình bị kiếm đâm vào, trên mặt lộ vẻ không dám tin, sau đó theo việc Tiêu Phàm rút hai thanh kiếm ra, thân thể cao lớn của gã cứ thế ngã xuống tạo nên một tiếng vang trầm đục.

Mà sau khi rút trường kiếm ra, ngọn lửa trên người Tiêu Phàm đột nhiên lụi tàn, một màn khói đen bay lên, sừng thú, răng nanh, cánh dơi, đuôi, các đặc tính đặc thù này cũng biến mất trong màn khói đen, Tiêu Phàm lại lần nữa trở lại hình dáng ban đầu, chẳng qua trên bầu trời vẫn còn một tia Lam Viêm bay bay rồi sau đó biến mất hầu như chẳng còn gì…

…

Những người chơi đang đứng bên ngoài thành Aris ngơ ngác nhìn bóng người phía xa xa kia trở lại bộ dạng bình thường, bọn họ biết chắc rằng, cộng đồng Post Bar "Tân Sinh" chắc chắn sẽ lại náo loạn một trận bởi vì con người này…

Sau khi giết chết Buck, Tiêu Phàm thu hồi vũ khí của mình về, mặc dù thân thể cảm thấy vô cùng mỏi mệt nhưng trong lòng hắn lại vô cùng hưng phấn.

Hắn vậy mà lại có thể xử lý được NPC chiến sĩ tộc Hổ nhân Buck cấp 60, hơn nữa lại còn là dùng phương thức cứng rắn!

Một Tiêu Phàm luôn luôn quen thuộc với việc sử dụng phương thức chiến đấu hèn mọn, khó có được một lần chiến đấu cứng rắn, trong lòng cảm thấy

vô cùng thoải mái, vả lại trong lúc chiến đấu, hắn còn có thể lĩnh ngộ được rất nhiều kỹ năng thực dụng…

[Tên kỹ năng: Ác Ma Hóa]

[Loại kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Hiệu quả: Khiến cho người chơi hóa thân thành một đại ác ma vô cùng mạnh mẽ, thuộc tính toàn thân đều tăng lên (phạm vi tăng lên trong khoảng từ 30%~150%), mức độ tăng dựa theo trình độ ác ma hóa của người chơi, trạng thái duy trì liên tục trong thời gian 3 phút, thời gian CD là 1 giờ.]

[Tiêu hao kỹ năng: Không]

[Phương thức sử dụng: Thiên hướng Ác ma]

[Điều kiện lĩnh ngộ: Tộc Ác ma]

[Ghi chú: Trạng thái thức tỉnh huyết mạch tộc Ác ma, quà tặng đặc biệt cho tộc người may mắn ~]

…

Ác Ma Hóa, trong lúc Tiêu Phàm biến thành một bộ dáng khác, hệ thống liền nhắc nhở hắn đã lĩnh ngộ được kỹ năng đấy.

Kỹ năng này thoạt nhìn có chút giống với kỹ năng thiên phú [Hình Thái Ác Ma] của tôi gái Bán Trường Miên, chẳng qua [Ác Ma Hóa] là kỹ năng chủ động, mức tăng thuộc tính lại càng cao hơn, nhưng mà thời gian duy trì của kỹ năng này hơi ngắn và thời gian CD lại quá dài.

Từ thời gian CD cực dài cùng với mức tăng thuộc tính siêu khoa trương cũng có thể thấy được, buff của kỹ năng này vô cùng nghịch thiên.

Tăng thuộc tính từ 30%~150%, đây là khái niệm gì?!

Phải biết rằng, lúc trước ở trận doanh Ác ma, Tiêu Phàm uống rượu [Hắc Long Tiên Tửu] có phẩm chất sử thi lại thêm phát động thiên phú [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] của hắn thì mới có thể tăng lên 150% thuộc tính, mà cái trị số max mà [Ác Ma Hóa] có thể trực tiếp tăng thêm lại lên đến 150%!

Cho dù có không may,

chỉ lấy mức thuộc tính tăng thêm tối thiểu là 30% thì [Ác Ma Hóa] cũng coi như là một kỹ năng không tồi.

Vả lại nhìn phần ghi chú, [Ác Ma Hóa] dường như là một loại đền bù nào đó cho những người chơi thuộc chủng tộc Ác ma.

Đã nói rồi mà, loại đãi ngộ của tộc Ác ma trong trò chơi này vẫn là quá mức lừa đảo, tiêu biểu là kỹ năng thiên phú và kỹ năng danh hiệu!

Điều duy nhất khiến Tiêu Phàm không thể hiểu được chính là phương thức sử dụng của [Ác Ma Hóa], "Thiên hướng Ác ma" là ý gì?

Được rồi, mặc kệ nó, xtôi kỹ năng tiếp theo đã.

[Tên kỹ năng: Không Nhiên]

[Loại kỹ năng: Kỹ năng bị động]

[Hiệu quả: Trong lúc người chơi chiến đấu, có một tỉ lệ nhất định có thể thông qua kỹ năng "Nhiên Thiêu Dẫn Kình" trực tiếp thiêu đốt huyết dịch của bản thân để đạt được ngọn lửa càng mạnh hơn, khiến cho ngọn lửa do Túy Nguyệt Viêm sinh ra càng thêm cuồng bạo.]

[Ghi chú: Nếu ngươi không luyến tiếc mạng sống, có thể sử dụng kỹ năng "Không Nhiên" lúc hấp hối.]

…

Kỹ năng này là một kỹ năng phụ thuộc kỹ năng [Nhiên Thiêu Dẫn Kình], có thể bỏ qua cồn mà trực tiếp thiêu đốt máu đối với Tiêu Phàm mà nói vẫn là một chuyện không tệ, đáng tiếc nó lại là một kỹ năng bị động, vả lại tỉ lệ phát động của kỹ năng này Tiêu Phàm vẫn chưa biết được.

Kỹ năng tiếp theo lại càng khiến cho trong lòng Tiêu Phàm càng thêm kích động, bởi vì theo một ý nghĩa nào đó, kỹ năng tiếp theo chính là chiêu thức công kích đầu tiên mà Tiêu Phàm có được từ lúc bắt đầu chơi "Tân Sinh".

[Tên kỹ năng: Tinh Bạo Khí Lưu Trảm]

[Loại kỹ năng: Kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: Sử dụng song kiếm, chém ra mười sáu nhát nhanh như gió lốc về phía trước, tạo cho đối phương tổn thương không thể tưởng tượng nổi, lúc sử dụng có thể chọn lựa bổ sung Túy Nguyệt Viêm trên thân kiếm, nếu bổ sung thêm Túy Nguyệt Viêm, lực công kích của Tinh Bạo Khí Lưu Trảm sẽ tăng lên gấp bội, thời gian CD là 20 phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: 300 giá trị thể lực (nếu bổ sung thêm lửa, cần tiêu hao thêm 200 điểm viêm năng)]

[Ghi chú: Đây là một tuyệt kỹ do một vị nào đó ở thế giới khác truyền lại, là một kỹ năng được xưng tụng là "tất sát".]

Bởi vì người chơi tộc Ác ma sau khi đạt cấp 10 không được hệ thống chuyển chức, tất nhiên cũng không có ai hướng dẫn việc học các kỹ năng chức nghiệp, trên suốt chặng đường, Tiêu Phàm chỉ đơn giản là cầm thanh kiếm chém chém một cách đơn điệu mà lên đến cấp 30, hiện tại có được [Tinh Bạo Khí Lưu Trảm], rốt cuộc Tiêu Phàm đã cảm nhận được loại cảm giác khổ tận cam lai, vì thế mà Tiêu Phàm vui đến mức suýt khóc.

Nhưng mà ngay lúc trong lòng Tiêu Phàm vui đến mức muốn nhảy cẫng lên, muốn xtôi xét chiến lợi phẩm cực lớn của mình, bên tai lại đột nhiên truyền đến tiếng hô gấp gáp và bi thương của Irina…

"Aina, cô sao vậy, cô đừng dọa tôi mà, Aina…"

Tiêu Phàm xoay người lại, phát hiện không biết từ lúc nào mà Aina đã té ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, không có chút máu nào, cả người lộ vẻ vô cùng tiều tụy.

Tiêu Phàm chợt nhớ đến việc lúc trước Aina đã kết nối sinh mệnh của hắn và cô cùng với tình huống lúc hắn chiến đấu với thần phách Chu Tước, lượng HP của Aina không hiểu vì sao lại rớt xuống mức 5%, lại nghĩ đến lúc nãy lúc hắn chiến đấu, sau khi được Aina thi pháp, hắn đã đạt được một lượng sức mạnh cực kỳ khoa trương, trong lòng Tiêu Phàm chấn động, bỗng nhiên lại sinh ra một cỗ dự cảm không lành…

Tiêu Phàm bước nhanh đến trước mặt Aina, nhanh chóng ngồi xổm xuống, nhìn thoáng qua khuôn mặt trắng bệch của Aina, trực tiếp mở ra thanh đội ngũ của nhiệm vụ bổ sung, tìm thanh trạng thái của Aina trong cột đội ngũ…

Lượng HP 10%, hả? Sao mà cô gái nhỏ này lại rơi vào trạng thái hấp hối vậy?!

Chẳng qua, điều khiến Tiêu Phàm chú ý hơn là cấp của Aina lúc này, chỉ là cấp 10?! Hắn nhớ rõ ràng là cấp của Aina không phải là 30 sao, sao cấp của Aina bỗng nhiên lại bị tụt vậy?

Đồng thời Tiêu Phàm còn nhìn thấy trên người Aina còn có một trạng thái debuff tên là "Tiêu Hao Sinh Mệnh"…

Tiêu Hao Sinh Mệnh, bởi vì nhân vật sử dụng Thuật Hiến Tế quá mạnh nên dẫn đến việc tiêu hao sinh mệnh lực quá mức nghiêm trọng, hiện tại tuổi thọ đã không còn nhiều lắm.

Cái gì gọi là không còn nhiều lắm?! Đây là ý gì?

Nhìn mấy cái chữ chướng mắt này, tâm tình vốn vui sướng sau khi kết thúc trận đấu của Tiêu Phàm bắt đầu trở nên hoảng loạng, nói: "Irina, mau nói cho tôi biết, rốt cuộc Aina cô ấy bị sao vậy?!"

"Aina cô ấy…Aina cô ấy, lúc nãy vì muốn giúp anh chiến thắng đám người O'Sullivan, đã thi triển lên người anh cấm thuật của Vu tộc, Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên…" Irina nhìn Aina vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, tiếng khóc lại càng thêm đau đớn.

Chương 476: Giá Đắt (2)

Chương 477: Giá Đắt (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Irina, nói rõ hơn một chút đi, ‘Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên’ rốt cuộc là kỹ năng như thế nào?!”

Nghe được hai chữ “Hiến Tế” này, trong lòng Tiêu Phàm lại càng thêm lo lắng, ngữ điệu cũng không thể nào giữ được sự trấn định như lúc trước, lời nói ra như tiếng quát chói tai.

“Meo! Tên tiểu nhị kia, ngươi sao có thể hung dữ với một cô mèo nhỏ xinh đẹp như vậy chứ! Thế là không thân sĩ đâu nha —— meo ~” Tom Cruise nhìn thấy Tiêu Phàm gầm thét với Irina, lập tức chặn trước mặt Irina, răn dạy Tiêu Phàm.

Irina hoàn toàn không để ý đến thái độ của Tiêu Phàm đối với nó, lực chú ý của nó lúc này toàn bộ đều tập trung trên người Aina, ngay cả ánh mắt cũng không hề rời khỏi khuôn mặt của Aina một giây nào.

“Thuật Hiến Tế, là kỹ năng đặc thù của Vu nữ Vu tộc, thông qua việc hi sinh bản thân để đổi lấy những loại hiệu quả trác tuyệt khi sử dụng những kỹ năng bình thường, chẳng qua bình thường đều chỉ là những kỹ năng giúp cho quân ta tăng thêm pháp thuật, cũng không tạo ra sát thương lớn nào. Giống như ‘Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên’ lúc nãy, nó chỉ là một kỹ năng giúp kích hoạt huyết mạch tiềm năng trong cơ thể chiến sĩ, tạm nâng cao cấp thực lực của chiến sĩ trong một thời gian ngắn, cũng không thể trực tiếp gây ra tổn thương nào lên người kẻ địch. Sở dĩ chữ đại trong Thuật Đại Hiến Tế là muốn khoe khoang sự hi sinh của người thi triển thuật là Aina chứ không có ý nói là thuật hiến tế này vô cùng cường đại, mà người thi pháp bởi vì hi sinh bản thân nên cũng sẽ trở nên vô cùng vĩ đại.” Nói đến đây, Irina dừng lại một chút, vẻ mặt trở nên có chút bi thương, nói: “Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên có tác động rõ nhất lên người thi triển, chẳng qua nó không chỉ kích phát gen cổ của tộc Ác ma các anh mà còn có thể tăng thực lực của anh từ tam giai lên đến lục giai trong một thời gian ngắn, cho nên cái giá mà Aina phải trả không thể nghi ngờ là một cái giá vô cùng

đắt. Sau khi Aina thi triển Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên, cấp bậc thực lực của cô ấy từ tam giai đã tụt xuống chỉ còn nhất giai đáng thương, từ mức độ tụt giảm sức lực sau khi thi thuật mà nói, tôi đoán chừng lượng sinh mệnh lực mà Aina tiêu hao lại càng thêm khổng lồ, theo tôi thấy, Aina hẳn là…Hẳn là nhiều nhất chỉ còn sống được một tháng, thậm chí có lẽ sẽ còn ngắn hơn nữa, ba hoặc hai hoặc một tuần, cũng có khả năng…Khả năng…"

Giọng nói của Irina càng thêm run rẩy, cuối cùng dừng lại, không thể phát ra một chút âm thanh nào nữa…

Sau khi nghe Irina nói, trong lòng Tiêu phàm lại càng thêm hỏng bét, suy nghĩ trong đầu vô cùng rối loạn.

Nói cách khác, lần đại phát thần uy của hắn lần này chính là dùng tính mạng của Aina đổi lấy!

Không quen không biết, tại sao cô ấy lại phải làm như vậy?

Chẳng lẽ cô ấy không biết mình làm vậy có thể sẽ mất mạng sao?

…

Tiêu Phàm cũng không hiểu tại sao, vừa nghĩ đến việc Aina sẽ vì vậy mà chết đi, trong lòng hắn không hiểu sao lại không thể bình tĩnh nổi.

Tiêu Phàm cố gắng hết sức điều chỉnh tâm trạng của mình, để cho biểu tình của mình có thể trấn định một chút, thế là một mực tự an ủi mình, nói:

"Tỉnh táo một chút đi, Aina chỉ là một NPC trong trò chơi mà thôi, thật ra cũng chỉ là một tổ hợp số liệu, chết đi cũng không phải là một vấn đề to tát gì."

"Vả lại mình đã đánh bại đám người O'Sullivan, nhiệm vụ này sau này rốt cuộc cũng không còn bất kỳ trở ngại nào nữa, sau khi giao nhiệm vụ cuối cùng, mình cũng sẽ không còn nhìn thấy Aina nữa, giống như cái nhóm người đần độn kia của bộ lạc ăn thịt người lúc trước."

"Đúng, chúng ta sẽ bởi vậy mà chia tay, rốt cuộc không còn bất cứ mối quan hệ nào!"

Chỉ tại trò chơi 3D quá thật, khiến cho tình cảm của hắn có chút lẫn lộn với hiện thực…

Nhưng Tiêu Phàm lại nhớ tới vẻ rụt rè lúc đầu của Aina, lúc nói chuyện mang theo khuôn mặt cười ôn nhu, bộ dáng đáng yêu của cô lúc ăn nhồm nhoàm đồ ăn vặt, nhớ lại đủ loại dáng vẻ của cô trên đường đi, Tiêu Phàm đột nhiên nắm chặt nắm đấm, trong lòng thầm mắng!

Tiêu Phàm, nếu mày thật sự chỉ xem Aina như một tổ hợp số liệu thì mày liệu có còn xứng làm người không!

Có lẽ bản thân trò chơi không có bất kỳ ý nghĩa nào nhưng mà con người thì có!

Ít nhất, Aina lúc này khiến cho hắn biết thế giới trò chơi này tốt đẹp hơn so với trong tưởng tượng của hắn nhiều!

Đứng trên lập trường của một con người, trong lòng hắn tuyệt đối không thể xem Aina chỉ là một tổ hợp số liệu được, đúng vậy, làm người, tuyệt đối không thể vô tình như vậy!

Cho dù sau khi giao nhiệm vụ xong thì sẽ phải chia tay, hắn cũng hy vọng đến cuối cùng vẫn có thể cùng một Aina khỏe mạnh như lúc đầu nói lời tạm biệt!

Vậy bây giờ, bây giờ hắn nên làm thế nào đây?

“Chúng ta mau đưa Aina về thành đi, có lẽ trong thành sẽ có các trí giả Vu tộc hoặc thầy thuốc trong trận doanh Thú nhân có thể cứu Aina khỏi tình trạng này thì sao?” Tiêu Phàm vội vàng thúc giục Irina.

“Vô dụng thôi, thứ mà Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên tiêu hao chính là sinh mệnh lực của Aina, mà bản chất của tiêu hao sinh mệnh lực cũng không phải là bệnh, thầy thuốc bình thường sao có thể xử lý được chứ.” Irina nản lòng thoái chí, lời nói vô cùng bi thiết.

“Vậy…Vậy cô mau nói cho tôi biết, hiện tại tôi nên làm như thế nào đây! Phải làm thế nào mới có thể cứu được cô ấy! Vả lại Vu tộc các người tại sao

lại dạy cho cô ấy một pháp thuật nguy hiểm như vậy chứ?" Tiêu Phàm có vẻ hơi vội vàng xao động, thậm chí bắt đầu trách tội Vu tộc.

"Tôi không biết…" Irina trả lời một cách vô cùng lạnh lùng, thậm chí khiến cho Tiêu Phàm cảm giác không khí dường như cũng bị đông kết.

Tiêu Phàm vẫn chờ mong, chờ mong Irina có thể cho hắn biết phương pháp, khiến cho Tiêu Phàm lại nhận một nhiệm vụ bổ sung gì gì đó là cứu sống Aina.

Chỉ cần khiến cho Aina có thể khỏe mạnh sống sót, dù giao cho hắn nhiệm vụ gì cũng được, nhưng mà tại sao Irina lại phải nói là "Không biết" chứ, chuyện này thật khiến cho người ta rất tuyệt vọng…

Sau khi Tiêu Phàm nghe thấy câu trả lời của Irina, vô lực hạ bả vai, ngồi liệt trên bãi cỏ, ngơ ngác nhìn Aina vẫn nhắm nghiền hai mắt nằm bên cạnh, ánh mắt hắn trở nên vô cùng trống rỗng.

Đúng vào lúc này, lông mi thật dài của Aina bỗng nhiên run run…

Mặc dù Tiểu Miêu không tiếp xúc nhiều với Aina, nhưng sau khi biết được những hành động vô tư của Aina qua đoạn nói chuyện giữa Tiêu Phàm và Irina, trái tim hủ nữ bị áp chế bấy lâu bỗng nhiên đập loạn cả lên…

Cái em gái NPC này thật vĩ đại nha, hu hu, thật sự là cảm động quá mà…

Hốc mắt của Tiểu Miêu hơi hồng hồng, bên trong có một lớp sương mù thật mỏng vòng quanh.

Tiểu Miêu lại nhìn thấy bộ dáng khẩn trương kia của Tiêu Phàm, trong lòng thầm nghĩ, Mệnh Phàm đối với một em gái NPC mà cũng có tình cảm sâu sắc như vậy, trách không được trong trò chơi lại có nhiều em gái trúng kế của hắn như vậy.

Lúc này, ngay cả Thái Thập Tam vẫn luôn bất hòa với Aina cũng trở nên trầm mặc, mặc dù thường ngày Thái Thập Tam rất có ý kiến với hành động ngày ngày kề cận Tiêu Phàm của Aina, nhưng cô cũng hiểu rõ rằng lần này nếu không nhờ có Aina ra tay, bọn họ có thể sẽ rơi vào kết cục toàn quân bị

diệt, huống chi lần này Aina lại lấy việc hy sinh bản thân để đổi lấy thắng lợi này.

Lại nhớ lại biểu hiện trong lúc làm nhiệm vụ của mình, Thái Thập Tam cảm thấy hơi tự ti, đúng lúc này, một tiếng kinh hô vang lên cắt đứt sự trầm tư của Thái Thập Tam…

“Aina!”

“Cô không sao chứ?!”

“Cô cảm thấy thế nào rồi?!”

“Cô có chỗ nào không thoải mái hay không?”

…

Irina vẫn luôn nhìn chằm chằm khuôn mặt của Aina, sau khi nó nhìn thấy Aina cuối cùng cũng mở mắt, chỉ trong một cái nháy mắt liền tuôn ra một loạt câu hỏi.

Tiêu Phàm nhìn thấy Aina tỉnh lại, trong mắt liền ánh lên niềm vui mừng, chẳng qua nó chỉ vụt lên rồi biến mất, hắn lại khôi phục vẻ mặt vô cùng u ám.

“Khụ khụ, Irina đừng lo, tôi không sao…”

Chương 477: Mười Hay Một Trăm

Chương 478: Mười Hay Một Trăm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Aina ho khan hai tiếng, sắc mặt lại càng lộ vẻ tiều tụy, nhìn qua thật khiến cho lòng người đau đớn không thôi.

“Đừng lừa tôi, cô thế nào có thể không sao được! Cô vậy mà đã dùng Thuật Đại Hiến Tế - Hồn Tổ Tiên đó!” Irina đau lòng mắng, rõ ràng là nó đang mắng Aina, nhưng mà chính nó lại không nhịn được mà để cho hai dòng nước mắt lăn dài.

“Tôi không sao, Irina.” Aina mỉm cười, đưa tay lau mặt cho Irina, chùi hết những giọt nước mắt lóng lánh đọng trên lớp lông tơ trắng noãn, sau đó cô nhìn về phía Tiêu Phàm vẫn đứng yên lặng một bên, mừng rỡ nói: “Tốt quá rồi, anh hiện tại không có việc gì, thật tốt quá…”

Lời nói dịu dàng của Aina, lúc này truyền vào tai Tiêu Phàm lại có chút chói tai, khiến hắn đột nhiên cảm thấy đau xót trong lòng, không nhịn được mà quát: “Tốt cái gì mà tốt! Cô xem dáng vẻ bây giờ của cô đi, tốt chỗ nào chứ, hả?”

Sau khi rống xong, trong nháy mắt Tiêu Phàm như ý thức được chuyện gì đó, lại nhỏ giọng nói một câu: “Thật sự xin lỗi, anh không thể tự khống chế được…”

“Không sao đâu, đừng lộ vẻ bi ai như vậy chứ, anh nhìn tôi xem, hiện tại không phải vẫn tốt lắm sao, khụ khụ…” Vừa nói, Aina vừa ho khan hai tiếng.

“Một chút sức thuyết phục cũng không có.” Tiêu Phàm nhìn bộ dạng của cô, cười khổ, trên khuôn mặt tươi cười lại có vẻ đắng chát vô cùng.

“Khụ khụ…” Aina lại ho khan hai tiếng, theo cơn ho kịch liệt, ánh mắt của cô lại càng trở nên ảm đạm, Tiêu Phàm vốn đứng yên bất động một bên rốt cuộc không nhịn được nữa, vọt qua đỡ Aina đứng dậy, vỗ vỗ nhẹ sau lưng cô, hy vọng có thể khiến cho cô cảm thấy dễ chịu một chút.

Dường như động tác của Tiêu Phàm thật sự có tác dụng, cơn ho khan của Aina rốt cuộc cũng dừng lại, cô nhìn Tiêu Phàm sát gần bên, khẽ cười khổ, nói: “Tôi biết trên đường đến đây tôi rất vô dụng, nếu không phải vì sự lề mề chậm chạp của tôi, có lẽ anh đã sớm thoát khỏi sự truy sát của bọn chúng mà vào thành rồi, bây giờ tôi lại kiếm thêm phiền toái cho anh.”

“Sao có thể thế được! Ai nói tôi vô dụng chứ! Nếu như không có tôi, anh làm sao có thể đánh bại đám người O’Sullivan được chứ!” Tiêu Phàm cố sức phản đối, hắn hy vọng hắn nói như vậy, có thể khiến cho Aina cảm thấy dễ chịu một chút, trong lòng chính hắn cũng sẽ dễ chịu một chút.

“Thật sao? Aina thật sự đã giúp được anh sao? Thế thì tốt quá rồi…” Aina nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nói: “Brahma, Aina có thể xin anh một việc được không?”

“Nói đi, bất luận là chuyện gì, anh đều đồng ý với tôi!”

“Có thể lại cho tôi nếm thử cái thứ gọi là ‘Đồ ăn vặt’ không, tôi sợ sau này tôi không còn cơ hội được ăn nữa…”

Tiêu Phàm thấy lúc này Aina vẫn còn nhớ thương đến [Món Ăn Mị Lực] của mình thì hơi muốn cười.

Nhưng mà trong lòng Tiêu Phàm lúc này lại không thể nào vui vẻ nổi, cho nên vẻ mặt hắn lại càng lộ vẻ bi thương sâu sắc.

“Aina, em đừng nói bậy, cái gì mà sau này muốn ăn cũng không được chứ, đừng làm anh sợ có được hay không!”

“Sao vậy? Không thể sao? Brahma?”

“Đương nhiên là có thể! Ai nói không thể chứ! Sao có thể không thể được!”

Nghe thấy lời thúc giục của Aina, Tiêu Phàm lập tức lấy [Bộ Đồ Ăn] trong túi ra, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Phàm chưa bao giờ cầu xin cái kỹ năng lừa đảo lại ngạo kiều Chuyên Tinh Thân Sĩ kia, nhưng bây giờ trong lòng hắn lại âm thầm cầu nguyện, Món Ăn Mị Lực, lần này cầu xin mày hãy thương xót, tạo ra một món ăn ngon miệng cho Aina đi, coi như có tiêu hao hết giá trị thể lực của tao chỉ trong nháy mắt cũng được!

Món Ăn Mị Lực!

Sau khi sử dụng kỹ năng, giá trị thể lực của Tiêu Phàm tụt mất một trăm, tương đương với lượng tiêu hao giá trị mị lực lúc bình thường là 50, cũng không xuất hiện tình huống đặc biệt như lời thầm cầu nguyện của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thở dài, quả nhiên kỹ năng không thể nói khác thường thì liền có thể khác thường được, hy vọng là tạo nên một món ăn có lợi cho sức khỏe một chút, tuyệt đối đừng có mà xuất hiện những thực phẩm rác rưởi như cái gì mà ớt, cái gì mà khoai tây chiên…

Tiêu Phàm nhẹ nhàng xốc cái lồng trên Bộ Đồ Ăn lên, bỗng nhiên có một chùm sáng vàng kim nở rộ, chiếu thẳng lên trời.

Trong lòng Tiêu Phàm giật mình, mặc dù Tiêu Phàm bị ánh kim quang làm cho chói mắt, không thấy rõ món ăn trên khay, nhưng xuất hiện với đặc hiệu khoa trương như vậy, trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhiên nảy sinh một chút mong đợi.

Nhưng đợi cho ánh sáng thu lại, sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy thứ nằm trên khay, biểu tình lại trở nên có chút run rẩy.

Đây là cái thứ đồ chơi nào đây! Vì sao thức ăn mà cũng có thể trình bày một cách bỉ ổi như vậy chứ!

Tiêu Phàm nhìn thấy món ăn trên khay, thật ra là một món rất đơn giản, hai quả trứng luộc nước trà và một cây hotdog mà thôi, nhưng mà những thứ này đặt chung một chỗ, không khỏi khiến cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Nhưng lúc Tiêu Phàm nhìn thấy tên của Món Ăn Mị Lực này, hắn biết là mình đã suy nghĩ quá đen tối…

[Món Ăn Mị Lực Một Trăm Điểm]

[Thuộc tính: Vật phẩm tiêu hao đặc biệt (thực phẩm được tạo ra ngẫu nhiên từ "Món Ăn Mị Lực", xin dùng sớm, thực phẩm sẽ tự động biến mất sau 3 phút.)]

[Hiệu quả: Sau khi ăn lập tức được bổ sung 30% lượng HP.]

[Ghi chú: Trong mắt ngươi là mười hay là một trăm, chuyện này rất có thể cho thấy nội tâm của ngươi…]

[Hiệu quả món ăn: Sau khi ăn, có thể loại bỏ mọi trạng thái bất thường trên cơ thể người chơi, hiệu quả này là phán định tuyệt đối.]

[Ghi chú món ăn: Trứng luộc nước trà Đại Lục phối hợp với hotdog Đài Loan, đôi bên đồng lòng, xóa bỏ mọi khó khăn, tạo nên một món ăn có cấu trúc hài hòa! Cho nên không có món ăn vặt nào mà hai nơi tràn đầy món ăn ngon này không thể thỏa mãn được, chỉ cần buông lỏng dạ dày, không quan tâm đến cân nặng mà ăn là được rồi!]

…

Sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy thuộc tính của Món Ăn Mị Lực lần này, không để ý bên trong lời giới thiệu tràn đầy lỗ hổng, cả người đều vui sướng cả lên, bởi vì hắn cảm thấy có thể cứu được Aina!

Phán định tuyệt đối đó! Thèm quan tâm mày là mười hay là một trăm, Món Ăn Mị Lực lần này thật là có ích!

Trong lúc trên mặt Thái Thập Tam và Tiểu Miêu mang theo vẻ khác thường và mập mờ, Tiêu Phàm đang đưa Món Ăn Mị Lực hắn tạo ra lần này là [Món Ăn Mị Lực 100 Điểm] cho Aina dùng.

Aina ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, lại trông thấy món ngon, ánh mắt ảm đạm bỗng phát ra ánh hào quang hiếm có được.

Ánh mắt Aina lưỡng lự giữa hai quả trứng luộc nước trà và cây hotdog một lúc lâu, cuối cùng đã quyết định quyết tâm của mình, chậm rãi duỗi cánh tay mảnh khảnh ra, chộp tới cây hotdog.

Xem ra Aina muốn xuống miệng với món ngon hình dài dài này trước, dù sao trước đây Aina mặc dù chưa từng nhìn thấy phương thức luộc trứng nước trà đặc biệt này nhưng mà bản chất của món trứng luộc nước trà thì Aina vẫn nhận ra được, về phần hotdog, từ trước đến nay cô chưa từng thấy qua, cho nên trong lòng mới nảy sinh cảm giác mới lạ, há miệng cắn về phía cái đầu nhỏ trên cây hotdog.

Khi hotdog lướt qua đầu lưỡi của Aina, một dòng chất lỏng tràn ra theo hàm răng cắn xuống, kích thích vị giác của Aina, Aina nhắm hai mắt lại, vẻ mặt lộ vẻ say mê.

Theo sự say đắm trong mỹ thực của Aina, khuôn mặt tái nhợt của cô dần dần khôi phục sự hồng hào, càng ngày càng trở nên rạng rỡ.

Tiêu Phàm cảm giác được sự biến hóa rất nhỏ này, trong lòng thầm thở phào một hơi, sau một lúc, thấy bộ dạng như sói như hổ, điên cuồng nhét đồ ăn vào miệng của Aina, hắn rốt cuộc nhẹ nhõm nở nụ cười.

"Ô, ô, ô…"

Hai má Aina bị mỹ thực làm cho phồng lên, tay nhỏ sờ sờ cái khay đã sớm trống rỗng, mắt to ngập nước tội nghiệp nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, dường như muốn nói với Tiêu Phàm điều gì đó, nhưng mà bởi vì thức ăn trong miệng còn chưa được nuốt xuống, chỉ có thể phát ra từng tiếng ô ô.

"Ăn từ từ, ăn xong rồi nói, cẩn thận mắc nghẹn ~"

Tiêu Phàm nhìn bộ dáng của Aina, không khỏi cười nói, sau đó tâm ý tương thông, đậy cái lồng lên, tiếp tục nhiệm vụ làm cái máy sản xuất đồ ăn vặt cho Aina…

Chương 478: Rời Khỏi Trận Doanh Thú Nhân

Chương 479: Rời Khỏi Trận Doanh Thú Nhân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Anh sao lại cho cô ấy ăn nhiều như vậy, hiện tại thân thể cô ấy không tốt, vạn nhất sơ ý một chút…"Irina không biết hiệu quả sau khi Aina ăn [Món Ăn Mị Lực 100 Điểm], tất nhiên không biết rằng thân thể của Aina lúc này đã không có việc gì nữa, vội vàng trách cứ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm còn chưa kịp trả lời, Aina đã nói với Irina: "Irina, tôi không sao! Ăn bể bụng thì liền ăn bể bụng đi, tôi còn chưa ăn đủ đâu!"

Nói xong, Aina lại bỏ vào miệng rất nhiều đồ ăn vặt, giống như thật sự muốn ăn đến khi làm cho chính mình bể bụng vậy.

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dáng của Aina, rốt cục phá lên cười.

Lúc này, Irina rốt cuộc phát hiện ra Aina khác thường, phát hiện ra bỗng nhiên khí sắc của Aina đã bình thường trở lại, khó tin nói: "Aina, thân thể của cô không sao rồi hả? Bây giờ cô cảm thấy thế nào?"

"A, a, ô, ô, ô…"

Cái miệng nhỏ của Aina phồng lên, phát ra từng tiếng ô ô không rõ ý nghĩa trả lời Irina.

"Thật là tốt quá rồi!"

Cũng không biết Irina nghe được gì từ những tiếng ô ô giải thích của Aina, cao hứng hét lên một tiếng, giang hai cánh tay ra nhào về phía Aina.

…

Đợi đến lúc xuyên qua bộ trang phục mỏng của vu nữ cũng có thể thấy cái bụng dưới nhô lên của Aina, Aina rốt cuộc dừng việc ăn lại, hài lòng sờ sờ cái bụng nhỏ của mình, vẻ mặt hạnh phúc ợ một cái, sau đó Aina bỗng nhiên ý thức được hành động bất nhã của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng.

Sau đó cô đột nhiên đứng lên, xoay người nhìn Tiêu Phàm đang đứng trước mặt, giọng nói rất nghiêm túc nói: "Cám ơn…"

Tiêu Phàm vừa định mỉm cười nói cô đừng khách sáo, không ngờ Aina lại trực tiếp nhào tới, một lần nữa nhào vào trong ngực Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đang muốn vỗ nhẹ sau lưng Aina để an ủi cô một chút, nhưng sau một lúc, bờ môi Aina lại trực tiếp dán lên!

Tiêu Phàm cảm thấy trên miệng mình có một thứ ngọt ngào, vô cùng ấm áp dán lên, sau đó bộ não của Tiêu Phàm liền trực tiếp trống rỗng, chỉ còn

nghe được âm thanh trái tim mình đang nhảy kịch liệt bên trong lồng ngực…

…

Nơi này là một trấn nhỏ gần thành Aris của trận doanh Thú nhân nhất, sau khi chia tay với đám người Aina, Tiêu Phàm đi một lúc lâu mới đến được đây. Nguyên nhân khiến Tiêu Phàm lặn lội đường xa để đến chỗ này.

Chỉ vì chỗ này có truyền tống trận mà Tiêu Phàm cần.

Dọc theo con đường này, thần sắc của Tiêu Phàm có chút hoảng hốt, trong đầu chỉ nhớ là mình bị cái em gái NPC Aina đáng yêu kia kiss, sau khi kiss xong, đầu óc Tiêu Phàm liền nổ tung, không biết là bởi vì Aina là NPC hay là bởi vì nụ hôn kia, tóm lại Tiêu Phàm chỉ biết ngây ngốc đứng đó, mặc cho thân thể được bản năng thúc đẩy, hưởng thụ khối ôn ngọc Aina.

Cuối cùng trong sự kêu rên, khóc lóc rung trời động đất và sự lôi kéo của Thái Thập Tam và Tiểu Miêu, Tiêu Phàm mới bị ép tách ra.

Sau khi tách ra, bầu không khí giữa Aina và Tiêu Phàm trở nên vô cùng lúng túng, hai người Thái Thập Tam và Tiểu Miêu bỗng nhiên như biến thành giáo viên chủ nhiệm đang giáo dục học trò, nhìn chằm chằm hai người Aina và Tiêu Phàm, sợ rằng nếu hai cô không để ý thì Aina và Tiêu Phàm sẽ lại quấn lấy nhau.

Đúng vào lúc này, Tiêu Phàm đột nhiên nhìn thấy ở phía xa xa có một đội ngũ người ngựa lớn đang chạy về phía mình, người dẫn đầu rõ ràng chính là người đàn ông nham hiểm Quân Sư Xấu Bụng kia.

Tiêu Phàm lập tức hồi phục tinh thần từ trong cơn hoảng hốt, biết mình nên nắm chặt thời gian để chạy trốn, bằng không nếu lại bị những kẻ vô lại này của bang Long Hổ dây dưa, sau này sẽ khó tìm được cơ hội thoát khỏi ma chưởng của xã hội đen.

Thế là Tiêu Phàm vội vàng dặn dò Thái Thập Tam một phen, nhân lúc cô còn chưa phát hiện ra sự khác thường, lấy cớ nói là hắn để quên một vài thứ

dọc đường, cần trở lại theo đường cũ để tìm, nhiệm vụ hộ tống Aina trở về liền giao cho cô.

Ngay sau đó Tiêu Phàm lại nhìn về phía Tiểu Miêu đang mang vẻ mặt cổ quái nói một tiếng cám ơn, cuối cùng Tiêu Phàm nhìn thật sâu Aina đang đứng một bên, trong ánh mắt lưu luyến không rời của Aina, nhẹ giọng nói một câu: "Sau này, chúng ta sẽ gặp lại…"

…

Tiêu Phàm quay người đi, trong khoảnh khắc quay người, trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhiên xuất hiện một chút cảm giác mất mát.

"Sau này, chúng ta sẽ gặp lại…"

Tiêu Phàm đột nhiên cảm giác câu nói này có chút châm chọc, mặc dù mọi người đều ở trong trò chơi nhưng mà sau này còn có thể gặp lại sao?

Đối với Tiêu Phàm mà nói, chỉ cần Thái Thập Tam mang Aina trở lại thành Aris, nhiệm vụ này liền coi như kết thúc, vậy sau này hắn thật sự còn có cơ hội gặp lại Aina sao?

…

Tiêu Phàm nhìn truyền tống trận trước mặt, bỗng nhiên có một cỗ xúc động muốn quay về lại đường cũ, nhưng bang Long Hổ nhất định bây giờ đang ở thành Aris chờ bắt hắn, nếu hắn trở về chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao, chẳng qua Aina…Haizz, Aina…

Ngay lúc hắn đang do dự có nên trở về hay không, một tiếng thông báo hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống vang lên, Tiêu Phàm biết nhiệm vụ lần này của mình thật sự đã kết thúc.

Nghe được tiếng thông báo hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, Tiêu Phàm bỗng nhiên thở phào một hơi, sau đó nở nụ cười, chẳng qua nụ cười này xem ra có chút giống như tự giễu.

Sau đó Tiêu Phàm trực tiếp khởi động truyền tống trận, hóa thành một chùm ánh sáng nhạt, biến mất khỏi mảnh đất trận doanh Thú nhân này…

Truyền tống trận bên trong thành Aris không ngừng xuất hiện rất nhiều người chơi mới tới, bọn họ đều là vì nghe thấy tin đồn "Lich King" Mệnh Phàm đại chiến NPC nên chen chúc nhau tới xem.

Mà bên ngoài thành Aris lúc này đang được vô số người chơi rảnh rỗi vây quanh, họ đang chờ để được nhìn thấy "Lich King" Mệnh Phàm trở về một chút, dù sao một màn lúc trước Tiêu Phàm dùng [Tinh Bạo Khí Lưu Trảm] cứng rắn chống chọi với [Kiếm Nhận Phong Bạo] của Buck, một bầu trời khói lửa màu lam kia thật sự quá mức lộng lẫy, bọn họ mặc dù chỉ đứng phía xa xa nhìn nhưng chỉ đứng đằng xa để nhìn thôi mà đã có thể cảm nhận được chấn động kinh thiên động địa và tiếng rống giận điên cuồng đầy bá khí không gì sánh được kia của Tiêu Phàm.

Nhìn thấy cuộc chiến như vậy, những người chơi rảnh rỗi bỗng nhiên trở nên nhiệt huyết sôi trào cả lên, những đồn đãi cấm kỵ lúc trước thế mà lúc này trong nhất thời lại bị một bầu nhiệt huyết khiến cho hòa tan.

Nhưng khiến cho người ta tiếc nuối là, trong đám người do Quân Sư Xấu Bụng và Reginald dẫn đầu trở về, họ không nhìn thấy thân ảnh của "Lich King" Mệnh Phàm.

…

"Đại Bàn, cậu sao lại xuất hiện ở đó, lúc trước tôi còn tưởng cậu toi rồi chứ?" Reginald nhìn Hào Đại Bàn lộ vẻ cơ trí mà cười nói.

"Hào Đại Bàn tôi phúc lớn mạng lớn, sao có thể tùy tiện toi mạng như vậy được!" Hào Đại Bàn lộ vẻ kiêu ngạo, vô cùng đắc ý nói.

"Lại nói đến anh bạn Mệnh Phàm của cậu, anh ta đi đâu rồi? Lúc ấy cậu ở đây, vì sao không giữ anh ta lại? Tôi muốn mời anh ta đến Chiến Minh của chúng ta làm khách, chiêu đãi thật tốt một phen." Reginald là một người rất nhiệt tình, không thể đứng trước mặt cám ơn Tiêu Phàm một lần khiến anh ta cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

"Ôi trời, lần sau đi, tôi thấy anh ấy chắc là có chuyện gấp gì đó, đã vội vã offline rồi."

Hào Đại Bàn đương nhiên biết vì sao anh em lại vội vã thoát khỏi trận doanh Thú Nhân như vậy, dù sao thế giới của xã hội đen cũng không dễ lăn lộn như vậy đâu, thừa dịp này nếu còn không tranh thủ phủi sạch quan hệ…

Sau khi trận chiến giữa Tiêu Phàm và O'Sullivan kết thúc, Hào Đại Bàn vẫn một mực trốn trong bụi cỏ không đi ra, chủ yếu là vì không muốn đi ra làm bóng đèn cản trở anh em, không thể không nói, về điểm này, Hào Đại Bàn rất là nghĩa khí.

Loại tình huống sống sót sau tai nạn này đối với Hào Đại Bàn mà nói chính là một cơ hội tán gái ngàn năm có một, cậu không cho rằng Tiêu Phàm lại không biết.

Chẳng qua Hào Đại Bàn vốn cho rằng Tiêu Phàm thay đổi khẩu vị, sẽ ra tay với Thái Thập Tam ngực lép, nhưng nào ngờ mục tiêu lần này của Tiêu Phàm lại là NPC ngực bự kia.

Chương 479: Thành Aris

Chương 480: Thành Aris

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hào Đại Bàn trốn trong bụi cỏ, nhìn thấy tất cả, hai mắt sáng lên, lộ vẻ hèn mọn, trong lòng thầm nói, chậc chậc, Phàm ca, anh thật sự là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời nha!

Chẳng qua Hào Đại Bàn lúc này vẫn có một chỗ nghi hoặc, đó là "người bạn dã chiến" mà cậu quen lúc ở trong bụi cỏ làm sao mà đột nhiên đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chính cậu cũng không phát hiện ra anh ta đã rời đi lúc nào, cảm thấy tên kia cư nhiên lại có thể sống sót qua trận NPC tấn công lung tung người chơi kia, coi như cũng là một người vô cùng lanh lợi, không hỏi được ID để thêm anh ta làm hảo hữu thật là một chuyện đáng tiếc…

…

Sau khi Tiêu Phàm rời đi, Tiểu Miêu dưới sự hộ tống của Chiến Minh, bây giờ cũng đã trở về thành Aris.

Nhưng trên đường đi cô vẫn luôn nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, lúc nãy lúc cô nhìn thấy Aina và Tiêu Phàm làm chuyện kia, Tiểu Miêu không hiểu sao mà trong lòng cô lại lập tức xuất hiện cảm giác rất khó chịu.

Nhưng mà Tiểu Miêu lại nghĩ đến vẻ trúc trắc lúc hôn của Tiêu Phàm, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cổ quái, trong lòng cô nảy ra một cái suy đoán hơi hoang đường, chẳng lẽ "Lich King" Mệnh Phàm đỉnh đỉnh đại danh kia lại là một con chim non?

Không đúng, chuyện này làm sao có thể!

Nhất định là cái tên đáng chết kia muốn giả vờ, nghe nói càng là một lão thủ trên tình trường thì đều sẽ càng giả vờ ngây thơ, lúc Mệnh Phàm hôn có vẻ ngây thơ như vậy, nhất định có vấn đề!

Chẳng qua, điều khiến Tiểu Miêu tức giận nhất là, Tiêu Phàm vậy mà chỉ nói với cô một tiếng cám ơn xong thì liền đi mất.

Cám ơn? Cám cái trứng chứ ơn, anh muốn đi thì không thể nói với Tiểu Miêu đáng yêu mê người này thêm một câu hẹn gặp lại hay sao hả!

Vì sao ngay cả một em gái NPC anh ta cũng nói hẹn gặp lại, mà lại không thèm để mắt đến mình đây chứ, cái tên Mệnh Phàm tính toán chi li này!

Thế là Tiểu Miêu càng nghĩ lại càng giận, cả khuôn mặt đều méo mó, một bộ dạng người sống chớ đến gần…

Về phần Aina, sau khi cô và đám người Thái Thập Tam trở về thành Aris, trong thành liền xuất hiện một số lão giả mặc pháp bào hoa lệ.

Họ đang hộ tống một chiếc xe ngựa màu xanh bên trên khắc những đồ đằng ma pháp.

Lúc Aina lên xe ngựa, Thái Thập Tam liền nhận được thông báo cô đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Aina, nhiệm vụ lần này có thể bình an vô sự, thật sự là tốt quá rồi.” Sau khi Irina nhìn thấy người tiếp ứng của Vu tộc, nó liền đứng trên vai Aina, vẻ mặt tràn đầy vui sướng.

“Ừm, chúng ta nhanh trở về hoàng thành thôi, đoán chừng Vu Tổ đại nhân đang sốt ruột chờ chúng ta đó.”

Irina nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Aina, bỗng nhiên cảm thấy Aina có chút không giống so với lúc trước, nhưng mà không giống chỗ nào thì nó không thể nói rõ được.

Mà Aina lúc này trong lòng lại thầm nói, mình sau khi trở về nhất định phải khắc khổ tu luyện, Brahma, sau này đợi lúc chúng ta gặp lại nhau, Aina nhất định sẽ không làm gánh nặng cho anh nữa, suy cho cùng anh là vị hôn phu tương lai của Aina mà…

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên Aina lại nhớ đến nụ hôn mà cô chủ động lúc trước, trên mặt không khỏi nổi lên một mảnh ửng hồng, Irina nhìn thấy sắc mặt Aina biến đổi, nghĩ đến lúc trước Aina bị thương, không yên tâm nói: “Aina, cô sao vậy?”

“Không, tôi không sao, chỉ là ngồi trong xe nên cảm thấy hơi nóng chút thôi ~”

…

“Chúc mừng đại tỷ đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, bang Long Hổ của chúng ta rốt cuộc cũng đã tích lũy đủ điểm để đổi lấy lệnh bài công hội trong Hiệp Hội Mạo Hiểm Giả, có thể như ý nguyện mà chính thức thành lập bang Long Hổ vô địch ở trận doanh Thú Nhân rồi.” Quân Sư Xấu Bụng đứng một bên nịnh nọt nói.

Thái Thập Tam không để ý đến gã, chỉ ngơ ngác nhìn tấm lệnh bài công hội nặng trĩu trong tay mình.

Mà sau lưng Quân Sư Xấu Bụng, Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ không ngừng nháy mắt ra hiệu cho gã, ngay cả Đại Ca Cầm Đầu cũng bày ra dáng vẻ vội vàng.

Quân Sư Xấu Bụng thầm than trong lòng, cái đám đồng đội này thật là hại người, thật sự xem gã như một món vũ khí mà sử dụng sao, nhưng mà cũng không còn cách nào, ai kêu Thái Thập Tam lại là tiểu chủ tử của mấy người bọn gã chứ.

"Đại tỷ, chị đừng đau lòng, nếu không ~ chúng tôi lại đi bắt cóc Mệnh Phàm về cho chị nhé!"

"Không cần." Thái Thập Tam nghe Quân Sư Xấu Bụng đề nghị, rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, nói: "Lúc Phàm ca giao phần sau của nhiệm vụ cho tôi, tôi liền biết là anh ấy muốn đi rồi."

"Vậy chị vì sao lại…"

"Tôi cảm thấy…Lúc này anh ấy rời đi không có gì là không tốt cả."

"Đại tỷ, chị rốt cuộc không thích anh ta nữa sao, tôi đã nói rồi, Mệnh Phàm là một tên gay, cả ngày chỉ quấn quít bên tên mập bên Chiến Minh thôi, cả người đều tràn ngập khí chất của một tên gay, có gì tốt đâu chứ! Ui da! Chị đánh tôi làm gì chứ?!"

Quân Sư Xấu Bụng vốn dĩ còn muốn tiếp tục chửi mắng Tiêu Phàm, không ngờ lại đột nhiên bị Thái Thập Tam quất cho một ống thép.

"Không cho phép chú nói xấu Phàm ca!"

Sau đó Thái Thập Tam nắm chặt ống thép trong tay, nói: "Là tôi cảm thấy thực lực của mình quá kém, trong nhiệm vụ lần này, trước mặt Phàm ca tôi căn bản chẳng giúp được gì cả, luôn luôn để cho anh ấy phải chiến đấu một mình, cảm giác này thật sự vô cùng tồi tệ! Cho nên tạm thời thả cho Phàm ca đi, chính tôi lại bí mật huấn luyện, nâng cao thực lực một chút cũng tốt."

Quân Sư Xấu Bụng nghe được lời nói của Thái Thập Tam, gã bỗng nhiên cảm thấy tiểu chủ tử của gã đã đột nhiên trưởng thành, nhưng mà…Vì sao chị ấy vẫn còn thích cái tên Mệnh Phàm đáng chết kia chứ!

Thái Thập Tam lại suy nghĩ một lúc, nói tiếp: "Về phần bắt cóc gì đó, đến lúc đó rồi nói sau, chờ đến khi tôi cảm thấy thực lực của mình có thể đánh

bại Phàm ca thì sẽ làm vậy, đến lúc đó các chú lại ra tay cũng không muộn đâu…”

…

“Hắt xì!”

Tiêu Phàm đã trở lại thành Antequera ở trận doanh Nhân Loại bỗng nhiên hắt hơi một cái, sau đó trong lòng Tiêu Phàm thầm cười nghĩ, có phải những đồng đội đáng yêu đã lâu không gặp kia đang nhớ về hắn hay không…

Không biết nơi này là nơi nào, cây cối um tùm tươi tốt xung quanh khiến cho người ta cảm thấy nơi đây là trận doanh Tinh Linh nổi tiếng bao trùm bởi rừng dậm, nhưng nếu nhìn kĩ lại, cây ở nơi đây dường như không sum xuê như ở trong trận doanh Tinh Linh, nói chung thì đây chính là một nơi nào đó bí mật trong trò chơi “Tân Sinh”.

Chủ nhân ở nơi này cũng không biết làm thế nào mà tìm ra được chỗ này, người đó thu thập một ít nguyên liệu rồi thuê người làm một vài đồ dùng hằng ngày, xây dựng một căn nhà gỗ nho nhỏ cho mình.

Trong gian nhà nhỏ bằng gỗ này có một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào sáng tỏ, nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác âm u, tựa như nơi này trời sinh đã có duyên với bóng ma vậy.

Cách bài trí đồ đạc trong căn nhà nhỏ bằng gỗ vô cùng đơn giản, chỉ có một bàn một ghế.

Trên chiếc bàn bày đầy giấy viết, trong trò chơi thì thứ như giấy viết này là một vật vô cùng hiếm thấy. Dù sao thì các tin tức trong trò chơi, ngoài trừ đạo cụ của nhiệm vụ thì rất ít khi xuất hiện trên mặt giấy, mà những thứ này xuất hiện ở nơi đây chính là bởi vì chủ nhân của nơi này đã quen với việc viết vẽ lên giấy rồi.

Có điều thứ có thể thấy rõ nhất chính là bức thư pháp được trang trí phía sau chiếc ghế dựa kia, nước mực đen huyền lan ra trên giấy Tuyên Thành, trực tiếp viết ra hai chữ “Thính Phong”…

…

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở trận doanh Thú Nhân?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang chắp tay ra đằng sau, đánh giá người đứng trước mặt mình, mà lúc này đứng trước mặt Phong Ma Tiểu Xích Lang lại chính là “Thính Phong Giả số 002” lẻn đi trong im lặng Hào Đại Bàn.

Rất nhiều tình báo của Thính Phong các đều có thể trực tiếp truyền đạt thông qua chat box, cũng không cần nhân viên tình báo phải quay về báo cáo trực tiếp, nhưng nếu như đó là chuyện đã bị làm lớn lên, vậy thì lại khác…

Chương 480: Bại Lộ Thân Phận

Chương 481: Sau Đó – Long Hổ Bang

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Rất nhiều tình báo của Thính Phong các đều có thể trực tiếp truyền đạt thông qua chat box, cũng không cần nhân viên tình báo phải quay về báo cáo trực tiếp, nhưng nếu như đó là chuyện đã bị làm lớn lên, vậy thì lại khác…

Phong Ma Tiểu Xích Lang ngấm ngầm khống chế, “tặng” Tiêu Phàm cho trận doanh Thú Nhân để cho Long Hổ bang “chăm sóc” cho hắn, tránh khỏi bị hai công hội lớn bên trận doanh Tinh Linh ra tay.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, vốn dĩ Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng yên tâm hơn nhiều, nhưng hắn ta không ngờ rằng Tiêu Phàm lại gây ra một trận ầm ĩ lớn đến thế ở trong trận doanh Thú Nhân, ngay cả Huyết Tinh Ma Thuật Xã trước đây vẫn luôn có thế lực trong trận doanh Ác Ma cùng với Hắc Long bang đều có vài phần mờ nhạt trong lần hành động này của Tiêu Phàm.

Bởi vì lần này Tiêu Phàm đã xử lí NPC cấp cao ngay trước mặt tất cả mọi người, mà ở giai đoạn đẳng cấp này, NPC cấp cao giống như O’Sullivan

đồng nghĩa với vô địch, nhưng Tiêu Phàm lại xử lí bọn họ, hơn nữa lại còn là xử cả đôi một lần, điều này khiến người khác làm sao có thể bình tĩnh được nữa, phải biết rằng một khắc cuối cùng khi O'Sullivan cùng Buck còn sống bọn họ vừa mới tàn sát một đám người chơi tự do cùng với nhân mã của hai công hội lớn Chiến Minh và Long Hổ bang đó!

Vì thế mà hiện tại tieba đang vô cùng hỗn loạn, danh tiếng của Tiêu Phàm lại càng vang dội hơn nữa.

Nhưng danh tiếng của Tiêu Phàm càng vang dội thì Phong Ma Tiểu Xích Lang lại càng lo lắng hơn nữa.

Bởi vì hào quang mà Mệnh Phàm tỏa ra quá mức chói mắt, rất dễ bị một vài tên sĩ diện nào đó ở trận doanh Tinh Linh chú ý đến, nếu như vậy thì hoàn cảnh sau này của Mệnh Phàm sẽ vô cùng không ổn, thậm chí có thể sẽ khiến Tinh Thần ra tay ngăn chặn hắn.

Vốn dĩ trước đây công hội Tinh Thần không ra tay với Tiêu Phàm là bởi vì bọn họ khinh thường Tiêu Phàm, cho rằng hắn chỉ là một thằng hề ngang ngược, chỉ biết đẩy mạnh những tin tức ven đường mà thôi, bọn họ hoàn toàn không hề coi Tiêu Phàm ra gì, nhưng hôm nay lại khác, hiện tại Tiêu Phàm đã chẳng khác nào một ánh sao có thể che cả bầu trời, mà công hội Tinh Thần với ý đồ thống trị giới gamer chơi game online tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Lần này có thể bọn họ sẽ chiêu mộ Tiêu Phàm, hoặc ra tay hủy diệt Tiêu Phàm, đứng ở góc nhìn của Phong Ma Tiểu Xích Lang, hắn ta không muốn nhìn thấy cả hai trường hợp này.

Không phải Phong Ma Tiểu Xích Lang cho rằng thực lực của Tiêu Phàm không bằng thành viên của công hội Tinh Thần, nhưng dù sao Tiêu Phàm cũng chỉ có một người, thế lực mỏng manh, làm sao có thể ngăn được thế lực của một công hội lớn như thế?

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không muốn để Tiêu Phàm chết yểu sớm như thế, hơn nữa hiện tại có một tên điên nào đó không muốn sống định đi khiêu khích công hội Tinh Thần, Phong Ma Tiểu Xích Lang không có ý định ngăn cản người đó lại, bởi vì hắn ta biết mình không thể ngăn cản

được tên điên đó. Nếu như tên điên này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ít nhất Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng phải giữ lại lá bài mới chưa lật trong tay của mình.

Cho nên hiện tại hắn ta phải gọi "Thính Phong Giả số 002" trở về, định rằng tìm hiểu kỹ một chút những gì đã xảy ra lúc đó, sau đó xem xem hắn ta nên dàn xếp như thế nào?

Dìm xuống những tin tức được thổi phồng trên tieba, hoặc là thay đổi chiều hướng của những bài viết trên tieba một chút.

"Đại khái câu chuyện là Mệnh Phàm làm theo nhiệm vụ mà Long Hổ bang đưa ra, kết quả lại chọc phải hai boss cấp cap, nên boss đã giết gần hết thành viên của Chiến Minh cùng Long Hổ bang và cả những người chơi tự do rải rác khắp trong thành Aris, cuối cùng lại bị Tiêu Phàm bỗng nhiên nổi cơn lên giết chết ở bên ngoài thành Aris."

"Thính Phong Giả số 002" trả lời rất chi tiết, nhưng khi nhớ lại hình ảnh mình nhìn thấy Tiêu Phàm thi triển luồng khí tinh bạo chống lại Kiếm Nhận Phong Bạo ở cự lí gần thì tim cậu vẫn còn có phần đập nhanh.

"Những thông tin này thì người chơi bình thường cũng đều biết hết rồi, tôi gọi cậu đến đây cũng không phải vì những thứ này, cậu phải cho tôi xem những thứ khác biệt đi chứ, ví dụ như những thứ cậu thu thập được đâu rồi?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang híp mắt nhìn về phía "Thính Phong Giả số 002", bỗng nhiên "Thính Phong Giả số 002" cảm thấy sau lưng cậu lạnh lẽo, vì vậy cậu nhanh chóng giao toàn bộ hình ảnh mà mình chụp được khi làm phóng viên tại chiến trường theo dõi chụp được cho Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn hình ảnh O'Sullivan thi triển Lôi Đình Phong Bạo cùng với Buck đang sử dụng Kiếm Nhận Phong Bạo tàn sát một đám người chơi tự do, mặc dù hắn ta không hiểu rõ lắm về việc chiến đấu trong trò chơi, nhưng hắn ta vẫn có thể cảm nhận được thực lực chiến đấu khủng bố của những NPC kiểu chiến đấu cấp cao như thế kia, điều này khiến hắn ta kinh hãi không thôi.

Sau đó Phong Ma Tiểu Xích Lang lại nhìn thấy tấm hình Tiêu Phàm hóa thân thành ác ma khoác trên mình một lớp lửa xanh, vung nắm đấm đánh O'Sullivan, lửa giận ngút trời chống lại sấm sét, vung kiếm dùng luồng khí tinh bạo chém ngang Kiếm Nhận Phong Bạo, sau đó cả người Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng đều thấy không ổn…

Cái gì thế này?

Biến hình thành Siêu Xayda?

Người tu tiên đối đầu với Lôi Kiếp Phi Thăng?

Song Hỏa Kiếm điên cuồng chống lại Long Quyền Phong phẫn nộ?

Tên Mệnh Phàm này đang quay phim sử thi hay đang chiến đấu thế?

Ngay cả một người chơi kiểu hình phi chiến đấu như hắn ta cũng có thể cảm nhận được khí phách cùng nhiệt huyết sôi trào của Mệnh Phàm từ trong những tấm hình này, nếu để những hình ảnh này bị lộ ra ngoài, sao tieba có thể không loạn lên được! Công hội Tinh Thần đã quyết định sẽ phát động toàn bộ thành viên vây giết Mệnh Phàm, giữ vững địa vị thống trị trong trò chơi của bọn họ!

…

"Lúc đó bên cạnh cậu còn có người chơi nào đang sống không?" Phong Ma Tiểu Xích Lang dò hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của Phong Ma Tiểu Xích Lang, "Thính Phong Giả số 002" bỗng nhiên nhớ đến tên mập ở bên cạnh mình lúc đó, trong lòng cậu cả kinh vội vàng phủ nhận.

"Vậy là tốt rồi."

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không phát hiện ra sự khác thường của "Thính Phong Giả số 002", hắn ta nghe thấy "Thính Phong Giả số 002" xác nhận, trong lòng hắn ta thở phào nhẹ nhõm, may mà không có người chơi nào khác ở gần đó nhìn thấy tư thái chiến đấu của Mệnh Phàm, nếu không

thì việc này quả thật là không dễ xử lí, có điều bây giờ mình nên làm gì nhỉ?

Phong Ma Tiểu Xích Lang lại tiếp tục lật xem những bức hình khác của "Thính Phong Giả", bỗng nhiên ánh mắt của hắn ta dừng lại, trở nên vô cùng bì ổi…

"Những người này… Chuyện gì thế này?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang chỉ vào bức hình của "Thính Phong Giả số 002", dò hỏi "Thính Phong Giả số 002".

"Thính Phong Giả số 002" ngẩng đầu nhìn vào chỗ mà Phong Ma Tiểu Xích Lang đang chỉ, cậu nhìn thấy bức hình với khung cảnh xa xa nơi Tiêu Phàm chiến đấu loáng thoáng có một vài bóng người.

"Những người này là NPC trong nhiệm vụ cùng với đồng đội của Mệnh Phàm." "Thính Phong Giả số 002" trả lời chi tiết.

"Ồ? Vậy lúc đó cậu có chụp ảnh về bọn họ hay không? Cậu cũng không nên cất làm của riêng chứ." Phong Ma Tiểu Xích Lang cười tủm tỉm nói.

"Thính Phong Giả số 002" bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo từ nụ cười vừa xuất hiện trên mặt Phong Ma Tiểu Xích Lang, cậu vội vàng đưa cho Phong Ma Tiểu Xích Lang toàn bộ hình ảnh cậu tiện tay chụp được lúc rảnh rỗi, trong đó có cả hình ảnh Tiêu Phàm hôn môi với Aina, vốn dĩ lúc ấy "Thính Phong Giả số 002" chụp được nó là vì lúc đó cậu cảm thấy cảnh tượng này là một cảnh tượng rất đẹp.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn những hình ảnh trong trò chơi mới xuất hiện trong tay mình, bỗng nhiên hắn ta vui vẻ cười phá lên: "Ha ha, tốt lắm, Thính Phong Giả số 002, cậu làm rất tốt, vì sao vừa rồi cậu không trực tiếp giao luôn những tấm hình này cho tôi chứ? Hiện tại tôi cần những tấm hình này nhất đó! Có những tấm hình ành, chuyện của Mệnh Phàm lập tức sẽ dễ xử lí hơn!"

Chương 481: Chuyện Trong Long Hổ Bang

Chương 482: Chuyện Trong Long Hổ Bang

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn những hình ảnh trong trò chơi mới xuất hiện trong tay mình, bỗng nhiên hắn ta vui vẻ cười phá lên: "Ha ha, tốt lắm, Thính Phong Giả số 002, cậu làm rất tốt, vì sao vừa rồi cậu không trực tiếp giao luôn những tấm hình này cho tôi chứ? Hiện tại tôi cần những tấm hình này nhất đó! Có những tấm hình ành, chuyện của Mệnh Phàm lập tức sẽ dễ xử lí hơn!"

Trong thành phố tấc đất tấc vàng như Hongkong này, có rất nhiều tòa nhà cao cấp đơn giản.

Từ đơn giản này từ trước đến nay đều không thể nào dính dáng đến tòa nhà cao cấp, nhưng với tình trạng của ngôi nhà cao cấp này thì dùng từ đơn giản lại khá chuẩn, bởi vì trong phạm vi vài dặm xung quanh nó đều là bãi cỏ cùng cây cối, chỉ có duy nhất một ngôi nhà vô cùng đơn giản tọa lạc ở giữa đó, mà cách đó vài dặm cho một bức tường đen dựng thẳng vây kín, nói rõ với người khác rằng mình là chủ nhân của khu vực vô cùng rộng lớn này cũng chính là chủ nhân của ngôi nhà này.

Mà ở trong sân thỉnh thoảng còn có một vài người đàn ông mặc tây trang thắt cà vạt dáng người cường tráng đi qua đi lại, hình như bọn họ đang canh giữ gì đó, nhìn qua bọn họ cũng không giống người bình thường, mỗi động tác của bọn họ đều để lộ khí thế hung ác.

Đúng lúc này, cánh của của một căn phòng rộng lớn nào đó trong tòa nhà bị đá văng, một cô gái trực tiếp xông vào, cô trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên vẫn đang bất động ngồi trên ghết, vô cùng khó chịu hét lên một tiếng: "Daddy!"

Tướng mạo người đàn ông trung niên hung dữ, nhưng lại có đủ khí chất đế vương, dường như ông ta đã quen với hành động thô bạo từ trước đến nay của con gái mình, nghe thấy tiếng hét của cô gái, ông ta cũng chỉ à lại một tiếng, sau đó lại cầm lên chiếc di động hiệu Quả Lê mà mình mới mua, sau

đó ông ta ngây ngô cười "He he, he he…", ánh mắt cũng không thể rời khỏi màn hình điện thoại.

Cô gái nhìn thấy hành động của ba mình cũng có chút nghi ngờ, bởi vì ông ta không sử dụng màn hình trên không để xem, mà lại lén lút dùng màn hình điện tử bình thường, phải biết rằng hiện giờ đã còn rất ít người sử dụng điện thoại di động, vì vậy cô cao giọng quát: "Daddy! Người đang làm gì thế!"

"Thập Tam muội, ba cô đang xem một live streamer tên là Tiểu Miểu trực tiếp đó, ông nói con gái bây giờ thực sự rất xinh đẹp, mà ngoại hình của em gái Tiểu Miêu này cũng rất chuẩn đó."

Thập Tam vừa nghe liền không nói hai lời mà trực tiếp xong đến trước mặt lão đại Long Hổ bang, trước khi lão đại Long Hổ bang kịp phản ứng lại cô đã đoạt lấy điện thoại di động trong tay ông ta, ném mạnh xuống đất: "Lại là con mèo thối này! Quả thật là một người đàn bà không biết xấu hổ!"

Lão đại Long Hổ bang nhìn thấy điện thoại di động Quả Lê bị ném vỡ trên mặt đất đau khổ kêu rên: "Thập Tam muội, vì sao con lại thừa kế thói quen đập phá này của mẹ con chứ, cứ ném điện thoại thế này thì vui lắm sao? Cái điện thoại Quả Lê này là ta mới mua ngày hôm qua đó! Tháng này mấy mommy của con đã ném vỡ mấy chiếc điện thoại Quả Lê rồi, nếu cứ như vậy nữa thì ta đường đường là lão đại Long Hổ bang cũng sẽ bị những người đàn bà điên này làm cho phá sản mất,

Lần sau ta sẽ mua một rương điện thoại di động Đậu Nành luôn, dù sao mua về một chiếc cũng chỉ dùng được một ngày thôi, điện thoại Đậu Nành vẫn thực dụng hơn…"

"Ai bảo người gài rồi vẫn không chịu nghỉ ngơi, cả ngày cầm điện thoại lên xem mấy cô live streamer trực tiếp trên mạng chứ! Hừ!" Sau đó Thập Tam nhỏ giọng thần nói: "Hơn nữa lại còn là xem con mèo thối kia trực tiếp…"

"Hu hu! Thập Tam muội à, vì sao ngay cả cách nói chuyện của con cũng giống y chang những mommy đó của con vậy? Quan tâm yêu thương ba của con hơn một chút không tốt hơn sao? Con xem, so với đám anh trai kia

của con, daddy thương con nhất.” Nói xong lão đại Long Hổ bang đến ôm con gái của mình.

Nhưng mà Thập Tam hoàn toàn không cảm kích, hung hăng đạp lão đại Long Hổ bang một cước: “Tránh ra, daddy, con gái người đến đây lần này là có việc muốn nhờ, người đừng có ở đây đùa giỡn là tốn thời gian của con nữa!”

“Được, con nói đi, trong trường lại có anh công tử nào không sợ chết chọc vào con à? Ngày mai daddy cho người đi mời ông bà cha mẹ của hắn ta đi ra ngoài ăn bữa cơm.” Lão đại Long Hổ bang tùy ý nói, tựa như đây chỉ là một chuyện rất bình thường không có gì đặc biệt.

“Con không nói đến loại chuyện này, con muốn daddy giúp con trở nên mạnh mẽ giống như daddy!”

Thập Tam chăm chú nhìn vào hai mắt của lão đại Long Hổ bang, kiên định lên tiếng.

“Hả?”

Lão đại Long Hổ bang lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt ông có chút nghi ngờ, trong lòng suy nghĩ một hồi, sau đó đứng lên.

Sau khi ông ta đứng dậy từ trên ghết dựa, ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu vào lập tức kéo dài chiếc bóng của ông.

Lúc này khi người đàn ông đứng đối diện với Thập Tam, mới phát hiện Long Hổ bang cao lớn cường tráng đến kinh người, đỉnh đầu của Thái Thập Tam lại chỉ đứng đến hông của ông ta.

Lão đại Long Hổ bang cười với con gái của mình: “Nếu như vậy có thể sẽ mệt chết luôn đó, con chịu được sao?”

Thập Tam nghĩ đến biểu hiện trong nhiệm vụ lần này của mình, hai tay cô nắm chặt lại: “Daddy, người nói nhiều quá!”

Lão đại Long Hổ bang nghe thấy câu trả lời của con gái mình, biểu tình co giật: “Được được, nếu như con đã muốn mạnh hơn, vậy thì ta sẽ rèn luyện

cho con một phen, đến lúc đó đừng có đổi ý khóc nhè nhé.”

Câu nói này nghe qua chẳng khác nào đang uy hiếp cô, nhưng Thập Tam hoàn toàn không để ý đến ông ta mà trực tiếp đạp lại một cước, có điều lần này chân của Thập Tam lại bị bàn tay tô hữu lực của lão đại Long Hổ bang bắt được.

“Thập Tam muội à, hôm nay con chơi cũng đủ mệt rồi, đừng nóng vội luyện tập, đi về nghỉ ngơi trước đi.” Dứt lời lão đại Long Hổ bang buông bàn tay to đang nắm lấy chân Thập Tam của mình ra.

Sau khi lão đại Long Hổ bang buông tay, Thập Tam thu chân lại, cô di chuyển, sau đó trừng mắt liếc daddy của mình một cái rồi không thèm nhìn lại mà bước đi luôn.

Sau khi lão đại Long Hổ bang nhìn thấy Thập Tam rời đi, ông thở dài, sau đó xoay người mở ra ngăn kéo của một chiếc bàn trong phòng mình, lấy ra một chiếc di động Quả Lê mới, thuần thục mà đánh một dãy số dài, sau đó thét lớn với người bên kia điện thoại: “Quân Sư, tên khốn này mau chóng lại đây cho ta!”

Lão đại Long Hổ vang yên lặng ngồi trên ghế dựa, thân mình hơi dựa về phía sau, có vẻ như có phần thoải mái, nhưng vẫn tản mác ra khí thế vương giả áp bức khiến bốn người đứng trước mặt ông ta không dám lên tiếng.

“Quân Sư, tôi gọi bốn người các cậu đến không phải là để các cậu đứng ngốc ở đây, mau lên tiếng cho tôi, nói cho tôi biết, Thập Tam muội đáng yêu kia của tôi rốt cuộc là gặp phải cái gì trong trò chơi “Tân Sinh”, vì sao lại bỗng nhiên chạy đến chỗ tôi nói muốn mạnh mẽ gì đó! Đây là những lời mà một cô bé đáng yêu sẽ nói sao! Các cậu nói xem, con bé ngốc ngốc đáng yêu như Tiểu Miêu thì tối biết bao nhiêu!”

Lão đại Long Hổ bang lớn tiếng hét lên, nước miếng văng ra, mà bốn người đàn ông đứng trước mặt ông ta chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu cúi người, nghe ông ta răn dạy.

Mà người đàn ông cao cao gầy gầy đứng bên ngoài cùng bên trái chính là người có danh hiệu “Quân Sư” trong bang, cũng chính là một trong tứ đại

hộ pháp của Long Hổ bang ở "Tân Sinh", Quân Sư Xấu Bụng.

L:úc này gã đang oán thầm trong bụng, vừa rồi lão đại hô to gọi nhỏ bắt mình tới đây, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, ai mà ngờ lại chỉ vì chuyện cỏn con này, Thập Tam rõ ràng là con gái của ông ta, chẳng lẽ ông ta không thể trực tiếp hỏi cô bé được sao? Cũng chưa thấy ai làm cha mà chật vật đến thế, rõ ràng một đời kiêu hùng lại bị con gái nhỏ của chính mình khắc chế không cựa được, nói ra ngoài phỏng chừng sẽ chẳng có mấy ai tin.

Mặc dù trong lòng Quân Sư có chút khinh thường chuyện này, nhưng lại không dám thể hiện ra trước mặt lão đại của mình, gã chỉ có thể thấp giọng trả lời: "Lão đại, ngài cũng biết tính cách của đại tiểu thư từ bé đến lớn đều như vậy, điều này có gì kì lạ đâu."

Chương 482: Hướng Gió (1)

Chương 483: Hướng Gió (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù trong lòng Quân Sư có chút khinh thường chuyện này, nhưng lại không dám thể hiện ra trước mặt lão đại của mình, gã chỉ có thể thấp giọng trả lời: "Lão đại, ngài cũng biết tính cách của đại tiểu thư từ bé đến lớn đều như vậy mà, điều này có gì kì lạ đâu."

"Nhưng hôm nay con bé lại chạy đến chỗ tôi nói là con bé phải mạnh hơn, hơn nữa từ ánh mắt của con bé tôi có thể thấy được lần này con bé không hề đùa giỡn, cậu từng nhìn thấy dáng vẻ này của con bé chưa? Trước đây, so với những việc như tập luyện thì con bé chẳng thà đi dạo phố một mình."

"Nói xem, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì thế? Chẳng lẽ là con bé bị người khác bắt nạt trong trò chơi? Vì sao con bé lại có suy nghĩ như thế trong đầu chứ!" Bàn tay to lớn của lão đại Long Hổ bang vỗ vào tay vịn trên ghế của mình, lớn tiếng quát về phía Quân Sư.

Quân Sư nhìn lão đại đang ở trước mặt mình, trong lòng gã thầm nghĩ, thường ngày lão đại làm việc toàn thô kệch trực tiếp thẳng thắn, vì sao một khi đụng lớn những việc có liên quan đến đại tiểu thư thì tâm tư lại trở nên tỉ mỉ như vậy chứ?

"Quân Sư, cái thằng nhóc cậu đang có chủ ý quỷ quái gì thế! Mau lên tiếng đi! Nếu như cậu dám giấu diễm chút nào tôi sẽ trực tiếp tế cậu luôn!"

Trong nhát mắt Quân Sư đã bị dáng vẻ của lão đại Long Hổ bang dọa sợ, gã biết lời này của lão đại Long Hổ bang cũng không phải nói đùa, vội vàng từ từ kể lại những chuyện gần đây đã xảy ra trong trò chơi cho ông ta.

…

"Cậu nói cái gì!"

Lão đại Long Hổ bang bỗng nhiên hét lớn một tiếng, bàn tay to phủ kín gân xanh xoa xao tay xịn của chiếc ghế dựa, lập tức tay dựa của chiếc ghế gỗ thật đã bị ông ta biến thành bột phấn, Quan Sư đứng ngay gần đó nhìn thấy cảnh tượng này, sợ đến mức không khỏi lùi về phía sau một bước.

"Vậy mà Thập Tam lại thích một người trong trò chơi! Sao có thể như vậy được! Tên nhóc kia đẹp trai lắm sao! Nhất định là tên nhóc thối kia miệng lưỡi trơn tru dùng lời hay ý đẹp, liên tục dỗ dành mới lừa được con gái bảo bối của tôi. Không được, tôi phải phái người đi giết chết hắn! Cậu mau nói cho tôi biết, tên bụng dạ khó lường kia là ai!"

Lão đại Long Hổ bang kích động, bàn tay to lớn của ông ta túm chặt lấy rồi trực tiếp giương Quân Sư lên cao, ba người khác đứng bên cạnh Quân Sư thất hành động đột nhiên của lão đại Long Hổ bang cũng thấy sợ hãi, nhưng lại không dám ra tay ngăn cản ông ta lại.

Cũng khổ cho Quân Sư, gã bị túm chặt áo đến hoảng, cổ bị ghì lại có chút khó chịu, không khí trong thể lưu thông trong cơ thể, nhưng gã vẫn gắng một hơi để trấn an lão đại đang ở trước mặt mình, giải thích về hoàn cảnh của Thập Tam trong trò chơi: "Lão đại, ngài bình tĩnh! Trước tiên phải bình tĩnh lại! Tình huống hiện tại hoàn toàn khác với tình huống mà ngài tưởng tượng trong đầu!"

“Hoàn toàn khác?” Lão đại Long Hổ bang nghe Quân Sư giải thích xong bỗng nhiên sửng sốt: “Khác thế nào?”

“Trước hết ngài buông tôi xuống đã, được không? Thế này thì tôi khó mà nói được.”

Sau khi lão đại Long Hổ bang buông Quân Sư ram Quân Sư trực tiếp lùi về phía sau vài bước, sau đó mới cẩn thận nói: “Người chơi mà đại tiểu thư thích ở trong game tên là Mệnh Phàm, nhưng hình như người này không hề phải lòng đại tiểu thư, cho nên lão đại hoàn toàn không cần phải lo lắng vì chuyện này.”

“Hả? Thập Tam nhà ta có chỗ nào không tốt chứ! Vì sao hắn lại không thích! Hơn nữa,

Cho dù hẳn không thích Thập Tam muội, nhưng sau này Thập Tam muội vẫn kề cận hắn ta, sau khi hắn phát hiện ra ưu điểm của Thập Tam muội cũng sẽ thay đổi tâm ý của mình! Cho nên cứ nhanh chóng phái người đi điều tra người này một chút mới được, làm hắn trực tiếp bốc hơi khỏi cuộc đời là được, như vậy tôi mới yên tâm được.”

“Đừng nóng vội, lão đại, ngài cứ yên tâm đi, tôi dám đảm bảo tên kia tuyệt đối sẽ không thích đại tiểu thư.”

“Hả? Quân Sư, cậu có ý gì? Cậu cũng cho rằng Thập Tam muội không tốt, hắn sẽ ghét con bé sao!” Lão đại Long Hổ bang nghe thấy lời nói của Quân Sư, trực tiếp giận dữ trừng mắt, lập tức ông ta cảm thấy không vui.

Quân Sư nhìn thấy dáng vẻ của lão đại Long Hổ bang, trong lòng gã có chút sợ hãi: “Lão đại, ngài đừng hiểm lầm, tôi đã dõi theo đại tiểu thư trưởng thành từ nhỏ, sao có thể không nhận ra nét cuốn hút của đại tiểu thư cơ chứ? Còn nguyên nhân chủ yếu của việc này không phải là ở đại tiểu thư.”

“Sao? Ý cậu là gì?” Lão đại Long Hổ bang nhất thời bị lời nói của Quân Sư khơi dậy hứng thú.

Quân sư bỗng nhiên cười dâm, vẻ mặt đáng khinh lên tiếng: “Chủ yếu là do tên Mệnh Phàm kia là gay.”

“Gay?” Lão đại Long Hổ bang nghe được từ này, ánh mắt ông ta liền sáng lên, sau đó nhìn ba người đến bên cạnh quân sư: “Thư Sinh, các cậu cũng nghĩ như vậy sao?”

“Lão đại, lời của Quân Sư vô cùng chính xác, tôi dám đảm bảo tên kia nhất định là gay!” Thư Sinh vỗ vỗ lồng ngực cam đoan.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Một em trai bộ dáng lưu manh trả lời.

“Cậu thì sao?” Lão đại Long Hổ bang nhìn về phía người đàn ông khôi ngô nhất trong bốn người.

Sắc mặt của cậu trai đó lúc này có chút kì lạ, có điều cuối cùng vẫn bất đắc dĩ gật đầu.

Nhìn thấy em trai đáng tin nhất của mình gật đầu, điều này khiến lão đại Long Hổ bang yên tâm hơn, vui vẻ túm lấy Quân Sư, trực tiếp ôm gã vào lòng rồi cười phá lên: “Gay tốt, gay rất tốt!”

…

Mà đúng lúc này, cửa phòng của lão đại Long Hổ bang bị đá văng lần thứ hai, một vài người phụ nữ xinh đẹp diễm lệ đi đến, chỉ vào lão đại Long Hổ bang mà mắng: “Tên chết bầm kia, ông còn không mau buông anh ta ra, tôi đã nói rồi, vì sao gần đây ông lại lạnh nhạt với bọn tôi, hóa ra ông lại đang ăn cái máng này!”

Quân Sư nhìn thấy mấy người đàn bà kia, vội vàng ân cần chào hỏi: “Chào các chị dâu!”

“Chào cái rắm! Các cậu còn không nhanh cút đi cho tôi!”

Đám Quân Sư lập tức ảo não chạy ra đi ngoài.

Sau đó, từ trong căn phòng truyền ra âm thanh mấy vị phu nhân chửi lão đại Long Hổ bang cùng với tiếng lão đại Long Hổ bang đau khổ cầu xin.

“Chúng tôi đối xử không tốt với ông chỗ nào? Không đủ thỏa mãn ông chỗ nào? Vậy mà ông lại bì ổi đi vụng trộm với đàn ông.”

“Phu nhân, oan uổng quá, tôi đâu có! Sao tôi lại có thể thích đàn ông được!”

“Còn không thừa nhận? Vừa rồi ông ôm người đàn ông kia rồi nói cái gì? Đừng có tưởng là tôi không biết, hu hu, số tôi khổ quá.”

“Gì? Tôi nói gì cơ?”

“Ông nói gay tốt, gay quá tốt!”

“Phu nhân, bà hiểu nhầm rồi!”

“Chuyện này còn có thể hiểu lầm sao? Đừng coi chúng tôi là đồ ngốc chứ! Bỗng nhiên ông vội vã gọi cái tên Quân Sư kia đến, sau đó vui vẻ phấn chấn ôm anh ta vào lồng ngực, lại còn biểu cảm như là tìm được thế giới mới rồi nói to mấy câu đó, bây giờ ông vẫn không chịu thừa nhận phải không?”

“Trời ơi, bà nghe tôi giải thích, đây đều là trùng hợp thôi!”

Nghe cuộc nói chuyện của lão đại truyền ra từ trong phòng, sắc mặt Quân Sư có chút kì quái, dù sao bị người khác hiểu nhầm là nam chính trong loại chuyện như vậy, cho dù là kẻ nào trong lòng cũng sẽ có chút cự tuyệt và phản cảm thôi.

Nhưng gã nghe thấy tiếng lạo đại Long Hổ bang cầu xin tha thứ trong phong, Quân Sư bất đắc dĩ thở dài, người này ở bên ngoài là nam tử vô cùng khí phách, địa vị ở nhà thật đúng là đáng thương.

Sau đó Quân Sư lại nghĩ đến người nào đó gặp được trong trò chơi gần đây của bản thân, không khỏi cười nói, Mệnh Phàm à, vì an toàn tính mạng của anh, về sau mời anh ngoan ngoãn làm một người gay trong game đi.

Đúng lúc này, trong phòng lại truyền đến âm thành ồn ào của các loại đồ vậy, đám người Quân Sư vội vàng gia tăng tốc độ rời đi, để tránh lát nữa thần tiên đánh nhau, người phàm gặp nạn.

….

Mà sau khi bốn người Quân Sư tăng tốc rời khỏi, ngoài phòng bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của một vài vị thanh niên.

Chương 483: Hướng Gió (2)

Chương 484: Hướng Gió (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà sau khi bốn người Quân Sư tăng tốc rời khỏi, ngoài phòng bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của một vài vị thanh niên.

“Các cậu nghe thấy không?”

“Ừ, tiểu muội thích người khác trong trò chơi.”

“Chuyện này không phải là tin tốt với chúng ta.”

“Không nghĩ tới trong lúc chúng ta ở đây tranh giành lẫn nhau, tiểu miệu thế mà lại rơi vào tay người ngoài.”

“Cũng không biết là người nào to gan chán sống đến như vậy!”

“Xem ra hiện tại chúng ta phải tạm thời đình chiến, thống nhất mặt trận cùng nhau xử lí địch ngoài mới được.”

“Đúng vậy, trước hết phải giải quyết xong cái tên đột nhiên xuất hiện này, sau đó chúng ta sẽ cạnh tranh với nhau sau.”

“Có lí, vậy không nên chậm trễ làm việc, chúng ta hiện tại chuẩn bị tiến vào game 3D gọi là “Tân sinh” kia đi.”

“Đúng rồi, kẻ địch của chúng ta là ai vậy?”

“Nghe lời của chú Quân Sư vừa rồi, người kia ở trong trò chơi hình như tên là… Mệnh Phàm.”

….

Tổng bộ công hội Tinh Thần trận doanh Tinh Linh…

“Hội trưởng, dạo gần đây tên gọi là Mệnh Phàm kia rất nổi, thậm chí có chút che khuất uy thế của công hội Tinh Thân chúng ta rồi. Có cần tôi ra tay dạy dỗ hắn một chút, để hắn hiểu rõ ai mới là vai chính trong game online này không?”

Đoạn Thủy Lưu nói với hội trưởng công hội của gã, trong mắt lộ ra vẻ bất mãn. Đoạn Thủy Lưu thật sự nhìn không vừa mắt người chơi không thuộc công hội Tinh Thần ở trong trò chơi này làm mưa làm gió.

“Không cần quan tâm hắn, cậu nhìn xem, tên này chỉ là một chú hề mà thôi, sẽ không đạt được thành tựu gì đâu. Chúng ta tiếp tục chậm rãi phát triển mở rộng thế lực công hội Tinh Thần trong “Tân sinh” là được.”

Hội trưởng công hội Tinh Thần chỉ vào nội dung bài post trên Tieba của bản thân, ý bảo Đoạn Thủy Lưu nói.

Mà Đoạn Thủy Lưu nhìn vào chỗ hội trưởng công hội Tinh Thần đang chỉ vào, trong nháy mắt ngạc nhiên…

““Lichking” Mệnh Phàm ở trận doanh Thú Nhân đưa em gái chạy mất, lãnh khố vô tình một kéo theo ba!”

“Nữu streamer nổi tiếng Tiểu Miêu sao lại lọt vào độc thủ của Mệnh Phàm rồi?”

““Lichking” Mệnh Phàm bắt được trái tim của đại tỷ Long Hổ bang Thái Thập Tam, thành công lôi kéo thế lực trong game.”

“Mệnh Phàm dẫn các em gái đi, lần thứ hai chứng thực khả năng trêu chọc NPC trong “Tân sinh” (Hình minh họa trong bài post, có lí lẽ có chứng cứ)”

…

Nhìn thấy mấy bài post này, Đoạn Thủy Lưu nhíu mày lại, trực tiếp mắng: “Mẹ nó, đây là cái trò lung tung lộn xộn gì đây, mấy phút trước tôi vừa lên

xem đâu có phải như thế này đâu.”

Nói xong, Đoạn Thủy Lưu vội vàng lướt lướt góc xã khu Tieba mà hội trưởng công hội Tinh Thần đưa cho gã, sau đó gã tìm tòi nửa ngày, rốt cuộc gã cũng tìm ra được bài post không nổi bật trong trong vô số các bài biết mới, nhìn thấy bài post mà lúc trước gã đã thấy: “Mệnh Phàm đại phát thần uy, ở ngoài thành Aris điên cuồng giết chết hai NPV cấp cao.”

Đoạn Thủy Lưu vội vàng bấm vào, không ngờ sau khi mở ra, phát hiện ta bên trong ngoài truwfd mấy tấm hình xem Tiêu Phàm chiến đấu từ đằng xa không thay đổi ra, những tin tức khác trong bài post đều thay đổi rồi…

“Tên tiểu nhân vô liêm sỉ Mệnh Phàm này, sau khi chờ công hội Chiến Minh, Long Hổ bang và người chơi thành Aris chiến đấu làm tiêu hao năng lực của hai NPC cấp cao xong , nhân lúc cháy nhà đi hôi của, cướp lấy một đòn cuối cùng.”

Hàng loạt bình luận phía bên dưới đều có giọng điệu như thế, nói chuyện rất thuyết phục, nói giống như chuyện này thật sự xảy ra vậy, ngay cả Đoạn Thủy Lưu cũng mơ hồ, bài post trước kai rõ ràng không viết như thế này mà?

…

Đúng vậy, dư luận trong bài post sớm đã bị một tay Phong Ma Tiểu Xích Lang thao túng thay đổi hướng đi rồi.

Hắn ta dựa vào mấy mánh khóe lăng xê học được trong giới giải trí trước kia, sau khi chuẩn bị tỉ mỉ, sử dụng viền hoa có màu sắc tối nhất trìm lên toàn bộ tin tức chiến đấu do những người chơi thành Aris nhàn rỗi tung ra lúc trước.

Hơn nữa hắn ta còn thuê không ít nhân lực điên cuồng bao phủ bên trong tieba, ý định bóp méo sự thật Tiêu Phàm đã một mình xử lý hai vị NPC cấp cao, giảm bớt việc các thế lực lớn trong trò chơi này để ý đến hắn.

Tuy rằng vẫn có không ít người chơi thành Aris lúc bấy giờ tận mắt nhìn thấy chân tướng sự việc, nhưng Phong Ma Tiểu Xích Lang tin tưởng lực

lượng dư luận, hơn nữa hắn ta cũng là cao thủ trong việc dùng lực lượng thao túng dư luận.

Dưới tình huống số lượng thủy quân đông đảo bảo sao hay vậy, cho dù bạn một mình kiên cường cũng sẽ bị số lượng thủy quân đông đảo này đánh úp, cuối cung chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Hơn nữa, sau khi Phong Ma Tiểu Xích Lang tung đống ảnh cap trong trò chơi của Tiêu Phàm và Thái Thập Tam, Tiểu Miêu và cả Aina ra, ánh mắt của mọi người đã sớm chuyển ra khỏi đốm lửa xanh kì quái, để ý đến thân ảnh xinh đẹp kia rồi.

Đặc biết là sau khi tấm ảnh hôn môi kia được tung ra, Tieba trực tiếp bị Phong Ma Tiểu Xích Lang oanh tạc hoàn toàn rồi.

Các loại người chơi hâm mộ ghen tị oán hận đề bắt đầu không ốm mà kêu rên, điên cuồng kêu gào, bên trong Tiebe trở nên hỗn loạn không chịu nổi, chướng khí mù mịt. Thế nên sau khi hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn qua một cái, càng cảm thấy nhàm chán, sau đó lại xem thường Tiểu Phàm này thêm vài phần.

Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn thấy Đoạn Thủy Lưu vẫn đang vô cùng kinh ngạc, có vẻ hơi mất kiên nhất: “Tôi nói cậu đừng có cả ngày ngồi xem tin tức viền hoa của tên Lingking chó má gì đó nữa. Không thể làm ít việc tử tế hay sao?”

“Không, không, lúc trước không phải như thế mà?” Nghe thấy lời chỉ trích của hội trưởng công hội Tinh Thần, Đoạn Thủy Lưu cảm thấy không biết làm thế nào.

Hội trưởng công hội Tinh Thần lại chỉ vào tấm hình hôn môi của Tiêu Phàm: “Không phải như vây, thì là như thế nào?”

“Anh nhìn xem, ngọn lửa trên người Tiêu Phàm này, còn cả những hình ảnh chiến đấu khoa trương tận trời của hắn nữa…”

“Nhân viên chuyện nghiệp của Tieba không phải đã nói rồi sao. Đó là chiêu thức cuối cùng của NPC đã bị đánh đến cạn sạch năng lương. Chiêu này

nhìn chỉ hào nhoáng bên ngoài thôi, căn bản không phải kỹ năng thật sự ở cấp cao, cho nên mới được lợi cho Mệnh Phàm như vậy. Hơn nữa ngọn lửa trên người Tiêu Phàm chỉ là hiệu quả thị giác đánh lừa mà thôi, cậu nhìn xem, cậu đã gặp ai trong lúc chiến đấu biến thành hình dạng quái quỷ này chưa. Còn cả đôi cánh mọc ra để dọa người, cậu nói nếu hắn có cánh thật thì sao lại không bay lên đây?"

Lời nói của hội trưởng công hội Tinh Thần có chút khinh thường, rõ ràng hắn ta thật sự xem Tiêu Phàm là kiểu người chơi "chỉ hào nhoáng bên ngoài".

"Nhưng…"

Đoạn Thủy Lư còn muốn nói gì đó, nhưng hội trưởng công hội Tinh Thần vung tay ngăn gã lại.

"Cậu cảm thấy hiện tại trong công hội Tinh Thần của chúng ta có bao nhiêu người chơi chức nghiệp có thể đánh thắng được hai NPC cấp cao?"

Đối với câu hỏi này, Đoạn Thủy Lưu im lặng không nói gì.

"Thế không phải được rồi sao, loại chuyện không thể xảy ra này, cậu còn băn khoăng điều gì chứ? Cậu đừng quan tâm tên hề này nữa! Hơn nữa…gần đây giống như có kẻ điên không biết trời cao đấy rộng, chủ động đến gây chuyện với công hội Tình Thần chúng ta nha…"

Nói đến chuyện này, hội trưởng công hội Tinh Thần đỡ trán, có vẻ có chút phiền muộn, nhưng trong mắt lại lộ ra cảm giác tức giận không thể giải thích được.

Tuy rằng Phong Ma Tiểu Xích Lang không quen với chiến đấu, nhưng trong việc khống chế đại cục thì hắn ta có thể làm vô cùng xuất sắc.

Làm xào xáo dư luận và chuyển hướng sự chú ý là những thứ mà Phong Ma Tiểu Xích Lang rất am hiểu. Không mất nhiều công sức, dư luận trong trò chơi thay đổi theo ý muốn của hắn ta, ngay cả hội trưởng công hội Tinh Thần khôn khéo vô cùng cũng không mảy may phát hiện.

Đúng lúc người chơi có thời gian rảnh rỗi lấy chuyện của Tiêu Phàm ra làm để tài để tám chuyện, nhóm Hỗn Thế Ma Vương đi ra từ cùng một trận doanh với Tiêu Phàm lại dừng tầm mắt của mình tập trung trên mấy bức ảnh chiến đấu từ đằng xa mà những người chơi rảnh rỗi trong thành Aris chụp được…

Chương 484: Những Ác Ma Đó

Chương 485: Những Ác Ma Đó

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng lúc người chơi có thời gian rảnh rỗi lấy chuyện của Tiêu Phàm ra làm để tài để tám chuyện, nhóm Hỗn Thế Ma Vương đi ra từ cùng một trận doanh với Tiêu Phàm lại dừng tầm mắt của mình tập trung trên mấy bức ảnh chiến đấu từ đằng xa mà những người chơi rảnh rỗi trong thành Aris chụp được…

Ác Long nhìn thấy hình bóng nam tử quen thuộc trong bức ảnh kia, dùng toàn bộ sức lực siết chặt nắm tay của bản thân, dưới ý chí của hắn ta, nắm tay của hắn ta nháy mắt bị bao phủ bởi lớp vảy đen kịt. Nhưng lớp vảy này bao trùm đến hết cổ tay lại không thể tiếp tục kéo dài hơn nữa.

Ác Long nhíu mày lại, lại liếc nhìn Tiêu Phàm đã thay đổi hoàn toàn trong tấm hình cap kia, trong lòng cảm thấy có chút thất bại.

“Hì hì, Ác Long, sao anh bỗng nhiên lại ác ma hóa thế này, hiện tại cũng không có diễn ra chiến đấu mà…” Giọng nói khàn khàn mà khó nghe, tựa như tiếng móng tay cào trên vách tường làm người nghe cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng Ác Long cũng đã quen với người này rồi, ở trong Hắc Long bang cũng chỉ có duy nhất nữ nhân điên cuồng Nhện Độc này mới dám không gọi lão đại mà gọi thẳng tên hắn ta.

Ác Long thả lỏng lực trên nắm tay ra, lớp vảy lập tức rút đi, thở dài rồi nói: “Không có gì.”

Khóe mắt Nhện Độc liếc nhìn tấm hình cap mà Ác Long vừa mới xem, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó thú vị, phát ra từng đợt tiếng cười hì hì khó nghe…

…

Trên đồng bằng, một chùm tia sáng vàng hiện lên, cái trán của quái vật tinh anh bỗng nhiên tóe máu ra, sau đó đột nhiên ngã xuống.

Bóng dáng của Tịch Dương xuất hiện ở phía xa, chậm rãi thu lại cung tên của mình. Mà lúc này, Thời Vũ Hoàn hô to một tiếng: "Anh Tịch Dương, có tin tức gần đây của Mệnh Phàm."

…

Tịch Dương trực tiếp bỏ hết tất cả các đường viền xung quanh bài báo, nhìn vào bức hình cap cảnh nội chiến trong trận doanh Thú Nhân. Tuy rằng bức hình này là do người chơi ở thành Aris chụp được, Tiêu Phàm ở trong đó xa tít tận chân trời, có vẻ vô cùng nhỏ bé, nhưng vẻ ngoài của Tiêu Phàm rõ ràng có thay đổim Tịch Dương vẫn có thể nhận ra được.

"Tôi vốn cho rằng chúng ta sẽ tiến nhập giai đoạn tiếp theo của chủng tộc này trước Phàm ca, không nghĩ tới, tôi vẫn quá ngây thơ rồi…"

Tịch Dương siết chặt cung tên trong tay mình, dường như lại nhớ lại chuyện ngày xưa, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút phiền muộn. Tiếp theo một đường ánh sáng vàng lại trực tiếp ngưng tụ trên tay hắn ta, nháy mắt bắn ra, phía xa lại truyền đến tiếng kêu rên của dã thú…

…

Trận doanh Tinh Linh…

"Trẻ con không biết gì, đừng cản tôi nói! Cậu có biết tôi là ai không? Tôi chính là Nhược Sở của công hội Tinh Thần đại danh đỉnh đỉnh! Cậu có thể gọi tôi là thần Tinh Thần siêu cấp vô địch! Cậu hiện tại muốn khiêu chiến với tôi quả thực là đi tìm đường chết. "Tử Vong Oanh Tạc" của tôi sẽ tiễn

cậu thăng thiên trong nháy mắt. Nếu cậu thức thời thì mau tránh ra. Nếu tiếp tục cản tôi, chắc chắn cậu sẽ hối hận không kịp…”

Người đứng phía trước Nhược Sở vô cùng phiền muộn tóm lấy cái đầu vàng dựng ngược như mào gà đang xông đến phía mình, vô cùng chán ghét nhìn vào cái mũi siêu lớn trên mặt Nhược Sở, sau đó trực tiếp đưa tay rút thanh đoản kiếm phía sau lưng mình ra, vung mạnh lên chém về phía trước.

Nhược Sở vẫn không ngừng lải nhải nãy giờ cuối cùng cũng chịu dừng lại, hắn ta vô cùng kinh ngạc ôm lấy cổ của mình, sau đó hóa thành một vệt sáng mờ biến mất khỏi chỗ.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy bóng dáng Nhược Sở biến mất tại chỗ, nghĩ đến bản thân vừa rồi ngoại trừ việc giết chết cái tên mũi to không ngừng lải nhải gọi là Nhược Sở kia, trước đó còn phải xử lí một tên cơ bắp không có chút tế bào nghệ thuật nào đang vô cùng phấn khởi gọi là Vasili. Đương nhiên còn có rất nhiều không thể nhớ hết được những tên cặn bã của công hội Tinh Thần sức chiến đấu chỉ có năm. Nội tâm Tiểu Sửu Hoàng không khỏi cảm thấy buồn bực.

Gã vô cùng bất mãn oán giận chính mình: “Tinh Thần chó má gì chứ, không phải nói là chỗ vui chơi của người chơi tinh anh trong giới game online sao? Sao mình lại toàn gặp phải mấy đứa rác rưởi thế này, chiến đấu chẳng có chút thú vui gì cả.”

Tiểu Sửu Hoàng giống như bị những con mồi không thú vị chút nào của bản thân làm cho chán nản phát điên lên. Lười biếng lấy ra một trái táo đỏ tươi mới, rút một thanh đoản kiếm sau lưng ra để gọt vỏ táo.

Tiện tay mở Tieba của Tân Sinh lên, dự định tìm chút thú vui trên đó, giết chết chút thời gian nhàm chán của bản thân.

“Hả?”

Tiểu Sửu Hoàn nhìn thấy nội dung lạ lạ trên Tieba, ngạc nhiên hô lên, ngay sau đí trực tiếp lướt qua mấy bài post do mấy vị “bạn thân” của mình chỉnh sửa. Mở bài viết mà gã muốn xem ra…

Lúc Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy hình ảnh chiến đấu của Tiêu Phàm ở trận doanh Thú Nhân, lại nở nụ cười quạc quạc khó nghe như vịt ra. Tâm trạng của Tiểu Sửu Hoàng lúc này hình như đã trở nên tốt hơn rất nhiều rồi.

Sau đó Tiểu Sửu Hoàng cắn một miếng táo đã gọt sạch, phát ra âm thanh giòn tan, tiếp tục đi về phía trước.

Từ bóng lưng đi vào rừng của gã, có thể nhìn thấy rõ ràng một đôi cánh dơi xòe ra, vô cùng hợp với những bước đi khôi hài của gã, làm cho gã nhìn vào càng thêm phần kì lạ…

…

“A! A Hoa Tỷ, chị mau nhìn đi, trên Tieba bây giờ toàn là ảnh chụp của Phàm ca nè?” Tiểu Khuyển Du Lục Hoa chỉ vào bức hình cap mà mình chìa ra, reo hò nhảy nhót về phía A Hoa Tỷ.

A Hoa Tỷ nghe thấy tên Tiêu Phàm, cơ thể lập tức dịch sát lại: “Đúng rồi, thật là Phàm ca này! Trời ạ! Phàm ca lại ngầu rồi!”

“A! Mấy cô gái đó là ai?”

Sau đấy A Hoa Tỷ lại nhìn thấy ảnh chụp của mấy người Tiểu Miêu, nội tâm lập tức trở nên bực bội.

Lúc mà ảnh chụp hôn môi của Tiêu Phàm và Aina được tung ra, A Hoa Tỷ cũng cảm thấy toàn thân không vui, vung tay đấm thật mạnh vào phía trên tường đã, mạnh đến mức một vài mảnh đá vụn trên tường rơi xuống, mà A Phát Ca và A Quý Ca đứng bên cạnh cô ta tức thì bị một đấm này doa sợ tới mức ôm chặt lấy nhau lạnh run lên.

“Hồ li tinh thối tha này từ đâu ra! Thừa dịp bà đây không ở đó, lại dám quyến rũ nam nhân của của bà!

“A Hoa, bớt giận đi, mấy cô gái đó, hình như chỉ là vài NPC trong trò chơi thôi.” Yêu Đạo bất nam bất nữ lập tức lên tiếng an ủi.

”NPC sao? Vậy có nghĩa là bọn họ không phải là người sao?” A Hoa Tỷ nghe Yêu Đạo giải thích, trong lòng nháy mắt cảm thấy thoải mái hơn rất

nhiều. Nhưng cứ nhìn thấy ảnh cap trò chơi trước mắt mình, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

“A? A Hoa, tay cậu bị sao vậy?” Yêu Đạo bỗng nhiên nhìn thấy nắm tay nện trên tường đá của của A Hoa Tỷ đen thành một khối, kim loại sáng bóng lên giống như áo giáp thì thắc mắc hỏi.

“Cái gì làm sao cơ?” A Hoa Tỷ có chút không hiểu được câu hỏi của Yêu Đạo, nhưng lúc cô ta nhìn thấy thiết quyền của mình đang bị bao trùm bởi một lớp vảy, trực tiếp kinh hoảng la lớn lên: “Đây là cái trò quỷ gì vậy? Chúng từ đâu chui ra thế này. Đen như thế này không hợp với sự mỹ mạo của tôi gì cả. Chỉ có màu hồng phấn của các thiếu nữ vô cùng thanh thuần kia mới là phong cách của tôi. Nếu sau này Phàm ca nhìn đến đôi tay dài nhỏ của tôi biến thành hình dáng kì quái này thì không ổn rồi! Xong rồi, A Hoa không thể đẹp được nữa rồi!”

Nhìn thấy trận doanh Nhân Loại với phong cách kiến trúc Châu Âu Trung Cổ quen thuộc kia, Tiêu Phàm có cảm giác đã lâu không thấy.

Sau khi khu vực được mở ra, trận doanh Nhân Loại so với ba trận doanh còn lại có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đương nhiên trận doanh Ác Ma hiện tại cũng rất yên tĩnh, nhưng đó không thể tính là bình tĩnh, bởi vì đó là hoang vắng.

Trận doanh Nhân Loại không giống trận doanh Tinh Linh ở chỗ có hai công hội lớn có lực hấp dẫn là công hội Hoa Nguyệt và công hội Tinh Thần, cũng không giống trận doanh Thú Nhân có hai đoàn thể chiến đấu vô cùng hiếu chiến tranh cao thấp cả ngày lẫn đêm.

Ở trong trận doanh Nhân Loại có hai công hội tương đối có tiếng, một cái gọi là Trật Tự, cái còn lại tên Ngạo Thiên.

Chương 485: Ác Ma Hóa

Chương 486: Trở Về Antequera

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ở trong trận doanh Nhân Loại có hai công hội tương đối có tiếng, một cái gọi là Trật Tự, cái còn lại tên Ngạo Thiên.

Công hội Trật tự này mang đến cho Tiêu Phàm cảm giác rất kì lạ. Bọn họ cực kì kín tiếng, kín tiếng đến mức Tiêu Phàm không biết sao bọn họ có thể nổi danh trong "Tân sinh" nữa. Cũng chưa từng thấy người lan truyền sự tích huy hoàng của công hội Trật Tự hay là nhân vật làm mưa làm gió, nhưng mọi người đều biết rằng ở trận doanh nhân loại có một công hội lớn như vậy. Cho nên loại cảm giác mâu thuẫn rối thành một cục này làm Tiêu Phàm cảm thấy công hội Trật Tự này vô cùng đáng nghi.

Tuy rằng loại hiện tượng này khiến cho người khác cảm thấy kì là khó tin nhưng chuyện không liên quan đến mình, Tiêu Phàm cũng sẽ không phí công sức đi nghiên cứu làm gì.

Về phần công hội Ngạo Thiên, đây chính là một công hội muốn khoa trương đến phát điên, nhưng cho dù làm thế nào cũng không nổi lên hẳn được.

Bởi vì những thành viên chủ lực trong công hội Ngạo Thiên đều là kiểu con nhà giàu có tài lực hùng hậu nhưng khuyết thiếu thực lực. Mà nhân vật tiêu biểu nhất cho dạng này hiển nhiên là Long Ngạo Thiên, hội trưởng của công hội Ngạo Thiên.

Vì để công hội Ngạo Thiên có được bước phát triển nhảy vọt trong "Tân sinh", bản lĩnh của Long Ngạo Thiên bọn họ vẫn rất thấp, mà ngày thường nhiệm vụ của bọn họ chính là giả bộ thổi phồng lẫn nhau, đề cao danh tiếng công hội Ngạo Thiên…

….

Long Ngạo Thiên cầm thánh kiếm thần khí trong tay, chém một kiếm về phía con lợn rừng nhỏ đang vui vẻ kia. Chỉ thấy con lợn rừng nhỏ kêu lên một tiếng thảm thiết rồi lập tức ngã xuống mặt đất, không hề nhúc nhích.

“Long thiếu gia, kiếm pháp hay! Dưới kiếm pháp Ngạo Thiên sét đánh gió cuốn này của anh, mãnh thú quái lợn rừng Hắc Sơn này cũng chỉ có thể ôm hận xuống suối vàng thôi!”

Vị con nhà giàu đang khen lấy khen để Long Ngạo Thiên này chính là một trong số đám bạn hồ bằng cẩu hữu của hắn ta, ID trong game vô cùng kinh tởm, tên là Vi Ái Phóng Tiếu gì đó. Bởi vì ngay cả bạn bè tốt trong game của gã cũng khó lòng gọi hẳn ID trong game của gã ra. Cho nên mọi người vẫn thường hay gọi giống như ở thế giới hiện thực là đại thiếu gia Vi Phương hoặc Phương thiếu gia.

Ở bên cạnh Long Ngạo Thiên có một đội cổ vũ toàn mấy cô gái trẻ trung điệu đà, đương nhiên những người đó từ trước đến giờ là Long Ngạo Thiên thường xuyên thuê về.

Bọn họ nhìn thấy con lợn rừng nhỏ cấp mười đáng thương bị Long Ngạo Thiên một nhát chém chết, lại nghe thấy những lời nịnh nọt thổi phồng của Phương thiếu gia kia, ngay người nửa ngày mới có phản ứng lại.

Các cô gái trong đội cổ động nhìn nhau một cái, đồng loạt tung ra các pom nhiều sắc màu, đồng thanh hô to: “Ngạo Thiên, Ngạo Thiên, em yêu anh! Ngạo Thiên, Ngạo Thiên, thật lợi hại!”

Long Ngạo Thiên nghe thấy âm thanh dễ nghe từ đội cổ động của hắn ta, vô cùng tự hào cười phá lên, toàn thân vàng lấp lánh của hắn ta lại càng lập lòe chói mắt…

Cho nên dưới sự thống trị của một công hội Tinh Thần hành động không ai biết được và một công hội Ngạo Trời hành động vô cùng khoa trương, bầu không khí bên trong trận doanh Nhân Loại so với các trận doanh lớn khác lại càng hài hòa.

Về phần trận doanh Ác Ma, bởi vì cảnh tượng ở đó hoang vắng quá mức nên đã sớm bị người chơi quên lãng rồi. Hơn nữa hiện tại cũng có rất ít người đến đây, ngay cả mấy đôi nam nữ muốn tìm đến những chỗ vắng người trong game 3d bây giờ cũng ghét bỏ trận doanh Ác Ma thiếu thốn không khí tình cảm, không muốn đến đấy nữa.

…

Tiêu Phàm nhìn thành Antequera người đến người đi, một cảnh tượng rất hài hòa, trong lòng chậm rãi trở nên vui vẻ.

Sau khi hệ thống thông báo nhiệm vụ kết thúc, trực tiếp thanh toán cho Tiêu Phàm một đống kinh nghiệm lớn, cấp độ của hắn tăng một lúc cả mười cấp, từ cấp 31 nhảy thẳng lên cấp 41. Tốc độ thăng cấp khoa trương như vậy, ngay cả Tiêu Phàm cũng cảm thấy mất bình tĩnh.

Chỉ có điều Tiêu Phàm nghĩ lại tất cả mình phải trải qua trong quá trình vừa rồi, kết quả như vậy tực hồ có vẻ hợp lí.

Nói thế nào đi chăng nữa bản thân hắn cũng đã xử lí được hai người chơi NPC chiến đấu cấp 60. Căn cứ vào độ khó thử thách tăng vượt bậc thế này, thưởng nhiều kinh nghiệm một chút cũng đáng mà.

Bên cạnh đó Tiêu Phàm còn bỗng nhiên nhận được một danh hiệu mạo hiểm giả cấp S của công hội Mạo Hiểm Giả.

Muốn trở thành thành viên của công hội Mạo Hiểm Giả,

Trước hết phải bỏ ra một đồng vàng làm phí đăng kí. Sau đó hoàn thành nhiệm vụ mà công hội Mạo Hiểm Giả công bố, từ từ tích lũy điểm của công hội Mạo Hiểm Giả thì mạo hiểm giả mới có thể từ từ thăng cấp, cấp bậc bắt đầu từ cấp E sau đó mới từ từ tăng lên. Hiện tại hệ thống trực tiếp đưa Tiêu Phàm lên đến cấp này, Tiêu Phàm thật sự có chút kinh ngạc.

Nhưng ngoài việc kinh ngạc ra, trong lòng Tiêu Phàm chỉ còn lại bất mãn, bởi vì nhiệm vụ này vất vả như vậy, thế mà không có chút phần thưởng mang tính vật chất nào, ngay cả một đồng lẻ cũng không có.

Có điều nghĩ lại cũng phải, Long Hổ bang người ta nhận nhiệm vụ ở công hội Mạo Hiểm Giả, cho dù nhiệm vụ khó đến thế nào cũng chỉ nhận được một đống điểm tích lũy ở công hội Mạo Hiểm Giả. Hiện tại có thể giúp mình bớt đi một đồng vàng phí đăng kí, lại bồi thường cho mình một cái danh hiệu nghe qua cũng không tồi đã là được rồi.

Cũng may mình có năng khiếu bẩm sinh đặc biệt, lĩnh ngộ được một đống kỹ năng trong nhiệm vụ, hơn nữa các kỹ năng học được trước đây cũng bởi vì độ thuần thục tăng lên, ít nhiều cũng đã tăng lên được một chút so với ban đầu, nếu không Tiêu Phàm nhất định sẽ cảm thấy hắn thiệt thòi đến chết mất.

Ngoài ra, Tiêu Phàm cũng nhận được một thông báo khá quen thuộc từ hệ thống, điều này khiến nội tâm của hắn có chút kinh ngạc.

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm thành công đạt được hảo cảm từ phù thủy Aina, hiện tại thái độ Aina dành cho ngài là sống chết không thay đổi.]

Tiêu Phàm nhớ rõ trước đây, em gái NPC Mary ở trong giáo đường cũng từng xuất hiện thông báo này, đây không phải là một thành tựu ẩn trong trò chơi đấy chứ?

Chẳng lẽ sau khi hắn gom đủ bảy em gái NPC thề sống chết không thay đổi là có thể đạt được danh hiệu Vi Tiểu Bảo?

Bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy ý tưởng của hắn cho chút buồn cười, sau đó dần dần không thể cười nổi nữa.

Đừng có dựng flag bừa bãi, trò chơi này vẫn có chút tà môn, xem ra sau này mình phải đề phòng một chút, nếu như làm không tốt sẽ để lộ ra chuyện gì đó, giống như Tu La tràng ập đến, những chuyện này nghĩ thôi cũng thấy sợ, không vui chút nào…

…

Không nghĩ nhiều nữa, Tiêu Phàm hít một hơi thật dài, sau đó thở ra: "Phù…"

"Phù…" Lại một tiếng hít thở nữa vang lên, chẳng là nó truyền đến từ trên đầu Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm túm thẳng lên phía trên đầu mình một cái, lôi tên nhóc lông đen nhánh kia xuống, mỉm cười trêu đùa: "Làm sao? Vừa rồi mày nhớ đến con mèo cái kia hả?"

"Còn lâu đi nhé – Meo!"

Tom Cruise bị Tiêu Phàm nói trúng tim đen, vô cùng ngạo kiều quay đầu đi.

Tiêu Phàm nhìn thấy biểu tình của nó, hắn cảm thấy hơi buồn cười, có điều hình như mình cũng hơi nhớ Aina một chút…

"Nếu mày nhớ nó, tao có thể đưa mày về tìm nó mà."

"Không! Đừng! Đến khi nào thực lực của ta tăng đến mức có thể bảo vệ được Irina thì ta mới trở về, lần này ta chẳng làm được gì hết, thật sự rất mất mặt mèo! – Meo!"

"Ha ha, vậy có thể mày sẽ vĩnh viễn không được gặp nó nữa, hiện tại mày mới cấp 5, thế này thì phải chờ đến ngày tháng năm nào đây?"

"Đáng ghét, quan hốt phân số 1 thối! Ngươi dám xem thường mèo đẹp trai! Anh mèo đây tiến bộ rất nhanh đóm hiện tại đã có thể bay được rồi!" Có điều Tom Cruise lại thấp giọng nói tiếp: "Chẳng qua là lúc được lúc không thôi…"

"Bay ư?"

Nghe Tom Cruise nhắc đến chuyện này, Tiêu Phàm lại nhớ lại chuyện trước đây, trong quá trình làm nhiệm vụ hình như nó cũng có nhắc đến bay gì đó rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế…

Chương 486: Cấm Kỵ

Chương 487: Cấm Kỵ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe Tom Cruise nhắc đến chuyện này, Tiêu Phàm lại nhớ lại chuyện trước đây, trong quá trình làm nhiệm vụ hình như nó cũng có nhắc đến bay gì đó rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế…

[Tên kỹ năng: Đôi cánh chấp niệm của Cruise]

[Loại kĩ năng: Bị động]

[Trạng thái kỹ năng: Chưa sử dụng thuần thục hoàn toàn (thường xuyên không dùng được)]

[Tác dụng: Chấp niệm trong lòng Tom Cruise hình thành ra một đôi cánh màu đen giúp nó có thể bay lượn trên bầu trời, cánh có thể dùng để bay.]

[Ghi chú: Đôi cánh nguyên tố khi nhìn thấy người tinh trong mộng Irina, Tom Cruise trong lòng có chấp niệm nên mới xuất hiện (Mèo đi hia trí tuệ)]

“Ừm, tên nhóc này lại lĩnh ngộ được một kĩ năng kì lạ, có điều nhìn qua thì vẫn khủng bố chẳng khác gì, thường xuyên không dùng được gì đó… Mà thôi, đã bao giờ ra gì đâu…” Sau khi Tiêu Phàm nhìn kỹ năng mới của Tom Cruise, hắn bất giác lẩm bẩm mấy câu.

Sau đó Tiêu Phàm trực tiếp xách Tom Cruise rồi hùng dũng bước về phía trước: “Được rồi, cứ biết vậy đã, đừng lãng phí thời gian, chúng ta đến đây có việc quan trọng hơn phải làm, bây giờ thì xuất phát thôi!”

Theo lý thuyết, sau khi Tiêu Phàm thoát khỏi Long Hổ bang thì nên cùng tụ tập với nhóm Hổ Nữu ngay, thế nhưng hắn vẫn luôn nghĩ tới một chuyện tại thành Antequera…

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn biển chữ màu vàng "Quán rượu Blue" thì thấy hơi xúc động, không nghĩ tới sau khi mình bị bọn Quân Sư Xấu Bụng bắt cóc tới trận doanh Thú Nhân thì cuối cùng vẫn trở lại nơi này.

Mục đích trở lại của Tiêu Phàm cũng rất rõ ràng, đó chính là bình "Nữ Nhi Hồng" được bày tại giá rượu, với lại hắn cũng muốn bổ sung lượng rượu cho mình, bởi vì trong ba lô của hắn đã hết sạch rượu rồi, cộng thêm số cá nướng mà mình còn ký sổ với Tom Cruise lúc trước nữa.

…

"Ừm? Tiểu Phàm à, cháu trở về rồi sao? Lúc trước cháu đi đâu vậy? Làm ta lo lắng muốn chết."

Cũng không biết có phải do chú Blue quá dễ tính, hay là do sở trường thân sĩ làm NPC tăng lên hảo cảm cho nên chú Blue cũng không trách Tiêu Phàm tự tiện bỏ chức, mà còn hỏi thăm tình hình của Tiêu Phàm nữa.

Điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy tốt hơn nhiều, lúc đầu hắn còn đang không biết xử lý lửa giận của chú Blue ra sao, cũng chưa nghĩ tới làm sao giải thích cho vụ tự tiện bỏ chức, thật sự không nghĩ tới chú Blue lại không trách gì cả.

"Chú Blue, là do cháu không tốt, làm chú lo lắng. Đoàn mạo hiểm của bạn cháu đang làm nhiệm vụ, lại thiếu người nên cháu phải tới hỗ trợ, còn chưa kịp giải thích với chú. Aiz, đều là do cháu không tốt."

"Ha ha, cháu không có việc gì là tốt rồi, người trẻ tuổi nên ra ngoài mạo hiểm nhiều hơn, như vậy mới là thanh xuân."

"Đúng rồi, chú Blue, cháu cho chú nhìn thu hoạch lần này của cháu đi." Vừa nói, Tiêu Phàm giả vờ móc ba lô của mình ra, rồi sau đó lấy viên thủy tinh màu đỏ từ trong ba lô của hệ thống ra.

Sau khi chú Blue thấy vật phẩm trong tay Tiêu Phàm thì nhìn chằm chằm vào nó, khi Tiêu Phàm thấy vậy thì hơi vui vẻ, có thể đổi được rồi.

[Mảnh vỡ kết tinh của Chiến Viêm] là do [Miêu Chi Chiêu Tài Thủ] của Tom Cruise có được từ trên người Buck, trộm khế ước Chiến Viêm của gã ta, Tiêu Phàm cũng không biết cái này có tác dụng gì, thế nhưng vẫn nhìn thấy từ "cực kỳ hiếm có" trên phần giới thiệu.

Tất cả những vật quý hiếm đều có giá trị trong mắt những người sưu tập, mà chú Blue chính là một người sưu tập những vật quý hiếm.

Tiêu Phàm biết khí tức thần thánh và vẻ ngoài đẹp đẽ của [Mảnh vỡ kết tinh của Chiến Viêm] đã thu hút được chú Blue, vì làm cho sự tình càng thành công hơn thì Tiêu Phàm nhét mảnh vỡ vào trong tay chú Blue: "Chú Blue, kiến thức của chú rộng rãi, chú xem giúp cái này là cái gì?"

Khi chú Blue nghe được lời nói của Tiêu Phàm thì rất vui, đang định mượn viên này để xem, thật không ngờ Tiêu Phàm lại chủ động đưa tới.

Khi chú Blue nhận lấy [Mảnh vỡ kết tinh của Chiến Viêm] từ tay Tiêu Phàm thì càng kinh ngạc hơn, viên ngọc màu đỏ này lại nóng sao?

Cái này là cái gì vậy? Tại sao ta lại không cảm nhận được khí tức của nguyên tố hỏa từ nó, vậy mà nó lại còn rất nóng bỏng, mà càng làm cho người khác thấy kỳ lạ chính là nó còn mang theo khí tức thần thánh giống với khí tức của Thánh Đường vậy!

Chú Blue đương nhiên cũng không biết [Mảnh vỡ kết tinh của Chiến Viêm] trong tay mình là thứ gì, dù sao chưa có kẻ nào có thể biến khế ước của Chiến Viêm thị tộc trong trận doanh Thú Nhân trở thành tinh thể, cũng chưa có kẻ nào dám làm như vậy, cho nên viên tinh thể này trong mắt chú Blue là rất quý giá, chú luôn xoa xoa nó, càng nhìn càng cảm thấy thích thú.

Tiêu Phàm thấy vậy thì biết thời cơ đã tới: "Chú Blue, chú có biết cái này là cái gì không vậy?"

"Hả?" Chú Blue đang say mê và thích thú quan sát [Mảnh vỡ kết tinh của Chiến Viêm] thì nghe thấy câu hỏi, đột nhiên hơi sửng sốt: "Nói ra cũng rất

xấu hổ, chú chưa từng thấy qua vật này, cũng không biết nó là cái gì cả."

"Haiz, cháu cũng không biết nó có làm cái gì được không nữa, cháu thấy chú thích cái vật này như vậy thì chú cứ giữ vật đó lại đi."

Chú Blue hơi ngẩn người, một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, hỏi lại: "Cháu muốn đưa vật này cho ta sao?"

"Đúng vậy, dù sao cháu giữ lại cũng không để làm gì."

Chú Blue quá vui mừng, thế nhưng nghĩ lại tự dưng nhận lấy vật quý giá như này từ tay người khác thì cũng không tốt lắm, thế nhưng lại rất thích viên ngọc màu đỏ này, thế là chú Blue nắm chặt mảnh vỡ và nói: "Tiểu Phàm a, chú cũng không thể cầm không vật quý giá như vậy của cháu được đúng không? Nếu không thì cháu hãy lấy một thứ mà mình thích trong quán này đi đi, cũng coi như một vật đổi một vật."

Tiêu Phàm nghe xong thì nói thầm, chỉ chờ câu nói này của chú mà thôi.

Thế là Tiêu Phàm bắt đầu giả vờ giả vịt, khuôn mặt mơ màng mà nhìn khắp xung quanh quán, sau nửa ngày mới nhìn tới Nữ Nhi Hồng ở trên giá rượu, sau đó nói với chú Blue bằng giọng thờ ơ: "Cháu chọn nó."

Sau khi chú Blue nhìn về phía vò rượu mà Tiêu Phàm chỉ thì hơi giật mình, nói thầm, không đen như vậy chứ: "Tiểu Phàm, cháu thật sự thích nó sao? Nếu không thì cháu đổi vật khác đi? Chú có rất nhiều vũ khí của dũng giả nha."

"Không cần, cháu chỉ cần nó là được, những vũ khí của dũng giả kia quá quý giá, cháu chọn vò rượu đặc biệt này trên giá rượu là được rồi, nhìn nó cũng rất tốt."

Nói đùa, đương nhiên là tốt rồi, đây chính là rượu có phẩm chất sử thi nha!

Chú Blue hét lớn trong lòng một lời, mặc dù cảm thấy rất đau lòng thế nhưng nhìn lại viên ngọc đẹp đẽ trong tay thì thở dài, haiz, cũng được, mình cũng không thể keo kiệt quá mức với tiểu Phàm được.

…

Tiêu Phàm sử dụng [Mảnh vỡ kết tinh của Chiến Viêm] không rõ cách dùng lừa gạt lấy "Nữ Nhi Hồng" trong tay chú Blue cho nên độ thuần thục của kỹ năng [Vô Lương Cổ Hoặc] của hắn lại tăng lên, phần giới thiệu của kỹ năng [Vô Lương Cổ Hoặc] làm cho Tiêu Phàm càng dễ dàng có thể dùng lời nói lừa gạt người khác, thế nhưng trình độ lừa gạt tới được mức nào thì vẫn không nói rõ.

Ngoài ra, Tiêu Phàm còn tốn khá nhiều tiền mua các loại rượu và cá nướng tại tiệm này, cá nướng đương nhiên là dành cho con mèo phá sản luôn hại chủ kia, còn rượu thì để làm đồ dự trữ khi chiến đấu của Tiêu Phàm.

Sau đó Tiêu Phàm lại lấy lý do là đi mạo hiểm rồi chào tạm biệt chú Blue, trước khi chia tay thì chú Blue còn cho Tiêu Phàm một nhiệm vụ, nếu sau đó có còn được những vật tốt thì tới đổi cho chú Blue.

Tiêu Phàm đẩy ra cửa quán rượu, bước nhanh ra phía ngoài, trong tay còn cầm theo vạc rượu lớn Nữ Nhi Hồng, tâm trạng rất vui vẻ, cuối cùng thì cũng lấy được bình rượu này rồi!

Khi nhớ tới hiệu quả của "Hắc Long Tiên Tửu" cũng là rượu phẩm chất sử thi của trận doanh Ác Ma thì Tiêu Phàm càng mong chờ hiệu quả của Nữ Nhi Hồng hơn. Thế nhưng không ai biết là, hắn chưa bao giờ tốt sau khi uống rượu cả, về sau, "Nữ Nhi Hồng" sẽ là một cấm kỵ lớn nhất trong cuộc đời Tiêu Phàm…

Chương 487: Cái Bóng

Chương 488: Cái Bóng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Những chuyện ở trận doanh Nhân Loại cũng đã hoàn thành, vậy tiếp theo nên đi tìm nhóm người Hổ Nữu rồi, xem mấy người đó hiện tại thế nào, hi vọng đừng bị cấp 41 của ta dọa cho sợ, ha ha…"

Trong khi Tiêu Phàm tham gia nhiệm vụ đối kháng thì hệ thống chat của hắn đã bị hệ thống ngăn chặn, tức là không thể nào liên lạc được bất kỳ ai cả, cho nên trong khoảng thời gian này Tiêu Phàm vẫn chưa liên lạc với ai trong đội của mình cả.

Bây giờ, khi Tiêu Phàm gọi điện cho Hổ Nữu thì Hổ Nữu chỉ lạnh lùng nhắn lại một vị trí tọa độ hiện tại của đội ngũ mà thôi, ngay cả lời nói cũng lười nữa.

Tiêu Phàm nhìn một dãy số và chữ tạo thành một tọa độ thì cười khổ: "Tức giận rồi sao?"

Sau đó trong đầu Tiêu Phàm hiện lên khuôn mặt Hổ Nữu đang khó chịu, hắn cũng không biết tại sao khi mình nhìn thấy chuỗi ký tự ngắn ngủi của Hổ Nữu lại liên tưởng tới nhiều thứ như vậy, thế nhưng hắn thật sự là có cảm giác này…

Tiêu Phàm nghĩ không sai, Hổ Nữu đúng là hơi bực mình, khi cô nhìn những ảnh chụp mập mờ xuất hiện ở trên diễn đàn thì tự nhiên cảm thấy bực mình.

Khi thấy Tiêu Phàm gọi điện cho mình thì cô cảm thấy vui mừng, thế nhưng sự vui mừng này biến mất rất nhanh, rồi sau đó biến thành sự tức giận ngập trời, sự tức giận này tự nhiên sinh ra, cũng chả biết tại sao lại có thể sinh ra nữa. Dù sao tâm trạng phụ nữ thay đổi rất thất thường, nên Hổ Nữu cũng không chú ý lắm tới những cảm xúc này, càng sẽ không tìm hiểu nó.

Sau đó Hổ Nữu gửi cho Tiêu Phàm tọa độ của nhóm người mình, sau đó không để ý tới Tiêu Phàm nữa, rồi bắt đầu suy nghĩ lát nữa làm sao hành hạ hắn ta để tiết mối hận trong lòng.

Tại sao lại hận? Điểm này thì Hổ Nữu rõ ràng, bởi vì tên khốn kiếp kia đi chơi rất vui lại không đưa cô đi cùng! Trên những bức ảnh trên đó vừa có sấm sét, vòi rồng nữa, toàn những điều thú vị mà thôi.

Hổ Nữu đã quên, lúc đầu là do chính cô mở ra một cây chổi rồi chê Tiêu Phàm xui xẻo nên đuổi hắn đi rồi.

…

Tiêu Phàm sờ sờ lên đám lông xù trên đầu, mỉm cười nói: “Tom Cruise, đợi lát nữa tao giới thiệu cho mày vài người bạn mới, không được làm cho tao mất mặt đấy…”

Mặc dù “Tân Sinh” đã mở được thời gian khá dài, thế nhưng bởi vì đây là game giả lập hoàn toàn mới, cho nên rất nhiều người chơi vẫn đang ở giai đoạn tìm tòi, số người chơi vượt qua được cấp 30 vẫn chưa được nửa đâu. Cho nên lúc này Tiêu Phàm có được một con sủng vật làm bạn vẫn là một chuyện rất giỏi, mặc dù Tiêu Phàm cũng không phải lần đầu nghi ngờ Tom Cruise có thuộc tính ẩn là hại chủ bị hệ thống tăng lên max, thế nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới việc Tiêu Phàm đưa Tom Cruise đi khoe khoang với Hổ Nữu.

Tiêu Phàm đã rất lâu không gặp Hổ Nữu rồi, nghĩ tới lát nữa là gặp mặt mà hắn chỉ nghĩ tới việc khoe khoang trước mặt cô như thế nào mà thôi.

“Ô ô ô…”

Tom Cruise đứng trên đầu Tiêu Phàm, vừa nhét cá nướng mới được nướng ra từ trong quán của chú Blue, vừa kêu lên vài thanh âm vô nghĩa để đáp lời, cũng không biết là nó muốn nói cái gì, thế nhưng vẻ mặt lại vẫn rất tự tin, có lẽ lòng tự tin của nó cũng cao gần tới trời rồi chứ?

Tiêu Phàm mang theo Tom Cruise đi tới truyền tống trận của thành Antequera, ngay sau đó bóng người của bọn họ biến mất trong ánh sáng nhạt của truyền tống trận…

…

Sau khi Tiêu Phàm biến mất thì một bóng người luôn đi theo phía sau lưng của hắn mới xuất hiện, hốt hoảng mà gọi cho ông chủ của mình: “Báo cáo Boss, mục tiêu đã có hành động mới, mục tiêu vừa mới đi vào truyền tống trận của thành Antequera rồi rời khỏi trận doanh Nhân Loại.”

Đúng vậy, người nói chuyện chính là “Thính Phong Giả số 001”.

Từ sau khi Tiêu Phàm rời khỏi trận doanh Thú Nhân mà trở lại trận doanh Loài Người thì Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy tình hình bây giờ rất căng thẳng, cảm thấy không yên tâm nên gọi "Thính Phong Giả số 001" đi theo sau.

"Cậu ta đi đâu?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang đang nhìn những thông tin của các thành viên công hội Tinh Thần, khi nghe thấy Tiêu Phàm rời khỏi nơi yên tĩnh như trận doanh Loài Người thì hắn ta cảm thấy khá bực mình.

"Theo lời nói của Tiêu Phàm và NPC trông coi truyền tống trận thì cậu ta định đi tới Thành Frya của trận doanh Tinh Linh…"

Sau khi Phong Ma Tiểu Xích Lang nghe được thông tin này thì tay hắn ta nắm chặt lại, làm trang giấy bị nhàu đi: "Cậu nói cái gì? Cậu ta đi chỗ nào cơ?"

Thính Phong Giả số 001 bị phản ứng của Phong Ma Tiểu Xích Lang làm giật mình, gã cũng chả biết mình làm gì mà để boss tức giận như vậy, khi nghe thấy câu hỏi của Phong Ma Tiểu Xích Lang lần nữa thì mới trả lời một cách cẩn thận: "Hình như là Thành Frya của trận doanh Tinh Linh."

"Mẹ nó! Tên ngu ngốc này tại sao toàn chui vào nơi nguy hiểm vậy, chẳng lẽ cậu ta không biết nơi đó đang loạn hết cả rồi à, hơn nữa nơi đó còn có công hội Hoa Nguyệt đang treo thưởng cậu ta nữa chứ! Tại sao cậu ta ngu tới mức tự mình chui đầu vào đó chứ?"

Thính Phong Giả số 001 cũng không biết tình hình của trận doanh Tinh Linh là như thế nào, cho nên cũng không biết tại sao boss của mình lại tức giận như vậy, chỉ có thể yên lặng mà thôi.

Phong Ma Tiểu Xích Lang vuốt huyệt thái dương của mình, rồi nhìn tên những thành viên bị đánh gạch đỏ của công hội Tinh Thần trên tờ giấy trên tay, lại nghĩ tới phần tình báo mình vừa thu được công hội Hoa Nguyệt đang muốn treo thưởng Tiêu Phàm thì hắn ta hít một hơi thật sâu.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cố gắng bình tĩnh trở lại, hạ lệnh cho Thính Phong Giả số 001: "Cậu tiếp tục theo sau cậu ta, nhìn cậu ta kỹ vào, nếu thấy cậu ta có hành động thiếu suy nghĩ nào thì hãy báo cho tôi ngay."

Sau đó Phong Ma Tiểu Xích Lang dập máy.

Phong Ma Tiểu Xích Lang ngồi trên ghế, gãi gãi đầu, hắn ta rất ít khi buồn bực như vậy, thế nhưng những chuyện gần đây xảy ra trong trò chơi đã không ở trong sự khống chế của hắn ta nữa.

Lúc đầu hắn ta còn cho rằng Tiểu Sửu Hoàng tới ám sát thành viên của công hội Tinh Thần chỉ một hay hai lần rồi thôi, ai ngờ tên này lại điên cuồng như vậy, hình như gã muốn giết tất cả thành viên của công hội Tinh Thần một lần vậy, danh sách dài dằng dặc trên tay của hắn ta là thông tin của những thành viên công hội Tinh Thần bị Tiểu Sửu Hoàng giết chết.

Cách làm của Tiểu Sửu Hoàng làm cho công hội Tinh Thần rất tức giận, công hội Tinh Thần cũng không thể bỏ mặc Tiểu Sửu Hoàng muốn làm gì thì làm ho nên nơi đó chắc chắn sẽ loạn một đoạn thời gian.

Mà bên của công hội Hoa Nguyệt thì cũng không biết hội trưởng Mị Hỏa có bị bệnh thần kinh tái phát hay không mà lại bắt đầu nhằm vào Tiêu Phàm, mà lúc này Tiêu Phàm lại không biết cái gì cả, đâm vào địa bàn của công hội Hoa Nguyệt.

Tiểu Sửu Hoàng và Mệnh Phàm là hai lá bài mạnh nhất trên tay hắn ta nha, nếu như cả hai đều hỏng thì sự phát triển của Thính Phong Các trong thời gian tới sẽ rất khó khăn, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, nếu cả hai lá bài này đều hỏng thì Thính Phong Các sẽ bị các thế lực muốn giữ gìn trật tự trong trò chơi để ý tới, như vậy thì bọn họ sẽ gặp tai họa lớn lắm.

Phong Ma Tiểu Xích Lang rất rõ ràng, tổ chức tình báo Thính Phong Các của mình chỉ thích hợp trở thành cái bóng mà thôi, mà chỉ khi những người mang tới hỗn loạn tỏa sáng thì cái bóng mới có không gian sinh tồn và phát triển…

Xem ra mình phải tìm một cơ hội tập trung tất cả đám ác ma kia vào một chỗ để nói chuyện rồi, dù sao trong bọn họ vẫn còn những người chưa biết

một nguyên tắc, đó chính là trong trò chơi này, chỉ có ác ma và ác ma mới có thể trở thành bạn bè, còn những kẻ khác trong tương lai đều trở thành kẻ địch muốn phá hủy trận doanh Ác Ma nha…

Trận doanh Tinh Linh là một trận doanh có hoàn cảnh sinh thái đẹp nhất trong tất cả các trận doanh. Nơi này cũng không có quá nhiều màu sắc tô điểm mà chỉ có một mảnh xanh lá dào dạt sức sống.

Phía dã ngoại của trận doanh Tinh Linh đều được cây cối che phủ, cành lá rậm rạp và um tùm.

Chương 488: Snow và Tinh Thần Đồng Đế

Chương 489: Snow và Tinh Thần Đồng Đế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thành Frya được tạo thành bởi những con đường nhỏ được mở ra ở trong rừng cây, trên các cành cây và hốc cây được tinh linh tạo thành các ngôi nhà kỳ lạ, tạo nên một tòa thành rất đẹp.

Trận doanh Tinh Linh là một trận doanh có nhiều người muốn tới nhất trong "Tân Sinh", nguyên nhân đó là nơi này có hai công hội lớn, một cái đó là nơi tụ tập nhiều game thủ chuyên nghiệp nhất là công hội Tinh Thần - có được cả danh tiếng và thực lực kết hợp, còn công hội còn lại đó là công hội Hoa Nguyệt - một nơi tụ tập nhiều mỹ nữ nhất của cả "Tân Sinh".

Tiêu Phàm nhìn tới những phiến lá che ở trên đầu, những ngôi nhà trên cây kỳ lạ và xinh đẹp còn có con đường có rất nhiều người đi đường này, thì lại nghĩ tới nơi hoang vu toàn đất vàng của trận doanh mình thì cảm thấy rất buồn bã.

Tom Cruise nhìn một khu rừng rậm trước mắt này thì ngay cả cá nướng trong tay cũng không thấy hứng thú, thừa dịp Tiêu Phàm không có chú ý thì đưa cái chân trước đầy dầu mỡ mà vừa rồi cầm cá nướng của mình ra lau lên tóc của Tiêu Phàm, tới khi tóc của Tiêu Phàm bóng nhẫy đều là dầu mỡ

thì Tom Cruise mới dùng chân trước sạch sẽ của mình chạm vào những ngôi nhà trên cây ở hai bên đường.

Không thể không nói Thành Frya rất náo nhiệt, Tiêu Phàm đi lại trên đường cái cứ ngỡ như mình đang du lịch trên một con đường buôn bán của thành phố hiện thực vậy.

Phía trước những ngôi nhà trên cây của NPC, những khu đất trống ở hai bên đường có rất nhiều người chơi bình thường đang mở quầy bán hàng, bày bán đều là những vật kỳ lạ, đám người bán hàng rong này thì luôn hô to để chào hàng, làm cho tòa thành này nhiều thêm một loại hấp dẫn khác với hoàn cảnh thiên nhiên bên cạnh.

Nhìn thấy những quầy hàng nhỏ ở hai bên đường làm cho Tiêu Phàm cảm thấy lạ mắt, mà trang bị trên người hắn cũng đã lâu chưa thay đổi rồi, nếu ở đây mà gặp được vật tốt thì Tiêu Phàm cũng không ngại tốn ít tiền để mua sắm.

Trong "Tân Sinh", trang bị nào cũng có thể đưa cho thợ rèn tăng cấp, cho nên trang bị cũng không cần loại bỏ khi đẳng cấp tăng cao, thế nhưng mỗi khi rèn một lần đều tốn rất nhiều tài liệu, chẳng bằng đổi trang bị còn tốt hơn.

Tiêu Phàm cúi đầu xuống xem xét những mặt hàng được bày ra, phần lớn đồ vật đều là vũ khí có phẩm chất hiếm, từ khi Tiêu Phàm có Ám Long Minh Viêm Kiếm và Frostmourne thì những vũ khí này đương nhiên là không cần, cho nên hào hứng hơi giảm.

Đột nhiên, ánh mắt của Tiêu Phàm dừng lại trên một quầy hàng nào đó, cũng không phải hắn tìm được đồ tốt mà là bởi vì hắn thấy nơi đó có bán một vật.

Tự nhiên trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện những lời nói khá ngây thơ: "Thon thon, dài dài, con mắt tròn tròn, rất dễ thương rất đáng yêu", cùng lúc đó khuôn mặt đáng yêu của một nữ sinh khi nói ra lời này cũng xuất hiện, Tiêu Phàm cười cười, thầm nghĩ, mua cái dây chuyền có mặt dây chuyền hình con rắn này có lẽ Xà Cơ sẽ rất thích đây.

…

“Chủ quán, cái này bán thế nào?”

“Chủ quán, tôi muốn mua cái này!”

Đúng lúc này, hai giọng nói của một nam và một nữ vang lên cùng một lúc.

Lời nói của nam sinh khá là khôn khéo, còn lời nói của nữ sinh lại rất khẳng định, chủ quán chỉ nhìn đã biết nữ sinh kia mới là dê béo, đang định chào hàng với cô em xinh đẹp này về món đồ chơi của mình thì không ngờ cô gái kia lại lao vào lồng ngực của nam sinh, vui vẻ mà nói: “Đội trưởng ca ca, anh trở về rồi sao? Xà Cơ nhớ anh quá!”

Nữ sinh là Xà Cơ, Tiêu Phàm cũng không biết tại sao Xà Cơ đi một mình, thế nhưng bất ngờ mà gặp được cô nàng này thì Tiêu Phàm vẫn rất vui vẻ: “Khoảng thời gian vừa rồi anh đi tới trận doanh Thú Nhân làm nhiệm vụ, anh cũng không ngờ nhiệm vụ kia lại phiền phức như vậy, cho nên lâu như vậy anh mới về.”

“Hai người các ngươi có mua hay không? Đã là người yêu thì đi nơi khác ân ái, ta cũng không đắc tội các ngươi đi, lại làm như vậy trước mặt ta, độc thân cẩu không có quyền sống tốt hay sao?”

Chủ bán hàng rong rõ ràng rất không vui cho nên mắng luôn. Xà Cơ nghe được hai chữ “người yêu” thì mới phát hiện, vừa rồi mình quá kích động nên đã lao vào trong ngực Tiêu Phàm nên hai gò má đỏ bừng lên, buông lỏng tay ra rồi lui lại một bước, không nói gì nữa.

Sau khi Xà Cơ lui lại thì Tiêu Phàm lại cảm được một ánh mắt đầy căm thù, thế nhưng ánh mắt này cũng không phải là từ chủ bán hàng rong đang ghen ghét bên cạnh, mà là từ một cô bé đang đứng ở bên cạnh Xà Cơ…

Đứa trẻ này có vẻ là lớn hơn Miên Miên vài tuổi, cũng khoảng học sinh tiểu học, độ tuổi này đã có thể vào chơi “Tân Sinh” thì gia đình không giàu có thì cũng có quyền thế.

Cô bé có một mái tóc hơi ngắn, xõa tung, tóc mái khá dày che mất trán của cô bé, dưới đôi mi cong là một đôi mắt sáng ngời và rất linh động, làn da hồng hồng rạng ngời càng làm nổi bật đôi mắt giống như sao sáng của bé hơn. Cô bé mặc một chiếc váy liền áo làm cho người khác cảm thấy rất đáng yêu, thế nhưng Tiêu Phàm thấy sắc mặt hiện tại của cô bé thì cảm thấy tính tình của đứa bé này khá bướng bỉnh, mà cảm giác từ trên người của đứa bé này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy cảm giác mâu thuẫn khá quen thuộc.

…

Tiêu Phàm mua cái dây chuyền có hình con rắn mà không tăng thêm thuộc tính chỉ để trang trí này, rồi tặng cho Xà Cơ, sau đó mới hỏi thăm thân phận của đứa bé bên cạnh: "Đứa bé này là…?"

"Nha! Xin lỗi, đội trưởng ca ca, em suýt nữa thì quên giới thiệu, bé gái này là do em vừa gặp lúc đi dạo phố, tên của nó là Snow. Snow, đây là đội trưởng ca ca của chị."

Nghe được lời giới thiệu của Xà Cơ thì Tiêu Phàm rất buồn cười, cô nàng này vẫn lơ mơ như trước nha, thế nhưng bé gái này là sao đây, tại sao ta cảm giác nó cứ dính lấy Xà Cơ nhỉ? Mà khuôn mặt này tại sao ta lại cảm thấy quen quen cơ chứ?

Thôi kệ vậy, trước tiên vẫn phải tự giới thiệu mới được.

"Chào em, Snow, anh là Mệnh Phàm, em cũng có thể gọi anh là Phàm ca, rất vui được gặp với em."

Nghe được lời giới thiệu thân thiện của Tiêu Phàm thì Snow vẫn rất căm thù mà trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, thế nhưng khi Xà Cơ quay đầu lại thì sắc mặt lạnh lùng của cô bé đột ngột thay đổi, nở một nụ cười rất đáng yêu.

Tiêu Phàm nói thầm, cười vậy rất đáng yêu nha, thế nhưng tại sao lại căm thù mình vậy? Mình cũng không đắc tội cô bé nha.

"Được rồi, hai người đã quen biết thì tiếp tục đi dạo được không? Dù sao cách thời gian tập hợp mà chị Hổ Nữu đã nói còn khá lâu đây."

…

Sau khi Tiêu Phàm đồng ý thì Xà Cơ vừa cầm một con rắn đồ chơi, vừa vui vẻ mà đi dạo tiếp.

Đợi Xà Cơ quay người đi thì Snow lại lộ ra bản tính của mình, nâng chân lên, đạp thẳng tới Tiêu Phàm.

Đây là một gia đình xuất sắc có gia cảnh giàu có, hạnh phúc.

Trong gia đình này, chủ gia đình đẹp trai và vợ của anh ta lại rất xinh đẹp.

Khi gen xuất sắc của hai người kết hợp lại, chắc chắn đời sau của hai người sẽ có nhan sắc và tài năng cao hơn nhiều so với người bình thường.

…

Cuối cùng, kết tinh của họ đã xuất hiện, đứa trẻ đầu tiên được sinh ra.

Khi người vợ nhìn thấy đứa bé đã cảm thấy rất hạnh phúc, thế nhưng sau đó trên mặt lại có thêm sự tiếc nuối và cô đơn.

Người chồng thấy được sự tiếc nuối đó của vợ thì cảm thấy đau lòng, sau đó nói: “Mặc dù nó không phải là con gái, thế nhưng chúng ta có thể coi nó như con gái mà nuôi, tới khi con gái của chúng ta ra đời nha.”

Nhà nghèo nuôi con trai, nhà giàu nuôi con gái, hơn nữa nhà bọn họ luôn rất giàu, nên người chồng xem ra, nuôi con như thế nào cũng được, chỉ cần vợ mình vui vẻ là được rồi.

Nghe được lời nói của chồng thì người vợ rất cảm động và hạnh phúc: “Chồng, anh thật tốt…”

Thế là sinh mệnh nho nhỏ vừa mới chào đời, vẫn chưa biết cái gì này đã có một sự trưởng thành rất đặc biệt dưới quyết định của hai vợ chồng.

Chương 489: Mấy Lão Già Đáng Ghét

Chương 490: Mấy Lão Già Đáng Ghét

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Căn phòng nhỏ này rất đẹp, có rất nhiều đồ nữ xinh đẹp, những con búp bê đáng yêu và cả phòng đều có màu hồng phấn, bé trai cứ ngu ngơ mà nhìn tất cả, cảm thấy thế giới như này rất mới lạ.

Theo tuổi tác của bé trai tăng lên, dưới sự giáo dục của hai vợ chồng này thì đứa nhỏ cũng không quan tâm tới giới tính thật sự của mình nữa, với lại bé trai cũng đã hình thành một thẩm mỹ quan vô vùng đặc biệt.

Loại thẩm mỹ quan này cũng không làm cho người khác chán ghét, thế nhưng người bình thường vẫn rất khó chấp nhận được nó.

Theo đứa bé trưởng thành, trong gia đình cũng nhiều hơn ba đứa em trai, những đứa em trai này cũng được giáo dục y hệt như người anh trai của mình, chỉ là hai vợ chồng này cũng không thấy cách giáo dục này mới mẻ nữa, nên cường độ giáo dục sẽ thấp hơn người anh cả.

Cuối cùng, dưới sự cố gắng của hai vợ chồng thì đứa trẻ thứ năm ra đời, tiếng khóc của nó nhỏ nhẹ hơn bốn đứa bé trước thế nhưng người vợ lại càng vui mừng hơn, sau khi được xác nhận lại thì càng thỏa mãn.

Có đứa nhỏ này thì mấy người anh trai của nó cuối cùng cũng được giải thoát, thế nhưng rất nhiều chuyện đã trở thành thói quen, không thể làm lại được nữa rồi…

Gần đấy có một trò chơi 3D là "Tân Sinh" mới được ra mắt, người anh cả của gia đình cảm thấy rất hứng thú với cái trò chơi này nên đã thử đăng nhập vào nó, bởi vì từ nhỏ được giáo dục đặc biệt nên tâm lý của cậu rất đặc biệt, người anh cả này đã bị hệ thống chọn làm người chơi của trận doanh Ác Ma. Thế là cậu sử dụng một ID gần giống với ID của những game online trước cậu đã chơi, ID là Tuyết Dạ.

Cùng lúc đó, mặc dù bị độc hại kém hơn anh cả nhưng cũng xem như nặng nề, cũng may thế giới quan vẫn chưa vặn vẹo là người em thứ tư cũng theo sau anh cả, bước vào trong cái trò chơi này…

Có lẽ cậu bé chỉ mặc nữ trang theo thói quen, cũng không có thích thú lắm với nữ trang nên cậu bé vẫn may mắn qua được sự chọn lọc của hệ thống, nên đã lựa chọn trận doanh Tinh Linh để tạo ra nhân vật của mình, mà ID của cậu bé là Snow.

Còn lão nhị và lão tam thì một đứa học lớp mười hai chuẩn bị thi đại học, một đứa học lớp chín chuẩn bị thi cấp ba, bởi vì việc học bận rộn nên không có thời gian chơi trò chơi.

Còn em gái duy nhất thì càng không phải nói, nó mới lên nhà trẻ thôi, cả ngày bị người mẹ như bị điên coi như đồ chơi để chơi rồi, không còn sức để tới chơi game nữa.

Cho nên, cả gia đình mới có hai người chơi Tân Sinh mà thôi, đó là anh cả bởi vì có nhiều thời gian khi học đại học và đứa thứ tư bởi vì học tiểu học chương trình học rất nhẹ nên có thời gian.

Sau khi người anh cả tham gia Tân Sinh thì luôn chạy khắp trận doanh Ác Ma để tìm kiếm những bộ trang phục xinh đẹp để thỏa mãn nhu cầu của mình, thế nhưng bởi vì thỉnh thoảng cậu ta không tìm được bộ trang phục nào mình thích nên dùng thời gian đó luyện cấp.

Mà Snow lại cắm rễ tại trận doanh Tinh Linh, cậu bé cũng không giống anh cả của mình, làm mấy chuyện vớ vẩn, mà bởi vì kế thừa gen xuất sắc, tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã có thực lực chiến đấu rất cao nên được công hội Tinh Thần chọn làm đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng.

Bởi vậy Snow và Vasilli là hai ngôi sao sáng nhất mới xuất hiện của công hội Tinh Thần. Bởi vì Snow còn nhỏ mà tài năng lại cao, nên mọi người đã tặng cho một danh hiệu, Tinh Thần Đồng Đế.

…

Đối với thành viên bình thường thì công hội Tinh Thần sẽ không có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần thành viên tự giác tăng thực lực của mình ở trong game lên là được rồi.

Trừ khi có tình huống khẩn cấp thì công hội Tinh Thần mới có thể phát lệnh tập hợp tại kênh công hội.

Hôm nay, Snow vẫn như bình thường, đi dạo tại thành Freya của trận doanh Tinh Linh, thế nhưng cậu bé hôm nay đi một đôi giày thể thao chứ không phải là đôi giày vải của bé gái như bình thường nữa.

Tại sao muốn chú ý tới đôi giày thể thao bình thường chứ?

Bởi vì đôi giày thể thao này có dây giày, mà Snow đã lớn như vậy còn chưa từng có một đôi giày có dây giày đâu, nên việc buộc dây giày là việc không thể hoàn thành.

Nếu là trong nhà, có một đôi giày thể thao và một đôi giày da đặt cạnh nhau, thì kể cả người mẹ đáng sợ kia hay là anh trai Tuyết Dạ của cậu bé đều sẽ vứt ngay đôi giày thể thao vào trong sọt rác, nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì giày da luôn hợp thẩm mỹ của hai người hơn, mà giày thể thao là một loại quá quê mùa.

Cho nên, ở trong nhà sẽ không có đôi giày nào có dây giày cả.

Chẳng biết thế nào, Snow lại thay đổi, muốn thử cảm giác đi giày thể thao xem nó thế nào, dù sao trẻ con luôn thích những thứ mới mẻ nha.

Thế nhưng khi cậu bé thấy hai cái dây giày thật dài thì thật sự muốn khóc.

Cậu bé không biết đây là cái gì, dù cậu có bộ gen rất tốt, IQ cũng rất cao thế nhưng vẫn không biết dây giày để làm cái gì, dù sao bình thường đi giày da chỉ cần xỏ chân vào là được rồi.

Đúng lúc Snow ngơ ngác nhìn đôi giày dưới chân thì một giọng nữ rất dễ nghe truyền vào trong tai cậu bé: “Em gái, dây giày của em tuột rồi này…”

Sau đó Xà Cơ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mà buộc lại dây giày cho Snow sau đó kết thúc bằng một hình nơ con bướm rất xinh đẹp.

Snow nhìn cô gái xinh đẹp đang cúi người buộc dây giày cho mình thì động lòng…

Snow cảm thấy mình bị sự hiền lành của cô gái xinh đẹp này rung động, sắc mặt cậu hơi thẹn thùng.

Thế nhưng nói thật là, Snow cảm thấy động lòng đó chính là do Snow trưởng thành sớm nên có chút háo sắc của đàn ông mà thôi, nếu như lúc này, cô gái buộc dây giày cho cậu bé không phải là Xà Cơ đáng yêu mà là một cô gái mang phong cách của A Hoa tỷ thì Snow sẽ không nghĩ nhiều chuyện linh tinh tới như vậy.

Snow mới học tiểu học mà Xà Cơ lại là sinh viên đại học năm thứ tư, theo lẽ thường thì đây là một khoảng cách rất lớn.

Thế nhưng Tuyết Dạ cho rằng mặc quần áo nào cũng không phải giới tính có thể quy định, cho nên là em trai của Tuyết Dạ, Snow làm sao quan tâm tới số tuổi khi yêu chứ?

Dù sao đều là người một nhà, một chút quan niệm cũng có thể tham chiếu, mặc dù cách tham chiếu hơi kỳ lạ và khác thường…

Nhìn Xà Cơ đang buộc dây giày cho mình thì Snow thầm nghĩ, không thể để cô gái xinh đẹp này vẫn nghĩ mình là một cô gái được, nếu cô ấy cứ nghĩ mình là con gái thì quan hệ của hai người làm cách nào phát triển nữa đây?

Thế là Snow cố gắng tăng lên lòng can đảm của mình, đang định giải thích mọi thứ với cô gái trước mặt này, thật ra mình là một đứa con trai, mặc đồ nữ chỉ là do thói quen mà thôi.

Sau khi buộc xong dây giày thì Xà Cơ ngẩng đầu lên, cũng không biết cách nghĩ của Snow bây giờ nên cô đưa gương mặt mình tới gần gương mặt cậu bé, hai mắt xinh đẹp nhìn Snow một lúc lâu rồi vui vẻ nói: “Oa, bé thật sự quá đáng yêu!”

Snow hơi ngơ ngác mà nhìn gương mặt xinh đẹp ngay gần sát khuôn mặt mình này, vô thức liếc về bờ môi căng mọng của cô ấy rồi nuốt nước bọt.

Snow lắc đầu, cố gắng để mình tỉnh táo, thầm nghĩ, Snow, mày phải tỉnh táo, bây giờ phải nói rõ giới tính của mình ra mới được!

Ngay khi Snow củng cố lòng tin của mình, định nói ra giới tính của mình thì bỗng nhiên Xà Cơ hôn lên mặt Snow và ôm cậu bé vào trong ngực của mình: "Bé thật đáng yêu đi, nào, để chị ôm một cái, a a…"

Hôn? Mình vừa bị cưỡng hôn?

Sau khi ý thức được điều này thì Snow lại ngơ ngác, cũng quên luôn kế hoạch vừa rồi của mình.

Snow không biết mình bị Xà Cơ ôm bao lâu, tại trong ngực Xà Cơ thì cậu bé cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp, còn ngửi được một mùi hương thoang thoảng làm người ta mê say, hai gò má của cậu trở nên hồng hồng, lúc này thì cậu cũng có vẻ biết tại sao anh cả của mình lại thích mặc đồ nữ rồi…

…

Chương 490: Vở Kịch Tình Cảm

Chương 491: Vở Kịch Tình Cảm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Snow không biết mình bị Xà Cơ ôm bao lâu, tại trong ngực Xà Cơ thì cậu bé cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp, còn ngửi được một mùi hương thoang thoảng làm người ta mê say, hai gò má của cậu trở nên hồng hồng, lúc này thì cậu cũng có vẻ biết tại sao anh cả của mình lại thích mặc đồ nữ rồi…

…

Hóa ra mọi chuyện là như thế này nha!

Anh cả không hổ là anh cả, quả nhiên vẫn quá thông minh!

"Snow cũng rất thích chị, chị cũng rất xinh đẹp…"

Snow giang hai tay ra ôm lấy Xà Cơ, ánh mắt thì lại rất gian xảo, nữ trang vạn tuế! Giới tính cái gì cứ đi chết đi!

Thế là lúc đầu chỉ có một mình Xà Cơ dạo phố tại thành Freya thì hôm nay lại có thêm một đứa bé, mà "cô bé" Snow được Xà Cơ nắm tay này thì thỉnh thoảng lại nở một nụ cười kỳ lạ không phù hợp với tuổi tác của nó.

…

Tâm trạng của Snow hôm nay rất tốt, bởi vì đây là lần đầu tiên cậu bé gặp gỡ được tình yêu từ khi lên tiểu học tới giờ, mà đối tượng vẫn là một chị gái xinh đẹp, hiền lành và dịu dàng nữa chứ! Đây chính là một đối tượng lý tưởng để lấy làm vợ trong tiêu chuẩn của cậu bé nha.

Snow cầm chặt tay của Xà Cơ, cảm nhận được sự mềm mại của bàn tay thì cậu bé cảm thấy rất thoải mái, sắc mặt lại đỏ bừng lên, người ngoài nhìn thấy thì càng giống một bé gái đáng yêu.

Thế nhưng Snow không vui vẻ được bao lâu thì tâm trạng của cậu bé liền thay đổi, bởi vì tình địch của cậu bé xuất hiện.

…

Snow tức giận tới trừng mắt, nhìn chằm chằm vào cái tên tình địch đột nhiên xuất hiện này.

Người mới xuất hiện này cũng không tính là xấu, thế nhưng chắc chắn vẫn không đẹp bằng anh cả cậu, khuôn mặt tính là trung bình khá đi.

Quần áo cũng coi là được, thế nhưng vẫn không có khí chất bằng anh cả cậu, tại sao chị Xà Cơ vừa nhìn thấy người này đã lao vào lồng ngực của anh ta chứ?

Snow thật sự không thấy người trước mắt có chỗ nào tốt cả…

…

Ngay sau đó, Snow thấy Tiêu Phàm mua một cái đồ chơi rất xấu xí ở trên quầy hàng ven đường, lại tặng luôn cho Xà Cơ, vậy mà vẻ mặt của Xà Cơ

lại là thích thú và hạnh phúc nữa chứ.

Snow nhìn chằm chằm vào con thú nhồi bông hình rắn trong tay Xà Cơ, càng nhìn càng không thấy có chỗ nào dễ thương cả.

Đúng lúc này, tình địch của Snow nói: "Chào em, Snow, anh là Mệnh Phàm, em cũng có thể gọi anh là Phàm ca, rất vui được làm quen với em."

Nghe được lời giới thiệu khá thân thiết này thì Snow suy đoán, chẳng lẽ người này là kẻ khốn nạn chuyên dựa vào lời đường mật lừa gạt phụ nữ trẻ tuổi trong lời đồn?

Nếu không thì tại sao chỉ bằng một con rắn đồ chơi đã làm chị Xà Cơ vui mừng như vậy chứ?

Đúng! Chị Xà Cơ hiền lành chắc chắn là bị người này dùng lời đường mật lừa gạt rồi!

Sau khi "hiểu rõ mọi chuyện" thì Snow cảm thấy càng cảm thấy kém cỏi, không nghĩ tới mình lại gặp phải trường hợp xui xẻo nhất của một nam sinh tiểu học.

Chuyện xui xẻo nhất của một nam sinh tiểu học là cái gì?

Ngươi đã học tiểu học sao? Tại sao cả cái này cũng không biết?

Nam sinh tiểu học xem ra, chuyện xui xẻo nhất chính là bị những lão già hai mươi, ba mươi tuổi cướp bạn gái của mình nha!

Tình cảm bị ngăn trở làm tâm trạng của Snow không vui, thế nhưng cậu bé không từ bỏ, bởi vì cậu là "Tinh Thần Đồng Đế" Snow.

Mặc dù Snow mặc nữ trang, thế nhưng cũng là một đàn anh tại trường tiểu học, mà ở trong game, cậu cũng cảm thấy tương lai của mình cũng sẽ trở thành một đàn anh tại công hội Tinh Thần, cho nên cậu làm sao có thể thua một tên cặn bã chỉ biết dùng lời đường mật đâu?

Cho nên, đợi Xà Cơ quay người sang chỗ khác thì Snow ra tay luôn, nhầm, phải nói là ra chân!

Bởi vì trong tiểu học, đánh thắng kẻ khác tức là mình đã chiến thắng, thế giới của bọn nó còn không phức tạp như người lớn…

…

Tiêu Phàm thấy Xà Cơ vừa quay người khỏi thì vẻ mặt đáng yêu của cô bé có tên Snow này lại biến mất, trở lại thành vẻ mặt hung ác, chân phải của cô bé đạp tới, điểm rơi là phía dưới của mình!

Liêu âm thối quá ác độc, không ngờ cô bé Snow này nhỏ tuổi mà lại hung tàn như vậy!

Thế nhưng mà thân thủ của Tiêu Phàm bây giờ đã tiến bộ rất lớn, làm sao có thể bị cô bé này đánh lén chứ?

Chỉ thấy tay phải của Tiêu Phàm duỗi ra, đỡ lấy cú đá của Snow rồi cầm chặt bắp chân được quần tất bọc lại của bé gái, cũng giơ cao nó lên.

Theo chân phải bị nâng lên thì chiếc váy của bé cũng bị nhấc lên theo, cũng may hôm nay Snow mặc một chiếc quần đùi ngắn đáng yêu, nếu không thì cảnh đẹp dưới váy tác giả cũng không biết nên miêu tả như thế nào…

Kể cả là quần đùi, Snow bị Tiêu Phàm nhấc chân cao như vậy thì cũng cảm thấy xấu hổ, thế là cậu bé hét lớn: “Buông tay ra! Anh tóm lấy chân tôi làm cái gì?”

Bởi vì tức giận nên giọng nói của Snow trở lại bình thường, mặc dù giọng nói của bé trai và bé gái khi còn nhỏ đều gần giống nhau, thế nhưng nếu nghe một cách cẩn thận thì vẫn có thể phân biệt ra được sự khác nhau.

Sau khi nghe được tiếng kêu của Snow thì Tiêu Phàm bỏ chân của cậu bé xuống, vẻ mặt cũng trở nên kỳ lạ, liếc mắt từ trên xuống dưới cậu bé một lần nữa, sau khi quan sát cẩn thận thì hắn nói tiếp bằng một giọng khó tin: “Snow, em… em là nam?”

Snow không để ý tới Tiêu Phàm, cậu bé bóp bóp chân phải của mình, hình như là bị giơ lên quá cao nên cảm thấy khó chịu, sau khi xoa bóp một lúc mới ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tiêu Phàm: “Ông đây vẫn là nam!”

Sau khi nói xong thì lại giơ nắm đấm lên, đấm thẳng tới người Tiêu Phàm!

Snow cũng rất tự tin với một đấm này của mình, bởi vì lúc trước có một đứa lớp sáu trêu cậu là bê đê thì đã bị cậu dùng một đấm này đánh ngã, dù sao đàn anh của trường tiểu học cũng không phải là chém gió.

Thế nhưng tình huống bây giờ lại gây cho cậu một sự ngạc nhiên rất lớn, nắm đấm của cậu lại không thể đấm tới tên tình địch trước mắt này…

…

Tiêu Phàm vươn tay phải của mình ra, ấn lên trán của cậu bé, mặc cho Snow đấm đá, dù sao cậu bé cũng không với tới mình.

Snow? Nam?

Vừa được Snow xác nhận thì hai từ này vẫn luôn luẩn quẩn quanh đầu Tiêu Phàm, cứ như vậy thì cũng đã giải thích được tại sao khi Tiêu Phàm nhìn thấy Snow thì lại cảm thấy một cảm giác mâu thuẫn quen thuộc.

Có lẽ bởi vì lúc trước đã thấy qua loại yêu nghiệt như Tuyết Dạ nên khi Tiêu Phàm thấy Snow thừa nhận mình là nam thì lại khá bình tĩnh, hắn quan sát lại cậu bé kỹ hơn, khi quan sát khuôn mặt cậu bé thì hắn lại cảm thấy quen thuộc.

“Em tên là Snow sao? Có phải là em trai của Tuyết Dạ không?”

Khi Snow nghe được tên ID của anh cả mình trong trò chơi từ Tiêu Phàm thì hơi kinh ngạc, cũng không đấm đá nữa: “Tại sao anh lại biết anh trai tôi?”

Khi nhận được câu trả lời của Snow thì vẻ mặt của Tiêu Phàm không ngạc nhiên chút nào.

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt đáng yêu của Snow thì hơi oán thầm, mẹ của Tuyết Dạ đúng là nghiệp chướng nặng nề nha, chỉ vì một đứa con gái mà chế tạo ra nhiều yêu nghiệt tới vậy, theo hình dáng khuôn mặt của cậu bé này thì tương lai nó chắc chắn sẽ trở thành tai họa nhân gian không kém gì Tuyết Dạ cả.

Tuyết Dạ thấy sau khi mình hỏi xong thì Tiêu Phàm lại đang suy nghĩ cái gì đó.

Thấy Tiêu Dạ không để ý tới mình thì cậu bé cảm thấy hơi tức giận, sau đó ánh mắt của cậu chuyển tới cánh tay đang để ở trán của mình, nở một nụ cười gian xảo…

…

“A!”

Xà Cơ đang vui vẻ bước đi thì đột ngột nghe được một tiếng hét thảm ở đằng sau.

Cô nghi ngờ quay người lại, thấy Tiêu Phàm che tay phải của mình, tức giận nhìn Snow đang cau mày ở dưới đất.

Cô hơi ngẩn người, hai người này vừa mới làm cái gì ở sau lưng mình vậy…

Tiêu Phàm rất tức giận, hắn cũng không biết khi nào mà mình lại chọc giận đứa nhóc này, ngay từ lúc mới gặp mặt mà nó đã trợn mắt lên nhìn mình rồi, sau đó lại còn động tay động chân nữa chứ.

Thậm chí nó còn thừa dịp mình không chú ý mà cắn vào tay của mình, đã thế còn cắn mạnh nữa chứ! Nhìn dấu răng còn đang thấm chút máu thì biết, Tiêu Phàm đã bị cắn đau như nào!

Chương 491: Người Có Tên

Chương 492: Người Có Tên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là Tiêu Phàm đau quá mới kêu thảm, sau đó dùng sức hất đứa bé bướng bỉnh Snow này ra ngoài.

Chỉ hất một cái đã làm Snow bay ra khá xa.

Sau khi Snow rơi xuống đất thì hơi nhíu mày, Tiêu Phàm hất văng cậu bé ra làm cậu ngã, mông hiện giờ còn hơi đau đây.

Đúng lúc này, tiếng nói của Xà Cơ truyền tới từ phía sau Snow: "Hai người làm cái gì vậy?"

Nghe được tiếng nói của Xà Cơ thì mắt của Snow sáng lên, sau đó khóc nức nở mà chỉ vào Tiêu Phàm: "Chị Xà Cơ, anh ta đánh em…"

Tiêu Phàm thấy Snow đang giả vờ đáng thương thì cảm thấy uất ức, mình đánh nó lúc nào chứ? Rõ ràng là chỉ có nó đánh mình mà thôi, thế nhưng là một người đàn ông, không thể nào cãi nhau với một đứa nhóc trước mặt Xà Cơ được.

Tại sao tính tình Tuyết Dạ tốt như vậy, mà em trai của cậu ấy lại tinh nghịch như thế đây?

"Snow, có lẽ em hiểu lầm rồi, đội trưởng ca ca không đánh người lung tung đâu."

Xà Cơ nhìn Snow đang ngồi dưới đất mà nói bằng giọng chân thành.

Snow nhìn đôi mắt thuần khiết của Xà Cơ thì hơi áy náy, thế nhưng sau đó cảm giác ghen tuông lại bùng lên dữ dội!

Tại sao lại như vậy? Tại sao chị Xà Cơ hiền lành lại đứng về phía tên cặn bã kia, tại sao thấy mình bị tên kia ức hiếp lại không thể an ủi mình và mắng tên đó chứ?

Còn ánh mắt muốn mình tự nhận lỗi giống như giáo viên ở lớp là như thế nào đây?

Tại sao? Tại sao? Em không bằng hắn ta chỗ nào mà chị Xà Cơ lại tin tưởng cái tên cặn bã chỉ biết nói lời đường mật chứ?

…

Nghe được lời nói của Xà Cơ thì Tiêu Phàm rất vui vẻ, nghĩ thầm, thật không uổng công ngày thường thương em nhất, vẫn là Xà Cơ muội muội trong cái đội ngũ này đối xử với ta tốt nhất…

"Hu hu! Chính là anh ta đánh em, chính là anh ta đánh em, chính là anh ta đánh em nha…"

Snow vừa duỗi tay chỉ tới Tiêu Phàm, vừa ngồi khóc lóc om sòm ở dưới đất, tiếng khóc càng ngày càng to và nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

Tiêu Phàm giật mình nhìn cảnh này, hắn không ngờ được sẽ có ngày một "vua màn ảnh" như mình lại chỉ có thể thán phục mà nhìn một "ngôi sao nhí" diễn trò, cũng không trách được, mọi người đều nói nước của "giới văn nghệ" rất sâu nha…

Tiếng khóc của Snow rất lớn, trên con đường nhộn nhịp của thành Freya có rất nhiều người, có rất nhiều người chơi bởi vậy mà tụ tập xung quanh, khi thấy Snow đáng yêu đang thút thít thì cảm thấy rất đau lòng, bắt đầu thi nhau chỉ trỏ và trách mắng Tiêu Phàm .

Khi thấy quần chúng vây xem ngày càng nhiều thì Snow cúi đầu, cười tủm tỉm, sau đó lại ngẩng đầu lên, khóc càng to hơn nữa…

Hừ! Tên cặn bã! Tình địch đáng chết! Dám cướp nữ nhân với ông đây sao? Dám đắc tội ta nữa sao?

Phải biết rằng danh hiệu "đàn anh của trường tiểu học hướng dương" cũng không phải tự nhiên mà có nha~

Muốn làm đàn anh của trường tiểu học hướng dương thì phải là văn võ song toàn!

Bởi vì tuổi nhỏ nên võ ta không bằng lão già ngươi, thế nhưng nói tới văn thì chắc chắn không phải đối thủ của ta!

Snow đang sử dụng chiêu thức tuyệt kỹ độc môn của cậu bé, một khóc hai dỗi ba đòi treo cổ!

Ngươi nói cái gì? “Một khóc hai dỗi ba đòi treo cổ” là tuyệt kỹ độc môn của con gái thôi á?

Hừ! Ta chỉ có thể nói rằng tầm mắt của các ngươi quá hạn hẹp, nữ trang sẽ xóa nhòa giới tính, sẽ không sợ hãi cái gì nữa…

Snow khá có lòng tin với kế hoạch của mình, bởi vì cậu bé cảm thấy chỉ cần Tiêu Phàm trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người thì Xà Cơ sẽ về bên cạnh cậu bé thôi.

Đừng tưởng rằng Snow là tự tin quá đáng, bởi vì tuyệt chiêu này đã thành công được Snow sử dụng trong hiện thực rồi, cậu bé đã từng làm như vậy trong văn phòng của giáo viên dạy toán đáng ghét kia, chỉ vì cậu bé muốn nâng điểm toán của mình lên vài điểm.

Trong lần đó, giáo viên toán học đã bại dưới tay của Snow một cách rất nhục nhã, sửa từ sai thành đúng trong cái câu “3x5=45” trong bài thi của Snow, làm trái với đạo đức nghề nghiệp của một giáo viên.

Snow thì vui vẻ mang bài thi về nhà, thế nhưng giáo viên toán học lại thảm rồi, người giáo viên đáng thương này trong một đoạn thời gian khá dài sau đó phải đối mặt với vô số ánh mắt khác thường của những giáo viên còn lại…

Mà lần này, Snow muốn dùng lại cái chiêu đó với Tiêu Phàm, cậu bé muốn Xà Cơ chán ghét Tiêu Phàm, cũng muốn mượn lực lượng của quần chúng vây xem làm bẩn thanh danh của Tiêu Phàm tại trong game!

Thế nhưng Snow lại không biết, thanh danh của “tình địch” này trong game đã nát không thể nát hơn được nữa rồi…

Dù Tiêu Phàm không muốn thừa nhận cũng không được, Snow rất có thiên phú trong việc biểu diễn. Sau khi cậu bé ấp ủ tình cảm một lúc, cái biểu hiện oan ức kia, cái nước mắt làm cho người ta thương tiếc kia, lại phối hợp với bề ngoài đáng yêu độc nhất vô nhị của cậu bé, một cô em gái nhỏ khóc lóc khi bị người ta bắt nạt đã xuất hiện trong cái tuồng này, làm cho khán giả ở xung quanh đều bị cảm nhiễm.

Tiêu Phàm nuốt một ngụm nước bọt, cảm nhận được càng ngày càng có nhiều ánh mắt thù địch ở xung quanh nhìn về phía mình, hắn bắt đầu luống cuống tay chân, hắn không nghĩ đến có một ngày mình sẽ bị một thằng nhóc ép tới mức này ở trong trò chơi…

"Trời ạ, cô bé đáng yêu này đang khóc rất tội nghiệp đó."

"Người trẻ tuổi này cũng quá đáng quá đi, đối diện với một bé gái đáng yêu như thế, sao cậu ta có thể xuống tay cho được chứ!"

"Tên này quả thực chính là kẻ cặn bã, hắn ta lại dám bắt nạt một cô bé như vậy, lẽ nào trong lòng hắn ta không hề có cảm giác tội lỗi hay sao!"

…

Dưới tiếng khóc của Snow thì đám người chung quanh bắt đầu gom về phía Tiêu Phàm, dưới nhiều tiếng nói như vậy, Tiêu Phàm cảm giác dưới sự soi mói của những người chơi đang vây xem này, mình đã có thêm hình tượng kẻ ác với nghiệp chướng nặng nề, nghiễm nhiên trở thành nhân vật phản diện trong cái tuồng này.

Nghe những người chơi xung quanh bình phẩm Tiêu Phàm từ đầu đến chân, Xà Cơ có vẻ không được vui cho lắm: "Không đâu, đội trưởng ca ca không phải là người như vậy, anh ấy sẽ không ra tay đánh Snow muội muội, mấy người nhất định đã hiểu lầm rồi."

Nghe được Xà Cơ lại biện hộ cho Tiêu Phàm lần thứ hai, tâm trạng vốn đang trở nên tốt đẹp vì sự chỉ trích của mọi người dành cho Tiêu Phàm của Snow lại hạ xuống lần thứ hai, sự đố kị ở trong lòng Snow lại xuất hiện, cậu bé càng khóc hăng hái hơn, càng có vẻ bi thương hơn.

"Cô gái à, tôi thấy cô là người tốt, thế nhưng sao cô cứ tin tưởng người đàn ông xấu xa kia chứ? Cô bé đáng yêu kia còn rất nhỏ nhưng lại khóc đến đau lòng như vậy, lẽ nào cô cảm thấy cô bé ấy lại vô duyên vô cớ vu oan giá họa cho người khác hay sao?"

"Tôi… Tôi cảm thấy Snow muội muội không như vậy, tuy nhiên, tôi cũng tin tưởng cách làm người của đội trưởng ca ca, anh ấy sẽ không làm như

vậy, ở đây chắc chắn có điều gì đó hiểu lầm rồi!”

Lời nói vô cùng kiên định của Xà Cơ khiến trong lòng Snow tùy hứng lại càng buồn bực hơn.

Mà lúc này thì Tiêu Phàm cũng chịu không nổi nữa, hắn đi lên kéo Snow đang ngồi dưới đất khóc lóc om sòm lên, nghiêm khắc trách cứ: “Snow, cậu đừng có quậy phá nữa, nhanh chóng giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng cho mọi người ở xung quanh đi!”

Snow nhìn Tiêu Phàm ở trước người mình, đôi mắt xảo quyệt xoay tròn, không biết đang nghĩ điều gì xấu ở trong lòng nữa, sau đó cậu bé nhân lúc mọi người ở xung quanh không ai chú ý đến mình, vô cùng oan ức mà thấp giọng nói với Tiêu Phàm: “Được rồi.”

Tiêu Phàm thấy cậu đồng ý một cách dễ dàng như thế, trong lòng liền có một luồng linh cảm không lành.

“Chú… Chú ấy không có đánh cháu… Hu hu…”

Snow nhút nhát nói, ngay sau đó lại khóc rống lên, thân thể run rẩy, làm cho ai nhìn thấy được thì càng đau lòng hơn.

Thấy cảnh này, người chơi xung quanh cũng không kiềm chế được nữa, họ dồn dập bước lên phía trước, đứng trước người Snow, cho cậu bé ở đằng sau để bảo vệ, lên tiếng khiển trách Tiêu Phàm: “Anh bị gì vậy hả! Sao anh có thể ép một cô bé nói dối chứ?”

Chương 492: Xảy Ra Chuyện Lớn

Chương 493: Xảy Ra Chuyện Lớn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thấy cảnh này, người chơi xung quanh cũng không kiềm chế được nữa, họ dồn dập bước lên phía trước, đứng trước người Snow, cho cậu bé ở đằng

sau để bảo vệ, lên tiếng khiển trách Tiêu Phàm: “Anh bị gì vậy hả! Sao anh có thể ép một cô bé nói dối chứ?”

“Chú… Chú ấy không có đánh cháu… Hu hu…”

Snow nhút nhát nói, ngay sau đó lại khóc rống lên, thân thể run rẩy, làm cho ai nhìn thấy được thì càng đau lòng hơn.

Thấy cảnh này, người chơi xung quanh cũng không kiềm chế được nữa, họ dồn dập bước lên phía trước, đứng trước người Snow, cho cậu bé ở đằng sau để bảo vệ, lên tiếng khiển trách Tiêu Phàm: “Anh bị gì vậy hả! Sao anh có thể ép một cô bé nói dối chứ?”

Nhìn thấy phản ứng kịch liệt hơn của những người chơi đang vây xem, lại nhìn thấy Snow đang trốn ở phía sau mọi người lén lút thò đầu rồi lộ ra nụ cười xảo quyệt, Tiêu Phàm lập tức hiểu là mình đã bị cái tên ranh ma quỷ quái Snow này gài bẫy.

Chết tiệt! Thực sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát đấy!

Trước đó chỉ có mình biểu diễn chơi người khác, không nghĩ đến hôm nay lại bị một thằng nhóc biểu diễn chơi lại! Vậy bây giờ hắn nên làm gì?

“Em gái nhỏ, em đừng sợ, có các anh các chị ở đây, anh ta sẽ không dám bắt nạt em đâu!”

“Hu hu, cảm ơn ~” Snow lau nước mắt của mình một cái, ngoan ngoãn trả lời, mà người chơi được Snow cảm ơn khi nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cậu bé thì tâm trạng lại càng phấn khởi hơn, người đó trực tiếp căm tức nhìn Tiêu Phàm: “Đừng tưởng rằng trong trò chơi không có cảnh sát thì anh có thể làm xằng làm bậy!”

“Đúng đó, anh cho rằng mình là “Lich King” Mệnh Phàm sao, ở trong trò chơi muốn làm gì thì được cái đó hả!” Lại có một người chơi gia nhập vào đại quân khiển trách Tiêu Phàm, giọng điệu đó giống như vì muốn giữ gìn trật tự trong trò chơi nên anh ta không thể chối từ vậy.

Mà khi anh ta nói xong câu đó, đám người đang khiển trách bỗng nhiên yên tĩnh lại, họ nhìn Tiêu Phàm rồi lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được…

"Ừm, sao vậy?"

Người chơi vừa nói chuyện kia bỗng nhiên cảm thấy không khí ở hiện trường rất quái lạ, tại sao sau khi mình nói xong câu nói kia thì tất cả mọi người đều yên tĩnh lại cơ chứ?

Anh ta bắt đầu nhìn về phía những người chơi bên cạnh mình, phát hiện ra bọn họ đang ngơ ngác nhìn Tiêu Phàm ở trước mắt, trong ánh mắt là sự sợ hãi.

Ừm, rốt cuộc chuyện này là sao chứ?

Thế là anh ta lại quay đầu lại lần nữa, theo ánh mắt của mọi người nhìn về phía khuôn mặt của Tiêu Phàm một cách cẩn thận…

Ôi? Khuôn mặt này rất quen thuộc đó, gần đây mình đã thấy nó ở đâu ấy nhỉ?

Trong đầu của anh ta bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, cả người lập tức sững sờ, ngay sau đó liền lùi từng bước từng bước về phía sau…

Snow cho rằng lần này cậu bé nhất định sẽ đạt được mục đích của mình, chỉ cần mọi người đều chỉ trích Tiêu Phàm, cậu bé tin rằng cho dù trong lòng Xà Cơ kiên trì thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể dập tan lời nói của nhiều người như vậy. Nhưng cậu bé không hề nghĩ đến lại xảy ra một chuyện bất ngờ như thế, những người chơi đang vây xem bị cậu bé khơi mào chẳng biết vì sao lại tắt lửa rồi bắt đầu lùi bước một cách đột ngột. Snow không thể tin được mà nhìn cảnh tượng trước mắt mình, cậu bé hoàn toàn không biết trong giây phút mình ngã xuống đất đã xảy ra điều gì nữa…

Người có tên, cây có bóng, bây giờ ở trong server Trung Quốc của trò chơi "Tân Sinh" thì người chơi có tiếng tăm lớn nhất chắc chắn chỉ có một thôi, đó chính là "Lich King" Mệnh Phàm.

Cách trở nên nổi tiếng ở trong trò chơi của hắn làm cho người ta cảm thấy rất là trơ trẽn, từ ngày mà hắn quật khởi thì bên cạnh luôn luôn có đủ loại tin tức bên lề, thế nhưng chuyện này cũng không thể làm lu mờ thực lực của hắn được, có điều thứ làm cho người ta phải e sợ nhất chính là tác phong làm người của "Lich King" Mệnh Phàm…

Nghe nói khẩu vị của "Lich King" Mệnh Phàm rất đặc biệt, không hề kén ăn và soi mói, nam nữ đều được, già trẻ đều ổn, cách ăn uống vô cùng khó coi.

Vì vậy người chơi trong trò chơi cũng không dám chủ động trêu chọc "Lich King" Mệnh Phàm, một người có thực lực mạnh mẽ, tác phong cực tệ, hơn nữa lại còn vô cùng không chính phái như vậy, cho dù là đối với bất kỳ người chơi nào thì hắn cũng là một tên ôn thần cực kỳ to lớn.

Tuy rằng những người chơi đang vây xem kia muốn giơ cao chính nghĩa, thế nhưng dù sao thì bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc, việc vất vả mà lại không có kết quả xứng đáng thì bọn họ cũng sẽ không chủ động đụng vào, dù sao thì không có thực lực đánh bại "Lich King" Mệnh Phàm lại muốn giơ cao chính nghĩa trước mặt hắn quả thực là một hành vi cực kỳ ngu xuẩn, huống chi bọn họ căn bản không dám trêu chọc một tên ôn thần như "Lich King" Mệnh Phàm dù chỉ là một chút.

Vừa nhận ra được người này chính là "Lich King" Mệnh Phàm, vậy thì lý do tại sao nạn nhân là một cô bé đáng yêu đã có thể giải thích được rồi.

Là con mồi mới của "Lich King" Mệnh Phàm, em gái nhỏ à, em chỉ có thể tự cầu phúc cho mình mà thôi, không phải là mọi người không muốn giúp em, mà là mọi người không dám giúp em đó…

Snow rất buồn bực, cậu bé không biết những người chơi xung quanh mình đã bị gì nữa, họ vốn đang căm phẫn sục sôi định trừng gian diệt ác, thế nhưng tại sao chỉ trong chớp mắt thì họ lập tức trở nên sợ hãi như vậy cơ chứ?

Hơn nữa còn dùng ánh mắt đồng tình để nhìn mình, điều này khiến cho cậu bé cảm thấy rất khó chịu.

Tiêu Phàm nhìn thấy sự thay đổi của những người chơi này, trong lòng hắn đương nhiên hiểu rõ nguyên nhân, tuy rằng như vậy đã biến tướng hóa giải tình cảnh khó khăn của hắn, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn không thể vui lên dù chỉ là một chút.

Từ lúc nào mà thanh danh của hắn ở trong trò chơi đã biến thành như vậy? Thực sự là khiến cho người ta cảm thấy bi ai mà…

Đầu óc của Snow đang mơ hồ với cái tình huống thoát khỏi sự khống chế của mình ở trước mắt, bỗng nhiên cậu bé nhìn thấy sự bi thương trong mắt Tiêu Phàm, cho rằng hắn đang giễu cợt mình, thế nên trong lòng cậu bé trở nên vô cùng tức giận.

Snow nhìn thấy kế sách của mình đã mất hiệu lực, dứt khoát không chú ý đến ánh mắt của mọi người nữa, cậu bé trực tiếp rút vũ khí của mình ra từ trong ba lô, hét to với Tiêu Phàm: “Tôi không biết chú đã làm thế nào, thế nhưng Snow tôi sẽ không chịu thua đâu, nếu vậy thì chúng ta trực tiếp đường đường chính chính quyết thắng bại đi!”

Tiêu Phàm nhìn Snow đứng trước mặt mình, cầm một cây pháp trượng bằng gỗ đào ở trong tay, trong lòng hắn cảm thấy hơi kinh ngạc.

Từ đầu đến cuối hắn vẫn không biết tại sao mọi chuyện lại phát triển thành thế này, hôm nay không phải là lần đầu tiên hắn gặp Snow hay sao, tại sao Snow có vẻ không ưa hắn như vậy chứ?

Có điều Tiêu Phàm vẫn cầm cây Frostmourne của mình ra rồi khẽ thở dài, ài, đứa bé không biết nghe lời thì phải bị đánh đòn…

Snow nhìn thấy dáng vẻ chuẩn bị chiến đấu của Tiêu Phàm, trong lòng cậu bé lập tức trở nên nóng lòng muốn thử, cậu bé nghĩ thầm dựa vào thực lực “Tinh Thần Đồng Đế” của mình thì chắc chắn có thể đánh nát cái tên tra nam này. Chỉ cần Xà Cơ nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Tiêu Phàm, cô chắc chắn sẽ tỉnh lại từ trong lời ngon tiếng ngọt của hắn, thoát khỏi ma trảo của tên tra nam này.

Tiêu Phàm nhìn thấy Snow cầm pháp trượng, tư thế đó rất có dáng có hình, dường như cũng rất ổn đấy, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy hứng thú

hơn đối với trận chiến tiếp theo đó.

Xà Cơ thì lại mang đầu óc mơ hồ, cô thật sự không hiểu, tại sao Tiêu Phàm và Snow ồn ào với nhau một hồi thì giống như đang chuẩn bị đánh nhau luôn rồi?

Quần chúng vây xem càng không hiểu tình hình bây giờ cho lắm, cô em gái nhỏ còn đang khóc sướt mướt vào lúc nãy thì bây giờ lại muốn đánh nhau với "Lich King" Mệnh Phàm?

Bởi tình huống ở hiện trường có vẻ rất mờ mịt, thế nên cũng không có bất kỳ ai tiến lên ngăn cản bọn họ cả, không khí trong chiến trường càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

Chương 493: Công Hội Trong Trận Doanh Tinh Linh

Chương 494: Công Hội Trong Trận Doanh Tinh Linh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Snow không chịu được bầu không khí ngột ngạt thế này, cậu bé định sử dụng Hỏa Cầu Thuật trước, tiến hành thăm dò Tiêu Phàm một phen.

Thế nhưng trong giây phút Snow chuẩn bị ra tay, kênh chat của công hội bỗng nhiên vang lên.

Snow chuyển một chút lực chú ý của mình về phía tin tức của công hội thì không khỏi tức giận.

Lệnh triệu tập khẩn cấp của công hội Tinh Thần?

Tại sao cứ phải là lúc này!

Thế là Snow chỉ vào Tiêu Phàm rồi lớn tiếng quát lên: "Hôm nay xem như chú may mắn! Lần sau gặp mặt thì tôi nhất định sẽ trừng trị chú!"

Sau đó Snow nhanh chóng xoay người, vô cùng ngoan ngoãn nói với Xà Cơ: "Ngày hôm nay Snow có chút chuyện nên đi trước một bước, tạm biệt chị Xà Cơ ~"

Nói xong, Snow biến mất trong đám người như bay, khiến đám người chơi ở xung quanh nhìn thấy cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó những người chơi đang vây xem lập tức lộ ra vẻ hiểu rõ, giương đông kích tây, cô em gái nhỏ này thật sự rất lanh lợi đó, tôi đã nói sao em ấy lại luẩn quẩn trong lòng mà đi chiến đấu với "Lich King" Mệnh Phàm chứ, thì ra ý đồ của em ấy là nhân lúc "Lich King" Mệnh Phàm không chú ý thì chạy trốn.

Có điều như vậy cũng tốt, mất công bị "Lich King" Mệnh Phàm hãm hại.

Đối với việc lâm trận bỏ chạy của Snow, vẻ mặt của Tiêu Phàm cực kỳ lúng túng. Lúc trước hắn nhìn thấy Snow lấy pháp trượng ra, bày ra dáng vẻ "thiếu nữ" pháp thuật thì hắn còn tưởng là Snow thật sự sẽ đánh nhau với mình chứ?

Vậy thì hắn cũng có thể nhân tiện thử thực lực chiến đấu cấp 41 của mình, thế nhưng Tiêu Phàm không hề nghĩ đến đây cũng là kỹ thuật diễn xuất vô cùng cao siêu của cậu bé, cuối cùng thì người am hiểu chiêu này nhất là Tiêu Phàm cũng bị lừa.

Thật ra Tiêu Phàm đã hiểu lầm, lần này Snow thực sự muốn tranh tài với Tiêu Phàm một phen, chỉ là bên công hội Tinh Thần quả thực đã xảy ra chuyện lớn…

…

Trong tay Đoạn Thủy Lưu nắm chặt cung tên của mình, gã đặt mũi tên lên dây cung, cả cây cung đều bị Đoạn Thủy Lưu kéo căng, thế nhưng gã lại không hề bắn mà đưa đầu cung hướng về người trước mắt mình.

Người ở bên cạnh Đoạn Thủy Lưu chính là hội trưởng của công hội Tinh Thần, hắn ta đang chống pháp trượng của mình rồi lẳng lặng đứng đó, hắn ta mang vẻ cảnh giác mà nhìn người trước mắt, mở miệng nói: "Công hội

Tinh Thần của chúng tôi đã đắc tội ngài ở đâu, tại sao ngài lại muốn tàn sát thành viên của công hội Tinh Thần chứ?"

Dường như Tiểu Sửu Hoàng không hề nghe thấy câu hỏi của hội trưởng công hội Tinh Thần, gã tùy ý nhìn bốn phía một lát rồi híp mắt nhìn rừng cây dày đặc cành lá, sau đó lại nở nụ cười sâu xa, cái ID vinh quang tột đỉnh trên đầu gã càng có vẻ yêu dị hơn.

"Muahahaha, mấy người không có đắc tội tôi ~"

"Đã như vậy, tại sao ngài lại ra tay với công hội Tinh Thần của chúng tôi chứ?"

"Muahahaha, bởi vì vui mà, có điều cả đường đến đây thì mấy người làm cho tôi cảm thấy rất là vô vị và thất vọng đó."

Hội trưởng của công hội Tinh Thần nghe thấy giọng điệu ngả ngớn của Tiểu Sửu Hoàng thì rõ ràng không thích, trên khuôn mặt được che lại bằng cái đấu bồng dường như đã nhíu mày lại, hắn ta căn bản không tin rằng có người sẽ vì sự vui vẻ mà ra tay với công hội có thế lực to lớn như Tinh Thần: "Tôi nghe nói anh là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ Huyết Tinh Ma Thuật Xã, nếu vậy thì tôi sẽ đổi phương thức ra câu hỏi, ai thuê anh đến đây để đối phó với công hội Tinh Thần của chúng tôi?"

"Mấy người thực sự nói nhiều quá đấy! Tôi đã bảo là vì vui vẻ rồi mà? Tại sao mấy người không tin cơ chứ?" Tiểu Sửu Hoàng nhìn hội trưởng công hội Tinh Thần, gã thực sự rất buồn bực.

"Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, anh hãy nói cho tôi biết ai đã thuê anh hả."

"Sao mấy người lại phiền phức như vậy chứ, rốt cuộc có đánh hay không hả?"

"Anh nói ra một cái tên, chúng tôi sẽ ra tay."

Tiểu Sửu Hoàng khẽ vỗ đầu mình, dường như rất đau đầu với loại người chất phác như hội trưởng của công hội Tinh Thần.

Chính mình đã nói thật với hắn ta rồi, thế mà hắn ta còn chưa chịu tin nữa, cứ nhất quyết bảo mình nói ra một cái tên, tại sao lại có một tên ngốc như vậy chứ, nếu biết vậy thì mình đã không đến trận doanh Tinh Linh để quậy phá rồi, thật sự là vô cùng tẻ nhạt mà.

Được rồi, nếu hắn ta muốn mình nói ra một cái tên thì mình cứ nói đại một cái là được, thế nhưng nói ai bây giờ nhỉ?

Ừ, đúng rồi, nói hắn đi, muahahaha.

Tiểu Sửu Hoàng nở nụ cười, cười rất vui vẻ, sau đó gã nhẹ nhàng phun ra hai chữ…

“Mệnh Phàm ~”

Hội trưởng của công hội Tinh Thần trợn to hai mắt, đột nhiên cảm thấy hai chữ mà mình đang đợi này thật sự rất trào phúng, sau đó trong lòng hắn ta lại tức giận hơn, hắn ta nhấc tay phải của mình lên rồi giơ về phía trước, ra hiệu cho bốn phía.

Ngay sau đó, bốn phía trong rừng rậm phát ra tiếng vang sột soạt, từng mũi tên xuyên qua lá xanh rồi lao về phía Tiểu Sửu Hoàng! Dây cung đã được kéo căng của Đoạn Thủy Lưu cũng được thả ra vài đúng lúc này…

Ầm!

Một tiếng nổ phát ra, một luồng khói trắng sinh ra, một đám bồ câu trắng bay lên…

…

Mà lúc này, đám người vây xem Tiêu Phàm ở trong thành Frya đã tản đi, Tiêu Phàm đi theo Xà Cơ bắt đầu hội họp với các đồng đội đã lâu không gặp của mình. Trong bóng tối ở một chỗ cách hắn không xa, “Thính Phong Giả số 001” đang cẩn thận theo sát từng tí một, đúng lúc này, tin nhắn thoại của Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng được gửi đến…

“Thính Phong Giả Số 001” không biết tại sao Phong Ma Tiểu Xích Lang sẽ gửi tin nhắn đến vào lúc này.

Gã dùng mắt mình nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm đang cất bước sau khi đám người chơi tản đi vì trò khôi hài đã hết, tiếp theo mới nhận tin nhắn thoại.

“Mệnh Phàm đang làm cái gì trong trận doanh Tinh Linh thế! Tại sao cậu không báo cáo tin tức cho tôi kịp thời vậy hả!”

Một tiếng gào thét truyền ra từ tin nhắn thoại, khiến “Thính Phong Giả Số 001” giật mình trong lòng.

Bây giờ Phong Ma Tiểu Xích Lang đang rất buồn bực!

Một giây trước vừa nhận được tin công hội Tinh Thần của trận doanh Tinh Linh ra lệnh điều động toàn thể thành viên vây quét Tiểu Sửu Hoàng, tâm trạng của hắn ta đang rối loạn, một giây sau lại nhìn thấy tin tức phong thanh là Tiêu Phàm đã đến trận doanh Tinh Linh trên diễn đàn Tieba.

Tiếng gào thét khác lạ của Phong Ma Tiểu Xích Lang khiến “Thính Phong Giả Số 001” hơi e ngại, gã không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng xuất phát từ câu hỏi lúc này của Phong Ma Tiểu Xích Lang, gã nhất định phải cho Phong Ma Tiểu Xích Lang một câu trả lời xác thực.

“Mệnh Phàm vừa đến thành Frya của trận doanh Tinh Linh, chẳng biết vì sao lại xảy ra mâu thuẫn với Tinh Thần Đồng Đế Snow trên đường đi.”

“Tại sao cậu không báo cho tôi ngay lập tức hả!”

“Thính Phong Giả Số 001” cảm thấy mình rất vô tội, gã đang định báo qua, thế nhưng tại sao tốc độ mà Phong Ma Tiểu Xích Lang biết còn nhanh hơn tốc độ báo cáo của gã chứ?

Chuyện này không thể trách “Thính Phong Giả Số 001” được, bây giờ danh tiếng của “Lich King” Mệnh Phàm đang nổi như cồn trong diễn đàn Tieba của “Tân sinh”, mức độ quan tâm của người trong Tieba dành cho Tiêu Phàm quả thực vô cùng cao. Vì thế Tiêu Phàm vừa xuất hiện trước mặt công chúng một lúc thì mọi người liền theo thói quen mà đăng tin lên Tieba, hơn nữa trên Tieba còn có một loại bài viết gọi là bài viết livestream, tốc độ

livestream đương nhiên sẽ nhanh hơn tốc độ theo dõi của "Thính Phong Giả Số 001" rồi.

"Vậy tình huống bây giờ thế nào rồi, đánh chết hay là đánh tàn?" Bên trong lời nói này của Phong Ma Tiểu Xích Lang tràn ngập ác ý, cũng không phải là hắn ta cực kỳ chán ghét hai người Tiêu Phàm và Snow, chỉ là tâm tình lúc này của hắn ta thật sự rất tệ.

"Thính Phong Giả Số 001" hồi ức lại cảnh tượng khó hiểu xảy ra giữa hai người Tiêu Phàm và Snow, đến bây giờ mà gã vẫn chưa hiểu được nên chỉ có thể trả lời theo kiểu ba phải: "Mệnh Phàm không sao, Snow… xem như lâm trận bỏ chạy?"

Chương 494: Hoa Nguyệt Trước Kia

Chương 495: Hoa Nguyệt Trước Kia

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Thính Phong Giả Số 001" hồi ức lại cảnh tượng khó hiểu xảy ra giữa hai người Tiêu Phàm và Snow, đến bây giờ mà gã vẫn chưa hiểu được nên chỉ có thể trả lời theo kiểu ba phải: "Mệnh Phàm không sao, Snow… xem như lâm trận bỏ chạy nhỉ?"

"Được rồi! Thính Phong Giả Số 001, bây giờ cậu ngươi hãy nghe cho thật kỹ, lúc này là thời kỳ bất thường, cậu phải tiếp tục nhìn chằm chằm Mệnh Phàm một cách cẩn thận, mọi cử động của hắn đều phải báo lại với tôi, khẩn cấp!"

Sau đó Phong Ma Tiểu Xích Lang trực tiếp tắt tin nhắn thoại, điều này khiến cho "Thính Phong Giả Số 001" càng mê mang hơn, rốt cuộc thì chuyện này là sao hả?

Sau khi Phong Ma Tiểu Xích Lang xác nhận là Tiêu Phàm đã bình an vô sự, trong lòng hắn ta vẫn không thể bình tĩnh được, hắn ta nhận được tin tức nói hành vi điên cuồng của Tiểu Sửu Hoàng cuối cùng đã chọc tức cả công

hội Tinh Thần, bây giờ hội trưởng của công hội Tinh Thần hạ lệnh vây quét gã, hắn ta dốc toàn bộ lực lượng của người chơi chuyên nghiệp trong cả công hội đồng loạt đối phó người điên Tiểu Sửu Hoàng, thế nhưng điều đáng vui mừng chính là bây giờ Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn chưa nhận được bất cứ tin tức gì về Tiểu Sửu Hoàng.

Có lúc không có tin tức chính là tin tức tốt…

Tuy nhiên sao cứ phải là lúc này, trên Tieba lại có tin tức của Mệnh Phàm, thực sự có thể nói đây là một tin tức xấu.

Phong Ma Tiểu Xích Lang chà xát hai tay của mình, khẽ chùi mồ hôi đã chảy ra trong lòng bàn tay. Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn không muốn chủ động tiếp xúc Tiêu Phàm, hắn ta muốn ở trong bóng tối quan sát tất cả những điều này, thế nhưng bây giờ là thời khắc mấu chốt, hắn ta thực sự đứng ngồi không yên, thế là Phong Ma Tiểu Xích Lang chủ động thông qua kênh chat của trò chơi xin trở thành bạn tốt của Tiêu Phàm.

[Gợi ý của hệ thống: Xin lỗi, lời mời trở thành bạn tốt của ngài đã thất bại, người chơi đó không chấp nhận bất kỳ lời mời trở thành bạn tốt nào.]

Không sai, từ sau khi giải thi đấu PK biểu diễn "Tân sinh" kết thúc, Tiêu Phàm đã nhận được rất nhiều tin tức quấy rối, hắn dứt khoát trực tiếp chặn lời mời trở thành bạn tốt của người lạ, cho đến bây giờ thì hắn vẫn chưa hề hủy chặn.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy gợi ý của hệ thống, hắn ta thậm chí có ý nghĩ trực tiếp thông qua "Thính Phong Giả Số 001" mà thông báo cho Tiêu Phàm, thế nhưng bỗng nhiên hắn ta nhớ ra cái gì đó, Phong Ma Tiểu Xích Lang thở dài rồi cười khổ: "Bỏ đi, mình chỉ là một tên buôn bán tình báo mà thôi, cần gì phải nhúng tay quá nhiều chứ. Lại nói tiếp, nếu mình chủ động biểu lộ thân phận thì vừa bị bại lộ thân phận, hơn nữa cũng chỉ có thể tăng thêm địch ý của hắn thôi, cho dù là ai khi biết đằng sau mình vẫn luôn có một cái đuôi nhỏ đi theo thì đều sẽ tức giận."

"Còn nữa, bây giờ thế cuộc của trận doanh Tinh Linh cũng không phải chỉ có một Thính Phong các liền có thể quấy nhiễu, thậm chí có khi còn mang đến cho Thính Phong các lửa giận của hai công hội lớn trong trận doanh

Tinh Linh nữa. Có điều, hai vị à, xin hai vị phải cố gắng sống sót trong trận doanh Tinh Linh đó…”

…

Trong thành Frya có một căn nhà cây rất to, bên ngoài thỉnh thoảng lại có người chơi nam đi qua, ánh mắt của họ luôn lén lút nhìn về phía trong.

Thế nhưng dáng vẻ của bọn họ thực sự rất buồn cười, vậy nên thường xuyên tạo ra từng trận tiếng cười trong nhà cây.

Nghe được tiếng cười êm tai thế này, những người chơi nam không khỏi rối trí, thế nhưng họ cũng không dám đến gần nhà cây dù chỉ là một chút.

Bởi vì trên hốc cây này được khắc lên một cái bảng hiệu có đường viền hoa xinh đẹp, trên đó viết bốn chữ ngay ngắn và thanh tú “Công hội Hoa Nguyệt”.

Sau khi Tiêu Phàm bán lệnh bài công hội ở trong tay mình cho Long Ngạo Thiên, công hội Hoa Nguyệt lập tức mất cơ hội thành lập công hội chính thức.

Tuy nhiên điều này cũng không làm mất nhiều thời gian của những cô gái này, bởi vì sức mạnh của con gái ở trong trò chơi vẫn khá là mạnh mẽ, huống chi còn là một đám con gái xinh đẹp cơ chứ.

Vì vậy sau khi công hội Ngạo Thiên được thành lập một khoảng thời gian, công hội Hoa Nguyệt cũng được thành lập chính thức, mà nơi này chính là nơi công hội Hoa Nguyệt của bọn họ phát triển, là nơi đóng quân được xây dựng trong thành Frya.

…

“Xem ra có khách tới thăm địa bàn của chúng ta đấy?” Mị Hỏa nhìn thấy trên Tieba có tin tức về hành tung của Tiêu Phàm thì nói với vẻ sâu xa, trong ánh mắt có sự nghiêm cẩn hiếm thấy.

Sau đó Mị Hỏa dường như lại quay về dáng vẻ lười biếng như trước, cô ta dùng ánh mắt ngả ngớn nhìn thân thể lồi lõm của Ngọc Sinh Yên một phen:

“Đương gia hoa đán của công hội Hoa Nguyệt chúng ta, nữ thần võng du Ngọc Sinh Yên, oan gia của cô đã đến trận doanh Tinh Linh rồi đó, còn không nhanh chóng trang điểm ra ngoài nghênh đón?”

Ngọc Sinh Yên rất thích công hội Hoa Nguyệt, thành viên ở đây đều là người chơi nữ không ỷ lại vào đàn ông, dùng sức mạnh của mình mà tự phát triển trong trò chơi, điều này làm cho cô cảm thấy rất độc lập, rất có chí tiến thủ, thế nhưng người duy nhất mà cô không thích chính là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, Mị Hỏa.

Tuy rằng thực lực trong trò chơi của Mị Hỏa cũng rất mạnh, thế nhưng tính cách của cô ta thực sự rất tệ hại. Thường thì Mị Hỏa rất thích trêu chọc cô, cô ta làm người lười biếng như vậy nhưng lại không tự nhận ra được, cứ nói đây là mị lực của thục nữ ngự tỷ như mình.

Ngọc Sinh Yên vẫn không thích người khác coi cô là bình hoa, mà “đương gia hoa đán”, “nữ thần võng du”, “trang điểm” đều là những từ ngữ mà Ngọc Sinh Yên ghét nhất khi nghe được từ trong miệng của người khác. Lần này Mị Hỏa lại nói hết, Ngọc Sinh Yên không khỏi cảm thấy tức giận: “Không cần hội trưởng phải lo lắng, tôi đương nhiên sẽ đi tìm hắn để báo mối thù một mũi tên ở trong giải thi đấu lúc trước!”

Nói xong, Ngọc Sinh Yên trực tiếp nổi giận đùng đùng đi ra ngoài công hội Hoa Nguyệt, mà Hàn Tiểu Yêu nhìn thấy chị gái của mình đã ra ngoài thì cũng vội vàng đuổi theo…

Nhìn Ngọc Sinh Yên tức giận đến mức bỏ đi, Vũ Tình thở dài.

Sau đó cô ấy quay đầu lại nhìn Mị Hỏa vẫn ngồi bắt chéo chân ở trên ghế, trên mặt là nụ cười tùy ý, Vũ Tình vô cùng trực tiếp nói: “Tâm trạng của cậu không tốt.”

“Ai nói tâm trạng của mình không tốt, tâm trạng bây giờ của mình vô cùng tốt, vừa mới trêu chọc em gái Ngọc Sinh Yên đẹp như thiên tiên xong thì đang nhảy nhót *đang nhảy nhót đây nè* “

“Đừng có giả vờ nữa, từ lúc trước thì cậu đã như vậy rồi, cậu chỉ giấu được những em gái nhỏ mới vào công hội thôi, sao giấu được bọn mình chứ?” Vũ

Tình nhìn Mị Hỏa vẫn đang ngồi ở trên ghế cười ha ha thì thản nhiên nói.

“Đúng vậy, bây giờ chỉ còn có mấy người chúng ta ở đây, mình không biết cậu muốn giả vờ cho ai xem nữa?”

Người con gái đang nói chuyện có ID trong trò chơi là Thiển Đàm, nghề nghiệp là nhân loại pháp sư, cô ấy có một mái tóc dài màu đỏ như thác nước, pháp bào lộng lẫy trên người cô ấy phác hoạ ra đường cong hoàn mỹ, làm cho cả người cô ấy đều rất có mị lực. Giống như Vũ Tình, Thiển Đàm cũng là nguyên lão vào lúc đầu tiên của công hội Hoa Nguyệt.

“Thật là dối trá đó ~ hội - trưởng - đại - nhân…”

Lại có một cô em đi ra từ trong bóng tối, cô ta mặc một bộ giáp da bó sát, lỗ tai nhòn nhọn của Tinh Linh có vẻ rất đáng yêu, đầu của cô gái này hơi nhỏ, thế nhưng cũng không thể vì bề ngoài này mà coi thường cô ta dù chỉ là một chút, bởi vì một con dao găm sắc bén đang bị cô ta cầm ngược ở trong tay, tư thái đi ra từ trong Tiềm Hành lại cực kỳ mạnh mẽ, điều này chứng tỏ cô ta là một Tinh Linh đạo tặc xuất sắc.

Nghe được mấy chữ “hội - trưởng - đại - nhân…” này, trong lòng Mị Hỏa bỗng nhiên cảm thấy nhoi nhói, nụ cười tùy ý kia cũng biến mất, cô ta nói với Tinh Linh đạo tặc: “Tiểu Mật Phong, cậu muốn chết sao!”

Chương 495: Gặp Lại

Chương 496: Gặp Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tiểu Mật Phong, cậu muốn chết sao!”

Tiểu Mật Phong nhún vai một cái, cô ta mang vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ai bảo cậu không có chuyện gì mà cứ ở trước mặt bọn mình giả vờ giả vịt và sĩ diện chứ, để cậu đừng có tiếp tục sai nữa thì mình chỉ có thể cố gắng sửa lại cái kiểu tsundere của cậu mà thôi.”

“Đúng đấy, chỗ này chỉ có chúng ta, Mị Hỏa, thả lỏng lại đi, đừng tự cao tự đại nữa. Bọn mình biết chức vụ hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt rất khó đảm nhiệm, từ đó đến giờ đều khiến cậu phải khổ cực rồi.” Vũ Tình đi lên vỗ vai Mị Hỏa, an ủi cô ta.

“Đúng vậy, bây giờ ở đây chỉ có mấy người bạn cũ là chúng ta, gần đây cậu bị sao vậy, tự dưng lại điều động toàn thể thành viên của công hội đi xử lý cái tên “Lich King” Mệnh Phàm gì gì đó chứ, đây không phải là phong cách của cậu, hơn nữa mình nghe nói người chơi nữ chúng ta đi đối phó với Mệnh Phàm thì không được an toàn cho lắm…” Thiển Đàm lo lắng nói.

“Thành viên Ngọc Sinh Yên trong công hội của chúng ta không phải đã bị “Lich King” Mệnh Phàm bắt nạt trên giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh” sao, làm hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt thì mình đương nhiên phải trút giận thay cho thành viên chứ!”

“Cậu nói dối, mình nhớ lúc giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh” kết thúc thì cậu vẫn đang cười hì hì đấy.”

“Vũ Tình cậu là đồ ngốc, không phải cậu hay quên lắm ư, từ lúc nào mà trí nhớ của cậu lại tốt như vậy chứ? Cậu chắc chắn đã nhớ lầm cái vụ giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh” rồi!”

“Mị Hỏa, ở đây chỉ có mấy người chúng ta, đều là nguyên lão sáng lập ra công hội Hoa Nguyệt, cần gì phải giấu diếm chứ.” Thiển Đàm khuyên bảo Mị Hỏa.

“Chỉ có năm người chúng ta ở đây, cậu cứ nói hết những điều buồn phiền gần đây đi.” Tiểu Mật Phong cười toe toét nói tiếp một câu, có điều cô ta bỗng nhiên nhận ra cái gì đó, vội vàng sửa lại: “Bốn người chúng ta!”

Nhưng cũng đã muộn rồi, Vũ Tình và Thiển Đàm lập tức im lặng, giật mình nhìn Tiểu Mật Phong, sau đó lộ ra vẻ vô cùng lo lắng mà nhìn về phía Mị Hỏa.

Chỉ thấy lúc này Mị Hỏa lại nở nụ cười, cười với vẻ dối trá như trước: “Mình đã quyết định chỉ huy công hội Hoa Nguyệt diệt trừ người gây hại cho người chơi nữ ở trong trò chơi là “Lich King” Mệnh Phàm. Đây là một

nhiệm vụ vĩ đại và quang vinh, mấy cậu cũng đừng ở đó lải nhải nữa, hơn nữa mình đã chuẩn bị điều động lực lượng của công hội bắt đầu tìm kiếm hành tung của Mệnh Phàm trong thành Frya, mấy cậu cũng đừng khuyên bảo nữa, chỉ lãng phí miệng lưỡi mà thôi."

Nhìn thấy nụ cười này của Mị Hỏa, mấy người Vũ Tình biết hôm nay không thể làm được gì nữa rồi, thế là họ chỉ có thể ngoan ngoãn tản đi.

Sau khi ra khỏi chỗ của Mị Hỏa, Vũ Tình và Thiển Đàm cùng tức giận nhìn về phía Tiểu Mật Phong: "Ai bảo cậu nhiều chuyện thế hả, bầu không khí đang rất tốt, cậu ấy cũng sắp mở miệng rồi, nào ngờ cậu lại bay ra chặn ngang!"

Tiểu Mật Phong vô cùng đáng thương nói: "Hết cách rồi, thói quen lúc trước nên chưa sửa kịp, cậu không thấy mình vẫn luôn gọi cậu ấy là hội trưởng sao, gọi Mị Hỏa làm cho mình cảm thấy không được thuận miệng lắm, mỗi lần gọi như vậy, trong lòng mình đều cảm thấy vô cùng khó chịu!"

"Vậy gọi hội trưởng không khó chịu hay sao?"

"Hội trưởng chỉ là cách xưng hô, không phải tên nên sẽ không khó chịu!"

"Hừ, cậu còn ra vẻ đúng lý hợp tình như vậy nữa, nếu không phải cậu vụng về thì sao lại làm hư chuyện hôm nay chứ!"

…

Đợi đến lúc mọi người tản đi hết, nụ cười trên mặt Mị Hỏa cũng biến mất ngay lập tức, cô ta biết những người bạn này đang quan tâm mình, thế nhưng chuyện này thật sự không thể làm cho các cô ấy biết được, nếu biết thì sẽ càng phiền phức hơn.

Nếu các cô ấy biết được chuyện này, có lẽ cũng chẳng còn tâm tình ung dung như bây giờ nữa.

Mị Hỏa bỗng nhiên mở một tấm ảnh trong diễn đàn ra rồi lẳng lặng nhìn ngắm, trong lúc vô tình thì cô ta thấy được tấm ảnh này trong bài viết bên lề của một người tâm phúc nào đó ở trong trò chơi.

Ánh mắt của Mị Hỏa hoàn toàn bị một người nào đó trong tấm ảnh thu hút, bóng người này khiến cô ta nhớ lại những ký ức đẹp đẽ từ nhiều năm trước, trên mặt cô ta vô thức hiện ra một nụ cười hiếm thấy.

Nhưng khi cô ta nhìn thấy một người khác ở trong tấm ảnh thì trong lòng lại sinh ra một luồng lệ khí lần thứ hai, luồng lệ khí này không ngừng vặn vẹo trong lòng cô ta, làm cho người ta cảm nhận được cảm giác ghen tuông…

[Kênh chat của công hội Hoa Nguyệt]

[Mị Hỏa (hội trưởng): Thông báo cho tất cả thành viên của công hội, lúc này công địch của nữ tính ở trong Tân Sinh là Mệnh Phàm đã vào thành Frya, mong mọi người chú ý đến sự an toàn của bản thân, nếu phát hiện ra hành tung của Mệnh Phàm thì phải báo cáo cho tôi ngay lập tức. Mặt khác, nhân viên chiến đấu tuyến đầu của công hội chuẩn bị vào tư thế chiến đấu, một khi phát hiện hành tung của Mệnh Phàm, chúng ta sẽ lập tức điều động binh lực, dùng một lần tiêu diệt hắn, vì dân trừ hại.]

…

Thế là trong ngày hôm đó, hai thế lực lớn trong thành Frya đồng thời trở nên bận rộn, nhân viên không ngừng đi lại tìm kiếm ở trong thành, mà Tiêu Phàm cũng không biết bây giờ hắn đang ở trong hiểm cảnh, vẫn còn đi dạo trên đường với Xà Cơ.

Sau khi Snow rời khỏi, tuy rằng những người chơi muốn tiếp tục nhìn vị "Lich King" Mệnh Phàm - người có tiếng thối nổi danh này, thế nhưng xuất phát từ sự kiêng dè, cuối cùng họ cũng dần dần tản đi.

Không còn Snow, chỉ còn Tiêu Phàm và mình, Xà Cơ bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Xà Cơ và Tiêu Phàm đã lâu không gặp, vốn cô nên vô cùng kích động ở trong lòng, thế nhưng bây giờ gặp mặt thì cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Xà Cơ không am hiểu việc tán gẫu, cũng không biết làm sao để mở lời tán gẫu với Tiêu Phàm, càng không biết phải ở chung với Tiêu Phàm thế nào.

Vừa nghĩ đến việc ở cùng một chỗ, Xà Cơ cảm thấy hành động của mình lại cứng ngắc hơn nữa.

Cô không biết tại sao mình sẽ trở nên như vậy, rõ ràng lúc gặp nhau trong hiện thực thì cô còn rất tự nhiên mà, tại sao bây giờ cô lại có vẻ ngốc nghếch như vậy chứ? Hơn nữa tim còn đập thình thịch thình thịch như vậy nữa cơ?

Lẽ nào cô…?

Xà Cơ không kịp suy nghĩ tiếp, Tiêu Phàm đã trực tiếp lên tiếng cắt ngang tâm tư thiếu nữ của cô…

Sau khi trò khôi hài kết thúc, Xà Cơ liền trở nên im lặng, cả đường đi không hề nói một câu nào, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy hơi thấp thỏm.

Không lẽ dưới lời đồn đãi của đám quần chúng vây xem kia, Xà Cơ đã lựa chọn tin tưởng Snow ư.

Thế là Tiêu Phàm chỉ có thể chủ động lên tiếng, nhìn xem thái độ lúc này của Xà Cơ: "Xà Cơ, khoảng thời gian anh không ở cùng với mọi người, mọi người vẫn khỏe chứ?"

Xà Cơ đối diện với câu hỏi đột ngột của Tiêu Phàm, giống như đã bị kinh hách vậy, cô nháy mắt tỉnh táo lại từ trong tâm tư thiếu nữ của mình: "A?"

Phản ứng này của Xà Cơ khiến Tiêu Phàm cảm thấy hơi lúng túng, hắn chỉ có thể cười khổ nói lại lời nói lúc nãy một lần nữa.

Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Tiêu Phàm trước mắt mình, Xà Cơ khẽ lắc lư cái đầu nhỏ của mình, lúc nãy mình đang suy nghĩ cái gì đấy, đội trưởng ca ca vẫn giống như trước vậy, vẫn là người đáng tin cậy và luôn quan tâm mình, như vậy là được rồi…

Thế là Xà Cơ nói hết tất cả những chuyện xảy ra gần đây cho Tiêu Phàm nghe.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi, tự nhiên đội ngũ sẽ rơi vào tay của Hổ Nữu, thế nhưng Hổ Nữu cũng không rõ phải làm gì để tăng cao thực lực của đội ngũ ở trong trò chơi, vì vậy về cơ bản thì việc chỉ huy chiến đấu liền giao cho thành viên mới là Tuyết Dạ.

Mà ở phương diện này thì Tuyết Dạ làm vô cùng xuất sắc, theo lời nói của Xà Cơ là rất có cảm giác của đội trưởng ca ca.

Tuy rằng Tiêu Phàm không rõ tiêu chuẩn "rất có cảm giác của đội trưởng ca ca" ở trong lòng của Xà Cơ được cân nhắc thế nào, tuy nhiên Tiêu Phàm vẫn không biết xấu hổ mà tự hiểu là trên phương diện này thì Tuyết Dạ biểu hiện rất tốt.

Chương 496: Gặp Lại

Chương 497: Gặp Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Năng lực chỉ huy và dẫn dắt đội ngũ của Tuyết Dạ, lúc Tiêu Phàm rời đi cũng thấy được, trên phương diện chỉ huy đội ngũ thì Tuyết Dạ vô cùng thành thạo, thậm chí có khi còn vượt qua hắn, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy hơi quỷ dị.

Hắn không biết người giả gái, cả ngày đi dạo phố mua quần áo như vậy tại sao lại có thể đảm nhiệm được những thứ này, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không hề có ý định đi tìm hiểu, bởi vì hắn cũng không biết tại sao thực lực chiến đấu của Tuyết Dạ lại mạnh mẽ đến thế, dù sao ở phương diện nào thì hắn cũng không hiểu Tuyết Dạ, cứ tìm hiểu như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Hơn nữa khi nhìn thấy cậu đánh bại Vasili, Tiêu Phàm liền cảm thấy cái tên Tuyết Dạ này thật là không hề đơn giản một chút nào.

Nói vậy ngoại trừ việc thích mặc đồ con gái, cho dù gia thế ở hiện thực hay là biểu hiện ở trong trò chơi thì Tuyết Dạ đều được cho là một người khá

hoàn mỹ, nghĩ như vậy, cái tên này thật sự sẽ khiến người ta cảm thấy đố kị đó.

Mấy người Xà Cơ liền ở dã ngoại, khu vực phụ cận thành Antequera, để luyện cấp một khoảng thời gian, Tiêu Phàm đi rồi, đội ngũ cũng không hề nhận được nhiệm vụ gì có thể làm nên Hổ Nữu dần dần có vẻ chán nản. Mà lúc này, Hổ Nữu nhận được lời mời của bạn bè trong hiện thực, định đi đến thành Frya của trận doanh Tinh Linh, cô hỏi mọi người trong đội có muốn đi cùng hay không.

Tuyết Dạ cảm thấy rất hứng thú với Tinh Linh luôn được xưng là tao nhã, đương nhiên Tiêu Phàm cũng biết cậu có hứng thú với Tinh Linh về phương diện nào.

Mà Xà Cơ và Bán Trường Miên thì không có ý kiến gì khác, kết quả là mọi người liền đến đây cùng nhau.

Sau khi các "cô" đi đến thành Frya, giống như lúc Tiêu Phàm vừa mới đến vậy, mấy người nhanh chóng bị bầu không khí náo nhiệt của thành Frya hấp dẫn, bắt đầu đi dạo với vẻ không hề biết chán, thế nhưng nếu cứ tiếp tục dạo chơi như vậy, chắc chắn sẽ làm chậm trễ chuyện luyện cấp.

Thế nhưng nếu đã đến trận doanh Tinh Linh mà cứ luyện cấp hoài như vậy, Tuyết Dạ chắc chắn không muốn, thật ra cả đám đều không vui trong lòng.

Vì vậy dưới sự thảo luận của Hổ Nữu và Tuyết Dạ, Vũ Hội Ác Ma ở trong trận doanh Tinh Linh lập ra một cái thời gian biểu sắp xếp thời gian mỗi ngày trong trò chơi.

Nội dung trên thời gian biểu thật ra rất đơn gian, nó chỉ chia ra thành hai hàng, thời gian luyện cấp và thời gian tự do đi dạo phố.

Trong thời gian luyện cấp, thành viên của Vũ Hội Ác Ma nhất định phải ngoan ngoãn tập trung luyện cấp, mà trong thời gian tự do đi dạo phố thì mọi người điên cuồng dạo phố.

Bởi vậy lúc Xà Cơ gặp được Tiêu Phàm ở trên đường phố, đó chính là thời gian tự do đi dạo phố mỗi ngày của các "cô".

Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy hơi đau đầu với chế độ mới của đội ngũ, có lẽ chuyện như vậy cũng chỉ có Hổ Nữu mới làm ra được, không làm việc đàng hoàng, đi dạo phố lại được hợp pháp hóa?

Từ trước tới nay Tiêu Phàm chưa từng gặp được đội ngũ nào ở trong trò chơi lại làm như vậy, quả thực là khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được mà.

Tuy nhiên Tiêu Phàm không biết, dường như chế độ bây giờ của công hội Hoa Nguyệt cũng là như vậy.

Bởi vì đa số phái nữ của thế giới này đều giống nhau cả…

Có điều thứ đáng vui mừng nhất chính là Tiêu Phàm đã sớm gặp được Xà Cơ ở trên đường, nếu không phải vậy thì có lẽ hắn đã phải chờ ở chỗ hội họp một hồi lâu rồi.

Thế là Tiêu Phàm bắt đầu đi theo Xà Cơ dạo trên đường phố…

…

Chỗ này là một chỗ tương đối hẻo lánh ở trong thành Frya, ngoại trừ có một cái cây đại thụ vô cùng sum xuê có hình tượng mang tính biểu trưng thì chỗ này rất ít dấu chân người, cũng không náo nhiệt như các khu vực phồn hoa khác.

Thế nhưng gần đây ở trong một khoảng thời gian nào đó trong ngày đều sẽ có mấy người đẹp mang vẻ đẹp khác nhau hội họp ở đây.

Bán Trường Miên vẫn mặc bộ đồ màu trắng tinh khôi kia, cô lẳng lặng ngồi dưới chân đại thụ, dịu dàng ôm Miên Miên ở trong ngực mình.

Miên Miên liếm cây kẹo que mà chị Bán Trường Miên mua cho mình khi đi dạo phố, vẻ mặt hạnh phúc.

Mà ở bên khác thì Tuyết Dạ cũng đang vô cùng hạnh phúc, cậu đã thay một cái váy dài màu xanh. Cái váy này là thứ mà Tuyết Dạ mua được trên đường đi dạo phố, mua từ một NPC ở trong nhà cây với giá cao, cho dù là sự phối hợp về màu sắc hay là hình thức hoa văn đều có phong cách của

Tinh Linh, Tuyết Dạ vô cùng hài lòng với cái váy này, sau khi mặc vào thì cậu hưng phấn mở bảng giao diện nhân vật ra, đánh giá kỹ lưỡng.

Chỉ có Hổ Nữu lúc này là cảm thấy không vui ở trong lòng mà thôi, tay phải của cô liên tục nhổ cỏ dại ở dưới cây đại thụ, dường như đang trút hết sự giận dữ ở trong lòng.

Sau khi Tiêu Phàm thông qua tin nhắn thoại của kênh chat nói cho cô biết mình sắp đến, Hổ Nữu trực tiếp gửi tọa độ mà các cô hay tập trung cho hắn, sau đó thì không nói gì nhiều nữa.

Hổ Nữu cũng không có nói cho Tiêu Phàm thời gian tập trung, cô muốn Tiêu Phàm phải đến chỗ đó chờ các cô từ sớm, chờ đến mệt mỏi thì các cô mới đến đó.

Tiếp theo, Hổ Nữu vẫn đi dạo phố như ngày thường, thế nhưng không biết tại sao, hôm nay Hổ Nữu muốn gặp Tiêu Phàm nên lúc đi dạo phố cũng không được tập trung cho lắm, lúc đi trên đường thì đầu óc hơi mơ mơ màng màng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đợi đến lúc cô phục hồi tinh thần lại, Hổ Nữu phát hiện mình đã từ quảng trường phồn hoa đi đến địa điểm tập trung thường ngày…

Ài, bỏ đi, nếu đã đến rồi thì mình cũng phá lệ ở đây chờ hắn vậy, mất công hắn đến nơi này rồi lại không nhìn thấy ai, rất đáng thương đó, xét theo thời gian hắn từ thành Antequera đến đây thì chắc hẳn bây giờ cũng sắp đến nơi rồi.

Thế là Hổ Nữu đại tiểu thư mang lòng từ bi hiếm thấy, chủ động ở lại chờ Tiêu Phàm, thế nhưng cô cũng không biết ở trên đường thì Tiêu Phàm đã gặp được Xà Cơ từ sớm, vậy nên cô chắc chắn phải đợi một cách vô ích rồi.

Vì vậy bây giờ Hổ Nữu đang ở dưới tàng cây, trong lòng vô cùng tức giận.

Hắn đã nói là về đây mà?

Tại sao mình đã đợi lâu như vậy mà hắn vẫn còn chưa đến chứ?

Lẽ nào tên tiện nhân kia dám cho bà đây leo cây sao, trong hiện thực chưa từng có tên nam sinh nào dám để cho bổn tiểu thư đợi lâu như vậy đấy!

Đợi một lúc nữa mà hắn không xuất hiện, lần sau gặp mặt thì bà đây sẽ rút gân! Lột da của hắn!

Đúng vào lúc này, Tiêu Phàm rốt cục cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của Hổ Nữu, thế nhưng trong lòng Hổ Nữu lại càng giận hơn, bởi vì thấy dáng vẻ vừa nói vừa cười của Tiêu Phàm và Xà Cơ, rõ ràng chính là dáng vẻ vừa mới đi dạo phố về…

Bổn cô nương lãng phí thời gian đi dạo phố của mình để đứng đây chờ hắn hồi lâu, tiện nhân kia lại đi dạo phố với em gái Xà Cơ?

Có lộn hay không vậy! Thực là một tên bạc tình mà!

Phi phi! Cái gì mà bạc tình chứ, nói sai rồi!

…

Tóm lại, khi Hổ Nữu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười lúc này của Tiêu Phàm, trong lòng cô cảm thấy vô cùng buồn bực, thế là tay phải của cô vô thức dùng sức kéo rút, chỉ có điều lần này không còn là những cây cỏ dại ở dưới tàng cây nữa, đó là roi thép, thứ vũ khí mà Hổ Nữu thích nhất.

Roi thép bị tay phải của Hổ Nữu cầm chặt, dứt khoát bay thẳng đến chỗ Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm đang nói chuyện với Xà Cơ bỗng nhiên cảm giác bên tai mình có tiếng gió truyền đến, trong lòng sinh ra một luồng linh cảm về nguy cơ sắp tới, tay phải của hắn nhanh chóng giơ ra, nắm chặt phía trước, cuối cùng lại có thể dùng bàn tay miễn cưỡng bắt được roi thép của Hổ Nữu.

Nhưng roi thuộc về vũ khí mềm nên không dễ ngăn cản như vậy, phần phía trước của roi thép vẫn vung về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vô thức dùng sức, uy lực còn sót lại của roi thép đã tan đi hết.

Sau khi mài giũa một phen ở trận doanh Thú Nhân, cho dù là cảm giác chiến đấu ở trong trò chơi hay là kỹ thuật chiến đấu của Tiêu Phàm đều

được tăng cao. Hơn nữa được ở trong trạng thái cấp 60 một thời gian ngắn càng làm cho Tiêu Phàm cảm nhận được tư vị chiến đấu ở cấp cao một cách rõ ràng hơn, cũng nhờ đó mà mở rộng con đường phát triển sau đó của hắn ở trong trò chơi.

Chương 497: Sự Ăn Ý Từ Lâu

Chương 498: Sự Ăn Ý Từ Lâu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì vậy một roi này của Hổ Nữu dù là tập kích, thế nhưng dưới cảm giác nhạy bén của Tiêu Phàm thì trực tiếp trở nên vô dụng.

Hổ Nữu nhìn động tác ngăn cản của Tiêu Phàm thì hơi sững sờ, đây vẫn là lần đầu tiên mà cô bị người chơi nắm chặt roi của mình ở trong trò chơi, hơn nữa cái động tác tá lực trôi chảy kia của Tiêu Phàm, không thể không nói thật sự khá đẹp trai, gò má của Hổ Nữu hơi đỏ lên, thế nhưng một giây sau thì Hổ Nữu trở lại như lúc đầu, bởi vì…

“A! Đau chết tôi rồi! Hổ Nữu cô là người điên à, làm gì vậy!”

Tiêu Phàm hét thảm một tiếng, gào lên với Hổ Nữu.

Không sai, tuy rằng Tiêu Phàm đã ngăn cản đòn đánh này của Hổ Nữu một cách rất đẹp trai, thế nhưng kỹ năng thiên phú của Hổ Nữu là [Quất Roi Thống Khổ] vẫn có buff kèm theo trong lần công kích này, Tiêu Phàm trực tiếp dùng tay đỡ một roi này, cảm giác đau gia tăng 100% không hề dễ chịu chút nào…

“Phàm muội muội! Ai bảo em không biết tự trọng, khiến chị đây phải ở chỗ này chờ em lâu như vậy! Em lại đi dạo phố với Xà Cơ!” Sau đó Hổ Nữu lại vung vẩy cây roi quật về phía Tiêu Phàm.

Lần này Tiêu Phàm cũng không dám đỡ bậy, hắn chỉ có thể quay qua quay lại né tránh.

“Ở trên đường đi thì tôi gặp được Xà Cơ, hơn nữa lúc đó vẫn chưa đến thời gian tập hợp của mấy người mà, ai biết cô sẽ đến sớm chứ, tôi cảm thấy dưới ở tình huống bình thường thì cô đều sẽ muốn tôi ở đây chờ thêm một hồi lâu, mua vui cho cô.”

Lúc mới bắt đầu quả thực Hổ Nữu đã nghĩ như vậy, thế nhưng bây giờ cô tuyệt đối không thể thừa nhận: “Chị của em là người như vậy sao!”

Tiêu Phàm: “…”

“Ánh mắt này của anh là sao hả, xem coi tôi có quất chết anh hay không!”

“Mịa nó, tôi chưa có nói cái gì hết! Ánh mắt của tôi còn đắc tội cô hay sao? Có biết nói lý hay không vậy!”

“Em còn dám nói chị đây, một tiểu thư khuê các không nói lý!”

“Tiểu thư khuê các…”

“Mịa nó! Anh lại dám dùng ánh mắt đó để nhìn tôi!”

…

“Từ trước đến nay đội trưởng và Hổ Nữu đều như vậy sao?” Tuyết Dạ mới đến thì nghi hoặc mà nhìn hai người Tiêu Phàm và Hổ Nữu vừa mới gặp mặt đã cãi nhau.

“Đúng đấy, từ khi chị gia nhập đội ngũ này thì đội trưởng và chị Hổ Nữu đã là như vậy rồi.” Bán Trường Miên khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ của Miên Miên đang ở trong lồng ngực mình.

“Thật là làm cho người ta hâm mộ đó, quan hệ giữa Hổ Nữu tỷ tỷ và đội trưởng ca ca thật là tốt.” Xà Cơ bĩu môi nói.

“Em bảo ai quan hệ tốt với anh ta (cô ta) chứ!” Tiêu Phàm và Hổ Nữu bỗng nhiên quay đầu lại rồi trăm miệng một lời nói.

“Anh (Cô) nói theo tôi làm gì!” Sau đó trừng mắt giận dữ nhìn đối phương lần thứ hai.

…

“Ài, bọn họ ăn ý ghê.” Xà Cơ hâm mộ nói.

“Ai nói không phải chứ ~” Bán Trường Miên nhẹ giọng nói tiếp.

Tiêu Phàm và Hổ Nữu ở một bên cãi vã, mọi người lại có cảm giác đã quay về thời gian ở trong trận doanh Ác Ma, tuy rằng Tiêu Phàm đã đi xa thật lâu, thế nhưng sau khi trở về cũng không hề có sự ngăn cách với mọi người, đội ngũ có vẻ cực kỳ hòa hợp.

Tuyết Dạ nhìn hai người Tiêu Phàm và Hổ Nữu cãi vã không ngớt thì thoải mái mỉm cười, trong ánh mắt là sự hoài niệm…

Lần đọ sức này của Tiêu Phàm và Hổ Nữu, à, nói chính xác hơn là Hổ Nữu ức hiếp Tiêu Phàm, thời gian này còn dài hơn so với lúc trước, cũng không phải là do Hổ Nữu và Tiêu Phàm đã lâu không gặp, rất “nhớ nhung”, mà là vì ngoại trừ lần công kích thứ nhất Tiêu Phàm chủ động ngăn cản thì roi của Hổ Nữu không thể đụng đến Tiêu Phàm dù chỉ là một chút, đánh không trúng mục tiêu, sự tức giận không có chỗ để trút, Hổ Nữu đương nhiên phải kéo dài hơn trước rồi.

Tuy rằng tính tình của Hổ Nữu khá là hùng hổ, có điều phải vận động mạnh trong một thời gian dài khiến thể lực của cô không còn nhiều nữa rồi, cô đành phải dừng lại, hít vào thở ra từng hơi, cặp thỏ ngọc trước ngực cũng nhấp nhô lên xuống theo sự hít thở này, có vẻ càng hoạt bát đáng yêu hơn: “Phàm muội muội, em là cá chạch sao? Từ lúc nào mà em đã trở nên trơn trượt như vậy hả?”

“Nói thừa, lẽ nào tôi phải đứng yên cho cô đánh sao, tôi lại không phải là kẻ ngốc.” Lúc này Tiêu Phàm cũng thở hổn hển, trong lòng thầm oán giận, Hổ Nữu thật là một bà điên mà, lúc nãy cô hoàn toàn không hề nương tay khi vung roi, may mà kỹ thuật né tránh của hắn rất tốt, nếu không đã bị cô quật cho mấy roi, vậy thì thảm rồi.

“Lại nói tiếp, chỉ bằng thực lực của cô còn muốn đánh trúng tôi sao! Tôi là đội trưởng đó!” Tuy rằng Tiêu Phàm không dám đánh trả, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không quên khiêu khích cô một phen, trút giận một hơi.

“Anh! Anh có ý gì hả! Xem thường tôi sao!” Hổ Nữu nhìn thấy dáng vẻ hả hê của Tiêu Phàm, nổi giận lần hai: “Bây giờ tôi đã được cấp 36 rồi đấy! Biết chưa, cấp 36 đó!”

Cấp 36, đối với người chơi ở giai đoạn hiện tại đã rất cao rồi, phải biết rằng sau khi hội trưởng của công hội Chiến Minh Reginald làm nhiệm vụ thất bại, cho dù anh ta dành hết thời gian của mình để luyện cấp thì đoán chừng bây giờ cấp cao nhất cũng chỉ là 36.

Vì vậy Hổ Nữu muốn dùng cấp bậc bây giờ của mình để khoe khoang trước mặt Tiêu Phàm một phen, dù sao từ giây phút mà Tiêu Phàm rời khỏi thì Hổ Nữu đã lập ra cái kế hoạch này rồi. Từ lúc đó trở đi thì Hổ Nữu liền bắt đầu khổ luyện cấp bậc chính là vì giây phút này, ai bảo trước đây Tiêu Phàm luôn cười nhạo cô là người có cấp bậc thấp nhất trong đội ngũ chứ.

Hổ Nữu nhìn thấy trong mắt của Tiêu Phàm mang theo sự kinh ngạc thì hơi thoả mãn, thế nhưng sau đó cô lại trở nên khó chịu, bởi vì Tiêu Phàm nói ra một câu…

“Nói như vậy, cấp bậc của những người khác trong đội còn cao hơn cô phải không ~”

Tuy rằng Hổ Nữu không muốn thừa nhận điều đó, thế nhưng điều bi ai nhất chính là đây quả thực là sự thật: “Thì… cũng chỉ cao hơn một hai cấp mà thôi!”

Tiêu Phàm thở dài, khẽ vỗ vai của Hổ Nữu với ý tứ sâu xa: “Ài, Hổ Nữu, cô phải cố gắng hơn đó, trong đội chỉ có cô là có cấp thấp nhất thôi, bây giờ đội trưởng tôi cũng đã là cấp 41 rồi, cô và tôi chênh nhau đến 5 cấp cơ, bình thường cô phải học tập những thành viên khác nhiều hơn biết không.”

Hổ Nữu không nghĩ đến Tiêu Phàm đi trận doanh Thú Nhân một chuyến, sau khi trở về thì cấp bậc lại cao như vậy, lại nhìn dáng vẻ cười xấu xa và khinh thường kia của Tiêu Phàm, Hổ Nữu suýt chút nữa đã không nhịn được mà quất thêm một roi.

Hổ Nữu cảm thấy sau khi trở về thì cái tên này trở nên rất đê tiện, lẽ nào Tiện đạo của hắn đã thành công ư?

Hổ Nữu hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nghĩ, Hổ Nữu bình tĩnh, nếu như cô nổi giận lúc này thì không phải đã rơi vào bẫy của hắn sao?

Bây giờ cô nhất định phải tìm ra thứ gì đó để lấy lại mặt mũi cho mình mới được!

Ừ, đúng rồi, tại sao cô lại quên mất nó chứ!

Dưới cái nhìn của các thành viên trong đội, Tiêu Phàm và Hổ Nữu đang liếc mắt đưa tình với nhau, còn Tiêu Phàm lại cho là mình đang châm chọc mỉa mai với Hổ Nữu, mà lần giao chiến này dường như đã thoát khỏi trạng thái bình thường, hắn thoáng chiếm được thế thượng phong. Vì vậy Tiêu Phàm cảm thấy sung sướng một cách hiếm thấy, trong lòng hắn than nhẹ, ài, chính mình làm đội trưởng lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có thể trị được người nghịch ngợm gây sự như Hổ Nữu, lúc này tâm tình của hắn thật là tuyệt vời đó ~

Tuy nhiên, cho dù bây giờ chiếm được thế thượng phong, Tiêu Phàm hắn cũng sẽ không làm hòa, hắn nhất định phải hăng hái hơn, triệt để phá hủy phần tử không tốt là Hổ Nữu ở trong đội ngũ, xây dựng hình tượng đội trưởng uy vũ.

Vì vậy sau đó Tiêu Phàm dự định tiếp tục giới thiệu thú cưng của mình là Tom Cruise với các thành viên trong đội, tuy rằng bây giờ tác dụng trong lúc chiến đấu của Tom Cruise… căn bản là không có, thế nhưng nói thế nào thì nó cũng có thân phận thú cưng, bởi vậy hắn cũng có thể miễn cưỡng khoe khoang một chút.

Chương 498: Các Thú Cưng (1)

Chương 499: Các Thú Cưng (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi vào thành, Tom Cruise liền hiếu kỳ sờ mó lung tung ở chung quanh, thế nhưng bởi vì ngoại hình đáng yêu của nó đã thu hút tầm mắt của vô số

người chơi, Tom Cruise đơn giản sử dụng kỹ năng của mình là [Miêu Chi Đóa Miêu Miêu], tiến vào trạng thái tiềm hành ở trên đỉnh đầu của Tiêu Phàm, dọc theo đường đi thì nó cũng không nói tiếng nào. Vì vậy ngay cả Xà Cơ vẫn luôn ở bên cạnh Tiêu Phàm cũng không hề phát hiện ra nó, điều này đúng lúc thỏa mãn điều kiện tạo một bất ngờ cho đồng đội của Tiêu Phàm.

Vào lúc Tiêu Phàm định bắt con mèo lông xù đang tiềm hành trên đỉnh đầu của mình xuống, Hổ Nữu lại ra tay trước!

Chỉ thấy Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm với vẻ không chịu thua, sau đó cô hét lớn: "Đi ra đi, Megatron!"

Cái gì? Megatron?

Nghe tiếng hét lớn của Hổ Nữu, đầu óc của Tiêu Phàm vẫn còn mơ hồ, thế nhưng ngay sau đó là một tiếng hổ gầm đầy uy mãnh vang lên, trong lòng Tiêu Phàm lập tức hiểu rõ…

Một con mãnh hổ có bộ lông trắng như tuyết với sọc đen bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm, nó mở cái miệng lớn như cái bồn máu rồi gào thét một tiếng, lộ ra vẻ mặt như hung thần về phía Tiêu Phàm, thật là đáng sợ. Mà khi Hổ Nữu đưa tay ra vuốt ve nó thì nó lại nghe lời giống như một con mèo vậy, cúi đầu hưởng thụ sự vuốt ve của Hổ Nữu, dáng vẻ hạnh phúc.

"Sao hả, chị đây lợi hại chưa, đây chính là thú cưng của chị đấy, Megatron!" Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm, nói với vẻ kiêu ngạo.

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, quả nhiên là vậy, con Bạch Hổ này là thú cưng của Hổ Nữu. Nhìn thần thái uy mãnh của nó thì cấp bậc chắc hẳn sẽ không thấp, thậm chí có khi còn vượt qua con Sabretooth của Thái Thập Tam nữa. Thế nhưng bây giờ ở trong trò chơi thì thú cưng vẫn chỉ có rất ít, dáng vẻ tệ hại của Hổ Nữu sao có thể lấy được một con thú cưng có tư chất không tệ như vậy chứ?

Hổ Nữu nhìn thấy nét mặt nghi hoặc của Tiêu Phàm, dường như đã hiểu ra điều mà Tiêu Phàm đang suy nghĩ lúc này: "Con Bạch Hổ này là do tôi

dùng rất nhiều "nhân dân tệ" mới mua được, phẩm chất sử thi đó, sao hả, Phàm muội muội, có hâm mộ chị đây không! Chỉ cần sau này em ngoan ngoãn nghe lời chị, chị có thể cân nhắc đến việc mua cho em một con ~"

Nghe xong lời giải thích của Hổ Nữu, Tiêu Phàm bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là vậy, hèn gì một cô gái ngốc như Hổ Nữu cũng có được một con thú cưng với cấp bậc không tệ ở trong trò chơi từ sớm, thực sự là người chơi khắc kim đê tiện vô sỉ mà, chiến sĩ RMB đáng ghét!

May mà hắn không có vội vàng khoe Tom Cruise ra đấy, nếu không lỡ như so sánh với con Bạch Hổ gọi là Megatron này của Hổ Nữu thì sẽ rất mất mặt.

"Đây là thú cưng của cô? Có vẻ rất khá đó." Sau đó Tiêu Phàm lại nghi ngờ nói: "Nếu cô có thể mua thú cưng từ trong tay của người chơi khác, vậy thì Tuyết Dạ cũng có thể mua được thú cưng từ trong tay của những người chơi khác rồi?"

Nhìn thấy thú cưng chiến đấu mà người chơi khắc kim như Hổ Nữu mua, Tiêu Phàm tự nhiên nhớ đến đại thần khắc kim trong đội ngũ của mình là Tuyết Dạ. Người chơi có kỹ năng chiến đấu hoàn toàn phụ thuộc vào tài lực của bản thân mới có thể phát huy ra trình độ tốt nhất như Tuyết Dạ, sau khi cậu nhìn thấy Hổ Nữu mua thú cưng cho mình, không có lý do nào mà không dùng tiền mua cho mình một con.

Hổ Nữu nghe Tiêu Phàm khen thú cưng của mình không tệ thì tâm trạng hơi tốt hơn một chút, thế nhưng khi Tiêu Phàm nhắc đến thú cưng của Tuyết Dạ thì vẻ mặt đắc ý của Hổ Nữu lập tức trở nên suy sụp.

Đúng vào lúc này, tiếng nói êm tai có vẻ trung tính của Tuyết Dạ chen vào: "Đội trưởng, anh đang nói đến thú cưng của em sao, uầy, đây chính là thú cưng của em đó."

Tiếng nói của Tuyết Dạ vừa dứt, một tiếng phượng hót vang lên, ngay sau đó thì có một con Phượng Hoàng mang màu vàng rực rỡ xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm, nó ngoan ngoãn đứng trên bả vai của Tuyết Dạ, dùng cánh chim chải vuốt lông chim của mình.

“Có điều thú cưng này cũng không phải do em đi thu mua từ người chơi khác đâu, mà đây là khen thưởng khi tiêu dùng đứng đầu trong thương thành của trò chơi đó. Nói cách khác, đây là hoạt động hồi báo cho khách quen của thương thành trong trò chơi, mà những người chơi có hạn mức tiêu dùng đứng đầu sẽ có cơ hội nhận được trứng thú cưng thần bí. Bởi vì bình thường em hay mua thời trang trong thương thành của trò chơi, thế nên đúng lúc nhận được trứng của Thần Thú Phượng Hoàng, thế là em ấp nó, cũng đặt tên cho con Phượng Hoàng đẹp đẽ này là Bright.”

Tuy rằng cái đầu của con Phượng Hoàng được Tuyết Dạ gọi là Bright vẫn chưa trưởng thành, thế nhưng bề ngoài của nó cũng giống như tên của nó vậy, toàn thân đều là ánh sáng vàng lấp la lấp lánh, có vẻ vừa thần thánh lại cao quý, đúng lúc là phong cách mà Tuyết Dạ yêu thích.

Tiêu Phàm nhìn Bright, trong lòng cảm thán, không hổ là Thần Thú có phẩm chất truyền thuyết, vào lúc còn nhỏ đã có khí chất khác biệt với mọi người như vậy rồi, lúc trưởng thành còn thế nào nữa chứ?

Khó trách mình vừa mới nhắc đến Tuyết Dạ, Hổ Nữu lập tức nghẹn, không tức giận nữa, hóa ra là do nguyên nhân này.

Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn còn hơi nghi hoặc một chút, nếu chỉ cần tiêu dùng trong thương thành liền có thể nhận được trứng thú cưng thần bí, vậy thì tại sao Hổ Nữu lại mua con Bạch Hổ có phẩm chất sử thi từ người chơi khác chứ?

“Có nhiều người chơi nhận được trứng thú cưng thần bí từ hoạt động hồi báo lần này không?” Tiêu Phàm hỏi Tuyết Dạ với vẻ thăm dò.

Tuyết Dạ suy nghĩ một lát: “À, ngoại trừ em thì hình như còn có một người gọi là Long Ngạo Thiên, tên này nhận được trứng thú cưng là Hoàng Kim Long.”

Nghe được tên của Long Ngạo Thiên, Tiêu Phàm lập tức rõ ràng lý do vì sao Hổ Nữu không thể nhận được trứng thú cưng từ hoạt động lần này của thương thành. Tuyết Dạ lại có thể tiêu dùng ngang ngửa với loại đại thần khắc kim có cấp bậc như Long Ngạo Thiên, rốt cuộc thì thằng nhóc phá sản

này đã bỏ ra bao nhiêu nhân dân tệ để mua thời trang trong thương thành của trò chơi chứ!

Trong lòng Tiêu Phàm có chút không cân bằng, cảm thấy vô cùng tổn thương, người chơi khắc kim không xem tiền là tiền quả nhiên rất vô liêm sỉ…

"Vậy những người khác thì sao?" Tiêu Phàm hâm mộ nhìn Tuyết Dạ ở một bên đang vuốt ve lông chim đẹp đẽ trên người của Bright, hắn nhìn Hổ Nữu ở một bên đang tương đối nhàn rỗi thì hỏi.

"Anh hỏi tôi làm gì, sao không tự hỏi mấy người đó đi!" Hổ Nữu lườm hắn một cái với vẻ rất hung dữ.

Bỗng nhiên bị Hổ Nữu mắng, Tiêu Phàm cảm thấy không hiểu ra sao, hắn không biết tại sao Hổ Nữu đang yên đang lành lại nổi nóng, có điều hắn cũng chẳng quan tâm cho lắm, dù sao thì tính tình của cô từ trước đến giờ cũng không tốt.

Thế là Tiêu Phàm đi về phía Bán Trường Miên đang ngồi dưới tàng cây, ôm Miên Miên ở trong lòng…

"Anh hỏi thú cưng của em ư? Hình như là có đấy?" Nghe được lời hỏi dò của Tiêu Phàm, Bán Trường Miên mơ mơ màng màng trả lời.

"Hình như là có? Là thế nào?" Nghe được câu trả lời của Bán Trường Miên, Tiêu Phàm còn mơ hồ hơn cô nữa.

"À, chuyện này… Em cũng không biết nên nói sao nữa." Bán Trường Miên cũng phát hiện ra vấn đề trong lời nói của mình, hai gò má của cô ửng đỏ, Bán Trường Miên lúng túng giải thích: "Là thế này, em có bệnh mất trí nhớ gián đoạn đúng không."

Nghe thấy Bán Trường Miên nhắc đến bệnh mất trí nhớ lần thứ hai, Tiêu Phàm nhớ đến ngọn lửa đen khủng bố ẩn sâu trong trong thân thể của Bán Trường Miên, thầm nghĩ trong lòng, bệnh mất trí nhớ, tôi không nghĩ là vậy đâu.

Thế nhưng ở ngoài thì hắn vẫn cứ theo ý của Bán Trường Miên mà hùa theo lời nói của cô: "Ừm, sau đó thì sao?"

"Bởi vì em bị bệnh mất trí nhớ, thế nên, em không nhớ là lúc nào, cột thú cưng của em đã xuất hiện thêm một con thú cưng…"

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khiếp sợ của Tiêu Phàm, một cái ma pháp trận đột nhiên sáng lên, một Thiên Sứ cầm cự kiếm trong tay, trên cánh là lông chim đen khịt xuất hiện bên cạnh Bán Trường Miên.

Chương 499: Các Thú Cưng (2)

Chương 500: Các Thú Cưng (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Nó gọi là Lucifer, là Thiên Sứ Sa Đọa, giống như Bright của Tuyết Dạ vậy, Lucifer cũng là thú cưng có cấp bậc truyền thuyết."

Lúc Lucifer xuất hiện, Tiêu Phàm nhìn ngoại hình của nó thì có cảm giác nó rất giống Thiên Sứ Sa Đọa, thế nhưng không nghĩ đến quả thực là vậy, lại nói rốt cuộc vị "Đại Mỹ Nữ" kia đã làm gì mà có thể bắt được một con thú cưng hình người là Thiên Sứ Sa Đọa chứ!

Có điều trong một đội ngũ có hai thành viên sở hữu thú cưng cấp độ truyền thuyết có hợp không vậy?

Cuối cùng Tiêu Phàm đã biết tại sao lúc nãy Hổ Nữu lại nổi nóng rồi, đây đều là đồng đội kiểu gì thế, thú cưng của mình sẽ bị mờ nhạt trong hào quang Thần Sủng của bọn họ.

"Rất tốt đó, Thần Sủng…" Tiêu Phàm thở dài, trong giọng nói là sự chua xót.

Bán Trường Miên thu Lucifer lại, tiếp tục xoa đầu Miên Miên, không hề phát hiện ra biểu hiện lúc này của Tiêu Phàm, cô nàng vô cùng tàn nhẫn lại

chém cho Tiêu Phàm một đao: "Thú cưng của Miên Miên cũng là Thần Sủng đó, Miên Miên, gọi Candy ra đi, cho đội trưởng ca ca xem thử."

Miên Miên cảm nhận được sự vuốt ve dịu dàng từ người chị họ, cô bé liếm kẹo que trong tay mình, ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm một chút, kêu thú cưng của mình ra.

Tiếng vang ầm ầm phát ra, tất cả lực chú ý của Tiêu Phàm lập tức bị thú cưng của Miên Miên thu hút hết, hắn không cảm nhận được ánh mắt lúc này của Miên Miên đã hơi khác lạ, hơn nữa nếu nhìn kỹ thì tâm trạng trong mắt Miên Miên cũng không được tốt cho lắm…

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn con thú cưng to đùng trước mắt mình, vô thức nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng thì than thở, ối giời ơi, trẻ con cũng có thể có được một con thú cưng thế này à?

Sinh vật đang đứng trước mặt Tiêu Phàm lúc này giống như một tòa băng sơn cao to vậy, bởi vì cả người của nó đều trong suốt, giống như thủy tinh màu xanh đẹp đẽ, có điều nếu nhìn một cách tỉ mỉ, bạn sẽ có thể thấy được hình dáng đại khái của nó.

Thú cưng của Miên Miên cũng giống như thú cưng của Bán Trường Miên vậy, cũng là hình người, có điều đây là Cự Nhân khôi ngô được tạo thành từ băng, ở đầu của nó có hai ngọn lửa màu xanh sẫm phát sáng giống như hai con mắt vậy, bề ngoài thế này khiến cho Cự Nhân như một ngọn núi lớn có sức sống hơn nhiều.

Tiêu Phàm nhìn thân thể khổng lồ của Thủy Tinh Cự Nhân trước mắt mình, bắt đầu hâm mộ Miên Miên đang ngồi trong lồng ngực của Bán Trường Miên, bởi vì chỉ cần chỉ huy một tên khổng lồ như vậy đi đánh nhau, vừa nghĩ đến thì đã cảm thấy thoải mái rồi!

"Thú cưng của Miên Miên là Thủy Tinh Cự Nhân, tên là Candy, rất đáng yêu đúng không."

Bởi vì Miên Miên tiếp tục liếm kẹo que mà không nói lời nào, Bán Trường Miên chỉ có thể tiếp tục giải thích với Tiêu Phàm.

Candy? Đáng yêu? Tiêu Phàm lại ngẩng đầu nhìn Thủy Tinh Cự Nhân ở trước mắt mình, cảm thấy trong lòng hơi rối loạn…

“Can… Nó đến từ đâu thế?”

Phải gọi cái con này là “Candy”, Tiêu Phàm thật sự không thể gọi cái tên đó ra khỏi miệng được.

Nghe được nghi vấn của Tiêu Phàm, dáng vẻ của Bán Trường Miên lại trở nên mơ hồ như trước, sau đó lại nói với vẻ ba phải: “Lúc đi dạo phố, em và Miên Miên bị lạc nhau một lần, sau đó lúc em tìm thấy Miên Miên ở một chỗ hẻo lánh thì nhìn thấy Miên Miên đã biến thành một khối băng lớn, bên cạnh em ấy là có thêm một tên to xác đáng yêu là Candy rồi.”

Nếu không nhìn thấy dáng vẻ thật lòng lúc này của Bán Trường Miên, Tiêu Phàm tuyệt đối hoài nghi đây là một câu nói rất vô nghĩa, đi dạo phố rồi lạc với Miên Miên, đi đến chỗ hẻo lánh? Sau đó ở nơi tràn ngập cây cối như trận doanh Tinh Linh lại xuất hiện một con Thủy Tinh Cự Nhân hoang dã? Cuối cùng con Cự Nhân này còn chủ động trở thành thú cưng của Miên Miên?

Không được, hắn muốn yên tĩnh, trước đó ông đây đã phải nhọc nhằn khổ sở thế nào mới hoàn thành được nhiệm vụ mở khóa khu vực liên thông, sau đó mới nhận được con mèo tồi tệ suốt ngày cứ hố chủ là Tom Cruise, rốt cuộc là vì cái gì chứ? Bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy rất tức giận đó!

Tiêu Phàm phải mất một khoảng thời gian mới có thể xoa dịu tâm trạng phiền muộn của mình, thế nhưng hắn vẫn ý thức được, cho đến bây giờ, trong đội ngũ của hắn đã có ba người có được thú cưng cấp bậc truyền thuyết rất dễ dàng.

Bây giờ còn có một người mà hắn vẫn chưa hỏi, người đó chính là Xà Cơ.

Có khi nào thú cưng của Xà Cơ cũng là Thần Sủng luôn không? Trong lòng Tiêu Phàm hơi thấp thỏm.

Nếu thật là vậy, chính hắn dẫn theo một con mèo nhỏ thì sao có thể tiếp tục làm đội trưởng của cái đội ngũ này chứ!

Không đâu, không đâu, Thần Sủng đâu phải là rau cải trắng ở ven đường, sao có thể nói có là có được chứ?

Thế nhưng Tiêu Phàm nhớ đến vận may nghịch thiên của Xà Cơ ở trong trò chơi, trong lòng lập tức cảm nhận được một luồng linh cảm không lành…

“Thú cưng của em? Có đó, Serpent chính là thú cưng của em.” Xà Cơ vui vẻ nói với Tiêu Phàm.

Serpent? Đúng rồi, Xà Cơ rất thích rắn, cho nên cô chắc chắn sẽ tìm một con thú cưng là rắn ở trong trò chơi, hơn nữa nghe cái tên Serpent thì có vẻ như con thú cưng này cũng không được mạnh cho lắm.

Hu hu, quả nhiên người đối xử tốt nhất với hắn chính là Xà Cơ muội muội lương thiện, không giống những “cô gái” vong ân phụ nghĩa kia, đều thích lôi những con thú cưng đáng sợ như vậy ra để hù dọa hắn!

Mà lúc Xà Cơ triệu hoán thú cưng của mình ra, Tiêu Phàm trực tiếp kinh hãi đến mức hộc máu…

Cái quỷ gì? Thứ này mà là rắn đó hả?

“Serpent, em thật là đáng yêu đó ~” Sau khi Xà Cơ nhìn thấy thú cưng của mình xuất hiện thì trực tiếp ôm nó vào trong lòng, mà nó thì lại dụi vào mặt của Xà Cơ, lộ ra dáng vẻ hạnh phúc.

Tiêu Phàm nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng không thể bình tĩnh một hồi lâu.

Mịa nó! Đây là rắn gì chứ!

Sừng giống hươu, đầu giống lạc đà, mắt giống thỏ, cổ giống rắn, bụng giống sò, vảy giống cá, vuốt giống ưng, chân giống hổ, tai giống trâu, vậy mà Xà Cơ lại nói nó là rắn?

Tiêu Phàm đã nhìn không nổi nữa rồi: “Xà Cơ, nó chính là thú cưng Serpent của em? Nó giống rắn ở đâu chứ?”

Xà Cơ nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc của Tiêu Phàm, trả lời với vẻ cực kỳ dễ thương: "Mảnh mai, thật dài, một đường rồi lại một đường, đôi mắt tròn xoe, rất dễ thương rất đáng yêu, chẳng lẽ không phải là rắn sao?"

Tiêu Phàm cảm thấy hắn sắp điên rồi, Xà Cơ thật sự đã từng xem qua giới thiệu về thuộc tính của thú cưng chưa vậy, Tiêu Phàm cũng không tin cái tên có dáng vẻ như vậy, ở chỗ chủng tộc của thú cưng lại ghi là rắn.

"Ôi chao! Serpent, hóa ra em là rồng đấy, không phải rắn đâu ~" Sau khi nhận được sự nhắc nhở của Tiêu Phàm, Xà Cơ cẩn thận kiểm tra thuộc tính trong cột thú cưng của mình, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tuy nhiên Tiêu Phàm luôn cảm thấy vấn đề của Xà Cơ không chỉ là vấn đề ngốc nghếch trong trò chơi, dường như Xà Cơ cũng có khiếm khuyết về phương diện thường thức.

"Có điều, Serpent, sau này chị vẫn gọi em là Serpent được không?" Chỉ thấy con Thanh Long trong lồng ngực của Xà Cơ lại dụi người vào khuôn mặt nhỏ của cô, dáng vẻ không thèm để ý cho lắm.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tiêu Phàm bất đắc dĩ che trán, trời ạ, xưa nay chưa từng thấy có ai có thể chơi thú cưng là rồng của mình thành rắn cả! Hơn nữa con rồng này còn tự nguyện đắm mình trụy lạc trước mặt người đẹp nữa chứ…

Tại sao, tại sao, tại sao các "cô ấy" lại có thể có được Thần Sủng dễ như ăn cháo, mà hắn chỉ có thể ở cùng một con mèo phá sản rồi sống một cuộc sống tầm thường ở trong trò chơi chứ!

Sau khi Tiêu Phàm bị Thần Sủng của các đồng đội kích thích liên tục, hắn nhìn con Thanh Long của Xà Cơ, cảm thấy vô cùng bi ai cho tình trạng trước mắt của mình.

"Xà Cơ, con rồng… Se… Serpent ở đâu ra thế?"

Rồng quả thực chính là thú cưng mà mọi người đàn ông tha thiết ước mơ, về cơ bản, trong những bộ tiểu thuyết võng du mà Tiêu Phàm đã từng đọc thì nam chính đều mang theo một con rồng rồi trở nên nổi tiếng ở trong trò

chơi. Cho dù bây giờ hắn không có cơ hội có được nó, Tiêu Phàm cũng muốn biết Xà Cơ đã lấy được con rồng này bằng cách nào, nói không chừng sau này hắn gặp được một tình huống tương tự như vậy ở trong trò chơi, Tiêu Phàm hắn cũng sẽ có được cơ duyên như thế.

Chương 500: Vai Chính Thật Sự Xuất Hiện

Chương 501: Vai Chính Thật Sự Xuất Hiện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng vào lúc này, một cánh tay thon dài như ngọc đặt lên vai của hắn.

Tiêu Phàm nhìn về phía sau, hắn phát hiện ra người này lại là người luôn bất hòa với hắn, Hổ Nữu.

Hổ Nữu khẽ lắc đầu, cô ra hiệu Tiêu Phàm đừng hỏi nữa, hơn nữa lúc này Tiêu Phàm còn đọc được sự thương hại từ trong ánh mắt của Hổ Nữu, trong sự thương hại này còn mang theo sự thiện ý hiếm thấy nữa…

Đã có chuyện gì xảy ra?

Lẽ nào con rồng này của Xà Cơ là thứ từ trên trời rơi xuống ư, hay là cô nhận được do rút thăm trúng thưởng, nếu không phải là vậy thì tại sao Hổ Nữu lại dùng ánh mắt như thế để nhìn hắn chứ…

Từ trong ánh mắt của Hổ Nữu, Tiêu Phàm có linh cảm rằng sau khi hắn biết được đáp án thì trong lòng sẽ sụp đổ ngay, thế nhưng hắn cũng không thể quan tâm nhiều như vậy được, Hổ Nữu càng có biểu hiện như vậy thì Tiêu Phàm lại càng tò mò hơn, lúc này hắn thật sự khát vọng muốn biết được con đường mà Xà Cơ nhận được con rồng thú cưng này từ trong miệng của cô, lại nói ngay cả tình huống Thủy Tinh Cự Nhân chủ động đến làm thú cưng của Miên Miên mà hắn cũng có thể chấp nhận, vậy thì còn chuyện gì kỳ lạ hơn mà hắn không thể chấp nhận được chứ?

…

“Đội trưởng ca ca, anh hỏi em Serpent đến từ đâu hả?” Xà Cơ nghe được câu hỏi của Tiêu Phàm, vô cùng chân thành trả lời: “Nó là do em đỡ bà lão qua Đường Cái nên được đó ~”

Tiêu Phàm cho rằng lỗ tai của mình đã nghe lầm rồi, hắn lại hỏi Xà Cơ thêm lần nữa: “Lúc nãy… em mới nói gì?”

“Em nói, nó là do em đỡ bà lão qua Đường Cái nên được đó ~”

“Ha?”

Vẻ mặt của Tiêu Phàm hơi co giật, hắn hoàn toàn không thể tin được điều mà mình đã nghe được nữa, trong trò chơi này làm gì có bà lão chứ? Làm gì có vạch qua đường? Cần gì phải qua Đường Cái hả?

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Xà Cơ, dáng vẻ này của cô thật sự không giống đang lừa gạt hắn chút nào.

“Ài, để tôi nói cho anh nghe vậy, chuyện là thế này…”

Hổ Nữu thở dài, nói cho Tiêu Phàm nghe quá trình mà Xà Cơ nhận được con rồng thú cưng này một cách chậm rãi.

…

Ở nơi dã ngoại trong trận doanh Tinh Linh, bụi cây có ở khắp nơi, thảm thực vật bị che phủ, bất kỳ lúc nào người chơi đi lại trong đó đều giống như đang đi việt dã vậy.

Lỗ Tấn có một câu nói rất hay, trên đời làm gì có đường, người ta đi mãi thì thành đường thôi.

Câu này là một câu danh ngôn có ngụ ý rất sâu sắc, ở một nơi nào đó ngoài Thành Frya lại có thể làm cho một số người chơi nông cạn hiểu được câu nói này.

Chỗ đó gọi là Đường Cái, là một con đường nhỏ ở ngoài Thành Frya, nghe nói nó được tạo thành do ngựa của NPC Tinh Linh trong Thành Frya đi qua

đi lại trong một thời gian dài, vì vậy con đường nhỏ này cũng được đặt tên là Đường Cái.

Nghe được lời giải thích vô nghĩa như thế, từ một nơi sâu xa nào đó, Tiêu Phàm cảm thấy cái ván trên quan tài của Lỗ Tấn đã bắt đầu động đậy…

Sau đó tình huống mà Xà Cơ gặp được đã xảy ra trên con đường này.

Ngày đó, Xà Cơ ngây thơ hồn nhiên đang đi trên Đường Cái thì bỗng nhiên thấy được một ông lão mặc áo choàng ngã xuống đất, thế nhưng dường như những người chơi ở xung quanh đều đã từng bị ăn vạ ở trong cuộc sống hiện thực, trong lòng họ tràn ngập bóng ma, thế nên không có ai muốn tiến lên đỡ ông lão ấy đứng dậy cả.

Đúng vào lúc này, Xà Cơ nhiệt tình bước đến.

Đối với Xà Cơ mà nói thì chuyện đỡ người già đứng lên căn bản không hề có vấn đề gì cả, huống chi ở trong nội tâm thuần khiết của Xà Cơ hoàn toàn không có bất kỳ bóng ma nào về việc bị ăn vạ cả.

Vì vậy ông lão này được Xà Cơ đỡ dậy, cô cũng đỡ ông ấy đi hết một đoạn "Đường Cái", đây cũng chính là cụm từ "qua Đường Cái" trong miệng của Xà Cơ.

Ngay lúc này, ông lão xoay người lại, hai tay là hai quả trứng thú cưng, ông nói với Xà Cơ: "Cô bé lương thiện à ~ thứ con làm rơi là trứng vàng hay là trứng bạc thế nhỉ ~"

Xà Cơ nghe câu hỏi của ông ấy thì đầu óc càng mơ hồ hơn, cô thẳng thắn trả lời: "Ông à, Xà Cơ không có trứng mà, vậy nên không có làm rơi trứng đâu."

"Cô bé à ~ Con thật là chân thành đó, vậy thì ông sẽ đưa viên trứng rồng này cho con như là quà đền đáp vậy."

Nói xong, ông lão khả nghi này cứ biến mất không còn chút dấu vết nào như vậy, thế là Xà Cơ liền nhận được một con rồng thú cưng rồi đặt tên cho nó là Serpent.

Thế nhưng trong câu chuyện thì người đó rõ ràng là một ông lão khả nghi, tại sao Xà Cơ lại nói là mình đỡ bà lão qua Đường Cái chứ?

Thật ra thì lý do rất đơn giản, bởi vì ông lão này đã tự giới thiệu, ông ấy bảo mình tên là Laurel*.

(*Laurel đọc là Láo lái lái, bà lão đọc là Lăo năi nai)

…

Hổ Nữu kể tình huống mà Xà Cơ đã gặp được xong thì vỗ vai Tiêu Phàm, an ủi: "Lúc mới bắt đầu thì tôi cũng giống như anh vậy, khó có thể chấp nhận được chuyện thế này, có điều, tôi muốn nói cho anh biết, đây là chuyện thật…"

Nói xong, Hổ Nữu xoay người rời khỏi đây, để Tiêu Phàm có không gian tự tiêu hóa chuyện này một mình.

Tiêu Phàm nghe xong thì sững người, thế nhưng trong lòng hắn cũng chẳng hề bình tĩnh chút nào cả, mà là đang điên cuồng gào thét…

Đường Cái lại có thể giải thích như vậy sao?

Người từ đâu đến mới có cái tên Laurel như vậy chứ?

Cái giọng điệu quái dị của ông lão khả nghi kia là thế nào hả?

Nếu có người dùng giọng điệu quái dị như vậy mà nói chuyện với hắn, có lẽ hắn sẽ trực tiếp tát cho người đó một cái đấy!

Con rồng thú cưng như vậy mà nói tặng là tặng, thân phận thực sự là của Laurel ông là ông già Noel đúng không?

Còn cái dáng vẻ như Hà Bá của ông ta là sao chứ?

Chỗ này rõ ràng là trận doanh Tinh Linh, tại sao hắn lại cảm nhận được cái kịch bản quen thuộc trong trận doanh Ác Ma chứ?

Cuối cùng, tại sao con rồng thú cưng đó không phải là của hắn chứ, hu hu…

…

Trong lòng Tiêu Phàm rối bời, đối diện với câu chuyện vô nghĩa và tràn ngập sự bất hợp lý thế này, thế nhưng nó lại là một câu chuyện đã xảy ra một cách chân thực, Tiêu Phàm thật sự không biết nên dùng vẻ mặt nào để đối diện với nó nữa.

Mà cái tình huống này của Xà Cơ, Tiêu Phàm chỉ có thể dùng lý do đây là cốt truyện ẩn giấu trong trò chơi để giải thích mà thôi, nếu không tại sao NPC lại tùy tiện tặng trứng rồng như vậy chứ?

Trong lúc vô số người chơi đang trả giá sự khổ cực và thời gian của mình cho thú cưng trong trò chơi, Xà Cơ lại có thể tùy tùy tiện tiện nhận được một con Thần Thú Thanh Long khi đỡ một ông lão "Laurel" khả nghi trên "Đường Cái".

Sau khi làm rõ chuyện này ở trong đầu, trong lòng Tiêu Phàm đã gặp phải sự kích thích nghiêm trọng, hắn chỉ có thể cam chịu mà nở nụ cười khổ thôi.

Sau khi Tiêu Phàm gặp được Xà Cơ, hắn vẫn luôn cảm thấy cái tên Xà Cơ này có vận may rất nghịch thiên ở trong trò chơi, lúc mới bắt đầu thì hắn cho rằng là do loại huyền học quái lạ bên trong võng du, "vận may của tiểu bạch", thế nhưng bây giờ nhìn lại thì không phải là thế, bởi vì chuyện này không thể dùng từ "vận may" để giải thích nữa rồi…

Vận may của Xà Cơ đã nghịch thiên. Một vận may nghịch thiên, hơn nữa còn có một con rồng thú cưng trâu bò như vậy, ngoại trừ việc Xà Cơ là nhân vật chính trong võng du thì còn có lý do gì khác để giải thích hợp lý chuyện này nữa chứ!

Sau con Thanh Long tự nguyện sa đọa trở thành Serpent của Xà Cơ, nhân vật chính của bộ truyện này cũng đã bị vận may nghịch thiên của Xà Cơ kích thích đến mức phát điên luôn rồi, giống như Thanh Long đã tự nguyện sa đọa thì hắn cũng tự sa đọa để mất vị trí nhân vật chính, vì vậy bộ tiểu thuyết này cũng đã đến hồi kết thúc…

Giỡn thôi, tiếp tục nào ~

…

Claude là một anh chàng Tinh Linh tóc vàng đẹp trai, chính là loại người đứng trên đường lớn trong Thành Frya cũng có thể có được tiếng gào thét của các thiếu nữ.

Chương 501: Công Chúa Nhỏ Bỏ Trốn

Chương 502: Công Chúa Nhỏ Bỏ Trốn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cũng may anh ta là NPC chứ không phải người chơi, nếu không thì Tịch Dương sẽ có thêm một vị đối thủ cạnh tranh có giá trị nhan sắc tương đương ở trong trò chơi.

Claude rất có thực lực, tuổi còn trẻ mà đã có thể trở thành thành viên tinh anh của Phong Cung, một trong bốn cơ cấu quân sự Phong Hoa Tuyết Nguyệt ở trận doanh Tinh Linh, mà bây giờ anh ta đang đang thi hành một nhiệm vụ rất quang vinh, đó chính là bảo vệ công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ và thầy của công chúa điện hạ là Đại Hiền Giả của trận doanh Tinh Linh, Laurel đại nhân.

Claude vô cùng kính trọng Đại Hiền Giả Laurel đại nhân, bởi vì ông ấy là trí giả nổi tiếng nhất trong trận doanh Tinh Linh, ngay cả trong hoàng thất của trận doanh Tinh Linh thì ông ấy cũng có địa vị làm cho người ta phải tôn kính, nếu không thì Tinh Linh vương vĩ đại cũng sẽ không chọn Laurel đại nhân làm thầy cho công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ.

Thế nhưng công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ lại là một nhân vật rất có vấn đề…

Theo cái nhìn của Claude, công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ khác các chị gái dịu dàng điềm tĩnh của mình, từ nhỏ thì cô bé đã rất "hoạt bát", thậm chí còn quá mức hoạt bát nữa kìa. Điều này làm cho Tinh Linh vương vĩ đại rất đau đầu, cho nên mới phải đặc phái Đại Hiền Giả Laurel đại nhân đến để giáo

dục cô bé, hi vọng dưới sự giáo dục của Đại Hiền Giả Laurel đại nhân thì Hạ Lộ Lộ điện hạ có thể trở nên có tri thức và hiểu lễ nghĩa hơn một chút.

Lần này Đại Hiền Giả Laurel đại nhân bị tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ nắm râu bạc kéo đến thành Frya, Claude và vệ binh của mình cũng chỉ có thể theo sát bước chân của hai vị đại nhân này, đi từ Tinh Linh Hoàng Thành đến nơi này.

Vì vậy trong nhiệm vụ lần này thì Claude vô cùng yên tâm với Đại Hiền Giả Laurel đại nhân, thế nhưng lại cảm thấy lo lắng đối với sự hoạt bát của Hạ Lộ Lộ điện hạ. Tuy nhiên anh ta không ngờ ở trong nhà cây lại truyền ra tiếng hét thảm của Đại Hiền Giả Laurel đại nhân, Claude lập tức lao vào trong phòng…

Laurel rất kiêu ngạo, ông ấy là Đại Hiền Giả của trận doanh Tinh Linh, ngay cả Tinh Linh vương vĩ đại cũng vô cùng tôn kính ông ấy, bởi vì trí tuệ vĩ đại của mình mà ông ấy có thể đạt được sự tôn trọng của mọi người.

Có một ngày, Tinh Linh vương mang vẻ mặt đau khổ giao cho ông ấy một nhiệm vụ, đó chính là giáo dục cô con gái nhỏ của Tinh Linh vương, Hạ Lộ Lộ điện hạ.

Vốn Laurel cho rằng dựa vào trí tuệ của mình, giáo dục tiểu công chúa điện hạ là một chuyện vô cùng đơn giản. Tuy nhiên sau khi Laurel chân chính tiếp xúc với tiểu công chúa mới phát hiện ra mình đã sai, hơn nữa còn vô cùng sai…

Bởi vì tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ có tính cách hoàn toàn khác với các công chúa điện hạ kia, cô bé căn bản không biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ, cái gì gọi là tôn trọng bề trên, cô bé nghịch ngợm gây sự, vô cùng không tốt, lại còn suốt ngày không lớn không nhỏ, cứ kéo bộ râu dài rồi trêu đùa ông ấy.

Nếu không phải Hạ Lộ Lộ có đôi tai nhọn - thứ mang tính biểu tượng của Tinh Linh, Laurel tuyệt đối hoài nghi Hạ Lộ Lộ không phải là Tinh Linh, mà lại thuộc bộ tộc vô cùng dã man kia, Thú Nhân.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ nghịch ngợm không giống các Tinh Linh khác của Hạ Lộ Lộ điện hạ, Laurel vẫn không kiềm chế được mà suy nghĩ

về phương diện cuộc sống riêng tư của Tinh Linh vương…

Trước đó vài ngày ông ấy đã đến thành Frya, thành chủ tặng cho ông ấy một viên trứng rồng, vốn Laurel định đem về cho Hạ Lộ Lộ vui vẻ, nào ngờ Hạ Lộ Lộ hoàn toàn không có hứng thú, cô bé vẫn tiếp tục vùi đầu lăn lộn những món đồ chơi dã man mà mình âu yếm.

Đây chính là thú cưng Rồng đó, thú cưng Rồng quý báu đến cỡ nào chứ, Hạ Lộ Lộ có biết không? Thứ này còn quý hơn những món đồ chơi rẻ tiền trong tay cô bé rất nhiều!

Sau khi Laurel bị học sinh của mình - Hạ Lộ Lộ - từ chối, ông ấy cảm thấy vô cùng mất mát, trong lòng bị tổn thương nên ông ấy đi đến Đường Cái ở ngoài thành Frya một mình, còn không cẩn thận té một cái.

Đúng vào lúc này, một thiên sứ nhỏ bé xinh đẹp xuất hiện…

“Cô bé lương thiện à ~ thứ con làm rơi là trứng vàng hay là trứng bạc thế nhỉ ~”

Trời ạ, cô bé trước mắt ông ấy thực sự là một thiên sứ lương thiện!

Sau khi Laurel được Xà Cơ đỡ dậy, vốn ông ấy định lấy vàng và bạc ra để báo ân, ông ấy không hề nghĩ đến Xà Cơ lại không cần báo đáp!

Dưới sự chèn ép và bướng bỉnh gây sự của Hạ Lộ Lộ - một tên Hỗn Thế Ma Vương - trong thời gian dài, nội tâm của Laurel đang cực kỳ phiền muộn lập tức cảm động, thế là ông ấy liền đưa con rồng thú cưng mà mình muốn tặng cho Hạ Lộ Lộ cho Xà Cơ.

Sau đó trong lòng Laurel bỗng nhiên có một mục tiêu, ông ấy nhất định phải giáo dục Hạ Lộ Lộ trở thành một người hiền lành bình thường như cô bé lúc nãy, tuy rằng cô bé lúc nãy khiến cho người ta cảm thấy khá ngốc. Thế nhưng điều này cũng chẳng quan trọng lắm, làm Tinh Linh quan trọng nhất chính là phẩm chất!

Vì vậy mấy ngày nay ở trong thành Frya, Laurel lại dấy lên ý nghĩ muốn nghiêm túc giáo dục công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ, thế nhưng hôm nay đã

đến giờ đi học mà vẫn không thấy công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ!

…

“Laurel đại nhân ngài nói gì? Không thấy công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ đâu cả?”

“Đúng vậy, tôi đi đến đây rồi mà vẫn chưa thấy điện hạ đâu cả, làm phiền cậu rồi, Claude.”

Nghe được tiếng kêu thảm thiết kia, vốn Claude tưởng rằng Laurel đại nhân lại bị công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ trêu chọc, không nghĩ đến lần này lại không thấy Hạ Lộ Lộ điện hạ đâu cả!

Hạ Lộ Lộ điện hạ thực sự quá bướng bỉnh, hi vọng lần này Hạ Lộ Lộ điện hạ ở bên ngoài đừng gây ra chuyện gì nữa!

Trong lòng Claude khẩn cầu, sau đó anh ta chào tạm biệt Laurel, mang theo vệ binh của mình rồi vội vã đi về thành Frya để tìm kiếm.

Claude đi rồi, Laurel nhìn lên trên giá sách trong nhà cây, tầm mắt của ông lướt về từng quyển sách thẳng hàng kia, cho đến một góc tối lộn xộn nào đó thì mới miễn cưỡng dừng lại, sau đó lại từ từ thở dài một hơi.

Một luồng gió nhẹ thổi qua, đi qua cửa động rồi thổi vào trong nhà cây, thổi bay từng trang giấy của những quyển sách ở trong góc tối, một vài bản vẽ máy móc bị lộ ra…

…

Hít sâu, hô ~

Tiêu Phàm không biết mình đã lặp lại động tác này bao nhiều lần rồi, mà tâm trạng của hắn dưới sự hít vào thở ra nhiều lần như vậy, rốt cuộc cũng đã trở nên khá hơn một chút.

Người so với người thì tức chết người!

Vốn mình đang định khoe khoang Tom Cruise trước mặt các "cô" một phen, nào ngờ… nào ngờ "Xà Cơ giúp một bà lão qua Đường Cái" liền khiến hắn thất bại thảm hại!

Hắn chỉ có thể cảm thán sự bất công của vận mệnh mà thôi ~

Vận may nghịch thiên thế này, ở trong trò chơi ngoại trừ nhân vật chính thì còn có ai nữa chứ, vì vậy Xà Cơ chắc chắn là nhân vật chính rồi, có điều cũng còn tốt, dựa theo tình thế trước mắt, hắn là đội trưởng của Xà Cơ, ít nhất cũng được xem như là người bên phe nhân vật chính, chứng minh Tiêu Phàm hắn vẫn rất sáng suốt mà chọn đúng trận doanh.

…

"Sao hả, chị đây đã nhắc em từ sớm là đừng có hỏi nhiều như vậy mà, thế nhưng em lại không chịu nghe lời chị, giờ thì hay rồi, có phải giờ này em cảm thấy không còn hi vọng gì với cuộc đời này nữa không, tùy tiện tìm một người đàn ông rồi lấy quách đi cho rồi!"

"Cái quỷ gì! Nửa câu đầu còn giống tiếng người, nửa câu sau là cái quỷ gì thế hả!"

Bị Hổ Nữu khích tướng như vậy, dường như Tiêu Phàm đã khôi phục lại trạng thái lúc trước, lại tràn ngập sức sống lần nữa, Tuyết Dạ nhìn hai người này thì hâm mộ mỉm cười.

"Được rồi, thú cưng của bọn tôi thì anh đã được nhìn thấy hết rồi, lần này đến phiên Phàm muội muội đưa thú cưng của mình ra cho bọn tôi nhìn đó ~"

Tiêu Phàm không nói gì, bây giờ thú cưng Tom Cruise của mình sao có thể so sánh với thú cưng của các "cô" được chứ, quả thực… quả thực là quá nhỏ yếu mà.

Chương 502: Người Và Mèo

Chương 503: Người Và Mèo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bỏ đi! Bất chấp tất cả, sớm muộn gì thì người vợ xấu cũng phải gặp ba mẹ chồng.

Cuối cùng, Tiêu Phàm đột nhiên chộp vào đầu mình…

“Tom Cruise? Tom Cruise?”

Trong lòng Tiêu Phàm thầm bảo tại sao dọc theo con đường này Tom Cruise lại có vẻ yên tĩnh như vậy, bây giờ rốt cuộc thì hắn đã rõ rồi…

Nhìn dáng vẻ thổi bong bóng ngay mũi của Tom Cruise, Tiêu Phàm thật sự hơi hâm mộ nó.

Con mèo ngốc này thực là hạnh phúc đó, ăn no rồi ngủ, vẫn mang dáng vẻ không buồn không lo như vậy.

Tom Cruise mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, phản xạ có điều kiện mà nỉ non một tiếng: “Ai đang triệu hoán ta?… Meo ~”

“Ha ha, Phàm muội muội, đây là thú cưng của em sao?”

Hổ Nữu vừa nhìn thấy thú cưng của của Tiêu Phàm là một con mèo nhỏ yếu đuối, cả người cô nháy mắt tràn ngập sức lực, bởi vì rốt cuộc cô cũng có thể có được cảm giác ưu việt từ trên người thú cưng của đồng đội mình rồi.

Thế nhưng bỗng nhiên Hổ Nữu ý thức được điều gì đó, cả người cô lập tức ngẩn ra: “Thú cưng của anh biết nói?”

Trong Vũ Hội Ác Ma, cho dù là Thần Thú Phượng Hoàng của Tuyết Dạ hay là Thần Thú Thanh Long của Xà Cơ, hoặc là thú cưng có hình người là Thiên Sứ Sa Đọa và Thủy Tinh Cự Nhân của Bán Trường Miên và Miên Miên, bọn chúng đều không thể nói chuyện. Con mèo nhỏ của Tiêu Phàm bỗng nhiên mở miệng nói tiếng người, điều này làm cho Hổ Nữu rất kinh ngạc.

Tom Cruise nghe được tiếng ồn ào bên tai mình, lười biếng duỗi thẳng cơ thể rồi dùng bộ móng vuốt nhỏ của mình mà dụi đôi mắt còn đang mê ngủ.

Đợi đến lúc tầm mắt của mình đã trở nên rõ ràng, Tom Cruise nhìn thấy trước mắt mình xuất hiện một cặp núi cao hùng vĩ, nó không khỏi cảm thấy có chút căm ghét, bởi vì so sánh thứ này với bình nguyên của Thái Thập Tam thì nó có cảm giác rất ngột ngạt, nếu như nó nghỉ ngơi ở đó thì không được thoải mái cho lắm, thế là Tom Cruise ghét bỏ nói: "Nhân loại ngu xuẩn, bổn soái miêu Tom Cruise biết nói chuyện là một điều rất bình thường mà ~ người phụ nữ ngực lớn ngốc nghếch như ngươi biết nói mới là chuyện hiếm có đấy… Meo!"

Nghe được câu nói cực kỳ ghét bỏ như thế, Hổ Nữu không thể tin được mà nhìn Tiêu Phàm: "Nó đang nói chuyện với bổn tiểu thư?"

Tiêu Phàm nhún vai một cái, ngầm thừa nhận đáp án của câu hỏi này.

"Con mèo nhỏ, lúc nãy mi đang nói chuyện với ta ư?" Nói xong, Hổ Nữu cười he he rồi đến gần Tom Cruise…

Tom Cruise lập tức tỉnh ngủ, tóc gáy của nó dựng thẳng hết cả lên, nó cảm thấy dường như có thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm đang đến gần nó.

Thế nhưng Tom Cruise vô cùng bướng bỉnh lại điếc không sợ súng, nó cậy mạnh ở trước mặt Hổ Nữu: "Không sai, lúc nãy bổn soái miêu Tom Cruise đang nói chuyện với người phụ nữ ngực lớn ngốc nghếch là ngươi đó, đừng có mất tập trung, nghiêm túc mà nghe thật kỹ cho ta, ta cũng sẽ không lặp lại lời nói của mình lần hai cho ngươi nghe đâu hiểu không… Meo ~"

Nhìn thấy Hổ Nữu bị tức đến mức từ từ thay đổi sắc mặt, lần đầu tiên Tiêu Phàm thật lòng cảm thấy Tom Cruise rất đáng yêu.

Tiêu Phàm che miệng lại, cố nén ý cười ở trong lòng mình, thế nhưng cái dáng vẻ đó của Tiêu Phàm vẫn bị Hổ Nữu ghim lại.

"A ha ha ~ Phàm muội muội, em làm đội trưởng mà bây giờ còn chưa có thú cưng sao? Em cứ như vậy thì sẽ trở thành gánh nặng của đội đấy *Nếu không thì như thế này đi, chỉ cần em khóc lóc cầu xin chị đây, chị liền rủ lòng từ bi mua cho em một con* "

"Cút!"

“Phàm muội muội, em dạy con mèo nhỏ đó nói như vậy có phải hay không?” Hổ Nữu cười híp mắt quay mặt lại, nhìn Tiêu Phàm đang cố nén rất khó chịu mà nói.

Trong nháy mắt Tiêu Phàm có cảm giác mình đang bị rắn độc nhìn chằm chằm, hắn vội vã nghiêm mặt nói: “Sao tôi có thể dạy nó nói những lời như vậy được chứ, đây là do nó tự nói ra, oan cho tôi quá!”

“Anh còn dám nói dối nữa sao, không phải người chủ nhân là anh dạy cho nó thì nó sẽ nói những từ ngữ ngực lớn ngốc nghếch như thế hay sao? Có lẽ con mèo con ngốc nghếch này chẳng biết gì cả. Chắc chắn là ngày nào nó cũng nghe được anh nói xấu sau lưng tôi là ngực lớn ngốc nghếch, bây giờ nó mới nói xằng nói bậy như thế.” Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt càng ngày càng hung ác.

“Oan quá đi, rõ ràng là nó đang bày tỏ cảm xúc của mình, cô nổi giận với tôi làm gì chứ?” Tiêu Phàm cảm thấy mình rất vô tội, rõ ràng là lời nói của Tom Cruise, tại sao Hổ Nữu lại muốn trút giận lên người hắn chứ.

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi nói ai là con mèo nhỏ ngốc nghếch hả, hơn nữa ngươi còn dám cho rằng “Ô Miêu Vương” Tom Cruise vĩ đại không biết cái gì cả! Thực sự đã quá coi thường trí tuệ của bổn soái miêu! Còn không phải là thứ to bự đầy trói buộc này sao!… Meo!”

Tom Cruise bị Hổ Nữu khinh thường thì trong lòng rất tức giận, nói xong câu đó thì nó phóng khoáng nhảy lên một cái, đôi ủng nhỏ trên chân nó lập tức đạp vào bộ ngực của Hổ Nữu.

Nào ngờ nó lại đột nhiên bị bộ ngực của Hổ Nữu bắn bay ra, ngã một cái rầm trên mặt đất.

Tom Cruise bất mãn khẽ sờ vào cái mông nhỏ bị ngã đau của mình rồi hơi nhíu mày, còn Tiêu Phàm thì trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những điều này, hắn biết Tom Cruise tiêu đời rồi…

…

Chỉ chốc lát sau…

“Sao hả, mày có ổn không vậy?” Tiêu Phàm nhìn con mèo nhỏ khóc đến mức nước mắt nước mũi đều chảy ra hết thì hơi lúng túng.

Tom Cruise không nói gì mà bay thẳng vào trong lồng ngực của Tiêu Phàm, nó kéo quần áo của hắn rồi bắt đầu lau nước mắt: “Hu hu, yêu quái ngực lớn kia thật là đáng sợ, hu hu, ta thật có lỗi với Irina…”

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ kẹp chặt hai chân rồi khóc lóc thảm thiết của Tom Cruise, dáng vẻ này cực kỳ giống một cô dâu nhỏ vừa bị ức hiếp.

Tiêu Phàm lại nhìn Hổ Nữu mang vẻ mặt thỏa mãn ở đằng xa, hắn cảm thấy hơi e sợ, vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

…

Sau khi Tom Cruise điếc không sợ súng mà trào phúng Hổ Nữu, nó còn không muốn sống mà dám đạp vào bộ ngực của Hổ Nữu, điều này đã triệt để chọc giận Hổ Nữu đại tiểu thư.

Kết quả là một người một mèo hoàn toàn khai chiến với nhau.

Đối mặt với Hổ Nữu thì Tom Cruise không dám xem thường chút nào, nó trực tiếp sử dụng tuyệt kỹ sở trường của mình là [Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo - Giả Ngây Thơ… Giết!], đây chính là tuyệt kỹ mà ngay cả hội trưởng của công hội Chiến Minh, Reginald cũng không thể tránh khỏi, tiếc rằng đối thủ hôm nay của nó lại là Hổ Nữu, mà Hổ Nữu chính là người thứ hai ở trong “Tân sinh”, ngoại trừ Tiêu Phàm, có thể miễn dịch chiêu [Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo - Giả Ngây Thơ… Giết!].

Còn chuyện tại sao có thể miễn dịch, tôi cũng không biết…

“Con mèo nhỏ, mi đang làm gì thế? Lẽ nào mi muốn tỏ ra dễ thương để ta tha cho mi một con đường sống hay sao? Đáng tiếc bây giờ đã muộn rồi, mi không còn cơ hội để nhận lỗi nữa đâu, bởi vì Hổ Nữu đại tiểu thư ta đã thật sự tức giận rồi!” Hổ Nữu bay thẳng đến chỗ của Tom Cruise rồi chộp vào cổ của nó, thành thạo nắm chặt một cái tay của nó, sau đó lại không có ý tốt mà đánh giá Tom Cruise từ trên xuống dưới một phen: “Con mèo nhỏ, rốt

cuộc thì mi là đực hay cái thế, để chị xinh đẹp đây xem một chút có được hay không ~”

Nói xong Hổ Nữu kéo cái lưng quần buộc thêm cây kiếm Tây Dương kia của Tom Cruise xuống, theo đó còn có tiếng kêu thảm thiết của Tom Cruise: “Yamete*!… Meo!”

(*Yamete: từ trong tiếng Nhật, có nghĩa là đừng mà)

…

Ài, thật là thảm.

Tiêu Phàm đồng tình khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ của Tom Cruise, trong lòng âm thầm suy nghĩ, may mà lần này không có liên lụy đến hắn, đối đầu với Hổ Nữu quả nhiên là một chuyện đáng sợ, có điều như vậy cũng tốt, sau khi Tom Cruise bị Hổ Nữu giáo dục một phen thì sẽ biết điều hơn.

Tom Cruise đã được hắn giới thiệu với mọi người, Tiêu Phàm cũng đã được nhìn thấy thú cưng của tất cả, vậy sau đó hắn nên đi giải quyết ân oán cá nhân của mình, chính là ân oán cá nhân ở trong di tích của trận doanh Ác Ma.

Chương 503: Vận Rủi Lại Ập Đến

Chương 504: Vận Rủi Lại Ập Đến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngay sau đó Tiêu Phàm lấy mũ thám hiểm, thứ mà hắn thu hoạch được từ trong di tích Hoàng Kim Viên của trận doanh Thú Nhân từ trong ba lô ra, đi về phía Bán Trường Miên đang ngồi ở dưới tàng cây lần thứ hai…

Tiêu Phàm ngước đầu lên nhìn bầu trời trong thành Frya bị cành lá sum xuê che đậy gần hết, trong lòng cảm thấy cực kỳ đau khổ.

Bởi vì là đội trưởng của Vũ Hội Ác Ma, hắn lại bị phần tử không tốt trong đội là Hổ Nữu đuổi ra ngoài.

Chuyện là như thế này, Tiêu Phàm cầm mũ thám hiểm của mình, định giáo dục Bán Trường Miên vì việc đưa hắn vào chỗ chết và hành vi ác liệt không thèm suy nghĩ của cô trong Thần Điện của di tích Hoàng Kim Viên ở trận doanh Ác Ma lúc trước.

Nào ngờ Tiêu Phàm còn chưa kịp mở miệng, Bán Trường Miên nhìn thấy mũ thám hiểm ở trong tay Tiêu Phàm, bỗng nhiên đỏ mặt rồi chạy về phía Hổ Nữu, trực tiếp trốn đằng sau cô, bày ra dáng vẻ sợ sệt.

Hổ Nữu nhìn thấy dáng vẻ này của Bán Trường Miên, không thèm hỏi han gì mà mắng Tiêu Phàm một trận: "Phàm muội muội, sao anh vừa mới ra ngoài có một chút, sau khi trở về liền bắt đầu bắt nạt Trường Miên muội muội hả! Anh đừng nghĩ rằng mình cấp 41 thì hay lắm, có chị ở đây, chị cũng có thể chơi chết em đấy!"

"Đợi một chút, tôi đâu có bắt nạt em ấy? Rõ ràng là tôi còn chưa kịp nói gì cả mà?"

Tiêu Phàm nghe được lời chỉ trích của Hổ Nữu, vội vã giải thích.

"Anh không bắt nạt Trường Miên muội muội, vậy tại sao em ấy lại lộ ra vẻ mặt như vậy hả?" Hổ Nữu trực tiếp đưa Bán Trường Miên ra phía sau mình rồi bảo vệ cô, phê bình hắn với đạo lý rõ ràng.

"Tôi…"

Tiêu Phàm muốn nói sao tôi biết được, thế nhưng hắn vừa nói đến chữ "tôi" đã bị Hổ Nữu trực tiếp cắt ngang.

"Tôi cái gì mà tôi hả! Bắt nạt nữ sinh mà anh còn muốn nguỵ biện nữa sao!"

Ngay sau đó Hổ Nữu trực tiếp giật cái mũ thám hiểm trong tay Tiêu Phàm: "Đây! Đây không phải là mũ thám hiểm của Bán Trường Miên muội muội sao, tại sao nó lại ở trong tay anh chứ, không lẽ anh đã lạm dụng chức

quyền, trắng trợn cướp đoạt mũ thám hiểm của Trường Miên muội muội ư!”

Tiêu Phàm chỉ muốn dùng thân phận đội trưởng của mình để giáo dục thành viên trong đội một phen, thế nhưng hắn không hề nghĩ đến bản thân mình còn chưa kịp mở miệng, trái lại đã bị thành viên trong đội chỉ trích rồi, trong lòng hắn uất ức biết bao nhiêu chứ.

Tiêu Phàm muốn giải thích chuyện này lần nữa, tuy nhiên đúng vào lúc này, Tiêu Phàm nhìn thấy Miên Miên đáng yêu đang trốn ở đằng sau Bán Trường Miên mang ánh mắt thù địch nhìn về phía mình.

Đúng vậy, Tiêu Phàm có thể khẳng định thứ trong mắt của Miên Miên lúc này chính là thù địch, dường như cô bé rất bất mãn với hành vi bắt nạt chị họ mình của Tiêu Phàm.

Bị một loli đáng yêu như Miên Miên thù địch, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy mình rất thất bại, trong lòng bị thương rất nặng, tâm trạng không khỏi hạ xuống thấp.

Hổ Nữu vừa bị thú cưng Tom Cruise của Tiêu Phàm chọc cho tức giận, bây giờ nhìn thấy Tiêu Phàm lại xuất hiện ở trước mặt mình, lập tức cảm thấy lửa giận vừa hạ xuống đã bị dấy lên lần nữa, cô không khỏi lớn tiếng mắng mỏ: “Đi đi đi, tự anh đi qua chỗ khác chơi đi, tại sao anh vừa xuất hiện thì đã gây sự rồi hả, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự tập luyện của đội ngũ đó, biết không!”

Đổi lại là lúc bình thường, có lẽ Tiêu Phàm sẽ phản bác câu nói của Hổ Nữu, thế nhưng bây giờ sau khi bị Miên Miên đả kích, Tiêu Phàm có vẻ hơi nản lòng, theo lời chỉ trích của Hổ Nữu thì hắn đau lòng đi về phía xa, ngay cả Hổ Nữu cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tom Cruise nhìn thấy Tiêu Phàm đi về phía xa, đâu dám ở lại bên cạnh Hổ Nữu nữa, nó vội vàng đuổi theo bước chân của Tiêu Phàm.

…

Hổ Nữu nhìn bóng lưng của Tiêu Phàm, cảm thấy hơi kinh ngạc, cô chỉ muốn bắt nạt Tiêu Phàm cho vui một chút mà thôi, không nghĩ đến cái tên này thật sự bỏ đi rồi, cô bĩu môi nói: "Đến mức đó sao?"

Bán Trường Miên nhìn Tiêu Phàm rời khỏi, trong lòng cũng hơi hổ thẹn, cô kéo góc áo đằng sau của Hổ Nữu, lấy cái mũ thám hiểm từ trong ba lô của mình ra.

"Đây là?" Hổ Nữu nhìn thấy mũ thám hiểm trong tay Bán Trường Miên, biết là mình đã hiểu lầm Tiêu Phàm.

Sau đó Bán Trường Miên nói chuyện mình đã làm ở trong di tích Hoàng Kim Viên ở trận doanh Ác Ma cho Hổ Nữu nghe, nói lúc đó vì mình ham vui, dưới sự yếu lòng liền hồ đồ một hồi.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm lấy mũ thám hiểm ra, Bán Trường Miên biết trò đùa của mình đã bị Tiêu Phàm biết, trong lúc sợ sệt liền trốn ở đằng sau Hổ Nữu.

"Vậy chúng ta đã trách oan đội trưởng ca ca rồi, Hổ Nữu tỷ tỷ, nhanh chóng tìm đội trưởng ca ca về đi!" Sau khi Xà Cơ nghe xong, lập tức thúc giục Hổ Nữu.

"Căn bản là chị không hề trách hắn mà, chị chỉ đùa giỡn với hắn một chút thôi, chị cũng không biết tại sao hôm nay hắn lại yếu ớt như vậy nữa."

"Bình thường hắn đều mang dáng vẻ mạnh bạo đê tiện mà?"

Hổ Nữu cũng cảm thấy hơi oan ức, bây giờ giống như cô là một người xấu vậy.

"Được rồi được rồi, đội trưởng của chúng ta không phải là người dễ dàng bị chọc tức rồi bỏ đi như vậy đâu, chắc là anh ấy đã nhớ ra có chuyện gì đó cần phải làm, cho nên mới rời khỏi đây một lát thôi." Lúc này Tuyết Dạ chen vào, bầu không khí ở đây lập tức trở nên hòa hợp hơn nhiều.

Nghe được lời nhắc của Tuyết Dạ, cả người Hổ Nữu lập tức giật mình.

Không sai, chắc chắn là vậy, cái tên đê tiện như Phàm muội muội sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu, nhất định là hắn đã nhớ ra cái gì đó vui lắm, muốn lén lút đi làm không cho chúng ta biết, lúc ở trận doanh Thú Nhân cũng là như vậy, lần này mình tuyệt đối không thể bỏ qua!

"Bây giờ chị sẽ đi tìm hắn, mấy em cứ luyện cấp như ngày thường trước đi!" Nói xong thì Hổ Nữu vội vã chạy về hướng mà Tiêu Phàm đã đi.

Bán Trường Miên và Xà Cơ nhìn bóng lưng của Hổ Nữu thì hơi lo lắng, rất muốn đi theo, tuy nhiên vào lúc này, Tuyết Dạ mỉm cười rồi dịu dàng nói: "Mọi người cứ yên tâm đi, cứ giao đội trưởng cho Hổ Nữu, chúng ta đi luyện cấp trước. Nếu hai người Hổ Nữu đi thật lâu mà chưa về, chúng ta lại đi tìm cũng không muộn, trái lại mọi người đều ở trong thành Frya, muốn gặp mặt cũng rất dễ dàng mà."

Thế là Bán Trường Miên và Xà Cơ chỉ có thể bỏ qua chuyện này, lựa chọn đi đến một nơi luyện cấp ở gần thành Frya cùng với Tuyết Dạ.

…

Sau khi bị các thú cưng của thành viên trong đội hạ thấp sĩ khí, Tiêu Phàm lại bị Hổ Nữu áp bức, trong lúc Tiêu Phàm không ở đây thì ngay cả Bán Trường Miên thường ngày rất ngoan ngoãn cũng bị Hổ Nữu dạy hư, cuối cùng hắn còn nhận được một đòn phải giết của Miên Miên, Tiêu Phàm cảm thấy một người đội trưởng như mình thực sự quá thất bại và quá khổ sở.

Thế là hắn quyết định giải sầu ở trong thành Frya trước, thuận tiện trải nghiệm thu hoạch mà mình mới đạt được trong quán rượu Blue ở thành Antequera. Dù sao Tiêu Phàm cảm thấy mấy người Hổ Nữu tự mình luyện cấp cũng rất tốt, trong khoảng thời gian mà mình không có ở đây, ít nhất thì cấp bậc của bọn họ không hề bị hạ xuống một chút nào.

Tiêu Phàm đi rồi đi, cuối cùng lại đi đến một cái ngõ cụt không có ai, hắn lấy nữ nhi hồng ở trong ba lô của mình ra, tỉ mỉ đánh giá bầu rượu nữ nhi hồng cổ điển một phen.

Loại rượu tràn ngập hương vị Trung Quốc rất hiếm thấy ở trong trò chơi, Tiêu Phàm càng nhìn thì càng thích, tâm trạng vốn đang tệ hại cũng bắt đầu

trở nên khoan khoái.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng mở cái nắp rượu ra, mùi thơm mê người của rượu lập tức lan tỏa tràn ngập cả không gian.

Nữ nhi hồng, dùng để uống, sau khi uống sẽ nhận được buff Tâm Linh Thủ Xảo, vĩnh cửu gia tăng 5% tốc độ công kích của người chơi.

Thật là một hiệu quả vô cùng tuyệt vời, không hổ là vật phẩm tiêu hao có cấp độ sử thi, đáng tiếc không thể chồng hiệu quả.

Cho dù không vì thí nghiệm hiệu quả của kỹ năng thiên phú của chính mình là [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] sau khi uống nữ nhi hồng, chỉ bằng việc vĩnh cửu gia tăng 5% tốc độ công kích, nữ nhi hồng cũng đáng để Tiêu Phàm uống một ngụm.

Chương 504: Paparazzi

Chương 505: Paparazzi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là Tiêu Phàm nâng bầu rượu lên, ngửa mặt uống một hớp rượu.

Đến đây, sự xui xẻo trong trận doanh Tinh Linh của Tiêu Phàm rốt cuộc cũng đã bắt đầu trình diễn…

Trước khi tham gia vào "Tân Sinh", "Thính Phong Giả Số 001" là phóng viên của một tờ tạp chí giải trí.

Thật ra trong lòng "Thính Phong Giả Số 001" hiểu rõ, phóng viên tạp chí giải trí chỉ là một xưng hô khá dễ nghe đối với nghề nghiệp của mình mà thôi, nói khó nghe một chút, thì gã chính là chó săn.

Ngưỡng cửa để làm nghề nghiệp này rất thấp, chỉ cần tướng mạo bình thường, không thu hút lại có cảm giác tồn tại thấp là có thể làm được ngon

nghẻ rồi. Mà điều kiện bên ngoài của "Thính Phong Giả Số 001" lại như đo ni đóng giày với điều này.

"Thính Phong Giải Số 001" không ngờ rằng ngoại hình mình thường mà gã vẫn luôn cảm thấy tự ti lại có thể trở thành ưu thế trong nghành này, điều này khiến gã vô cùng nhập tâm với công việc làm chó săn.

Hơn nữa ở tòa soạn báo "Thính Phong Giả Số 001" có một boss rất tốt, khi cấp dưới của hắn ta làm việc, hoàn toàn không cần phải sợ hãi bị hắn ta bóc lột như người làm như các đơn vị khác, ngược lại chỉ cần bạn chịu làm, làm ra được thành tích thì boss tuyệt đối sẽ không keo kiệt khen thưởng.

Bầu không khí như vậy khiến cho "Thính Phong Giả Số 001" cảm thấy rất thoải mái, mặc dù hắn chỉ là một tay chó săn.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tầy gang, bởi vì tòa soạn báo danh tiếng rất tốt, nội dung được đề cập rất rộng, làm ảnh hưởng đến rất nhiều nhân vật lớn nên bị một thế lực lớn nào đó trong nước phong sát, nhổ tận gốc, "Thính Phong Giả Số 001" lại mất đi công việc của mình, quay trở lại với cuộc sống mờ mịt vốn có.

Nhưng đúng lúc ấy, vị boss trước đây gọi một cuộc điện thoại cho gã, nói rằng gã sắp sửa tham gia vào một game online 3D có tên là "Tân Sinh", hỏi xem gã có hứng thú tham gia cùng hay không?

"Thính Phong Giả Số 001" không nói hai lời liền đồng ý, bởi vì gã vẫn cảm thấy boss của gã là một người có đầu óc khôn khéo.

Mặc dù boss của gã ở trong giới giải trí không phải người nắm giữ một thế lực to lớn, nhưng lại có được mánh khóe không hề tầm thường, có thể một tay điều khiển hướng dư luận của cả giới giải trí, trên cơ bản boss của gã muốn có ai lên trang nhất là người đó có thể lên trang nhất được.

Đây không phải là "Thính Phong Giả Số 001" thổi phồng đâu, gã nhớ lần trước có một ca sĩ tên Uông gì đó, người nâng đỡ tìm đến cấp trên của gã, ngày hôm sau Uông gì đó vốn không có tiếng tắm gì liền vô duyên vô cớ xuất hiện trên trang nhất, còn về việc làm sao mà lại lên đó, "Thính Phong Giả Số 001" cũng không để ý.

Tóm lại dưới sự lăng xê của boss nhà gã, tên ca sĩ này mới có được nửa giang sơn trong giới âm nhạc như bây giờ.

Đối với chuyện này, trong lòng "Thính Phong Giả Số 001" cản thấy có chút là lạ, nhưng gã cũng không để ý đến, ai bảo gã là chó săn cơ chứ?

Vậy nên "Thính Phong Giả Số 001" quyết định đi theo boss của gã vào trong trò chơi "Tân Sinh" này để giành được một sự nghiệp lớn.

Sau khi tham gia vào trò chơi, gã và các đồng nghiệp của gã bị phân vào các trận doanh khác nhau, dưới sự chỉ huy của boss mà án binh bất động, cho đến khi các khu vực trận doanh được liên thông với nhau khó khăn lắm bọn họ mới được tụ họp.

Sau khi tập hợp lại, boss của gã lập tức thành lập một tổ chức mới trong trò chơi, Thính Phong các.

Sau khi thành lập Thính Phong các, cuối cùng boss của gã cũng bắt đầu khuấy nhiễu tin tức trong trò chơi, buôn bán thông tin, dẫn dắt tin tức, các thủ đoạn như gài quảng cáo vào các bài viết hot trên tieba nhiều vô số kể, cứ như vậy Thính Phong các bắt đầu đứng vững và có lợi nhuận hơn trong thế giới giả thuyết này.

Với một điểm này, "Thính Phong Giả Số 001" thật sự vô cùng bội phục boss của mình, gã cảm thấy boss của gã là một đại nhân vật rất giỏi giang, chỉ là tính cách của hắn ta dường như có chút xấu xa, thú vui tà ác vô cùng nghiêm trọng, lối suy nghĩ của hắn ta đôi khi cũng khiến cho người khác cảm thấy điên cuồng, nhưng… đó vẫn không tính là khuyết điểm quá lớn nhỉ…

Mà hiện tại gã được boss đặc biệt ủy thác cho việc đi theo dõi một đại nhân vật "đáng sợ" trong trò chơi, ID của hắn là Mệnh Phàm, biệt danh là Lich King.

Gọi là "đáng sợ" mà cũng không hề đáng sợ, bởi vì trong trò chơi có rất nhiều người cảm thấy Lich King Mệnh Phàm là được đáng sợ, nhưng "Thính Phong Giả Số 001" lại biết rốt cuộc sự đáng sợ của Lich King Mệnh Phàm đến từ đâu, cho nên gã không cảm thấy sợ.

Nếu muốn nói đến "đáng sợ" thật sự, "Thính Phong Giả Số 001" cảm thấy hẳn phải là boss của gã.

Có điều sau khi theo đuôi quan sát Mệnh Phàm lâu ngày, "Thính Phong Giả Số 001" cảm thấy tên Mệnh Phàm này không bình thường là sự thật.

Bởi vì trong quá trình theo đuôi hắn, gã đã nhận biết được hết tất cả biểu tình trên mặt Mệnh Phàm, hỉ nộ ai ố không ngừng xuất hiện, chẳng khác nào đã trải qua mấy kiếp luân hồi vậy.

Đối với vấn đề này, trong đầu "Thính Phong Giả Số 001" nảy sinh ra một suy nghĩ kỳ lạ.

Chẳng lẽ tên này là vua biểu cảm?

"Thính Phong Giả Số 001" lắc lắc đầu mình, vứt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu mình đi, khôi phục lại tinh thần.

Kệ đi, dù sao mình cứ theo dõi hắn cẩn thận là được rồi, những thứ khác giao cho boss đi, hắn ta khá là thông minh, có điều gần đây tâm trạng của boss dường như không được tốt lắm, lần này mình không thể để bị mất dấu hắn được.

Ngay sau đó, "Thính Phong Giả Số 001" nhìn thấy nhân vật mục tiêu lần này rời khỏi đội ngũ của hắn, dọc theo con đường đi thẳng về phía trước, sau đó rẽ mạnh một cái, một mình đi vào trong ngõ cụt bị cây cối che khuất.

"Thính Phong Giả Số 001" vừa định đuổi theo, bên tai gã lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập, vì thế gã lại nấp vào trong bóng tối…

"Thính Phong Giả Số 001" nhìn thấy một dáng người xinh đẹp theo sau cũng rẽ vào ngõ cụt, gã lau mồ hôi trên đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là em gái thân hình chuẩn mực nóng bỏng trong đội ngũ của Mệnh Phàm, thiếu chút nữa mình đã tự lòi đầu ra rồi, may mà mình cẩn thận, nhanh chóng phát hiện ra cô ta.

Có điều, cô ta đuổi theo để làm gì nhỉ?

Nhớ lại thân hình căng tràn kia của Hổ Nữu, "Thính Phong Giả Số 001" không khỏi nhớ lại những lời đồn thổi về Lich King Mệnh Phàm.

Không đúng, không phải như thế, những lời đồn này đa phần đều là do boss bịa đặt ra, Mệnh Phàm hẳn là sẽ không trắng trợn lộ liễu như thế với em gái này đâu.

Có điều thật đúng là khiến cho người khác tò mò, rốt cuộc bọn họ làm gì trong ngõ cụt nhỉ?

"Thính Phong Giả Số 001" rất muốn tiến lên xem thử, nhưng đằng trước cũng không có nhiều không gian để "Thính Phong Giả Số 001" ẩn nấp. để đề phòng việc mình bị bại lộ, "Thính Phong Giả Số 001" chỉ có thể đứng im tại chố chờ Tiêu Phàm đi ra.

Chẳng qua là lần đợi này phải đợi thật lâu…

"Thính Phong Giả Số 001" có phần hơi sốt ruột, cô nam quả nữ cùng nhau ở trong một góc kín đáo, không thể không khiến cho "Thính Phong Giả Số 001" phải suy nghĩ miên man, trong lòng gã cũng phải giật mình kinh sợ.

Ngay khi "Thính Phong Giả Số 001" vẫn còn đang lưỡng lự xem đi lên hay không đi lên, một tiếng thét chói tai của nữ sinh vang lên!

"Dừng tay! Anh làm cái gì đấy hả?"

Hả?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Mệnh Phàm nổi lên thú tính lại bị em gái kia cự tuyệt lên cưỡng ép vào đây?

"Thính Phong Giả Số 001" hít sâu một hơi, cố gắng hết sức để bản thân mình giữ vững sự bình tĩnh, bắt đầu từ từ tiến về phía trước.

"Cô kêu đi, cho dù cô có kêu vỡ cổ họng cũng không có tác dụng gì đâu, ha ha!" Trong ngõ nhỏ lại vọng ra một trận cười càn rỡ.

“Thính Phong Giả Số 001” vừa nghe thấy đoạn đối thoại kinh điển này trong lòng gã liền sợ hãi thầm than, chẳng lẽ đây là tình tiết trong tìm người lớn?

Nhất thời “Thính Phong Giả Số 001” không thể giữ bình tĩnh được nữa, gã khẩn cấp đi lên phía trước, nhưng gã lại cảm thấy những lời này có gì đó không được thích hợp lắm, nhưng có chỗ nào không đúng, bởi vì quá vội vàng cho nên trong khoảng thời gian ngắn gã không kịp phản ứng lại.

Chương 505: Những Ác Ma Cuộc Sống Đảo Ngược Bắt Đầu

Chương 506: Cuộc Sống Đảo Ngược Bắt Đầu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cuối cùng gã cũng chạy đến trước cái ngõ cụt đó, ánh mắt gã liếc nhìn vào đằng trong…

Sau khi thấy rõ chuyện đang xảy ra trong con ngõ nhỏ, “Thính Phong Giả Số 001” lập tức ngửa đầu, một dòng máu mũi phun ra ngoài!

Cuối cùng mình cũng biết những câu thoại này có gì không hợp lí rồi, có điều… không ngờ rằng nó thật sự là phim người lớn…

Để cúng tế cho dòng máu mũi kia của “Thính Phong Giả Số 001”, chúng ta sẽ hồi tưởng lại khoảng thời gian trước đó, khi mà cơn ác mộng của Tiêu Phàm vẫn còn chưa ập đến…

Trong ngõ nhỏ chỉ có một mình Tiêu Phàm, hắn ngẩng cao đầu, để mặc cho dòng rượu trong suốt từ trong vò chảy xuống miệng mình, hương thơm ngào ngạt mê người tràn ngập trong không gian, bầu không khí bốn phía trở nên mờ mịt.

Đúng lúc này, để đề phòng Tiêu Phàm một mình đi ra ngoài “chơi đùa”, đại tiểu thư Hổ Nữu đuổi sát theo cũng bắt đầu rẽ vào trong con ngõ nhỏ…

Nữ Nhi Hồng không hổ là rượu ngon lâu đời, ngọt, chua, đắng, cay, tươi mái, chát, sáu vị tổng hợp lại, đậm đà mà ngọt mát, khiến cho dư vị không ngừng phảng phất, ngay cả Tiêu Phàm vẫn luôn giữ khoảng cách với rượu cũng không nhịn được mà muốn nghiện rượu.

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi đã sử dụng rượu có phẩm chất sử thi, đạt được buff gia tăng vĩnh cửu Tâm Linh Thủ Xảo.]

[Tên trạng thái: Tâm Linh Thủ Xảo]

[Điều kiện nhận được trạng thái: Sử dụng vật phẩm tiêu hao Nữ Nhi Hồng]

[Hiệu quả trạng thái: Tốc độ tấn công gia tăng vĩnh cửu 5%]

…

Nước rượu men theo thực quản chảy xuôi xuống trong bụng, Tiêu Phàm cảm thấy như có một dòng nước ấm hội tụ trong bụng mình, sau đó tản đi bốn phía, tay chân của mình cũng dường như vì thế mà nhẹ nhàng hơn một chút, chẳng lẽ đây chính là hiệu quả tác dụng của việc gia tăng tốc độ tấn công của buff vĩnh cửu Tâm Linh Thủ Xảo của Nữ Nhi Hồng hay sao?

[Men say: 80%]

[Hệ thống nhắc nhở: Thiên phú: Tửu Tinh Cuồng Ẩm phát động, kích hoạt…]

…

Nữ Nhi Hồng cũng giống như rượu tiên Hắc Long của Ba Kì Lão Đa, đều là rượu có cấp bậc sử thi, nhưng lại không cương liệt như rượu tiên Hắc Long.

Sau khi Tiêu Phàm uống xong Nữ Nhi Hồng, khó khăn lắm men say mới lên đến 80%, mà rượu tiên Hắc Long lại khiến men say lên thẳng đến 99%, nuối xuống một ngụm rượu lại khiến mắt càng mờ hơn.

Nhưng men say lên đến 80% cũng khiến cho đầu óc Tiêu Phàm cảm thấy có phần choáng váng, sau đó hệ thống thông báo kỹ năng thiên phú Tửu Tinh Cuồng Ẩm Tiêu Phàm cũng không để ý đến.

Nhưng nguyên nhân khiến cho tinh thần Tiêu Phàm bị phân tán cũng không phải là vì cảm giác mê man mà cồn mang đến, mà bởi vì cảm giác tuyệt vời mà Nữ Nhi Hồng mang đến cho thân thể sau khi uống.

Cảm giác tuyệt vời bất ngờ ập đến khiến cho người khác khó mà quên được, ánh mắt Tiêu Phàm trong thời khắc này cũng trở nên có phần mê ly.

Loại cảm giác tuyệt vời này Tiêu Phàm thấy rất quen, giống như lần trước sau khi hắn hấp thu sức mạnh nguyên tố của thần phách Chu Tước ở trận doanh Thú Nhân mà dục hỏa trung sinh, có điều nó không hề mãnh liệt như ngọn lửa bùng cháy, mà lại càng có thêm vẻ tinh tế, dịu dàng hơn nữa, tựa như có thể khiến người ta nhỏ lại, trở lại thời còn trong bụng mẹ, bao vây bốn phía đề là cảm giác mềm mại ấm áp.

Cảm giác dịu dàng mà vô cùng tinh tế này bắt đầu dồn nén vào lồng ngực Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cảm giác lồng ngực của mình dường như thoải mái đến phồng lên, cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có này khiến cho Tiêu Phàm không nhịn được mà rên rỉ một tiếng.

“A!”

Nhưng sau khi tiếng rên rỉ này phát ra, toàn thân Tiêu Phàm liền thanh tỉnh lại.

Bởi vì, tiếng rên rỉ này thật sự rất mềm mại, hoàn toàn không phải giọng bình thường của Tiêu Phàm.

Âm thanh này khiến Tiêu Phàm nhớ tới những nữ diễn viên trong phim hành động mà mình cất trong file “Cừu vui vẻ và sói xám” trong ổ cứng máy tính của mình, lời thoại của bọn họ trong phim hành động hình như cũng là kiểu như vậy.

Không hợp lí…

Trong lòng Tiêu Phàm xuất hiện một suy nghĩ không tốt, nếu như âm thanh vừa rồi là phát ra từ trong miệng hắn, vậy thì cũng chỉ có một khả năng duy nhất có thể xảy ra…

Đúng lúc này, Tiêu Phàm cuối cùng cũng phát hiện điểm khác thường trên cơ thể mình.

Quần lót trở nên lỏng lẻo, ống quần tự nhiên lại dài ra một đoạn, hơn nữa Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy hô hấp của bản thân trở nên khó hăn hơn, ngực cũng có chút khó chịu, bởi vì hình như áo lại chật hơn.

Tiêu Phàm không dám cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình, cũng không có dũng khí mở khung quan sát nhân vật của bản thân mình để xem xem bộ dáng của chính mình lúc này.

Tiêu Phàm run rẩy vươn tay phải của mình ra, mang theo tâm trạng căng thẳng mà vươn bàn tay mình chầm chậm hạ xuống, cho đến phía dưới…

Ực, đây là âm thanh từ cổ họng khi Tiêu Phàm nuốt nước miếng xuống, Tiêu Phàm cảm giác lúc này đây nó như vang vọng khắp không gian, mà nội tâm Tiêu Phàm cũng bị phá vỡ hoàn toàn ngay trong lúc này…

Không có, không có, người anh em tốt vẫn luôn làm bạn với mình bao năm nay bỗng nhiên biến mất rồi?

…

Loại nội dung nam nữ đảo ngược như thế này, Tiêu Phàm đã từng gặp rất nhiều lần trong phim truyền hình, phim hoạt hình, và cả tiểu thuyết, đa phần phản ứng của những người này là vô cùng khiếp sợ, có điều bình thường cũng không tốn bao nhiêu thời gian bọn họ sẽ thích ứng được luôn, thậm chí còn có những người vô cùng biến thái mà tự thưởng thức thân thể của mình một phen.

Nhưng bây giờ đến lượt Tiêu Phàm, cuối cùng hắn cũng biết những bộ phim này đều là gạt người, bởi vì lúc này sau khi Tiêu Phàm nhận ra sự thật, toàn thân hắn hoàn toàn sụp đổ.

Trời ơi, tại sao lại có thể như vậy? Người anh em, sao cậu nói mất là mất luôn vậy?

Mặc dù tao vẫn luôn xấu hổ với mày, nhiều năm trôi qua như vậy mà tao cũng chưa từng có lòng tìm cho mày một sự thân mật tươi mới, nhưng thỉnh thoảng tao vẫn tìm cô nương năm ngón tay để làm bạn với mày mà, mày không đến mức vì thế mà rời khỏi tao chứ!

Người anh em tốt của tao, trong lòng có nỗi khổ thì cứ nói với tao, không phải đã nói sẽ cùng nhau đi con đường phía trước hay sao? Cho dù là sông cũng phải cùng nhau vượt qua sao? Sao bỗng nhiên mày lại đi trên con đường nói đi là đi như thế?

…

Trong lòng Tiêu Phàm lúc này bất ổn, trong đầu hắn toàn là những lời nói lộn xộn, tay phải hắn lại không tin điều kỳ lạ này mà để sát lại một lần, tiếc rằng không phải là cảm giác phong phú quen thuộc hằng ngày, mà trong quần nơi nơi đều trống rỗng.

Cuối cùng Tiêu Phàm cũng không khống chế được cảm xúc của mình, thấp giọng khóc than: "Ông nội ơi, ông nội ơi, cháu rất xin lỗi người, rõ ràng lúc ông ra đi cháu ra đừng đồng ý với ông rằng sau này cháu sẽ cùng vợ cháu sinh cho ông một thằng cháu nội bụ bẫm, nhưng hiện lại cháu lại đánh mất chính người anh em của mình! Trời ơi, tôi nên làm gì bây giờ đây?"

Đúng lúc này, một bàn tay thon dài vỗ vỗ sau lưng an ủi Tiêu Phàm: "Phàm muội muội, bình tĩnh một chút, đây chỉ là trò chơi mà thôi, trong cuộc sống thật sự thì anh vẫn là nam mà."

Được thức tỉnh như vậy, trong nháy mắt Tiêu Phàm dừng nói linh tinh lại, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, đây chỉ là trò chơi thôi, không phải sự thật, sao mình lại dở hơi tự dồn ép mình cái gì chứ?

Tiêu Phàm cảm nhận được hai gò má của mình thoáng nóng lên cùng với cái đầu choáng váng của mình, trong lòng hắn hiểu rõ, sở dĩ mình trở nên không có lý trí như vậy, ngoại trừ trình độ mô phỏng chân thật sát với thực tế của game online 3D ra, phỏng chừng còn có liên quan đến thứ rượu Nữ Nhi Hồng kia…

Xem ra 80% men say của bầu rượu Nữ Nhi Hồng phẩm chất sử thi này cũng không đơn giản như trên mặt chữ, không hổ là rượu ngon lâu đời, rõ ràng bản thân mình vốn vẫn có thể duy trì phần lớn lí trí, lại bởi vì cảm xúc

dao động mà ảnh hưởng đến tin thần, say đến mức đến quỷ cũng không biết, mà sau khi mình bắt đầu say rượu, mới có thể nói năng linh tinh được như vừa rồi.

Chương 506: Biến Thành Nữ

Chương 507: Biến Thành Nữ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hiện tại nghĩ lại, đây không phải chỉ là giới tính trong trò chơi bị đảo ngược thôi sao? Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, thời đại công nghệ cao, có lại chưa từng chơi tài khoản gay đâu! (Tài khoản gay: Nhân vật trong game có giới tính khác hẳn với người chơi)

Có điều như thế này thì mình mất hết mặt mũi với Hổ Nữu rồi.

Từ từ, mình vừa mới nghĩ đến cái gì?

Hổ Nữu?

Tiêu Phàm hơi hơi nâng tầm mắt mình lên, tầm mắt men theo bộ ngực lớn hùng vĩ gần trong gang tấc kia nhìn lên, sau đó nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc, còn có một đôi mắt sáng rực như chứa cả trời sao…

Đôi mắt xinh đẹp này đang rất có hứng thú mà nhìn theo hắn, Tiêu Phàm biết rằng, sắp tới mình thật sự gặp xui xẻo rồi…

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi đội ngũ, Hổ Nữu rất sốt ruột, cô cũng không lo lắng sau khi rời đi tâm trạng Tiêu Phàm sẽ thế nào? Cô chỉ quan tâm có khi nào Tiêu Phàm sẽ đá cô đi, để một mình hắn đi lăn lộn với mấy thứ thú vị gì đó hay không? Như trước đây Tiêu Phàm đại náo một trận ở trận doanh Thú Nhân, mà khi đó cô lại chỉ có thể vô cùng đáng thương mà mỗi ngày đều đi luyện cấp bậc đánh mấy con tiểu dã quái nhàm chán.

Vì thế bước chân của Hổ Nữu nhanh hơn, đuổi theo Tiêu Phàm, sợ mình sẽ bị Tiêu Phàm gạt ra một lần nữa.

Sau một khoảng thời gian đuổi theo, Hổ Nữu vất vả lắm mới thấy được bóng người Tiêu Phàm ở phía xa xa, nhưng Tiêu Phàm bỗng nhiên xoay người một cái rẽ vào một ngõ cụt chẳng ai chú ý tới.

Hổ Nữu thấy vậy, trong lòng thấy khó chịu, cô thầm nghĩ, tên tiện nhân Phàm muội muội này quả nhiên là có âm mưu, nếu không thì bình thường có ai lại tự nhiên chui vào trong chỗ tối?

Trong lòng đã nghĩ như vậy, bước chân của Hổ Nữu lại càng cuống cuồng, hoàn toàn không hề chú ý đến động tĩnh ở xung quanh, chỉ chú ý phóng về hướng ngõ nhỏ mà Tiêu Phàm vừa mới tiến vào.

Cho đến khi cô bước đến cổng ngõ rồi rẽ vào, Hổ Nữu đầu tiên là ngửi được mùi rượu nồng đậm, hương rượu tràn ngập trong không gian không lớn lắm này, khiến cô cảm thấy có chút mê say.

Ngay sau đó, Hổ Nữu nhìn thấy Tiêu Phàm đang đứng cách xa mình, Tiêu Phàm đang ngẩng cao đầu, hai tay cầm vò rượu, há miệng uống thứ nước rượu trong suốt.

Hổ Nữu không khỏi có chút nghi ngờ với việc này, tên Phàm muội muội này đang làm cái gì thế? Chẳng lẽ hắn một mình rời khỏi đội ngũ chỉ là để đỡ thèm nên trộm chạy đến đây uống rượu thôi sao?

Không phải tên Phàm muội muội này quá coi người ta nhỏ nhen rồi đấy chứ? Không phải là rượu thôi sao? Cho dù có uống trước mặt mình, mình cũng sẽ không cướp của hắn mà, sao phải làm điều thừa thái thế này?

Có điều mình nhớ không phải Phàm muội muội có chút ghét uống rượu à? Làm sao không có việc gì lại một mình đi uống rượu? Chẳng lẽ bị bọn mình ghét bỏ, quá mức đau lòng nên muốn mượn rượu giải sầu?

…

Đúng lúc này, bỗng nhiên Hổ Nữu phát hiện tầm mắt của mình trở nên mờ mịt, mơ hồ tựa như bị che kín bởi một tầng sương dày.

Trạng thái kì lại trước mặt khiến cô theo bản năng nhu nhu hai mắt của mình, khi cô mở mắt ra tập trung nhìn lần thứ hai, cô phát hiện lớp sương mù này không hề giảm bớt đi, có điều cô cũng hiểu được trạng thái kì lạ này không phải do mắt của mình, mà là do Tiêu Phàm…

Bởi vì trong tầm mắt của Hổ Nữu, ngoại trừ vị trí của Tiêu Phàm mờ mịt như bị phủ kín bởi một tầng sương mỏng, thì những chỗ còn lại trong mắt Hổ Nữu đều vẫn rất rõ ràng.

Hổ Nữu khép hờ đôi mắt xinh đẹp, cảm thấy hứng thú mà nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, cô thầm nghĩ, tiện nhân Phàm muội muội này quả nhiên có vấn đề. Ha ha.

Đợi đến khi bóng người mông lung mờ mịt của Tiêu Phàm buông vò rượu xuống, màn sương trước mắt Hổ Nữu cuối cùng cũng tan đi, thế giới lại khôi phục lại sắc thái rõ ràng, nhưng sau khi Hổ Nữu thấy rõ hình tượng của Tiêu Phàm đang đừng trước mình lúc này, cô bỗng sửng sốt…

Ngũ quan xinh đẹp tinh tế, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, mái tóc đen mềm mượt, bộ ngực no đủ to lớn, người gợi cảm mê người này chính là Phàm muội muội sao?

Nếu không phải "cô" vẫn mặc một đồ vừa rồi của Tiêu Phàm, Hổ Nữu cũng không thể xác định được "cô" chính là Tiêu Phàm!

Hổ Nữu lơ mơ, đây là tình huống gì vậy? Mặc dù mục đích cô đăng nhập "Tân Sinh" là để tìm chút thú vui bên ngoài những công việc bình thường, nhưng chuyện lần này cũng quá kích thích rồi!

Bình thường mình vẫn thích gọi Mệnh Phàm là Phàm muội muội, nhưng trong lòng cô thì Mệnh Phàm chung quy vẫn là một thằng đàn ông, nhưng hiện tại "cô" đâu còn có chút dáng vẻ đàn ông nào nữa đâu!

Bạn nhìn xem, đôi mắt nhỏ mê người kia của "cô", cái miệng nhỏ nhắn trơn bóng kia, dáng người thướt tha kia, lại còn bộ ngực khiêu gợi, vô cùng có xúc cảm kia nữa, nói "cô" là nam thì có ai sẽ tin chứ!

Hiện tại Hổ Nữu rất hoảng, cô không biết phải phản ứng thế nào với cục diện hiện tại, nhưng khi cô nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Phàm lúc này, thần kinh vẫn luôn căng thẳng bỗng nhiên thả lỏng hơn.

Bởi vì sau khi cô nhìn thấy Tiêu Phàm uống rượu, biểu tình của hắn trở nên có phần đờ đẫn, chỉ ngây ngốc mà vươn tay chộp xuống phía dưới của mình, kết quả lại bắt được một khoảng không, tiếp theo trên mặt hắn là vẻ tuyệt vọng, bắt đầu vô cùng bi thương mà khóc lóc thảm thiết.

Tiêu Phàm chân tay luống cuống phản ứng lại, khiến Hổ Nữu thấy có chút buồn cười, tâm trạng của cô bắt đầu trở nên sung sướng.

Quả nhiên cho dù Phàm muội muội có thay đổi thế nào thì cũng vẫn là Phạm muội muội thú vị mà mình quen biết.

Chẳng qua hôm nay trở nên có chút nữ tính hơn mà thôi.

…

Hổ Nữu từ từ đi về hướng Tiêu Phàm, nhưng lúc này đầu óc Tiêu Phàm vẫn còn đắm chìm trong cồn và cảm giác kinh hoảng nên có vẻ có chút chậm chạp, không hề mảy may phát hiện ra cô, vẫn cứ tuyệt vọng vô cùng mà lẩm bẩm: “Ông nội ơi, ông nội ơi, cháu rất xin lỗi ông, rõ ràng khi ông ra đi cháu đã đồng ý với ông, sau này cháu sẽ cùng vợ cháu sinh cho ông một thằng cháu nội bụ bẫm, nhưng hiện tại cháu lại đánh mất luôn người anh em của mình! Trời ơi, tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Sau khi Hổ Nữu nghe Tiêu Phàm nói năng linh tinh, cô cười khúc khích, vỗ vỗ bả vai hắn tốt bụng an ủi: “Phàm muội muội, bình tĩnh một chút, đây chỉ là trò chơi mà thôi, trong cuộc sống thật thì anh vẫn là nam mà.”

Tiêu Phàm nghe thấy lời nói của Hổ Nữu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, có đều hắn nhanh chóng phản ứng lại được, giật mình nhìn Hổ Nữu: “Hổ Nữu, sao cô lại ở đây? Những việc vừa rồi cô đều thấy hết rồi?”

Hổ Nữu nhìn dung nhan quen thuộc mà lại xa lạ trước mặt mình, nghe thấy âm thanh nói chuyện vô cùng mềm nhẹ kia, cô nhớ lại hình tượng trước đây của Tiêu Phàm, trong lòng có chút không thích ứng được. Có điều nó cũng

khơi dậy lòng ham vui của đại tiểu thư Hổ Nữu một lần nữa: “Phàm muội muội, chỉ mới có một lát không nhìn thấy, làm sao cưng lại dịu dàng động lòng người đến thế này? Thật sự là con gái đã lớn rồi, thiếu chút nữa là chị đây không nhận ra em gái nữa đó.”

“Hổ Nữu, cô phải nghe tôi nói, việc này là…” Tiêu Phàm cuống quít giải thích, nhưng vừa mới mở miệng, “cô” đã khựng lại, vì “cô” cũng không biết phải giải thích thế nào?

Mà Hổ Nữu lại thuận thế vươn tay phải ra, nhẹ nhàng đặt ngón trỏ lên môi Tiêu Phàm: “Em gái, không cần phải nhiều lời, chị Hổ Nữu vẫn sẽ là tri tâm tỷ tỷ của em mà, chị đây tất nhiên biết trong lòng em đang suy nghĩ cái gì.”

Thái độ của Hổ Nữu dịu dàng khác thường, khiến da gà da vịt của Tiêu Phàm nổi hết lên, nhưng hiện tại Tiêu Phàm đang bị đảo ngược giới tính cảm thấy vô cùng bất lực vẫn đang ôm một tia hi vọng thử nói: “Thật sao?”

“Tất nhiên rồi, em gái cũng không chịu nhìn xem là ai đang đứng trước mặt em, ở trong trường học chị đây chính là thần tượng của rất nhiều các em gái khóa dưới, là tri tâm tỷ tỷ Hổ Nữu đó.” Trên mặt Hổ Nữu xuất hiện một vẻ kiêu ngạo.

Chương 507: Thân Nữ Nhi

Chương 508: Thân Nữ Nhi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Từ từ, cô đang nói cái gì thế? Các em gái khóa dưới của cô thì đâu có liên quan gì tới tôi?”

“Bởi vì cưng cũng là em gái của chị mà, chị biết em vốn là con gái, căm hận việc trở thành đàn ông, cuối cùng thì bây giờ trời cũng nghe được lời cầu nguyện của em, vô cùng hoàn hảo mà biến em thành một em gái đáng yêu.”

“Cút!” Tiểu Phàm rít lên một tiếng với Hổ Nữu, trong lòng thầm nghĩ, cô gái này quả nhiên là không hề đáng tin! Làm sao vừa nãy mình có thể ôm ấp hi vọng với cô ấy nhỉ?

Hổ Nữu thấy Tiêu Phàm rít lên, không hề để tâm chút nào, mà trong lòng cô hưng phấn nhìn hết những điều đang xảy ra trước mắt…

Trời ơi, làm sao mà Phàm muội muội lại làm được việc này nhỉ? Vừa rồi hắn hờn dỗi thật sự vô cùng nữ tính…

[Hệ thống thông báo: Thiên phú: Khởi động Tửu Tinh Cuồng Ẩm, gây ra trạng thái Thân nữ nhi]

[Tên trạng thái: Thân nữ nhi]

[Loại trạng thái: đặc biệt]

[Hiệu quả trạng thái: Cưỡng chế thay đổi giới tính của người chơi thành nữ, lấy bản thân làm khuôn tiến hành chỉnh sửa thay đổi bề ngoài. Trong lần đầu tiên sử khởi động, người chơi có thể chủ động tiến hành điều chỉnh sửa đổi một ít bộ phận của nhận vật dưới trạng thái “Thân nữ nhi” (ví dụ như ID nhân vật). Trong trạng thái “Thân nữ nhi”, nhân vật của người chơi sẽ tự động điều chỉnh các hạng thuộc tính sang khuynh hướng nữ tính. “Thân nữ nhi” khởi động sau một thời gian sẽ tự động tiến hành tiêu trừ.]

[Điều kiện đạt được trạng thái: Sau khi uống “Nữ nhi hồng”, khởi động kỹ năng thiên phú Tửu Tinh Cuồng Ẩm sẽ đạt được.]

…

Tiêu Phàm xem xong bản ghi chép lịch sử thông báo tin tức của hệ thống phía trước mình, sau đó hắn tiếp tục kiểm tra cột hiển thị nhận vật để xem bề ngoài hiện tại của bản thân. Tuy rằng trong lòng Tiêu Phàm lúc này rất không tình nguyện, nhưng vẫn không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận tất cả những gì đã xảy ra.

Rượu “Nữ nhi hồng” này không có vấn đề, đầu sỏ gây ra tội lỗi chuyển đổi giwois tính của Tiêu Phàm chính là kỹ năng thiên phú Tửu Tinh Cuồng Ẩm

của hắn.

Từ trước tới nay, Tiêu Phàm vẫn có vài điều không hiểu rõ về kỹ năng thiên phú Tửu Tinh Cuồng Ẩm này.

Rõ ràng kỹ năng thiên phú và kỹ năng danh hiệu của người chơi chủng tộc ác ma đều rất đặc biệt. Tiêu Phàm cũng không có cách nào vận dụng thuần thục kỹ năng thiên phú của bản thân vào trong chiến đấu.

Thứ nhất bởi vì Tiêu Phàm phản cảm với điều kiện sử dụng cần phải uống rượu của kỹ năng Tửu Tinh Cuồng Ẩm này. Thứ hai, sử dụng các loại rượu khác nhau có thể gây ra các hiệu quả khác nhau, điều này thật sự có hơi ngẫu nhiên, cảm giác giống như chơi xổ số vậy, thiếu đi tính ổn định.

Mà ở trong chiến đấu, sử dụng kỹ năng thiếu tính ổn định thường phải mạo hiểm rất nhiều. Chúng có thể gây ra đột phá lớn, nhưng trong phần lớn các tình huống bình thường thì rất phá hoại, ví dụ như lúc này.

Các thứ này gây rối, biến hắn thành một cô gái!

Tuy nói rằng hiện tại bản thân hắn đã chấp nhận xảy ra chuyện này rồi, nhưng lúc nhìn thấy hình tượng nữ sinh trên cột hiển thị nhân vật, Tiêu Phàm vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu!

Đầu tiên, nó ngàn vạn lần không nên làm bảo bối tâm can của bản thân hắn biến mất không thấy, khiến cho phía dưới của hắn mất đi cảm giác đầy đủ, lạnh lẽo, vô cùng trống rỗng!

Tiếp theo, mẹ nó có thể đừng độn mông của hắn cao như vậy không, trông cũng chẳng kém Hổ Nữu là bao! Tuy rằng bản thân hắn cảm thấy cái này càng lớn sẽ càng tốt, nhưng nếu chúng sinh trưởng trên người hắn thì đó đúng là nổi hết cả lông mao!

Đừng nói gì, chỉ mới như vậy trong chốc lát mà vai hắn đã cảm thấy hơi đau nhức rồi.

Cuối cùng, trạng thái "Thân nữ nhi" diễn ra một thời gian sẽ tự động tiêu trừ. Cái gì mà trạng thái "Thân nữ nhi" diễn ra một thời gian sẽ tự động tiêu

trừ? Một khoảng thời gian là ý gì? Một giây là một khoảng thời gian, nhưng vài năm cũng là một khoảng thời gian mà! Hệ thống có thể có trách nhiệm trong việc ghi chú một chút có được không hả!

…

“Thế nào rồi Phàm muội muội, đã thích ứng với thân hình này chưa?” Hổ Nữu mang vẻ mặt chờ mong nhìn Tiêu Phàm.

Nhìn thấy Hổ Nữ không có ý tốt đứng bên cạnh, trong lòng Tiêu Phàm oán giận nghĩ một câu: Mẹ nó, đúng là họa vô đơn chí!

Hết lần này đến lần khác vào thời khắc mấu chốt, bên mình không có ai đáng tin cậy cả, lại còn gặp phải người siêu phiền phức Hổ Nữu này.

“Thích ứng cái gì! Cũng đâu phải tôi muốn boeesn thành dáng vẻ này đâu, tự cô nhìn đi.” Tiêu Phàm trực tiếp chia sẻ thông tin về trạng thái “Thân nữ nhi” do kỹ năng thiên phú “Tửu Tinh Cuồng Ẩm” của bản thân gây ra cho Hổ Nữu. Chỉ sợ hắn bị hiểu lầm không cần thiết, quy hắn về cùng một kiểu nhân vật với Tuyết Dạ, còn lan truyền khắp nơi hủy hoại danh dự của hắn.

Nhưng Tiêu Phàm không nghĩ lại xem thứ danh dự này có thật sự tồn tại với hắn không sao?

Hổ Nữu xem xong ngây người, nhưng không phải ngẩn ra vì xem thông tin trạng thái mà Tiêu Phàm chia sẻ, mà là vì nhìn thấy vẻ mặt cảu Tiêu Phàm lúc này. Cái nhìn giận dữ quyến rũ người khác này, lại thêm sự thẹn thùng đúng lúc, thật sự là có cảm giác nữ nhân! Trời ạ, quả nhiên phán đoàn của mình là đúng. Thứ gì đó trên người của Phàm muội muội quả thật là no đủ!

Tiêu Phàm nhìn thấy Hổ Nữu không xem thông tin mà mình chia sẻ, mà lại là nhìn chằm chằm mặt mình với vẻ mặt say mê, kèm theo cả vẻ vui mừng mê muội. Tiêu Phàm bống nhiên cảm nhận được hàn ý trên người Hổ Nữu, phía dưới trở nên càng ngày càng mát mẻ…

“Cô nhìn mau lên đi! Miễn cho lát nữa lại hiểu lầm tôi!” Tiêu Phàm nhìn thấy biểu tình quỷ dị kia của Hổ Nữu bèn vội vàng nghiêm mặt cắt đứt.

“À, ồ, được thôi, Phàm muội muội thân ái của tôi…” Hổ Nữu vô cùng nghe lời xem thông tin mà Tiêu Phàm chia sẻ ra, nhưng thái độ ôn nhu khác thường của Hổ Nữu lại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng ghê tởm, hơn nữa càng không tự nhiên hơn.

…

“Phàm muội muội, tôi đã hiểu đại khái tình huống cảu anh rồi.” Hổ Nữu nghiêm túc nhìn Tiêu Phàm rồi nói, trong mắt có cảm giác ôn nhu không thường thấy, sự ôn nhu này khiến Tiêu Phàm sợ hãi.

“Phàm muội muội, bây giờ anh tính làm thế nào?” Hổ Nữu nói tiếp, trong mắt lại hiện lên một tia chờ mong.

“Làm thế nào, cái này còn nói được sao, đương nhiên phải chờ tác dụng phụ chết tiệt này kết thúc rồi.”

“Thế này không được!” Hổ Nữu nghe xong lập tức phản đối: “Nếu dáng vẻ lúc này của anh bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao?”

Cũng đúng, tuy rằng chỗ này rất ít người đến, nhưng không thể loại trừ khả năng có người đi ngang qua, dù sao nơi này cũng thuộc về thành Frya.

“Vậy tôi logout là được rồi, chờ một khoảng thời gian tôi lại lên xem xem.”

“Không được!” Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Hổ Nữu lập tức lên tiếng ngăn lại. Dù sao bản thân cô vất vả lắm mới tìm được “đồ chơi mới”, sao có thể để cho hắn nói logout là logout được chứ!

“Nếu anh dám logout, chị đây sẽ nói chuyện đang diễn ra cho Tuyết Dạ biết, nói cho Xà Cơ, nói cho Bán Trường Miên, đương nhiên cũng sẽ nói cho Miên Miên nữa!” Hổ Nữu hung tợn nhìn Tiêu Phàm nói, ánh mắt của cô rất giống với một tú bà nhìn thấy một cô nương trẻ tuổi: “Hơn nữa anh vừa mới biến thành cô gái đẹp như vậy đã bị tôi cap lại hình ảnh rồi, anh nói xem các “cô ấy” có tin tưởng lời nói của tôi không?”

Tiêu Phàm vừa mới bị chuyển đổi giới tính xong, đang mờ mờ mịt mịt, kỳ thật Hổ Nữu cũng không cap lại hình ảnh gì, nhưng điều này cũng không

ảnh hưởng đến việc Hổ Nữu tiến hành uy hiếp đe dọa Tiêu Phàm. Dù sao Tiêu Phàm cũng không biết được.

“Sao cô có thể làm như vậy!”

Tiêu Phàm kinh hoảng, nếu Hổ Nữu thật sự có ý định làm như vậy, hình tượng đội trưởng của hắn ở trước mặt người khác sẽ hoàn toàn sụp đổ mất.

“Đại tiểu thư đây muốn thế nào thì được thế đó! Anh quản được tôi sao!” Hổ Nữu lại khôi phục tính tình dã man như trước.

“Cô rốt cuộc muốn tôi làm gì?” Tiêu Phàm tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra, cho nên hắn thỏa hiệp với Hổ Nữu.

Chương 508: Đổi Trang Phục

Chương 509: Đổi Trang Phục

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thấy Tiêu Phàm chấp nhận thỏa hiệp, Hổ Nữu nở nụ cười, nhưng điệu cười này làm Tiêu Phàm có chút sợ hãi.

“Thế này mới đúng chứ. Phàm muội muội, anh nên sớm nghe lời tôi, kỹ thật chị đây vẫn luôn suy nghĩ cho anh thôi.”

Nói xong, cánh tay thon dài của Hổ Nữu vươn đến chỗ cổ Tiêu Phàm, đầu ngón tay đã chạm nhẹ lên cái cổ trắng nõn trơn nhẵn của Tiêu Phàm, sau đó thuận thế sờ mó.

Tiêu Phàm bị vuốt nhẹ lại cảm thấy hơi hơi tê dại, thầm nghĩ: đáng chết! Sau khi biến thành phụ nữ, bản thân mình sao lại trở nên mẫn cảm như vậy trên phương diện này chứ!

Để che dấu sự mất tự nhiên của bản thân, Tiêu Phàm gầm lên: “Cô rốt cuộc muốn tôi làm gì hả!”

Hổ Nữu nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, ánh mắt kia giống y như một đứa trẻ đang thưởng thức món đồ chơi mới tinh xảo của mình vậy. Sau đó khuôn mặt xinh đẹp lặng lẽ tiến đến sát bên tai Tiêu Phàm, dùng tay gạt những sợ tóc mới hình thành của Tiêu Phàm ra, nhẹ nhàng vén ra sau tai, chậm rãi thổi một hơi.

Một hơi này làm cho xương cốt của Tiêu Phàm mềm nhũn ra, Tiêu Phàm không khỏi mắng thầm, thân thể của mình rốt cuộc bị làm sao vậy, sao có thể mẫn cảm đến như thế này.

Cuối cùng Hổ Nữu cũng cười tủm tỉm nhẹ giọng nói ý đồ của mình ra bên tai Tiêu Phàm: "Phàm muội muội thay nữ trang đi, chị đây chờ lát nữa đưa anh đi chơi đừa một chút…"

"Nữ trang? Cô đùa cái gì vậy! tôi là nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất!"

Nghe Hổ Nữu thì thầm khiêu khích bản thân, Tiêu Phàm lập tức trả lời quyết liệt.

"Phàm muội muội, chị đây đâu có nói đùa với cưng đâu…. Còn về phần nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, ha ha ha, muội muội đáng yêu của tôi đang nói mê sảng gì vậy."

Hổ Nữu cười tủm tỉm nhìn một lượt toàn thân Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, sau đó ý vị thâm trường dừng lại ở trước ngực hắn.

Ánh mắt trần trụi của Hổ Nữu nhìn đến mức hai má Tiêu Phàm không khỏi đỏ bừng lên, thần sắc có chút xấu hổ.

"Hơn nữa, hiện tại cưng ăn mặc giống dạng gì, nếu không cẩn thận bị người khác nhìn thấy thì sẽ xảy ra chuyện lớn đấy, chắc là cưng cũng không muốn náo động trên topic đâu nhỉ."

Hổ Nữu nói rất có đạo lý, sau khi Tửu Tinh Cuồng Ẩm gây ra trạng thái "Thân nữ nhi", thân thể Tiêu Phàm thay đổi rất nhiều phương diện theo thiên hướng nữ tính. Quần áo vốn đang mặc đã không vừa người nữa rồi, tay áo và ống quần rõ ràng quá dài so với hắn, người khác nhìn thoáng qua

sẽ thấy vô cùng quái dị. Nhưng nội tâm Tiêu Phàm sẽ không thỏa hiệp mặc nữ trang dễ dàng như vậy! Đặc biệt là khi thấy vẻ mặt nghiền ngẫm kia của Hổ Nữu!

"Không! Có đánh chết tôi cũng không mặc nữ trang!"

Tiêu Phàm tức giận nhìn Hổ Nữu, nhưng bởi vì hệ thống đã chỉnh sửa bề ngoài nhận vật theo phương diện nữ tính, cho nên cái liếc mắt nhìn này tự dưng khiến người khác sinh ra mấy phần ý tứ làm nũng.

Hổ Nữu nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng Tiêu Phàm lại muốn trêu đùa: "À, vậy cưng đang định không nghe lời chị đây à?"

"Cô đừng có mà suốt ngày chị đây nữa, tuổi thật của Hổ Nữu cô còn nhỏ hơn cả tôi nữa!"

"À ha, Phàm muội muội, sau khi cưng biến thành tiểu nữ sinh, ưu điểm của con gái còn chưa thấy được bao nhiêu mà đã học xong toàn bộ tật xấu của con gái rồi! Bắt đầu kiêu ngạo tự đại, không tôn kính chị đây. Không được rồi, chị đây phải dạy dỗ cưng một chút, để cưng biết thế nào là kính già yêu trẻ…" Nói xong, Hổ Nữu giơ hai tay lên làm vuốt, trên mặt mang theo nụ cười dâm đãng, từng bước tiến lại gần Tiêu Phàm.

Một nữ nhân xinh đẹp tiến đến gần mình giống như khách làng chơi, gặp phải cảnh như vậy khiến cho nội tâm Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng quái dị, lập tức căng thẳng: "Cô đừng có lại đây! Cô rốt cuộc muốn làm gì!"

"Hô hô, anh hỏi tôi muốn làm gì à? Đương nhiên là muốn giúp tiểu muội muội không nghe lời như anh thay quần áo rồi… Tôi nhớ là tôi có mua cho anh một bộ nữ trang, nếu anh tự giác một chút tôi sẽ không tự mình ra tay. Nhưng anh lại không nghe lời, hầy, tôi đây đành phải để bản thân vất vả một chút thôi…"

Nhìn thấy Hổ Nữu chậm rãi đi tới gần, Tiêu Phàm bất giác lui về phía sau từng bước một: "Hổ Nữu, có chúng ta từ từ nói chuyện, đừng như vậy mà."

"Thật xin lỗi, Phàm muội muội, đối với chuyện này, giữa chúng ta đã không còn gì để nói chuyện nữa rồi. Hơn nữa chị đây thật sự muốn tốt cho cưng,

bộ quần áo này thật sự không phù hợp với cưng, buộc chặt như vậy sẽ ảnh hưởng tới bộ ngực của cưng phát dục."

Tuy rằng không thể phủ nhận hiện tại Tiêu Phàm bị buộc chặt tới mức tức ngực, nhưng Hổ Nữu nói với Tiêu Phàm mấy chuyện như là phát triển ngực gì đó làm Tiêu Phàm nháy mắt choáng váng. Hắn thật sự không biết nên dùng từ ngữ gì để trả lời đề tài này của Hổ Nữu.

Có điều Hổ Nữu cũng không định cho Tiêu Phàm cơ hội để lo lắng, trực tiếp lao đến đẩy Tiêu Phàm một cái, đẩy hắn ngã vào tường, sau đó một tay Hổ Nữu chống lên mặt tường, áp cả người lại, dùng ánh mắt tràn đầy tính công lược nhìn chăm chú Tiêu Phàm, mỉm cười nói: "Cho cưng cơ hội cuối cùng, thay đồ hay là không?"

Hổ Nữu rất quen thộc với chiêu thức kabedon này. Bởi vì lúc ở trong trường học, Hổ Nữu rất chán nản, vô cùng thích bắt mấy em gái khóa dưới tươi mới ra làm mấy trò này, đặc biệt là lúc nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của bọn họ, trong lòng Hổ Nữu cảm giác vô cùng thỏa mãn. Cho nên hiện tại dùng trên người của Tiêu Phàm đương nhiên là do ngựa quen đường cũ.

Nhưng Tiêu Phàm bị Hổ Nữu dùng chiêu thức kabedon cường thế này thì lại càng đơ ra. Hơn nữa sau khi giới tính bị thay đổi, chiều cao của Tiêu Phàm bị rút lại rất nhiều, thậm chí còn thấp hơn Hổ Nữu một ít. Điều này phối hợp hoàn hảo với vị trí của hai người, khiến Hổ Nữu nhìn qua càng có cảm giác áp bách.

"Tôi…"

Tiêu Phàm không biết là bởi vì kabedon của Hổ Nữu quá bá đạo hay là do khuôn mặt xinh đẹp kia của Hổ Nữu sát lại quá gần mà trái tim của hắn bắt đầu nhảy lên mạnh mẽ.

Lời nói cũng trở nên ấp a ấp úng.

"Ôi chao! Phàm muội muội, sau khi cưng biến thành cô gái sao lại nói chuyện dong dài như thế này. Bỏ đi, đừng có lãng phí thời gian nữa, cứ để chị đây thay đồ giúp cưng đi."

Hổ Nữu kéo đẩy qua lại với Tiêu Phàm mất cả nửa ngày, lại nhìn thấy dáng vẻ chậm chạp của Tiêu Phàm, tính tình hấp tấp cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, trực tiếp vươn hai tay chộp tới áo Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy động tác của Hổ Nữu, lập tức khẩn trương hô to lên: "Cô muốn làm gì hả. Hổ Nữu!"

Hổ Nữu không thèm để ý Tiêu Phàm, thẳng tay dùng sức kéo quần áo của Tiêu Phàm ra: "Hỏi vớ vẩn. Đương nhiên là muốn thay quần áo hộ cưng rồi, ăn mặc đàng hoàng lại."

Nói xong, Hổ Nữu bắt đầu động thủ cởi nút thắt trước ngực Tiêu Phàm ra.

"Từ từ đã. Tôi bảo cô dừng tay cơ mà!" Nhìn thấy hành vi thô lỗ của Hổ Nữu, Tiêu Phàm không khỏi trở nên căng thẳng. Một người đàn ông cao lớn như hắn lại bị nữ sinh lột quần áo như vậy thì còn ra thể thống gì nữa. Tuy rằng huynh đệ của mình tạm thời rời nhà ra ngoài, nhưng bản tính của mình vẫn là nam mà.

Hổ Nữu đâu thèm để ý hắn nữa, tự tung tự tác "chơi" trên người hắn.

Tiêu Phàm lập tức vung tay phản kháng lại, nhưng hắn bi kịch phát hiện sức lực của bản thân hiện tại còn nhỏ hơn Hổ Nữu!

Hắn nhớ là trong hiệu quả tác dụng của "Thân nữ nhi" có ghi một câu là: "Nhân vật của người chơi sẽ tự động điều chỉnh các hạng thuộc tính sang khuynh hướng nữ tính.". Mẹ nó, chắc khoomh phải là điều chỉnh phương diện này chứ. Chẳng lẽ hắn thật sự phải biến thành một cô gái yếu đuối sao!

Nhưng mà, bây giờ cũng không phải là lúc mình nên lo lắng điều này…

Sức lực không bằng Hổ Nữu, Tiêu Phàm chỉ đành kêu to lên: "Dừng tay! Mau dừng tay! Cô có nghe thấy hay không, mau dừng tay lại! Nam nữ thụ thụ bất thân!"

Hổ Nữu chậm rãi ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Tiêu Phàm: "Đầu óc của cô gái nhỏ cưng bị nóng hỏng à? Nói mê sảng gì vậy, mọi người đều là chị em tốt, đâu ra mà nam nữ thụ thụ bất thân…"

Chương 509: Phàm Tử

Chương 510: Phàm Tử

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nghe xong lời của Hổ Nữu thì sặc một phát, không có gì phản bác được, còn Hổ Nữu lại tiếp tục cúi xuống tháo nút thắt.

“Chờ đã, cô từ từ thôi! Không cần mà!”

…

Vì tránh để cho bản thân bị Hổ Nữu áp bách bắt lột sạch, rồi thay vào quần áo Hổ Nữu chọn lựa theo sở thích, Tiêu Phàm đành phải tự chủ động dùng hệ thống cắt sửa trang phụ trong trò chơi, thỏa hiệp thay vào một bộ nữ trang đang nằm yên sẵn trong ba lô của mình.

Như vậy nội tâm Hổ Nữu cảm thấy khá đáng tiếc, trong lòng âm thầm thở dài. Bản thân vất vả mới cởi xong nút thắt áo, chuẩn bị cap mấy bức ảnh đồi trụy cho Phàm muội muội, ai ngờ lại thất bại trong gang tấc. Đáng ghét!

Chỉ có điều Hổ Nữu nhìn thấy dáng vẻ của tiêu Phàm lúc này, đôi mắt nhất thời sáng rực lên.

Ô! Một vị muội muội đáng yêu yểu điệu…

“Ôi, Phàm muội muội, cũng được đấy chứ. Bộ quần áo này rất hợp với cưng đấy.”

Vừa nãy bị Hổ Nữu mạnh mẽ áp ở trên góc tường, cướng ép cởi áo, Tiêu Phàm hoảng hốt, lập tức mở hệ thống thay đổi quần áo trong trò chơi ra, lấy bộ nữ trrang vẫn nằm nguyên trong ba lô ra rồi thay đồ. Nhưng sau khi Tiêu Phàm thay xong, hắn lại cảm thấy hơi hối hận rồi.

Bộ quần áo lúc trước Hổ Nữu chuẩn bị cho mình là kiểu quần áo gì đây!

Đầu tiên, bọc quanh đôi chân nhỏ của hắn là một đôi giày da tinh xảo, nhìn dần lên trên thì lại là một chiếc quần tất dài màu đen. Kiểu này làm người khác nhìn qua có cảm giác vô cùng muốn xé chúng đi.

Lại tiếp tục hướng lên trên, thứ vòng quanh hông, che cái mông của hắn lại chỉ là một chiếc váy đen ngắn tạo từ một chút vải vóc. Sau khi hắn thay vào, thỉnh thoảng truyền lại cảm giác mát lạnh từ dưới lên trên, để Tiêu Phàm cảm thấy phía dưới của hắn ta càng trở nên trống rỗng.

Tiếp theo là đến bụng của hắn, cái này quả thật rất quá đang, ngay cả một chút vải cũng không có nữa. Bộ trang phục này mẹ nó lại là áo hở rốn!

Tiếp tục lên trên, cuối cùng cũng xuất hiện màu sắc không phải là màu đen, đây là một cái áo dài tay màu trắng hơi mỏng choàng ở bên ngoài, ngực mở rộng ra, lộ ra hình chữ "V", độ dài áo chỉ đến dưới ngực hắn. Phía dưới viền áo bó lại gọn gàng ngay bên dưới ngực, bên trên có thắt một cái nơ con bướm. Tác dụng của cái này là gì? Sau khi thân thể Tiêu Phàm biến thành con gái, hắn hiểu vô cùng rõ cái này, dùng để nâng đỡ.

Mà thứ làm cho Tiêu Phàm cảm thấy xấu hổ nhất phải là đồ lót bên trong, áo lót màu đen này cùng cới áo khoác trắng bên ngoài tại ra sự tương phản mảnh liệt. Điều làm Tiêu Phàm khó chấp nhận nhất chính là thứ bên trong này là áo thấp ngực! Từ sau khi giới tính của hắn bị chuyển đổi, chỗ đó của hắn phát triển tốt một cách kì lạ, giống như hệ thống đã đem những chỗ nam tính của mình co lại rồi chuyển hết lên đấy vậy.

Tiêu Phàm cúi đầu, nhìn thấy khe hẹp đen đen trước mắt mình, đầu mũi có chút nóng lên, đầu óc cảm thấy hơi mê man, vội vàng ngẩng đầu lên lại, chuyển tầm mắt đi chỗ khác.

Không xong rồi. Không nghĩ tới hắn lại có một ngày choáng váng như thế này!

Hai gò má của Tiêu Phàm đỏ bừng, che lại bảo vệ bản thân, mà tay cũng mảy may không dám đụng vào ngực chính mình.

"Hổ Nữu! Lúc nãy bộ nữ trang cô chuẩn bị cho tôi rốt cuộc là sao thế này!"

Đúng vậy, Tiêu Phàm cảm thấy mặc lên bộ đồ này rất có vấn đề. Nếu như mặc trên người một cô gái khác, Tiêu Phàm sẽ cảm thấy vô cùng đẹp mắt, trong lòng vui vẻ, nhưng mà nếu là mặc lên người chính mình thì sẽ không có chuyện đấy đâu.

Váy ngắn màu đen hở lốn thấp ngực, tràn đầy sắc khí, thế này là muốn làm người khác xấu hổ muốn chết sao! Thứ duy nhất có khả năng che đạy là áo dài tay màu trắng bên ngoài đồ lót, mẹ nó lại có tác dụng nâng cao ngực của hắn. Thứ này làm Tiêu Phàm có cảm giác bộ ngực phía trước hắn càng ngày càng cao ngất, kênh rạch kia cũng càng ngày càng sâu!

Hổ Nữu nhìn thấy cách ăn mặc của Tiêu Phàm, trong lòng vô cùng vui vẻ. Bộ trang phục đầy sắc khí này là do cô chuẩn bị riêng cho Tiêu Phàm từ lúc trước, dự định chuẩn bị thưởng thức chuyện cười của Tiêu Phàm. Không nghĩ đến trời cao lại chiếu cố hắn như vậy, thực tế lại vượt qua cả hy vọng của cô.

Nhưng ngoài mặt Hổ Nữu vẫn giả vờ trấn định: "Tooiu cảm thấy bộ trang phục này rất bình thường mà, có gì không ổn sao?"

"Bình thường á? Bộ trang phục xấu hổ như vậy bình thường chỗ nào! Còn chưa thấy cô mặc như này bao giờ!"

"À, cưng muốn để chị đây mặc như vậy để cho cưng xem à? Được thôi." Nói xong, Hổ Nữu nhanh chóng thay đổi một bộ trang phục giống y như đúc với bộ mà Tiêu Phàm đang mặc.

Tiêu Phàm nhìn thấy cái đùi khiêu gợi kia của Hổ Nữu bị váy ngắn màu đen che mất, đặc biệt là thứ bị cái áo dài tay màu trắng có kết nơ con bướm ở viền áo nâng lên, còn cả cái kênh sâu thẳm hơn cả bản thân mình, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy mũi nóng rực lên, không nói gì nữa ngửa mặt lên trời.

Mẹ nó, nếu không phải hôm nay ông đây choáng váng thì cô ăn mặc như vậy xuất hiện trước mặt tôi tuyệt đối chết chắc rồi! Cho dù cô có là Hổ Nữu tâm hồn biến thái, sức mạnh hồng hoang của tôi bùng lên thì bản thân tôi cũng không khống chế được!

“Thế nào đây? Chị đây cảm thấy thế này nhìn rất đẹp mắt, không có gì không ổn cả. Hơn nữa tình huống hiện tại của cưng chỉ là một trạng thái thôi mà. Chờ đến lúc cưng biến trở lại thì bộ quần áo này đâu dùng được nữa, mặc một chút đâu cần căng thẳng như vậy làm gì. Dù sao ngoại trừ chị đây cũng không có ai biết được hình tượng này của cưng đâu. “

Tiêu Phàm suy nghĩ một lúc, lời của Hổ Nữu nói hình như cũng có lý, nếu như mặc một bộ đồ thời trang thì sẽ rất phiền phức, hơn nữa lại còn vô cũng lãng phí, mình cũng không phải người có tiền như Hổ Nữu,

Không cần phải đặc biệt chuẩn bị một bộ đồ nữ khác nữa, dù sao thì cũng không ai nhận ra mình trong dáng vẻ này, mặc thì cứ mặc thôi, mặc dù bộ trang phục này có hơi…

Sau đó, Hổ Nữu không biết lôi từ đâu ra một hộp đồ trang điểm, bắt đầu nắm lấy mặt Tiêu Phàm mà giày vò.

“Được rồi, tiếp theo chị đây sẽ giúp em tút tát lại dung nhan một chút, hiện tại tóc em đang rối tung lên, chẳng có chút nào giống một em gái hiền lành đáng yêu hết, còn không mau mở khung nhân vật của cưng ra cho chị?”

“Cột nhân vật sao? Cô muốn làm gì?”

“Cưng thật ngốc nghếch, đã ăn mặc như thế này rồi lại để cái ID “Mệnh Phàm” này đi ra ngoài không phải là muốn chết sao! Trạng thái “Thân nữ nhi” của cưng có quyền hạn sửa đổi ID một lần dưới trạng thái này.”

“Đổi tên sao? Vậy nên đổi thành gì?”

Hổ Nữu bùm bùm đổi khung ID của Tiêu Phàm thành hai chữ: “Thế này đi, tránh việc quá mới lạ sẽ không thuận miệng.”

Vì thế, thân phận thứ hai của Tiêu Phàm trong trò chơi được sinh ra, là một người chơi giới tính nữ thuộc tộc Ác Ma tên là “Phàm Tử”…

Sau khi dày vò nhau một lúc lâu, Hổ Nữu đánh giá lại Tiêu Phàm từ trên xuống dưới một lần, gật gật đầu, nói: “Ừ, thế này là được rồi, chắc là không bỏ quên gì nữa đâu.”

Tiru Phàm nhìn thấy dáng vẻ tích cực của Hổ Nữu, trong lòng cảm giác không yên, hắn mở cột nhân vật của bản thân ra, nhất thời một nhân vật nữ tên "Phàm Tử" xuất hiện trước mắt hắn.

Dáng người nóng bỏng, trên người là một bộ trang phục gợi cảm mê người, nhưng củng với gương mặt thanh thuần kia lại là cảm giác tươi mát bình dị dễ gần, hai loại đặc điểm trái ngược hoàn toàn này lại đồng thời xuất hiện trên người "cô", hoàn toàn không khiến người khác có cảm giác mâu thuẫn, hai loại phong cách kết hợp lại với nhau lại vừa khéo, quả thực rất hoàn hảo, cảm giác đây chính là hình tượng nữ thần trong mơ của hắn!

Những cảm xúc trong lòng Tiêu Phàm lúc này có vài điểm mâu thuẫn, đây là bản thân hắn sao?

Không để cho Tiêu Phàm nghĩ nhiều, cảm giác tê dại trên ngực truyền đến trực tiếp đánh gãy suy nghĩ của "cô", hai tay của Hổ Nữu không biết từ khi nào đã đặt lên bộ ngực của "cô", ma trảo dùng sức xoa nắn chúng.

Chương 510: Bỏ Trốn

Chương 511: Bỏ Trốn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Hổ Nữu, dừng tay, cô muốn làm gì?"

"Hôm nay chúng ta chính là chị em tốt, lúc chị đây ở cạnh chị em cũng thường xuyên làm như thế này mà."

Tiêu Phàm có từng nghe nói trong lúc con gái đùa giỡn với bạn thân sẽ thường xảy ra loại chuyện này. Nhưng mà bản thân hắn vẫn không thể tiếp thu được, chẳng lẽ bây giờ hắn lại nhào lại, nếu như sờ nắn Hổ Nữu, không cần nghi ngờ, chắc chắn hắn sẽ chết không có chỗ chôn. Nhưng một mình mình bị xoa nắn có phải rất thiệt thòi hay không?

Hơn nữa, hiện tại vấn đề không phải là suy nghĩ xem có bị thiệt hay không, mà là thân thể này thật sự rất mẫn cảm. Hắn cảm thấy dưới ma trảo của Hổ

Nữ, thân thể càng ngày càng mềm nhũn xuống, càng ngày càng vô lực. Nếu còn tiếp tục như vậy hắn sẽ phát ra tiếng rên rỉ thẹn thùng mất.

“Dừng tay!”

“Mau dừng tay!”

“Dừng tay! Cô đang làm gì đấy!” Tiêu Phàm xuất ra toàn bộ sức lực toàn thân hét to lên.

“Cưng cứ kêu đi, cho dù cưng có kêu đến hỏng yết hầu cũng không có tác dụng gì đâu. Ha ha!” Hổ Nữu đắc ý cười ha hả.

Đúng lúc này, “Thính Phong giả mã số 001” vừa mới đến giao lộ ở phía xa xa, nghe thấy hết những thứ này, nháy mắt phun máu mũi ra…

Tình huống gì thế này? Thật đáng giận mà! Bên trong góc kia có hai cô gái, ban ngày ban mặt, các người lại làm hành vi thông đồng trước mặt người khác như vậy!

…

Sau khi nghe thấy tiếng kinh hô, “Thính Phong Giả Số 001” mới khoan thai chậm rãi đi đến, sau khi thấy hình ảnh hương diễm như vậy, máu mũi không thể không chế mà phun ra ngoài!

Chỉ thấy một cô gái trong đội ngũ của Mệnh Phàm đang kề sát phía sau lưng một cô gái lạ mặt nào đó, hai tay cô ta luồn qua dưới nách cô gái đó, cuối cùng dùng hai bàn tay của chính mình nắm chặt lấy bộ ngực của cô gái phía trước, tùy ý xoa nắn, vô cùng thành thạo đè ép hai khỏa mềm mại đó thành đủ các loại hình dạng, trên mặt còn mang theo nụ cười vô cùng dâm đãng, giống như khách làng chơi vậy.

Thấy cảnh này rốt cuộc “Thính Phong Giả Số 001” cũng rõ ràng tại sao chính mình lúc trước lại cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì tiếng cười càn rỡ lúc trước hắn nghe được không phải là của đàn ông mà là của cô gái trong đội ngũ của Mệnh Phàm!

Chẳng lẽ bầu không kí bất chính này không phải là boss do chính mình bịa đặt nên sao? Bầu không khí bất chính này do cô gái trong đội ngũ của Mệnh Phàm gây ra cũng xem như là do chính Mệnh Phàm gây ra, bằng không sao lại làm như vậy đối với một cô gái xa lạ? Hơn nữa hành động của cô ta cực kì lào luyện đến mức khiến người ta phải ghen tị!

Có điều cô gái lạ hoắc này từ đâu chui ra vật, tại sao từ trước đến giờ mình chưa gặp bao giờ?

Hơn nữa cách phối đồ của cô gái này thực sự hợp lí quá mức, gợi làm mà hoàn toàn không hở hang, thể hiện hoàn mỹ đường cong của mình ra ngoài, lại phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp, người này quả thật chính là nữ thần của mình mà!

Thế nhưng cô gái này là ai?

Tại sao chính mình chưa từng thấy ở tổ chức tình báo bao giờ?

Tình báo của Thính Phong Các cơ bản đã bao phủ toàn bộ mọi nơi trong trò chơi này, thế nhưng một cô gái khí chất phi phàm như thế này, thì các đồng nghiệp ở các phân bộ bên trong trận doanh Tinh Linh nên ghi lại trong danh sách chứ.

Có điều bây giờ những thứ này đều không quan trọng!

Thời gian phúc lợi ai mà còn tâm tư suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này!

Trời ạ, vẻ mặt e thẹn của cô gái này, quả thực là dụ dỗ người khác phạm tội mà!

Ta sắp không khống chế được nữa rồi!

Không được, dừng lại! Nhất định phải dừng lại!

…

“Ưm… a… Hổ Nữu, dừng tay, đừng như vậy mà! A~”

Tiêu Phàm sắp khóc luôn rồi, chuyện gì đnag xảy ra, bản thân mình biến thành cô gái nhỏ thì cũng thôi, sức lúc lại còn bị hệ thống điều khiển nữa chứ.

Lần này bị Hỗ Nữu kìm chế, nắm được bộ ngực của mình bắt đầu chơi đùa, đáng chết nhất là cơ thể này còn trở nên cực kì mẫn cảm, dưới sự xoa nắn bằng ma trảo của Hổ Nữu, cảm giác tê dại kia giống như dòng điện làm hắn ngày càng vô lực, không kìm lòng được mà phát ra từng tiếng rên rỉ cực kì xấu hổ.

Hổ Nữu nghe thấy giọng nói kèm theo tiếng rên rỉ của Tiêu Phàm, tâm trạng càng trở nên sung sướng, tính cách S tiềm tàng của Hổ Nữu lại bộc phát một lần nữa rồi, trong nháy mắt gia tăng cường độ của hai tay, nhưng vào lúc này, Hỗ Nữu dường như nhận ra được điều gì đó, động tác hai tay dừng lại, nhìn về phía trước tìm kiếm.

Hổ Nữu đi lên giao lộ phía trước, nhìn bốn phía xung quanh, nghi ngờ xoay người đi vào trong hẻm một lần nữa, thầm nhủ: "Kì lạ, vừa này rõ ràng mình cảm thấy ở đây có động tĩnh gì đó mà?"

…

Hổ Nữu đi rồi, "Thính Phong Giả Số 001" đang nấp sau bóng râm của một thân cây bên cạnh mới khẽ lau mồ hôi, nơm nớp lo sợ thầm than một tiếng: "May là khong bị phát hiện, cô gái này cũng quá nhạy bén đi, chỉ tiếc vừa rồi chính mình chưa kịp dừng lại, haiz…"

Sau khi Hổ Nữu trở về phía trong hẻm, chợt phát hiện Tiêu Phàm đang dùng hai tay che chắn trước ngực, sắc mặt hiện lên một mảng màu hồng mê người, yểu điệu trốn trong góc, cảnh giác nhìn mình, đối với điều này Hổ Nữu cảm thấy cực kì thú vị, nhẹ giọng cười nói: "Phàm muội muội, anh trốn trong góc xó đó làm gì vậy, lại gần tỷ tỷ bên này đi…"

Nghe giọng nói dịu dnagf của Hổ Nữu, lại nhìn thần sắc hòa ái của cô, Tiêu Phàm càng thấy hoảng sợ hơn, kẻ ngu mới lại gần nữ lưu manh như cô một lần nữa ấy!

Cảm nhận được cảm giác tê dại khó chịu trước ngực mình, lại nghĩ đến những điều Hổ Nữu đã làm với mình, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy cực kì xấu hổ, tâm trạng không khỏi trở nên tệ hơn, ríu rít, tình trạng hiện nay thực sự là hỏng bét, không ngờ một người đàn ông như mình, bộ ngực lại bị Hổ Nữu thưởng thức.

Khoan đã! Cái từ "ríu rít" lúc này là cái quỷ gì vậy, trong đầu mình tại sao lại xuất hiện từ ngữ tượng thanh quái dị như vậy chứ!

Đáng chết, cơ thể phụ nữ này thật sự là có độc mà! Lại làm cho nội tâm của mình bị nữ hóa đi, lần này nên làm như thế nào mới đúng đây!

…

Hổ Nữu nhìn bộ dạng Tiêu Phàm vẫn ngồi trong góc che chắn ngực mình với vẻ cực kì đau khổ, bỗng nhiên cảm thấy "cô" có chút đáng thương, nhất thời thu hồi suy nghĩ muốn chơi đùa của chính mình lại, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Phàm muội muội, tôi không trêu chọc anh nữa đâu, mau đứng dậy đi, anh muốn ngồi ngốc ở đây cho tới khi nào?"

"Thật không?" Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của Hổ Nữu.

Bị Tiêu Phàm nhìn chằm chằm như thế, Hổ Nữu nhìn cặp mắt to tròn tràn ngập linh khí kia của Tiêu Phàm thì trong lòng không khỏi nóng lên, âm thầm suy nghĩ, dáng vẻ bây giờ của Phàm muội muội thực sự quá đáng yêu, chính mình một người ở chỗ này đùa giỡn "cô" thì không có ý nghĩa gì, nhất định phải dẫn theo cô đi ra bên ngoài lượn qua lượn lại mới được.

"Đương nhiên, tôi cam đoan với nha, tuyệt đối sẽ không tiếp tục chơi đùa với anh ở đây, nếu như làm sai, vậy sau này tôi sẽ biến thành đàn ông." Hổ Nữu nói ra lời thề son sắt, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, tôi chỉ nói là không tiếp tục trêu chọc anh ở đây nữa mà thôi, chuyển sang chỗ khác thì không nhất định đâu.

Nghe Hổ Nữu nói vậy, Tiêu Phàm yên tâm hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn âm thâm oán giận, ai them quan tâm cô là nam hay là nữ, theo tôi thấy thì bây giờ tính cách của cô cũng gần giống như đàn ông luôn rồi.

“Được rồi, nếu chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy thì cùng nhau đi ra ngoài luyện cấp chứ?”

“Hả? Đi ra ngoài?”

Đột nhiên nghe được mệnh lệnh của Hổ Nữu, Tiêu Phàm vì thế mà ngẩn cả người ra.

“Đúng vậy, lẽ nào anh định ở đây chờ đến khi nào trạng thái này kết thúc luôn hả? Hệ thống nói trạng thái này sẽ kéo dài một khoảng thời gian, ai biết nó sẽ kéo dài đến bao giờ, chúng ta là thành viên của Vũ Hội Ác Ma trong trò chơi này thì nhất định phải chăm chỉ luyện cấp, không thể chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà làm lỡ thời gian tăng cao thực lực của chính mình, anh sẽ không lười biếng như vậy chứ?”

Chương 511: Đến Chết Không Đổi

Chương 512: Đến Chết Không Đổi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặt trời mọc từ hướng tấy rồi sao? Hổ Nữu lại nói hắn là kẻ lười biếng?

Không chờ Tiêu Phàm phản ứng lại, Hổ Nữu đã nhanh hơn một bước đi lên nắm lấy tay nhỏ của Tiêu Phàm, kéo “cô” đi ra khỏi con ngõ ngỏ.

“Chờ đã, cô đừng có lôi kéo nữa, cô chờ tôi một chút!” Tiêu Phàm nghxi đến bản thân sắp dùng hình dạng như thế này đi gặp người khác, nhất thời sinh ra một cảm giác cực kì xấu hổ.

“Chờ cái gì mà chờ, một tấc thời gian cũng như một tấc vàng, anh không thể luwofi biếng như vậy!” Nói xong Hổ Nữu mạnh mẽ lôi kéo Tiêu Phàm đi ra bên ngoài, trên mặt mang theo sự hưng phấn, trong lòng thầm than, Phàm muội muội thực sự là quá tuyệt, quả nhiên vẫn là chơi đùa cùng với Phàm muội muội thú vị hơn!

…

Nhìn hai cô gái từ trong hẻm nhỏ đi ra, "Thính Phong Giả Số 001" đang trốn trong bóng tối cảm thấy cực kì tiếc nuối.

Haiz, sao lại không tiếp tục nữa, chính mình vẫn chưa kết thúc kỉ niệm này mà!

Nhìn theo bóng dáng rời đi của Hổ Nữu và Tiêu Phàm, "Thính Phong Giả Số 001" có chút buồn phiền, rồi bỗng nhiên gã ta phục hồi lại tinh thần, trong lòng hoảng sợ, chính mình tại sao lại đi đến đây cơ chứ?

"Số 001! Con mẹ nó tôi nuôi cậu để làm gì vậy? Cậu khiến tôi cực kì thất vọng! Tôi không phải muốn cậu theo dõi Mệnh Phàm sao? Tại sao lại để mất dấu hắn rồi!"

Trong loa truyền ra tiếng gầm gừ của Phong Ma Tiểu Xích Lang, chấn động đến mức "Thính Phong Giả Số 001" có chút kinh hồn khiếp vía, gã run rẩy nói: "Boss, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, hắn bỗng nhiên đi vào trong một ngõ cụt, sau đó lập tức không thấy tăm hơi đâu nữa."

"Mẹ kiếp, cậu là chó săn chuyên nghiệp, sao lại để mất dấu người mình theo dõi chứ! Kinh nghiệm những năm làm việc của cậu đã mất hết rồi hả, cậu bây giờ phải cho tôi một lời giải thích hợp lí! Nếu không thì cậu chết chắc."

"Thính Phong Giả Số 001" nghe thấy boss của mình quát như vậy, biết biệc này không phải là chuyện đùa, trong lòng lập tức hoảng loạn.

Giải thích! Giải thích! Giải thích! A, đúng rồi!

"Mệnh Phàm để đồng đội của hắn yểm trợ che giấu hành tung, bọn họ sử dụng pháp thuật che mắt để mê hoặc tầm nhìn của tôi!"

"Thính Phong Giả Số 001" suy nghĩ lại một chút về tình huống lúc đó, đặc biệt nghĩ đến quãng thời gian Hổ Nữu dùng tay xoa nắn hai khỏa mềm mại kia, mũi nóng lên, càng thêm khẳng định nói: "Không sai, Mệnh Phàm dùng pháp thuật che mắt cao cấp, thu hút hoàn toàn sự chú ý của tôi, thừa dịp đoạn thời gian đó mà trốn thoát , hắn thực sự quá đê tiện!"

“Pháp thuật che mắt?” Phong Ma Tiểu Xích Lang nghe thấy lời giải thích của “Thính Phong Giả Số 00” thì có chút nghi ngờ: “Lẽ nào hắn phát hiện tôi sai cậu theo dõi hắn rồi?”

“Hả, chuyện này… tôi không biết.”

“Nếu hắn đã sử dụng pháp thuật che mắt với cậu thì tại sao lại không trực tiếp dùng một kiếm chém chết cậu, ngược lại đỡ tốn công sức hơn nhiều?”

“Hả? Tôi cũng không biết, cái người Mệnh Phàm này cách hành sự luôn luôn đều kì quái không phải sao? Hơn nữa tôi cảm thấy hắn đnag thử nghiệm chiêu thức mới, bởi vì tôi bị pháp thuật che mắt làm cho bị thương!” “Thính Phong Giả Số 001” lau mũi của mình, nhìn vẫn thấy còn thaaos thoáng một ít màu đỏ tươi, cực kì khẳng định nói.

“Pháp thuật che mắt có thể làm cho cậu bị thương? Tên Mệnh Phàm đó đã trở nên lợi hại như vậy rồi sao?” Phong Ma Tiểu Xích Lang có chút nghi ngờ với lời giải thích của “Thính Phong Giả Số 001”.

“Boss, là thật đấy, tôi bị thương!” “Thính Phong Giả Số 001” không biết xấu hổ mà nhấn mạnh lại một lần nữa, ngữ điệu có vẻ cực kì kiêu ngạo, giống như vì như vậy mà bị thương là một chuyện cực kì vinh quang.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cẩn thận suy nghĩ kĩ lại tin tức mà “Thính Phong Giả Số 001” mang tới, sau đó dặn dò “Thính Phong Giả Số 001” là: “Cậu tiếp tục ở lại Thành Frya tìm kiếm hành tung của Mệnh Phàm, tôi sẽ điều động thêm nhân lực của Thính Phong Các ở trận doanh Tinh Linh đến giúp cậu, sau khi tìm được Mệnh Phàm phải lập tức báo cáo lại cho tôi.”

Nói xong, Phong Ma Tiểu Xích Lang tiền cắt cuộc liên lạc.

Bây giờ Phong Ma Tiểu Xích Lang có chút đau đầu, hắn ta nhận được báo cáo của thuộc hạ rằng công đoàn Tinh Thần bây giờ đang điều động toàn bộ thành viên của mình ở Thành Frya vây bắt Tiểu Sửu Hoàng, mà sau khi công đoàn Hoa Nguyệt nhận được tin tức Mệnh Phàm xuất hiện ở Thành Frya, cũng triển khai vây bắt cùng với công đoàn Tinh Thần, điều này nói lên rằng hai lá bài trong tay hắn ở Thành Frya trong trận doanh Tinh Linh đnag bị nhìn chằm chằm vào.

Không chỉ có như vậy, vừa rồi hắn ta còn nhận được một tin tức cực kì quái dị, chính là "Thính Phong Giả Số 001" đã mất dấu của Mệnh Phàm rồi.

Nghe cái tên "Thính Phong Giả Số 001" là biết đây chính là chó săn giỏi nhất của Phong Ma Tiểu Xích Lang, mà bây giờ biết được Mệnh Phàm đã dùng pháp thuật che mắt gì đó mà có thể thoát khỏi "Thính Phong Giả Số 001", cũng thành công làm cho gã bị thương, loạt hành vi này cực kì quái dị, làm cho Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mệnh Phàm có thể phát hiện ra "Thính Phong Giả Số 001" bám đuôi hắn trong khoảng thời gian này đã là sự tiến bộ phi thường ngạc nhiên rồi, thế nhưng những hành động trả thù đùa cợt ấu trĩ liên tiếp xuất hiện sau đó rốt cuộc là vì điều gì, nhìn như thế nào cũng cảm thấy giống như là làm điều dư thừa.

Haiz, thật sự khiến người ta đau đầu, vốn dĩ còn tưởng Mệnh Phàm có thể trở thành một quân cờ trong tay mình, bây giờ nhìn lại thì thấy tên này cũng là một kẻ điên giống như tên Tiểu Sửu Hoàng, chỉ là có chút che giấu, không thể hiện nhiều ra bên ngoài mà thôi.

Mà việc bây giờ mình có thể làm, dường như là chỉ có thể đứng một bên quan sát, loại chỉ có thể nhìn mà không làm gì được này thật sự khiến người ta cảm thất vô cùng bất lực…

…

Đoạn Thủy Lưu!

Là cao cao thủ của công hội Tinh Thần! Không phải là cao thủ mà là cao cao thủ đó!

Dưới cái nhìn của gã, trong giới võng du này ngoại trừ công hội Tinh Thần ra, tất cả đều là rác rưởi!

Ngày hôm nay, hắn cực kì tức giận, bởi vì coa một kẻ thần kinh tên là Tiểu Sửu Hoàng đã đi đến trận doanh Tinh Linh rồi khiêu khích quyền uy công hội Tinh Thần của bọn họ.

Mà cái kẻ thần kinh này lại có thể thoát ra khỏi cạm bẫy vây giết mà hội trưởng công hội Tinh Thần và hắn tỉ mỉ bố trí, chỉ để lại vài con bồ câu mập mạp béo ú thế mạng ở lại.

Chuyện này quả thật là một điều sỉ nhục vô cùng to lớn đối với công hội Tinh Thần! Không thể tha thứ! Thực sự không thể tha thứ!

Nên tất cả thành viên của công hội Tinh Thần dưới mệnh lệnh của hội trưởng, phát động hành động vây quét Tiểu Sửu Hoành ở Thành Frya, thế nhưng lần hành động này hắn không thể tham dự vào! Thực sự là cực kì đáng giận!

Bởi vì hiện giờ hắn được phân công một nhiệm vụ khá là ngu xuẩn…

“Haiz, Đoạn Thủy Lưu ơi, tôi biết cậu muốn tham gia hành động vây bắt lần này, thế nhưng ngày hôm nay công hội của chúng ta sẽ tiếp đón một vị khách cực kì quan trọng, cần cậu phải đi đón tiếp một bận. Hiện nay bên trong công hội của chúng ta cũng chỉ có cậu là người chơi có thực lực mạnh mẽ đẳng cấp cao hơn nữa tiếng tăm cũng vang dội, gần đây tên Tiểu Sửu Hoàng đến gây sự, như Nhược Sở, Uy Khiếu cũng đều bị ảnh hưởng, rớt cấp luôn rồi, mà tôi cũng không muốn phái bọn họ đi để làm mất mặt xấu hổ thêm, mặt khác bên trong công hội, loại hình mà Uy Khiếu làm tốt nhất chính làm làm nhiệm vụ bên ngoài, không ở trong Thành Frya, vì thế nên lần này chỉ có thể phái cậu đi tiếp đón người ta, hơn nữa người ta còn là mĩ nữ đó nha, ha ha, tôi đối với cậu không tệ đúng không, đừng có làm vẻ mặt đau khổ như vậy nữa, cười một cái nào…”

…

Cứ như vậy, hắn đường đường là lão tiền bối trong công hội Tinh Thần! Đại sư huynh! Đã bị sai đi tiếp đón một cô gái nhỏ!

Nhiệm vụ này khiến cho Đoạn Thủy Lưu cảm thấy cực kì vô vị, còn cô gái phiến phức kia bây giờ đnag ở phía sau hắn, hơn nữa còn dáng vẻ rất lúng túng, Đoạn Thủy Lưu đối với rác rưởi loại này không khỏi có chút căm ghét.

Chương 512: Mị Hỏa

Chương 513: Mị Hỏa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này, bỗng nhiên Đoạn Thủy Lưu phát hiện sau lưng náo nhiệt hẳn lên.

“Cô là…” Một vài người chơi trong trận doanh Tinh Linh giật mình nhìn cô gái đáng yêu trước mặt.

“Meo meo, không sai, tôi chính là Tiểu Miêu đáng yêu vô địch! Cộc cộc.” Tiểu Miêu pose một dáng vẻ đáng yêu với nhóm người đó, làm cho một đám trạch nam điên cuồng gào thét, Đoạn Thủy Lưu đỡ trán mình, than thở trong lòng, cô này quả thật quá phiền phức.

“Cảm ơn mọi người đã yêu mến Tiểu Miêu, xin mọi người sau này hãy tiếp tục ủng hộ tôi, có điều bây giờ Tiểu Miêu không rãnh cùng giao lưu với mọi người, bây giờ trên người Tiểu Miêu đang có nhiệm vụ, Tiểu Miêu là phóng viên đến phỏng vấn công hội Tinh Thần, vì thế cho nên Tiểu Miêu hy vọng mọi người có thể tạm thời bỏ qua cho tôi, meo meo.”

Tiểu Miêu chớp chớp mắt, bày ra dáng pose cực kì đáng yêu với mọi người đang vây xem, sau đó nhanh chóng đuổi theo chân của của Đoạn Thủy Lưu.

Phỏng vấn? Ha ha, mèo đáng yêu vô địch siêu cấp vũ trị, trước giờ vẫn coi thường cái gọi là phỏng vấn, mục đích thật sự chuyến đi lần này của Tiểu Miêu ta, tương đối là cao cả!

Té ngã ở chỗ nào thì sẽ đứng dậy ở chỗ đó, trong từ điển của Tiểu Miêu không có hai chữ “từ bỏ”!

Vì thế cho nên Tiểu Miêu ta đây muốn bước ra từ trong bóng tối của sự thất bại lần trước!

Công hội Tinh Thần, Tiểu Miêu đáng yêu đến rồi, tôi đến ôm bắp đùi các người! Lần này Tiểu Miêu ta nhất định phải thành công hoàn thành một lần hành trình ăn theo chuyên nghiệp! Meo meo!

“Ha ha, em biết không, chị vẫn không có trách anh ta, thật sự không có trách anh ta… Vẫn chờ anh ta trở về, sau đó chờ anh ta trở lại Hoa Nguyệt, tiếp tục ngồi lên vị trí hội trưởng, mà chị một lần nữa có được sự an nhàn trước đây, vẫn chờ đợi ở bên cạnh anh ta. Nhưng chị không ngờ, anh ta có thể đồng ý cùng một người đàn ông khác quay trở về! Gia nhập cái đội ngũ nhỏ Vũ Hội Ác Ma của “Lich King” Mệnh Phàm kia cũng không đồng ý trở về Hoa Nguyệt!” Vẻ mặt Mị Hỏa trở nên cực kì u ám, cuối cùng thậm chí còn tức giận chửi mắng: “Hơn nữa cái tên đàn ông xấu xa Mệnh Phàm kia có cái gì tốt cơ chứ! Muốn không, muôn cái mông ấy!”

Tiêu Phàm theo bản năng liếc nhìn bộ ngực co dãn hiện tại của chính mình cfng với cái mông, trong lòng cảm thấy cực kì kì quái, sau đó dùng sức lắc đầu.

“Hội trưởng Mị Hỏa, có phải chị đã hiểu lầm rồi không, hơn nữa e rất chắc chắn ca ca của em thích con gái.”

Tuy rằng Tiêu Phàm khách khí nói như vậy, nhưng trong lòng âm thầm mặc niệm, từ đầu tới cuối đều do cô ta hiểu lầm mà!

“Ca ca của em thích con gái sao? Ha ha, toàn bộ người chơi trong trò chơi này đều biết tính cách ca ca của em, “Lich King” Mệnh Phàm không hạn chế, nam nữ đều ăn, thậm chí không phải người, đối với hắn mà nói cũng đều như nhau cả thôi!”

“Chị!” Tiêu Phàm suýt chút nữa tức giận đến mức bùng nổ.

“Không tin thì em xem đi, đây là bản tin của sự kiện Bàn Thạch Trấn trong trận doanh Nhân Loại trên Tieba, trong đó điều viết rằng, hậu cung của “Lich King” tuyển phi cuối cùng cũng có kết quả, Belphagor – tội lười biếng Tuyết Dạ âm thầm nhập hội, cùng nhau đi vào phó bản Bàn Thạch Trấn trong trận doanh Nhân Loại, hai người thân mật khắng khít, khiến mọi người rất hâm mộ…” Mị Hỏa nghiến răng nghiến lợi đọc xong thông tin được đưa lên Tieba, ghen ghét dữ dội, vẻ mặt đó thậm chí còn làm cho Tiêu Phàm đứng bên cạnh run sợ, trong lòng thầm oán, sự đố kị của phụ nữ quả thật quá đáng sợ.

“Phàm Tử muội muội, chớ lo lắng, chị hiện tại cũng không phải muốn quở trách ca ca của em. Hơn nữa em nghĩ chị là loại phụ nữ tính toán chi li hay sao?”

Nhìn Mị Hỏa cố gắng ngụy trang vẻ mặt dịu dàng, cảm nhận được hơi thở nguy hiểm tản ra từ trên người cô ta, Tiêu Phàm không dám làm liều lên tiếng trả lời, chỉ có thể âm thầm nghĩ trong lòng, không giống! Chị vốn là người như vậy!

“Cho nên chị vây bắt “Lich King” Mệnh Phàm, chỉ là muốn để Tuyết Dạ biết được một chuyện, trong trò chơi này công hội Hoa Nguyệt mới là cường đại nhất, “Lich King” Mệnh Phàm gì đó căn bản không đáng để cho cậu theo đuổi! Chờ đến sau khi Mệnh Phàm ở trong trò chơi bị Hoa Nguyệt của chúng ta áp chế hoàn toàn, chị tin tưởng Tuyết Dạ sẽ hiểu, công hội Hoa Nguyệt mới là nơi tốt nhất trong “Tân Sinh” mà cậu nên đến…”

Sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện này, Tiêu Phàm biết mình vô tội.

Nói nửa ngày, nguyên lai mình hoàn toàn bị Tuyết Dạ làm liên lụy! Đều tại cái tên Tuyết Dạ chết tiệt nhà ngươi trước đây đi vương tình khắp nơi, tại sao lại liên lụy đến tôi cơ chứ!

“Có điều Phàm Tử muội muội, em có thể yên tâm, chị sẽ không đẩy oán hận đối với ca ca của em lên trên người em, tỷ tỷ vốn là thật tâm yêu thích em. Từ sau khi Tuyết Dạ rời đi, đàn ông bình thường vốn dĩ không thể lọt vào mắt chị, cũng bắt đầu có khuynh hướng dùng phụ nữ để che giấu tình cảm của chính mình. Mà cô gái xinh đẹp tuy rằng có vẻ bề ngoài giống như Tuyết Dạ, nhưng các cô gái đó chung quy cũng không phải là Tuyết Dạ. Cũng không biết tại sao, lúc chị nhìn thấy em, chợt có cảm giác, giống như là số mệnh an bài vậy, trái tim lạnh lẽo của chị đã lâu rồi chưa từng rung động qua như vậy…”

Sắc mặt Mị Hỏa khẽ biến thành màu hồng, mở to mắt nhìn về phía Tiêu Phàm.

Thế nhưng khi Tiêu Phàm bị đôi mắt như vậy nhìn tới bỗng nhiên cảm thấy sởn cả tóc gáy.

Tuyết Dạ! Đều là nghiệp do cậu tạo ra! Một cô gái bình thường lại vì cậu mà trở nên vặn vẹo như vậy, bây giờ cô ta chỉ thích một kẻ trăm năm khó gặp một lần giống như cậu mà thôi!

Mặt khác, cái tên Mị Hỏa này sao lại có cảm giác nhạy cảm như vậy chứ, tôi chỉ không cẩn thận tiếp cận với cái tên Tuyết Dạ đó mà thôi, ngay lập tức đã bị cô ta nhìn chằm chằm!

"Quên đi, chúng ta không nói những chuyện làm người ta đau khổ như vậy nữa, nói chuyện chính sự quan trọng đi."

Nói rồi Mị Hỏa khiêu khích nhìn về Tiêu Phàm liếc mắt đưa tình, vô cùng mê người liếm nhẹ môi.

"Dừng lại! Dừng lại! Mị Hỏa chị mau dừng lại!"

Tiêu Phàm bởi vì đang bị kiềm chế, trói trên ghế da không thể động đậu được, trong lòng cực kì hoảng loạn.

Nghẹn ngào thét lên.

"Phàm Tử muội muội, em thật là biết điều, có cái gì tốt đâu mà gào lên như vậy."

Mị Hỏa cười vui vẻ, tiếp tục làm chuyện của mình.

"Chị dừng lại! Mau dừng lại! Không nên như vậy!"

Tiêu Phàm càng thêm hoảng sợ.

"Ha ha, Phàm Tử muội muội, chị chỉ cởi quần áo thôi mà! Lẽ nào em đang thẹn thùng sao?"

Đúng, sau khi Mị Hỏa nói hết ân oán tình cừu của mình cùng với Tuyết Dạ, bắt đầu không để ý đến sư ngăn cản của Tiêu Phàm mà tự cởi quần áo của mình rồi đi đến.

Tiêu Phàm không biết nên làm gì trong tình huống này, xuất phát từ lương tâm, chỉ có thể theo bản năng gào lên ngăn cản, nhưng trong lòng lại cực kì

hỗn loạn.

Căng thẳng, tực trách, hưng phấn, khủng hoảng, mong chờ… Những tâm trạng ngày bình thường không thể xuất hiện lại liên tiếp xuất hiện, khiến cho nội tâm của Tiêu Phàm trở nên mâu thuẫn, thân thể âm thầm nóng dần lên.

Mị Hỏa xem ra là kẻ hay tái phạm, ngày thường sẽ không thiếu những cô gái bên trong công hội quyến rũ cô ta, mới vừa mới bắt đầu, liền thoát hết quần áo chỉ còn nội y.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ bây giờ của Mị Hỏa, Tiêu Phàm có chút khủng hoảng cùng vui mừng.

Tiêu Phàm kinh hoàng nhìn Mị Hỏa cởi thành bộ dạng như vậy ở trước mặt mình, vui mừng là Mị Hỏa không có hào phóng mà lột sạch sành sanh quần áo trước mặt mình trong chớp mắt.

Hay là người đàn ông ở sâu trong nội tâm của Tiêu Phàm có thể mơ hồ vui mừng gì đó, chỉ là hắn cũng không có phát hiện ra mà thôi.

Hơn nữa coi như Tiêu Phàm có phát hiện đi chăng nữa, cũng sẽ không thừa nhận điều này…

Tuy Tiêu Phàm cố gắng hết sức không nhìn đến Mị Hỏa, làm chính nhân quân tử thì không nên chiếm tiện nghi của cô nương nhà người ta, nhưng bất đắc dĩ ghế da lại cố định "cô" lại từ lâu, trừ phi "cô" nhắm hai mắt lại, nếu không thì dù làm thế nào cũng nhìn thấy.

Chương 513: Diệp Tinh Xuất Động

Chương 514: Diệp Tinh Xuất Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng nếu nhắm chặt hai mắt mình lại, dưới tình huống như thế này, Tiêu Phàm thực sự cảm thấy không an toàn, vì thế cho nên Tiêu Phàm chỉ có thể

đơn giản nhìn thẳng về phía trước, trong lòng thầm mặc niệm, chớ có trách tôi, cô ta bất nhân thì tôi bất nghĩa!

Mị Hỏa không hổ là người kinh doanh tiệm quần áo, quần áo mặc lên người được phối hợp tương đối tuyệt vời, đương nhiên điều nói đến bây giờ chính là kiểu dáng nội y cùng với phối hợp màu sắc.

Mà đen âm trầm làm nổi bật lên làn da trắng nõn nà của Mị Hỏa, không nhiều vải vóc nhưng lại che chắn vừa đủ lại cực kì quyến rũ gợi cảm, mấy dây lưng đơn giản như lại hỗ trợ phác họa ra dáng người hoàn mỹ của cô ta.

Nhìn trang phục "đơn giản mộc mạc" này, trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện bốn chữ "nội y tình thú", xác thực cũng chỉ có nội tình thú mới có thể sử dụng ít vải như vậy nhưng lại có thể phát huy cường đại hiệu quả thúc tình như thế.

Đối với nhận biết này khiến cho trong lòng Tiêu Phàm không khỏi kinh hãi, cô gái này thật sự rất lớn mật.

Có điều càng to gan hơn chính là, lúc này Mị Hỏa cứ trực tiếp như vậy mà nhảy đến bên cạnh Tiêu Phàm, tách hai chân ra ngồi lên trên đùi Tiêu Phàm, theo quán tính nhìn khẽ, Tiêu Phàm cảm nhận được cảm giác mềm mại từ bụng dưới của mình truyền đến, mắt nhìn thấy hai con thỏ ngọc tùy ý treo ở trước mắt mình nảy lên.

"Phàm Tử muội muội, đã để em đợi lâu, tỷ tỷ dẫn em đi đến nơi vui sướng nhé…"

[Mị Hỏa (hội trưởng): Thông báo đến toàn thể thành viên công hội, Mệnh Phàm trong Tân Sinh đã xuất hiện trong Thành Frya, xin mọi người chú ý an toàn của bản thân, nếu phát hiện hành tung của Mệnh Phàm thì lập tức báo cáo cho tôi. Mặt khác, toàn bộ thành viên trên dưới công hội làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu, một khi phát hiện được hành tung của Mệnh Phàm, chúng ta sẽ lập tức điều động binh lực, xuất binh tiễu diệt, vì dân trừ hại.]

…

Sau khi tin tức này xuất hiện trên kênh thông tin của công hội Hoa Nguyệt, hiếm khi nơi này trở nên yên tĩnh như vậy, không còn những tiểu thịt tươi đẹp trai, mỹ phẩm hàng hiệu cùng với mỹ phẩm dưỡng da cũng không còn, ngay cả những muội chỉ trong công hội chỉ biết đến ân ái cũng trở nên biết điều hơn, vốn là phố xá cực kì phồn hoa sầm uất cũng chỉ vì một câu nói của hội trưởng Mị Hỏa mà dường như đã tạo thành một thế giới mới.

Trên kênh thông tin của công hội Hoa Nguyệt yên tĩnh, nhưng trong một kênh trò chuyện trong trò chơi khác tên là "Nội bộ công hội Hoa Nguyệt" lại giống như nổ tung…

Cái gọi là kênh trò chuyện "Nội bộ công hội Hoa Nguyệt" rốt cuộc là cái gì?

Kỳ thực chỉ cần nghe tên của kênh trò chuyện này thì có thể biết ngay.

Lấy vị dụ như, ở trong một đơn vị nào đó thì nhất định cũng sẽ có một chỗ trò chuyện để tiện cho việc giao lưu công tác với nhau, trong đó thủ trưởng cũng sẽ khá thân thiết với các đồng nghiệp khác.

Thế nhưng trong công việc cũng sẽ có một số chuyện không thể để cho một số ít người biết được, mà một số ít người đó là ai, mọi người kì thực đều rất rõ ràng.

Mọi người không thể công khai chuyện gì cũng trò chuyện ở đó được, vì thế cho nên nhóm trò chuyện tương tự như "tiểu phân đội đơn vị XX" vì thế mà sinh ra, mà những thành viên trong nhóm này cũng chỉ có vài đồng nghiệp có thể tin tưởng được mà thôi."

Sau khi thành lập "tiểu phân đội đơn vị XX", rất nhiều chuyện có thể tùy ý hơn, mọi người cùng trò chuyện thoải mái.

Ví dụ như ông chủ là gay, thủ trưởng là bà lão không ai thèm lấy, bà lão không ai thèm lấy từ văn phòng của ông chủ là gay đi ra ngoài với vẻ mặt hớn hở…

Noi chung, "Nội bộ công hội Hoa Nguyệt" và "tiểu phân đội đơn vị XX" chính là cùng một dạng với nhau.

Tuy rằng trong mắt nguyên lão "Hoa Nguyệt tam bài hữu" của công hội Hoa Nguyệt, Mị Hỏa vẫn là dáng vẻ lười biếng kia, thế nhưng trong mắt những thành viên mới gia nhập công hội, Mị Hỏa vẫn là người rất có uy nghiêm.

Dù sao nữ cường nhân một tay sáng lập nên công hội Hoa Nguyệt nhất định sẽ có không ít người mới ngu ngốc sung bái, mà những sự sung bái này ngay lập tức trở thành uy nghiêm của Mị Hỏa, mà phần uy nghiêm này đủ để tạo thành khoảng cách của đối với những người mới gia nhập này, như vậy, "Nội bộ công hội Hoa Nguyệt" đã xuất hiện.

Đương nhiên, trong kênh trò chuyện này không có hội trưởng Mị Hỏa của chúng ta.

Nội bộ công hội Hoa Nguyệt…

"Thiển Đàm tỷ tỷ, em không muốn đi đối mặt mặt với "Lich King" Mệnh Phàm đâu! Em nên làm gì đây?"

"Tiền bối Tiểu Mật Phong, tôi sợ quá, Mệnh Phàm lẽ nào sẽ đối xử với tôi như vậy, nghe nói trong trò chơi bản thân hắn không có cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc đối với những người chơi nữ cả."

"Vũ Tình tỷ tỷ, em không muốn đi vây bắt "Lich King" Mệnh Phàm gì đó đâu, năm nay em vừa mới thành niên, còn chưa từng nghĩ đến sẽ đi đối diện với "Lich King" Mệnh Phàm đó đâu! Nhưng em lại sợ hội trưởng Mị Hỏa sẽ mắng em, hu hu."

…

"Hoa Nguyệt Tam Bài Hữu" nhìn thấy "Nội bộ công hội Hoa Nguyệt" như muốn nổ tung thì rất đau đầu, các cô biết nhất định chuyện như thế này sẽ xảy ra mà. Ngay cả các cô cũng chỉ có thể tận tình động viên nguyên nhủ từng người bọn họ, để bọn họ không đặt chuyện này trong lòng, nói dối bọn họ rằng hội trưởng Hoa Nguyệt chỉ là nhất thời buồn chán đùa giỡn mà thôi, mặt khác còn nhắc nhở bọn họ phải chú ý đảm bảo an toàn của bản thân, dù sao tin tức "Lich King" Mệnh Phàm chưa từng nương tay với nữ giới cũng đã xuất hiện ở Thành Frya.

“Mệt chết tôi rồi.” Tiểu Mật Phong mệt mỏi ngồi xuống.

“Ai không vậy chứ! Tôi cảm thấy cái tên Mị Hỏa này làm việc hình như không thông qua đại não hay sao ấy, cô ta còn dám mắng tôi trí nhớ kém!” Vũ Tình không phục nói.

“Haiz, cũng không biết tại sao đối với chuyện này cô ta lại nóng giận như thế.” Thiển Đàm bĩu môi.

“Tôi vẫn hoài niệm Mị Hỏa tỷ tỷ tốt bụng trước đây, lại biết săn sóc, chăm lo cho người khác, làm chuyện gì cũng khôn khéo, dáng vẻ an nhàn hiện tại kia, công hội Hoa Nguyệt sớm muộn gì cũng bị cô ta hại cho thêm thảm.”

Kì lạ là Vũ Tình không có phản đối những lời Tiểu Mật Phong nói, mà chỉ nhẹ nhàng sờ đầu của cô ta, thở dài, an ủi nói: “Vị trí an nhàn mà “Mị Hỏa” đang ngồi trên đó vốn dĩ cũng không dễ dàng gì.”

“Vì thế nên lúc này mới cần chúng ta trợ giúp cho cô ta một tay, bằng không công hội Hoa Nguyệt chỉ có một mình cô ta gánh vác thì đáng thương biết bao. Vậy nên bây giờ đã trấn an được một đám những người mới ngu ngốc trong công hội đang bất an kia rồi, chúng ta cũng nên chấp hành mệnh lệnh của hội trưởng Mị Hỏa thôi.”

…

Lúc này một nhóm thanh niên xếp hàng chỉnh tề đứng trước mặt của Vũ Tình, Vũ Tình bước từng bước đi qua người bọn họ, giống như là đang duyệt binh.

Một thanh niên đẹp trai trong đó rõ ràng là người dẫn đầu của nhóm thanh nhiên này, ID trong trò chơi của hắn ta là Khoa Đại Trịnh Y Kiện, đây chính là người tên là Trịnh Phàm mà Tiêu Phàm đã từng gặp tại đại học Khoa học và Công nghê thành phố S, mà nhóm thanh niên hắn ta đang dẫn dắt kia trong “Tân Sinh” tạo nên một công hội được gọi là đội hộ vệ của công hội Hoa Nguyệt, công hội Diệp Tinh.

Khoa Đại Trịnh Y Kiện là người có giao tình với Vũ Tinh, nhìn thấy Vũ Tinh đi đến, lập tức lễ phép chào hỏi cô: “Chào học tỷ!”

Vũ Tình không nói hai lời đã trực tiếp cho hắn ta một đấm: “Tiểu tử nhà cậu có bệnh à! Đã nói với cậu bao nhiêu lần là đừng có gọi tôi là học tỷ trước mặt người khác! Cậu gọi một lần tôi sẽ đánh cậu một lần!”

Khoa Đại Trịnh Y Kiện nhìn thấy biểu tình hung dữ của Vũ Tình, biết tôn đại thần này không phải là đang nói đùa, lập tức im lặng lùi sang một bên.

Sau đó Vũ Tinh nhìn về phía đám thanh niên của công hội Diệp Tinh nói to: “Các cậu có biết tại sao tôi lại gọi các cậu tới đây tập hợp hay không?”

Nhóm thanh niên thẳng tắp nhìn chằm chằm Vũ Tình, lớn tiếng trả lời: “Không biết! Nữ thần!”

Chương 514: Diệp Tinh Xuất Động (2)

Chương 514: Diệp Tinh Xuất Động (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Các cậu thật là ngu ngốc!” Nói xong Vũ Tình giơ tay đập một phát lên đầu Khoa Đại Trịnh Y Kiện.

“Học tỷ, tại sao chị lại đánh em?” Khoa Đại Trịnh Y Kiện che trán của mình, nhìn về phía Vũ Tình ai oán nói.

“Bổn tiểu thư muốn như vậy đó, cậu quản được sao! Còn nữa đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, ở trong trò chơi không được gọi tôi là học tỷ, phải gọi tôi là Vũ Tình!”

“Vũ… Tình…” Khoa Đại Trịnh Y Kiện ấp úng gọi một tiếng, gò má cũng đỏ bừng lên, có điều Vũ Tình hoàn toàn không chút nào để ý đến hắn ta, tiếp tục nhìn về phía nhóm người nói tiếp.

“Lần này “Lich King” Mệnh Phàm đi đến Thành Frya, mục đích chủ yếu của hắn là nhóm muội chỉ của trận doanh Tinh Linh, mà vì bảo vệ nhóm muội chỉ của trận doanh Tinh Linh, các cậu thân là đàn ông thì nên làm như thế nào?”

“Thiêu chết hắn! Thiêu chết hắn! Thiêu chết hắn! Thiêu chết hắn…” Các thanh niên trong nháy mắt bị Vũ Tình kích động, sục sôi ý chí cắm phẫn hô to, giơ cao lên cờ xí viết “FFF”, cũng không biết học được từ đâu. (FFF: xuất phát từ đoàn FFF.)

“Rất tốt, vậy bây giờ các cậu hãy nhanh chóng lên đường! Nếu như lần này các cậu hoàn thành được nhiệm vụ, tôi nhất định sẽ khen ngợi các cậu trước mặt nhóm muội chỉ bên trong công hội!”

Nhóm thanh niên của công hội Diệp Tinh nghe thất như vậy, trong lòng càng thêm hưng phấn, vội vã bắt đầu lên đường tìm kiếm Tiêu Phàm trong Thành Frya.

Mà Tiểu Mật Phong ở sau lưng Vũ Tình lén lút nói thầm với Thiển Đàm: “Bọn họ có lẽ sẽ phải làm không công, Vũ Tình còn nói nhất định sẽ ở trước mặt những thành viên ngu ngốc mới gia nhập kia khen ngợi bọn họ sao? Với cái trí nhớ kia của cô ấy, ha ha, có lẽ chỉ cần xoay người lại thì đã quên mất chuyện này rồi.”

Đợi đến khi tập thể nhóm thanh niên của công hội Diệp Tinh lên đường hết, Khoa Đại Trịnh Y Kiện mới xoay người lại, khép nép nhìn Vũ Tình thử dò xét: “Học tỷ, chuyện trước kia rốt cuộc là như thế nào?”

“Muốn ăn đòn à!” Vũ Tình hung dữ giơ tay đánh lên đầu Khoa Đại Trịnh Y Kiện một cái: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, ở trong trò chơi đừng có cả ngày gọi tôi là học tỷ học tỷ! Còn chuyện mà cậu muốn hỏi tôi là chuyện gì, tôi làm sao nhớ được trước đây từng có chuyện gì chứ?”

“Hả?” Khoa Đại Trịnh Y Kiện kẽ sờ cái trán bị đánh đau của mình, kinh ngạc nói: “Không thể nào, chị lại quên nữa rồi hả, hèn gì đã lâu như thế mà em cũng không nghe thấy động tĩnh gì!”

Nghe Khoa Đại Trịnh Y Kiện nói như vậy, Vũ Tình rõ ràng không thích lắm, mặt bừng bừng tức giận, lại đánh Khoa Đại Trịnh Y Kiện một cái nữa: “Cậu có ý gì, cái gì gọi là lại quên nữa rồi, cậu đang cười nhạo trí nhớ của tôi à!”

“Không phải đâu, không phải đâu, em chỉ đang nhắc nhở chị thôi.” Khoa Đại Trịnh Y Kiện cũng không dám trêu chọc vị tôn đại thần Vũ Tình này, tuy rằng Vũ Tình là một cô gái, thế nhưng bản lĩnh đánh nhau cũng cực kì mạnh bạo, bằng không cô cũng không thể ở trong hội võ thuật của đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S.

“Được, vậy cậu nói đi, là chuyện gì?”

“Chính là chuyện chị thay em dạy dỗ “Lich King” Mệnh Phàm đó.” Khoa Đại Trịnh Y Kiện chắc chắn nhìn Vũ Tình nói.

“A? Vừa nãy không phải tôi đã dặn dò đám đàn em của cậu đi làm chuyện kia sao, sao cậu lại nói chuyện này nữa?”

Khoa Đại Trịnh Y Kiện nhìn thấy biểu hiện của vũ Tình, liền biết cô đã quên hết sạch sành sanh chuyện trước kia, không thể không nói thêm một lần nữa, làm cho cô nhớ lại chuyện trước đây.

Sau khi nghe xong chuyện Khoa Đại Trịnh Y Kiện kể lại, Vũ Tình bỗng nhiên tỉnh táo lên: “À ừm, Cơ Hạo Hạo, thì ra còn có chuyện như vậy, suýt chút nữa thì tôi quên mất.”

Khoa Đại Trịnh Y Kiện nhì dáng vẻ của Vũ Tình lúc này, vẻ mặt giống như bị đánh bại, trong lòng thầm oán, căn bản là chị đã quên rồi, cái gì gọi là suýt nữa cơ chứ…

Vũ Tinh khẽ vỗ vai Khoa Đại Trịnh Y Kiện an ủi: “Tiểu Phàm Tử, cậu yên tâm đi, cậu là thành viên của hội võ thuật, chị đây sẽ bảo kê cho cậu, lần sau lúc chị gặp Cơ Hạo Hạo, sẽ gọi nhờ hẹn một cuộc tỷ thí với Túy Quyền cao thủ với thân phận là “Lich King” Mệnh Phàm trong trò chơi.”

“Hả? Lần sau? Chị sẽ không quên nữa chứ, còn có chị có thể đừng gọi em là Tiểu Phàm Tử trong trò chơi được không, quá mất mặt.” Khoa Đại Trịnh Y Kiện vẻ mặt đau khổ nói.

“Tiểu tử nhà cậu trong trò chơi lá gan lớn hơn đấy nhỉ, lại khinh thường trí nhớ của tỷ tỷ, còn có, không gọi cậu là Tiểu Phàm Tử, lẽ nào gọi cậu là

thằng ngốc có ID Khoa Đại Trịnh Y Kiện sao! Cậu có thể đừng chú ý tiểu tiết như vậy được hay không!" Nói xong Vũ Tình lại đánh hắn ta một cái.

Nếu không phải Khoa Đại Trịnh Y Kiện vốn là một người luyện võ, đoán chừng đã sớm bị cô đánh nát rồi.

Nhìn trên mặt Khoa Đại Trịnh Y Kiện vẫn còn mang vẻ bất an, Vũ Tình ngay lập tức thúc giục: "Được rồi, được rồi, cậu đừng phiền phức như vậy nữa, mau đi truy tìm tung tích của "Lich King" Mệnh Phàm với mấy người anh em kia của cậu đi, chuyện kia tôi sẽ nhớ kỹ."

Nói xong vô cùng dã man đạp Khoa Đại Trịnh Y Kiện ra ngoài.

…

Bởi vậy, ở trong Thành Frya cường độ vây bắt của công hội Hoa Nguyệt đối với Tiêu Phàm cũng không hề thua kém cường độ vây bắt của công hội Tinh Thần đối với Tiểu Sửu Hoàng.

Bởi vì phần lớn thành viên của công hội Hoa Nguyệt e ngại Tiêu Phàm, nên cũng không có nghiêm túc đi chấp hành mệnh lệnh của Mị Hỏa ban ra, thậm chí còn có một số ít thành viên công hội Hoa Nguyệt vì muốn tránh khỏi Tiêu Phàm đang ở trong Thành Frya, đã lựa chọn tạm thời đi khỏi Thành Frya đến nơi khác.

Mà mấy người Vũ Tình vì công hội Hoa Nguyệt mà giảm thiểu tổn thất và bổ sung nguồn lực cho hoạt động vây bắt lần này, bắt đầu cổ vũ hộ hoa sứ giả của công hội Hoa Nguyệt là công hội Diệp Tinh tham gia vào đội ngũ vây bắt Tiêu Phàm lần này.

Đương nhiên cũng không phải mọi cô gái trong công hội Hoa Nguyệt đều có e ngại đối với bản thân "Lich King" Mệnh Phàm mang theo dâm uy đó, giống như vị cô nương Ngọc Sinh Yên đối với việc này có vẻ mang ý chí chiến đấu sục sôi, tựa như là ngựa hoang mất cương không gì có thể ngăn cản được.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ tỷ!"

Hàn Tiểu Yêu gọi ba tiếng "tỷ tỷ" này, tâm trạng từ lo lắng chuyển thành tức giận, Ngọc Sinh Yên cầm theo Tây Dương Kiếm cảm thấy muội muội đang ở phía sau mình đã nổi giận, rốt cuộc đành phải dừng bước chân đang nhanh chóng tiến về phía trước của mình lại.

"Em gọi chị làm gì, Dao Dao?"

"Chị còn hỏi em gọi chị làm gì? Là em nên hỏi tại sao chị lại đi nhanh như vậy mới đúng! Mới vừa từ đại bản doanh của công hội đi ra, chị liền giống như phát điên chạy loạn ở trong thành, em gọi như thế nào chị cũng không chịu dừng lại, tỷ tỷ à, rốt cuộc chị muốn làm cái gì vậy!" Hàn Tiểu Yêu tức giận ai oán nói, dáng vẻ khá là đáng yêu.

"Điều này còn cần phải hỏi sao! Đương nhiên là nhanh chóng tìm Mệnh Phàm trong Thành Frya, tự tay báo thù rửa hận! Em cũng không phải không biết, cái đồ vô liêm sỉ Mệnh Phàm đó ở trong giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" đã làm những gì đối với tỷ tỷ của em! Mỗi khi chị nhớ đến chuyện này hôm đó, lửa giận trong lòng liền… liền…" Ngọc Sinh Yên nắm thật chặt Tây Dương Kiếm trong tay mình, hơi thở trở nên dồn dập hơn, nghĩ đến sự sỉ nhục mà mình phải chịu đựng trong giải thi đấu trước mặt mọi người, Ngọc Sinh Yên lửa giận công tâm, lời nói cũng bị nghẹn lại.

Cô tàn nhẫn vung kiếm chém vào khoảng không trước mặt, phát tiết một trận, sau đó nhẹ nhàng bình ổn lại hơi thở của chính mình, sự tức giận trong lòng Ngọc Sinh Yên mới giảm xuống.

"Trái tại tỷ tỷ của em muốn tự mình ở trong trò chơi này thiến Mệnh Phàm, nên làm như vậy!"

Nói rồi, Ngọc Sinh Yên nhanh chóng chĩa mũi kiếm của mình vào cành cây đang nằm trên mặt đất, cành cây vang lên một tiếng rắc rắc rồi đứt làm đôi.

Nghe thấy Ngọc Sinh Yên nhắc đến Mệnh Phàm, Hàn Tiểu Yêu không khỏi nhớ đến lần ngẫu nhiên gặp gỡ trong phòng luyện võ kia.

…

Chương 515: Nữ Thần Ghi Hận

Chương 517: Nữ Thần Ghi Hận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cô nhớ mang máng bên trong phòng luyện võ kia người thanh niên có ánh mắt trong suốt sạch sẽ chăm chú luyện võ đó, trong lòng sinh ra tâm tình quái dị, cô cảm thấy người thanh niên kia không phải là người mà tỷ tỷ cô thường nói tới, hay là bên trong còn tồn tại hiểu lầm gì đó, nhưng nhìn dáng vẻ tức giận của Ngọc Sinh Yên lúc này, Hàn Tiểu Yêu cũng không dám nhắc đến, chỉ có thể an ủi: "Tỷ tỷ đừng nóng giận, coi như chị muốn thiến… à, muốn quyết đấu một trận thắng thua với hắn, cũng không phải là chuyện nhất thời, hà tất phải vội vội vàng vàng như vậy đúng không?"

"Em không nghe thấy vừa nãy trên kênh thông tin của công hội Hoa Nguyệt mệnh lệnh của người phụ nữ Mị Hỏa kia hay sao, cô ta hạ lệnh toàn bộ thành viên công hội Hoa Nguyệt vây bắt Mệnh Phàm!"

"Hội trưởng tỷ tỷ ra lệnh mọi người vây bắt Mệnh Phàm không phải vừa vặn hay sao, như vậy mọi người trong công hội Hoa Nguyệt có thể cùng nhau báo thù giúp chị."

"Tốt! Tốt cái rắm! Nếu như mọi người cùng nhau vây đánh Mệnh Phàm đến chết đi sống lại, vậy chuyện chị vẫn luyện kiếm ở trong kiếm đạo từ sau thất bại ngày đó còn có ý nghĩa gì nữa chứ?"

Ngọc Sinh Yên nói xong lại đột nhiên giơ Tây Dương Kiếm lên, rắc rắc một tiếng giòn tan, một nhánh cây khô trên đất nữa bị cô chém thành hai nửa, bây giờ "Võng du nữ thần" Ngọc Sinh Yên dường như yêu thích loại chém đứt cây cỏ này.

Hàn Tiểu Yêu nghe Ngoc Sinh Yên nói xong, nhớ đến những ngày tháng Ngọc Sinh Yên nhốt mình bên trong phòng luyện tập khổ luyện kiếm pháp từ sau khi giải thi đấu kết thúc, cũng chỉ có thể âm thầm thở dài, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, cô bỗng nhiên cảm thấy đường phố phía trở náo nhiệt hẳn lên, cô ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, một bóng người quen thuộc nhất thời xuất hiện bên trong tầm mắt của cô…

Ha, ha ha, ha ha ha…

Đây chính là tiếng lòng của Hổ Nữu trong lúc này, nội dung bên trong rất đơn giản, đơn giản đến mức chỉ còn lại ý cười hèn mọn kia.

Hổ Nữu nắm tay nhỏ của Tiêu Phàm, dẫn Tiêu Phàm từ trong hẻm nhỏ đến đường lớn ở trong Thành Frya, đón nhận tầm mắt của đám người xung quanh, nội tâm của Hổ Nữu có cảm giác cực kì bay bổng.

Bây giờ Hổ Nữu cảm thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc, Hổ Nữu âm thầm suy nghĩ, hẹn hò dường như chính là cảm giác này, hay là việc này còn khiến người ta hưng phấn hơn cả hẹn hò.

Tuy rằng Hổ Nữu chưa từng trải qua, nhưng cô cảm thấy hẹn hò sẽ không mang đến cho cô cảm giác thỏa mãn toại nguyện như thế này đâu, mà bây giờ có thể kéo tay Phàm muội muội phiên bản nữ đi trên đường như thế này, cảm giác quả thực tuyệt đến mức muốn bùng nổ!

…

Thành Frya trong trận doanh Tinh Linh rất là náo nhiệt, cũng không phải vốn dĩ nơi này tự nhiên đã như vậy, mà là bởi vì những cô gái của công hội Hoa Nguyệt tọa lạc ở đây, tạo nên sinh khí cho nơi này.

Dòng người trên đường phố trong Thành Frya là cực kì đông đúc, bởi vì sự tồn tại của công hội Hoa Nguyệt, mọi người sẽ thường xuyên gặp được những cô gái ngoại hình xinh đẹp, vóc dáng nóng bỏng, dẫn đến những người chơi nam dồn dập đứng lại quan sát.

Sau khi những con soi ở trong Thành Frya đã có kinh nghiệm chinh chiến sa trường lâu năm, cũng đều đã hiểu rõ đối với mỗi một thành viên bên trong công hội Hoa Nguyệt, cũng âm thầm tạo một bảng xếp hạng đẳng cấp nữ thần đối với các thành viên công hội Hoa Nguyệt.

Trên đó các con sói sẽ thu thập hình ảnh của các vị nữ thần, kèm theo các loại hệ số, như là yêu thích, sở trường, số đo các vòng chằng hạn.

Sau đó bọn họ sẽ tiến hành tổng hợp các loại bình chon của các nữ thần, như là Mị Hỏa, Tiểu Mật Phong, Vũ Tình, Thiển Đà, thuộc về cấp A, mà Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu thì vượt qua cả cấp A, đó chính là cấp S.

Mà hôm nay là một ngày đáng giá để đám sói tru, bởi vì trong Thành Frya lại xuất hiện một vị nữ thần mới!

…

Lúc này bên trong Thành Frya sầm uất, có một vị mỹ nữ đi ở trên đường phố náo nhiệt, ăn mặt tương đối gợi cảm, khí chất thuộc loại ngự tỷ, đặc biệt còn có một nơi khiến người ta chú ý nhất vì đặc biệt lớn, đặc biệt đặc biệt lớn, nhưng nơi nào lớn, các người tự mình đoán đi.

Nhìn các số liệu đánh giá về cô thì cũng có thể đạt đến cấp S, thế nhưng mục tiêu của đám sói đó ngày hôm nay cũng không phải là cô.

Bởi vì vài ngày trước bọn họ đã từng nhìn thấy mỹ nữ "ngực" lớn này rồi, qua những gì bọn họ điều tra được, mỹ nũ này không phải là người của công hội Hoa Nguyệt, mà đến từ hậu cung của "Lich King" bệ hạ, một cô nương có tên là Hổ Nữu.

Được rồi, nên nói đến mục tiêu chủ yếu lần này của bọn sói đói, chính là cô gái xinh đẹp đi phía sau Hổ Nữu.

Nên nói về cô gái này như thế nào nhỉ? Ấn tượng trước nhất chính là cô làm cho người ta cảm thấy cực kì mâu thuẫn…

Đầu tiên là cô ăn mặc rất gợi cảm, rất lộ liễu, thậm chí so với vị Hổ Nữu ngực lớn kia thì trang phục cô mặc còn khoa trương hơn nhiều.

Vớ đen quyến rũ, làn da ẩn hiện phía sau lớp vớ mỏng manh màu đen.

Váy ngắn màu đen nhẹ nhàng đong đưa theo từng bước chân, tựa hồ đang mê hoặc dũng sĩ đi đến đó mở ra một cuộc mạo hiểm hoa lệ.

Dọc theo váy ngắn hướng lên trên, là bụng dưới trắng nõn hoàn toàn bại lộ trong không khí, một cái rốn thanh tú đáng yêu đặt trên đó, khiến cho bọn sói đói không khỏi nuốt vài ngụm nước bọt.

Thăm dò lên phía trên một tí nữa, vậy thì càng đồ sộ hơn nữa, từ tay áo màu trắng trên vai kéo dài xuống phía dưới ngực tạo thành một nơ con bướm, áo trắng đơn giản chỉ miễn cưỡng che chắm bộ ngực no đủ, hai hình cầu khổng lồ hoàn mỹ mê người bị lộ ra ngoài, mà áo trắng trước ngực mở rộng làm lộ ra một đường màu đen ẩn hiện, chính là áo ngực trễ màu đen khiêu gợi, mà trong áo ngực còn có một khe sâu hun hút, khiến cho bất luận người nào nhìn thấy cũng vì thế mà bị hãm sâu vào, khó có thể tự kiềm chế.

Những con só nhìn theo, với một thân trang phục hở hang như thế này, tỉ lệ dáng người đó, lấy kinh nghiệm nhiều năm của bọn họ suy đoán, cô gái này hẳn là đi theo con đường gợi cảm, thế nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt của cô gái đó, bọn họ phát hiện mình đã sai rồi, sai quá nhiều…

Cô gái này có một mái tóc dài đen óng, làm nổi bật lên hai gò má mềm mại bên cạnh mái tóc đó, trắng trẻo non mềm, cực kì mê người. Tóc mái chỉnh tề thẳng tắp trên trán.

Bên dưới mái tóc đó là đôi mắt to tròn long lanh, mà đôi mắt to này, đã câu hồn mấy con sói đó đi luôn rồi.

Ánh mắt của cô gái đó cực kì không phù hợp với trang phụ cô ấy đang mặc trên người, rụt rè, hoàn toàn không mạnh bạo giống như những nữ thần gợi cảm, cũng không có ánh mắt sắc bén giống như là nữ vương, trái lại lại giống động vật nhỏ làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Trên đường đi tới đâu, cánh tay nhỏ của cô gái đều dùng để che chắn những vị trí quan trọng trên cơ thể mình, che che giấu giấu, cố gắng che đậy những vị trí bị lộ ra bên ngoài bộ quần áo hở hang, thế nhưng bởi vì cô dậy thì quá mức thành công, cho nên những hành động dùng tay nhỏ che giấu của cô đều thành công cốc.

Mà cô hoàng loạn che giấu như vậy, lại bị cái vị gọi là Hổ Nữu ở đằng trước kia lôi kéo đi trên đường, khiến cho dáng vẻ của cô càng trở nên vụng về

không chịu nổi, đặc biệt là hai cục tròn trước ngực kia, theo bươc chân của cô đi về phía trước, liền không ngừng rung rinh, có vẻ khá là đáng yêu.

Nhóm người vây xem càng ngày càng đông, khiến cho cô gái càng thêm hoảng hốt, hai rặng mây hồng xuất hiện ở trên khuôn mặt, đôi mắt luôn luôn né tránh ánh nhìn của người khác, giống như là động vật nhỏ bị dọa cho hoảng sợ, thật khiến người ta thương yêu.

Cứ như vậy, đám sói đói cảm thấy hai loại khí chất đối lập là gợi cảm và thanh thuần đã kết hợp cực kì quỷ dị thành thể trên người cô em gái này, thế nhưng cuối cùng lại được kết hợp hoàn mỹ với nhau.

Chương 516: Tân Thần Sinh Ra

Chương 518: Tân Thần Sinh Ra

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cứ như vậy, đám sói đói cảm thấy hai loại khí chất đối lập là gợi cảm và thanh thuần đã kết hợp cực kì quỷ dị thành thể trên người cô em gái này, thế nhưng cuối cùng lại được kết hợp hoàn mỹ với nhau.

Cho nên nhìn thấy cô gái này, trong đầu bọn họ sinh ra cảm giác cực kì mâu thuẫn, nhưng đợi đến khi bọn họ cẩn thận thưởng thức một hồi, mới đột nhiên tỉnh ngộ, bọn họ cảm thấy mình đã mở ra cánh cửa của thế giới mới…

Bọn họ phát hiện chỉ cần cô em gái này xuất hiện, những thưa mà bọn họ đã từng theo đuổi trước đây đều bị lật đổ hoàn toàn, có lẽ trên cấp S trên bảng xếp hạng nữ thần sẽ xuất hiện thêm một cấp bậc mới dành cho cô gái này, cô mới là nữ thần hoàn mỹ nhất tồn lại trong "Tân Sinh", vượt qua cả sự tồn tại của "Võng du nữ thần" Ngọc Sinh Yên, cô đã trở thành tín ngưỡng mới trong lòng tất cả đàn ông!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của đám đàn ông đề sáng lên…

Lúc này, Hổ Nữu bên cạnh đang chơi đùa rất vui vẻ, nhìn thấy đám người chơi giới tính nam đang nhìn sắc đẹp của Tiêu Phàm phiên bản nữ cũng rất sung sướng, nhưng cảm giác của Tiêu Phàm thì rất tồi tệ!

Hắn là một người đàn ông đích thực, bây giờ phải đón nhận ánh nhìn của một đám đàn ông, đây là trải nghiệm như thế nào, sẽ làm cho hắn cảm thấy ra sao.

Trời ơi! Tôi không thể chịu được! Vì sao lại biếng thành như thế! Ánh mắt tham lam của bọn họ dường như đnag nói là họ chuẩn bị cởi quần ra đưa tôi đi vậy!

…

Trong lúc tiêu phàm đnag chịu những cảm xúc bất an vì bị mọi người nhìn chằm chằm, thì một giọng nói dễ nghe hô lên: "Hổ Nữu."

"A, Yêu Yêu, tại sao cậu lại ở đâu, nói cho cậu biết, ngày hôm nay thực sự là tôi rất vui, Phàm muội muội lại biến thành… Ô!"

Tiêu Phàm rất nhanh nhẹn, ngay lập tức chạy về phía trước, che lại cái miệng đang nói của Hổ Nữu!

Lúc này, Tiêu Phàm cảm giác rất khó chịu, từ khi hắn chơi "Tân Sinh" tới giờ, cuộc sống trong game luôn không thoải mái, từ khi hắn tiến vào trận doanh Ác Ma là cái trại tập trung những người không bình thường này thì xui xẻo bắt đầu, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn cắn chặt hàm răng mà vượt qua được. Dù là bây giờ tự nhiên trở thành "Lich King" Mệnh Phàm bị vạn người phỉ nhổ thì hắn cũng không từ bỏ, hắn tin chắc rằng một ngày nào đó, hắn sẽ làm cho thế giới biết hắn là người như thế nào.

Trải qua nhiều lần khổ cực thì tố chất tâm lý của Tiêu Phàm được tăng lên rất nhiều, thậm chí gần đây hắn còn qua lại với xã hội đen nữa.

Chẳng qua lần khó chịu này khác hẳn với những lần khó chịu bình thường khác, bởi vì ngày bình thường, cảm giác khó chịu là do những nhân tố từ bên ngoài ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, mà bây giờ là nó tự xuất hiện từ bên trong.

Một hớp rượu ngon "Nữ Nhi Hồng" làm cho tiểu huynh đệ của hắn biến mất khỏi cơ thể, nó làm cho nơi kiêu ngạo của đàn ông co lại, thay vào đó thì nơi ngực nở rộng ra, to tới mức bả vai của Tiêu Phàm mỏi nhừ, điều này làm Tiêu Phàm không dám cúi đầu trước khó khăn nữa, bởi vì nếu cúi đầu thì hắn sẽ thấy một khe rãnh sâu, giống như một vực thẳm có thể kéo hắn xuống, làm hắn sinh ra cảm giác kinh khủng, không dám đối mặt.

Tóm lại, giới tính đảo ngược làm Tiêu Phàm choáng váng, tâm lý suýt chút sụp đổ.

Tiêu Phàm chưa bao giờ học cách làm phụ nữ, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ trở thành phụ nữ cả, vậy mà hôm nay hắn lại chuyển thành phụ nữ, trong thời gian ngắn hắn cũng không biết làm sao cả.

Càng đáng hận hơn chính là Hổ Nữu lại ép "cô" mặc vào một bộ quần áo hết sức là xấu hổ, kéo "cô" đi dạo khắp nơi trong thành Freya, giống như dắt chó đi dạo vậy.

Khi bị Hổ Nữu kéo tới trên đường phố thì Tiêu Phàm mới biết rằng câu nói "vì không chậm trễ việc luyện cấp" chỉ là lừa đảo mà thôi.

Ý của Hổ Nữu chính là làm cho mình xấu hổ, để cười trên nỗi đau khổ của mình mà thôi.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng biết một chuyện rất đáng buồn đó là mình không cách nào chống lại được Hổ Nữu, bởi vì sau khi giới tính đảo ngược thì sức mạnh của "cô" giảm đi nhiều, mà hành vi của Hổ Nữu từ trước tới nay đều rất thô lỗ, chỉ dùng sức tóm lấy "cô" thì Tiêu Phàm cũng không thể động đậy được, cứ vậy mà kéo "cô" tới quảng trường, Tiêu Phàm phản kháng thế nào thì Hổ Nữu cũng không chịu từ bỏ ý đồ của mình.

Càng đi về phía quảng trường thì số lượng người hai bên đường càng ngày càng nhiều, ánh mắt xung quanh cũng trở nên nhiều hơn.

Tiêu Phàm phát hiện, ánh mắt của những người này đều dừng tại một nơi, mà nơi này chính là vị trí khe ngực của mình.

Một cảm giác nhục nhã và thẹn thùng xuất hiện trong lòng Tiêu Phàm, "cô" cảm thấy mình bây giờ như là một cô hoa khôi đứng đầu bị mụ tú bà lôi đi, đi gặp những người giàu có và quyền thế nhưng có nội tâm dơ bẩn vậy. Hổ Nữu chính là mụ tú bà thô lỗ kia, còn mình chính là cô hoa khôi đáng thương, cảm giác này xuất hiện trên người một người đàn ông thì khỏi nói rồi, quá kỳ lạ.

Mà xấu hổ nhất chính là, bởi vì không dám nhìn xuống, sẽ thấy chóng mặt nên "cô" chỉ có thể đưa ánh mắt của mình tới bốn phía xung quanh, thế nhưng "cô" phát hiện, những nơi mình đi qua thì đều gặp những ánh mắt tham lam và dâm tà.

Ánh mắt này rất đói khát, nếu như nói thành một câu thông tục thì đó chính là, ta muốn ngủ với cô em…

Loại ánh mắt này là lần đầu tiên Tiêu Phàm nhận được, để hắn hơi rùng mình, bởi vì một người đàn ông mà lại bị rất nhiều đàn ông ham muốn là một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Cảm giác mình bị rất nhiều sinh vật giống đực để ý thì hoa cúc của Tiêu Phàm xiết chặt, vừa đi hai chân vừa kẹp chặt hơn.

Hổ Nữu cũng không để ý tới "cô" đang cảm thấy thế nào, chỉ là dùng lực kéo "cô" đi tới phía trước, càng vui vẻ hơn khi thấy "cô" đang khó chịu, cảnh giác tất cả mọi thứ xung quanh.

Thế nhưng "cô" không biết rằng, vẻ mặt và những hành động của "cô" có lực thu hút lớn như thế nào đối với những người xung quanh, ánh mắt của mọi người đều nóng rực lên, tiếng hít thở cũng nặng hơn nhiều lúc trước.

…

Hổ Nữu đi phía trước, khí phách hùng dũng oai vệ, cô cũng biết được ánh mắt của những gã đàn ông xung quanh đối với Tiêu Phàm là như thế nào, như vậy thì càng thú vị một đám đàn ông lại có thể hứng thú với một người đàn ông khác như vậy, chậc chậc, thật sự là quá thú vị, hôm nay bản tiểu thư chơi thật vui vẻ nha!

.

Đúng lúc này, Hổ Nữu nghe được tiếng gọi quen thuộc từ phía trước truyền tới: "Hổ Nữu…"

Hổ Nữu chú ý tới thì thấy bạn tốt của mình là Hàn Tiểu Yêu đang chào mình thì đầu óc nóng lên, định chia sẻ niềm vui sướng của mình ra ngoài: "A, Tiểu Yêu, sao mày lại ở chỗ này, nói cho mày biết, hôm nay tao rất vui mừng, Phàm muội muội thế mà biến thành… ô!"

Tiêu Phàm còn đang cảnh giác những người đàn ông xung quanh thì đột nhiên nghe được lời nói của Hổ Nữu, khi hắn phản ứng lại về nội dung mà Hổ Nữu định nói thì cũng không biết sức mạnh tới từ đâu mà nhảy tới cạnh Hổ Nữu, đưa tay lên che đi cái miệng rộng của Hổ Nữu lại!

Nói đùa, nếu như chuyện này bị Hổ Nữu nói ra thì sẽ trở thành như thế nào? Chắc chắn là hắn sẽ không còn mặt mũi mà sống tiếp nữa!

Bởi vì Tiêu Phàm rất lo lắng cho nên ra tay cũng nặng, dùng sức rất lớn mà che lên mặt Hổ Nữu làm khuôn mặt Hổ Nữu biến hình.

"Ô! Ô! Ô…" Hổ Nữu đang chơi vui vẻ đâu ngờ tới Tiêu Phàm sẽ tập kích bất ngờ như vậy, cái tay này không chỉ ngăn cản lời nói của Hổ Nữu mà nó còn che cả mũi lẫn miệng cô, điều này làm cô khó chịu, bởi vì mũi bị ngăn cản nên cô không thể thở được, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô vô nghĩa.

Thế nhưng Hổ Nữu cũng không phải là người mà Tiêu Phàm có thể đắc tội, Tiêu Phàm dùng tay che mặt của cô thì Hổ Nữu khá tức giận, dùng hai tay đẩy mạnh Tiêu Phàm ra!

Khi Tiêu Phàm chuyển sang nữ thì sức mạnh không bằng Hổ Nữu, lại thêm kết cấu cơ thể của hắn là ngực lớn đôi chân nhỏ nên cũng không ổn định, bị Hổ Nữu đẩy thì Tiêu Phàm cô nương xinh xắn đã bị đẩy ngã xuống đất.

Chương 517: Không nghe lời

Chương 519: Không nghe lời

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm ngã ngồi trên đất, thế nhưng "cô" cũng không cảm thấy đau đớn, bởi vì bờ mông của "cô" đầy đặn hơn nhiều lúc trước, tính năng giảm xóc càng tốt hơn, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn không thể nào vui mừng được.

"Được lắm, Phàm muội muội, lại dám che cả miệng lẫn mũi chị đây, không cho chị hít thở sao? Để chị đây dạy cho cô em một bài học!"

Có lẽ Tiêu Phàm bây giờ là nữ nên Hổ Nữu không ngại ngùng gì cả, lao tới gần Tiêu Phàm, đẩy "cô" ngã xuống đất, sau đó lật "cô" xuống rồi cưỡi lên người "cô" với vẻ mặt hả hê.

Hổ Nữu này chơi quá mức rồi, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn không điên như vậy, mặc dù cơ thể hắn đã trở thành phụ nữ thế nhưng linh hồn hắn vẫn luôn là nam, cho nên khi thấy Hổ Nữu lao tới người mình thì Tiêu Phàm vẫn rất cẩn thận, vẫn đang suy nghĩ về vấn đề nam nữ thụ thụ bất thân.

Cũng không phải "cô" không nghĩ tới hậu quả, chỉ là bởi vì suy nghĩ trong đầu "cô" vẫn là nam cho nên hơi chần chờ, vì vậy hắn mới bị Hổ Nữu ép nằm trên mặt đất rồi ngồi lên trên người mình.

Tiêu Phàm lúc này cảm thấy rất kỳ lạ, "cô" biết rằng Hổ Nữu đang ngồi trên người mình, lưng cũng cảm giác đường một sự mềm mại và ấm áp, nghĩ tới cảm giác này từ đâu sinh ra thì Tiêu Phàm càng cảm thấy xấu hổ.

Thế nhưng cảm xúc xấu hổ này lại biến mất rất nhanh, bởi vì có một tiếng động vang lên…

"Ba!"

"Dám không nghe lời chị đây à!"

…

Thành Freya tại trận doanh Tinh Linh đối với nhóm sói con là một tòa thành mùa xuân, nơi này là đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, có rất nhiều cô gái xinh đẹp, hoa nở bốn mùa, ý xuân dạt dào, cũng là thánh địa của nhóm sói con.

Nhóm sói con hôm nay rất vui vẻ, cũng rất rầu rĩ.

Vui vẻ bởi vì bọn họ phát hiện hôm nay xuất hiện một nữ thần mới trong thành Freya, một nữ thần lạ lẫm bị một người trong hậu cung của "Lich King" bệ hạ lôi theo.

Mà rầu rĩ cũng bởi vì như thế, bởi vì theo quan sát của bọn họ, những dữ liệu liên quan tới cô gái này xuất hiện rất nhanh trong đầu họ, sau khi tính toán nhiều lần thì họ cho ra một kết luận rất đáng sợ, chính là số đo các vòng của cô gái này vượt lên hoàn toàn Nữ thần Ngọc Sinh Yên, là một nữ thần vượt qua cấp S.

Điều này đã lật đổ hệ thống sắp xếp bảng xếp hạng nữ thần mà họ thật vất vả mới tạo thành, mà từ lúc này trở đi, địa vị của nữ thần Ngọc Sinh Yên cũng bị dao động.

Thé nhưng nhóm sói con bọn họ tuyệt đối không phải là người đứng núi này trông núi nọ, không thể nào lật đổ tín ngưỡng của mình cho nữ thần Ngọc Sinh Yên bởi vì một nữ thần mới xuất hiện chứ!

…

Mặc dù đám đực rựa này nghĩ như vậy, thế nhưng ánh mắt vẫn thành thật mà nhìn chằm chằm lấy từng bước chuyển động của Tiêu Phàm.

Đúng lúc này, hai vị nữ thần trong lòng bọn họ thế mà lại gặp nhau…

Nhìn thấy em gái của nữ thần Ngọc Sinh Yên là Hàn Tiểu Yêu đi tới chào hỏi hậu cung của bệ hạ thì nhóm sói con cảm thấy nghi ngờ, cái gì đây? Hai người là bạn nữa sao?

Còn chưa đợi nhóm sói con lấy lại tinh thần, bọn họ lại thấy nữ thần mới xuất hiện kia đột nhiên phóng tới, dùng tay bịt miệng Hổ Nữu lại.

Nhóm sói con càng nghi ngờ hơn nữa, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Mặc dù những chuyện đang diễn ra làm bọn họ không hiểu gì cả, thế nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới việc bọn họ vẫn đang xem vở kịch này, bởi vì diễn viên trong vở kịch này quá xinh đẹp rồi.

Sau đó lại thấy Hổ Nữu đẩy nữ thần mới này xuống đất, sau đó lại hét lên một tiếng rồi leo lên người cô ấy.

Nhìn thấy dáng vẻ bối rối của cô ấy đang nằm dưới đất thì nhóm sói con cảm thấy rất đau lòng.

Ngay sau đó Hổ Nữu giơ bàn tay lên rồi vung xuống!

Một tiếng vang trong trẻo vang lên, có vẻ cực kỳ mập mờ, làm nhóm sói con xung quanh chưa chuẩn bị mà đã được một đợt no mắt, máu mũi không kìm được suýt nữa thì phun ra!

Đúng là trong dự đoán của ta, chỉ cần nghe tiếng vang là có thể biết được nơi đó đầy đặn và co dãn như nào!

Thật sự không hổ là người vượt qua Ngọc Sinh Yên, chuẩn bị bước vào thần đàn!

Thế nhưng hành vi của người này cũng quá "hung ác" nha, không hổ là hậu cung của "Lich King" bệ hạ!

…

"Dám không nghe lời chị đây à!"

Hổ Nữu cưỡi trên người Tiêu Phàm nên có vẻ hơi kiêu ngạo, càng dùng sức ngồi xuống làm Tiêu Phàm cảm thấy càng mềm mại hơn, lại nghĩ tới hành vi lúc trước của Hổ Nữu thì càng cảm thấy kỳ lạ, không biết làm gì nữa cả.

Mà đúng lúc này, Hổ Nữu lại nâng tay phải lên: "Muội muội, rất không ngoan nha…"

"Ba!"

Phụt! Lại một đường máu mũi nữa phun ra!

Đủ rồi, cô ấy chắc chắn đủ điều kiện làm nữ thần mới của chúng ta!

Con mắt của nhóm sói con đỏ lên, bọn họ mặc kệ có phải là đứng núi này trông núi nọ hay không!

…

Hàn Tiểu Yêu ngạc nhiên nhìn tới cảnh tượng đang diễn ra, vừa nãy cô đang chào hỏi với Hổ Nữu, có vẻ Hổ Nữu định nói với cô cái gì đó thế nhưng chưa kịp nói xong thì bị cô gái xa lạ trước mắt này bịt miệng lại.

Sau khi bị bịt miệng thì Hổ Nữu có vẻ rất tức giận, quay lại đẩy ngã cô ta, rồi mọi chuyện phát triển tới cảnh xấu hổ như này.

Hàn Tiểu Yêu biết người bạn thân này của mình có tính tùy tiện, làm việc luôn không suy nghĩ tới hậu quả, thế nhưng trước mắt mọi người làm như này thì thật sự không sao sao?

Hàn Tiểu Yêu nhìn Hổ Nữu mà cảm thấy hơi xấu hổ.

Ngọc Sinh Yên khác với Hàn Tiểu Yêu, cô không dịu dàng như em gái của mình, với lại cô rất ghét cái tính vô giáo dục của Hổ Nữu này, khi thấy Hổ Nữu bắt nạt người khác thì cô vội vàng lao tới, một tay kéo Hổ Nữu ra khỏi người Tiêu Phàm, sau đó đỡ Tiêu Phàm dậy, cũng hỏi thăm một cách dịu dàng: “Em à, em không sao chứ?”

.

…

Trước mặt mọi người lại bị Hổ Nữu cưỡi trên người đánh đòn, khi tiếng kia vừa vang lên thì Tiêu Phàm đã cảm thấy nội tâm mình đã sụp đổ, càng xấu hổ hơn đó là cơ thể này lại cực kỳ nhạy cảm, cái cảm giác tê tê thoải mái kia từ khi Hổ Nữu cưỡi lên người mình rồi từng cú đập xuống vẫn theo từng đợt truyền tới, làm Tiêu Phàm cảm thấy mình không thể cứu được, chết đi thì còn tốt hơn.

Đúng lúc này, trước mắt Tiêu Phàm xuất hiện một bóng hình xinh đẹp, đẩy Hổ Nữu trên người “cô” ra, đỡ “cô” dậy rồi hỏi thăm: “Em gái, em không sao chứ?”

Hả?

Tiêu Phàm hơi sững sờ rồi mới phản ứng được rằng từ "em gái" kia là chỉ mình.

Tiêu Phàm vừa định trả lời thì mới nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp trước mặt thì lại ngẩn người tại chỗ.

Tại sao lại là cô ta?

Tiêu Phàm không thể nào quên được người trước mắt, trên trận đấu trong giải thi đấu biểu diễn, sau hàng loạt hiểu lầm thì Tiêu Phàm rất áy náy với người trước mặt này.

Sau khi Ngọc Sinh Yên hỏi xong thì mới nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, thật sự là quá xinh đẹp, thế nhưng sau đó Ngọc Sinh Yên lại cảm thấy nghi ngờ.

Tại sao khuôn mặt cô gái trước mắt này lại quen thuộc như vậy?

Ngọc Sinh Yên lại thấy Tiêu Phàm kinh ngạc mà không trả lời mình thì cho rằng cô gái này vẫn còn sợ khi bị Hổ Nữu bắt nạt, cho nên an ủi: "Em gái, em đừng sợ, có chị ở đây thì con bò sữa thối tha kia sẽ không thể bắt nạt được em nữa đâu."

Lúc này Hổ Nữu mới bò lên, thấy Ngọc Sinh Yên đang đứng đó thì nói bằng giọng giận dữ: "Bình hoa đáng ghét! Tại sao cô lại đẩy tôi?"

Nghe được hai chữ "bình hoa" thì Ngọc Sinh Yên nắm chặt lấy chuôi kiếm Tây Dương ở cạnh hông mình, sau đó thở dài một hơi, lại buông ra, nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Cô nói cái gì? Bò sữa đáng ghét!"

"Bình hoa đáng ghét!"

"Bò sữa đáng ghét!"

"Bình hoa đáng ghét!"

"Bò sữa đáng ghét!"

…

Hàn Tiểu Yêu cũng không biết làm cái gì cả, cô cũng không hiểu tại sao chị gái mình và Hổ Nữu lại như vậy, cứ ở cùng một chỗ thì luôn thích cãi nhau, không thể ở chung hòa thuận được.

“Hai người đừng cãi nhau nữa! Làm người khác cười chê đấy! Còn cãi nhau sao? Cãi nhau tiếp thì tôi sẽ tức giận!” Vừa nói thì Hàn Tiểu Yêu đi vào giữa hai người.

Chương 518: Phàm Muội Muội

Chương 520: Phàm Muội Muội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn thấy Hàn Tiểu Yêu thật sự muốn tức giận thì Hổ Nữu và Ngọc Sinh Yên đều lùi lại một bước với sự không cam tâm.

“Tại sao cô lại đẩy tôi?”

“Tại sao cô lại bắt nạt em gái kia?”

“Tôi đang chơi với em gái tôi, cô quản được sao?”

“Em gái cô? Nói đùa cái gì, đừng cho là tôi không biết mặt mũi Tinh Tinh nhà cô là thế nào! Em gái này không phải là em gái cô!”

“Cô nói tới Tinh Tinh, cái con sên ấy làm gì! Em gái này chính là em gái tôi! Em gái nhận trong trò chơi! Phàm muội muội!”

“Phàm muội muội?”

Nghe được Hổ Nữu nói tới từ “Phàm” này thì Ngọc Sinh Yên trở nên rất nhạy cảm, bởi vì chữ “Phàm” này, cô đã đâm xuyên vô số lần ở trong phòng tập rồi.

Ngọc Sinh Yên nhìn lại Tiêu Phàm, cuối cùng thì cũng biết tại sao khi mình nhìn tới cô gái này lại cảm thấy quen quen rồi…

Con mắt của Ngọc Sinh Yên rất đẹp, người đàn ông nào cũng có thể bị nó thu hút.

Thế nhưng khi Tiêu Phàm bị đôi mắt đẹp này nhìn chằm chằm thì lại cảm thấy rùng mình, cũng không phải là do hắn không phải đàn ông…

Trực giác nói cho Tiêu Phàm biết, Ngọc Sinh Yên chắc chắn phát hiện được cái gì đó, mà điều "cô" cần làm bây giờ là phải đưa sự thật ẩn giấu đi.

Hổ Nữu thấy Ngọc Sinh Yên đang cãi nhau với mình lại dừng lại một cách đột ngột thì cũng phát hiện ra có chuyện, ánh mắt của Ngọc Sinh Yên đang nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm thì hơi sợ, bình hoa đáng ghét này rất nhạy cảm, cô ta sẽ không khám phá ra thân phận thật sự của Phàm muội muội chứ?

Mặc dù lúc trước Hổ Nữu định chia sẻ bí mật này cho bạn tốt của mình là Hàn Tiểu Yêu, thế nhưng cô cũng không muốn làm cho mọi người đều biết thân phận chân thật của Tiêu Phàm, bởi vì Tiêu Phàm biến thành nữ có thể giấu được càng lâu thì cô càng hưởng thụ được nhiều điều thú vị và thoải mái hơn.

Có vẻ như Ngọc Sinh Yên có thể nghe được tiếng lòng của Hổ Nữu và Mệnh Phàm lúc này vậy, cô híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm rồi nói một cách chậm rãi: "Cô là ai?"

Ba từ này từ trong miệng Ngọc Sinh Yên nói ra, cứ như ba tiếng trống gõ vào trong tim Tiêu Phàm vậy, mặc dù lúc này "cô" cũng có một khu giảm xóc to lớn thế nhưng khi nghe được những câu đó thì tim vẫn đập thình thịch.

Sắc mặt Tiêu Phàm trắng bệch, trên trán toát ra rất nhiều mồ hôi hột.

Thế nhưng Ngọc Sinh Yên không chịu bỏ qua, mà tiếp tục hỏi bằng giọng hăm dọa: "Nói, cô là ai?"

Xong! Sắp chết! Sắp bị phát hiện rồi! Mặt mũi sắp mất hết rồi! Đều do cô nàng Hổ Nữu kia cả!

Nghĩ tới thân phận của mình sắp bại lộ thì Tiêu Phàm cảm thấy rất tuyệt vọng, "cô" có thể tưởng tượng ra được sau đó trên các bài viết trên diễn đàn sẽ hot như thế nào khi có những bài viết về "cô" xuất hiện.

"Nói nhanh!" Ngọc Sinh Yên bước tới một bước nữa.

Tiêu Phàm nhìn Ngọc Sinh Yên đang tới gần hơn thì thở dài.

Aiz, nếu đã bị phát hiện thì còn giấu làm gì nữa?

Thế là Tiêu Phàm đành chấp nhận số phận: "Tôi là… ô!"

Lần này lại tới đại tiểu thư Hổ Nữu ra tay, một tay của cô che lên mặt Tiêu Phàm, còn quá đáng hơn cả Tiêu Phàm lúc trước nữa, che kín cả mắt mũi và miệng, chỉ cần có bộ phận xuất hiện trên gương mặt "cô", Hổ Nữu đều muốn dùng bàn tay nhỏ bé của mình che hết lại.

Thế nhưng bàn tay của Hổ Nữu cũng không lớn bằng khuôn mặt của Tiêu Phàm, vì đạt được mục đích của mình thì Hổ nữu dùng bàn tay của mình xoa nắn một cách dã man khắp cả khuôn mặt Tiêu Phàm.

Bị Hổ Nữu hành hạ như vậy thì Tiêu Phàm cảm thấy hơi bực mình, thế nhưng tâm trạng lại thư giãn hơn.

Ngọc Sinh Yên thấy hành vi kỳ lạ của Hổ Nữu thì hơi khó chịu: "Cô lại làm cái gì vậy?"

"Không biết tôi đang trả thù sao?" Vẻ mặt của Hổ Nữu khá hả hê: "Em gái này vừa nãy trêu đùa tôi cũng là như vậy, tôi chỉ muốn dùng gậy ông đập lưng ông thôi!"

Nghe được lời giải thích của Hổ Nữu thì Ngọc Sinh Yên rất khinh bỉ, mắng thầm: "Trẻ con!"

"Cô nói cái gì, bình hoa đáng ghét!"

Lại thấy hai người chuẩn bị cãi nhau tiếp thì Hàn Tiểu Yêu vội vàng ngăn lại: "Hai người đừng cãi nhau nữa! Không thể vui vẻ hòa thuận mà ở chung sao?"

"Hừ!" Thấy Hàn Tiểu Yêu lại cản lại thì Ngọc Sinh Yên và Hổ Nữu chỉ có thể ngưng chiến, thế nhưng vẫn rất khó chịu.

Chỉ một lát sau, Hổ Nữu lại khiêu khích Ngọc Sinh Yên: "Mà vừa rồi cô muốn biết em gái này là ai sao? Bản tiểu thư sẽ tốt bụng nói cho cô!"

"Này! Này! Hổ Nữu, đừng nói!"

Tiêu Phàm vừa thở phào một hơi vì Ngọc Sinh Yên không hỏi tiếp nữa thì lúc này lại thấy Hổ Nữu nói lại chủ đề vừa rồi, chuẩn bị công khai thân phận của mình thì rất sợ hãi, chuẩn bị ngăn cản tiếp, thế nhưng lại bị Hổ Nữu đẩy qua một bên một cách thô bạo, hét lớn: "Cô gái này chính là em gái ruột của Mệnh Phàm, Phàm Tử!"

Nhìn dáng vẻ vênh váo của Hổ Nữu thì Tiêu Phàm cảm thấy chán nản, thảm rồi! Thân phận của mình vẫn bị lộ.

Thế nhưng hắn lại giật mình, chờ chút, vừa rồi Hổ Nữu nói cái gì? Phàm Tử sao?

"Hừ, thật sự là như vậy mà! Không cần cô nói thì tôi cũng biết. Trước đó tôi cảm thấy cô gái này có nét giống với tên khốn kiếp Mệnh Phàm kia rồi, đang nghĩ cô ấy chắc chắn là chị hoặc em gái Mệnh Phàm. Hiện tại thì rõ ràng rồi, cô gái này thật sự là em gái của Mệnh Phàm." Ngọc Sinh Yên nói một cách chậm rãi, sắc mặt trở nên vui vẻ, giống như là cô có thể nhìn thấu tất cả vậy.

Sau đó, Ngọc Sinh Yên nói với Tiêu Phàm bằng giọng nói ấm áp: "Chị biết, em sợ chị biết quan hệ giữa em và Mệnh Phàm phải không? Thế nhưng chị chán ghét tên cặn bã Mệnh Phàm mà thôi, không liên quan tới người thân của hắn ta, cho nên em cứ yên tâm, chị sẽ không làm em tổn thương."

Nghe được lời nói của Ngọc Sinh, Tiêu Phàm cảm giác mình biến thành đứa ngốc, kịch bản này là sao đây? Tự nhiên mình trở thành em gái của

mình? Cha mẹ mình chưa từng sinh cho mình một cô em gái nha!

Thế nhưng chuyện quan trọng bây giờ là thân phận của mình không bại lộ là được rồi…

Ngọc Sinh Yên thấy Tiêu Phàm không trả lời, còn tưởng rằng Tiêu Phàm không tin cho nên cô ưỡn ngực lên đảm bảo: "Thật sự chị sẽ không bởi vì anh trai em mà làm em tổn thương, hãy tin tưởng chị, chị khác biệt với người anh trai khốn kiếp của em."

Mặc dù Tiêu Phàm nghe hiểu được Ngọc Sinh Yên đang nói gì thế nhưng vẫn cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác giống như bị Ngọc Sinh Yên chửi xéo và đá đểu vậy.

Mà Hổ Nữu thì lại là người biết rõ hết mọi chuyện nên không thể nhịn được cười, ôm bụng cười phá lên: "Ha ha, thật là một bình hoa ngu xuẩn…"

"Bò sữa thối tha, cô cười cái gì?" Ngọc Sinh Yên không biết tại sao Hổ Nữu lại cười, thế nhưng vẫn cảm nhận được sự châm chọc trong giọng cười của Hổ Nữu nên rất không vui.

Hổ Nữu cũng không để ý tới Ngọc Sinh Yên, vẫn ở đó mà cười to, ánh mắt thì liên tục đảo qua Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm, thầm nhủ: "Đi cùng Phàm muội muội thật sự là rất thú vị nhaaaa!"

Ngọc Sinh Yên bị ánh mắt kỳ lạ mà mập mờ của Hổ Nữu nhìn tới run rẩy, lại thấy Tiêu Phàm vẫn không để ý tới mình thì hỏi lại: "Phàm Tử, tại sao em không trả lời chị? Chẳng lẽ chị đáng sợ như vậy sao?"

Bởi vì giới tính mới chuyển biến nên lúc này Tiêu Phàm vẫn không thể quen thuộc, tới khi thấy ánh mắt u oán của Ngọc Sinh Yên khi nhìn về phía mình thì hắn mới phản ứng được "Phàm Tử" là đang nói với mình.

"Hả? Nha? Không phải… em…"

Lời nói của Tiêu Phàm không liền mạch, cũng bởi vì hắn không biết nói gì với Ngọc Sinh Yên cả.

“Tại sao em lại không giống với người anh xảo trá và hèn mọn của em chứ!” Ngọc Sinh Yên thấy phản ứng của Tiêu Phàm như vậy thì phàn nàn một câu.

Nghe được lời của Ngọc Sinh Yên thì Tiêu Phàm càng cảm thấy kỳ lạ hơn, bởi vì Ngọc Sinh Yên vẫn luôn chửi mình, thế mà mình lại không thể mắng lại.

Ngọc Sinh Yên thấy Tiêu Phàm không phản ứng, thì nghĩ rằng “cô” đang khó chịu khi mình nói xấu anh trai của “cô”, thế nên Ngọc Sinh Yên khuyên bảo một cách tận tâm: “Phàm Tử, lương thiện là điều tốt, thế nhưng không thể nuông chiều một cách mù quáng được. Nếu người thân của em làm sai thì em phải biết vì nghĩa diệt thân, đặc biệt là khi em đối xử với anh trai của em…”

Chương 519: Thân Phận

Chương 521: Thân Phận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này Tiêu Phàm cảm thấy rất khó chịu, bởi vì Ngọc Sinh Yên ở trước mặt “cô” mà mắng chửi “cô”, thế mà Hổ Nữu chỉ ở cạnh xem như xem hài kịch vậy, thỉnh thoảng lại cười lớn một trận, nghe vào rất là chói tai.

Biểu hiện của Ngọc Sinh Yên lúc này rất chân thành, giống như một tu sĩ đang truyền giáo trong giáo đường vậy, liệt kê ra từng tội ác và tính xấu của anh trai “cô”, đặc biệt khi thấy biểu lộ của “cô” là “cô rất tin tưởng anh trai mình” thì Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy đau lòng hơn.

Đứa dã man ngu ngốc như Hổ Nữu kia bị “Lich King” lừa thì cũng thôi đi, dù sao chỉ là một con bò sữa ngu ngốc, trừ ngực lớn ra đã không còn điểm gì nổi bật, bị tên cặn bã như Mệnh Phàm lừa thì Ngọc Sinh Yên cũng không đau lòng.

Thế nhưng Phàm Tử lại khác biệt, Ngọc Sinh Yên cảm thấy cô gái này vẫn có thể cứu được, dù sao thì từ đầu tới giờ Tiêu Phàm làm cho người khác cảm giác "cô" là một người nhát gan và sợ người lạ, chắc hẳn là một cô gái có tri thức, hiểu lễ nghĩa. Ngọc Sinh Yên hi vọng không có bất cứ một cô gái nào bị tên cặn bã kia lừa gạt cả.

Đương nhiên, trừ Hổ Nữu ra, ở việc này thì cảm giác của Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm rất giống nhau, bọn họ đều cho rằng mặc dù Hổ Nữu là phụ nữ thế nhưng cũng không thể coi là phụ nữ.

Mặc dù lời nói của Ngọc Sinh Yên rất chân thành thế nhưng Phàm Tử vẫn yên lặng không thay đổi, vẻ mặt giữ nguyên, có vẻ hơi ngốc.

Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy đau lòng, Phàm Tử là em gái của Mệnh Phàm, ở chung với nhau từ bé tới giờ, bị lời nói của Mệnh Phàm lừa gạt đã rất lâu cho nên không thể thấy được tính cách xấu xa của Mệnh Phàm, sự tin tưởng của Phàm Tử dành cho Mệnh Phàm rất chắc chắn, khó mà lay động được, vậy thì mình nên làm cái gì đây?

Cô gái này chắc chắn là không chịu được sự thật rằng anh trai mình là một tên rác rưởi trong thời gian ngắn, Phàm Tử muội muội thật sự là đáng thương.

Nhìn lại sắc mặt ngơ ngẩn của Tiêu Phàm thì Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy đau lòng hơn.

…

Đương nhiên là vẻ mặt của Tiêu Phàm phải ngơ ngẩn rồi, bởi vì "cô" không biết phải dùng vẻ mặt nào để thể hiện cảm xúc của mình hiện tại đối Ngọc Sinh Yên nữa.

Từ vừa mới bắt đầu, Ngọc Sinh Yên vẫn luôn nói xấu mình trước mặt mình, vừa nói vừa dùng ánh mắt chân thành mà nhìn mình, trong ánh mắt lại còn chứa đựng sự yêu thương nữa.

…

Ngọc Sinh Yên đưa hai loại hành vi và cảm xúc trái ngược nhau vào trong tâm trạng của Tiêu Phàm, làm Tiêu Phàm cảm thấy rất mâu thuẫn, cũng không biết xử lý chuyện này ra làm sao nữa, vì vậy vẻ mặt của Tiêu Phàm mới trở nên ngơ ngác như vậy.

…

Ngọc Sinh Yên cũng có em gái, cũng rất yêu em gái của mình nên bây giờ nhìn thấy Tiêu Phàm đang ngây ngốc thì tình cảm dâng lên, cô cảm thấy cô gái này cũng giống như Hàn Tiểu Yêu, cần mình chỉ bảo và chăm sóc: "Phàm Tử, em luôn trưởng thành với tấm gương xấu của anh trai em, thật khổ cho em quá."

Nghe được lời nói đó thì nét mặt của Tiêu Phàm giật giật, nghĩ thầm, lại tới nữa rồi! Tại sao cô nàng này lại thích dùng sắc mặt dịu dàng mà chửi mình là cặn bã đây?

Mà thấy sắc mặt xấu hổ của Tiêu Phàm thì Ngọc Sinh Yên lại thấy buồn. Aiz, Phàm Tử vẫn không chịu nói chuyện, những tính xấu xa của Mệnh Phàm bị mình nói hết ra cho nên "cô" không thể chấp nhận được rồi. Thế nhưng, em ấy là em gái của Mệnh Phàm, khi thấy mình nói những lời đó cũng không cãi lại bằng ngôn từ quá khích thì đã nói rõ một điều, đó là em ấy cũng đồng ý cách nhìn của mình, xem ra Phàm Tử cũng không bị người anh trai cặn bã của mình làm hư. Thế nhưng nói thế nào thì Mệnh Phàm cũng vẫn là anh trai của Phàm Tử, khi em ấy biết hết chuyện này thì có lẽ rất buồn đi. Thật sự là một cô gái đáng thương…

Tiêu Phàm nhìn tới ánh mắt thương hại của Ngọc Sinh Yên thì thấy khó chịu, rất muốn cãi lại, thế nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Bộ dáng bối rối của Tiêu Phàm lúc này làm Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy "cô" đáng thương, thế là cô bước tới một bước, ôm "cô" vào trong ngực, vỗ vỗ lưng của "cô": "Phàm Tử, em không cần đau khổ, người cặn bã như anh trai em thì không cần cũng được, sau đó chị sẽ chăm sóc cho em."

Nha, rất thơm, rất mềm, nhìn rất đẹp.

Thế nhưng…

OMG! Thế mà ông đây bị Ngọc Sinh Yên cưỡng ôm?

Đầu óc của Tiêu Phàm như bị đông cứng lại, khi "cô" phản ứng lại được thì mới phát hiện mình đã bị Ngọc Sinh Yên ôm vào trong ngực rồi.

Trên mũi còn truyền tới hương thơm cơ thể của Ngọc Sinh Yên, mặc dù kết cấu trước ngực Tiêu Phàm khá phong phú nên có vẻ hơi chen chúc, thế nhưng vì nó nên đã ngăn cách giữa Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên, làm Tiêu Phàm có thể quan sát được khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ của Ngọc Sinh Yên trong khoảng cách gần, mà trước ngực cảm giác được sự mềm mại và co dãn từ trên người Ngọc Sinh Yên truyền tới.

Bịch bịch, trái tim đập nhanh và mạnh làm Tiêu Phàm cảm giác như có một tia sét đánh vào trong trái tim của mình.

Lại nhìn lại khuôn mặt của Ngọc Sinh Yên thì Tiêu Phàm cảm thấy đầu óc của mình gần như dừng lại, Ngọc Sinh Yên thật đúng là "Nữ thần trò chơi" mà, gương mặt này thật sự đẹp không tì vết.

Thế nhưng bây giờ không phải là lúc để mình nghĩ tới điều này, nếu như sau đó Ngọc Sinh Yên biết mình là Mệnh Phàm thì kết quả… có lẽ là có hai loại.

Một, bị Ngọc Sinh Yên dùng kiếm Tây Dương đâm chết. Hai, bị đám fan hâm mộ của Ngọc Sinh Yên đuổi giết tới chết.

Sau khi tổng kết thì kết quả của mình chỉ có một mà thôi, đều là chết nha!

Cho nên mình không thể để lộ thân phận của mình được, chắc chắn không thể!

"Ngoan, chị không dã man như Hổ Nữu, sẽ không bắt nạt em, hơn nữa sẽ chăm sóc cho em thật tốt…" Ngọc Sinh Yên nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ của Tiêu Phàm thì đưa tay lên vuốt đầu Tiêu Phàm, dụ dỗ một cách dịu dàng.

Khi còn nhỏ, Ngọc Sinh Yên luôn dùng cách này để dỗ dành Hàn Tiểu Yêu đang khóc, động tác lâu không dùng này làm cô hơi nhớ, sắc mặt càng hiền

dịu hơn, ánh sáng trên mặt càng tăng làm Ngọc Sinh Yên càng xinh đẹp hơn.

Tiêu Phàm còn định đẩy Ngọc Sinh Yên ra thế nhưng nhìn tới khuôn mặt xinh đẹp ngay gần này thì lại do dự.

Bởi vì "yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu", khoảng cách lại còn gần nữ thần như vậy nữa, thế mà còn chủ động đẩy ra thì "cô" có còn là đàn ông nữa hay không?

Mặc dù bây giờ thì "cô" thật sự cũng không phải là đàn ông…

…

"Hai người đang chơi cái gì vậy?" Ngay khi Tiêu Phàm định bỏ mặc mà hưởng thụ trong ngực Ngọc Sinh Yên thì Hổ Nữu dùng tay tách cả hai người ra!

Lúc ban đầu, khi Hổ Nữu thấy Ngọc Sinh Yên nói chuyện với Tiêu Phàm với tình cảm dạt dào thì cảm thấy rất thú vị, ở một bên mà cười trộm.

Thế nhưng cô lại không nghĩ tới, Ngọc Sinh Yên càng nói thì tình cảm lại càng dạt dào, cuối cùng còn chủ động "ôm ấp yêu thương" ôm Tiêu Phàm vào trong ngực nữa!

Hừ! Nữ thần? Thế mà lại còn dám dụ dỗ Phàm muội muội của ta sao!

…

Sau khi ngăn lại hai người ôm nhau "ngọt ngào" thì Hổ Nữu vẫn cảm thấy hơi nghi ngờ.

Tình hình vừa rồi, đáng lẽ ra mình phải cảm thấy thú vị mới đúng chứ?

Tại sao mình lại cảm thấy tức giận, lại cảm thấy khó chịu mà ngăn cản chứ?

Hổ Nữu vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt tiếc nuối của Tiêu Phàm thì nghĩ thầm, đúng rồi, Phàm muội muội là đồ chơi của mình, đồ chơi của mình mà lại bị kẻ khác cướp đi thì đương nhiên mình phải khó chịu rồi!

Đúng vậy, chính là như vậy!

Lúc này Ngọc Sinh Yên rất tức giận, rõ ràng là vừa rồi, bởi vì cái ôm ấm áp của cô mà con cừu non lạc đường này bị nội tâm hiền lành của cô ảnh hưởng, điều rõ ràng nhất đó là ánh mắt của cô gái này khi nhìn về phía mình đã không có sự ngây ngốc lúc trước mà là có một loại ánh sáng kỳ lạ, sáng lấp lánh giống như đang nhìn một bảo vật vậy.

Mặc dù ánh mắt sáng long lanh này của Phàm Tử làm Ngọc Sinh Yên cảm thấy hơi khó chịu, thế nhưng cảm giác vẫn tốt hơn nhiều bộ dáng ngây ngốc lúc trước, điều này làm cho Ngọc Sinh Yên cảm thấy rất có thành tựu, vô ý thức ôm Phàm Tử càng chặt hơn nữa, cô muốn cô gái đáng thương này cảm nhận được tình yêu của cô.

Chương 520: Tranh Cướp

Chương 522: Tranh Cướp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù ánh mắt sáng long lanh này của Phàm Tử làm Ngọc Sinh Yên cảm thấy hơi khó chịu, thế nhưng cảm giác vẫn tốt hơn nhiều bộ dáng ngây ngốc lúc trước, điều này làm cho Ngọc Sinh Yên cảm thấy rất có thành tựu, vô ý thức ôm Phàm Tử càng chặt hơn nữa, cô muốn cô gái đáng thương này cảm nhận được tình yêu của cô.

Đúng lúc này, Hổ Nữu lại chen vào, phá hoại hoàn toàn bầu không khí ấm áp mà cô thật vất vả mới tạo dựng nên, Ngọc Sinh Yên tức giận quát lớn: “Bò sữa thối tha! Cô lại muốn làm cái gì? Tại sao luôn làm hỏng chuyện tốt của tôi?”

Hổ Nữu thấy phản ứng của Ngọc Sinh Yên như vậy thì tức giận, cái bình hoa đáng ghét này, dùng bộ dáng của thánh mẫu lại đang dụ dỗ Tiêu Phàm, mình có ý tốt ngăn cản Phàm muội muội không được tiếp tục dê cô ta vậy mà cô ta lại trách mình, đúng là không thể nào nói nổi!

Với lại Phàm muội muội là em gái của mình, liên quan gì tới cô ta chứ, tự nhiên muốn tới làm chị người khác làm cái gì?

“Bình hoa đáng ghét, cô lại dám dùng sắc dụ muốn dụ dỗ thành viên của Vũ Hội Ác Ma trước mặt tôi sao? Bây giờ lại còn dám trách tôi nữa?”

Sắc dụ? Dụ dỗ? Ta không biết xấu hổ như vậy sao?

Ngọc Sinh Yên giận sắp phát điên, dã man đúng là dã man mà, chỉ biết ngậm máu phun người, rõ ràng là mình có ý tốt dạy bảo Phàm Tử, thế mà lại bị Hổ Nữu nói là dụ dỗ, lại còn bảo mình dùng cơ thể để dụ dỗ nữa? Ở đây có người có cơ thể tốt hơn đứa dã man như cô ta sao? Nghĩ tới đây thì Ngọc Sinh Yên trừng mắt nhìn vào ngực của Hổ Nữu.

Sau đó Ngọc Sinh Yên lại nhìn tới Tiêu Phàm đã bị Hổ Nữu đẩy ra bên cạnh mà nghĩ thầm, không được, không thể để Phàm Tử ở lại tổ chức tà ác do “Lich King” Mệnh Phàm tạo nên được, mình phải giúp đỡ em ấy, cứu Phàm Tử ra ngoài.

Thế là Ngọc Sinh Yên không trả lời Hổ Nữu mà đi tới một bước, kéo Tiêu Phàm lại rồi đưa “cô” ra sau lưng, rồi dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Hổ Nữu trước mắt.

Tiêu Phàm lại ngơ ngẩn, lúc này hắn cũng phát hiện rằng mỗi khi mình và Ngọc Sinh Yên ở chung thì hắn luôn không rõ ràng những chuyện đang xảy ra là như thế nào nữa.

Kể cả lúc thi đấu trong giải thi đấu biểu diễn, và cả bây giờ…

Vừa rồi còn bị cưỡng ôm, bây giờ lại bị nắm tay, Ngọc Sinh Yên muốn làm cái gì đây?

Thế nhưng bàn tay của cô nàng này vừa mềm vừa ấm áp, cảm giác cũng không tệ lắm…

Hổ Nữu thấy hành động của Ngọc Sinh Yên thì càng tức giận hơn, bị mình mắng thế mà cái bình hoa này lại bị kích thích, mình vừa mới tách cô ta với

Phàm muội muội ra thế mà cô ta lại sáp lại, chẳng lẽ cô ta không biết xấu hổ sao!

Với lại tại sao cô ta luôn muốn cướp đồ chơi của ta? Chẳng lẽ cô ta muốn đối nghịch với ta sao?

Hổ Nữu trừng mắt nhìn Ngọc Sinh Yên, nghiến răng nghiến lợi, tiếng nói hơi trầm xuống: "Cô muốn làm cái gì?"

"Hổ Nữu, tôi biết cô định để Phàm Tử gia nhập vào trong đội của cô, cho nên tôi sẽ không để điều đó xảy ra được!" Rất khó nghe được tên của Hổ Nữu từ miệng Ngọc Sinh Yên, mà giọng nói của cô cũng rất nghiêm túc: "Bởi vì tôi không muốn người chơi nữ nào bị "Lich King" Mệnh Phàm làm hư giống như cô, kể cả là em gái ruột của Mệnh Phàm cũng vậy."

Mẹ nó! Cái bình hoa thối tha này chẳng lẽ rảnh tới mức không có chuyện gì để làm sao? Cô ta vừa nói những cái kia là cái gì?

Hổ Nữu nghe xong lời nói của Ngọc Sinh Yên thì cảm thấy hơi vớ vẩn, cho nên cũng không biết nên trả lời cô ta là như thế nào nữa.

Ngọc Sinh Yên thấy Hổ Nữu không trả lời ngay được nên tưởng rằng Hổ Nữu bị sự chân thành của mình cảm động, nên tiếp tục nói: "Mệnh Phàm để Phàm Tử gia nhập Vũ Hội Ác Ma đó là bởi vì muốn chăm sóc Phàm Tử ở trong game đúng không? Thế nhưng để một cô gái như Phàm Tử đi theo tên cặn bã Mệnh Phàm kia thì tôi không yên tâm! Bởi vì mục đích của Mệnh Phàm là muốn có người chăm sóc em gái hắn, như vậy thì Ngọc Sinh Yên tôi chắc chắn sẽ chăm sóc Phàm Tử tốt hơn nhiều Mệnh Phàm, tôi sẽ tìm một tổ chức tốt nhất cho Phàm Tử. Hổ Nữu, cô đưa Phàm Tử cho tôi thì nên yên tâm đi."

Mẹ nó, cái bình hoa thối tha này quá chảnh rồi, thế mà dám cướp người của bản tiểu thư một cách trắng trợn, với lại Phàm muội muội là đồ chơi của ta, cô ta xen vào làm cái gì chứ!

"Không được! Tôi không đồng ý!" Hổ Nữu từ chối một cách thẳng thắn, nói đùa chứ, nếu như Tiêu Phàm bị Ngọc Sinh Yên mang đi thì sau đó mình chẳng phải là nhàm chán tới chết sao?

Ngọc Sinh Yên thấy bộ dáng hung dữ của Hổ Nữu, lại nhớ lại cảnh Hổ Nữu bắt nạt Phàm Tử, giữa ban ngày ban mặt lại cưỡi lên người Phàm Tử. Cho nên, vì hạnh phúc của Phàm Tử thì thái độ của Ngọc Sinh Yên trở nên cứng rắn hơn, siết chặt tay của Tiêu Phàm hơn: "Hổ Nữu, tôi không cần biết cô có đồng ý hay không, dù thế nào thì tôi sẽ không để Phàm Tử đi với cô, cô cũng đừng hòng cướp Phàm Tử từ trong tay tôi, tôi muốn đưa em ấy vào trong công hội của tôi, để em ấy có thể trưởng thành trong một môi trường lành mạnh!"

Ngọc Sinh Yên vừa nói vừa đưa tay phải của mình lên chuôi kiếm đang đeo, vì hạnh phúc của Phàm Tử thì kể cả chiến đấu cùng Hổ Nữu thì cô cũng vui lòng.

Hổ Nữu cũng cảm giác được rằng Ngọc Sinh Yên định chiến đấu với mình thì vừa cảm thấy tức giận lại vừa cảm thấy vô lý, đầu óc của cái bình hoa này được làm từ cái gì vậy? Lại còn muốn đưa Phàm muội muội vào trong công hội Hoa Nguyệt nữa? Thật sự là một chuyện cười mà!

Ừm? Chờ chút đã, ta vừa mới nghĩ tới cái gì nhỉ? Chuyện cười sao?

Phàm muội muội được Ngọc Sinh Yên dẫn vào trong công hội Hoa Nguyệt sao?

Hổ Nữu hít vào một hơi thật dài, trái tim đập nhanh hơn nhiều.

Ôi, cái bình hoa ngu ngốc này rất biết cách chơi mà… cảm giác còn rất tuyệt nữa chứ…

Ngọc Sinh Yên vẫn luôn cảnh giác Hổ Nữu trước mặt, vì để Phàm Tử thoát khỏi đám ác ma kia, cứu thoát cô từ trong tay của "Lich King" Mệnh Phàm thì cô cũng chuẩn bị chiến đấu với Hổ Nữu, kể cả Hàn Tiểu Yêu có tham dự vào thì cô cũng không muốn nể nang gì Hổ Nữu cả.

Thế nhưng làm Ngọc Sinh Yên kinh ngạc đó chính là, Hổ Nữu lại không nổi giận, vậy mà dùng ánh mắt rất có ý vị sâu xa nhìn mình và Phàm Tử ở phía sau lưng.

Bị ánh mắt này của Hổ Nữu nhìn chằm chằm thì Ngọc Sinh Yên cảm thấy rất không thoải mái.

“Aiz, Ngọc Sinh Yên, nếu cô vẫn cố chấp như vậy thì thôi vậy, nhường cô một lần vậy, coi như là nể mặt Hàn Tiểu Yêu đi. Tôi sẽ không tranh giành cái gì cả, có lẽ đi với cô thì Phàm Tử sẽ tốt hơn nha…”

Giọng nói của Hổ Nữu trở nên êm ái, lại còn nói tên đầy đủ của Ngọc Sinh Yên nữa, thế nhưng khi Ngọc Sinh Yên nghe được lời nói này thì lại càng cảm thấy khó chịu hơn…

“Tôi nói cô không phải bị bệnh chứ!”

Ngọc Sinh Yên nhìn Hổ Nữu bỗng nhiên tạo dáng điềm đạm trước mặt mình, trong lòng cảm thấy vô cùng quái dị, nhíu mày nhổ nước bọt nói.

Tiêu Phàm đứng sau lưng Ngọc Sinh Yên nhìn bộ dáng cổ quái của Hổ Nữu cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhưng trong lòng lại sinh ra linh cảm không tốt.

“Ai, u, Ngọc Sinh Yên, cô sao có thể nói tôi như vậy chứ? Là chị em tốt của cô, tôi cảm thấy thật đau lòng nha ~” Vừa nói, Hổ Nữu còn cười híp mắt rồi nhích tới gần Ngọc Sinh Yên.

Tốc độ trở mặt của Hổ Nữu quá nhanh, Ngọc Sinh Yên không thể phản ứng theo kịp, nghe ngữ khí làm ra vẻ của Hổ Nữu, Ngọc Sinh Yên cảm thấy có chút buồn nôn, vô ý thức lại lôi kéo để Tiêu Phàm cách xa Hổ Nữu một chút.

“Đừng thấy sang bắt quàng làm họ với tôi, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“Cô đừng hiểu làm tôi, chỉ là tôi bỗng dưng được thức tỉnh, phát hiện tên Mệnh Phàm này khốn nạn đạo đức biến chất, mất hết tính người, không có việc xấu nào không làm, cho nên tôi dự định cải tà quy chính, đem Phàm muội muội giao cho cô, tuyệt đối không để cô ấy bị tên Mệnh Phàm xấu xa kia dạy hư mất!”

Chương 521: Lôi Kéo

Chương 523: Lôi Kéo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn Hổ Nữu trước mặt bỗng nhiên quở trách mình, sắc mặt càng lúc càng kém, nhưng lại không tiện nổi giận trước mặt mọi người.

Ngọc Sinh Yên nghi ngờ nhìn Hổ Nữu, thực sự không thể hiểu được bây giờ cô đang nghĩ gì, nhưng chỉ cần cô chịu đem Phàm Tử muội muội giao cho mình là được rồi, "Cô nói thật chứ?! Vậy lát nữa tôi có thể mang theo Phàm Tử rời đi rồi?"

"Tôi Hổ Nữu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, cô đã bao giờ thấy tôi nói một đằng làm một nẻo chưa, ngược lại là cô, nhất định phải đem Phàm muội muội đến công hội Hoa Nguyệt sao?"

"Không cần cô lo lắng, chuyện của Phàm Tử muội muội, tất nhiên là tôi sẽ sắp xếp, sự chiếu cố của công hội Hoa Nguyệt dành cho cô ấy khẳng định sẽ lớn hơn Vũ Hội Ác Ma các người." Ngọc Sinh Yên tự hào nói.

"Chờ một chút! Mấy người đang nói cái gì vậy?!"

Cuối cùng Tiêu Phàm cũng nhận ra được Hổ Nữu muốn làm gì, cô chính là muốn đẩy mình vào trong một đám nữ nhân! Nếu như Tiêu Phàm nhớ không nhầm, trước nay công hội Hoa Nguyệt đều chỉ thu nhận người chơi nữ, để "Cô" gia nhập không phải quá sai sao? Nếu như sau khi trạng thái "Thân nữ nhi" này biến đổi trở về, ID Mệnh Phàm này xuất hiện trong công hội Hoa Nguyệt, vậy thì mình nhất định sẽ chết chắc!

Hổ Nữu nhìn bộ dáng khẩn trương của Tiêu Phàm, thở dài, an ủi: "Ài, Phàm muội muội, cô không thể luôn đi theo ca ca khốn nạn kia của cô được, phải học được cách tự lập, sau này đến công hội Hoa Nguyệt thì nhất định phải nghe lời Ngọc Sinh Yên tỷ tỷ đó."

"Đúng vậy, tất cả mọi người trong công hội Hoa Nguyệt chúng tôi đều rất nhiệt tình, không khí cũng không tệ, cô yên tâm đi."

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy bộ dáng hốt hoảng của Tiêu Phàm, cũng tốt bụng mà an ủi một chút.

Tiêu Phàm làm sao còn có tâm trạng nghe lọt những lời nói nhảm của mấy người này, một tay kéo Hổ Nữu ra chỗ khác rồi thấp giọng thì thầm: "Hổ Nữu, cô đừng như vậy! Mau ngăn cản Ngọc Sinh Yên lại, tôi không thể đi cùng cô ấy, nếu như trạng thái "Thân nữ nhi" này của tôi nửa đường bỗng dưng mất hiệu lực rồi bị cô ấy phát hiện, tôi sẽ chết chắc!"

Hổ Nữu nghe lời nói của Tiêu Phàm, chỉ có một mặt hưng phấn mà an ủi "Cô" nói: "Phàm muội muội, anh sợ cái gì, nếu như vẫn là nam nhân, anh liền dũng cảm mạo hiểm mà đi thôi! Đó là công hội Hoa Nguyệt đó, anh suy nghĩ một chút, bên trong có đủ loại nữ nhân, sau khi anh gia nhập, chính là một cái lá trong muôn hoa rồi, đây quả thật là thiên đường mà nam nhân nào cũng tha thiết mơ ước, tỷ tỷ giúp đỡ anh như vậy, anh còn do dự cái gì nữa?"

"Nhưng nếu như tôi bị phát hiện, thật sự sẽ chết đó, mà lại còn là chết không có chỗ chôn! Đó căn bản không phải là cái thiên đường gì, mà là vực sâu vô tận, tôi không thể đi cùng Ngọc Sinh Yên đâu!"

Tiêu Phàm luống cuống, hiện tại mặc dù thân thể của "Cô" biến thái một chút, nhưng bản tính cũng không phải là biến thái, cũng sẽ không vì cái đam mê biến thái kia, mà lấy tính mạng của chính mình đi mạo hiểm.

"Đừng nhát gan như vậy nha, anh suy nghĩ một chút, nếu như anh gia nhập Hoa Nguyệt, thì chính là một việc vô cùng vinh quang trong giới võng du, ít nhiều nam sinh đều sống chết mà muốn tiến vào Hoa Nguyệt, còn anh lại có thể làm được dễ như trở bàn tay, anh sẽ được đứng đầu trong lịch sử… Ha…"

"Mấy người đang thì thầm to nhỏ cái gì vậy?" Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Tiêu Phàm cùng Hổ Nữu tụm lại thành một khối, trong lòng có chút bất an, dưới ánh nhìn của cô, Hổ Nữu trở thành phần tử ngang bướng như vậy, vẫn là nên ít tiếp xúc với Tiêu Phàm đi thì hơn.

Tiêu Phàm chưa nghe xong lời nói của Hổ Nữu đã bị Ngọc Sinh Yên cắt đứt, nhưng trong lòng rõ ràng, ý tứ của Hổ Nữu muốn nói chính là " người

chơi nam đầu tiên trong lịch sử gia nhập công hội Hoa Nguyệt."

Nhưng Tiêu Phàm không muốn trở thành như vậy! Bởi vì cái này cũng đồng thời mang ý nghĩa là người chơi nam "đầu tiên trong lịch sử bị công hội Hoa Nguyệt đuổi giết đến chỉ còn mảnh vụn".

Thế là Tiêu Phàm kiên quyết nắm lấy cổ tay của Hổ Nữu, dùng ánh mắt cầu xin Hổ Nữu mở miệng ngăn cản Ngọc Sinh Yên, từ bỏ ý định mang mình đi.

Tất nhiên là Hổ Nữu hiểu ý của Tiêu Phàm, nhưng bây giờ đối với Hổ Nữu mà nói, việc Tiêu Phàm gia nhập công hội Hoa Nguyệt mới là chuyện thú vị nhất, cô làm sao bỏ thể từ bỏ ý định để Tiêu Phàm đi?

"Ha ha, nhưng việc này lại không phụ thuộc vào anh rồi, Phàm muội muội ~" Hổ Nữu cười híp mắt nói, đưa tay đến phần eo của Tiêu Phàm, nhẹ nhàng bóp, dùng sức uốn éo.

Ngọc Sinh Yên biến sắc, trong nháy mắt nhìn thấy Hổ Nữu có hành vi bạo lực với Tiêu Phàm, lập tức tiến lên một bước lại kéo Tiêu Phàm trở lại bên người mình, hung tợn nhìn chằm chằm Hổ Nữu nói: "Cô đừng mong có thể bắt nạt được cô ấy!"

Sau đó xoay người nhìn hông của Tiêu Phàm có chút đỏ, cảm thấy có chút đau lòng, nhẹ nhàng trấn an Tiêu Phàm đang hốt hoảng, nói: "Không sao, có tôi ở đây rồi, cái con người dã man kia sẽ không thể bắt cạt côn được nữa."

Hừ! Quả nhiên không thể giao Phàm Tử cho Hổ Nữu con người dã man này, cô có thể bắt nạt Phàm Tử đáng thương ngay trước mắt tôi, thật là quá đáng!

Có điều hiện giờ mình còn chưa thể vứt bỏ Hổ Nữu, bởi vì còn có một chuyện quan trọng cần xác nhận với Hổ Nữu một chút, Ngọc Sinh Yên lại trở về vẻ mặt bình thản, nói: "Đúng rồi, quên hỏi cô một chuyện, thành viên Vũ Hội Ác Ma các người đều đã đến thành Freya, vậy có lẽ tên Mệnh Phàm kia cũng tới rồi, bây giờ hắn dang ở nơi nào?"

Không sai!

Hiện tại Ngọc Sinh Yên vẫn không quên được mục đích ban đầu của mình, cô xuất hiện lần này, chính là vì muốn đánh dẹp Mệnh Phàm trong thành Freya!

“Cô nói Mệnh Phàm?” Hổ Nữu vô thức xem xét Tiêu Phàm đang đứng sau lưng Ngọc Sinh Yên một chút, sau đó lại quét mắt qua Tiêu Phàm một cái nữa, “Ài, nếu như bây giờ cô muốn tìm hắn, đoán chừng không tìm được đâu ~”

“Tại sao? Chẳng lẽ hắn đã rời khỏi thành Freya?” Ngọc Sinh yên nghe Hổ Nữu nói như thế, trong lòng quýnh lên.

“Không phải như vậy, chỉ là… Chỉ là hắn offline, trong thời gian ngắn sẽ không lên nổi.”

“Có chuyện gì xảy ra?!”

“Bởi vì hắn ~ ở hiện thực hắn không cẩn thận làm bị thương bên đùi, nghe nói còn bị rách một mảng to?” Hổ Nữu rất có ý vị mà nhìn qua cái váy ngắn của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cảm thấy có cơn gió thổi đến dưới váy mình lại càng vui vẻ hơn.

“Hừ! Đáng đời! Báo ứng!”

Ngọc Sinh Yên nghe nói Tiêu Phàm không online, cảm thấy đáng tiếc, nhưng khi nghe thấy Tiêu Phàm bị thương, trong lòng sinh ra không ít cảm giác vui vẻ, loại cặn bã này bị thương càng nghiêm trọng càng tốt, miễn không phải là gây họa cho con gái!

“Nếu như có thể mà nói, sau khi hắn online, cô nói cho tôi biết một tiếng, tôi muốn tự tay thiến hắn!”

Thanh kiếm Tây Dương lịch sự tao nhã cao quý được Ngọc Sinh yên giữ ở trong tay, lướt nhanh một đường trên nhánh cây khô, nhánh cây cách cách một tiếng rồi nhảy nhót hai vòng trên mặt đất, rơi đến trước chân Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn nhánh cây bị Ngọc Sinh Yên cắt thành hai đoạn đang ở dưới chân mình, cảm thấy dưới hông mình hơi lạnh một chút, phía sau lưng cũng trở nên lạnh xuống…

Hổ Nữu thấy bộ dáng vừa muốn che chở, vừa hận Tiêu Phàm của Ngọc Sinh Yên thì buồn cười muốn chết nhưng việc tiếp theo cô lại chẳng cười nổi.

Bởi vì Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên lạnh lùng lên tiếng: "Được rồi, chuyện của Mệnh Phàm tôi có thể hiểu được, Phàm Tử Muội Muội tôi sẽ chăm sóc giúp, với cả Hổ Nữu cô giờ có thể đi rồi…"

Cô ta vừa mới nói cái gì cơ?

Cái gì gọi là mình có thể đi rồi?

Với tư cách là một người hóng drama trung thành, sao có thể bị Ngọc Sinh Yên làm mất hứng dễ như vậy được?

Không thể được xem trò cười tiếp theo, thế tôi giao Phàm Muội Muội vào tay cô còn ý nghĩa gì nữa?

"Này! Bình hoa thối, cô có ý gì đấy hả, cái gì gọi là tôi có thể đi rồi? Tôi chính là người giám hộ của Phàm Muội Muội. Nếu cô muốn đem cô ấy vào công hội Hoa Nguyệt thì tôi nhất định cũng phải đi theo không rời!" Hổ Nữu vô cùng gấp gáp, vội gào về phía Ngọc Sinh

Chương 522: Bắt cóc

Chương 524: Bắt cóc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Không cần đâu, mấy chuyện vụn vặt như này giao cho tôi là được rồi. Với lại tôi cũng cảm thấy cô không đủ tư cách người giám hộ của Phàm Tử đâu. Cô nên tránh cô ấy càng xa càng tốt thì hơn. Bởi vì cả người cô từ trên xuống dưới tràn đầy hơi thở bạo lực gia đình."

Nói đến đây, Ngọc Sinh Yên lập tức nhớ đến hành vi thô bạo của Hổ Nữu với Tiêu Phàm, ánh mắt càng lạnh lẽo hơn, nhìn Hổ Nữu không khác gì nhìn rác rưởi.

"Không được, Phàm Muội Muội không có tôi thì sao mà được. Tôi phải tận mắt nhìn thấy cô ấy gia nhập Hoa Nguyệt các cô mới yên tâm được, nếu không sao tôi biết được cô đang gạt tôi hay không chứ!"

"Nực cười, tôi cũng có dã man như con người cô đâu, nói dối làm mẹ gì?"

"Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng phải trông Phàm Muội Muội, nhất định phải đi theo mấy người mới được."

Hổ Nữu cũng không muốn bị Ngọc Sinh Yên tuỳ tiện vứt sang một bên nên cũng chỉ còn cách quấy rối cô ta.

"Bây giờ, tôi khuyên cô đi đi thật ra cũng là vì tốt cho cô thôi. Cô có biết vì sao lúc nãy tôi lại hỏi cô tung tích của Mệnh Phàm không? Bởi vì Mị Hỏa hội trưởng công hội Hoa Nguyệt chúng tôi vừa truyền mệnh lệnh vây quét Mệnh Phàm xuống. Là một thành viên của Ác Ma Vũ Hội, lúc này nếu cô đi vào công hội Hoa Nguyệt cùng tôi sẽ khá là nguy hiểm với cô. Dù sao, cũng không phải ai trong công hội Hoa Nguyệt cũng dễ dàng tha thứ như tôi đâu, sẵn lòng chung sống hoà bình với cô và cái tên Mệnh Phàm kia, lại thêm cái tính cách thô bạo của cô lại chả đập nhau toét đầu. Nếu làm không tốt, đến lúc đó ngay cả cô hội trưởng Mị Hoả của công hội Hoa Nguyệt cũng diệt tất chứ chả đùa."

Nghe Ngọc Sinh Yên nói vậy, Tiêu Phàm giật mình một cái, sao lại vậy được? Mình và công hội Hoa Nguyệt không thù không oán, sao các cô ấy lại muốn vây quét mình? Cái cô hội trưởng Mị Hỏa kia không bị sao đấy chứ?

Hổ Nữu cũng trùng hợp nghĩ y như Tiêu Phàm vậy, không hề tin lời Ngọc Sinh Yên, cho rằng Ngọc Sinh Yên đang lừa mình: "Cô đang nói bậy, đừng tưởng như thế là có thể dọa được tôi. Hổ Nữu tôi cũng chả phải là tiểu bạch trò chơi cái gì cũng không hiểu kia đâu, hội trưởng Mị Hỏa của Hoa Nguyệt mấy người làm biếng có tiếng, vì lý do gì bỗng nhiên gây chiến đi vây quét Mệnh Phàm chứ?"

Ngọc Sinh Yên cười khẩy một cái: “Ha ha, tôi có gạt cô hay không, cô có thể hỏi thử Dao Dao.”

“Hổ Nữu, chị ấy nói thật đó, hội trưởng Mị Hỏa hội trưởng vừa mới hạ mệnh lệnh vây quét Mệnh Phàm cho tất cả thành viên trong công hội.”

Hổ Nữu không tin lời Ngọc Sinh Yên nhưng Hổ Nữu lại biết Hàn Tiểu Yêu sẽ không bao giờ nói dối mình, trong lòng cảm thấy hơi buồn bực: “Sao lại thế được? Mệnh Phàm có bao giờ đi trêu Mị Hỏa đâu? Sao cô ta lại gây chiến nhằm vào Mệnh Phàm? Chẳng lẽ Mệnh Phàm nhân lúc mình không ở đây đi trộm nội y của Mị Hỏa hả ta? Nếu không cái con người lười chảy thây như Mị Hỏa sao lại đột nhiên ra quân đồng loạt vậy được.”

Ngọc Sinh Yên nghe Hổ Nữu nói như vậy thì thầm mắng một tiếng: “Tục tĩu!”

Sau đó suy nghĩ kỹ thì cảm thấy Hổ Nữu nói cũng có lý. Dù sao con người cặn bã Mệnh Phàm này cũng có tiền án trộm nội y, trước đây còn trộm áo lót của mình…

“A! Phi!” Nhớ đến chuyện này, Ngọc Sinh Yên không nhịn được phỉ nhổ một trận, thầm nghĩ trong lòng, nói chứ thảo nào Mị Hỏa lại bỗng nhiên trở nên kiên nhẫn như vậy, có khi là do tên cặn bã Mệnh Phàm đã chọc vào chỗ nào đó của chị ấy như lời Hổ Nữu nói cũng nên.

“Hổ Nữu! Cô đừng nói bậy! Anh…anh… anh tôi sao có thể làm mấy chuyện như vậy được chứ!”

Tiêu Phàm thấy Hổ Nữu càng nói càng bôi mình càng đen, rốt cục cũng không nhịn được mà đứng phắc dậy nhưng có điều gọi bản thân là anh, Tiêu Phàm thật sự không quen chút nào

Thế nên, âm thanh trách mắng Hổ Nữu có chút đứt quãng, có vẻ là yếu hơi.

Ngọc Sinh Yên nghe Tiêu Phàm vặn lại thì thầm thở dài một hơi, Phàm Tử Muội Muội thật tốt bụng. Đến lúc này rồi còn cãi lại giúp anh mình, nhưng mà Phàm Tử à, cô còn chưa nhận ra anh cô rác rưởi đến mức không cứu nổi rồi hay sao?

Hơn nữa nghe ngữ khí của Phàm Tử khi nói chuyện với Hổ Nữu, Ngọc Sinh Yên liền biết Phàm Tử đã bị con người dã man Hổ Nữu này bắt nạt từ lâu rồi. Nếu không sao Phàm Tử nói chuyện lại đứt quãng, run rẩy như vậy?

Thế nên, sau này mình phải chăm sóc cô ấy cho thật tốt, không thể để Phàm Tử đáng thương lại rơi vào tay Mệnh Phàm cặn bã và con người dã man Hổ Nữu này được!

Việc này không được chậm trễ, bây giờ Mệnh Phàm còn chưa online, đúng lúc mình cũng không cần đi vây quét gấp. Trước tiên cứ dẫn Phàm Tử muội muội đi tham quan công hội một lát đã.

"Thôi được rồi, Hổ Nữu. Chuyện này có lẽ cô cũng hiểu rõ được phần nào, thời gian này rất nhạy cảm, không thích hợp cho cô xuất hiện trong đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt. Cho nên cứ giao Phàm Tử cho tôi đi. Dù cô không yên tâm tôi nhưng đối với em gái tôi Dao Dao chắc là yên tâm chứ ha."

"Đúng vậy, Hổ Nữu, tớ sẽ giúp cậu chăm sóc Phàm Tử thật tốt. Hiện tại quan hệ giữa công hội Hoa Nguyệt và Ác Ma Vũ Hội mấy cậu thật sự có hơi căng thẳng, cậu tạm thời hoàn toàn không nên xuất hiện trong công hội chúng tớ đâu, cậu cũng không muốn thấy tớ khó xử mà đúng không, Hổ Nữu, làm ơn mà~"

"Nhưng… nhưng…"

Hổ Nữu thấy bạn thân mình Hàn Tiểu Yêu cầu xin mình thì chả biết phải làm sao, lại ấp úng như đang muốn nói gì đó nhưng không biết nên diễn đạt như thế nào.

Ngọc Sinh Yên cũng mặc kệ Hổ Nữu, nhan lúc Hổ Nữu đang đơ người, lập tức túm lấy Tiêu Phàm, kéo "cô" đi về phía công hội mình.

Mà Hàn Tiểu Yêu lại đang chớp chớp mắt trưng ra bộ dạng dễ thương nhìn Hổ Nữu, vỗ ngực mình nói: "Hổ Nữu, cậu cứ yên tâm đi, chúng tớ sẽ giúp cậu chăm sóc tốt Phàm Tử. Mặc dù thái độ của chị ấy vẫn luôn cứng rắn như vậy nhưng thật ra chị ấy là một người rất dịu dàng, chị ấy sẽ không làm hại Phàm Tử đâu."

Hàn Tiểu Yêu ngoảnh lại thì thấy Ngọc Sinh Yên đã đi xa rồi thì vội khoát khoát tay áo với Hổ Nữu: "Hổ Nữu bái bai nha! Gặp lại sau nha!"

Trông theo cảnh Ngọc Sinh Yên kéo Tiêu Phàm đi xa, Hổ Nữu ngơ ngác.

Hả? Chuyện này sao lại phát triển thành như vậy rồi? Phàm Muội Muội cứ như vậy bị Ngọc Sinh Yên bắt cóc thì tiếp theo mình phải chơi cái gì chứ?

Không được! Phàm Muội Muội gia nhập công hội Hoa Nguyệt là chuyện thú vị biết bao nhiêu, nếu mình không thể tận mắt nhìn thấy thì còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Nếu Hoa Nguyệt các cô không chào đón tôi, bản tiểu thư lén theo đuôi hóng kịch là được chứ gì?

Thế là với tiêu chí hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, Hổ Nữu hạ quyết tâm, bắt đầu bám theo đám Ngọc Sinh Yên, len lén theo dõi đám các "cô", thề phải chứng kiến thời khắc sáng lạn Tiêu Phàm lấy "thân phận đàn ông" gia nhập công hội Hoa Nguyệt…

Tiêu Phàm cảm giác mình không khác gì món hàng, đầu tiên là bị Hổ Nữu chơi đùa tuỳ ý, bây giờ lại bị Ngọc Sinh Yên cho cưỡng ép kéo đi.

Trong khoảng khắc Ngọc Sinh Yên lôi "cô" đi, Tiêu Phàm điên cuồng ra hiệu bằng mắt cho Hổ Nữu phía sau, "cô" hi vọng Hổ Nữu có thể nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của "cô" mà ra tay ngăn Ngọc Sinh Yên lại.

Bởi vì Tiêu Phàm biết rất rõ, thời gian này nếu mình không cẩn thận sẽ rất dễ bị Ngọc Sinh Yên phát hiện thân phận thật, đến khi đó số phận cuối cùng sẽ rất thê thảm.

Nhưng sau khi nghe Ngọc Sinh Yên và một em gái khác kể lể với Hổ Nữu một hồi, cô nàng bỗng nhiên ngẩn người ra, hoàn toàn không nhận ra sự cầu cứu của mình. Thế nhưng, đám người chơi nam vây xem bên đường nhìn thấy Tiêu Phàm xong thì không ngừng nháy mắt phóng điện với Tiêu Phàm, làm cho Tiêu Phàm muốn nổi da gà.

Hổ Nữu, cô giờ đang làm cái gì thế, mau tới cứu tôi đi! Nếu như trạng thái "hình dạng con gái" của tôi đột nhiên mất hiệu lực thì tôi chết chắc đó!

Nội tâm Tiêu Phàm cuống đến phát khóc, "cô" rất muốn thấy Hổ Nữu nhanh chóng đi về phía này quậy một trận rồi dẫn "cô" đi. Thế nhưng Tiêu Phàm đợi một hồi lâu rồi mà Hổ Nữu vẫn không động đậy chút nào mà chỉ đứng đó, giống như đang hạ quyết tâm gì đó, đưa mắt nhìn Tiêu Phàm đi xa.

Chương 523: Thân Mật

Chương 525: Thân Mật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nội tâm Tiêu Phàm cuống đến phát khóc, "cô" rất muốn thấy Hổ Nữu nhanh chóng đi về phía này quậy một trận rồi dẫn "cô" đi. Thế nhưng Tiêu Phàm đợi một hồi lâu rồi mà Hổ Nữu vẫn không động đậy chút nào mà chỉ đứng đó, giống như đang hạ quyết tâm gì đó, đưa mắt nhìn Tiêu Phàm đi xa.

Không được, không thể như thế được, nếu cứ tiếp tục như thế, cái mạng mình muốn cũng khó mà giữ. Nếu Hổ Nữu không thể giúp được, vậy mình đành phải tự mình ra mặt từ chối đề nghị gia nhập công hội Hoa Nguyệt của Ngọc Sinh Yên thôi!

Quyết định xong, Tiêu Phàm cũng trở nên kiên định, vừa định nghiêm túc nói ra suy nghĩ của mình với Ngọc Sinh Yên, nhưng Ngọc Sinh Yên lại làm một việc khiến Tiêu Phàm thoáng cái đã nhũn tim…

Sau khi Ngọc Sinh Yên kéo Tiêu Phàm đi, cô giơ tay dùng sức kéo Tiêu Phàm lại bên cạnh mình, khoảng cách giữa hai người càng trở nên gần hơn. Ngọc Sinh Yên vốn nắm cánh tay Tiêu Phàm để kéo cô giờ lại biến thành khoát tay nhau, trông vô cùng thân mật, khắn khít.

Làn gió mang theo hương thơm bay đến mũi Tiêu Phàm càng thêm ngào ngạt. Hơn nữa, trên cánh tay còn có cảm giác ép vào từng đợt từng đợt, thuận theo nhịp bước của Tiêu Phàm, khi chạm khi tách, không ngừng đụng vào.

Tiêu Phàm lập tức hít sâu một hơi, hiểu rõ tình trạng trước mắt của mình, trái tim không tự chủ mà nhảy dữ dội, sắc mặt cũng bắt đầu dần ửng đỏ, suy nghĩ lúc nãy lập tức bị vứt ra khỏi đầu không còn sót lại một cái gì.

Cảm giác ám muội này là sao đây? Mình và Ngọc Sinh Yên là đang khoát tay nhau như tình nhân đi lại trên phố?

…

Thấy mặt Phàm Tử vì xấu hổ mà đỏ ửng lên, Ngọc Sinh Yên rất hài lòng, bởi vì tất cả mọi thứ lúc này đều phát triển như cô mong muốn.

Sau khi kéo Phàm Tử rời xa Hổ Nữu, Ngọc Sinh Yên bắt đầu rút ngắn khoảng cách giữa mình và cô ấy, bởi vì cô phát hiện Phàm Tử hình như rất sợ người lạ, lúc mới tiếp xúc nhau sẽ sinh ra tâm lý đề phòng với cô. Thấy Phàm Tử gặp vấn đề mà lại đi nhờ cái con người dã man Hổ Nữu kia giúp đỡ chứ không thèm kể với cô, điều này khiến cho Ngọc Sinh Yên cảm thấy tổn thương chết đi được.

Vì thế, sau này ở chung với Phàm Tử, Ngọc Sinh Yên quyết định tạo quan hệ thật tốt với Phàm Tử, nhờ đó cả hai có thể gần gũi nhau hơn.

Mà Ngọc Sinh Yên muốn đạt được mục đích này, bước đầu tiên chính là phải làm cho khoảng cách cơ thể gần sát nhau.

Chỉ có cảm giác quen thuộc lẫn nhau, không cảm thấy xa lạ nữa mới có thể đi sâu vào nội tâm Phàm Tử Muội Muội, Ngọc Sinh Yên thầm nghĩ như vậy…

Phàm Tử Muội Muội vì mình dựa sát vào mà thẹn thùng đến nỗi mặt đỏ hết cả lên rồi, thật là một cô gái đáng yêu mà!

Nhưng đây cũng là một dấu hiệu tốt, chứng minh cách của mình rất chính xác, không làm cho Phàm Tử phản cảm.

Thế là Ngọc Sinh Yên lại dùng sức ép vào cánh tay Tiêu Phàm, hai người dán vào nhau càng lúc càng gần…

Làm cho Tiêu Phàm phản cảm?

Ngọc Sinh Yên rõ rang là lo xa quá rồi, bởi vì Tiêu Phàm giờ đây hồn cũng mất luôn rồi…

Ngọc Sinh Yên sao tự nhiên sáp lại gần dữ, con gái với con gái đi đường đều như thế này sao?

Mà nhìn Ngọc Sinh Yên ở gần cũng thật xinh đẹp, chả trách được người ta gọi là "nữ thần võng du".

Với cả, như thể này có ổn không nhỉ, nếu sau này mình bị bại lộ thân phận, đoán chừng sẽ chết thảm lắm đây?

Nhưng mà có câu nói thế này, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu mà. Có lẽ giờ mình đang được trải nghiệm ý cảnh của câu này đây…

…

Được người ta gọi là "nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên cũng thật là lợi hại.

Tiêu Phàm bị cô gái xinh đẹp nhưng biến thái Hổ Nữu quậy một thời gian dài, sớm đã sinh ra sức kháng cự cực cao với sự cám dỗ của phụ nữ. Nhưng Ngọc Sinh Yên chỉ đơn giản níu chặt một cái thôi, Tiêu Phàm lập tức bị đánh cho hiện nguyên hình, hiện về bộ dáng lính mới chưa trải việc đời, đắm chìm trong gái sắc, đến nỗi quên mất mình vẫn đang trong trạng thái nguy hiểm, thậm chí bởi vì quên hết tất cả mà trở nên can đảm hơn rất nhiều.

"Phàm Tử Muội Muội, em không cần phải sợ, coi chị là chị ruột là được rồi, chị tuyệt đối sẽ không bắt nạt em như Hổ Nữu đâu." Ngọc Sinh Yên thấy Phàm Tử đã có chút "cảm tình" với mình thì nhoẻn miệng cười, dịu dàng nói.

Lúc Ngọc Sinh Yên sáp đến, khuôn mặt xinh đẹp cũng gần trong gang tấc, một đôi mắt đẹp đến động lòng người cứ như vậy mà nhìn thẳng Tiêu Phàm, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng.

Nhìn nhan sắc xinh đẹp như tiên nữ ở khoảng cách gần như vậy làm cho Tiêu Phàm không nhịn nổi mà nuốt nước bọt một cái, sắc mặt càng đỏ bừng hơn nữa.

Ngọc Sinh Yên trông thấy khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên của Tiêu Phàm thì cảm thấy đáng yêu muốn chết, thầm nói trong lòng, Phàm Tử dễ xấu hổ thật.

Tính cách có hơi hướng nội như thế này làm cho Ngọc Sinh Yên nhớ đến em gái mình Hàn Tiểu Yêu, cử chỉ càng thêm thân mật.

Ngọc Sinh Yên duỗi bàn tay thon dài trắng nõn của mình chạm vào ót Tiêu Phàm, để cho những sợi tóc của Tiêu Phàm lọt giữa ngón tay mình.

Tiêu Phàm thấy Ngọc Sinh Yên làm vậy thì trong lòng càng khẩn trương hơn nhưng lại theo bản năng chọn không làm hành động gì kháng cự. Bởi vì khi gặp mấy chuyện như thế này con trai ai mà đi chống cự lại chứ, mặc dù "cô" tạm thời không giống con trai, nhưng nội tâm vẫn là một người đàn ông!

Ngọc Sinh Yên đang muốn làm gì thế? Cô ta sẽ không làm vậy với mình chứ? Giữa con gái với nhau cũng có làm vậy sao? Chẳng lẽ "nữ thần võng du" danh tiếng lẫy lừng Ngọc Sinh Yên lại là les? Trời ạ, thế thì mình nên làm cái gì đây chứ?

Ngay lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ lung tung, hai gò má Ngọc Sinh Yên đã đến thật gần "cô" rồi, chóp mũi chạm nhẹ vào nhau, động tác này trông rất ấm áp.

Đây là cách bày tỏ thân thiết của Ngọc Sinh Yên với em gái mình Hàn Tiểu Yêu khi còn bé. Bởi vì Ngọc Sinh Yên cảm thấy Phàm Tử cũng là một cô gái rất đáng yêu, vì rút ngắn khoảng cách giữa cả hai, kìm lòng không đặng nên đã dùng cách bày tỏ sự yêu thương như từng làm với Hàn Tiểu Yêu lên Tiêu Phàm.

Mũi Ngọc Sinh Yên thở ra luồng khí nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Tiêu Phàm, khuôn mặt "cô" càng nóng hơn nữa.

Dung mạo đẹp đẽ đến nỗi làm người khác choáng ngợp này khiến Tiêu Phàm hơi mất phương hướng, thân thể bắt đầu nóng ran lên, đặc biệt là khi nhìn vào hai bờ môi trơn lán của Ngọc Sinh Yên, miệng lưỡi Tiêu Phàm càng trở nên khô khốc.

Dần dần, trong bầu không khí ám muội tâm trí Tiêu Phàm đã mất phương hướng, dựa theo sự thúc giục của bản năng, từng chút, từng chút một đến gần mặt Ngọc Sinh Yên, dường như đang muốn thưởng thức dung mạo đẹp đẽ này…

Thời điểm khoé môi Tiêu Phàm sắp áp vào môi Ngọc Sinh Yên thì bỗng xuất hiện một cái đuôi xù lông lắc qua lắc lại trên trái Tiêu Phàm, vô cùng không biết điều mà cào miệng Tiêu Phàm làm cho đầu óc Tiêu Phàm tỉnh táo lại một chút!

"Phù! Cuối cùng, cái con quái vật cái ngực to kia cũng không có ở đây, trước đấy cô ta cứ bám bên cạnh mãi chẳng đi, thật sự là hù chết soái mèo ta rồi. — meo!" Tom Cruise đang tiềm hành lại lần nữa hiện hình ngay trên đầu Tiêu Phàm, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn quanh quất bốn phía, giống như đang cảnh giác Hổ Nữu…

Chuyện xém chút nữa đã xảy ra khi nãy!

Nghĩ đến hành động trước đó của mình, Tiêu Phàm cảm thấy rất lo lắng, đúng là hồng nhan họa thủy mà!

May mà năng lực làm chuyện xấu của cái con mèo Tom Cruise này không có đường lui, nếu không lúc nãy mình đã phạm sại lầm nghiêm trọng rồi!

Nếu như lúc nãy bị kích thích mà hôn thật thì lát nữa phải dọn cuộc như thế nào đây chứ?

Tiêu Phàm mới nghĩ đến đã cảm thấy sợ hãi, đúng là trên đầu chữ sắc có cây đao mà. (chữ sắc: 色 cây đao: 刀)

…

Ngọc Sinh Yên không những không hề phát hiện ra sự khác thường của Tiêu Phàm, mà còn thấy hài lòng vì Tiêu Phàm không cự tuyệt hành động thân mật của mình.

Theo Ngọc Sinh Yên, cô làm vậy là để cô và Phàm Tử càng có thể thân nhau hơn.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, con mèo bất thình lình xuất hiện trên đầu Phàm Tử là sao vậy?

…

Chương 524: Con Mèo Bị Khinh Thường

Chương 526: Con Mèo Bị Khinh Thường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ối, mèo con ở đâu ra?”

Giọng nói này rất nhẹ nhàng, khiến cho người nghe rất dễ chịu, mà lại vang ra từ sau lưng Tiêu Phàm, cho nên người đặt câu hỏi chắc chắn không phải là Ngọc Sinh Yên, mà một người khác.

Sau khi tạm biệt Hổ Nữu, Hàn Tiểu Yêu lập tức chạy đến đây, thấy chị mình và Phàm Tử đi rất gần nhau, quan hệ dường như đã trở nên rất hòa thuận thì không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Nhưng đúng vào lúc này, cô bỗng nhiên nhìn thấy có một con mèo đen đáng yêu đứng trên đầu Tiêu Phàm, thế là thắc mắc hỏi.

“Hừ, loài người, lúc nói chuyện xin ngươi tôn trọng chút, mặc dù ta đúng là con mèo thật, nhưng xin bỏ ‘con’ đi giùm cái, bởi vì ta là ‘Ô Miêu Vương’ Tom Cruise vĩ đại.”

Thấy xung quanh không có bóng dáng Hổ Nữu thì Tom Cruise lại khôi phục dáng vẻ kiêu ngạo như bình thường.

Ngọc Sinh Yên vốn đang cảm thấy con mèo con bỗng hiện ra trên đầu Tiêu Phàm này thật đáng yêu, nhưng lúc nghe Tom Cruise nói một câu tự cao tự đại như thế thì không khỏi nhướng mày.

Nhưng Hàn Tiểu Yêu lại không giống Ngọc Sinh Yên. Sau khi nghe Tom Cruise nói vậy, lại thêm dáng vẻ dễ thương của nó lại cảm thấy rất thú vị, thế là thử lên tiếng trêu chọc Tom Cruise một chút: "Thế sao em lại xuất hiện ở đây?"

"Bởi vì bạn đồng hành của ta ở đây nên ta ở đây bảo vệ nó!" Tom Cruise nói rồi, ra vẻ ưỡn thẳng lưng.

Tiêu Phàm nghe xong thì không nhịn được thầm mắng một câu, không biết xấu hổ! Thế lúc Hổ Nữu nổi điên khi nãy mày mất tích ở đâu hả? Giờ Hổ Nữu không có ở đây mày lại giả ngầu, quá đáng nó vừa vừa!

"Bạn đồng hành? Ai là bạn đồng hành của em?"

Hàn Tiểu Yêu bỗng nhiên nghe thấy vài từ xưng hô kỳ lạ phát ra từ miệng Tom Cruise, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

"Chính là người đang đứng trước mặt các ngươi, Mệnh…"

Tiêu Phàm không đợi Tom Cruise mở miệng đã kéo nó ra khỏi đầu mình. Một tay ấn cái đầu bé tẹo của Tom Cruise vào rãnh sâu trước ngực mình, ấn chặt không buông tay, không cho nó cơ hội phát ra bất cứ âm thanh gì, vội nói với Hàn Tiểu Yêu đang đứng bên cạnh: "Ha ha, con mèo con này đáng yêu ghê ha, đáng yêu thật luôn ấy…"

Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu thấy phản ứng không được tự nhiên của Tiêu Phàm thì lo lắng hỏi: "Em không có chuyện gì chứ?"

"Ha ha, em sao có thể có chuyện gì được chứ?" Vẻ mặt Tiêu Phàm có hơi cứng nhắc, hắn không ngờ Tom Cruise lại xuất hiện ở đây. Nếu như nó

không cẩn thận tiết lộ thân phận của mình với Ngọc Sinh Yên hay ai đó thì mình chết chắc!

“Thế nó thì sao, không sao chứ?” Mặt Hàn Tiểu Yêu đỏ bừng, chỉ vào Tom Cruise đang bị Tiêu Phàm dùng chiêu “giết người bằng cách vùi vào ngực” ấn vào ngực mình.

“Nó thì có sao được chứ? Đến bây giờ, nó thích nhất là lúc em đối xử với nó như vậy đó, đúng không, Tom Cruise?”

Mặc dù Tiêu Phàm đang hỏi nhưng lại không thả cho Tom Cruise một đường trả lời, vẫn đè chặt nó. Tom Cruise không ngừng giãy giụa, quơ móng vuốt nhỏ loạn xạ, muốn rút đầu mình ra khỏi cái rãnh sâu này. Tiếc rằng cái cống rãnh này cũng không tính là nông, muốn rút đầu ra thì dễ lắm sao?

“Nhưng trông nó bây giờ hình như… Không thích quá thì phải…” Hàn Tiểu Yêu nhìn Tom Cruise không ngừng quơ mấy cái móng vuốt bé xíu trước ngực Tiêu Phàm, bảo.

“Con mèo này tsundere lắm, cô cũng biết mà! “

“Hình như cũng có lý…”

“Ngươi đừng có mà nói bậy! — meo!” Lúc này Tom Cruise khó khăn lắm cuối cùng cũng đầu ra được một lát.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn kịp ra tay, nhanh chóng đè nó xuống lại, chỉ để lại một loạt tiếng meo, sau đó Tiêu Phàm lúng túng giải thích: “Cô xem, nó lại tsundere rồi kìa, ha ha…”

“Ơ…”

…

Tom Cruise ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, thở hổn hà hổn hển. Mới nãy, nó còn tưởng mình sắp chết non rồi chứ, lại còn chết trong cái rãnh sâu kia. Bây giờ mới lại được hít thở bầu không khí tươi mới, không khỏi cảm thấy xúc động, mình thật ghét địa hình gập ghềnh mà. Đối với mình mà nói,

đồng bằng mới thực sự là nhất. Vì thế, Tom Cruise có chút nhớ Thái Thập Tam của trận doanh Thú Nhân.

Tiêu Phàm vì phòng Tom Cruise vạ miệng nên mới đè nó. Sau khi nó hít thở không thông, tứ chi xịu lơ thì mới chịu thả cái đầu bé xíu đó ra khỏi khe.

Sau đó Tiêu Phàm định rào trước, giới thiệu cho hai người Ngọc Sinh Yên lai lịch của Tom Cruise.

"Em nói nó là sủng vật của anh trai em Mệnh Phàm á, tên là Tom Cruise sao?" Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu nghe Tiêu Phàm giải thích thì không khỏi có hơi nghi hoặc: "Vậy sao nó lại xuất hiện ở đây chứ?"

"Ớ, chắc là anh ấy lo lắng cho sự an toàn của em ấy mà, nên mới phái nó đến âm thầm bảo vệ em, ha ha…"

"Tên cặn bã Mệnh Phàm này làm anh trai coi bộ cũng tròn chức chứ đó, nhưng phái một con mèo nhỏ như thế thì có tác dụng gì chứ? Có khi mới gặp địch là ngỏm củ tỏi liền ấy chứ." Ngọc Sinh Yên nhìn Tom Cruise đang dạng chân dạng tay nằm trên đất, không khỏi hơi cảm thấy khinh thường.

Hơn nữa, cái tính ngang bướng và giọng điệu cao tự đại giọng điệu của Tom Cruise gợi cho Ngọc Sinh Yên nhớ đến tên cặn bã Mệnh Phàm siêu đáng ghét kia, lại thêm Tom Cruise vốn là sủng vật của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy khinh thường nó hơn.

Tom Cruise cảm thấy sau khi mình vào thành Freya thì xui muốn chết. Đầu tiên là bị người đàn bà điên không thèm đếm xỉa đến tất sát 【Miêu Chi Bí Kiếm — Giả ngây thơ! Giết!!】của mình làm nhục một trận. Sau đó là "Xẻng xúc phân số một" của mình uống một ngụm rượu kỳ lạ xong thì ngực bỗng xảy ra thay đổi dữ dội, biến thành địa hình như bây giờ, địa thế cũng trở nên vô cùng hung hiểm. Lúc nãy mình vừa mới xém chút nữa bỏ mạng ngay chỗ đó. Mà đáng sợ hơn chính là đầu óc "Xẻng xúc phân số một" giờ lại giống như có hơi vấn đề, thần trí mơ hồ, mê sảng miệng nói gì đâu không.

Hiện tại, mình vất vả lắm mới rút đầu ra được, nằm trên mặt đất thở dốc một lát, lại chẳng hiểu sao bị một sinh vật giống cái khinh thường!

Đây là xong chưa hả trời!

Loài người cấp thấp như này mà cũng dám khinh thường loài mèo á!

Không được rồi! Tom Cruise ta nhất định phải cho mấy con người này một bài học sâu sắc mới được!

Ánh mắt Tom Cruise nhìn về phía Ngọc Sinh Yên bỗng sắc bén hẳn lên, từ dưới đất dứng dậy, duỗi móng vuốt, rút thanh kiếm Tây Dương mini bên hông ra.

Tom Cruise giơ kiếm đón gió nhẹ lướt qua, khí thế hệt như một kiếm khách…

Ngay lúc Ngọc Sinh Yên định tốt nhất là nên ở chung với Tiêu Phàm để hiểu nhau hơn, cô bỗng nhiên cảm thấy dưới chân mình tỏa ra một hơi thở chết chóc, mặc dù yếu ớt đến là đáng thương nhưng chung quy vẫn là mang theo thái độ thù địch.

Ngọc Sinh Yên vô thức cúi đầu thì chỉ thấy Tom Cruise đã từ mặt đất đứng dậy, đang tràn ngập ý chí chiến đấu mà nhìn thẳng vào cô, trong tay là một thanh kiến Tây Dương mini không khác gì một cây kim thép dệt áo len.

Kiếm Tây Dương mini sáng long lanh dưới ánh mặt trời. Thấy Ngọc Sinh Yên đang nhìn nó, Tom Cruise khiêu khích làm mũi kiếm run run.

Ngọc Sinh Yên vốn là người lão luyện kiếm Tây Dương, tất nhiên là có thể biết ý nghĩa cử chỉ này của Tom Cruise.

Thú vị thật, sủng vật của Mệnh Phàm lại còn điếc không sợ súng đi khiêu chiến mình, thế thành chị đành lấy mày tế kiếm trước khi gặp chủ mày rồi.

Sau khi bị Tom Cruise khiêu khích, Ngọc Sinh Yên không hề bởi vì Tom Cruise là con mèo mà có ý định nương tay. Bởi vì trong lòng Ngọc Sinh Yên, hình tượng của Tom Cruise và Tiêu Phàm chẳng khác gì nhau cả, cũng

đều là vô sỉ, khắm bựa, không biết xấu hổ, là đồ rắm thúi kiêu căng thích đùa dai.

Cho nên Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy ghét Tom Cruise hơn nữa, dù rằng ngoại hình nó rất đáng yêu.

Bởi vì "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm không phải cũng đẹp trai đó sao, nhưng làm người lại đê tiện bỉ ổi không gì sánh được.

Với cả, sao con mèo con lại lấy một cái tên như thế nhỉ, Tom Cruise?

Đậu! Đúng là không biết xấu hổ, chả khác gì chủ nhân nó!

Vì thế, Ngọc Sinh Yên hạ quyết tâm nhất định phải dạy cho con mèo sủng vật của Mệnh Phàm này một trận nhớ đời.

Chương 525: Con Mèo Bị Khinh Thường

Chương 525: Con Mèo Bị Khinh Thường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Do trong quá trình up bị load 2 lần nên mình up nhầm 2 chương giống nhau, tuy nhiên vì độc giả đã đọc rồi nên mình không xóa chương này được. Để tỏ ý xin lỗi mình xin tặng code giảm 10% nguyên bộ cho các bạn. Code này có giá trị đến cuối năm 2019, số lần sử dụng là 200. Mã code: 54027557

"Ối, mèo con ở đâu ra?"

Giọng nói này rất nhẹ nhàng, khiến cho người nghe rất dễ chịu, mà lại vang ra từ sau lưng Tiêu Phàm, cho nên người đặt câu hỏi chắc chắn không phải là Ngọc Sinh Yên, mà một người khác.

Sau khi tạm biệt Hổ Nữu, Hàn Tiểu Yêu lập tức chạy đến đây, thấy chị mình và Phàm Tử đi rất gần nhau, quan hệ dường như đã trở nên rất hòa thuận thì không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Nhưng đúng vào lúc này, cô bỗng nhiên nhìn thấy có một con mèo đen đáng yêu đứng trên đầu Tiêu Phàm, thế là thắc mắc hỏi.

“Hừ, loài người, lúc nói chuyện xin ngươi tôn trọng chút, mặc dù ta đúng là con mèo thật, nhưng xin bỏ ‘con’ đi giùm cái, bởi vì ta là ‘Ô Miêu Vương’ Tom Cruise vĩ đại.”

Thấy xung quanh không có bóng dáng Hổ Nữu thì Tom Cruise lại khôi phục dáng vẻ kiêu ngạo như bình thường.

Ngọc Sinh Yên vốn đang cảm thấy con mèo con bỗng hiện ra trên đầu Tiêu Phàm này thật đáng yêu, nhưng lúc nghe Tom Cruise nói một câu tự cao tự đại như thế thì không khỏi nhướng mày.

Nhưng Hàn Tiểu Yêu lại không giống Ngọc Sinh Yên. Sau khi nghe Tom Cruise nói vậy, lại thêm dáng vẻ dễ thương của nó lại cảm thấy rất thú vị, thế là thử lên tiếng trêu chọc Tom Cruise một chút: “Thế sao em lại xuất hiện ở đây?”

“Bởi vì bạn đồng hành của ta ở đây nên ta ở đây bảo vệ nó!” Tom Cruise nói rồi, ra vẻ ưỡn thẳng lưng.

Tiêu Phàm nghe xong thì không nhịn được thầm mắng một câu, không biết xấu hổ! Thế lúc Hổ Nữu nổi điên khi nãy mày mất tích ở đâu hả? Giờ Hổ Nữu không có ở đây mày lại giả ngầu, quá đáng nó vừa vừa!

“Bạn đồng hành? Ai là bạn đồng hành của em?”

Hàn Tiểu Yêu bỗng nhiên nghe thấy vài từ xưng hô kỳ lạ phát ra từ miệng Tom Cruise, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

“Chính là người đang đứng trước mặt các ngươi, Mệnh…”

Tiêu Phàm không đợi Tom Cruise mở miệng đã kéo nó ra khỏi đầu mình. Một tay ấn cái đầu bé tẹo của Tom Cruise vào rãnh sâu trước ngực mình, ấn chặt không buông tay, không cho nó cơ hội phát ra bất cứ âm thanh gì, vội nói với Hàn Tiểu Yêu đang đứng bên cạnh: “Ha ha, con mèo con này đáng yêu ghê ha, đáng yêu thật luôn ấy…”

Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu thấy phản ứng không được tự nhiên của Tiêu Phàm thì lo lắng hỏi: "Em không có chuyện gì chứ?"

"Ha ha, em sao có thể có chuyện gì được chứ?" Vẻ mặt Tiêu Phàm có hơi cứng nhắc, hắn không ngờ Tom Cruise lại xuất hiện ở đây. Nếu như nó không cẩn thận tiết lộ thân phận của mình với Ngọc Sinh Yên hay ai đó thì mình chết chắc!

"Thế nó thì sao, không sao chứ?" Mặt Hàn Tiểu Yêu đỏ bừng, chỉ vào Tom Cruise đang bị Tiêu Phàm dùng chiêu "giết người bằng cách vùi vào ngực" ấn vào ngực mình.

"Nó thì có sao được chứ? Đến bây giờ, nó thích nhất là lúc em đối xử với nó như vậy đó, đúng không, Tom Cruise?"

Mặc dù Tiêu Phàm đang hỏi nhưng lại không thả cho Tom Cruise một đường trả lời, vẫn đè chặt nó. Tom Cruise không ngừng giãy giụa, quơ móng vuốt nhỏ loạn xạ, muốn rút đầu mình ra khỏi cái rãnh sâu này. Tiếc rằng cái cống rãnh này cũng không tính là nông, muốn rút đầu ra thì dễ lắm sao?

"Nhưng trông nó bây giờ hình như… Không thích quá thì phải…" Hàn Tiểu Yêu nhìn Tom Cruise không ngừng quơ mấy cái móng vuốt bé xíu trước ngực Tiêu Phàm, bảo.

"Con mèo này tsundere lắm, cô cũng biết mà! "

"Hình như cũng có lý…"

"Ngươi đừng có mà nói bậy! — meo!" Lúc này Tom Cruise khó khăn lắm cuối cùng cũng đầu ra được một lát.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn kịp ra tay, nhanh chóng đè nó xuống lại, chỉ để lại một loạt tiếng meo, sau đó Tiêu Phàm lúng túng giải thích: "Cô xem, nó lại tsundere rồi kìa, ha ha…"

"Ơ…"

…

Tom Cruise ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, thở hổn hà hổn hển. Mới nãy, nó còn tưởng mình sắp chết non rồi chứ, lại còn chết trong cái rãnh sâu kia. Bây giờ mới lại được hít thở bầu không khí tươi mới, không khỏi cảm thấy xúc động, mình thật ghét địa hình gập ghềnh mà. Đối với mình mà nói, đồng bằng mới thực sự là nhất. Vì thế, Tom Cruise có chút nhớ Thái Thập Tam của trận doanh Thú Nhân.

Tiêu Phàm vì phòng Tom Cruise vạ miệng nên mới đè nó. Sau khi nó hít thở không thông, tứ chi xịu lơ thì mới chịu thả cái đầu bé xíu đó ra khỏi khe.

Sau đó Tiêu Phàm định rào trước, giới thiệu cho hai người Ngọc Sinh Yên lai lịch của Tom Cruise.

“Em nói nó là sủng vật của anh trai em Mệnh Phàm á, tên là Tom Cruise sao?” Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu nghe Tiêu Phàm giải thích thì không khỏi có hơi nghi hoặc: “Vậy sao nó lại xuất hiện ở đây chứ?”

“Ớ, chắc là anh ấy lo lắng cho sự an toàn của em ấy mà, nên mới phái nó đến âm thầm bảo vệ em, ha ha…”

“Tên cặn bã Mệnh Phàm này làm anh trai coi bộ cũng tròn chức chứ đó, nhưng phái một con mèo nhỏ như thế thì có tác dụng gì chứ? Có khi mới gặp địch là ngỏm củ tỏi liền ấy chứ.” Ngọc Sinh Yên nhìn Tom Cruise đang dạng chân dạng tay nằm trên đất, không khỏi hơi cảm thấy khinh thường.

Hơn nữa, cái tính ngang bướng và giọng điệu cao tự đại giọng điệu của Tom Cruise gợi cho Ngọc Sinh Yên nhớ đến tên cặn bã Mệnh Phàm siêu đáng ghét kia, lại thêm Tom Cruise vốn là sủng vật của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy khinh thường nó hơn.

Tom Cruise cảm thấy sau khi mình vào thành Freya thì xui muốn chết. Đầu tiên là bị người đàn bà điên không thèm đếm xỉa đến tất sát 【Miêu Chi Bí Kiếm — Giả ngây thơ! Giết!!】 của mình làm nhục một trận. Sau đó là “Xẻng xúc phân số một” của mình uống một ngụm rượu kỳ lạ xong thì ngực bỗng xảy ra thay đổi dữ dội, biến thành địa hình như bây giờ, địa thế cũng trở nên vô cùng hung hiểm. Lúc nãy mình vừa mới xém chút nữa bỏ

mạng ngay chỗ đó. Mà đáng sợ hơn chính là đầu óc "Xẻng xúc phân số một" giờ lại giống như có hơi vấn đề, thần trí mơ hồ, mê sảng miệng nói gì đâu không.

Hiện tại, mình vất vả lắm mới rút đầu ra được, nằm trên mặt đất thở dốc một lát, lại chẳng hiểu sao bị một sinh vật giống cái khinh thường!

Đây là xong chưa hả trời!

Loài người cấp thấp như này mà cũng dám khinh thường loài mèo á!

Không được rồi! Tom Cruise ta nhất định phải cho mấy con người này một bài học sâu sắc mới được!

Ánh mắt Tom Cruise nhìn về phía Ngọc Sinh Yên bỗng sắc bén hẳn lên, từ dưới đất dứng dậy, duỗi móng vuốt, rút thanh kiếm Tây Dương mini bên hông ra.

Tom Cruise giơ kiếm đón gió nhẹ lướt qua, khí thế hệt như một kiếm khách…

Ngay lúc Ngọc Sinh Yên định tốt nhất là nên ở chung với Tiêu Phàm để hiểu nhau hơn, cô bỗng nhiên cảm thấy dưới chân mình tỏa ra một hơi thở chết chóc, mặc dù yếu ớt đến là đáng thương nhưng chung quy vẫn là mang theo thái độ thù địch.

Ngọc Sinh Yên vô thức cúi đầu thì chỉ thấy Tom Cruise đã từ mặt đất đứng dậy, đang tràn ngập ý chí chiến đấu mà nhìn thẳng vào cô, trong tay là một thanh kiến Tây Dương mini không khác gì một cây kim thép dệt áo len.

Kiếm Tây Dương mini sáng long lanh dưới ánh mặt trời. Thấy Ngọc Sinh Yên đang nhìn nó, Tom Cruise khiêu khích làm mũi kiếm run run.

Ngọc Sinh Yên vốn là người lão luyện kiếm Tây Dương, tất nhiên là có thể biết ý nghĩa cử chỉ này của Tom Cruise.

Thú vị thật, sủng vật của Mệnh Phàm lại còn điếc không sợ súng đi khiêu chiến mình, thế thành chị đành lấy mày tế kiếm trước khi gặp chủ mày rồi.

Sau khi bị Tom Cruise khiêu khích, Ngọc Sinh Yên không hề bởi vì Tom Cruise là con mèo mà có ý định nương tay. Bởi vì trong lòng Ngọc Sinh Yên, hình tượng của Tom Cruise và Tiêu Phàm chẳng khác gì nhau cả, cũng đều là vô sỉ, khắm bựa, không biết xấu hổ, là đồ rắm thúi kiêu căng thích đùa dai.

Cho nên Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy ghét Tom Cruise hơn nữa, dù rằng ngoại hình nó rất đáng yêu.

Bởi vì "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm không phải cũng đẹp trai đó sao, nhưng làm người lại đê tiện bỉ ổi không gì sánh được.

Với cả, sao con mèo con lại lấy một cái tên như thế nhỉ, Tom Cruise?

Đậu! Đúng là không biết xấu hổ, chả khác gì chủ nhân nó!

Vì thế, Ngọc Sinh Yên hạ quyết tâm nhất định phải dạy cho con mèo sủng vật của Mệnh Phàm này một trận nhớ đời.

Chương 526: Sự Báo Thù Của Mèo Con

Chương 527: Sự Báo Thù Của Mèo Con

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tom Cruise trước đây không phải như thế. Chỉ là sau khi vào trận doanh Tinh Linh, cứ luôn bị loài người cấp thấp này làm nhục, đến bây giờ nó đã không thể nhịn được nữa rồi!

Bầu không khí hiện giờ bỗng nhiên trở nên vô cùng kỳ lạ. Ngọc Sinh Yên và Tom Cruise nhìn chằm chằm lẫn nhau, giữa hai ánh mắt không ngừng lóe lên tia chớp.

Tiêu Phàm thấy thế thì khẩn trương vô cùng, không khỏi có hơi lo lắng cho sự an nguy của Tom Cruise, thế là hắn vội lên tiếng ngăn lại: "Mọi người bình tỉnh một chút, bình tĩnh chút nào, Tom Cruise mày mau về đây cho tao! Đừng có mà gây chuyện lung tung nữa!"

Nhưng Tom Cruise cũng không hề động đậy, Ngọc Sinh Yên cũng thế, cả hai chỉ giơ kiếm Tây Dương trong tay ra, tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng.

“Phàm Tử, đừng lo, mặc dù chị ấy hiếu chiến nhưng ra tay cũng biết nặng nhẹ mà.” Hàn Tiểu Yêu lên tiếng an ủi Tiêu Phàm đang gấp như lửa đốt, rõ ràng rất có lòng tin vào chị mình.

Tiêu Phàm nhìn tình hình bây giờ là biết mình không ngăn lại được nữa rồi, chỉ đành thở dài một hơi: “Hi vọng là thế, nếu có thể cho Tom Cruise một bài học thì cũng tốt, cho nó khỏi nghịch ngợm nữa, bớt không hiểu chuyện đi.”

…

“Loài người ngu ngốc, ngươi sẽ trả giá đắt vì đã chọc giận ‘Ô Miêu Vương’ Tom Cruise! Còn không mau tranh thủ mà xin lỗi đi! Nếu ngươi dập đầu xin lỗi ta, mèo vĩ đại ta đây có thể sẽ đại lượng, không so đo hiềm khích trước đây đâu! —— meo!”

Tom Cruise luôn rất thích làm bộ làm tịch, trước khi chiến đấu luôn meo meo vài tiếng là thói quen của nó.

Ngọc Sinh Yên đột nhiên có cảm giác thật buồn cười, mình mới nghe thấy cái gì thế. Một con mèo bảo mình dập đầu xin lỗi noa cơ á, đúng là vô lý đùng đùng mà, không hổ là sủng vật của “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm, độ dày da mặt cũng ngang tài ngang sức với Mệnh Phàm rồi đó.

“Đừng có mà nói nhảm nữa! Thấy mày chỉ là một con mèo nên chị sẽ để mày xuất thủ trước, chút nữa khỏi phải kêu réo chị khi dễ một con mèo! “

Ngọc Sinh Yên cười khẩy một tiếng với Tom Cruise, phong thái cao thủ ngời ngời, còn Tom Cruise bị Ngọc Sinh Yên khinh thường nên cảm thấy vô cùng tức giận: “Ngươi đúng là tự tìm đường chết! —— meo!”

Thế là, đến mấy trò giả ngầu trước khi chiến đấu Tom Cruise cũng không thèm làm đủ bước, chân mang một đôi giày da nho nhỏ dễ thương nhảy tưng lên, nháy mắt đã hóa thành con gió nhẹ bắn vọt về phía Ngọc Sinh Yên.

Ngọc Sinh Yên nhìn ánh mắt sắc bén của Tom Cruise lúc nó vọt đến, trong lòng thầm hừ lạnh một tiếng, hừ! Sủng vật của Mệnh Phàm lúc chiến đấu cũng ra dáng thật, khác hẳn với chủ nó, chỉ được cái mã ngoài hào nhoáng.

Có điều, chỉ đợi Ngọc Sinh Yên nghĩ như thế, đôi mắt bé tí tràn ngập ý chí chiến đấu của Tom Cruise bỗng nhiên trở nên nhu hòa hơn rất nhiều…

Tiêu Phàm nhìn thấy Tom Cruise như vậy

là lập tức biết nó sắp làm gì. Trời mẹ, cái con mèo ngớ ngẩn này chắc không phải dùng "thuật giả ngây thơ" ngu ngốc kia chứ. Thật đúng là u mê không chịu giác ngộ mà!

Giống như đang phối hợp với tiếng lòng Tiêu Phàm lúc này mà Tom Cruise tiến lên phía trước một bước, khí thế hô lớn: "Miêu Chi Bí Kiếm —— Giả ngây thơ! Giết!! —— meo!"

Ngay sau đó, Tom Cruise chu môi, trừng mắt, ra vẻ moe, những động tác liền mạch, lưu loát!

Ngọc Sinh Yên nhìn Tom Cruise thì bỗng nhiên mặt hơi đỏ lên. Mình bị làm sao vậy, sao tự nhiên mình lại cảm thấy con mèo con trước mặt rất đáng yêu nhỉ?

Nhìn thấy Ngọc Sinh Yên như vậy là Tom Cruise biết tất sát 【Miêu Chi Bí Kiếm —— Giả ngây thơ! Giết!!】 của mình đã có tác dụng!

Sau khi kẻ địch bị "manh hóa", sẽ không còn để ý đến công kích của nó nữa, cho nên Tom Cruise lập tức nắm lấy cơ hội, phản kích lại Ngọc Sinh Yên!

Trái đấm móc! Phải đấm móc! Chân đá lên! Tay bổ xuống…

Tom Cruise lúc này đã đút kiếm Tây Dương của mình vào rồi. Trong lòng nó hiểu rất rõ, với cấp bậc của nó bây giờ, tấn công bình thường sẽ không có bất cứ tác dụng nào với Ngọc Sinh Yên. Vì thế mục đích của nó bây giờ rất rõ ràng, nó muốn lăng nhục đối thủ của nó, phải để đối thủ của nó biết được hậu quả của việc đắc tội nó!

Vì thế, Tom Cruise sau khi đi vào trận doanh Tinh Linh đã luôn theo dõi nguồn cơn ác mộng. Lúc trước bị cái con người giống cái dã mang kia làm nhục cũng là bởi vì nó, vừa mới nãy bị xẻng sức phân số một tra tấn cũng là bởi vì nó, cho nên Tom Cruise lần này cũng nhắm vào nó, tất cả công kích đều nhằm vào đối tượng trả thù này!

…

Tiêu Phàm nhìn tình hình chiến đấu xấu hổ đến nỗi mặt ửng hồng cả lên. Mỗi lần Tom Cruise tấn công, sóng lớn cũng nhấp nhô từng đợt từng đợt, nội tâm Tiêu Phàm cũng gợn sóng theo, xem ra mình rãnh rỗi phải tìm thời giạn dạy bảo Tom Cruise ngôn hành cử chỉ mới được…

Có điều, bây giờ, cái con mèo này cũng biết chơi quá!

…

【 Miêu Chi Bí Kiếm —— Giả ngây thơ! Giết!! 】 manh hóa sau một khoảng thời gian sẽ tự động tiêu tan, Ngọc Sinh Yên lấy lại được tinh thần, thì phát hiện con sủng vật cặn bã của Mệnh Phàm đang chơi trước mặt mình đến quên cả trời đất. Mấy cái móng vuốt nhỏ không ngừng tấn công về phía trước, thế nhưng mục tiêu lại là ngực của mình!

Sau khi Ngọc Sinh Yên kịp phản ứng lại mặt cô lập tức liền đỏ bừng lên, sau đó dần trở nên u ám, nhưng Tom Cruise vẫn không hề nhận ra nguy hiểm đang tới gần mình, vẫn đắm chìm trong cảm giác chiến thắng của bản thân.

Chết tiệt! Sủng vật của Mệnh Phàm đúng là không khác gì Mệnh Phàm! Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu!

Cảnh tượng vô cùng quen này làm cho Ngọc Sinh Yên chợt nhớ lại chuyện thi đấu Giải đấu PK biểu diễn "Tân sinh" lúc trước, khi đó ác mộng của cô đã bắt đầu dưới sự đùa bỡn của tên Mệnh Phàm cặn bã đó!

Thế là trong giây phút này, bao nhiêu phẫn nộ trong lòng Ngọc Sinh Yên đều bùng nổ hết ra, túm một cái đã bắt được Tom Cruise đang quậy tưng bừng, ném lên không trung!

Tom Cruise còn chưa kịp phản ứng đã hóa thành một vệt sáng bay ra ngoài, trên không trung bỏ lại một câu: "Ta sẽ trở lại —— meo!", rồi hóa thành một đốm sáng không thấy đâu nữa…

Ngọc Sinh Yên sửa sang lại quần áo trước ngực vừa mới bị Tom Cruise làm cho hơi xốc xếch, giả bộ sao cho không đến nỗi quá thất lễ. Cô trông có vẻ đã hơn bình tĩnh lại một chút nhưng sát khí trên trán lại sao cũng không thể biến mất được. .

Ngọc Sinh Yên cũng không thèm để ý đến câu nói biến mất trên bầu trời xanh thẳm kia, nhưng cô lại không biết rằng cơn ác mộng thứ hai của cô sẽ bắt đầu khi Tom Cruise trở về…

Tiêu Phàm thấy Tom Cruise biến mất trên không trung thì cảm giác như đang thấy con mèo của đội Rockets trong « Pokemon » . Lúc nhìn thấy một bên mặt đang âm trầm mỉm cười của Ngọc Sinh Yên, trong lòng không khỏi sợ hãi lẫn thán phục, thật là một người phụ nữ đáng sợ.

Còn về sự an nguy của Tom Cruise lúc này, Tiêu Phàm cũng không rảnh hơi mà lo nữa. Cũng không phải bởi vì "cô" tuyệt tình, mà là bây giờ tình huống có hơi đặc biệt, an nguy của mình mới là quan trọng nhất. Chẳng thà nói, lúc này Tom Cruise bị Ngọc Sinh Yên ném đi không biết tung tích ở đâu, việc này rất là hợp ý Tiêu Phàm. Bởi vì như vậy, Tiêu Phàm sẽ không cần lo lắng con mèo Tom Cruise kia vạ miệng làm bại lộ thân phận thật của mình nữa.

Sau khi bị Tom Cruise chơi đùa một trận, Ngọc Sinh Yên giống như nhớ lại vài hồi ức không được vui, rốt cuộc cũng không còn tâm tình chủ động sắp đến Tiêu Phàm để tăng thêm cái gọi là tình "chị em" nữa. Cô một thân một

mình đi phía trước, rầu rĩ, sầu muộn đi về phía đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt trong thành Freya.

Tiêu Phàm thấy vậy thì thầm thở phà nhẹ nhõm, nhưng sâu trong lòng lại cảm thấy có hơi đáng tiếc.

…

“Thật ngại quá, chị tớ bình thường rất dễ gần, nhưng khi nào bị chọc giận thì sẽ biến thành như vậy đó.”

Hàn Tiểu Yêu thấy dáng vẻ này của Ngọc Sinh Yên là biết Ngọc Sinh Yên phụng phịu giở tính trẻ con rồi. Cô chỉ có thể thay chị mình nói xin lỗi Tiêu Phàm, dù sao cũng là Ngọc Sinh Yên ném con mèo sủng vật của “anh trai” Tiêu Phàm đi mất.

“Ha ha, không sao, không sao cả, anh tớ nuôi mèo rất thích kiểu nuôi thả. Thật ra Tom Cruise đã sớm quen sông một mình bên ngoài rồi…”

Chương 527: Đến Hoa Nguyệt

Chương 528: Đến Hoa Nguyệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm đã dần dần thích ứng thân phận của mình, cái từng xưng hô “anh trai tôi” ngượng miệng này nói ra cũng đã dễ hơn nhiều.

“Thật sao, nếu cậu không ngại thì thật sự là tốt quá.”

Thấy Tiêu Phàm cũng không để trong lòng chuyện này, Hàn Tiểu Yêu cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Không ám muội với Ngọc Sinh Yên nữa, và không còn Tom Cruise để lo lắng, Tiêu Phàm rốt cục cũng có thể tạm thời ổn định lại tâm trạng, quan sát kỹ hai chị em mới xuất hiện này.

Từ lúc nãy, qua cuộc nói chuyện, Tiêu Phàm đã có thể biết, người này là bạn thân của Hổ Nữu, là em gái của Ngọc Sinh Yên muội muội, nhưng sau tiếp xúc, Tiêu Phàm phát hiện tính cách em gái này phải tốt hơn rất nhiều so với Hổ Nữu. Chả hiểu sao Hổ Nữu lại có thể trở thành bạn thân với một cô gái dịu dàng hiền lành như vậy, tính cách củ cả phải nói là một trời một vực ấy chứ.

Đường nét khuôn mặt Hàn Tiểu Yêu vô cùng giống Ngọc Sinh Yên. Chị gái đẹp như tiên nữ thì tất nhiên em gái sẽ không kém bao nhiêu. Nếu như nói trên người Ngọc Sinh Yên có tiên khí cách xa trần tục thì Hàn Tiểu Yêu là đẹp kiểu dịu dàng, giản dị, gần gũi, có điều vẫn làm người khác yêu mến.

Hơn nữa, sau một hồi trò chuyện thân mạt, Tiêu Phàm thế mà lại có cảm giác quen thuộc từ người Hàn Tiểu Yêu.

"Anh trai cậu… Mệnh Phàm ấy, rốt cuộc là người như thế nào?"

Tiêu Phàm hơi sững sờ, "cô" không hiểu sao Hàn Tiểu Yêu lại bỗng nhiên nhắc đến mình, lại càng không biết nên đáng giá mình trước mặt Hàn Tiểu Yêu như thế nào mới phải, thế là hắn khó hiểu, hỏi: "Ớ… Sao đột nhiên cậu lại hỏi cái này?"

"Hả?"

Tiêu Phàm hỏi lại một câu lại làm Hàn Tiểu Yêu khẽ giật mình, đúng vậy, sao đột nhiên mình lại hỏi cái này chứ. Hỏi thông tin của anh trai Phàm Tử đột ngột như vậy có làm cô ấy hiểu lầm không ta?

Khuôn mặt Hàn Tiểu Yêu đỏ ửng cả lên, bắt đầu cuống quít giải thích với Tiêu Phàm: "Tớ cho là, tớ và anh trai cậu trong hiện thực có thể đã từng gặp nhau một lần."

Tiêu Phàm nghe Hàn Tiểu Yêu nói vậy thì giật mình, người quen của mình trong hiện thực?

Không phải chứ, mặc dù cảm giác nhìn cô nàng rất quen mắt, nhưng nếu mình quen em gái xinh đẹp như vậy, sao lại có thể không nhớ được?

Hàn Tiểu Yêu thấy Tiêu Phàm có vẻ giật mình thì tiếp tục vội giải thích: "Là như vầy, tớ tên là Hàn Thi Dao, là sinh viên năm 4 trường đại học Nghệ Thuật, có một ngày lúc tớ đang luyện tập vũ đạo…"

Theo lời nói chậm rãi nà nhẹ nhàng phát ra của Hàn Tiểu Yêu, ký ức chôn sâu trong đầu Tiêu Phàm rốt cục cũng hiện lên ra…

Hóa ra là cô nàng! Thảo nào nhìn quen đến vậy!

Hàn Tiểu Yêu thấy bộ dáng khiếp sợ của Tiêu Phàm thì tưởng "cô" không tin lời mình: "Tớ nói thật đó, mặc dù nghe có hơi vô lý nhưng tớ lại cảm thấy người con trai trong phòng tập vũ đạo khi đó, hẳn là anh cậu,

Mệnh Phàm. Nhưng mà tính cách lúc đó của cậu ta và tính cách trong game thật sự chênh lệch quá lớn, cho nên tớ cảm thấy có lẽ có hiểu lầm gì đó. Nhưng lúc tớ thêm cậu ta làm hảo hữu trên khu chat, hình như cậu ấy mở chức năng ngăn thêm hảo hữu, và cũng không hề trả lời yêu cầu bạn tốt của tớ. Bởi vậy tớ muốn trong game gặp cậu ta một lần, nhìn xem cậu ta có phải thật sự dơ bẩn ác độc như những gì người ta nói hay không. Nếu như cạu ấy bị người ta hiểu lầm, tớ sẽ cố hết sức làm dịu mâu thuẫn giữa cậu ấy và chị tớ."

Huhu, thật sự là cảm động quá trời quá đất, không nghĩ tới chuyện cho tới bây giờ trong game còn có em gái sẵn lòng tin tưởng mình, Hàn Tiểu Yêu vẫn dịu dàng, lương thiện hệt như trước đây mà!

"Thật sự là tốt quá, anh tớ cũng nói mình là bị đám người đó đổ oan cho. nếu như ảnh biết được cậu tin tưởng ảnh như vậy, nhất định sẽ cực kỳ cảm động!"

Hàn Tiểu Yêu cảm thấy hơi mơ hồ, Mệnh Phàm biết mình tin hắn cảm thấy cảm động thì Hàn Tiểu Yêu có thể hiểu được, nhưng vì sao lúc này Phàm Tử cũng có vẻ như đang rất cảm động chứ? Chẳng lẽ Phàm Tử thật sự yêu thương anh trai mình đến thế sao?

"Cậu yên tâm đi, anh trai tớ nhất định là rất muốn gặp mặt cậu một lần!" Tiêu Phàm tràn đầy phấn khởi mà đảm bảo.

“Thật sao, vậy thì thật là quá tốt rồi.” Hàn Tiểu Yêu nhìn Phàm Tử bỗng nhiên tràn đầy nhiệt tình, cười nói.

Quá tuyệt vời! Hóa ra trong trò chơi này vẫn còn em gái sẵn lòng tin tưởng mình muội tử, đây đúng là trời cao chăm sóc Tiêu Phàm mình mà!

Chẳng qua, bây giờ quan trong nhất là phải giữ kín bí mật của mình, thuận lợi vượt qua “hình dáng con gái” chết tiệt này!

Nếu như không cẩn thận bị Hàn Tiểu Yêu phát hiện thân phận thật của mình, vậy thì mình phải nghỉ chơi đến cuối đời mất!

Ngay lúc Tiêu Phàm suy nghĩ làm thế nào để giữ kín thân phận thật của mình và trốn khỏi hai người Hàn Tiểu Yêu thì Ngọc Sinh Yên vốn đang đi trước dẫn đường bỗng nhiên dừng bước, quay lại nói với Tiêu Phàm: “Đến rồi.”

Nghe thấy câu nói Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm có hơi ngơ ngác, đến rồi? Cái gì đến rồi?

Sau đó Tiêu Phàm nhìn thẳng về phía trước thì thấy có một cây đại thụ che trời, chính giữa có hốc cây đang mở hướng ra phía ngoài, trên hang cây có một bảng hiệu với hoa văn và đường viền xinh đẹp, trên đó có viết bốn chữ thật to xinh đẹp và nắn nót “Công hội Hoa Nguyệt” .

“Công hội Hoa Nguyệt” mấy chữ này rất đẹp nhưng khi Tiêu Phàm trông thấy mấy chữ này, trong lòng lại cảm thấy có hơi run sợ: “Cái này…”

Ngọc Sinh Yên thấy Tiêu Phàm có vẻ như đang sợ hãi thì vô cùng hài lòng, tự hào mà nói: “Đây chính là đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt trong thành Freya của bọn chị! Đi thôi, bây giờ chị sẽ dẫn em đi gặp cán bộ của công hội, để xin phép cô ấy cho em gia nhập công hội Hoa Nguyệt bọn chị.”

“Phàm Tử, cậu còn thất thần cái gì, tụi này đi vào hết cả rồi.” Hàn Tiểu Yêu nói xong thì dắt tay Tiêu Phàm kéo Tiêu Phàm bước vào trong hốc cây.

Lúc Tiêu Phàm bị Hàn Tiểu Yêu kéo qua khỏi hốc cây, trong lòng thầm nghĩ, công hội Hoa Nguyệt, đối với mình mànói, rốt cuộc là Thiên Đường hay là Địa Ngục đây…

Trong "Tân sinh", công hội sẽ dựa vào sự cố gắng, nỗ lực của các thành viên để không ngừng phát triển và thăng cấp. Mà sau khi công hội thăng cấp, trong hệ thống trò chơi công hội sẽ thu hoạch được càng nhiều chức năng mới. Giống công hội Hoa Nguyệt bây giờ, thiết lập trụ sở công hội trong thành Freya chính là một trong số đó.

Thiết lập đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt là một cái nhà trong cây. Mặc dù Tiêu Phàm từ bên ngoài cũng đã nhìn ra cây đại thụ che trời này vô cùng to lớn bất phàm rồi nhưng không nghĩ tới không gian nhà trong cây còn lớn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của Tiêu Phàm. Thậm chí trong động cây này, không gian lớn nhỏ đã thoát khỏi tính hợp lý thông thường, có lẽ đây chính là khái niệm không gian ma pháp sản phẩm của hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp.

Có điều, đại bản doanh trong hốc cây của công hội Hoa Nguyệt làm cho Tiêu Phàm càng giật mình không phải là không gian lớn bao nhiêu, mà là sự đặc biệt vốn có của công hội Hoa Nguyệt, em gái nhiều đến nỗi đếm không hết.

Bước vào đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt, nơi Tiêu Phàm vào đầu tiên chính là một đại sảnh, trong đại sảnh trưng bày rất nhiều bàn, cách bày trí khá giống với Quán rượi Blue trong thành Antequera. Có điều, bầu không khí lúc này xem ra càng giống với một câu lạc bộ cho nữ giới hơn.

Mỗi cái bàn đều có các em gái tốp năm tốp ba vây quanh bốn phía, có massage, có đánh bài, cũng có ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, tâng bốc nhau, líu la líu ríu, vô cùng náo nhiệt.

Dường như bởi vì xung quanh không có người chơi năm vây xem, nên hành vi cử chỉ của các cô nàng khá tùy tiện, tự do, không cố gắng bảo trì hình tượng thục nữ như bình thường.

Không ít cô nàng mặt váy ngắn hở đùi làm lộ nội y bên trong, trực tiếp mặc nội y ra trận nhìn mãi quen mắt, càng làm kích thích ánh mắt của Tiêu

Phàm chính là chiếc bàn phía xa kia, những game thủ nữ có tính cách phóng khoáng đang chơi mạt chược cởi đồ.

Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn…

Chương 528: Tường Vi Đỏ Thẫm

Chương 529: Tường Vi Đỏ Thẫm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nội tâm Tiêu Phàm âm thầm niệm, Tiêu Phàm cũng không phải là không muốn càn rỡ nhìn một lát, mà là Tiêu Phàm sợ như vậy sẽ tự làm loạn đầu mình, nhỡ đâu bị Ngọc Sinh Yên phát hiện thì phiền phức lắm.

Ngọc Sinh Yên thấy những cô nàng đang vui đùa trong đại sảnh, bất đắc dĩ hít một hơi, sau đó đi thẳng về phía trước.

Tiêu Phàm nghe Hàn Tiểu Yêu nói mới biết, hội trưởng Mị Hỏa của công hội Hoa Nguyệt chế định cánh cửa truyển chọn thành viên công hội rất đơn giản, chỉ cần là nữ thì sẽ có thể gia nhập.

Nhờ vào tên tuổi của công hội Hoa Nguyệt trong trò chơi, tất nhiên sẽ hấp dẫn được rất nhiều game thủ nữ, trong đó có một bộ phận là game thủ giải trí.

Lúc nãy, những người mà Tiêu Phàm nhìn thấy trong đại sảnh chính là game thủ giải trí của công hội Hoa Nguyệt. Được gọi là game thủ giải trí, tất nhiên chỉ có mỗi việc tám chiện phiếm, đánh bài nhàn nhã, mấy chuyện vây quét "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm thô bạo như thế này, mọi người sẽ không hiểu được.

Hơn nữa, Tiêu Phàm còn nghe nói, mấy vị nguyên lão trong công hội Hoa Nguyệt tự xưng là "Hoa Nguyệt Tam Bái Hữu" cũng vô cùng thích đánh bài, massage, thường xuyên tụ tập với cách thành viên công hội so tài các thứ.

Chỉ riêng Ngọc Sinh Yên lại không tán đồng việc này, cô cảm giác như vậy là chơi bời lêu lổng, sẽ làm yếu dần tên tuổi của Hoa Nguyệt. Vì thế, mỗi lần nhìn thấy cảnh này trong đại sảnh, Ngọc Sinh Yên luôn bước đi thật nhanh, làm bộ nhắm mắt làm ngơ.

Tiếng tăm Ngọc Sinh Yên trong Hoa Nguyệt củng không tệ. Một đường đi tới lại có không ít em gái tới nhiệt tình chào hỏi, Ngọc Sinh Yên cũng gật đầu đáp lại. Mà khi các cô nàng thấy Tiêu Phàm đi sau lưng Ngọc Sinh Yên, hai mắt không khỏi sáng rực, bắt đầu nhốn nháo chỉ trỏ.

Bây giờ, sau khi giới tính Tiêu Phàm bị đảo ngược, nhan sắc và dáng người cũng không thua gì Ngọc Sinh Yên, tất nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của vô số thành viên công hội Hoa Nguyệt. Các cô nàng bắt đầu tự lại tốp năm tốp ba bàn luận, thậm chí còn suy đoán Tiêu Phàm có thể là bà con xa của Ngọc Sinh Yên, nếu không sao có thể đẹp đến thế được.

Tiêu Phàm đang đi thì bị các cô nàng Hoa Nguyệt chỉ trỏ thì có vẻ hơi không quen, nhưng lại không còn cách nào, chỉ có thể kiên trì theo sau bước chân Ngọc Sinh Yên. .

Sau khi Tiêu Phàm theo Ngọc Sinh Yên vào một gian khác trong nhà cây thì bốn phía rốt cục cũng yên tĩnh trở lại.

Bố cục của nơi này khá giống phòng khách, nhưng đồ dùng trong gian phòng được bày trí rất đơn giản, trong một gian lớn như vậy mà chỉ có mấy chiếc ghế gỗ khô và một bàn nước trà.

Chỗ này không hề rộng rãi như ngoài đại sảnh lúc nãy, nhưng đúng lúc yên tĩnh như vậy lại giúp cho Tiêu Phàm nãy giờ luôn căng thẳng cảm thấy khá là thoải mái.

Chẳng qua, trong gian phòng này cũng không phải là trống không.

Trước khi mấy người Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên bước vào đã có một người ngồi ngay kia.

Cô ta chậm rãi nâng chén sứ trong tay lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm hồng trà, cuối cùng mới đưa tầm mắt chuyển về phía mấy người Tiêu Phàm.

Đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, hoặc có thể gọi cô là một cô gái trẻ. Bởi vì cử chỉ, phong thái của cô ta mang đến một cảm giác trang trọng đặc biệt, khiến cho Tiêu Phàm sinh ra ấn tượng rằng cô ta rất trưởng thành. Thế nhưng khi Tiêu Phàm thấy được khuôn mặt trông vẫn còn non nớt kia, chốc lát đã có thể nhìn thấu, hơn nữa lại nhìn vào viên ngọc chưa phát triển hoàn toàn trước ngực cô thì Tiêu Phàm càng thêm chắc chắn.

Song, trang phục của người này thì lại rất rực rỡ và xinh đẹp, trên mái tóc là dây buộc tóc đỏ viền ren đen, người vận một bộ váy liền dài rộng màu đỏ theo phong cách Gothic. Trên vạc váy và làn váy trang trí đường viền hoa tường vi màu đen, trông vô cùng cao quý.

Mà sau lưng cô lại cõng một cái hòm vừa lớn vừa dài kỳ lạ, trên cái hòm có khắc một cây Thập Tự Giá trắng toát. Bao quanh nó là dãy bụi gai xanh rờn, bên trên là tường vi đỏ thẫm đang nở rộ, vô cùng thần bí, khó có thể biết được trong hòm chứa thứ gì.

Sau khi cô gái nhận ra đám Tiêu Phàm đang đến gần, đầu tiên là nhìn Ngọc Sinh Yên, trong mắt phảng phất sự tôn kính. Sau đó ánh mắt lướt đến Hàn Tiểu Yêu sau lưng Ngọc Sinh Yên, vẻ mặt bình thản đi nhiều. Cuối cùng nhìn thấy Tiêu Phàm đứng sau cùng, ánh mắt ánh lên chút kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Tiêu Phàm nhìn cô gái trước mặt mình, đang định để Ngọc Sinh Yên giới thiệu một chút nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm mới biết Ngọc Sinh Yên hình như cũng không quá biết rõ thân phận của người này.

Thế là đám người cứ như vậy im lặng không nói gì một hồi lâu, thẳng đến khi một giọng nói sang sảng truyền đến: “Ôi chao, Crimson, thiệt ngại quá để cô chờ lâu rồi! Ủa? Ngọc Sinh Yên, sao em lại ở đây? Không phải em đang đuổi giết cái tên đàn ông phụ lòng Mệnh Phàm kia à?”

Ngọc Sinh Yên nghe thấy Vũ Tình nói vậy thì nhíu mày, có vẻ hơi không được vui, nhưng chưa đợi Ngọc Sinh Yên lên tiếng, Vũ Tinh đã lập tức cười hì hì nói: “Bình tĩnh chút nào, đừng để ý ha, mới nãy chị nói đùa đó, nói đùa thôi mà!”

Sau đó, Vũ Tình lại nhìn thấy Tiêu Phàm đứng trước mặt mình, kêu to một tiếng: "Ơ! Ngọc Sinh Yên, em nhặt em gái này ở đâu thế? Nhan sắc xinh đẹp như này em phải coi chừng cho cẩn thận vào, với cả đừng để cho con mẹ điên Mị Hỏa nhìn thấy, khéo lại kéo đi gây chuyện!"

"Thôi được rồi! Chị đừng có ở đây hù người ta nữa, Phàm Tử sợ người lạ, chút nữa mà bị chị dọa sợ chạy là xong luôn đó." Ngọc Sinh Yên lên tiếng ngăn Vũ Tinh đang nghịch lại: "Em đang dẫn cô ấy đi tìm hội trưởng phê chuẩn nhập hội. Nhưng mà để cho chị đến xử lý cũng được, dù sao chị là nguyên lão của công hội Hoa Nguyệt, cũng có quyền hạn quản lý thành viên."

Cô gái đang ngồi yên bên cạnh, nghe Ngọc Sinh Yên nói vạy thì lơ đãng bóp chén trà trong tay một cái, liếc mắt nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt tràn đầy thù địch…

Sau khi "Tân Sinh" đã dần tiến vào quỹ đạo, hấp dẫn không ít sự chú ý của những người chơi, đồng thời cũng phát triển thêm đủ loại ngành nghề liên quan tới game, mà người chơi nữ trong game xem như là nhóm người được hoan nghênh nhất, dù sao thì người đẹp và game là sở thích của đa số nam giới.

Sau khi bước vào "Tân Sinh", người chơi nữ có chút sắc đẹp trên cơ bản đều chơi thử trực tiếp, đầu tiên là để bản thân tích lũy thêm một chút nổi tiếng, thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân mình, có thể thông qua sự khen ngợi của fan mà thu được chút đồ dùng từ bộ phận kinh tế.

Mà người nổi bật xuất sắc nhất chính là "người quen" của Tiêu Phàm - Tiểu Miêu.

Vốn là có tư sắc tinh tế, hơn nữa lại ngẫu nhiên bày ra vẻ dễ thương ngu ngơ, vô thức đã giúp Tiểu Miêu tích góp được một số lượng fan rất lớn, trong khoảng thời gian ngắn độ nổi tiếng tăng cao, có khả nặng trở thành người dẫn đầu của phái nữ.

Sau khi Tiểu Miêu thành công, những người chơi nữ cũng ào ào noi theo, trong khoảng thời gian ngắn người chơi nữ đã bắt chước bày ra vẻ dễ thương kèm chút ngu ngơ nhưng cho dù các cô ấy có cố sức bắt chước, hùa

theo cũng không thể tích góp được thêm cho sự nổi tiếng của mình, ngược lại lại bị châm chọc rằng chỉ là đồ nhái.

Ngay tại lúc những người chơi nữ đang bắt chước theo cái vẻ ngu ngơ của Tiểu Miêu, xuất hiện một người mới có tính cách tươi sáng, cô ấy bỗng chốc làm đảo lộn không khí trong thế giới người chơi nữ, tốc độ lật ngược thế trận vô cùng nhanh, có khả năng đuổi kịp và vượt qua Tiểu Miêu, người này chính là ID Tường VI Đỏ Thẫm.

Ngoài đời, nền tảng gia đình của Tường Vi Đỏ Thẫm vô cùng vững chắc, bố mẹ đều là quan lớn, từ nhỏ đã được giáo dục theo phong cách quý tộc. Ba mẹ cô vì để bồi dưỡng khí chất cao quý cho Tường Vi đỏ thẫm còn tìm riêng cho cô một cô giáo dạy lễ nghi, dạy cô cách ứng xử và cử chỉ.

Cho nên sau khi Tường Vi Đỏ Thẫm xuất hiện trong trò chơi, lập tức gây cho mọi người một cảm giác sâu sắc là không giống với người bình thường, khiến cho một đám nam giới đắm chìm trong sự đáng yêu của Tiểu Miêu một cảm giác tươi mới.

Chương 529: Sói Đực

Chương 530: Sói Đực

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trước kia khi Tiểu Miêu sử dụng kĩ năng giao lưu cùng đám fan đều dùng cái tên thân thiết là “Miêu Miêu”, còn Tường Vi Đỏ Thẫm thì không giống như vậy.

Tường Vi Đỏ Thẫm thu nhận nền giáo dục quý tộc chẳng những không làm cho người ta có cảm giác thân thiết mà ngược lại gây cho người khác sự xa cách, cô ta giống như một loại hoa cao quý lạnh lùng diễm lệ, không hề hùa theo những người kia chút nào, thaamk chí còn có chút không vui, một từ “cút!” không hề khách khí nói ra khỏi thể hiện toàn bộ tính cách của một đại tiểu thư.

Nhưng khí chất không giống người thường của cô lại là điểm hấp dẫn người khác.

Lúc mọi người đang bắt trước tính cách của Tiểu Miêu, việc bộ lộ tính cách thật của Crimson Rose trở thành đòn sát thủ của cô ta, hơn nữa cô ta vốn không hề xấu xí, cho nên sự nổi tiếng của cô ta cứ thế tăng vọt.

Khí chất cao quý của Crimson Rose trở thành chiêu bài của cô ta, thậm chí khiến cho đám người chơi bị Crimson Rose coi thường nói nói "cút" lại cảm thấy một ngày không nghe thấy từ "cút" lại thấy khó chịu.

Khi độ nổi tiếng của Crimson Rose như mặt trời ban trưa, sắp vượt qua cả Tiểu Miêu, bỗng nhiên cô ta lại dừng lại…

Mục đích ban đầu của Crimson Rose không phải là nổi tiếng, cô ta không thiếu đám fan này, dù sao thì cô ta cho rằng bản thân vô cùng cao quý, hoàn toàn không cần sự tâng bốc của đám người kia, cũng không phải là để đem lại chút lợi ích kinh tế, gia cảnh giàu có của cô ta không thiếu chút tiền này, cô ta muốn chứng minh cho mọi người thấy, người phụ nữ ngốc nghếch như Tiểu Miêu không đáng để cho mọi người tâng bốc, người như cô ta mới là tuyệt vời nhất.

Nhưng khi sắp thấy mục đích của bản thân đạt được, cô ta lại buông bỏ. Bởi vì trên diễn đàn mỗi ngày đều có đám người không có lòng tự trọng chế nhạo cô ta, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tâm trạng của cô ta, cô ta thật sự không chịu nổ, vì thế tắt phát sóng trược tiếp, hoàn toàn nhập tâm vào trong trò chơi.

Mặt khác Crimson Rose phát hiện ra mục tiêu mới của mình trong những lời nói của người xem, một người có khí chất cũng không kém cô ta, xứng để làm bạn với cô ta, đó là "nữ thần trong game" Ngọc Sinh Yên.

Cho nên cô ta tới thẳng chỗ của Ngọc Sinh Yên, thành Frya - đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt. Mà trên đường cô ta tình cờ gặp được Vũ Tình được công hội Diệp Tinh giao cho vây diệt Mệnh Phàm.

Vũ Tình vừa nghe được cô gái đang nổi tiếng hiện nay Crimson Róe muốn gia nhập vào công hội của mình, lập tức nhiệt tình vội vàng tiếp đón cô ta

tới đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt chiêu đãi một phen.

Vì thế, cô ta liền cùng Ngọc Sinh Yên đến gặp Tiêu Phàm…

…

Khi Ngọc Sinh Yên bước vào phòng, Crimson Rose liền tinh tế quan sát, trong lòng không khỏi khen ngơi, không hổ là Ngọc Sinh Yên "nữ thần trong game", Ngọc Sinh Yên mang một khí chất thoát tục, tiên khí, giống như khí chất của cô ta. Ngọc Sinh Yên có tư cách trở thành bạn tốt của cô ta, chuyến đi lần này quả thật không tệ.

Lại nhìn Hàn Tiểu Yêu phía sau Ngọc Sinh Yên, Crimson Rose thoáng thả lỏng.

Sau khi Crimson Rose xác định mục đích của chuyến đi này, tất nhiên đã điều tra qua về Ngọc Sinh Yên, biết Hàn Tiểu Yêu là em gái của Ngọc Sinh Yên.

Khuôn mặt của Hàn Tiểu Yêu có chút giống với Ngọc Sinh Yên nhưng mà đáng tiếc, người này tuy là em gái của Ngọc Sinh Yên nhưng khí chất vẫn kém hơn người chị, không được cho là khí chất hơn người, Crimson Rose âm thầm thở dài.

Mắt Crimson Rose lướt qua phía sau Hàn Tiểu Yêu, khi nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Phàm không khỏi kinh ngạc, cô gái này rất xinh đẹp!

Nhưng sau khi nhìn thấy quần áo của Tiêu Phàm, trong lòng Crimson Rose thất vọng vô cùng, yên lặng thở ra một chữ, tục…

…

Nhưng mà, xem ra Ngọc Sinh Yên rất chiếu cố cô gái này.

Đặc biệt khi Crimson Rose nhìn thấy Ngọc Sinh Yên dẫn Tiêu Phàm tới phía Vũ Tình, trong lòng bỗng có chút khó chịu, không khỏi mạnh tay nắm mạnh lấy cái cốc.

“Hả? Khéo vậy sao?! Crimson Rose bây giờ cũng tính gia nhập công hội Hoa Nguyệt của chúng ta. Ngọc Sinh Yên, em gái xinh đẹp phía sau cô cũng vậy sao?” Vũ Tình nghe Ngọc Sinh Yên nói, có chút kinh ngạc hỏi.

“Crimson Rose?” Ngọc Sinh Yên nghi hoặc nhìn cô gái đang ngồi uống nước bên bàn trà, sau đó hỏi Vũ Tình: “Cô nói cô ta sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần Crimson Rose gia nhập Hoa Nguyệt công hội chúng ta, độ nổi tiếng của Hoa Nguyệt công hội chúng ta nhất định sẽ tăng mạnh!” Vũ Tình cười hì hì nói, giống như là nhặt được bảo bối gì vậy.

“Ha ha, nếu là như vậy thì vừa hay, Crimson Rose, Phàm Tử, hai người thật là có duyên, về sau hai người chính là cùng khóa, hiện tại thành viên cùng khóa của công hội cũng không nhiều, nhớ ngày đó tôi và Thiển Đàm, Mị Hỏa, Tiểu Ong Mật còn có…à…cũng là cùng khóa, nói ra thật là nhớ. Vậy hai người kết bạn trước đi, sau đó lại làm quen thêm…” Nói xong Vũ Tình hướng mắt về Tiêu Phàm và Crimson Rose.

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tiêu Phàm chỉ có thể nghe theo chỉ dẫn của người chơi tên Vũ Tình vươn bàn tay phải kết bạn với Crimson Rose.

Crimson Rose để chén trà trong tay xuống, đứng lên nhung cô ta vẫn chưa nắm lấy tay phải của Tiêu Phàm, chỉ hơi gật đầu đáp lễ với Tiêu Phàm, bởi vì quý tộc không bắt tay với thường dân!

Sau khi Tiêu Phàm bị Ngọc Sinh Yên dùng sức mạnh bắt cóc, Hổ Nữu chỉ có thể vụng trộm theo sau.

Cô muốn làm bạn bên cạnh Tiêu Phàm, xem Tiêu Phàm ra nhập công hội Nguyệt Hoa gây ra một trận cười.

Nhưng vô cùng bất đắc dĩ là, công hội Nguyệt Hoa hình như cũng không hoan nghênh cô, cho nên nguyện vọng của cô không thể như ý được.

Nhưng tính thích đùa nghịch của Hổ Nữu không thể buông bỏ được, e rằng chỉ có thể quan sát từ xa, cô cũng muốn thấy toàn bộ quá trình buồn cười khi Tiêu Phàm là nữ.

Hổ Nữu lấy ra một cái ống nhòm phong cách vô cùng cổ xưa, nhòm về phía trong hốc cây.

Nhưng hình như trước đại bản doanh của công hội Nguyệt Hoa có thiết kế một đạo ma chướng che tầm nhìn, khiến cho Hổ Nữu dù cố gắng thế nào cũng không thể nhìn được sự việc bên trong.

Đối với việc này Hổ Nữu không khỏi có chút sốt ruột, bởi vì Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên đi vào trong đã lây, không biết có xuất hiện trò hay nào không, cô còn chưa kịp xem nữa!

Nhưng mà, điều khiến Hổ Nữu không thể chịu được đó là, bên cạnh cô bây giờ xuất hiện thêm một nhóm người chơi nam lén lút khoác áo choàng đen!

Đám người đáng khinh này cũng giống như cô vậy, cầm ống nhóm nhìn về hương công hội Hoa Nguyệt nhìn trộm…

“Đám đàn ông đáng khinh! Rốt cục là ai! Vì sao lại đi theo bổn đại tiểu thư!”

Hổ Nữu rít gào với đám đàn ông đáng khinh, ngay cả sự uất ức vì không thể theo Tiêu Phàm đi vào công hội Hoa Nguyệt cũng phát hết ra, bộ ngực no đủ của cô bởi vì rít gào mà nảy lên, đám người chơi nam không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

“Chúng tôi không đi theo cô, sau khi đại bản doanh của công hội Nguyệt Hoa đặt ở thành Frya, mỗi ngày chúng tôi đều làm như vậy, chỉ là không biết vì sao hôm nay cô lại gia nhập với chúng tôi.” Một gã người chơi diện mạo phổ thông hình như là cầm đầu của nhóm người chơi này bỗng nhiên bước lên, giải thích với Hổ Nữu.

“Ý các anh nói là mấy tên đáng khinh các anh từ khi công hội Hoa Nguyệt xuất hiện ở trận doanh Tinh Linh,các anh luôn tới nhìn trộm sao?” Hổ Nữu có chút kinh ngạc, theo như lời của đám đàn ông đó nói thì thật là ghê tởm…

“Sai! Chúng tôi không hề nhìn trộm!” Biểu cảm của của người đàn ông bỗng chốc trở nên thành kính: “Chính tôi đang phục vụ cho vua của chúng

tôi!”

“Hả!” Hổ Nữu lập tức dã man túm lấy áo tên đàn ông kia, một tay kéo tới phía trước, giận giữ trừng mắt nhìn gã: “Tâm trạng của bản tiểu thư hôm nay không tốt, đừng có mà giả vờ trước mặt tôi! Nói tiếng người nghe xem nào! Nhìn trộm thì là nhìn trộm, còn cái gì mà phục vụ!”

“Ôi!” Hình như Hổ Nữu tóm đau người đàn ông, người đàn ông kêu lên một tiếng, vội vàng hét to trả lời: “Hổ Nữu các hạ, mau mau buông tay, mọi người đều là người một nhà!”

“Ai là người một nhà với đám đàn ông đáng khinh thích nhìn trộm các anh!” Nghe được người đàn ông bắt quan hệ, Hổ Nữu tức giận nhưng bỗng nhiên phản ứng lại: “Sao anh biết tôi là ai?!”

…

Chương 530: Tình Báo Sói Lẳng Lơ

Chương 531: Tình Báo Sói Lẳng Lơ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Sao anh biết tôi là ai?!”

“Ai yo, Hổ Nữu các hạ, tôi đã nói tất cả là người một nhà, cô tin chúng tôi đi.”

“Ý anh là gì?”

“Vua mà chúng tôi tôn sùng, chính là đội trưởng đội Ác Ma của cô - “Lich King” Mệnh Phàm!” Người đàn ông nói xong ánh mắt trở nên cuồng nhiệt hơn…

…

Gã tên là Hoàng Ma Tử, cũng không có gì xuất chúng trong trò chơi cả, hơn nữa lại cực sợ bị người khác lừa, bạn của gã đều cảm thấy gã bị người khác lừa nhưng gã không cho rằng như vậy, đây chỉ là cảm giác thiếu an toàn mà thôi.

Lúc gã mới đăng nhập vào chơi "Tân Sinh" tâm trạng không tệ, bởi vì gã trúng thưởng, được tuyển vào trong trận doanh Ác Ma, nơi tập trung các người chơi may mắn.

Hơn nữa, lúc đầu gã đi theo một người tên là Đại Ca của Ác Long, nghe nói người đó là "người có cấp cao nhất trận doanh Ác Ma", nghe vô cùng xứng đáng.

Nhưng mà điều đáng buồn chính là, vị đại ca này rất nhanh bị một người tên là Mệnh Phàm vượt qua.

Khi đó, gã nhớ kỹ một người tên là Mệnh Phàm…

Gã cảm thấy Ác Long đang lừa gã, nếu không thì "người có cấp cao nhất trận doanh Ác Ma" làm sao có thể tùy tiện bị nắm tóc như vậy, cho nên gã thông minh rời khỏi công hội Tổ Kiến của tên kia.

Sau khi có lần gặp gỡ này.

Hoàng Ma Tử không gia nhập công hội nào nữa, bởi vì gã cảm thấy công hội gì đó đều là cái bẫy, mà lúc này trận đấu toàn "Tân Sinh" bắt đầu.

Bây giờ gã không còn lòng trung thành gì cả, gã tính toán tới xem trận thi đấu này một phen, cũng xem để chọn ra một đại ca đáng tin.

Vốn là gã tính toán gia nhập Chiến Minh bởi vì nghe người bạn ở trận doanh Thú Nhân nói nơi đó không tệ, không khí trong công hội rất tốt nhưng sau khi nhìn biểu hiện của Reginald trong trận đấu, Hoàng Ma Tử đã từ bỏ ý định này, cũng cảm thấy người bạn kia muốn làm hại gã, bở vì hội trưởng công hội Reginald này làm cho người ta có cảm giác vô cùng ngốc, hơn nữa hình như giá trị nhan sắc cũng có vấn đề.

Trận thứ hai Tịch Dương và Như Sở gã cũng không thấy có gì đặc biệt nhưng gã thấy người ngồi bên phải của hàng ghế thứ nhất có một cái tên "quen thuộc" - Mệnh Phàm.

Trận thứ ba, mọi người bắt đầu cược rằng Long Ngạo Thiên sẽ thắng, Hoàng Ma Tử hơi không tin sự lựa chọn này, trong lúc lơ đãng, gã nhìn thấy Mệnh Phàm ở ghế cược A Hoa Tỷ thắng, Hoàng Ma Tử ma xui quỷ khiến mà lựa chọn tin hắn.

Trận này, gã kiếm lớn…

Trận thứ tư, Mệnh Phàm lên sân khấu, mọi người thấy Ngọc Sinh Yên tốt nhưng không biết sao Hoàng Ma Tử lại lựa chọn Mệnh Phàm thêm một lần nữa…

Sau trận đó vẫn là kiếm lớn nhưng Hoàng Ma Tử không chú ý tới điều này nữa, bởi vì biểu hiện của Mệnh Phàm trong trận đấu quá "kinh động", người kia hoàn toàn thể hiện sự "thân sĩ" của hắn trong cuộc đấu đã chôn sâu trong lòng gã một lý tưởng.

Lòng Hoàng Ma Tử nóng lên, nghĩ rằng, gã đã tìm được mục tiêu để theo đuổi trong game, hơn nữa mục tiêu này còn có thể cho hắn một cảm giác an toàn không gì sánh được, bởi vì hắn theo Mệnh Phàm cá cược được rất nhiều tiền, có tiền tự nhiên là có cảm giác an toàn rồi…

Ngày đó, quả nhiên Mệnh Phàm thắng trận đấu, hơn nữa lại còn lấy một tư thế "thân sĩ" đi lên thần đàn.

Nhưng sau khi trận đấu chấm dứt, Mệnh Phàm cũng biến mất…

Nhưng Hoàng Ma Tử trong trận đấu đã cảm nhận được sâu sắc sự cổ vũ của Mệnh Phàm, quyết định đi theo con đường "thân sĩ" của Mệnh Phàm, đồng thời cũng phát một bài kêu gọi trong forum đã nhận được sự duy trì của số lượng lớn "thân sĩ" trong bóng tối, duy trì đến bây giờ, lòng tự tin của Hoàng Ma Tử tràn đầy.

Vì thế gã quyết định đội quân dẹp đường trước cho Mệnh Phàm, đánh giết tất cả những kẻ thù.

Về phần kẻ thù của "Lich King" Mệnh Phàm là ai thì quá rõ rồi…

Cho nên Hoàng Ma Tử khí thế bừng bừng đi tới trận doanh Tinh Linh, đi tới thành Frya.

Hoàng Ma Tử gặp nhóm "thân sĩ" trong bóng tối gặp nhau, mọi người rất hòa hợp, rất nhanh lập thành một tổ chức tự phát ủng hộ cho "Lich King" Mệnh Phàm.

Bọn họ chỉ phục vụ cho vua "Lich King" Mệnh Phàm mà thôi, lúc nào cũng quan sát "Lich King" Mệnh Phàm bệ hạ như mục đích duy nhất trong đời, thề phải cung cấp tin tức tình báo đáng tin nhất cho "Lich King" Mệnh Phàm bệ hạ!

Bây giờ tổ chức không chính thức mà Hoàng Ma Tử đẫn dầu chính là "quân đoàn Sói Lẳng Lơ"!

Mà nhóm người luôn luôn ủng hộ cho "Lich King" Mệnh Phàm bệ hạ quảng đại trong bóng tối chính là nhóm sói con ở thành Frya trong trận doanh Tinh Linh.

"'Lich King và 'quân đoàn Sói Lẳng Lơ'?! Mẹ kiếp?! Cái quái gì vậy! Anh không đi viết tiểu thuyết thật là quá đang tiếc rồi!" Nghe tên rình trộm Hoàng Ma Tử nói ra, Hổ Nữu cảm thấy có chút khó có thể hững hờ được, châm chọc nói ra một câu.

Hoàng Ma Tử kia nghe Hổ Nữu "khen ngợi" liền vô cùng đắc ý: "Hổ Nữu các hạ thật đúng là có con mắt tinh đời, thật không dám giấu diếm, tôi thật sự là có suy nghĩ như vậy, tiếc rằng bản thân tôi rất thiếu cảm giác an toàn hơn nữa lại có tâm hồn mong manh dễ vỡ, nếu không được lọt vào top đọc truyện trên mạng sợ rằng sẽ đau lòng muốn chết, khó có thể tiếp tục được, cho nên một bụng đầy chữ nghĩa này vẫn chưa có nơi để phát huy."

Hổ Nữu trợn mắt há mồm nhìn Hoàng Ma Tử đang tự kỷ trước mặt mình, không khỏi nói một câu: "Thật là buồn nôn."

Hổ Nữu lại lần nữa nhìn đám người mặc áo choàng đen đang lén lút trước mặt mình, không xác định nói: "Các người nói là các người là một tổ chức

sinh ra để phục vụ Mệnh Phàm trong trò chơi sao?!"

"Đúng, Hổ Nữu các hạ, chúng tôi đều là thành viên của quân đoàn Sói Lẳng Lơ." Hoàng Ma Tử ưỡn ngực lên, cói chút kiêu ngạo.

"Vậy các người từ trước đến giờ đã làm được gì cho Mệnh Phàm rồi?" Hổ Nữu cảm thấy đám người này thật sự rất khó tin, luôn miệng nói rằng sẽ phục vụ cho Phàm muội muội nhưng Hổ Nữu không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ hoặc nói cách khác, trước kia Phàm muội muội nào có nhận được sự trợ giúp gì của bọn họ?

Hoàng Ma Tử khép hờ đôi mắt tạo thành một tia sáng sắc bén, sau đó liếc về phía đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, có vẻ thâm trầm nói: "Chúng tôi phòng ngừa chu đáo, luôn gần nơi địch, lúc nào cũng tìm hiểu về tình địch cho "Lich King" Mệnh Phàm, tình báo những thông tin liên quan tới kẻ địch."

Hổ Nữu lập tức đập một cái vào sau gáy Hoàng Ma Tử: "Mẹ nó! Còn giả vời trước mặt chị đây! Không phải là rình trộm các em gái của công hội Hoa Nguyệt hay sao, làm như là vẻ vang lắm!"

"Auu! Hổ Nữu các hạ sao cô lại đánh tôi, tôi thật sự không lừa cô mà! "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" chúng tôi luôn luôn quan sát kĩ kẻ địch của "Lich King" Mệnh Phàm bệ hạ, còn đóng góp không ít tin tình báo cho bệ hạ đó!" Nhìn thấy Hổ Nữu khinh bỉ bản thân, Hoàng Ma Tử hô to oan uổng.

"Tình báo? Các người cả ngày đứng nhòm ở chỗ này thì có được tin tức nào giá trị chữ." Hổ Nữu không tin, khinh thường nói.

"Hổ Nữu các hạ, chớ coi thường lực lượng của 'quân đoàn Sói Lẳng Lơ ' chúng tôi, trong thành Frys ở trận doanh Tinh Linh, năng lực thu thập tình báo của công hội Nguyệt Hoa là số một số hai!" Hoàng Ma Tử nói đến đây, nét mặt có chút kiêu ngạo: "Cô có biết 'Thính Phong các' không, đó là tổ chức tình báo có thực lực nhất mới nổi lên trong 'Tân Sinh' gần đây, tôi nói cho cô biết, tin tức về công hội Hoa Nguyệt ở nơi đó đại đa số là do ' quân đoàn Sói Lẳng Lơ' chúng tôi cung cấp!"

“Bớt ba hoa đi, ‘Thính Phong các’ có mấy tên đàn ông đáng khinh các người ư?!”

“Hổ Nữu các hạ, cái này cô còn chưa biết, đối với tin tình báo của công hội Hoa Nguyệt, chỉ có ‘quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ chúng tôi cung cấp mới là toàn diện nhất! Cho dù ‘Thính Phong các” nổi danh muốn tìm tư liệu về các thành viên công hội Hoa Nguyệt cũng phải tới cầu xinh ‘quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ chúng tôi, hừ hừ!”

Hổ Nữu nghe Hoàng Ma Tử nói vậy, thử hỏi: “Thật sao? Vậy các người thử lấy ra ít thành quả lao động của các người cho tôi xem xem.”

Chương 531: Sói Lẳng Lơ Hổ Nữu và Hoa Nguyệt Phàm Tử

Chương 532: Sói Lẳng Lơ Hổ Nữu và Hoa Nguyệt Phàm Tử

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tôi cũng đang có ý này đây!”

Nói xong Hoàng Ma Tử vung tay lên, đưu một số thông tin tình báo về công hội Hoa Nguyệt.

Hổ Nữu nhận lấy tư liệu mà Hoàng Ma Tử chia sẻ thông qua hộp chat, nhìn lướt qua một lượt, nhìn qua rất nghiêm chỉnh, giống một tệp công văn, còn có ảnh chụp của các thành viên của công hội Hoa Nguyệt.

Nhưng sau khi Hổ Nữu nhìn kỹ vào thông tin tình báo, ánh mắt lại nghiêm trọng lên, cô run rẩy chỉ vào một nội dung trên thông tin tình báo, hỏi Hoàng Ma Tử: “Đây là cái gì?”

“Số đo ba vong, còn có thể là gì nữa?” Hoàng Ma Tử làm như đương nhiên.

“Các người chỉ dùng mắt nhìn, làm sao biết được số đo ba vòng của thành viên công hội Hoa Nguyệt chứ!” Sau khi được xác nhận, Hổ Nữu liền giật mình.

“Ha ha.”

“Hổ Nữu các hạ, cái này cô còn chưa biết, ‘quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ chúng tôi đều có phương pháp cho việc này. Chúng tôi quan sát mục tiêu ở rất nhiều các góc độ, không ngừng phân tích, cũng thông qua độ rung nảy trong quá trình vận động để loại bỏ khả năng dùng miếng đệm ngực, sau khi thu được một số liệu vô cùng chính xác, lại bắt đầu tính toán thông qua hàm số đặc biệt, cuối cùng mới cho ra số đo ba vòng chính xác của mục tiêu.”

“Vậy anh xem tôi là bao nhiêu?”

Hoàng Ma Tử cũng không thấy sắc mặt đang trầm xuống của Hổ Nữu, theo bản nặng quét qua hai luồng lớn trước ngực, vô cùng tự tin nói ra một chuỗi các con số: “…”

Hổ Nữu nổi giận lôi đình, vô cùng xấu hổ, đập mạnh vào sau gáy Hoàng Ma Tử: “Anh chết đi! Tôi nói với anh, anh còn dám dùng ánh mắt đáng khinh này nhìn bản tiểu thư một cái, tôi sẽ móc mắt anh xuống!”

Sau đó Hổ Nữu vẫn chưa yên tâm, nhìn xung quanh một lượt nói: “Các người cũng vậy!”

Hổ Nữu hoàn toàn không ngờ đám đàn ông đáng khinh này lại lợi hại như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nói ra số liệu chính xác, nếu bọn họ có thể dùng khả năng này vào việc khác thì có lẽ đã có thể làm nên việc rồi.

“Ai yo, Hổ Nữu các hạ, sao cô lại bạo lực thế?” Hoàng Ma Tử đau khổ ôm đầu oán trách Hổ Nữu: “Tất cả mọi người là người một nhà, tội gì mà phải đánh nhau.”

“Ai là người một nhà với các anh, còn nữa, tôi nhắc một lần cuối, đừng có dùng ánh mắt kia của anh nhìn tôi, điều này làm tôi không có cảm giác an toàn!”

“Quả nhiên đều là người nhà, ngay cả cảm giác an toàn cũng giống nhau, tôi thường xuyên thiếu cảm giác an toàn.”

“Cút! Đừng lộn xộn! Các người còn thu thập được thông tin gì nữa! Có ích với Mệnh Phàm không?”

“A?! Có ích lớn ấy chứ, chẳng nhẽ cô không biết chúng tôi vất vả thu thập tin tình báo như vậy vì để ‘Lich King’ Mệnh Phàm dễ dàng sàng lọc mục tiêu, ra tay dễ hơn chứ?”

“Ra tay?”

“Đúng vậy, giống như trong trận đấu ‘Tân Sinh’, ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ cũng làm như vậy với ‘nữ thần trong game’ Ngọc Sinh Yên. Trong ‘Tân Sinh’, cũng chỉ có ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ có thể làm được điều này, dù sao thì ngài ấy có được tư chất ‘khắc tinh của phái nữ’ do hệ thống khâm đinh! Tài trí của ‘Lich King’ Mệnh Phàm, người bình thường như tôi không thể nào sánh kịp. Chỉ cầu có một ngày có thể tận mắt chứng kiến quyết tâm của ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ, bắt hết con gái trong công hội Hoa Nguyệt!” Hoàng Ma Tử càng nói càng cuồng nhiệt.

Hổ Nữu nhìn bộ dáng này của hắn, thầm mắng một tiếng đồ thần kinh!

Cô vốn tưởng rằng bản thân trong trò chơi đã đủ điên rồi, không ngờ rằng còn có người biến thái hơn…

“Được rồi, không phải nói nữa, các người muốn làm gì, tôi biết rồi. Các người không phải là thu thập tư liệu của các em gái của công hội Hoa Nguyệt sau đó đưa cho Mệnh Phàm, để hắn ra tay với mấy cô gái này, rồi cuối cùng các người không cần e dè gì mà có thể vây quanh xem, đâu cần phải nói lọt tai vậy.”

Hoàng Ma Tử phát hiện ra mục đích của mình đã bị Hổ Nữu nhìn ra, chỉ có thể cười xấu hổ: “Ha ha, Hổ Nữu các hạ không hổ là người bên cạnh ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ, quả nhiên chúng ta là cùng chung chí hướng.”

“Phi! Ai chung chí hướng với đám nhìn trộm các người!”

“Hổ Nữu các hạ chớ nên tức giận, dù nói thế nào, chúng tôi cũng là phục vụ cho đội trưởng ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ của cô, cô xem đống tư liệu tôi đã sửa sang lại, không có công lao thì cũng có khổ lao chứ.”

“Đó là việc của các người! Hừ!” Hổ Nữu thật sự không muốn để ý tới cái tên đáng khinh ‘ quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ này nữa, nói chuyện không không thèm khách sáo, hơn nữa Tiêu Phàm đã đi vào trong đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt lâu như vậy mà chưa thấy ra, cô cũng không khỏi có chút nóng lòng.

“Hổ Nữu các hạ, cô đừng như vậy chứ, dù thế nào thì thực ra chúng tôi cũng đều là vì một người, đều đứng về phía ‘Lich King Mệnh Phàm bệ hạ, tội gì phải làm khó nhau. Hơn nữa, tôi thấy Hổ Nữu các hạ hình như có chút sốt ruột về cô gái lạ cùng Ngọc Sinh Yên đi vào trong công hội Hoa Nguyệt, nói không chừng về mặt này ‘quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ chúng tôi có thể giúp đỡ cô.”

“Hả? Thật sao? Các người giúp tôi như thế nào, nói nghe một chút.” Hổ Nữu nhanh chóng được những câu nói của Hoàng Ma Tử khơi mào hứng thú.

“Cái này còn mời Hổ Nữu các hạ nói cho chúng tôi biết, người con gái xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện là ai vậy, tại sao ‘quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ chúng tôi ở thành Frya này lâu như vậy rồi mà chưa từng gặp mặt cô ấy bao giờ.”

Hổ Nữu nghe được Hoàng Ma Tử nhắc tới Tiêu Phàm, cười thâm sâu: “Tất nhiên là các người chưa từng gặp cô ấy rồi, cô ấy chính là em gái được giấu kín của ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ của các người, tên là Phàm Tử.”

“A, thì ra là Phàm Tử công chúa điện hạ, chúng ta thật là có mắt mà không thấy thái sơn! Chẳng trách Phàm Tử công chúa điện hạ lại thoát tục như vậy.”

“Phàm tử công chúa điện hạ?!” Nghe được xưng hô như vậy, Hổ Nữu bỗng nhiên cảm thấy có chút ghen tị, cô lớn như vậy rồi mà chưa từng nghe ai gọi cô là công chúa đâu, tên đàn ông Phàm muội muội này lại có người gọi hắn là công chúa. Hổ Nữu bỗng nhiên lại nghĩ tới việc gì đó, quay sang hỏi Hoàng Ma Tử: “Anh nhìn số đo ba vòng của Phàm Tử là bao nhiêu?”

“Cái này không ổn đâu, dù sao Phàm Tử công chúa điện hạ chính là em gái của ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ, chúng ta bàn luận sau lưng như vậy đúng là bất kinh.”

“Bất kính chó má! Vì sao vừa nãy các người có thể đọc ra của tôi mà không hề kiêng dè gì, bây giờ lại ấp úng, do dự không dám! Nếu anh không muốn ăn mấy cú đấm của chị đây thì mau nói!”

Hoàng Ma Tử nhìn nắm tay nhỏ của Hổ Nữu hình như có chút sợ hãi, chỉ có thể thành thật mà phun ra mấy từ: “…”

“Ha ha, không tệ, anh quả thật là không tệ!” Nghe được lời của Hoàng Ma Tử, Hổ Nữu bỗng nhiên vui vẻ lên.

“Hổ Nữu các hạ vì sao lại cười, chẳng lẽ tôi đoán không đúng sao?” Hoàng Ma Tử có chút hoang mang với phản ứng của Hổ Nữu, nghi vấn nói.

“Đúng, đúng, rất đúng rồi!” Hổ Nữu nghĩ tới sau này nói cho Tiêu Phàm biết fan của hắn đoán cỡ ngực của hắn như thế nào, nhưng sau một lúc, Hổ Nữu liền nhớ tới vấn đề ban nãy: “Tôi đã cho các người biết thân phận của cô gái đó, các người cũng phải nói cho tôi biết các người làm thế nào giúp tôi đi.”

“Tình huống xảy ra bên trong đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, ‘quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ chúng tôi lực bất tòng tâm.”

“Vậy là vừa rồi các người gạt tôi?!”

“Hổ Nữu các hạ, đừng vội nóng nảy, chờ đến khi các cô ấy ra ngoài, chúng tôi có thể giúp cô tiếp cận các cô ấy, hơn nữa trình tự nhập hội của công hội Hoa Nguyệt cũng không lâu lắm, cô rất nhanh sẽ gặp lại Phàm Tử công chúa điện hạ thôi.”

Nghe Hoàng Ma Tử nói, Hổ Nữu nửa tin nửa ngờ nhìn gã.

“Hổ Nữu các hạ, cô là lo lắng cho sự an toàn của Phàm Tử công chúa điện hạ, muốn tiếp cận để quan sát mà không muốn bị người của công hội Hoa Nguyệt phát hiện ra à?” Hoàng Ma Tử khó khăn nói với Hổ Nữu.

Trên mặt gã tự tin tràn đầy: “Vậy cô gia nhập ‘quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ chúng tôi đi!”

“Cái gì!?”

…

Chương 532: Phiền Não Sau Khi Nhập Hội

Chương 533: Phiền Não Sau Khi Nhập Hội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Rốt cuộc đã ra ngoài, nhìn bầu trời bên ngoài, Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Sự việc bên trong đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt suýt chút nữa dọa Tiêu Phàm sợ tới mức chết khiếp, người tên Vũ Tinh của công hội Hoa Nguyệt không biết vì sao lại kéo đại tiểu thử Crimson Rose khinh thường mình như vậy gia nhập công hội, sau đó lại mời bản thân cào trong đó.

Mà trên đó viết rằng: "Vũ Tinh mời ngài gia nhập công hội Hoa Nguyệt, xin hỏi ngài có đồng ý hay không?"

Ừm, những lời này cũng thật là tầm thường nhưng điều kiện phía dưới lại khiến cho Tiêu Phàm hoảng hốt…

Điều kiện ra nhập: chỉ có thể là nữ.

Đổi lại với cô gái khác, điều kiện này hoàn toàn không đáng nói nhưng mà Tiêu Phàm không giống như vậy, bây giờ mới chỉ như vậy, "cô" hoàn toàn không rõ giới hạn thời gian hệ thống đưa ra với giới tính của bản thân, nếu gia nhập công hội thì chẳng phải thân phận của bản thân sẽ bại lộ hay sao!

Ngay tại lúc cô đang do dự, Ngọc Sinh Yên đã thúc dục, Tiêu Phàm nhìn vào lời mời gia nhập, mặt trắng bệch, cắn răng bấm một cái.

[Hệ thống thông báo: chúc mừng người chơi Phàm tử gia nhập công hội Hoa Nguyệt]

Nhìn thông báo của hệ thống, Tiêu Phàm thở hổn hển, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, "cô " không ngờ rằng hệ thống lại cả tạo "cô" triệt để, thật coi bản

thân trở thành nhân vật nữ, đối với việc này, Tiêu Phàm cảm thấy dưới chân hắn dường như trống không rồi…

Chẳng qua hiện nay đã gia nhập công hôi, bản thân không biết có thể tự do hoạt động rời khỏi Ngọc Sinh Yên hay không?

"Được rồi, Ngọc Sinh Yên vừa nhận được tin tức Mệnh Phàm đã logout rồi, chúng ta có thể tạm thời nghỉ ngơi không cần triển khia vây giết rồi. Dựa theo thông lệ cũ, Ngọc Sinh Yên sẽ đưa hai người mới là Phàm Tử và Crimson Rose đi ra ngoài tu luyện một phen, đây là hoạt động mà hành viên mới bắt buộc phải tham dự. A, đúng rồi, tọa độ này cho cô, đây là đồng minh công hội Tinh Thần của chúng ta cung cấp tọa độ một con quái vật cấp tinh anh, bên phía Tinh Thần hình như triển khai hoạt động bí mật nào đó, bận túi bụi nếu không thì bọn họ cũng không đưa cho chúng ta một nơi luyện tập tốt như vậy đâu. Vốn là muốn đi cùng Thiển Đàm tới đó nhưng mà Phàm Tử và Crimson Rose vừa gia nhập công hội của chúng ta, vậy đây coi như phúc lợi gia nhập nhóm mà tôi tặng cho các cô đi."

Nói xong Vũ Tinh liền kéo Tiêu Phàm sang một bên, vụng trộm thầm thì vài câu sau đó đẩy ra ngoài: "Ngọc Sinh Yên, hai cô ấy tạm thời giao cho cô, cô phải trông coi hai người kĩ lưỡng, chăm sóc cẩn thận để các cô ấy chung sống hòa thuận với nhau."

Cứ như vậy, thời gian Tiêu Phàm vốn tưởng được tự do hoạt động liền mất đi, trở thành một thành viên trong đội giết quái vật do Ngọc Sinh Yên dẫn đầu…

Thật vất cả mới có thể ra khỏi đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, thần kinh căng thẳng của Tiêu Phàm vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, có chút đau đầu với tình huống hiện giờ của bản thân.

Bởi vì Tiêu Phàm vốn tưởng rằng sau khi bản thân gia nhập công hội liền có thể được giải thoát rồi, nào có thể nghĩ được cơ cấu con gái trong công hội Hoa Nguyệt rất đa dạng, sau khi gia nhập còn phải cùng với thành viên cũ tham gia nghi thức "huấn luyện dã ngoại", thậ sự là cho người ta phiền não.

Cho nên đội ngũ lâm thời này cứ như vậy mà xuất hiện trong cơ cấu thành viên của công hội Hoa Nguyệt.

Đội trưởng là do nhân vật nổi tiếng "nữ thần trong game" Ngọc Sinh Yên đảm nhận, mà trong đội ngũ thành viên có em gái của Ngọc Sinh Yên - Hàn Tiểu Yên, thành viên mới Crimson Rose và cả Tiêu Phàm nay đã đổi giới tính trở thành Phàm Tử.

Về mục đích lần hành động này, nghe Ngọc Sinh Yên nói là muốn đi thảo phạt quái vật ở nơi nào đó ngoài thành Frya, mà công hội Tinh Thần lại là người cung cấp thông tin này!

Nghe được tin tức là do công hội Tinh Thần cung cấp, Tiêu Phàm cảm giác mặt trời hôm nay mọc phía tây rồi.

Hắn không biết vì sao công hội Tinh Thần lại tính toán như vậy, tốt bụng đưa tài nguyên quái vật này cung cấp cho công hội Hoa Nguyệt, đám người kia đều lấy mục đích là nâng cao thực lực học được đạo lý đối nhân xử thế từ khi nào vậy, hiểu được chia sẻ tài nguyên trong trò chơi rồi hả?!

Nhưng mà đã chuẩn bị đi chiến đấu, Tiêu Phàm không thể không xem trạng thái nhân vật này, tránh khỏi lúc chiến đấu bại lộ dấu vết gì đó.

Thì ra danh hiệu 'Nhã Sĩ Cô Độc" đã chính thức phủ bụi, chứng minh rằng trong trạng thái "con gái" Tiêu Phàm không thể nào sử dụng danh hiệu kỹ năng này được nữa, đồng thời cũng có cả "Phẩm Cách Thân Sĩ" cũng đã bị phủ bụi rồi.

Nhưng mà "Phẩm Cách Thân Sĩ" không sử dụng được nữa hoàn toàn trong sự dự kiến của Tiêu Phàm, dù sao là lấy tính cách kiêu ngạo của "Phẩm Cách Thân Sĩ" làm sao có thể cho phép con gái dùng nó được chứ?

Vì "Phẩm Cách Thân Sĩ" bị hệ thống cấm dùng, những kỹ năng Tiêu Phàm có thể sử dụng bị cắt bớt một nửa nhưng mà điều đáng được ăn mừng chính là giá trị mị lực vẫn bảo toàn được, nếu không thì trạng thái Tiêu Phàm bây giờ chỉ bằng với một bộ binh cao cấp mà thôi.

Nhưng mà hệ thống vẫn cho điểm khác nhau của nó, sau tên các kỹ năng của Tiêu Phàm đều thêm một chữ "sửa".

Như "Động Cơ Bùng Cháy - sửa", "Luồng Khí Tinh Bạo, Trảm - sửa… nhưng nhìn phần giới thiệu kỹ năng không khác với trước kia lắm, Tiêu Phàm cũng không biết là chữ "sửa" này được thêm vào làm gì.

Trải qua các cuộc huấn luyện trong trò chơi, Tiêu Phàm hiểu rõ những thứ không ổn định trong đó vô cùng bất lợi với bản thân, cho nên không biết kỹ năng của mình sẽ xảy ra biến cố gì mới, Tiêu Phàm vô cùng cẩn thận với cuộc huấn luyện dã ngoại lần này cùng với nhóm người Ngọc Sinh Yên, nếu không cần thiết "cô" sẽ không ra tay.

Còn nữa, cô gái tên Vũ Tình của công hội Hoa Nguyệt kia.

Trước khi đi cô ấy còn tóm Tiêu Phàm lại, khiến cho Tiêu Phàm tưởng rằng mình đã bại lộ thân phận rồi, ai dè…

"Phàm Tử, tôi cảm thấy tính cách của cô không giống với Ngọc Sinh Yên và Crimson Rose, hẳn là rất hợp với tôi. Cho nên là, tôi ngoại lệ cho cô gia nhập kênh của "trong - công hội Hoa Nguyệt" chúng tôi. được không, chị đây hẳn là rất tốt hả! Được rồi, mau chóng đi luyện cấp với Ngọc Sinh Yên đi, đừng thấy Ngọc Sinh Yên được người khác gọi là nữ thần, thật là cô ấy cũng không nhàn rỗi đâu, thường rất nóng nảy, để cô ấy đợi thêm một nữa, cô ấy sẽ tức giận!"

Nói xong Vũ Tình đẩy Tiêu Phàm ra ngoài, không phát hiện ra mồ hôi Tiêu Phàm đã ướt đẫm.

Vậy là, Vũ Tình đặc biệt kéo Tiêu Phàm lại là để đưa "cô" vào trong kênh nói chuyện của "trong - công hội Hoa Nguyệt."

Đối với từ "trong" ở kênh nói chuyện này có gì khác với kênh nói chuyện bình thường của công hội Hoa Nguyệt, nói thật là Tiêu Phàm cũng có chút tò mò, kéo "cô" lại thần thần bí bí như vậy, làm như có bí mật gì đó động trời vậy.

Cho nên thừa dịp đám người Ngọc Sinh Yên không chú ý.

“Cô” vụng trộm mở kênh nói chuyện này ra…

“Phàm Tử, cô chính là người mới gia nhập công hội Hoa Nguyệt chúng tôi sao? Cô có quan hệ gì với Ngọc Sinh Yên vậy? Vì sao cô ấy lại trực tiếp dẫn cô đến?”

“Phàm Tử, da cô đẹp quá, bình thường dưỡng da như thế nào vậy?”

“Phàm Tử, bình thường cô thích mặc quàn áo như thế nào, cả nội y nữa, tôi cảm giác phong cách phối quần áo của cô rất quyến rũ.”

“Phàm Tử, dáng cô đẹp quá, bình thường tập luyện thế nào vậy? Cô xem ngực tôi còn cứu đc nữa không?”

…

Thành viên trong kênh nói chuyện này hình như vô cùng nhiệt tình với Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vừa vào liền bị ngập trong những lời tám chuyện, cũng hiểu rõ “trong - công hội Hoa Nguyệt” này có ý gì.

Tiêu Phàm đang tâm ý phiền loạn, nào có thời gian tán gẫu với đám con gái này, vi thế “cô” nhanh chóng tắt kên tán gẫu đi nhưng trong miệng vẫn bất mãn nói thầm: “Bảo mình xem mà không có hình minh họa, mình còn chưa nhìn thấy bao giờ, làm sao mà dạy cho cô đây…”

“Nhưng mà Vũ Tình nói tính cách mình hợp với các cô ấy, chẳng lẽ mình nhìn giống bà tám vậy sao?!” Tiêu Phàm nghĩ đến đó liền có chút loạn rồi.

Chương 533: Ra Khỏi Thành

Chương 534: Ra Khỏi Thành

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Cô đang nói thầm gì thế?” Crimson Rose nhìn cái rương dài của mình, nhìn Tiêu Phàm đang lầu bầu có chút bất mãn.

“Ha ha, không có gì, không có gì.” Tiêu Phàm chỉ có thể cười xấu hổ.

“Hừ! Ngu ngốc!”

…

Crimson Rose, theo Vũ Tình nói thì người này là đồng khóa gia nhập công hội Hoa Nguyệt với Tiêu Phàm.

Nhưng Tiêu Phàm không biết bản thân mình đắc tội với cô gái tên là Crimson Rose này từ bao giờ, luon cảm thấy cô ấy ngập tràn địch ý với mình.

Tuy Crimson Rose tuổi không lớn nhưng lại không hề dễ tính, đặc biệt là lúc đối xử với Tiêu Phàm, cô ta không khách sáo chút nào cả, thường xuyên khó chịu với Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm rất xáu hổ nhưng cũng không thèm so đo với con gái.

Nhưng mà Ngọc Sinh Yên cũng đã nhìn thấy hành động của Crimson Rose, lập tức cảm thấy Crimson Rose được nuông chiều từ bé, không hiểu cách đối nhân xử thế, lại thích bắt nạt người hiền lành như Phàm Tử, thật sự là ngang ngược.

Trái lại, Phàm Tử luôn cười khi đối mặt với Crimson Rose, bình dĩ gần gũi, khiến người khác vô cùng thích.

Vì vậy thái độ của Ngọc Sinh Yên cũng thiên vị Tiêu Phàm hơn, mà như vậy Crimson Rose lại càng ghen tị với Tiêu Phàm, cứ theo một vòng tuần hoàn như vậy, Tiêu Phàm bị kẹp ở giữa cũng thấy khó chiu.

Nhưng điều khiến Tiêu Phàm khó chịu nhát là, đám đàn ông đáng khinh mặc áo choàng đen cứ đi theo sau không xa kia…

“Bọn họ… Thật sự không cần quan tâm sao?” Tiêu Phàmk hó tin hỏi Ngọc Sinh Yên.

Đám đàn ông mặc áo choàng đen đáng khinh này luon theo sát Tiêu Phàm từ sau khi ra khỏi đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, duy trì một khoảng cách nhất định, nhìn chằm chằm các “cô” “như hổ rình mồi”, hai

mắt dưới mũ trùm đầu tỏa ra ánh sáng u ám màu xanh, giống như một đám lửa màu xanh, khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy sởn gai ốc.

“Không có gì, quen rồi, bọn họ vẫn luôn như vậy.” Ngọc Sinh Yên bình thản trả lời, giống như đây chỉ là một việc bình thường.

“Nhưng… Như vậy cũng được sao?”

Tiêu Phàm phát hiện Ngọc Sinh Yên không thèm để ý tới đám đàn ông đám khinh luôn theo đuôi này chút nào, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Tôi biết như vật rất bất tiện nhưng tôi cũng không có cách nào. Bọn họ đều là fan nam của công hội Hoa Nguyệt chúng ta, làm sao tôi có thể không biết xấu hổ đuổi đi đây?” Ngọc Sinh Yên nhún vai, có vẻ bất đắc dĩ.

“Fan nam?!”

“Đúng vậy, những người này đều là fan nam của công hội Hoa Nguyệt chúng ta, từ khi công hội Hoa Nguyệt thành lập ở thành Frya đến nay, bọn họ liền không ngừng đi theo ủng hộ chúng tôi, làm hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, cũng ngại đuổi bọn họ đi. Hơn nữa, bọn họ cũng chỉ xem thôi, không làm ra hành vi quá khích gì cả, Phàm Tử cô có thể yên tâm.”

“Yên tâm?!”

Tiêu Phàm quay đầu lại nhìn thấy ánh sáng mờ mờ dưới mũ áo choàng, “đã từng” là đàn ông, “cô” tất nhiên có thể biết ánh mắt này có nghĩa là gì.

“Đúng rồi, yên tâm đi.” Ngọc Sinh Yên võ rỗ bả vai Tiêu Phàm, lại nói với đám mặc áo choàng nam nói: “Các người đều là fan của công hội Hoa Nguyệt đúng không?”

“Đúng đúng đúng! Chúng tôi đơn thuần chỉ là fan của công hội Hoa Nguyệt mà thôi! Các cô không cần phải lo lắng! Nữ thần cố lên! Fighting! Fighting!” Đám đàn ông mặc áo choàng phía sau đồng loạt trả lời.

“Thấy chưa, chỉ là như vậy thôi.” Nói xong, Ngọc Sinh Yên lại tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Phàm quay đầu lại nhìn đám đàn ông đáng khinh kia, trong lòng thầm mắng, có mà lừa được quỷ! Bộ dáng khả nghi này mà còn nói là fan của công hội Hoa Nguyệt! Cũng không biết Ngọc Sinh Yên nghĩ thế nào, mình cũng không cần quan tâm nhiều như vậy, bọn họ thích đi theo thì đi, chỉ cần mình không bại lộ thân phận thật là được…

…

Hoàng Ma Tử đắc ý nói nhỏ với Hổ Nữu: "Hổ Nữu các hạ, thấy không, tôi không có lừa cô, chỉ cần cô gia nhập 'quân đoàn Sói Lẳng Lơ' chúng tôi liền có thể quang minh chính đại mà theo đuôi hơn nữa che kín là sẽ không bị phát hiện ra thân phận rồi."

Lúc này, Hổ Nữu đã phủ thêm một tấm áo choàng đen chen lẫn trong 'quân đoàn Sói Lẳng Lơ", vô cùng ngạc nhiên với cảnh tượng này.

Trước đó Hoàng Ma Tử nói có biện pháp khiến cho cô theo đuôi Tiêu Phàm nhưng yêu cầu cô phải gia nhập ' quân đoàn Sói Lẳng Lơ".

Hổ Nữu suy nghĩ một phen, cảm thấy chơi vui là quan trọng nhất, hơn nữa xen lẫn trong đám người Hoàng Ma Tử này hình như cũng là một cách chơi vui, vì vậy cô liền tạm thời đồng ý, hơn nữa nếu Hoàng Ma Tử không thể thực hiện được lời hứa, Hổ Nữu liền dạy cho gã một bài học.

Nhưng mà, Hổ Nữu thật không ngờ bọn Hoàng Ma Tử chỉ cần dùng một cách đơn giải mà hữu dụng như vậy liền quang minh chính đại mà theo đuôi, không phải lo lắng gì cả.

Cái này đối với Hổ Nữu mà nói vẫn là quá mức kích thích, vì thế, Hổ Nữu cũng hiểu rõ tin tình báo của 'quân đoàn Sói Lẳng Lơ" là thu thập thế nào rồi.

Mặc khác, bình hoa thối Ngọc Sinh Yên này cũng quá mức tự cao rồi, vậy là cho rằng 'quân đoàn Sói Lẳng Lơ' là fan trung thành của mình, thật là không biết xấu hổ!

Bản thân mình đi theo bọn họ mà còn phải nói cái gì mà "nữ thần cố lên!", thật là khó chịu chết mất!

Bình hoa thối này có lẽ cũng không ngờ rằng đám người này thực ra là "một đám lừa gạt", thân phận thực sự là một đám tôn sùng Phàm muội muội!

Nghĩ đến đây. Hổ Nữu liền vui vẻ lên một chút, vừa đi theo vừa cô nói theo "nữ thần cố lên!" cũng không nghĩ nhiều nữa.

…

Ngọc Sinh Yên hiên ngang đi ở phía trước, Hàn Tiểu Yêu đi theo sau thoải mái hát, tươi sáng mà đáng yêu, Crimson Rose mang theo cái rương của mình không nói một lời.

Chỉ có Tiêu Phàm cả đường đi băn khoăn lo lắng, đeo lên khuôn mặt người sống chớ đến gần.

Nhưng bốn "cô gái" đi trong thành Frya nghiễm nhiên trở thành một cảnh đẹp, người chơi trong thành Frya nhìn thấy các "cô" liền biết ngay công hội Hoa Nguyệt đi làm nhiệm vụ, bọn họ rất muốn đi theo nhìn, chẳng qua là nhìn tình thế hiện nay hiển nhiên là không có chỗ trống rồi.

Bởi vì một đám đàn ông mặc áo choàng đen như phần tử tà giáo bám theo đuôi tản ra luồng khi vô cùng quỷ dị, khiến cho bọn họ chỉ có thể từ bỏ.

Ngọc Sinh Yên ra khỏi thành mang theo Tiêu Phàm đi vào con đường ngoằn ngoèo như rắn, đi theo tọa độ mà công hội Tinh Thần cung cấp vào một khu rừng rậm rạp.

Các cô càng vào sâu, thực vật bốn phía càng trở nên dày đặc, sinh trưởng lung tung, không đầy một lát, đám cây côi trước mặt Tiêu Phàm liền không có vẻ quy tắc như trong thành Frya nữa mà trở nên vô cùng lộn cộn, ngay cả bầu trời xanh thẳm cũng bị đám cây trên đầu Tiêu Phàm che kín rồi.

Dưới chân Tiêu Phàm là rễ của nhưng cây đại thụ đan xen, lộ ra bùn đất có vẻ dữ tợn. Đám cây này có vẻ đã sống rất lâu rồi, thậm chí còn mang theo cả rêu phong.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Tiêu Phàm có cảm giác như quay lại thời nguyên thủy nhưng đây chẳng phải là thứ khiến cho Tiêu Phàm kinh sợ nhất.

Hiện tại có hai điều khiến cho Tiêu Phàm kinh sợ nhất, một là từ bạn đồng kỳ gia nhập công hội Hoa Nguyệt với "cô", còn điều thứ hai là ở phía sau "cô"…

Crimson Rose, lần đầu Tiêu Phàm gặp cô ta đã cho rằng cô ta chính là một nữ sinh phản nghịch trúng kịch độc cosplay, nếu không thì trong trò chơi lạ có người làm dáng như vậy, mặc váy gothic, làm như đang uống hồng trà vậy?

Nhưng hiện tại xem ra không phải vì như vậy, bây giờ địa hình vô cùng khó khăn, Crimson Rose vẫn mặc cái váy dài đỏ thẫm bất tiện của cô ta, duy trì dáng người ta nhã, quý tộc mà đi tới, kiểu bước đi quý tộc như thế này không phải là cosplayer nào cũng có thể làm được.

Đối với cái này, Tiêu Phàm không khỏi có chút thán phục cô ta, thầm nghĩ rằng chẳng lẽ cô ta thực sự là một đại tiểu thư nào đấy nhưng bây giờ là thế kỷ nào rồi, sao lại có thể có nhân vật giàu có ăn mặc như trong manga vậy chứ?

Mà cái thứ hai làm cho Tiêu Phàm kinh ngạc đó là đám "fan trung thành của công hội Hoa Nguyệt" theo lời Ngọc Sinh Yên nói.

Vốn dĩ Tiêu Phàm cho rằng đám người này sẽ vẫy tay tiễn nhóm người của "cô" ra ngoài, nhưng không ngờ "cô" vẫn coi thường nghị lực của đám người kia.

Chương 534: Hổ Con

Chương 535: Hổ Con

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vốn dĩ Tiêu Phàm cho rằng đám người này sẽ vẫy tay tiễn nhóm người của "cô" ra ngoài, nhưng không ngờ "cô" vẫn coi thường nghị lực của đám người kia.

Sau khi ra khỏi thành, đám người này vẫn còn đi theo, hơn nữa động tác leo trèo thoạt nhìn còn vô cùng thành thạo, khiến cho Tiêu Phàm còn cảm thấy không bằng.

Tiếp theo, Tiêu Phàm thở dài thầm nghĩ, bây giờ "đội ngũ lớn" này có lẽ không thuộc về bên mình rồi.

Sau khi xoay ngược lại giới tính, sức lực giảm phần lớn, lần đầu tiên "vận động mạnh" Tiêu Phàm thật đúng là cảm thấy không quá quen, vừa mới đi một đoạn ở trong rừng, trên người liền đã có cảm giác mệt mỏi.

Càng nghĩ như vậy Tiêu Phàm càng cảm thấy cơ thể mệt mỏi, vì thế "cô" không nhịn được mà vỗ vỗ vai, thật là đau…

Thật ra cảm giác mệt mỏi này của Tiêu Phàm cũng không hoàn toàn là bởi vì giới tính đảo ngược nên sức khỏe suy yếu sau khi lặn lội đường xa, nguyên nhân chỉ là "Cô" vẫn chưa thích ứng được với dáng người đặc biệt của cơ thể mới này.

Bên trong "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ", cùng với dáng người bây giờ của Tiêu Phàm cũng không kém nhiều, thậm chí so với Hổ Nữu thì càng lớn hơn, bây giờ cũng có một bộ dạng phiền não giống nhau.

Hổ Nữu vừa đi vừa không khỏi nhéo nhéo bờ vai của mình, giải tảo một chút sự đau nhức trên vai, địa hình trong rừng này khiến Hổ Nữa cảm thấy cự kì buồn rầu, đi trên đường luôn luôn xóc nảy không ngừng, thật sự rất khó chịu.

Đối với việc này Hổ Nữu không khỏi có ác ý mà oán thầm, chẳng lẽ cái bình hoa thối Ngọc Sinh Yên còn có đam mê dã chiến, nếu không thì vì sao sau khi cô ra khỏi công hội liền lập tức đêm Phàm muội muội vào tận trong rừng sâu núi thẳm này?

Có điều cái bình hoa thối này chẳng lẽ là con khỉ sao, vì sao mà đi trong rừng lâu như vậy cũng không thấy cô nghỉ ngơi một chút, chẳng lẽ cô không thấy mệt sao?

Ngay tại thời điểm Hổ Nữu đang oán tránh không ngừng trong lòng, Ngọc Sinh Yên đi ở đằng trước bỗng nhiên giơ bàn tay nhỏ bé ngọc ngà của cô lên, ra hiệu cho những người đằng sau lưng dừng lại, bởi đích đến của mọi người trong chuyến đi này sắp đến rồi.

Bọn người Hoàng Ma Tử đã có một thời gian dài làm "fan hâm mộ trung thực của công hội Hoa Nguyệt" theo đuôi "Ứng viên" Ngọc Sinh Yên nên kinh nghiệm phong phú, nhìn thấy dấu hiệu tay của Ngọc Sinh Yên, lập tức hiểu ý, trong nháy mắt đã ngừng bước tiến của mình.

Nhưng còn Hổ Nữu mới đến, đối với việc này thì không khỏi nghi hoặc một chút, "Cô đây là muốn chuẩn bị làm gì? Làm sao mà bỗng nhiên dừng lại?"

"Chắc là mấy người Ngọc Sinh Yên rất nhanh đã đến địa điểm chiến đấu dã ngoại lần này của bọn họ rồi, nếu không tại sao cô ấy lại ra hiệu cho chúng ta không bước về phía trước nữa?"

"Ra hiệu cho mấy người? Đúng vậy nha, thực ra "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" của chúng tôi đã bí mật 'phối hợp' với công hội Hoa Nguyệt từ lâu rồi, ha ha ~"

Nhìn nụ cười bỉ ổi của Hoàng Ma Tử kia, Hổ Nữu vô cùng xem thường, "Mấy người là những kẻ luôn rình trộm người khác, cái này có cái gì đáng để kiêu ngạo chứ!"

"Không không không, bọn tôi là vì 'Lich King' bệ hạ mà phục vụ ~"

"Tôi nhổ vào! Giảo biện!" Lại nhìn thấy bộ dáng rắm thúi kia của Hoàng Ma Tử, Hổ Nữu vẫn là không nhịn được mà thầm mắng một câu, "Vậy chúng ta cứ ở chỗ này như vậy sao?"

"Đúng vậy, Ngọc Sinh Yên ra hiệu như thế chính là muốn chúng ta đứng yên ở đây, đừng có lại tiến lên thêm một bước."

“Sao không bước lên phía trước một chút nữa, đứng xa như vậy chẳng có gì đẹp để quan sát.”

Hoàng Ma Tử nhìn thấy Hổ Nữu vội vàng nóng nảy, bộ dáng nhưu đnag muốn xuất phát tiến về phía trước, trong lòng giật mình, vội vàng khuyên nhủ ngay: “Hổ Nữu các hạ, cô đừng kích động, cô tiến thêm chút nữa sẽ bị bọn họ phát hiện ngay! Nếu như cô bị phát hiện, không chừng ngay cả chúng tôi cũng sẽ bị cô làm cho liên lụy!”

Hổ Nữu nhìn thấy bộ dạng nóng nảy của Hoàng Ma Tử, trong lòng thầm than một chút, chỉ có thể coi nhưu thôi, mà Ngọc Sinh Yên ở xa xa lúc này đang trầm ngâm nhìn về phương xa, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Ngọc Sinh Yên xác nhận một chút tọa độ phương hướng mà Vũ Tinh vừa chuyển giao cho mình, phía trước năm mét chính là địa điểm công hội Tinh Thần cung cấp tinh anh dã quái rồi.

Tinh anh dã quái, là tài nguyên quái vật dã ngoại gần với boss dã ngoại trong trò chơi, người chơi có thể thông qua việc đánh giết nó để thu hoạch một lượng lớn kinh nghiệm. Còn trang bị cùng với bảo vật, chuyện này chỉ có thể xem “tài sản trong túi áo” của tinh anh dã quái này như thế nào.

Dù sao Tân Sinh coi trọng việc gần sát với hiện thực, không có khả năng như là làm ảo thuật từ không thành có. Nhưng là chỉ cần đao của ngươi sắc bén, có thể xuống tay, cắt rời tinh anh dã ngoại một phen, thì vật phẩm thượng đẳng cũng có thể thu được một vài cái.

Sở dĩ Ngọc Sinh Yên sớm dừng lại, bởi vì cô đã thấy mục tiêu cần thảo phạt lần này của bọn họ, có điều hiện tại cô cũng không thể xác định rõ mục tiêu trước mắt mà mình nhìn thấy có phải mà tinh anh dã quái mà bọn họ muốn thảo phạt chuyến này hay không, bởi vì nhìn bọn chúng có vẻ hơi yếu đuối.

Đây là hai con hổ con loài sói lang lớn nhỏ, bọn chúng cũng không phát hiện ra mình lúc này đã bị nhóm Ngọc Sinh Yên theo dõi, vẫn ở phía xa trêu đùa, vui chơi cùng nhau.

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy những con hổ con này, lông mày liền nhíu xuống, trên mặt rõ ràng hiện ra sự không vui.

Mục tiêu của mình chuyến này thế mà chỉ là hai con tiểu lão hổ? Đây chính là tinh anh dã quái mà công hội Tinh Thần nói tới, nhóm game thủ chuyên nghiệp của công hội Tinh Thần cũng quá coi thường Hoa Nguyệt Công các cô quá rồi, thế mà lại dùng qua loa hai tiểu lão hổ đang tuổi vị thành niên.

Được rồi, dù sao lần này chỉ là đón người mới đến huấn luyện dã ngoại, quái vật này nhìn qua không tính là quá mạnh, cũng đúng lúc để Phàm muội muội cùng đại tiểu thư Tường Vi này khởi động cơ thể một chút.

"Được rồi, mọi người hãy nhìn hai con tiểu lão hổ ở xa xa kia, hai con lão hổ này chính là mục tiêu chúng ta cần thảo phạt lần này, đợi chút nữa hai người Phàm Tử cùng Crimson Rose trực tiếp đi đến chiến đấu với bọn chúng một phen đi." Ngọc Sinh Yên trực tiếp quay người phân phó mệnh lệnh xuống dưới.

Tiêu Phàm đã vừa mới nhìn thấy hai con hổ này từ xa xa, trong lòng âm thầm xem thường, nói tại sao công hội Tinh Thần lại có tâm như vậy, hóa ra lại là dạng này.

Không ngờ Ngọc Sinh Yên hiện giờ bỗng nhiên quay người trở lại nói là muốn "Cô" đi lên đánh lão hổ, Tiêu Phàm chỉ chỉ vào mình ngạc nhiên nói: "Tôi?!"

"Đúng vậy, hai con tiểu hổ kia nhìn cũng không tính là mạnh, Phàm Tử anh có thể đi lên thử khởi động một chút, mà coi như nhất thời đánh không lại, còn có tôi ở sau lưng nhìn xem, cô cũng không cần lo lắng sẽ bị thương, bởi vì nếu là cô gặp nguy hiểm, tôi sẽ kịp thời tiến lên trợ giúp một phen."

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy bộ dạng do do dự dự của Tiêu Phàm, coi là "Cô" cảm thấy sợ hãi, liền ôn nhu mở lời an ủi.

"Nhưng tôi…"

Tiêu Phàm không phải không dám đi lên chiến đấu, chỉ là không muốn chiến đấu, bởi vì "Cô" không rõ rằng những kỹ năng "xxx đổi" mà mình có khả năng sử dụng kia rốt cuộc là đã bị sửa thành thứ gì, cho nên "Cô" nắm lấy nguyên tắc "Lúc nên ra tay thì đánh chết cũng không ra tay", khúm núm trì hoãn.

“Cô đừng sợ, còn có tôi ở đây mà ?” Ngọc Sinh Yên nhìn thấy bộ dáng sợ hãi rụt rè của Tiêu Phàm, một lần nữa mở miệng cổ vũ.

“Đúng vậy, chỉ là một trò chơi mà thôi, cũng không có cái gì lớn, tôi thế nhưng lại là một cung tiễn thủ xuất sắc đấy, tôi sẽ ở đằng sau bắn tên yểm hộ cho cô.” Hàn Tiểu Yêu đi theo tỷ tỷ của mình cũng đi lên cổ vũ cho Tiêu Phàm.

“Cái này…” Tiêu Phàm nhìn xem hai người con gái đang chăm chú nhìn mình, có vẻ hơi xấu hổ, trong lòng bất đắc dĩ, được rồi, chiến đấu thì chiến đấu thôi, hi vọng đừng xảy ra chuyện rắc rối gì.

Chương 535: Crimson Rose Đấu Hổ

Chương 536: Crimson Rose Đấu Hổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là Tiêu Phàm thuận tay lấy vũ khí trong bao tự mình cõng theo ra.

Nhưng sau khi Tiêu Phàm lấy vũ khí ra, ánh mắt của Ngọc Sinh Yên trong nháy mắt đã ngưng trệ, sững sờ mà nhìn chằm chằm vào kiếm trong tay Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ý thức được điều gì đó, cúi đầu nhìn thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm trong tay phải của mình, trong lòng thầm kêu, tiêu rồi, mình thế mà lại quên mất vật này!

Từ sau trận chiến tại trận doanh Thú Nhân kia, Tiêu Phàm quay lại thành Antequera của trận doanh Nhân Loại, yên tĩnh lấy nữ nhi hồng ở quán rượu Blue, rồi lập tức ngựa không dừng vó đi tới thành Freya của trận doanh Tinh Linh, nửa đường cũng không bổ sung vũ khí trong ba lô của mình, mà thanh trường kiếm dự bị phâm chất hiếm có, đã bị NPC chiến sĩ Hổ Nhân Buck dùng kỹ năng [Binh Khí Vỡ Nát] này làm cho bị phá hủy hoàn toàn. Cho nên vũ khí Tiêu Phàm có thể sử dụng lúc này chỉ còn lại Frostmourne cũng thanh kiến Ảm Long Minh Viêm, còn có hai thanh tiểu chủy thủ dự bị

kia, nhưng dưới tình huống bình thường Tiêu Phàm đều sẽ thuận tay đem bảo kiếm của mình ra dùng, cho nên bây giờ thanh Ảm Long Minh Viêm đã hoàn toàn bại lộ trước mặt Ngọc Sinh Yên…

Sau khi 'Lich King' Mệnh Phàm trở nên nổi tiếng, hai thanh bảo kiếm có tạo hình hoa lệ mà hắn sử dụng đã được đại bộ phận người chơi trong "Tân Sinh" ghi nhớ kĩ.

Một thanh là Thần khí Frostmourne thường xuyên tỏa ra khí lạnh, một thanh là thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm toàn thân đen nhánh.

Kiếm Ảm Long Minh Viêm chỉ là trang bị sử thi, so sánh với Frostmourne khách quan mà nói thì kém hơn một chút, cũng không có nổi tiếng rộng khắp như Frostmourne trong trò chơi, nhưng vẫn có không ít người có ấn tượng khắc sâu đối với thanh kiếm này, bởi vì trong trò chơi kiếm Ảm Long Minh Viêm so với Frostmourne thì từng có thêm thời khắc huy hoàng.

Nó từng ở trên giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", không ngừng mài dũa tài năng của bản thân trước sóng lớn mãnh liệt của Ngọc Sinh Yên, cuối cùng lại làm rách mất y phục của nữ thần, để tái hiện vẻ đẹp tại thế gian, sự nghiệp to lớn với thành tựu chưa từng có từ xưa đến nay, được hàng ngàn "Thân sĩ" cúng bái ngưỡng mộ.

Làm kẻ địch lúc ấy của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên tất nhiên sẽ có ấn tượng khắc sâu nhất đối với thanh kiếm này, nên khi Tiêu Phàm lấy vũ khí của mình ra, con mắt của Ngọc Sinh Yên liền thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào nó, bất động…

Tiêu Phàm hiện tại rất hoảng, "Cô" phát hiện Ngọc Sinh Yên một mực nhìn vào vũ khí trong tay của mình, thầm nghĩ mình cuối cùng cũng không thể chú ý cẩn thận, lộ ra chân tướng.

Tiêu Phàm bị Ngọc Sinh Yên nhìn chằm chằm không thể động đậy, trái tim không tự chủ bắt đầu nhảy loạn lên, phía sau lưng đã bị mồ hôi lạnh lặng lẽ thấm ướt, khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt, có chút mệt mỏi chờ đợi thẩm phán Ngọc Sinh Yên.

Làm sao bây giờ, mình cuối cùng vẫn là không thể thoát được một kiếp này sao…

“Không nghĩ tới tên cặn bã Tiêu Phàm sẽ đối xử với muội muội của mình tốt như vậy, thế mà lại đem vũ khí trong tay của mình chuyển cho cô dùng, đơn giản quá làm cho người ta cảm thấy kinh sợ. Tên kia không phải là muội khống (1) chứ, không được, tôi phải chặt chẽ giám sát cô, tránh cho cô gặp phải tai họa của cái tên cặn bã kia.”

“Hả?!” Tiêu Phàm nghe Ngọc Sinh Yên nói như thế, đầu óc trong nháy mắt không thể xoay chuyển nổi, đợi đến khi Tiêu Phàm hoàn toàn lý giải được ý tứ trong lời nói của Ngọc Sinh Yên, không khỏi có chút thán phục sự động não của Ngọc Sinh Yên một phen, trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, luôn miệng đáp: “Đúng vậy, đúng vậy đó, đúng vậy đó…”

“Cô cũng cảm thấy ca ca của cô là muội khống? Quả nhiên lúc trước tôi cướp cô khỏi tay Hổ Nữu chính là lựa chọn sáng suốt nhất.”

“Không, ý của tôi không phải là như vậy…”

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, Phàm Tử, hiện tại cô chuẩn bị chiến đấu trước đi.”

“Ha…” Tiêu Phàm nghe được lời chỉ huy của Ngọc Sinh Yên, vô ý thức đạp một bước nhỏ về phía trước, nhưng bởi vì vừa mới bị kinh sợ, tinh thần không quá tập trung, thân thể vừa khẩn trương quá độ nên dùng hơi nhiều lực, liền lảo đảo xém chút được đã ngã sấp xuống, cũng may Hàn Tiểu Yêu nhanh tay nhanh mắt, tiến lên một bước lập tức đỡ được “Cô”.

“Cô không sao chứ, sắc mặt của cô dường như không tốt lắm.” Hàn Tiểu Yêu nhìn Tiêu Phàm có chút lo lắng nói.

“Không có việc gì đâu, cảm ơn…”

Đúng vào lúc này, Crimson Rose rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, vênh vang đắc ý tiến về phía này, cực kì khinh thường ném cho Tiêu Phàm một câu: “Nhu nhược!”

Tiếp đến Crimson Rose tháo cái rương cổ quái mà mình luôn đeo phía sau xuống, lấy ra ngoài một thanh đại kiếm màu đỏ thẫm có kiểu dáng châu Âu vô cùng diễm lệ, hai tay nắm chặt nó, không nói hai lời liền vọt về hướng hai con tiểu lão hổ phía xa kia!

…

Crimson Rose thực sự không hiểu nữ sinh gọi là Phàm Tử này có cái gì tốt đẹp, mặc dù khuôn mặt cô ấy sáng sủa, vóc dáng rất khá, nhưng quần áo lại hở hang, lộ ra dáng vẻ dung tục, mà khi nói đến chuyện chiến đấu, liền nhát gan sợ phiền phức, khúm núm, một chút dũng khí cũng không có.

Nhưng Ngọc Sinh Yên lại hoàn toàn chiều theo lời của cô ấy, đi dọc đường cũng đã đủ kiểu chiếu cố, nhưng đối với mình thì vẫn không để mắt đến mà đối đãi…

Cái này thật sự quá kì quái!

Chẳng lẽ mắt của Ngọc Sinh Yên bị mù sao?

Nhìn không ra nếu là so với Phàm Tử, thì mình mới thích hợp trở thành cộng tác hoặc là bạn bè với cô sao!

Cho nên bây giờ nhìn Tiêu Phàm một mực từ chối không tiến lên, Crimson Rose liền quyết định thật nhanh, xung phong vọt thẳng ra trận, cô ta muốn Ngọc Sinh Yên hiểu rõ, mình mới là người mà cô cần qua lại thân thiết!

Chiếc váy rộng lớn hoa lệ không làm ảnh hưởng chút nào đến việc lao vọt đi như vậy của Crimson Rose, ngược lại nhịp bước đặc thù của Crimson Rose khi phối hợp với bộ váy liền áo này khiến cô ta như đứng trên sàn nhảy, trong chớp mắt cô ta đã đi tới trước mặt hai con hổ con.

Hai con tiểu lão hổ phát hiện có kẻ địch xâm lấn vào lãnh địa của mình, liền ngẩng đầu gào thét, nhưng vì nguyên nhân con nhỏ tuổi, âm thanh gào thét này không hề có khí thế của vua của muôn loài, ngược lại còn yếu ớt vô cùng, khiến cho người ta cảm thấy có chút đáng yêu.

Crimson Rose không có một chút gọi là lòng thương hại đối với hai con hổ con này, cô ta đi chuyến này chính là muốn chứng minh cho Ngọc Sinh Yên thấy, chỉ có nữ sinh có khí chất cao quý như mình, mới xứng là bạn bè của "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên!

Đại kiếm được điêu khắc hoa văn diễm lệ được Crimson Rose dùng sức vung lên, mang theo một cơn gió lớn bỗng nhiên chém về phía hai con tiểu lão hổ!

Mặc dù hai con hổ này tuổi tác còn nhỏ, nhưng thân là hung thú, hung tính tất nhiên vẫn có, nhìn Crimson Rose bỗng nhiên dùng một kích như vậy, hai con tiểu lão hổ mau lẹ lui về phía sau, tránh được một kích này của Crimson Rose, sau đó lại lập tức nhào tới.

Đối với điều này Crimson Rose cũng không có hoảng, nâng ngang thanh đại kiếm lên, thuận lợi đỡ lại được một kích này của hai con tiểu lão hổ, trong lúc nhất thời Crimson Rose đã lấy một chọi hai, ngược lại hai con tiểu lão hổ này chính là đánh cho có qua có lại.

Tiêu Phàm nhìn xem tình hình bên trong chiến trường, trong lòng thầm than, vị đại tiểu thư này tính cách vẫn có chút gọi là bản lĩnh, có điều cũng chỉ có thế thôi.

Khác biệt với Crimson Rose đang tự cho là mình đúng, Tiêu Phàm lại thấy rất khách quan, hiện tại hai con tiểu lão hổ này nhiều nhất thì chính là dã quái có cường độ phổ thông hơn hai mươi cấp, trong mắt Tiêu Phàm giờ đã cấp 41 thực sự không đáng để tâm, đổi lại là bình thường, Tiêu Phàm muốn đối phó với bọn chúng cơ bản cũng là dùng một kiếm là xong, chỗ nào cần phải phiền toái như vậy, vừa đi vừa về tranh đấu mười mấy hiệp.

Còn có phong cách chiến đấu của Crimson Rose cũng đâu ra đấy, nhìn có chút giống với kiếm thuật lễ nghi tầng lớp quý tộc ở Tây Âu, coi trọng mỹ quan hoa lệ, mà không thể nào sử dụng được trong thực tế, nếu không cô ta cũng không dùng hộp xinh đẹp gắt gao bọc lấy vĩ khí của mình, nếu như gặp tình huống khẩn cấp, thực sự không tiện chút nào.

Chương 536: Nguy Hiểm Tới Gần

Chương 537: Nguy Hiểm Tới Gần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù cách chiến đấu của Crimson Rose bị Tiêu Phàm lên án rất nhiều chỗ, nhưng Crimson Rose là nữ sinh mà hai tay sử dụng được đại kiếm cũng coi như vô cùng không tầm thường. Mặt khác loại kiếm thuật lễ nghi đánh nhau công chính công bằng, vẫn là có tính thưởng thức, phối hợp với một thân váy dài liên y hoa lệ của Crison Rose cùng với bước chân cao quý trang nhã, ngược lại là có chút không như đang nhảy một khúc nào đó, lãng mạn mà lộng lẫy, đặc sắc.

Quan trọng hơn là, cô ta hiện tại chủ động đi lên đơn đấu với dã quái, Tiêu Phàm cũng không có vấn đề gì, miễn sao khi mình chiến đấu sẽ cẩn thận để không làm lộ ra sơ hở một lần nữa, chứ không muốn hao tâm tốn sức suy nghĩ làm sao để giải thích với Ngọc Sinh Yên chuyện hoang đường này.

Nhưng khi vị đại tiểu thư Crimson Rose đánh túi bụi hai con tiểu lão hổ vô dụng này đến vui vẻ, một tiếng hổ gầm dũng mành bỗng nhiên vang lên từ sâu tỏng khu rừng ở phía xa, “Gầm!”

Nghe thấy tiếng rống của hung thú, lông mày Ngọc Sinh Yên nhăn lại một chút, lập tức cầm lấy thanh kiếm Tây Dương bên hông mình, trong nháy mắt hóa thành một trận gió táp, lập tức xông ra ngoài…

(1)Muội khống: chỉ những người cuồng em gái.

Crimson Rose đã học qua kiếm thuật lễ nghi với thầy lễ nghi tư nhân của mình, nghe nói lại kiếm thuật này bắt nguồn từ thời Trung cổ Châu Âu, là các quý tộc đứng ở trên sân khấu biểu diễn kiếm thuật đã sử dụng kiếm thuật.

Tương đối có tính thực dụng, kiếm thuật chú trọng hơn tại phương diện thưởng thức này, cho nên khi nói nó là một loại kiếm thuật, không bằng gọi là là một loại nghệ thuật mới đúng.

Nhưng Crimson Rose không thèm để ý chút nào đến việc này, bởi vì loại kiếm pháp có hơi thở nghệ thuật này vừa vặn tương xứng với khí chất của cô ta, mà lại nói kiếm thuật này không đủ để dùng trong thực chiến, nhưng hiện tại không phải là cô ta đang đánh cùng hai con tiểu lão hổ vô cùng tương xứng sao.

Bây giờ hẳn là Ngọc Sinh Yên đã hiểu rõ rồi, lãng phí thời gian cùng với tiểu nữ sinh nhu nhược tên là Phàm Tử kia, chẳng bằng đem những thứ đó tiêu tốn trên người mình, chỉ cần mình cùng với Ngọc Sinh Yên phối hợp thành một khối, vậy tuyệt đối sẽ được xưng tụng là "Tuyệt đại song kiêu".

Nghĩ đến đây, Crimson Rose không khỏi có chút kiêu ngạo, trong lòng càng thêm khẳng định ý nghĩ "Tầng lớp cao quý như mình bất luận là đi đến đâu cũng đều là nơi tồn tại của tinh anh".

Có điều việc cấp bách bây giờ chính là tranh thủ thời gian giải quyết xong hai con tiểu lão hổ đáng ghét đang dùng tư thế hiên ngang mà đứng trước mặt này, sau khi giải quyết xong mình sẽ chuẩn bị thật tốt, nghênh đón ánh mắt sùng bái của Ngọc Sinh Yên.

"Gầm!"

Crimson Rose nhìn hai con tiểu lão hổ trước mặt mình lại vô lễ mà gào thét lên về hướng mình, không khỏi có chút bực bội, một lần nữa tàn nhẫn mà vung kiếm xuống, thầm nghĩ trong lòng, tiểu súc sinh, đừng có nhiều chuyện, tranh thủ thời gian mà ngoan ngoãn chết dưới kiếm thuật không có gì sánh kịp của bổn tiểu thư đây đi!

Khi Crimson Rose cho rằng mình đang vô cùng thuật lợi, lại có một tiếng hổ gầm bên trong rừng sâu truyền đến: "Gầm!"

Âm thanh hổ gầm này với âm thanh do tiểu lão hổ phát ra lúc trước thì có khác biệt lớn, khí thế vô cùng uy mãnh, cho dù là trong rừng từ đằng xa truyền đến, cũng chấn động khiến Crimson Rose tim đập mạnh liên hồi.

Crimson Rose không ngừng véo vào tay mình, sợ hãi nhìn về phía xa xa, thầm nghĩ trong lòng, chuyện gì đã xảy ra?!

Đúng lúc này, bên người Crimson Rose bỗng nhiên có một làn hương thơm mát phất qua, mang theo luông không khí có thể nhấc làn váy của Crimson Rose lên, để cho người ta có thể nhìn thấy bắp chân mặc vớ đen gợi cảm dưới váy kia của Crimson Rose trong vài giây ngắn ngủi, nhưng lúc này lại không có ai để ý đến phong cảnh mê người này, bởi vì "Hoa Nguyệt Kiếm cơ" đảm đương bề ngoài "công hội Hoa Nguyệt" đã ra tay!

Ngọc Sinh Yên dậm chân phi nhanh, phi tốc chạy đến bên người Crimson Rose, bàn tay nhỏ ngọc ngà năm lấy thanh kiếm Tây Dương sắc bén rồi tùy ý vung lên, một luồng ánh sáng cùng với một vài ngôi sao, hai con tiểu lão hổ vừa mới vô cùng tương xứng mà giằng co thật lâu với Crimson Rose lập tứ kêu thảm một tiếng, trong nháy mắt đã ngã xuống, không đợi một hồi, liền trở nên không có chút sức lực nào mà động đậy được nữa.

Ngọc Sinh Yên không tiếp tục nhìn tiểu lão hổ đã ngã xuống một chút, mà là nhìn chăm chú vào nơi rừng sâu vừa truyền đến tiếng rống, ánh mắt có chút nghiêm nghị.

Tiếp theo Ngọc Sinh Yên quay lại nói với Crimson Rose đang đứng ngây người một bên nói: "Tình huống có biến, cô lui xuống trước đi."

Crimson Rose ngơ ngác nhìn Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên đuổi tới bên cạnh mình, lại nhìn xem hai con hổ con vừa mới sinh động như vậy mà bây giờ đã ngã xuống đất không dậy nổi, trong lòng cảm thấy vô cùng chấn động, đây chính là thực lực chân chính của Ngọc Sinh Yên sao?!

Đó là hai con dã quái vô cùng tương xứng để đánh cùng mình, vậy mà dưới một chiêu tùy ý của Ngọc Sinh Yên đã bỏ mạng?!

Cái này… Thật sự là quá tuyệt vời! Ngọc Sinh Yên quả nhiên không hổ là người mà Crimson Rose là mình nhìn trúng, chỉ là người mạnh như vậy với xứng làm bạn bè với Crimson Rose ta!

Crimson Rose nhìn xem khuôn mặt mỹ lệ kia của Ngọc Sinh Yên, ánh mắt trở nên càng thêm nóng bỏng, phải đến khi nghe được lời thúc giục của Ngọc Sinh Yên, Crimson Rose mới có thể rút ra được mà lui về phía sau.

Thú vị là, khi Crimson Rose trở về không quên trừng mắt hung tợn về phía Tiêu Phàm đang ngồi bên trên, làm cho Tiêu Phàm có chút không hiểu rõ.

Sau khi Ngọc Sinh Yên bay đến rồi giơ kiếm hạ gục hai con hổ con kia, "Hội fan hâm mộ Ứng viên công hội Hoa Nguyệt" cũng náo nhiệt, không ngừng cuồng hô ở đằng sau lưng: "Nữ thần vạn tuế! Nữ thần vạn uy vũ! Nữ thần bùm bùm chát! L-o-v-e, love!"

Nghe tiếng sói tru ở khoảng cách gần đến đinh tai nhức óc, Hổ Nữu cảm thấy vô cùng buồn nôn, buồn nôn không ngừng bất mãn nói về phía Hoàng Mao Tử: "'Quân đoàn Sói Lẳng Lơ' các người không phải là vì 'Kich King' Mệnh Phàm mà phục vụ sao? Hiện tại vì sao lại cổ vũ cho bình hoa thối Ngọc Sinh Yên tích cực như vậy! Chẳng lẽ là lúc trước mấy người đều lừa gạt tôi,

Thân phận thật sự của các người chính là fan hâm mộ của Ngọc Sinh Yên!"

"Hổ Nữu các hạ, đừng nên hiểu lầm, 'Quân đoàn Sói Lẳng Lơ' chúng tôi đánh vào trại địch đúng là không dễ, có khi bất đắc dĩ, nhất định phải che giấu lương tâm mà buông lời nói láo đó ~"

"Tôi nhìn bộ dạng của mấy người hiện tại đang dâng trào cảm xúc mãnh liệt nào có nửa điểm là bộ dáng nói láo, ngược lại còn nói chuyện với tôi trong bộ dạng lấm la lấm lét, vô cùng dối trá."

"Hổ Nữa các hạ, việc này cô có chỗ không biết, Thật cũng như giả mà giả cũng như thật, []. Chỉ có làm được như vậy, 'Quân đoàn Sói Lẳng Lơ' chúng tôi mới vó thể sinh tồn trong khe hẹp của trận doanh Nhân Loại được ~ với lại Hổ Nữu các hạ, đừng có lại xoắn xuýt lên như vậy, bây giờ cùng tôi hô một khẩu hiệu, như vậy sẽ không bị mọi người phát hiện."

"Hả? Nói tôi đi cố vũ cho cái bình hoa thối kia? Cô ta có cái gì đặc biệt hơn người? Chẳng phải chỉ là mới đâm chết hai con mèo nhỏ thôi sao?"

Hoàng Ma Tử ý vị thâm trường nhìn Hổ Nữu một chút, cầu khẩn nói ra: "Hổ Nữu các hạ, xin vì "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" chúng ta mà suy nghĩ đại kế lâu dài!"

“…”

“Nữ thần vạn tuế… Nữ thần uy vũ… Nữ thần []… l-o-v-e, love…” Hổ Nữu cắn răng nghiến lợi lẩm bẩm, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm về Ngọc Sinh Yên ở phía xa xa, hai tay không tự giác mà kéo kéo áo choàng khoác trên người mình, phảng phất ý muốn xé rách nó.

…

Ngọc Sinh Yên đâm mấy đường kiếm, lập tức có thể đoạt mạng hai con hổ con, chiêu này gọn gàng, thực sự xinh đẹp.

Mặc dù hai con hổ con này chỉ là dã quái cường độ phổ thông cấp hai mươi mấy, Tiêu Phàm lấy trạng thái nam nhi thì có tự tin dùng một kiếm có thể giải quyết xong xuôi, nhưng lấy năng lực của người chơi giới tính nữ thì không đủ để làm được như thế.

Chương 537: Hoa Nguyệt Hiếm Cơ Xuất Kích

Chương 538: Hoa Nguyệt Hiếm Cơ Xuất Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà tốc độ công kích cùng góc độ của điểm rơi của Ngọc Sinh Yên đều rất được chú trọng, trong một tích tắc ngắn ngủi, kiếm Tây Dương như sao đầy trời rơi ra, rải xuống điểm yếu của con tiểu lão hổ, lấy tốc độ cùng tần suất công kích để đền bù cho lực công kích không đủ mạnh của bản thân, mới có thể làm được cảnh tượng “một” kích giết hàng loạt, thủ pháp tinh xảo, thật là tuyệt vời.

Nhìn ra được, sau khi Ngọc Sinh Yên trở về từ giải thi đấu, cũng không có nhàn rỗi chút nào!

Có điều, bây giờ không phải là thời điểm cảm thán cái này…

Nghe được tiếng hổ gầm trong vài giây ngắn ngủi, Ngọc Sinh Yên cũng có thể cảm nhận được kẻ địch lớn sắp tới, mới sáng suốt lập tức ra tay để dọn

dẹp việc Crimson Rose giằng co cùng dã quái. Ngọc Sinh Yên đã có thể phát hiện được nguy hiểm, thì tất nhiên Tiêu Phàm cũng có cảm giác mà biết được chuyện này, chỉ là khác biệt với việc lập tức hành động của Ngọc Sinh Yên, tạm thời biến thành con gái khiến Tiêu Phàm không biết phải làm thế nào, nhưng trong hai con ngươi tràn đầy máu tanh cùng ánh sáng âm u vẫn phát sáng lên theo thói quen…

Trong rừng sâu không ngừng truyền đến từng trận từng trận tiếng xào xạc, mà theo thời gian trôi qua, cảm giác mục tiêu cách càng ngày càng gần.

Bỗng nhiên ba tia ánh sáng bạc hiện lên, hợp thành vết cào của một con hung thú.

Chỗ gần bụi cây giống như bị lưỡi dao bổ ra, lộ ra một lỗ hổng trơn nhẵn, sau đó bụi cây nghiêng nghiêng trượt xuống mặt đất theo lỗ hổng.

Hung thú dần dần áp sát tới rốt cuộc thì sau khi bụi cây bị đổ xuống cũng lộ ra bộ dáng hung ác của mình…

Xuất hiện từ sau bụi cây là một con mãnh hổ, nó cũng không phải là một con lão hổ bình thường, chỉ nhìn từ bên ngoài, nó đã khác hẳn với đồng loại của nó.

Thân thể của đại lão hổ bỗng nhiên xuất hiện này tương đối khỏe mạnh, xem toàn thể ước chừng cũng xấp xỉ một con voi, xem ra cũng làm cho người ta không dám đánh giá thấp lực lượng ẩn chứa trong cơ thể của nó.

Có điều thứ làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là đầu của nó, nhìn qua thì thấy tròn căng, thực sự giống một cái đầu trọc.

Nhìn thật kỹ, Tiêu Phàm mới phát hiện, hóa ra con hổ này chỉ là có hai lỗ tai tràn đầy những thương tích cực kì nghiêm trọng, dái tai mất hoàn toàn, giống như đôi tai bị chuột gặm của Doraemon trong bộ anime <>.

…

[Tên quái vật: Tàn Hổ (đực)]

[Thuộc loại quái vật: Tinh anh dã quái]

[Đẳng cấp quái vật: 40]

[HP: 100%]

[Ghi chú: Con hổ này dường như thiếu khuyết thứ gì, nhưng bề ngoài của nó lại chứng minh một cách hoàn hảo cho câu nói "Tôi biến thành trọc rồi, cũng trở nên mạnh mẽ rồi" này.]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Hổ Khiếu Sơn Lâm]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả kỹ năng: Mở ra miệng lớn dính máu, điên cuồng hét lên một cái, sẽ tạo ra tổn thương nhất định đối với kẻ địch ở xung quanh, cũng tạo ra hiệu quả uy hiếp đối với kẻ địch, thời gian cooldown 5 phút. (Uy hiếp: Giảm mục tiêu của lực công kích xuống 10%]

[Kỹ năng tiêu hao: 50 điểm giá trị thể lực]

[Ghi chú: Lỗ tai của con hổ này có tật, cho nên thời điểm rống sẽ đặc biệt lớn tiếng.]

[Tên kỹ năng: Nhất Trảo Siêu Hổ]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả kỹ năng: Cào một vuốt về phía kẻ địch, sẽ tạo ra tổn thương to lớn đối với kẻ địch, thời gian cooldown 5 phút.]

[Kỹ năng tiêu hao: 100 điểm giá trị thể lực]

[Ghi chú: Con hổ này dường như đang cố gắng bắt chước một vị cường giả nào đó…]

…

Sau khi giới tính của Tiêu Phàm bị đảo ngược, Con Mắt Ác Ma vẫn còn như cũ, thấy rõ kỹ năng [Con Mắt Ác Ma] biến hóa trở thành [Con Mắt Ác Ma - Đổi], nhưng phản hồi về tin tức quái vật nếu so sánh về căn bản thì cũng không khác biệt nhiều lắm, dường như chỉ là tinh tế hơn cụ thể hơn một chút, bởi vì thậm chí cả giới tính quái vật đều xuất hiện ở bên trong.

Phương diện này biến đổi, suy cho cùng vẫn là bởi vì sự tám chuyện của con gái, Tiêu Phàm thì không biết được rồi.

…

Sau khi tên trọc lão hổ này chui ra từ bụi cây, nhìn thoáng qua mấy lỗ thủng bị kiếm Tây Dương của Ngọc Sinh Yên đâm, cùng hai con hổ con ngã trên mặt đất chết đến mức không thể chết thêm được nữa, liền cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Tiếp đó chậm rãi nâng cái đầu nhìn vô cùng buồn cười kia lên, bi phẫn mà nhìn chằm chằm Ngọc Sinh Yên trước mặt.

Ngọc Sinh Yên cũng không bối rối, sau khi cô nhìn thấy mãnh hổ, trong lòng âm thầm đoán, con tinh anh dã quái mà công hội Tinh Thần nói tới chính là nó rồi, xem ra trước đó là mình đã hiểu lầm bọn người công hội Tinh Thần.

Nhìn thì thấy thực lực của đại lão hổ này rất mạnh, nhưng như vậy cũng tốt, đúng lúc mình để hai người Phàm Tử và Crimson Rose trước mặt này biểu hiện một chút, thể hiện rõ ràng một chút thực lực của thành viên tinh anh trong công hội Hoa Nguyệt.

Sau khi tên trọc lão hổ này liếc nhìn Ngọc Sinh Yên một cái, chú ý tới vũ khí nhọn trong tay cô, trong lòng khẳng định Ngọc Sinh Yên chính là hung thủ giết chết hai con hổ con của mình.

Kết quả là, hung tính của mãnh hổ bắt đầu hoàn toàn bại lộ ra, mắt hổ hiện đầy tơ máu, trừng lớn như chuông đồng, lộ ra vẻ vô cùng dữ tợn.

Sau kho mãnh hổ nổi điên lên liền lập tức phóng về hướng Ngọc Sinh Yên, thề phải báo thù cho hai hổ con của mình.

Tên trọc lão hổ xuất chiêu thứ nhất, lớn tiếng dọa người, "Gầm!"

Hổ Khiếu Sơn Lâm!

Sóng âm lấy mãnh hổ làm trung tâm mà tản ra xung quanh, cành lá trên cây xung quanh cũng bị chấn động mà đong đưa theo, ngay cả Tiêu Phàm ở xa xa cũng không nhị được khẽ nhíu mày.

Sau khi lỗ tai bị thương, "Miệng độn chi thuật" của con hổ này rất lợi hại, ngay cả Tiêu Phàm đứng rất xa cũng chịu ảnh hưởng, lại càng không cần phải nói về Ngọc Sinh Yên gần trong gang tấc.

Ngọc Sinh Yên sau khi bị nó hô như thế, bỗng nhiên cảm giác tay bị chấn động đến hơi tê tê, dùng lực dường như cũng nhận một chút ảnh hưởng, nhưng Ngọc Sinh Yên cũng không chần chừ, trực tiếp rút kiếm xông lên, ra tay trực tiếp mà xuất ra kỹ năng chiêu bài của mình, Liên Hoàn Nước Rút!

Không có một chút e ngại, mũi kiếm của Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên nhô ra về phía trước, nhanh như một tia chớp, vụt đến trước mặt mãnh hổ,

Nhắm thẳng vào hai mắt trên trán của nó.

Tiêu Phàm thấy cảnh này, trong lòng thầm khen, Ngọc Sinh Yên quả nhiên rất ghê gớm, chịu ảnh hưởng của hành động khiến người khác khiếp sợ "Hổ Khiếu Sơn Lâm" cũng không hề hấn gì, trực tiếp xuất chiêu liên hoàn đâm khiến mình phải né tránh tứ phía tại giải thi đấu kia, không hổ là Hoa Nguyệt Kiếm cơ.

Crimson Rose nhìn lúc đại lão hổ này xuất hiện nội tâm liền cực kì e ngại, đặc biệt là nghe được con hổ này rống lên âm thanh chấn động trời đất, Crimson Rose cảm giác mình bị dọa đến có chút hãi hùng khiếp vía.

Nhưng khi Crimson Rose nhìn Ngọc Sinh Yên ở phía đối diện xông lên, bên trong Crimson Rose lại trở nên hưng phấn, Ngọc Sinh Yên thực sự quá tàn bạo, quả nhiên mình đi chuyến này không có uổng phí, rốt cuộc đã tìm được người có khí chất giống mình và còn cùng chung chí hướng!

Hàn Tiểu Yêu cũng không mảy may lo lắng cho Ngọc Sinh Yên, cô hiểu rõ thực lực trong trò chơi của tỷ tỷ mình, chỉ với con đại lão hổ này vẫn không có thể làm gì được cô ấy, thế là cô đem tinh thần đặt đi nơi khác, "Phàm Tử, con mắt của cô làm sao vậy, giống như hồng ngọc sáng lấp lánh, thật xinh đẹp ~"

Lúc này, Tiêu Phàm đang dùng [Con Mắt Ác Ma - đổi] để quan sát trận đấu, tia ánh sáng hồng trong mắt kia dĩ nhiên là hiệu quả sẵn có của kỹ năng [Con Mắt Ác Ma - đổi], mặc dù chút ánh sáng này cũng không dễ bị người ngoài phát hiện, nhưng Hàn Tiểu Yêu lại trùng hợp thấy được nó.

Tiêu Phàm không tiện để lộ kỹ năng của mình với đám người Hàn Tiểu Yêu quá nhiều, chỉ có thể pha trò nói: "Há… À… Đây là món đồ thời trang mới ra trong cộng đồng Thương Thành - kính sát tròng, ha ha."

"Kính sát tròng có thể phát sáng sao?" Hàn Tiểu Yêu hơi nghi hoặc một chút.

"Há… Tôi không biết, có thể đó là hiệu quả thời trang đi, tôi cũng chỉ là mới thử một chút mà thôi." Tiêu Phàm không phải Tuyết Dạ, đối với thời trang trong Thương Thành thực sự không hiểu rõ lắm, sau khi giải thích lung tung như vậy, sợ có chỗ nào không ổn, bị Hàn Tiểu Yêu phát hiện, trong lòng trở nên bất an.

Chương 538: Hổ Cái

Chương 539: Hổ Cái

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Kính sát tròng có thể phát sáng sao?" Hàn Tiểu Yêu hơi nghi hoặc một chút.

"Há… Tôi không biết, có thể đó là hiệu quả thời trang đi, tôi cũng chỉ là mới thử một chút mà thôi." Tiêu Phàm không phải Tuyết Dạ, đối với thời trang trong Thương Thành thực sự không hiểu rõ lắm, sau khi giải thích

lung tung như vậy, sợ có chỗ nào không ổn, bị Hàn Tiểu Yêu phát hiện, trong lòng trở nên bất an.

Cũng may Hàn Tiểu Yêu dường như cũng không để ý lắm đến thời trang trong Thương Thành, chỉ là tò mò một chút, sau đó cũng không quan tâm nữa.

Crimson Rose nghe lọt tai đoạn đối thoại vừa nãy của Hàn Tiểu Yêu cùng Tiêu Phàm, thầm nghĩ trong lòng, cái vị Phàm Tử này quả thật là con người tầm thường, bây giờ là thời khắc chiến đấu mấu chốt, thế mà còn giống như Hoa cô nương thích chưng diện nhàm chán bắt đầu chơi trò chơi đổi trang phục!

Mà Hàn Tiểu Yêu cũng vậy, là muội muội của Ngọc Sinh Yên, cũng không quan tâm đến an nguy của tỷ tỷ mình một chút!

Quả nhiên chỉ có Ngọc Sinh Yên một cô gái xinh đẹp như vậy mới xứng làm bạn bè với Crimson Rose ta…

…

Liên Hoàn Nước Rút, khi Tiêu Phàm cố gắng gượng một chiêu này của Ngọc Sinh Yên trong giải thi đấu PK biểu diễn, cũng lộ ra một chút chật vật, mà nhìn vẻ ngoài của con mãnh hổ này, ưu điểm rõ ràng ở phương diện lực lượng, về sự nhanh nhẹn tất nhiên không bằng Tiêu Phàm, đối mặt với liên hoàn công kích của Ngọc Sinh Yên nhanh chóng như vậy, nó làm sao có thể hoàn toàn tránh né, đành phải miễn cưỡng cúi đầu xuống, bảo vệ bộ phận quan trọng, mặc cho Ngọc Sinh Yên đâm vào trên mặt của mình.

Mấy tia ánh sáng đỏ xẹt qua, tên trọc lão hổ đã bị kiếm Tây Dương của Ngọc Sinh Yên vẽ thành một mặt hoa diễn tuồng.

“Hội fan hâm mộ của ứng viên công hội Hoa Nguyệt” lập tức reo hò như sấm dậy, các loại lời nói thổi phồng không thực tế được phát ra từ lũ sói con, Hổ Nữu bị bao vây trong đám lời tán dương Ngọc Sinh yên, trong lòng có chút ghen ghét, lại nhịn không được mà giật giật áo choàng Trâu ba ba của mình…

Sau khí mãnh hổ bị Ngọc Sinh Yên vẽ hoa lên mặt, đùng đùng tức giận, nhảy lên một cái, lập tức quán lấy Ngọc Sinh Yên đánh nhau thành một khối.

Hổ đánh đầy sinh lực, nhưng thân thủ của Ngọc Sinh yên cực kì linh động, nhẹ nhàng nhảy múa ở giữa công kích của mãnh hổ, bất luận rằng công kích của mãnh hổ có tàn bạo thế nào, cũng không mảy may dính đến người Ngọc Sinh Yên, chỉ chấn động đến bụi mũ nổi lên bốn phía, ngược lại nhìn rất có khí thế.

Nhìn thấy Ngọc Sinh Yên cùng mãnh hổ đánh qua đánh lại, ánh mắt của Crimson Rose càng thêm vẻ sùng bái, mà cũng làm cho bọn Hoàng Ma Tử cũng trở nên vui sướng.

Theo tình hình chiến đấu cứ như vậy, Tiêu Phàm cũng vui vẻ đến rảnh rỗi, chỉ cần một người Ngọc Sinh Yên đánh những dã quái này là được, vậy mình cũng không cần phải lo lắng việc ra tay chiến đấu rồi bại lộ thân phận bị mọi người phát hiện.

Ngọc Sinh Yên lúc này đang ở giữa sân cũng không rõ ràng phản ứng của mọi người, cô đang chăm chú vào trong chiến đấu, cảm giác được móng vuốt của hổ đang vờn quanh người mang theo gió lớn, trong lòng yên lặng đánh giá sức chiến đấu của đối thủ.

Thực lực của con hổ này thực sự có trình độ của tinh anh dã quái, nó cực kì am hiểu việc tấn công mạnh mẽ, nhưng lại không thể nhanh nhẹn, chỉ cần mình duy trì trạng thái bây giờ, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, chắc hẳn là có thể nhẹ nhàng hạ được nó.

Sau khi hoàn tất suy nghĩ trong lòng, đi lại cùng công kích của Ngọc Sinh Yên càng trầm ổn hơn, gặp nguy cũng không né tránh loạn lên, cũng có sự tiến công nhất định, cầm kiếm Tây Dương sắc bén một kiếm lại một kiếm đâm vào thân con hổ, không ngừng làm suy giảm HP của nó.

Trái lại tên trọc lão hổ này, sau khi bị Ngọc Sinh Yên công kích, không ngừng giận dữ, móng vuốt hổ đập càng ngày càng dữ tợn, đáng tiếc lại không có tác dụng gì, căn bản không thể chạm đến Ngọc Sinh Yên dù chỉ một chút, bị tức mà nhảy lên nhảy xuống, nhưng lại không thể làm gì.

Tiêu Phàm nhìn thấy một loạt cảnh tượng này, đã hoàn toàn yên tâm đối với cuộc chiến đấu trong sân, tinh anh dã quái dù sao cũng không phải boss dã ngoại, cấp độ khó cũng không tính là lớn, dựa theo tình thế hiện giờ mà xem xét, Ngọc Sinh Yên chắn hẳn có thể hạ được nó. Mà lại lấy cách chiến đấu của Ngọc Sinh Yên mà nói, Ngọc Sinh Yên sau khi trở về thì giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", kiếm thuật dường như đã tiến bộ không ít.

Phảng phất chứng minh được suy nghĩ trong lòng của Tiêu Phàm, con mãnh hổ bên trong cuộc vật lộn với Ngọc Sinh Yên càng lúc càng yếu đi, sơ hở trăm chỗ, nhiều chỗ quanh thân đã bị kiếm Tây Dương của Ngọc Sinh Yên làm cho bị thương.

Mà Ngọc Sinh Yên thì càng đấu càng hăng, một chiêu bài tuyệt kỹ khác cũng được xuất ra để đối phó với con đại lão hổ này, Úc Kim Hương Đoạt Mệnh!

Chi chít lưỡi kiếm bị Ngọc Sinh Yên dùng kiếm Tây Dương tung ra, một đóa hoa bạc to lớn trong nháy mắt nở rộ…

Lúc trước khi Tiêu Phàm đối mặt với chiêu này của Ngọc Sinh Yên cùng không thể nào né tránh, đại lão hổ thì càng không cần phải nói, trực tiếp chịu trận, da lông đều bị máu tươi nhuộm đỏ, HP ầm ầm rơi xuống một mảng lớn.

Nhìn thấy nữ thần phóng ra chiêu lớn, đại lão hổ kinh ngạc, bọn người Hoàng Ma Tử lại hưng phấn hoan hô, Hổ Nữu lại lộ vẻ càng thêm phiền não, trong lòng âm thầm oán thán, rốt cuộc tên lão hổ này vẫn là một con mèo bệnh, ngay cả bình hoa thối kia cũng không thể hạ gục được!

Tên trọc lão hổ này bây giờ cũng có nỗi khổ không nói được, tính cơ động của nó cũng không hề thấp, chỉ có điều Ngọc Sinh Yên lại càng linh hoạt hơn, các loại công kích của nó đều vô hụt, cho nên nó chỉ có một thân tinh lực dồi dào lại không có chỗ để dùng.

"Gầm - " đại lão hổ ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, lá xanh trong rừng cũng theo đó mà lay động.

Ngọc Sinh Yên nhìn nó, gạt gạt thanh Tây Dương trong tay mình, “Mày gào có lớn tiếng đến đâu cũng vô dụng thôi, ai bảo mày hôm nay không may gặp phải tao.”

Nói xong Ngọc Sinh Yên lại ra vẻ mà phẩy một đường kiếm, bộ dáng giống như một bậc nữ trung hào kiệt.

Crimson Rose nhìn Ngọc Sinh Yên trước mặt thì sắc mặt liền ửng đỏ, ánh mắt nóng bỏng vô cùng, trong miệng thì thào nói nhỏ: “Thực sự đẹp quá rồi!”

“Quân đoàn Sói Lẳng Lơ”đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội lần này, lại dùng giọng điệu như không muốn sống mà kêu loạn, Hổ Nữu thực sự có chút không vừa mắt, nhịn không được mà đạp một cước về phía Hoàng Ma Tử bên cạnh mình, “Mù mà kêu cái gì! Mù mà kêu cái gì! Cô ta làm dáng, mấy người hưng phấn cái rắm à!”

“Hổ Nữu các hạ bớt giận, tỉnh táo lại, tuyệt đối đừng để bại lộ thân phận!” Hoàng Ma Tử vừa nói, vừa ôm cái mông chạy sang một bên.

…

Bây giờ thế cục tốt đẹp, trong lòng Tiêu Phàm cũng cho rằng cái “Huấn luyện dã ngoại” vẽ với thêm chuyện này có thể nhanh chóng kết thúc, không ngờ lại có một tiếng hổ gầm vang lên, sắc mặt Tiêu Phàm trong giây lát đã biến đổi,

Thần sắc của Ngọc Sinh Yên cũng bởi vậy mà nghiêm nghị lại mấy phần.

Bởi vì âm thanh hổ gầm này không phải là do con hổ trước mặt này kêu, mà nó đến từ chỗ rừng sâu, nghe thanh âm trước mặt thì dường như còn cách chỗ này một khoảng xa.

Đáng chết, sao lại còn có chứ!

Sau khi Ngọc Sinh Yên nghe được tiếng hổ gầm này, lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, không nói hai lời liền rút kiếm xông lên, phóng về phía kẻ địch trước mắt, cô nhất định phải nắm chặt thời gian trước

khi kẻ địch mới kia đến đây, triệt để tiêu diệt kẻ địch trước mặt, bằng không lại xuất hiện một con hổ, lấy sức lực chiến đấu của một mình cô thì chắc rằng không thể chèo chống được.

Tên trọc lão hổ làm sao có thể để Ngọc Sinh Yên toại nguyện, mặc dù hành động của nó không đủ mau lẹ nên không mảy may làm gì được Ngọc Sinh Yên, nhưng là da thô thịt khô, Ngọc Sinh Yên cũng đừng hòng có thể giải quyết nó trong giây lát.

Chương 539: Ra Tay

Chương 540: Ra Tay

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ánh sáng bạc chằng chịt hiện lên, không ngừng đối đầu với móng vuốt của hổ, nhưng chỉ có lẻ tẻ mấy điểm rơi xuống trên thân của đại lão hổ, cũng không thể tạo thành vết thương trí mạng, tiếng xào xạc trong rừng sâu truyền đến càng ngày càng gần.

Cuối cùng tại một kích Ngọc Sinh Yên dành cho kẻ địch, một con hung thú khác nhảy ra từ đám cây cối, lộ ra thân ảnh của mình…

Thân hình của con hổ mới xuất hiện này vô cùng giống với thân hình của con hổ hiện tại, khác biệt lớn nhất là có nhiều lỗ tai hơn so với con hiện tại, nhưng lại thiếu một cái đuôi thật dài…

[Tên quái vật: Tàn Hổ (cái)]

[Thuộc loại quái vật: Tinh anh dã quái]

[Đẳng cấp quái vật: 40]

[HP: 100%]

[Ghi chú: Con hổ này dường như cũng thiếu khuyết thứ gì, nhưng đối với nó lại không ảnh hưởng.]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Hai Con Lão Hổ]

[Loại hình ký năng: Bị động]

[Hiệu quả kỹ năng: Khi "Tàn Hổ (cái)" đi đến bên cạnh "Tàn Hổ (đực)", cả hai đều được tăng thêm 50% tốc độ di chuyển.]

[Ghi chú: Hai con lão hổ, hai con lão hổ, chạy nhanh, chạy nhanh.]

…

Đây là tin tức về con đại lão hổ mới xuất hiện mà [Con Mắt Ác Ma - đổi] phản hồi lại cho Tiêu Phàm, sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy, biểu hiện có chút run rẩy.

Người thiết kế trò chơi này cũng rất biết đùa rồi! Đây rốt cuộc là thứ gì vậy!

Một điểm tài nguyên tinh anh dã quái, hết lần này tới lần khác lại xây dựng thành một nhà dã quái, có già có trẻ, có đực có cái, đem tinh lực này bỏ vào phương diện khác không được sao? Khoa trương nhất chính là cái gia đình này thế mà còn tự mang "Bối cảnh âm nhạc, "Bối cảnh âm nhạc" lại ảnh hưởng đến kỹ năng! Còn nữa, thiết lập con hổ cái này không có đuôi, người nhất định là cố ý!

…

Mặc kệ nội tâm Tiêu Phàm có đang chửi rủa như thế nào, thì tình hình bây giờ của Ngọc Sinh Yên cũng không vì thế mà trở nên lạc quan, một con hổ thì Ngọc Sinh Yên còn có thể miễn cưỡng xử lí được, giờ lại thêm một con nữa? Mà hai con lão hổ này đều là cấp 40, bây giờ trong trò chơi đẳng cấp có thể đạt tới 40, ngoại trừ Tiêu Phàm thì chỉ còn mấy người chơi như vậy, đáng tiếc mấy vị này lại không trong bao quái của Ngọc Sinh Yên, cho nên tiếp theo Ngọc Sinh Yên nhất định phải vượt cấp để khiêu chiến với hai con tinh anh dã quái này…

Ngọc Sinh Yên thở dài, mình cuối cùng vẫn không kịp triệt để xử lý kẻ địch trước mắt trước khi con dã quái mới đến, lần này mình phải đơn độc đối

phó với hai con tinh anh dã quái.

Cũng không phải là Ngọc Sinh Yên không cân nhắc đến đồng đội của mình, mà là cô cho rằng đồng đội của mình không thể đối mặt với những con tinh anh dã quái cấp 40 như vậy.

Ngọc Sinh Yên là tỷ tỷ của Hàn Tiểu Yêu nên tất nhiên hiểu rõ Hàn Tiểu Yêu, đúa nhỏ này không có thiên phú quá lớn về mặt chiến đấu, sau khi tham gia "Tân Sinh", hoàn toàn là chơi trò chơi để đi cùng mình. Mà Hàn Tiểu Yêu vẫn luôn là thăng cấp cùng cô, bây giờ đẳng cấp mới xấp xỉ 30, lực công kích đnág thương kia cũng không thể tạo được một chút điểm uy hiếp đối với kẻ địch trước mặt mình này.

Crimson Rose chính là một người theo chủ nghĩa hình thức, chỉ thích cầm thanh đại kiếm tinh xảo kia của cô ta mà khoe khoang khắp trận đấu. Kiếm pháp với trăm chỗ sơ hở như cô ta lại có thể đối địch với hai con hổn con, điều này ngược lại khiến Ngọc Sinh Yên có chút ngoài ý muốn. Chẳng qua tình hình thực lực hiện tại của cô ta cũng không thể giúp bất luận là cái gì, bảo cô ta đến đây trợ giúp thì chẳng khác gì bảo cô ta chịu chết.

Về phần Phàm Tử, đứa trẻ đáng thương này, đoán rằng đối mặt với hai con hổ con đã e ngại không dám đi, chính xác là một tiểu bạch trong một cái trò chơi, tại sao thực lực của cô lại không mạnh mẽ giống như người anh trai cặn bã của cô?

Fan hâm mộ ứng viên công hội Hoa Nguyệt? Những tên bỉ ổi này Ngọc Sinh Yên chỉ muốn sớm quên đi…

Ngọc Sinh Yên lấy lại tinh thần, một lần nữa đạt sự chú ý của mình lên hai con lão hổ kia, thầm nghĩ trong lòng, nếu như động tác của con hổ mới đến này cũng chậm chạp như con hổ trước, thì một mình mình hẳn là đối phó được, chỉ là phải đồng thời ứng phó với hai con hung thú, có vẻ sẽ phí sức một chút.

Ngay tại lúc này, con lão hổ không có đuôi kia đột nhiên lao về phía Ngọc Sinh Yên, tốc độ thế mà lại nhanh hơn con hổ lúc trước gấp mấy lần!

Ngọc Sinh Yên vội vàng lách mình, chuyển mình để tránh một kích của con hổ không đuôi này, nghĩ thầm, lần này phiền toái rồi.

Chưa đợi Ngọc Sinh Yên thở dốc một lát, tên trọc lão hổ đã trực tiếp vọt lên, cùng con lão hổ không đuôi tạo thành tư thế đánh gọng kìm, đánh tới từ sau lưng của Ngọc Sinh Yên.

Ngọc Sinh Yên nghe được tiếng gió thổi phía sau mình, bước chân lướt qua, lại tránh một lần nữa, thế nhưng vẫn bị trúng phải móng vuốt sắc bén của hổ mà máu bắn tung tóe.

Ngọc Sinh Yên bị thương!

Sắc mặt của Crimson Rose hơi biến đổi, nhóm người Hoàng Ma Tử cũng theo đó mà im lặng, Hàn Tiểu Yêu cũng cảm thấy bất ngờ, chỉ có duy nhất Tiêu Phàm hiểu rõ, bởi vì "Cô" có được Con Mắt Ác Ma nên biết được vấn đề ở chỗ nào…

Ngọc Sinh Yên cảm thấy phần eo mình chua xót, lại cảm thấy vô cùng bất ngờ, cô dự đoán trước được công kích của kẻ địch nên đã né tránh, nhưng vẫn bị thương, đó cũng không phải là cô né tránh không đủ nhanh, mà là tốc độ của cái tên trọc lão hổ này quá nhanh!

Đáng chết! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, vì cái gì mà tốc độc của tên trọc lão hổ này đột nhiên lại trở nên nhanh như vậy?!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn mình sẽ bị thua trước móng vuốt của hai con lão hổ này! Đường đường là Ngọc Sinh Yên "Hoa Nguyệ Kiếm cơ" làm sao có thể tùy tiện nhận thua ở chỗ này! Không được, mình tuyệt đối không thể chiến bại trước mặt hai người mới tới như vậy! Vậy bây giờ mình nhất định phải giết chết một trong hai con hung thú mới được!

Trong lòng Ngọc Sinh Yên quýnh lên, rút kiếm xông ra!

…

Tên trọc lão hổ ngửi được hương vị máu tươi trên móng vuốt của mình, trong lòng càng trở nên hưng phấn, trước đó dù có làm như nào cũng không

thể công kích tới con mồi, bây giờ bạn đời chạy đến cứu giúp, mình nhất định phải xử lí tốt một chút, để hóa giải mối hận trong lòng!

Tên trọc lão hổ ra hiệu về phía con lão hổ không đuôi, liền lập tức xông về phía Ngọc Sinh Yên một cách tàn bạo, tạo thành tư thế tiền hậu giáp kích, bắt đầu bay tới trêu đùa Ngọc Sinh Yên.

Nhờ có kỹ năng bị động [Hai Con Lão Hổ] của Tàn Hổ (cái) mà tốc độ di chuyển được tăng thêm, tính linh động của Ngọc Sinh Yên đã không chiếm được ưu thế so với hai con hung thú trước mặt, mà hai con lão hổ này lại là lấy nhiều dùng ít, khiến Ngọc Sinh Yên lập tức rơi vào thế bất lợi, nơi bị thương trên cơ thể cũng trở nên nhiều hơn.

Hổ Nữu nhìn thấy Ngọc Sinh Yên chật vật như vậy, trong lòng rất đắc ý, vui vẻ hoan hô lên: "Đại lão hổ làm tốt lắm! Xé xác cái bình hoa thối kia đi, bảo cô ta đừng giả làm cao thủ được mặt ngươi! Dùng móng vuốt của ngươi chụp chết cô ta, dùng hàm răng của ngươi cắn chết cô ta!"

"Hổ Nữu các hạ, tỉnh táo lại đi! Đừng để mình bị bại lộ!" Hoàng Ma Tử nhìn thấy Hổ Nữu nhảy cẫng hoan hô,

Không khỏi khẩn trương nói, "Còn nữa, Hổ Nữu các hạ, tại sao cô lại động viên hai con lão hổ kia chứ, nếu hai con lão hổ kia đánh bại Ngọc Sinh Yên, vậy Phàm Tử công chúa điện hạ cũng sẽ gặp nạn hay sao?"

"Nói nhảm! Tôi là Hổ Nữu không động viên lão hổ thì động viên ai?!"

"Cái này là logic kiểu gì vậy?"

"Về phần công chúa điện hạ kia của các anh, tôi không cần phải nghĩ ngợi nhiều, không phải sau khi Ngọc Sinh Yên bị tiêu diệt thì còn có người khác sao?"

"Người khác?" Hoàng Ma Tử dò xét bốn phía xung quanh, trong lòng vô cùng nghi ngờ, cái người khác này là ai vậy? Chúng nữ đằng sau Ngọc Sinh Yên nhìn thì đều không giống cao thủ nha? Không phải là Hổ Nữu các hạ ám chỉ "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" chúng mình chứ? Nhưng mũi tiếng công

chính của "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" chúng ta cũng không phải là chiến đấu, mà là tình báo phân tích chuyên nghiệp đó!

Chương 540: Nhiên Thiêu Dẫn Kình

Chương 541: Nhiên Thiêu Dẫn Kình

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Người khác?" Hoàng Ma Tử dò xét bốn phía xung quanh, trong lòng vô cùng nghi ngờ, cái người khác này là ai vậy? Chúng nữ đằng sau Ngọc Sinh Yên nhìn thì đều không giống cao thủ nha? Không phải là Hổ Nữu các hạ ám chỉ "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" chúng mình chứ? Nhưng mũi tiếng công chính của "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" chúng ta cũng không phải là chiến đấu, mà là tình báo phân tích chuyên nghiệp đó! Trời ạ, không phải là Hổ Nữu định đợi chút nữu rồi để chúng ta đi xông pha chiến đấu cứu vớt Phàm Tử công chúa điện hạ đấy chứ?! Như vậy là chúng ta phải đấu với hai con mãnh hổ kia?!

Hoàng Ma Tử cũng không nghĩ tới người đặc biệt mà Hổ Nữu vừa nhắc đến chính là Phàm Tử công chúa điện hạ trong miệng Hoàng Ma Tử, theo Hổ Nữu, nhìn thấy mấy người kia lo lắng cho an nguy của Tiêu Phàm, đây thực sự là vẽ vời thêm chuyện.

…

Crimson Rose nhìn thấy Ngọc Sinh Yên rơi vào thế bất lợi, nội tâm không khỏi cảm thấy gấp gáp, cầm chặt đại kiếm trong tay mình, nghĩ rằng nên xông lên phía trước mà giúp đỡ, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hung ác của hai con đại lão hổ kia, trong lòng không khỏi cảm thấy run sợ, lại vô thức thu lại bước chân đang chuẩn bị tiến về phía trước của mình.

Hàn Tiểu Yêu nhìn thấy tỷ tỷ của mình lâm vào nguy hiểm, lập tức rút mũi tên trong bao đựng của mình, cấp tốc khoác lên dây, nhắm thật chuẩn phương hướng, hướng về phía mãnh hổ rồi buông dây cung, muốn dùng cung tiễn của mình để trợ giúp cho Ngọc Sinh yên một chút.

Lúc cô vừa buông tay, sắc mặt Tiêu Phàm liền thay đổi, bởi tiếng vang mà dây cung phát ra, yếu ớt…

Quả nhiên giống như dự đoán của Tiêu Phàm, mũi tên mềm yếu vô lực bay ra vài mét, liền cắm một cái xuống đất, Hàn Tiểu Yêu nhìn thấy đích đến của mũi tên mình vừa bắn ra, sắc mặt liền đỏ lên, trông thật đáng yêu.

Tiêu Phàm trong nháy mắt đã hiểu rõ trình độ thực lực của các thành viên trong đội của mình, nghĩ đến việc trước đó Hàn Tiểu Yêu còn nói rằng cô sẽ dùng cung tiễn để trợ giúp mình chiến đấu từ xa, Tiêu Phàm liền cảm thấy trong lòng có chút lộn xộn.

Mắt lại nhìn ra giữa sân nơi hai con mãnh hổ vây bắt Ngọc Sinh Yên đang chật vật chống đỡ, Tiêu Phàm cảm thấy đồng tình, nhịn không được mà thở dài, "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên, xem ra cô mang theo một đống đồng đội là hố đen cũng không dễ dàng gì…

Trong giây phút Tiêu Phàm thở dài, trên thân Ngọc Sinh yên lại không cẩn thận bị vạch một vết rách, Tiêu Phàm biết không thể tiếp tục như vậy nữa.

Bởi vì thực lực hôm nay của Ngọc Sinh Yên hoàn toàn không đủ để liều mạng với hai con tinh anh dã quái cấp 40 này, tiếp theo đây, Ngọc Sinh Yên sẽ bị hai con lão hổ này làm cho ngủm củ tỏi. Mà sau khi Ngọc Sinh Yên hi sinh, hai con hổ này chắc chắn sẽ chuyển mục tiêu công kích đến nhóm người mình, đến lúc đó mình vẫn là phải ra tay, vậy thì hiện tại giúp nữ nhân đáng thương Ngọc Sinh Yên này một chút vậy…

Tuy rằng tình hình bây giờ khẩn cấp, Tiêu Phàm bất đắc dĩ phải ra tay nhưng "cô" vẫn muốn trước khi ra tay phải chuẩn bị cẩn thận một phen.

Dù sao bây giờ Tiêu Phàm là một "cô gái", lúc chiến đấu vẫn có rất nhiều điều kiêng kỵ, đặc biệt là không thể để thân phận thật của mình bị bại lộ.

Cho nên Tiêu Phàm định sử dụng kỹ năng gần đây hắn mới lĩnh ngộ được để chiến đấu, phòng ngừa lúc nữa Ngọc Sinh Yên cảm thấy quen thuộc với phương thức chiến đấu của hắn, trong lúc chiến đấu sẽ sinh ra phiền toái không cần thiết.

Để cho an toàn, lát nữa sát chiêu lớn nhất là [Tinh Bạo Khí Lưu Trảm] Tiêu Phàm cũng định sử dụng. Nhưng mà điều kiện để sử dụng [Tinh Bạo Khí Lưu Trảm] là phải sử dụng song kiếm, điều này đối với Tiêu Phàm lại là một vấn đề lớn.

Tuy rằng Ảm Long Minh Viêm Kiếm có để lộ ra cũng sẽ không khiến cho Ngọc Sinh Yên sinh nghi nhưng mà lúc này Tiêu Phàm lại không thể lấy Frostmourne trong túi ra được.

Nếu mà cả hai thanh vũ khí của hắn đều xuất hiện ở đây, sau này liền khó có thể giải thích rõ với Ngọc Sinh Yên, cho nên lúc này Tiêu Phàm nhất định phải nhanh chóng tìm được một thanh vũ khí mới tiện tay mới được.

Tiêu Phàm nhìn lung tung bốn phía, bi ai phát hiện, xung quanh dường như cũng chỉ có thanh kiếm trong tay đại tiểu thư khó ở chung là Crimson Rose hắn mới có thể miễn cưỡng sử dụng được.

Crimson Rose hiện tại đang nhìn Ngọc Sinh Yên trong chiến trường chằm chằm không chớp mắt, trong lòng vô cùng bối rối, bởi vì tình hình bên trong rõ ràng không lạc quan lắm, dưới sự giáp công vận tốc cao của hai con mãnh hổ, Ngọc Sinh Yên căn bản không có cách nào tấn công lần nữa, chỉ có thể bị động phòng thủ, dựa vào thân pháp nhanh nhẹn của mình mà đau khổ chống đỡ, tiếng thở dốc cũng ngày một nặng nề.

Crimson Rose rất muốn đi xuống hỗ trợ nhưng mà cô ta cũng tự hiểu được, với trình độ hiện tại của cô ta, xuống đó cũng chỉ có thể gây thêm phiền phức cho Ngọc Sinh Yên, chẳng qua nếu không có hành động gì thì đoán chừng Ngọc Sinh Yên một lúc nữa sẽ bởi vì thể lực cạn kiệt mà bại trận, hiện tại cô ta nên làm thế nào cho phải đây?!

…

Trong lòng bàn tay của Crimson Rose dần dần đổ đầy mồ hôi, cô ta rất muốn đi về phía trước, nhưng nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt bên trong thì lại do dự một chút, rốt cuộc vẫn lùi lại.

Crimson Rose hai tay chống thanh kiếm lớn để mượn lực chống đỡ thân thể, lúc này cô ta cảm thấy dường như chỉ có nắm chặt thanh kiếm lớn trong

tay thì mới có thể khiến trong lòng mình được an ổn một chút.

“Rose?”

“Crimson Rose?”

Nghe thấy Tiêu Phàm hô to, Crimson Rose nhướng mày, có chút không vui, bây giờ cô ta đang khẩn trương nhìn Ngọc Sinh Yên chiến đấu, ai ngờ Tiêu Phàm lại ở thời khắc mấu chốt này đột nhiên đến quấy rầy cô ta.

“Chuyện gì?” Lời nói của Crimson Rose rất lạnh lẽo, giống như ánh mắt lúc này của cô ta vậy.

Tiêu Phàm không để ý đến chuyện đó, bởi vì Tiêu Phàm cho rằng đại tiểu thư tính tình đều cổ quái như vậy, không có gì đáng phải để bụng, nói: “Có thể cho tôi mượn thanh kiếm lớn của cô một lát hay không?”

Crimson Rose liếc nhìn Tiêu Phàm một cái, sau đó ánh mắt rơi trên thanh Ảm Long Minh Viêm Kiếm trên tay Tiêu Phàm, nói: “Chính cô không phải cũng có một thanh kiếm sao?”

Tiêu Phàm lúng túng sờ sờ cái ót, đợi đến lúc sờ đền mái tóc thật dài của mình, dường như cảm thấy có chút không quen, cuống quít thu tay lại, động tác này lộ vẻ vô cùng ngu ngốc, còn ra sức cười cười thân thiện với Crimson Rose, nói: “Một thanh không đủ…”

Crimson Rose chán ghét nhìn cử động của Tiêu Phàm, lông mày đã nhíu nay lại càng nhíu chặt hơn.

Một thanh không đủ?! Lời nói này của cô nàng là ý gì?! Chẳng lẽ cô nàng này muốn sử dụng hai thanh kiếm để gia nhập cuộc chiến hả?!

Crimson Rose nhìn thân thể của Tiêu Phàm một chút, càng thêm nghi hoặc, mặc dù cô nàng rất gợi cảm, nhưng nhìn lui nhìn tới vẫn không hề thấy bộ dáng giống như quá mạnh mà?

Chẳng qua lúc trước mình cũng chưa từng nhìn thấy cô nàng chiến đấu, chẳng lẽ cô nàng này lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ hả?

Quan trọng nhất chính là, bộ dáng bây giờ của cô nàng rất bình tĩnh, giống như không hoảng hốt chút nào đối với thế cục hiện tại…

Hừ! Đã như vậy, tôi thật muốn xem xem cô lợi hại đến mức nào.

…

Crimson Rose cảm thấy hứng thú, ngắm Tiêu Phàm một lát, nói: “Cho cô.”

Tiêu Phàm nhìn thanh kiếm lớn mà Crimson Rose đưa tới, vội vàng đưa tay phải ra nhận lấy.

“Ui da!”

Bởi vì thanh kiếm lớn của Crimson Rose quá nặng, thêm việc Tiêu Phàm sau khi đảo lộn giới tính sức lực bị giảm một lượng lớn, kết quả là một tay vừa chạm vào, vội vàng không chuẩn bị nên cổ tay suýt chút nữa bị gãy.

Crimson Rose che trán, bày ra một bộ dáng thất bại, trong lòng thầm nghĩ, cô ta sớm phải đoán được cái cô nàng này là một con gà chứ, không có cảm giác khẩn trương hoàn toàn là bởi vì quá cùi bắp nên chưa từng trải nghiệm qua tình hình chiến đấu kịch liệt gì nên mới như vậy.

“Cô không sao chứ? Rốt cuộc là có được hay không vậy?!” Crimson Rose có chút hối hận đã đưa thanh kiếm lớn của mình cho Tiêu Phàm, trong lòng thầm mắng, cũng không dám dễ dàng tin tưởng cô nàng này nữa.

Chương 541: Hiệu Quả Đặc Biệt Mới

Chương 542: Hiệu Quả Đặc Biệt Mới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Không sao, không sao, lúc nãy chỉ vì còn chưa quen thôi, không nghĩ đến thanh kiếm lớn của cô lại nặng như vậy.” Tiêu Phàm cuống quít trả lời.

Tiêu Phàm cân nhắc trọng lượng thanh kiếm lớn trên tay phải mình, trong lòng thầm nói, cái thứ đồ chơi này thật đúng là nặng. Chẳng qua thanh kiếm này vẫn là vũ khí hai tay, nặng một chút thì cũng đúng thôi.

Hiện tại hắn lại không tìm thấy vũ khí tốt hơn để thay thế, chỉ có thể tạm thời dùng tạm, đợi lúc nữa muốn dùng một tay vung mạnh cái thứ đồ chơi này, đoán chừng sẽ mệt đến mức ngất ngư luôn.

Lúc này Tiêu Phàm vẫn không có cách nào dùng một tay để nâng lên cây kiếm lớn hai tay của Crimson Rose, nhưng "cô" lại không hề lo lắng, bởi vì "cô" đã nghĩ ra biện pháp để sử dụng thanh kiếm này rồi…

Ngay sau đó, Tiêu Phàm lấy một chai vodka mua ở quán rượu Blue từ trong túi ra, mở nắp ra, rót dòng rượu trong suốt vào trong miệng mình.

Vodka là một loại rượu mạnh có độ tinh khiết cao, ngoại trừ mùi rượu ra, dường như không có mùi thơm nào khác, hiện tại Tiêu Phàm uống vodka chính là vì xem trọng điểm này của nó, bởi vì sử dụng [Thiêu Nhiên Dẫn Kình] cần tiêu hao một lượng cồn lớn.

Rượu tinh khiết trực tiếp chảy xuống cổ họng của Tiêu Phàm, vị của loại rượu này thật sự quá mức mãnh liệt, cảm giác kia giống như trong nháy mắt có một ngọn lửa thiêu đốt từ miệng xuống tận dạ dày, mùi rượu mãnh liệt kia lại càng xộc thẳng lên mũi Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm vẫn luôn không quen uống rượu sau khi nuốt một ngụm xuống, bị hơi rượu này làm cho ho khan liên tục.

Crimson Rose nhìn thấy hành vi lúc này của Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bất mãn, Ngọc Sinh Yên vì an toàn của mọi người mà đau khổ chống chọi dưới sự giáp công của hai con hổ, cái cô gái tên là Phàm Tử này vậy mà không quan tâm đến sự cố gắng của Ngọc Sinh Yên, một mình đứng một bên lấy vodka ra uống!

Thật sự là tục không chịu được! Đáng chết! Mình lúc nãy sao lại nhất thời hồ đồ dễ dàng tin tưởng cô nàng như vậy chứ!

Sau khi Crimson Rose ngửi được mùi rượu nức mũi kia, trong lòng lại chán ghét Tiêu Phàm hơn một chút, vô thức cách Tiêu Phàm xa hơn một đoạn.

Nhưng vào lúc này, Crimson Rose đột nhiên lại ngửi thấy trong mùi rượu nức mũi kia lại có một tia hương thơm khiến cho người ta say mê.

Loại mùi hương này vô cùng đặc biệt, khiến cho sau khi người ta ngửi được một hơi, lại nhịn không được mà hít sâu thêm một ngụm.

Quái lạ? Chuyện gì đây? Tại sao trong không khí lại đột nhiên xuất hiện mùi thơm?

Tiếng ho khan của Tiêu Phàm do bị hơi rượu xông bắt đầu dừng lại, hai mắt lúc nãy nhắm chặt cũng chậm rãi mở ra.

Mí mắt khẽ nâng lên một nửa nhìn qua có vẻ mệt mỏi, con ngươi nửa khép lúc này cũng có chút mông lung, nhưng nếu tinh tế nhìn kĩ thì sẽ phát hiện trong đôi mắt nửa khép này xuất hiện một thứ ánh sáng, lộ ra vẻ vô cùng mê người…

Mặc dù Tiêu Phàm có nghe qua tên tuổi của rượu vodka, nhưng lại chưa từng uống qua loại rượu này, cho nên không nghĩ tới loại rượu này lại mạnh như vậy, nuốt một ngụm xuống, "cô" chau mày, cùng lúc đó một trận say choáng váng cũng xông lên tận đỉnh đầu.

Tiêu Phàm kiểm tra trạng thái của mình một chút, mới yên tâm.

"Men say: 85%", còn tốt, mình không say, xem ra lần sau lúc uống rượu mạnh, mình phải cẩn thận một chút mới được.

Sau đó Tiêu Phàm trực tiếp sử dụng kỹ năng [Thiêu Nhiên Dẫn Kình] của mình, loại chấn động mãnh liệt khi sử dụng kỹ năng này truyền ra từ ngực của Tiêu Phàm, khiến cho huyết dịch toàn thân Tiêu Phàm cùng rung động, theo huyết dịch trong thân thể không ngừng xung kích, Tiêu Phàm cảm thấy dường như sức mạnh trong cơ thể mình lớn hơn một chút, thể xác và tinh thần mỏi mệt giống như cũng bị từng trận xung kích này mang đi toàn bộ.

Cảm nhận được trạng thái tốt đẹp của bản thân, Tiêu Phàm có chút hài lòng, [Nhiên Thiêu Dẫn Kình – Cải Tiến] dường như có cảm giác không khác gì với [Nhiên Thiêu Dẫn Kình] trước đó, giống như không có cải biến gì cả.

Điểm khác nhau duy nhất đoán chừng là lần cải tiến này hệ thống đã giảm âm thanh "Dẫn Kình" xuống, nâng cao hiệu quả hãm thanh, không còn xuất hiện tiếng nổ đùng đoàng như ban đầu nữa, dù sao thì phái nữ vẫn coi trọng sự thục nữa, phong cách yên tĩnh này của [Nhiên Thiêu Dẫn Kình] hoàn toàn có thể lý giải.

Vậy tiếp theo, Túy Nguyệt Viêm – Cải Tiến!

Trong lúc Tiêu Phàm kêu gọi trong lòng, một ngọn lửa màu lam vọt ra từ tay phải của Tiêu Phàm, trực tiếp quấn quanh toàn bộ cánh tay phải của hắn, thanh kiếm lớn của Crimson Rose rốt cuộc cũng được Tiêu Phàm dùng một tay nâng lên.

Không sai, cách nghĩ của Tiêu Phàm chính là thông qua năng lực khống chế lửa của Túy Nguyệt Viêm của hắn, nâng thanh kiếm lớn lên.

Mặc dù lúc trước Tiêu Phàm chỉ là tưởng tượng chuyện này trong đầu, nhưng mà điều đáng được ăn mừng chính là, hiện tại tưởng tượng của Tiêu Phàm rốt cuộc đã trở thành sự thật.

Nếu như xui xẻo mà điều tưởng tượng này thất bại, "cô" vẫn có thể mượn nhờ [Ngự Kiếm Thuật – Cải Tiến] giúp cho tay phải của mình sử dụng kiếm, chỉ là lượng chân khí tiêu hao có hơi phiền một chút.

Được rồi, nếu mọi chuyện đã chuẩn bị xong, vậy mình cũng nên ra tay thôi!

Trong lúc Tiêu Phàm đang chuẩn bị dậm chân tiến lên, đột nhiên lại thấy bên cạnh mình, Hàn Tiểu Yêu và Crimson Rose đang dùng khuôn mặt ửng hồng mà nhìn "cô", không khỏi nghi hoặc hỏi: "Các cô sao vậy?"

"A?! Không có gì?! Không có gì?!"

Hàn Tiểu Yêu và Crimson Rose giống như bỗng nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng hấp tấp đáp lời Tiêu Phàm, lúc nói chuyện ánh mắt còn lơ đãng liếc quanh, dường như không dám đối mặt với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cho là hai cô đã bị chiêu "Lam Viêm Khống Kiếm" xinh đẹp này của mình làm cho kinh sợ rồi, trong lòng không khỏi rất đắc ý, nói: "Tôi

bây giờ phải chiến đấu cùng Ngọc Sinh Yên, hai cô đứng nhìn là được rồi!"

"A~" Hàn Tiểu Yêu và Crimson Rose cùng nhìn về nơi khác, không yên lòng lên tiếng.

Tiêu Phàm cảm thấy phản ứng của các cô có chút kỳ quái, nhưng bây giờ đã chậm trễ rất nhiều thời gian, không rảnh để đứng đây nghiên cứu nữa, Tiêu Phàm nhất định phải lập tức đi lên giúp Ngọc Sinh Yên chiến đấu, để tránh cho việc muộn một chút nữa Ngọc Sinh Yên sẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Thế là Tiêu Phàm không nhiều lời nữa, hai tay cầm hai thanh bảo kiếm, chạy về phía chiến trường…

Sau khi Tiêu Phàm đi, Crimson Rose đỏ mặt cúi đầu nhìn ngực mình một chút, lại không tự chủ đưa tay nâng nâng một chút, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Sau đó cô ta lại thấy Hàn Tiểu Yên bên cạnh cũng đang cúi đầu nhìn xuống ngực, Hàn Tiểu Yêu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt của hai người giao nhau, đỏ mặt lên quay đầu đi chỗ khác.

Các cô không phát hiện ra giờ khắc này dường như không có ai quan tâm đến Ngọc Sinh Yên đáng thương kia, ngay cả đám "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" trong rừng cũng thế…

Một cỗ hương thơm dễ chịu đã chậm rãi tràn ngập cả khu rừng, cảm giác dường như có ai đó đã đánh đổ một lọ nước hoa quý báu, nhưng nó lại không nồng đậm gay mũi như nước hoa thông thường mà rất dễ chịu, về phần mùi rượu ẩn ẩn bên trong, lại bị đám người không thèm để ý, dù sao bên trong nước hoa bình thường cũng đều có thành phần là rượu.

Thứ hương thơm mê người này dĩ nhiên cũng bay đến bên người "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ", nhưng bọn họ cũng không làm ra chút phản ứng nào, bởi vì trong giây phút vừa rồi, bọn họ đã mất đi thị giác hoàn toàn, lại thêm việc cãi mũi của họ tràn đầy mùi máu tanh, hai dòng máu mũi chậm rãi chảy xuống, làm sao còn có chỗ để ngửi thấy mùi thơm nữa?

“Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” vẫn một mực ầm ĩ không ngừng lúc này đã không còn ầm ĩ nữa.

Thậm chí yên tĩnh có chút quỷ dị, hai mắt mất hồn ngơ ngác nhìn chăm chú về phía trước.

“Này! Cái đám bỉ ối các người, đừng có buồn nôn như vậy có được hay không! Có lầm hay không vậy!” Hổ Nữu có chút nhìn không được, nói oang oang bên tai Hoàng Ma Tử.

“Hổ Nữu các hạ, công chúa điện hạ Phàm Tử thật sự là muội muội của Ngô Vương sao?”

Ngữ điệu của Hoàng Ma Tử vô cùng bình thường, dường như đã mất đi sức sống ngày xưa, lộ vẻ vô cùng chất phác.

“Nói nhảm! Bản tiểu thư không phải đã nói qua với các người rồi hay sao!”

Chương 542: Cứu Mỹ Nhân

Chương 543: Cứu Mỹ Nhân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nói nhảm! Bản tiểu thư không phải đã nói qua với các người rồi hay sao!”

Nghe thấy Hổ Nữu xác nhận, chúng sói bỗng nhiên sôi trào, nói: “A! Trời ạ! Công chúa điện hạ Phàm Tử quả nhiên mới là nữ thần của chúng ta! Cô biết không, chúng ta tân tân khổ khổ làm ‘Hội fan hâm mộ của công hội Hoa Nguyệt’ lâu như vậy, các cô ấy vẫn tự cao tự đại như cũ, không đối đãi tốt với chúng tôi chút nào! Nào giống như công chúa điện hạ Phàm Tử, vừa mới tiếp xúc với chúng tôi không lây liền lập tức cho chúng tôi thật nhiều phúc lợi! Thật không hổ là muội muội của Ngô Vương, chúng tôi thề chết trung thành với ‘Lich King’ Mệnh Phàm, thề chết trung thành với công chúa điện hạ Phàm Tử!”

…

Tiêu Phàm trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, không biết lúc mình sử dụng kỹ năng [Nhiên Thiêu Dẫn Kình – Cải Tiến] sẽ có dạng hiệu quả đặc biệt gì, nhưng mà đám người Hàn Tiểu Yêu đứng bên cạnh lại nhìn thấy không sót chút gì hiệu quả đặc biệt của kỹ năng này.

[Nhiêu Thiêu Dẫn Kình – Cải Tiến] mặc dù đã có hiệu quả hãm thanh nhưng mà lại không làm mất đi hiệu quả chấn động, mà trong bối cảnh không có âm thanh làm nền, thứ chấn động này lại càng thêm chói mắt.

Đương nhiên, lúc Tiêu Phàm là thân nam nhi, chút chấn động này cũng không phải là vấn đề lớn lao gì, nhưng bây giờ đổi lại là thân thể này, vấn đề này liền trở thành lớn rồi…

Bộ ngực lớn bỗng nhiên bị chấn động, hết lần này đến lần khác Tiêu Phàm lại không có tính tự giác của một cô gái, cứ toang hoác như vậy, vô cùng phóng khoáng, Hàn Tiểu Yêu các cô không rõ ràng lắm, cũng không nhiều lời nhưng mà "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" phía sau dưới tình huống không biết Tiêu Phàm là nam liền bị mạnh mẽ rót "phúc lợi sữa lắc"…

Phúc lợi sữa lắc!

Nhìn một màn này, lửa nóng ẩn sâu trong lòng đám sói con này trong nháy mắt liền bị trêu chọc đến mức bùng cháy hừng hực, giống như Tiêu Phàm lúc sử dụng Nhiên Thiêu Dẫn Kình vậy…

"Các ngươi chơi cái trò gì vậy hả, thật sự là buồn nôn muốn chết! Nhanh cách xa tôi ra một chút!"

"Hổ Nữu các hạ, sau này xin cô nhất định phải chuyển lời với công chúa điện hạ Phàm Tử, trong bóng tối, cô ấy luôn có những fan hâm mộ trung thành là chúng tôi nhé!

"Cút! Cút! Đã biết! Các ngươi mau cách xa tôi ra một chút!" Hổ Nữu hung dữ nhìn về phía xa, trong lòng thầm nghĩ, cái tên Phàm muội muội chết tiệt này, sao mà biến thành nữ rồi mà cũng không yên tĩnh nữa chứ!

…

Mà một bên khác, Ngọc Sinh Yên nhìn thấy lượng HP của mình đã không còn nhiều thì có chút buồn bã, sau khi hai con ác thú này đồng tác chiến, chiến lực liền tăng lên rất nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì thì cô cũng sẽ ngã xuống, nhưng cô không cam tâm!

Cô không cam tâm cứ thua dưới vuốt hổ của hai con dã thú tinh anh này như vậy!

Cô không cam tâm để cho đám hậu bối trong công hội nhìn thấy mình bị mất mặt trước mặt họ như vậy!

Cô lại càng không cam tâm thừa nhận rằng thực lực của mình yếu kém!

…

Đúng lúc này, chóp mũi Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên ngửi được một thứ mùi hương dễ chịu, nhưng khi cô vừa phân tâm như vậy, một cái vuốt hổ sắc bén đã đột nhiên chụp về phía cô!

Ngốc Tử Lão Hổ hiện tại vô cùng đắc ý, sau khi bạn đời của nó chạy đến cứu giá, hai con hổ vây đánh trước sau, trong chiến đấu dần dần chiếm được thế thượng phong, xem ra việc bắt được cái con mồi nhảy nhót điên cuồng trước mặt này, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Nghĩ đến chút nữa liền có thể dùng một trảo chụp chết cái con người lúc trước khiến toàn thân nó đau đớn, trong mắt của Ngốc Tử Lão Hổ lại càng hiện lên ánh sáng hung ác.

Chẳng qua tuy rằng con người này đã rơi xuống thế hạ phong, nhưng vẫn vô cùng khó chơi như trước, vuốt hổ sắc bén nhiều lần tấn công lên thân thể đối Phuong nhưng đối phương luôn có thể dùng né tránh trong biên độ nhỏ để khiến cho vết thương trên người trở nên ít nhất.

Nhìn thấy đòn công kích chí mạng mà mình thi triển lại lần nữa rơi vào khoảng không, Ngốc Tử Lão Hổ cảm thấy con người trước mặt thật sự đáng hận đến tột cùng.

Ngay lúc Ngốc Tử Lão Hổ phiền não vì con mồi trước mặt, nó chợt phát hiện ra Ngọc Sinh Yên đột nhiên có chút phân tâm.

Ừm! Cái con người này lúc này đối mặt với sự liên thủ của hai vợ chồng nó vậy mà còn dám phân tâm! Con người này dám coi thường chúng nó sao! Vậy nó liền không khách khí nữa!

Ngốc Tử Lão Hổ trong lòng tức giận, trực tiếp ra chiêu tất sát! Nhất Trảo Siêu Hổ!

Móng vuốt của Ngốc Tử Lão Hổ lúc này đột nhiên phóng to lên mấy lần, toàn bộ móng vuốt đều được bao phủ bởi một lớp sáng bóng như kim loại, nháy mắt hóa thành một chùm sáng mang theo tiếng vùn vụt xé gió lao về phía Ngọc Sinh Yên!

Lúc này Ngọc Sinh Yên đã phát giác ra phía sau mình truyền đến một trận cuồng phong, cũng từ sức gió mà biết được một đòn này của kẻ địch mạnh thế nào, nhưng bởi vì sự phân tâm trong nháy mắt vừa rồi, bây giờ cô muốn né tránh đã không còn kịp nữa.

Ngốc Tử Lão Hổ nhìn chằm chằm con mồi trước mặt, ánh mắt lộ vẻ vô cùng khát máu, nó đã không đợi được mà muốn nhìn bộ dáng đầu nở hoa của Ngọc Sinh Yên.

Trong lòng Ngọc Sinh Yên bây giờ rất hốt hoảng, cô rất muốn lập tức xoay người, dùng vũ khí của mình để ngăn cản đòn công kích của kẻ địch một chút, nhưng cô căn bản không có được tốc độ nhanh như vậy, hoặc là nói, thời gian còn lại đã không đủ để cho cô bày ra tư thế phòng ngự nữa.

Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên cảm thấy có chút tuyệt vọng, cô không ngờ lần này cô mang theo đám người mới trong công hội đi đánh dã quái tinh anh lại gặp phải bất lợi như vậy.

Theo tình hình này, một giây sai xem ra cái mạng nhỏ của cô thật sự phải kết thúc một cách đáng buồn bởi ác thúc này rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Ngọc Sinh Yên vô cùng uể oải, không khỏi thầm mắng bản thân trong lòng, cái gì mà "Nữ Thần Võng Du" Ngọc Sinh Yên

chứ! Ngẫm lại bộ dáng chật vật hiện tại của mình đi, ngay cả dã quái cũng không xử lý được, thật đúng là đáng thương!

Ngọc Sinh Yên cười khổ, nếu như cô ngay cả hai con hổ cũng không làm gì được, còn nói gì đến việc tìm cái tên Mệnh Phàm cặn bã kia để báo thù rửa hận đây? Nhớ tới khuôn mặt khiến cho người ta chán ghét của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên cảm thấy hiện tại bản thân cô lại càng thêm bi thảm.

…

Vuốt hổ cùng với ánh kim quang giống như tia sét đánh về phía cái ót của Ngọc Sinh Yên, khí thế uy mãnh như núi Nhacsk, phảng phất như muốn phong tỏa toàn bộ đường lui của Ngọc Sinh Yên.

Giờ khắc này, Ngọc Sinh Yên cản bản không có cách nào cử động được, chẳng qua cô bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ của không khí xung quanh mình đột nhiên tăng lên, mà thứ hương thơm ngát kia cũng càng thêm nồng đậm…

Làn gió thơm them từng nhịp hô hấp bay vào mũi của Ngọc Sinh Yên, loại hương thơm dễ chịu này dường như khiến cho Ngọc Sinh Yên nhất thời quên đi cảm giác khẩn trương, ánh mắt cũng hơi mê ly, trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt cô trở nên mông lung, nhưng mà vuốt hổ sắc bén lại tiếp cận với cái trán của Ngọc Sinh Yên gần hơn một chút.

Nhìn thấy cái móng vuốt kia sẽ lập tức va chạm với đầu của Ngọc Sinh Yên, dường như chỉ sau một giây thì Ngọc Sinh Yên sẽ hương tiêu ngọc vẫn dưới vuốt hổ thì một đám Lam Viêm lại đột nhiên bùng cháy trong một mảnh không gian yên tĩnh…

Ngọc Sinh yên cảm giác mình bỗng nhiên bị va chạm kịch liệt, đợi cho cô kịp phản ứng lại thì phát hiện hai chân mình đã cách khỏi mặt đất, bị người ôm ngang, trong nháy mát thoát khỏi phạm vi công kích của Ngốc Tử Lão Hổ.

Ngọc Sinh Yên thoáng ngẩng đầu, nhìn kỹ khuôn mặt của người đang ôm mình vào trong ngực, yên lặng kinh hãi!

Thế nào lại là hắn!

Ngọc Sinh Yên vậy mà thấy được khuôn mặt mà cô vẫn luôn một mực chán ghét, tên Mệnh Phàm cặn bã!

Mặc dù lúc này ngoài mặt Ngọc Sinh Yên vẫn chán ghét như cũ nhưng mà trong lòng cô lúc này lại nảy sinh một chút cảm giác rung động không dễ phát hiện, cho nên cô không có lập tức phản kháng lung tung một trận.

Chương 543: Đánh Tiểu Quái

Chương 544: Đánh Tiểu Quái

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù lúc này ngoài mặt Ngọc Sinh Yên vẫn chán ghét như cũ nhưng mà trong lòng cô lúc này lại nảy sinh một chút cảm giác rung động không dễ phát hiện, cho nên cô không có lập tức phản kháng lung tung một trận.

Ngay sau đó, Ngọc Sinh Yên cảm thấy trên mặt mình có một chút cảm giác bị đè ép, dường như có một thứ vẫn một mực rung động a rung động trên mặt cô, chuyện này khiến cô có chút nghi hoặc, liền tập trung nhìn vào.

Phát hiện hai thứ mềm mại đang ở sát mặt mình.

Sau khi phát hiện cái thứ dị dạng này, trong lòng Ngọc Sinh Yên liền giật mình, lại lần nữa ngẩng đầu lên nhìn lại, sau đó thở dài một hơi.

Hóa ra là mình hoa mát, người này là em gái Phàm Tử, đã nói mà, sao mà cái tên cặn bã Mệnh Phàm kia có thể xuất hiện ở chỗ này chứ, sao có thể ra tay cứu mình được?

Suy nghĩ đến đây, Ngọc Sinh Yên lại vô thức hít hà mùi thơm dễ chịu kia, cô cũng không biết ảo giác mà cô nhìn thấy lúc trước có lẽ mới chính là chân tướng thật sự…

Tiêu Phàm phóng về hướng chiến trường, vốn định trực tiếp tấn công, giúp đỡ Ngọc Sinh Yên chiến đấu, phân công hợp tác, mỗi người đánh một con dã quái.

Làm sao lường được sau khi Tiêu Phàm đến gần, Ngọc Sinh Yên thế nào lại bỗng nhiên phân tâm, đứng sững ngay tại chỗ, mắt thấy vuốt hổ sẽ lập tức vỗ xuống cái trán của Ngọc Sinh Yên, trong giây lát Ngọc Sinh Yên sẽ liền bị thương, Tiêu Phàm chỉ có thể coi như không có gì, đổi lại đi cứu viện một phen.

Hiện tại, Tiêu Phàm ôm Ngọc Sinh Yên theo kiểu công chúa để chạy bắt đầu có chút phí sức, cũng không phải là vì Ngọc Sinh Yên quá nặng mà là sau khi Tiêu Phàm đổi ngược giới tính, thể lực đã suy yếu khá nhiều khiến cho hắn có chút không quen, cho nên Ngọc Sinh Yên có trọng lượng nhẹ hơn rất nhiều so với Aina cũng khiến Tiêu Phàm mệt mỏi quá sức.

Cũng may lúc trước Tiêu Phàm đã phát hiện năng lực khống chế lửa trên tứ chi dường như có thể tạo ra hiệu quả nâng cao sức lực, bằng không đem theo thanh kiếm lớn của Crimson Rose lại còn ôm Ngọc Sinh Yên, đoán chừng không chạy được mấy bước, Tiêu Phàm liền phải ngã dập đầu xuống đất không thể động đậy.

Chẳng qua sau khi ngọn lửa bao phủ toàn thân, Tiêu Phàm phát hiện một vấn đề nhỏ, chính là "Túy Nguyệt Viêm – Cải Tiến" có hương vị càng ngày càng nặng, đàn ông mà có "mùi thơm cơ thể" như vậy, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Vả lại khách quan mà nói, "Túy Nguyệt Viêm – Cải Tiến" so với "Túy Nguyệt Viêm" càng có mùi thơm nhiều hơn so với mùi rượu, Tiêu Phàm cảm thấy chuyện này lại càng có vẻ gay lộ, thật là xấu hổ.

Đợi đến lúc chạy đến khu vực an toàn, Tiêu Phàm liền lập tức để Ngọc Sinh Yên xuống, ân cần thăm hỏi một câu: "Cô không sao chứ?"

Ngọc Sinh Yên nhìn Tiêu Phàm trước mặt, trong lòng kinh ngạc không thôi, đây là Phàm Tử mà cô quen biết sao? Cô nàng lúc này nào còn có chút cảm giác nhát gan nào nữa chứ?

Trên cơ thể "cô" được bao phủ bởi một tầng Lam Viêm, lại không thể che giấu được một tia điên cuồng mà khuynh thành, trên tay cầm hai thanh thần binh, bày ra tư thế hiên ngang như nữ thần chiến tranh. Đặc biệt là thanh kiếm lớn hai tay nặng nề mà bị "cô" dùng một tay giữ chặt, dễ dàng khống chế kia, sức mạnh như vậy kinh người thế nào chứ. Chiến ý dạt dào bắn thẳng ra từ đôi mát lấp lóe hồng quang huyết tinh, khiến cho trái tim của Ngọc Sinh Yên không khỏi cũng vì vậy mà đập loạn.

Tiêu Phàm có chút nghi hoặc, "cô" không biết lúc này Ngọc Sinh Yên bị làm sao, lúc trước vừa mới ra ngoài, Tiêu Phàm quan tâm thăm hỏi một câu, không nghĩ tới Ngọc Sinh Yên vậy mà lại sững sờ đứng một chỗ, nữa ngày cũng không trả lời một câu.

Tiêu Phàm vốn còn muốn để cho Ngọc Sinh Yên tiếp tục chiến đấu, để cô chiến với một con dã thú giúp mình, nhưng nhìn tình hình hiện tại, Ngọc Sinh Yên dường như đã đánh đến mệt, đoán chừng đã không còn trông cậy gì được nữa rồi!

Haizz, cho nên nói, phụ nữ thật sự là phiền phức mà ~

Phiền phức nhất là chính mình hiện tại cũng đã biến thành "phụ nữ", bằng không hai con mèo nhỏ kia đã sớm bị mình dùng một kiếm chém gọn rồi, sao còn có chỗ cho bọn nó nhảy nhót lung tung chứ…

Nói một kiếm chém chết mãnh hổ, cũng không phải là Tiêu Phàm tự cao tự đại, mà là trong lòng Tiêu Phàm xác thực xem thường thực lực của đôi vợ chồng Tàn Hổ này.

Nguyên nhân rất đơn giản, cấp của chúng nó thua Tiêu Phàm một cấp, từ trước đến nay, Tiêu Phàm luôn đối phó với quái vượt cấp, loại chuyện bắt nạt "dã quái cấp thấp" này, Tiêu Phàm quả thật không không có hứng thú.

Nếu trạng thái lúc này của Ngọc Sinh Yên không tốt, vậy cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tự mình lên thôi.

"Cô ở đây nghỉ ngơi đi, tôi đi lên giải quyết hết tụi nó, rất nhanh sẽ trở lại!"

Mặc dù Tiêu Phàm đã biến thành "thân nữ nhi", cực kỳ không quen với cơ thể này nhưng mà sự tự tin trong chuyện bắt nạt dã quái cấp thấp thì vẫn còn, cho nên Tiêu Phàm nói xong cũng không quan tâm gì nữa, trực tiếp cầm theo hai thanh bảo kiếm, đi tới chỗ hai con ác thú.

Chuyện này đối với Tiêu Phàm xem ra là chuyện rất bình thường, nhưng đối với Ngọc Sinh Yên thì lại không như vậy…

Phàm Tử vừa nói với mình cái gì vậy, kêu mình ở đây nghỉ ngơi, còn cô ấy đi lên giải quyết gọn hai con hổ đó, sau đó còn nói rất nhanh sẽ trở lại?!

Chuyện này! Khẩu khí thật là lớn! Hơn nữa nhìn bộ dạng kia của cô ấy dường như không phải nói đùa!

Tiêu Phàm bỗng nhiên tản ra khí thế của cường giả, khiến cho Ngọc Sinh Yên cảm thấy có chút lạ lẫm. Ngọc Sinh Yên vẫn cảm thấy tính cách của Phàm Tử và anh trai Mệnh Phàm của cô ấy vô cùng khác nhau, hiện tại Ngọc Sinh Yên rốt cuộc cũng tìm thấy điểm tương đồng giữa Phàm Tử và Mệnh Phàm, lúc Mệnh Phàm ở giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" không phải cũng vô cùng tùy tiện như vậy sao?

Ngọc Sinh Yên đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, lúc trước cô vẫn luôn xem Phàm Tử như một tiểu bạch trong trò chơi, nhưng bây giờ xem ra, tình hình thực tế cũng không phải như vậy.

Ngọc lửa quỷ dị trên thân Phàm Tử kia, mặc dù Ngọc Sinh Yên không rõ đó là kỹ năng gì nhưng lại có thể cảm nhận từng cơn ớn lạnh từ kỹ năng đó. Vả lại thanh kiếm lớn kia của Crimson Rose, Ngọc Sinh Yên cảm thấy cho dù là dạo gần đây cô thường xuyên sử dụng trọng kiếm để luyện tập ở đạo trường, cũng chưa chắc có thể dùng một tay nâng nó lên như vậy, lại càng không phải nói đến việc có thể sử dụng linh hoạt. Mà bây giờ nhìn bộ dáng Phàm Tử như vậy, chỉ dùng một tay là có thể vung thanh kiếm lớn kia một cách đơn giản dễ dàng, giống như chẳng gặp chút khó khăn gì.

Càng nghĩ, Ngọc Sinh Yên càng cảm thấy kinh hãi, bỗng nhiên nhìn bóng lưng đi xa dần của Tiêu Phàm, trong lòng cô đột nhiên lại nảy sinh một chút mong đợi…

Crimson Rose không ngờ chỉ trong nháy mắt, cái cô gái tên là Phàm Tử kia không nói hai lời liền cầm lấy thanh kiếm lớn của cô ta mà xông ra ngoài, tốc độ lao tới kia thật là nhanh đến kinh người, chỉ trong nháy mắt liền xông thẳng vào chiến trường, hơn nữa còn cứu Ngọc Sinh Yên trong giây phút quan trọng nữa.

Chuyện này khiến cho não bộ của Crimson Rose lập tức quá tải, cái người tên là Phàm Tử này, rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Vì sao cô ta lại đột nhiên cảm thấy cô nàng này rất mạnh chứ.

Ngay lúc Crimson Rose vẫn đang nghi hoặc, cô ta phát hiện Tiêu Phàm vậy mà lại rút kiếm đi về phía hai con mãnh hổ, trong lòng câm nín, chẳng lẽ cô ấy nghĩ một mình cô ấy có thể đấu lại hai con mãnh hổ này sao, phải biết rằng với thực lực của Ngọc Sinh Yên, lúc nãy cũng chỉ có thể đau khổ chống đỡ dưới sự vây công của hai con mãnh hổ này thôi đấy!

Crimson Rose đột nhiên cảm thấy Lam Viêm đang chậm rãi bùng cháy bao quanh cơ thể Tiêu Phàm kia trở nên có chút chướng mắt…

Ngôc Tử Lão Hổ rất tức giận, lúc nãy nó chỉ còn một chút nữa là có thể bắt được cái con mồi đáng ghét kia rồi, không ngờ bỗng nhiên từ đâu lại xuất hiện một kẻ địch khác, cưỡng ép cứu thoát con mồi đi ngay dưới móng vuốt của nó, làm hại cho một trảo sức mạnh kinh người của nó vồ hụt trong không khí, cực kỳ xấu hổ.

Chương 544: Phong Cách

Chương 545: Phong Cách

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngôc Tử Lão Hổ rất tức giận, lúc nãy nó chỉ còn một chút nữa là có thể bắt được cái con mồi đáng ghét kia rồi, không ngờ bỗng nhiên từ đâu lại xuất hiện một kẻ địch khác, cưỡng ép cứu thoát con mồi đi ngay dưới móng vuốt của nó, làm hại cho một trảo sức mạnh kinh người của nó vồ hụt trong không khí, cực kỳ xấu hổ.

Ngay lúc nó suy nghĩ đến chuyện tìm kẻ địch để trả thù, không nghĩ tới cái cô gái đáng ghét kia lại tự đưa đến cửa, hơn nữa lại còn đi một mình.

Nực cười, chẳng lẽ cô ta cho rằng chỉ dựa vào một thân gầy yếu đó mà có thể cản trở nó và bạn đời của nó cùng nhau giáp công sao! Thật sự là quá mức ngu xuẩn!

Chẳng qua ngọn lửa trên người cô ta ngược lại khiến cho "người ta" cảm thấy tim đập nhanh một chút…

Tiêu Phàm cũng không quá để ý đến dã quái tinh anh cấp 40 trước mắt hắn lúc này, thuộc tính của dã quái tinh anh cấp 40 cơ bản không thể tạo thành hiệu quả áp chế nào đối với hắn cấp 41, thậm chí có thể nói thuộc tính của hắn còn hơi chiếm thế thượng phong. Lại thêm kỹ năng của Tàn Hổ (đực) là [Hổ Khiếu Sơn Lâm] cũng không tính là kỹ năng uy hiếp chí mạng gì, [Nhất Trảo Siêu Hổ] mặc dù có uy lực rất lớn nhưng nó thuộc về đấu kỹ bình thường, lúc ra tay thường có động tác nhấc tay hơi chậm, Tiêu Phàm có thể nhắm ngay thời điểm này mà nhẹ nhõm tránh thoát. Tàn Hổ (cái) thật ra giống như là một nhân vật hỗ trợ trong đội ngũ, có buff bị động là [Lưỡng Chích Lão Hổ], khiến cho tốc độ di chuyển lúc hai con hổ cùng nhau tác chiến có thể tăng lên một lượng lớn.

Sở dĩ lúc nãy trong lúc chiến đấu Ngọc Sinh Yên rơi vào thế hạ phong có nguyên nhân bắt nguồn từ đây.

Chẳng qua muốn nói đến tốc độ di chuyển?

Tiêu Phàm cười khẽ, chuyện này quả thật là múa rìu qua mắt thợ.

Mặc dù lúc này bởi vì "biến thân", kỹ năng Chuyên Tinh Thân Sĩ ngạo kiều kia không nghe theo sự sai khiến, nhưng hắn không phải vẫn còn có [Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ - Cải Tiến] sao?

Hiện tại dùng nó để thay thế [Điệu Waltz Phong Vũ] thì vừa đẹp, Tiêu Phàm cũng đang lo không biết phải tiêu hao men say trên người bằng cách nào.

Thời gian dần trôi, Tiêu Phàm càng lúc càng tới gần hai con dã quái tinh anh, ánh mắt của hai con ác thú lộ hung quang, cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, nhưng ngược lại Tiêu Phàm lại mang một vẻ mặt nhẹ nhõm, giống như không biết rằng mình sắp phải chiến đấu.

Ngọc Sinh Yên đứng một bên lẳng lặng quan sát, ánh sáng trong mắt tỏa ra rực rỡ.

Hàn Tiểu Yêu không hiểu những chuyện này, chẳng qua cô cảm thấy lúc này Tiêu Phàm đột nhiên trở nên rất oai phong lẫm liệt, khiến cho cô thật là hâm mộ.

Crimson Rose nhíu mày quan sát Tiêu Phàm, cô ta bắt đầu hoang mang với phán đoán của mình về Tiêu Phàm lúc trước, trong lòng nghi hoặc không thôi, nhưng cô ta cảm thấy khuôn mặt của Tiêu Phàm dưới sự chiếu rọi của ánh lửa lại càng thêm xinh đẹp…

…

“Hổ Nữu các hạ, công chúa điện hạ Phàm Tử đang muốn làm gì vậy? Nhìn bộ dạng này của cô ấy, không phải là muốn chiến đấu chứ?” Hoàng Ma Tử nhìn thấy Tiêu Phàm đến gần hai con ác thú nên có chút lo lắng, gã thực sự không hiểu được sao một Phàm Tử nhìn có vẻ vô cùng yếu đuối kia lại muốn xông vào chiến trường.

“Nói nhảm, nếu cô ấy không muốn đi chiến đấu thì còn cầm hai thanh kiếm mẻ đó đi đến đó để làm gì? Vả lại cô ấy không phải là nữ thần của các người sao? Các người nhất định phải tin tưởng thực lực của cô ấy, cô ấy lợi hại hơn cái bình hoa thối Ngọc Sinh Yên ngay cả hai con hổ cũng bắt không được kia nhiều!”

“Thật sao? Nghe thấy cách cô nói, tôi hiện tại cảm thấy công chúa điện hạ Phàm Tử và Ngô Vương Mệnh Phàm bệ hà quả thật hơi giống nhau, khi đó Ngô Vương cũng là cầm song kiếm trong tay mà leo lên ngai vàng.”

“Khụ khụ, đương nhiên, bọn họ là anh em mà, tất nhiên sẽ giống nhau một chút.”

“Nhưng cũng chỉ là một chút thôi, chỗ đó thì không giống chút nào…”

“Chỗ nào?” Hổ Nữu có vẻ hơi tò mò.

“Đương nhiên là chỗ kia…”

Hổ Nữu nhìn theo ánh mắt hưng phấn của Hoàng Ma Tử, chỉ thấy hai đoàn trước ngực Tiêu Phàm bởi vì [Nhiên Thiêu Dẫn Động – Cải Tiến] mà vẫn không ngừng run rẩy như trước, tia lửa cũng vì vậy mà bay múa theo, vô cùng vui sướng.

“Tôi nhổ vào!” Hổ Nữu thầm mắng một tiếng, quả nhiên chó không đổi được thói ăn phân.

…

Trong mắt Tiêu Phàm lấp lóe ánh hồng quang, tinh tế đánh giá đối thủ trước mặt, đồng thời hai con mãnh hổ cũng đang không ngừng đánh giá “cô”.

Ngôc Tử Lão Hổ càng nhìn Tiêu Phàm càng cảm thấy kinh hãi, một cỗ khí tức nguy hiểm không rõ đang chậm rãi dâng cao trong lòng nó, dường như kẻ địch gầy yếu trước mặt kia là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, khiến nó cảm thấy vừa sợ hãi vừa cảm thấy hoang mang không dứt.

Hai con ác thú rốt cuộc không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này nữa, không kiềm chế được mà thả người nhảy lên, đột nhiên đánh về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm nhìn thấy hai con hổ lao tới, trong lòng thầm cười nói, đến rất đúng lúc!

Thân kiếm vẩy một cái, Lam Viêm tung tóe khắp nơi…

Con hổ hung ác cũng không lộ vẻ hao tổn sức lực vì lúc trước chiến đấu với Ngọc Sinh Yên chút nào, ngược lài vì bị Tiêu Phàm kích thích mà dã tính của mãnh hổ lại càng phấn chấn bừng bừng, thế công lại càng thêm hung ác.

Hai con ác thú lao đến với tốc độ như gió lốc, không khí xung quanh như bị kéo căng, từng mảnh lá khô trên mặt đất bị cuốn bay lên, lộ vẻ thanh thế vô cùng lớn, khiến cho trong lòng người ta không khỏi run sợ.

Mọi người không hiểu rõ thực lực của Tiêu Phàm rốt cuộc đến đâu nhưng nhìn thấy hai con ác thú cùng nhau xông tới, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Hàn Tiểu Yên lương thiện đang chắp tay trước ngực, trong lòng thầm cầu nguyện cho Tiêu Phàm, ngay cả Crimson Rose vẫn luôn nhìn Tiêu Phàm không vừa mắt cũng không nhịn được mà lo lắng cho Tiêu Phàm.

Nhưng Tiêu Phàm thân trong chiến trường lúc này lại không có nửa điểm tự giác nào, hai tay vô lực kéo bảo kiếm, mũi kiếm chạm mặt đất, tư thế vô cùng tùy ý, thậm chí còn tỏa ra một chút ý vị lười biếng.

Nhìn thấy tư thái trước khi lâm trận của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên chau mày.

Mặc dù Ngọc Sinh Yên vô cùng chờ mong đối với thực lực chiến đấu của Tiêu Phàm, nhưng mà lại có chút bất mãn với dáng vẻ khinh địch hiện tại của "cô", phải biết rằng chính cô lúc nãy cũng chỉ có thể đau khổ chống đỡ dưới sự vây công của hai con dã quái tinh anh này, bộ dáng lơ đễnh của Phàm Tử lúc này quả thật có chút quá mức ngạo mạn, đối mặt với kẻ địch thì cẩn thận vẫn tốt hơn.

Ngọc Sinh Yên đang muốn há mồm nhắc nhở Tiêu Phàm một phen, đúng lúc này, một trận gió nhẹ lướt qua, thổi tung mái tóc dài kia của Tiêu Phàm, sau khi mái tóc dài theo gió bay về phía sau, Ngọc Sinh Yên thấy được cặp mắt lấp lóe ánh huyết tinh của "cô".

Ngọc Sinh Yên lập tức giật nảy mình, bởi vì trong con ngươi tràn đầy huyết tinh kia của Tiêu Phàm lộ ra một vẻ vô cùng tự tin.

Ánh mắt này rất có tính xâm lược, từ trước đến nay, ở trong trò chơi, Ngọc Sinh Yên chưa từng gặp người chơi nữ nào có ánh mang tính xâm lược như vậy, ánh mắt này giống như một thanh bảo kiếm đang được yên lặng rút ra

khỏi vỏ, lưỡi kiếm sắc bén lộ ra ánh hàn quang, khiến cho kẻ địch vì vậy mà đông cứng trong khoảnh khắc đó…

Ngọc Sinh Yên vô thức lùi về sau một chút, bất tri bất giác nuốt lại lời vừa muốn nói.

…

Bắn vọt một phát, Ngốc Tử Lão Hổ đã nhanh chóng đến gần con mồi của mình, nhìn thấy con mồi của nó vẫn không nhúc nhích gì như cũ, trong mắt nó tràn đầy hung quang, không chút do dự liền xuất ra một chưởng! Nó muốn đánh cho kẻ địch trước mắt mình biến thành thịt vụn!

Vuốt hổ mang theo cuồng phong lạnh thấu xương thẳng tắp rơi xuống, Tiêu Phàm vẫn luôn đứng yên rốt cuộc cử động, nhưng cũng chỉ là nâng tay phải lên nhẹ nhàng vẩy kiếm một cái.

Nhưng chỉ một cái vẫy nhẹ đơn giản, toàn bộ không khí xung quanh lại vì thế mà bị khuấy động, Lam Viêm giống như linh xà bò dọc theo lưỡi kiếm, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ thanh kiếm lớn trên tay phải Tiêu Phàm, thanh kiếm lớn vốn dĩ màu đỏ tươi của Crimson Rose chỉ trong nhay mắt liện được bao phủ bởi một tầng xanh thẳm, lộ ra vẻ tĩnh mịch dị thường.

Nhưng sự tĩnh mịch này cũng chỉ là ảo giác của mọi người mà thôi, lúc thanh kiếm lớn va chạm với vuốt hổ sắc bén, màu xanh thẳm kia đột nhiên rung động kịch liệt, trở nên càng thêm thâm trầm, thậm chí ẩn ẩn xuất hiện màu đen kịt…

“Ầm ——”

Chương 545: Chơi Đùa

Chương 546: Chơi Đùa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ầm ——”

Âm thanh này rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy có chút tà dị, nhưng tiếng vang kia cũng không dừng lại ở đó.

Theo sau tiếng vang này, ngọn lửa quấn quanh lưỡi kiếm của Tiêu Phàm không dễ phát hiện mà tăng thêm một phần, nhưng mọi người lại vì thế mà khẽ giật mình, bởi vì bọn họ nhìn thấy sau khi Tiêu Phàm chỉ nhẹ nhàng vung kiếm lên một chút, va chạm với cú vồ của mãnh hộ, thế mà có thể hất bay con hổ ra ngoài!

Ngốc Tử Lão Hổ không ngờ nó lại bị một cái hất nhẹ như vậy đánh bay ra ngoài sau đó ngã trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Mọi người nhìn thấy một màn này, nhịn không được nhéo mình một cái, nghĩ thầm mình không phải đang nằm mơ chứ, bởi vì chiêu đánh trúng này quá mức kích thích thị giác.

Một đòn qua đi, Tiêu Phàm cảm thấy trong lòng vô cùng dễ chịu, cảm giác thuận tiện khi sử dụng Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ thật sự tuyệt vời đến cực điểm, nó khiến cho mỗi một đòn tấn công đều trở nên vô cùng thuận tay, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó thúc đẩy từ trong bóng tối, lại cộng thêm sự hỗ trợ của Túy Nguyệt Viêm, chỉ một kiếm tùy ý mà lại có thể sinh ra uy năng vô thượng, thực sự là vô cùng thoải mái.

Vô Vĩ Lão Hổ nhìn thấy Ngốc Tử Lão Hổ bị Tiêu Phàm một kiếm đánh bay, trong lòng khiếp sợ không thôi, nhưng nó biết nó hiện tại không thể bỏ qua cơ hội đánh lén này được, thế là thừa lúc Tiêu Phàm nghênh đón chiêu công kích của Ngốc Tử Lão Hổ, Vô Vĩ Lão Hổ khẽ chuyển thân mình, đi đến bên cạnh Tiêu Phàm, mở ra cái miệng như chậu máu, trực tiếp cắn về phía Tiêu Phàm!

Đám người vẫn đang khiếp sợ về một kích mãnh liệt vừa rồi của Tiêu Phàm.

Chợt thấy Vô Vĩ Lão Hổ đang nhắm vào góc chết của Tiêu Phàm mà xông lên đánh lén, trong lòng khẽ giật mình, nhưng lúc này muốn đi nhắc nhở một phen thì đã không còn kịp nữa rồi.

Nhìn thấy miệng mình ngày một cách con mồi một gần, trong mắt Vô Vĩ Lão Hổ lại càng lóe ánh hung quang, nhưng vào lúc này, khóe mắt nó đột nhiên nhìn thấy con người kia lại nhẹ nhàng nghiêng người về phía sau, sau đó khóe miệng khẽ giương lên…

Cô ta vậy mà lại đang cười, lúc này rồi mà cô ta lại còn cười được!

Vả lại Vô Vĩ Lão Hổ còn cảm nhận được bên trong nụ cười này của Tiêu Phàm còn hàm chứa một chút xem thường, đường cong nhỏ nơi khóe môi này giống như một thanh kiếm sắc đâm trúng chỗ đau của nó, khiến cho nó vô cùng phẫn nộ.

Đáng chết! Mày thế mà còn có thể cười được, đợi chút nữa tao sẽ xé một miếng thịt lớn từ trên người mày xuống, cho mày biết thế nào là đau đớn!

Càng ngày càng gần, con mồi cách miệng ngày càng gần, tâm trạng của Vô Vĩ Lão Hổ cũng càng ngày càng thêm đắc ý, nhưng đúng lúc này, một vệt xanh thẳm trong nháy mắt đã che phủ ánh mắt nó hoàn toàn…

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Vô Vĩ Lão Hổ đánh lén Tiêu Phàm, trong lòng cả kinh, miệng nhỏ khẽ nhếch lên, đang muốn kêu thành tiếng, ai ngờ một đạo Lam Viêm kéo dài từ Ảm Long Minh Viêm Kiếm trên tay trái Tiêu Phàm lại vẽ ra một vòng tròn duyên dáng, thân thể Tiêu Phàm cũng đồng thời bẻ ngoặt cực nhanh, cứ vậy mà hữu kinh vô hiểm né được một đòn của Vô Vĩ Lão Hổ.

Chẳng qua, trong nháy mắt vừa nãy chỉ đơn giản là né tránh thôi sao…

Cắn hụt rồi? Nó thế mà lại cắn hụt! Con mồi gần trong gang tấc như vậy mà nó còn có thể cắn không được?! Chuyện này sao có thể?!

Vô Vĩ Lão Hổ đứng yên lặng, trong lòng nghi hoặc không thôi, ngay nháy mắt trong lúc giao chiến, tầm mắt của nó bỗng nhiên bị một tia xanh thẳm che phủ hoàn toàn, nó loáng thoáng cảm thấy đây là một đạo bóng kiếm, đợi lúc ánh mắt của nó khôi phục một lần nữa, nó phát hiện nó thế mà lại cắn hụt con mồi.

Đúng lúc này, Vô Vĩ Lão Hổ đột nhiên cảm thấy sau lưng có một trận cảm giác cay độc ập đến, tiếp đó trở nên vô cùng đau nhói, nó lúc này mới ý thức được là nó bị thương.

…

Đợi lúc nhìn thấy Tiêu Phàm bình yên vô sự, Ngọc Sinh Yên mới dời mắt đến trên người của Vô Vĩ Lão Hổ, cô đột nhiên khiếp sợ phát hiện trên người Vô Vĩ Lão Hổ không biết từ lúc nào đã bị cháy rụi một mảnh, sau đó một cái lỗ hổng bỗng nhiên xuất hiện, máu tươi chậm rãi chảy tràn ra ngoài, trong nháy mắt làm nhiễm đỏ vùng lông xung quanh của Vô Vĩ Lão Hổ.

Chuyện này…Phàm Tử cô ấy rốt cuộc làm được bằng cách nào?!

Ngọc Sinh Yên ngổn ngang trong lòng.

Điều đầu tiên cô thấy được là Phàm Tử mượn lực phá lực, tùy tiện dùng một tay liền có thể hất bay Ngốc Tử Lão Hổ sang một bên, Ngọc Sinh Yên liền lập tức khẳng đinh Phàm Tử là chiến sĩ thuộc hệ sức mạnh.

Nhưng ngay sau đó cô lại nhìn thấy đòn xoay người né chiêu đánh lén vô cùng quỷ dị của Phàm Tử, vả lại chả biết từ lúc nào mà còn tạo nên một vết thương trên người Vô Vĩ Lão Hổ, kiếm pháp này lộ vẻ vô cùng linh xảo, thậm chí tốc độ mà cô ấy rat ay còn nhanh đến mức mắt thường không kịp phản ứng.

Phàm Tử rốt cuộc là người chơi thuộc loại hình chiến đấu nào đây?! Vì sao cô cảm thấy cô ấy trên hai phương diện đều cường hãn như vậy, chẳng lẽ cô ấy không nghiêng về phong cách nào cả hay sao?

Nghĩ như vậy, Ngọc Sinh Yên mới nhớ ra là Phàm Tử là tộc Ác Ma không có hệ thống chuyển chức, nhìn thân ảnh chiến đấu của Phàm Tử, người đàn ông vô cùng đáng ghét kia lại một mực hiện lên trong đầu cô…

Ngốc Tử Lão Hổ lúc trước bị Tiêu Phàm một kiếm hất ngã lúc này lại bò dậy lần nữa, chẳng qua nó không còn đắc ý như trước nữa mà cảnh giác nhìn chằm chằm con mồi trước mặt.

Sau lần giao thủ đầu tiên không đạt được bất kỳ chỗ tốt nào, hai con ác thú bắt đầu coi trọng đối thủ trước mắt mình hơn, chúng nó trở nên cẩn thận từng ly từng tí một.

Chẳng qua sau khi liếc nhìn Tiêu Phàm một phen, hai con mãnh hổ lại không đè nén được bản tính hung ác, liếc mắt nhìn nhau, lộ ra răng nanh sắc bén nhào về phía Tiêu Phàm.

Làn gió thơm tràn ngập, Lam Viêm cũng sáng lên lần nữa, hai thanh bảo kiếm được Lam Viêm bao phủ lại triển đấu cùng hai con ác thú…

Lúc trước, sở dĩ Ngọc Sinh Yên không địch lại chúng là bởi vì sau khi tốc độ của hai con ác thú này đột ngột tăng lên, thực lực của Ngọc Sinh Yên nhất thời khó mà đối phó nổi, nhưng chuyện này đối với Tiêu Phàm cũng không phải là vấn đề to tát gì.

Về phương diện tốc độ, Tiêu Phàm tất nhiên sẽ không rơi xuống thế hạ phong. Còn chuyện một chọi hai, Tiêu Phàm cũng chưa chắc là sẽ gặp bất lợi. Bởi vì hắn có hai cánh tay, mỗi tay lại cầm một kiếm, cho nên bàn về số lượng, Tiêu Phàm thậm chí còn cảm thấy rất công bằng.

Nhìn hai con hổ đang vọt tới với khí thế vô cùng hung mãnh, Tiêu Phàm đủng đà đủng đỉnh nghênh tiếp chúng.

Đó cũng không phải là Tiêu Phàm giả bộ, giả bộ ung dung, ở trước mặt mọi người mà bày ra dáng vẻ cao thủ, mà Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ coi trọng nhất chính là loại trạng thái tâm lý thoải mái này, tùy ý mà di chuyển, lại tùy ý mà đưa múa bảo kiếm, chỉ có vậy mới có thể phát huy Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ đến mức cực hạn.

Về phần có thể dùng nó để tấn công địch hay không, hoàn toàn không cần phải lo lắng. Những bước đi như thần thế này, sao lại có thể không làm được gì hai con mèo con này chứ?

Lúc này Tiêu Phàm đang bị hai con hổ giáp công, thân hình nhìn qua cũng không mấy ổn định, khi thì uốn éo khi thì xiêu vẹo, trọng tâm lay động không ngừng, nhưng sau khi liên kết với động tác tứ chi thì lại có vẻ vô cùng ăn ý, thậm chí tình thế dưới những động tác này cũng dần trở nên vô

cùng hung mãnh, mang theo những đóa lửa màu xanh lam, từng đóa lại từng đóa lặng lẽ nở rộ.

Lưỡi kiếm mang theo tia lửa nhảy múa khắp trời, khi thì hung mãnh lúc lại xảo trá, khi thì nhanh nhẹn đâm thẳng lúc lại đột nhiên chuyển hướng, phảng phất như bao hàm toàn diện, ưu nhã như những đóa hoa màu xanh thẳm.

…

Hàn Tiểu Yêu học khiêu vũ, nhìn Tiêu Phàm mà hai mắt tỏa sáng, cô cảm thấy trông Tiêu Phàm lúc này không giống như đang chiến đấu mà ngược lại càng giống như đang khiêu vũ một loại vũ đạo vô cùng xinh đẹp để mọi người thưởng thức hơn, càng thưởng thức vũ đạo của Tiêu Phàm, trong lòng Hàn Tiểu Yêu dần dần trở nên dễ chịu hơn.

Chương 546: Hoa Bỉ Ngạn

Chương 547: Hoa Bỉ Ngạn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hàn Tiểu Yêu học khiêu vũ, nhìn Tiêu Phàm mà hai mắt tỏa sáng, cô cảm thấy trông Tiêu Phàm lúc này không giống như đang chiến đấu mà ngược lại càng giống như đang khiêu vũ một loại vũ đạo vô cùng xinh đẹp để mọi người thưởng thức hơn, càng thưởng thức vũ đạo của Tiêu Phàm, trong lòng Hàn Tiểu Yêu dần dần trở nên dễ chịu hơn.

Crimson Rose nhìn mọi chuyện trước mắt, hoàn toàn kinh sợ, cô ta lúc trước vẫn cảm thấy cái cô nàng tên là Phàm Tử kia chỉ là loại dong chi tục phấn, nhưng hiện tại xem ra, mọi chuyện dường như không giống như vậy.

Bắt đầu từ lúc cô ấy xông vào chiến trường cứu Ngọc Sinh Yên, mọi chuyện hết thảy đều đã thay đổi…

Phàm Tử lập tức thể hiện chiến lực mạnh mẽ của mình, chỉ một kiếm đã khiến cho hai con hổ mà Ngọc Sinh Yên phải giằng co thật lâu bị thương,

bây giờ lại thoải mái di chuyển giữa sự giáp công của hai con hổ, thật sự là rất tuyệt vời.

Vả lại không thể không nói, lúc này dưới sự phụ trợ của Lam Viêm, Phàm Tử quả thật rất đẹp, bước di chuyển ưu nhã phối hợp với dung nhan khuynh thế thật giống như tiên nữ.

Chẳng lẽ từ trước đến nay, cách nhìn của mình đối với cô ấy đều sai lầm rồi sao?

Theo thời gian dần trôi, ánh mắt Crimson Rose nhìn theo dáng vẻ Tiêu Phàm đang vật lộn cùng hai con hổ dần dần trở nên vô cùng nóng bỏng.

…

Quá giống, thật sự là quá giống, bọn họ quả nhiên là anh em, ngay cả phong cách chiến đấu và thủ pháp chiến đấu cũng đều giống nhau như đúc, cũng may tính cách của Phàm Tử không hề giống với anh trai chút nào.

Nhìn Phàm Tử đang chiến đâu, Ngọc Sinh Yên than nhẹ trong lòng.

Đặc biệt là trong nháy mắt lúc kiếm quang lấp lóe, Ngọc Sinh Yên suýt chút nữa liền xem Phàm Tử là anh trai Mệnh Phàm cặn bã của cô ấy.

Mặc dù ở giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Ngọc Sinh Yên bại trận lúc giao chiến với Mệnh Phàm, nhưng lúc đó cô không nghĩ rằng thực lực của Tiêu Phàm quá mạnh, bởi vì thủ đoạn mà Mệnh Phàm dùng để thắng trận đấu kia cũng không phải là thủ đoạn vẻ vang gì.

Nhưng rất lâu sau khi giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" kết thúc, Ngọc Sinh Yên vẫn không nén được nỗi chán ghét trong lòng, sau khi tra xét video ghi lại trận quyết chiến giữa Mệnh Phàm và Tịch Dương, cách nhìn của Ngọc Sinh Yên đã thay đổi.

Hóa ra ngay từ đầu tên kia chỉ xem cô và trận chiến giữa họ như một trò đùa, căn bản không nghiêm túc đối chiến!

Bởi vì Ngọc Sinh Yên nhớ rất rõ là khi đó, Mệnh Phàm từ đầu đến cuối đều không hề lấy ra một thanh kiếm nào khác.

Mà lúc giao chiến với Tịch Dương, hắn lại dùng song kiếm.

Cho nên Ngọc Sinh Yên mới có thể quyết định, sau này phải trong lúc đường đường chính chính diệt cái tên cặn bã Mệnh Phàm này trong trò chơi, cô cho dù phải lấy tất cả thực lực cũng phải khiến hắn phải bộc lộ toàn bộ thực lực ẩn giấu.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Phàm Tử, Ngọc Sinh Yên lại ẩn ẩn cảm thấy thực lực giữa cô và Mệnh Phàm có sự chênh lệch càng ngày càng lớn, thế là trong lòng Ngọc Sinh Yên xuất hiện một chút không cam lòng, lặng lẽ nắm chặt Tây Dương kiếm trong tay mình…

…

Sau khi giao phong cùng hai con hổ, Tiêu Phàm cảm giác chúng cũng không tệ lăm, chẳng qua cũng chỉ có vậy, bởi vì hai con hổ này thật sự không khiến cho "cô" cảm thấy có chút hứng thú nào.

Thật ra chuyện này cũng rất bình thường, không nói đến chuyện bây giờ Tiêu Phàm đã cao hơn hai con dã quái tinh anh này một cấp, chỉ so với những đối thủ của Tiêu Phàm lúc ở trận doanh Thú Nhân lúc trước, liền không khó nhận thấy, hai con dã quái tinh anh này thật sự quá yếu.

Bất luận là thần phách Chu Tước hay là "Hoàng Hạ Tứ Kiệt", hay là NPC cấp 60 Buck và O'Sullivan, chỉ một người trong số họ cũng mạnh hơn hai con dã quái tinh anh này nhiều.

Sau khi trải qua loại chiến đấu áp lực cao kia rồi, bây giờ vật lộn với hai con hổ này, Tiêu Phàm cảm thấy giống như đang chơi đùa vậy, sở dĩ mà lâu như vậy còn chưa giải quyết xong bọn nó, hoàn toàn là bởi Tiêu Phàm muốn thử nghiệm để quen thuộc với kỹ năng "Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ" của mình nhiều một chút.

Tiêu Phàm cho là lúc này hắn chỉ chiến đấu một cách rất bình thường, nhưng mọi người đang vây xem lại không cho là như vậy.

Quá mạnh! Lúc nãy Ngọc Sinh Yên bị hai con mãnh thú khiến cho đau khổ chống đỡ, mà bây giờ Phàm Tử thế mà lại chiến đấu với bọn chúng như

đang trên đùa vậy, chuyện này thì thực lực phải mạnh thế nào mới có thể làm được chứ! Phàm Tử không hổ là em gái ruột của "Lich King" Mệnh Phàm, quả nhiên có chung dòng máu cường giả với anh trai của cô ấy!

…

Tiêu Phàm tất nhiên không biết suy nghĩ lúc này của mọi người lại khoa trương như vậy, dù sao chiến đấu hiện tại thật sự không thú vị chút nào, cho nên hắn chỉ dùng những kỹ năng quen thuộc phối hợp với "Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ" để chơi đùa.

Chẳng qua chơi đùa một lúc lây, Tiêu Phàm cũng cảm thấy có chút chán, huống hồ hiện tại Tiêu Phàm cũng không còn vật lộn với hai con hổ nữa mà đang vào thế giằng co.

Hai con hổ dựa vào hung tính trời sinh, sau khi liên tục tấn công Tiêu Phàm, bi ai phát hiện bất luận bọn chúng cố gắng như thế nào, đều không thể rung chuyển con mồi trước mắt mảy may nào, ngược lại luôn luôn không hiểu tại sao mà trên thân lại tăng thêm không ít vết thương, lộ vẻ vô cùng chật vật, cho nên bây giờ bọn chúng tạm thời lùi một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm con mồi trước mặt.

Tiêu Phàm nhìn hai con hổ đang co đầu rút cổ trước mặt mình, khiêu khích cầm thanh kiếm lớn quơ quơ về phía trước, nào ngờ hai con hổ lúc nhìn thấy Tiêu Phàm cử động như thế lại như bị dọa sợ, khẩn trương lùi về phía sau một bước.

Thấy vậy, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy có chút buồn cười, biết bây giờ là lúc hắn nên ra tay kết thúc trò chơi nhàm chán này rồi…

Ngọc Sinh Yên nhìn tư thế oan hùng tiêu sái trên sàn đấu của Tiêu Phàm, trong lòng có chút gì đó không cam lòng, nhưng cô cũng không hiểu cảm xúc không cam lòng này là từ đâu mà đến? Cô chỉ nắm chặt lấy Tây Dương kiếm trong tay theo bản năng, từ từ đi về phía chiến trường, bởi vì cô muốn tham gia vào trận chiến này một lần nữa, chứng minh điều gì đó cho bản thân mình.

Đợi đến khi Ngọc Sinh Yên tiến đến gần, trận chiến kịch liệt giữa Tiêu Phàm cùng hai con hổ đã dừng lại vô cùng quỷ dị, hai bên vẫn luôn giằng co với nhau, hơn một nửa đều là hành động dư thừa, yên tĩnh chẳng khác nào chưa từng xảy ra một cuộc chiến.

Ngọc Sinh Yên hoang mang, cô không hiểu vì sao bỗng nhiên hai con hổ đã lộ sự hung dữ bỗng nhiên lại thu liễm lại, tựa như đã có giao ước với Tiêu Phàm, không hề nhúc nhích.

Đúng lúc này, Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Tiêu Phàm nâng tay vẫy vẫy về phía hai con mãnh thú khiêu khích, nhưng có thể vì động tác không có chút tính uy hiếp nào của Tiêu Phàm này mà hai con mãnh hổ như bị dọa sợ, đều lùi về phía sau.

Cuối cùng Ngọc Sinh Yên cũng hiểu rồi, hoàn toàn không phải là hai con hổ này không còn hung dữ, mà là chúng nó chị Tiêu Phàm đánh cho sợ.

Sau khi ý thức được điều này, Ngọc Sinh Yên cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Bởi vì trước đây cô đã từng thử đánh giá hai con mãnh thú này, thậm chí là từng tự mình thể nghiệm thực lực của hai con mãnh thú này, mà hiện tại hai con mãnh thú lại bị Tiêu Phàm dạy dỗ đến mức chẳng khác nào những con thú nhỏ không có hung tính trong rừng cây, làm sao mà cô không sợ hãi cho được?

Nghĩ tới đây, thậm chí Ngọc Sinh Yên đã quên luôn mục đích khi mình đi đến chiến trường này, chẳng khác nào một tảng đá mà lẳng lặng dừng bước lại, ngơ ngác đứng yên ở đó.

…

Tiêu Phàm cũng không rõ lúc này trong mắt mọi người mình là người như thế nào? Hiện tại "cô" muốn hoàn toàn giải quyết dứt điểm hai con boss dã ngoại tinh anh phiền phức này, kết thúc công việc cũng chấm dứt hoạt động huấn luyện dã ngoại vô cùng xấu hổ này nhanh một chút.

Sau khi Tiêu Phàm cầm kiếm khiêu khích chúng, nhìn thấy hai con mãnh hổ này e ngại lùi bước, hắn cảm thấy chán nản.

Ánh mắt của Tiêu Phàm cẩn thận dõi thẽo kẻ địch trước mắt, hai tay cầm kiếm tùy ý giơ lên, hắn đạp bước chân bay nhanh về phía mục tiêu của mình.

Đến lúc kết thúc rồi…

Chương 547: Đánh Trả Phục Thù

Chương 548: Đánh Trả Phục Thù

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đến lúc kết thúc rồi…

Ngốc Tử Lão Hổ bị đôi mắt màu đỏ tươi kia của Tiêu Phàm liếc qua một cái, bỗng nhiên nó cảm nhận được một đợt lạnh lẽo, cảm giác bất an lặng lẽ hiện lên trong lòng, trong đầu nó bỗng nhiên nảy sinh ra ý định bỏ chạy, nhưng lúc này nó muốn trốn đi cũng không kịp nữa rồi…

Sự phát triển [Động cơ bùng cháy – Sửa] ở phương diện tốc độ tiến lên vô cùng khoa trương, Ngọc Sinh Yên mới chỉ ngây người một lát, Tiêu Phàm liền vọt về phía hai con hổ như viên đạn đang bốc cháy hừng hực, trong chớp mắt đã đi đến trước hai con hổ.

Phản ứng hiện tại mà hai con hổ có thể làm ra được chỉ là ngẩng đầu lên, nhìn thấy miệng cười xinh đẹp kia, bởi vì ngay sau đó một vùng xanh thẳm yên tĩnh đã bao trùm lấy cả người chúng, hoàn toàn phủ kín cả không gian…

Luồng khí tinh bạo, trảm – Sửa!

Khó khăn lắm mới có thể mượn được thanh đại kiếm này từ trong tay người bạn đồng trang lứa khó ở chung Crimson Rose, nếu mình không thể hiện chiêu tất sát của mình thì sao trong lòng Tiêu Phàm có thể thấy sảng khoái được?

Song kiếm rực cháy lửa xanh hóa thành từng đường kiếm sáng rực, mấy đường kiếm liên tục trút xuống trong nháy mắt, điên cuồng khuấy động không khí xung quanh, cả không gian đều bị bao trùm bởi những đường kiếm cùng lửa xanh, giống như đại dương xanh thẳm lập tức bao phủ lấy hai con hổ trước mắt.

Mãnh thú bị nhiễm sắc xanh lam rất lặng, rất đẹp, mà người tạo nên cảnh tượng này lại vô cùng đối lập với khung cảnh yên tĩnh xinh đẹp này.

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Phàm Tử khoác trên mình một thân lam viêm, cầm song kiếm điên cuồng chém xuống, cô cảm giác "cô" giống như một vị ma thần đi ra từ trong vực thẳm, làm gì còn chút dáng vẻ nhát gan đáng thương nào nữa?

Trong khoảnh khắc mười sáu kiếm "Luồng khí tinh bạo, chém" đã chém hết, song kiếm xoay tròn trong tay Tiêu Phàm, mũi kiếm đâm thẳng xuống mặt đất, hắn thu lại mũi kiếm, mà theo cử động của Tiêu Phàm, lớp màn xanh biếc được tạo thành từ ngọn lửa cũng dần dần tản đi…

Chỉ là trong một chớp mắt, lại tựa như vĩnh cửu.

Hai con mãnh hổ ngẩn người đứng một chỗ, dáng vẻ của chúng vẫn giữ nguyên như bị lam viêm cùng kiếm quang bao phủ, nhưng thần thái linh động trong mắt chúng đã không còn tồn tại từ lâu.

Xì!

Bỗng nhiên có một ngọn lửa bốc lên từ trên da mãnh thú, lập tức bao trùm lấy cả thân thể mãnh thú, sau đó quỷ dị mà tách ra, hóa thành từng mảnh từng mảnh, chẳng khác nào một đóa hoa xanh thẳm, bay lượn trong không trung theo gió, hơn nữa không biết từ đâu dậy lên một mùi thơm mê người, khiến cho cảnh tượng này thoạt nhìn loại càng xinh đẹp.

Lúc này Phàm Tử đang đứng giữa một trời hoa rụng, đẹp đến động lòng người, tựa như một nữ thần.

Ngọc Sinh Yên ngơ ngác nhìn theo, Hàn Tiểu Yêu cùng Crimson Rose cũng ngơ ngác nhìn "cô", ngay cả "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" thích ồn ào

cũng ngơ ngác nhìn theo.

Xì!

Lại có một ngọn lửa màu xanh biếc đang yên lặng bốc lên trên đỉnh đầu Tiêu Phàm, ngọn lửa dường như bị thứ gì đó điều khiển, di chuyển có quy luật, cuối cùng hóa thành dòng chữ "Hoa Bỉ Ngạn".

Hổ Nữu nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cô kinh ngạc vạn phần, là một thành viên của tộc Ác Ma, cô hiểu rõ nhất hiện tượng kì lạ này, đây không phải là dấu hiệu hình thành danh hiệu hay sao?

Không phải Phàm muội muội đã có danh hiệu kỹ năng từ lâu rồi sao? Sao bây giờ lại thêm một cái?

"Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" cũng không để ý đến điều này, chỉ cảm thấy dưới khung cảnh nổi bật này, Phàm Tử lại càng xinh đẹp, họ ồn ào kêu to: "Đúng là thần kì! Công chúa Phàm Tử quả nhiên là nữ thần của chúng tôi! Thật sự quá xinh đẹp!"

Nghe tiếng kêu của "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ", Hổ Nữu có phần cảm thấy phiền chán, nhưng cô không thể không thừa nhận đó là sự thật, xem ra đàn ông mà lẳng lơ một chút, thì cũng chẳng khác nào phụ nữ…

Cùng với tiếng hoan hô của "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ", sự yên tĩnh khó hiểu kia cuối cùng cũng bị phá vỡ, sự căng thẳng trong lòng đám Ngọc Sinh Yên cũng dần dần buông xuống, mà không biết từ khi nào thân thể của hai con mãnh thú kia đã yên lặng ngã xuống.

Có điều Tiêu Phàm cũng không quá vừa lòng với điều này, hai con mãnh thú này nhìn qua cũng mới chỉ bị đốt một chút, nếu có thể thiêu rụi chúng không còn mảnh nào, vậy thứ mới ngầu.

Lúc này, Tiêu Phàm đã thu lại toàn bộ những ngọn lửa trên người hắn, bởi vì sự tồn tại của Túy Nguyệt Viêm cần có sự duy trì của động cơ thiêu đốt, mà động cơ thiêu đốt ngoại trừ cồn còn phải đốt cháy cả sinh mệnh của mình, sau một hồi chiến đấu, lượng HP của Tiêu Phàm đã không còn lại bao

nhiêu, nếu không khiêm tốn một chút, có khi mình cũng sẽ đem luôn cái mạng nhỏ của mình đi theo.

Không có sự hỗ trợ của Túy Nguyệt Viêm, Tiêu Phàm cảm thấy thân thể của mình có chút mệt mỏi, cuối cùng cũng không thể nâng lên đại kiếm trong tay phải, chỉ có thể miễn cưỡng từ từ kéo lê trên mặt đất.

Sau khi trận đấu kết thúc, Tiêu Phàm quay người lại, đi về phía sau, Ngọc Sinh Yên rất muốn tiến lên nói gì đó với "cô", nhưng cuối cùng vẫn không nâng bước chân của mình lên, bởi vì Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên cảm thấy Phàm Tử ở trước mắt mình có chút xa lạ.

Tiêu Phàm không chú ý đến vẻ mặt của Ngọc Sinh Yên lúc này, trực tiếp đi lướt qua cô, đi về phía sau.

…

Lúc này trong lòng Crimson Rose có chút phấn khởi, bởi vì vừa rồi cô ta vừa mới nhìn thấy một trận chiến hoa lệ đến cực điểm, cô ta không ngờ rằng người bạn cùng lứa mà cô ta vẫn luôn không để trong mắt kia lại có thể mang đến một trận chiến cao quý mà xinh đẹp đến như vậy, quả thực rất có phong thái quý tộc! Hiện tại xem ra dường như cô ấy cũng có tư cách làm bạn của Crimson Rose mình đấy!

Làm sao bây giờ? Đúng là khiến người khác vô cùng bối rối…

Đúng lúc này, bỗng nhiên Crimson Rose nhìn thấy Tiêu Phàm đang đi về phía cô ta từ đằng xa, trong lòng cô ta trở nên bối rối vô cùng, sắc mặt cũng không tự giác mà hơi đỏ lên.

Vì sao cô ấy lại đi về phía mình nhỉ? Chẳng lẽ cô ấy có gì muốn nói với mình sao? Mình nên ứng đối với cô ấy như thế nào đây?

"Cảm ơn cô đã cho tôi mượn vũ khí."

Đúng vậy, thanh đại kiếm vừa trầm vừa nặng này thực sự khiến Tiêu Phàm mệt đến chết luôn rồi, hơn nữa hiện tại Tiêu Phàm đang làm "con gái" sức

lực không lớn, sau khi trận đấu chấm dứt điều đầu tiên Tiêu Phàm làm chính là trả thanh kiếm vừa trầm vừa nặng này lại cho chủ nhân của nó.

Lúc này Tiêu Phàm đã cất Ảm Long Minh Viêm Kiếm bên tay trái của mình vào ba lô, dùng hai tay kéo lê thanh kiếm này, vẻ mặt chờ đợi nhìn về phía Crimson Rose.

Tiêu Phàm hy vọng vị đại tiểu thư này có thể hiểu được mong muốn của mình, đừng ngơ ngác nữa, nhanh chóng lại đây nhận lại đồ của cô ta.

Có điều xem ra lúc này phỏng chừng Tiêu Phàm lại phải mệt mỏi thêm một chút nữa.

Bởi vì nhìn qua có vẻ như Crimson Rose hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ nhận lại vũ khí của cô ta, mà chỉ kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút mờ mịt.

…

Việc đầu tiên mà cô ấy làm sao khi kết thúc trận đấu lại là đến đây tìm mình. (Tiêu Phàm: Việc quan trọng tất nhiên là phải giải tán vật nặng trên người mình rồi.)

Hiện tại cô ấy nhìn mình với ánh mắt tha thiết quá, khiến mình cảm thấy có chút thẹn thùng. (Tiêu Phàm: Cô gì ơi, nhanh nhận lại thanh đại kiếm này của cô đi, tôi sắp mệt chết luôn rồi!)

Hơn nữa tư thế cô ấy trả đại kiếm cho mình thật là lễ phép, là cầm hai tay đưa mình đó, động tác khách khí như vậy, chẳng lẽ trước đây mình vẫn luôn hiểu lầm cô ấy sao? (Tiêu Phàm: Cái thứ đồ này tôi không cầm bằng một tay được.)

…

Tình cảm của Crimson Rose không biết là do bị trận đấu hoa lệ kia cuốn hút, hay là do cô ta đã hít phải quá nhiều "khí mê mà cô ta bắt đầu suy nghĩ miên man, cô ta cảm thấy bị cùng lứa này của mình lại đàng thuận mắt hơn nữa.

Tiêu Phàm nhìn thấy Crimson Rose nhất thời không để ý đến mình, hắn cảm thấy có chút xấu hổ, lần thứ hai mỉm cười nhắc nhở Crimson Rose một câu, cũng cân nhắc sao cho mình cười dịu dàng một chút, bởi vì "cô" biết vị đại tiểu thư này tính tình cổ quái, cho nên "cô" không muốn vô duyên vô cớ chọc phải cô ta.

Chương 548: Rose Đổ Rồi

Chương 549: Rose Đổ Rồi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tiêu Phàm nhìn thấy Crimson Rose nhất thời không để ý đến mình, hắn cảm thấy có chút xấu hổ, lần thứ hai mỉm cười nhắc nhở Crimson Rose một câu, cũng cân nhắc sao cho mình cười dịu dàng một chút, bởi vì "cô" biết vị đại tiểu thư này tính tình cổ quái, cho nên "cô" không muốn vô duyên vô cớ chọc phải cô ta.

"À… Cảm ơn cô đã cho tôi mượn vũ khí."

Cô ấy cười ngọt ngào quá, đẹp quá, thân thiệt quá, chẳng lẽ trước đây cô ấy vẫn luôn thích mình?

Nghĩ đến đây, nội tâm của Crimson Rose bỗng nhiên nhảy lên kịch liệt.

Phàm tử là người bạn cùng lứa cùng gia nhập công hội Hoa Nguyệt chẳng lẽ là duyên phận trời định hay sao?

Biết đâu Phàm Tử mới chính là bạn tốt của mình sao này thì sao?

Nhưng trước đây mình vẫn luôn không thân thiện với cô ấy, bây giờ mình phải đối mặt với cô ấy thế nào đây?

…

Tiêu Phàm có chút ngơ ngác, "cô" nhìn Crimson Rose vẫn đứng ở trước mặt mình không hề nhúc nhích, hoàn toàn mắt điếc tai ngơ với lời nói của mình, "cô" biết Crimson Rose vẫn luôn có địch ý với "cô", nhưng rốt cuộc thì mình đã đắc tội với cô ta thế nào? Tiêu Phàm hoàn toàn không biết gì hết, càng không biết phải làm gì khi đối mặt với tình cảnh hiện giờ.

"Rose… Crimson Rose, thì… à thì…Vũ khí của cô." Tiêu Phàm vô cùng cẩn thận lên tiếng, sợ rằng mình sẽ nói gì không phải, lại chọc cho Crimson Rose thấy không vui.

Cô ấy ngại rồi, Phàm Tử đang ngại ngùng đối diện với mình!

Crimson Rose nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Phàm nói chuyện đứt quãng liền nghĩ rằng Tiêu Phàm thẹn thùng vì nói chuyện với cô ta, trong lòng dâng lên sự sung sướng khó hiểu, nhìn Tiêu Phàm cầm vũ khí trong tay đưa về phía cô ta, giọng nói trong sáng, cô ta tận lực giữ vững phong độ, nói: "Ừ, tôi biết rồi, không cần khách sáo."

Dứt lời Crimson Rose vươn hai tay nhận lấy thanh đại kiếm trong tay Tiêu Phàm, nhưng khi chạm đến lòng bàn tay của Tiêu Phàm, động tác của cô ta dừng lại, sắc mặt có phần ửng hồng.

Chần chừ một hồi, Crimson Rose chật vật nhận lại thanh đại kiếm của mình, cô ta ngẩng đầu lên muốn nói gì đó với Tiêu Phàm để dịu bớt đi

không khí xấu hổ, nhưng trong lòng cô ta bỗng nhiên cả kinh, sắc mặt trắng bệch, bởi vì cô ta nhìn thấy một bóng đen cũng được lao về phía Tiêu Phàm cùng chình mình!

Tiêu Phàm thấy vị đại tiểu thư Crimson Rose này quấn quít nửa ngày cuối cùng cũng chịu nhận lại thanh đại kiếm từ tay mình, hắn nhất thời thở phào một hơi, đúng lúc này, Tiêu Phàm lại lờ mờ cảm nhận được một chút bất an từ sau lưng, lại nhìn thấy vẻ mặt cả kinh của Crimson Rose, cuối cùng Tiêu Phàm cũng phát hiện nguy hiểm ở phía sau mình, bởi vì từ trong ánh mắt của Crimson Rose, cô bắt được một bóng hình mãnh thú được phản chiếu lại.

Chuyện gì thế này?

Rõ ràng vừa rồi mình đã xử lí xong hai con hổ kia rồi mà!

Hơn nữa cuối cùng mình còn dùng [Ác Ma Ngưng Thị] để xác nhận lại lượng HP của hai con boss dã ngoại tinh anh này nữa.

Vì sao lúc này đã không còn chút HP nào mà nó vẫn còn có thể đánh úp mình lần thứ hai chứ? Chẳng lẽ là boss dã ngoại tinh anh biến dị hay sao? Nhưng mình cũng chưa từng thấy tình huống nào sau khi biến dị mà? Hơn nữa cái này hẳn là thuộc loại thi biến nhỉ!

Tiêu Phàm đã không còn thời gian để nghĩ đến hoang mang trong lòng mình, "cô" phải ứng đối với tình huống khẩn cấp lần này.

Trong tay Tiêu Phàm đã không còn vũ khí, cũng không kịp lấy Ảm Long Minh Viêm Kiếm từ trong ba lô ra, lựa chọn tốt nhất của Tiêu Phàm là né tránh.

Nhưng hiện tại trước mặt Tiêu Phàm là Crimson Rose sắc mặt trắng bệch vì cả kinh, cô ta cầm thanh đại kiếm không nhúc nhích đứng tại chỗ, nếu như Tiêu Phàm chọn việc né tránh, vậy thì ngay sau đó có thể Crimson Rose sẽ mất mạng dưới móng vuốt hổ.

Nhận ra điều này, Tiêu Phàm không nói hai lời, cắn răng nhào về phía Crimson Rose trước mặt mình, tay trái ôm ngang eo cô ta, che chắn cho

Crimson Rose trong lồng ngực mình, sau đó mạnh mẽ xoay người lại, nhanh chóng vung tay phải lên, đánh một chiêu thẳng về phía bóng đen đang lao tới…

…

Crimson Rose vẫn luôn có chút sợ hãi hai con hổ kia, bởi vì cô ta cảm thấy hai con hổ bộ dáng hung ác, bởi vì móng vuốt nhuốm màu máu của chúng, bởi vì thực lực của chúng mạnh hơn cô ta mấy lần.

Cho nên khi Ngọc Sinh Yên chiến đấu với hai con hổ, cô ta sợ hãi, cô rất muốn đi tới hỗ trợ, nhưng lại không dám tiến lên một bước, bởi vì cô ta không có dũng khí so bì với chúng.

Khi nhìn thấy Phàm Tử đánh nhau cùng hai con hổ, cuối cùng con tận tay đâm chết chúng, cô ta cảm thấy nhiệt huyết dào dạt, tận đáy lòng còn nảy sinh một chút sùng bái Phàm Tử, cô ta cũng muốn chiến đấu như Phàm Tử mà không phải chỉ đứng một bên chẳng làm được gì.

Nhưng hiện tại, vì sao con hổ đã bị thiêu đốt này lại đang lao về phía mình? Crimson Rose vẫn cảm thấy vô cùng e ngại, thậm chí trong một khoảng thời gia ngắn thân thể của mình cũng không nghe theo chỉ huy, căng thẳng đến mức không thể cử động, cho dù cô ta đang cầm đại kiếm trong tay cũng không thể phản kháng chút nào, điều này khiến Crimson Rose cảm thấy mình rất vô dụng.

Nhìn thấy móng vuốt hổ đã sắp vung đến chỗ mình, Crimson Rose có chút tuyệt vọng, sắc mặt cô ta lộ vẻ sầu thảm, bi ai nhắm hai mắt lại.

Trong khoảnh khắc hai mắt cô ta khép lại, dường như cô ta thấy được một sắc mặt xinh đẹp, chẳng khác nào ngọn thửa xanh thẳm trước đây, thắp sáng không gian xung quanh…

Cảm giác đau đớn cũng không ập đến như Crimson Rose dự đoán trước, nghênh đón cô ta là một cái ôm ấm áp, Crimson Rose gối đầu lên chỗ đầy đặn mềm mại, nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng với mùi thơm của thân thể khiến cô ta cảm thấy vô cùng thư thái.

Crimson Rose chậm rãi mở hai mắt ra, sau đó cô ta nhìn thấy một cảnh tượng khiến cô ta khiếp sợ.

Lúc này con mãnh hổ lao về phía cô ta đã không còn cử động, một bàn tay thon dài vươn thẳng, chẳng khác nào một thanh kiếm sắc trực tiếp xuyên qua lồng ngực của mãnh hổ, máu tươi từ ngực của mãnh hổ dọc theo cánh tay của Tiêu Phàm mà từ từ chảy xuống, vô cùng nổi bật trên làn da trắng nõn như tuyết, mang theo vẻ xinh đẹp đến dị thường…

Tiêu Phàm nhìn cái miệng rộng đỏ như máu gần trong gang tấc, sắc mặt hắn trắng bệch, sau lưng đã yên lặng ướt đẫm từ lâu.

Ngay khoảnh khắc hắn phát hiện mãnh thú đang lao về phía mình cùng Crimson Rose, Tiêu Phàm như phản xạ có điều kiện mà nhùn người nhảy, ôm lấy Crimson Rose, bảo vệ cô ta trong lồng ngực, cũng dùng toàn bộ sức lực còn lại đánh một quyền về phía sau!

Ngay trong nháy máy Tiêu Phàm ra tay, một lớp vảy giáp đen kịt cứng rắn xuất hiện trên làn da của "cô", tựa như áo giáp mà bao vây lấy toàn bộ cánh tay trắng như tuyết của "cô".

Ác ma hóa!

Nối tiếp kỹ năng thiên phú cùng kỹ năng danh hiệu, lại thêm một điểm đặc biệt khác của bộ tộc Ác Ma được Tiêu Phàm thi triển theo bản năng.

Có điều lần này trình độ "Ác ma hóa" của Tiêu Phàm cũng không tác động đến toàn thân như lần truowscm cũng chỉ thay đổi ngoại hình của cánh tay mà thôi, cái này chỉ có thể tình là "Ác ma hóa bộ phận" thôi.

Nhưng sau khi trên cánh tay của Tiêu Phàm được một lớp áo giáp cứng như xương bao vậy, trong nháy mắt uy lực của một quyền này tăng lên không ít.

Lớp giáp đen kịt này bỗng nhiên bao phủ lấy làn da của một cô gái, thoạt nhìn có vẻ rất dữ tợn, nhưng lúc này mọi người cũng không hề phát hiện ra chút biến hóa này trên tay Tiêu Phàm, bởi vì cùng với khi cánh tay Tiêu Phàm ác ma hóa, thì toàn bộ cánh tay của "cô" đã bị phủ kín bởi một tầng lửa u lam gần như đen kịt từ trước rồi.

“Đốt Cháy Động Cơ” đã hoàn toàn dập tắt sau khi Tiêu Phàm đánh bại hai con hổ, mà lần này Túy Nguyệt Viêm được sinh ra là từ một kỹ năng khác của Tiêu Phàm, “Không Nhiên”.

Đây chính là ngọn lửa mà Tiêu Phàm có thể đổi lấy được từ việc thu thập lửa từ trong máu mà Tiêu Phàm trực tiếp dẫn lửa!

Dưới hai lớp Túy Nguyệt Viêm chồng chất do “Ác ma hóa” và “Không Nhiên” sinh ra, Tiêu Phàm không chớp mắt, bàn tay thon dài trong nháy mắt hóa thành một nắm đấm thép đang bốc cháy, trước nay chưa từng có mà nện thẳng xuống ngực của mãnh hổ!

Phù một tiếng! Huyết hoa nở rộ.

Chương 549: Khúc Mắc

Chương 550: Khúc Mắc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lồng ngực của mãnh thú chẳng khác nào một sợi chỉ mong trực tiếp bị một quyền của Tiêu Phàm đâm mở thành một lỗ hổng, mà bàn tay của Tiêu Phàm lại khoa trương mà xuyên qua sau lưng của mãnh thú.

Sau khi nắm đấm xuyên qua thân thể của mãnh thú, ngọn lửa u lam dập tắt ngay tức khắc, lớp vảy giáp bao trùm lên cánh tay cũng được cởi xuống, chỉ còn lại một cánh tay thon dài, nổi bật vô cùng trên máu tươi, có vẻ xinh đẹp đến dị thường…

Tiêu Phàm thở hổn hển, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Cô” cảm thấy may mắn trước tất cả những gì vừa mới xảy ra, nếu như không phải hắn ác ma hóa toàn bộ cánh tay theo bản năng, sau đó còn thêm kỹ năng “Không Nhiên” vô tình xuất hiện, có lẽ rằng mình sẽ không thể dễ dàng dùng một đấm để ngăn cản lại con mãnh thú này như vậy.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra thế? Không phải vừa nãy chúng đã ngã xuống rồi sao?

Hơn nữa vừa rồi trong khoảnh khắc Ngốc Tử Lão Hổ đã bị thiêu trụi lại đánh úp tới, thì lượng HP của nó được hiện về qua Ác Ma Ngưng Thị của Tiêu Phàm vẫn là 0%, sự việc xảy ra vừa rồi thật sự cố quái quá mức.

Thôi vậy, không nghĩ nhiều nữa, hiện tại mọi người đều không sao mới là quan trọng hơn.

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm nhất thời thở phào một hơi, sau đó "cô" cảm thấy ngực mình có chút ngứa…

…

Vừa rồi Crimson Rose còn nghĩ cô ta sẽ lập tức tàn hoa bại liễu dưới móng vuốt của mãnh thú, không ngờ rằng khi cô ta tỉnh lại, phát hiện mình lại rơi vào một cái ôm ấm áp.

Người này thật thơm, thật mềm mại, thân thiết lại ấm áp.

Crimson Rose ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nhan sắc đẹp tuyệt trần, máu của mãnh thú vẩy lên làn da trắng nõn của cô ấy, nhưng lại không hề mang đến cảm giác bẩn thỉu, ngược lại càng có vẻ cao quý thần thánh.

Nhìn hàng mi dài thật dài này, đôi mắt xinh đẹp động lòng người này, đôi môi vô cùng mê người này, Crimson Rose bỗng nhiên cảm thấy thân thể của mình có chút khô nóng, sắc mặt cũng trở nên ửng hồng.

Crimson Rose nhẹ nhàng rúc vào trong lồng ngực Tiêu Phàm, cô ta thấy thoải mái vô cùng, thậm chí sự e ngại với mãnh thú lúc trước lúc bị ném lên chính tầng mây trong nháy mắt.

Sau đó Crimson Rose thấy cái khe thật sâu ngay trước mắt mình, ở hai bên rãnh là quả tuyết trắng tuyết trắng, cùng với hương thơm tràn ngập xung quanh, có vẻ mê người đến lạ.

Nhìn rồi lại nhìn, dần dần, hơi thở của Crimson Rose nặng hơn, cô ta cúi đầu dùng khóe môi chạm nhẹ một chút theo bản năng…

…

Xuýt!

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt hắn hít một hơi thật sâu.

Rốt cuộc đại tiểu thư Crimson Rose đang làm cái gì thế?

Đù má! Cô nương này không phải là đường viền hoa đấy chứ? Có nhầm hay không thế! Cái tên quỷ cuồng ngực này lại công khai sàm sỡ ông đây.

Đường viền hoa: ngôn ngữ mạng, mang ý chỉ lesbian.

Nếu hiện tại ông đây biến lại thành nam, một đám lông ngực sẽ trực tiếp đâm chết cô đó! Còn cả Hổ Nữu đáng chết nữa, không có gì làm lại tặng cho ông đây một bộ ngực nặng!

Crimson Rose bắt đầu chủ động ôm lấy Tiêu Phàm, cô ta càng mê luyết cảm giác ở trước mặt, cả khuôn mặt đều chìm vào trong khe ngực sâu của Tiêu Phàm.

Dưới sự đụng chạm của Crimson Rose, từng đợt cảm giác tê dại cùng với sự kinh tởm hỗn độn liên tục dồn tới, khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất xấu hổ. Bởi vì cánh tay phải đâm sâu vào trong lồng ngực mãnh thú nhất thời khó có thể rút ra, Tiêu Phàm lập tức dùng tay trái định đẩy cô ta ra: “Được rồi, Crimson Rose, không sao rồi, cô có thể buông tôi ra.”

Tiêu Phàm chỉ có một cánh tay trái có là gì so với Crimson Rose đang dùng sức cả hai tay, cho nên căn bản Tiêu Phàm không thể thoát thân khỏi cái ôm chặt của Crimson Rose.

Nhận ra Tiêu Phàm định đẩy mình ra, Crimson Rose sao có thể từ bỏ, cô ta càng dùng sức hơn nữa, vẻ mặt hưng phấn kêu lên với Tiêu Phàm: “Chị gái Phảm Tử đại nhân, Rose thích cô!”

what!

Tiêu Phàm phải nhận kinh hách khiến trong đầu hắn không tự giác bật chửi.

“Chị gái Phàm Tử đại nhân” là cái loại xưng hô gì thế?

Vì sao mình lại cảm thấy cái xưng hô này kì lạ nhỉ!

Với cả không phải thiết lập của cô là đại tiểu thư quý tộc hay sao? Phong độ quý tộc với rụt rè vốn có đâu rồi? Sao có thể nói đổ liền đổ luôn chứ?

Cứ cao quý lãnh diễm thì có khí chất biết bao, làm sao lại bỗng nhiên đổi nghề thành loại hồng thủy mãnh thú đường viền hoa này!

…

“Crimson Rose, cô bình tĩnh một chút, buông tôi ra trước đã.”

Mặc dù nội tâm Tiêu Phàm không ngừng rít gào, nhưng hắn vẫn luôn không có thói quen kêu la với con gái, cho nên lời nói của hắn vẫn vô cùng khách sáo.

Nhưng động tác tay của Tiêu Phàm lại vô cùng dã man, cả bàn tay đều đặt lên khuôn mặt của Crimson Rose, đẩy cô ta ra ngoài, động tác này không hề khách sáo như lời nói của “cô”.

Tiêu Phàm cũng rất bất đắc dĩ, bởi vì hiện tại Crimson Rose đang tập kích bộ ngực của “cô”, mà dưới góc nhìn của Tiêu Phàm, một cô gái tập kích bộ ngực của “đàn ông” quả thực là quá đáng!

“Không đâu! Người ta phải ở bên cạnh chị gái Phàm Tử đại nhân!”

Crimson Rose đẩy bàn tay của Tiêu Phàm ra, cô ta vẫn muốn vùi vào lồng ngực của Tiêu Phàm.

Nghe hết lời nói của Crimson Rose, trong lòng Tiêu Phàm thầm chửi.

Thôi rồi! Cái gì thế này! Cô gái này sụp đổ vô cùng triệt để, làm gì còn chút bộ dáng đại tiểu thư quý tộc gì nữa? Vậy mà cô ta còn làm nũng với mình! Ông đây còn đang nghi ngờ không biết trước đây có nhận nhầm người hay không?

“Cô buông tôi ra trước đã! Tôi phải rút tay từ trong người boss dã ngoại ra!”

Đối mặt với Crimson Rose đây nhiệt tình, Tiêu Phàm đau khổ cầu xin, trong lòng hắn cảm thấy khổ não vô cùng, hắn cũng thầm đoán, ước nguyện ban đầu của cô gái này khi gia nhập công hội Hoa Nguyên hắn không phải là để tìm bạn gái chứ?

Tiêu Phàm không biết, suy đoán trong lòng của “cô” chính xác, chẳng qua hiện tại mục tiêu của Crimson Rose từ “Nữ thần game online” Ngọc Sinh Yên đã trở thành “cô”…

Sau khi Ngọc Sinh Yên nhìn thấy thực lực siêu mạnh của Tiêu Phàm lúc chiến đấu với hai con hổ, tinh thần cô vẫn không quá tập trung, bởi vì tinh thần cô bị đả kích rồi.

Trước kia cô vẫn luôn cho rằng bản thân là người chơi nữ có thực lực mạnh nhất trong “Tân sinh”, nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy màn thể hiện của Phàm Tử, Ngọc Sinh Yên cảm thấy mấy chữ “nữ thần game online Ngọc Sinh Yên” quả thật là chuyện cười.

Sau khi trận chiến kết thúc, lúc Phàm Tử tiến lại gần mình, Ngọc Sinh Yên thậm chí không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với hậu bối của bản thân ở công hội Hoa Nguyệt này.

Lúc trước nói rằng bản thân sẽ dẫn đội đi huyến luyện dã ngoại, nói rằng sẽ thể hiện thực lực của công hội Hoa Nguyệt trước mặt người mới một phen, nói bọn họ để mấy dã quái tinh anh hung ác này để cho cô giải quyết. Hiện tại xem ra, thật đúng là trào phúng.

Nghĩ như vậy, tâm tình Ngọc Sinh Yên không khỏi có chút hạ thấp.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một bóng đen xoẹt qua trước mắt cô, Ngọc Sinh Yên theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn xem, trong lòng vô cùng khiếp sợ, bởi vì cô nhìn thấy lão hổ hói đầu trước mặt kia bỗng nhiên chết rồi cùng dậy, đánh úp lại phía hai vị hậu bối Phàm Tử và Crimson Rose kia!

Ngọc Sinh Yên rất muốn nhắc nhở một tiếng, nhưng dựa trên tình huống hiện tại, thời gian đã chậm trễ rồi.

Mà lúc này hình như Crimson Rose đang suy nghĩ gì đó, có chút không phát hiện nguy hiểm đang đến gần, mà Phàm Tử lại trực tiếp quay lưng về phía mãnh thú, có vẻ như không hề phát hiện ra.

Ngọc Sinh Yên phảng phất đoán được cảnh tượng hai hậu bối của mình chết thảm như thế nào dưới móng vuốt của hổ, trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng, cảm thấy hiện tại bản thân mình càng trở nên vô dụng.

Đáng chết! Là lỗi của mình! Nếu không vừa rồi mình phân tâm, sao có thể đến muộn như vậy mới chú ý những việc phát sinh trong trận.

…

Nhưng cô không ngờ được ngay sau đó, tình thế trong sân đã thay đổi rồi, Phàm Tử thế mà lại dùng một tay đâm thủng ngực mãnh thú, máu văng khắp nới, rất hung tàn, rất khí phách.

Cái này! Thật sự quá mạnh rồi! Lại có thể dùng tay không đâm xuyên quá thân thể mãnh thú, đât chính là thực lực chân chính của Phàm Tử sao!

Chương 550: Đại Đội Ăn Bám Đi Ngang Qua

Chương 551: Đại Đội Ăn Bám Đi Ngang Qua

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Điều khiến Tiêu Phàm cảm thấy tức giận nhất là, đối mặt với sự quấy rầy của Crimson Rose, “cô” hiện tại thân là một cô gái lại chẳng có “sức phản kháng”!

“Sức phản kháng” được nói ở đây không phải là sự phản kháng trên miệng hay là tay chân, mà là lực có tính quyết định mà hệ thống đặc biệt dành cho nữ sinh, hệ thống phòng chống quấy rầy chỉ dành cho nữ sinh!

Lúc người chơi nữ bị xâm phạm trong trò chơi, vô luận giới tính của đối phương là gì đều có thể khởi động hệ thống phòng chống quấy rầy, đánh một đạo hình phạt thiên lôi xuống.

Cho nên nội tâm Tiêu Phàm vô cùng oán hận hệ thống, nếu như đã chuyển biến bản thân thành một người chơi nữ, ngay cả mông với ngực đều có rồi, vì lí do gì lại không thể cho hắn thêm một hệ thống phòng chống quấy rầy chuyên dụng của nữ sinh đây! Đây mới là một phòng tuyến phòng ngự mạnh nhất của người chơi nữ trong trò chơi!

Hệ thống phòng chống quấy rầy đúng thậy là phòng tuyến mạnh nhất của người chơi nữ, người chơi nữ cơ bản đều biết trong trò chơi có tồn tại một công năng như vậy. Có một công năng như vậy, bọn họ mới có thể an tâm vui chơi ở trong thế giới không bị pháp luật ràng buộc này.

Cũng nhờ vào điều này, lúc bọn họ biết đến "Lichking" Mệnh Phàm có thể dựa vào kỹ năng danh hiệu "Khắc tinh phái nữ" của bản thân xem thường hệ thống phòng chống quấy rầy này mới có thể trở nên khủng hoảng như vậy.

Crimson Rose thân là một cô gái đương nhiên biết rõ hệ thống này, kì thật cô ta đã sớm ý thức được hành động mà bản thân vừa làm với Phàm Tử đã đủ để Phàm Tử sử dụng hình phạt thiên lôi đánh với bản thân, nhưng tuy rằng Phàm Tử kêu to gọi nhỏ hành động của cô ta, nhưng vẫn không khởi động hệ thống phòng chống quấy rầy tiến hành phòng bị cô ta.

Cho nên Crimson Rose nháy mắt đã "hiểu được" tâm ý của người bạn cùng đợt này của mình, biểu tình trên mặt lại càng trở nên hạnh phúc. Trong lòng nghĩ như vậy, Phàm Tử tỷ tỷ đại nhân thật sự quá đáng yêu, thật ra chị ấy chắc cũng thích Crimson Rose, bằng không sao có thể tùy ý để mình thân cận như vậy đây?

Sau khi xác nhận được điểm này, "hành động thân mật" của Crimson Rose trở nên càng ngày càng lớn mật, hai tay bắt đầu trở nên không yên phận, hoàn toàn không cố kị ánh mắt của những người xung quanh, bởi vì đây chính là thế giới hai người của cô ta và Phàm Tử.

Còn về "quân đoàn sói lẳng lơ" bị "tổn thương thị giác" nghiêm trọng, nhìn thấy một màn hương diễm này đã sớm đầu hàng rồi, không ngừng đổ máu, miệng lẩm bẩm: "Oa oa, Phàm Tử công chúa điện hạ không hổ là nữ thần của chúng ta, thật sự quá là lượng thứ lòng dân rồi, điên cuồng tặng phúc lợi không ngừng, chúng tôi đã sớm không chịu nổi rồi. Ngô Vương Mệnh Phàm à, cứ an tâm để Phàm Tử công chúa điện hạ cho chúng tôi chăm sóc đi, chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho công chúa điện hạ!"

…

"Dừng tay! Dừng tay! Rose, cô mau dừng tay lại!"

Một tay Tiêu Phàm cố gắng đẩy loạn, ý định giải thoát cho cơ thể đang trong tay mãnh hổ, một tay đẩy Crimson Rose đang bổ nhào vào lòng mình có chết cũng không buông ra.

"Không đâu, Phàm Tử tỷ tỷ đại nhân, Rose muốn ở cùng với tỷ tỷ đại nhân cơ."

Ngữ điệu của Crimson Rose giống như đang làm nũng vậy, lại tiếp tục ôm chặt lấy Tiêu Phàm.

Đáng chết, yêu râu xanh nữ này đang làm gì đây, vì sao cứ sờ tới sờ lui trên người mình đây, còn cả thân thể vô cùng mẫn cảm đến bất ổn của bản thân nữa!

Đúng lúc Tiêu Phàm đang phiền não không thôi, chợt thấy Ngọc Sinh Yên từ xa đi tới, vì thế "cô" dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn Ngọc Sinh Yên xin giúp đỡ.

Ngọc Sinh Yên đang nghĩ xem nên đối mặt với Tiêu Phàm như thế nào, phát hiện ánh mắt đáng thương của Tiêu Phàm nhìn mình, bỗng nhiên ngẩn ra.

Sau đó trong lòng Ngọc Sinh Yên cười cười, đột nhiên cảm thấy thoải mái, cảm giác thay đổi trở nên không thoải mái với tiêu Phàm vừa rồi cũng nháy mắt tan thành mây khói.

Tuy rằng Phàm Tử rất mạnh, nhưng tính cách tựa hồ vẫn đáng yêu thiện lương như lúc trước mà, hơn nữa hai hậu bối của công hội Hoa Nguyệt này hiện tại ở cùng nhau có vẻ không tệ lắm…

Bên ngoài thành Frya trận doanh Tinh Linh, một nữ sinh đáng yêu đang đi theo phía sai một nam tử đang xụ mặt, vẻ mặt hiếu kì vô cùng nhìn bốn phía rừng cây xung quanh.

Sau khi có kinh nghiệm "ăn bám" vô cùng phức tạp lúc trước, lần này Tiểu Miêu cực kì thành công "ăn bám" trận doanh Tinh Linh.

Lần này Tiểu Miêu đến trận doanh Tinh Linh để ôm đùi công hội Tinh Thần. Công hội chuyên nghiệp nhất trong trò chơi này quả là danh bất hư truyền, Tiểu Miêu đi theo sau Đoạn Thủy Lưu, kinh nghiệm không ngừng tăng lên, trong lòng cảm thấy rất vui sướng.

Điểm duy nhất khiến cho Tiểu Miêu cảm thấy bất mãn chính là công hội Tinh Thần quá mức làm cao, tiếp đãi cô ta không nhiệt tình như công hội Chiến Minh, người ra tiếp đãi cô ta chỉ có một mình Đoạn Thủy Lưu, còn về các thành viên khác của công hội Tinh Thần, Tiểu Miêu không thấy bóng dáng của bất cứ ai trên suốt đường đi.

Hơn nữa thứ khiến Tiểu Miêu cảm thấy rất thần kì đó là Đoạn Thủy Lưu này rõ ràng là một người chơi nam, thế nhưng lại không cho nữ streamer trên mạng đáng yêu thanh xuân hoạt bát như Tiểu Miêu cô ta một chút thể diện nào!

Cho nên Tiểu Miêu vô cùng hoài nghi Đoạn Thủy Lưu này là một tên gay!

Nghĩ như vậy, Tiểu Miêu bất giác thở dài, sau khi bản thân mình ở trong trò chơi này trải qua biến cố ở trận doanh Thú Nhân lúc đó, toàn thân cảm thấy không được ổn lắm, luôn cảm thấy những người chơi nam trong trò chơi này mặt sau đều là gay gay cả…

Hừ! Đây đều là cho tên Mệnh Phàm đáng chết đó hại mình! Đều do hắn làm bẩn Tiểu Miêu thanh thuần mình!

Chẳng qua cũng may vị Đoạn Thủy Lưu của công hội Tinh Thần này thật sự đáng tin, tuy rằng dọc đường luôn bày ra bộ dáng phụng phịu không nói, người khác chớ gần nhưng tay lại rất chịu khó, kéo cung tên bắn không ngừng.

Đoạn Thủy Lưu suốt dọc đường thở phì phò bắn tên, dã quái trong rừng ngã xuống lả tả, kinh nghiệm của Tiểu Miêu tăng lên "viu viu".

Nhìn thấy kinh nghiệm của mình tăng lên rất nhanh, trái tim bị làm nguội lạnh của vị mỹ nữ này cũng dần dần cảm thấy không còn đau buồn như trước nữa.

Trước khi Tiểu Miêu đến trận doanh Tinh Linh, cô ta đã tìm hiểu tư liệu của từng thành viên một trong công hội Tinh Thần. Nói thế nào chăng nữa, Tiểu Miêu ngoại trừ làm một nữ streamer ra còn là một nữ phóng viên xuất sắc, chi tiết chuẩn bị trước nội dung này, cho dù chỉ là giả vờ phỏng vấn Tiểu Miêu cũng vẫn không quên.

…

Đoạn Thủy Lưu đã là người chơi chức nghiệp thành danh ở giới game online mấy năm về trước.

Đoạn Thủy Lưu trong trò chơi là một nhân vật xạ thủ vô cùng xuất sắc. Năm đó, lúc danh tiếng lên cao nhất, gã và Uy Khiếu cùng công hội ngang bằng không phân trên dưới, thường xuyên xuất hiện trên những mẩu chuyện đặc sắc trong các game online lớn, thực lực trong trò chơi vô cùng cao.

Chỉ có điều thái độ làm người của Đoạn Thủy Lưu không Uy Khiếu kia cơ mặt tê liệt, trầm mặc ít nói như vậy, ngược lại lời nói và hành động còn rất hung hăng kiêu ngạo, lấy câu "Ngoại trừ XX ra thì những thứ khác đều là rác rưởi" làm câu cửa miệng, ở trong giới có danh hiệu "Đại sư huynh".

Nhìn vào "Đại sư huynh" lạnh lùng trước mắt này, trong lòng Tiểu Miêu oán thầm, hừ! Ra vẻ cái gì chứ! Chẳng qua chỉ là một cao thủ game hết thời thôi mà!

Câu này của Tiểu Miêu cũng không phải là giả, độ nổi tiếng của "Đại sư huynh" ở trong giới game online trở nên kém đi cũng là chuyện xảy ra mấy năm trở lại đây.

Một thiên tài cũng là xạ thủ có ID Tịch Dương bỗng nhiên ra đời trong giới game online, sau này nổi lên kinh động, thay thế vị trí của gã trong các mẩu chuyện đặc sắc trước kia. Hiện tại người nổi tiếng nhất trong "Tân Sinh" không ai khác ngoài Mệnh Phàm khí thế lại càng mạnh mẽ, đè Đoạn Thủy Lưu trên mặt đất không thở nổi. Cho nên trong khoảng thời gian gần đây, trong lòng Đoạn Thủy Lưu không được vui vẻ cho lắm.

…

Chương 551: Hiểu Lầm

Chương 552: Hiểu Lầm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hiện tại Đoạn Thủy Lưu có chút tâm phiền ý muộn, bởi vì ngoài gã ra, những thành viên rãnh rỗi khác của công hội Tinh Thần ở thành Frya đều đã ra ngoài vây bắt, diệt trừ kẻ điên Tiểu Sửu Hoàng kia rồi. Ngay cả nữ trang nhỏ bé "Đồng đế" Tuyết Nặc gì đó cũng gia nhập vào trận bao vây diệt trừ này.

Chỉ có Đoạn Thủy Lưu gã vô cùng đau buồn bị hội trưởng công hội Tinh Thần sắp xếp làm việc này, dẫn vị nữ phóng viên không hiểu vì sao lại tới này nhàm chán đi xung quanh sắn bắn ít tiểu quái.

Suốt dọc đường đến đây, người chơi nữ tên Tiểu Miêu này sẽ chỉ ở bên cạnh hô to "666666!" (lợi hại), "cao thủ cố lên!". "cao thủ giỏi quá đi!" vân vân. Thật sự nhàm chán đến cực đỉnh!

Đoạn Thủy Lưu có chút không hiểu nổi, hội trưởng công hội Tinh thân sắp xếp gã mang theo đứa con ghẻ này đi lang thang bên ngoài là có ý gì?

Đoạn Thủy Lưu suy nghĩ, tay lại tiếp tục bắn chết một con dã quái.

Tiểu Miêu nhìn thấy giá trị kinh nghiệm của mình cứ tăng lên chút một, trong lòng có chút đắc ý, hừ! Bản cô nương dựa vào năng lực ăn bám này, ai bảo không thể thăng cấp!

Ngược lại bên kia, Đoạn Thủy Lưu cảm thấy vô cùng buồn chán, giống như máy móc kéo cung tên ra rồi bắn mấy con chim nhỏ, trong lòng nghĩ xem bản thân nên làm thế nào để tìm được niềm vui trong chuyến đi nhàm chán này.

Lúc này, gã bỗng nhiên nhớ đến thông tin tài nguyên dã quái trong công hội của mình, đôi mắt sáng lên, vừa lúc hiện tại bản thân nhàm chán, không bằng mang theo nữ nhân kì quái này đi đến đó xem một chút.

…

Đoạn Thủy Lưu dựa vào tọa độ trong trí nhớ để tìm kiếm, không ngừng đi sâu vào trong rừng, nhưng suốt cả một đường này, lại phát hiện trên đường trong rừng có để lại không ít dấu chân của người khác, trong lòng yên lặng suy nghĩ, chẳng lẽ trước gã đã có người khác đến rồi sao?

Tiểu Miêu nhìn thấy hành động của Đoạn Thủy Lưu, trở nên có hơi mơ hồ, bởi vì giá trị kinh nghiệm của cô ta đã ngừng tăng một lúc lâu rồi: "Đoạn Thủy Lưu cao thủ, hiện tại anh đang muốn dẫn Tiểu Miêu đi đâu đây?"

"Nơi luyện cấp dã quái tinh anh." Đoạn Thủy Lưu lời ít ý nhiều, không có chút ý định gì nói nhiều thêm nửa cậu với nữ nhân phiền toái Tiểu Miêu này.

Trong lòng Tiểu Miêu sau khi nguyền rủa Đoạn Thủy Lưu vài câu "tên gay đáng chết", không để ý đến việc Đoạn Thủy Lưu lạnh lùng với cô ta nữa, hơn nữa nghe thấy mấy chữ "dã quái tinh anh" này, đôi mắt Tiểu Miêu sáng lên, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ. Bởi vì đối với một người đã quen ăn bám như Tiểu Miêu mà nói, dã quái tinh anh chính là một lượng kinh nghiệm đáng kể.

Cho nên Tiểu Miêu lại càng vui vẻ phấn chấn đi dịch sát lên, thậm chí hận không thể để cho tác phong "tay đấm chuyên chức" Đoạn Thủy Lưu này nhanh thêm một chút.

Trong suốt một đường đi vào sâu trong, trong lòng Đoạn Thủy Lưu cũng không lạc quan giống như Tiểu Miêu. Bởi vì gã phát hiện gần đây nơi này quả thật là có người đã tới rồi, hơn nữa nhìn theo dấu chân để lại nơi này, nhóm người này không hề dừng lại, ngay cả hướng đi cũng giống y như những gì gã muốn đi. Cho nên Đoạn Thủy Lưu sinh ra dự cảm không tốt, không lẽ dã quái tinh anh ở đây đã bị người khác nhanh chân đến trước cướp rồi sao? Mà nhóm người này có thể là ai đây?

Đi dần dần, Đoạn Thủy Lưu dẫn theo Tiểu Miêu càng ngày càng gần mục tiêu, sau khi bọn họ đi càng sâu thì bốn phía xung quanh càng càng trở nên trống trải.

Kế tiếp, Đoạn Thủy Lưu nhìn thấy một cảnh tượng khiến gã khiếp sợ, xuất hiện trước mặt gã là một khối thi thể, một nhóm người chơi nam mặc áo choàng nằm la liệt khắp nơi, ánh mắt dại ra, biểu tình kì quái, trên mặt máu chảy ròng ròng, nhìn qua rất dọa người.

Trong lòng Đoạn Thủy Lưu trở nên vô cùng sợ hãi, hai tay siết chặt vũ khí của bản thân, trong lòng âm thầm nghĩ, đám quái vật tinh anh này rốt cuộc là quái vật cấp mấy? Sao lại có thể tiêu diệt toàn bộ một tiểu đội có số lượng người chơi lớn như thế này? Hơn nữa những tình trạng thương tích của nhưng người chơi này có vẻ cực kì kì lạ. Nhìn qua chỉ biết là bị nội thương rất nặng, mấy dã quái tinh anh này chẳng lẽ thuộc loại quái vật tấn công tinh thần sao?

Dã quái tinh anh biết tấn công tinh thần chính là quái vật cấp cao. Chỉ có điều như vậy cũng tốt, vừa đúng lúc hôm nay Đoạn Thủy Lưu gã nhàm chán!

Đúng lúc này, Đoạn Thủy Lưu chơi nhìn thấy phía trước có một người chơi nam khoác áo choàng đứng thẳng, đang muốn hỏi thăm hắn ta một phen để hiểu được tình hình từ đầu đến cuối. Không ngờ gã vừa định mở miệng đã chẳng thể nói ra lời rồi…

Hổ Nữu nhìn vào nam tử cầm cung tên đang đứng trong sân nói chuyện với đám người Ngọc Sinh Yên, trong mắt có chút khinh thường. Bởi vì người đàn ông không biết chui ra từ đâu đấy vừa mới đứng bên cạnh cô thiếu chút nữa là phun máu mũi lên người cô.

“Thế giới này quá phức tạp, tôi có chút không thể hiểu được rồi.”

Hổ Nữu đứng nhìn từ xa thở dài.

Hổ Nữu tự nhận là dáng người của bản thân gợi cảm đến bạo nổ, nhưng trước giờ chưa từng nhận được đãi ngộ có bất cứ người đàn ông nào phun máu mũi vì cô. Nhưng Phàm muội muội thì sao? Thân là một nam nhân, thế mà lại trực tiếp bức một đám nam nhân khác phun máu mũi.

Đám đàn ông rình coi vô cùng đáng khinh tự xưng là “quân đoàn sói lẳng lơ” phun máu vì “cô”, tên nam cầm cung tên vừa mới đến này nhìn thấy Phàm muội muội cũng trực tiếp phun ra.

Không phải chỉ là một người đàn ông bị một cô gái biến thái tập kích ngực thôi sao, hưng phấn ở chỗ nào chứ, có cái gì để mà phun máu đây? Xoang mũi của mấy nam nhân đó cảm giác thật sự rất yếu ớt…

Vì thế, Hổ Nữu bỗng nhiên cảm thấy thế giới này hoang đường mà bi ai…

…

Lúc này Tiêu Phàm nhờ vào sự trợ giúp của Ngọc Sinh Yên, cuối cùng cũng tách được Crimson Rose đang dính trên người mình như nam châm ra. Nhưng mà cũng không tính là hoàn toàn tách ra, bởi vì bây giờ Crimson Rose chỉ là thay đổi sang một cách bám dính nho nhã hơn thôi.

Bây giờ Crimson Rose ôm chặt lấy tay phải của Tiêu Phàm, cũng không ngại cánh tay phải này vừa chọc thủng mãnh thú dơ bẩn, cứ như vậy ôm chặt vào trong lòng. Hai tiểu nhũ hơi hơi nhô lên trước ngực của Crimson Rose kề sát vào cánh tay Tiêu Phàm, nếu là bình thường Tiêu Phàm đối mặt với tình huống vô cùng ái muội như thế này chắc chắn trong lòng sẽ dao động. Nhưng nhìn thấy sáng vẻ hoài xuân của Crimson Rose, nghe thấy cô ta nhiệt tinh hô to “Phàm Tử tỷ tỷ đại nhân!”, “Phàm Tử tỷ tỷ đại nhân!”, Tiêu Phàm cảm thấy lông tơ dựng hết lên, hận không thể lập tức đẩy cô ta ra.

…

“Khụ khụ, Ngọc Sinh Yên, sao mọi người lại xuất hiện ở đây?”

Đoạn Thủy Lưu không quan tâm đến Tiểu Miêu phía sau khinh bỉ, sau khi lau khô máu mũi của mình, trực tiếp hỏi Ngọc Sinh Yên.

Công hội Hoa Nguyệt và công hội Tinh Thần đều là công hội lớn trong trận doanh Tinh Linh, những thành viên chủ chốt bên trong đương nhiên sẽ quen biết nhau, nhìn thấy Ngọc Sinh Yên xuất hiện ở đây, Đoạn Thủy Lưu không nhìn được hỏi thăm. Lúc hỏi ánh mắt ga giả bộ như vô tình liếc nhìn Tiêu Phàm đứng sau Ngọc Sinh Yên một cái.

Mà lúc này Tiểu Miêu trốn phía sau Đoạn Thủy Lưu nhìn thấy thần tượng Ngọc Sinh Yên của bản thân nội tâm kích động không chịu được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên trông rất đáng yêu, nhung cô ta bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn mình.

Crimson Rose sao?

Crimson Rose và Tiểu Miêu ở trong giới streamer là đối thủ cạnh tranh có lực lượng tương đương nhau, Tiểu Miêu đương nhiên nhận ra.

Nguyên nhân Tiểu Miêu nhớ rõ Crimson Rose như thế là còn một điểm nữa. Đó chính là sau khi Crimson Rose thành danh, từng ở trước mặt người khác nói cô ta ngốc nghếch, không có chút phẩm vị nào.

Phải biết rằng nữ nhân đồng nghĩ với ghi thù, Tiểu Miêu đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhìn thấy Crimson Rose trừng mắt liếc nhìn mình một cái, Tiểu Miêu theo bản năng giống như một con mèo xù lông âm thầm trừng mắt lại.

Nhưng lần này Crimson Rose cũng không tiếp tục để ý đến cô ta nữa, mà ôm chặt lấy cánh tay của Tiêu Phàm, vè mặt mê luyến dựa sát vào người hắn.

Chương 552: Bản Chất Của Tinh Thần

Chương 553: Bản Chất Của Tinh Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này Tiểu Miêu mới nhận ra người đứng bên cạnh Crimson Rose, liếc mắt một cái quét qua, trong lòng không khỏi tán thưởng, người này đẹp quá đi.

Nhưng ngay sau đó Tiểu Miêu nhướng mày, sao lại thấy người này có chút quen mắt nhỉ?

Lúc này Tiêu Phàm cũng phát hiện ra Tiểu Miêu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng vô cùng bất an, sao cô gái thần kinh có vấn đề này lại xuất hiện ở đây? Thân phận thật của mình ngàn vạn lần đừng bị cô ta phát hiện ra!

Vì thế Tiêu Phàm cúi đầu, tận lực lẳng tránh ánh mắt của Tiểu Miêu.

Nhưng Tiểu Phàm cúi đầu thấp xuống, nghênh đón "cô" chính là ánh mắt hoài xuân của Crimson Rose, nhìn đến mức trong lòng Tiêu Phàm có chút rùng mình, nhưng Tiêu Phàm tránh phải tiếp xúc ánh mắt với Tiểu Miêu, lại không tiện ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ có thể cố gắng tiếp tục nhìn nhau với Crimson Rose.

Crimson Rose phát hiện Tiêu Phàm "thâm tình" nhìn mình, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên!

Động tác ôm Tiêu Phàm của cô ta càng trở nên thần thiết, càng hạnh phúc hơn…

Cái trò gì đây?

Trong đầu Tiểu Miêu lúc này toàn là dấu chấm hỏi, vẻ mặt mê mang, Crimson Rose trên mạng cao quý lãnh diễm kia lại có tính tình như thế này sao? Cô ta là lesbian sao? Vì lí gì mình nhìn thấy hai người bọn họ lại cảm nhận được giữa hai người cứ gaygay thế?

Trời ạ! Làm sao bây giờ? Tiểu Miêu trúng độc rồi! Từ sau khi Tiểu Miêu ra khỏi trận doanh Thú Nhân trong đầu toàn là gaygay hết.

Nhìn thấy ai cũng là gaygay cả. Có phải Tiểu Miêu bị Mệnh Phàm đầu độc đến không có thuốc chữa rồi không? Oang oang…

Ngọc Sinh Yên không chú ý đến ánh mắt giao nhau lén lút giữa mấy người này, đường nhiên không biết được mấy người các "cô" có tế bào não phát triển tốt đang chiến nhau đến trời đất quay cuồng, chỉ lễ phép trả lời lại Đoạn Thủy Lưu: "Chúng tôi vừa mới đến đây săn bắt dã quái tinh anh. Ngược lại, Đoạn Thủy Lưu anh đến đây làm gì?"

"À… Tôi chỉ là trong lúc vô ý đi đến nơi này, ngược lại là mọi người, sao lại biết ở chỗ này có dã quái tinh anh vậy?"

Đoạn Thủy Lưu có chút hoang mang, nguồn tài nguyên dã quái này hẳn không dễ dàng bị người khác phát hiện ra.

"Không phải là công hội Tinh Thần mọi người nói cho chúng tôi biết sao?"

"Chúng tôi sao?"

"Đúng vậy, Vũ Tình nói Khiếu Khiếu và Nhược Sở của công hội Tinh Thần nhìn thấy mấy cô nương của công hội Hoa Nguyệt chúng tôi, vô cùng khảng khái nói ra tin tức tài nguyên dã quái này."

Nghe thấy lời nói của Ngọc Sinh Yên, Đoạn Thủy Lưu nháy mắt nhớ tới hai tên miệng rộng trong công hội của mình, trong lòng thầm mắng.

"Vậy hiện tại dã quái tinh anh đâu?"

"Kia!" Kiếm Tây Dương của Ngọc Sinh Yên chỉ vào mặt đất, hai khối thi thể mãnh thú nằm yên lặng một xa một gần.

Đoạn Thủy Lưu nhìn theo hướng Ngọc Sinh Yên chỉ, nhìn thấy hai con mãnh thú bị đốt rụi, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Người khác có lẽ không nhìn ra gì, nhưng Đoạn Thủy Lưu không giống bọn họ, gã chính là hành gia.

Kiếm thương vô cùng quyết đoán, vết thương bị cháy có uy lực cực lớn, còn có một lỗ thủng cực lớn không rõ dùng vũ khí gì. Hiện tại trong số

những người của công hội Hoa Nguyệt ở đây có ai có thể làm được chuyện đấy đây?

Đối với điều này, Đoạn Thủy Lưu không khỏi có chút nghi hoặc.

Mọi người đều biết Ngọc Sinh Yên sử dụng kiếm Tây Dương, cũng không thể tạo thành miệng vết thường như vậy trên người mãnh thú. Mà em gái Ngọc Sinh Yên là Hàn Tiểu Yên, Đoạn Thủy Lưu đương nhiên có chút hiểu biết, là một tay cung thủ vứt đi.

Nếu nói như vậy, người vừa rồi chiến đấu với hai mãnh thú này chính là hai cô gái xa lạ đứng phía sau Ngọc Sinh Yên kia sao?

Nghĩ như vậy, tầm mắt Đoạn Thủy Lưu lại hướng về phía Tiêu Phàm và Crimson Rose đứng sau Ngọc Sinh Yên lần nữa, lysc nhìn đến Tiêu Phàm, ánh mắt của Đoạn Thủy Lưu lại không khỏi lảng đi, sắc mặt ửng đỏ lên…

"Xin hỏi hai vị này là ai?"

"Làm sao, anh có hứng thú với hai thành viên mới của công hội Hoa Nguyệt chúng tôi à?"

"À… Không, không, tôi không có ý này…"

Ngọc Sinh Yên chỉ định trêu đùa Đoạn Thủy Lưu một chút, không nghĩ tới Đoạn Thủy Lưu lại có thể vì thế mà khẩn trương, xem ra gã rất có vấn đề.

Tiểu Miêu cũng nhìn ra điểm này, trong lòng thầm nghĩ, hóa ra người này không phải là gay nha!

Đợi đã! Vì lí gì gần đây trong đầu mình toàn là mấy trò gay gay kì quái gì đó vậy! Ba chữ cái tiếng Anh này có tỉ lệ xuất hiện cao quá! Nguy rồi, trong đầu Tiểu Miêu trúng độc rồi!

"A! Mệnh Phàm thối tha!" Tiểu Miêu trong lòng hỗn loạn không nhịn được mắng thành tiếng, kết quả không ngờ Tiêu Phàm nghe thấy Tiểu Miêu không rõ lý do mắng mình, trong lòng kinh ngạc, sợ tới mức ôm lấy Crimson Rose đáng đứng bên cạnh.

Crimson Rose bỗng nhiên cảm nhận được cái ôm hữu lực của Tiêu Phàm, trái tim nhảy lên mạnh mẽ, biểu tỉnh trên mặt càng trở nên hạnh phúc, Phàm Tử tỷ tỷ đại nhân thật sự chủ động này…

Cứ như vậy, dưới cơ duyên trùng hợp, Crimson Rose và Phàm Tử bắt đầu triển khai các loại hành động ái muội, bất tri bất giác trúng độc sâu, giờ phút này đã biến thành bệnh nguy kịch không có thuốc chữa rồi…

Từ trước tới nay, Đoạn Thủy Lưu đều không quen nói chuyện với phụ nữ, sau khi bị Ngọc Sinh Yên nói mát thì gã yên tĩnh lại, không nói gì thêm để che đi sự xấu hổ của mình.

Gã nghĩ thầm, từ cái thi thể của con quái tinh anh này thì nó bị chết bởi hai loại cách tấn công, phương diện vật lý thì là bị kiếm chém, còn phương diện ma pháp là bị nguyên tố hỏa tấn công.

Theo lẽ thường thì hai loại tổn thương này là do hai người khác nhau tạo thành, bởi vì từ trước tới nay, Đoạn Thủy Lưu chưa bao giờ gặp qua kẻ nào có thể làm được ma võ song tu.

Mà từ vết kiếm thì có thể thấy được đó là không phải do kiếm tây dương của Ngọc Sinh Yên tạo ra, bởi vì kiếm tây dương không thể tạo thành vết thương như bị kiếm chém được.

Cho nên Đoạn Thủy Lưu mới đoán như vậy, chém giết hai con quái tinh anh này là do hai người mới của công hội Hoa Nguyệt ở phía sau lưng Ngọc Sinh Yên.

Từ vết thương của thi thể thì cũng biết, hai người này đều là cao thủ, một người là kiếm sĩ, người còn lại là pháp sư.

Quái lạ, công hội Hoa Nguyệt tìm ở đâu ra hai cao thủ này vậy? Tại sao mình chưa từng nghe nói qua hai người này ở trong game chứ?

Thế nhưng, hành vi hiện tại của hai người này thật sự làm cho người khác xấu hổ mà.

Vừa suy nghĩ tới đây thì Đoạn Thủy Lưu lại hơi ngượng ngùng mà nghiêng đầu đi, cố gắng không để ánh mắt của mình quét tới Tiêu Phàm và Crimson Rose, để tránh hiểu lầm và xấu hổ, bởi vì hai cô gái này dính với nhau quá rồi, dưới ban ngày ban mặt vậy mà ôm ấp lẫn nhau, cực kỳ thân mật.

Thế nhưng điều này càng làm Đoạn Thủy Lưu thấy hai người là cao thủ, bởi vì gần nhất trong "Tân Sinh" mọi người đều tin tưởng một cách phân biệt trình độ của người chơi, đó chính là khi ngươi nghi ngờ một người có phải là cao thủ hay không, lúc thấy hành vi của hắn khác hẳn với người thường thì ngươi đừng nghi ngờ gì nữa, người này chính là cao thủ…

Cách phân biệt trình độ này hình như là lúc các khu vực liên thông với nhau mới bắt đầu lan ra, nó nghe rất vớ vẩn, ngay từ lúc đầu thì chẳng có ai tin tưởng nó cả, thế nhưng sau khi khá nhiều người ở trong game bị ám sát thì bọn họ không dám nghi ngờ về độ chuẩn xác của lời đồn này nữa.

Một loạt cao thủ xuất hiện như một trung niên âm u đầy tử khí, một tên cân đối về mọi mặt, một kẻ mang theo tai nghe lúc nào cũng giật giật, lại thêm một tên ẻo lả luôn cầm quạt phe phẩy nữa càng làm người ta tin tưởng hơn, hơn nữa Tiểu Sửu Hoàng luôn điên điên khùng khùng và "Lich King" Mệnh Phàm chẳng phải cũng thuộc cao thủ đó sao?

Cho nên khi Đoạn Thủy Lưu thấy hai người đẹp này có xu hướng tình dục có vấn đề thì càng tin tưởng vào sự phán đoán của mình hơn.

Công hội Hoa Nguyệt mạnh lên cũng không phải là một tin tức tốt đối với công hội Tinh Thần, mục tiêu của công hội Tinh Thần là trở thành công hội mạnh nhất, cầm đầu tất cả các người chơi trong thế giới game, cho nên khi biết có cao thủ gia nhập vào công hội Hoa Nguyệt thì Đoạn Thủy Lưu cảm thấy không vui, thế nhưng việc khẩn cấp bây giờ cũng không phải là suy nghĩ những điều này, mà là…

"Ngọc Sinh Yên, lần đi săn quái tinh anh này của các người có thu hoạch gì không?"

Chương 553: Đã Từng Có Lúc May Mắn

Chương 554: Đã Từng Có Lúc May Mắn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ngọc Sinh Yên, lần đi săn quái tinh anh này của các người có thu hoạch gì không?”

Mặc dù hai quái tinh anh đã bị hai tên miệng rộng của công hội tiết lộ ra ngoài, mà mình lại tới chậm một bước thế nhưng mình cũng có thể dùng cơ hội này điều tra chiến lợi phẩm từ tay mấy người kia, nếu có đồ tốt thì mình có thể đổi đồ vật để lấy lại cũng được.

“Chỉ có điểm kinh nghiệm mà thôi.”

“Hả?” Đoạn Thủy Lưu nghe được câu trả lời của Ngọc Sinh Yên thì nhíu mày, rất không vui mà nói: “Quái tinh anh này cũng không yếu, tại sao sau khi giết nó mà mấy người lại không có chiến lợi phẩm chứ? Ngọc Sinh Yên, dù sao thì công hội Tinh Thần vẫn là đồng mình của công hội Hoa Nguyệt trong trận doanh Tinh Linh mà, tại sao lại giấu giếm chúng tôi chứ?”

Nghe được lời của Đoạn Thủy Lưu thì trong lòng Ngọc Sinh Yên cười lạnh, cũng đã biết Đoạn Thủy Lưu muốn cái gì, muốn biết chiến lợi phẩm của chúng ta sao? Ha ha, công hội Tinh Thần rất tốt nha! Thế nhưng mà rất đáng tiếc, thật sự là chúng ta không có chiến lợi phẩm, người này đúng là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, thật uổng khi được gọi là cao thủ nữa.

“Ngọc Sinh Yên tôi là người đường đường chính chính! Đã nói là không có thì chính là không có, nếu như anh muốn tìm thì có thể tới tìm, hệ thống chưa quét mới thi thể của hai con quái tinh anh này đâu!” Sau khi nói thì Ngọc Sinh Yên cũng không nhìn Đoạn Thủy Lưu nữa, sau đó nói với hai người sau lưng mình: “Chúng ta đi thôi!”

.

…

Sau khi Tiêu Phàm nghe thấy tiếng mắng của Tiểu Miêu thì suýt chút nữa hồn vía thăng thiên rồi, sau khi lấy lại tinh thần thì lại thấy Tiểu Miêu vẫn yên lặng đứng sau lưng Đoạn Thủy Lưu, cũng không giống như phát hiện ra thân phận của mình.

Sau khi nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy điểm gì kỳ lạ thì Tiêu Phàm mới yên lòng.

Cô gái tên là Tiểu Miêu này thật sự là đầu có vấn đề, nếu không thì đang yên đang lành tại sao lại chửi mình chứ? Mẹ nó, làm ông đây sợ tới mức suýt nữa thì đứng tim!

Sau khi thả lỏng thì Tiêu Phàm cảm thấy người mình hơi nặng, lúc này mới phát hiện Crimson Rose đang dựa sát vào người mình, giống như là một người vợ nhỏ vậy.

Mẹ nó! Tình hình bây giờ là như thế nào đây? Chẳng lẽ những kẻ làm MC đều là đầu óc có vấn đề sao?

Còn không đợi Tiêu Phàm đẩy Crimson Rose ra thì Tiêu Phàm phát hiện hai người Đoạn Thủy Lưu và Ngọc Sinh Yên đang cãi nhau.

Sau đó "Nữ thần gamer" Ngọc Sinh Yên chỉ nói với "Đại sư huynh" Đoạn Thủy Lưu một câu nữa, rồi bảo hai người Tiêu Phàm rời khỏi.

Tiêu Phàm thấy cảnh này thì khá khâm phục, đúng là "Nữ thần gamer" nha, Ngọc Sinh Yên quá bá đạo.

Thế nhưng như vậy cũng tốt, Tiêu Phàm đang định tránh Tiểu Miêu đây, bởi vì Tiêu Phàm cảm thấy nơi nào có Tiểu Miêu thì nơi đó chắc chắn không yên ổn được.

Lúc đi ngang qua Đoạn Thủy Lưu thì Tiêu Phàm cũng thuận tiện khinh bỉ gã một lần.

Mặc dù Tiêu Phàm không có xích mích với công hội Tinh Thần, thế nhưng hắn cũng không hâm mộ công hội Tinh Thần, thậm chí còn hơi chán ghét.

Điều này phải nói từ trước đây thật lâu, game hot nhất lúc đó là "Thịnh Thế"…

Sau khi kết thúc thi đại học thì Tiêu Phàm dùng ID là Mệnh Phàm thử nghiệm bản close beta của game "Thịnh Thế".

Sau khi Tiêu Phàm quen thuộc cách chơi của "Thịnh Thế" ở trong bản close beta thì đã lên một kế hoạch hoàn mỹ để phát triển cho nhân vật tại trong game đó, cướp hết tất cả những tài nguyên hiếm có, làm cho mình phát triển rất nhanh và tài khoản của mình trở thành top đầu trong game.

Lúc đó, công hội đầu tiên để mắt tới Tiêu Phàm cũng không phải là công hội Ngạo Thiên, mà là Tinh Thần.

Tinh Thần cho Tiêu Phàm một lời mời gia nhập, sau khi Tiêu Phàm biết thì rất vui vẻ, sau đó từ chối.

Trong công hội Tinh Thần có rất nhiều game thủ chuyên nghiệp, trong đó cũng có rất nhiều thần tượng của Tiêu Phàm lúc đó, hắn cũng rất thích công hội Tinh Thần, dù sao nó cũng là một công hội mạnh nhất thế giới game, cho nên khi nhận được lời mời của Tinh Thần thì Tiêu Phàm vẫn rất vui mừng.

Thế nhưng Tiêu Phàm vừa mới thi đại học xong nên hắn chưa định trở thành game thủ chuyên nghiệp của Tinh Thần, bởi vì cuộc sống của game thủ chuyên nghiệp quá gò bó, Tiêu Phàm thích trở thành độc hành hiệp ở trong game hơn, được tự do tự tại, hắn cho rằng nếu gia nhập công hội Tinh Thần thì hắn sẽ mất đi sự thích thú khi chơi game.

Cho nên cuối cùng thì Tiêu Phàm từ chối Tinh Thần, cũng nói rõ rồi, sau đó nếu như mình muốn làm game thủ chuyên nghiệp thì vẫn muốn làm game thủ tự do, tuyệt đối sẽ không vào công hội nào cả.

Tiêu Phàm cũng cho rằng chuyện này tới đây là kết thúc, thế nhưng lại không nghĩ tới, sau khi "Beater" bị nhà phát hành game xóa bỏ khá lâu thì hắn ngẫu nhiên phát hiện ra, chuyện này ngay từ đầu đã có dấu vết của công hội Tinh Thần tham gia trong đó…

“Công hội Tinh Thần chúng tôi đồng ý cấm tài khoản có ID là Mệnh Phàm trong trò “Thịnh Thế”, bởi vì chúng tôi cho rằng anh ta đang lợi dụng bug của trò chơi, phá hoại sự cân bằng của trò chơi, làm cho người chơi khác có trải nghiệm không được vui vẻ…”

Đây là chương trình nghị sự được trên mạng lộ ra về việc có nên cấm tài khoản của Tiêu Phàm tại “Thịnh Thế” hay không, nhà phát hành sẽ lấy ý kiến của cộng đồng, ý kiến bên trên là ý kiến của Tinh Thần.

Câu nói này rất bình thường, rất khách quan, thế nhưng người viết lại là công hội Tinh Thần nên nó trở nên rất quan trọng.

Mặc dù Tiêu Phàm biết những ý kiến này không có nhiều ý nghĩa, nó chỉ là lý do để cho nhà phát hành cấm tài khoản của Tiêu Phàm trở nên càng đường đường chính chính hơn, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy lời nói của Tinh Thần rất chói tai, nội tâm chợt lạnh lẽo.

“Cậu có thiên phú rất cao trong lĩnh vực này, có thể thấy rõ được những bước tiếp theo của trò chơi lại lên được một kế hoạch phát triển hợp lý, đúng là rất giỏi, công hội Tinh Thần chúng tôi hoan nghênh sự gia nhập của cậu.”

Đây là câu nói của công hội Tinh Thần khi mời Tiêu Phàm gia nhập, bây giờ nhìn lại thấy thật sự là buồn cười nha.

Tiêu Phàm bỗng nhớ lại những bài viết lên án công hội Tinh Thần, nói rằng công hội Tinh Thần luôn chèn ép những thiên tài không gia nhập công hội Tinh Thần, lúc đó Tiêu Phàm còn tưởng đó chỉ là những kẻ ghen ghét với Tinh Thần nên nói vậy, thế nhưng bây giờ xem ra có lẽ là sự thật.

Dù sao thì Tiêu Phàm cũng đã nhận ra bản chất của Tinh Thần, nó cũng không phải chân chính là một công hội trong trò chơi, mà giống như một công ty hơn…

Từ đó về sau, Tiêu Phàm không hâm mộ công hội Tinh Thần nữa, bởi vì quản lý của công hội Tinh Thần và hắn là hai loại người khác nhau hoàn toàn, người quản lý công hội Tinh Thần là thương nhân, còn hắn chỉ là một người chơi mà thôi…

…

Bây giờ là năm đầu "Tân Sinh" đưa vào kinh doanh, trong giai đoạn này trò chơi không cho phép bất cứ một công ty nào tham gia vào trong trò chơi cả, thế nhưng khi "Tân Sinh" càng ngày càng hot thì vấn đề thương nghiệp hóa chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà công hội Tinh Thần khá thông minh, lại thêm nó có kinh nghiệm khá phong phú ở trong giới trò chơi nên nó dùng danh nghĩa game thủ chuyên nghiệp mà tham dự vào ngay từ đầu.

Thế nhưng khi càng ngày càng nhiều công ty đầu tư vào đây thì công hội Tinh Thần có còn đảm bảo được ưu thế của mình hay không mới là quan trọng.

…

Sau khi nhớ lại thì Tiêu Phàm hít vào một hơi thật sâu, đẩy hết sự buồn phiền ra ngoài, không suy nghĩ tới công hội Tinh Thần thêm nữa.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn cánh tay phải của mình mà không biết làm cái gì cả.

"Cô" hơi hoài nghi Crimson Rose có họ hàng xa với Thái Thập Tam, nếu không thì cả hai tại sao lại dính người khác vậy?

Thừa dịp Crimson Rose không chú ý, Tiêu Phàm móc ra một viên thuốc thần bí màu đen ở trong ba lô của mình.

Thật ra lần huấn luyện dã ngoại này của công hội Hoa Nguyệt trừ kinh nghiệm ra cũng không phải là không thu hoạch được cái gì khác, chỉ là Ngọc Sinh Yên không biết mà thôi, cái viên thuốc màu đen này chính là chiến lợi phẩm của Tiêu Phàm.

Khi cánh tay phải của Tiêu Phàm xuyên qua người con hổ trọc thì viên thuốc màu đen này bị Tiêu Phàm lấy được, cầm trong lòng bàn tay.

Lúc đó Tiêu Phàm còn tưởng là nội tạng của quái tinh anh cơ, thế nhưng bây giờ nhìn lại thì không phải…

Chương 554: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ

Chương 555: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Tên: Cừu oán hoàn]

[Loại: vật tiêu hao 1/1]

[Phẩm chất: Quỷ]

[Thuộc tính: không hoàn chỉnh, thức ăn cho thú cưng]

[Hiệu quả đặc biệt: Sau khi thú cưng ăn xong thì thú cưng sẽ nhận được kỹ năng bị động "Cừu Oán Tăng Trị". (Cừu Oán Tăng Trị: Khi thú cưng có oán hận và thù hằn thì xác suất xuất hiện hiệu quả đặc biệt các kỹ năng khác của thú cưng được tăng lên, thù hận càng sâu, xác suất tăng thêm càng lớn.)]

[Ghi chú: Trước kia viên thuốc này là "Phục Cừu Phản Kích hoàn" có phẩm chất sử thi, quái vật sau khi ăn thì thu hoạch được kỹ năng "Phục Cừu Phản Kích" (Phục Cừu Phản Kích: Sau khi quái vật chết thì nhận được một lần phản kích, xác chết sẽ vùng dậy tấn công kẻ địch bằng một đòn cực mạnh.), thế nhưng Tàn Hổ (đực) sau khi ăn vẫn chưa tiêu hóa hết, nhờ may mắn mà người chơi móc nó ra từ trong cơ thể, trở thành một viên Cừu Oán hoàn không rõ hiệu quả.]

…

Sau khi nhìn ghi chú của viên Cừu Oán hoàn này thì Tiêu Phàm cũng biết tại sao quái tinh anh chết lại vùng dậy, hóa ra là hiệu quả của viên thuốc này nha.

.

Thế nhưng, cái này là đồ ăn cho thú cưng, đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Phàm thấy đồ ăn cho thú cưng ở trong game.

Đưa "Cừu Oán hoàn" cho Tom Cruise ăn sao?

Tiêu Phàm chợt nhớ tới bộ dạng giống oán phụ của Tom Cruise thì nghĩ, đưa "Cừu Oán hoàn" cho Tom Cruise vẫn khá tốt, thế nhưng Tom Cruise à, sau khi biến mất ở phía chân trời thì hiện tại mày vẫn khỏe chứ…

Sau khi chiến đấu, ngoài chiến lợi phẩm ra thì có một thứ nữa Tiêu Phàm cần phải chú ý, đó chính là kỹ năng danh hiệu cực kỳ kỳ lạ của hắn, "Mạn Châu Sa Hoa".

Sau khi giới tính bị đảo lộn thì Tiêu Phàm phát hiện kỹ năng danh hiệu "Nhã Sĩ Cô Độc" không thể sử dụng, sau đó thì hắn được một kỹ năng danh hiệu khác đó là "Mạn Châu Sa Hoa".

[Danh hiệu: Mạn Châu Sa Hoa]

[Kỹ năng: Bỉ Ngạn Hoa Khai]

[Loại kỹ năng: kỹ năng bị động]

[Hiệu quả: Mỗi một đòn tấn công của người chơi sẽ đánh dấu kẻ địch một lần, sau khi kẻ địch bị tấn công tới lần thứ ba thì máu trong cơ thể kẻ địch ngưng tụ thành một đóa hoa bỉ ngạn đỏ tươi, cuối cùng bông hoa nở tạo thành ngọn lửa linh hồn, gây sát thương chuẩn, giảm 10% tổng số HP của kẻ địch.]

[Kỹ năng thuộc: kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Hoa bỉ ngạn là đại diện cho sự dịu dàng của ác ma. Sau ba đòn đánh, hoa bỉ ngạn sẽ nở…]

…

Sau khi nhìn thấy phần giới thiệu của kỹ năng này thì Tiêu Phàm nuốt nước bọt, cực kỳ hồi hộp, bởi vì trong phần giới thiệu có một thuộc tính rất kinh khủng, đó là sát thương chuẩn.

Cái gì là chuẩn? Tức là ở trong game, con số này là cố định.

Mà sát thương chuẩn có nghĩa là gì?

Đó chính là 10% này kẻ địch sẽ chịu tất cả, sẽ không giảm bớt bởi vì phòng ngự của kẻ địch.

Đừng nhìn 10% là không nhiều, thế nhưng khi chiến đấu với boss cao cấp thì đó chính là thuộc tính mạnh mẽ nhất!

Điều kiện của "Bỉ Ngạn Hoa Khai" đó là chỉ cần ba đòn đánh, gây ra sát thương chuẩn bằng 10% HP kẻ địch, mà một chiêu "Tinh Bạo Khí Lưu trảm" là liên tiếp chém mười sáu lần, mỗi ba lần tạo ra một lần "Bỉ Ngạn Hoa Khai", không cần biết là Thần hay Ma, sau khi trúng một đòn này thì chắc chắn sẽ mất nửa máu, lại tăng thêm số sát thương vốn có của "Tinh Bạo Khí Lưu trảm" thì…

Ha ha, vô địch rồi! "Tinh Bạo Khí Lưu Trảm" kết hợp với "Bỉ Ngạn Hoa Khai" sẽ trở thành "Tinh Bạo Khí Liệu Trảm"!

Đừng cố gắng hồi máu nữa… thiếu niên!

…

Sau khi có được kỹ năng "Bỉ Ngạn Hoa Khai" thì Tiêu Phàm càng vui vẻ hơn, thế nhưng "cô" luôn cảm thấy kỳ lạ, từ khi "cô" chuyển giới thì "cô" cảm thấy rất may mắn, không chỉ bởi vì trong lúc nguy hiểm mà sử dụng "Ác Ma Hóa" cũng kích hoạt luôn "Không Nhiên", mà còn từ trong cơ thể con hổ kia móc ra một viên thuốc rất hiếm có nữa, bây giờ lại còn biết được mình có một kỹ năng quá mạnh, nếu không phải quá may mắn thì có cái gì có thể giải thích nữa sao?

Thế nhưng, tại sao mình lại may mắn như vậy?

Nếu như là lúc trước, mình chỉ có thể tóm được mấy vật dơ bẩn ở trong cơ thể con hổ kia mà thôi, đừng nghĩ tới đồ ăn cho thú cưng.

Bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy vấn đề này hơi huyền bí.

Lúc này, có một cơn gió nhẹt phất qua, Tiêu Phàm cảm thấy dưới háng hơi lạnh…

Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm thế nhưng hắn không dám nghĩ sâu hơn…

Không nói tới bên Tiêu Phàm nữa, nhóm người Xà Cơ khi thấy Hổ Nữu đi tìm Tiêu Phàm cũng không thấy bóng dáng đâu thì hơi lo lắng, dùng kênh chat mật của mình định liên lạc với Tiêu Phàm và Hổ Nữu, muốn biết tình hình hiện tại của hai người là như nào.

Bởi vì Tiêu Phàm chuyển giới, tạm thời trở thành "Phàm Tử", Xà Cơ muốn dùng kênh chat liên lạc "cô ấy" thì đương nhiên là không liên lạc được rồi.

Còn Hổ Nữu, còn đang trà trộn tại "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ", theo dõi Tiêu Phàm, bận bù cả đầu lên, tự nhiên là không nhìn thấy tin nhắn do Xà Cơ nhắn tới.

Liên lạc không có kết quả nên thành viên của Vũ Hội Ác Ma tạm thời từ bỏ kế hoạch luyện cấp ngày hôm đó, trở về thành từ khu dã ngoại, muốn tìm hai người tại trong thành Freya.

Mà ở một bên khác, sau khi Vũ Tình đưa Crimson Rose cho Ngọc Sinh Yên chăm sóc thì tụ tập hai người còn lại lôi "Ma hữu" Mị Hỏa từ trong đại bản doanh ngày xửa ra, muốn mang theo Mị Hỏa đi giải sầu, buông lỏng áp lực tích lũy khi cô ta lên làm hội trưởng, cũng muốn thuận đường tìm Khoa Đại Trịnh Y

Kiện, báo cho hắn ta biết rằng Tiêu Phàm đang bị thương, không cần phải mang công hội Diệp Tinh chạy khắp thành Freya tìm kiếm vô ích.

"Này, Mị Hỏa, có thể nói nguyên nhân chính mà mày nhắm vào Mệnh Phàm hay không? Dù sao chúng ta cũng là bạn bè tốt nha, tại sao còn muốn giấu giếm nữa chứ?"

Mị Hỏa đang không muốn nhúc nhích, nằm ở đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt thì lại bị ba người bạn xấu này lôi kéo ra ngoài, vẫn còn đang

không vui, bây giờ lại nghe được câu hỏi của Vũ Tình thì khuôn mặt nghiêm túc, không nói một lời nào.

“Ơ! Mày làm hội trưởng xong thì kiêu ngạo đúng không? Tiểu Mật Phong, Thiển Đàm, lên! Để người hội trưởng này biết được sự lợi hại của chúng ta!”

Vừa nói, Vũ Tình liên hợp Tiểu Mật Phong và Thiển Đàm tiến lên, vây Mị Hỏa lại, mỗi người một tay một chân tóm lấy Mị Hỏa, rồi sau đó duỗi ngón tay ra mà cười xấu xa.

“Buông tay ra! Buông ra! Mấy người các ngươi buông ra!”

“Hừ, mày thích im lặng lắm mà, tiếp tục yên lặng đi, tại sao lại cầu xin tha thứ chứ?”

“Xin mấy người buông tay, ha ha, tao không chịu nổi…”

…

Sau một hồi cười đùa, mấy người Vũ Tình cũng hơi mệt, buông Mị Hỏa đang “chịu phạt” ra.

Sau khi vận động, sắc mặt Mị Hỏa càng hồng hồng, không khí của hiện trường càng dễ chịu hơn trước.

“Thế nào? Bây giờ nói được chưa?”

Mị Hỏa nhìn ba người này, cũng biết là ba người này muốn chia sẻ sự khó chịu với mình, thế nhưng về chuyện này thì Mị Hỏa cũng không muốn mấy người bạn này biết…

“Thật sự xin lỗi…”

“Được rồi, không muốn nói thì thôi, chỉ cần mày nhớ kỹ, phía sau mày luôn có chúng tao ủng hộ là được rồi.”

Vũ Tình thấy Mị Hỏa vẫn không chịu nói thì hơi thất vọng và đau lòng, thế nhưng vẫn hiền lành mà an ủi, dù sao mấy người vẫn là bạn thân nha.

Mị Hỏa thấy ánh mắt của mấy người bạn thì hơi áy náy và cảm động, cúi đầu xuống: “Cảm ơn…”

“Nói cái gì chứ, mày thật sự là…”

Vũ Tình cười to, không chút do dự vỗ mạnh vào bả vai của Mị Hỏa.

Đúng lúc này, một anh chàng đẹp trai chạy tới trước mặt Vũ Tình: “Học tỷ, em nghe người khác nói chị đang tìm em sao? Có chuyện gì vậy? Nếu có chuyện gấp thì tại sao chị lại không dùng bảng chat cho nhanh? Chị cũng biết là công hội Diệp Tinh chúng em đang rất bận vì phải tìm kiếm Mệnh Phàm mà!”

“Chị đây không dùng kênh chat để nhắn cậu bởi vì muốn tận mắt nhìn xem mấy người có chịu khó tìm kiếm hay không! Hơn nữa, chị đây nói bao nhiêu lần rồi? Ở trong game thì đừng gọi chị là học tỷ! Cái tên não cá vàng này, thế mà dám trêu chị đây trí nhớ kém sao?”

Chương 555: Kabedon(*)

Chương 556: Kabedon(*)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

(*)Kabedon là kiểu dồn đối phương vào chân tường rồi tỏ tình một cách lãng mạn

“Chị đây không dùng kênh chat để nhắn cậu bởi vì muốn tận mắt nhìn xem mấy người có chịu khó tìm kiếm hay không! Hơn nữa, chị đây nói bao nhiêu lần rồi? Ở trong game thì đừng gọi chị là học tỷ! Cái tên não cá vàng này, thế mà dám trêu chị đây trí nhớ kém sao?”

Nói xong thì Vũ Tình cốc cho Khoa Đại Trịnh Y Kiện một cú thật mạnh.

Thấy Khoa Đại Trịnh Y Kiện trốn tránh thì Vũ Tinh hơi hả hê, sau đó sắp xếp lại ngôn từ của mình, nói một cách chậm rãi: “Ừm, chị đây là có chuyện muốn thông báo cho công hội Diệp Tinh, đó là…”

“Học tỷ, học tỷ, chị mau nhìn kìa!” Khoa Đại Trịnh Y Kiện kích động kéo Vũ Tinh chỉ vào một bên đường.

Bị Khoa Đại Trịnh Y Kiện cắt đứt lời nói, Vũ Tinh hơi không vui, thế nhưng vẫn nhìn theo hướng chỉ của Khoa Đại Trịnh Y Kiện.

Đúng lúc này, Mị Hỏa nói một cách đột ngột: “Vũ Tinh, hôm nay tao hơi mệt, tao về trước đây!”

Cũng không đợi mấy người Vũ Tinh phản ứng lại, Mị Hỏa xoay người chạy đi rất vội vàng.

Vũ Tinh vừa định đuổi theo thì lại bị Khoa Đại Trịnh Y Kiện kéo, trong chốc lát cũng không thoát ra được, mà đợi tới khi Tiểu Mật Phong và Thiển Đàm phản ứng lại thì Mị Hỏa đã chạy rất xa rồi.

“Làm gì mà chạy đi nhanh vậy, người ta rất vất vả mới lôi được từ trong công hội ra ngoài mà…”

Nhìn bóng lưng của Mị Hỏa, Vũ Tinh hơi phàn nàn, sau đó trừng mắt nhìn Khoa Đại Trịnh Y Kiện, thầm nghĩ, nếu tên nhóc này không có lý do chính đáng thì, hừ hừ…

Khoa Đại Trịnh Y Kiện còn chưa biết mình bị một nhân vật nguy hiểm theo dõi, vẫn kêu réo như thường: “Học tỷ, học tỷ, chị nhìn xem, là Cơ Hạo Hạo!”

Vũ Tinh nhìn theo hướng chỉ của Khoa Đại Trịnh Y Kiện thì thấy một cô bé quen thuộc cùng trường, hơi nghi ngờ chút rồi tự hỏi, Cơ Hạo Hạo sao?

Đúng vậy, người mà Khoa Đại Trịnh Y Kiện đang chỉ đó chính là Xà Cơ, đang trở về thành tìm kiếm Tiêu Phàm…

“Tiểu Phàm tử, cậu kêu cái gì chứ? Chẳng lẽ cậu muốn cua Cơ Hạo Hạo? Thế nhưng mà cô bé này có lai lịch lớn đó, cậu đừng có hi vọng hão huyền!” Vũ Tinh thấy Khoa Đại Trịnh Y Kiện hưng phấn như vậy thì hơi không vui, thuận tiện uy hiếp một câu.

…

Cơ Hạo Hạo, là một tài nữ nổi tiếng tại ĐH khoa học tự nhiên thành phố S, thành tích học tập cũng đứng trong top đầu của khoa, hơn nữa cô có khuôn mặt xinh đẹp nên có một đoàn dài nam sinh thích cô.

Thế nhưng EQ của Cơ Hạo Hạo tỉ lệ nghịch với IQ của cô, tuổi đã đôi mươi mà vẫn "ngốc" tới đáng yêu.

Thế nhưng phần đáng yêu này làm những nam sinh kia tưởng rằng cô dễ dàng lừa gạt.

Cho nên vừa mới bắt đầu, có rất nhiều nam sinh định cua cô, Vũ Tinh còn nghe nói có một vài tên cầm thú còn định dùng sức mạnh ép Cơ Hạo Hạo nữa…

Kết quả là ngày hôm sau, cái tên đó bị đánh gãy một cái chân, còn gãy cái chân nào thì Vũ Tinh không biết.

Sau khi có chuyện lớn như vậy xảy ra thì ban truyền thông của trường lại không đưa ra bất cứ tin tức nào, cả sự kiện làm cho người khác cảm thấy có một trận âm mưu bao phủ.

Rất nhiều nam sinh dự định cua Cơ Hạo Hạo bắt đầu tự xem xét thực lực của bản thân, và từ đó những con ruồi bên cạnh Cơ Hạo Hạo dần ít đi.

Càng về sau, Vũ Tinh mới hiểu được mọi chuyện từ người nhà của mình, hóa ra cấp trên có một lão tướng quân họ Cơ…

…

Cho nên sự uy hiếp của Vũ Tinh bây giờ thì đó là sự nhắc nhở mang ý tốt.

"Học tỷ, chị nghĩ đi đâu vậy? Em làm sao dám cua Cơ Hạo Hạo chứ? Chẳng lẽ chị lại quên chuyện lúc trước mà em nói rồi sao?"

Chuyện lúc trước là chuyện nào? A, đúng rồi…

Lúc này Vũ Tinh mới nhớ tới lời hứa với Khoa Đại Trịnh Y Kiện: "Hừ! Cậu nói vớ vẩn gì vậy, chị đây làm sao có thể quên được cơ chứ? Với lại, ánh mắt khinh bỉ của cậu là sao đây? Muốn ăn đòn đúng không?"

Lại thêm một cú cốc đầu…

Hiện tại Xà Cơ đang hơi buồn, bởi vì Tiêu Phàm chỉ trở về một lát rồi lại biến mất như lần trước vậy.

Mà lần này kể cả Hổ Nữu cũng không trở lại nữa, cô nghĩ tới sự ăn ý của Tiêu Phàm và Hổ Nữu thì tự nhiên lại thấy hơi khó chịu.

Đúng lúc này, cô lại nghe thấy có người ở trong game gọi tên thật của mình…

"Cơ Hạo Hạo!"

Xà Cơ ngẩng đầu lên, nhìn theo tiếng nói truyền tới thì thấy có một nữ võ sĩ của Miêu tộc đang vẫy tay với mình, mà Xà Cơ nhìn thấy cô ta thì lại thấy hơi quen thuộc.

Hơi suy nghĩ một lát thì Xà Cơ vui mừng: "Học tỷ!"

…

Cơ Hạo Hạo là sinh viên năm thứ tư của đại học, người có thể để Cơ Hạo Hạo gọi là học tỷ thì đương nhiên chính là cựu sinh viên của trường ĐH khoa học tự nhiên thành phố S, tên là Tô Vũ Cầm.

Thế nhưng vì một số nguyên nhân nào đó mà người học tỷ tốt nghiệp sớm này vẫn ở trong trường ĐH khoa học tự nhiên, làm thủ lĩnh của hội võ thuật tại trường Đh khoa học tự nhiên thành phố S/

Ngày thường, Tô Vũ Cầm đối xử rất tốt với Cơ Hạo Hạo, Cơ Hạo Hạo cũng rất kính trọng người học tỷ này, đặc biệt là khi Tô Vũ Cầm luyện võ, Cơ Hạo Hạo cảm thấy người học tỷ này đẹp giống như đội trưởng ca ca vậy.

…

"Học tỷ, tại sao chị lại ở đây?"

Đã chào hỏi thì hai người đương nhiên muốn tán phét.

“Chị cũng chơi ‘Tân Sinh’ nha, bởi vì nơi này là nơi chị luyện quyền tốt nhất, ha ha!”

“Ha ha, đúng là phong cách của chị…”

“Cơ Hạo Hạo, bình thường chị có đối xử tốt với em không?”

“Tốt.”

“Vậy… chị nhờ em giúp một việc được không?”

“A?” Nghe được câu nói này của Vũ Tinh thì Xà Cơ hơi nghi ngờ.

“Chị muốn em dẫn Mệnh Phàm, người mà lần trước em dẫn tới trường đó, tới gặp chị một lần, thế nào?”

“A?”

Xà Cơ cảm thấy hơi hoảng hốt, chị ấy tại sao lại biết mình dẫn đội trưởng ca ca tới trường học một lần chứ? Hơn nữa, một mỹ nữ như chị ấy tại sao lại muốn tìm đội trưởng ca ca tại trong hiện thực vậy? Chẳng lẽ hai người bọn họ…

Vũ Tinh thấy Xà Cơ yên lặng không nói, sắc mặt lại rất hồi hộp thì cười to, trêu chọc nói: “Chị rất hứng thú với đội trưởng của em nha!”

“A!”

“Nói đùa em chút thôi, chị sẽ không cướp người đàn ông của em, em yên tâm đi, chị chỉ muốn so tài võ thuật mà thôi, chị nghe nói đội trưởng của em là một cao thủ nha?”

Xà Cơ thở phào một hơi, hóa ra là chuyện này, thế nhưng đội trưởng ca ca trở thành cao thủ võ thuật từ bao giờ vậy? Tại sao mình lại chưa từng nghe nói qua? Với lại chị ấy vừa nói cái gì, cướp đàn ông? Mình… mình…

Khuôn mặt trắng nõn của Xà Cơ tự nhiên đỏ hồng lên…

…

Vũ Tinh nhìn thấy sắc mặt của Xà Cơ thì thầm nghĩ, tâm tư của cô bé này thật dễ đoán nha…

“Có được hay không vậy? Chị xin em đó, với lại, có lý do này em còn có thể hẹn đội trưởng của em ra gặp một lần nữa nha.”

“Chuyện này…”

“Xin em đó, em nhẫn tâm để chị cầu xin như vậy sao? Cơ Hạo Hạo hiền lành của chị, hu hu…”

“Ặc… ừm…”

“Cứ quyết định như vậy! Lần sau gặp lại!” Vũ Tinh hả hê quay người lại, cho Khoa Đại Trịnh Y Kiện một cái động tác “OK”, sau đó còn sợ Xà Cơ hối hận nên chào tạm biệt Xà Cơ.

…

“Thế nào? Tiểu Phàm tử, chị đã hẹn với Cơ Hạo Hạo rồi, cho nên nói, chị đây làm việc thì cậu cứ yên tâm! Đợi tên kia vào trường của chúng ta thì chị đây chắc chắn sẽ dạy dỗ hắn làm người!”

“Nghe được lời nói này của chị thì em yên tâm rồi, được rồi, em tiếp tục đi làm việc đây.” Khoa Đại Trịnh Y Kiện thấy Vũ Tinh ước chiến thành công thì rất vui vẻ.

“Mà lúc trước chị muốn nói cái gì với em hả?” Khoa Đại Trịnh Y Kiện quay người trở lại hỏi Vũ Tinh.

“Hả? Cậu nói cái gì? Có chuyện gì sao?” Vũ Tinh mơ màng sờ sờ lên đầu mình.

“Nha, nếu chị không có chuyện gì thì em đi trước.”

…

“Mấy người đó là ai vậy?”

Bán Trường Miên cầm tay Miên Miên, nhìn tới đám người Vũ Tinh đã đi xa rồi quay lại hỏi Xà Cơ còn đang đỏ mặt.

“A… Cô ấy là một chị em quen tại trường đại học.”

Chương 556: Hội Trưởng Đậu Bỉ

Chương 557: Hội Trưởng Đậu Bỉ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“A… Cô ấy là một chị em quen tại trường đại học.”

Xà Cơ nghe được câu hỏi của Bán Trường Miên thì lấy lại tinh thần mà trả lời.

“Học tỷ sao? Cả ba người đều là học tỷ của em?”

“Ặc… Chỉ có cái chị là Miêu tộc thôi, những người khác em cũng không biết, có lẽ là bạn bè trong trò chơi của chị ấy.”

“Mấy người đó là thành viên của công hội Hoa Nguyệt, Vũ Tinh, Thiển Đàm và Tiểu Mật Phong.” Bỗng nhiên Tuyết Dạ nói xen vào một câu.

“Hả? Anh biết mấy người đó sao? Là bạn bè của anh hả?” Bán Trường Miên hỏi với giọng nghi ngờ.

“Sau khi tôi tới trận doanh Tinh Linh thì nghe được, người chơi ở đây hay nói về các cô gái của công hội Hoa Nguyệt, nghe lâu thì sẽ biết.” Tuyết Dạ hơi kiêu ngạo mà trả lời, giống như là hơi vui vẻ vậy.

“Nha, hóa ra là vậy.”

Nghe được lời giải thích của Tuyết Dạ thế nhưng Bán Trường Miên vẫn cứ còn hơi nghi ngờ.

Ở chung một thời gian khá lâu thì Bán Trường Miên vẫn biết được khá nhiều thông tin về người đồng đội hiền hòa này, cũng biết cậu ta chỉ có hứng thú với những món nữ trang xinh đẹp mà thôi, từ lúc nào cậu ấy lại tìm hiểu về nữ sinh rồi? Chẳng lẽ cậu ta là nam sinh? Không đúng, Tuyết Dạ vẫn luôn là nam nha…

Nghĩ tới vấn đề về giới tính của Tuyết Dạ thì Bán Trường Miên cảm thấy bộ xử lý của não không đủ dùng, càng nghĩ càng thấy chóng mặt rồi cô quyết định không nghĩ nữa.

…

Mà một bên khác, sau khi Mị Hỏa rời khỏi bọn người Vũ Tinh thì chạy về trong hang ổ của mình, vừa đi vừa thầm nói, Vũ Hội Ác Ma? Hừ! ta rất ghét Vũ Hội Ác Ma!

Đúng là không nên đi ra cùng Vũ Tinh, nói là đi giải sầu nhưng lại càng làm mình sầu hơn thôi.

Mị Hỏa vừa nghĩ tới cảnh hòa thuận của Vũ Hội Ác Ma thì tự nhiên cảm thấy hơi khó chịu…

Đúng lúc này, Mị Hỏa lại thấy Ngọc Sinh Yên trở về công hội thì vui vẻ, Ngọc Sinh Yên thân yêu của ta, em tới rất đúng lúc, để chị trêu đùa một lát để giải tỏa tâm lý của người hội trưởng đáng thương này đi.

Thế nhưng chỉ chớp mắt sau, Mị Hỏa hơi giật mình, hai mắt tỏa sáng chiếu lấp lánh…

…

Gần đây Tiêu Phàm rất may mắn, làm "cô" có được thu hoạch rất lớn, thậm chí để Tiêu Phàm cảm thấy những thứ này đều có chút không thật.

"Cô" có thể móc ra một vật cho thú cưng ăn từ trong cơ thể của quái vật, đánh xong một trận lại có thể nhận được một cái kỹ năng danh hiệu quá mạnh, nếu đây còn không phải là may mắn thì tới chính Tiêu Phàm còn không tin.

Thế nhưng vận may này có lẽ cũng không ứng dụng được trong mọi việc, bởi vì sau khi hoàn thành huấn luyện tại dã ngoại thì công hội Hoa Nguyệt không định buông tha "cô", mà những người này còn dính càng chặt hơn nữa…

"Phàm tử tỷ tỷ…"

"Phàm Tử, quan hệ của em và Crimson Rose tốt quá nha, thêm chị nữa!" Vừa nói thì Hàn Tiểu Yêu vừa ôm lấy cánh tay còn lại của Tiêu Phàm.

"Rất tốt, hiệu quả của lần huấn luyện dã ngoại lần này rất tốt, khoảng cách giữa các thành viên được kéo lại gần rồi." Ngọc Sinh Yên nhìn mấy đứa nô đùa mà gật đầu thỏa mãn.

Tiêu Phàm lại càng hoảng, âm thầm gào thét, có chỗ nào tốt chứ? Quá lộn xộn rồi, mau trả lại ta thời gian hoạt động tự do đi!

Hơn nữa, Hàn Tiểu Yêu, hành vi của cô làm cho ta rất để ý, đừng dính lấy ta như Crimson Rose vậy chứ, Crimson Rose ở trong lòng ta chỉ là một nữ sinh nhỏ, thế nhưng cô chính là một cô gái tốt nha, cô làm như này làm ta rất hốt hoảng nha!

…

Cứ như vậy, từ dã ngoại Tiêu Phàm đã được Hàn Tiểu Yêu và Crimson Rose "đỡ" về, đầu óc vẫn còn choáng váng mà đã trở về tới công hội Hoa Nguyệt tại thành Freya rồi.

Đúng lúc Tiêu Phàm bị chơi tới lâng lâng, không tìm tới phương hướng đâu nữa thì đột ngột có người đẩy "cô" một cái, "cô" cũng bị đẩy vào cạnh tường.

Sau khi dựa vào tường thì "cô" cũng phục hồi tinh thần lại, sau đó "cô" nhìn lên cô gái xa lạ trước mắt, rồi ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là…

Ông đây lại bị một người phụ nữ Kabedon!

"Chào em, rất vui được gặp em, chị là Mị Hỏa…"

Sau khi Mị Hỏa đẩy Tiêu Phàm tới chân tường thì dùng một tay chống vào tường, cả người dí sát vào Tiêu Phàm, một bộ động tác rất hoàn hảo và thành thạo, cuối cùng nói một câu ngả ngớn xem như chào hỏi.

Sau đó Mị Hỏa hơi híp mắt, ánh mắt đung đưa, chớp chớp vài lần, rồi nhẹ nhàng mà thổi tới khuôn mặt của Tiêu Phàm, bộ dáng rất khiêu gợi.

Hơi thở của Mị Hỏa phả nhẹ vào khuôn mặt của Tiêu Phàm làm "cô" đỏ bừng mặt, cả người hồi hộp hơn.

Tiêu Phàm cũng không biết tại sao lại có một mỹ nữ lao tới nữa, bộ tóc hơi xoăn được xõa ra, làm cô ấy có vẻ lười nhác, thế nhưng khuôn mặt xinh xắn và thần thái yêu mị làm cô càng thu hút hơn, lại thêm cử động hơi nghiêng người làm cô trở thành một ngự tỷ hoàn mỹ.

Điều làm cho Tiêu Phàm cảm thấy sợ hãi nhất đó là cô ấy đang mặc áo thấp ngực, một khe sâu đen nhánh tại ngực của cô ấy theo động tác kabedon thì càng ngày càng rõ ràng trước mắt Tiêu Phàm…

Cái khe đó đã rõ ràng hiện ra trước mắt Tiêu Phàm, xung quanh cái khe đó là những mảng da thịt trắng nõn càng thêm mê người, Tiêu Phàm cảm thấy đầu óc của mình bây giờ rất nóng, rất khó chịu. Mẹ nó! Nếu không phải là bây giờ ông đây không làm được thì chỉ dựa vào những động tác này của cô ta đúng là đang tìm đường chết mà.

Thế nhưng… chuyện này… mức độ dậy thì cũng quá…

"Hội trưởng! Cô làm cái gì đó? Thu lại bộ dáng kia của cô đi! Không được đùa giỡn thành viên mới!"

Ngọc Sinh Yên tóm lấy tay phải đang đặt vào tường của Mị Hỏa, rồi lôi cô ta ra phía ngoài.

"Ngọc Sinh Yên, em làm cái gì vậy? Chị chỉ là dùng thân phận hội trưởng chào hỏi thành viên mới của công hội mà thôi…"

Lúc này, Ngọc Sinh Yên đã kéo Mị Hỏa sang bên khác, nhìn cô ta với ánh mắt lạnh lùng.

“Này! Chị cũng không đùa giỡn em nha, em căng thẳng cái gì chứ?”

Ngọc Sinh Yên không nói chuyện, đưa tay ra đặt lên chuôi kiếm tại bên hông.

“Chị cũng không đắc tội em nha, tại sao em luôn phá hoại chuyện tốt của hội trưởng này chứ!”

Kiếm tây dương đã bị rút ra, dưới ánh nắng tán xạ ra từng luồng ánh sáng lạnh.

“Ai u, hội trưởng ta thật sự đau lòng, thế mà lại bị thành viên mà mình yêu mến cầm kiếm ức hiếp nữa, hu hu…”

Mị Hỏa thấy Ngọc Sinh Yên rút kiếm thì không dám làm tiếp, đành phải lùi qua một bên giả vờ kêu khóc, rồi lấy tay lau lên khuôn mặt giả dối đó một chút nước mắt.

Nhìn cử động mất mặt kia của Mị Hỏa thì gân xanh trên trán Ngọc Sinh Yên nổi lên: “Tôi cảnh cáo cô, đừng có mà đùa giỡn thành viên mới của công hội không lại dọa mấy em đi!”

Trong mắt Ngọc Sinh Yên, hội trưởng Mị Hỏa là mội tội phạm làm chuyện này rất nhiều lần, khi có thành viên mới gia nhập thì cô ta luôn tới đùa giỡn một lần, Ngọc Sinh Yên vẫn nhớ kỹ khi mình vừa mới gia nhập công hội Hoa Nguyệt thì Mị Hỏa này đã… Đáng chết!

Nghĩ tới chuyện trước kia, kiếm trong tay Ngọc Sinh Yên lại càng lạnh hơn.

“Hu hu hu, Ngọc Sinh Yên lại bắt nạt hội trưởng, hu hu, hội trưởng thật sự là khổ quá đi…”

…

Sau khi trải qua chuyện vừa rồi thì Crimson Rose càng ôm chặt cánh tay của Tiêu Phàm hơn, mà nhìn về phía Mị Hỏa có chứa rất nhiều địch ý.

Mà Hàn Tiểu Yêu thì bình tĩnh nhìn Mị Hỏa đang đùa nghịch trước mặt mình, cũng cảm giác thấy hơi buồn cười.

Còn Ngọc Sinh Yên khi thấy Mị Hỏa như thế thì càng thấy bực mình, rất muốn dùng kiếm đâm xuyên người của cô ta.

Tiêu Phàm nhìn thấy Mị Hỏa thì hơi sững người lại, hơi nghi ngờ, đây là hội trưởng công hội Hoa Nguyệt, Mị Hỏa sao?

Sao giống một đậu bỉ quá vậy, mặc dù dáng người vẫn khá phù hợp…

Tính tình của Mị Hỏa hiện tại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy trái ngược với trong tưởng tượng, bởi vì từ trước tới nay ấn tượng của Tiêu Phàm với hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt là một cô gái dẫn đầu công hội Hoa Nguyệt phát triển lớn mạnh.

Trong lòng Tiêu Phàm, có thể Mị Hỏa không xinh đẹp, thế nhưng chắc chắn là một người thông minh, biết nhìn xa trông rộng, thế nhưng cái người trước mắt này thật sự làm người ta mở rộng tầm mắt nha…

Chương 557: Hội Trưởng Thần Kỳ

Chương 558: Hội Trưởng Thần Kỳ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Hu hu hu, Ngọc Sinh Yên, em quá tàn nhẫn, thế mà lại không cho hội trưởng cơ hội tiếp xúc người mới, em có biết người làm hội trưởng như chị lúc bình thường cô đơn vắng vẻ như nào không? Thế mà em ép người mới không cho hội trưởng tiếp xúc, em định tạo dựng phe cánh của mình rồi có ý đồ mưu quyền soán vị đúng không? Tại sao chị lại thu một kẻ vong ân phụ nghĩa như em chứ, hu hu hu…”

Mị Hỏa vừa chạy tới ôm Ngọc Sinh Yên vừa dùng tay của mình sờ mó, làm cho Ngọc Sinh Yên rất khó xử, cảm giác rất mất mặt.

“Hội trưởng! Cô đừng nghịch có được hay không, người mới đang nhìn đó, rất mất mặt!”

“Em không cho chị tiếp xúc với người mới nên chị không chịu được, hu hu hu…”

“…”

“Vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, vô lương tâm…” Mị Hỏa bắt đầu dùng các thành ngữ tới đối phó với Ngọc Sinh Yên.

“Câm miệng! Tôi đồng ý là được chứ gì!”

“Vậy chứ, nói sớm đi, làm chị lãng phí nhiều nước bọt như vậy…” Nói xong thì Mị Hỏa đã đi tới cạnh Tiêu Phàm, nhẹ nhàng cài lại lọn tóc dài lên tai, sửa sang lại khuôn mặt rồi cười nói: “Chào, chị là hội trưởng công hội Hoa Nguyệt, Mị Hỏa. Các em có thể xưng chị là hội trưởng đại nhân hoặc là Mị Hỏa đại nhân, thế nhưng chị thích các em gọi chị là Mị Hỏa tỷ tỷ hơn.”

Nói xong thì Mị Hỏa rất tự nhiên mà kề vai với Tiêu Phàm, Hàn Tiểu Yêu cũng khá quen thuộc nên không cảm thấy kinh ngạc, Ngọc Sinh Yên thì thở dài một hơi.

Sau khi được Ngọc Sinh Yên đồng ý, có vẻ Mị Hỏa cũng cảm thấy Crimson Rose có chút không thích mình nên chỉ lo nói chuyện với Tiêu Phàm mà thôi.

“Em gái, em tên là Phàm Tử hả? Cái tên rất đáng yêu nha…”

“Em có hứng thú dạo phố với chị hay không?”

“Văn phòng của hội trưởng rất đẹp đấy, hay là lát nữa chị dẫn em đi tham quan nó nhé?”

…

Lúc này Tiêu Phàm cảm thấy rất kỳ lạ, một tay “cô” được Crimson Rose ôm lấy không chịu thả, lại còn phải nói chuyện với một hội trưởng có vẻ là đang định cua “cô” nữa, đây đúng là một loại trải nghiệm mới lạ nha.

Thế nhưng không thể không nói rằng Mị Hỏa đúng là một nhân tài, mặc dù chỉ là một nhân tài về phương diện tán gái.

Nếu như Mị Hỏa là đàn ông thì sẽ tai họa rất nhiều thiếu nữ thiếu hiểu biết đi.

Đối mặt với Mị Hỏa đầy nhiệt tình thì Tiêu Phàm cảm thấy rất xấu hổ, chỉ có thể cười mà thôi, cứ đi như vậy thế mà lại tới một ngôi nhà trên cây rộng lớn nhất của công hội Hoa Nguyệt.

"Nha, hội trưởng, chị về rồi sao…"

"Mị Hỏa tỷ tỷ, người ta rất nhớ chị…"

"Hội trưởng, có tới chơi mạt chược hay không? Lúc này chúng ta chỉ mới có ba người thôi…"

…

Những phản ứng của thành viên trong sảnh chính làm Tiêu Phàm hơi bất ngờ, các cô ấy đối với Ngọc Sinh Yên chỉ là kính trọng mà đối với Mị Hỏa thì lại rất nhiệt tình.

Xem ra cách sống của hội trưởng Mị Hỏa cũng không nát như mình tưởng tượng, ít nhất là quan hệ với các thành viên trong công hội là rất tốt, thế nhưng chỉ dựa vào điểm này thì thật sự có thể để công hội Hoa Nguyệt phát triển mạnh được như vậy sao?

Điều này làm người ta nghi ngờ nha…

Thấy Mị Hỏa lăn lộn dưới đất và kêu thảm thì Tiêu Phàm sợ ngây người, "cô" thật sự không nghĩ tới trên thế giới lại có người phụ nữ "đáng sợ" như thế.

Làm cho Tiêu Phàm sợ hãi nhất đó chính là Mị Hỏa vừa lăn lộn kêu thảm như thế mà vẫn tóm lấy bắp chân của mình, không cho mình và Ngọc Sinh Yên đi nơi nào khác.

Có vẻ là công hội Hoa Nguyệt có một người hội trưởng khá thần kỳ nha!

Với tính cách của Ngọc Sinh Yên, cô hoàn toàn không thể chống lại được sự vô lại của Mị Hỏa.

Nhưng khiến cô cảm thấy khó chịu nhất là, cô lại không thể bỏ qua ý kiến đáng ghét kia của Mị Hỏa được, dù sao Mị Hỏa cũng là một quan chức trên danh nghĩa của công hội Hoa Nguyệt.

Cuối cùng, sau khi bị Mị Hỏa quấy rối một trận xong thì Ngọc Sinh Yên chỉ có thể đồng ý để cho Tiêu Phàm tự quyết định đi với ai.

“Em thấy hội trưởng Mị Hỏa trông rất đáng thương, hay là mọi người đi luyện cấp còn em đi cùng chị ấy..”

Câu trả lời của Tiêu Phàm hơi ngoài dự liệu của Ngọc Sinh Yên. Cô không nghĩ Tiêu Phàm sẽ đưa ra lựa chọn như vậy. Bởi vì Ngọc Sinh Yên cảm thấy, Phàm Tử đi cùng Mị Hỏa vụng về này chẳng thà đi với cô, có lẽ đi cùng cô còn an toàn hơn.

Nếu Tiêu Phàm có thể lựa chọn, “cô” tuyệt đối cũng không muốn đi cùng Ngọc Sinh Yên, chỉ muốn tìm một nơi không người, ở một mình tới lúc trạng thái “đáng sợ” trên người hắn biến mất.

Nhưng bây giờ, “cô” phải lựa chọn giữa Ngọc Sinh Yên và Mị Hỏa, nếu vậy Tiêu Phàm cảm thấy, chọn Mị Hỏa còn hơn.

Bởi vì lúc nãy, khi đùa giỡn với Ngọc Sinh Yên trên đất, vị hội trưởng không đáng tin của công hội Hoa Nguyệt này đã nói: “Phàm Tử muội muội, không lẽ em muốn đi đánh quái thú với Ngọc Sinh Yên bạo lực này suốt một ngày sao? Chuyện này cũng không thú vị gì đâu! Không bằng em ở lại đây nói chuyện với chị đây, có khi tâm trạng chị đây tốt sẽ nói cho em biết lịch sử hình thành đầy chói lọi của công hội Hoa Nguyệt…”

Nói thật, Tiêu Phàm không hứng thú lắm với lịch sử hình thành của công hội Hoa Nguyệt. Nhưng nhìn dáng vẻ của hội trưởng công hội này bây giờ, hắn lại cảm thấy hơi tò mò.

Bởi vì dáng vẻ của Mị Hỏa hoàn toàn đối lập với dáng vẻ điển hình của một nữ cường. Hội trưởng công hội mà có dáng vẻ như vậy quả thật không thể

không khiến người khác khó hiểu.

Tiêu Phàm thật sự không thể hiểu được sao một người phụ nữ lười biếng như Mị Hỏa có thể khiến Hoa Nguyệt lớn mạnh.

Ngoài ra, Tiêu Phàm hoàn toàn không để ý tới vẻ ngoài nhìn như "kẹo kéo" của Mị Hỏa. Trong lòng Tiêu Phàm biết chắc chắn bản chất của Mị Hỏa hoàn toàn không phải như vậy, dáng vẻ này chỉ để che mắt người khác mà thôi.

Quan điểm này cũng không phải do hắn phán đoán dựa trên thời gian dài quan sát cô ta hay gì cả, mà do hệ thống phán định. Nếu Mị Hỏa thật sự giống như dáng vẻ bề ngoài của cô ta, vậy chắc chắn cô ta sẽ không xuất hiện tại cái trận doanh quỷ quái này.

Về phần Crimson Rose, Tiêu Phàm thật sự không hiểu tình huống của cô ta, dường như thời gian gần đây nữ sinh này mới trở nên hư hỏng như vậy, lúc hệ thống chọn lọc phán đoán hoàn toàn không giống vậy.

Ngoài ra, nếu hắn và Mị Hỏa hợp lại thành một đội thì đúng lúc có thể bỏ đi cái gánh nặng Crimson Rose này.

Nếu không cứ tiếp tục như vậy, có khi Crumson Rose sẽ phải hạ quyết tâm cosplay cái "Bao cổ tay" của hắn.

"Phàm Tử muội muội, em quá hiền lành rồi. Nhưng loại người nguy hiểm như Mị Hỏa hoàn toàn không đáng để em đồng cảm đâu…" Ngọc Sinh Yên lo lắng nhìn Tiêu Phàm, nói.

Ngọc Sinh Yên cảm thấy, Tiêu Phàm đồng ý ở lại hoàn toàn là bởi vì đồng cảm với Mị Hỏa, vì vậy hắn mới không lựa chọn cô? Nếu không sao một người bình thường lại chọn đi chung với loại người đáng ghét như Mị Hỏa này chứ?

"Này! Cô…cô…cô… có người mắng chửi hội trưởng công hội của mình như cô sao? Hơn nữa Phàm Tử cũng đã quyết định sẽ ở lại với tôi, cô còn chen miệng vào làm gì, đi đánh tiểu quái thú của cô đi. Hòa bình địa cầu còn trông chờ vào cô đó, Sinh Yên Áo Đặc Mạn!" Mị Hỏa thấy Ngọc Sinh

Yên là người nguy hiểm thì vô cùng bực bội, lạnh lùng nói với Ngọc Sinh Yên.

Hung hăng!

“A a, đau! Cô mới là nhân vật nguy hiểm!”

Tiêu Phàm nhìn Mị Hỏa bị Ngọc Sinh Yên dạy dỗ trông đáng thương vô cùng thì cảm thấy hơi buồn cười. Bây giờ trông cô ta quả thật không giống một kẻ nguy hiểm còn dáng vẻ của Ngọc Sinh Yên lại hơi đáng sợ.

“Không sao đâu, hai người đi luyện cấp đi, vừa mới chiến đấu nên em hơi mệt mỏi, ở lại trò chuyện với hội trưởng một lúc, vừa lúc có thể nghỉ ngơi luôn.”

“Cô đừng bị dáng vẻ bên ngoài của cô ta lừa, Mị Hỏa này đúng chuẩn là một nữ lưu manh, trước đây cô ấy…”

“Phàm Tử muội muội, Ngọc Sinh Yên xấu xa kia lại đang chửi mắng chị nữa rồi, chị đau lòng quá…”

“Được rồi được rồi, em biết rồi, em sẽ cẩn thận, mọi người cứ đi luyện cấp đi, lát nữa em và hội trưởng nói chuyện xong sẽ đi tìm mọi người.”

“Vậy…” Ngọc Sinh Yên muốn nói lại thôi: “Được rồi…”

“Vậy chị Phàm Tử, em cũng ở lại!”

Chương 558: Nhân Vật Nguy Hiểm

Chương 559: Nhân Vật Nguy Hiểm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Dường như Crimson Rose đã quyết định sẽ dính lấy Tiêu Phàm. Tiêu Phàm đau đầu, hoàn toàn không biết nên làm gì với cô ta.

Ngọc Sinh Yên nhìn dáng vẻ này của hắn thì hiểu ý, kéo Crimson Rose: "Rose, em đi luyện cấp với chị đi, em cũng nhìn thấy thực lực của Phàm Tử rồi đấy. Hai người cũng được xem như là cùng khóa, em phải chăm chỉ luyện tập để nhanh chóng đuổi kịp Phàm Tử chứ."

"Vậy…"

Crimson Rose nhớ lại tư thế oai hùng lúc chiến đấu của Tiêu Phàm rồi lại nghĩ tới cô ta chỉ có thể vô dụng đứng bên cạnh. Sau một lúc suy nghĩ thì rốt cuộc cũng chịu buông tay Tiêu Phàm, giọng nói bịn rịn không muốn rời xa: "Được rồi…"

…

"Tôi sẽ giúp em trông chừng Phàm Tử muội muội, hai người luyện cấp tốt nhé, tôi không tiễn nữa…"

Mị Hỏa đắc ý giống như vừa thắng trận chiến lớn vậy, cô ta vẫy tay chào hai người kia.

Crimson Rose không nhịn được trừng cô ta rồi lại quyến luyến nhìn Tiêu Phàm khiến hắn không kiềm được run rẩy.

Tới lúc đám người Ngọc Sinh Yên rời khỏi thì trên bãi đất trống rộng rãi cũng chỉ còn lại hai người Tiêu Phàm và Mị Hỏa.

Tuy Tiêu Phàm đã quyết định sẽ ở một mình với Mị Hỏa tại đây nhưng thật ra trong lòng hắn vẫn vô cùng lúng túng.

Nhưng mà trong lòng hắn thầm đoán, sau khi mọi người rời khỏi thì Mị Hỏa sẽ thay đổi thái độ, cô ta không hề muốn mọi người biết mình còn có dáng vẻ khác.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, sau khi mọi người rời đi, Mị Hỏa trở nên rất trầm lặng.

Cô ta rót một ly trà nóng đưa cho hắn rồi mỉm cười: "Phàm Tử, hoan nghênh em gia nhập công hội Hoa Nguyệt."

Tiêu Phàm cầm ly trà, nhấp một hớp nhỏ. Hắn im lặng nhìn Mị Hỏa trước mặt mình, trong lòng thầm nghĩ, người phụ nữ trước mặt mới có dáng vẻ của một hội trưởng công hội.

"Căn nhà này hơi đơn sơ, Phàm Tử muội muội, em có muốn tới phòng làm việc của chị nói chuyện không." Mị Hỏa nghiêm túc mời hắn, hoàn toàn khác dáng vẻ buồn cười lúc nãy. Dáng vẻ lúc này của cô ta khiến người nhìn vào cảm thấy rất thành thục, ổn trọng khiến Tiêu Phàm cũng cảm thấy yên tâm hơn khi đối mặt với cô ta.

Chẳng lẽ đây mới là gương mặt thật của Mị Hỏa? Thú vị đấy, ngược lại hắn rất muốn biết cô ta sẽ làm gì với hắn.

"Được, em là người mới, cũng muốn ngắm nhìn công hội của chúng ta. Nếu có cơ hội như vậy thì hy vọng hội trưởng có thể nói cho em biết quá trình thành lập công hội Hoa Nguyệt nữa."

"Đương nhiên là được, có thể trò chuyện với Phàm Tử là vinh hạnh của hội trưởng như chị…"

…

Lúc này, Ngọc Sinh Yên bước tới cửa chính của công hội Hoa Nguyệt lại đang vô cùng lo lắng, vì cô bỗng nhớ lại những chuyện cô đã trải qua lúc mới gia nhập công hội Hoa Nguyệt.

Rốt cuộc cô vẫn dừng chân lại, vẻ mặt không nhìn rõ vui giận, cô nhìn Hàn Tiểu Yêu và Crimson Rose nói: "Hai người đi trước đi, tôi sẽ tới sau, tôi quên mất chưa nói với hội trưởng vài chuyện, có lẽ phải trở lại một lúc."

Nói xong, Ngọc Sinh Yên lại bước trở lại trong công hội.

"Chị ấy sao vậy?"

"Đừng để ý, nếu chị ấy nói sẽ tới, vậy chúng ta cứ đi trước là được." Quả thật, Hàn Tiểu Yêu cũng hơi khó hiểu về hành động của Ngọc Sinh Yên, nhưng cô cũng không để ý nhiều. Trong lòng Hàn Tiểu Yêu vẫn luôn có sự tin tưởng tới mù quáng với chị mình như vậy.

Lúc này, không ai nhận ra một đôi mắt độc ác lấp lánh trong một góc nhỏ phía xa. Đôi mắt đó cứ nhìn theo bóng lưng của Ngọc Sinh Yên rồi bỗng chốc hòa lẫn vào bóng tối…

Phòng làm việc của Mị Hỏa nằm ở nơi sâu nhất trong đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt. Kết cấu trong phòng còn lớn hơn căn phòng tiếp khách của công hội Hoa Nguyệt. Trong này còn có một cái giường, có thể nhận ra bình thường, vị hội trưởng công hội Hoa Nguyệt này lười biếng thế nào. Nếu không, làm gì có hội trưởng nào lại đặt một chiếc giường lớn như vậy trong phòng làm việc của mình.

Nhưng ngoài chiếc giường tạo nên khí tức lười biếng kia thì những nơi được bố trí khác lại vô cùng quý phái.

Một cái bàn làm việc đặt giữa phòng, trên bàn là một ít tài liệu, sau bàn là chiếc ghế da. Mị Hỏa bước vào lập tức ra sau bàn ngồi lên đó, trông cũng rất có dáng lãnh đạo.

Thứ hấp dẫn ánh mắt Tiêu Phàm nhất chính là mấy bức tranh treo trên bốn bức tường. Trong tranh vẽ mấy cô gái, mấy người họ cũng không mang dáng vẻ thùy mị mà lại cùng mang một dáng vẻ vô cùng đặc biệt. Ai cũng trông rất oai phong mạnh mẽ, khí thế hoàn toàn không thua kém đấng mày râu.

Nhìn những cô gái trong bức tranh này, trong lòng Tiêu Phàm chợt có suy nghĩ, xem ra hội trưởng Mị Hỏa này cũng không phải người đơn giản. Cũng chỉ có những người mang trong lòng chí lớn thì mới bày trí những bức họa về nữ trung hào kiệt như vậy để tự khích lệ bản thân.

Sau khi quan sát phòng hội trưởng một lúc, Tiêu Phàm định ngồi xuống đối diện Mị Hỏa, không ngờ đột nhiên cô ta đứng lên rồi hét lên đầy lo lắng với hắn: “Phàm Tử muội muội, em chờ một lát!”

Tiêu Phàm còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, đành nghe lời cô ta dừng hành động hiện tại lại.

Mị Hỏa lập tức chạy như bay tới một nơi khác, rồi không biết lấy từ đâu ra một chiếc ghế da.

“Đây là…” Tiêu Phàm khó hiểu nhìn Mị Hỏa.

“Phàm Tử muội muội, mời ngồi mời ngồi, ghế da này hơi cứng, ngồi sẽ rất khó chịu. Ghế này mềm mại ngồi sẽ thoải mái hơn…” Mị Hỏa vừa thở hồng hộc vừa cười nói.

Ghế da này vô cùng rộng rãi, còn có cả nơi dựa lưng, nếu điều chỉnh độ nghiêng thì thậm chí có thể trở thành một cái giường nhỏ, hơn nữa trông rất mềm mại, ngồi vô cùng thoải mái.

Có vẻ vị hội trưởng Mị Hỏa này cũng rất nhiệt tình chu đáo, Tiêu Phàm không khỏi thêm cảm tình với vị hội trưởng này.

Nhưng mà điều khiến hắn khó hiểu nhất là, cái ghế này nặng như vậy tới mức đó sao? Tại sao Mị Hỏa đưa nó ra lại thở hổn hển trông có vẻ mệt mỏi như vậy?

“Phàm Tử muội muội, em ngồi đi, đứng lâu sẽ mệt đấy.”

Nghe thấy Mị Hỏa thúc giục, Tiêu Phàm cũng không nghĩ nhiều nữa, ngồi xuống chiếc ghế.

Thấy Tiêu Phàm ngồi xuống, dường như Mị Hỏa thở phào nhẹ nhõm một cái rồi lại trở về ngồi vào cái ghế da đối diện Tiêu Phàm.

“Phàm Tử muội muội, em mới gia nhập vào công hội, em cảm thấy công hội Hoa Nguyệt của chúng tôi thế nào?”

“Công hội Hoa Nguyệt là… niềm kiêu ngạo của mọi người chơi nữ trong trò chơi, tôi rất thích nơi này.”

Tiêu Phàm trả lời vô cùng khách sáo, nhưng lúc nói tới chuyện giới tính, hắn vẫn cực kỳ khó chịu.

“Vậy em cảm thấy thế nào về hội trưởng công hội Hoa Nguyệt là chị?”

Mị Hỏa nhìn Tiêu Phàm đầy mong đợi, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm khiến hắn vô cùng xấu hổ.

“Hội trưởng Mị Hỏa rất giỏi, từ khi công hội Hoa Nguyệt được thành lập tới bây giờ vẫn luôn đứng vững trong giới võng du, Phàm Tử vô cùng khâm phục hội trưởng. Nếu hội trưởng không ngại, Phàm Tử hy vọng có thể được nghe hội trưởng nói về những chuyện mà hội trưởng trải qua lúc thành lập công hội Hoa Nguyệt.”

Tiêu Phàm muốn Mị Hỏa nói chuyện, vì quả thật “cô” hơi tò mò người này đã thành lập công hội Hoa Nguyệt như thế nào.

Đúng lúc này, Mị Hỏa lại đứng lên lần nữa, cố ý bước chậm rãi tới trước mặt hắn.

“Xem ra Phàm Tử muội muội có ấn tượng rất tốt với công hội Hoa Nguyệt chúng ta, nhưng mà…”

Mị Hỏa cố ý kéo dài giọng nói, đới tới lúc Tiêu Phàm lấy lại tinh thần thì cô ta đã tới trước mặt hắn: “Chị vừa hỏi em cảm nhận thế nào về chị chứ không phải muốn nghe mấy chuyện này…”

Từng lời từng lời của Mị Hỏa chậm rãi bay vào không khí, ngón trỏ và ngón giữa của cô ta như rắn bò chậm chạp từ hông Tiêu Phàm lên thân trên của hắn, rồi trực tiếp nâng cằm hắn lên, dáng vẻ muốn trêu chọc.

Nhìn hành động của Mị Hỏa, Tiêu Phàm đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Tránh ngón tay của cô ta, hắn cố gắng lùi lại phía sau, tới mức cả người đều dựa sát vào ghế da. Trái tim trong lồng ngực đập thình thịch: “Chị… Chị muốn làm gì?”

“Haizz… Chị chỉ muốn yêu thương em gái mình một lúc thôi mà.”

Vừa nói, Mị Hỏa lại nhích lại gần Tiêu Phàm hơn.

Lần này, Tiêu Phàm đã thật sự xác định được, Mị Hỏa này chắc chắn là một lesbian!

Nhưng… Nhưng mà…Tại sao hệ thống lại để một người như vậy lọt vào trong trò chơi chứ?

Chương 559: “Yêu”

Chương 560: “Yêu”

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Dù hệ thống có thật sự vô tình đưa cô ta vào nhưng mà Tiêu Phàm hắn đã ở trong trận doanh Ác Ma này lâu như vậy, tiếp xúc với đủ loại người biến thái, sao lại không nhận ra sự khác thường của cô ta chứ? Tại sao từ trước tới giờ hắn vẫn cho rằng cô ta giả bộ chứ? Rốt cuộc chuyện này là sao đây!

Nhưng mà bây giờ đây không phải chuyện quan trọng, chuyện quan trọng lúc này là hắn phải rời khỏi đây, tránh xa Mị Hỏa này! Hắn cũng không quan tâm lịch sử thành lập công hội Hoa Nguyệt gì nữa, hắn không muốn nghe nữa!

Nhưng lúc Tiêu Phàm muốn đứng dậy khỏi chiếc ghế thì Mị Hỏa lại lấy từ trong ngực ra một chiếc điều khiển, nhanh chóng bấm vào cái nút trên điều khiển rồi ném cái điều khiển ra xa.

“Két két! Két két! Két két…”

Âm thanh “két két” liên tục vang lên, trên chiếc ghế đột nhiên xuất hiện vô số cơ quan, bỗng chốc khóa Tiêu Phàm nằm trên đó, hoàn toàn không thể động đậy.

Nhìn tay mình bị còng lại, Tiêu Phàm đã hiểu có chuyện xảy ra rồi.

Thảo nào lúc nãy khi Mị Hỏa mang chiếc ghế này tới đây lại mệt như vậy, thảo nào chiếc ghế này lại còn có phong thái hơn cả chiếc ghế của cô ta, con mẹ nó, thì ra là đồ chơi công nghệ cao! Con mẹ nó, tất cả là cái bẫy.

Tiêu Phàm cố gắng giãy giụa thì phát hiện hoàn toàn không có chút hiệu quả nào. Nhìn xung quanh thì thấy chiếc điều khiển bị Mị Hỏa vứt ra xa, nhưng hiện tại hắn đã không thể cử động được, sao có thể nhặt cái điều khiển từ xa đó về mở khóa được?

Tiêu Phàm định mở miệng kêu cứu nhưng Mị Hỏa đã lên tiếng trước hắn: "Phàm Tử muội muội, em cũng đừng lãng phí sức lực kêu la nữa. Phòng làm việc của chị chính là nơi sâu nhất trong đại bản doanh công hội. Ở đây, ngoài chị ra thì không có người nào dám tới, hơn nữa lại được cách âm vô cùng hiệu quả. Ừ, em cũng biết đấy, bình thường chị rất thích ngủ, nên trong phòng làm việc của chị, các cửa sổ chat đã bị hạn chế lại."

"Rốt cuộc chị muốn làm gì?"

"A, chị muốn làm gì sao? Chị chỉ muốn trò chuyện với Phàm Tử muội muội thôi mà…"

Mị Hỏa cười vui vẻ, dáng vẻ tươi cười của cô ta vô cùng xinh đẹp nhưng Tiêu Phàm chỉ cảm thấy người đứng trước mặt hắn là một con quỷ…

Rốt cuộc hắn cũng hiểu ra tại sao Ngọc Sinh Yên lại nói hội trưởng Mị Hỏa là một nhân vật nguy hiểm. Đối với người chơi nữ mà nói, người này quả thật là một người vô cùng nguy hiểm!

Bây giờ Tiêu Phàm vô cùng hối hận, hối hận vì đã quá tự tin vào phán đoán của bản thân, hối hận khi một mình ở lại với Mị Hỏa, hối hận bản thân tin tưởng Mị Hỏa là một người bình thường và hoàn toàn không đề phòng cô ta!

"Cô" chưa từng nghĩ là hội trưởng công hội Hoa Nguyệt lại là người như vậy!

Nhưng giờ hối hận cũng không làm được gì nữa, bởi Mị Hỏa đang cười tươi bước về phía hắn…

Mị Hỏa chạm tay vào thành ghế, khởi động cơ quan của ghế da vô cùng thành thạo. Điểm tựa của ghế da nghiêng từ từ xuống, cuối cùng biến thành một chiếc giường nhỏ xinh xắn…

Tiêu Phàm bị khóa lại trên ghế, dựa lưng vào phía sau, "cô" cũng chỉ có thể nằm xuống theo sự chuyển động của điểm tựa, hoàn toàn không hề có cơ hội giãy dụa nào.

Lúc này, Mị Hỏa cũng đã leo lên ghế, cô ta chậm rãi cong người về phía Tiêu Phàm, gương mặt từ từ kề sát mặt hắn.

Hành động của Mị Hỏa khiến Tiêu Phàm sợ chết khiếp, hắn lo lắng nói: "Hội trưởng, ngài đừng đùa nữa, thả em ra đi…"

Mị Hỏa cũng không để ý tới "cô", cô tà nhìn gò mà Tiêu Phàm, hài lòng cười nói: "Chị cũng xem như là một hội trưởng rất cô đơn, hoàn toàn không nói đùa với em đâu…"

Con bà nó, cô đơn!

Cô đơn thì cô đi tìm đàn ông đi, tìm tôi làm gì!

Không đúng, dù tôi cũng là đàn ông, nhưng hiện tại người anh em của tôi đang rời nhà ra đi, đây không phải trạng thái bình thường…

Tiêu Phàm rất muốn phun thẳng lời này vào mặt Mị Hỏa, nhưng hôm nay đã như cá nằm trên thớt của cô ta, "cô" không dám làm loạn như vậy, nếu Mị Hỏa lại nổi giận rồi không để ý gì nữa mà ăn hắn, vậy không phải…

Tiêu Phàm không dám nghĩ tiếp nữa, hắn cố gắng bình tĩnh nói chuyện với Mị Hỏa: "Em… Em không hiểu ý chị, hội trưởng…"

Thật ra thì dù Tiêu Phàm không biết vào lúc này hắn nên nói gì với Mị Hỏa nhưng "cô" cũng biết kéo dài được bao nhiêu thời gian thì càng tốt.

Trong lòng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy chắc chắn Ngọc Sinh Yên sẽ tới cứu "cô", vì cô vẫn nhớ ánh mắt lo lắng của Ngọc Sinh Yên lúc tạm biệt mình. Chắc chắn Ngọc Sinh Yên đã biết chuyện này sẽ xảy ra, chắc chắn cô biết khi hắn ở một mình với Mị Hỏa sẽ xảy ra chuyện gì, vì vậy cô mới lo lắng như vậy. Tại sao lúc đó hắn lại không để ý tới hàm ý mà cô cố gắng nói cho hắn chứ!

Tiêu Phàm chưa từng nghĩ là sẽ có một ngày "cô" lại đặt hy vọng của mình vào Ngọc Sinh Yên. Đột nhiên hắn cảm thấy hơi bực bội, nhưng đây không phải là lúc tự đau lòng tự hối hận, "cô" phải cố gắng kéo dài thời gian cho tới khi có người tới.

“Không hiểu? Được rồi, chị sẽ nói thẳng cho em biết. Không hiểu sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, chị đã thích em.”

Mị Hỏa bình thản nói, nhưng Tiêu Phàm lại bị sự bình tĩnh của cô ta dọa cho sợ chết khiếp. Hắn run lẩy bẩy nói: “Thích…Thích em?”

“Đúng vậy, thích em, cũng thích “yêu” em…”

Mị Hỏa nghịch ngợm quyến rũ nhìn hắn, sau đó nũng nịu nói: “Phàm Tử muội muội, em theo chị đi…”

Nghe mấy chữ “thích “yêu” cô”, cả người Tiêu Phàm bỗng chốc lạnh lẽo, hoàn toàn không có cảm giác an toàn. Sắc mặt hắn trắng bệch, da gà nổi lên khắp người, trong lòng thầm nói, người này thật sự biến thái sao?

Thấy sắc mặt Tiêu Phàm đột nhiên thay đổi, Mị Hỏa chậm rãi nói tiếp: “Phàm Tử muội muội, lần này chị thật sự không nói đùa đâu, mặc dù bình thường chị cũng thường thân thiết với rất nhiều thành viên trong công hội, nhưng đó cũng chỉ là vui đùa trong chốc lát mà thôi.”

Nghe lời nói của Mị Hỏa, trong lòng Tiêu Phàm thầm thán phục. Con mẹ nó, thì ra hội trưởng công hội Hoa Nguyệt chính là một nữ hoàng, còn công hội Hoa Nguyệt chính là hậu cung của cô ta mà thôi. Xong! Sao hắn lại gia nhập cái công hội Hoa Nguyệt rách nát này chứ? Thảo nào cô ta lại có quan hệ tốt với những thành viên khác trong công hội như vậy, thì ra bọn họ chính là “vợ chồng”!

“Nhưng mà lần này chị thật sự nghiêm túc. Từ trước tới giờ chị chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy, chị cảm thấy đây chính là “vừa gặp đã yêu”.”

Dáng vẻ Mị Hỏa trông vô cùng ngốc nghếch, hoàn toàn không giống đang giả vờ, nhưng Tiêu Phàm lại chỉ thấy tóc gáy dựng đứng hết cả lên.

Gặp quỷ rồi! Người này chính là biến thái rồi còn thêm bệnh thần kinh nữa. Sao một người như vậy có thể quản lý được công hội Hoa Nguyệt chứ?

Sau khi Mị Hỏa nói xong thì không nói thêm gì nữa, bắt đầu vươn móng vuốt của mình ra, vuốt ve những điểm nhạy cảm trên cơ thể Tiêu Phàm.

Khi hai tay cô ta tiếp xúc với cơ thể Tiêu Phàm, rốt cuộc hắn không nhịn được hét lên: “Dừng lại! Chị dừng lại ngay!”

Cơ thể truyền tới cảm giác kỳ quái. Thủ đoạn của Mị Hỏa này đúng là vô cùng thuần thục, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ, thầm nói trong lòng, Mị Hỏa này đúng là ma quỷ mà!

Nghe thấy tiếng kêu lớn của Tiêu Phàm, Mị Hỏa dừng hành động của mình lại. Cô ta vui vẻ nhìn Tiêu Phàm: “Tốt quả rồi, thì ra Phàm Tử muội muội không ghét chuyện ở chung với chị.”

“Hả? Sao chị lại nghĩ vậy? Em hoàn toàn không thích chị!” Nghe giọng nói tự tin của Mị Hỏa, Tiêu Phàm lập tức phản bác mạnh mẽ, hoàn toàn không xem mình là “nữ sinh” dè dặt nữa.

“Ghét, Phàm Tử muội muội, em lại nghịch ngợm nữa rồi… Nếu vừa rồi em không thích hành động của chị thì có thể sử dụng hệ thống phiền phức kia của trò chơi, khiến chị bị trời phạt, nhưng em… Dù sao chị cũng hiểu được tình cảm của em rồi, lát nữa chị sẽ yêu thương em thật tốt…”

Mị Hỏa vui vẻ vô cùng, không kiêng dè hôn một cái lên mặt Tiêu Phàm.

Bị Mị Hỏa kích thích như vậy, trong lòng Tiêu Phàm hoảng loạn: “Không phải như vậy! Không phải như vậy! Chị nghe em nói, không phải như vậy đâu…”

Chương 560: Quanh Co Lòng Vòng

Chương 561: Quanh Co Lòng Vòng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bị Mị Hỏa kích thích như vậy, trong lòng Tiêu Phàm hoảng loạn: “Không phải như vậy! Không phải như vậy! Chị nghe em nói, không phải như vậy đâu…”

Mị Hỏa tò mò nhìn "cô", cô ta muốn biết rốt cuộc Tiêu Phàm muốn nói gì, nhưng Tiêu Phàm nói tới đây thì không nói tiếp nữa.

Con mẹ nó, hắn phải giải thích với cô ta thế nào chứ?

Cô ta không thể cứ đoán như vậy được! Hắn không đánh chết con ả lẳng lơ như cô ta hoàn toàn bởi vì hệ thống không trang bị cho hắn chức năng đó! Hệ thống biến hắn thành nữ sinh nhưng chức năng của hắn vẫn không giống một người chơi nữ!

Nhưng nếu nói vậy thì không phải sẽ lộ ra giới tính của hắn sao?

Nếu Mị Hỏa biết giới tính thật của hắn, thế thì sau này chắc chắn hắn sẽ càng thảm hơn nữa! Người này còn là hội trưởng công hội Hoa Nguyệt, chỉ cần nghĩ tới chuyện bị tất cả thành viên của công hội Hoa Nguyệt đuổi giết thì Tiêu Phàm đã cảm thấy cả người không rét mà run.

Nhưng mà nghe lời của Ngọc Sinh Yên thì có vẻ bây giờ hắn đã bị cả công hội Hoa Nguyệt truy nã rồi, nhưng tại sao công hội Hoa Nguyệt lại muốn truy nã hắn chứ?

Nhìn thấy Mị Hỏa lại muốn tiếp tục sờ mó cơ thể mình, Tiêu Phàm vội hắng giọng: "Chị chờ một lát! Chị có thể nói cho em biết tại sao công hội Hoa Nguyệt lại muốn giệt trừ Mệnh Phàm không?"

"Mệnh Phàm?" Mị Hỏa nhướng mày, dường như rất không vui: "Sao em lại nhắc tới hắn?"

Đúng vậy, tại sao hắn lại đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi vậy chứ?

Tiêu Phàm bị Mị Hỏa nhìn tới cả người khô nóng, bỗng chốc đầu óc không biết đã đi, nửa ngày mới nói tiếp: "Hắn… Hắn… Hắn là anh trai em! Dù sao cũng là em gái, em cũng biết tại sao công hội chúng ta lại muốn giệt trừ hắn."

"Ồ… Thì ra Phàm Tử là em gái của Mệnh Phàm sao? Nhưng mà nói chuyện này cũng không sao, chúng ta có thể nói chuyện để hiểu nhau hơn.

Thật ra chuyện của Mệnh Phàm cũng có liên quan tới chuyện chị thích em…”

“Ồ… Thì ra Phàm Tử là em gái của Mệnh Phàm sao? Nhưng mà nói chuyện này cũng không sao, chúng ta có thể trò chuyện để hiểu nhau hơn. Thật ra chuyện truy nã Mệnh Phàm cũng có liên quan tới chuyện chị thích em đấy…”

Lời này có ý gì đây, gì mà chuyện Mệnh Phàm có liên quan tới chuyện cô ta thích hắn?

Chẳng lẽ người Mị Hỏa thật sự thích chính là Mệnh Phàm, sau khi gặp hắn thì thấy hắn giống Mệnh Phàm nên mới dùng quyền lực hội trưởng chơi trò OOXX với hắn?

Nhưng sao hắn không nhớ đã từng gặp vị hội trưởng công hội Hoa Nguyệt này chứ?

Tiêu Phàm cố gắng vắt hết óc nghĩ lại nhưng khi nhìn lại thấy Mị Hỏa đang kề sát vào người mình thì “cô” cũng không còn tâm tư đâu mà nghĩ tới chuyện này nữa. Hắn nhìn thẳng về phía trước, vì bộ ngực mềm mại của Mị Hỏa đột nhiên kề sát tới, dáng vẻ vô cùng sinh động.

Rất trắng… rất mềm mại…

A! Không đúng! Đây không phải lúc suy nghĩ chuyện này!

Tiêu Phàm cố nén tâm trạng xúc động của bản thân, di chuyển tầm mắt sang bên cạnh, nhưng vẫn hơi không tự chủ được nhìn về cặp thỏ trắng kia, hoàn toàn là dáng vẻ có tật giật mình.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Mị Hỏa hơi buồn cười: “Phàm Tử muội muội, em thật đáng yêu…”

Tiêu Phàm biết Mị Hỏa đã nhận ra sự khác thường của hắn, hắn lúng túng, mặt đỏ lên, vội chuyển đề tài: “Chị cách em ra chút đã, nói chuyện anh em trước đi!”

“Phàm Tử muội muội, trông em lo lắng chưa kìa, đúng là một em gái ngoan.” Vừa nói, Mị Hỏa vô thức sờ cơ thể Tiêu Phàm, ăn ít đậu hủ của hắn.

“Được rồi, dù sao cái chúng ta có cũng là thời gian, chị sẽ trò chuyện với em một lúc, ai bảo chị thích em chứ…”

“Em đã từng nghe nói đến Mười câu chuyện kỳ quái của thế giới game chưa? Bây giờ chúng ta nói về câu chuyện nổi tiếng nhất trong đó…”

Nghe những lời của Mị Hỏa, Tiêu Phàm càng thêm khó hiểu hơn. Sao Mị Hỏa lại nói chuyện này, chẳng lẽ cô ta thật sự đã có mặt ở đó sao?

Nói tới Mười câu chuyện kỳ quái nhất của thế giới game, Tiêu Phàm lại nghĩ tới sự kiện bắt đầu cho biệt danh “Phong Tệ Giả” của hắn ở “Thịnh thế” kia. Sự kiện “Phong Tệ Giả” quả thật đủ điều kiện để trở thành câu chuyện nổi tiếng nhất trong “Mười câu chuyện kỳ quái của thế giới game”.

Mà nghĩ về “Thịnh thế”, Tiêu Phàm đột nhiên nhớ ra công hội Hoa Nguyệt cũng bắt đầu nổi danh trong thời gian này. Hắn thầm đoán chẳng lẽ lúc đó hắn đã vô tình đắc tội gì với bọn họ sao?

Không thể nào, sao hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì hết cả chứ?

Nhưng mà chuyện không gây sự với công hội Hoa Nguyệt thì Tiêu Phàm lại không dám khẳng định. Vì lúc đó dường như hắnđã vét sạch toàn bộ tài nguyên khan hiếm của Game “Thịnh thế”, nếu nói về gây thù thì trên phương diện nào đó thì hắn quả thật đã gây chuyện với hầu hết người chơi trong trò chơi.

“Sự việc “Phong Tệ Giả” sao?” Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi.

“Xem ra Phàm Tử muội muội rất yêu quý anh trai của mình? Hiểu rõ anh trai của mình như vậy, chẳng lẽ Phàm Tử muội muội là một “anh khống ()”?” () Anh khống: người cuồng anh trai.

Thấy sắc mặt Tiêu Phàm trở nên kỳ quái, Mị Hỏa cười nói: “Chị chỉ đùa thôi, em đừng để ý. Đúng là anh trai Mệnh Phàm của em đã xuất hiện trong

Mười câu chuyện kỳ quái nhất thế giới Game… Hơn nữa, còn tạo nên danh tiếng "Phong Tệ Giả" khiến người ta hâm mộ…Nhưng mà chuyện mà chị muốn nói tới không phải chuyện… kỳ… quái… này!

Ánh mắt Mị Hỏa rất nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn, nhưng trong lòng Tiêu Phàm vẫn vô cùng chấn động…

Trong Mười câu chuyện kỳ quái nhất thế giới Game, mọi người chơi đều công nhận "Phong Tệ Giả" là câu chuyện chấn động lòng người nhất, bởi vì hắn đã diệt sạch toàn bộ công hội Ngạo Thiên chỉ bằng sức một người, đó là chuyện không người bình thường nào làm được.

Tuy rằng bởi vì nguyên nhân riêng biệt, công hội Ngạo Thiên cũng không tính là công hội lợi hại gì. Nhưng ở trong trò chơi, nó cũng là một tổ chức lớn.

Một người chơi có thể làm được chuyện ly kỳ như vậy, chỉ một biệt danh "Phong Tệ Giả" thì có là gì chứ.

Nhưng sự kiện "Phong Tệ Giả" cũng chỉ nổi danh trong những đề tài chiến đấu trong "Mười câu chuyện kỳ quái nhất thế giới Game" thôi. Ngoài đề tài chiến đấu ra, thì cũng chỉ xuất hiện trong mấy câu chuyện phiếm thôi, mà như vậy thì đúng lúc liên quan tới công hội Hoa Nguyệt…

Tiêu Phàm toát mồ hôi lạnh, đầu óc cũng nhanh chóng hiểu ra, hắn lo lắng nhìn Mị Hỏa đang đứng trước mặt mình.

Bởi vì chuyện kỳ lạ nhất chính là hội trưởng công hội Hoa Nguyệt - công hội dành cho người chơi nữ lớn nhất trong trò chơi, là một người đàn ông…

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm hai quả bưởi lắc lư trước mặt hắn, đôi mắt hiếm khi trở nên vô cùng thuần khiết, bởi hắn muốn phân biệt thật gì, chuyện này vô cùng quan trọng đối với "cô"!

Vòm ngực rất đẹp, độ cong hoàn mĩ, tròn trịa nở nang, lắc lư trong không khí vô cùng tự nhiên…

Những thông tin liên tục chạy trong đầu óc của Tiêu Phàm, lúc này Tiêu Phàm cũng không phải một người phân tích, đám sói tinh anh của "Quân đoàn sói lẳng lơ" cứ bám chặt vào người hắn!

Suy nghĩ một lúc, Tiêu Phàm hoàn toàn chắc chắn đây là một bộ ngực, nhưng mà hiện tại thói đời gian ác, có ngực chưa chắc đã là đàn bà…

Truyền thuyết kể rằng, có một loại sinh vật mang hai giới tính, gọi là người âm dương. (Chú thích: người âm dương: ám chỉ những thứ khó giải thích được, không biết nên đo lường theo chuẩn mực nào.)

Hơn nữa, bây giờ có một số người không muốn làm gái vị thành niên, không muốn làm chị đại lại muốn đi làm cái sinh vật trong truyền thuyết này.

Nếu như Mị Hỏa thật sự là một người âm dương, vậy chuyện "cô ta" thích phụ nữ cũng không tồn tại vấn đề gì nữa, đương nhiên cũng sẽ không bị hệ thống chọn vào trong trận doanh Ác Ma…

Tiêu Phàm lại di chuyển tầm mắt xuống phía dưới, đáng tiếc Mị Hỏa mặc váy, hoàn toàn không thể phân biệt được "cô ta" là nam hay nữ.

Không phân biệt được, trong lòng Tiêu Phàm không thể bình tĩnh được, vẻ mặt trở nên lo lắng không yên. Mồ hôi chảy dài trên trán.

Mị Hỏa thấy dáng vẻ của hắn thì bật cười: "Ha ha, không phải em nghĩ chị là đàn ông đấy chứ. Vậy em có muốn thử cảm nhận không…"

Chương 561: Tuyết Dạ Mị Hỏa

Chương 562: Tuyết Dạ Mị Hỏa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Ha ha, không phải em nghĩ chị là đàn ông đấy chứ. Vậy em có muốn thử cảm nhận không…"

Vừa nói, Mị Hỏa lại dựa sát vào người Tiêu Phàm, cũng may ghế da này thuộc vào hàng công nghệ cao, vô cùng vững chắc, nếu không Tiêu Phàm thật sự lo lắng nó sẽ bị sập xuống.

Cảm nhận sự mềm mại trước người mình, trong lòng Tiêu Phàm hơi rung động, mặt hắn đỏ lựng, nhưng dường như Mị Hỏa hoàn toàn không định đứng lên, cô ta kề sát vào tai Tiêu Phàm nói: "Sao rồi, em tin chưa…"

Một luồng hơi thở thổi vào tai Tiêu Phàm, khiến hắn vô cùng ngại ngùng.

Lúc Tiêu Phàm định nói Mị Hỏa rời khỏi đi thì đột nhiên Mị Hỏa lại đổi giọng…

"Nhưng mà… thật ra "Mười câu chuyện kỳ quái của thế giới Game" cũng nói đúng vài chuyện…"

Giọng nói cô ta trầm thấp, nhưng mỗi một chữ đều truyền vào tai Tiêu Phàm vô cùng rõ ràng, đột nhiên Tiêu Phàm có cảm giác không khí trong phòng trở nên lạnh hơn, hơi ẩm thấp.

Cô ta có ý gì? Cái gì mà "Mười câu chuyện kỳ quái của thế giới Game" cũng nói đúng vài chuyện?

Đột nhiên Tiêu Phàm cảm thấy kẻ đang đè lên người hắn thật sự là quái vật. Hắn bắt đầu cố gắng giãy dụa.

Mị Hỏa vươn người ra phía trước, nhẹ nhàng nói với hắn: "Phàm Tử muội muội, em đừng kích động như vậy, thật ra thì trên lý thuyết thì người kia không phải chị đây, trước khi chị lên làm hội trưởng công hội Hoa Nguyệt thì trong công hội đã có một hội trưởng…"

"Hội trưởng khác?"

"Đúng vậy, tên của hắn là…"

Mị Hỏa nhẹ nhàng nói ra bốn chữ, sau khi nghe xong bốn chữ này, Tiêu Phàm đột nhiên hiểu ra, đầu óc cũng trở nên thống suốt. Thì ra mọi chuyện là như vậy…

Đây là cuộc nói chuyện của Hổ Nữu và Tuyết Dạ sau khi Tiêu Phàm giới thiệu Tuyết Dạ trong vũ hội Ác Ma…

“Tuyết Dạ, sao em có thể dẫn dắt đoàn đội chiến đấu lợi hại như vậy?”

“Trước đây, em từng có kinh nghiệm dẫn đội trong game.”

“Vậy chắc chắn đội của em rất nổi tiếng đúng không, năng lực chỉ huy của em xuất sắc như vậy mà.”

“Đúng vậy, sau đó ngày càng phát triển lớn hơn, nhưng mà cuối cùng em rời khỏi bọn họ.”

“Nhưng mà em lợi hại như vậy, tại sao trước đây chị chưa từng nghe tên của em, bình thường chị chỉ thấy cái tên này nghe rất quen mà thôi.”

“Trước đây trong trò chơi, ID của em không phải là Tuyết Dạ mà là… Tuyết Dạ Mị Hỏa.”

…

“Tuyết Dạ Mị Hỏa? Oa, chị biết, chị biết. Em là hội trưởng công hội Hoa Nguyệt đúng không?” Hổ Nữu lập tức vui vẻ nói.

“Ha ha, cũng chỉ là chuyện trước kia thôi, bây giờ em chỉ là một hội viên bình thường của vũ hội Ác Ma - Tuyết Dạ mà thôi.” Tuyết Dạ ngại ngùng gãi đầu.

“Vô địch vũ hội Ác Ma! Trong đội chúng ta có hai nhân vật truyền kỳ trong “Mười câu chuyện kỳ quái nhất thế giới game”! Đội trưởng là “Phong Tệ Giả” Mệnh Phàm, đội viên chính là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt! Ha ha ha! Hổ Nữu tôi đúng là lợi hại mà!”

Mặc dù Tuyết Dạ không hiểu tại sao Hổ Nữu lại nói tới cậu nhưng nhìn cô vui vẻ như vậy, cậu lại nhớ tới cô gái tên An Dật trong trò chơi trước đây, cô gái đó có tính cách y hệt Hổ Nữu. Nghĩ vậy, cậu cũng cảm thấy vui vẻ.

“Hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, công hội dành cho người chơi nữ lớn nhất trong trò chơi lại là một người đàn ông, không ngờ chuyện này lại

là thật! Tuyết Dạ, em giỏi quá đi! Nhanh nói cho chị biết những chuyện trước kia nào."

"Cũng không có gì đáng nói…" Nhìn sự nhiệt tình của Hổ Nữu, Tuyết Dạ cảm thấy hơi ngại ngùng.

"Nói đi, nói đi mà, xem như là giới thiệu bản thân trong đội mới đi."

"Được rồi, chuyện là thế này… Khi đó em vừa vào trường cao đẳng nên khá rảnh rỗi. Vốn định cùng bạn đi dạo phố mua quần áo thì đúng lúc đó em gái em chào đời. Em là con trai trưởng nhưng cũng không giúp được gì nhiều cho ba mẹ, chỉ có thể trông em gái cho mẹ lúc ở nhà thôi."

"Nhưng sau khi chăm sóc em gái xong thì em cảm thấy rất buồn chán. Em lại không thể bỏ con bé mà đi dạo phố. Vì vậy, em mở máy tính xem thử trong đó có gì chơi vui không. Sau đó, em nhìn thấy trò chơi "Thịnh Thế" kia."

"Ồ! Chị nhớ lúc đó "Thịnh Thế" chính là game hot nhất đó! Chắc chắn em cũng cảm thấy trò chơi này thú vị nên mới vào đúng không!" Hổ Nữu vui vẻ nói.

"Đúng vậy, đúng vậy. Lúc đó em cảm thấy tạo hình của người chơi nữ rất đẹp, nên em mới vào chơi thử xem sao. Hơn nữa, em vừa có thể chơi lại có thể vừa chăm sóc em gái."

Lúc Tuyết Dạ nói về "Thịnh Thế" thì dường như rất vui vẻ.

Nghe lời nói của cậu, Hổ Nữu không biết nên tiếp lời thế nào.

Tạo hình của người chơi nữ rất đẹp…

Ách, đúng là rất hợp với tính cách của Tuyết Dạ.

"Sau khi đăng nhập vào trò chơi, em tạo một nhân vật nữ, đặt ID là Tuyết Dạ Mị Hỏa."

"Sau đó em liên tục luyện cấp, danh tiếng vang xa rồi thành lập công hội Hoa Nguyệt trong trò chơi, sau đó trở thành một nhân vật quan trọng." Hổ

Nữu cảm thấy hơi hưng phấn.

“À, không phải vậy. Sau khi em vào trò chơi thì bắt đầu tiêu tiền ở các chợ trong thành, mua đủ loại quần áo thời trang, liên tục thay đổi quần áo, cảm giác vô cùng vui vẻ.”

Tuyết Dạ nghĩ về những chuyện mà cậu làm lúc vừa bắt đầu chơi “Thịnh Thế” thì liền cảm thấy vô cùng vui vẻ: “Mỗi lần em mặc quần áo mới vào, em sẽ nhảy một điệu ở quảng trường Tân Thủ thôn, nhìn nhân vật của mình nhảy múa xinh đẹp, tâm trạng của em cũng vui vẻ hơn. Vì vậy, em cứ chơi vui vẻ suốt một tuần lễ như vậy và vẫn ở cấp một.”

Nghe Tuyết Dạ kể, đột nhiên Hổ Nữu nhớ tới trong “Mười câu chuyện kỳ lạ nhất của thế giới Game” có một câu chuyện có cái tên rất kỳ lạ, đó là “Vũ cơ Tân Thủ thôn”.

Lúc người chơi trở lại Tân Thủ thôn thì thường nhìn thấy một vũ cơ mặc quần áo xinh đẹp, cô thường không ngừng nhảy những điệu múa vô cùng xinh đẹp. Nếu bạn gặp được người này thì trong tương lai, chắc chắn sẽ gặp được nhiều điều may mắn trong trò chơi…

Trời ơi, không lẽ người đó chính là Tuyết Dạ sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Hổ Nữu trở nên rất kỳ lạ.

Tuyết Dạ hoàn toàn không phát hiện sự kỳ lạ của Hổ Nữu, cô vẫn tiếp tục kể: “Sau đó, có một hôm, em nhìn thấy một người mặc một bộ quần áo. Em cảm thấy bộ quần áo này rất đẹp, vì vậy em đi vào chợ trong thành, bắt đầu tìm kiếm bộ trang phục này. Nhưng dù em có tìm thế nào vẫn không tìm được nó, em cảm thấy vô cùng khó chịu. Sau đó em lên mạng tìm kiếm những thông tin về bộ trang phục đó, lúc đó em mới biết người đó không phải đang mặc trang phục mà là trang bị, hơn nữa phải đánh phó bản mới có được. Sau khi tìm ra đường tắt để có được trang bị, em lập tức tới phó bản kia rồi nhảy vào trong đó.”

“Cậu đánh bại quái vật trong phó bản kia và có được trang bị?”

“Không, em thua, khi đó em mới biết trong trò chơi này có chiến đấu…”

Đột nhiên Hổ Nữu cảm thấy não vô cùng choáng.

“Để lấy được trang bị đó, em bắt đầu học cách chơi game, sau đó bắt đầu tìm hiểu về EXP và cấp bậc kỹ năng cũng như những từ ngữ chuyên ngành. Càng tìm hiểu em mới hiểu ra về chiến đấu trong game.”

“Sau thời gian dài cố gắng, cuối cùng em cũng lấy được trang bị mà mình mong muốn. Sau đó, em lại phát hiện kiểu trang bị đẹp mắt khác từ những người chơi khác, từ đó em bắt đầu hành trình thu thập trang sức trong trò chơi. Chơi một thời gian, em bắt đầu trở nên mạnh hơn, quần áo cũng đẹp hơn nhiều. Cứ như vậy, em trở thành một cao thủ trong trò chơi.”

Sau khi biết được sự thật, Hổ Nữu cảm thấy đầu hơi đau. Nói cách khác, thật ra Tuyết Dạ trở nên lợi hại như vậy đều là do sở thích thu thập thời trang kỳ lạ đó sao.

“Từ đó, mỗi ngày em lại thay đổi quần áo cho nhân vật của mình, cảm giác cũng không tệ lắm. Dần dần, em cảm thấy hơi cô đơn, cả ngày chỉ biết thay quần áo một mình trong trò chơi như vậy, thật sự không có ý nghĩa gì. Lúc đó, em mới chú ý tới một chức năng khác trong trò chơi, tên là “hệ thống công hội”, trên đó nói về việc những người bạn tụ lại thành một đoàn hội nhỏ. Em cảm thấy thú vị, thầm nghĩ thành lập một hội nhỏ dành cho những người bạn tốt cùng chơi trò chơi thời trang, bề ngoài vẫn giám định công hội, vì vậy công hội Hoa Nguyệt cứ ra đời như vậy…”

Chương 562: Suy Nghĩ Khác Biệt

Chương 563: Suy Nghĩ Khác Biệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Công hội Hoa Nguyệt cứ ra đời như vậy…”

Hổ Nữu sợ tới ngây ra, công hội dành cho người chơi nữ lớn nhất trong thế giới Game lại ra đời vì nguyên nhân như vậy sao? Chỉ vì Tuyết Dạ muốn tìm vài người bạn có cùng sở thích quần áo sao?

Con mẹ nó! Thế giới thật đáng sợ!

“Lúc công hội Hoa Nguyệt mới thành lập thì cũng không hề thuận lợi. Người chơi vào hội đều là người chơi nam, em nói chuyện quần áo trang sức với bọn họ thì đúng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Hơn nữa, sau khi bọn họ biết em là nam thì sắc mặt lập tức thay đổi, nhanh chóng rời khỏi công hội Hoa Nguyệt.”

Hổ Nữu không biết nên nói gì hơn, Tuyết Dạ lại đi nói chuyện quần áo với một đám người chơi nam…

“Khi đó em rất tức giận, vì vậy đá hết những người chơi nam khác ra ngoài, đồng thời lập quy định không nạp người chơi nam vào công hội, hơn nữa cũng quyết định sẽ không nói giới tính thật cho bất kỳ người chơi nào nữa!”

Hổ Nữu cũng thầm đoán chuyện “Hội trưởng công hội Hoa Nguyệt, công hội dành cho người chơi nữ lớn nhất, là đàn ông” trong “Mười câu chuyện kỳ quái trong thế giới game” chắc là được lan truyền từ đám người chơi nam chứ gì.

“Không lâu sau đó, rốt cuộc em cũng tìm được bốn người chơi mới cho công hội Hoa Nguyệt…”

…

Trong phòng hội trưởng ở đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt…

Tuyết Dạ Mị Hỏa?

Từ lúc Tiêu Phàm nghe thấy bốn chữ “Tuyết Dạ Mị Hỏa” từ miệng Mị Hỏa thì “cô” lập tức hiểu ra mọi chuyện, bỗng chốc cô nhớ lại rất nhiều chuyện…

Tại sao lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tuyết Dạ lại cảm thấy hai chữ Tuyết Dạ này rất quen tai chứ? Chuyện này cũng không phải bởi vì hắn từng nhìn thấy một cái tên trong “Thất Tông Tội” của Phong Ma Tiểu Xích Lang…

Mà thật sự có một nhân vật như vậy trong thế giới game!

Người đó tên là "Tuyết Dạ Mị Hỏa", là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, chỉ là bình thường mọi người quen gọi cậu là "Mị Hỏa" thôi.

Thảo nào Tuyết Dạ lại có thực lực cao như vậy! Thảo nào cậu chỉ thích trang phục nữ, thảo nào cậu biết cách chỉ huy đội ngũ chiến đấu! Thì ra cậu chính là hội trưởng công hội Hoa Nguyệt, mới chính là người đã khiến công hội Hoa Nguyệt trở nên phát triển lớn mạnh như ngày hôm nay!

"Khi đó, tôi và ba người Vũ Tình mới bắt đầu chơi "Thịnh Thế", mọi người đều là những người chơi mới không hiểu gì về trò chơi. Bởi vì mọi người không hiểu những chuyện trong trò chơi, nên luôn gặp nhiều trở ngại, ngay cả mấy tên lính canh cửa Tân Thủ thôn cũng bắt nạt bọn này."

Mị Hỏa không nhận ra sắc mặt đột nhiên trở nên kỳ lạ của Tiêu Phàm, cô ta hồi tưởng lại vài chuyện trong quá khứ.

"Sau đó, chúng tôi nghĩ ra một cách, đó là gia nhập một công hội trong trò chơi, để cao thủ trong công hội dạy chúng tôi luyện cấp. Nhưng mấy công hội mà chúng tôi gia nhập đều có người chơi nam rất đáng ghét, lúc nào cũng trêu chọc chúng tôi, chúng tôi không chịu đựng được chuyện này nên mới rời khỏi công hội của bọn họ."

"Lúc đó, chúng tôi rất chán nản, cảm thấy game gì đó chính là chuyện của mấy người con trai kia, thậm chí có lúc bọn tôi còn nghĩ tới chuyện bỏ cuộc. Nhưng đúng lúc đó, bọn tôi nhìn thấy một công hội rất kỳ lạ trong danh sách công hội, tên nó là Hoa Nguyệt…"

"Công hội đó có tên là Hoa Nguyệt, lúc đó chỉ có một người, hơn nữa có điều kiện là chỉ nhận người chơi nữ, hội trưởng công hội là Tuyết Dạ Mị Hỏa."

Nhớ đến những thông tin của công hội Hoa Nguyệt lúc đó, Mị Hỏa không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Vì vậy, mấy người bọn tôi mang theo một chút hi vọng mà gia nhập vào công hội Hoa Nguyệt chỉ có một thành viên là hội trưởng này. Sau đó, chúng tôi được nhìn thấy một người chơi có cấp bậc vô cùng cao, mặc trang

phục xinh đẹp xa hoa. Đó chính là ấn tượng đầu tiên của chúng tôi về hội trưởng Tuyết Dạ Mị Hỏa."

"Vị hội trưởng này rất kỳ lạ, sau khi chúng tôi gia nhập công hội, cô ấy cũng không yêu cầu chúng tôi đạt tới một thực lực, trình độ hay không được rời khỏi đội hình gì đó như những hội trưởng công hội khác. Cô ấy chỉ chia sẻ những trang bị và trang phục với chúng tôi, khiến chúng tôi cũng ăn mặc xinh đẹp giống như cô ấy vậy. Lúc đó chúng tôi đều ngẩn ra, dù sao những trang bị quý hiếm và quần áo xinh đẹp đó đều rất đắt tiền, vậy mà hội trưởng lại cứ đưa cho mấy người mới gia nhập công hội như chúng tôi như vậy. Vì vậy, chúng tôi càng cho rằng Tuyết Dạ Mị Hỏa là một chị gái hiền lành tốt bụng, trong lòng bọn tôi càng kính trọng cô ấy hơn."

Nghe những chuyện này, Tiêu Phàm càng khẳng định Tuyết Dạ Mị Hỏa chính là Tuyết Dạ mà hắn biết. Chỉ có người này mới có thể không quan tâm tới tiền bạc trong trò chơi giống như Long Ngạo Thiên mà thôi!

…

"Bốn người chơi mới trong công hội tên là Vũ Tình, Thiển Đàm, Tiểu Mật Phong và An Dật. Bây giờ ba người kia đều là quan chức cấp cao trong công hội Hoa Nguyệt hiện tại. Thậm chí có một cô gái tên An Dật đã đổi ID thành MỊ Hỏa, trở thành hội trưởng mới của công hội Hoa Nguyệt. Nhưng mà lúc đầu khi em mới gặp bọn họ, trông bọn họ rất đáng thương. Các cô ấy đều mặc quần áo vải, cầm kiếm gỗ dành cho người mới, dáng vẻ giống như ăn mày vậy. Vì vậy, em mới không nhịn được, lấy những trang phục và trang bị không dùng tới tặng cho bọn họ." Tuyết Dạ kể lại cho Hổ Nữu.

…

"Không chỉ như vậy, vị hội trưởng này còn thường nói chuyện ăn mặc và cách ăn mặc với chúng tôi, vô cùng quan tâm chúng tôi. Lúc đó, chúng tôi chỉ cảm thấy mình đã vào đúng công hội rồi." Mị Hỏa chậm rãi nói với Tiêu Phàm, dường như cô ta rất nhớ khoảng thời gian đó.

…

“Quả nhiên sự hiểu biết về cách ăn mặc của các cô gái không giống nhau. Em trò chuyện với mấy cô gái mới gia nhập kia rất vui vẻ, nói hết những kiến thức về thời trang cho bọn họ. Có bạn nói chuyện cùng, em cũng không cảm thấy nhàm chán nữa. Không lâu sau đó, một phó bản trong “Thịnh Thế” được mở ra, trong đó có quần áo và trang bị rất đẹp lại theo thời đại, vì vậy em động lòng. Phó bản đó cần có những thành viên trong công hội tham gia, mà em lại không biết chỉ huy đội ngũ để chiến đấu. Nhưng chuyện đó không quan trọng, vì quần áo và trang sức đẹp mắt kia, em quyết định tìm hiểu những chuyện đó. Sau đó, em cũng hiểu được cách bố trí chiến đấu của đội ngũ trong trò chơi, cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm, dư sức dạy bốn người mới kia.”

…

…

“Mặc dù hội trưởng đối xử với chúng tôi rất tốt, nhưng mà từ lúc chúng tôi gia nhập thì cô ấy vẫn không hề nhắc tới chuyện chiến đấu trong trò chơi. Chuyện này khiến chúng tôi rất lo lắng, chúng tôi nghĩ vì mình quá yếu nên hội trưởng mới không muốn đưa chúng tôi đi chiến đấu. Nhưng thật ra chúng tôi đều nghĩ sai cho hội trưởng, hoàn toàn là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, đối với chuyện đó, chúng tôi đều vô cùng xấy hổ. Hội trưởng thật sự rất tốt, chị ấy âm thầm quan sát tính cách của mỗi người chúng tôi, sau đó âm thầm lập ra kế hoạch luyện cấp vô cùng tỉ mỉ dành riêng cho mỗi người. Đồng thời, chị còn giúp chúng tôi lựa chọn nghề phù hợp với mình. Giống như chuyện chị nhận ra tôi là người lười biếng nên mới chọn cho tôi nghề nghiệp là bảo mẫu, Vũ Tình nóng tính nên thích hợp làm một người chơi đánh cận chiến… Hơn nữa, hội trưởng còn đích thân chỉ cho chúng tôi cách luyện cấp.

…

“Vì việc chiến đấu với phó bản công hội, giành lấy trang phục đó, em không thể không sắp xếp cho mỗi thành viên mới kia một nghề riêng, lên một kế hoạch hợp lý, đồng thời còn tự mình dạy cho các cô ấy luyện cấp để tăng thực lực, dạy các cô ấy cách chiến đấu trong trò chơi. Nhớ lại khoảng thời gian đó, em cũng cảm thấy hơi mệt mỏi…” Tuyết Dạ thở dài, thầm than: “Thật ra, em cảm thấy trò chơi “Thịnh Thế” này rất tốt, nhưng rốt

cuộc em vẫn không hiểu, “Thịnh Thế” thay đổi kiểu dáng trang phục, đứng ở trên đường thay quần áo cũng rất tốt mà, tại sao phải có nhiều nguyên tố chiến đấu như vậy trong trang bị chứ?”

Hổ Nữu cảm thấy cô điên mất rồi, rốt cuộc tên ngu ngốc nào nói với Tuyết Dạ là “Thịnh Thế” thay đổi kiểu dáng trang phục vậy!

Chương 563: Chuyện Cũ Của Hoa Nguyệt

Chương 564: Chuyện Cũ Của Hoa Nguyệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Mị Hỏa: “Dưới sự dạy dỗ dịu dàng và sự chăm sóc của hội trưởng, chúng ta dần dần học được kỹ xảo chiến đấu ở trong trò chơi, cuối cùng thành công qua được phó bản.”

…

Tuyết Dạ: “So sánh với nam sinh thì nữ sinh chơi trò chơi vẫn yếu hơn một chút, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên em chơi trò chơi trực tuyến, không quen thuộc với những thứ ở trong trò chơi cho lắm. Cũng may trời không phụ người có lòng, dưới tình huống em vừa học vừa dạy bốn người bọn họ, rốt cuộc em cũng đã thành công dẫn dắt bọn họ qua được phó bản. Mà đúng lúc này, boss trong phó bản rơi ra một bộ đồ thời trang đặc hiệu duy nhất trong server, em cảm thấy cực kỳ hưng phấn, chuyện này quả thực là một niềm vui bất ngờ dành cho em. Đó là một đôi cánh bảy màu, chỉ cần nhân vật trong trò chơi mặc nó lên người, bề ngoài của nhân vật trong trò chơi sẽ sinh ra một đôi cánh bảy màu giống như thiên sứ vậy, vừa xinh đẹp lại rực rỡ.”

…

Mị Hỏa: “Lúc đó công hội Hoa Nguyệt của chúng ta chỉ có năm người nhưng lại có vận may bộc phát, hội trưởng nhận được bộ thời trang hiếm, chỉ có duy nhất một cái ở trong server. Hội trưởng vui quá nên trực tiếp mặc

nó vào, một đôi cánh xinh đẹp mọc ở đằng sau lưng của hội trưởng, giây phút đó, trong mắt chúng ta thì nhân vật trong trò chơi của hội trưởng như tiên nữ trên trời vừa rơi xuống thế gian vậy, chúng ta chưa bao giờ nhìn thấy nhân vật trò chơi nào đẹp như vậy, thế là trong giây phút xúc động, chúng ta đã đăng bức ảnh xinh đẹp này lên mạng."

…

Tuyết Dạ: "Sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, chuyện em lấy được bộ thời trang cực phẩm ở trong phó bản đã bị truyền ra ngoài, mọi người bắt đầu tìm hiểu công hội của em ở trong trò chơi. Có rất nhiều người chơi rảnh rỗi nghe được danh tiếng mà đến, thế nhưng bởi vì hạn chế về điều kiện nhập hội, những người chơi nam kia đều bị ngăn ở trước cửa. Em cho rằng bởi vì hạn chế về giới tính sẽ làm giảm tính tích cực khi nhập hội của các người chơi, thế nhưng không nghĩ đến, trái lại thì công hội Hoa Nguyệt càng lúc càng nổi tiếng. Không biết tại sao, trên mạng bắt đầu lan truyền tin tức bảo rằng em cố gắng tạo ra một công hội cỡ lớn chỉ dành cho người chơi nữ. Tuy rằng mọi chuyện cũng không phải là như vậy, thế nhưng em cũng không dám nói thêm điều gì, bởi vì ở trong công hội Hoa Nguyệt đều là nữ sinh, trong vấn đề liên quan đến quần áo, mọi người cũng rất hợp ý với nhau. Thế nhưng theo sự tăng trưởng của thành viên trong công hội, em phát hiện ra càng lúc càng khó quản lý công hội hơn. Cũng may dưới sự sắp xếp của ba mẹ, em đã học tập cách vận hành một công ty từ sớm. Sau đó em bắt đầu rập theo những gì mà mình đã học được, ứng dụng vào cách vận hành và phát triển của công hội. Hơn nữa các nữ sinh ở trong công hội cũng ở chung với nhau một cách hòa thuận và náo nhiệt, ở trong trò chơi thì công hội Hoa Nguyệt từ từ càng lúc càng lớn mạnh hơn, thậm chí còn vượt khỏi dự kiến của em."

…

Mị Hỏa: "Hội trưởng là một người rất có sức hút, mọi người nhìn thấy bức ảnh trong trò chơi của chúng ta ở trên mạng, có rất nhiều chị em đã dồn dập đến gia nhập công hội của chúng ta. Thế nhưng người càng nhiều thì chúng ta bắt đầu trở nên lo lắng, bởi vì chúng ta sợ bầu không khí trong công hội sẽ vì nhiều người mà trở nên lộn xộn. Tuy nhiên chúng ta không nghĩ đến hội trưởng lại là một người tài giỏi như vậy, giống như lúc anh ấy lựa chọn nghề nghiệp của từng người một cách hợp lý cho chúng ta, anh ấy cũng tiến

hành phân công và sắp xếp cho từng thành viên trong công hội. Đầu tiên là chia thành từng tốp nhỏ, sau đó lại gom thành nhóm, khiến công hội Hoa Nguyệt to lớn được vận hành một cách ngay ngắn và có trật tự, cũng vì vậy mà công hội Hoa Nguyệt từ từ lớn mạnh ở trong giới võng du, dần dần có danh tiếng là công hội cỡ lớn dành cho người chơi nữ ở trong giới võng du."

…

Tuyết Dạ: "Sau đó thì cứ tiếp tục như vậy, lúc học đại học thì em khá là rảnh rỗi, thế nên em cũng bỏ ra nhiều thời gian hơn để ngâm mình trong trò chơi, phát triển công hội Hoa Nguyệt ngày một lớn mạnh hơn. Trong lúc đó thì các trò chơi khác xuất hiện, thành viên trong công hội cũng theo em di chuyển đến các trò chơi khác trong vòng mấy năm đó, lúc đó chúng ta chơi với nhau rất thoải mái và hòa thuận. Sau đó khi chuẩn bị tốt nghiệp đại học, em rời khỏi công hội Hoa Nguyệt, giao chức vụ hội trưởng ra, cũng không sử dụng ID Tuyết Dạ Mị Hỏa ở trong trò chơi nữa."

Nghe được lời nói của Tuyết Dạ, Hổ Nữu hơi kinh ngạc, cô vội vàng hỏi tiếp: "Tại sao em không tiếp tục làm hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt nữa?"

Tuyết Dạ hơi ảm đạm: "Bởi vì đến lúc cuối cùng thì giới tính thật của em đã bị thành viên trong công hội phát hiện. Mặt khác sau khi tốt nghiệp, em cần phải đi giúp ba mẹ quản lý công ty của gia đình, trong chuyện giao nhận công việc thì còn rất nhiều chuyện cần phải làm quen, em không có nhiều sức lực để làm hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt nữa."

Hổ Nữu thầm than đáng tiếc ở trong lòng, phải biết rằng bây giờ công hội Hoa Nguyệt là công hội nữ tính lớn nhất trong giới võng du, vô cùng có sức ảnh hưởng đó!

Hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, cách xưng hô trâu bò đến cỡ nào chứ!

Tuyết Dạ nhìn biểu hiện tiếc nuối kia của Hổ Nữu, mỉm cười: "Một năm sau, em đã quen thuộc với công việc, thời gian rảnh rỗi cũng bắt đầu tăng lên, trùng hợp lúc này "Tân sinh" lại xuất hiện, thế là em dùng ID mà mình thường dùng là "Tuyết Dạ" để tiến vào trò chơi, lúc này mới có thể gặp

được mọi người ở trong trò chơi, cho nên mới nói việc em từ bỏ chức vị hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt cũng không có gì là không được. Nếu em vẫn là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, sao em có thể tự do tự tại chơi đùa ở trong trò chơi giống như bây giờ được chứ."

Mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy sao?

Hổ Nữu luôn cảm thấy trong lời nói của Tuyết Dạ đã ẩn giấu điều gì đó, thế nhưng khi cô nhìn thấy nụ cười lúc này của Tuyết Dạ, cô không tiện hỏi thêm điều gì nữa.

…

Mị Hỏa: "Dưới sự dẫn dắt một cách anh minh thần võ của hội trưởng, công hội Hoa Nguyệt của chúng ta từ năm người lúc đầu, dần dần phát triển lớn mạnh, theo mấy năm di chuyển qua các trò chơi khác, đã xây dựng được danh tiếng của công hội Hoa Nguyệt ở trong giới võng du. Khi đó, chỉ cần người chơi nói đến công hội của người chơi nữ thì lập tức nhớ đến Hoa Nguyệt của chúng ta, giống như nhắc đến công hội của người chơi chuyên nghiệp liền nhớ đến Tinh Thần vậy. Khi đó chị thật sự vô cùng sùng bái hội trưởng."

Tiêu Phàm nghe được trong giọng nói của Mị Hỏa một sự tự hào rất rõ ràng, có điều quả thực Tuyết Dạ rất tài giỏi, vốn Tiêu Phàm nghĩ mình đã hoàn toàn biết rõ Tuyết Dạ, có điều bây giờ nhìn lại thì chính mình vẫn đã đánh giá thấp cậu.

"Bởi vì chị không thể làm được cái gì cả, thế nên chị vẫn luôn cảm thấy tự ti, cũng chính vì vậy mà chị luôn ra vẻ lười nhác, cố gắng không làm việc, sợ sơ ý một chút sẽ làm hỏng chuyện. Những năm đó, chị nhìn thấy hội trưởng dẫn dắt công hội Hoa Nguyệt từ từ phát triển, từ nhỏ đến lớn, trong lòng chị liền sinh ra tình cảm sùng bái. Hoặc là bị sức hút của hội trưởng hấp dẫn, hoặc là xuất phát từ sự sùng bái hội trưởng, theo bản năng thì chị bắt đầu tiếp cận hội trưởng, giống như bông hoa hướng dương vậy, đều hy vọng cảm nhận được sự ấm áp mà hội trưởng mang đến. Hội trưởng làm người rất dịu dàng và biết quan tâm người khác, mỗi lần đều nói chuyện vô cùng vui vẻ với chị, dần dần, đối lập với mấy người Vũ Tình, quan hệ giữa

chị và và hội trưởng càng lúc càng thân thiết hơn, trong lòng chị cũng thầm vui vẻ vì chuyện này.”

“Dần dần, chị phát hiện hội trưởng trở nên vô cùng quan tâm đến mình, đều chủ động dò hỏi những vấn đề liên quan đến cuộc sống của chị.”

Nói đến đây, trên mặt của Mị Hỏa tràn ngập sự hạnh phúc.

Chương 564: Nghiệt Duyên

Chương 565: Nghiệt Duyên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Dần dần, chị phát hiện hội trưởng trở nên vô cùng quan tâm đến mình, đều chủ động dò hỏi những vấn đề liên quan đến cuộc sống của chị.”

Nói đến đây, trên mặt của Mị Hỏa tràn ngập sự hạnh phúc.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại cực kỳ giật mình!

Không đúng! Cốt truyện này không đúng lắm! Hành động này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Tuyết Dạ!

Sao Tuyết Dạ có thể quan tâm một cô gái chứ, Tuyết Dạ mà mình quen tuyệt đối không hề có dáng vẻ như vậy, lẽ nào hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt lúc trước, Tuyết Dạ Mị Hỏa lại là một Tuyết Dạ giả ư?

“Đợi chút, Mị Hỏa chị đợi một chút!”

“Sao vậy, Phàm Tử muội muội?”

Nhìn thấy Phàm Tử vẫn đang lẳng lặng nghe mình nói lại cắt ngang, Mị Hỏa cảm thấy hơi nghi hoặc.

“Chị nói cựu hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt vô cùng quan tâm chị, chủ động dò hỏi những vấn đề liên quan đến cuộc sống của chị?”

“Đúng vậy.” Mị Hỏa thực sự không hiểu câu nói này có gì đáng để kinh ngạc chứ.

“Anh ta hỏi chị điều gì thế?”

“Ừm…” Mị Hỏa phảng phất đã rơi vào luồng suy nghĩ của mình: “Hôm nay em mặc kiểu quần áo mới ra của hãng XX sao? Cảm giác thế nào? Có cảm thấy không thoải mái vì tính chất của vật liệu hay không? Thiết kế như vậy thì khi mặc vào có giữ ấm được hay không? Nói chung, hội trưởng đều quan tâm chị có mặc quần áo tử tế hay không, sợ chị bị cảm lạnh, có điều hội trưởng cũng thật là, những phương diện khác thì lợi hại như vậy, tại sao ở phương diện này thì lại ngốc như vậy chứ? Tới tới lui lui cũng chỉ biết bảo người ta mặc nhiều quần áo vào, coi chừng bị cảm lạnh.”

Sau khi nghe xong lời nói của Mị Hỏa, trong lòng Tiêu Phàm lập tức thở phào nhẹ nhõm, vậy thì đúng rồi, đây quả thực là giọng điệu của Tuyết Dạ, xem ra Mị Hỏa đã hiểu lầm cậu, căn bản là Tuyết Dạ chỉ đơn thuần cảm thấy hứng thú đối với quần áo của cô ta mà thôi.

“Hội trưởng Mị Hỏa, em còn muốn hỏi chị một chút, công việc trong cuộc sống hiện thực của chị là gì thế?”

“Mở tiệm bán quần áo, sao vậy?”

“Ha ha, không có gì…”

Trong lòng Tiêu Phàm hoàn toàn sáng tỏ, khó trách lúc đó Tuyết Dạ sẽ vô cùng “quan tâm” cô ta, bởi vì thứ mà Tuyết Dạ quan tâm hoàn toàn không phải là Mị Hỏa!

“Cứ như vậy, thông qua mấy năm không ngừng giao lưu ở trong trò chơi, giữa chúng ta càng lúc càng trở nên thân thiết hơn, mà tình cảm của chị dành cho hội trưởng cũng càng lúc càng nhiều. Còn chị, dưới sự cảm hóa từ sức hút của hội trưởng, chị đã dần dần bỏ được thói xấu là tự ti, không còn tối tăm như trước nữa. Hội trưởng giống như một người đàn anh luôn chăm sóc chị vậy, dưới đáy lòng chị tràn ngập sự biết ơn dành cho anh ấy. Vì vậy chị định hẹn anh ấy gặp mặt một lần ở trong hiện thực để tỏ lòng biết ơn đối với anh ấy.”

“Thế nhưng chị không hề nghĩ đến, đối diện với lời mời của chị, hội trưởng chỉ trả lời chị ba chữ, tôi - là - nam.”

“Sau khi nghe được ba chữ này, hình tượng chị hai rất biết quan tâm người khác của hội trưởng đã sụp đổ trong lòng chị, lúc đó trong lòng chị hoàn toàn rối bời. Từ trước đến nay chị không hề nghĩ đến việc hội trưởng là nam. Chị nhớ lại những chuyện đã xảy ra giữa mình và hội trưởng ở trong công hội Hoa Nguyệt, từng hình ảnh năm đó lại tái hiện trong đầu chị, trái tim của chị cũng theo đó mà đập thình thịch thình thịch. Quan tâm, sùng bái, biết ơn… cuối cùng lại hóa thành tình yêu, chị phát hiện ra mình thích hội trưởng! Chuyện hội trưởng là nam quả thực là một chuyện quá tốt rồi! Hơn nữa anh ấy còn thẳng thắn nói cho chị biết giới tính của mình, không hề che dấu dù chỉ là một chút, điều này không phải đã chứng minh ở trong lòng anh ấy thì chị là một người rất đặc biệt sao!”

Phụt!

Tiêu Phàm trực tiếp phun ra.

Quả nhiên hắn không thể hiểu được logic của phái nữ mà! Sự tồn tại của Tuyết Dạ quả nhiên là bug đó! Cho dù là giới tính hay là những phương diện khác thì đều là bug cả!

Cậu chỉ nói giới tính cho cô em này biết, cuối cùng cô em này liền yêu cậu!

Đối với chuyện này thì Tiêu Phàm cũng chẳng biết phải đánh giá như thế nào nữa.

“Thế là chị vẫn mời hội trưởng gặp mặt, hoặc nói đúng hơn là mời anh ấy hẹn hò với mình.” Sắc mặt của Mị Hỏa trở nên ửng hồng, rất quyến rũ.

“Vào một buổi chiều trời trong mây trắng, chị gặp được anh ấy, anh ấy thật sự quá đẹp ~ Trước đây chị vẫn luôn cảm thấy nam sinh kiểu này rất ẻo lả, thế nhưng sau khi nhìn thấy hội trưởng, chị phát hiện ra mình đã yêu nam sinh kiểu này, thậm chí còn không thể tự kiềm chế được nữa cơ.”

Xong rồi, người phụ nữ này đã hoàn toàn điên rồi, hèn gì trong phòng làm việc của Mị Hỏa đều dán đầy những bức tranh chân dung của các cô gái anh

khí, thì ra những bức tranh anh khí này không phải dùng để khích lệ bản thân, mà đây là mẫu người mà cô ta thích, giống như nữ sinh thích treo poster của thần tượng vậy.

“Sau hôm đó, hai chúng ta vẫn có hẹn với nhau, đi xem phim, đi ăn, có điều việc hai người chúng ta làm nhiều nhất đó là đi dạo phố mua quần áo. Em biết không, nữ sinh rất thích đi dạo phố, hơn nữa người mở tiệm bán quần áo như chị còn ham mê việc này nhiều hơn nữa, chị thực sự không hề nghĩ đến có một ngày lại có một người nam sinh có thể cùng chị đi từ sớm đến tối, thậm chí đến lúc trở về, anh ấy còn hỏi chị có muốn đi dạo thêm mấy cửa hàng nữa hay không, vì vậy chị càng khẳng định rằng hội trưởng đã yêu mình.”

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ mê hoặc và không chịu tỉnh ngộ kia, không đành lòng nhắc nhở.

Cô sai rồi, Mị Hỏa, so với cô thì Tuyết Dạ càng thích đi dạo phố mua quần áo, thật ra không phải là cậu ấy đi dạo với cô, mà là cô đi dạo với cậu ấy mới đúng, cô đã nghĩ ngược rồi!

“Tất cả những chuyện này đều giấu mấy người Vũ Tình, vừa kích thích lại vừa ngọt ngào, những ngày tháng ở bên cạnh và hội trưởng, chị cảm thấy rất hạnh phúc.”

Vẻ mặt của Mị Hỏa say mê, có điều bỗng nhiên chuyển thành dữ tợn!

“Thế nhưng chị không nghĩ anh ấy lại là một kẻ bạc tình!”

Nghe được tiếng quát chói tai đột ngột của Mị Hỏa, trong lòng Tiêu Phàm kinh hãi, thầm nói trong lòng, cô gái à, cô có thể đừng lúc kinh lúc rống như vậy có được không, sắp hù chết người rồi đấy.

“Hôm Valentine, chị hẹn anh ấy đi xem phim, anh ấy lại nói là không rảnh! Được rồi, không rảnh… Thế nhưng em có thấy người bạn trai nào sẽ không rảnh ở bên cạnh nữ sinh vào ngày lễ Valentine không! Thế là chị chất vấn anh ấy có làm đúng chức trách bạn trai chưa. Thế nhưng… thế nhưng… không nghĩ đến… hu hu…”

Mị Hỏa lập tức trở nên đau lòng, thậm chí nước mắt cũng đã chảy ra, khiến Tiêu Phàm nhìn thấy được thì hoảng loạn luôn.

“Anh ấy lại… lại nói rằng mình không phải là bạn trai của chị, thế nhưng nếu không phải là bạn trai thì việc chúng ta hẹn hò với nhau lại gọi là gì chứ!” Biểu cảm trên mặt của Mị Hỏa thay đổi, lửa giận bay thẳng đến tận trời cao, cô ta đập vào ghế một cái: “Điều làm cho chị không nghĩ đến nhất chính là! Anh ấy lại dám bịa ra một cái lý do siêu vô nghĩa!”

“Anh ấy nói anh ấy cho rằng chị đi mua quần áo với mình? Excuse me? Chị chưa bao giờ thấy loại nguỵ biện tệ hại như thế cả! Một điểm đáng tin cũng không có! Tệ hại đến mức chị không biết phải phản bác như thế nào nữa.”

Lúc này Tiêu Phàm rất muốn nói cho Mị Hỏa biết, thật ra Tuyết Dạ chỉ nói thật thôi, tính tình của cậu chính là như vậy, là tự cô ta hiểu lầm thôi. Có điều hắn nhìn thấy dáng vẻ kích động của Mị Hỏa bây giờ, Tiêu Phàm sợ sẽ khiến lửa giận đốt lên người mình, đành phải yên lặng không nói.

“Hôm đó anh ấy không đi với chị, chắc chắn là muốn đi với nữ sinh khác! Chị không nghĩ đến một hội trưởng dịu dàng biết quan tâm như thế lại là một kẻ bạc tình! Thế là dưới sự nóng giận chị đã uy hiếp anh ấy, bảo sẽ nói giới tính thật của anh ấy cho tất cả các thành viên trong công hội Hoa Nguyệt biết! Nhưng mà… Nhưng mà… chị không nghĩ đến… Hu hu, hôm sau anh ấy thật sự rút khỏi công hội! Cũng không xuất hiện trước mặt chị lần nào nữa, hu hu…”

Chương 565: Nhãn Hiệu Máy Ủi Đất Mị Hỏa

Chương 566: Nhãn Hiệu Máy Ủi Đất Mị Hỏa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Không có anh ấy, công hội Hoa Nguyệt được xây dựng nên một cách vất vả như thế phải làm sao? Không còn công hội Hoa Nguyệt, các chị em sẽ sống thế nào ở trong trò chơi? Sao anh ấy có thể không chịu trách nhiệm mà bỏ đi như vậy chứ?”

“Lúc này nhất định phải có người đứng ra, thế là xuất phát từ sự hổ thẹn, chị đã sử dụng thân phận của anh ấy ở trong trò chơi. Tuy rằng chị không ưu tú như anh ấy, thế nhưng chị cũng có thể tiếp tục giữ vững công hội Hoa Nguyệt đã phát triển, dù sao đây là nơi lưu giữ hồi ức của chị và anh ấy, chị không muốn đánh mất thành quả lao động của chúng ta. Sau đó, thế giới trò chơi cũng không còn An Dật, chỉ còn Mị Hỏa.”

“Sau khi anh ấy đi, theo thời gian trôi qua. Tâm trạng của chị từ tức giận dần dần biến thành nhớ nhung, chị hy vọng có thể gặp được anh ấy lần thứ hai ở trong trò chơi, nói cho anh ấy biết là chị vẫn còn thích anh ấy, đồng thời cũng để anh ấy nhìn thấy công hội Hoa Nguyệt mà anh ấy xây dựng nên vẫn đang phát triển rất tốt. Thế nhưng không nghĩ đến đợi ròng rã hết một năm, lúc anh ấy xuất hiện lại ở bên cạnh một người đàn ông!”

Ánh mắt của Mị Hỏa trở nên cực kỳ oán hận, cô ta nắm chặt lòng bàn tay của mình, nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu: “Người đàn ông đó chính là anh hai của em, tên “Lich King” Mệnh Phàm ăn trọn cả nam lẫn nữ!”

“Ha ha, em có biết không, chị vẫn không trách anh ấy, chị thật sự không có trách anh ấy… vẫn luôn chờ anh ấy trở về, chờ anh ấy trở lại Hoa Nguyệt, tiếp tục ngồi trên vị trí hội trưởng, còn chị lại trở thành An Dật như trước, vẫn luôn ở bên cạnh anh ấy. Thế nhưng chị không nghĩ đến, thật sự không nghĩ đến, anh ấy lại tự nguyện ở bên cạnh một người đàn ông cũng không chịu trở về! Anh ấy thà gia nhập cái đội ngũ Vũ Hội Ác Ma nhỏ bé kia của tên “Lich King” Mệnh Phàm cũng không muốn trở lại Hoa Nguyệt!” Vẻ mặt của Mị Hỏa trở nên cực kỳ u oán, cuối cùng thậm chí cô ta còn bắt đầu thóa mạ: “Hơn nữa cái tên đàn ông thối tha như Mệnh Phàm thì có cái gì tốt chứ! Cần ngực thì không có ngực, cần mông thì không có mông!”

Tiêu Phàm vô thức liếc nhìn bộ ngực tràn ngập tính co giãn và cặp mông lúc này của mình, trong lòng cảm thấy cực kỳ quái dị, sau đó hắn dùng sức lắc đầu.

“Hội trưởng Mị Hỏa, có phải là chị đã hiểu lầm rồi hay không, hơn nữa em có thể khẳng định là anh trai mình thích phái nữ.”

Tuy rằng Tiêu Phàm nói chuyện khách sáo như vậy, thế nhưng trong lòng vẫn luôn nói thầm, từ đầu đến cuối đều là do cô hiểu lầm mà thôi!

“Anh trai của em thích phái nữ? Ha ha, tất cả người chơi trong trò chơi đều biết tính nết của anh trai em, “Lich King” Mệnh Phàm hoàn toàn không biết kiêng kỵ là gì, nam hay nữ, thậm chí không phải con người thì đối với anh ta cũng như nhau thôi!”

“Chị!” Tiêu Phàm suýt chút nữa đã tức đến mức thở không được luôn.

“Em không tin thì xem thử đi, đây là tin tức về sự kiện ở Bàn Thạch trấn trong trận doanh Nhân Loại trên diễn đàn Tieba, trong đó đều là những từ gì, “Việc tuyển phi cho hậu cung của Lich King cuối cùng cũng đã có hiệu quả, Belphegor - tội lười biếng - Tuyết Dạ đã gia nhập một cách mập mờ, hai người dắt tay nhau ra vào phó bản Bàn Thạch trấn trong trận doanh Nhân Loại, thân mật không có kẽ hở, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng hâm mộ…”” Mị Hỏa nghiến răng nghiến lợi đọc xong tin tức trên Tieba, cô ta ghen ghét dữ dội, vẻ mặt đó thậm chí còn khiến cho Tiêu Phàm ở một bên phải hoảng sợ. Trong lòng hắn than thở, người phụ nữ đang đố kị quả nhiên rất khủng bố.

“Phàm Tử muội muội, em đừng lo lắng quá, bây giờ chị cũng không muốn quở trách anh trai của em. Hơn nữa em thấy chị có giống một người phụ nữ thích tính toán chi li không?”

Nhìn vẻ mặt giả vờ dịu dàng của Mị Hỏa, cảm nhận được hơi thở nguy hiểm được tỏa ra từ trên người cô ta, Tiêu Phàm không dám há miệng trả lời trước mặt cô ta, hắn chỉ có thể thầm nói ở trong lòng, không giống! Cô vốn là như vậy rồi!

“Cho nên việc chị vây quét “Lich King” Mệnh Phàm cũng chỉ là muốn để cho Tuyết Dạ biết một điều, đó chính là ở trong trò chơi thì công hội Hoa Nguyệt mới là tổ chức mạnh nhất, cái tên “Lich King” Mệnh Phàm gì đó không đáng để anh ấy đi theo! Đợi đến lúc Mệnh Phàm bị cả công hội Hoa Nguyệt của chúng ta hung hăng áp chế, chị tin rằng Tuyết Dạ sẽ hiểu, công hội Hoa Nguyệt mới là nơi tốt nhất của anh ấy ở trong “Tân Sinh”…”

Sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất vô tội.

Nói nửa ngày, thì ra mình hoàn toàn đã bị Tuyết Dạ liên lụy! Cái tên Tuyết Dạ chết tiệt nhà cậu, cậu chọc nợ tình, tại sao lại liên lụy đến tôi chứ!

“Có điều Phàm Tử muội muội, em có thể yên tâm, chị sẽ không trút mối thù đối với anh trai lên người của em đâu, chị đây thật sự rất thích em. Sau khi Tuyết Dạ rời khỏi, chị căn bản không để tên đàn ông bình thường nào vào mắt cả, cũng bắt đầu dùng les để che dấu tình cảm của chính mình. Tuy rằng bề ngoài của những nữ sinh xinh đẹp hơi giống Tuyết Dạ, thế nhưng cuối cùng thì các cô gái ấy cũng không phải là Tuyết Dạ. Cũng không biết vì sao, khi chị nhìn thấy em thì chợt có cảm giác, giống như sự an bài của số mệnh vậy, trái tim lạnh lẽo của chị đã lâu rồi không còn rung động như vậy nữa…”

Sắc mặt của Mị Hỏa trở nên ửng hồng, hai mắt nhìn về phía Tiêu Phàm lại bốc lên đốm lửa.

Thế nhưng khi Tiêu Phàm bị ánh mắt này nhìn thì cảm thấy sởn cả tóc gáy.

Tuyết Dạ! Đều là do cậu đã tạo nghiệt! Một cô gái bình thường thế này đã bị cậu bẻ thành như vậy, bây giờ cô ta chỉ thích kiểu người trăm năm khó gặp một lần, giống loài đặc biệt như cậu thôi đấy!

Mặt khác, cái tên Mị Hỏa này lại có trực giác nhạy bén như thế chứ, mình chỉ không cẩn thận biến thành giống loài gần giống như Tuyết Dạ mà thôi, thế mà đã bị cô ta nhìn chằm chằm ngay lập tức rồi!

“Bỏ đi, chúng ta không cần nói về những chuyện cũ khiến cho người ta đau lòng thế này nữa, làm việc đứng đắn mới là chuyện quan trọng ~”

Nói xong thì Mị Hỏa khiêu khích Tiêu Phàm với hành động liếc mắt đưa tình, liếm môi một cách quyến rũ.

…

“Dừng tay! Dừng tay! Mị Hỏa chị mau dừng tay!”

Bởi vì bị hạn chế, bị trói trên chiếc ghế da nặng không thể động đậy nên trong lòng Tiêu Phàm cực kỳ hoảng loạn, hắn nghẹn ngào gào lên.

“Phàm Tử muội muội, em thật là, chuyện này có gì hay để gọi cơ chứ ~”

Mị Hỏa vui cười, tiếp tục làm chuyện của mình.

“Chị đừng làm như vậy! Mau dừng lại! Không nên như vậy!”

Tiêu Phàm càng kinh hoảng hơn trước.

“Ha ha, Phàm Tử muội muội, chị cởi quần áo thì em kêu la cái gì chứ! Lẽ nào em xấu hổ sao?”

Đúng vậy, sau khi Mị Hỏa kể về ân oán tình thù giữa mình và Tuyết Dạ, bắt đầu không để ý đến sự ngăn cản của Tiêu Phàm, cởi quần áo ra một cách tự nhiên.

Tiêu Phàm không biết phải làm gì đối với tình huống trước mắt nữa, xuất phát từ lương tâm, hắn chỉ có thể hô to dừng lại, thế nhưng trong lòng lại cực kỳ rối bời.

Căng thẳng, tự trách, hưng phấn, khủng hoảng, mong chờ… Những cảm xúc không hề liên quan gì với nhau trong những ngày bình thường nháy mắt hiện ra, khiến trong lòng Tiêu Phàm khá là mâu thuẫn, thân thể của hắn dần trở nên nóng bỏng.

Xem ra Mị Hỏa là kẻ tái phạm, thường xuyên thông đồng với các cô gái ở trong công hội, chỉ trong chốc lát thì cô ta đã cởi sạch, chỉ còn áo ngực và quần trong mà thôi.

Tiêu Phàm nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của Mị Hỏa, Tiêu Phàm hơi kinh hoảng và vui mừng.

Tiêu Phàm kinh hoảng vì trước mặt mình mà Mị Hỏa đã cởi thành như vậy, vui mừng vì Mị Hỏa không có hào phóng đến mức cởi sạch không còn một mảnh vải trong nháy mắt đó.

Hoặc sâu trong lòng một người đàn ông như Tiêu Phàm còn có một sự vui mừng nào đó, chỉ là hắn vẫn chưa phát hiện mà thôi.

Hơn nữa cho dù Tiêu Phàm phát hiện, hắn cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận…

Chương 566: Thoát Vây

Chương 567: Thoát Vây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tuy Tiêu Phàm muốn cố gắng không nhìn Mị Hỏa, làm một người chính nhân quân tử, không chiếm cái lợi của con gái nhà người ta, thế nhưng bất đắc dĩ là ghế da đã cố định tư thế của "cô" từ lâu, trừ khi "cô" nhắm hai mắt lại, nếu không thì làm thế nào cũng phải nhìn.

Thế nhưng nếu nhắm chặt hai mắt, dưới tình huống lần này, Tiêu Phàm thực sự không có cảm giác an toàn, vì vậy Tiêu Phàm đơn giản mặt dày rồi nhìn thẳng về phía trước, trong lòng thầm nói, đừng có trách tôi, cô bất nhân thì tôi bất nghĩa!

Mị Hỏa không hổ là người kinh doanh mở tiệm bán quần áo, khả năng phối hợp quần áo khá là tuyệt vời, đương nhiên bây giờ đang nói đến kiểu dáng của nội y và sự phối hợp về màu sắc.

Màu đen của nội y làm nổi bật làn da trắng nõn của Mị Hỏa một cách mãnh liệt, những miếng vải nhỏ nhắn lại đúng lúc che khuất những chỗ quyến rũ, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng gợi cảm, mấy cái dây đơn giản lại góp phần phác hoạ ra vóc người hoàn mỹ của cô ta.

Nhìn cách ăn mặc "đơn giản mộc mạc" thế này, trong lòng của Tiêu Phàm hiện ra bốn chữ "nội y tình thú", quả thực cũng chỉ có nội y tình thú mới có thể sử dụng ít vải như vậy để phát huy hiệu quả thúc tình thôi.

Trong lòng Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy kinh hãi đối với chuyện này, người phụ nữ này quả thực rất to gan.

Có điều càng to gan hơn chính là, Mị Hỏa trực tiếp thả người nhảy một cái, dang hai chân ra rồi đặt người mình trên bụng dưới của Tiêu Phàm, theo lực

và quán tính của việc nhảy lên, Tiêu Phàm rõ ràng cảm nhận được cảm giác mềm mại truyền đến từ cái bụng dưới của mình, mắt thấy cặp thỏ ngọc cũng nhảy lên trước mắt mình.

“Phàm Tử muội muội, đã để em phải đợi lâu rồi, để chị đây dẫn em đến một chỗ vui vẻ nhé…”

Theo hành động quyến rũ và hoang dã của Mị Hỏa, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy kinh hãi, hắn cũng phải hít một hơi thật sâu, tuy nhiên không hiểu sao trong không khí bỗng nhiên tràn ngập hương thơm của con gái, Tiêu Phàm vừa hít một hơi như thế, lại càng có cảm giác mập mờ nhiều hơn nữa.

Chết tiệt! Tỉnh táo một chút! Tiêu Phàm! Đừng có bị mê hoặc! Mau chóng nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, hoặc nghĩ biện pháp rời khỏi chốn thị phi này!

Mị Hỏa cũng không biết trong lòng Tiêu Phàm đang suy nghĩ điều gì, cô ta đưa tay ra nhẹ nhàng kéo cái váy ngắn của “cô”.

“Này! Này! Dừng lại! Chị muốn làm gì!”

Tiêu Phàm cảm nhận được bên dưới của mình đã thiếu vải rồi, nay còn có xu hướng bị tuột xuống, thế là hắn kích động la to lên.

“Vậy ở trên trước nhé?”

Vừa nói thì Mị Hỏa vừa đưa tay cởi miếng vải màu trắng trước ngực Tiêu Phàm ra.

“Đợi một chút! Chị đừng như vậy mà!”

“Dưới cũng không được, trên cũng không được, vậy thì không thể nào tiếp tục nữa, thế nên Phàm Tử muội muội đừng có bướng bỉnh như vậy được không!”

“Em không có bướng bỉnh! Chị đừng như vậy có được không!”

“Em lại xấu hổ nữa rồi, nếu em không thích chị làm vậy với em, em có thể dùng hệ chống phòng chống gây rối để giáng thiên phạt cho chị mà, lúc đó

thì chị sẽ dừng tay, nếu em không làm như vậy thì chị sẽ cho là em theo chị.”

“Chuyện này không công bằng! Cái tên bất công như hệ thống hoàn toàn không hề phân phối cho em cái hệ thống đó!”

Trong lúc trinh tiết bị nguy hiểm, Tiêu Phàm cũng không quan tâm được nhiều chuyện như vậy, hắn bung chuyện mình không có hệ chống phòng chống gây rối ra, đáng tiếc Mị Hỏa cũng không hề để ý đến chuyện này, trái lại cô ta còn dùng tay mình thân mật chỉ vào mũi của Tiêu Phàm, cười đùa nói: “Cô bé bướng bỉnh, em thật là hài hước mà ~”

“Phàm Tử muội muội, em cứ yên tâm đi, chị sẽ đối xử tốt với em, chị thật lòng thích em mà ~”

Lừa quỷ sao! Người phụ nữ bị Tuyết Dạ bẻ cong quan niệm về tình yêu như cô, lý do mà cô coi trọng tôi, chắc chắn là do cô đã mơ hồ nhận ra được khí khái nam nhi trên người tôi!

“Mau thả tôi ra! Cái đồ biến thái như cô mau thả tôi ra!”

“Ai da ~ Không nghĩ đến Phàm Tử muội muội lại thích chơi kiểu này đó, vậy chị đây sẽ phối hợp với em một lát nhé…”

“Đồ đê tiện! Em đừng có kêu nữa! Cho dù em có kêu đến rách cả họng cũng không có ai đến cứu em đâu!”

Mị Hỏa hét lớn một tiếng rồi trực tiếp thô bạo xé rách miếng vải trên người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lập tức ngẩn người, nháy mắt tắt tiếng, hắn hoàn toàn bị hành động thô bạo của Mị Hỏa dọa sợ, bởi vì trên người “cô” bây giờ chỉ còn một cái áo ngực màu đen vô cùng đáng thương.

“Sao hả, chị phối hợp không tệ lắm đúng không!”

Mị Hỏa cảm thấy rất đắc ý với phần biểu diễn đầy tính ngẫu hứng của mình.

Tiêu Phàm đã không biết phải dùng ngôn ngữ gì để miêu tả chuyện này nữa, “cô” chợt phát hiện ra Mị Hỏa là một người phụ nữ rất điên cuồng.

Cái tên này quả thực không thể trêu vào mà, làm sao bây giờ, rốt cuộc thì mình nên làm gì, tại sao cứu binh Ngọc Sinh Yên vẫn chưa đến chứ!

Nhìn thấy Tiêu Phàm không lên tiếng nữa, Mị Hỏa từ từ hạ thấp cơ thể, ôm Tiêu Phàm.

Thân thể của hai người nháy mắt dán chặt vào nhau, cảm nhận được da thịt co dãn và mềm mại đang kề sát chính mình, thân thể của Tiêu Phàm càng lúc càng trở nên khô nóng.

Đây là tình huống gì? Lẽ nào Tiêu Phàm mình sẽ bị người phụ nữ này đẩy ngược ở trong trò chơi ư?

Tại sao trời cao lại đối xử với mình như vậy chứ! Anh danh một đời của mình sẽ bị hủy hoại trong một ngày!

Bàn tay của Mị Hỏa bắt đầu không an phận, đối với người từng ra tay nhiều lần với hậu bối ở trong phòng làm việc, chuyện ra tay ở đâu sẽ thoải mái và kích thích hơn, cô ta đã cực kỳ thành thạo.

Cảm giác tê dại quái lạ truyền đến, Tiêu Phàm cảm thấy mình không ổn cho lắm, để thoát khỏi trạng thái như thế này, bây giờ thậm chí "cô" đã sinh ra ý nghĩ lập tức biến lại thành nam.

Sao cái trạng thái tệ hại này vẫn chưa biến mất nữa chứ! Chết tiệt! Nếu còn tiếp tục như vậy thì hắn sẽ tiêu đời! Nếu bây giờ cho hắn một cây gậy, hắn nhất định sẽ đánh tên Mị Hỏa vô liêm sỉ này đến ngốc luôn! Đánh cho cô ta không đứng lên nổi nữa!

Anh em tốt của tôi! Cậu ở đâu! Mau quay về đi!

…

Đáng tiếc anh em tốt của Tiêu Phàm đến tuổi dậy thì, nó đã bỏ nhà ra đi, đến nay vẫn chưa chịu trở về, lời cầu xin của Tiêu Phàm chắc chắn sẽ vô hiệu.

Mị Hỏa nhìn thấy Tiêu Phàm nhận được sự âu yếm của mình, lại không sử dụng hệ chống phòng chống gây rối, trong lòng cô ta càng đắc ý hơn, tay

trái ôm eo của Tiêu Phàm, tay phải bắt đầu từ từ đi xuống dưới…

Tiêu Phàm rõ ràng cảm giác được hành động của Mị Hỏa, trong lòng hắn lập tức kinh hoảng!

Má ơi! Cô ta điên rồi sao!

“Ngọc Sinh Yên! Nhanh đến cứu tôi! Nhanh lên đi! Xin cô mà! Ngọc Sinh Yên tỷ tỷ!”

Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Phàm phá lệ la tên của Ngọc Sinh Yên, đúng lúc này, cửa lớn trong văn phòng của hội trưởng bị người ta đẩy ra, một đám thiếu nữ không biết từ đâu đến, nháy mắt chen chúc tiến vào…

“?”

Mị Hỏa rõ ràng đã sững sờ đối với tình huống đột xuất này, ngay sau đó đám thiếu nữ kia bắt đầu bao vây bên cạnh Mị Hỏa, buồn bã lên tiếng phê phán Mị Hỏa…

“Mị Hỏa tỷ tỷ, chị là kẻ bạc tình, lại lén lút yêu đương vụng trộm với thành viên mới ở đây, đã lâu lắm rồi chị không ở bên cạnh Tiểu Nguyệt Nguyệt đó ~”

“Đã bảo là chia chác công bằng cơ mà? Chừng nào chị mới đến lâm hạnh em, người ta chờ chị thật khổ đó ~”

“Từng qua biển lớn, không gì nước. Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây*. Lời thề non hẹn biển khi xưa chị có còn nhớ không…”

(*bản dịch thơ của Điệp Luyến Hoa, trích trong bài thơ Nỗi nhớ xa cách của Nguyên Chẩn, ý nói từng thấy cô gái này rồi thì những cô gái khác chẳng đáng là gì cả)

…

Nhìn những sự việc đang xảy ra trước mắt, Tiêu Phàm trợn mắt há hốc mồm, xem ra cái tên nào gọi là “Mị Hỏa” ở trong trò chơi đều rất có số mệnh làm vua của hậu cung đấy.

Những thiếu nữ này không hề liếc nhìn Tiêu Phàm ở trên ghế da dù chỉ là một chút, phảng phất trong mắt bọn họ chỉ có Mị Hỏa nên cứ nhìn chằm chằm vào cô ta, không chỉ lên tiếng phê phán cô ta không dứt, thậm chí cả người bọn họ còn dán sát vào người Mị Hỏa chỉ còn có vài mảnh vải để che thân, bàn tay nhỏ bé còn không an phận mà tấn công Mị Hỏa, khiến Tiêu Phàm nhìn thấy mà mặt đỏ đến tận mang tai.

Đúng lúc này, một tiếng rắc vang lên, gông xiềng khóa chặt tay chân của Tiêu Phàm bỗng nhiên mở ra một cách rất ư là quỷ dị.

Chương 567: Hoan nghênh về nhà

Chương 568: Hoan nghênh về nhà

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Đúng lúc này, một tiếng rắc vang lên, gông xiềng khóa chặt tay chân của Tiêu Phàm bỗng nhiên mở ra một cách rất ư là quỷ dị.

Tiêu Phàm nghi hoặc nhìn cái cơ quan trên ghế da một chút, lại nhìn vị hội trưởng đại nhân đã bị đám thiếu nữ ép sát đến tận giường, lập tức nhanh chóng đứng dậy, chạy ra bên ngoài phòng làm việc ngay.

Sau khi chạy ra đến cửa, Tiêu Phàm liền nhìn thấy Ngọc Sinh Yên đang đứng sốt ruột ở đó, trong nháy mắt liền rõ ràng đầu đuôi câu chuyện.

Ngọc Sinh Yên quăng cái điều khiển từ xa của ghế da ở trong tay mình vào phòng làm việc của hội trưởng lần thứ hai, kéo tay của Tiêu Phàm rồi ra xa khỏi chỗ này.

Rẽ bảy tám con đường, sau khi cách xa văn phòng của hội trưởng một khoảng cách, Ngọc Sinh Yên đã thở hổn hển mới dừng chân lại, lo âu hỏi thăm: “Phàm Tử muội muội, em không sao chứ, chị đã nói với em từ sớm rồi, cái tên Mị Hỏa này là một nhân vật nguy hiểm, em cứ không chịu tin.”

“Em thấy hội trưởng đĩnh đạc như vậy, không nghĩ đến chị ta lại nguy hiểm đến thế…”

Tiêu Phàm hơi chột dạ, lúc trước sở dĩ “cô” tự tin ở lại một mình với Mị Hỏa là do trong lòng quá tự đại, cho rằng một người phụ nữ như Mị Hỏa không thể nào làm gì một người đàn ông như “cô” được, thế nhưng ai ngờ người phụ nữ này lại hùng hổ như thế, suýt chút nữa đã ăn “cô” luôn rồi.

“Nói cho em biết, tuy rằng các nguyên lão trong công hội Hoa Nguyệt đều có vẻ không đáng tin cậy cho lắm, thế nhưng không có ai là kẻ đơn giản cả, nếu không thì công hội Hoa Nguyệt cũng không thể nào phát triển đến như thế được. Em đừng nghĩ rằng thực lực chiến đấu của mình mạnh mẽ thì có thể xem thường các cô ấy.”

Tiêu Phàm chợt cảm thấy lời nói của Ngọc Sinh Yên rất có đạo lý, trong Vũ Hội Ác Ma của mình, Tuyết Dạ chính là một tên biến thái sâu không lường được đấy!

Sau khi trải qua tai nạn, Tiêu Phàm ý thức được trong trò chơi bất luận là công hội gì cũng không thể tùy tiện xem nhẹ, Tiêu Phàm vốn dĩ tưởng rằng công hội Hoa Nguyệt cũng chỉ là một đám nữ sinh ghé vào một chỗ nói chuyện phiếm chơi mạt chược nhà chòi mà thôi, không nghĩ tới bọn họ là hung ác trong âm thầm như vậy.

…

“Nơi này là phòng nghỉ của công hội Hoa Nguyệt, Phàm Tử muội muội, cô cứ nghỉ ngơi trước đi, tôi đi rót cho cô chén trà.”

Ngọc Sinh Yên quay đầu lại nói với Tiêu Phàm.

Nhận nhiều sự kinh hãi như vậy, lại hiểu rõ thêm nhiều chuyện không muốn người khác biết như vậy, Tiêu Phàm cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Cô” tìm một cái ghế, tùy ý ngồi xuống.

Mà lại không biết nguyên nhân do vừa mới bị Mị Hỏa trêu chọc, hay là do cỗ thân thể này tạo ra cảm giác quá kì dị, nhiệt độ mập mờ trước đó dường như không có dấu hiệu giảm xuống, thậm chí còn trở nên nóng bỏng hơn.

Cái cảm giác bị lửa thiêu đốt này, khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút hoa mắt váng đầu, vẻ mặt hốt hoảng, cũng không rõ rốt cuộc vì sao mình lại trở nên như vậy.

Tiêu Phàm nhận lấy nước mà Ngọc Sinh Yên đưa tới, liền uống một ngụm, hi vọng nước trà thanh mát có thể hạ nhiệt cơ thể đang nóng bừng bừng này

một chút.

Ngọc Sinh Yên nhìn Tiêu Phàm, có chút đau lòng.

Căn bản khi nhìn thấy cái áo choàng mỏng màu trắng của Tiêu Phàm đã sớm không cánh mà bay, Ngọc Sinh Yên đã có thể đoán được khi ở chung với Mị Hỏa Phàm Tử bị đối đãi như thế nào.

Cô cùng vị Mị Hỏa kia ở chung một chỗ lâu như vậy, nhất định đã chịu không ít khổ sở, nhớ ngày đó mình…

"Phàm Tử muội muội, yên tâm đi, tỷ tỷ ở chỗ này, Mị Hỏa sẽ không dám đến làm phiền cô." Ngọc Sinh Yên mở lời an ủi.

Có điều Tiêu Phàm lại không để ý đến lời nói của Ngọc Sinh Yên, thần sắc có chút đần độn, bởi vì thân thể quá nóng hổi nên "Cô" cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng sinh ra một chút kì quái.

Mình phát sốt rồi? Nhân vật trò chơi bên trong "Tân Sinh" sẽ mắc bệnh sao? Vì sao mà hiện tại mình cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, khắp người cảm thấy nóng bỏng?

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Tiêu Phàm cũng không để ý đến mình, coi là "Cô" ở trong văn phòng của hội trưởng đã nhận được quá nhiều nỗi kinh hãi, còn chưa tỉnh táo lại, liền đau lòng không thôi, lòng đồng cảm lại càng dâng trào.

Thế là Ngọc Sinh Yên chủ động đi lên phía trước, một tay đẩy Tiêu Phàm đang ngồi sững sờ áp vào ngực mình, "Không sao, không có chuyện gì rồi."

Lần nữa ở trong cái ôm mạnh mẽ của "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm với vẻ mặt hốt hoảng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, trong lòng kinh ngạc nói, đây lại là tình huống gì vậy?!

"Phàm Tử muội muội,

Cô đừng sợ. Tôi biết nhất định là cô vừa mới bị Mị Họa dọa sợ, Có điều bây giờ không sao rồi, có tỷ tỷ là tôi ở đây, cô ta không dám làm tổn thương cô nữa."

Ngọc Sinh Yên lại nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng Tiêu Phàm, lại nói tiếp: "Khi tôi vừa mới đến công hội Hoa Nguyệt cũng bị đối xử như vậy, cũng bị cô ta trói lên cái ghê da giống như cô."

Tiêu Phàm đang cảm thấy xấu hổ vì cử chỉ thân mật của Ngọc Sinh Yên khi nghe được câu này liền giật mình, cái gì?! Chẳng lẽ Ngọc Sinh Yên đã bị tên Mị Hỏa kia cho…

Phát hiện thần sắc hoảng sợ của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên đoán được suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm, nhẹ giọng cười nói: "Cuối cùng thì tôi đương nhiên không để cô ta chiếm được lợi, cô ta bị tôi dùng hệ thống phòng chống quấy rối chém thành người châu Phi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ buông tôi ra."

Trong lòng Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, mình suýt nữa quên mất Ngọc Sinh Yên là con gái chính hiệu, không phải loại "Con gái" giữa đường xuất hiện như mình, có vũ khí là hệ thống phân phối phòng chống quấy rối.

Có điều nếu Ngọc Sinh Yên bị Mị Hỏa làm như vậy, hình tượng này đơn giản là không thể đẹp hơn được nữa, nghĩ được như vậy, đột nhiên Tiêu Phàm cảm giác được chút đáng tiếc, tiếp đến lại cảm thấy suy nghĩ của mình thật đáng xấu hổ,

Cũng không biết nguyên nhân có phải do mình bị biến thành "Thân nữ nhi" hay không, mà cảm xúc cũng biến hóa theo giới tính xoắn xuýt phức tạp như con gái như vậy.

Đây cũng không phải là dấu hiệu tốt gì, chỉ mong sau khi biến trở lại sẽ không để lại di chứng nào.

Có điều rượu hiệu "Nữ Nhi Hồng" rốt cuộc là như thế nào, vì sao đến bây giờ mình vẫn chưa trở lại nguyên hình?

…

Trong lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ lung tung, Ngọc Sinh Yên lại coi là Tiêu Phàm vẫn còn e ngại, vô thức lại ôm sát một chút, hi vọng nhiệt độ trên người mình có thể mang đến chút ấm áp cho nội tâm của Tiêu Phàm.

Cách một tầng vải thật mỏng, cảm nhận được thân thể ngọc ngà của Ngọc Sinh Yên đang đè ép lên người của mình, Tiêu Phàm lại càng cảm thấy hốt hoảng, không tự giác mà run rẩy một chút.

Ngọc Sinh Yên nhạy bén nhận ra một tia run rẩy này, cảm thấy đau lòng, lại nhu hòa an ủi, "Phàm Tử muội muội, cô đừng quá khẩn trương, thực sự không sao, tôi sẽ không bắt nạt cô. Khi đi khỏi, nhìn thấy thần sắc của Mị Hỏa, tôi liền biết cô ta đã làm gì với cô, có điều nghĩ đến có hệ thống phòng chống quấy rối, trong lúc nhất thời tôi cũng không quá lo lắng cho cô. Nhưng vừa rời đi không lâu, tôi liền hối hận, Tôi quên mất cô tấm lòng lương thiện, nếu như là cô, nhất định sẽ để cái tên hội trưởng không đáng tin cậy Mị Hỏa kia thuận lợi làm loạn, cho nên chỉ sợ cô sẽ không dùng hệ thống phòng chống quấy rối kia để trừng phạt tên ác ôn này, thế là lập tức chạy về. Nhưng lúc này cửa phòng hội trưởng đã khóa lại. Tôi lại tốn thời gian đi tìm nguyên lão của công hội Hoa Nguyệt là Vũ Tinh để lấy được quyền mở cửa phòng của hội trưởng công hội trong đại bản doanh, cũng gọi tới những thành viên của công hội ngày thường có quan hệ mập mờ với Mị Hỏa tới, như vậy mới có thể thừa cơ tiến vào văn phòng để nhặt cái điều khiển trên mặt đất để mở ghế cho cô. Nói thật, coi như thế, tôi vẫn còn bận tâm việc hành động lần này của mình sẽ bị tên Mị Hỏa để mắt tới. Cô phải biết, bị Mị Hỏa nhớ thương, thế mà rất khó chịu, nhưng bết bát nhất chính là tên khốn nạn kia vẫn là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, tôi là không thể làm gì được cô ta…"

Chương 568: Lại Cho Ta Một Chén Rượu Thời Gian

Chương 569: Lại Cho Ta Một Chén Rượu Thời Gian

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tiêu Phàm nghe Ngọc Sinh Yên nói liên miên lải nhải một đoạn, biết là cô đang lo lắng có an nguy của mình, nội tâm có chút xúc động.

Xem ra "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên chỉ ngoại trừ tính tình thẳng thắn ra, miễn cưỡng một chút, dường như cũng là một cô gái thiện lương nha.

Cho nên Tiêu Phàm vô thức nghênh đón cái ôm ấm áp của Ngọc Sinh Yên.

Ngọc Sinh Yên cảm nhận được Tiêu Phàm cũng ôm lấy eo của mình, trong lòng càng vui vẻ, âm thầm đắc ý, cuối cùng Phàm Tử muội muội cũng nhờ mình mà mở rộng cửa lòng, giải tỏa khúc mắc!

Một chút hưng phấn, Ngọc Sinh Yên lại ôm chặt Tiêu Phàm hơn, giống như ngày xưa cô ôm con gấu lông nhung nhỏ ở nhà.

Nhưng cử động này của Ngọc Sinh Yên lại đem đến kích thích vô cùng lớn cho Tiêu Phàm, thân thể liền bất động trong nháy mắt.

Lúc đầu Ngọc Sinh Yên đã có nhan sắc tuyệt đẹp, nói rằng nam sinh không có một chút tơ tưởng đến cô căn bản chính là điều không thể nào, tất nhiên Tiêu Phàm cũng không ngoại lệ.

Hiện giờ cô chủ động ôm ấp yêu thương như vậy, ngửi ngửi hương thơm xử nữ ở chóp mũi, cảm giác mềm mại nơi ngực của mình, tim Tiêu Phàm đập rộn lên, thân thể giờ lại càng thêm khô nóng, đầu não bắt đầu có chút choáng váng.

Cái này… Đây là… Bị Ngọc Sinh Yên ôm nên hưng phấn quá mức, máu dồn lên não sao?

Không thể nào, vì sao mà mình trở nên không chịu nổi như vậy? Cũng chỉ là bị cô ôn một cái mà thôi, làm sao lại không thể bình tĩnh được?

Không đúng! Chuyện này có điểm gì là lạ, cái này giống như!!!

Trời ạ! Không thể nào! Lúc này! Wtf!

…

Giờ khắc này, nội tâm Tiêu Phàm nghe được một trận âm thanh vô hình của tiếng gõ cửa, người xa quê rời nhà đi xa, cuối cùng cũng trở về…

Khô nóng như lửa, kia đã là chuyện của trước đây…

Khi tiểu huynh đệ gõ nhẹ cánh cửa, đi xa mà về, không khí bỗng nhiên trở nên lạnh như băng, nhiệt độ thân thể Tiêu Phàm đột ngột giảm mạnh trong chốc lát, như rơi vào hầm băng.

Tiêu Phàm lúc đầu còn chút hoảng hốt nhưng trong nháy mắt đã hiểu rõ, hẳn cảm nhận được rõ ràng những biến hóa vừa mới phát sinh trên người mình…

Trạng thái "Thân nữ nhi" quỷ dị kia đã qua đi, hắn đã không còn là "Cô".

…

Tiêu Phàm trông mong đêm ngày cuối cùng thân nam nhi cũng đã trở về, nhưng hết lần này đến lần khác không trở về lại trở về đúng lúc này!

Thảm rồi! Thân phận của mình sẽ bị Ngọc Sinh Yên phát hiện! Nên làm cái gì đây?!

Tiêu Phàm bối rối, hắn thấy cánh cửa tới địa ngục đã mở rộng trước mặt mình…

"Phàm Tử muội muội, cô không sao chứ, tôi cảm giác thân thể của cô đột nhiên lạnh đi rất nhiều…"

Khi Ngọc Sinh Yên mới ôm Phàm Tử, cảm giác thân thể của cô ấy vô cùng nóng hổi, bây giờ lại bỗng nhiên trở nên lạnh buốt, khiến cho cô cảm thấy có chút lo lắng.

Hả?!

Ngọc Sinh Yên còn chưa phát hiện được sự khác thường của mình?!

Đúng rồi!

Hiện tại bọn họ đang ôm chặt lấy nhau, trừ phi Ngọc Sinh Yên quay đầu lại, không thì cô không thể nhìn thấy mặt của mình!

Không sai!

Chỉ cần hai người cứ như vậy, thì cái đầu cùng cái mạng nhỏ của mình vẫn còn có cơ hội cứu vãn!

Cho nên hiện tại chính là ông trời để lại cho mình một cơ hội, vì để cứu vãn thanh danh của mình, mình nhất định phải bắt lấy hi vọng sống sót cuối cùng này! Hoàn thành cái nhiệm vụ không thể hoàn thành này!

"Rốt cuộc là cô bị làm sao? Phàm Tử muội muội?"

Không nghe được lời đáp lại của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên có chút lo lắng, liền hỏi thăm hắn thêm một lần nữa.

Bây giờ mình có thể trả lời Ngọc Sinh Yên không?

Không thể!

Tuyệt đối không thể!

Mặc dù Phàm Tử và mình là cùng một người, nhưng thanh âm giữa nam và nữ thì vẫn có chênh lệch, chỉ cần bây giờ mình nói chuyện, thân phận lập tức bại lộ, cho nên hiện tại mình chỉ có thể…

Thời khắc sống còn,

Tiêu Phàm càng trở nên bá đạo, dùng cánh tay tráng kiện ôm chặt Ngọc Sinh Yên vào ngực, bày ra một tư thế đánh chết cũng không buông tay!

Ngọc Sinh Yên cảm giác Tiêu Phàm ôm sát mình, trong lòng liền nghĩ, Phàm Tử thật sự là một đứa trẻ đáng thương, thế là tùy ý để Tiêu Phàm ôm ấp.

Mà bởi vì tình mẫu tử của Ngọc Sinh Yên bộc phát, trong lúc nhất thời lại không phát hiện giữa hai thân thể Phàm Tử và Tiêu Phàm ở sự khác biệt to lớn.

Vậy tiếp theo mình nên làm cái gì?!

Chắc chắn không có khả năng cứ như vậy ôm Ngọc Sinh Yên xuyên qua đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt rồi!

Coi như mình nghĩ như vậy, Ngọc Sinh Yên cũng sẽ không phối hợp, trời ạ, biện pháp mau đến nhanh nào!

…

"Được rồi, Phàm Tử muội muội, chúng ta còn phải ra ngoài luyện cấp tăng thực lực nữa, còn có muội muội của tôi cùng với Crimson Rose đã chờ bên ngoài từ lâu rồi." Ngọc Sinh Yên nói, vô thức buông lỏng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm kinh hãi, hắn làm sao có thể để Ngọc Sinh Yên toại nguyện, không nói hai lời hai tay đã đồng thời hành động, lại ôm mỹ nữ trước người trở về ngực một lần nữa, còn dùng tay nén đầu của cô xuống, phòng ngừa cô hành động thiếu suy nghĩ, làm bại lộ thân phận của mình.

Ngọc Sinh Yên không nghĩ đến Tiêu Phàm sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, trong lòng liền ghi hận Mị Hỏa, cũng âm thầm phàn nàn, đều là do Mị Hỏa làm cho Phàm Tử sợ hãi, bằng không thì một nữ sinh đang tốt đẹp tại sao lại có thể như vậy.

Đối mặt với hành động của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nhẹ nhàng đáp ứng, cô muốn cho Tiêu Phàm một phần từ "Tình cảm đặc biệt từ tỷ tỷ", vuốt lên "Ngực bị thương" của Tiêu Phàm.

Đương nhiên, Ngọc Sinh Yên vẫn chưa nhận thức được ngực của Tiêu Phàm căn bản không cần cô vuốt lên, nó đã sớm lành rồi…

Tiêu Phàm đột nhiên cảm giác được hành động của mình bây giờ có chút vo sỉ, thế mà lại đem thần tượng "Nữ thần võng du" của đám trạch nam là Ngọc Sinh Yên cưỡng ép kéo vào ngực mình, gắt gao ôm không cho buông ra, mà vì chỉ là lừa gạt, cảm giác này không khác biệt gì so với tên cặn bã!

Trời ạ! Vì sao mà mình lập tức liền trở thành nhân vật phản diện như vậy?

Mặc dù một đám ngu xuẩn trong trò chơi luôn gọi mình là 'Lich King', 'Lich King', nhưng mình tuyệt đối không phải người như vậy nha!

Thế nhưng nếu bây giờ buông Ngọc Sinh Yên ra, mình sẽ còn chết thảm hại hơn!

Bây giờ mình nên làm gì! Ai có thể cho tôi biết nên làm thế nào cho phải đây!

Tiêu Phàm chảy nước mắt trong lòng, gắt gao ôm tình nhân trong mộng của đám nam sinh, một bộ dáng vô cùng thảm hại…

…

Ngọc Sinh Yên, chung quy vẫn là Ngọc Sinh Yên, danh hiệu "Nữ thần võng du" cũng không phải là thổ phồng lên, cho dù Tiêu Phàm vô thức để ý đến ngực của mỹ nhân cạnh mình, nhưng phần âm áp mê người này làm sao có thể nói không nhìn liền không nhìn được?

Huống chi Tiêu Phàm đã trở lại làm nam nhân, ở dưới thứ kia đã không còn trống rỗng mà đã có thứ kia của nam nhân dựng lên ở đó!

Hắn mới đi xa về, cũng không nghỉ ngơi một lát, đã trực tiếp lấy ra vũ khí, để thế giới cảm nhận được vẻ dữ tợn của mình!

Tiêu Phàm tự nhiên cảm thấy tên tiểu huynh đệ kia đang phản nghịch mà bán đứng mình, nhưng hắn cũng không có biện pháp gì nha!

Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên cảm thấy dưới thân Phàm Tử có một vật cứng cứng chọc lên bụng mình, vô cùng không thoải mái, nhướn mày, đang muốn kéo khoảng cách giữa mình và Tiêu Phàm ra một chút.

Nhưng Tiêu Phàm nào dám để Ngọc Sinh Yên toại nguyện, nếu lúc này cô lùi một bước, lập tức có thể nhìn thấy diện mạo thật sự của mình, sự việc sẽ phát triển đến tình trạng không thể cứu vãn, một bước này của Ngọc Sinh Yên cũng đủ để đẩy hắn xuống vực sâu vạn trượng!

Cho nên Tiêu Phàm lại bá đạo túm Ngọc Sinh Yên trở về!

Mà hắn kéo một cái như thế, phần bụng của Ngọc Sinh Yên lại bị vật cứng không xác định kia đụng vào.

Tiêu Phàm vì thế mà hít sâu một ngụm khí lạnh, tuyệt đối đừng va chạm gây gổ! Mình phải nhanh chóng nghĩ ra chút biện pháp mới được.

Ngọc Sinh Yên trong lòng nghi hoặc, Phàm Tử dường như dính trên người mình, không thể rời khỏi ngực mình, mặc dù Ngọc Sinh Yên thân mật với Phàm Tử cũng rất vui vẻ, nhưng vât thể thô ráp ở bụng dưới thật sự khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Chương 569: Mối Thù Từ Trên Trời Rơi Xuống

Chương 570: Mối Thù Từ Trên Trời Rơi Xuống

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Phàm Tử muội muội, cô đặt vật gì trước người vậy, chuôi kiếm sao? Để đụng vào người tỷ tỷ thật sự không thoải mái, có thể dời đi một chút không?”

Tiêu Phàm trong lòng chảy nước mắt, cảm thấy vô cùng khẩn trương, tôi cũng muốn dời chứ! Thế nhưng cái đồ chơi này không tốt như vậy! Không phải nói động thì lập tức có thể động, lại càng không cần phải nói đến chuyện dời đi!

Có điều sau khi Ngọc Sinh Yên nói như vậy, ngược lại khiến Tiêu Phàm nhớ tới thứ gì.

Đúng rồi! Mình có thể lại uống “Nữ Nhi Hồng” để biến trở lại thành Phàm Tử!

Lần đầu tiên Tiêu Phàm kỳ vọng có thể lần nữa biến trở về thành nữ nhân, thậm chí có thể nói trở thành nữ nhân lúc này chính là mộng tưởng của hắn!

Sau khi nghĩ đến chủ ý như vậy, trong lòng Tiêu Phàm liền vui mừng, bắt đầu yên lặng lấy chai rượu từ trong ba lô ra, trong lòng mặc niệm, nhất định phải làm được! Nhất định phải làm được…

…

Phàm Tử lại không nói chuyện? Xem ra đả kích mà Mị Hỏa gây ra cho cô không nhỏ nha, mình thật vất vả mới có thể chung đụng vui vẻ với Phàm

Tử, hiện tại lại biến trở về bộ dáng lúc trước, đều do tên Mị Hỏa đáng chết kia, Ngọc Sinh Yên trong lòng yên lặng oán trách một tiếng.

Có điều thứ Phàm Tử mang theo trước người rốt cuộc là thứ gì, thật là làm phiền người ta, thật là khó chịu nha!

Hả? Còn còn nóng một chút, động đậy?

Được rồi, Phàm Tử quá mệt mỏi không muốn động đậy, vậy chính mfinh sẽ lấy nó ra, miễn cho phải vướng bận…

…

Hiện tại tâm tình của Tiêu Phàm có chút kích động, bởi vì thắng lợi đang ở trước mắt, Nữ Nhi Hồng đã cầm ở trong tay.

Chỉ cần ta há miệng ra, lão tử lại là thiếu nữ xinh đẹp của công hội Hoa Nguyệt!

Nhưng đúng lúc này, bàn tay nhỏ của Ngọc Sinh Yên vô cùng nhẹ nhàng bóp lấy…

Cả người Tiêu Phàm giống như con mèo bị đạp đuôi mà nhảy dựng lên!

…

Tiêu Phàm cúi gập người xuống, ngơ ngác nhìn mặt đất vô cùng lạnh lẽo kia, ánh mắt tĩnh lặng, không dám ngửa mặt lên.

Hắn biết mình sắp xong rồi, tất cả tất cả đều thất bại trong gang tấc, nữ nhân của công hội Hoa Nguyệt quả nhiên là không thể xem nhẹ nha!

Một bóng đen thoáng một cái vụt qua, động tác cấp tốc rút lui kia khiến Ngọc Sinh Yên nhận được lệnh cảm thấy giật mình không thôi, cô thầm nghĩ trong lòng, em gái Phàm Tử bị làm sao vậy?

Rời khỏi cái ôm của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên cảm thấy trước người cô trống trải, có phần không thích ứng kịp, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía gần đó.

Không ngờ cảnh tượng trước mắt lại khiến trong lòng cô thấy kinh ngạc, cô theo bản năng nhu nhu hai mắt, sau khi nhận ra cảnh tượng trước mặt mình chẳng có gì thay đổi, cơ thể cô bắt đầu run rẩy, không biết là đang sợ hãi hay là tức giận.

Lúc này xuất hiện ngay trước mặt cô là một gã đàn ông diện mạo thanh tú, trang phục cực kỳ buồn cười, nội y vây quanh bầu ngực rộng thùng thình sụp xuống, nếu không phải trên vai hắn vẫn còn để lộ ra hai bên dây áo cực mỏng, Ngọc Sinh Yên chắc chắn rằng bộ đồ này sẽ trôi xuống dưới hông hắn luôn. Buồn cười nhất chính là, hắn là một thằng con trai, vậy mà lúc này bên dưới hắn lại mặc một chiếc váy ngắn, phía trước váy ngắn còn bị vật gì đó nhô lên một chút, nhìn qua rất dọa người.

Tóm lại người trước mặt cô có chút giống Phàm Tử, nhưng lại tuyệt đối không phải làm Phàm Tử thật sự, hắn để lộ dáng vẻ mất mặt nhất của một thằng đàn ông trước mặt cô, nhưng Ngọc Sinh Yên lại chẳng mảy may muốn cười…

Cơ thể Ngọc Sinh Yên run lên bần bật, bởi vì cô đã hiểu được toàn bộ những việc này.

Cô nhớ lại bộ dáng vui vẻ nắm tay hắn khi hai người lần đầu gặp mặt, nhớ lại mình đã chủ động ôm người này vào lồng ngực, chóp mũi chạm nhau vô cùng thân thiết, nhớ lại vừa nãy mình còn ôm chầm lấy hắn để an ủi, còn cả vừa rồi nữa, vừa rồi cô còn chính tay chạm vào thứ vật nóng rực ghê tởm dơ bẩn kia nữa!

“Đê tiện vô sỉ hạ lưu! Cái tên khốn Mệnh Phàm này!”

Ngọc Sinh Yên rút mạnh thanh kiếm Tây Dương bên hông mình ra, trong mắt cô đong đầy nước mắt khuất nhục, tức giận đến đỉnh điểm hét lớn một tiếng, lao thẳng về phía Tiêu Phàm giết hắn!

Nghe thấy tiếng hét của Ngọc Sinh Yên, mặt Tiêu Phàm xám như tro tàn, hắn biết lúc này thân phận của mình đã hoàn toàn bị lộ, không thể cứu vãn được nữa, nhưng hắn tuyệt đối không thể chết ở đây được.

“Cô hãy nghe tôi nói, sự việc không phải như cô tưởng tưởng đâu!”

Tây Dương kiếm vô cùng sắc bén, nhưng bởi vì nó bị tâm trạng của Ngọc Sinh Yên làm rối loạn nên không còn tàn nhẫn gian xảo như bình thường, không còn thế tấn công mạnh mẽ nữa, Tiêu Phàm nhanh chóng né được một đòn này của cô.

"Tên khốn Mệnh Phàm, dám cải trang xâm nhập vào Hoa Nguyệt! Anh còn có gì để giải thích nữa!" Ngọc Sinh Yên tức giận mắng một tiếng, trong mắt cô lại tràn ngập nước mắt khiến người khác nhìn thấy phải đau lòng vạn phần.

"Thật sự không phải như cô nghĩ đâu, việc này có chút phức tạp!"

Trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Phàm cũng không biết phải nói từ đâu, có điều Ngọc Sinh Yên cũng không định để cho Tiêu Phàm giải thích, mà chỉ cười dữ tợn, nói: "Phức tạp? Nực cười, tôi lại cảm thấy nó vô cùng đơn giản, chỉ cần nhìn xuống thứ nhơ nhớp dơ bẩn bên dưới anh là có thể hiểu được! Nhìn đây!"

Sau khi người anh em quay lại liền được tiếp xúc thân mật với "Nữ thần game online", nó lập tức trở nên vô cùng phấn khởi, hăng hái chống lớp váy lên, cũng không phải Tiêu Phàm muốn nó rụt rè lại mà có thể rụt rè được, mà Ngọc Sinh Yên lại không hề dè dặt mà hai mắt nhìn thẳng vào nó, một mũi kiếm bạc nhọn hoắc đâm thẳng về phía nó! Thề rằng vì dân trừ hại!

Thấy Ngọc Sinh Yên đánh thẳng vào chỗ hiểm, Tiêu Phàm sao có thể không hoảng hốt, hắn lập tức lùi về phía sau, đúng lúc lướt qua một kiếm hung mãnh này.

Nhớ lại cành cây khô trước đây bị kiếm kĩ của Ngọc Sinh Yên chém đứt, Tiêu Phàm hít một hơi khí lạnh, cô gái này rất ngoan độc, xem ra nếu không xử lí được mình thì cô ta sẽ không bỏ qua!

Ngọc Sinh Yên tất nhiên sẽ không bỏ qua, cô làm "Nữ thần game online" vẫn luôn giữ mình trong sạch, nhưng hôm nay cô lại phát hiện mình đã bị Tiêu Phàm ôm chầm lấy, mình đã bị tên đàn ông xấu xa này lợi dụng đủ đường, làm sao mà cô còn có thể bình tĩnh được!

Bị Tiêu Phàm hóa thành con gái đùa giỡn tình cảm một hồi, Ngọc Sinh Yên cảm thấy xấu hổ mà khuất nhục, thù mới hận cũ tụ lại một khối, Ngọc Sinh Yên cảm thấy cho dù bây giờ mình có chém chết Tiêu Phàm thì cũng không thể bỏ qua mối hận trong lòng mình.

Vậy nên cô đã quyết định xong cách mình trả thù rồi, nếu như anh đã thích hóa thành phụ nữ để đi lợi dụng các cô gái như vậy thì tôi đây biến anh thành phụ nữ luôn là được!

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Ngọc Sinh Yên liên tục vung kiếm, nhắm thẳng vào phía dưới Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm không ngừng nhảy loạn trong không gian không lớn của phòng nghỉ, thoạt nhìn hắn vô cùng chật vật. Có điều thân pháp Tiêu Phàm nhanh nhạy, hắn vẫn chưa hề bị kiếm chém thương.

Ngọc Sinh Yên trong lòng nghi hoặc, Phàm Tử dường như dính trên người mình, không thể rời khỏi ngực mình, mặc dù Ngọc Sinh Yên thân mật với Phàm Tử cũng rất vui vẻ, nhưng vât thể thô ráp ở bụng dưới thật sự khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Phàm Tử muội muội, cô đặt vật gì trước người vậy, chuôi kiếm sao? Để đụng vào người tỷ tỷ thật sự không thoải mái, có thể dời đi một chút không?”

Tiêu Phàm trong lòng chảy nước mắt, cảm thấy vô cùng khẩn trương, tôi cũng muốn dời chứ! Thế nhưng cái đồ chơi này không tốt như vậy! Không phải nói động thì lập tức có thể động, lại càng không cần phải nói đến chuyện dời đi!

Có điều sau khi Ngọc Sinh Yên nói như vậy, ngược lại khiến Tiêu Phàm nhớ tới thứ gì.

Đúng rồi! Mình có thể lại uống “Nữ Nhi Hồng” để biến trở lại thành Phàm Tử!

Lần đầu tiên Tiêu Phàm kỳ vọng có thể lần nữa biến trở về thành nữ nhân, thậm chí có thể nói trở thành nữ nhân lúc này chính là mộng tưởng của hắn!

Sau khi nghĩ đến chủ ý như vậy, trong lòng Tiêu Phàm liền vui mừng, bắt đầu yên lặng lấy chai rượu từ trong ba lô ra, trong lòng mặc niệm, nhất định phải làm được! Nhất định phải làm được…

…

Chương 570: Vận Mệnh Nằm Trên Móng Vuốt Mèo (1)

Chương 571: Vận Mệnh Nằm Trên Móng Vuốt Mèo (1)

Phàm Tử lại không nói chuyện? Xem ra đả kích mà Mị Hỏa gây ra cho cô không nhỏ nha, mình thật vất vả mới có thể chung đụng vui vẻ với Phàm Tử, hiện tại lại biến trở về bộ dáng lúc trước, đều do tên Mị Hỏa đáng chết kia, Ngọc Sinh Yên trong lòng yên lặng oán trách một tiếng.

Có điều thứ Phàm Tử mang theo trước người rốt cuộc là thứ gì, thật là làm phiền người ta, thật là khó chịu nha!

Hả? Còn còn nóng một chút, động đậy?

Được rồi, Phàm Tử quá mệt mỏi không muốn động đậy, vậy chính mfinh sẽ lấy nó ra, miễn cho phải vướng bận…

…

Hiện tại tâm tình của Tiêu Phàm có chút kích động, bởi vì thắng lợi đang ở trước mắt, Nữ Nhi Hồng đã cầm ở trong tay.

Chỉ cần ta há miệng ra, lão tử lại là thiếu nữ xinh đẹp của công hội Hoa Nguyệt!

Nhưng đúng lúc này, bàn tay nhỏ của Ngọc Sinh Yên vô cùng nhẹ nhàng bóp lấy…

Cả người Tiêu Phàm giống như con mèo bị đạp đuôi mà nhảy dựng lên!

…

Tiêu Phàm cúi gập người xuống, ngơ ngác nhìn mặt đất vô cùng lạnh lẽo kia, ánh mắt tĩnh lặng, không dám ngửa mặt lên.

Hắn biết mình sắp xong rồi, tất cả tất cả đều thất bại trong gang tấc, nữ nhân của công hội Hoa Nguyệt quả nhiên là không thể xem nhẹ nha!

Một bóng đen thoáng một cái vụt qua, động tác cấp tốc rút lui kia khiến Ngọc Sinh Yên nhận được lệnh cảm thấy giật mình không thôi, cô thầm nghĩ trong lòng, em gái Phàm Tử bị làm sao vậy?

Rời khỏi cái ôm của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên cảm thấy trước người cô trống trải, có phần không thích ứng kịp, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía gần đó.

Không ngờ cảnh tượng trước mắt lại khiến trong lòng cô thấy kinh ngạc, cô theo bản năng nhu nhu hai mắt, sau khi nhận ra cảnh tượng trước mặt mình chẳng có gì thay đổi, cơ thể cô bắt đầu run rẩy, không biết là đang sợ hãi hay là tức giận.

Lúc này xuất hiện ngay trước mặt cô là một gã đàn ông diện mạo thanh tú, trang phục cực kỳ buồn cười, nội y vây quanh bầu ngực rộng thùng thình sụp xuống, nếu không phải trên vai hắn vẫn còn để lộ ra hai bên dây áo cực mỏng, Ngọc Sinh Yên chắc chắn rằng bộ đồ này sẽ trôi xuống dưới hông hắn luôn. Buồn cười nhất chính là, hắn là một thằng con trai, vậy mà lúc này bên dưới hắn lại mặc một chiếc váy ngắn, phía trước váy ngắn còn bị vật gì đó nhô lên một chút, nhìn qua rất dọa người.

Tóm lại người trước mặt cô có chút giống Phàm Tử, nhưng lại tuyệt đối không phải làm Phàm Tử thật sự, hắn để lộ dáng vẻ mất mặt nhất của một thằng đàn ông trước mặt cô, nhưng Ngọc Sinh Yên lại chẳng mảy may muốn cười…

Cơ thể Ngọc Sinh Yên run lên bần bật, bởi vì cô đã hiểu được toàn bộ những việc này.

Cô nhớ lại bộ dáng vui vẻ nắm tay hắn khi hai người lần đầu gặp mặt, nhớ lại mình đã chủ động ôm người này vào lồng ngực, chóp mũi chạm nhau vô cùng thân thiết, nhớ lại vừa nãy mình còn ôm chầm lấy hắn để an ủi, còn cả

vừa rồi nữa, vừa rồi cô còn chính tay chạm vào thứ vật nóng rực ghê tởm dơ bẩn kia nữa!

"Đê tiện vô sỉ hạ lưu! Cái tên khốn Mệnh Phàm này!"

Ngọc Sinh Yên rút mạnh thanh kiếm Tây Dương bên hông mình ra, trong mắt cô đong đầy nước mắt khuất nhục, tức giận đến đỉnh điểm hét lớn một tiếng, lao thẳng về phía Tiêu Phàm giết hắn!

Nghe thấy tiếng hét của Ngọc Sinh Yên, mặt Tiêu Phàm xám như tro tàn, hắn biết lúc này thân phận của mình đã hoàn toàn bị lộ, không thể cứu vãn được nữa, nhưng hắn tuyệt đối không thể chết ở đây được.

"Cô hãy nghe tôi nói, sự việc không phải như cô tưởng tưởng đâu!"

Tây Dương kiếm vô cùng sắc bén, nhưng bởi vì nó bị tâm trạng của Ngọc Sinh Yên làm rối loạn nên không còn tàn nhẫn gian xảo như bình thường, không còn thế tấn công mạnh mẽ nữa, Tiêu Phàm nhanh chóng né được một đòn này của cô.

"Tên khốn Mệnh Phàm, dám cải trang xâm nhập vào Hoa Nguyệt! Anh còn có gì để giải thích nữa!" Ngọc Sinh Yên tức giận mắng một tiếng, trong mắt cô lại tràn ngập nước mắt khiến người khác nhìn thấy phải đau lòng vạn phần.

"Thật sự không phải như cô nghĩ đâu, việc này có chút phức tạp!"

Trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Phàm cũng không biết phải nói từ đâu, có điều Ngọc Sinh Yên cũng không định để cho Tiêu Phàm giải thích, mà chỉ cười dữ tợn, nói: "Phức tạp? Nực cười, tôi lại cảm thấy nó vô cùng đơn giản, chỉ cần nhìn xuống thứ nhơ nhớp dơ bẩn bên dưới anh là có thể hiểu được! Nhìn đây!"

Sau khi người anh em quay lại liền được tiếp xúc thân mật với "Nữ thần game online", nó lập tức trở nên vô cùng phấn khởi, hăng hái chống lớp váy lên, cũng không phải Tiêu Phàm muốn nó rụt rè lại mà có thể rụt rè được, mà Ngọc Sinh Yên lại không hề dè dặt mà hai mắt nhìn thẳng vào nó, một mũi kiếm bạc nhọn hoắc đâm thẳng về phía nó! Thề rằng vì dân trừ hại!

Thấy Ngọc Sinh Yên đánh thẳng vào chỗ hiểm, Tiêu Phàm sao có thể không hoảng hốt, hắn lập tức lùi về phía sau, đúng lúc lướt qua một kiếm hung mãnh này.

Nhớ lại cành cây khô trước đây bị kiếm kĩ của Ngọc Sinh Yên chém đứt, Tiêu Phàm hít một hơi khí lạnh, cô gái này rất ngoan độc, xem ra nếu không xử lí được mình thì cô ta sẽ không bỏ qua!

Ngọc Sinh Yên tất nhiên sẽ không bỏ qua, cô làm "Nữ thần game online" vẫn luôn giữ mình trong sạch, nhưng hôm nay cô lại phát hiện mình đã bị Tiêu Phàm ôm chầm lấy, mình đã bị tên đàn ông xấu xa này lợi dụng đủ đường, làm sao mà cô còn có thể bình tĩnh được!

Bị Tiêu Phàm hóa thành con gái đùa giỡn tình cảm một hồi, Ngọc Sinh Yên cảm thấy xấu hổ mà khuất nhục, thù mới hận cũ tụ lại một khối, Ngọc Sinh Yên cảm thấy cho dù bây giờ mình có chém chết Tiêu Phàm thì cũng không thể bỏ qua mối hận trong lòng mình.

Vậy nên cô đã quyết định xong cách mình trả thù rồi, nếu như anh đã thích hóa thành phụ nữ để đi lợi dụng các cô gái như vậy thì tôi đây biến anh thành phụ nữ luôn là được!

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Ngọc Sinh Yên liên tục vung kiếm, nhắm thẳng vào phía dưới Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm không ngừng nhảy loạn trong không gian không lớn của phòng nghỉ, thoạt nhìn hắn vô cùng chật vật. Có điều thân pháp Tiêu Phàm nhanh nhạy, hắn vẫn chưa hề bị kiếm chém thương.

Cô gái này điên rồi! Vậy mà cổ lại muốn thiến mình trong trò chơi!

Không được! Không thể cứ như thế này được!

Nếu như thân phận của mình đã bị lộ rồi, vậy thì cũng chẳng còn đường sống để quay về nữa.

Xem ra tương lai mình chỉ có thể sống kiếp bỏ mạng trong trò chơi rồi, vậy thì chẳng bằng bây giờ trực tiếp kết thúc luôn, mở một đường máu ra khỏi

phòng nghỉ của công hội Hoa Nguyệt, điên cuồng chạy trốn!

Nghĩ như vậy Tiêu Phàm đang đau khổ đầy mặt lại lập tức đảo thành vẻ tàn nhẫn, hắn buông vò Nữ Nhi Hồng vẫn chưa kịp uống trong ta, rút thanh bảo kiếm có tính ký hiệu Frostmourne…

Nhìn thấy Tiêu Phàm rút vũ khí của mình ra, trong lòng Ngọc Sinh Yên xuất hiện một chút e ngại.

Trước đây Tiêu Phàm biến thành Phàm Tử thì cô đã biết được lực chiến đấu của

”cô”, nhưng cô lại không hề tin rằng mình có thể đánh bại được Tiêu Phạm mạnh đến vậy, nhưng lại nghĩ đến những thiệt thòi mà mình đã ohair chịu, Ngọc Sinh Yên một lần nữa khơi dậy ý chí chiến đấu, có điều cô vẫn tạm dừng tấn công, cẩn thận cảnh giác Tiêu Phàm đang tản mát ra hơi thở nguy hiểm.

Tiêu Phàm cũng không hề chú ý đến Ngọc Sinh Yên, mà hắn đang suy nghĩ đường lui cho mình.

Tiếc rằng trong trò chơi cũng không thể giết người diệt khẩu, không thì hắn cứ giết Ngọc Sinh Yên là xong chuyện rồi.

Xem ra cho dù có thế nào, thì việc mình thân là đàn ông lại vào công hội Hoa Nguyệt đều đã bị Ngọc Sinh yên bóc trần rồi, không thể không nói cảm giác này thật sự rất tồi tệ!

Vậy bây giờ mình cứ xuống tay với Ngọc Sinh Yên trước đã…

“Xin lỗi cô, đắc tội rồi!” Ánh mắt Tiêu Phàm trở nên trầm tĩnh, mang theo sự lạnh lẽo.

Ngọc Sinh Yên cảm nhận được sát ý lạnh lẽo trong ánh mắt Tiêu Phàm, cô bỗng thấy bối rối, nhưng cô vẫn cứ giận dỗi như vậy, nắm chặt Tây Dương kiếm nhìn thẳng vào Tiêu Phàm khiến không khí trở nên vô cùng áp lực.

…

“Ta đã nói rồi mà! Đồng đội à, người này chính là kẻ địch! Thật sự không biết vì sao trước đây ngươi lại ở bên cô ta! Meo!”

Chương 571: Vận Mệnh Nằm Trên Móng Vuốt Mèo (2)

Chương 572: Vận Mệnh Nằm Trên Móng Vuốt Mèo (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Ta đã nói rồi mà! Đồng đội à, người này chính là kẻ địch! Thật sự không biết vì sao trước đây ngươi lại ở bên cô ta! Meo!”

Tiếng nói chuyện bỗng nhiên truyền đến khiến Tiêu Phàm hoảng sợ, nhưng khi nhận ra được tiếng nói quen thuộc kia, Tiêu Phàm mới nhẹ nhàng thở phào, hóa ra là con mèo bệnh Tom Cruise…

…

Tom Cruise bị Ngọc Sinh Yên dùng một chiêu ném đến tận khung trời xa xôi như quả bóng, sau đó nặng nề ngã xuống, cái mông nhỏ đáng thương cũng bị ngã sưng lên, nó lau nước mắt chảy ra từ trong mắt, thề nhất định phải tìm được ác nữ kia để báo thù!

Mà khi nó băng bó mông nhỏ của mình, rồi quay trở về chỗ ban đầu thì nơi đó đã không còn bóng người nào, không thấy ác nữ, cũng không thấy cả quan hót phân số 1.

Trong lòng Tom Cruise cảm thấy thê lương bội phần, nhưng thân là một con mèo cao cấp nó sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy! Tom Cruise lại yên lặng lau nước mắt…

Vì thế một tình nó bắt đầu đi tìm người ở thành Phất Lai, sau bao nhiêu cực khổ, cuối cùng nó cũng nhìn thấy Ngọc Sinh Yên đang uốn lượn đi vào cửa của đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt…

Lại nhìn nhan sắc của tên ác nữ này, ngọn lửa báo thù trong lòng Tom Cruise hừng hực cháy lên, vì thế nó trực tiếp sử dụng kỹ năng bí mật [Meo

Chi Đóa Meo Meo Meo] bay theo đuôi Ngọc Sinh Tên, chờ thời cơ để trả thù…

Công phu không phụ mèo có tâm…

Hiện tại quan xúc phân số 1 đã bắt đầu đánh nhau với ác nữ, mà đây đúng là thời cơ báo thù tốt nhất của "Ô Miêu Vương" Tom Cruise vĩ đại!

Lại nhìn thấy con mèo đáng ghét hạ lưu kia, Ngọc Sinh Yên tự giễu một tiếng: "Làm sao tôi có thể ngốc như vậy được chứ? Khi nhìn thấy con mèo hạ lưu ác ôn này tôi nên biết anh chính là tên khốn Mệnh Phàm rồi chứ!"

Không chờ Tiêu Phàm kịp phản ứng lại, Tom Cruise đã tức giận nhảy dựng lên!

"Buồn cười! Ác nữ loài người này lại dám vũ nhục loài mèo cao cấp! Hơn nữa lại còn phỉ báng Tom Cruise soái khí ta đây là hạ lưu ác ôn! Ngươi không nhìn lại xem hai ngọn núi trước người ngươi xem nó xấu xí đến cơ nào! Không bằng Thái Thập Tam người ta cả một vùng bằng phẳng khiến người khác thấy yên tâm! Meo!"

Nghe thấy lời nói của Tom Cruise, Tiêu Phàm có chút xấu hổ, thẩm mĩ của Tom Cruise hình như ngược hẳn với mình, chú ý đến ngực lép.

Nhưng Ngọc Sinh Yên lại thiếu chút nữa tức đến khàn giọng, cái gì mà hai ngọn núi kia xấu đến mức nào? Từ sau khi mình xuất hiện trước công chúng, không có một ai đặt chữ "xấu" này lên người mình hết, vậy mà bây giờ lại bị một con mèo chỉ thẳng vào mũi mắng xấu! Ngọc Sinh Yên cảm giác mình sắp điên mất rồi!

"Còn lâu! Con mèo nhỏ này quả nhiên là giống hạ lưu, uống cho mày sinh ra dáng vẻ xinh đẹp!"

"Meo! Đáng ghét! Tên ác nữ nhà ngươi còn mắng lại ta, ta phải cho ngươi thấy được sự lợi hại của 'Ô Miêu Vương' Tom Cruise!"

Nói xong, Tom Cruise rút Tây Dương kiếm ở bên hông mình ra, giống như lần trước nó quyết đấu cùng với Ngọc Sinh Yên, mông thối vô địch vểnh

lên một đóa hoa kiếm.

“Ha ha ha, được được được!”

Ngọc Sinh Yên cũng tức đến cười lớn, mặc dù cô có chút e ngại thực lực của Tiêu Phàm, nhưng cô không thể e ngại một con mèo được, dưới góc nhìn của Ngọc Sinh Yên, xem ra con mèo này chỉ là muốn bị cô ném ra bên ngoài một lần nữa mà thôi!

Tiêu Phàm có chút xấu hổ, gần đây Tom Cruise ăn phải thuốc nổ sao? Sao lại cả ngày đi gây sự như vậy?

Có điều như vậy cũng tốt, thừa dịp Tom Cruise thu hút tầm mắt của Ngọc Sinh Yên, đợi một lát mình sẽ nhân cơ hội đánh lén Ngọc Sinh Yên, tranh thủ dùng một chiêu xử lí luôn Ngọc Sinh Yên, sau đó nhanh chóng rút lui khỏi nơi thị phi này.

Nhưng nghĩ đến thực lực chiến đấu cá nhân của Tom Cruise, Tiêu Phàm cảm thấy có chút không yên tâm lắm.

Dù sao thì con mẻo ngốc này hiện tại mới cấp 10 (Sau khi chấm dứt nhiệm vụ của trận doanh Thú Nhân, người ngoài cuộc Tom Cruise mặc dù không có biểu hiện thực chất gì, nhưng bởi vì cả đội thành công, cũng sống đến cuối cùng nên nhận được kinh nghiêm của hệ thống, cấp bậc có sự nhảy vọt về chất, từ hàng đơn vị biến thành số mười), đối mặt với Ngọc Sinh Yên đã hơn cấp 30, đây quả thực là lấy trứng chọi đá! Xem ra mình cũng phải để ý một chút, nếu không lát nữa cái cục bướng bỉnh này sẽ bỏ mạng luôn.

Đúng rồi, sao mình lại có thể quên thứ này được chứ!

“Tom Cruise, cho mày cái này, ăn nó đi…”

Dứt lời Tiêu Phàm lấy một viên thuốc quỷ dị màu đen nhánh ra khỏi ba lô, vứt cho Tom Cruise.

Thuốc Thù Hận, viên thuốc phẩm chất quỷ nhìn qua có vẻ không rõ tác dụng này, sau khi để thú cưng ăn có thể đạt được kĩ năng bị động [Tăng giá trị thù hận].

Tăng giá trị thù hận, khi thú cưng có thù hận với kẻ địch, có thể nâng cao tỷ lệ kích khởi của kỹ năng xác suất.

Mặc dù nhìn qua thì viên thuốc này chẳng có tác dụng mấy, nhưng mà méo mó có còn hơn không.

Tom Cruise nhìn viên đen sì trên móng vuốt nhỏ của mình, ánh mắt nó có có chút nghi ngờ, nhưng viên thuốc này có dáng vẻ rất lợi hại, vì thế nó không hề nghĩ nhiều mà trực tiếp nuốt xuống luôn.

Nhưng sau khi Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Tom Cruise nuốt vật gì đó mà Tiêu Phàm đưa cho, trong lòng cô nảy sinh cảnh giác.

Với cô mà nói, tên khốn Mệnh Phàm vô cùng am hiểu âm mưu quỷ kế, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì không có ý nghĩa, nói không chừng viên thuốc mà hắn vừa mới đưa cho con mèo kia ăn là thuốc tăng lực gì gì đó, có khi một lát nữa con mèo này sẽ bỗng nhiên biến thành con hổ, mình vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Ngọc Sinh Yên vô cùng cảnh khác, hiện tại bộ dáng của Tom Cruise đã có chút ngốc, bởi vì sau khi nó nuốt viên thuốc kia xuống không hề cảm giác được gì cả, nó nghi ngờ mà sờ sờ đầu.

Có điều nó cũng không quan tâm nhiều, báo thù trước quan trọng hơn, Tom Cruise lại nhìn thẳng vào Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm cũng lặng lẽ nắm chặt thanh kiếm trong tay, chuẩn bị hành động bất cứ lúc nào.

Tất nhiên Ngọc Sinh Yên cũng phát hiện địch ý của Tiêu Phàm, cô giả bộ cảnh giác con mèo nhỏ Tom Cruise này, nhưng thật ra phần lớn sự chú ý của cô đều đặt lên người Tiêu Phàm.

Có điều Tom Cruise đơn thuần của chúng ta không hề biết chuyện này, nhìn thấy ác nữ đã chuẩn bị tinh thần để chết, nó meo meo hai tiếng, đôi chân đi giày da kia liền nhanh chóng phóng về phía trước.

“Kiếm Pháp Bí Mật Của Loài Mèo – Giả Ngây Thơ… Giết!”

Đối với tuyệt kĩ của bản thân mình, Tom Cruise sử dụng mãi không thấy chán.

Ngọc Sinh Yên cười thầm, lại là chiêu này.

Chiêu này của con mèo nhỏ có thể thông qua việc mê giả vờ ngây thơ để mê hoặc kẻ địch, hạn chết hành động của kẻ địch, nhưng nó lại có một khuyết điểm, nếu như ta không nhìn ngươi, thì ngươi giả vờ ngây thơ cho ai xem?

Hơn nữa lực công kích của con mèo này đối với mình lúc này cũng không ăn thua gì, cho dù mình đứng cho nó đánh, thì liệu nó làm được gì?

Vì thế Ngọc Sinh Yên trực tiếp quay đầu đi chỗ khác, không nhìn Tom Cruise mà chuyển tầm mắt qua Tiêu Phàm đang đứng ở một bên.

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của Ngọc Sinh Yên, trong lòng sợ hãi than, trực giác chiến đấu của cô gái này rất nhạy bén, Tom Cruise mới sử dụng kỹ năng này trước mặt cô ta một lần, vậy mà cô ta đã biết cách chống lại nó, xem ra mình vẫn phải tự ra tay thôi.

Vung Frostmourne lên, lưỡi kiếm chém thẳng xuống, không hề có một chút cảm giác lưu tình nào, bởi vì Tiêu Phàm hiểu rõ hiện giờ bản thân mình đã rơi vào đường cùng rồi, vậy thì cứ sảng khoái giết thôi!

Ngọc Sinh Yên cản lại một nhát, lập tức lui về phía sau, cô cảm nhận được dư chấn còn lại từ lần hai thanh kiếm giao phong vừa rồi, trong lòng Ngọc Sinh Yên khiếp sợ không thôi, cô không ngờ rằng một kiếm bình thường của Tiêu Phàm đã có thể sinh ra lực phá hoại lớn đến như vậy, xem ra sau cuộc so tài, tên khốn này đã tiến bộ không ít.

Sau một chiêu, Tiêu Phàm vốn định đuổi giết, tiếp tục tấn công nhanh, tốc chiến tốc thắng hạ bệ Ngọc Sinh Yên.

Nhưng khi nhìn thấy Tom Cruise đứng bên Ngọc Sinh Yên đang vô cùng đắc ý cầm một trái tim hồng phấn trong móng vuốt, Tiêu Phàm lại dừng bước lại.

Đây là cái gì?

Chương 572: Dù Sao Cũng Không Phải Lần Đầu Tiên

Chương 573: Dù Sao Cũng Không Phải Lần Đầu Tiên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Đây là cái gì?

Tiêu Phàm lập tức xem xét trạng thái của Tom Cruise, trong lòng ngạc nhiên, cấp 15? Gì cơ?

Tình huống này đã từng xuất hiện trong trận doanh Thú Nhân, khi đó Tom Cruise dùng kỹ năng có thể đánh cắp vạn vật "Bàn tay chiêu tài của loài mèo" trộm khế ước của tộc Chiến Viêm từ trên người NPC Buck khiến kinh nghiệm tăng vọt, vậy thì trái tim hồng phấn mà Tom Cruise ăn cắp được kia rốt cuộc là thứ gì?

Nhìn thấy trái tim hồng phấn này, đầu tiên Tiêu Phàm nghĩ đến tình yêu, nhưng game 3D hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến tâm trạng cùng tư tưởng của người chơi, cho nên trái tim hồng phấn kia không thể đại diện cho tình yêu của Ngọc Sinh Yên.

Có một ý nghĩ cũng gần giống với hình tượng trái tim hồng phấn, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể nghĩ đến lượng HP, chẳng lẽ?

Tuyệt đối có khả năng!

Nếu như Tom Cruise không trộm được thứ gì quan trọng, thì nó cũng không thể thăng nhiều cấp trong nháy mắt như thế được.

Nếu như Tom Cruise trộm lượng HP của Ngọc Sinh Yên, vậy thì chẳng phải mình chỉ cần bóp nát trái tim hồng phấn kia là Ngọc Sinh Yên sẽ chết sao?

Lúc này Ngọc Sinh Yên cũng phát hiện ra sự khác thường từ ánh mắt của Tiêu Phàm, nhưng cô thật sự không hiểu vì sao Tiêu Phàm lại thấy hưng phấn khi nhìn thấy trái tim hồng phấn trong tay còn mèo nhỏ kia, chẳng lẽ một tên đàn ông như thế này lại có hứng thú với màu hồng phấn?

Ừm, đúng là có khả năng, dù sao thì hắn cũng là Lich King Mệnh Phàm.

Hơn nữa tùy Ngọc Sinh Yên có phát hiện mình bị Tom Cruise đụng chạm một chút, nhưng lại không phát hiện ra mình bị thường, cho nên không để ý đến hành động Tom Cruise ngầm sử dụng "Bàn tay chiêu tài của loài mèo" với mình.

"Tom Cruise, màu đưa nó cho tao!"

Tiêu Phàm có chút nóng vội, bởi vì hắn muốn tốc chiến tốc thắng, mau chóng rời khỏi nơi thị phi này, cho nên nếu có thể tránh được một trận đấu dễ dàng bóp chết Ngọc Sinh Yên, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Tom Cruise thấy Tiêu Phàm gọi nó, móng vuốt mèo tùy ý ném đi, trái tim hồng phấn vạch ra một đường cong xinh đẹp trên không trung, mặt Tiêu Phàm lộ vẻ vui mừng mà tiếp nhận lấy nó.

Nhưng khi bàn tay Tiêu Phàm tiếp xúc với trái tim hồng phấn này, sắc mặt hắn thay đổi trong nháy mắt, thậm chí hắn muốn trực tiếp vứt trái tim hồng phấn này đi, nhưng tất cả đã quá muộn…

Trái tim hồng phấn hóa thành bột phấn, tiêu tán trong không khí như tàn dư của ánh sáng…

Bàn tay chiêu tài của loài mèo, khi Tiêu Phàm nhìn thấy Tom Cruise dùng kĩ năng này lần đầu tiên, hắn cảm thấy kỹ năng này cực kỳ nghịch thiên, bởi vì trong phần giới thiệu của nó viết tỷ lệ trộm được vật phẩm đặc biệt là cực thấp (vật phẩm đặc biệt là lượng HP, kỹ năng, trạng thái,…).

Từ điểm này mà nói, kĩ năng này có thể được coi là thần kỹ ăn trộm số một thiên hạ, có thể trộm được tất cả mọi vật.

Nhưng Tiêu Phàm chưa từng suy nghĩ về phạm vi mà "Bàn tay chiêu tài của loài mèo" có thể trộm được, càng không nghĩ đến nó là được cải tiến từ "Phi Long Thám Vân Thủ" không đáng tin của mình…

Sau khi ăn Thuốc Thù Hận, Tom Cruise trong lòng mang nỗi hận với Ngọc Sinh Yên đã sử dụng "Bàn tay chiêu tài của loài mèo", cũng dưới tác dụng của tăng giá trị thù hận, nó lấy một trái tim hồng phấn không rõ ý nghĩa từ trong cơ thể của Ngọc Sinh Yên, thậm chí ngay cả chủ nhân ban đầu của trái tim hồng phấn là Ngọc Sinh Yên cũng không rõ trái tim hồng phấn ở trong tay Tom Cruise rốt cuộc là thứ gì?

Nhưng khi Ngọc Sinh Yên nhìn thấy trái tim hồng phấn không có chút hơi thở nguy hiểm nào ở trong tay Tom Cruise này cũng là lúc cô cảm thấy hoảng hốt, bởi vì cùng lúc đó cô nhìn thấy vẻ hưng phấn của tên khốn Mệnh Phàm đang đứng trước mặt cô.

Rốt cuộc Mệnh Phàm đang diễn trò gì vậy? Thứ mà con mèo kia cầm trong tay là thứ gì? Vì sao mình lại cảm thấy bất an như thế?

"Tom Cruise, mau đưa nó cho tao!"

Ngọc Sinh Yên chỉ nghe thấy Tiêu Phàm sốt ruột hét một tiếng với Tom Cruise, trái tim hồng phấn vạch một đường cong xinh đẹp trong không trung rồi rơi vào trong tay Tiêu Phàm.

Trong lòng Ngọc Sinh Yên bỗng e ngại vô cùng, bởi vì cô nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn vô cùng của Tiêu Phàm khi sắp bắt được trái tim hồng phấn kia, vẻ mặt đắc ý kia của Tiêu Phàm tựa như đang nói cho Ngọc Sinh Yên biết, dường như Tiêu Phàm đang có được một vũ khí lợi hại để đối phó được mình.

Một khắc sau, trái tim hồng phấn tiếp xúc với Tiêu Phàm, vẻ mặt Tiêu Phàm bỗng thất kinh, nhưng Ngọc Sinh Yên lại không hề nhìn thấy, bởi vì một mảng sương mù màu hồng phấn bỗng nhiên sinh ra rồi bao phủ lấy toàn bộ thân hình của Tiêu Phàm.

…

Thủ thuật che mắt? Kỹ năng đánh lén? Hay là ảo thuật để mê hoặc?

Tiêu Phàm thân ở trong một màn sương tràn ngập hơi thở nữ tính, nhìn qua có phần khiến người khác yêu thích, nhưng bị, nhưng Ngọc Sinh Yên đang bị vây trong trận chiến cũng không dám sơ suất với thứ này.

Bởi vì Ngọc Sinh Yên đã từng giao chiến với Mệnh Phàm, cô biết hệ thống chiến đấu của Mệnh Phàm trong trò chơi một mình một kiểu, đâu đâu cũng là các chiêu thức cổ quái, chỉ cần hơi sơ ý một chút thôi, rất có thể sẽ rời vào tình huống không thể quay đầu.

Giờ đây màn sương này hoàn toàn mang theo hơi thở nguy hiểm, có lẽ lại càng chí mạng…

Ngay sau đó Ngọc Sinh Yên nhận ra không biết từ khi nào màn sương kỳ lạ kia đã lan đến tận chỗ cô, trong lòng cô bỗng nhiên hoảng hốt, âm thầm đoán, ý đồ của Mệnh Phàm chẳng lẽ là dùng sương mù để che chắn tầm mắt của mình, để mình mất đi phán đoán với vị trí của hắn trong trận chiến, sau đó nhân cơ hội đánh lén mình?

Lich King Mệnh Phàm quả nhiên là xảo trá, mình sao có thể cứ buông xuôi như vậy, để cho hắn thực hiện âm mưu?

Ngọc Sinh Yên bị che kín tầm nhìn bắt đầu di chuyển với tốc độ nhanh chậm không giống nhau, cô định không ngừng di chuyển để tránh bị Tiêu Phàm ở trong sương mù dày đặc đánh lén, trì hoãn trong thời gian liên tục của kỹ năng cổ quái này.

Nhưng mà cô không hề biết, sự việc cũng không giống như cô tưởng tượng, sương mù không hề tràn ngập khắp không gian…

Tom Cruise dùng móng vuốt nhỏ sờ sờ đầu mình, nghi hoặc nhìn hay đám kẹo bông mày hồng to đung trước mắt mình, hoàn toàn không hiểu rõ tình huống gì đang xảy ra lúc này.

Một bên là Ngọc Sinh Yên bị vây trong màn sương hồng nội tâm vô cùng lo lắng mà di chuyển không ngừng, một bên còn lại là Tiêu Phàm mặt xám như tro lẳng lặng đứng yên bị bao vậy trong một đám màu hồng.

Tiêu Phàm không giống với vị bên kia không chịu buông xuôi Ngọc Sinh Yên, hắn đã nhận thức được từ lâu, cho nên mới lẳng lặng đứng đó mà không hề phản kháng, không hề nhúc nhích, bởi vì với hắn mà nói, dù sao đây cũng không phải lần đầu hắn trải qua.

Thật sự là tồi tệ! Con mèo ngốc nhà mình quả nhiên sẽ không làm việc của người bình thường! Mẹ nó toàn làm mấy chuyện nát bét!

[Tên vật phẩm: Kết tinh giới tính của nữ thần]?

A! Cái thứ đồ chơi rẻ rách gì đây!

Khi Tiêu Phàm nhìn thấy cái tên tục đến kinh hồn của vật phẩm này, hắn đã muốn bỏ qua thứ đồ vật quỷ quái này rồi, nhưng lại không đoán được nó có hiệu lực nhanh như vậy! Ngay khoảnh khắc khi nó tiếp xúc với bàn tay mình nó liền trực tiếp hóa thành hư vô luôn rồi…

[Tên vật phẩm: Kết tinh giới tính của nữ thần]

[Phẩm chất: quỷ]

[Hiệu quả: Giúp người sử dụng trao đổi giới tính với Ngọc Sinh Yên (người chơi), hiệu quả trao đổi giới tính kéo dài liên tục trong một thời gian.]

[Ghi chú: Kết tinh giới tính của nữ thần, được hình thành ngoài ý muốn, vô cùng hiếm gặp.]

…

Tiêu Phàm cảm thấy trái tim mình rất mệt mỏi, vất vả lắm mới thoát khỏi trạng thái "thân phụ nữ" của [Tửu Tinh Cuồng Ẩm] do "Nữ Nhi Hồng" gây ra, vậy mà bây giờ lại rơi vào trò "tráo đổi giới tính], có còn cho tôi làm đàn ông không thế! Ông đây vừa mới lấy lại phong độ chưa được ba phút mà! Vì sao lại phế tôi nữa rồi!

Nói đến phế rồi, Tiêu Phàm lại cảm nhận được cảm giác trống vắng quen thuộc dưới thân mình, hắn biết đứa trẻ đang trong thời kì phản nghịch kia lại bỏ nhà ra đi rồi, không biết lúc nào mới trở về lần nữa…

Tiêu Phàm âm thần than thở một tiếng, thôi, mày vui là được rồi, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên…

Sau đó nội tâm Tiêu Phàm lại phát điên, a a a! Vì sao lại biến thành thế này!

…

Chương 573: Nữ Thần Sụp Đổ

Chương 574: Nữ Thần Sụp Đổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Hả?

Trong mắt Ngọc Sinh Yên có vẻ kinh ngạc, quả thật là không thấy Mệnh Phàm, nhưng cô lại thấy Phàm Tử, có lẽ bây giờ mình phải gọi hắn là Mệnh Phàm bản nữ mới đúng.

Lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc này, cô nhớ về đủ thứ chuyện trước đây, Ngọc Sinh Yên bỗng cảm thấy đau lòng, vì sao Phàm Tử với Mệnh Phàm lại là cùng một người, vì sao lại như vậy…

Không đúng! Ngọc Sinh Yên, mày nhìn cho rõ vào! Phàm Tử gì đó chưa từng tồn tại đâu, đó chỉ là lời nói dối mà Lich King Mệnh Phàm bịa đặt ra thôi!

“Tên khốn Mệnh Phàm! Anh quả nhiên quá đê tiện! Chuyện đến nước này rồi anh còn muốn biến lại thành “Phàm Tử” để dao động tình cảm của tôi, anh cho rằng như vậy thì tôi sẽ hạ thủ lưu tình với anh sao?”

Ngọc Sinh Yên cầm Tây Dương kiếm chỉ về phía trước, phẫn nộ hét lớn một tiếng với Tiêu Phàm!

Nhưng cô bỗng nhiên phát hiện vẻ mặt của Tiêu Phàm lúc này có phần đờ đẫn, cứ lẳng lặng đứng thẳng mà nhìn vào mình.

Chuyện gì thế này?

Mệnh Phàm bỗng nhiên phát ngốc rồi sao?

…

Từ Từ! Chuyện gì thế nào?

Ngọc Sinh Yên khiếp sợ nhìn vào cánh tay đang cầm kiếm chỉ về phía trước của mình, trên đó xuất hiện một nhúm lông mày đen thưa thớt, mặc dù không phải là dày đặc, nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng khi xuất hiện trên cánh tay của con gái.

Ngọc Sinh Yên sửng sốt, cảm thấy vô cùng hoảng sợ với vật thể xuất hiện trong mắt mình, bỗng nhiên cô lại nhớ đến âm thanh xạ lạ của mình khi vừa nói chuyện, trong nháy mắt sắc mặt cô liền thay đổi…

Đây là bản nam của Ngọc Sinh Yên sao?

Tiêu Phàm nhìn thấy khuôn mặt mới xuất hiện trước mắt mình, hắn cảm thấy có chút kinh hoảng.

Người "anh em" này thật con mẹ nó đẹp trai. Quả không hổ là người được hệ thống thay đổi giới tính từ khuôn mẫu "Nữ thần Game online" Ngọc Sinh Yên.

Mái tóc dài, bay bổng giống như tơ liễu bay trong gió lúc đầu xuân, làn da trắng nõn, dường như giống với tuyết trắng lúc đông lạnh, mày kiếm mắt sáng, khiến người khác cảm nhận được thần thái áp bách, hai bên miệng nhỏ nhắn còn hơi giương lên, tạo thành độ cung nho nhỏ, cho dù "hắn" không cười nhưng cũng vô cùng xán lạn.

Sau khi giới tính bị thay đổi, chiều cao của Ngọc Sinh Yên cũng tăng lên rõ rệt. Bởi vì bên ngoài của cô là bộ trang phục bên ngoài, [Bộ đồ Nhu Phong] thuộc loại hình trang bị phòng ngự dành cho cả nam và nữ, cho nên sau khi giới tính bị thay đổi, bộ đồ hiện tại mà Ngọc Sinh Yên đang mặc thật sự không bị chướng mắt quá mức. Thậm chí dưới tác dụng làm nổi bật đường cong trang phục mang phong cách Tinh Linh đặc hữu bên ngoài [Bộ đồ

Nhu Phong], đường người cá của Ngọc Sinh Yên bản nam càng lộ ra vô cùng tốt, nhìn có vẻ rất khỏe đẹp.

Nhìn đến đấy, Tiêu Phàm không nhịn được mà liếc nhìn được cái áo thấp cổ màu đen mới lấy lại, thầm mắng bản thân ngu xuẩn.

Sao lúc đầu mình chưa nghĩ kỹ đã nghe theo lời của Hổ Nữu, mặc bộ nữ trang này vào vậy?

Nếu như bản thân hắn lựa chọn trang bị bên ngoài giống như Ngọc Sinh Yên, dùng [Bộ đồ Linh Xà] để làm trang phục, chắc đã không phát sinh ra nhiều chuyện thị phi như vậy.

Tóm lại, tổng thể mà nói Ngọc Sinh Yên bản nam vô cùng đẹp trai, so với gương mặt của mấy ngôi sao truyền hình hay điện ảnh gì đó cũng không thua kém chút nào. Quả thật là một chàng trai tuấn tú, làm người khác thấy ghen tị ao ước.

Nhưng vào lúc Tiêu Phàm đang ghen tị với hình tượng tổng thể của Ngọc Sinh Yên bản nam, vị "soái ca" này bỗng nhiên không chịu thua kém mà hét to lên lên một tiếng: "A!"

Cùng lúc, nước mắt của Ngọc Sinh Yên tràn ra khỏi mi, run rẩy chỉ vào Tiêu Phàm, khóc nức nở quát mắng: "Mệnh Phàm anh là đồ vô liêm sỉ, rốt cuộc anh đã làm gì tôi rồi!"

Bị một "chàng trai" dùng ngữ khí như vậy để chỉ trích, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng quái dị.

Không đợi Tiêu Phàm nói chuyện, Ngọc Sinh Yên đã lại cầm vũ khí của mình lên, phóng về hướng Tiêu Phàm, tư thế giống như là muốn liều mạng đến cùng với Tiêu Phàm. Nhưng "hắn" vừa mới bước ra một bước, bỗng nhiên lại dừng lại, sắc mặt trở nên trắng bệch. Bởi vì "hắn" cảm thấy trong lúc mình đi lại, phía trong đùi giống như đúng phải một thứ dị vật gì vậy…

Ngọc Sinh Yên chậm rãi cúi đầu xuống thấp, nhìn thoáng qua thân dưới của mình, nước mắt từng chút từng chút một chảy xuống: "A! Thật đáng sợ quá! Oa oa oa…"

Tiêu Phàm nhìn hành động của Ngọc Sinh Yên, trong lòng âm thầm khinh thường, quả là lãng phí một khuôn mặt ngầu như vậy, sao hành vi cử chỉ có thể nữ tính đến thế.

Chẳng qua Tiêu Phàm cũng khá hiểu được tâm tình lúc này của Ngọc Sinh Yên.

Dù sao lúc hắn vừa mới biến thành con gái, nội tâm của Tiêu Phàm cũng sụp đổ như vậy, rất rối loạn lúng túng.

…

"Oa Oa! Mệnh Phàm, anh là đồ khốn nạn, anh là đồ cặn bã, anh là đồ xấu xa…"

Tiêu Phàm nhìn thấy Ngọc Sinh Yên đang khóc, trong lòng cười khổ. Cô đã khóc thành vẻ như vậy rồi mà còn có thể mắng tôi, thật sự là rất giỏi…

Nhưng lại nhìn thấy dáng vẻ bước ra một bước rồi không động đậy của "hắn", trong lòng Tiêu Phàm lại thầm chế giễu, thật sự buồn cười, lẽ nào sau khi Ngọc Sinh Yên biến thành nam rồi sẽ không biết đi đường sao? Sẽ thành ra như bày?

"Oa oa! Anh mau biến tôi về như cũ đi!"

Bị một người "con trai" khóc mắng, lại còn khoa tay múa chân, trong giây lát Tiêu Phàm cảm thấy có chút không thoải mái. Nhưng xuất phát từ sự đồng cảm, Tiêu Phàm vẫn trả lời lại Ngọc Sinh Yên một câu: "Chuyện này tôi cũng không có cách nào. Tình huống hiện tại cũng không phải là tôi muốn xảy ra…"

"Anh nói láo! Hết thảy chuyện này rõ ràng là do anh tính kế. Trước khi tôi bị biến thành như vậy, ttooi đã nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của anh rồi, nụ cười gian trá. Nếu như những chuyện này là vô tình thì sao lúc trước anh lại có vẻ như vậy!"

Tiêu Phàm không biết nên giải thích như thế nào với Ngọc Sinh Yên, trong lòng thầm mắng, mẹ nó, lúc đấy tôi căm bản không nghĩ rằng thứ Tom

Cruise vứt cho tôi lại là thứ quái quỷ này! Nếu như biết thì còn lâu tôi mới tiếp nhận nó!

Nhìn thấy Tiêu Phàm không lên tiếng đáp lại, Ngọc Sinh Yên tiếp túc kích động khóc lóc nói: "Hơn nữa anh đã hai lần biến thành nữ trước mặt tôi rồi, anh nói không biết kỹ năng thay đổi giới tính, tôi còn lâu mới tin! Anh mau biến tôi về như cũ đi!"

Tuy rằng Tiêu Phàm biết người đang đứng trước mắt hắn là Ngọc Sinh Yên, nhưng lúc nhìn thấy "hắn" dùng hình tượng nam sinh đứng ở trước mặt mình vừa khóc vừa quấy, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn: "Tôi đã nói là mấy chuyện này không kiên quan gì đến tôi mà. Tôi thật sự không biết mọi chuyện sẽ phát triển như thế này!"

"Cái gì mà anh không biết chứ! Vậy bây giờ tôi phải làm sao đây? Oa oa…"

"Cô có thể đừng khóc nữa không, hiện tại cô chính là một đại nam nhân! Cô cứ tiếp tục khóc như vậy, tôi nhìn rất không thoải mái!"

"Đại nam nhân?" Ngọc Sinh Yên lặp lại ba chữ này lại một lần, rồi giống như bị điều gì đó đả kích vậy, càng ngày khóc càng thê thảm: "A a a a! Đại nam nhân! Tôi mà là đại nam nhân! A oa oa oa…"

Tiêu Phàm nhìn Ngọc Sinh Yên không ngừng khóc trước mắt hắn, trong lòng cảm thấy vô cùng kì quái, bất đắc dĩ thở dài.

Sao lại có thể biến thành như thế này? Hiện tại mình nên làm như thế nào bây giờ? Giết chết "nam nhân" trói gà không chặt này, sau đó nhân cơ hội này dùng "Thân nữ nhi" này để thoát ra khỏi Hoa Nguyệt?

Ý kiến hay, nhưng mà Tiêu Phàm nghe thấy tiếng khóc vô cùng bi thảm của Ngọc Sinh Yên lại cảm thấy có chút không nỡ xuống tay. Dù sao suốt thời gian vừa qua, Ngọc Sinh Yên đối xử với hắn không tệ, cái lần hắn bị Mị Hỏa vây khốn kia cũng là Ngọc Sinh Yên ra tay cứu hắn, nếu không thì hiện tại thân phận của hắn đã bại lộ rồi, chuyện giữa hắn và Ngọc Sinh Yên cũng sẽ không ra nông nỗi này…

Haizzz…

“Tôi biết sai rồi! Xin anh mau biến tôi lại như cũ đi! Anh biến phía dưới của tôi ra cái gì đó dài quá đi! Thật đáng sợ! Oa oa oa…”

Ngọc Sinh Yên vừa muốn đi đến chỗ Tiêu Phàm, nào biết đùi trong lại truyền đến loại xúc cảm quái lạ, Ngọc Sinh Yên lập tức trở nên hoảng loạn, nháy mắt trên mặt cũng biến thành trắng bệch rồi.

Ngọc Sinh Yên trước giờ vẫn luôn kiên cường lại có thể lúng túng như vậy trước mặt mình? Thật là hiếm thấy, nhưng thật xin lỗi, tôi cũng không có biện pháp giải quyết chuyện này…

Chương 574: Ngọc Sinh

Chương 575: Ngọc Sinh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Ngọc Sinh Yên trước giờ vẫn luôn kiên cường lại có thể lúng túng như vậy trước mặt mình? Thật là hiếm thấy, nhưng thật xin lỗi, tôi cũng không có biện pháp giải quyết chuyện này…

“Thật sự xin lỗi, tôi không thể giải quyết được vấn đề của cô, tôi nghĩ rằng loại trạng thái dị thường này qua một thời gian nữa chắc sẽ từ từ biến mất thôi, cô cứ từ từ chờ đợi đi.”

“Không thể giải quyết sao? Nhưng cái thứ dơ bẩn trên người anh sao lại sinh trưởng ở trên người tôi rồi!”

“Cô điên rồi! Cái gì gọi là thứ dơ bẩn trên người tôi sinh ra trên người cô chứ!” Nghe lời miêu tả của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm cảm thấy hơi tức giận, trong đầu “nam nhân” này chứa thứ logic gì vậy!

“Bằng không thứ đó của anh bây giờ đang ở đâu? Cái của anh chạy đi đâu rồi?”

“…”

“Sao anh lại không nói gì hết? Ha ha, quả nhiên! Nếu đã là như vậy, tôi đây…. Tôi đây….” Ngọc Sinh Yên thở hổn hển, trong ánh mắt bao trùm điên cuồng vô tận, sau đó chỉnh lại mũi kiếm của Tây Dương kiếm trong tay, nhắm xuống phía dưới của bản thân…

Tiêu Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng vô cùng rõ ràng ý đồ của Ngọc Sinh Yên lúc này, trong lòng hoảng sợ. “Nam nhân” này điên rồi sao, sao lại có ý nghĩ đi luyện Quỳ Hoa Bảo Điển vậy?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt vô cùng điên cuồng của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm ý thức được “hắn” đang định làm thật, nguy rồi! Năng lực chấp nhận trong tâm lí của con trai và con gái khác nhau rất nhiều, hiện tại có lẽ Ngọc Sinh yên đã bị việc thay đổi giới tính làm cho lí trí hỏng mất rồi, hoàn toàn đánh mất lí trí!

Không được! Không thể để “hắn” tiếp tục như vậy được! Mình phải ngăn “hắn” lại!

Đúng lúc Tiêu Phàm đang chuẩn bị ra tay, bỗng nhiên một câu nói bất thình lình truyền từ ngoài cửa nhẹ nhàng bay vào, Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm nháy mắt đơ người ra.

“Hai người ở trong phòng ngủ làm gì thế? Còn nữa, nam sinh đứng bên kia là ai vậy?”

“Hai người ở trong phòng ngủ làm gì thế? Còn nữa, nam sinh đứng bên kia là ai vậy?”

Ngữ khí của câu nói này thật sự rất bình thường, xuất ra từ miệng của một cô gái cũng vô cùng bình thường, nhưng bởi vì chúng vang lên trong lúc này lại làm cho Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên cảm thấy như bọn họ đang ở trong mùa đông giá rét vậy, động tác cũng cứng đờ lại.

Hỏng rồi! Mình sắp bị người khác phát hiện!

Chờ đã, hình như tình huống cũng không phải như thế này, bây giờ mình vẫn đang ở trong ngoại hình của Phàm Tử, chuyện này có thể còn cơ hội cứu vãn.

Tiêu Phàm nuốt một ngụm nước miếng, động tác giống như máy móc, chậm rãi xoay cổ về phía sau, nhìn về phía cửa phòng nghỉ.

Đợi đến lúc Tiêu Phàm nhìn thấy cô gái đứng ở giữa cửa, hắn hít một hơi khí lạnh, nội tâm trở nên vô cùng thấp thỏm.

Thoạt nhìn tình huống hiện tại không được tốt cho lắm…

Người vừa mới tiến đến, Tiêu Phàm không quen biết, nhưng hiện tại vấn đề quan trọng không phải điều này.

Chuyện gay go nhất là nữ sinh tiến đến không chỉ dừng lại ở một người. Giáp, Ất, Bính, Đinh, có tới bốn người. Nếu như nói cứ ba nữ nhân có thể tạo thành một cái chợ, thì số lượng này có lẽ đủ để hủy diệt thế giới luôn rồi.

Phàm Tử mới gia nhập công hội Hoa Nguyệt, không quen biết bọn họ nhưng không có nghĩa là Ngọc Sinh Yên cũng không biết. Bốn vị người qua đường Giáp, Ất, Bính, Đinh này là những nhân vật thường xuyên xuất hiện trong đại sảnh công hội Hoa Nguyệt, năng lực đánh mạt chược cao siêu. Bởi vì thế cho nên bọn họ rất được thành viên thế hệ trước của công hội Hoa Nguyện yêu thích.

Thế nhưng trong mắt của Ngọc Sinh Yên, đặc điểm lớn nhất của bốn vị này không phải là chiến lực trên bàn mạt chược, mà là bởi vì bọn họ có cái miệng rộng không thể giữ được bí mật.

Năng lực hóng hớt của bốn vị trước mắt này cao đến đáng sợ, bọn họ biết rõ những chuyện đang nổi dạo gần đây, được công hội Hoa Nghiệp công nhận là bốn bà tám số một cũng đúng.

Chẳng qua Ngọc Sinh Yên cho rằng những thứ đó chỉ là râu ria, chỉ có bọn họ đến đây, phát hiện ra thân phận của Mệnh Phàm sẽ có thể liên hợp với mình tạo thành một khối chống địch.

Nhưng đến lúc nghe thấy lời nói của bốn vị thành viên công hội này, Ngọc Sinh Yên mới giật mình.

Còn nữa, nam sinh đứng bên kia là ai vậy?

…

Câu nói này không ngừng vang lên, lặp đi lặp lại dưới đáy lòng Ngọc Sinh Yên, giống như âm vang trong sơn cốc không ngừng va đạp trong lòng Ngọc Sinh Yên, kèm theo đó là nỗi sợ hãi vô cùng.

Đúng rồi, hiện tại mình bị tên Mệnh Phàm khốn nạn này biến thành nam nhân. Hơn nữa cái thứ dài dài kia hàng thật giá thật mọc dài ra trên người mình, nếu như bị bốn người bọn họ biết được, dựa vào tính cách từ trước đến giờ của bọn họ, chẳng phải là sẽ truyền ra ngoài đến cả người đi đường cũng biết được sao!

““Nữ thần game online” Ngọc Sinh yên,

Ha ha, nghe nói trên người cô ấy có cái gì đó kì quái dài ra ấy?”

“U oa, thú vị thật đấy, chắc cô ấy không phải người biến tính chứ.”

….

Hình ảnh việc này sau khi bị mọi người phát hiện, tất cả mọi người đều đang bàn tán xuất hiện trong tưởng tượng của Ngọc Sinh Yên, nội tâm của “hắn” càng ngày càng bối rối, sắc mặt trắng bệch lại, mồ hôi lạnh ứa ra, hô hấp bắt đầu trở nên gấp gáp như người bị bệnh hen vậy.

Bốn nữ nhân đứng trước cửa nhìn thấy có nam nhân xuất hiện trong công hội Hoa Nguyệt, có vẻ cũng không ngạc nhiên gì, vẻ mặt rất tự nhiên tiến lại gần, nhìn thấy Ngọc Sinh Yên không trả lời, lại hô to lên một tiếng: “Này! Anh trai, tôi đang hỏi anh đấy! anh là ai vậy? Sao anh lại xuất hiện trong này?”

“Tôi… tôi… tôi là… Ngọc… Sinh….”

Tiêu Phàm nhìn thấy mồ hôi lạnh ứa ra trên trán của Ngọc Sinh Yên, thân mình run lên lẩy bẩy, vòng tròn không ngừng chuyển động trong mắt cô, trong lòng hắn hiểu ra, lúc này Ngọc Sinh Yên đã bị tình huống hiên tại làm choáng váng rồi.

Vì thế Tiêu Phàm hoảng hốt xông lên phía trước, giơ tay bịt kín miệng của Ngọc Sinh Yên lại, không để cho "hắn" nói thêm bất kì lời nào.

Bởi vì một khi Ngọc Sinh Yên nói ra chuyện giới tính bị thay đổi, thân phận thật sự của Tiêu Phàm nhất định sẽ bị bốn nữ nhân bỗng nhiên xuất hiện trước mắt này biết được. Tiêu Phàm cũng không muốn trước khi hắn bước ra khỏi đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt lại bị một đám nữ nhân vây đánh. Cho nên số người biết được thân phận thật của mình càng ít càng tốt.

"Hắn là Ngọc Sinh"

Tiêu Phàm nói với bốn nữ nhân kia.

"Ngọc Sinh?"

"Ai nha, cái tên rất đẹp, thật sự là người cũng như tên, tôi chưa từng nhìn thấy tiểu ca nào tuấn tú được như vậy trong trò chơi nữa."

"Đúng vậy, Ngọc Sinh, Ngọc Sinh, ngọc diện tiểu sinh, quả là xứng với hình tượng hiện giờ của hắn."

"Hiện nay phổ biến nhất là loại tiểu thịt tươi như này, Ngọc Sinh không thua kém chút nào mấy minh tinh tuyến một hết."

…

Bốn nữ nhân tôi nói một câu cô nói một câu, mồm năm miệng mười? Bọn họ bàn luận rất nhiệt tình, khiến cho Tiêu Phàm rất khẩn trương, trong lòng có vài phần không nắm rõ tình hình hiện tại.

"Nhưng công hội Hoa Nguyệt không cho phép nam nhân tiến vào. Cho dù bề ngoài có đẹp cũng không được đâu. Thế thì vì sao Ngọc Sinh lại xuất hiện trong này?"

Lại quay trở về vấn đề ban đầu, Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên nghe thấy câu hỏi của bọn họ, đồng thời đổ mồ hôi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào thì tốt, trong lòng càng ngày càng rối bời. Bởi vì ở trên một góc độ nào đó, hai người bọn họ bây giờ đã trở thành người đúng trên cùng một chiến tuyến rồi.

Nhìn thấy hai người Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên im lặng không nói gì, bốn nữ nhân bỗng nhiên hí mắt cười gian: "A ha ha ha ha ha…"

Nghe thấy tiếng cười gian kì dị này, lại nhìn thấy bốn nữ nhân này chậm rãi tiến đến gần mình, Tiêu Phàm cũng chậm rãi siết chặt thanh kiếm trong tay.

Đáng chết! Chẳng lẽ hắn vẫn bị mấy nữ nhân này nhìn ra sao? Xem ra bản thân chỉ có thể mở một đường máu trong đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt thôi!

Tiêu Phàm tàn nhẫn hạ quyết tâm, đang muốn tiên phát chế nhân, liều chết xung phong hướng đến bốn nữ nhân kia, không ngờ bọn họ lại đột nhiên cười lên…

Chương 575: Tình Cảm Hỗn Loạn

Chương 576: Tình Cảm Hỗn Loạn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

"Ha ha, người trẻ tuổi hiện nay… thật không chịu nổi mà, lá gan thật lớn…"

"Đâu ai nói không phải đâu! Cô nhìn xem Phàm Tử và Ngọc Sinh kìa, hô hô…"

"Phàm tử này, Ngọc Sinh là bạn trai em nhỉ. Đúng là làm tỷ tỷ hâm mộ, bạn trai em thật đúng là đẹp trai. Nhưng mà sao em có thể đưa hắn vào trong công hội Hoa Nguyệt? Lúc em vào công hội không ai nói với em là không được phép đem bạn trai vào trong này sao?"

“Hơn nữa hai người lại còn cãi lộn ở trong phòng nghỉ nữa, làm các tỷ tỷ đang đánh mạt chược nghe thấy tiếng lại phải chạy đến.”

“Còn cả anh nữa, Ngọc Sinh! Nam nhân thì phải nhường nhịn nữ nhân một chút. Một muội muội đáng yêu như Phàm Tử chỉ đồng ý làm bạn gái của anh đã là phúc khí anh tu luyện mấy đời rồi đấy, sao anh có thể bắt nạn em ấy? Vừa nãy chúng tôi đứng ngoài cửa nghe thế tiếng khóc của con gái, con trai mà làm cho con gái khóc thì thật quá đáng…”

…

Nhìn thấy mấy nữ nhân ngày cô một lời tôi một lời, Tiêu Phàm ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm.

Ngọc Sinh Yên nghe lời nói của mấy người này, bọn họ hiểu lầm giữa cô và Tiêu Phàm là loại quan hệ đó đó, trong lòng vô cùng bối rối: “Không! Không! Không phải như vậy!”

“Ngọc Sinh này! Anh còn không chịu trách nhiệm nữa! Phàm tử tốt như vậy lại chỉ chấp nhận là bạn gái của anh, anh còn không dám thừa nhận! Làm nam nhân phải dám làm dám chịu, hiểu chưa?”

“Đúng vậy, anh nhìn xem, dáng vẻ lúc này của Phàm Tử, anh vẫn còn muốn ngụy biện sao. Tôi còn chưa nói hai người vừa mới phạm phải cái gì trong phòng nghỉ đâu đấy.”

Dáng vẻ lúc này của Phàm Tử sao?

Lúc này Ngọc Sinh Yên mới tiện thể nhìn thoáng qua Tiêu Phàm đứng bên cạnh mình.

Chiếc áo ngoài mỏng màu trắng kia của Tiêu Phàm đã sớm bị ma trảo của Mị Hỏa kéo rớt xuống, áo thấp cổ màu đen bên trong do cơ thể chuyển động mà biến đổi, mặc xộc xệch, dây đai phía bên trái tùy ý trượt xuống khỏi vai, có vẻ rất không chỉnh tề. Nếu không phải dây bên phải vẫn ở đó, phỏng chừng cái áo này đã trực tiếp trượt xuống hông rồi, làm bại lộ hoàn toàn hai khỏa mềm mại làm người khác ngại ngùng kia ra.

Bởi vì quần áo không chỉnh tề, Tiêu Phàm bị lộ ra vài chỗ trắng nõn nhiều hơn bình thường, có vẻ vô cùng ái muội.

Ngọc Sinh Yên nháy mắt hiểu được bốn nữ nhân này hiểu lầm mình điều gì. Bọn họ lại cho rằng mình vừa mới cùng Mệnh Phàm là chút chuyện xấu hổ trong phòng nghỉ!

Ngọc Sinh yên cảm thấy trong đầu mình càng ngày càng rối loạn, tròng lòng cũng theo đó trở nên không bình thường…

Tâm hồn của Ngọc Sinh Yên liếp tiếp phải chịu đã kích nặng nề, hiện giờ lại còn bị thành viên cũng công hội hiểu lầm, "hắn" thật sự có chút không chịu đựng được.

Nhưng Ngọc Sinh Yên vẫn không có ý định để hco bốn vị cao thủ hóng hớt trước mắt này biết được chuyện bản thân bị biến thành giới tính nam, chỉ có thể khẩn trương thở gấp, cố gắn chịu đựng, sắc mặt lại càng tệ hơn.

Tiêu Phàm biết năng lực chịu đựng của Ngọc Sinh Yên không quá tốt, lại nhìn thấy dáng vẻ lúc này cảu Ngọc Sinh Yên, tiêu Phàm thật sự sợ hãi Ngọc Sinh Yên bị bốn người này ép quá chặt, tiết lộ mọi thứ của bản thân, vì thế lập tức lên tiếng làm dịu đi: "Các vị… tỷ tỷ, mọi người đừng tiếp tục ép Ngọc Sinh nữa, mọi chuyện không giống như mọi người nghĩ đâu."

"Hầy, Phàm Tử này, em không thể nuông chiều bạn trai của mình như vậy được."

"Đúng vậy, em cứ tiếp tục nhường nhịn hắn như vậy, nam nhân bọn họ sẽ càng ngày càng tệ hơn đấy."

"Đến lúc đó, Ngọc Sinh bị người thứ ba đoạt mất, em cũng chỉ có thể khóc thôi…"

"Đúng vậy, có các tỷ tỷ ở đây, em sợ gì chứ. Đúng rồi, quên chưa giới thiệu, tôi là A Đông tỷ."

"Tôi là A Nam tỷ."

"Tôi là A Tây tỷ."

“Tôi là A Bắc tỷ.”

…

Nghe thấy mấy ID game lời ít ý nhiều của mấy nữ nhân này, nội tâm Tiêu Phàm lập tức có chút ấn tượng về bọn họ.

Hóa ra bọn họ chính là một bản trong hội đánh mạt chược ở đại sảnh đại bản doang công hội Hoa Nguyệt. Đông Tây Nam Bắc, thật sự là đơn giản dễ nhớ…

Nhóm người A Đông tỷ chống tay lên hông, tư thế ra vẻ muốn giáo huấn Ngọc Sinh Yên một trận: “Ngọc Sinh, anh có biết không, công hội Hoa Nguyệt chúng tôi khống cho phép nam nhân đi vào, hiện giờ anh tại lén lút lẻn vào, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng đấy!”

“Chẳng qua là mấy vị tỷ tỷ chúng tôi đại nhân đại lượng, chỉ cần anh và Phàm Tử kiss một cái trước mặt chúng toou, tôi có thể buông tha cho hai người nha.”

“Hả!”

Nghe thấy lời nói của mấy vị đại thần mạt chược, Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên trăm miệng một lời sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Hả cái gì mà hả? Hai người có thể làm chuyện xằng bậy trong phòng nghỉ lúc không có ai, bây giờ chỉ cần kiss một cái trước mặt chúng tôi thì có gì phải căng thẳng, huống chi quan hệ giữa hai người bây giờ đang là quan hệ người yêu, kiss một cái cũng không tính là quá đáng.”

Kiss?

Nếu như hiện tại Ngọc Sinh Yên đang ở diện mạo ban đầu,

Tiêu Phàm cũng không ngại hôn cô một cái, nhưng nhìn thấy gương mặt nam nhân của Ngọc Sinh Yên lúc này, nội tâm Tiêu Phàm lại cảm thấy gay thế nào ấy, không thể chơi trò này được! Nếu hôn một cái rồi bản thân hắn bị bẻ cong luôn thì làm sao!

Nhưng mà nếu không làm, tiếp theo hắn và Ngọc Sinh Yên nên làm thế nào đây?

…

Kiss?

Tuy rằng bản thân cô cũng không quá để tâm việc thân thiết một chút với Phàm Tử, nhưng nghĩ đến Phàm Tử thật ra là đồ cặn bã Mệnh Phàm, trong lòng Ngọc Sinh Yên liền cảm thấy chắn ghét và ghê tởm.

Nhưng nếu như không nghe theo lời của bọn họ, bọn họ có vẻ như không có ý định buông tha cho hai người chúng ta!

Nếu thân phận của Mệnh Phàm bị bại lộ, thì thên phận hiện tại của mình cũng sẽ bị hắn tiết lộ ra. Như vậy chuyện Ngọc Sinh Yên biến thành nam nhân sẽ bị bọn họ loan truyền qua ngoài vô cùng sôi nổi. Nếu tất cả mọi người đều nói mình là nữ thần có đại JJ thì sau này làm sao mình còn có thể gặp người trong trò chơi nữa chứ!

…

“Ai nha! Hai người có thể không lề mề nữa không, tỷ tỷ chúng ta chờ đến hoa cũng héo tàn rồi đây!”

Bốn nữ nhân này có vẻ vô cùng thích thú loại chuyện này, nhìn thấy Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên đứng đờ ra cả nửa ngày vẫn không nhúc nhích gì, cư nhiên lại có thể ra tay làm loạn, kéo hai người lại gần nhau hơn.

Đợi đến lúc Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên hồi phục lại tinh thần thì phát hiện bọn họ bây giờ đang là mặt đối mặt, đứng sát vào nhau.

Tiêu Phàm nhìn thấy “nam sinh” đúng trước mặt mình gần như vậy, tim đập rộn lên.

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy “nữ sinh” đúng trước mặt mình gần như vậy, tim cũng đập rộn lên.

Nhưng trong lòng bọn họ đều nhất trí cho rằng, đây là do bị ra mà ra!

Mình mới không muốn hôn môi cái tên nam không ra nam nữ không ra nữ này! Có đánh chết cũng không!

Nhưng bọn họ đều đang nhìn đối phương, trong lúc đó sắc mặt vẫn không khỏi đỏ lên.

Đáng ghét. Tiếp thao nên làm gì bây giờ? Cho dù có bại lộ thân phận mình cũng không muốn đứng thành một nhóm với tên biến thái trước mặt này đâu!

Vì thế trong lúc đó, Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên theo bản năng lui về phía sau vài bước, nhưng đúng lúc bọn họ chỉ đang chú ý đến đối phương, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh tác động lên phía sau bọn họ!

Ngay sau đó, khuôn mặt của đối phương không ngừng phóng đại lên trước mắt bọn họ….

…

“Ây da! Tôi nói rồi, người trẻ tuổi bây giờ thật điên quá đi!”

“Đúng vậy đúng vậy, lúc không ai nhìn thấy thì điên cuồng chơi đùa, lúc có người bên cạnh thì lại giả vờ đứng đắn!”

“Cho nên các tỷ tỷ nhìn không vừa mắt, chỉ có thể ra tay giúp mấy đứa một phen…”

“Nhìn đi, hiện tại không phải làm rất tốt đó sao.”

“Được rồi, không cần cảm ơn đâu, ai bảo tỷ tỷ chúng ta sống rất thích làm việc tốt đây.”

Nói đến đây, bốn người vô cùng vui vẻ đi ra khỏi cửa, thuận tiện giúp Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên đóng cửa phòng nghỉ lại, trước khi đi còn nháy mắt với Tiêu Phàm, ý bảo hai người bọn họ cố lên.

…

Chương 576: Xảy Ra Vấn Đề

Chương 577: Xảy Ra Vấn Đề

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Nhưng mà Tiêu Phàm cũng chẳng có tâm trạng quan tâm đến hành động của bọn họ, bởi vì miệng của "cô" đang bị lấp kín bởi hai phiến môi lạnh như băng, khiến cho cả người "cô" cứng đơ lại…

A!

Chuyện gì thế này!

Mình lại có thể kiss với nhân yêu trước mắt này!

Trời ạ! Sau chuyện này, quan hệ giữa hắn và Ngọc Sinh Yên sẽ biến thành không chết không dừng lại mất!

…

Tiêu Phàm nhanh chóng lui bước về phía sau, sợ Ngọc Sinh Yên giơ Tây Dương kiếm lên đâm về phía mình.

Nhưng Tiêu Phàm đã đánh giá Ngọc Sinh Yên quá cao rồi, dưới tác động trợ công của nhóm quần chúng vậy xem kia, Ngọc Sinh Yên đã sớm bị làm choáng váng rồi. Sau khí Tiêu Phàm rời người đi, Ngọc Sinh Yên lập tức ngã ngồi xuống dưới!

Tiêu Phàm nhìn thấy Ngọc Sinh Yên ngã xuống mặt đất, vô cùng hoảng hốt, vội vàng tiến lên đỡ cô.

Tiếng "Bạch" vang lên, kết quả là cả hai người đều ngã lăn quay trên mặt đất.

Tiêu Phàm trở mình đứng dậy rồi kéo Ngọc Sinh Yên dậy, để cô ngồi ở góc.

Sau khi làm xong, Tiêu Phàm đang định nhân cơ hội chạy trốn, nhưng hắn vừa mới bước được nửa bước, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến từng đợt

tiếng khóc đau thương, khiến cho người khác nghe vào cảm thấy khó chịu không thôi.

Tiêu Phàm không thể không đứng lại, nghĩ đến nụ hôn vô cùng ghê tởm vừa rồi, trong lòng lại càng rối rắm, âm thầm thở dài một tiếng, xem ra bản thân hắn vẫn có chút lòng dạ nữ nhân.

…

Nhìn thấy một "đại nam nhân" ngồi xổm trong góc phòng lặng lẽ lau nước mắt, nội tâm Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng quái dị, nhưng vẫn lên tiếng an ủi "hắn": "Đừng khóc nữa…"

Chỉ ba chữ ngắn ngủi, cũng không có nhiều thứ để nói, bởi vì Tiêu Phàm cũng không biết lúc này nên nói gì với Ngọc Sinh Yên.

Ngọc Sinh Yên chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một cái, trong mắt không hề có hận thù, cũng không có tức giận, chỉ còn đầu thương khiến người khác cảm thông, cuối cùng biến thành sự tĩnh mịch trống rỗng.

Loại ánh mắt đầy chết chóc tĩnh lặng này làm sinh ra cảm giác tội lỗi vô tận trong lòng Tiêu Phàm, mà sau khi Ngọc Sinh Yên liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một cái cũng không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu xuống khóc…

Đối mặt với tình trạng hiện tại, Tiêu Phàm không biết làm thế nào thì tốt, cảm giác bản thân không thể bỏ lại Ngọc Sinh Yên, chỉ có thể ngồi chồm hổm bên cạnh Ngọc Sinh Yên.

Nhưng hắn cứ yên lặng ngồi nghe Ngọc Sinh Yên khóc thế này thật sự cảm thấy xấu hổ, Tiêu Phàm chỉ có thể bắt đầu ngồi bên cạnh nói lung tung mấy câu, chỉ là câu mở đầu là một câu vô cùng đơn giản…

"Rất xin lỗi."

Chỉ ba chữ vô cùng đơn giản nhưng thân mình Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên cứng đờ ra.

Bởi vì cho tới bây giờ Ngọc Sinh Yên chưa từng nghĩ rằng bản thân có thể nghe tháy ba chữ này phát ra từng miệng đồ cặn bã Mệnh Phàm…

“Có thể cô sẽ không tin, nhưng tôi cũng không giống với loại người mà các người đã nhìn thấy như vậy…

“Sau khi bước vào trò chơi này, dường như ngay lập tức tôi đã bị dính vận xui.” Tiêu Phàm nở một nụ cười tự giễu: “Đi đến ngày hôm nay, đủ thứ chuyện rắc rối…”

Tiêu Phàm chậm rãi kể lại, đơn giản nói cho Ngọc Sinh Yên nghe về những phiền phức xui xẻo mà mình đã từng trải qua, chuyện cũ kéo dài từ trận doanh Ác Ma đến trận doanh Tinh Linh này…

“Những chuyện khó hiểu như tại sao các nhiệm vụ của tôi trong trò chơi này lại bị tăng độ khó, thông qua các loiaj xuyên tạc, hiểu lầm, tôi liền trở thành “Lich King” trong mắt các người”.

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Ngọc Sinh Yên rõ ràng không thích: “Anh nói nhiều như vậy, là muốn nói với tôi, anh là người vô tội sao? Lẽ nào những gì anh làm với tôi trong giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh” kia đều là vô ý gây ra? Tôi vốn dĩ tưởng rằng anh định xin lỗi tôi là để quyết định hối cải làm lại từ đâu, không nghĩ đến chỉ là để ngụy biện!”

Tiêu Phàm ít khi chia sẽ những gì mình đã gặp phải trong trò chơi nàu, không nghĩ đến nói ra rồi lại nghênh đón thêm hiểu lầm càng sâu hơn, trong lòng cực kì tức giận: “Ngụy biện? Cô cảm thấy tôi nói với cô những điều này chỉ là ngụy biện? Nhưng gì tôi nói đều là sự thật! Tại sao các người lại không tin tôi?”

Tiêu Phàm giận dữ, áp sát Ngọc Sinh Yên, hung dữ trừng mắt nhìn cô.

Ngọc Sinh Yên bị khí thế của Tiêu Phàm dọa cho hoảng sợ, thế nhưng vẫn cực kì quật cường phản bác: “Anh nói tại giải đấu PK biểu diễn “Tân SInh” đã liên tiếp tân công lên ngực tôi, là bởi vì kỹ năng đánh dấu vị trí nhược điểm trùng hợp nằm ở trên ngực tôi; lấy trộm nội y bên trong của tôi, lại là bởi vì may mắn, xé mất áo khoác của tôi cũng bởi vì vừa lúc sử dụng vũ khí đặc biệt; cuối cùng phun những thứ bẩn thỉu kia lên mặt tôi, là tôi ngã chổng vó nên mọi chuyện mới thành như vậy; anh đang lừa gạt ai vậy! Trò chơi này làm sao có nhiều sự trùng hợp như thế! Hơn nưa vừa rồi anh còn… còn cướp đi nụ hôn đầu của tôi! Hu hu hu…”

Ngọc Sinh Yên càng nói tâm trạng càng kích động, cuối cùng khóc rống lên.

Nghe thất tiếng khóc của Ngọc Sinh Yên, trong lòng Tiêu Phàm cũng vô cùng khó chịu, "cô" sẽ không thèm khát gì nụ hôn đầu của một tên gay, hơn nữa vừa nghĩ đến chuyện đó, "cô" đã cảm thấy buồn nôn.

"Những gì tôi vừa nói với cô đúng là sự thật, lại nói, cô cũng biết rõ, vừa nãy chỉ là bất ngờ, đều vì chị em cuae các cô đẩy lung tung mới hại tôi và cô ngã vào nhau, nếu không phải như vậy tôi cũng không muốn hôn môi với tên đàn ông xấu xa như cô đâu!"

"Tên đàn ông thối tha! Anh còn nói tôi là tên đàn ông xấu xa? Hu hu hu…"

Ngọc Sinh Yên bị Tiêu Phàm nói như vậy thì khóc càng đau lòng hơn.

Bây giờ Tiêu Phàm có chút đau đầu, chuyện này tại sao lại phát triển đến tình trạng này, một "người đàn ông" như Ngọc Sinh Yên lại khóc lóc không ngừng giống như là con nít trước mặt "cô", có điều việc khiến Tiêu Phàm khó hiểu nhất chính là, cái tay đang để không của Ngọc Sinh Yên chẳng biết từ lúc nào đã chuyển sang nắm chặt góc áo của chính mình rồi.

Từ khi nào mà phong cách làm việc của Ngọc Sinh Yên lại trở nên ngây thơ như thế?

"Hu hu hu hu…"

"Haiz…"

Nhìn Ngọc Sinh Yên đang gào khóc, Tiêu Phàm thở dài một hơi.

Thực sự là phiền phức chết mất, chính mình ghét nhất là nhìn thấy trẻ nhỏ gào khóc. Có điều nếu như mình không dụ dỗ "hắn ta", cái tên này có lẽ sẽ không chịu để cho mình đi, Tiêu Phàm bất đắc dĩ nhìn góc áo của mình đnag bị Ngọc Sinh Yên nắm lấy."

"Được rồi, đừng khóc, là tôi sai được chưa, cô đại nhân đại lượng tha thứ cho ca ca đi…" Tiêu Phàm cúi người xuống, vẻ mặt đau khổ uể oải nói.

“Ca ca?” Ngọc Sinh Yên trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, sau đó theo bản năng liếc nhìn ngực của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hiểu ý của cô, trong lòng bỗng dâng lên một trận phiền muộn.

“Hu hu hu…”

“Được được được! Cô đừng khóc, cô đại nhân đại lượng tha thứ cho… tỷ tỷ đi…”

“Tỷ tỷ?”

“Vậy cô muốn như thế nào, ca ca cũng không đúng, tỷ tỷ cũng không được, tôi còn có thể làm người hay không!”

“Muội muội.”

Tiêu Phàm hít một hơi thjaat sâu, rồi nặng nề thở ra, nghiên răng nghiến lợi nói: “Cô đại nhân đại lượng hãy tha thứ cho… muội muội đi…”

Nhìn thấy dáng vẻ nhăn nhó của Tiêu Phàm như vậy, Ngọc Sinh Yên đã nín khóc từ lâu, thế như làm sao “hắn ta” có thể dễ dàng buông ta cho tên khốn kiếp Tiêu Phàm này như vậy.

Mình nên thừa dịp này giày vò tên Mệnh Phàm này một lúc, nếu không thì làm sao có thể giải trừ được hận thù.

Tốt nhất là giày vò “cô” đến không còn thể lự, chính mình sẽ đánh lén làm cho “cô” bị treo!

Nhưng mình phải làm như thế mào mới được đây?

Đúng rồi!

…

“Không được! Tôi muốn anh ôm tôi!

Vừa nãy Mệnh Phàm đã nói, bây giờ mình và "cô" trao đổi giới tính, vì thế cho nên hiên tại mình là đàn ông nên căn bản không sợ bị Mệnh Phàm chiếm tiện nghi, hơn nữa lấy trọng lượng hiện tại của mình, cũng có thể làm cho Mệnh Phàm mệt mỏi!

"Hả? Cô bị điên à?"

Tiêu Phàm hoàn toàn không ngờ Ngọc Sinh Yên lại đưa ra yêu cầu vô lí như vậy, giống như là những thằng nhóc con vừa khóc vừa nói: "Tôi muốn ôm một cái, tôi muốn ôm một cái."

Chương 577: Bí Mật

Chương 578: Bí Mật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

"Được rồi."

Nói xong rồi Tiêu Phàm lại gần, ôm Ngọc Sinh Yên vào lòng.

Trong lòng Ngọc Sinh Yên có chút đặc ý, không ngờ rằng tên Mệnh Phàm này lại nhẹ dạ cả tin như vậy.

"Tôi nói ôm chính là muốn anh ôm tôi lên, làm như anh thế này thì một chút thành ý an ủi và xin lỗi cũng không có."

"Hả?"

Nghe xong yêu cầu của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm cảm thấy "phụ nữ" quả thật là phiền phức, quá nhiều chuyện, nhưng trong tình huống này chính mình cũng không còn cách nào khác, vẫn nên giải quyết phiền phức này sớm thì tốt hơn.

Sau đó Tiêu Phàm dùng sức ôm chặt Ngọc Sinh Yên, cố gắng đứng lên, có thể do chuyển thành đàn ông nên Ngọc Sinh Yên trở nên nặng hơn, Tiêu Phàm biến thành nữ nên sức lực yếu lại, hơn nữa chiều cao cơ thể cũng có

sự chênh lệch, lần đầu tiên Tiêu Phàm căn bản không thể dùng sức, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể gắt gao ôm lấy Ngọc Sinh Yên, chứ không thể nhấc lên chút nào.

Ngọc Sinh Yên nhìn vẻ khó khăn trên mặt Tiêu Phàm mà cảm thấy cực kì khoái chí, tên cặn bã xấu xa! Tôi ngược lại muốn xem thử như thế này có thể làm cho anh mệt chết hay không! Đợi một lát nữa anh mất hết sức lực rồi, toi sẽ dùng một kiếm chém chết anh!

Tiêu Phàm không có phát hiện vẻ mặt đắc ý của Ngọc Sinh Yên, vẫn như cũ hồn nhiên dùng hết tất cả sức lực của mình thực hiện đại nghiệp "nữ thần", nhưng mà "cô" cố gắng nửa ngày cũng không thể nhấc lên nổi, trong lòng không khỏi oán giận, mẹ kiếp! Phiên bản nam Ngọc Sinh Yên này thật đúng là con mẹ nó nặng!

Sức lực sử dụng càng ngày càng nhiều, vòng ôm của Tiêu Phàm đối với Ngọc Sinh Yên cũng càng ngày càng chặt, thân thể hai người trong lúc này trở nên thân mật khắng khít.

Theo sự ôm ấp ngày một chặt hơn, phiên bản nam Ngọc Sinh Yên dần dần cảm nhận rõ hơn xúc cảm mềm mại từ chỗ ấy của Tiêu Phàm phiên bản nữ truyền đến, trong lòng Ngọc Sinh Yên dần sinh ra sự kì lạ, cơ thể chậm rãi nóng lên, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn "hắn ta" vẫn chưa phát hiện, chỉ là âm thầm nói nhỏ, nói đi nói lại, vóc người của Tiêu Phàm sau khi biến thành Phàm Tử quả thật là rất tuyệt, thế nhưng bây giờ "cô" đầu đầy mồ hôi, mình nên nhân cơ hội này để đánh lén…

Nhưng mà khi Ngọc Sinh Yên muốn cầm lấy Tây Dương kiếm định đánh lén từ phía sau lưng của Tiêu Phàm thì "hắn ta" bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, tiếp theo hoảng sợ khóc rống lên: "A! Đây là cái gì! Cứu mạng với! Anh mau buông tay ra! Mau thả tôi ra! Anh tránh ra đi!"

…

Đứa nhỏ và phụ nữ gào khóc làm loạn chính là chuyện mà Tiêu Phàm ghét nhất, bởi vì khi hai loại người này khóc lóc nỉ non thì hoàn toàn không chịu nghe khuyên giải, mà bây giờ bên cạnh hai loại người đó còn có thêm một

loại nữa, đó chính là bán nam bán nữ, phiên bản nam của Ngọc Sinh Yên đáng chết…

Mọi người đều đã là người trưởng thành, chính mình cũng đã thẳng thắng nhận sai, "hắn ta" đại nhân đại lượng, tha thứ cho mình là được, vậy mà còn khóc lóc đòi mình ôm một cái, "hắn ta" đã bao nhiêu tuổi rồi? Mà tồi tệ nhất chính là, "hắn ta" còn nặng như vậy!

Toàn bộ sức lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ của Tiêu Phàm lúc này đều dùng hết, nhưng căn bản là không thể di chuyển một chút nào cái thân thể "đàn ông" này, trong lúc Tiêu Phàm đnag mặt ủ mày chau, Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên hoảng sợ la lớn: "A! Đây là cái gì! Cứu mạng với! Anh mau buông tay ra! Mau thả tôi ra! Anh tránh ra đi!"

Đây là tình huống gì vậy?

Vừa nãy rõ ràng chính cô là người muối tôi ôm một cái, bây giờ lại muốn tôi tránh ra, cái người này thật là phiền phức!

"Anh mau mau cách ra tôi ra được không! Có nghe không hả? Hu hu…"

Hả? Tại sao lại khóc? Sau khi Ngọc Sinh Yên biến thành đàn ông thì trí thông minh cũng sẽ giảm xuống theo hay sao? Làm sao lại khiến người ta cảm thấy cô giống như chỉ là đứa bé ba tuổi vậy.

Tiêu Phàm chỉ có thể coi như xong rồi, buông tay lùi về phía sau, ngược lại Ngọc Sinh Yên bị "cô" ôm lại ngồi bất động tại đó, còn không bằng nghe lời bỏ đi qua bên cạnh ngồi nghỉ ngơi một lúc.

"Này này này! Anh đừng đi mà! Mau nói cho tôi biết bây giờ nên làm cái gì đây! Hu hu!"

Tiêu Phàm vô cùng buồn bực gãi đầu gãi cổ, thầm nghĩ cái kẻ này rốt cuộc là bị làm sao, mới bảo mình đi đi, bây giờ lại không cho người ta đi nữa, làm sao lại có nhiều vấn đề như vậy!

Mà khi Tiêu Phàm xoay người lại, sau khi nhìn rõ Ngọc Sinh Yên trước mặt, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng: "Mẹ nó! Người anh em lớn

thật! Làm sao có thể chứ!”

“Lớn… lớn cái đầu anh! Mau nói cho tôi biết nên làm sao bây giờ! Cái này thật là đáng sợ! Hu hu…”

Ngọc Sinh Yên ngồi ngay đơ tại chỗ, không dám nhúc nhích chút nào, chỉ có thể nhìn về phía Tiêu Phàm khổ sở cầu xin, bởi vì “hắn ta” nhìn thấy, ở đây chỉ có mình Tiêu Phàm mới có thể giúp “hắn ta” giải quyết vấn đề này, bởi vì “trước đây” Tiêu Phàm cũng là đàn ông…

Khi Tiêu Phàm xoay người lại nhìn thì đã biết vấn đề của Ngọc Sinh Yên nằm ở chỗ nào, bởi vì lúc này ở dưới đũng quần của Ngọc Sinh Yên, thực sự quá mức rõ ràng, không nghĩ đến sau khi trao đổi giới tính, hệ thống giao cho Ngọc Sinh Yên lại chân thật đến như vậy.

Ngọc Sinh Yên ở vì bị hắn dùng hết sức ôm lấy, thân thể sinh ra phản ứng bản năng?

Một người “đàn ông” sinh ra phản ứng sinh lí bản năng đối với hắn?

Không đúng, là một tên gay sinh ra phản ứng sinh lí đối với hắn?

A! Cảm giác này đều không đúng! Trò chơi này cũng quá hoang đường rồi!

Thật là bực mình, chính mình cũng không biết miêu tả tình hình hiện tại như thế nào nữa!

“Anh còn sống không vậy! Mau nói cho tôi biết nên làm cái gì đi! Nó thật là đáng sợ! Hu hu…”

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Tiêu Phàm không hề động đậy mà chỉ đứng từ bên kia nhìn tới, trong lòng sốt ruột, thế nhưng “hắn ta” cảm thấy phía dưới hình như đang phình trướng lên, thật sự quá đáng sợ!

“À… Đó là phản ứng sinh lí bình thường của cô thôi, tôi cũng không còn cách nào khác…”

Tiêu Phàm nhìn Ngọc Sinh Yên hoảng loạn mà không biết nên nói gì.

“Một cô gái như tôi có phản ứng sinh lí như vậy thì có chỗ nào gọi là bình thường chứ! Trước đây anh từng là đàn ông, mau nói cho tôi biết gặp tình huống như thế này thì phải làm sao?”

Tiêu Phàm lại nhìn đũng quần của Ngọc Sinh Yên một cái: “Chuyện này… tôi cũng thực sự không có cách gì…”

“Anh nói hưu nói vượn! Bình thường không phải các người đều nói đại trượng phu co được dãn được hay sao? Mau dạy tôi cách làm sao để thu nhỏ lại đi!”

“Đại trượng phu co được dãn được không phải là hiểu như vậy! Đại ca à!”

“Anh lại gọi tôi là đại ca! Hu hu!”

“…”

“Được rồi, đại tỷ…”

“Đừng nói nhảm nữa, van xin anh mau dạy cho tôi đi mà, Mệnh Phàm, thứ này thật sự rất đáng sợ đó! Nó có thể phát triển lớn lên từ trên cơ thể tôi! Hu hu…”

“Không phải tôi không muốn dạy cô, thứ đồ chơi này không thể khống chế, rất nghịch ngợm! Dạy dỗ như thế nào cũng không được đâu!”

Tiêu Phàm có chút bất đắc dĩ, chính mình gặp phải cái chuyện gì đây chứ!”

“Cái gì? Không thể dạy dỗ được sao! Ngọc Sinh Yên tôi không tin!”

Biểu hiện của Ngọc Sinh Yên lại trở về bộ dáng điên cuồng, hai tay đột nhiên đè vào đũng quần!

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của Ngọc Sinh Yên, hoảng sợ đến mức biến sắc, vội vã đưa tay ra ngăn cản “hắn ta”: “Này này này! Cô đừng làm như vậy, cô mà làm như vậy nó sẽ càng phản kháng kịch liệt hơn! Chỉ cần cô không quan tâm tới nó, nó sẽ tập tức biến trở về như cũ!”

…

Chỉ một lát sau…

“Lâu như thế rồi, tại sao nó vẫn còn như cũ? Hu hu…”

Ngọc Sinh Yên nhìn đũng quần đang nhô lên của mình, đau lòng gần chết.

“Tôi đã nói là cô đừng để ý đến nó, cô càng quan tâm, nó sẽ càng đắc ý…”

“Người ta là một cô gái, trên người bỗng nhiên mọc ra thêm vật này, làm sao có khả năng là sẽ không để ý cơ chứ!”

“…”

Nhìn khuôn mặt phiên bản nam của Ngọc Sinh Yên, lại nghe “hắn ta” nói chuyện theo giọng điệu của cô gái nhỏ, Tiêu Phàm nổi một thân da gà, thật là khó chịu.

Chương 578: Hành Động Kì Lạ Trong Thành

Chương 579: Hành Động Kì Lạ Trong Thành

Nhóm dịch: Fulybook

Nói rồi, Tiêu Phàm theo bản năng liếc nhìn đũng quần của “hắn ta” một cái.

“Anh có ý gì, anh đang uy hiếp tôi đấy à?” Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

“Ừ, cũng không phải vậy, tôi chỉ muốn chuyện này trở thành bí mật chỉ có tôi và cô biết mà thôi.”

Tiêu Phàm nắm được nhược điểm của Ngọc Sinh Yên, bỗng nhiên cảm thấy có hi vọng có thể bảo đảm được thân phận của mình…

“Anh quả nhiên là đê tiện!”

“Tôi cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi, nếu không phải bất đắc dĩ, hi vọng cô có thể đặt mình vào vị trí của tôi mà thử nghĩ đi, tôi không muốn để người ta phát hiện ra chuyện tôi chính là Mệnh Phàm, cũng như cô không muốn

những thành viên khác trong công hội Hoa Nguyệt biết rằng thứ bên trong đũng quần của võng du nữ thần Ngọc Sinh Yên bị phình to."

"Đũng quần của võng du nữ thần Ngọc Sinh Yên bị phình to? Anh! Anh bắt nạt tôi! Hu hu hu…"

"Này, sao cô lại nói nhưu vậy được! Bây giờ cô đang là đàn ông đó! Có chút khí khái của người đàn ông được không hả?"

"Ai là đàn ông! Người ta rõ ràng là cô gái xinh đẹp! Hu hu hu…"

…

"Ngọc Sinh Yên, đừng quậy nữa, bây giờ hai chúng ta bởi vì chuyện này mà trở thành người chung một thuyền, nếu như cô làm bậy thì có thể sẽ dẫn đến cho chúng ta thêm nhiều kẻ địch hơn."

"Ai là cá mè một lứa với anh chứ!"

"Vậy cô cứ gào to tên để người khác biết rồi gọi cô là Ngọc Sinh Yên có đũng quần phình to đi…"

"Anh… Anh là tên khốn kiếp! Hu hu…"

Tiêu Phàm nhìn "người đàn ông" Ngọc Sinh Yên này lại dùng giọng điệu của cô gái nhỏ nắm góc áo của hắn không ngừng gào khóc thật to (vẻ ngoài của Tiêu Phàm đã được đổi về biểu hiện vốn có), cảm thấy cực kì phiền chán, nhưng cũng không thể mặc kệ bỏ lại con quỷ khóc nhè này trong phòng nghỉ của đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt được.

"Dừng lại dừng lại! Đừng có khóc nữa! Vì đề phòng thân phận của chúng ta sẽ bị phát hiện, chuyện bây giờ chúng ta nên làm là nhanh chóng đi khỏi đây, ở bên ngoài tìm một chỗ vắng vẻ ngồi đợi giới tính nhân vật trong trò chơi thay đổi trở về như cũ."

Tiêu Phàm không định sẽ giúp Ngọc Sinh Yên làm cho cái đũng quần của cô xẹp xuống, hắn cảm thấy chính mình nên nhanh chóng đi khỏi đây để tránh đêm dài lắm mộng.

Hơn nữa mới vừa này, Tiêu Phàm xem trên kênh trò chuyện "nội bộ công hội Hoa Nguyệt", liên lạc với nhóm người A Đông Tỷ, lấy thân phận giả là "Phàm Tử" dùng giọng điệu của cô gái nhỏ nhờ các vị đại tỷ chuyên lo chuyện bao đồng nhờ giúp đỡ. Nhóm người A Đông Tỷ cực kì "nhiệt tình" đáp ứng thỉnh cầu của Tiêu Phàm, cũng tràn đầy nhiệt tình nói phải giúp Tiêu Phàm bảo vệ đưa Ngọc Sinh Yên rời đi.

Ngoài ra, Tiêu Phàm còn dùng mười dĩa cá nướng làm điều kiện, thuê Tom Cruise dùng kỹ năng vốn có của nó là Đa Miêu Mễ, để nó đi trước tra xét tình hình của địch, tránh việc mình và Ngọc Sinh Yên trên đường rời đi phát sinh gặp gỡ không cần thiết với các thành viên khác của công hội Hoa Nguyệt.

Tất cả đã sắp xếp đâu vào đấy, chỉ còn việc lôi Ngọc Sinh Yên đang suy nghĩ "vấn đề đàn ông" đi cùng thôi.

"Lát nữa cô tự mình tìm một cái áo choàng mặc vào, cố gắng che kín mặt của cô lại, chúng ta sẽ rời khỏi đây."

"Áo choàng?"

Ngọc Sinh Yên nghe thấy từ đó, theo bản năng nhìn xuống thân dưới của chính mình, sau đó lại trở nên hoảng sợ: "Hu hu…"

"Tôi không nói đến cái này…"

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của "hắn ta", hơi đỏ mặt, khá là lúng túng, cực kì đau đầu, chuyện gì vậy trời…

Ngọc Sinh Yên khó khăn khoác thêm một tấm áo choàng, Tiêu Phàm đnag muốn kéo cô đi ra ngoài cửa, thế nhưng co thể của Ngọc Sinh Yên giống như vị đóng xuống sàn nhà vậy, kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

Tiêu Phàm xoay người lại, có chút buồn bực: "Cô lại làm sao vậy?"

"Tôi không cử động đâu, phía dưới của tôi vẫn trướng lên. Nếu như tôi di chuyển nhất định sẽ đụng tới, sau khi đụng tới nhất định tôi sẽ bị thương, hu hu…"

“Hả? Tôi chưa bao giờ nghe ai nói bước đi đụng phải vật này thì sẽ bị thương, ngược lại một số thời điểm khi vật đó nổi lên phản ứng thì đám đàn ông bỏ chạy còn siêu nhanh, hầu như đều rất vội vã đó…”

“Ai nói với anh là cái này bị thương! Tôi nói chính là tâm hồn thiếu nữ thuần khiết của tôi đó!”

Tâm hồn thiếu nữ…

Tâm hồn thiếu nữ thì có lợi ích gì? Cái này là đồ vật mà!

“Ngọc Sinh Yên đừng quậy nữa, nam tử hán đại trượng phu thfi làm việc thẳng thắn đi, hơn nữa cô thật sự có tâm hồn thiếu nữ sao? Nhanh lên nhanh lên! Đi thôi đi thôi!”

“Anh lại vũ nhục tôi! Hu hu…”

Nhìn Ngọc Sinh Yên lại bắt đầu gào khóc, Tiêu Phàm nắm lấy đầu mình, trời ạ, tên gay này phiền quá đi…

…

Tiêu Phàm thật vất vả mới có thể khiến Ngọc Sinh Yên chịu của động, thế nhưng tốc độ di chuyển thật khiến người ta cảm động, thậm chí Tiêu Phàm cảm thấy bên cạnh mình chính là một con rùa đen.

Có điều đáng vui mừng chính là sau lần điều tra thăm dò xuất sắc của Tom Cruise, Tiêu Phàm đã dẫn Ngọc Sinh Yên đi một quãng đường dài xuyên qua công hội Hoa Nguyệt mà hữu kinh vô hiểm, vậy nên kế tiếp chỉ cần đi qua phòng khách của đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt là được. Nhưng phòng khách của công hội Hoa Nguyệt mới là nơi nguy hiểm nhất, bởi vì nơi có nhiều nhân viên nhất chính là phòng khách của công hội Hoa Nguyệt…

…

Ở ngoài đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt, Hổ Nữu đứng dưới bóng cây ở đằng xa có chút nôn nóng.

Từ sau khi lần từ dã ngoại kia trở về rồi tiến vào đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt, Tiêu Phàm đã rất lâu rồi chưa xuất hiện.

Ở trên đường Hàn Tiểu Yêu và một cô gái xa lạ vừa đi ra khỏi công hội Hoa Nguyệt, mà Ngọc Sinh Yên lại quay trở về, Tiêu Phàm vẫn không có ra ngoài, Hổ Nữu cảm thấy mình đã bỏ qua rất nhiều chuyện thú vị, trong lòng bỗng trở nên buồn bực.

Mà một đám người ở bên "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" từ sau khi trở về từ dã ngoại tinh thần cũng không được bình thường, người người đều cực kì phấn khởi, đều quan trọng hóa vấn đề lặp đi lặp lại một khẩu hiệu tẻ nhạt đến cực điểm…

Hoàng Ma Tử: "Thần tượng của chúng ta là ai?"

Bọn sói con nhất loạt hô: "Phàm Tử!"

Hoàng Ma Tử: "Công chúa của chúng ta là ai?"

Bọn sói con nhất loạt hô: "Phàm Tử!"

Hoàng Ma Tử: "Nữ thần của chúng ta là ai?"

Bọn sói con nhất loạt hô: "Phàm Tử!"

Hoàng Ma Tử: "Chúng ta yêu ai nhất?"

Bọn sói con nhất loạt hô: "Phàm Tử!"

…

Trời ạ, cái đám đàn ông này hành vi thật quá đáng, lại dám ở ngay trước mặt Hổ Nữu, hô to nữ thần của mình là người khác, mà điều làm cho Hổ Nữu cảm thấy quá đáng nhất chính là, mấy người này tình nguyện yêu thích tên gay Phàm muội muội này, cũng không thèm nhìn đến cô, một đại mỹ nữ hàng thật giá thật!

Hai, thế giới này bị sao vậy chứ…

…

“Chúng ta… ai nha, Hổ Nữu các hạ, sao cô lại đạp tôi!”

“Đừng gọi nữa, các người nói nhiều quá, tôi thấy phiền, lại nói, các người không có chuyện gì khác để làm hay sao, cả ngày chỉ thấy lén lén lút lút nhìn chằm chằm vào nhóm con gái của công hội Hoa Nguyệt, còn nói cái gì mà vì Mệnh Phàm phục vụ.”

“Cô nói chúng tôi sống uổng phí thời gian!”

“Chẳng lẽ không đúng hay sao?”

“Nếu nói “lỗ tai” của Thính Phong Cá là nhạy bén nhất trong trò chơi này, thì “Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” của chúng tôi chính là người có ánh mắt sáng ngời nhất trong Thành Frya! Mọi hoạt động trong Thành Frya này chúng tôi đều rõ như lòng bàn tay! Hổ Nữu các hạ, cô không cần phải coi thường “Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” của chúng tôi!”

“Cái rắm chó í! Đừng có mà tang bốc mình lung tung, con mắt của anh cũng tương tự như con mắt của Tiểu nhân, còn nói cái gì là ánh mắt sáng ngời nhất…”

“Cô… Hổ Nữu các hạ, sao cô lại nói chuyện làm tổn thương người khác như vậy! Tôi thật sự không có gạt cô, “Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” của chúng tôi đối với mọi hành động của các thế lực trong Thành Frya đều nắm rõ như lòng bàn tay!”

“Ha ha, vậy anh đến đây nói cho tôi nghe thử một chút…”

“Hừ! Vậy tôi sẽ cho cô mở mang tầm mắt biết được mạng lưới tình báo lợi hại của “Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” chúng tôi. Bây giờ trong Thành Frya có ba thế lực lớn đnag tiến hành cuộc tìm kiếm có quy mô lớn.”

“Ba thế lực lớn?”

Chương 579: Nữ Thần Xui Xẻo

Chương 580: Nữ Thần Xui Xẻo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Ba thế lực lớn?”

Hổ Nữu rất nghi ngờ, bởi vì bất kể cô có ngẫm kĩ như thế nào cũng không thể tìm ra đủ ba thế lực lớn trong Thành Frya, trong trận doanh Tinh Linh này ngoại trừ công hội Hoa Nguyệt và công hội Tinh Thần thì còn có ai nữa?

“Công hội Hoa Nguyệt hiện đang điều động hết tất cả thành viên chiến đấu của mình với ý đồ vây bắt “Lich King” Mệnh Phàm, mà công hội Diệp Tinh phụ thuộc vào đó, trở thành tay sai cho bọn họ. Có điều đáng mừng chính là “Lich King” Mệnh Phàm có thực lực tuyệt vời, thần long thấy đầu không thất đuôi, cho đến nay công hội Hoa Nguyệt không thể làm gì được.”

“Chuyện này ai mà không biết, nói chuyện khác đi!”

“Hiếm khi thấy công hội Tinh Thần phát động hết toàn bộ sức chiến đấu của mình, dự định vây bắt một thích khách ngoại lại, trải qua sự điều tra của chúng tôi, mục tiêu của bọn họ có thể là thủ lĩnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã, Tiểu Sửu Hoàng.”

“Ừm, điều này còn có chút giá trị. Vậy còn có một thế lực nữa?”

“Ha ha! Cái cuối cùng này chsinh là tin tức lợi hại nhất! Tin tức này cho dù là Tính Phong các chuyên nghe ngóng tin tức tình báo cũng không có chú ý đến! Ai nha! Hổ Nữu các ha, sao cô lại đánh tôi!”

“Nói nhanh đi! Chớ có thừa nước đục thả câu ở trước mặt tôi, tôi ghét nhất chính là loại người như vậy!”

“Được rồi, cái cuối cùng chsinh là chúng tôi phát hiện có một đội NPC có hành động kì lạ trong thành, giống như là đang tìm kiếm gì đó, hơn nữa hình như là vệ binh của thành chủ cũng đang phối hợp với bọn họ.”

“NPC?”

Chính xác là hành động trong trò chơi của NPC rất dễ dàng bị người chơi bỏ qua, thế nhưng tại sao những gã bỉ ổi này lại chú ý đến điểm đó vậy?

…

"Hổ Nữu các hạ, cô đừng kéo cổ áo của tôi nữa, tôi sắp không thở được nữa rồi!"

Thân thể gầy nhỏ của Hoàng Ma Tử bị Hổ Nữu nhất lên, Hổ Nữu độc ác trừng mắt nhìn gã: "Nói mau, tại sao các người lại nhận ra được hành động khác thường của NPC."

"Đó là bởi vì "Quân đoàn Soái Lẳng Lơ" của chúng tôi có bản lĩnh tuyệt vời tai nghe tám hướng mắt nhìn bốn phương!"

"Bớt nói nhảm đi! Bổn cô nương sẽ không tin chuyện ma quỷ đó của các người đâu! Nhanh thành thật nói cho tôi biết! Nếu không tôi sẽ trực tiếp siết chết anh!"

"Hổ Nữu các hạ, đừng thô bạo như vậy, mọi người đều là người một nhà cả! Khụ khụ! Được được được… Tôi nói còn không được sao, trước hết cô buông tôi ra đã!"

Hoàng Ma Tử hít lấy hít để không khí, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Hổ Nữu: "Bởi vì chúng tôi nghe được những NPC kia nói muối tìm Tiểu công chúa Tinh Linh. Công chúa Tinh Linh, vừa nghe liền làm cho người ta cảm giác đây là cô gái đẹp, chúng tôi xuả phát từ hiếu kì nên chú ý nhiều hơn một chút…"

"Đây mới đúng chứ, là phong cách của "Quân đoàn Soái Lẳng Lơ" các người mà!"

…

Công chúa Tinh Linh? Đó là thứ gì? Dáng vẻ giống nhưu là thú vật.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, cuối cùng là Phàm muội muội ở trong công hội Hoa Nguyệt làm cái gì vậy, tại sao lâu như vậy rồi cũng không nỡ đi ra, sẽ không ở trong ôn nhu hương lưu luyến quên đường về đấy chứ.

Bỏ đi, trước hết cứ đi dạo Tieba trước đã, xem thử gần đây có đồ vật gì thú vị hay không.

“A! Nguy rồi, mình lại quên mất bọn Xà Cơ rồi!”

Mở ra xã khu của trò chơi, Hổ Nữu phát hiện bọn Xà Cơ có mấy tin nhắn qua lại, vội vã bắt chuyện với Hoàng Ma Tử đứng bên cạnh: “Anh canh kĩ chỗ này cho tôi, nếu như Phàm Tử ra ngoài, nhất định phải thông báo cho tôi ngay lập tức!”

“Cô cứ yên tâm đi, Hổ Nữu các hạ, giao cho “Quân đoàn Soái Lẳng Lơ” sẽ không có vấn đề gì đâu!”

…

Một nơi khác, Tiêu Phàm vẫn bị kẹt ở cửa của phòng khách công hội Hoa Nguyệt.

Bị cản ở chỗ này, cũng không phải bởi vì Tiêu Phàm sợ phòng khách nhiều người nhiều tai mắt sẽ bị lộ thân phận, mà là “người đàn ông” Ngọc Sinh Yên này lại luống cuống, muốn lân trận bỏ chạy.

“Van xin cô đừng có dừng lại như vậy được không, chúng ta cứ đi thẳng như lúc nãy là có thể ra ngoài rồi, Ngọc Sinh Yên đại ca!”

“Ừm…”

Ngọc Sinh Yên trừng mắt, Tiêu Phàm lập tức sửa lại: “À… đại tỷ…”

“Không! Tôi không muốn!”

Nghe Ngọc Sinh Yên dùng cơ thể của đàn ông, lại dùng giọng điệu nũng nịu của phụ nữ nói chuyện như thế này, Tiêu Phàm cảm thấy cực kfi buồn nôn, thế nhưng lại không có bất kì biện pháp gì.

Điều quan trọng nhất bây giờ Tiêu Phàm cần làm chính là đem vị đại gia bán nam bán nữ này đi khỏi đây mới có thể yên tâm, nếu không một khi thân phận của Ngọc Sinh Yên bị phát hiên, đoán chừng hắn cũng sẽ phải cũng cá chết lưới rách với cô.

“Chúng ta nhất định phải ra ngoài mới có thể yên tâm, nếu vẫn ở lại đây, bị những người khác phát hiện, thì nên làm như thế nào bây giờ?”

“Anh trước tiếp biến tôi trở về như cũ không phải là được rồi sao?

“Tôi đã giải thích với cô bao nhiêu lần rồi, đây là không thể đối nghịch, nếu có thể biến cô trở về như cũ thì tôi đã làm từ sớm rồi, hiện tại cô cần phải cùng với tôi đi ra ngoài, hơn nữa tôi đã liên lạc được với nhóm người A Đông Tỷ rồi, các cô ấy sẽ hỗ trợ cho chúng ta từ trong bóng tối.”

“Anh lại dám tin tưởng bọn họ?” Ngọc Sinh Yên nghe thấy Tiêu Phàm nhắc đến tên mấy vị đại thần chuyên bát quái bên trong công hội thì trong lòng không khỏi trở nên thấp thỏm.

“Chuyện này cũng đx hết cách rồi, tình huống bây giờ của chúng ta không ổn, có người giúp chúng ta cũng coi như là không tệ. Ngọc Sinh Yên ơi, coi như tôi xin cô, vì danh dự của tôi và cô trong trò chơi này, cô nhanh chóng đi cùng tôi đi.”

Ngọc Sinh Yên nhìn dáng vẻ cầu xin chính mình của Tiêu Phàm, trong lòng cảm thấy có chút quái dị, cũng không tiếp tục hồ đồ nữa: “Không phải tôi không muốn đi, chỉ là anh cũng biết đấy, nó không chịu trở về như cũ, tôi hành động cũng không tiện, không tiện thì không thể đi nhanh, không đi nhanh thì rất nguy hiểm, anh lại không chịu dạy tôi cách làm sao để nó nhanh nhỏ lại!”

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn lướt qua, cảm thấy cực kì khiếp sợ, “newbie” này sức kéo dài cũng thực kinh người, làm sao mà đến bây giờ vẫn còn ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Này, Phàm Tử, chúng tôi chờ hai người lâu lắm rồi đó, các người còn làm gì ở đây vậy, không mau rời đi đi!”

Ngay vào lúc này, giọng nói quen thuộc vang lên ở bên cạnh hai người, mấy người A Đông Tỷ lại xuất hiện, Ngọc Sinh Yên hoảng sợ đến mức phải trốn sau lưng của Tiêu Phàm.

“A… Chúng tôi… là như thế này, Ngọc Sinh Yên quá mệt mỏi, nên không nhúc nhích nổi.”

“Chậc chậc, không ngờ Ngọc Sinh Yên thanh tú như vậy, kết quả lại không dùng được, các người mới ở trong phòng nghỉ một lúc lâu, anh ta đã không nhúc nhích được. Không được nha, Ngọc Sinh, tuổi còn tre mà sao eo đã hoạt động yếu ớt như vậy, sau này cậu phải rèn luyện nhiều hơn đó nha.”

Tiêu Phàm nghe thấy lời nói của mấy vị cao nhân này, mặt đỏ bừng lên, Ngọc Sinh Yên nghe thấy thì lại lơ ngơ.

“Quên đi, bốn chị em chúng tôi nếu đã lựa chọn giúp các người, vậy thì phải giúp đến cùng, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, Ngọc Sinh không thể nhúc nhích được đúng không?”

Ngọc Sinh Yên nghe thấy A Đông Tỷ hỏi mình, chỉ có thể gật đầu giống như là phản xạ có điều kiện.

“Được rồi, tiến lên các chị em! Để tiểu thịt tươi này nhìn thấy sức mạnh của chị em chúng ta!”

Nói rồi mấy người A Đông Tỷ cười khanh khách đi lên bao vây Ngọc Sinh Yên, nhanh chóng ôm lấy tứ chi của Ngọc Sinh Yên, trong nháy mắt nhấc bổng “hắn ta” lên, như là vận chuyển hàng hóa trực tiếp khiêng “hắn ta” ra ngoài…

Tiêu Phàm kinh ngạc đến ngây người, thầm nhủ trong lòng, công hội Hoa Nguyệt quả nhiên không dễ trêu chọc, ngọa hổ tàng long, ngay cả những người chơi chỉ để giải trí mà cũng mạnh như vậy.

Tiêu Phàm chỉ ngây ngốc đi phía sau mấy người A Đông Tỷ, nhìn các cô vừa đi vừa chào hỏi các thành viên đang đứng trong phòng khách công hội, vừa cười cười vác Ngọc Sinh Yên đã lấy áo choàng che khuôn mặt lại đi ra ngoài cửa.

“A Đông Tỷ, người các cô đang khiêng là ai vậy?”

Chương 580: Trở Mặt

Chương 581: Trở Mặt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“A Đông Tỷ, người các cô đang khiêng là ai vậy?”

“Thôi đi, một tên cấp dưới phá của thôi! Không biết đông tây nam bắc mà dám tiến lên khiêu khích chúng ta, nên phải chịu chấp nhận đánh đổi thất bại. Vì thế cho nên, hắn thua liền bị chúng ta khiêng ném ra ngoài cửa!”

“Ha ha, thú vị…”

…

Cứ như vậy, mấy người A Đông Tỷ biểu hiện vô cùng tự nhiên khiêng Ngọc Sinh Yên đi ra khỏi đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt, trong lúc đó cũng có vài game thủ của công hội Hoa Nguyệt đi theo để xem rõ ngọn ngành trò vui, có điều các cô cũng không nỡ bỏ bài tốt trong tay, mà những người chơi cùng với các cô cũng không chịu để cho các cô rời khỏi chiến trường nửa bước.

Vì thế dưới sự che chở xuất sắc của mấy người A Đông Tỷ, Ngọc Sinh Yên hữu kinh vô hiểm đi ra khỏi phòng khách của công hội Hoa Nguyệt.

“Được rồi, đến đây thôi.” Nói rồi A Hoa Tỷ thả Ngọc Sinh Yên xuống trước mặt: “Phàm tử, hai người trẻ tuổi các cô cố gắng ở chung với nhau nhé, các tỷ tỷ đi về trước.”

“Cảm ơn các vị đại tỷ.”

Trong lòng Tiêu Phàm mặc dù đối với phương thức rời đi đơn giản bại lực này khiếp sợ không thôi, nhưng bề ngoài vẫn cùng mấy vị nữ tráng sĩ này cố gắng nói cảm ơn một hồi.

“Còn có Ngọc Sinh, sau này phải cố rèn luyện thêm nhé, cố thêm chút sức nữa nha.” A Đông Tỷ ý tứ sâu xa nhìn Ngọc Sinh Yên vẫn nằm im không nhúc nhích trên mặt đất.

…

“Ngọc Sinh Yên, cco không sao chứ, chúng ta ra ngoài rồi, mau đứng lên, đứng có tiếp tục nằm ở trước cửa chính của công hội Hoa Nguyệt nữa, dễ dẫn tới sụ chú ý của người khác lắm đấy!

Sau khi Ngọc Sinh Yên bị khiêng đi ra, thì vẫn cứ ngửa mặt lên nhìn bầu trời, như người đã chết. Tiêu Phàm vội vã thúc dục “hắn ta” vài câu, Ngọc Sinh Yên cả nửa ngày cũng không phải ứng lại, mới sâu kín đáp lại một câu…

“Tôi cảm thấy, vừa rồi tôi thật giống như là một con lợn bị khiêng đi chuẩn bị đi bán vậy, hu hu hu…”

Cuộc sống của Ngọc Sinh Yên từ trước đến giờ đều thuận buồm xuôi gió, sinh ra trong một gia đình giàu có, có một muội muội đáng yêu, cuộc sống tràn ngập hạnh phúc. Tuy rằng cô sinh ra là con gái, nhưng rất thông minh, hơn nữa lại có dung nhan xinh đẹp, bởi thế cho nên trong quá trình trưởng thành đã nhận được không ít lời ca ngợi của người khác, là một người hoàn hảo theo đúng nghĩa đen.

Nhưng từ sau khi cô tiến vào “Tân Sinh” gặp phải người đàn ông tên là Mệnh Phàm này, Ngọc Sinh Yên cảm thấy những ngày tháng bình yên của mình đã kết thúc.

Lần đầu tiên gặp gỡ cùng Mệnh Phàm, cô đã bị Mệnh Phàm trêu chọc một phen cực kì xấu hổ trước mặt mọi người.

Ngọc Sinh Yên vốn dĩ cho rằng đó là lần xui xẻo nhất trong đời mà mình gặp phải, nhưng không nghĩ đến lần thứ hai gặp gỡ Tiêu Phàm trong trò chơi này lại càng nghiêm trọng hơn…

Giới tính không còn, nụ hôn đầu cũng đã mất, bây giờ chính mình lại còn bị mấy người cũng nhau khiêng lấy tứ chi mang ra khỏi công hội giống như là gia súc, ném nằm ngửa xuống đất.

Hai mắt của cô trốn trong mũ trùm, đã nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt của những game thủ kia cười nhạo mình làm trò hề, thiên chi kiêu nữ như cô, có

khi nào đã từng gặp qua đãi ngộ như vậy chứ, nhất thời đau lòng gần chết, nước mắt rơi như mưa.

“Chúng ta đi nhanh đi, đừng kéo dài thời gian nữa. Nếu không thật khó khăn mới ra khỏi được đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, cô lại ngồi đây khóc lóc, sẽ càng gây thêm sự chú ý của những thành viên công hội đang ở bên trong đấy.”

Tiêu Phàm nhìn cái kẻ phiền phức đang nằm trước cửa công hội Hoa Nguyệt, khổ sở cầu xin.

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Ngọc Sinh Yên lại cảm thấy mình càm thêm thê lương.

Chính mình đã đau lòng đến mức đó, còn phải đề phòng bị người khác phát hiện, không thể nào khóc lớn một trận để giải tỏa tâm trạng, càng khó chịu chính là, chính mình lại không có biện pháp gì để khống chế “cô” cả, chỉ có thể nghe theo sự chỉ huy của “cô”.

“Hu hu hu…”

Ngọc Sinh Yên ôm lấy đầu mình, khóc càng thêm thê lương.

Tiêu Phàm nhìn thấy con quỷ khóc nhè này khóc lóc nhìn cũng đáng thương, cũng không biết phải làm gì, chỉ có thể ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ lên lưng “hắn ta” để an ủi, dịu dàng nói: “Haiz, là tôi không tốt, không nên để cô bị cuốn vào, cô đừng khóc nữa có được không, sau này sống chết của tôi để mặc cho cô quyết định có được hay không?”

Do Ngọc Sinh Yên tùy ý quyết định, tuyệt đối không thể, Tiêu Phàm sẽ không đặt vận mệnh của mình vào tay cái nhân vật phiền phức Ngọc Sinh Yên này đâu, hắn chỉ đang dỗ dành Ngọc Sinh Yên mà thôi.

Hơn nữa phụ nữ nói dối lừa gạt đàn ông không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa hay sao?

Bây giờ Tiêu Phàm đã hòa nhập rất tốt vào hàng ngũ nữ tính.

Nhưng Ngọc Sinh Yên đã phải chịu nhiều khó khắn, trí thông minh bây giờ không hơn đứa trẻ ba tuổi là bao, nghe Tiêu Phàm nói như vậy, nhất thời sững sờ, do cô quyết định?

Kẻ cặn bã Mệnh Phàm lại có thể hứa hẹn với cô như vậy? Lẽ nào "cô" không sợ sau này cô sẽ làm "cô" chết hay sao?

Thế nhưng bây giờ Ngọc Sinh Yên lại thông qua khuôn mặt của Phàm Tử nhìn Tiêu Phàm, không biết tại sao lại có chút nhẹ dạ cả tin, hơn nữa cảm thấy biểu hiện bây giờ của Tiêu Phàm đặc biệt chân thành.

"Thật sao?"

Nhìn thấy Ngọc Sinh Yên đã thôi không khóc nữa, Tiêu Phàm lập tức trả lời: "Đương nhiên, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!"

Sau đó trong lòng âm thầm bổ sung thêm một câu, hắn bây giờ không phải là quân tử, vì thế cho nên…

"Vì sao bây giờ anh lại thuận theo tôi như thế? Một kẻ cặn bã như anh thật sự sẽ có lòng cảm thông hay sao?"

Nghe Ngọc SInh Yên nói lời chói tai như thế, lông mày của Tiêu Phàm nhíu lại một chút, trong lòng thầm nghĩ, cái gì gọi là một kẻ cặn bã cũng có lòng cảm thông hay sao, lời nói này thật sự làm người khác tổn thương!

Nhưng "cô" lại không tiện phát tác, tránh khỏi chọc giận "người đàn ông" buồn vui thất thường này khóc lóc thêm một lần nữa: "Tôi vẫn luôn có lòng cảm thông, chỉ là các người không tin tôi mà thôi."

"Có thể anh không phải là người như vậy."

"Cái gì gọi là tôi không phải là người như vậy, có bao giờ tôi chủ động làm hại cô chưa?"

"Anh ở trước mặt rất nhiều người sỉ nhục tôi, chiếm rất nhiều tiện nghi của tôi, cướp đi nụ hôn đầu, ngoại trừ giết chết tôi ra, dường như những cái khác anh cũng làm không ít!"

Ngọc Sinh Yên một bên nghiêm túc nói, một bên hung dữ trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm bị "hắn ta" nói như vậy, cảm giác cực kì kì quái, nhưng cẩn thận nghĩ lại, những chuyện mà Ngọc Sinh Yên nói dường như "cô" đều đã từng trải qua: "Những gì cô nói kia đều là hiểu lầm, vốn dĩ tôi cũng không muốn như vậy…"

"Hiểu lầm! Anh cho rằng chiếm tiện nghi của một cô gái có thể giải quyết bằng hai chữ hiểu lầm hay sao?"

"Vậy cô còn muốn như thế nào! Chẳng lẽ muốn tôi cưới cô hay sao?"

Ngọc Sinh Yên bị Tiêu Phàm hỏi như vậy, ngược lại có chút bối rối, đúng vậy, hắn còn có thể làm như thế nào đây? Chẳng lẽ muốn hắn cưới mình?"

"Hu hu hu…"

Thấy Ngọc Sinh Yên lại muốn khóc lóc nữa, trong lòng Tiêu Phàm bắt đầu hoảng loạn, ngay lập tức tiến lên an ủi mội hồi.

"Anh cách xa tôi một chút, nó thật vất vả mới xẹp xuống được, anh dựa vào gần như vậy lỡ nó lớn lên nữa thì tôi phải làm sao!"

Nhìn thấy Tiêu Phàm nhích lại gần mình, Ngọc Sinh Yên căng thẳng la lên.

Vì thế, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể coi như thôi, xem ra ban đầu Ngọc Sinh Yên là đàn ông, quả nhiên khí huyết dâng trào không chịu nỗi sự mê hoặc của nữ sắc mà.

Nhưng sau khi nói xong câu đó, trong đầu Ngọc Sinh Yên xoay chuyển vài lần, linh quang lóe lên, nó hiện tại đã xẹp xuống? Điều này không phải nói là tình trạng của cô đã khôi phục lại bình thường, có thể tiếp tục chiến đấu?

Nghĩ đến đó, Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên nhìn về phía Tiêu Phàm âm trầm nở nụ cười, Tiêu Phàm không rõ vì sao cảm thấy tóc gáy dựng hết lên.

"Anh vừa nói sẽ để tôi tùy ý xử lí?"

Tây Dương kiếm đã nằm trong tay Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của Ngọc Sinh Yên thì thầm nuốt nước bọt: "Hả? Cô nói cái gì?

Tôi từng nói vậy sao?”

Chương 581: Ven Đường Xuất Hiện Gấu Con

Chương 582: Ven Đường Xuất Hiện Gấu Con

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Hả? Cô nói cái gì? Tôi từng nói vậy sao?”

“Quả nhiên anh vẫn là một kẻ cặn bã!”

Ngọc Sinh Yên tức giận quát một tiếng, vung kiếm lên đâm thẳng về phía Tiêu Phàm, đúng lúc này một cơn gió thổi đến hất tung mũ trùm ra, lộ ra khôn mặt đẹp trai của “hắn ta”.

Tiêu Phàm nhanh chóng lắc mình né khỏi sự tấn công của Ngọc Sinh Yên, trong lòng thầm nói, “phụ nữ” quả nhiên thay đổi quá nhanh, vừa nãy còn khóc lóc giả bộ đáng thương trước mặt mình, thế nhưng chỉ chớp mắt sau đã rút kiếm ra đâm mình, thực sự là lật mặt còn nhanh hơn cả lật sách mà!

“Ngươi biết không! Tên khốn nhà người vừa từ trong thánh địa của chúng tôi đi ra, mặc dù là được con gái dẫn ra, nhưng ít nhất đã chứng mình là ngươi đã vào đó! Ngươi có biết đó là ước mơ của chúng tôi hay không! Bao nhiêu ngày đêm, chúng tôi chỉ có thể đứng dưới mấy cây đại thụ đằng kia ngóng nhìn xung quanh, tiểu tử thối nhà ngươi lại có thể trực tiếp đi vào! Tồi tệ nhất chính là, ngươi lại không biết đạo lí vui một mình không bằng mọi người cùng vui, nếu đã đi vào tại sao lại không gọi chúng tôi tới! Ta ghét nhất chính là những người chỉ biết tư lợi cá nhân mà không chịu chia sẻ cho người khác!”

“Hơn nữa điều quan trọng nhất mà ngươi đã làm khiến chúng tôi không thể tha thứ chính là ngươi lại dám ra tay với công chúa điện hạ Phàm Tử của chúng tôi, thật sự là tội ác tày trời!”

Có điều bây giờ chính mình cũng không thể cùng “hắn ta” đấu một trận ở đâu, bởi vì đây là trước cửa chính của công hội Hoa Nguyệt, nếu như bị

thành viên của công hội Hoa Nguyệt nhìn thấy mình bị người ngoài tấn công thì nhất định sẽ tham gia vào trợ giúp, như vậy mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức.

Vì thế chính mình nhất định phải mượn cơ hội lần này dụ Ngọc Sinh Yên đi khỏi đây!

Sau khi Tiêu Phàm có được quyết định của mình, đnag muốn xoay người tránh đi, dẫn Ngọc Sinh Yên đi ra khỏi chỗ này, thế nhưng chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh cô bỗng nhiên xuất hiện thêm một đám đàn ông mặc áo choàng…

"Các người tránh ra! Để tôi giết người này!"

Ngọc Sinh Yên nhìn đám người hâm mộ trước đây của mình bỗng nhiên xuất hiện, ngay lập tức la lên.

Nhưng mấy người Hoàng Ma Tử bọn họ làm sao còn nhận ra "hắn ta", càng quan trọng hơn chính là, Ngọc Sinh Yên còn xúc phạm "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" làm bọn họ tức giận, "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" coi cô như là kẻ địch!

"Ngươi câm miệng cho ta!" Hoàng Ma Tử tức giận quát Ngọc Sinh Yên một tiếng, ánh mắt cực kì nghiêm khắc.

Bỗng nhiên xuất hiện thâm mấy người, Tiêu Phàm không hề quên biết, chỉ biết những người này rất thích theo đuôi các thành viên công hội Hoa Nguyệt, còn cái danh xưng công chúa điện hạ Phàm Tử mà bọn họ nói đến, Tiêu Phàm cảm thấy đầu óc của mình thật mơ hồ.

Nhưng chuyện này cũng không làm trở ngại chuyện Tiêu Phàm định nhân cơ hội này trốn đi, "cô" cũng không muốn tiếp tục ở lại đây để bị Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên trở mặt truy sát.

Hơn nữa bị đám đàn ông này vây quanh, Ngọc Sinh Yên cũng không sợ bị công hội Hoa Nguyệt chú ý đến mà bại lộ thân phận.

…

Ngọc Sinh Yên cũng coi như miễn cưỡng nhận thức được đám đàn ông đang đứng trước mặt này, nhưng "hắn ta" càng quan trọng hơn chính là, fans của mình đã không giúp mình thì thôi, lại còn che chắn để cái tên Mệnh Phàm đó trốn thoát nữa chứ!

"Các người mau tránh ra! Để tôi giết cái kẻ cặn bã này!"

"Trời ạ! Ngươi lại sỉ nhục nữ thần của chúng tôi, quả thực là tội không thể ta mà! Anh em đâu! Tiến lên! Đánh cái tên mặt trắng này!"

…

Sau khi Tiêu Phàm chạy thoát thì quay lại nhìn phía sau, thấy tình trạng ẩu đả lung tung như vậy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, ầm ĩ đủ rồi, xem ra Ngọc Sinh Yên đã khôi phục lại sức sống, sinh long hoạt hổ. Cứ như thế đi, chính mình cũng không cần lo lắng cái tên ngu ngốc kia lại chui đầu vào lưới, làm bại lộ thân phân, trước mắt mình cứ đi tìm nơi để ẩn nấp đã, chờ sau khi cái trạng thái trao đổi giới tính chết tiệt này kết thúc, nếu như Ngọc Sinh Yên thông minh hơn, cũng sẽ không làm bại lộ thân phận của chính mình.

Sau đó Tiêu Phàm xoay người lại, không nhìn về phía sau nữa mà lập tức rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Ngọc Sinh Yên rốt cuộc thở hổn hển, từ bên trong Quân đoàn Sói Lẳng Lơ xông ra ngoài, áo choảng trên người có vẻ hơi lộn xộn nhàu nát.

Nhìn không thấy bóng dáng Tiêu Phàm đâu, Ngọc Sinh Yên tức giận dậm chân một cái, sau đó theo bản năng kéo lại mũ trùm của mình, che lại khuôn mặt, rồi biến mất sau ngõ vắng.

…

"Đều tại thằng ngu nhà mày hại tao, mày có thể thông minh hơn một chút không! Cả ngày chỉ biết tạo thêm phiền phức cho tao mà thôi!

Tiêu Phàm ngồi xổm trong ngõ nhỏ mà lần đầu tiên khi biến thân đã ở đó, kéo Tom Cruise lên dạy dỗ.

Nơi này là phía tây Thành Frya, tuy rằng ở đây cũng tính là nội Thành Frya, nhưng có khác biệt rất lớn với những khu vực phồng hoa của Thành Frya.

Nơi này cực kì hẻo lánh, ít người lui tới, cây cối um tùm, nếu như có thêm đám dã quái xuất hiện, quả thật cũng không khác gì so với dã ngoại.

Vì muốn tìm nơi tốt hơn chờ thân thể của mình phục hồi lại như cũ, Tiêu Phàm lựa chọn nơi có ít người chơi như nơi này, nhưng chờ đợi quả thật quá tẻ nhạt, Tiêu Phàm chỉ có thể kéo sủng vật của mình lại dạy dỗ, nỗ lực giảm bớt thời gian vô vị.

Có điều Tom Cruise không có chút tự giác nào nhận lấy sai lầm của mình, trái lại dùng móng vuốt của nói móc móc lỗ tai, khuôn mặt xem thường nhìn chủ nhân của mình: "Bản miêu thăng một lần năm cấp, con người ngu xuẩn, ngươi có làm được không? Hơn nữa dưới sự trả thù của bản soái miêu, ác nữ con người kia đã khóc bù lu bù loa, ngươi có làm được không? Điều đáng nói nhất chính là, ngươi còn nợ bản soái miêu mười đĩa cá nướng, nhớ trả lại cho ta nhanh nhanh nhé! Meo~!"

Nhìn dáng vẻ vênh váo tự đắc của Tom Cruise, Tiêu Phàm nhất thời buồn bực, chính mình muốn djay dỗ nó một trận, bỗng nhiên nhìn thấy viên trái tim màu hồng nhạt từ trên người chính mình bay ra, bay về phía xa đằng kia.

Nhìn thấy ngoại hình quen thuộc của trái tim màu hồng này, trong lòng Tiêu Phàm trở nên vui vẻ, chính mình cuối cùng cũng có thể biến trở về cơ thể đàn ông rồi sao!

Cùng lúc đó, một người đàn ông mặc áo choàng cố gắng đuổi theo cái trái tim màu hồng từ trên người mình bay ra kia, thế nhưng bất đắc dĩ là cái trái tim màu hồng này thực sự bay quá nhanh, lập tức đã biến mất trong tầm mắt "hắn ta", có điều lúc này "hắn ta" đã đuổi tới ngõ hẻm cũ ít người lui tới ở phía tây Thành Frya rồi.

“Mệnh Phàm đang trốn ở đây sao?” Đôi mắt sắc besb của Ngọc Sinh Yên đang giấu dưới lớp áo choàng nhìn chằm chằm vào đám cây cối um tùm bị bỏ quên trong nội thành.

Đúng lúc này một trái tim màu hồng bay tới trước người của Ngọc Sinh Yên, ngay lập tức đi vào trong cơ thể của “hắn ta”, cuối cùng Ngọc Sinh Yên cũng đã quay trở về hình dáng ban đầu.

Ngọc Sinh Yên mở áo choàng đang khoác trên người mình ra, ngơ ngác nhìn cơ thể của mình đã biến về như cũ, nước mắt yên lặng chảy xuống.

Sau đó cô nhẹ nhàng mở đôi mắt mơ màng ướt đẫm nước mắt, ánh mắt lần nữa khôi phục sự sắc bén, nắm chặt trường kiếm trong tay, nhanh chân chạy vào ngõ hẻm vắng vẻ ở phía tây Thành Frya…

Sau khi Ngọc Sinh Yên khôi phục lại cơ thể phụ nữ, trái tim màu hồng từ trong cơ thể Ngọc Sinh Yên bay ra cũng nhập vào cơ thể của Tiêu Phàm, cảm nhận được sức mạnh trở về một lần nữa, Tiêu Phàm nắm chặt hai tay, không khỏi có chút vui sướng, không kìm lòng được hô tô một tiếng vui mừng.

Thế nhưng một giây sau hắn bỗng nhiên im bặt lại, bởi vì trước người hắn chẳng biết từ bao giờ lại xuất hiện một người bạn nhỏ với trang phục đặc biệt…

Mọi người ở trong trận doanh Tinh Tinh hoặc nhiều hoặc ít sẽ nhiễm một chút phong cách ăn mặt của Tinh Linh, người người quần áo hoa lệ tao nhã, thậm chí ngay cả người chơi có giới tính nam, cũng không ít người mặc theo phong cách dịu dàng, bởi vì như vậy càng thêm địa khí.

Chương 582: Hai Kẻ Bị Truy Đuổi

Chương 583: Hai Kẻ Bị Truy Đuổi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Mọi người ở trong trận doanh Tinh Tinh hoặc nhiều hoặc ít sẽ nhiễm một chút phong cách ăn mặt của Tinh Linh, người người quần áo hoa lệ tao nhã, thậm chí ngay cả người chơi có giới tính nam, cũng không ít người mặc theo phong cách dịu dàng, bởi vì như vậy càng thêm địa khí.

Hơn nữa không thể không nói, những loại quần áo mà chủng tộc Tinh Linh thiết kế đều rất thời thương, sau khi mặc vào có thể làm cho người chơi tăng thêm mấy phần quý khí, vì thế những trang phục loại này bình thường vẫn khiến người ta cực kì yêu thích.

Sau khi đi đến trận doanh Tinh Linh, Tiêu Phàm nhìn thấy bất kể là người chơi hay là NPC, quần áo đều được thống nhất theo phong cách này. Bây giờ lại bất ngờ nhìn thấy người bạn nhỏ không biết từ đâu xuất hiện, thực lòng Tiêu Phàm cảm thấy có chút chói mắt, bởi vì ngoại hình của nó thực sự quá quái dị…

Trên đầu đội một cái mũ bằng kim loại giống như là cái nồi, một đôi kính phi công chắn gió che đậy kín mít một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, khiến người ta không nhìn rõ, trên người mặt một bộ quần áo kiểu công nhân màu xám trắng, mấy sợi trang sức bằng da hưu buộc trên người, ngược lại làm cho tinh thần nó cao lên mấy phần, nhưng không phù hợp nhất chính là, trên lưng nó cõng thêm một cái bao to có kích cỡ không khác biệt là mấy so với kích thước cơ thể nó, cả người nhìn giống như một chiến sĩ hậu cần công binh ở hậu phương chiến trường vậy.

Có điều bây giờ Tiêu Phàm cũng cảm thấy cực kì căng thẳng, không phải bởi vì các người kì quái trước mặt mà tạo thành e ngại, dù sao khi ở trong trận doanh Ác Ma bản thân hắn cũng đã gặp không ít người biến thái như vậy, tính ra như thế này, hắn cũng coi như là người từng gặp nhiều sóng to gió lớn.

Sở dĩ Tiêu Phàm căng thẳng, hoàn toàn là bởi vì trong nháy mắt lúc "cô" biến trở về cơ thể đàn ông, hình như đã bị tên tiểu tử trước mặt này nhìn thấy…

Làm sao bây giờ?

Nếu như người bạn nhỏ này tiết lộ thân phận của mình ra bên ngoài, nhất định công hội Hoa Nguyệt sẽ dốc hết toàn bộ sức lực của tất cả các thành viên bắt mình về làm thịt mất!

Không ngờ chính mình vừa mới dùng "cùng che giấu bí mật của nhau" bắt Ngọc Sinh Yên che giấu giúp mình, ai ngờ đâu một lúc sau lại mọc ra thêm một người biết chuyện này nữa!

Haiz! Đều tại mình vui mừng quá mức, nhất thời bất cẩn, không chú ý bên cạnh có người khác!

Thế nhưng cái nơi vắng vẻ ít người quỷ quái như thế này, người bạn nhỏ tới đây làm gì? Con gấu nhỏ này không lẽ đang chơi trốn tìm cũng bạn bè ở đây đấy chứ?

…

Người bạn nhỏ cũng không để ý đến thần sắc khẩn trương của Tiêu Phàm, mà giơ tay lấy kính chắn gió của mình xuống, mặt kính khúc xạ ánh sáng bảy màu dưới mặt trời, Tiêu Phàm không thể tin nhìn chăm chú khuôn mặt trước mắt hắn, điều này làm cho trong lòng hắn càng thêm hoảng sợ.

Sau đó người bạn nhỏ chậm rãi ngẩng lên nhìn Tiêu Phàm, liếc mắt nhìn Tiêu Phàm từ đầu tới chân, rồi bỗng nhiên đưa tay phải ra, rồi lại bỗng nhiên đưa tay mò xuống phía dưới!

Cảm nhận được cảm xúc truyền đến từ phía dưới, trong nháy mắt Tiêu Phàm tái mặt đi!

Nhưng quá đáng hơn chính là, sau khi người bạn nhỏ này dùng tay nặn nặn, vẻ mặt nghi ngờ lẩm bẩm: "Cảm giác này, lẽ nào làm từ silicon sao?"

…

"Cảm giác này, chẳng lẽ là do keo dán si lic?"

Tiêu Phàm nổi giận!

Đứa nhỏ này có bệnh đó à!

Làm gì có kiểu chào hỏi nào như thế!

Quá đáng hơn nữa chính là, tên nhóc này dám xem món đồ gia bảo bản thân mình khổ cực lắm mới mang về được là keo dán si lic! Có ai đã từng thấy thứ keo dán si lic hùng vĩ tráng lệ như vậy chưa hả! Đứa nhỏ này quả nhiên là tầm nhìn hạn hẹp chẳng hiểu gì cả mà! Xem ra mình phải thay cha mẹ cậu nhóc giáo dục cho nó một bài mới được!

“Nhóc con không có mắt nhìn! Dám xem thường bản đại gia à! Để xem anh đây xử lý cậu thế nào!”

Tiêu Phàm hét lớn, bước nhanh về phía cậu bạn nhỏ mặc quần áo kỳ lạ kia, hoàn thoàn quên mất mình đã “biến thân” rồi.

Cậu nhóc xa lạ vẫn đang nghi hoặc ngẫm nghĩ, hoàn toàn không đề phòng mấy cái móng vuốt sói của Tiêu Phàm. Lúc cậu bé phản ứng lại kịp thì bản thân cậu đã bị Tiêu Phàm bắt lấy rồi.

“Chị định làm cái gì với tôi thế? Mau dừng tay!”

Cậu bạn nhỏ vừa hét vừa phản kháng vùng vẫy, nhưng mà cậu bé nào có mạnh bằng Tiêu Phàm, chỉ một lúc sau đã bị Tiêu Phàm khống chế hoàn toàn.

Nhóc con, cậu dám ngang nhiên nhục nhã đồ của ta là keo dán si lic! Cậu chết chắc rồi!

Cậu đã dám chiếm tiện nghi của bản đại gia, vậy bản đại gia sẽ lấy gậy ông đập lưng ông! Hừ hừ! Cậu có hét to hơn nữa cũng vô dụng!

Tiêu Phàm cười gian vươn mấy cái móng vuốt về phía cậu bạn nhỏ…

Hả?

Không có?

Vì sao lại không có?

Sao cái gì cũng không có thế này?

Tiêu Phàm dường như ý thức được cái gì đó, lập tức tái mặt.

Đúng lúc này, vì cậu bạn nhỏ giãy dụa quá mạnh nên cái mũ sắt trên đầu bị rơi xuống, mái tóc xanh nhạt óng ả như thác nước buông xuống…

…

Một ngày nọ vào ba mươi năm trước, trời vốn trong xanh nắng ấm bỗng nhiên xuất hiện dị tượng, bảy dải nắng vắt ngang qua trời, tất cả mọi người trong trận doanh Tinh Linh đều đưa mắt nhìn theo, âm thầm kinh ngạc.

Cùng khoảnh khắc với dị tượng này, hoàng thất Tinh Linh chào đón thành viên mới, một tiểu công chúa vừa được sinh ra.

Mà sau khi tiểu công chúa này được sinh ra, dị tượng cũng nhanh chóng biến mất như chưa bao giờ xuất hiện.

Nhìn khung cảnh kỳ dị trên không trung, Đại Tế Ti của Nguyệt Cung Tinh Linh, một người vốn am hiểu tế tự cầu nguyện tiên đoán nói, thiên phú của vị tiểu công chúa này vô cùng hiếm có, là kỳ tài trăm năm khó gặp.

Vua Tinh Linh nghe xong vô cùng vui mừng, ôm đứa trẻ vừa được sinh ra không lâu kia cười không khép miệng, cũng đặt tên cho cô bé là Hạ Lộ Lộ.

Lúc Hạ Lộ Lộ sáu tuổi (1) thì bắt đầu thức tỉnh hoàn toàn thiên phú về ma pháp, tuy rằng bộ tộc Tinh Linh bẩm sinh vốn đã rất am hiểu về ma pháp nhưng một đứa nhỏ của bộ tộc mà có thể thức tỉnh được ở độ tuổi đó là chưa bao giờ có. Hơn nữa, lúc này Hạ Lộ Lộ đã đọc được hết các tài liệu lịch sử mà hoàng thất cất giữ, quả thực là thông tuệ hơn người, đúng như Đại Tế Ti của Nguyệt Cung Tinh Linh đã từng tiên đoán, là kỳ tài có một không hai.

(1) Tuổi thọ của Tinh Linh chỉ bằng khoảng một nửa của con người, ở đây thì tuổi của Hạ Lộ Lộ ngang với 1 đứa bé 3 tuổi của loài người.

Bởi vậy vua Tinh Linh càng thêm yêu thương cô bé, còn thiết đãi yến tiệc cho thần dân cùng vui, khiến con dân của cả trận doanh Tinh Linh đều biết

trong đất nước của mình có một vị công chúa điện hạ thông tuệ hơn người như vậy.

Mà sau khi mọi người biết được tin tức này thì cũng đều rất vui vẻ.

…

Thời gian thấm thoát, chỉ chớp mắt đã ba mươi năm trôi qua…

“Khởi bẩm vua Tinh Linh, công chúa Hạ Lộ Lộ đã cùng Đại hiền giả Lao Lai Lai ra khỏi Hoàng thành, đi về hướng thành Freja rồi ạ.”

“Thật không, rất tốt…”

Người thanh niên anh tuấn đang ngồi trên vương tọa âm thầm thở dài, xoay người đi ra khỏi đại điện, bước về phía đài cao.

Nơi này là hoàng thành của trận doanh Tinh Linh, cây Thế Giới nguy nga như núi đang sống rất mạnh mẽ ở nơi này, hoàng cung của hoàng thất Tinh Linh cũng được đặt tại đây, để mãi mãi bảo vệ cho cây đại thụ chọc trời này.

Vua Tinh LInh đứng ở trên đỉnh cây Thế Giới, cảm nhận từng đợt gió mạnh đang thổi đến, nhìn ra xa khỏi hoàng thành.

Ông ta phóng tầm mắt nhìn khắp, chỉ thấy trong hoàng thành phủ đầy tán xanh, có đôi chỗ còn phát ra ánh sáng xanh lục, vô cùng bắt mắt.

Đây cảnh tượng chỉ xuất hiện khi những tiểu Tinh Linh được cây Thế Giới sai đi chữa chị cho cây, nhưng những năm gần đây, vua Tinh Linh đã nhìn quen với cảnh tượng này rồi.

Mà trong hoàng thành bây giờ, có một số chỗ bị hư hại vẫn còn lưu lại dấu vết lờ mờ của lửa đạn…

…

Sau đó không lâu, tin tức Hạ Lộ Lộ rời khỏi hoàng thành truyền từ cung điện đến khắp phố lớn ngõ nhỏ. Tất cả mọi người đều đầu tiên là sửng sốt

sau đó là những tiếng hoan hô reo hò như sấm dậy, thậm chí còn có người vui mừng đến phát khóc, dáng vẻ trông vô cùng kích động.

“Tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ đã rời khỏi hoàng thành rồi!”

Chương 583: Hạ Lộ Lộ

Chương 584: Hạ Lộ Lộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ đã rời khỏi hoàng thành rồi!”

“Rốt cuộc tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ cũng đi rồi!”

“Thật tốt quá! Cuối cùng tiểu ác ma cũng đi rồi! Cuối cùng chúng ta cũng có thể an ổn mà sống rồi!”

…

“Bộp” một tiếng, mũ sắt rớt xuống đất.

Mái tóc màu xanh nhạt rơi lòa xòa trước mặt Tiêu Phàm, ngay sau đó mùi hương hoa theo mái tóc thoảng qua mũi hắn, mùi hương này vô cùng dễ chịu.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm đang vô cùng hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, sau khi nhìn thấy mái tóc rối tung thì như bị người ta điểm huyệt đứng ngây ra như phỗng.

Mình vừa làm cái gì thế này?

Trắng trợn quấy rối bé gái?

Trời ạ! Một tội ác vô cùng khủng khiếp! Rốt cuộc mình đã làm cái gì thế này! Tiền đồ tốt đẹp của mình xem như kết thúc từ đây rồi!

…

Thừa dịp Tiêu Phàm ngây người, Hạ Lộ Lộ há cái miệng nhỏ ra, nhe hai chiếc răng khểnh sáng loáng cắn mạnh vào cánh tay hắn!

“A!”

Tiêu Phàm kêu lên thảm thiết. Cuối cùng Hạ Lộ Lộ cũng thoát ra được, cô bé nhanh chóng lăn một vòng sang bên cạnh, cấp tốc mở ba lô cá nhân của mình, lấy ra một cây gậy kim loại gác thẳng lên vai, cảnh giác nhìn Tiêu Phàm đang đứng trước mặt mình.

Hạ Lộ Lộ vô cùng tò mò với người trước mắt này, bởi vì trước đó cô bé đã thấy người này biến hóa vô cùng kỳ lạ. Cô bé chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng như thế trong bất kỳ quyển sách nào cho nên rất hiếu kỳ với việc biến thân của Tiêu Phàm.

Cô bé vốn định đến đây để xem xét thực hư, ai ngờ cái tên này chỉ mới bị đụng chạm một chút liền nổi giận, bắt lấy cô bé, còn sờ tới sờ lui trên người cô một cách vô lễ như thế nữa.

Sao người này lại kỳ lạ như thế chứ? Chẳng phải đều là nữ hết cả à, mình chỉ sờ cô ta có một chút, cô ta có cần thiết phải sờ lại như thế không! Thật là một kẻ keo kiệt!

Tiêu Phàm lắc lắc cánh tay đau, nhìn dấu răng thẳng tắp in sâu trên tay mình, âm thầm hít mấy ngụm khí lạnh.

Lúc hắn ngẩng đầu lên thì lại phát hiện bạn nhỏ đã biến thành một cô nhóc dễ thương kia đang giơ một ống tuýp hình trụ bằng kim loại cảnh giác nhìn chằm chằm mình.

Nhìn miệng ống tuýp đen ngòm đang nhắm về phía mình kia, Tiêu Phàm hơi hoảng hốt, nghi hoặc thốt ra hai chữ: “Pháo hoa?”

Hạ Lộ Lộ vốn đang ảnh giác nhưng vừa nghe Tiêu Phàm mở miệng, trong lòng đột nhiên hưng phấn hẳn lên…

Lễ nghi, văn hóa, nghệ thuật, võ thuật, ma pháp… đều là những thứ Hạ Lộ Lộ đã học từ sau khi ra đời, nhưng cô bé lại quy kết cho những môn này bốn chữ "vô cùng nhám chán".

Hạ Lộ Lộ cũng đã từng nghe nói vị ở Nguyệt Cung cả ngày chỉ biết lầm rầm khấn vái kia đã đoán được sau này cô bé sẽ có trí tuệ siêu phàm từ khi cô bé vẫn đang còn bú sữa, khiến phụ thân vua Tinh Linh càng thêm yêu thương mình.

Hạ Lộ Lộ cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, nhanh chóng đọc xong đống lịch sử hỗn tạp kia, cũng thức tỉnh được thiên phú ma pháp vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng chính vì quá xuất sắc nên Hạ Lộ Lộ cảm thấy cuộc sống bình lặng thế này quả thực quá mức nhàm chán.

Cô bé sinh ra trong hoàng thất Tinh Linh, áo cơm vô lo, chẳng có cầu mong gì về mấy thứ vật chất tầm thường như những người khác. Hơn nữa, bởi vì thiên phú ma pháp của cô bé quá mức xuất sắc nên chẳng cần phải cố gắng nhiều ma lực cũng dần mạnh lên, vì thế Hạ Lộ Lộ cảm thấy việc tập luyện ma pháp chẳng có gì thú vị nữa.

Trước kia, còn có những bộ sách chưa xem giúp cô bé giải buồn nhưng sau khi đã đọc xong hết một lượt, cô bé lại cảm thấy việc này chẳng còn thú vị nữa.

Những thứ đạo lý khô khan dạy con dân Tinh Linh phải bảo vệ cây Thế Giới, những bản ghi chép ca ngợi sự vĩ đại của thần thánh nghìn cuốn như một, những thứ này quả thực có ý nghĩa sao?

Hạ Lộ Lộ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì cô bé cũng sẽ bị dạy thành kẻ suốt ngày chỉ biết lẩm bẩm như bà lão ở Nguyệt Cung kia cũng nên. Nếu phải sống cuộc sống như thế có lẽ cô bé sẽ bị buồn chán mà chết mất.

Nhưng Hạ Lộ Lộ cũng chẳng còn cách nào khác, bởi vì tuổi cô bé còn nhỏ nên chưa thể hiểu rõ hay xác định được việc mình muốn làm trong tương lai.

Lúc Hạ Lộ Lộ mười tám tuổi (chín tuổi tính theo tuổi loài người), vua Tinh Linh vui mừng tổ chức cho cô bé một buổi vũ hội mừng sinh nhật, các quý tộc của Tinh Linh đều đến tham dự, cảnh tượng đó vô cùng náo nhiệt.

Nhưng Hạ Lộ Lộ lại không cảm thấy vui vẻ, cô bé buồn chán nhìn các chị em của mình vui vẻ khiêu vũ trong sàn nhảy.

Tuy rằng các chị khiêu vũ trông rất đẹp nhưng nếu muốn tương lai cô bé trở thành dáng vẻ như các chị thì có khác gì những chú chim hoàng yến bị nhốt trong chuồng đâu cơ cuhứ?

Không được! Không thể cứ tiếp tục như vậy được!

Nhưng bản thân cô bé nên làm gì đây?

Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên cảm thấy có chút bi ai, cô bé ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầu sao, ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt không phù hợp lứa tuổi.

Lớn thêm một chút, cuối cùng Hạ Lộ Lộ cũng có thể tự thân xuất hành, đương nhiên việc "tự thân" này vẫn tính luôn cả đám hộ vệ ẩn núp ở bên cạnh, chỉ là số lượng hộ vệ ít hơn nhiều mà thôi.

Đối với việc này, Hạ Lộ Lộ cảm thấy cuộc sống của mình quá mức bi thảm, đến một chút tự do cũng không có.

Lúc mới được đi dạo trong hoàng thành Hạ Lộ Lộ cũng rất vui vẻ, bởi vì từ lúc sinh ra tới giờ, ngoài hoàng cung ra bản thân cô bé chưa từng được đi đâu chơi cả.

Nhưng chỉ mấy phút sau, sự vui vẻ này cũng nhanh chóng biến mất.

Bởi vì cô bé thấy, đường phố hoàng thành chẳng khác gì hoàng cung nơi cô bé sống cả, cũng tao nhã, mỹ lệ, tinh xảo giống như vậy, cũng mang nét đặc trưng của Tinh Linh y như thế.

Nhưng nét phong cách đặc trưng này ở trong mắt Hạ Lộ Lộ lại là cực kỳ buồn tẻ, bởi vì từ khi còn nhỏ, cô bé đã lớn lên trong khối kiến trúc mang phong cách này.

Nơi Hạ Lộ Lộ thích nhất có lẽ là phòng đấu giá trong hoàng thành, bởi vì ở đây có thể mua được một số thứ mới mẻ, đặc biệt, xua bớt đi được sự buồn chán thông thường.

Nhưng những sản phẩm mỹ nghệ ở phòng đấu giá trong hoàng thành đa số đều do những thợ thủ công có tiếng trong Tinh Linh tạo ra, xem trọng sự hoa lệ, tao nhã, mãi vẫn không thể thoát được sự trói buộc của truyền thống…

Rời khỏi phòng đấu giá, Hạ Lộ Lộ nhìn lại những món "đồ chơi" mới mua mà đám người hầu đang cầm, khó nén được tiếng thở dài, chỉ mong mấy thứ này có thể giúp những tháng ngày buồn tẻ trong tương lai của cô bé thú vị hơn một chút.

Trải hết những món "đồ chơi" mới mua về ra, Hạ Lộ Lộ đột nhiên phát hiện có một quyển sách mới lạ, từ những trang giấy ố vàng kia có thể đoán được rằng, quyển sách này đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Hạ Lộ Lộ không nhớ rốt cuộc mình có từng mua quyển sách này ở phòng đấu giá hay không, nên nghi hoặc hỏi lại đám hạ nhân vừa theo hầu mình về.

"Là món dồ mà phòng đấu giá tặng cho ta? Kết tinh văn hóa Địa Tinh?"

Hạ Lộ Lộ lại nhìn thoáng qua quyển sách đã ố vàng cũ kỹ kia, nhanh chóng hiểu được đầu đuôi sự việc.

Văn hóa Địa Tinh luôn bị Tinh Linh xem thường. Tinh Linh luôn lấy sự cao quý, tao nhã làm trọng nên vốn không hề coi trọng lối sinh hoạt dưới nền đất âm u này, cũng khinh thường nhóm người sống ở Địa Tinh và chẳng bao giờ công nhận nền văn mình của nhóm Địa Tinh kia….

Cho nên, dù cho vật này có cất chứa giá trị nhất định nào đó nhưng nếu đem so sánh với những tác phẩm nghệ thuật khác của Tinh Linh chắc chắn nó đã bị bỏ qua một bên rất lâu, mãi không bán được nên giờ đây mới trở thành món đồ tặng kèm cho cô bé.

Hạ Lộ Lộ nhìn quyển sách phủ đầy bụi, hơi bài xích theo bản năng nhưng xuất phát từ tò mò, cô bé vẫn nhẹ nhàng cầm lấy quyển sách đã rách nát kia lên, tiếp theo đó, hai mắt cô bé bỗng nhiên sáng ngời, chói mắt như những ngôi sao trên bầu trời vậy…

Trong trang thứ nhất chỉ có một câu nói đơn giản: “Bùm! Nổ cũng là nghệ thật!” Lạc khoản - Deidara.

Chương 584: Hạ Lộ Lộ Trốn Thoát

Chương 585: Hạ Lộ Lộ Trốn Thoát

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Trong trang thứ nhất chỉ có một câu nói đơn giản: “Bùm! Nổ cũng là nghệ thật!” Lạc khoản - Deidara.

Câu nói này cực kỳ bình thường nhưng bạn nhỏ Hạ Lộ Lộ lại chưa từng thấy qua.

Ở thế giới Tinh LInh, dù là một việc bình thường nhất các Tinh Linh cũng sẽ tìm một từ ngữ uyển chuyển phù hợp, khiến việc nói chuyện cũng trở nên văn vẻ thanh cao nhằm thể hiện sự tu dưỡng cao quý của bản thân. Còn câu nói thẳng thắn, đơn giản mà bạo lực này, bỗng chốc hấp dẫn tầm mắt Hạ Lộ Lộ.

Đây là một quyển tiểu thuyết của Địa Tinh do người tên là Cheese Small Goblin viết, tên gọi là “Đại bác là lưỡi dao”. Cuốn tiểu thuyết này kể về một tiểu Địa Tinh tên là Deidana rất thích cầm đại bác quậy phá khắp nơi.

Kết thúc của câu chuyện chính là, vì để cắt đứt suy nghĩ điên cuồng của mình, nhân vật này đã tự nổ chết.

Từ nội dung có thể thấy, đây chắc chắn là một quyển tiểu thuyết có tư tưởng vô cùng nguy hiểm nhưng mà đối với Hạ Lộ Lộ vốn đã chán ngấy những câu chuyện xưa hoa mỹ về công chúa, hoàng tử thì đây chẳng khác nào một món đồ thú vị vô cùng mới mẻ.

Hạ Lộ Lộ bị sự nhiệt huyết và điên cuồng của nhân vật chính trong sách hấp dẫn, tự hiểu ra rằng cuộc sống của mình trước giờ bị thiếu đi sự kích thích, kết quả là, tư tưởng nguy hiểm bắt đầu dần dần nảy sinh trong lòng vị công chúa nhỏ…

Lại thêm mấy năm nữa trôi qua, Hạ Lộ Lộ ba mươi tuổi (mười lăm tuổi). Những năm gần đây cô đã góp nhặt rất nhiều những đồ vật của Địa Tinh, xem thêm những sách cổ liên quan đến nền văn minh của Địa Tinh, cũng dựa vào sự thông tuệ của mình mà tự nghiên cứu chế tạo ra một loạt sản phẩm mang phong cách Địa Tinh.

Hạ Lộ Lộ nhìn thành quả nghiên cứu chế tạo của bản thân,vừa cảm thấy hưng phấn lại vừa tự hào!

Nhưng mà hoàng thất Tinh Linh lại không đồng ý với những hành động này của cô, cho rằng cô đang chơi đùa với những thứ chết chóc, lại còn dùng tinh lực vào những vật phẩm thô tục của bọn Địa Tinh, khuyên cô nên dành nhiều thời gian hơn cho việc luyện tập ma pháp…

Hạ Lộ Lộ đã bước vào thời kỳ phản nghịch đương nhiên sẽ không chịu thua như thế, cô cho rằng thời đại do vũ khí nóng đứng đầu sớm muộn gì cũng sẽ đến, hơn nữa sự truyền thống cũ kỹ của Tinh Linh này không thích hợp với cô, cuộc sống của cô hẳn phải giống như Deidara trong "Đại bác là lưỡi dao" kia, có kích thích, có phấn chấn có điên cuồng mới đúng. Dù cho cuối cùng có bị nổ thành tro bụi thì cũng không cảm thấy hối tiếc! Bởi vì Hạ Lộ Lộ cảm thấy cuộc sống như vậy mới thật sự có ý nghĩa!

Bỗng nhiên có một ngày, Hạ Lộ Lộ nổi hứng muốn đến thành Freja.

Bởi vì trong một quyển sách cổ cô bé sưu tầm được có nói về manh mối của di tích Địa Tinh, mà nơi quyển sách cổ kia ám chỉ chính là ở gần thành Freja bây giờ của trận doanh Tinh Linh.

Vì thế Hạ Lộ Lộ thầm tưởng tượng về một cuộc đại mạo hiểm của chính mình, cũng xin vua cha Tinh Linh cho đi du lịch.

Cô bé vốn tưởng rằng sẽ phải viện rất nhiều cớ mới xin được phụ hoàng, chẳng ngờ rằng vua Tinh Linh lại nhanh chóng đồng ý như vậy, còn có dáng

vẻ như trút được gánh nặng nữa chứ.

Nhìn vẻ mặt của vua Tinh Linh, Hạ Lộ Lộ cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng quản nhiều làm gì! Chỉ cần cô bé có thể đến được thành Freja để thám hiểm là được rồi!

Cứ như vậy, Hạ Lộ Lộ túm lấy người thầy là đại hiền giả Lao Lai Lai râu bạc cùng với sự hộ tống của kiếm sĩ Claude của Phong Cung Tinh Linh, rời khỏi nơi đã từng sinh hoạt ba mươi năm là hoàng thành này.

Cảm thụ những cơn gió mang theo hơi thở tự do suốt dọc đường, tâm trạng của Hạ Lộ Lộ vô cùng vui vẻ, bởi vì cô bé cảm thấy cuối cùng mình cũng thoát khỏi nhà giam của hoàng thất Tinh Linh kia rồi, nhận được tự do đúng nghĩa kể từ khi chào đời đến nay.

Nhưng tâm trạng vui vẻ của Hạ Lộ Lộ cũng chẳng duy trì được bao lâu, bởi vì sau khi đến được thành Freja, cô bé lại trở về với cuộc sống vốn chẳng thay đổi gì so với trước kia.

Dù cô bé đi đến đâu Claude cũng sẽ mang theo một đám thị hệ theo sát bên cạnh, còn ông lão Lao Lai Lai kia thì suốt ngày dạy dỗ cô bé về đống lễ nghi truyền thống nhàm chán cũ rích.

Lễ nghi truyền thống?

Cái thứ này cô bé đã chơi chán từ khi lên sáu tuổi rồi thế mà vị đại hiền giả kia lại cứ nói liên tu bất tận mãi!

Trời ạ! Lỗ tai của cô cũng sắp bị đóng thành kén vì lão già này rồi!

Hạ Lộ Lộ đi đến thành Freja không phải là để đổi một nơi "ngồi tù" khác, cho nên cô bé cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Mà đúng lúc này, Lao Lai Lai lại đột nhiên vui vẻ nói muốn tặng cho cô bé một món lễ vật.

Lễ vật?

Nghe thấy từ này, lúc đầu Hạ Lộ Lộ vẫn rất mong chờ.

Nhưng sau khi nhìn thấy món đồ chơi trong tay Lao Lai Lai thì cô bé đã hoàn toàn thất vọng.

Trứng?

Lao Lai Lai vậy mà lại nghĩ đến việc đưa một quả trứng đến lấy lòng cô bé?

Trời ạ! Quả thực là một đại hiền giả ngu xuẩn, món đồ chơi chỉ một mồi lửa đã chín thế này sao bản công chúa thèm liếc mắt chứ!

Vì thế, Hạ Lộ Lộ chẳng thèm nhìn quả trứng trong tay Lao Lai Lai mà xoay người bước đi thẳng…

Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy được!

Nếu cô bé cứ bị nhốt mãi ở nơi này, bị một Đại hiền giả chỉ biết tặng trứng giáo dục thì nhất định chỉ số thông minh sẽ bị sụt giảm nghiêm trọng! Chắc chắn cuối cùng mình cô bé cũng sẽ biến thành một kẻ đầu đất chỉ biết nghịch quả trứng Lao Lai Lai tặng cho mất!

Nghĩ đến cuộc sống thê thảm sau này của mfinh, Hạ Lộ Lộ cảm thấy vô cùng sợ hãi, vì vậy cô bé hạ quyết tâm phải rời khỏi nơi này.

Hạ Lộ Lộ gói ghém hành trang, sử dụng thuật ngụy trang tự nhiên cho bản thân xong, thừa dịp đám người hầu không chú ý, lẻn rời khỏi phòng mình…

Rời khỏi đây rồi mình nên đi đâu đây?

Hạ Lộ Lộ cảm thấy rất mờ mịt, cô rất muốn đến di tích của Địa Tinh kia để xem xét, bắt đầu một cuộc phiêu lưu mạo hiểm đầy kích thích nhưng tình huống trước mắt không cho phép cô bé làm như vậy, bởi vì cô bé vốn không biết di tích Địa Tinh ở đâu mà chỉ biết rằng nó ở gần thành Freja mà thôi.

Hạ Lộ Lộ gẩy gẩy kính chắn gió mình đang đeo, cảm thấy hơi buồn rầu, xem ra cô bé vẫn là chuẩn bị chưa được đầy đủ rồi…

Nhưng mà nếu đã trốn thoát thì sẽ không trở về nữa, cô bé phải tìm một nơi để trú ngụ rồi dừng chân ở đó một thời gian mới được.

Hạ Lộ Lộ đã đến thành Freja được một thời gian rồi vậy nên địa hình trong thành cô bé cũng biết được đại khái. Cô bé thầm nghĩ, quảng trường cũ ở thành Tây cũng khá ổn, dù sao ít người, dễ lẩn trốn, vì thế Hạ Lộ Lộ đi thẳng đến nơi này.

Không thể không nói, vận khí của Hạ Lộ Lộ quả thực không tệ, thế mà cũng ngẫu nhiên tìm được đầu mối di tích của Địa Tinh ở trong một biệt thự cũ nãt ở quảng trường cũ phía Tây của thành Freja.

Đó là một tấm bản đồ đã cũ.

Nhìn nét chữ lờ mờ trên mảnh giấy ố vàng, ánh mắt Hạ Lộ Lộ sáng rực hẳnt lên. Cô bé biết cuộc phiêu lưu mạo hiểm của mình đã sắp có thể bắt đầu được rồi.

Nhưng mà trước đó, cô bé cần phải đánh dấu lại tấm bản đồ này đã, dù sao tấm bản đồ này cũng đã khá lâu mà thế sự xoay vần, thành Freja vốn đã thay đổi không ít.

Hôm nay, Hạ Lộ Lộ cũng ngồi trên một thân cây cao như những ngày khác, vừa đối chiếu lại vừa đánh dấu lại cảnh vật xung quanh lên tấm bản đồ, nhưng chẳng ngờ được rằng đột nhiên lại có một nhà thám hiểm xuất hiện trước mặt cô bé.

Cô bé vội vàng chạy tới một ngách nhỏ, lén lút dõi theo.

Những hành động của nhà mạo hiểm này khiến Hạ Lộ Lộ cảm thấy vô cùng tò mò. Cô bé lấy một cái ống nhòm từ ba lô của mình ra, nhắm về hướng nhà mạo hiểm kia đang trốn để quan sát.

Nhưng vừa nhìn xong cô bé lại bị động tác của nhà mạo hiểm kia dọa cho hoảng hốt, bởi vì nhà mạo hiểm này là nữ, lại còn có dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, thậm chí còn chẳng hề kém các chị gái xinh đẹp của cô bé.

Chương 585: Bạn Bè Như Thế

Chương 586: Bạn Bè Như Thế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Nhưng mà đáng tiếc là hình như chỉ số thông minh của người này không được cao cho lắm, sau khi dừng bước thì cứ ôm lấy con mèo nhỏ kia lẩm bẩm không dứt, quả thực chẳng khác nào Lao Lai Lai tặng cô bé quả trứng kia.

Cũng vì vậy nên Hạ Lộ Lộ cảm thấy nhà thám hiểm từ ngoài đến này chẳng có gì thú vị. Cô bé đang định cất ống nhòm đi, tiếp tục nghiên cứu bản đồ trong tay mình thì đột nhiên một cảnh tượng vô cùng kỳ dị xuất hiện trước mặt Hạ Lộ Lộ! Nhà thám hiểm kia đột nhiên biến thành đàn ông! Đây là tình huống gì thế này?

Tuy rằng mấy năm nay Hạ Lộ Lộ có nghiên cứu về văn hóa Địa Tinh nhưng ma pháp Tinh Linh của cô bé cũng không hề tụt giảm. Theo sự hiểu biết về phóa thuật của cô bé, ngoại trừ việc biến thân của Druid ra thì thuật biến hình của pháp sư loài người và yêu thuật của Shaman ra dường như chẳng còn có pháp thuật nào có thể tha đổi bản thân hoặc ngoại hình cả, càng đừng nói đến pháp thuậ thay đổi giới tính như thế kia!

Nhưng nếu như thứ người này thi triển không phải là pháp thuật vậy thì nó là cái gì?

Chẳng lẽ là thuật dịch dung phụ trợ cho việc trộm cắp của bọn đạo tặc?

Cũng có thể lắm, nhìn thân thủ nhanh nhẹn của anh ta thì chắc chắn là một nhà mạo hiểm chuyên đi trộm cắp rồi.

Vì thế Hạ Lộ Lộ quyết định đi xuống dưới đó tìm tòi nghiên cứu một phén.

Hạ Lộ Lộ xuất hiện trước mặt người thám hiểm này, nhưng phản ứng của anh ta lại khiến cô bé cực kỳ thất vọng. Anh ta cứ ngốc nghếch đứng ngây ra như phỗng ở đó.

Hạ Lộ Lộ vốn còn muốn chào hỏi anh ta nhưng nhìn dáng vẻ anh ta như thế cô bé đành bỏ qua.

Nhưng chuyện này cũng là bình thường thôi, dù sao anh ta cũng là một người đáng thương đến mức phải nói chuyện phiếm với mèo, vậy thì cô bé nên mong chờ gì ở anh ta đây?

Tuy người này hơi ngu ngốc nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc cô bé muốn nghiên cứu năng lực của chị ta.

Vì thế Hạ Lộ Lộ đi thẳng qua màn chào hỏi bước đầu, muốn tiến hành học tập kỹ thuật dịch dung của đối phương, mà điều khiến Hạ Lộ Lộ cảm thấy tò mò nhất chính là giới tính của nam và nữ vốn khác nhau, vậy thì vị trí kia chị gái này đã dùng thứ nguyên liệu gì để tiến hành thay thế vậy?

Hạ Lộ Lộ vươn bàn tay nhỏ bé, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước, chộp thẳng tới.

Hạ Lộ Lộ có thể cảm nhận được xúc cảm đang truyền đến từ tay mình, trong lòng cô bé vô cùng kinh ngạc.

Dáng vẻ này, độ co giãn này, sự mềm mại này, còn có nhiệt độ nóng bỏng hơn mức bình thường của cơ thể nữa, quả thực vô cùng chân thực!

Không thể ngờ được rằng tên trộm này lại có "thuật dịch dung" cao minh đến vậy. Nếu không phải trước đó mình đã nhìn thấy dáng vẻ nữ của chị ta thì quả thực không thể nhìn ra đâu!

Nhưng mà cái này làm từ thứ gì vậy nhỉ?

"Cảm giác này, chẳng lẽ là keo dán silic sao?"

Hạ Lộ Lộ nhíu nhíu mày, cảm thấy hơi hoang mang. Cô bé đã từng nghiên cứu và nghiên cứu và luyện tập thuật luyện kim nhiều năm nay, kiến thức khá phong phú nhưng loại nguyên liệu cho cảm giác chân thật thế này thì trong thời gian ngắn cô bé quả thực không nhận ra được.

Nhưng chẳng ngờ, tên đạo tặc có kỹ thuật dịch dung cao siêu này lại còn có cả kỹ thuật diễn xuất sắc nữa chứ, giả vờ tái mặt cứ y như thật. Nếu không phải Hạ Lộ Lộ đã biết đối phương là nữ từ sớm thì quả thực còn tưởng chị ta bị hành động của mình dọa cho hoảng hồn đấy!

Đang lúc Hạ Lộ Lộ âm thầm tán thưởng kỹ thuật diễn xuất của người trước mắt, đối phương bỗng dưng thô bạo xông lên, bắt cô bé lại, rồi vươn tay sờ xuống dưới!

Đáng giận!

Xấu hổ chết mất!

Chẳng phải chị ta chỉ bị mình sờ có một cái thôi sao! Có cần phải ăn miếng trả miếng sờ lại như thế không! Hơn nữa chỗ này của mình đến cả các chị gái của mình còn chưa chạm qua lần nào đâu!

“Ngươi làm gì với ta thế hả? Mau dừng tay!”

Hạ Lộ Lộ tức giận hét lớn.

Nhà thám hiểm bỗng nhiên sửng sốt, dường như bị tiếng hét của cô bé dọa ngốc, Hạ Lộ Lộ âm thầm vui vẻ, mở cái miệng nhỏ nhắn ra cắn mạnh lên tay đối phương một cái!

“A!”

Chỉ nghe nhà mạo hiểm kia kêu lên một tiếng đau đớn, Hạ Lộ Lộ lập tức giãy thoát, lục lấy vũ khí mà mình tự hào nhất trong ba lô ra, nhìn chăm chú vào người trước mắt. Nếu không phải cô bé muốn học được kỹ thuật hóa trang từ chị ta thì cái tên vô lễ này đã bị cô bé dùng đại bác bắn cho tan xác rồi, ai cho chị ta dám sờ soạng cô bé như vậy chứ.

Chỉ thấy nhà mạo hiểm nhanh chóng hồi phục lại tinh thần từ trong kích động, nhìn chăm chú vào cô bé, dùng giọng nói ngu ngốc như cũ thốt ra hai chữ “đại bác”.

Nhưng vừa nghe thấy hai chữ “đại bác” này, Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên có nỗi xúc động muốn khóc òa lên, bởi vì cuối cùng trên thế giới này cũng có người biết món vũ khí trong tay cô bé rồi…

Đại bác, đây chính là binh khí mà Hạ Lộ Lộ đã phải mất rất nhiều năm nghiên cứu văn hóa của Địa Tinh mới chế tạo ra được.

Lúc Hạ Lộ Lộ dùng đại bác do chính mình chế tạo bắn thẳng vào vách tường khiến nó bị vỡ toang thành một lỗ đen ngòm cô bé đã vô cùng vui vẻ, đây chính là uy lực kinh người của đại bác đó!

Hạ Lộ Lộ xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bị bụi mò trong phòng thí nghiệm bôi bẩn, mang theo đại bác trong tay, vui vẻ chạy về hoàng cung, cô bé muốn chia sẻ sự vui sướng trong lòng mình với mọi người.

“Đây là cái gì?”

Vua Tinh Linh nhìn ống tuýp hình trụ bằng kim loại trong tay con gái mỉm cười hỏi. Lúc này hoàng hậu và các chị gái của Hạ Lộ Lộ cũng tò mò xúm lại xem.

“Phụ vương đoán thử đi!”

Hạ Lộ Lộ nhìn dáng vẻ của mọi người, âm thầm đắc ý.

Vua Tinh Linh nhìn ống tuýp bằng kim loại trước mắt với vẻ khó hiểu. Ông chưa từng thấy qua thứ này trong trận doanh Tinh Linh, chẳng lẽ đây là một loại sản phẩm mỹ nghệ mới?

Nhất định là bởi vì Hạ Lộ Lộ còn nhỏ tuổi, tay nghề chưa đủ nên mới tạo ra một món đồ thô kệch như thế, ngay cả hoa văn mỹ lệ cũng chưa kịp chạm khắc lên nữa, nhưng mà để chế tạo ra một món hàng mỹ nghệ bằng kim loại thế này cũng đã là khó khăn cho con bé rồi.

“À, ta biết rồi!”

Vua Tinh Linh ôn hòa cười nói.

“Hả, phụ hoàng đoán ra được rồi à?”

Hạ Lộ Lộ nghe phụ hoàng của cô bé nói biết về đại bác nên cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng mà hành động tiếp theo của vua Tinh Linh lại khiến Hạ Lộ Lộ thất vọng.

Chẳng biết vua Tinh Linh lấy được ở đâu ra một đóa hoa rất đẹp, sau đó cắm vào miệng đại bác của Hạ Lộ Lộ, tự tin nói: “Thứ Lộ Lộ làm được là

một chiếc bình hoa đúng không!"

"Hóa ra là như vậy, Hạ Lộ Lộ muội muội làm được một chiếc bình hoa đẹp thật nha."

Các chị gái của Hạ Lộ Lộ nói xong, cũng học theo vua Tinh Linh cắm vào họng đại bác của cô bé mấy đóa hoa, dường như muốn giúp cho "bình hoa" có kỹ nghệ thô vụng kia trở nên xinh đẹp hơn.

Hạ Lộ Lộ nhìn thấy thế, sững sờ tại chỗ, chỉ mới chớp mắt thôi, họng đại bác do cô bé tự tay chế tạo đã bị vua Tinh Linh và các chị gái cắm vào đầy hoa. Nhìn họng đại bác bị cắm đầy hoa tươi, nước mắt Hạ Lộ Lộ tuôn trào…

"Hu hu! Ta ghét mọi người!"

Hạ Lộ Lộ lấy lại đại bác của mình, chạy ra ngoài cung, hoa tươi rớt đầy trên đất trông vô cùng xinh đẹp…

Tới tận lúc này, trong hoàng thành vẫn không ai biết được món đồ hình trụ trong tay Hạ Lộ Lộ có tên là gì. Dù cho Hạ Lộ Lộ mang theo đại bác này quậy cả hoàn thành rối loạn hết cả cũng chẳng ai có thể biết được thật ra nó là cái gì.

Bọn họ nghe tiếng nổ đáng sợ của đại bác đều ngơ ngác cho rằng đó là tiếng "ác ma rống giận", mà Hạ Lộ Lộ cũng từ một tiểu công chúa được mọi người yêu thích trở thành một "tiểu ác ma" nghịch ngợm chỉ biết gây sự…

Cho nên giờ này khắc này, Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên nghe thấy hai chữ "đại bác" từ miệng Tiêu Phàm" đột nhiên có cảm giác như gặp được tri kỷ.

"Ngươi vừa mới nói đây là cái gì?"

Chương 586: "Lão" Loli

Chương 587: "Lão" Loli

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Ngươi vừa mới nói đây là cái gì?”

Hạ Lộ Lộ sững sờ nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt sáng lóa, mang theo vô hạn chờ mong.

Tiêu Phàm hơi giật mình nhìn tiểu Lolita (1) trước mắt.

(1) Lolita: ý chỉ các bé gái dễ thương.

Tuy rằng Hạ Lộ Lộ vẫn mặc một bộ trang phục xám trắng như công nhân nhưng lúc này cô bé đã kéo bộ kính chắn gió che hết nửa khuôn mặt xuống, đẩy nón bảo hộ lên phía trên để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn tràn ngập linh khí, trông vô cùng đáng yêu.

Hơn nữa, vẻ mặt cô bé lúc này vô cùng hồn nhiên và tràn đầy chờ mong nhìn hắn khiến Tiêu Phàm bất giác xoa xoa bàn tay lúc nãy vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại, trong lòng càng cảm thấy bản thân đã mắc tội nghiệt sâu nặng.

Vừa rồi mình đã làm gì với cô bé này vậy? Trời ạ, rốt cuộc mình đã làm gì thế này! Sao mình bỗng nhiên có cảm giác từ người tốt biến thành cặn bã thế này!

Hạ Lộ Lộ phát hiện Tiêu Phàm không trả lời mình ngay, hơi bực bội, lại dùng đại bác chỉ vào Tiêu Phàm quát to một tiếng: “Ngươi vừa mới nói đây là cái gì?”

Tiêu Phàm còn đang suy nghĩ phải giải thích với cha mẹ Hạ Lộ Lộ như thế nào thì bị giọng nói dễ nghe của cô bé dọa cho sững sờ, mờ mịt không hiểu nhìn thoáng qua họng đại bác kia, nghi hoặc đáp: “Đại bác á, sao hả?”

Hạ Lộ Lộ lại nghe được hai chữ “đại bác” từ miệng Tiêu Phàm, cảm động đến mức nước mắt tràn mi, không kiềm chế nổi nữa mà nhảy phốc về phía hắn.

Hành động này khiến Tiêu Phàm sợ đến cuống cuồng, cô nhóc này lại muốn làm gì thế? Cô nhóc không phải giống như con mèo nhỏ có thần kinh không

bình thường kia lại muốn ăn vạ đấy chứ?

Nhưng còn chưa đợi Tiêu Phàm kịp phục hồi tinh thần, Hạ Lộ Lộ đã ôm lấy hông Tiêu Phàm, dùng giọng nói non nớt đặc trưng của mình thốt lên một câu khiến Tiêu Phàm rét run…

“Hu hu, cuối cùng Hạ Lộ Lộ cũng tìm được bạn pháo của mình rồi…”

Bạn pháo?!

Cảm nhận được thân thể mềm mại của tiểu loli nhào vào trong ngực, nghe một từ ngữ vô cùng mập mờ, Tiêu Phàm vô thức hít một hơi thật sâu.

Mình không nghe nhầm chứ?! Tiểu loli này mới bao nhiêu tuổi chứ! Thế mà lại coi mình là đồng dâm của cô bé?! Chẳng lẽ mình đã gặp được tiên nhân khiêu (1) trong truyền thuyết?!

Sau khi có kinh nghiệm lần Tiểu Miêu “Va chạm” kia, Tiêu Phàm đã sinh ra bản năng cảnh giác đối với những sinh vật không xác định bổ nhào vào ngực mình, luôn luôn vô thức nghĩ sự việc theo hướng xấu, để phòng điều xấu chưa xảy ra.

Mình ai da, thật sự là thói đời mà, ngay cả loại sinh vật loli này cũng bắt đầu đi vào ngã rẽ rồi!

Nhưng bây giờ mấu chốt nhất là mình nên làm cái gì bây giờ?

Loại sinh vật loli này, xử lí không tốt thì mình sẽ liên lụy thành “Kiếm củi ba năm, thiêu một giờ” nha!

Vấn đề lớn nhất là, bản thân bị liên lụy, còn không phản bác tốt, bởi vì mới vừa nãy, mình nhất thời xúc động, hai tay đã dính đầy tội ác không thể tẩy sạch rồi…

Mẹ nó, tình huống hiện tại, thật sự là hỏng bét rồi!

Đúng vào lúc này, Hạ Lộ Lộ hưng phấn ngẩng đầu, một mặt mong đợi nhìn Tiêu Phàm, dùng một âm thanh thanh thúy ngọt ngào cảm động đất trời nói: “Bạn pháo, chú đã dùng qua pháo chưa?”

Mặc dù nền văn minh Gnome biến mất đã lâu, nhưng theo Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm đã nhân được vật trong tay mình, tất nhiên có thể sử dụng loại vũ khí pháo này.

Nghe một câu tra hỏi trực tiếp như vậy, Tiêu Phàm hít sâu một ngụm khí lạnh.

Loli thật mạnh mẽ nha, nhìn cô bé tuổi còn nhỏ như vậy, không nghĩ tới sẽ được hỏi trực tiếp như vậy!

Mình nên trả lời như thế nào mới tốt? Không phải cô bé gài bẫy để mình tiến vào chứ? Nhưng bây giờ mình có thể làm gì được đây, hai tay của mình đã sớm dính đầy tội ác, làm nam nhân thì tất nhiên không thể trốn tránh trách nhiệm! Ai

Sắc mặt Tiêu Phàm đỏ lên, thần sắc có chút xấu hổ, ấp úng nói: "Đánh qua, đương nhiên là đánh qua rồi!"

Tuyệt đối không thể để cho tiểu loli này xem thường mình, Tiêu Phàm vô cùng chột dạ yên lặng nghĩ thầm.

"Quá tốt rồi, vậy thì đợi chút nữa chúng ta cùng đi bắn pháo đi!"

"Phốc!"

Tiêu Phàm cùng nhịn không được nữa mà phun ra, vội vàng hấp tấp nhìn chằm chằm vào loli xa lạ trước mặt kia, "Cháu vừa mới nói cái gì?"

"Chúng ta cùng đi bắn pháo đi!"

Nhìn biểu lộ vô cùng đơn thuần của Hạ Lộ Lộ, cả người Tiêu Phàm đều cảm thấy không ổn.

Vì sao lại trở thành như vậy? Vì sao mà tiểu loli này bỗng nhiên lại hẹn mình đi bắn pháo!

Tiêu Phàm lập tức cảm thấy tội nghiệt của mình vô cùng sâu nặng, là cảm giác nên lập tức xuống địa ngục.

“Làm sao vậy, đi bắn pháo cùng cháu không tốt sao, bạn pháo?” Hạ Lộ Lộ trông thấy vẻ mặt đau khổ của Tiêu Phàm, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ nói.

“Cái này… Tuổi đời của cháu không thích hợp để bắn pháo đâu. Còn nữa, cháu có thể không gọi chú là bạn pháo không, chú tên là Mệnh Phàm, cháu có thể gọi tắt tên chú là Phàm ca.”

Cũng không biết tiểu loli trước mặt này học từ ai, làm sao mà vừa thấy mặt đã muốn gọi mình cùng đi bắn pháo! Điều làm cho người ta lúng túng nhất là, thế mà cô bé lại gọi mình là bạn pháo! Ông trời của tôi, tôi lấy đâu ra một bạn pháo nhỏ tuổi như vậy! Với lại tôi chính là một thanh niên tốt trong xã hội, căn bản không có ham mê bắn pháo cùng tiểu loli!

“Bạn pháo, hóa ra là chú lo lắng việc này, chú yên tâm đi, cháu đã có hơn mười năm kinh nghiệm bắn pháo.”

Nghe Hạ Lộ Lộ nói kiểu này, sắc mặt của Tiêu Phàm liền trắng bệch.

Cái gì! Hơn mười năm kinh nghiệm bắn pháo!

Loli này nhìn mới hơn mười tuổi, không nghĩ tới cuộc sống của cô bé lại bi thảm như thế, tuổi còn nhỏ đã bị buộc đến loại trình độn này.

“Với lại, tại sao lại muốn cháu gọi chú là Phàm ca chứ! Bạn pháo, chú đừng giả bộ, cháu đã nhìn thấy dịch dung thuật vừa nãy của chú, chú hóa ra là nữ nha! Có điều nói đi cũng phải nói lại, đồ chơi kia của chú chỉnh thật đúng là giống thật, sờ tới sờ lui cảm giác thật sự quá tuyệt vời! Rốt cuộc là chú đã làm như nào mới được vậy?”

Hức - hóa ra tên này hiểu lầm giới tính của mình, thảo nào vừa nãy mình đối xử với cô bé như thế cũng không bị hệ thống bổ Thiên Lôi xuống.

Mà cái gì gọi là sờ tới sờ lui cảm giác thật sự quá tuyệt vời, đây là cô bé đang khen mình sao? Vì sao mà trong lòng mình lại không thoải mái như vậy.

Nhìn thấy Tiêu Phàm sững sờ đứng tại chỗ, Hạ Lộ Lộ lại tiếp tục nói: “Bạn pháo, quên tự giới thiệu, cháu gọi là Hạ Lộ Lộ, chú cũng có thể gọi cháu là

Hạ Lộ Lộ tỷ tỷ.”

“Hạ Lộ Lộ tỷ tỷ?!”

Tiêu Phàm nghi ngờ lặp lại cái xưng hô vô cùng cổ quái này, nhìn Hạ Lộ Lộ trước mặt thân cao vừa tới hông mình, biểu lộ có chút run rẩy, tiểu loli này thế mà để cho mình gọi cô bé là tỷ tỷ?! Tình huống này là như thế nào?!

Hạ Lộ Lộ nghe Tiêu Phàm xưng hô với mình, có vẻ hơi hưng phấn, bởi vì trong hoàng cung mình là công chúa nhỏ nhất, chưa từng được làm tỷ tỷ, hôm nay bỗng nhiên Hạ Lộ Lộ có thêm một “Muội muội”, sao có thể không vui vẻ được.

Thế là Hạ Lộ Lộ tiến đến trước mặt Tiêu Phàm lần nữa, thoáng nâng đầu lên, đi có chút cà nhắc, thế nhưng cố bé vẫn không hài lòng lắm đối với thân cao trước mặt mình, liền trừng mắt liếc Tiêu Phàm, “Chú thấp xuống chút!”

Vẫn còn đang suy tư về cái xưng hô cổ quái kia của Hạ Lộ Lộ nên Tiêu phàm rõ ràng không quay người trở lại, nghe được Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên giận dữ mắng mỏ mình một tiếng, phản xạ có điều kiện liền cúi thấp người xuống, kết quả Hạ Lộ Lộ nhảy lên một cái, giơ cái tay nhỏ của mình lên, nhẹ nhàng sờ lên đỉnh đầu của Tiêu Phàm.

Lần đầu trở thành tỷ tỷ nên Hạ Lộ Lộ vô cùng hài lòng, mà sau khi Tiêu Phàm ý thức được hành động của Hạ Lộ Lộ thì nội tâm đã hoàn toàn hỏng mất…

Vừa mới đó là tình huống gì vậy, tiểu loli trước mặt vừa sử dụng một kỹ năng kinh điển là “Sờ đầu giết” với mình?!

Thế giới này điên rồi! Tại sao lại có thể phát sinh loại chuyện này! Không! Tôi không chấp nhận!

Chương 587: Trên Trời Rơi Xuống

Chương 588: Trên Trời Rơi Xuống

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Thế giới này điên rồi! Tại sao lại có thể phát sinh loại chuyện này! Không! Tôi không chấp nhận!

Tiêu Phàm đường đường chính chính là một nam tử hán đại trượng phu lại bị một tiểu loli sờ đầu, nội tâm bi phẫn không thôi.

Nhưng vấn đề này phát triển quá mức nhanh chóng, Tiêu Phàm một bụng nghi ngờ, lại không biết bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể bày ra một mặt thần sắc xoắn xuýt.

Hạ Lộ Lộ nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Tiêu Phàm, cảm thấy có chút nghi hoặc: "Thế nào Phàm muội, Hạ Lộ Lộ vừa mới sờ đầu chú một cái, chú cảm thấy không thoải mái sao?"

Đâu chỉ có không thoải mái! Đây quả thực là khiến cho nội tâm của tôi sụp đổ đó!

Nhưng bây giờ quan trọng nhất không phải cái này, tiểu loli này thế mà lại gọi mình một cách vô lý là "Phàm muội"?!

"Chờ một chút, cháu chờ một chút! Vì sao mà cháu là tỷ tỷ?"

Không sai, trước tiên mặc kệ những sự việc hỗn tạp rắc rối này, uốn nắn nút thắt quan trọng ở giữa mới là chủ yếu!

"Chẳng lẽ chú muốn làm tỷ tỷ?" Hạ Lộ Lộ nghiêm túc nhìn Tiêu Phàm.

Cô bé hỏi như vậy, ngược lại là khiến Tiêu Phàm trở thành người bị hỏi.

Mẹ nó, cả đời này mình cũng không muốn làm tỷ tỷ, nhưng vì để che giấu tội ác vừa nãy của mình, mình nhất định phải giả bộ như một vị nữ nhân trước mặt tiểu loli này, đáng chết! Rõ ràng thật vất vả mới có thể biến trở về thân nam nhi này!

"Chú thấy thế nào cũng lớn tuổi hơn cháu, vì sao cháu lại là tỷ tỷ?" Tiêu Phàm dứt khoát chuyển dời chủ đề "Tỷ tỷ" này.

“Chú có thể lớn bao nhiêu chứ?” Hạ Lộ Lộ một mặt khinh bị nhìn Tiêu Phàm nói.

“Chú hơn hai mươi, chú nhìn cháu đoán chừng cũng hơn mười tuổi, vì sao lại muốn chú gọi cháu là tỷ tỷ?”

“Thôi đi, chú mới hơn hai mươi, tỷ tỷ đây năm nay ba mươi!”

(1)Tiên nhân khiêu: Một loại hình thức lừa đảo. Một cô gái câu dẫn một người đàn ông, sau đó lại vu oan là mình bị hiếp dâm.

Ba mươi?!

Tiêu Phàm vô thức quét mắt qua thân thể của Hạ Lộ Lộ một chút, một lần nữa thấy được dáng người như tấm phẳng không khác biệt lắm so với Thái Thập Tam, trong lòng mới thả lỏng thở ra một hơi.

Ba mươi? Bộ dáng như vậy thế mà còn dám tự xưng ba mươi?

Ánh mắt của Tiêu Phàm bỗng nhiên trở nên có chút ngả ngớn.

Sự xem thường của Tiêu Phàm dành cho mình, Hạ Lộ Lộ vẫn là cảm nhận được, quệt mồm tức giận nói: “Làm sao! Chẳng lẽ chú không tin lời của cháu!”

Tiêu Phàm không nói gì, chỉ là khẽ cười một cái, hắn không biết nụ cười khẽ nhếch kia làm tổn thương Hạ Lộ Lộ đến mức độ nào!

“Hạ Lộ Lộ cháu không có lừa gạt chú! Hạ Lộ Lộ cháu năm nay ba mươi! Ba mươi năm trước, Hạ Lộ Lộ ra đời ngay tại hoàng thành Tinh Linh!”

Hoàng thành Tinh Linh?!

Đợi một chút, mình dường như một mực không để ý đến thứ gì, kẻ trước mặt này là NPC chứ không phải là người chơi?!

Như vậy là mình không cần phải vì chuyện vừa nãy mà đi khai báo với cha mẹ của cô bé rồi?!

Đợi một chút, vì sao mà mình lại nghĩ đến việc này đầu tiên, giống như mình thật sự bị tập tục trong trò chơi này làm hư, trở nên càng ngày càng cặn bã…

Bên trong con ngươi của Tiêu Phàm hơi sáng lên ánh sáng hồng, lại liếc nhìn Hạ Lộ Lộ một lần nữa…

Hạ Lộ Lộ

Đẳng cấp: 40

Chủng tộc: Tinh Linh

Chức nghiệp: Pháo thủ

Khi Tiêu Phàm dự định tiếp tục điều tra tin tức của Hạ Lộ Lộ, bỗng nhiên một ánh sáng xanh nhạt từ thân Hạ Lộ Lộ sáng lên, tin tức Con Mắt Ác Ma phản hồi lại cho Tiêu Phàm đã bị Hạ Lộ Lộ che giấu.

“Chú không biết dò xét tin tức của người khác là không lễ phép sao?” Sau khi sử dụng một ma pháp làm ngăn cách, hai mắt Hạ Lộ Lộ tràn ngập phẫn nộ nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng một tiếng sơ sẩy, thế mà mình lại quên nếu không phải trong trạng thái chiến đấu, sử dụng Con Mắt Ác Ma sẽ khiến mục tiêu chú ý, vội vàng giải thích: “Chú chỉ là muốn xem cháu có nói dối hay không mà thôi, có phải thật sự đã ba mươi tuổi không.”

“Thế mà chú lại không tin lời của cháu! Hạ Lộ Lộ còn lâu mới gạt chú! Hạ Lộ Lộ thật sự ba mươi tuổi!” Hạ Lộ Lộ lại nhấn mạnh lời nói của mình một lần nữa, nhưng lần này khí thế lại có vẻ hùng hổ dọa người.

“Được rồi, được rồi, coi như cháu thật sự ba mươi tuổi, cũng không thể làm tỷ tỷ nha, chú nhớ kỹ, số tuổi của nhất tộc Tinh Linh nếu quy ra số tuổi của nhân loại sẽ giảm đi một nửa, cho nên nói trên thực tế cháu mới mười lăm tuổi mà thôi, mà chú đã hơn hai mươi tuổi rồi, cháu không thể làm tỷ tỷ của chú.”

Không sai, Tiêu Phàm nhớ kỹ bối cảnh trong "Tân Sinh" giới thiệu nhất tộc Tinh Linh chính là như vậy, nếu như Hạ Lộ Lộ thật sự là NPC, vậy thuyết pháp như vậy chắc chắn đúng đắn!

Nhưng Tiêu Phàm quên mất, Hạ Lộ Lộ không chỉ là một Tinh Linh, hơn nữa còn làm một nữ Tinh Linh, giảng đạo lý cái gì, trước mặt nữ nhân phần lớn thời gian đều là không dùng được, mà Hạ Lộ Lộ thật vất vả mới có thể làm tỷ tỷ, loại cơ hội này cô bé sẽ không buông tha dễ dàng!

"Cháu không quan tâm! Hôm nay Hạ Lộ Lộ chính là muốn làm tỷ tỷ! Hôm nay Hạ Lộ Lộ chính là muốn làm tỷ tỷ! Cháu nói chú là muội muội thì chính là muội muội…"

Hạ Lộ Lộ bắt đầu chơi xấu, thậm chí còn vung vẩy ống pháo trên tay, như cây gậy mà đập về phía Tiêu Phàm.

Mặc dù sức lực của Hạ Lộ Lộ cũng không tính là lớn, nhưng ống pháo dù sao cũng được làm từ kim loại, vô cùng cứng rắn, nện vào sẽ rất đau, Tiêu Phàm chỉ có thể liên tục né tránh.

"Ngừng ngừng ngừng! Đừng làm loạn! Được được đều tùy cháu cả!"

"Sao không nói sớm! Vậy… Phàm muội! Chúng ta đi bắn pháo đi!"

Nghe được Tiêu Phàm đáp ứng, thần sắc của Hạ Lộ Lộ lập tức biến đổi, dời sang chủ đề khác, khiến Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, quả nhiên không hổ là nữ nhân, tốc độ trở mặt thật nhanh.

Có điều tại sao cô bé lại nhắc đến chuyện khiến người khác vô cùng xấu hổ như bắn pháo?"

Làm NPC trong trò chơi, chắc chắn tiểu loli này cũng không hiểu ý nghĩa của "Bắn pháo" là cái gì, vậy bắn pháo trong miệng cô bé rốt cuộc là chuyện gì?

Đúng, dường như trong tin tức mà Con Mắt Ác Ma phản hội lại cho mình có nhìn thấy nghề nghiệp của tiểu loli này là pháo thủ…

Pháo thủ?!

Tiêu Phàm lại quét mắt nhìn bộ trang phục kì quái trên người Hạ Lộ Lộ một lần nữa,

Mọi chuyện hoàn toàn chính là như vậy.

Có điều trong trận doanh Tinh Linh có một pháo thủ chuyên nghiệp như vậy sao? Tại sao một chút ấn tượng mình cũng không có? Ngược lại cung tiễn thủ trong trận doanh Tinh Linh lại có thể nắm được một bó to.

"Chú nói… Cháu nói bắn pháo chính là dùng hỏa pháo trong tay tiến hành công kích sao?"

"Đúng vậy, nếu không thì chú tưởng rằng cái gì?"

Hạ Lộ Lộ nghi hoặc mà nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt thuần khiết trong trẻo kia khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút xấu hổ.

Mình tưởng rằng cái gì?

Suy nghĩ của mình vừa nãy tuyệt không phải là tư tưởng bẩn bựa gì, nhưng cô bé nói như vậy thật khiến người ta hiểu lầm nha!

"Tại sao chú phải cùng cháu đi…bắn pháo chứ?"

Mặc dù biết bắn pháo này không phải là bắn pháo kia, nhưng khi Tiêu Phàm nói ra vẫn còn có chút không thuận miệng.

"Chú không cảm thấy thời điểm này bắn pháo thì cảm giác bắn ra sẽ rất tuyệt sao!"

Hạ Lộ Lộ một mặt hưng phấn nhìn Tiêu Phàm, mặc dù Tiêu Phàm có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Hạ Lộ Lộ, nhưng cảm giác khi nghe vẫn là có chút run rẩy.

Cảm giác bắn ra rất tuyệt… Ông trời của tôi, vì sao mà tôi luôn luôn không nhịn được mà suy nghĩ lệch lạc như vậy?

"Chú biết không, từ sau khi cháu nghiên cứu về đuốc pháo, thì liền thích cái đồ chơi này, ống pháo bằng kim loại thô kệch nặng nề cảm giác lạnh lẽo, lại

phun ra lửa nóng bỏng, một quả pháo đã có uy lực khiến tất cả phải nằm xuống, đây là thứ khiến cháu thích thú khi đánh nhau bằng pháo! Đáng tiếc, tại quê hương của cháu không ai nhận ra được binh khí trong tay cháu, bọn họ thậm chí còn cho rằng hỏa pháo là "Ác Ma Gầm Thét", cái tên buồn cười biết bao!"

Chương 588: Có Bạn Từ Phương Xa Tới

Chương 589: Có Bạn Từ Phương Xa Tới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

"Chú biết không, từ sau khi cháu nghiên cứu về đuốc pháo, thì liền thích cái đồ chơi này, ống pháo bằng kim loại thô kệch nặng nề cảm giác lạnh lẽo, lại phun ra lửa nóng bỏng, một quả pháo đã có uy lực khiến tất cả phải nằm xuống, đây là thứ khiến cháu thích thú khi đánh nhau bằng pháo! Đáng tiếc, tại quê hương của cháu không ai nhận ra được binh khí trong tay cháu, bọn họ thậm chí còn cho rằng hỏa pháo là "Ác Ma Gầm Thét", cái tên buồn cười biết bao!"

Nhìn thần sắc của Hạ Lộ Lộ từ hưng phấn chuyển thành đau thương, ở trong nội tâm Tiêu Phàm bỗng nhiên sinh ra một chút đồng cảm với cô bé.

Nhưng một tiểu loli Tinh Linh thích bắn pháo thật sự bình thường sao? một chủng tộc yêu thích hào bình như Tinh Làm làm sao có thể sinh ra một người phản nghịch vô cùng bạo lực như thế, tích cách của tiểu loli này hẳn là không ở đây mới đúng!

"Thế nào! Cháu vừa nói không sai chứ! Không phải chú đã được trải nghiệm cảm giác khoái cảm khi bắn pháo mà cháu vừa nói sao, bạn pháo!

Lại nghe Hạ Lộ Lộ gọi mình là bạn pháo, sắc mặt của Tiêu Phàm có chút không được tự nhiên.

"Chẳng lẽ chú không cho là như vậy?"

Nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Tiêu Phàm không được tự nhiên, Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên cảm thấy có chút thất vọng, "Chú vừa mới nhận ra đây là hỏa pháo, cháu lại cho là chú cũng thích hỏa pháo giống cháu, nhưng cháu không nghĩ tới… Chú dường như căn bản không rõ mị lực của việc bắn pháo!"

Hạ Lộ Lộ trực tiếp ném hỏa pháo trong tay mình cho Tiêu Phàm, "Cầm!"

Tiêu Phàm bắt lấy binh khí Hạ Lộ Lộ vừa ném tới, nghi hoặc nhìn Hạ Lộ Lộ một chút.

Hạ Lộ Lộ không để ý đến Tiêu Phàm, sau đó lại lấy từ trong hành trang đằng sau mình ra một hỏa pháo khác, "Bạn pháo! Chú hãy nhìn cho thật kỹ! Cháu sẽ cho chú nhìn thấy mị lực của bắn pháo! Sau khi nhìn nó, chú nhất định sẽ say mê nó! Về sau chúng ta lại tụ thành một khối đánh nhau vui vẻ!"

Tiêu Phàm nghe thấy lời nói của Hạ Lộ Lộ, mặc dù hiểu rõ ý tứ mà cô bé nói tới không phải là như kia, nhưng vẫn có cảm giác có biến đổi.

Hạ Lộ Lộ lại nhìn Tiêu Phàm một chút, nhắm ngay họng pháo ở phía trên, hô to một câu: "Vì hoa nhường nguyệt thẹn, mỗi ngày một pháo đãi trời!"

Hoa lửa nổ tung ra từ họng pháo kim loại, một tiếng vang lớn, chấn động đến lỗ tai của Tiêu Phàm ong ong vang dội.

Bóng cây trên đỉnh đầu cũng theo tiếng nổ này mà nứt ra một lỗ hổng, từng tia từng tia ánh nắng chiếu thẳng xuống, có điều để cho Tiêu Phàm cảm thấy khiếp sợ nhất chính là, một pháo này của Hạ Lộ Lộ thế mà lại đánh một người quen từ trên trời xuống…

Ngọn pháo bắn trên trời cao của Carla trong cái quãng trường cũ tĩnh lặng không người của thành Freya đột ngột đến dị thường.

Ngọn cây cũng bị pháo xé toạc ra một cái lỗ bự, đám chim bồ câu trắng trên ngọn cây vì âm thanh của hỏa lực làm cho hoảng sợ mà bay tán loạn. Tất cả mọi chuyện diễn ra rất là tự nhiên, thế nhưng thành Freya của trận doanh

Tinh Linh lại khác trận doanh nhân loại ở chỗ, loài chim bồ câu trắng hầu như rất ít xuất hiện ở đây…

Bịch một tiếng, một người rơi từ trên cao xuống, đầu cắm vào bụi cỏ phía trước Tiêu Phàm và Carla, chỉ lộ ra bên ngoài chiếc quần có màu sắc rực rỡ và đôi ủng da đầu ngọn đẹp đẽ.

Đôi chân cao gầy mảnh khảnh lúc này không khác gì một nhánh cây đang bị cắm ngược.

Carla hơi tò mò nhìn người mới bị rớt xuống, mà Tiêu Phàm trông thấy phong cách ăn mặc vô cùng đẹp đẽ trước mặt thì bỗng có cảm giác quen quen.

Nhưng mà, điều quan trọng nhất bây chính là người trước mặt có bị làm sao hay không?

Người này hình như bị pháo của Carla vô tình bắn trúng, sau đó từ trên trời rớt xuống rồi ngã chỏng vó vào đây, dùng mặt tiếp đất. Bị như vậy là biết xui cỡ nào rồi.

Đúng vào lúc này, hai cẳng chân gầy ốm, mảnh khảnh trong bụi cỏ bỗng nhúc nhích bằng một tư thế vô cùng kỳ quái, giống như đang run rẩy, vô cùng quỷ dị khác thường, lại kết hợp thêm màu sắc rực rỡ trên chiếc quần, hình ảnh này thực sự làm người ta vô cùng sợ hãi.

Ngay sau đó, người nọ bỗng nhiên co người lại, cơ thể bắn vọt ra, ấy vậy mà dùng một tư thế đặc biệt kỳ lạ, thình lình bắn lên, thế là cơ thể đang cắm trong bụi cỏ đã được rút ra.

Mấy phiến lá xanh bay lả tả từ trên cơ thể người nọ xuống, hai tay gã nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt mình, phủi bớt tro bụi dính trên đó, phủi xong lại lộ ra một khuôn mặt trắng bệch kinh dị.

Sau đó, gã híp mắt nhìn về phía trước, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Tiêu Phàm: "Ủa?"

Câu này có hơi ngả ngớn nhưng khi Tiêu Phàm nhìn thấy nụ cười không rõ ý vị kia thì cả người lại bắt đầu căng thẳng hết cả lên.

Ủa cái khỉ à! Sao cái tên điên này lại xuất hiện ở đây!

Người trước mặt Tiêu Phàm có thân hình cao gầy, trên người ăn mặc tuy đẹp nhưng lại rất buồn cười, bốn thanh đoản kiếm cắm ngược sau lưng thành hình chữ "x", đầu tóc vàng chóe dựng đứng, trông vừa ngông cuồng vừa tùy tiện.

Tư thế đứng thẳng vừa bừa bãi vừa lười biếng, đôi vai trùng xuống ỉu xìu, nhưng dù vậy Tiêu Phàm cũng chẳng dám xem thường gã này, bởi vì trên đầu gã là một ID đỏ đến nỗi sắp biến thành đen thui, Tiểu Sửu Hoàng.

Tiểu Sửu Hoàng, tên điên mà Tiêu Phàm đề phòng nhất.

Mặc dù gã này rất điên rồ, nhưng Tiêu Phàm không thể không thừa nhận thực lực chiến đấu của Tiểu Sửu Hoàng vô cùng cao siêu. Dù sao khi đó, lúc mình giao chiến với Tiểu Sửu Hoàng, cứ bị gã không chế tiết tấu trận đấu, cuối cùng là rơi xuống thế hạ phong.

Có điều, bây giờ, cái đồ điên Tiểu Sửu Hoàng bỗng nhiên xuất hiện trong thành Freya trận doanh Tinh Linh làm cái gì chứ? Sẽ không phải là lại tìm mình gây phiền phức đó chứ? Đúng là có khả năng thật, cái tên này vui buồn thất thường có tiếng mà!

"Quác quác, Mệnh Phàm, anh căng thẳng như vậy làm gì chứ. Chẳng lẽ nhìn thấy người bạn cũ này nên không vui sao?"

Tiểu Sửu Hoàng lại phát ra tiếng cười đặc trưng của gã làm Tiêu Phàm thấy rùng hết cả mình.

"Ồ? Đồng dâm, hóa ra ông chú kỳ quái này là bạn của chú à?"

Carla ngờ vực nhìn Tiểu Sửu Hoàng một chút rồi hỏi Tiêu Phàm.

Chưa đợi Tiêu Phàm lên tiếng trả lời, Tiểu Sửu Hoàng đã phấn khởi đáp lời: "Đúng rồi đó, chú với Mệnh Phàm là đồng hương, đều ra từ cùng một trận doanh."

“Ồ, thảo nào ông chú lại ăn mặc khác thường như vậy, phải biết gu ăn mặc của mọi người trong trận doanh Tinh Linh cứng nhắc cực kỳ ấy.”

Carla thấy Tiểu Sửu Hoàng gật đầu nhẹ, sau đó bày ra bộ dáng ‘đúng là thế thật’.

“Này này, Carla, cháu đừng dựa vào cái tên nguy hiểm này gần như thế!”

Thấy Carla không hề cảnh giác tụ lại một chỗ với Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy lo lắng, vội lên tiếng nhắc nhở.

“Mệnh Phàm, anh nói chuyện tổn thương người khác thật đó! Cái gì gọi là cái tên nguy hiểm, chúng ta không phải là bạn tốt sao.”

“Đúng vậy, đồng dâm, ông chú này mặc dù bề ngoài có hơi buồn cười chút,

nhưng chú ghét bỏ bạn bè thế là không đúng đâu.” Carla cũng trách móc theo.

“Cháu không biết đó thôi, cái tên này là phần tử bạo lực đó! Vui cái là xách dao ra đâm người à!” Tiêu Phàm nói rồi, thận trọng liếc thoáng qua mấy thanh đoản kiếm sau lưng Tiểu Sửu Hoàng.

Carla nghe Tiểu Sửu Hoàng là phần tử bạo lực thì dường như hứng khởi hẳn lên: “Ồ, nghe cũng không tệ nha!”

“Hả?”

Tiêu Phàm choáng váng, cái con bé lolli này còn là người bình thường sao, phản ứng kiểu gì thế!

Nhưng Carla lại chẳng thèm để ý tới Tiêu Phàm nữa, đi thẳng đến trước mặt Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng thầm chờ mong: “Ông chú, chú có biết vật trong tay cháu là gì không?”

“Quác quác, hoả pháo hả?”

Nghe thấy Tiểu Sửu Hoàng trả lời vậy thì đôi con ngươi của Carla sáng rực lên: “Ông chú tuyệt thật nha! Nếu chú đã là bạn tốt của đồng dâm cháu, vậy

thì từ giờ trở đi chú và Carla cũng là đồng dâm!”

“Đồng dâm” Tiểu Sửu Hoàng nghe Carla nói ra một từ xưng hô kỳ lạ mà khó hiểu đôi chút, nhưng sau đó cũng quác quác cười nói: “Cái này hình như cũng thú vị đó!”

“Đương nhiên rồi, bắn pháo chắc chắn niềm vui thú vô tận!”

Chương 589: Kẻ Truy Đuổi

Chương 590: Kẻ Truy Đuổi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Đương nhiên rồi, bắn pháo chắc chắn niềm vui thú vô tận!”

Carla trưng ra vẻ mặt vênh váo. Sau đó móc từ trong bao lớn sau lưng ra một ống đại bác thẳng tay ném cho Tiểu Sửu Hoàng. Tiểu Sửu Hoàng nhìn ống pháo kim loại Carla đưa cho trong tay, vẻ mặt vui vẻ hệt như một đứa trẻ có đồ chơi mới. Có điều, vẻ mặt vui vẻ kết hợp với khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Sửu Hoàng, ngược lại trông càng kinh dị hơn.

Thấy Carla và Tiểu Sửu Hoàng đang chơi chung đến vô cùng hòa hợp bên cạnh, Tiêu Phàm hơi kinh ngạc.

Này là tình huống gì đây?

Chẳng lẽ ông chú kỳ quái và lolli sánh đôi là quy luật thiên nhiên sao?

Nếu không thì một tên điên như Tiểu Sửu Hoàng sao có thể chơi chung mà lại còn hòa thuận với con bé Carla này được chứ?

“Tiểu Sửu Hoàng, rốt cuộc anh đến chỗ này làm gì?”

Mặc dù Tiểu Sửu Hoàng cũng không vừa thấy mặt mình đã ra tay công kích như mâsy lần trước nhưng trong lòng Tiêu Phàm vẫn cảnh giác như cũ. Bởi

vì cho tới bây giờ, hắn vẫn không biết tại sao tên nguy hiểm này lại xuất hiện bên cạnh mình.

“Mệnh Phàm, tôi biết anh đang lo lắng cái gì, nhưng lần này tôi thật sự không phải tới tìm anh đâu. Tôi chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi, quác quác.”

“Trùng hợp đi ngang qua?”

Lời của tên điên này chẳng thể tin được chút nào, thành Freya phía tây hiếm khi có người đến, người bình thường sẽ không ai rảnh mà mò mẫm ở đây! Tiểu Sửu Hoàng nói gã chỉ là trùng hợp đi ngang qua, có ma tin!

“Đúng vậy? Tôi chỉ là trùng hợp đi ngang qua đây, sao Mệnh Phàm anh không tin chứ?” Tiểu Sửu Hoàng trưng ra vẻ mặt vô tội: “Thật ra gần đây tôi luôn trốn trên ngọn cây này, nói ra thì là chính anh xông đến nơi này mới đúng.”

Gần đây luôn trốn trên ngọn cây này?

Tiểu Sửu Hoàng có ý gì? Chẳng lẽ trước giờ gã vẫn luôn ở chỗ này chỉ là mình và Carla không phát hiện ra?

Khoan đã, nếu như trước đó gã luôn ở đây…

Sắc mặt Tiêu Phàm bỗng nhiên biến đổi: “Anh… Anh… Chưa thấy cái gì đâu ha?”

Tiểu Sửu Hoàng suy nghĩ một chút: “Ế? Hình như cũng chỉ nhìn thấy anh vô cùng thô bạo mà lấy tay bắt Carla, rồi mặt mũi tràn đầy hưng phấn sờ soạng phía bên dưới người cô bé…”

“A! Anh im ngay đi!”

Mặt Tiêu Phàm nóng đến sục sôi, giống như một con mèo bị đạp đuôi vọt về phía Tiểu Sửu Hoàng…

“Tại sao… Tại sao lại là tôi… Tại sao mấy người cứ thích lôi tôi xuống nước…”

Tiêu Phàm túm lấy Tiểu Sửu Hoàng gào nửa ngày, rốt cục cũng thấy mệt. Giọng điệu vô cùng kích động lúc ban đầu cũng dần dần trở nên yếu ớt, nhưng sự oán giận trong mắt vẫn không ngừng tuôn trào như nước sông.

Carla đứng nột bên, hai mắt sáng long lanh nhìn Tiêu Phàm đang gào lên với Tiểu Sửu Hoàng, vẻ mặt hâm mộ bảo: "Quan hệ giữa hai chú tốt thật đó!"

"Quỷ mới có quan hệ tốt với tên điên này!"

Nghe Carla nói mình hợp với tên thần kinh Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm nhịn không được nữa thét to về phía Carla.

"Hừ! Cháu đoán không sai mà, Phàm Muội quả nhiên là tsundere!"

Bị Tiêu Phàm gào như thế, Carla có vẻ hơi không vui, nhưng sau đó cũng bắt đầu tận tình khuyên bảo Tiêu Phàm: "Chị cháu nói, nếu như con gái mà cả ngày ngạo kiều là không dễ gã đi đâu, Phàm Muội phải sửa tính này đi."

Nhìn dáng vẻ Carla như bà cụ non, Tiểu Sửu Hoàng đứng bên cạnh không kìm được mà lại phát ra tiếng cười đặc trưng cổ quái kia.

Đối mặt hai nhân vật một lớn một nhỏ đều có vấn đề như này, Tiêu Phàm cảm thấy mình sắp bị ép đến điên rồi, trong lòng trở nên hết sức bực bội. Hắn gãi gãi đầu, ngửa đầu thét dài.

Tiểu Sửu Hoàng thấy Tiêu Phàm khổ não thì cảm thấy thú vị lắm, đang muốn trêu chọc hắn tiếp thì đúng vào lúc này, bỗng nhiên Tiểu Sửu Hoàng nghe thấy một tiếng vang nhỏ xíu truyền từ xa đến, lỗ tai gã giật giật, giống như đã nhận ra gì đó rồi, tròng mắt hơi híp lại. Sau đó gã túm lấy Carla đang định mắng Tiêu Phàm một trận, che miệng trốn vào trong bụi cỏ.

Tiêu Phàm đang bị hai nhân vật có vấn đề này làm cho hoài nghi cuộc đời, tất nhiên không thể phát hiện được tiếng động lạ bên cạnh. Lúc phát hiện Tiểu Sửu Hoàng và Carla bên cạnh bỗng nhiên biến mất thì sững sờ, nhưng còn chưa đợi hắn đi tìm, nơi xa đã truyền đến một loạt tiếng bước chân…

Trước đó, ống pháo bắn trên trời của Carla, quảng trường phồn hoa của thành Freya không thể nào không phát hiện ra chút nào được.

Một tên thị vệ tinh linh nhìn trưởng quan Claude, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Claude đại nhân, đây không phải là… ?"

"Ngươi đoán không sai, tiếng nổ này chính là đặc trưng của 'Ác Ma Gầm Thét' trong tay công chúa điện hạ Carla, từ phương hướng truyền đến tiếng nổ có thể biết được, công chúa Carla hẳn là đang ở thành tây, chúng ta phải nhanh chóng đi đến đó!"

Mặc dù Claude không thích tiếng vang "Ác ma gầm thét" phát ra, nhưng lại không thể không thừa nhận nó là một binh khí có sức phá hoại kinh khủng. Bây giờ "Ác Ma Gầm Thét" lại được công chúa điện hạ Carla sử dụng, không lẽ công chúa điện hạ bây giờ đang gặp cái gì bất trắc sao?

Không được! Chúng ta phải nhanh lên mới được!

Nghĩ vậy, nội tâm Claude càng trở nên lo lắng, dẫn thủ hạ của mình bước đi nhanh hơn.

Lúc Claude dẫn đầu đội hộ vệ vội vàng đi về phía thành Tây Freya, Ngọc Sinh Yên đã vào nơi này từ lâu, nhưng cô lại không lập tức gặp được Tiêu Phàm, mà lại gặp người quen mới đánh dã ngoại đang chạy về thành Freya.

Tâm trạng Đoạn Thủy Lưu rất tệ. Đầu tiên là bị Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần sai đi chiêu đãi một nữ phóng viên đần độn, làm trễ nải việc vây quét tên cuồng sát Tiểu Sửu Hoàng.

Sau đó, lúc ra ngoài đi săn dã quái tinh anh thì lại bị đám Ngọc Sinh Yên của công hội Hoa Nguyệt giành mất, cuối cùng lại còn bị con mẹ xấu xí Ngọc Sinh Yên lên mặt nhìn.

Liên tục gặp chuyện không thuận lợi, Đoạn Thủy Lưu cũng chỉ bất đắc dĩ phát tiết oán khí lên mấy con dã quái nhỏ trong rừng. Nhưng lúc mình đang khó ở giết quái nhỏ, nữ phóng viên đần độn thế mà lại lớn tiếng khen giỏi, cả người trở nên vô cùng hưng phấn. Mà Đoạn Thủy Lưu nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của Tiểu Miêu, tâm trạng lại càng thêm phiền não…

Mình không làm nữa! Sao mình lại bắn chim cho con bé ngu ngốc Tiểu Miêu này xem chứ! Đậu móa! Về thành!

Thế là Đoạn Thủy Lưu không nói hai lời đã từ dã ngoại trở về thành Freya.

Tiểu Miêu vốn đang hứng khởi bừng bừng kiếm kinh nghiệm từ mấy con dã quái.

Thì thấy "đại sư huynh" đang không ngừng công kích tự dưng quay người về thành, cảm thấy khó hiểu, lên tiếng hỏi: "Cao thủ, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Về thành, tôi cảm thấy tư liệu cô đưa chắc là đủ rồi, dù sao tôi cũng đã dẫn cô dạo một vòng dã ngoại rồi."

"Cái này… Cái này…"

Tiểu Miêu nghe Đoạn Thủy Lưu nói muốn về thành thì trở nên ấp úng. Trong lúc nhất thời không biết làm sao cho phải. Quan trọng nhất vẫn là mình còn chưa kiếm đủ kinh nghiệm mà!

Nhưng mắt thấy Đoạn Thủy Lưu sắp đi xa rồi, Tiểu Miêu chỉ có thể len lén bực bội giẫm chân sau lưng Đoạn Thủy Lưu, rồi vội vàng đuổi theo.

Trên đường đi, Tiểu Miêu hết sức khó chịu. Mình xin đẹp như này, tên gay chết tiệt Đoạn Thủy Lưu lại nỡ lòng nào bỏ mặc mình, hừ!

Nhưng mà có câu nói, họa phúc bất thường, sao biết không phải phúc mà. Tiểu Miêu vừa mới trở về thành Freya không lâu, cô nàng lại vui vẻ lên lần nữa…

Bởi vì cô gặp được thần tượng trong game của mình Ngọc Sinh Yên trên đường về!

Lúc trước bỏ lỡ, lần này chắc là mình có thể nới chuyện với Ngọc Sinh Yên, Tiểu Miêu tự tin thầm nghĩ.

Nhưng lúc Đoạn Thủy Lưu lại gặp Ngọc Sinh Yên lần nữa thì hơi bực bội trong lòng, nghi ngờ hỏi: "Ngọc Sinh Yên, sao cô lại xuất hiện ở đây?"

Ngọc Sinh Yên đang vội tìm Tiêu Phàm báo thù đâu rảnh rỗi mà để ý đến Đoạn Thủy Lưu, định qua mặt Đoạn Thủy Lưu để dò xoát phía trước.

Nhìn thấy Ngọc Sinh Yên lại không thèm nhìn mình, Đoạn Thủy Lưu tức muốn điên, trực tiếp ngăn trước mặt Ngọc Sinh Yên, mặt hé ra nụ cười khó coi: "Bạn cũ gặp nhau, không nhìn mặt như vậy là không tốt đâu, rốt cuộc giờ cô muốn làm gì?"

Thấy Đoạn Thủy Lưu ngăn trước mặt mình, Ngọc Sinh Yên hơi bực bội: "Đoạn Thủy Lưu, anh tránh ra, đừng làm phiền! Tôi không có thời gian đâu!"

Làm phiền?

Chương 590: Phân Tích Trước Khi Chiến Đấu

Chương 591: Phân Tích Trước Khi Chiến Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Làm phiền?

Con mụ không biết trời cao đất rộng này lại còn dám nói mình làm phiền!

Nỗi bực dọc trong lòng Đoạn Thủy Lưu bỗng chốc bị Ngọc Sinh Yên làm cho bùng nổ: "Ngọc Sinh Yên, cô đừng có mà được nước làm tới. Tôi chỉ hỏi cô làm gì mà thôi, cô có cần phải nói tôi làm phiền như vậy không! Nếu hôm nay cô không nói cho rõ ràng, tôi sẽ không cho cô đi!"

Tiểu Miêu thấy mới đó mà Đoạn Thủy Lưu và Ngọc Sinh Yên đã ồn ào rồi, trong lòng cảm thấy thật xui xẻo. Trời ạ, cái gã Đoạn Thủy Lưu này sao lại không lịch sự với phụ nữ vậy chứ. Cứ ở chung với Đoạn Thủy Lưu như vậy sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của mình trong lòng Ngọc Sinh Yên mất!

"Đi ra, tôi đang tìm Mệnh Phàm! Liên quan gì đến anh, không có việc gì thì mau cút! Đừng cản đường tôi!"

Ngọc Sinh Yên thấy tên Đoạn Thủy Lưu cứ nhất quyết làm chậm trễ thời gian của mình, không thể không nói ra mục đích của mình.

Ngọc Sinh Yên vốn cho rằng cái tên quấn người Đoạn Thủy Lưu sẽ còn tiếp tục trễ nãi mình thêm một hồi nữa. Thế nhưng không ngờ sau khi gã nghe thấy hai chữ "Mệnh Phàm" thì bỗng dừng lại như ma nhập vậy.

Mặc dù Ngọc Sinh Yên cũng chẳng hiểu ra làm sao, nhưng thấy vậy, cô vẫn nhân lúc thoát khỏi sự quấy rầy của Đoạn Thủy Lưu.

"Mệnh Phàm?" Đoạn Thủy Lưu nhẹ giọng gọi, sau đó khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên quỷ dị: "Đến đúng lúc lắm, tôi còn đang lo không có chuyện làm đây!"

Ngay sau đó, Đoạn Thủy Lưu cũng bước nhanh về hướng Ngọc Sinh Yên biến mất…

"ĐM mày!"

Bốn chữ vang lên hùng hồn. Lời nói thô tục như vậy bình thường khi nói chuyện Tiêu Phàm cũng không thích dùng, nhưng trong tình huống đặc biệt như thế này thì chỉ có từ ngữ thô bạo như này mời có thể bày tỏ chính xác nhất tâm trạng đang vô cùng phẫn nộ của hắn…

Công hội Tinh Thần tồn tại sừng sững trong game này đã lâu, nói Tiêu Phàm không kiêng lị là không thể nào, nhưng nếu như cứ để bọn họ không nói lý mà được một tấc lại tiến một thước trèo lên đầu hắn ngồi thì Tiêu Phàm cũng chẳng phải là đàn ông nữa.

Hơn nữa gần đây Tiêu Phàm vất vả lắm mới biến lại thành nam, "sức mạnh đàn ông" vẫn còn đang sục sôi trong cơ thể.

Tiêu Phàm lại đưa mắt nhìn Đoạn Thủy Lưu một lần nữa, trong lòng vô cùng thận trọng.

Đoạn Thủy Lưu, game thủ chuyên nghiệp nổi tiếng của công hội Tinh Thần, từng cái game online từ trước đến nay đều sử dụng và am hiểu nhân vật xạ thủ nhất, thành danh trong giới game online này đã lâu lắm rồi.

Trước đây trên internet đã từng điên cuồng share nhiều đoạn video tổng hợp lại thao tác xuất sắc của Đoạn Thủy Lưu, những video này Tiêu Phàm đều đã từng xem qua một lần. Trong đó, phong cách chiến đấu của Đoạn Thủy Lưu vô cùng phóng đãng, thích không chế nhân vật của mình di chuyển giữa một loạt lưỡi đao của kẻ địch, vừa đi vừa tránh sự tấn công của kẻ địch. Toàn bộ quá trình chiến đấu vô cùng lưu loát, làm cho người ta rất ừa mắt. Thế nên, Đoạn Thủy Lưu luôn được đông đảo game thủ hâm mộ.

Kỹ thuật cao siêu cộng thêm thái độ vênh váo tự đại của Đạo Thủy Lưu, dần dần mọi người cũng quen miệng gọi vui Đoạn Thủy Lưu là "Đại sư huynh".

Vốn dĩ Tiêu Phàm còn cảm thấy Đoạn Thủy Lưu là một game thủ chuyên nghiệp rất ấn tượng. Ai biết được, sau này tiếp xúc với hắn rồi Tiêu Phàm mới phát hiện ra cái tên này tự cao tự đại đến đáng ghét.

Có điều bây giờ đang muốn đối đầu với Đoạn Thủy Lưu, Tiêu Phàm cảm thấy mình vẫn nên cẩn thận một chút. Dù sao những năm gần đây danh tiếng mà Đoạn Thủy Lưu đạt được trong giới game online này đã quá rõ ràng rồi.

Đầu tiên là Tiêu Phàm kiểm tra toàn bộ trạng thái hết một lượt trước khi chiến đấu.

Sau khi giới tính trở lại về nam, hệ kỹ năng đặc biệt Thân Sĩ lại phát sáng trở lại, biến thành trạng thái có thể sử dụng. Đáng tiếc một kỹ năng mạnh là Bỉ Ngạn Hoa Khai mà Tiêu Phàm có được lúc giới tính bị đáo ngược lại tối đi. Có điều, thanh kỹ năng của Tiêu Phàm bây giờ lại đột nhiên xuất hiện thêm một kỹ năng mới…

Tên kỹ năng: Bỉ Ngạn Hoa Khai (phiên bản Mạn Đà La Hoa)

Kỹ năng bị động.

Hiệu quả kỹ năng: Mỗi lần người chơi công kích đều sẽ đánh dấu lên người đối thủ, hiệu quả công kích chồng lên ba lần sẽ khiến HP của đối thủ ngưng tụ thành một đóa mạn châu sa mày trắng tuyết, cuối cùng nở rộ thành một

đóa Thương Viêm, đối với kẻ địch có thể tạo thành thương tổn tuyệt đối lớn nhất gấp 5 lần.

Loại hình kỹ năng: Kỹ năng danh hiệu phiên bản yếu hơn.

Ghi chú: Đóa hoa này tuy tựa một đóa Mạn Châu Sa nhưng kỳ thực là một đóa Mạn Đà La…

Kỹ năng Bỉ Ngạn Hoa Khai phiên bản Mạn Đà La Hoa? Tổn thương tuyệt đối gấp 5 lần HP? Phiên bản yêu hơn của "Bỉ Ngạn Hoa Khai"?

Mặc dù giới tính đã trở về thành nam nhân, không thể sử dụng kỹ năng bị động "Bỉ Ngạn Hoa Khai" được nữa nhưng vẫn có thể sử dụng "Bỉ Ngạn Hoa Khai" phiên bản Mạn Đà La Hoa, Tiêu Phàm vẫn cảm thấy tương đối hài lòng.

Tiêu Phàm nhìn những kỹ năng mình đang có, rồi lại liếc mắt nhìn Đoạn Thủy Lưu đang đứng trước mặt, trong đầu cố nhớ lại một lượt mấy đoạn video trò chơi mà mình đã từng xem của Đoạn Thủy Lưu. Từ phong cách chiến đấu của Đoạn Thủy Lưu để định ra phương án chiến đấu cho mình. Đó chính là đánh nhanh thắng nhanh!

Đoạn Thủy Lưu biết lợi dụng tính linh hoạt và thiên phú phạm vi công kích rộng lớn của một xạ thủ để vờn kẻ địch. Nếu như Tiêu Phàm muốn chiến thắng gã, phương thức tốt nhất chính là đập chết gã ngay từ phút đầu tiên.

Bởi vậy lúc này đây, Tiêu Phàm đưa ra quyết định, ngay từ đầu sẽ sử dụng toàn lực tấn công, đối thủ của hắn là "đại sư huynh" Đoạn Thủy Lưu tiếng tăm của công hội Tinh Thần. Chỉ cái tên này thôi đã đủ để Tiêu Phàm nghiêm túc đối chiến.

Khác hẳn với thái độ của Tiêu Phàm lúc này, Đoạn Thủy Lưu hoàn toàn không thèm để Tiêu Phàm vào mắt.

Đoạn Thủy Lưu là game thủ chuyên nghiệp lâu năm, có sự kiêu ngạo của riêng mình là điều đương nhiên. Gã cho rằng danh tiếng trong trò chơi này là nhờ chính thực lực cao siêu của bản thân mà có được, trong khi đó Tiêu Phàm chỉ là một thằng hề thích lòe người mà thôi.

Đối với loại tôm tép nhãi nhép như này, Đoạn Thủy Lưu vốn chẳng thèm để tâm, nhưng dạo gần đây tên tuổi Tiêu Phàm cứ càng ngày càng lên, thậm chí lấn át cả tên tuổi Đoạn Thủy Lưu của công hội Tinh Thần.

Đoạn Thủy Lưu nhìn lại quãng thời gian ngậm đắng nuốt cay dựa vào thực lực để có được ngày hôm nay.

Cứ như thế bị hào quang bởi cái kẻ suốt ngày chỉ có tin mờ ám với mấy em gái che mất. Gã cực kỳ không cam lòng, thậm chí còn có hơi ghen tị.

Hừ! Cái gì mà "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm? Nghe cái danh xưng này đã thấy sặc mùi PR!

Cho nên đối với một cao thủ do thiên hạ đồn thổi mà ra như "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm, Đoạn Thủy Lưu đã sớm muốn diện kiến một chút. Bây giờ vừa khéo gặp được, sao gã có thể buông tha cơ hội tốt này được. Thế nên Đoạn Thủy Lưu liền phun lời châm biếm Tiêu Phàm, dù sao đây mới là mục đích gã tìm đến đây.

Qủa nhiên không nằm ngoài dự liệu của hắn, cái tên "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm này vừa thấy đòn khiêu khích của gã đã khiếp sợ, hệt một con rùa rụt cổ cứ liên tục chối bây bẩy. Hoàn toàn không dám trực tiếp so tài một trận với gã.

Đoạn Thủy Lưu thấy vậy thì càng đắc ý hơn, trong lòng âm thầm khinh bỉ, thằng nhãi Mệnh Phàm này quả nhiên chỉ được cái mã ngoài hào nhoáng.

Đúng lúc này Đoạn Thủy Lư bỗng phát hiện ra kẻ đối diện toát ra địch ý, quay lại nhìn đã thấy Tiêu Phàm nắm vũ khí trong tay, tư thế tựa như đang chuẩn bị tấn công về phía mình.

Đoạn Thủy Lưu không khỏi vui mừng, cười thầm, thằng nhãi này rốt cuộc cũng nổi điên lên rồi, có điều như thế này cũng tốt, vừa hay mình đang muốn dạy dỗ thứ tôm tép này một trận.

Đoạn Thủy Lưu nhìn lướt qua Tiêu Phàm, trong lòng cũng âm thầm tính toán, vạch ra phương án tốt nhất để chiến đấu với Tiêu Phàm. Điều này

không nói lên Đoạn Thủy Lưu coi trọng Tiêu Phàm, cũng chỉ là thói quen nghề nghiệp của một game thủ chuyên nghiệp lâu năm mà thôi.

Chương 591: Hoa Nở

Chương 592: Hoa Nở

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Vũ khí trong tay Mệnh Phàm là song kiếm, xem ra Mệnh Phàm thuộc loại người chơi cận chiến. Nhìn vào ngoại hình của vũ khí, Mệnh Phàm hẳn là một chiến sĩ thiên về tốc độ, mặc dù đối phó với một người chơi cận chiến nhanh nhẹn có khó hơn đối phó với một người chơi cận chiến thiên về sức mạnh đôi chút nhưng cũng không có vấn đề gì. Bởi vì trong mắt mình, những người chơi cận chiến đối đầu với mình đều là rác rưởi, hoàn toàn không chạm nổi đến một cọn lông của mình. Mà ngay thời điểm hắn bắt đầu tấn công, với tốc độ di chuyển của mình, khoảng cách giữa cả hai sẽ bị kéo giãn ra, dần dần trận đấu sẽ diễn ra theo tiết tấu của gã…

Đoạn thủy Lưu cười nhẹ một tiếng, cả khuôn mặt tràn ngập sự tự tin. Nhưng ngay sau đó nụ cười ung dung của Đoạn Thủy Lưu lập tức ngưng bặt, thay vào đó là một tràng cười càn rỡ: “Ha ha ha cười chết ta, “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm đối mặt với tao đây mà còn phải uống thêm rượu tăng độ dũng cảm sao, vô dụng quá đi mất.”

Không sai, trước mặt Đoạn Thủy Lưu lúc này, Tiêu Phàm không biết móc đâu ra một bình Vodka rồi uống, uống xong cũng vì tửu lượng không cao mà gương mặt dần phiếm hồng, chật vật ợ ra một hơi trông có vẻ buồn cười.

Đoạn Thủy Lưu trước nay vẫn luôn khinh thường thực lực của Tiêu Phàm, căn bản chưa từng xem Tiêu Phàm chiến đấu một lần nào. Gã nhìn thấy Tiêu Phàm uống rượu trước khi chiến đầu như thế liền không kìm được mà cười nhạo một trận.

Tiêu Phàm hiện tại cũng không chịu nổi. hắn vẫn không quen được độ cay mãnh liệt của Vodka, nhịn không được chậc lưỡi một cái, nhíu mày.

Có điều nếu như đã quyết định xuất toàn lực tiêu diệt Đoạn Thủy Lưu trong một đòn tấn công, vậy thì rượu này không uống không được…

Tiêu Phàm đứng yên, men rượu chầm chậm dâng lên não khiến hắn có cảm giác choáng váng, hai mắt nhìn thẳng vào Đoạn Thủy Lưu đang cười lớn trước mặt mình. Chân phải hắn bỗng nhiên đạp mạnh xuống, sau đó là một tiếng nổ đùng, một lần nữa lam liêm từ trên người Tiêu Phàm bắn tung tóe…

“Chú, cái tên kia đúng là đồ đáng ghét! Dám chế giễu bạn của Carla!”

“Chú, vì sao Phàm Muội cứ phải nhân nhượng như thế chứ? Cái tên đó đáng ghét như vậy mà!”

“Chú, Phàm Muội lại dám cất hỏa pháo mà cháu co chú ấy để lấy song kiếm ra dùng. Chẳng lẽ chú ấy không muốn dùng hỏa pháo chiến đấu hay sao, dùng hỏa pháo rõ ràng vừa nhanh vừa đã hơn mà!”

“Chú, Carla không nhịn được nữa, Carla muốn nã cho tên kia một quả pháo quá!”

Carla trốn trong bụi cỏ quan sát nhưng còn có vẻ gấp gáp hơn người trong cuộc là Tiêu Phàm. Trong mấy giây ngắn ngủi đã nói không biết bao nhiêu câu, thậm chí còn có mấy lần thiếu chút nữa là đã không nhịn được xông ra khỏi bụi cỏ rồi. Nếu không nhờ có Tiểu Sử Hoàng bên cạnh một mực ngăn lại, phỏng chừng ngay lúc Đoạn Thủy Lưu cười to kia ít nhất cũng ăn được một quả pháo của Carla vào mồm.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, nhó phải kiên nhẫn chút, đừng có nóng nảy như vậy. Nếu như còn muốn nhìn thấy cái thứ hay ho kia thì im lặng ở yên đây đi. Nho chưa chín đã vội hái ăn, chắc chắc chỉ là nho xanh chua mà thôi. Nếu như nhóc còn muốn gây dựng hình tượng chị gái vĩ đại trong lòng Mệnh Phàm, vậy thì nhất định phải đợi đến khi Mệnh Phàm lâm vào đường cùng, lúc ấy mạnh mẽ xuất hiện ra tay cứu giúp mới có thể đạt được hiệu quả cao nhất, quác quác!”

“Hình tượng chị gái vĩ đại?”

Nghe được mấy từ ngữ trọng điểm này, hai mắt Carla lại sáng rực lên, tràn ngập chờ mong một tương lai tươi đẹp trước mắt, sau đó cắn răng trở về tiếp tục ngồi xổm trong bụi cỏ.

Đúng lúc này Carla chợt nghe một loạt tiếng nổ vang trên trời. Cô thề, ngoại trừ tiếng pháo nổ của mình, đây chính là âm thanh hay nhất mà cô từng nghe.

“Rầm rầm rầm!”

Carla quay đầu nhìn về hướng tiếng nổ ầm ầm kia, bây giờ mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào, cả người Tiêu Phàm đã dấy lên Lam Viêm, trông đẹp đến không gì sánh được.

Nhìn thấy từ nơi ấy hết đất đá lại đến lửa bắn ra, nghe bên tai liên tục truyền đến âm thanh nổ ầm ầm, Carla cảm thấy đáy lòng mình vừa phấn khích vừa sục sôi.

Đây là thứ gì vậy?

Chẳng lẽ đây là thứ hay ho mà ông chú kỳ quái kia nói?

Có điều, cái này cũng khủng quá đi mất!

Cảm giác ngầu như bắn pháo vậy!

Hai mắt Carla chỉ tập trung nhìn thẳng phía trước, phản chiếu trong mắt chỉ có những mảng màu xanh đỏ do đốm lửa tạo nên. Tiểu Sửu Hoàng bên cạnh nhíu mũi hít hà mấy hơi, chẳng biết từ lúc nào trong không khí đã tràn ngập một làn gió thơm thế này. Gã đưa mắt nhìn Tiêu Phàm cả người đang cháy hừng hực cách đó không xa, nở nụ cười âm hiểm: “Mệnh Phàm, ngươi đúng là một người thú vị, quác quác…”

Bây giờ Tiêu Phàm làm gì biết Tiểu Sửu Hoàng và Carla đang nhìn mình kiểu gì. Trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ phải nhanh chóng giải quyết tên Đoạn Thủy Lưu trước mắt.

Tiêu Phàm nhìn hết sức chăm chú vào mục tiêu trước mắt mình, cảm nhận được sau khi động cơ thiêu đốt được khởi động thì máu cũng sục sôi mãnh liệt trong cơ thể, dâng lên sức lực công kích về phía Đoạn Thủy Lưu.

Lam viêm sau lưng Tiêu Phàm phun phùn phụt như súng phun lửa, kéo thành một chiếc đuôi vô cùng lộng lẫy…

Đoạn Thủy Lưu đang còn cười nhạo Tiêu Phàm vô dụng chỉ biết uống rượu để tăng thêm dũng cảm thì đột nhiên nghe thấy tiếng nổ ầm ầm khiến gã khẽ giật mình.

Ngay sau đó, trong mắt Đoạn Thủy Lưu là hình bóng Tiêu Phàm cả người toát ra ngọn lửa kỳ lạ, còn chưa đợi gã kịp suy nghĩ ra vì sao lại vậy, Tiêu Phàm đã giậm chân vọt về phía gã.

Thậm chí, mới chớp mắt một cái hắn vọt đến ngay trước mặt rồi…

Đợi đến khi Đoạn Thủy Lưu hoàn hồn thì khiếp sợ vô cùng. Sao có thể nhanh đến như vậy được chứ? Thằng nhãi Mệnh Phàm này làm sao có thể mới giậm một bước chân đã vọt đến ngay trước mặt mình thế này được?

Đoạn Thủy Lưu cảm nhận được hơi nóng của ngọn lửa kỳ quái trên người Tiêu Phàm, gã hết hồn, đến cả mũi tên trong tay còn không kịp đụng vào.

Này cũng không phải do Đoạn Thủy Lưu phản ứng quá chậm, một tuyển thủ chuyên nghiệp như gã sao có thể phản ứng chậm được chứ? Chỉ là do Tiêu Phàm tiếp cận quá nhanh, Đoạn Thủy Lưu thậm chí còn cảm thấy tính đến hiện tại, cao thủ của công hội Tinh Thần cũng không ai có thể làm được chuyện này.

Cái tốc độ như tên bắn này rõ ràng là hack mà!

Bản thân Tiêu Phàm đã có tốc độ di chuyển cực nhanh, lại thêm tác động từ "động cơ thiêu đốt" đẩy cậu về phía trước, thế nên cái tốc độ này là điều đương nhiên.

Bản thân Tiêu Phàm cũng không cảm thấy hắn có chỗ nào khác thường cho lắm.

Bởi vì hắn đã quen rồi, trong thời gian ở trận doanh Thú Nhân với Aina , tốc độ của hắn còn nhanh hơn bây giờ.

Bởi vì đã dành được cơ hội hiếm có, Tiêu Phàm tất nhiên sẽ không bỏ lỡ. Hai tay nắm chặt song kiếm, sắc bén như răng nanh trong miệng mãnh thú vậy…

Đoạn Thủy Lưu nhìn ánh kiếm và Lam Viêm đang vung đến, tuy trong lòng có hơi căng thẳng nhưng cũng không hề bối rối. Đây chính là tố chất mà một game thủ chuyên nghiệp như gã nên có.

Đoạn Thủy Lưu bắt đầu điều chỉnh tốc độ di chuyển của mình, dự định cố hết sức né tránh đòn công kích của Tiêu Phàm. Lúc này gã mới thầm nghĩ, xem ra là mình xem thường Mệnh Phàm quá rồi. Bản thân hắn xem ra cũng có chút bản lĩnh, nhưng cũng chỉ có nhiêu đó mà thôi. Bây giờ mình đã mất đi cơ hội chủ động, chỉ có thể tránh đòn tấn công của Mệnh Phàm, tìm cơ hội kéo dài khoảng cách với hắn rồi mới chậm rãi dụ hắn rơi vào tiết tấu chiến đấu của mình…

Đoạn Thủy Lưu âm thầm tính toán nhanh trong chớp mắt, suy tính rất nhiều kế hoạch sau đó, thế nhưng gã lại quên mất hiện tại một chớp mắt này cũng đã đủ cho Tiêu Phàm hành động.

Tinh Bạo Khí Lưu Trảm!

Ánh kiếm lóe khắp, Lam Viêm nở rộ, như một cơn lốc triệt để phá vỡ không gian xung quanh.

Rốt cuộc Đoạn Thủy Lưu đã không còn nhìn thấy những thứ khác được nữa, vì hiện tại chung quanh hắn chỉ có một sắc xanh bao trùm, từng đợt ánh kiếm xanh như thủy triều không ngừng phun trào bên cạnh gã.

Chuyện này… Chuyện này sao có thể chứ?

Chương 592: Kỳ vọng của Hạ Lộ Lộ

Chương 593: Kỳ vọng của Hạ Lộ Lộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Chuyện này… Chuyện này sao có thể chứ?

Đoạn Thủy Lưu kinh hoàng, gã không Tiêu Phàm có thực lực đến vậy.

Giữa trung tâm cơn lốc, gã có thể cảm nhận được uy lực kình khủng của Tinh Bạo Khí Lưu Trảm. Mấy đợt ánh kiếm và Lam Viêm tuôn ra một khi thế như muốn ép nát thân thể gã tan thành mảnh vụn!

Đoạn Thủy Lưu vốn định nét hết tấn công của Tiêu Phàm, định giảm thương tổn mà công kích của Tiêu Phàm gây ra xuống mức thấp nhất. Thế nhưng bây giờ gã lại không có cách nào khác ngoài đứng ngốc ra ở đây, yên lặng chịu đựng. Bởi vì thứ mà kiếm và lửa này muốn phá hủy đi chính là không gian của gã.

Tên Mệnh Phàm sao lại có được bản lĩnh kinh khủng như thế này được? Không phải hắn hạng tôm tép nhãi nhép sao! Sao có thể thành như vậy được!

Nhìn thấy HP của mình bắt đầu tuột dốc không phanh, Đoạn Thủy Lưu rốt cuộc cũng cuống lên. Cảm giác lo lắng như thế này đã rất lâu rồi gã chưa từng trải qua.

Lúc này Đoạn Thủy Lưu vô cùng bất lực, bởi vì gã hoàn toàn không thoát ra khỏi không gian bị kiếm và lửa bao bọc này, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện bộ đồ phòng ngự sử thi mà gã vất vả mới có được kia có thể giúp gã ngăn công kích của Tiêu Phàm…

Tiêu Phàm liên tục đánh chém, mồ hôi trên trán Đoạn Thủy Lưu cũng liên tục nhỏ xuống. Gã hoàn toàn không ngờ đòn công kích của Tiêu Phàm lại kinh khủng như vậy, mình mặc đồ phòng ngự sử thi mà HP cũng không ngừng giảm xuống.

Nhìn HP cứ giảm như vậy, sắc mặt Đoạn Thủy Lưu dần trở nên trắng bệch. Gã bắt đầu sợ rằng mình sẽ không sống sót qua nổi một đòn công kích này của Tiêu Phàm. Nếu như mình thật sự bại dưới tay Mệnh Phàm, đây chẳng phải chứng minh "Ô Yêu Vương" Mệnh Phàm thực sự lợi hại hay sao?

Không! Đoạn Thủy Lưu này tuyệt đối không thừa nhận phường tôm tép như thế này!

Nhìn lại giá trị tổn thương này, Đoạn Thủy Lưu rốt cuộc cũng thở hắt ra một hơi. Hắn điều chỉnh lại sự hoảng loạn bay nãy, lên tinh thần một lần nữa.

Thanh máu ngừng giảm, mình cũng nên cho tên nhóc Mệnh Phàm này một bài học rồi chứ nhỉ!

Nhưng đến khi màn lửa xanh thẳm bao lấy trời đất mất đi, Đoạn Thủy Lưu mới phát hiện ra mình không còn ở vị trí cũ nữa, hiện tại gã cũng không rõ mình đang ở đâu.

Nơi này có một dòng sông, nước sông chậm rãi chảy, không nhìn thấy điểm tận cùng.

Đoạn Thủy Lưu đứng bên bờ sông nhìn xuống dòng nước chảy, trong nháy mắt dường như quên mất phiền não nãy giờ.

Đúng lúc này, một đoá hoa trắng lặng yên nở rộ dưới chân Đoạn Thủy Lưu, mặc dù nó trắng như tuyết, thế nhưng lúc nở rộ lại có vẻ đẹp lộng lẫy, khí chất phi phàm.

Tiếp sau đó là đóa thứ hai, lại đến đóa thứ ba,… Đến đóa thứ năm, hoa rốt cuộc cũng ngừng nở, HP của Đoạn Thủy Lưu cũng theo đó mà chạm đáy…

Mười sáu kiếm đâm ra, lửa xanh rơi xuống nở ra năm đóa hoa…

Nhìn đóa hoa nở rộ kia rơi xuống, hình như Đoạn Thủy Lưu ý thức được điều gì đó, sắc mặt trở nên vô cùng khinh hoàng nhưng đã không còn kịp nữa rồi, bóng dáng của Đoạn Thủy Lưu đã dần mờ đi trong không trung…

Một luồng khí tinh bạo nhanh chóng chém tới, động tác Tiêu Phàm dừng lại một chút, có vẻ cứng ngắc nhưng đây chẳng phải là gánh nặng mà tứ chi mang lại mà là bởi vì Tiêu Phàm đang mạnh mẽ ép chiêu thức trước mặt mình dừng lại.

Mục tiêu công kích của hắn đã tiêu biến theo ngọn lửa xanh, khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy mờ mịt.

Bị giết chết rồi ư?

Nhìn trước mặt mình không có gì, Tiêu Phàm không thể tin được, hắn không ngờ rằng hắn đánh ra một liên kích khiến cho Đoạn Thủy Lưu biến mất không thấy tăm hơi, hắn vốn có kế hoạch chuẩn bị kiếm, tranh thủ làm cho Đoạn Thủy Lưu bị thương nặng trong lúc hắn phục hồi lại tinh thần nhưng không ngờ rằng Đoạn Thủy Lưu lại yên lặng biến mất như vậy.

Tiêu Phàm thậm chí nghi ngờ rằng vừa rồi không phải là Đoạn Thủy Lưu thật, nếu là "đại sư huynh" nổi tiếng nhất công hội Tinh Thần, hẳn là nên đỡ được một chiêu vừa rồi.

Tiêu Phàm cũng không biết, thực ra kết quả này vô cùng hợp lý.

Đầu tiên Tiêu Phàm hoàn thành được nhiệm vụ truyền thuyết rất khó ở trận doanh Thú Nhân, cấp bậc hiện tại đã đứng trong nhóm dẫn đầu trong trò chơi, mà Đoạn Thủy Lưu tuy rằng là người chơi chức nghiệp nhưng công việc ở công hội Tinh Thần rất bận rộn, cấp bậc cũng không cao hơn nhiều so cới Tiêu Phàm, chỉ có thể coi như là trình độ trung bình trong số những người chơi.

Tiếp theo, chiêu tất sát "Luồng Khí Tinh Bạo, Trảm" này Tiêu Phàm sở ngộ được ở cấp độ rất cao, uy lực của nó hơn rất nhiều so với những kĩ năng của người chơi khác, tuy rằng chịu sự hạn chế của cấp bậc của Tiêu Phàm, không thể thi triển hết uy lực như trong thời mạnh nhất nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa, đánh một chiêu ra có thể áp chế được Đoạn Thủy Lưu hoàn toàn.

Hơn nữa lần này Tiêu Phàm đánh giá Đoạn Thủy Lưu cực kỳ cao, có thể nói là dùng toàn lực để công kích.

Động Cơ Bùng Cháy đánh lên phù trợ cho Luồng Khí Tinh Bạo, Trảm, còn sử dụng thế bị động của Mạn Đà La Hoa bản Bỉ Ngạn Nở Hoa, quả thực là một "món ăn xa hoa" dành cho Đoạn Thủy Lưu.

Ngoài ra, Tiêu Phàm còn âm thầm mở kỹ năng Ác Ma Hóa của mình ra. Các loại kỹ năng chồng lên nhau, dưới cú đánh của Tiêu Phàm, xử lý được một cung thủ Đoạn Thủy Lưu không chết mới là lạ.

Cho nên chiến thuật tốc chiến tốc thắng mà Tiêu Phàm định ra trong lòng xem ra là hoàn thành như dự kiến của hắn rồi.

Nhưng mà, đối với điều này Tiêu Phàm có chút bất mãn bởi vì kỹ năng "Ác Ma Hóa" lần này hắn không thể dùng được hoàn chỉnh.

"Ác Ma Hóa" có thể khiến cho thuộc tính của hắn tăng tới 30150, vừa rồi Tiêu Phàm cũng chỉ miễn cưỡng dùng tới 30% uy lực, thậm chí sau "Ác Ma Hóa" ngoại hình của hắn cũng chưa thay đổi, chỉ có trên da nổi lên một chút vệt đen người khác không dễ nhận ra mà thôi.

Có được một kỹ năng tốt mà không có cách nào phát huy toàn bộ uy lực của nó, Tiêu Phàm cảm tháy có chút nhục. vì vậy Tiêu Phàm không thể không suy nghĩ một phen cẩn thận.

Cách sử dụng "Ác Ma Hóa" thiên hướng về ác ma, rốt cục là chỉ cái gì?

Suy nghĩ của Tiêu Phàm mơ hồ, lúc này bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng mình có cảm giác va chạm mạnh…

"A! Đồng dâm ! Vừa nãy đánh đẹp lắm! Kỹ thuật chiến đấu tốt thật!"

Hạ Lộ Lộ nhìn thấy Đoạn Thủy Lưu bị Túy Nguyệt Viêm của Tiêu Phàm đốt thành tro, vội vàng nhảy khỏi lùm cây chạy về phía Tiêu Phàm, hai tay vươn ta nắm lấy cô hắn, theo quán tính nhảy lên xoay tròn quanh người Tiêu Phàm.

Mà phía sau Hạ Lộ Lộ, Tiểu Sửu Hoàng cũng nhanh chóng đứng lên, nhìn Tiêu Phàm phía xa xa, ánh mắt lộ ra ánh sáng, thoạt nhìn tâm trạng không hề tệ!…

"Khụ! Khụ! Khụ!…"

Bị Hạ Lộ Lộ tóm lấy dã man, Tiêu Phàm khó có thể chịu được cảm giác thắt cổ, liên tiếp ho khan khổ sở.

Mẹ nó, Hạ Lộ Lộ này thật sự thuộc tộc Tinh Linh cao quý tao nhã sao?

Tại sao lại cảm thấy hành động dã man này giống với thú nhân như vậy!

Bị Hạ Lộ Lộ bõng dưng đánh úp lại từ phía sau lưng.

Tiêu Phàm liền muốn chửi mẹ nó nhưng khi hắn cúi đầu nhìn lolita đang tóm lấy cổ mình, liền không nhịn được mà quay đầu lại.

Bởi vì ánh sáng tỏa ra từ mắt Hạ Lộ Lộ thật sự rất chói mắt, giống như hai cái bóng đèn 25 watt khiến cho Tiêu Phàm không có cách nào có thể nhìn thẳng, giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi yêu thích vậy.

Vốn là Hạ Lộ Lộ định để khi Tiêu Phàm rơi vào cảnh khốn đốn rồi sau đó uy vũ mà đánh chết Đoạn Thủy Lưu, xây dựng hình tượng "chị đại Hạ Lộ Lộ" trong lòng Tiêu Phàm.

Nhưng mà Hạ Lộ Lộ không ngờ rằng tình hình chiến đấu lại không giống với kịch bản trong lòng cô đã sắp xếp, Tiêu Phàm lại có thể tự mình đánh chết tên khốn nạn này, khiến cho kịch bản "mỹ nhân cứu anh hùng" của Hạ Lộ Lộ không khỏi công toi.

Tuy rằng Hạ Lộ Lộ thầm mắng Đoạn Thủy Lưu bất tài nhưng khi Hạ Lộ Lộ nhìn về phía Tiêu Phàm, tâm trạng lại trở nên vô cùng phấn khởi!

"Đồng dâm! Đồng dâm! Hạ Lộ Lộ rất thích chú!"

"Hả?!"

Chương 593: Gặp Được Lần Thứ 2

Chương 594: Gặp Được Lần Thứ 2

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

"Đồng dâm! Đồng dâm! Hạ Lộ Lộ rất thích chú!"

“Hả?!”

“Chú có thể nói cho Hạ Lộ Lộ biết tiếng nổ rầm rầm trong người chú là như thế nào không? Còn có vì sao lửa lại phun ra từ trong người chú! Thật sự quá ngầu rồi! Chú có thể dạy cho Hạ Lộ Lộ không! Hạ Lộ Lộ vô cùng muốn học, Hạ Lộ Lộ rất thông minh!”

“Cái này… Cái này… Tuy rằng biết cháu muốn học nhưng chú cũng bất lực, bởi vì tuyệt học này của chú không dạy được cho người khác.”

Nhìn thấy ánh mắt sùng bái của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng hưởng thụ nhưng người chơi trong “Tân Sinh” không có kỹ năng thầy trò, cho nên người chơi không thể truyền dạy kĩ năng, chỉ có thể thu hoạch thông qua thư kỹ năng mà thôi, thấy Hạ Lộ Lộ muốn học “Đốt Cháy Động Cơ”, Tiêu Phàm muốn dạy cũng không có cách nào.

“Không dạy được?” Hưng phấn trong mắt Hạ Lộ Lộ lập tức giảm một nửa

“Đúng vậy, không dạy được…”

Nhìn vẻ mặt mất mát của Hạ Lộ Lộ, bỗng nhiên Tiêu Phàm có chút áy náy, không đến nửa giây sau ánh mắt Hạ Lộ Lộ lại sáng lên…

“A! Cháu biết rồi, thực ra Phàm muội muội chú không phải người đúng không!”

Không phải người? Ý của Hạ Lộ Lộ là gì?

Nghe lời nói kỳ lạ của Hạ Lộ Lộ. Tiêu Phàm suy nghĩ một lát.

Nghiêm túc mà nói, mình trong trò chơi này cũng không phải là nhân loại, mà thuộc tộc Ác Ma.

“Ừ, đúng, chú không phải người của trận doanh Nhân Loại.”

Nhận được sự xác thực của Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ lại lần nữa trở nên hưng phấn, hai mắt sáng lên: “Hạ Lộ Lộ biết ngay! Thảo nào chú nhận được hỏa pháo trong tay cháu, lại còn thông qua cải biến thân thể mà thay đổi giới

tính bản thân, nếu là người thì làm sao có thể làm vậy! Chú là người áy sao!”

Nhìn Hạ Lộ Lộ dùng ánh mắt của đứa bé xem transformers nhìn chằm chằm mình, Tiêu Phàm đen mặt, trong lòng nhịn không được mà châm chọc.

Bây giờ NPC trong game làm ra thế nào vậy, mình chỗ nào giống người máy chứ!

“Chú nghĩ… Cháu hiểu lầm rồi…”

Tuy Tiêu Phàm không đành lòng dập tắt mong đợi của Hạ Lộ Lộ nhưng về nguyên tắc, Tiêu Phàm vẫn muốn uốn nắn cô bé một phen.

“Cú lại cãi!”

Hạ Lộ Lộ liếc nhìn Tiêu Phàm một cái khiến cho cả người Tiêu Phàm không được tự nhiên, cũng không biết ánh mắt đáng sợ này, lolita này học được ở đâu…

“Hạ Lộ Lộ đã đọc qua rất nhiều sách khoa học về nền văn minh trên trái đất, khá là hiểu biết về phương diện này đó! Trong sách nói cơ thể bọn họ được cấu thành từ máy móc, có thể tùy ý thay đổi hình dạng, có thể tự động chuyển hóa nhiên liệu để khởi động bộ máy trong cơ thể. Tiếng rầm rầm trong cơ thể chú phát ra ban nãy và lửa bùng ra chính là chứng minh cho điểm này!”

Ánh mắt Hạ Lộ Lộ vô cùng chắc chắn, vẻ mặt như đừng tưởng có thể lừa người.

Nhìn lolita trước mắt, Tiêu Phàm có chút nhức đầu.

Cô bé này nhất định chưa từng gặp người máy, tất cả chỉ là lý luận suông, nếu đã biết người máy là như thế nào thì nhất định sẽ không cho rằng bản thân mình là người máy ngốc nghếch rồi.

Nhưng mà hình như trí tưởng tượng của Hạ Lộ Lộ có chút quá mức rồi, mình có chỗ nào giống người máy chứ, tuy rằng tiếng động cơ phát ra từ trogn cơ thể có hơi quái dị…

“Thân phận của chú đã bị Hạ Lộ Lộ đoán trúng rồi! Thảo nào lúc đầu Hạ Lộ Lộ gặp chú liền cảm thấy chú lạ lạ, thì ra chú là người máy!” Thấy Tiêu Phàm không nói gì, Hạ Lộ Lộ đắc ý nói: “Trước kia khi đọc tiểu thuyết ‘Hỏa Pháo Đao Giả’ có nói tới, khi đó Deidara còn đánh nhau một trận với người máy Condam!”

Con tôm?

Hỏa Pháo Đao Giả? Deidara? Người máy Condam?

Cái thứ nghe như đồ nhái này là cái gì vậy! Vì sao Deidara trong “ninja Naruto” lại bỗng nhiên giao chiến với người máy Comdam trong “cậu bé bút chì Shin” chứ! Người thiết kế game đáng chết, có thể đừng lười biếng như vậy được không! Ngay cả thiết kế NPC cũng bịa ra một câu chuyện chẳng liên quan!

“Cho nên Hạ Lộ Lộ vẫn khá hiểu biết với người máy, hừ hừ!”

Tiêu Phàm tóm được Hạ Lộ Lộ đang treo trên cô mình, nhẹ nhàng đặt cô bé xuống, dùng ánh mắt vô cùng khinh thường nói với cô: “Không, chúa một chút cũng không hiểu người máy là gì…”

Vô nghĩa, bởi vì một quyển truyện nhái lại mà Tiêu Phàm có thể tha cho Hạ Lộ Lộ mới lạ đó!

Nhìn ánh mắt vô cùng khinh thường của Tiêu Phàm cùng với ánh mắt lạnh như băng của hắn, Hạ Lộ Lộ cảm thấy trong lòng vô cùng tổn thương: “Hạ Lộ Lộ hiểu! Hạ Lộ Lộ tuyệt đối hiểu! Hạ Lộ Lộ biết rồi!”

“Đây đều là suy nghĩ vớ vẩn của cháu…”

Tiêu Phàm trực tiếp vạch trần cô bé bởi vì Hạ Lộ Lộ cho rằng hắn là một người máy ngu ngốc thật sự quá tệ, thật giống như một người đẹp đang dạo phố bị một đứa trẻ chỉ vào nói rằng giống như Sailor Moon, đợi chút vì sao mình lại so sánh mình với một người phụ nữ, mẹ nó, đây là di chứng sau khi bị chuyển đổi giới tính sao! Xem ra phải chú ý thêm một chút rồi…

“Không! Hạ Lộ Lộ không có suy nghĩ vớ vẩn! Cái thứ chú trang bị ở người kia không phải minh chứng rõ ràng nhất sao! Thứ có chất liệu mềm mại kia nhất định là nơi chú đựng nhiên liêu, không tin cháu có thể lấy được nhiên liệu từ trên người chú ra!”

Kiểu người thản nhiên như Tiêu Phàm có thể nói là rất làm người ta cảm thấy tổn thương, Hạ Lộ Lộ lập tức bị kích thích, nháy mắt phát điên liên, lập tức phải chứng minh quan điểm của bản thân là chính xác, lại bổ nhào về phía Tiêu Phàm!

Thứ trên người? Thứ chất liệu mềm mại? Nơi đựng nhiên liệu?

Lời của Hạ Lộ Lộ Tiêu Phàm nghe một chút cũng không hiểu, cô bé nói gì vậy? Thật là trừu tượng…

Nhưng nhìn thấy hành động của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm lập tức hiểu ra cô bé định làm gì rồi! Thật sự là một lolita mạnh mẽ!

“Cháu định làm gì! Cháu tóm lấy chỗ nào kia! Lần trước không cẩn thận bị cháu động vào, cháu còn muốn động vào nữa sao! Mau thu tay lại! Nhỏ tuổi đã có tính xấu rồi! Cháu thật sự là Tinh Linh sao, làm gì có Tinh Linh nào như vậy chứ!”

Tiêu Phàm cuống quýt ngăn cản nhưng Hạ Lộ Lộ rất hung mạnh, liên tiếp vọt tới người Tiêu Phàm: “Không phải chú không thừa nhận sao! Hạ Lộ Lộ sẽ chứng minh cho mọi người thấy chú là người máy của địa cầu, nếu không vì sao trên người chú lại có tiếng động cơ và lửa chứ!”

“Đó là kỹ năng của chú! Cháu đừng làm loạn!”

“Đồng dâm, chú đừng lừa Hạ Lộ Lộ! Hạ Lộ Lộ rất hiểu biết về phương diện ma pháp! Cho đến bây giờ chưa từng nhìn thấy kỹ năng đó!”

“Chú đã nói với cháu.”

“Sao cháu lại không tin!”

“Vừa nãy không phải chú thừa nhận bản thân không phải người sao, không phải người máy thì là gì!” Nói xong Hạ Lộ Lộ nhe răng ra, cánh mạnh vào

cánh tay Tiêu Phàm một cái!

“A!”

Tiêu Phàm cau mày, kêumột tiếng thảm thiết.

Mà Tiểu Sửu Hoàng đứng một bên nhìn có vẻ vô cùng sung sướng, không thèm quan tâm mà cười lớn.

Bị Hạ Lộ Lộ cắn một cái, Tiêu Phàm chán nản vô cùng, rống lớn với Hạ Lộ Lộ: “Chú không phải là người máy gì cả! Chú là…”

Tiêu Phàm chưa nói xong, bỗng nhiên có người ngắt lời hắn…

“Mệnh Phàm! Quả nhiên anh là một tên cặn bã!”

Ba người Tiêu Phàm liền quay lại nhìn về phía âm thanh phát ra, phát hiện ra có một người con gái xinh đẹp tức giận đến mặt đỏ tai hồng đi về phía này…

Ngọc Sinh Yên sau khi ra khỏi đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, luôn luôn đuổi giết Tiêu Phàm, muốn tìm Tiêu Phàm báo thù.

Bất đắc dĩ bị “quân đoàn Sói Lẳng Lơ” cản bước một lúc, mất tung tích của Tiêu Phàm.

Nhưng Ngọc Sinh Yên đến quảng trường cũ phía tây thành Frya như trước khi bị thay đổi giới tính.

Sau khi Ngọc Sinh Yên khôi phục giới tính nữa, cảm xúc kích động cuối cùng cũng bình tĩnh được. Quãng đường nãy Ngọc Sinh Yên suy nghĩ rất nhiều, tiếp xúc với Phàm Tử cùng với lời giải thích qua loa về Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên đều nhớ lại hết.

Tuy rằng Tiêu Phàm giải thích trận đấu PK trong “Tân Sinh” với cô khiến cô cảm thấy vô cùng bất thường nhưng theo bản năng Ngọc Sinh Yên cảm thấy tình cảm của Tiêu Phàm là thật.

Hơn nữa, sau một thời gian nghĩ lại, Ngọc Sinh Yên thậm chí cảm thấy sau khi mình biến thành đàn ông, Tiêu Phàm từng có ý nhân nhượng và chăm sóc cho cô.

Chương 594: Giữa Chúng Ta Là Tình Bạn Thuần Khiết

Chương 595: Giữa Chúng Ta Là Tình Bạn Thuần Khiết

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Hơn nữa, sau một thời gian nghĩ lại, Ngọc Sinh Yên thậm chí cảm thấy sau khi mình biến thành đàn ông, Tiêu Phàm từng có ý nhân nhượng và chăm sóc cho cô.

Loại cảm giác kì lạ này khiến cho tâm trạng khó khăn lắm mới bình ổn xuống lại lần nữa hỗn loạn lên.

Trực tiếp giết chết tên cặn bã này hay để cho hắn một cơ hội hối cải?

Ngọc Sinh Yên bắt đầu do dự rồi…

“Oành!”

Một tiếng động nổ ra khiến cho Ngọc Sinh Yên chú ý, cô nhanh chóng đi về phía tiếng pháo nổ ra.

“Đây là…”

Càng đến gần, Ngọc Sinh Yên càng ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trong không khí, hương thơm này vô cùng quen thuộc, tựa như hương thơm mà Phàm Tử tỏa ra, chẳng qua mùi này càng làm say lòng người hơn trước mà thôi.

Xem ra Mệnh Phàm ngay đằng trước, mình gặp hắn thì nên nói gì đây?

Sau một khoảng thời gian bình tĩnh, cảm xúc của Ngọc Sinh yên dần ổn định xống, nghĩ đến việc gặp mặt Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên vẫn có chút

xấu hổ nhưng không còn kích động nữa, thậm chí trong lòng còn có suy nghĩ sẽ hòa hợp với hắn.

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng truyền tới một trận cãi vã, Ngọc Sinh Yên nhướng mày, không nghe rõ nội dung.

Ngay lúc này qua màn cây cối che mắt, cô nhìn thấy Tiêu Phàm ở nơi cách cô không xa, mà trong tay Tiêu Phàm là một cô bé nhỏ tuổi…

"Mệnh Phàm! Quả nhiên anh là tên cặn bã!"

Ngọc Sinh Yên trừng to mắt hét lên một tiếng, suy nghĩ tha thứ cho Tiêu Phàm khi nãy lập tức biến mất đến chín tầng mây, trong lòng lại lần nữa tràn đầy suy nghĩ chính nghĩa báo thù và vì dân trừ hại…

A ha ha…

Trong lòng Ngọc Sinh Yên cười lạnh không thôi, tiếng cười có chút điên cuồng…

Mình vừa cảm thấy Tiêu Phàm có khả năng vô tội, nếu hắn xin lỗi mình liền tha thứ cho hắn.

Ha ha ha…

Thật là buồn cười, thật hoang đường, Mệnh Phàm này quả nhiên là không thể thay đổi được!

Ngọc Sinh Yên nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt mình, tức giận điên cuồng!

Đây là một cô bé khoảng 10 tuổi, tuy rằng trang phục mộc ma nhưng không thể giấu được vẻ linh động, đôi mắt to ngập nước, vô cùng đáng yêu.

Một thiếu nữ ngây thơ hoạt bát như vậy, tên cặn bã Mệnh Phàm lại có thể ra tay với cô bé sao!

Tiêu Phàm nghe được tiếng hô quen thuộc, nhìn về phía xa,đến lúc nhìn rõ người tới là ai liền cảm thấy xấu hổ.

Ngọc Sinh yên?!

Sao cô lại đuổi theo đến đay rồi?

Nhìn thấy Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng buồn rầu.

Tiêu Phàm xảy ra hiểu lầm nhiều lần với "nữ thần trong game" này, trong lòng có chút áy náy, thật sự không muốn gặp lại cô ấy trong trò chơi này nữa.

Không ngờ hắn bỏ lại cô ở đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt không bao lâu, người phụ nữ này đã đuổi theo, hơn nữa vừa thấy liền chửi rủa mình, không phải là đã giải thích cho cô hiểu rất nhiều lần rằng mình không phải người như vậy rồi sao…

Người phụ nữ này thật khiến cho mình phải đau đầu…

"A… Đã lâu không gặp… Nhưng cô cũng không đến nỗi phải vừa gặp đã mắng tôi chứ…"

Tiêu Phàm không biết mình nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với Ngọc Sinh Tên, một lúc lâu sau mới thốt ra một câu như vậy.

"Không chửi tên cặn bã anh thì chửi ai! Không ngờ rằng ngay cả cô bé nhỏ tuổi như vậy anh cũng không buông tha!"

Ngọc Sinh Yên hoàn toàn không giữ hình tượng dè dặt như trước, mắng chửi như một người đàn bà chanh chua.

Bởi vì trước đó, Ngọc Sinh Yên đã nhìn thấy cảnh tượng vô cùng căm phẫn…

Mệnh Phàm như tên ác bá ép bức dân nữ, thô bạo kéo gần vào người mình.

Cô bé không theo, liều chết kháng cự nhưng không thể thoát khỏi bàn tay của Mệnh Phàm, cuối cùng cô bé này vì để trốn thoát mà còn cắn xé đối phương.

Nếu như hôm nay cô không ở đây, tên cặn bã Mệnh Phàm này chắc chắn sẽ gây tai họa cho cô bé này thôi!

“Hả?! Cô nói cái gì vậy?!”

Trời ạ, không phải Ngọc Sinh Yên hiểu lầm gì rồi chứ?

Vừa rồi rõ ràng là Hạ Lộ Lộ chủ động nhào về phía mình, lấy lý do “tìm nhiên liệu chứng minh mình là người máy” để tóm lấy chỗ đó của mình, mình chỉ có thể phản kháng lại ,tại sao trong mắt Ngọc Sinh Yên, Hạ Lộ Lộ lại trở thành người bị hại vậy?

Hơn nữa hắn là người như vậy sao!

Bị Ngọc Sinh Yên hiểu lầm, Tiêu Phàm thật sự cảm thấy vô cùng bi thương…

Nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên vô cùng bực mình.

“Anh đừng làm như vô tôi! Tôi biết anh sẽ giả vờ, lần trước tôi đã suýt tin lời anh rồi! Anh nhìn xem cánh tay bẩn thỉu của anh đang để ở đâu!”

Tay?!

Tay gì?

Sau khi Ngọc Sinh Yên nổi giận gầm lên một tiếng, Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ liền dừng lại.

Nghe Ngọc Sinh Yên nói vậy, Tiêu Phàm mới cúi đầu nhìn tay mình, phát hiện hai tay mình chửng biết từ khi nào đã để trước ngực Hạ Lộ Lộ, mà Hạ Lộ Lộ nghe Ngọc Sinh Yên nói chuyện với Tiêu Phàm, không hiểu nhìn mình.

Mẹ nó! Sao mình đen quá vậy! Vì sao lúc giằng co với Hạ Lộ Lộ cái tay mình lại để ở đó! Trời ạ, lần này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội!

Tiêu Phàm cuống quýt lui tay lại: "Ngọc Sinh Yên, cô bình tĩnh lại. Nghe tôi nói, chuyện không phải như vậy đâu, tôi… tôi… chúng tôi chỉ là bạn bè, vừa nãy đùa giỡn không cẩn thận đụng tới, hơn nữa…"

Hơn nữa hắn cũng không phải là thích loli, không thèm bộ ngực không cảm xúc này đâu!

"Bạn bè? Ha ha."

"Mệnh Phàm, anh cho rằng Ngọc Sinh Yên tôi là đồ ngốc sao! Nếu hai người là bạn vì sao cô bé này lại làm loạn cùng anh như vậy? Người ta vì sao lại cấu véo cắn xé như vậy!"

Tính cách của lolita này như vậy, hắn cũng không còn cách nào…

Tiêu Phàm thì không dám nói với Ngọc Sinh Yên như vậy, chỉ hy vọng Hạ Lộ Lộ có thể giải thích, vì thế Tiêu Phàm liền tươi cười nói với Hạ Lộ Lộ: "Hạ Lộ Lộ, mau nói cho cô ấy biết, chúng ta có phải là bạn không?"

Quan hệ giữa Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ đứng xem có chút mơ hồ, Ngọc Sinh Yên nói muốn đánh giết Tiêu Phàm, mà Tiêu Phàm lại nhún nhường như vậy, tình huống gì đây?

Chẳng lẽ người máy đánh nhau thì phải hạ thấp mình sao?

Nhưng mà bây giờ Tiêu Phàm yêu cầu cô bé, Hạ Lộ Lộ tất nhiên là đồng ý rồi.

Hạ Lộ Lộ lạnh lùng nhìn Ngọc Sinh Yên, biểu cảm nghiêm túc.

Phát hiện ra hành động của Hạ Lộ Lộ, Ngọc Sinh Yên có chút hoảng hốt.

Sau khi mình đến cô bé này không khóc lóc phản kháng với Tiêu Phàm nữa, chẳng lẽ mình hiểu lầm Mệnh Phàm thật sao, sẽ không như vậy chứ, hiên hạ này làm gì có nhiều hiểu lầm vậy?

Nhưng mà chỉ cần cô bé này mở miệng, mọi việc sẽ rõ trắng đen, nếu thật sự là hiểu lầm, cùng lắm là mình xin lỗi hắn là được chứ gì, hừ!

“Cô gái bên kia nghe cho rõ lời tôi nói đây!”

Hạ Lộ Lộ vươn tay chỉ vào Ngọc Sinh Yên, vẻ mặt có chút kiêu ngạo.

Ngọc Sinh Yên không khỏi nhướng mày, cảm giác cô bé này không lễ phép, điều khiến cho Ngọc Sinh Yên bất an nhất là cô bé này không có chút cảm giác nào là người bị hại cả, ngược lại có vẻ chấn định tự nhiên, vô cùng thản nhiên, điều này khiến cho Ngọc Sinh Yên càng tin vào phán đoán khi trước của mình rồi.

Không thể nào, chẳng lẽ mình thật sự hiểu lầm Mệnh Phàm?

“Mệnh Phàm là đồng dâm của Hạ Lộ Lộ tôi!”

Hạ Lộ Lộ chống nạnh, hiên ngang nói với Ngọc Sinh Yên…

“Đồng dâm… Đồng dâm… Đồng dâm…”

Khu phố cũ ở phía tây thành Frya bỗng nhiên yên tĩnh lại, chỉ có tiếng “đồng đâm” văn vẳng truyền lại, âm thanh vô cùng rõ ràng.

Mặt Tiêu Phàm xám như tro, cả người Ngọc Sinh Yên run run.

Tiểu Sửu Hoàng làm người xem, nhìn Hạ Lộ Lộ lại nhìn Ngọc Sinh Yên, sau đó lại nhìn Tiêu Phàm, cuối cùng phát ra tiếng cười cô quái: “He he…”

Hiện tại Tiêu Phàm có chút hối hận, hắn cảm thấy bản thân nên giải thích rõ cho Hạ Lộ Lộ đừng có gọi bậy bạ “đồng dâm” trước mặt người khác.

Đáng tiếc là bây giờ đã muôn, Tiêu Phàm nhìn Ngọc Sinh Yên như bao trùm một tầng mây xám đã hoàn toàn biến thành màu đen, thì đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh từng nhịp.

“Cầm thú! Cặn bã! Không bằng heo chó!”

Ngọc Sinh Yên gào lên một tiếng, như núi lửa phun trào bay tới tận chân trời.

Chương 595: Giữa Chúng Ta Là Tình Bạn Thuần Khiết (2)

Chương 596: Giữa Chúng Ta Là Tình Bạn Thuần Khiết (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Cầm thú! Cặn bã! Không bằng heo chó!”

Ngọc Sinh Yên gào lên một tiếng, như núi lửa phun trào bay tới tận chân trời.

“Không ngờ rằng cô bé này đã bị anh làm hại rồi! Cô bé mới bao nhiêu tuổi chứ, anh đã bắt cô bé làm đồng dâm! Anh quả thật là tên khốn nạn nhất trên đời!”

Ngọc Sinh Yên trợn mắt, roạt một tiếng rút kiếm phương tây sắc bén bên hông ra.

Nhìn thấy Ngọc Sinh Yên nổi giận đùng đùng rút ra vũ khí của mình, Tiêu Phàm biết cô đã quyết động thủ, cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Cũng bởi vì nghĩa khác trong lời nói của Hạ Lộ Lộ, Ngọc Sinh Yên lại lần nữa muốn chém giết mình, Tiêu Phàm cảm thấy thật sự bực tức rồi.

15 phút trước, Tiêu Phàm giao đấu với Đoạn Thủy Lưu, cho dù công hội Tinh Thần phía sau Đoạn Thủy Lưu có thế lực khổng lồ, Tiêu Phàm vẫn dám đánh nhưng chỉ riêng người phụ nữ Ngọc Sinh Yên này, Tiêu Phàm không hề muốn trêu chọc chút nào cả.

Bởi vì Tiêu Phàm thấy lòng dạ phụ nữ đều rất hẹp hòi, bất luận kết quả thế nào, cô ấy đều gây rất nhiều phiền phức cho bạn, mà bạn lại không hề có cách nào khác, dù sao thì trời sinh phụ nữ là để khắc chế đàn ông…

“Ngọc Sinh Yên, hãy nghe tôi nói, sự tình không như cô nghĩ đâu!”

Thấy Ngọc Sinh Yên đã rút kiếm bay về phía mình, Tiêu Phàm hoảng loạn bởi vì trong lòng hắn không muốn chiến đấu với Ngọc Sinh Yên.

Tiêu Phàm ở cùng với Ngọc Sinh Yên ở công hội Hoa Nguyệt một khoảng thời gian dài, vẫn là có hảo cảm với cô gái này, hơn nữa tráo đổi giới tính đã kết thúc, bản thân đã quay trở về làm đàn ông, trạng thái thành viên của công hội Hoa Nguyệt của Phàm Tử đã không còn nữ rồi, thoát khỏi sự quan hệ với công hội Hoa Nguyệt, Tiêu Phàm cảm giác bản thân và Ngọc Sinh Yên thật sự không thể nào tiếp tục chém giết.

Nhưng Ngọc Sinh Yên lúc này không nghĩ như vậy, trong đầu cô đều tràn đầy mấy chữ "đồng dâm", lại nhìn đến Hạ Lộ Lộ bên cạnh Tiêu Phàm, sự tức giận trong lòng càng tăng lên!

Tên Tiêu Phàm cặn bã đê tiện hạ lưu! Ngọc Sinh Yên ta hôm nay sẽ vì dân trừ hại!

"Anh đừng có nói để lừa gạt người khác nữa! Thù mới hận cũ giữa chúng ta sẽ thanh toán luôn!"

Ngọc Sinh Yên đạp gió, bước chân đâm ra kiếm phương tây.

Nhìn Ngọc Sinh Yên càng ngày càng tới gần mình, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng phiền chán nhưng hắn không thể ngồi chờ chết vì thế hắn nắm chạt kiếm trong tay.

Đúng vào lúc này, một bóng dáng nhỏ nhắn đứng chắn trước mặt Tiêu Phàm, hất hất tay nhỏ bé ý bảo Tiêu Phàm lùi về phía sau.

"Đồng dâm, chú lui ra, trận chiến này giao cho chị Hạ Lộ Lộ đi!" Hạ Lộ Lộ ra vẻ âm trầm nói.

Tiêu Phàm nhìn lolita đáng yêu trước mặt này, cảm thấy có chút xấu hổ, cũng hơi lo lắng cho Hạ Lộ Lộ.

Cô bé đứng vào đây làm gì, nhỡ mình và Ngọc Sinh Yên đánh nhau không cẩn thận làm cô bé bị thương thì sao?

Với tính cách của Ngọc Sinh Yên hẳn là không đâm tới phái Hạ Lộ Lộ đâu nhỉ…

Nhưng mà tâm trạng của Hạ Lộ Lộ bây giờ cũng như thế này…

A ha ha Phàm muội nhất định cảm thấy bộ dạng bây giờ của mình thật ngầu, có người chị đáng tin như vậy hắn nhất định sẽ dùng bái Hạ Lộ Lộ.

Vậy tiếp theo, người làm chị như Hạ Lộ Lộ tất nhiên phải cứu hắn chứ!

Hạ Lộ Lộ kéo chiếc kính chắn gió trên trán mình xuống, nhấc pháo lên đặt lên vai, trên mặt bỗng nhiên nở nụ cười…

Ngọc Sinh Yên đang đâm kiếm về phía Tiêu Phàm, chợt thấy trước mặt Tiêu Phàm có một bóng người, trong lòng thầm mắng một tiếng: "Mệnh Ohamf quả nhiên thật đê tiên, vậy mà có thể lấy cô bé nhỏ như vậy làm lá chắn!

Nhưng mà Mệnh Phàm cho rằng lấy cô bé làm lá chắn sẽ khiến cho mình phải lùi bước sao? Thật sự quá coi thường mình rồi!

Cùng với sự tức giận trong lòng, Ngọc Sinh Yên càng bay tới nhanh hơn.

Nhưng bỗng nhiên, cô nhìn thấy Hạ Lộ Lộ lấy ra một đồ vật hình trụ dài bằng kim loại nhắm thẳng về phía mình, cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Sau khi nhìn thấy rõ vật trên vai Hạ Lộ Lộ là họng pháo, trong lòng Ngọc Sinh Yên sinh ra dự cảm bất thường, cô muốn lùi lại phía sau nhưng không kịp nữa rồi…

"Hỏa tiễn của tôi đã lên đạn, hỏa diễm mênh mông, lực lượng vô tận, RPG tồn tại vĩnh viễn! FIRE!"

Hạ Lộ Lộ cuồng nhiệt hô khẩu hiệu, ngay sau đó nhắm thẳng Ngọc Sinh Yên mà nổ súng…

"Oành! Oành! Oành!"

Một trận lửa đạn vang lên liên tiếp.

Trước mắt nháy mắt bụi mù cuồn cuộn không thể nhìn rõ cảnh vật.

Nhìn cảnh tượng hoành tráng trước mặt, Tiêu Phàm theo bản năng nuốt nước bọt, ngay cả Tiểu Sửu Hoàng đang cười liên tục cũng cứng lại như

hình ảnh vậy.

Đợi đến khi tiếng nổ dừng lại, bụi mù tản đi, trước mắt Tiêu Phàm nào còn bóng dáng của Ngọc SInh Yên nữa?

Lúc này vẻ mặt của Tiểu Sửu Hoàng lại khôi phục lại vẻ ngả ngớn, huýt sáo vang trời, tâm trạng của gã bây giờ hình như không tệ.

Hạ Lộ Lộ xoay người nhìn ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của Tiêu Phàm, cảm thấy vô cùng vừa lòng, sau đó ưỡn bộ ngực còn chưa phát triển lên, hếch mặt lên trời: "Hừ hừ hừ…"

Tiêu Phàm nhìn nơi mặt đất chỗ Ngọc Sinh Yên bị bắn cho tan tành, lại nhìn Hạ Lộ Lộ tràn đầy biểu cảm "mau khen cháu đi, chú mau khen cháu đi" vô cùng ngây thơ, trong lòng không thể bình tĩnh lại được

Thật là quá hung mãnh, không ngờ rằng "nữ thần trong game" Ngọc Sinh Yên cứ như vậy bị bắn tới cặn bã cũng chẳng còn.

Ngọc Sinh Yên, đừng trách tôi, đây đều là do lolita trước mắt này làm!

Nhưng mà cuối cùng, có khi Ngọc Sinh Yên vẫn sẽ ghi thù trên đầu mình, haizz, đàn ông thật khổ…

"Hừ hừ hừ…"

Nghe liên tiếp mấy tiếng hừ, Tiêu Phàm không nói gì nhìn khuôn mặt cầu khen ngợi của Hạ Lộ Lộ.

Mà Hạ Lộ Lộ làm như không để ý tới Tiêu Phàm, lại hất đầu qua một bên: "Hừ hừ hừ…"

"A… Hạ Lộ Lộ… cháu thật là giỏi."Tiêu Phàm lau mồ hôi, nghĩ rằng nếu không khen cô bé một chút, có lẽ cô bé sẽ khiến cho mình xấu hổ chết.

Nghe được lời nói của Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ lạp tức quay đầu lại, cười tươi như hoa: "A, không có gì, thực ra Hạ Lộ Lộ vẫn chưa cố hết sức đâu."

Tiêu Phàm xấu hổ, cảm xúc của đứa bẻ quả nhiên rất dễ đoán.

“Nhưng mà, Hạ Lộ Lộ, vì sao cháu lại tham chiến vậy?”

Đúng vậy, Tiêu Phàm không hiểu vì sao Hạ Lộ Lộ lại ra tay với Ngọc Sinh Yên.

“Thực ra lúc chú đánh nhau với người đàn ông kia, cháu đã muốn tham chiến rồi, cho nên nào có thể để lỡ mất lần này!” Hai mắt Hạ Lộ Lộ tỏa sáng, hình như vô cùng hưng phấn, trong lòng Tiêu Phàm lại toát mồ hôi, không ngờ rằng lolita này lại là một phần tử bạo lực, cô bé là tinh linh yêu thích hòa bình sao?

Nhưng mà câu nói tiếp theo của Hạ Lộ Lộ lại khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy ấm lòng…

“Huống hồ người phụ nữ dã man này cứ mắng đồng dâm của cháu, hừ!”

“Hạ Lộ Lộ, chú có chút không hiểu, khẩu hiệu lúc cháu nổ súng là học ở đâu vậy? RPG là gì cháu có biết không?”

“Câu nói trong truyện ‘Hỏa Pháo Đao Giả’ đó! Cháu thấy rất ngầu nên học theo! Còn RPG là gì sao? Hạ Lộ Lộ cũng không biết, dù sao thì nói cũng rất thuận miệng. Hơn nữa trong đó còn có giáo lý rất ngầu đó, kỹ chính là nổ, nổ chính là kỹ, kỹ không phải nổ mà nổ cũng không phải kỹ. Không nổ không diệt, không nổ không tịnh, không nổ không được…”

“Dừng dừng dừng! Được rồi, chú biết rồi!”

Tiêu Phàm không thể không ngăn Hạ Lộ Lộ lại bởi vì hắn cũng không muốn nghe Hạ Lộ Lộ truyền bá giáo lý tà giá của RPG, chỉ cần biết là Hạ Lộ Lộ là người cuồng RPG thôi.

Còn về phần người thiết kế game? Nói thật, Tiêu Phàm cũng đã quen rồi, dù sao thì mấy thứ linh tinh như vậy trong trò chơi không phải là lần đầu.

May mà khi nổ pháo trong miệng Hạ Lộ Lộ không phát rồ nói: “Lạy thánh Allah vĩ đại”, nếu không thì Tiêu Phàm thật sự bị Hạ Lộ Lộ làm cho phát điên mất…

Điểm sống lại trong thành Frya, Đoạn Thủy Lưu hơi ngửa đầu, ánh mắt nhìn xuyên qua tán cây, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thẳm…

“Tôi không nói ai cả, tôi chỉ nói các vị đang ngồi đây đều là đồ bỏ đi…”

Đoạn Thủy Lưu hồi tưởng lại những tháng năm hăng hái, nhất thời cảm thấy mình đã già đi rất nhiều, thở dài một hơi.

“Haizz… Mình thế mà… Bị giết ngay lập tức…”

Chương 596: Lolita Hung Hãn

Chương 597: Lolita Hung Hãn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Đoạn Thủy Lưu hồi tưởng lại những tháng năm hăng hái, nhất thời cảm thấy mình đã già đi rất nhiều, thở dài một hơi.

“Haizz… Mình thế mà… Bị giết ngay lập tức…”

Đoạn Thủy Lưu nhìn mình đang đứng ở điểm phục sinh, không thể chấp nhận được sư thật này, khuôn mặt luôn cuồng ngạo của Đoạn Thủy Lưu lại xuất hiện cảm giác uể oải, cảm giác chênh lệch quá lớn trước và sau chiến đấu khiến hắn có chút khó chịu.

Đoạn Thủy Lưu nhớ lại quá trình chiến đấu trước kia, không thể không thừa nhận Tiêu Phàm chẳng phải là kẻ chỉ có vẻ bề ngoài như lời đồn.

Ít nhất tốc độ đột kích của Tiêu Phàm lúc đó và cả uy lực hủy diệt này, trong công hội Tinh Thần lúc này không có mấy người làm được.

Khôngđược, không thể ngốc ở nơi này được, mình phải nhanh chóng báo lại cho hội trưởng, để cho bọn họ nhanh chóng để ý tới Mệnh Phàm, nhân cơ hội hắn còn chưa đủ mạnh để uy hiếp địa vị của công hội Tinh Thần trong trò chơi này phải nhanh chóng trừ bỏ hắn!

Mệnh Phàm này cũng chẳng phải loại tôm tép gì, mà chính là một con hồ ly xảo quyệt!

Chỉ là hắn ta che giấu quá tốt, chúng ta không phát hiện ra.

Nghĩ đến bộ dạng sợ sệt như rùa đen rụt đầu của Tiêu Phàm trước khi khai chiến, Đoạn Thủy Lưu càng chắc chắn suy nghĩ của mình.

Đang trong lúc Đoạn Thủy Lưu định đi khỏi điểm phục sinh đi về phía công hội Tinh Thần, điểm phục sinh lại xuất hiện một luồng ánh sáng nhạt màu…

Ngọc Sinh Yên nhìn cảnh tượng trước mặt mình, vẻ mặt dại ra, bên tai toàn là tiếng pháo nổ vang.

Cô vốn định trừ bỏ tên cặn bã Mệnh Phàm, cứu cô bé kia ra, vì sao mọi chuyện lại như vậy?

Ngọc Sinh Yên có chút mê man bởi vì cô nhớ được một khắc trước cô bé bị Mệnh Phàm "bắt nạt" lại chĩa họng pháo về phía cô, sau đó cô liền bị vùi trong trận đạn pháo.

Ngọc Sinh Yên không hiểu, cô thật sự không hiểu cô bé kia vì sao lại đối xử với cô như vậy, rõ ràng là cô đã định cứu cô bé ra khỏi bàn tay của tên cặn bã Mệnh Phàm mà?

Chẳng lẽ quan hệ của Mệnh Phàm với cô bé ấy đúng như lời cô bé ấy nói, đã là quan hệ đồng dâm rồi sao?

Nếu không thì giải thích thế nào về sự tấn xông vừa rồi đây?

Nhớ tới sự việc vừa rồi, Ngọc Sinh Yên cảm thấy bản thân vô cùng đau buồn, bỗng nhiên cô cảm thấy bất công, nếu không vì sao cô luôn đứng về phía chính nghĩa lại nhiều lần bị sỉ nhục còn kẻ ác như Mệnh Phàm lại có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật đây?

"A, đây không phải là nữ thần Ngọc Sinh Yên của chúng ta sao? Sao cô lại xuất hiện tại điểm sống lại này chứ?"

Đoạn Thủy Lưu khiêu khích Ngọc Sinh Yên, giọng điệu có vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Nhìn Ngọc Sinh Yên xuất hiện bên cạnh mình, lại kết hợp với tình huống khi gặp nhau trước đó, Đoạn Thủy Lưu đoán chắc rằng Ngọc Sinh Yên đã bị lão hồ ly Mệnh Phàm xử lý rồi.

Hơn nữa, Đoạn Thủy Lưu cảm thấy thực lực của Ngọc Sinh Yên đối với Mệnh Phàm chỉ là mắt muỗi, người phụ nữ ngu xuẩn này lại còn dám đi tìm Mệnh Phàm, chẳng khác dì mỡ dâng miệng mèo.

Bị Tiêu Phàm giết một lần, tâm tình Đoạn Thủy Lưu vô cùng khó chịu, nhìn thấy Ngọc Sinh Yên vốn bất hòa cùng gã, tất nhiên là không bỏ qua cơ hội chế nhạo một phen.

Nhìn thấy Ngọc Sinh Yên không nói gì, Đoạn Thủy Lưu đắc ý: "Ha ha, nữ thần của chúng ta chắc là bị Mệnh Phàm bắt nạt rồi, tôi nói này thực lực của cô không tốt, vì sao không chịu chăm chỉ mà luyện tập đi, việc gì phải đi khiêu khích Mệnh Phàm chứ? Thật sự là tự đi tìm chết mà."

Nghe được Đoạn Thủy Lưu chế nhạo mình, Ngọc Sinh Yên vốn đang cảm thấy bình thường nhưng khi nghe được hai chữ "Mệnh Phàm", Ngọc SInh Yên nhớ lại khoảng thời gian gặp Mệnh Phàm hôm nay, không hiểu sao trong lòng khó chịu, một sự oan ức vô cùng lớn trào lên trong lòng, mắt nóng lên che phủ bởi một màn nước.

Nhưng tính tình của tên Đoạn Thủy Lưu này luôn tệ vô cùng.

Thường ngày đều thích nói liên thiên, đổ thêm dầu vào lửa, nhìn thấy Ngọc Sinh Yên không nói gì, Đoạn Thủy Lưu nói càng hăng, hình như đang muốn giải tỏa nỗi bất hạnh mà Tiêu Phàm gây ra cho gã, cho đến khi…

"Hu hu…"

"Này này, không phải đâu, tôi chỉ nói lung tung thôi, cô đùng khóc, xin lỗi được chưa…"

Nghe thấy tiếng khóc, Đoạn Thủy Lưu liền hoảng lên, tay chân luống cuống.

Thực ra Ngọc Sinh Yên không muốn khóc nhưng nghĩ tới tên Mệnh Phàm, cô sẽ nhớ lại những thứ không hay ho trong quá khứ, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, từ nhỏ đến lớn Ngọc Sinh Yên cô đều là gặp người người thích, gặp hoa hoa nở nào có bao giờ chịu sự uất ức như thế này, nước mắt liền rào rào chảy xuống.

Ngọc Sinh Yên cảm thấy cực kỳ bực tức, nước mắt từ bé đến giờ của cô cộng lại cũng chưa bằng hôm nay…

Theo tiếng khóc của Ngọc Sinh Yên, người qua đường cũng để ý đến co, theo bản năng chỉ trỏ…

“A? Kia không phải là Ngọc Sinh Yên của công hội Hoa Nguyệt sao?”

“Đúng vậy, sao nữ thần lại khóc đến đau lòng như vậy chứ?”

“Anh xem, hình như kia là ‘đại sư huynh’ Đoạn Thủy Lưu của công hội Tinh Thần, hình như là gã chọc cho nữ thần khóc.”

“Rất có thể, tuy rằng kỹ thuật của Đoạn Thủy Lưu không tệ nhưng tính cách vẫn rất kiêu ngạo, lúc nói chuyện luôn khiến cho người ta phát bực…”

“Là ai chọc cô!”

Lúc này một tiếng gào vang lên khiến cho mọi người chú ý.

Mọi người nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một người đẹp.

“Là anh sao!”

Vũ Tình trừng mắt nhìn Đoạn Thủy Lưu, nắm chặt tay.

“Không phải tôi, thật sự không phải tôi, tôi cũng không biết vì sao Ngọc Sinh Yên lại khóc.” Đoạn Thủy Lưu cuống quýt giải thích.

Nhưng mà Vũ Tình tất nhiên là không tin, cười ha ha với Đoạn Thủy Lưu một tiếng, đấm một cú tới.

“A! Dừng tay…”

Nghe Đoạn Thủy Lưu kêu lên từng tiếng thảm thiết, những người vây quanh xem hít vào một hơi lạnh, không khỏi cảm thán, người đẹp này bạo lực quá.

Đây là tất nhiên, Vũ Tình tọa trấn của đại học Khoa Học Kỹ Thuật thành phố S, không có chút võ thì sao có thể, thậm chí Trịnh Phàm là một cao thủ Thông Bối Quyền cũng chẳng phải đối thủ, bởi vậy nên Đoạn Thủy Lưu lần này thảm rồi…

Bên kia, sau khi Hạ Lộ Lộ bắn cho Ngọc Sinh Yên mấy quả pháo, cảm thấy vô cùng sảng khoái, không để ý tới ngăn cản của Tiêu Phàm, bắt đầu lải nhải giáo lý “tà giáo RPG”, khiến cho Tiêu Phàm phiền không chịu được, mà Tiểu Sửu Hoàng đứng một bên làm như không liên quan tới mình, thỉnh thoảng lại cười lên quái dị khiến Tiêu Phàm cảm thấy sởn da gà, nhịn không được mà than thở một tiếng, sao mình lại chọc tới loại người như vậy chứ.

Nhưng tình huống này cũng không tiếp tục được bao lâu, Tiểu Sửu Hoàng bỗng nhiên nhíu mày, lại lần nữa ôm lấy Hạ Lộ Lộ trốn vào trong lùm cây.

“Các người làm gì vậy?” Nhìn thấy hành động của Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm không hiểu.

“Đúng vậy, chú à, Hạ Lộ Lộ đang vui sao chú lại giấu cháu đi.” Hạ Lộ Lộ có chút bất mãn.

“Có người tới…”

“Vậy vì sao lại để tôi lại bên ngoài, hai người lại trốn!”

“Anh là nam…” Tiểu Sửu Hoàng lẳng lặng đáp.

“Mẹ nó! Nói như anh không phải con trai vậy!” Nghe được Tiểu Sửu Hoàng giải thích, Tiêu Phàm gào lên, luống cuống tìm chỗ trốn nhưng không còn kịp nữa rồi…

“Mệnh Phàm? Là anh sao?”

Nghe tiếng nói truyền tới từ phía sau lưng, Tiêu Phàm cứng ngắc xoay người lại, trong lòng ai oán, đây là ai nữa? Nơi này không phải là nơi để chạy trốn sao? Vì sao cứ hai ngày ba bữa lại xuất hiện một người nhận ra mình vậy?

Đợi đến khi Tiêu Phàm thấy rõ người đến, trong lòng xuất hiện cảm giác cô quái, sao lại là cô ấy?

Mình lại gặp một nhân vật nữa vô cùng phiền toái…

Hoa thủy là một môn cần có học vấn cao thâm.

Muốn phát huy kinh nghiệm ông bắp đùi nhuần nhuyễn thì chỉ cần có hoa thủy mà thôi.

Lần trước kinh nghiệm thảm khốc ở trận doanh Thú Nhân khiến cho Tiểu Miêu khắc sâu thêm nhận thức, vì thế cô trở về tổng kết lại kinh nghiệm thất bại, triển khai hành trình hoa thủy lần thứ hai trong “Tân Sinh”..

Đầu tiên, Tiểu Miêu rút kinh nghiệm lần trước, tìm một người đáng tin hơn đó là công hội Tinh Thần.

Nhưng mà phản ứng của công hội Tinh Thần lại khiến cho cô cảm thấy thất vọng, ngoại trừ vị “đại sư huynh” Đoạn Thủy Lưu luôn quan tâm đến đại mỹ nữ đáng yêu vô địch Tiểu Miêu này, thành viên khác thì đến cái lông cũng chưa nhìn thấy, khiến người khác có cảm giác không được tôn trọng!

Chương 597: Thành Viên Đội Hoa Thủy Tới

Chương 598: Thành Viên Đội Hoa Thủy Tới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Đầu tiên, Tiểu Miêu rút kinh nghiệm lần trước, tìm một người đáng tin hơn đó là công hội Tinh Thần.

Nhưng mà phản ứng của công hội Tinh Thần lại khiến cho cô cảm thấy thất vọng, ngoại trừ vị "đại sư huynh" Đoạn Thủy Lưu luôn quan tâm đến đại mỹ nữ đáng yêu vô địch Tiểu Miêu này, thành viên khác thì đến cái lông cũng chưa nhìn thấy, khiến người khác có cảm giác không được tôn trọng!

Nhưng mà cũng không sao, chỉ cần "đại sư huynh" này dâng lên kinh nghiệm của bản thân là được rồi.

Tiếp theo đó, vì để bắp đùi trong trò chơi không ghét bỏ sự trói buộc này, Tiểu Miêu cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị. Thông qua việc không ngừng tỏ ra dễ thương, lên tiếng ủng hộ bắp đùi, ý muốn để bắp đùi cảm nhận được sự đáng yêu vô địch của đại mỹ nữ Tiểu Miêu.

Nhưng hiệu quả lần này hình như không được như ý, vị "đại sư huynh" của công hội Tinh Thần này cả quá trình đều làm mặt như người chết, khiến cho người ta rất xấu hổ.

Nhưng Tiểu Miêu tuyệt không thừa nhận nguyên nhân là vì bản thân không đủ sức quyến rũ, chắc chắn là khuynh hướng tình dục của Đoạn Thủy Lưu có vấn đề, dù sao người này nhìn cũng giống GAY.

Tuy rằng, chuẩn bị trước đó của cô như tát nước đổ đi nhưng hiệu quả hoa thủy lần này không tệ, mới có một lát, cấp bậc của Tiểu Miêu tăng từ 20 lên cấp 25.

Đối với việc này Tiểu Miêu tự hào nghĩ thầm: "Hừ hừ! Mình đã nói rồi, người đẹp này dựa vào hoa thủy, sao có thể không thăng cấp được!"

Nhưng Tiểu Miêu chưa đắc ý được bao lâu, tên Đoạn Thủy Lưu không hiểu phong tình này đã dội một chậu nước lã.

"Trở về thành!"

Trở về thành?!

Người đẹp đây còn chưa kiếm đủ kinh nghiệm đâu, về thành cái rắm!

Tiểu Miêu thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của Đoạn Thủy Lưu, một đại mỹ nữ dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh ở trong rừng anh lại không quý

trọng, không nói nhiều lời liền đòi quay về thành, nói Đoạn Thủy Lưu không phải GAY, Tiểu Miêu không tin!

Nhưng cuối cùng cũng không còn cách nào, Tiểu Miêu chỉ có thể chỉ có thể không vui mà đi theo sau Đoạn Thủy Lưu, về thành Frya.

Không thể không nói, tên Doạn Thủy Lưu này ngoại trừ bắn chim có chút lợi hại, những điểm khác thật sự không biết nói sao.

Sau khi trở về thành Đoạn Thủy Lưu lại làm cho nữ thần Ngọc Sinh Yên tức điên, đây là một việc mà đàn ông nhìn thấy người đẹp sẽ làm sao? Chắc chắn chỉ có điên mới làm vậy!"

Quá đáng hơn là, cuối cùng Đoạn Thủy Lưu chuồn đi trước, để lại đại mỹ nữ như mình ở lại nơi không người qua lại!

Nơi này rốt cục là chỗ nào! Tiểu Miêu vừa mới tới thành Frya của trận doanh Tinh Linh không lâu hoàn toàn không biết được, hơn nữa nơi này không một bóng người! Vắng vẻ, trống không, thật là ghê người!

"Ầm ầm ầm…"

Tiếng pháo nổ liên tiếp bên tai Tiểu Miêu, tuy rằng Tiểu Miêu vô cùng sợ hại nhưng vẫn tò mò đi về phía pháo nổ…

Sau khi sợ hãi đi qua một đám cây cối, trong tầm mắt Tiểu Miêu rốt cục đã xuất hiện một bóng dáng quen thuộc: "Mệnh Phàm, là anh sao?"

Cũng không biết bởi vì nơi này là nơi bỏ hoang không người hay vì nguyên nhân khác, trong lòng Tiểu Miêu bỗng có chút sung sướng.

Nhưng mà phản ứng của Tiêu Phàm lúc này có chút ngạc nhiên, người phụ nữ thần kinh Tiểu Miêu sao lại ở đây?

Đúng rồi, ngày trước khi làm Phàm Tử đi luyện cấp cùng với Ngọc Sinh Yên, người phụ nữ thần kinh Tiểu Miêu này ở cùng chỗ với Đoạn Thủy Lưu của công hội Tinh Thần, vừa rồi gặp được Đoạn Thủy Lưu, mình phải ở gần cô ấy là đúng rồi.

Nhưng mà Tiểu Miêu là người của công hội Tinh Thần sao?

Nếu là người của họ, mình đã đối địch với công hội Tinh Thần, vậy thì trử bỏ cô ấy mới là đúng nhất…

“Anh là cố ý đến trận doanh Tinh Linh tìm Tiểu Miêu sao?

Tiểu Miêu ngại ngùng chọc hai ngón trỏ vào nhau, cỏ vẻ ngại ngùng.

Cái quái gì với cô gái này vậy?

Tiêu Phàm thật sự không hiểu câu hỏi của Tiểu Miêu lúc này là gì, trong mắt Tiêu Phàm, hành động của Tiểu Miêu luôn vô cùng cô quái, hiện tại không biết tỏng đầu cô ấy đang nghĩ gì nhưng mà Tiêu Phàm không cảm giác được địch ý của Tiểu Miêu, chỉ cần không phải kẻ địch là tốt rồi, rốt cục bản thân có thể thả lỏng.

“Không phải…”

Tiêu Phàm thành thật trả lời, bộ dạng vẫn không có gì đặc biệt.

Tiểu Miêu nhìn bộ dáng chất phác của Tiêu Phàm, sinh khí bừng bừng liếc nhìn Tiểu Miêu một cái.

Hừ, còn già mồm cãi láo, không thành thật chút nào, nếu không phải đuổi theo Tiểu Miêu, vậy sao anh lại từ trận doanh Thú Nhân xa như vậy chạy đến đậy?

“Anh cố ý đến trận doanh Tinh Linh tìm Tiểu Miêu tôi sao?” Tiểu Miêu cười tủm tỉm trả lời.

Người phụ nữ này quả nhiên có tật, sao lại lặp lại lời nói hai lần.

“Không phải.”

“Anh cố ý đến trận doanh Tinh Linh tìm Tiểu Miêu tôi! Sao lại không nhận!” Tiểu Miêu hung hăng trừng mắt với Tiêu Phàm.

Cô ta làm cái quỷ gì vậy? Ép mình nhận sao? Người phụ nữ này nói gì vậy?

“Được rồi…”

Tuy không hiểu chuyện gì nhưng Tiêu Phàm không muốn cãi qua lại với Tiểu Miêu, chỉ có thể thỏa hiệp.

Nghe được sự thừa nhận của Tiêu Phàm, Tiểu Miêu liền vui lên: “Hừ, vậy anh có có chuyện gì quan trọng muốn nói với Tiểu Miêu sao?”

“Hả?”

Nhìn Tiểu Miêu đang vui buồn thất thường, Tiêu Phàm có chút không hiểu, bạn nãy còn cổ quái như vậy, sao nháy mắt lại chuyển sang một giai đoạn cổ quái khác? Logic của người phụ nữ này rốt cục là sao vậy?

“Hả cái gì? Đều đã đến đây rồi, anh còn muốn giả vờ nữa sao? Làm đàn ông phải có dũng khí biết không?” Tiểu Miêu ưỡng ngực, chống nạch bĩu môi, thoạt nhìn có chút đáng yêu.

“Có thể nói rõ một chút được không, tôi không hiểu…” Tiêu Phàm có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể thừa nhận mình không theo kịp suy nghĩ của Tiểu Miêu.

“Tôi thật sự thua anh rồi đó! Nơi này ngoại trừ chúng ta không có người ngoài, anh còn thẹn thùng gì nữa! Được rồi, tôi nói rõ cho anh, tôi muốn hỏi có phải anh thích…” Tiểu Miêu chưa nói xong thì có một bóng người từ trong lùm cây chui ra…

“Đồng dâm! Chú đang làm gì vây? Cô ta có phải địch không? Là địch thì mau giết cô ta đi! Hạ Lộ Lộ trong lùm cây không chịu nổi nữa!”

Hạ Lộ Lộ nhảy tới bên cạnh Tiêu Phàm, thúc giục một tiếng, có vẻ không kiên nhẫn…

Nhìn thấy bên cạnh Tiêu Phàm bỗng nhiên hiện ra thêm một bóng người, Tiểu Miêu giật nảy mình.

Sau khi định thần tập trung nhìn lại, trong lòng không khỏi sợ hãi mà than một tiếng, thật là một người tinh tế.

Khuôn mặt nhỏ mũm mĩm hồng hồng, mắt to sáng lấp lánh, mái tóc màu xanh nhạt mỹ lệ, cô bé này nhìn tựa như một con búp bê đáng yêu, thật khiến người ta cảm thấy yêu thích.

Chỉ có điều ánh mắt cô bé này nhìn mình dường như có chút hung ác, mà bộ dáng hung ác của cô, Tiểu Miêu cảm giác có chút quen thuộc, dường như đã gặp qua ở chỗ nào…

Rốt cuộc là đã gặp ở đâu rồi?

Đúng, Thái Thập Tam!

Tiểu Miêu vô thức nhìn lướt qua Hạ Lộ Lộ vừa lướt qua người Tiêu Phàm, càng khẳng định ý nghĩ tỏng lòng mình.

Cô bé này từ đầu đến cuối đều là dạng bạo lực không có thuốc nào chữa được giống Thái Thập Tam, trách không được mình lại cảm thấy quen thuộc.

Nhưng mà… Vì sao bên cạnh Tiêu Phàm lại xuất hiện một người có bộ dạng như vậy, hẳn là Mệnh Phàm hắn có khẩu vị như vậy sao?

Tiểu Miêu nhìn cô gái đáng yêu trước mặt mình, trong lòng bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có.

“Bạn pháo! Chú đang lề mề gì vậy? Chị ta có phải là kẻ địch hay không? Nếu là kẻ địch thì mau xử lí chị ta thôi! Hạ Lộ Lộ bên trong lùm cây không thể tiếp tục chờ được nữa!”

Hạ Lộ Lộ không để ý Tiểu Sửu Hoàng lại nhảy lên sau khi đi ra, nổi giận đùng đùng gầm thét một tiếng về phía Tiêu Phàm.

Thanh âm cuộc trò chuyện rất lớn, nhưng Tiêu Miêu không đến nỗi bị hù dọa, bởi vì sau khi nghe xưng hô của Hạ Lộ Lộ với Tiêu Phàm, cả người Tiểu Miêu đều ngơ ngẩn, sắc mặt ửng hồng, máu chạy nhanh hơn…

Cô bé cô bé… vừa mới gọi Tiêu Phàm là cái gì? Bạn bạn bạn pháo?

“Em em em… Em nói em với Mệnh Phàm là quan hệ gì vậy?!” Tiểu Miêu khó có thể tin nên quay qua hỏi Hạ Lộ Lộ.

“Bạn pháo ạ.”

Chương 598: Nhiệm Vụ Mới

Chương 599: Nhiệm Vụ Mới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Em em em… Em nói em với Mệnh Phàm là quan hệ gì vậy?!” Tiểu Miêu khó có thể tin nên quay qua hỏi Hạ Lộ Lộ.

“Bạn pháo ạ.”

Mình có phải nghe nhầm rồi không? Tiểu loli thế mà lại ở trước mặt mình thừa nhận một cái xưng hô bẩn thỉu như vậy?! Hơn nữa giọng điệu còn rất quen thuộc?! Cô bé này thật khiến mình cảm thấy khinh bỉ!

“Thật sự là em cùng Mệnh Phàm chính là quan hệ như vậy? Vậy em và Mệnh Phàm đã cùng nhau làm những gì!” Tiểu Miêu lấy dũng khí, hỏi lần cuối cùng.

“Đã làm gì? À,em trước đó cùng chỉ mở miệng hẹn chú ấy đi bắn pháo cùng em mà thôi.”

Hẹn bắn pháo trong truyền thuyết?!

Sức tưởng tượng phong phúc của Tiểu Miêu trong đầu bỗng nhiên xuất hiện cảnh Tiêu Phàm cùng Hạ Lộ Lộ toàn thân trần trụi cùng nhau tạo khung cảm mờ ám, sau đó…A…A…A…

“A! Mấy người không có tiền đồ như vậy sao!”

Tiểu Miêu che lấy hai gò má nóng hổi của mình, thét với phía Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ.

“Không nghĩ tới anh… Anh… Anh thế mà lại có khẩu vị như vậy!”

Tiểu Miêu run rẩy chỉ vào Tiêu Phàm, vẻ mặt xấu hổ có chút bối rối, cuối cùng thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào Tiêu Phàm, trực tiếp xoay người sang chỗ khác, che mặt mà khóc, chạy vội về phía xa, lúc đang chạy vẫn không quên mắng một câu: “Trách không được lúc ở trận doanh Ác Ma Mệnh Phàm luôn cùng Thái Thập Tam đi cùng nhau, hóa ra Mệnh Phàm là một loli khống buồn nôn như vậy! Hơn nữa còn thích cùng tiểu loli bắn pháo, thật sự là dơ bẩn quá đi! Hức hức hức hức…”

Nhìn thân ảnh của Tiểu Miêu dần dần biết mất về phía xa, Tiêu Phàm một mặt đờ đẫn, thật lâu sau mới yếu ớt nói một câu: “Mẹ nó chuyện này rốt cuộc là như nào vậy?”

Được rồi, Tiểu Miêu hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, dù sao Tiêu Phàm vẫn luôn không thể lý giải được tư duy của Tiểu Miêu.

Hạ Lộ Lộ dường như cũng có chút không vui: “Làm cái gì vậy? Chị ta sao chưa đánh đã chạy rồi? Hạ Lộ Lộ còn muốn ném pháo cho chị ta nữa mà…”

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua phần tử bạo lực bên cạnh mình, có chút bất đắc dĩ nói: “Hạ Lộ Lộ, trước mặt người khác có thể đừng gọi chú là bạn pháo không…”

“Vì sao?” Hạ Lộ Lộ nhìn Tiêu Phàm có chút không hiểu cho lắm.

Vì sao?

Nhìn ánh mắt đơn thuần của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm thật đúng là không biết nên nói nguyên nhân với Hạ Lộ Lộ như thế nào: “Dù sao chính là không gọi bạn pháo nữa!”

“Ài, Phàm muội, chú lại khinh người rồi, quan hệ giữa chúng ta có cái gì mà không thể nói sao.”

Hạ Lộ Lộ dùng bộ mặt khinh bỉ nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt phảng phất lời nói tiện nhân chính là già mồm

“Chú… Mẹ nó!”

Tiêu Phàm vốn dĩ còn muốn nói thêm gì nữa,

Nhưng cuối cùng lại biến thành chữ “Mẹ nó”.

“Đại thúc còn không ngại, chú để ý cái gì chứ, tâm tư của cô gái nhỏ mấy người quả nhiên là kỳ quái, muốn thành thục thì phải học tập Hạ Lộ Lộ đại tỷ tỷ này.” Hạ Lộ Lộ bày ra một bộ dáng thành thục, bắt đầu giáo huấn Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút phát điên.

Mà lúc này Tiểu Sửu Hoàng lại bổ nhào ra: “Ừm, tôi không ngại…”

“A! Tôi bị hai người các người làm cho phát điên rồi! Đi, hiện tại mọi người không có việc gì, nên làm cái gì thì lập tức làm cái đó đi thôi! Ai về nhà nấy, tự về tìm mẹ.”

Đúng vậy, Tiêu Phàm không muốn ở cùng chỗ với hai tên điên này.

Nhưng Tiêu Phàm nói xong, Tiểu Sửu Hoàng không nhúc nhích, Hạ Lộ Lộ cũng không nhúc nhích, chỉ là nhìn chằm chặp Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nuốt nước miếng một cái, thử thăm dò: “Hai người như vậy là có ý gì, sẽ không đi cùng tôi chứ?”

“Vì sao anh lại tới đây, Mệnh Phàm?” Tiểu Sửu Hoàng hỏi.

“Để tránh người khác.”

“Ầu, tôi cũng thế.” Tiểu Sửu Hoàng đáp.

“Hạ Lộ Lộ cũng giống vậy.” Hạ Lộ Lộ phụ họa.

“Cho nên tất cả mọi người ở đây đều để tránh khỏi bị đuổi bắt, hiện tại anh nói chúng ta nên đi đâu chứ?”

Nghe Tiểu Sửu Hoàng nói như vậy, Tiêu Phàm không thể không thừa nhận là cũng có lý, bây giờ hắn không chỉ có bởi vì Tuyết Dạ gây chuyện bị công hội Hoa Nguyệt để mắt tới, cũng bởi vì quan hệ của Tiểu Sửu Hoàng chọc

tới công hội Tinh Thần, cạnh bên này ngoài thành Freya dường như không có chỗ nào để đi nữa, vả lại bạn hắn hiện giờ cũng không có việc gì cũng không biết muốn làm gì.

“Anh cũng hiểu rõ, ba người chúng ta ngoại trừ nơi này, dường như không còn chỗ nào có thể ẩn núp. Với lại hoàn cảnh ở đây cũng không tệ, nếu như công hội Tinh Thần lùng bắt nhân viên lạc đàn ở chỗ này, tôi còn có thể giết mấy người đó chơi đùa.”

Tiểu Sửu Hoàng bình tĩnh nói, ánh mắt có chút khát máu, Tiêu Phàm lại cảm thấy rùng mình, trong lòng âm thầm nghĩ, cái tên điên này quả nhiên là một nhân vật nguy hiểm, giết mấy người chơi đùa, mẹ nó! Tâm lý thật là biến thái!

“Có điều nói thật, cả ngày ngồi xổm ở nơi này, tôi cũng có chút nhàm chán, anh có chỗ gì tốt không, Mệnh Phàm?” Tiểu Sửu Hoàng vô thức nhìn Tiêu Phàm một chút.

Vì cái gì mà gã lại hỏi mình, chẳng lẽ tên điên này hiện tại quyết tâm đi theo mình sao, không được, mình phải tranh thù thời gian chuồn đi mới được, mình không muốn ở cùng bọn có bệnh tâm thần này đâu!

“Bạn pháo, mấy người không có chỗ sao? Có muốn cùng đi thám hiểm cùng Hạ Lộ Lộ không, nhiều người nhất định chơi rất vui!” Hạ Lộ Lộ nhìn Tiêu Phàm cùng Tiểu Sửu Hoàng chân thành hỏi.

Thám hiểm? Nói đùa gì vậy, mình không muốn tụ tập cùng với tiểu loli hung hãn và vị thúc thúc quái dị điên cuồng này đâu! Mình phải nhanh chóng hất bọn họ ra, rồi chuồn đi mới được!

Đúng lúc Tiêu Phàm muốn từ chối lời đề nghị của Hạ Lộ Lộ, hắn bỗng nhiên nhận được một cái nhắc nhwor từ hệ thống…

Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm không nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ sử thi “Thám hiểm địa tinh di tích” của Hạ Lộ Lộ?

Hả? Lại là nhiệm vụ sử thi? Cái này…

Tiêu Phàm do dự, mặc dù Tiêu Phàm không muốn tiếp tục ở cùng chỗ với Hạ Lộ Lộ, nhưng cái nhiệm vụ sử thi Hạ Lộ Lộ phát cho mình có chút hấp dẫn nha.

Bởi vì không phải là người mạo hiểm công hội ban bố nhiệm vụ, nó cũng không giống nhiệm vụ sử thi lần trước ở trong trận doanh Thú Nhân Long Hổ bang, cuối cùng chỉ ban thưởng một chút đồ vật không có chút ý nghĩa nào cho mình, loại nhiệm vụ NPC ban bố thì phần thưởng sẽ phong phú, có nên Tiêu Phàm có chút lung lay.

Có điều đúng lúc Tiêu Phàm dự định đồng ý với Hạ Lộ Lộ, tiếng khóc liên tiếp mà quen thuộc lại truyền tới từ phía xa…

"Hức hức hức…"

Tiêu Phàm quay người lại, nhìn thiếu nữ trước mặt, biểu lộ có chút ngạc nhiên.

"Tiểu Miêu không quen người trong thành cũng như địa hình trận doanh Tinh Linh thành Freya, không tìm thấy đường trở về, anh anh anh…"

Nghe lời nói của Tiểu Miêu, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Điều khiến Tiêu Phàm cảm thấy khổ não nhất là, con người Tiểu Miêu này thế mà trực tiếp chạy tới, một mặt lại tự nói với bản thân: "À, con người loli khống này, lần này bản mỹ nữ ta sẽ phá lệ để ngươi tiền ta về nhà."

Nói xong, vẫn không quên tiếp tục ríu rít vài tiếng, để bày tỏ nỗi đau khổ khi bị lạc đường của mình.

Mà Hạ Lộ Lộ nghe thấy tiếng khóc đáng ghét của Tiểu Miêu, liền vô thức hạ họng pháo trên vai của mình xuống, một mặt bình tĩnh nói với Tiêu Phàm: "Đồng dâm, có cần Hạ Lộ Lộ dùng một pháo tiễn nữ nhân đáng ghét này xuống Địa Ngục luôn không?"

Lời nói của Hạ Lộ Lộ khiến Tiêu Phàm kinh hồn bạt vía, loli này rốt cuộc là Tinh Linh hay là Ác Ma đây! Khuynh hướng bạo lực như vậy thật khiến người ta cảm thấy cô bé này đã đầu thai sai kiếp!

Mặc dù Tiêu Phàm cũng không thích Tiểu Miêu làm phiền mình, nhưng dù sao thì mình cùng Tiểu Miêu cũng đã gặp nhau một lần bên trong trận doanh Thú Nhân, mặc dù khi đó cô ta để lại trong lòng mình ấn tượng tương đối kỳ quái.

Có điều nói thế nào thì Tiểu Miêu cũng là cố nhân của mình trong trò chơi, để Hạ Lộ Lộ dùng pháo tiễn vào Địa Ngục, à… Theo lý thuyết… Dường như cái ý đồ này không tồi, nhưng như vậy vẫn là không tốt lắm, không tốt lắm nha…

Nhìn Tiểu Miêu bị họng pháo đen ngòm của Hạ Lộ Lộ dọa sợ phải trốn phía sau mình, Tiêu Phàm không thể không thuyết phục Hạ Lộ Lộ một chút.

Chương 599: Tổ Đội

Chương 600: Tổ Đội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn Tiểu Miêu bị họng pháo đen ngòm của Hạ Lộ Lộ dọa sợ phải trốn phía sau mình, Tiêu Phàm không thể không thuyết phục Hạ Lộ Lộ một chút.

“Hạ Lộ Lộ, đi, đừng dọa cô ta, mặc dù cô ta kỳ quái một chút, nhưng cũng không có ác ý với chúng ta, không nhất thiết phải tạo thêm nghiệt không cần thiết cho bản thân.”

Mặc dù Tiểu Miêu nghe được Tiêu Phàm là đang vì mình mà suy nghĩ, nhưng nghe kĩ từng từ trong lời nói, luôn luôn cảm thấy là lạ, cái gì gọi là “mặc dù cô ta kỳ quái một chút”?

“Được rồi, nếu bạn pháo là chú đã nói như vậy, Hạ Lộ Lộ tôi liền tha cho chị ta một lần.”

Tiếp đến Tiêu Phàm lại quay người uyển chuyển giải thích với Tiểu Miêu: “Thật có lỗi, hiện giờ tôi muốn đi làm nhiệm vụ, không rảnh để đưa cô về, cô vẫn là tự giải quyết đi…”

Nghe được lời nói của Tiêu Phàm, trong lòng Tiểu Miêu liền cảm thấy tức giận.

A?! Mình không nghe nhầm chứ! Tiểu Miêu thực sự bị lạc đường đó! Thế mà Mệnh Phàm còn để cho mình tự đi giải quyết?!

Mệnh Phàm người này có lầm không vậy?!

Tiểu Miêu thật vất vả đại nhân đại lượng mà tha thứ và bỏ qua hiềm khích lúc trước với cái người loli khống buồn nôn này, cũng chủ động sáng tạo cho hắn một cơ hội để ở cùng đại mỹ nữ Tiểu Miêu này, hắn chẳng những không quý trọng mà còn vứt bỏ nó! Chẳng lẽ người này thật sự là GAY ư!

Đợi một chút, vì sao gần đây trong đầu Tiểu Miêu luôn luôn hiện ra ba chữ cái tiếng Anh kỳ quái này?

A a a! Đều do tên khốn nạn Mệnh Phàm này!

Có điều lý do Mệnh Phàm vừa mới đưa ra để từ chối mình là cái gì nhỉ?

Đúng, làm nhiệm vụ!

Hả, làm nhiệm vụ???

Hai mắt Tiểu Miêu bỗng nhiên sáng lên!

“Mệnh Phàm, anh muốn làm nhiệm vụ cấp bậc gì vậy?”

“Sử thi.”

Nhìn sắc mặt của Tiểu Miêu ở trước mặt mình trong thời gian ngắn đã thay đổi một cách chóng mặt, Tiêu Phàm thực sự không đoán được tâm tư của cô ta, chỉ có thể thành thật trả lời.

Sử thi?!

Ha ha ha!

Nghe được hai chữ “Sử thi” này, Tiểu Miêu cảm thấy hưng phấn hẳn lên!

Làm một đội viên lười biếng, nhất định phải có một khứu giác nhạy cảm để lười biếng!

Vậy đường tắt để có thể lười biếng tốt nhất là gì?

Dĩ nhiên chính là nhiệm vụ!

Đi theo những nhiệm vụ có người đùi to để bám vào, cấp bậc khó của nhiệm vụ cao, thì kinh nghiệm đạt được sau khi nhiệm vụ hoàn thành lại càng nhiều, hiệu quả lười biếng lại càng tốt.

'Lich King' Mệnh Phàm là đại sát tứ phương tại trận doanh Thú Nhân, cho nên đùi to có rồi;

Nhiệm vụ cấp bậc sử thi, cho nên độ khó ở mức cao nhiệm vụ cũng có luôn.

Vậy mình còn chờ cái gì nữa!

Một cơ hội tuyệt vời như vậy, không theo để kiếm chút lợi thì đúng là ngu ngốc!

Tiểu Miêu là người có thâm niên lười biếng trong trò chơi, đã có thể ngửi được số lợi mình có thể nhận được…

"Tôi cũng muốn tham gia vào nhiệm vụ lần này!"

Tiểu Miêu vui vẻ bừng bừng khí thế kêu lên.

Trên mặt sớm đã không còn chút nước mắt nào.

Tiêu Phàm nhìn Tiểu Miêu bỗng nhiên kêu la muốn tham gia náo nhiệt với mình, vẻ mặt có chút run rẩy, hắn cũng không muốn để Tiểu Miêu phải lội qua vũng nước đục lần này.

Chỉ là bên cạnh mình đã có hai kẻ không bình thường là Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm đã vô cũng nhức đầu đến mức phải đứng trên bờ vực sụp đổ, lại thêm Tiểu Miêu có tư duy logic quái dị này, vậy lần này không phải là mình sẽ bị làm cho mệt chết sao?

Có điều Tiêu Phàm còn chưa mở miệng trả lời, Hạ Lộ Lộ đã đi lên nói: "Chị đi?"

Nhìn tiểu loli đang dùng ánh mắt khinh bỉ nói chuyện với mình, trong lòng Tiểu Miêu bỗng nhiên sinh ra một tia dũng khí: "Thế nào, không được sao! Tiểu Miêu thế nhưng rất lợi hại đó!… A! Meo!"

Vốn là Tiểu Miêu có chút ra vẻ, nhưng nhìn thấy Hạ Lộ Lộ hướng họng pháo về phía cô ta, liền hoảng hốt thét lên, lại trốn sau lưng Tiêu Phàm.

Hạ Lộ Lộ không để ý đến phản ứng của Tiểu Miêu, mà cầm hỏa pháo trên vai xuống rồi quơ quơ trong tay, đặt câu hỏi cho Tiểu Miêu: "Chị biết đánh pháo sao?"

Đánh đánh đánh… pháo?

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Miêu lại đỏ lên, lại nhớ tới quan hệ của cô bé trước mặt với Tiêu Phàm.

"Lần này người đi cùng Hạ Lộ Lộ đều là bạn pháo của Hạ Lộ Lộ, chị ngay cả đánh pháo cũng không biết, thì đến đó làm gì."

Mình thế mà lại bị cô bé này khinh thường?!

Cô bé nói mình sẽ không đánh pháo? Ý của câu này chính là nói mình chưa đủ thành thục sao?"

Thật sự là lẽ nào lại như vậy, Tiểu Miêu ta làm sao có thể nhận thua cô nhóc hài hước trước mặt này!

"Ai… Ai nói chị sẽ không đánh pháo? Đừng tưởng rằng chỉ có em cùng Mệnh Phàm mới đánh pháo lợi hại nha, chị chị chị… cũng được." Nói xong Tiểu Miêu lại xoay người cúi đầu, mặt đỏ tới tận mang tai, run rẩy nói nhỏ: "Chị chị chị… lần đầu tiên của chị… Em em em… Em phải nhẹ nhàng một chút…"

"Cô đang nói cái gì vậy?"

Tiêu Phàm trông thấy Tiểu Miêu xoay người lại, không biết mình đã đánh giá thấp người trước mặt cái gì, mở miệng hỏi.

“A a! Tiểu Miêu không làm! Mắc cỡ chết đi được! Hức hức…”

Tiêu Phàm nhìn không hiểu vì sao Tiểu Miêu lại nổi điên nên im lặng…

“Cho nên chị sẽ không đánh pháo phải không?” Hạ Lộ Lộ bình tĩnh nhìn Tiểu Miêu.

“Chị… Chị chưa từng đánh qua… Nhưng loại chuyện này sớm muộn gì khi Tiểu Miêu kết hôn cũng sẽ làm! Đừng thảo luận nữa chứ! Mắc cỡ chết mất!”

Hạ Lộ Lộ đánh giá Tiểu Miêu một chút, rồi cho ra một cái kết luận giống hệt Tiêu Phàm, người này đúng là một con người kỳ quái.

Người này thế mà dự định kết hôn để học tập bắn pháo, nhưng bắn pháo với kết hôn có quan hệ gì với nhau sao?

Có điều, đối với việc Tiểu Miêu không để việc không đánh pháo xấu hổ kia, Hạ Lộ Lộ vẫn là vô cùng tán đồng.

Không nghĩ tới nữ nhân này nhìn đần độn, nhưng thế mà lại quan trọng việc đánh pháo như vậy, thậm chí vì không đánh pháo mà cảm giác sỉ nhục sâu sắc.

Mặc dù hiện tại cô ta sẽ không đánh pháo, không thể trở thành bạn pháo của Hạ Lộ Lộ, nhưng việc coi trọng chuyện đánh pháo của cô ta đã làm cảm động sâu sắc Hạ Lộ Lộ, tinh thần này của cô ta khiến Hạ Lộ Lộ cảm giác cực kì vui mừng…

“Được rồi, Hạ Lộ Lộ đồng ý để chị gia nhập đội ngũ thám hiểm của Hạ Lộ Lộ!” Hạ Lộ Lộ thỏa mãn đáp.

“Hả? Hạ Lộ Lộ sao cháu có thể…”

Tiêu Phàm cực kì kinh ngạc, làm sao mà chỉ trong chớp mắt đội ngũ mình chuẩn bị tham gia để làm nhiệm vụ lại có thêm một vị bị bệnh tâm thần chỉ

biết bám víu?

Tiếc rằng đã trễ rồi, Tiêu Phàm nhận được một tin tức từ hệ thống…

Hệ thống nhắc nhở: Hạ Lộ Lộ mời ngài gia nhập đội ngũ thám hiểm của cô ấy, hiện tại thành viên của đội ngũ có: Hạ Lộ Lộ, Tiểu Miêu, Tiểu Sửu Hoàng, Mệnh Phàm.

“Phù… Phù… Phù…”

Tiểu Miêu thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng, đổ mồ hôi đầm đìa, mồ hôi chảy xuống theo lọn tóc, đọng ở trên da thịt trắng noãn, lộ ra một vẻ mê người.

Bộ ngực đầy đặn cũng theo sự hô hấp mà phập phồng, khiến cho người ta mơ tưởng viển vông.

Vì sao lại thành dạng này, không phải Tiểu Miêu muốn lười biếng một chút sao, làm sao mà trở nên mệt mỏi như vậy!

“Mấy người đợi tôi với!”

Nhìn thân ảnh của Tiêu Phàm sắp biến mất ở phía trước, Tiểu Miêu vội vàng hô to một tiếng, kéo lấy thân thể mệt mỏi mà chạy theo.

Mà ở đằng sau Tiểu Miêu, một đám người chơi hùng hùng hổ hổ chăm chú đuổi theo, còn lớn tiếng hô: “Mọi người nhanh lên bắt bọn chúng lại!”

“Hức hức… Tại sao bọn họ lại muốn bắt chúng ta chứ, còn nữa tại sao đám người Mệnh Phàm lại đi nhanh như vậy, một cái chớp mắt đã không thấy người đâu, chẳng lẽ đã vứt bỏ không quan tâm gì đến Tiểu Miêu nữa sao?”

Tiểu Miêu vừa chạy vừa hối hận khóc thút thít nói…

Ước chừng mười phút sau, Tiểu Miêu thành công gia nhập vào đội ngũ tham gia nhiệm vụ của bọn Tiêu Phàm.

Vì để xuất sắc kiếm được chỗ lười biếng, trong lòng Tiểu Miêu lầm nhẩm đọc trong lòng nhắc nhở của hệ thống vừa mới nhận được:

Hạ Lộ Lộ mời ngài gia nhập đội ngũ thám hiểm của cô ấy, hiện tại thành viên của đội ngũ có: Hạ Lộ Lộ…

Hả?!

Lúc này Tiểu Miêu mới phát hiện phía sau Hạ Lộ Lộ có đánh dấu NPC, hóa ra tiểu loli dữ dằn này là một NPC sao.

Chương 600: Tối Cường Phối Trí

Chương 601: Tối Cường Phối Trí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Hả?!

Lúc này Tiểu Miêu mới phát hiện phía sau Hạ Lộ Lộ có đánh dấu NPC, hóa ra tiểu loli dữ dằn này là một NPC sao.

Có điều nếu Hạ Lộ Lộ là NPC thì vì sao là gọi Tiêu Phàm là bạn pháo?

Có tin đồn nói, Mệnh Phàm dựa vào kỹ năng không hạn chế trong trò chơi của mình mà cua được những NPC nữ trong trò chơi, chẳng lẽ…

Không thể nào!

Tiểu Miêu dùng sức lắc lắc đầu của mình, nếu Mệnh Phàm muốn ra tay thì ra tay với mình mới đúng chứ, cái tiểu loli NPC này muốn có mông không có mông muốn có ngực không có ngực, có cái gì tốt chứ!

Có điều dường như Mệnh Phàm có khuynh hướng loli khống nghiêm trọng, nghĩ được như vậy, Tiểu Miêu không khỏi nhớ lại Thái Thập Tam trong trận doanh Thú Nhân.

Nhưng vẫn là không có khả năng nha!

Hệ thống sẽ không để cho người chơi cưỡng ép NPC nữ, bằng không "Tân Sinh" khẳng định chắc chắn sẽ bị coi như trò chơi sắc tình mà bị niêm phong luôn.

Như vậy… Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Tiểu Miêu lại quét mắt nhìn đi nhìn lại Hạ Lộ Lộ một lúc, cuối cùng ánh mắt như ngừng lại ở trên hỏa pháo đặt trên bả vai kia của Hạ Lộ Lộ.

Cái này… Không phải là bởi vì cái này chứ?

Như vậy thì vừa nãy là mình đã hiểu làm Mệnh Phàm?

Vậy mà mình còn… Trời ạ, mắc cỡ quá đi!

Nghĩa đến chuyện vừa mới xảy ra, Tiểu Miêu bỗng nhiên cảm thấy thẹn thùng, không khỏi cúi đầu.

Đáng chết, tất cả những điều này đều do tên thối Mệnh Phàm!

Từ sau khi trở về từ trận doanh Thú Nhân, tư tưởng thuần khiết của Tiểu Miêu đã bị Tiêu Phàm làm cho vấy bẩn, hừ!

Có điều sau khi biết Mệnh Phàm và Hạ Lộ Lộ không phải kiểu quan hệ kia, trong lòng Tiểu Miêu cũng trở nên phấn khởi hẳn, tiếp tục mang nhắc nhở vừa nãy của hệ thống thầm đọc lần nữa.

Hiện tại thành viên của đội ngũ có: Hạ Lộ Lộ, Tiểu Miêu, Tiểu Sửu Hoàng, Mệnh Phàm.

Ầu! Lần này đội ngũ có thêm Tiểu Miêu nên tổng cộng có bốn người!

Tiểu Miêu có chút hưng phấn, nhưng không bao lâu, ánh mắt của cô ta chợt biến sắc…

Đợi một chút, bốn người?

Tiểu Miêu duỗi đầu ngón tay ra bấm, đếm từng người từng người.

Hạ Lộ Lộ, Tiểu Miêu, Tiểu Sửu Hoàng, Mệnh Phàm…

Tiểu Sửu Hoàng?

“Mệnh Phàm… Không phải chúng ta ở đây mới chỉ có ba người sao? Trong đội ngũ vì sao lại có thêm Tiểu Sửu Hoàng nữa? Là hệ thống nhầm lẫn đúng không? Ha ha…” Mồ hôi lạnh của Tiểu Miêu chảy ròng ròng.

“Tiểu cô nương, cô đang tìm tôi sao? Tôi vẫn luôn ở đây mà, chỉ là tầm mắt của cô luôn nhìn chằm chằm vào Mệnh Phàm nên mới không chú ý đến tôi thôi, quác quác”

Tiểu Sửu Hoàng dí sát khuôn mặt trắng bệch của mình vào người Tiểu Miêu, Tiểu Miêu nhìn thấy không mặt không có chút máu của Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng giật mình, bị dọa đến mức kêu lên: “Ai u cái meo meo a, hù chết người ta rồi! Hức hức…”

Tiếp đến Tiểu Miêu dùng tư thế sét đánh không kịp bịt tai lẻn đến sau lưng Tiêu Phàm, cũng nắm thật chặt góc áo của Tiêu Phàm, sau đó mới dám thò đầu ra nhìn về hướng Tiểu Sửu Hoàng.

Đến lúc nhìn thấy ID trên đỉnh đầu gã từ màu đỏ biến thành màu đen, Tiểu Miêu lại bị dọa sợ lần nữa mà rụt cổ trở về.

Hức hức, thật đáng sợ nha!

Người này quả nhiên là sát nhân cuồng ma Tiểu Sửu Hoàng trong truyền thuyết!

Tiểu Sửu Hoàng, người cuồng sát thứ nhất bên trong “Tân Sinh”, đại đại đại lão của Huyết Tinh Ma Thuật Xã!

Nghe nói gã yêu thích việc giết người, chỉ cần hơi nhìn thấy ai không vừa mắt thì liền trực tiếp giết chết.

Trời ạ, cái loại bệnh tâm thần một câu không hợp liền giết chết này vì sao lại xuất hiện nơi đây!

“Này, tiểu cô nương, cô như vậy là không tốt nha, nói thế nào thì tôi cũng là đồng đội của cô, cô cứ một mực trốn tránh tôi như vậy sao?”

Đúng vậy, hiện giờ Tiểu Sửu Hoàng là đồng đội của mình, như vậy gã chắc chắn sẽ không ra tay với mình rồi.

Tiểu Miêu cố lấy dũng khí, chui ra từ đằng sau lưng Tiêu Phàm.

Nhưng ai biết, cô ta vừa mới bước ra, liền nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng trực tiếp đứng ở sau lưng mình rút ra một thanh đoản kiếm sắc bén!

Tiểu Miêu bị dọa liền trốn về chỗ cũ, cũng cuống quít kêu to: “Không phải anh nói chúng ta là đồng đội sao!”

“Đúng vậy, đây là tôi muốn gọt táo, cô muốn ăn không?”

Tiểu Miêu thò đầu ra, nhìn thoáng qua, quả thật nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng đang cầm một quả táo đỏ tươi mà gọt, trong lòng thoáng nhẹ nhõm mà thở ra: “Cảm ơn, không cần.”

Người này quả nhiên vẫn là thật đáng sợ, hức hức…

Có điều nói đi cũng phải nói lại, đội ngũ chúng ta có một người đại biến thái giết người không chớp mắt Tiểu Sửu Hoàng, tiểu nhóc tỳ NPC Hạ Lộ Lộ dữ dằn, lại có thêm ‘Lich King’ Mệnh Phàm danh tiếng có một không hai trong trò chơi, nhìn từ mặt chiếc lực, đội ngũ này thật là mạnh nha!

Vậy sự nghiệp lười biếng lần này của mình… Hắc hắc

Tiểu Miêu lén lút lộ ra tiếng cười như được mùa.

Toàn bộ hành trình làm bia đỡ đạn cho Tiểu Miêu Tiêu Phàm đều chú ý động tĩnh của Tiểu Miêu, nhìn bộ dáng buồn vui bất thường của cô ta, trong lòng lại khẳng định lần nữa quan điểm của mình…

Tên Tiểu Miêu này quả nhiên là người chơi mà lúc hệ thống sàng lọc đã để sót mất.

Tiểu Miêu hoàn toàn không chú ý tới nét mặt cổ quái lúc này của Tiêu Phàm, trong lòng đang đắc ý mà nghĩ rằng, ba người chủ yếu đảm nhận chiến lực, lại thêm mình đảm đương sức sống mãnh liệt trong đội ngũ, đội ngũ được sắp xếp lớn mạnh như vậy, việc lười biếng trong nhiệm vụ sử thi lần này, Tiểu Miêu ổn rồi, hắc hắc

Tiểu Miêu vốn cho rằng lần này mình có thể đi theo chiến chút lợi như vậy, mọi người ở đằng trước đánh nhau, mình ở hậu phương hô cố lên cùng gom nhặt kiếm lợi, kinh nghiệm có thể dễ dàng đến tay.

Thế nhưng mà, mọi chuyện lại không được thuận lợi như Tiểu Miêu mong muốn.

Cách đây không lâu lắm, khi Tiểu Miêu đi sau ba vị đại lão này ở thành Freya, đã bị vô số người chơi truy sát…

“Hức hức, tại sao những người này lại muốn truy sát chúng ta?!”

“Hức hức, tại sao mình lại muốn chạy theo chứ?!”

“Hức hức, mấy người đừng chạy nhanh như vậy, đừng bỏ tôi lại mà !”

Lần đầu tiên Tiểu Miêu cảm thấy người chơi trong trò chơi này rất nhiều, bởi vì thật sự đang có rất nhiều người đang truy đuổi ở sau lưng cô ta!

Tiểu Miêu không biết vì sao mình lại phải chạy theo nhóm người Tiêu Phàm, nhưng mà những người đằng sau cô ta có thần sắc vô cùng hung ác rất rất đáng sợ nha!

“Này! Mệnh Phàm, mấy người đang ở đâu, đừng có vứt bỏ Tiểu Miêu một mình như vậy! Hức hức…”

Mới chỉ trong chớp mắt như thế, bọn Tiêu Phàm thế mà đã trực tiếp vứt bỏ mình rồi không thấy bóng dáng đâu, Tiểu Miêu tại sao lại xui xẻo như vậy! Hức hức…

Trong lúc Tiểu Miêu thở hồng hộc mà đuổi theo đến một chỗ ngoặt, từ trong bóng tối vươn ra một cánh tay, bưng kín miệng Tiểu Miêu, vèo một tiếng kéo Tiểu Miêu vào trong…

“Ưm ưm ưm…”

Tiểu Miêu luống cuống, liều mạng mà giãy giụa, nghĩ thầm rằng không phải mình gặp phải ác ôn chứ, mà mình lại còn tràn đầy sức sống như thế, nếu như mình cứ bị lưu manh ra tay như thế, vậy thì… Hu hu hu, Tiểu Miêu thật đáng thương…

“Tiểu Miêu, là tôi, cô nhỏ giọng một chút, cũng đừng để bị phát hiện!”

Tiêu Phàm vội vàng lên tiếng nhắc nhở Tiểu Miêu, tránh để cho cô ta gây ra tiếng động quá lớn hấp dẫn đám người đang truy đuổi kia.

Nghe được lời nói của Tiêu Phàm, rốt cuộc Tiểu Miêu cũng bình tĩnh lại, nhìn lại tứ phía, phát hiện ngoại trừ Tiêu Phàm ra, Hạ Lộ Lộ cùng với Tiểu Sửu Hoàng cũng đang trốn ở chỗ này.

Hiện giờ Tiêu Phàm cảm thấy rất mệt mỏi, bởi vì không biết thế nào, trong thành Freya lại có một đám người đang đuổi bắt mình, mà một nhóm người lớn này không chỉ có người chơi.

Sau khi Tiêu Phàm gia nhập đội ngũ đi làm nhiệm vụ của Hạ Lộ Lộ, tiếp đến nhiệm vụ vòng thứ nhất chính là mang theo Hạ Lộ Lộ đi ra khỏi thành Freya.

Nội dung nhiệm vụ này nhìn thực sự quá mức đơn giản, đơn giản đến mức để trong lòng Tiêu Phàm sinh ra dự cảm không ổn.

Sau khi đi theo đường phố cũ của thành tây Freya, cuối cùng Tiêu Phàm cũng cảm nhận được độ khó của nhiệm vụ này, Hạ Lộ Lộ thế mà phải tránh ánh mắt của tất cả NPC trong thành mới có thể chạy ra khỏi thành Freya!

Chương 601: Vây Thành

Chương 602: Vây Thành

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Sau khi đi theo đường phố cũ của thành tây Freya, cuối cùng Tiêu Phàm cũng cảm nhận được độ khó của nhiệm vụ này, Hạ Lộ Lộ thế mà phải tránh ánh mắt của tất cả NPC trong thành mới có thể chạy ra khỏi thành Freya!

Trời ạ, rốt cuộc trước đó tiểu loli này đã làm chuyện kinh thiên động địa gì vậy! Vì sao mà cô bé phải tránh né hết ánh mắt của tất cả NPC trong thành mới có thể ra ngoài chứ! Cái này không phải tương đương với việc Hạ Lộ Lộ đang bị thành Freya truy nã sao!

Tiêu Phàm cảm thấy vấn đề này siêu cấp kinh dị, bởi vì hắn nhìn bản đồ thu nhỏ của trò chơi, mặc kệ là bán trang bị hay là bán thuốc, chỉ cần là NPC trong thành Freya, đều bị đánh dấu thành điểm đỏ.

Đánh dấu màu đỏ phụ trợ người chơi trên bản đồ ở trong game chỉ có một ý nghĩa, chính là đơn vị của kẻ địch.

Mà bây giờ trên bản đồ của Tiêu Phàm, vị trí xung quanh chỗ của Tiêu Phàm chằng chằng chịt chịt những điểm đỏ…

Tiêu Phàm nơm nớp lo sợ mà nhìn đánh dấu trên bản đồ của mình, nghi hoặc mà đặt câu hỏi cho Hạ Lộ Lộ: "Hạ Lộ Lộ, rốt cuộc cháu đã làm gì, vì sao mà người trong thành Freya đều muốn tìm cháu hả?"

Hạ Lộ Lộ một mặt lơ đễnh: "Cái này có cái gì kỳ quái, Hạ Lộ Lộ trời sinh quyến rũ, người dân trong thành Freya này mê đắm Hạ Lộ Lộ dung nhan vô cùng đáng yêu không có cách nào kiềm chế là chuyện rất bình thường nha…"

Trời sinh quyến rũ?!

Mê đắm Hạ Lộ Lộ dung nhanh vô cùng đáng yêu không có cách nào tự kiềm chế?!

Coi mình là kẻ ngu sao, nơi này còn lâu mới như vậy, làm sao mà người của một thành đều là loli khống buồn nôn như vậy?!

Sau khi nghe lời nói của Hạ Lộ Lộ, vẻ mặt Tiêu Phàm có chút run rẩy.

Có điều xem ra Hạ Lộ Lộ không có ý định nói ra nguyên nhân, thế là hắn xoay người đi trưng cầu ý kiến của Tiểu Sửu Hoàng.

Lần này Tiêu Phàm cũng không phải người chỉ huy đội ngũ, bản thân không nghĩ ra biện pháp gì tốt, Hạ Lộ Lộ thì càng không thể, cho nên hắn hi vọng Tiểu Sửu Hoàng có thể đưa cho mình một chủ ý tốt.

Tiểu Sửu Hoàng mặc dù là người kiêu ngạo một chút, nhưng thực lực của Tiểu Sửu Hoàng vẫn là được Tiêu Phàm công nhận, về phần người mà mình không muốn gia nhập đội ngũ nhất là Tiểu Miêu, không thể nghĩ tới được, dù sao người này chắc chắc không nghĩ ra được chủ ý nào ra hồn.

"Anh hỏi tôi giải quyết như thế nào? Mệnh Phàm lần này xem như anh hỏi đúng người rồi, quác quác"

Con mắt của Tiểu Sửu Hoàng híp lại thành một khe hở, lại phát ra tiếng cười khó nghe kia một lần nữa, mà Tiêu Phàm lại loáng thoáng cảm nhận được ánh sáng vẻ nhìn xa trông rộng từ đôi mắt đang híp lại chỉ còn một khe hở kia.

“Giết chết, giết hết, tất cả đều giết!”

Mẹ nó, thiểu năng!

Vì sao mình lại để tên điên này nghĩ kế chứ!

Nếu tôi có thể hạ được hết những NPC đẳng cấp cao đang canh giữ ngoài cửa thành kia thì tôi còn hỏi anh sao!

Đoán chừng với đẳng cấp hiện tại của chúng ta mà xông lên, chắc chắn trong nháy mắt đã bị người ta đè rạp xuống đất!

Thật là đau đầu, chỉ cần cửa thành có NPC một mực canh giữ ở đó, chúng ta sẽ không thể ra được, vậy nhiệm vụ này làm sao có thể tiến hành tiếp?

Đúng lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được bên tai mình truyền đến một tiếng hét lớn: “Mau nhìn xem! Đây không phải là Mệnh Phàm sao?!”

“Quả nhiên là hắn,

Đoàn người nhanh lên! Hãy giết hắn đến không còn một mảnh giáp!”

Còn chưa đợi Tiêu Phàm kịp phản ứng, bên tai liền truyền đến từng trận từng trận gió thổi, vèo vèo hai lần, mấy mũi tên bên sát qua người Tiêu Phàm.

Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao những người này bỗng nhiên lại muốn công kích mình?

Nhưng không để Tiêu Phàm kịp suy nghĩ nhiều thêm nữa, bởi vì một nhóm lớn người chơi đã truy đuổi tới.

“A! Bọn hắn ở bên kia!”

“Đừng để bọn hắn chạy trốn!”

“Mọi người mau đuổi theo!”

Cứ như vậy, biển người dậy sóng, thành Freya lập tức như có ngày hội mà náo nhiệt.

Trong những người này công hội Tinh Thần, có công hội Hữu Diệp, có công hội Hoa Nguyệt.

Lúc đầu thành viên công hội Hoa Nguyệt đã cho rằng Tiêu Phàm logout từ bỏ đuổi bắt để nghỉ ngơi, mà lại ngoại trừ Mị Hỏa thì chuyện những thành viên mới của công hội Hoa Nguyệt đối đầu truy sát ‘Lich King’ Mệnh Phàm này cũng không thể nào mưu cầu danh lợi.

Bất đắc dĩ Ngọc Sinh Yên sau khi hồi sinh khóc như vậy, mới biết được tội đầu sỏ chính là Tiêu Phàm, vậy là Tiêu Phàm một chút liền khiến công chúng phẫn nộ.

Thế là mọi người trong công hội Hoa Nguyệt đoàn kết nhất trí đồng tâm hiệp lực, thề phải chính tay đam chết tên ác độc Tiêu Phàm.

Về phần bên công hội Tinh Thần, dưới việc bị Vũ Tinh đánh sưng mặt mũi, lần này mục tiêu truy sát của Hội trưởng công hội Tinh Thần mở rộng hai người, Tiểu Sửu Hoàng và Tiêu Phàm.

Cho nên nhìn vào tình trạng của thành Freya bây giờ, trên đường phố từng đám người chơi vừa đi vừa về bôn ba, khiến cho đám người Tiêu Phàm cảm thấy thần hồn nát thần tính.

“Đáng chết, vì sao tôi cảm thấy một thành toàn người đều muốn đuổi bắt chúng ta, như vậy chúng ta phải là thế nào mới có thể thoát ra được?!”

Nhìn xem lại có một đoàn cả người và ngựa đi ngang qua đường cạnh người mình, Tiêu Phàm đang tạm lánh ở nơi âm u hẻo lánh, không khỏi oán trách một tiếng.

“Ài, Mệnh Phàm anh cũng thật là, chỉ biết gây phiền toái cho mọi người” Tiểu Sửu Hoàng ghét bỏ nói một tiếng.

“Đúng rồi, đều là chú hại, làm hại Hạ Lộ Lộ phải theo chú chạy trốn khắp nơi” Hạ Lộ Lộ thể hiện cảm giác tán thành sâu sắc với câu này.

“Hai người các người còn có mặt mũi nói người khác!” Tiêu Phàm chỉ vào hai người một lớn một nhỏ đều có vấn đề này, trong lòng lại thêm tức giận.

“Tốt, nhân dịp bây giờ còn chưa có người phát hiện ra chúng ta, chúng ta nên thảo luận xem tiếp theo nên làm thế nào mới có thể thoát ra được hoàn cảnh khó khăn trước mắt này.”

Hơi điều chỉnh trạng thái cùng tâm trạng của mình, Tiêu Phàm lại chủ động lĩnh giáo những người đồng đội của mình một lần nữa, dù sao nhiệm vụ lần này cũng không phải là chuyện của một người, với lại bây giờ chính hắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Hoàn cảnh khó khăn?” Tiểu Sửu Hoàng nghi hoặc đặt câu hỏi: “Không phải chúng ta cảm thấy còn chơi mới cùng chạy với bọn họ sao?”

“Đúng vậy, đối với Hạ Lộ Lộ mà nói giải quyết chuyện này thực sự quá đơn giản, chỗ nào có khó khăn đáng nói sao, cháu còn tưởng rằng chú thích bị bọn họ đuổi bắt chứ? Hóa ra là chú bị buộc bất đắc dĩ sao?”

Hạ Lộ Lộ nhìn Tiêu Phàm với vẻ mặt xem thường, sau đó nói một câu cực kì tổn thương người nghe: “Phàm muội, chú thật là yếu nha.”

Tiêu Phàm cảm thấy có chút khó thở với Hạ Lộ Lộ, có điều kinh ngạc hơn chính là câu trả lời của hai nhân vật có vấn đề này, nhưng hắn phát hiện hai người trước mặt mình này dường như cũng không phải là đang nói đùa với mình.

Mà Tiểu Miêu nhìn thấy ánh mắt khát máu của Tiểu Sửu Hoàng cùng với họng pháo đen ngòm đang được Hạ Lộ Lộ chống đỡ trên vai kia, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, bất tri bất giác mà đứng gần Tiêu Phàm một chút…

Theo sự rời đi của đám người Tiêu Phàm, thành tây Freya dường như lại trở về vẻ rách nát yên tĩnh, có điều cũng không phải là nói nơi đây đã không còn người…

Lúc này có một vị soái ca Tinh Linh tóc vàng mắt xanh tới nơi mà nhóm người Tiêu Phàm ở trước đó, anh ta khom người xuống, dùng tay sờ mó mặt đất cháy đen, cảm nhận dư âm mà hỏa lực của Hạ Lộ Lộ lưu lại, nhíu mày, tự lẩm bẩn, "Hạ Lộ Lộ tiểu công chúa dường như đã rời đi môt lúc rồi…"

"Claude đại nhân không cần quá lo lắng, coi như Hạ Lộ Lộ tiểu công chúa điện hạ đã rời đi chỗ khác, nhưng người vẫn chưa rời khỏi thành, thành chủ của thành Freya đã phân phó thị vệ sống chết giữ lấy cửa thành, sẽ không để Hạ Lộ Lộ tiểu công chúa thừa cơ chạy trống ra ngoài." Thị vệ bên người Claude tràn đầy tự tin nói.

Có điều Claude không tán đồng với cách nhìn của hắn ta, bởi vì anh ta hiểu rõ tính cách của Hạ Lộ Lộ tiểu công chúa có sự khác biệt lớn so với nhưng vị công chúa khác, nhớ tới mấy năm nay trên đường phố hoàng thành Tinh Linh thỉnh thoảng lại dấy lên khói lửa, Claude lại càng lo lắng.

"Chỉ mong… Không có chuyện gì…"

Chương 602: Bắt Đầu

Chương 603: Bắt Đầu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

"Chỉ mong… Không có chuyện gì…"

Sau khi nghe thấy lời nói của Claude, thị vệ cười cười, cảm thấy Claude có hơi lo lắng quá đáng đối với tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ.

Nhưng mà, hắn ta hiểu rõ, Claude lo lắng cũng không phải là Hạ Lộ Lộ, mà là tòa thành Freya này…

"Oành!"

Thị vệ kinh hoảng quay đầu, nhìn về nơi truyền đến tiếng nổ, "Đây là…"

“Không sao, là Hạ Lộ Lộ tiểu công chúa điện hạ, chúng ta tranh thủ thời gian chạy tới, ngăn cản tai nạn phát sinh…”

Dứt lời, Claude lo lắng chạy về phía nơi xa.

…

Một phía khác, sau khi nhóm người Hổ Nữu cùng Xà Cơ tập hợp lại, liền vội vội vàng vàng mang theo nhsom người Xà Cơ chạy đến trước cửa đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt, dự định tiếp tục chờ đợi Tiêu Phàm xuất hiện.

Nhưng sau khi Hổ Nữu bước vào cửa công hội Hoa Nguyệt, lại phát hiện một đám “Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” đang ngã ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất.

Hổ Nữu không khỏi kinh hoảng, đi ra phía trước, hỏi người đang nằm không một chút động đậy là Hoàng Mả Tử: “Các người là bị sao vậy?! Lúc tôi không ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Phát hiện ra âm thành của Hổ Nữu bên tai, ánh mắt như sắp chết của Hoàng Ma Tử kia cuối cùng cũng có một tia ánh sáng tỏa ra một lần nữa.

Vèo một tiếng, thân thể gầy gò của Hoàng Ma Tử bỗng nhiên như cá chép nhảy mà lật lên một cái, tứ chi chạm đất nhanh chóng bò qua phía Hổ Nữu, một tay ôm Hổ Nữu: “Hổ Nữu các hạ, cuối cùng cô cũng trở về, cô biết không? Thánh địa của chúng ta đã bị một tiểu bạch kiểm làm cho ô uế, hắn ta còn đánh ngã hết toàn bộ chúng tôi, rồi chạy ra ngoài, hu hu…”

“Anh tìm đường chết sao! Đừng chiếm tiện nghi của bản cô nương, mau buông bàn tay bẩn thỉu của anh ra!”

Hổ Nữu nhìn thấy Hoàng Ma Tử định ôm đùi mình, chợt cảm thấy buồn nôn, bất chấp tất cả, trực tiếp vung roi ở trong tay ra!

“A! Dừng tay! Hổ Nữu các hạ đau!”

“Hổ Nữu các hạ không thương! Đánh chết anh cái gã bỉ ổi này!”

…

Hoàng Ma Tử núp trong góc tường, trong mắt ngập tràn nước mắt ủy khuất, ở một bên nhìn chằm chằm cái roi của Hổ Nữu mà run lẩy bẩy.

“Nói cách khác, Phàm Tử đã rơi đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt, sau đó các người còn gặp một tiểu bạch kiểm từ trong công hội Hoa Nguyệt đi ra ngoài!” Hổ Nữu quơ quơ cái roi trong tay mình, nhìn xuống Hoàng Ma Tử, bộ dáng như tra khảo.

“Đúng vậy, Phàm Tử công chúa điện hạ đã rời đi, còn có một gã tiểu bạch kiểm ghê tởm thế mà lại đi ra từ trong công hội Hoa Nguyệt. Phải biết nơi đây chính là thánh địa của ‘Quân đoàn Sói Lẳng Lơ’! Không chỉ có như thế, hắn còn hành hung chúng tôi một trận, về sau liền bỏ trốn mất dạng. Hổ Nữu các hạ, cô nhất định phải làm chủ cho chúng ta!”

“Làm chủ! Ha ha, anh còn nhớ rõ trước khi rời đi tôi đã bàn giao cho anh thứ gì không?”

“Hả…”

“Tôi để anh nhìn cho thật kỹ nơi này, nếu là Phàm Tử, nhất định phải nói cho tôi biết! Hiện tại anh đã làm những gì, mà để cho một tiểu bạch kiểm đánh ngã trên mặt đất rồi giả chết nửa ngày?! Tôi còn chưa truy cứu khuyết điểm của anh một chút đâu! Anh còn muốn để tôi vì anh mà đi trút giận?!”

Hai tay Hổ Nữu lại kéo chặt roi trong tay, bày ra một bộ dáng hung ác chuẩn bị ra tay với Hoàng Ma Tử.

“Hổ Nữu các hạ, tiểu nhân biết sai rồi, đừng đánh nữa!”

Nhìn thấy Hổ Nữu lại muốn ra tay, Hoàng Ma Tử vội vàng cầu xin tha thứ.

“Vậy ‘Quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ các người có biết Phàm Tử hiện giờ đang ở đâu không?”

Hoàng Ma Tử nhìn chằm chằm vào roi của Hổ Nữu, nhìn hồi lâu phát hiện nó không rơi xuống trên người mình nữa, mới âm thầm thở dài một hơi: “Việc này tôi đã hỏi lũ sói con trên đường phố thành Freya một chút…”

…

“Phàm Tử công chúa điện hạ ở đâu, chúng tôi không biết…”

“Không phải anh nói ‘Quân đoàn Sói Lẳng Lơ’ các người thần thông quảng đại, tin tức linh thông sao? Vậy sao hiện giờ…”

Nhìn thấy roi trong tay Hổ Nữu lại bắt đầu chuẩn bị rơi xuống người mình, Hoàng Ma Tử cuống quít kêu lên: “Chúng tôi không phát hiện được hành tung của Phàm Tử công chúa điện hạ, nhưng chúng tôi lại phát hiện ra động tĩnh của ‘Lich King’ Mệnh Phàm bệ hạ!”

“Mệnh Phàm?”

“Đúng vậy, hiện tại hắn bị công hội Hoa Nguyệt, công hội Tinh Thần, còn có một đám ma quỷ đáng ghét của tổ chức công hội Hữu Diệp đuổi theo!” Hoàng Ma Tử nói lèo một hơi, chỉ sợ chậm một chút, roi của Hổ Nữu sẽ lập tức rơi xuống người mình.

Mệnh Phàm xuất hiện? Còn bị một đống người chơi truy sát?

Nói như vậy thì hiện giờ Phàm muội muội đã biến trở về dáng dấp ban đầu, còn không hiểu sao mà chọc phải một đống phiền phức.

Mà nghe Hoàng Ma Tử nói công hội Hoa Nguyệt dường như còn chạy theo một nam nhân mà bọn họ không quen biết, làm sao mà cảm thấy trong khoảng thời gian mình không ở đây đã phát sinh ra thật nhiều chuyện thú vị nha!

Hổ Nữu bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống không, sau đó dần dần bị một cỗ cảm giác tiếc nuối mãnh liệt lấp đầy…

Không được!

Mình không thể bất động ở chỗ này được, đợi một chút nữa lại bở lỡ trò hay thì biết phải làm sao bây giờ!

“Nói nhanh, hiện giờ Mệnh Phàm đang ở đâu?”

“Tôi… Tôi… Tôi không biết, các huynh đệ chỉ nói thấy được thân ảnh của ‘Lich Kinh’ Mệnh Phàm, về nơi cụ thể, hắn đang chạy trốn trong thành, chúng tôi không có cách nào xác định.”

“Tức chết tôi rồi! Các người rốt cuộc có thể làm được cái gì!”

Đúng lúc Hổ Nữu lại muốn trút giận lên người Hoàng Ma Tử, bỗng nhiên trong thành lại vang lên một tiếng nổ lớn…

…

Tiểu Miêu ngơ ngác nhìn tiểu nhóc tỳ NPC trước mặt kia, nội tâm không ngừng sợ hãi, hai tay chẳng biết lúc nào đã ôm lấy cánh tay của Tiêu Phàm, thân thể không ngừng run rẩy.

Tiểu Miêu có chút hối hận khi dự định lười biếng mà gia nhập vào đội ngũ này, bởi vì những người trong đội ngũ này dường như đều là Ác Ma!

Bên trên một cái cây trên đường phố thành Freya đã bị thiếu một khoảng lớn, phía trên chụp thêm một tần tro bụi cháy rụi. còn có mấy sợi lửa thiêu đốt dọc theo thân cây, thỉnh thoảng bắn tung tóe ra một tia lửa nhỏ, rung động đùng đùng.

Những đám người chơi đuổi theo Tiêu Phàm dừng lại bước chân đuổi theo của mình, nhìn một thân cây đã bị đốt cháy khét, nhịn không được mà nuốt nước miếng một cái, bởi vì trước đó đứng đấy có một vị đồng đội của mình!

Mà tại trước người bọn họ, một tên lùn trên đầy đội một cái mũ sắt có một tấm che gió trước mắt đang kia một hỏa pháo đứng trước mặt bọn hắn, kính chắn gió hạ xuống lộ ra cái miệng nhỏ đang cong lên một độ cong đẹp đẽ…

Lời nói của hai người bọn họ rốt cuộc là ý gì?

Nghe câu trả lời của Tiểu Sửu Hoàng cùng Hạ Lộ Lộ, trong lòng Tiêu Phàm liền giật mình, cảm giác bất an dần dần tràn ngập nội tâm của Tiêu Phàm.

Có lẽ Tiêu Phàm đã sớm có đáp án đối với việc này, chỉ là kiên quyết không dám thừa nhận thôi…

Lúc này Hạ Lộ Lộ vô cùng đắc ý, tay nhỏ không biết từ chỗ nào lấy ra một dải băng đầy màu sắc đáng yêu, thuần thục buộc lên mái tóc màu xanh nhạt của mình.

Ngay sau đó cô bé sửa sang lại y phục vì vừa mới chạy nên có chút xộc xệch của mình, nhẹ nhàng kéo mắt kính chắn gió của mình xuống, che đậy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của mình, lại đội mũ sắt bạc kia lên đầu mình.

Hạ Lộ Lộ sờ hỏa pháo trong tay mình, động tác êm ái kia giống như vuốt ve bảo bối của mình, sau đó hắn xoay người lại nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tiểu Sửu Hoàng cùng vẻ mặt không hiểu gì của Tiêu Phàm và Tiểu Miêu, nhẹ nhàng nói ra: "Chúng ta đi thôi ~"

Chúng ta đi thôi?

Bây giờ có thể đi đâu?

Hạ Lộ Lộ bình bình thản thản nói một câu, khiến Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng kinh hoảng.

Có điều rất nhanh sau đó Hạ Lộ Lộ đã dùng hành động của mình để trả lời câu hỏi…

…

"Tên Mệnh Phàm đáng chết đi đâu rồi?" Người chơi nào đó vô cùng bực bội nói.

"Ai biết được? Tên Mệnh Phàm này chạy thật là nhanh."

"Không phải sao, mới một chớp mắt như vậy đã không thấy bóng dáng đâu."

" Nhưng mấy công hội chúng ta nhiều người như vậy ở trong thành Freya chặn hắn, hắn có thể chạy đi đâu?"

Chương 603: Hỏa Lực Nổ Vang

Chương 604: Hỏa Lực Nổ Vang

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Hắn có thể chạy đi đâu?”

“Đúng vậy, đuổi theo một nhân vật chạy nhanh như gió trong trò chơi cảm giác đúng thật là kích thích, câu chuyện sáng chói này tôi có thể tám một năm ~”

“Ha ha ha…”

Mấy người chơi đang chạy vui đùa lẫn nhau.

Mấy người kia không thuộc về công hội Tinh Thần, không thuộc về công hội Hoa Nguyệt, cũng không thuộc về công hội Hữu Diệp, mà là một nhóm người chơi tự do nhàn rỗi.

Nhìn xem các đại công hội trong thành Freya đều triển khai đuổi bắt Tiêu Phàm ở khắp phố lớn ngõ nhỏ, những tên nhàn rỗi không có việc để làm cũng tham gia náo nhiệt gia nhập vây bắt ‘Lich King’ Mệnh Phàm.

Lại thêm cái danh hiệu ‘Lich King’ Mệnh Phàm ở trong game đã tự mang sắc thái của nhân vật phản diện, ở trong game có rất nhiều người chơi trong lòng muốn cáo mượn oai hùm mà mở rộng chính nghĩa, cho nên trên cơ bản những người chơi nhàn rỗi trong thành Freya nhìn thấy các đại công hội triển khai “hoạt động” dạng này, liền nhao nhao nô nức tấp nập đến tham dự.

Mà đối với những người chơi không có chút tiếng tăm nào trong game mà nói, đuổi theo kêu đánh kêu giết đại nhân vật thường xuyên xuất hiện trên tin tức trong trò chơi, hoàn toàn chính xác coi là một việc là vô cùng kích thích và đáng kiêu ngạo.

Mà đúng lúc này, trước mặt bọn họ bỗng nhiên xuất hiện một tên lùn…

“Này ~”

Tên lùn thuận miệng lên tiếng chào hỏi mấy người kia, làm cho mấy tên người chơi trong nháy mắt liền sững sờ.

"Ở đâu nhảy ra một tiểu hài tử vậy, đừng cản đường, chúng tôi đang truy đuổi đại ác nhân 'Lich King' Mệnh Phàm trong trò chơi đó!"

Người chơi hét lên như trâu bò với tên lùn trước mắt.

Có điều tên lùn dường như không nghe thấy lời của bọn họ, mà là mở kính chắn gió lộ ra cái miệng nhỏ, chậm rãi phun ra mấy chữ: "r! p! g!"

Mấy kiểu chữ tiếng Anh đơn giản khiến cho mấy tên người chơi không hiểu gì, trong lúc bọn họ dự định hỏi thăm tên lùn này một chút, một tiếng nổ dữ dội trực tiếp làm chấn động tinh thần của bọn họ, "Oành!"

…

Người chơi cảm nhận được nhiệt độ không khí xung quanh đang dâng cao, trên trán liền ứa mồ hôi lạnh, cứng đờ xoay cổ về một phía.

Trên cây một bên đường đã cháy bừng lên, mà thân ảnh của một đồng đội trong đội ngũ của bọn họ cũng đã không nhìn thấy nữa.

Bọn họ nhìn về phía trước một lần nữa, mới phát hiện cái họng pháo đen ngòm trên đầu vai kia của Hạ Lộ Lộ, còn có nụ cười khinh miệt trên mặt cô bé.

"Cô… Cô đang làm cái quái gì vậy?!"

Hạ Lộ Lộ không để ý đến hắn ta, mà lại mở cái miệng đáng yêu của cô bé ra, "r!"

Nhưng người chơi rốt cuộc cũng không chịu đựng được bầu không khí ngột ngạt như vậy, lập tức thay đổi phương hướng, chạy trối chết, trong miệng còn không ngừng la hét, "A! Có ác ma!"

Hạ Lộ Lộ chỉ cười khẽ một tiếng: "Ác ma? Ha ha, xưng hô này cùng những xưng hô mà những tên vô tri kia gọi mình đơn giản có khác biệt gì đâu? Quả nhiên ngu dân khắp nơi trên thế giới đều như thế,

Chỉ là bạn pháo mới có thể lý giải được nội tâm của Hạ Lộ Lộ."

Ngay sau đó Hạ Lộ Lộ lại giơ ống pháo trong tay mình một lần nữa, cuồng nhiệt mà nhìn chằm chằm vào những người chơi đang chạy trốn kia, bóp lấy cò súng…

"Rầm rầm rầm…"

Một trận hỏa lực nổ mạnh đến rung chuyển trời đất, những người chơi bị Hạ Lộ Lộ xả đạn trúng trực tiếp được đưa đi điểm phục sinh, mà bởi vì nhiệt độ cao của hỏa lực cùng khói đen lại càng ngày càng đậm, tại một bóng cây xanh râm mát trong thành Freya, lộ ra sự phá lệ đột ngột.

"Ừm? Hình như còn có một con cá lọt lưới."

Hạ Lộ Lộ nhìn chăm chú người chơi đang chạy về phương xa kia, cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Cá lọt lưới, quác quác ~ vậy cũng không hẳn ~"

Tiểu Sửu Hoàng nhún nhảy một cái qua bên cạnh Hạ Lộ Lộ, sau đó trực tiếp hóa thành một đám khói trắng rồi nổ tung tại chỗ, một đám chim bồ câu trắng bay ra từ trong sương khói.

Kĩ năng ảo thuật thiên phú của Tiểu Sửu Hoàng mỗi lần nhìn qua đều có tính nghệ thuật, nhưng lúc này lại không ai đem lực chú ý tập trung vào mấy con chim bồ câu trắng đang bay về phía trời xanh này…

"Oành!"

Một tiếng pháo nổ từ đằng trước truyền tới, sau đó Tiểu Sửu Hoàng nhìn cũng không nhìn, trực tiếp xoay người cầm hỏa pháo mà trước đó Hạ Lộ Lộ đưa cho gã trở về, bên trong ánh mắt có chút hưng phấn, gã đi đến trước mặt Hạ Lộ Lộ, nói chuyện một câu, "Đây không phải là không có nha!"

Con mắt của Hạ Lộ Lộ lại sáng lên như bầu trời đầy sao, nhìn chăm chú thẳng tắp lên người Tiểu Sửu Hoàng, một mặt sùng bái nói: "Đại thúc, một pháo chú vừa mới đánh kia thật tuyệt nha ~"

“Đâu có, đâu có, chỉ là hỏa pháo Hạ Lộ Lộ cho dùng tốt thôi ~”

…

Tiểu Miêu nhìn tất cả mọi việc đằng trước, cảm thấy luống cuống.

Cô ta chỉ định lười biếng chút thôi, nhưng lại không nghĩ tới sau khi cô ta gia nhập đội ngũ, mọi chuyện lại xảy ra vô cùng không bình thường, hoàn toàn không có vẻ giống như có thể đạt được lượng lớn kinh nghiệm.

Chuyện đầu tiên của đội ngũ này lại là bị người chơi toàn thành truy sát.

Chuyện thứ hai chính là chứng kiến hai đồng đội trong đội ngũ của mình giết cả một đội người chơi đến chỉ còn cặn bã dễ dàng như giết gà, nhưng Tiểu Miêu không chút nào vui vẻ nổi đối với việc này…

A! Việc này đều là như nào đây! Không phải bọn họ nên mang theo Tiểu Miêu đi làm nhiệm vụ sử thi vĩ đại sao? Vì sao bỗng nhiên lại triển khai một trận đại đồ sát tại thành Freya?

Nhìn Tiểu Sửu Hoàng cùng với Hạ Lộ Lộ vô cùng vui vẻ sau khi giết được một đội người chơi, Tiểu Miêu cảm thấy cực kỳ sợ hãi, không khỏi lại ôm chặt cánh tay của Tiêu Phàm chặt thêm một chút.

Tiêu Phàm cũng không ngăn cản hành vi lúc này của Tiểu Miêu, cũng không có bởi vì cử động mập mờ của Tiểu Miêu mà sinh ra chút cảm xúc bất thường, bởi vì sau khi hắn nhìn thấy hành động của hai đồng đội có vấn đề trong đội ngũ của mình, cũng bắt đầu trở nên hốt hoảng…

Trước kia Tiêu Phàm đã từng thường xuyên phàn nàn thành viên trong đội ngũ của mình không đủ mạnh mẽ, không có cách nào mà chia sẻ một chút áp lực với mình, bây giờ Tiểu Sửu Hoàng cùng với Hạ Lộ Lộ lại mạnh mẽ dị thường, nhưng Tiêu Phàm lại càng thêm lo lắng!

Tiêu Phàm cũng không phải là lo lắng những người chơi bị hai tên điên kia giết hại sẽ tìm đến cửa báo thù, mà lại lo lắng NPC trong thành!

Nhìn xem đường đi bốn phía của thành Freya bị hỏa lực cùng súng đạn làm đổ nát nhiều chỗ, trong lòng Tiêu Phàm sinh ra một dự cảm không tốt.

Bởi vì hủy hoại của công trong thành sẽ bị hộ vệ NPC trong thành truy sát đó! Huống chi Hạ Lộ Lộ lại mang thuộc tính trào phúng, NPC toàn thành đều là điểm đỏ mục tiêu! Trời ạ, ngươi đây là muốn hại Tiêu Phàm ta sao!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Mới chỉ trong một cái nháy mắt, thân ảnh của hộ vệ NPC trong thành Freya đã hiện ra ở chỗ ngoặt…

NPC hộ vệ, lực lượng chuyên phụ trách vấn đề trị an trong thành trấn, điểm đến công cộng, chính là Đại đội Thành Quản.

"Đại đội Thành Quản" thích chấp pháp một cách bạo lực đối với những người chơi làm trái với nội quy của thành, bọn họ quen thuộc cùng nhau tiến lên, trói tay chân của người chơi, đem người chơi đó về ngục tối được bố trí trong thành dể tiến hành giam lỏng tra tấn.

Lúc Tiêu Phàm thành công cua được pretty girl NPC Mary của trận doanh Nhân Loại, rất nhiều "thân sĩ" dưới sự dẫn dắt của Tiêu Phàm, tiến hành các loại thử nghiệm dũng cảm đối với các mỹ nữ NPC trong trò chơi.

Cũng chính trong đoạn thời gian đó, "Đại đội Thành Quản" trong mắt người chơi trở nên sinh động hẳn lên, cũng từ đó tạo nên thanh danh của bọn họ.

Vô số "thân sĩ" vì quấy rối NPC nữ mà bị "Đại đội Thành Quản" bắt vào phòng tối tiến hành giáo dục đạo đức, nghe nói bọn hắn bị bắt phải xem video giáo dục đạo đức liên tục trong mười hai giờ.

Video nói về đàn cừu hạnh phúc, vui vẻ sống trên thảo nguyên xanh tươi.

Sau khi đám "thân sĩ" xem video này mười hai tiếng, trí thông minh bị tụt dốc không phanh, trong đầu toàn là "Cừu Vui Vẻ, Cừu Xinh Đẹp, Cừu Lười Biếng, Cừu Sôi Nổi…" Thứ giai điệu kia như là nhạc trời, rốt cuộc không bỏ được bất kỳ tư tưởng tham nữ sắc nào, chẳng qua loại trừng phạt phi nhân đạo mày quả thật cực kỳ bi thảm.

Mà hiện tại, "Đại đội Thành Quản" khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật kia đang xuất hiện trước mặt đám người Tiêu Phàm…

Chương 604: Gánh Nặng Hiếm Thấy

Chương 605: Gánh Nặng Hiếm Thấy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Mà hiện tại, "Đại đội Thành Quản" khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật kia đang xuất hiện trước mặt đám người Tiêu Phàm…

Một đám hộ vệ tai nhọn của thành Frya mặc một thân giáp nhẹ, cầm bảo kiếm vọt tới đám người Tiêu Phàm, bởi vì là chủng tộc Tinh Linh, thân hình của bọn họ cũng không có vẻ cường tráng lắm nhưng bước chân chỉnh tề của họ vẫn khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khí thế.

Chẳng qua quan trọng nhất chính là, hệ thống vì khiến cho bọn họ dễ quản lý trật tự trong thành hơn, đã giao cho bọn họ vũ lực tuyệt đối, đám hộ vệ này được thiết kế cao hơn Tiêu Phàm hai hay ba mươi cấp, cho nên nếu hiện tại bọn họ muốn bắt Tiêu Phàm thì chỉ đơn giản như bắt một con gà con mà thôi.

Nên làm thế nào bây giờ?!

Mình cũng không muốn bị những đại hán này bắt vào ngục tối, tiến hành mười hai giờ tra tấn tàn phá tinh thần cực kỳ tàn ác kia đâu!

Nhìn đám hộ vệ đang dần tiến về phía mình, trong lòng Tiêu Phàm cực kỳ bối rối.

"Ầm!"

Lại là một tiếng pháo vang lên, Tiêu Phàm liền nhìn thấy đám hộ vệ phía xa xa bị một pháo bắn trúng.

Tiêu Phàm cứng đờ xoay đầu nhìn lại, phát hiện Hạ Lộ Lộ đang nhìn về phía bụi mù bay tung tóe do bị đạn pháo bắn trúng, vẻ mặt đầy chờ mong.

Móa! Cái con bé điên này lúc nãy vừa làm cái gì vậy?

Thế mà lại dám bắn pháo vào tổ chức NPC bạo lực nhất là "Đại đội Thành Quản"?

Tính cách bạo lực như vậy, Hạ Lộ Lộ, cháu thật sự là em gái tộc Tinh Linh sao?

Trời ạ, xong, xong rồi, xem ra nếu mình bị bọn họ bắt được, loại tội ác này xem chừng phải ở trong ngục tối xem hết mười lăm tập "Cừu Vui Vẻ và Sói Xám" mới có thể được thả!

Đợi cho bụi mù bay đi hết, đám hộ vệ của thành Frya lại lần nữa hiện ra, chẳng qua là bộ khôi giáp sáng bóng trên người đã bị phủ lên một lớp khói đen, nhìn qua có vẻ hơi chật vật.

Hạ Lộ Lộ ngẩng đầu, vẻ mặt khó chịu nói: "Shit! Cái đám này thật là cứng! Cannon 8, kế hoạch có biến, chúng ta rút lui thôi ~"

Nói xong, không đợi Tiêu Phàm kịp phản ứng, Hạ Lộ Lộ giống như bay lùi về phía sau một đoạn.

Kế hoạch có biến?

Cháu và Tiểu Sửu Hoàng từ đầu đến giờ đều làm bừa, kế hoạch ở đâu ra!

Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, lập tức di chuyển, định theo sát cô bé, nhưng không ngờ, tay phải của hắn bỗng nhiên trầm xuống, trực tiếp bị một người lôi kéo, tốc độ chạy trốn bị chậm lại.

Lúc này Tiêu Phàm mới phát hiện ra trên cánh tay của mình chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện một thứ trang sức hình người, nói: "Tiểu Miêu! Cô làm gì vậy! Mau buông tay ra! Chạy trốn nhanh lên đi! Chạy chậm là sẽ bị giam trong ngục tối, xem 'phim kinh dị' đáng sợ nhất trên thế giới đấy!"

"Nhưng Tiểu Miêu đã sợ đến mức không chạy nổi nữa rồi…"

Tiểu Miêu không ngừng run rẩy, lã chã chực khóc.

Là một đội viên chỉ luôn đứng một bên cổ vũ và ăn bám, từ khi Tiểu Miêu chơi trò này đến nay, chưa bao giờ nhìn thấy thế trận lớn như vậy.

Sau khi Hạ Lộ Lộ gia nhập đội ngũ của bọn họ, những hành động điên cuồng của cô bé đã dọa cho cô phát sợ, trong lúc nhất thời khẩn trương đến mức tay chân có chút không chịu nghe lời.

Tiêu Phàm nhìn "Đại đội Thành Quản" càng ngày càng đến gần mình.

Mồ hôi lạnh toát ra đầy trán, đại nghĩa lẫm liệt khuyên nhủ Tiểu Miêu: "Vậy cô thả tôi ra, để tôi thay cô hoàn thành nhiệm vụ đi ~"

"Không! Anh sao có thể như vậy! Anh lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ Tiểu Miêu đáng yêu sao! Tôi sẽ không buông tay đâu!" Lúc này Tiểu Miêu lại càng ôm chặt hơn nữa.

Chết tiệt! Phụ nữ quả nhiên phiền phức!

Tiêu Phàm biết đã không còn thời gian để lề mề với Tiểu Miêu nữa, liền làm ra một động tác lưu loát, trực tiếp ôm Tiểu Miêu lên, một cái ôm công chúa mạnh mẽ, sau đó sải rộng bước chân chạy trốn!

Tiểu Miêu bối rối, sau khi ý thức được tình cảnh hiện tại của mình, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng, nhăn nhó nện một quyền lên lồng ngực của Tiêu Phàm, thấp giọng nói: "Đáng ghét ~"

Tiêu Phàm cũng không phát giác cử động khác thường của Tiểu Miêu trong ngực mình, một lòng chỉ nghĩ đến phải thoát khỏi thảo nguyên xanh xanh nguy hiểm và đáng sợ kia…

Chẳng qua tình hình hiện tại cũng chẳng khéo chút nào, bởi vì phải ôm Tiểu Miêu vướng víu, tốc độ di chuyển mà từ trước đến nay Tiêu Phàm vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo bị liên lụy nghiêm trọng, mà sau lưng, đám "Đại đội Thành Quản" kia lại càng ngày càng gần, không đầy một lát bọn họ liền chỉ

còn cách Tiêu Phàm một khoảng, thậm chí thị vệ Tinh Linh dẫn đầu đã rút ra bảo kiếm sắc bén bên hông đâm về phía Tiêu Phàm!

Chết tiệt! Lần này liền hoàn toàn xong đời rồi!

Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy có chút tuyệt vọng, đây rốt cuộc là cái nhiệm vụ rác rưởi gì đây!

Mình lần này còn chưa xuất sư mà đã chết sao!

Đúng lúc này, vèo một tiếng, một bóng dáng bé nhỏ xinh đẹp không biết từ đâu bỗng nhiên xuất hiện, đột nhiên lẻn đến sau lưng Tiêu Phàm, ngăn giữa Tiêu Phàm và thị vệ Tinh Linh.

Cám thấy sau lưng bất thường, Tiêu Phàm thầm giật mình, hô: "Hạ Lộ Lộ! Cẩn thận!"

Nhìn thấy trường kiếm trong tay thị vệ Tinh Linh sẽ nhanh chóng đâm vào trong cơ thể của Hạ Lộ Lộ, đúng lúc này thị vệ Tinh Linh kia lại quỷ dị dừng lại, kiếm khí của thanh bảo kiếm cũng bị thu lại, vẻ mặt dường như có chút bối rối.

Mà Hạ Lộ Lộ lôi kéo cái mũ sắt trên đầu, tà tà nở nụ cười, ném về phía mặt đất một cục màu đen.

"Ầm!"

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, khói đen lan ra bốn phía, đợi đến khi bọn hộ vệ lấy lại tinh thần, đám người Tiêu Phàm đã sớm không còn nhìn thấy bóng dáng.

…

"Các người sao lại yếu như vậy, nếu không phải là chị Hạ Lộ Lộ đây quay lại, dùng bom khói do Hạ Lộ Lộ đặc chế để tiếp ứng các người, các người liền bị đám hộ vệ đần độn kia bắt vào ngục giam rồi ~"

Hạ Lộ Lộ dương dương đắc ý quở trách Tiêu Phàm một phen, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Lần này Hạ Lộ Lộ khẳng định rất có dáng vẻ của một đại tỷ tỷ, bày ra dáng vẻ đại tỷ tỷ để giáo huấn người khác quả nhiên rất thoải mái, trách không được những cô chị kia của mình vẫn luôn luôn thích mang những nhạc cụ nhàm chán kia đến giáo dục mình, nói cái gì mà phải làm một thục nữ, cũng không biết là làm thục nữ có cái gì tốt.

Tiêu Phàm nhìn một tiểu loli lại đứng trước mặt giáo huấn mình, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quặc, sắc mặt xanh lét cả đi.

Mà Tiểu Miêu đang được Tiêu Phàm ôm công chúa lại rất hưởng thụ mà ngọt ngào rúc vào ngực Tiêu Phàm, tay nhỏ nhẹ nhàng vẽ vòng vòng trên lồng ngực của Tiêu Phàm, hoàn toàn không còn bộ dáng khẩn trương như vừa nãy…

“Ui da, anh nhẹ một chút…”

Tiểu Miêu sờ sờ cái mông của mình, tức giận nhìn Tiêu Phàm.

Sau khi chạy trốn khỏi sự vây bắt của “Đại đội Thành Quản”, tâm trạng của Tiêu Phàm có chút không tốt lắm, trực tiếp tìm một góc, thả “gánh nặng” trên cánh tay mình xuống.

Bây giờ xem ra, nhóm người của bọn hắn đã trở thành kẻ địch của toàn thành, bị người chơi truy sát không ngừng, giờ lại còn thêm “Đại đội Thành Quản” khiến cho người ta nghe danh đã sợ mất mật kia nữa.

Chẳng qua thứ càng khiến cho Tiêu Phàm khổ não chính là, Hạ Lộ Lộ dường như che giấu hắn điều gì đó…

Ngay lúc nãy, một chút trước khi bom khói có hiệu lực, Tiêu Phàm nhìn thấy ánh mắt của đám thị vệ Tinh Linh kia vô cùng kỳ quái.

Hoảng sợ? E ngại? Tôn kính?

Những thứ cảm xúc kỳ lạ này, tại sao lại xuất hiện trong ánh mắt của những thị vệ Tinh Linh kia chứ? Hạ Lộ Lộ rốt cuộc đã che giấu hắn điều gì?

…

“Cạc cạc, Mệnh Phàm, chúng ra lại gặp mặt, những NPC hộ vệ kia quả nhiên không thể làm gì anh ~”

Tiểu Sửu Hoàng đã sớm xuất hiện ở đây, ánh mắt lấp lóe nhìn Tiêu Phàm.

Nghe thấy ngữ khí của Tiểu Sửu Hoàng, dường như có chút tiếc nuối đối với sự xuất hiện của Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm đã không còn tâm trạng để so đo những chuyện này với gã nữa, hiện tại hắn nhất định phải hỏi Hạ Lộ Lộ toàn bộ mọi chuyện một cách rõ ràng mới được, nếu như hoàn toàn không hiểu gì về Hạ Lộ Lộ, quả thật không có cách nào có thể tiến hành tiếp nhiệm vụ lần này nữa.

“Hạ Lộ Lộ, phiền cháu nói cho chú biết, những thị vệ Tinh Linh kia, vì sao lại không ra tay với cháu?”

Chương 605: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Chương 606: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Hạ Lộ Lộ, phiền cháu nói cho chú biết, những thị vệ Tinh Linh kia, vì sao lại không ra tay với cháu?”

“A?! Chú nói cái gì vậy? Hạ Lộ Lộ không hiểu.”

Nhìn thấy Tiêu Phàm nhìn chằm chằm mình, trong lòng Hạ Lộ Lộ có chút hốt hoảng, liền vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Nhìn thấy phản ứng của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm thầm nghĩ, con nít con nôi quả nhiên rất dễ bị bắt bài.

“Đừng giả vờ giả vịt nữa! Một màn lúc nãy chú đã thấy hết rồi, lúc thị vệ Tinh Linh sắp sửa đâm một kiếm lên người cháu, đã cưỡng ép chính mình thu kiếm về!”

“Nhất định là chú hoa mắt rồi! Hạ Lộ Lộ vô cùng chắc chắn là như vậy!”

Hạ Lộ Lộ lại lôi kéo cái mũ sắt lớn trên đầu cô bé, dùng vành mũ cản trở ánh mắt sắc bén của Tiêu Phàm lúc này.

Mặc dù biết là Hạ Lộ Lộ đang nói dối, nhưng muốn cô bé nói rõ, thật sự vô cùng khó khăn, nếu như tích cách của cô bé có thể ngoan ngoãn dịu dàng như Aina thì tốt rồi.

Vả lại xét đến tính cách phản nghịch của Hạ Lộ Lộ từ trước đến nay, xem ra cô bé thuộc loại ăn mềm không ăn cứng, vậy hắn liền không thể uy hiếp và ép buộc được, nên đổi một phương thức uyển chuyển để từ từ hỏi rõ thì tốt hơn.

Đây chính là lúc phát huy kỹ xảo của hắn rồi!

Nghĩ như vậy, Tiêu Phàm lại tiến lại gần Hạ Lộ Lộ một bước, thừa lúc Hạ Lộ Lộ không chú ý, bỗng nhiên một phát chụp lấy bả vai của cô bé.

“Hạ Lộ Lộ, hai chúng ta không phải là đồng dâm thân thiết nhất sao!”

Gọi một tiểu loli đáng yêu như Hạ Lộ Lộ là đồng dâm, trong lòng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy có chút mâu thuẫn như trước, biểu tình và động tác trong nháy mắt có chút không khớp, nhưng chuyện đó cũng không ảnh hưởng đến cảm thụ của Hạ Lộ Lộ đối với Tiêu Phàm lúc này.

Bởi vì là tiểu công chúa được Tinh Linh Vương sủng ái nhất, Hạ Lộ Lộ điện hạ lớn như vậy rồi mà vẫn chưa bao giờ bị người khác tóm bả vai bắt mặt đối mặt như vậy đâu…

“Cháu…Cháu…”

Hành động đột nhiên xảy ra, khiến cho Hạ Lộ Lộ càng thêm hốt hoảng, lập tức trở nên ấp úng.

Thấy cơ hội này, Tiêu Phàm lại càng thừa thắng xông lên.

“Hạ Lộ Lộ, cháu nói xem giữa đồng dâm với nhau sao có thể nói dối được chứ!”

“Chuyện này…”

“Giữa đồng dâm hẳn là nên đối xử thẳng thắn với nhay, nếu mà có điều lừa gạt, sau này sao chúng ta còn có thể vui vẻ chém gió với nhau được?”

…

“Phụt!”

Tiểu Miêu đứng một bên thật sự không nhịn được, phụt ra từng ngụm từng ngụm nước, sau đó dùng nắm đấm nhỏ bé trắng nõn của mình, không ngừng gõ nhẹ lên thân cây kế bên, trong lòng ghen ghét mắng: “Hừ! Mệnh Phàm quả nhiên là một tên cuồng loli! Ngay cả một cô bé nhỏ như vậy mà cũng không buông tha!”

Mà Tiểu Sửu Hoàng thì lai dùng ánh mắt mập mờ nhìn Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ, nhìn chằm chằm đến mức toàn thân Tiêu Phàm đều có chút không thoải mái, mà Hạ Lộ Lộ thì lại càng khẩn trương.

Đúng vậy!

Hạ Lộ Lộ không nên lừa gạt đồng dâm, hẳn là phải thẳng thắn thành thật như lời đồng dâm nói mới được, chỉ có như vậy, sau này Hạ Lộ Lộ mới có thể tiếp tục vui vẻ chém gió với nhóm đồng dâm được!

…

Hạ Lộ Lộ kiên định nhìn Tiêu Phàm, nói:

“Thật xin lỗi, là lỗi của Hạ Lộ Lộ!”

Nghe thấy Hạ Lộ Lộ nói, trong nháy mắt Tiêu Phàm liền nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ, con nít quả nhiên rất dễ dụ, nếu không mình sẽ thiệt lớn, lúc nãy mình vậy mà lại bỏ qua lương tâm mà nói ra lời nói khiến cho chính mình cũng phải buông nôn!

“Đồng dâm, Hạ Lộ Lộ thật ra là tiểu công chúa của trận doanh Tinh Linh!”

Hạ Lộ Lộ thốt ra câu nói này, Tiêu Phàm lập tức bị dọa đến mức hai tay buông thõng, suýt chút nữa đã ngã ra đất, biểu cảm vô cùng cứng nhắc, vẻ mặt không dám tin hỏi: “Hạ Lộ Lộ, cháu vừa nói gì vậy?”

“Hạ Lộ Lộ thật ra là tiểu công chúa thông minh nhất, đáng yêu nhất của trận doanh Tinh Linh đó ~” Hạ Lộ Lộ kiên định nói.

“Tiểu công chúa của trận doanh Tinh Linh…”

Tiêu Phàm thầm lẩm bẩm mấy chữ này trong đầu, mặt mày xám như tro tàn, nhưng lúc này trong lòng hắn lại không bình tĩnh giống như vẻ ngoài…

A! Chết chắc!

Vì sao mà phần tử bạo lực này lại là công chúa tộc Tinh Linh chứ!

Tinh Linh Vương, ông phải trộm tình thế nào mới có thể sinh ra một đứa con gái có tính cách kì lạ như vậy chứ!

Quan trọng nhất chính là, hai tay của hắn lúc trước đã dính đầy tội nghiệt, nếu như để cho Tinh Linh Vương biết được con gái nhỏ của ông ta đã bị hắn chiếm hết tiện nghi, những chỗ không thể đụng cũng đều đã bị hắn chạm qua, vậy hắn chẳng phải sẽ trở thành đối tượng truy nã của cả tộc Tinh Linh trong trò chơi sao?!

Mẹ nóa, nghĩ qua đã thấy đáng sợ!

Không được!

Mình nhất định phải hoàn toàn giấu kín thân phận trước mặt Hạ Lộ Lộ, dù bị ngộ nhận là phụ nữ hay là người máy cũng được!

Mà lúc này, Hạ Lộ Lộ cũng sờ sờ lồng ngực mình một chút, biểu tình có chút cổ quái, vì sao lúc nãy mình lại có cảm giác tim đập nhanh đến lợi hại như vậy?

…

Sau khi bình tĩnh lại, Tiêu Phàm trở nên cảnh giác hơn rất nhiều, nếu trong trò chơi bị một chủng tộc coi hắn là kẻ địch, cho dù thần kinh Tiêu Phàm có thô thế nào cũng phải coi trọng chuyện này một chút.

Nếu như đã biết thân phận thật của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm tất nhiên cũng đã biết tại sao những thị vệ Tinh Linh kia không dám tấn công Hạ Lộ Lộ.

Nói như vậy, Hạ Lộ Lộ chính là một đứa trẻ nghịch ngợm trốn nhà đi thám hiểm?

Mà hắn vậy mà lại nhận nhiệm vụ giúp cái đứa trẻ nghịch ngợm này chạy trốn? Trời ạ, vì sao lại vậy chứ!

Tiêu Phàm lúc này cảm thấy vô cùng hối hận, nhưng hối hận bây giờ cũng không được gì, nhất định phải lập tức lập ra một kế hoạch chạy trốn mới được.

Đầu tiên, Tiêu Phàm đưa mắt nhìn cây pháo kim loại mà Hạ Lộ Lộ giao cho hắn quản, bởi vì mọi phiền phức dường như đều bắt nguồn từ cái cây pháo này…

[Tên: Hỏa Pháo Hạ Lộ Lộ Đặc Chế]

[Loại hình: Vũ khí]

[Phẩm chất: Hiếm]

[Độ bền: 100%]

[Lực công kích: Mạnh]

[Thuộc tính: Vật phẩm nhiệm vụ đặc thù]

[Đặc hiệu: Tiểu công chúa vô địch Hạ Lộ Lộ điện hạ khinh thường: Lúc tấn công mục tiêu có cấp thấp hơn bản thân, sẽ tạo ra sát thương mang tính hủy diệt.]

[Điều kiện trang bị: Lúc thực hiện nhiệm vụ “Thám hiểm di tích Gnome” có thể sử dụng.]

[Ghi chú: Hạ Lộ Lộ thông qua sách vở liên quan mà tự học thành tài, chế tạo ra hỏa pháo, vũ khí này bị người dân trong hoàng thành xưng là “Ác ma

gầm thét". Chỉ cần có cấp thấp hơn Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ đều có thể một pháo xử lý, là một cây pháo điêu dân trong tay Hạ Lộ Lộ.]

…

Nhìn đặc hiệu của cây pháo này, Tiêu Phàm kinh hãi không thôi.

Cái đồ chơi này…Thật đúng là hung khí nhân gian mà! Cái thứ này có nói là Thần khí thì cũng không quá đáng chút nào!

Lúc công kích mục tiêu có cấp thấp hơn bản thân, sẽ tạo thành sát thương mang tính hủy diệt, như thế không phải là nói dựa vào việc cấp bậc cao thấp để loại bỏ kẻ địch sao?

Thảo nào lúc Hạ Lộ Lộ nã pháp lại hùng hổ như vậy, hóa ra là do cây hỏa pháo này có uy lực khổng lồ như vậy.

Nhiệm vụ giao hỏa pháo này cho hắn sử dụng, xem ra là có chiếu cố đến tình trạng hiện tại của hắn. Bằng không bị người chơi và NPC toàn thành truy sát, đám người của hắn muốn chạy khỏi thành, thật đúng là vấn đề lớn.

Lúc này Tiêu Phàm cũng hiểu rõ tại sao lúc Tiểu Sửu Hoàng đạt được cây hỏa pháo này lại hưng phấn như vậy.

Bởi vì thứ này chính là một thứ vũ khí giết người hoàn hảo, vô cùng phù hợp với yêu cầu của bản thân Tiểu Sửu Hoàng, lại càng thêm hợp với sát tâm của gã, Tiêu Phàm cảm thấy, nếu cái thứ đồ chơi này mà rơi vào tay Tiểu Sửu Hoàng, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn!

Có cây hỏa pháo này, chuyện tiếp theo liền dễ dàng hơn rất nhiều.

Dùng hỏa pháo bắn ngã đám truy bắt vướng víu, sau đó dựa vào thân phận tiểu công chúa của Hạ Lộ Lộ để tiện thời chuồn ra cổng thành.

Chẳng qua nhìn cây hỏa pháo này, Tiêu Phàm có chút do dự.

"Thế nào? Anh lo lắng điểm PK hả?"

Tiểu Sửu Hoàng tà tà cười một tiếng, chỉ một câu nói liền nói toạc ra suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm.

Chương 606: Ác Ma Đột Kích

Chương 607: Ác Ma Đột Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tiểu Sửu Hoàng tà tà cười một tiếng, chỉ một câu nói liền nói toạc ra suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm.

Không sai, dùng hỏa pháo loại trừ một cách bạo lực những người gây chuyện sau lưng mình quả thật là một cách đơn giản, nhưng mà làm như vậy, hắn sẽ tạo nên một trận đồ sát, cũng chính là ác ý PK, Tiêu Phàm không phải là một tên đại biến thái như Tiểu Sửu Hoàng, việc phải gánh vác chữ đỏ như thế này, hắn không muốn phải trải nghiệm lần thứ hai.

“Mệnh Phàm, không bằng anh gia nhập Huyết Tinh Ma Thuật Xã của chúng tôi đi ~ anh cũng đã được thuộc hạ của tôi nói cho biết rằng trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã có lợi ích là miễn sự trừng phạt phải chết khi có tên chữ đỏ, cứ thế, anh liền có thể không cần lo lắng về vấn đề PK nữa, cứ thoải mái mà làm đi ~”

Tiếng thương lượng của Tiểu Sửu Hoàng lại hợp thời vang lên lần nữa, ngữ điệu vô cùng dụ hoặc.

Nhưng Tiêu Phàm nghe xong, trong lòng lại có chút khó chịu, bởi vì cảm giác nói chuyện với Tiểu Sửu Hoàng thật sự là quá tệ, giống như lúc trước lúc cùng đánh nhau với Tiêu Phàm, Tiểu Sửu Hoàng dường như có thể hoàn toàn đọc được suy nghĩ trong đầu Tiêu Phàm, khiến cho trong lòng của hắn cảm thấy không hề an toàn, nhưng mà Tiểu Sửu Hoàng vì sao lại muốn lôi kéo hắn gia nhập Huyết Tinh Ma Thuật Xã chứ?

“Không được. Có anh và Hạ Lộ Lộ dùng hỏa pháo xung phong đi trước, cái đám tạp nham cản đường bên trong thành Frya kia căn bản không cần tôi

phải ra tay. Tôi nói không sai chứ, Hạ Lộ Lộ rất lợi hại ~" Tiêu Phàm trực tiếp cự tuyệt đề nghị của Tiểu Sửu Hoàng, cũng bẻ đề tài sang một hướng khác.

"Hừ! Đương nhiên! Đồng dâm à, coi như chú thất thời! Nói thế nào đi nữa Hạ Lộ Lộ cháu đây cũng là tiểu công chúa lợi hại nhất của tộc Tinh Linh!"

Hạ Lộ Lộ được Tiêu Phàm khen một câu như vậy, cái đầu nhỏ liền ngẩng cao, vô cùng đắc ý.

"Xem đi ~" Tiêu Phàm giang tay ra nói với Tiểu Sửu Hoàng.

"Thế thì thật là đáng tiếc, tôi thật sự vô cùng muốn anh gia nhập Huyết Tinh Ma Thuật Xã của bọn tôi mà, cạc cạc ~"

Tiểu Sữu Hoàng cũng không cưỡng cầu nữa, dùng bộ pháp vô cùng buồn cười, bước đi, nói: "Vậy thì đi thôi, cũng đừng khiến cho người ta chờ sốt ruột ~"

"Ấy! Chờ chút! Các người đừng đi mà! Còn Tiểu Miêu tôi đây nữa này!"

Nhìn thấy không ai để ý đến mình, rốt cuộc lúc này Tiểu Miêu mới kêu lên.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, tâm trạng kinh hoảng lúc trước của Tiểu Miêu vất vả lắm mói bình tĩnh trở lại, nhưng nghe thấy đoạn hội thoại giữa Tiêu Phàm và Tiểu Sữu Hoàng, Tiểu Miêu thông minh dường như hiểu được gì đó, đột nhiên cảm thấy rùng mình, tay chân lại lần nữa không theo sự sai khiến mà run lẩy bẩy.

"Vậy cô mau đuổi theo sát đi."

Tiêu Phàm quay đầu nhìn cô gái đáng thương này một chút, hảo ý nhắc nhở.

"Nhưng mà Tiểu Miêu lại không đi được rồi ~"

Tiểu Miêu tội nghiệp nhìn Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm không được tự nhiên, nói: "Cô ngay cả đi đường mà cũng không biết, lúc trước vì sao lại muốn đến tham gia náo nhiệt chứ, vậy bây giờ làm thế nào bây giờ?"

Tiểu Miêu không nói gì nữa, mà dùng một loại ánh mắt cầu khẩn nhìn Tiêu Phàm, và Tiểu Sửu Hoàng cùng với Hạ Lộ Lộ cũng đang cùng nhau yên lặng nhìn hắn.

Tiêu Phàm sững sờ, vẻ mặt run rẩy, nói: "Các người…Có ý gì đây!"

…

Hạ Lộ Lộ đã đi ra đầu hẻm, vẻ mặt tùy ý như đi dạo chơi.

Tiểu Sửu Hoàng xóc xóc câu hỏa pháo trong tay,

cảm nhận được sức nặng của kim loại, bên trong ánh mắt lóe ra một chút chờ mong.

Tiêu Miêu vẻ mặt hạnh phúc, vui sướng hừ hừ hát một bài hát, đã hoàn toàn không còn bộ dáng khẩn trương như lúc nãy.

Tiêu Phàm thì vẻ mặt khó chịu nói với cô gái khó hiểu phía sau: "Tự cô ôm chặt một chút, miễn cho chút nữa bắt đầu chạy lại bị ngã xuống!"

Mặc dù ngoài miệng Tiêu Phàm nói như vậy, nhưng trong lòng lại âm thầm mắng, ngã chết cô đi!

Đúng vậy, sau khi an bày một lúc, Tiêu Phàm đã vinh quang trở thành thú cưỡi cho nữ MC Tiểu Miêu đang hot trên mạng.

…

"Tiểu Miêu không đi được nữa, anh lại giống như vừa nãy mà ôm tôi đi chứ sao nữa…" Tiêu Miêu bày ra một bộ dáng đương nhiên phải vậy nói với Tiêu Phàm.

"Cô không đi được vì sao còn chủ động tham gia nhiệm vụ này chứ!"

"Haizz, đồng dâm à, chú nói như vậy là không đúng, cháu cảm thấy em gái nhỏ này làm một linh vật trong đội thật ra cũng không tệ lắm ~"

Hạ Lộ Lộ cháu chỉ là một đứa con nít lại dám gọi Tiểu Miêu là em gái nhỏ, vả lại ngoại hình của cháu còn thích hợp làm linh vật hơn là Tiểu Miêu đó!

Tiêu Phàm đương nhiên không dám nói như vậy, dù sao Hạ Lộ Lộ cũng là tiểu công chúa, Tiêu Phàm không thể trêu vào được, nói: "Linh vật gì cái loại vướng víu như vậy chứ, đội ngũ chúng ta không cần…"

"Mệnh Phàm, anh sao có thể nói một lady là vướng víu chứ? Thật là không thân sĩ ~" Tiểu Sửu Hoàng lời ít mà ý nhiều phê bình Tiêu Phàm.

"Chết tiệt, tôi cũng không muốn nói với cái tên điên nhà anh! Vì sao không phải là anh ôm cô ấy?"

"Ấy, tôi và Hạ Lộ Lộ là chủ công trong đội ngũ bảo hộ của nhiệm vụ lần này, sao còn có thời gian nhàn rỗi để chăm sóc cô ấy chứ, vả lại cô ấy dường như cũng không chào đón tôi nha ~" Vừa nói, Tiểu Sửu Hoàng vừa bước mấy bước lại gần Tiểu Miêu, Tiểu Miêu lại như thú con bị kinh hãi, điên cuồng lùi về phía sau. "Anh xem đi, tôi nói không sai chứ, trong đội ngũ của chúng ta hiện tại cũng chỉ có anh rảnh rỗi để chăm sóc cho cô ấy, nếu không anh đến dùng hỏa pháo bắn đuổi đám người chơi truy sát chúng ta đi?"

…

Thế là, trăm ngàn bất đắc dĩ, Tiêu Phàm đành phải thỏa hiệp, chẳng qua Tiêu Phàm cũng không tiếp tục sử dụng ôm công chúa nữa, mà là đổi lại thành cõng sau lưng.

Tiểu Sửu Hoàn nhìn Tiêu Phàm cõng Tiểu Miêu, không biết biến từ đâu ra một dải gấm hồng, buộc Tiểu Miêu chặt vào lưng Tiêu Phàm.

"Anh làm cái gì vậy?"

Nhìn thấy dải gấm hồng quấn quanh người mình, Tiêu Phàm chợt cảm thấy buồn nôn.

"Cô ấy lên xe của anh, tất nhiên phải thắt dây an toàn rồi." Tiểu Sửu Hoàng bày ra vẻ mặt xử lý việc chung, nói.

Mẹ kiếp, các người thật sự xem tôi là thú cưỡi của cái cô gái mắc bệnh tâm thần này rồi hả?

“Vậy cái băng gấm buồn nôn này anh lấy từ đâu ra?”

“Ảo thuật không gì là không làm được, cạc cạc ~”

“Có thể đổi màu khác hay không?”

“Không được.”

“Không phải anh nói ảo thuật không gì là không làm được sao?”

“Tôi có nói như vậy sao ~”

…

Thế là đồng đội ăn bám Tiểu Miêu của chúng ta thắt một cái dây an toàn màu hồng, vô cùng vui sướng dựa vào chú tài xế Tiêu Phàm, mà hai phần tử bảo lực là Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ, xung phong phía trước để mở đường cho “chiếc xe” đi.

Tiểu Miêu bỗng cảm thấy hành trình ăn bám lần này của cô có chút nở mày nở mặt, chẳng qua dường như lại vô cùng nguy hiểm.

Haizz, lười quan tâm những thứ này ~

Tiểu Miêu lần nữa hướng thân thể về phía trước, hai tay lại càng ôm chặt cổ của Tiêu Phàm hơn nữa…

“Này ~”

Hạ Lộ Lộ cười hì hì lên tiếng chào những người chơi trước mặt, sau đó bóp cò súng.

“Tạch tạch tạch!”

…

“Surprise ~”

Một tên hề mặt trắng bệch khiến cho người ta sợ hãi nhảy ra từ một nơi hẻo lánh nào đó, đưa nòng pháo đen ngòm dán lên lồng ngực của một người chơi, trên miệng toét ra một nụ cười kinh dị.

“Bùm bùm bùm ~”

…

Trên mặt Tiểu Miêu lúc này đã không còn vẻ hạnh phúc nữa mà là một vẻ mặt mộng bức.

Ngay cả Tiêu Phàm vẫn luôn trấn định mà khi nhìn màn trình diễn đang xảy ra trước mặt, cũng kìm lòng không được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Bởi vì chuyện này và kế hoạch ban đầu của hắn chẳng giống nhau chút nào!

Kế hoạch ban đầu của Tiêu Phàm chính là, bốn người họ dùng tốc độ cao nhất chạy đến cổng thành, Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ phụ trách dùng hỏa pháo xua đuổi đám người truy sát phía sau, đợi đến lúc đội ngũ tiếp cận được cổng thành, Tiêu Phàm sẽ quan sát tình hình xung quanh cổng thành một phen, bày ra một phương án vượt ải, nhưng kịch bản đang được tiến hành không giống vậy một chút nào…

Chương 607: Toàn Thành Đại Loạn (1)

Chương 608: Toàn Thành Đại Loạn (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Ha ha ha! Điêu dân ngu xuẩn! Hãy quỳ bái dưới hỏa lực của Hạ Lộ Lộ ta đi!”

Hạ Lộ Lộ giống như con nhóc điên oanh tạc những người chơi truy đuổi, có khi thậm chí còn đuổi theo những người chơi đó, mà Tiểu Sửu Hoàng thì thừa cơ âm thầm làm ra một loạt những hành vi kinh hãi, thỉnh thoảng lại

đột nhiên xuất hiện trước mặt những người chơi đang chạy trốn, dùng họng pháo nhắm ngay đầu và lồng ngực của bọn họ, ác ý thưởng thức vẻ mặt sợ hãi của những người đó, cuối cùng cười đùa bóp cò.

Quan trọng nhất chính là, bản thân [Hỏa Pháo Hạ Lộ Lộ Đặc Chế] đã mang theo đặc hiệu mà đối với người chơi ở giai đoạn hiện tại, căn bản chính là một sự hủy diệt.

Hiện tại Hạ Lộ Lộ cấp 40, cấp của Tiểu Sửu Hoàng thậm chí còn cao hơn Tiêu Phàm, gã ta đang cấp 43. Giai đoạn trước mắt, người chơi đạt cấp 40 trở lên ít đến đáng thương, cho nên đặc hiệu "Tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ vô địch khinh thường" cơ bản mỗi một lần bắn đều có thể phát động, loại hình tượng một pháo một mạng này cô cùng thảm thiết, lập tức khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bạo lực…

…

"Ấy chà, chú à, kỹ thuật bắn pháo của chú không tệ đâu nha, cảm giác rất có phong phạm nghệ thuật nha ~"

Sau khi lại dọn dẹp một một đám truy sát, Hạ Lộ Lộ vô cùng vui sướng chạy đến nhón chân lên vỗ tay với Tiểu Sửu Hoàng.

"Nói gì vậy chứ, Hạ Lộ Lộ mới như vậy, kỹ thuật cương mãnh, thật là tuyệt vời, cạc cạc ~"

Mỗi lần được khen, khuôn mặt nhỏ của Hạ Lộ Lộ trong nháy mắt liền cười như nở hoa: "Ha ha ha, không đâu, Hạ Lộ Lộ không giỏi như vậy đâu ~"

"Này, mấy người đang làm gì vậy?" Rốt cuộc Tiêu Phàm cũng không nhịn nổi nữa, mở miệng ngắt lời hai người kia: "Chúng ta chỉ cần lén lút ra khỏi thành Frya là được rồi mà, tại sao phải làm ra nhiều hành động khác thường, gây nên sự phẫn nộ của quần chúng như vậy chứ?"

Nhìn thấy Tiêu Phàm hơi kích động, Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên thu liễm nụ cười, nghiêm túc đi đến, nhón chân lên rồi vươn tay, lúc này mới lúng túng phát hiện bản thân chỉ vừa với tới lồng ngực của Tiêu Phàm, trong cơn tức giận nhảy lên một cái, bỗng nhiên đánh vào bả vai Tiêu Phàm một cái, xem như

là một cái vỗ vai an ủi của tiền bối giành cho hậu bối. Sau đó Hạ Lộ Lộ bày ra vẻ cao thâm nói ra một câu: "Phàm muội, chú sợ quá như vậy làm gì chứ, thật là không giống với tác phong của đội pháo vô địch dải ngân hà của chúng ta chút nào *chúng ta là pháo thủ, nhìn thấy kẻ địch thì liền bắn tung bọn họ, có lý nào lại có thể thu liễm lại chứ? Ông chú, chú nói có đúng hay không* "

"Cạc cạc, Mệnh Phàm, anh nên học tập Hạ Lộ Lộ tỷ tỷ một chút đi ~" Tiểu Sửu Hoàng lên tiếng phụ họa, cái cô nhóc Hạ Lộ Lộ nghe thấy cách xưng hô là tỷ tỷ này, trên mặt không kìm được mà nở nụ cười, dáng vẻ giả bộ thành thục buồn cười lúc trước trong nháy mắt cũng biến mất tiêu.

Học hỏi tỷ tỷ cái em gái nhà anh!

Tiêu Phàm hung tợn trừng Tiểu Sửu Hoàng một cái.

"Đây không phải là vấn đề sợ hay không sợ có được không? Hành vi bây giờ của các người gần như là đồ sát."

Một pháo một mạng, đối phương lại còn không có một chút năng lực phản kháng nào, đây không phải là đồ sát thì là gì?

"Ai nha nha, Phàm muội à, chú đừng làm quá thế chứ, cái gì mà đồ sát với chả không đồ sát, lúc trước chính bọn họ muốn đuổi theo tấn công chúng ta mà. Hạ Lộ Lộ là một đứa trẻ hiền lành, sẽ không tấn công người vô tội đâu ~ vả lại lúc trước khi Hạ Lộ Lộ vẫn ở hoàng thành, mỗi ngày đều thích đánh tội phạm trong thành, mấy năm này, hoàng thành có thể yên bình như vậy đều là bởi vì may mắn có được Hạ Lộ Lộ cháu đây ~"

Xem ra mấy năm qua hoàng thành cũng không được yên bình chút nào.

Tinh Linh vương xem ra đau đầu muốn chết vì đứa con gái nhỏ "hiền lành" này rồi.

Nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn bày ra một vẻ mặt xoắn xuýt, Hạ Lộ Lộ tiếp tục an ủi: "Phàm muội, đừng sợ, có tỷ tỷ đây, tỷ tỷ sẽ bảo kê cho chú!"

Mẹ nó, lại là những lời này, từ trước đến nay những cô gái nói muốn bảo vệ hắn đều luôn không đáng tin!

“Cạc cạc ~ đừng bày ra vẻ mặt như đưa đám đó chứ Mệnh Phàm. Đây là một cuộc đồ sát vui sướng nha! À, không, sai rồi, là một cuộc thám hiểm vui sướng dường nào chứ! Anh nên giống như chúng tôi, hưởng thụ nhiều hơn một chút mới đúng, làm gì mà cứ không ngừng xoắn xuýt như vậy chứ? Đừng lề mề nữa, chúng ta tiếp tục đi nào ~”

“Đúng vậy đúng vậy, chú mau cõng linh vật của chúng ta trên lưng cùng Hạ Lộ Lộ xông pha về phía trước nào!”

Nói xong, Hạ Lộ Lộ lại cùng Tiểu Sửu Hoàng tiếp tục lên đường, Tiêu Phàm chỉ có thể cứng người cõng Tiểu Miêu theo sau.

Mà lúc này, Tiểu Sửu Hoàng đột nhiên thoáng dừng lại, sờ thanh hỏa pháo lạnh như băng trên tay mình, quét mắt nhìn về một bóng ma lướt trên đường phố.

Sau đó Tiểu Sửu Hoàng khẽ cong nhẹ, lại tiếp tục đi về phía trước.

Mà sau khi đám người Tiêu Phàm đi không lâu, người vẫn ẩn núp trong bóng tối rốt cuộc mới dám đưa tay vuốt mồ hôi lạnh đổ đầy trán, sau đó lập tức nhắn tin trên kênh trò chuyện: “Báo cáo boss, tôi là ‘Thính phong giả số 001’, đã phát hiện mục tiêu, mục tiêu đang ở cùng Tiểu Sửu Hoàng, vả lại…thành Frya…dường như đã xảy ra chuyện lớn…”

…

Hôm nay, điểm hồi sinh của thành Frya bỗng nhiên trở nên rất náo nhiệt, rất nhiều ánh sáng không ngừng lấp lóe, từng thân ảnh lần lượt xuất hiện tại đây, khiến cho một không gian vốn rộng lớn như vậy bỗng nhiên trở nên có chút chật chội…

“Thật đáng sợ! Ác ma, đám ác ma đã đến trận doanh Tinh Linh!”

“Người anh em, anh cũng là người truy đuổi ‘Lich King’ Mệnh Phàm rồi bị bọn chúng xử lý sao?”

“Đúng vậy! Đám người ‘Lich King’ Mệnh Phàm thật sự quá mức hung tàn! Thế mà bắn gục tất cả mọi người trong đội ngũ của chúng tôi!”

“Đúng vậy, thực lực của Thất Đại Tội trận doanh Ác Ma quả nhiên không phải chỉ để chưng cho đẹp, Lucifer – tội ngạo mạn Tiểu Sửu Hoàng, thủ lĩnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã và Leviothan – tội đố kị ‘Lich King’ Mệnh Phàm, hai người họ thế mà lại liên thủ với nhau!”

“Tôi nhớ là trong đám người bọn họ còn có một tên lùn vô cùng hung tàn, người kia không phải là Behemoth – tội phẫn nộ vẫn luông chưa lộ diện chứ??? Nữ sĩ chứ?”

“Không phải là vậy chứ??? Nữ sĩ không phải là một cô gái mặc một bộ đồ đen đeo khăn che mặt đen sao?”

“Chẳng qua thực lực của cái tên lùn kia cũng quá khoa trương đi! Cảm giác tương xứng với Mệnh Phàm rồi.”

“Rốt cuộc những ác đồ bọn chúng tụ tập lại cùng đi đến thành Frya trận doanh Tinh Linh để làm gì, chẳng lẽ bọn chúng muốn hủy tòa thành này sao?”

“Anh nói có lý, quả thật là có khả năng này. Tôi tận mắt nhìn thấy bọn chúng nã pháo vào những thị vệ Tinh Linh trong thành Frya, khó tin nổi nhất chính là, bọn chúng thế mà có thể sống sót dưới móng vuốt của ‘Đại đội Thành Quản’ khiến người ta nghe tin thôi đã sợ mất mật kia.”

“Trời ạ, những lão đại trong trò chơi này xem ra lại rãnh rỗi không có chuyện gì làm muốn gây ra chuyện lớn rồi! Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

…

Con người ta vốn rất chóng quên, vả lại còn thường xuyên sử dụng lời nói bịa đặt để thể hiện sự chính nghĩa của bản thân, sau khi nghị luận một phen, bọn họ dường như đã quên là lúc trước chính mình tự động đuổi bắt Tiêu Phàm, trong thành Frya dần dần lan truyền một tin đồn, tin đồn đó chính là đám ác ma gây ra vô số chuyện ác kia, đang kéo tới…

“A…Ha ha ha ~”

Đi kèm với khói lửa và lửa đạn, tiếng cười sung sướng của thiếu nữ không ngừng vang vọng khắp thành Frya.

Nhìn khuôn mặt tươi cười vô cùng sung sướng của Hạ Lộ Lộ làm cho người ta phảng phất cảm thấy là đang có việc tốt gì đó xảy ra.

Nhưng mà Tiêu Phàm thân đang lâm vào khốn cảnh lại biết rõ toàn bộ chỉ là ảo giác mà thôi, mà linh vật mà hắn cõng trên lưng kia, hiện tại đã hoàn toàn ngẩn ngơ…

“A, cô đừng tới đây, cầu xin cô tha cho tôi đi, lần sau tôi không dám nữa!”

“Ha ha ~” Hạ Lộ Lộ cười giống như thiên thần, sau đó trực tiếp bóp cò: “Bùm!”

Chương 608: Toàn Thành Đại Loạn (2)

Chương 609: Toàn Thành Đại Loạn (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Những người chơi khác nhìn thấy đồng bọn của mình chết dưới nòng pháo của Hạ Lộ Lộ, trong lòng không nảy sinh bất cứ ý định báo thù nào, chỉ có thể sợ hãi trốn ở một nơi hẻo lánh để tránh khỏi bị ăn đạn lạc, sợ hãi rằng chỉ trong chốc lát bản thân sẽ bị tiểu ác ma kia phá hiện, chỉa nòng pháo khiến người ta phát rét kia về phía mình.

Chẳng qua nữ thần may mắn cũng không chiếu cố đến hắn, bởi vì hắn đột nhiên phát giác phía sau hắn bị một vật cứng chỉa vào.

Hắn cảm nhận được nhiệt độ cực nóng trên họng pháo kim loại, sau đó một trận cười “cạc cạc…” khiến người ta nghe mà rùng mình vang lên.

Trong mắt hắn rốt cuộc bắt đầu tràn ra một tầng hơi nước, còn không đợi được đến lúc giọt nước mắt lăn dọc theo gương mặt, liền đã bị hỏa lực triệt

để chôn vùi…

“A!”

Sau khi lại xử lý xong một đợt người truy đuổi, Hạ Lộ Lộ sức sống dồi dào chạy đến đập tay với Tiểu Sửu Hoàng.

“Ông chú, làm tốt lắm! Quả nhiên bắn pháo với đồng dâm vẫn là vui vẻ nhất ~”

Hạ Lộ Lộ vẫn luôn không tìm thấy ai có thể hiểu được mình ở trong hoàng thành, bây giờ bởi vì đã tìm được người bạn “cùng chung chí hướng” nên dường như chơi đến vô cùng vui sướng, mà Tiểu Sửu Hoàng vì được giết chóc mà trong lòng như được phát tiết, cũng trở nên vô cùng hưng phấn.

Tiêu Phàm nhìn hai con người bạo lực này thì cảm thấy kinh hãi không thôi, hắn cảm thấy bản thân dường như không nên tham gia nhiệm vụ này, lúc trước đều là hắn dẫn dắt hướng đi của nhiệm vụ, mà bây giờ hắn lại bị một tên điên giết người như ngóe và một NPC phá hoại dắt theo, thật sự là một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Nhưng toàn bộ mọi chuyện đều đã xảy ra rồi, Tiêu Phàm cũng chỉ đành kiên trì đi tiếp, chỉ mong hai người này có thể sớm dắt theo hắn giết một đường ra khỏi thành Frya luôn đi.

Tiêu Phàm đi theo Hạ Lộ Lộ và Tiểu Sửu Hoàng trong một khoảng cách nhất định, nhưng ngửi thấy mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí và nhìn thấy những sợi khói đen xông lên trời, hắn không khỏi nhướng mày.

Chuyện này dường như gây ra náo động hơi lớn rồi! Chính mình vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi!

…

Chuyện quả thật bị làm lớn, vốn dĩ những người chơi thuộc các công hội tham gia náo nhiệt, truy đuổi Tiêu Phàm sau đó bị ăn pháo, nhìn thấy kinh nghiệm bị rớt sau khi bị chết, từ sự hưng phấn truy đuổi lúc đầu giờ biến

thành kêu cha gọi mẹ chạy trốn, giống như chim sợ cành cong, chạy trốn khắp nơi trong thành Frya…

“Tôi hình như nhìn thấy ‘Lich King’ Mệnh Phàm xuất hiện ở bên kia!”

“Không, lúc nãy rõ ràng hắn ở bên kia!”

“Mặc kệ nó, chạy mau đi, bọn chúng hoàn toàn điên rồi, thế mà lại bắt đầu lạm sát kẻ vô tội trong thành! Nghe nói ‘Đại đội Thành Quản’ cũng ăn một pháo của bọn chúng đấy!”

“Có thật không vậy! Đáng sợ vậy sao?”

“Cậu không tin, thế thì tự đi thử đi? Xem cậu có thể còn sống trở về hay không.”

“Không được, tôi vẫn nên rút lui theo mọi người thì hơn…”

…

Nghe thấy đám người xung quanh bàn tán xôn xao, trong mắt Hổ Nữu lóe lên vẻ hưng phấn.

Lúc cô không ở bên cạnh Phàm muội muội, dường như đã xảy ra chuyện gì đó rất ghê gớm?

“Chúng ta đi nhanh thôi, Mệnh Phàm hẳn là ở gần đây.”

Hổ Nữu gọi đám người Xà Cơ ở phía sau, rồi cũng nhanh chóng chạy về phía trước, trước khi đi lại nhìn bài viết trên Post Bar cộng đồng “Taan Sinh: một chút, trong lòng thầm nghĩ, thú vị, thật sự rất thú vị…

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, mọi người đã tập mãi thành thói quen đối với định luật “Có ‘Lich King’ Mệnh Phàm xuất hiện liền sẽ có chuyện lớn xảy ra”, bây giờ Tiêu Phàm lại “trắng trợn” xuất hiện trên đường phố ở thành Frya, Post Bar “Tân Sinh” tất nhiên sẽ không buông tha cho hắn, huống chi Phong Ma Tiểu Xích Lang còn thích kiếm lợi từ những chuyện liên quan đến Tiêu Phàm…

Trên Post Bar…

“ Sau khi ‘Lich King’ Mệnh Phàm đại náo trận doanh Thú Nhân,

hôm nay lại xuất hiện tại thành Frya trận doanh Tinh Linh. Kéo theo hai thành viên thực lực mạnh mẽ tạo thành một tổ đội đồ sát tứ phương người chơi trong thành, ngay cả thị vệ Tinh Linh cũng không có cách nào có thể ngăn cản. Trải qua sự xác nhận của người chứng kiến, trong đội ngũ của Tiêu Phàm có một tên tay chân là Tiểu Sửu Hoàng của tổ chức sát thủ Huyết Tinh Ma Thuật Xã và một tên tay chân khác tạm thời chưa xác định được thân phận, nhưng thực lực cũng tương xứng với Tiểu Sửu Hoàng. Bọn chúng đối với mệnh lệnh của ‘Lich King’ Mệnh Phàm là sai đâu đánh đấy như thiên lôi, tự nguyện làm đầy tớ mở đường cho ‘Lich King’ Mệnh Phàm. Mà điều càng khiến cho người ta chú ý chính là, trên lưng Tiêu Phàm còn cõng thêm một người. Người này là nữ MC trứ danh trong trò chơi, Tiểu Miêu. Ở trận doanh Thú Nhân, có người đã chụp được ảnh cô và ‘Lich King’ Mệnh Phàm ở cùng nhau, rốt cuộc mối quan hệ giữa hai người họ là như thế nào? Chẳng qua theo tình hình xảy ra trong bức ảnh, dường như bản thân Tiểu Miêu dường như cũng không tình nguyện ở cùng với Mệnh Phàm, có thể là lúc ở trận doanh Thú Nhân, Mệnh Phàm đã bắt đầu coi trọng sắc đẹp của Tiểu Miêu, cưỡng ép bắt cô vào đội ngũ của mình. Dưới đây là ảnh minh họa mà phóng viên bất chấp nguy hiểm về tính mạng để cung cấp cho mọi người.

Trước tiên khi nhìn tấm ảnh chụp tay chân của “Lich King” Mệnh Phàm, chỉ thấy hai người, trên vai vác theo một cây pháo, trên khóe miệng cong lên một nụ cười càn rỡ, đang điên cuồng bắn phá người chơi bốn phía.

ID đỏ tươi trên đầu Tiểu Sửu Hoàng rất bắt mắt, khiến cho người ta có chút không rét mà run.

Hạ Lộ Lộ trên đầu đội mũ sắt, che mặt, cách ăn mặc cổ quái, lại thêm có Tiểu Sửu Hoàng đứng bên phụ trợ, nhìn cũng vô cùng tà khí.

Mặc dù hình tượng chiến đấu của bọn họ cũng vô cùng bắt mắt nhưng vẫn bị đại đa số người xem coi nhẹ, bởi vì ánh mắt của mọi người đã quen thuộc chuyển đến trên người nhân vật chính.

Vẻ mặt Mệnh Phàm lúc này rất cổ quái, khiến cho người ta nhìn không rõ rốt cuộc trong lòng hắn đến cùng đang suy nghĩ điều gì, chẳng qua đại ác nhân không phải đều cổ quái như vậy sao?

Mà nhìn thấy trong tay Mệnh Phàm ngay cả vũ khí cũng không cầm, bộ dáng nhàn nhã chỉ điểm giang sơn, ngược lại rất giống phong phạm một lão đại trong đội ngũ.

Chẳng qua mọi người cũng rất nhanh bỏ qua Tiêu Phàm, đưa ánh mắt chuyển qua người Tiểu Miêu đang được hắn cõng trên lưng.

Lúc này Tiểu Miêu đang bị Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ dọa cho đờ đẫn, hai mắt dại ra, miệng nhỏ ngơ ngác hé mở, vô cùng ngu ngốc.

Chẳng qua mọi người cũng không thấy như vậy…

Vẻ mặt chất phác của Tiểu Miêu, lại thêm một băng gấm màu hồng buồn nôn quấn quanh trên người Tiêu Phàm, mọi người đều nhất thời cảm thấy đây là vẻ mặt sau khi bị cái tai họa "Lich King" Mệnh Phàm kia chơi hỏng!

…

"Chuyện này…Chuyện này thật quá tuyệt vời!"

Hoàng Ma Tử nhìn thấy những bức ảnh này, trong lòng sục sôi, hô to với đám sói con trong "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ": Ngô Vương đã mở rộng bờ cõi! Chúng ta sao có thể dừng bước không tiến?"

Chúng sói con nghe xong, vẻ mặt cũng hưng phấn hẳn lên.

"Cho nên mọi người nhanh đi đến đó xem thôi! Ngô Vương vạn tuế, hắc hắc ~"

Hoàng Ma Tử bỉ ổi hèn mọn cười nói, sau đó mang them một đám đàn ông mặc áo choàng chạy đến thành Frya đang tràn ngập khói lửa…

"Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!"

Sau khi Vũ Tinh đi đến văn phòng của hội trưởng để báo cáo tình hình hiện tại ở thành Frya, Mị Hỏa rốt cuộc cũng có thể tránh thoát lồng ngực của đám hậu bối trong công hội, há miệng tuôn ra một tràng hai từ khốn kiếp.

“Cô nói Mệnh Phàm chọc Sinh Yên muội muội mà tôi yêu thương, lại bắn pháo vào đám chị em trong công hội đang đuổi bắt hắn?!”

Mị Hỏa cực kỳ giận dữ, nhìn chằm chằm Vũ Tinh.

Mà Vũ Tinh sau khi đuổi đám hậu bối đáng yêu ra khỏi văn phòng của Mị Hỏa, cũng trưng lên một bộ mặt khinh bỉ liếc nhìn Mị Hỏa, lạnh lùng nói: “Hội trưởng đại nhân, trước tiên, làm phiền cô mặc áo quần vào sau đó hãy nói chuyện với tôi! Còn nữa, tôi cảnh cáo cô, cô đừng có lại bởi vì lại chuyện hư hỏng thân mật với đám hậu bối này mà không nhận tin nhắn của tôi, khiến tôi phải tự mình gấp gáp trở về báo cáo tình huống cho cô!”

…

Chương 609: Phản Ứng Của Khắp Nơi

Chương 610: Phản Ứng Của Khắp Nơi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Mệnh Phàm hiện tại đang liên hợp với thủ lĩnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã Tiểu Sửu Hoàng và một nhân vật không biết tên, đại náo thành Frya. Vả lại trong tay bọn chúng đang nắm giữ một loại súng có uy lực rất mạnh, ven đường đi, người chơi truy đuổi đều bị bọn chúng bạo lực diệt trừ. Dưới hỏa lực mạnh mẽ của bọn chúng, phần lớn người chơi vô tội ở thành Frya đều bị tàn sát, mà đồng minh Hữu Diệp của công hội Hoa Nguyệt chúng ta cũng bởi vậy mà bị tổn thất nặng nề, thậm chí ngay cả công hội Tinh Thần không hiểu vì sao lại gia nhập cuộc truy bắt cũng không may mắn thoát khỏi.”

“Cô nói là Mệnh Phàm chỉ dùng hai tên thủ hạ, liền có thể đại sát tứ phương trong thành Frya?! Thật không ngờ những tiểu yêu tinh được phái tới để lấy mạng tên khốn Mệnh Phàm lại náo động lên nhiều chuyện như vậy.”

“Theo tình hình trước mắt thì xem ra đúng là vậy, vả lại nghe nói bọn chúng còn bắn đội hộ về Tinh Linh của thành Frya.”

“Chuyện này…Sao có thể!”

“Tôi cũng cảm thấy không có khả năng, chẳng qua đã có người chứng kiến được cảnh tượng này.”

“Bọn chúng đánh bại thị vệ Tinh Linh sao?”

“Không, bọn chúng chỉ tấn công những thị vệ Tinh Linh kia thôi, cuối cùng trốn thoát sự đuổi bắt của những thị vệ Tinh Linh đó.”

“Thế thì còn tạm được, nếu như ngay cả thị vệ Tinh Linh mà bọn chúng cũng xử lý được, chúng ta đi tìm Mệnh Phàm gây chuyện phiền phức chẳng phải là tự tìm đường chết sao. Được rồi, chúng ta tranh thủ thời gian ra tay đi, khiến cho Mệnh Phàm phải trả giá đắt vì dám trêu chọc đến người phụ nữ của tôi!”

…

“Báo cáo hội trưởng, tiểu đội một chạm trán với đám người Mệnh Phàm, thiệt hại bốn người.”

“Báo cáo hội trưởng, tiểu đội năm chạm trán với đám người Mệnh Phàm, thiệt hại sáu người.”

“Báo cáo hội trưởng, tiểu đội tám chạm trán với đám người Mệnh Phàm, toàn bộ đều thiệt mạng…”

…

Nghe thấy tin dữ liên tiếp truyền về, sắc mặt hiện tại của Hội trưởng công hội Tinh Thần càng ngày càng kém, Đoạn Thủy Lưu nghiêm túc nói: “Hội trưởng, lúc sự kiện trận doanh Thú Nhân kết thúc, tôi đã cảm thấy cái người tên là Mệnh Phàm này rất có vấn đề rồi, nhưng lúc đó anh lại cho rằng hắn ta chỉ là thứ tôm tép nhãi nhép, một mực khinh thường. Mà lúc trước tôi gặp qua hắn, lại phát hiện tên kia là một người tâm tư kín đáo, dối trá ác độc. Trước tiên hắn bày ra dáng vẻ yếu đuối để chúng ta lơ là, sau đó nắm

lấy thời cơ một phát xử lý gọn chúng ta, loại chuyện lừa người gian trá như vậy, Mệnh Phàm tuyệt đối không làm được. Vả lại bây giờ Mệnh Phàm đang liên thủ với Tiểu Sửu Hoàng, cũng đã chứng minh rằng lúc trước Tiểu Sửu Hoàng nói rằng Mệnh Phàm thuê người giết thành viên công hội Tinh Thần của chúng ta là thật. Tên này thật sự xem chúng ta là cái gai trong mắt, ý đồ cản trở sự phát triển của chúng ta, một đạp giẫm lên đầu của chúng ta mà!"

"Đủ rồi! Đừng nói nữa! Tôi sẽ khiến cho hắn biết ai mới là chủ nhân chân chính của mảnh đất trận doanh Tinh Linh này!

Hội trưởng công hội Tinh Thần vẻ mặt âm trầm, phẫn nộ gào lên một tiếng.

"Truyền mệnh lệnh của tôi xuống, từ giờ trở đi, Mệnh Phàm chính là kẻ địch của công hội Tinh Thần chúng ta!"

"Mệnh Phàm?"

Nghe thấy hai chữ này, một người đàn ông lực lưỡng đứng sau lưng hội trưởng công hội Tinh Thần bỗng nhiên phẫn nộ thét lên, hai nắm đấm nắm chặt, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, hét lớn một tiếng: "Hội trưởng, hãy để cho tôi đi thu thập cái tên đó đi!"

Nói xong, không đợi Hội trưởng công hội Tinh Thần đồng ý, người đàn ông lực lưỡng trực tiếp thoát đội ngũ lao vụt về phía trước, tạo nên trận trận cuồng phong.

Tuyết Nặc nhìn ảnh chụp vừa mới được chuyển đến trong tay, lúc nhìn thấy người trong bức ảnh, trong lòng kinh ngạc, là hắn?"

Sau đó trên mặt Tuyết Nặc lộ ra một nụ cười giảo hoạt,

khiến cho người ta cảm thấy có chút xấu xa…

"Hội trưởng, tôi giúp anh đi mang cái kẻ ngu ngốc Vasilii kia quay lại nhé!"

Tiếp teo, Tuyết Nặc cũng nhay chân chạy thẳng, chạy một mình.

Đoạn Thủy Lưu có chút hả hê nhìn bóng lưng của Tuyết Nặc và Vasilii rời đi, nhẹ giọng cười nói: "Hừ! Hai cái tên ngu ngốc tự cho là đúng, không biết tôn trọng tiền bối gì cả, loại chuyện tùy tiện phóng đi tìm Mệnh Phàm này sẽ khiến cho bọn họ phải đẹp mặt! Để Mệnh Phàm dạy cho bọn họ một bài học sâu sắc thật ra cũng là một chuyện không tồi."

"Ừm? Mệnh Phàm thật sự mạnh như vậy sao?" Hội trưởng công hội Tinh Thần nghe Đoạn Thủy Lưu nói như vậy thì hơi nghi hoặc một chút.

"Thực lực của hắn ít nhất tương đương một tuyển thủ game chuyên nghiệp trong công hội chúng ta."

"Như vậy thì đau đầu thật!"

Sau khi nhận được sự xác nhận của Đoạn Thủy Lưu, Hội trưởng công hội Tinh Thần cảm thấy hơi phiền não.

Tính cách tự cao tự đại, buông thả không thích bị trói buộc của Đoạn Thủy Lưu tất nhiên hắn ta biết rất rõ, nếu Mệnh Phàm có thể được Đoạn Thủy Lưu công nhận, điều đó nói rõ rằng thực lực của người này quả thật rất cao.

Mà điều khiến cho Hội trưởng công hội Tinh Thần nhức đầu nhất chính là, lúc này lá bài hắn ta có thể dùng cũng không nhiều.

Trên cơ bản, những nhân vật như Uy Khiếu trong công hội đều đã ra ngoài làm nhiệm vụ, còn lại người có thực lực coi như không tệ ở đại bản doanh công hội Tinh Thần thành Frya cũng chỉ còn có mỗi Đoạn Thủy Lưu đang đứng bên cạnh hắn ta.

Hai ngôi sao mới của công hội Tinh Thần là Tuyết Nặc và Vasilii vẫn còn quá trẻ con, vả lại hiện giờ bọn họ đã tự mình đi nghênh chiến, Hội trưởng công hội Tinh Thần cũng không ôm hy vọng gì đối với việc bọn họ có thể đánh bại Mệnh Phàm, bởi vì theo lời Đoạn Thủy Lưu nói, bọn họ hiện tại đứng trước mặt Mệnh Phàm căn bản không đủ để nhìn.

Mặc dù hai game thủ chuyên nghiệp thế hệ trước là Nhược Sở và Khiếu Khiếu dường như vẫn ở trong thành, nhưng hai người này đã sớm lầm đường lạc lối, trở thành hai tên hề, thời điểm then chốt không dùng được,

Hội trưởng công hội Tinh Thần ngay cả một chút vẻ mong đợi cũng không giành cho bọn họ, hai tên này nếu như không tồn tại thì tốt rồi.

Cuối cùng, trong tay hắn ta quản lý cũng chỉ còn một đám thành viên huấn luyện của công hội Tinh Thần, thực lực của bọn họ cao hơn một chút so với người chơi bình thường, ở trong game thuộc hàng trung thượng đẳng, chẳng qua so với Tiêu Phàm, ngoại trừ nhân số đông một chút ra, cơ bản không đáng nhìn.

Mặt khác, Hội trưởng công hội Tinh Thần tự thấy hắn ta cũng không phải là một người chơi chiến đấu đủ tiêu chuẩn, mà là một doanh nhân thiên về quản lý công hội hơn.

Nhìn đến đây, hiện tại bố trí lực lượng trông nhà của công hội Tinh Thần ở thành Frya quả thật không có cách nào có thể ngăn cản bánh xe tử vong của Mệnh Phàm.

Chẳng qua, hiện tại trong thành Frya cũng không phải chỉ có công hội Tinh Thần đang truy bắt Mệnh Phàm, vả lại thứ hắn ta am hiểu nhất trong trò chơi chính là vận doanh…

Nghĩ đến đây, Hội trưởng công hội Tinh Thần âm hiểm cười…

…

“Đại nhân Claude, chuyện này…”

Hộ vệ Tinh Lình nhìn từng sợi khói đen bay bay khắp thành Frya, sắc mặt vô cùng khiếp sợ.

Claude che trán, vẻ mặt có chút thảm đạm.

Nghe ở phương xa thỉnh thoảng truyền đến từng trận tiếng pháo, nhìn thấy chuyện này giống như một chuyện tương tự đã xảy ra trong hoàng thành Tinh Linh những năm gần đây, Claude liền biết được, chuyện mà anh ta lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra.

“Nhanh! Chúng ta mau chóng tìm cho được công chúa Hạ Lộ Lộ! Phòng ngừa thành Frya bị tổn thất nhiều hơn!”

Nói xong, Claude vội vàng chạy về phía phát ra tiếng pháo.

Đúng lúc này, mặt đất bỗng nhiên chấn động mạnh, bên cạnh Claude bỗng truyền đến từng trận tiến vang ầm ầm…

Nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, Claude phóng mắt nhìn lại, anh ta nhìn thấy một con thú khổng lồ đang kéo một chiếc xe ngực đẹp đẽ quý giá đi về đằng này, con thú đi tới đâu bụi mù cuồn cuộn tới đó.

Giống Ác long được giao tạp từ địa long, cự long cùng các loài ma thú khác, thân hình vô cùng cường tráng, mặc dù nó không có đôi cánh có thể bay lượn trên trời xanh như cự long, nhưng nó lại có được tứ chi tráng kiện khỏe mạnh lạ thường, trên trán nó còn mọc một chiếc sừng, thoạt nhìn vô cùng hung mãnh.

Chương 610: Phiền não của các NPC

Chương 611: Phiền não của các NPC

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Có điều tính tình địa long cũng không hề thô bạo như cự long, so với cự long thì địa long dịu ngoan hơn rất nhiều, chúng rất dễ bị người khác thuần hóa để làm vật cưỡi, hơn nữa sức mạnh phi thường trời sinh của địa long rất phù hợp để kéo vật nặng, cho nên rất nhiều người quyền quý thích dùng địa long để kéo xe.

Như vậy không chỉ nhìn qua rất khí phía, hơn nữa khi ngồi cùng vô cùng thoải mái.

“Gào!”

Mắt thấy mình sắp phi đến trước mặt Claude, địa long ngửa đầu tru lên một tiếng, bốn chân của nó đạp về phía trước, sau đó dừng gấp lại, làm dấy lên một đợt bụi mù.

Nhìn thấy dấu hiệu đẹp đẽ quý giá trên chiếc xe ngựa kia, sắc mặt của Claude không tốt lắm, nhưng chuyện gì nên đối mặt thì anh ta sẽ không trốn tránh.

“Bái kiến thành chủ đại nhân!”

Claude cùng các thị vệ Tinh Linh hành lễ với chủ nhận của chiếc xe ngựa.

“Miễn lễ”

Tấm màn xe ngực được vén lên, tiếng nói của một người đàn ông truyền ra ngoài.

Claude cảm thấy có chút căng thẳng, bởi vì người ngồi trên xe chính là chủ nhân của thành Frya, Kiều Trì tử tước. Hiện tại bản thân mình cai quản không tới nơi tới chốn, để cho tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ chạy khỏi nơi ở, trong thành lại xảy ra một trận đại náo, đến mức khiến thành Frya loạn không chịu nổi, tổn thất nghiêm trọng, cũng không biết vị thành chủ đại nhân của thành Frya này có trút hết lửa giận lên người mình hay không?

“Đại nhân Claude, phải làm thế nào đây? Rốt cuộc tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ bị làm sao vậy? Có phải chúng ta chăm sóc có chỗ nào không chu toàn hay không?”

Một người đàn ông Tinh Linh dáng người có chút béo vội vã nhảy xuống từ trên xe ngựa, nhanh chóng chạy đến phía trước Claude kể khổ.

Kiều Trì tử tước, năm ngoái cậu ta kế thừa tước vị cùng đất phong của cha mình là lão Kiều Trì, danh chính ngôn thuận trở thành thành chủ của thành Frya. Vốn tưởng rằng sau khi lên làm thành chủ, cuộc sống của mình sẽ trở nên bận rộn vô cùng, không ngờ năm đầu tiên cậu ta lại vô cùng nhản rỗi thư thái, điều này thậm chí khiến cậu ta có ảo giác làm thành chủ rất dễ dàng.

Có điều gần đây có vị đại quý nhân đến thành Frya, khiến Kiều Trì tử tước cảm thấy đau đầu không thôi.

Tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ của hoàng thất Tinh Linh không biết vì sao bỗng nhiên có nhã hứng, không ngại xa xôi ngàn dặm mà rời khởi hoàng thất Tinh Linh đến thành Frya dạo chơi.

Vì thế, tất nhiên Kiều Trì tử tước sẽ chiếu đãi vị tiểu công chúa điện hạ này thật tốt, nhưng ngay lúc này đây, lại xuất hiện vấn đề.

Vị tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ này lại từ chối gặp khách, điều này đối với Kiều Trì tử tước mà nói cũng chẳng phải điềm tốt lành gì.

Vì thế hắn đã nhờ đại hiền giả đại nhân Laurel dâng trứng rồng mà mình vất vả lắm mới có được cho tiểu công chúa điện hạ, nhưng nhìn vẻ mặt của đại hiền giả đại nhân Laurel sau khi trở về thì có vẻ như lễ vật được dâng tặng cũng bị tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ từ chối. Về phần cuối cùng trứng rồng đi đâu mất, Kiều Trì tử tước cũng không còn tâm trạng để truy cứu, bởi vì dựa vào thái độ mà tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ dành cho cậu ta, Kiều Trì tử tước vô cùng lo lắng tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ đến đây là để cố tình chỉnh cậu ta, mặc dù cậu ta cũng không biết rốt cuộc mình đã trêu chọc phải vị tiểu công chúa này thế nào?

Những ngày Hạ Lộ Lộ ở thành Frya, Kiều Trì tử tước vẫn luôn theo dõi theo từng bước đi của tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ, cậu ta cũng yêu cầu Claude cùng Laurel đi nghe ngóng xung quanh, nhưng lại hoàn toàn không có kết quả, điều này khiến cho Kiều Trì tử tước càng đừng ngồi không yên hơn nữa.

Hôm nay, một tiếng nổ vang đột ngột khiến Kiều Trì tử tước đang nghỉ ngơi trong phủ thành chủ phải kinh hách, theo bản năng, Kiều Trì tử tước cảm thấy chuyện mà mình vẫn luôn sợ hãi đã xảy ra.

Kiều Trì tử tước vội vàng lên xe ngựa của cậu ta, tiến đến chỗ ở của đại hiền giả đại nhân Laurel, định nhờ ông ta bày mưu tính kế cho mình.

Một mặt khác, cậu ta nhận được báo cáo từ thị về của mình, tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ chủ động tấn công đội thị vệ của mình!

Trời ơi,

Nhất định là mình đã chọc tiểu tổ tông này tức giận lúc nào đó rồi!

Vậy nên Kiều Trì tử tước vội vàng hạ lệnh cho thị vệ Tinh Linh trong thành Frya đứng tại chỗ chờ lệnh, không được chủ động đi trêu chọc vị tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ kia nữa, còn mình thì phải nhanh chóng tìm đại hiền giả đại nhân Laurel cùng đại nhận Claude để thương nghị đối sách mới được!

"Kiều Trì tử tước, đã bảo cậu đừng có hoảng hốt rồi mà, cậu không biết tính cách của tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ thôi, điện hạ làm như vậy hoàn toàn không phải nhắm vào cậu đâu!"

Lúc này Laurel cũng đi từ trên xe ngựa xuống, tốt bụng khuyên nhủ Kiều Trì tử tước đang vô cùng kích động kia.

"Nếu như không phải nhắm vào tại hạ, vậy vì sao vị tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ kia lại vô duyên vô cớ đại náo một trận trong thành Frya chứ? Đại nhân Claude, ngài cũng giúp ta đi!"

Kiều Trì tử tước nắm chặt lấy tay của Claude, đau khổ cầu xin.

"Cái này…"

Nhìn thấy Kiều Trì tử tước kinh hoảng, Claude cũng không biết nên làm gì cho phải.

"Này, Claude cậu giúp cho cậu ta đi, mau chóng đưa con nhóc gây sự Hạ Lộ Lộ bắt về đây là được."

Nhìn thấy bộ dáng kinh hoảng của Kiều Trì tử tước, Laurel cũng có chút đồng tình với cậu ta, phân phó Claude.

"Được rồi."

Claude liếc nhìn đại hiền giả Laurel một cái, khẳng định lại một lần, sau đó quay về hướng Kiều Trì tử tước: "Thành chủ đại nhân, có thể mượn một vài thị vệ trong tay ngài được không? Chỉ với nhân thủ trong đội ngũ của ta có lẽ là không đủ."

“Đại nhân Claude, xin cứ tự nhiên! Xin cứ tự nhiên!”

Nghe Claude nói sẽ giúp mình, Kiều Trì tử tước vội vàng đồng ý ngay lập tức, như là sợ Claude sẽ đổi ý vậy.

Vasili phẫn nộ chạy như điên trong đường hầm, mấy ngày nay tâm trạng của gã vẫn luôn không được tốt.

Từ khi bị Tuyết Dạ treo về từ Bàn Thạch Trấn của trận doanh Nhân Loại, Vasili vẫn luôn muốn tìm Tiêu Phàm cùng Tuyết Dạ để báo thù, bất đắc dĩ dính phải lệnh cấm mà Hội trường công hội Tinh Thần hạ xuống, khiến gã cảm thấy nghẹn khuất không thôi.

Hiện tại nghe được tin tức Tiêu Phàm đang ở thành Frya, Vasili liền không để người khác kịp phản ứng đã trực tiếp chạy ra như điên, sợ rằng chậm một chút sẽ lại bị hội trưởng cản lại.

Gã muốn tìm “Lich King” Mệnh Phàm để báo thù, tất nhiên còn có cô gái chết tiệt Tuyết Dạ kia nữa!

Âm thanh đạn pháo càng lúc càng lớn, Vasili biết, khoảng cách giữa mình mà Mệnh Phàm càng ngày càng gần, lửa giận trong nháy mắt dần dần bốc lên.

“Yahoo”.

“Khà khà”.

Hạ Lộ Lộ cùng Tiểu Sửu Hoàng không kiêng nể gì mà bắn pháo về phía những người chơi ở xung quanh, hai người bọn họ đã trèo lên đầu người khác mà chơi rồi, cảm giác chỉ cần có người chơi lọt vào tầm bắn của bọn họ, bọn họ sẽ không hề do dự mà bóp cò súng ở trong tay.

Trên đường đi tới, khắp nơi trong thành Frya vang lên tiếng kêu rên, dưới khẩu pháo có uy lực thật lớn, những người chơi bình thường hoàn toàn là những con sơn dương đợi làm thịt, không có một chút sức phản kháng nào.

Nhìn thấy bóng dáng những người chơi không ngừng biến mất trước mắt mình, Tiêu Phàm đã hoàn toàn chết lặng, dường như đã quen với sự tồn tại

của hai đao phủ này trong đội ngũ của mình.

Nhưng điều khiến Tiêu Phàm cảm thấy nghi hoặc nhất là ngoại trừ lần đầu tiên gặp được thị vệ NPC trong thành Frya ở bên ngoài, sau đó hoàn toàn không có ai ra ngăn cản, cho dù Hạ Lộ Lộ thực sự là tiểu công chúa điện hạ của hoàng thất Tinh Linh, nhưng cứ mặc hệ cho cô bé làm loại như vậy cũng rất không hợp lí…

Tiêu Phàm không hề biết do Kiều Trì tử tước sợ sau khi cậu ta đắc tội Hạ Lộ Lộ sẽ bị Vua Tinh Linh quở trách cho nên vẫn ra lệnh cho thủ hạ của mình án binh bất động.

Thôi kệ, không quan tâm nhiều làm gì, "Đại đội quản thành" trong thành Frya không xuất hiện cũng tốt, như vậy thì đội ngũ của mình có thể rời thành Frya thuận lợi hơn rồi.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một tiếng gầm truyền đến cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Phàm: "Mệnh Phàm! Cuối cùng tôi cũng tìm được anh rồi!"

Chương 611: Sự Đấu Tranh Của Các Tiểu Quỷ

Chương 612: Sự Đấu Tranh Của Các Tiểu Quỷ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Ngoài hiện thực Vasili là một con quỷ cơ bắp, ở trong trò chơi gã cũng có thể lực vượt xa người bình thường.

Trên đường chạy như điên để tới đây, gã lập tức nhìn thấy được Tiêu Phàm trong đám người.

Khi gã nhìn thấy bóng dáng đáng ghét của Tiêu Phàm kia, lửa giận chôn dấu trong lồng ngực lập tức phun trào, trở thành một tiếng hét ác độc giương miệng rống về phía Tiêu Phàm.

Lần trước bởi vì Tuyết Dạ mà gã vẫn chưa được tự mình giao thủ với Tiêu Phàm, có điều lần này, Vasili sẽ không khinh địch, cũng sẽ không bỏ qua Tiêu Phàm như vậy nữa.

Vasili lấy vũ khí của gã ra, hai mắt gã chăm chú nhìn Tiêu Phàm, dào dạt chiến ý.

Vasili bỗng nhiên gầm lên một tiếng khiến Tiêu Phàm nhất thời hoảng sợ.

Có điều tiếng gầm này của Vasili rất nhanh đã bị bao phủ bởi một tiếng nổ, "Đoàng!"

Mặc dù trong khoảng thời gian vừa rồi Tiêu Phàm đã quen được với những màn bao lực này, nhưng tận mắt nhìn thấy một kẻ to đầu biến mất ngay gần mình, Tiêu Phàm vẫn không nhịn được phải nuốt một ngụm nước miếng.

"Mệnh Phàm, đó là bạn của anh à? Vừa rồi không phải gã đang chào hỏi anh đó chứ? Ầy, thật có lỗi quá, tôi hơi nhanh tay quá nên nã pháo thẳng vào gã luôn rồi."

Tiểu Sửu Hoàng tùy ý liếc Tiêu Phàm một cái, dùng giọng nói hữu khí vô lực để nói, mặc dù ngoài miệng gã nói xin lỗi, nhưng vẻ mặt hoàn toàn không có một chút suy nghĩ áy náy nào, ngược lại vẻ mặt gã lại càng đắc ý.

"Không, tôi không biết gã…"

"À, vậy thì tốt rồi. Cái người vừa rồi dáng người to lớn, hoàn toàn không phù hợp với thẩm mĩ nghệ thuật của tôi chút nào. Tôi nhìn gã còn thấy giống như thành viên của công hội Tinh Thần. Hầy, cũng không biết vì sao mà gần đây tôi nhin thấy tên của công hội Tinh Thần này liền cảm thấy đáng ghét vô cùng, nhất thời tôi không nhịn được nên giết luôn gã ta, khà khà."

Tiêu Phàm nhìn vẻ kiêu ngạo kia của Tiểu Sửu Hoàng, thầm nghĩ trong lòng, hẳn là người ta đã ghi hận từ hành vi truy bắt gã của toàn bộ hội viên công hội Tinh Thần…

Ừ, nhất định là như thế!

Có điều công hội Tinh Thần cũng quá là xui xẻo rồi, bị một kẻ điên như thế này ghi hận trong trò chơi…

Sao, Mệnh Phàm?

Trước giờ Snow vẫn luôn đi theo Vasili, dựa theo con đường mà Vasili từng đi rồi rẽ vào một con hẻm nhỏ, cậu bé lập tức nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Phàm.

Lạ thật, không phải vừa rồi Vasili còn đang ở trước mình sao? Vì sao bây giờ đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa rồi?

Snow nhìn thấy Tiêu Phàm, lại không nhìn thấy Vasili, trong lòng cậu bé thấy vô cùng nghi hoặc.

Tất nhiên cậu bé không biết trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Vasili đã bị Tiểu Sửu Hoàng nổ một pháo chết luôn, phỏng chừng hiện tại gã đang đập máy tính ở trong căn cứ.

Có điều mình tìm được Mệnh Phàm thì tốt quá rồi, Vasili đi đâu làm gì, ai thèm quan tâm gã chứ!

Trước đây có chị Xà Cơ lương thiện ở bên cạnh mình, mình không có cơ hội sử dụng vũ lực với ông già Mệnh Phàm này trong trò chơi, nhưng hiện tại chị Xà Cơ không ở đây, mình phải nhận cơ hội này để tấn công tên tình địch đáng ghét này!

Muốn để hắn hoàn toàn biết được sự lợi hại của Tinh Thần Đồng Đế Snow mình, để sau này hắn tránh xa chị Xà Cơ một chút!

“Ha ha ha ha ha! Mệnh Phàm! Chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Cùng với một tiếng cười lớn, Snow cầm pháp trượng trong tay tung mình nhảy đến trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn thấy người “em trai” mặc một bộ váy liền này, hắn cảm thấy có chút xấu hổ, thở dài một hơi, thật sự là phiền phức đến không dứt.

“Sao thế? Bạn anh à?” Tiểu Sửu Hoàng hỏi Tiêu Phàm một tiếng.

“À, coi như phải.”

Tiêu Phàm vốn định nói không phải, nhưng hắn có chút sợ nếu như tên Tiểu Sửu Hoàng này nghe được mình phủ định sẽ lập tức bắn một pháo nổ tung Snow.

Mặc dù Tiêu Phàm cũng rất ghét thằng nhóc con này, nhưng dù sao thì cậu bé này cũng là em ruột của Tuyết Dạ, nếu như Snow bị Tiểu Sửu Hoàng bắn một cú thành tro ngay trước mặt mình, sau này mình cũng khó mà nói rõ với Tuyết Dạ được.

“Cút cút cút! Tên tình định đáng ghét này! Ai là bạn của chú chứ? Đừng có lôi kéo làm quen với tôi! Tôi chính là super star mới của công hội Tinh Thần, cũng chính là Tinh Thần Đồng Đế Snow!

Snow vẫy vẫy pháp trượng, mạnh mẽ chỉ tay về phía Tiêu Phàm, thở phì phì nói.

“Tinh Thần?” Tiểu Sửu Hoàng híp nửa mắt, nghi ngờ nhắc lại.

Lập tức Tiêu Phàm cảm thấy không khí xung quanh giảm xuống mấy độ, ngay cả không khí ở xung quanh cũng có dấu hiệu bị đông lại, hắn vội vàng giải thích với Tiểu Sử Hoàng: “Nào, trẻ con nhà bạn tôi không hiểu chuyện, vẫn luôn sùng bái công hội Tinh Thần trong trò chơi, cho nên cậu bé vẫn luôn muốn gia nhập công hội Tinh Thần, anh xem, cái danh hiệu ấu trĩ kinh khủng “Tinh Thần Đồng Đế” kia cũng chỉ là thằng bé nói chơi mà thôi, ha ha.”

“Khà khà, hóa ra là như vậy, thằng nhóc nhà bạn anh này cũng thật là ngốc quá, cũng không hiểu Tinh Thần thì có gì tốt?”

Nghe thấy Tiểu Sửu Hoàng cười nói, Tiêu Phàm lập tức thở phào nhẹ nhõm, từ khi Tiểu Sửu Hoàng thu lại sát khí, hắn cảm nhận được độ ấm xung quanh trở lại rất rõ ràng.

“Ấu trĩ! Ngốc! Hai người các chú! Đáng ghét!”

Snow nghe thấy lời nói của Tiểu Sửu Hoàng cùng Tiêu Phàm, sắc mặt cậu bé đỏ bừng vì tức giận, nhưng nhìn qua một cái thì lại có vẻ có chút đáng yêu.

"Được! Để tôi cho các chú thấy sự lợi hại của super star mới Tinh Thần Đồng Đế Snow!"

Snow vô cùng màu mè mà xoay pháp trượng trong tay mình một vòng, bày ra một POSE vô cùng ngầu: "Mệnh Phàm, mau buông cô gái sau lung chú ra, đường đường chính chính đấu một trận quyết tử với tôi đi!"

Nhìn thấy dáng vẻ của Snow, Tiểu Sửu Hoàng khà khà cười: "Hình như anh rất được đám nhóc con hoan nghênh nhỉ?"

"Được anh khen như vậy tôi chẳng vui chút nào…"

Đúng lúc này, Hạ Lộ Lộ cũng khiêng khẩu pháo của mình đi tới: "Đồng dâm, các chú đang làm gì thế? Mau đi thôi! Hạ Lộ Lộ chờ tới sốt ruột luôn rồi! Với cả, tên tiểu quỷ ở bên cạnh các chú từ đâu ra thế?"

Tiểu quỷ?

Nghe thấy tiếng nói vô cùng non nớt này gọi mình là tiểu quỷ, lòng tự trọng của Snow bị tổn thương vô cùng.

Cậu bé từ từ quay đầu lại, khi nhìn thấy Hạ Lộ Lộ vóc dáng thấp bé, gân xanh trên gáy cậu bé nhảy lên: "Nhóc con kia, cô nói ai là tiểu quỷ chứ!"

Vừa mới khoái trả mà nổ mấy pháo, trong lòng Hạ Lộ Lộ vốn dĩ là vô cùng sảng khoái, cô bé nhìn tiểu quỷ trước mắt không biết từ đâu chui ra lại mắng mình là nhóc con, Hạ Lộ Lộ lập tức giận dự đáp lại! Cả người cô bé đều dựng hết lông lên!

"Tiểu quỷ thối! Cậu nói ai là nhóc con hả!"

"Nhóc con chính là tên nhóc thấp bé cô đó!"

"Cậu nói ai lùn cơ! Hạ Lộ Lộ cao hơn cậu đấy nhé!"

“Cô cởi mũ sắt trên đầu cô xuống nhất định cô sẽ thấp hơn tôi một chút! Cho nên cô chính là nhóc con!”

“Cậu mới là nhóc con!”

“Là cô!”

“Cậu là nhóc con thì có!”

Nhìn thấy hình ảnh hai tiểu quỷ đấu khẩu với nhau trước mặt mình, Tiêu Phàm có chút đau đầu, vì sao việc này lại trở thành thế này chứ?

Một bên là tiểu công chúa của trận doanh tinh Linh, một bên là em trai ruột của Tuyết Dạ siêu biến thái, Tiêu Phàm đứng giữa hai nhóc vô cùng khó xử.

Hạ Lộ Lộ bị Snow chọc giận, ở trong hoàng thất Tinh Linh làm gì có ai dám không kinh trọng cô bé như thế, vì thế cô bé không nhịn được liên giơ chân ra đạp Snow một cước.

Lần này đến lượt Snow không phục, Snow là “Người cầm đầu tiểu học Quỳ Hoa ma ma” không thể cảm thấy sợ hãi trước một nhóc lùn được, cho nên cậu bé vung một nắm tay về phía Hạ Lộ Lộ.

Mắt thấy có vẻ ai nhóc con này đã đánh nhau, Tiêu Phàm cuối cùng cũng phải hét lớn vọt về phía trước, vẻ mặt đau khổ khuyên nhủ: “Các bạn nhỏ đừng có đánh nhau nữa, cầm tay kết bạn có được không!”

“Chú gọi ai là bạn nhỏ!”

Hạ Lộ Lộ cùng Snow đồng loạt quay đầu trừng mắt nhìn Tiêu Phàm rồi tức giận quát lên…

“Điêu dân! Cậu dám hung dữ với tôi! Bây giờ bản công chúa điện hạ sẽ cho tên tiểu quỷ cậu đẹp mặt!”

“Snow tôi đây chính là người cầm đầu nổi tiếng của trường tiểu học Quỳ Hoa ma ma, nói đến đánh nhau tôi chẳng ngán ai hết, làm sao tôi có thể sợ một nhóc lùn như cô!”

…

Chương 612: Ngẫu Nhiên Gặp Các Đồng Đội

Chương 613: Ngẫu Nhiên Gặp Các Đồng Đội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Nhìn thấy con nhóc con trước mặt mình đã bắt đầu động tay động chân với nhau, Tiêu Phàm không thể không nhanh chóng sáp đến gần hai đứa nhóc, mỗi tay đè đầu một đứa nhóc lại: "Này, hai vị đại gia này! Xin hãy bớt giận đi…"

Một chữ "đi" cuối cùng của Tiêu Phàm phát âm vội vàng gấp rút, cũng không phải là bởi vì Tiêu Phàm quá sốt ruột, mà là bởi vì Tiêu Phàm bỗng nhiên thả lỏng tay, thân thể Tiểu Miêu được Tiêu Phàm cõng trên lưng bỗng nhiên trụy xuống, cô ta hoảng sợ xiết chặt cổ Tiêu Phàm, hại Tiêu Phàm thiếu chút nữa tắt thở.

Có điều "dây an toàn" của Tiêu Sửu Hoàng quả thật buộc rất chắc, dưới tình thế cấp bách buông lỏng tay lai vẫn không khiến Tiểu Miêu ngã xuống, sau khi rơi xuống một chút lại vẫn ổn định tư thế, chẳng khác nào một chiếc móc treo, vững vàng treo ở trên lưng Tiêu Phàm.

Tiểu Miêu lau mồ hôi, thầm nghĩ thật là nguy hiểm.

Mà Tiêu Phàm bị xiết chặt cổ đến mức ho khan kịch liệt, hắn cảm thấy khó chịu vô cùng, thậm chí hắn còn muốn quay lại bóp chết con linh vật này.

Có điều lúc này Tiêu Phàm không có nhiều thời gian dành cho Tiêu Miêu, trước hết hắn phải trấn an được hai tên tiểu quỷ này đã.

Nhưng hai tên nhóc đang nổi nóng kia sao có thể để ý tới Tiêu Phàm? Đám nhóc nhìn thấy kẻ thù đứng trước mắt mình, liên tiếp vung nắm tay về phía trước, thỉnh thoảng còn đá chân mấy cái, tiếc rằng lúc này bọn chúng đang bị Tiêu Phàm dùng tay tách ra, không thể đánh trúng được đối phương.

Cảm giác vung nắm đấm vào trong khoảng không không hề dễ chịu, mà bọn chúng đang bị Tiêu Phàm giữ lại không thể tấn công người kia được, nội tâm đám tiểu quỷ tức giận lại không có chỗ xả, không biết vì sao bọn chúng đồng loạt quay đầu, chuyển nắm đấm lên trên người Tiêu Phàm.

Một đợt nắm đấm bùm bụp đập lên người Tiêu Phàm, vừa đấm vừa mắng chửi, mặc dù người bị đánh là Tiêu Phàm, nhưng chúng lại mắng lẫn nhau, vô cùng sảng khoái.

Cảm nhận từng trận nắm tay rơi xuống người mình, Tiêu Phàm thực sự rất muốn trực tiếp bắt hai đứa nhỏ này lại đánh đòn, nhưng thân phận của hai đứa nhóc này không bình thường, hắn không thể đánh được…

“Hai bạn nhỏ này đáng yêu quá nhỉ?”

Tiêu Miêu đã hồi phục tinh thần lại từ trong tiếng đạn pháo, cô ta thoải mái ghé vào trên lưng Tiêu Phàm nhìn Hạ Lộ Lộ cùng Snow đang đứng phía trước, bỗng nhiên trong lòng cô ta dâng trào tình yêu.

“Đáng yêu cái rắm!”

Nghe thấy Tiêu Miêu nói linh tinh, Tiêu Phàm bị vô số nắm đấm nhỏ đấm đến mức đau khắp cả người phải nhịn không được mở miệng phản bác một câu.

Mà Tiểu Sửu Hoàng đang đứng một bên lại không hề quan tâm mà khà khà khà khà, liên tiếp phát ra tiếng kêu như vịt kia, gã muốn khiến Tiêu Phàm thấy phiền phức.

Bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy mình giông như một giáo viên nhà trẻ, vô phùng phiền lòng mà khuyên can hai con quỷ nghịch ngợm tính tình táo bạo hiếu chiến vô cùng, trên lưng còn đang cõng một cô ngốc không biết cái gì, bên cạnh còn có một tên quần chúng xem phim vui sướng khi người khác gặp họa, thật sự rất thê lương.

Đúng lúc này, Hạ Lộ Lộ cùng Snow không hẹn mà cùng lùi về sau mấy bước, nhưng ánh mắt chúng vẫn căm tức nhìn đối phương, cuối cùng chúng đều lấy vũ khí ra cầm trên tay mình, ra vẻ quyết tâm sống chết.

Tiêu Phàm phát hiện ra tình trạng giữa hai đứa nhóc, cảm thấy không ổn, trình độ của Snow thế nào Tiêu Phàm không biết rõ, nhưng một khi Hạ Lộ Lộ nổ pháo trong tay cô bé, có thể sẽ thật sự lấy mạng người khác đó!

Nên làm cái gì mới được đây?

"Nhóc đã đến nỗi phải tranh đua hết mình với tiểu quỷ này rồi sao?"

Tiêu Phàm nhạy bén phản ứng, dùng một loại giọng nói vô cùng hèn mọn lên tiếng.

"Ha! Sao có thể chứ? Hạ Lộ Lộ chỉ muốn dùng pháo để dọa tên tiểu quỷ này thôi!"

"Đệt, cô nghĩ Snow tôi là cô hay sao? Tôi mới không thèm so đo với tên nhóc con như cô!"

Nói xong, Hạ Lộ Lộ cùng Snow lại tiếp tục căm tức đối phương, tia lửa điện không ngừng lập lòe giữa hai người…

Nhìn thấy bọn chúng có vẻ không có ý định đánh nhau nữa, trong lòng Tiêu Phàm có chút đắc ý.

Quả nhiên là một đám nhóc, tùy tiện trào phúng một câu lập tức thu tay lại, còn ra vẻ người lớn lắm, quả thực là vô cùng ngây thơ, có điều hiện tại hai người này vẫn khiến người khác thấy đau đầu vô cùng…

"Phàm muội muội? Cuối cùng cũng tìm được anh rồi!"

Một tiếng thét truyền đến từ sau lưng Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nghe thấy tiếng nói này liền biết là ai,

Ngay cả động tác xoay người hắn cũng bỏ bớt, bởi vì hắn thật sự rất quen thuộc với Hổ Nữu.

Hổ Nữu hét lên vừa nhiệt tình vừa hưng phấn, Tiêu Phàm lại bỗng nhiên cảm thấy dựng hết tóc gáy, bởi vì Tiêu Phàm không thể quên được một đống rắc rối xảy ra trong công hội Hoa Nguyệt trước đây, tất cả đều là do người phụ nữu ác độc này làm hại.

Snow đang định xử lí Hạ Lộ Lộ, sau đó tiếp tục xử lí luôn Tiêu Phàm, cậu bé nghe thấy tiếng hét này, lập tức nhướng mày.

Kế hoạch tác chiến bị người khác cắt ngang, Snow có chút mất hứng, chậm rãi xoay người nhìn về phía sau, định bụng nhìn xem người nào đang đột ngột xông đến.

Khi Snow nhìn thấy đám người đang đi tới từ phía ra, trong lòng cậu bé bỗng nhiên kinh ngạc, sau lưng chợt thấy lạnh lẽo, cổ cậu bé co rụt lại, sắc mặt trở nên kích động.

Nhân lúc tất cả mọi người không chú ý đến mình, Snow nhấc chân lại bắt đầu lén lút định rời đi.

Đệt mợ, vì sao anh hai với chị Xà Cơ lại đến đây? Nếu như chạm trán với bọn họ, chẳng phải mình sẽ rất xấu hổ hay sao? Hơn nữa nếu như chuyện mình giấu diếm bị anh hai nói với chị Xà Cơ vậy thì lớn chuyện rồi!

Không được, mình phải nhanh chóng rời khỏi đây, tuyệt đối không thể để anh hai cùng chị Xà Cơ phát hiện ra mình!

…

“Phàm muội muội, gần đây anh chạy đi đâu đó?”

Hổ Nữu vội vàng chạy đến trước mặt Tiêu Phàm, ánh mắt cô sáng long lanh, vẻ mặt chờ mong.

“Đội trưởng ca ca, anh đi đâu thế? Bọn tôi đều rất lo lắng cho anh đó.” Lúc này Xà Cơ cũng đã đi tới, cô nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, đến một chút tin tức cũng không có, bọn em rất lo lắng.” Bán Trường Miên kéo theo Miên Miên đi tới.

Tuyết Dạ không nói gì, chỉ đứng ở sau lưng các cô cười cười nhìn Tiêu Phàm.

Vốn dĩ sau khi Tiêu Phàm biết Tuyết Dạ có qua lại với Hoa Nguyệt, trong lòng hắn vẫn luôn không được tự nhiên, nhưng sau khi nhìn thấy Tuyết Dạ

vẫn luôn dịu dàng tươi cười, Tiêu Phàm cũng mỉm cười lại với cậu. Đúng vậy, tất cả đều là quá khứ rồi, hiện tại cậu là một thành viên của Vũ Hội Ác Ma…

“Mệnh Phàm…”

“Đúng vậy, những người này đều là bạn của tôi!”

Nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng đang đi về phía mình, Tiêu Phàm lập tức nhắc nhở, sợ kẻ điên Tiểu Sửu Hoàng này nhất thời nhanh tay kéo cò của khẩu pháo.

“Vừa rồi tôi còn chưa nói gì, vì sao anh biết tôi định hỏi anh cái gì?” Tiểu Sửu Hoàng sửng sốt, vẻ mặt khó hiểu.

Tiêu Phàm không để ý đến hắn, trực tiếp giới thiệu với mọi người trong Vũ Hội Ác Ma: “Hiện tại tôi đang làm một nhiệm vụ, tạm thời không thể luyện cấp tổ đội cùng với mọi người, người này chính là Tiểu Sửu Hoàng, đồng đội tạm thời của tôi.”

“À, là vậy sao…” Xà Cơ nghe lời nói của Tiêu Phàm, có vẻ có chút mất mát, có điều cô nhanh chóng điều chỉnh lại: “Vậy thì lần sau đội trưởng ca ca lại luyện cấp cùng bọn tôi đi, đúng rồi, vừa rồi tôi mới thấy hình như ở đây có một bóng người rất quen, vì sao lại không thấy nữa rồi?”

“Đúng vậy, vừa rồi đứng ở xa xa hình như tôi cũng nhìn thấy một người khá quen.” Tuyết Dạ cũng nghi hoặc nói.

Lúc này Tiêu Phàm mới phát hiện tên nhóc Snow này đã biến mất dạng không biết từ lúc nào…

Sau khi Hổ Nữu gặp được Tiêu Phàm thì có chút hưng phấn. Bởi vì cô nhìn thấy bên cạnh Tiêu Phàm xuất hiện một người kì quái, đó chính là Tiểu Sửu Hoàng.

Tiểu Sửu Hoàng là sát thủ có tiếng nhất trong “Tân Sinh”, Hổ Nữu có biết chuyện này, chẳng qua Hổ Nữu không giống với những người khác, đối với

gã hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, ngược lại lúc nhìn thấy ID đẫm máu trên đỉnh đầu của gã, trong lòng lại ẩn ẩn có chút mong chờ.

Một Phàm muội muội thú vị, thêm một sát thủ Tiểu Sửu Hoàng điên cuồng tạo thành một đội ngũ hoàn thành nhiệm vụ, nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất thú vị, vì thế Hổ Nữu tâm động rồi…

Chương 613: Con Quạ Gian Trá

Chương 614: Con Quạ Gian Trá

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Phàm muội muội, nhiệm vụ lần này mang tỷ tỷ đi cùng đi! Please please…”

Hổ Nữu tùm lấy tay của Tiêu Phàm, tận lực cầu xin nói.

Ở bên cạnh Hổ Nữu thời gian dài, đương nhiên Tiêu Phàm biết trong đầu Hổ Nữu đang nghĩ cái gì, cho nên hắn trực tiếp từ chối cô: “Không được!”

“Vì sao lại không được!”

Hổ Nữu muốn gia nhập vào đội làm nhiệm vụ này, không có cửa đâu!

Hiện tại trong đội ngũ này có một tên điên nhỏ Hạ Lộ Lộ và tên điên lớn Tiểu Sửu Hoàng vô cùng ầm ĩ, khiến cho Tiêu Phàm khó có thể an tâm được. mà gánh nặng cực lớn Tiểu Miêu này lại cần Tiêu Phàm để ý đến, khiến cho Tiêu Phàm mệt mỏi không chịu nổi. Nếu bây giờ thêm Hổ Nữu vào, Tiêu Phàm cảm thấy bản thân chắc chắc sẽ sụp đổ mất!

Hổ Nữu này không chỉ có sự điên của hai người đằng trước mà còn có cả sự yếu đuối của người đằng sau, làm bã đậu thật sự.

Nhưng Tiêu Phàm tuyệt đối không thể nói điều này trước mặt Hổ Nữu, bởi vì nếu nói trắng ra lời này, nếu Hổ Nữu trở nên tức giận, sau đó Tiêu Phàm sẽ thảm rồi.

“Bởi vì nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, người mạnh như tôi hay Tiểu Sửu Hoàng miễn cưỡng cùng chỉ có thể bảo vệ chính mình, nếu như cho cô gia nhập đội này, rất có thể nhiệm vụ lần này sẽ thất bại…”

“Vậy sao anh còn muốn mang theo cả nữ nhân đằng sau kia nữa!” Hổ Nữu chỉ vào Tiểu Miêu đứng sau lưng Tiêu Phàm nói.

“À….”

Hỏng rồi, bản thân thế mà lại quên mất Tiểu Miêu này.

“Đúng vậy, đội trưởng ca ca, nãy giờ tôi cũng cảm thấy rất kì lạ rồi. Sao anh lại phải cõng nữ nhân này đi làm nhiệm vụ đây?” Ngữ khí của Xà Cơ có chút ghen tức, thấp giọng nói thầm một câu: “Tôi còn chưa từng được anh cõng đây…”

Chỉ có điều Tiêu Phàm không nghe thấy câu này.

Vừa rồi vẫn luôn phải vội vã chạy theo Hổ Nữu, Bán Trường Miên lúc này đã có chút mệt mỏi, lôi kéo Miên Miên ngồi xuống một bên nghỉ ngơi, không có để ý đến chỗ của Tiêu Phàm.

Mà Miên Miên liếm một cây kẹo que siêu to, vẻ mặt tò mò nhìn về phía Tiêu Phàm, trong mắt dường như lóe ra một tia không rõ ý nghĩ….

“Bởi vì Tiểu Miêu là vật may mắn của đội!”

Nghe thấy người khác nghi ngờ bản thân mình, Tiểu Miêu tự mình giải thích một phen, sau khi nhìn thấy Hạ Lộ Lộ và Tiểu Sửu Hoàng suốt cả một đường oanh tạc, cô ta có vẻ như đã thật sự xem mình là một vật may mắn rồi.

“Vật may mắn gì chứ? Người này nhỏ hơn tỷ tỷ nhiều như vậy, dựa vào đâu cô ta lại làm vật may mắn!”

Hổ Nữu vẫn luôn dũng mãnh, nhìn thấy Tiểu Miêu dùng lí do rách nát này cũng có thể đi chơi cùng với nhóm Tiêu Phàm, nháy mắt không phục hét to lên.

“Cô!”

Tuy rằng hình dung cô ta “nhỏ bé như vậy” rất thích hợp, nhưng cũng rất làm tổn thương người nghe, Tiểu Miêu bị Hổ Nữu nói như vậy, đang muốn phản bác cô vài câu, nhưng nhìn thấy hai khỏa cực lớn trước ngực của Hổ Nữu, nửa ngày cũng không nói ra được một chữ, hơn nữa nhìn thấy dáng vẻ hung hăng của Hổ Nữu, Tiểu Miêu dường như có chút sợ hãi, càng ôm chặt lấy Tiêu Phàm hơn.

“Không phải như vậy đâu, tình huống của cô ta có hơi phức tạp, hơn nữa đội ngũ này cũng không phải lời tôi nói có thể quyết định được…” Nhìn thấy Hổ Nữu nóng nảy, Tiêu Phàm vội vàng giải thích một phen.

…

Mà ở chỗ khác, để tránh bản thân đụng phải Tuyết Dạ và Xà Cơ, Snow thừa dịp mọi người bị hấp dẫn bởi tiếng hét ầm ĩ của Hổ Nữu, lén lút lui ra trốn ở một bên, âm thần quan sát Tiêu Phàm bọn họ.

Mệnh Phàm, hôm nay coi như chú may mắn! Snow tôi tha cho chú một lần, nếu lần sau chú gặp phải tôi, chú thảm chắc rồi. Còn cả thằng nhãi khiến người khác chán ghét kia nữa!

Đúng lúc này, Snow bỗng nhiên nhìn thấy nhìn thấy ở cuối đường phố xa xa loáng thoáng xuất hiện vài bóng người, đợi đến lúc cậu bé nhìn thấy mặt của những người đó, Snow mỉm cười, không có ý tốt nói: “Ha ha, Mệnh Phàm, tiếp theo chú đẹp mặt rồi.”

…

Thuyết phục được đại tiểu thư không nói đạo lí Hổ Nữu cũng không phải một chuyện dễ dàng, cho nên hiện tại Tiêu Phàm có chút đau đầu.

“Nghe tôi nói này, lần này thật sự không thể đưa cô theo, chỗ kia rất là nguy hiểm…”

“Có anh ở đó, tôi sợ gì chứ!”

Đệt! Những lời này mà cô còn có thể nói đến lẽ thẳng khí hùng như vậy! Không hổ là Hổ Nữu!

Tiêu Phàm nhất thời không còn gì để nói.

Đúng lúc này, dư quang khóe mắt Tiêu Phàm bỗng nhiên nhìn thấy tình huống ở phía xa, toàn thân trở nên nghiêm túc lên, hai tay giữ lấy bả vai Hổ Nữu: "Nghe tôi này, lần này thật sự rất nguy hiểm. Đừng đôi co nữa."

Sau đó không đợi Hổ Nữu phản ứng lại, dặn dò Tuyết Dạ đứng bên cạnh một phen: "Tuyết Dạ, lúc tôi không có mặt ở đây, bọn họ đành giao cho cậu chiếu cố, lại phải để cậu vất vả rồi!"

"Đội trưởng, anh yên tâm, hơn nữa cũng không có gì vất vả hết, mọi người với em đều rất thân thiết nhau, có thể ở bên cạnh bọn họ, em cảm thấy vô cùng vui vẻ." Tuyết Dạ mỉm cười đáp.

"Vậy tôi yên tâm rồi. Tốt lắm, chúng ta phải đi rồi, Tiểu Sửu Hoàng, Hạ Lộ Lộ!"

"Nhưng mà Hạ Lộ Lộ vẫn chưa tìm thấy tên tiểu quỷ thối tha lâm trận bỏ chạy kia để trút giận nữa!"

Hạ Lộ Lộ không cam lòng nhìn một lượt xung quanh. Cô bé không biết vì sao mà tên tiểu quỷ đáng ghét kia mới một lúc đã không thấy đâu rồi. Cô bé còn muốn dạy dỗ cho tên kia một bài học nhớ đời cơ!

"Đi thôi đi thôi, Hạ Lộ Lộ là người lớn không nhất định phải tính toán với con nít làm gì." Nhìn thấy Hạ Lộ Lộ còn đang tức giận Snow, Tiêu Phàm mỉm cười: "Nếu không nhanh lên, thị vệ Tinh Linh phía sau sẽ đuổi tới đấy!"

Đúng vậy, giờ phút này, thị vệ Tinh Linh ở thành Frya vốn bị Kiều Trì tử tước ra lệnh án binh bất động rốt cuộc dưới sự dẫn đầu của Claude đã toàn bộ xuất quân rồi…

Hạ Lộ Lộ quay lại nhìn thấy rất nhiều thị vệ Tinh Linh đang chạy lại gần mình, chỉ có thể đứng dậy chạy theo, trong miệng vẫn đang thở hổn hển

lẩm bẩm nói: “Hạ Lộ Lộ là người lớn không cần so đo với con nít, Hạ Lộ Lộ là người lớn không cần so đo với con nít…”

Mà Tiểu Miêu lén lút quay đầu lại liếc nhìn Hổ Nữu một cái, có chút không phục nhỏ giọng nói: “Hừ! Ngực lớn thì có gì ghê gớm đâu chứ! Loại lolicon giống như Mệnh Phàm không phải thích người ngực nhỏ sao!”

Bởi vì ai người dựa vào nhau quá gần, Tiêu Phàm không cẩn thận nghe được Tiểu Miêu nhỏ giọng oán giận, suýt chút nữa lảo đảo té ngã xuống đất.

Không bao lâu, một đám thị vệ Tinh Linh trong thành Frya liền chạy lướt qua đám người Hổ Nữu bọn họ…

Nhìn thấy đám người đang từ từ chạy qua bên cạnh mình, trong lòng Hổ Nữu vô cùng bất mãn: “Hắn cứ như vậy đi luôn sao? Thật sự không định mang theo mình sao?”

“Hổ Nữu, chúng ta đi thôi, xem ra bên phía đội trưởng thật sự rất phiền phức, chúng ta đừng gây thêm phiền cho anh ấy nữa.” Tuyết Dạ nhắc nhở Hổ Nữu một tiếng.

“Đi sao? Không! Chuyện vui như vậy sao có thể thiếu chúng ta được! Chúng ta mau đuổi theo nhanh đi, đừng để bị Phàm muội muội bỏ đi!”

…

“Báo cáo Claude đại nhân, đây là đại đội thứ nhất, đã phát hiện hình bóng của công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ. Địa điểm là quảng trưởng a-1.”

“Tốt lắm, địa đội số 1 tiếp tục đuổi theo, đuổi tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ đến khu quảng trường a-4.”

“Phó quan, thông báo cho tất cả các đại đội di chuyển tới gần khu a thành Frya. Đại đội số 3 ở gần khu a lập tức đến quảng trường a-2 đợi lệnh, phong tỏa quảng trường a-2, phong ngừa tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ chạy trốn từ chỗ đó…”

Claude nhìn vào bản đồ thành Frya mà Kiều Trì tử tước đưa cho, thông qua Ma Pháp Tinh Thạch để đưa ra từng mệnh lệnh chặt chẽ với đám thị vệ Tinh Linh trong thành Frya.

Mà giờ khắc này, trên trời cao thành Frya có một con quạ lớn toàn thân đen kịt đang bay lượn, ánh mắt nó nhìn chằm chằm và dòng người đang di chuyển trong thành Frya, hai mắt sáng lên, trong có vẻ vô cùng xảo trá.

Sau đó nó mở miệng chim ra, nói ra một câu tiếng người khó nghe mà kì lạ: "Đội viên còn thừa lại của tiểu đội Tinh Thần số 1 lập tức tiến về quảng trường a-1, trợ giúp thị vệ Tinh Linh truy đuổi Mệnh Phàm. Công hội Hoa Nguyệt và công hội Diệp Tinh liên thủ, đi đến khu a phong tỏa tất cả các quảng trường ngoại trừ quảng trường a-1, triển khai vây bắt đám người Mệnh Phàm…"

Chương 614: Dẫn Dụ

Chương 615: Dẫn Dụ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

"Có anh ở đó, tôi sợ gì chứ!"

Đệt! Những lời này mà cô còn có thể nói đến lẽ thẳng khí hùng như vậy! Không hổ là Hổ Nữu!

Tiêu Phàm nhất thời không còn gì để nói.

Đúng lúc này, dư quang khóe mắt Tiêu Phàm bỗng nhiên nhìn thấy tình huống ở phía xa, toàn thân trở nên nghiêm túc lên, hai tay giữ lấy bả vai Hổ Nữu: "Nghe tôi này, lần này thật sự rất nguy hiểm. Đừng đôi co nữa."

Sau đó không đợi Hổ Nữu phản ứng lại, dặn dò Tuyết Dạ đứng bên cạnh một phen: "Tuyết Dạ, lúc tôi không có mặt ở đây, bọn họ đành giao cho cậu chiếu cố, lại phải để cậu vất vả rồi!"

“Đội trưởng, anh yên tâm, hơn nữa cũng không có gì vất vả hết, mọi người với em đều rất thân thiết nhau, có thể ở bên cạnh bọn họ, em cảm thấy vô cùng vui vẻ.” Tuyết Dạ mỉm cười đáp.

“Vậy tôi yên tâm rồi. Tốt lắm, chúng ta phải đi rồi, Tiểu Sửu Hoàng, Hạ Lộ Lộ!”

“Nhưng mà Hạ Lộ Lộ vẫn chưa tìm thấy tên tiểu quỷ thối tha lâm trận bỏ chạy kia để trút giận nữa!”

Hạ Lộ Lộ không cam lòng nhìn một lượt xung quanh. Cô bé không biết vì sao mà tên tiểu quỷ đáng ghét kia mới một lúc đã không thấy đâu rồi. Cô bé còn muốn dạy dỗ cho tên kia một bài học nhớ đời cơ!

“Đi thôi đi thôi, Hạ Lộ Lộ là người lớn không nhất định phải tính toán với con nít làm gì.” Nhìn thấy Hạ Lộ Lộ còn đang tức giận Snow, Tiêu Phàm mỉm cười: “Nếu không nhanh lên, thị vệ Tinh Linh phía sau sẽ đuổi tới đấy!”

Đúng vậy, giờ phút này, thị vệ Tinh Linh ở thành Frya vốn bị Kiều Trì tử tước ra lệnh án binh bất động rốt cuộc dưới sự dẫn đầu của Claude đã toàn bộ xuất quân rồi…

Hạ Lộ Lộ quay lại nhìn thấy rất nhiều thị vệ Tinh Linh đang chạy lại gần mình, chỉ có thể đứng dậy chạy theo, trong miệng vẫn đang thở hổn hển lẩm bẩm nói: “Hạ Lộ Lộ là người lớn không cần so đo với con nít, Hạ Lộ Lộ là người lớn không cần so đo với con nít…”

Mà Tiểu Miêu lén lút quay đầu lại liếc nhìn Hổ Nữu một cái, có chút không phục nhỏ giọng nói: “Hừ! Ngực lớn thì có gì ghê gớm đâu chứ! Loại lolicon giống như Mệnh Phàm không phải thích người ngực nhỏ sao!”

Bởi vì ai người dựa vào nhau quá gần, Tiêu Phàm không cẩn thận nghe được Tiểu Miêu nhỏ giọng oán giận, suýt chút nữa lảo đảo té ngã xuống đất.

Không bao lâu, một đám thị vệ Tinh Linh trong thành Frya liền chạy lướt qua đám người Hổ Nữu bọn họ…

Nhìn thấy đám người đang từ từ chạy qua bên cạnh mình, trong lòng Hổ Nữu vô cùng bất mãn: "Hắn cứ như vậy đi luôn sao? Thật sự không định mang theo mình sao?"

"Hổ Nữu, chúng ta đi thôi, xem ra bên phía đội trưởng thật sự rất phiền phức, chúng ta đừng gây thêm phiền cho anh ấy nữa." Tuyết Dạ nhắc nhở Hổ Nữu một tiếng.

"Đi sao? Không! Chuyện vui như vậy sao có thể thiếu chúng ta được! Chúng ta mau đuổi theo nhanh đi, đừng để bị Phàm muội muội bỏ đi!"

…

"Báo cáo Claude đại nhân, đây là đại đội thứ nhất, đã phát hiện hình bóng của công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ. Địa điểm là quảng trưởng a-1."

"Tốt lắm, địa đội số 1 tiếp tục đuổi theo, đuổi tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ đến khu quảng trường a-4."

"Phó quan, thông báo cho tất cả các đại đội di chuyển tới gần khu a thành Frya. Đại đội số 3 ở gần khu a lập tức đến quảng trường a-2 đợi lệnh, phong tỏa quảng trường a-2, phong ngừa tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ chạy trốn từ chỗ đó…"

Claude nhìn vào bản đồ thành Frya mà Kiều Trì tử tước đưa cho, thông qua Ma Pháp Tinh Thạch để đưa ra từng mệnh lệnh chặt chẽ với đám thị vệ Tinh Linh trong thành Frya.

Mà giờ khắc này, trên trời cao thành Frya có một con quạ lớn toàn thân đen kịt đang bay lượn, ánh mắt nó nhìn chằm chằm và dòng người đang di chuyển trong thành Frya, hai mắt sáng lên, trong có vẻ vô cùng xảo trá.

Sau đó nó mở miệng chim ra, nói ra một câu tiếng người khó nghe mà kì lạ: "Đội viên còn thừa lại của tiểu đội Tinh Thần số 1 lập tức tiến về quảng trường a-1, trợ giúp thị vệ Tinh Linh truy đuổi Mệnh Phàm. Công hội Hoa Nguyệt và công hội Diệp Tinh liên thủ, đi đến khu a phong tỏa tất cả các quảng trường ngoại trừ quảng trường a-1, triển khai vây bắt đám người Mệnh Phàm…"

Druid là chức nghiệp chỉ có ở trận doanh Tinh Linh.

Người chơi chuyển chức trở thành Druid không những được thông qua việc biến đổi hình thái sinh mệnh biến thân thành các thể loại mãnh thú để chiến đấu với kẻ địch, hơn nữa còn có thể phóng ra pháp thuật có tính công kích với kẻ địch, gây ra pháp thuật tổn thương, thậm chí ngay cả kỹ năng trị liệu, các Druid cũng có thể có được.

Bởi vì những đặc tính như thế này, các Druid có thể bổ sung các vị trí trống trong đội ngũ, có thể nói đây là một chức nghiệp vạn năng.

Chỉ có điều "Tân Sinh" chọn người chơi chơi Druid cũng không nhiều, bởi vì tuy rằng Druid là vạn năng nhưng các phương diện này đem so sánh với các phương diện chuyên của các người chơi chức nghiệp khác, luôn khiến người khác cảm giác kém hơn một chút.

Pháp thuật tấn công không mạnh như của pháp sư, phụ trợ trị liệu cũng không sánh được với mục sư và tế ti, xung phong lâm trận cùng không bằng với chiến sĩ, hơn nữa cách chơi phải biến đổi nhiều rất phức tạp, người chơi lựa chọn trở thành Druid đương nhiên sẽ ít đi.

Nhưng hội trưởng công hội Tinh Thần lại lựa chọn trở thành một Druid, bởi vì hắn ta cho rằng tính thông dụng của chức nghiệp Druid này vừa đúng thích hợp với hắn ta.

Trong công hội Tinh Thần trải đều các người chơi chức nghiệp có trình độ chiến đấu xuất sắc, duy chỉ có hội trưởng công hội Tinh Thần là ngoại lệ.

Cũng không phải nói là hội trưởng công hội Tinh Thần có trình độ trò chơi kém cỏi, thực lực của hắn ta trong trò chơi vẫn tính là mạnh hơn các người chơi bình thường khác, chỉ là nếu so sánh với những người chơi minh tinh trong công hội Tinh Thần thì không mạnh được đến thế thôi.

Chỉ có điều hắn ta cũng không quan tâm mấy thứ này, bởi vì so với việc chiến đấu trong trò chơi, công việc cá nhân của hắn ta càng thiên về việc quản lí và vận hành công hội Tinh Thần hơn, còn có một vài huấn luyện tương tự như chỉ đạo và quản lí các thành viên quản lí khác trong công hội.

Cho nên làm một Druid vạn năng, vừa đúng thích hợp với công tác hàng ngày của hắn ta trong công hội.

Hiện giờ đám người Tiêu Phàm đại nói thành Frya, thế cục bên trong thành hỗn loạn không chịu nổi, mà chiến lực của công hội Tinh Thần đóng giữ lại không đủ lớn, cho nên hội trưởng công hội trước khi hành động, đầu tiên là phải phái người liên lạc với công hội Hoa Nguyệt và công hội Diệp Tinh có cùng chung một mục tiêu, liên minh thành một cộng đồng cùng nhau đối kháng với nhân vật mấu chốt Tiêu Phàm.

Sau một phen hiệp đàm, công hội của hắn ta đã lấy được quyền chỉ huy của hành động vây bắt lần này, hội trưởng công hội Tinh Thần liều sử dụng kĩ năng Druid [Phong Bạo chi Nha] mà hắn ta vất vả có được, phi thân bay lên, xoay quanh trên không trung quanh thành Frya, bởi vì hắn ta phải hiểu biết rõ ràng hướng đi của các thế lực trong thành Frya bây giờ.

Phong Bạo chi Nha có thể để cho các người chơi Druid that đổi hình thái sinh mệnh của bản thân mình, hóa thành một con quạ đen phong bạo có thể bay lượn trên không.

Chỉ thấy trước mắt có một trận gió xoáy ma pháp nổi lên, hội trưởng công hội Tinh Thần nháy mắt liền hóa thành một con quạ to, đập cánh chim đen kịt, bay về phía trời cao…

…

Hội trưởng công hội Tinh Thần tiếp đón cuồng phong của trời cao, nhìn xuống vung đất quen thuộc bên dưới, nhướng mày, có chút không vui.

Trong lòng hắn ta đã sớm nhận định thành Frya là địa bàn thuộc công hội Tinh Thần, cho nên sau khi hắn ta tập được kĩ năng Druid [Phong bạo chi nha], hắn ta từng rất nhiều lần bay xung quanh thành Frya, chiêm ngưỡng tân lục địa rông mênh mông này từ trên cao.

Mà hôm nay, hắn ta ở trên không trung nhìn xuống thành phố này, cảnh tượng thấy được lại không giống ngày xưa nữa.

Vô số lỗ hổng xuất hiện phía bên trên có bóng cây, từng đợt từng đợt khói đen bay ra từ các lỗ hổng không tự nhiên đó, nhìn có vẻ vô cùng bất ngờ.

Chương 615: Kết Quả

Chương 616: Kết Quả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Nhìn thấy khung cảnh trước kia làm người khác thoải mái vui vẻ bị hủy hoại thành dáng vẻ tan nát như thế này, hội trưởng công hội Tinh Thần cảm thấy rất tức giận.

Nhưng hắn ta cũng không vì lửa giận trong lòng mà đánh mất lí trí, bởi vì hắn ta đã tính toán tốt nên dạy dỗ tên khách đến thành Frya Tiêu Phàm không biết trời cao đất rộng này rồi.

Hội trưởng công hội Tinh Thần tập trung lực chú ý nhìn lướt một vòng các vị trí trong thành Frya, cẩn thận thu thập hình ảnh của nhân vật mục tiêu.

Không lâu sau, hành tung của đám người Tiêu Phàm liền lộ ra trong mắt của hội trưởng công hội Tinh Thần. Bởi vì bọn họ đi đường không ngừng gây ồn, không muốn bị người ta phát hiện cũng khó.

Trong mắt hội trưởng công hội Tinh Thần lóe lên một tia sáng, trong lòng thầm nghĩ, tạm thời để các cậu đắc ý trong thành Frya này một phen, đợi láy nữa tôi sẽ cho các cậu biết được rốt cuộc thành Frya này là địa bàn của ai.

Say khi thu được hướng đi của đám người Tiêu Phàm, tầm mắt của hội trưởng công hội Tinh Thần lại quét tới các vị trí khác trong thành Frya, bởi vì mục tiêu thu thập của hắn ta trên không cũng không chỉ có một mình đám người gây chuyện Tiêu Phàm kia…

Trước khi hành động, hội trưởng công hội Tinh Thần từ sớm đã liên kết với các thế lực người chơi khác trong thành Frya.

Hết sức tăng cường sử dụng các quân bài bên này có được, nhưng hội trưởng công hội Tinh Thần cũng hiểu rất rõ ràng, những thế lực mà bản thân hắn ta mượn sức không thể làm con át chủ bài được, bao gồm cả những thành viên công hội Tinh Thần trong tay hắn ta mà hắn ta để lại đây.

Đầu tiên công hội Diệp Tinh nói trắng ra là một đội fans của công hội Hoa Nguyệt bổ sung thêm một đội hộ vệ. Ở trong mắt hội trưởng công hội Tinh Thần, không nói đến bọn họ không có thực lực, còn dể dàng bị thế cục biến hóa làm ảnh hương, dao động niềm tin của bản thân với đoàn đội.

Tiếp theo công hội Hoa Nguyệt tuy rằng quy mô rất lớn, thực lực không tệ, nhưng đáng tiếc bọn họ chung quy vẫn chỉ là một nhóm nữ nhân, nữ nhân rất cảm tính, cho nên lúc gặp phải các tình huống đặc biệt rất dễ xử lí theo cảm tính, không có chút bài bản nào. Bản thân không thể đặt tất cả kì vọng lên người bọn họ được.

Mà những người công hội Tinh Thần để lại toàn bộ đều là những thành viên trẻ tuổi mới được huấn luyện, tuy rằng thiên phú không tê, nhưng hiện tại để cho bọn họ xuất trận đối phó với kiểu nhân vật như Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng này thì vẫn còn hơi sớm.

Hơn nữa hội trưởng công hội Tinh Thần đã có hiểu biết về Tiểu Sửu Hoàng thông qua hành động vây bắt thời gian trước. Tên Tiểu Sửu Hoàng này thật sự không thể chỉ sử dụng mỗi đám người trẻ tuổi trong tay mình mà xử lí được đâu.

Cho nên hội trưởng công hội Tinh Thần phóng ánh mắt của mình lên đám người không thể nghĩ đến kia, đó chính là đám thị vệ Tinh Linh giữ gìn trật tự trong thành Frya.

Đám người Tiêu Phàm gây ra hỗn loạn cực lớn trong thành Frya, thị vệ Tinh Linh không thể không tiến lên ngăn chặn, cho nên mục tiêu của đám NPC đó cũng giống với mình.

Tiếp theo, vũ lực của thị vệ Tinh Linh có thể tiến hành áp chế tuyệt đối với người chơi giai đoạn hiện nay, sợ gì thực lực của nhóm người Mệnh Phàm cao siêu, trong ta có vũ khí có lực phá hoại cực lớn, cũng không thể quật ngã được nhóm thị vệ NPC trong thành Frya này.

Cho nên hội trưởng công hội Tinh Thần mới cảm thấy những thị vệ Tinh Linh đấy mới là quân bài quan trọng đáng tin cậy nhất trong hành động vây bắt lần này. Hắn ta chuyển ánh mắt lên trên người nhóm NPC trong trò chơi này, dự định thông qua chỉ huy của mình, bảo mọi người trợ giúp cho nhóm NPC này thực hiện bao vây tiêu diệt nhóm người Mệnh Phàm.

Dù sao kết quả mà mọi người muốn đều giống nhau, mượn cánh tay của NPC thì có sao chứ?

Hơn nữa sử dụng NPC lại thoải mái hơn, đáng tin hơn.

…

Ở trên trời cao quan sat đường đi của nhóm thị vệ Tinh Linh trong thành lúc này, hội trưởng công hội Tinh Thần cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Xem ra trong đoàn NPC này cũng có một vị quan chỉ huy cao minh đây…

Một khi đã như vậy tôi đây liền tiện tay giúp các câu một phen vậy.

Bởi vì tôi cũng muốn nhìn thấy đám người Mệnh Phàm bị đưa vào bước đường cùng…

Một con quạ siêu lớn ở trên không trung phóng tầm mắt ra xa, cuối cùng ánh mắt của nó dừng ở đại thụ đánh dấu trong thành Frya, sau đó phát ra vài tiếng chim hót vui mừng, khiến người nghe cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mà lúc này Claude cũng nhìn chằm chằm vào bản đồ thành Frya trong tay mình, vị trí trung tâm của bản đồ có một dấu hiệu hình đại thụ, anh ta đang ngồi trên xe Địa Long của Kiều Trì tử tước để đi tới chỗ đó…

“Đồng dâm! Đi bên này, chạy nhanh!”

“Bên kia sao vẫn có thị vệ Tinh Linh trấn giữ vậy! Thật sự gay gắt! Hạ Lộ Lộ lại phải quay đầu rồi!”

“Mấy cái đuôi này thật phiền phức! Hạ Lộ Lộ rất muốn dùng hỏa pháo bắn nổ toàn bộ bọn họ!”

…

Hạ Lộ Lộ thở hổn hển khiêng hỏa pháo ở trên đường dẫn đầu đoàn chạy trốn, suốt đường không ngừng oán giận.

Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng thân là người chơi, bản thân không thể đánh được thị vệ Tinh Linh, mà cấp bậc của thị vệ Tinh Linh lại cao hơn cấp của mọi người rất nhiều, tác dụng tấn công của hỏa pháo đã không có tác dụng gì với đám thị vệ Tinh Linh này rồi. Cho nên ngay cả Hạ Lộ Lộ bướng bỉnh vô cùng gặp phải bọn họ cũng chỉ có thể chạy trối chết, lại càng không nói đến Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng.

Sau khi lại đụng phải thị vệ Tinh Linh lần nữa, Tiêu Phàm phát hiện NPC xuất trận trong thành Frya trở nên nhiều hơn, không chỉ như vậy, số lượng người chơi có ý định đuổi bắt lấy mình cũng trở nên cơ trí hơn. Hiện giờ đi theo bên cạnh những thị vệ Tinh Linh này, làm cho Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ không thể dễ dàng ra tay với bọn họ.

“Mệnh Phàm, sao lại có nhiều người chơi và thị vệ Tinh Linh đuổi theo chúng ta như vậy? Không phải chúng ta phải đi làm nhiệm vụ sử thi sao? Vì sao lại biến thành như vậy?”

Tiêu Miêu nhìn thấy đầu người đi chuyển xung quanh, trong lòng có chút hoảng hốt.

Lần đầu tiên cô ta cảm thấy trước kia nhóm Hạ Lộ Lộ dùng hỏa pháo xử lí sạch sẽ đám người chơi kia là một chuyện tốt đẹp. Bởi vì làm thế ít nhất người ta nhìn thấy cũng sẽ không cảm thấy áp lực lớn như vậy, mà hiện tại nơi nơi đều là người có biểu tình hung ác đuổi theo mình, giống như giữa mình và họ có thâm cừu đại hận gì vậy, làm cho nội tâm Tiểu Miêu sợ hãi không thôi.

“Nhiệm vụ thứ nhất của chúng ra chính là thoát khỏi đám người truy đuổi trong thành Frya này để chạy ra ngoài!”

Tiêu Phàm đối với kẻ ngốc Tiểu Miêu có chút đổ mồ hôi, cô ta cảm thấy nhiệm vụ sử thi dễ làm lắm sao? Hơn nữa cô ta còn không có chút tự giác nào về các chặng trong nhiệm vụ của bản thân mình.

Có điều hiện tại bản thân Tiêu Phàm cũng bị đám người vây bắt mình này ép đến mức có chút cuống cuồng, suốt dọc đường, Tiêu Phàm cảm thấy bọn họ có mặt ở khắc mọi nơi. Phía sau có số lượng nhân mã lớn đuổi theo, mà giao lộ phía trước lại có một đám thủ trước.

Hơn nữa nhìn thấy hành vi của những người chơi chạy xung quanh thị vệ Tinh Linh này, trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kì quái.

Đó chính là giữa những người chơi chạy theo vây bắt bọn họ và những thị vệ Tinh Linh có sự phối hợp với nhau, hắn cũng không biết vì sao bản thân lại nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy những tên chạy xung quanh thị vệ Tinh Linh này, Tiêu Phàm ẩn ẩn cảm nhận được hành động của bọn họ và nhóm thị vệ Tinh Linh có tính thống nhất kì lạ.

Tuy nhiên điều đáng vui mừng chính là tuy rằng phía trước luôn có nhiều kẻ địch xuất hiện, bọn họ vẫn có thể tìm thấy đường nhỏ không có gì cản trở để tiến hành chạy trốn.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không vì thế mà vui vẻ quá lâu, bởi vì sau khi tình huống như thế này lặp đi lặp lại quá nhiều lần, Tiêu Phàm bắt đầu cảm thấy bất an hơn, hắn cảm thấy trận truy đuổi này hình như có người đứng sau màn chỉ đạo hắn chui vào bên trong.

Chương 616: Hành động của Thính Phong các

Chương 617: Hành động của Thính Phong các

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tuy rằng Tiêu Phàm rất không tình nguyện tiếp tục bị người khác dắt mũi dẫn đi, nhưng hiện tại hắn cùng không có cách nào khác, dưới sự truy đuổi của thị vệ Tinh Linh, hắn chỉ có thể đi vè phía bị dẫn tới thôi.

“Mệnh Phàm, chắc anh cũng nhận ra rồi nhỉ.”

Tiểu Sửu Hoàng dịch lại gần, đồng tử chỉ hé ra một nửa, dị quang lóe ra trong mắt gã, không biết gã đang nghĩ gì.

“Ừ.”

Tiêu Phàm gật đầu đáp lại một tiếng.

“Các anh đang nói gì vậy, phát hiện được gì cơ? Sao Tiểu Miêu lại nghe không hiểu được?”

Suốt dọc đường chạy trốn Tiểu Miêu đều được Tiêu Phàm cõng trên lưng, nghe đối thoại giữa Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng, vẻ mặt mơ hồ.

“Có người mời chúng ta đi…” Tiêu Phàm thấp giọng nói.

“Đúng vậy, nếu đã có người mời chúng ra, chúng ta đương nhiên phải đi gặp bọn họ, ha ha.”

“Ngược lại tôi không muốn đi gặp bọn họ lắm, nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, có vẻ như chúng ta không còn lựa chọn nào khác rồi…”

“Cái gì với cái gì cơ…”

Đối thoại không đầu không đuôi của Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng khiến Tiểu Miêu nghe không hiểu.

…

Kiểu chạy vội vàng như Hạ Lộ Lộ thế kia có vẻ cũng không phát hiện ra được sự khác thường trên đường này, nhưng Tiêu Phàm quan sát suốt một đường này lại càng chắc chắn suy nghĩ của bản thân.

Tình huống trên đường lộ ra một đường sống này xuất hiện một lần thì là ngẫu nhiên, xuất hiện nhiều lần thì có chút cố ý rồi.

Toàn bộ những điều đang diễn ra này tuyệt đối là một cái bẫy.

Cứ tiếp tục chạy trốn theo những bước này, bản thân chỉ có thể tiến vào cái bẫy mà người khác đã thiết kế sẵn thôi.

Nhưng biết rõ như vậy, Tiêu Phàm cũng chẳng có cách nào đổi hướng chạy trên đường, bởi vì nếu hắn không chạy theo những tuyến đường còn lại duy nhất kia, hắn sẽ lao đầu vào trong lòng thị vệ Tinh Linh, sớm kết thúc hành trình thám hiểm lần này.

Cảm giác bất đắc dĩ bị ép buộc này vô cùng không tốt, nhưng Tiêu Phàm chỉ có thể làm thao, bởi vì chỉ cần hắn không dừng bước thì sẽ có hi vọng thoạt được. Cho dù biết phía trước có cạm bẫy, hắn cũng có thể sống thêm được một giây, tạo thêm một vài biến số cho nguy cơ lần này.

…

Trên không trung thành Frya, hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn thấy tình huống trong thành có chút đắc ý, bởi vì những gì đang xảy ra trong thành không lệch ra khỏi kịch bản của hắn ta.

“Toàn bộ thành viên tham gia hành động vây bắt Mệnh Phàm lần này tập trung ở quảng trường Trung Ương thành Frya, phong bế toàn bộ đường lui của đám người Mệnh Phàm, chuẩn bị bước cuối cùng để giết chết Mệnh Phàm!”

Sau khi biến thành quạ đen, tiếng nói chuyện của hội trưởng công hội Tinh Thần trở nên có chút chói tai khó nghe, nhưng không thể che dấu được sự đắc ý trong giọng nói của hắn ta.

Dứt lời, hội trưởng công hội Tinh Thần đạp đập hai cánh, bắt đầu bay về phía trước…

Dựa vào tình hình hiện tại mà quan sát, không lâu nữa đám người Mệnh Phàm sẽ đến đích, vậy bản thân trước đến đó chờ đợi thôi!

Hội trưởng công hội Tinh Thần không tiếp tục để ý đến hướng chạy trốn của nhóm người Tiêu Phàm nữa, bởi vì hắn ta có sự tự tin tuyệt đối với quyết sách của bản thân, hắn ta tin rằng đám người Tiêu Phàm nhất định sẽ bị kệ hoạch của bản thân ép đi tới nơi đó…

…

“Mấy cái đuôi phiền phức này lại đuổi đến rồi, nếu mọi người có thể chạy trốn nhanh được như Hạ Lộ Lộ, phỏng chừng có thể bỏ xa bọn họ rồi! Cho nên mọi người cố sức hơn đi!”

Hạ Lộ Lộ vẫn như trước không biết gì, hoàn toàn không biết gì cứ thế vội vàng chạy trốn theo con đường mà người chạy trước dẫn đi.

Nhưng trong lòng Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng đều hiểu được, chạy trốn càng nhanh, bọn họ tiến vào càng gần với thế cục mà người khác đã bố trí sẵn, cũng tiếp cận càng gần với thất bại.

Sau khi chạy qua một con đường phía trước, Hạ Lộ Lộ chạy đầu đoàn bỗng nhiên tạm dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bỗng nhiên có vẻ mặt giật mình.

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của Hạ Lộ Lộ kì quái như vậy, hắn biết bản thân đã đi theo kế hoạch của đối phương tiến vào trong cạm bẫy rồi.

Vì thế Tiêu Phàm dừng bước chân của bản thân lại, tận lực giữ vững tâm trạng bình tĩnh của bản thân, bởi vì hắn biết kế tiếp bản thân có lẽ sẽ gặp một phiền toái rất lớn…

…

Tiêu Phàm chậm rãi bước ra khỏi con đường, tầm nhìn trở nên trống trải hơn, tuy rằng lúc trước trong lòng hắn đã có chuẩn bị, nhưng đợi đến lúc Tiêu Phàm nhìn thấy rõ cảng tượng trước mắt, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng chấn kinh.

Ngay cả người cương quyết ngang ngạnh như Tiểu Sửu Hoàng trong nháy mắt cũng xuất hiện nét ngưng trọng trên khuôn mặt cười vui kia, thế nhưng rất nhanh đã bị vẻ điên cuồng nổi lên thay thế một lần nữa…

Nơi này là một quảng trường, không có cây không có nhà, không có đường phố, một nơi bằng phẳng, vô cùng rộng lớn, có một cổ thụ cực kì to lớn đồ sộ đứng trơ trọi lẻ loi ở giữa quảng trường. Ngoại trừ điều đó, bốn phía xung quanh có rất nhiều người vây quanh, đa dạng kiểu người.

Bọn họ mang những trạng thái tâm trạng khác nhau nhìn chằm chằm vào đám người Tiêu Phàm vừa mới đi đến…

Gần đây Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy khá bứt rứt, bởi vì hai người mà hắn ta xem trọng nhất lại cùng nhau vào một nơi nguy hiểm, đó là thành Freya của trận doanh Tinh Linh.

Mà kỳ lạ nhất chính là bọn họ vậy mà cùng lúc mất đi tung tích, loại tình huống khác thường này làm kẻ luôn bình tĩnh như Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng trở nên lo lắng.

Thế nhưng điều đáng được ăn mừng đó là vẫn chưa có tin tức xấu về bọn họ được truyền tới.

Điều này vẫn duy trì như cũ tới vài phút trước…

“Báo cáo boss, tôi là ‘Thính Phong Giả số 001’ đã phát hiện mục tiêu, mục tiêu đang ở cùng với Tiểu Sửu Hoàng, mà thành Freya… hình như đã xuất hiện một chuyện rất lớn…”

“Cậu nói rõ ràng tình hình đi, hiện tại bên đó xảy ra chuyện gì?”

Nhận được tin tức của Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng, lúc đầu Phong Ma Tiểu Xích Lang khá vui mừng, thế nhưng khi nghe được giọng của “Thính Phong Giả số 001” thì Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy hơi sợ.

“Công hội Tinh Thần liên kết với tất cả các thế lực trong thành Freya để vây giết hai người Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng. Mà Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng cũng không biết vì lý do gì mà lại ở cùng với nhau, đang sử dụng một vũ khí có lực sát thương cực lớn đồ sát một cách trắng trợn những kẻ tới đuổi giết bọn họ.”

Nghe được tin tức người chơi của cả thành phố đều đuổi giết Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng thì Phong Ma Tiểu Xích Lang giật mình, thế nhưng khi nghe được Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng đang “đồ sát một cách trắng trợn” thì Phong Ma hơi nghi ngờ.

“Đồ sát sao?”

“Đúng vậy, vũ khí trong tay bọn họ có lực sát thương quá lớn, là một sự uy hiếp trí mạng đối người chơi giai đoạn hiện tại, một pháo một người là ít nhất đó.”

“Vậy tình hình bây giờ đối với Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng là tốt hay xấu?”

“Trước mắt, những người chơi này không thể tạo thành uy hiếp quá lớn cho bọn họ, thế nhưng số lượng kẻ địch của họ tại thành Freya quá lớn, cục diện cũng không thể nói là lạc quan, đợi đã… Chuyện này…”

“Thính Phong Giả số 001” bỗng nhiên sững sờ nhìn tới phía cuối con đường, vẻ mặt rất kinh hãi: “Boss, không ổn rồi, thị vệ tinh linh của thành Freya cũng đã tham gia rồi!”

…

Tắt đi điện thoại, Phong Ma Tiểu Xích Lang ngồi yên trước bàn làm việc thật lâu.

Phong Ma Tiểu Xích Lang bỗng nhiên gãi đầu, sau đó nhéo mũi của mình, rồi xoa xoa vào huyệt thái dương của mình, cuối cùng vỗ một cái thật mạnh vào chiếc bàn trước mắt!

“Hai cái tên này cuối cùng đang làm cái gì chứ? Cứ thích làm những việc thu hút này cơ chứ! Thế mà có thể làm cho cả tòa thành đuổi giết! Ngay cả NPC đều tham dự vào! Chẳng lẽ ngại chuyện này chưa đủ náo nhiệt? Mình chết chưa đủ nhanh sao?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang vừa chửi mắng vừa đi lại xung quanh cái bàn.

Qua một lúc lâu, Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy hơi mệt, lại ngồi xuống tiếp, thế nhưng khi nghĩ tới chuyện vừa xảy ra tại thành Freya thì hắn ta lại cảm thấy đau đầu.

“Đáng chết, các ngươi làm chuyện trở nên náo nhiệt như thế, ta nên làm cái gì cho phải…”

Chương 617: Thủ Vệ Giả Viễn Cổ

Chương 618: Thủ Vệ Giả Viễn Cổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Đáng chết, các ngươi làm chuyện trở nên náo nhiệt như thế, ta nên làm cái gì cho phải…”

Thông qua báo cáo của “Thính Phong Giả số 001” thì Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng biết đại khái về tình hình bên kia.

Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng không biết vì lý do gì mà đi cùng nhau, chạy trốn khắp nơi và kẻ địch của họ là người chơi và NPC của cả thành phố.

Đây là cả một thành phố nha! Chẳng lẽ hai tên ngu ngốc đó không biết nghĩ sao? Vừa mới tới đã làm cho chuyện bên đó náo nhiệt như vậy? Hơn nữa còn không lưu cho mình đường lui nào cả, đây không phải là tự chui đầu vào rọ hay sao?

Mà theo tin tức truyền về, Tinh Thần có vẻ như muốn làm thật, mặc dù Phong Ma Tiểu Xích Lang không biết tình hình chân thật của Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng bây giờ, thế nhưng từ tin tình báo truyền về thì tình hình khá nghiêm trọng, cũng không biết bọn họ có thể chạy thoát thân từ đội ngũ đuổi giết khổng lồ đó hay không.

“Báo cáo boss, tình huống mới nhất của thành Freya đó là, Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng bị thị vệ tinh linh đuổi giết, đã chạy tới quảng trường trung ương thành Freya, mà hội trưởng công hội Tinh Thần đã tổ chức các thế lực trong thành Freya bao vây, bao gồm cả thế lực của NPC, theo tình hình trước mắt thì hai người đã không còn đường lui…”

.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nghe xong tin tức này thì tay đã nắm chặt lại rồi.

Tình huống bây giờ đã không thể nói là không còn đường lui nữa rồi, mà là một con đường chết nha!

Làm sao bây giờ? Mình nên từ bỏ bọn họ sao?

Thế nhưng hai người họ chính là hai quân cờ quan trọng mà mình rất vất vả mới nâng đỡ lên nha!

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang cau mày, thần sắc rất buồn rầu.

Nhìn những thông tin đang được để ở trên bàn làm việc thì hắn ta rất muốn hất bàn để phát tiết sự bực bội trong lòng ra.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ, hắn ta chỉ có thể thở dài.

Ngay sau đó, hắn ta nắm chặt nắm đấm, trên mặt xuất hiện một loại thần thái kỳ dị.

Hai người các ngươi có lẽ là không cứu được nha!

Đã như vậy, hãy để ta cùng các ngươi điên cuồng một lần đi!

“Tất cả nhân viên thuộc bộ tuyên truyền của Thính Phong các lập tức tập hợp, hiện tại có một nhiệm vụ khẩn cần giao cho các ngươi.”

“Thính Phong Giả số 001, tôi cho cậu một mệnh lệnh, cậu liên hệ tất cả các thành viên của Thính Phong các tại thành Freya, cũng dẫn bọn họ chuẩn bị tốt tất cả các góc quay tại quảng trường làm cho hình ảnh được rõ nét nhất..”

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang liên tiếp hạ các đạo mệnh lệnh cho nhân viên của Thính Phong các, bởi vì hắn ta đã xác định mục tiêu của mình, muốn đánh cược một lần.

Nếu như Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng mất mạng trong lần vây giết này, không thể chạy trốn thì mình cũng tặng cho họ một màn kết thúc tráng lệ đi.

Thế nhưng có kỳ tích xảy ra, Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng có thể chạy trốn, mình cược thắng thì sao?

Chỉ nghĩ tới thôi cũng cảm thấy hưng phấn rồi, rất lâu rồi mình còn chưa kích thích như này nha. Cảm nhận được sự kích thích từ trái tim thì Phong Ma Tiểu Xích Lang có vẻ hiểu những hành vi điên cuồng từ trước tới nay của Tiểu Sửu Hoàng rồi!

…

" 'Lich King' Mệnh Phàm và thủ lĩnh Huyết Tinh Ma Thuật Xã - Tiểu Sửu Hoàng đã liên thủ, tàn sát hàng loạt người chơi trong thành Freya."

"Công hội Tinh Thần, công hội Hoa Nguyệt và các người chơi tại trận doanh Tinh Linh đã liên hợp lại, cộng đồng kháng địch!"

"Chiến báo mới nhất, dưới sự liên hợp của các người chơi thì 'Lich King' Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng đã bị vây chặt tại trung tâm của quảng trường, đã tới bước đường cùng, không đường có thể trốn!"

…

Những tin tức trong thành Freya là chủ đề hot nhất trên trang diễn đàn của "Tân Sinh", đây chính là kết quả của nhân viên chuyên nghiệp trong bộ tuyên truyền của Thính Phong các, trong chốc lát, những chuyện đã diễn ra trong thành Freya đã náo nhiệt tới mức người nào cũng có thể biết, các người chơi cũng bắt đầu chú ý tình hình tại thành Freya tại trận doanh Tinh Linh, bởi vì bọn họ muốn nhìn tới sự tuyệt vọng của người đàn ông nổi tiếng nhất trong trò chơi này…

Nhìn thấy lượt xem tăng cao liên tục trong bài viết thì Phong Ma Tiểu Xích Lang biết thời điểm ra tay của mình tới rồi: "Thính Phong Giả số 001, chuyện tôi giao cho cậu làm xong chưa?"

"OK, boss!"

"Vậy thì tốt, bây giờ bắt đầu trực tiếp đi!"

Ngay lúc đó, một cái livetreams được Phong Ma Tiểu Xích Lang đưa lên diễn đàn, trực tiếp tình hình tại thành Freya hiện giờ…

“Tốt, tới lượt hai người các ngươi lấy ra năng lực của mình cho ta xem đi! Nếu như các ngươi bị hành hạ và bị giết rất thảm tại thành Freya thì tình hình này cũng sẽ bị tất cả các người chơi nhìn thấy nha…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang ngồi trước bàn làm việc, nhìn chằm chằm vào màn hình đang dần sáng lên thì cười một trận điên cuồng…

Trong một bài viết trên diễn đàn…

“Không thể nào, chỉ có ‘Lich King’ Mệnh Phàm và thủ lĩnh Huyết Tinh Ma Thuật Xã Tiểu Sửu Hoàng lại có thể tàn sát hàng loạt người chơi tại thành Freya sao? Ông tưởng Mệnh Phàm đang bắn pháo sao? Còn muốn mỗi phát đổ một mảng?”

“Lầu trên nói đúng rồi, tôi đang ở trong thành Freya đây, Mệnh Phàm đúng là đang bắn pháo. Không phải nói đùa, mỗi lần hắn ta bắn thì ít nhất sẽ có một người chết.”

“Ôi đùa, ông đúng là trưởng thành sớm nha, vẫn ở trạng thái nòng nọc mà đã biết đi dạo diễn đàn rồi, tôi cảm thấy không bằng nha.”

“Cút! Tôi không nói đùa! Bọn Mệnh Phàm đang bắn pháo đây này! Không ai có thể cản một pháo mà không chết cả! Không cần biết là hình thái nòng nọc, hình thái trưởng thành hay hình thái ultimate, bị trúng một pháo này thì đều nằm cả.”

“Những trận chiến đấu của ‘Lich King’ Mệnh Phàm trong giải thi đấu biểu diễn thì tôi đều xem qua rồi, mặc dù thực lực của hắn rất mạnh nhưng vẫn chưa mạnh tới như ông nói nha.”

“Hừ! Muốn tin hay không thì tùy! Dù sao tôi không nói dối!”

…

Trong bài viết trên diễn đàn rất loạn, bởi vì trong một thời gian ngắn có rất nhiều bài viết có chủ đề thành Freya được post lên, lần này Phong Ma Tiểu Xích Lang không cho những thành viên viết bài viết khuếch đại, thế nhưng người chơi đều vẫn rất nghi ngờ về sự đúng đắn của bài viết, bởi vì nội dung của những bài viết này quá vô lý, việc Tiêu Phàm dẫn đội đi đồ thành quá khó tin, chẳng bằng nói rằng Tiêu Phàm mở hậu cung tại thành Freya còn làm cho người khác dễ tin hơn.

Sau một thời gian chơi “Tân Sinh” thì các người chơi cũng đã biết về độ khó của trò chơi này, chỉ có hai người chơi mà muốn tàn sát toàn thành thì dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết độ khó là cao như thế nào.

Muốn làm được điều này thì phải đợi tới giai đoạn cuối của game, Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng phải học được cấm chú ma pháp siêu cấp mới được.

Thế nhưng giai đoạn này thì phải đi nơi nào mới có thể tìm được cấm chú để học đây?

Mà coi như là học được cấm chú thì dùng thuộc tính hiện tại thì số ma lực còn không đủ để thả chiêu nha, đã không đủ ma lực thì làm gì có thể thả

cấm chú chứ.

Hơn nữa, công hội Tinh Thần và công hội Hoa Nguyệt là hai công hội lớn nhất tại trận doanh Tinh Linh, những người chơi khác cũng biết đại khái về sự mạnh mẽ của hai công hội này.

Thế mà bài viết trên diễn đàn lại nói, cả hai công hội hợp tác với nhau vậy mà đuổi bắt lâu như vậy còn chưa bắt được hai người Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng, điều này thật sự khó tin.

Suy nghĩ một chút, một người tóm tay, một người tóm chân còn một người tóm đầu thì cũng chỉ cần năm người nha.

Dựa theo số thành viên mà công hội Tinh Thần và công hội Hoa Nguyệt đã điều động thì kể cả 'Lich King' Mệnh Phàm có vô số xúc tu bẩn thỉu như trong truyền thuyết thì các người chơi vẫn có thể xé nát nó đi nha.

Hiện tại lại vẫn còn nói Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng còn giằng co với hai công hội tại thành Freya, cuối cùng là bọn Mệnh Phàm mạnh tới không có thiên lý hay là công hội Tinh Thần và công hội Hoa Nguyệt quá rác rưởi?

Nghĩ đi nghĩ lại thì những người chơi cảm thấy cả hai khả năng này đều không lớn, cho nên độ tin cậy của cái bài viết này thật sự quá thấp.

…

Chương 618: Đến đông đủ

Chương 619: Đến đông đủ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Đúng lúc này, trên diễn đàn xuất hiện kênh trực tiếp ngay tại hiện trường, địa điểm là quảng trường thành Freya, các người chơi nửa tin nửa ngờ mà kich vào…

Màn hình dần dần sáng lên, ống kính là trên cao chiếu xuống, bao phủ toàn bộ trung tâm quảng trường của thành Freya vào trong ống kính, nơi đó có một cây cổ thụ che trời, cành lá xum xuê và hùng vĩ.

Các người chơi cũng không có bị hấp dẫn bởi cảnh tượng đặc biệt này, mà là đưa ánh mắt của mình tới xung quanh quảng trường, nhìn thấy lít nha lít nhít đầu người, người chơi đang xem trực tiếp đều nuốt nước bọt, hơi nghi ngờ, chẳng lẽ những chuyện trong bài viết đều là sự thật sao? Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng đã tàn sát hàng loạt người chơi trong thành? Mà hai công hội Tinh Thần và Hoa Nguyệt lại hợp tác với nhau đuổi giết? Trời ạ, trò chơi này quá điên cuồng! Những tư tưởng của các đại lão như 'Lich King' Mệnh Phàm không phải là người chơi bình thường như ta có thể hiểu được, chẳng lẽ mỗi ngày họ không làm tâm điểm thì nhàn không chịu được sao?

Nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ tại quảng trường thành Freya thì các người chơi nhớ lại đoạn ký ức đã dần bị lãng quên…

.

Thân phận lúc trước của 'Lich King' Mệnh Phàm đó chính là Beater nằm trong "Mười chuyện kỳ lạ nhất trong giới trò chơi" nha…

Nghĩ tới đây, những người đang xem trực tiếp thì càng tin tưởng hơn về độ chân thật của bài viết.

…

Sau khi bọn người Tiêu Phàm đi vào trong quảng trường thành Freya thì đội thị vệ Tinh Linh cũng dừng lại, sau đó tập hợp nhiều người vây đám người Tiêu Phàm lại.

Sắc mặt của Tiêu Phàm lúc này không quá tốt, bởi vì hắn không nhìn thấy chút cơ hội chạy thoát nào cả, trong tầm mắt thì toàn người là người, có cả NPC lẫn người chơi.

Số lượng kẻ địch quá nhiều, làm cho Tiêu Phàm cảm thấy tuyệt vọng…

…

Hội trưởng công hội Tinh Thần lúc này cũng đã ở đây, gã ta cũng đã hủy bỏ hiệu quả của kỹ năng [Quạ Bão Tố] để biến trở lại hình người, nở một nụ cười rạng rỡ.

Sau khi quan sát tình hình của thị vệ Tinh Linh từ trên không thì hội trưởng công hội Tinh Thần biết được điều này.

Người chỉ huy của nhóm NPC có vẻ muốn dẫn bọn người Tiêu Phàm tới quảng trường của thành Freya, thế là hội trưởng công hội Tinh Thần nghĩ kế, chỉ huy người chơi của công hội mình phối hợp với họ.

Hiện tại xem ra, mọi chuyện đều xảy ra đúng như trong suy nghĩ của gã ta nha, ha ha ha…

Mà người chi huy của nhóm NPC làm hội trưởng công hội Tinh Thần rất thích, bởi vì nơi quảng trường rộng rãi này chỉ có một cái cây khổng lồ mà thôi…

Người chơi bình thường có lẽ chỉ xem cái cây này là một cảnh đẹp để thưởng thức mà thôi, thế nhưng hội trưởng công hội Tinh Thần lại biết lai lịch chân chính của cái cây khổng lồ này.

Cái cây cổ thụ này không chỉ là cảnh đẹp trang trí có lịch sử lâu đời, mà nó còn có một cái tên khác, đó là Thủ vệ giả viễn cổ.

…

Thủ vệ giả viễn cổ, là đơn vị chiến đấu của tộc Thụ Nhân.

Thụ Nhân là một chủng tộc cổ xưa nhất trên đại lục này, bọn họ và tiên tổ của tộc Tinh Linh đã ký khế ước, cùng nhau bảo vệ khu rừng lớn tại trận doanh Tinh Linh này không chịu sự phá hoại của chiến tranh, cho nên bọn họ là đồng minh mạnh mẽ nhất của tộc Tinh Linh.

Thế nhưng lúc bình thường thì Thụ Nhân chỉ cắm rễ dưới mặt đất, cứ ở một chỗ không động đậy chút nào, dùng giấc ngủ say để vượt qua năm tháng dài đằng đẵng, nhìn không khác cây cối bình thường chút nào.

Mà hội trưởng công hội Tinh Thần may mắn mới biết được cây cổ thụ che trời tại quảng trường thành Freya đó là một Thủ vệ giả viễn cổ của tộc Thụ Nhân. Nó là người bảo vệ có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất để giữ gìn trật tự và hòa bình tại thành Freya.

Nhìn tới một hàng thị vệ Tinh Linh bao vây quanh quảng trường, rồi lại nhìn tới cây cổ thụ che trời thì hội trưởng công hội Tinh Thần cảm thấy mình có thể thư giãn được rồi.

Gã ta rất muốn nhìn tới cảnh bọn người Tiêu Phàm bị Thủ vệ giả viễn cổ dùng một bàn tay đập nát thành mảnh vụn nha…

Chương 619: Đến đông đủ

Chương 620: Đến đông đủ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Ha ha, lão đại nhìn xem! Tên Mệnh Phàm lần này thảm rồi, thế mà lại bị vây trong thành Freya tại trận doanh Tinh Linh!”

Hắc Long bang đã thay đổi con đường phát triển, sau khi chuyển thành âm thầm phát triển thì đã lâu rồi Phong Lang chưa hưng phấn như hôm nay, vừa chạy tới Ác Long vừa hô to.

…

“A Hoa, Phàm ca của cô hình như lại xảy ra chuyện rồi…” Yêu Đạo vẫn dùng tiếng nói kỳ lạ kia để nói.

A Hoa tỷ nhảy dựng lên, chạy tới hướng Yêu Đạo: “Đâu, đâu? Để cho tôi xem!”

…

“Tịch Dương ca, có tin tức mới nhất về Tiêu Phàm rồi!”

Tịch Dương nghe được lời nói của Thời Vũ Hoàn thì lông mày cau lại, buông xuống mũi tên chuẩn bị bắn ra.

…

Giờ phút này, phần lớn người chơi tại "Tân Sinh" đã dừng lại tất cả những việc mình đang làm mà chuyển lực chú ý tới quảng trường trung tâm của thành Freya, tất cả những người này mặc kệ là đang ở nơi đâu, đối với Tiêu Phàm là có ấn tượng gì thì cũng đều đưa ánh mắt lên người Tiêu Phàm thông qua kênh trực tiếp…

Bởi vì sự tuyên truyền của Thính Phong các, tất cả mọi người đều biết chuyện đang xảy ra trong quảng trường tại thành Freya, thậm chí sau khi biết được việc này, những người chơi ở gần thành Freya đều chạy tới quảng trường, muốn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình này.

Theo thời gian trôi qua, trên quảng trường trở nên đông nghìn nghịt, nếu nói trước đó Tiêu Phàm còn có thể thấy được khoảng cách giữa các người chơi thì bây giờ nhìn thấy lít nha lít nhít, không còn một chỗ trống nào cả, giống như một bức tường cản gió vậy. Vô số thị vệ Tinh Linh và người chơi đứng cùng một chỗ, chen chúc lẫn nhau, chỉ có khu vực xung quanh đám người Tiêu Phàm mới có một khoảng trống kỳ dị.

Ống kính đảo qua đám người xung quanh, rất nhiều gương mặt quen thuộc xuất hiện trên màn hình trực tiếp, Hội trưởng công hội Tinh Thần, "đại sư huynh" Đoạn Thủy Lưu, hội trưởng công hội Hoa Nguyệt Mị Hỏa, "Nữ thần trò chơi" Ngọc Sinh Yên,…

Sắc mặt của bọn họ khác nhau, thế nhưng ánh mắt của họ đều tập trung tại trên người một người đàn ông đang đứng ở giữa sân rộng, cuối cùng thì ống kính cũng theo ánh mắt của mọi người mà chiếu tới sân rộng.

Sau giải thi đấu biểu diễn thì khuôn mặt của người đàn ông kia lại dùng cách này xuất hiện trước mắt của mọi người…

Chính là "Lich King" Mệnh Phàm!

Như vậy thì các bài viết lúc trước trên diễn đàn có thể tin sao?

Mệnh Phàm phát điên rồi sao?

Lại muốn đối kháng nhiều người như vậy ở trong thành Freya sao?

Đây chính là tự tìm đường chết nha!

…

Nhìn thấy Tiêu Phàm xuất hiện thì các khán giả đang xem trực tiếp rất náo nhiệt, lại nhìn số người đông nghìn nghịt xung quanh quảng trường thì bọn họ lại càng sợ hãi và thán phục.

Số lượng kẻ địch hiện tại đã không phải chỉ là vây quét "Lich King" Mệnh Phàm nữa, mà những người này đang muốn hành hình công khai "Lich King" Mệnh Phàm nha! Mà quảng trường tại thành Freya chính là nơi hành hình của "Lich King" Mệnh Phàm nha!

Bỗng nhiên đám người lại hơi thông cảm cho Tiêu Phàm, bởi vì số lượng kẻ địch của hắn quá nhiều, Tiêu Phàm không cách nào trốn đi được cả.

…

Tiêu Phàm lại nhìn bốn phía lần nữa, sắc mặt rất khó coi, nhìn vòng vây chặt chẽ như này, Tiêu Phàm không thể tìm được một đường ra nào cả, muốn phá vây từ trong đám người cũng không có khả năng, bức tường người xung quanh quảng trường quá dày, có thể ngăn cản cả tia sáng chiếu vào.

Tiêu Phàm bình tĩnh mà đứng giữa quảng trường, giằng co với mấy vạn người này, mà càng giằng co thì càng cảm thấy tuyệt vọng…

Đúng lúc này, nơi xa truyền tới những tiếng vang lớn làm Tiêu Phàm cảm thấy rất nghi ngờ.

Tiếng vang dần dần tới gần hơn, trở nên rõ ràng dần, sau đó bức tường người của một bên bị vỡ ra, một con thú khổng lồ kéo một chiếc xe ngựa tiến vào trong.

Tiêu Phàm nhìn thấy con thú khổng lồ này thì vô cùng khiếp sợ, đôi mắt đỏ máu của hắn cũng theo phản xạ mà sáng lên…

[Địa Long]

[Cấp: ???]

[Kỹ năng: ???]

…

Lại là một con quái vật cao cấp nữa xuất hiện, trừ tên nó ra thì chẳng còn xuất hiện thông tin nào khác cả, chuyện gì xảy ra vậy?

Tiêu Phàm vô thức mà lui về phía sau, sau đó lấy khẩu đại bác mà Hạ Lộ Lộ ném cho mình ra, sắc mặt lộ vẻ hoảng hốt và đề phòng.

.

Sở dĩ Tiêu Phàm không cầm kiếm lấy ra bởi vì Địa Long quá khổng lồ và cái sừng sắc bén trên đỉnh đầu của nó làm Tiêu Phàm không dám đánh cận chiến với nó.

“Gàooo!”

Địa Long ngửa đầu gào lên, tứ chi đạp một cái làm bụi mù bốc lên bốn phía…

“Nó là sinh vật nào vậy? Hung dữ quá đi chứ?”

“Chẳng lẽ NPC định điều khiển con này giẫm chết ‘Lich King’ Mệnh Phàm luôn sao?”

“Nói đi cũng phải nói lại, làm kẻ địch với con thú khổng lồ này thì ‘Lich King’ Mệnh Phàm cũng hơi bị thảm nha…”

…

Khán giả đang xem trực tiếp thấy Địa Long hung ác mà đi vào giữa sân thì nghị luận liên tục, suy đoán lai lịch con Địa Long này, cực kỳ náo nhiệt.

Mà Tuyết Nặc còn đang trốn trên một cái cây ở gần quảng trường thì cười xấu xa, nghĩ thầm, Mệnh Phàm, để xem chú làm cái gì tiếp theo đây!

Lúc này, Hổ Nữu cũng kéo theo mấy người Xà Cơ đi vào trong đám người, vừa hưng phấn quan sát hiện trường vừa nói: "Mau nhìn, Phàm muội muội bị đám người này ép tới giữa quảng trường rồi, mà có một con thú khổng lồ còn đang muốn ăn anh ta nữa này!"

Tuyết Dạ nhìn sắc mặt của Hổ Nữu mà hỏi: "Cô không lo lắng cho đội trưởng hả?"

"Không sao, mạng của Phàm muội muội cứng lắm, lo lắng làm gì! Hơn nữa, ai bảo anh ta mang theo nữ nhân ngu ngốc kia cũng không mang theo chúng ta ra ngoài chơi đây! Chị nói đúng không, Xà Cơ?"

Lúc đầu Xà Cơ còn lo lắng cho Tiêu Phàm thế nhưng sau khi nghe được lời của Hổ Nữu, lại thấy Tiểu Miêu ở sau lưng Tiêu Phàm thì tức giận mà đồng ý với Hổ Nữu.

Hoàng Ma Tử cũng mang theo đám sói con núp trong đám người, sắc mặt rất vui vẻ mà nói với những người anh em cùng chung chí hướng bên cạnh: "Vua của chúng ta quá phô trương, chỉ vì muốn cho mọi người biết phong thái của ngài mà thu hút được nhiều người như vậy, thật sự là quá oai phong!"

Quảng trường tại thành Freya lúc này rất náo nhiệt, ngay cả nhân viên phục vụ cũng chạy tới, tính cả cái xe ngựa cuối cùng này thì coi như đều đến đông đủ.

Rèm xe nhẹ nhàng được vén lên, một anh chàng tinh linh đẹp trai tóc vàng từ đó đi ra…

…

Dáng người của anh ta rất mạnh mẽ, phong thái đường đường, bên hông có một thanh bảo kiếm xinh đẹp, đi chậm tới giữa sân.

Từ bộ pháp của anh ta, Tiêu Phàm có thể thấy được người này là một cao thủ dùng kiếm.

Kẻ địch sao?

Tiêu Phàm rất cảnh giác mà nhìn chằm chằm vào người này, cũng vô thức mà lùi sau một bước.

"Trời ơi! Tại sao cái tên đáng ghét này cũng tới? Cũng đúng, khi thấy bọn theo đuôi kia thì Hạ Lộ Lộ phải sớm nghĩ tới là do tên Claude này làm chứ!"

Hạ Lộ Lộ thấy Claude đang bước về phía mình thì khuôn mặt nhỏ trở nên buồn bã, bởi vì tên đáng ghét này xuất hiện, kế hoạch thám hiểm của Hạ Lộ Lộ rất có thể bị ngăn chặn rồi.

Hạ Lộ Lộ cũng không muốn bị Claude bắt về đơn giản như vậy, bởi vì sau lần bỏ trốn này thì sự phòng vệ của Claude chắc chắn sẽ cao hơn nhiều, Hạ Lộ Lộ sẽ rất khó để trốn thoát, thế là cô bé quay về Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng hô: "Bạn pháo, đi theo tôi nhanh lên!"

"Chuyện gì đó? Một anh chàng đẹp trai sao?"

"Soái ca này là NPC sao? Hình như anh ta đang đi tới hướng đám người Mệnh Phàm chứ?"

"A, đám người Mệnh Phàm bắt đầu chạy rồi!"

…

Đám khán giả đang xem trực tiếp trở nên náo nhiệt hơn, cũng không phải bởi vì Claude xuất hiện, mà là cục diện giằng co giữa Mệnh Phàm và mọi người đã bị phá, điều này chứng minh trò hay mà họ vẫn mong đợi chuẩn bị lên sàn rồi!

…

Nghe được lời nói của Hạ Lộ Lộ thì đám người Tiêu Phàm quay người chạy theo Hạ Lộ Lộ, mặc dù cũng không biết cô bé có tính toán gì không thế nhưng lúc này Tiêu Phàm không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cố gắng mà thôi.

Mà Hạ Lộ Lộ vừa chạy vừa quay mặt về phía Claude làm một cái mặt quỷ: "Claude, anh là tên khốn nạn, dám dẫn người phá hoại kế hoạch thám hiểm của bản công chúa, người đàn ông đáng ghét như anh chắc chắn không lấy được vợ, anh có biết hay không?"

Chương 620: Quá Khứ Không Thể Nào Nhớ Nổi

Chương 621: Quá Khứ Không Thể Nào Nhớ Nổi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

"Claude, anh là tên khốn nạn, dám dẫn người phá hoại kế hoạch thám hiểm của bản công chúa, người đàn ông đáng ghét như anh chắc chắn không lấy được vợ, anh có biết hay không?"

Lúc này, tử tước George và đại hiền giả Laurel cũng đi tới bên cạnh Claude, nghe được tiểu công chúa nguyền rủa thì Claude tự nhiên cảm thấy rất xấu hổ.

"Claude, cậu đừng nghe đứa nhóc đó nói bậy, cậu không đáng ghét chút nào, nếu cậu không thể lấy vợ thì cũng đừng lo, ta có thể gả cháu ngoại ta cho cậu." Laurel vỗ vỗ bả vai của Claude để an ủi.

Claude nhìn tới khuôn mặt của Laurel rồi lắc đầu liên tục: "Không cần, không cần đâu đại hiền giả, ngài không nên tốn hao tâm sức vào chuyện cỏn con này."

"Claude, ta thật lòng an ủi cậu! Thế nhưng cái ánh mắt ghét bỏ của cậu là ý gì đây?"

"Đại hiền giả, chính sự quan trọng hơn, chuyện bây giờ là nên đưa công chúa trở về, ngài xem tử tước George lo lắng như thế nào kìa." Claude nhìn

thấy đại hiền giả Laurel chuẩn bị nổi giận thì vội vàng chuyển chủ đề.

Laurel nhìn qua vẻ mặt lo lắng và trán đầy mồ hôi của tử tước George thì trừng mắt nhìn Claude: "Lần này tha cho cậu một mạng!"

Claude thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho thủ hạ của mình để cho thị vệ tinh linh xung quanh quảng trường bắt đầu thu hẹp lại vòng vây.

…

"Công hội Tinh Thần của các anh cứ như vậy mà nhìn NPC tiêu diệt Mệnh Phàm hả?" Mị Hỏa nhìn thị vệ tinh linh đang thắt chặt vòng vây thì hỏi hội trưởng công hội Tinh Thần.

"Ha ha…" Hội trưởng công hội Tinh Thần chỉ cười khẽ, không trả lời câu hỏi của Mị Hỏa.

Nhìn thấy vẻ mưu xa tính trước của hội trưởng công hội Tinh Thần thì Mị Hỏa khá tức giận, thật sự là một con cáo già đáng chết!

Mình cũng không muốn để Mệnh Phàm chết dễ dàng như vậy! Muốn chết thì Mệnh Phàm phải chết ở trong tay công hội Hoa Nguyệt, như vậy mới có thể chứng minh rằng công hội Hoa Nguyệt mới là nhà chân chính của Tuyết Dạ!

Mà Ngọc Sinh Yên ở bên cạnh Mị Hỏa thì nhìn về phía bóng người quen thuộc đang chạy đi thì hơi lo lắng.

Tại sao ta lại lo lắng cho tên cặn bã kia chứ?

Bởi vì ta muốn tự tay đánh bại anh ta, chứ không muốn nhìn thấy anh ta bị NPC giết!

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy…

…

Crimson Rose và Hàn Tiểu Yêu ra khỏi thành nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy Ngọc Sinh Yên và Tiêu Phàm ra thì lại trở về, cũng thuận tiện tham gia

vào đại quân vây quét Tiêu Phàm của công hội Hoa Nguyệt. Trên đường cũng không thấy Phàm Tử tỷ tỷ, Crimson Rose hơi bực bội, lại nhìn thấy bóng người đang cõng Tiểu Miêu hơi quen quen, cô nghi ngờ mà hỏi người bên cạnh: "Tại sao chúng ta lại muốn vây quanh những người kia vậy?"

"Người kia là 'Lich King' Mệnh Phàm." Vũ Tinh trả lời rất đơn giản, bởi vì chỉ cần hai chữ 'Lich King' là có thể giải thích được tất cả.

Hàn Tiểu Yêu nhìn bóng người Tiêu Phàm thì sắc mặt hơi phức tạp, bổ sung một câu: "Anh ta là anh trai của Phàm Tử…"

" 'Lich King' Mệnh Phàm là anh trai của Phàm Tử tỷ tỷ sao?" Crimson Rose nhíu mày, sau đó trừng mắt nhìn về bóng lưng của Tiêu Phàm, sắc mặt hiện lên vẻ chán ghét: "Tên đó đúng là nên giết! Loại đàn ông như anh ta làm sao xứng làm anh trai của Phàm Tử tỷ tỷ cao quý và xinh đẹp chứ!"

…

"Hội trưởng, chúng ta không hành động gì nữa à?"

.

Đoạn Thủy Lưu đi tới gần hội trưởng công hội Tinh Thần mà hỏi, nhìn xem Tiêu Phàm bị NPC vây giết lại không thể tham dự vào thì Đoạn Thủy Lưu vẫn cảm thấy chưa hết giận.

"Tôi biết cậu muốn làm cái gì, thế nhưng bây giờ cậu lại có thể làm cái gì chứ?"

Nghe được câu hỏi của hội trưởng thì Đoạn Thủy Lưu không nói thêm được lời nào cả.

"Cậu không cần nản chí, Tinh Thần của chúng ta đã làm rất tốt rồi, nhiệm vụ của chúng ta hiện giờ là yên lặng mà nhìn 'Lich King' Mệnh Phàm chết đi, mà tôi nghĩ mạng của Mệnh Phàm cũng sắp hết rồi…"

Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn về phương hướng Tiêu Phàm chạy trốn với ánh mắt rất thâm thúy, lại nhìn cây cổ thụ trong quảng trường thì cười một cách hả hê…

“Pháo hữu, hãy chạy cùng với Hạ Lộ Lộ, nhanh lên!” Hạ Lộ Lộ rất sốt ruột mà nói với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn cây cổ thụ che trời trước mặt mà không hiểu cô bé này đang nghĩ cái gì, theo cách nhìn của Tiêu Phàm thì đi tới cái cây kia cũng chả có tác dụng gì cả, mình cũng không phải tới nơi này để hóng mát, còn không bằng quay lại giết ra một đường máu, thất bại thì chết tại đây mà thôi.

Tình hình bây giờ làm Tiêu Phàm rất tuyệt vọng, thậm chí còn có suy nghĩ vò đã mẻ không sợ rơi nữa.

“Mệnh Phàm, chúng ta có thể chạy thoát sao?”

Tiểu Miêu nhìn xung quanh, thấy toàn người chơi và NPC thì cảm thấy hoảng sợ, hỏi Tiêu Phàm bằng giọng yếu ớt.

Nghe được câu hỏi của Tiểu Miêu thì chẳng biết tại sao Tiêu Phàm lại cảm thấy bực bội, đương nhiên là hắn có thể thấy được tình hình trước mắt là như nào, thế nhưng khi nữ sinh hỏi thì hắn vẫn lựa chọn tự lừa dối mình…

“Có thể… chắc chắn có thể…”

Nghe được câu trả lời của Tiêu Phàm thì Tiểu Miêu an tâm hơn nhiều, thế nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy mờ mịt.

Tại sao mình lại nói những điều đó…

Còn chưa đợi Tiêu Phàm hiểu rõ tại sao mình lại nói điều đó thì tiếng nói của Hạ Lộ Lộ truyền tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn: “Pháo bạn, nhanh lên! Chúng ta chạy lên cây đi!”

Vừa nói xong, Hạ Lộ Lộ đưa họng pháo chỉ xuống dưới đất, sau đó hét lớn: “Hỏa Tiễn Khiêu Dược!”

Theo tiếng pháo vang lên thì Hạ Lộ Lộ cũng dùng phản lực bắn lên đỉnh ngọn cây cao vút.

Mà Tiểu Sửu Hoàng thì cười hì hì mà nhìn Hạ Lộ Lộ đang ở phía trên, sau đó nơi gã đứng xuất hiện một đoàn khói trắng, vài con chim bồ câu bay khắp nơi.

Chẳng biết lúc nào Tiểu Sửu Hoàng cũng đã xuất hiện bên cạnh Hạ Lộ Lộ, nét mặt xuất hiện sự khiêu khích nhìn về phía Tiêu Phàm: "Mệnh Phàm, tới lượt cậu, cạc cạc—"

Lên cây sao?

Tại sao lại lên cây? Tiêu Phàm vẫn không hiểu.

Càng quan trọng hơn đó là mình cũng không có kỹ năng nào để lên cây nha, mặc dù Kim Tàm Thoát Xác có thể thuấn di, thế nhưng độ cao của cái cây này vượt xa khoảng cách xa nhất của Kim Tàm Thoát Xác, mà trên lưng của mình còn có một con ghẻ rất nặng nữa chứ…

"Làm sao bây giờ? Mệnh Phàm, chúng ta đi lên như thế nào đây?" Tiểu Miêu rất hoang mang, bởi vì cô đã có thể nghe thấy tiếng bước chân liên tục truyền tới từ phía sau…

Tiêu Phàm dùng khóe mắt nhìn về những bóng người đang dần dần tới gần mình, lại nhìn lên cây thấy vẻ mặt lo lắng của Hạ Lộ Lộ và vẻ mặt cười cợt của Tiểu Sửu Hoàng thì bình tĩnh lại, trả lời thật nghiêm túc: "Chúng ta đi lên như thế nào sao? Đương nhiên là leo lên nha!"

Nói xong, Tiêu Phàm lại ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây cao cao phía trên, chỉ là lúc này, ánh mắt của hắn rất kiên định…

Tại trận doanh Thú Nhân…

Sau khi Reginald chém chết một con dã quái thì quay đầu lại, thấy Hào Đại Bàn đang ngẩn người thì hơi nghi ngờ: "Hào Đại Bàn, cậu đang nhìn gì vậy? Sao nghiêm túc thế?"

"Chú Reginald, sao chú lại tới đây, cháu không nhìn cái gì cả." Hào Đại Bàn vội vàng đáp.

"Đang xem trực tiếp những chuyện tại thành Freya sao?"

“Thế mà lại bị hội trưởng phát hiện, ha ha.”

Nhìn thấy hành động của mình bị phát hiện thì Hào Đại Bàn cảm thấy hơi xấu hổ.

“Không có gì, nơi đó đang phát sinh chuyện lớn. Hơn nữa bây giờ cậu đang lo lắng cho Tiểu Miêu, hay là lo lắng cho người anh em Mệnh Phàm của cậu?”

“Phàm ca.”

Hào Đại Bàn trả lời nhanh như vậy làm Renigald cảm thấy hơi bất ngờ: “Ặc, không phải là cậu đang thích Tiểu Miêu sao? Tại sao…”

“Tại sao khi thấy cô ấy và Mệnh Phàm ở cùng nhau cháu không ghen, với lại tại sao cháu lại lo lắng Mệnh Phàm hơn Tiểu Miêu sao? Hội trưởng, cháu không ngờ chú lại hỏi một câu ngây thơ như vậy.”

“A ha ha, Hào Đại Bàn đúng là có tình có nghĩa nha!”

Rất khó có thể thấy được vẻ mặt nghiêm túc của Hào Đại Bàn nên Reginald chỉ có thể dùng tiếng cười để che đi sự xấu hổ của mình.

“Cũng không phải là vấn đề về tình nghĩa gì, mà Phàm ca có ân với cháu, trước kia đã từng cứu cháu một mạng, sau ngày hôm đó, anh ấy bị bệnh…”

Chương 621: Quá Khứ Không Thể Nào Nhớ Nổi (2)

Chương 622: Quá Khứ Không Thể Nào Nhớ Nổi (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Nói tới đây, sắc mặt Hào Đại Bàn trở nên buồn bã, yên lặng nhìn về phía trước, ánh mắt rất xa xăm, giống như có thể nhìn xuyên qua thời gian, nhìn tới quá khứ vậy.

Ở trong trí nhớ, có một đứa bé mập mạp, đang chạy nhanh tới gần một đứa bé trai lớn hơn cậu mấy tuổi, bởi vì thời gian nên bây giờ Hào Đại Bàn cũng không nhớ rõ khuôn mặt người đó là như nào: "Phàm ca như thế nào rồi? Anh ấy vẫn khỏe chứ?"

"Nó bị bệnh, thế nhưng bị bệnh cũng tốt, dù sao bây giờ nó còn nhỏ, không cần phải nhận một áp lực tâm lý lớn như thế…"

Mặc dù Hào Đại Bàn không nhớ rõ mặt mũi của người kia thế nào, thế nhưng vẫn nhớ rõ giọng nói của người đó, trong giọng nói có hơi mất mát cũng có sự thoải mái…

…

"Bị bệnh sao?"

Nghe được lời nói của Hào Đại Bàn thì Reginald nhìn lại Tiêu Phàm trong màn ảnh vẫn đang khỏe mạnh nên không hiểu ra sao.

"Ha ha, không có gì, sự thật thì cháu nghĩ nó cũng không phải là bệnh, từ "bệnh" này là do anh trai của Phàm ca nói ra, cháu nghe vậy thì cũng gọi nó là bệnh luôn…"

"Mệnh Phàm còn có anh trai sao?"

Reginald hơi kinh ngạc, Mệnh Phàm đã mạnh như vậy rồi thì anh trai của hắn mạnh tới đâu nữa?

"Trong trí nhớ của cháu là có, thế nhưng sau khi Phàm ca bị bệnh thì anh trai của anh ấy biến mất…"

Hào Đại Bàn cố gắng nhớ lại khuôn mặt của người kia, thế nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nhớ ra, thậm chí cậu còn không nhớ được tên của người đó nữa.

"Hào Đại Bàn, cậu định kể chuyện ma để dọa chú sao? Một người sống sờ sờ lại đột ngột biến mất, tự nhiên chú cảm thấy hơi rùng mình."

“Ha ha, chú nói như vậy thì cháu cũng thật phát hiện mình có tài năng về việc kể chuyện mà, thế nhưng lúc đó thì anh trai của Phàm ca đúng là biến mất, lúc đó cháu còn nhỏ, cũng không biết là có chuyện gì. Chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều về chuyện này, nói chuyện khác đi. Thật ra cháu nghĩ từ “bệnh” để hình dung về Phàm ca là không đúng lắm, có lẽ là từ “thay đổi” sẽ chính xác hơn.”

“Hào Đại Bàn, cháu bị triết học gia nhập thể hay sao? Tại sao chú lại không hiểu chút nào vậy? Cháu cũng biết rằng chú là người ít học, cháu có thể giải thích đơn giản rõ ràng hơn không?”

Reginald dùng bàn tay to lớn của mình gãi đầu: “Mà cháu nói là Mệnh Phàm thay đổi sao? Cậu ấy thay đổi điều gì, chẳng lẽ lúc trước không phải như vậy sao?”

“Đúng vậy, cháu nhớ là lúc trước không phải như vậy, lúc đó anh ta mạnh hơn nhiều bây giờ…” Sau khi Hào Đại Bàn suy nghĩ xong thì càng khẳng định hơn trước.

“Mạnh hơn nhiều bây giờ sao? Hào Đại Bàn, cháu nói như vậy là sao? Chẳng lẽ trình độ chiến đấu của cậu ta phải mạnh gấp vài lần hiện tại sao?” Reginald rất kinh ngạc khi nghe được lời nói của Hào Đại Bàn.

“Ặc… cháu cũng không có ý đó. Cháu đang nói về tính cách, sau ngày hôm đó thì Phàm ca yếu đi, khi gặp phải khó khăn thì anh ta luôn lựa chọn trốn tránh. Tính cách hiện tại của Phàm ca hơi… nói như thế nào được nhỉ? Là yếu đuối? Là mờ mịt? Hay hỗn loạn? Có lúc tình cảm của anh ta thay đổi rất mạnh, làm cho người khác có cảm giác anh ta là một kẻ yếu đuối. Thế nhưng khi tới thời điểm quan trọng thì anh ta lại biến trở về thành một người đáng tin cậy nhất, giống như là bây giờ…” Hào Đại Bàn vừa nói vừa đưa ánh mắt nhìn tới ánh mắt kiên cường của Tiêu Phàm trên màn hình.

…

Tiêu Phàm không cần nhìn cũng có thể biết được thị vệ tinh linh đã bao vây quanh cây cổ thụ, nếu như hắn không muốn bị bắt thì chỉ có thể làm như Hạ Lộ Lộ, nhảy lên đỉnh ngọn cây cổ thụ che trời này.

Thế nhưng muốn trèo lên đỉnh ngọn cây cũng không phải là chuyện đơn giản, thân cây to lớn, vỏ cây trơn nhẵn và rắn chắc làm Tiêu Phàm không tìm được một điểm dừng chân nào cả.

Thế nhưng điều này không quan trọng, bởi vì trong tình hình này Tiêu Phàm cũng đã nghĩ ra một cách, nếu không có điểm dừng chân thì hắn tự tạo ra là được.

Tiêu Phàm vung tay lên lấy hai thanh kiếm ra ngoài, lại móc thêm một bình vodka rồi rót vào trong miệng.

"Hà!"

Cảm giác cay nóng lan tới tận bụng, Tiêu Phàm thở dài một hơi, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm tới đỉnh ngọn cây, ngực bắt đầu chấn động và tỏa nhiệt.

"Ầm… ầm… ầm…"

Nghe được tiếng vang ầm ầm thì Tiểu Miêu cảm thấy rất kinh ngạc.

Bởi vì tiếng vang này rất quen, lúc cô còn tại trận doanh Thú Nhân thì đã từng nghe nói qua.

"Chẳng lẽ?"

Giống như là nghe được tiếng lòng của Tiểu Miêu nên từng đám lửa màu xanh thẳm bốc lên từ người Tiêu Phàm, bắn ra từng đốm lửa nhỏ chói mắt, rất vui tai vui mắt.

Tiểu Miêu há to miệng, cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy từng tia lửa bốc lên quanh người mình, bởi vì khi cô chạm vào ngọn lửa này thì cũng không nóng cháy, lại còn truyền ra từng đợt mùi thơm của rượu, theo gió lan tỏa ra xung quanh.

Ngay sau đó, Tiểu Miêu cảm thấy ngọn lửa sau lưng mình bùng cháy dữ dội, sau đó thì cô nghe được tiếng xôn xao của mọi người xung quanh…

"Hai cái sau lưng của Mệnh Phàm là cái gì vậy?"

“Cánh! Là hai cánh tạo bởi ngọn lửa!”

“Chẳng lẽ ‘Lich King’ Mệnh Phàm muốn dùng đôi cánh lửa này bay lên trên cây sao?”

…

Nhìn tới hai cánh chim lộng lẫy được tạo bởi lửa sau lưng Tiêu Phàm thì tất cả mọi người đều sợ tới ngây người.

Mà Tiểu Miêu nhìn tới đôi cánh xanh thẳm sau lưng mình thì rất chờ mong, mong chờ được nhìn thấy cảnh tượng lãng mạn như điều các cô gái đều mong đợi.

Mệnh Phàm định dùng cặp cánh lộng lẫy này đưa Tiểu Miêu lên ngọn cây sao?

Mặc dù tất cả mọi người đều mong chờ thấy cảnh Tiêu Phàm dùng cánh để bay lên thế nhưng Tiêu Phàm lại biết điều này là không thể nào.

Mặc dù hắn có thể dùng Túy Nguyệt Viêm điều khiển ngọn lửa biến thành đôi cánh, thế nhưng có cánh cũng không phải là có thể bay, nó vẫn chỉ là ngọn lửa có vẻ ngoài là cánh mà thôi, mà mục đích của Tiêu Phàm cũng không phải là dùng ngọn lửa này tạo thành cánh, mà là do mọi người hiểu nhầm mà thôi…

Ánh mắt của Tiêu Phàm trở nên sắc bén, ngón trỏ chỉ lên trời, hai thanh kiếm đang ở dưới đất bỗng nhiên bay lên trời, sau đó có một tiếng nổ mạnh từ lòng bàn chân của Tiêu Phàm…

“Ai nha!”

Trước đó Tiểu Miêu còn mong chờ Tiêu Phàm sẽ giống như thiên sứ, cõng cô chầm chậm bay lên trên trời thế mà sau đó cô lại cảm thấy trời đất đảo lộn, sợ tới mức thét lên.

Tiêu Phàm không biết bay cho nên hắn không thể làm điều mà Tiểu Miêu đang mong chờ được.

Hai luồng lửa sau lưng hắn cũng không phải là cánh mà hắn chỉ muốn dùng nó coi như là phản lực mà thôi.

Mà hai luồng lửa này sau khi Tiêu Phàm nhảy lên thì bắt đầu phun xuống mặt đất!

Cách lên cây này là do Tiêu Phàm nhìn thấy "Hỏa Tiễn Khiêu Dược" của Hạ Lộ Lộ mà nghĩ ra.

Hắn điều khiển Túy Nguyệt Viêm bắt chước lực đẩy của tên lửa, dùng lực đẩy mà bay tới đỉnh ngọn cây!

Mặc dù cách của Tiêu Phàm rất khả thi, thế nhưng lần đầu tiên thực hiện thì cũng không đơn giản, hơn nữa bây giờ Tiêu Phàm còn cõng theo Tiểu Miêu nữa, làm độ khó lên cây của Tiêu Phàm tăng lên cao hơn nhiều.

Cho nên khi Tiêu Phàm dùng lực đẩy đi được nửa đường thì hắn đã mất đi cân bằng, nghiêng ngả qua một bên.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng đã chuẩn bị kỹ càng, hắn cũng không cho rằng mình có thể dùng cách này mà dễ dàng đi tới ngọn cây, vì vậy lúc trước hắn mới dùng Ngự Kiếm Thuật điều khiển hai thanh kiếm bay lên trước, giống như máy bay hỗ trợ vậy, chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra.

Tiêu Phàm đạp mạnh vào một thanh phi kiếm, coi thanh kiếm như là một điểm đặt chân, mượn phản lực nên Tiêu Phàm đã không nghiêng ngả nữa, thế nhưng bởi vì lần này là lần đầu tiên thử cách này nên lực đẩy có vẻ hơi mạnh…

Cơ thể Tiêu Phàm lại hơi nghiêng, nghiêng qua một bên khác.

Trong tình hình khẩn cấp này hắn lại đạp lên một thanh kiếm khác, cả người lại cân bằng hơn, thế nhưng về phương hướng lại vẫn không thể chính xác được.

Tình hình này làm Tiêu Phàm cảm thấy khó chịu, trong tưởng tượng của hắn thì có thể dùng phi kiếm và phản lực của ngọn lửa phun ra là có thể lên tới ngọn cây, thế nhưng tưởng tượng và thực tế lại khác nhau quá lớn.

Chương 622: Tiểu Công Chúa

Chương 623: Tiểu Công Chúa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tiêu Phàm vung tay lên, một quả cầu lửa bắn tới một bên, cũng mượn chút lực đẩy này mà không bị chệch hướng quá lớn, thế nhưng muốn lên cây thì vẫn không thể.

Thế là Tiêu Phàm vội vàng dùng Ngự Kiếm thuật lần nữa, dùng phi kiếm làm điểm đặt chân để hắn leo lên ngọn cây.

Phản lực của ngọn lửa khi phun ra rất lớn, thế nhưng sức điều khiển của Tiêu Phàm không đủ nên cơ thể của hắn không được cân bằng, lại thêm phân tâm sử dụng Ngự Kiếm thuật nên xuất hiện lỗi, cơ thể của hắn lại có xu hướng lao đầu xuống đất.

Trong nháy mắt này tóc gáy của Tiêu Phàm dựng đứng, tiến vào trạng thái tập trung tuyệt đối, ngọn lửa phun ra và phi kiếm bay xung quanh được hắn lợi dụng rất tốt, cõng Tiểu Miêu trên lưng nhảy nhót tán loạn trên không, khói lửa bắn ra khắp nơi, bảo kiếm bay xung quanh làm khu vực đó rất rực rỡ.

…

Cuối cùng thì qua được vài lần tốc độ cao lộn mèo ba trăm sáu mươi độ thì Tiêu Phàm vẫn cõng được Tiểu Miêu lên ngọn cây, thế nhưng trạng thái của hai người cũng không tính tốt, sắc mặt Tiêu Phàm trắng bệch còn Tiểu Miêu thì sùi cả bọt mép.

Tiêu Phàm tựa vào thân cây, nhìn xuống dưới mặt đất mà vẫn còn sợ hãi.

Lần này mình rất may mắn nha, xem ra lần sau phải cẩn thận hơn rồi.

…

Quảng trường trở nên yên tĩnh, ngay cả bọn thị vệ tinh linh cũng dừng hành động của mình mà ngơ ngẩn nhìn Tiêu Phàm đang ở trên ngọn cây.

Sau đó thì những tiếng ồn ào vang lên, quảng trường lại trở nên náo nhiệt lần nữa.

“Oa! Ta vừa thấy cái gì vậy? Đó là buổi biểu diễn bay lượn giữa không trung hay là biểu diễn pháo hoa?

“Đúng vậy, ta chỉ nhìn thấy một luồng lửa vù vù vù từ dưới gốc bắn thẳng lên ngọn, sau đó nhìn kỹ lại đã thấy Mệnh Phàm ở trên cây rồi!”

“Lúc trước ta còn thấy cách lên cây của hai người kia quá trâu bò, thật sự không nghĩ tới ‘Lich King’ Mệnh Phàm lại còn kinh khủng hơn!”

…

Tất cả mọi người đều không nghĩ rằng đó là do Tiêu Phàm mất khống chế mà tạo thành, mà họ cho rằng Tiêu Phàm cố ý làm như vậy.

“Từ lúc nào mà Phàm muội muội trở nên tinh tướng như vậy, chỉ lên cây thôi mà gây nên náo loạn lớn như vậy, chẳng lẽ anh ta không biết là làm người phải khiêm tốn sao! Hừ!”

Nhìn thấy mọi người xung quanh đều kinh ngạc và thán phục thì Hổ Nữu cảm thấy tức giận, gần đây cũng không biết tại sao khi thấy người khác khen Tiêu Phàm thì Hổ Nữu đều cảm thấy tức giận, giọng nói cũng có chút ghen ghét.

.

Mà Hạ Lộ Lộ cũng chạy tới cạnh Tiêu Phàm, vừa nói bằng giọng tôn sùng: “Oa! Bạn pháo, vừa nãy tôi còn lo anh không lên được đó, không ngờ anh lại lợi hại như vậy! Mà năng lực phun lửa của anh quá đẹp, nếu mà Lộ Lộ cũng có thể học thì tốt!”

Tiêu Phàm bị đôi mắt sáng long lanh của Hạ Lộ Lộ nhìn chằm chằm mà hơi chột dạ, cũng không biết trả lời như thế nào nữa.

Hội trưởng công hội Tinh Thần khi nhìn thấy bọn Tiêu Phàm đang ở trên ngọn cây thì lại không còn bình tĩnh như lúc trước nữa, sắc mặt đờ đẫn mà lẩm bẩm: "Làm sao có thể… tại sao lại như vậy?"

Trong suy nghĩ của hội trưởng công hội Tinh Thần thì bọn người Tiêu Phàm không thể chạy trốn tới ngọn cây được, bởi vì Thủ vệ giả viễn cổ là sinh vật mạnh nhất tại thành Freya có nhiệm vụ bảo vệ hòa bình và trật tự của thành phố này, tại sao Thủ vệ giả viễn cổ lại có thể thả mấy người gây hỗn loạn trong thành phố tới trên người mình chứ? Đáng lẽ ra phải đập chết bọn hắn mới đúng chứ? Chẳng lẽ Thủ hộ giả viễn cổ vẫn có thể ngủ khi bên ngoài ồn ào như vậy?

Hội trưởng công hội Tinh Thần không thể hiểu được chuyện này là sao nữa.

Lý do mà lúc trước hắn ta khen ngợi kế hoạch của Claude khi ép bọn người Tiêu Phàm tới quảng trường này cũng bởi vì hắn ta biết có Thủ vệ giả viễn cổ ở trung tâm quảng trường, hắn ta rất mong chờ có thể nhìn thấy cảnh tượng bọn Tiêu Phàm bị Thủ vệ giả viễn cổ đập thành bánh thịt, cũng muốn thấy được hình tượng chân chính của Thủ vệ giả viễn cổ là như thế nào.

Thế nhưng cây cổ thụ ở trung tâm quảng trường vẫn yên tĩnh như cũ, không muốn động đậy một chút nào cả.

Chẳng lẽ tin tức mình nhận được là sai lầm sao? Cái cây giữa quảng trường chỉ là một cây cổ thụ bình thường?

…

Thật sự thì tin tức mà Hội trưởng công hội Tinh Thần nhận được không sai, Claude cũng biết được sự tồn tại của Thủ vệ giả viễn cổ nên mới ép Hạ Lộ Lộ tới nơi này.

Bởi vì tộc Thụ Nhân không chỉ là người bảo vệ hòa bình và trật tự của trận doanh Tinh Linh, mà còn là người bảo vệ trung thành nhất của Hoàng tộc tinh linh.

Ngay từ đầu, Claude đã nghe được báo cáo rằng có rất nhiều người mạo hiểm tại thành Freya đang đuổi theo công chúa Hạ Lộ Lộ, cho nên vì sự an

toàn của công chúa Hạ Lộ Lộ nên Claude mới sử dụng quảng trường của thành phố là nơi bao vây.

Chỉ cần có Thủ vệ giả viễn cổ thì kẻ địch mạnh tới đâu Claude cũng không lo lắng nhiều.

Cho nên khi Hạ Lộ Lộ mang theo bọn Tiêu Phàm lên cây, Thủ vệ giả viễn cổ nhận thấy được dòng máu hoàng tộc tinh linh trên người Hạ Lộ Lộ thì đương nhiên sẽ không làm gì cả, cũng đừng nghĩ tới Thủ vệ giả viễn cổ sẽ tấn công đám người Hạ Lộ Lộ.

Nhìn thấy Hạ Lộ Lộ đã tới ngọn cây thì Claude cảm thấy hơi đau đầu, nghĩ thầm, tiểu công chúa thật sự là nghịch ngợm, có cô gái nhà nào mà dùng cách thô lỗ như vậy để leo cây hay không? Nếu cô cũng trở thành thục nữ như các chị gái xinh đẹp của cô thì tốt…

“Tiểu công chúa điện hạ, ngài nhanh nhanh xuống đi, đừng có làm thành Freya thêm nhiều phiền phức nữa!”

Claude chậm rãi đi tới gốc cây, ngẩng đầu lên nói với Hạ Lộ Lộ.

Mà nghe được lời nói của NPC này thì sắc mặt những người trong quảng trường trở nên hơi kỳ lạ.

Tiểu công chúa sao?

Cho dù là ở dưới đất bằng hay là ở trên ngọn cây, hành động của Tiểu Sửu Hoàng cũng không hề bị ảnh hưởng, gã vẫn giữ kiểu bước đi khôi hài như trước, nhanh chóng tiến về phía trước.

Trong nháy mắt, gã đã tiến đến sau lưng Hạ Lộ Lộ.

Khóe miệng của Tiểu Sửu Hoàng lộ ra nét cười, xoạt một cái lướt qua bên tai Hạ Lộ Lộ, trong nháy mắt đó dường như để lại vài lời thì thầm, phát ra âm thanh sàn sạt như cành cây bị gió thổi qua vậy, nhỏ đến mức không nghe thấy được.

Nhưng ngay sau đó, động tác của Tiểu Sửu Hoàng không còn điềm đạm nho nhã như trước nữa…

Chỉ thấy cánh tay phải gầy guộc thon dài trắng bệnh của Tiểu Sửu Hoàng lướt qua, chiếc mũ sắt trên đầu và kính chống gió bảo vệ mắt trên mặt Hạ Lộ Lộ bị hất rơi xuống.

Mái tóc màu xanh nhạt buộc lên, rũ thẳng xuống như suối nước chảy xuống, một khuôn mặt mềm mại đáng yêu giống thiên sứ xinh đẹp thuần khiết trong nháy mắt hiện ra trước mắt mọi người…

Tuy rằng một loạt hành động này của Tiểu Sửu Hoàng diễn ra nhanh chóng và liên tiếp, phất tay một cái đã gỡ mũ sắt và kích chắn gió bảo vệ mắt của Hạ Lộ Lộ xuống như ảo thuật vậy. Nhưng lúc này không có ai chú ý đến điểm đó, tầm mắt của tất cả mọi người tập trung lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Hạ Lộ Lộ kia…

“Ôi trời ơi! Tôi nhìn thấy cái gì đây! Một đứa tiểu loli đáng yêu sao?”

“Vì sao mà một tiểu loli lại muốn đi bắn pháo với Mệnh Phàm, ai có thể nói cho tôi biết vì sao không!”

“A! Đồ cầm thú! Cô bé mới là một loli! Mệnh Phàm anh thế mà lại xuống tay rồi!”

“Các anh em, rút kiếm đi! Nhất định phải tận tay đâm chết tên tai họa “Lichking” Mệnh Phàm này!”

Một lúc trước, lúc bọn họ nhận thấy Tiêu Phàm và một người nhỏ bé có dáng vẻ như công binh có quan hệ mập mờ, mọi người cũng chỉ thầm mắng một chút. Nhưng lúc này Hạ Lộ Lộ bị lộ khuôn mặt thật của mình, đám người chơi có khuynh hướng cuồng loli nghiêm trọng kia hoàn toàn bùng nổ rồi.

Tiểu công chúa! Quả nhiên những lời mà NPC kia nói là sự thật. Khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu như thiên sứ này quả nhiên là giống ý như đúc với hình tượng tiểu công chúa Tinh Linh trong lòng mình!

Thế nhưng vì sao! Vì sao tên Mệnh Phàm khốn nạn này lại muốn gây họa cho cô bé! Nhìn dáng vẻ của cô bé, cố bé chỉ mới là một tiểu loli chưa thành niên thôi mà!

Chương 623: Chỉ Bảo

Chương 624: Chỉ Bảo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tiểu công chúa! Quả nhiên những lời mà NPC kia nói là sự thật. Khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu như thiên sứ này quả nhiên là giống ý như đúc với hình tượng tiểu công chúa Tinh Linh trong lòng mình!

Thế nhưng vì sao! Vì sao tên Mệnh Phàm khốn nạn này lại muốn gây họa cho cô bé! Nhìn dáng vẻ của cô bé, cố bé chỉ mới là một tiểu loli chưa thành niên thôi mà!

Về phần lúc trước tiểu công chúa làm những hành động bạo lực kia, lúc này liền trở nên rõ ràng!

Tiểu loli đáng yêu chỉ có thể là bị "Lichking" Mệnh Phàm ép buộc và dụ dỗ mới có thể làm ra những hành động ác độc như vậy thôi!

Đáng giận! Mau trả tiểu công chúa trong sáng lương thiện trong mắt tôi lại đây!

Các người chơi càng nghĩ càng giận, cuối cùng đồng loạt nhấc vũ khí trong tay lên, chen lấn nhau xông lên phía trước, dáng vẻ giống như muốn chém Tiêu Phàm thành từng mảnh nhỏ vậy.

Đương nhiên ở trong đám người đất cũng có lẫn lộn vài tên hò hét loạn xạ, nhìn dáng vẻ bị bại lộ của Hạ Lộ Lộ bên cạnh Tiêu Phàm, Hoàng Ma Tử vô cùng hưng phấn, kéo kéo tay đám sói con, lên tiếng hô to: "Ngô Vương vạn tuế! Tam niên huyết trám, tử hình bất khuy!"

Tam niên huyết trám, tử hình bất khuy: Chiếm được mỹ nữ giống như kiếm được lợi, có tử hình cũng không thiệt.

Nếu không phải tiếng hét ồn ào của Hoàng Ma Tử bị những tiếng động hò hét của người khác đè mất, phỏng chừng Hoàng Ma Tử cũng sẽ bị đánh

theo mất.

Tiêu Phàm không phải tên ngốc, sau khi nhìn thấy phản úng của mọi người, trong lòng đương nhiên hiểu rõ nguyên cớ của sự việc này, tức giận Tiểu Sửu Hoàng vẫn luôn vui vẻ đứng bên cạnh: "Anh đang muốn làm gì hả?"

Còn không đợi Tiểu Sửu Hoàng trả lời lại, Hạ Lộ Lộ đã giành trước một bước, vẻ mặt sùng bái nhìn Tiểu Sửu Hoàng nói: "Chú! Chú giỏi quá đi! Sao chú lại biết được nếu mũ sắt và kính chống gió của Hạ Lộ Lộ rơi xuống những người xung quanh sẽ náo loạn vậy?"

"Ha ha, bởi vì chú cảm thấy bọn họ chưa từng nhìn thấy tiểu công chúa xinh đẹp như Hạ Lộ Lộ chứ sao."

Hạ Lộ Lộ nghe thấy Tiểu Sửu Hoàng khen ngợi mình, vui vẻ đứng ở bên cạnh.

"Ai đang gây ra hỗn loạn sao?"

Tiêu Phàm nghe thấy đối thoại giữa Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ, vẻ mặt trở nên cứng lại, thấp giọng hỏi.

"Dưới tình huống như thế này, chỉ có sau khi hiện trường trở nên hỗn loạn, chúng ta mới có thể có đường ra." Trên mặt Tiểu Sửu Hoàng vẫn lộ ra nụ cười bất cần đời kia, lộ ra một chút tự tin.

"Anh có vẻ như rất có kinh nghiệm trong chuyện này."

"Đương nhiên, thân làm một sát thủ, phần lớn thời gian đều gặp phải kẻ địch đuổi theo vây chặn đường, mà cơ hội chạy trốn thường không thể chỉ trông vào việc tìm kiếm, buộc phải học cách tạo ra. Hiện tại làm cho hiện trường hỗn loạn đến không chịu nổi.

Không cần nghi ngờ là có ích cho chúng ta. Hi vọng anh có thể ghi nhớ những lời này của tôi, đoán chừng về sau anh cũng sẽ gặp phải tình huống như thế này."

Tiểu Sửu Hoàng khó có dịp dùng ngữ khí giống như người lớn, chứng chạc đứng đắn chỉ bảo Tiêu Phàm một phen.

Tiêu Phàm biết những lời nói của Tiểu Sửu Hoàng không sai. Dưới tình huống như thế này, hiện trường càng loạn, cơ hội cho bọn họ chạy trốn sẽ càng lớn. Có điều cho dù như thếm trong lòng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy vô cùng không vui như lúc trước: "Vậy anh có thể không kéo tôi xuống nước có được không."

"Không được! Không có anh thì không được, ha ha."

Tiểu Sửu Hoàng lại nở nụ cười quái dị của gã ra, khôi phục lại vẻ mặt bất cần đời lúc trước.

Tiếng cười khó nghe kia làm cho Tiêu Phàm cảm thấy có chút chán ghét, không nhịn được thầm mắng thêm một câu: "Tôi chán ghét ác thú của anh…"

"Hội trưởng, hiện tại chúng ta nên làm thế nào, phải đi theo dòng người đang xông lên phía trước sao?"

Nhìn thấy dòng người không ngừng tiến về phía trước, Đoạn Thủy Lưu cũng có chút nóng lòng muốn xem thử.

Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn khung cảnh xung quanh hỗn loạn, lại liếc nhìn cây đại thụ ở ngay giữa quảng trường một cái, sau khi trầm tư nửa ngày, hắn ta kiên quyết nói với giọng nói trầm thấp: "Không được!"

Vốn dĩ Đoạn Thủy Lưu vẫn muốn nói tiếp điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Hội trưởng công hội Tinh Thần, gã đóng miệng lại theo bản năng.

Tâm trạng của Hội trưởng công hội Tinh Thần bây giờ vô cùng không tốt, bởi vì hắn ta mơ hồ cảm nhận được việc này dường khi đang thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn ta, cảm giác bất an khi sự việc vượt khỏi tầm kiểm soát này khiến hắn ta lựa chọn lùi bước theo bản năng, bởi vì hắn ta không thích đánh mà không chắc thắng.

"Các chị em xông lên! Chúng ta phải nhân cơ hội này đến cần gốc cây hơn, nắm lấy cơ hội bắt được cái mạng hèn của tên Mệnh Phàm hỗn đản!"

Mị Hỏa lại bất đồng ý kiến với Hội trưởng công hội Tinh Thần, cô ta nhìn thấy cơ hội xuất hiện liền lập tức hạ lệnh mọi người trong Hoa Nguyệt tiếp cận về phía trước, bởi vì cô ta muốn để Tuyết Dạ nhìn thấy, "Lich King" Mệnh Phàm gì đó căn bản không đáng để nhắc đến trước mặt công hội Hoa Nguyệt!

Lúc này Tuyết Dạ tất nhiên cũng đã đứng nhìn ở hiện trường, nhìn thấy đầu người nhấp nhô, hỗn loạn không chịu nổi, nội tâm cậu cảm thấy có chút chấn động, vì thế cậu nghi hoặc quay sang hỏi Hổ Nữu: "Bình thường đội trường đều hành động phách lối như vậy sao?"

"Hầy." Hổ Nữu thở dài: "Cuộc sống không có phụ nữ cai quản, không phải đàn ông đều không biết khiêm tốn như vậy sao?"

"À… Là như vậy à?"

"Mà nói, chúng ta không nên giúp đỡ đội trưởng ca ca một chút sao?" Xã Cơ nhìn thấy Tiêu Phàm bị vây trên cây giữa quảng trường, cô có chút lo lắng.

"Hắn không cần chúng ta trợ giúp đâu, chúng ta qua đó cũng chỉ gây thêm phiền phức cho hắn thôi, chúng ta cứ đứng đây nhìn hắn biểu diễn là được rồi."

"Vậy sao, chị Hổ Nữu?"

"Chẳng lẽ cậu không tin Phàm muội muội có thể tự mình giải quyết vấn đề?"

Hổ Nữu lại nhìn về Tiêu Phàm trên ngọn cây phía xa xa, trong lòng thầm mắng, ai bảo anh bỏ rơi chúng tôi, đáng đời! Đừng trách chị đây không giúp anh, phải để cho anh lật xe một lần này, lần sau ra ngoài chơi anh mới có thể nhớ đến chúng tôi…

Tất nhiên Claude phát hiện ra hành động khác lạ của người chơi, mặc dù anh ta không rõ vì sao sự việc lại trở thành thế này, nhưng anh ta biết tình hình này cũng không phải tốt đẹp, nếu như có phần tử nguy hiểm trà trộn

vào trong đoàn người để tới đây rồi làm tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ bị thương vậy thì nguy quá.

Cho nên để đề phòng trước, Claude đã hạ quyết tâm, định rằng sẽ mạnh mẽ leo lên cây bắt Hạ Lộ Lộ xuống.

Claude tùy ý tiến lên phía trước để xem, lập tức Tiêu Phàm liền nhận ra khí thế cường đại của anh ta, trong lòng hắn có chút hoảng hốt, sự việt bắt đầu trở nên khó giải quyết hơn rồi!

Đúng lúc này, Tiểu Sửu Hoàng vỗ vỗ bả vai Tiêu Phàm, nhẹ giọng nói: "Mệnh Phàm, gặp phải phiền phức thì đừng hoảng hốt vội, phải tin tưởng bản thân mình, suy nghĩ thử xem, chuyện gì cũng có thể giải quyết êm đẹp hết…"

Cánh tay mảnh mai của Tiểu Sửu Hoàng vỗ vỗ lên đầu vai của Tiêu Phàm, lực đạo từ bở vai truyền đến cũng không tính là nặng, nhưng lại để cho Tiêu Phàm cảm thấy an tâm.

Trong lòng liền sinh ra một cảm giác đáng tin, khiến Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, hắn thật sự khó mà tin được một tên điên Tiểu Sửu Hoàng không tim không phổi ngày thường thế mà lại có một mặt như vậy.

Sự tương phản này quá mạnh, trong lúc nhất thời ngược lại Tiêu Phàm cảm thấy khó mà tiếp nhận.

…

Hạ Lộ Lộ ra dấu tay cho bọn thủ hạ, ra hiệu bọn hắn ngăn cản người chơi tiếp cận, sau đó một thân một mình, dẫn theo bội kiếm, đi đến dưới cây.

Thân cây cổ thụ tráng kiện, cành lá um tùm, tán cây như cái ô lớn mà mở ra, khiến cho một nửa sân bãi của trung tâm quảng trường được bao trùm trong bóng cây mát mẻ.

Theo Claude chậm rãi đi tới, tại nơi ánh nắng bị che đậy dưới bóng cây, Tiêu Phàm lại cảm giác không khí đột nhiên lạnh, đặc biệt là khi cơn gió

thổi qua ngọn cây vang lên tiếng xào xạc, theo gió bốc lên mà đổ chút mồ hôi tay, khiến cho lòng bàn tay của hắn càng thêm lạnh như băng.

Chương 624: Cản Trở Chi Đạo

Chương 625: Cản Trở Chi Đạo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Thần sắc của Claude rất bình tĩnh, nhưng Tiêu Phàm lại biết tên này rất nguy hiểm.

Tiêu Phàm lại nắm chặt hỏa pháo tỏng tay lại, sở dĩ Tiêu Phàm lựa chọn hỏa pháo, là bởi vì hắn vô thức nghĩ cách tránh xa Claude một chút…

"Quác quác, đối thủ rất mạnh đó ~"

"Nếu anh đã biết anh ta rất mạnh, thì sao một chút cảm giác khẩn trương cũng không có?"

Tiêu Phàm có chút không rõ, vì sao lúc này Tiểu Sửu Hoàng còn cười được, Claude rõ ràng không phải là người mà bọn họ có thể đối phó được.

"Bởi vì tôi có thể khiến anh ta không ra tay được…"

Khiến Claude không ra tay được?!

Tiêu Phàm cảm thấy khó có thể tin đối với lí do thoái thác này của Tiểu Sửu Hoàng, nhưng nhìn thần sắc của Tiểu Sửu Hoàng lại không giống dáng vẻ nói dối, chẳng lẽ tên này mạnh đến mức có thể đánh một trận cùng NPC sao?

"Anh chắc chắn? Anh thật sự có thể đánh bại tên trước mặt này sao?"

Tiểu Sửu Hoàng không trả lời, mà lại vươn hai tay của mình, ngón tay cao gầy như đao nhọn lộ ra, xương tay lồi ra khiến đôi tay này nhìn có vẻ hơi đáng sợ.

Ngay sau đó hai tay Tiểu Sửu Hoàng nhanh chóng lắc một cái, như ảo thuật, từng mảnh từng mảnh màu bạc tụ lại trong lòng bàn tay, đó là một thanh phi đao nhỏ bé, phi đao Hoàng Bài của Tiểu Sửu Hoàng.

Ưu hã, ôn nhu, chính là một loạt động tác của Tiểu Sửu Hoàng.

Chỉ đơn giản là vung tay lên, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, mà phi đao Hoàng Bài giữa không trung lại cho thấy vẻ dữ tợn của nó, như răng nanh của hung thú, cắn xuống vị kiếm khách dưới cây kia.

Cảm giác được sát khí từ trên ngọn cây rơi xuống, Claude vốn thẳng tiếng không lùi cuối cùng lại dừng bước.

Công kích này của Tiểu Sửu Hoàng vẫn là được sự coi trọng của Claude, nhưng hàm nghĩa của từ coi trọng này, cũng chỉ hơi hơi cao hơn coi thường một chút mà thôi.

Đối mặt với ánh sáng bạc rơi xuống đầy trời, thân thể của Claude cũng không có nhúc nhích, chỉ vẻn vẹn huy động tay phải nắm lấy thanh bảo kiếm kia.

Bảo kiếm huy động nhanh chóng trước người Claude, ánh kiếm màu xanh biếc vẽ lên không trung một đường kiếm, cùng ánh sáng bạc rơi xuống như mưa kia tạo thành một khối, sau đó lại trở về như cũ.

Claude ngẩng đầu, đưa ánh mắt chuyển qua ngọn cây thì thấy một khuôn mặt bất cần đời khó coi đang tươi cười phía trên.

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Claude, Tiểu Sửu Hoàng vẫn cười cười như cũ, nụ cười này có vẻ hơi thoải mái.

Tiểu Sửu Hoàng chỉ là giao chiến nhỏ với Claude, liền biệt địch ta sâu cạn, cho nên gã quay đầu nói với Tiêu Phàm bằng vẻ mặt vô tội: "Mệnh Phàm à, tôi cảm thấy tôi không đánh lại được tên này đâu."

"A! Vậy vừa rồi anh giả vở cái gì chứ! Hại tôi còn tưởng rằng anh rất lợi hại, cực kì mong chờ một phen!"

Nghe lời nói không chịu trách nhiệm của Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm xém chút nữa đã tức giận đến thổ huyết, mệt mỏi khi ở trong nội tâm của mình vừa mới đây còn cảm thấy sùng bái đối với sự đáng tin của gã, không nghĩ tới trong chớp mắt gã lại sợ đến như vậy.

"Anh gấp cái gì ~ chúng ta lại không nhất định phải đánh bại anh ta, anh có nhớ kỹ lời nói của tôi trước đó không? Tôi nói là, tôi có thể khiến anh ta không ra tay được…"

Lời này Tiểu Sửu Hoàng nói rất chậm, dường như là vì để cho Tiêu Phàm nghe rõ từng chữ, nhưng Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt ác ý tràn đầy tươi cười của Tiểu Sửu Hoàng, lại cảm thấy lời nói này cực kì u ám.

Nói xong, Tiểu Sửu Hoàng liền động, tay phải lắc một cái, lộ ra một sợi ánh sáng bạc.

Vài thanh phi đao được giáp lại ở trên ngón tay.

Có điều những ánh sáng bạc quỷ dị này không rơi về hướng Claude ở dưới cây, mà theo bước chân buồn cười của Tiểu Sửu Hoàng, trên ngọn cây vẽ ra một đường thẳng, vèo một tiếng đi tới bên cạnh Hạ Lộ Lộ.

Khuôn mặt tráng bệch tươi cười của Tiểu Sửu Hoàng trong lúc lơ đãng xẹt qua bên tai của Hạ Lộ Lộ, cánh môi run run, giống như thì thầm một chút, cơn gió thôi, mái tóc của Hạ Lộ Lộ bay lên, liền hóa thành không có.

Có điều Hạ Lộ Lộ vẫn nghe được toàn bộ, bởi vì trong nháy mắt thần sắc của Hạ Lộ Lộ trở nên hưng phấn hẳn lên, dường như mong chờ chuyện thú vị gì đó xảy ra.

Nhưng hai người điên một giả một trẻ cùng nụ cười kì quái lại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy có chút bất an.

"Quác quác ~ Người ở phía dưới hãy nghe tôi nói, không được nhúc nhích!"

Lời nói của Tiểu Sửu Hoàng vẫn ngả ngớn như cũ, lúc này lại vô cùng vang dội, cùng với tiếng cười thương hiệu kia, truyền vang trên quảng trường.

Bất luận là đang nói đến người chơi đông đúc trong sân rộng, hay vẫn chỉ là Claude đang chậm rãi đi thẳng về phía trước, âm thanh của Tiểu Sửu Hoàng đột nhiên cao giọng la lên, cảm giác có chút không hiểu được.

"Đều nghe được không! Tôi nói các người không được nhúc nhích!"

Dựa vào đâu? Tại sao phải nghe lời gã chứ?

Trong lòng mọi người ở giữa sân đồng thời vang lên một thanh âm như thế.

"Quác quác ~ Nếu như các người lại động đật lung tung, vậy cũng đừng trách tôi để lưỡi đao đang nằm trên cổ của tiểu công chúa dính máu…"

Thanh âm của Tiểu Sửu Hoàng có chút trầm thấp, có chút đắc ý, ánh sáng bạc kẹp giữa ngón tay trong lúc nói chuyện dần dần đưa lên cổ trắng noãn của Hạ Lộ Lộ.

Phát hiện một màn này, đám người hít sâu một hơi, chẳng lẽ lúc trước "Lich King" Mệnh Phàm sở dĩ bị một nhóm NPC truy đuổi, là bởi vì bắt cóc tiểu công chúa bên trong trận doanh Tinh Linh? Nhưng cảm giác này có chỗ không được đúng nha…

Cùng với nghi hoặc, đám người bắt đầu tranh luận.

Claude lại không dễ dàng như thế, nhìn thấy thanh dao găm sắc bén ở cổ của Hạ Lộ Lộ chớp động, sắc mặt của anh ta liền trầm xuống.

Làm sao bỗng nhiên lại trở nên như vậy, những người này chẳng lẽ không phải bạn bè của Hạ Lộ Lộ tiểu công chúa điện hạ sao?

Dường như vì giải thích nghi vấn trong lòng Claude, lúc này Hạ Lộ Lộ nghẹn ngào hét lớn: "Ai nha, trước đó Hạ Lộ Lộ tín nhiệm các người như vậy, các người thế mà lừa gạt tình cảm của Hạ Lộ Lộ! Bây giờ vì chạy trốn, các người còn kề dao lên cổ Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ thật đau lòng, Hạ Lộ Lộ rất sợ hãi, hu hu…"

Tiêu Phàm nhìn Hạ Lộ Lộ ngẫu hứng biểu diễn, cảm thấy có chút xấu hổ.

Biểu lộ 0 điểm!

Động tác 0 điểm!

Kỹ thuật diễn 0 điểm!

Nào có ai sau khi bị bắt cóc, bên trong ánh mắt còn mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn như vậy!

Nhưng đám người ở hiện trường lại tin tưởng…

Một tiểu loli đáng yêu như thế làm sao lại gạt người chứ?

Quan trọng hơn là, tên "Lich King" Mệnh Phàm này có rất nhiều tiền, lừa gạt tình cảm của thiếu nữ cái gì, không phải là chuyện bình thường đối với "Lich King" Mệnh Phàm sao?

Một tiểu loli hồn nhiên ngây thơ bị một người bất lương hèn mọn nào đó, cưỡng bức đe dọa mà lầm đường lạc lối.

Bây giờ sau khi lao vào đường cùng, người bất lương hèn mọn nào đó hai tay một đám, hạ lệnh cho quái tử hung ác bên cạnh đem dao kề vào cổ tiểu loli đáng thương, mưu đồ đổi lấy cơ hội sinh tồn của bản thân…

…

Kịch bản giả dối không có thật được gợi theo lời nói của Hạ Lộ Lộ, trình diễn trong đầu mọi người, sau khi logic được lập đến "hợp tình hợp lý", một bồn lửa giận tràn ngập trong lòng dân chúng.

Ta đã nói rồi, vì sao mà một tiểu loli đáng yêu như vậy lại đi theo tên "Lich King" Mệnh Phàm phá hoại mọi phố lớn ngõ nhỏ tại thành phố Freya chứ?

Hóa ra mọi chuyện là như thế!

Mệnh Phàm thật sự hèn hạ, thế mà lại đi lừa gạt một tiểu loli NPC, đúng là mất hết tính người!

"Không thể nhịn được! Một chuyện hèn hạ như thế mà Mệnh Phàm có thể làm ra được!"

“Mọi người mau lên, cứu tiểu công chúa khỏi tay tên ác đồ Mệnh Phàm này!”

“Lần này đoàn người nhiều người như vậy, tôi không tin tên ác đồ Mệnh Phàm này có thể chạy trốn!”

…

Đoàn người càng thêm kích động, sức mạnh muốn thảo phạt Tiêu Phàm càng thêm mạnh mẽ.

Thế là đoàn người theo dòng người dũng mãnh lão tới phía trước, thậm chỉ còn va chạm với thủ hạ thị vệ Claude.

…

Chương 625: Tiểu Sửu Hoàng hèn hạ

Chương 626: Tiểu Sửu Hoàng hèn hạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tiểu Sửu Hoàng lợi dụng thân phận công chúa Tinh Linh của Hạ Lộ Lộ để nhóm NPC sinh ra lòng kiêng kị, cũng làm ngưng lại bước chân tiến lên của bọn họ, dưới loại tình huống nguy cấp như vậy, Tiêu Phàm cảm thấy hành động của Tiểu Sửu Hoàng là một nước cờ hay, thế nhưng mà…

“Anh để Hạ Lộ Lộ uy hiếp bọn họ là được, tại sao lại kéo tôi vào! Anh đó, luôn giội nước bẩn về phía tôi!”

Tiểu Sửu Hoàng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm một chút: “Anh biết, tôi nói như vậy sẽ có độ tin cậy trong lòng người khác cao hơn một chút. Còn nữa, mọi người đều là đồng đội của nhau, anh hi sinh một chút thì có là sao. Hạ Lộ Lộ bị dao kề ở cổ cũng không có gì gọi là ủy khuất, mà anh chỉ bị nhắc đến tên một chút mà thôi, về phần đại ý vẫn là như vậy.”

Có độ tin cậy cao hơn một chút?!

Thật là đáng chết, khó chịu nhất chính là, lời của Tiểu Sửu Hoàng mình hết lần này đến lần khác không thể phản bác!

“Chính là chính là, Hạ Lộ Lộ hi sinh lớn như vậy, chú nói một chút tên cũng có gì quan trọng. Nhưng àm đại thúc, vì sao lại nói tên như vậy, thì độ tin cậy sẽ cao hơn?”

“À, lúc trước Mệnh Phàm phun lửa lung tun dáng vẻ dọa người, những con dế chũi dưới kia đều có chút sợ hãi. Một cái để bọn họ e ngại người đi làm chuyện xấu, độ tin cậy tất nhiên sẽ cao hơn.” Tiểu Sửu Hoàng đương nhiên nói.

“Nói rất có đạo lý, đại thúc quả nhiên khôn khéo!”

Cái quái logic gì vậy, những người kia sợ chính là cái ID trên đầu từ màu đỏ bị biến thành màu đen đó! Hạ Lộ Lộ cháu thế mà lại tin tưởng gã như vậy?

Quái thúc thúc lừa gạt tiểu loli chẳng lẽ còn tiềm ẩn khả năng tăng thêm xác suất thành công sao, nếu không vì sao Tiểu Sửu Hoàng tùy tiện bịa chuyện hai sao, lừa gạt Hạ Lộ Lộ đứa nhỏ ngốc này?

“Đúng rồi, chú đừng nói nhiều, hiện giờ Hạ Lộ Lộ muốn phối hợp với đại thúc diễn trò cho đối thủ, không quan tâm đến chú ~”

Đáng ghét, triệt triệt để để đáng ghét.

Tiêu Phàm xoắn xuýt không chịu nổi còn chưa lên tiếng, đã bị Hạ Lộ Lộ chê, nội tâm cảm thấy rất đau thương.

…

Lần nữa nghe Tiểu Sửu Hoàng nhắc đến hai chữ Mệnh Phàm, đám người chơi càng xác định ý nghĩ trong nội tâm của mình, đối với việc cứu vớt tiểu công chúa, thảo phạt Lich King trở nên càng thêm tích cực.

Sau khi Claude nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng kề dao lên cổ Hạ Lộ Lộ, trong lòng một mực nghi ngờ lời nói của Tiểu Sửu Hoàng, bởi vì anh ta hiểu rõ tính tình thích náo nhiệt của Hạ Lộ Lộ, việc này rất có thể là Hạ Lộ Lộ cùng

với bạn bè của mình đang diễn một vở kịch, vì có thể đào thoát từ trong tay mình, đi ra khỏi thành Freya mà nói chính là mạo hiểm.

Cho nên coi như Hạ Lộ Lộ lớn tiếng la hét sợ gì đó, Claude vẫn chưa từng bối rối như cũ, nhưng lúc này anh ta lại nhìn thấy một đoi mắt đáng sợ đằng sau lưng Hạ Lộ Lộ…

Đôi mắt nửa khép này,

Có vẻ hơi dài nhỏ, nhưng vẫn không che giấu được ánh sáng tinh quái phát ra từ trong đó, điều để Clade càng thêm hoảng hốt chính là, bên trong đôi mắt này dường như ẩn chứa một biển máu, biển máu thông qua giết chóc tích lũy mà thành…

Người lỗ mãng trên cây dùng đôi mắt này nhìn mình, sau đó lại lướt qua cổ trắng noãn của Hạ Lộ Lộ, lại nhẹ nhàng cọ xát sống dao trên cổ Hạ Lộ Lộ một chút, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra vẻ vô cùng tùy ý.

Nhưng nhìn thấy nụ cười này, Claude lại sinh ra hàn ý trong lòng, anh ta có một cảm giác, nếu không theo ý người này mà làm việc, gã nhất định sẽ động dao trên cổ Hạ Lộ Lộ, bởi vì nụ cười trên mặt tên này bình thường đều là tên điên…

“Nghe mệnh lệnh của tôi, không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần nơi này!”

Claude khoát tay chặn lại, hạ lệnh cho thị vệ Tinh Linh ngăn cảm đám người đang phun trào xung quanh quảng trường, cũng vô cùng cẩn thận mà nhìn chằm chằm vào cử động của Tiểu Sửu Hoàng trên cây.

“Đại thúc, chú thật lợi hại, thật giống như lời chú nói, tên Claude này đã dừng lại.” Hạ Lộ Lộ nhìn đám người dưới cây cử động, có vẻ hơi hưng phấn.

Tiểu Sửu Hoàng chỉ là cười cười, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào vị soái ca tóc vàng đã lui nửa bước dưới cây kia.

“Vị dưới cây kia, Mệnh Phàm nói, bây giờ anh lập tức bắt chước tiếng chó sủa, nếu không tiểu công chúa nhà các người liền… Quác quác ~”

Nghe được yêu cầu của Tiểu Sửu Hoàng, hiện trường liền xôn xao lên.

“Mệnh Phàm quá đáng thật, sao có thể làm như vậy chứ!”

“Trời ạ! Ở trong game làm ra chuyện vũ nhục NPC như vậy, cũng chỉ có Mệnh Phàm dám làm thế!

“Vị soái ca tóc vàng này thật đáng thương!”

…

Không chỉ có đám người cảm thấy như vậy, Tiêu Phàm cũng cảm thấy Tiểu Sửu Hoàng đi quá giới hạn, liền mở miệng khuyên nhủ, “Làm quá rồi, không cần thiết phải như vậy, đợi chút nữa chọc giận tên dưới cây kia thì thảm rồi.”

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng lại không để ý đến, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt rồi nói: “Tôi tự biết phân biệt.”

Trái lại Hạ Lộ Lộ thế mà bỗng nhiên trở nên hưng phấn, “Ai nha, ai nha, dao kề trên cổ, ai nha, ai nha, Hạ Lộ Lộ rất sợ đó.”

Tiêu Phàm lập tức có chút đồng tình với Claude đang ở dưới cây, làm sao lại có tiểu chủ tử hố đen như vậy.

Sắc mặt Claude lúc này xám xịt lại, con mắt một mực gắt gao nhìn chằm chằm vào thanh dao găm sắc bén trên cổ Hạ Lộ Lộ, trong lòng do dự.

Làm sao bây giờ? Nên làm thế nào cho phải?

Tiểu Sửu Hoàng dường như không có ý định cho Claude tự quyết định thời gian, đao trên đầu ngón tay như dải màu, ánh sáng bạc nhoáng một cái, chuyển hướng về phía cổ Hạ Lộ Lộ, khoảng thời gian chỉ có một giây ngắn ngủi…

Claude sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa, nhìn đôi mắt càng ngập tràn sát khí ở trên cây, tay phải anh ta cầm trường kiếm lần đầu trở nên run rẩy, trong đầu chỉ còn…

Tôn nghiêm, vẫn là bảo vệ cho vinh quang của công chúa điện hạ.

Trong lúc Claude bị không khí gắt gao áp bức đến sắp sụp đỏ, trên mặt Tiểu Sửu Hoàng lại dần dần hiện lên nụ cười ranh mãnh.

Nụ cười kia giống như ma quỷ trong vực sâu, khiến Claude có chút kinh hãi, cả người anh ta đều trở nên khẩn trương lên.

Loại chuyện bị khí thế trên người mạo hiểm cấp thấp áp chế, trước đó Claude chưa từng cảm nhận được qua trên người khác…

Bị con mắt đầy tà khí của người trên ngọn cây nhìn chằm chằm vào làm Claude cảm thấy hơi lạnh.

Con dao nhỏ lạnh lẽo xoay chuyển liên tục trên tay Tiểu Sửu Hoàng, bắn ra từng đợt ánh sáng lạnh làm người sợ hãi, nhịp đập của trái tim Claude cũng thay đổi theo từng tia sáng đó.

“Làm sao? Cậu không muốn làm theo những lời ta vừa nói sao? Có lẽ cậu cũng không quan tâm tới sự sống chết của tiểu công chúa trong tay ta nhỉ?”

Vừa nói Tiểu Sửu Hoàng vừa dùng sống dao kề sát vào cổ Hạ Lộ Lộ rồi lia qua lia lại.

Mặc dù lúc này Tiểu Sửu Hoàng dùng là sống dao, thế nhưng vẫn dọa sợ Claude rồi.

“Claude, làm theo lời chú ấy đi, Lộ Lộ đang rất sợ hãi nha.”

Trên mặt Hạ Lộ Lộ không tìm được một chút cái gọi là sợ hãi, mà nhìn chằm chằm vào Claude dưới cây với vẻ chờ mong, có vẻ cô rất muốn nhìn vẻ mặt lo sợ của người suốt ngày lải nhải này.

Nơi xa, mọi người thấy hành vi của Tiểu Sửu Hoàng thì càng cảm thấy gã hèn hạ, thế nhưng lại bị thị vệ tinh linh ngăn cản nên không dám làm gì cả, chỉ có thể oán thầm mà thôi.

Hổ Nữu nhìn Hạ Lộ Lộ trên ngọn cây mà nổi cả da gà, quay đầu lại nhìn Xà Cơ mà hoi: “Con bé NPC đang ở cùng Phàm muội muội kia không phải là

một M giống em chứ? Tại sao mà bị người uy hiếp lại càng hưng phấn chứ?"

"Chị Hổ Nữu!"

Xà Cơ không trả lời chỉ là nói một câu cáu kỉnh, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Lúc trước ở trận doanh Ác Ma, Xà Cơ đã để lộ đam mê đặc biệt của mình ra đó là bởi Xà Cơ cho rằng "Tân Sinh" chỉ là một thế giới ảo, thế nhưng sau khi chơi lâu, vượt qua giai đoạn tân thủ thì cô mới biết thế giới này cũng không đơn giản như mình nghĩ.

Sau khi ở cùng Tiêu Phàm và trải qua rất nhiều chuyện thì cô mới nhận ra, cái thế giới này không chỉ là một thế giới ảo, mà cô cũng không biết tại sao mà lại không muốn để cho Tiêu Phàm nhìn thấy mặt không tốt của mình…

…

Chương 626: Ma Quỷ

Chương 627: Ma Quỷ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Từ nét mặt hưng phấn của Hạ Lộ Lộ thì Claude đương nhiên là biết được hành vi lúc này của Hạ Lộ Lộ là giả bộ, thế nhưng anh cũng không thể nào hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì Claude khá sợ người sau lưng Hạ Lộ Lộ, bởi vì lời nói của người kia rất nghiêm túc…

"Anh chàng đứng dưới cây, xem ra là cậu không hiểu lời nói của ta, thật sự là… đáng tiếc nha…"

Lời nói của Tiểu Sửu Hoàng làm Claude giật nảy mình, suýt chút nữa thì bay thẳng lên cây, thế nhưng lời nói sau đó của Tiểu Sửu Hoàng lại truyền tới: "Aiz, ta đang muốn ra tay, thế nhưng tên Mệnh Phàm này lại rất nhân từ, muốn điều kiện hạ thấp xuống, cậu hãy lùi về phía sau, đứng cạnh

những người của cậu đi, rồi ta sẽ bỏ dao xuống, nếu không thì tiểu công chúa sẽ không thể sống sót được nữa đâu, cạc cạc…”

Lùi lại về sau sao?

Claude thở phào một hơi, rồi không do dự chút nào mà lùi lại, bởi vì để Tiểu Sửu Hoàng buông bỏ con dao đang đặt trên cổ Hạ Lộ Lộ mới là việc quan trọng nhất lúc này.

…

Nhìn qua Claude đang lùi lại, Tiêu Phàm liếc mắt nhìn Tiểu Sửu Hoàng đang cười đùa tí tửng thì nuốt nước miếng đánh ực.

Có lẽ trong mắt kẻ khác chỉ nghĩ rằng Tiểu Sửu Hoàng là một tên cướp bắt cóc tiểu công chúa để uy hiếp NPC, thế nhưng Tiêu Phàm rất rõ ràng tên này là một ác ma chân chính…

Lợi dụng thân phận của Hạ Lộ Lộ, uy hiếp tất cả NPC, ngăn chặn không cho Claude bước tới, những bước này đều được gã sử dụng tới hoàn mỹ.

Thế nhưng thứ càng làm Tiêu Phàm cảm thấy rung động đó là Tiểu Sửu Hoàng có thể nắm vững được lòng người một cách hoàn mỹ.

Dùng mạng của Hạ Lộ Lộ để ép Claude yêu cầu rất nhục nhã, dùng lời nói và những động tác nhỏ bé của mình để điều khiển cảm xúc của Claude lên xuống chập chùng.

Đáng sợ nhất đó là gã có thể nắm vững được cường độ của mình, không thể để cho Claude tức điên, chỉ làm cho tiết tấu thay đổi lên xuống thất thường, làm năng lực chịu đựng của Claude cũng thay đổi theo, càng ngày càng yếu ớt.

Tới tận cuối cùng, Tiểu Sửu Hoàng mới đưa ra yêu cầu chân chính của gã muốn Claude làm theo.

Nếu mà trước đó Tiểu Sửu Hoàng yêu cầu Claude rời khỏi thì chắc chắn Claude sẽ không làm theo đơn giản như vậy.

Mà sau khi bị Tiểu Sửu Hoàng tra tấn tâm lý thì Claude lại đồng ý một điều mà lúc trước rất khó đồng ý.

Kiểu đùa giỡn với tâm trạng con người này, thì trừ ác ma ra, còn có kẻ nào có thể làm được sao?

Tiêu Phàm nhìn Tiểu Sửu Hoàng vẫn đang cười ha ha trên ngọn cây thì tự nhiên lại cảm thấy lạnh cả mình.

Chỉ mong rằng trong tương lai, mình có thể không trở thành kẻ địch với tên này, cái loại bị người khác khống chế tâm lý để Tiêu Phàm cảm thấy rất sợ hãi.

Nếu Tiểu Sửu Hoàng mà trở nên đứng đắn thì chắc chắn gã sẽ trở thành một kiêu hùng ở trong game…

“Chú, tại sao lại thả anh ta đi! Tên khốn kiếp Claude này luôn phá hoại chuyện tốt của Lộ Lộ, thật vất vả mới thấy anh ta xấu mặt một lần, tại sao chú lại thả anh ta đi sớm vậy!”

Lúc này, có lẽ chỉ còn Hạ Lộ Lộ mới có cảm giác đây là trò đùa đi, sau khi Claude quay người rời khỏi thì Hạ Lộ Lộ quệt miệng, rất là không vui.

“Lộ Lộ, điều quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là thoát khỏi nơi đây, nếu như ép Claude quá đáng thì chúng ta sẽ không thể đi theo Lộ Lộ mạo hiểm được, cạc cạc…”

“Có vẻ đúng nha, thế nhưng Lộ Lộ vẫn cảm thấy khá đáng tiếc…”

…

Tiểu Sửu Hoàng đã cất con dao kia đi, còn đang an ủi tâm trạng không vui của Hạ Lộ Lộ, ánh mắt nhìn về phía xa, có vẻ rất hài lòng với kết quả bây giờ.

Sau khi Claude rời đi thì Tiêu Phàm bỗng nhiên thư giãn sau một thời gian dài căng thẳng, các người chơi cũng đã bị thị vệ tinh linh ngăn ở phía ngoài, cách Tiêu Phàm không gần mà cũng không xa, chỉ có một phần quanh gốc

cây mới không có ai cả, ngoài vòng tròn đó là một biển người, chen chúc rất chật chội.

Mặc dù lúc này vẫn không nghĩ ra được cơ hội chạy thoát nào, thế nhưng khi thấy cách Tiểu Sửu Hoàng xử lý mấy chuyện kia thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Ép Claude rời khỏi, mượn tay NPC để đám người chơi không thể làm gì cả, tạo thành thế cục yên ổn, tâm tư của Tiểu Sửu Hoàng rất thận trọng và chu đáo, có lẽ bây giờ Tiểu Sửu Hoàng cũng đã có kế hoạch chạy trốn rồi chứ.

"Anh dùng thân phận của Hạ Lộ Lộ để ép Claude rời khỏi đây, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?" Tiêu Phàm hỏi Tiểu Sửu Hoàng một câu.

"Làm gì sao?" Tiểu Sửu Hoàng cười cười, khoanh tay trước ngực, ánh mắt chuyển qua những người chơi phía sau đám thị vệ tinh linh: "Khoảng cách này rất tốt nha…"

"Khoảng cách rất tốt là sao chứ?"

Một câu nói không đầu không đuôi của Tiểu Sửu Hoàng làm Tiêu Phàm rất nghi ngờ.

Tiểu Sửu Hoàng cũng không trả lời Tiêu Phàm mà cầm pháo giơ lên, dùng họng pháo nhắm thẳng những người chơi vẫn đang chửi rủa bên dưới, sau đó bóp cò…

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Phàm thì Tiểu Sửu Hoàng cười một cách kỳ dị: "Khoảng cách giết người…"

Claude chậm rãi lùi lại, mặc dù không cam lòng nhưng đối mặt với thanh dao găm sắc bén kia, anh ta chỉ có thể làm theo.

Anh ta quay lại đứng trước mặt đám thủ hạ, phóng mắt nhìn về phía ngọn cây phía xa xa, nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng thật sự bỏ cây dao nhỏ đang gác trên cổ Hạ Lộ Lộ xuống rồi, Claude rốt cuộc mới có thể cảm thấy an tâm một chút.

Nhưng mà tiếp theo đây mình nên làm thế nào cho phải đây?

Claude nhìn lên ngọn cây, ẩn ẩn có chút lo lắng, bởi vì người đàn ông có bề ngoài kì quái kia thật sự vô cùng nguy hiểm, mà mình lại có chút bất lực, chỉ mong tộc Thụ Nhân chưa quên lời hứa hẹn mà bọn họ đã từng lập, có thể âm thầm bảo vệ cho Hạ Lộ Lộ công chúa điện hạ…

“Ầm!”

Một tiếng pháo vang lên, triệt để đánh gãy suy nghĩ của Claude, sau lưng Claude khói lửa đột ngột bốc lên giữa đám người, theo sau vài tiếng kêu thảm thiết, các người chơi bắt đầu trở nên hỗn loạn.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Claude vô thức quay lại hỏi thuộc hạ một tiếng, nhưng còn chưa đợi đám thị vệ Tinh Linh trả lời, lại một tiếng pháo nữa vang lên vang dội, một màn hỏa lực nổ tung trực tiếp chiếu vào trong tầm mắt của anh ta.

Ngay lúc Claude lại lần nữa nhìn về phía ngọn cây, phát hiện hành vi cử chỉ khoa trương của người đàn ông cổ quái kia, gã đang đắc ý nhìn anh ta, trên vai còn khiêng một cây pháo hạng nặng.

“Tiểu Sửu Hoàng, anh đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng nã pháo vào những người chơi kia, Tiêu Phàm hoàn toàn ngờ nghệch.

“Giết người chớ gì.”

Tiểu Sửu Hoàng trả lời rất thoải mái, bày ra một dáng vẻ anh đã biết rõ lại còn cố hỏi.

“Nhưng vì sao chứ?! Tại sao vô duyên vô cớ lại nã pháo về phía bọn họ chứ?!”

“Anh thật sự cho rằng bọn họ vô tội sao?” Tiểu Sửu Hoàng cười khinh bạt.

“Có thể…Nhưng mà cũng không nên bạo lực như vậy chứ!”

“Đừng băn khoăn lo lắng về những chuyện này nữa, anh nên rõ ràng một chuyện là chúng ta muốn chạy từ chỗ này ra ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng, mà cách có thể giúp chúng ta mở ra cánh cửa chạy trốn cũng chỉ có cách là tạo nên hỗn loạn. Anh đừng có mà lề mề nữa, bầy kiến cỏ đang ghét này chỉ một mình tôi không thể dọn sạch được, anh mau gia nhập tác chiến đi!” Nói xong trên mặt Tiểu Sửu Hoàng lại nở một nụ cười ấm áp, nói với Hạ Lộ Lộ đang ở bên cạnh: “Hạ Lộ Lộ, chúng ta so tài xem chút nữa ai bắn pháo lợi hại hơn không?”

“Đồng dâm à! Nói đến bắn pháo, Hạ Lộ Lộ sẽ không thua bất cứ người nào đâu!”

Ý chí chiến đấu của Hạ Lộ Lộ bỗng chốc bị Tiểu Sửu Hoàng gợi lên, vung mạnh hỏa pháo, điên cuồng khai hỏa về phía các người chơi và thị vệ Tinh Linh, cô bé lại lần nữa biến hình trở thành tiểu loli bạo lực như trước kia.

Tiêu Phàm nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của hai kẻ điên một lớn một nhỏ kia, cảm thấy từng trận từng trận kinh hãi, lại nhìn chiến trường phía dưới cây tràn ngập khói lửa, bắt đầu do dự không thôi ôm hỏa pháo trong tay.

Các người chơi tiến lên lại bị thị vệ Tinh Linh ngăn cản, mà hai bên lúc trước dựa sát vào nhau, căn bản không có không gian để tránh né đạn pháo đang bắn về phía mình.

Chương 627: Đạo Cầu Sinh Của Tiểu Sửu Hoàng

Chương 628: Đạo Cầu Sinh Của Tiểu Sửu Hoàng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Các người chơi tiến lên lại bị thị vệ Tinh Linh ngăn cản, mà hai bên lúc trước dựa sát vào nhau, căn bản không có không gian để tránh né đạn pháo đang bắn về phía mình.

Đạn pháo vừa rơi xuống, vừa chết là như ngã rạ, quả thật vô cùng bi thảm.

Mọi người nhao nhao xô đẩy, chạy thục mạng, tiếng giẫm đạp, chửi rủa vang lên khắp nơi, cục diện hỗn loạn không chịu nổi, ngay cả những thị vệ Tinh Linh có đẳng cấp cao, dưới sự chen chúc xô đẩy của người chơi, cũng bị đẩy lùi mấy bước.

Chẳng qua càng là vậy, Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ lại càng thêm đắc ý.

Họng pháo lạnh lẽo, đạn pháo lại nóng bỏng, sau khi bóp cò, tất cả kết hợp lại lại hoàn mỹ đến như vậy.

Trừ chuyện đó ra, trong lòng Hạ Lộ Lộ và Tiểu Sửu Hoàng dường như không chứa thêm được bất cứ chuyện nào khác, lại càng sẽ không thương hại đám người chơi kia.

Tình huống hiện giờ đã phát triển thành đơn phương đồ sát, nhìn thấy cảnh tượng địa ngục trần gian này, ngay cả Tiêu Phàm cũng đều cảm thấy có chút không đành lòng.

Claude nhìn thấy mọi chuyện ở sau lưng, sắc mặt xanh xám, anh ta muốn đi lên, lên tiếng chất vấn Tiểu Sửu Hoàng một phen.

Chẳng qua, Tiểu Sửu Hoàng dường như cảm thấy Claude đang nhìn gã trước, gã chỉ là nhích thân thể lại gần Hạ Lộ Lộ hơn, sau đó nói với Claude đang ở phía xa: “Anh đừng đến đây, nhanh đi đuổi bọn họ đi đi…”

Claude rất muốn không nghe lời Tiểu Sửu Hoàng nói, trực tiếp tiến lên ngăn cản hành vi điên cuồng của Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ lại.

Nhưng mà lúc này anh ta lại không làm được.

Bởi vì anh ta cảm thấy giờ khắc này đang có một cánh tay đang đưa đến gần lưng Hạ Lộ Lộ, trên bàn tay loáng thoáng có thể nhìn thấy một ánh sáng bạc, ngẫu nhiên lóe ra một tia ánh sáng chói mắt theo góc độ chiết xạ biến đổi…

Thế là Claude thỉ có thể uất ức thầm mắng một tiếng, liền hạ lệnh cho đám thuộc hạ xua đuổi những người chơi phía sau, tận lực duy trì thế cục ổn định.

Nhưng thị vệ Tinh Linh bỗng nhiên hành động lại làm cho những người chơi khác lại càng thêm hỗ loạn và phẫn nộ…

“Những thị vệ Tinh Linh này tại sao lại muốn túm chúng ta đẩy ra ngoài? Bọn họ không phải là nên ra tay ngăn cản đám người Mệnh Phàm sao?”

“Tiểu công chúa của bọn họ cũng đã bị tên ác nhân Mệnh Phàm cưỡng éo làm chuyện xấu, những tên này không những không ra tay ngăn cản đám Mệnh Phàm, thế mà còn đến xua đuổi chúng ta!”

“Đúng vậy, vì cái gì mà bọn họ không đi ngăn cản đám người Mệnh Phàm chứ, thị vệ Tinh Linh không phải là nên đi giữ gìn trật tự thành Frya, đi trường trị ác đồ Mệnh Phàm nói đúng, không phải sao? Tại sao lại động thủ với chúng ta chứ? Chẳng lẽ những tên này cũng đã bị ‘Lich King’ Mệnh Phàm thu phục rồi sao?”

“Tôi không phục! Lúc nãy đồng đội của tôi đã chết dưới hỏa lực của bọn chúng, bây giờ đám thị vệ Tinh Linh này lại thuận theo ý của đám người Mệnh Phàm đến xua đuổi chúng ta, tôi muốn liều mạng với bọn chúng!”

Loạn.

Theo từng trận tiếng pháo vang lên, người chơi trên quảng trường triệt để hỗn loạn.

Những người chơi bị kích động cảm xúc thậm chí đã mất đi lý trí mà tấn công những thị vệ Tinh Linh kia, thị vệ Tinh Linh bị tấn công tất nhiên sẽ không khách khí với bọn họ, ra tay quả quyết vung ra một kiếm, một kiếm này đã hoàn toàn thiêu đốt mồi lửa mâu thuẫn giữa người chơi và NPC…

Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn thấy tình hình hiện tại mà cảm thấy vô cùng đau đầu, cảnh hỗn loạn này rõ ràng không phải là thứ mà hắn ta muốn nhìn thấy, không biết tại sao, hắn ta bỗng nhiên cảm thây dao động đối với ý nghĩ trong lòng mình, nếu còn phát triển như vậy, Mệnh Phàm thật sự có thể chịu sự trừng phạt tương ứng sao?

Mặc dù tiến triển của việc thảo phạt Mệnh Phàm có chút không thuận lợi nhưng Hội trưởng công hội Tinh Thần vẫn không thể nào nhìn thấy cơ hội

sống sót mảy may nào của đám người Mệnh Phàm, nhưng vì sao trong tim hắn ta vẫn bất an như thế?

Có người đau đầu tất nhiên cũng sẽ có người vui vẻ, nhìn tình hình hỗn loạn bên dưới, Tiểu Sửu Hoàng đang đứng trên ngọn cây thỏa mãn huýt sáo, tiếp tục bắn xuống dưới mấy pháo, chẳng qua mấy pháo này cũng không trút xuống người của những người chơi như lúc nãy mà là bắn về phía những thị vệ Tinh Linh, những người phụ trách giữ gìn trật tự, xua đuổi người chơi kia.

Trong sự hỗn loạn, những tên giữ gìn trật tự kia trong mắt Tiểu Sửu Hoàng lại càng lộ vẻ chướng mắt…

Những quả pháo mà Tiểu Sửu Hoàng bắn xuống mặc dù không thể tạo thành vết thương chí mạng đối với thị vệ Tinh Linh, nhưng mà dùng để ngăn trở hành động thì vẫn có thể.

Mấy pháo như vậy bắn xuống, khu vực phòng thủ nghiêm ngặt của đám thị vệ Tinh Linh trong nháy mắt bị thủng một lỗ, bắt đầu lần lượt có người chơi kêu gào xông vào.

“Anh rốt cuộc đang làm cái gì?”

Một chuỗi hành động của Tiểu Sửu Hoàng khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy có chút khủng hoảng và khó hiểu.

“Gây ra hỗn hoạn đó, triệt triệt để để hỗn loạn, chỉ có như vậy chúng ta mới có một chút hi vọng sống.”

“Thậy sự là như vậy sao?”

Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt có chút thích thú của Tiểu Sửu Hoàng, cảm thấy có chút khó tin, hỏi: “Thế rốt cuộc phải hỗn loạn đến mức nào thì chúng ta mới có thể chạy đây?”

“Dĩ nhiên là cho đến lúc nhìn thấy có hội mới thôi.”

“Thời điểm đó là gì?”

“Anh hiện tại nhìn thấy đường sống rồi sao?”

“Không có…”

“Cho nên tôi chỉ có thể tiếp tục giết chóc, cho đến khi cơ hội sống mà tôi công nhận xuất hiện mới thôi, cạc cạc”

Ngữ khí của Tiểu Sửu Hoàng vô cùng bình thản, Tiêu Phàm nghe thấy lại cảm thấy vô cùng hoảng sợ, giờ phút này hắn rốt cuộc nhớ lại, bản chất của mình và những tên kia là khác nhau…

Ngoại ô phía nam thành Antequera trận doanh Nhân Loại và phía tây thành Frya là những nơi hẻo lánh ít dấu chân người, công hội Trật Tự lại chọn nơi này làm đại bản doanh của mình.

Ở Nam Giao có một cánh rừng, trong rừng lại có một tòa nhà cổ mang kiểu dáng châu Âu.

Tường gạch nhìn có vẻ hơi cũ nát, bề mặt phủ kín một tầng rêu xanh nhàn nhạt, nếu không chú ý, người bình thường căn bản sẽ không có cách nào nhận ra đây thật ra là một tòa nhà, dây leo dại sinh trưởng tốt bò dọc khắp mặt tường, đổ nát, vắng vẻ, chẳng có chút hơi người nào.

Nhưng cảnh tượng bên trong tòa nhà này lại vô cùng tương phản với vẻ bề ngoài của nó.

Ánh đèn chiếu sáng trưng cả căn phòng, ở trong phòng, thành viên của công hội Trật Tự mỗi người đều tự làm việc của mình, đi tới đi lui, chẳng qua mọi chuyện xảy ra đều yên tĩnh dị thường, yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị.

Bên trong công hội Trật Tự, người người đều mặt không biểu tình, vội vàng làm việc trong tay mình, ánh mắt cực kỳ chăm chú, hoàn toàn không có chút cảm giác nào là công hội trong trò chơi, nói bọn họ đang chơi đùa không bằng dùng hai chữ làm việc để hình dung một cách chuẩn xác hơn về hành vi của bọn họ lúc này.

Đúng vậy, bọn họ cẩn thận, vội vàng làm việc trong tay, thật khiến cho người ta có cảm giác đang đi vào một văn phòng làm việc.

Lạch cạch lạch cạch lạch cạch âm thanh gõ bàn phím liên tiếp vang lên, Tiểu Ngũ nhìn chăm chú dòng số liệu lướt qua màn hình nhanh như điện xẹt.

Đối với một nhân viên kỹ thuật quen thao tác trên bàn phím như cậu ta mà nói, cho dù là đang chơi "Tân Sinh", vẫn như cũ quen thuộc giả lập nên một cái bàn phí để tiến hành thao tác phân tích những thông tin mà mình nhận được.

"Tân Sinh" khai phục ngày ấy, Tiểu Ngũ liền cùng Kiếm Thần đăng nhập vào trò chơi, chấp hành nhiệm vụ bí mật mà cấp trên giao cho.

Nhiệm vụ bí mật này khiến cho Tiểu Ngũ cảm thấy mê hoặc không thôi, bởi vì nội dung của nó thật sự quá mức mơ hồ, tìm kiếm một vật phẩm quan trọng nào đó, thông tin về vật phẩm không rõ ràng, ngay cả tên cũng không có.

Chuyện như vậy đối với bọn họ mà nói chẳng khác gì mò kim đáy biển, Tiểu Ngũ mang theo một bụng nghi hoặc hỏi cấp trên một phen, mà cấp trên vậy mà lại trả lời cậu ta một câu nói càng thêm mơ hồ: "Lúc cậu nhìn thấy nó, tự nhiên sẽ biết nó là vật mà chúng ta muốn tì

Chương 628: Chuyện Vụn Vặt Trong Công Hội Trật Tự

Chương 629: Chuyện Vụn Vặt Trong Công Hội Trật Tự

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Lúc ấy nhìn cấp trên ra vẻ cao thâm đó, Tiểu Nguc thậm chí có chút hoài nghi là cấp trên đang cố ý làm khó bọn họ.

Chẳng qua chuyện này cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, chuyện quan trọng nhất chính là trong "Tân Sinh" trước cấp 30 có phân chia trận doanh, ý đồ của việc phân chia nàu dường như là bởi vì cách ly một số người chơi có vấn đề vào chung một khu vực, để cho giai đoạn của trò chơi, tạo nên một hoàn cảnh tươi đẹp hơn cho người chơi bình thường.

Nhưng mà liền bởi vì sự phân chia khu vực này, đã khiến cho bọn họ hoàn toàn bỏ lỡ mất thời cơ.

Bởi vì thành viên Long Tổ bọn họ đều là người chơi có tâm lý hoàn toàn bình thường, mà vật phẩm mà bọn họ muốn tìm kiếm lại rơi bên trong trại tập trung những người có vấn đề này.

Ừm…chờ một chút…

Thật ra trong nhóm họ vẫn có một nhân vật không bình thường, nhưng người kia thuộc loại không chịu sự quản giáo, chỉ thích tự làm theo ý mình, ngày đầu tiên lượn một vòng trong trò chơi xong, liền tạm thời rời nhiệm vụ.

Bởi vì trong tổ chức, biên chế của người này không giống với đám bọn họ, thậm chí cấp trên cũng bắt đầu không có biện pháp gì để có thể bắt ép anh ta.

Cho nên coi như trong Long Tổ có tồn tại một thành viên như thế, cũng chỉ có thể chờ sau khi liên thông các khu vực thì mới có thể chân chính tiến hành nhiệm vụ tìm kiếm.

Tiểu Ngũ nghĩ đến người kia, trong lòng có chút kiêng kị, bởi vì trong lòng Tiểu Ngũ tên kia căn bản chính là một tên điên, bằng không anh ta cũng sẽ không bị hệ thống chuyển đến trận doanh kia, thật không biết ban đầu anh ta làm sao có thể vào Long Tổ nữa, vả lại nghe Kiếm Thần đại ca nói, anh ta là lão tiền bối của bọn họ, hơn mười năm trước đã gia nhập Long Tổ.

Hơn mười năm trước, đây là khái niệm gì, lúc ấy cậu ta chỉ mới học tiểu học thôi!

Cho nên nhiệm vụ mà cấp trên giao phó, đám người Tiểu Ngũ đã hoàn toàn để mất tiên cơ, chờ đến sau khi các trận doanh trong trò chơi liên thông lại với nhau thì cũng đã quá muộn rồi…

Khi bọn họ xác định vật phẩm đó ở ngay trong phó bản Thung Lũng Rắn Cát, toàn bộ thành viên trong công hội Trật Tự thử rất lâu trong phó bản, vẫn không tìm được vật phẩm mà nhiệm vụ cần.

Ngoài ra, sau đêm mà Kiếm Thần đại ca ra ngoài trở về, dường như đã coi nhẹ tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này rất nhiều.

Không lâu sau, liền nói đám người bọn họ từ bỏ việc tìm kiếm vật phẩm, ngược lại chuyển trọng điểm sang việc giám sát trật tự trong trò chơi, phòng ngừa gián điệp ngoại quốc gây ảnh hưởng đến hoàn cảnh trò chơi trong nước, phá hỏng sự phát triển khỏe mạnh của server trong nước.

Theo lời nói của Kiếm Thần đại ca, chuyện này là bởi vì cấp trên vô cùng coi trọng thế giới giả tưởng "Tân Sinh", hiện giờ từng cái server thế giới đều trong giai đoạn bắt đầu vận hành, tương lai tất nhiên sẽ mở ra khu vực phong tỏa các server như khi liên thông các trận doanh, đến lúc đó cả thế giới giả tưởng sẽ được kết nối lại thành một khối, cho nên chúng ta nhất định phải đảm bảo người chơi server trong nước phải có một hoàn cảnh bình thường để có thể phát triển thực lực.

Mặt khác, sau khi các server được kết nối thành một khối, thế giới giả tưởng khổng lồ "Tân Sinh" này liền sẽ chín muồi, đến lúc đó sẽ triệt để sử dụng "Tân Sinh" để khai phá con đường rót dòng tài chính, hình thành dây chuyền sản xuất kiểu giả lập, cùng liên kết với hiện thực, kéo theo phát triển kinh tế, cho nên việc duy trì ổn định server trong nước liền trở thành nhiệm vụ mà Tiểu Ngũ phải chấp hành sau khi từ bỏ nhiệm vụ đầu tiên là tìm kiếm vật phẩm.

Nhưng mà cho dù là như vậy, Tiểu Ngũ vẫn cảm có chút nhàm chán.

Bởi vì nguyên tắc làm việc của công hội Trật Tự trong trò chơi giống như là đứng trong chỗ tối quan sát chằm chằm mọi chuyện xảy ra trong trò chơi, chỉ khi vạn bất đắc dic thì mới có thể ra tay, chuyện này khiến cho Tiểu Ngũ cảm thấy có chút vô công rồi nghề.

"Ha ha ha…"

Nghe thấy tiếng cười kia, Tiểu Ngũ không khỏi nhíu mày, trong không khí làm việc nghiêm túc như vậy, người vẫn có thể bật cười tùy tiện như vậy cũng chỉ có mỗi cô…

“Nhị tỷ! Tất cả mọi người đều đang bận rộn! Chị lén lút kiếm trò tiêu khiển em cũng không nói chị, nhưng mà xin đừng làm ảnh hưởng đến mọi người thì mới được!”

“Cậu cái con mọt sách này, luôn luôn ngậm máu phun người, ai nói với em là chị lại đang giải trí chứ! Chị đang thu thập tình báo đó! Cậu biết không hả!” Tử Yêu nghe thấy lời chỉ trích của Tiểu Ngũ, lập tức cảm thấy bất mãn.

“Thu thập tình báo sao lại có thể cười ra tiếng?”

Tiểu Ngũ vẻ mặt không tin, đối với loại tính cách tùy tiện trong lúc làm việc của Tử Yêu, Tiểu Ngũ từ trước đến nay liền rất không thích.

“Hết cách rồi, thật sự là quá mức buồn cười, em nhìn trên cây kìa, cái cô nàng mà Mệnh Phàm vác trên lưng kia, dáng vẻ ngốc nghếch, thật là đáng yêu quá nha.”

Tiểu Ngũ nhìn qua màn hình ảo của Tử Yêu, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện mấy chữ “Trực tiếp hiện trường sự khiện thành Frya”, mà trong video, ống kính máy quay đang tập trung trên ngọn cây của một cây cổ thụ che trời.

Một người đàn ông khuôn mặt đẹp trai lọt vào trong mắt Tiểu Ngũ, lông mày của Tiểu Ngũ chau lại, dường như cảm thấy dáng vẻ của người này có chút quen thuộc.

Đúng lúc này, mấy câu chửi rủa lên án xuất hiện như mưa lướt qua rất nhanh trên màn hình, Tiểu Ngũ nhanh chóng nhìn lướt qua, trong lòng hoảng sợ, hóa ra là hắn!

Sau khi biết trong trò chơi có loại quy tắc phân chia trận doanh này, Tiểu Ngũ lúc đầu cảm thấy cách làm này rất vô nhân đạo, nhưng khi trọng tâm công việc của Tiểu Ngũ bị dời qua giữ gìn môi trường trò chơi, để sau này server trong nước có thể phát triển khỏe mạnh, cậu ta liền không còn cảm thấy như vậy nữa.

Thậm chí Tiểu Ngũ có lúc sẽ nghĩ, vì sao không nhốt luôn những nhân vật có vấn đề kia lại chứ, nếu làm như vậy, bên trong thế giới giả tưởng "Tân Sinh" liền sẽ trở nên thật tốt đẹp!

Sau khi liên thông các khu vực trong "Tân Sinh", đám nhân vật có vấn đề kia liền thoát khỏi lòng, tình hình kia giống như ném một hòn đá làm dậy sóng cả một mặt hồ yên ả, khiến cho thế giới giả tưởng này trở nên có chút ô nhiễm không chịu nổi.

Mà Tiểu Ngũ cho rằng người dơ bẩn, ác độc nhất trong nhóm ác đồ kia chính là "Lich King"…

Tiểu Ngũ chưa từng tiếp xúc với người tên là Tiêu Phàm này, lại càng không nhớ được ID trong trò chơi của Tiêu Phàm, cho nên lúc Tử Yêu nói ra hai chữ "Mệnh Phàm" cậu ta lúc đầu chưa kịp phản ứng.

Chẳng qua khi màn hình hiện ra hai chữ "Lich King" này, Tiểu Ngũ liền hoàn toàn nhớ ra thân phận của người đàn ông trong video, bởi vì Tiểu Ngũ cảm thấy dùng hai chữ này hình dung hành vi trong trò chơi của người tên là Tiêu Phàm này thật sự là quá mức chuẩn xác!

Sau khi từ bỏ chuyện tìm kiếm thông tin của vật phẩm không rõ, công hội Trật Tự cũng không rút khỏi "Tân Sinh", mà là đem trọng tâm công việc chuyển đến duy trì trật tự bên trong trò chơi.

Bởi vậy, bất kỳ nhân vật nào gây ra không khí hỗn loạn trong trò chơi, Tiểu Ngũ đều sẽ để tâm ghi nhớ, mà có một số người lúc này đang lọt vào tầm ngắm của cậu ta.

Những người này có một đặc điểm chung, đó chính là bọn họ đều đến từ trận doanh Ác Ma.

Ác Long, lão đại của bang Hắc Long, dẫn theo đám ác đồ thô bạo khuếch trương, hung hăng chiếm khu luyện cấp, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoàn cảnh hài hòa, lành mạnh của trò chơi.

Tiểu Sửu Hoàng, thành lập tổ chức sát thủ Huyết Tinh Ma Thuật Xã, trắng trợn mở rộng hoạt động giết chóc bạo lực, huyên náo đến mức người người

trong trò chơi đều cảm thấy sợ hãi.

Phong Cuồng Tiểu Xích Lang, thêu dệt các loại thông tin giả dối, âm thầm khống chế dư luận, thậm chí còn cắm tai mắt vào trong công hội Trật Tự, căn bản là cả gan làm loạn.

Chẳng qua người khiến cho Tiểu Ngũ cảm thấy tức giận nhất chính là cái tên được xưng là "Lich King" kia!

…

Sau khi Tiểu Ngũ tham gia "Tân Sinh", vẫn cảm thấy trật tự bên trong thế giới trò chơi này không tệ, cho nên lúc tiếp nhận nhiệm vụ, cậu ta không có chút áp lực tâm lý nào.

Chương 629: Số 0

Chương 630: Số 0

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Sau khi Tiểu Ngũ tham gia "Tân Sinh", vẫn cảm thấy trật tự bên trong thế giới trò chơi này không tệ, cho nên lúc tiếp nhận nhiệm vụ, cậu ta không có chút áp lực tâm lý nào.

Nhưng từ khi trở về từ Thung Lũng Rắn Cát ở trận doanh Ác Ma, cậu ta lại phát hiện thế giới giả tưởng của cậu ta đều đã thay đổi, mà hết thảy sự biến đổi này đều bắt đầu từ một giải thi đấu chỉ mang tính tuyên truyền kia…

Ngày đó lúc bang Hắc Long đem tập tục luyện cấp ác liệt đến trận doanh khác, ngày đó Huyết Tinh Ma Thuật Xã tùy ý đồ sát người chơi trong một trấn nhỏ, lại không bì kịp với sự quật khởi đăng cơ của người đàn ông được xưng là "Lich King" tại giải thi đấu đó.

Sau khi Tiểu Ngũ xem lần tranh tài mang tính tuyên truyền kia, xem xong cậu ta thật muốn trực tiếp ra tay xử lý người đàn ông được xưng là "Lich King" này!

Nguyên nhân rất đơn giản.

Ngọc Sinh Yên là nữ thần trong lòng mỗi một trạch nam, mà Tiểu Ngũ trước khi gia nhập Long Tổ, chính là một hacker trạch nam có kỹ thuật cao siêu.

Nhìn thấy nữ thần trong lòng mình bị người đàn ông khác "đùa giỡn" như vậy, Tiểu Ngũ làm sao có thể nuốt trôi cơn giận này được chứ.

Cho nên Tiểu Ngũ liền lập tức đề nghị Kiếm Thần xuất động vũ lực của công hội đem mấy tên ác nhân đến từ trận doanh Ác Ma này đều diệt bỏ hoàn toàn, để cho thế giới giả tưởng này được tươi sáng hơn, nhưng phản ứng của Kiếm Thần lại có vẻ có chút bình thản…

"Nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là phòng ngừa gián điệp nước khác xâm nhập vào bên trong, anh đã tự mình điều tra qua đám người Mệnh Phàm, bọn hắn đều là người chơi trong nước, chúng ta không cần thiết phải để ý tới, vả lại bọn hắn hành động như vậy, không phải là vừa hay kích thích những người chơi khác phát triển sao? Vả lại công hội Trật Tự của chúng ta trong trò chơi cũng không tiện hành động công khai, làm một người đứng xem là được rồi, bọn hắn muốn náo thì cứ để cho bọn hắn náo đi."

"Kiếm Thần đại ca, sao có thể như vậy được, anh xem video này một chút đi, hành vi của 'Lich King" kia có phải là quá phận quá hay không?"

Kiếm Thần nhìn lướt qua video, cũng không lên tiếng, mà là sâu kín thở dài, quay người liền rời đi.

Nhưng Tiểu Ngũ lại nhìn ra được, ánh mắt của Kiếm Thần lúc nãy rõ ràng là đang tự thuyết phục chính mình.

Vì sao một Kiếm Thần đại ca luôn luôn quang minh lẫm liệt lại có phản ứng như vậy?!

Tiểu Ngũ có chút mờ mịt, cuối cùng biến thành nản lòng thoái chí, cũng chỉ có thể tạm thời buông tha cho việc này…

Bây giờ lại nhìn thấy gương mặt này lần nữa, Tiểu Ngũ không khỏi biến sắc, nói: "Nhị tỷ, 'Lich King' hiện tại rốt cuộc đang làm gì vậy?"

"Con mọt sách, chị nói em cũng thật là kỳ quái, sau lưng Mệnh Phàm rõ ràng đang cõng một em gái đáng yêu, sao em lại chỉ quan tâm đến hắn mà không nhìn thấy cô em kia vậy chứ?" Tử Yêu dùng một loại ánh mắt tràn đầy cơ tình trên chọc nói.

"Vậy chị là một cô gái, tại sao lại muốn để ý đến em gái kia!" Tiểu Ngũ tức giận hỏi lại.

"Đương nhiên là để thu thập tình báo rồi. Tin tình báo gần nhất về Mệnh Phàm và Tiểu Sửu Hoàng chị đều đã sớm chú ý, sớm đã hiểu chút chút rồi, bây giờ nhìn thấy sau lưng Mệnh Phàm có một cô em, tất nhiên muốn để tâm một chút, chị đây cũng không hy vọng trong tin tình báo mà chị thu thập có xuất hiện một chút sơ hở nào. Nói không chừng, công hội Trật Tự của chúng ta trong tương lai sẽ có quan hệ với những nhân vật này thì sao?" Tử Yêu dương dương đắc ý nhìn Tiểu Ngũ, ánh mắt có chút khiêu khích, nói tiếp: "Cho nên nói bản lĩnh thu thập tình báo của em không bằng chị, ngay cả thành Frya xảy ra chuyện lớn mà cũng không biết, cả ngày chỉ chằm chằm nhìn những số liệ nhàm chán kia thì có thể thu hoạch được cái gì? Em còn khinh bỉ việc chị dạo Post Bả là làm việc không đàng hoàng, em không biết là có đôi khi trên Post Bả tin tức ngầm lại kịp thời nhất sao?"

"Vậy 'Lich Kich" hiện tại rốt cuộc đang làm những gì?"

"Ừm, nhìn dáng vẻ hiện trường lúc này, có chút giống đang đồ thành (1)…"

Lời nói của Tử Yêu rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho trong lòng Tiểu Ngũ cảm thấy nội tâm lạnh lẽo.

"Chị nói cái gì? Không phải là nói đùa chứ?"

Tử Yêu không trả lời, bởi vì ống kính lúc này đang chỉa về phía những người chơi đang đứng trên quảng trường bên dưới gốc cây kia.

Khói lửa, lửa đạn, tiếng hét thảm, trong nháy mắt đều lọt vào tầm mắt của Tiểu Ngũ…

Vẻ mặt Tiểu Ngũ trắng bệch, nhìn cảnh tượng vô cùng thê thảm kia, nghi ngờ hỏi: "Công hội Trật Tự chúng ta thật sự muốn buông tay bỏ mặc những người này sao?"

"Đây chỉ là trò chơi, bọn hắn làm loạn chúng ta cũng không có tổn thất gì, sao em lại cần phải để ý chứ? Chị khuyên em vẫn là nên bớt can thiệp vào một chút đi. Vả lại nếu như em động đến Mệnh Phàm, đoán chừng trong Long Tổ của chúng ta sẽ có người không vui đâu ~"

"Chị nói là Kiếm Thần đại ca sao?"

"Kiếm Thần? Mặc dù người sáng mắt đều có thể nhìn thấy giữa Kiếm Thần và Mệnh Phàm có quan hệ, nhưng muốn khiến Kiếm Thần che chở cho Mệnh Phàm đoán chừng không có khả năng, nhìn thái độ kia của Kiếm Thần, trong trò chơi, anh ta chính là hoàn toàn không muốn để ý tới cái tên Mệnh Phàm này."

"Sao lại không được chứ, chỉ cần Kiếm Thần đại ca không thèm để ý, công hội Trật Tự chúng ta hoàn toàn có thể xuất động nhân viên đi giáo huấn hắn ta một phen, khiến hắn sau này trong trò chơi phải thu liễm lại một chút."

"Tiểu Ngũ, em làm việc quá mức cảm tính. Vả lại nếu như em làm như thế, cho dù Kiếm Thần mặc kệ, cũng không đại biểu bên trong Long Tổ sẽ không có người khác nha."

"Nhị tỷ, trong Long Tổ của chúng ta, ngoại trừ Kiếm Thần đại ca, chị và em còn phải sợ ai?"

"Haizz, em quả nhiên là một con mọt sách, cả ngày nhìn chằm chằm màn hình khiến đầu óc cũng hỏng luôn. Mặc dù trong tổ chúng ta danh hiệu được phân chia theo 'Thập Nhận', Kiếm Thần thứ nhất, chị thứ hai, em thứ năm, nhưng em có biết tại sao, bên trong tổ nhỏ của chúng ta cũng chỉ có một hai ba bốn năm sáu bảy mười hay không…"

"Chị nói là…"

"Không sai, chính là vị lão tiền bối kia của chúng ta —— 'Số 0'. Nếu như em dám lung tung động đến Mệnh Phàm, chị dám đảm bảo tên điên kia sẽ

tìm đến giao lưu với em một trận thật tốt, em nên biết, chuyện gì anh ta cũng đều có thể làm ra được…"

"Vì sao chứ? Bình thường anh ta không phải đều mặc kệ những chuyện này sao? Chẳng lẽ anh ta bỗng nhiên tâm huyết dâng trào nảy sinh hứng thú với chuyện này sao?"

"Vì sao à. Mặc dù chị cũng không biết vì sao, nhưng em phải biết, chị đây cũng phải sợ 'Số 0' đó, anh ta không đồng ý, chị cũng không dám lắm miệng. Cho nên Tiểu Ngũ à, em nên thu liễm sự xúc động lại một chút đi, đừng làm quá mọi chuyện lên. Vả lại hiện tại nếu chúng ta bại lộ lực lượng của công hội Trật Tự quá sớm, cũng không phải là chuyện tốt lành gì…"

Nghe Tử Yêu nhắc tới vị có danh hiệu "Số không", Tiểu Ngũ vô thức nhớ tới bên gian phòng tối kinh khủng bên trong cục Quốc An kia.

Chỗ ấy thường xuyên có một vị khá lớn tuổi ngồi với Tiểu Ngũ thanh niên trẻ tuổi, nguyên nhân bởi vì ít ra ngoài, sắc mặt thanh niên này rất trắng, có vẻ hơi gầy yếu tiều tụy, nhưng coi là như thế, trên mặt của cậu ta vẫn thường mang một nụ cười không đổi, nhưng nụ cười này lại làm cho người ta cảm thấy có chút không rõ ràng cho lắm.

Lúc Tiểu Ngũ mới được gia nhập vào Long Tổ, có thể nói là hăng hái. Cậu ta mang theo tâm chí mạnh mẽ, mong ngóng được thể hiện tài năng trong bộ môn đặc thù này.

Nhưng cậu ta ngàn vạn lần không nên bởi vì sự tò mò mà mở gian phòng tối có cửa lớn luôn luôn đóng chặt kia, cũng không chút do dự mà bước vào đó…

Chương 630: Ngọc Sinh Yên ngăn cản

Chương 631: Ngọc Sinh Yên ngăn cản

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tiểu Ngũ không nhớ rõ khi đó mình đã đi ra khỏi căn phòng này như thế nào, chỉ nhớ rõ chủ nhân của gian phòng kia đã dùng nụ cười để đập tan triệt để sự tự tin mà mình thành lập được sau khi trải qua một thời gian dài tại lĩnh vực Hacker.

Sau này Tiểu Ngũ mới biết được, quái vật ở bên trong phòng tối kia có danh hiệu trong tổ chức gọi là "Số 0", về phần tên trước đó của anh ta, Tiểu Ngũ không thể nào biết được.

…

"Quái vật 'Số 0' chắc hẳn không phải là loại người sẽ thiên vị người khác chứ?"

Từ trong miệng Tử Yêu nghe nói "Số 0" vô duyên vô cơ che chở cho "Lich King" Mệnh Phàm, Tiểu Ngũ từ đầu đến cuối đều cảm thấy vô cùng khó tin, loại người luôn khăng khăng làm theo ý mình như "Số 0", tại sao lại bỗng nhiên để ý đến những người khác chứ?

"Chị cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng mấy ngày nay anh ta lại chạy trở về từ bên trong 'Tân Sinh', hiện tại đẳng cấp nhân vật trong trò chơi của hắn ta để trên cả hai chị em chúng ta rồi."

"Cái gì?!"

Lời nói của Tử Yêu khiến Tiểu Ngũ kinh ngạc một phen, có điều cậu ta đã trấn định lại rất nhanh.

Đúng vậy, làm nhanh như gió vậy mới là "Số 0" chứ…

"Cho nên hiện tại phát sinh chuyện gì thì chúng ta chỉ cần nhìn xem là được rồi, chỉ cần những vấn đề kia nhân vật không hất nước lên tận trời, thì ở trong game náo nhiệt như thế nào thì chúng ta cũng không cần để ý tới."

"Nhưng như vậy có được không?"

"Vậy em còn muốn thế nào?"

Đối mặt với câu hỏi lại của Tử Yêu, rất lâu sau Tiểu Ngũ cũng không trả lời được, cuối cùng thở dài, một lần nữa đạt tầm mắt của mình màn hình trực tiếp đang treo lơ lửng kia.

Bỗng nhiên mặt Tiểu Ngũ biến sắc, phát ra một tiếng kinh ngạc: "Tại sao cô ấy cũng ở đó?!"

Tử Yêu nhìn về phía màn hình, phát hiện không biết lúc nào màn hình đã bị chuyển dời đến một người con gái có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp…

…

Sau khi Ngọc Sinh Yên trùng sinh vì bị Hạ Lộ Lộ nã pháo tại thành Freya, lại đứng tại điểm phục sinh mà phát tiết thật lâu, cuối cùng cũng điều chỉnh được cảm xúc của mình.

Một ngày với nhiều chuyện tồi tệ, Ngọc Sinh Yên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô thậm chí còn không muốn gặp mặt lại Mệnh Phàm, chuyện báo thù, vẫn là nên để sau tính.

Đây còn là lần đầu tiên ở trong game mà Ngọc Sinh Yên không thể vực dậy lòng nhiệt tình, hốt hoảng, cô liền trở về đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt.

Nhưng sau khi cô trở lại công hội Hoa Nguyệt, lại phát hiên toàn bộ mọi thứ trong thành Freya đã hoàn toàn lộn xộn, mà người khởi đầu tất cả mọi chuyện chính là tên Mệnh Phàm đáng chết cặn bã kia.

Dưới sự tập hợp của Hội trưởng công hội Tinh Thần, mọi người chơi trong thành Freya đều liên hợp lại, bắt tay nhau đối phó với tên Mệnh Phàm này.

Nhìn đội ngũ trùng trùng điệp điệp người chơi đi chinh phạt, Ngọc Sinh Yên cảm thấy mình cần phải theo sau, bởi vì đây có lẽ là cơ hội tốt để mình báo thù Mệnh Phàm.

Nhưng không biết tại sao, nội tâm Ngọc Sinh Yên chợt có chút lo lắng, cũng không biết rốt cuộc phải lo lắng cái gì.

Dưới sự chỉ huy của Hội trưởng công hội Tinh Thần, tất cả mọi chuyện đều thuận lợi đến lạ, không bao lâu, một đám Mệnh Phàm đều bị vây lại trong sân rộng của thành Freya.

Ngọc Sinh Yên nhìn xung quanh thành Freya người đông nghìn nghịt, cảm giác lần vây quét này nhất định sẽ thành công.

Nhưng phần này an tâm, ngược lại làm cho cô có chút hoảng hốt, cũng âm thầm sinh sôi một chút cảm giác bực bội.

Tại sao cô lại như thế?

…

Nhưng dưới tình huống đội ngũ vây quét chiếm ưu thế tuyệt đối, tên Mệnh Phàm này thế mà không có tuyệt vọng đến mức bỏ vũ khí đầu hàng, mà là chạy đến trốn lên cây cổ thụ trong sân rộng, hơn nữa còn không quên tinh tướng, dùng một loại phương thức vô cùng bựa để trèo lên cây.

Hừ! Tên Mệnh Phàm này quả nhiên làm người ta thấy ghét!

Có điều như vậy thì có thể làm được gì? Đứng trong tình huống như vậy,

Đối với Mệnh Phàm mà nói thì thất bại chỉ là vấn đề thời gian, hôm nay hắn chỉ là vùng vẫy giãy chết thôi.

Nhưng sau khi Mệnh Phàm leo lên cây, Ngọc Sinh Yên hoàn toàn không nghĩ tới tình thế ở hiện trường dần dần không thể khống chế được…

Việc đầu tiên của Mệnh Phàm chình là hèn hạ dùng tính mạng của tiểu công chúa để uy hiếp thị vệ thành Tinh Linh lùi lại, sau đó lại hạ lệnh để Tiểu Sửu Hoàng cùng vị công chúa bị uy hiếp kia triển khai một trận nã pháo điên cuồng đối với những người chơi xung quanh quảng trường.

Nhìn qua cảnh tượng vô cùng bi thảm ở bốn phía, Ngọc Sinh Yên giật mình, tên Mệnh Phàm này rốt cuộc muốn làm gì?!

Không được, mình nhất định phải ngăn cản hắn, không thể để hắn lại mắc thêm lỗi lầm một lần nữa!

Ngọc Sinh Yên lặng lẽ thoát ly khỏi trận doanh công hội Hoa Nguyệt, chen tới đám người hỗn loạn kia.

Hỏa lực tràn ra tứ phía, ngay cả đám thị vệ Tinh Linh chống tuyến giới nghiêm lên cũng bị tác động đến, thừa dịp nơi đây trống vắng, Ngọc Sinh Yên bay vọt ra ngoài…

…

Dưới tình hình lập tức căng thẳng như vậy, bất luận biểu hiện của Tiểu Sửu Hoàng có xuất sắc như nào, nhung chung quy lại vẫn là một tên điên có tư duy không bình thường.

Thông qua việc không ngừng giết chóc để tìm kiếm lối thoát, dù là ý kiến của Tiểu Sửu Hoàng, nhưng ý niệm của Tiêu Phàm đối với nơi này vẫn có chút kháng cự như cũ, dù là trong lòng hắn rõ ràng, làm như vậy đối với bọn hắn mà nói thì đó có lẽ là lựa chọn tối ưu nhất.

Chẳng qua với tình huống hiện giờ, nếu nói rằng mình không làm như vậy, thì nhóm người của mình sẽ có đường ra khác sao?

Tiêu Phàm mê man suy nghĩ…

“Cầm lấy hỏa pháo vào tay anh, hướng vào những con sâu kiến làm người ta ghét dưới cây kia mà nã pháo…” Tiểu Sửu Hoàng nói với chất giọng âm u, như lời nói ma quỷ dụ hoặc Tiêu Phàm.

“thế nào, chẳng lẽ anh bây giờ còn kiêng dè việc giết chết bọn hắn sẽ hiện chữ đỏ sao? Nếu anh thật sự l lắng điều này, dẫn đến việc mình không có cách nào liền buông tay tiến công, vậy gia nhập Huyết Tinh Ma Thuật Xã của tôi chính là lựa chọn tốt nha ~”

…

Sau khi Tiểu Miêu chậm chạp vượt qua việc “Cưỡi ngựa choáng váng”. nhìn dưới cây xuất hiện vẻ hỗn loạn, sắc mặt liền trắng bệch.

Tiểu Sửu Hoàng ở trên ngọn cây quan sát nhất cử nhất động, từ đầu đến cuối hành động của Tiểu Miêu đều thu lại ở trong mất, sự e sợ người này

đối với Tiểu Sửu Hoàng lại ngàng càng tăng thêm.

Tư tưởng nguy hiểm, thủ đoạn nguy hiểm, người này thật sự là một nhân vật nguy hiểm.

Thế mà gã lại dụ hoặc Mệnh Phàm, dự định để Mệnh phàm gia nhập tổ chức sát thủ của gã.

Tiểu Miêu rất muốn ngăn cản chuyện này một phen, nhưng Tiểu Sửu Hoàng kia đã nửa khéo đôi mắt, để cô ta sinh ra hàn ý trong lòng, căn bản không dám nhiều lời nửa câu, chỉ có thể yên lặng câu nguyện trong lòng, tuyệt đối không nên nghe gã, Mệnh Phàm!

Nhưng lúc này Tiểu Miêu lại nhìn thấy Tiêu Phàm cầm hỏa pháo mà bắt đầu run rẩy tay phải, còn có Tiểu Sửu Hoàng dần dần tươi cười đắc ý…

…

"Mệnh Phàm! Anh rốt cuộc đang làm cái gì vậy! Không phải anh nói với tôi những chuyện xảy ra trước đây đều là hiểu làm, anh là vô tội sao? Vậy tại sao bây giờ anh lại muốn ném pháo vào những người chơi vô tội ở đây? Nếu như anh nhất định phải tiến hành hành động điên cuồng này đến cùng, vậy trước tiên hãy nã pháo về phía tôi đi!"

Một tiếng quát chói tai vang lên ở trong sân, tất cả mọi người ngừng hành động của mình, nhìn về phía nữ tử xinh đẹp đang đứng dưới cây kia…

Theo âm thanh tiếng kêu gào, giữa sân lại trở về yên tĩnh một lần nữa, ngay cả Tiểu Sửu Hoàng cùng Hạ Lộ Lộ cũng ngừng phóng hỏa lực về phía đám người, khó mà phối hợp với không khí đang hạ xuống ở hiện trường.

Quảng trường thành Freya theo sự oanh tạc liên tiếp của hỏa lực, đã sớm không còn đẹp đẽ như trước, từng khối gạch đã trong vắt bóng loáng rạn nứt ra, mặt ngoài dát lên một mảng đen xám khó coi, lộ ra sự suy tàn không chịu nổi.

Nhưng vị nữ tử bỗng nhiên xuất hiện dưới tán cây vẫn xinh đẹp như cũ, bởi vì cô chính là tình nhân trong mộng của đám người này, "Nữ thần võng du"

Ngọc Sinh Yên.

Chương 631: Nã Pháo Hay Không

Chương 632: Nã Pháo Hay Không

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Nghe cô ấy nói, dường như cô ấy muốn ngăn cản hành động điên cuồng mà ‘Lich King’ Mệnh Phàm đang triển khai.”

“Thực sự quá cảm động, nữ thần quả nhiên là tâm địa thiện lương, thế mà lại xung phong đi đầu tiến về nội địa của kẻ địch, ngăn cản hành vi điền cuồng của Mệnh Phàm.”

“Nhưng chỗ ấy quá nguy hiểm! Nữ thần làm sao có thể cứ một mình tiến về phía đó như vậy? Nếu như không cẩn thận chọc giận Mệnh Phàm, Mệnh Phàm thả một quả pháo xuống dưới, thì nữ thần chính là bị ngọc nát hương tan!”

…

“Mệnh Phàm, oan gia của anh đến ‘Hỗ trợ’ sao?”

Tiểu Sửu Hoàn tùy ý cười cười, ý tứ sâu xa trêu chọc nói.

Tiêu Phàm không nói gì, nhưng ánh mắt phức tạp nhìn Ngọc Sinh Yên đang đứng dưới cây.

Hắn kiên quyết không muốn đối mặt với nữ tử gọi là Ngọc Sinh Yên trong trò chơi này, đặc biệt là sau khi đã cùng cô trải qua nhiều chuyện “Kỳ diệu”.

…

Ngọc Sinh Yên một mực nhìn thẳng Tiêu Phàm, nhìn thân ảnh quen thuộc phía trên cây kia, Ngọc Sinh Yên chậm rãi nhớ tới những lần chạm mắt trước đó từng chút từng chút, mặc dù những chuyện vặt vãnh này khiến cô

không thể nhìn thấu, nhưng ở sâu trong nội tâm Ngọc Sinh Yên vẫn là không hi vọng Tiêu Phàm tồn tại trong lòng người chơi với hình tượng nhân vật ác ôn.

Cho nên hiện giờ cô nhất định phải ngăn cản Tiêu Phàm, không tể để cho tên này mắc thêm một lỗi lầm nữa, dù sao hắn là một kẽ cặn bã cũng không được.

"Nếu như anh còn có ý định khai hỏa về hướng mấy người đi, việc trước tiên dể tôi ra thay trước."

Lời nói của Ngọc Sinh Yên từ trước đến tay chưa hề kiên định nổi.

"Quác quác, Mệnh Phàm, anh nghe được không, oan gia của anh bảo anh nã pháo vào cô ấy đúng không? Vậy anh mau ra tay đi, đừng có đứng ngốc như vậy, cự tuyệt lời mời của mỹ nữ, là không thể hiện được chút thân sĩ nào đâu ~ gọn gàng nhanh chóng bắn một phát đi, quác quác ~"

"Đừng nói ngay cả như vậy anh cũng không thể ra tay được, mặc dù cô ấy là oan gia của anh, nhưng hôm nay dưới tình huống này, cô ấy là kẻ địch của chúng ta. Quan trọng nhất là, cô ấy có một thân phận không tệ. Chỉ cần cô ấy đứng trước bao người mà mất mạng vì quả pháo của anh, một trận đại hỗn loạn sẽ kéo đến, cơ hội để chúng ta chạy thoát càng thêm lớn…"

…

Tiểu Sửu Hoàng đang dụ dỗ mình, Tiêu Phàm tất nhiên hiểu rõ.

Nhưng lời vủa Tiểu Sửu Hoàng cũng có đạo lý, Tiêu Phàm lại không thể phủ định.

Nếu như khiến cho "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên dưới hỏa pháo của mình mà ngọc nát hương tan, những người chơi vây xem xung quanh chắc chắn sẽ vô cùng căm phẫn, bởi vì căm phẫn, tình cảnh lại sẽ xảy ra bạo động.

Việc những người chơi xảy ra bạo động sẽ động đến những thị vệ Tinh Linh đang đứng trật tự rành mạch kia, chỉ cần thị vệ Tinh Linh bị đánh loạn,

phong tỏa bốn phía tại quảng trường, tất nhiên sẽ xuất hiện một cái lỗ hổng mới, mà cái lỗ hổng này chính là cơ hội sống của bọn hắn.

Không thể không nói, nhìn từ logic bên trên, việc Ngọc Sinh Yên đến chính là cơ hội chạy trốn mà ông trời đã đem đến cho bọn hắn.

Thế nhưng mà, mình thật sự muốn nã pháo về phía Ngọc Sinh Yên sao?

Hoặc là nói, mình thật sự có thể nã pháo về phía Ngọc Sinh Yên sao?

…

Nhìn thấy Tiêu Phàm nửa ngày không có phản ứng, Ngọc Sinh Yên không biết làm sao, trong lòng thế mà mơ hồ có chút vui mừng, tâm tình trở nên buông lỏng hơn, lại mở miệng quát về phía Tiêu Phàm trên ngọn cây kia một lần nữa: "Làm sao vậy, Mệnh Phàm? Anh nã pháo đi! Nếu như anh không có ý định nã pháo, vậy thì xuống đây chịu trói đi, tôi sẽ khuyên những người chơi khác bỏ qua cho anh!"

"Nữ thần thật lương thiện, trước đây 'Lich King' Mệnh Phàm đối xử với cô ấy như vậy, thế mà bây giờ nữ thần còn có dự định xin tha cho hắn."

"Đúng vậy đó

Sự đãi ngộ của nữ thần dành cho tên cặn bã Mệnh Phàm này, tôi còn cảm thấy hâm mộ nữa!"

"Nếu như Mệnh Phàm thật sự đi xuống, chúng ta thật sự muốn để nữ thần buông tha cho tên Mệnh Phàm này sao? Tôi cảm thấy thật bối rồi nha!"

…

Đám người nhìn thấy Tiêu Phàm không nã pháo, đều coi là Tiêu Phàm thật sự bị Ngọc Sinh Yên khuyên mà động lòng, thậm chí còn bắt đầu tranh luận xem sau đó nên xử lí Tiêu Phàm như thế nào, mà mọi chuyện trên ngọn cây lại không phải như thế…

Theo tính cách của Ngọc Sinh Yên, lời cô đã nói chắc chắn sẽ làm theo, nhưng nếu như mình cứ bị cô khuyên nủ mà đi xuống, vậy nhiệm vụ mà Hạ

Lộ Lộ giao phó lập tức kết thúc thất bại, mà quan trọng hơn là, nếu như hành động theo lời nói của Ngọc Sinh Yên, nội tâm của Tiêu Phàm sẽ cảm thấy vô cùng không ổn, thật giống như…

“Hèn nhát!” Tiểu Sửu Hoàng bỗng nhiên thầm mắng một tiếng.

Thật giống như lời nói của Tiểu Sửu Hoàng bây giờ vậy…

Xuống cây miễn cưỡng nhân nhượng, nhiệm vụ thất bại, cũng để một nũ sinh vì mình mà cầu xin, ngoại trừ hèn nhát, còn có từ nào hình dung chính xác hơn thế nữa?

Có nên sau khi Ngọc Sinh Yên nói như vậy, ngược lại Tiêu Phàm lại lần đầu giơ quả pháo tỏng tay của mình lên…

Hành động của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên lập tức liền có cảm giác, trong thời khắc họng pháo đen ngòm hướng về phía cô này, thứ nội tâm co nhận lấy không phải là e sợ, mà là sự vô cùng thất vọng.

Cô không biết tại sao trong lòng mình sẽ sinh ra cảm xúc bi thương không rõ ràng như vậy, thậm chí trái tim trở nên đau khổ khiến lồng ngực của cô lập túc trở nên buồn phiền khác thường, Ngọc Sinh Yên vốn định lại la lên gì đó với Tiêu Phàm, nhưng không biết làm sao mà không thể mở miệng được, chỉ còn một đôi mắt đẹp lẳng lặng ngước nhìn lên ngọn cây…

“Cậu xem, bây giờ Mệnh Phàm đang làm cái gì vậy?”

“Dường như hắn định nã pháo về phía nữ thần!”

“Không phải đâu! Nữ thần lương thiện như vậy, sao tên kia có thể ra tay chứ?!”

“Nữ thần mau tránh ra đi! Chết trong tay tên cặn bã này thật sự không đáng giá!”

…

Tiểu Sửu Hoàng nhìn Tiêu Phàm giơ hỏa pháo lên, mặt liền lộ vẻ vui mừng, mặc dù Tiêu Phàm vẫn chỉ đứng run rẩy mà không bóp cò, nhưng Tiểu Sửu

Hoàng nhìn ra được, chỉ cần Tiêu Phàm có ý đồ nã pháo, bóp cò chỉ là chuyện sớm muộn.

Tiểu Miêu nhìn thần tượng của mình là Ngọc Sinh Yên đang đứng ở dưới gốc cây, lại nhìn Tiêu Phàm đang giơ cao họng pháo hướng về phía Ngọc Sinh Yên, cảm thấy khổ não không thôi, không biết phải làm thế nào.

Mà Tiêu Phàm lúc ấy, càng là người phiền não, hắn vốn dĩ cho là mfinh có thể dễ dàng bóp cò về phía Ngọc Sinh Yên đang đúng dưới cây, cũng không ngờ tới, khi thấy hốc mắt của Ngọc Sinh Yên dần dần đỏ bừng lên, ngón tay của hắn lại không nghe lời mà trở nên cứng đờ…

Chỉ cần một pháo, đám người tất nhiên sẽ rối loạn;

Chỉ cần một pháo, mình có thể hoàn toàn mở ra cục diện;

Chỉ cần một pháo, chúng ta rất có thể có khả năng bỏ chạy được ra ngoài;

Cũng chỉ cần một pháo, tên Ngọc Sinh Yên đáng ghét này sẽ lập tức đổ trước mặt mình…

…

Tiêu Phàm không ngừng mặc niệm trong lòng, nhưng cứ mỗi lần nhắc tới, trong lòng của hắn lại càng trở nên nặng nề.

Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng chợt vang lên bên tai Tiêu Phàm, triệt để làm rối loạn sự đăm chiêu trong lòng Tiêu Phàm…

“Khốn nạn! Anh mau dùng một pháo khiến nữ nhân kia nằm luôn đi! Còn do dự cái gì nữa!”

Cuối lời nói còn có một từ đặc trưng “Meo!”

Làm một con mèo cao quý thì cần có một trí thông minh cao, Tom Cruise tự nhận mình là một con mèo cao quý.

Từ khi Tom Cruise học được kỹ năng [Miêu chi hảo phạ phạ] từ kỹ năng [Cảm Giác Nguy Hiểm] của “Quan hót phân số 1” thì cảm giác về sự nguy

hiểm của nó tăng lên trên phạm vi lớn.

Cho nên khi Tom Cruise thấy Hạ Lộ Lộ và Tiểu Sửu Hoàng, hai nhân vật nguy hiểm này xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm thì Tom Cruise quyết đoán ẩn nấp cơ thể anh tuấn của mình, lựa chọn ẩn thân ở cạnh bên người Tiêu Phàm.

Mà những chuyện sau đó đã có thể chứng minh rằng quyết định của Tom Cruise rất đúng đắn.

Hai người, một lớn một nhỏ trước mắt đều là tên điên không được bình thường.

Tom Cruise ẩn thân trên ngọn cây, rất lười biếng mà nhìn hai người điên này dùng pháo bắn chết một mảng lớn loài người cấp thấp, nhìn rất vui vẻ nha, thế nhưng đúng lúc này, một người mà nó cảm thấy chán ghét xuất hiện dưới cây lớn…

Chương 632: Pháo, nổ

Chương 633: Pháo, nổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Tom Cruise ẩn thân trên ngọn cây, rất lười biếng mà nhìn hai người điên này dùng pháo bắn chết một mảng lớn loài người cấp thấp, nhìn rất vui vẻ nha, thế nhưng đúng lúc này, một người mà nó cảm thấy chán ghét xuất hiện dưới cây lớn…

Nhìn hai ngọn núi trên ngực Ngọc Sinh Yên thì Tom Cruise hiện lên cảm giác chán ghét quen thuộc kia, nên đã nhận ra thân phận của người đáng ghét này.

Đúng vậy, chính là kẻ đã ném mình lên trời, hại cái mông của mình nở hoa, là cô nàng hung dữ kia.

Thế nhưng mà cô ta lao ra làm cái gì? Muốn chết sớm hơn sao?

Chỉ cần quan hót phân số 1 bắn một viên pháo xuống thì cô nàng đáng ghét này sẽ biến mất trên cõi đời này.

Tom Cruise nghĩ tới đó thì rất vui vẻ, ánh mắt có hơi hả hê.

Thế nhưng hành động tiếp theo của Tiêu Phàm làm Tom Cruise cảm thấy rất khó chịu…

Làm cái gì đó?

"Quan hót phân số 1" cứ cầm pháo nhắm tới cả nửa ngày mà không bóp cò, làm sự kiên nhẫn của một con mèo đã tiêu hao hết sạch!

Thậm chí Tom Cruise không để ý tới mình có thể bị phát hiện hay không, nhảy ra bên ngoài…

"Ngu ngốc! Bắn một pháo giết chết cô nàng xấu xí kia đi! Do dự làm cái gì thế! Meo!"

…

Có tiếng nói vang lên một cách đột ngột làm Tiểu Miêu giật cả mình.

Khi cô nhìn kỹ lại thì phát hiện giữa mình và Mệnh Phàm có thêm một đám lông mềm mại, mà hình dạng của nó hình như là… một con mèo?

Ừ, con mèo biết nói chuyện?

Tiểu Miêu cũng không phải là một cô gái thông minh lắm cho nên cô đứng ngây ngốc tại đó.

Tom Cruise cũng không quan tâm Tiểu Miêu, vẫn bay nhảy trên người Tiêu Phàm, nó muốn Tiêu Phàm bắn chết cô nàng đáng ghét kia, trả thù cho mình.

"Bắn pháo nhanh lên! Chính cô ta muốn chết mà, do dự cái gì nữa, bắn chết cô nàng này đi! Meo!"

Tom Cruise rất sốt ruột, vừa thúc giục Tiêu Phàm vừa giơ đôi vuốt nhỏ của mình ra nữa, rồi nhảy lên cánh tay của Tiêu Phàm, giống như là định bóp cò súng trong tay Tiêu Phàm vậy.

Tom Cruise lao ra làm Tiêu Phàm cảm thấy hơi luống cuống, cánh tay hắn hất ra vài cái để làm con mèo nhỏ đáng ghét này văng ra ngoài.

“Buông tay ra, Tom Cruise! Mày muốn làm cái gì hả? Đừng làm loạn, tao không nhắm chuẩn được!”

“Ai bảo ngươi vẫn không chịu bắn cô nàng đáng ghét kia hả, cho nên chỉ có thể để ta tự mình ra tay giết cô ta! Với lại khẩu pháo này có vẻ chơi rất vui nha, meo!”

Sau khi cái móng vuốt nhỏ đụng vào ống kim loại lạnh lẽo của khẩu pháo thì Tom Cruise cảm thấy khẩu pháo này rất thú vị, có vẻ muốn cướp khẩu pháo trong tay Tiêu Phàm cho mình dùng, rồi bắn chết Ngọc Sinh Yên thì mới thoải mái được.

Thế nhưng Tiêu Phàm không thể để con mèo chết tiệt này hoàn thành mong muốn của nó được, thế là một người một mèo đánh nhau ở trên cây, chỉ bởi vì tranh nhau một khẩu pháo.

…

“A? Mệnh Phàm đang làm gì vậy?”

“Mệnh Phàm có vẻ là lạ nha, tại sao lại uốn qua uốn lại trên ngọn cây vậy?”

…

Đám người chơi lo lắng cho Ngọc Sinh Yên nên vẫn quan sát từng hành động của Tiêu Phàm ở trên ngọn cây, thế nhưng bởi vì khoảng cách quá xa nên bọn họ không nhìn rõ con mèo nho nhỏ kia, mà Tiêu Phàm lại muốn hất văng Tom Cruise trên tay mình ra cho nên hắn hất tay rất nhanh, dùng tốc độ nhanh như vậy nên trước người của hắn chỉ có tàn ảnh mà thôi, đám người kia đương nhiên là không thấy Tom Cruise được rồi.

Ngay cả ống kính đang trực tiếp tới khuôn mặt của Tiêu Phàm, cũng chỉ thấy được khuôn mặt bực bội của Tiêu Phàm và khuôn mặt lo lắng của Tiểu Miêu ở phía sau mà thôi, cho nên…

"Chúng ta suýt nữa thì quên Tiểu Miêu nữa, chẳng lẽ là sau khi bị 'Lich King' Mệnh Phàm bắt đi, khi Tiểu Miêu thấy Mệnh Phàm định bắn Ngọc Sinh Yên nên đã ra tay ngăn cản? Chẳng lẽ là họ đang tranh khẩu pháo trên ngọn cây sao?"

"Chắc là vậy, nhìn vẻ mặt của Mệnh Phàm thì chắc là có người đang ngăn cản đó."

"Thế nhưng hai tay của Tiểu Miêu đang ôm cổ Mệnh Phàm mà? Còn rất thân thiết nữa…"

"Nói vớ vẩn, Tiểu Miêu làm sao có thể thân thiết với tên cặn bã Mệnh Phàm được? Cô ấy đang bóp cổ Mệnh Phàm đó, nếu không thì tại sao Mệnh Phàm lại bực bội thế kia?"

"Vậy sao? Thế nhưng ta cảm thấy vẫn rất là lạ. Có lẽ tên Mệnh Phàm này đang trêu đùa chúng ta thì sao? Ngươi còn nhớ rõ cách thức lên cây của tên kia sao? Với lại trên giải đấu biểu diễn của 'Tân Sinh', hắn cũng làm ra rất nhiều chuyện khiến người khó hiểu, thế nhưng kết quả lại là tất cả mọi người đều bị hắn lừa gạt…"

"Ta vẫn cảm thấy rằng Tiểu Miêu đáng yêu đang ra tay ngăn cản hắn ta lại! Tiểu Miêu cố lên! Tiểu Miêu fighting!"

"Thật sự không nên thảo luận cùng ngươi mà, tên fan cuồng não tàn…"

…

Ngọc Sinh Yên đứng dưới cây cũng không rõ Tiêu Phàm đã xảy ra chuyện gì, tại sao vừa nãy còn muốn bắn cho mình một pháo, thế mà lúc này lại không bắn ra?

Thế nhưng cũng vì vậy mà Ngọc Sinh Yên cảm giác thoải mái hơn nhiều, ít nhất là sự đau khổ trong lòng của cô đã giảm đi nhiều.

…

“Sen, nếu như ngươi không nỡ ra tay thì để ta thay ngươi ra tay, nổ nát cô nàng đáng ghét kia đi! Meo!”

“Tom Cruise, buôn tay ra! Ai nói tao không nỡ? Chỉ cần mày buông ra thì tao sẽ bắn!”

“Ta sẽ không tin tưởng tên nhát gan như ngươi đâu! Hãy để ta thừa nhận sự đau khổ này đi! Meo!” Tom Cruise có vẻ thật sự muốn khẩu pháo trong tay Tiêu Phàm, không thể không bắn được: “Với lại trên đường đi, ta đã quan sát cách bắn pháo của đồng đội ngươi rồi, chắc chắn sẽ không bắn nhầm! Ta sẽ dùng một pháo bắn cô ta lên thiên đường! Meo!”

Nghe Tom Cruise nói lời này thì khuôn mặt của Tiểu Miêu đỏ bừng lên, con mèo này là sao đây? Tại sao lại nói những lời làm người khác hiểu nhầm thế chứ.

Thật sự là tội lỗi, điều này chỉ do Tiểu Miêu suy nghĩ lung tung mà ra, tâm tư quá đen rồi.

Mà trong ống kính trực tiếp thì mọi người cũng đã thấy được vẻ mặt đỏ chót của Tiểu Miêu, cho nên càng khẳng định Tiểu Miêu đang ngăn cản Tiêu Phàm ra tay, nếu không phải bóp cổ Tiêu Phàm thì tại sao Tiểu Miêu có thể đỏ mặt trong hoàn cảnh như này chứ?

…

“A! Tom Cruise, mày lại dám cào tao sao?”

Đột nhiên bị Tom Cruise cào, Tiêu Phàm suýt chút nữa thì thả khẩu pháo trong tay ra.

Lúc này cũng đã bộc lộ ra bản tính của con mèo này, không cần biết đó là quan hót phân số 1 hay số 2, chỉ cần dám không làm theo ý của ta thì không cần nói nhiều, cho nó một vết cào.

Tiêu Phàm rất tức giận, đang muốn dạy bảo lại Tom Cruise làm mèo thì lại thấy vị trí móng vuốt của Tom Cruise bây giờ, sắc mặt hắn trắng bệch ra…

Cò súng vẫn không bị chủ nhân đụng vào thế mà vào lúc này lại bị một móng vuốt đẩy vào, thế là Tiêu Phàm bắn ra một viên pháo đầu tiên của mình, cũng là một pháo khó quên nhất…

"Ầm!"

Trước đó, Tiêu Phàm tự nhiên lại thu hồi khẩu pháo của mình, áp lực trên người Ngọc Sinh Yên cũng thả lỏng xuống, thậm chí cô còn cảm thấy mừng rỡ nữa, mà ngay cả chính mình cũng không biết tại sao lại mừng rỡ.

Thế nhưng không lâu sau, một tiếng pháo nổ vang lên bên tai cô làm đầu óc cô trống rỗng, ngay lúc đó, Ngọc Sinh Yên cảm thấy rất đau lòng…

Hắn ta vẫn bắn mình sao? Mình lại phải trở lại điểm phục sinh rồi sao? Mệnh Phàm, tên súc sinh! Tại sao lại có thể bắn ta cơ chứ?

…

Ngọc Sinh Yên cảm thấy rất tủi thân, càng thêm tuyệt vọng nữa, thế nhưng sau khi tiếng pháo biến mất thì cô lại phát hiện cảnh tượng xung quanh mình cũng không thay đổi chút nào cả.

Chẳng lẽ mình không chết sao?

Ngọc Sinh Yên quay người nhìn xung quanh, người chơi vẫn rất đông tụ tập xung quanh quảng trường, lại ngẩng đầu lên nhìn cây cổ thụ che trời kia thì vẫn thấy cành lá um tùm, sức sống dào dạt, trên ngọn cây vẫn có một người đàn ông trẻ tuổi đứng đó.

Một luồng cảm giác vui sướng bỗng nhiên xuất hiện trong tâm trí Ngọc Sinh Yên, khác lạ với tất cả những cảm xúc mà cô có từ trước.

Quá tốt rồi, hắn ta không bắn pháo vào ta…

Các người chơi thì ngơ ngác mà nhìn ngọn cây, lại đưa ánh mắt chuyển tới phía dưới của cây.

Chương 633: Nụ Cười Kỳ Lạ

Chương 634: Nụ Cười Kỳ Lạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn Truyenyy

Các người chơi thì ngơ ngác mà nhìn ngọn cây, lại đưa ánh mắt chuyển tới phía dưới của cây.

Vẫn nhìn thấy cô gái kia an toàn thì đám người thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếng ồn ào vang lên.

Khi tiếng pháo vang lên thì đám người cho rằng Tiêu Phàm đang bắn Ngọc Sinh Yên, thế nhưng khi bọn họ thấy rõ tình trạng của hiện trường thì lại phát hiện rằng không phải như vậy.

Tiếng pháo là chân thật, pháo bắn ra cũng là thật, thế nhưng lại bắn tới không trung.

"Mệnh Phàm làm cái gì vậy? Làm ta giật cả mình, ta còn tưởng hắn sẽ không thương hương tiếc ngọc chứ!"

"Chẳng lẽ hắn bắn một pháo này là đe dọa chúng ta sao? Ha ha, ai sẽ sợ hắn ta cơ chứ!"

"Đúng vậy, số lượng người của chúng ta đông như vậy, Mệnh Phàm chắc chắn phải chết, bây giờ điều mà hắn ta làm được chỉ là đe dọa chúng ta mà thôi…"

…

Sau một pháo này thì các người chơi lại quên đi sự hoảng sợ của mình, nghị luận rất sôi nổi, có chê cười có chửi rủa, làm không khí trong quảng trường dễ thở hơn nhiều.

Vừa rồi Tom Cruise bóp cò thì Tiêu Phàm liếc nhìn vào cô gái ở dưới cây, cũng không biết lực lượng ở đâu ra mà vội vàng đưa họng pháo đang ngắm Ngọc Sinh Yên kéo lên, đạn pháo cũng theo đó mà bắn ra, bắn thẳng tới tán cây của gốc cổ thụ này.

“Bạn pháo, kỹ thuật bắn pháo của anh quá kém đi! Lộ Lộ rất thất vọng…”

Hạ Lộ Lộ cảm thấy rất khó chịu khi thấy Tiêu Phàm bắn pháo mà không có mục đích gì cả.

Lúc này, ngay cả Tiểu Sửu Hoàng cũng không cười nữa, gã còn muốn để cho Tiêu Phàm bắn Ngọc Sinh Yên thành tro để toàn quảng trường hỗn loạn lên, thật không nghĩ tới lúc quan trọng thì Tiêu Phàm lại không ra tay được, thật sự phụ sự kỳ vọng của mình mà.

Mà cục diện vốn đang hỗn loạn, bởi vì Tiêu Phàm làm như vậy mà dần dần trở nên ổn định hơn.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không quan tâm những chuyện đó, khi nhìn thấy Ngọc Sinh Yên vẫn an toàn mà đứng ở đó thì hắn thở phào một hơi, nếu như vừa rồi mình dùng pháo bắn Ngọc Sinh Yên thì mình sẽ cảm thấy rất áy náy, không thể xóa nhòa được.

Cho nên sau khi bắn phát pháo này thì Tiêu Phàm cười, nụ cười rất thoải mái.

Sau khi thấy Tiêu Phàm bắn trượt thì đám người mới biết rằng đã quá sợ hãi rồi, từng đợt tiếng cười nhạo kỹ thuật bắn pháo của Tiêu Phàm truyền tới, tiếng cười nhạo và chửi rủa không dứt, mà trong phòng trực tiếp lại đưa ống kính tới khuôn mặt nhân vật chính của chúng ta - Tiêu Phàm, cho nên nụ cười như ánh nắng của Tiêu Phàm cũng hiện lên trên màn hình trực tiếp.

Các người chơi cũng không biết tâm trạng của Tiêu Phàm bây giờ là gì, khi thấy Tiêu Phàm nở nụ cười thì tự nhiên cảm giác rất là kỳ dị.

” ‘Lich King’ Mệnh Phàm đang cười gì vậy? Một pháo này của hắn cũng không bắn trúng cái gì đúng không? Kể cả đe dọa cũng không dọa được ai nữa mà?”

“Hay là hắn cố gắng ra vẻ bình tĩnh để che giấu sự xấu hổ của mình?”

“Tại sao khi ta thấy nụ cười kỳ lạ này của Mệnh Phàm thì ta lại cảm thấy rợn tóc gáy nhỉ? Như là có chuyện gì đó không hay sắp diễn ra vậy.”

“Ngươi đừng dọa ta, nghe ngươi nói vậy thì ta cũng cảm thấy hơi sợ, nghĩ lại đi, trong trận chung kết chiến đấu với Tịch Dương, nụ cười của hắn cũng rất kỳ lạ…”

…

Tiểu Sửu Hoàng nhìn tới hiện trường có xu hướng bình tĩnh trở lại thì cảm thấy hơi đau đầu.

Xem ra tính cách của Mệnh Phàm chưa đủ cứng rắn nha, nếu mà Mệnh Phàm không thể ra tay với Ngọc Sinh Yên thì hãy để ta thay thế đi, mặc dù hiệu quả khi mình ra tay sẽ không lớn bằng để Tiêu Phàm ra tay.

Thế nhưng chỉ cần để hiện trường hỗn loạn hơn thì mục đích đã đạt thành rồi.

Tiểu Sửu Hoàng giơ khẩu pháo trong tay mình lên, đưa họng pháo ngắm thẳng Ngọc Sinh Yên ở dưới cây với tốc độ chầm chậm, sát khí lạnh như băng yên lặng mà phóng ra…

Đúng lúc này, lông mày của Tiểu Sửu Hoàng nhíu lại, lỗ tai hơi giật giật, sắc mặt hơi nghi ngờ. Sau đó gã buông khẩu pháo trong tay xuống, ngẩng đầu lên, nhìn lên trên trời.

Cổ thụ che trời, tán cây rộng lướn, càng lá tươi tốt, che khuất ánh nắng nóng của cả một nửa quảng trường khổng lồ này, mà đám người chơi thì ở dưới bóng râm mát của cây cổ thụ này.

Xanh biếc sum suê, đan vào nhau giống như một cái ô thiên nhiên vậy, thế nhưng lúc này lại có một luồng ánh mặt trời xuyên qua lỗ hổng cái ô đó.

Cái lỗ hổng mà ánh mặt trời xuyên qua này khá lớn, cành lá xung quanh có cả đen lẫn xám, đó là vết bị đốt cháy mà lưu lại, Tiểu Sửu Hoàng vừa nhìn đã biết được đó là kiệt tác do một pháo của Tiêu Phàm bắn ra.

“Xẹt kẹt… kẹt kẹt…”

Từng tiếng động nhẹ nhàng vang lên, xen lẫn với tiếng cành lá xôn xao trong gió làm âm thanh của nó rất khó nghe được, càng đừng nói là lực chú

ý của đám người đều bị Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên hút đi, cho nên cũng không ai nghe ra được cả.

Thế nhưng năng lực cảm giác của Tiểu Sửu Hoàng mạnh hơn nhiều người bình thường, lúc này gã dùng vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn vào lỗ hổng, nét mặt có hơi nghi ngờ.

"Răng rắc!"

Một tiếng vang giòn vang lên ở phía trên tán cây, giống như là vật gì bị gãy vậy, ngay sau đó, một đoạn cành lá khổng lồ bắt đầu lay động, chỉ xuống phía dưới, sau đó rời khỏi cành cây mà rơi xuống đất!

Người đầu tiên phát hiện ra tiếng động phía trên đó là Claude, anh ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đoạn cành của cổ thụ rơi xuống, sắc bén như kiếm, uy thế cực kỳ mạnh mẽ.

Tộc Thụ Nhân có cơ thể rất mạnh mẽ, lúc chiến đấu có khuynh hướng cận chiến, cơ thể của Thủ vệ giả viễn cổ càng mạnh mẽ hơn tộc Thụ Nhân bình thường, cứng hơn cả kim loại, thế nhưng tại sao lại gãy vào đúng lúc này chứ?

Nhìn tới đoạn cành đang rơi xuống thì Claude cũng không kịp nghĩ gì nhiều, chỉ mong cái cành cây này không làm mọi người ở đây bị thương.

Với lại từ phương hướng rơi xuống thì cũng có thể đoán được, nơi đoạn cành này rơi xuống là phía ngoài cùng của quảng trường, sau một hồi hỗn loạn lúc trước thì kể cả thị vệ tinh linh lẫn người mạo hiểm đều đã chen vào khu giữa của quảng trường rồi, cành cây rơi xuống bên ngoài chắc là sẽ không gây tổn thương cho người vô tội.

Nghĩ tới đây thì Claude thở phào một hơi.

Thế nhưng có một người khi nhìn thấy cành cây này rơi xuống nơi nào thì lại cười, cười rất là vui vẻ, tại trên khuôn mặt trắng bệch làm người khác sợ hãi kia, khóe miệng gã cong lên, nở một nụ cười thoải mái…

“Mệnh Phàm, cậu rất tuyệt! Thật sự giống như là được thần trợ giúp vậy, cạc cạc…”

Cloud đến từ Phong Cung, một trong bốn cung của Tinh Linh, từ trước tới nay anh ta vẫn luôn hưởng nền giáo dục tinh anh, tất nhiên sẽ có cái nhìn toàn diện xuất sắc.

Để đề phòng Hạ Lộ Lộ thừa dịp hỗn loạn mà lẩn trốn, từ đầu đến cuối Cloude vẫn luôn chú ý đến sự di chuyển của dòng người trên sân, thật ra ngay cả Ngọc Sinh Yên trộm lẻn vào anh ta cũng đều biết rõ.

Chẳng qua lúc này trong mắt anh ta chỉ có sự an nguy của Hạ Lộ Lộ, còn những hành vi của người mạo hiểm khác chỉ cần không uy hiếp đến Hạ Lộ Lộ, anh ta cũng không muốn để ý tới.

Hơn nữa bây giờ anh ta có thân phận là thân vệ của công chúa, đã bỏ thói quen lo chuyện bao đồng từ lâu.

Nhìn cành cây cứng rắn kia từ trên cao rơi xuống, trong lòng Cloud vô cùng khẳng định, nơi mà nó rơi xuống không có một ai đang đứng hết.

Bởi vì dòng người đã sớm đi về phía hỗn loạn ở đằng trước, đi gần tới hướng quảng trường trung ương. Nhưng anh ta vẫn luôn cảm thấy mình đã quên thứ gì đó? Nhưng rốt cuộc là quên thứ gì?

…

Từ trên cao rơi xuống, uy thế của cành cây tựa như kiếm sắc, khơi dậy cuồng phong, xé không khí mà lao xuống, trong chớp mắt nó đã gần đến mặt đất.

Âm thanh rơi xuống nặng nề không vang lên như dự đoán của anh ta, ngược lại phát ra một tiếng cắt sắc bén như lưỡi đao đam vào thứ gì đó, dường như có một thú gì đó bị cành cây cứng vừa rơi xuống này đâm phải rồi…

“Gào!”

Một tiếng gào thét của động vật vang lên, Cloud lập tức kinh ngạc nhận ra, anh ta cuống quít nhìn lại phía sau.

Chương 634: Đại Hỗn Loạn

Chương 635: Đại Hỗn Loạn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Gào!”

Một tiếng gào thét của động vật vang lên, Cloud lập tức kinh ngạc nhận ra, anh ta cuống quít nhìn lại phía sau.

Ánh mắt Cloud sắc bén như kiếm, nháy mắt xuyên qua khe hở giữa đám người, nhìn đến phía sau.

Chiếc lá trên cành cây khô vẫn xanh biếc, hóa ra cành cây thô to sau khi gãy xé gió mà rơi xuống kia như một gốc cây nhỏ vừa mới trồng, nhưng bên dưới gốc cây nhỏ vốn phải là màu nâu đất nên xuất hiện thì ở đó lại xuất hiện một mảng đỏ sẫm, đó là màu của máu, ở trong mắt Cloud thì có lại càng có vẻ chói mắt.

Giống như dự đoán trước đó của Cloud, phía sau quảng trường không có người, nhưng anh ta đã quên một điều, lúc này trên quảng cũng không phải chỉ có người.

Hỏng rồi, vậy mà mình lại quên mất địa long của Kiều Trì tử tước.

Mặc dù địa long thuộc giống Auron, nhưng bình thường nó rất ngốc rất khờ, rất dễ dàng bị người khác thuần phục.

Nhưng nó cũng không có nghĩa là nó rất yếu, bởi vì bất cứ sinh vật nào mang trong mình dòng máu cự long đều không thể dính đến chữ “yếu”, tất nhiên địa long cũng không phải ngoại lệ.

Hơn nữa Cloud vô cùng rõ ràng, một con địa long nổi giận sẽ khủng bố đến mức nào!

“Gào!”

Tiếng thú rống cực lớn này, tất nhiên mọi người chơi ở trong quảng trường đều phát hiện ra, nhưng bọn họ không hề kinh hoảng, thậm chí còn không muốn quay đầu nhìn lại, dù sao Ngọc Sinh Yên ở dưới tàng cây vẫn đẹp hơn con mãnh thú này nhiều lắm.

“Con thú kia bị làm sao vậy? Tự nhiên lại kêu la cái gì thế?”

“Kệ nó đi, nhìn Mệnh Phàm quan trọng hơn, đừng để cho hắn trốn thoát.”

“Cũng phải, con thú kia cũng chỉ là thú cưỡi của NPC mà thôi, có NPC để ý nó rồi, nó cũng không làm ra được chuyện gì.”

…

Có điều lúc này bọn họ lại thấy một đám NPC đều nháy mắt quay đầu nhìn lại, trên mặt đều lộ ra vẻ căng thẳng.

Xuất phát từ tâm lí tò mò, mọi người lưu luyến mà rời ánh mắt khỏi Ngọc Sinh Yên, nhìn lại phía sau.

Khi nhìn thấy dáng vẻ của địa long lúc này, mọi người đồng loạt hít vào một hơi, trong lòng mắt đầu trở nên lo âu thấp thỏm.

Trong con mắt vốn trong suốt của địa long xuất hiện sự phẫn nộ, tia máu đỏ tươi đang chậm rãi lan tràn, dọc theo lòng trắng mắt hội tụ ở đồng tử, trong giây lát toàn bộ hốc mắt đều nhiễm một màu đỏ tươi, cuối cùng hoàn toàn không có màu sắc nào khác.

Con thú này bị làm sao thế? Vì sao bỗng nhiên lại khiến người khác sợ hãi như vậy?

Người chơi không rõ biến hóa của địa long có ý nghĩa gì? Nhưng đám NPC này lại biết rất rõ ràng, đây là dấu hiệu mãnh thú đánh mất lí trí chuẩn bị nổi trận lôi đình, dòng máu cự long hung tàn trong cơ thể nó đã thức tỉnh rồi, quảng trường trung ương trong thành Frya sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

“Gào!”

Địa long dùng sức quật chiếc đuôi của nó, phát ra một tiếng thét lạnh lẽo một lần nữa, bởi vì nhánh cây rơi xuống như thanh kiếm sắc đang cắm trên chiếc đuôi của nó, cùng với sự lay động của địa long, miệng vết thương lần nữa bị xé rách, cảm giác đau đớn kịch liệt kích thích nó phát điên.

Sau khi địa long phát điên, không thể khống chế được sức mạnh kinh khủng của nó, cái đuôi quất mạnh một cái, đuôi roi quật lên trên chiếc xe ngực đẹp đẽ quý giá của Kiều Trì tử tước vang lên một tiếng lạch cạch giòn tan, nháy máy chiếc xe ngựa hóa thành một động gỗ vụn.

Văng ra mỗi thứ một nơi.

Các người chơi nhìn thấy cảnh tượng khoa trường này, nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, lại theo bản năng lùi về phía sau một chút, trong lòng đều xuất hiện một dự cảm không lành.

Tựa như chiếu rọi vào suy nghĩ trong lòng bọn họ, địa long rít lên một tiếng trả lời, nó hạ thấp đầu, chiếc sừng thật lớn trên đỉnh đầu nó hướng thẳng về phía mọi người.

“Nó muốn làm gì thế?”

“Tôi cảm thấy không đúng lắm…”

“Con thú này sẽ không tự dưng nổi điên đấy chứ?”

…

Tứ chi tráng kiện bước mạnh trên mặt đất, địa long dùng hành động thực tế để trả lời lại suy đoán của mọi người.

Cùng với bước chân đang xông đến của địa long, mặt đất bắt đầu lắc lư, âm thanh vang lên rất lớn, bụi mù nổi lên khắp nơi.

Còn chưa đợi mọi người kịp phản ứng lại, con cực thú đang nổi giận này đã dừng lại giữa đám người, sừng đâm một nhát, lắc đầu một cái, nháy mắt một đám người chơi đã ngã xuống, tựa như một ruộng lúa vàng óng ánh dưới lưỡi liềm sắc bén trong ngày gặt mùa thu.

Chân sau của địa long giẫm xuống, một người bỗng nhiên bay lên, tựa như một viên đạn pháo bay ra từ thân pháo, phóng về phía đám người mà bắn.

Người chơi chen chúc lại một chỗ, bị người này va mạnh một cú, tất cả như xếp các khối gỗ mà ngã trái ngã phải ra tứ phía, trong không trung vang lên một tiếng kêu rên thảm thiết, không ngừng vọng lại trên bầu trời phía trên quảng trường.

Cho dù là như vậy, địa long đang đang bước đi rầm rầm vẫn chưa phát tiết được hết lửa giận trong lòng mình, huyết quang tràn đầy hai mắt, không còn một chút lỹ trí nào, nó giương chân trước lên, thô bạo mà đạp về phía đám người!

Đạp xuống một cước, một luồng sáng lóe lên, sau đó yên lặng mà tản đi trong gió, nào còn lấy một bóng người?

Xông đến, giẫm đạp, quất đuôi!

Bất kì một hành động của địa long đều không phải là thứ mà người chơi ở giai đoạn này có thể chịu đựng được. Chỉ cần địa long nổi giận nhẹ nhàng quệt qua, cũng đả đủ đề người chơi bị thương chí mạng, đây là sự yếu ớt được sinh ra từ cấp bậc chênh lệch.

Hành động của địa long lúc này, giống như một chiếc xe tăng hạng nặng đi vào trong quảng trường phồn hoa, nghiền nát mọi thứ để tiến lên, quảng trưởng trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Mọi người đối mặt với con mãnh thú đang tức giận bước đi này chỉ có thể kêu thảm điên cuồng chạy trốn, hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ chiến đấu trong đầu.

…

Nhìn thấy địa long của mình nổi giận chạy trên quảng trường, Kiều Trì tử tước sợ tới mức chân cũng mề, ôm cổ đại hiền giả Lao Lai Lai đứng bên cạnh, đau khổ cầu xin,: “Đại hiền giả đại nhân, mau nghĩ cách để trấn định con thú này đi.”

Đối mặt với địa long có sức phá hoại cực lớn, vẻ mặt Lao Lai Lai cũng rất ngạc nhiên.

Nghĩ cách, hắn ta có thể có cách gì? Vấn đề này cứ để cho Cloud giải quyết đi…

“Cloud!”

Không cần nhiều lời, Lao Lai Lai kêu lớn một tiếng với Cloud, trong lòng Cloud liền hiểu ý.

Nhưng nhìn con mãnh thú đang phát điên này đi, Cloud liệu có thể làm gì được?

Thôi được rồi, chỉ có thể bất chấp thôi.

“Kết trận! Trấn áp địa long!”

…

Phía trên ngọn cây, Tiểu Sửu Hoàng nhìn đám người đang hoảng loạn bên dưới tàng cây, gã cười như một đứa trẻ vừa có thứ đồ chơi mới.

Mà Tiêu Phàm với Hạ Lộ Lộ đang trợn mắt há miệng, lại thêm cô gái đứng phía sau lưng Tiêu Phàm, có thể tạo thành một hình ảnh, lại dường như đồng thời xuất hiện ba con mèo đáng yêu ngốc nghếch trên cây…

Kết trận? Trấn áp?

Mặc dù Cloud miệng hạ lệnh như thế, nhưng trong lòng anh ta vẫn hiểu được, tính khả thi của mệnh lệnh này cũng không phải lớn lắm, hoặc nói căn bản là không có tính khả thi.

Bởi vì địa long, chung quy thì vẫn là rồng…

Thị vệ Tinh Linh có thuộc tính nhân vẻ cao hơn người chơi trong thời điểm hiện tại, cũng không đủ để chống lại địa long.

Lúc trước khi Tiêu Phàm dùng [Ác Ma Ngưng Thị] để nhìn thấy địa long, thì ngoài trừ tên của nó, hắn hoàn toàn không nhận được thêm bất kì một tin tức nào.

Tình huống không tra được tin tức như thế này, ngoại trừ trường hợp mục tiêu bị nhìn có kỹ năng che chắn cao cấp, thì còn có thể là do chênh lệch cấp bậc tạo thành.

Một bên là địa long có cấp bậc vượt xa Tiêu Phàm, một bên là thị vệ Tinh Linh có cấp bậc hoàn toàn nghiền áp những người chơi trong giai đoạn hiện tại, ai mạnh ai yếu, vừa nhìn thấy liền biết.

Khi Cloud hét một tiếng ra lệnh, thị vệ Tinh Linh liền rút ra vũ khí trong tay, kết trận xông lên, nhưng cũng hết cách trước sự hung tàn quá mức của địa long đang rầm rập bước đi, trước mặt địa long thị vệ Tinh Linh chẳng qua cũng chỉ là người chơi phiên bản tăng cường mà thôi.

Một húc một đụng, nên bị đánh bay hay phải bị đánh bay, nên bị ném đi hay là phải bị ném đi.

Chương 635: ID Nhuốm Máu

Chương 636: ID Nhuốm Máu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Một húc một đụng, nên bị đánh bay hay phải bị đánh bay, nên bị ném đi hay là phải bị ném đi.

Sau khi thị vệ Tinh Linh gia nhập, bên trong quảng trường vẫn hỗn loạn không chịu nổi, không có gì khá khẩm hơn, quả thực không khác gì cảnh tượng ngay trước đó.

Địa long phẫn nộ chạy qua lại chạy, quét qua một đám người chơi, nhìn thấy một gã thị vệ Tinh Linh sắp chết dưới chân địa long, cuối cùng Cloud cũng vung kiếm xông lên nghênh đón.

Keng!

Trường kiếm cùng bàn chân dày dặn của địa long va vào nhau, tên thị vệ Tinh Linh kia được một kiếm của Cloud miễn cưỡng cứu mạng, nhưng nền đá thanh thủy dưới chân Cloud tách dần ra theo vết nứt cũng nói rõ lên rằng giờ phút này anh ta cũng chẳng khả hơn.

Cảm nhận được sức mạnh không gì sánh bằng đang áp chế trên người mình, Cloud trong lòng thầm nói.

Con địa long này rõ ràng đã đến thời kì trưởng thành, cũng không biết vì sao Kiều Trì tử tước lại phải nuôi thứ thú cưỡi vô cùng nguy hiểm này.

Mặc dù ngày thường địa long vô cùng ngoan ngoãn, dễ bị thuần phục, nhưng một khi đã tức giận thì quả thực là không ai đỡ được!

Đáng tiếc Kiều Trì tử tước luôn nhát gan sao hiểu được điều này, trước đây cậu ta sử dụng địa long để kéo xe, đơn giản chỉ là vì thấy nó rất khí phách thôi.

…

Dưới chân bị cản lại, địa long cảm thấy khó chịu, nhưng nó không hề tiếp tục dây dưa với Cloud mà quay người lại, quất đuôi một cái, trực tiếp ném ngã Cloud đang cầm kiếm đón đỡ xuống mặt đất, sau đó lại thay đổi phương hướng, phóng về phía đám người đứng ở xung quanh.

Cloud đã là NPC có sức mạnh lớn nhất trong quảng trường rồi, nếu ngay cả anh ta còn không ứng phó được, vậy thì những thị vệ Tinh Linh khác liền khỏi phải nói rồi.

Địa long náo loạn một trận dưới tàng cây, người chơi trên quảng trường kinh hoảng chạy trốn khắp nơi, nhưng tốc độ không thể vì kịp với địa long chạy bằng bốn chân, những người chơi bị đuổi theo sau một tiếng kêu rên, không kịp làm thêm một hành động nào nữa liền hóa thành ánh sáng nhạt nhòa tiêu tán trên quảng trường.

Địa long chạy quanh cây cổ thụ đâm loạn, Ngọc Sinh Yên đứng gần dưới tàng cây lại bay mắn mà thoát nạn, cô kinh ngạc nhìn cảnh tượng chẳng khác nào chiến trường của Tu Lạ trước mắt mình, đầu cô có phầm không phản ứng lại kịp.

Vì sao lại biến thành thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

…

Nhìn con mãnh thú đang không ngừng chạy khắp nơi, trong lòng cô tràn đầy hoang mang, Ngọc Sinh Yên sợ hãi vô cùng mà lùi về phía sau một chút.

…

Hạ Lộ Lộ nhìn con địa long vừa ném Cloud qua một bên kia, lại ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu xuyên xuống qua tán cây, đôi mắt to long lanh nước bỗng nhiên rực sáng lên.

“Pháo 8 Hữu. Hạ Lộ Lộ vừa mới hiểu lầm chú! Chú quả thật là bậc thầy bắn pháo! Kỹ năng bắn thực sự là không ai có thể địch được! Lúc trước Hạ Lộ Lộ thấy câu “Uống! Nổ mạnh là nghệ thuật!” của “Ninja Hỏa Pháo” đã nghĩ là mình hiểu hết được ý nghĩa của những lời này, cuối cùng hôm nay cháu đã được thấy một pháo kỳ diệu của Pháo 8 Hữu, Hạ Lộ Lộ mới biết rằng mình học ít thiếu hiểu biết! Pháo 8 Hữu, chú hãy làm thầy giáo của Hạ Lộ Lộ, dạy Hạ Lộ Lộ cách bắn chân chính đi ạ!”

Hạ Lộ Lộ càng nói càng kích động, sau đó cả người đều lao vào Tiêu Phàm, dường như nếu Tiêu Phàm không đồng ý nhận cô bé là đồ đệ thì cô bé sẽ không chịu buông tay.

“Từ từ, cái gì thế! Vừa rồi đều là trùng hợp thôi!”

Hành động của Hạ Lộ Lộ khiến Tiêu Phàm có chút bối rối, kêu lớn lên.

Có điều Hạ Lộ Lộ lại bộc lộ ra một biểu tình không phù hợp với độ tuổi, ý vị thâm trường mà nói: “Pháo 8 Hữu, chú đừng có khiêm tốn, hôm nay Hạ Lộ Lộ mới nhận ra, hóa ra pháo… có thể nổ được như thế đó!”

“Gì? Cái gì thế này! Cháu nhanh nhanh xuống khỏi người chú đi! Nếu không xuống có khi chú sẽ ngã từ trên cây xuống luôn đấy!”

Tiêu Phàm đã không còn tâm trạng để đôi co với Hạ Lộ Lộ, trên lưng cõng một người, trong tay lại thêm một con, bây giờ lại thêm Hạ Lộ Lộ đu lên, chỉ cần hắn sơ ý một chút, thật sự cả đám sẽ ngã từ trên cây xuống.

…

“Đây là… Gì thế này? Chị ba, chị cảm thấy một pháo vừa rồi của Mệnh Phàm là cố ý sao?”

Tiểu Ngũ chứng kiến trực tiếp, lúc này đã kịp phản ứng lại.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ một lần, hắn ta liền hiểu được những chuyện này xảy ra từ đâu, hóa ra là như vậy, nhất thời hắn ta cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

“Chị không biết, nhưng chị cảm thấy hắn cố ý…”

Tử Yêu nhìn cảnh tượng hỗn loạn trên quảng trường, nhíu mày.

“Chắc là trùng hợp thôi nhỉ? Nếu như thật sự là cố ý, vậy thì tâm cơ của người này thật sự rất đáng sợ…”

Tiểu Ngũ căn bản không muốn tin Tiêu Phàm có thực lực như vậy, bởi vì nếu như hiện tại những gì đang xảy ra trên quảng trường đều thật sự là do Tiêu Phàm tính kế mà ra, vậy thì cho dù là cậu ta cũng sẽ cảm thấy e ngại sâu sắc vì điều này.

“Thật ra trong lòng chị cũng không muốn tin rằng đây là do Tiêu Phàm cố ý dàn dựng, nhưng em còn nhớ hay không? Sau khi bắn pháo xong, Mệnh Phàm đã nở nụ cười…”

Được Tử Yêu nhắc nhở như vậy, nụ cười không rõ ràng của Tiêu Phàm trước đó nháy mắt hiện lên trong đầu Tiểu Ngũ, khiến cậu ta cảm thấy sau lưng lạnh toát.

…

Địa long vẫn điên cuồng chạy xung quanh, nội tâm những người chơi vội vàng chạy trốn tràn ngập sợ hãi, trong lòng cũng không rảnh mà nghĩ nhiều, nhưng người xem trực tiếp cùng với những người chơi đang ở điểm hồi phục lại lẳng lặng suy nghĩ ngọn nguồn của trận tai họa này.

Vì thế, bọn họ cũng như Tiểu Ngũ chú ý đến một pháo trước kia của Tiêu Phàm, nụ cười vô cùng quỷ dị kia của Tiêu Phàm cũng dần dần xuất hiện, trong lòng họ bỗng nhiên có một cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, sau đó là cảm giác sợ hãi khiến người khác dựng hết tóc gáy.

Hóa ra những chuyện vừa xảy ra đều là do Lich King Mệnh Phàm bày kế sao?

Đúng rồi, nhất định là như vậy, nếu không phải thì sao hắn lại cười đắc ý sau khi bắn một phát pháo kia chứ?

Là bởi vì Lich King Mệnh Phàm đã đoán trước được việc chúng ta bị giết cùng với một pháo này của hắn!

Người này, thật sự rất đáng sợ!

Dường như chiếu rọi vào sự nhận ra muộn màng của người chơi, theo bước chân không ngừng của địa long dưới tàng cây, ID trên đỉnh đầu Tiêu Phàm từ từ hiện ra. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hai chữ "Mệnh Phàm" đỏ như máu còn đỏ rực màu máu hơn ba chữ "Tiểu Sửu Hoàng", ID một màu đỏ rất chói mắt tựa như máu phun ra, nháy mắt hóa thành sự sợ hãi sâu sắc tản vào trong tim mọi người…

Phong Ma Tiểu Xích Lang lẳng lặng ngồi, hai tay đặt trên bàn làm việc nắm chặt lại, tùy ý nâng lên chống cằm, ánh mắt hắn ta nhìn thẳng vào tấm màn treo lơ lửng phía trước, không biết đang trầm tư điều gì?

Trên tấm màn đang hiện lên hình ảnh được truyền phát từ hiện trường tại quảng trường trung ương trong thành Frya, cùng với sự chuyển giao các khung cảnh, ánh sáng chiếu lên bốn bức tường trong phòng, nhấp nháy nhấp nháy sáng.

Thời gian dần trôi qua, ống kính không ngừng di chuyển khắp nơi trong quảng trường, dần dần cho người xem thấy được hết cảnh mãnh thú rầm rập bước đi, đám người hoảng loạn chạy trốn cùng với thị vệ Tinh Linh đang bất lực, cho đến cuối cùng, ống kính dừng lại ở trên người đàn ông đang lẳng lặng đứng ở trên ngọn cây cao cao.

Biểu tình của người đàn ông lúc này có vẻ có phần bối rối, nhưng sự bối rối vô cùng chân thật lại lại không chiếm được một chút thấu hiểu nào của người khác.

Dưới sự xuất hiện của hai chữ "Mệnh Phàm" đỏ như máu, cho dù Tiêu Phàm có làm ra biểu cảm như thế nào, tất cả mọi người đều cảm thấy vẻ mặt đó vô cùng dữ tợn.

Bởi vì một đao phủ từng giết vô số người, căn bản không biết bối rối.

Bất ngờ nổ một pháo, lại thêm nụ cười vô cùng quỷ dị, trong giây lát lại có thể hoàn toàn phá hủy đại quân thảo phạt mà các người chơi tập kết ở thành Frya, người đàn ông được gọi là Lich King ấy lại khiến cho đáy lòng mọi người cảm thấy lạnh lẽo.

Chương 636: Đột Phá Vòng Vây

Chương 637: Đột Phá Vòng Vây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Bất ngờ nổ một pháo, lại thêm nụ cười vô cùng quỷ dị, trong giây lát lại có thể hoàn toàn phá hủy đại quân thảo phạt mà các người chơi tập kết ở thành Frya, người đàn ông được gọi là Lich King ấy lại khiến cho đáy lòng mọi người cảm thấy lạnh lẽo.

Nếu như Mệnh Phàm lấy một loại tư thái vô cùng cường thế, đơn giản là thô bạo đối kháng với mọi người, thì trong lòng mọi người sẽ dễ tiếp nhận hơn một chút,

Nhưng hôm nay lại sử dụng cách làm lẻ loi cô độc, quỷ dị không thể đoán trước được, khiến đại quân tán loạn, mọi người lại càng thấy sởn tóc gáy.

Có thể với hiểu biết của mọi người về sức mạnh của hắn, mọi người có thể tìm cách để tiến lên chống lại, nếu như không thể hiểu được, vậy thì mọi người phải ứng đối như thế nào?

Chỉ còn lại sợ hãi thôi…

Trong lòng người chơi ở quảng trường bắt đầu cảm thấy hối hận, vì sao trước đây mình lại đối địch với nhân vật đáng sợ không thể đoán trước thế này chứ!

Người xem trực tiếp cũng bắt đầu cảm thấy đồng tình, đối địch với Lich King Mệnh Phàm quả nhiên là một sự lựa chọn ngu xuẩn…

Hiện giờ đã không còn có nảy sinh ý chí chiến đấu với người đàn ông đứng trên ngọn cây này nữa, nhưng cho dù là vậy, bạo loạn trong sân vẫn không hề dừng lại, bởi vì địa long vẫn còn đang phát điên.

Trong tầm mắt của mọi người, con mãnh thú vô cùng hung tàn này dường như mang theo nanh vuốt của Lich King, dưới sự chỉ huy của Mệnh Phàm tùy ý giẫm đạp lên những người trong quảng trường.

Mỗi lần địa long va chạm phải những người chơi, đều sẽ mang đi một mạng người, cũng lúc đó, hai chữ "Mệnh Phàm" trên đỉnh đầu người đàn ông lại càng rực rỡ hơn một chút, sự đồng bộ đến hoàn hảo này khiến cho thân phận địa long mang theo nanh vuốt của Lich King lại càng sinh động hơn.

Mọi người sợ hãi, mọi người kinh hoảng, nhưng lúc này lại vẫn có người thấy vui sướng trong lòng, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy cảnh tượng hiện lên trên tấm màn, khóe miệng nhếch lên, sau đó phá lên cười…

"Ha ha ha! Kích thích! Thật sự rất kích thích! Mệnh Phàm, anh quả thật quá tuyệt vời!"

…

Giờ này khắc này, ông bạn Tiểu Sửu Hoàng của Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng đang nói với Mệnh Phàm một câu giống hệt: "Mệnh Phàm, anh quả thật quá tuyệt vời!"

Tiểu Sửu Hoàng nói vô cùng nghiêm chỉnh, sự nghiêm chỉnh này rơi xuống người một kẻ điên như gã có vẻ vô cùng không phù hợp, thậm chí còn hiện ra một chút quỷ dị.

Có điều Tiêu Phàm lại không có tâm trạng để để ý đến những điều này, hắn ngơ ngác nhìn cảnh tượng cực kỳ bi thảm dưới tàng cây, trong lòng vô cùng bối rối.

Mặc dù nội tâm hắn không muốn thừa nhận, nhưng Tiêu Phàm vẫn có thể xác định được những chuyện này xảy ra là vì mình, bởi vì cùng với sự tàn bạo phá hoại của địa long, giá trị PK của hắn cũng đang không ngừng tăng lên.

"Nhưng mà… Vì sao lại biến thành thế này! Không phải mình chỉ bắn lên trời có một pháo thôi sao? Vì sao lại trực tiếp chết hết một đám thế này? Sao mạng sống lại yếu ớt như thế chứ?"

Những khổ não cùng khó hiểu kìm nén ở trong lòng, trong khoảnh khắc này hoàn toàn bị Tiêu Phàm thét lên, Tiểu Sửu Hoàng thấy vậy cũng chỉ cười theo, vô cùng thân mật vỗ vỗ vai hắn: "Không có gì đâu, giết nhiều anh sẽ quen thôi, khà khà."

Tiêu Phàm bị lời nói của kẻ điên Tiểu Sửu Hoàng này làm cho sặc, có điều Tiểu Sửu Hoàng cũng không tiếp tục trêu chọc Tiêu Phàm, mà chuyển ánh mắt tới con địa long vẫn đang phát điên dưới tàng cây, trong mắt gã lóe lên ánh sáng.

"Mệnh Phàm à, lần này anh làm không tệ. Xảy ra trận hỗn loạn lớn, đường sống của chúng ta tự nhiên cũng xuất hiện, cho nên chúng ta nên chuẩn bị để tạm biệt những tên đáng ghét đó rồi…"

"Ý anh là gì?"

Tiểu Sửu Hoàng không để ý đến Tiêu Phàm, mà trực tiếp chuyển hướng sáng Hạ Lộ Lộ: "Hạ Lộ Lộ, chuẩn bị trước những loại đạn khói lần trước, việc cản đường Cloud tiếp tới sẽ giao cho cháu, khà khà."

"Không thành vấn đề, đại thúc!"

"Vậy thì bây giờ… chúng ta chào tạm biệt tên đó đi!"

Cơ mặt của Tiểu Sửu Hoàng tạo thành một nụ cười càn rỡ, hai mắt gã trợn lên, hai tay ôm lấy Tiêu Phàm cùng Hạ Lộ Lộ, trực tiếp nhảy xuống từ trên ngọn cây!

"A!"

Tiểu Miêu bị dọa đến sợ hãi hét lên một tiếng, sắc mặt của Tiêu Phàm cũng chẳng tốt hơn là bao.

Đến khi xuống đấy an toàn, Tiêu Phàm phát hiện mình lại vừa mới rơi xuống trên lưng của địa long.

Cánh tay gầy gò của Tiểu Sửu Hoàng lúc này đã rút ra một con dao găm từ sau lưng, vô cùng dứt khoát đâm một nhát xuống sau ót địa long, "Bốn Màu Ảo Thuật – Hoa Mai, Huyễn Kiếm!"

Cùng với kiếm sắc đâm xuống hai mắt đầy tơ máu của địa long bị bịt kít bởi một màu xám ảm đạm không dễ phát hiện, mà lúc này địa long đang bước đi bỗng nhiên thay đổi phương hướng, lao mạnh ra ngoài quảng trường!

Cloud vừa rồi bị ném lên mặt đất giờ phút này cũng đã phục hồi được tinh thần, nhìn thấy đám người Hạ Lộ Lộ rơi xuống trên người địa long, thầm nghĩ hỏng rồi, anh ta rút kiếm bay theo hướng địa long.

Có điều Hạ Lộ Lộ sao có thể để anh ta thành công, nụ cười đáng yêu nở rộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, vài khối màu đen vẽ ra một đường cong xinh đẹp trong không trung rồi rơi xuống xung quanh Cloud…

"Bịch!"

Khói đen nổi lên bốn phía, nháy mắt bao phủ xung quanh Cloud, mắt Cloud không thể thấy thứ gì, chỉ có thể bất đắc dĩ đứng tại chỗ, cảm nhận chấn động thật lớn từ bước chân của địa long từ từ nhỏ dần, trong lòng anh ta càng cảm thấy chán nản.

Đợi đến khi tầm mắt anh ta lại trở nên rõ ràng cũng là lúc chỉ có thể nhìn thấy chiếc đuôi bị thương của địa long ở phía xa, cùng với Hạ Lộ Lộ ngồi trên lưng địa long đang bướng bỉnh làm mặt quỷ…

“Đáng chết! Sao lại đưa tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ ra khỏi thành rồi!” Cloud thầm mắng một tiếng, sau đó xoay người hạ lệnh cho những thị vệ còn xót lại: “Đại đội thứ nhất, đại đội thứ hai và đại đội thứ ba phong tỏa thành Frya! Những người khác thì theo ta ra khỏi thành tiếp tục đuổi theo tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ điện hạ!”

Ngay khi đang chuẩn bị đuổi theo Cloud lại nhíu mày liếc nhìn cây cổ thụ che trời giữa quảng trường, vô cùng quỷ dị nghi ngờ nói: “Là ngươi sao?”

Mặc dù người bảo vệ viễn cổ từ đầu đến cuối không hề có động tĩnh gì, nhưng lại có một cành cây quỷ dị rơi từ trên cao xuống.

Cloud biết sự cứng rắn của cành cây của người bảo vệ viễn cổ, sao có thể bị bẻ gẫy đơn giản chỉ với một pháo chứ?

Nếu như thật sự yếu ớt như vậy, thì cành cây này cũng không thể xuyên thủng vảy giáp dày dặn trên đuôi địa long.

Cho nên tất cả những gì vừa xảy ra, rất có thể là do người bảo vệ viễn cổ vẫn âm thầm náo loạn cùng tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ bướng bỉnh.

Nhưng nghi ngờ của Cloud cũng không nhận được một câu trả lời nào, chỉ để lại tiếng vang xào xạc khi gió thổi qua lá cây.

Cloud lắc lắc đầu, anh ta không chần chừ nữa, đuổi theo hướng đi của địa long ở đằng xa.

Mà lúc này, trên cây cổ thụ che trời trong quảng trường trung ương của thành Frya, không biết từ khi nào đã xuất hiện một nếp nhăn nhàn nhạt, từ xa nhìn lại nó như một nụ cười hòa ái, một cơn gió thổi qua lại chẳng còn thấy nữa, chẳng khác nào khi nó chưa từng xuất hiện…

Địa Long Bạo Tẩu là một loài sinh vật hung tàn, Tiêu Phàm đứng giữa quảng trường hỗn loạn có thể cảm nhận được điều này.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn luôn cảm thấy, Địa Long so với đồng đội Hạ Lộ Lộ của hắn và Tiểu Sửu Hoàng, trình độ hung tàn quả thật là núi cao còn có núi khác cao hơn.

….

Vài phút trước đó…

“A a a a a! Đáng sợ quá đi! Ing ing ing ing!”

Những tiếng hét kinh hoảng liên tiếp phát lên, Tiểu Miêu và Tiêu Phàm cùng nhau rơi xuống lưng Địa Long, vẻ mặt căng thẳng vẫn chưa từng thay đổi, chu cái miệng nhỏ nhắn, không biết đã ăn phải bao nhiêu tro bụi cuồng phóng cuốn vào trước mắt.

Ngược lại, Hạ Lộ Lộ…

“Ha ha ha ha ha! Thật kích thích! Địa Long tiến lên! Địa Long tiến công Tornado!”

Tiểu loli nằm sấp trên lưng Địa Long hô loạn xạ, thỉnh thoảng vẫy vẫy cái tay nhỏ bé hưng phấn vuốt miếng vảy dày trên lưng Địa Long kia.

Chương 637: Hậu Sự

Chương 638: Hậu Sự

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của Hạ Lộ Lộ, sau khi Tiêu Phàm xông ra bao vây, trong lòng cũng thả lỏng không ít. Mặc dù hắn cho rằng kết cục lần này của bản thân cũng không tính là tốt.

“Chú kì lạ ơi! Chú thật sự giỏi quá! Sao chú có thể không chế cả Địa Long Bạo Tẩu thế?”

Hạ Lộ Lộ đột nhiên hỏi ra nghi vấn trong lòng Tiêu Phàm, vì thế Tiêu Phàm quay đầu lại nhìn vẻ mặt tươi cười xấu xa của Tiểu Sửu Hoàng, chờ đợi gã giải thích cho mình chút gì đó.

Tiểu Sửu Hoàng cũng không định giấu diếm, nắm lấy đoản kiếm vẫn luôn cắm ở sau ót Địa Long, mỉm cười nói với Tiêu Phàm: "Chắc anh vẫn còn nhớ Bốn Màu Ảo Thuật – Hoa Mai chứ, ha ha…"

"Tuy rằng đoạn hồi ức này cũng không phải là đẹp, nhưng kỹ năng danh hiệu vô cùng ghe tởm kia của anh thì tôi vẫn còn nhớ rõ…"

Nghe thấy kỹ năng mà Tiểu Sửu Hoàng đắc ý kia, Tiêu Phàm chậc lưỡi.

""Bốn Màu Ảo Thuật – Hoa Mai, huyễn kiếm" là kỹ năng mới vô cùng độc đáo mà tôi sáng tạo ra từ đặc tính của kỹ năng danh hiệu của chính mình."

Kĩ năng kĩ năng danh hiệu còn có thể tiếp tục khai phá ra kĩ năng khác sao? Đây là lần đầu hắn nghe thấy chuyện này, quả nhiên thiên phú chơi game của Tiểu Sửu Hoàng không thể khinh thường được!

"Đặc tính của Bốn Màu Ảo Thuật – Hoa Mai là làm tê liệt, vì tôi tôi thử nghiệm làm tê liệt thần kinh của kẻ địch trong chiến đấu, kết quả tôi đã khai phá ra được huyễn kiếm."

"Thử làm tê liệt thần kinh của kẻ địch trong chiến đấu sao? Anh nói như vậy nghĩ là gì?"

"Thì giống như những gì anh vừa mới thấy ở đây thôi…"

Tiêu Phàm nhìn theo tầm mắt của Tiểu Sửu Hoàng, nhìn lướt qua đoản kiếm lờ mờ vẫn luôn cắm trên ót của Địa Long.

Quả nhiên là người điên, chẳng lẽ gã vì thử nghiệm kĩ năng mới mà cầm thanh kiếm này mà tính đâm xuyên đầu của không biết bao nhiêu người sao?

Sau khi ý chí của mục tiêu yếu đi hoặc là thần chí không rõ ràng nữa, sử dụng huyễn kiếm, có thể thông qua hiệu quả làm tê liệt của Bốn Màu Ảo Thuật – Hoa Mai khiến mục tiêu sinh ra ảo giác nhất định, mà tôi sẽ thông qua ảo giác này để điều kiển hành động của Địa Long Bạo Tẩu."

"Dùng ảo giác để điều khiển sao? Vậy phương hướng của Địa Long Bôn Tẩu…"

“Chỉ cần bố trí vài tên khiêu khích trước mặt nó trong lúc nó bị ảo giác là được, cái tên ngốc này nhất định sẽ tiến về phía trước thôi.”

Nghe Tiểu Sửu Hoảng giải thích như vậy, Tiêu Phàm bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm không rõ ràng, mơ hồ hỏi lại: “Vậy làm sao tên đó có thể phanh lại được? Anh xem chúng ta chảy ra khỏi thành cũng được một đoạn rất xa rồi…”

Tiểu Sửu Hoàng hiểu ý cười, làm trong lòng Tiêu Phàm thấy sợ hãi: “Anh cứ yên tâm đi, phanh lại có gì không đơn giản đâu? Giống loại này ngốc ngốc hoàn toàn không có tế bào nghệ thuật, được nhiên là dùng mặt để phanh lại rồi, ha ha.”

Nói xong, Tiêu Phàm lập tức nhìn thấy Địa Long bắt đầu lao tới mấy cái cây trong rừng cây này rồi…

…

Sau một lúc, Tiêu Phàm vẫn còn đang kinh sợ thì đã thấy Địa Long đã ngã xuống đất không dậy được, mà Tiểu Miêu lại lấy ra vẻ mặt bị dọa đến ngây ngốc kia.

“Sao đã ngã xuống rồi, Hạ Lộ Lộ vừa rồi còn đang chơi rất vui mà, vẫn chưa chơi đủ nữa! Cậu đứng lên cho tớ, đi tiếp đi chứ, mấy cái cây này ngã xuống rầm rập thật là kích thích quá đi!”

Hạ Lộ Lộ cảm thấy có chút bất mãn, một bên mắng chửi, một bên dùng chân nhỏ đạp đạp lên người Địa Long đã không nhúc nhích được nữa. Tiểu Sửu Hoàng thì đứng một bên cười vui vẻ, chỉ có điều khuôn mặt lúc nào cũng trắng bệch của hắn nhìn qua thì vẫn rất dọa người.

Tiêu Phàm nhìn thấy sừng của Địa Long trước mặt đã đam đến mức gãy luôn rồi thì có chút thương cảm.

Chỉ có điều tên này tuy rằng không có đầu óc nhưng thật sự là rất khỏe, rầm rập rầm rập

Thế mà lại đâm gãy được mấy km cây cối rồi mới dừng lại.

Bên cạnh đó, hai người một lớn một nhỏ đứng cạnh Địa Long lúc này quả thật là ma quỷ đang sợ!

….

Sau khi nhóm Ác Ma rời đi, thàn Frya lại khôi phục lại sự yên tĩnh như trước, chẳng qua không khí yên tĩnh này cùng không tốt như trước nữa, giống với sự tĩnh mịch lúc mất đi sinh khí hơn.

Snow đã xuống khỏi ngọn cây bên cạnh quảng trường, lại quay về với đại đội của công hội Tinh Thần. Tinh thần của hắn ta cũng không mấy vui vẻ, thậm chí còn cảm thấy chút sợ hãi sau khi nghĩ lại.

Bởi vì, người mà hắn ta cho là tình địch có vẻ như khủng bố hơn hắn rất nhiều. Trước mặt người đó, Snow cảm thấy danh hiệu "Người cầm đầu tiểu học Quỳ Hoa ma ma" của hắn ta cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng sau khi quay về công hội Tinh Thân, Snow phát hiện sắc mặt của hội trưởng công hội Tinh Thần còn nặng nề hơn cả hắn ta…

Trên quảng trường trung ương thành Frya, nhóm người tụ tập lúc đầu đã sớm tản đi, chỉ còn tro bụi và thạch thanh thủy nứt vỡ chưa được hệ thống khôi phục lại nói cho mọi người quảng trường này vừa xảy ra chuyện gì.

Hội trưởng công hội Tinh Thần cứ đứng kinh ngạc nhìn cảnh tượng hoang tàn này, bóng dạng lộ ra vẻ tịch liêu.

Chạy trốn rồi sao? Bọn họ thế mà lại chạy trốn thật sao? Đây chẳng phải là tử cục? Vì sao bọn họ còn có thể chạy trốn được?

Hội trưởng công hội Tinh Thần không hiểu được, hắn ta thật sự không thể hiểu được!

Bởi vì cho dù là người thông minh như hắn ta lâm vào kết cục này cũng chỉ có thể ngồi yên chờ chết, vì sao mấy loại ngang ngược như Mệnh Phàm và Tiểu Sửu có thể chạy trốn được?

Một kết cục đáng lẽ ra phải chết, thế mà Mệnh Phàm lại có thể giống như sinh ra một thanh đao nhọn khai phá được một lỗ hổng, phá mở chúng ra rồi

đi ra ngoài.

Không cam lòng, buồn bực, tức giận…

Tất cả nhưng cảm xúc tiêu cực trong nháy mắt tràn lên trong lòng hội trưởng công hội Tinh Thần.

Hắn ta rất muốn hạ lệnh đuổi theo, nhưng lúc này đã không còn khả năng nữa rồi, Cloud đã hạ lệnh tạm thời phong tỏa cửa thành để phòng ngừa những người mạo hiểm đuổi theo trả thù Hạ Lộ Lộ, lúc này bất cứ người chơi nào cũng không được ra khỏi thành.

Mặt khác cho dù có thể đuổi kịp nhóm người Mệnh Phàm, hội trưởng công hội nghiệp đoàn cũng cảm thấy không nhất định có thể đánh thắng được bọn họ.

Hội trưởng công hội Tinh Thần thở dài, cuối cùng xoay người đi, có vẻ như già thật rồi…

Mị Hỏa suồng sã ngồi xổm ở bên cạnh quảng trường, không hề có một chút thục nữ nào.

Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét quá đi!

Vì gì mà Mệnh Phàm có thể mạnh như vậy chứ, Tuyết Dạ nhất định không có ý muốn quay trở lại Hoa Nguyệt rồi!

Bỗng nhiên một cỗ cảm xúc bi thương dâng lên trong lòng Mị Hỏa…

Ở một phía khác của quảng trường, nhóm người đã sớm tản đi, còn lại một cô gái xinh đẹp ngồi rất lâu trên cành cây cổ thụ.

Cuối cùng Ngọc Sinh yên cũng đứng lên

Anh lừa gạt tôi tất cả mọi chuyện sao? Mọi thứ đều do anh lên kế hoạch hết rồi phải không? Nói cho tôi biết đi, Mệnh Phàm!

…

Nhưng không phải tất cả mọi người đều đa sầu đa cảm như vậy, hơn nữa cũng sẽ có những tên sẽ không phải chỉ vì như vậy mà cảm thấy đau buồn, ngược lại còn rất hào hứng la hét…

Sau khi nhìn thấy màn thể hiện của nhóm người Tiêu Phàm ở quảng trường, một đám người đàn ông hèn mọn kì lạ bỗng nhiên trở nên vô cùng hưng phấn, giống nhu wbarn thân mình chiến thắng vậy.

Bọn họ khoáng áo choàng, đi trên đường phố, trên mặt là nụ cười đắc ý.

Giơ tay về bên trái, vẫy vẫy…

Giơ tay về bên phải, vẫy vẫy…

Sau đó Hoàng Ma Tử đưa đám Lang Tể Tử ra nói: "Lãng tao, lãng tao nhiên thiêu! Ngô vương, ngô vương vô địch!"

….

"Lãng tao, lãng tao nhiên thiêu! Ngô vương, ngô vương vô địch!"

Hoàng Ma Tử cứ đứng hô to lên như vậy, vẻ mặt bình thản không có biểu cảm của gã chỉ để người ta thấy buồn cười, hơn nữa còn là chứ buồn cười cực lớn.

"Ai u! Hổ Nữu các hạ, tại sao cô lại ra tay đánh tôi!"

Sau khi Hổ Nữu bạo lực lật lại một cái, cuối cùng Hoàng Ma Tử cũng biến về nguyên hình.

"Phiền! Khó nghe!"

"Cô nói bài chiến ca mới "Lang tao quân đoàn" của chúng tôi như vaajym tôi cảm thấy thật đau lòng…"

Chương 638: Vạn Nhân Trảm

Chương 639: Vạn Nhân Trảm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

“Cô nói bài chiến ca mới “Lang tao quân đoàn” của chúng tôi như vaajym tôi cảm thấy thật đau lòng…”

Hoàng Ma Tử ra vẻ đau buồn nói.

“Anh đừng làm tôi ghê tớm! Cẩn thận mỹ nữ tôi lại đánh anh!”

“Hổ Nữu các hạ sao lại phải tức giận chứ, Ngô vương đạt được thắng lợi hoàn toàn, mọi người nên vui vẻ mới phải chứ!

“Cút! Hiện tại bổn tiểu thư rất phiền muộn! Tên kia lại có thể đem theo một nữ nhân ngốc không chịu nổi ra ngoài chơi, cũng không muốn mang theo tôi. Nghĩ đến dáng vẻ cưỡi Địa Long siêu uy phong vừa rồi của Phàm Muội Muội, tôi lại cảm thấy rất ghen tị! Hơn nữa hiện tại cửa thành bị cái tên tinh linh soái ca tóc vàng hạ lệnh phong tỏa rồi, tôi chẳng thể đi đâu được. Thật sự phiền muốn chết luôn!”

“Bỏ đi. Hổ Nữu tỷ tỷ, hiện tại đội trưởng ca ca không có chuyện gì chẳng phải là kết quả tốt nhất rồi sao?” Xà Cơ đứng bên cạnh nhìn thấy Hổ Nữu rầu rĩ không vui bèn khuyên nhủ.

“Hổ Nữu các hạ, thật ra cô không cần phiền lòng vì chuyện đấy. Nếu hiện tại cô cảm thấy nhàm chán thì có thể lên Tieba dạo vài vòng để chiêm ngưỡng chiến tích vẻ vang của Ngô vương.”

Hoàng Ma Tử càng nói cái trán của gã lại càng ngửa lên cao, ánh mắt cũng càng ngày càng phát sáng, cuối cùng hai mắt to tròn của hắn phát ra ánh sáng giống như ánh sao sáng lấp lánh vậy.

“Hầy, cũng đâu còn cách nào khác, dù sao hiện tại bị NPC tạm thời nhốt ở trong thành, không thể đi đâu được. Vậy đành phải lên dạo Tieba vài vòng giết thời gian thôi, hy vọng có thể thấy được mấy chuyện thú vị.”

Hổ Nữu mở Tieba lập ra cho những người chơi trong game ra, sau khi nhìn thấy bài post mới nhất, biểu tình lập tức thay đổi, không nhịn được ngạc

nhiên hô lên: “Đệt! Hóa ra chuyện vừa rồi khoa trương đến mức này!”

Trước khia Địa Long bắt đầu di chuyển, Hổ Nữu vô cùng thông mình đã dẫn tất cả mọi người lui về khu vực an toàn hết rồi. Nhìn thấy Địa Long không ngừng náo loạn ở giữa quảng trường, nội tâm Hổ Nữu cảm thấy vô cùng thú vị, nhưng hiện giờ cô nhìn thấy tiêu đề của bài post trên Tieba kia, biết chuyện nên kinh hãi không thôi.

““Lichking” Mệnh Phàm một pháo đạt được Vạn nhân trảm”

Trong bài post này không có quá nhiều tình cảm trong đó, chỉ giống như tả thực, tình chứ từng câu đều ghi chép lại tỉ mỉ từng chi tiết số liệu trong sự kiện này. Hắn ta nhớ rất rõ ràng số người chơi tử vong của mỗi công hội, còn có số người chơi tự do đi ngang qua bị tử vong, cuối cùng thống kê ra con số trung bình.

Phần cuối của bài post này thậm chí còn đề cập đến cả thị vệ Tinh Linh của thành Frya. Có vẻ như có rất nhiều thị vệ Tinh Linh bị trong thương do Địa Long đi loạn tạo ra. Nếu không phải bọn họ có tế ti trị liệu hậu viện của NPC tiếp sức cho, một pháo này của Tiêu Phàm có thể gây ảnh hưởng chết người đến cả nhóm thị vệ Tinh Linh.

Ngữ điệu này vô cùng bình thản, không có quá nhiều tình cảm, nên các người chơi có thêm vài phần tin tưởng nội dung bài post này.

“Một pháo của Mệnh Phàm làm hơn vạn người chơi bị ngã sao?”

“Hiện tại nhìn thấy bảng thống kê này, tôi mới cảm nhận được rõ ràng độ đáng sợ của Mệnh Phàm.”

“Có ai nói không đúng đâu, trước kia tôi từng nhìn thấy pháo lửa của Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng đã cảm nhận được sâu sắc sự hung tàn của chúng. Giờ gặp phải Mệnh Phàm tôi mới hiểu được cái gì gọi là núi cao còn có núi khác cao hơn.”

“Hầy, nói nhiều làm gì, hôm nay người chơi trong thành Frya đều là nòng nọc con dưới pháo của Mệnh Phàm.”

“Ha ha, quý ông lầu trên này, nghe ông nói như thế, tôi mới phát hiện, một pháo kia của Mệnh Phàm thật sự rất có cảm giác nổ…”

“Mệnh Phàm, nội dung bài post mới trên Tieba, xem ra sẽ có rất nhiều người tin tưởng chúng, ha ha.”

Sau khi hạ được Địa Long, Hạ Lộ Lộ đi phía trước tìm đường, Tiểu Sử Hoàng rảnh rỗi buồn chán, một bên lướt Tieba, một bên tiếp tục dáng đi vô cùng độc đáo của gã, mũi nhân đi một bước nhún một cái, vô vùng hài hước, nhìn có vẻ như đang rất vui vẻ.

Tiêu Phàm nhìn vào số lượng thống kê trên bài post đưa ra, rồi nhìn vào giá trị PK trên người mình, quả nhiên là không ai sánh bằng, trong lòng vô cùng buồn bực: “Cũng không biết tên Phong Ma Tiểu Xích Lang kia đang làm gì,

Sao chuyện gì hắn ta cũng biết thế!”

Đúng vậy, người đầu tiên đăng lên bài post này chính là Phong Ma Tiểu Xích Lang.

ID Phong Ma Tiểu Xích Lang này đã có danh tiếng nhất định trên Tieba, đại đa số người chơi đều đồng ý tin tưởng tất cả những gì mà tên cuồng tiết lộ bí mật của người khác này nói ra.

Nhưng lần này Phong Ma Tiểu Xích Lang không hay lui tới như mọi ngày, chải chuốt khá nhiều trong nội dung bài post, bởi vì hắn ta cảm thấy, chuyện lần này chỉ cần viết theo tình hình thực tế cũng đã đủ dọa người rồi.

Hơn nữa nhìn thấy nhóm người Tiêu Phàm đột nhiên có thể tìm được đường ra trong thế bế tắc, thành Frya mất đi cả vạn người chỉ dưới một pháo, trong lòng Phong Ma Tiểu Xích Lang nổi lên loại hưng phấn không nói nên lời, cho nên hắn ta mới muốn nhanh chóng chia sẻ tin tức này với mọi người, trực tiếp không cần chỉnh sửa nhiều đã đăng bài post lên rồi.

“Anh nói xem Phong Ma Tiểu Xích Lang đó, tôi có quen biết hắn ta. Hắn ta ban đầy không hề có hứng thú với anh đâi, chẳng qua sau khi hắn ta thấy có

hứng thú với anh thì không hề có chủ kiến mà nảy sinh hứng thú với anh. Thấy thế nào hả? Có cần tôi giới thiệu hắn ta cho anh không? Ha ha"

Cái trò gì đây? Tên không bình thường đó sao lại có hứng thú với mình!

Đúng lúc Tiêu Phàm đang muốn mắng Tiểu Sửu Hoàng một câu, cảnh cáo gã và Phong Ma Tiểu Xích Lang này đừng có gây phiền toái cho mình mình. Không ngờ Tiểu Miêu lại đỏ mặt nói trước: "Ài, Mệnh Phàm, vì sao mà suốt ngày đều có nam nhân cảm thấy hứng thú với anh vậy? Nói thật, Tiểu Miêu là một nữ sinh thuần khiết lương thiện, không thích thấy con đường hiện tại anh đang đi đâu!"

"Cô câm mồm!" Tiêu Phàm đương nhiên hiểu được ý trong lời nói của Tiểu Miêu là gì, trực tiếp cắt lời cô ta.

"Anh bỗng dưng hung dữ làm gì chứ!"

"Còn nữa, cô có thể đi xuống không! Tôi đã cõng cô suốt một đường rồi! Hiện tại cũng không còn ai đuổi theo, cô cũng đừng có chân mềm không đi đường được đấy!"

"A? Hình như người ta không nhớ đi như thế nào rồi."

Trong thời gian có thứ để cưỡi, Tiểu Miêu có vẻ vô cùng hưởng thụ, bắt đầu chơi xấu.

Chỉ là Tiêu Phàm đang rất phiền muộn không muốn cho Tiểu Miêu chút mặt mũi nào, trực tiếp rút kiếm ra cắt đứt "đai an toàn" Tiểu Sửu Hoàng quấn trên người mình lúc trước.

Một kiếm này diễn ra bất ngờ, Tiểu Miêu không kịp đề phòng, hiển nhiên mông bị té xuống mặt đất.

Cũng may có dáng người vượt trội, mông đầy đặn phì nhiêu có rớt xuống đất cũng chẳng có gì đáng để lo ngại. Tiểu Miêu chỉ cau mày lại, tức giận trừng mắt liếc Tiêu Phàm một cái, trầm giọng mắng: "Cắt, tên đầu gỗ chết tiệt không hiểu phong tình!"

Tiêu Phàm cũng không quan tâm tới Tiểu Miêu, mà là đưa tay tóm ra sau ót bản thân, một cục lông xù đen xì bị kéo ra, rồi bị ném lên mặt đất: "Còn cả con mèo ngu xuẩn bị biết hãm hại cha này nữa, cũng nên học cách tự mình đi đường đi!"

"Meo! Bổn soái miêu chính là công thần có công lớn nhất trong lần chạy trốn này của các anh! Nếu không phải do tôi điều khiển cò súng thì một pháo kia của các anh bắn ra có được hiệu quả hoàn mỹ như thế kia không! Hiện tại anh lauh đối xử với tôi như vậy! Thật không công bằng! Meo!"

Sau khi kéo rớt hai thứ trói buộc vẫn luôn treo trên người nãy giờ, toàn thân Tiêu Phàm trở nên nhẹ nhõm, nhưng nghe thấy Tom Cruise lại nhắc về vụ pháo kia lần nữa, phiền muộn trong lòng Tiêu Phàm lại tiếp tục hiện lên. Vì thế hắn không nói hai lời túm Tom Cruise lên chuẩn bị thi hành gia pháp…

"Sao ngươi có thể khinh bạc một con mèo đáng yêu như ta chứ, meo!"

"Mau bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi cái mông mềm mại của tai đi, meo!"

"Đồng đội! ngươi thế mà lại đánh ta, ngươi nhất định đã bị cuồng ma thích hành hạ mèo ngực bự kia lây bệnh cho rồi, meo!"

…

Chương 639: Đạt Được

Chương 640: Đạt Được

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Giữ vững suy nghĩ "không đánh không thành tài", Tiêu Phàm tóm lấy Tom Cruise, sau đó đánh mạnh mấy cái trên mông nó.

Ở trong thành Frya, con mèo này đã không ít lần giúp Tiêu Phàm gặp phải mấy chuyện không hay.

Tiêu Phàm sâu sắc cảm thấy phải trả thù con mèo này một phen, vì thế âm thanh bàn tay vang dội không dút bên tai trong một khoảng thơi gian ngắn.

…

Sau đấy rất lâu, Tiêu Phàm đánh mệt rồi, đường nhiên cũng thỏa mãn rồi.

Tom Cruise băng bó cái mông của chính mình, vẻ mặt bi thương: "Đồng đội, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy chứ, oa oa…"

"Làm thể để mày nhớ lâu một chút, lầm sau đừng có gây phiền phức cho tao nữa, còn có đừng bám lên người tao nữa, nghe thấy chưa! Nhiệm vụ lần này may phải tự mình đi, bằng không thực lực của mày nửa ngày cũng sẽ không tăng lên đâu!"

"Ngươi vừa mới đánh ta rất đau, hiện tại ta không đi được, meo!"

Nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ của Tom Cruise, Tiêu Phàm cũng có chút mềm lòng, nhưng hắn biết hiện tại bản thân tuyệt đối không thể nuông chiều con mèo chỉ biết hãm hạu cha kia nữa, bởi vì dựa vào tính cách của Tom Cruise, mấy thứ "Được voi đòi tiên" gì đó nó sẽ học được rất nhanh.

"Tao nói không được chính là không được! Nếu mày thật sự không đi được, mày xem xem trong đội chúng ta có ai muốn mang theo mày thì đi theo người đó đi."

Nói xong, Tiêu Phàm lại đưa tay ra muốn tóm lấy Tom Cruise trên người mình kéo xuống.

Nhìn thấy Tiêu Phàm kiên quyết như vậy, Tom Cruise biết lần này Tiêu Phàm rất nghiêm túc rồi, đôi mắt tròn tròn đảo vòng quanh, nhìn quét qua một lượt bốn phía xung quanh.

"Con mèo nhỏ, mày có thể đến chỗ tao này, ha ha."

Tiểu Sửu Hoàng vô cùng thân thiện vẫy vẫy tay với Tom Cruise. Nhưng Tom Cruise nhìn thấy điệu cười khiến người khác sợ hãi kia của Tiểu Sửu Hoàng, theo bản năng lại lùi về phái sau vài bước.

Sau đó Tom Cruise nhìn Hạ Lộ Lộ đang dẫn đường ở phía trước thật lâu, tầm mắt vẫn luôn đặt trên bộ ngực "bằng phẳng" chưa hề phát dục của tiểu Loli.

Sau nửa ngày, Tom Cruise sâu kín thở dài, xoay người đi về phía Tiểu Miêu.

Đồng bằng không chút phập phồng vẫn là thứ mà Tom Cruise vô cùng thích. Nó sẽ không mang đến cảm giác nặng nề áp bách giống như dãy núi cho Tom Cruise. Chỉ có như vậy, Tom Cruise mới có thể cảm nhận được ý nghĩa chân chính về cả thể xác lẫn tinh thần thoải mái.

Chẳng qua Tom Cruise cũng hiểu được, Hạ Lộ Lộ đi đầu đội ngũ vào Tiểu Sửu Hoàng là kiểu người giống nhau, đều thuộc loại người điên vô cùng nguy hiểm. Vì để cho mạng mèo này được an toàn, Tom Cruise chỉ có thể lui về lựa chọn tiếp theo, tạm thời chọn nữ sinh Tiểu Miêu có dáng người vô cùng kém cỏi kia làm vật cưỡi của mình.

…

Tiểu Miêu vẫn luôn chú ý đến Tom Cruise.

Bởi vì một con mèo nhỏ đáng yêu biết nói chuyện phi thường có lực sát thương đối với các nữ sinh bình thường. Hơn nữa Tiểu Miêu cũng rất tò mò vì sao Tiêu Phàm lại lựa chon một con mèo nhỏ đáng yêu như vậy để làm sủng vật.

Tuy rằng lời nói của Tom Cruise nghe ra thì vẫn khuyết thiếu điều gì đấy, nhưng Tiểu Miêu cảm thấy đấy là do chủ nhân của nó dạy dỗ mà ra. Ở trong mắt Tiểu Miêu, làm sủng vật của "Lichking" Mệnh Phàm, không bị thuần hóa trở thành một sinh vật siêu cấp đáng khinh là là một điều không tệ rồi.

Tiểu Miêu nhìn thấy Tom Cruise lúc này đang đi về phía mình, trong lòng thấy hơi vui vẻ.

Con mèo nhỏ này quả nhiên rất sáng suốt, biết lúc này đi theo Tiểu Miêu đáng yêu thiện lương mới là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là hành động tiếp theo của Tom Cruise không hiểu sao lại làm cho Tiểu Miêu giận dữ.

Chỉ thấy Tom Cruise ngẩng đầu lên nhìn về phía trước ngực của Tiểu Miêu xem xét, sau đó vẻ mặt mất mát thở dài: "Chỉ có thể chấp nhận thôi…"

Ánh mắt tràn ngập bi ai vô tận này là chuyện gì nữa?

Còn cả vẻ mặt thất vọng này là sao hả?

Tiểu Miêu tao có dáng người tốt như vậy, con mèo đáng ghét mày còn ghét bỏ cái gì nữa hả!

"Ngươi, ôm ta đi đi!"

Tom Cruise lấy ngữ khí hạ lệnh chỉ huy nói với Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu vốn định chỉ trích Tom Cruise một phen,

Nhưng lại nhìn thấy bộ lông xù xù kia của Tom Cruise, đôi mắt to tròn đảo quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, nhất thời tình yêu tràn ra, không nhịn được trực tiếp bế nó lên, trong lòng tràn đầy vui mừng vuốt vuốt bộ lông của nó, nói: "Con mèo nhỏ, tao không gọi "mày" đâu nha, tao gọi mèo nhỏ, gọi mày thì hơi không lễ phép đấy."

Tom Cruise được Tiểu Miêu vuốt ve đến mức thấy thoải mái, híp mắt hưởng thụ, có vẻ như nó cũng không quá chú ý đến đồng bằng hay đồi núi nữa, thuận miếng trả lời vài tiếng: "Tiểu Miêu, meo!"

"Không phải Tiểu Miêu Miêu, mà là Tiểu Miêu!"

Tiểu Miêu vừa nghe thấy, vội vàng sửa lại cho đúng.

"Tiểu Miêu, meo!"

"Người ta mới không phải Tiểu Miêu Miêu! Là Tiểu Miêu mà, Tiểu Miêu Miêu nghe quá ngây thơ rồi!"

"Ta biết là Tiểu Miêu, meo!"

“Đã nói là Tiểu Miêu rồi mà! Sao mày vẫn luôn gọi người ta là Tiểu Miêu Miêu thế?”

…

Tiêu Phàm nhìn thấy Tiểu Miêu và Tom Cruise không ngừng đấu khẩu ở bên cạnh, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Vì sao hắn lại phải làm nhiệm vụ cùng một tổ đội với hai người ngu xuẩn không đáng tin này chứ!

Nhìn thấy hành vi lúc này của bọn họ thật khiến người khác cảm thấy trong lòng vô cùng bất an mà! Có hay không!

Mặt khác, cả hai vị đi đằng trước kia cũng y như vậy! Chẳng qua chỉ là một loại bất an khác thôi!

…

Sau khi cưỡi Địa Long chạy ra khỏi thành Frya, nội dung nhiệm vụ của Tiêu Phàm liền bắt đầu thay đổi, biến thành tìm kiếm những gì còn sót lại của Địa Tinh.

Ở trong mắt Tiêu Phàm, trong nhiệm vụ này, bản thân chỉ cần đi theo Hạ Lộ Lộ là có thể đến nơi, những chuyện khác không cần hắn tốn nhiều tâm tư. Dù sao trong tay Hạ Lộ Lộ lúc này đang có manh mối về di chỉ Địa Tinh chứ như gà bới chỉ có Hạ Lộ Lộ mới có thể đọc hiểu được.

Chỉ cần đi theo Hạ Lộ Lộ là có thể tìm thấy địa điểm của di chỉ rồi, nhiệm vụ này đương nhiên là thuận lợi nước chảy thành sông.

Sau khi đi bộ ở trong khu rừng hoang dã này một hồi lâu, Hạ Lộ Lộ cuối cùng cũng dừng bước lại. Mà xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm lúc này là một khối đá lớn phủ đầy mạn đằng.

Tiêu Phàm nhìn thấy khối đá lớn này, ánh mắt có chút đơ ra, trong lòng thầm nghĩ, không thể nào! Lại nữa sao? Di tích trong trò chơi này không thể mới lạ độc đáo một chút hay sao?

…

Khối đã này rất lớn, bên ngoài phủ đầy mạn đằng chứng minh nó đã nằm yên ở đây không ít năm tháng.

Tiểu Sửu Hoàng khua khua đoản kiếm trong tay, sau khi tước xuống mấy gốc mạn đằng, khối đá nhiều năm không được thấy ánh sáng đã lộ ra toàn bộ mặt ngoài của nó.

Trên khối đá có hoa văn màu vàng nâu, sau khi trải qua nhiều năm mưa gió, màu sắc hoa văn đã bị nhạt đi không ít, nhưng Tiêu Phàm vẫn có thể nhìn thấy hình dáng tổng thể của vật mà nó vẽ ra.

Đội tay sắc nhọn, cái mũi rất to, những thứ này làm Tiêu Phàm nhớ tới vị "Weibo King" đáng yêu Nhược Sở của công hội Tinh Thần.

Đương nhiên Tiêu Phàm biết thứ được vẽ trên hòn đá này cũng không phải hắn ta, mà là mục tiêu của nhiệm vụ lần này, Địa Tinh.

Nếu thói quen ăn bớt vật liệu công của người thiết kế trò chơi vẫn chưa từng thay đổi, vậy tiếp theo bản thân có thể phát hiện ra một lỗ hổng trên đại môn có thể mở ra đường vào di tích.

Không đợi lâu hơn, Tiêu Phàm quả nhiên phát hiện được một lỗ nhỏ có hình dạng kì dị.

Một khi như vậy, tiếp theo chỉ cần chờ hạ Lộ lấy nhẫn tín vật gì đó ra, đám người bọn hắn sẽ được nhìn thấy nguyên trang của di tích Địa Tinh rồi, Tiêu Phàm thầm nghĩ như vậy.

….

Hạ Lộ Lộ nhìn tảng đá lớn, rồi lại nhìn bản vẽ xấu như quỷ trong tay mình một lượt, trong lòng xác định lại vài thứ.

Sau đó cô bé đi xung quanh khối đá lớn một vòng, nhướng mày, có vẻ như đang cảm thấy khó xử.

Cuối cùng Hạ Lộ Lộ lấy ra một vật phẩm kim loại từ trong ba lô phía sau mình ra. Chỉ có điều vật này cũng không phải nhẫn tín vậy như trong suy nghĩ của Tiêu Phàm, mà là ống pháo mà Hạ Lộ Lộ thích nhất kia…

Chương 640: Nhẫn

Chương 641: Nhẫn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Hạ Lộ Lộ liếc nhìn tảng đá trước mặt một lần nữa, ngay lập tức khí thế mạnh mẽ nâng đại bác lên, bắn ra một quả pháo!

Tiêu Phàm bị hành động đột ngột của Hạ Lộ Lộ làm cho hoảng sợ.

Cô bé này muốn quậy đến mức nào đây, Hạ Lộ Lộ không phải nên lấy ra mấy thứ như là nhẫn tín vật hay thứ gì đại loại như thế, để khởi động cơ quan ở cửa vào di tích mới đúng chứ?

Tại sao lại một lời cũng không nói đã lấy đại bác bắn phá rồi?

Không có ai giải thích nghi ngờ trong lòng Tiêu Phàm cả, chỉ thấy Hạ Lộ Lộ vẫn không ngừng hô to khẩu hiệu "rpg", liên tiếp nã pháo vào tảng đá.

Cảm nhận được sự chấn động kịch liệt bởi ảnh hưởng của pháo đại bác, Tiêu Phàm chỉ lo lắng Hạ Lộ Lộ sẽ phá hủy hoàn toàn cơ quan ở lối vào di tích này, vội vã chạy lại gần Hạ Lộ Lộ, cố gắng ngăn lại hành vi bạo lực của cô bé.

"Hạ Lộ Lộ, dừng lại! Đừng có bắn nữa! Cuối cùng là cháu muôn làm cái gì?"

"Hạ Lộ Lộ lần theo manh mối tìm đến nơi này, thế nhưng ở đây ngoài tảng đá này ra thì không có gì cả! Vì thế nên Hạ Lộ Lộ muốn thử bắn mấy quả pháo vào tảng đá lớn kia thử, nói không chừng có thể phát hiện ra thứ gì đó. Với lại, chú đừng có lôi kéo Hạ Lộ Lộ nữa, Hạ Lộ Lộ còn phải tiếp tục nã đại bác vào nó nữa đó!"

Nói rồi Hạ Lộ Lộ lại tiếp tục hướng nòng đại bác nhằm vào tảng đá một lần nữa, thấy Hạ Lộ Lộ muốn bắn thêm lần nữa, Tiêu Phàm nhanh chóng đưa tay ra ngăn lại: "Đừng! Việc này không phải làm như thế này! Cháu bắn vào nó nữa, tảng đá này sẽ hỏng mất, chúng ta sẽ không thể làm gì được!"

"Sư phụ, lẽ nào chú biết nên làm như thế nào hả?" Hạ Lộ Lộ ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

"Chú đương nhiên biết… Từ từ! Vừa rồi cháu mới gọi chú là gì?"

"Sư phụ ạ!"

"Không phải là bạn pháo hay sao? Từ lúc nào chú đã thành sư phụ của cháu rồi?"

"Hạ Lộ Lộ mặc kệ, sau này chú chính là sư phụ của Hạ Lộ Lộ! Hơn nữa sư phụ cpfn biết bắn đại bác vào nhân vật lớn, Hạ Lộ Lộ làm sao có thể bất kính mà gọi chú là bạn pháo được chứ?"

Tiêu Phàm còn muốn giải thích với Hạ Lộ Lộ điều gì đó, nhưng không ngờ trong lúc này Tiểu Miêu đang ôm Tom Cruise trong lòng lại chen miệng vào: "Mệnh Phàm, anh có bệnh cuồng yêu Loli hả, sao cứ muốn làm bạn pháo với một tiểu Loli!"

Giọng điệu nghe thật là chua, Tiêu Phàm cũng không biết mình đã đắc tội với Tiểu Miêu từ bao giờ.

Nhưng bỗng nhiên bị một người coi thường gọi là có bệnh cuồng yêu Loli, Tiêu Phàm không thể không quan tâm chuyện này, chỉ có thể mạnh mẽ phản bác: "Tôi không phải là kẻ có bệnh cuồng yêu trẻ con đâu! Việc này chỉ có những kẻ rãnh rỗi biến thái mới làm thôi!"

"Hừ! Nói mà không có bằng chứng, anh nhìn thử bây giờ tay anh đang để ở đâu?"

Cái gì gọi là tay để ở đâu?

Bị Tiểu Miêu hỏi như vậy, Tiêu Phàm theo bản năng cúi đầu nhìn lại, chờ đến khi phát hiện tay mình đang để ở chỗ nào thì trong lòng bỗng rùng

mình, đột nhiên rút tay lại!

Làm sao tay mình lại ở chỗ đó! Đáng chết! Đều tại Hạ Lộ Lộ một chút cảm giác ở chỗ đó cũng không có, nếu không mình đã phát hiện từ lâu rồi!

Cũng chính vì như vậy, nên hắn mới không thích tiểu Loli đó!

"Cô hãy nghe tôi nói, cái này là hiểu lầm thôi, vừa nãy lúc tôi đưa tay ngăn cản Hạ Lộ Lộ nhất thời sơ sót không chú ý!"

"Ha ha, tôi tin anh mà…"

Nhìn biểu hiện cực kì khinh bỉ của Tiểu Miêu, Tiêu Phàm còn muốn tiếp tục giải thích gì đó, bởi vì cảm giác bị một cô gái nhỏ ngốc nghếch như Tiểu Miêu khinh bỉ quả thật không dễ chịu chút nào.

Thế nhưng lúc này Hạ Lộ Lộ lại kéo kéo góc áo của Tiêu Phàm: "Sư phụ, nếu như chú biết làm sao có thể mở được lối vào của di tích, thì nhanh làm đi! Còn đứng đó làm gì! Hạ Lộ Lộ sắp chờ không nổi nữa rồi!"

Hạ Lộ Lộ là một người có tính nôn nóng như vậy, vì thế cũng không có bao nhiêu kiên nhẫn, cho nên không thế chờ đợi nữa mà kéo Tiêu Phàm đi đến trước tảng đá.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ sốt ruột của Hạ Lộ Lộ, hít một hơi thất sâu, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, chỉ vào hình vẽ bên trên tảng đá lớn chậm rãi nói: "Nhìn thấy gì đây không? Hình vẽ trên đó rõ ràng là một con Địa Tinh, từ chỗ này chúng ta có thể nhìn ra được, lần này chúng ta không có đến nhầm chỗ."

"Ừm, đúng vậy…"

"Quan trọng là mọi người không có phát hiện ở đây có cái lỗ nhỏ kì lạ nào. Tảng đá này có bề ngoài rất bằng phẳng, nhưng lại đột nhiên xuất hiên một các miệng nhỏ có hình dáng kì quái, tất nhiên sẽ có điểm đặc biệt."

"Ừm, có đạo lí…"

“Mà chú cho rằng, loại miệng nhỏ này là cơ quan dùng để mở ra lối vào di tích. Chỉ cần đặt một thứ tương tự như là tín vật vào đó, cơ quan này sẽ giống như là mở khóa cửa lớn, mở rộng lối vào mà thôi.”

“Trời ạ, chuyện này mà chú cũng biết.”

“Cho nên, Hạ Lộ Lộ, cháu chỉ cần ấn tín vật mình mang theo trên người vào miệng của cơ quan nhỏ này là được.”

Tiêu Phàm giảng giải một hồi, tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, ngay cả kẻ luôn luôn tự phú như Tiểu Sửu Hoàng, cũng hiếm khi thấy gã thực lòng yên lặng lắng nghe.

Cảm nhận được ánh mắt khâm phục tin tưởng của mọi người, lòng tự trọng của Tiêu Phàm đã nhận được thỏa mãn rất lâu rồi mới có, thế nhưng tâm trạng vui vẻ của hắn còn không có kéo dài được bao lâu…

“Hạ Lộ Lộ không có tín vật gì cả?”

“Hả? Cháu nói cái gì?” Tiêu Phàm vẻ mặt không thể tin nổi nhìn khuôn mặt vô tội của Hạ Lộ Lộ.

“Hạ Lộ Lộ không biết tín vật mà sư phụ nói tới là thứ gì?”

“Làm sao lại như vậy? Trên người cháu không phải có manh mối địa chỉ của di tích hay sao? Sao lại không có tín vật mở cửa của di tích cơ chứ?”

“Manh mối của di tích là Hạ Lộ Lộ đã vô tình nhặt được trong lúc di chuyển lung tung ở phía tây Thành Frya, cũng chỉ nhặt được một tấm bản đồ rách nát đã bị ố vàng này thôi, còn những thứ khác, Hạ Lộ Lộ căn bản là không có nhìn thấy.”

“…”

Ông trời của tôi ơi, tại sao lại như thế này! Hạ Lộ Lộ quả nhiên là kẻ bịp bợm mà, người bạn nhỏ tiểu Loli gì đó quả nhiên là không đáng tin!”

“Sư phụ, đừng buồn mà, để Hạ Lộ Lộ bắn tiếp mấy quả pháo vào nó đi, chỉ cần làm tảng đá này nổ tung, đường đi nhất định sẽ xuất hiên!”

Nói rồi Hạ Lộ Lộ rất tự tin vác đại bác lê vai, dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Nhìn thấy hành động của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm lại vội vã đưa tay ra ngăn cản, cũng không quan tâm chuyện mình có bị gán cho cái tên cuồng yêu Loli hay không.

“Sư phụ, vì sao chú lại ngăn cản Hạ Lộ Lộ!”

“Hạ Lộ Lộ ơi, cháu đừng có hấp tấp như vậy nữa được không, nếu cháu bắn hỏng cơ quan mở lối vào rồi, cuối cùng chúng ta cũng không thể vào trong được!”

Dựa vào kinh nghiệm hai lần trước khi Tiêu Phàm thăm dò di tích Hoàng Kim Viên, sau khi khởi động cơ quan, di tích sẽ nổi lên từ mặt đất. Nếu Hạ Lộ Lộ thật sự bắn nát tảng đá này, có lẽ nhóm người bọn họ sẽ thật sự vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy được lối vào của di tích, nhiệm vụ thất bại.

Hơn nữa dựa theo những chuyện ăn bớt nội dung của người thiết kế trò chơi trước đây, giả thiết này được thành lập có khả năng vô cùng lớn.

“Nhưng hôm nay chúng ta không có tín vật gì cả, ngoại trừ phá hoại nó, thì còn biện pháp nào nữa đây?” Nhìn thấy Tiêu Phàm lại ngăn cản mình nã pháo, Hạ Lộ Lộ có chút bất mãn nói.

Đúng vậy, bây giờ nên làm cái gì đây?”

Tiêu Phàm nhìn miệng nhỏ trên mặt tảng đá kia, có chút ngây người.

Xem ra chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống*, thử xem có thể dùng tín vật giả mở cơ quan lối vào hay không.

*liều một phen, biết việc không thể cứu vớt nhưng vẫn nuôi hi vọng, muốn thử lần cuối.

“Trên người các ngươi có nhân không?”

“Nhẫn? Tiểu Miêu còn chưa kết hôn? Nhẫn cái gì chứ…”

Nghe Tiêu Phàm hỏi nhẫn, khuôn mặt Tiểu Miêu không khỏi đỏ lên một chút, giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nhỏ đến mức không ai nghe thấy.

Thế nhưng chuyện này cũng không quan trọng, bởi vì sau khi Tiêu Phàm nghe được Tiểu Miêu nói nửa câu đầu, đã trực tiếp bỏ qua không nhìn cô ta nữa…

Chương 641: Nổ Tung

Chương 642: Nổ Tung

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyenyy

Ánh sáng rực rỡ trên ngón trỏ tay của Tiêu Phàm dần dần tản đi, nhẫn Slime ở trong tay của Tiêu Phàm đã rất lâu chưa được nhìn thấy ánh sáng đã hiện rõ hình dạng của nó trước mặt mọi người.

Bạch kim dưới ánh mặt trời lấp lánh hào quang, nhưng lúc này bạch kim quý giá lại bị mọi người hoàn toàn ngó lơ, bởi vì một viên đá quý to bằng trúng chim cút được đính trên chiếc nhẫn, ở trong mắt mọi người, ánh sáng của nó còn rực rỡ lấp lánh hơn cả bạch kim.

Hạ Lộ Lộ đối với chiếc nhẫn bỗng nhiên xuất hiện trên tay Tiêu Phàm cũng không có phản ứng gì quá lớn, cô bé thân là công chúa Tinh Linh, đới với những thứ trang sức quý giá này đã sớm có năng lực chống cự nhất định.

Nhưng một cô gái bình thường giống như Tiểu Miêu thì tuyệt nhiên không giống như vậy, khi chiếc nhẫn xuất hiện, trong nháy mắt đôi mắt của cô ta sáng bừng lên, nhìn chằm chằm chiếc nhẫn sáng lấp lánh trong tay Tiêu Phàm, làm thế nào cũng không thể dứt ra được.

Nhưng chỉ sau một khắc, tâm trạng của hai người này bỗng nhiên đổi ngược cho nhau.

Bởi vì nhẫn Slime theo hành động của Tiêu Phàm, đã bộc lộ diện mạo vốn có của nó trước mặt mọi người…

Chỉ lấy viên đá quý to như trứng chim cút kia đang đung đưa dữ dội dưới sự rung động, giống như là quả lắc vậy, đồng thời còn phát ra một loạt tiếng động "cạch cạch" buồn cười.

Trong khoảng khắc viên đá quý kia đung đưa, Tiểu Miêu cũng run rẩy theo tiết tấu chuyển động của viên đá quý đó, da gà nổi lên đầy mình.

Mà Hạ Lộ Lộ đang buồn bã ỉu xìu lại trở nên cực kì hưng phấn, dường như cảm thấy khá là hứng thú đối với chiếc nhẫn trong tay Tiêu Phàm.

Nhẫn Slime bởi vì đường bắn kì lạ không thể nắm chắc điểm nhắm, nên Tiêu Phàm vẫn không thể sử dụng.

Thế nhưng một khi đã sử dụng, tực hồ cũng có thể đạt được hiệu quả bất ngờ, đặc biệt trong thời gian diễn ra giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", thứ này đã bắn ra chất nhầy dơ bẩn, lại có thể miễn cường buff bức lui Ngọc Sinh Yên và "Mưa Tĩnh Lặng".

Vì thế cho nên lần này Tiêu Phàm phó thác cho nó kì vọng rất cao, hi vọng nó có thể mở ra thần uy, làm cho cửa của di tích này được mở ra.

Tuy rằng Tiêu Phàm nghĩ như thế, thế nhưng nhìn thứ đố chơi trong tay mình vang lên từng tiếng vang cạch cạch hợp với vẻ ngoài buồn nôn như thế, trong lòng vẫn có chút không tin tưởng lắm.

"Sư phụ, trên tay chú là cái gì vậy?"

Chẳng biết Hạ Lộ Lộ đã tiến lại gần từ lúc nào, hai mắt tỏa sáng, nhìn chằm chằm nhẫn Slime trên tay Tiêu Phàm không chớp mắt.

Tiêu Phàm ngay lập tức vội vã đưa tay mình lên cao, bởi vì nếu không đưa tay lên cao, tiểu Loli đang chảy nước bọt thèm thuồng này sẽ vươn tay cô bé ra miễn cưỡng tháo chiếc nhẫn từ trên tay mình xuống ngay lập tức.

Hạ Lộ Lộ sẽ cướp giật?

Không cần nghi ngờ, Hạ Lộ Lộ nhất định sẽ cướp lấy.

Tiêu Phàm tin rằng hành động đó sẽ còn thô bạo hơn so với cướp đoạt nữa ấy chứ, cô bé Hạ Lộ Lộ này chuyện gì cũng đều có thể làm được, bởi vì trong lòng Tiêu Phàm thì Hạ Lộ lộ chính là một Tinh Linh biến dị.

"Đây là nhẫn Slime, tạo vật của Địa Tinh."

"Tạo vật của Địa Tinh?"

Nghe thấy mấy chữ này, đôi mắt Hạ Lộ Lộ càng sáng hơn, nhón chân lên muốn sờ thử, nhưng đáng tiếc bởi vì chiều cao không đủ, vẫn không thể chạm tới được.

Sau đó Hạ Lộ Lộ thu tay của mình lại, đổi thành bọ dạng ngoan ngoãn: "Sư phụ, chú có thể đưa chiếc nhẫn này làm lễ vậy cho Hạ Lộ Lộ đáng yêu được không?"

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn Hạ Lộ Lộ đang giả vờ đáng yêu một cái, trong lòng thầm mắng, cái dáng vẻ này của cô bé là muốn gạt quỷ à! Ai mà tin cháu sẽ ngoan ngoãn như vậy cơ chứ! Cô bé này là tiểu Loli giảo hoạt Hạ Lộ Lộ, đừng hòng gạt hắn lấy chiếc nhẫn mà hắn đã bỏ ra một kim tệ để đấu giá được!

"Không được!"

Hạ Lộ Lộ phát hiện chiến thuật giả vờ đáng yêu của mình không hề có hiệu quả, suy nghĩ xoay tròn một lúc, thay đổi một cách khác: "Sư phụ, chú thấy như thế này được không? Chỉ cần chú đưa chiếc nhẫn này cho Hạ Lộ Lộ, sau kho trở về Hạ Lộ Lộ sẽ lấy trộm nhẫn của các vị tỷ tỷ mang đến đây hiếu kính chú được hay không."

Nhìn nụ cười xảo quyệt của Hạ Lộ Lộ, trong lòng Tiêu Phàm thầm thán phục, Hạ Lộ Lộ quả nhiên không giống những người bộ tộc Tinh Linh, rõ ràng nhìn đáng yêu như vậy, tính cách lại xấu xa như thế!

Tuy rằng việc buôn bán này nghe có vẻ rất có lời, nhưng chỉ cần khi mình cầm vào tay những chiếc nhẫn của các vị tỷ tỷ của Hạ Lộ Lộ, sau đó đoán chừng mình sẽ bị đại tỷ phu, nhị tỷ phu, tam tỷ phu của Hạ Lộ Lộ ở trong trò chơi đuổi theo chém như chém dưa hấu ấy chứ!"

“Không cần, chú lấy chiếc nhẫn này ra.

Vì muốn thử mở lối vào di tích, không phải lấy ra để giao dịch cùng với cháu!”

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Hạ Lộ Lộ chu cái miệng nhỏ nhắn ra, trợn mắt nhìn Tiêu Phàm.

“Cháu có trừng chú cùng không có ích gì đâu, nói không cho chính là không cho.”

“Hừ! Hạ Lộ Lộ mới không thèm đâu! Trong nhà Hạ Lộ Lộ có rất nhiều nhẫn! Đá quý cũng to hơn nhẫn của chú, đáng giá hơn nhẫn của chú, đẹp hơn nhẫn của chú!”

Nhìn Tiêu Phàm sống chết cũng không chịu đưa chiếc nhẫn cho mình, Hạ Lộ Lộ nổi khùng lên, vô cùng ấu trĩ mở miệng mắng nhiếc.

Thế nhưng đôi mắt tràn ngập linh khí của Hạ Lộ Lộ vẫn mở to nhìn chằm chằm vào tay Tiêu Phàm, không nỡ nhìn đi nơi khác, có vẻ càng thêm đáng yêu.

“Hừ! Thật mất mặt, lại có thể tranh giành đồ vật với một đứa bé!” Tiểu Miêu đứng bên cạnh đột nhiên chen vào một câu.

Tiêu Phàm suýt chút nữa đã xù lông, cô gái vui giận thất thường này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn đứng quá gần Hạ Lộ Lộ, thì bị gán cho cái danh cuồng yêu Loli. Giữ khoảng cách, lại nói hắn không bảo vệ đứa nhỏ.

Cô gái này quả nhiên thật khó ở chung!

Có điều mặc kệ những chuyện này, bây giờ làm việc chính quan trọng hơn. Trước mắt thử ấn nhẫn Slime vào trong vết lõm trên tảng đá kia thử, thấy có động tĩnh gì không. Nếu như đã không có động tĩnh gì, cũng chỉ còn cách nghĩ biện pháp khác mà thôi.

Ngay lập tức Tiêu Phàm thử lấy viên đá quý to như trứng chim cút trên nhẫn Slime ấn vào vết lõm trên tảng đá kia…

“Cạch cạch.”

Viên đá quý trên nhẫn Slime bị Tiêu Phàm ấn xuống nhue vậy, một lần nữa phát ra từng đợt tiếng vang buồn cười, Tiêu Phàm cố nén sự lúng túng trong lòng tiếp tục sử dụng sức, ấn mạnh nhẫn Slime vào đó.

Một lúc lâu sau, tảng đá vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Tiêu Phàm thở dài, vẫn không được hay sao?

Bỏ đi, chính mình cũng không hi vọng chỉ dựa vào nhẫn Slime mà một lần đã thông qua, nếu không cơ quan mở cửa lối vào của di tích này cũng quá đơn giản rồi.

Đúng lúc Tiêu Phàm vừa định từ bỏ, dư quang nơi khóe mắt Tiêu Phàm bỗng nhiên nhìn thấy nhẫn Slime cũng chưa lún vào hoàn toàn, bởi bản thân viên đá quý đó có tính đàn hồi, nó vẫn còn cố gắng duy trì hình dạng vốn có cở cạnh của vết lõm.

Xuất phát từ tâm lí ép buộc, Tiêu Phàm một lẫn nữa cố gắng dùng lực đơn giản ấn chặt nó xuống.

Bỗng nhiên “Tạch” một tiếng, nhẫn Slime bị Tiêu Phàm kìm chặt ở dưới trong thời gian dài, trượt về phía trước một khoảng, sau đó toàn bộ tảng đá bỗng nhiên lập tức rung chuyển…

Thành công?

Ha ha, không ngờ như vậy mà cũng được! Mình thật sự là quá may mắn!

Không sai, loại cảm giác chấn động này Tiêu Phàm thật sự quá quen thuộc, đây chính là dấu hiệu di tích sắp xuất hiện!

Khoảnh khắc này, Tiêu Phàm dường như có thể biết trước được một tòa kiến trúc cổ đại to lớn khí thế mạnh mẽ sắp nổi lên trên vùng đất rừng rậm này!

Nhưng mà chuyện Tiêu Phàm nghĩ đến cũng không có xảy ra…

Sau vài lần rung chuyển mạnh mẽ, tảng đá trước mặt Tiêu Phàm bỗng nhiên đùng một tiếng nổ tung, vỡ nát hoàn toàn.

Tiêu Phàm ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mắt mình, mà mọi người lại ngơ ngác nhìn Tiêu Phàm.

Sau một lúc lâu, Tiêu Phàm chỉ có thể vô cùng lúng túng nhìn mọi người giải thích: "Các người đừng nhìn tôi, tôi cùng không biết chuyện gì đang xảy ra, tôi cùng không có dùng sức nhiều lắm, làm sao nó có thể nổ tung ngay lập tức như vậy cơ chứ?"

"Nhẫn? Các tỷ tỷ của Hạ Lộ Lộ có nhất nhiều, có điều Hạ Lộ Lộ không thích thứ này, cảm giác nó còn không tốt bằng đạn pháo…"

Ừ, đúng là rất có phong cách của Hạ Lộ Lộ.

"Nhẫn? Nhẫn thực ra cũng rất có cảm giác nghệ thuật, nhưng trên tay mang nhẫn thì khi động thủ giết người có chút không tiện, xẹt xẹt."

Tiểu Sửu Hoàng múa may ngón tay nhỏ dài gầy gò của hắn một phen, đầu ngón tay bí mật mang theo một vệt ánh sáng màu bạc xẹt qua xẹt lại, Tiêu Phàm nhìn mà thấy trong lòng ớn lạnh.

Lẽ nào những thứ tương tự như là nhẫn trên người cũng không có?

Trời ơi! Vậy mình nên làm sao bây giờ!"

Chờ đã, hình như hắn đã để sót điều gì!

Trên người hắn hình như có một chiếc nhẫn…

Chương 642: Xe Chở Quặng

Chương 644: Xe Chở Quặng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Các người đừng nhìn tôi nữa, tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, tôi không có dùng sức, tại sao nó lại nổ tung ra như vậy cơ chứ?”

“Hứ, sao anh không nói sớm chứ, tôi còn tưởng rằng anh dùng nắm tay của mình mà có thể đập vớ được tảng đá này chứ, thực là dọa người mà.” Tiểu Miêu vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, hại Hạ Lộ Lộ còn uổng công vừa rồi còn sung bái sư phụ một phen…” Hạ Lộ Lộ dường như có chút mất hứng, phụ họa thêm một câu.

“Haiz, tôi cũng không biết nói gì, anh vậy mà lại không thể đánh vỡ tảng đá đó, tôi rất thất vọng…” Lời nói của Tiểu Sửu Hoàng có chút thất vọng.

Mẹ kiếp! Tảng đá kia không phải do tôi làm nổ tung còn trách tôi như vậy!

Hơn nữa, hình như sự quan tâm của các người bị sai chỗ rồi!

Có điều bây giờ nên làm gì đây?

Nếu như tảng đá này được thiết lập giống như là một loại thiết bị công nghệ cao nào đó, nếu dùng chìa khóa giả để khởi động sẽ tự mình nổ tung, cứ như vậy thì cơ quan mở cửa lối vào sẽ bị hỏng, cái di tích kia cũng sẽ không xuất hiện ở đời sai, vậy chẳng phải lần này chúng ta sẽ không tìm được cách vào trong di tích?

“Mệnh Phàm, mau nhìn kìa, đây là cái gì?”

Theo tiếng hét kinh hãi của Tiểu Miêu, Tiêu Phàm mới phát hiện vị trí mặt đất chỗ vốn dĩ đặt tảng đá lại xuất hiện một cái hố lớn.

“Đây là cái gì vậy?”

Tiêu Phàm cũng rất mơ hồ, cái thứ ngụy trang đơn giản này lẽ nào là địa đạo dưới lòng đất sao?

“A? Sư phụ thật là lợi hại! Lại phát hiện được hầm di tích Địa Tinh!”

Hạ Lộ Lộ nhìn ánh sáng âm u dưới cái hố, đôi mắt như bừng sáng, bộ dáng cực kì vui sướng.

“Hầm di tích Địa Tinh?”

“Đúng vậy, lẽ nào sư phụ không biết gì sao? Trước đây tộc người của Địa Tinh đã từng sống dưới đường hầm dưới lòng đất như thế này đó.”

“Hả, thật là như vậy sao?”

“Nếu sư phụ không làm tảng đá lớn đó nổ tung thì lối vào di tích này sẽ không xuất hiện. Sư phụ thật là lợi hại!”

“Ha ha, hoàn hảo, hoàn hảo.”

“Có điều Hạ Lộ Lộ cảm thấy nếu lúc trước sư phụ không cản Hạ Lộ Lộ lại, Hạ Lộ Lộ dùng pháo làm tảng đá này nổ tung cũng có thế phát hiện được lối váo này.”

“A…”

…

“Làm sao bây giờ?”

Tiêu Phàm nhìn cái hổ trước mắt hơi nhíu mày, trước đây di tích đều tự động nổi lên, lần này lại không có xuất hiện, lại muốn mọi người phải đi vào trong lòng đất, nhưng mà nhìn cái đường hầm tối tăm ẩm thấp như thế này, Tiêu Phàm có chút chùn chân, không khỏi nhớ tới tin tức sập hầm nhiều năm trước mình nghe được, thầm nghĩ có khi nào bọn họ đi được một nửa đường cái đường hầm này sẽ bị sụp xuống, thì họ sẽ bị chôn sống ở đây, vậy thì chính mình không phải sẽ cực kì oan ức hay sao.

“Chúng ta phải đi xuống bên dưới đó hả?”

Tiểu Miêu nhìn cửa động đen thui cũng trở nên sợ hãi. Lúc nhỏ Tiểu Miêu từng đọc qua rất nhiều sách vở, chỉ cần trong sách có anh chàng đẹp trai xuất hiện, Tiểu Miêu nhất định sẽ đi đọc thử, vì thế các loại tiểu thuyết trộm mộ kinh dị gì đó cô ta cũng đã từng đọc qua, bởi các nhân vật chính trong

đó có vẻ ngoài rất đẹp trai. Nghĩ đến bản thân mình lát nữa phải đi xuống lòng đất, trong lòng Tiểu Miêu có chút hoảng hốt.

Tiểu Sửu Hoàng không nói gì cả, chỉ là ánh mắt nhìn thẳng vào trong đường hầm, dường như cảm thấy khá hứng thứ, mà Hạ Lộ Lộ cũng vô cùng phấn khởi tìm kím thứ gì đó bên trong túi đeo trên lưng của mình.

Trong chốc lát, một thứ đồ chơi có vẻ ngoài quái lạ xuất hiện ở trong tay Tiêu Phàm.

[Tên gọi: Đèn pha của Hạ Lộ Lộ]

[Loại hình: Đạo cụ]

[Phẩm chất: Phổ thông]

[Công dụng: Chiếu sáng]

[Thuộc tính: Đạo cụ nhiệm vụ]

[Ghi chú: Vật có vẻ bề ngoài như thế, thực ra là một cái đèn chiếu sáng cực kì quý giá. Hạ Lộ Lộ đã nghiên cứu văn hóa Địa Tinh đã lâu, thông qua các loại thí nghiệm, lợi dụng ma thạch làm nguồn năng lượng, cố gắng chế tạo ra một chiếc đèn có thể chiếu sáng ở trong bóng tối. Có điều đáng tiếc cuối cùng đã bị thất bại. Vì thế cho nên nên trong ngăn kéo của các vị tỷ tỷ của Hạ Lộ Lộ đã bị thiếu đi mấy viên dạ minh châu.]

…

Nhìn thấy ghi chú [Đèn pha của Hạ Lộ Lộ], Tiêu Phàm có chút thẹn thùng.

Xem ra trước đây Hạ Lộ Lộ nói muốn trộm nhẫn của các vị tỷ tỷ của cô bé rồi cho mình không là là nói đùa, đứa nhóc nghịch ngợm này thực sự là kẻ hay tái phạm mà..

Có điều cái đạo cụ này của Hạ Lộ Lộ vẫn khá thực dụng, tuy rằng ánh sáng phát ra cũng không tính là quá mạnh, nhưng cũng đủ để cho đôi mắt có thể nhìn thấy rõ mọi vật xung quanh.

Mọi người đã có công cụ chiếu sáng, thì liền bắt đầu đi vào sâu bên trong.

Tiểu Miêu vốn không muốn đi xuống đó, nhưng nhìn thất tất cả mọi người đều đồng loạy đi xuống, cũng đành vội vàng đuổi theo, đi sát theo Tiêu Phàm, không dám chậm nửa bước.

Tiểu Phàm chờ sau khi mọi người đều đi vào, bên trong đường hầm bắt đầu có vài chấn động, vụn đất đá cũng rơi xuống một ít, rồi chậm rãi tụ lại tại một điểum, cánh rừng cũng không có chút gió nào, động tĩnh nhỏ bé này có vẻ cực kì quỷ dị…

Cách đó hơn vài dặm, Claude dẫn thao thị vện Tinh Linh đi ra khỏi thành lần theo cây cối sụp đổ tìm được đầu kia của Địa Long.

Thị vệ Tinh Linh nhìn cảnh tượng khoa trương ở dọc đường, lại nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Địa Long thần uy ngã xuống đất trong Thành Frya, theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Claude nhìn thấy Địa Long của George Tử Tước lại bị nhóm người Hạ Lộ Lộ hành hạ thành bộ dạng này, cũng cực kì đau đầu, tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ quả nhiên không dễ hầu hạ mà.

“Phó quan, ngươi dẫn người trở về Thành tìm tế ti đến đây chữa trị cho Địa Long, chờ đến khi Đại Long khôi phục lại như bình thường, lại đưa về thành cho Georgi Tử Tước xử lí. Những người khác tiếp tục cùng ta đi tìm tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ!”

Claude nhìn dấu vết còn lưu lại trong rừng, cảm giác nhóm người Hạ Lộ lộ đi khỏi đây chưa được bao lâu, dẫn mấy tên thị vệ lần theo dấu vết này mà tìm kiếm trong rừng.

…

Sau khi Tiêu Phàm cùng mọi người đi vào trong đường hầm một lúc, trước mắt xuất hiện một rương kim loại hình chữ nhật, bởi vì niên đại đã lâu, bên ngoài của rương cũng bị rỉ sét loang lổ, càng có vẻ rách nát hơn.

“Đây là cái gì?”

Tiểu Miêu run rẩy hỏi, cô ta nhìn đồ vật hình chũ nhật đó, trong lòng phát lạnh, bởi vì trong suy nghĩ của Tiểu Miêu, cái rương ở trong lòng đất như thế này ngoại trừ là quan tài thì không thể là thứ gì khác.

Hạ Lộ Lộ nhìn thấy thứ này lại càng vui mừng hơn: "Đây là xe chở quặng ở Địa Tinh, ngươi nhìn bên dưới thùng xe có những bánh xe nhỏ nằm cùng một hàng, liền có thể chứng mình điều nàu. Địa Tinh thích ở bên dưới lòng đất, kĩ thuật luyện kim và khoa học công trình đều rất xuất sắc, xe chở quặng là phương tiên giao thông đi lại đơn giản ở dưới lòng đất. Mọi người màu lên đây đi, chỉ cần chúng ta ngồi lên xe chở quặng này thì có thể đến được chỗ cần đến."

Tiêu Phàm nhìn chiếc xe chở quặng rách nát có chút bất an, nhưng lời Hạ Lộ Lộ nói không sai, sử dụng xe chở quặng để đi về phía trước, quả thật có thể đẩy nhanh tiến độ thực hiện nhiệm vụ của bọn họ, nếu không chỉ dựa vào hai chân của bọn họ tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết nhóm bọn họ phả mất bao lâu mới có thể đến được điểm cuối của đường hầm này.

Tiểu Sửu Hoàng vẫn là dáng vẻ không quan tâm, giống như bình thường nhẹ nhàn đi lên trên xe.

Thấy tất cả mọi người đều đã lên xe, Tiểu Miêu cũng đành phải đi theo, có điều trong miện vẫn nói thầm: "Xe chở quặng này sẽ không có nắp đúng không?"

Xem ra dù có đi sâu vào trong lòng đất, nội tâm Tiểu Miêu cũng không thể thoát khỏi suy nghĩ cái rương này chính là một cái quan tài được…

"Nhưng mà bây giờ nên làm như thế nào để khởi động cái này vậy?"

Lên xe chở quặng rồi, Tiêu Phàm phát hiện chiếc xe này vẫn đứng yên ngay tại chỗ, có chút khó hiểu.

Chương 643: Kí Ức Linh Thạch

Chương 645: Kí Ức Linh Thạch

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Chú có nhìn thấy cái trục quay kia không? Chỉ cần có người kéo nó thì chiếc xe này sẽ được khởi động.” Hạ Lộ Lộ nói với Tiêu Phàm.

“Đừng nói là cháu bảo chú làm đấy nhé?”

Nếu như Hạ Lộ Lộ định để cho một người kéo toàn bộ thành viên của một nhóm đi về phía trước, có đánh chết Tiêu Phàm cũng không muốn làm, bởi vì các việc lao động tay chân này nhất định sẽ làm người ta mệt chết.

“Làm sao mà vậy được? Hạ Lộ Lộ làm sao có thể để cho sư phụ cực khổ như vậy.”

Tiêu Phàm nghe Hạ Lộ Lộ nói vậy, thoáng thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Hạ Lộ Lộ cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

“Hơn nữa nếu như chỉ dựa vào sức của một mình sư phụ thì muốn khởi động cái xe này phải mất bao nhiêu thời gian cơ chứ, vì thế cho nên Hạ Lộ Lộ định sẽ sử dụng đạo cụ Hạ Lộ Lộ đã đặc biệt chế tạo, Armstrong gia tốc phản lực – tên lửa Armstrong!”

Đó là thứ gì? Tại sao ta lại cảm thấy có một loại dự cảm không lành!

Xì xì xì!

“Hạ Lộ Lộ… nói cho chú… cháu đang làm cái gì vậy?”

Tiêu Phàm nhìn kíp nổ phát ra âm tahnh xì xì, theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

“Châm lửa đó.”

Hạ Lộ Lộ trả lời cực kì thẳng thắn.

“Châm lửa cái gì?”

“Thì châm lửa Armstrong gia tốc phản lực – tên lửa Armstrong đó!”

Nhìn thứ đã được cố định ở đuôi thùng xe được Hạ Lộ Lộ châm lửa lên, sắc mặt của Tiêu Phàm cũng đã trở nên thay đổi, nhưng lúc này hối hận đã không còn kịp nữa!

"Đùng!"

Một tiếng nổ vang lên, thùng xe phun lửa giống như là tên lửa chạy dọc theo đường ray tiến về phía trước, bánh xe lăn theo quỹ đạo phát ra từng đợt tiếng động chói tai.

Nhìn cảnh vật trong đường hầm liên tục lướt qua bên cạnh, Tiểu Sửu Hoàng cực kì vui sướng huýt sáo lên.

Mà Hạ Lộ Lộ đứng bên cạnh cũng vui mừng la to: "Hoan hô!"

Sắc mặt của Tiểu Miêu đã trở nên trắng bệch từ lâu, hay tay giữ chặt lấy thành của thùng xe, trong miệng vẫn run rẩy nhắc đi nhắc lại: "A… a! Nếu như lúc này có cái nắp thì tốt rồi…"

Có điều khi xe lao xuống dốc thì cô ta không còn nói ra lời nữa mà chuyển thành tiếng rít gào: "A!"

Armstrong gia tốc phản lực – tên lửa Armstrong?

Armstrong gia tốc phản lực – tên lửa Armstrong chó má!

Đừng nghĩ rằng dùng một tổ hợp từ ngữ công nghệ cao lại với nhau thì có thể lừa gạt mọi người, thứ đồ chơi này bộ mặt thật của nó không phải chỉ là một thứ có thể phun ra lửa thôi sao!

Tiểu loli Hạ Lộ Lộ này quả nhiên không bình thường mà! Lại có thể trực tiếp lắp thuốc nổ trên xe của mình ngồi, nhỡ đâu thuốc nổ bị nổ thì sao! Thật là một kẻ điên đáng sợ!

Có điều chuyện Tiêu Phàm lo sợ vẫn chưa có xảy ra, chiếc xe vẫn chạy theo quxy đạo bình thường nhanh chóng tiến về phía trước, chiếc xe chở quặng này có thể sử dụng nhiệt lượng còn sót lại cuối đời của nó.

Bánh xe đã bị thời gian mài mòn làm cho bị rỉ sét đến mức không thể tả điên cuồng chuyển động trên quỹ đạo của nó, theo sự ma sát không ngừng giữ kim loại làm bắn ra tia lửa. Sau đó bánh xe rốt cuộc cũng bị hỏa lữ đẩy đến cực hạn, thùng xe răng rắc một tiếng rồi tuột ra, chiếc xe chở quặng hoàn toàn bị chệch khỏi đường ray…

"A!"

Thùng xe bị hỏa lực đẩy bay ra khỏi quỹ đạo vốn có của nó, mấy người nhóm Tiêu Phàm theo đó cũng bị ném từ buồng xe ra ngoài, trong đường hầm chỉ còn lại tiếng mọi người kêu lên đầy sợ hãi, còn có…

"A!"

…

Dưới sự đuổi theo càng nhanh càng tốt, Claude cuối cùng cũng đã đuổi kịp tới lối vào của di tích, trước mặt mấy người nhóm Tiêu Phàm là một cửa động đã lâu không xuất hiện, còn trước mặt Claude cùng nhóm thị vệ Tinh Linh là một tảng đá lớn.

Claude nhìn chằm chằm tảng đã lớn này, lông này nhíu lại, cảm thấy vô cùng nghi ngờ, bởi vì bề ngoài của tảng đá này cực kì trơn láng, thậm chí một chút bụ bẩn cũng không có, giống như mới được người ta để ở đây không lâu.

Một tảng đá lớn như vật lại có thể được đặt ở một nơi sâu trong rừng như thế này, thực sự quá mức kì lạ.

Hơn nữa bên trên tảng đá này còn có một hình vẽ sinh vật rất xấu xí, sinh vật này có lỗ tai nhọn nhọn giống như là Tinh Linh, nhưng lỗ mũi to quá mức lại thực sự phá hỏng hết mĩ cảm.

Bên dưới đồ án màu vàng sẫm này còn có một lỗ nhỏ không đáng chú ý, đáng tiếc là Claude thực sự không nghĩ ra được các hố kì lạ ở trên tảng đã này cuối cùng là có tác dụng gì.

Những loại dấu vết để lại trên cánh rừng đều có thấy tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ của bọn họ đã đi tới chỗ này, mà sau khi đến chỗ này, tất cả manh mối mà bọn họ lần theo đều biến mất, kết hợp với những lời nói muốn tới nơi thám hiểm mà tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ đã nói, lẽ nào đây chính là lối vào của di tích nào đó hay sao?

Nếu thực sự là như vậy thfi thật sự là quá tồi tệ!

Di tích là nơi người đời trước để lại đồ vật của mình.

Nếu người đời trước thật sự để đồ vật ở đâu, tất nhiên sẽ có phòng thủ, những thứ đó trình độ nguy hiểm có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa cạm bẫy bên trong di tích cũng sẽ không bận tâm đến thân phận công chúa của Hạ Lộ Lộ, nếu như tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ gặp nạn bên trong di tích thì phải làm như thế nào đây?

Không được! Mình cũng phải vào trong di tích này mới được!

Nhưng mà nên làm như thế nào mới vào trong đó được?

Claude nhìn tảng đá ở trước mặt, trong lòng một trận phiền muộn.

Sau một hồi lâu, Claude thở phào, hai mắt chăm chú nhìn kĩ về phía trước.

Chỉ chốc lát sau cuồng phong bắt đầu gào thét, lá rụng bay tán loạn.

Xèo!

Một luồng ánh sáng màu xanh lục lướt qua, Claude không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh tảng đã, bảo kiếm cũng đượt cất vảo vỏ đeo bên hông.

Sau đó một đường cắt thẳng tắp xuất hiện bên ngoài tảng đã, dường như sẽ vỡ thành hai mảnh trong chớp mắt.

Nhưng hình ảnh đó chung quy sẽ không xuất hiện, bởi vì vết cắt bên ngoài tảng đá trong khoảng khắc giống như là vết thương của con người đnag từ từ khép lại, trong chốc lát đã hoàn toàn trở lại dáng vẻ như ban đầu.

“Đây là cái gì?”

Nhìn thấy một màn quỷ dị như thế, bọn thị vệ Tinh Linh không nhịn được trầm trồ một tiếng.

Claude cũng theo đó mà thở dài: “Xem ra cơ quan này dùng linh thạch để chặn lỗi vào, mà đây là một tảng Kí Ức Linh Thạch.”

“Kí Ức Linh Thạch?” Thị vệ Tinh Linh vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy từ ngữ kì lạ như vậy.

“Ừm, Kí Ức Linh Thạch là một loại vật liệu thần kì trong thiên nhiên, nó có nhiều loại nhiều kiểu dáng, mỗi một loại đều có nhưng tác dụng không giống nhau. Giống như là Âm Dương Tử Mẫu Thạch, bất luận là cách nhau bao xa, giữa hai người đều có thể cảm ứng được nhau. Lưu âm Thạch thì lại có thể ghi âm lời nói vào trong nó. Thông Tin Thạch này có thể giống như là quả cầu ma pháp bình thường để cách xa mà hai người có thể trò chuyện, có điều nó so với quả cầu ma pháp còn tiện lợi hơn, có thể không cần đến ma lực mà vẫn có thể sử dụng bình thường.”

“Thần kì như vậy sao? Vậy còn khối Kí Ức Linh Thạch ở trước mặt này có tác dụng gì vậy đại nhân Claude?”

“Khôi phụ nguyên dạng… Bất luận phải chịu mức độ phá hoại cỡ nào, nó cũng đều có thể trong thời gian ngắn khôi phục lại nguyên trạng.” Claude nhìn chằm chằm hình vẽ xấu xí bên trên tảng đã lớn kia, lại chậm rãu nói: “Nếu ta đoán không sai, trên tảng đá lớn kia vẽ là hình của sinh vật Địa Tinh. Thời cổ Địa Tinh là bộ tộc am hiểu nhất thuật Luyện Kim và khoa học công trình, viên Kí Ức Linh Thạch to lớn này bị đặt ở đây, hẳn là bị Địa Tinh lợi dụng chúng nó rồi dựa vào thuật Luyện Kim cao siêu sửa đổi tạo thành cơ quan bảo vệ lối vào, muốn phá hoại khối Kí Ức Linh Thạch này để tìm được lối vào di tích, xem ra chỉ có thể dùng thủ đoạn bình thường để khởi động. Nhưng mà tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ làm sao có thể khởi động được cái thứ này vậy?”

Claude nhìn chằm chằm tảng đá, suy nghĩ một lúc mà vẫn không thể tìm được manh mối gì, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Chương 644: Thành Phố Dưới Đất

Chương 646: Thành Phố Dưới Đất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đội số bốn và tổ số một ở chỗ này cùng với ta chờ tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ xuất hiên, những người khác hai người một tiểu đội chia nhau ra hành động, tuần tra ở xung quanh đây, nếu hơi có gì bất thường phải lập tức trở về phục mệnh.”

Không còn cách nào khác, chính mình cũng chỉ có thể ở đây ôm cây đợi thỏ, chỉ mong tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ ở trong di tích có thể bình an không có việc gì.

…

Tiêu Phàm chỉ nhớ mình giống như là nhảy Bungee rớt xuống từ trên trời, bên tai còn vang vọng tiếng thét chót tai cực kì vui mừng của Hạ Lộ Lộ, tiếp theo đã bị ngã xuống đất, cảm giác đau đớn cũng theo đó mà kéo tới.

Có điều cấp bách nhất chính là sau đó có một người đặt mông ngồi trên người của Tiêu Phàm, máu trên người của Tiêu Phàm một lần nữa rớt xuống một đoạn.

Cảm xúc truyền đến từ sau lưng làm cho Tiểu Phàm ngay lập tức biết được trên người của mình chính là cái cô ngốc Tiểu Miêu kia.

Cũng không phải nói là Tiêu Phàm sau khi trở thành “Lich King” đã học được loại tài nghệ cao siêu là “Chạm mông biết người”, chỉ là Tiêu Phàm hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được ra cảnh Tiểu Sửu Hoàng biến thái sẽ vô cùng chật vật ngồi trên người mình, mà tiểu loli Hạ Lộ Lộ thô bạo nếu thực sự ngã trên người hắn, Tiêu Phàm đoán chừng sẽ ngay lập tức đỡ xuống, chứ không phải bị trầy da chảy máu như thế này, cuối cùng cũng chỉ còn lại một khả năng duy nhất chính là Tiểu Miêu.

Hơn nữa chuyện "Chạm mông biết người" này, ở đâu cũng chỉ có Tiểu Miêu mới có thể làm được thôi.

"Tiểu Miêu, cô nhanh xuống khỏi người tôi đi, cô còn muốn ngồi bao lâu nữa."

"A!"

Tiểu Miêu giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ vậy, vội vàng ôm Tom Cruise đứng dậy từ trên người Tiêu Phàm.

Sau khi đứng dậy, Tiêu Phàm muốn mắng vài câu với Tiểu Miêu để xả giận, thế nhưng lúc nhìn thấy cảnh vật bày ra trước mắt mình, Tiêu Phàm cũng ngây người…

Thành phố dưới đất.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, trong đầu Tiêu Phàm tự nhiên mà sinh ra bốn chữ này.

Lúc còn ở Tân Thủ Thôn, Tiêu Phàm vì giúp cho Arista tặng quà cho "Mỹ Dương Dương" cũng từng phát hiện được một thành phố dưới lòng đất, nhưng thành phố dưới lòng đất lúc đó và bây giờ không giống nhau, quả thực không thể nói là thành phố, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là một thôn xóm dưới lòng đất mà thôi.

Mà lúc này ở trong di tích Địa Tinh mới có thể chân chính gọi là thành phố dưới lòng đất!

Sau khi xe chở quặng bị chệch đường ray, Tiêu Phàm cũng không biết chính mình tại sao lại có thể ngã đến chỗ này, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, Tiêu Phàm không thể nào ngờ được rằng trước mắt mình không còn là đường hầm chật hẹp giống như trước, mà tất cả lại trở nên rộng rãi sáng bừng lên.

Đây là một không gian vô cùng to lớn ở dưới lòng đất, trên trần lộ ra rất nhiều tạo hình tho ráp nhọn sắc besb, tinh chất khoáng thạch óng ánh long lanh thần kì, chính bởi những khoáng thạch này phát ra ánh sáng, vùng

không gian này nhờ vậy mới có thể hiện rõ trong tầm mắt của nhóm người Tiêu Phàm.

Rất nhiều kim loại cấu thành nên các loại công xưởng giống kiến trúc bình thường nằm trên mặt đất, bởi vì có lẽ do lâu quá không có người đến, mặt đồng hồ kim loại bị mục nát bám đầy bụi bặm, có vẻ hơi tồi tàn. Trên mỗi tòa kiến trúc đều được đắp lên đủ loại khoáng thạch, dưới ánh sáng của các khoáng thạch trên trần chiếu xuống, khúc xạ ra đủ loại hào quang, chiếu vào trên vách đá, có hồng có xanh, ở trong không gian âm u dưới lòng đất như thế này, có vẻ càng thêm quỷ dị. Trừ những thứ này ra, còn có rất nhiều thứ tương tự như là ống khói hoặc là các đường ống bằng kim loại đan xen trùng điệp ở giữa các tòa kiến trúc, bao vây chống đỡ đỉnh trần, bố trí ở đó không có theo bất kì một quy luật nào, có vẻ tự do mà phóng khoáng.

Mà chính là một loạt cảnh tượng như thế, hình thành toàn cảnh thành phố trong lòng dả, Tiêu Phàm từ những loại kim loại cùng các loại quặng lung tung phân bố trong đá, cảm nhận được văn minh Địa Tinh từng phồn thịnh trong quá khứ.

“Oa! Tuyệt quá!”

Hạ Lộ Lộ hưng phấn gọi lên thành tiếng, mắt to phóng ra từng tia sáng tham lam. Tiểu Sửu Hoàng lẳng lặng đứng nhìn giống như là đang thưởng thức nghệ thuật, tâm trạng dường như không tệ lắm. Tiểu Miêu cũng vẫn giống như cũ, xem ra có chút ngốc nghếch. Mà trong lòng Tiêu Phàm bắt đầu ghi nhớ các loại khoáng thạch nổi lên rải rác trên mặt đất…

Tiêu Phàm vẫn chưa nắm được kỹ năng sở trường về phương diện thợ mỏ, nhưng chỉ từ màu sắc và tính chất của những hòn đá kia, Tiêu Phàm liền có thể ý thực được mức độ quý giá của những khoáng thạch kia.

Khoáng thạch ở trong trò chơi này chủ yếu là để rèn đúc vũ khí cùng với nguyên liệu vũ khí quý hiếm, vũ khí cùng phẩm phất của nó hoàn toàn sựa vào sự ràn đúc của người chơi mà tăng lên. Ở trong trò chơi này có được thần khí là không dễ, mà sau khi Tiêu Phàm tiến vào “Tân Sinh” một thời gian khá lâu vẫn chỉ có thu được một cái là Frostmourne, vì thế cho nên ràn đúc trở thành con đường phổ biến nhất để người chơi có thể thu được những trang bị tốt nhấ. Mà rèn đúc vũ khí cũng không phải chỉ cần thu thập

hết đầy đủ các loại nguyên liệu là có thể hoàn thành được, nó còn tồn tại các loại thất bại, độ khả thi không cao. Trang bị tự thân có phẩm chất càng cao thì tỷ lệ rèn đúc thành công càng thấp, vì thế cho nên vật liệu sử dụng rèn đúc trở thành tiêu hao chủ yếu hàng ngày của những người chơi trong trò chơi, mà phẩm chất khoáng thạch càng tốt, giá trị tự nhiên càng cao thì càng đắt giá hơn.

Tiêu Phàm nhìn chỗ khoáng thạch tràn lan ở trước mắt, toàn bộ sự phiền muộn trong lòng đều bị quét sạch, trên mặt lộ ra nụ cười hiếm thấu, cực kì mừng rỡ, thầm nghĩ chính mình lần này thực sự đã phát tài rồi…

Nhưng vào lúc này, một khuôn mặt tiểu loli tươi cười giống như Tiêu Phàm xuất hiện trong tầm mắt của hắn, cõng theo một cái túi lớn, như một làn khói chạy về phía những khoáng sản kia, tốc độ đó giống như là được lắp thêm thiết bị tăng tốc ở phía sau vậy.

Hạ Lộ Lộ?

Cái đứa này muốn làm gì vậy?

Tiêu Phàm nhìn thấy hành động của Hạ Lộ Lộ, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Có điều sau một khắc, Tiêu Phàm liền hoàn toàn hiểu rõ được ý đồ của Hạ Lộ Lộ, ngay lập tức bị chọc tứ đến mức la lên: “Mẹ kiếp! Sao có thể vô sỉ đến như vậy chứ!”

Nói rồi Tiêu Phàm liền chạy đi, thẳng về phía trước, thế nhưng lúc này đã muộn…

Chỉ thấy Hạ Lộ Lộ vui vẻ chạy qua những đống quặng kia, vèo một cái, những khoáng thạch kia liền biến mất không thấy tăm hơi, thậm chí ngay một chút xíu cũng không còn sót lại.

Đến lúc Tiêu Phàm chạy tới.

Hạ Lộ Lộ đã sớm càn quét sạch toàn bộ chiến trường, chiến công đầy rẫy.

Tiêu Phàm nhìn toàn bộ hiện trường được Hạ Lộ Lộ càn quét sạch sẽ, cảm thấy có chút thê thảm, trong lòng cực kì bi thống kêu lên…

Sao lại phá game như vậy chứ!

Sao có thể chơi như vậy!

NPC của nhiệm vụ lại có thể vô liêm sỉ lại tiên hạ thủ vi cường, cướp đoạt chiến lợi phẩm của người chơi!

Mẹ nó, nếu như đây là nội dung cần thiết của vở kịch, vậy cũng cực kì tàn ác rồi!

Hơn nữa, tên tiểu tử Hạ Lộ Lộ này sẽ không tiếp tục cướp đoạt bảo tàng mà chính mình phát hiện trong di tích nữa đó chứ?

Ừm, dựa theo tính cách quái lạ của tiểu loli này thì thậ sự vô cùng có khả năng! Không được, tôi nhất định phải đề phòng điều này mới được.

Không thu hoạch được gì nên Tiêu Phàm có vẻ cực kì không cam lòng, dù sao vừa rồi có nhiều kho báu để ở trước mắt Tiêu Phàm như vậy, nhưng vì một chút chần chờ, Tiêu Phàm đã bỏ mất cơ hội tốt, không lấy được gì.

Vì thế cho nên bây giờ Tiêu Phàm đành phải mặt dày lừa tiểu loli này, thử nhắm vào túi đeo đầy tràn của Hạ Lộ Lộ kiếm chác một chút.

“Hạ Lộ Lộ, cháu lấy những cục đá kia để làm gì vậy?”

Thắng lợi trở về nên Hạ Lộ Lộ đối với chiến công của mình thấy rất thỏa mãn, đắc ý nói: “Cái gì mà cục đá chứ? Sư phụ, đó là khoáng thạch quý giá đó! Hạ Lộ Lộ sau khi trở về sẽ dùng những cục đá này tùy ý làm thí nghiệm! Ha ha!”

Chương 645: Quân Đoàn Máy Móc Kéo Tới

Chương 647: Quân Đoàn Máy Móc Kéo Tới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nhiều khoáng thạch như vậy, Hạ Lộ Lộ cháu có thể vác hết được hay sao?”

“Sư phụ yên tâm, ba lô của Hạ Lộ Lộ là bảo vật không gian cao cấp, bên trong có thể chứa được rất nhiều thứ, hơn nữa có thể tự mình trung hòa trọng lượng của đồ vật, nếu không trước đây làm sao Hạ Lộ Lộ có thể từ trong ba lô lấy ra được nhiều quả pháo như vậy chứ?”

Chết tiệt cái tên vương nhị đại Hạ Lộ Lộ lại có bảo vật không gian tốt như vậy!

Tồi tệ nhất chính là, cái tên này thân là vương nhị đạo nhùng mà một chút khí tiết của vương nhị đại cũng không có! Thậm chí ngay cả khoáng thạch cũng đều cướp, hoàn toàn không chừa lại chút nào cho mình cả!

Hơn nữa dựa theo tình hình bây giờ xem xét, cái tên Hạ Lộ Lộ này có thể dựa vào ưu thế bảo vật không gian cướp đoạt bảo bối trong di tích với mình nữa!

Trước hết không nên cân nhắc nhiều như vậy, việc quan trong nhất bây giờ là cần thử xem tiểu loli này có thể chia sẻ cho hắn một ít hay không…

“Hạ Lộ Lộ, vậy cháu có thể…”

“Không thể!” Không đợi Tiêu Phàm nói hết, Hạ Lộ Lộ đã ngay lập tức ngăn hăn lại: “Trừ phi chú có thể đổi nhẫn của chú cho cháu, như thế nào.”

A! Hắn muốn điên rồi! Vì sao lại có loại NPC chiếm chiến lợi phẩm của người chơi, sau đó còn ham muốn trang bị của người chơi, tồi tệ nhả chính là hệ thống lại tạo hình cho một con tiểu ác ma tham lam ích kỉ như vậy thành dáng vẻ của một tiểu loli hiền lành nữa chứ! Lừa đảo mà!

“Không được!”

“Vậy thì Hạ Lộ Lộ cũng không đồng ý cái kia! Hừ!”

Hạ Lộ Lộ quả quyết nghiêng đầu nhỏ qua một bên, phồng má lên, không tiếp tục để ý đến Tiêu Phàm nữa.

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dạng này của cô bé, thì cực kì đau đầu, chính mình muốn khuyên nhủ cái gì đó, hòa hoãn bầu không khí giữ bọn họ, nhưng tại giây phút này, Tiểu Sửu Hoàng lại giật giật lỗ tai, hai mắt nhắm hờ nhìn về phương xa, Tiêu Phàm đồng thời cũng cảm nhận được một chút động tĩnh, chậm rãi quay người sang…

Ở nơi phía xa trên trần hang động mà ánh sáng không vươn tới được, trong bóng đen có hai điểm sáng lóe lên, tiếp theo đó xuất hiên càng nhiều hơn, cuối cùng biến thành cả một vùng, lít nha lít nhít, nhìn vào có chút làm cho người ta sợ hãi…

Đây là cái gì?

Những con chuột sống dưới lòng đất sao?

Phỏng chừng chỉ có những con chuột này mới có thể trở thành loại sinh vật sống triền miên trong lòng đất như vậy.

Nhìn về nơi âm u tối tăm đó ánh lên những đốm sáng, Tiêu Phàm thầm suy đoán trong lòng.

Có điều rất nhanh Tiêu Phàm sẽ phủ định ý nghĩ của chính mình, bởi vì con chuột sẽ không phết phát ra những âm thanh kẽo kẹt như là tiếng kim loại ma sát với nhau như vậy.

Mà lúc này, Tom Crui se thái độ khác thường nhảy từ trong lòng Tiểu Miêu xuống đất, xung phong nhận việc đi thăm dò, đại nghĩa lầm liệt nói với Tiêu Phàm: “Đồng đội, nơi này giao cho ta là được rồi, meo!”

Biểu hiện khác thường của Tom Cruse làm cho Tiêu Phàm cực kì khỏ hiểu, nhưng cái khó là con mèo này lại đồng ý nhúc nhích, Tiêu Phàm cũng không có lí do từ chối nó nên chủ động làm hành động xin mời.

Ngay lập tức Tom cruise rút Tây Dương Kiếm của mình ra, uy phong lầm liệt đứng thẳng trước mặt mọi người, sau khi tiếng ma sát kim loại quái lạ đó vang lên hồi lâu, vậy thể trong bóng tối rốt cuộc cũng triển lộ dung mạo của nó ra…

Đây là cái gì vậy? Là thứ đồ chơi gì sao?

Nhìn thấy dáng vẻ của những thứ đồ vật trước mắt, Tiêu Phàm không tránh khỏi có chút khó hiểu.

Bởi vì xuất hiện trước mắt mọi người là từng máy móc thô ráp. Nhìn từ tạo hình thì những máy móc này có vẻ giống như những con cừu nón, đôi mắt của những con cừu non này không biết được chết tạo từ loại tinh thể nào, có một tia u ám từ trong những tinh thể này bắn ra, có vẻ càng thêm quỷ dị. Có điều hình thể của chúng nó so với những con cừu nón còn nhỏ gần hơn, thậm chí còn nhỏ hơn so với Tom Cruise một chút. Chúng nó đi kèm với âm thanh kẽo kẹt chậm rãi chuyển động về phía trước, di chuyển cùng một lúc, bề ngoài những chiếc máy như là cừu nón này vẫn còn run rẩy, giống như là có thể ngã xuống đất bất kì lúc nào vậy, có vẻ khá yếu đuối, một chúc vẻ uy hiếp cũng không có, thậm chí còn khiến người ta sinh ra một loại cảm giác là một chân có thể dễ dàng giẫm nát chúng như vậy.

Những chiếc máy móc giống như là cừu non này tốc độ di chuyển chậm chạp, vẻ về ngoài lại yếu đuối, cũng khó trách con mèo chỉ biết bắt nạt kẻ yếu này sẽ xung phong nhận việc đi lên chiến đấu.

Có lẽ Tom Cruise ỷ vào bản thân nó là mèo có năng lực nhìn trong bóng tối, từ sớm đã nhìn thấy dáng vẻ của kẻ địch, mới có thể từ sớm xin đi xuất chiến như vậy, nếu như gặp phải những đối thủ khó nuốt, nhất định Tom Cruise sẽ tiếp tục ở trong lồng ngực của Tiểu Miêu giả chết.

“Các ngươi là đám ngu xuẩn rách nát, hãy mở mang kiến thức một chút, nhìn kiếm thuật vô địch thiên hạ của Miêu đại gia ta đây!”

Móng vuốt của Tom Cruise nắm lấy một cây kiếm tây dương xinh đẹp, bày ra một tư thế tự nhận là cực kì đẹp trai, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười rất lẳng lơ.

“Thật là ghê tởm, Mệnh Phàm, vì sao anh lại dạy một con mèo xinh đẹp như vậy một nụ cười bỉ ổi như thế chứ!”

Tiểu Miêu nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Tom Cruise thì quay về phía Tiêu Phàm oán giận.

“Cái quỷ gì vậy! Tại sao lại là tôi dạy, cái tên này rõ ràng là du côn đầu thai, phương diện này đều là vô sự tự thông, tự học thành tài mà!”

“Hứ, anh đừng có mà ngụy biện.”

Nhìn vẻ mặt không thèm tin của Tiểu Miêu, trong lòng Tiêu Phàm lại yên lặng ghi lại một món nợ của Tom Cruise.

Có điều bây giờ cũng không phải là lúc cãi nhau, sinh vật máy móc không rõ từ đâu xuất hiện trước mặt của mọi người, Tiêu Phàm vẫn chưa thể làm rõ.

“Meo!”

Hô to một tiếng, Tom Cruise vung kiếm tây dương xinh đẹp của mình về phía những máy móc như là cừu non kia!

Đối mặt với sự tấn công của Tom Cruise, nhưng thứ máy móc kia giống như không hề có phản ứng vậy, vẫn kẽo kẹt chậm rãi đi về phía mọi ngườ, kết quả bị kiếm của Tom Cruise quét qua một cái, đầu nhỏ của cô máy cừu non ngay lập tức rơi xuống, mà trên cổ còn không ngừng xẹt lên những tia lửa điện.

Đầu của cỗ máy đã rơi xuống đất nhưng tinh thể trong dôi mắt vẫn lóe sáng lên, nhìn tần suất của tia chớp dường như nhiều hơn so với lúc trước một chút.

Bên trong tinh thể có tia sáng màu đỏ chớp lên, làm cho trong lòng Tiêu Phàm có chút bất an, ngay lập tức Tiêu Phàm mở ra kĩ năng nhìn rõ của mình, nhìn về những kẻ địch “nhỏ yếu” không rõ lai lịch của mình…

Sauk hi nhận được tin tức hồi đáp.

Sắc mặt Tiêu Phàm cũng theo đó mà biến đổi, vội vàng hô to với Tom Cruise một tiếng: “Mày đừng cản ở đó nữa! Mau tránh ra đi!”

Sau khi ung dung chém xuống đầu vài cỗ máy cừu non, Tom Cruise có vẻ càng thêm đắc ý, lại cực kì xấu xa pose một dáng với mọi người, đồng thời muốn thừa dịp những thứ tồi tàn rách nát dễ ức hiếp này, tiếp tục thể hiện

thân thủ của mình, thế nhưng bỗng nhiên nghe một tiếng gọi không rõ nguyên do của Tiêu Phàm, Tom Cruise cảm thấy rất nghi ngờ, mờ mịt nghiêng đầu nhìn sang: "Meo?"

Sau đó Tom Cruise cứ sững sờ như thế, những đôi mắt của cỗ máy cừu non bị chém nằm dưới chân nó long lánh tia sáng màu đỏ bỗng nhiên ngắt quãng, độ sáng chói mắt trước nay chưa từng có, sau đó một âm thanh thật lớn vang lên, những cỗ máy cừu non kia tự mình làm nổ, liên tiếp nổ tung lên!

"Rầm!"

Thành phố trong lòng đất bik những chấn động nổ tung liên tiếp này làm cho bụi đất nổi lên bốn phía, đất đá từ trên trần nhà từng viên một rơi xuống, nhóm người Tiêu Phàm liên tiếp bị những tiếng nổ tung ép lui về phía sau.

Đợi đến khi tất cả đều lắng xuống, mặt đất bằng phẳng trước mặt đã bị nổ tung thành một cái hố sai, vô số tia lửa điện mau xanh lam chớp lóe từ đám máy móc tán loạn trên mặt đất, mà những kiến trúc xung quang bởi vì trận nổ này mà xuất hiện không ít lỗ hổng, càng tàn tạ không thể tả.

Chương 646: Người Máy Chiến Đấu

Chương 648: Người Máy Chiến Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Tom Cruise? Tom Cruise?"

Nhìn trước mặt không có thứ gì, Tiêu Phàm bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

"Này, đừng đùa nữa, nếu như mày ở gần đây thì mau trả lời tao đi! Tom Cruise!"

"Khụ khụ!"

Một tiếng ho khan vang lên, một bóng dáng đen thui, toàn thân bám đầy bụi, chậm rãi chuyển động.

Miệng Tom Cruise phun ra một ngụm khói đen, vẻ mặt oan ức, nước mắt chảy ào ào nhào về phía Tiêu Phàm: "Hu hu, những thứ đồ chơi rách nát chết tiệt kia, nổ đen bản soái miêu luôn rồi, meo!"

"Mày vốn là màu đen mà…"

"Thật không? Meo?"

"Thế mà lại không chết, xem ra mạng sủng vật của Mệnh Phàm cũng cứng như mạng chủ của nó vậy, khụ khụ."

Lời nói của Tiểu Sửu Hoàng vẫn không hề quan tâm đến bầu không khí cung quanh như vậy, nhưng Tiêu Phàm không thèm để ý, bởi vì Tom Cruise lại ở trong trận nổ này thăng cấp, tên tiểu tử này không chỉ là mạng cứng không thôi đâu.

Mặt khác, những tin tức lsc trước Tiêu Phàm nhìn thấy cũng làm cho Tiêu Phàm cảm thấy khá là lưu ý, bởi vì những kẻ địch này thuộc về một chủng loại mà Tiêu Phàm trước giờ chưa từng nhìn thấy trong trò chơi…

Tên quái vật: Tự Bạo Miên Dương.

Loại hình quái vật: Máy móc phổ thông

Đẳng cấp quái vậy: 40

Lượng HP: 100

Ghi chú: Tạo hình của sinh vật Địa Tinh này giống như là một con cừu non đáng yêu, nhưng tuyệt đối đừng thử ôm lấy nó, nó không phải là loài động vật đáng yêu ăn cỏ giống như là tưởng tượng đâu.

Kỹ năng:

Tên gọi kỹ năng: Tự bạo

Kỹ năng chủ động

Hiệu quả kỹ năng: Sau khi đi một đoạn, Tự Bạo Miên Dương sẽ phá hủy chính mình, kích hoạt một lần rồi nổ tung kịch liệt! (Làm hạ lượng HP xuống 0 thì Tự Bạo Miên Dương sẽ trực tiếp phá hủy.)

Ghi chú: Ý nghĩa sinh tồn của chúng nó giống như là đẻ tự hủy diệt chính mình.

Loại máy móc này xem ra muốn dùng một đống sắt vụn để đón tiếp nhóm người bọn họ mà.

Muốn tác chiến cùng với nhóm máy móc trên mặt đất trong di tích, ý tưởng này cũng không phải Tiêu Phàm tự nhiên nghĩ mà ra.

Nơi này là di tích Goblin, theo lý thuyết mà nói, kẻ địch có thể xuất hiện trong phó bản của nhiệm vụ lần này chính là Goblin.

Nhưng tuổi thọ của Goblin ngắn, văn minh Goblin ở thời đại này đã thuộc về văn minh bị thất lạc. Vì thế tỉ lệ tồn tại một Goblin là kẻ địch của đám người Tiêu Phàm thực sự rất nhỏ.

Trừ khi những Goblin này có thể bỉ ổi được như Hoàng Kim Viên, tự hóa mình thành pho tượng hoàng kim, khiến cho sinh mệnh ngưng kết, đợi đến lúc gặp kẻ địch lại tỉnh lại từ trong dòng sông thời gian.

Nếu không thì đám người Tiêu Phàm không thể nào đối đầu với một Goblin sống sờ sờ trong phó bản được.

Vậy điểm quan trọng tiếp theo cần phải xem xét đến chính là phương diện mà Goblin am hiểu: công trình học và thuật luyện kim. Sau khi kết hợp những thứ này có thể có được tác phẩm đắc ý nhất của thời kỳ văn minh Goblin cường thịnh, máy bay chiến đấu.

Mà cừu non tự bạo xuất hiện ở phó bản tiền phong đã chứng minh cho điều này.

Mặt khác thứ khiến cho Tiêu Phàm chú ý chính là đẳng cấp của cừu non tự bạo.

Là quân tiên phong của phó bản cũng chính là đại biểu cho lực lượng chiến đấu thấp nhất bên trong phó bản.

Những cừu non tự bạo này cấp 40, đẳng cấp còn cao hơn rất nhiều so với linh vật chuyên môn vẩy nước Tiểu Miêu, ngang hàng với NPC Hạ Lộ Lộ trong đội ngũ. Kẻ địch phía sau trong phó bản sẽ càng thêm đáng sợ.

Mà do sự chênh lệch về đẳng cấp, hỏa pháo mà Hạ Lộ Lộ đưa cho cũng mất hiệu lực one kill. Đám người Tiêu Phàm không thể dùng hỏa pháo để đối phó với kẻ địch trong di tích như đối phó với người chơi trong sân rộng như trước.

Để ý tới cấp bậc của cừu non tự bạo, Tiêu Phàm không thể không để ý đến con thú cưng chết tiệt của mình lần nữa.

Dưới công kích của cừu non tự bạo cấp 40, cái con mèo nhỏ Tom Cruise cấp thấp rốt cục là chạy đi đâu rồi?

Coi như là mệnh cứng, nhưng cứng cũng quá đáng sợ đi…

Kỹ năng: Ảo thuật của loài mèo

Kỹ năng chủ động

Hiệu quả: Tại vị trí đang đứng chế tạo một sợi khói đen mê hoặc tầm mắt, đồng thời di chuyển nhanh trong cự ly ngắn, thời gian hồi chiêu là 3 phút.

Tiêu hao kỹ năng: Không

Chú thích: Nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng hóa khói trắng thành bồ câu (ma thuật ảo), Tom Cruise cảm thấy chơi rất vui, thế mà trong lòng có cảm xúc, ấp ủ tạo thành

Nhìn kỹ năng mới được thêm của Tom Cruise, Tiêu Phàm cảm thấy cạn lời. Vì sao Tom Cruise toàn lĩnh ngộ ra mấy cái kỹ năng có phong cách tham sống sợ chết thế nhỉ?

Nếu như cứ tiếp tục phát triển như thế này, tên nhóc này không muốn sống dai cũng khó…

Sau khi biết được Tom Cruise không có chuyện gì, Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra. Thấy lại có mấy hạt cát từ trên rơi xuống, Tiêu Phàm không khỏi thầm mắng một tiếng: "Vừa rồi thật sự nguy hiểm, cũng không biết những Goblin kia nghĩ thế nào mà lại chế tạo loại máy móc tự bạo nguy hiểm này dưới lòng đất. Bọn chúng không sợ trong lúc bạo tạc thì chỗ ở của mình dũng sụp xuống trực tiếp chôn sống chúng nó hay sao?"

"Chú, cái này chú không biết rồi. Đám Goblin cho rằng sự an toàn và bảo vệ môi trường là xiềng xích trói buộc sự sáng tạo của chúng nó. Chỉ có ở bên trong nguy hiểm và không ổn định thì chúng nó mới có thể tạo nên kỳ tích!"

Hạ Lộ Lộ chậm rãi nói, sắc mặt có chút sùng bái.

Điên rồi, quả nhiên đều điên hết với nhau rồi.

Bảo sao Hạ Lộ Lộ lại thích đồ vật có phong cách của Goblin!

"Kẽo kẹt kẽo kẹt…"

Đống máy móc bên trong phó bản dường như cũng không định để cho đám người Tiêu Phàm nghỉ ngơi chút nào, âm thanh am sát kim loại quen thuộc lại vang lên.

Cùng với những tiếng vang chói tai này, từng hình bóng từ trong bóng tối chậm rãi đi ra…

Loại quái vật: Máy móc bình thường

Cấp của quái vật: 45

HP: 100

Chú thích: Do "sản phẩm mẫu" của kế hoạch sản xuất hàng loạt người máy chiến đấu có hình dáng quá lớn dẫn đến sinh non mà thành.

Mặc dù được gọi là người máy mini nhưng hình dáng chưa chắc đã rất nhỏ.

Kỹ năng:

Tên kỹ năng: Sức lực lớn

Kỹ năng bị động

Hiệu quả của kỹ năng: Nhận đòn công kích bình thường để bổ sung lực lượng cường đại, lực công kích tăng lên trên diện rộng.

Chú thích: Mặc dù vậy nhưng vẫn kế thừa đặc điểm có lực lượng chiến đấu cường đại của người máy.

Đồng tử lóe lên ánh sáng tối tăm, thân thể bằng sắt cường tráng, cánh tay vô cùng tráng kiện, cho thấy diện mạo vốn có của nó trước mặt mọi người.

Máy móc mà Goblin chế tạo ra dường như chẳng có chút nào chăm chút đến vẻ ngoài, vì thế vẻ bề ngoài của cái người máy vi hình này cũng chẳng dễ nhìn, thậm chí thân thể kim loại có chút hơi thô ráp. Tuy nhiên điều này cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của Hạ Lộ Lộ lúc này.

Thấy những thứ mới lạ xuất hiện, Hạ Lộ Lộ càng hưng phấn, vì thế cô bé không kìm được mà giơ hảo pháo trong tay mình lên, biểu đạt tình cảm khó kìm chế trong lòng kia.

“Ầm.”

Bóp cò, họng pháo phun ra lửa, đạn pháo nện vào bộ cao nhất trên thân kia, bịch một cái, mãnh liệt nổ tung.

Tuy nhiên người máy mini cũng không có báo hỏng, chỉ là bên trên sắt thép trên thân có thêm một lỗ hổng, hơi lắc lư một chút liền tiếp tục đi tới chỗ đám người Tiêu Phàm.

Thấy cảnh này, Tiêu Phàm thầm thở dài một tiếng, hỏa pháo của Hạ Lộ Lộ quả nhiên đã mất tác dụng trong phó bản, mặt khác cái thân thể của cục sắt này cũng thật là cứng.

Nhìn thấy một pháo của mình không có tác dụng, trong lòng Hạ Lộ Lộ có chút không vui, thế công kích càng trở nên điên cuồng, ánh lửa điên cuồng, tiếng pháo liên tục, từng đợt bạo tạc dội lên thân người máy kia.

Trong hỏa lực dày đặc, rốt cục cũng có con bị hỏa pháo mãnh liệt của Hạ Lộ Lộ nổ cho lật người.

Hạ Lộ Lộ thấy được thành quả càng trở nên cao hứng, đắc ý khoa tay một cái với Tiêu Phàm, ngay sau đó định quay lại tiếp tục nã pháo vào những cục sắt kia. Tuy nhiên Tiêu Phàm lại xông liên trước ngăn cô bé lại.

Bởi vì thấy đấy đá không ngừng rơi xuống từ trên trần, nội tâm Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bất an. Hắn không muốn trở thành người chơi đầu tiên trong Tân Sinh bị tai nạn phát sinh bất ngờ ngộ hại trong lúc cày nhiệm vụ phó bản.

Chương 647: Săn

Chương 649: Săn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hạ Lộ Lộ, nơi này giao cho chúng ta xử lý đi, cháu nghỉ ngơi một chút đi.”

“Tại sao?”

Hạ Lộ Lộ rõ ràng không nghe lời, nhìn những cục sắt không ngừng hướng về phía mình tới gần, sao cô bé có thể bỏ qua? Vì thế lại nhắm về phía trước bóp cò súng.

Tuy nhiên lần này đạn pháo cũng không nổ, mà bị một luồng ánh sáng với năng lượng quỷ dị triệt tiêu, thậm chí chấn động sinh ra do liên tiếp nổ pháo cũng không có…

Tiêu Phàm xoay người, nhìn về phía Hạ Lộ Lộ vừa nổ pháo, hồng quang trong mắt lóe lên, tự lẩm bẩm trong miệng: “Tại sao lại xuất hiện sản phẩm mới…”

[Người Máy Hộ Thuẫn]

[Loại quái vật: Máy móc bình thường]

[Cấp quái vật: 45]

[HP: 100%]

[Chú thích: Đặc điểm của lại người máy này chính là vô cùng cứng rắn, thậm chí còn cứng hơn so với người máy bình thường một chút]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Lá chắn thần thánh]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả của kỹ năng: Chế tạo ra một lá chắn có năng lượng phòng ngự công kích ở phía trước.]

[Ghi chú: Trong chương trình khống chế người máy họ thuẫn tựa hồ quên viết thêm chức năng tiến công.]

Sản phẩm máy móc mới xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm gọi là người máy hộ thuẫn. Từ trong tin tức phản hồi có thể thấy, tên này có vị trí giống với chiến sĩ hộ thuẫn trong đội ngũ người chơi, chủ yếu phụ trách yểm hộ đồng đội. Hơn nữa không thể không nói, người máy hộ thuẫn này có năng lực yểm hộ thật sự tuyệt vời…

Sau khi một pháo bắn ra bị người máy hộ thuẫn ngăn lại, Hạ Lộ Lộ tựa hồ có chút không tin, vô cùng quật cường oanh tạc bắn pháo vào lá chắn năng lượng mà cục sắt kia tạo ra. Nhưng tất cả những đạn pháp bắn ra đều bị người máy quang thuẫn đỡ được.

Cuối cùng Hạ Lộ Lộ chỉ có thể cam chịu, đặt mông ngồi trên mặt đất, miệng nhỏ vểnh lên, tức giận.

“Sao thế? Không tiếp tục nữa à?”

Hiếm khi được nhìn thấy bộ dáng tức đến hổn hển của nhóc con này, Tiêu Phàm không nhịn được trêu chọc một phen.

“Cũng không biết đây là cái đồ chơi gì, tạo ra một cái lá chắn cổ quái khiến người ta buồn nôn, không biết làm sao đều ngăn cản được đạn pháo của Lộ Lộ! Ngăn cản không phải thứ khiến đáng giận nhất, thứ làm cho Lộ Lộ tức giận chính là tên kia còn triệt tiêu cả chấn động mà đạn pháo của Lộ Lộ gây ra khiến cho Lộ Lộ không cảm nhận được khoái cảm khi bắn pháo chút nào! Chú, chú hiểu được loại cảm giác này của Lộ Lộ đúng không? Không có chấn động thì còn gọi gì là bắn pháo?”

Nghe lý do mà Hạ Lộ Lộ từ bỏ tấn công, đầu óc Tiêu Phàm cảm thấy có chút mông lung, bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu Hạ Lộ Lộ đang nói cái gì.

Được rồi, hắn lười thắc mắc, lời Hạ Lộ Lộ nói ra đối với hắn mà nói vẫn luôn vi diệu khó hiểu, hiểu được vì hắn cũng điên giống Hạ Lộ Lộ vậy.

Tiêu Phàm xoay người lại, rút bảo kiếm ra, giơ chai rượu lên nhấp một ngụm nhỏ: “Được rồi, Hạ Lộ Lộ, cháu ngồi ở đây đi, còn lại giao cho chú và Tiểu Sửu Hoàng là được rồi.”

“Tôi nói muốn xông lên cùng anh lúc nào?”

Tiểu Sửu Hoàng giang tay ra thể hiện mình không muốn cùng xông lên chiến đấu.

“Bây giờ chúng ta không phải là đồng đội cùng làm nhiệm vụ à?” Phản ứng của Tiểu Sửu Hoàng khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy hơi xấu hổ.

“Từ quảng trường đến đây, tôi chơi đùa có hơi mệt một chút, tiếp theo liền giao cho anh đi. Mệnh Phàm, ai bảo chúng ta là đồng đội cơ chú, khà khà.”

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt đang tươi cười vui vẻ của Tiểu Sửu Hoàng, hoàn toàn không phát hiện có chỗ nào mệt mỏi, cũng không biết trong lòng Tiểu Sửu Hoàng đnag toan tính điều gì, nhưng bây giờ không có thời gian tiếp tục dây dưa cùng Tiểu Sửu Hoàng, bởi vì không có hỏa lực của Hạ Lộ Lộ áp chế, người máy chiến đấu mini cùng với người máy hộ thuẫn tạo thành một đại quân người máy đang ép tới gần đám người Tiêu Phàm.

Ánh mắt Tiêu Phàm ngưng tụ, bảo kiếm xoay tròn, tiếng thiêu đốt chợt vang lên, hảo diễm thương lam quen thuộc lại chậm rãi lan tỏa trên lưỡi

kiếm.

Người máy chiến đấu mini có được thân thể sắt thép kiên cố, cánh tay người máy tráng kiện, nhưng phần chân lại có vẻ hơi yếu, vì thế tốc độ di chuyển của người máy mini cũng không tính là nhanh. Chỉ có lực phá hủy lớn mà tính cơ động không có, trong mắt Tiêu Phàm, người máy này cùng lắm cũng chỉ được coi như một cái bia ngắm thô ráp đẳng cấp cao mà thôi.

Người máy hộ thuẫn, cánh tay không cường tráng như người máy chiến đấu nhưng tùy ý liền có thể tạo ra một lá chắn với năng lượng quỷ dị, giúp ngăn cản phần lớn tổn thương cho bản thân và phe mình. Người máy hộ thuẫn có kết cấu phần thân dưới là bánh xích khiến cho nó càng thêm chắc chắn, năng lực chịu tổn thương càng cao và sự ổn định càng tốt hơn. Nhưng cũng chính bởi vậy nó di chuyển càng vụng về và cứng nhắc hơn so với người máy chiến đấu mini.

Vì thế Tiêu Phàm quyết định lợi dụng tính cơ động của mình, từng bước tiêu diệt quân đoàn do người máy chiến đấu mini và người máy hộ thuẫn tạo thành.

Vụt!

Theo một tiếng kiếm vang lên, dưới hiệu quả gia tốc của động cơ thiêu đốt, Tiêu Phàm chém vào cục sắt này.

Mũi nhọn cùng với Viêm Lam xẹt qua kim loại nặng nề giống như lá rụng, một cánh tay tráng kiện rơi xuống từ trên thân hình to lớn của người máy chiến đấu mini.

Nhìn cánh tay rơi xuống đất vẫn còn tia điện xẹt qua xẹt lại kia, Hạ Lộ Lộ cảm thấy có chút kinh ngạc.

Bởi vì sau khi oanh tạc bằng hỏa pháo, Hạ Lộ Lộ đã hiểu rõ độ cứng của những cục sắt kia. Lưỡi kiếm của Tiêu Phàm có vẻ sắc bén quá mức.

Vẻ mặt của Tiểu Sửu Hoàng vẫn bình thường như cũ, chỉ là khuôn mặt lộ ra ý cười vui mừng, thấp giọng nói một câu: “Không tệ…”

Không tệ, đây là đánh giá của Tiểu Sửu Hoàng đối với một kiếm này của Tiêu Phàm.

Đánh giá này nghe có vẻ bình thường không có gì lạ, nhưng chỉ người vô cùng quen thuộc với Tiểu Sửu Hoàng mới có thể hiểu được hai chữ "không tệ" này hiếm hoi cỡ nào, chí ít "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" cũng chưa từng được nghe.

Đương nhiên Tiểu Sửu Hoàng sẽ không nông cạn như Hạ Lộ Lộ cho rằng cánh tay người máy bị chém đứt là do lưỡi kiếm của Tiêu Phàm quá mức sắc bén. Tiểu Sửu Hoàng nhìn vết cắt trên cánh tay người máy, ánh mắt lộ ra một đạo tinh quang.

Vết cắt rất hoàn mỹ, cũng chỉ có công kích vô cùng chuẩn xác mới có thể làm được như thế này.

Những người máy kia mặc dù có bề ngoài cứng rắn, vỏ ngoài bên ngoài cùng vô cùng kiên cố nhưng vẫn có điểm yếu, đó chính là những khớp nối hoạt động của chúng.

Mặc dù gần khớp nối hoạt động được thiết kế rất nhiều phòng hộ nhưng cuối cùng vẫn phải có chút khe rãnh, bởi vì nếu dùng áo giáp bảo vệ kín khớp nối thì khớp nối của người máy sẽ bị cố định, người máy cũng không cử động được.

Tiêu Phàm đánh giáp lá cà cùng với địch nhân, lưỡi kiếm vạch lên phía trên khớp nối máy móc trên thân người máy mini. Việc này không chỉ cần kiếm kỹ cao siêu, còn cần phải có năng lực quan sát tinh tế.

Cũng chính là do Tiêu Phàm dùng công kích mạnh nhất của mình tấn công vào chỗ yếu nhất của người máy, một kích này mới có thể dễ dàng thành công như vậy.

Tuy nhiên tấn công đúng nhược điểm cũng không phải là điểm mà khiến cho Tiểu Sửu Hoàng đánh giá cao Tiêu Phàm. Điểm mà khiến Tiểu Sửu Hoàng coi trọng nhất ở Tiêu Phàm chính là lúc xuất kiếm vô cùng thuần thục tự nhiên, phảng phất như bản năng.

“Thật sự mỹ diệu, xem ra đây mới là dáng vẻ lúc cái tên Mệnh Phàm này ra tay tấn công, hoàn toàn không phải dáng vẻ do dự không dám tiến lên như ở quảng trường, thật sự mong chờ đến lúc được đấu với tên này một phen, hà hà…”

Tiêu Phàm tựa như một luồng ánh sáng xanh tung hoành trong quân đoàn người máy. Dưới sự linh hoạt của Tiêu Phàm, u quang trong mắt người máy lấp lóe không ổn định, dường như chương trình khống chế bọn chúng cũng đang bị lỗi.

Thân thể sắt thép của người máy đang không ngừng chuyển động, muốn khóa chặt Tiêu Phàm xuống, nhưng thân ảnh của Tiêu Phàm vừa mới phản chiếu trong hốc mắt thủy tinh của người máy, chỉ trong chốc lát lại đột nhiên biến mất.

Những người máy này chỉ có thể chuyển động thân thể nặng nề, tìm kiếm bốn phía, quơ cánh tay máy gõ lung tung trong không khí, vô cùng vụng về.

Đó cũng không phải là do động tác của người máy chậm chạp, ngu dốt, mà là do thân pháp của Tiêu Phàm càng lúc càng nhanh…

Chương 648: Nghi Ngờ

Chương 650: Nghi Ngờ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Càng đi sâu vào trận địa của địch, địch nhiều ta ít, Tiểu Sửu Hoàng lại khoanh tay đứng nhìn, thoạt nhìn thì Tiêu Phàm có vẻ ở thế yếu.

Nhưng trên thực tế chưa hẳn là như vậy, bởi vì lúc này Tiêu Phàm cảm thấy khá nhẹ nhõm…

Cùng không biết là do thoát khỏi trận hỗn chiến ở thành Frya, hay là do trải qua cường độ chiến đấu cao ở trận doanh Thú Nhân, lúc đối mặt với quân đoàn người máy mini và người máy hộ thuẫn, Tiêu Phàm có vẻ hơi tùy ý.

Chiến trận có người máy chiến đấu mini thêm người máy hộ thuẫn tạo thành hơi giống tổ hợp người chơi có đấu sĩ có thêm chiến sĩ đỡ đòn, cả công lẫn thủ, chuẩn bị hợp lý. Nếu người bình thường chiến đấu với tổ hợp này nhất định sẽ cảm thấy rất đau đầu.

Nhưng Tiêu Phàm thì khác, lúc hắn cất bước tiến về phía trước, hắn liền biến thành gió…

Thục Sơn đã cho Tiêu Phàm kiếm pháp tinh hoa khiến cho hắn có lợi thế hơn trong trò chơi chiến đấu.

Mặc dù Tiêu Phàm tiếp xúc với Thục Sơn kiếm pháp chưa được bao lâu nhưng trải qua nhiều lần luyện tập ma quỷ, tất cũng có ít thành tựu.

Trong lúc nhất thời, cái con người lúc trước chỉ nghĩ đến việc làm sao tránh được mũi nhọn, dựa vào quyền cước quanh co tác chiến, giờ đã thay đổi.

Bước chân của Tiêu Phàm nhẹ nhàng, vô cùng thong dong giữa đống sắt vụng về.

Kiếm và lửa theo gió tung hoành, tựa như sấm chớp giữa đống kim loại lạnh lẽo, tốc độ vô cùng nhanh.

Cánh tay tráng kiện của người máy chiến đấu mini không ngừng nện gõ về bốn phía, u quang bên trong đồng tử chợt sáng chợt tắt, nhưng thân thể cồng kềnh của nó sao có thể so được với gió, toàn đánh hụt vào không trung, lực quán tính theo đà khiến cho thân người nó không đứng vững được.

Người máy hộ thuẫn vẫn mang theo tấm chắn năng lượng kai, kết cấu bánh răng cùng với tấm chắn có lực phòng ngự cực cao kia khiến nó trở thành một hộ vệ xuất sắc, thế nhưng gió vẫn có thể ghé qua xung quanh chúng. Lá chắn tuy có năng lượng phòng ngự ưu tú, nhưng nếu không ngăn cản được công kích thì cũng chỉ là đồ vô dụng.

Tiêu Phàm xuyên thẳng qua đống kim loại lạnh lẽo, thân ảnh của kẻ địch liên tiếp phản ánh trong đồng tử của hắn, hắn nhanh chóng xuất hiện rồi lại

biến mất, chỉ là khi biến mất, đám người máy đã bị mũi kiếm mang theo Lam Viêm xẹt qua.

Lưỡi kiếm giống như một con rắn độc, quỷ dị mà xảo quyệt. vô cùng mau lẹ đánh vào những khớp nối yếu ớt trên thân người máy, lại tựa như răng nanh của mãnh thú, một khi đã cắn, tứ chi của người máy cứ thuận theo lưỡi kiếm mà rơi xuống. Cho dù những khớp nối kia là do kim loại tạo thành, dưới một kiếm này cũng chỉ có thể bị đứt lìa, chỉ lưu lại những đám điện quang lấp lóe…

Tiểu Sửu Hoàng lẳng lặng nhìn thân ảnh đang hóa thành một luồng ánh sáng xanh tung hoàng trong đám kim loại kia, dương dương tựu đắc.

Bất luận là ảnh lửa rực rỡ hay kỹ năng kiếm pháp tinh xảo kia đều khiến tâm thần gã cảm thấy vui vẻ.

Tiểu Sửu Hoàng không khỏi liếm liếm khóe môi, thầm nghĩ trong lòng, có lẽ đợi một thời gian nữa, trái cây có thể thu hoạch được rồi…

Hạ Lộ Lộ không có kinh nghiệm từng trải như Tiểu Sửu Hoàng, ánh mắt tất nhiên cũng không tinh tường bằng Tiểu Sửu Hoàng, lại thêm Hạ Lộ Lộ trước giờ đều dùng súng đạn đối với vũ khí lạnh cũng chỉ hiểu biết nửa vời, tất nhiên cũng không phát hiện được điều gì đặc biệt thông qua quan sát hiện trường. Nhưng Hạ Lộ Lộ vẫn nhìn Tiêu Phàm chằm chằm, tâm tình vẫn sôi sục như cũ…

Tiếng động cơ rền vang, rất tàn khốc!

Ánh lửa chói lọi phun ra, rất tàn khốc!

Lưỡi kiếm không ngừng thoắt ẩn thoắt hiện, cũng rất tàn khốc!

Chú quả nhiên tàn khốc chết người!

Duy chỉ có Tiểu Miêu là tương đối chất phác.

Đã từng làm MC cho thi đấu tranh tài, Tiểu Miêu cũng có đôi chút bản lĩnh quan sát, chỉ là cái gọi là bản lĩnh chỉ dừng lại ở mức độ quan sát quyền cước.

Hơn nữa, vẻ ngoài của người máy hộ thuẫn và người máy chiến đấu mini cứng nhắc, dưới ảnh hưởng của Tiểu Sửu Hoàng và Hạ Lộ Lộ, chúng nó chẳng đáng sợ chút nào, ngược lại còn có chút đáng yêu. Lúc Tiêu Phàm xong vào đám máy móc này, cô ta đương nhiên sẽ không cảm thấy khẩn trương nhiều ít, ngược lại lại có thời gian suy nghĩ đến chuyện của bản thân mình…

Mình là ai? Mình ở đâu? Mình muốn đi đâu?

Ai nha, sai lầm, không nên nghĩ đến việc này!

Mình là Tiểu Miêu, mình tới đây để ăn bám! Đúng, chính là như vậy!

Từ sau khi gia nhập đội ngũ làm nhiệm vụ này, liên tiếp gặp phải những chuyện kích thích quá mức, Tiểu Miêu cảm thấy đầu mình có chút chậm chạp, vì thế phần lớn thời gian đều bày ra trạng thái ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Bây giờ hiếm khi được thanh nhàn, Tiểu Miêu liền dọn dẹp lại bộ nhớ trong đầu mình, cuối cùng cũng nhớ ra mình đảm nhận phần cổ vũ trong đội ngũ.

Vì thế để tăng thêm cảm giác tồn tại trong đội ngũ, Tiểu Miêu quyết định hắng giọng, cổ vũ cho Tiêu Phàm đang hăng say chiến đấu.

“Mệnh Phàm…”

Hai chữ cố lên chưa kịp hô lên, bởi vì cái đầu nhỏ của Tiểu Miêu lại rơi vào trạng thái chết máy một lần nữa: “Ế? Sao đã kết thúc rồi?”

Tiểu Miêu thấy Tiêu Phàm xông vào trong quân đoàn sắt thép, vừa đi vừa vung vẩy vài cái liền rút kiếm về. Mà phía sau hắn, những cục sắt kia rơi lả tả trên đất, ngẫu nhiên có chút điện quang xẹt qua xẹt lại. Đầu lâu máy móc ngã xuống mặt đất kia, u quang trong mắt vẫn còn lấp lóe, cuối cùng hy sinh hẳn…

“Chú, chú thật lợi hại! Vù một cái đã chém rụng rời mấy tên đáng ghét kia!”

Mắt thấy Tiêu Phàm chiến đấu, Hạ Lộ Lộ vô cùng vui vẻ, quên đi cảm giác khó chịu mà lúc trước đống người máy kia gây ra, giống như chú chim sẻ

nhỏ vui sướng, thấy Tiêu Phàm trở về liền ríu ra ríu rít vây quanh Tiêu Phàm reo lên không ngừng.

“Tuy nhiên những tên kia rốt cục là cái gì? Dáng vẻ thật kỳ quái…”

Hạ Lộ Lộ nhìn những cục sắt đang nằm rải rác trên đất, cô cùng thắc mắc.

Lúc này, sau khi xác nhận chiến đấu đã kết thúc, Tiểu Miêu dùng sức lắc đầu, rốt cục cũng lấy lại được thần trí, nghe thấy Hạ Lộ Lộ hỏi liền trực tiếp xen vào: “Đó đương nhiên là người máy!”

“Người máy? Chị thực sự chắc chắn đây là người máy à? Xem chị vẫn luôn có dáng vẻ ngây ngốc, đừng có nói hươu nói vượn trong khi cái gì cũng không hiểu.”

“Cái gì? Người ta đâu có dáng vẻ ngây ngốc nào đâu.”

Bị một lolita chưa đủ long đủ cánh nói mình ngốc, nội tâm của Tiểu Miêu vô cùng tổn thương, tức giận phản bác: “ Đó chính là người máy, thân thể do máy móc tạo thành, hình dạng khác nhau, hơn nữa còn có thể thông qua động cơ trong cơ thể, chuyển hóa nhiên liệu thành động lực, những quái vật này không là người máy thì là gì?”

Tiểu Miêu nói một hơi, những bực tức do bị Tiểu Miêu khinh bỉ cũng tiêu tan không ít.

Tuy nhiên Hạ Lộ Lộ cũng không để ý tới cô ta mà chú ý đến lời nói của Tiểu Miêu…

Lời này có chút quen tai, hình như ở thành Frya có nghe nói ở đâu đó rồi.

“Linh vật, chị chắc chắn đây là người máy?”

“Linh vật?”

Bị Hạ Lộ Lộ gọi như vậy, Tiểu Miêu có vẻ không quen. Tuy nhiên ngẫm lại, mình quả thực tham gai vào đội ngũ này để ăn bám.

Được rồi, người lớn thì không nên chấp nhặt. Tiểu Miêu cô mới không thèm so đo với loại trẻ con ngực chưa có mông cũng không này.

“Đương nhiên! Tiểu Miêu chắc chắn!”

Hừ! Trẻ con chính là trẻ con, thế mà đến cả người máy cũng chưa từng thấy qua, trong lòng Tiểu Miêu âm thầm xem thường.

Hạ Lộ Lộ không chú ý đến vẻ mặt xem thường của Tiểu Miêu, mà chuyển hướng đến Tiêu Phàm sắc mặt cổ quái đang đứng: “Chú, trả lời Lộ Lộ, chú có phải người máy không?”

Hạ gục quân đoàn sắt thép dễ như trở bàn tay, tâm tình của Tiêu Phàm không tệ, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm vô cùng hài lòng.

Nhưng khi nghe thấy câu nói của Tiểu Miêu, trong lòng Tiêu Phàm run lên, trở nên nơm nớp lo sợ.

Người máy, người bình thường sẽ có khái niệm nhất định về mấy chữ này.

Nhưng Hạ Lộ Lộ thì khác, Hạ Lộ Lộ là tiểu công chúa của trận doanh Tinh Linh, chưa bao giờ được thấy một sinh mệnh cơ giới. Kiến thức về người máy cũng chỉ dừng lại ở việc từng đọc trên sách cổ, cũng không có hình dung hoàn chỉnh về khái niệm người máy.

Chương 649: Bại Lộ

Chương 651: Bại Lộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì thế lúc ở thành Frya, thấy Tiêu Phàm chiến đấu với Đoạn Thủy Lưu sử dụng đông cơ thiêu đốt liền ngộ nhận Tiêu Phàm là sinh mệnh cơ giới trong sách cổ, người máy.

Nhưng hôm nay sau khi thấy người máy hộ thuẫn cùng với người máy chiến đấu mini trong di tích Goblin, cô bé lại càng sinh ra nghi hoặc đối với cái khái niệm người máy này, bởi người máy hộ thuẫn cùng người máy chiến đấu mini rất giống với hình vẽ trong sách cổ.

“Chú, trả lời Lộ Lộ, chsu rốt cục có phải người máy không?

Bên trong ánh mắt của Hạ Lộ Lộ ngập tràn nghi vấn, Tiêu Phàm bị ánh mắt thuần khiết của lolita nhìn chằm chằm đến mức hoảng hốt.

Việc trả lời Hạ Lộ Lộ mình có phải là người máy hay không không phải là vấn đề, nhưng nếu như Hạ Lộ Lộ tiếp tục hỏi về thân phận của hắn thì đó chính là vấn đề.

Mặc dù mình không phải là sinh vật kỳ dị gì, nhưng hỏng là hỏng ở chỗ, lần đầu mình và Hạ Lộ Lộ gặp nhau đã có vô số hiểu lầm.

Hắn cho rằng cô bé là nam.

Cô bé lại cho rằng hắn là nữ.

Sau đó bọn họ không hề cố kỵ mà động tay động chân với nhau.

Tôi ác vì thế mà sinh ra

A! Xảy ra chuyện xấu rồi!

Nếu như Hạ Lộ Lộ phát hiện ra mình là một tên đàn ông, hơn nữa còn làm chuyện như vậy đối với cô bé, lolita điên cuồng này nhất định sẽ không do dự nã pháo vào mình!

Hơn nữa Hạ Lộ Lộ lại có thân phận là tiểu công chúa cao quý của trận doanh Tinh Linh. Làm chuyện đồi bại với một công chúa Tinh Linh ở trong game sẽ có kết cục như thế nào, Tiêu Phàm nghĩ đến đây tim liền đập nhanh.

Đám người tai nhọn kia sẽ không ngừng truy sát mình cũng nên! Hơn nữa trong đó nhất định không thiếu những NPC có thực lực mạnh mẽ như tên đẹp trai trong sân nọ! Vua Tinh Linh trong lúc giận dữ có thể có thể dốc

toàn bộ lực lượng trong trận doanh Tinh Linh, mình coi như có bản lĩnh lớn bằng trời cũng khó có thể ở lại tiếp tục chơi game, đây chính là tuyệt vọng triệt để!

"Này, chú, chú có nghe thấy Hạ Lộ Lộ nói không? Chú rốt cục có phải người máy hay không?"

Mình phải lừa cô bé à?

Nhìn đôi mắt to xinh đẹp của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm có chút không đành lòng.

Hơn nữa lại lừa gạt một lolita như thế này, lương tâm của hắn sẽ cắn rứt.

Nhưng nếu như bây giờ mình không lừa gạt cô bé, hậu quả cũng không thể tưởng tượng nổi.

Được rồi, vì hòa bình thế giới, mình đành phải trở thành một tên đểu cáng lừa gạt một bé loli, gánh lấy tội ác sâu nặng!

Dù sao thì lúc mình gặp Hạ Lộ Lộ thì nghiệp chướng đã tụ lại rồi, vì thế đâm lao phải theo lao thôi…

"Ha ha, em thế mà lại nghĩ Mệnh Phàm là người máy á? Anh ta có chỗ nào giống người máy đâu, anh ta rõ ràng chính là con người mà!"

Tiểu Miêu tự nhận mình là rất đánh yêu, thường xuyên bị người khác coi là ngu đần, thậm chí còn dùng từ ngốc manh để hình dung.

Nhưng Tiểu Miêu không hề thích từ ngốc manh này, bỏ đi chữ ngốc, cô mới miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Hôm nay Tiểu Miêu gặp được NPC là một cô bé, cô cảm thấy cô bé này mới gọi là ngu đần!

Người máy là cái gì cô bé cũng không biết, càng khiến cho người khác không tưởng tượng được chính là, cô bé thế mà không biết Mệnh Phàm thuộc giống loài gì!

Cái cô bé loli này ngốc nghếch đáng yêu thế!

Tiểu Miêu lần đầu tiên cảm nhận được ưu việt trên phương diện trí thông mình, cảm thấy có chút đắc ý.

Tuy nhiên, cô cảm thấy có một ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào mình khiến cho lưng cô ớn lạnh.

“Mệnh Phàm, sao anh lại dùng ánh mắt đáng sợ ấy nhìn tôi, Tiểu Miêu mới nói sai gì sao? Chẳng lẽ anh đã lớn như vậy rồi, vẫn còn nghĩ mình là một người máy à? Ngây thơ không cơ chứ?”

Đáng chết! Cái cô gái thần kinh lại làm hỏng chuyện lớn của mình! Làm sao bây giờ, không ổn rồi!

Tiêu Phàm vô cùng bối rối trừng mắt nhìn cái kẻ cầm đầu này một chút, Tiểu Miêu phát hiện hành động này của Tiêu Phàm, thầm hừ một tiếng không vui: “Khó hiểu!”

“Chú, hóa ra chú không phải người máy à?”

“À, ừ…”

“Vậy chú là một nữ đạo tặc am hiểu thuật dịch dung ngụy trang ạ?”

Đôi mắt mỹ lệ của Hạ Lộ Lộ vốn đang mở to bống chốc hóa thành hai đường cong như mặt trăng, cười rộ lên càng thêm đáng yêu, nhưng lại khiến cho Tiêu Phàm ớn lạnh trong lòng.

Làm thế nào bây giờ?

Chuyện quả nhiên phát triển theo hướng này!

Trước đó Hạ Lộ Lộ hiểu lầm hắn là nữ, rồi lại hiểu lầm hắn là người máy.

Mình trên đường đi biểu hiện cùng hành động có chút nam tính hóa, cùng bởi vì bị hiểu lầm là người máy giúp hắn che giấu thật tốt. Mà bây giờ sau khi Hạ Lộ Lộ nhận ra mình không phải là người máy, cô bé bắt đầu hoài

nghi giới tính của hắn, bằng không cô bé cũng không nhấn mạnh hai chữ "nữ giới" trong câu nói của mình.

Hiện giờ nếu mìn tiếp tục lấy lý do địch ung để tiếp tục lừa gạt, hai là thẳng thắn đây?

Nam tử hán, đại trượng phu sao có thể giả bộ là nữ để sống tạm?

Tiêu Phàm mày phải kiên cường lên một chút!

Thế nhưng nếu Hạ Lộ Lộ biết được giới tính thật của mình, vậy mình sẽ phải chịu tai họa lớn trong game này!

Vì chút mặt mũi mà làm hỏng chuyện lớn, có vẻ hơi ngu xuẩn.

Có câu nói rất hay, nam tử hán đại trượng phu, co được dãn được không phải nói cho tình huống này hay sao?

Hơn nữa Hạ Lộ Lộ chỉ là một dãy số liệu mà thôi, mình cần gì phải quá mức tích cực.

Đúng đúng đúng, cứ như vậy đi, cũng không phải là mình giảo biện!

Đúng! Không phải giảo biện!

Sau một phen đấu tranh tâm lý, Tiêu Phàm thật vất vả mới thuyết phục được bản thân, nhẹ nhàng thở ra, đang muốn sắp xếp lại lời nói để nói chuyện với lolita đáng yêu này một phen, ai ngờ…

"Ha ha ha, Mệnh Phàm là nữ đạo tặc á? Hái hoa tặc còn nghe được! Em gái, đọc sách nhiều rất quan trọng, như thế mới có thể thông minh như chị Tiểu Miêu nhé. Em nhìn cái tên Tiêu Phàm này có chỗ nào giống phụ nữ không, anh ta rõ ràng là đàn ông mà!"

Một câu này, nói ra còn bất ngờ hơn cả câu trước.

Cả người Tiêu Phàm sửng sốt, hắn cứng ngắc quay đầu, nhìn Tiểu Miêu vẫn đang cười to như cũ, trong lòng vô cùng đau thương.

Đáng chết! Mình bị con mụ thần kinh này hại thảm rồi!

Lúc Tiêu Phàm quay mặt lại lần nữa, Hạ Lộ Lộ vẫn cười cong mắt như cũ, đôi mắt híp lại khiến cho Tiêu Phàm không biết được lúc này cô bé đang nghĩ gì, nhưng Tiêu Phàm chú ý thấy pháo cỡ nhỏ trong tay Hạ Lộ Lộ lúc này thoáng giơ lên một chút…

Khuôn mắt nhỏ nhắn đáng yêu của Hạ Lộ Lộ vẫn cười như cũ nhưng lời nói ra không hề có ý cười…

"Chú, chú là nữ đúng không? Chỉ là bây giờ chú đang dịch dung thành đàn ông, chú nói đi, câu này của Hạ Lộ Lộ có đúng không…"

"Chú nói, đúng hay không…"

Từng chữ nói ra, rất chậm, rất nặng, rất nặng.

Đã mất đi sức sống đặc biệt bên trong ngữ điệu, Hạ Lộ Lộ lúc này có chút kiềm chế.

Như có một loại thần chú ngưng kết không khí xung quanh, trong lòng Tiêu Phàm vô cùng ngột ngạt.

Đúng, đúng, đúng, Hạ Lộ Lộ nói đúng!

Tiêu Phàm rất muốn nói câu này, nhưng hắn biết, lúc này hắn chỉ cần mở miệng nói một tiếng, Hạ Lộ Lộ chắc chắn sẽ bóp cò bắn pháo vào người hắn.

Bởi vì bây giờ Tiêu Phàm có trả lời cái gì thì đối với Hạ Lộ Lộ cũng không quan trọng nữa.

Họng pháo đen ngòm không biết đã bị Hạ Lộ Lộ nâng lên từ lúc nào, chuẩn xác hướng về phía Tiêu Phàm.

Bầu không khí đột nhiên rất lạnh khiến cho người ta sợ hãi…

Mồ hôi đọng trên trán Tiêu Phàm yên lặng trượt xuống.

Làm thế nào bây giờ?

Rốt cục nên làm gì?

Giải thích một phen?

Trước đó, không phải là chú cố ý làm vậy, chú hiểu lầm cháu là một bé trai!

Nói như thế sẽ càng chết thảm hại hơn.

Trời ạ, rõ ràng đã trải qua đại kiếp trong thành Frya sao đến đây lại phát sinh chuyện này?

Cục diện rất nghiêm trong như thể lắng đọng lại.

Nhưng giữa sân vẫn có người không cảm nhận được, bởi vì trời sinh phản ứng của cô ta đã chậm chạp…

“Ha ha ha, thật sự là cười chết Tiểu Miêu ta! Em gái, sao em có thể có loại suy nghĩ này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Mệnh Phàm là đàn ông mà. Hiếm lắm mới có em thấy Mệnh Phàm là một chị gái, chị gái Mệnh Phàm, ha ha ha…”

Chương 650: Lolicon*

Chương 652: Lolicon*

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

(*Lolicon: chỉ thành phần những người thích các bé gái nhỏ tuổi, đa phần mang nghĩa xấu)

Giọng nói của Tiểu Miêu trời sinh đã ôn hòa, ấm áp như ánh nắng, nhưng lúc này lại có vẻ vô cùng chói tai, giống như một thanh đao nhọn sắc bén, phá vỡ không khí đang đông cứng lại trong sân.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn Tiểu Miêu vẫn chưa phát hiện ra vấn đề, lại nhìn Hạ Lộ Lộ và Tiêu Phàm đang khẩn trương giằng co, khóe miệng cong cong, có chút trêu tức.

Nhưng nghe thấy tiếng cười của Tiểu Miêu, thân thể Hạ Lộ Lộ lại run lên…

Nam?

Chú là nam?

A, không! Cái tên này không đáng được xưng là chú cũng không thể gọi là bạn được!

Bởi vì bạn Hạ Lộ Lộ tuyệt đối sẽ không lừa gạt cô bé!

Tên ghê tởm trước mắt này là đàn ông, nhưng lúc trước hắn đã sờ soạng nơi này, nơi này, còn có nơi này của Hạ Lộ Lộ…

Hạ Lộ Lộ cẩn thận hồi tưởng, thân thể càng thêm run rẩy, bởi vì cô bé phát hiện dường như không có chỗ nào mà Tiêu Phàm chưa từng đụng chạm.

Đáng chết! Tại sao có thể như thế! Có nhiều chỗ, đến cả phụ hoàng của Hạ Lộ Lộ không có chạm đến, cái tên điêu dân to gan này lại vô tình sàm sỡ hết Hạ Lộ Lộ!

Hạ Lộ Lộ muốn đánh hắn! Hạ Lộ Lộ muốn đánh chết hắn! Hạ Lộ Lộ muốn xé xác hắn thành mảnh nhỏ!

Đôi mắt hình trăng lưỡi liềm xinh đẹp rốt cục cũng mở ra, Tiêu Phàm thấy được trong đôi mắt mỹ lệ ấy là tức giận xấu hổ và sát ý vô hạn!

Tiêu Phàm không muốn giao chiến cùng Hạ Lộ Lộ nhưng cũng sẽ không ngồi chờ chết, hắn đang muốn kéo dài khoảng cách, giơ kiếm đề phòng. Nhưng trong chớp mắt này, vẻ mặt của Hạ Lộ Lộ lại thay đổi, vẻ mặt khiến cho Tiêu Phàm không hiểu lắm.

Ngượng ngùng tràn đầy trong đáy mắt, ngẫu nhiên còn lộ ra sợ hãi và kinh hoảng, cuối cùng chuyển thành hỗn loạn.

Bởi vì lúc Hạ Lộ Lộ mở mắt, cô bé nhìn thấy Tiêu Phàm đứng trước mình một cách rõ ràng.

Mà Tiêu Phàm ở đây là Tiêu Phàm một cách hoàn chỉnh.

Đầu, tay, chân, thân thể.

Tóm lại toàn thân trên dưới của Tiêu Phàm, toàn bộ đều phản ánh trong mắt Hạ Lộ Lộ lúc này.

Ngay trong nháy mắt này, đôi mắt của Hạ Lộ Lộ trực tiếp khóa chặt nơi đó, tiếp theo Hạ Lộ Lộ sợ hãi…

Hắn là đàn ông, hắn là đàn ông…

Hạ Lộ Lộ nhảy xuống từ trên cây, vươn tay bắt lấy nơi đó, sau đó dùng sức nhéo nhéo, cảm nhận được nhiệt độ cùng cảm xúc kỳ quái truyền đến trên tay…

A!

Lộ Lộ đã làm gì thế này!

Thật đáng sợ!

Đúng rồi!

Hủy diệt hắn, hủy diệt hắn!

Hủy diệt hắn, Hạ Lộ Lộ sẽ không phải nhìn thấy hắn nữa, cũng không nhớ đến chuyện đáng sợ kia nữa!

Hạ Lộ Lộ muốn hủy diệt cái tên trước mắt này mãi mãi!

Khai hỏa! khai hỏa! Hạ Lộ Lộ muốn bắn hắn!

Khai hỏa đi!

Tiếng hỏa lực vang dội của Hạ Lộ Lộ không có vang lên, ánh lửa mạnh liệt cũng không có bắn ra từ họng pháo, bởi vì tay Hạ Lộ Lộ cũng không có bóp cò.

Khai hỏa đi! Khai hỏa đi!

Vì sao tay Lộ Lộ cũng không nghe theo mình điều khiển nữa rồi?

Hạ Lộ Lộ vô cùng bối rối trong lòng, mắng thầm.

Nhưng tay nhỏ cầm hỏa pháo cũng không động đậy.

Cánh tay nhỏ này tựa hồ cũng thuận theo hồi ức của Hạ Lộ Lộ, cũng nhớ lại xúc cảm vừa rồi, trở nên mềm yếu và bất lực, mềm yếu đến nỗi đến cả hỏa pháo cũng không cầm được.

Một tia hồng nhuận như thủy triều chậm rãi từ cần cổ trắng nõn của Hạ Lộ Lộ lan dần lên, nhuộm đỏ bừng khuôn mặt của Hạ Lộ Lộ, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lộ Lộ bỗng chốc biến thành quả táo.

Tuy nhiên, đôi mắt của Hạ Lộ Lộ cũng theo đó mà đỏ bừng, một tầng hơi nước mông lung chậm rãi dâng lên khiến cho người ta có chút đau lòng.

Tiêu Phàm đang đề phòng cảnh giác mà Hạ Lộ Lộ không có ra tay khiến cho Tiêu Phàm hơi bất ngờ, nhìn thấy dáng vẻ cổ quái của Hạ Lộ Lộ lúc này, cảm thấy khó hiểu, cẩn thận từng li từng tí thăm dò: "Hạ Lộ Lộ…"

"Câm miệng! Không có phép chú gọi tên của Lộ Lộ! Tên lừa đảo ghê tởm này!"

Phẫn nộ lại lần nữa dâng lên trong mắt Hạ Lộ Lộ, nhưng tay nhỏ của Hạ Lộ Lộ vẫn không ngừng run rẩy như cũ. Trông thấy Tiêu Phàm tới gần, đành phải chậm rãi lùi lại, nhưng lúc cô bé nhúc nhích lại phát hiện chân mềm nhũn, lảo đảo một cái suýt ngã xuống đất.

Tiêu Phàm thấy dáng vẻ của Hạ Lộ Lộ bây giờ, cảm thấy có chút lo lắng: "Hạ Lộ Lộ, cháu sao thế, vẫn tốt chứ?"

“Chú đi ra, đừng tới đây! Hạ Lộ Lộ là thục nữ, không muốn gần gũi với một tên bại hoại như chú!”

Cảm giác được phản ứng kịch liệt của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm thở dài.

Xem ra chuyện nên xảy ra, vẫn sẽ xảy ra.

Hạ Lộ Lộ là thục nữ, thục nữ thì thục nữ, dù sao đầu năm nay, dễ làm nhất chính là thục nữ…

Tuy nhiên Hạ Lộ Lộ không trực tiếp nã pháo vào mình khiến cho hắn hơi bất ngờ, nhưng tiếp theo nên làm thế nào đây?

“Hạ Lộ Lộ, em sao thế?” Tiểu Miêu rốt cục cũng có phản ứng, trong thấy dáng vẻ của Hạ Lộ Lộ, không khỏi có chút lo lắng.

“Tên ghê tởm bại hoại này bắt nạt Lộ Lộ.” Hạ Lộ Lộ vốn luôn kiêu ngạo, trong lời nói lúc này lại lộ ra chút ủy khuất.

“A? Cái tên Mệnh Phàm khốn nạn này đã làm gì em?”

Này! Cái cô thần kinh này sao lại chửi mình khốn nạn thuận miệng thế?

“Hu hu Lộ Lộ… Lộ Lộ bị hắn bắt nạt…”

“Đừng khóc nữa, hãy nói chuyện rõ ràng cho chị Tiểu Miêu nghe nào.”

Mặc dù Hạ Lộ Lộ không thích Tiểu Miêu tự xưng là chị nhưng lúc đau lòng như thế này, có người chị như vậy, dường như có thể an ủi cô bé một chút, vì thế Hạ Lộ Lộ cũng không để ý nữa.

“Hắn sờ soạng…”

“A? Sờ ở đâu?”

“Hu hu, đều sờ hết rồi…”

Nghe tới đây, Tiểu Miêu biến sắc, cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, rống to với Tiêu Phàm.

“Mệnh Phàm! Anh cái tên vô sỉ này, quả nhiên là một tên lolicon đáng ghê tởm!”

Tiêu Phàm cau mày, cảm thấy rất bực bội.

Tình hình bây giờ rất tệ, tất cả đều do Tiểu Miêu.

Cô gái đầu óc có vấn đề này giống như là có năng lực phá rối trời sinh vậy, luôn tại thời điểm quan trọng nhất cho mình thêm một đòn đau đớn, cục diện vốn có thể cứu vãn thế mà dưới mấy câu của Tiểu Miêu thì cục diện sụp đổ ngay lập tức.

Cô ta giống như là một chất xúc tác của tai nạn, có thể gia tốc một cái phiền phức xuất hiện mà đáng nhẽ ra nó sẽ bị kéo dài.

Đáng sợ nhất chính là Tiểu Miêu không phải là cố ý. Một cái nhăn mày, một nụ cười của cô đã có thể phủ lên bầu không khí nát bét này, thật sự là cách quấy rối đáng được ghi vào sách giáo khoa.

Mà bây giờ, cô gái không não này lại còn mắng mình, mắng mình là lolicon nữa!

Làm sao lại như vậy! Muốn ta giải thích bao nhiêu lần thì mới hiểu đây!

Ta thật sự không phải là lolicon!

Ta không thích loli!

Tất cả đều là hiểu nhầm!

…

Tiêu Phàm còn chưa kịp giải thích với đám người thì Tiểu Miêu cũng đã mắng: “Mệnh Phàm! Nói thật thì anh là lolicon tôi cũng đã hoài nghi từ sớm rồi. Bây giờ mọi chuyện đều rõ ràng, tôi xem anh ngụy biện như thế nào nữa!”

Đúng vậy, Tiểu Miêu đã thấy điều này không đúng lắm từ sớm rồi.

Khi còn ở trận doanh Thú Nhân, cô đã lưu ý rồi…

Long Hổ bang ngoại trừ một đám đàn ông thì cũng chỉ có một cô gái, cô ấy là Thái Thập Tam.

Mà Thái Thập Tam thì lại là phẳng, còn chưa dậy thì hoàn chỉnh.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, trong trận doanh Thú Nhân thì Tiêu Phàm lại gia nhập vào trong Long Hổ bang.

Nếu nói rằng Thái Thập Tam chủ động mời Tiêu Phàm, Tiểu Miêu cũng không tin.

Ai sẽ tin rằng tiểu thư của xã hội đen sẽ thích một tên có tiếng xấu như "Lich King" Mệnh Phàm chứ?

Cho nên Tiểu Miêu rất thông minh mà nhận ra rằng Tiêu Phàm có khuynh hướng lolicon.

Mà trong trận doanh Tinh Linh lần này, Tiểu Miêu lại gặp Tiêu Phàm, lại gặp một NPC loli xinh đẹp nữa…

Cho nên, trên đời không có nhiều sự trùng hợp như vậy!

Sự thật chỉ có một, "Lich King" Mệnh Phàm là một lolicon đáng chết!

Nghĩ tới đây, Tiểu Miêu hình như lĩnh ngộ chân lý nào đó, tinh thần trở nên tỉnh táo.

Thế nhưng làm Tiểu Miêu tức giận chính là…

Tiểu Miêu kém những con bé không ngực không mông này ở điểm nào chứ?

…

Chương 651: Đẩy Ngã?

Chương 653: Đẩy Ngã?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chân tướng đã rõ ràng?

Cô biết chân tướng là gì không mà nói là rõ ràng?

Lại còn ngụy biện?

Ta đã từng ngụy biện sao?

A! Tại sao ta lại mang theo một đứa ngu ngốc như Tiểu Miêu chứ!

Quá phiền phức!

Chỉ đối phó với Hạ Lộ Lộ đã rất mệt mỏi rồi, cô không giúp đỡ thì cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác lại nhảy ra đứng về phía Hạ Lộ Lộ chơi tôi!

“Các người hãy tỉnh táo lại, chuyện cũng không phải như vậy! Với lại chúng ta hiện tại đang ở trong nhiệm vụ, hãy lấy đại cục làm trọng, Tiểu Miêu cô cũng đừng làm cho đội ngũ hỗn loạn hơn được không?”

A? Tiểu Miêu làm cho đội ngũ hỗn loạn hơn sao?

Buồn cười, Tiểu Miêu đang mở rộng chính nghĩa, rõ ràng là tên lolicon đáng chết này đã là sai trước!

Tiểu Miêu cảm thấy rất tức giận, ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình lên, còn định mắng Tiêu Phàm tiếp thế nhưng lại thấy sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi.

Tiêu Phàm nhíu mày, sắc mặt hung ác, giơ chân rồi nhảy lên, lao tới vị trí của mình và Hạ Lộ Lộ!

Chẳng lẽ Mệnh Phàm thấy chuyện đã bại lộ, cũng không thèm giấu giếm nữa, thú tính phát tác, ra tay với chính mình sao?

Khuôn mặt Tiểu Miêu đỏ bừng, trái tim nhảy loạn, hơi luống cuống, thế nhưng sâu trong trái tim lại cảm thấy hơi chờ mong…

Bóng người của Tiêu Phàm liên tục phóng to trong mắt Tiểu Miêu, kỹ năng nhào tới này, mãnh liệt và dứt khoát, như ngọn lửa mạnh thiêu đốt trái tim thiếu nữ của Tiểu Miêu.

Thế nhưng sau đó, Tiểu Miêu cảm thấy mình bị Tiêu Phàm tạt cho một gáo nước lạnh, lạnh thấu tim…

Trong khoảnh khắc này, Tiêu Phàm đã lướt qua người cô, lao tới Hạ Lộ Lộ ở bên cạnh.

A!

Tại sao?

Tại sao lại là Hạ Lộ Lộ?

Mệnh Phàm, tên khốn kiếp, tên lolicon đáng chết! Loli có gì tốt chứ?

Một đại mỹ nhân như Tiểu Miêu ngay tại đây, thế mà lại không liếc nhìn chút nào, lao tới một loli ngay bên cạnh, thật sự là ghê tởm! Tên đàn ông ngu xuẩn!

Tiểu Miêu quay đầu lại, đúng là thấy Tiêu Phàm đang ôm chặt lấy Hạ Lộ Lộ, bộ dáng kia giống như là sói đói lâu ngày vậy, rất buồn nôn.

Thế là sự thù hận sinh ra trong lòng Tiểu Miêu, đang định chửi bới Tiêu Phàm thì không ngờ Tiêu Phàm ôm Hạ Lộ Lộ rồi lăn ra một bên, một đường ánh sáng xuất hiện ngay tại nơi Hạ Lộ Lộ vừa đứng, rất chói mắt…

…

Khi gặp nhau, trong vô ý sẽ sinh ra rất nhiều việc lặt vặt, làm trái tim Hạ Lộ Lộ đập loạn nhịp.

Mỗi khi Hạ Lộ Lộ nhớ lại vẫn cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, từ nhỏ tới giờ loại tâm trạng này Hạ Lộ Lộ vẫn chưa từng được trải qua, thế nhưng Hạ Lộ Lộ vẫn có thể khẳng định rằng mình rất ghét cảm giác này.

Bởi vì loại cảm giác này làm cho cơ thể cô không bị điều khiển, hốt hoảng tới mức không thể điều khiển, làm cho người ta rất nóng nảy.

Mà lúc này, thấy Tiêu Phàm lao về phía mình thì cơ thể Hạ Lộ Lộ càng run rẩy mạnh hơn.

Anh ta muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ tên này thấy chuyện đã bại lộ, muốn bất chấp tất cả chiếm lấy Lộ Lộ sao?

Các chị nói không sai mà, những tên lưu manh luôn muốn chiếm lấy thục nữ, mà Lộ Lộ đáng yêu chắc chắn cũng là một thục nữ, anh ta chắc chắn là coi trọng sắc đẹp của Lộ Lộ!

Đàn ông đúng là một lũ khốn nạn!

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác, lúc này Lộ Lộ lại hồi hộp tới mức không thể cử động được!

Trời ạ! Lộ Lộ phải làm cái gì đây!

…

Không có thời gian cho Hạ Lộ Lộ suy nghĩ nhiều hơn, bởi vì trong thời gian ngắn ngủi này, Tiêu Phàm đã ôm Hạ Lộ Lộ vào trong ngực của mình.

Khi Hạ Lộ Lộ chạm vào lồng ngực của Tiêu Phàm thì một luồng hơi thở của đàn ông xuất hiện, làm cho cô hơi mất hồn.

Ngay sau đó, Hạ Lộ Lộ cảm thấy một cánh tay khỏe mạnh ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của mình, động tác đó rất quả quyết và mạnh mẽ, rất bá đạo không nghĩ tới ý kiến của mình chút nào.

Cơ thể mềm mại của Hạ Lộ Lộ chỉ có thể thuận theo Tiêu Phàm mà ngã xuống, hai người đồng thời ngã xuống mặt đất, nhịp tim đập của Hạ Lộ Lộ cũng càng ngày càng nhanh.

Bịch bịch…

Tiếng động này là tiếng tim anh ta đập sao?

Nhìn lồng ngực Tiêu Phàm ở ngay trước mắt mình thì Hạ Lộ Lộ rất hồi hộp.

Không đúng, tiếng này hình như là từ trên người Lộ Lộ phát ra.

Khuôn mặt Hạ Lộ Lộ đỏ bừng, lắc lắc đầu, từ trong ngượng ngùng mà lấy lại thần trí.

Không đúng! Không đúng! Không đúng!

Lộ Lộ đang suy nghĩ cái gì vậy!

Người này là người xấu! Người này là một tên khốn kiếp! Người này đã lừa gạt Lộ Lộ! Người này muốn sờ mó mình!

Đúng! Tên khốn kiếp!

Khi chửi mắng làm cho sức lực của Hạ Lộ Lộ trở lại, miệng nhỏ mở ra, lộ ra một đôi răng nanh nhọn hoắt, cắn vào cánh tay của Tiêu Phàm đang ôm cô!

“A!” Tiêu Phàm đau tới nhíu mày lại, thế nhưng hắn cũng không để ý lắm mà bảo vệ Hạ Lộ Lộ lại, rồi lăn sang bên cạnh.

Sau một giây, một viên đạn đạo lao tới, nổ tung ngay vị trí Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ vừa ở!

“Oanh!”

Đạn pháo này cũng không giống như đạn pháo của Hạ Lộ Lộ làm cho bụi mù bắn lên, chỉ là phát ra ánh sáng chói mắt, để cho xung quanh càng sáng chói hơn.

Mặc dù hiệu ứng của vụ nổ rất nhẹ nhàng, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không dám khinh thường uy lực của viên đạn đạo này chút nào cả.

Bởi vì đạn đạo phóng tới Hạ Lộ Lộ chính là kỹ năng của kẻ địch, Hỏa Tiễn Chiếu Sáng!

Lúc Chiếu Mi Hỏa Tiễn nổ tung tạo thành một loạt sợi ánh sáng, Carla đã lập tức hiểu ra ý của Tiêu Phàm khi làm hành động đó.

Sao có thể được chứ?

Mới nãy chú ấy chỉ là muốn cứu Carla thôi sao?

Chẳng lẽ không phải vì thèm nhỏ dãi diện mạo vô cùng đáng yêu của Carla mà bộc phát thú tính sao?

Thế thì không xong rồi, Carla vừa mới hiểu lầm chú ấy rồi, lại còn cắn một cái thiệt đau vào tay chú ấy nữa chứ, chắc là đau lắm đây!

Carla liếm liếm đầu lưỡi, cảm thấy hơi mặn, vừa xấu hổ vừa thấp thỏm.

…

Đau, chắc như đóng đinh luôn.

Carla hành động không biết nặng nhẹ, vừa cúi miệng xuống đã không khác gì gặm khoai lang, Tiêu Phàm cảm thấy mình như bị cắn mất một miếng thịt luôn rồi.

Nhưng một Tiêu Phàm luôn sống qua ngày dưới những đòn roi của Hổ Nữu, cũng đã dần dần sinh ra một sức đề kháng nhất định với cảm giác đau rồi. Lúc này bị Carla tàn nhẫn cắn một cái, hắn cũng chỉ hơi nhíu mày, sau đó không thèm để ý nữa.

Với lại, có kẻ địch đang tập kích, Tiêu Phàm cũng không có thời gian so đo mấy chuyện này với Carla.

Kẻ địch không đánh lén được, hiển nhiên Tiêu Phàm sẽ buông Carla đang được hắn bảo vệ trong lòng ra, xoay người, trông về chỗ Chiếu Minh Hoả Tiễn đang phóng đến.

Cảm nhận được cánh tay Tiêu Phàm khẽ buông lỏng, rời khỏi nhiệt độ cơ thể ấm áp, trong lòng Carla chợt cảm thấy như có gì đó mất mác.

Carla lẳng lặng nhìn bóng lưng người kia mà thấy rầu hết sức, chú ấy bị Carla cắn một cái, thế mà lại chả thèm mắng Carla lấy một câu?

Chết tiệt! Cái đồ quỷ sứ đáng ghét này nói với Carla gì cũng được mà sao lại thẳng đùng xoay người sang chỗ khác như thế chứ, làm cho Carla rối bời chết đi được!

…

Trước đó, Tiêu Phàm sở dĩ có thể dự đoán được kẻ địch đánh lén là oàn toàn nhờ vào sự nhắc nhở của kỹ năng【 Nguy Cơ Dự Cảm 】 . Mà sau tránh được hoả tiễn, kẻ địch rốt cục lộ thân phận.

“Kẽo kẹt, kẽo kẹt, kẽo kẹt…”

Tiếng kim loại ma sát rất quen thuộc nhưng lại có hơi khác so với khi người máy chiến đấu mini xuất hiện lúc trước.

Nghe có vẻ ngay ngắn, trật tự hơn nhiều, duy trì một tần suất nhất định, truyền từ xa đến, chậm rãi khuếch đại trong tai mọi người.

Lần này xuất hiện chỉ có một người máy, nhưng bề ngoài nó lại vô cùng to lớn, to hơn gấp hơn hai lần người máy chiến đấu mini.

Trên cánh tay trái của người máy này xách một cái cờ lê cỡ lớn, tay phải là một cái móc câu. Trên đầu người máy mới xuất hiện đội một cái mũ đỏ nhỏ nhắn, xinh xắn, dưới vành nón là đôi con ngươi thuỷ tinh đang phát ra ánh sáng âm u lờ mờ, mà kẹp giữa hai con mắt là một cái mũi nhọn, nhìn không khác gì cái dùi sắt.

Ngoại trừ cái mũi đặc biệt, hai bên đầu nó còn có hai miếng sắt, giống như hai cái lỗ tai, dựng thẳng lên bên rìa vành nón.

Chương 652: Tấn Công

Chương 654: Tấn Công

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Kết hợp tất cả lại thì tạo hình toàn bộ khuôn mặt của nó khá là giống với goblin.

Người máy này không có hai chân, phần thân dưới và tấm chắn giống như hai cái bánh xích cơ giới. Mặc dù nó có thân hình to lớn, nhưng cái bánh xích cơ giới này lại trông có vẻ nhẹ nhàng, linh hoạt hơn hẳn so với Người Máy hộ Thuẫn.

Có điều, hấp dẫn chú ý của đám người nhất vẫn là thứ sau lưng người máy này, một cái bánh răng kim loại hình cánh bướm đang chậm rãi chuyển động, mà âm thanh kẽo kẹt cứng nhắc này chính là được phát ra từ chỗ này.

…

【Goblin Dây Cót】

【 Loại hình quái vật: Máy móc Tinh anh 】

【 Cấp bậc quái vật: 48 】

【 HP:100% 】

【 Ghi chú: Muốn cho nó nhảy nhót tưng bừng, hãy đến vặn dây cót trên người nó thật lâu. 】

…

Cấp 48, một má móc tinh anh mà lại có cấp bậc cao như vậy thì có thể thấy, những quái vật xuất hiện sau trong phó bản này khó đối phó đến cỡ nào.

Có điều, chỉ cần là loại hình máy móc, thì sẽ không thể thoát khỏi đặc điểm có tính linh hoạt kém được.

Giống như cảm nhận được sự khinh thường của Tiêu Phàm, Goblin Dây Cót đang đứng phía xa ngẩng đầu lên một chút, tia sáng âm u trong con ngươi loé lên rồi lại tắt. Ngay sau đó, Goblin Dây Cót chậm rãi giơ móc câu bên tay phải lên, hướng về phía Tiêu Phàm đang ở đằng xa.

Nó đang muốn làm gì?

Tiêu Phàm cảm thấy hơi khó hiểu với hành động của Goblin Dây Cót nhưng cũng không hề chủ quan, bởi vì nếu như bị quái vật tinh anh cấp 48 sượt qua một chút thôi, Tiêu Phàm cũng sẽ rơi mất mất mảng da ấy chứ chả đùa.

Vèo!

Một âm thanh xé gió bén nhọn vang lên, móc câu vạch không khí, nhanh chóng bắn thẳng về phía Tiêu Phàm.

Đây là!

Mắt Tiêu Phàm trừng lớn, hắn vốn còn tưởng Goblin Dây Cót đang định bắn ra cái tên lửa sáng rực như lúc nãy lần nữa, nào ngờ nó thế mà bắn cả cái móc câu trên tay phải đi!

Mặc dù một đòn này của Goblin Dây Cót vô cùng đột ngột, nhưng Tiêu Phàm cũng không phải vì nó đột ngột mà lại bị bắn trúng.

Chỉ thấy mũi chân Tiêu Phàm giẫm một cái, nhẹ người nhảy lên, móc câu sắc bén phóng về phía Tiêu Phàm với tốc độ ánh sáng lập tức bắn vào không khí.

Một tiếng ầm vang lên, móc câu rớt trên đất trống, mặt đất vì thế mà rạn nứt, bụi bặm bay tán loạn.

Sức tàn phá đúng là đáng gờm thật! Nếu mình mà trúng một đòn đấy thì nhật định không chết cũng tàn phế.

Thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy, Tiêu Phàm rùng mình sợ hãi. Đúng lúc này, ánh mắt Tiêu Phàm bỗng nhiên lia thấy dây kim cương xoắn cuộn buộc trên móc câu, hắn nheo mắt, tim thót lên một cái, sau đó không chút do dự, lập tức lùi nhanh về phía sau.

Thế nhưng, Tiêu Phàm vẫn chậm một bước.

Dây kim cương xoắn cuộn bỗng nhiên bắt đầu kéo căng ra. Giống như thoáng cái đã biến thành kim loại đổ cốt thép, Goblin Dây Cót ở đằng xa lập tức dựa vào lực nén lại của sợi dây xoắn cuộn này để bắn đến. Trong chớp mắt, cái thứ kim loại to lớn đó liền xuất hiện ngay trước mặt Tiêu Phàm.

Tia sáng âm u trong đôi con ngươi Goblin Dây Cót loé sáng, vỏ bọc vô cùng vững chắc bên ngoài bỗng nhiên loét ra một cái lỗ hổng, một loạt linh kiện kim loại đột ngột đổ ra từ những bộ phận bên trong, lập tức rơi lả tả trong mắt Tiêu Phàm, kêu leng ka leng keng. Tất cả những thứ này đều vì để làm ra một bức bình phong năng lượng kiên cố, vây lấy Tiêu Phàm và nó vào trong.

Tiêu Phàm còn chưa kịp phản ứng lại sự vọt tới đột ngột của Goblin Dây Cót thì sau đó đã lập tức lọt vào trong vòng vây.

Đang muốn Tiêu Phàm nếm thử công kích tường đổ của bức bình phong, ánh sáng âm u trong con ngươi Goblin Dây Cót lại sáng lên lần nữa…

Kẽo kẹt kẽo kẹt, âm thanh mà bánh răng sau lưng Goblin Dây Cót phát ra vô cùng ồn ào, cùng với cái tiếng vang kỳ dị là vô số mảnh đạn kim loại bắn ra với tốc độ ánh sáng!

Không gian xung quanh bị Goblin Dây Cót ép đến cực hạn, đạn kim loại bắn ra lại cực kỳ dày đặc. Dù Tiêu Phàm vô cùng linh hoạt, nhưng khi đối mặt với tình cảnh như thế này, hắn cũng chả có cách nào tránh né được, chỉ có thể vung kiếm để ngăn lại.

Đáng tiếc, khi Tiêu Phàm vung kiếm chống đỡ thì vẫn có những viên đạn nhỏ vụn để sót bay qua, máu túa ra từ người Tiêu Phàm.

HP hạ xuống, Tiêu Phàm cũng không để ý.

Lúc này, điều làm cho Tiêu Phàm cảm thấy kinh ngạc nhất chính là chỗ bị mấy mảnh đạn kim loại này sượt qua sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn. Thậm chí một người có sức miễn dịch nhất định đối với cảm giác đau đớn như Tiêu Phàm cũng phải vì thế mà dừng lại.

Mà trong thời gian dừng lại ngắn ngủi này, cờ lê cỡ lớn trên tay trái Goblin Dây Cót không chút do dự đập xuống đầu Tiêu Phàm!

Nhìn cái thứ dụng cụ cơ khí đang ở ngay trước mắt, Tiêu Phàm biết không thể phô trương được nữa. Thân thể hắn hơi cúi xuống một chút, chỉ để lại một bóng mờ, bản thể đã lặng lẽ thoát khỏi bình phong…

Kim tằm thoát xác!

Mồ hô từ trán Tiêu Phàm chầm chậm chảy xuống.

Chỉ trong chốc lát, Goblin Dây Cót xém chút nữa đã đánh bại được Tiêu Phàm.

Tinh anh không hổ là tinh anh, không thể nào xem thường được.

Tia sáng đỏ trong đôi con ngươi Tiêu Phàm lóe lên, ánh mắt không dám di chuyển khỏi người Goblin Dây Cót dù chỉ là một chút.

Kỹ năng:

【 Tên kỹ năng: Đạn Mạc Trùng Kích 】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Hiệu quả kỹ năng: Goblin Dây Cót có thể phun ra mảnh đạn năng lượng cao ra từ nơi mài dao của giàn khung máy móc, mảnh đạn hết sức sắc bén, có thể kích thích tế bào thần kinh đau đớn của kẻ địch. Vì thế, mảnh đạn năng lượng cao được phóng ra có thể tạo ra thương tổn nhất định và 0.01 giây cầm cự cho mỗi kẻ địch ngẫu nhiên đang ở gần đó. Thời gian cooldown 20 giây 】

【 Ghi chú: Cặn bã kim loại bên trong thân thể Goblin Dây Cót, có khi cũng sẽ vô cùng có tác dụng. 】

【 Tên kỹ năng tên: Bánh Răng Năng Lượng 】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Hiệu quả kỹ năng: Goblin Dây Cót bắn ra linh kiện nòng cốt bên trong nó, triển khai thành bình phong bao bốn phía xung quanh nó, vây khốn kẻ địch gần đó vào trong, trừ khi bánh răng tạo thành bình phong bị phá hỏng, nếu không thì người bên trong bình phong, cho dù có là gì đi chăng nữa cũng không có cách nào thoát ra được. Thời gian cooldown 30 giây 】

【 Ghi chú: Đây không phải vòng lắc eo, đây là tường trào tạo thành từ kim loại! 】

【 Tên kỹ năng: Chiếu Minh Hỏa Tiễn 】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Hiệu quả kỹ năng: Phóng một quả Chiếu Minh Hỏa Tiễn đến khu vực được chỉ định, có tác dụng tạo ra thương tổn cho kẻ địch đứng trong phạm vi. Đồng thời, Chiếu Minh Hỏa Tiễn còn có tác dụng trinh sát, nhưng vì Goblin Dây Cót cung cấp phạm vi nhìn giúp phát hiện kẻ địch tốt hơn. Thời gian cooldown 40 giây 】

【 Ghi chú: Chương trình viết nên hỏa tiễn—— hãy mở to mắt sáp lại gần để quan sát… 】

【 Tên kỹ năng: Phát Câu Trảo 】

【 Loại hình kỹ năng: Chủ động 】

【 Hiệu quả kỹ năng: Phóng ra một cái móc câu có thể co duỗi về phía mục tiêu hoặc khu vực được chỉ định,

Móc câu cố định xong sẽ ngay lập tức thu về. Móc câu sẽ kéo Goblin Dây Cót đến mục tiêu. Thời gian cooldown 50 giây 】

【 Ghi chú: Sử dụng móng vuốt di động thậm chí còn có hiệu quả hơn nhiều so với hai bánh xích phần thân dưới của Goblin Dây Cót. Đáng tiếc, mỗi lần sử dụng, nó đều phải tiến hành bổ sung năng lượng trong thời gian ngắn. 】

…

Trước đó, lúc Tiêu Phàm quan sát Goblin Dây Có thì bỗng nhiên bị hành động kỳ lạ kia của Goblin Dây Cót cắt ngang. Bây giờ Tiêu Phàm dựa vào Kim Tằm Thoát Xác lại kéo ra một khoảng cách với Goblin Dây Cót mới có thể xem kỹ kỹ năng của nó.

Lúc đối phó với Goblin Dây Cót tấn công gần, trong đầu Tiêu Phàm đã có một khái niệm nhất định về thực lực của nó. Thế nhưng bây giờ, sau khi

quan sát kỹ một hồi các kỹ năng của Goblin Dây Cót, Tiêu Phàm vẫn cực kỳ chấn động.

Quái tinh anh bốn kỹ năng?

Chương 653: Nhẹ Nhàng Di Chuyển

Chương 655: Nhẹ Nhàng Di Chuyển

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thực lực của cái cục sắt này sắp đạt đến trình độ Boss rồi ấy chứ!

Hơn nữa, sự phối hợp giữa các kỹ năng này với nhau lại cực kỳ hợp lý. Chiếu Minh Hỏa Tiễn đánh xa, Phát Câu Trảo đột tiến, Bánh Răng Năng Lượng hạn chế, lại thêm Đạn Mạc Trùng Kích phụ trợ cận chiến. Goblin Dây Cót này xem ra khó chơi rồi đây!

Ngay lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ, Goblin Dây Cót đã thu bình phong của Bánh Răng Năng Lượng đang vây quanh mình về lại trong cơ thể. Đôi con ngươi tản ra ánh sáng âm u lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm Tiêu Phàm đứng bên kia.

Bánh xích chậm rãi chuyển động, bánh răng sau lưng kêu kẽo kẹt kẽo kẹt, Goblin Dây Cót lại lần nữa vọt đến trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thấy vậy, nhíu chặt lông mày, cảm thấy thật mệt mỏi.

Làm sao mới đối phó được cục sắt này đây?

Thế là, Tiêu Phàm nhìn quanh bốn phía, muốn nhờ đồng đội giúp đỡ, định nhờ ai đó chung sức ra tay đánh bại Goblin Dây Cót.

Thế nhưng, lúc ánh mắt Tiêu Phàm đảo qua, Tiểu Sửu Hoàng nhún một cái đã lui tọt về phía sau, trên mặt còn treo một nụ cười xấu xa, làm cho Tiêu Phàm cảm thấy cực kì bực bội.

Tuy cái tên điên này mạnh thật nhưng xem ra không trông cậy được rồi…

Mà lúc Tiêu Phàm nhìn Carla, Carla trông như đang rất bồn chồn, thấy Tiêu Phàm đang nhìn mình thì sững sờ, cả người cứng ngắc đi.

Còn chưa đợi Tiêu Phàm thở dài chán nản, Tiểu Miêu đã xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Phàm, ôm chặt lấy Carla, bảo vệ cô bé trong lòng mình, vô cùng đề phòng mà nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, vẻ mặt oán giận: "Hừ! Tên lollicon chết tiệt! Tôi cảnh cáo anh, đừng có mà có ý đồ xấu với Carla!"

Móa! Cái con bé Tiểu Miêu đúng là không bình thường mà!

Không phải bây giờ cô ta nên đề phòng Goblin Dây Cót sao, sao cứ cảnh giác nhìn mình chằm chằm vậy trời!

Mà tồi tệ nhất chính là, cô ta thế mà lại nhìn mình bằng cái ánh mắt như nhìn rác rưởi như thế kia, đang khinh bỉ mình sao?

Trời đất mẹ! Con bé này ngoài đến quậy đội ngũ còn có thể làm gì khác không thế!

Với cả tôi nhất định phải nhấn mạnh lại một lần nữa, tôi không có cảm giác gì với loài sinh vật lolli này cả!

…

Thôi bỏ đi, không có ai trong các đội này không làm tôi thất vọng hết trơn. Tuy hơi cực chút, một mình chiến thì một mình chiến.

Ầm!

Động cơ nổ đùng, lam viêm lại một lần nữa dấy lên trên trường kiếm, Tiêu Phàm nhìn Goblin Dây Cót trước mắt mà cảm thấy vô cùng tức giận.

Nỗi tức giận này cũng không phải vì đợt tấn công lúc nãy của Goblin Dây Cót, mà là vì lửa giận trong lòng Tiêu Phàm với lũ đồng đội mình không chỗ bùng phát nên đành phải trút hết vào cái cục sắt trước mặt.

Xông lên!

Mặc dù biết rõ Goblin Dây Cót có một series những chiêu cận chiến, nhưng Tiêu Phàm vì đánh bại được goblin cũng đành phải đến gần, với cả hắn cũng chỉ có thể tạo ra thương tổn thông qua phương thức cận chiến.

Goblin Dây Cót không có chút cảm giác nào với lửa giận của Tiêu Phàm, ánh sáng âm u trong mắt vẫn lạnh lẽo như cũ mà nhìn đối thủ đang vọt về phía mình. Nó chỉ khẽ nâng tay trái, cạch cạch một tiếng, một lỗ hổng bỗng nhiên mở ra trên vai Goblin Dây Cót, một quả hỏa tiễn từ đó phóng về phía Tiêu Phàm!

Chiếu Minh Hỏa Tiễn!

Qua một khoảng thời gian ngắn, Chiếu Minh Hỏa Tiễn đã sớm cooldown xong. Goblin Dây Cót không hề lo lắng chút nào, trực tiếp nã pháo về phía Tiêu Phàm, nó phải dùng chiêu có hiệu quả nhất để đánh bại được kẻ địch xâm lấn di tích này!

Tiêu Phàm đốt cháy động cơ sẽ có thêm bổ trợ bắn vọt, lại thêm tốc độ bay của Chiếu Minh Hỏa Tiễn, cả hai đối đầu nhau, kết hợp lại thành một uy thế làm người ta sợ hãi!

Mắt thấy mình sắp đâm đầu vào Chiếu Minh Hỏa Tiễn, Tiêu Phàm hơi cúi người, thân thể hơi nghiêng, trọng tâm chợt thay đổi, song kiếm đột nhiên đâm xuống đất, mà đồng thời, lam viêm cũng bắn ra bên phải Tiêu Phàm.

Xì xì xì!

Một loạt đốm lửa nhỏ thoát ra men theo mặt đất, mũi kiếm rạch tầng đất đã lâu không được động vào làm đá vụn bay tán loạn.

Tiêu Phàm nghiêng người, lách qua bên cạnh, không khác gì đang trượt tuyết mà cây trượt lại là hai thanh kiếm. Chỉ có điều, thứ vẩy lên xung quanh Tiêu Phàm cũng không phải tuyết trắng, mà là một mảnh xanh thẳm đang nổ tung.

Chiếu Minh Hỏa Tiễn sượt qua thân thể Tiêu Phàm, được Tiêu Phàm né trong chớp mắt, Carla thấy cảnh này thì đôi mắt to của cô nàng sáng rực hết cả lên, mà Tiểu Sửu Hoàng cũng khẽ cười một tiếng.

Chiêu này chắc chắn không phải là Tiêu Phàm sử dụng trong tình thế cấp bách, lúc trước hắn đã có kinh nghiệm nhất định.

Trọng tâm, ổn định, khống chế phương hướng, chỉ cần có chút sai sót thôi, dễ té ngựa lắm chứ chả đùa.

Nếu như Tiêu Phàm bây giờ chỉ cần hơi không cẩn thận mà té xuống đất thôi, đối phó với quái tinh anh Goblin Dây Cót, kết quả liền xác định…

Nhưng Tiêu Phàm vô cùng tự tin mình có thể hoàn thành chiêu này, bởi vì lúc còn ở trong quảng trường thành Freya, hắn cõng Tiểu Miêu bay lên cây lại chả khó hơn cái này gấp tỉ lần!

Mà bây giờ chuyển hướng nhanh chóng, vẫn luôn kề sát vào mặt đất, có một điểm tựa chịu lực tốt như vậy, Tiêu Phàm lại chả dễ như trở bàn tay!

Nhìn cảnh tượng Lam Viêm phun vèo vèo và ánh kiếm mang theo lửa kia, Goblin Dây Cót sững sờ một cách cứng ngắc.

Nhưng lúc Goblin Dây Cót sững sờ, Tiêu Phàm đã vạch ra vòng tròn hoàn mỹ, lặng lẽ di chuyển ra phía sau nó…

Tia lửa văng khắp nơi, sướt qua người, làm cho đôi bàn chân dán chặt vào đất của Tiêu Phàm cảm thấy hơi nóng rát.

Ánh mắt đảo qua bánh răng hình cánh bướm sau lưng Goblin Dây Cót, nội tâm Tiêu Phàm cũng trở nên nóng rang, mà theo đó, ngọn lửa trên đầu thanh kiếm cũng càng bùng cháy.

Chỉ cần di chuyển nhẹ nhàng, cả người Tiêu Phàm đã xuất hiện sau lưng Goblin Dây Cót. Goblin Dây Cót lấy lưng chống địch, để lộ một sơ hở to đùng. Đây chính là thời cơ tốt để Tiêu Phàm ra tay!

Thế là, chân phải Tiêu Phàm đạp một cái, tay nắm chặt song kiếm, phóng vọt về phía Goblin Dây Cót!

Hai bánh xích phần thân dưới của Goblin Dây Cót, vẫn đứng im như thế, cũng chưa hề động đậy gì, hình như vẫn chưa nhận ra sự nguy hiểm.

Thế nhưng lúc hai thanh kiếm của Tiêu Phàm giơ cao, đang định chém xuống thì một tiếng kim loại ma sát chói tai vang lên.

Xoẹt xẹt!

Phần thân dưới của Goblin Dây Cót vẫn không động đậy như cũ nhưng cả thân nó lại như cánh quạt quay, mà âm thanh kỳ quái đột ngột vang lên này chính là phát ra từ bên hông Goblin Dây Cót.

Cả người nó quay một trăm tám mươi độ theo chiều kim đồng hồ, một động tác điên cuồng như vậy cũng chỉ có người máy mới có thể làm được.

Có điều, động tác quay này của Goblin Dây Cót rất có lợi khi đối phó đòn tấn công sau lưng.

Khi Goblin Dây Cót xoay người, cờ lê kim cương trên cánh tay trái Goblin Dây Cót cũng theo đó mà quay sang!

Tiêu Phàm đang muốn đánh nhanh thắng nhanh nhưng không thể nào không lập tức thắng gấp một cái, bước chân đang vọt đến trước dừng lại. Bởi vì nếu hắn bị cái cờ lê bự chảng này nện trúng, đoán chừng khó mà đứng dậy được.

Goblin Dây Cót sao có thể dễ dàng thả địch đang ở ngay trước mặt đi được. Leng ka leng keng, nó nghiên người, một đống linh kiện kim loại theo đó mà đổ ra, 【 Bánh răng Năng Lượng 】 lại một lần nữa được Goblin Dây Cót thi triển, định giam Tiêu Phàm bên trong.

Tiêu Phàm cũng chẳng muốn lại một thân một mình bị nhét trong cái chỗ chật hẹp đó mà đối phó với cục sắt cấp 48 này nữa. Hắn nhanh chóng lùi lại phía sau, hai tay điều khiển hai ngọn lửa bắn ra, mượn lực phản xung, mạnh mẽ bắn ngược lại, nhưng đây cũng chỉ là khó khăn lắm mới có thể chạy ra khỏi bình phong【 Năng Lượng Xỉ Luân 】đang hình thành mà thôi.

…

Phù!

Tiêu Phàm thở một hơi thật dài, vốn còn tưởng rằng sẽ đánh lén được, lại không ngờ con Goblin Dây Cót này khó chơi như thế.

Cảm thấy bình phong mà 【 Bánh Răng Năng Lượng 】 tạo thành chưa thể vây khốn con mồi, Goblin Dây Cót lại một lần nữa thu linh kiện vào lại trong người nó, triệt bỏ bình phong đang vây quanh mình.

Nhìn Tiêu Phàm trước mặt,

Ngọn lửa âm u nhảy lên trong đôi con ngươi thuỷ tinh của Goblin Dây Cót, giống như đang suy nghĩ cái gì, sau đó nó bỗng nhiên xoay người qua.

Đây là tình huống gì?

Chương 654: Bắt Nạt

Chương 656: Bắt Nạt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thấy hành động kỳ lạ của Goblin Dây Cót, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng hoang mang.

Mà hành động sau đó của Goblin Dây Cót đã làm cho Tiêu Phàm hiểu hết nguyên nhân mà nó làm vậy.

Chỉ thấy móc câu trên tay trái của Goblin Dây Cót hơi rung rung, đôi con ngươi dưới cái mũ đỏ bé nhỏ chậm rãi loé lên.

Tiêu Phàm nhìn về hướng Goblin Dây Cót lúc này đang quay sang, đợi đến lúc xác định được chỗ nó đang nhìn, nội tâm Tiêu Phàm run lên!

Không thể nào!

“Tiểu Miêu mau tránh ra!”

Tiêu Phàm sốt sắng, gào lên một tiếng với Tiểu Miêu đang ở đằng xa!

“Hả?”

Cô nàng đang làm một phản ứng mà chúng đội viên đội vẩy nước ai cũng nên có, trưng ra vẻ mặt mơ hồ nhìn Tiêu Phàm.

Goblin Dây Cót cũng sẽ không vì thế chần chừ, móc câu lạnh lẽo đã bắn về phía Tiểu Miên. Nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, Tiểu Miêu đang không biết làm sao, người càng đần ra, có cảm giác ngốc đến đáng yêu.

Xong luôn! Chẳng lẽ cái con bé đần độn này không thể ý thức được chút nguy hiểm nào sao?

Mà mình đang cách xa cô ấy quá, cũng chả có cách nào lập tức ra tay giúp đỡ được!

Có điều, điều làm cho Tiêu Phàm cảm thấy bất ngờ nhất chính là, con Goblin Dây Cót này thế mà lại biết chọn quả hồng mềm để bóp trước!

Ai mà ngờ đống kim loại này lại khôn đến thế chứ?

Mắt thấy con bé da mềm Tiểu Miêu sắp đi đời dưới cái móc câu to lớn kia, Carla đang đứng bên cạnh nhanh chóng bổ nhào về phía trước, hoả pháo trong tay đột nhiên xoay tròn, họng pháo thay đổi, nã một quả pháo!

Hỏa tiễn nhảy vọt mà ra!

Móc câu sắc bén sắp đến gần, dưới tình huống nghìn cân treo sợi tóc, cô bé lolli đã cứu được con người đang ngốc trân mơ mơ màng màng kia. Mà móc câu lạnh lẽo này đâm sầm vào mảng đất bên cạnh cả hai, đất bụi bay tán loạn.

Thấy Tiểu Miêu không sao nhưng Tiêu Phàm cũng không hề dám buông lỏng, bởi vì hắn biết kỹ năng 【 Phát Xạ Câu Trảo 】 này của Goblin Dây Cót sẽ kéo bản thân nó đến, cho nên nguy hiểm của hai đứa kia vẫn chưa được loại bỏ hết.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Tiêu Phàm, dây xoắn cuộn kéo căng, Goblin Dây Cót lập tức mượn lực nén này, nhanh chóng phóng đến bên cạnh Tiểu Miêu, cánh tay trái nâng lên, cờ lê giơ cao, định đập xuống giữa đầu Tiểu Miêu.

Carla thình lình bắn một pháo đến người Goblin Dây Cót nhưng hoả pháo hình như không có tác dụng gì với cục sắt này, chỉ có thể làm cho Goblin Dây Cót hơi chấn động, để lại một ít tro bụi trên vỏ ngoài kim loại của nó, cũng không thể làm cho cái cờ lê sắt thép đang vung xuống dừng lại dù chỉ một chút.

Mà Tiểu Miêu thấy cái thứ kim loại trước mắt mình thì đã sớm đã xụi lơ trên đất, hệt như đang đợi làm thịt cừu non, chỉ có thể trơ mắt nhìn cờ lê vung xuống đầu mình.

Coong!

Cảnh tượng đầu nở hoa cũng không xảy ra trước mắt Tiêu Phàm, bởi vì một tấm chắn hình vuông đã chặn lại đường đi của cờ lê. Dưới tấm chắn, là một thanh đoản kiếm, và một nụ cười bỉ ổi.

Rubic bốn màu ma thuật!

“Cô gái nhỏ, ở đây nguy hiểm lắm, cô phải tránh xa ra một chút, có biết không hử? Cạc cạc!”

Tay Tiểu Sửu Hoàng cầm đoản kiếm, đỡ lấy thanh cờ lê kim loại trên không trung, vừa cười vừa quay đầu nói với Tiểu Miêu đang ở sau lưng.

Mặc dù đã được cứu nhưng trong lòng Tiểu Miêu đã lạnh rét. Cũng không phải bởi vì kẻ địch tấn công bất ngờ mà sợ hãi, mà là do ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Sửu Hoàng, nhìn cô không có một chút an toàn nào.

…

Phù! Nguy hiểm thật, hoá ra vị đại thần của đội mình vẫn còn động đậy được. Mà nhờ thế, Tiểu Miêu mới có thể may mắn thoát nạn.

Thấy Tiểu Sửu Hoàng ra tay, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy hơi bất ngờ, đồng thời trong lòng cũng thả lỏng không ít. Bởi vì nếu Tiểu Sửu Hoàng thật sự muốn chia sẻ áp lực với hắn, cuộc chiến này cũng sẽ nhẹ nhàng đi không ít rồi.

“Cô bé, ngồi đủ chưa, ngồi đủ rồi thì cũng nên đứng dậy chạy trốn đi! Nếu không, lát nữa chả ai có thể lại đến cứu cô nữa đâu, cạc cạc!”

Tuy Tiểu Sửu Hoàng đang cười, nhưng nụ cười này lại làm cho Tiểu Miêu nhìn thấy mà vô cùng sợ hãi. Bởi vì cô có thể cảm giác được câu nói này của Tiểu Sửu Hoàng không phải là nói giỡn.

Tiểu Sửu Hoàng giống như để chứng thực câu nói lúc nãy của mình, tấm chắn hình vuông cứ như vậy lặng lẽ biến mất trước mũi thanh đoản kiếm.

Tiểu Sửu Hoàng bước chân kỳ quái, thoắt cái đã trốn mất, trong miệng còn học theo Carla lúc cô nàng phấn khởi, hớn hở kêu: “Yahoo!”

Tiểu Miêu nhìn Tiểu Sửu Hoàng đang ở cạnh mình bỗng nhiên nhảy đi mất, lại ngẩng đầu liếc thấy Goblin Dây Cót mang cái mũ đỏ bé tẹo đang đứng ngay trước mặt mình, yên lặng nuốt ngụm nước miếng, sau đó nhanh chóng đứng dậy, nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu khóc, ” beep beep beep! Cứu mạng với!”

Còn Carla đã sớm trốn trước cô rồi.

…

Tiểu Sửu Hoàng đang giằng co với mình bỗng nhiên biến mất, trước người Goblin Dây Cót buông lỏng, có vẻ hơi ngẩn ra, ngọn lửa âm u trong đôi con ngươi thuỷ tinh nhảy loạn cả lên. Có điều, sau đó Goblin Dây Cót chỉ lắc lắc cái đầu kim loại đầu rồi bắt đầu đuổi theo hướng Tiểu Miêu chạy trốn…

Chạy á?

Ơ này!

Mấy người có lầm không thế!

Thấy cả đám chạy nối đuôi nhau theo thứ tự, Tiểu Sửu Hoàng dẫn đầu, sau đó là Carla, đến Tiểu Miêu, cuối cùng là Goblin Dây Cót. Tiêu Phàm cảm thấy hơi hạn hán lời.

Không phải Tiểu Sửu Hoàng nên cùng mình liên kết lại giải quyết triệt để con quái tinh anh Goblin Dây Cót này mới đúng sao?

Sao lại ngăn xong một đòn giúp Tiểu Miêu thì dẫn cả đám chạy trốn mất rồi?!

Đây là tên điên giết người thành nghiện Tiểu Sửu Hoàng sao?

Trong phó bản, thế mà Tiểu Sửu Hoàng lại chọn cách bỏ của chạy lấy người, rốt cuộc đây là cách đánh đánh kiểu gì?

Trời đất ơi, đội ngũ kiểu cứt gà gì đây? Mình sao mới ở chung được với lũ đồng đội vui buồn thất thường này đây hả trời?

Mẹ nó! Không thể tiếp tục chửi bậy nữa, cứ tiếp như thế, mình sắp toi rồi!

…

“Cạc cạc! “

Tiếng cười rất nhẹ nhàng, giống như đang làm việc gì đó nhẹ nhàng, vui sướng lắm.

Bước chân nhún nhảy rất quái lạ, nhưng lại nhanh lạ thường.

Mặc dù Tiểu Sửu Hoàng đang chạy trốn, nhưng lại như đang dạo chơi vui vẻ trong công viên vậy. Trên mặt là nụ cười bất cần đời, làm cho người ta từ đầu đến cuối không thể biết được trong đầu gã đang suy nghĩ cái gì.

Carla là do tuổi tác, dáng người thấp bé, bước chân tất nhiên cũng không dài bao nhiêu, nhưng khi chạy thì lại nhanh như thỏ, vụt đi như làn khói, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nã cho Goblin Dây Cót hai quả pháo.

Có điều, sức mạnh của những quả pháo này cũng không thể làm rung chuyển Goblin Dây Cót mình đồng da sắt dù chỉ là một chút. Vì thế đôi

lông mày của Carla nhíu lại, tỏ vẻ không vui, thỉnh thoảng còn thầm phỉ nhổ vài tiếng, phát tiết lửa giận ngùn ngụt trong lòng mình.

Chật vật nhất phải là Tiểu Miêu. Tiểu Miêu ngày xưa vận động không nhiều, nếu không phải bây giờ đang bị kẻ địch truy đuổi ráo riết, kích phát tiềm năng giữ mạng, chắc cô nàng đã mất mạng dưới sự công kích của Goblin Dây Cót từ lâu rồi.

Thế nhưng, vấn đề kích phát tiềm năng dù sao cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Nếu như Tiểu Miêu có thể chịu nổi cái bộ ngực to, cặp mông bự mà chạy bước như bay, đó chính là một sự bất công lớn đối với người trên thế giới này.

Có dáng người, tất nhiên sẽ có gánh nặng. Với ngần ấy trọng lượng mỡ, Tiểu Miêu đã mệt đến nỗi thở hồng hộc, mồ hôi đổ đầm đìa.

Cảm giác khó nói thành lời làm Tiểu Miêu khó chịu như sắp chết, nhưng cô cũng không dám dừng lại nửa giây, bởi vì trong lòng cô rất rõ, giây phút mình dừng lại chính là giây phút mình phải chết.

Cũng chả biết phải làm sao, Tiểu Miêu chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người Tiêu Phàm, trông mong Tiêu Phàm có thể ngăn cản kẻ địch đang đuổi theo phía sau mình lại. Đáng tiếc, Tiểu Miêu đợi một hồi lâu, vẫn chẳng thấy chút động tĩnh gì.

Thế là, cô nàng bắt đầu nổi điên, chửi ầm lên: “Mệnh Phàm, cái tên khốn nạn nhà anh! Có phải anh đang cố ý không hả? Chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy Tiểu Miêu mất mạng trong tay đống sắt vụn rác rưởi này sao? Chắc anh cũng chờ mong cái cảnh Tiểu Miêu bị ngược đãi lắm ha, nếu không thì tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn động thủ hả!”

Chương 655: Đuổi Bắt

Chương 657: Đuổi Bắt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm đang đuổi sát sau lưng Goblin Dây Cót nghe thấy tiếng chửi mắng của Tiểu Miêu thì lảo đảo xém chút nữa té xuống đất.

Làm cái gì thế! Sao mình lại nằm không cũng trúng đạn rồi! Cô gái có tố chất thần kinh này có thể bình thường lại một lát không! Với cả, tại sao tôi lại đặc biệt chờ mong cảnh cô bị ngược đãi chứ! Chẳng lẽ hình tượng của tôi trong cô là như thế sao!

Trong lòng Tiêu Phàm hơi bực mình Tiểu Miêu nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu, chỉ có thể đuổi sát theo sau Goblin Dây Cót.

Nhắc tới cũng kỳ, con Goblin Dây Cót này dường như có kế thừa cái tính xảo quyệt hèn hạ của đám goblin, rõ ràng là máy móc, thế mà cũng biết chọn quả hồng mềm mà bóp. Đến cả cái đồ cứng đầu Tiêu Phàm mà nhìn cũng chẳng thèm nhìn, chỉ không ngừng đuổi theo con người yếu ớt nhất trong đội ngũ là Tiểu Miêu, giống như đang định đánh bại lần lượt từng người từng người trong đám Tiêu Phàm vậy.

Cạch cạch!

Lại là cái âm thanh quen thuộc này, Tiêu Phàm nheo mắt, xem ra Goblin Dây Cót đang muốn phóng Chiếu Minh Hỏa Tiễn về phía Tiểu Miêu!

Quả nhiên, một quả tên lửa nhanh chóng bay ra từ trên vai Goblin Dây Cót, và đuổi theo Tiểu Miêu.

Chết tiệc! Tiểu Sửu Hoàng và Carla lúc này nhanh chân chạy phía trước, cả hai vốn không ai có thể giúp Tiểu Miêu được, mình lại cứu viện không kịp, cái này nên xử lý sao đây?

Mặc dù nói như vậy thì rất xót xa, nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy Tiểu Miêu ngay lúc này chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Mà Goblin Dây Cót cũng cho rằng như thế, ánh sáng âm u trong đôi con ngươi lóe càng thêm sáng, giống như đang đắc ý lắm.

Thế nhưng, cảnh tượng Tiểu Miêu chết thảm dưới quả hỏa tiễn lại không xảy ra …

Tiểu Miêu lúc này đã mệt mỏi choáng váng lắm rồi, sức kiệt lại còn khó chịu, nhìn thứ gì trước mắt cũng cảm thấy trời đất như đang quay cuồng. Cũng không biết thế nào, chân sau cứ như vậy mà đá phải chân trước, thoáng cái đã rối như thắt nút, thân thể lập tức mất thăng bằng, ngã xuống đất, bắn đi, cơ thể đột ngột lăn một vòng. Chiếu Minh Hỏa Tiễn cứ như vậy sượt qua người, nổ thành một đóa pháo hoa đẹp đẽ ngay trước mặt.

“beep beep, Tiểu Miêu chỉ muốn tới vẩy nước thôi mà, có gây ra tội gì đâu chứ!”

Tiểu Miêu vuốt vuốt đùi mình, mặc dù như vậy sẽ giảm mỏi, thế nhưng vừa té như vậy vẫn sẽ rất đau. Hơn nữa, đây không phải là lần thứ nhất xảy ra va chạm với mặt đất trong ngày hôm nay, Tiểu Miêu cảm thấy rất buồn bực.

Tiêu Phàm ngơ ngác chứng kiến từ đầu đến cuối, cảm thấy có hơi hoảng sợ một chút.

Mặc dù nghĩ như vậy thì thật không đạo đức, nhưng Tiêu Phàm vẫn không nhịn được mà cảm thán một câu.

Thế mà lại không chết? Không lẽ đây chính là người ngốc có phúc của người ngốc trong truyền thuyết sao?

Goblin Dây Cót cũng cảm thấy hoang mang với cú ngã nhào kỳ lạ của Tiểu Miêu, ánh sáng âm u trong mắt chập chờn một hồi. Chương trình điều khiển trong khung máy vẫn chưa lý giải được nguyên nhân vì sao lúc nãy Chiếu Minh Hỏa Tiễn lại không bắn trúng mục tiêu bé nhỏ này.

Nhưng Goblin Dây Cót cũng chỉ chần chừ giây lát, sau đó lại khởi động hai bánh xích phần thân dưới một lần nữa, chạy về phía Tiểu Miêu.

Goblin Dây Cót tin chắc rằng, chỉ cần Tiểu Miêu bị nó bắt được, tuyệt đối sẽ không có khả năng sống.

Mà nhân sơ hở này, Tiêu Phàm rốt cục cũng kéo ra chút khoảng cách với Goblin Dây Cót.

Chỉ chút khoảng cách như vậy thôi Tiêu Phàm đã thấy đủ rồi…

Carla lúc này đã quay đầu lại, muốn tiếp tục thử nã một pháo vào cục sắt này, nhưng cô vừa quay đầu thì chợt dừng lại, bởi vì cô nhìn thấy Tiêu Phàm sau lưng Goblin Dây Cót đang hành động rất kỳ lạ.

Chỉ thấy tay trái Tiêu Phàm nắm lấy tay phải, mà tay phải nắm chặt thành một nắm đấm, duỗi thẳng về phía Goblin Dây Cót, nhắm một mắt, giống như đang ngắm chuẩn vậy.

Chú ấy đang làm gì thế?

Thân là một nhân vật kiếm sĩ nhân vật, chỉ việc sử dụng nắm đấm đã rất kỳ quái rồi.

Mà bây giờ nắm đấm lại duỗi thẳng, không cách nào ra sức được, lại càng kỳ lạ hơn.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông chú đáng ghét này thì chắc chắc không phải giỡn chơi, thực sự là làm cho Carla tò mò vô cùng?

…

Carla mang một bụng khó hiểu, nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm đứng sau lưng Goblin Dây Cót. Mà sau đó một giây, hai mắt Carla bỗng nhiên sáng rực lên, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị lắm…

Chỉ thấy viên bảo thạch to bằng cái trứng chim cút trên cái nhẫn trên ngón trỏ tay phải Tiêu Phàm bỗng nhiên xẹp xuống, sau đó lại chợt phồng lên phục hồi lại như cũ, kêu cạch một tiếng thật buồn cười.

Mà cùng lúc âm thanh kỳ lạ này vang lên, một dòng nước dính nhớp đục ngầu tuôn ra, vẽ nên một đường vòng cung nhỏ yếu ớt trên không trung. Cứ không có chút khí thế nào như vậy mà rơi xuống, dính lên cái bánh xích của Goblin Dây Cót. Sau đó theo sự chuyển động của bánh xích mà bị rớt nhão nhẹt trên mặt đất…

Trang bị phẩm chất quỷ, luôn quái lạ như vậy, 【 Nhẫn Slime 】 bắn ra thứ chất nhầy có thể nói là không có chút lực công kích nào. Có điều, thứ chất nhầy không hề có lực uy hiếp này lại có tác dụng dính cứng không gì sánh kịp.

Hiệu quả dính cứng trong năm giây, nhìn thì rất ngắn, nhưng trong lúc chiến đấu, thì năm giây cũng đã rất dài rồi.

Bãi bọt trắng dính nhão nhẹt, nhẹ nhàng rớt xuống, còn chưa kịp trở về trạng thái buồn nôn trong mắt mọi người thì đã bị bánh xích sắt thép của Goblin Dây Cót nhanh chóng lăn đến nghiền nó chèm nhẹp trên đất.

Thế nhưng, giây phúy bánh xích tiếp xúc với mặt đất, cả người Goblin Dây Cót không khác gì đang hóng gió!

Bánh xích bên phải bị dính chặt, phát ra tiếng ồn của trục động cơ bị trượt, bánh xích súng lục vẫn lăn điên cuồng, làm cho Goblin Dây Cót đảo quanh đất theo chiều kim đồng hồ, trông vô cùng hỗn loạn.

Khả năng di chuyển không khống chế được, chương trình điều khiển trong đầu Goblin Dây Cót vốn không thể đưa ra phản ứng kịp thời. Ánh sáng âm u trong đôi đồng tử lóe nhấp nháy, trông có vẻ nó đang vô cùng mờ mịt.

Nhưng nó lại không dừng cái bánh xích đang chuyển động ở phía dưới lại, ngược lại còn tăng lực lên để thoát ra.

Một loạt tiếng động cơ nổ vang lên trong thân thể kim loại của Goblin Dây Cót, bánh xích càng điên cuồng chuyển động. Có điều, Goblin Dây Cót vẫn quay tròn ngay tại chỗ, mãnh liệt đến mức làm nổi lên một con gió lốc nhỏ ngay đó.

Năm giây qua đi, Goblin Dây Cót cuối cùng cảm thấy cơ thể được thả lỏng, thế nhưng trước đó đã bị quay mồng mồng làm cho nó mất thăng bằng, chỉ có thể theo quán tính mà văng ra ngoài!

Ầm một tiếng, đống máy móc ngã ngửa trên mặt đất, cái đế kim loại luôn dính chặt trên mặt đất khó ai có thể thấy được cũng vì thế mà lộ ra.

Tay Tiêu Phàm lại bắn ra ít nước mũi, khiến cho Goblin Dây Cót ngã hoàn toàn!

Nhìn thấy Goblin Dây Cót vô cùng chật vật, Tiêu Phàm cầm kiếm xông lên.

Đây là cơ hội tốt, hắn sao lại có thể bỏ qua được!

Thế là, Tiêu Phàm nhân lúc Goblin Dây Cót sơ hở chưa thể phản ứng lại kịp mà sử dụng chiêu ác chủ bài của mình【Tinh Bạo Khí Lưu Trảm】!

Biển lam viêm mênh mông vô tận, thuận theo kiếm thế của Tiêu Phàm, nổi lên từng đợt sóng lớn, mãnh mẽ ập xuống người Goblin Dây Cót!

Ánh kiếm chợt lóe, điên cuồng chém vào cái thân thể sắt thép của Goblin Dây Cót, âm thanh kim loại va chạm vang lên liên tục, xen với những tia lửa nổ tách tách, tất cả kết hợp thành một khúc giao hưởng chiến đấu oanh liệt.

Tinh Bạo Khí Lưu Trảm, hiện đang là kỹ năng công kích mạnh nhất của Tiêu Phàm. Đoạn Thủy Lưu của công hội Tinh Thần cũng vì chiêu này mà ôm hận chịu thua. Nhưng nếu chỉ dựa vào【Tinh Bạo Khí Lưu Trảm】mà muốn đánh bại Goblin Dây Cót là chưa đủ…

Goblin Dây Cót có hạn chế cấp bậc với Tiêu Phàm,

Dù chiêu ác chủ bài có mạnh đến đâu đi nữa, sự chênh lệch lớn về thuộc tính cũng sẽ làm uy lực suy yếu đi nhiều.

Hơn nữa, Goblin Dây Cót thuộc về loại quái máy móc, thân thể được chế tạo từ kim loại nên có năng lực phòng ngự đáng gờm. Mà Goblin Dây Cót lại còn là quái tinh anh trong đám quái máy móc, lúc được chế tạo ra, đã sớm được loại bỏ các nhược điểm có thể dễ nhận ra của Người máy chiến đấu mini.

Chương 656: Mở Tiệc

Chương 658: Mở Tiệc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đối phó với Goblin Dây Cót có hệ thống phòng vệ nghiêm mật, chỉ với mấy vết kiếm chém mà đòi làm nó hỏng, hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Có điều, Tiêu Phàm vẫn còn kế hoạch. Lần này, kỹ năng tấn công chính của hắn không phải là 【Tinh Bạo Khí Lưu Trảm】, mà là【Bỉ Ngạn Hoa Nở】phiên bản yêu hơn…

【Bỉ Ngạn Hoa Nở】 bản hoa Mạn Đà La là thứ còn sót lại sau cái lần đầu Tiêu Phàm "Biến thái" kia. Nó có thể làm cho công kích của Tiêu Phàm chồng lên ba lần mỗi khi tấn công kẻ địch, tạo thành thương tổn tuyệt đối ngoài định mức nhiều nhất là 5% HP.

Mà đây lại là thương tổn tuyệt đối, sẽ không dính gì đến việc suy yếu thuộc tính do hạn chế thuộc tính. Vì thế hiệu quả của kỹ năng【Bỉ Ngạn Hoa Khai】 này chính là vốn liếng lớn nhất để Tiêu Phàm khiêu chiến vượt cấp.

Qua một hồi Tinh Bạo Khí Lưu Trảm, Lam Viêm cũng tiêu tán. Goblin Dây Cót đúng thật là không bị phá hủy hoàn toàn trong đợt tấn công này của Tiêu Phàm, nhưng lại có vài tia lửa điện quỷ dị tóe lên trên các kẻ hở của Goblin Dây Cót. Cùng lúc các tia lửa này lấp lóe, ánh sáng âm u trong đôi đồng tử của Goblin Dây Cót cũng trở nên hơi chập chờn, rất kỳ dị.

Tiêu Phàm thấy thành quả chiến đấu của mình thì rất là đắc ý.

Những tia lửa điện này tóe ra từ bên trong, chứng tỏ Goblin Dây Cót cũng bị công kích của mình làm tổn thương không ít, chỉ có điều đây cũng chỉ là chấn thương bên trong người máy mà thôi.

Mà thứ làm ra tất cả chính là【Bỉ Ngạn Hoa Khai】.

Thương tổn tuyệt đối, đúng thật là đồ tốt nha.

Trước đó, lúc truy đuổi, bị Carla nã pháo đã làm cho thanh HP của Goblin Dây Cót hạ xuống một ít, nhưng cũng chỉ là một ít mà thôi.

Mà Tiêu Phàm giờ lại chém thêm mười sáu kiếm Tinh Bạo Khí Lưu Trảm, HP của Goblin Dây Cót giảm xuống còn 50%, trong đó, 30% là do thương tổn tuyệt đối của 【 Bỉ Ngạn Hoa Khai 】 , điều này cũng có nghĩa là nếu 【 Tinh Bạo Khí Lưu Trảm 】 làm việc thuận lợi sẽ có thể làm giảm khoảng 20% HP của Goblin Dây Cót, quái loại hình máy móc phòng ngự mạnh, có thể tưởng tượng ra được.

Bởi vậy, Tiêu Phàm quyết định tiếp tục sử dụng chiêu này, chỉ có thể dựa vào việc phát động hiệu quả bị động của 【 Bỉ Ngạn Hoa Khai 】 mà tấn công, bởi vì như thế mới có tác dụng nhất.

Trường kiếm được thu vào, Lam Viêm theo đó cũng dập tắt.

Tiểu Sửu Hoàng thấy như vậy thì cảm thấy hơi khó hiểu một chút, bởi vì Tiêu Phàm đã rút lại kiếm cũng chính là cất đi chiêu mạnh nhất của mình.

Nhưng mà, ánh mắt Tiêu Phàm vẫn sáng ngời tỉnh táo, không có chút mơ màng nào, bởi vì hắn biết rõ tiếp theo mình nên làm gì.

Gió lốc nổi lên. Đó chính là điệu nhảy đã lâu chưa được thấy. Giây phút này, hắn không phải là kiếm sĩ, mà là một thân sĩ tao nhã, một thân sĩ đang chuẩn bị mở tiệc…

Ánh bạc lấp lóe trên tay Tiêu Phàm, đó là một bộ dao nĩa bạc tinh xảo.

Bên trái là nĩa, bên phải là dao, Lễ Nghi Bàn Ăn vô cùng tiêu chuẩn.

Lễ Nghi Bàn Ăn, bởi vì lực công kích yếu và khoảng cách công kích rất ngắn nên bị Tiêu Phàm chê bai, rất ít khi sử dụng.

Nhưng bây giờ không còn như trước, Tiêu Phàm giờ đã khác trước nhiều.

Trong trò chơi trải qua vô số trận chiến đấu, không ngừng tôi luyện kỹ năng chiến đấu, khiến cho Tiêu Phàm khi sử dụng binh khí ngắn cũng có một sự tự tin nhất định.

Cộng thêm phụ trợ bị động của【 Bỉ Ngạn Hoa Khai 】 , bù lại xuất sắc sự thiếu sót trong công kích của【 Lễ Nghi Bàn Ăn 】 .

Thậm chí hiệu quả phong ấn của【 Lễ Nghi Bàn Ăn 】 và thương tổn tuyệt đối của【 Bỉ Ngạn Hoa Khai 】còn hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp nhau cực kì ăn ý.

Cho nên Tiêu Phàm tin chắc rằng, nếu như bây giờ hắn dùng bộ dao nĩa bạc tinh xảo này, dù Goblin Dây Cót có một thân sắt thép đi chăng nữa thì hắn cũng có thể hạ gục được.

…

Thấy sau khi Tiêu Phàm công kích bằng 【 Tinh Bạo Khí Lưu Trảm 】, trên người Goblin Dây Cót thỉnh thoảng còn lóe lên tia lửa điện nhưng hành động cũng không có gì hạn chế.

Ánh sáng âm u trong mắt Goblin Dây Cót sáng lên, định dùng móc câu trên cánh tay phải đỡ mình dậy, nhưng đúng lúc này, một con dao bạc bé nhỏ bỗng khẽ sượt qua móc câu cơ khí sắc bén của nó…

Nhưng chỉ một chiêu bình thường này thôi, Goblin Dây Cót bỗng nhiên cảm giác mình đã mất đi sự khống chế với móc câu. Vất vả lắm mới chống được thân thể nặng trịch này dậy, thế mà giờ lại bị ngã xuống lần nữa. Cái đầu to lớn lại lần nữa đập vào đất, Goblin Dây Cót ngã đến là chương trình của nó phải mơ mơ màng màng.

Mà cái nĩa đến ngay sau đó lại không có chút thương tình nào với bộ dạng chật vật bây giờ của nó, bởi vì nếu tiếp xúc với bộ dao nĩa này, cho dù là kim loại cứng đến cỡ nào, cũng phải biến thành đồ ăn…

Tiêu Phàm dùng Điệu Waltz Phong Vũ để phóng nhanh tới, không định cho Goblin Dây Cót bất cứ cơ hội nào để đứng dậy. Đầu tiên là dùng tác dụng phong ấn hành động của 【 Lễ Nghi Bàn Ăn】 để phong ấn móc câu của Goblin Dây Cót để nó khỏi thể chống người dậy.

Có điều, chỉ thế thôi thì vẫn chưa giải quyết xong được. Vì thế, tay trái Tiêu Phàm cầm một cái nĩa bạc, đâm vào cờ lê cơ khí trên tay trái Goblin Dây Cót. Chỉ cần nhanh chóng phong ấn lại tất cả con đường đứng dậy của Goblin Dây Cót là được.

Bánh xích đã bị lật, hai tay bị phong, liệu Goblin Dây Cót có biến thành miếng thịt cừu non sắp bị nấu hay không?

Không, Tiêu Phàm biết, không thể dễ dàng như vậy được. Bởi vì một quái tinh anh như Goblin Dây Cót vẫn còn rất nhiều kỹ năng. Chỉ cần lơ là một chút thôi 【 Chiếu Minh Hỏa Tiễn 】 hoặc 【 Đạn Mạc Trùng Kích 】 sẽ bắn ra từ trong cơ thể nó. Việc này vô cùng uy hiếp người cận chiến như Tiêu Phàm.

Thế nên, Tiêu Phàm bắt đầu tăng nhanh tốc độ "mở tiệc", hai tay hóa bóng mờ, vô số ánh bạc phóng ra từ tay Tiêu Phàm!

Trước thức ăn ngon, quý ông hình như đã không còn để ý đến tao nhã nữa rồi.

HP còn lại 50%, hoa cần nở thêm mười đóa nữa, cũng bằng với 30 lần Tiêu Phàm tấn công.

Nhưng thời gian cần cho 30 lần tấn công đối với Tiêu Phàm mà nói thì cũng không tính là ngắn.

Nếu Tiêu Phàm nhớ không nhầm, thời gian cooldown 【 Đạn Mạc Trùng Kích 】 của Goblin Dây Cót đã hoàn tất, chỉ cần nó phản ứng kịp, sẽ lập tức bắn các mảnh đạn năng lượng cao trong cơ thể về phía mình.

Mà khi bị các mảnh đạn năng lượng cao này bắn trúng, sẽ xuất hiện 0. 01 giây cứn người tạm thời. Chớ xem thường một chớp mắt ngắn ngủi này. Chiến trường thay đổi rất khôn lường, mỗi một nháy mắt đều ẩn chứa một cơ hội giết người vô hạn.

Nhưng ngay lúc Tiêu Phàm vô cùng cảnh giác, ánh sáng trên đầu hắn đột nhiên lóe lên, nhớ đến tên ma cuồng giết người của đội mình.

Sau đó, con dao trên tay phải quỷ thần xui khiến thế nào mà rạch lên cái đầu kim loại của Goblin Dây Cót…

Lưỡi dao sượt nhẹ qua, cũng không hề sắc bén, hệt như gió nhẹ thổi qua, thậm chí không thể để lại một chút vết sướt nào trên cái đồng hồ kim loại kiên cố của Goblin Dây Cót. Thế nhưng, chỉ với một sượt này, ngọn lửa âm u trong đôi đồng tử Goblin Dây Cót lại cứ thế mà tắt ngóm. Toàn bộ cơ thể nó giống như mất đi sức lực, trở nên so với úc trước càng lạnh lẽo hơn, nhưng tia sáng đỏ trong mắt Tiêu Phàm vẫn hiện lên HP của Goblin Dây Cót còn lại 50%, tất cả những việc này đúng là vô cùng kỳ lạ…

Tiêu Phàm thì không hề thấy khó hiểu với cảnh kỳ lạ trước mắt, hắn khẽ nở nụ cười, bởi vì hắn đã thử thành công, chương trình điều khiển của Goblin Dây Cót đã bị hắn phong ấn tạm thời.

Một đòn này của Tiêu Phàm bắt nguồn từ việc Tiểu Sửu Hoàng thi triển ra "Hoa Mai Bốn Màu Ma Thuật, Huyễn Kiếm" lúc nãy.

"Hoa Mai Bốn Màu Ma Thuật Huyễn Kiếm", là thông qua việc sử dụng ma pháp phụ "Hoa Mai Bốn Màu Ma Thuật" và đoản kiếm đâm vào đầu kẻ địch, có tác dụng làm cho suy nghĩ của kẻ địch càng bị tê liệt, sinh ra khống chế ảo giác lên cấp. Mà một đòn này của Tiêu Phàm thì là thông qua tác dụng kèm theo của kỹ năng 【 Lễ Nghi Bàn Ăn】, phong ấn hành động trong 2 giây để phong ấn chương trình cơ năng điều khiển trong đầu Goblin Dây Cót, làm cho Goblin Dây Cót lâm vào trạng thái chết giả.

Chương 657: Học Để Mà Dùng

Chương 659: Học Để Mà Dùng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Về phần vì sao Tiêu Phàm lại có thể đoán được chương trình điều khiển của Goblin Dây Cót nằm trên đầu. Chỉ có thể nói, Goblin Dây Cót có trình độ quá cao, dựa theo cách tư duy của người thiết kế, chắc chắn sẽ đặt chương trình điều khiển ở vị trí đầu não, bởi vì não con người cũng ở trên đầu.

Đương nhiên, Tiêu Phàm còn có một điểm khác để căn cứ vào, đó là máy móc này là do Goblin chế tạo ra, chứ không phải ác ma.

Nếu là máy móc Ác Ma chế tạo, Tiêu Phàm sẽ không do dự chút nào mà lấy dao công kích vào các vị trí kỳ quái, còn về phần vị trí ấy là ở đâu, tôi nào có biết…

Nếu Goblin Dây Cót đã lâm vào trạng thái chết giả, quý ông nào đó tất nhiên sẽ lại tao nhã mở tiệc…

Trái một nĩa, phải một dao, qua hai giây lại bổ thêm một dao vào cái đầu kim loại. Ánh sáng âm u trong đôi đồng tử Goblin Dây Cót đồng tử còn chưa sáng lên lại, cuối cùng chỉ có thể ôm hận mà tắt ngóm vĩnh viễn.

…

Tiểu Miêu nhìn Tiêu Phàm hành động mà ngây cả người. Cô nàng vẫn giữ nguyên bộ dạng đần độn xoa mông vì mới ngã sấp mặt, mơ mơ màng màng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lần đầu Tiểu Sửu Hoàng gặp Tiêu Phàm, gã đã nghiên cứu chòm sao truyền thừa của Tiêu Phàm, tất nhiên có thể hiểu Tiêu Phàm mới làm gì. Cũng chính là bởi vì hiểu hành động của Tiêu Phàm mà nụ cười lúc này của gã càng trở nên sâu xa.

Duy chỉ có Carla, ánh mắt cô bé lúc này có hơi kỳ lạ. Cô vẫn quay đầu về phía sau nhìn chằm chằm Tiêu Phàm. Thật ra là nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay Tiêu Phàm. Mỗi khi viên bảo thạch bằng trứng chim cút kia theo chuyển động mà rung cành cạch, ánh mắt Carla cũng lóe lên ánh sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

“Làm tốt lắm, cạc cạc!” Tiểu Sửu Hoàng hiếm có một lần tán dương Tiêu Phàm.

Tiểu Miêu lúc này rốt cục cũng đã đứng lên, trưng ra vẻ mặt thối hoắc, cố ý đi ngang qua trước người Tiêu Phàm, sau đó: “Hừ!”

“…”

Hừ cái đầu cô! Nói thế nào thì tôi cũng là người cứu cô đó! Cô vừa đến gần đã hừ! Con bé này vốn không thể nói lý được mà!

Có điều, làm cho nhất Tiêu Phàm lo lắng nhất vẫn là Carla, bởi vì Tiêu Phàm hiện giờ chẳng biết nên đối mặt NPC lolli này ra sao.

Mà khiến Tiêu Phàm thấy bất ngờ nhất chính là, sau khi tiêu diệt Goblin Dây Cót xong, Carla thế mà cũng đi lại đây, hơn nữa còn đến bằng cái dáng vẻ 'đến để lấy hỏa pháo về'!

"Cái đó… Cái đó…"

Khuôn mặt nhỏ của Carla đỏ bừng lên, ánh mắt giống như đang thẹn thùng quay sang một bên, hai tay ngón trỏ xoắn xuýt nhau, trông có vẻ như đang nũng nịu.

Tình huống gì đây?

Người trước mặt mình là ai đây? Em gái, em là ai mà lại giả dạng Carla? Tôi biết rõ lắm nha, Carla không thể nào đáng yêu như thế được?

"Ờ… Cái đó… Chú… Có thể tặng cho Carla chiếc nhẫn trên tay chú không?"

Tặng cho ngươi?

Mặc dù cái đồ chơi này vừa xấu, vừa quê lại còn gớm muốn chết, nhưng lần chiến đấu này lại làm cho mình biết rõ cái Nhẫn Slime này vẫn còn có ích, cho nên…

"Không thể!"

"Cái gì! Không thể!"

Nghe Tiêu Phàm trả lời, vẻ mặt Carla lập tức thay đổi, trở về lại thành Carla mà Tiêu Phàm quen.

"Cả người Carla từ trên xuống dưới chỗ nào cũng bị chú chạm vào! Xin chú có chiếc nhẫn thôi mà chú cũng không nỡ cho Carla!"

Không có được thứ mình muốn, Carla giận dữ không thôi, nhất thời mất dây thần kinh xấu hổ, thốt ra vài câu rồi mới kịp phản ứng lại, vội vàng giơ tay nhỏ lên bụm miệng, mặt mũi đỏ bừng cả lên.

“Mệnh —— Phàm —— “

Cùng lúc âm thanh này vang lên vang lên, Tiêu Phàm chợt cảm thấy sau lưng mình tản ra một hơi thở chết chóc.

“Cái tên lollicon chết tiệt nhà anh! Rốt cuộc anh đã làm gì Carla rồi!”

Một Tiểu Miêu luôn nhát cáy chẳng biết lấy dũng khí đâu ra mà bỗng nhiên ưỡn ngực lên, nổi giận đùng đùng đi về phía Tiêu Phàm. Cả người ngăn phía trước Tiêu Phàm, chặn ánh mắt nhìn Carla của Tiêu Phàm lại, một đôi mắt đẹp đẽ trừng lên dữ dằn với Tiêu Phàm.

Ánh mắt này của Tiểu Miêu thực sự khó nhìn hết sức, làm cho Tiêu Phàm không cách nào nhìn thẳng được nên Tiêu Phàm chỉ đành chọn cách cúi đầu nhìn xuống dưới.

Mà cúi đầu xuống, đập vào mắt hắn lại là hai con mèo hoạt bát, đáng yêu đang nhô lên chỗ nào đó của Tiểu Miêu, Tiêu Phàm bỗng thấy thật xấu hổ.

“Anh! Anh! Khốn nạn! beep beep anh…”

Tiểu Miêu lại mắng một tiếng, sau đó lấy hai tay bảo vệ ngực, lùi người về phía sau.

Tiêu Phàm cũng không muốn nói gì nhiều, bởi vì Tiêu Phàm cảm thấy suy nghĩ của mình với suy nghĩ Tiểu Miêu là hai đường thẳng song song, khó mà giao nhau được…

“Này! Đồ đáng ghét kia! Chú đang nhìn chỗ nào đó! Hạ Lộ Lộ bảo chú lấy chiếc nhẫn ra, chú đang đứng đó làm cái gì vậy!”

Tiêu Phàm bị Tiểu Miêu khiến cho phân tâm, khiến cho Hạ Lộ Hộ vô cùng bất mãn.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Hạ Lộ Lộ tham lam nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trong tay, Tiêu Phàm cảm thấy có chút buồn cười, trên mặt liền xuất hiện nét cười khó phát hiện ra.

Nhưng sự biến hóa rất nhỏ này trên mặt Tiêu Phàm vẫn bị Hạ Lộ nhận ra…

Hạ Lộ Lộ là đứa con gái mà vua Tinh Linh yêu thương nhất, từ trước đến nay trong cung muốn gió được gió muốn mưa được mưa, làm sao chịu được sự thờ ơ của người khác.

Giờ đây cô cố gắng hết sức, lấy giọng điệu (tự nhận là) cực kỳ thân thiện, xin Tiêu Phàm chiếc nhẫn, không ngờ Tiêu Phàm chẳng những không nhận lời, còn cười một nụ cười khiến người khác vô cùng khó chịu, làm cho Hạ Lộ Lộ vô cùng khó chịu.

Buồn nôn! Người này quả nhiên không phải là người tốt! Lạ còn dám bắt nạt Hạ Lộ Lộ!

“Này! Chú có nghe thấy Hạ Lộ Lộ nói không! Cười cái gì vậy! Bổn công chúa ra lệnh cho chú đưa nhẫn đây!”

Hạ Lộ Lộ chống nạnh, vẻ mặt hung dữ, ưỡn cao bộ ngực chưa phát dục kia, bĩu môi nhìn Tiêu Phàm đằng trước.

Rốt cuộc ra vẻ công chúa sao?!

Nghe Hạ Lộ Lộ dùng giọng điệu bề trên ra lệnh cho mình, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy có chút không vui, bởi vì trong thực tế Tiêu Phàm vô cùng ghét những đứa bé lấy gia đình ra để khoe khoang, mà Hạ Lộ Lộ vừa rồi còn không lễ phép gọi “này!” hai lần để gọi mình, cho nên Tiêu Phàm nghiêng đầu một cái, khinh thường nói: “Không cho!”

“Chú! Chú làm Hạ Lộ Lộ tức chết! Chú có đưa đây không!”

Nếu như Tiêu Phàm từ chối bình thường, Hạ Lộ Lộ cũng không tức giận như thế, nhưng hết lần này tới lần khác, cách nói chuyện của Tiêu Phàm đều như là Hạ Lộ Lộ mắc tội vậy!

Hạ Lộ Lộ là công chúa Tinh Linh, đã bao giờ bị người khác từ chối, cho nên kích thích nhỏ bé này của Tiêu Phàm cũng làm Hạ Lộ Lộ nổi giận lôi đình.

"Không cho!"

Tiêu Phàm không thèm để ý đến cô bé!

Huống chi là Tiêu Phàm cũng không hề thích lolita này, hắn cảm thấy đây là thời điểm thích hợp nhất để chứng mình mình không phải lolicon!

"Chú không cho, thì Hạ Lộ Lộ cướp!"

Nó xong, Hạ Lộ Lộ nhe ra răng nanh dài.

Vô cùng hung dữ, giương nanh múa vuốt nhào tới phía Tiêu Phàm, dường như là không lấy được cái nhẫn thì không từ bỏ.

Tiêu Phàm cũng nổi giận, bởi vì hắn chưa bao giờ thấy NPC nào như vậy!

Cô bé Hạ Lộ Lộ này sau khi cướp đoạt lợi ích của người chơi trong phó bản, còn cướp cả trang bị trên người bọn họ, bất chấp lý lẽ!

Thấy sắp có chuyện, Tiểu Sửu Hoàng hiếm thấy xen vào, nghiêng nghiêng nhìn ra phía xa, nói vài câu đánh lạc hướng: "Ơ, nhìn xem cái gì kìa?"

Quan sát kĩ một chút, sẽ phát hiện ra là câu nói bừa của Tiểu Sửu Hoàng vừa hay khiến cho hai người Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ không chú ý đến đánh nhau nữa.

Tên điên Tiểu Sửu Hoàng cũng có ngày đứng ra can ngăn sau?

Thật là chuyện trâm năm khó gặp…

Đối với hành động của Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy có chút lạ, nhưng mà khi quay mặt về phía Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm liền ngây người ra, bởi vì chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh đám người Tiêu Phàm xuất hiện một tòa công trình bằng sắt to lớn.

Sau khi Hạ Lộ Lộ nhìn thấy tòa công trình này, ánh mắt lấp lóe, trong lòng rất là tò mò, thậm chí còn không để ý tới việc cãi nhau với Tiêu Phàm nữa, bước nhanh tới phía đó.

Chương 658: Nhà Chế Tạo Vũ Khí

Chương 660: Nhà Chế Tạo Vũ Khí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng trước khi đi, cô bé vẫn không quên đi đến trước mặt Tiêu Phàm, ngẩng đầu hừ một cái.

Tiêu Phàm nhìn lolita quay mặt sang trêu chọc mình kia, trong lòng vô cùng bực tức, mắng thầm trong lòng, trẻ con bây giờ thật là, học thì không học, hết lần lần này tới lần khác lại như đồ thần kinh vậy!

Cô bé dở hơi thì kệ nó đi, việc gì hắn phải so đo với nó, thật là làm người ta tức chết mà!

…

“Mệnh Phàm ơi.”

“Hả?”

Nghe Tiểu Sửu Hoàng bỗng nhiên gọi mình, Tiêu Phàm có chút nghi hoặc.

“Anh có người yêu chưa?”

Tiểu Sửu Hoàng nhìn Hạ Lộ Lộ đang làm mặt quỷ với Tiêu Phàm và Tiểu Miêu nói.

“A?”

“Xem ra là không có rồi, sau này anh cố gắng đối xử tốt với con gái đi, ha ha.”

“Cái gì?”

Tên điên này đang nói cái gì vậy? Sao bỗng nhiên mình bị tên Tiểu Sửu Hoàng khinh bỉ?!

Còn nữa, chẳng lẽ tên điên Tiểu Sửu Hoàng này có bạn gái sao! Trời ơi, không thể nào tưởng tượng được!

Tiểu Sửu Hoàng nhìn khuôn mặt lờ mờ không hiểu kia của Tiêu Phàm, cảm thấy vô cùng thông cảm, nhún vai: “Không cần phải kinh ngạc như vậy, ta trong hiện thực khác trong trò chơi, nếu như có thể gặp nhau ở ngoài đời, anh liền hiểu được, ha ha.”

Nhìn khuôn mặt trắng bệch kia của Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng Tiêu Phàm gào thét, mình con mẹ nó không thể hiểu nổi!

…

Có lẽ là nhìn Gnome dây cót chăm chú, Tiêu Phàm không chú ý tới một đám người đã xâm nhập vào trong thành, mà một tòa công xưởng kim loại khác cũng xuất hiện trước đám người Tiêu Phàm.

Nếu như nói tòa công xưởng kim loại kia khiến cho đám người Tiêu Phàm vô cùng bất ngờ vậy thì tòa thành kim loại này lại khiến cho đám người Tiêu Phàm rung động, bởi vì cùng do kim loại tạo thành, tòa lâu đài này lại càng có phong cách hơn, dù bị thời gian bào mòn, nó vẫn cho người ta cảm giác cao quý.

Tòa thành bằng kim loại cũng không cong vẹo, ống dẫn giao nhau ở bốn phía, mấy tấm kim loại trùng điệp tạo thành tường bao của tòa thành, đinh được gắn vào những tấm thép để cố định lại, khiến bức tường bao này lại càng có vẻ chắc chắn hơn, nhìn ra xa, giống như một thành lũy sắt kiên cố nhưng tòa thành này lại không có chút sức sống nào. Tòa thành kim loại này giống hệt như tòa công xưởng dưới đất kia vậy.

Mà ở chính giữa tòa thành lại có một chiếc cửa sắt lớn, cái này chính là lối đi vào.

Trên cửa sắt được khắc cong vẹo mấy kí hiệu, đáng tiếc là Tiêu Phàm không thể hiểu được mấy khí hiệu này, nếu không thì có thể phát hiện được ra thêm chút manh mối rồi.

Nhưng Hạ Lộ Lộ nhìn mất kí hiệu trên cửa sắt một cái, liền nói với mọi người: "Nơi này là xưởng chế tạo Colt."

Tiểu Miêu mơ hồ nhìn tòa thành kim loại này: "Làm sao cô biết được?"

"Chữ ở trên cửa này, Hạ Lộ Lộ đọc được, ý của nó chính là như vậy."

…

Xưởng chế tạo vũ khí Colt?!

Nghĩa là di tích này là một nơi chế tạo vũ khí, thảo nào trước đó thấy nhiều công xưởng như vậy, thì ra là để chế tạo binh khí.

Xưởng chế tạo vũ khí cũng tốt, không chừng mình còn phát hiện được thần khí trong đó nữa chứ, nhưng con nhóc Hạ Lộ Lộ này thật sự là một vấn đề…

Tiêu Phàm nói thầm trong lòng, rõ ràng là lo lắng với cái người chuyên cướp điểm thưởng của người chơi trong phó bản.

Cứ mặc kệ mấy cái này, bây giờ điều quan trọng nhất là làm thế nào vào được trong xưởng chế tạo vũ khí này, nếu như Hạ Lộ Lộ có thể đọc được chữ trên cửa, chắc chắn là sẽ tìm được cơ quan mở cửa…

Ầm!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ lớn cắt đứt suy nghĩ của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm nhìn Hạ Lộ Lộ phá tan cửa sắt, càng thêm lo lắng với điểm thưởng phó bản…

Không biết là bởi vì chiếc nhẫn của Tiêu Phàm hay còn nguyên nhân nào khác, bây giờ Hạ Lộ Lộ vẫn còn vô cùng nóng tính, đối mặt với tấm cửa sắt chặn trước mặt mình, cô bé liền dùng vũ lực để giải quyết.

Sau khí đá văng cửa sắt, Hạ Lộ Lộ vui vẻ đi vào, quan sát xung quanh, hình như là một tìm một thứ đẹp đẽ hơn cả [nhẫn Slime] của Tiêu Phàm trong xưởng chế tạo vũ khí này.

Tiêu Phàm nhìn Hạ Lộ Lộ tham lam nhìn xung quanh, thầm nghĩ không ổn rồi, xem ra cô nhóc lolita này quyết tâm muốn cướp phần thưởng của người chơi trong phó bản, sao mình lại gặp phải NPC có tính cách cổ quái như vậy chứ!

Thế nên Tiêu Phàm cũng nhanh chóng đi vào, sợ rằng chỉ chậm một chút nữa bảo vật bên trong xưởng chế tạo vũ khí sẽ bị Hạ Lộ Lộ vơ vét sạch.

Nhưng tình cảnh trước mắt lại khiến cho cả Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ thất vọng, bởi vì trong cả một không gian lớn như vậy lại chỉ có một đống kim loại không rõ rơi bừa ra đất, bọn chúng bị phủ một lớp bụi thật dày, vô cùng cũ nát.

Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ nơi này là phòng lắp ráp của xưởng chế tạo vũ khí à? Hay là nhà kho để linh kiện? Nếu không thì vì sao linh kiện lại rơi lả tả ra đất? Mà ngoài đống linh kiện này ra thì cũng không có gì cả?!

Tiêu Phàm không phát hiện ra bảo vật có hơi buồn nhưng tâm trạng Tiêu Phàm còn chưa vơi nỗi buồn, âm thanh bực bội kia lại lần nữa vang lên.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt…”

Những người máy này tóm lại là đã đánh xong chưa vậy! Sao chỗ nào cũng xuất hiện vậy! Có để người khác nghỉ đây không!

Tiêu Phàm rút kiếm trong hành lý ra, chuẩn bị cuộc chiến tiếp theo, bởi vì sau khi vào trong phó bản này, hắn đã ý thức được rằng phải đơn độc chiến đấu, ai bảo hắn có đồng đội vô tích sự chứ?

Nhưng, lần này lại ngoài ý muốn..

Hạ Lộ Lộ nâng đại bác lên, bắn tới chỗ tiếng vang phát ra: “Các người đừng làm gì! Hạ Lộ Lộ muốn tự mình giải quyết mất tên này!”

Hiện giờ Hạ Lộ Lộ rất bực bội, tất cả là vì tên lừa gạt cộng đáng ghét cộng keo kiệt phía sao mình! Hết lần này tới lần khác tên lừa gạt cộng đáng ghét cộng keo kiệt này khong đưa nhẫn cho Hạ Lộ Lộ!

Viên bảo thạch co dãn trên chiếc nhẫn kia, cả tiếng vang tuyệt vời và tạo hình đẹp đẽ, đều là hình mẫu lý tưởng của Hạ Lộ Lộ!

Đặc biệt là tiếng vang kia, đối với Hạ Lộ Lộ mà nói thì thật sự quá ngầu!

Nhưng quan trọng nhất làm đây là một trang bị Gnome chế tác.

Phải biết là từ trước tới giờ Hạ Lộ Lộ chưa từng nhìn thấy trang bị Gnome chế tác nào cả, cho nên từ lần đầu tiên nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay Tiêu Phàm.

Hạ Lộ Lộ liền thích ngay.

Nhưng hết lần này tới lần khác cái kia tên hẹp hòi kia không muốn đưa chiếc nhẫn cho Hạ Lộ Lộ đáng yêu vô địch, lại còn làm ra vẻ đáng ghét!

Tiếc cho trước đó Hạ Lộ Lộ còn coi hắn là bạn pháo, ngay cả việc bị lợi dụng cũng không tuy cứu!

Tiếp đó Hạ Lộ Lộ phát hiện ra nơi gọi là xưởng chế tạo vũ khí Colt, Hạ Lộ Lộ cảm thấy mình có thể tìm được một thứ còn ngầu hơn cả chiếc nhẫn trong tay tên đáng ghét kia, cho nên cô bé không đợi được mà đá tung cửa xưởng chế tạo vũ khí.

Nhưng kết quả lại vô cùng chán nản, nơi này ngoại trừ linh kiện cũ nát rơi lả tả trên đất thì chẳng có gì cả.

Bởi vậy tâm trạng Hạ Lộ Lộ lại càng tệ hơn, đúng lúc này, mấy tên người máy đáng ghét kia lại xuất hiện…

“Kẽo kẹt kẽo kẹt…”

Tiêu Phàm hơi kinh ngạc nhìn đám người máy xuất hiện từ trong đống linh kiện cũ nát kia, bởi vì dáng vẻ của đám người máy này thực sự vô cùng quái dị.

Đây là cục sắt hình tròn được bao bọc bởi một đống km loại, phía dưới viên sắt hình tròn này có duy nhất một vòng tròn không lớn, mà cái vòng tròng không lớn này, lại đỡ toàn bộ di chuyển của máy móc, nhìn có vẻ không được cân bằng. Bốn cái mọc dài ra từ thân người máy là tay của nó, mỗi cánh tay của người máy được trang bị thêm một lưỡi đao kim loại, ngoại trừ cái đó, trên đỉnh đầu còn trang bị một cây đại bác, họng đại bác đen ngòm kia nhìn vô cùng uy phong.

[Tên quái vật: Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công]

[Loại hình quái vật: Máy móc tiên tiến]

[Cấp quái vật: 48]

[HP: 100%]

[Ghi chú: máy đánh trứng này dùng rất tốt]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Tứ Chích Bát Đạt]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả kỹ nặng: Mỗi cánh tay của Thiết ị xoay tự động tấn công đều được trang trị để tác chiến độc lập, nếu như phối hợp với nhau, lực công kích của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công được tâng lên 50%]

[Ghi chú: Trang bị của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công cần rất nhiều con chip xử lý]

Chương 659: Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công

Chương 661: Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Tên kỹ năng: Kiếm Tua Bin]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả kỹ năng: Kiếm Tua Bin được trang bị chuyển động nhanh, bốn mũi nhọn trên cánh tay có thể biến thành máy chém, tạo thành tổn thương to lớn với kẻ thùa, thời gian hồi chiêu 40 giây]

[Ghi chú: Biết máy xay không?]

3.

[Tên kỹ năng: Pháo Phủ Đầu]

[Hiệu quả kỹ năng: Thiết bị xoay tự đọng tấn công khởi động dựa trên nguồn năng lượng pháo nhưng sẽ phát ra một cơn lốc sóng năng lượng, phát ra lực từ lôi kéo kẻ thù ở cự ly gần. Nguồn năng lượng sóng có thể duy trì được 10 giây, thời gian hồi chiêu 1 phút.]

[Ghi chú: Sóng năng lượng, không thể nghi ngờ là một công nghệ đen của Gnome.]

…

Thiết bị xoay tự động tân công và Gnome dây cót đều là cấp 48, mặc dù ít hơn Gnome dây cót 1 kỹ năng nhưng vẫn rất khó đối phó.

Bởi vậy, Tiêu Phàm nhìn Hạ Lộ Lộ đang ôm khẩu đại bác ra trận, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, nhưng lúc này Hạ Lộ Lộ đã gấp gáp nã pháo về phía Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công…

“Ầm!”

Phương thức chiến đấu của Hạ Lộ Lộ vô cùng đơn giản, chỉ có duy nhất chiêu bắn phái, bị hỏa lực bắn trúng, thiết bị tự động tấn công chỉ lắc lư một chút, sau đó liền tăng tốc lao về phía Hạ Lộ Lộ.

“Rầm rầm rầm!”

Hạ Lộ Lộ bóp cò, một trận hỏa lực liên tục xuất hiện, nhưng mà trận pháo nhìn có vẻ ghê gớm này lại khó mà ngăn cản được Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công.

Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công tăng tốc chuyển động của chiếc vòng phía dưới, thân trên cồng kềnh không ngừng tránh thoát khỏi đòn tấn công kia Hạ Lộ Lộ, liên tiếp đổi hướng, Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công cho dù có lung lay nhưng chưa từng bị đổ, tư thể vô cùng kỳ quái mà lao tới phía Hạ Lộ Lộ.

Không còn áp chế của thứ bậc, đòn công kích đại bác của Hạ Lộ Lộ cơ bản là không có tác dụng đối với Thiết bị xoay tự động công kích lại cộng với sự tránh đòn xuất sắc, tình thế dần không tốt cho Carla.

Tiêu Phàm thực sự không thể đứng nhìn được, cầm kiếm bước nhanh tới, chuẩn bị ra đòn.

Hạ Lộ Lộ đang đối mặt với Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công hình như đã nhận ra cử động của Tiêu Phàm, quát to một tiếng: “Hạ Lộ Lộ đã nói là sẽ tự giải quyết, chú đừng có làm phiền!”

Dứt lời, Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công đã đi tới trước mặt Carla, cánh tay người máy giơ cao lên, chém xuống đầu!

Thấy lưỡi đao sắp chém xuống, Hạ Lộ Lộ nhanh chóng lăn về phía sau, vô cùng mạo hiểm tránh được một kích này của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công..

Nhưng thiết bị xoay tự động tấn xông cũng không dừng lại như vậy, sau khi chém xong, thân thể kim loại kia bỗng nhiên xoay tròn, ba cánh tay khác của người máy bỗng nhiên xoay tròn, ba cánh tay liền theo cơ thể của người máy xoay tròn tiếp tục chém tới.

Đối mặt với sự tấn công như mưa rào, Hạ Lộ Lộ không thèm để ý tới hình tượng nữa, chỉ có thể liên tục lăn tròn dưới đất, nhanh chóng lùi về phía sau.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng kim loại đập xuống mặt đất, liên tiếp vang lên từng tiếng vang lanh lảnh, tiếng động cũng nhanh chóng trở nên nhiều hơn.

Lưỡi đao như cuồng phong, không ngừng đuổi theo Hạ Lộ Lộ.

Mặc dù Hạ Lộ Lộ rất linh hoạt nhưng sao có thể nhanh hơn thiết bị tự động tấn công, dựa vào lợi thế tự động xoay tròn, từ từ đuổi theo Hạ Lộ Lộ đang xoay tròn.

Ngay khi lưỡi đao sắp rơi xuống người Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ hướng họng pháo lên, bóp cò, dựa vào sức giật của súng, phi thân nhảy vọt lên, lộn ngược một vòng đẹp đẽ ra phía sau, Hạ Lộ Lộ rơi xuống chỗ phía xa.

Hạ Lộ Lộ nghiêm túc nhìn Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công, miệng không ngừng thở hổn hển, trong lòng rất tức giận.

Ghét quá đi! Sao cái đồ chơi hình thù kì quái này lại khó chơi vậy! Khiến cho Hạ Lộ Lộ bối rối trước mặt mọi người như vậy!

…

Mồ hôi lẫng lẽ chảy trên gương mặt đáng yêu của Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ cau mày, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Nhưng Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công kia cũng không cho Hạ Lộ Lộ cơ hội suy nghĩ, đại bác trên trán điều chỉnh phương hướng, nổ một tiếng vang lớn, một viên đạn pháo màu xanh lóng ánh trực tiếp bắn về phía Hạ Lộ Lộ!

Tên này lại dám bắn pháo trước mặt Hạ Lộ Lộ! Đúng là múa rìu qua mắt thợ! Ngươi cho rằng đạn của ngươi có thể bắn trúng Hạ Lộ Lộ sao?!

Hạ Lộ Lộ cười khẩy nhìn phương thức tấn công của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công, bước một bước nhỏ, Hạ Lộ Lộ vừa tránh, đạn pháo mà thiết bị xoay tự động bắn về phía Hạ Lộ Lộ vừa hay xẹt qua bên cạnh, cuối cùng nổ tung.

Nhìn xem, Hạ Lộ Lộ bắn đại bác mà lớn lên, cục sắt rỉ này làm sao có thể bắn trúng được Hạ Lộ Lộ đáng yêu vô địch?!

Sau khi tránh được một đòn, Hạ Lộ Lộ lại càng đắc ý, đang muốn bắn một quả đại bác phản công, không ngờ bỗng nhiên Hạ Lộ Lộ cảm thấy có một lực hút cô bé về phía sau.

Hả?! Đây là chuyện gì vậy?!

Trong lòng Hạ Lộ Lộ giật mình.

Bởi vì cô bé phát hiện ra mình không thể động đậy được, chỉ có thể bị lực hút này không ngừng lôi về phía sau.

Mà lúc này, thiết bị xoay tự động công kích phía xa xa xoay tròn toàn bộ cơ thể hình cầu của nó, hóa thành một thanh đao sắc bén bay về phía Hạ Lộ Lộ đang không thể nào động đậy được.

…

Trước đó Hạ Lộ Lộ đã cảnh cáo, khiến cho Tiêu Phàm dừng lại giúp đỡ nhưng thấy trận chiến tiếp tục, Tiê Phàm vô cùng lo lắng

Cánh tay của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công đan xen trước người Hạ Lộ Lộ, mỗi lần đều sượt sát qua mặt cô bé, vô cùng nguy hiểm.

Cũng may là Hạ Lộ Lộ cũng coi như linh hoạt, thời khắc mấu chốt nhất liền bắn ra đại bác nhảy vọt lên, tự động thoát ly vòng tấn công của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công.

Nhưng đúng lúc này, Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công lại lấy ra bí kỹ của mình, là một chiếc đại bác!

Khi Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công bắn ra vòng xoáy năng lượng nổ tung ra, Hạ Lộ Lộ không chút phòng bị nào liền bị hút kéo lại, không thể động đậy.

Mà sau khi thấy sự hạn chế về hành động của Hạ Lộ LỘ, Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công nhanh chóng quyết định, lấy ra đòn tấn công mạnh nhất đó là [Kiếm Tua Bin]!

Cho nên đối mặt với Hạ Lộ Lộ đang lâm vào bước đường cùng, Tiêu Phàm chỉ có thể ra tay…

…

Rốt cuộc là thứ gì đang kéo Hạ Lộ Lộ?!

Còn có cục sắt đáng chết đang tấn công Hạ Lộ Lộ nữa!

Bị sóng năng lượng mà Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công hạn chế, Hạ Lộ Lộ cảm thấy vô cùng hoang mang nhưng cô bé cũng không dám nhìn về phía sau, bởi vì có một thanh đao kim loại sắc bén đang chém tới phía Hạ Lộ Lộ!

Theo sự xoay tròn của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công, bốn cánh tay trên thân đã biến thành bóng mờ, không ngừng lộ ra vẻ lạnh lùng của thanh đao.

Hạ Lộ Lộ nhìn kẻ địch đanh nhanh chóng đánh về phía mình, cố sức dãy dụa, ý muốn tránh thoát khỏi sự không chế của năng lượng sóng, đáng tiếc là dù có cố sức như thế nào, cô vẫn không thể chuyển động được mảy may.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng pháo nổ liên tiếp vang lên, đại bác là cách gọn gàng nhất mà Hạ Lộ Lộ đối phó với kẻ thù, mà tại tình huống cấp bách này, Hạ Lộ Lộ không thể động đậy được chút nào cũng chỉ có thể bóp cò bắn tới.

Đáng tiếc, đại bác của Hạ Lộ Lộ không có bao nhiêu tác dụng với Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công, thậm chí có viên còn chưa chạm đến người của nó đã bị vòng xoay trên thân đánh văng ra.

Nhìn thấy Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công càng lúc càng đến gần, Hạ Lộ Lộ càng hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đã trắng bệch, khiến cho người ta rất đau lòng.

Làm sao bây giờ?! Sao có thể như vậy! Chẳng nhẽ Hạ Lộ Lộ phải chết trong tay cục sắt này thật sao?!

Đối mặt với cái chết, Hạ Lộ Lộ bỗng cảm thấy tay chân lạnh như băng, tay cầm đại bác cũng run rẩy mà trong lúc Hạ Lộ Lộ tuyệt vọng, một bóng dáng khiến Hạ Lộ Lộ căm ghét nhất lại xuất hiện…

Lửa xanh, kiếm sắc, động cơ bốc cháy, mười sáu kiếm xuất hiện.

Chương 660: Ra Tay Cứu Giúp Và Tấn Công Điên Cuồng

Chương 662: Ra Tay Cứu Giúp Và Tấn Công Điên Cuồng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lấy cứng đối cứng, loại phong cách chiến đấu này Tiêu Phàm cũng không quen, đáng tiếc là bây giờ hắn không còn cách nào khác, nếu như hắn lui bước trước Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công này, thanh đao kim loại sắc bén kia sẽ chém lên người Hạ Lộ Lộ.

Không có chút do dự nào, Luồng Khí Tinh Bạo - trảm nhanh chóng chém ra, điên cuồng chạm vào cơn lốc kim loại kia, đám lửa xanh thẳm cứ vậy mà nổ tung, từ chỗ đống lửa tạo thành thú dữ đang gào thét!

Ầm! Ầm! Ầm!

Hai kiếm Tiêu Phàm chạm vào bốn thanh đao của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công kia, chấn động va chạm khiến cho cổ họng Tiêu Phàm run lên, khiến cho Tiêu Phàm sinh ra cảm giác quen thuộc, chỉ có điều lần đó là khi hắn giao đấu với Buck cấp 60 tại trận doanh Thú Nhân…

[Kiếm Nhận Phong Bạo] của Buck cấp 60 Tiêu Phàm cũng đã vượt qua được, [Kiếm Tua Bin] của Thiết Bị Xoay Tự Động Tấn Công cấp 48 có là gì!

Kiếm đã thu lại, lửa cũng đã tắt, cơn bão bằng kim loại kia cũng bình tĩnh lại.

Hạ Lộ Lộ nhìn người đứng trước mình kia, hai má đỏ ửng, trong lòng có hơi cảm động nhưng chợt nhớ tới gì đó, sự cảm động này liền biến thành

phẫn nộ…

“Ai bảo chú nhúng tay vào! Xen vào chuyện người khác! Đây là cuộc chiến của Hạ Lộ Lộ! Chú mau đi ra~”

Nói xong, một tiếng pháo nổ vang lên, một viên pháo nổ dưới chân Tiêu Phàm, bụi đất bay lên thể hiện cơn giận của Hạ Lộ Lộ…

Pháo từ phía sau bắn tới khiến Tiêu Phàm giật nảy mình, nhìn bụi đất bay lên từ dưới chân mình, cảm thấy vô cùng tức giận.

Lolita hung ác này không thể nào nói lý được, mình rõ ràng vừa cứu con bé, thế mà nó lại lấy oán trả ơn!

Hạ Lộ Lộ chưa nói cảm ơn thì thôi, lại còn bắn mình nữa!

“Cháu điên rồi à! Chú với mới cứu cháu đấy! Nếu không phải chú ra tay cứu giúp, cháu đã sớm bị nó cắt thành hai nửa rồi!”

Tiêu Phàm nổi giận lôi đình, lớn tiếng mắng Hạ Lộ Lộ cầm pháo bắn mình ở phía sau.

“Hạ Lộ Lộ sống hay chết không cần chú lo! Đồ lừa gạt! Đồ đáng ghét! Đồ ki bo!”

Hạ Lộ Lộ chu miệng, nói với Tiêu Phàm.

“Chú cứu cháu mà cháu lại mắng chú?!”

“Hạ Lộ Lộ thích mắng ai thì mắng! Huống chi là đồ hẹp hòi có cái nhẫn cũng không đưa cho Hạ Lộ Lộ đáng yêu vô địch!”

Chết tiệt! Thì ra là như vậy, Hạ Lộ Lộ hẹp hòi đến giờ vẫn nhớ đến cái nhẫn trong tay mình, vì thế mà thậm chí mà còn bắn pháo tới chân của ân nhân cứu mạng mình!

“Vì cái nhẫn này mà cháu vẫn bực tức trong lòng?”

Tiêu Phàm chỉ vào [nhẫn Slime] tức giận nói.

“Tình hữu nghĩ giữa bạn pháo của hai chúng ta chẳng lẽ không quan trọng bằng cái nhẫn này sao!”

Nghe Tiêu Phàm chất vấn, Hạ Lộ Lộ tức giận nói thẳng.

Cái quái gì vậy?! Sao lại lôi cái quan hệ kì quái này lên?! Ngay từ khi gặp Hạ Lộ Lộ, cô bé vẫn cứ bạn pháo bạn pháo, trong lòng Tiêu Phàm bỗng cảm thấy bực bội.

“Đã như vậy, lần sau chú sẽ không cứu cháu nữa!”

Chẳng biết vì sao Tiêu Phàm không trực tiếp trả lời vấn đề của Hạ Lộ Lộ, chỉ nói một câu như vậy, liền cầm kiếm đi khỏi.

“Không cứu thì thôi! Hạ Lộ Lộ không cần đồ đáng ghét chú cứu đâu!”

Hạ Lộ Lộ nhìn thấy hành động của Tiêu Phàm, mắt hơi đỏ lên, không biết là vì tức giận hay là tổn thương.

…

“Mệnh Phàm, vậy mà anh bắt nạt trẻ con, quá không đàn ông, Tiểu Miêu khinh bỉ anh!”

Tiểu Miêu nhìn Tiêu Phàm quay trở lại khinh bỉ nói.

Tiêu Phàm cũng không thèm để ý tới Tiểu Miêu, bởi vì lúc đi về, trong lòng hắn cũng cảm thấy là lạ.

Chẳng lẽ là vì mình và con gấu nhỏ Hạ Lộ Lộ này hơi quá đáng rồi?

Không! Mình làm đúng.

Mọi người cũng không thể suốt ngày để cho con gấu nhỏ Hạ Lộ Lộ này nghịch ngợm được, nếu không sau này khi cô bé lớn lên sẽ không tốt.

Đúng, mình đang giáo dục, là giáo dục…

“Haizz, Mệnh Phàm, anh nhường Hạ Lộ Lộ chút đi.” Tiểu Sửu Hoàng nhìn Tiêu Phàm đi tới, thở dài một hơi.

Tiêu Phàm thấy Tiểu Sửu Hoàng lên tiếng, liền cảm thấy có chút ngạc nhiên, bởi vì theo như hắn biết tên điên sát nhân này không thể nói ra những lời như vậy được.

“Đúng nhìn tôi như vậy, thực ra tôi cũng là người thôi.”

“Không giống chút nào…”

“Khong giống người mới là người, càng giống người vậy mới càng không phải người.” Tiểu Sửu Hoàng nói ra một câu rất triết học, sau đó lại bổ sưng: “Mà Hạ Lộ Lộ dễ thương như vậy, ha ha.”

“Anh có phải là lolicon không vậy?!”

Tiểu Phàm có hơi không hiểu mấy lời Tiểu Sửu Hoàng nói.

“Đây là nhận định của anh, đừng có đặt nó lên người tôi, chẳng qua tôi thấy lúc Hạ Lộ Lộ nã pháo nhìn vừa mắt hơn anh nhiều, ha ha”

“…”

“Anh cũng không cần phải thấy xấu hổ.”

“Ai xấu hổ chứ! Rốt cuộc anh là có chuyện gì! Thì ra là anh còn có cả kỹ năng lảm nhảm nữa hả?! Từ nãy đến giờ nói không ngừng?!”

“Tôi cảm thấy nói chuyện với anh khá vui, cho nên nói thêm mấy câu, mà sau khi tôi nói xong, nhìn phản ứng của anh, lại khiến tôi vô cùng vui vẻ, ha ha.”

“Vui đến chết!”

…

Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!

Đồ đáng ghét kia cứ vậy mà bỏ đi!

Mặc dù Hạ Lộ Lộ một mực bắt Tiêu Phàm đi nhưng lúc nhìn thấy Tiêu Phàm quay người quay đi, cô bé lại càng thấy phiền não hơn, một cảm giác buồn bực khó nói trong lòng xuất hiện, khiến cho Hạ Lộ Lộ vô cùng khó chịu.

Lại nhìn thiết bị xoay tự động tấn công trước mặt, Hạ Lộ Lộ không khỏi vô cùng tức giận, bởi vì trong lòng Hạ Lộ Lộ tích tụ cảm xúc khó chịu với Tiêu Phàm nên lúc này tất cả đều chuyển tới thiết bị xoay tự động tấn công này.

Đều là do cục sắt này làm hại, làm hại Hạ Lộ Lộ xấu mặt trước tên đáng ghét kia! Làm hại Hạ Lộ Lộ được tên đáng ghét kia cứu! Làm hại Hạ Lộ Lộ cãi nhau một trận với tên đáng ghét kia!

Trước đó Hạ Lộ Lộ tiết kiệm đạn dược nên không dốc toàn lực đối phó với đồ xấu xí kia, lần này mày nhất định phải chết!

Cánh tay nhỏ của Hạ Lộ Lộ kéo một cái, kính chắn gió lại lần nữa hạ xuống trước mắt Hạ Lộ Lộ.

Mà trên một cánh tay khác, xuất hiện một chiếc mũ sắt quen thuộc, khi đeo chiếc mũ sắt kia lên đầu, một khung pháo nhiều nòng xuất hiện từ trong ba lô của Hạ Lộ Lộ, chụp lên hai vai và lưng của Hạ Lộ Lộ tạo thành một tiếng cạch, kết hợp với cơ thể nhỏ xinh của Hạ Lộ Lộ, tạo thành sự tương phản to lớn.

Nhìn sự biến hóa của cơ thể Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là con quái vật khổng lồ trên người Hạ Lộ Lộ kia, trong lòng Tiêu Phàm có chút lạnh lẽo.

Nhưng cảnh tương tiếp theo lại càng khuếch trương hơn, Hạ Lộ Lộ quát to một tiếng: “Thời Gian Mưa Đạn!”

Vô số hỏa lực nháy mắt bắn ra từ sau lưng Hạ Lộ Lộ, bắn về phía thiết bị xoay tự động tấn công.

Chiếc vòng phía dưới của thiết bị xoay tự động tấn công điên cuồng chuyển động, ý muốn tránh né cơn mưa phái của Hạ Lộ Lộ, đáng tiếc là không thể, bởi vì đây là một bầu trời pháo!

Mưa đạn che lấp bầu trời, như cơn mưa rào rơi xuống chỗ thời gian xoay tự động tấn công, cho dù là Tiêu Phàm tự cho mình là linh hoạt, cũng không dám nói có thể hoàn toàn tránh được, lại càng không cần nói tới thiết bị xoay tự động tấn công.

” “Rầm rầm rầm…”

Vô số đạn pháo bắn ra từ sau lưng Hạ Lộ Lộ, trận oanh tạc này kéo dài đến tận hơn một phút, đến khi bụi mù tan hết, những linh kiện trên mặt đất kia đã biến thành nước thép, mặt đất lõm xuống một tầng, nào có nhìn thấy bóng dáng của thiết bị xoay tự động tấn công kia nữa?

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm nhìn tất cả, bên tai còn vô số tiếng pháo nổ.

Màn tấn công vừa rồi của Hạ Lộ Lộ khiến cho Tiêu Phàm nhớ tới màn bắn Ca-chiu-sa của Liên Xô, mà lại là một đoàn Ca-chiu-sa cùng bắn một lúc!

Hạ Lộ Lộ không hổ là công chúa của trận doanh Tinh Linh, vì xử lý một quái vật cấp cao, thế mà có thể lập tức trút xuống nhiều đạn pháo như vậy, rốt cuộc phải mất bao nhiêu tiền tài mới có thể chất đầy kho cho “Thời Gian Mưa Đạn” đây! Tràn đầy cảm giác [tiêu tiền như nước]! Thật là phá của! Khó trách vì sao Hạ Lộ Lộ nhìn thấy khoáng thạch lại thích thú như vậy! Hóa ra là Hạ Lộ Lộ thuộc về nhóm người tiêu tiền như nước!

Chương 661: Người Máy Thích Khách Rỉ Sét

Chương 663: Người Máy Thích Khách Rỉ Sét

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hạ Lộ Lộ cảm thấy ba lô đã hết đạn pháo thì hơi đau lòng, thế nhưng khi nhìn lại lít nha lít nhít những cái hố sâu do pháo nổ ra thì lại cảm thấy hài

lòng, bởi vì cái trang bị tự động tấn công theo vòng đã bị nổ tan tành, không thừa lại chút gì cả…

Hạ Lộ Lộ hếch cằm lên, vênh váo đi tới hướng Tiêu Phàm, cái mũi nhỏ hừ hừ như ống khói trên xe lửa vậy.

Tiêu Phàm thấy Hạ Lộ Lộ kiêu ngạo như vậy thì hơi khó chịu, thế nhưng lại không nói thêm cái gì cả.

“Thấy không, thấy không? Lộ Lộ đã nói rồi, không cần anh tham gia Lộ Lộ cũng có thể phá hủy cái thứ đồng nát sắt vụn này mà! Nếu như vừa rồi anh tham gia thì sẽ làm hỏng chuyện tốt của Lộ Lộ!”

Thấy Tiêu Phàm không để ý tới mình thì Hạ Lộ Lộ cảm thấy oán khí khó tiêu, thế là chủ động nói chuyện với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thấy vẻ mặt cao ngạo của Hạ Lộ Lộ thì cũng không biết phải phản ứng ra sao.

Trẻ con đúng là trẻ con mà, nếu không phải do ta vừa cứu thì cô đã chết sớm rồi! Thế mà bây giờ lại xuất hiện cái vẻ mặt vênh váo như này, thật sự là vừa liền sẹo đã quên đau rồi!

“Này! Lộ Lộ đang nói chuyện với anh đó! Anh không nghe thấy gì à?”

Có vẻ Hạ Lộ Lộ muốn Tiêu Phàm nhận sai thì mới bỏ qua, thấy Tiêu Phàm vẫn không để ý tới mình thì tức tới mức giậm giậm chân, làm cho Tiểu Miêu ở cạnh bật cười cũng làm cho Tiêu Phàm cảm thấy xấu hổ.

Thấy đứa nhóc này vẫn giữ nguyên bộ dáng ngửa đầu nhìn trời, cao ngạo vô bì như này làm Tiêu Phàm thở dài thườn thượt.

“Lộ Lộ, em tuột dây giày kìa…”

“A!”

Hạ Lộ Lộ vừa nghe thì vội vàng cúi đầu xuống nhìn chân của mình, khi thấy mình hôm nay đi đôi giày da cao ống thì mới phát hiện rằng mình lại bị Tiêu Phàm lừa gạt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lộ Lộ đỏ lên, chỉ vào mặt Tiêu Phàm mà mắng: "Ghê tởm! Tên lừa gạt đáng chết, lại lừa Lộ Lộ! Lộ Lộ chán ghét anh nhất nhất nhất!"

"Tôi chỉ là sợ em mỏi cổ mà thôi, cho nên hi vọng em có thể cúi đầu xuống…"

"Lộ Lộ sẽ không bao giờ cúi đầu trước tên khốn nạn như anh đâu! Hừ!"

"Vừa rồi vừa cúi…"

"Không có, cái đó không tính! Lúc đó là do Lộ Lộ bị lừa!"

"Dù sao thì vẫn là cúi…"

"Không! Lộ Lộ chưa bao giờ cúi!"

…

Nhìn thấy Hạ Lộ Lộ định chơi xấu thì ngay cả tên tính tình kỳ lạ như Tiểu Sửu Hoàng cũng cảm thấy vui vẻ, trên mặt xuất hiện nụ cười hiền hòa.

Thế nhưng trong nháy mắt này, lông mày của Tiểu Sửu Hoàng chau lại, một luồng sáng từ mắt gã bắn ra, mà lúc này Tiêu Phàm cũng không đùa giỡn Hạ Lộ Lộ nữa, hắn cảm thấy có nguy cơ sắp tới, quét mắt liếc nhìn xung quanh.

Sau khi quét nhìn một vòng thì cả Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng đều xuất hiện một sự nghi ngờ.

Chỉ trong một nháy mắt, sắc mặt của Tiêu Phàm xuất hiện thêm vẻ lo sợ…

"Lộ Lộ! Mau tránh ra!"

Tiêu Phàm quát lớn, con ngươi biến thành màu đỏ, nhào tới hướng Hạ Lộ Lộ!

"Đồ quỷ sứ! Anh đi ra! Lộ Lộ sẽ không làm theo lời của tên lừa gạt như anh đâu!"

Hạ Lộ Lộ thấy Tiêu Phàm lao tới thì vểnh miệng, vô thức lùi về phía sau, muốn tránh xa Tiêu Phàm, thế nhưng khi Hạ Lộ Lộ vừa lùi lại thì cô cảm thấy nhói nhói phía sau lưng, một dòng máu từ trong đó bắn mạnh ra, nhuộm đỏ quần áo sau lưng Hạ Lộ Lộ.

Sau đó Hạ Lộ Lộ cảm thấy cả người vô lực, mềm nhũn mà ngã xuống đất.

Khi thấy Hạ Lộ Lộ sắp ngã xuống nền đất thì Tiêu Phàm lao nhanh tới, đưa tay ôm cô vào lòng!

"Đáng chết! Tại sao em lại không nghe lời chứ!"

Tiêu Phàm thấy Hạ Lộ Lộ nằm xuống thì đang định càm ràm vài câu, thế nhưng khi thấy sắc mặt uể oải của Hạ Lộ Lộ ở trong ngực mình thì hắn lại cảm thấy đau xót, không nói thêm gì cả, chỉ đưa ánh mắt chuyển tới kẻ địch vừa xuất hiện trước mặt mình.

Đây là một người máy cao gầy, trên cánh tay nhỏ dài của nó cầm một con dao găm ngâm độc, phản xạ ra ánh xanh lục, có vẻ rất tàn độc.

Nó khác hẳn với những người máy trước kia, động tác của nó rất cân đối, không có chút cứng nhắc hay chậm chạp nào cả.

Vỏ ngoài của nó có vẻ như được bôi lên một lớp sơn đặc biệt, không phản quang, làm cho cả người nó hơi tối.

Thế nhưng điều đặc biệt nhất vẫn là hai mắt của người máy này, vệt ánh sáng âm u trong mắt nó rất không bình thường, làm cho người ta cảm thấy rất nguy hiểm.

Thế nhưng chỉ một lát sau, cảm giác này biến mất, bởi vì cả cái người máy này đều biến mất khỏi không gian trước mắt, cả quá trình làm người ta cảm thấy kỳ dị.

[Quái vật: Người máy thích khách rỉ sét]

[Thuộc loại: Máy móc tinh anh]

[Đẳng cấp: 48]

[HP: 100%]

[Ghi chú: Tên người máy này rất nham hiểm! Có lẽ là tiếp xúc nhiều với những tên Goblin xảo quyệt cho nên chip xử lý trung tâm của Người máy thích khách rỉ sét đã thay đổi rất nhiều.]

Kỹ năng:

[Kỹ năng: Ngụy trang quang học]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Người máy thích khách rỉ sét có thể tàng hình ở xung quanh kẻ địch mà không bị phát hiện, chỉ khi ra tay tấn công thì mới có thể lộ ra ngoài, sau một giây lại trở thành trạng thái tàng hình.]

[Ghi chú: Người máy thích khách rỉ sét có kinh nghiệm về việc bảo dưỡng vẻ ngoài, cho nên phía ngoài của nó không thấy một vết rỉ sét nào cả, thế nhưng… ngay cả những mảng kim loại sáng bóng kia cũng không thể nhìn được…]

[Kỹ năng: Máy móc giảm thanh]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Người máy thích khách rỉ sét có thể làm giảm hiệu quả những kỹ năng cảm giác của kẻ địch đi 50%]

[Ghi chú: Trên người của Người máy thích khách rỉ sét được bôi lên rất nhiều dầu bôi trơn, cho nên nó đi đường chưa bao giờ vang lên một âm thanh nào cả.]

[Kỹ năng: Kịch độc rỉ sét]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Người máy thích khách rỉ sét bôi kịch độc lên trên con dao găm của mình, khi tấn công tạo cho kẻ địch một trạng thái "Rỉ sét sinh mệnh". (Rỉ sét sinh mệnh: khi kỹ năng này có hiệu lực, cả cơ thể kẻ địch không có

chút sức lực nào cả, cơ năng của cơ thể sẽ giống như kim loại bị rỉ sét vậy, tới tận khi chết thì trạng thái này mới biến mất.)]

[Ghi chú: Khi Người máy thích khách rỉ sét ở chung với đám Goblin cũng học được cách chế độc từ luyện kim thuật từ chúng, cũng đã luyện được một loại độc tố kỳ lạ sau khi chiết xuất từ ao nước bẩn do công xưởng thải ra. Cũng bởi vì vậy mà Người máy thích khách rỉ sét được Thân vương Gally Vickers Colt khen ngợi.]

…

Người máy thích khách rỉ sét, mặc dù không có một cái kỹ năng chủ động nào cả, thế nhưng nó lại có ba kỹ năng bị động có độ phù hợp rất cao.

[Ngụy trang quang học] và [Máy móc giảm thanh] làm cho nó có được khả năng tàng hình rất mạnh, [Kịch độc rỉ sét] làm cho lực sát thương của Người máy thích khách rỉ sét lên một tầm cao mới.

Ba kỹ năng bị động này kết hợp lại cùng nhau tạo nên một người máy thích khách rất đáng sợ!

Cũng chính vì vậy, Người máy thích khách rỉ sét mới có thể tránh né được sức cảm giác mạnh mẽ của Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng, tấn công được Hạ Lộ Lộ không có chút đề phòng nào…

Trước mắt không thấy cái gì nhưng thật sự lại là nguy cơ khắp nơi.

Bởi vì có một thích khách cao cấp đang ẩn nấp ở xung quanh, khi tìm thấy thời cơ thích hợp sẽ ra tay.

Tiêu Phàm cần suy nghĩ tốt xem nên làm như thế nào để vượt qua, thế nhưng lúc này lại không còn nhiều thời gian cho Tiêu Phàm suy nghĩ, bởi vì có một cái nhiệm vụ khẩn cấp đã xuất hiện trong bảng nhiệm vụ của Tiêu Phàm…

[Nhắc nhở từ hệ thống: Người chơi (Mệnh Phàm), ngài đã kích hoạt một nhiệm vụ khẩn cấp, nhiệm vụ tên "Cứu giúp Hạ Lộ Lộ."]

[Nhiệm vụ: Cứu giúp Hạ Lộ Lộ]

[Nội dung nhiệm vụ: Tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ của trận doanh Tinh Linh đã bị Người máy thích khách rỉ sét ám sát, bị trúng độc Kịch độc rỉ sét. Xin ngài hãy tới khu vực trung tâm của khu chế tạo vũ khí để tìm thuốc giải, cứu giúp tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ của trận doanh Tinh Linh trước khi cô chết bởi trúng độc. Vị trí hiện tại của ngài đó là: khu vực bên ngoài của nhà máy chế tạo vũ khí Colt]

Chương 662: Tiểu Sửu Hoàng Ra Tay

Chương 664: Tiểu Sửu Hoàng Ra Tay

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Manh mối của nhiệm vụ: Người máy thích khách rỉ sét đã chiết xuất ra một loại độc kỳ lạ từ ao nước thải, cũng bởi vậy mà được Thân vương binh công Gally Vickers Colt khen ngợi, đã thưởng cho nó một bộ động cơ máy móc cao cấp hơn và chip xử lý trung ương tiên tiến. Thế nhưng bởi vì đề phòng phần độc của Người máy thích khách rỉ sét sẽ làm mình bị thương, Gally Vickers Colt đã ra lệnh cho đám Goblin phân tích các thành phần của độc tố, cũng đã nghiên cứu ra một phần thuốc giải độc để đề phòng.]

…

Tiêu Phàm cúi đầu xuống nhìn lại Hạ Lộ Lộ đang trong ngực mình, sắc mặt của cô bé trắng bệch, ánh mắt uể oải làm Tiêu Phàm cảm thấy rất hối hận và tự trách.

Nếu trước đó mình không đùa với cô thì có lẽ cô sẽ tin tưởng lời nhắc nhở của mình, né tránh sự ám sát của Người máy thích khách rỉ sét, sẽ không bị thương như bây giờ.

50%, đây là số lượng HP còn thừa của Hạ Lộ Lộ khi bị đâm trúng một nhát, mà sau một lát, bởi vì [Kịch độc rỉ sét] mà HP của Hạ Lộ Lộ giảm xuống thêm 1%, nếu cứ như này thì không cần đợi lâu, Hạ Lộ Lộ sẽ bị trúng độc mà chết, thế nhưng lúc này Tiêu Phàm vẫn còn phải chiến đấu với Người máy thích khách rỉ sét đang ẩn nấp ở đâu đó quanh đây.

Ngay khi Tiêu Phàm đang buồn bực mất tập trung, thì một loạt tiếng kẽo kẹt lại vang lên một lần nữa.

Một đoàn người máy cỡ nhỏ từ chỗ tối bao vây bọn người Tiêu Phàm lại.

Chỉ thấy những người máy này không có phần thân, trên hai chân là một cái đầu to bằng kim loại, trên cái đầu này có bốn cánh tay bằng máy, liên tục mà khua con dao trong tay, rung động không ngừng.

[Quái vật: Trang bị tự động cắt tóc của Goblin]

[Loại quái vật: máy móc bình thường]

[Đẳng cấp: 45]

[HP: 100%]

[Ghi chú: Trang bị tự động cắt tóc của Goblin có thể thay đổi kiểu tóc của đám Goblin, hoặc là… chiều cao của kẻ địch.]

Kỹ năng:

[Kỹ năng: Gội Cắt Sấy]

[Loại kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả: Tốc độ tấn công của Trang bị tự động cắt tóc của Goblin sẽ tăng lên theo số lần tấn công.]

[Ghi chú: Trang bị tự động cắt tóc của Goblin có một phần mềm được cài đặt đó chính là "Gội Cắt Sấy", thế nhưng nó chỉ làm cho tốc độ cắt tóc tăng lên chứ vẫn chưa học được gội và sấy…]

…

Trang bị tự động cắt tóc của Goblin, quái bình thường cấp 45.

Nhìn thấy lít nha lít nhít trang bị tự động cắt tóc thì Tiêu Phàm cau mày lại.

Đối với Tiêu Phàm thì bọn chúng chỉ là những bia ngắm di động mà thôi, thế nhưng nếu chúng kết hợp với tên thích khách cao cấp ở gần đây nữa thì cuộc chiến này sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều.

Thế nhưng, điều làm Tiêu Phàm lo lắng nhất hiện nay đó chính là tính mạng của Hạ Lộ Lộ!

…

"Cậu đi trước, cứu cô bé trước đi, nơi này cứ giao cho ta."

Một cánh tay tái nhợt và mảnh khảnh đặt lên bờ vai của Tiêu Phàm, lại có vẻ rất nặng nề và trầm ổn.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Tiểu Sửu Hoàng, hơi do dự rồi nói: "Thế nhưng…"

"Yên tâm đi, những người máy rác rưởi này không làm gì được ta."

Ánh mắt của Tiểu Sửu Hoàng rất khinh thường mà đảo qua đám trang bị tự động cắt tóc dưới đất.

"Cậu cứ đứng ở đây làm cái gì, chạy nhanh lên, nếu như cuối cùng Lộ Lộ vẫn chết thì ta sẽ đưa cậu chôn cùng với cô bé này đấy…"

Giọng nói này rất lạnh lẽo, kết hợp với giọng khàn khàn của Tiểu Sửu Hoàng làm cho người ta rất sợ hãi.

"Biết rồi, tôi thề sẽ không để cho cô ấy chết đi!"

Thấy vẻ mặt hung ác của Tiểu Sửu Hoàng thì Tiêu Phàm cũng không sợ sệt chút nào, nói một cách nghiêm túc rồi cầm song kiếm lên, cõng Hạ Lộ Lộ trên lưng rồi chạy tới khu trung tâm của xưởng chế tạo!

…

"Này… điều này… điều này…"

Tiểu Miêu nhìn theo bóng lưng Tiêu Phàm đang đi xa, lại nhìn Tiểu Sửu Hoàng, sắc mặt trở nên hoảng sợ, lời nói cũng không mạch lạc.

“Cô đang sợ sao?”

Tiểu Miêu không trả lời câu hỏi của Tiểu Sửu Hoàng, bởi vì cô còn không dám nói chuyện với cái tên điên như Tiểu Sửu Hoàng.

Tiểu Sửu Hoàng cũng không để ý tới cô mà là rút một thanh kiếm ngắn từ sau lưng ra, buông thõng nó rồi đi dạo một vòng quanh người Tiểu Miêu một cách nhàn nhã.

“Được rồi, chỉ cần cô ngoan ngoãn mà ở lại chỗ này, ta cam đoan sẽ không có tên nào có thể làm cô bị thương, thế nhưng nếu cô chạy lung tung thì xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không phụ trách…”

Tiểu Miêu nhìn một vòng tròn ở trên mặt đất xung quanh mình thì hơi ngạc nhiên, bởi vì cô không hiểu vì sao Tiểu Sửu Hoàng lại vẽ cái vòng tròn này, nó cũng không phải kỹ năng gì nha.

Nếu như không phải là kỹ năng phòng ngự thì Tiểu Sửu Hoàng bảo vệ mình bằng cách nào đây?

“Cô gái, vì sao cô luôn ngu ngốc như vậy đây?”

Tiểu Miêu không dám nói lại.

“Cô đừng nhìn, nhìn nữa cũng không biết tại sao đâu, bởi vì cái vòng này chỉ có tác dụng là tạo ra một phạm vi nhỏ mà thôi…”

Tiểu Miêu hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng đã hiểu hành vi của Tiểu Sửu Hoàng vừa rồi là gì.

Vẽ vòng tròn làm ranh giới, trong trò chơi này có lẽ chỉ có Tiểu Sửu Hoàng mới làm chuyện nhàm chán này nha.

Thế nhưng cứ như vậy sẽ an toàn sao?

Tiểu Miêu nhìn xung quanh có dày đặc trang bị tự động cắt tóc, lại có một mảnh dao sáng loáng đang lắc lư làm cô thấy hơi lạnh.

Mà sau đó, cả người Tiểu Miêu run rẩy bởi vì sợ hãi!

Thế nhưng sự sợ hãi này không phải do mấy trang bị tự động cắt tóc kia, mà là bị một đôi cánh dơi khổng lồ của ác ma dọa sợ…

Đúng vậy, Tiểu Sửu Hoàng vừa ở cạnh cô đã biến mất, thay vào đó là một ác ma cả người đen nhánh!

“Hiện tại ta rất khó chịu nha!”

Ác Ma thở dài một hơi.

“Lần này, ta định tới đây để giải sầu mà thôi, chỉ để thưởng thức quá trình trái cây lớn dần rồi trở thành một trái cây chín mọng…”

Gã ngửa đầu lên, nói một mình, cũng không biết là nhìn tới đâu nữa.

“Thế nhưng ngươi, lại ngăn cản việc lớn của ta! Tệ nhất đó chính là, ngươi lại còn làm bị thương một tiểu quỷ mà ta vừa mắt!”

“Ngươi biết không? Bình thường ta ghét nhất là những tiểu quỷ kia, muốn tìm được một tiểu quỷ mà ta cảm thấy vừa mắt khó khăn như nào chứ? Thế mà ngươi lại ra tay làm cô bé bị thương, muốn giết chết cô bé, thật sự là không thể tha thứ được…”

“Ta đang nói chuyện với ngươi đó! Ngươi định chạy đi đâu?”

Vù!

Một thanh phi đao trắng như tuyết từ trong tay Ác Ma bay ra, biến thành một một luồng trắng bạc rồi chui vào vùng đất trống phía xa xa.

Ngay sau đó, có một bóng người nhàn nhạt hiện ra ở nơi đó.

Người máy thích khách rỉ sét nhìn vào thanh phi đao đang cắm phía trước mặt mình, rồi đưa mắt nhìn tới hướng Tiêu Phàm chạy đi, hơi chần chờ rồi

cuối cùng cũng quyết định.

Người máy thích khách rỉ sét quay đầu lại, nhìn tới Ác Ma, hai mắt lúc sáng lúc tối thay đổi liên tục.

Trong chớp mắt, Người máy thích khách rỉ sét và đám trang bị tự động cắt tóc cùng nhau lao tới hướng tên Ác Ma đen thui…

Đây là đâu?

Hạ Lộ Lộ cảm thấy mì mắt mình rất nặng, ngay cả sức lực để mở hai mắt ra cũng không có.

Sau khi miễn cưỡng mở được một khe hở, Hạ Lộ Lộ mơ hồ thấy được một cái lưng dài rộng rắn chắc.

…

À, Hạ Lộ Lộ đang bị cõng.

Nhưng vì sao Hạ Lộ Lộ lại bị cõng?

Hạ Lộ Lộ không còn sức lực, cho nên Hạ Lộ Lộ chỉ có thể bị cõng đi.

Nhưng vì sao Hạ Lộ Lộ lại không có sức lực?

Đúng, Hạ Lộ Lộ vừa mới bị thương…

Cuối cùng Hạ Lộ Lộ cũng nhớ lại trước đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ là chút hồi ức thoáng qua, cô bé đã cảm thấy đầu mình mê man, cảm thấy rất mệt mỏi, thế là lại nhắm mắt lại lần nữa, dựa vào tấm lưng vô cùng to rộng kia.

Ai đang cõng Hạ Lộ Lộ?

Hạ Lộ Lộ nghi ngờ.

Trong giây phút mở mắt ngắn ngủi kia, một thân ảnh mơ mơ hồ hồ đập vào mi mắt, nhưng hoàn toàn không đủ để Hạ Lộ Lộ có thể phân biệt được thân

phận của người trước mắt.

Có điều Hạ Lộ Lộ nhắm mắt một lát, lại có thể đoán được thân phận của người này.

Bởi vì động cơ đang nổ lớn, trên lưng có chút rung chuyển truyền đến khuôn mặt của Hạ Lộ Lộ, còn có hương thơm mê người lặng yên lọt vào mũi kia…

Là hắn?!

Chương 663: Tình Nghĩa

Chương 665: Tình Nghĩa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Là cái tên đại lừa gạt đáng ghét kia?!

Nghĩ đến người cõng mình lại là Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ lập tức xê dịch thân thể của mình, thử một chút, nhưng vừa mới thoáng dùng lực, lập tức có một trên nhói đau kịch liệt truyền đến từ sau lưng Hạ Lộ Lộ, khiến Hạ Lộ Lộ nhịn không được mà nhíu mày một cái.

Hạ Lộ Lộ không còn sức lực, Hạ Lộ Lộ bị thương, Hạ Lộ Lộ dường như sắp chết rồi…

Sau khi hiểu rõ ràng tình trạng thân thể của mình, trong lòng Hạ Lộ Lộ trở nên vô cùng sợ hãi, cuối cùng biến thành bi thương vô tận.

Phụ hoàng ở đâu? Mẫu hậu ở đâu? Các tỷ tỷ ở đâu?

Hạ Lộ Lộ thật là khó chịu, Hạ Lộ Lộ sắp phải chết, Hạ Lộ Lộ thật sự rất sợ hãi nha!

Sau khi Hạ Lộ Lộ khỏi bệnh nhất định sẽ ngoan ngoãn,

Van xin các người mau tới đây cứu Hạ Lộ Lộ…

Hạ Lộ Lộ rất muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng cô bé phát hiện mình không còn sức lực để hô lên nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn rúc vào lưng của Tiêu Phàm.

Vì sao tất cả các người ai cũng không ở nơi này, Hạ Lộ Lộ thật sự sẽ trở nên ngoan ngoãn mà…

…

Tiêu Phàm phi tốc phi nhanh, tất cả kỹ năng gia tốc đều đã dùng tới, động cơ thiêu đốt rung động ầm ầm, cùng vô số ánh lửa.

Khu bên ngoài của xưởng chế tạo vũ khí Colt, là vị trí hiện tại của Tiêu Phàm, mà thuốc giải được cất giữ tại khu vực trung tâm của xưởng chế tạo vũ khí.

15%,

14%,

13%,

…

Tiêu Phàm luôn luôn nhìn chằm chằm cột máu không ngừng giảm xuống của Hạ Lộ Lộ, nội tâm âm thầm xem chừng, dựa theo tốc độ hao tổn hiện tại, coi như mình dùng hết tất cả kỹ năng gia tốc, vẫn không đủ để Hạ Lộ Lộ bị trúng độc trên lưng mình có thể đuổi tới khu vực trung tâm để tìm thuốc giải.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, mình nhất định phải làm chút gì đó!

Tiêu Phàm lau mồ hôi trên đầu, bỗng nhiên dừng lại, móc ra thuốc khôi phục sinh mệnh mà mình mới bổ sung vào bọc đang cõng trên lưng, một tay ôm Hạ Lộ Lộ vào trong ngực, mở nắp bình ra, rót thứ thuốc đỏ như máu tươi vào miệng nhỏ của cô bé.

…

Quá tốt rồi! Thuốc trị liệu có tác dụng với Hạ Lộ Lộ!

Nhìn thấy HP của Hạ Lộ Lộ từ từ đi lên, trong lòng Tiêu Phàm liền vui mừng, nhưng khi phát hiện ra nước mắt bên khóe mắt của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm liền cảm thấy lòng mình tê rần, âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Xem ra trước đó cô bé này đã khóc một trận trên lưng mình…

…

Nhờ sự bổ sung của HP, dường như Hạ Lộ Lộ cũng khôi phục được một chút thần thái, có thể mở mắt ra một chút, có điều vẫn là một bộ dáng vô cùng uể oải.

“Đại lừa gạt… Có phải Hạ Lộ Lộ sắp chết không…”

Hạ Lộ Lộ không tiếp tục khóc, bởi vì cô bé đã khóc mệt, cho nên âm điệu rất nhẹ, đã mất đi cách nói chuyện tràn đầy sức sống trước đây.

Mặc dù Tiêu Phàm luôn phản cảm với một Hạ Lộ Lộ ngang ngược tùy hứng, nhưng nhìn thấy bộ dạng lúc này của Hạ Lộ Lộ, thì một chút vui vẻ cũng không có.

“Hạ Lộ Lộ không có chuyện gì, chúng ta đi tìm thuốc giải, Hạ Lộ Lộ sẽ ổn thôi.”

“Hạ Lộ Lộ tự biết tình huống của mình, Hạ Lộ Lộ bị thương, trúng độc, qua một đoạn thời gian nữa có lẽ sẽ…”

“Im ngay! Chú nói cháu không có việc gì thì chính là không có chuyện gì! Hiện tại uống thuốc trước, chú sẽ lập tức dẫn cháu đi tìm thuốc giải!”

Trông thấy một Hạ Lộ Lộ ngày xưa hoạt bát hiếu động bỗng nhiên lại trở nên tiêu cực như thế, Tiêu Phàm không biết làm sao, trong lòng có hơi cảm thấy phiền não.

Sau khi cho một bình thuốc bổ sung sinh mệnh vào miệng Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm lại cõng Hạ Lộ Lộ lên lần nữa, chạy về hướng xưởng chế tạo vũ khí.

Bị Tiêu Phàm rống lên một câu, Hạ Lộ Lộ cũng không nổi trận lôi đình như thường ngày, bởi vì cô bé đang cảm thấy vô cùng tuyệt vọng đối với tình trạng của bản thân, cơ thể cũng mất đi sức sống.

Hạ Lộ Lộ tựa sát vào sau lưng Tiêu Phàm, cảm nhận được gió gào thét ầm ĩ hai bên mặt, bỗng nhiên cảm thấy có chút mơ hồ.

"Đại lừa gạt… Không phải chú chán ghét Hạ Lộ Lộ sao… Vì sao lại vội vã muốn cứu Hạ Lộ Lộ như vậy… Với lại Hạ Lộ Lộ biết mình không thể cầm cự được bao lâu nữa…"

Chán ghét?

Không thể nói vậy, mình chỉ là đơn thuần không thích làm hư đứa trẻ này thôi.

Vì sao lại vội vã cứu cô bé?

Hạ Lộ Lộ chỉ là một NPC trong trò chơi, trên bản chất chỉ là một nhóm số liệu trong trò chơi mà thôi, mình muốn cứu cô bé hoàn toàn là bởi vì nhiệm vụ cần…

Mặc dù Tiêu Phàm nghĩ như vậy, nhưng lại vẫn cảm thấy vô cùng chột dạ như cũ, mà đến khi lời tới miệng, lại trở thành như thế…

"Bởi vì chúng ta là bạn pháo, chú sẽ không để bạn pháo của mình xảy ra chuyện gì!"

Bạn pháo, thực sự là một lí do thoái thác hoang đường.

Trước đây khi lần đầu tiên nghe từ trong miệng Hạ Lộ Lộ nói ra hai chữ "Bạn pháo" này, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ, thật không nghĩ đến bây giờ mình lại có thể nói tự nhiên như vậy, thế giới này thật đúng là trò đùa nha.

Tiêu Phàm có chút không rõ tại sao mình lại nói như thế.

Nhưng lần giải thích này, trong nội tâm của Tiêu Phàm lại cực kì tán thành.

Thậm chí phần tán thành này, khiến hắn cảm nhận được một chút mơ hồ, có điều chỉ sau nháy mắt, Tiêu Phàm lại dứt bỏ lo nghĩ trong lòng mình đi, lại chạy như điên về phía trước.

"Bạn pháo?" Nghe được hai từ "Bạn pháo", Hạ Lộ Lộ tự lẩm bẩm, theo hai từ "Bạn pháo" được phun ra từ trong miệng Hạ Lộ Lộ, cô bé phảng phất khôi phục được một chút sức sống, thần sắc trên mặt cũng trở nên tốt hơn một chút.

"Đúng vậy… Bạn pháo… Hạ Lộ Lộ ngoại trừ phụ hoàng mẫu hậu cùng các tỷ tỷ, bây giờ Hạ Lộ Lộ còn có bạn pháo…"

Hạ Lộ Lộ nắm chặt lại quả đấm nhỏ của mình, gương mặt dán chặt vào tấm lưng rắn chắc kia, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng an tâm.

Hai từ "Bạn pháo" phảng phất có ma lực, khiến cho nội tâm đang vô cùng tuyệt vọng của Hạ Lộ Lộ sinh ra không ít dũng khí.

"Với lại chú cũng không chán ghét Hạ Lộ Lộ, cô gái đáng yêu như Hạ Lộ Lộ, chú nghĩ hẳn là sẽ không có người nào chán ghét…"

Tiêu Phàm sau khi chạy vào bên trong dường như nhớ lại cái gì, bổ sung một câu, âm điệu lời này có chút nhẹ, nhưng vẫn theo gió bay đến bên tai Hạ Lộ Lộ.

Hạ Lộ Lộ tái nhợt khuôn mặt nhỏ, bị thứ bên trong cơn gió mang tới một chút nhiệt độ ấm áp, khuôn mặt lặng lẽ ửng hồng…

Cái đồ quỷ sứ đáng ghét đang nói cái gì vậy…

Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt nhỏ của mình trở nên ấm áp, cảm giác bối rối trong lòng cũng bị một dòng nước nóng len lỏi vào, khiến cô bé cảm thấy có chút dễ chịu, mà chỗ cứng rắn sau lưng để dựa mặt vào cũng không cứng rắn dọa người như trước.

…

Sau khi Tiêu Phàm an ủi Hạ Lộ Lộ một phen, cũng không để ý quá nhiều nữa, bởi vì hắn cảm thấy vấn đề này sẽ ảnh hưởng đến lực chú ý của hắn, bây giờ vì an nguy của sinh mệnh Hạ Lộ Lộ, tinh thần của hắn nhất định phải tập trung cao độ trở lại.

Người máy biến chất đã dùng [Rỉ Sét Sinh Mệnh] với Hạ Lộ Lộ với trạng thái trúng độc vô cùng bá đạo, khiến cho Hạ Lộ Lộ toàn thân mất hết khí lực, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà dần dần tiến hành từng bước xâm chiếm HP của Hạ Lộ Lộ, hơn nữa còn là loại không chết không thôi kia.

Sau một đường chạy, thuốc bổ sung sinh mệnh trong hành trang của Tiêu Phàm đã tiêu hao hơn phân nửa, bình bình lọ lọ rơi xuống theo đường chạy của Tiêu Phàm, HP của Hạ Lộ Lộ cũng treo lơ lửng ở khoảng giữa một cách gian nan, nhưng mà vị trí trước mắt của Tiêu Phàm vẫn là bên ngoài xưởng chế tạo vũ khí Colt.

Thực sự là hỏng bét! Lòng đất của xưởng chế tạo vũ khí này rốt cuộc to thế nào vậy!

Phảng phất cảm nhận được tâm tình bực bội bất an của Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ thấp giọng nói một câu: “Không sao, lần này Hạ Lộ Lộ lén đi có thể gặp được mọi người, cũng cũng nhau đi vào chỗ nguy hiểm, đã cảm thấy vô cùng vui vẻ…”

Chương 664: Người Máy Võ Sĩ

Chương 666: Người Máy Võ Sĩ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đừng nói lung tung! Chú nói rồi cháu sẽ không có chuyện gì đâu!”

Tiêu Phàm cắn răng một cái, bỗng nhiên xông lên, ngọn lửa trên người lại to lớn hơn mấy phần.

Hạ Lộ Lộ mở mắt ra một chút, nhìn xem đốm lửa xanh thẳm tan ra bốn phía, suy nghĩ về vũ hội sinh nhật của mình năm mười tám tuổi (chín tuổi),

khi đó bầu trời đêm đầy sao cũng chói lọi mỹ lệ như thế này…

“Tỷ tỷ, mọi người hoạt động như này sẽ vui vẻ sao, chẳng lẽ sẽ không cảm thấy không thú vị?”

Hạ Lộ Lộ nhìn xem đám công chúa từ sân nhảy đi xuống, nghi ngờ hỏi, cô bé tuổi nhỏ lần đầu tiên sinh ra chất vấn đối với võ đài mỹ lệ kia.

Đám công chúa bọn họ đối mặt với nghi hoặc của muội muội thì ôn hòa cười cười, cũng nhẹ nhàng sờ lên cái đầu nhỏ của Hạ Lộ Lộ.

“Chỉ cần tìm được hạnh phúc của mình, cuộc sống sẽ không tồn tại việc không thú vị hay không.”

“Hạnh phúc?”

“Ừm, hoặc có thể nói là tình yêu…”

“Tình yêu? Hạ Lộ Lộ không hiểu…”

“Hạ Lộ Lộ còn nhỏ, sau khi lớn lên sẽ hiểu được,

Đó là một loại tư vị khó có thể nói rõ…”

“Sau này Hạ Lộ Lộ sẽ có tình yêu sao?”

“Đúng, Hạ Lộ Lộ đáng yêu nhất định sẽ gặp được tình yêu của mình…”

…

Tình yêu?

Từ ngữ này mình đã lãng quên từ lâu rồi…

Từ sau khi cầm tới quyển “Hỏa pháo nhận người”, Hạ Lộ Lộ liền bị đắm chìm vào bạo tạc không cách nào có thể kiềm chế, cũng chỉ là loại thời điểm như bây giờ, mới có thể nhớ lại những chuyện cũ một lần nữa…

Tình yêu trong miệng các tỷ tỷ rốt cuộc là cái gì đây?

…

Bỗng nhiên phanh lại một cái, Tiêu Phàm đột nhiên dừng lại, cái đầu nhỏ của Hạ Lộ Lộ cũng theo quán tính mà đâm vào lưng của Tiêu Phàm…

“Đây là?!”

Tiêu Phàm nhìn cái cửa sắt trước mắt có chút kinh dị, về sau cấp tốc tìm được một cái nút, không có một giây phút cân nhắc nào, trực tiếp nhấn vào.

Một tiếng loảng xoảng thật lớn vang lên, một trận bụi bặm bay đến, cánh cổng kim loại đã đứng yên qua bao nhiêu năm tháng mà không được tu sửa cuối cùng lại được mở ra một lần nữa.

Tiêu Phàm cõng Hạ Lộ Lộ vội vã chạy vọt vào, Tiêu Phàm cùng Hạ Lộ Lộ đi vào, cửa sắt cũng theo đó mà đóng lại.

Tiêu Phàm nhìn xem cảnh tượng trước mắt mình, cảm thấy có chút nghi hoặc.

Bởi vì nơi đây là một khu rộng lớn bị phong bế, nhưng theo tầm mắt của Tiêu Phàm phóng tới, trước mắt lại không có vật gì.

Chuyện gì đã xảy ra?

Mà mình còn chưa mang theo Hạ Lộ Lộ đến khu vực trung tâm của khu chế tạo vũ khí, nơi này không nên là cuối cùng mới đúng.

Chẳng lẽ mình đã đi sai phương hướng rồi?

…

Trong lòng Tiêu Phàm có chút vội vàng, mồ hôi lạng trên trán ứa ra, bắt đầu tìm tòi bốn phía.

Chỉ chốc lát sau Tiêu Phàm đã phát hiện ra mấy cái nút bên cạnh cái cửa sắt.

Nhìn xem một hàng nút được bài bố phân loại, ánh sáng trong lòng Tiêu Phàm liền lóe lên, bỗng nhiên nhấn cái nút ở trên cùng!

Một tiếng động lớn vang lên, toàn bộ mặt đất bỗng nhiên bị chấn động, đồng thời phát ra tiếng vang kẽo kẹt kẽo kẹt, từng trận từng trận rung chuyển, mặt đất bắt đầu chậm rãi dốc lên.

Nhìn thấy tình trạng lần này, trong lòng Tiêu Phàm liền vui mừng, mình đoán quả nhiên không sai! Nơi này là bình đài lên xuống của xưởng chế tạo vũ khí! Chỉ cần tiếp tục lên cao, mình nhất định có thể mang theo Hạ Lộ Lộ đến khu vực trung tâm của xưởng chế tạo vũ khí!

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh từ trên cao rơi xuống, hung hăng đập vào bình đài lên xuống, phát ra một tiếng vang lớn.

Tiêu Phàm cũng theo chấn động kịch liệt mà té ngã trên đất, có điều trước khi rơi xuống đất hắn đã lấy một tay ra sau lưng Hạ Lộ Lộ để bảo vệ cô bé vào trong ngực, sau đó mới lăn lộn về một phía.

Đợi cho bụi mù bị tung lên do chấn động tan đi hết, Tiêu Phàm cuối cùng cũng thấy rõ thân ảnh của kẻ địch.

Chỉ thấy một người máy có vóc dáng khôi ngô xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm, đầu đội một cái mũ rộng vành có đỉnh to lớn, sau lưng khoác một chiếc áo choàng màu máu, toàn thân bôi sơn màu xanh sẫm, giống như một bộ quần áo xanh mà võ sĩ mặc lúc luyện công vậy. Một thanh kiếm sắc bén được võ sĩ giữ trong tay, không giống người máy mà ngược lại cực kỳ giống đại hiệp trong giang hồ võ công cao siêu đi hành hiệp trượng nghĩa.

[Tên quái vật: Người máy võ sĩ]

[Thuộc loại quái vật: Máy móc tinh anh]

[Đẳng cấp quái vật: 50]

[HP: 100%]

[Ghi chú: Người máy võ sĩ thế mà có thể dùng 0 và 1 tạo thành mã hóa, biểu hiện kỹ thuật chiến đấu cao siêu với đám người như vậy, thực sự là

không thể tưởng tượng được.]

Kỹ năng:

[Tên kỹ năng: Cương Thiết Vũ Khải]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả kỹ năng: Áo giáp trên người người máy võ sĩ vô cùng kiên cố, khiến cho có kháng tính vật lý ngoài định mức, lực phòng ngự đối với công kích vật lý có thể tăng lên 20%.]

[Ghi chú: Mỗi một tấc da thịt của người máy võ sĩ đều là kim loại vô cùng kiên cố.]

[Tên kỹ năng: Cương Thiết Sát Phong]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả kỹ năng: Người máy võ sĩ bỗng nhiên vung ra một đao, xé rách không khí sinh ra luồng khí xoáy vô cùng mạnh mẽ, quét sạch kẻ địch trước mặt. Cương Thiết Sát Phong có thể tạo tổn thương nhất định cho kẻ địch, cũng tạo hiệu quả đánh bay. Thời gian hồi chiêu thức 30 giây.]

[Ghi chú: Đây là "Lưỡi đao" mà người máy võ sĩ tu luyện mà ra, không có "lưỡi đao" làm sao có thể được xưng tụng là võ sĩ chứ?!]

[Tên kỹ năng: Kim Chúc Đột Thứ]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả kỹ năng: Người máy võ sĩ hướng về phía trước nhanh chóng đâm ra năm đao, có thể tạo thành tổn thương to lớn đối với kẻ địch. Thời gian hồi chiêu thức 50 giây.]

[Ghi chú: Người máy võ sĩ sở dĩ có thể trở thành một vị võ sĩ xuất sắc, là bởi vì nó không ngừng luyện tập chăm chỉ tốc độ xuất đao của mình.]

[Tên kỹ năng: Cương Thiết Hiệp Khách]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả kỹ năng: Người máy võ sĩ có thể tăng tốc độ công kích cùng tốc độ di chuyển của bản thân lên 20% thêm 30 giây. Thời gian hồi chiêu thức 2 phút.]

[Ghi chú: Trong ổ cứng của người máy võ sĩ có một cái tên chương trình vô cùng mạnh mẽ là "Cường Thiết Hiệp Khách", nhưng trên đó cũng chỉ là vô số chữ số 0 và 1 mà thôi.]

…

Trước đó Tiêu Phàm dừng một cái, khiến cho Hạ Lộ Lộ theo quán tính mà bắn vọt về trước va chạm vào lưng của Tiêu Phàm.

Bây giờ độc tố của người máy ám sát biến chất đang giày vò Hạ Lộ Lộ đến sức cùng lực kiệt, cho dù là một va chạm rất nhỏ, cũng có thể làm cho cô bé cảm thấy mê man khó chịu.

Đợi cho Hạ Lộ Lộ khó khăn lắm mới có thể vượt qua được va chạm kia, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn nổ lên, mặt đất lại điên cuồng lắc lư.

Thân thể suy nhược của Hạ Lộ Lộ như cục đá trượt xuống vách núi, bỗng nhiên rơi xuống phía dưới.

Cảm nhận được mình đang rơi xuống, Hạ Lộ Lộ rất muốn chống cự một chút, bất đắc dĩ toàn thân lại không còn chút sức lực nào, chỉ có thể thuận theo mà rơi xuống, trong lòng cảm thấy vô cùng thê lương.

Có điều cảm giác đau đớn vì bị va chạm cũng không đến như tưởng tượng, bởi vì Hạ Lộ Lộ cũng không bị đụng chạm một chút nào với mặt đất cứng rắn, mà là rơi vào trong một lồng ngực ấm áp.

Sau mấy lần chật vật lăn lộn kết thúc, khuôn mặt nhỏ của Hạ Lộ Lộ dán vào lồng ngực của người kia, có chút nóng lên.

Tư thế ngã xuống trước đó vô cùng mãnh liệt, Hạ Lộ Lộ tự nhiên có cảm giác, nhưng cho đến bây giờ, cô bé vẫn chưa cảm nhận được một chút đau

đớn, chứng tỏ những đau đớn vốn nên xuất hiện trên người cô bé khi ngã xuống, đã được một người khác gánh chịu.

Không đợi Hạ Lộ Lộ suy nghĩ thêm, một trận tiếng bước chân trầm ổn có lực chậm rãi từ nơi xa truyền đến…

Gặp phải kẻ địch rồi?

Cũng chỉ có thể là như vậy, dưới tình huống bình thường thì cái tên chán ghét kia sẽ không vụng về cõng Hạ Lộ Lộ mà ngã sấp như vậy đâu.

Nhưng bây giờ Hạ Lộ Lộ trở thành vật vướng víu, nhất định sẽ liên lụy đến hắn.

Chương 665: Bay Lên Không

Chương 667: Bay Lên Không

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Buông Hạ Lộ Lộ xuống đi, sẽ không khiến chú trong chiến đấu bị phân tâm, lại nói Hạ Lộ Lộ có lẽ không chống cự được bao lâu nữa…”

“Nhóc con đừng có nói lung tung nữa!”

Nhìn xem bộ dáng yếu ớt vô lực của Hạ Lộ Lộ trong ngực mình, trong lòng của Tiêu Phàm xuất hiện một cảm giác chưa từng có, trực tiếp đưa tay nhặt một bình thuốc bổ sung sinh mệnh lên rồi rót vào miệng nhỏ của Hạ Lộ Lộ, một bên cảnh giác người máy võ sĩ đang chậm rãi đi về phía mình.

Người máy võ sĩ máy móc tinh anh cấp 50, chỉ nhìn từ đẳng cấp, đã trên mình một cái đầu.

Mà từ chỗ tư liệu phản hồi mà phân tích, tên này vẫn là cận chiến lão luyện, thực sự có chút khó chơi.

Có điều quan trọng nhất vẫn là Hạ Lộ Lộ đứa nhỏ này…

Một ném vừa nãy kia, Tiêu Phàm liều chết bảo vệ, Hạ Lộ Lộ căn bản chưa nhận một chút tổn thương do va chạm nào, nhưng theo việc chuyển động một chút này, tốc độ HP hạ xuống của Hạ Lộ Lộ tại thời điểm này có nhanh hơn một chút.

Dọa cho Tiêu Phàm gấp rút rót thuốc bổ sung sinh mệnh vào miệng Hạ Lộ Lộ.

Độc tố của [Rỉ Sét Sinh Mệnh] thực sự quá bá đạo, ngay cả cơ năng thân thể của Hạ Lộ Lộ cũng chậm rãi từng bước xâm chiếm, không phải thì vì sao chỉ có vẻn vẹn lay động như thế Hạ Lộ Lộ cũng không thể chịu nổi.

Mặt khác càng nghiêm trọng hơn chính là, thuốc bổ sung sinh mệnh thực sự không còn nhiều lắm…

Một tay Tiêu Phàm ôm Hạ Lộ Lộ vào trong ngực, móc ra bên trong ba lô một tấm vải màu trắng, buộc Hạ Lộ Lộ lại thật chắc chắn.

Tấm vải màu trắng này là khi Tiêu Phàm làm "Phàm Tử" đã mặc lên người, lúc này lại bị Tiêu Phàm dùng để cố định thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Hạ Lộ Lộ.

Nhưng cuối cùng áo ngoài cũng không bằng dây thừng, cho dù buộc như nào cũng không kiên cố, vì thế Tiêu Phàm có chút hoài niệm băng gấm màu hồng mà Tiểu Miêu sử dụng trên lưng.

Kẻ địch cũng không định cho Tiêu Phàm có cơ hội để suy tính, một thanh đao võ sĩ sắc bén trực tiếp vạch phá không khí, cấp tốc hướng chém về phía Tiêu Phàm!

Ánh mắt của Tiêu Phàm ngưng tụ, hồng quang lấp lóe.

Tay phải duỗi về phía trước, trở tay xoay tròn trường kiếm trong tay, vững vàng chặn đứng một trảm của người máy võ sĩ.

Đầu gối gập lại một chút, sau khi trải qua đợt tấn công, Tiêu Phàm liền dùng tay trái che chở Hạ Lộ Lộ trong ngực, nhanh chóng lui về sau triệu hồi.

U quang trong mắt người máy võ sĩ chậm rãi nhảy lên. Như hai đóa Minh Hỏa làm người ta phát lạnh.

Một kích không có kết quả, người máy võ sĩ dường như không nghĩ đến, thản nhiên nhìn Tiêu Phàm lùi về sau một chút để tránh né, liền xông lên giết một lần nữa.

Choang! Choang! Choang!

Tiếng kim loại va chạm liên tiếp vang lên, hai lưỡi đao đang không ngừng đọ sức, nhưng đối mặt với sự tấn công mạnh mẽ của người máy võ sĩ, Tiêu Phàm chỉ có thể rút lui, cũng không có lui mấy bước, liền bị buộc đến nơi hẻo lánh.

Bình đài lên xuống này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, giống như trường giác đấu, bốn phía bịt kín.

Bên trong khu phong bế, chiến đầu giống như thú bị nhốt, một vị bay ngược, sẽ chỉ khiến cho mình càng nhanh lâm vào tình thế không lối thoát.

Đối với điểm này, trong lòng Tiêu Phàm tự nhiên hiểu rõ, nhưng lại không có cách nào né tránh, bởi vì hắn nhất định phải nhìn xem Hạ Lộ Lộ trong ngực.

Người máy võ sĩ sẽ không vì tình cảnh bây giờ của Tiêu Phàm mà sinh lòng đồng cảm, bởi vì nó chỉ là sắt thép lạnh lẽo, chỉ vì chấp hành mệnh lệnh trong hệ thống chương trình mà sinh ra, mà chủ nhân của nó ra lệnh chính là trục xuất, xua đuổi triệt để kẻ địch trước mắt này!

Đao võ sĩ chém ngang một cái, không có một chút lo nghĩ, cơn gió lập tức nổi lên cũng trở nên sắc bén, một vầng sáng hình bán nguyệt theo gió bắn ra, chém về phía Tiêu Phàm!

Cường Thiết Sát Phong!

Kiếm kỹ sở trường của người máy võ sĩ!

Thời điểm người máy võ sĩ máy móc tinh anh thi hành nhiệm vụ cũng không cứng ngắc, ngược lại càng thêm theo đuổi hiệu suất, nhìn thấy Tiêu

Phàm bị buộc trong góc, người máy võ sĩ trực tiếp xuất ra kỹ năng [Cuồng Thiết Sát Phong] của mình quét về phía Tiêu Phàm, nó muốn phá hủy triệt để kẻ địch trước mặt đến không còn gì!

Lưỡi đao gió sắc bén, Tiêu Phàm tự biết không thể chống lại, nhưng thân ở góc chết, lưng tựa vách tường, hắn có thể né tránh như thế nào?!

Nếu như sử dụng [Kim Tàm Thoát Xác], Tiêu Phàm hoàn toàn có thể đào thoát thăng thiên, nhưng Hạ Lộ Lộ lại không có cách nào có thể đi theo, cuối cùng nhất định sẽ mất mạng dưới cơn gió này.

Nếu như kết cục là như vậy, thì việc hắn có thể sống sót, cũng không có ý nghĩa gì.

Tiêu Phàm nhìn chăm chú vào chỗ người máy võ sĩ đánh ra lưỡi đao gió, ánh sáng trong mắt nổ bắn ra, ánh lửa sau lưng cũng trở nên tràn đầy!

Ánh sáng xanh phía sau lưng Tiêu Phàm được triển khai, như một cánh chim xanh thẳm, Tiêu Phàm bỗng nhiên đạp một cái, đập xuống mặt đất, cùng mặt đất đụng vào nhau, nứt toác ra, hóa thành từng tia từng sợi, mà lúc này Tiêu Phàm đã ôm Hạ Lộ Lộ nhảy lên giữa không trung…

Đó cũng không phải là kỹ năng gì mới, mà là toàn bộ kỹ xảo chiến đấu của toàn tức trong trò chơi.

Tại toàn tức trong trò chơi, chiến đấu có độ dẻo xuất sắc, người chơi có thể dùng năng lực của bản thân, để chiến đấu trở nên phong phú.

Sau một khoảng thời gian tiếp xúc với Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm càng thêm khắc sâu nhận thức được điểm này.

Năng lực khống chế lửa của [Túy Ý Viêm] kết hợp với tác dụng lực đối với vật thể của [Ngự Kiếm Thuật], có thể để Tiêu Phàm trong chiến đấu vô căn cứ xuất ra các loại di chuyển quỷ dị khó lường, nhưng điều kiện tiên quyết là Tiêu Phàm nhất định phải khống chế được trạng thái cân bằng của thân thể rất khó bảo trì kia, nếu không hiệu quả sẽ bị phản lại, khiến cho bản thân sẩy tay lâm vào đường cùng.

Sau khi trải qua những việc trước đó kia, Tiêu Phàm đã có những kinh nghiệm nhất định, dưới tình thế cấp bách, kiên quyết vọt lên, như đại điểu giương cánh, bay lượn trên không, ánh lửa nổi bật, vô cùng đẹp đẽ…

Lưỡi đao gió xẹt qua dưới chân Tiêu Phàm, đụng vào tường ốp kia loại mà nổ tung ra, lưu lại một dấu vết thật sâu, nhưng theo bình đài từ từ đi lên, một lát lại biến mất không thấy.

Người máy võ sĩ nhìn lưỡi đao gió của mình rơi xuống không trung thì cảm thấy có chút kinh ngạc, có điều nó cũng không chần chờ đối với việc này quá lâu, bởi vì tình hình chiến đấu trước mắt vẫn nằm trong kế hoạch của nó…

Người máy võ sĩ nhìn qua đám lửa xanh trong không trung kia, mũ rộng vành ở dưới ánh sáng âm u sáng tối chập chờn.

Sau khi đẩy Tiêu Phàm vào góc chết, người máy võ sĩ quả quyết sử dụng kiếm kỹ [Cường Thiết Sát Phong] của mình.

Nhưng nó cũng không cho là chỉ với một lưỡi đao gió của mình, đã có thể đưa kẻ địch trước mặt vào chỗ chết.

Nó sử dụng Cuồng Thiết Sát Phong một là vì tiến công, mà quan trọng hơn là vì theo đuổi hiệu quả đánh bay khi [Cuồng Thiết Sát Phong] được thêm vào.

Một khi Cuồng Thiết Sát Phong treo kẻ địch lơ lửng, kẻ địch kia liền hóa thành con cừu non đợi làm thịt trong mắt nó, kết cục phải chết hẳn là không nghi ngờ.

Bây giờ chỗ tụ thành lưỡi đao gió của [Cuồng Thiết Sát Phong] tuy bị Tiêu Phàm né qua, nhưng tình trạng lúc này không kém kế hoạch trong lòng nó là bao nhiêu.

Người máy võ sĩ dùng hai tay nắm chặt đao võ sĩ sắc bén trong tay, ánh mắt đang khóa chặt vào Tiêu Phàm đang chậm rãi từ trên không rơi xuống.

Đầu gối khụy lại, né người sang một bên, đao võ sĩ lại quét ngang qua một lần nữa, áo choàng màu đỏ máu lại theo gió bay lên.

Hai mắt Tiêu Phàm gấp gáp nhìn chằm chằm vào người máy võ sĩ đột nhiên mở to, trong lòng run lên, bởi vì hắn nhìn ra đây là tuyệt chiêu mà người máy võ sĩ đã sử dụng lúc mở đầu!

Nhưng hôm nay Tiêu Phàm đang ở trên không, không có chỗ để thụ lực, thì có thể tránh né như thế nào?

Im hơi lặng tiếng, lại như gió đột nhiêm mưa to, đây là một đao người máy võ sĩ chỉ lên trời!

Chương 666: Nguy Cơ

Chương 668: Nguy Cơ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mắt thấy đao đang chuẩn bị rơi xuống phía mình, trong lòng Tiêu Phàm liền mắng chửi.

Đáng chết! Không tránh được! Chỉ có thể liều thôi!

Ánh lửa xanh sau lưng Tiêu Phàm tăng vọt, giống như phát ra nham thạch nóng chảy, phi tốc gần về phía trước, sau đó ở trước người Tiêu Phàm không ngừng ngưng tụ…

Đập!

Không có một chút đẹp đẽ, nắm đấm hợp lại từ lửa vô cùng to lớn bị Tiêu Phàm thao túng trực tiếp đập lên thân người máy võ sĩ!

Đó cũng không phải là thủ đoạn ứng phó mà Tiêu Phàm tỉ mỉ suy nghĩ mà ra, mà là tình cảm trong nội tâm của hắn lúc này lại phát tiết, đối mặt với tình thế tuyệt vọng mà dâng lên ngọn lửa phẫn nộ trong lòng, ý đồ như nắm đấm thép đánh bẹp kẻ địch!

Người máy võ sĩ nhìn thấy hỏa quyền đánh về phía mình cũng không lùi nửa bước, bởi vì ánh sáng lưỡi đao đã hiện, lưỡi đao chỉ lên trời!

Đây là chiêu thức mở đầu [Kim Chúc Đột Thứ] của người máy võ sĩ!

Đao thứ nhất!

Đao sắc bén trực tiếp đâm vào trong ngọn lửa,

Ngọn lửa xanh uy thế bức bách lại như mây trôi mà tản ra bốn phía, mấy mảnh sợi thô màu xanh, tùy ý bay lên.

Hai đao ba đao nối tiếp nhau tới, tội lỗi khuấy động trời đất, hỏa quyền Tiêu Phàm ngưng tụ mà thành trong nháy mắt đã bị đánh tan ra, như pháo hoa trong bầu trời đêm, cũng như hoa tươi nở rộ.

Ba đao vừa ra, hỏa quyền Tiêu Phàm tạo ra đã vỡ vụn triệt để, mà đao thứ tư đao thứ năm trực tiếp chém về phía bản thân Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm cũng không lùi bước, bởi vì hắn đã không thể lùi bước, hai mắt trợn tròn, tơ máu hiển hiện, tau phải cầm bảo kiếm, mượn tư thế đang hạ xuống mà đánh về phía người máy võ sĩ!

Bốn đao năm đao, thế như mãnh hổ, phảng phất muốn triệt để xé xác kẻ địch trước mặt!

Nhưng nghênh đón hai đao này lại là một mảnh kiếm cùng ánh lửa, tay phải của Tiêu Phàm đã hóa thành tàn ảnh, trải qua thời gian dài thì kiếm đã trở thành một phần cơ thể, trong khoảng khắn bộc phát triệt để!

Kiếm quấn lấy lửa xanh, lửa xanh quấn lấy kiếm, không có chút gì là do dự và sợ hãi, đây là bản năng chống cự trong nội tâm của Tiêu Phàm!

Đáng tiếc, một ảnh ánh kiếm cùng lửa làm màn che cuối cùng… Vẫn là nát…

Máu tươi bắn ra, HP của Tiêu Phàm bỗng nhiên giảm xuống một khoảng lớn, cảm nhận được đau đớn truyền đến từ cánh tay phải, Tiêu Phàm khẽ cắn chặt hàm răng!

Đợi cho hai châm chạm đất, Tiêu Phàm liền nhanh chóng lùi về phía sau, hai mắt luôn gắt gao nhìn chằm chằm vào người máy võ sĩ, không dám mảy may phân tâm.

Ánh lửa dập tắt, có máu chậm rãi nhỏ xuống, ống tay áo của cánh tay phải của Tiêu Phàm đã sớm bị rách nát, hai vết thương to lớn, lộ ra vẻ đáng sợ.

[Cuồng Thiết Sát Phong] không phải là trò đùa, không thể nào tùy tiện đối kháng, bây giờ Tiêu Phàm chỉ là bị thương cánh tay phải, đã tính là vô cùng may mắn.

Hạ Lộ Lộ ở trong ngực Tiêu Phàm, luôn luôn chú ý đến tình hình chiến đấu trước mắt, khi thấy trên cánh ya Tiêu Phàm có hai vết đạo sâu hoắm, trong lòng liền cảm thấy áy náy.

Bởi vì phải dùng tay trái để bảo vệ cô bé an toàn ở trong ngực, nếu không phải là như thế, Tiêu Phàm cũng sẽ không bị đả thương nặng đến như vậy.

Hạ Lộ Lộ mở cái miệng nhỏ, muốn nói với Tiêu Phàm cái gì đó, nhưng còn chưa phát ra tiếng, đã bị Tiêu Phàm dùng bình máu chặn lại.

Người máy võ sĩ nhìn đao võ sĩ trong tay mình dường như có chút không hiểu, bởi vì kẻ địch không bị [Kim Chúc Đột Thứ] của nó thanh trừ hoàn toàn khiến hắn ta cảm thấy có chút hoang mang.

Sau khi Tiêu Phàm bổ sung máu cho Hạ Lộ Lộ đang nằm trong ngực xong, nhìn xem người máy võ sĩ đang đứng sững sờ, móc ra một bộ nữ trang vẫn còn cất trong hành trang ra, ba chân bốn cẳng bao lên thân người Hạ Lộ Lộ, cố định Hạ Lộ Lộ thật chắc chắn, lúc này Tiêu Phàm mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Phàm không dám để Hạ Lộ Lộ đang trong ngực mình sang một bên, bởi vì hắn sợ người máy võ sĩ sẽ như Gnome dây cót lúc trước, chuyên chọn quả hồng mềm mà bóp.

Mặt khác hắn cũng không dám đeo Hạ Lộ Lộ ra phía sau mình, tuy nói cõng Hạ Lộ Lộ thì khi chiến đấu sẽ thuận tiện hơn một chút, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Hạ Lộ Lộ trong tầm mắt, hắn không hiểu sao sẽ cảm thấy bất an.

Bây giờ điều chỉnh tốt trạng thái, trong tay Tiêu Phàm lóe lên ánh bạc, dao ăn cùng nĩa được đem ra.

Tiêu Phàm muốn bắt chước cách chiến đấu của Gnome dây cót trước đây, dựa vào đặc điểm của [Lễ Nghi Bàn Ăn] để phong ấn triệt để hệ thống điều khiển của người máy võ sĩ, lại lợi dụng hiệu quả của [Hoa Bỉ Ngạn nở] để tiến thành xâm chiếm từng bước vào HP.

Đáng tiếc Tiêu Phàm không để ý đến một điểm, kẻ địch của hắn không phải là máy móc bình thường, mà là người máy võ sĩ.

Như thế nào là võ sĩ, đó chính là người có thành tựu nhất định trên võ đạo.

Lúc này Tiêu Phàm vứt sạch binh khí ngắn mà mình am hiểu nhất để đối kháng cùng với người máy võ sĩ, sẽ chỉ khiến cho mình rơi vào trong bế tắc.

Tia sáng bạc bay múa, nhanh như rồng lượn, nhưng lại không có cách nào đụng chạm đến người máy võ sĩ dù chỉ là một chút, bởi vì ở trước người của người máy võ sĩ có một thanh đao nằm ngang, đó chính là tinh túy của người máy võ sĩ trên võ đạo.

Tiêu Phàm tiến công vô số lần, đều bị người máy võ sĩ ngăn cản triệt để, đến cuối cùng thậm chí hiện lên xu thế phản kích lại.

Mà mỗi một trảm của đao võ sĩ, đều rơi vào đúng chỗ, gắt gao cắm ở phía trên chỗ trọng yếu, khiến Tiêu Phàm luôn cảm thấy buồn nôn, cũng theo thế tấn công, dần dần ép về hướng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vô cùng quen thuộc loại cảm giác áp bách này, thời điểm lúc trước Tiêu Phàm vừa mới đi vào "Tân Sinh" đối mặt với người luyện võ, đại khái chính là cảm nhận như vậy.

Không được! Không thể tiếp tục như vậy được!

Trước mắt yếu thế, khiến cho Tiêu Phàm nhận thức được rõ ràng quyết sách của mình chính là sai lầm.

Không thể lại tiếp tục sử dụng thứ không tiện tay như dao với nĩa, đối mặt với kẻ địch võ nghệ cao siêu, Tiêu Phàm nhất định phải sử dụng song kiếm mới có thể đối phó.

Ánh sáng bạc trong tay Tiêu Phàm tản đi, bảo kiếm lại xuất hiện trong tay Tiêu Phàm một lần nữa, nhưng tại lần hoán đổi vũ khí trong chớp nhoáng này của Tiêu Phàm, thế tấn công của đao võ sĩ đột ngột chuyển, đâm về phía ngực Tiêu Phàm!

Đối diện với người máy võ sĩ mà để lộ ra sơ hở, vậy thì nhất định phải đánh đổi khá nhiều!

Nhìn ánh sáng sắc nhọn của đao trước mắt, mồ hôi lạnh của Tiêu Phàm ứa ra, hoảng hốt không thôi, bởi vì trước khi đao này rơi xuống trên người hắn, đầu tiên sẽ rơi đến trên người Hạ Lộ Lộ yếu ớt trong ngực Tiêu Phàm!

…

Sắc mặt của Hạ Lộ Lộ trở nên trắng bệch, hai mắt bất lực hơi mở.

Theo lưỡi đao ở trước mắt không ngừng phóng đại, Hạ Lộ Lộ trong ngực Tiêu Phàm lại không cảm thấy kinh hoảng một chút nào, ngược lại ở trong nội tâm lại dâng lên một cảm giác thoải mái…

Có lẽ… Như vậy…

Hạ Lộ Lộ sẽ không còn là vật cản trở, lại thiếu nợ nhân tình cái đồ quỷ sứ đáng ghét này…

Có lẽ ốm đau thật sự sẽ khiến người ta cảm thấy mệt mỏi, đối mặt với lưỡi đao kim loại đang đánh về phía mình, Hạ Lộ Lộ từ bỏ việc chống cự, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, lộ ra vẻ thoải mái mà điềm tĩnh.

Đối với việc trở thành liên lụy, Hạ Lộ Lộ càng nguyện lựa chọn hy sinh.

Nhưng hai hàng lệ lại không nhịn được mà chảy xuống, chứng minh sự quyến luyến cuối cùng của Hạ Lộ Lộ với thế giới tốt đẹp này…

Hạ Lộ Lộ nhắm mắt đợi cái chết đến, nhưng đợi một lúc lâu, Hạ Lộ Lộ vẫn chưa có mệnh hệ gì.

Chợt phát sinh ngoài ý muốn, làm Hạ Lộ Lộ sinh lòng hoang mang, dùng sức nặng nề nâng mí mắt lên, muốn tìm hiểu ngọn ngành.

…

Theo tia sáng đập vào mi mắt, Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên khẽ giật mình, cả người đều ngây ngẩn ra.

Đao võ sĩ sắc bén mang ánh sáng lạnh lẽo lóng lánh trước mặt Hạ Lộ Lộ, mũi đao cách hai gò má của Hạ Lộ Lộ đã không đến một thước, coi như chỉ kém ngần ấy khoảng cách nữa, nó lại không có cách nào tiếp tục tiến lên…

Chương 667: Mơ Màng

Chương 669: Mơ Màng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Một đôi lân giáp đen nhánh bao trùm lấy hai tay như thép kìm mà gắt gao chống chọi với lưỡi đao của người máy võ sĩ đang đâm về phía Hạ Lộ Lộ, một vòng lửa xanh bao vây lấy bên ngoài, không ngừng mà tán loạn lên, lộ ra vẻ đẹp quỷ dị khác thường.

“Đây là…”

Hạ Lộ Lộ nhìn một màn trước mắt, há mồm muốn nói điều gì đó, thế nhưng một giọt chất lỏng ấm áp lúc này lại từ gò má của cô bé trượt xuống khóe miệng.

Mặn mặn…

Hạ Lộ Lộ biết đó cũng không phải là nước mắt, bởi vì đây là mùi máu tươi.

Hạ Lộ Lộ nhìn hai tay đang khóa chặt lưỡi đao trước mắt, trong lòng nổi lên một cảm xúc khó tả, ánh mắt cũng trở nên mơ màng…

…

Lưỡi đao của người máy võ sĩ mới đây đang chiến đấu, bỗng nhiên chuyển hướng, đánh về phía Hạ Lộ Lộ, dưới tình huống nguy cấp, Tiêu Phàm đã không để ý tới cái khác, trực tiếp vứt sạch song kiếm trong tay, đưa tay nắm lấy lưỡi đao, ý đồ ngăn cản lưỡi đao của người máy võ sĩ.

Đó cũng không phải là bí kỹ "Tay không tiếp dao sắc" trong truyền thuyết, mà là việc cầm nắm nguyên thủy nhất không có một chút kỹ xảo nào, Tiêu Phàm thậm chí đã chuẩn bị đứt hết mười đầu ngón tay, chỉ cần chặn được một kích này, cứu được Hạ Lộ Lộ trong ngực.

Nhưng kết quả cũng không mãnh liệt như trong suy nghĩ của Tiêu Phàm, dưới tình thế cấp bách, Tiêu Phàm tự nhiên vô ý bị ác ma hóa, lân giáp đen nhánh bao trùm lên, trong nháy mắt che lại hai tay của Tiêu Phàm.

Nhưng một đao của người máy võ sĩ có uy thế như vậy sao có thể đơn giản mà bị triệt tiêu, mũi nhọn xẹt qua, lân giáp cứng rắn cũng theo đó mà nứt ra, máu đỏ tươi từ bên trong tràn ra theo khe hở lân giáp bị vỡ,

Dính lên khuôn mặt trắng bệch của Hạ Lộ Lộ, khiến Hạ Lộ Lộ càng buồn bã thêm.

Có điều đáng được ăn mừng chính là, đao thế cuối cùng cũng dừng lại, đao sắc nhọn cũng không mảy may chạm đến Hạ Lộ Lộ.

Cảm nhận được sự đau đớn trên hai tay, Tiêu Phàm chau mày, thở hổn hển, cấp tốc lùi về sau triệu hồi.

Lùi lại phía sau trong chớp mắt, song kiếm của Ngự Kiếm Thuật bị vứt đi trước đó, vụt một tiếng, lại bay trở về trong hai tay của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm kẻ địch trước mắt, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ngọn lửa vô danh, cháy hừng hực trong khoang ngực mênh mông kia.

Người máy võ sĩ này thật quá đáng, nó không thể ra tay với Hạ Lộ Lộ đang vô cùng yếu ớt như vậy…

Đây là ý niệm trong lòng của Tiêu Phàm, cũng là nguyên do hắn phẫn nộ.

Ánh lửa xanh dường như cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân bỗng nhiên dâng trào, mà nhưng cái lân giáp vỏ ngoài kiên cố kia cũng từ hai tay của Tiêu Phàm mà chậm rãi lan tỏa ra toàn thân, càng trở nên đen nhánh sáng ngời.

Người máy võ sĩ cảm thấy vô cùng nghi hoặc đối với vẻ ngoài biến hóa của kẻ địch trước mặt, nhưng nó cũng không vì vậy mà chần chừ, bởi vì nhiệm vụ nhất định phải chấp hành, cần phải tiến hành trục xuất đến cùng!

Đao võ sĩ hứng gió mà trảm đến, không diễn ra được sự mau lẹ cùng xảo trá của nó!

Đoang!

Một kiếm cắt ngang, đao thế bỗng nhiên ngừng lại…

Đầu người máy võ sĩ nâng lên một chút, hai mắt dưới mũ rộng vành sáng lên vẻ u tối, nhìn chằm chằm vào bảo kiếm đang chắn ngang đao của mình mà dường như cảm thấy ngoài ý muốn.

Ánh mắt của người máy võ sĩ từ vũ khí của kẻ địch mà dời lên phía trên, chợt phát hiện có hai ánh mắt xuất hiện ở trước mặt mình.

Kia là hai mắt của Tiêu Phàm, chỉ có điều là màu đen nhánh bao trùm toàn thân, ánh sáng trong mắt Tiêu Phàm trở nên vô cùng sáng rõ.

Sau khi đỡ đòn, cũng không càng nhiều lời hơn, ánh lửa xanh tăng vọt, song kiếm lại trở nên điên cuồng một lần nữa.

Gió cùng lửa giao nhau, kiếm cùng lửa làm bạn, khí thế ngút trời, ầm vang trời đất!

Tiêu Phàm cũng không khách khí, Luồng Khí Tinh Bạo lại được sử dụng một lần nữa, một cỗ khí xông về phía người máy võ sĩ…

…

Lửa rất mạnh, gió rất thơm, trước mắt đều là ánh sáng phát ra từ kiếm và đao, Hạ Lộ Lộ ở trong ngực Tiêu Phàm gối lên lồng ngực rắn chắc, vô cùng an tâm mà đối mặt với trận chiến đấu này.

Tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, mình rõ ràng là nền tàn trước gió, Hạ Lộ Lộ lại không mảy may cảm thấy sợ hãi.

Nhìn xem người đã chụp lên lân giáp đen nhánh, Hạ Lộ Lộ biết phía dưới lân giáp quen thuộc này chính là khuôn mặt quen thuộc kia.

Khuôn mặt quen thuộc?

Hạ Lộ Lộ chợt phát hiện mình dường như chưa hề tìm hiểu sâu về Tiêu Phàm, chỉ là quen thuộc khuôn mặt hơi có vẻ thanh tú này thôi.

Nữ nhâ, người máy, nam nhân, nhận biết một mực bị thay đổi.

Bạn pháo, sư phụ, đại lừa gạt, đồ quỷ sứ đáng ghét, đồ hẹp hòi, đại bại hoại, xưng hô cũng một mực bị thay đổi.

Mỗi cái xưng hô đều xen lẫn cảm xúc khác biệt, có hưng phấn sùng bái, cũng có phẫn nộ đau thương, thậm chí còn có xấu hổ không nói ra được cùng oán trách.

Nhưng trừ bỏ nhưng thứ này, Hạ Lộ Lộ thật sự đã vượt qua một đoạn đường vô cùng vui vẻ mà mạo hiểm.

Hạ Lộ Lộ rời đi khỏi lồng giam một mực trói buộc cô bé, quen biết một đám bạn đặc biết, không hề cố kỵ mà chơi đùa vui vẻ trong thành, lần đầu tiên cưỡi lên đầu một con địa long dũng mãnh, phát hiện ước mơ về di tích Gnome.

…

Hạ Lộ Lộ bất tri bất giác cười cười, cố gắng chống lên mí mắt nặng nề, nhìn xuống hai mắt chuyên chú của Tiêu Phàm…

Cái tên đáng ghét này hoàn toàn có ý tứ nào đó.

Chẳng những có thể biến thành nữ, hơn nữa còn có thể phát ra tiếng nổ lạnh lùng trong thân thể, thậm chí phun ra từng đoàn từng đoàn lửa hoa mỹ.

Mà ghê tởm nhất chính la, hắn lại biết bắn pháo.

Hắn từ đầu đến cuối chỉ bắn một pháo trước mặt Hạ Lộ Lộ, nhưng một pháo phong tình này Hạ Lộ Lộ lại mãi mãi cũng không quên được.

Nhưng coi là như thế, Hạ Lộ Lộ vẫn còn có một chút ghét hắn!

Âu, đúng vậy, hắn cũng hẳn là ghét Hạ Lộ Lộ…

Nghĩ như vậy, trong lòng Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên có chút ảm đạm.

Nhưng vì sao hắn lại phải liều cả tính mạng để cứu Hạ Lộ Lộ?

Hạ Lộ Lộ nằm trong lồng ngực của Tiêu Phàm, nghe nhịp tim đập mạng mà có lực, cảm nhận được phía trên dồn dập thở dốc, sắc mặt ửng đỏ, cô bé chợt nhớ đến lời nói trước đây của Tiêu Phàm…

“Với lại chú cũng không ghét Hạ Lộ Lộ, một đứa trẻ đáng yêu như Hạ Lộ Lộ, chú nghĩ hẳn là không có người nào cảm thấy ghét…”

Không biết thế nào, Hạ Lộ Lộ cảm thấy ấm áp trong lòng, khuôn mặt nhỏ có chút khô nóng, một loại cảm giác kỳ diệu khiến cô bé an tâm vui vẻ lạ thường, rất cảm thấy hạnh phúc.

Hạnh phúc…

“Hạnh phúc?”

“Ừm, hoặc có thể nói là tình yêu…”

“Tình yêu? Hạ Lộ Lộ không hiểu…”

“Hạ Lộ Lộ còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ hiểu được, đó là một loại mùi vị khó mà nói rõ được…”

“Sau này Hạ Lộ Lộ sẽ có tình yêu sao?”

“Đúng vậy, Hạ Lộ Lộ đáng yêu nhất định sẽ gặp được tình yêu của mình…”

…

Vũ hội sinh nhật lại hiển hiện lần nữa trong ký ức, nhìn xem người kia trước ánh lửa chói lọi đẹp đẽ, Hạ Lộ Lộ càng trở nên có chút ngây dại…

Nâng kiếm hạ kiếm, lửa cháy lửa tắt, chỉ trong đoạn thời gian rất ngắn Tiêu Phàm cũng đã hoàn thành mười sáu trảm kích của Tinh Bạo Khí Lưu Trảm.

Mũ rộng vành trên đầu Người máy võ sĩ đã bị hỏng một phần, một tầng tro bụi thuận theo đó mà phủ lên trên, làm cho cái mũ rộng vành này càng cũ nát hơn.

Áo choàng đỏ máu ở trên lưng cũng bị rách nát, nơi bị rách đã bị gió thổi bay đi, không thể tìm lại được.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không hài lòng, bởi vì khi Người máy võ sĩ bị trúng kỹ năng Tinh Bạo Khí Lưu Trảm, HP cũng chỉ giảm xuống 20% mà thôi…

Mười sáu kiếm, chỉ cần kích hoạt năm lần [Bỉ Ngạn Hoa Khai] thì đã gây ra 25% sát thương chuẩn rồi.

Thế nhưng kết hợp cả [Tinh Bạo Khí Lưu Trảm] và [Bỉ Ngạn Hoa Khai], Người máy võ sĩ chỉ mất 20% HP mà thôi, điều này đã nói lên cái gì?

Đó chính là Tinh Bạo Khí Lưu Trảm của Tiêu Phàm đã bị Người máy võ sĩ đỡ được vài kiếm…

Chương 668: Cận Chiến

Chương 670: Cận Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Loại tấn công liên tục không ngừng như Tinh Bạo Khí Lưu Trảm này, bình thường sẽ ép cho kẻ địch không thể phản kháng, không nghĩ tới kỹ năng này lại bị Người máy võ sĩ ngăn cản được vài kiếm, đúng là võ sĩ, không thể khinh thường được nha.

…

Kiếm trong tay phải Tiêu Phàm xoay tròn, rơi xuống mặt đất, xem như là thu lại.

Ngay sau đó hắn vội vàng móc ra một bình máu, rót vào trong miệng Hạ Lộ Lộ.

Chiến đấu thì chiến đấu, thế nhưng lượng máu của Hạ Lộ Lộ vẫn phải duy trì tốt, nếu không khi chiến đấu tới giai đoạn gay cấn thì Hạ Lộ Lộ lại chết bởi trúng độc thì thật sự là khó xử.

Chẳng qua tình trạng hiện tại vẫn quá kém, vừa phải chiến đấu vừa phải chăm sóc thương binh, Tiêu Phàm cảm giác như mình sắp biến thành vú em vậy.

Cũng may là Hạ Lộ Lộ cũng trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, không chống lại, quấy rối nếu không thì mình còn khổ nữa.

Đáng tiếc rằng Tiêu Phàm lại vẫn không biết, chẳng những Hạ Lộ Lộ ngoan ngoãn, sắc mặt còn xuất hiện sự ngọt ngào nữa…

…

Kiếm thế đã ngừng lại, Người máy võ sĩ nhìn lại cơ thể của mình, thấy có mấy nơi xuất hiện tia lửa điện từ trong cơ thể tản ra làm nó cảm thấy rất nghi ngờ.

Sau đó khí tức của Người máy võ sĩ thay đổi, rút đao dựng thẳng, một tầng điện ly rất mỏng xuất hiện bên ngoài vỏ ngoài màu xanh sẫm của Người máy võ sĩ, cơ thể cồng kềnh đầy kim loại của nó có vẻ cũng trở nên nhẹ nhàng và mạnh mẽ hơn nhiều.

Khi thấy Người máy võ sĩ thay đổi như vậy làm lông mày Tiêu Phàm nhăn lại, đưa tay rút lên thanh kiếm đang cắm dưới đất.

Người máy hiệp khách là trạng thái buff của Người máy võ sĩ, tăng thêm 20% tốc độ di chuyển và tốc độ tấn công cho Người máy võ sĩ.

20% có vẻ không nhiều, thế nhưng khi được buff cho một võ sĩ thì sẽ có sự tăng vọt về chất lượng.

Thình thịch!

Người máy võ sĩ đi tới bằng những bước ổn định, rồi chạy nhanh tới hướng Tiêu Phàm, khi tới gần thì bổ thẳng cho Tiêu Phàm một đao!

Tiêu Phàm vội vàng để kiếm chéo nhau, giơ lên đón đỡ.

Đao kiếm chạm vào nhau, sau đó bắn ngược lại, trong nháy mắt lại bổ lại lần nữa.

20% tốc độ tấn công làm cho đòn tấn công của Người máy võ sĩ nhanh hơn một giây, mà đã nhanh hơn một giây có nghĩa là những đòn tấn công của nó sẽ liên tục không dứt.

Né tránh, lùi lại, đón đỡ.

Tiêu Phàm cũng nhanh chóng mà chống lại, thế nhưng Người máy võ sĩ đã có buff tăng thêm 20% tốc độ đánh và tốc độ di chuyển cho nên đuổi theo Tiêu Phàm rất sát, liên tục chèn ép Tiêu Phàm.

Tiến lên một bước là đao, lùi lại một bước là đao, ngăn cản một kiếm cũng là đao, đao của Người máy võ sĩ đã biến thành thủy triều, liên tục mà lao tới Tiêu Phàm.

Đao thế lạnh thấu xương cộng thêm đao pháp linh hoạt, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, tấn công liên miên như mưa to gió lớn, trút xuống Tiêu Phàm.

Đối mặt đao pháp hung ác như vậy của Người máy võ sĩ, Tiêu Phàm né tránh liên tục tại trong màn đao dày đặc này, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị chém thành thịt nát vậy.

Mồ hôi đã thấm ướt phần áo sau lưng Tiêu Phàm, ánh đao sắc bén làm cho hai mắt của Tiêu Phàm không dám rời khỏi thanh đao đi chút nào cả.

Cấp của Người máy võ sĩ cao hơn Tiêu Phàm nên thuộc tính cũng mạnh hơn hẳn, kết hợp với buff [Người Máy Hiệp Khách], làm cho Người máy võ sĩ biến thành cuồng ma, kỹ năng của võ sĩ kết hợp với cơ thể người máy biến nó trở thành một võ sĩ hoàn mỹ!

Nếu như lúc này Tiêu Phàm không được kỹ năng [Ác Ma Hóa] tăng lên thuộc tính thì có lẽ đã mất mạng dưới đao này rồi.

Thế nhưng để cho Tiêu Phàm tiếc nuối đó là [Ác Ma Hóa] lúc này cũng không phải là trạng thái hoàn mỹ, chỉ có thể tăng thêm 60% thuộc tính mà thôi, kém rất xa trị số cao nhất đó chính là 150%.

Nếu như [Ác Ma Hóa] có thể tăng lên trị số cao nhất thì số thuộc tính tăng thêm cũng đủ để mình cứng đối cứng với Người máy võ sĩ rồi.

Thế nhưng điều kiện sử dụng của [Ác Ma Hóa] đó chính là "Khuynh hướng Ác Ma", nó là cái gì vậy?

Ngay khi Tiêu Phàm lo nghĩ thì Người máy võ sĩ cong gối, nghiêng người rồi quét ngang thanh đao trong tay!

Khi trông thấy một màn quen thuộc này thì sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi, ngọn lửa xanh thẳm xuất hiện, nổ tung tại phía trước làm cho Tiêu Phàm lùi lại đằng sau với tốc độ cao!

Thế nhưng đao của Người máy võ sĩ như là rắn độc, cắn chặt không chịu tha, đuổi sát theo Tiêu Phàm, Kim Loại Đột Thứ!

Một đao đâm trượt, đao thứ hai tới, hai đao đâm trượt, đao thứ ba tới.

Cứ như vậy, thế đao càng ngày càng mạnh, khi tới đao thứ tư và thứ năm thì đã có khí thế phách sơn đoạn nhạc.

Tiêu Phàm cắn chặt răng, sau khi được buff tăng tốc độ tấn công thì Kim Loại Đột Thứ của Người máy võ sĩ càng mạnh hơn, dùng toàn lực của Tiêu Phàm cũng chỉ tránh được ba đao, thế nhưng hai đao còn lại Tiêu Phàm chỉ có thể giơ kiếm lên ngăn cản…

Xẹt xẹt!

Mặc dù Tiêu Phàm đã cố gắng ngăn cản thế nhưng vẫn bị thương nặng, hai lỗ thủng lớn đã xuất hiện trên người Tiêu Phàm, máu tươi phun bắn ra, sau đó nhỏ giọt xuống…

7%

Nhìn lại số HP còn lại của mình, Tiêu Phàm hít vào một hơi thật dài, đang định lấy một bình máu ra bổ sung cho mình, thế nhưng Tiêu Phàm lại phát hiện chẳng biết khi nào mà bình máu trong ba lô đã không còn thừa nhiều lắm rồi.

Một, hai, ba, bốn, năm…

Năm bình.

Số lượng bình máu còn thừa làm Tiêu Phàm hốt hoảng, bởi vì tới tận bây giờ hắn vẫn chưa đi tới khu vực trung tâm của khu chế tạo vũ khí này.

Nếu như lúc này hắn dùng một bình máu thì Hạ Lộ Lộ có thể tới nơi đó được hay không?

Vừa nghĩ tới đây thì bàn tay vừa cầm lên bình máu lại thả xuống.

Được rồi, cứ như này cũng được…

7%

Lại nhìn số HP của mình lần nữa, Tiêu Phàm thở ra một hơi thật dài.

Chỉ có thể tử chiến tới cùng…

Một luồng ánh sáng đỏ kỳ dị xuất hiện trên người Tiêu Phàm, rất nhiều ngày rồi, hiệu quả đặc biệt của kỹ năng danh hiệu biến dị của hắn lại được kích hoạt.

Màu đỏ máu lan ra xung quanh, ánh lửa xanh thẳm bùng lên dữ dội, hai loại màu sắc tương phản rất mạnh này lại xuất hiện cùng nhau, cùng xuất hiện ở trên người Tiêu Phàm.

Sau một nháy mắt, bóng người của Tiêu Phàm đã biến thành một luồng sáng…

Ngọn lửa xanh thẳm vẫn như cũ, ánh kiếm vẫn như cũ được ngọn lửa xanh thẳm và ánh sáng đỏ máu bám vào, thế nhưng nó lại làm cho mảng vảy giáp đen nhánh phía sau trở nên nổi bật, đen tới thâm thúy, đen làm cho người khác sợ hãi.

Ánh sáng đỏ máu ở cạnh màu đen làm cho nó trở nên hơi tối tăm, thậm chí không nổi bật bằng ánh lửa xanh thẳm kia, thế nhưng "Ác Ma Hóa" tăng thêm kỹ năng biến dị "Cô Độc" lại làm cho chiến lực của hắn tăng lên một trình độ mới!

…

Ánh mắt của Người máy võ sĩ sáng lên, có vẻ như nhận ra cái gì đó, cơ thể của nó thay đổi, hai tay cầm đao võ sĩ chém ngang về phía bên trái.

Thế nhưng lúc này, chỉ có gió nhẹ đi theo ánh kiếm kia mới chạm phải thanh đao võ sĩ này mà thôi…

Xẹt!

Đó là tiếng vải vị xé rách, áo choàng đỏ máu của Người máy võ sĩ bị chém đứt, rơi xuống, còn chưa đợi nó rơi xuống đất đã bị ngọn lửa màu xanh

thẳm đốt cháy hết sạch ngay trên không.

Một luồng ánh sáng tối tăm xẹt qua, áo choàng đỏ máu của Người máy võ sĩ cũng theo đó mà biến mất…

Áo choàng huyết sắc bị thiêu hủy, người máy võ sĩ lại không mảy may bận tâm chút nào, bởi vì theo một tia sáng xẹt qua, kiếm quang sắc bén lại lần nữa xuất hiện.

Bên phải!

Đây là trực giác của một võ sĩ.

Thường xuyên chìm đắm trong võ thuật khiến cho người máy võ sĩ thường có dự cảm đối với nguy hiểm.

Nghiêng người né tránh, đao võ sĩ nhanh chóng thay đổi, dùng phương thức trực tiếp nhất che phía bên trái đầu của người máy võ sĩ, bày ra tư thế phòng ngự kiên cố nhất.

Nhưng người máy võ sĩ vẫn đỡ hụt.

Lưỡi đao sắc bén cũng không chạm vào thứ gì, ngược lại trên mặt chiếc đồng hồ kim loại bên cạnh đó lại có nhiều thêm một vết kiếm mới tinh.

Chương 669: Mai Phục

Chương 671: Mai Phục

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ánh u quang bên dưới mũ rộng vành của người máy võ sĩ sáng tối chập chờn, bởi vì sự phán đoán của nó đối với chiêu công kích của Tiêu Phàm cũng không sai, chỉ là vẫn chậm mất một bước, hoặc là nói, đạo lưu quang màu đen này thật sự quá nhanh…

…

Lân giáp đen nhánh và hồng quang yêu dị, giao cho một Tiêu Phàm không có bất kì thuộc tính buff nào khiến cho hắn và người máy võ sĩ giao đấu mà không hề thua kém một chút nào, thậm chí còn ẩn ẩn có xu thế vượt lên.

Tốc độ di chuyển không thể tưởng tượng nổi, khiến cho năng lực chiến đấu của Tiêu Phàm càng thêm linh hoạt, cho dù người máy võ sĩ có kịp phản ứng thì không chống đỡ được chút nào.

Hết thảy mọi thứ, lại giống như trở lại lúc Tiêu Phàm mới vừa bước chân vào thế giới "Tân Sinh". Tiết tấu chiến đấu và động tác võ thuật cũng giống như bây giờ, loại cảm giác này khiến Tiên Phàm có chút hoài niệm.

Tiêu Phàm không ngừng di động, người máy cũng theo đó mà phản công, dựng đao võ sĩ lên làm các loại tư thế phòng ngự.

Nhưng kim loại cồng kềnh làm thế nào có thể ngăn cản hoàng hôn buông xuống được, bóng đen tràn qua, hoàng hôn đã đến gần.

Mấy đạo vết kiếm mới xuất hiện trên người người máy võ sĩ, người máy võ sĩ cũng đã không có cách nào đáp trả lại những kiếm này được nữa.

Bởi vì trong lúc chiến đấu trước đó, tuyệt kỹ của người máy võ sĩ đều đã sử dụng hết rồi, buff "Hiệp Sĩ Người Máy" trên người hiện tại đã là hình thái mạnh nhất.

Nhưng du long màu đen vẫn nhào đến nhanh như gió, theo bão cát cuốn qua, kim loại dần dần bị rỉ sét trong bão cát, cuối cùng hóa thành một đống sắt vụn vô dụng…

…

Tiết tấu rất tuyệt, tình hình chiến sự rất lạc quan, nhưng Tiêu Phàm lại đặc biệt luống cuống và phiền muộn.

Người máy võ sĩ thuộc loại quái vật máy móc,

hành động nhất định có giới hạn, bây giờ tốc độ phản ứng lớn nhất của nó rõ ràng đã không đuổi kịp tốc độ tấn công của Tiêu Phàm, cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng rồi nó sẽ nuốt hận mà chết dưới kiếm của hắn thôi.

Nhưng người máy võ sĩ thật sự quá cứng rắn, [Giáp Sắt] khiến cho nó có tính kháng công vật lý rất xuất sắc, Lam Viêm trên lợi kiếm cũng khó có thể tổn thương nó một chút, chỉ có thể dựa vào đặc hiệu sát thương tuyệt đối của [Bỉ Ngạn Khai Hoa] để rút ngắn lượng HP của nó từ từ.

80% HP, chính là bốn mươi tám kiếm, nếu là ngày trước, Tiêu Phàm tất nhiên sẽ vân đạm phong khinh chậm rãi chém nó nhưng hôm nay Tiêu Phàm không đợi được lâu như vậy, nói đúng hơn là, Hạ Lộ Lộ đã không đợi được lâu như vậy…

Ánh sáng đen xoay quanh, trêu đùa người máy võ sĩ vụng về kia vào giữa, dường như vô cùng dễ dàng.

Chẳng qua theo hai mắt màu đỏ của Tiêu Phàm lúc này nhìn thấy, liền biết rằng sự thực cũng không phải là như vậy.

Mười tám kiếm đã chém ra, lượng HP của người máy võ sĩ còn lại 50%.

Trước tốc độ cực nhanh, người máy võ sĩ chẳng có chút lực phản kháng nào cả, chỉ có thể không ngừng lặng im chịu đựng.

Mọi chuyện nhìn như rất thuận lợi, nhưng trong túi Tiêu Phàm, bình bổ sung HP chỉ còn có ba.

Trong lúc mài lượng HP của người máy võ sĩ từ 80% xuống 50%, vì bổ sung lượng HP đã mất đi của Hạ Lộ Lộ, đã tốn hai bình máu, cứ theo đà này, ba bình máu còn lại của Tiêu Phàm không thể nào đủ cho Hạ Lộ Lộ tiếp tục chống đỡ.

Thậm chí lúc HP của Hạ Lộ Lộ cạn sạch, người máy võ sĩ to con này có khi còn chưa có gục.

Gấp gáp, phẫn hận, các loại tâm tình tiêu cực cứ liên tục nảy sinh, gió lốc màu đen xoay quanh người máy võ sĩ lại càng trở nên cuồng bạo hơn.

Không được! Không thể tiếp tục như thế này nữa! Mình nhất định phải nhanh thêm chút nữa! Hoặc là mạnh thêm chút nữa, nếu mình có thể một kích giết chết người máy sắt thép thì tốt rồi!

Nhưng hiện tại chiêu mạnh nhất của mình là Tinh Bạo Khí Lưu Trảm cũng khó khăn lắm mới khiến cho người máy sắt thép giảm 20% HP mà thôi! Chuyện này nên làm thế nào cho phải đây!

Nhìn Hạ Lộ Lộ dần dần tiều tụy, trong lòng Tiêu Phàm lại càng gấp gáp, âm thầm bi thương, kiếm trong tay lại càng nhanh hơn.

Nhưng lực công kích của Tiêu Phàm lên người người máy võ sĩ dù sao cũng chỉ có hạn, cho dù người máy võ sĩ dưới tốc độ áp chế của Tiêu Phàm mà biến thành một cái bia ngắm thì nó cũng là một cái bia ngắm khó gặm!

Hồn võ sĩ, là thứ không dễ dàng bị diệt vong như vậy!

…

"Dường như cậu cần tôi nhỉ ~"

Giọng nói này vang lên có chút đột ngột, ngữ khí mang theo một chút ngả ngớn.

Nhưng đối với giọng nói vang lên trong đầu này, Tiêu Phàm không cảm thấy kinh ngạc mà là cực kỳ hưng phấn!

"Không sai, tôi cần trợ giúp của ông, Kiếm Hồn!"

Kiếm Hồn của Frostmourne, là tàn hồn của người anh hùng trận doanh Ác Ma Hiriston sau khi chết đột nhiên biến thành, lúc này nó lên tiếng liền đại biểu cho Kiếm Hồn của Frostmourne đã thức tỉnh, mà sau khi Kiếm Hồn thức tỉnh, một kích chí mạng của Frostmourne liền có thể sử dụng…

"Ông nên xuất hiện sớm một chút, rõ ràng là Thần Khí, một cái đặc hiệu mạnh như vậy lại vẫn luôn không thể sử dụng, còn ra thể thống gì nữa."

"Tôi tỉnh lại là có tiêu hao, huống chi tôi cũng không hi vọng cậu một mực dựa vài ngoại vật để chiến đấu, nếu như có một ngày, cậu mất đi tôi thì sao đây?"

Mất đi? Sao có thể?

Frostmournr là Thần Khí duy nhất trong tay Tiêu Phàm, có đánh chết Tiêu Phàm cũng sẽ không vứt bỏ bó hoặc là giao nó cho người khác.

Tiêu Phàm cũng không để ý đến lời nói của Kiếm Hồn, cho nên cũng không cảm nhận được sự lo lắng bên trong câu nói của Kiếm Hồn…

Kiếm Hồn đã thức tỉnh, Tiêu Phàm đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian, ngưng khí, hai mắt nhìn chằm chằm người máy võ sĩ đột nhiên sáng lên.

Trong lồng ngực của người máy võ sĩ, dưới cổ ba phân, một điểm đỏ có chút chướng mắt hiện lên, trong nháy mắt lọt vào tầm mắt của Tiêu Phàm.

Nhược điểm, đây là nhược điểm mà Tiêu Phàm lúc dùng Con Mắt Ác Ma để nhìn thấy.

Vậy tiếp theo…

Tiêu Phàm lại lần nữa hóa thành một tia sáng xông đến!

…

Người máy võ sĩ cảnh giác nhìn bốn phía, tình hình chiến đấu hiện tại rất bất lợi, kẻ địch bỗng nhiên trở nên cực kỳ linh hoạt, thậm chí nó dùng công suất vận hành cao nhất cũng khó có thể theo kịp.

Chẳng qua người máy sắt thép cũng không hoảng loạn, nó cảm thấy kẻ địch vẫn luôn duy trì trạng thái di chuyển với cường độ cao này sớm muộn gì cũng sẽ mệt thôi, mà sau khi mệt mỏi liền sẽ sinh ra sơ hở sơ hở vừa xuất hiện chính là thời điểm mà nó phản kích, đây là thứ mà nó thân là một võ sĩ vẫn luôn chấp nhất.

Nhưng vào lúc này, người máy võ sĩ bỗng nhiên cảm nhận được từ xa truyền đến sát khí trước nay chưa từng có, luồng sáng đen kia lại lần nữa đánh về phía nó!

Đao võ sĩ nhanh chóng đưa ngang, đây là bản năng kháng cự của người máy võ sĩ, nó muốn vững vàng chống đỡ một kích này của Tiêu Phàm.

Gió vụt qua, trong mắt của người máy võ sĩ lấp lóe ánh sáng âm u, nó cảm thấy có chút hoang mang.

Đao võ sĩ đề phòng nghiêm ngặt vẫn như cũ không chạm vào lưỡi liếm, chẳng qua thứ mà người máy võ sĩ nghi ngờ cũng không phải là chuyện đó, mà là thứ ánh sáng màu đen kia vậy mà vẫn chưa để lại vết kiếm nào trên người nó.

Điều khó giải thích này khiến nó có chút bất an.

Lúc này Tiêu Phàm đã quay lại, khóe miệng khẽ nhếch.

Bởi vì một kích lúc nãy, hắn đã đạt được mục đích, tiếp theo chính là kết thúc…

Phù…

Thở ra một ngụm trọc khí.

Nếu như là lúc trước, Tiêu Phàm vẫn sẽ giữ được tâm cảnh thanh thản.

Nhưng hôm nay, mọi việc lộn xì ngầu thành một mớ bòng bong, hắn đã không thể nào làm được như thế nữa.

Vội vàng xao động, phẫn nộ, điên cuồng…

Các loại tâm tình tiêu cực cứ quấn quanh lồng ngực, trong lòng Tiêu Phàm đã bị ngọn lửa hừng hực bốc lên lấp đầy hoàn toàn.

Một kích, cũng chỉ có thể một kích nữa.

Hắn nhất định phải dùng một kích này đánh bại người máy võ sĩ, hoàn toàn diệt sạch lượng HP còn lại của thứ máy móc này.

Lam Viêm sắc nhọn, hàn quang lóe sáng, chân trước đạp mạnh, lưu quang kia liền phá không bay đi…

…

Chương 670: Một Nhát

Chương 672: Một Nhát

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hả, lại đánh tới rồi?

Người máy võ sĩ cảm thấy vô cùng hoang mang với một kích lúc trước của Tiêu Phàm, bởi vì nó dò xét một lượt, vẫn như cũ chưa phát hiện bất kỳ đầu mối nào cả.

Nhưng nó không cho rằng kẻ địch sẽ làm ra hành động vô nghĩa, cho nên nó cảm thấy xoắn xuýt không thôi.

Nhưng lúc này nó đã không có bất cứ nhàn rỗi nào nữa, bởi vì kẻ địch đã lại lần nữa đánh về phía nó, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả lúc trước.

Cảm nhận được sát ý lạnh thấu xương của Tiêu Phàm, người máy võ sĩ nắm chặt đao võ sĩ, hai chân bắt đầu chếch đi, chuẩn bị ngăn cản.

Nhưng nó vừa muốn cất bước, lại phát hiện chân của nó chẳng biết tại sao lại không nâng lên nổi một chút nào nữa.

Chuyện này là sao?!

Người máy võ sĩ cúi đầu quét chân mình một lượt, phát hiện ra chẳng biết lúc nào mà bên chân mình lại có thêm một đống "nước mũi" buồn nôn, giống như là sỉ nhục lại càng giống như chế nhạo.

Người máy võ sĩ thầm giật mình, bởi vì việc điều chỉnh bộ pháp đối với lực phòng ngự của nó là vô cùng quan trọng.

Ổn định trọng tâm, mượn lực phòng ngự, người máy võ sĩ đều hoàn toàn dựa vào bộ pháp đặc hữu của mình để hoàn thành, nhưng hiện tại một chân đã bị cố định, khả năng phòng ngự của người máy võ sĩ đã bị giảm mạnh.

Mà cái đống "nước mũi" tầm thường này chính là đến từ cái [Nhẫn slime] vô cùng buồn nôn trên ngón trỏ tay phải của Tiêu Phàm.

…

Tất cả những thứ này không nghi ngờ gì đều chính là sự sắp đặt của Tiêu Phàm.

Một kích lúc trước của Tiêu Phàm là để nghi binh,

Trong lúc ánh mắt của người máy võ sĩ tập trung đến lưỡi kiếm sắc bén của Tiêu Phàm, chất nhầy đục ngầu liền xuất kỳ bất ý được bắn ra, đáp xuống trên mũi chân của người máy võ sĩ.

Một cử động kia mặc dù rất nhỏ nhưng tác dụng lại vô cùng quan trọng.

Đầu tiên, nó cố định vị trí của người máy sắt thép, sau đó nó làm rối loạn trận tuyến phòng ngự của người máy võ sĩ.

Cố định vị trí, có thể khiến cho người máy võ sĩ không có cách nào né tránh, rối loạn tận tuyến phòng ngự, có thể khiến người máy võ sĩ như nhà không cửa rộng mở, mặc người chà đạp.

Hai thứ này đều tăng tỉ lệ Tiêu Phàm đâm trúng chấm đỏ nhược điểm trên ngực của người máy võ sĩ lên.

Chẳng qua quanh trọng nhất vẫn là đây là một chiêu bất ngờ, bất ngờ đến mức khiến cho người máy võ sĩ sinh ra một tia chần chờ, mà một chút chần chờ này đối với Tiêu Phàm mà nói thì đã đủ rồi…

Gió, theo bên tai gào thét lướt qua, sau khi thu hồi Ảm Long Minh Viêm Kiếm, Frostmourne được Tiêu Phàm nắm chặt trong hai tay.

Thu hồi song kiếm là bởi vì Tiêu Phàm muốn rót tất cả sức lực trên người mình vào một kích này, muốn tặng cho kẻ địch một kích chí mạng đúng nghĩa!

Chỉ có kết thúc trận chiến một cách gọn gang và linh hoạt, tính mạng của Hạ Lộ Lộ mới vó thể cứu lại được.

Ánh mắt Tiêu Phàm chăm chú, mang theo một tia quyết tuyệt!

A!

Một tiếng gầm thét cuồng ngạo, nhìn kẻ địc trước mắt, hai mắt Tiêu Phàm đã bị huyết sắc che kín.

Không biết tại sao, tâm tình tiêu cực lại xông lên đầu, trong nháy mắt liền lan tràn trong lòng Tiêu Phàm.

Lân giáp màu đen giốn như sống lại, rất nhiều gai ngược mọc ra, lộ vẻ dữ tợn khác thường, sau đó là sừng thú, đuôi nhọn, cánh dơi…

Chẳng qua những thứ này Tiêu Phàm đều không phát hiện được.

Bởi vì trong mắt hắn lúc này chỉ có thân ảnh của kẻ địch, toàn bộ mọi thứ đều bị phẫn nộ bùng phát trong lòng nuốt mất.

Theo các loại biến hóa trên người, tốc độ bắn vọt của Tiêu Phàm lại càng thêm mãnh liệt, vốn Lam Viêm tràn đầy, thế mà bị phong áp đè xuống lại trở thành từng tia, từng tia như sợi chỉ sau đó biến thành từng chấm nhỏ, màu lam kia thu lại thay vào đó mà một màu đen nhanh, loại ánh sáng đen có thể nuốt chửng mọi thứ, mọi sức mạnh vào lúc nàu bị Tiêu Phàm nén ngưng tụ, đầy trời tối đen, Vĩnh Dạ giáng lâm.

…

Người máy võ sĩ nhìn ngọn lửa màu xanh trước mắt, dần dần tối lại, nhưng nó cũng đơn giản là bị dập tắt, bởi vì có thể cảm nhận được cảm giác nguy hiểm ẩn dấu bên trong mảnh tối đen này, cho nên lực phá hoại dường như cũng được đè nén bên trong bóng đêm đen kịt này.

Vụt!

Một tiếng vang giòn vang lên, bỗng nhiên hiện ra một vết nứt, giống như một tia sét, theo tiếng sấm mà chiếu sáng cả bầu trời mây đen dày đặc này.

Đó là một vệt ánh sáng, xua tan đi mây đen đầy trời, xóa tan bóng đêm vô tận, bình minh theo sự rút lui của bóng đêm mà xuất hiện lần nữa, nhưng

kiếm cũng đã rơi xuống người người máy võ sĩ…

Người máy võ sĩ kinh ngạc nhìn lỗ hổng trước ngực, u quang trong mắt toát ra, giống như cảm thấy có chút khó tin, sau đó liền nặng nề ngã xuống.

Một tiếng vang trầm vang lên, bình đài lên xuống cũng dừng lại tại độ cao mà Tiêu Phàm muốn đến.

Nhìn khu vực vừa mới xuất hiện trước mắt, Tiêu Phàm đưa tay trút cho Hạ Lộ Lộ một bình máu, sau đó cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng chạy đi, lân giáp đen nhánh kia cũng theo bước chân của Tiêu Phàm mà dần dần biến mất, Tiêu Phàm lại biến lại thành dáng vẻ ban đầu, "Ác Ma Hóa" đã thu lại…

…

"Ác Ma Hóa" thu lại, Ác Ma biến mất, Tiểu Sửu Hoàng vẫn là dáng vẻ thằng hề buồn cười như cũ, nhưng Tiểu Miêu nhìn gã, mặt mũi lại tràn đầy hoảng sợ.

Bãi đất trống bên ngoài xưởng chế tạo vũ khí Colt lại lần nữa xuất hiện rất nhiều linh kiện máy móc, chẳng qua là đống đổ nát của đám Gnome, tia lửa điện vui sướng nhảy nhót, chứng minh cho sự sống của bọn chúng một khắc trước.

Tiểu Sửu Hoàng khoanh hai cánh tay mảnh khảnh, cầm lấy một cái đầu lâu hình tròn, đây chính là đầu rỉ sét của người máy ám sát giảo hoạt kia, chẳng qua lúc này nó nằm trong tay Tiểu Sửu Hoàng lại có vẻ đáng yêu một cách quỷ dị, giống như quả táo tròn trịa.

"Haizz, tao nói, mày sao lại tự đại đến mức đến trước mặt tao chơi trò ám sát chứ? Phải biết là thủ pháp ám sát của tao so với mày tinh tế tỉ mỉ hơn nhiều, chỉ là một cuộc ẩn nấp đánh lén đơn giản như vậy thì ám sát còn có gì vui?"

Tiểu Sửu Hoàng cầm lấy cái đầu rỉ sét của người máy ám sát, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, lẩm bẩm nói, tựa như thảo luận

lại càng tựa như dạy bảo, nhìn hành vi hiện tại của Tiểu Sửu Hoàng, Tiểu Miêu lại thấy có chút rùng mình.

Chết rồi, chết hết rồi, một đoàn người máy đều chết cả rồi…

Tiểu Miêu nhìn sân bãi trống trải, có chút ngây người.

Bởi vì cô vừa thấy được một con ác ma vừa bò lên từ vực sâu, trong nháy mắt liền chém giết sạch cả một đống máy móc.

“Này, tiểu cô nương, chúng ta phải đi rồi ~”

Tiểu Sửu Hoàng dường như đã chơi chán cái đầu lâu trong tay, sau đó ném nó đi như một vứt bỏ thứ rác rưởi, quay người lại tùy ý nói với Tiểu Miêu một tiếng.

Tiểu Miêu vẫn đang hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng lại với câu nói của Tiểu Sửu Hoàng.

“Tiểu cô nương, cô sao vẫn chưa chịu đứng dậy vậy? Chẳng lẽ cô muốn tôi cõng cô như Mệnh Phàm vậy đó hả?”

Tiểu Sửu Hoàng nhíu nhíu mày nhìn Tiểu Miêu.

Lúc này, Tiểu Miêu rốt cuộc nhìn đến khuôn mặt vui cười trắng bệch kia, nghe thấy câu nói của Tiểu Sửu Hoàng, trong nháy mắt cô liền nhảy dựng lên, giống như một con mèo bị kinh sợ…

Thông đạo thẳng tắp, hai bên vách đá có rất nhiều khung kim loại đổ nát vững vàng chống đỡ toàn bộ hang, đây là một hành lang nối thẳng đến khu vực hạch tâm.

Hành lang hơi dốc, còn chưa đi lâu, Tiêu Phàm đã cảm thấy con đường này dài dằng dặc.

Hai chân lao vụt lên, khuấy động một chút bụi bặm, lướt nhanh qua, hòn đá nhỏ trên mặt đất bị đá lăn qua một bên, phát ra tiếng vang lộc cộc, khiến cho sư bực bội do sự tĩnh mịch trong lòng Tiêu Phàm được xoa dịu một chút.

Tay cầm bình máu của Tiêu Phàm có chút run rẩy, hắn hiểu được đây là một bình máu cuối cùng của hắn, nguyên nhân chính là bởi vì biết rõ ý nghĩa của vật này mà trong lòng Tiêu Phàm trở nên bất an.

Cái bình rỗng mất đi chất lỏng màu máu rơi xuống sau lưng Tiêu Phàm, rớt trên mặt đất tạo thành tiếng đinh đang, dường như đánh vào trong lòng Tiêu Phàm, bên trong hành lang hơi tối, tầm mắt mơ hồ lại khiến cho Tiêu Phàm càng thêm cảm giác được một cách rõ ràng thân thể mềm mại trong ngực hắn hơi lạnh…

Chương 671: Nghĩ Cách Cứu Viện

Chương 673: Nghĩ Cách Cứu Viện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Không sao đâu, không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu!”

Hai mắt Tiêu Phàm nhìn chằm chằm về phía trước, trong miệng không ngừng lầm bẩm, giọng nói có vẻ hơi luống cuống, giống như đang an ủi thân ảnh hư nhược trong ngực nhưng lại càng giống như đang an ủi chính mình đang hốt hoảng.

“Không sao đâu…”

Người trong ngực cũng lặp lại câu nói của hắn, nhưng câu nói giống hệt lại khiến cho người ta có cảm giác hơi khác.

Tốc độ nói chậm rãi, bởi vì thân thể không có lực mà nhỏ vô cùng, nhưng lúc này bốn phía yên tĩnh như vậy, âm thanh nhỏ như thế cũng có thể khiến Tiêu Phàm rung động trong lòng.

Trong lời nói có chút đắng chat, lại bao hàm cảm thông.

Nhưng phần cảm thông này lại khiến cho trong lòng Tiêu Phàm càng thêm khó xử.

Hắn rất muốn cao giọng thét gào, phát tiết một phen, nhưng lại vẫn cắn chặt hàm răng như cũ, bởi vì hắn lo lắng tiếng gầm thét tràn ngập cảm xúc nóng nảy đó sẽ khiến cho thân thể hư nhược hiện tại của Hạ Lộ Lộ bị thương.

…

Mồ hôi chảy xuống, đón gió mà đi, không biết đã lao đi trong hành lang bao lâu, Tiêu Phàm rốt cuộc đã nhìn thấy một cánh cửa sắt nằm ngang trước mặt.

Đến rồi, hẳn là đến rồi, đây là điểm cuối của hành lang.

Khu vực hạch tâm của xưởng chế tạo vũ khí Colt, đây chính là chỗ cất thuốc giải!

Tiêu Phàm vốn nên vô cùng hưng phấn nhưng lúc này lại không hưng phấn nổi một chút nào.

Bởi vì lượng HP của Hạ Lộ Lộ đã rớt xuống dưới 10%, đang từ từ rảo bước đi đến cái chết…

Làm sao bây giờ, hiện tại mới chỉ đi đến chỗ cất thuốc giải, nhưng Hạ Lộ Lộ rõ ràng đã không chống đỡ lâu được nữa.

Tiêu Phàm vừa tìm cơ quan để mở cửa mà trong lòng có chút bối rối, mà hiện thực lại chưa thông cảm cho tình cảnh của hắn chút nào, trong lúc Tiêu Phàm dằn vặt, HP của Hạ Lộ Lộ lại giảm xuống một chút.

8%

Lượng HP này khiến cho Tiêu Phàm tâm phiền ý loạn.

Tinh táo, tỉnh táo, hiện tại mình nhất định phải tỉnh táo.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, muốn điều chỉnh tâm tình của mình.

Từ sau khi Ác Ma Hóa, hắn dường như vẫn luôn khó mà bình tĩnh, cuồng loạn, gấp gáp cứ luôn cuồn cuộn trong lòng Tiêu Phàm, Tiêu Phàm biết nếu

hắn không bình tĩnh lại, sẽ không thể nào suy nghĩ được biện pháp giải quyết, cho nên hắn nhất định phải ép mình tỉnh táo lại.

…

Loại sự việc hỏng bét này ở trong trò chơi hình như hắn cũng từng trải qua.

Đúng rồi, sao mình có thể quên chứ?

Trong trận doanh Thú Nhân, Aina không phải cũng từng xảy ra chuyện tương tự sao?

Mình nhớ được, lúc ấy mình đã sử dụng [Món Ăn Mị Lực]…

Đúng vậy, mình còn một cái kỹ năng phụ trợ mà!

Thức ăn mà Món Ăn Mị Lực tạo ra có thể sử dụng như thuốc bổ sung máu, công hiệu có thể bổ sung 30% lượng HP cho người ăn, nếu hên thậm chí còn có thể tạo ra món ăn mang theo đặc hiệu nghịch thiên.

Chẳng qua, Tiêu Phàm cũng rõ kỳ tích cũng không xuất hiện dễ dàng như vậy, hắn chỉ cầu cho [Món Ăn Mị Lực] có thể khiến cho Hạ Lộ Lộ chống đỡ thêm một chút.

Bộ đồ ăn xuất hiện, ánh sáng bạc lóe lên, Tiêu Phàm nhìn cũng không thèm nhìn, liền lấy đồ ăn trên khay nhét vào cái miệng nhỏ của Hạ Lộ Lộ, bởi vì hắn đã không có thời gian rảnh đi quan tâm đến chuyện gì nữa, 30% HP, chỉ đủ cho Hạ Lộ Lộ chống đỡ một chút, nhưng tuyệt đối không quá 5 phút!

Mà 5 phút đối với Tiêu Phàm mà nói đã là cực hạn, đây là thời gian CD của [Món Ăn Mị Lực]

30% HP không đủ để Hạ Lộ Lộ tiêu hao trong 5 phút, chứng mình [Món Ăn Mị Lực] không thể nào thực hiện liên tục, nó chỉ có thể dùng để khôi phục HP cho Hạ Lộ Lộ một lần thôi, mà một lần này, cũng là một lần cuối cùng…

Tiêu Phàm nhất định phải nắm bắt mỗi một giây, một phút, tranh thủ trước khi Hạ Lộ Lộ cạn hết HP, nhanh chóng tìm được thuốc giải mà nhiệm vụ

yêu cầu.

Độ dày của tro bụi tích lũy qua nhiều năm dần dần giảm bớt, cuối cùng bị xóa đi toàn bộ, Tiêu Phàm rốt cuộc phát hiện trên cạnh cửa có một viên đá quỷ dị nhô lên, Tiêu Phàm trực tiếp đè nó xuống không chút do dự nào.

Động tác lộ vẻ vô cùng lỗ mãng, nhưng dưới tình thế bắt buộc, Tiêu Phàm không còn cách nào khác.

Điều đáng mừng chính là, một tiếng vang trầm vang lên, cánh của sắt trước mặt Tiêu Phàm cũng theo đó mà mở ra.

Nhưng trong nháy mắt cánh cửa sắt mở ra, đáy lòng Tiêu Phàm run lên, trở nên càng thêm cảnh giác, bởi vì lúc cửa sắt mở ra, một cỗ máy cũng chui ra.

Kẻ địch?

Nhưng hiện tại mình đâu còn thời gian để chiến đấu!

…

Cảm thấy trong cửa khác thường, trong lòng Tiêu Phàm vộ vã, bởi vì mạng sống của Hạ Lộ Lộ đã không chịu nổi bất cứ sự trì hoãn nào nữa!

Chẳng qua cỗ máy kỳ quái lách mình chui ra này cũng không làm ra hành động công kích nào đối với Tiêu Phàm mà là mang theo một cái rương nhỏ, nhảy ra ngoài cánh cửa.

Tiêu Phàm nắm lấy song kiếm, cảm thấy hoang mang, huyết quang trong mắt hiện lên…

[Tên quái vật: Kiwis Cold]

[Loại quái vật: Quỷ máy]

[Cấp quái vật: 40]

[HP: 100%]

[Ghi chú: Là người máy mà Thân vương Gally Vickers Colt quản lý công nghiệp quốc phòng yêu thích nhất, cho nên được Thân vương Gally Vickers Colt quản lý công nghiệp quốc phòng ban cho cái tên Kiwis Colt. Đây là một cỗ máy rất tuyệt vời, mặc dù không thể chiến đấu nhưng mỗi một linh kiện của nó đều rất có giá trị…]

…

Quái vật quỷ máy? Cấp 40? Không thể chiến đấu?

Nhìn thấy mấy chữ "không thể chiến đâu", Tiêu Phàm liền không còn để ý đến nó nữa, vội vàng xông vào khu vực hạch tâm của xưởng chế tạo máy, bởi vì hắn không có nhiều thời gian để chậm trễ nữa…

Khu vực hạch tâm của xưởng chế tạo máy móc so với những chỗ khác rõ ràng lộng lẫy hơn nhiều, mặc dù vẫn còn ở trong hang nhưng xung quanh lại được trang hoàng hết sức chỉnh tề, một ít đồ dùng được tùy ý xếp đặt, khiến cho bên trong phó bản khó mà có được thêm một chút sức sống.

Đây cũng chính là di tích bên trong nơi ở của Gnome, đồ dùng trong nhà nhỏ bé cũng đã chứng minh được điểm này.

Chẳng qua Tiêu Phàm cũng không định tìm tòi nghiên cứu những thứ này, vừa tiến vào khu vực hạch tâm của xưởng vũ khí, hắn liền lập tức lục tung lên.

Ở đâu?! Ở đâu?! Ở đâu?!

Từng đạo ánh sáng nhạt sáng lóe lên trong mắt Tiêu Phàm, đây là ánh sáng sinh ra lúc người chơi phân biệt đạo cụ, rất nhiều vật phẩm vừa được cầm lên lại liền bị Tiêu Phàm nhanh chóng vứt bỏ.

Bất luận phẩm cấp của vật phẩm, chỉ cần cần không phải thuốc giải, đối với Tiêu Phàm mà nói liền chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Chẳng mấy chốc, bình bình lọ lọ bị móc ra đã rơi lả tả trên mặt đất nhưng hai tay của Tiêu Phàm vẫn chưa ngừng lại. Bôn ba vất vả, hai gò má Tiêu Phàm đã sớm dày đặc mồ hôi, nhưng hắn lại không hề đưa tay lau đi.

6%

5%

4%

…

Mạng sống hấp hối, Hạ Lộ Lộ đã sớm bất tỉnh, con số chậm rãi giảm xuống, như tiếng lòng Tiêu Phàm đếm ngược, khiến cho hai tay của Tiêu Phàm cũng dần dần run rẩy theo.

Rốt cuộc một bình nước thuốc màu xanh thẳm bị Tiêu Phàm tùy tay cầm lấy, ánh sáng nhạt trong mắt Tiêu Phàm sáng lên, vẻ mặt Tiêu Phàm trở nên vô cùng vui mừng!

…

“Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ…”

Bên tai Hạ Lộ Lộ truyền đến một trận tiếng gọi dồn dập, giống như có người đang kêu tên của cô bé.

Là phụ hoàng, mẫu hậu hay là những tỷ tỷ xinh đẹp kia?

Hạ Lộ Lộ cảm thấy hơi nghi hoặc, trận cảm giác mệt mỏi đột nhiên xuất hiện kia khiến cho đầu óc của cô bé càng thêm mơ hồ.

Hạ Lộ Lộ chậm rãi nâng mí mắt, chậm rãi thích ứng với ánh sáng, đợi đến khi thấy rõ sự vật trước mắt, Hạ Lộ Lộ mới rốt cuộc nhớ lại chuyện xảy ra trước đó.

Đúng vậy, Hạ Lộ Lộ chạy khỏi hoàng cung, phụ hoàng và mẫu hậu đã không còn ở bên cạnh Hạ Lộ Lộ nữa, Hạ Lộ Lộ hiện tại đang thám hiểm bên trong di tích Gnome.

Hạ Lộ Lộ chớp chớp mắt to, trước mặt Hạ Lộ Lộ hiện ra một gương mặt hơi có vẻ lôi thôi.

Khuôn mặt này không đẹp trai như phụ hoàng, cũng không hiền lành bằng mẫu hậu, lại càng không xinh đẹp như những tỷ tỷ kia, nó bám đầy tro bụi, vết máu khô, gương mặt này sớm đã không còn thanh tú sạch sẽ như lúc trước, đặc biệt trong mắt kia đã còn hiện lên tơ máu màu đỏ, thậm chí nhìn có chút dọa người.

Chương 672: Lần Thứ Nhất

Chương 674: Lần Thứ Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng nhìn vẻ ân cần của người trước mặt, không hiểu sao Hạ Lộ Lộ bống cảm thấy hạnh phúc…

Phát hiện mình lúc này vẫn còn nằm trong ngực của người kia, được người kia cẩn thận che chở ôm trong ngực, trong lòng Hạ Lộ Lộ có một cỗ ngọt ngào khó nói.

Lại nghĩ đến những suy nghĩ miên man lúc hông tỉnh táo suốt dọc đường, Hạ Lộ Lộ lại càng ngượng ngùng.

Màu đỏ nhàn nhạt chậm rãi lan tràn từ cái cổ trắng nõn lên gương mặt, cảm nhận được mặt mình hơi nóng, Hạ Lộ Lộ sau đó lại vô ý thức rụt rụt trong lồng ngực Tiêu Phàm, thẹn thùng mà đáng yêu.

Nhưng cái dựa khẽ này, mùi vị dương cương đặc biệt trên người Tiêu Phàm lại chui vào chop mũi của Hạ Lộ Lộ.

Mùi hương kia rất hấp dẫn đối với Hạ Lộ Lộ, khiến cho Hạ Lộ Lộ không nhịn được mà hít một hơi thật sâu, hận không thể hé cái miệng nhỏ ra mà cắn một ngụm.

Thơm thơm, thật tốt, thật hạnh phúc.

Hạ Lộ Lộ dường như có chút say mê, trong lòng mỹ mãn,

Đây là mùi hương của chú ấy, một mùi hương thật là dễ chịu, còn có một chút mùi hương của phụ nữ…

Hả?!

Mùi hương phụ nữ!

Nghĩ đến đây, Hạ Lộ Lộ lại hít sâu một hơi để xác nhận một phen.

Thật sự là mùi hương của phụ nữ!

Trên người chú ấy sao lại có thể có mùi hương của phụ nữ chứ.

Mùi hương kia không phải là mùi trên người Hạ Lộ Lộ, người đó là ai? Chuyện gì thế này?!

Vả lại mùi hương này sao có thể nồng như vậy, ngửi mùi này, cảm giác người phụ nữ này dường như đang ở ngay bên cạnh vậy.

Ôm một bụng hoài nghi, Hạ Lộ Lộ mở to mắt nhìn xung quanh, nhưng cô bé vừa muốn quay đầu, bỗng cảm thấy trên cổ có đeo một vật gì đó, cảm giác rất khó chịu, thế là Hạ Lộ Lộ duỗi ra cái tay nhỏ, chụp về phía cổ mình, cũng giơ vật đó lên nhìn…

Chạm rỗng, màu đen, rất nhỏ, rất mỏng, đây là thứ gì?!

Hạ Lộ Lộ nhìn vật trong tay có chút hoang mang, thế là lại duỗi ra một cái tay, hoàn toàn lấy nó ra, vật thần bí rốt cuộc hiện nguyên trạng trước mặt Hạ Lộ Lộ…

“A! Cái đồ quỷ sứ chán ghét nhà chú! Đây rốt cuộc là thứ gì?”

Hạ Lộ Lộ không biết lấy khí lực ở đâu ra, nhanh chóng nhảy ra khỏi ngực Tiêu Phàm, khuôn mặt nhỏ lại đỏ như một trái cà chua chín, tay nhỏ run run đưa lên một vật thể màu đen.

Giống như cầm cũng không được mà không cầm cũng không được…

…

Thời khắc mấu chốt, Tiêu Phàm rốt cuộc cũng tìm được thuốc giải, nhìn Hạ Lộ Lộ tỉnh lại, trong lòng cảm thấy rất cao hứng, nghĩ đến đây vốn là một màn ấm áp lại không hiểu sao bỗng nhiên lại trở nên lúng túng như vậy.

Cái thứ đồ chơi trong tay Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm tất nhiên biết, thứ đó là thứ mà lúc hắn làm "Phàm Tử", thứ để che kín cái mông…

"Không đúng! Không đúng! Không đúng! Hạ Lộ Lộ là muốn hỏi chú, đây là thứ trên người con hồ ly lẳng lơ nào?!"

Còn chưa đợi Tiêu Phàm trả lời, Hạ Lộ Lộ lại hỏi.

Mặc dù Hạ Lộ Lộ vẫn luôn dùng quần nhỏ màu trắng có hình gấu nhỏ hoặc dâu tây nhưng mà loại kiểu dáng và chất vải này Hạ Lộ Lộ vẫn đã nhìn thấy treo trong tủ của các tỷ tỷ, tất nhiên biết trong tay mình là cái thứ đồ gì.

Bởi vậy điều cô bé muốn biết nhất vẫn là Tiêu Phàm từ đâu mà có được thứ này!

Nhìn Hạ Lộ Lộ giơ cái vật ngượng ngùng đó lên, Tiêm Phàm cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Lúc trước chiến đấu với người máy võ sĩ, dưới tình thế cấp bách, Tiêu Phàm nhìn cũng không thèm nhìn liền trực tiếp móc trong ba lô ra bộ nữ trang kia, coi nó như dây thừng mà ban chân bốn cẳng cột lên người Hạ Lộ Lộ.

Bây giờ nguy hiểm đã qua, áp lực được thả lỏng, Tiêu Phàm mới phát giác hành vi lúc trước của hắn có chút không ổn…

Cái trò chơi 3D đáng chết, chỉ là áo quần thôi, có cần làm giống thật như vậy không chứ, ngay cả cái thứ quân áo xấu hổ thế này mà cũng cho hắn nguyên bộ nữa!

Thật ra Tiêu Phàm có chỗ không biết, nguyên bộ áo quần được bán trong Thương Thành hiện tại ngoại trừ quần áo bên ngoài còn có đồ nội y, hoàn toàn là bởi vì hắn.

Lúc trước khi thi đấu giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Tiêu Phàm khiến cho một thứ sản phẩm thời trang gọi là [Nữ Thần Nội Y Victoria] cực hot, chuyện này khiến cho nhà phát hành chú ý đến một loạt sản phẩm này, đến tận sau này, thời trang phái nữ liền bổ sung thêm những phụ kiện "mua vui" này.

…

"A! Cái này cũng là gì đây?!"

Tiêu Phàm còn chưa trả lời câu hỏi lúc trước của Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ lại kêu lớn lần nữa!

Tiêu Phàm nhìn thứ y phục mà Hạ Lộ Lộ giơ lên, trên trán ứa mồ hôi lạnh.

Đều gợi cảm, đều có phong cách thiết kế mê người, chẳng qua trên dây thừng tinh tế màu đen có nhiều hơn hai miếng đệm mềm mại bằng bọt biển…

"Đây là cái bảo vệ đầu gối, Hạ Lộ Lộ cột nó lên đầu gối thì khi đấu vật sẽ không bị đau. Đương nhiên Hạ Lộ Lộ cũng có thể lấy nó làm đệm mông, ừ, lúc ngồi xuống sẽ rất mềm mại…"

Nói xong câu nói đó, Tiêu Phàm mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào, hắn đã mặt dày vô sỉ như vậy.

"Chú làm như Hạ Lộ Lộ là tên ngốc không bằng! Đừng nhìn hiện tại Hạ Lộ Lộ không cần đến! Các tỷ tỷ cũng đã dạy cho Hạ Lộ Lộ rồi!" Nhìn thấy Tiêu Phàm lừa gạt mình, Hạ Lộ Lộ cảm thấy rất phẫn nộ, sau đó dường như nhớ lại điều gì, sức lực có vẻ không đủ nói thêm: "Vả lại…Vả lại sau này nhất định Hạ Lộ Lộ sẽ sử dụng,nhất định sẽ dùng loại còn lớn hơn cái này!"

Cái tiểu loli này dường như không dễ lừa, tiếp theo hắn nên làm gì bây giờ?

Tiêu Phàm nhìn hai tay Hạ Lộ Lộ cầm cái thứ xấu hổ kia, lại nhìn váy ngắn và áo lót trên người Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm cảm thấy có chút đau đầu.

"Này! Chú ngây ra đó làm gì? Chú vẫn chưa trả lời Hạ Lộ Lộ những vật này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đâu!"

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Phàm căn bản không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể đứng trước mặt Hạ Lộ Lộ bày ra vẻ biết rõ mà lại còn cố hỏi.

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, cháu hỏi chú những thứ này làm sao mà chú có được?!

Tiêu Phàm lại nhìn vật trong tay Hạ Lộ Lộ, vô cùng chân thành nói: “Haizz, chú cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bọn chúng…”

Tiêu Phàm thật sự nói thật, thật sự đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm nhìn thấy hai cái món đồ chơi này, mặc dù bọn chúng đã từng sát cánh bên hắn một lúc lâu.

Dù sao Tiêu Phàm cũng không phải là biến thái, lúc biến thành “Phàm Tử” còn “say sữa” một cách nghiêm trọng, tất nhiên chưa nói tới việc đi tìm hiểu mấy cái đồ vật có độ xấu hổ cực lớn này…

Hiện tại Hạ Lộ Lộ cảm thấy rất tức giận, không nói đến sau khi thân thể khôi phục, có rất nhiều quần áo kỳ quái của phụ nữ treo trên người, chỉ thái độ của Tiêu Phàm hiện tại thôi cũng khiến cho Hạ Lộ Lộ có chút không tiếp thu nổi…

Từ đầu đến cuối Hạ Lộ Lộ chỉ là hỏi chú ta một chút thôi, cái tên đáng ghét này lại luôn giả điên, giả ngốc né tránh, chuyện càng đáng giận hơn là, chú ấy thế mà còn có ý đồ tiếp tục lừa gạt Hạ Lộ Lộ!

“Đây là cái bảo vệ đầu gối, Hạ Lộ Lộ cột nó lên đầu gối thì khi đấu vật sẽ không bị đau. Đương nhiên Hạ Lộ Lộ cũng có thể lấy nó làm đệm mông, ừ, lúc ngồi xuống sẽ rất mềm mại…”

…

Đáng ghét! Chú ấy thật sự coi Hạ Lộ Lộ là kẻ ngu đần! Ai sẽ dùng loại đồ vật đáng xấu hổ này để làm cái bảo vệ đầu gối hay lót mông chứ!

Không chỉ vậy, đối diện với mấy cái món quần áo riêng tư của phụ nữ này, cái tên kia lại còn dùng vẻ mặt bình tĩnh nói với mình là chú ấy cũng là lần

đầu tiên trông thấy.

Thật sự là đầy miệng nói láo! Quỷ mới tin! Sự bình tĩnh trên mặt chú ấy rõ ràng là phải suy nghĩ một hồi lâu mới có được!

Hạ Lộ Lộ rõ ràng không tin, không ngờ đến tận bây giờ chú ấy vẫn còn định tiếp tục lừa dối mình, Hạ Lộ Lộ thật sự cực kỳ đau lòng…

…

Bình tĩnh?

Gặp quỷ mới bình tĩnh.

Đối với Tiêu Phàm mà nói loại vật gọi là bình tĩnh này là không tồn tại, chỉ có xấu hổ không biết nên đối mặt như thế nào mà thôi.

Mà phần xấu hổ này khiến Tiêu Phàm không ngừng né tránh vấn đề của Hạ Lộ Lộ.

…

Chương 673: Bát Tự Không Hợp

Chương 675: Bát Tự Không Hợp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mình vốn là một anh hùng cứu sống tiểu công chúa của trận doanh Tinh Linh, loại sự tích anh hùng rạng rỡ này nếu là ở trong đời thực, không nói đến việc được người đời ca tụng, ít ra cũng sẽ đượ có được một cái Cờ Gấm chứ.

Nhưng mọi chuyện tại sao lại thành như vậy?!

Cái tiểu loli này sau khi tỉnh lại, một câu cảm ơn cũng không nói, liền núi lấy hai cái thứ áo quần xấu hổ này không ngừng chất vấn ân nhân cứu

mạng.

Mình rõ ràng đã quanh co trốn tránh nhưng cô bé lại cứ níu lấy không thả, nhất định phải lôi kéo mình tìm tòi nghiên cứu cái thứ đồ chơi xấu hổ này một phen.

Mình cũng không phải là biến thái, tại sao phải cùng một tiểu loli bình phẩm một bộ nội y của phụ nữ từ đầu đến chân chứ?!

Tiểu công chúa sau khi được cứu, tiếp theo không phải là kịch bản ấm áp, cảm động phiến tình sao?! Sao lại thành bộ dáng này chứ?! Tình tiết chuyển biến cũng quá hiếm thấy đi?!

…

“Chú mau nói cho Hạ Lộ Lộ biết,

đây là đồ của con hồ ly lẳng lơ nào?!”

Sau khi uống thuốc giải, thân thể Hạ Lộ Lộ khôi phục cực kỳ nhanh, thậm chí đã khỏe đến mức có thể giương nanh múa vuốt với Tiêu Phàm, đáng tiếc hiện tại Hạ Lộ Lộ nắm lấy hai cái “chứng cứ” kia không buông tay, giống như muốn đưa tay bắt lấy Tiêu Phàm, cắn một ngụm.

Nhìn thấy bộ dạng hung ác lúc này của Hạ Lộ Lộ, Tiêu Phàm cảm thấy tiểu loli này nếu chưa tìm hiểu rõ mọi chuyện thì sẽ không bỏ qua.

Tiêu Phàm lần nữa nhìn vật trong tay Hạ Lộ Lộ đầy vẻ âu sầu, sâu kín thở dài, nói: “Đây là của chú…”

“Nói nhảm! Hạ Lộ Lộ tất nhiên biết đây là của chú, điều cháu muốn biết là, những vật này là chú lấy của ai, hoặc là con ‘hồ ly lẳng lơ’ không biết xấu hổ nào đưa cho chú?”

Là ai, chuyện này đối với Hạ Lộ Lộ là một chuyện vô cùng quan trọng.

Bởi vì theo Hạ Lộ Lộ, người phụ nữ đưa cho Tiêu Phàm những thứ đồ chơi mập mờ này tất nhiên chính là tình địch của Hạ Lộ Lộ!

“Chú nói, đây là của chú…”

“Ghê tởm, chẳng lẽ chú định bao che cho cô ta?!”

Bao che?

Ông trời của tôi, đầu óc của tiểu loli này rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy, muốn chú nói thế nào thì cháu mới chịu hiểu đây!

“Chú nói là, ‘hồ ly lẳng lơ’ trong miệng cháu chính là chú…”

Nói ra một câu nói như vậy, Tiêu Phàm cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chẳng qua hy sinh lớn như vậy là bởi vì hắn chỉ muốn nhanh chóng kết thúc đề tài này.

Im lặng, toàn trường im lặng.

Hạ Lộ Lộ nhìn thoáng qua Hạ Lộ Lộ trước mặt, lại nhìn quần áo trong tay, biểu tình có chút co quắp, dường như nhớ đến chuyện gì đó…

Buổi chiều tại thành Frya, bên trong đường phố hẻo lánh nơi thành tây cũ kỹ, ẩn núp một cô gái có dung mạo tú lệ. Trong tay nàng ôm một con mèo con màu đen, thao thao bất tuyệt, hành vi cổ quái của cô khiến Hạ Lộ Lộ cảm thấy tinh thần của cô rất có vấn đề…

Mà đây chính là ấn tượng đầu tiên của Hạ Lộ Lộ đối với Tiêu Phàm.

Đúng rồi! Cái đồ quỷ sứ đáng ghét này lúc trước là nữ!

Hạ Lộ Lộ bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng lập tức thở nhẹ ra.

Nhưng Hạ Lộ Lộ lần nữa nhìn quần áo trong tay, đưa tay hết giật lại kéo, có chút không vui nhíu mày, quay đầu nhìn Tiêu Phàm, hỏi: “Chú cứ thích loại cực to này sao?”

Cái gì cực to?!

Mình sẽ không cho Hạ Lộ Lộ uống sai thuốc chứ, vì sao tiểu loli đầy đầu là bắn pháo lúc trước, sau khi tỉnh lại lại níu lấy mình thảo luận loại chuyện không phù hợp với thiếu nhi này chứ!

Nhìn Tiêu Phàm không có phản ứng gì, Hạ Lộ Lộ lộ vẻ mặt hiểu rõ, vô cùng khẳng định nói: "Được rồi, đàn ông các người đều thích loại này, nếu không lúc biến thân chú cũng sẽ không dùng sức nhét đầy đồ vật trước ngực mình, loại hình dạng phụ nữ như vậy chắc chắn chính là hình mẫu lý tưởng của chú!"

Dùng sức nhét đầy đồ vật trước ngực mình? Bà nội cha nó! Anh đây khi đó chỉ không cẩn thận uống lộn rượu thôi! Cháu cho rằng chú muốn biến lớn như vậy sao? Cháu không biết lúc chú cúi đầu xuống đầu óc choáng váng thế nào đâu!

"Hừ! Đàn ông quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới!"

Hạ Lộ Lộ không hiểu sao bỗng nhiên có chút tức giận, cũng không còn níu lấy không thả quần áo trong tay, mà là giật những món quần áo không thuộc về mình xuống, ném về phía Tiêu Phàm, quần áo váy vóc treo trên người Tiêu Phàm, mà hai cái thứ mập mờ lúc trước Hạ Lộ Lộ cầm trong tay, quỷ thần xui khiến thế nào mà vẽ ra một đường cong duyên dáng trong không trung, sau đó rơi xuống trên mặt Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm càng thêm lúng túng.

Hạ Lộ Lộ nhìn thấy bộ dạng Tiêu Phàm trên đầu treo vật dụng riêng tư của phụ nữ, thầm mắng một tiếng: "Biến thái!"

Móa! Cháu có nói đạp lý hay không!

Không hiểu sao lại bị mắng một tiếng "biến thái", Tiêu Phàm cảm thấy oan ức, chẳng qua để sớm kết thúc cái chủ đề đáng chết này, hắn chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

"Sau này Hạ Lộ Lộ nhất định sẽ còn lớn hơn như vậy, hừ!"

Hạ Lộ Lộ dường như nhớ đến cái gì, đỏ mặt bổ sung một câu với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vô thức nhìn lướt qua cái sân bay của Hạ Lộ Lộ, bỗng nhiên có chút muốn cười, nói: "Ừm, Hạ Lộ Lộ có lòng tin như vậy là rất tốt…"

Nghe thấy giọng điệu khinh bạc kia của Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên có chút phẫn nộ, nói: "Chú! Lời này của chú là có ý gì?"

"Chú nói là, tinh thần không ngừng kiên trì của Hạ Lộ Lộ vô cùng đáng khen ngợi, mặc dù là hi vọng xa vời, Hạ Lộ Lộ vẫn chưa từng bỏ cuộc, thực là khiến cho lòng người xúc động ~"

"Chú! Chú khốn nạn! Chú quả nhiên vẫn rất là đang ghét! Hạ Lộ Lộ rất, rất, rất chán ghét chú!

Hạ Lộ Lộ tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng, chỉ vào mặt Tiêu Phàm không ngừng mắng to.

Tiêu Phàm nhìn tiểu loli không ngừng nhảy nhót trước mặt, nhún vai, thầm nghĩ xem ra bát tự của mình và tiểu loli này vẫn luôn không hợp mà.

Chẳng qua, như vậy là được rồi…

"Hạ Lộ Lộ, cháu định cứ náo loạn như vậy mãi sao? Nơi này chính là khu vực mới của di tích đó nha…"

Khu vực mới?

Đến lúc này, cặp mắt to xinh đẹp kia của Hạ Lộ Lộ mới rời khỏi người Tiêu Phàm, nhìn quanh bốn phía…

Hạ Lộ Lộ nhớ rõ là lúc trước cô bé còn ở trong một khu vực rộng lớn bên trong di tích, nơi đó ngoại trừ một đống linh kiện kim loại rách rưới ra thì mộc mạc đến mức một vật tốt gì cũng không có.

Mà hiện tại nơi đây rõ ràng đã thay đổi, không nói đến bốn vách tường được trang hoàng hoa lệ, chỉ xem những đồ vật dùng trong nhà thôi, Hạ Lộ Lộ liền có thể nhận ra nơi này chính là khu vực hạch tâm của xưởng chế tạo vũ khí.

Hạ Lộ Lộ sao lại có thể không hay không biết gì mà đi đến nơi này rồi?

Sau khi ý thức được chuyện này, hai mắt Hạ Lộ Lộ sáng rực lên.

Khu vực hạch tâm tượng trưng cho cái gì, chính là tượng trưng rằng nơi đây có thể cất giữ vô số báu vật đó!

Quan trọng hơn chính là, Hạ Lộ Lộ nhất định phải cướp sạch toàn bộ những vật đáng giá ở đây, bởi vì cô bé không muốn chừa lại cho Tiêu Phàm một chút gì cả! Ai bảo cái đồ quỷ sứ đáng ghét này luôn khiến chi Hạ Lộ Lộ đáng yêu tức giận chứ!

…

Hai mắt Hạ Lộ Lộ phát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó cõng cái túi lớn trên lưng, chạy về phía trước nhanh như thỏ, Tiêu Phàm đứng một bên nhìn thấy mà trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Sau nửa ngày, rốt cuộc Tiêu Phàm mới phản ứng lại được, mắng to một tiếng: "Quả thực là cầm thú mà!"

Nghe thấy Tiêu Phàm mắng, Hạ Lộ Lộ lại cười khẽ, giống như có chút vui vẻ, bước chân lại càng nhanh hơn…

…

Sở dĩ Tiêu Phàm nhắc nhở Hạ Lộ Lộ là bọn họ đã đến khu vực hạch tâm của xưởng chế tạo vũ khí là muốn chuyển dời lực chú ý của Hạ Lộ Lộ, miễn cho Hạ Lộ Lộ lại dây dưa với những chuyện hư hỏng kia.

Nhưng hắn đã quên tính khí ban đầu của Hạ Lộ Lộ, Hạ Lộ Lộ chính là một NPC vô sỉ chuyên quét sạch chiến lợi phẩm trong phó bản của người chơi.

Lừa bố mày hả?

Nhìn khu vực trống trải trước mắt mà trong lòng Tiêu Phàm đang rỉ máu.

Chương 674: Tranh Đoạt Bảo Vật

Chương 676: Tranh Đoạt Bảo Vật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cái NPC Hạ Lộ Lộ này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ! Vì sao lại là cái dạng này? Giặc cướp vào thôn cũng không càn quét sạch sẽ như vậy đâu!

Đúng vậy, hoàn toàn càn quét sạch sẽ, Hạ Lộ Lộ ngay cả một đồng tiền cũng không để lại cho Tiêu Phàm!

Không gian trong nhà lúc trước vốn dĩ lấp đầy đồ vật, sau khi Hạ Lộ Lộ tới, cái gì cũng không còn nữa. Bởi vì Hạ Lộ Lộ ngay cả nhìn cũng không thèm, liền trực tiếp lấy đi toàn bộ đồ dùng bên trong khu vực hạch tâm xưởng sản xuất vũ khí.

Hạ Lộ Lộ vui mừng khấp khởi quay lại, có vẻ hơi nhàn nhã, sau khi nhìn thấy cái mặt nhăm nhúm như trái mướp đắng của Tiêu Phàm, tâm trạng của Hạ Lộ Lộ lại càng thêm vui vẻ.

Tiêu Phàm cắn răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Hạ Lộ Lộ, trong lòng có chút buồn bực.

Hắn không ngờ Hạ Lộ Lộ sẽ tuyệt tình như vậy, ỷ vào túi không gian sau lưng liền trực tiếp lấy đi bất cứ vật gì mà cô bé nhìn thấy, một chút cũng không chừa lại cho hắn, giống như lúc trước lấy khoáng thạch bên ngoài như vậy.

Phải biết rằng bên trong những ngăn tủ cũ nát kia chắc chắn có vật quý đó, Hạ Lộ Lộ sao có thể lấy đi toàn bộ như vậy chứ?

“Chú nói Hạ Lộ Lộ, cháu có thể lấy đồ mà cháu vừa lấy lúc nãy ra xem một chút hay không, có lẽ trong đó có thứ gì đó mà cháu không cần thì sao?”

Nhìn khu vực hạch tâm trống rỗng. Trong lòng Tiêu Phàm có chút không cam, ôm tâm lý thử một phen, hắn ăn nói khép nép dò xét Hạ Lộ Lộ.

“Không cần, sau khi Hạ Lộ Lộ về nhà sẽ tự mình sắp xếp lại ~”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ chợt cảm thấy hả giận, lại càng thêm tàn nhẫn mà bổ xuống một đao.

“Cháu congc theo nhiều đồ như vậy không mệt sao?” Tiêu Phàm vẫn không cam tâm.

“Không mệt!” Hạ Lộ Lộ lại không cho hắn một chút cơ hội nào.

Thái độ Hạ Lộ Lộ như vậy, là để cho Tiêu Phàm biết cô bé hoàn toàn không đùa, trong lòng hắn thầm mắng, mặt dạn mày dày, cái tiểu loli NPC này căn bản chính là một kẻ vô sỉ! NPC sao lại chiếm đoạt chiến lợi phẩm của người chơi chứ! Cái trò chơi lừa đảo gì đây, cái hệ thống lừa đảo gì đây hả?

Không được! Nếu cứ tiếp tục thế này mình nhất định sẽ tay không mà về, mình phải tìm ra được thứ gì đó!

Tiêu Phàm biết Hạ Lộ Lộ là quyết định nhắm vào hắn, cho nên không có chút chờ mong gì đối với những thứ trong túi của cô bé, đưa mắt nhìn bốn phía, hi vọng lúc nãy Hạ Lộ Lộ càn quét vẫn còn bỏ quên thứ gì đó.

Nhưng loại người nhạn bay qua cũng phải bứt xuống một cộng lông như Hạ Lộ Lộ làm sao có thể sơ ý như vậy được, những nơi mà lúc trước cô bé đã đi qua, sớm đã không còn đến một cộng cỏ.

Nhìn xung quanh trống trải, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy rất thê lương, chẳng qua đúng lúc này, trên đường có một cái lỗ nhỏ không đáng chú ý đến lọt vào tầm mắt của Tiêu Phàm.

Loại hình dạng này, Tiêu Phàm rất quen thuộc.

Tiêu Phàm bị Hạ Lộ Lộ cướp sạch chiến lợi phẩm, phiền muộn trong lòng bỗng bộc phát, co cẳng chạy về phía trước, vung tay phải lên, nện lên mặt được một quyền!

Nhìn thấy hành động khó hiểu lúc này cảu Tiêu Phàm, Hạ Lộ Lộ vốn đang cao hứng bừng bừng lập tức nhìn đến ngây người.

Không thể nào?! Tên này chẳng lẽ bị Hạ Lộ Lộ chọc giận đến điên lên rồi sao? Nếu không vì sao lại bỗng nhiên lại muốn dùng nắm đấm để đánh mặt đường chứ? Cùng lắm thì Hạ Lộ Lộ chia cho chú một chút là được rồi.

Hạ Lộ Lộ nhìn bộ dáng Tiêu Phàm có chút "cam chịu" thì nảy sinh đồng tình, nhưng cô bé lại không biết lúc Tiêu Phàm đấm lên mặt tường kia, có một tiếng động nhỏ kì quái nhẹ nhàng vang lên…

Cạch!

Nhẫn Slime, dưới tác dụng của lực tay Tiêu Phàm nhanh chóng biến hình, chui vào lỗ nhỏ không đáng chú ý trên mặt tường kia.

…

Từ khi Tiêu Phàm sử dụng nhẫn Slime để mở cửa lớn của di tích, Tiêu Phàm liền biết được một công dụng khác của nhẫn Slime, đó chính là có thể sử dụng sự dẻo dai của bảo thạch trên nhẫn, biến nó trở thành vật mở cơ quan di tích.

Mà hiện tại cái lỗ nhỏ khó thấy trên mặt tường kia, theo kinh nghiệm từ trước đến nay của Tiêu Phàm, nó nhất định là một cái cơ quan!

Quả nhiên, một tiếng ầm vang vang lên, vách đá chậm rãi được nâng lên, một căn mật thất xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm!

Mà trước mặt Tiêu Phàm lúc này chính là một cái bảo rương bằng đồng phong cách cổ xưa.

Tiêu Phàm vội vã xông vào, vội vàng mở cái rương ra, lấy bảo vật trong rương bỏ vào túi của mình.

Lần này, Hạ Lộ Lộ xem như là đã rõ.

Cái tên này cam chịu chỗ nào chứ, rõ ràng chính là đang dùng âm mưu quỷ kế để chiếm đoạt bảo vật vốn nên thuộc về Hạ Lộ Lộ!

Ghê tởm nhất chính là đồ vật bên trong bảo rương này rõ ràng tốt hơn những thứ rách rưới mà mình thu được ở bên ngoài nhiều!

Thế là Hạ Lộ Lộ không phát sững nữa, nhanh chân phóng về phía Tiêu Phàm, đột nhiên bổ nhào về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm làm sao biết được là Hạ Lộ Lộ sẽ bỗng nhiên tập kích phía sau mình? Hắn không có chút phòng bị nào liền bị Hạ Lộ Lộ đẩy ngã trên mặt đất.

Tiêu Phàm vốn muốn lên tiếng dạy dỗ Hạ Lộ Lộ một trận, ai ngờ Hạ Lộ Lộ lại quát to trước một bước.

"Đồ quỷ sứ đáng ghét! Chú mau giao bảo vật thuộc về Hạ Lộ Lộ ra đây!"

Bảo vật thuộc về cháu?!

Cái tiểu loli này vì sao lại dã man như vậy chứ, đồ vật bên trong phó bản đâu có phải của ai, không phải ai may thì được sao? Lúc nào thì trở thành bảo vật của cô bé rồi? Cháu sao không đi ăn cướp luôn đi!

…

Tiêu Phàm thầm oán trong lòng, nhưng dường như hắn đã quên là Hạ Lộ Lộ bây giờ chính là đang cướp…

Không được, hắn phải giáo dục tiểu loli này một trận thật tốt mới được.

Lúc trước cô bé nuốt nhiều phần thưởng phó bản như vậy, hắn đều có nói gì đâu, mà hiện tại hắn chỉ mới ra tay lần đầu thôi, cô bé liền chịu không được rồi?!

Đúng vậy, Tiêu Phàm muốn dùng tình dùng lý, dùng một tư thái ôn hòa để dạy dỗ Hạ Lộ Lộ thành một thiếu nữ ngoan ngoãn.

Nhưng ý nghĩ này của Tiêu Phàm dường như hơi quá mức tự đại, Hạ Lộ Lộ nếu như dễ bị thuần phục như vậy Đại Hiền Giả Laurel đã không phải cực khổ như vậy…

Tiêu Phàm còn chưa kịp lên tiếng, một đôi tay trắng nõn đã nhanh hơn một bước chộp đến khuôn mặt của Tiêu Phàm, nhanh chóng kéo căng hai má Tiêu Phàm, sau đó cái mông nhỏ kia của Hạ Lộ Lộ như một viên đạn pháo vừa được bắn ra khỏi nòng đột nhiên ngồi lên lồng ngực của Tiêu Phàm!

Phốc!

Tiêu Phàm bỗng nhiên bị Hạ Lộ Lộ ngồi xuống trên ngực, ép đến mức trực tiếp phun ra một ngụm máu!

Lời đồn trên Internet đúng là lừa nhau, Tiêu Phàm lúc này mới phát hiện ra cái chân lý này.

Đều nói là loli có ba tốt, dễ thương cơ thể mềm mại và dễ đẩy ngã.

Thế nhưng Tiêu Phàm dùng sự thật để nói cho ngươi biết, đây chỉ là lời nói vớ vẩn, đừng coi là thật…

Dễ thương?

Cú lao tới đẩy mình ngã xuống có khác nào đàn ông không, xem ra theo thời đại phát triển thì "dễ thương" cũng có định nghĩa mới rồi.

Cơ thể mềm mại?

Cái mông nhỏ mềm mại này lại như đạn pháo, đập thẳng vào ngực Tiêu Phàm, có chút nào mềm mại hay không?

Dễ đẩy ngã?

Thực sự là không thể nào tin được! Câu nói này là đứa nào nói? Ta muốn kiện hắn tội lừa gạt! Ngươi mở to mắt ra mà nhìn, bây giờ là ai đẩy ngã ai?

Loli chính là một sinh vật dã man và nguy hiểm mà!

…

Phốc!

Một ngụm nước bọt bị lực ép mà phun lên trời.

Hạ Lộ Lộ không cần nhìn cũng có thể né tránh nó, hai tay vẫn đặt lên khuôn mặt của Tiêu Phàm, xoa nắn khuôn mặt hắn làm khuôn mặt hắn thay đổi thành các loại hình dáng kỳ lạ: "Tên khốn kiếp! Phun ra bảo vật của Hạ Lộ Lộ nhanh!"

Ôi má ơi!

Tiêu Phàm nhìn hỗn thế ma vương đang ngồi trên người mình mà cảm thấy đau đầu.

Nói như thế nào thì mình cũng là ân nhân cứu mạng của Hạ Lộ Lộ mà, tại sao đứa này vừa tỉnh dậy đã quên sạch rồi?

Không chỉ như vậy, cô bé này lại định giở trò cướp giật, cưỡi trên người mình!

Tuy nói tên cướp này khá đáng yêu…

Chương 675: Gally Vickers

Chương 677: Gally Vickers

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng đáng yêu cũng không thể là lý do để có thể phạm sai lầm được!

Bởi vì Tiêu Phàm suýt nữa thì bị Carla ngồi chết!

Phải biết rằng sau khi Tiêu Phàm chiến đấu với Máy móc võ đạo gia thì HP chỉ còn một ít.

7% HP đã không thể chịu sự cử động quá mạnh, thế nhưng khi Hạ Lộ Lộ làm những điều trên thì cũng không khống chế cường độ của mình…

5%!

Rất khó chịu nha! Chỉ như vậy mà 2% HP đã biến mất…

Nhìn vào số HP đang giảm dần của mình, Tiêu Phàm cảm thấy sợ hãi rất lớn.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, giống như là Tiêu Phàm thấy được Buck và O'Sulivan đứng tại bờ của vong xuyên hà vẫy tay với mình vậy…

Thật sự là dọa chết người, nếu mà cái mông của Hạ Lộ Lộ phát dục tròn trịa hơn thì có lẽ mình sẽ đi tới con sông kia, làm bạn với hai tên thú nhân đã chết kia rồi.

"Hạ Lộ Lộ, em đứng dậy nhanh lên, vu vu vu…"

Tiêu Phàm đang định nói cái gì đó với cô bé đang cưỡi trên người mình, thế nhưng khuôn mặt lại bị Hạ Lộ Lộ xoa nắn nên lời nói ra cũng không rõ ràng.

"Hừ! Không đứng! Không đứng! Không đứng dậy! Trừ khi anh trả lại bảo vật anh vừa lấy cho Lộ Lộ!"

Thấy bộ dạng dã man của Hạ Lộ Lộ đang cưỡi trên người mình thì Tiêu Phàm nghĩ thầm, cô bé này quá điêu ngoa rồi, mình không thể làm theo ý cô bé được!

Thế là Tiêu Phàm dùng lực, xoay người lại, hai tay tóm lấy bả vai của Hạ Lộ Lộ, đẩy cô bé xuống dưới mặt đất.

"Đừng nghịch nữa!"

Nhìn Tiêu Phàm đang ép lên người mình, lại cảm nhận được sự nghiêm khắc trong lời nói của hắn, trái tim của Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên đập rộn lên, đầu óc hơi mơ hồ, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên.

Hạ Lộ Lộ đột nhiên không nhúc nhích làm Tiêu Phàm hơi nghi ngờ.

Chẳng lẽ lời nói của mình vừa rồi quá dữ dằn nên cô bé này sợ?

Được rồi, không thể tức giận với một cô bé được…

"Trong bảo rương đó có năm đồ vật, lúc đó anh chỉ mới lấy hai vật, số còn lại để cho Lộ Lộ đi."

Tiêu Phàm nói một cách chậm rãi, hai tay cũng buông ra, lại không phát hiện Hạ Lộ Lộ vẫn luôn dùng bàn tay nhỏ bé của mình che ngực…

Sau đó Tiêu Phàm đứng dậy đi qua một bên, lúc này thì tâm trạng của Hạ Lộ Lộ mới bình tĩnh hơn trước.

“Anh ta chỉ cầm hai thứ, cho Lộ Lộ ba vật còn lại…”

Nghe được lời nói của Tiêu Phàm thì Hạ Lộ Lộ hơi ngơ ngẩn.

Sau đó Hạ Lộ Lộ cảm thấy rất cảm động, lẩm bẩm vài câu, cũng nở một nụ cười thật ngọt ngào mà người khác khó phát hiện.

Anh ta, đối xử với Lộ Lộ thật tốt…

…

Tiêu Phàm đối xử tốt với Hạ Lộ Lộ sao?

Thật ra thì Hạ Lộ Lộ hiểu nhầm, Tiêu Phàm chỉ lấy bảo vật mình cần mà thôi.

.

Trong lúc vừa mở bảo rương ra, Tiêu Phàm đã nhìn ra những thứ có trong đó rồi.

Một thanh vũ khí, một bản nhật ký, ba quyển sách kỹ năng, tất cả là năm bảo vật.

Tiêu Phàm nhanh chóng lấy ra thanh vũ khí và một quyển sách kỹ năng, còn ba bảo vật còn lại, đều là thứ mà hắn không dùng được.

Ba bảo vật còn lại ở trong bảo rương, theo thứ tự là “Nhật ký của Gally Vickers - Colt”, “Công trình học của Goblin” và “Luyện kim thuật của Goblin”.

“Công trình học của Goblin” và “Luyện Kim Thuật của Goblin” là hai quyển sách kỹ năng quý giá, thế nhưng hai kỹ năng này có khuynh hướng

kỹ năng sống hơn, đối với người chơi chuyên chiến đấu như Tiêu Phàm thì hai kỹ năng này cũng không có lực hấp dẫn cao bao nhiêu.

Mà Tiêu Phàm lại biết được đạo lý là ham nhiều sẽ không tinh, coi như Tiêu Phàm học hai kỹ năng này thì cũng không có nhiều thời gian để đi luyện lên cao cấp.

"Nhật ký của Gally Vickers - Colt", chỉ cần nhìn tên là biết cái này là vật phẩm nhiệm vụ, Tiêu Phàm cũng không ngốc mà cướp quyển nhật ký này của Hạ Lộ Lộ.

Tiêu Phàm không hứng thú với ba quyển sách này, thế nhưng với Hạ Lộ Lộ thì ngược lại, bởi vì cả công trình học lẫn luyện kim thuật đều là sở thích của Hạ Lộ Lộ.

Mà "Nhật ký của Gally Vickers - Colt" ghi chép những chuyện trong cuộc sống của Goblin, sau khi lấy tới thì Hạ Lộ Lộ liền mở nó ra xem.

Theo bản nhật ký này bị Hạ Lộ Lộ mở ra, thì từng dãy ký tự như chân gà viết ra xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cau mày, hơi buồn rầu, bởi vì chữ viết trên trang sách giống như là đơn thuốc của bác sĩ viết ra vậy, hắn không hiểu một chữ nào cả.

Thế nhưng hệ thống cũng rất nhân đạo, sau khi một ánh sáng nhạt lướt qua, thì những nét chữ trên đó biến đổi thành chữ mà Tiêu Phàm quen thuộc, tiếng Goblin đã bị dịch thành tiếng Trung…

"Ngày X tháng X năm X theo lịch X

Ta, Binh công vĩ đại, thân vương Gally Vickers - Colt ra đời."

…

Chỉ nhìn dòng đầu tiên của trang sách này thì Tiêu Phàm đã cảm thấy khó chịu, xem ra tính cách chủ nhân của cuốn nhật ký này cũng không ra làm sao cả.

“Ta, Gally Vickers - Colt sinh ra trong một gia đình Goblin cũng không giàu có. Nói là không giàu có bởi vì trong nhà của ta có một người cha vô năng, hèn nhát.

Cha ta thích trốn trong công xưởng của mình để nghiên cứu sáng tạo, thế nhưng ông ấy rất vụng về, kết quả của thí nghiệm lúc nào cũng là nổ tung. Cho nên rất nhiều tài sản đã bị lãng phí. Đáng tiếc tính tình của cha ta lại rất bướng bỉnh, không chịu thừa nhận thất bại, vì tiếp tục nghiên cứu chế tạo cái phát minh mới của ông nên ông cần càng nhiều tài sản. Cũng bởi vậy mà số tiền vay càng này càng nhiều. Hôm nay, tên ác bá mũi to trong thôn lại tới nhà của ta để đòi nợ…

Ta thì đang ăn bánh mì đen cứng rắn, nhìn xem cha và ác bá mũi to cãi nhau, xung đột cuối cùng đánh nhau.

Mà ta, cuối cùng cũng quyết định, muốn ra tay…”

“Ma quỷ! Ma quỷ! Lúc đó tên ác bá mũi to cứ chỉ vào người ta mà kêu lên như vậy.

Thế nhưng khi thấy ánh mắt sợ hãi của hắn ta thì ta bỗng nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Trong tay của ta, cái ống kim loại này được gọi là “Colt số một”, thế nhưng ta thích gọi nó là pháo cối hơn.

Đây là vũ khí mới mà ta nghiên cứu, nguyên liệu là những sản phẩm lỗi trong công xưởng của cha ta. Thế nhưng vật này không giống với những thất bại phẩm của cha ta, cái này gọi là pháo cối, chỉ cần nhét đạn pháo vào, bóp cò thì sẽ tạo cho kẻ địch một đòn tấn công mang tính hủy diệt.

Tên ác bá mũi to chỉ biết dùng gậy gộc để ức hiếp người khác, cho nên ống pháo cối của ta có lực sát thương mang tính hủy diệt đối với hắn ta.

Tên ác bá mũi to ấy nhìn ta với ánh mắt sợ hãi, sau đó bò dậy khi vẫn run rẩy, chạy trốn thục mạng về nơi xa.

Mà cha ta nhìn chằm chằm vào pháo cối trong tay ta một lúc lâu rồi thở dài, có vẻ như đã tự nhận mình già rồi.

Lúc này, ta nhận ra rằng, một thời đại mới, chỉ thuộc về ta - Gally Vickers Colt vĩ đại sắp mở ra!"

Hạ Lộ Lộ nhìn tới đây thì hai mắt sáng lấp lánh, làm một fan girl của pháo lâu năm nên khi biết được hoàn cảnh ra đời của súng pháo thì kích động là điều đương nhiên.

"Nghiên cứu chế tạo, buôn bán, phá hủy, cướp đoạt, khống chế…

Đây đều là thủ đoạn của Gally Vickers Colt ta.

Sự sáng tạo của thiên tài, làm cho ta phát minh ra những vũ khí có tính công kích hủy diệt.

Đầu óc thương nhân thiên tài làm cho ta xây dựng được thế lực và tài sản khổng lồ.

Rất nhanh, ta đã trở thành một binh công vĩ đại của đám Goblin, thân vương Gally Vickers - Colt!

Thân vương của Goblin, thật sự là một danh hiệu vang dội, thế nhưng ta không thích chút nào, bởi vì phía trên thân vương còn có một đại vương, tên hắn ta là Marty - Tokarev…

…

Ở thời đại này, sức chiến đấu cao nhất của Goblin cũng chỉ là người điều khiển người máy chặt củi, vũ khí của nó là những thanh sắt vớ vẩn kia mà thôi.

Mà súng pháo xuất hiện đã làm thay đổi hẳn cách thức chiến tranh trong thời đại này.

Tầm bắn hoàn mỹ, lực sát thương mạnh làm những kẻ điều khiển người máy thô sơ kia trở nên rất yếu ớt.

Mà những người máy đốn củi kia đã không được Goblin điều khiển thì nó có thể cử động được nữa sao?

Cho nên thời đại này là thời đại của súng pháo, là thời đại thuộc về Gally Vickers - Colt!

Chương 676: Mật Thư

Chương 678: Mật Thư

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng vậy, đáng lẽ ra là như vậy.

Thế nhưng tên Marty - Tokarev đáng chết kia lại xuất hiện…

Marty - Tokarev sáng tạo ra một loại vũ khí mới, đó là người máy.

Người máy, chính là phiên bản không người lái của người máy đốn củi.

Không cần Goblin điều khiển, đều là tự động chiến đấu làm cho loại vũ khí này được tất cả Goblin khen ngợi.

Càng làm cho Gally Vickers khó chịu đó là những người máy này được làm từ sắt thép, có sức chống lại mạnh đối với súng pháo, mặc dù lực sát thương của đạn pháo rất lớn, thế nhưng muốn phá hủy một người máy vẫn cần tốn rất nhiều đạn pháo.

Cứ như vậy, Marty - Tokarev trở thành đại vương, mà ta, Gally Vickers - Colt chỉ có thể trở thành thân vương của Goblin.

Đây chính là nỗi nhục của ta, tại sao ta lại chỉ có thể đứng dưới tên ngu ngốc Marty này, chỉ có Gally Vickers ta mới có tư cách làm đại vương của Goblin a!

…

Bởi vậy, trong âm thầm, ta tìm tới mấy người máy, đưa chúng vào khu chế tạo vũ khí của ta để nghiên cứu, cũng từ đây, ta đóng cửa khu chế tạo vũ khí của ta, chờ đợi tới khi khu chế tạo vũ khí này mở ra lần nữa, đó chính là lúc ta lên ngôi đại vương!"

…

Ngày X tháng X năm X theo lịch X

Ta đã ở trong khu chế tạo vũ khí đã vài năm rồi.

Trong khi ta nghiên cứu và phân tích người máy thì ta phải thừa nhận rằng, bản thiết kế của tên Marty này khá xuất sắc, thế nhưng cũng chỉ ở mức độ khá mà thôi.

Tên Marty kia chỉ có thể đưa vào hệ thống tự động chiến đấu cho máy đốn củi kia mà thôi, thế nhưng sau khi ta hiểu được kỹ thuật này thì đã sáng tạo ra cỗ máy giết chóc đáng sợ hơn nhiều.

Cừu Non Tự Nổ, Người máy chiến đấu mini, Người máy bảo vệ,…

Thậm chí cả Goblin dây cót, Người máy ám sát rỉ sắt, Người máy võ giả, từng cái đều mạnh hơn nhiều những cái người máy đơn sơ rách rưới của tên Marty kia.

Thế nhưng, để cho ta hài lòng nhất vẫn là nó, ta đặt tên cho nó là Kivis Colt, bởi vì nó là tác phẩm xuất sắc nhất của ta, nó chắc chắn có tư cách được nhận dòng họ Colt vĩ đại."

Kivis Colt?

Nhìn thấy mấy chữ này, Tiêu Phàm sinh ra dự cảm không tốt, bởi vì hắn vẫn nhớ rõ khi vừa mở cửa trong khu vực quan trọng nhất của khu chế tạo vũ khí này, có một cái người máy kỳ lạ đi ra.

"Ngày X tháng X năm X theo lịch X

Hiện tại, ta rất tự tin rằng kỹ thuật chế tạo người máy của mình đã vượt qua Marty, thế nhưng ta cũng không vội vàng mở cửa khu chế tạo vũ khí này,

bởi vì ta vẫn nhớ rõ cái gì đã tạo nên uy danh của ta, ta phải dùng nó để thắng được danh hiệu đại vương.

…

Ta chỉ huy công nhân trong khu chế tạo làm ra một cái thang máy lên xuống khổng lồ, cũng đưa khu vực trung tâm từ trong đường hầm chuyển tới núi cao, bởi vì khi đứng tại chỗ này ta có thể quan sát một khu vực rộng lớn này.

Mà đại bản doanh của tên Marty chán ghét kia, cũng nằm trong tầm mắt của ta.

Ta nhìn nơi chế tạo vũ khí nguy nga của Tokarev thì cười lạnh, Colt Hỏa Long, tại hôm nay bắt đầu chế tạo.

…

Colt Hỏa Long, là tác phẩm mà ta chờ mong nhất, nó là một khẩu pháo thủ thành khổng lồ có uy lực to lớn.

Đúng vậy, ta phải sử dụng phương pháp nổi danh của ta để phá hủy khu chế tạo vũ khí đáng ghét của nhà Tokarev kia, tự tay kết thúc thời đại của đại vương Marty Tokarev, mở ra vương triều thuộc về Gally Vickers Colt!

…

Hai năm sau, Colt Hỏa Long đã sơ bộ được hoàn thành.

Họng pháo của Colt Hỏa Long vừa to vừa dài, chỉ nhìn thôi cũng làm ta thoải mái, ta rất mong chờ khi chuẩn bị thấy hình ảnh khu chế tạo vũ khí của nhà Tokarev bị khẩu pháo này phá hủy hoàn toàn.

Cho nên, ta muốn chúc mừng trước một lần, vì Gally Vickers Colt vĩ đại lên ngôi vua mà chúc mừng…

Rượu vang thật ngon, chảy tới trong miệng, trong phòng cũng xuất hiện mùi rượu mê người, mấy năm này ta vẫn đang bận rộn không kịp hưởng thụ, giờ phút này mới cảm thấy thoải mái.

Rượu cồn để cho ánh mắt của ta cảm thấy lờ mờ, ta lung lay chiếc ly pha lê xinh đẹp trong tay, màu sắc của rượu ánh lên càng làm nó xinh đẹp hơn.

Đã bao nhiêu năm rồi, ta vẫn ở nơi khô khan này mà nghiên cứu chế tạo vũ khí, chưa đi ra ngoài chút nào, chờ đợi một ngày được tỏa sáng.

Mà sáng sớm ngày mai, chỉ cần ta khởi động Colt Hỏa Long thì mọi sự nỗ lực của ta sẽ được hồi báo xứng đáng.

…

Thế nhưng khi ta đang mơ mộng thì có một bức thư bí mật được đưa tới trên tay ta, người gửi là kẻ mà ta ghét nhất - Marty Tokarev!

Đáng chết!

Mình và tên Marty này đã rất nhiều năm không liên lạc với nhau rồi mà, tại sao tên khốn kiếp này lại gửi thư cho mình vào đúng lúc này chứ?

Chẳng lẽ tên Marty này biết kế hoạch của mình rồi sao?

Sờ sờ vào bức thư trong tay mà ta đột nhiên cảm thấy có chuyện xấu sắp xảy ra…”

“Nhìn toàn chữ viết ẩu trên bức thư thì ta khẳng định là phong thư này do chính tay Marty Tokarev viết.

Thế nhưng nội dung của bức thư lại rất buồn cười.

Bức thư này là một bức thư cầu viện, ‘vĩ đại’ đại vương Marty lại cầu viện ta sao?

Ha ha, thật sự là buồn cười mà!

Trong thư viết, có một loại sinh vật từ dị giới ý đồ chiếm đoạt đất đai mà chúng ta đang sống, Goblin vĩ đại cần phải đoàn kết một lòng, cộng đồng tác chiến, cho nên Marty lấy danh nghĩa đại vương yêu cầu ta lập tức tới hỗ trợ.

Dị giới xâm chiếm, lấy danh nghĩa đại vương mà yêu cầu ta tới hỗ trợ sao?

Ha ha, thật sự là chuyện cười này rất vui nha!

Marty a Marty, ngươi tưởng Gally Vickers ta là thằng ngu sao?

Thế mà dùng chuyện vớ vẩn như này tới lừa ta?

Có vẻ như ngươi biết được Colt Hỏa Long đang ngắm chuẩn mình nên mới có thể lo lắng như vậy a!

…

Ta xé nát bức thư đi, cũng ném ly pha lê xuống đất, bởi vì danh nghĩa đại vương của Marty đã không thể chỉ huy ta được nữa!

Ngày mai, khi mặt trời bắt đầu xuất hiện thì ta - Gally Vickers sẽ trở thành đại vương mới của Goblin!

…

Đêm đó, ta ngủ rất say, ta mơ thấy Marty bị chết dưới pháo của ta, cũng mơ tới tất cả Goblin đều quỳ xuống dưới chân Gally Vickers ta.

Sau khi ngủ dậy, ta cảm thấy tinh thần của mình rất tốt, ta đã chờ mong giấc mơ của ta biến thành sự thật thật lâu rồi.

Ta đi tới khán đài, nhìn ánh mặt trời rực rỡ mà cảm thấy hôm nay đúng là một ngày rất đẹp.

Ta thử điều chỉnh lại tầm ngắm của Colt Hỏa Long, chuẩn bị dùng âm thanh tuyệt vời khi nổ pháo để đưa tiễn cựu đại vương công binh.

Đúng lúc này, ta nghe thấy dưới chân núi hơi ồn ào…

Ồn ào sao?

Cảm giác này đối với kẻ đang đứng trên núi cao như ta lại rất kỳ lạ, bởi vì khu vực chế tạo vũ khí của ta cách thành Goblin đông đúc náo nhiệt rất xa,

tại sao ta lại cảm thấy ồn ào được?

Bình thường nơi này luôn yên tĩnh, mà chỉ yên tĩnh mới phù hợp với nơi này thôi sao?

Thế là, ta nhìn xuống chân núi một cách nghi ngờ…

Kỳ lạ!

Tại sao khu vực thành phố của Goblin, nơi chế tạo của nhà Tokarev lại cháy rồi?

Nhìn theo từng đợt khói đen bốc lên tòa thành thì ta cảm thấy hơi bực mình.

Hình như Marty đã gặp phiền phức trước khi Hỏa Long Colt của ta bắn rồi…

Nếu bây giờ ta dùng Hỏa Long Colt bắn nát thành phố, đưa Marty đi chết thì người đời sau chắc chắn sẽ cho rằng ta lợi dụng sự khó khăn của người khác, là một kẻ tiểu nhân!

…

Ta lấy kính viễn vọng ra, nhìn tới tòa thành Goblin ở phía xa xa, để xem trong thành đã xảy ra chuyện gì…

Trời ạ, ta thấy được cái gì đây?

Một đám quái vật, cả người có gai nhọn, miệng mọc răng nhọn, cánh tay như lưỡi liềm, trong mắt bắn ra ánh sáng đỏ như máu!

Những người máy đốn củi mà Marty vẫn lấy làm kiêu ngạo lại bị bọn chúng xé nát thành hai nửa! Mấy cái người máy đốn củi đó được làm bằng kim loại nha! Tới cùng thì trong thành Goblin đã xảy ra chuyện gì?

Ta nhìn thảm kịch đang diễn ra tại thành Goblin mà kinh hãi, rồi nhớ tới nội dung bức thư mà Marty gửi cho ta.

Chẳng lẽ đây là sinh vật dị giới như lời hắn ta nói sao? Nếu như vậy thì thật sự là đáng sợ!

Chờ đã!

Có lẽ đây cũng là cơ hội mà ông trời đã ban cho ta!

…

Chương 677: Bối Cảnh Của Phó Bản

Chương 679: Bối Cảnh Của Phó Bản

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Colt Hỏa Long đã bị ta sử dụng, một luồng năng lượng có tính hủy diệt từ khẩu pháo trên ngọn núi bắn thẳng tới thành Goblin, thành phố náo nhiệt đó đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Nhìn tới một đống hoang vu phía xa xa làm ta rất vui vẻ, sinh vật dị giới đã biến mất, tên Marty chán ghét kia cũng biến mất.

Mà từ đó về sau, Gally Vickers ta sẽ trở thành vua công binh mới, còn là đại anh hùng Goblin đánh đuổi sinh vật dị giới nữa, ha ha ha!

Đúng vậy, đáng lẽ là mọi chuyện sẽ trở thành như vậy, thế nhưng từng đống đất nhô lên giữa đống hoang vu đó, sau đó từng sinh vật dị giới đáng sợ kia lại từ bên trong chui ra…

Tại sao lại như vậy?

Ta thật sự không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra!

Uy lực của Colt Hỏa Long mạnh mẽ như thế nào thì ta biết rất rõ, thế nhưng bị trúng một pháo đó mà những quái vật kia lại không chết sao?

.

Cuối cùng thì ta mới phát hiện được sự nghiêm trọng của chuyện này, những sinh vật dị giới này mạnh mẽ quá mức tưởng tượng của ta…

Lúc đó, ta hồi hộp tới mức chuẩn bị lại bắn một pháo nữa, thế nhưng mỗi một lần bắn của Colt Hỏa Long đều cần một ngày để bổ sung năng lượng, thế là ta không còn cách nào khác, đóng lại nơi quan sát ở trên núi này, dùng công sự che chắn để cho đám quái vật kia không thể phát hiện ra ta được.

Đây là ngày đầu tiên ta lên chức đại vương công binh, đáng lẽ ra một ngày này sẽ là một ngày huy hoàng.

…

Lại qua mấy ngày sau, ta vẫn trốn trong nhà xưởng chế tạo mà vẫn lo lắng chỗ này sẽ bị những quái vật kia tìm ra.

Ta phái ra rất nhiều người máy chiến đấu mini tuần tra xung quanh, thế nhưng vẫn không làm được cái gì, bọn chúng vẫn tới rồi.

…

Trong một khoảng thời gian sau đó, đám Goblin vẫn ở trong nhà máy này và người máy mà ta chế tạo ra đã hợp tác với nhau chống lại sinh vật dị giới kia.

Thế nhưng những quái vật kia quá đáng sợ, mấy người máy võ sĩ mà ta chế tạo ra khi chiến đấu với chúng đều bị lưỡi liềm bằng xương của chúng chẻ thành hai nửa!

…

Cuộc chiến này quân ta liên tục bại lui, ta càng ý thức được, nơi này không thể ở lâu hơn được, coi như biến Colt Hỏa Long trở thành pháo đài liên xạ thì cũng không thể chiến thắng được những quái vật đến từ dị giới này…

Không được! Nếu vẫn cứ ở lại thì ta sẽ bị những quái vật kia giết chết!

Thế là ta quyết định thừa dịp bóng đêm, ta ngồi trên ma tượng phi thiên rồi bay ra khỏi nơi này!

Ta điều chỉnh tất cả những người máy còn lại ở trong khu chế tạo vũ khí chuyển thành chế độ tự động phòng ngự, chúng nó và đám Goblin kia sẽ ngăn cản đám quái vật kia cho ta.

Cuối cùng, xin lỗi Kivis, đồng đội thân yêu của ta, nơi này ta giao cho ngươi…"

…

Nhật ký viết tới đây thì kết thúc, bản nhật ký này kể lại nửa cuộc đời của một Goblin tên là Gally Vickers Colt.

Thiên tài Goblin Gally Vickers đã phát minh ra súng pháo, thế nhưng lại bại bởi phát minh người máy của một Goblin khác là Marty.

Kết quả là hắn ta bế quan khổ tu, sau khi xuất quan định cướp lại vinh quang thuộc về mình, không ngờ tên này đã đen còn lắm lông, ngày hắn ta xuất quan thì đúng lúc sinh vật dị giới tấn công, sau khi chiến đấu không có kết quả thì hắn ta chỉ có thể chạy trốn.

Đây chính là bối cảnh phó bản của di tích Goblin, mà nơi Tiêu Phàm đang đứng chính là khu chế tạo vũ khí của Gally Vickers.

Gally Vickers để khu chế tạo vũ khí này ngăn cản sinh vật dị giới, sau đó xảy ra chuyện gì thì Tiêu Phàm cũng không thể biết được.

…

Thật sự là ý tưởng cũ rích, nội dung toàn máu chó mà không có ý mới, có lẽ thêm chút ngôn tình vào thì câu chuyện sẽ hay hơn chứ?

Tình yêu của hai Goblin?

Ặc, cảm giác cũng không có gì đặc biệt lắm…

Đây chính là lời bình của Tiêu Phàm sau khi xem hết nội dung cuốn nhật ký…

Thế nhưng suy nghĩ của Hạ Lộ Lộ lại không giống với Tiêu Phàm, sau khi đọc xong chuyện xưa của Gally Vickers thì hai mắt của cô bé tỏa sáng, tâm trạng cũng trở nên hưng phấn, bởi vì trong nhật ký đã ghi chép một đoạn lịch sử ít người biết tưới, mà đoạn lịch sử này lại liên quan tới văn minh Goblin đã thất lạc mà Hạ Lộ Lộ cảm thấy thích thú nhất…

"Oa, hóa ra những kẻ địch lúc trước mà chúng ta gặp đều là do tên Goblin Gally Vickers này chế tạo ra sao!"

"Này này, anh có cảm thấy rằng văn minh Goblin biến mất có phải là do những sinh vật dị giới đó không?"

"Mà cũng không biết khẩu 'Colt Hỏa Long' được đặt tại nơi nào nhỉ? Lộ Lộ rất muốn bắn một pháo nha!"

…

Sau khi xem xong quyển "nhật ký của Gally Vickers" thì cảm xúc của Hạ Lộ Lộ rất phấn khởi, liên tục hỏi Tiêu Phàm những câu hỏi ngớ ngẩn.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng không thấy hứng thú chút nào với loại sinh vật như Goblin này, với những câu hỏi của Hạ Lộ Lộ thì hắn chỉ trả lời vài câu rất tùy ý mà thôi.

Thế nhưng khi nói tới dị giới xâm chiếm làm Tiêu Phàm nhớ lại thanh Frostmourne trong tay mình.

Lúc đầu, Frostmourne là một thanh kiếm ma, do tông đồ dị giới biến thành để mê hoặc Hiriston.

Đều là dị giới, hai bên có liên hệ gì với nhau hay không đây?

…

Với lại, trong quyển nhật ký này có một cái tên thu hút sự chú ý của Tiêu Phàm, đó là một người máy khi được nhiều lần nhắc tới, Kivis Colt.

Trước đó, khi lao vào khu vực trung tâm của nơi chế tạo vũ khí này, Tiêu Phàm đã để người máy Kivis Colt này sượt qua người, bởi vì nhìn tới giới thiệu của nó là "không cách nào chiến đấu" cho nên Tiêu Phàm cũng không để ý tới nó, vội vàng lao vào bên trong để tìm kiếm thuốc giải cho Hạ Lộ Lộ.

Thế nhưng bây giờ lại ở trong nhật ký nghe được tên đó rất nhiều lần nên Tiêu Phàm cảm thấy hơi lo lắng.

Thế nhưng nhu cầu quan trọng nhất bây giờ là lượng máu của bản thân nha, 5% HP làm cho mình hơi hãi hùng…

Thế là Tiêu Phàm lại lấy bộ đưa đồ ăn ra, đút chiếc kẹo mút vừa được tạo ra vào trong miệng mình, cảm nhận được vị ngọt của chiếc kẹo kia thì Tiêu Phàm cũng yên tâm hơn về số lượng HP của mình.

Thế nhưng, Tiêu Phàm lại cảm thấy không khí xung quanh mình trở nên kỳ lạ, bởi vì Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên trở nên yên lặng, cảnh vật xung quanh dần dần yên tĩnh…

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn, thấy Hạ Lộ Lộ đang nhìn chằm chằm vào chính mình làm mình cũng cảm thấy xấu hổ.

"Anh đang ăn cái gì vậy?"

"Ặc, kẹo mút…" Tiêu Phàm trả lời theo phản xạ có điều kiện.

"Kẹo mút ăn ngon lắm sao?"

"Rất khó ăn, cái này là thuốc để dùng hồi phục sức khỏe, em cũng biết rằng thuốc đều đắng đúng không…"

Có vẻ như Tiêu Phàm càng ngày càng thích nói dối Hạ Lộ Lộ, thế nhưng điều này là bị ép, không còn cách nào tốt hơn cả.

Khi còn ở trận doanh Thú Nhân, Tiêu Phàm đã bị Aina ăn hết rất nhiều thức ăn do kỹ năng "Món Ăn Quyến Rũ" tạo ra, mà khi chế tạo "Món Ăn Quyến Rũ" thì lại cần Mị lực.

Sau khi HP của Tiêu Phàm lớn hơn 30% thì mị lực chỉ có thể lấy từ thể lực chuyển qua, mà chế tạo nhiều "Món Ăn Quyến Rũ" cần số điểm thể lực quá nhiều, mà khi thể lực mất nhiều như vậy thì nhân vật ở trong game sẽ cảm thấy mệt mỏi không có chút sức lực nào, loại cảm giác này rất khó chịu.

Cho nên có vết xe đổ của Aina, Tiêu Phàm cũng không dám cho Hạ Lộ Lộ ăn lung tung, hơn nữa Hạ Lộ Lộ còn nghịch ngợm hơn Aina nhiều.

"Tên lừa đảo! Anh lại đang lừa gạt Lộ Lộ nữa sao?"

Hạ Lộ Lộ nghe được lời nói của Tiêu Phàm thì tức giận, chỉ vào mũi Tiêu Phàm mà mắng.

"Không phải, tại sao tôi có thể lừa em chứ?"

Cảm thấy Hạ Lộ Lộ định lật tẩy lời nói dối của mình thì Tiêu Phàm vội vàng che giấu, thế nhưng lại cảm thấy hơi nghi ngờ.

Hả?

Vừa nãy ta sai lầm chỗ nào vậy?

Tại sao con nhóc này lại biết được ta đang nói dối vậy?

"Lừa đảo! Lừa đảo! Lừa đảo! Lúc hôn mê bởi vì trúng độc thì Lộ Lộ cũng đã ăn qua chiếc kẹo mút đó rồi, rất ngọt, ăn rất ngon, đâu có đắng với khó ăn gì đâu! Anh định độc chiếm kẹo mút, không định cho Lộ Lộ nên mới nói dối lừa gạt Lộ Lộ!"

Chương 678: Kivis

Chương 680: Kivis

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe được lời nói của Hạ Lộ Lộ thì Tiêu Phàm cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Lần trước khi mình dùng "Món Ăn Quyến Rũ" thì cũng tạo ra kẹo mút sao?

Bởi vì lúc đó quá vội vàng nên Tiêu Phàm cũng không chú ý rằng mình đã tạo ra cái gì đã nhét vào trong miệng Hạ Lộ Lộ rồi, bây giờ nhớ lại cũng không nhớ ra cái gì.

Thế nhưng để Tiêu Phàm kinh ngạc là cái câu "lúc hôn mê bởi vì trúng độc thì Lộ Lộ đã ăn rồi"…

Lừa gạt nha!

Thế này mà gọi là trúng độc hôn mê sao? Tại sao cô lại không hôn mê chuyên nghiệp chút đi! Có ai mà có thể nhớ được mình đã ăn cái gì khi hôn mê sao? Chẳng lẽ món ăn quá ngon, kể cả hôn mê nó vẫn phát huy đặc hiệu có nó sao?

…

Thế nhưng nói như thế nào thì Tiêu Phàm vẫn chọc giận Hạ Lộ Lộ chỉ bởi vì một cái kẹo mút.

"Anh đúng là vừa keo kiệt lại thích nói dối, có đồ ăn ngon lại chỉ ăn một mình, chắc chắn là không thích Lộ Lộ, hừ!"

Hạ Lộ Lộ chống nạnh, phàn nàn với Tiêu Phàm một tràng dài, thế nhưng khi nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn ngậm kẹo mút thì vẫn không thấy hết giận, thế là nhào tới Tiêu Phàm, muốn rút chiếc kẹo trong miệng Tiêu Phàm ra!

Thấy hành động của Hạ Lộ Lộ thì Tiêu Phàm toát mồ hôi.

Mẹ nó! Có cần mạnh mẽ như vậy không? Tưởng rằng ta đang ăn đường sai? Thật sự ta chỉ đang uống thuốc mà thôi!

Hạ Lộ Lộ vẫn dã man như trước, làm Tiêu Phàm bị dọa lùi lại vài bước, đang định khuyên nhủ thì không ngờ phía sau lưng truyền lại từng đợt tiếng bước chân…

Chẳng lẽ là bọn người Tiểu Sửu Hoàng tới sao?

Tiêu Phàm xoay người lại, thế nhưng lại không thấy một người đồng đội nào cả, xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm đó chính là một người máy mang theo một thùng dụng cụ.

Bước chân nó đi rất thong thả, rất tao nhã, không có chút nào cứng nhắc của máy móc cả.

Cơ thể của nó cũng chỉ có thể nói là trung bình, không quá to lớn mạnh mẽ, rất bình thường, nhưng vẻ ngoài của nó lại rất đặc sắc.

Hàng lông mày dậm gắn ở trên mắt, một chùm râu to kề sát dưới mũi, trên ngực còn kết một chiếc nơ con bướm xinh đẹp, nhìn quần áo giống như là một quản gia trong nhà quý tộc vậy.

Tiêu Phàm cau mày, mắt chuyển thành đỏ bừng, bởi vì Tiêu Phàm và Kivis Colt lại gặp nhau…

[Quái vật: Kivis Colt]

…

Kỹ năng

[Kỹ năng: Lợi Dụng Tái Chế]

[Loại: Bị động]

[Hiệu quả: Kivis Colt sẽ nhặt linh kiện có thể sử dụng rồi lắp đặt tới một vị trí tương ứng.]

[Ghi chú: Khi một linh kiện nào đó của người máy đã không có tác dụng, thế nhưng nó lại có thể lắp đặt lên người máy khác làm cho người máy đó hoàn hảo hơn.]

[Kỹ năng: Lắp Ráp Thông Minh]

[Loại: Bị động]

[Hiệu quả: Kivis Colt có sự thông minh mà máy móc khác không có, có thể tự động lắp ráp và sáng tạo vũ khí.]

[Ghi chú: Tài năng của Kivis Colt luôn được Gally Vickers Colt tin tưởng.]

[Kỹ năng: Tăng Cường Sức Mạnh]

[Loại: Bị động]

[Hiệu quả: Kivis Colt có thể làm cho lực sát thương của vũ khí mà mình sáng tạo tăng thêm 50%.]

[Ghi chú: Dây chuyền sản xuất do máy móc khống chế thường chính xác hơn thủ công chế tạo.]

[Kỹ năng: Kết Nối Trí Năng]

[Loại: Chủ động]

[Hiệu quả: Kivis Colt điều khiển chương trình làm cho nó và những vũ khí nó chế tạo kết nối với nhau, làm cho Kivis có thể điều khiển vũ khí một cách hoàn mỹ.]

[Ghi chú: Hợp thể giữa các người máy là một điều quá là bình thường luôn…]

…

Ba kỹ năng bị động và một kỹ năng chủ động, mặc dù không có kỹ năng chiến đấu thế nhưng những kỹ năng này tạo nên một người máy hỗ trợ gần như hoàn mỹ, cũng không trách được Gally Vickers lại tự hào về nó như vậy.

Tiêu Phàm quét hết một lượt những thông tin này rồi cho nó một cái đánh giá như vậy.

Kivis có thể chữa trị, lắp ráp, tăng cường, điều khiển máy móc. Nó là một người máy phụ trợ xuất sắc trong giới máy móc, nó cũng quan trọng như

mục sư ở trong đội ngũ của người chơi vậy, mà trong lúc chiến đấu thì mục sư luôn bị ưu tiên giết chết đầu tiên.

Tiêu Phàm đương nhiên cũng biết điểm này, cho nên hắn không nói lời nào mà rút kiếm ra, chém thẳng tới Kivis!

Hắn muốn chém giết Kivis trước khi phát sinh những phiền phức khác!

Nhìn thấy Tiêu Phàm đang chém tới thì Kivis cũng không động đậy chút nào, nó cũng không muốn động đậy.

Một, nó cũng không phải là máy móc chiến đấu, tốc độ di chuyển không nhanh cho nên không thể thoát khỏi đòn tấn công của Tiêu Phàm. Hai, nó đã dám xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm thì đương nhiên là có chuẩn bị trước rồi.

Kivis không thèm để ý tới Tiêu Phàm mà là tao nhã sửa lại chiếc nơ con bướm trước ngực mình, sau đó đưa cái rương mà nó đang cầm ra, ấn xuống một cái nút màu xanh…

Tiêu Phàm thấy hành động đó thì tự nhiên cảm thấy lông tơ dựng đứng, một luồng lo lắng xuất hiện trong lòng, thế là hắn vô thức dừng lại, không lao tới trước nữa mà nhảy sang một bên.

“Ầm!”

Một chiếc rương khổng lồ từ trên trời rớt xuống, rơi xuống ngay cạnh Tiêu Phàm, nếu không phải hắn vừa nhảy sang bên cạnh thì đã bị nó đập dẹp thành bánh thịt rồi.

Tiêu Phàm nhìn cái rương khổng lồ này mà kinh hồn bạt vía, còn chưa lấy lại tinh thần thì chiếc rương này tự động tách ra…

Chẳng biết khi nào mà Kivis đã chạy tới trước chiếc rương, ánh mắt sáng lên dưới lông mày rậm rạp, một luồng gợn sóng từ trên người Kivis tản ra, những linh kiện trong rương bay lên, tụ tập quanh người Kivis.

Kết Nối Trí Năng!

Ầm! Ầm! Ầm!

Những linh kiện trong rương ghép lại với nhau theo thứ tự, những tiếng va chạm mạnh mẽ tạo ra một khí thế khá mạnh. Chỉ trong chớp mắt, những linh kiện kia đã hoàn thành khi ghép lại với nhau, bao trùm cả người Kivis lại, ngay sau đó là một người máy khổng lồ mang theo cảm giác hiện đại xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm nhìn quái vật khổng lồ trước mắt này mà choáng váng, gào thét trong lòng, con mẹ nó chơi ta sao? Mặc dù ngươi thuộc nhiệm vụ thăm dò cấp bậc sử thi, thế nhưng độ khó khăn cao cũng không thể chơi ác như này chứ?

Người máy trước mắt có vẻ ngoài khác biệt với phong cách người máy do Goblin thiết kế, tạo hình khác biệt hoàn toàn với những người máy mà Tiêu Phàm gặp được lúc trước.

Mà chỉ cần dựa vào tạo hình của nó cũng làm cho Tiêu Phàm có áp lực rất lớn, bởi vì cái đồ chơi xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm có phần giống với mô hình của Gundam "Zhagu".

Giống như để xác nhận lại suy nghĩ của Tiêu Phàm, hai chân của người máy này nâng lên, chậm rãi mà đi tới Tiêu Phàm, vừa đi vừa phát ra những tiếng "Zhagu Zhagu"…

[Quái vật: Ma tượng Zhagu]

[Loại quái vật: Boss phó bản]

[Quái vật cấp: 55]

[HP: 100%]

[Ghi chú: Ma tượng Zhagu là thành phẩm đầu tiên do Kivis làm ra sau một thời gian dài đằng đẵng, cũng là kết tinh trí tuệ của Kivis sau khoảng thời gian dài nghiên cứu này, vì để cho Ma tượng Zhagu càng mạnh mẽ hơn, Kivis đã dung hợp vào trong khung máy của nó.]

Kỹ năng:

[Kỹ năng: Lưỡi Lê Nhiệt Năng]

[Loại: Bị động]

[Hiệu quả: Vũ khí nhiệt năng, có thể phá hủy phòng ngự của kẻ địch rất dễ dàng]

[Ghi chú: Vũ khí nhiệt năng là kết tinh của công nghệ cao]

[Kỹ năng: Pháo Laser]

[Loại: Chủ động]

[Hiệu quả: Ma tượng Zhagu có thể bắn ra một pháo có lực phá hoại rất lớn từ phần eo, thời gian hồi chiêu: 40 giây.]

[Ghi chú: Vũ khí laser cũng là vũ khí công nghệ cao]

[Kỹ năng: Pháo Proton]

[Loại: Chủ động]

[Hiệu quả: Ma tượng Zhagu có thể từ miệng bắn ra một pháo proton có lực phá hoại mức MEGA. Thời gian hồi chiêu: 1 phút.]

[Ghi chú: Ặc, cái đồ chơi này cũng là vũ khí công nghệ cao.]

[Kỹ năng: ? ? ?]

[Loại: Bị động kích hoạt]

[Hiệu quả: ?]

[Ghi chú: Đây là một kỹ năng đầy bất ngờ do Kivis thiết kế, xin đừng nhấn cái nút màu đỏ lớn nhất kia.]

…

Mẹ nó!

Đại ca, tên của ngài vẫn là Zhagu sao, bắt nạt người khác sao?

Hơn nữa, tên Kivis này, chỉ chạy ra ngoài một vòng thôi, tại sao có thể thu được đủ linh kiện mà lắp ráp ra Zhagu chứ? Rất không khoa học nha!

Mà cái Zhagu này lại có cấp 55, phải biết rằng anh đây mới có cấp 40 mà thôi!

Càng quá đáng hơn đó là tên này lại dùng toàn vũ khí công nghệ cao, thật sự là quá không biết xấu hổ!

Chương 679: Zhagu

Chương 681: Zhagu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hơn nữa nó còn có thêm cả kỹ năng "? ? ?" làm cho người ta lo lắng, "? ? ?" là cái gì chứ? Làm sao mà cảm thấy chỉ cần chạm vào là nổ đây? Như thế này thì chiến đấu thế nào đây?

…

Nhìn lại những tin tức mà mình nhận được từ kẻ địch thì Tiêu Phàm kêu khóc trong lòng, dù sao cái kịch bản vớ vẩn "tay không hủy Gundam" này không ai muốn trải nghiệm, quan trọng nhất đó là, hắn không tin mình có thể làm được điều này!

Thế nhưng Ma tượng Zhagu không thông cảm cho Tiêu Phàm chút nào, bởi vì nó chỉ là máy móc, chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ cao nhất của mình, đuổi hết tất cả kẻ địch ra ngoài!

Thế là Ma tượng Zhagu đứng trung bình tấn, bắn cho Tiêu Phàm một pháo!

Một chùm sáng phóng tới Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vọt tới, sượt qua chùm sáng, rồi chùm sáng bắn thẳng vào vách đá sau lưng Tiêu Phàm lưu lại một lỗ thủng sâu thẳm.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn lại cái lỗ đó mà cảm thấy sợ hãi.

Sau khi bắn một phát pháo laser thì Ma tượng Zhagu có vẻ không vừa ý bởi vừa nãy bắn trượt, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng tới Tiêu Phàm.

Một luồng năng lượng tụ tập tới đầu của Ma tượng Zhagu, Tiêu Phàm cảm nhận được khí tức nguy hiểm, hai mắt trừng to, càng tự chửi thề một câu.

Mẹ nó chứ! Ai chơi như vậy, boss gì mà vừa vào đã chơi chiêu cuối rồi!

Thế nhưng Tiêu Phàm biết, kêu than cũng chả làm nên chuyện gì, sau khi tụ xong năng lượng thì pháo Proton bắn ra từ miệng của Ma tượng Zhagu.

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn vang lên bên tai Tiêu Phàm, tàn ảnh được lưu lại từ Kim Tằm Thoát Xác đã bị đạn pháo nổ nát, đáng sợ hơn đó là có lượng lớn đá vụn bị nổ tung, trên trần của khu vực trung tâm bị vỡ tan, một luồng ánh sáng chiếu xuống từ bên ngoài.

Dùng cách này để thấy được ánh nắng ấm áp lần nữa thế nhưng Tiêu Phàm không làm cách nào mà vui vẻ được, nuốt ngụm nước bọt, sợ hãi vô cùng.

Thật không hổ là Zhagu!

Vách đá cũng bị bắn thủng thì lực phá hoại đáng sợ như thế nào? Nếu như vừa rồi mình bị quẹt qua dù chỉ một chút thì có lẽ cũng sẽ nằm đất mà thôi!

Sau khi pháo Proton bắn xong nhưng Ma tượng Zhagu vẫn thấy Tiêu Phàm còn sống khỏe mạnh đứng trước mặt mình thì cảm thấy rất hoang mang, thế nhưng nó không nghĩ tiếp, vũ khí trên người biến thành trạng thái đang bổ sung năng lượng, thế là lưỡi lê nhiệt năng ở bên hông cũng đã bị Ma tượng Zhagu rút ra…

Điều này không công bằng, Tiêu Phàm nghĩ vậy.

Chiến đấu giữa các Gundam khi nào thì không công bằng như vậy? Lúc bình thường đều do hai người điều khiển đều vào trong khung máy của

mình rồi mới chiến đấu chứ, ai như mình, chỉ dựa vào cơ thể người lại muốn chiến đấu với Zhagu, đây chính là muốn chết a!

Mà loại lưỡi lê nhiệt năng này lại không thể nào chống lại, đối với Zhagu thì thanh vũ khí này là đao, thế nhưng đối với mình thì cái đao này chính là một cánh cửa nha!

Kết quả đó chính là Tiêu Phàm bị Ma tượng Zhagu tấn công chỉ có thể né tránh.

Cũng may cơ thể của Ma tượng Zhagu là khổng lồ, mà lại do Kivis vừa tạo ra, còn hợp với cái máy này, hành động hơi chậm chạp. Cũng bởi vậy nên Tiêu Phàm cũng không nguy hiểm lắm, cho nên có thời gian suy nghĩ xem mình có thể chiến thắng bằng cách nào…

Ác Ma hóa, đây là kỹ năng có thể làm Tiêu Phàm tăng thuộc tính lên với mức độ lớn, có thể bù đắp được thuộc tính giữa Tiêu Phàm và Ma tượng Zhagu do chênh lệch đẳng cấp.

Đáng tiếc đó là trước đó Tiêu Phàm đã dùng qua chiêu này khi chiến đấu với Người máy võ sĩ, mà thời gian hồi chiêu của Ác Ma hóa rất dài, bây giờ đã không thể sử dụng nữa.

Thế nhưng cũng không quan trọng, bởi vì chỉ cần có một kỹ năng tồn tại, khi vượt cấp chiến đấu thì Tiêu Phàm vẫn có phần thắng, đó chính là kỹ năng có thể tạo thành sát thương chuẩn, Bỉ Ngạn Hoa Khai…

Tiêu Phàm cất đi song kiếm trong tay, móc Vodka ra, uống một hớp rượu bổ sung nguồn năng lượng cho động cơ đốt trong.

Sau đó Tiêu Phàm lại móc ra một quyển sách kỹ năng, quyển sách vừa hiện ra đã bị hóa thành một ánh sáng trắng biến mất không thấy đâu nữa.

Quyển sách kỹ năng này đó là [Thuật Ngắm Bắn], lấy được từ bảo rương đồng xanh từ trong mật thất của Gally Vickers, nó không cho Tiêu Phàm một kỹ năng nào cả, thế nhưng nó lại mở thêm một sở trường cho Tiêu Phàm, đó là [Sở Trường Ngắm Bắn], mà mở ra cái sở trường này thì Tiêu Phàm có thể sử dụng một loại vũ khí mới, đó chính là súng!

Thế nhưng súng lấy từ đâu?

Trong bảo rương đã có quyển sách kỹ năng [Thuật Ngắm Bắn] này thì đương nhiên sẽ có vũ khí đi kèm rồi…

[Vật phẩm: Bánh xe hắc ám Colt (X2)]

[Loại: Vũ khí]

[Phẩm chất: Sử thi]

[Lực tấn công: Mạnh]

[Thuộc tính: Xuyên thấu (bỏ qua 50% phòng ngự của kẻ địch)]

[Yêu cầu sử dụng: 1. Hai tay sử dụng 2. Nạp đạn (sau khi nạp đạn mới có thể sử dụng, thời gian nạp đạn: 2 phút)]

[Hiệu quả đặc biệt: 1. Liên xạ: có thể bắn cả băng đạn trong nháy mắt. 2. Nổ tung: mỗi viên đạn của Bánh xe hắc ám Colt khi bắn trúng mục tiêu sẽ tự động vỡ ra thành các mảnh đạn, mỗi mảnh đạn tạo cho kẻ địch 1% HP, sát thương chuẩn.]

[Ghi chú: Bánh xe hắc ám Colt là vũ khí chuyên dụng của Gally Vickers Colt, thế nhưng sau khi thấy sức mạnh mạnh mẽ của sinh vật dị giới thì Gally Vickers cảm thấy bất lực, vứt bỏ hai khẩu súng lục ổ quay này ở trong khu chế tạo vũ khí này.]

…

Đúng vậy, đây chính là vũ khí mới của Tiêu Phàm, là hai khẩu súng lục ổ quay tên là “Bánh xe hắc ám Colt”.

Tiêu Phàm nâng hai tay lên, bóp cò liên tục, ổ quay bằng kim loại quay rất nhanh, mười hai viên đạn cũng bay ra với tốc độ cao!

Vù vù vù!

Một chuỗi ánh sáng màu lam rực rỡ theo tiếng súng bắn ra, bắn vào trong cơ thể kim loại của Ma tượng Zhagu làm Ma tượng Zhagu bắn ra từng tia hoa lửa.

60%

HP của Ma tượng Zhagu bị tụt một đoạn dài làm Tiêu Phàm rất hưng phấn.

Một khẩu súng lục có sáu viên đạn, hai khẩu là mười hai viên, kích hoạt mười hai lần hiệu quả đặc biệt "Nổ tung" của vũ khí "Bánh xe hắc ám Colt", nên đã làm mất 12% HP của Ma tượng Zhagu bằng sát thương chuẩn.

Mà cùng lúc đó, mười hai viên đạn kích hoạt bốn lần "Bỉ Ngạn Hoa Khai", 20% HP cũng theo hoa nở mà biến mất trên người Zhagu.

Thêm nữa, Tiêu Phàm để Túy Nguyệt Viêm bám lên viên đạn, kết hợp với thuộc tính "Xuyên thấu" của "Bánh xe hắc ám Colt" đã gây ra 8% HP cho Ma tượng Zhagu.

Đáng tiếc vì trò chơi cân bằng, vũ khí "Bánh xe hắc ám Colt" có thời gian nạp đạn quá lâu, không thể sử dụng liên tục được, nếu không thì chiến thắng Ma tượng Zhagu sẽ đơn giản hơn nhiều.

Cứ như vậy mà Ma tượng Zhagu đã biến mất 40% HP, khi thấy được hiệu quả rõ rệt này thì Tiêu Phàm cười rất âm hiểm.

Có lẽ lần đánh boss này cũng rất đơn giản nha.

Súng lục đang trong quá trình nạp đạn nên Tiêu Phàm lấy song kiếm ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ma tượng Zhagu một cách tự tin.

Bởi vì Tiêu Phàm có được vũ khí tạo thành sát thương chuẩn, vượt cấp chiến đấu cũng không khó khăn như mình tưởng tượng.

Thời gian nạp đạn cần hai phút, sau khi nạp đạn xong thì có thể gây ra 40% HP cho Ma tượng Zhagu, chỉ cần hai lần như thế nữa thì Ma tượng Zhagu sẽ ngã xuống đất.

Thế nhưng có một điều kiện cơ bản, đó chính là Tiêu Phàm phải sống sót sau khi bị Ma tượng Zhagu tấn công.

Mà thời gian chiến đấu của lần này cũng không gấp như khi chiến đấu với Người máy võ sĩ, Tiêu Phàm còn lo lắng gì nữa? Chỉ cần cẩn thận hơn, không muốn thử độ sắc của lưỡi lê nhiệt năng thì có thể giết chết con boss này rồi!

Tránh thoát đòn tấn công của Ma tượng Zhagu lần nữa, Tiêu Phàm nở nụ cười thoải mái.

Loại cảm giác gần giống như dùng hack này thật sự rất thoải mái nha, Tiêu Phàm đã rất lâu không cảm nhận được rồi. Thời đại trước khi game vẫn chơi bằng con chuột và bàn phím thì hắn thường làm như này khi chơi game, chỉ là cách chiến đấu của game online 3D này quá mới lạ để hắn cảm thấy mịt mờ, phần lớn thời gian hắn chỉ có thể cứng chọi cứng mà không suy nghĩ gì giống như Tịch Dương vậy.

Lại cảm nhận được mùi vị quen thuộc lần nữa làm Tiêu Phàm cảm thấy thoải mái.

…

Chương 680: Bánh Xe Hắc Ám Colt

Chương 682: Bánh Xe Hắc Ám Colt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lại tránh khỏi hai phát pháo hủy diệt là Pháo Laser và Pháo Proton của Ma tượng Zhagu, có lẽ là tìm được cảm giác lúc trước, cũng đã rõ cách tấn công của Ma tượng Zhagu, sau khi nạp đạn thành công thì Tiêu Phàm lại bắn một lượt nữa vào người Ma tượng Zhagu!

Đối mặt với đòn tấn công của Tiêu Phàm thì Ma tượng Zhagu không thể né tránh bởi vì cơ thể nó quá lớn, sau một loạt tiếng đinh đang thì Ma tượng Zhagu vẫn ăn trọn băng đạn có cả ngọn lửa xanh ở trên đó nữa.

“20%! Hoàn mỹ!”

Tiêu Phàm cười ha ha, thầm nghĩ “tay không hủy Gundam” cũng không khó lắm nha…

Có “Bánh xe hắc ám Colt” và “Bỉ Ngạn Hoa Khai”, hai kỹ năng phối hợp hoàn mỹ này còn có boss nào có thể chống lại Tiêu Phàm ta?

Mặc dù phương pháp này quá không biết xấu hổ, thế nhưng ta thích, ha ha…

…

Theo HP sụt xuống thì Ma tượng Zhagu cũng cảm nhận được cách tấn công của Tiêu Phàm rất buồn nôn.

Cơ thể quá to lớn cho nên không thể tránh né được viên đạn.

Mà những viên đạn nho nhỏ kia hình như là mang theo thuộc tính kỳ lạ nào đó, có thể tác dụng thẳng vào trong cơ thể mình, càng kỳ lạ hơn đó là khi những viên đạn này tích lũy tới một lượng cố định lại còn nổ tung trong cơ thể mình, làm tổn thương càng lớn.

Cách tấn công kỳ lạ của Tiêu Phàm làm Ma tượng Zhagu cảm thấy vô cùng nguy hiểm, thế nhưng kẻ địch trước mắt quá linh hoạt, những vũ khí với sát thương lớn của mình không thể đánh trúng hắn. Mình cần làm cái gì bây giờ?

Đôi mắt của Ma tượng Zhagu đảo đi đảo lại rồi bỗng nhiên sáng lên.

Ta chưa bao giờ thấy kẻ nào không biết xấu hổ như ngươi!

Thế nhưng ngươi phải biết rằng Ma tượng Zhagu ta cũng không phải người thành thật!

Đúng! Ta cũng không phải là người!

“Zhagu… Zhagu…”

Theo bước chân của Zhagu khởi động thì tiếng bước chân rất đặc sắc của nó cũng vang lên, sau khi thấy Ma tượng Zhagu hành động thì sắc mặt của Tiêu Phàm thay đổi!

Bởi vì Ma tượng Zhagu cầm lưỡi lê nhiệt năng đang lao tới Hạ Lộ Lộ ở góc bên kia…

Mẹ nó! Vô sỉ a!

Ta chưa bao giờ thấy một người máy mà lại không biết xấu hổ như vậy!

Ma tượng Zhagu, ngươi không biết xấu hổ như là một con người xảo quyệt nha!

…

Nhìn thấy hành động lúc này của Ma tượng Zhagu thì Tiêu Phàm cũng biết mục đích của nó là gì, tên này cũng được thừa hưởng phong cách xấu xa của người máy trong phó bản này, thích bóp quả hồng mềm mà thôi!

Ngay cả một loli yếu đuối cũng không chịu buông tha!

Mặc dù, Hạ Lộ Lộ là một loli không yếu đuối chút nào…

…

Khi Ma tượng Zhagu được lắp ráp lại rồi lóe sáng đăng tràng thì hai mắt Hạ Lộ Lộ nhìn chằm chằm vào nó, không rời đi chút nào.

Sau đó, từ trên người nó bắn ra các loại pháo năng lượng có uy lực khổng lồ thì Hạ Lộ Lộ càng thích thú hơn, reo hò không ngừng, bởi vì cách thức chiến đấu của Ma tượng Zhagu theo ánh mắt của Hạ Lộ Lộ là quá cool ngầu.

Thế nhưng, sau khi chiến đấu với Tiêu Phàm thì Ma tượng Zhagu đột ngột xoay người lại, cầm theo lưỡi lê năng lượng nhiệt chạy tới chỗ của cô.

Chuyện này…?

Hạ Lộ Lộ cũng ý thức được điều này có nghĩa là gì, thấy Ma tượng Zhagu chạy tới mà hơi sợ hãi.

Khi Hạ Lộ Lộ thấy Tiêu Phàm đang đuổi theo phía sau Ma tượng Zhagu thì lại suy nghĩ, tên quỷ đáng ghét kia cũng có thể một đấu một với tên người máy khổng lồ này trong thời gian dài như vậy, tại sao Hạ Lộ Lộ phải sợ? Chẳng lẽ Hạ Lộ Lộ còn không bằng hắn sao?

Thế là cô đứng trung bình tấn, bộ pháo đài có nhiều ống pháo lại xuất hiện từ trong ba lô của Hạ Lộ Lộ, giống như áo giáp bao phủ cả người cô lại.

Hạ Lộ Lộ chỉnh lại bộ kính chắn gió ở trên mặt, nhìn chằm chằm vào Ma tượng Zhagu trước mắt rồi cười nhẹ, bình tĩnh không sợ chút nào.

“Thời Gian Mưa Đạn!”

Hạ Lộ Lộ hét lớn, có một loại ý chí hăng hái và hào hùng.

Thế nhưng là, một giây sau, Hạ Lộ Lộ tịt ngòi…

“Cái gì vậy? Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại không có khẩu pháo nào bắn ra chứ?”

Hạ Lộ Lộ nhìn lại kho đạn trong ba lô, thấy nó trống rỗng thì nhớ lại điều gì đó…

Đúng rồi, lúc trước khi chống lại thiết bị tự động tấn công kiểu vòng thì Hạ Lộ Lộ đã dùng hết tất cả pháo của mình rồi!

Sắc mặt Hạ Lộ Lộ trở nên trắng bệch khi thấy Ma tượng Zhagu vẫn đang lao tới trước người mình…

…

Tại sao những người máy này đều vô sỉ như vậy, luôn thích bắt nạt kẻ yếu vậy!

Vừa đuổi theo Ma tượng Zhagu, Tiêu Phàm vừa ức chế mà nghĩ vậy.

Thế nhưng Ma tượng Zhagu có vẻ rất thích phong cách tác chiến như này, cũng không để ý tới Tiêu Phàm đang đuổi theo phía sau, đầu cũng không quay lại chút nào mà lao tới Hạ Lộ Lộ.

Tiêu Phàm nhìn thấy Hạ Lộ Lộ bởi vì sợ hãi mà đứng im một chỗ thì càng lo lắng hơn.

Đáng chết! Nên làm cái gì bây giờ?

Mặc dù tốc độ của Hạ Lộ Lộ khá nhanh nhưng cũng không linh hoạt bằng mình, dưới sự tấn công của boss cuối phó bản Ma tượng Zhagu cấp 55 thì Hạ Lộ Lộ khó thoát khỏi cái chết!

Đáng ghét nhất đó là, Ma tượng Zhagu bây giờ lại chỉ nhằm vào Hạ Lộ Lộ giống như là một lolicon lâu năm vậy, Tiêu Phàm tấn công nó như thế nào đều không thể thay đổi mục tiêu của nó được!

Chuyện mà mình làm được bây giờ chỉ có thể cầu mong Hạ Lộ Lộ có thể sống tới lúc mình chạy tới cứu thôi…

Không đúng, chờ chút, hình như ta bỏ sót cái gì đó.

Ma tượng Zhagu bây giờ chỉ còn lại 20% HP, số lượng HP này cũng không nhiều lắm, vì sao ta không thử cách giết chết tên này trước khi nó đi tới Hạ Lộ Lộ chứ?

Tiêu Phàm bỗng nhiên nghĩ tới điều này, mặc dù không thực tế nhưng tại sao lại cảm thấy có khả thi đây?

Nói là không thực tế bởi vì 20% HP của Ma tượng Zhagu cũng không tính là "ít" như vậy.

Ma tượng Zhagu là boss cuối phó bản, cấp lại cao, nếu không phải Tiêu Phàm có được kỹ năng kèm theo sát thương chuẩn để có thể vượt cấp đánh boss này thì trong tình huống bình thường, chỉ 1% HP của boss Tiêu Phàm cũng đã không thể nào đánh được, càng không cần nghĩ tới đánh Ma tượng Zhagu tới lúc này.

Mà ý nghĩ của Tiêu Phàm lúc này lại khá không thực tế, trừ khi Tiêu Phàm có một kỹ năng có thể làm cho kẻ địch mất số lớn HP trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Tinh Bạo Khí Lưu Trảm, sau mười sáu nhát chém kết hợp với hiệu quả đặc biệt của "Bỉ Ngạn Hoa Khai" ít nhất sẽ tạo thành 25% HP sát thương chuẩn, rõ ràng là một kỹ năng rất tốt.

Thế nhưng Ma tượng Zhagu vẫn đang chạy với tốc độ cao, nếu bây giờ Tiêu Phàm mà sử dụng "Tinh Bạo Khí Lưu Trảm" thì rất có thể là thất bại, mà sau khi thất bại thì hậu quả sẽ vượt qua sự chịu đựng của hắn.

Cho nên Tiêu Phàm cũng không định sử dụng "Tinh Bạo Khí Lưu Trảm", mà hắn muốn sử dụng một kỹ năng mới để tấn công Ma tượng Zhagu, "Vô Quang"…

[Kỹ năng: Vô Quang]

[Loại: kỹ năng chủ động]

[Hiệu quả: tụ lực hai giây, tập trung toàn bộ sức mạnh tại một đòn tấn công này, sau hai giây phát ra, lao nhanh như một luồng sáng, gây ra một đòn trí mạng cho kẻ địch. Thời gian hồi chiêu: 30 phút.]

[Tiêu hao: 300 thể lực, 300 viêm năng]

[Ghi chú: Bởi vì tên lolicon nào đó muốn cứu vớt loli nên tự sáng tạo ra kỹ năng này. Bởi vì khi tên lolicon buồn nôn này tụ tập năng lượng để phát ra một chiêu này, ngay cả tia sáng đều bị hút vào, làm khung cảnh xung quanh trở nên tối tăm, vì vậy kỹ năng này tên là "Vô Quang".]

…

Vô Quang là kỹ năng mà Tiêu Phàm lĩnh ngộ được khi Tiêu Phàm sử dụng hiệu quả đặc biệt "Trí Mệnh Nhất Kích" của Frostmourne chém chết Người máy võ sĩ.

Bây giờ mới nhớ tới nó là bởi vì Hạ Lộ Lộ cứ quấn quít lấy Tiêu Phàm mà đùa giỡn, làm hắn quên cả việc kiểm tra lại thông tin sau khi giết boss.

Mặc dù phần ghi chú của kỹ năng "Vô Quang" này cũng không có gì hay ho đối với Tiêu Phàm, thế nhưng từ sự tiêu hao rất lớn và thời gian hồi chiêu rất dài mà đoán thì kỹ năng "Vô Quang" là một kỹ năng có lực phá hoại rất mạnh mẽ.

Tiêu Phàm nắm chặt kiếm, quyết định thử kỹ năng mới này…

…

Chương 681: Tối Tăm

Chương 683: Tối Tăm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi biết mình không thể dùng lại "Thời Gian Mưa Đạn" thì Hạ Lộ Lộ cảm thấy rất sợ hãi, không biết tại sao mà cô lại đem hi vọng sống của mình giao cho Tiêu Phàm, đúng vậy, Hạ Lộ Lộ rất mong chờ Tiêu Phàm sẽ tới cứu mình.

Tên kia thật sự cũng đang đuổi tới!

Hạ Lộ Lộ nhìn về phía bóng người quen thuộc đang chạy sau lưng Ma tượng Zhagu mà hơi cảm động.

Mặc dù Tiêu Phàm vẫn không đuổi kịp Ma tượng Zhagu, thế nhưng khi Hạ Lộ Lộ thấy cảnh Tiêu Phàm liều mạng chạy tới thì cảm thấy rất yên tâm, thậm chí cảm thấy hơi ngọt ngào nữa.

Đúng lúc này, Tiêu Phàm đang liều mạng chạy tới thì đột ngột dừng lại, trái tim của Hạ Lộ Lộ cũng theo đó mà ngừng lại một nhịp, tự nhiên cảm thấy hụt hẫng.

Chẳng biết tại sao, sự đau khổ xuất hiện trong cảm xúc của Hạ Lộ Lộ làm cô cảm thấy hơi lạnh lẽo.

Tại sao anh ta lại dừng lại? Chẳng lẽ anh ta thấy chết không cứu, từ bỏ Lộ Lộ rồi sao?

Từng cử động nhỏ bé của Tiêu Phàm làm cảm xúc của Hạ Lộ Lộ cũng thay đổi theo, ngay cả nguy cơ sắp xuất hiện thì cô bé cũng tạm quên đi.

Theo cảm xúc của cô càng tụ càng nhiều thì ánh mắt của Hạ Lộ Lộ cũng theo đó tối dần, cảnh vật xung quanh cũng tối tăm hơn, sau đó biến thành đen tuyền…

Tối tới tận cùng, đen kịt toàn bộ.

Giống như có Thiên Thần dập tắt toàn bộ đèn đuốc của nhân gian vậy, ngay cả ánh mặt trời xuyên qua mấy cái khe trên trần nhà cũng đã biến mất tăm.

…

Thế nào?

Phát hiện được tầm mắt xung quanh thay đổi, Hạ Lộ Lộ cũng thoát khỏi những tình cảm vừa trào lên trong lòng mình, khôi phục thần trí.

Cô nhanh chóng lấy xuống chiếc kính chắn gió rồi đeo lên, dùng đôi tay nhỏ xoa xoa hai mắt rồi lại mở ra lần nữa.

Đen, vẫn đen kịt một màu, không thay đổi chút nào cả.

Tình trạng thay đổi kỳ lạ như này làm Hạ Lộ Lộ cảm thấy hoảng hốt, rồi sau đó biến thành sự sợ hãi sâu đậm.

Như thế nào vậy? Điều này là sao? Tại sao lại không có chút ánh sáng nào cả? Chẳng lẽ Hạ Lộ Lộ đã bị người máy khổng lồ kia giết chết rồi sao?

Đúng vậy, chắc chắn là như vậy, nếu không thì tại sao cả thế giới bỗng nhiên biến mất trước mắt Lộ Lộ chứ?

Thế nhưng mà Lộ Lộ lại không muốn chết nha!

Lộ Lộ thật vất vả mới có thể trốn đi mạo hiểm, thật vất vả mới có thể tìm được bạn bè cùng bắn pháo, quan trọng nhất đó chính là Lộ Lộ vừa mới gặp được người mình thích!

Cả đời này của Lộ Lộ, tại sao có thể kết thúc như thế này được chứ?

Yên tĩnh, im lặng có hơi lạ thường, giống như trong cả không gian chỉ còn lại mỗi mình Hạ Lộ Lộ vậy, Hạ Lộ Lộ càng cảm thấy đau thương hơn.

Mà đúng lúc này, một luồng sáng màu lam xuất hiện tại trung tâm khu vực hắc ám này, giống như một ngôi sao tới từ vũ trụ vậy.

Ngay sau đó, luồng sáng này càng phát sáng hơn, một luồng lửa màu lam cháy hừng hực xuất hiện, mà trong ngọn lửa màu xanh thẳm này lại có một luồng khí thế bá đạo xuất hiện, ngay sau đó, không gian lại sáng trở lại.

Bởi vì luồng khí thế bá đạo này là một ánh kiếm sắc bén tạo ra, ánh kiếm chém ra, chém nát không gian đen nhánh vô tận kia…

Trời tối cho tới bình minh chỉ ngắn ngủi trong một chớp mắt, Ma tượng Zhagu vẫn đang duy trì động tác lao tới trước, thế nhưng nó cũng không di chuyển được chút nào nữa cả.

Luồng sáng trong ánh mắt nó nhấp nháy liên tục, bởi vì nó tới tận bây giờ vẫn không thể nào hiểu được.

Nó không hiểu tại sao bóng đêm đen kịt lại xuất hiện, cũng không biết ở trong bóng đêm này đã xuất hiện cái gì.

Thế nhưng lúc này nó cũng đã không có thời gian để suy nghĩ những điều này, trên cơ thể kim loại khổng lồ của Ma tượng Zhagu đã xuất hiện một vết kiếm bằng phẳng, sau đó những tia lửa điện xuất hiện trên cơ thể nó rồi Ma tượng Zhagu ngã gục xuống đất…

Hiệu quả của kỹ năng “Vô Quang” làm Tiêu Phàm vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Mặc dù trên kỹ năng “Vô Quang” cũng đã viết lên vài chữ là “một kích trí mạng” thế nhưng lúc đầu Tiêu Phàm vẫn nghĩ đây là do hệ thống nói quá

mà thôi.

Bởi vì trong trò chơi này, giá trị tổn thương của một kỹ năng cũng có thể thay đổi rất lớn, mỗi một tổn thương đều phải kết hợp tất cả tình trạng vào lúc đó mới có thể tính toán ra được.

Mà bây giờ "Vô Quang" lại có thể xóa sạch 20% HP của Ma tượng Zhagu làm Tiêu Phàm cảm thấy khó tin.

Tiêu Phàm vốn đang định dùng hiệu quả tụ lực đột tiến của kỹ năng "Vô Quang" để tiếp cận Hạ Lộ Lộ sau đó đưa Hạ Lộ Lộ chạy trốn, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới, trời tối đen rồi chuyển thành trời sáng, thế giới đều yên tĩnh.

Với lại hiệu ứng của kỹ năng "Vô Quang" cũng được cho max điểm, cảm giác thần bí do trời chuyển thành đêm đen làm cho Tiêu Phàm cảm thấy rất hài lòng.

Tiêu Phàm dựa vào "Vô Quang" đã đánh bại Ma tượng Zhagu, đang muốn dùng cơ hội này để khoe khoang với Hạ Lộ Lộ ở phía sau, thật không ngờ rằng khi hắn vừa quay người lại đã thấy Hạ Lộ Lộ nhảy lên, lao tới hắn!

Tiêu Phàm hơi giật mình, vô thức lùi về phía sau một bước.

Bởi vì Hạ Lộ Lộ lao tới làm Tiêu Phàm cảm thấy rất ám ảnh, đặc biệt là cái chiêu dùng cái mông nhỏ đè lên ngực của hắn, bây giờ nghĩ lại Tiêu Phàm vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Cho nên khi thấy Hạ Lộ Lộ lại muốn lao tới mình thì Tiêu Phàm cảm thấy rất sợ hãi.

Thế nhưng lần này lại không hung ác như lúc bình thường, sau khi Hạ Lộ Lộ lao vào trong ngực Tiêu Phàm thì ôm chặt lấy hắn, vì vậy mà Tiêu Phàm còn cảm thấy có hơi… mềm mềm.

Hạ Lộ Lộ rất mềm mại sao?

Loại cảm giác tương phản cực mạnh này làm Tiêu Phàm thấy quá kỳ lạ, rất kinh dị mà tự hỏi, chuyện này là như thế nào đây?

Ngay sau đó, Tiêu Phàm cảm thấy ngực của mình hơi lạnh, giống như là chiếc áo của mình bị ướt vậy.

.

Cô bé này đang khóc sao?

Hắn cúi đầu xuống, thấy Hạ Lộ Lộ đang thút thít ở trong ngực mình thì Tiêu Phàm cảm thấy hơi đau lòng, đưa tay phải ra xoa nhẹ cái đầu nhỏ của cô bé.

Hạ Lộ Lộ đã cảm nhận được bàn tay ở trên đầu mình nên hơi giật mình, sau đó lại càng ôm chặt Tiêu Phàm hơn, mặt càng dán chặt lấy ngực Tiêu Phàm.

Lộ Lộ biết mà, chắc chắn rằng anh sẽ không bỏ rơi Lộ Lộ mà…

…

Đương nhiên rằng Tiêu Phàm không thể biết được Hạ Lộ Lộ bây giờ đang suy nghĩ cái gì, có lẽ hắn còn cho rằng Hạ Lộ Lộ đã bị Ma tượng Zhagu dọa tới sợ mà thôi.

Hoặc là, Hạ Lộ Lộ sợ bóng đêm?

Aiz, không cần quan tâm nhiều, dù sao vẫn còn nhỏ, khi sợ hãi sẽ khóc nhè, điều này rất bình thường.

“Ầm ầm!”

Một tiếng kim loại vang giòn làm Tiêu Phàm chú ý, hắn quay đầu lại, nhìn lại nơi Ma tượng Zhagu đang nằm…

Chỉ thấy một chiếc rương kim loại rất quen mắt lăn ra ngoài, ngay sau đó có một cánh tay máy móc thon gầy xuất hiện từ trong cơ thể của Ma tượng Zhagu, nhấn thẳng tới cái nút đỏ trong cái rương kim loại, rồi sau đó nó không động đậy gì nữa.

Khi thấy cảnh này, sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi, thầm nghĩ không tốt rồi.

Đáng chết! Tại sao mình có thể quên chuyện này chứ, Ma tượng Zhagu vẫn còn một kỹ năng nữa đó chính là "? ? ?"!

Khi cái nút đỏ này bị nhấn xuống thì sẽ có chuyện gì xảy ra đây?

Chẳng lẽ là cả cái di tích này sẽ nổ tung sao?

…

[Nhắc nhở từ hệ thống: Hệ thống tự hủy của Khu chế tạo vũ khí nhà Colt đã bị Kivis Colt khởi động, Khu chế tạo vũ khí nhà Colt sẽ tự hủy trong vòng 5 phút nữa, xin mời người chơi thoát khỏi đây trong thời gian sớm nhất. (Ghi chú: Kivis Colt đã cải tạo lại hệ thống chứa đựng năng lượng của Colt Hỏa Long tại trên sân thượng của khu vực trung tâm, biến nó trở thành một trang bị tự hủy với sức công phá khổng lồ.)]

…

Mẹ nó! Thật sự là muốn nổ sao! Có đùa hay không vậy! Tại sao mỗi một lần ta đi một cái di tích thì kết quả cuối cùng đều bị hủy hoại hoàn toàn chứ? Chẳng lẽ mỗi một di tích trong cái trò chơi này đều có thuộc tính tự hủy sao? Loại di tích này cũng quá yếu đuối đi!

…

Chương 682: Dẫn Nổ Và Tuyệt Vọng

Chương 684: Dẫn Nổ Và Tuyệt Vọng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi nhận được tin tức từ hệ thống thì Tiêu Phàm giật nảy cả người.

Phó bản khu chế tạo vũ khí nhà Colt cho Tiêu Phàm chạy thoát khỏi đây chỉ có 5 phút, thời gian lần này còn dài hơn lần trước khi muốn thoát khỏi thần điện trong di tích Hoàng Kim Viên, thế nhưng, kể cả như vậy Tiêu Phàm

cũng không thể nào vui vẻ, bởi vì nếu muốn thoát khỏi đây cần thời gian nhiều hơn 5 phút nhiều!

Phải chạy qua hành lang, đi vào thang máy, chạy tới bên ngoài khu chế tạo vũ khí, sau đó lại chạy dọc theo đường ray xe chở quặng mới đi ra ngoài được, kể cả là Tiêu Phàm thêm max buff tốc độ cũng không thể chạy ra ngoài di tích trong thời gian ngắn như vậy, lần này hệ thống muốn nổ chết hắn ở nơi đây sao?

Ngay khi Tiêu Phàm cảm thấy lo lắng thì một loạt tiếng cảnh báo vang lên bên tai, làm Tiêu Phàm càng thêm bực bội…

Tiếng chuông vang lên đột ngột, đất cát chấn động rơi xuống ào ào làm Hạ Lộ Lộ ôm Tiêu Phàm càng chặt hơn, mặt dán chặt vào ngực Tiêu Phàm, có vẻ hơi sợ hãi.

…

Chết chắc sao?

Hệ thống chắc chắn không làm ra một nhiệm vụ không thể hoàn thành, vậy lần này có thể chạy trốn là dựa vào cái gì?

Tiêu Phàm xem xét lại lời nhắc nhở từ hệ thống, phát hiện ra lời nhắc nhở này có hơi khác với lời nhắc nhở những lần trước.

Ghi chú sao?

Tại sao lại muốn đặc biệt ghi chú mấy lời này, chỉ vì để người chơi cảm thấy kịch bản của phó bản này càng hoàn mỹ hơn sao?

Không, có lẽ đây chính là một manh mối để mình chạy trốn.

“Kivis Colt đã cải tạo lại hệ thống chứa đựng năng lượng của Colt Hỏa Long tại trên sân thượng của khu vực trung tâm, biến nó trở thành một trang bị tự hủy với sức công phá khổng lồ.”

Tiêu Phàm đọc thầm lại một lần phần ghi chú này.

Colt Hỏa Long, ở trong nhật ký của Gally Vickers cũng đã có ghi chép, đây là một khẩu pháo cứ điểm khổng lồ được đặt trên núi cao. Lúc đầu Gally Vickers tạo ra "Colt Hỏa Long" đó là muốn phá hủy kẻ địch của mình là Marty.

Đáng tiếc rằng khi sắp hoàn thành thì Goblin lại bị sinh vật từ dị giới tấn công, toàn bộ kế hoạch bị phá hủy, "Colt Hỏa Long" được đặt trên núi cao cũng không được sử dụng nữa.

Mà bây giờ, sau khi nó được Kivis cải tạo đã trở thành một trang bị tự hủy, nếu như vậy, nếu mình có thể gỡ hệ thống tự hủy trên "Colt Hỏa Long" do Kivis thiết kế thì có thể ngăn cản trang bị tự hủy này?

…

Tiêu Phàm tóm lấy bả vai của Hạ Lộ Lộ, đẩy cô bé ra khỏi ngực mình rồi cúi đầu xuống, dùng ánh mắt nghiêm túc mà nhìn chằm chằm vào Hạ Lộ Lộ.

Hạ Lộ Lộ thấy ánh mắt nghiêm túc của Tiêu Phàm thì tim đập nhanh hơn, khuôn mặt trở nên hồng hào, càng nhìn càng đáng yêu hơn.

Anh ta muốn làm cái gì, chẳng lẽ là…

Tình cảm mập mờ làm Hạ Lộ Lộ cảm thấy hoảng loạn.

"Lộ Lộ, nơi này sắp bị nổ tung rồi."

"Hả?"

Tại sao lại không giống với những điều mình đang nghĩ chứ?

Nghe được lời nói của Tiêu Phàm thì Hạ Lộ Lộ hơi giận, thế nhưng ngay sau đó thần trí của cô hồi phục lại.

"Cái gì! Anh nói rằng di tích sắp nổ rồi sao?"

Tiêu Phàm nhìn Hạ Lộ Lộ mà cảm thấy không biết nói thêm cái gì nữa, ngay cả tiếng chuông reo liên tục mà tại sao bây giờ Hạ Lộ Lộ mới phản

ứng được chứ, chẳng lẽ cô ấy không có cảm giác hồi hộp nào sao?

Mà quan trọng nhất chính là, sau đó chỉ có thể dựa vào Hạ Lộ Lộ thì mình mới có thể được cứu!

Bởi vì nơi này cũng chỉ có Hạ Lộ Lộ mới có kỹ năng về công trình học…

"Lộ Lộ, em tỉnh táo lại nghe tôi nói, nơi này còn bốn phút nữa thì sẽ tự hủy, mà trang bị tự hủy đó là do 'Colt Hỏa Long' cải tạo mà thành, chúng ta phải tìm được khẩu pháo kia trước khi trang bị tự hủy khởi động rồi sau đó ngăn chặn lần nổ tung này lại, nếu không chúng ta sẽ chết tại nơi này."

"Chết?"

Nghe được từ gây nguy hiểm cho tính mạng này thì sắc mặt của Hạ Lộ Lộ trắng bệch, cảm thấy rất sợ hãi.

"Đúng vậy, cho nên bây giờ chúng ta phải hành động ngay lập tức, thời gian còn thừa không nhiều lắm!"

…

Trong "nhật ký của Gally Vickers" cũng đã nói, nó đưa khu vực trung tâm khu chế tạo vũ khí tới nơi cao, mục đích là xây dựng chiếc pháo cứ điểm "Colt Hỏa Long" này, như vậy, tòa pháo này chắc chắn là ở gần nơi đây. Chúng ta đang ở nơi trung tâm của khu chế tạo những vẫn chưa phát hiện ra 'Colt Hỏa Long' đâu cả, có thể nó đã bị dấu đi rồi. Hơn nữa ở trong nhật ký cũng đã ghi chép, Gally Vickers từng tại khu vực trung tâm nhìn xuống dưới chân núi, chưng minh rằng nơi đặt 'Colt Hỏa Long' khá gần với phía ngoài của ngọn núi. Mà từ ánh sáng truyền lại do những vết nứt tạo bởi Ma tượng Zhagu thì nơi chúng ta cần tìm ngay gần nơi mấy vết nứt đó!"

Trong tình hình khẩn cấp này, tư duy của Tiêu Phàm trở nên rất nhanh nhẹn, từng bước mà tìm ra manh mối của "Colt Hỏa Long", cũng cùng với Hạ Lộ Lộ đi theo manh mối đó mà tìm kiếm.

Đúng như dựa đoán, chỉ một lát sau, Tiêu Phàm đã phát hiện được cơ quan bị dấu trên vách đá…

“Tìm thấy rồi!”

Tiêu Phàm nhanh chóng ấn vào cơ quan.

Ngay sau đó, vách đá bằng phẳng bị đẩy lên một cách chậm chạp.

Sau vô số thời đại, ánh mặt trời rực rỡ cũng đã vượt qua vách đá dày này, chiếu sáng khắp tòa di tích này.

Gió lớn thổi qua, khi Tiêu Phàm cảm nhận được sức gió khá mạnh thì biết, mình thật sự là ở trên núi cao.

Thế nhưng tầm mắt của Tiêu Phàm cũng không thoáng đãng, bởi vì ở trước mắt hắn là một trang bị kim loại khổng lồ, đó chính là Colt Hỏa Long…

Đài của pháo cứ điểm được xây dựng từ vô số khối kim loại nặng nề, trên đài có một trục quay khá lớn, cái trục quay này để điều khiển phương hướng bắn pháo, mà phía trên chính là lỗ pháo kim loại khổng lồ.

Bề ngoài của khẩu pháo cứ điểm được điêu khắc thành một đầu rồng hung ác, cũng giống như tên của nó, đầu rồng đang ngửa mặt lên trời gầm hét.

Sau khi Gally Vickers rời khỏi khu chế tạo vũ khí thì Colt Hỏa Long đã bị đặt tại một bên, tại khu quan sát gần khu vực trung tâm, đáng nhẽ ra nó vẫn nên yên tĩnh như vậy, thế nhưng hôm nay nó lại trở nên nóng nảy.

Mạch năng lượng lóe ra ánh sáng đỏ rất không ổn định, nó nhấp nháy trên nòng pháo Colt Hỏa Long, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy lo lắng.

“Lộ Lộ, trước mặt em hiện giờ đó chính là khẩu pháo cứ điểm ‘Colt Hỏa Long’, bây giờ nó đã bị Kivis Colt cải tạo thành trang bị tự hủy, mà em phải làm đó chính là ngăn cản nó lại trước khi nó nổ, bởi vì nơi này chỉ có Lộ Lộ mới biết công trình học.”

Khi Hạ Lộ Lộ thấy khẩu pháo cứ điểm khổng lồ này thì khá hưng phấn, thế nhưng sau khi nghe lời nói của Tiêu Phàm thì cô lại cảm thấy hơi lo lắng.

Nếu như Lộ Lộ không ngăn cản được thì sẽ bị nổ chết tại đây, Lộ Lộ không muốn chết ở đây đâu!

Thế là Hạ Lộ Lộ vội vàng chạy tới trước khẩu pháo này, tìm hiểu một cách cẩn thận, vừa quan sát những mạch năng lượng thần bí, vừa lật ra quyển sách "Công trình học của Goblin" ở trong bảo rương kia, thái độ rất gấp gáp.

Mặc dù công trình học của Goblin đã thất truyền rất lâu, thế nhưng Hạ Lộ Lộ là một cô bé rất thông minh, với lại khi còn ở trong cung thì kỹ thuật của cô cũng rất khá, những công nghệ mới được ghi chép ở trong "công trình học của Goblin" đã bị cô xem hiểu trong một khoảng thời gian rất ngắn. Chỉ một lát sau, Hạ Lộ Lộ cũng đã hiểu được đại khái về tình huống của trang bị tự hủy này…

Ừm, cách thức kết cấu của mạch năng lượng này đã bị Lộ Lộ xem hiểu rồi, căn cứ vào thiết kế của mạch kín, số năng lượng mà Colt Hỏa Long tích lũy được đã bị dẫn ra, cho nên…

Bây giờ, cái thiết bị này không thể ngăn cản được nữa!

Đúng vậy, có vẻ như tự hủy đã là một kết quả duy nhất…

Hạ Lộ Lộ dừng tay lại, sắc mặt trắng bệch, ngồi liệt ở trên mặt đất, trong miệng thì lẩm bẩm: "Chậm, đã quá trễ rồi, lần này Lộ Lộ chết chắc rồi!"

Ánh mắt của Hạ Lộ Lộ đã mất đi tia sáng, nhìn vào thấy hơi dại ra, nhìn chằm chằm vào pháo cứ điểm vẫn đang lóe ánh đỏ mà lẩm bẩm.

Chương 683: Uỳnh

Chương 685: Uỳnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm thấy Hạ Lộ Lộ có biểu hiện khác thường nên giật mình, chuyện gì xảy ra vậy? Đã tới lúc này rồi tại sao Hạ Lộ Lộ vẫn ngẩn người mà không làm cái gì?

"Lộ Lộ, em không sao chứ?"

Nghe được tiếng gọi của Tiêu Phàm thì Hạ Lộ Lộ chậm chạp quay đầu lại, đứng dậy rồi ôm chầm lấy Tiêu Phàm, khóc lớn.

“Lộ Lộ không muốn chết, thật sự, Lộ Lộ không muốn chết!”

“Từ từ, Lộ Lộ, em bình tĩnh một chút, nói cho tôi biết có chuyện gì vậy, chẳng lẽ cái trang bị này không thể ngăn cản được nữa sao?”

Tiêu Phàm thấy Hạ Lộ Lộ như thế này nên cảm thấy không ổn, thế nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, vỗ nhẹ phần lưng của Hạ Lộ Lộ để an ủi cô.

“Năng lượng của cái trang bị này đã bị mạch kín kích hoạt rồi, nếu cố ngăn cản thì sẽ nổ luôn, lần này chúng ta thật sự không trốn thoát được, ô ô ô…”

Tại sao có thể như vậy?

Nếu như suy đoán của mình không có vấn đề, thì khi đọc được lời nhắc nhở của hệ thống thì phải tìm được “Colt Hỏa Long” sau đó ngăn chặn trang bị tự hủy này mới đúng.

Thế nhưng tại sao lại là tình trạng không thể ngăn chặn chứ?

Chẳng lẽ cái dòng ghi chú kia tồn tại chỉ có tác dụng làm cho kịch bản của phó bản này trở nên hoàn hảo hơn sao?

Không thể như thế được!

Bằng những kinh nghiệm của ta thì hệ thống không thể nào rảnh rỗi như vậy, với lại bối cảnh của phó bản này đã được khái quát tại “Nhật ký của Gally Vickers” rồi!

…

“Đồ quỷ sứ, lần này thì chúng ta chết chắc rồi đúng không, ô ô…”

Tình cảnh rất tuyệt vọng làm Hạ Lộ Lộ sợ hãi, cơ thể xinh xắn run lẩy bẩy.

“Ặc, không có chuyện gì, Lộ Lộ đáng yêu như vậy ông trời làm sao đành lòng làm bị thương Lộ Lộ chứ?”

“Có lẽ ông trời thấy Lộ Lộ đáng yêu như vậy mới tạo ra trang bị tự hủy này, để Lộ Lộ bay lên trời thì sao?”

“…”

Thật đúng là mình vẫn không thể nào hiểu được phụ nữ, tới lúc nào rồi thế mà con bé này vẫn còn tự luyến như vậy nữa, thế nhưng bởi vậy mà Tiêu Phàm cũng không căng thẳng như trước nữa.

…

Hiện tại đã không đủ thời gian để trốn đi, hoặc là nói, ngay từ đầu đã không đủ thời gian để trốn đi rồi.

Nếu di tích nổ tung thì có lẽ chúng ta sẽ chết sạch.

Mình, Tiểu Miêu và Tiểu Sửu Hoàng có thể hồi sinh tại điểm phục sinh, thế nhưng còn Hạ Lộ Lộ…

Nghĩ tới đây, cảm nhận được sự run rẩy của người đang ôm mình thì Tiêu Phàm cảm thấy đau lòng và áy náy một cách sâu sắc.

Thế nhưng vào đúng lúc này, Tiêu Phàm cảm thấy đầu của mình hơi căng, trán bắt đầu toát mồ hôi, đầu đau như bị kim đâm vậy làm Tiêu Phàm nhíu mày lại.

Điều này…

Lại tới sao… triệu chứng này rất lâu vẫn chưa tái phát…

Trong quá khứ, từng có một khoảng thời gian, đầu của Tiêu Phàm thường xuyên xuất hiện cảm giác đau đớn và căng thẳng.

Bố mẹ hắn đưa hắn tới bệnh viện để khám, thế nhưng bác sĩ cũng không thể kiểm tra ra vấn đề gì cả.

Bác sĩ cũng không biết làm cách nào khác, chỉ có thể khuyên hắn về nhà nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu lại xuất hiện thì tới khám lại.

Thế nhưng dần dần, triệu chứng này rất ít xuất hiện cho nên Tiêu Phàm cũng không để ý lắm.

Nếu không phải cảm giác đau đớn quen thuộc này xuất hiện lần nữa thì Tiêu Phàm đã quên nó lâu rồi.

Thế nhưng điều khó tin nhất chính là, Tiêu Phàm không thể nào nhớ nổi, đoạn thời gian đó là lúc mình bao nhiêu tuổi nữa.

Cái loại mơ hồ, ký ức mông lung như có như không này làm Tiêu Phàm cảm thấy sợ hãi.

…

Cũng may chỉ là một chớp mắt, cảm giác đau đớn đã biến mất, Tiêu Phàm lau mồ hôi lạnh trên trán mà cảm thấy nghi ngờ.

Chuyện gì xảy ra vayah? Chẳng lẽ trò chơi 3D này, nó kích thích đại não của ta, làm cho bệnh cũ của ta tái phát sao? Hay là dạo này mình chơi game quá nhiều, não quá mệt mỏi nên thấy khó chịu rồi?

Thế nhưng, lúc này mình đã không còn thời gian để nghĩ chuyện này là như nào nữa, phải giải quyết vấn đề trước mắt đã!

…

Căn cứ lời nói của Hạ Lộ Lộ thì trang bị tự hủy đã không thể ngăn cản được.

Mà từ ghi chú của lời nhắc nhở từ hệ thống thì "Colt Hỏa Long" chính là trang bị có thể giải quyết được vấn đề trong tình hình hiện tại.

Vậy, mình đã bỏ qua vấn đề gì đây?

Ánh mắt của Tiêu Phàm quét qua khẩu pháo "Colt Hỏa Long" một lần nữa, từ cao tới thấp, từ đài bắn tới trục quay, lại tới thân pháo và hòng pháo…

Nhìn chằm chằm vào miệng rồng đang muốn ngửa đầu lên trời gào thét thì Tiêu Phàm nghĩ tới một điều gì đó!

…

“Làm sao bây giờ, ô ô, Lộ Lộ không muốn chết, có thể cầu xin ông trời tha cho Lộ Lộ được không, ô ô…”

“Lộ Lộ, đừng từ bỏ vội, em vừa nói rằng cái trang bị tự hủy này không thể ngăn cản sao?”

“Đúng vậy nha? Lộ Lộ và đồ quỷ sứ không thể sống tiếp được nữa, ô ô ô…”

“Vậy nếu như chúng ta không ngăn cản nó, mà chỉ cải tạo lại cách điều khiển dòng năng lượng của trang bị này thì sao?”

Sau khi nghe được lời nhắc nhở của Tiêu Phàm thì Hạ Lộ Lộ ngừng khóc, quay người lại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào khẩu pháo đang phát ra những ánh sáng đỏ chót kia…

“Lộ Lộ, lúc đầu ‘Colt Hỏa Long’ cũng không phải là trang bị tự hủy, mà chính là một khẩu pháo cứ điểm!”

Nghe được lời này thì Hạ Lộ Lộ đã rõ ràng ý của Tiêu Phàm muốn nói cái gì, hai mắt cô sáng lên, chạy nhanh tới gần “Colt Hỏa Long”.

Kể cả tên người máy vụng về là Kivis kia cũng có thể cải tạo khẩu pháo này thành trang bị tự hủy, như vậy thì tại sao Lộ Lộ lại không thể chuyển nó trở lại thành một khẩu pháo chứ!

Hạ Lộ Lộ lấy lại tinh thần, móc ra rất nhiều công cụ từ trong ba lô của mình, rất tự tin mà đi tới cạnh khẩu pháo cứ điểm đã qua cải tạo kia.

Lộ Lộ chắc chắn sẽ không chết sớm như vậy, cũng không thể chết đi, đồ quỷ sứ kia nói đúng, “Colt Hỏa Long” cũng không phải là trang bị tự hủy, nó chính là pháo cứ điểm a!

Mà Lộ Lộ chính là một pháo thủ xuất sắc, không thể để một khẩu pháo nào ở trước mắt mình mà tự hủy được!

Bàn tay trắng noãn của Hạ Lộ Lộ biến thành tàn ảnh, dùng các loại công cụ với tốc độ cao hoạt động trên khẩu "Colt Hỏa Long".

Cải tạo một trang bị tự hủy đang được kích hoạt là một việc rất nguy hiểm, thế nhưng lúc này Hạ Lộ Lộ lại rất tự tin, bởi vì cô vừa mới tìm về được hi vọng sống sót, cho nên cô phải cố gắng hết sức, không muốn mất đi hi vọng này một chút nào cả.

Theo sự hoạt động của Hạ Lộ Lộ, mạch năng lượng ở bên ngoài khẩu pháo giật giật, càng ngày càng trở nên không ổn định.

Lúc này Tiêu Phàm cũng rất căng thẳng, lúc nào cũng chú ý tình hình trước mặt, không dám phát ra bất cứ tiếng động nào, sợ quấy rầy công việc của Hạ Lộ Lộ.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, mồ hôi trên trán của Tiêu Phàm xuất hiện càng nhiều, bởi vì thời gian còn thừa cũng không còn nhiều.

Còn không tới một phút…

Không tới hai mươi giây…

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai…

Một!

Uỳnh!

Một tiếng nổ to lớn vang lên, toàn bộ thế giới cũng vì vậy mà run rẩy…

Tiếng vang nổ vang trong tai Tiêu Phàm, một vệt sáng xuất hiện, chiếu sáng toàn bộ thế giới như ban ngày, hai mắt của Tiêu Phàm cũng bị vệt sáng này làm cho mất đi thị giác trong khoảng thời gian ngắn.

Đợi tới khi hai mắt khôi phục lại thị giác thì Tiêu Phàm thấy được một khuôn mặt nhỏ đáng yêu dính đầy tro bụi, hai người sống sót sau tai nạn rất hưng phấn mà ôm lấy nhau…

…

Ăn bám! Ăn bám! Ăn bám!

Chỉ cần tập trung tinh thần, ăn bám sẽ vĩnh viễn tồn tại, Tiểu Miêu cũng sẽ không gì không làm được!

Đúng vậy, Tiểu Miêu chỉ muốn ăn bám mà thôi, tại sao lại còn cảm thấy sợ nữa chứ?

Sau khi Tiểu Miêu lầm bầm một đống thứ linh tinh thì tâm trạng mới bình tĩnh được, mở đôi mắt xinh đẹp của mình ra.

Thế nhưng khi cô vừa mở mắt ra thì lại thấy một khuôn mặt trắng bệch đang cười cợt nhìn cô.

Tiểu Miêu suýt chút nữa bị khuôn mặt trắng bệch này dọa tới hét ầm lên, thế nhưng cô chưa kịp kêu thành tiếng thì đã bịt miệng mình lại.

Tiểu Miêu cắn chặt môi dưới, nước mắt rưng rưng.

Chương 684: Tụ Họp

Chương 686: Tụ Họp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì ở trước mặt người này, Tiểu Miêu không dám hét lung tung.

Hức hức, tên sát nhân ma Tiểu Sửu Hoàng này thật sự rất đáng sợ!

Trước đó, tên biến thái này lại còn biến thành một Ác Ma cả người đen nhánh ở trước mặt mình, sau đó phá hủy một đoàn người máy một cách dễ dàng, càng làm cho người ta sợ hãi đó chính là sau khi tên biến thái này phá hủy hết tất cả những người máy kia, rồi lại nhặt lên một cái đầu của một người máy mà lầm bầm cả nửa ngày, thật sự là dọa chết Tiểu Miêu mà!

Tại sao Tiểu Miêu đáng yêu như vậy lại phải ở cùng tên biến thái này chứ!

…

Đúng vậy, đều là do tên lolicon Mệnh Phàm đáng chết kia hại!

Nếu không phải tên Mệnh Phàm đó ôm một NPC loli đi, vứt Tiểu Miêu ở lại đây thì Tiểu Miêu đâu phải ở cùng tên biến thái sát nhân ma Tiểu Sửu Hoàng này chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại làm oán khí của Tiểu Miêu tăng lên nhiều.

Mặc dù nói như vậy, thế nhưng ở sâu trong nội tâm cô lại muốn gặp lại Tiêu Phàm càng sớm càng tốt.

Bởi vì luôn ở cùng với Tiểu Sửu Hoàng làm Tiểu Miêu rất khó chịu.

Vừa mới nãy, cả khu di tích đều rung động rất kịch liệt, làm cho Tiểu Miêu còn tưởng rằng khu thang máy này gặp chuyện, chuẩn bị rơi tự do, sợ tới mức hét toáng lên.

Kết quả, cô vừa hét lên đã bị ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Sửu Hoàng quét tới.

Tiểu Miêu đành phải ngoan ngoãn mà khép miệng lại, nhìn lại Tiểu Sửu Hoàng một cách rất cẩn thận, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Hức hức, chỉ bởi vì Tiểu Miêu hoảng sợ mà hét lên, cái tên sát nhân ma kia có vẻ khó chịu rồi.

Không được, ta phải nhanh chóng tìm tới tên khốn kiếp Mệnh Phàm kia mới được, nếu tên biến thái Tiểu Sửu Hoàng này không khống chế được mình, tiện tay giết luôn Tiểu Miêu thì chẳng phải là Tiểu Miêu chết sẽ rất oan sao.

Thế là, tốc độ của Tiểu Miêu càng tăng nhanh hơn.

…

Sau một lát, Tiểu Miêu ôm Tom Cruise cũng đi tới cuối cùng của hành lang, tới khu vực trung tâm của khu chế tạo vũ khí này.

Khi trông thấy bóng người của Tiêu Phàm ở xa xa, Tiểu Miêu thấy hơi cảm động, thầm nghĩ cuối cùng thì mình cũng có thể thoát khỏi bầu không khí đầy áp lực này rồi.

Thế nhưng ngay sau đó, sắc mặt của Tiểu Miêu trở nên rất tức giận, trừng mắt nhìn vào bóng lưng của Tiêu Phàm, cũng không quan tâm tới Tiểu Sửu Hoàng ở bên cạnh nữa, hét lớn!

"Tên lolicon đáng chết! Anh đang làm cái gì vậy hả?"

…

Tại một giây sau cùng, số năng lượng mà hệ thống tự hủy tích lũy được đã bị bắn ra ngoài khu di tích, có thể sống sót sau tai nạn làm cho Tiêu Phàm vui sướng ôm chầm lấy Hạ Lộ Lộ, vừa đúng lúc đó lại truyền tới tiếng hét của Tiểu Miêu làm hắn suýt nữa thì đứng tim, cứ tưởng rằng vẫn còn kẻ địch nào đó nữa.

Hạ Lộ Lộ cũng phát hiện Tiểu Sửu Hoàng và Tiểu Miêu tới, nên thoát khỏi lồng ngực của Tiêu Phàm, sắc mặt khá xấu hổ mà đứng ở một bên. Tiểu Miêu bước nhanh tới, chỉ vào Tiêu Phàm mà mắng: "Anh lại dám mặc kệ Tiểu Miêu đáng yêu không để ý tới, lại ở chỗ này anh anh em em với một đứa nhỏ, Mệnh Phàm, đầu óc anh có bị sao không đó!"

Tiêu Phàm không hiểu tại sao Tiểu Miêu lại tức giận như vậy, tới khi nghe được Tiểu Miêu nói mình là lolicon nên phải giải thích: "Cô hiểu lầm rồi, tôi và Lộ Lộ ôm nhau chỉ vì chúc mừng nhiệm vụ đã hoàn thành, với lại chúng tôi cũng vừa mới ôm mà thôi."

.

"A, vừa mới ôm thôi sao, ý của anh là Tiểu Miêu tới không đúng lúc, quấy rầy 'Lich King' ngài làm đại sự sao?" Trong không khí xuất hiện vị chua rất gắt, làm cho Tiêu Phàm hơi khó chịu.

Điều làm cho Tiêu Phàm khó chịu nhất đó chính là khi Tiểu Miêu nói chuyện với hắn thì tư duy luôn không hợp, cô gái có vấn đề về thần kinh này tại sao vừa gặp mặt đã cãi nhau với mình rồi?

“Anh chỉ biết ở đây hưởng phúc thôi, không để ý tới Tiểu Miêu, anh có biết một đoạn đường này đi tới Tiểu Miêu đáng thương như thế nào hay không? Một mình Tiểu Miêu cảm thấy rất sợ hãi đó, vậy mà anh không chịu quay lại tìm người ta…”

Tiểu Miêu ra vẻ đáng thương mà trách cứ Tiêu Phàm.

Mặc dù Tiêu Phàm không hiểu về hành vi của Tiểu Miêu, thế nhưng dù sao Tiểu Miêu cũng là đồng đội của Tiêu Phàm nên Tiêu Phàm vẫn muốn giải thích về hành vi của mình và Hạ Lộ Lộ vừa rồi.

“Tôi đâu có hưởng phúc, vừa nãy tôi và Lộ Lộ ngăn chặn trang bị tự hủy, cô nhìn xem, đây chính là chứng cứ.”

Tiêu Phàm mang theo Tiểu Miêu và Tiểu Sửu Hoàng tới đài cao đặt “Colt Hỏa Long”, chỉ vào khẩu pháo vừa mới bắn mà giải thích.

“Thật sao?”

Tiểu Miêu đưa ánh mắt tò mò của mình tới khẩu pháo khổng lồ này, lại hỏi Tiêu Phàm.

“Đương nhiên, tôi lừa cô làm gì!”

Tiểu Miêu đúng thật là một cô gái rất phiền phức, Tiêu Phàm phàn nàn một câu sau đó nhìn về phương xa, nơi họng pháo ngắm chuẩn.

Vừa mới giải quyết được nguy hiểm, mình cũng còn chưa biết được uy lực của khẩu pháo “Colt Hỏa Long” này như thế nào nữa!

Thế nhưng rừng cây trong trận doanh Tinh Linh rất rậm rạp, mênh mông bát ngát, Tiêu Phàm đứng trên khán đài mà nhìn tới phương xa, cũng chỉ thấy có một sợi khói đen bay thẳng lên bầu trời xanh thẳm mà thôi, còn những cảnh tượng khác đều bị cây cối che hết lại.

Khoảng cách quá xa, hiệu quả của một pháo này như thế nào hắn cũng không rõ, thế nhưng cái phương hướng này, nhìn hơi quen quen nha…

Thôi được rồi, mặc kệ nó, dù sao thì nguy cơ lúc này đã giải trừ rồi…

Tiểu Sửu Hoàng cũng đi tới, đưa tay sờ vào họng pháo còn hơi nóng, nhìn lại cảnh tượng dưới núi, sau đó xoay người nhìn lại Hạ Lộ Lộ đang đứng ở một bên với sắc mặt thẹn thùng, mỉm cười nói với Tiêu Phàm: "Làm rất tốt, điều này để ta tạm thời không cần tự tay đưa cậu đi chết, cạc cạc…"

"Đương nhiên rồi, điều tôi hứa hẹn thì phải làm được. Thế nhưng anh cũng đừng muốn chiến đấu với tôi nữa, làm tôi rất hoang mang, tôi không muốn chiến đấu với một tên điên như anh."

"Thế nhưng ta rất muốn, cạc cạc…"

"Tại sao…"

"Ta thích…"

"Anh đúng là một thằng điên!"

…

Boss phó bản Ma tượng Zhagu đã ngã xuống, trang bị tự hủy cũng đã gỡ ra, khu chế tạo vũ khí của nhà Colt cũng đã yên tĩnh trở lại.

Không còn lo lắng gì nên mấy người Tiêu Phàm buông lỏng đi nhiều.

Cái tên điên Tiểu Sửu Hoàng này có hứng thú khác với người thường cho nên không để ý tới chiến lợi phẩm của phó bản, cho nên gã chỉ thoải mái mà theo sau Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ mà thôi.

Tiểu Miêu là một đội viên chuyên ăn bám, kiêm chức linh vật của đội ngũ, trong đầu chỉ có chứa lý thuyết về ăn bám và xinh đẹp. Cho nên trừ điểm kinh nghiệm ra, cô cũng không ham bất cứ phần thưởng nào.

Thế nhưng hai tên tham tiền là Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ thì khác, khi nghĩ được nguy cơ trong phó bản đã hết thì đã nghĩ ngay tới phần thưởng rồi.

Vậy mà sau khi hai người đi dạo một vòng phó bản thì chả phát hiện đồ vật gì ngoại trừ [Linh kiện vô dụng] cả, mà tác dụng của [Linh kiện vô dụng] cũng như cái tên của nó, rất vô dụng…

Không thu hoạch thêm cái gì làm hai người hơi chán nản, cũng chỉ phải quay trở về mà thôi.

…

Mở ra một sở trường mới, nhận được một vũ khí cấp sử thi, tự lĩnh ngộ một kỹ năng tất sát khá tốt, sau khi rời khỏi phó bản còn có kinh nghiệm thưởng thêm, tổng thể mà nói là rất tốt.

Thế nhưng số thu hoạch này so với độ khó của nhiệm vụ thì vẫn hơi thiếu.

Aiz, đều do đứa loli này, lại còn cướp chiến lợi phẩm của người chơi nữa!

Trên đường trở về, Tiêu Phàm yên lặng mà tính toán những thu hoạch của lần này, cũng khá xúc động.

Mà Hạ Lộ Lộ thì cúi đầu, yên lặng đi theo sau lưng Tiêu Phàm, hai ngón trỏ xoắn vào nhau, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Tiểu Sửu Hoàng vẫn luôn nở một nụ cười tươi tắn, nhàn nhã mà đi phía sau hai người, Tiểu Miêu thì không quan tâm hiện tại là đi đâu, chỉ dùng ánh mắt liên tục đảo qua người Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ, vẻ mặt rất ghen tị.

Đường trở về rất dài nhưng lại quá yên tĩnh, bốn người đều có suy nghĩ của mình, thế nhưng con đường cuối cùng cũng phải kết thúc, Tiêu Phàm lại trở về điểm bắt đầu một lần nữa.

Chương 685: Nếu Như Tôi Là Lolicon

Chương 687: Nếu Như Tôi Là Lolicon

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Linh thạch ký ức chặn ở ngoài cửa cũng không tự hủy như lúc vừa tới, mà dưới sự lôi kéo của cơ quan mà rời khỏi, bốn người lại trở về khu rừng rậm rạp lúc trước.

Khi bước ra phó bản thì có ba đường sáng bạc bay lên tận trời, kinh nghiệm vượt phó bản cũng được phát ra.

Tiểu Miêu nhìn thanh kinh nghiệm tăng liên tục thì hét lớn, mặt mũi đầy vui sướng.

Thế nhưng Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng sau khi bước ra phó bản thì sắc mặt thay đổi lớn.

Đáng tiếc, vẫn chậm…

“A! Các người là ai? Các người muốn làm gì Tiểu Miêu?”

Sắc mặt vui mừng bởi vì thăng cấp của Tiểu Miêu đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt sợ hãi, bởi vì có một thanh kiếm sắc bén đã đặt tại cổ cô, ngay cả Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng đều không thoát được.

Về phần Hạ Lộ Lộ, đã bị một kiếm sĩ tinh linh đẹp trai nắm chặt tay, không thể động đậy được nữa.

“Claude! Anh muốn làm gì với những người bạn của Lộ Lộ?” Hạ Lộ Lộ rất tức giận mà hét lên với anh chàng tinh linh này.

Đúng vậy, đám người mai phục ở lối ra phó bản đó chính là Claude và một đoàn thị vệ tinh linh.

“Công chúa điện hạ, ngài cần phải trở về.”

Đối mặt với câu hỏi của Hạ Lộ Lộ thì Claude chỉ trả lời một câu này.

“Thế nhưng Lộ Lộ còn hẹn mấy bạn pháo cùng đi bắn pháo nữa!” Rõ ràng là Hạ Lộ Lộ còn chưa chơi đủ, làm sao có thể trở về được.

“Xin ngài hãy trở về cùng chúng ta, nếu không, Claude không dám cam đoan về sự sống chết của những người bạn này đâu, công chúa điện hạ.”

“Claude, anh đang uy hiếp tôi sao?”

“Tiểu công chúa điện hạ, chuyện của thành Freya đã náo động quá lớn, khi Tinh Linh Vương biết chuyện chắc chắn sẽ trách tội. Ngài là công chúa nên tôi không cách nào phạt được, thế nhưng bạn bè của ngài lại tham dự vào trong đó, tội của bọn họ tôi vẫn có thể xử được. Cho nên vẫn xin công chúa điện hạ trở về cùng chúng tôi, giải thích cho Tinh Linh Vương nữa, sau đó tôi sẽ thả bạn bè của ngài ra, cũng có báo cáo với Tinh Linh Vương rồi.”

…

Bảo kiếm của thị vệ tinh linh gác trên cổ Tiêu Phàm làm Tiêu Phàm không dám nhúc nhích chút nào, khi nghe được đoạn đối thoại của Hạ Lộ Lộ và Claude thì Tiêu Phàm cũng đã biết rõ ràng.

Claude muốn dùng tính mạng của nhóm người mình để uy hiếp Hạ Lộ Lộ trở về cùng bọn họ.

Chia tay với Hạ Lộ Lộ, chắc hẳn cũng là phần kết của nhiệm vụ lần này…

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm tự nhiên lại cảm thấy hơi buồn bã.

…

Hạ Lộ Lộ nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Claude, cũng biết Claude nói là sự thật, cô chơi toàn thành Freya cũng quá mức, bây giờ vẫn phải trở về giải thích với Tinh Linh Vương mới được, nếu không thì đám người Tiêu Phàm thật sự bị liên lụy.

Thế nhưng lúc này cô thật sự không muốn chia tay cùng những người bạn mới quen này! Đặc biệt là…

Hạ Lộ Lộ quay đầu nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt u oán kia làm cho Tiêu Phàm cảm thấy đau lòng.

“Được rồi, Claude, anh thả bọn họ ra, Lộ Lộ sẽ đi cùng anh.”

Sau khi phân vân một lúc lâu, Hạ Lộ Lộ vẫn có quyết định của mình, thế nhưng khi cô vừa nói xong câu đó thì cô cảm thấy rất mất mác, giống như vừa lúc đó mất đi một điều rất quan trọng vậy.

“Tiểu công chúa điện hạ có thể hiểu nỗi khổ của tôi, đó là điều không có gì tốt hơn được.”

Claude ra hiệu với đám thị vệ tinh linh làm bọn họ buông kiếm đang gác trên cổ đám người Tiêu Phàm xuống, rồi trở lại cạnh Claude.

Hạ Lộ Lộ quay đầu lại có vẻ như muốn nói điều gì đó, thế nhưng cuối cùng thì cũng không nói ra khỏi miệng, cô thở dài rồi cúi đầu xuống, giống như một đứa bé phạm sai lầm vậy, đi theo Claude rời đi.

…

“Như này thật sự tốt hay không?”

Nụ cười mỉm trên mặt của Tiểu Sửu Hoàng vẫn không thay đổi, vừa đi tới cạnh Tiêu Phàm vừa nói.

“Nhiệm vụ đã kết thúc, kinh nghiệm cũng đã được, ban thưởng đã tới tay, cũng nên kết thúc.”

“Ta nói là cứ như vậy để Lộ Lộ đi mà không một lời chào từ biệt, thật sự được không?”

“Hạ Lộ Lộ chỉ là một NPC.”

Tiêu Phàm nói một cách chậm rãi, thế nhưng giọng nói đó càng giống như là đang cố thuyết phục mình vậy.

“Cậu thật sự cảm thấy cô bé chỉ là một NPC thôi sao? Trong mắt ta, Lộ Lộ là một cô bé rất đáng yêu, hơn nữa…” Nhìn tới bóng lưng của Hạ Lộ Lộ, Tiểu Sửu Hoàng nói thêm: “Cậu không nên chơi trò chơi này như vậy, quá khách quan, quá thực dụng, không tốt, không tốt…”

“Cô bé đáng yêu sao?”

…

“Cái cảm giác này, chẳng lẽ là do nhựa cây tạo ra?”

“Ô ô, cuối cùng thì Lộ Lộ cũng đã tìm được bạn pháo của mình…”

“Bạn pháo, quên chưa tự giới thiệu, tôi là Hạ Lộ Lộ, chú cũng có thể gọi tôi là chị Lộ Lộ.”

…

Nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra ở quá khứ, sắc mặt của Tiêu Phàm cũng buông lỏng xuống: “Tiểu Sửu Hoàng, anh đúng là kẻ điên, thế nhưng, những lời lần này anh nói, tôi rất thích…”

“Hơn nữa, cô bé đáng yêu sao, có lẽ anh nói thiếu đi, tôi cảm thấy Hạ Lộ Lộ là một con nhóc nghịch ngợm đáng yêu mới đúng.”

Sau khi nói xong thì Tiêu Phàm đuổi theo đám người phía trước, hét lên: “Lộ Lộ, em đợi một lát!”

…

Nghe tiếng hét phía sau, Claude cau mày, rút kiếm rồi xoay người lại, cảnh giác với Tiêu Phàm.

“Đừng căng thẳng quá, tôi chỉ muốn nói thêm vài câu với tiểu công chúa của mấy người thôi.” Nhìn thấy đội thị vệ tinh linh đều cảnh giác với mình thì Tiêu Phàm vội vàng giải thích, hắn cũng không ngu tới mức cho rằng mình có thể chiến thắng những thị vệ tinh linh này.

“Đồ quỷ sứ, anh…” Hạ Lộ Lộ rất kinh ngạc mà nhìn Tiêu Phàm, cảm thấy hơi vui vẻ nhưng sau đó lại cảm thấy rất buồn bã.

Tiêu Phàm nhìn cô bé đáng yêu trước mặt, cười cười, tay trái đưa lên tay phải rồi rút một cái, một chiếc nhẫn có phong cách kỳ dị đã xuất hiện trên bàn tay hắn.

“Lộ Lộ, em đã muốn đi, tôi chỉ có thể đưa cái này làm quà lưu niệm cho em mà thôi, lần sau có cơ hội hãy cùng nhau đi mạo hiểm!”

Hạ Lộ Lộ nhìn chằm vào chiếc [Nhẫn Slime] trong tay Tiêu Phàm, sau đó nhìn Tiêu Phàm, mỉm cười, cắn chặt môi dưới, hai mắt mông lung.

“Đồ quỷ sứ! Anh rất xấu! Lộ Lộ ghét nhất nhất nhất anh, cái tên lừa đảo!”

Cô nhảy lên, lao tới người Tiêu Phàm, hai tay ôm lấy cổ của hắn, miệng của hắn cũng đã bị một mùi thơm ngát ngăn chặn…

Ừm, non non, trơn bóng, mềm mại, ngọt ngào.

Có lẽ, ta cũng hơi thích loli…

[Nhắc nhở từ hệ thống: Chúc mừng người chơi Mệnh Phàm đã thành công có được thiện cảm của tiểu công chúa Hạ Lộ Lộ, thái độ của Hạ Lộ Lộ với ngài hiện tại đó chính là quyết chí thề không thay đổi.]

“Mệnh Phàm, quả nhiên anh là lolicon đáng chết!”

Nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, tiếng hét quen thuộc của Tiểu Miêu vang lên từ phía sau, chỉ là lần này ít một phần chửi bới mà nhiều hơn một phần chúc phúc…

Đôi môi ngọt ngào căng mịn, tuy kỹ thuật còn hơi non nớt, nhưng lại có một phong vị khác.

Ôm chắc thân thể mềm mại vào lòng, trong lòng Tiêu Phàm hơi đấu tranh.

Mình không phải kẻ biến thái cuồng trẻ vị thành niên, không phải kẻ biến thái cuồng trẻ vị thành niên.

Âm thầm tự lừa dối chính mình một lúc, Tiêu Phàm đẩy Hạ Lộ Lộ ra. Nhìn gương mặt đáng yêu xinh đẹp trước mặt, trong lòng hắn hơi dao động.

Haizz! Mặc kệ đi!

Từ sau khi nếm được mùi vị thơm ngọt đó, trong lòng hắn đã khó mà khống chế được. Thầm mắng một tiếng trong lòng, hắn lại muốn ôm đứa trẻ trước mặt vào ngực.

Dù là lúc này, hình dáng của Hạ Lộ Lộ cũng bắt đầu trở nên mờ nhạt và kỳ lạ, cô bé đứng lên, trông… hơi “to con”.

Nhìn bóng dáng khổng lồ trước mặt, Tiêu Phàm thật sự khiếp sợ, hắn không thể tin được: "Đây… Đây là?"

"Phàm ca! Sao anh có thể cõng Hoa Hoa ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt chứ? Anh… Anh… Hoa Hoa đau lòng quá… Không được, Phàm ca, anh phải bồi thường cho Hoa Hoa, chúng ta…"

"A! Cứu mạng! Không muốn!"

…

Tiêu Phàm sợ hãi mở mắt ra, nhìn thấy ánh nắng ban mai chiếu vào trong phòng thì thở phảo nhẹ nhõm.

"Phù… Phù… May quá, chỉ là mơ. Nhưng mà A Hoa Tỷ trong giấc mơ đúng là mạnh mẽ vô cùng."

Tiêu Phàm cầm đồng hồ báo thức bên cạnh lên nhìn thời gian, hắn thầm thở dài: "Mới hơn bảy giờ, sớm quá. Nhưng mà gặp mơ thấy ác mộng như vậy, chắc cũng không ngủ lại được nữa, dậy thôi…"

…

Chương 686: Bài Post

Chương 688: Bài Post

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mấy hôm nay, ngoài việc ra ngoài mua vài món đồ dùng sinh hoạt hằng ngày thì Tiêu Phàm cũng chỉ lên trò chơi, cuộc sống của một trạch nam quả thật có hơi an nhàn.

Nhưng mà, hôm nay hắn phải ra ngoài. Lần này không phải vì mua đồ dùng hằng ngày mà là Cơ Hạo Hạo hẹn gặp hắn.

Tiêu Phàm sửa lại giường rồi ngáp ngắn ngáp dài đi vào trong phòng tắm, định rửa mặt sửa sang bản thân một chút.

Tiêu Phàm nhếch môi, bàn chải đánh răng chải đều hàm trên hàm dưới, bọt nhẹ nhàng nổi lên.

Tiêu Phàm nhìn gương mặt trong gương, miệng khẽ ô ô vài tiếng.

Tiếng ô ô này là Tiêu Phàm tự nói, nhưng mà lời nói và bọt trộn lẫn với nhau nên không nghe rõ là nói gì. Nhưng nhìn ánh mắt kiêu ngạo của hắn lúc này thì hoàn toàn có thể đoán ra ý nghĩa của lời này, đó là "Mình đẹp trai quá…"

Lời nói tự luyến đáng ghét như vậy, bình thường Tiêu Phàm rất ít khi nói ra. Hôm nay hắn nói ra như vậy cũng không phải vì hắn tự luyến hay tự khen bản thân, mà hắn chỉ đang trần thuật một hiện tượng kỳ quái mà thôi. Đó là trong thời gian này, quả thật gương mặt của hắn đã xảy ra chút biến hóa.

Mặc dù đường nét khuôn mặt vẫn như trước, nhưng có sự thay đổi không dễ nhận ra khiến hắn trở nên đẹp trai hơn.

Từ sau chuyện kỳ dị xảy ra ở Đại học Khoa học - Kỹ thuật thành phố S lần trước, Tiêu Phàm đã nhận ra điều này, gương mặt của hắn đang dần thay đổi theo hướng nhân vật trong trò chơi "Tân Sinh". Mà dáng vẻ của Mệnh Phàm quả thật đẹp trai hơn Tiêu Phàm trước kia nhiều.

Vốn nhân vật "Mệnh Phàm" này là dựa trên dáng vẻ trong cuộc sống thực tế của Tiêu Phàm mà tạo ra, nhưng Đại tiểu thư Hổ Nữu lại rất khó chịu với ngoại hình chỉ thuộc tầm trung của Tiêu Phàm nên mới muốn điều chỉnh tới mức độ cao hơn. Cũng vì vậy, "Mệnh Phàm" trong trò chơi trải qua sự kiểm định của Đại tiểu thư Hổ Nữu mà trở nên đẹp trai hơn Tiêu Phàm trong thực tế nhiều.

Mặc dù chuyện này hơi kỳ quái nhưng thực ra Tiêu Phàm cảm thấy cũng không có gì không tốt cả. Chỉ cần không phải mặt mũi thay đổi tới mức không thể phân biệt được thì việc gương mặt đẹp trai hơn so với trước kia, hắn vẫn cảm thấy ok.

Tiêu Phàm cầm khăn lông ướt lau mặt vừa nhìn người trong gương cười hài lòng.

Thời gian hắn hẹn với Cơ Hạo Hạ vẫn là vào mười giờ sáng. Bây giờ vẫn chưa tới tám giờ, nên A Hoa Tỷ "gọi" hắn dậy hơi sớm.

Rửa mặt xong, Tiêu Phàm đi xuống con đường dưới lầu mua một chén sữa đậu nành với mấy cái bánh tiêu. Bữa ăn sáng cứ qua đi đơn giản như vậy.

Trở vào nhà, ngồi trên giường. Trong lúc chờ mà không vào "Tân Sinh", Tiêu Phàm cũng không biết nên làm gì.

Quay đầu nhìn máy trò chơi thẳng đứng bên cạnh, trong lòng Tiêu Phàm hơi ngứa ngáy, nhưng vừa nghĩ tới lát nữa phải ra ngoài thì hắn lại ngừng suy nghĩ này lại, tránh để lát nữa vào trong trò chơi gặp nhiệm vụ quan trọng lại không thể rời mạng.

Nếu không thể chơi cho thật thoải mái, vậy thì lên xem tin tức liên quan tới "Tân Sinh" đi.

Tiêu Phàm mở mạng, nhìn vào màn hình, trước mắt hắn là thống báo đầu tiên của "Tân Sinh".

"Vô cùng cảm ơn những người chơi đã vượt qua giai đoạn đầu tiên của "Tân Sinh". Trong giai đoạn này, mọi người cùng nhau cố gắng, thành công liên kết các trận doanh với nhau. Nhờ sự yêu thích của mọi người mà "Tân Sinh" đã phát triển từng bước, trở nên tốt hơn, hot hơn. Rất nhiều doanh nghiệp cũng định theo trào lưu này mà vào trong "Thế giới thứ 2" của chúng ta. Nhưng mà chắc chắn mọi người đã nhận ra, "Tân Sinh" của ngày hôm nay không cho phép nguồn vốn lớn chảy vào. Chúng tôi vô cùng xin lỗi trong chuyện này, chúng tôi dự định khi nào trò chơi thật sự ổn định mới bắt đầu cho phép tham gia buôn bán. Một trò chơi có môi trường ổn định và an toàn mới dễ dàng phát triển kinh tế, cho nên các vị hãy nhẫn nại chờ đợi một thời gian. Tiếp theo đây, chúng tôi sẽ liên kết các trang bị trên thế giới với nhau. Mọi người đều biết, "Tân Sinh" là trò chơi do các nước liên hiệp cùng sản xuất rất, việc toàn cầu hóa là khuynh hướng vô cùng hiển nhiên. Hôm nay, chúng ta đã chuẩn bị tất cả những chuyện này, đợi tới khi "Tân

Sinh" đã ổn định trên thế giới thì chính là ngày mở cửa bắt đầu buôn bán trong "Thế giới thứ 2"…"

…

Trang bị của các nước liên kết với nhau rồi cho phép buôn bán?

Tiêu Phàm nhìn điều này thì hai tay khẽ siết. Chỉ khi có buôn bán thì hắn mới có thể bắt đầu quá trình kiếm tiền trong trò chơi này.

Nhưng mà trước đó, hắn phải bảo đảm mình không bị hòa vào trong việc liên kết trang bị trên toàn thế giới.

Hay nói cách khác, hắn phải luôn bảo đảm thực lực của mình trong trò chơi.

…

Sau đó, Tiêu Phàm theo phản xạ có điều kiện mà đi vào khu vực bên cạnh. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, nhìn một lượt thì trong đó chỉ toàn mấy chữ "Lich King" làm người ta chán ghét.

Rốt cuộc hắn đã đắc tội ai vậy? Sao luôn cắn lấy hắn không thả!

"Nợ máu hận sâu, công hội Tinh Thần chúng tôi không giết được "Lich King" Mệnh Phàm thì không làm người!"

Oái, bài post gì thế này, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Cái post này không phải trò đùa chứ?

Hắn cũng không làm ra chuyện gì nghiêm trọng, sao công hội Tinh Thần lại tức giận đến mức này, còn đặc biệt đi tìm hắn như vậy?

…

Mặc dù Tiêu Phàm không thích công hội Tinh Thần lắm. Nhưng mà chuyện tất cả người chơi chuyên nghiệp trong công hội Tinh Thần đều nhằm vào hắn thì Tiêu Phàm vẫn sẽ lo lắng. Dù sao công hội Tinh Thần cũng là công

hội có thực lực nhất trong số những công hội truyền thống về kiểu chiến đấu trong thế giới game.

Mặc dù đầu đề bài post rất khó chịu, nhưng Tiêu Phàm cũng không thể không quan tâm. Vì với cái kiểu thích thể diện của công hội Tinh Thần thì rất ít khi buông xuống thể diện để quang minh chính đại nhằm vào một người chơi như vậy. Vì vậy, Tiêu Phàm cảm thấy bài post này có thể là do có người cố tình giả mạo công hội Tinh Thần đăng lên.

Nhưng khi Tiêu Phàm vô thức nhìn vào bài post, khi nhìn ID của người đăng bài thì sắc mặt của hắn lập tức thay đổi…

"Con mẹ nó! Chẳng lẽ bài post này là thật! Mẹ nó, công hội Tinh Thần có bị thần kinh không?"

Nhìn thấy ID người đăng, Tiêu Phàm không nhịn được hét lên.

Vì ID của người đăng là bốn chữ "Công Hội Tinh Thần". Bình thường công hội Tinh Thần thường giao thiệp bên ngoài cũng dùng cái ID bốn chữ này…

Chuyện gì vậy?

Dây thần kinh nào của công hội Tinh Thần chạm mạch rồi hả? Hay tới tháng?

Sao lại nhằm vào hắn như vậy chứ, dù có buông xuống tham vọng trở thành một công hội lớn thì cũng nên có phong thái chứ?

Hơn nữa, hắn đắc tội bọn họ lúc nào?

Hắn cũng đâu làm chuyện gì xấu trong cái trận doanh Tinh Linh đó đâu? Cũng chỉ là cãi cọ ồn ào với đứa bé Tuyết Nặc mấy câu và đánh một kiếm vào "Đại sư huynh" mà thôi, phải làm tới mức đó sao?

Chẳng lẽ vì sau vụ lộn xộn ở quảng trường Trung Ương mà bọn họ bị tổn thất quá nghiêm trọng nên tức giận?

Không thể nào, ngay cả công hội Hoa Nguyệt cũng không nói gì, mà công hội Tinh Thần lại đi so đo trước không phải sẽ tỏ ra rất có không có khí phái

sao, công hội Tinh Thần cũng không phải công hội ngu xuẩn như vậy.

Hay là bọn họ đã đẩy những chuyện hư hỏng mà Tiểu Sửu Hoàng làm lên đầu hắn?

Chuyện PK thắng bại trong trò chơi không phải chuyện thường nhà binh sao? Công hội Tinh Thần chính là công hội của người chơi chuyên nghiệp, sao có thể không hiểu đạo lý này chứ?

Hơn nữa, dù xét thì cũng nên xét trên đầu Tiểu Sửu Hoàng mới đúng, sao lại chỉ mặt gọi tên hắn chứ? Chuyện này thật sự quá kỳ lạ.

Mang tâm trạng bất an và khó hiểu, Tiêu Phàm mở "Thư đuổi giết" của công hội Tinh Thần ra…

Trên bài post chỉ có một tấm hình đầy phế tích, ngoài khói bụi ra hoàn toàn không nhìn thấy gì, khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất khó hiểu.

Chuyện gì đẩy? Không lẽ bọn họ bảo đây là kết quả hắn gây ra? Hù dọa ai vậy!

Tiêu Phàm nhìn tấm hình này thì cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Ngày 25 tháng 9 năm 2990, tất cả thành viên của công hội Tinh Thần bắt đầu vào "Tân Sinh". Nhờ sự cố gắng của tất cả thành viên trong hội, hội đã không ngừng đánh chiếm các cửa ải khó, đạt được chiến tích ưu tú trong trò chơi…"

Chương 687: Đầu Đuôi

Chương 689: Đầu Đuôi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cái gì đây? Bài post này muốn nói cái gì? Tuyên truyền cho công hội Tinh Thần sao?

Nửa đầu bài post viết về những cố gắng của thành viên công hội Tinh Thần khiến Tiêu Phàm cảm thấy khó hiểu.

“Nhờ vậy, chúng tôi đạt được lệnh bài công hội, chính thức thành lập công hội Tinh Thần trong “Tân Sinh”… Sau đó, nhờ tất cả thành viên trong công hội cùng cố gắng mà đại bản doanh của công hội nhanh chóng được xây xong. Nhưng, chỉ vì cái tên bại hoại “Lich King” Mệnh Phàm mà tất cả thành quả lao động của chúng tôi bỗng chốc đã bị phá hủy!”

Cái gì? Lời này có ý gì chứ? Sao hắn lại phá hủy thành quả lao động của bọn họ? Không phải đám người này đang làm giả chứng cứ cố ý đổ tội để có cớ truy bắt hắn chứ?

“Bức ảnh thứ hai chính là hình ảnh đại bản doanh của công hội lúc vừa được xây xong.”

…

Tiêu Phàm vô thức nhìn sang tấm hình được nói tới kia. Trong tấm hình là một đại bản doanh còn khí phái hơn đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt. Hắn nhìn mà không khỏi cảm khái, công hội Tinh Thần quả nhiên lớn mạnh, đại bản doanh như vậy hoàn toàn không thể xây bằng những tài nguyên bình thường trong trò chơi, xem ra bọn họ đã bỏ ra không ít vì nơi này.

“Mà bức hình thứ nhất chính là dáng vẻ hiện nay của đại bản doanh công hội…”

Tiêu Phàm lại nhìn vào tấm hình chỉ toàn phế tích kia, trong lòng thầm oán, con bà nó, các người đùa vừa thôi!

Muốn kiếm chuyện với Tiêu đại gia này thì cứ nói thẳng là được, đừng có kiếm mấy cái ảnh đã qua PTS này tới lừa ông đây!

Nếu ông đây có năng lực biến đại bản doanh của công hội Tinh Thần các người thành dáng vẻ này thì công hội Tinh Thần các người đã sớm bị ông đây gạch tên ra khỏi thế giới game rồi!

Để biến cái đại bản doanh khí thế nguy nga kia trở thành một mớ phế tích như vậy thì phải cần bao nhiêu đạn pháo chứ!

Chờ đã! Hắn vừa nghĩ gì vậy? Đạn pháo? Không thể nào!

Tiêu Phàm thầm giật mình, lo lắng không yên nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một tấm hình về chứng cứ.

Tấm hình này cũng không được trang trí gì nhiều, chỉ là những dòng chữ viết đơn giản. Tuy rằng chỉ có chữ viết nhưng lại kích thích ánh mắt mọi người chú ý vào…

"Hệ thống công hội nhắc nhở: Đại bản doanh công hội bị một lượng năng lượng lớn đánh vào, đã hoàn toàn bị phá hủy…"

Nhìn tin tức này, Tiêu Phàm im lặng một lúc.

Còn bài post kế tiếp chính là thống kê về những tài nguyên tổn thất và những nhân viên thương vong của công hội lần này. Quả thật khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Đương nhiên, sau khi đồng cảm thương tiếc xong thì không thể thiếu những lời chỉ trích "Lich King" Mệnh Phàm.

…

"A! Hạ Lộ Lộ đúng là người chuyên gây họa!"

Nhìn những chuyện này, Tiêu Phàm lập tức hiểu ra lý do những chuyện này.

Đây là lúc Tiêu Phàm và Hạ Lộ Lộ xuống khu vực đặc công binh chủng Kha Nhĩ Đặc, vì phá hủy nguy cơ di tích tự hủy diệt nên liền bắn một quả "Colt Hỏa Long"!

Thảo nào lúc đó ở khán đài, Tiêu Phàm nhìn thấy nơi có khói bốc lên đó hơi quen, thì ra chính là Thành Frya!

Nhưng Thành Frya lớn như vậy, sao có thể bắn trúng đại bản doanh công hội Tinh Thần một cách trùng hợp như vậy chứ? Chẳng lẽ vì quả pháo này

của Hạ Lộ Lộ? Hay là do công hội Tinh Thần quá xui xẻo?

Đúng là khó hiểu mà!

Mặc dù không hiểu tại sao công hội Tinh Thần lại bị đánh trúng nhưng Tiêu Phàm cũng đã hiểu ra tại sao công hội Tinh Thần lại đăng bài post truy nã hắn.

Đại bản doanh công hội của mình bị người ta phá hủy thì chính là mối hận máu thế nào chứ!

Chỉ cần nghĩ tới sau này khi vào "Tân Sinh" là phải luôn đề phòng đám người chơi chuyên nghiệp của công hội Tinh Thần là Tiêu Phàm đã không nhịn được muốn hét lớn.

Hạ Lộ Lộ, em là đồ khốn kiếp, rõ ràng hắn đã tặng cho cô bé một cái nhẫn rất tốt làm quà chia tay, vậy mà con nhỏ này còn tặng hẳn cho hắn cả mối hận của công hội Tinh Thần! Đúng là hồng nhan họa thủy mà! Không đúng! Là gái vị thành niên chuyên gây họa!

…

Tiêu Phàm mang tâm trạng cực kỳ không tốt nhìn vào tấm hình đầy tro bụi kia, vẫn cảm thấy chuyện này vô cùng ảo diệu, không thực tế.

Pháo cứ điểm đúng là lợi hại, ngay cả đại bản doanh của công hội Tinh Thần cũng có thể nổ thành như vậy, chắc là không ít người chơi chết đấy chứ nhỉ. Mà đám người chết kia có lẽ sẽ tính sổ lên đầu hắn ấy chứ!

Haizz, lúc đó sống sót sau tai nạn chỉ lo ôm Hạ Lộ Lộ vui vẻ, sao hắn còn không để ý tới trị số PK chứ…

Nhận ra chuyện phiền phức đã tới, Tiêu Phàm thật khóc không ra nước mắt. Hắn vô thức nhìn xuống những bình luận bên dưới thì vô cùng bất ngờ.

Vì bình luận dưới bài post lại không phải là mắng chửi hắn mà…

"Vua của tôi thật tuyệt vời, nổ chết đám tạp nham của Tinh Thần đi!

“Đám tạp nham của Tinh Thần nhận pháo của vua của tôi đi!”

“Nổ bọn mày một lần thì sẽ dám nổ bọn mày lần hai, ngôi sao nhỏ lại dám khiêu chiến vua của bọn tao! Nhanh đưa vợ của ngươi ra dâng tặng cho vua của tao, vua của tao sẽ còn tha cho các người một mạng!”

…

Sao lại loạn thế này?

Tiêu Phàm nhìn những lời thô tục kia, những comment này đều có ID là Sói Đực A, Sói Đực B khiến đầu óc Tiêu Phàm hoàn toàn mơ hồ.

Nhìn đám sói con vui vẻ ầm ĩ kia, Tiêu Phàm thậm chí hơi hoài nghi bọn họ là đám quỷ quái do Phong Ma Tiểu Xích Lang phái tới gây sự. Ai bảo bọn họ để ID là sói chứ?

Những bình luận ủng hộ hắn khiến Tiêu Phàm cảm thấy khá bất ngờ.

Nhưng hắn lại hơi nghi ngờ đám người ủng hộ mình đó. Vì “Lich King” mang ý nghĩa thế nào trong trò chơi, Tiêu Phàm hiểu rất rõ.

Ngoài đám “Sói lẳng lơ” đó, Tiêu Phàm còn nhìn thấy bình luận của một người quen khác.

“Reginald: Trận doanh Tinh Linh đúng là hỗn loạn.”

Không hề nhận xét gì về việc ai đúng ai sai, Reginald chỉ dùng thái độ vô cùng khách quan để nói lên quan điểm của anh ta. Kiểu bình luận này đúng là rất giống tính cách của con vượn lớn này.

Có vẻ Reginald đột nhiên bình luận một câu không hề có ý nghĩa gì như vậy lại khiến mọi người trở nên hoài nghi.

Nhưng mà Tiêu Phàm nghĩ chắc công hội Tinh Thần cũng sẽ bực bội vì câu nói này của Reginald.

Dù sao tuy câu nói của Reginald cũng chỉ mang tính là khách qua đường nhưng mà với cái tính hẹp hòi của Tinh Thần chắc chắn sẽ lại cho là Chiến

Binh muốn gây chuyện.

So với Reginald, lời ủng hộ của Thái Thập Tam lại rõ ràng hơn nhiều.

“Phàm ca quả nhiên lợi hại, không hổ là người đàn ông mà Thái Thập Tam em coi trọng.”

Nghĩ tới dáng vẻ kêu gào lần trước của Thái Thập Tam, vẻ mặt Tiêu Phàm hơi co quắp.

“Công hội Tinh Thần không mạnh bằng người ta thì đại bản doanh bị nổ tung thế cũng là đáng đời, sao lại đẩy mọi chuyện lên đầu Mệnh Phàm chứ? Đúng là quá đáng! Hơn nữa, các người hoàn toàn không hiểu cách làm người của Mệnh Phàm. Mệnh Phàm là một người quân tử, anh ta cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà đi trêu chọc người khác. Chắc chắn là công hội Tinh Thần của các người đã làm chuyện gì đó không đúng nên mới tự gây ra họa diệt môn như vậy…”

Bình luận này khiến Tiêu Phàm vô cùng hài lòng, hơn nữa còn khiến hắn cảm thấy vô cùng thân thiết.

Nhưng nhìn ID của người comment, Tiêu Phàm lập tức sợ tới ngây ra, người bình luận là A Hoa Tỷ…

Vì vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, Tiêu Phàm tắt luôn diễn đàn “Tân Sinh”.

Mặc dù trong hoàn cảnh rối loạn hỗn độn, rất nhiều tiếng mắng chửi “Lich King” Mệnh Phàm nhưng những bình luận ủng hộ dường như cũng bắt đầu nổi lên…

Đóng diễn đàn xong, Tiêu Phàm định xem tiếp vài tin về “Tân Sinh”, hấp dẫn lực chú ý của hắn đầu tiên chính là tin đồn đến từ Mỹ.

Trong đó nói có một người chơi ở trận doanh Ác Ma của Mỹ tên là K, rất có thực lực, giỏi sử dụng pháp thuật hệ băng, được mọi người tôn là “Băng đế”. Đối với những thông tin thổi phồng người chơi kiểu này, Tiêu Phàm cũng không hiếm lạ nhưng điều khiến hắn chú ý là cấp bậc của người chơi ở Mỹ được gọi là “Băng đế”…

Cấp hiện tại là 50!

Sau khi người chơi vượt qua cấp 40 thì cần điểm kinh nghiệm phải cao thế nào mới có thể tăng cấp là điều mà Tiêu Phàm hiểu rất rõ. Dù sao hắn và Tiểu Sửu Hoàng vừa làm xong một nhiệm vụ Sử Thi, nhưng mà hắn cũng chỉ mới thăng từ cấp 41 lên cấp 45 mà thôi.

Chương 688: Tự Mình

Chương 690: Tự Mình

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Còn Tiểu Sửu Hoàng, ban đầu gã ở cấp 43, vì mức độ cống hiến cho nhiệm vụ ít hơn Tiêu Phàm chút nên mới đẩy được từ cấp 43 sang cấp 46.

Vậy mà giờ cái tên "Băng đế" này đã đạt được cấp 50, rốt cuộc là hắn ta đã luyện như thế nào? Chẳng lẽ cái tên người chơi ở trận doanh Ác Ma của Mỹ này còn biến thái hơn cả Tiểu Sửu Hoàng?

…

Sau khi nhìn thấy cấp bậc của người chơi tên K, trong lòng Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy rất khẩn cấp. Hắn lập tức muốn vào "Tân Sinh" để có thể luyện cấp mọi lúc.

Nhưng nghĩ kỹ thì Tiêu Phàm bình tĩnh trở lại.

Cấp cao cũng không thể hiện được gì, quá vội sẽ khiến cho hắn mất đi niềm vui trong trò chơi.

Hơn nữa, khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, sao phải ở nhà mãi chứ?

Vì vậy Tiêu Phàm tắt máy tính, cầm "Soyes 4" của mình lên.

Trong cuộc sống của người chơi "Tân Sinh", sau khi Tiêu Phàm thoát ra khỏi "Tân Sinh" thì theo thói quen cầm điện thoại di động Soyes của mình.

Vì trong này có một ứng dụng cực kỳ hiếm thấy, Chín Năm Giáo Dục Bắt Buộc Của Phái Thục Sơn.

Túy tên của ứng dụng này hơi khó coi, nhưng những thứ bên trong lại rất chất lượng, ít nhất trong trò chơi, Tiêu Phàm đã luyện được Phi Long Thám Vân Thủ, Ngự Kiếm Thuật, Kim Tàm Thoát Xác và Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ và còn luyện được khí cảm trong thực tế nữa, chỉ tiếc chân khí trong cơ thể hắn vẫn yếu như cũ.

Nhưng mà lúc Tiêu Phàm tĩnh tâm luyện khí dưỡng thần thì chân khí trong cơ thể đã đủ cho hắn sử dụng "Ngự Kiếm Thuật" khiến hắn có thể khiến cái chày cán bột lơ lửng một thời gian.

Lúc vừa làm được thì Tiêu Phàm vui vẻ vô cùng, nhưng sau này, hắn đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Vì cái loại Ngự Kiếm Thuật gà mờ này hoàn toàn không hề có tác dụng trong cuộc sống thực tế.

Làm lơ lửng các đồ vật trong không gian cũng chỉ có thể làm với những vật có thể trọng nhỏ trong một thời gian ngắn và hoàn toàn không có tác dụng gì trong những công việc có chất lượng.

Nhưng mà đây thật sự là một hiện tượng khác lẽ thường, có thể dùng để biểu diễn ảo thuật cho mọi người, nếu may mắn thì còn có thể làm một đêm xuân hỗn loạn.

Mấy năm trước có một người họ Lưu biểu diễn giả thần giả quỷ làm một đêm xuân rồi sau đó hô hào một câu: "Hãy chứng kiến thời khắc kỳ tích xuất hiện!", vậy là giành được tiếng vỗ tay của mọi người.

Nhưng mà nếu thật sự làm như vậy, có lẽ trước khi hắn được nhận tiếng vỗ tay của mọi người thì đã bị chưởng môn Thục Sơn chém chết tên đồ đệ ngỗ ngáo này rồi.

Dù sao đưa "Ngự Kiếm Thuật" của phái Thục Sơn ra ngoài đường mãi võ thì nhìn thế nào cũng là chuyện vô cùng mất mặt.

Quan trọng nhất là trong thời đại hiện nay, khoa học kỹ thuật rất phát triển, hoàn toàn có thể dùng khoa học kỹ thuật để làm ra nhiều việc. Chuyện di làm đồ vật lơ lửng này cũng không phải là chuyện ly kỳ nữa.

Việc lơ lửng đã ứng dụng trên xe hơi công cộng, kỹ thuật máy mini lơ lửng cũng đã dần hoàn thiện.

Tiêu Phàm đã từng nhìn thấy ứng dụng kỹ thuật này trong một hoạt động ở một quốc đảo. Mấy vật bay lơ lửng trên phim kia rất giống cái chày cán bột kia của Tiêu Phàm, nhưng hình ảnh đó lại vô cùng mê hoặc.

Vì vậy, nhờ sự phát triển của khoa học kỹ thuật, vài năng lực đặc biệt có tác dụng không lớn hoàn toàn không thể hiện được uy lực trong cuộc sống của mình như trong tiểu thuyết đô thị.

Nói tới những năng lực đặc biệt này, Tiêu Phàm không thể không nói tới sự thay đổi trên người hắn. Dường như những kỹ năng của nhân vật "Mệnh Phàm" trong "Tân Sinh" đã hòa lẫn vào cơ thể hắn, nhưng mà chuyện này cũng không phải vui vẻ gì lắm.

Thứ nhất, Tiêu Phàm cảm thấy phần lớn những yêu cầu kỹ năng trong trò chơi đều khá khó chịu.

Ví dụ như Phẩm Chất Thân Sĩ chẳng hạn. Kỹ năng này cần một kiểu kiêu ngạo vô cùng và giá trị mị lực cao mới sử dụng được. Hơn nữa, hiệu quả của những kỹ năng đó hoàn toàn không có tác dụng trong thực tế.

Những kỹ năng khác cũng không khác lắm, vì phần lớn chúng đều thuộc kỹ năng chiến đấu.

"Đốt Cháy Động Cơ" còn có thể giúp Tiêu Phàm tạo ra lửa màu xanh da trời, nhưng mà đôi khi lại gây ra nổ. Quả thật khiến người ta hơi chú ý.

Nếu Tiêu Phàm định đổi sang nghề vệ sĩ thì những kỹ năng này chắc chắn sẽ như hổ thêm cánh vơi hắn.

Chỉ tiếc so với việc kiếm tiền bằng việc bảo vệ người khác, Tiêu Phàm càng lo cho tính mạng của bản thân hơn.

Thứ hai, vẫn câu nói cũ. Giờ đã không phải thời đại lạc hậu nữa, với sức mạnh của khoa học kỹ thuật đã sớm thỏa mãn những nhu cầu của loài người. Có khả năng đặc biệt cũng chỉ khiến bản thân đặc biệt hơn mọi người chút mà thôi. Nếu như muốn trở thành người thành công, Tiêu Phàm vẫn nên cố gắng hơn trong "Tân Sinh". Vì trong trò chơi, hắn mạnh mẽ hơn những người khác thì sẽ đạt được lợi nhuận ổn định, nó có thể chuyển thành sức mạnh trong thực tế.

Tiêu Phàm hơi ngẫm lại về tình hình hiện nay của bản thân. Nhìn lại "Thầy Diêm" trong điện thoại di động một lúc, cuối cùng nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế dựa, không biết thời gian đã trôi đi từ lúc nào.

Nên đi rồi!

Tiêu Phàm mặc một bộ quần áo thoải mái, đeo một cái túi lên lưng, đi ra ngoài cửa.

Chuyện xui xẻo ở Trường Đại học Khoa học kỹ thuật thành phố S vẫn ám ảnh hắn. Vì vậy, lần này khi ra ngoài, ngoài điện thoại di động và ví tiền, hắn cũng chuẩn bị một chút. Một chút đó chính là những thứ trong cái túi sau lưng hắn.

Xuống xe, nhìn tốp năm tốp ba sinh viên bên cạnh mình, Tiêu Phàm không khỏi cảm thán, trẻ tuổi thật tốt.

Dường như hắn cũng không để ý là dáng vẻ hôm nay của bản thân hoàn toàn không khác một sinh viên là mấy.

Đi được vài bước, cánh cổng khí thế của Đại học Khoa học kỹ thuật thành phố S đã xuất hiện trước mắt. Nhưng mà Tiêu Phàm cũng không cảm khái gì đó giống lần trước, vì hắn đã bị một điều khác hấp dẫn, cả bước chân cũng không kiềm được dừng lại…

Tối hôm qua, trong trò chơi, Cơ Hạo Hạo đã hẹn gặp hắn trước cổng Đại học Khoa học kỹ thuật thành phố S. Lý do gặp mặt cũng không giải thích cụ thể, mà lúc đó miệng hắn toàn một đống nước miếng trẻ em, vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt, chỉ số thông minh cũng sút mạnh, hoàn toàn không suy nghĩ cặn kẽ đã đồng ý, cũng không hỏi gì nhiều.

Nhưng trước mặt hắn là hình ảnh gì thế này?

Hai ngọn núi đứng trong đám người, vô cùng nổi bật, ánh mắt kiêu ngạo nhìn xuống phía dưới, yêu mị mê người.

Nhìn thấy Tiêu Phàm ở phía xa, cô gái mặc áo hồng khẽ nháy mắt, đưa tay lên che miệng cười duyên: "Ồ, Phàm muội muội, sao anh thấy chị đây thì không đi tiếp vậy?"

Giọng nói vui vẻ truyền tới. Nhưng âm thanh ngọt ngào mê người này lại hoàn toàn là ác mộng đối với Tiêu Phàm…

Con mẹ nó! Đây là tình huống gì? Sao ma nữ Hổ Nữu này lại xuất hiện ở đây!

Tiêu Phàm lập tức xoay người, cũng không quay đầu lại mà đi về con đường cũ.

"Ôi, đội trưởng, anh đừng đi!" Cơ Hạo Hạo vội vàng hét lớn sau lưng hắn.

Nghe giọng nói hốt hoảng của Cơ Hạo Hạo, Tiêu Phàm không biết nên làm thế nào. Khẽ thở dài một hơi, hắn chậm rãi quay đầu lại lần nữa.

Nhưng vừa quay đầu thì lập tức nhìn thấy cô gái áo hồng kia vọt về phía mình, đôi giảy cao gót tinh xảo dưới chân bị cô dẫm tới vang lên tiếng lộc cộc vang dội.

Mày liễu khẽ nhếch, cô gái mang dáng vẻ vô cùng có sức sống bỗng chốc đã xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm.

Tuy đây là lần đầu tiên gặp mặt Tiêu Phàm trong đời sống thực, nhưng Hổ Nữu hoàn toàn không hề tỏ ra xa cách hay xa lạ gì, cách một lớp quần áo, cô hung dữ véo vào người Tiêu Phàm, giận dữ hỏi: "Anh có ý gì, sao vừa thấy chị đây thì lập tức quay đầu rời đi? Có phải không muốn cho chị đây mặt mũi đúng không?"

Tiêu Phàm bị Hổ Nữu véo, chỉ còn cách nhìn thẳng.

Nếu nhìn sang bên cạnh thì sẽ tỏ ra là hắn sợ.

Nhưng nếu ngẩng đầu nhìn trời cao thì dù không tính là sợ cô nhưng để Hổ Nữu nhìn cằm của mình thì chắc chắn cô nàng sẽ nổi đóa ngay tại đây luôn.

Từ góc độ này nhìn xuống là có thể nhìn thấy gương mặt của đối phương. Rất tốt, vô cùng rạng rỡ, nhưng dù có đẹp đẽ, rạng ngời tới mức nào thì chỉ cần thấy là gương mặt của Hổ Nữu, Tiêu Phàm đã cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chương 689: Đại Tiểu Thư Tức Giận

Chương 691: Đại Tiểu Thư Tức Giận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quả nhiên, nhìn thẳng mới là hành động tốt nhất.

Nhìn thẳng vào gương mặt Trương Mỹ Lệ diêm dúa, lòe loẹt trước mặt, trong lòng Tiêu Phàm hoàn toàn không có chút cảm xúc gì. Chẳng có lý do nào khác, chỉ đơn giản, cái tính cách tệ hại của Hổ Nữu, Tiêu Phàm hắn hiểu rõ nhất.

Hôm nay cô đi một đôi giày cao gót nên cơ thể cũng cao gần bằng Tiêu Phàm, hai người trợn mắt nhìn nhau khiến sinh viên trước cổng trường Đại học Khoa học kỹ thuật đều không kiềm được quay đầu nhìn lại.

“Người đẹp, chúng ta quen nhau sao? Mọi người đều gặp nhau lần đầu mà?”

Mắt Tiêu Phàm khép hờ, sắc mặt vẫn thản nhiên như thường, vô cùng bình tĩnh.

Đây đúng là lần đầu tiên hắn gặp Hổ Nữu trong thực tế, mà cái kẻ biến thái như Hổ Nữu chính là một trong những người mà Tiêu Phàm không muốn gặp mặt nhất.

Dáng vẻ bình tĩnh của Tiêu Phàm lại khiến Hổ Nữu tức giận. Mắt cô trợn tròn tới vành mắt cũng sắp nứt ra, nhưng bỗng chốc, đôi mắt của cô lại trở

nên ôn hòa, ẩn trong đó là một tia giảo hoạt khó nhận ra…

Tiêu Phàm thấy thế thì thầm báo động trong lòng: Không ổn. Nhưng có lẽ hắn phản ứng quá trễ.

Hổ Nữu đã buôn lỏng cổ áo của hắn ra, đưa tay ôm chặt eo hắn. Thân thể mềm mại, xinh đẹp nằm trên cơ thể Tiêu Phàm, vẻ mặt oán giận: "Tối hôm qua, lúc ở cùng em, anh còn mơn trớn mái tóc em ôn nhu như vậy, nói sẽ yêu em mãi mãi, sao bây giờ lại bảo không quen biết em? Anh có biết, anh lạnh lùng như vậy khiến em đau lòng lắm không, hu hu hu…"

"Con mẹ nó, thì ra tên đàn ông này là một kẻ bạc tình!"

"Bảo bối, anh đã nói loại công tử bột này không phải tốt lành gì mà. Em xem người này trông đường hoàng như vậy nhưng trong xương lại là kẻ cặn bã, vô liêm sỉ đấy thôi."

"Cô gái này từ vóc dáng tới gương mặt đều vô cùng xinh đẹp, sao người đàn ông này lại vứt bỏ cô ấy chứ? Có khi nào là phương diện kia không ổn, hay hắn là gay không?"

Hổ Nữu nói như diễn, mọi người nghe xong lập tức sôi trào. Đối với mấy chuyện tình cảm cẩu huyết thế này, bọn họ hoàn toàn không thèm đưa ra bất kỳ phán đoán gì, lập tức phán quyết cho Tiêu Phàm là kẻ bạc tình.

Nhìn mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, Tiêu Phàm hơi lo lắng, trái tim đập thình thịch: "Này, Hổ Nữu, đừng gây chuyện, bình thường chút cho tôi đi! Buông tôi ra nhanh lên!"

Lúc này, gương mặt Tiêu Phàm đã ửng đỏ, không biết là do bị mọi người chỉ trỏ hay là thân thể mềm mại, đầy đặn nở nang trong ngực.

Hổ Nữu cúi đầu làm ra vẻ muốn khóc, nhưng hai cánh môi lại khẽ đóng mở, dùng âm thanh chỉ có mình Tiêu Phàm nghe được khiêu khích: "Sao vậy, anh đẹp trai, không phải chúng ta không quen biết nhau sao? Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà."

Nói xong, cô lại đổi giọng, nắm chặt quần áo của Tiêu Phàm, đau đớn kêu gào: “Anh yêu em mà, yêu em mà, sao hôm nay lại không để ý tới em nữa chứ?”

Dáng vẻ nghiêm túc hoàn toàn bị che lấp sau vẻ giận dỗi, oán hận.

“Trời ơi! Đúng là tên cặn bã mà!”

“Người đẹp! Đừng khóc, tên đàn ông này không đáng giá với những giọt nước mắt đó của em đâu!”

“Đúng là tên bạc tình! Cô gái xinh đẹp như vậy chấp nhận làm gái mày, sao mày không biết quý trọng hả?”

Hổ Nữu vừa nói xong, Tiêu Phàm bỗng chốc trở thành đối tượng bị đả kích, tất cả mọi người giống như hận không thể lập tức giết chết hắn.

Con mẹ nó! Hổ Nữu đừng như vậy chứ! Đừng giỡn thế này! Hắn vừa thấy cô đã muốn về nhà ngay lập tức cũng vì thế này đây!

Nhìn tình hình hiện giờ, trong lòng Tiêu Phàm buồn bực, có vẻ cô nàng Hổ Nữu này muốn trêu đùa, bắt nạt hắn giống như trong trò chơi.

“Được rồi, được rồi, tôi sợ cô rồi, dừng lại đi.”

Tiêu Phàm đau khổ bày tỏ đầu hàng với Hổ Nữu.

“Qua loa lấy lệ, anh lại muốn qua loa lấy lệ, anh hoàn toàn không yêu em.”

Này! Này, chưa xong sao!

Thấy người tới vây xem ngày càng nhiều, Tiêu Phàm nghĩ phải nhanh chóng kết thúc vở kịch điên loạn này, vì vậy lập tức chịu thiệt nhận bừa: “Anh sai rồi! Anh sai rồi được chưa? Em tha thứ cho anh nhé!”

“Anh thật sự biết lỗi?”

Vẻ mặt Hổ Nữu vẫn ai oán như cũ, nhưng trong mắt lại lóe lên tia kiêu ngạo, đắc ý.

“Thật, thật, thật, xin em đấy, bà cô của tôi ơi, chúng ta đi nhanh lên đi!”

“Anh nói một câu xin lỗi là xong sao, không có thành ý gì cả, sao em biết có phải anh đang lừa em không?”

Nói hai chữ “Thành ý” này xong, Hổ Nữu đưa tay tới phần thịt mềm nhất trên eo Tiêu Phàm, nhẹ nhàng tóm một miếng rồi vặn tròn, đau tới mức Tiêu Phàm hít một hơi lạnh.

Trong chớp mắt đó, ánh mắt hốt hoảng của Tiêu Phàm hoàn toàn thay đổi…

Tuy nói nhường nhịn phụ nữ là phong cách của đàn ông nhưng mà nhường nhịn cũng luôn có mức độ. Nếu quá kiêu căng và ác độc thì hoàn toàn không chấp nhận được, hơn nữa, người trước mặt Tiêu Phàm bây giờ chính là ma nữ Hổ Nữu.

Nhưng mà, quan trọng nhất là, cái cách trả thù véo vào eo hắn của Hổ Nữu quả thật khiến Tiêu Phàm đau chết luôn.

Đã nhịn được chuyện đó thì có chuyện gì không nhịn được nữa! Hổ Nữu, nếu cô đã vô duyên vô cớ chọc tôi như vậy thì cũng đừng trách Tiêu Phàm tôi vô tình!

Hừ! Chỉ bằng loại kỹ thuật diễn xuất không ổn đó của cô mà cũng dám thô lỗ trước mặt Tiêu Phàm này sao?

Vẻ mặt Tiêu Phàm nghiêm túc trở lại, hắn không muốn nhịn nữa. Hôm nay, hắn nhất định phải cho cô nàng Hổ Nữu này hiểu được thế nào gọi là tôn trọng đội trưởng, trêu chọc đội trưởng không phải chuyện gì hay ho!

Hắn phải để cô hiểu, đội trưởng như hắn hoàn toàn không dễ chọc vào!

…

Hôm qua, trong “Tân Sinh”, Hổ Nữu cùng đám người ở Vũ Hội Ác Ma trong trận doanh Tinh Linh đi lang thang trong thành Frya.

Sau khi bị đám người Tiêu Phàm náo loạn một trận ở giữa quãng trường, thành Frya đã không còn phồn hoa như ban đầu mà trở nên lạnh lẽo hơn

không ít.

Không có sự phồng vinh náo nhiệt thì người đi lại trên đường như Hổ Nữu đương nhiên cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Nhưng mà chuyện khiến cô chán nản nhất là… Sau khi đám người Tiêu Phàm chạy ra khỏi thành Frya thì thành này luôn ở trong trạng thái khép kín. Bị giam trong cái thành chán chường này cũng khiến người hiếu động, hoạt bát như Hổ Nữu cô sắp điên rồi.

Hừ! Đều do tên Phàm muội muội khốn kiếp kia làm hại cả!

Quá đáng nhất là hắn hoàn toàn không xem chị đây ra gì, vừa thấy chuyện đùa giỡn tình cảm là bỏ hẳn chị đây ở nơi này! Đúng là đáng ghét mà!

Hổ Nữu đá hòn đá nhỏ trên đường, cả quãng đường luôn thầm mắng Tiêu Phàm trong lòng.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang từ phía xa truyền tới, khiến Hổ Nữu sợ hết hồn.

Tới lúc Hổ Nữu hồi thần lại vội chạy tới nơi xảy ra chuyện thì đã thấy đại bản doanh của công hội Tinh Thần ở thành Frya này đã trở thành một vùng đất bằng phẳng, một vùng trời đen thẳm mù mịt, thật là thảm thiết, không biết là do ai gây ra chuyện này nữa.

Hổ Nữu nhìn cảnh tượng trước mặt, đột nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ. Có lẽ ở lại thành Frya cũng không phải là quá nhàm chán lắm.

Nhưng mà tâm trạng tốt đẹp của cô thật sự không kéo dài được lâu, vì cô nhanh chóng nhìn thấy tin tức người gây ra chuyện này. Lại là Mệnh Phàm!

Đáng chết! Chuyện nổ tung đại bản doanh công hội lớn nhất trong game vui như vậy mà Phàm muội muội lại không gọi chị đây! Hắn đúng là ngày càng không hiểu chuyện!

Hổ Nữu tức giận vì cô cảm thấy Tiêu Phàm có thể phong lưu tiêu sái bên ngoài còn mình thì bị giam cầm trong cái thành Frya này, rảnh rỗi tới khó

chịu. Dù là trong trò chơi hay là trong đội "Chị em tốt" thì Tiêu Phàm làm vậy cũng thật sự không có nghĩa khí!

Hổ Nữu rất muốn có thể thông qua khung chat riêng trong trò chơi chửi Tiêu Phàm một trận đã đời.

Nhưng không ngờ lại luôn nhận được câu nhắc nhở của hệ thống: "Người chơi đang nhận nhiệm vụ đặc biệt, không thể kết nối." Vì vậy ngọn lửa tức giận của cô hoàn toàn không thể giải tỏa được, quyết định lần sau gặp mặt phải trừng trị Tiêu Phàm một trận.

Nhưng mà lúc này, sau lưng cô lại vang lên giọng nói của Xà Cơ…

"Ừm, đội trưởng, em là Xà Cơ… Chuyện đó… Ngày mai anh có rảnh không, ra ngoài tới nơi này với em được không? Em… Bạn của em muốn nhờ anh vài việc…"

Chương 690: Phản Kích

Chương 692: Phản Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hả? Tình huống gì đây? Phàm muội muội ngu ngốc kia đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi sao? Cô nhóc Xà Cơ này định sẽ gặp Phàm muội muội trong hiện thực?

Có vẻ thú vị đấy…

Xà Cơ đang nói chuyện với Tiêu Phàm thì không biết từ lúc nào trước mặt đã xuất hiện nụ cười gian tà của Hổ Nữu khiến cô hơi ngẩn ra…

Thành phố S?

Mình cũng ở thành phố S.

Gặp mặt vào buổi chiều sao?

Không được, nếu Phàm muội muội tới vào buổi chiều thì thời gian chơi quá ít.

Có nên nói với hắn mình cũng sẽ tới không?

Đùa gì chứ? Hắn mà biết mình tới thì sao còn ngạc nhiên vui mừng được nữa.

…

Vì vậy, khi Tiêu Phàm còn chưa biết gì, Hổ Nữu đã lên kế hoạch tạo bất ngờ cho Tiêu Phàm trong thế giới thật.

Khi hắn thấy đại mỹ nữ mình thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Chắc chắn sẽ bị dáng vẻ xinh đẹp của bản tiểu thư làm cho trợn mắt há mồm!

Hổ Nữu thầm nghĩ.

Thậm chí trong lòng cô đã chuẩn bị những lời khoa khoang trước mạt Tiêu Phàm.

Nhưng phản ứng khi gặp cô của Tiêu Phàm lại khiến Hổ Nữu tức giận vô cùng. Sao tên khốn này nhìn cô như nhìn ôn thần vậy, vừa thấy đã quay đầu đi luôn?

Đây là cách nên cư xử với một người đẹp sao?

Từ nhỏ tới lớn, Hổ Nữu luôn sống trong nhung lụa, chưa từng bị đối xử hờ hững như thế bao giờ!

Vì vậy, thù mới hận cũ khiến cô nàng nổi cơn tam bành, trong lúc tức giận đã đánh về phía Tiêu Phàm.

Cô phải để hắn hiểu được vô lễ với cô sẽ phải nhận hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

…

Kế hoạch trả thù tiến triển vô cùng thuận lợi, cô chỉ hy sinh chút nhan sắc, Tiêu Phàm liền bị mọi người gây áp lực, phải đặt ra quan hệ với mình.

Hổ Nữu khẽ nhìn tình hình đám người xung quanh, biết chơi đùa đến đây là nên dừng lại. Nhưng Tiêu Phàm chỉ nhận sai trên miệng thế không khiến cô thỏa mãn. Cô cảm thấy mình phải trừng phạt nghiêm khắc vào thì Tiêu Phàm mới có thể nhớ rõ sai lầm lần này.

Vì vậy, bàn tay ngọc ngà của cô chậm rãi đặt vào bên hông Tiêu Phàm, vô thức sử dụng đồn công kích thường dùng đối với Tiêu Phàm.

Nhưng mà, vì thời gian này Hổ Nữu đang oán giận Tiêu Phàm, nên cái véo này hoàn toàn không hề khống chế sức lực. Đúng là… hơi nặng…

Hừ! Đáng đời, ai bảo hắn đặc tội với bản tiểu thư!

Nhưng Hổ Nữu hoàn toàn không áy náy chút nào về hành động của mình, sau khi véo mạnh vào eo Tiêu Phàm một cái, cô hài lòng hơn, dáng vẻ vô cùng đắc ý nhưng vẫn cố tỏ ra đau lòng: "Haizz, vậy… anh biết sai là được rồi, chúng ta đi thôi…"

Đây là ẩn ý của Hổ Nữu. Cô nói mấy câu này là muốn tỏ rõ với Tiêu Phàm, cô chơi chán rồi, giải tán thôi.

Hổ Nữu biết Tiêu Phàm là người khôn khéo, chắc chắn sẽ hiểu ý của cô.

Nhưng cô lại không nhận ra, cô chơi chán rồi, nhưng mà… Tiêu Phàm mới bắt đầu chơi…

"Bảo bối, anh thật sự biết sai rồi, anh xin lỗi, anh không nên giả vờ như không quen biết em!"

Hổ Nữu vừa muốn rời khỏi vòng ngực của Tiêu Phàm, không ngờ Tiêu Phàm vươn tay kéo cô trở lại ngực mình.

Nằm trong vòm ngực rắn chắc, Hổ Nữu hơi bối rối, tình huống gì thế này?

Con thỏ chết bầm này muốn làm phản sao?

“Bảo bối, em đừng tức giận, tha thứ cho anh, được không?”

Tiêu Phàm nói đầy tình cảm, vẻ mặt vô cùng đau lòng, ân hận.

“Này, này, tôi tha thứ cho anh, Phàm muội muội, chúng ta rời khỏi đây!”

Hổ Nữu nghĩ Tiêu Phàm không hiểu ám chỉ của cô nên nói nhỏ vào tai hắn, muốn thoát khỏi vòm ngực của hắn lần nữa.

Nhưng vừa nhận được phúc lợi, sao Tiêu Phàm có thể để cô tránh thoát dễ dàng như vậy. Hắn đưa tay ra, nhìn thì giống như đang đỡ lưng cô nhưng thực ra là ghìm cô trở về ngực mình.

Vì vậy, Hổ Nữu vừa định đứng lên lại trở lại trong ngực hắn.

Cảm nhận cái nhấn vô cùng bá đạo này của Tiêu Phàm, rốt cuộc Hổ Nữu cũng đã ý thức được điều gì đó, trong mắt hiện ra vẻ khó tin…

Cái tên khốn này dám phản kháng?

Hổ Nữu kinh ngạc.

Trong trí nhớ của Hổ Nữu, từ trước tới nay Tiêu Phàm chưa từng làm ra hành động phản kháng kịch liệt gì với cô. Hành động hôm nay của hắn quả thật khiến cô cảm thấy vô cùng mới lạ.

Nhưng mới lạ thì mới lạ, Hổ Nữu vẫn rất tức giận về hành động này của Tiêu Phàm.

Vì bây giờ cả người cô đang dán sát vào cơ thể Tiêu Phàm, chỉ cần khẽ cử động là sẽ tạo ra sự tiếp xúc vô cùng mờ ám, có thể nói tiện nghi gì đều bị Tiêu Phàm chiếm hết rồi!

Mượn thế ăn đậu hủ của cô?

Phàm muội muội, chẳng lẽ đây chính là cách anh phản kích sao?

Không thể không thừa nhận thủ đoạn này rất giỏi.

Hắn lấy tình hình là mọi người đang vây xem xung quanh để hạn chế hành động của cô.

Nếu là cô gái khác, có lẽ sẽ thật sự cắm đầu vào diễn theo.

Nhưng đáng tiếc, người hắn gặp lại là bản tiểu thư, trong từ điển của bản tiểu thư hoàn toàn không có hai chữ "dè dặt"!

Đối mặt với những chuyện này, bản tiêu thư cũng chẳng thèm làm ra vẻ thục nữ làm gì. Chắc chắn chị đây sẽ sử dụng thủ đoạn bạo lực nhất để đánh chết cái tên khốn nhà hắn!

Nghĩ tới đây, bàn tay Hổ Nữu chậm rãi siết chặt lại, chuẩn bị đẩy Tiêu Phàm ra, muốn cho tên ghê tởm này nếm trải mùi vị của "Chó ăn cứt"!

Nhưng cô còn chưa chuẩn bị đủ lực thì hành động đó đã bị Tiêu Phàm hoàn toàn phá tan…

Đột nhiên Tiêu Phàm siết chặt hai vai của cô, vẻ mặt đầy tình cảm nhìn cô chăm chú: "Bảo bối, em hãy tin anh, anh thật sự yêu em…"

Nghe những lời của Tiêu Phàm, xung quanh bỗng chốc nổi lên những tiếng hô hào, khu vực "khán giả" cũng xôn xao.

"Oa! Lãng mạn quá!"

"Lúc anh này tỏ tình thật là đẹp trai quá…"

"Có phải vừa rồi họ cãi nhau đúng không? Bây giờ anh trai kia chủ động nhận sai, cầu xin tha thứ kìa…"

…

Nghe những lời bàn tán xung quanh, trong lòng Tiêu Phàm hơi đắc ý, không phải cô thích chơi sao? Tới đi! Tổn thương lẫn nhau thôi! Ai sợ ai chứ!

Lời nói của Tiêu Phàm khiến người đang định đẩy hắn ra bỗng nhiên dừng lại.

Không hiểu sao, nghe xong những gì Tiêu Phàm nói, trái tim Hổ Nữu đập rộn lên, nhịp tim cũng tăng tốc đột ngột không nghe theo sự điều khiển của cô nữa…

Gì vậy chứ? Rõ ràng mình biết tên khốn này chỉ nói bậy thôi, sao lại căng thẳng vậy chứ? Tỏ tình gì chứ, có phải bản tiểu thư nghe lần đầu đâu, sao phải hoảng hốt chứ!

Đột nhiên Hổ Nữu cảm thấy hơi tức giận đối với phản ứng của bản thân, trên gương mặt đều là vẻ xấu hổ.

Nhưng Tiêu Phàm hoàn toàn không phát hiện, hiện tại, hắn chỉ viết tiếp lời kịch chuẩn bị nói thôi.

“Bảo bối, thật ra anh không cố ý làm ra vẻ không quen biết em như vậy. Nhưng tối qua… tối qua, ba em gọi điện cho anh, ông nói không đồng ý chuyện của chúng ta. Ông muốn gả em cho giám đốc Chu Đại Tráng của công ty R gì đó. Anh chỉ thấy, nếu tình yêu của chúng ta không có sự chấp nhận của người nhà em thì sẽ không hạnh phúc, nên anh…”

…

“Haizz, thì ra là vậy, vừa rồi chúng ta trách lầm chàng trai này rồi.”

“Đúng vậy, đây là thời đại nào rồi chứ, người nhà cô gái này còn đi nịnh bợ người ta như vậy.”

“Giám đốc Chu Đại Tráng của công ty R, vừa nghe là đã thấy là nhà giàu mới nổi, xem ra lại đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu rồi…”

“Đúng vậy, nếu gả cho Chu Đại Tráng gì đó thì chẳng bằng gả cho chàng trai si tình này.”

…

Hắn nói gì cơ?

Tình yêu của chúng ta không được sự chấp nhận của người nhà em thì sẽ không hạnh phúc?

Tối hôm qua ba em gọi điện nói không đồng ý chuyện của chúng ta?

Ba em định gả em cho giám đốc Chu Đại Tráng của công ty R?

Hổ Nữu dường như tỉnh hồn lại, cô biết Tiêu Phàm lại tiến vào trạng thái "ảnh đế" rồi. Hơn nữa, cô cũng đã tìm lại sức lực trong tay mình. Cái tên khốn Tiêu Phàm này, còn dám trù ẻo cô sẽ gả cho giám đốc Chu Đại Tráng của công ty R gì đó nữa?

Khốn kiếp! Cái tên nhóc nhà hắn dám trêu chọc chị đây trước mặt bao nhiêu người như vậy! Xem chị đây có tát cho hắn một cái bay theo gió luôn không!

Hổ Nữu chuẩn bị đưa tay lên tát thẳng vào mặt Tiêu Phàm, không ngờ tình cảm nồng cháy của Tiêu Phàm lại tiếp tục tấn công!

Chương 691: Trò Cười

Chương 693: Trò Cười

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ thấy Tiêu Phàm lại ôm Hổ Nữu vào lòng, dáng vẻ đau lòng ân hận nói: "Xin lỗi, xin lỗi, anh không nên mềm yếu như vậy, không nên ích kỷ như vậy, không nên vừa nghe vài lời của ba em đã vứt bỏ tình yêu của chúng ta. Em hãy cho anh một cơ hội nữa được không? Anh thật sự yêu em!"

Cảm nhận vòm ngực rắn chắc của Tiêu Phàm, nhìn ánh mắt trong suốt của hắn, nghe câu nói "anh yêu em" đó, đầu óc Hổ Nữu lại bị làm rối loạn thêm lần nữa.

Không biết nên làm thế nào, Hổ Nữu không kiềm được hốt hoảng, trái tim trong lồng ngực đập càng lúc càng mạnh, hai má cũng trở nên ửng hồng.

"Tha thứ đi! Tha thứ cho anh ấy đi! Tha thứ…"

Nghe âm thanh từ bốn phía, trong lòng Tiêu Phàm rất hài lòng.

Hừ, không phải cô muốn mượn lời của "khán giả" xung quanh để biến hắn thành một người đàn ông bạc tình sao, nghĩ mọi chuyện đơn giản thế sao? Giờ mọi chuyện đã được hắn xoay chuyển trở lại, tội danh mà cô gán cho hắn đã được hắn rửa sạch rồi!

Vì vậy, Tiêu Phàm không nhịn được kiêu ngạo hếch cằm, muốn nhìn dáng vẻ tức tới thở không ra hơi của Hổ Nữu trước tình huống phải đối mặt hôm nay.

Nhưng dường như để hắn thất vọng rồi, vì lúc này trên gương mặt Hổ Nữu hoàn toàn không có chút tức giận nào…

Này! Này! Chuyện gì vậy!

Trước mặt Tiêu Phàm là một gương mặt vô cùng xinh đẹp, mày liễu mắt phượng, môi anh đào căng mọng, khuôn mặt trắng noãn giống như chạm vào là vỡ, vô cùng mê người, nhưng khiến cho người ta không thể tin được là trên hai gò má là những vệt ửng đỏ khó tin!

Không phải hắn đang nằm mơ chứ? Hổ Nữu xấu hổ? Ma nữ Hổ Nữu này sẽ xấu hổ?

Tiêu Phàm lo lắng nhìn vào đôi mắt của Hổ Nữu, nhưng tầm mắt hai người vừa chạm vào nhau thì Hổ Nữu nhanh chóng tránh đi, dáng vẻ hoạt bát như trước.

Đậu má!

Sao vừa rồi hắn lại cảm thấy dáng vẻ xấu hổ của Hổ Nữu rất dễ thương chứ!

Tại sao vẻ mặt của Hổ Nữu lại kỳ lạ như vậy!

Không thể nào! Sao loại người biến thái tệ hại như Hổ Nữu có thể có vẻ mặt đáng yêu như vậy được!

Nhất định là cô đang diễn! Đúng rồi, diễn! Kỹ thuật diễn của cô đã cao hơn rồi!

Đáng sợ nhất là, kỹ thuật diễn của cô nàng lại có tác dụng với hắn! Đáng chết, có phải hắn đánh giá thấp ma nữ này rồi không?

Phản ứng khác thường của Hổ Nữu khiến Tiêu Phàm sợ hãi lo lắng, hắn lập tức dời mắt khỏi gò má ửng hồng xinh đẹp kia.

Nhưng mà vừa dời sự chú ý khỏi mặt của cô nàng thì Tiêu Phàm càng trở nên sợ hãi hơn.

Vì hắn có thể cảm nhận được bộ ngực của cô ép sát vào cơ thể mình, sự đè nén đó mang lại cảm giác vô cùng kinh khủng…

Hổ Nữu quả nhiên là ma nữ, ngay cả dáng người cũng yêu nghiệt như vậy!

Ý thức được người trước mặt mình cũng có điểm tốt, Tiêu Phàm hoàn toàn không thể ổn định lại nữa, càng không nói tới chuyện có thể tập trung vào kỹ thuật diễn nữa không mà đầu óc cũng đang dần trống rỗng!

Hắn cũng là một người đàn ông bình thường. Mà đã là đàn ông, thì trong cơ thể luôn bị một sức mạnh khống chế.

Hôm nay, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy thì chắc chắn hắn sẽ không thể kiềm lại được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể mình.

Sức mạnh hồng hoang này do ma nữ này tạo ra chắc chắn sẽ mang lại một đại nạn vô cùng lớn cho thế giới!

Cảm nhận máu huyết sôi trào trong cơ thể, Tiêu Phàm thầm nghĩ như vậy…

Không được!

Tiêu Phàm! Mi nhất định phải cố gắng khống chế dục vọng của mình, triệt để tỉnh táo lại, tuyệt đối không thể chịu sự mê hoặc của tên yêu nữ này!

Tiêu Phàm cắn răng một cái, nhẫn tâm, dự định triệt để loại bỏ sự mê hoặc từ bên ngoài, giữ vững bản tâm của mình.

Thế nhưng hắn không ngờ Hổ Nữu lại thoáng xê dịch người dưới của mình, tạo ra ma sát, Tiêu Phàm cảm nhận được thứ mềm mại và co dãn ở trước

người, rối bời lần thứ hai!

A! Quả nhiên là yêu nữ mà! Cô còn làm như vậy, sao mình có thể bình tĩnh lại được chứ!

…

Bây giờ tình hình của Hổ Nữu cũng không tốt lắm, trước đó cô chỉ muốn khiêu khích Tiêu Phàm một hồi, tùy ý thưởng thức dáng vẻ chật vật của Tiêu Phàm ở trước mặt mình, thế nhưng sau khi nghe Tiêu Phàm thâm tình nói ra một câu nói đầy mập mờ kia, cô lại cảm thấy hơi hoảng hốt.

Tại sao lại như vậy chứ? Lẽ nào mình có cảm giác với cái tên này ư? Không thể nào! Chắc chắn không phải là như vậy!

Hổ Nữu bị suy nghĩ ở trong lòng mình hù dọa đến sợ, cả người của cô đều trở nên không khỏe. Lúc này cô đang bị Tiêu Phàm ôm ở trong lòng thì càng xấu hổ hơn, cho nên cô mới xoay mặt đi, thử xê dịch cơ thể của mình để che dấu điều này.

…

Quần chúng vây xem cũng không biết điều mà Tiêu Phàm và Hổ Nữu đang suy nghĩ ở trong lòng, họ nhìn thấy một nam một nữ, trai tài gái sắc bỗng nhiên ngơ ngác đứng ở chính giữa không nói tiếng nào, có vẻ khá là trầm mặc, thế nên họ cho rằng vì sự vây xem của mình đã khiến cho hai người cảm thấy ngại ngùng, chợt cảm thấy rất thú vị.

Cảm nhận được bầu không khí càng lúc càng trở nên mập mờ hơn, không biết tại sao, có người đã bắt đầu ồn ào: “Hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái…”

Ngay sau đó, những người còn lại cũng theo đó mà hô lên, tiếng hô khắp bốn phía dần dần trở nên nhiệt tình, chỉnh tề và vang dội hơn…

Hôn một cái?

Đùa gì thế! Tại sao mình phải hôn tên yêu nữ như Hổ Nữu chứ!

Lại nói, nếu mình thật sự hôn lên mặt cô, có lẽ sẽ bị cô trực tiếp chơi chết ở chỗ này luôn ấy nhỉ!

…

Tại sao lại như vậy chứ! Tại sao muốn bản mỹ nữ hôn tên khốn kiếp như Phàm muội muội, chuyện này quả thật là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga mà! Mình sẽ không hôn hắn đâu!

…

Hai người Tiêu Phàm và Hổ Nữu, trong lòng mỗi người đều mang sự chống cự mãnh liệt, thế nhưng thân thể của hai người lại chẳng hề nhúc nhích dù chỉ là một chút, trái lại mặt của hai người đều mất tự nhiên và căng thẳng đến mức đỏ lên.

“Hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái…”

Tiếng hô càng nhiệt liệt hơn, phảng phất như tiếng sóng vậy, dai dẳng không dứt bên tai. Tiêu Phàm và Hổ Nữu cũng bị tiếng hô mạnh mẽ này lôi ra khỏi đống suy nghĩ trong lòng, trong lúc đó thì khoảng cách giữa hai người họ như ma xui quỷ khiến lại càng lúc càng gần hơn.

Thường ngày hắn vẫn luôn chú ý đến tính cách biến thái của Hổ Nữu, bây giờ chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang gần trong gang tấc này, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy hơi kinh ngạc vì vẻ đẹp này, hắn không nhịn được mà nuốt một ngụm nước miếng, thầm nghĩ trong lòng, không nghĩ đến yêu nữ này cũng rất đẹp đó…

Khuôn mặt của Hổ Nữu ở rất gần Tiêu Phàm, ngược lại thì Hổ Nữu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm, trái tim của cô càng lúc càng đập mạnh hơn.

Mình… Mình… Bây giờ mình muốn làm gì?

Lẽ nào mình thật sự muốn hôn Phàm muội muội sao, nhưng… Nhưng…. Nhưng, sao có thể được cơ chứ! Tuy rằng… Dường như… mình cũng

không chán ghét điều này, nhưng mà… nhưng mà tuyệt đối không được đâu!

Hổ Nữu rối bời, cô cảm thấy cơ thể của mình bắt đầu mất khống chế mà trở nên run rẩy…

“Hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái…”

Nhìn hai người ở giữa từ từ dựa vào nhau, mọi người vô cùng hưng phấn, tiếng hô càng lúc càng vang dội hơn trước.

Trái tim của Tiêu Phàm và Hổ Nữu đập bình bịch, trong lúc vô thức, khuôn mặt của hai người đã sắp dán sát vào nhau.

Mà đúng lúc này, Tiêu Phàm thở ra một luồng hơi ấm áp, nhẹ nhàng thổi lên gò má của Hổ Nữu, thổi đến mức Hổ Nữu hơi ngứa.

Cơn ngứa này cũng khiến cả người của Hổ Nữu không khỏi run rẩy…

Một khắc sau, rốt cuộc thì Hổ Nữu đã không chịu đựng được cái bầu không khí quái lạ này nữa, cô triệt để bùng nổ!

“A a a…”

Tiếng thét dài như sự trút giận vang lên, cô gái áo đỏ đột nhiên đẩy người thanh niên tuấn tú trước người mình ra, kinh hoảng chạy ra khỏi chỗ đoàn người.

Gò má lúc rời đi của cô gái này cũng giống như bộ đồ đỏ của mình vậy, tươi đẹp mà mỹ lệ…

Tiêu Phàm đột nhiên bị Hổ Nữu đẩy ngã xuống đất, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, dường như còn có chút ít tiếc nuối, thế nhưng hắn dùng sức lắc đầu mình, sau đó đứng dậy đuổi theo Hổ Nữu.

Chương 692: Ba Nữ

Chương 694: Ba Nữ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tình hình đột ngột xảy ra ở giữa hiện trường khiến mọi người phải ngẩn ra hồi lâu.

Sau khi bọn họ phục hồi tinh thần lại, mọi người nhìn về hướng mà Tiêu Phàm và Hổ Nữu đã rời khỏi thì đăm chiêu, cuối cùng lại sôi nổi lộ ra một nụ cười cực kỳ mập mờ…

…

Mà chỉ chốc lát sau, hai người trong cuộc đang to tiếng tranh chấp với nhau ở trong một góc nhỏ không đáng chú ý, ở đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S.

“A a a! Phàm muội muội! Tên khốn kiếp này, hôm nay anh đã ăn gan báo hay sao hả! Lại dám đùa giỡn chị đây!”

Hổ Nữu kéo áo của Tiêu Phàm, giật mạnh liên tục, màu hồng trên má cô vẫn chưa hề biến mất, làm cho người ta cảm thấy rất rung động.

“Liên quan gì đến tôi chứ! Để phối hợp với diễn xuất của cô tôi chỉ vờ như không thấy* ~”

(*Lời trong bài hát “Diễn Viên” của Tiết Chi Khiêm)

Tiêu Phàm thuận miệng biện bạch, hắn quay mặt sang một bên, cố gắng không để cho tầm mắt của mình và Hổ Nữu chạm vào nhau.

“A! Tên khốn kiếp này, lại còn dám dùng lời bài hát để lừa gạt tôi! Thật là đáng ghét! Đậu hũ hôm nay của chị đây đều bị anh ăn hết rồi!”

Không biết xấu hổ mà nói huỵch toẹt hết ra, cũng chỉ có Hổ Nữu dám làm như thế.

Mà đối diện với lời nói không đi theo lối mòn thông thường thế này, tương tự cũng chỉ có tên da mặt dày như Tiêu Phàm mới dám đúng lý hợp tình

tiếp tục đối phó mà thôi.

“Ha ha, cô có đậu hũ gì cho tôi ăn chứ? Hơn nữa tôi cũng sẽ không thích đậu hũ của bà điên như cô đâu!”

“Đồ khốn! Anh lại dám khinh bỉ tôi! Đừng có nguỵ biện, chỉ cần là đàn ông thì đều muốn chiếm lợi của một người đẹp như chị đây, anh cũng không thể nào là ngoại lệ!”

“Đó là bởi vì bọn họ nông cạn, không biết dáng vẻ dã man và hung hãn của cô thôi!”

“Cho dù tôi dã man hung hãn thì có sao đâu, đàn ông chính là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, anh cũng như vậy! Anh dám nhìn thẳng vào mắt của tôi mà nói, anh không hề có cảm giác gì đối với tôi sao!”

Nghe được lời khiêu khích của Hổ Nữu, Tiêu Phàm đành phải xoay đầu lại, đối diện với hai mắt của Hổ Nữu.

Thế nhưng khi ánh mắt của Hổ Nữu và Tiêu Phàm vừa mới chạm vào nhau, gò má của hai người lập tức đỏ lên, thế là họ lại không kìm lòng được mà dời mắt đi lần nữa.

Tiêu Phàm có vẻ vô cùng lúng túng, Hổ Nữu thì lại không nhịn được nữa mà gào thét: “A a a! Đồ khốn!”

…

“Được rồi, được rồi, Phỉ Phỉ, cậu đừng làm loạn lên nữa. Nếu không phải lúc đầu cậu đã làm bậy, vậy thì tình hình cũng sẽ không biến thành như vậy.”

Một cô gái mặc đồ màu nhạt bước ra, cô nhẹ nhàng khuyên nhủ Hổ Nữu, sau đó lại nở nụ cười thân thiện với Tiêu Phàm đang ở bên cạnh Hổ Nữu.

Cô vừa nở nụ cười, lại làm cho Tiêu Phàm nhìn đến mức sững sờ ngay lập tức, trong lòng hắn thầm nói, cái gì gọi là ngoái đầu nhìn lại, một nụ cười sinh ra trăm vẻ đẹp, có lẽ chính là nói cảnh đẹp trước mắt này.

Nhìn thấy dáng vẻ dại ra của Tiêu Phàm, Hổ Nữu bỗng dưng tức giận, cô tàn nhẫn đạp cho Tiêu Phàm một chân: "Anh quả nhiên là kẻ háo sắc mà!"

Tiêu Phàm bị đau, cũng không dám lỗ mãng với Hổ Nữu nữa, hắn chỉ có thể trợn mắt giận dữ nhìn cô một cái, cương quyết trả lời một câu: "Cái gì mà kẻ háo sắc chứ, mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp cả!"

Không sai, người khuyên nhủ Hổ Nữu lúc này tuyệt đối được xem là người đẹp trong số các người đẹp, bởi vì tên của cô ấy chính là Hàn Thi Dao…

Hàn gia là nhà giàu thuộc hàng số một trong thành phố S, tuy không bằng Hồ gia nhưng cũng đủ để cho Hàn Thi Dao được ăn no mặc ấm từ nhỏ đến lớn.

Huống chi cô còn có một người chị sinh đôi cực kỳ mạnh mẽ là Hàn Thi Toàn, điều này làm cho cô nhận được rất nhiều sự che chở trên con đường trưởng thành của mình.

Nhu cầu về vật chất được thỏa mãn, không gặp phải quá nhiều khó khăn trên con đường trưởng thành. Về lý thuyết mà nói thì Hàn Thi Dao phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng, thế nhưng cô vẫn có phiền muộn, điều phiền muộn đó chính là đàn ông, nói đúng hơn là ánh mắt mang theo sự độc chiếm của những người đàn ông kia.

Loại ánh mắt trần trụi này khiến cho cô cảm thấy vô cùng không thoải mái và không có cảm giác an toàn. Chuyện này làm cho Hàn Thi Dao vốn đã có tính cách nhát gan lại càng bất an hơn nữa.

Cũng bởi vì cô xinh đẹp từ nhỏ, vậy nên trên con đường trưởng thành của mình thì cô luôn gặp được loại ánh mắt này.

Cứ nhận được những ánh mắt như vậy, thậm chí Hàn Thi Dao đã nảy sinh ra loại cảm giác mâu thuẫn đối với đàn ông luôn.

Bởi vì nếu có người dùng loại ánh mắt này mà nhìn mình, Hàn Thi Dao thật sự không thể có thiện cảm với người đó được.

Mặt khác, cách làm của những người đàn ông kia có vẻ cực kỳ ấu trĩ, ví dụ như đại thiếu gia của Phương gia, Phương Hạo Thiên. Hắn ta muốn theo đuổi cô nên đã sử dụng thủ đoạn "nuôi nhốt", phương thức này làm cho Hàn Thi Dao cảm thấy bản thân mình giống như những con gia súc bị nhốt lại để chăn nuôi vậy.

Loại ánh mắt tràn ngập sự độc chiếm này từng khiến cho Hàn Thi Dao cảm thấy rất tệ hại, dần dần cô không còn có cảm giác mong chờ gì đối với các nam sinh khác nữa.

Bởi vì cho dù là bạn nhảy nam lâm thời trên giải thi đấu vũ đạo quốc tế của cô là William cùng không phải là một ngoại lệ. William đã đưa sự hèn hạ và ích kỷ vào ánh mắt của mình, thế nhưng William rõ ràng là nam sinh đã nhận được sự giáo dục cao đẳng của hoàng gia Anh.

Có điều một việc ngoài ý muốn đã xảy ra, cô gặp được một người con trai có ánh mắt trong suốt.

Đó là lần đầu tiên Hàn Thi Dao ở cùng một nam sinh mà cảm thấy nhẹ nhõm và vui vẻ đến thế. Tuy rằng thời gian rất ngắn ngủi nhưng lại làm cho cô cảm thấy khó quên.

Cô cố gắng tìm người nam sinh này, muốn thử tìm hắn để làm bạn hoặc bạn nhảy với mình, đáng tiếc từ lần đó trở đi, nam sinh này liền biến mất không còn chút tăm tích nào, cô không thể tìm được hắn.

Vì thế Hàn Thi Dao còn cảm thấy rất đáng tiếc nữa cơ.

Có điều chuyện duyên phận quả thực rất khó nói, dưới sự hướng dẫn của Hàn Thi Toàn, Hàn Thi Dao tiến vào "Tân Sinh", nhìn thấy người nam sinh này lần thứ hai.

Cuộc gặp gỡ bên trong "Tân Sinh" khiến Hàn Thi Dao cảm thấy rất bất ngờ, cô không chỉ bất ngờ vì cuộc gặp gỡ này, cô càng bất ngờ hơn vì thân phận ở trong trò chơi của người này, đó chính là "Lich King" Mệnh Phàm…

Nghi hoặc, khó hiểu, tò mò, Hàn Thi Dao rất muốn trò chuyện với Tiêu Phàm lần nữa, cô muốn tìm hiểu xem hắn là hạng người như thế nào. Hôm qua, Hồ Phỉ Phỉ lại gọi điện thoại cho cô, nói rằng muốn cho người thanh niên gọi là Mệnh Phàm ở trong trò chơi một niềm vui bất ngờ, hỏi cô có muốn đi cùng hay không…

Cô đồng ý rồi.

Hàn Thi Dao không hề do dự, thậm chí cô còn chẳng biết vì sao mình không thèm suy nghĩ gì nữa.

Mình muốn hóa giải sự hiểu lầm giữa chị và hắn nên mới đi, đúng đó, chính là vì thế…

Mang theo lý do đó, Hàn Thi Dao quyết định đi cùng người bạn thân của mình là Hồ Phỉ Phỉ.

…

Trở nên đẹp trai? Thế nhưng ngũ quan vẫn vậy mà, lẽ nào đã trôi qua thật lâu nên ký ức của mình về chuyện đó đã mơ hồ ư?

Đây là ấn tượng đầu tiên của Hàn Thi Dao đối với Tiêu Phàm.

…

“Tối hôm qua lúc chúng ta ở bên cạnh nhau, anh rõ ràng đã dùng bàn tay của mình mà vuốt ve mái tóc của em, nói sẽ mãi mãi yêu em, sao hôm nay anh lại nói là không quen biết người ta cơ chứ? Anh lạnh lùng như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng đau lòng đó, hu hu hu…”

Nhìn người bạn thân của mình là Hồ Phỉ Phỉ dựa vào người hắn nói những lời này, Hàn Thi Dao liền biết Hồ Phỉ Phỉ lại bắt đầu quậy phá nữa rồi, cô không khỏi cảm thấy lo lắng cho tình cảnh của người nam sinh này.

Kết quả là Hàn Thi Dao không nghĩ đến Tiêu Phàm và Hồ Phỉ Phỉ lại đối kháng với nhau, thậm chí hắn còn làm cho Hồ Phỉ Phỉ phải xấu hổ, thế nhưng điều hấp dẫn sự chú ý của Hàn Thi Dao chính là ánh mắt của Tiêu Phàm, từ đầu tới cuối thì ánh mắt của hắn vẫn không hề xuất hiện bất kỳ

loại cảm xúc nào khiến cô cảm thấy chán ghét, phải biết rằng Hồ Phỉ Phỉ cũng là một người đẹp trong số các người đẹp đó!

Có lẽ hắn chính là một người đàn ông khác với các người đàn ông khác…

…

Chương 693: Đi Dạo Phố

Chương 695: Đi Dạo Phố

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đã lâu không gặp, tôi tên là Hàn Thi Dao, là bạn thân của Phỉ Phỉ, tôi nên xưng hô với anh thế nào?”

Hàn Thi Dao hơi gật đầu với Tiêu Phàm, sau đó cô mỉm cười nói, có vẻ cực kỳ thân thiết gần gũi.

“À… Tôi tên là Tiêu Phàm, cô cũng có thể gọi tôi là Phàm ca, ha ha!”

Quả nhiên là cô tiên mà hắn gặp được trong học viện nghệ thuật, hành vi và cử chỉ quả thực quá thục nữ mà, đâu giống người nào đó…

Tiêu Phàm vô thức nhìn thoáng qua Hổ Nữu ở một bên, Hổ Nữu lập tức bị cái nhìn khinh bỉ của Tiêu Phàm kích thích, cô cao giọng la lên: “Ánh mắt này của anh là có ý gì hả! Còn nữa, cái gì mà Phàm ca chứ! Anh có biết xấu hổ hay không hả! Muội muội chính là muội muội, cả đời đều là Phàm muội muội, Phàm ca cái gì, anh đừng có hòng mơ tới chuyện đó nhé!”

“Hổ Nữu! Cô đừng có phá tôi nữa! Lại nói tiếp, tôi chắc chắn lớn tuổi hơn cô, dựa theo số tuổi thì cô cũng phải gọi tôi một tiếng Phàm ca đấy!”

Tiêu Phàm đương nhiên không muốn mất mặt trước mặt Hàn Thi Dao, hắn cứ bị Hổ Nữu gọi Phàm muội muội Phàm muội muội suốt, như vậy thì còn thể thống gì nữa chứ!

“Tôi mặc kệ, bổn cô nương thích gọi anh thế đó, anh đừng hòng xoay người, hừ! Còn nữa, anh có thể đừng có Hổ Nữu tới Hổ Nữu lui được không, người đẹp đây tên là Hồ Phỉ Phỉ, anh cũng có thể gọi tôi là Hồ đại mỹ nữ ~”

Nhìn cảnh tượng ầm ĩ của Hồ Phỉ Phỉ và Tiêu Phàm, Hàn Thi Dao chợt cảm thấy sung sướng, cô phụt một tiếng rồi nở nụ cười.

Tiêu Phàm vốn định lý luận với Hổ Nữu một phen, thế nhưng vừa nhìn thấy cảnh đẹp này thì lập tức ngẩn ngơ.

Hổ Nữu nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch này của Tiêu Phàm, cô không nhịn được lại chửi thầm một tiếng: “Đồ háo sắc!”

Lúc này, một âm thanh yếu ớt rốt cuộc cũng có thể xen vào giữa bọn họ: “Không nghĩ tới… Không nghĩ tới… Đội trưởng ca ca đã hẹn hò với Phỉ Phỉ tỷ lâu như vậy rồi, hơn nữa ba của Phỉ Phỉ tỷ lại muốn phá hoại tình cảm của đội trưởng ca ca và Phỉ Phỉ tỷ, định ép Phỉ Phỉ tỷ lấy Chu Đại Tráng, xưởng trưởng của xưởng chế biến thịt. Phỉ Phỉ tỷ thực sự quá đáng thương, Hạo Hạo tuyệt đối ủng hộ hai người!”

“A?”

Hồ Phỉ Phỉ và Tiêu Phàm cùng la lên một tiếng đầy sự ngạc nhiên và nghi ngờ, họ xoay đầu lại, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Cơ Hạo Hạo đang mang vẻ mặt u buồn ở một bên.

Đúng rồi, cũng chỉ có đầu óc của cô gái nhỏ này mới còn chìm đắm trong vở kịch máu chó lúc nãy cho đến bây giờ mà thôi.

“Cơ Hạo Hạo, sao Tiêu Phàm anh có thể thích mụ la sát này được chứ! Lúc nãy rõ ràng là đang diễn trò mà! Em tuyệt đối đừng xem là thật chứ!”

“A!”

Vừa nghe Tiêu Phàm nói như thế, Cơ Hạo Hạo có vẻ rất kinh ngạc.

“Nhưng mà lúc nãy anh đỏ mặt, hơn nữa còn ôm Phỉ Phỉ tỷ rồi muốn hôn nữa cơ mà.”

Khuôn mặt nhỏ của Cơ Hạo Hạo đỏ lên, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Đỏ mặt? Nào có, anh không hề đỏ mặt.”

Nghe Cơ Hạo Hạo nói mình đỏ mặt vì Hổ Nữu, Tiêu Phàm gấp đến mức muốn nhảy lên.

Đúng vậy, mình tuyệt đối không thể thừa nhận rằng mình đã đỏ mặt trong nháy mắt đó vì Hồ Phỉ Phỉ được, nếu không cái cô nàng Hồ Phỉ Phỉ này chắc chắn sẽ hả hê một hồi lâu cho mà xem.

“Nhưng lúc nãy em thực sự đã nhìn thấy…” Cơ Hạo Hạo chắc chắn nói.

Cho dù đối phương phản bác thế nào, Tiêu Phàm cũng có thể nguỵ biện được, thế nhưng hắn hoàn toàn không thể đối phó với ánh mắt cực kỳ trong sáng của Cơ Hạo Hạo.

“Được rồi, anh đã đỏ mặt, thế nhưng điều này hoàn toàn là do anh đã cực kỳ kinh hãi! Em có biết không, Phỉ Phỉ tỷ của em hoàn toàn là một quái vật, miệng có thể phun lửa, lúc đó anh ở gần cô ấy như vậy nên vô cùng sợ hãi, anh căng thẳng đến mức trái tim đập điên cuồng, máu nhồi lên óc nên sắc mặt tự nhiên sẽ đỏ lên!”

Tiêu Phàm nói như thật vậy, Cơ Hạo Hạo nghe được thì ngẩn ngơ, Hàn Thi Dao ở bên cạnh đã không nhịn được mà ôm bụng cười lớn từ lâu.

“Anh đang tìm đường chết phải không! Có phải anh muốn nói người đẹp đây chính là Godzilla không hả!”

Một cái nhéo, tiếng kêu thảm của Tiêu Phàm bay lên thẳng tới tận trời xanh…

Vị trí chính xác, thủ pháp cực kỳ thuần thục, đòn công kích chính xác và nhanh chóng, vừa duỗi tay ra liền nhéo, động tác liền mạch lưu loát mang cho Tiêu Phàm một sự đau đớn ghi sâu vào lòng.

Với thủ pháp tập kích cực kỳ dã man của Hồ Phỉ Phỉ, vốn Tiêu Phàm nên phản kháng một phen, thế nhưng hắn nhớ tới tình cảnh mập mờ lúc trước

của mình và Hồ Phỉ Phỉ, không biết tại sao, Tiêu Phàm lựa chọn tạm thời rút lui.

Chỉ là trên khuôn mặt của Tiêu Phàm mang theo sự không cam tâm, trong lòng hắn vẫn luôn yên lặng coi thường đạo lý nam tốt không đấu với nữ.

Vì sao hắn lại nói thứ này rất vớ vẩn?

Bởi vì ở trong lòng Tiêu Phàm, Hồ Phỉ Phỉ không được tính là một người con gái "bình thường", cho nên hoàn toàn không thể nói đến chuyện nhún nhường, sở dĩ Tiêu Phàm cứ đọc thầm nhiều lần như vậy chỉ là vì hắn muốn thuyết phục lòng mình thôi.

"Thật không? Trong miệng của Phỉ Phỉ tỷ thật sự sẽ phun ra lửa sao?"

Loại câu hỏi không nhìn tình hình hiện trường thế này cũng chỉ có Cơ Hạo Hạo mới có thể tự nhiên nói ra mà thôi, Hồ Phỉ Phỉ quay mặt đi, có vẻ rất là xấu hổ, cô cũng không trách cứ cô gái nhỏ ngây thơ này chút nào, thế nhưng Hàn Thi Dao lại không nhịn được mà vui vẻ cười đến mức khàn cả giọng.

Cảm nhận được bầu không khí quái lạ lúc này, rốt cuộc thì Cơ Hạo Hạo cũng phát hiện ra điều không thích hợp, cô ấp úng nói bổ sung: "Xin lỗi, em không muốn hỏi điều này, em sốt ruột quá nên nói lung tung rồi. Em đang định hỏi đội trưởng ca ca đỏ mặt thật sự là vì sợ Phỉ Phỉ tỷ sao?"

"Đương nhiên rồi!"

Ngại ngùng? Cho dù bị đánh chết thì Tiêu Phàm cũng sẽ không thừa nhận.

Giữa Hồ Phỉ Phỉ và hắn, nếu ai thừa nhận là mình ngại ngùng trước liền tương đương với việc người đó sẽ thua trong trận chiến vô hình này.

"Em không thấy những tên bên cạnh kia cứ ồn ào bảo anh phải hôn cô ấy sao? Nhưng mà cô ấy đáng sợ như vậy, sao anh có thể hôn được chứ! Nếu đổi thành Cơ Hạo Hạo em thì anh đã hôn cho mặt em đầy nước miếng từ sớm rồi!"

"Anh lại tìm đường chết nữa hả! Anh ngứa da rồi phải không!"

Nói xong, Hổ Nữu tức giận duỗi tay đánh về phía của Tiêu Phàm lần thứ hai, làm hắn sợ tới mức vội vàng tránh né.

Mà Cơ Hạo Hạo ở một bên lại mang vẻ mặt xấu hổ, cô thấp giọng lẩm bẩm với mình: "Sớm… hôn… rồi…"

Nhìn biểu cảm trên mặt cô, dường như có một chút vui vẻ…

Vì muốn trả thù Tiêu Phàm mà Hồ Phỉ Phỉ sử dụng cả tay và chân, thế nhưng Tiêu Phàm đã cảnh giác nên thân hình của hắn thật sự rất linh hoạt, cô làm liều một phen nhưng lại khó có thể đụng vào Tiêu Phàm dù chỉ là một chút.

Vì vậy Hồ Phỉ Phỉ nhẫn tâm, quyết định dùng loại bí thuật là "Dẫn Bóng Va Người". Tuy rằng Tiêu Phàm khôn khéo nhưng cuối cùng thì hắn cùng là đàn ông, cho nên hắn vẫn không thể tránh được cái hố mà Hồ Phỉ Phỉ đã đào cho mình.

Sau khi bấu véo Tiêu Phàm một hồi, Hồ Phỉ Phỉ thì sảng khoái trong lòng, còn Tiêu Phàm thì đau muốn chết…

Đến tận đây, sau trò cười này, rốt cuộc thì Tiêu Phàm đã có thể làm rõ được tình hình lúc này.

Bạn của Cơ Hạo Hạo nhờ cô, hy vọng Cơ Hạo Hạo hẹn hắn ra, cho nên mới xuất hiện lần hẹn gặp này của Cơ Hạo Hạo.

Còn việc Hồ Phỉ Phỉ đến đây thì hoàn toàn là do cô đã vô tình phát hiện hành động lần này của Cơ Hạo Hạo ở trong trò chơi, cô nhất thời hứng khởi nên mới theo đến đây.

Còn việc Hàn Thi Dao đến thì lại là chuyện vô cùng trùng hợp, bởi vì cô là bạn thân của Hồ Phỉ Phỉ ở trong hiện thực.

Cho nên cô đến đây hoàn toàn là vì muốn đi cùng Hồ Phỉ Phỉ thích làm bậy.

Bởi vậy lúc này là tình huống ba nữ cùng xuất hiện, tuy rằng mỗi người các cô đều rất xinh đẹp nổi bật, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy nếu xóa bỏ

cái tên Hồ Phỉ Phỉ khác người này đi thì cuộc hẹn hôm nay của hắn sẽ hoàn mỹ hơn rất nhiều.

Chương 694: Tự Tin Lập FLAG*

Chương 696: Tự Tin Lập FLAG*

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

(*lập flag: hứa hẹn, thề hay nói một điều gì đó, sau đó thì kết quả lại ngược lại, ví dụ vừa nói hôm nay trời thật đẹp và sau đó thì trời mưa)

Làm rõ ràng những điều này rồi, thế nhưng trong lòng Tiêu Phàm vẫn còn tồn tại một chút nghi hoặc.

Đó chính là bạn của Cơ Hạo Hạo là ai, tại sao lại vô duyên vô cớ yêu cầu hẹn gặp hắn, hơn nữa sao cô ấy lại biết là mình quen với Cơ Hạo Hạo?

Phải biết rằng, trừ người bạn là Cơ Hạo Hạo ở đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S thì hắn không còn người quen nào khác cả.

Chẳng lẽ là đám đại ca học sinh lần trước đã vây ẩu hắn sao?

Vừa nghĩ đến đây thì Tiêu Phàm liền cảm thấy rất tức giận, nếu hôm nay bọn họ dám tới đây, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ cho bọn họ được lãnh giáo kiếm pháp Thục Sơn của mình.

Nhưng mà dường như đám cặn bã kia cũng không có tư cách để trở thành bạn bè của Cơ Hạo Hạo, hắn đã nghĩ sai điều gì rồi nhỉ?

Tiêu Phàm rất muốn trực tiếp dò hỏi Cơ Hạo Hạo một phen, thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt ngây thơ hồn nhiên và không buồn không lo của Cơ Hạo Hạo, Tiêu Phàm liền biết chắc chắn là mình sẽ không hỏi ra được gì hết.

Dựa theo cái biểu hiện mới vừa vào đời của Cơ Hạo Hạo, có lẽ hắn vừa hỏi một cái thì cô đã trả lời không biết hết ba lần rồi.

Bỏ đi, chỉ cần vừa gặp là biết ngay thôi, mình cần gì phải lo lắng chứ?

Có điều nói đi cũng phải nói lại, cuộc hẹn gặp mặt với bạn của Cơ Hạo Hạo hình như là vào lúc buổi chiều, vậy bây giờ hắn nên làm gì đây?

"Cô kêu tôi ra ngoài sớm như vậy, bây giờ phải làm gì hả?"

Tiêu Phàm hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Phỉ Phỉ một cái, cuộc gặp mặt lúc sáng sớm là ý của Hồ Phỉ Phỉ, bây giờ đến đây rồi, Tiêu Phàm thật sự không biết phải làm gì luôn.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ thỏa mãn khẽ xoa bàn tay nhỏ của Hổ Nữu, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy eo của mình rất đau, điều này cũng không phải là vì eo của Tiêu Phàm không tốt, mà là do người phụ nữ Hồ Phỉ Phỉ này thật sự quá hung dữ rồi…

"Làm gì? Bốn chị em chúng ta đều ở chỗ này thì có thể làm gì chứ? Đương nhiên là đi dạo phố rồi!"

Hồ Phỉ Phỉ mang vẻ mặt đương nhiên.

"Bốn chị em!"

"Đương nhiên! Phàm muội muội à, em đừng vọng tưởng nữa, cứ yên tâm thanh thản mà làm thục nữ đi, thật ra trên người của em không hề có thứ kia đâu!"

"Cút!"

…

Đi dạo phố với con gái, thật là một trải nghiệm tốt đó. Tiêu Phàm nhớ rõ lúc hắn học trong đại học "gà rừng" hình như chưa từng được hưởng thụ loại trải nghiệm như thế này lần nào cả ~

Bây giờ ngẫm lại thì khi đó hắn quả thực rất thất bại mà…

Chỉ có điều cái tên ngu ngốc chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà như Trần Hi Dương thì thường xuyên được con gái hẹn đi dạo phố, mà khi trở về thì

hắn ta luôn luôn báo cho mình là…

Đi dạo phố với một cô gái không nhất định là chuyện tốt, thế nhưng đi dạo phố với nhiều cô gái tuyệt đối là tai nạn, nhớ lấy nhớ lấy…

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào ba bóng hình xinh đẹp đi ở trước người mình, nhớ tới lời dặn dò của tay già đời trong bụi hoa là Trần Hi Dương thì không khỏi sinh ra sự nhút nhát ở trong lòng, hắn trở nên thấp thỏm và bất an, thế nhưng vẫn tiếp tục đi theo…

Ở gần cửa lớn phía đông của đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S có một khu thương nghiệp cực kỳ phát đạt ở thành phố S, được xưng là phố đại học.

Vốn phố đại học là khu vực buôn bán loại nhỏ được xây dựng để tiện cho sinh viên trong trường đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, chỉ có một số siêu thị và quán ăn cung cấp cho nhu cầu của các sinh viên.

Nhưng sau khi sinh viên khoá trước của trường đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S tốt nghiệp và công thành danh toại, họ muốn báo đáp trường học cũ kiêm việc đầu tư cá nhân nên đã đầu tư phần tài chính dư dả của mình vào việc xây dựng gần đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S.

Dần dần, dưới sự dìu dắt của các anh chị đã tốt nghiệp thì phố đại học của đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S từ từ phát triển, thậm chí còn hấp dẫn các cửa hàng có nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới gia nhập vào đây.

Cửa hàng, tiệm ăn, bệnh viện, ngân hàng, khách sạn, cái gì cần có thì đều có, điều này khiến cho phố đại học dần dần phát triển, trở thành khu vực thương mại mua sắm phồn hoa nhất trong thành phố.

Có điều theo việc phố đại học dần dần phồn vinh, điều đặc biệt nhất ở nơi này cũng không hề xuống dốc một chút nào, bởi vì chỉ cần nương theo "cung điện của học thuật" là đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, loại phong tình đặc hữu trong phố đại học sẽ không bị biến mất.

Vậy cái phong tình đặc hữu trong phố đại học là gì, đó chính là các người đẹp tràn đầy hơi thở thanh xuân tươi đẹp đi lại trên đường phố trong phố đại học…

Mà ngày hôm nay, ba bóng dáng đẹp đẽ như hoa xuân đồng thời đi vào nơi này, hội tụ thành một bức tranh phong cảnh xinh đẹp.

Đương nhiên, nếu photoshop xóa mất cái tên đàn ông đang theo sát đằng sau ba người thì hình ảnh này sẽ càng tốt đẹp hơn nhiều…

Cái gì gọi là tiên?

Đại khái là giống như Hàn Thi Dao vậy, xinh đẹp thoát tục không nhiễm bụi trần.

Cái gì gọi là dễ thương?

Có lẽ là trong sáng ngây thơ, điềm tĩnh đáng yêu như Cơ Hạo Hạo vậy.

Cái gì gọi là quyến rũ?

Đó chính là sự quyến rũ của Hồ Phỉ Phỉ.

Cái gì gọi là hâm mộ ghen tị căm hận?

Tự nhiên chính là Tiêu Phàm đang theo sát đằng sau các cô lúc này, một kẻ dư thừa và vướng bận…

Hôm nay ánh mặt trời tươi sáng một cách hiếm thấy, tia sáng chiếu xuống rất ôn hoà.

Vốn là loại thời tiết vô cùng thích hợp cho việc ra ngoài tắm nắng, Tiêu Phàm lại cảm thấy làn da của mình đã bị tia sáng khắp bốn phía chiếu đến mức đau đớn luôn rồi.

Điều này cũng không phải là do tia cực tím gây ra, mà là do ánh mắt sắc bén của mọi người dường như đã ngưng tụ thành một thứ vũ khí bén nhọn.

Bước vào khu buôn bán của phố đại học, đám người tới tới lui lui nhìn quanh, ánh mắt đâm về phía Tiêu Phàm chưa bao giờ yếu đi.

Tiêu Phàm luôn tự nhận là da mặt của mình rất dày, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn cũng phải cảm thấy chột dạ, xem ra việc đi dạo phố với ba nữ nhất định là một việc xấu.

Chuyện này cũng không thể trách mọi người hẹp hòi được, bởi vì mấy cô gái có sắc đẹp trên mức khá thế này, bạn cầm tay một người, người ta cũng chỉ có thể hâm mộ ước ao. Thế nhưng hôm nay bạn lại chơi một kéo ba, lại còn là ba người đẹp đỉnh cấp, vậy nên cũng thì không thể trách mọi người cảm thấy hâm mộ ghen tị căm hận được.

Phải biết rằng người đẹp đỉnh cấp như vậy chính là loại tài nguyên rất khan hiếm đó, bạn còn dám yên tâm thoải mái đi dạo phố với ba vị ở khu vực này, người ta không lao thẳng đến rồi giết chết bạn đã là một sự kiềm chế rất lớn rồi.

May mà trời sinh Tiêu Phàm đã có sự thích ứng khá mạnh, nhận lấy những ánh mắt sắc nhọn kia, Tiêu Phàm dứt khoát đối kháng với chúng, lúc đi đường thì hắn còn lắc lư rồi vặn vẹo, giống y hệt như một tên nhà giàu mới nổi vậy.

Trừng đi! Mấy người thích trừng mắt như thế thì cứ trừng, anh đây sẽ cho mấy người trừng đủ. Hừ!

…

Ba nữ thường ở nơi công cộng nên đã quen với các loại ánh mắt của những người qua đường từ lâu, bây giờ lại có Tiêu Phàm chia sẻ áp lực, lúc đi dạo phố thì họ càng ung dung thản nhiên hơn trước, dường như tâm trạng của họ cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Đi dạo rồi đi dạo, Tiêu Phàm nhanh chóng được hiểu hơn về loại đam mê quái dị của Cơ Hạo Hạo lần thứ hai…

Sau khi bước vào phố đại học, ánh mắt của Cơ Hạo Hạo đều bị những thứ có hình dạng kỳ dị kia hấp dẫn, hai mắt của cô tỏa sáng lấp lánh, giống như

một cô gái ngốc vậy, trong miệng thì không ngừng thì thào: "Tinh tế, thật dài, một đường rồi lại một đường, thật dễ thương thật đáng yêu!"

Chương 695: Cố Tình

Chương 697: Cố Tình

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Xuất hiện, xuất hiện lần thứ hai, câu thần chú không biết xuất phát từ không gian nào lại được phát ra từ trong miệng của Cơ Hạo Hạo!

Tiêu Phàm nhìn Cơ Hạo Hạo như vậy thì hơi xấu hổ, bởi vì hắn thực sự không hiểu được tại sao một em gái đáng yêu dễ thương như Cơ Hạo Hạo lại cảm thấy loài động vật máu lạnh, hung ác và đáng sợ như rắn lại dễ thương cho được.

Mà triệu chứng này của Cơ Hạo Hạo thì càng lúc càng nghiêm trọng theo việc từ từ đi sâu vào trong phố đại học. Đến lúc đứng trước một cái máy gắp thú, rốt cuộc thì cô gái nhỏ Cơ Hạo Hạo này đã không nhúc nhích gì nữa, hai mắt cô tỏa sáng nhìn chằm chằm vào cái máy gắp thú.

Bởi vì ở trong góc của một cái máy gắp thú, Cơ Hạo Hạo đã nhìn thấy một con rắn nhỏ bằng bông…

Hàn Thi Dao không biết Cơ Hạo Hạo bị gì, Hồ Phỉ Phỉ vẫn luôn ở chung với Cơ Hạo Hạo trong một đội ngũ, đương nhiên cô đã hiểu rõ ở trong lòng, thế nhưng khi cô nhìn về phía cái máy gắp thú trên ngõ phố kia thì không nhịn được mà khẽ nhíu mày.

Bởi vì con rắn màu xanh kia nằm ở một chỗ rất khuất, còn có những con gấu bông khác đè lên, thực sự rất khó để gắp lên được…

Đúng như dự đoán, Cơ Hạo Hạo dùng hơn mười đồng tiền xu nhưng con rắn nhỏ màu xanh kia vẫn lẳng lặng nằm trong máy gắp thú, chưa từng nhúc nhích dù chỉ là một chút.

Cơ Hạo Hạo cắn môi dưới, vô cùng đáng thương mà nhìn chằm chằm vào con rắn nhỏ bằng bông kia, làm cho Tiêu Phàm nhìn thấy mà đau lòng.

"Ài."

Nhìn thấy tình cảnh lúc này, Tiêu Phàm thở dài, trong lòng hắn mềm nhũn, hắn chỉ có thể tự mình ra trận mà thôi.

Cũng không phải Tiêu Phàm là cao nhân gắp thú, mà là vì Tiêu Phàm lúc này đã khác lúc xưa. Sự tồn tại của chân khí khiến hắn có thể sử dụng Ngự Kiếm Thuật, tuy rằng Ngự Kiếm Thuật của Tiêu Phàm vẫn còn thấp, thế nhưng nếu muốn gian lận để cho con rắn lơ lửng một chút thì Tiêu Phàm vẫn tự tin rằng mình có thể làm được.

Thế là Tiêu Phàm bước lên phía trước rồi vỗ nhẹ bờ vai của Cơ Hạo Hạo, an ủi cô nàng Cơ Hạo Hạo đang mất mát một phen, sau đó hắn liền bỏ tiền xu vào máy gắp thú, giả vờ giả vịt bắt đầu điều khiển cái móc.

Chỉ thấy cái móc yếu ớt của máy gắp thú liền bắt đầu di chuyển cạch cạch, lúc nó đi đến phía trên con rắn nhỏ màu xanh kia, Tiêu Phàm không thèm nhìn ngó gì, thô bạo nhấn xuống bằng một tay!

…

Thấy cảnh tượng này, mày liễu của Hồ Phỉ Phỉ nhíu lại, cô lén lút khinh thường Tiêu Phàm.

Bởi vì dưới cái nhìn của cô, Tiêu Phàm dùng thủ pháp thô bạo như vậy mà còn có thể giúp Cơ Hạo Hạo gắp được con rắn nhỏ kia mới là chuyện kỳ lạ đó.

Tại sao Hồ Phỉ Phỉ có thể kết luận như vậy, bởi vì Hồ Phỉ Phỉ chính là một cao nhân gắp thú trong truyền thuyết!

Từ nhỏ Hồ Phỉ Phỉ đã có tính tình hiếu thắng, khi còn bé cô từng si mê việc gắp thú trong một quãng thời gian, lại thêm việc Hồ gia căn bản sẽ không thiếu tiền, cô nàng bại gia này thường xuyên ngâm mình cả ngày trước cái máy gắp thú này.

Quen tay hay việc, làm nhiều lần như vậy, kỹ thuật gắp thú đương nhiên sẽ trở nên cao siêu rồi.

Thậm chí vào thời kì đỉnh cao của Hồ Phỉ Phỉ, cô còn có thể sử dụng tuyệt kỹ trong truyền thuyết, "Thác Niagara"!

Tuy sau đó cô đã bị mắng…

Bởi vì lần đó Hồ Phỉ Phỉ gắp hết nửa ngày cũng chưa gắp được cái gì, dưới cơn nóng giận thì cô trực tiếp lật đổ máy gắp thú của người ta, sau đó đổ hết gấu bông trong đó ra…

Không nói đến những điều này, kỹ thuật gắp thú của Hồ Phỉ Phỉ tuyệt đối là hàng thật giá thật.

Từ cái nhìn đầu tiên thì Hồ Phỉ Phỉ đã nhìn ra được con rắn nhỏ màu xanh này không dễ gắp.

Bởi vì vị trí của con rắn này cực kỳ tệ hại, lại bị những con gấu bông khác đè lên, điều này khiến cho quá trình gắp thú sẽ bị quấy rầy, hơn nữa loại gấu bông hình con rắn có hình dáng thon dài thế này sẽ không có trọng tâm vững chắc, rất dễ móc trượt, độ khó của việc gắp con rắn này quả thực chính là cấp độ địa ngục trong việc gắp thú.

Đổi lại là cô, ít nhất cô cũng phải sử dụng mười mấy cái đồng xu để làm nền, từ từ điều chỉnh vị trí của con rắn một phen rồi mới có thể gắp nó lên được.

Nhìn thủ pháp của Cơ Hạo Hạo, rõ ràng chính là người mới trong việc gắp thú, dùng hơn mười đồng tiền xu nhưng chẳng hề có chút tiến triển nào, có vẻ vô cùng đáng thương. Thế là Hồ Phỉ Phỉ nghĩ thầm rồi định tiến lên giúp cô một tay, nào ngờ Tiêu Phàm đã lên trước một bước.

Hừ! Lại dám cướp công lao của chị đây, tôi nhất định phải xem coi anh có bản lĩnh gì hay không!

Tiêu Phàm vừa bỏ tiền xu vào, Hổ Nữu nhìn cái móc loạng chà loạng choạng này liền biết Tiêu Phàm sắp xúi quẩy rồi.

Cái móc yếu ớt đại diện cho cái móc mềm yếu vô lực, đây chính là cơ chế kiếm tiền được ẩn giấu trong máy gắp thú của thương gia, bình thường mấy chục cái móc yếu mới có được một cái móc mạnh, mà cái móc lúc này của Tiêu Phàm càng là yếu trong yếu, có thể nói là không hề có chút sức mạnh để móc cái gì cả.

Lại nhìn cái cách làm thô bạo lại không hề có kỹ thuật gì của Tiêu Phàm, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ càng cảm thấy xem thường hơn.

Tay mơ! Chỉ có trình độ loại này mà cũng dám ra đây để mất mặt xấu hổ sao! Quả nhiên đàn ông rất thích khoe khoang, cái mông gì cũng muốn xen vào, sau đó hắn thất bại thì mình phải ra sức chế nhạo hắn một phen mới được!

Nhìn cái móc mềm yếu vô lực kia từ từ hạ xuống, Hổ Nữu khoanh tay trước ngực, thẳng lưng rồi cười khẽ trong lòng, vẻ mặt chắc chắn.

Hừ hừ! Phàm muội muội, nếu tay mơ như anh còn có thể gắp được con thú này, Hồ Phỉ Phỉ tôi sẽ trực tiếp bái anh làm thầy! Không, người đẹp đây lấy anh luôn cũng được, theo họ anh còn được nữa là! Hơn nữa sau khi kết hôn anh muốn làm gì thì làm, muốn sinh bao nhiêu đứa thì sinh bấy nhiêu!

Nghĩ đến dáng vẻ không thu hoạch được gì của Tiêu Phàm, Hổ Nữu tràn đầy tự tin lập ra một cái flag cực kỳ nguy hiểm ở trong lòng mình…

Máy gắp thú thì sao?

Ở trong lòng Tiêu Phàm, máy gắp thú dựa vào những con gấu bông đáng yêu kia để đào hố rồi lừa tiền tiêu vặt của các thiếu nữ ngây thơ kia.

Vì vậy xưa nay Tiêu Phàm chưa bao giờ chạm vào nó cả, ngày hôm nay xem như là lần đầu tiên mà hắn đụng vào.

Cảm nhận được cái móc loạng chà loạng choạng như thế, Tiêu Phàm càng khẳng định cái ý nghĩ máy gắp thú là cái hố bẫy nhiều hơn.

Vua hố đây mà! Cái móc yếu ớt vô lực này có thể gắp được gấu bông mới là lạ đó!

Có điều Tiêu Phàm cũng không lo lắng cho lắm, bởi vì cho dù cái móc này mạnh mẽ hay vô lực thì cũng chẳng có ảnh hưởng đến kết quả lần này một chút nào. Dưới cái nhìn của hắn thì cái móc này chỉ là vật để yểm trợ cho việc sử dụng Ngự Kiếm Thuật của hắn mà thôi.

Nhấn nút một cái, cái móc vẫn không hề có chút khí thế gì mà từ từ hạ xuống, hạ xuống chỗ sâu nhất xong, cái móc xiêu xiêu vẹo vẹo khẽ chạm vào con gấu bông rồi nhấc lên lần thứ hai, nó mở cái kẹp của mình ra hai bên rồi theo đó mà từ từ khép lại.

Cái móc lướt qua bên ngoài của con gấu bông, lực yếu đến mức thậm chí không thể tạo ra một đường nét gì trên người con gấu mềm mại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ lén mừng rỡ.

Ha ha, xem đi, lần này tuyệt đối không được, tay mơ vẫn là tay mơ thôi.

…

Lúc này hai mắt của Tiêu Phàm đang nhìn chằm chằm vào con rắn nhỏ màu xanh kia, ánh mắt của hắn dừng lại, tập trung tinh thần, chỉ thấy cái móc trong máy gắp thú sắp khép chặt lại đột nhiên kẹp được một thứ gì đó…

Đúng vậy, chính là con rắn nhỏ màu xanh mà Cơ Hạo Hạo vừa ý!

Cái móc từ từ kéo lên trên, con rắn nhỏ cũng theo cái móc mà đi lên trên!

Cơ Hạo Hạo kích động nhìn con thú bị kéo lên trong máy gắp thú, nín thở, cô sợ mình thở dốc mạnh quá sẽ làm cho cái móc đang "móc" con thú sẽ bị chấn động rồi rơi xuống.

Chương 696: Bị Giày Vò

Chương 698: Bị Giày Vò

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng nếu như lúc này cô nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện ra cái móc đang kẹp con thú kia có vẻ cực kỳ quỷ dị, lực gắp của cái móc lại không làm cho con thú bị lõm xuống chút nào, nếu vậy thì sao cái móc có thể kẹp chặt được con thú cơ chứ?

Vốn cao nhân gắp thú như Hồ Phỉ Phỉ nên phát hiện ra cái chi tiết nhỏ này, bất đắc dĩ vào lúc cái móc hạ xuống thì cô lại tìm đường chết mà lập ra một cái flag nguy hiểm thế kia, mắt thấy con thú đi lên theo cái móc thì cả người cô đều trở nên rối bời, trong lòng thì gào thét, không phải chứ!

Cho dù cảm tưởng lúc này của hai nữ là gì, Tiêu Phàm chỉ cần lén lút sử dụng Ngự Kiếm Thuật, tạo ra một bàn tay lớn vô hình điều khiển con thú di chuyển lên theo cái móc rồi thả vào trong hộp là được rồi.

Tuy rằng con thú này có vẻ lớn, thế nhưng cân nặng chưa chắc bằng cái chày cán bột ở nhà của Tiêu Phàm, cho nên đối với người đã điều khiển cái chày cán bột lơ lửng một cách thuận buồm xuôi gió như Tiêu Phàm, đương nhiên là hắn có thể thực hiện việc này một cách dễ dàng rồi.

Cái móc dựa theo tốc độ vốn có của mình mà từ từ di chuyển, sau đó dừng lại, cuối cùng thì con thú từ trên cao trượt xuống rồi rơi vào cái hộp trong máy gắp thú…

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, trong lòng cảm thấy mừng rỡ.

Tuy rằng Ngự Kiếm Thuật của chính mình bây giờ vẫn chưa trở nên hữu ích, thế nhưng cũng không phải là không có chút tác dụng nào…

Vốn Tiêu Phàm tưởng rằng sau khi Cơ Hạo Hạo nhìn thấy hắn giúp cô lấy được con rắn nhỏ thì sẽ hoan hô một phen, thế nhưng không nghĩ tới có người còn mở miệng nhanh hơn Cơ Hạo Hạo, thậm chí tiếng la này còn làm cho Tiêu Phàm phải sợ hết hồn!

“Gian lận! Gian lận! Anh gian lận! Không tính! Không tính! Tuyệt đối không tính!”

Hồ Phỉ Phỉ gân cổ lên rồi lao tới, cô lập tức nắm áo của Tiêu Phàm rồi bắt đầu giật kéo.

Trong lòng Tiêu Phàm cả kinh, mồ hôi lạnh ứa ra, gian lận? Không phải chứ, hắn đã làm việc một cách cẩn thận như vậy rồi, chẳng lẽ còn bị Hồ Phỉ Phỉ phát hiện ra manh mối ư?

…

Đương nhiên là không phải, lúc này Hồ Phỉ Phỉ đâu có biết là Tiêu Phàm đang sử dụng Ngự Kiếm Thuật đâu, cô kích động hét lên như vậy chỉ là muốn chơi xấu, không chịu chấp nhận cái tiền đặt cược mà mình đã đặt ra ở trong lòng thôi.

“Tôi ghét anh đến chết!”

Tiêu Phàm còn chưa kịp giải thích gì, Hồ Phỉ Phỉ đã đỏ bừng mặt rồi dùng sức đẩy Tiêu Phàm ra, cô mắng to một câu, sau đó thì quay mặt qua chỗ khác.

Phản ứng này của Hổ Nữu khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy rất mờ mịt, thế nhưng thấy cô cũng không dây dưa mình nữa thì trong lòng Tiêu Phàm lập tức thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng không dám so đo gì nữa.

Hàn Thi Dao và Cơ Hạo Hạo cũng không cảm thấy kinh ngạc với phản ứng lúc này của Hổ Nữu, dù sao lúc thường ngày thì Hổ Nữu vẫn luôn hoạt bát hiếu động như vậy.

Trái lại Cơ Hạo Hạo có được con thú mà bản thân yêu thích thì tâm trạng lập tức tốt hơn nhiều, cô ôm chặt nó, đỏ mặt nói lời cám ơn với Tiêu Phàm một cách lễ phép.

Sau đó cô lẩm bẩm nói với con rắn nhỏ kia: “Em là do đội trưởng ca ca đưa cho chị, vậy sau này chị sẽ gọi em là Tiểu Phàm Phàm, Tiểu Phàm Phàm ~ Tiểu Phàm Phàm ~”

Nghe Cơ Hạo Hạo gọi con rắn nhỏ này bằng một cái nick name buồn nôn thế này, không hiểu sao Tiêu Phàm lại nổi da gà khắp người luôn.

Thu phục được cái máy gắp thú này xong, dọc theo đường đi thì Cơ Hạo Hạo trở nên an phận hơn trước, trong lồng ngực ôm "Tiểu Phàm Phàm", trên mặt cô thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Cơ Hạo Hạo an phận, thế nhưng có người lại trở nên không an phận, hoặc phải nói là trời sinh người này đã không phải là kẻ dễ dàng an phận rồi…

"Chủ quán, gần nhất có bộ quần áo mới nào có thể đề cử cho tôi xem không?"

"Ái chà, cô gái à, cô đã đến đúng chỗ rồi đấy, gần nhất trong tiệm của chúng tôi vừa nhập về một lô hàng mới, phối hợp với vóc người nóng bỏng của cô, quả thực là vô cùng hoàn mỹ mà ~"

"Lấy ra cho tôi thử xem!"

"Được rồi ~"

"Cô gái, cô cảm thấy thế nào?"

"Đây là thứ đồ bỏ đi gì vậy, sắp siết chết tôi rồi, tôi cảm thất rất khó thở và khó chịu, không hô hấp nổi, phải gọi xe cứu thương thôi!"

"…"

Cố tình, cố tình, cô nàng này tuyệt đối là cố tình.

Nhìn Hồ Phỉ Phỉ ưỡn ngực ra vẻ bộ quần áo mới này sắp rách ra, Tiêu Phàm chỉ có thể xỉa xói ở trong lòng.

…

"Đến đây, đến đây, đến đây xem một chút đi, bên trong tiệm chúng tôi mới ra một loại thức uống mới rất tốt cho sức khỏe đó, đi qua đây thì không nên bỏ qua nha, chỉ cần dùng tài khoản wechat của bạn quét mã QR và theo dõi chúng tôi thì đã có thể miễn phí thưởng thức một ly rồi đó…"

"Vừa nhìn thì không tệ lắm đâu."

“Người đẹp ơi, cô thật là tinh mắt đó, đây chính là thức uống tốt cho sức khỏe mới ra của tiệm chúng tôi, sao hả, đến đây uống thử một ly đi.”

“Được đó.”

“Vậy xin mời người đẹp hãy quét mã QR đi, rồi bấm theo dõi nữa…”

“Bổn cô nương không muốn quét!”

“…”

Cố tình, cố tình, cô nàng này tuyệt đối là cố tình.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ lúng túng của người kia, vội vã xin lỗi với chủ quán rồi miễn cưỡng kéo Hồ Phỉ Phỉ đi mất.

…

“Sao hả, đôi giày này rất thích hợp với chân cô đúng không.”

“Cũng được, để tôi thử đi lại một chút xem sao.”

“Người đẹp à, đôi giày này quả thực rất thích hợp với cô đó, cô nhìn thử đi, đôi giày này đi vào chân của cô thì vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ, phong cách của nó cũng cực kỳ thích hợp với khí chất của cô đó.”

“Xin lỗi, tôi không nhìn thấy.”

“Ha? Sao cơ?”

“Hết cách rồi, khi tôi cúi đầu thì căn bản không nhìn thấy chân của mình, ài, cô không thể nào hiểu được đâu.”

Chỉ thấy Hồ Phỉ Phỉ dùng sức ưỡn bộ ngực của mình ra rồi cúi đầu nhìn xuống dưới.

Kết quả là cô gái tiếp đãi Hồ Phỉ Phỉ ngơ ngác không biết phải nói gì khi nhìn thấy cảnh này, cô gái này cũng đỏ hết cả mặt luôn.

Tiêu Phàm vội vàng cúi đầu xin lỗi với cô gái đó, hắn cũng không muốn Hồ Phỉ Phỉ ngực to gây ra tổn thương trong lòng cho một cô gái có vóc dáng bình thường như thế này đâu!

Tiêu Phàm miễn cưỡng kéo Hồ Phỉ Phỉ ra khỏi tiệm giày một cách xấu hổ, trong lòng thì âm thầm oán giận.

Lẽ nào từ đó đến giờ cái cô nàng này đều đi dạo phố như vậy sao? Tính tình này của cô quả thực chính là nữ ác bá hoành hành bá đạo đó!

Hồ Phỉ Phỉ nhìn Tiêu Phàm kéo chính mình ra bên ngoài, trong lòng lại trở nên không vui, cô nhấc giày cao gót rồi tàn nhẫn mà đạp cho Tiêu Phàm một chân.

A! Người phụ nữ không thể nói lý này! Cô tuyệt đối cố tình làm như vậy đó!

Đương nhiên là cố tình!

Ai bảo sau khi cô hạ tiền đặt cược thì Tiêu Phàm liền "không có ý tốt" mà gắp được con thú rách nát chết tiệt kia chứ!

…

Cho dù Hồ Phỉ Phỉ có dã man và tùy hứng đến cỡ nào thì lúc đi dạo phố thường ngày cũng sẽ không làm như vậy, chỉ là ngày hôm nay cô thực sự quá tức rồi, vậy mà cái tức này cô cũng chỉ có thể nghẹn ở trong lòng, không trút ra đâu được.

Vừa nghĩ đến chính mình vừa lập lời thề, Tiêu Phàm liền gắp được con thú kia, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ liền cảm thấy kinh hãi.

Chuyện gì thế này? Tại sao dưới điều kiện ác liệt như thế mà Phàm muội muội còn có thể gắp được con thú này cơ chứ? Xác suất để xảy ra chuyện này quả thực có thể tính là kỳ tích luôn đấy!

Lẽ nào đây là ý trời ư! Ý trời muốn đại mỹ nữ Hồ Phỉ Phỉ là mình phải lấy cái tên trước mắt này rồi sinh ra một đám khỉ con? Trời ơi! Chuyện này cũng quá…

Nghĩ đến cái liên tưởng đáng sợ này, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ cảm thấy rất xấu hổ, cô vô cùng tức giận nên lại đá Tiêu Phàm một cái nữa.

Hừ! Đá chết anh cái tên đàn ông chết tiệt này, xem sau này anh có dám lấy tôi hay không!

…

Tiêu Phàm nào biết chính mình giúp Cơ Hạo Hạo gắp con thú lên xong thì nội tâm của Hồ Phỉ Phỉ sẽ trở nên phức tạp như thế chứ, hắn chỉ cảm thấy xui xẻo, hơn nữa còn vô cùng tán đồng với cái quan điểm mà Trần Hi Dương đã từng nói, đi dạo phố với nhiều cô gái quả thực chính là tai nạn!

Chương 697: Cuộc Sống Bức Xạ

Chương 699: Cuộc Sống Bức Xạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó Hồ Phỉ Phỉ trở nên rất kỳ quái, dọc theo đường đi thì cô liên tục nổi giận vô cớ, cũng không thèm nói một lời nào với Tiêu Phàm nữa, làm cho Tiêu Phàm chẳng hiểu mô tê gì cả.

Có điều sau khi làm loạn một hồi, rốt cuộc thì Hồ Phỉ Phỉ cũng mệt mỏi, cô dứt khoát quay đầu sang chỗ khác, duy trì khuôn mặt lạnh lẽo với Tiêu Phàm mọi lúc mọi nơi.

…

“Thực sự là khổ cho anh rồi, thật ra con người của Phỉ Phỉ rất tốt, chỉ là từ nhỏ cô ấy đã nghịch ngợm như vậy, đến bây giờ vẫn chưa sửa được, mong anh sẽ không để việc này ở trong lòng.”

Tuy rằng Hàn Thi Dao biết rõ tính tình của Hồ Phỉ Phỉ, nhưng mà cô cũng không biết vì sao Hồ Phỉ Phỉ sẽ trở nên làm bậy như vậy trước mặt Tiêu Phàm. Trình độ hung dữ này đã vượt xa lúc trước, nhìn dáng vẻ Tiêu Phàm bị Hồ Phỉ Phỉ bắt nạt, Hàn Thi Dao cũng cảm thấy rất mất tự nhiên. Nhưng

bây giờ cô đang ở trước mặt Tiêu Phàm nên cũng không thể dò hỏi Hồ Phỉ Phỉ được, cô chỉ có thể thay bạn thân của mình mà nói lời xin lỗi với Tiêu Phàm thôi.

Nhìn Hàn Thi Dao giống như cô tiên tràn ngập áy náy mà mỉm cười gật đầu với mình, Tiêu Phàm rất là cảm động.

Đều là người đẹp nhưng tại sao lại có khác biệt lớn như vậy chứ!

Một người như đứa trẻ hư không ngừng phát cáu, bướng bỉnh lại hung dữ, mà một người khác lại là một tiểu thư khuê các chân chân chính chính, hiền lành và lương thiện!

Thật không hiểu sao hai cô gái có hai tính cách hoàn toàn khác biệt như vậy, rốt cuộc sao có thể trở thành bạn thân của nhau được nhỉ!

"Không không không, không khổ không khổ chút nào, tôi tiếp xúc lâu với cô ấy nên cũng quen với cái tính tình nóng nảy đó rồi."

Tiêu Phàm nhìn thấy Hàn Thi Dao đang nhìn mình thì cười cộc lốc, hắn khẽ sờ gáy, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

…

Nóng nảy! Hắn lại dám nói Hồ Phỉ Phỉ mình, một người đẹp tinh xảo thế này là nóng nảy!

Thế là Tiêu Phàm lại bị Hồ Phỉ Phỉ bí mật đánh lén lần thứ hai, hắn đau đến mức hít một hơi thật sâu.

"Không nghĩ đến anh lại là một người rộng lượng như vậy, thực sự phải cảm ơn anh nhiều."

Hàn Thi Dao nhìn thấy phản ứng của Tiêu Phàm, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì rốt cuộc thì cô cũng có thể khẳng định là chuyện giữa Tiêu Phàm và chị của mình hoàn toàn chính là một sự hiểu lầm. Một người đàn ông lịch sự như vậy, sao có thể là một tên tiểu nhân đê tiện vô liêm sỉ được chứ? "Lich King Mệnh Phàm" cái gì đó, quả nhiên chỉ là một chuyện hiểu lầm thôi.

“Ha ha, đâu có đâu có ~”

…

Đậu xanh, cái tên khốn này lại dám nở nụ cười hạ lưu như vậy với Thi Dao trước mặt mình, hắn đang muốn tìm đường chết có phải hay không!

Bây giờ Hồ Phỉ Phỉ nhìn thế nào cũng cảm thấy Tiêu Phàm rất khó ưa, dưới cơn nóng giận thì cô liền sử dụng chiêu ra tay là chết của mình lần hai!

Thế nhưng bởi vì đã bị tập kích quá nhiều lần, vậy nên Tiêu Phàm đã có sự cảnh giác từ lâu.

Nghe được tiếng gió ở phía sau, Tiêu Phàm cũng không thèm quay đầu lại, tay phải của hắn nhanh chóng đưa về phía sau eo, phòng chống lần tập kích này của Hồ Phỉ Phỉ.

Tay phải của Tiêu Phàm giống như cái kìm thép vậy, giữ chặt bàn tay ngọc ngà của Hồ Phỉ Phỉ, cho dù Hồ Phỉ Phỉ có dùng sức thế nào thì cũng không thể thoát ra được. Có điều Hồ Phỉ Phỉ nhanh chóng không động đậy gì nữa, cứ tùy ý để Tiêu Phàm yên tĩnh cầm nắm như vậy. Bởi vì cảm nhận được luồng sức mạnh bá đạo được truyền đến tay mình, không hiểu sao Hồ Phỉ Phỉ đã đỏ bừng hai má, vẻ đẹp vốn đã tuyệt trần lại còn có thêm khuôn mặt đỏ hồng kia khiến cho Hồ Phỉ Phỉ càng xinh đẹp hơn nữa, đáng tiếc Tiêu Phàm vẫn còn đang xoay người lại nên chẳng thể nào thấy được cảnh đẹp lần này…

Tiêu Phàm cầm lấy bàn tay nhỏ của Hồ Phỉ Phỉ.

Trong lòng lại lén lút cảm thấy đắc ý, quả nhiên không thoát khỏi dự đoán của hắn, cô gái xấu xa này thật sự ra tay đánh lén!

May mà mình thông minh nên đã cảnh giác từ sớm, nếu không cứ bị cô gái hung dữ này giày vò như thế, hắn vẫn còn trẻ mà eo đã tiêu luôn thì toi đời.

So sánh hai người thì tính cách của Hàn Thi Dao vẫn tốt hơn nhiều, quả thực chính là tấm gương của người vợ hiền mà, còn Hồ Phỉ Phỉ thì…

Ài, không cứu được nữa rồi, ai lấy cô thì người đó xui xẻo.

Cảm thấy bàn tay nhỏ của Hồ Phỉ Phỉ không giãy dụa nữa, Tiêu Phàm cho rằng cô đã cam lòng từ bỏ việc tập kích, thế là hắn lặng yên buông lỏng tay ra.

Theo hành động buông tay của Tiêu Phàm, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ bỗng nhiên xuất hiện cảm giác tiếc hận.

Đối với chuyện này, Hồ Phỉ Phỉ cảm thấy rất nghi hoặc, rốt cuộc thì mình đã bị gì nhỉ…

Sau khi đánh lén thất bại, Hồ Phỉ Phỉ trở nên an phận hơn rất nhiều, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy hơi quỷ dị.

Nhưng Hồ Phỉ Phỉ không phá rối thì Tiêu Phàm cũng vui vẻ hưởng thụ sự yên bình này.

Sau khi Hàn Thi Dao cho rằng Tiêu Phàm là người tốt thì tâm trạng của cô cũng trở nên cực kỳ tốt đẹp, cả người cô đều lao vào việc dạo phố "bình thường" này.

"Tôi mặc bộ này thế nào hả?"

"Tôi mặc bộ này có đẹp không?"

"Anh cảm thấy phong cách của bộ đồ này có hợp với tôi không?"

"Tôi mặc cái váy này thế nào?"

…

"Đẹp! Thực sự rất đẹp mà! Cô mặc cái gì cũng đẹp cả!"

Tiêu Phàm nhìn Hàn Thi Dao không ngừng mặc thử các loại trang phục ở trước mặt mình thì phấn khởi không ngớt.

Mà nhìn thấy phản ứng này của Tiêu Phàm thì Hàn Thi Dao nở nụ cười xinh đẹp, lần thứ hai tiến vào bên trong phòng thử quần áo…

Đối với Tiêu Phàm mà nói thì việc đi dạo phố với Hàn Thi Dao quả thực chính là phúc lợi!

Có một người đẹp tuyệt trần không ngừng thay đổi quần áo trước mặt của bạn, chuyện này không khác gì với "trò thay đồ", "sự dụ hoặc của đồng phục"!

Bạn còn đòi hỏi điều gì nữa chứ!

Có điều qua một hồi sau thì Tiêu Phàm không còn nghĩ như vậy nữa, bởi vì chuyện gì thì cũng có cái giá của nó.

"Tiêu Phàm, có anh đi dạo phố với chúng tôi thực sự là quá tốt rồi. Ngày thường mấy người con gái như bọn tôi căn bản chưa hết hứng đi dạo phố mua sắm, mới vừa mua hai ba bộ quần áo liền cầm không nổi nữa, nhờ phúc của anh nên bây giờ tôi mới có thể mua sắm thoải mái như vậy! Ôi, chắc là anh mang nổi đúng không…"

Tiêu Phàm cảm nhận được mấy cái túi mua sắm nặng trình trịch ở hai tay, trong lòng có nỗi khổ không nói ra được.

Không nghĩ tới cái cô Hàn Thi Dao này lại là kẻ điên cuồng mua sắm, vậy mà cô nàng này lại mua hết tất cả những bộ đồ mà mình vừa thử, nếu biết trước như vậy thì hắn sẽ khen ít thôi. Có điều bây giờ sao hắn có thể nói nặng trước mặt Hàn Thi Dao cho được chứ, thế là Tiêu Phàm đành phải gắng chống rồi cười làm lành mà nói: "Không sao, không sao đâu, vẫn còn ổn lắm, không nặng chút nào."

Hàn Thi Dao vừa nghe được câu nói này thì mày liễu của cô cong lên một cách vui sướng: "A! Vậy thì quá tốt rồi, tôi còn tưởng rằng anh cầm không nổi nữa đó, không nghĩ đến anh lại cường tráng như thế, thực sự là quá tốt rồi, vậy tôi lại đi mua thêm một chút nhé!"

Nói xong thì Hàn Thi Dao lao vào trong một tiệm quần áo khác như một làn khói.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng vội vã rời đi của cô thì cảm thấy rất tuyệt vọng, trong lòng của hắn đã triệt để tỉnh ngộ, cho dù người phụ nữ lương thiện

đến mấy thì cũng không dễ trêu.

…

Ánh mắt ghen hận hâm mô mà những người qua đường này nhìn về phía Tiêu Phàm đang dần dần thay đổi, trở nên có chút sửng sốt, có chút đồng tình.

Bởi vì hiện tại hai tay Tiêu Phàm đang treo đầy những chiếc túi mua sắm, tựa như một tay cửu vạn làm việc ở bến tàu, đau khổ đi theo sau ba cô gái.

Có điều khi tầm mắt của mọi người đảo qua ba cô gái phong thái nổi bật phía trước Tiêu Phàm, ánh mắt đồng tình biến mất trong nháy mắt, trở nên có phần vui sướng thì người khác gặp họa.

“Không ngờ Tiêu Phàm lại đỉnh đến như vậy, lần này thật sự rất cảm ơn anh, lần tới tôi khi dạo phố nhất định sẽ hẹn anh đi cùng!”

Chương 698: Lâm Phong Thành

Chương 700: Lâm Phong Thành

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hàn Thi Dao cuối cùng cũng thấy thỏa mãn khen ngợi Tiêu Phàm một hồi, nhưng đối mặt với lời mời của mỹ nữ, Tiêu Phàm lại không dám đồng ý ngay lập tức, vẻ mặt hắn đau khổ miễn cưỡng nặn ra hai chữ ha ha.

Bởi vì những thứ đồ đang treo trên tay Tiêu Phàm thật sự quá nặng, nếu không phải luyện khi dưỡng thần của phái Thục Sơn khiến xương cốt Tiêu Phàm càng cường tráng hơn nữa, nếu lấy thể trạng của Tiêu Phàm trước đây ra đối mựt, có lẽ thể lực của Tiêu Phàm sẽ không thể chống đỡ nổi mà tê liệt ngã xuống.

Có điều cho dù bây giờ thân thể xương cốt của của Tiêu Phàm có khỏe mạnh, nhưng cơ trên cánh tay lại bị kéo căng trong thời gian dài, khiến cho

hắn không còn cảm giác gì hết, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện hành trình dạo phố lần này của những mỹ này mau chóng chấm dứt.

Chợt Hàn Thi Dao đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Hành động này của cô khiến Tiêu Phàm hoảng sợ, tưởng rằng mỹ nữ này lại nhìn trúng thứ đồ gì, nhưng khi Tiêu Phàm ngẩng đầu lên nhìn theo tầm mắt của Hàn Thi Dao, toàn thân hắn cũng trở nên ngơ ngẩn, đờ đẫn đứng nhìn biển hiệu của một cửa hàng, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Hồ Phỉ Phỉ trước giờ vẫn yên lặng không nói gì lại gạt đi phiền muộn lúc trước, lần thứ hai vui vẻ nở nụ cười.

Cơ Hạo Hạo nhìn Hàn Thi Dao đứng trước mặt, lại nhìn biển hiệu của cửa hàng này, vẻ mặt nghi hoặc.

Bởi vì trên tấm biển hiệu này là một cô gái có tướng mạo cực kì giống Hàn Thi Dao, cô ấy chính là chị gái của Hàn Thi Dao, Hàn Thi Tuyền. Có điều nói đúng hơn, thì cô gái này phải là Ngọc Sinh Yên mới đúng, bởi vì hình ảnh trên biển hiệu này rõ ràng là hình ảnh trong "Tân Sinh".

Mà Tiêu Phàm lại vô cùng quen thuộc với tấm hình này, bởi vì hình ảnh đã từng hiện ra trong trận đấu của hắn với Ngọc Sinh Yên trong cuộc thi đấu "Tân Sinh" PK, khi đó hắn sử dụng hiệu quả đặc biệt Ảm Hiệu của thanh kiếm Ảm Long Minh Viên làm bộ trang phục Nhu Phong của cô hoàn toàn nổ tung, cùng với đó một chiếc áo ba lỗ có tên là nữ thần Victoria lộ ra trước tầm mắt của mọi người.

Nếu như sử dụng hình ảnh trong trò chơi này làm biển hiệu cho cửa hàng, vậy cửa hàng này hẳn là có một cái tên hợp với tấm hình này, "Cửa hàng nội y nữ thần".

Nhìn thấy tên cùng biển hiệu của cửa hàng này, Tiêu Phàm xấu hổ, Hàn Thi Dao càng xấu hổ hơn.

Cùng với sự lan truyền rộng rãi của "Tân Sinh",

Tiến vào trong thế giới giả thuyết của game online 3D "Tân Sinh" này đã dần dần trở thành một làn sóng mới, mà những chuyện xảy ra trong "Tân Sinh" cũng dần dần xâm nhập vào trong cuộc sống thường ngày của mọi người, trong khoảng thời gian vừa qua, Tiêu Phàm ở trong trường đại học cũng đã thấy không ít, những có lẽ cửa hàng này là nổi bật nhất.

Rõ ràng cửa hàng này đã lợi dụng Ngọc Sinh Yên, bởi vì game online "Tân Sinh" này mới xuất hiện không lâu, luật pháp về quyền xâm phạm hình ảnh của nhân vật trong trò chơi vẫn chưa được ban hành, cửa hàng đã lách qua lỗ hổng của luật pháp để ra tay trước.

"Mỹ nữ, đến xem thử đi, chỉ cần mặc một bộ đồ "Ba kiểu Victoria" của cửa hàng chúng tôi, bạn trai của bạn nhất định sẽ khen bạn rất có hương vị nữ thần đó!"

Chỉ thấy vị chủ tiệm kia cầm một chiếc áo "áo ba lỗ Victoria" giống như trong trò chơi, chào đón ba cô gái.

Hồ Phỉ Phỉ cũng không thèm liếc mắt nhìn vật trong tay chủ tiệm lấy một cái, cô chỉ cười cười nhìn thẳng vào biển hiệu của cửa hàng: "Ha ha, không cần đâu, cô đây vốn dĩ đã là một nữ thần rồi, việc gì phải bắt chước cái "bình hoa thối" kia."

Chủ cửa hàng nghe lời nói của Hồ Phỉ Phỉ có phần không hiểu, Hàn Thi Dao lại dậm chân một cái, nghiêm mặt tức giận nhanh chóng rời khỏi.

Hồ Phỉ Phỉ nhìn sắc mặt của Hàn Thi Dao, cô biết cửa hàng nội y này sắp gặp xui xẻo rồi, nhà họ Hàn không phải dễ chọc vào đâu…

Rời đi không bao lâu, Hàn Thi Dao vốn đang vô cùng buồn bực bỗng nhiên mạnh mẽ dừng chân, ngây người nhìn cửa hàng vừa xuất hiện trước mắt cô, bỗng nhiên cười phì một tiếng, bởi vì lần này lại có thêm một người quen trong "Tân Sinh" được "lên hình".

Cô nhìn thấy cái giá đặt trước cửa hàng này đang trưng bày đủ cái thể loại chai lọ súng phun, người bán hàng đang lớn tiếng hò hét với những người qua lại xung quanh: "Mọi người đi qua xin đừng bỏ lỡ, bình phun sương

phòng sói Lich King, thần khí mà ngay cả Lich King cũng phải sợ gãi! Đây chính là công cụ tự vệ an toàn chắc chắn nhất của các cô gái!"

Đúng vậy, nhân vật trên biển hiệu lần này đúng là Tiêu Phàm, mà cửa hàng này đang bán bình phun sương phòng sói.

"Mỹ nữ thấy thế nào? Mua một bình đi! Một cô gái xinh đẹp như cô đây hẳn có vô số ruồi bọ bay xung quanh, lúc này cô cần phải cho bọn chúng biết mặt cô, mà bình phun sương phòng sói Lich King, tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất của cô…"

Thấy đám người Hổ Phỉ Phỉ đi ngang qua, người bán hàng lập tức nhiệt tình chào hàng, Hồ Phỉ Phỉ cố nén cười, kiên nhẫn lắng nghe.

Người bán hàng nhìn thấy Hồ Phỉ Phỉ dừng lại, nghĩ rằng cô đã bị mình thu hút, lại chào hàng nhiệt tình hơn nữa.

Có điều nói hết nửa hàng, người bán hàng phát hiện Hổ Phỉ Phỉ chưa từng lên tiếng câu nào, khiến hắn ta cảm thấy kì lạ.

Ngẩng đầu lên, hắn ta nhìn thấy ánh mắt của Hổ Phỉ Phỉ lúc này đang dính chặt vào Tiêu Phàm đang xấu hổ đứng bên cạnh, hắn lập tức hiểu ra, tiến lên đi đến trước mặt Tiêu Phàm: "Anh trai này, mỹ nhân xinh đẹp như bạn gái của anh nhất định có không ít người theo đuổi làm phiền phải không? Mà anh cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô ấy. Thế nào? Mua một bình phun sương phòng sói Lich King của chúng tôi, nhất định sẽ bảo đảm anh toàn cho bạn gái của anh!"

Tiêu Phàm nhìn cười bán hàng trước mặt mình, vẻ mặt hắn cạn lời.

Tên này làm ra một bình phun sương diệt sói chuyện để "tiêu diệt" bản thân mình, vậy mà lại chào hàng cho chính hắn!

Người bán hàng thấy Tiêu Phàm không đáp lại, bỗng nhiên nghi ngờ, hắn ta nhìn kĩ tướng mạo của người đứng trước mặt mình, mắt bỗng nhiên trường lớn, chấn động.

Tiêu Phàm nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc này của hắn ta, nghĩ rằng hắn ta đã phát hiện ra thân phận của mình, bỗng nhiên trong lòng hắn có chút kích động.

Bỗng nhiên người ngày ngồi xổm xuống, không bán bình phun sương phòng sói nữa mà trực tiếp ôm lấy đùi Tiêu Phàm, đau khổ cầu xin: "Anh trai à, anh đến chỗ chúng tôi làm đi! Tôi vừa nghĩ ra một ý kiến rất hay, có sự phối hợp của anh, bình phun sương phòng sói Lich King của chúng tôi nhất định sẽ bán chạy!

"Chỉ cần anh trai đây mặc đồ của "Lich King Mệnh Phàm" đứng trong cửa hàng, chúng ta làm thêm một trò hài cho hoạt động mua bình phun sương phòng sói tiêu diệt "Lich King Mệnh Phàm" thì nhất định bình phun sương phòng sói này sẽ bán được cực nhiều! Thế nào? Anh trai, thử suy nghĩ một chút xem, chúng tôi nhất định sẽ cho anh một khoản tiền công bồi thường kếch xù, anh chỉ cần đứng chịu bị phun một lúc là được rồi!"

Không thể không nói, người bán hàng này thật sự rất thông minh, mới nhìn thấy mình lần đầu tiên đã lập tức nghĩ ra được một cách tiêu thụ vĩ đại như thế, quả thực là nhân tài hiếm thấy trong xã hội.

Có điều, vì sao tôi lại phải giả mạo chính mình đứng ở đây để bị một đám người dùng bình phun sương cả ngày chứ? Thật sự là bực chết mất!

Sau khi anh trai ôm chân xuất hiện, Tiêu Phàm vẫn luôn chú ý vào tấm biển hiệu "Lich King Mệnh Phàm" chuyển sự chú ý sang người hắn ta.

Anh trai ôm chân kia thật sự rất khó chơi, cho dù Tiêu Phàm từ chối hắn ta như thế nào, hắn ta vẫn nguyên dáng vẻ kiên trì, ôm đùi Tiêu Phàm đau khổ cầu xin.

Cuối cùng khi Hồ Phỉ Phỉ tươi cười mua mấy bình phun sương phòng sói Lich King, người bán hàng mới đau lòng mà buông đùi Tiêu Phàm ra, khi rời đi vẻ mặt hắn ta còn vô cùng tiếc hận, chẳng khác nào vừa để lỡ mất một cơ hội làm giàu vậy.

Nhân vật trong "Tân Sinh" xuất hiện trong thành đại học, điều này có thể thể hiện được sức cuốn hút mà bản thân game 3D "Tân Sinh" có được, đối

với việc này, Tiêu Phàm lại càng coi trọng tương lai của "Tân Sinh" hơn nữa.

Chương 699: Bạn Trai (1)

Chương 701: Bạn Trai (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có điều sau trận dày vò này, Tiêu Phàm cảm thấy có phần mệt tim, mà ngược lại tâm trạng của đám Hồ Phỉ Phỉ lại tốt lên không ít, nhìn chằm chằm vào chấn dung Tiêu Phàm trên đống bình phun sương phòng sói rồi chỉ trò, vui cười không ngừng được.

"Thế nào? Chị đây quá tốt phải không? Vừa mới mua sản phẩm mà anh đại diện này."

Đối mặt với sự trêu đùa của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm rất khó chịu: "Đừng làm phiền tôi!"

Với hành động này, Hổ Phỉ Phỉ hiếm khi không để bụng: "Thôi, đừng có lạnh lùng với người ta như vậy mà, cho dù thế nào thì cũng coi như người ta đã mua sản phẩm mà anh đại diện để ủng hộ anh rồi. Nào, tôi cũng mua cho anh một bình phun sương phòng sói Ling King hiệu quả cực tốt, cô gái đáng yêu như Phàm muội muội, nhất định sẽ có cơ hội dùng đến đó."

"Cút!"

Đối mặt với mặt lạnh của Tiêu Phàm, Hồ Phỉ Phỉ cũng không tức giận mà cô thừa dịp Tiêu Phàm không chú ý, cô trộm mở chiếc ba lô vải bạt màu trắng sau lưng hắn ta, lặng lẽ để một bình phun sương phòng sói Lich King vào trong.

…

Cơ Hạo Hạo rất dễ thoải mãn, sau khi có được "Tiểu Phàm Phàm" từ chỗ Tiêu Phàm liền vui vẻ không thôi, hôm nay hiếm thấy Hàn Thi Dao không

còn rụt rè, mua sắm một đống thứ, hiện tại cũng không cần làm gì nữa, cho nên bây giờ Tiêu Phàm cũng chỉ cần thu phục nốt cô đại tiểu thư Hồ Phỉ Phỉ này nữa thôi.

Cô gái tính cách cổ quái Hồ Phỉ Phỉ này đã mua những gì ở trên đường, Tiêu Phàm thật sự có chút tò mò.

Đợi đến khi Hồ Phỉ Phỉ đưa mọi người đến nơi mà cô muốn đến, vẻ mặt Tiêu Phàm khó có thể tin được, bởi vì nơi mà Hồ Phủ Phỉ muốn đến lại là một Toy Town.

Toy Town?

Cô gái điên này muốn làm cái gì chứ? Cô cũng không phải là người có tính cách trẻ con, vậy thì cô đến Toy Town để làm gì?

“Ở nhà Phỉ Phỉ còn có một em trai và một em gái đáng yêu, anh đừng có nhìn cô ấy bình thường như thế nhưng thật ra Phỉ Phỉ là một chị gái rất tận tâm, bây giờ cô ấy đến đây có thể là muốn mua một vài món quà để mang về cho hai đứa trẻ kia thì sao? Tất nhiên, Phỉ Phỉ cũng là một cô gái tốt.”

Dương như Hàn Thi Dao cảm nhận được sự hoang mang của Tiêu Phàm, cô chậm rãi nói với hắn.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ Hồ Phỉ Phỉ cẩn thận lựa chọn đồ chơi, trong lòng hắn nảy sinh một cảm giác tương phản mãnh liệt, thậm chí hắn cảm thấy đây chính là ảo giác.

…

Trong thành đại học, Toy Town này thật sự rất náo nhiệt, ở đây hội tụ rất nhiều nữ sinh yêu thích những đồ vật đáng yêu. Tất nhiên, các loại đồ chơi cũng rất đa dạng, có rất nhiều những đồ chơi chạy bằng điện của bé trai, dù sao thì các kiểu đồ chơi cũng rất phong phú, có thể nói là vô cùng đầy đủ.

Mỗi lần đi vào trong thành đại học, đám trẻ con đều thích lôi ba mẹ vào trong cửa hàng này mua sắm.

Cả những chàng trai đang theo đuổi các cô gái cũng rất thích đến đây lựa chọn món quà cho nữ thần trong lòng mình, muốn giành một chút phần thắng trên chiến trường tình yêu của mình.

Đa phần búp bề trong kí túc xá của Cơ Hạo Hạo cũng đến từ nơi này, vốn dĩ hôm nay cô cũng muốn chọn thêm vài thứ, nhưng có "Tiêu Phàm Phàm" rồi, hứng thú đi mua sắm của cô hôm này cũng nhạt bớt đi.

Bởi vậy bên trong Toy Town có rất nhiều người, người lớn trẻ nhỏ, nam sinh nữ sinh, cần cái gì có cái đó, cho nên Toy Town có thể được coi là một trong những nơi nhộn nhịp nhất trong thành đại học.

Có điều đội hình một nam ba nữ như nhóm Tiêu Phàm thật sự rất hiếm thấy, mà trong ngày hôm nay, sau khi đám người Tiêu Phàm bước chân vào trong Toy Town,

Lại có một nhóm nhiều nữ ít nam đến nơi này.

Nhóm người này có hai nam, còn nữ thì có khoảng năm người.

Nhưng thay vì nói là hai nam thì nói là một nam còn chuẩn hơn, bởi vì những người tinh mắt đều có thể nhìn ra quan hệ giữa hai người này từ vẻ mặt của họ, hai người đàn ông này là quan hệ chính và phụ, nói cách khác chỉ có một người là thuộc nhóm người đó, còn người còn lại chỉ có thể xem như là chân chạy vặt của người kia mà thôi.

Mà biểu hiện của những cô gái trang điểm xinh đẹp kiều diễm vây xung quanh lại càng rõ ràng hơn, từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ tươi cười lấy lòng, hiển nhiên là người ủng hộ của người đàn ông kia.

Có điều người đàn ông này thật sự rất đẹp trai, từ đầu đến chân đều là hàng hiệu, ăn vận khéo léo, chính xác là dáng vẻ của một công tử có tiền, bảo sao có thể được nhiều cô gái yêu thích đến vậy.

…

Cậu ta tên là Lâm Phong Thành, chính là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S.

Bởi vì cậu ta không chỉ có dáng vẻ đẹp trai hay bối cảnh gia đình hùng hậy, mà cậu ta còn là một cánh tay của câu lạc bộ Taekwondo của đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S.

Thực lực Taekwondo của cậu ta đã lên đến đai đen 3 dan, gần bằng với trưởng câu lạc bộ Taekwondo của đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S là du học sinh Hàn Quốc Park Jeong Ji, cho nên trong đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, các sinh viên gọi cậu ta là "Phong Thành đai đen".

Hôm nay cậu ta vẫn như mọi ngày, mang theo chó săn đối với mình như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cùng với sự vây quanh của các mỹ nữ đến thành đại học gần đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S để mua sắm.

Cậu ta phải cảm nhận một chút những ánh mắt hâm mộ ghen tị đến từ khắp mọi nơi này.

Chỉ cần như vậy, tâm trạng của cậu ta sẽ trở nên sung sướng, bởi vì nó khiến cậu ta cảm thấy cậu ta rất hon người.

Nhưng hôm nay trên đường Lâm Phong tới đây, phản ứng của người qua đường khiến cậu ta cảm thấy có chút kì quái.

Những ánh mắt nhìn cậu ta không còn kịch liệt như trước đây, thậm chí khi nhìn về phía cậu ta còn có ý thấy lạ mà chẳng lạ, dường như người ta đã quen với việc này rồi.

Phản ứng khác thường của những người qua đường này khiến cậu ta cảm thấy có phần buồn bực, nhưng Lâm Phong vẫn muốn chiêu đãi thật tốt những fan nữ xinh đẹp vây quanh cậu ta này.

Vậy nên cậu ta định mang theo những cô gái mê trai này đi vào trong Toy Town như trước đây, bỏ tiền ra mua vài con búp bê đáng yêu rồi đưa các cô đi ăn cơm trưa, cho dù như vậy rất tốn tiền.

Nhưng khi đi vào trong cửa hàng đồ c hơi, cậu ta phát hiện ánh mắt mọi người dành cho mình càng nhạt nhòa hơn nữa, mờ nhạt đến mức dường như cậu ta không hề có cảm giác tồn tại.

Cảm giác bị ngó lơ như thế này khiến cho Lâm Phong cảm thấy khó chịu.

Vì thế cậu ta nhìn theo tầm mắt của mọi người liền nhanh chóng phát hiện một hình bóng rất quen trong Toy Town.

Thật ra nói là người quen thì cũng không phải, bởi vì Lâm Phong Thành chưa từng xuất hiện cùng lúc với cô ấy, nữ sinh kia chính là một nhân vật luôn cùng cậu ta làm mưa làm gió trong đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S.

Hoa khôi học đường nổi tiếng nhất đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, Cơ Hạo Hạo.

Một cô gái có thành tích chuyên môn tốt đến kinh người, năm nào cũng lấy được học bổng lại vẫn giữ vững được dáng vẻ một em gái đáng yêu hồn nhiên.

Lâm Phong Thành trong lòng có ý với cô, nhưng nghĩ đến bối cảnh phía sau của cô lại yên lặng lùi bước, cậu ta cũng không muốn mang đến tai bay vạ gió cho gia đình nhà mình.

Vì sao Cơ Hạo Hạo lại ở đây?

Hả? Đây là…

Cơ Hạo Hạo xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Phong Thành, tất nhiên cậu ta cũng sẽ không bỏ qua Hàn Thi Dao và Hồ Phỉ Phỉ cùng cấp bậc với Cơ Hạo Hạo đang đứng bên cạnh cô.

Hai mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần, một người như tiên tử siêu phàm thoát tục, một người nóng bỏng như yêu tinh, so với những cô gái này thì những nữ sinh vây quanh mình quả thật chính là tàn hoa bại liễu!

Kết quả là, Lâm Phong Thành với ánh mắt đầy nhiệt huyết, động lòng…

Gia cảnh của Cơ Hạo Hạo quá khủng, Lâm Phong Thành không thể chọc vào được, nhưng hai vị mỹ nữ bên cạnh cô thì không hẳn cũng thế.

Chương 700: Bạn Trai (2)

Chương 702: Bạn Trai (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghĩ đến cuộc gặp gỡ tươi đẹp ngày hôm nay, Lâm Phong Thành cực kỳ vui vẻ nở nụ cười, khiến cho những nữ sinh vây xung quanh cậu ta bỗng nhiên đỏ mặt tìm đập một hồi.

Lâm Phong Thành tỏ ý liếc nhìn tên chó săn bên cạnh mình một cái, tên chó săn nhìn thấy sắc mặt của chủ nhân cũng nhìn theo tầm mắt của cậu ta, gã cũng bị những cô gái xinh đẹp xuất hiện trước làm ngạc nhiên, lập tức hiểu được suy nghĩ trong lòng chủ nhân của mình. Vì vậy, gã tiếp đón những cô gái vây xung quanh Lâm Phong Thành, để cho Lâm Phong Thành thoát thân rời khỏi.

Lâm Phong Thành chỉnh lại quần áo của mình một chút, rồi cậu ta nở một nụ cười tự tin đi về hướng những những cô gái xinh đẹp Hồ Phỉ Phỉ.

Nhưng vừa đi được vài bước, cậu ta đã phải dừng chân lại, bởi vì lúc này cậu ta nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng bến cạnh ba cô gái vừa nói vừa cười với các vô, vô cùng phong lưu.

Cũng không thể trách Lâm Phong Thành ngu ngốc mãi mới phát hiện ra sự tồn tại của Tiêu Phàm, chỉ có thể nói ba cô gái chỗ Hồ Phỉ Phỉ đứng trong Toy Town như vậy quá mức hấp dẫn người khác, khiến cho Lâm Phong Thành căn bản không thể dời mắt khỏi các cô trong thời gian ngắn.

Lâm Phong Thành nhíu mày, có vẻ có chút không vui, cậu ta thực sự muốn xem xem tên nào dám động thủ trước với mục tiêu của cậu ta.

…

Những thứ trang phục bình thường ăn mặc tùy ý này rõ ràng là thứ mà cậu ta không thèm để vào mắt, mà chiếc ba lô vải trắng lại càng đơn giản hơn vạn phần, ngoại trừ khuôn mặn anh tuấn ra thì dường như trên người người đàn ông này chẳng có gì là đặc biệt hết.

Hơn nữa hai tay hắn còn cầm đầy túi mua sắm nặng trịch, chẳng khác nào cu li đi theo mấy cô gái, có vẻ vô cùng bần hàn.

Hừ! Loại thư sinh nghèo khổ này căn bản không có khả năng uy hiếp Lâm Phong Thành mình, hại mình còn tưởng là gì ghê gớm lắm chứ!

Sau khi đưa ra phán đoán như vậy, trong lòng Lâm Phong Thành thả lỏng hơn nhiều, lần nữa nở nụ cười tự tin.

Lâm Phong Thành mình muốn tiền có tiền, muốn thế có thể, loại thư sinh thế này có giục ngựa cũng không đuổi kịp, chỉ cần Lâm Phong Thành mình tự ra tay, hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần này không phải dễ như trở bày tay sao!

“Cơ Hạo Hạo, không ngờ lại có thể gặp cậu ở đây. Ồ, hai cô gái xinh đẹp bên cạnh cậu là?”

Thật ra Lâm Phong Thành da mặt rất dày, rõ ràng cậu ta chưa từng gặp Cơ Hạo Hạo, lại trực tiếp sử dụng Cơ Hạo Hạo để tiếp cận những cô gái kia.

“Cậu là ai? Mình đâu có quen cậu.”

Cơ Hạo Hạo nghe thấy có người nói chuyện với mình, cô phát hiện mình không hề quen biết người kia, cô tỏ vẻ có phần ngờ ngợ.

“Ha ha,

Đại mỹ nữ Cơ hay quên thật đấy, mình là Lâm Phong Thành học cùng trường với cậu mà.”

Đối mặt với câu hỏi của Cơ Hạo Hạo, Lâm Phong Thành bỗng nhiên có phần xấu hổ, sau khi giải thích với Cơ Hạo Hạo liền tự động chuyển hướng câu chuyện về phía mục tiêu của mình lần này, cậu ta chuyển hướng rất nhanh, khiến Tiêu Phàm có phần không theo kịp.

“Chào hai mỹ nữ, tôi là Lâm Phong Thành, là con trai lớn của nhà họ Lâm, phó hội trưởng câu lạc bộ Taekwondo của trường đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, đai đen 3 dan Taekwondo, được mọi người gọi là “Phong Thành đai đen”, không biết có thể gọi hai mỹ nữ đây là gì?”

Khi Lâm Phong Thành nói chuyện mắt cậu ta phát ra ánh sáng, thật sự rất tỏ vẻ. Cậu ta cảm thấy chỉ cận cậu ta giới thiệu sơ qua một cái, nhất định Hồ Phỉ Phỉ cùng Hàn Thi Dao sẽ lập tức quay mặt về phía cậu ta, nhiệt tình lấy lòng nịnh hót cậu ta một phen.

Nhưng phản ứng của hai cô gái lúc này lại vô cùng nằm ngoài dự kiến của Lâm Phong Thành…

"Thi Dao, cô cảm thấy nếu tôi mua món đồ chơi chạy bằng điện này về tặng cho Lượng Lượng, thằng bé có vui không?"

"Chắc là có chứ, bây giờ các bé trai không phải là thích nhất bộ phim hoạt hình "Mặt nạ kẹo que" đang nổi hay sao? Món đồ chơi trên tay cô hẳn là vũ khí mà nhân vật chính trong phong đó sử dụng nhỉ? Tôi cảm thấy nếu Lượng Lượng nhân được món đồ chơi này nhất định thằng bé sẽ vô cùng vui vẻ đó."

"Mặt nạ keo que? Hóa ra bình thường Lượng Lương thích xem loại phim hoạt hình ngu ngốc như vậy à?"

…

Coi thường, coi thường một cách trắng trợn.

Dù thế nào Lâm Phong Thành cũng không ngờ rằng mình bắt chuyện lại phải nghênh đón kết cục như vậy, mặc dù trên mặt cậu ta vẫn nở nụ cười, nhưng nó đã có vẻ vô cùng cứng ngắc.

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt đẹp trai tuấn tú lịch sự trước mặt mình, cảm thấy phần nào đồng tình với cậu ta.

Này, anh bạn, ánh mắt của cậu thật kém, vì sao lại nghĩ quẩn đến mức đi đến gần loại yêu nữ như Hồ Phỉ Phỉ chứ?

"Mỹ nữ, xin chào, tôi là Lâm Phong Thành!"

Thân là Lâm Phong Thành, nhân vật làm mưa làm gió trong đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, cậu ta không thể chịu được việc bị đối xử thế này, việc Hồ Phỉ Phỉ cùng Hàn Thi Dao không để ý đến cậu ta, hoàn

toàn kích thích đến lòng tự trọng của cậu ta, vì vậy cậu ta trực tiếp bước lên một bước, vô cùng thiếu văn hóa mà chen vào giữa Hồ Phỉ Phỉ với Hàn Thi Dao, cậu ta thực sự muốn biết mình làm thế này thì các mỹ nữ còn có thể tiếp tục không nhìn cậu ta hay không?

Đối mặt với hành động của Lâm Phong Thành, Hổ Phỉ Phỉ cùng Hàn Thi Dao nhướng mày, rõ ràng là không vui, loại lãng tử giống như tên Lâm Phong Thành này, đám Hồ Phỉ Phỉ cũng không hiếm thấy, nhưng vô văn hóa như Lâm Phong Thành thì lại là lần đầu tiên các cô gặp được.

Sở dĩ Lâm Phong Thành vô lễ như vậy hoàn toàn là do lòng tự tin của cậu ta cho phép, thực lực Taekwondo của cậu ta đã là đai đen 3 dan, đã không còn là thực lực mà người bình thường có thể chọc vào, cho nên khi hành động Lâm Phong Thành cũng chẳng còn gí phải cố kỵ.

Có điều Hồ Phỉ Phỉ nhìn Lâm Phong Thành cao ngạo cũng không tức giận chút nào, bàn tay ngọc vươn ra xuyên qua bên kia của Tiêu Phàm, hơi ngã người một chút dựa sát vào lồng ngực của Tiêu Phàm, thân thể mềm mại tựa vào, vô cùng ngọt ngào.

“Anh đẹp trai à, anh làm như vậy bọn tôi sẽ rất khó xử đó. Bởi vì ba chị em chúng tôi đều là người đã có chủ rồi. Anh xem này, anh đẹp trai bên cạnh tôi đây chính là bạn trai chung của ba chị em chúng rồi, nếu như bọn tôi dám có phản ứng bừa bãi với người khác, bạn trai của tôi sẽ không vui đâu.”

Hồ Phỉ Phỉ vẻ mặt thẹn thùng nói, trên mặt cô bộc lộ hết vẻ yêu mị, mà chỗ mềm mại đẫy đà của Hồ Phỉ Phỉ bị đè đến biến dạng, Lâm Phong Thành nhìn đến mức ghen tị vô cùng.

“Bạn trai của ba người?”

Nghe thấy lời nói của Hồ Phỉ Phỉ, Lâm Phong Thành giật mình, vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng vậy, anh ấy chính là bạn trai của chúng tôi, vậy anh cảm thấy đàn ông đi dạo phố cùng với con gái, ngoại trừ là bạn trai thì còn có thể là ai chứ?”

Dứt lời, Hồ Phỉ Phỉ kéo mạnh Hàn Thi Dao cùng Cơ Hạo Hạo đang đứng bên cạnh, lôi về phía lồng ngực của Tiêu Phàm.

Hành động bất ngờ này của Hồ Phỉ Phỉ khiến Cơ Hạo Hạo và Hàn Thi Dao hoảng sợ, nhưng sau khi ngã vào lồng ngực của Tiêu Phàm, hai người cũng không hề phản kháng lại, chỉ là lập tức đỏ bừng mặt, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Nhìn thấy hành động của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm liền biết cô gái ác độc này đang muốn lấy hắn làm lá chắn, nhưng hiện tại hai tay hắn đều đang cầm "vật nặng", không thể ngăn cản cô lại.

Vốn dĩ Tiêu Phàm định không phối hợp mà lật mặt Hồ Phỉ Phỉ, nhưng không đợi hắn kịp mở miệng đã có thể hai cô gái lao vào lồng ngực của hắn, khiến Tiêu Phàm vô cùng xấu hổ, lời nói vốn đã đến bên miệng cũng bị hắn nuốt ngược trở lại.

Lâm Phong Thành nhìn thấy các cô gái ngại ngùng dựa sát vào lồng ngực Tiêu Phàm, nhất thời cậu ta tin là thật, nhưng khi nhìn thấy trang phục nghèo nàn của Tiêu Phàm, trong lòng Lâm Phong Thành cảm thấy có phần không cam lòng.

Loại thư sinh nghèo nàn này sao lại có thể có được ba cô gái xinh đẹp tuyệt trần như thế? Rõ ràng chỉ có người phong lưu như Lâm Phong Thành mình mới có thể xứng đôi với những cô gái này thôi!

Chương 701: Xung Đột

Chương 703: Xung Đột

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không được, mình phải lập tức thức tỉnh những cô gái này mới đúng, loại thư sinh này không đáng tin, Lâm Phong Thành mình mới chính là sự lựa chọn sáng suốt nhất của các cô gái này!

“Mỹ nữ à, nhất định không thể để bị những lời hay ý đẹp của tên thư sinh này lừa được, loại đàn ông lẳng lơ như hắn ta rõ ràng là một thằng đàn ông tồi tệ!”

Lâm Phong Thành chỉ vào mũi Tiêu Phàm mắng lớn, nói Tiêu Phàm là một thằng cặn bã, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy oan uổng.

Chỉ điều hiện tại bản thân “chân đạp ba thuyền” địch thật là có hơi cặn bã, nhưng chuyện này cũng đâu có đến lượt hắn ta chỉ trích, hơn nữa hắn ta có tư cách chỉ trích sao?

Tầm mắt Tiêu Phàm nhìn sang hướng khác, nhìn thấy cô cô gái trang điểm xinh đẹp đứng đằng sau lưng Lâm Phong Thành, hạ giọng yên lặng đếm số: “Một, hai, ba, bốn, năm, Ừm, người anh em, hình như tôi cũng đâu làm gì cặn bã với cậu đâu…”

Lầm Phong Thành hiển nhiên không nghĩ tới Tiêu Phàm lại có thể trào phúng lại mình, trong lòng tức giận, nhưng hắn ta biết hiện giờ bản thân phải giải thích với ba người Hồ Phỉ Phỉ một phen mới đúng: “Bọn họ chỉ là một vài đàn em sùng bái tôi trong trường thôi, cũng không phải là bạn gái của rồi, tôi đi ra ngoài dạo phố, vừa đúng lúc gặp được bọn họ, cho nên thuận đường đi cùng nhau.”

Vị công tử bột này phủi trách nhiệm thật đúng là quá nhẹ nhàng, Tiêu Phàm không khỏi thán phục.

Tiêu Phàm đang suy nghĩ nên tranh luận với hắn ta như thế nào, không ngờ Hồ Phỉ Phỉ lại mở lời trước: “Lâm Phong Thành, tôi biết cậu muốn tốt cho chị em chúng tôi, nhưng thật ra cậu hiểu nhầm bạn trai của chúng tôi rồi, hắn cũng không có chân đạp ba thuyền, bởi vì hắn chưa chọn ai trong số chúng tôi. Chúng tôi làm như vậy đều là tự nguyện cả, thật sự chúng tôi rất yêu hắn, chỉ cần có thể ở chung với hắn, chị em chúng tôi đã rất thỏa mãn rồi, cho nên mong cậu đùng tiếp tục vũ nhục hắn nữa.”

Nhìn thấy dáng vẻ vô dùng bảo vệ Tiêu Phàm của Hồ Phi Phi, lòng đố kí bắt đầu sinh ra trong lòng Lâm Phong Thành, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn ta cảm thấy có lẽ ánh mắt ghen tị hướng đến hắn ta trước kia chắc cũng có cảm xúc như vậy trong lòng nhỉ, nhưng vì sao con người kiêu ngạo như hắn ta hiện giờ phải rơi vào tình cảnh này?

Một tên thư sinh chỉ có mỗi vẻ bề ngoài đẹp, không có tiền không có thế như hắn dựa vào cái gì để tranh giành nữ nhân với Lâm Phong Thành. Không được, hôm nay mình phải dạy dỗ tên yếu đuối trước mặt này một phải học thật sâu sặc mới được.

"Đồ vô liêm sỉ anh mau rời khỏi mỹ nữ bên cạnh đi, bằng không Lâm Phong Thành tôi sẽ không khách khí với anh đâu!"

Nhìn thấy Lâm Phong Thành tức giận nhìn mình, Tiêu Phàm không biết nói gì hơn, rõ ràng là do bọn họ quấn lấy hắn mà, làm sao hắn có thể rời đi được, quả thật là làm khó hắn mà. Hơn nữa vì sao hắn lại phải nghe lời Lâm Phong Thành?

"Hầy, người anh em, sao phải như vậy, dưa hái xanh không ngọt đâu…"

Vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh của Tiêu Phàm càng làm cho Lâm Phong Thành tức giận hơn, bởi vì hắn ta cảm nhân được cảm giác ưu việt nhàn nhạt trên người Tiêu Phàm. Tên mặt trắng này dựa vào cái gì có cảm giác ưu việt ở trước mặt hắn ta. Thật sự làm người khác tức giận mà.

"Xem ra anh không thích uống rượu mời mà lại thích uống rượu phạt, vậy tôi đành phải dùng nắm đấm này để dạy dỗ anh một phen thôi…"

Lâm Phong Thành nghiến răng nghiến lợi nói với Tiêu Phàm một cậu, xong rồi hắn ta bẻ khớp tay mình kêu lên răng rắc, làm ra vẻ muốn động thủ đánh người.

"Ai ya, thân ái à, cậu ta chỉ là loại ma-cà-bông chỉ biết công phu mèo ba chân mà dám hung dữ với anh, anh nhất định phải dạy dỗ cậu ấy thật tốt mới được nha!"

Hồ Phỉ Phỉ nhìn thấy Lâm Phong Thành sắp động thủ với Tiêu Phàm, lập tức trở nên vô cùng hưng phấn, ra vẻ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Tuy rằng nghe nói tên Lâm Phong Thành này là đai đen tam đẳng rất lợi hại, nhưng cô mới không thèm quan tâm đến sống chết của Tiêu Phàm, cùng lắm thì lúc Tiêu Phàm đánh không lại cậu ta, Hồ Phỉ Phỉ lại gọi điện thoại cho vệ sĩ trong nhà đến trả thù cho hắn là được rồi. Ai bảo Tiêu Phàm gần đây luôn làm cho cô mất hứng đây!

Nhưng hành động này của Hồ Phỉ Phỉ đặt trong mắt Lâm Phong Thành lại biến thành hành vi bảo vệ của nữ sinh với bạn trai. Hơn nữa câu ma-cà-bông chỉ biết công phu mèo ba chân này là tổn thương sâu sắc tự tôn của một cao thủ đai đen tam đẳng Lâm Phong Thành hắn ta.

Nhưng Lâm Phong Thành vẫn không giận chó đánh mèo lên Hồ Phỉ Phỉ, mà là đem tất cả sổ sách tính lên người Tiêu Phàm. Bởi vì ở trong mắt hắn ta, Hồ Phỉ Phỉ bọn họ là vì bị tên mặt trắng Tiêu Phàm này dùng lời ngon tiếng ngọt làm cho mù quáng mới thành ra như thế này. Cho nên lần này hắn ta nhất định phải làm gì đó trước mặt nhưng cô gái này, đánh tên mặt trắng yếu đuối trước mắt này nằm đo ván. Muốn để những mỹ nữ này hiểu được, tên mặt trắng chỉ được cái mã đẹp này là một tên chỉ nhìn được chứ không có ích gì!

Tiêu Phàm biết việc này trở nên phiền toái rồi, tên công tử bột trước mặt này dường như đã bị tức giận nuốt hết đầu óc rồi, ra vẻ không đánh hắn một trận thì không thể yên được. Hơn nữa đau đầu nhất chính là tên này hình như là một người có tập võ!

Tuy rằng khái niệm Taekwondo đai đen tam đẳng là gì Tiêu Phàm cũng không quá rõ ràng, nhưng nghe ra cũng có vẻ không dễ đối phó.

Không tính đến việc bây giờ Tiêu Phàm đã khác xưa,

Lâm Phong Thành tìm hắn gây chuyện, hắn không hề nhát gan, ngược lại hắn thật sự cảm thấy muốn thử sức một chút, hắn muốn nhìn xem sau khi bản thân thay đổi, tại đời sống hiện thực rốt cuộc có trình độ như thế nào.

Nhìn thấy hai người có vẻ sắp đánh nhau, Hồ Phỉ Phỉ nhanh chống kéo Cơ Hạo Hạo và Hàn Thi Dao ra, nhường lại sân khấu cho hai vị diễn viên này.

Nhưng Cơ Hạo Hạo và Hàn Thi Dao lại không thể quá yên tâm với tình cảnh hiện tại của Tiêu Phàm, khỏi khỏi trở nên lo lắng, thậm chí muốn tiến lên ngăn cản hai người bọn họ. Dù sao lúc trước Lâm Phong Thành cũng có nói, thực lực taekwondo của hắn ta chính là đai đen tam đẳng, nghe ra cũng rất dọa người.

Hồ Phi Phi làm sao có thể để hai người các cô tiến lên ngăn cản được, vội vàng nói: "Hai người đừng lo lắng nữa có được không? Phàm Muội Muội sẽ không yếu đuối như vậy đâu. Cậu nhìn đi, trong mắt hắn có chút nào sợ hãi sao?"

Nghe Hồ Phỉ Phỉ nói như vậy, hai người cái cô mới chú ý tới trong mắt Tiêu Phàm lúc này không lộ ra chút nhát gan nào, ngược lại còn chiến ý lẫm liệt.

Chẳng lẽ Tiêu Phàm hắn lại tự tin đến như vậy?

Thực lực chiến đấu của người chơi trong trò chơi cùng với thực lực thật sự bên ngoài của người chơi có liên hệ nhất định. Nếu "Lichking" Mệnh Phàm ở trong trò chơi mạnh như vậy, vậy Tiêu Phàm có lẽ cũng…

Cơ Hạo Hạo và Hàn Thi Dao nghĩ như vậy, trong lòng bớt đi không ít lo lắng, ngược lại sinh ra không ít chờ mong với Tiêu Phàm.

Mà Hồ Phỉ Phỉ cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ nghĩ đến việc xem náo nhiệt thôi, bọn học đánh nhau càng mạnh mẽ cô lại càng cảm thấy vui vẻ.

Nhìn thấy ba cô gái rời khỏi vị trí bên cạnh Tiêu Phàm, Lâm Phong Thành đắc ý nở nụ cười.

Đồ yếu ớt, xem ra ngày tốt của anh cũng sắp tới rồi, đợi lát nữa Lâm Phong Thành tôi sẽ trực tiếp đánh cho anh lộ nguyên hình! Chỉ cần dáng vẻ uất ức vô cùng yếu đuối kia của anh lộ ra trước mặt bọn họ, tôi cảm thấy bọn họ cũng sẽ không tiếp tục mê luyến anh như trước đâu, mà Lâm Phong Thành tôi nhất định sẽ thay anh chăm sóc tốt cho bọn họ, ha ha.

"Ai ya, tên này thật xui xẻo quá đi, thế mà lại chọc phải Phong ca. Nên biết rằng ở đại học khoa học kỹ thuật thành phố S, Phong ca chính là người

đánh đến chân trời cũng không có kẻ địch. Tên yếu đuối này phải nếm mùi đau khổ rồi!

Tay sai nói lớn lên, nhìn thấy đại chiến hết sức căng thẳng, lập tức thổi phông cho chủ nghĩ của bản thân.

Chương 702: Calibur

Chương 704: Calibur

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc trước, mấy cô gái vây xung quanh Lâm Phong Thành sau khi nhìn thấy vẻ đẹp của Hồ Phỉ Phỉ thì cảm thấy tự hổ thẹn. Hiện giờ nhìn thấy Lâm Phong Thành có vẻ muốn đánh nhau với Tiêu Phàm, bọn họ cũng khơi dậy nhiệt huyết, Dáng người tướng mạo không thể so sánh với Hồ Phỉ Phỉ bọn họ, nhưng nam nhân bên cạnh thắng bọn họ cũng có thể coi như thắng rồi!

“Phong ca, cố lên!”

“Phong ca, vô địch!”

“Phong ca, đánh chết tên yếu đuối này đi!”

…

Mấy nữ sinh trang điểm đậm đứng bên cạnh ríu rít không ngừng, vừa hò hét cổ động vừa lắc lư thân mình, thỉnh thoảng hạ thấp người xuống, cảnh xuân lộ ra một chút sau cổ áo, nhìn có vẻ lẳng lơ mười phần.

“Thân ái à, mau làm chết tên kia đi!”

Hồ Phỉ Phỉ nhìn mấy người lẳng lơ đó, bỗng cảm thấy rất khó chịu, vô cùng thô tục hô to lên, lúc hét lên còn ưỡn ngực ra thật mạnh bão, hai khỏa mềm mại no đù vụt qua một cái, hoàn toàn đả thương ngạo khí của mấy nữ sinh kia, ngay cả Lâm Phong Thành đứng một bên cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng hèn mọn nghĩ thầm, hù, chờ tôi giải

quyết xong tên yếu đuố này, sẽ đến tiếp đón cô một phen, xem đến lúc đó ai làm chết ai.

Mặc kệ "đoàn bạn thân" của hai bên khí thể như thế nào, Hồ Phỉ Phỉ vừa hô lên như vậy, cũng đủ để hấp dẫn các khách hành xung quanh trong toytown đến đây…

"Mẹ ơi, hai anh này đang làm gì vậy mẹ, hình như hai anh ấy đang định đánh nhau ấy?|

"Ba ba, bọn họ đang muốn đánh nhau sao ạ? Rốt cuộc hai anh ấy đánh nhau thì ani mạnh hơn ai đây."

"Mình cảm thấy anh trai bên kia có vẻ mạnh hơn đấy. Đu sao nắm đấm của anh ấy cũng có cảm giác hung hãn hơn."

…

Khách hàng đến Toy town đương nhiên đa phần đều là cha mẹ dẫn theo trẻ con đi cùng. Nhìn thấy Tiêu Phàm và Lâm Phong Thành giằng co nhau, chúng không sợ hãi chút nào, ngược lại còn kéo tay của cha mẹ, chỉ chỏ vào hai người Tiêu Phàm, ánh mắt chúng và Hồ Phỉ Phỉ tràn đầy sự hưng phấn, hiển nhiên chúng đang cảm thấy hứng thú với đại chiến sắp diễn ra.

Điều này khiến cho cha mẹ của đám trẻ cảm thấy có chút phiền não, đều nói để ngăn cản những lời nói vô tư của bọn trẻ, sợ làm cho hai người đang đứng trong sân tức giận, lại gặp phải tai bay vạ gió.

Nhìn thấy quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, Lâm Phong Thành lại càng trở nên đáng ý hơn, bởi vì đánh ngã được tên mặt trắng này trước mắt bao nhiêu người như vậy, điều này không phải nghi ngờ càng khiến cho tên mặt trắng này mất mặt hơn, mà hiệu quả hắn ta muốn đạt được chính là như vậy.

"Tên yếu đuổi kia, anh chạy nhanh đi, bằng không tôi sẽ trực tiếp ra tay. Trong lòng cũng đừng có chủ ý gọi cho nhân viên bảo vệ đến đây cứu anh đấy. Nếu như anh cứ đứng bất động ở đây như thế, tôi cũng sẽ không khách khí với anh đâu."

Toy town rất rộng, nhân viên bảo vệ trong trung tâm thương mại chia ra bốn phía, dù có lập tức chạy nhanh đến thì cũng phải mất một đoạn thời gian. Nhưng Lâm Phong Thành muốn tốc chiến tốc thắng, cũng không muốn để lại cho Tiêu Phàm chút cơ hội nào.

Tiêu Phàm cảm giác cuộc sống thật sự giống như diễn một vở kịch vậy, đương sự như mình con chưa nói được lời nào, vị học sinh trước mắt này lại ra vẻ thâm cừu đại hân muốn giáo huấn bản thân mình.

Mấy người công tử nhà giàu này quả nhiên là tuổi trẻ khí thịnh, tranh cường háo thắng.

Bỏ đi, dù sao bản thân hắn cũng muốn khởi động gân cốt một chút, đợi đến lúc bảo vệ của trung tâm thương mại đến rồi, phỏng chừng cũng không được đánh nhau nữa.

Vì thế Tiêu Phàm tiến sang một bên, để hai cái túi mua sắm xuống dưới đất.

“Bành!”

Tiếng động nặng nề vang lên, mấy đứa trẻ con vây xem kinh ngạc hô lên một tiếng: “Wa, sức lực của anh trai này thật lớn!”

Lâm Phong Thành cũng hơi ngạc nhiên với chuyện này, xem ra tên yếu duối này cũng không yếu ớt đến như vật. Lực tay này cũng không tệ đâu, nhưng cái này thì có giá trị sử dụng gì đâu chứ?

Nếu không có khả năng đánh nhau, chỉ có mỗi lực mạnh bạo thì có khác gì một mãng phu đâu, hắn ta căn bản không cần phải sợ hãi.

Chẳng qua sau khi nghe thấy âm thanh trầm đục này, Hàn Thi Dao đứng một bên thật ra đã đỏ mặt rồi, cô không nghĩ rằng đống đồ hôm nay mình mua lại có thể nặng đến như vậy, xem ra là bản thân mình khiến cho Tiêu Phàm mệt mỏi muốn chết rồi.

Nhìn vào người con trai lưng đeo ba lô vải kia, Hàn Thi Dao lại thêm một phần yêu thích người kia.

…

Đai đen tam đẳng, nghe ra có vẻ khiến người ta sợ hãi, xem ra đối thủ của mình không thể khinh thường được.

Vì thế Tiêu Phàm đưa tay đào bới ba lô của bản thân, lấy ra một bình rượu kim loại to bằng lòng bàn tay, mở cái nắp ra, uống một ngụm nhỏ.

Thứ trong chiếc bình này chính là hồng tinh nhị oa đầu, đây chính là một trong những thứ mà Tiêu Phàm chuẩn bị khi rời khỏi nhà.

Tiêu Phàm hiện tại cũng không hiểu quá rõ thực lực chiến đấu của bản thân trong cuộc sống thực này. Cho nên lúc đối mặt với Lâm Phong Thành, Tiêu Phàm vì để giải quyết ổn thỏa phải uống một chút rượu, để tăng độ thắng lợi và chút trọng lượng cho bản thân mình.

Hành động này của Tiêu Phàm cũng không hấp dẫn sự chú ý của người khác. Nhưng mũi của Hồ Phỉ Phỉ ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng truyền trong không khí, mày hương nhướng lên, có vẻ hoang mang không thôi.

Hồ Phỉ Phỉ có hiểu biết về kỹ năng thiên phú "Tửu Tinh Cuồng Ẩm" của Tiêu Phàm ở trong trò chơi, lúc trước cô còn tưởng Tiêu Phàm là một tên thích rượu như mạng, nhưng sau khi tiếp xúc với hắn, cô phát hiện Tiêu Phàm không những không hay uống rượu mà trong nội tâm còn có chút bài xích nhất định với chất cồn. Nhưng đại chiến hôm nay sắp bắt đầu, tại sao Tiêu Phàm lại phải uống một ngụm nhỉ?

Lúc này cũng không phải chỉ có một mình Hồ Phỉ Phỉ thắc mắc điều này, còn có một vị mập mạp đeo kính mắt đứng một bên nhìn hành động của Tiêu Phàm cũng cảm thấy hơi thắc mắc. Đôi mắt đằng sau kính mắt dành cộp kia sáng ngời, trong lòng tự hô fđang suy đoán một phen.

Uống rượu rồi, trạng thái cũng được chuẩn bị gần như xong rồi.

Chẳng qua bản thân hắn cùng không quen dùng tay không chiến đấu với người khác.

Tiêu Phàm nhìn thấy hai tay của mình trống không không có gì, trong lòng lại thấy chột dạ.

Nếu như lúc này có thể cầm thanh kiếm thuận tay thì tốt quá rồi.

Tiêu Phàm quét mắt nhìn một lượt bốn phía, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại ở cái mắc quà tặng mà Hồ Phỉ Phỉ vừa mới chọn.

Sau đó từ từ đi qua đấy, lấy thứ đồ chơi vũ khí mà Hồ Phỉ Phỉ vừa mới lấy kia xuống, nhẹ nhàng khua khua thứ trong tay, trong lòng thầm nghĩ, thứ đồ chơi này cũng không tệ, chấp nhận dùng tạm vậy.

Nhìn Tiêu Phàm đang cầm một món vu khí đồ chơi quay trở lại trong sân, Lâm Phong Thành cười phá lên: "Ha ha, cái gì đây, chẳng lẽ anh muốn dùng thanh kiếm này để đánh bại Lâm Phong Thành tôi sao? Nể tình anh hài hước như vậy, lát nữa tôi xuống tay sẽ nhẹ nhàng một chút."

"Ha ha, món đồ chơi này trước mặt Phong ca có tác dụng gì chứ!"

"Ai nói gì đâu, Phong ca chỉ cần một cước là có thể đã bay được món đồ chơi này rồi."

"Tên này có lẽ rất sợ hãi Phong cả rồi đây, có lẽ cầm thanh kiếm này trên tay, hắn ta có lẽ sẽ có thêm chút cảm giác an toàn, cho dù đây chỉ là một món đồ chơi mà mấy đứa nhỏ dùng để đùa giớn với nhau thôi, ha ha…"

….

Nhìn thấy Tiêu Phàm đang cầm một thanh kiếm đồ chơi, đám người Lâm Phong Thành vui cười không ngừng, trong mắt nhóm người lớn đúng vây xem cũng tỏ vẻ khinh thường, Hàn Thi Dao và Cơ Hại Hạo cũng có vẻ lo lắng, Hồ Phỉ Phỉ lại vô cùng phiền muộn, bởi vì Tiêu Phàm bây giờ mất mặt quá rồi.

Phàm Muội Muội sao có thể ngây thơ đến như vậy! Chẳng lẽ là bởi vì chơi "Tân sinh" quá nhiều rồi, không cầm kiếm sẽ không biết đánh nhau sao?

….

Đối mặt với sự nghi hoặc của mọi người, Tiêu Phàm vẫn không có chút phản ứng nào, chỉ cúi đầu nhìn qua thứ đồ chơi trong tay mình, theo bản năng mở chốt trên món đồ chơi ra.

“Hừ hừ hừ…”

Chương 703: Mặt Nạ Kẹo Que

Chương 705: Mặt Nạ Kẹo Que

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó tiếng điện tử vang lên không ngừng, thanh kiếm trong tay Tiêu Phàm tỏa sáng ra bốn phía, vô cùng lóa mắt.

Đám người Lâm Phong Thành nhìn thấy như vậy, lại càng cười vui vẻ hơn, đồng loạt hô lên: “Ha ha, anh giỏi quá đi mất!”

Ngay cả những người lớn đứng vây xem xung quanh cũng không nhịn được mà bật cười, Hồ Phỉ Phỉ lại càng tức giận hơn.

Làm cái gì vậy hả! Mất mặt quá rồi!

Kì thật đây chỉ là hành động vô ý của Tiêu Phàm, chỉ là hắn cảm thấy tò mò muốn xem đồ chơi bây giờ rốt cuộc như thế này thôi, không nghĩ tới thanh kiếm này lại được chế tasctinh xảo như vậy.

Tất nhiên là sau khi thỏa mãn lòng hiếu kì của bản thân xong, hắn cũng nên chuẩn bị chiến đấu rồi.

Tiêu Phàm nắm lấy thanh kiếm đồ chơi kia, tùy tiện khua khua mấy động tác kiếm bay bổng, coi như là làm nóng người xong rồi.

Nhìn thấy khả năng múa kiếm phiêu dật của Tiêu Phàm, Lâm Phong Thành vẫn như cũ không ngừng cười to khinh thường. Còn người mập mạp đeo mắt kính vừa nãy bông nhiên lại cảm thấy kịch đông!

Chỉ thấy cậu đang tóm mạnh tay của mẹ, chạy lên phía trước, cánh tay nhỏ bé mập mạp chỉ vào Lâm Phong Thành: “Cái tên xấu xa anh không được cười nhạo mặt nạ kẹo que! Người ngu ngốc như anh căn bản không thể nào hiểu được sự lợi hại của mặt nạ kẹo que chính nghĩa! Anh sẽ phải trả giác

cho việc cười nhạo vũ khí trong tay hắn ta! Bởi vì thành kiếm kia chính là vũ khí chủ bài của mặt nạ kẹo que. Đó chính là kiếm năng lượng kẹo que Ikscalibur!"

Bỗng nhiên có một bé mập mạp nhảy ra đứng ở giữa sân trung ương, đẩy đẩy cặp mắt kính trên sống mũi, lộ ra ánh mắt cơ trí không phù hợp với độ tuổi, có vẻ có chút khôi hài, sau đó đưa ra lời giải thích cho chuyện vừa rồi với những người xung quanh:

"Tập thứ tám, lúc mặt nạ kẹp que đang chiến đấu với ác bá bánh chà bông có nói rằng, trước khi bắt đầu đại chiến, hắn sẽ thông qua việc uống nước năng lượng kẹo que để bổ sung năng lượng kẹo que. Mà vừa rồi anh kia cũng làm một việc như vậy. Bên cạnh đó, ở tập thứ năm, lúc mặt nạn kẹo que chiến đấu với ma nữ sợi cay, mặt nạ kẹo trước khi chiến đấu dùng kiếm năng lượng kẹo que Ikscallibur xuất ra một chiêu "đường phân hòa tan" để tăng cường sức mạnh cho mặt nạ kẹo que. Mà vừa rồi anh kia cũng dùng kiếm năng lượng tung ra một chiêu! Điều qua trọng nhất là… mặt nạ kẹo que trước giờ chưa từng hoài nghi vũ khí của hắn là thanh kiếm năng lượng kẹo que Ikscallibur. Tôi nói chắc không có gì sai hết, kì thật anh chính là thân phận thật sự của mặt nạ kẹo que!"

Tiêu Phàm ngây người như phỗng nhìn vào nhóc mập mạp trước mặt, phát hiện cậu nhóc này đang dùng một ánh mắt tràn ngập nhiệt huyết hơn nữa còn vô cùng sùng bái nhìn mình.

Nhóc mập mạp ơi nhóc mập mạp, anh nói thế nào mới tốt cho em đây, tổ tiến của em năm đó sống dưới sự thống trị khủng bố của thông não tàn, cực kì khó giữ vững được chỉ số thông minh. Không nghĩ tới đã qua một thế hệ đến đời của các em, mà vẫn dễ dàng bị một người khốn nạn tên là mặt nạ kẹo que đầu độc hại thành não tàn.

Những người lớn vây xem đồng loạt cười vang lên, nhưng một ít bạn nhỏ nghe thấy nhóc mập mạp nói như vậy, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm lập tức sáng lên, trong lòng bọn họ rõ ràng ủng hộ quan điểm của nhóc mập mạp.

Mà bố mẹ của nhóc mập mạp hiện giờ hận không thể tìm một cái hốc lập tức chui vào, nhưng trước đó bọn họ phải tóm đứa con ngu xuẩn kia của bọn họ về đã.

Nhưng mà lại có người ra tay trước bọn họ một bước, ôm nhóc mập mạp đứng sang một bên…

Hồ Phỉ Phỉ đương nhiên biết suy nghĩ của đôi vợ chồng này, nhưng cô khó khăn lắm mới nhìn thấy một bé mập mạp đáng yêu đến như vậy, Hồ Phỉ Phỉ đâu thể để họ được như ý nguyện, vì thế trực tiếp ôm lấy cậu nhóc đứng quá một bên, cực kì vui vẻ nói: "Nhóc mập mạp, em thật sự thông minh lắm đó, chị rất thích em."

Nói xong Hồ Phỉ Phỉ hôn một cái lên khuôn mặt mềm mại của nhóc mập mạp. Được Hồ đại mỹ nữa hôn một cái như vậy, nhóc mập mạp trở nên càng ngày càng đắc ý, vẻ mặt giương lên nói: "À, không có gì, em là một fan trung thành của mặt nạ kẹo que, chỉ cần là chuyện liên quan đến mặt nạ kẹo que, em đều biết hết."

Đôi vợ chồng kia nhìn thấy một nữ sinh xinh đẹp hình như đang chơi với đứa nhỏ của mình rất vui vẻ, đơn giản cũng không lập tức đến làm phiền, yên lặng đứng một bên, quan sát tình hình đang diễn ra.

"Cái gì mà mặt nạ kẹp que, mấy đứa nhóc này thật sự quá ngây thơ. Cho dù là hắn thật sự đến được đây, cũng không phải là đối thủ của Lâm Phong Thành tôi! Nếu anh đã chuẩn bị xong hết rồi, vậy chúng ta bắt đầu nhanh đi!"

Trước tiên Lâm Phong Thành khinh thường lời nói của nhóc mập mạp một phen, sau đó trực tiếp chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị vung tay về phía Tiêu Phàm.

Giọng điệu khinh thường của hắn ta khiến cho không ít các bạn nhỏ bất mãn, tất cả những đứa trẻ đang ở trong toy town này đứng bên cạnh người lớn đều đang dùng đôi mắt to tròn tức giận trừng hắn ta.

Mà nhóc mập mạp đứng trong lòng Hồ Phỉ Phỉ lại rất to gan, trực tiếp mắng Lâm Phong Thành: "Đò xấu xa ngu xuẩn, lại có thể dám đứng trước mặt mặt nạ kẹo que khuênh khoang, anh sẽ phải trả giá cho những lời nói vừa rồi của mình!"

Sau khi nhóc mập mạp không biết trời cao đất rộng uy hiếp Lâm Phong Thành taekwondo đai đen tam đẳng xong, lấy vẻ mặt sùng bái quay sang Tiêu Phàm, kéo giọng ra hô to lên: "Mặt nạ kẹo que cố lên!"

Bị nhóc mập mạp làm ảnh hưởng, các bạn nhỏ đứng xem xung quanh cũng trở nên nhiệt đình, vô cùng nhiệt huyết lên tiếng cổ vũ Tiêu Phàm: "Mặt nạ kẹo que cố lên, mặt nạ kẹo que đánh chết người xấu này đi!"

Mà nhóm cha mẹ đi bên cạnh chúng đã sớm đỏ mặt, có vẻ có chút mất tự nhiên, bất an.

Nghe được nhiều người như vậy lên tiếng ủng hộ mình, Tiêu Phàm vốn nên vui vẻ mới phải, nhưng danh hiệu mà bọn chúng đặt cho mình làm cho Tiêu Phàm cảm thấy xấu hổ!

Mặt nạ kẹo que là trò gì vậy! Bộ phim hoạt hình này là do kẻ ngu ngốc nào nghĩ ra vậy! Bạn đang làm hại mầm no của Tổ quốc đấy có biết không!

Còn cả việc khiến cho Tiêu Phàm thấy phiền não là…

"Mặt nạ kẹo que cố lên nha, mặt nạ kẹo que em yêu anh, mặt nạ kẹo que ngầu quá đi… ha ha ha ha…"

Đúng vậy

Hồ Phỉ Phỉ đang ôm nhóc mập mạp giả giọng hô to lên, nhìn quá có vẻ đang rất vui vẻ.

Vì thế Tiêu Phàm bị cho là sinh vật não tàn "Mặt nạn kẹo que" này trong lòng không thôi phiền muộn, chiến ý càng mạnh hơn.

Mà Lâm Phong Thành lại càng vì chuyện này, bị một đám trẻ con chưa sạch nước mũi hô đả đảo, trong lòng hắn ta khỏi nói có bao nhiêu khó chịu. Nhưng cảm giác quái dị này lại không thể bộc lộ ra bên ngoài, hắn ta chỉ có thể tính toán trong lòng, đợi lát nữa trút hết lên người Tiêu Phàm.

Nếu như đối phương đã chuẩn bị tốt rồi, Lâm Phong Thành cũng không khách khí nữa, đạp mạnh một cái, thân mình xông thẳng về phía trước, nháy mắt lao ra trước mặt Tiêu Phàm.

Lâm Phong Thành co đầu gối lại, bắp chân duỗi thẳng, phi rất nhanh về phía trước. Ngay sau đó vung chân rất nhanh, cú đã này giống như roi da đá về phía bụng Tiêu Phàm!

Thời gian Lâm Phong Thành học taekwondo không phải là rất dài, nhưng tố chất bẩm sinh của hắn ta cao hơn người khác một bậc, chân dài hơn nữa cơ thể còn có sức bật rất mạnh, cho nên môn taekwondo lấy chân mà chủ đạo thật sự rất hợp với hắn ta.

Cú đá này của hắn ta thế công vô cùng sắc bén hung hiểm, cho dù Tiêu Phàm có dùng kiếm đồ chơi kia để đỡ thì cú đã này của hắn ta cũng có thể đạp nát được.

Cảm nhận được áp lực phát ra từ cú đá của Lâm Phong Thành, Tiêu Phàm hiển nhiên rất rõ ràng uy lực của cú đá này, cho nên hắn không thử sức chống lại mà là định nghiêng người né tránh một phen.

Lâm Phong Thành thấy cú đá này của bản thân chắc sẽ đá trung tên yếu đuối này, vẻ mặt trở nên cực kì hưng phấn, nhưng sau đó nháy mắt biến thành ngạc nhiên. Bởi vì đòn tất trúng của hắn ta lại có thể thất bại, đá trúng vào một ảo ảnh sót lại sao?

Chương 704: Tránh Quỷ

Chương 706: Tránh Quỷ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Còn chưa đợi hắn ta hồi phục tinh thần, một tiếng động lớn vang lên, Tiêu Phàm đã chém thanh kiếm đồ chơi trong tay hắn đập vào sau trên trán hắn ta!

Tuy rằng động tác của Lâm Phong Thành rất nhanh, nhưng tố chất thân thể của Tiêu Phàm đã sớm khác xưa, cho nên Tiêu Phàm có thể dễ dàng tránh né được một đòn đầu tiên của Lâm Phong Thành. Sau khi né được, Tiêu

Phàm vẫn chưa lập tức thả lỏng mà là trực tiệp phản công lại. Một kiếm chém về phía Lâm Phong Thành, mạnh mẽ đập vào trên trán vị soái ca này!

Đối với loại công tử bột ngang ngạnh không nói lí này, Tiêu Phàm chỉ thích giáng xuống mặt của bọn họ.

Sau khi đánh xong, Tiêu Phàm có chút giật mình, bởi vì dưới tình huống hắn dùng nhiều sức như vậy, thanh kiếm đồ chơi này sau khi đánh lên trán Lâm Phong Thành lại mảy may không có chút hư hỏng nào. Xem ra chất lượng đồ "made in China" vẫn có thể tin được.

Nếu như Tiêu Phàm dùng lực lớn như vậy mà thanh kiếm đồ chơi kia không có vấn đề gì, thì hiển nhiên Lâm Phong Thành kia sẽ rất thảm. Sau khi cơn chóng mặt nhẹ qua đi, trên trán Lâm Phong Thành nổi lên một cục u lớn, rất hợp vói vẻ mặt tức giận của hắn ta lúc này, gương mặt càng có vẻ dữ tợn.

Hắn ta vừa nghĩ đến việc hét lên với Tiêu Phàm để bày tỏ sự phẫn nộ, không nghĩ tới nhóc mập mạp trong lòng Hồ Phỉ Phỉ lại xông lên giành lời rồi: "Giỏi quá đi! Nếu như những gì tôi phỏng đoán không sai, tuyệt kĩ mà vừa rồi mặt nạ kẹo que sử dụng với người xấu đó là… trong tập thứ ba, lúc mặt nạ kẹo que đối diện với ma nhân thịt heo khô, sử dụng "cú chém kẹo que"!

Nghe nhóc mập mạp nói như vậy, đám trẻ con đúng xem xung quanh lại sáng mắt lên lần nữa, quơ quơ bàn tay nhỏ bé, vô cùng hưng phấn la lên: "A a! Mặt nạ kẹo que cố lên! Cú chém kẹp que vô địch!"

Nhóc mập mạp này thật là biết nói chuyện nha, cú chém kẹo que?

Mẹ kiếp, tên tuyệt chiêu ngớ ngẩn như thế, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Nghe một đám bạn nhỏ cổ vũ đòn tấn công của mình, tâm tình đắc ý của Tiêu Phàm từ từ dần hạ nhiệt.

Cảm giác của Lâm Phong Thành tất nhiên còn tệ hơn nữa, vì đây là lần đầu tiên cậu ta bị một cây kiếm đồ chơi đánh cho sung đầu, sau đó lại bị một

thằng nhóc thông báo là chính mình bị một chiêu thức tên là "Cú chém kẹo que" đánh lui.

Các người có thể hiểu được cảm giác của một người mang đai đen Taekwondo tam đẳng bị một cái gọi là "Cú chém kẹo que" đánh sao!

Lập tức Lâm Phong Thành đã hoàn toàn nổi giận!

Lâm Phong Thành vốn dĩ định đá một cú để thăm dò, xem thử bản lĩnh của Tiêu Phàm tới đâu, không ngờ rằng cái tên tiểu bạch kiểm trước mắt này không chỉ có tránh được cú đá thăm dò của cậu ta, còn được nước lấn tới phản kích lại cậu ta một chiêu kiếm nữa chứ, hại cho cậu ta bị mất mặt trước các vị mỹ nữ!

Có lẽ đã đến lúc mình lấy ra toàn bộ thực lực rồi, còn kết cuộc của cái tên tiểu bạch kiểm trước mặt này sẽ như thế nào, Lâm Phong Thành cậu ta cũng sẽ không quan tâm, ai bảo hắn chọn giận phải người không nên dây vào nhất cơ chứ!

Một trận gió lớn nổi lên, chỉ thấy chân phải của Lâm Phong Thành nhanh chóng nhất lên cao, sau đó mạnh mẽ hạ thập xuống, giống như là dùng đao hướng xuống chém vào mặt của Tiêu Phàm!

"Hây!"

Lâm Phong Thành hét lớn một tiếng, một chân giáng thẳng xuống người Tiêu Phàm!

Trong Taekwondo vẫn thường dùng việc hét to lên để điều chỉnh hô hấp, kiến cho sự tấn công của mình có vẻ càng thêm uy lực và khí thế, Lâm Phong Thành hét lên một tiếng như vậy, chứng tỏ lần tấn công này của cậu ta là dùng hết toàn bộ sức lực!

Bên tai vang lên tiếng xé gió, ánh mắt của Tiêu Phàm như đọng lại, bước chân khẽ chuyển, nhanh chóng tránh sang một bên, miễn cưỡng có thể tránh được đợt tấn công lần này của Lâm Phong Thành.

Chỉ nghe thấy một âm thanh răng rắc vang lên, chân của Lâm Phong Thành đang đá xuống người của Tiêu Phàm hạ cánh trên giá hàng phía sau Tiêu Phàm, toàn bộ hàng hóa trên giá nhôm nhanh chóng rơi đầy xuống đất, từng món đồ trên đó lăn lóc ra mỗi nơi mỗi món, có vẻ cực kì bữa bộn ngổn ngang.

“Ôi trời ơi, không hổ là Phong ca, quả nhiên là quá mạnh mẽ, một cú đá có thể dễ dàng làm cho giá để hàng nát bét như đậu hũ luôn.”

Tên chó săn thấy chủ nhân của mình vẫn chưa đánh trúng mục tiêu, vẫn không có chút thất vọng nào, bởi vì chuyện này không có gây trở ngại chút nào đối với việc tâng bốc chủ nhân của hắn ta.

Thấy Lâm Phong Thành đánh xuống một đòn, hắn ta lập tức lớn tiếng hô lên, dáng vẻ rất hung hăng.

Những nữ sinh đang đứng chen chúc phía trước phía sau của Lâm Phong Thành thấy giá hàng bị cậu ta đá gãy làm cho sợ hết hồn, nhưng nhìn thấy chó săn hoan hô như vậy, cũng lập tức phản ứng lại.

“Phong ca, anh giỏi quá!”

“Trời ạ, Phong ca quả nhiên thật mạnh bạo.”

“Phong ca đá một chiêu kia thật là quá hay!”

…

Những lời tán dương tẻ nhạt kia, Lâm Phong Thành vẫn thấy cực kì hưởng thụ, cậu ta chính là thích cảm giác được mọi người tôn kính sung bái như thế!

Nhưng những người xung quanh đúng là bị hành động của Lâm Phong Thành làm cho hoảng sợ, loại giá để hàng bằng nhôm này chắc chắn đến mức độ nào trong lòng bọn họ điều biết rõ, nhìn thấy Lâm Phong Thành chỉ dùng một chân mà có thể đá gãy, mọi người liền biết công phu chân đá của Lâm Phong Thành này không hề đơn giản.

Trái lại những người bạn nhỏ lại lo lắng nhìn về phía Tiêu Phàm, nhưng rất nhanh sau đó có một loại niền tin kiên định từ từ dâng lên trong mắt của mấy đứa bé: "Mặt nạ kẹo que cố lên! Mặt nạ kẹo que cố lên…"

Xấu hổ, cực kì xấu hổ.

Bị một đám nhóc dùng ánh mắt sung bái nhìn, lại được kí thác hi vọng vào cái thân phận "Mặt nạ kẹo que" để chiến đấu, tâm trạng của Tiêu Phàm lúc này cực kì quái dị.

Có điều thực lực của Lâm Phong Thành cũng không phải là hạng vừa, nhìn giá hàng tán loạn bên cạnh, trong lòng Tiêu Phàm có chút lo lắng.

Mà tâm trạng đang tốt đẹp đang hưởng thụ sự tâng bốc của Lâm Phong Thành cũng bị từng tiếng cổ vũ của đám nhóc này làm hỏng.

Mặt nạ kẹo que?

Đó là thứ gì! Ai thèm quan tâm hắn là mặt nạ kẹo que hay là kẹo cao su gì đó, Lâm Phong Thành ta đều một cước đá bay!

Dưới cơn nóng giận, Lâm Phong Thành nghiêng người về phía trước một lần nữa, chân phải đạp xuống đất, trọng tâm dồn về phía trước, chân trái dùng làm trụ, chân phải giờ lên cao, đột nhiên xoay tròn, cong chân đá về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm cúi người một cái, lui về phía sau, lại một lần nữa né được một đòn của Lâm Phong Thành.

Nhưng lần này Lâm Phong Thành không tính cứ như vậy liền bỏ qua, sau khi đá xong, chân phải thu lại, rồi lại giống như lưỡi dao sắc bén đâm về phía Tiêu Phàm!

Đá chân liên tiếp!

Là động tác có độ khó cao trong Taekwondo.

Nó là động tác tấn công liên tiếp, trở thành một chuỗi tấn công mãnh liệt.

Nhìn Lâm Phong Thành đá chân nhanh như ảo ảnh, mọi người thán phục không ngừng, động tác chân của người này thật là tốt.

Có điều thán phục của nửa ngày, bọn họ chợt phát hiện tình huống này có gì đó không đúng…

Tại sao lại cảm thấy người này vẫn chỉ đạp vào không khí thôi vậy? Trận công kích này hình như sấm to mà mưa nhỏ nhỉ? Lẽ nào người này muôn ở trước mặt mọi người biểu diễn một trận rồi mới hành động tiếp?

Đúng rồi, mấy vị công tử như vậy thường có thói quen thích thể hện, bọn họ cũng coi như hiểu được chút ít.

Chó săn tất nhiên cũng cho là thế, hắn ta cảm thấy Tiêu Phàm cầm một cây kiếm đồ chơi có thể tranh tài cùng với Lâm Phong Thành đai đen tam đẳng, liền dương dương tự đắc hô to tiếp sức cho Lâm Phong Thành: “Phong ca, quá giỏi, không hổ được gọi là nhân vật trâu bò “Phong Thành đai đen”!”

Lâm Phong Thành nghe tiếng cổ vũ, trong lòng có chút vui mừng nhưng cũng tồn tại khong ít phiền muộn, bởi vì tên tiểu bạch kiểm trước mắt này quá linh hoạt, vì sao mọi đòn tấn công của mình hắn đều có thể tránh thoát được cơ chứ?

Ngay lập tức Lâm Phong Thành tấn công một lần nữa, vẫn dùng chiêu đá liên tiếp, thế tấn công càng trở nên mạnh bạo hơn nữa.

Chương 705: Khế Ước Chi Kiếm

Chương 707: Khế Ước Chi Kiếm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm công kích của Tiêu Phàm, đôi mắt khép hờ, biểu hiện chăm chú.

Cái tên công tử Lâm Phong Thành này thực lực đánh nhau quả thực quá tuyệt vời, tốc độ tấn công và sức mạnh của đôi chân là thứ mà người bình

thường không có khả năng đạt đến được, nếu là trước đây, có lẽ hắn sẽ không thể đối phó được, nói không chừng đã sớm bị Lâm Phong Thành đạp cho sống dở chết dở, có điều hiện tại lúc này…

Tiêu Phàm bước lên từng bước nhỏ, cơ thể bắt đầu chuyển động, nhìn như là rất chậm, thế nhưng lại có thể vừa vặn tránh thoát được những đòn tấn công liên tục của Lâm Phong Thành, nhìn cực kì quái dị.

Thân thể của Tiêu Phàm không ngừng chuyển động, trọng tâm cơ thể lúc lên cao lúc xuống thấp, liên tục thay đổi không ngừng, giống như chỉ cần có chút va chạm, cả người Tiêu Phàm sẽ ngã ngay xuống đất.

Nhưng chính là như thế, toàn bộ những đòn tấn công của Lâm Phong Thành đều bị Tiêu Phàm né tránh, khiến người xem cảm thấy có chút khó tin.

Lâu dần, mọi người đều sinh ra một loại ảo giác là toàn bộ đòn tấn công của Lâm Phong Thành đều cố ý tránh cơ thể của Tiêu Phàm ra, bởi vì bọn họ cảm thấy Lâm Phong Thành tấn công khá là nhanh, nhưng vì sao nhanh như vậy lại không đánh kịp chuyển động chậm vậy?

Hoang mang, nhìn thật sự rất hoang mang.

Bước chân chậm chạp cửa Tiêu Phàm lúc này làm nổi lên sự đối lập mạnh mẽ với thế tấn công mãnh liệt của Lâm Phong Thành, mọi người đều có thể nhìn ra giờ khắc này Lâm Phong Thành đang sử dụng hết toàn lực của mình, mà hiển nhiên Tiêu Phàm chỉ là tùy ý né tránh.

Dựa vào động tác tùy ý như thế mà có thể đứng vững trong thế tấn công như vũ bão đó, vậy thì đó là một chuyện cực kì kinh khủng.

Hơn nữa bước chân của Tiêu Phàm thực sự rất quái dị, giống như là một kẻ say rượu vậy, lắc lư di chuyển, không theo bất kì một khuôn mẫu nào.

Dần dần, mọi người lại từ thân hình không ngừng lắc lư của Tiêu Phàm nhìn ra được vẻ đẹp, một loại thoát ra khỏi quy chuẩn của tự nhiên, một loại đạo cốt thoát tục tiên phong, cảm giác kì diệu này, thậm chí còn khiến cho bọn họ có chút say sưa.

Mọi người cảm thấy kì dị không ngừng thì trong lifng Lâm Phong Thành không có thoải mái nhiều như vậy, cậu ta cảm thấy người trước mặt này cực kì buồn nôn.

Cậu ta đùng toàn lực đá nhiều lần như vậy lại đều đá hụt, cảm giác buồn nôn cực kì, không phải là nói đùa!

Gặp quỷ rồi, cái tên tiểu bạch kiểm này cầm tinh con khỉ hay sao, nếu không vì sao lại linh hoạt như vậy!

Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ quả không hổ là tuyệt học của Thục Sơn, sử dụng quả là thật thoải mái.

Cảm nhận được người bên cạnh mình tấn công khó khăn, tâm trạng Tiêu Phàm rất thoải mái, hơn nữa có có thời gian rãnh rỗi nhìn vẻ mặt buồn bực khó chịu của Lâm Phong Thành.

Có điều Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ cũng không phải là loại thân pháp phòng thủ, có thể tùy ý tấn công mới là ưu điểm lớn nhất của loại thân pháp này.

Lập tức, kiếm đồ chơi trong tay của Tiêu Phàm chuyển động, giống như là Giao Long dưới hồ sâu đang thức tỉnh…

…

“Hây!”

Tấn công không ngừng làm cho Lâm Phong Thành đầu đầy mồ hôi, nhưng những tiếng hét to vẫn vang dội, một là vì tăng thêm uy thế, hai là vì phát tiết tích tụ trong lòng mình.

“Rầm!”

Nhưng bỗng nhiên một tiếng động vang lên, tiếng hét của Lâm Phong Thành cũng dừng lại, quần chúng vây xem cũng ngây người.

Bởi vì chẳng biết từ lúc nào, thanh kiếm năng lượng kẹo que Excalibur được thiết kế cực kì mạnh mẽ huyền ảo đã xuyên qua tần tầng lớn lớn ảo

ảnh chân đá của Lâm Phong Thành đâm thẳng đến trước mặt cậu ta, không chút lưu tình đâm vào mặt cậu ta.

Mũi của Lâm Phong Thành bị đâm đau xót, một dòng máu mũi từ tử chảy xuống.

“A! Mặt nạ kẹo que cố lên! Cú chèm kẹo que quả nhiên là lợi hại!”

Những người bạn nhỏ thấy Tiêu Phàm rat ay, nhìn rất vui mừng, không khí sôi động, kêu to cổ vũ.

Nhưng các vị chủ nhà nhìn thấy sắc mặt Lâm Phong Thành càng ngày càng kém, lập tức ngăn bọn nhỏ tiếp tục la to, chỉ sợ Lâm Phong Thành dưới cơn nóng giận mà mất lí trí ra tay với bọn nhỏ.

Chó săn nhìn thấy dáng vẻ ấy của Lâm Phong Thành, không nói nữa, bởi vì hắn ra thực sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm Phong Thành đứng trân trân ở đó, dùng tay sờ mũi của cậu ta, sau đó nhìn thấy một mảng máu màu đỏ tươi trên tay của mình, cả người đều trở nên điên cuồng: “Ta muốn giết cái tên tiểu bạch kiểm nhà ngươi!”

Tiếng hô vang dội cả bầy trời của Toy Town.

Một chân bay lên, tiếp theo đạp vào không khí, ác liệt đến cực điểm!

Đáng tiếc điều đó rốt cuộc cũng trở thành vô dụng, Tiêu Phàm vẫn ở đó nhàn nhã bước đi chậm chạp, Lâm Phong Thành cũng không còn cách nào khác, mà Tiêu Phàm lại tặng ngược lại cho cậu ta những đòn tấn công mãnh liệt hơn.

Đùng! Đùng! Đùng!

Những tiếng vang giòn giã dồn dập vang lên, thanh kiếm đồ chơi liên tục tiếp xúc với mặt của Lâm Phong Thành, cực kì “thân mật”.

Đánh liên tiếp vào mặt làm cho thanh kiếm đồ chơi trong tay Tiêu Phàm tự động mở ra hiệu ứng ánh sáng và âm thanh đặc biệt, ánh đèn rực rỡ cộng

hưởng với âm thanh vang lên, những đòn tấn công liên tiếp cũng có vẻ càng thêm khốc liệt.

Lâm Phong Thành bị đánh liên tục vào mặt, đầu có chút lâng lâng, thế tấn công ác liệt đã không thể tiếp tục nữa, vội vã giơ tay lên che trán của mình.

Nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Lâm Phong Thành, những người bạn nhỏ lại la lên một lần nữa: "Kẹo que đột phá! Kẹo que chém thẳng! Kẹo quen đánh mạnh! Kẹo que ABCD!"

Tất nhiên Tiêu Phàm cũng không nghe rõ đám nhóc kia ở đó rốt cuộc là kêu la cái quỷ gì, chỉ một lòng dùng kiếm đồ chơi chém thẳng vào cái tên Lâm Phong Thành đáng ghét kia, nhưng nghe tiếng hô của đám nhóc đó, trong lòng Tiêu Phàm bỗng dưng sinh ra một ý nghĩ bản thân hắn đang làm việc chính nghĩa lấy lại sự công bằng cho đồng bọn.

Ý nghĩ này cực kì ấu trĩ, làm cho hắn phải cười tự giễu một cái.

Cảm giác này, thật giống như có chút quen thuộc mà…

Ngay lúc này, trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện một cơn đau đớn, chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, lại làm cho thế tấn công trong tay Tiêu Phàm dừng lại.

Gần đây làm sao vậy, lẽ nào chơi võng du nhiều thật sự sẽ tạo gành nặng đối với đầu óc của chính mình hay sao?

…

Có điều Lâm Phong Thành vẫn chưa thể phản kích lại trong chớp nhoáng dừng tay này của Tiêu Phàm, cậu ta đã sớm bị thanh kiếm năng lượng kẹo que Excalibur làm cho bối rối, liên tiếp múa may trước mặt cậu ta, cậu ta chỉ sợ đợt tấn công thứ hai của Tiêu Phàm sẽ kéo tới.

Chỉ chốc lát sau, cậu ta mới khôi phục lại tinh thần, phát hiện Tiêu Phàm đã dừng thế tấn công lại từ lâu, ngay lập tức trong lòng Lâm Phong Thành xuất hiện một tia xấu hổ.

Thực sự quá mất mặt! Lâm Phong Thành ta đường đường là đai đen tam đẳng, lại ở trước mặt mọi người bị một tên tiểu bạch kiếm cầm kiếm đồ

chơi đâm loại hay sao?

Sao có thể có chuyện đó cơ chứ?

Lẽ nào tên tiểu bạch kiểm này lại giả heo ăn thịt hổ, nếu không tại sao lại có thể liên tiếp né được thế tấn công của cậu ta đây!

Có điều nếu như hắn thực sự giả heo ăn thịt hổ thì sao chứ, "Phong Thành đai đen" cũng không phải là cái tên gọi cho vui! Ngày hôm nay Lâm Phong Thành ta không lấy lại thể diện.

Sau này làm sao còn có thể nhìn mặt người khác!

…

"Haiz, tôi đã nói từ sớm rồi, ông sẽ vì điều này mà trả giá thật lớn, hiện tại ông đã tin chưa. Sao ông lại ngu như vậy chứ, muốn cùng mặt nạ kẹo que siêu cấp vô đich đối đầu chứ? Quả thật là tự tìm đường chết mà."

Nhóc mập mạp ở trong ngực của Hồ Phỉ Phỉ đẩy mắt kiếng thật dầy trên sống mũi của mình một cái, nói một câu vô cùng coi thường.

Những lời nói khó nghe truyền vào trong tai của Lâm Phong Thành, tiếng nói chuyện non nớt lại có vẻ càng thêm chói tay, Lâm Phong Thành nổi giận bỗng nhiên dời mắt về phía cậu bé.

Nếu là ngày xưa, Lâm Phong Thành tất nhiên sẽ không tính toán với thằng nhóc này, nhưng bây giờ cậu ta đang trong trạng thái nổi giận mà mất đi lí trí, làm sao có thể còn khống chế được.

Chương 706: Ảo Giác

Chương 708: Ảo Giác

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lâm Phong Thành thầm nghĩ, tên tiểu bạch kiểm này tinh tướng trước mặt mình thì cũng thôi đi, dực vào cái gì mà tên nhóc mập mạp ngốc ngếch nhà ngươi cũng dám trào phúng Lâm Phong Thành ta cơ chứ!

Cơ thể của Lâm phong Thành xoay một cái, bước chân hướng về phía của nhóc mập mạp, chân phải nhấc lên, ngay lập tức giáng xuống một cú!

Cha mẹ của nhóc mập mạp trên mặt như mất đi huyết sắc mà kinh sợ la lên, mà Hồ Phỉ Phỉ đang ôm nhóc mập mạp lúc này cũng không tốt chút nào, cô ta không ngờ cái tên gọi là công tử Lâm Phong Thành này lại không có phong độ thân sĩ đến mức đó, lại có thể ra tay với cả đứa bé, hơn nữa một chân này hạ xuống, đoán chừng cú đá này hạ xuống thfi cô ta cũng không có cách nào may mắn thoát được!

Ngay tại thời điểm mọi người đều cho rằng thảm kịch sẽ phát sinh, rầm một tiếng, một tiếng nổ to bỗng nhiên vang lên…

Tiếng nổ này rất kì lạ, khá giống tiếng nổ của động cơ, thế nhưng những món đồ chơi trong Toy Town không hề có ô tô, vậy tiếng động cơ này từ đâu phát ra?

Nhưng tiếp theo đó mọi người liền thấy một bóng người mang theo ánh sáng màu xanh lam xuất hiên bên dưới chân sắp bổ xuống của Lâm Phong Thành, kiếm đồ chơi được đưa ra phía trước rồi bỗng nhiên xoay ngang, che ở trước người của nhóc mập mạp và Hồ Phỉ Phỉ.

Một tiếng “bang” vang lên!

Lâm Phong Thành chân đang giáng xuống lại bị hất bay ra ngoài, ngã ra xa phía ngoài kệ để đồ chơi mấy mét, cuối cùng co quắp ngồi trên mặt đất.

Tiêu Phàm nhìn hình ảnh trước mặt có chút giật mình, hắn không ngờ Túy Tiên Vọng Nguyệt Bộ kết hợp với kiếm đồ chơi lại có thể cản được cú đá xuống của Lâm Phong Thành, hơn nữa còn hất Lâm Phong Thành bay ra xa.

…

Vừa rồi dưới tình thế cập bách, Tiêu Phàm đã sử dụng "Đốt Cháy Động Cơ", muốn mượn "Đốt Cháy Động Cơ" cố gắng chạy nhanh về phía của nhóc mập mạp và Hồ Phỉ Phỉ để kịp thời cứu viện.

Ở trong hiện thực, Tiêu Phàm sử dụng "Đốt Cháy Động Cơ" cũng không thuần thục, chỉ tạo ra một chút lửa nhỏ, nhưng chút lửa nhỏ này lại vừa vặn có thể bảo đảm bí mật của Tiêu Phàm không bị bại lộ, nhưng điểm xấu chính là vừa rồi không cẩn thân phát động động cơ không được hiệu quả…

Sinh ra hỏa diễm so với bình thường có thêm chút rắc rối, tia sáng xanh lam càng dễ thấy, đây chẳng phải là muốn bị người khác phát hiện điểm không thích hợp?

Tiêu Phàm chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Nhưng hắn không ngờ nhóc mập mạp lại không có biểu hiện gì gọi là sợ sệt, ngược lại còn cực kì kích động mà nhìn Tiêu Phàm hô to: "Tôi biết anh nhất định sẽ đến cứu tôi. Có điều tôi không ngờ anh thực sự là mặt nạ kẹo que!"

"Hả?"

"Anh trai à, đừng giả bộ nữa! Bởi vì chỉ có mặt nạ kẹo que mới có thể sử dụng kẹo que siêu tất sát – kẹo que khế ước chi kiếm mà thôi!"

"Kẹo que siêu tất sát – kẹo que khế ước chi kiếm! Đây là tập mười hai trong "Mặt nạ kẹo que" có tên là Đối chiến với mẹ nuôi Ma Thần, đã sử dụng kỹ năng siêu tất sát này, uy lực của nó mạnh hơn cú chém kẹo que mà trước đây mặt nạ kẹo que từng sử dụng gấp mấy lần, là tuyệt chiêu có uy lực mạnh nhất hiện nay của mặt nạ kẹo que!"

Nhóc mập mạp vẫn tự cho là đúng, như là một "nhân sĩ chuyên nghiệp", đứng ở phía trước các bạn nhỏ chậm rãi nói.

Những người bạn nhỏ nhìn Tiêu Phàm một chút, lại nhìn Lâm Phong Thành đứng bên cạnh, cuối cùng liếc mắt nhìn nhóc mập mạp đang được Hồ Phỉ Phỉ ôm trong ngực, vẻ mặt cực kì đần độn.

Qua nửa ngày, bọn nhóc rốt cuộc mới phản ứng lại: “A! Mặt nạ kẹo que quả nhiên là lợi hại nhất! Ta cũng muosn bắt chước tập kẹo que siêu tất sát – kẹo que khế ước chi kiếm!”

Tiêu Phàm sẽ không quan tâm đến những lời nói khùng điên của đám nhóc đó đâu, hắn vô cùng sốt sắng giải thích với mọi người: “Ha ha, đèn của món đồ chơi này thật mạnh mẽ, ha ha ha….”

Đúng vậy, Tiêu Phàm muốn để mọi người đều nghĩ rằng ánh sáng màu xanh lam lúc nãy là do hiệu ứng do ánh đèn trên món đồ chơi tạo nên, hắn không muốn bởi vì bỗng nhiên sử dụng Túy Nguyệt Viêm mà gây nên sự chú ý đối với người khác.

Nhưng Tiêu Phàm phát hiên những người lớn đứng ở kia rõ ràng không có ai để ý đến hắn, mà có chút kinh ngạc nhìn Lâm Phong Thành đang ngồi một bên, bởi vì cậu ta bị Tiêu Phàm hất văng ra một quãng khá xa.

Vì thế, Tiêu Phàm thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng trong lòng những quần chúng vây xem kia vẫn có chút nghi ngờ, có điều chỉ cần không có ai chú ý đến ánh sáng màu xanh lam kia thì Tiêu Phàm đã có thể yên tâm.

Là hiệu ứng đặc biệt của đèn món đồ chơi kia sao?

Hồ Phỉ Phỉ mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông ở trước mặt…

Trong nháy mắt lúc Lâm Phong Thành xông đến, Hồ Phỉ Phỉ thực sự rất sợ.

Cô ta có cảm giác lần này mình thật sự sẽ không có cách nào may mắn thoát khỏi, nhìn cái chân đang giáng xuống kia, Hồ Phỉ Phỉ hoa dung thất sắc.

Nhưng ngay tại lúc đó, trước người của cô ta bỗng nhiên xuất hiện một bóng lưng quen thuộc, đến cùng với bóng lưng này, dường như còn có một vệt màu xanh lam, thứ đó không ngừng nhảy múa, giống như là ánh lửa…

Hồ Phỉ Phỉ nhìn Tiêu Phàm, híp mắt lại, lặng lẽ nói nhỏ: "Có cái gì đó không đúng…"

…

"Xảy ra chuyện gì, ở đây vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?"

Lâm Phong Thành vừa đại chiến mấy trăm hiệp với "Mặt nạ kẹo que", kỳ thực cũng là chuyện xảy ra trong nháy mắt, hơn nữa cậu ta lớn tiếng la to, đã hoàn toàn hấp dẫn nhân viên bảo vệ của Toy Town đến đây.

Nhìn những hàng hóa tán loạn trên mặt đất và từng giá hàng bị gãy đổ, người nhân viên bảo vệ cau mày không ngừng mắng chửi.

"Anh ta! Anh ta! Anh ta! Chính là cái tên đại bại hoại này gây nên!"

Người lớn còn chưa có ai lên tiếng, một đám bạn nhỏ nhìn thấy nhân viên bảo vệ đến đấy, trước hết đều đẩy hết trách nhiệm lên đầu Lâm Phong Thành.

Ở trong mắt bọn nhóc, đối địch với "Mặt nạ kẹo que", tất nhiên đều là kẻ bại hoại.

Mà những vị phụ huynh kia nhìn thấy bạn nhỏ nhà mifh đứng ra tố cao, cũng không tiện nói khác đi, liền đồng loạt chỉ về phía Lâm Phong Thành đang ngồi dưới đất kia.

Đúng lúc này, cha mẹ của nhóc mập mạp cũng đi ra, nói với người nhân viên bảo vệ rằng: "Người trẻ tuổi này đã phát điên, lại muốn ra tay đánh đứa bé nhà tôi, cũng may có người thanh niên giúp đỡ, nếu không đứa bé nhà tôi đã thảm rồi."

Người nhân viên bảo vệ nghe nói như vậy, liền bao vây Lâm Phong Thành lại, nghiêm mặt nói với cậu ra: "Những chuyện này chính là do anh gây ra đúng không?"

Lâm Phong Thành nặng nề ngã ra xa, đầu váng mắt hoa, vừa mới ngồi dậu, còn chưa kịp hoàn hồn.

“Cái gì?”

“Vậy chúng tôi sẽ hỏi đơn giản, kệ để hàng này là anh làm hỏng đúng không?”

“Ừ.”

“Được rồi, vậy thì anh đi theo chúng tôi một chuyến.”

Mấy người đan ông to khỏe trong nháy mắt nắm lấy người Lâm Phong Thanh, muốn ngay lập tức mang đi, chó săn nhìn thấy như vậy, trong nháy mắt trở nên hoảng hốt, vội vã bắt đầu kêu gào: “Đại ca, đại ca, anh chờ một chút, đây là hiểu lầm, thực sự là hiểu lầm đó!”

“Hiểu lầm? Ở đâu mà có nhiều hiểu lầm như vậy? Hay là anh cũng là đồng bọn?”

Mà lúc này Lâm Phong Thành cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại: “Các người thả tôi ra! Thả tôi ra! Coi như là muốn bắt người đánh nhau đi, dựa vào cái gì chỉ bắt một mình tôi!”

“Chúng tôi bây giờ không muốn nhiều lời với anh.

Anh cùng chúng tôi đi đến phòng tạm giam rồi từ từ mà giải thích!”

Mấy người đan ông to khỏe không nói hai lời đã kéo Lâm Phong Thành đi, chó săn cũng cuống quit chạy theo, mà những cô gái đi cùng với Lâm Phong Thành đến đây lại đứng im một chỗ, không biết phải làm sao.

…

Lúc này, một đám bạn nhỏ đều chạy về phía kệ để hàng, mỗi người đều lấy cho mình một thanh kiến năng lượng kẹo que Excalibur, la lên với ba mẹ của mình: “Ba ơi, mẹ ơi, con muốn mua cái này! Con muốn cái này!”

Một đám con nít làm nũng với ba mẹ của mình có vẻ cực kì náo nhiệt, xem ra hôm nay món đồ chơi đó sẽ bán được rất nhiều.

…

Chương 707: Võ Thuật Xã

Chương 709: Võ Thuật Xã

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mặt nạ kẹo que, kí tên cho cháu đi!”

“Mặt nạ kẹo que, cháu muốn chụp hình chung với chú!”

“Mặt nạ kẹo que, cháu muốn bái chú làm sư phụ! Dạy cháu chiêu Kẹo que siêu tất sát – Khế ước chi kiếm đi! Nếu không thì dạy cháu chiêu cú chém kẹo que cũng được…”

…

Thật vất vả mới thoát thân được khỏi vòng vây của một đám nhóc cầm kiếm đồ chơi kia, Tiêu Phàm thở hổn hển đứng ở bên cạnh, hắn cảm giác chiến đấu cùng với Lâm Phong Thành cũng không mệt mỏi đến mức như thế này.

Mà Hổ Nữu đứng bên cạnh lại dùng giọng điệu kì quái nói rằng: “Ôi, đây không phải là mặt nạ kẹo que sao, tiểu nữ đây thật là sung bái ngày đó.”

Làm cho Hàn Thi Dao và Cơ Hạo Hạo cười không ngừng.

“Hồ Phỉ Phỉ đừng đùa nữa!”

Tiêu Phàm xoay người lại trừng yêu nữ này một cái, cảm thấy cực kì bực bội.

“Được rồi, có điều vừa rồi đúng là hiệu ứng đặc biệt của đèn món đồ chơi kia hả?”

Nghe được Hồ Phỉ Phỉ bỗng nhiên hỏi vấn đề đó, trong lòng Tiêu Phàm nổi lên một trận lo lắng.

Tại sao cô lại hỏi vấn đề đó chứ, lẽ nào người phụ nữ này cách mình quá gần, thấy rõ được chuyện gì hay sao?

“Đương nhiên rồi! Chứ cô cho rằng đó là cái gì chứ!”

Trong lòng Tiêu Phàm tuy rằng cực kì hoang mang, nhưng hắn vẫn nói rất khẳng định.

“Hả, được rồi, có điều khi đó tôi giống như ngửi thấy mùi thơm gì đó rất kì quái?”

Mùi hương?

Mẹ kiếp, nhất định là mùi mê hương đặc biệt của Túy Nguyệt Viêm kia!

“À, chuyện này…”

Chuyện mùi thơm thật sự là rất khó giải thích!

“Haiz, nhất định là tại tôi đi dạo phố lâu quá nên đói bụng, vì thế mới tưởng tượng ra mùi thơm thức ăn. Được rồi, chúng ta bây giờ cùng đi ăn thôi, hôm nay tâm trạng của đại tiểu thư Hồ Phỉ Phỉ ta đây không tệ, liền mời mợi người ăn một bữa thật ngon!”

“Đúng đúng, nhất đinh là do đói quá nên mới sinh ra tưởng tượng như thế, nếu không một món đồ chơi thì làm sao có mùi hương cơ chứ?”

Hồ Phỉ Phỉ tự mình giải thích khiến cho Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, nhưng Tiêu Phàm sao có thể quan tâm nhiều thứ như vậy, chuyện này chỉ có thể tiếp tục che giấu, Tiêu Phàm liền thuận theo lời nói của Hồ Phỉ Phỉ mà trả lời qua loa vài lời.

“Vậy chúng ta đi thôi, tôi biết gần đây có một nhà hàng đồ Tây không tệ đâu!”

“Ha ha ha, đi thôi nào…” Tiêu Phàm nhấc lên một đống túi đứng đồ mua sắm nặng trịch, hận không thể lập tức đi khỏi đây, làm cho Hồ Phỉ Phỉ vội vàng quên mất chuyện này.

…

Hồ Phỉ Phỉ nhìn bóng lưng vội vã của Tiêu Phàm, đứng ở phía sau lẩm bẩm một mình: "Cái đó thực sự là do mình tưởng tượng sao?"

Nếu là thường ngày, nhất định Hồ Phỉ Phỉ có thể phân biệt được chuyện xảy ra ở khoảnh khắc đó là tưởng tượng hay là có thật.

Nhưng khoảnh khắc khi nguy hiểm ập xuống, trong nháy mắt lúc Tiêu Phàm xuất hiện trước người cô, trái tim của cô đạp rất nhanh, cảm giác như cả người của cô đều không được bình thường, đối với chuyện xảy ra trước mắt mình cùng biến thành sự nghi ngờ.

Hồ Phỉ Phỉ sờ lồng ngực đã bình thường lại của mình, nhanh chân bước theo…

Xa xỉ! Xa xỉ! Thật sự là xa xỉ! Nơi này bình thường thì mình không thể nào vào đây ăn được!

Tiêu Phàm oán thầm, thế nhưng tay vẫn không để yên, quơ dao và nĩa ăn như hổ đói, nhai một miếng bò bít tết lớn.

…

Nhà hàng Tây này ở vào một nơi phồn hoa nhất trong khu vực này, rõ ràng nơi này là một nơi dành cho bậc thượng lưu, nơi này đều là nơi dùng bữa của những kẻ có tiền thích sĩ diện, cho nên khách hàng đều là những người có văn hóa.

Tiêu Phàm đi theo ba mỹ nữ đi tới đương nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Lúc đầu, những ánh mắt này đều nhìn tới ba người phụ nữ, thế nhưng khi thấy bọn họ dùng bữa thì lực chú ý của những người này rời đi…

Khách hàng của nhà hàng Tây này, ngày thường khi dùng bữa đều rất chậm rãi, khi nào đã gặp qua người như Tiêu Phàm chứ?

Dao nĩa trong tay Tiêu Phàm hoạt động với tốc độ cao, giống như mấy ngày chưa được ăn rồi vậy, cắt ra một miếng thịt bò lớn rồi đút vào miệng, còn chưa kịp nhai mấy lần đã nuốt nó xuống, ngay sau đó lại đút thêm một miếng nữa, nhìn vào thấy rất là thô lỗ.

Điều khó tin nhất chính là, Hổ Phỉ Phỉ khi dùng bữa cũng giống như Tiêu Phàm, hai tay hoạt động hết công suất, dao nĩa cắt nhanh tới những thớ thịt, hai má phình lên, rất là đáng yêu.

Tiêu Phàm thầm nghĩ, yêu nữ này nhà rất giàu, nếu là cô ta mời khách thì ngu sao mà không ăn, cho nên hiện tại mình phải ăn đủ, phải ăn tới lãi mới bõ công bị yêu nữ này hại từ trước tới giờ.

Thế nhưng Tiêu Phàm thật sự không nghĩ tới Hồ Phỉ Phỉ lại ăn nhiều như vậy, khó trách dáng người phát triển tốt như thế…

Cơ Hạo Hạo kinh ngạc tới ngây người khi thấy chồng đĩa không ở trước mặt Tiêu Phàm và Hồ Phỉ Phỉ, cô càng cảm thấy kỳ lạ hơn, hành vi của đội trưởng ca ca và chị Phỉ Phỉ rất giống nhau nha.

Thế là Cơ Hạo Hạo giận dỗi, cũng học cách ăn của Tiêu Phàm, nuốt một miếng lớn, thế nhưng cái cách ăn này cô thật sự là không quen, nên cô bị sặc phải ho khan liên tục, vội vàng uống vài hớp nước trái cây.

Mà Hàn Thi Dao khi thấy tướng ăn thô lỗ của Tiêu Phàm lại không thấy ghét gì cả, mà lại thấy hơi vui mừng.

Bởi vì cô biết, Tiêu Phàm không muốn giả vờ lịch sự ở trước mặt cô, cô đã gặp rất nhiều đàn ông giả vờ giả vịt ở trước mặt mình rồi nên khi gặp người ăn uống không giả tạo như Tiêu Phàm làm cô cảm thấy nhẹ nhàng và vui vẻ.

…

Sau khi dùng bữa xong, mọi người lại đi trở về trường đại học khoa học tự nhiên thành phố S.

Đầu tiên, mấy người đi về ký túc xá của Cơ Hạo Hạo để cất "đồ", Hàn Thi Dao muốn gọi chú Lý trong nhà lái xe tới mang hết những quần áo mà mình vừa mua này về nhà, thế nhưng trước lúc đó thì cũng đành phải để ở ký túc xá của Cơ Hạo Hạo thôi.

Tiêu Phàm giúp Hàn Thi Dao xách quần áo tới dưới khu phòng ký túc xá, sau khi Hàn Thi Dao nói xin lỗi nhiều lần với Tiêu Phàm thì mới quay người đi cùng Cơ Hạo Hạo và Hồ Phỉ Phỉ lên tầng, làm Tiêu Phàm rất xấu hổ.

Thế nhưng, một người con gái như Hàn Thi Dao thật sự là rất hiền lành, ai có thể lấy được cô ấy làm vợ thì thật sự là đã có phúc mấy đời rồi.

Tiêu Phàm vui vẻ mà nghĩ, thế nhưng khi hắn nghĩ tới đây, đám mây phía chân trời đã thổi đi khá lâu rồi…

Phụ nữ thật sự là lề mề mà!

Đợi tới khi ba cô gái này đi xuống thì Tiêu Phàm nhận ra cả ba cô càng thêm xinh đẹp hơn, xem ra khi ở trên đó, ba người này lại make up lại rồi mới xuống đây.

Sau đó, mới tới chuyện chính của Tiêu Phàm cần làm khi ra ngoài lần này…

Đi cùng mấy người này đi mua sắm, sau đó lại ăn một bữa tiệc lớn, trở về đợi một hồi thì đã tới buổi chiều, mặt trời chiếu xuống đã không còn gắt nữa, cảm giác hơi mệt mỏi xuất hiện trên người Tiêu Phàm, thế nhưng khi nhìn tới những sinh viên đang đi lại ở trong sân trường thì Tiêu Phàm cũng nhiễm chút sức sống thanh xuân từ trên người họ.

"Cơ Hạo Hạo, cuối cùng thì ai tìm anh vậy?"

Khi đi trên con đường tới sân trường thì cũng hơi rảnh rỗi, Tiêu Phàm cũng cất tiếng hỏi thăm Cơ Hạo Hạo.

"Là học tỷ."

"Ặc, học tỷ…"

Cơ Hạo Hạo trả lời rất nhanh, thế nhưng chỉ có hai chữ "học tỷ" làm Tiêu Phàm rất là đau đầu.

Học tỷ? Hiện tại thì Cơ Hạo Hạo đang học năm thứ tư của đại học, hơn nữa, trong trường đại học khoa học tự nhiên này trừ Cơ Hạo Hạo ra, Tiêu Phàm thật sự không biết một nữ sinh nào khác cả.

"Ai yo, Phàm muội muội, thật sự không nghĩ tới anh lại lợi hại như vậy, lại có nữ sinh chủ động hẹn hò nữa chứ, thật sự là đào hoa nha…"

Giọng nói của Hồ Phỉ Phỉ vẫn như trước, chỉ là trong lần này còn có cả sự ghen ghét nữa.

"Cô nói cái gì vậy? Tôi còn chưa quen ai ở đây ngoài Hạo Hạo đâu!"

"Hừ! Ai biết anh có nói thật hay không, nếu không thì tại sao lại có nữ sinh hẹn gặp anh đây?"

"Làm sao mà tôi biết được cơ chứ? Tôi còn đang không hiểu đây này!"

Chương 708: Người Quen

Chương 710: Người Quen

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Anh không biết có chuyện gì thế mà đã đồng ý lời hẹn của nữ sinh người ta rồi sao? Chậc chậc, thật sự là háo sắc mà…"

"Cô! Thật sự thì cô quá bướng bỉnh mà!"

Tiêu Phàm quay mặt đi nơi khác, không để ý tới Hồ Phỉ Phỉ nữa.

Thế nhưng khi được Hồ Phỉ Phỉ nói như vậy thì Tiêu Phàm cũng thật sự là hoang mang với lời hẹn này, hắn cũng không cho rằng nữ sinh người ta thích chính mình, chuyện đùa này thật sự là vớ vẩn mà.

“Cơ Hạo Hạo, học tỷ của em hẹn anh làm gì vậy?”

“Em cũng không biết…”

Trả lời vẫn nhanh như vậy, thế nhưng càng như vậy thì càng làm Tiêu Phàm bó tay.

Thôi được rồi, dù sao thì cũng đã tới đây rồi, lát nữa gặp mặt thì sẽ biết được thôi.

…

Tiêu Phàm dẫn theo ba cô gái đi trong sân trường lớn vậy thật sự rất thu hút ánh mắt của mọi người, những nam sinh đi ngang qua thì rất hâm mộ, thậm chí còn xoi mói làm Tiêu Phàm khá khó chịu, thế nhưng Hồ Phỉ Phỉ lại rất vui vẻ khi thấy được sự khó chịu của Tiêu Phàm, vừa đi vừa cười trộm.

Cứ tiếp tục đi như vậy, dưới sự dẫn dắt của Cơ Hạo Hạo thì Tiêu Phàm đã đi tới một nơi yên tĩnh trong một cánh rừng nhỏ.

Khi đã thấy được rất nhiều kiến trúc hiện đại trong trường đại học khoa học tự nhiên thành phố S thì khi thấy một rừng cây nhỏ độc đáo này thì sẽ thấy được một nét đẹp khác biệt.

Nghe những tiếng chim hót líu lo trên ngọn cây, cảm nhận được sự mát mẻ dưới bóng cây râm mát làm Tiêu Phàm cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Dọc theo con đường mòn đi tới, một khu nhà có những nét cổ kính xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm.

Cột gỗ sơn đỏ, mái cong tinh xảo, còn có cả khung cửa sổ có hoa văn cổ điển kia, trong thời đại này thật sự là hiếm thấy.

Thế nhưng điều làm cho Tiêu Phàm chú ý nhất chính là tấm bảng hiệu bằng gỗ đào của khu nhà này, trên tấm bảng có ba chữ thư pháp “Võ Thuật Xã” rất cứng cáp và phóng khoáng.

Võ thuật xã của đại học khoa học tự nhiên thành phố S sao? Tại sao Cơ Hạo Hạo lại dẫn mình tới đây?

Tiêu Phàm khá là kinh ngạc, thế nhưng vẫn đi theo sau Cơ Hạo Hạo mà đi vào phía bên trong.

Sau khi đi qua phòng khách thì đã tới đạo trường.

Một luồng gió nhẹ lướt qua, chuông gió được treo trên hành lang kêu leng keng nghe thật êm tai, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không quan tâm tới chúng nó, bởi vì có một bóng người xinh đẹp mặc quần áo luyện công xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm.

Mặc dù chỉ thấy được bóng lưng nhưng Tiêu Phàm vẫn nhìn ra được dáng người mềm mại của cô, mái tóc dài màu đen được buộc sau đầu, khá đơn giản mà già dặn, phối hợp với quần áo luyện công làm cô càng phóng khoáng và hoạt bát.

Cô gái này đang cầm một cái chổi quay lưng về phía bọn người Tiêu Phàm, quét sạch tất cả đạo trường một cách nghiêm túc, tới tận khi Cơ Hạo Hạo gọi cô lại thì cô mới quay người…

"Mẹ nó! Nếu lần sau mà gặp được thằng đó, tao chắc chắn sẽ đánh nó nằm sấp rồi gọi tao bằng ông nội!"

Lâm Phong Thành bị mấy người bảo vệ tóm lại và thẩm vấn, sau khi giao cho rất nhiều tiền bồi thường thì mới có thể "chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không", cuối cùng thì mới được thả ra ngoài.

Số tiền này tuy nhiều, thế nhưng Lâm Phong Thành không quan tâm lắm, dù sao Lâm gia rất giàu.

Điều làm cậu ta tức giận hơn đó chính là sau khi bị đánh lại không thể trả thù được.

Trước khi bị bắt đi thì cậu ta còn định phản kháng, muốn tiếp tục đánh nhau với Tiêu Phàm, thế nhưng lại bị bảo vệ dùng dùi cui điện để vào sau lưng của cậu ta, làm cậu ta chỉ có thể nén giận lại.

Mà bây giờ được đi ra ngoài thì Tiêu Phàm đã biến đi đâu mất cho nên lúc này cậu ta chỉ có thể chửi thề cho đỡ tức giận mà không làm gì được cả.

Còn dạo phố tiếp? Đừng có mà đùa!

Thế là hắn tức giận, bỏ qua những cô gái bên cạnh mà trở về.

Đám đàn em thấy đại ca mình khó chịu nên vội vàng nói hùa theo: "Thằng đó hôm nay may mắn mà thôi, nếu không phải những người bảo vệ kia tới kịp thì thằng ranh đó chắc chắn sẽ bị anh Phong đánh thành đầu heo!"

Chỉ cần không phải ngu ngốc đều biết Lâm Phong không đánh thắng được "Mặt nạ kẹo que", thế nhưng những người đàn em này làm sao mà dám nói thật chứ? Chỉ được khen mà thôi.

"Câm miệng! Mày không nói cái gì thì cũng không ai bảo mày câm đâu!"

Nếu như ngày xưa, Lâm Phong Thành nghe được những lời như vậy thì cũng sẽ khá vui vẻ, thế nhưng hôm nay, khi nghe tới hai chữ "đầu heo" thì tự nhiên cảm thấy rất bực mình.

Bởi vì lúc trước Tiêu Phàm đã đập rất nhiều lần lên mặt cậu ta, hiện tại đã cách lúc đó cũng khá lâu rồi, khuôn mặt của Lâm Phong Thành dần dần sưng lên, nói tới hai chữ "đầu heo" thì càng giống với cậu ta hơn.

Lâm Phong Thành vô thức chạm vào bộ mặt sưng vù của mình, một luồng nhói đau truyền tới làm cậu ta hít một luồng khí lạnh, thế là Lâm Phong Thành muốn trở lại phòng y tế của võ thuật xã để lấy bông băng chữa trước.

Nghĩ tới bông băng thì Lâm Phong Thành sờ sờ lên cái mông của mình, cú ném cuối cùng làm mông cậu ta rất đau, có lẽ vài ngày sau đó mình không thể nào "hoạt động" rồi.

Trên đường đi về, Lâm Phong Thành vẫn luôn nghĩ tới trận chiến lúc trước giữa cậu ta và Tiêu Phàm, càng nghĩ thì càng thấy không ổn.

Những đòn tấn công của mình toàn bộ thất bại, mà cái kiếm đồ chơi của tên kia lại luôn đập được vào mặt mình, cuối cùng, cái kiếm đồ chơi đó đáng lẽ ra phải bị mình đá nát, vậy mà nó lại có thể đập mình bay ra ngoài, những điều này thật sự là quá kỳ lạ, thật sự là khó tin mà!

Chẳng lẽ kỹ năng cận chiến của tên đó đã tới cấp bậc đại sư rồi sao? Nếu như vậy thì thật sự là mình không đánh thắng hắn được!

Cho nên, Lâm Phong Thành cũng muốn trở về câu lạc bộ Taekwondo để nhờ giúp đỡ, nếu như lúc này tên đó còn chưa đi xa, mình cũng có thể tìm hắn ra rồi tẩn cho hắn một trận.

…

Khi tới phòng tập của câu lạc bộ Taekwondo, Lâm Phong Thành vội vàng mở cửa ra, đúng lúc này lại có một người đàn ông muốn đi ra ngoài, khi thấy một tên mặt mập xuất hiện trước cửa câu lạc bộ thì sợ hãi quát lớn: "Yêu quái đầu heo từ đâu tới? Ăn một cước của ta đi!"

Nếu là thành viên bình thường của câu lạc bộ dám chửi Lâm Phong Thành là "yêu quái đầu heo" thì cậu ta đã sớm mắng chửi rồi, thế nhưng người nói ra lại là người này, Lâm Phong Thành lại không dám chửi, chỉ có thể bỏ qua.

Cái tên dùng giọng nói khác biệt mắng người này chính là Park Jeong Ji, du học sinh Hàn Quốc, hội trưởng của câu lạc bộ Taekwondo tại đại học khoa học tự nhiên thành phố S.

"Hội trưởng Park! Dừng tay! Tôi là Lâm Phong Thành đây!"

Lâm Phong Thành vội vàng ngăn lại, cậu ta cũng không muốn lại bị đánh oan nữa.

Park Jeong Ji nghe thấy tiếng nói quen thuộc này thì hơi một cước mạnh mẽ vừa được đá ra lại hơi ngừng lại, rất kinh ngạc mà nhìn lại cái đầu heo kia, nhìn đi nhìn lại mấy lần thì mới thở phào một hơi: "Hóa ra là Lâm huynh, tại sao lại trở thành như này, làm tôi còn tưởng gặp phải yêu quái nào nữa cơ…"

"Hội trưởng Park, anh đến đúng lúc lắm, hôm nay tôi gặp được một tên lưu manh không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt lại dám dùng lời đường mật lừa gạt nữ sinh, tôi đang định vạch trần cậu ta, thế mà cậu ta tức giận đánh tôi, vì quá bất ngờ nên đã bị hắn đánh lén, nên bộ dạng biến thành như này đây.

Khi tôi định đánh lại thì cơ thể đã bị thương nặng rồi, không thể hoạt động mạnh được, cho nên cần hội trưởng Park báo thù giúp tôi."

Lâm Phong Thành nói đều là lời nói nhảm, thế nhưng Park Jeong Ji lại rất tin tưởng, giận tím mặt: "Buồn cười, trên đời này có thằng nào dã man như vậy sao?"

"Đúng vậy! Hội trưởng Park, anh hãy tìm kiếm cậu ta giúp tôi, bắt hắn lại rồi dạy dỗ hắn làm người!"

Lâm Phong Thành thấy Park Jeong Ji cắn câu nên cũng không để ý tới khuôn mặt đang sưng vù của mình, chêm thêm vài câu.

"Không được! Hiện tại tôi còn có chuyện quan trọng phải ra ngoài, cũng không thể tới trễ được!" Nói xong, Park Jeong Ji cũng không để ý tới Lâm Phong Thành nữa, mang theo một đám thành viên của câu lạc bộ taekwondo ra ngoài.

Chương 709: Cao Thủ Võ Thuật

Chương 711: Cao Thủ Võ Thuật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Hả?" Lâm Phong Thành cũng không ngờ phản ứng của Park Jeong Ji là như này, cả nửa ngày sau còn chưa lấy lại được tinh thần.

"Hội trưởng Park, anh đang định đi đâu vậy?"

"Võ thuật xã của đại học khoa học tự nhiên thành phố S! Đúng rồi, Lâm huynh, anh cũng đi cùng đi, học hỏi cho tốt để tránh lần sau lại bị một tên lưu manh nho nhỏ đánh thành đầu heo!"

Park Jeong Ji nhấc cổ áo Lâm Phong Thành lên, giống như xách gà con vậy, cũng không thèm để ý sự chống đối của Lâm Phong Thành, kéo cậu ta đi cùng.

Khi thấy hội trưởng mạnh mẽ như vậy thì Lâm Phong Thành cũng đành thôi, thầm hận trong lòng, mẹ nó, thằng nhãi kia, coi như hôm nay mày gặp may!

…

Tại sao lại là cô ta?

Nữ sinh trong võ thuật xã kia nghe tiếng thì quay lại, hai gò má trắng nõn, hai mắt sáng ngời có thần, rất phóng khoáng và thoải mái, đôi lông mày trên đôi mắt không làm cô nhẹ nhàng hơn mà có vẻ cứng rắn như đàn ông vậy, làm cho người ta cảm thấy tính cách của cô rất thoải mái.

Mấy bộ phận này kết hợp lại với nhau tạo thành một khuôn mặt rất xinh đẹp.

Tiêu Phàm thật sự là mới gặp lần đầu cô gái này trong hiện thực, thế nhưng khi ở "Tân Sinh" thì đã gặp cô vài lần rồi, cô ta là thành viên của công hội Hoa Nguyệt do tên biến thái Tuyết Dạ kia sáng tạo, hiện tại chính là nguyên lão của công hội Hoa Nguyệt, ID của trò chơi chính là Vũ Tình…

"Học tỷ!"

Cơ Hạo Hạo thấy nữ sinh này thì rất là vui mừng, chạy tới rồi nhào vào trong ngực của cô ấy, giống như một cô bé vậy.

Nữ sinh đặt chiếc chổi dựa vào tường, vỗ vỗ lưng của Cơ Hạo Hạo rồi nói: "Hạo Hạo, sao em lại tới đây?"

Còn chưa đợi Cơ Hạo Hạo trả lời, Hàn Thi Dao ở một bên khi nhìn kỹ lại khuôn mặt của cô gái này thì cũng hô: "Chị Vũ Tình!"

Nữ sinh nghe thấy tiếng hô thì ngẩng đầu nhìn tới, cũng thấy được Hàn Thi Dao ở cạnh mà mừng rỡ: "A? Hàn Tiểu Yêu, sao em cũng ở đây vậy?"

…

Bạn bè trong trò chơi gặp được nhau ngoài đời thật, hỏi han nhau một cách ân cần, cảnh tượng rất là ấm áp.

Cảnh tượng này làm Tiêu Phàm cực kỳ hâm mộ, nghĩ tới lần đầu gặp nhau tại hiện thực của mình và Hồ Phỉ Phỉ thì Tiêu Phàm tự nhiên cảm thấy buồn…

“Thế nhưng mấy em còn chưa nói với chị, tại sao hôm nay cả hai người lại xuất hiện ở đây đấy?”

Nữ sinh nhìn Cơ Hạo Hạo và Hàn Thi Dao trước mặt thì rất kinh ngạc.

“Là do chị hẹn chúng em mà.” Cơ Hạo Hạo trả lời một cách thẳng thắn.

“Hả? Có chuyện này sao? Có thể là… do chị quên…”

Hàn Thi Dao che miệng cười lén, đúng là tiền bối Vũ Tình mà mọi người quen thuộc trong công hội Hoa Nguyệt nha…

Vũ Tình, võ sĩ miêu tộc của công hội Hoa Nguyệt, đó chính là thân phận của cô trong “Tân Sinh”.

Mà trong hiện thực, tên của cô là Lục Vũ Cầm.

Cô là cựu sinh viên trường đại học khoa học tự nhiên thành phố S, cho nên Cơ Hạo Hạo luôn miệng gọi cô là học tỷ.

Bởi vì khi cô còn học trong trường có thành tích rất xuất sắc, sau khi tốt nghiệp thì được nhận luôn chức trợ giảng của trường học, cũng bởi vì sở thích và thực lực mạnh mẽ của mình nên cô cũng tiếp tục làm xã trưởng võ thuật xã của trường học.

…

“Học tỷ, là do chị bảo em hẹn đội trưởng ca ca ra gặp mặt mà.”

“Đội trưởng ca ca sao?”

Chị Vũ Cầm, Hạo Hạo nói đó chính là Mệnh Phàm.”

Hàn Thi Dao mở miệng nhắc nhở, dù sao trí nhớ của Lục Vũ Cầm ra sao thì cô vẫn biết, nếu chỉ dựa vào mấy câu mơ hồ không rõ của Cơ Hạo Hạo thì

chỉ khi nào Lục Vũ Cầm nghĩ tới vỡ đầu thì mới có thể nhớ lại.

“Lich King Mệnh Phàm?” Ánh mắt sắc bén của Lục Vũ Cầm quét qua người Tiêu Phàm, lúc này mới nhớ tới, nắm tay phải đập vào bàn tay trái rồi hưng phấn hét lên: “Nha! Đúng vậy! Đúng là như vậy!”

Sau đó cô đi thẳng tới trước người Tiêu Phàm, quan sát từ đầu tới chân hắn một lần nữa, ánh mắt kia rất là càn rỡ làm Tiêu Phàm cảm giác như mình là một đồ vật trên kệ hàng chờ cô ta tới mua vậy, rất là khó chịu.

…

Lúc trước, Tiêu Phàm còn không biết là ai hẹn mình ra, thế nhưng khi thấy Cơ Hạo Hạo dẫn mình tới cửa võ thuật xã thì Tiêu Phàm xuất hiện mội dự cảm xấu.

Bởi vì những nơi như võ thuật xã này thì Tiêu Phàm chỉ nghĩ được tới những thuật cận chiến thô bỉ kia mà thôi.

Vậy mà khi hắn nhìn tới bóng người áo trắng xinh đẹp kia thì Tiêu Phàm lại rất mong chờ.

Thế nhưng khi cô quay người lại, sự mong chờ của Tiêu Phàm tan vỡ, cũng không phải do nữ sinh này là sát thủ bóng lưng trong truyền thuyết (Note: nhìn bóng lưng còn tưởng Thúy Kiều, tới xem mặt mới biết là người yêu Chí Phèo.), mà là do hắn biết nữ sinh này, nữ sinh này là thành viên của công hội Hoa Nguyệt trong game.

Quan hệ của công hội Hoa Nguyệt và mình ở trong trò chơi… nói như thế nào nhỉ? Hơi phức tạp, nói chung là không được tốt lắm.

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ mà hơi thấp thỏm, khi dùng thân phận của thành viên công hội Hoa Nguyệt mà xem xét “Lich King Mệnh Phàm” thì thật sự là thù sâu oán nặng a, cũng không biết từ khi nào mà mình lại trở thành đối tượng phỉ nhổ của mấy em gái công hội Hoa Nguyệt nữa.

Mà một nguyên lão của công hội Hoa Nguyệt lại hẹn gặp mình trong hiện thực thì còn có cơ hội là chuyện tốt sao?

Tiêu Phàm không dám mong chờ, thậm chí còn không chờ mong, hiện tại hắn nghi ngờ có phải cô gái tên là Lục Vũ Cầm này muốn hẹn hắn ra để đập một trận tơi bời, muốn trả thù hắn vì công hội Hoa Nguyệt hay không nữa.

Đừng tưởng rằng một nữ sinh sẽ không hành động dã man như vậy, từ khi Tiêu Phàm tiếp xúc với rất nhiều người chơi nữ ở trong game thì hắn tự nhận là mình đã hiểu khá rõ giống loài tàn bạo này rồi.

Mà sau khi hiểu rõ thì quan niệm kén vợ của Tiêu Phàm nhanh chóng thay đổi, từ mỹ nữ chuyển thành cô gái bình thường rồi.

Như vậy, cần trải qua trường hợp tàn khốc cỡ nào, mới có thể giác ngộ ra chân lý như vậy đây?

Không nói cái này nữa, Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy tính xâm lược của Lục Vũ Cầm, luôn cảm thấy cô gái này chắc đang tự hỏi rằng nên đập gãy cái xương nào của mình đầu tiên, căng thẳng tới mức mồ hôi lạnh của hắn xuất hiện.

Thật không ngờ rằng sau khi Lục Vũ Cầm quan sát một lượt thì sắc mặt khá hài lòng, gọi mọi người tới một nơi tiếp đón của võ thuật xã, cũng pha trà cho mọi người, mọi cử động đều rất nho nhã và lễ độ.

Hả? Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ mình đoán nhầm sao? Cô gái này không phải hẹn mình ra để đập mình sao?

Không! Đừng mất cảnh giác, Tiêu Phàm, mày không thể trúng bẫy của cô gái này, cô ta rất có khả năng sử dụng chiêu tiên lễ hậu binh! (Trước dùng lời nói rồi bạo lực sẽ xuất hiện sau.)

Từng luồng hơi ấm bốc lên từ chén trà xanh, thế nhưng ánh mắt của Tiêu Phàm vẫn có sự cảnh giác.

“Nào, mọi người uống trà đi! Người nổi tiếng như ‘Lich King Mệnh Phàm’ trong Tân Sinh này, sao mặt anh cứ cứng lại vậy? Có phải do tôi đã tiếp đón không tốt không?”

Lục Vũ Cầm cười khẽ rồi nói, thế nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy cô rất đáng sợ.

Sắc mặt của người này vẫn tự nhiên mà trêu mình là "Lich King" nữa chứ, xem ra lần này phải lên chiến trường là điều chắc chắn rồi.

"Quá khách khí rồi." Tiêu Phàm vội vàng bưng chén trà nóng lên, cẩn thận nhấp một hớp nhỏ, sau đó thở dài: "Trà ngon, trà ngon!"

Tiêu Phàm đang hi vọng dùng lời nói để làm cho không khí ngột ngạt này dễ chịu hơn, thế nhưng Lục Vũ Cầm lại không muốn lề mề, nói thẳng luôn: "Xin chào, anh tên là Tiêu Phàm đúng không? Tôi sẽ gọi anh là Phàm ca nhé. Nghe nói anh là cao thủ võ thuật, nếu hôm nay anh cũng đã tới nơi này rồi, có thể biểu diễn thân thủ của mình để tôi mở rộng kiến thức được không?"

Nghe Lục Vũ Cầm gọi mình là Phàm ca thì tâm trạng của Tiêu Phàm khá vui vẻ, thế nhưng khi nghe được mấy chữ "cao thủ võ thuật" này thì tâm trạng của hắn lại không tốt.

Cao thủ võ thuật?

Lần đầu tiên Tiêu Phàm nghe người khác nói về mình như vậy đó.

Chương 710: Anh Trai Không Chính Thức

Chương 712: Anh Trai Không Chính Thức

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc trước, khi Tiêu Phàm đánh nhau đều chỉ dựa vào chạy, coi như cơ thể hiện tại mạnh hơn nhiều lúc trước thế nhưng cách cao thủ võ thuật vẫn rất xa đi.

Bị một lão già ăn mày lôi thôi ép cài một cái ứng dụng di động thì có thể coi mình là cao thủ võ thuật sao?

Đương nhiên là không thể rồi!

Tiêu Phàm cho rằng năng lực chiến đấu của mình bây giờ cũng chỉ có thể coi là hơi mạnh mà thôi, cao thủ võ thuật? Thật sự là vô nghĩa mà.

Hơn nữa, trước đó Tiêu Phàm và Lục Vũ Cầm cũng không quen biết, cô ta làm sao mà có thể biết được tình hình gần đây của Tiêu Phàm? Đã không biết được tình hình gần đây của Tiêu Phàm mà lại dám nói hắn là "cao thủ võ thuật" nữa, như vậy ý của cô gái này đã rất rõ ràng rồi…

Tiêu Phàm cho rằng Lục Vũ Cầm đang tìm cớ đập cho mình một trận!

Ngươi nghĩ xem, nếu Tiêu Phàm muốn biểu diễn thân thủ của mình trong võ thuật xã thì chắc chắn sẽ phải có người luyện cùng rồi, mà ở đây ai có võ? Đương nhiên là cô ta, mà luyện cùng thì đương nhiên phải đánh nhau.

Cũng không phải nói Tiêu Phàm sợ xã trưởng võ thuật xã Lục Vũ Cầm này, chỉ là giới tính của Lục Vũ Cầm, đó chính là một vấn đề lớn.

Không biết tại sao, Tiêu Phàm cảm thấy những chuyện xảy ra gần đây, chỉ cần có liên quan tới phụ nữ thôi thì đều sẽ xuất hiện rất nhiều phiền phức không cần thiết, cho nên những chuyện này vẫn ít gặp thì tốt hơn…

Tiêu Phàm còn đang muốn giả vờ không hiểu để từ chối Lục Vũ Cầm thì không ngờ rằng Cơ Hạo Hạo lại hét lên với vẻ hưng phấn: "A, hóa ra là như vậy! Thảo nào khi ở trong khu trò chơi, đội trưởng ca ca lại lợi hại như vậy! Lúc đầu em còn tưởng cái tên Lâm Phong Thành tự xưng là đai đen tam đẳng của Taekwondo chỉ là chém gió mà thôi, thật sự không ngờ rằng là do đội trưởng quá mạnh mà thôi!"

"Hạo Hạo, chuyện gì vậy?"

"Học tỷ, chị không biết đâu, hôm nay đội trưởng ca ca đã đánh cho tên Lâm Phong Thành của câu lạc bộ Taekwondo trường ta thành đầu heo luôn!

"Hả? Có chuyện này sao?"

Nét mặt của Lục Vũ Cầm xuất hiện vẻ nghi ngờ, thế nhưng ánh mắt khi nhìn về phía Tiêu Phàm lại càng chắc chắn hơn.

“Chị Vũ Cầm, đó là sự thật, em tận mắt nhìn thấy, trong khu trò chơi Tiêu Phàm đã đánh bay cái tên Lâm Phong Thành kia bay vài mét cơ, lúc đó em còn cảm thấy khó tin nữa, hóa ra Tiêu Phàm là một cao thủ võ thuật nha, thảo nào anh ta lợi hại như vậy.” Hàn Thi Dao thuận miệng nói thêm một câu, ánh mắt khi nhìn về Tiêu Phàm xuất hiện sự yêu thích, thế nhưng nó lại làm Tiêu Phàm khá là đắng…

“Quá khen, quá khen, thật sự quá khen, Tiêu mỗ ta sao có thể được xưng là cao thủ võ lâm cơ chứ…”

Tiêu Phàm chắp tay cười nói, mặt ngoài thì khách khi nhưng bên trong lại đắng chát không thôi.

Được mỹ nữ sùng bái thật là tốt nhưng bây giờ nếu chứng thực cái chức vị “cao thủ võ lâm” này, Tiêu Phàm hắn chắc chắn khó mà có thể lật ngược được thế cờ một lần nữa, Tiêu Phàm thực sự muốn bác bỏ cái danh xưng hữu danh vô thực này.

Hồ Phỉ Phỉ cùng với Lục Vũ Cầm đều chưa quen thuộc lắm cả ở trong game lẫn ngoài đời, vì thế sau khi tiến vào đạo trường cũng không có nói nhiều như ngày trước. Nhưng bây giờ thông qua lời nói và hành động của Tiêu Phàm và Lục Vũ Cầm, Hồ Phỉ Phỉ thông minh lanh lợi lập tức đoán được đại khái tình hình, đối mắt đẹp thoáng nhíu lại, nhìn Tiêu Phàm đang lo lắng bất an, lộ ra nụ cười xấu xa không dễ phát hiện.

Cô gái Lục Vũ Cầm này dường như là muốn đọ sức với Phàm muội muội một phen, mà Phàm muội muội hình như lại không muốn dây dưa quan hệ với cô gái Lục Vũ Cầm này, bây giờ đang không ngừng từ chối.

Nhưng bản cô nương sao có thể để ngươi toại nguyện, Phàm muội muội, hai người nhất định phải đánh nhau, không đánh nhau thì còn gì thú vị nữa!

“Chớ có khiêm tốn, Phàm muội muội! Bản lĩnh của muội, tỷ tỷ ta đây còn không rõ hay sao? Muội đánh mười người còn có chút khó chứ đánh bảy tám người thì thừa sức! Cao thủ võ thuật? Đó là cái quái gì thế? Trình độ của muội chẳng phải là võ thuật tông sư à? Ngày thường muội thường nói với tỷ như vậy mà, tỷ vẫn luôn tin tưởng, không bao giờ nghi ngờ muội. Những cái người trong võ xá nho nhỏ của đại học này muốn trải nghiệm

việc đời, cho dù cho bọn họ nếm trải một chút, trên người muội cũng đâu có mất miếng thịt nào. Ai da, ta nói như vậy hơi khoa trương chút nhỉ? Nhưng mà tỷ ăn ngay nói thật, đúng không?

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm nhìn Hồ Phỉ Phỉ, hắn biết cái con người này vẫn luôn đảm nhận chức vụ là một đồng đội ngu ngốc trong game, không nghĩ tới trong đời thường cũng chẳng khác gì.

Võ thuật tông sư? Tôi nói với cô lúc nào? Nếu tôi là võ thuật tông sư, lần đầu tiên gặp cô đã cho một chưởng đánh chết cái loại hàng hóa lừa đảo như cô rồi!

Nghe lời nói của Hồ Phỉ Phỉ, không chỉ Tiêu Phàm khó bình tĩnh mà Lục Vũ Cầm cũng không thể bình tĩnh được.

Võ thuật tông sư? Võ xá nho nhỏ trong đại học?

Lục Vũ Cầm vẫn luôn có tình cảm sâu đậm với võ học, biết rõ ý nghĩa của hai chữ "tông sư", mặt khác mấy chữ "võ xá nho nhỏ trong đại học" rơi vào tai của Lục Vũ Cầm thì vô cùng chói tai.

"Lich King Mệnh Phàm" quả nhiên vẫn là "Lich King Mệnh Phàm" kia, cho dù trong đời thường vẫn luôn ngựa quen đường cũ mà tự cho mình là siêu phàm.

Lúc đầu còn tưởng tính tình của hắn ta sẽ thu liễm một chút ở ngoài đời, ai ngờ vẫn không coi ai ra gì như cũ.

Lục Vũ Cầm không trút lửa giận của mình lên người Hồ Phỉ Phỉ, bởi vì dưới góc nhìn của cô, những ngôn từ khuếch đại của Hồ Phỉ Phỉ hoàn toàn bắt nguồn từ những lời nói khoác lung tung ngày xưa của Tiêu Phàm.

Hơn nữa, Tiêu Phàm tự nhận mình là võ thuật tông sư, điều này khiến cho Lục Vũ Cầm cảm thấy Tiêu Phàm đang khinh thường giới võ thuật. Cứ coi như hắn là cao thủ túy quyền như lời của Trịnh Phàm đã nói những cũng không thể tự xưng là tông sư. Chẳng lẽ hắn thân là người tập võ mà lại không biết khiêm tốn chính là điều điều cơ bản của người tập võ à?

Hơn nữa, hắn ta đã coi võ xá của Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S chúng ta là võ xá nho nhỏ, vậy chút nữa liền mở rộng kiến thức về bản lãnh của hắn ta một chút!

"Ha ha, thất kính thấy kính, tiểu nữ tử thật sựu có mắt mà không biết Thái Sơn, không nghĩ tới Phàm ca vốn dĩ không phảo cao thủ võ thuật mà là võ thuật tông sư…"

Lục Vũ Càm nghiến răng nghiến lợi phun ra bốn chữ "võ thuật tông sư", ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm khiến hắn hoảng hốt không thôi.

Cơ Hạo Hạo hoàn toàn không phát hiện được không khí ở hiện trường có chút kì quái, nghe xong bốn chữ "võ thuật tông sư" liền cao giong hét to: "Oa! Thì ra anh đội trưởng lại lợi hại như vậy! Thế mà em lại không biết!"

"Thì ra là thế, chẳng trách có thể không ngừng né công kích liên tục của Lâm Phong Thành một cách dễ dàng như vậy, hóa ra là do Tiêu Phàm tuổi còn trẻ mà đã là tông sư!" Hàn Thi Dao cũng phụ họa.

Lục Vũ Cầm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Thi Dao cùng Cơ Hạo Hạo, trong lòng khó thở.

Mẹ nó! Cái tên Lich King Mệnh Phàm này đúng là chó không chịu được! Đến đời thường vẫn không quên dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạ mấy cô gái ngây thơ, mấy cô gái đơn thuần như Hàn Thi Dao và Cơ Hạo Hạo đều bị tên bỉ ổi này lừa gạt!

Không được! Đợi lát nữa nhất định phải đánh hắn một trận hả hê mới được!

Không khí bỗng nhiên trở nên thật vi diệu, Tiêu Phàm thậm chí có thể cảm nhận đực sát khí của Lục Vũ Cầm đang từ từ ngưng tụ, vì thế hắn không thể tùy ý tiếp nhận cái phong hào "võ thuật tông sư" vô cùng uy phong này.

"Vũ Cầm cô nương, tôi thật sự không biết gì về võ thuật! Tôi chỉ là có khí lực lớn hơn một chút thôi, đúng vậy, chỉ thế thôi."

“Tiêu Phàm anh thật sự khiêm tốn, hôm nay tôi thấy anh đấu với Lâm Phong Thành ở Toy Town, tư thế anh sử dụng lúc né tránh rất linh hoạt, tôi nghĩ cũng chỉ có võ thuật tông sư mới có thể làm được vậy.”

Chương 711: Phá Quán

Chương 713: Phá Quán

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lục Vũ Cầm thấy Hàn Thi Dao khẳng định Tieu Phàm như vậy thì trong lòng lại càng tức giận.

Hay cho cái tên Lich King Tiêu Phàm này, tán gái quả thực cao tay! Tiến lùi có mức độ, vừa đủ, thủ pháp ghê gớm như thế, người bình thường quả thực không thể so sánh!

Đúng vậy, theo như Lục Vũ Cầm thấy, bây giờ Tieu Phàm nhượng bộ như vậy hoàn toàn là giả tạo để chiếm được sự tán thưởng của thiếu nữ ngây thơ Hàn Thi Dao, thật sự là bụng dạ khôn lường.

“Thật sự không phải, tôi không biết võ, tôi không có lừa mấy người.” Cảm nhận được sát ý nồng đậm từ Lục Vũ Cầm, Tiêu Phàm cảm thấy như thể sắp khóc đến nơi.

“Ha ha, anh cũng đừng khiêm tốn, để cho tiểu nữ tử được lãnh giáo chút kiến thức về thực lực của đại tông sư đi thôi, huống hồ nói thế nào đi chăng nữa, tôi cũng là bạn tốt của em gái anh, sao anh lại khách khí như vậy?” Lục Vũ Cầm nhìn Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói, nhưng nụ cười này có chút lạnh giống nước trà đã nguội trên bàn vậy.

“Em gái? Em gái nào? Tôi làm gì có em gái?”

Nghe Lục Vũ Cầm nói, Tiêu Phàm hiển nhiên chưa phản ứng kịp. Dẫu sao trong quá trình trưởng thành của hắn suốt những năm qua, loại sinh vật đáng yêu mang tên em gái này chưa hề tồn tại.

Tuy nhiên trong nháy mắt, Tiêu Phàm đã lấy lại tinh thần, nhận ra em gại trong lời của Lục Vũ Cầm chính là Phàm Tử trong Tân Sinh, lập tức pha trò nói: "Ha ha, đúng đúng đúng, tôi có em gái, hóa ra cô là bạn tốt của em gái tôi…"

Biểu hiện gượng gạo của Tiêu Phàm lúc này tất nhiên đều bị Lục Vũ Cầm nhìn ra, Lục Vũ Cầm rất thương tiếc đối với Phàm Tử của công hội Hoa Nguyệt đã lâu không thấy tăm hơi, trong lòng càng quyết tâm phải đánh Tiêu Phàm một trận ra trò.

Thân là một người anh trai, lúc người khác nhắc đến em gái mình lại không quan tâm, thậm chí nửa ngày mới phản ứng lại được, vẻ mặt kia phảng phất như chưa từng có em gái vậy. Điều này đối với người thân mà nói, thực sự quá đáng.

Có thể thấy cô nương Phàm Tử tâm địa thiện lương đáng thương kia, trong nhà chắc chắn không hề được anh trai mình quan tâm!

Xem ra trong đời thường, anh trai của Phàm Tử chỉ lo tán gái, hoàn toàn không để mắt chăm lo đến em gái mình!

Lục Vũ Cầm nghĩ đến em gái Phàm Tử đáng yêu mà Ngọc Sinh Yên đưa vào trong công hội, nắm đấm vô thức siết chặt hơn một chút…

Lúc này, Tiêu Phàm tương đối hiểu rõ tại sao Lục Vũ Cầm lại muốn hẹn ngày với mình.

Nghe Lục Vũ Cầm âm thấm siết chặt nắm đấm phát ra tiếng răng rắc, lòng Tiêu Phàm vô cùng khổ sở.

Người khác lần đầu tiên được em gái hẹn ngày luôn luôn nhộn nhạo vì hơi thở thanh xuân mập mờ, vì sao bây giờ đến lượt em gái hẹn mình cũng chỉ là vì muốn đánh mình một trận?

"Tiêu tông sư, nước trà đã lạnh. Đã như vậy, chúng ta nên tranh thủ thời gian lên võ đài luận bàn một phen, để cho tiểu nữ tử học tập một chút."

Tên gọi "Tiêu tông sư" này, Lục Vũ Cầm gọi không hề thuận miệng, hiển nhiên cô đã có chút không thể chờ đợi đến việc được đọ sức với Tiêu Phàm.

Bây giờ Tiêu Phàm vẫn chưa uống xong được một chén nhỏ, đang muốn tiếp tục từ chối, không ngờ lại nhìn thấy ánh mắt hung ác của Lcụ Vũ Cầm, hắn vô thức ngậm miệng lại.

Tiêu Phàm chưa từng thấy cô gái nào lại có ánh mắt đáng sợ đến vậy, hắn thực sự không rõ rốt cuộc hắn đã trêu chọc cô khi nào.

Mà trong chớp nhoáng này, Lục Vũ Cầm lại đứng dậy lần nữa, đi về phía võ đài, hiển nhiên không muốn tiếp tục lề mề.

Cơ Hạo Hạo và Hàn Thi Dao cho rằng lát nữa họ sẽ được chứng kiến một trận luận bàn võ thuật vô cùng đặc sắc, trong lòng có chút chờ mong, mà Hồ Phỉ Phỉ đã lờ mờ phát hiện ra chân tướng lại càng hưng phấn không thôi. Cô cảm thấy ở cùng một chỗ với Phàm muội muội nhất định sẽ phát sinh chuyện tốt.

Chuyện tốt đối với Hồ Phỉ Phỉ tất nhiên sẽ trở thành chuyện xấu đối với Tiêu Phàm, vẻ mặt Tiêu Phàm đau khổ, trong lòng âm thầm tính toán xem chút nữa mình phải làm thế nào cho phải.

Sau cuộc nói chuyện ẩn chứa nồng nặc mùi thuốc súng ở phòng khách, thời gian cứ thế trôi đi, không biết từ bao giờ đã đến thời gian hoạt động của võ xá. Đạo trường mới vừa rồi còn trống rỗng, giờ này đã đứng đầy những học viên mặc võ phục. Thấy Lục Vũ Cầm xuất hiện, nhao nhao chào hỏi một phen, vô cùng tôn kính.

Khung cảnh này khiến cho Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, âm thầm nghĩ cô gái này thật không đơn giản.

Cô gái này không đơn giản, lát nữa mình sẽ càng gặp nhiều rắc rối…

Đột nhiên, Tiêu Phàm phát hiện được trong số những học viên kia có một ánh mắt ác liệt đang nhìn về phía mình, quay đầu nhìn lại, chợt cảm thấy gương mặt người đó có chút quen mắt.

Ơ? Người này mình đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Rốt cục là ở đâu?

Đúng rồi, là hắn!

Người xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm chính là Trịnh Phàm – người được xưng là "Khoa Đại Trịnh Y Kiện" trong võ xá Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S. Thấy Trịnh Phàm xuất hiện ở đây, Tiêu Phàm lập tức hiểu rõ.

Thì ra là thế, trách không được cái cô Lục Vũ Cầm cứ tìm mình gây rắc rối! Hóa ra là muốn trút giận cho cái tên này!

Chờ chút! Nhưng cô ta vì sao lại phải trút giận cho hắn ta? Khi đó rõ ràng là hắn ta đánh hắn mà!

Nhớ lại lần đến Đại học Khoa Học Tự Nhiên trước đó, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng sau khi thấy Trịnh Phàm lần nữa, Tiêu Phàm càng xác định Lục Vũ Cầm chắc chắn muốn đánh mình.

Mà không bao lâu sau lại có một người quen mắt khoan thai tới trễ, mà người này chính là người đã gây sự lần trước Lưu Kinh Đào.

Lưu Kinh Đào thấy Tiêu Phàm xuất hiện ở đây thì vô cùng giật mình, tuy nhiên qua một lúc lại trở nên vô cùng hưng phấn, chạy đến bên cạnh Trịnh Phàm nói: "Phàm ca, lần này xã trưởng muốn báo thù rửa hận cho chúng ta đúng không. Nghĩ đến chút nữa có thể trông thấy tên nhóc này bị xã trưởng giáo huấn một phen, tâm tình em lại trở nên cực kỳ tốt."

Lưu Kinh Đào nói không to, chẳng qua bây giờ thính lực của Tiêu Phàm rất tốt, lời nói của gã bị Tiêu Phàm nghe được không sót một chữ.

Báo thù rửa hận?

Nghe được bốn chữ này, Tiêu Phàm càng cảm thấy kỳ lạ. Rõ ràng lần trước mình mới là người bị hại, báo thù rửa hận cái gì? Chẳng lẽ là do lão khất cái tự xưng là "Tửu Kiếm Tiên" kia đánh bọn họ nên bọn họ đem cái nợ này tính lên đầu mình?

Tuy nhiên, Tiêu Phàm còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, Lục Vũ Cầm đã hô lên khiến cho những học viên đang nhìn đám người Tiêu Phàm mà bàn tán im lặng: "Trật tự! Vào đúng vị trí!"

Nghe Lục Vũ Cầm nói, các xã viên thi nhau im lặng, lập tức xếp thành một hàng, ngồi xếp bằng trên sân. Tính kỷ luật của võ xã này khiến Tiêu Phàm vô cùng bội phục.

Sau khi thấy những xã viên trong đạo trường ngồi xếp bằng xuống, mấy người Tiêu Phàm không muốn tiếp tục đứng như vậy, đành tìm một chỗ khác ngồi xuống.

"Mọi người nghe cho kỹ, hôm nay võ xá chúng ta vô cùng vinh hạnh khi mời đến một vị cao thủ võ thuật, à không, phải nói là tông sư võ thuật, Tiêu Phàm tiên sinh. Mọi người cho một tràng pháo tay để hoan nghênh sự có mặt của hắn."

Lục Vũ Cầm dứt lời, tiếng vỗ tay không ngừng khiến cho Tiêu Phàm kinh hãi không thôi. Bởi tuy Lục Vũ Cầm nói đây là tiếng vỗ tay hữu hảo nhưng nụ cười trên khuôn mặt của cô ta khiến cho Tiêu Phàm chẳng cảm nhận được chút hữu hảo nào.

Đây là cô ta muốn cưỡng ép mình lên đài, đợi chút nữa ra tay với mình dễ dàng hơn.

Lục Vũ Cầm nhẹ nhàng cười một tiếng, cực kỳ hài lòng với phản ứng của các xã viên, lại còn nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt rất khiêu khích, đang muốn tuyên bố việc Tiêu Phàm và mình sẽ thi đấu luận bàn, nhưng không ngờ lúc này lại có một tiếng hét to xen vào!

"Ha!"

Tiêu Phàm cảm thấy giọng điệu này có chút là lạ, nhưng thanh âm cực lớn, khí thế mười phần.

Sau đó một nam sinh mặc võ phục Taekwondo bước nhanh vào, ở trước mắt mọi người lăng chân đá lên không, vô cùng hung hăng.

Ngay sau đó, một đám học sinh mặc võ phục Taekwondo xuất hiện, trật tự đứng một bên, hai tay đem ván gỗ giơ cao lên đỉnh đầu.

Chương 712: Khơi Lên Chiến Hỏa

Chương 714: Khơi Lên Chiến Hỏa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tên nam sinh lúc trước bay người qua, lại lăng chân trên không, miệng liên tiếp phát ra các âm thanh a a kỳ quái, tấm ván gỗ liền lập tức vỡ thành mấy khối, rơi xuống đất, vô cùng uy phong.

Đến khi tấm ván gỗ cuối cùng bị đá nát, nam sinh thu chân lại, đứng trên mặt đất, quay người ôm quyền cao giọng hô lên với đám người: "Tại hạ là xã trưởng của Taekwondo xã Park Jeong Ji. Lần này đến quý xã muốn lĩnh giáo một phen, xin được chỉ giáo!"

Cách Park Jeong Ji đá vỡ mấy tấm ván gỗ như là làm xiếc khiến cho đám người trong sân hơi giật mình, đợi gã nói hết lời, đám người cuối cùng cũng phản ứng lại.

A, hóa ra cái tên này đến để phá quán…

Đợi đã, đến phá quán? Đây là năm nào rồi mà còn xảy ra cái chuyện máu chó thế này?

Trịnh Phàm là phó xã trưởng, trong võ xá chỉ phục mỗi Lục Vũ Cầm, thấy Park Jeong Ji đến võ xá mình, không có ý tốt mà biểu diễn xiếc, lập tức không vui: "Kinh Đào, lấy một cục gạch đến đây."

Lưu Kinh Đào thấy sắc mặt của Trịnh Phàm, trong nháy mắt liền hiểu ý, lập tức ra ngoài đạo trường mang đến một cục gạch, hai tay nâng lên trước người Trịnh Phàm.

Trịnh Phàm hét lớn một tiếng, đột nhiên xuất ra một quyền, cục gạch rắn chắc kia lập tức vỡ thành hai nửa, rất uy mãnh.

Nhìn thấy cục gạch bị vỡ nát, Trịnh Phàm vô cùng hài lòng, ngẩng đầu, kiêu ngạo trừng mắt với Park Jeong Ji.

Mà Park Jeong Ji cũng đáp trả, hai người bốn mắt nhìn nhau, phảng phất như có quang điện xẹt qua xẹt lại trong không trung, vô cùng gay gắt.

Park Jeong Ji và Trịnh Phàm đối chọi gay gắt lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, nhưng có một người thì không…

Lục Vũ Cầm cau mày nhìn vụn gạch gỗ rơi lả tả trên sân, nắm đấm siết chặt, thân thể khẽ run, trong lòng không ngừng mắng.

Đàn ông quả nhiên đều là một lũ ngu xuẩn!

Bản cô nương thật vất vả quét dọn nửa ngày mới sạch đạo trường, thế mà lập tức lại bị đám khốn kiếp này làm bẩn! Hôm nay trong đạo trường, bất luận là Park Jeong Ji, Trịnh Phàm hay Tiêu Phàm, chỉ cần là đàn ông, bản cô nương đều muốn đánh chết!

Lúc này Park Jeong Ji, Trịnh Phàm, Tiêu Phàm, ba người chẳng biết tại sao mà cùng lúc rùng mình một cái, cảm thấy có chút lành lạnh ở sau lưng…

Park Jeong Ji đột nhiên xông vào khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy kinh ngạc. Hắn thật không nghĩ tới thời bây giờ còn thấy được kịch bản phá quán, xem ra sinh viên bây giờ tương đối nhàn nhã, còn rảnh đến nỗi đi làm mấy chuyện linh tinh này.

Nhưng nghĩ lại, cái tên này tới, với hắn mà nói chẳng phải là một cơ hội hay sao?

Chỉ cần Taekwondo xã và võ xã này đấu nhau tóe lửa, chú ý lẫn nhau, vật sao đó tự nhiên sẽ không còn việc của hắn nữa.

Hơn nữa hắn còn có thể thoát thân từ đầm lầy, hóa thân thành quần chúng, từ từ thưởng thức phần đọ sức của hai xã một phen.

Lục Vũ Cầm cũng không có tốt như Tiêu Phàm, cái tên Park Jeong Ji, cả tên Trịnh Phàm ngu xuẩn kia nữa, còn có tên đàn ông khốn nạn Tiêu Phàm, Lục Vũ Cầm cô muốn đánh tất cả!

Nên đánh ai trước đây? Cô hơi phân vân một chút.

Ba người này hiện giờ trong mắt cô đều có dáng vẻ gợi đòn, cô không thể nào phân thân được.

Cái tên khốn nạn Park Jeong Ji đến để phá quán, không hề nể nang mặt mũi của mình. Vì sự vẻ vang của võ xá, nhất định phải hạ gục tên này. Trịnh Phàm là thành viên trong võ xá, muốn chỉnh tên ngu ngốc này mình còn nhiều thời gian. Hơn nữa cái tên bại hoại của xã hội Tiêu Phàm, mình đã sớm muốn đánh rồi, hôm nay khó có được cơ hội tên này tự tìm tới cửa, bản cô nương nhất định phải đánh.

Nhưng bây giờ nên đánh ai trước? Tiêu Phàm hay Park Jeong Ji?

Lục Vũ Cầm nhìn thoáng qua Park Jeong Ji, lại quay lại nhìn Tiêu Phàm, bỗng nhiên linh qunag trong đầu lóe lên, hai mắt cong cong hình vầng trăng vô cùng đẹp đẽ…

“Uy danh của Park xã trưởng ,tiểu nữ đã sớm được nghe, bây giờ Park xã trưởng hạ cố đến chơi, tiểu nữ tử không thể tiếp đón từ xa…”

Park Jeong Ji thấy một mỹ nữ đến nịnh nọt thì vui mừng trong lòng, ngược lại không chú ý đến nụ cười giảo hoạt của Lục Vũ Cầm.

“Nhắc tới cũng thật trùng hợp, hôm nay cũng một vị tông sư võ thuật hạ cố đến đây, có vị tông sư võ thuật này ở đây thật sự là rồng đến nhà tôm. Nếu như Park xã trưởng không ngại, có thể cùng chúng tôi học hỏi vị tông sư này một phen được không?”

Nghe Lục Vũ Cầm nói, Park Jeong Ji nhướng mày, hiển nhiên là không vui.

Park Jeong Ji gã đến đây để phá quán, hắn phải chứng mình cho đám người này thấy Taekwondo mới là môn võ hữu dụng nhất, võ thuật chỉ là khoa tay múa chân thôi. Bây giờ lại muốn hắn học tập một vị tông sư võ thuật, khác nào vứt hết mặt mũi nhà mình đi?

Park Jeong Ji nghe lời nói của Lục Vũ Cầm chỉ là không vui, còn Tiêu Phàm sau khi nghe xong thì giật nảy mình.

Cô gái này muốn làm gì? Muốn gây chiến tranh à?

“Hừ! Không được, Park Jeong Ji tôi tới đây vì vinh quang của Taekwondo xã, cũng không phải tới để học tập võ thuật cái gì gì cẩu mấy người! Mau gọi xã trưởng của mấy người ra đây! Đợi ta hạ gục xã trưởng của mấy người, mỹ nữ cô liền gia nhập Taekwondo xã mới là lựa chọn đúng đắn!”

Park Jeong Ji kiêu căng tự mãn, cũng không biết Lục Vũ Cầm chính là xã trưởng của võ xá. Ở trước mặt cô mà dám phát ngôn bừa bãi khiến cho các thành viên trong võ xá càng thêm phẫn nộ, Trịnh Phàm còn suýt chút nữa không nhịn được mà muốn ra tay.

Tuy nhiên Lục Vũ Cầm cũng không tức giận, chỉ chậm rãi nói: “Park xã trưởng, nếu như anh bỏ lỡ cơ hội học tập tông sư võ thuật lần này thì thật sự đáng tiếc! Vị tông sưu võ thuật này tuy không thể lấy một địch mười nhưng thực lực của hắn có thể dư sức đánh ngã bảy tám người. Một cao thủ không tầm thường như vậy, sao Park xã trưởng không học tập một phen?”

Nghe những câu quen thuộc này, Tiêu Phàm ca thán trong lòng, những cô gái này thật sự là xấu xa!

“Anh xem, mấy mỹ nữ ngồi bên kia đều là người sùng bái hắn đấy, đương nhiên tiểu nữ tử cũng không ngoại lệ.”

Lục Vũ Cầm ra vẻ thẹn thùng, tư thái mê người nhưng lông tơ đám người trong võ xá lại dựng đứng, hiển nhiên không thể thích ứng được vưới dáng vẻ dối trá này của vị xã trưởng ngày thường vốn vô cùng hung hãn.

Mà Tiêu Phàm lại nhịn không được thầm chửi rủa trong lòng.

Người sùng bái, đây mà được coi là người sùng bái á? Mình cũng không muốn nhận loại người sùng bái mà muốn hại thần tượng của mình gần chết.

Nhưng Park Jeong Ji không biết những thứ này, chỉ là khi nhìn thấy tư sắc của đám người Hồ Phỉ Phỉ thì hai mắt tỏa sáng, nhưng sau khi nghe nói những mỹ nữ này đều là người sùng bái vị võ thuật tông sư chó chết gì kia thì trong lòng lại phiền não.

Mà Lâm Thành Phong theo Park Jeong Ji đến đây, do mặt máu ứ đọng sưng vù lên nên vẫn luôn tránh ở đằng sau lưng đám người kéo đến, bây giờ trong thấy đám người Cơ Hạo Hạo thì trong lòng nhảy lên một cái, lại nhìn thấy thân ảnh đáng hận của Tiêu Phàm thì cả người đều kích động, cuối cùng cũng chẳng thèm để ý đến mặt mũi của mình lúc này trông như thế nào, nhảy ra từ sau lưng đám xã viên của Taekwondo xã, xông tới bên cạnh Park Jeong Ji, đưa tay chỉ Tiêu Phàm, dùng ánh mắt căm hận nhìn Tiêu Phàm rồi nói với Park Jeong Ji: "Park xã trưởng, hôm nay người đánh tôi bị thương chính là cái tên độc ác kia, cậu nhất định phải ra tay trả thù cho tôi!"

Tất nhiên Tiêu Phàm không thể ngờ được lúc này lại có người nhảy ra chỉ trích mình, hơn nữa nhìn tướng mạo khó coi của người này, Tiêu Phàm dường như không nhận ra.

"Phàm muội muội, anh rảnh quá không có việc gì làm nên đi đánh người à? Nhìn bộ dạng của cậu ta, có vẻ như bị anh đánh cho rất thảm."

Hồ Phỉ Phỉ cũng không nhận ra Lâm Thành Phong, thấy hắn bị đánh sưng thành đầu heo khiến người khác đau lòng, lập tức sinh lòng đồng tình.

"Đúng vậy." Cơ Hạo Hạo nhìn khuôn mặt sưng to của Lâm Thành Phong cũng tán đồng.

"Này, tôi không biết cậu ta là ai mà, vì sao mấy người đều không ngừng chỉ trích tôi thế?" Tiêu Phàm thấy ngay cả Cơ Hạo Hạo cũng mở miệng chỉ trích mình, cảm thấy oan uổng, lập tức nói với Lâm Thành Phong: "Vị ca ca này, cậu có phải nhận lầm rồi hay không, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà?"

Chương 713: Trang Phục Chiến Đấu

Chương 715: Trang Phục Chiến Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Cái tên tiểu bạch kiểm nhà mày đừng có giả vờ hồ đồ, buổi sáng chính mày đánh tao ở, mày có hóa thành tro thì tao cũng nhận ra!”

Lâm Phong Thành nói đến đây, đám người Tiêu Phàm sực tỉnh, thấy dáng vẻ đầu heo của Lâm Phong Thành lập tức không nhịn được mà cười ha hả, đến cả Hàn Thi Dao vốn luôn thục nữ cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Park Jeong Ji thấy Lâm Thành Phong bị chúng mỹ nữ coi là trò cười, chợt thấy Lâm Thành Phong thật sự mất mặt, làm mất hết mặt mũi của Taekwondo xã bọn họ, vì vậy rất tức giận: “Lâm huynh, anh tạm thời lui ra trước, chuyện của anh giao cho tôi xử lý là được.”

Mặc dù Lâm Phong Thành vẫn có chút không cam lòng nhưng thấy Park Jeong Ji đồng ý ra tay nên cũng không dây dưa nữa.

“Anh tự xưng là tông sưu võ thuật, tôi chính là xã trưởng Taekwondo xã Park Jeong Ji của đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, hôm nay vốn muốn luận bàn cùng võ thuật xã một chút. Nhưng bây giờ gặp được người tự xưng là tông sư võ thuật, xem ra tôi nên thay đổi kế hoạch ngày hôm nay một chút…”

Park Jeong Ji bước qua Lục Vũ Cầm, đi thẳng tới trước mặt Tiêu Phàm với dáng vẻ không có ý tốt.

Tiêu Phàm thấy Park Jeong Ji nhìn mình chằm chằm vưới vẻ rất háo hức, biết mình hôm nay không đấu với hắn thì chắc chắn không thoát được.

Thế là trong lòng lại kêu ca yếu ớt, mình có trêu trọc ai đâu, sao cái người quái dị này lại tính sổ lên đầu mình…

Nhìn thấy tình hình bây giờ, Lục Vũ Cầm vô cùng hài lòng.

Đối với cô mà nói, loại tình huống chó cắn chó này không thể tốt hơn, không chỉ tiết kiệm được sức lực đấu với từng người, lại còn có thể thừa cơ lúc hai người này đấu mà quan sát một phen.

Mặt khác cô không thể ngờ được Tiêu Phàm nhìn nhã nhặn vậy mà lại ra tay dã man như thế, đánh Lâm Phong Thành đến nỗi khuôn mặt biến đổi

hình dạng, thủ đoạn như vậy thực sự ngoan độc, bảo sao lại có danh xưng là Lich King Mệnh Phàm…

Tiêu Phàm nhìn tư thế của Park Jeong Ji trước mặt mình, biết bạn học này hiện giờ không đánh mình thì không bỏ qua, chợt cảm thấy oan uổng. Lúc đầu hắn thấy Park Jeong Ji từ đâu xông đến thfi còn thấy vui mừng, nghĩ Park Jeong Ji và Lục Vũ Cầm đánh nhau mệt mỏi thì tha cho mình, không nghĩ tới người anh em này lại không có chủ kiến như vậy, bị người khác khiêu khích một chút là chuyển hướng liền, xem ra trận này không đấu thì không còn cách nào khác.

Có điều Tiêu Phàm cũng chẳng có tượng tốt đẹp gì với cái tên này, gã đã tìm tới cửa, Tiêu Phàm cũng không muốn khách khí. Hắn thầm nghĩ lần này mình phải đánh thật hăng. Từ lúc bước vào chỗ này đến bây giờ, Tiêu Phàm đã dồn nén bao nhiêu oán khí, bây giờ cái tên này lại khiêu khích mình, mình đúng lúc có thể phát tiết một phen. Hơn nữa chỉ cần đánh cho tên này thật thảm, dọa sợ cô gái Lục Vũ Cầm kia, không chừng cô ta sẽ bỏ qua ý nghĩ muốn gây phiền phức cho mình.

Thầm nghĩ tới đây, Tiêu Phàm đã xác định, sau đó lạnh nhạt nói: "Được, tôi tiếp nhận lời khiêu chiến của cậu…"

Lục Vũ Cầm vốn cho rằng Tiêu Phàm sẽ từ chối nửa ngày giống lúc trước từ chối cô, trong lòng còn đang tính xem làm sao để thuyết phục hắn, giờ thấy Tiêu Phàm dứt khoát đáp ứng như vậy thì rất ngạc nhiên. Nhưng như vậy cũng tốt, cô đỡ phải tốn nước bọt: "Hai vị đã định luận bàn một phen, tiểu nữ bất tài, hy vọng có thể làm trọng tài, mọi người không có ý kiến gì chứ?"

Đám người Taekwondo xã cũng không có ý kiến gì khác, theo bọn họ nghĩ, mặc dù cái tên trước mắt này tự xưng là võ thuật tổng sư nhưng chỉ cần Park xã trưởng xuất thủ, kết quả vẫn vậy, ai làm trọng tài có ảnh hưởng gì đâu?

Mà đám người trong võ thuật xã từng người đều là em bé ngoan trước mặt Lục Vũ Cầm, nào có ai dám có ý kiến, kết quả người vốn không có ý tốt gì Lục Vũ Cầm trực tiếp trở thành trọng tài cho trận so tài giữa Tiêu Phàm và Park Jeong Ji.

“Tất cả mọi người chuẩn bị xong chưa?”

Lục Vũ Cầm vô cùng chuyên nghiệp, trước khi bắt đầu còn mỉm cười hỏi thăm hai vị “tuyển thủ” một phen. Mà những người vây xem đã sớm chừa lại một khoảng trống cho hai người thi đấu.

Trịnh Phàm vô cùng không cam lòng ngồi xổm một bên, Hồ Phỉ Phỉ lại vô cùng hưng phấn. Chỉ có Cơ Hạo Hạo và Hàn Thi Dao năm tay nhau vì lo lắng cho Tiêu Phàm.

“Chờ chút! Tôi còn chưa khởi động xong!”

Tiêu Phàm bỗng nhiên hét lớn một tiếng khiến cho đám người kinh ngạc không thôi.

Lục Vũ Cầm lúc trước hỏi thăm chỉ là câu khách sáo cho phải phép, cô không nghĩ tới Tiêu Phàm lại trả lời thật, lập tức vô cùng hoang mang, chẳng lẽ cái tên này thay đổi chủ ý, lại muốn kéo dài tiếp?

“Sao thế? Anh sợ à? Sợ thì trực tiếp đầu hàng đi, Park Jeong Ji tôi sẽ tha cho anh một mạng.”

Đúng vậy, lúc này Tiêu Phàm đã lâm trận mà lại lùi bước, theo người khác đích thị là biểu hiện của nhát gan.

“Cái loại vô danh tiểu tốt như thế này, vố dĩ không đủ gây sự. Tôi chẳng qua là cảm thấy nếu như luận bàn thì cũng phải duy trì tinh thần thượng võ. Lễ nghi tốt đẹp là điều cơ bản của đấu võ, trang phục tùy ý này, mọi người chờ một lát, tôi đi đổi trang phục tùy tiện này thành trang phục đấu võ chuyện dụng có được không?”

Tiêu Phàm nói như vậy, mọi người liền dồn sự chú ý lên người hắn, trang phục gọn gàng bình thường.

Đúng là hơi tùy tiện, nhưng cũng chỉ là luận bàn mà thôi, soa lại phải chú ý như thế?

Tuy nhiên Lục Vũ Cầm lại vô cùng tán thành với lời nói của Tiêu Phàm. Là một người vô cùng yêu quý võ thuật, Tiêu Phàm làm như vậy khiến Lục Vũ

Cầm tương đối thưởng thức, trong lòng âm thầm nói, Tiêu Phàm cái người này tuy hạ lưu nhưng lại tương đối chú ý đến phương diện lễ nghi đấu võ, ngược lại cũng có một chút phong phạm của đại sư.

"Được, phòng thay quần áo của đàn ông trong võ thuật xã chúng ta ở bên kia, bên trong hắn có võ phục phù hợp với anh, ngươi có thể vao ftrong để thay đồ."

Lục Vũ Cầm chỉ về phía một gian phòng có treo biển phòng thay đồ, nói với Tiêu Phàm.

"Không cần phiền cô, tự tôi có thể thay quần áo." Tiêu Phàm xoay người, vác balo vải của mình đi về phía phòng thay quần áo.

Nhìn bóng lưng chậm rãi rời đi của Tiêu Phàm, Lục Vũ Cầm bỗng cảm giác nghi hoặc. Người này sao lại mang theo võ phục? Chẳng lẽ hắn thực sự là võ thuật tông sư, nếu không thì sao lại mang theo võ phục tùy thân?

Nhưng một tông sư võ thuật luôn tràn ngập tinh thần thượng võ, tất nhiên phẩm hạnh sẽ rất tốt đẹp, sao trong găm lại trở thành Lich King tiếng xấu đồn xa? Chắc là mình trước đó đã hiểu lầm Tiêu Phàm.

Lục Vũ Cầm lần lần đầu tiên sinh ra cảm giác hoài nghi đánh giá của mình về Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tiến vào phòng thay quần áo, đám người trong đạo trường yên tĩnh chờ đợi.

Nhưng dần dần, bầu không khí liền trở nên phiền muộn.

"Làm cái gì thế? Hắn ta là một tên đàn ông mà thay quần áo cũng lâu như vậy à?"

"Đúng thế, cái tên này không phải sợ hãi Park xã trưởng của chúng ta nên lấy cơ đi thay quần áo mà bỏ trốn đấy chứ?"

"Có thể như thế lắm, ta thấy hắn cúng trẻ, cùng lắm cũng chỉ tầm chúng ta thôi, sao có thể là cái gì tông sư võ thuật? Đoán chừng chém gió căng quá nên sợ mất mặt mà chạy rồi…"

Thật lâu không thấy Tiêu Phàm ra, một ít xã viên Taekwondo bàn tán, đến cả Lục Vũ Cầm cũng không nhịn được, nói với Trịnh Phàm: "Trịnh Phàm, đi vào phòng thay đồ xem cái tên kia rốt cục đang làm cái gì? Vì sao lại lề mề như thế!"

Bị một đám người Taekwondo xã cặn bã nghị luận bàn tán lung tung, Trịnh Phàm đã sớm đứng ngồi không yên, lập tức đứng lên chạy về phía phòng thay đồ.

Nhưng lúc hắn ta đang chuẩn bị chạy đến trước cửa phòng thay đồ, cửa chính phòng thay đồ liền mở ra…

Tiêu Phàm đã thay quần áo đi ra, tiếng nghị luận líu ríu cũng theo đó mà lắng xuống, trong sân nháy mắt trở nên im lặng.

Bởi vì lúc này Tiêu Phàm ăn mặc quá mức trang trọng…

Trước đây Tiêu Phàm nói trnag phục của mình quá mức tùy tiện, phải đổi lại. Bởi vì thay đổi võ phục chuyên dụng giúp thi đấu dễ dàng hơn, nhưng đám người không hề ngờ tới, Tiêu Phàm lại thay đổi trang phục trang trọng đến mức này!

Chương 714: Ngạc Nhiên

Chương 716: Ngạc Nhiên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đây là trang phục so với võ phục chính thức còn nghiêm túc hơn, bởi vì tên của nó là trang phục nghiêm túc.

Âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, trầm ổn mà không mất đi sự thân thiện, cà vạt màu sẫm đoan chính, nhìn càng thêm nghiêm túc.

Cặp giày vải trước đó đã được Tiêu Phàm đổi, lúc này hắn đang đi một đôi giày da màu đen, bình tĩnh đi về phía đám người. Nhìn lại hoàn toàn không còn khí chất lười nhác nữa, nhưng trang phục này phù hợp để đánh nhau à?

Lục Vũ Cầm nhìn bộ dáng đẹp trai của Tiêu Phàm lúc này, không biết tại sao vô cùng nổi giận, cảm thấy dáng vẻ lúc này của Tiêu Phàm càng gợi đòn…

Người đẹp vì lụa, Tiêu Phàm cởi bỏ bộ trang phục chưa đến hai trăm ngàn trước đó xuống, thay bằng một bộ trang phục khác, lập tức đẹp trai lên nhiều, có dáng vẻ một thanh niên tinh anh của xã hội.

Mà mắt ba người Hồ Phỉ Phỉ đều sáng lên. Không thể không nói, Tiêu Phàm bây giờ có thể nói là tương đối đẹp nhưng mà tiếp đó thì vô cùng hoang mang, bởi vì hành động của Tiêu Phàm lúc này thực sự khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Hồ Phỉ Phỉ cảm thấy mặc dù Tiêu Phàm khó chịu nhưng cũng không đến nỗi khó chịu đến mức này chứ. Sao chỉ có đánh một trận thôi mà đổi quần áo từ trong ra ngoài thế này?

Nhưng thấy Tiêu Phàm đổi lại trang phục này, Hồ Phỉ Phỉ lại cảm thấy quen thuộc, cô cảm thấy dường như mình đã bỏ sót thứ gì đó, rốt cục là cái gì đây?

Hồ Phỉ Phỉ chăm chú nhìn dáng vẻ anh tuấn của Tiêu Phàm, nhíu mày, sau đó gương mặt không biết đỏ lên từ lúc nào, thế là dứt khoát lắc đầu, không suy nghĩ nữa.

Hai mắt Lục Vũ Cầm như phun ra lửa nhìn Tiêu Phàm, nghiến chặt hàm răng…

Cái tên này thực sự là ngựa quen đường cũ, quả nhiên vẫn là Lich King Mệnh Phàm mà mình biết! Vừa rồi còn cho rằng mình đã hiểu lầm hắn, không nghĩ tới trang phục đấu võ chuyên dụng mà hắn nói tới lại là cái dạng này!

Trang phục nghiêm túc! Con mẹ nó trang phục nghiêm túc! Trang phục này còn bất tiện hơn cả trnag phục mà hắn mặc trước đó!

Vì thế mục đích hắn thay bộ trang phục này càng rõ ràng hơn, chính là dỡn mặt mọi người!

A a a! Vì sao lại có tên đàn ông ngu xuẩn như vậy!

Trước đó, Lục Vũ Cầm ghét Park Jeong Ji nhiều hơn, nhưng bị Tiêu Phàm trêu đùa thế này, cán cân trong lòng Lục Vũ Cầm nháy mắt bị lệch sang một bên, ai bảo Tiêu Phàm lừa gạt cảm tình của cô cơ chứ!

Mà nhận được ánh mắt đáng sợ của Lục Vũ Cầm, Tiêu Phàm cảm thấy vô tội…

Những người khác cũng cảm thấy hoang mang với hành động của Tiêu Phàm, mọi người vốn cho rằng Tiêu Phàm đi thay võ phục, không nghĩ tới hắn lại ăn mặc thế này, vì thế cả đám người đều ngớ ra.

Nhưng mặc kệ điều đó, đẹp trai một chút cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi chứ chẳng ảnh hưởng gì đến lực chiến đấu, hắn vẫn chiến đấu như thường không vấn đề gì!

Đám người nhìn về phía Tiêu Phàm bằng ánh mắt khinh thường nhưng Park Jeong Ji lại siết chặt nắm đấm hơn, bởi vì gã không thích những người đẹp trai hơn mình.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Tiêu Phàm làm vậy vì vẻ bề ngoài thì Tiêu Phàm lại biết rõ bộ quần áo này có thể tăng sức chiến đấu của mình lên.

Bởi vì Tiêu Phàm mặc lên bộ đồ này thì giá trị mị lực cũng theo đó mà không ngừng sản sinh ra từ nội thể.

Bộ trang phục này cũng là chính là một trong những món đồ mà Tiêu Phàm đã đặt làm ở bên ngoài. Mặc dù sử dụng để đánh nhau có chút không tiện nhưng Tiêu Phàm vẫn đem nó theo, dù sao phòng còn hơn chống.

Lúc mua sắm trang phục hắn đã sớm thử qua, quả thực đối với việc sản sinh ra giá trị mị lực rất có hiệu quả, Tiêu Phàm mới bỏ tiền ra mua nó. Nếu không trang phục đắt như vậy, hắn thật sự không dám mua.

Hơn nữa trận này, đối thủ của hắn là Park Jeong Ji, một tên thoạt nhìn còn khó chơi hơn cả Lâm Phong Thành. Hắn nhất định phải đối phó cẩn thận, vì thế hắn mới xuất ra tất cả vốn liếng của mình.

Rượu cồn cũng được coi là thuốc kích thích của hắn, lúc ở trong phòng thay quần áo đã uống một lượng nhỏ, tuy nhiên hắn cũng không phải dùng nó để kích thích Động Cơ Thiêu Đốt, bởi vì lát nữa Túy Nguyệt Viêm mất khống chế mà phun ra thì hắn cũng không biết phải nói với mọi người như thế nào nữa.

Uống rượu xái Sao Đỏ này vào là để làm cho lực lượng chiến đấu của hắn tăng lên, khiến cho công kích càng thêm uy lực. Tiêu Phàm đã nghĩ kỹ đối sách cho lần này trong phòng, mà tiên phong chính là kỹ năng sở trường Thân Sĩ đã từng khiến cho Tiêu Phàm nhức đầu không thôi…

“Anh chuẩn bị xong rồi chứ, có thể bắt đầu được chưa?”

Không biết có phải thời gian làm cho Lục Vũ Cầm mất kiên nhẫn hay không mà nói với Tiêu Phàm giọng nói cũng lạnh hơn rất nhiều, sắc mặt cũng có chút không tốt.

“Được rồi.”

“Vào vị trí… Bắt đầu!”

Lục Vũ Cầm thấy Tiêu Phàm đáp ứng, lập tức ra lệnh bắt đầu tỷ thí!

“Ha!”

Park Jeong Ji hét lớn một tiếng đá mặt cái về phía mặt Tiêu Phàm, không hề khách khí chút nào!

Thực lực Taekwondo của Park Jeong Ji là đai đen tứ đẳng, nghe ra thì chỉ hơn Lâm Thành Phong một chút, nhưng một chút nho nhỏ này lại khác biệt rất lớn.

Bởi vì thăng cấp trong Taekwondo có liên quan nhất định đến tuổi tác, ở tuổi này của Park Jeong Ji cùng lắm là đạt đến đai đen tam đẳng, mà bây giờ Park Jeong Ji đã đạt đến tứ đẳng, có thể thấy Park Jeong Ji đã tiếp xúc với Taekwondo trong một thời gian khá lâu.

Mà đẳng cấp của Park Jeong Ji không chỉ thể hiện ở thời gian tiếp xúc với Taekwondo mà còn thể hiện ở thực lực. Cú đá này của gã đã chứng minh thực lực của gã hơn hẳn Lâm Thành Phong.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không bối rối, cảm nhận được luồng gió xung quanh, nhẹ nhàng đạp nhẹ, né nhẹ sang một bên đã hóa giải được tấn công của Park Jeong Ji.

Tuy nhiên Tiêu Phàm còn chưa kịp thở, một đòn khác của Park Jeong Ji đã tới.

Park Jeong Ji chính là loại tuyển thủ chuyên tấn công, tính xâm lược vô cùng mạnh, thích dùng những thế tấn công liên tiếp để hạ gục đối thủ của mình. Một đòn thất bại, gã không hề để ý chút nào, liên tiếp mấy cú đánh mạnh như lôi đình đá về phía Tiêu Phàm, vô cùng sắc bén.

Nhìn thân ảnh tiến lùi không ngừng trước mắt, Tiêu Phàm thở dài trong lòng, Park Jeong Ji không hổ danh là xã trưởng của Taekwondo xã, thực lực quả nhiên ghê gớm, uy lực của đòn tấn công quả nhiên hơn đứt Lâm Phong Thành. Nếu là người bình thường, chỉ sợ chèo chống không được một lúc,

trực tiếp bị đánh ngã rồi, đáng tiếc, người gã gặp phải hôm nay là Tiêu Phàm hắn…

“Ha! A! Ha! A…”

Park Jeong Ji hô lên một loạt tiếng kêu kỳ quái rồi tấn công, rất có uy thế. Các xã viên trong Taekwondo xã nhìn thấy công kích khoa trương của Park Jeong Ji đã sớm tin phục, đến ánh mắt của Lục Vũ Cầm nhìn Park Jeong Ji cũng ngưng trọng hơn vài phần.

Quét ngang! Nâng lên! Bổ xuống! Đá xoáy!

Kỹ năng đá uy mãnh tầng tầng lớp lớp, thân ảnh tiến lùi không ngớt, dệt nên sóng to gió lớn, khí thế chấn động kia khiến cho đám người trợn mắt há mồm.

Lâm Thành Phong thân là thành viên có thâm niên trong Taekwondo, tự nhiên sẽ hiểu rõ sự lợi hại của Park Jeong Ji. Đến cậu ta có thực lực như vậy cũng khó có thể chống lại Park Jeong Ji, chứ nói gì đến người khác.

Nhưng lúc này Lâm Phong Thành thấy Park Jeong Ji vì cậu ta mà ra tay, trong lòng thế nhưng không vui mừng nổi, bởi vì trong mắt cậu ta lại xuất hiện một màn quen thuộc. Đó chính là thân ảnh tiến lui không ngừng nhưng không thể nào động đến được người hắn chút nào…

Tại sao có thể như vậy?

Thân pháp của cái tên tiểu bạch kiểm kia sao có thể linh hoạt như vậy, hay hắn thật sự là tông sư võ thuật?

Bởi vì có câu người ngoài cuộc lúc nào cũng tỉnh táo hơn kẻ trong cuộc, Lâm Thành Phong trước đó đối chiến với Tiêu Phàm cũng không có nhiều cảm thụ gì lắm, nhưng sau khi thấy Tiêu Phàm đọ sức với Park Jeong Ji, sự sợ hãi ấy lại lặng lẽ phóng đại trong lòng cậu ta.

Bởi vì cậu ta thực sự không rõ, tại sao Tiêu Phàm có thể liên tiếp chống đỡ dưới thế tiến công mạng mẽ của Park Jeong Ji mà không hề lộ ra một chút thần sắc bối rối nào, ngược lại lại có chút nhẹ nhõm tùy ý, cử chỉ này thậm

chí khiến người ta cảm thấy có chút tùy ý, giống như bộ trang phục tùy ý mà hắn mặc lúc trước.

Chương 715: Ánh Vàng

Chương 717: Ánh Vàng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tuy nhiên điều khiến cho Lâm Phong Thành bất an nhất chính là đến giờ Tiêu Phàm vẫn chưa ra tay, chính xác là trước giờ chưa từng dùng tay!

Bởi vì từ lúc trận đấu bắt đầu đến giờ, hai tay Tiêu Phàm liền tương đối vô lại mà nằm yên trong túi quần tây, chưa từng rút ra…

Lực chú ý của Lục Vũ Cầm lúc này cũng chuyển từ Park Jeong Ji đang hăng hái tấn công sang trên người Tiêu Phàm. Sau khi nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Phàm thì rõ ràng có chút ngoài ý muốn, cô nghe Trịnh Phàm nói thân pháp Túy Quyền của Tiêu Phàm cao minh, tiến lùi linh hoạt, có cương có nhu. Nhưng rõ ràng thân pháp mà Tiêu Phàm đang sử dụng bây giờ không phải Túy Quyền. Bước chân tùy ý nhẹ nhàng này thậm chí không hề giống bất kỳ một loại võ thuật nào, ngược lại giống như khiêu vũ.

Nhìn vẻ mặt nhẹ nhàng tùy ý của Tiêu Phàm, Lục Vũ Cầm cảm thấy vô cùng chán ghét. Tuy nhiên chán ghét thì chán ghét, Lục Vũ Cầm thừa nhận dáng vẻ lúc này của Tiêu Phàm có đúng là có chút đẹp trai.

Đám người nhìn không rõ cử động của Tiêu Phàm, toàn bộ đều cho rằng Tiêu Phàm đang giả vờ sĩ diện nhưng Hàn Thi Dao thân là một cao thủ vũ đạo, tất nhiên sẽ nhìn ra, cô nhìn chằm chằm bước chân của Tiêu Phàm, hai mắt như ngôi sao giữa trời đêm, vô cùng sáng tỏ.

Điệu Waltz, đây là những bước nhảy của điệu Waltz. Lúc trước gặp anh ta, cô vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ vụng về ấy, hiện giờ anh ta đã có thể thuần thục như vậy rồi sao?

Không thuần thục không thể nào lột tả được trình độ các bước nhảy của anh ta lúc này, đây quả thực là hoàn mỹ!

Không nghĩ tới anh ta lại thể hiện những bước nhảy hoàn mỹ này trước mặt mọi người. Ơ? Đợi đã, không phải là anh ta đang tỷ thí với cái tên Park Jeong Ji kia à? Sao lại thế này?

Ngọc Sinh Yên vốn đang đắm chìm trong những bước nhảy ưu mỹ rốt cục cũng phản ứng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thong dong của Tiêu Phàm, chợt cảm thấy rất đẹp trai, nhịp tim liền tăng tốc.

Hắn hiện giờ tựa như ứng đối rất tự nhiên. Nhưng cứ coi như là ứng đối tự nhiên đi, thì sao hắn lại nhảy điệu Waltz trên võ trường?

Chẳng lẽ hắn đang diễn cho mình xem?

Nghĩ vậy, Hàn Thi Dao cảm thấy dường như Tiêu Phàm càng đẹp trai hơn, sờ lên ngực mình, nhịn không được cúi đầu…

Hồ Phỉ Phỉ lúc này cũng chăm chú nhìn động tcs của Tiêu Phàm, nhưng ánh mắt không ngạc nhiên như những người khác.

Trong mắt Hồ Phỉ Phỉ tràn ngập nghi hoặc. Bởi vì cô rất quen thuộc với những bước chân duyên dáng kia của Tiêu Phàm, nhưng bây giờ xuất hiện trong hiện thực thì có vẻ hơi quỷ dị…

Park Jeong Ji là tuyển thủ chuyên tấn công, phong cách chiến đấu nghiêng về tiết tấy tấn công, nhưng đồng thời tâm lý của gã cũng vội vàng xao động hơn người bình thường.

Thấy chiêu thức của mình nhiều lần thất bại, Park Jeong Ji trở nên bực dọc, lại lăng chân đá liên tiếp, tuy nhiên đều bị Tiêu Phàm linh hoạt tránh được, thế là gã rốt cục cũng không nhịn được mà quát lên với Tiêu Phàm: “Là đàn ông mà chỉ biết né tránh thì còn ra thể thống gì! Nhanh ra tay đánh cùng tôi một trận thống khoái đi!”

Xã viên của Taekwondo xã chấn kinh vì tấn công sắc bén của Park Jeong Ji, lại càng khiếp sợ sự ứng đối tùy ý của Tiêu Phàm. Nhưng khi nghe thấy

Park Jeong Ji chất vấn Tiêu Phàm, bọn họ cũng phải lên tiếng ủng hộ xã trưởng của mình: "Đúng vậy! Đúng vậy! Trốn đi trốn lại như vậy là do sợ xã trưởng của chúng tôi à? Nhanh ra tay đọ sức một phen đi chứ!"

Tuy nhiên người nên lên tiếng hô hào nhất lúc này lại cau mày không nói tiếng nào. Sau khi Lâm Thành Phong thấy Tiêu Phàm ứng đối với các chiêu tấn công của Park Jeong Ji, rốt cục cũng phát hiện được chỗ không bình thường.

Nếu như là trình độ hai bên tương đương nhau thì hoàn toàn có thể né tránh không ngừng, nhưng né tránh một cách tùy tiện thong dong như vậy thì rất có vấn đề.

Chuyện này chỉ có thể giải thích là do hai bên cách biệt rất lớn. Chẳng lẽ cái tên tiểu bạch kiểm Tiêu Phàm này thật sự là tông sư võ thuật cái gì gì đấy sao?

Cứ coi như cái tên tiểu bạch kiểm này không phải là tông sư võ thuật gì gì đấy thì riêng chuyện Park Jeong Ji tấn công mạnh mẽ như vậy mà không động được đến hắn cũng đã rất kinh khủng rồi…

Lục Vũ Cầm lúc này cũng khó hiểu nhìn Tiêu Phàm, bởi vì cô thực sự không hiểu Tiêu Phàm đang làm cái trò gì.

Nói hắn không thể địch lại được tấn công mạnh mẽ, hết lần này tới lần khác hắn lại thong dong bình tĩnh. Nói hắn thành thạo điêu luyện, hết lần này tới lần khác hắn không có ra tay phản kích. Mà điều khiến cho Lục Vũ Cầm cảm thấy hoang mang hơn chính là, cô không có cách nào nhìn ra được khí chất võ thuật tông sư trên người Tiêu Phàm, bởi vì trên người cái tên này bây giờ ngập tràn khí chất "vũ thuật tông sư".

Neeus không phải bên người hắn còn có một Park Jeong Ji đang ra sức đá chân thì Lục Vũ Cầm sẽ nghĩ cái tên này đang khiêu vũ.

Nếu như nói một người dựa vào khiêu vũ mà có thể tránh thoát được công kích của Park Jeong Ji thì đây càng là một chuyện không thể tin.

Thân pháp của Tiêu Phàm lúc này tràn ngập tính nghệ thuật lại không hề tìm ra được một chút tung tích của võ học. Chẳng lẽ cảnh giới võ học của cái tên này thật sự đã đạt tới tông sư, đạt tới trình độ trở thành một phần của con người rồi?

Nhưng suy nghĩ đến cuối cùng, Lục Vũ Cầm cảm thấy Tiêu Phàm là do muốn thu hút sự chú ý của mấy cô gái trước mặt thì đúng hơn.

Bởi vì Lich King thích nhất là làm mấy chuyện bại hoại này, hết thảy đều lấy cưa gái làm điểm xuất phát. Ý nghĩa của Lich Ling, mọi người ai chẳng hiểu rõ.

“Ra tay? Lúc nên ra tay tôi sẽ ra tay. Chỉ là một khi tôi đã ra tay thì cậu liền chẳng còn cơ hội nữa, vì thế người hiền lành như tôi đây quyết định kéo dai fhowi tàn cho cậu thêm nửa khắc nữa…”

Tiêu Phàm dùng một vẻ mặt vô cùng thương hại cảm thán một tiếng, Lục Vũ Cầm thấy dáng vẻ gợi đòn này của Tiêu Phàm thì càng thêm chắc chắn về suy luận Tiêu Phàm làm màu để tán gái của mình.

Mà đến khi cô trong thấy dáng vẻ sùng bái của Cơ Hạo Hạo với Tiêu Phàm thì cảm thấy đau lòng nhức óc, trong lòng hung hăng mắng, giả bộ! Lần này cứ để cho anh ta giả bộ một chút, đợi lát nữa đến lượt mình, mình đánh cho anh ta hiện nguyên hình mới thôi, hừ!

“Nói thì hay lắm! Anh chính là do không có năng lực phản kháng tấn công của Park Jeong Ji tôi. Nếu như anh có thể đánh bại tôi thì sao phải kéo dài lâu thế làm gì. Nhất định là do anh không đỡ kịp công kích của tôi, phân thân cũng chẳng xong!”

Nghe Tiêu Phàm chế nhạo mình, Park Jeong Ji tất nhiên không phục, lại lăng chân lên một lần nữa!

Lần này chân Tiêu Phàm không hề động nữa mà trấn định đứng thẳng.

Lúc trước hắn dùng điệu Waltz Phong Vũ để né tránh, chỉ là muốn để cho năng lực của mình thích nghi trong thực chiến một phen. Bây giờ bản thân quen rồi, hắn đã đủ hài lòng, kế tiếp là đến Tiêu Phàm ra tay phản kích.

Kiếm, chính là kỹ năng mà Tiêu Phàm am hiểu. Tay không tấc sắt thì Tiêu Phàm chỉ có một chiêu. Mà muốn dử dụng chiêu này thì phải có điều kiện nhất định, vì thế Tiêu Phàm chỉ có thể tưởng tượng ra, sáng tạo là cần thiết.

Bước đầu tên chính là rút tay từ trong túi ra, nhưng động tác tùy ý này của Tiêu Phàm lại lộ ra khí thế ác liệt. Ánh mắt nhạy cảm của Lục Vũ Cầm liền tập trung vào đó. Bởi vì cô cảm thấy động tác này của Tiêu Phàm giống như rút bảo kiếm ra khỏi vỏ.

Tay phải Tiêu Phàm nhanh chóng co lại, cấp tốc đâm ra, trực tiếp đâm vào Park Jeong Ji đang tấn công trước mặt. Mặc dù không có gì nhưng dáng vẻ lại rất uy phong.

Dáng vẻ chỉ có hoa không có quả bị đám người nhận ra, trong lòng vô cùng buồn cười.

Nghĩ thầm, hắn ta đang đánh nhau hay đang hát tuồng vậy. Dáng vẻ chỉ kiếm vào không trung này có vẻ uy phong lẫm liệt nhưng có ích gì trong trận đấu này thế?

Lục Vũ Cầm vốn cũng đang buồn cười với trò hề của Tiêu Phàm nhưng cô đột nhiên khẽ giật mình. Bởi vì trong nháy mắt cô mơi hồ cảm nhận được một vệt kim mang lóe lên từ ngón tay Tiêu Phàm rồi biến mất…

Chương 716: Quyền Lưu Manh

Chương 718: Quyền Lưu Manh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ánh mắt khinh thường, chậm rãi nhếch miệng khẽ cười. Lúc này, mặt mọi người ai nấy đều có cùng một vẻ như vậy, vô cùng thống nhất.

Tiêu Phàm lúc này, một tay vắt sau lưng, tay kia giơ một ngón tay về phía trước, không tránh không né, vô cùng bình tĩnh, cực kỳ giống các quý ông đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường trên các cao ốc văn phòng.

Tư thế Tiêu Phàm tuy rất ngầu, nhưng trong mắt mọi người, Tiêu Phàm bây giờ lại trông có vẻ đần độn nhiều hơn.

Park Jeong Ji đã đá ra một cú. Anh không động đây chỉ lo bày dáng POSE sẽ nghiễm nhiên trở thành một bộ bia sống, đây không phải tìm đường chết thì là cái gì nữa?

Thấy Park Jeong Ji đá Tiêu Phàm một cú với tốc độ ánh sáng, đám người dường như đã có thể nhìn thấy bộ dáng chật vật sau khi bị đá của Tiêu Phàm chốc nữa.

Mọi người hả hê cười trên nỗi đau của người khác, chuẩn bị thưởng thức khoảnh khắc Tiêu Phàm bị Park Jeong Ji đập bờm đầu, thế nhưng lại xảy ra sự cố bất ngờ…

Chỉ thấy chân phải sượt ngang qua người Tiêu Phàm mà chân trái trụ đất của Park Jeong Ji bỗng nhiên mất thăng bằng một cách kỳ lạ. Thuận theo thế tấn công của mình, gã nhanh chóng quay một vòng. Bịch một tiếng, cả người Park Jeong Ji ngửa mặt ngã rầm xuống đất.

Độ cong trên khóe miệng chúng xã viên Xã Taekwondo còn chưa kịp vẽ lên hoàn hảo thì đã bị một màn chả hiểu ra làm sao của Park Jeong Ji làm cho cứng ngắc hoàn toàn. Cười cũng không được, không cười cũng không xong. Vẻ mặt của bọn họ bây giờ ai nấy cũng đều rất kỳ cục.

…

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!

Park Jeong Ji như thế làm cho Lục Vũ Tình ngạc nhiên không thôi. Cô không tin một cao thủ đai đen tứ đẳng Taekwondo, khi thi triển sát chiêu của mình lại ngã nhào trên đất bởi vì mất thăng bằng. Ngón tay lúc nãy của Tiêu Phàm có vấn đề, đặc biệt là trong lúc lơ đãng, cô còn trông thấy một tia sáng màu vàng vừa lóe lên đã biến mất.

Chẳng lẽ Tiêu Phàm đã lĩnh hội được Thủ pháp Khí Kình Ngoại phóng cao mình của cảnh giới Trung Tông Sư trong truyền thuyết? Nếu không thì giải thích thế nào cho việc Park Jeong Ji đột nhiên té chứ?

Mà lại tư thế của Park Jeong Ji bây giờ lại cực kỳ giống với người bị ngã vì bị khí kình đánh trúng…

Lục Vũ Cầm càng suy nghĩ lung tung, hình tượng của Tiêu Phàm càng trở nên thần bí.

…

Có điều, Tiêu Phàm trong sân cũng không rảnh mà suy nghĩ nhiều đến vậy. Thấy Park Jeong Ji đã ngã xuống đất như mong muốn, Tiêu Phàm lập tức sử dụng sát chiêu của mình theo như kế hoạch đã đề ra!

Mà Tiêu Phàm bây giờ, tay không chiến đấu cũng chỉ có một chiêu, đó chính là Bá Vương Phục Hổ Quyền chỉ tác dụng với những mục tiêu ngã xuống đất…

Tiêu Phàm nãy giờ vẫn luôn tránh né rốt cục cũng ra tay, bước chân nhanh như tia chớp. Cuồng phong bốn phía đều bị kéo theo, tư thế vô cùng oai phong.

Chỉ thấy đùi Tiêu Phàm chuyển hướng, nhún người nhảy lên. Hạ xuống liền kẹp Park Jeong Ji đã nằm bẹp dưới đất dưới hông, vung nắm đấm lên, tẩn một cú thật mạnh vào đầu Park Jeong Ji.

Nếu là kỵ pháp bình thường, Park Jeong Ji tất nhiên có thể phản kháng lại, thế nhưng Bá Vương Phục Hổ Quyền của Tiêu Phàm có hiệu quả áp chế, không cho phép gã ta phản kháng dù chỉ một chút, chỉ có thể bó tay bất lực mà nhìn nắm đấm của Tiêu Phàm nện xuống trán mình!

Chỉ vẻn vẹn một quyền, Park Jeong Ji lập tức hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì dưới sức mạnh được tăng lên nhờ rượu xái Sao Đỏ, sức mạnh nắm đấm của Tiêu Phàm đã trở nên vô cùng kinh khủng!

Nhưng Tiêu Phàm nào dễ dàng dừng tay như vậy, có lợi đương nhiên phải nắm thật chặt. Hắn mặc kệ Park Jeong Ji sẽ choáng váng ra sao.

Huống hồ gì hắn còn muốn lấy nện mạnh hơn chút nữa, đánh cho Park Jeong Ji ngóc đầu không nổi. Chỉ cần dọa được cô nàng Lục Vũ Cầm kia sợ

thì lát nữa sẽ không còn tìm mình gây chuyện.

Thế là, hình ảnh nắm đấm của Tiêu Phàm thoáng chống đã hóa thành một trận mưa rào tầm tã, trút xuống khuôn mặt Park Jeong Ji.

…

Đám người thấy hành động Tiêu Phàm thì rất bối rối. Cái tên này có âu phục, có cà vạt, cử chỉ lúc trước nho nhã, lễ độ, suy nghĩ lại trí thức. Ai mà ngờ, hắn nhảy lên một cái, cả người đã thay đổi hoàn toàn. Lối đánh vừa hung mãnh, vừa lung tung kia cực kỳ giống mấy tên du côn, làm cho người khác cảm giác trái ngược thực sự quá lớn.

Hơn nữa, nắm đấm lại vung vẩy chả có quy tắc gì. Đây không phải là Lưu Manh Quyền mà những người ở đầu đường xó chợ hay dùng thì là cái gì?

Nhưng Park Jeong Ji đúng kiểu một sai lầm để hận nghìn đời. Bây giờ nắm đấm của Tiêu Phàm mạnh như vậy, đoán chừng trận này Park Jeong Ji muốn cũng chả xoay người nổi.

Cuộc đấu này dường như đã kết thúc một cách "uất ức" như vậy.

Mọi người trong xã Taekwondo thầm thương xót, yên lặng chờ đợi trọng tài tuyên bố cuộc tỷ thí kết thúc.

Lục Vũ Tình đương nhiên cũng ý thức được mình giờ phải nên lên sân khấu rồi, nhưng trước đó cô đạt được phán quyết cũng không phải vì bảo vệ bên đúng.

Dù sao, trong mắt cô, hai người Tiêu Phàm và Park Jeong Ji đánh nhau cũng không khác gì chó cắn chó. Cô vốn dĩ tranh làm trọng tài cũng hoàn toàn là vì để có thể bỏ đá xuống giếng…

Lục Vũ Cầm chậm rãi đi đến gần chỗ hai người đang đánh nhau, không nhanh không chậm thăm dò người phía trước: "Xã trưởng Park! Anh còn ổn không? Muốn đầu hàng nhận thua không?"

Park Jeong Ji đã bị nắm đấm Tiêu Phàm nện cho hôn mê bất tỉnh từ lâu, nào có trả lời được.

Lâm Phong Thành đang cảm thấy vô cùng mất mác định mở miệng trả lời thay gã thì không ngờ Lục Vũ Cầm bỗng nhiên thốt lên với một vẻ mặt cực kỳ sùng bái, vô cùng khoa trương: "Cái gì! Xã trưởng Park, anh nói vẫn còn chống đỡ được sao? Anh không muốn nhận thua sao? Anh còn có thể đại chiến ba trăm hiệp với Tiêu tông sư sao? Trời đất ơi, ý chí của anh thực sự kiên cường quá mức rồi, cô gái này cảm thấy khâm phục anh vô cùng! Xã trưởng Park cố lên! Cô gái này tin anh nhất định có thể chuyển bại thành thắng!"

Tiêu Phàm đang đánh Cây Gậy đánh đến là vui vẻ, nghe thấy Lục Vũ Cầm bên cạnh mình nói như vậy thì nắm đấm vung lên cũng đều mềm nhũn cả ra. Hắn thầm nghĩ trong lòng, sinh vật đàn bà đúng là đáng sợ thật, xem ra sau này, mình nhất định phải cẩn thận hết sức, chớ có đắc tội đến đàn bà.

Nhưng hắn vừa buông lỏng, ánh mắt Lục Vũ Cầm thoáng cái đã trở nên sắc bén, làm cho sống lưng Tiêu Phàm chợt lạnh rét, thế là hắn đành phải tiếp tục ra sức vung nắm nắm đấm…

…

Đợi đến khi đám người của Xã Taekwondo ra tay cứu Park Jeong Ji ra. Dưới sự hợp sức khắng khít của hai con người Tiêu Phàm và Lục Vũ Cầm, "đầu heo số hai" trong xã Taekwondo cuối cùng cũng hoàn tất.

Lâm Phong Thành và đám người Xã Taekwondo đỡ lấy Park Jeong Ji đã hôn mê bất tỉnh, mặt mũi bầm dập, máu đọng thành cục, hung tợn trừng mắt với Tiêu Phàm và Lục Vũ Tình một hồi, sau đó xám xịt rời khỏi khu thi đấu…

Tiêu Phàm đánh Park Jeong Ji một trận tàn nhẫn như vậy, cả người cảm thấy thật sảng khoái. Đặc biệt là khi nhìn thấy khuôn mặt Park Jeong Ji bị đánh cho không khác gì Lâm Phong Thành, trong lòng chợt cảm thấy vô cùng thoải mái.

Có điều, bây giờ thứ mà hắn chú ý nhiều hơn chính là suy nghĩ của Lục Vũ Cầm. Hắn hi vọng trận đánh tàn bạo mới vừa nãy của mình có thể làm cho Lục Vũ Cầm thấy sợ hãi mà quên đi việc muốn gây phiền cho mình.

Lục Vũ Cầm có hơi suy nghĩ về trận tỷ thí lúc nãy, bởi vì hành động của Tiêu Phàm thực sự làm cho cô có hơi bất ngờ. Mặc dù Tiêu Phàm đánh rất mạnh tay nhưng cao thủ Tuý Quyền đã nói đâu? Cách đánh lúc nãy đâu có xíu nào giống say? Chẳng lẽ là Trịnh Phàm xaolone lừa mình?

Nhưng lúc Lục Vũ Cầm liếc về phía Trịnh Phàm, lại nhìn thấy Trịnh Phàm lúc này cũng đang rất hoang mang.

Chẳng lẽ tên Tiêu Phàm này là kỳ tài võ học, tinh thông nhiều loại tài nghệ?

Như vậy thì có vẻ không thực tế lắm, nào có lắm kỳ tài võ học như vậy chứ.

Có điều, một màn chỉ ngón tay mới nãy đã để lại cho mình một ký ức sâu sắc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chương 717: Triền Đấu

Chương 719: Triền Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì sao hắn chỉ mới vừa chỉ ngón tay như thế, Park Jeong Ji đã té xuống đất rồi. Chẳng lẽ thật sự là Khí Kình Ngoại Phóng trong truyền thuyết sao. Park Jeong Ji bị khí kình sắc bén làm bị thương?

Lục Vũ Cầm ngẫm nghĩ cả nửa ngày cũng nghĩ không ra được.

Kệ bà hắn đi? Mình tự đọ sức với hắn, không phải là có thể rõ rồi sao?

Thế là Lục Vũ Cầm chậm rãi đi đến trước người Tiêu Phàm. Hai mắt sáng rực nhìn trừng trừng vào Tiêu Phàm có hơi khiêu khích, nhưng trông cũng rất xinh đẹp.

Nhưng Tiêu Phàm bị đôi mắt này nhìn chằm chằm thì vui chẳng nổi, bởi vì hắn thông qua nó có thể hiểu được Lục Vũ Cầm không hề từ bỏ cái suy nghĩ chết tiệt muốn so tài với hắn kia…

“Tiêu tông sư, thân thủ đúng là đáng gờm thật, tuỳ tiện là có thể đánh bại được Đương gia Park Jeong Ji của Xã Taekwondo. Nếu Tiêu tông sư đã vì xã Taekwondo mà chỉ giáo, tất nhiên không thể coi trọng bên này, xem nhẹ bên kia, xin hãy chỉ bảo cả xã của chúng tôi nữa.”

“Ôi chao, xem cô nói kìa, tông sư cái gì chứ, tôi cũng chỉ có thể nói là hơi khỏe một chút thôi. Lúc nãy tôi cũng là nhờ may mắn, học nghệ của Cây Gậy kia không được giỏi, đột nhiên bị té nên tôi mới nhân cơ hội đó mà chế ngự hắn thôi. Thật sự không được gọi là cao thủ gì đâu. Hơn nữa, hôm nay lăn tới lăn lui một hồi với hắn tôi cũng mệt quá rồi, nếu được thì hôm khác đi?”

“Hôm khác” mà Tiêu Phàm nói, tất nhiên có ý là từ chối. Chỉ cần ngày giờ thay đổi, có đánh chết hắn cũng sẽ không bao giờ dám bén mảng tới nữa.

Đương nhiên, Lục Vũ Cầm nào có thể để Tiêu Phàm toại nguyện, cô vội mở miệng nói: “Tiêu tông sư khiêm tốn quá rồi, tôi thấy lúc nãy ngài chế ngự tên Cây Gậy kia vốn cũng chẳng tốn bao nhiêu sức lực. Sao có thể mệt được. Xin Tiêu tông sư đừng tiếc rẻ mà chỉ bảo cô gái này.”

“Tên nhãi nhà mày, không phải là sợ rồi chứ! Nói cho mày biết, đừng thấy xã trưởng tụi tao là con gái mà khinh. Thật ra cô ấy chính là một cao thủ xứng danh Bát Quái Chưởng! Đừng tưởng rằng mình đánh được cái Cây Gậy Hàn Quốc kia thì ngon mà coi thường xã võ thuật chúng tao! Đợi lát nữa xã trưởng chúng tao ra tay, xem mày có chui vào đất mà nằm không!” Trịnh pphàm sao có thể để Tiêu Phàm chưa lâm trận đã bỏ chạy, thế nên gã không ngừng nói năng giễu cợt.

“Đúng thế! Phàm Muội Muội, đừng làm yếu khí thế của mình chứ, cô ta là con gái mà cũng dám đến đây khiêu chiến, anh phải làm cô ta sáng mắt ra!” Hồ Phỉ Phỉ cũng mở miệng giật dây, nhưng ánh mắt của cô lại khác hẳn so với trước đây. Ánh mắt không phải sinh ra từ lòng hóng hớt trò vui, hơn nữa trông có vẻ như cô đang nghiên cứu gì đó. Còn về đang nghiên cứu cái gì, trong lòng cô cũng không rõ lắm, chỉ là mơ hồ cảm thấy, cách đánh của Tiêu Phàm khi tỷ thí có gì đó không đúng.

“Đội trưởng ca ca, anh nhận lời đàn chị đi, bình thường chị ấy chiếu cố em nhiều lắm ấy.” Cơ Hạo Hạo đi lên phía trước, tội nghiệp cầu xin.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Cơ Hạo Hạo, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy thật khổ sở. Cô gái chưa lăn lộn trong đời được bao lâu này đang dùng cái ánh mắt không cách nào kháng cự kia, nắm tay mình đưa cho người khác đây mà!

Nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Phàm bây giờ đang rất khó xử, Lục Vũ Cầm biết mình đã đạt được mục đích nên không định lề mề thêm nữa: "Đã như vậy, chúng ta bắt đầu ngay nào!"

Không đợi Tiêu Phàm trả lời, Lục Vũ Cầm đã lui người sang một bên, bước Trung Bình Tấn, bày ra tư thế tay chiếu cố, mà trong đôi mắt hiếu chiến mơ hồ có thể nhìn thấy sự chờ mong.

Đám người vừa nhìn đã biết cuộc tỷ thí đã bắt đầu, nhốn nháo dạt sang một bên, im lặng quan sát.

Thế là, Tiêu Phàm vẫn bị ép buộc chiến đấu.

Tiêu Phàm nhìn cô gái trước mặt mình mà rầu hết cả ruột.

Thần công Bát Quái Chưởng gì đó hắn không ngại, nhưng làm sao giao chiến với người này lại là một vấn đề.

Lục Vũ Cầm bình thường cũng luyện tập rất nhiều. Dáng người sinh đẹp, nở nang đẫy đà, trông rất mê người.

Bởi vì cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, khi Tiêu Phàm giao chiến, mức độ chừng mực rất khó để nắm bắt.

Lục Vũ Cầm thì không lo lắng nhiều như Tiêu Phàm. Lúc tỷ thí, cô rất ít cân nhắc sự khác biệt giữa nam và nữ. Bởi vì trong những trận đấu cô từng trải qua, chỉ cần là đối thủ của cô, trên cơ bản, chưa đụng vào người cô chút nào đã bị đập cho nằm đất, cho nên cô cũng vô thức không chú ý đến việc này.

Thấy Tiêu Phàm cứ lẳng lặng đứng như vậy, thật lâu vẫn không thấy ra chiêu. Trong lòng Lục Vũ Cầm thầm cười nhạo, được lắm Tiêu tông sư nhà

anh, lại còn biết giả vờ giả vịt, nếu anh đã bất động như thế thì tôi cũng không khách khí nữa. Xem tôi đánh anh răng rơi đầy đất đây!

Chỉ thấy thân hình Lục Vũ Cầm nghiêng một cái, chân bước lên một bước, lao về phía Tiêu Phàm.

Có điều, mặc dù bước chân nhanh thì có nhanh nhưng lại không thẳng, bước thành vòng tròn, tựa như Du Long, rất có linh khí.

Tiêu Phàm vừa nhìn thấy bước chân vô cùng đặc biệt đã biết lời nói lúc nãy của Trịnh Phàm thật sự không ngoa chút nào.

Bước chân như lội bùn, lên xuống ổn định, dậm nhấc rõ ràng, nhưng không thấy kéo dài chút nào, bước chân vừa nhấc, liền nhanh như gió táp, lao đến liền mạch, trên một tấc vuông đất, vẽ xuống một mảnh đất của bản thân. Giả sử, Tiêu Phàm rơi vào vùng tấc vuông này, sẽ lập tức bị ràng buộc, hành động sẽ không còn bình thường.

Cả người Lục Vũ Cầm lượn khắp nơi, đánh về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm có thể tự biết được huyền diệu trong đó.

Lập tức vứt suy nghĩ dùng Điệu Waltz Phong Vũ để ứng đối đi.

Tuy rằng, Điệu Waltz Phong Vũ sẽ giúp cho Tiêu Phàm né tránh càng nhanh hơn, nhưng đó lại không phải là sự lựa chọn tốt nhất khi Tiêu Phàm đang giao chiến với Lục Vũ Cầm lúc này.

Dù cho Điệu Waltz Phong Vũ của bạn có nhanh chóng và linh hoạt bao nhiêu, một khi bản thân bị ràng buộc thì uy lực cũng giảm đi nhiều.

Bộ pháp Bát Quái Chưởng tự có huyền ảo, rất dễ gây ra hạn chế cho hành động của Tiêu Phàm, mà trong cuộc tỷ thí này, né tránh sẽ lập tức bị hạn chế, thế thì Tiêu Phàm đã thua một nửa rồi.

Thế là thân thể Tiêu Phàm lắc lư lảo đảo, lại một lần nữa sử dụng Túy Tiên Vọng Nguyệt.

Trong nháy mắt, Lục Vũ Cầm đã nghiêng người tiến đến, ngón cái hơi gập, đẩy chưởng ra, trực tiếp đánh về phía Tiêu Phàm, rất mạnh mẽ!

Nhưng Tấn Mãnh của cô tìm tòi, lại không thể chạm đến một sợi lông nào của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm chỉ là hơi chao đảo một chút, một chưởng này của Lục Vũ Cầm chợt lóe lên.

Lục Vũ Cầm trông như không thèm để ý chút nào đến sự sẩy tay của mình, ngược lại càng hưng phấn hơn, bước chân di chuyển không ngừng, bàn tay cũng liên tục gập rồi chém, bu bám không ngừng, áp sát về phía Tiêu Phàm.

Cảm nhận được bàn tay không ngừng đan xen nhau mà đến trước mặt mình, Tiêu Phàm liền biết trình độ khó chơi của Lục Vũ Cầm chắc chắc không dưới Park Jeong Ji.

Công kích của Park Jeong Ji mạnh mẽ, thừa thế xông lên, thẳng tới thẳng lui, thế nhưng lại dễ dàng đối phó. Mà Lục Vũ Cầm luôn di chuyển, chưởng pháp không ngừng thay đổi, kết hợp hư và thực, cương và nhu, dây dưa, quấy rầy, vô cùng phiền toái.

Nhưng mà, Tiêu Phàm may mắn có được một bộ thân pháp là Tửu Tiên Vọng Nguyệt Bộ, nếu không thật đúng là sẽ bị vùi lấp trong cái đại trận Bát quái mà Lục Vũ Cầm tạo ra nhờ thân pháp này mất.

Lúc trước, Lục Vũ Cầm thấy Tiêu Phàm cứ luôn đáp trả đòn bị động, vốn đang mừng rỡ không thôi, không ngờ dây dưa một hồi, vẫn không thấy hắn chiếm lấy ưu thế, trong lòng lập tức có hơi sốt ruột.

Bát Quái Chưởng thực ra là một chưởng pháp chân đánh bảy, tay đánh ba, tạo thành hình kéo, mới có thể đánh ra đòn nghiêm trọng với kẻ địch, vì thế thân pháp này mới là tinh thúy của Bát Quái Chưởng.

Nhưng cô lại không ngờ thân pháp mình linh hoạt đến như vậy, mà vẫn không cách nào đụng đến Tiêu Phàm dù chỉ là một chút. Chẳng lẽ bước chân Tiêu Phàm lúc này tinh xảo lắm sao?

Chương 718: Ám Khí

Chương 720: Ám Khí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng cô nào biết, mặc dù Bát Quái Chưởng kỳ diệu thật, nhưng cũng chỉ là một chiêu thức võ học. Mà Tửu Tiên Vọng Nguyệt Bộ đã vượt ra khỏi phàm giới, đó chính là kỹ năng tu tiên. Bởi vì cái gọi là khác biệt tiên phàm, lấy một môn võ học bậc nhất ở dân gian theo đuổi pháp lực siêu phàm, tất nhiên sẽ khó mà chạm đến được.

Lục Vũ Cầm nhìn xuống bước chân Tiêu Phàm, phát hiện Tiêu Phàm lắc lư trái phải, cực kì bất ổn, trọng tâm lên xuống, giống như không cẩn thận sẽ vô cùng dễ ngã. Thế nhưng nhìn kỹ lại lần nữa sẽ phát hiện, tuy bước chân có lộn xộn, nhưng lại có thần vận, huyền diệu vô cùng.

Chết tiệc? Đây là cái gì? Chẳng lẽ là Tuý Quyền mà Trịnh Phàm nói sao? Bát Quái Chưởng của Lục Vũ Cầm mình mà lại không đuổi kịp Tuý Quyền của hắn sao?

Nghĩ vậy, Lục Vũ Cầm lập tức cảm thấy không phục, tấn công mạnh hơn về phía Tiêu Phàm.

Nhưng cô càng đánh như thế, lại càng cảm thấy thân pháp của Tiêu Phàm thật ghê tởm.

Mỗi lần Lục Vũ Cầm tự cho là mình ăn chắc rồi thì sẽ luôn có việc gì đó không như ý, vô cùng phiền muộn.

Có điều, Tiêu Phàm lúc này cũng không lạc quan lắm, bởi vì ngoại trừ né tránh, hắn không nghĩ ra được cách nào tốt hơn cả.

Nhưng hắn cũng không thể cứ trốn mãi một thời gian dài được!

Mọi thứ chung quy lại thì cũng phải cần có một cái đầu…

…

Trong mắt mọi người, trận chiến đấu của Tiêu Phàm và Lục Vũ Cầm chiến đấu lại là một cảnh khác. Kỳ thế Bát Quái Chưởng của Lục Vũ Cầm mặc dù mạnh nhưng lại không thể chạm đến Tiêu Phàm chút nào, mà chiêu thức của cô di chuyển vặn xoáy giống như nước chảy, lật trên lật dưới lật qua lật

lại như Kiêu Long. Vốn là một cảnh tượng rất đẹp, lại thêm Tiêu Phàm đạp trên Tửu Tiên Vọng Nguyệt Bộ, vô cùng mạnh mẽ, thân hình tự nhiên phóng khoáng. Bây giờ trong đấu võ này là một nam một nữ, ngược lại hai người như đang cùng nhau múa, anh qua bên này cô qua bên kia, cực kỳ giống cặp đôi yêu nhau đang đùa giỡn, thật sự khiến người khác nhìn mê mang mãi không thôi…

Hai người này rốt cuộc là đang làm gì thế? Sao mà đánh ra thành như thế này luôn rồi, làm người ta cảm giác hai người như đang yêu nhau liếc mắt đưa tình, buồn nôn thật sự ấy.

Hồ Phỉ Phỉ nhướng mày, trong lòng cảm thấy khó chịu, cô cũng chả hiểu sao lại có cái cảm giác buồn thiu như thế này. Nhưng lại lập tức làm cho Hồ Phỉ Phỉ quên đi nghi hoặc đối với Tiêu Phàm lúc trước.

Trịnh Phàm nhìn thấy Tiêu Phàm giao đấu với xã trưởng mình thì cũng vô cùng khó hiểu, thậm chí còn có hơi ghen ghét.

Xã trưởng không phải nói muốn dạy dỗ tên lưu manh này một trận cho hả giận sao? Sao lại biến thành cảnh này rồi? Chẳng lẽ người si mê võ như xã trưởng đọ sức với tên Tiêu Phàm kia xong thì sinh ra cảm giác cùng chung chí hướng?

Trịnh Phàm nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm thấy thật đáng sợ, ánh mắt nhìn Lục Vũ Cầm cũng trở nên lo lắng mãi không thôi.

Thời gian dần trôi qua, ánh mắt của đám người Xã Võ Thuật cũng bắt đầu trở nên mập mờ, bầu không khí kì lạ không ngừng nổi lên.

Lục Vũ Cầm nãy giờ vẫn luôn chú tâm tấn công rốt cuộc cũng phát hiện ra sự thay đổi xung quanh. Thấy thấy ánh mắt đang nhìn mình của lũ người kia thì lập tức biết mấy tên này hiểu lầm cái gì.

Lại nhìn về phía Tiêu Phàm vẫn đang đánh điêu luyện, Lục Vũ Cầm chợt thầm suy đoán. Mọi chuyện biến thành như vậy, chắc cũng là do kế hoạch của "Ô Yêu Vương Mệnh Phàm"?

Tởm thật! Chắc chắn là thế rồi! Tên khốn này lại còn dám ngang nhiên bẫy bà đây, đúng là tìm đường chết!

“Tiêu Phàm! Tên khốn kiếp nhà anh! Mau ra tay đi! Cứ tránh né như rùa đen rút đầu như thế, anh có còn là đàn ông không hả! Nếu còn là đàn ông thì đấu cho đàng hoàng vào! Với cả, đừng có mà nghĩ đến việc đầu hàng nhận thua thì tôi sẽ thả anh ra. Nếu hôm nay anh không phô ra bản lĩnh thật sự thì đừng mơ tưởng đến tương lai rời khỏi đây!”

Lục Vũ Cầm nhảy ra sau vài bước, tạm thời không dây dưa nữa mà khiêu khích Tiêu Phàm.

Cô khiêu khích, một là vì phát tiết bất mãn trong lòng, hai là ép Tiêu Phàm ra tay.

Tuy Lục Vũ Cầm bây giờ phải thừa nhận là thân pháp Tiêu Phàm rất đáng gờm, lại chưa phát hiện ra sự thất bại của bản thân, mà chỉ cần Tiêu Phàm động thủ, cơ hội để Lục Vũ Cầm phản kích sẽ đến.

Bởi vì Bát Quái Chưởng muốn tránh né là phải nghiêng người, thuận thế thuận sức, hư thực khó lường, chỉ cần Tiêu Phàm động thủ sẽ chạm được đến người. Mà một khi Tiêu Phàm và Lục Vũ Cầm chạm vào nhau, Lục Vũ Cầm liền có thể dây dưa bám lấy, nhân cơ hội phản kích.

Ngoài ra, Lục Vũ Cầm nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn luôn bỏ hai tay trong túi quần thì cảm thấy cực kỳ chán ghét.

…

Tiêu Phàm vẫn luôn tránh né bị động, chưa từng chiếm thế thượng phong, nghĩ thầm mình nhường nhịn đủ kiểu như vậy, cũng không dễ dàng gì. Vốn còn tưởng rằng cô gái này dừng lại là vì biết sự chênh lệch giữa cả hai, từ bỏ trận so đấu vô nghĩa này. Không ngờ cô thế mà lại chửi ầm lên, còn hỏi mình có phải là đàn ông không nữa chứ. Vả lại, mình nhường nhịn như vậy lại làm cho cô được voi đòi hai bà Trưng, thậm chí trực tiếp giết luôn cái suy nghĩ muốn đầu hàng của từ trong trứng nước.

Thế là Tiêu Phàm nổi điên lên, không chút kiêng dè mà đáp lại: “Cô muốn tôi ra tay đến vậy sao? Đợi lát nữa mà làm cô đau là không liên quan gì đến tôi đâu đó nha!”

Lục Vũ Cầm nghe Tiêu Phàm nói vậy, không hề lo lắng mà ngược lại còn mừng, lập tức nhận lời: “Ai sợ ai chứ! Đã vậy chúng ta cùng lên!”

Lục Vũ Cầm bước lên trước gió, di chuyển như nước sông, lại một lần thuận đà nghiên người lao tới!

Tiêu Phàm lần này cũng không hề động đậy, giống như lúc giao đấu với Park Jeong Ji lúc trước vậy. Đứng thẳng tắp, trầm ngâm nhìn Lục Vũ Cầm, nhíu mày, giống như đang rất buồn rầu vậy.

Bởi vì bây giờ cận chiến, hắn chỉ có một chiêu có thể dùng, mà một chiêu này phải đánh ngã được kẻ địch trước.

Lục Vũ Cầm chính là cao thủ Bát Quái Chưởng, mà Bát Quái Chưởng yêu cầu thân pháp vô cùng kỹ, người học cái này phải có phần dưới thật chắc, muốn đánh ngã là vô cùng khó.

Thế nhưng, Tiêu Phàm lúc này không còn cách nào khác nữa.

Chỉ có thể làm từng bước như lúc đối chiến với Park Jeong Ji..

Khuỷu tay hơi cong, bàn tay phải bỏ trong túi quần của Tiêu Phàm rốt cục cũng được rút ra.

Tay vừa nhấc lên, liền nhanh chóng bậc ngón tay lên, vẫn là chỉ như thế, vẫn bén nhọn như thế.

Lục Vũ Cầm thấy Tiêu Phàm làm tư thế quen thuộc thì trong lòng thầm giật mình, sau đó cũng hưng phấn theo.

Hắn cuối cùng cũng ra chiêu rồi. Từ lúc hắn và Park Jeong Ji đối chiến, mình đã vô cùng khó hiểu khi hắn chỉ như vậy, bây giờ có thể tự mình lên trận, rốt cục cũng có thể thể hội được để thăm dò một phen.

Ánh mắt Lục Vũ Cầm chợt ngưng lại, đầu óc không dám lơ là chút nào. Quả nhiên, ánh sáng vàng lại lần nữa xuất hiện trên đầu ngón tay Tiêu Phàm.

Trước đó, đúng thật là mình không nhìn lầm, cũng không phải là ảo giác!

Đầu ngón tay có phong mang tràn ra, ngoại trừ Khí Kình Ngoại Phóng, thật đúng là Lục Vũ Cầm không thể nghĩ đến cái gì khác được.

Thế là Lục Vũ Cầm bắt đầu căng thẳng. Dù sao cô nghe nói, đại sư võ học phải tu võ thuật đến cực hạn, mới có thể phóng ra được Khí Kình Ngoại Phóng, mà loại khí kình này tuy là tràn ra từ trong cơ thể nhưng lại có lực phá hoại vô cùng cường đại! Việc Park Jeong Ji ngã xuống đất lúc nãy chính là chứng minh không thể nào hoàn hảo hơn!

Vì thế, chân Lục Vũ Cầm hơi rục rịch, định vọt lên trước, làm ra tư thế đề phóng.

Mà lúc này đôi lông mày vẫn luôn nhíu chặt của Tiêu Phàm bỗng giãn ra, hai mắt lóe lên.

Bởi vì hắn nhận thấy, hành động lúc này của Lục Vũ Cầm chính là cơ hội của mình.

Mới nãy Tiêu Phàm còn suy nghĩ Lục Vũ Cầm có thể ngã xuống đất hay không. Bây giờ cô nàng lại thắng gấp khi đang ở thế xông lên như vậy, bị ngã là chắc chắn!

…

Bước chân của Lục Vũ Cầm hiện giờ hơi nát, không còn xông lên nữa, hai tay giao nhau bảo hộ trước người, cản lại hướng mà Tiêu Phàm chỉ, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Chương 719: Bát Quái Chưởng Chân Chính

Chương 721: Bát Quái Chưởng Chân Chính

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Dù sao, khí kình rời khỏi cơ thể cũng là vật không thể tưởng tượng nổi, cũng là thứ mà cô chưa bao giờ được diện kiến. Bây giờ phải đối mặt một mình, tất nhiên sẽ cảm thấy căng thẳng, nhưng hưng phấn và chờ mong lại nhiều hơn.

Lục Vũ Cầm thật sự rất muốn biết, sức mạnh của khí kình rời cơ thể rốt cuộc là như thế nào. Vì sao Tiêu Phàm lúc ấy chỉ chỉ nhẹ như vậy, Park Jeong Ji đai đen tứ đẳng Taekwondo lại ngã ngay xuống đất?

Mồ hôi chảy xuống chóp mũi, nhịp tim của Lục Vũ tinh đột nhiên đập nhanh hơn, nhưng trong khoảnh khắc Tiêu Phàm chỉ đó, cô liền nghi ngờ, bởi vì cô không cảm giác được trên người mình có gì đau đớn cả?

Sao vậy? Không phải hắn công kích rồi sao? Sao lại không thấy đau đớn? Chẳng lẽ hắn ra chiêu sai sao?

Bất quá tiếp theo đó, Lục Vũ Cầm chợt thấy dưới chân không bình thường, cả người bị thế đà xông lên trước đó kéo, mất thăng bằng, ngửa mặt ngã xuống đất!

Cái này! A! Cái tên hèn hạ, khốn kiếp này! Loại người này chính là đang bôi nhọ tinh thần võ đạo!

Cảm giác được dưới chân không bình thường, Lục Vũ Cầm dường như đã hiểu rõ Tiêu Phàm chỉ như vậy là sao.

…

Khí Kình Ngoại Phóng? !

Nếu là Tiêu Phàm biết được suy đoán trong lòng Lục Vũ Cầm lúc trước, hắn chắc chắn sẽ khịt mũi coi thường. Bởi vì Khí Kình Ngoại Phóng, không hề tồn tại…

Giơ ngón lên chỉ thẳng về phía trước, vốn không có bất cứ tác dụng gì. Sở dĩ Tiêu Phàm bày ra tư thế như vậy, chẳng qua là cảm thấy tư thế này vừa ngầu, vừa đẹp trai, mà lại còn khí thế mà thôi.

Mà vừa ngầu, vừa đẹp trai, vừa có khí thế là có thể thu hút sự chú ý của người xem lên trên người mình mà không nhìn đi đâu khác, đúng lúc đảm bảo hắn có thể tấn công âm thầm.

Mặt khác, hai tay Tiêu Phàm vẫn luôn bỏ trong túi quần, cũng không phải để làm dáng, để cho mình nhìn ngầu lòi hơn chút, mà là để che giấu thứ hắn vẫn cất trong túi quần.

Thứ đó chính là "ám khí", cho nên không tiện phô ra cho mọi người thấy. Nếu như lúc chiến đấu mà lại thò tay vào túi quần lấy nó ra thì có hơi bất thình lình, làm mất đi tính đột ngột của "ám khí" .

Cho nên từ đầu đến cuối, những cử chỉ cực ngầu lòi mà Tiêu Phàm làm nãy giờ, cũng là vì đảm bảo cho đòn đánh vô cùng quan trọng quyết định thắng thua này.

Ám khí, chính là binh khí dùng để đánh lén trong âm thầm, nhưng cũng không có nghĩa nhất định phải có lực sát thương.

Từ lúc tặng Nhẫn Slime cho Carla, Tiêu Phàm đã phát hiện ra điều này, mà bây giờ, hắn lại áp dụng "ám khí" có đặc tính trái ngược với đặc tính dính của Nhẫn Slime.

Trái ngược với dính, tất nhiên người ta sẽ nghĩ đến trơn, mà liên quan đến trơn thì đương nhiên không thể thiếu loại chất lỏng như dầu.

Thế nên, ánh sáng vàng trên đầu ngón tay của Tiêu Phàm chỉ là dầu ăn mà Tiêu Phàm để nấu ăn bình thường trong sinh hoạt mà thôi.

Đây là sát chiêu mà Tiêu Phàm đã nghĩ một đêm trước khi ra khỏi cửa.

Bây giờ thế thời đổi thay, sinh viên tài cao đều thích đánh nhau, vừa nghĩ đến việc mình lại muốn vào Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, một nơi thích hợp đánh nhau, Tiêu Phàm nào có thể không nghĩ ra thêm chút thủ đoạn để đề phòng cho bản thân chứ.

Bạn nhìn đi, bây giờ không phải dùng tới rồi sao?

Một bình dầu ăn nhỏ đặt trong túi áo, đến thời điểm then chốt tiện tay lấy ra một ít, dùng Ngự Kiếm Thuật để phun xuống dưới chân đối thủ, không cần tốn quá nhiều sức đã hạ gục được đối thủ, không phải quá kì diệu sao!

Bạn bảo chiêu này hèn hạ vô sỉ, là thủ đoạn hạ lưu sao?

Tiêu Phàm lại không cho như vậy, có ý tưởng lại không dùng, đúng là tiện nhân già mồm. Huống chi thủ pháp này rõ ràng là chế ngự địch vô cùng hiệu quả, đúng lúc cũng có thể phối hợp với Bá Vương Phục Hổ quyền. Sao phải bận tâm đến sĩ diện làm gì, đao tốt phải dùng đến lưỡi dao mới là người thông minh.

Nếu bây giờ Lục Vũ Cầm đã ngã xuống đất như mong muốn, vậy thì mình dùng đòn sát thủ Bá Vương Phục Hổ quyền chế ngự cô ta thôi!

Tiêu Phàm bỗng nhiên nhảy vọt đến đè lên người Lục Vũ Cầm mới vừa ngã xuống đất!

…

Lục Vũ Cầm phát hiện cảm giác nhờn rít dưới chân, cảm thấy vô cùng buồn nôn. Cuối cùng cô cũng đã biết lý do Tiêu Phàm từ đầu đến cuối cứ chỉ như vậy, trong lòng thầm oán hận mãi không thôi, đang muốn mắng Tiêu Phàm một tiếng vô sĩ hèn hạ, không ngờ chỉ trong chốc lát Tiêu Phàm đã vọt về phía cô.

Cảm thụ được người đàn ông đang cưỡi trên người mình, Lục Vũ Cầm chợt cảm thấy thật xấu hổ, gương mặt đỏ ửng lên, trong lòng rối bời, chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi đây.

Một khi bị Bá Vương Phục Hổ quyền cưỡi trên người, cũng có nghĩa là cơ thể sẽ bị quản chế, nào có thể dễ dàng bỏ chạy như thế.

Lục Vũ Cầm phát giác bản thân giống như bị trói buộc bởi một sức mạnh kinh khủng, không cách nào động đậy. Trong lòng cô thầm ngạc nhiên, đây là công phu gì?

Chưa đợi Lục Vũ Cầm nghĩ xong, nắm đấm Tiêu Phàm đã sắp nện xuống ngay mắt, dọa Lục Vũ Cầm hoảng sợ nhắm tịt hai mắt lại.

Mắt thấy nắm đấm sắp rơi xuống, Tiêu Phàm chợt dừng lại, khí thế cũng chậm đi.

Tiêu Phàm lúc nãy là kích động nhất thời, quả thật rất muốn đánh cho cô ta sấp mặt. Thế nhưng khi nắm đấm sắp chạm vào thì Tiêu Phàm lại không xuống tay được.

Làn da trắng noãn như tuyết, nhẵn mịn bóng loáng, ngũ quan đẹp đẽ tinh xảo, xinh đẹp như hoa. Một gương mặt xinh đẹp như thế này, hắn thật sự không nỡ ra tay chút nào.

Tiêu Phàm cũng không phải là một tên phong lưu, nhưng vẫn có lòng thương hoa tiếc ngọc.

Huống hồ, cô nàng này còn là bạn của Cơ Hạo Hạo, nếu như mình đánh mặt cô ta thật, sau này Cơ Hạo Hạo cũng khó xử.

Nhưng không thể đánh mặt thì mình có thể công kích ở đâu chứ?

Tiêu Phàm rút lại nắm đấm vào mặt Lục Vũ Cầm, lần nữa xuất kích, nắm đấm lần này thoáng hạ xuống, mắt thấy sắp đụng vào đến nơi rồi, nhưng quyền phong cuối cùng vẫn chả thể tiến lên chút nào, dừng ngay ngươi người Lục Vũ Cầm khoảng cách một tấc.

Vẫn không xuống tay được!

Mình bây giờ đang cưỡi trên bụng Lục Vũ Cầm. Dưới gương mặt, đương nhiên là ngực, nhưng nhìn cái thứ vô cùng sống động, lại còn mềm mại này, Tiêu Phàm càng xấu hổ hơn, khó mà ra tay được.

Cho nên nói, cuộc đọ sức này vốn dĩ có vấn đề, mình đã sớm không muốn đánh rồi!

Đối với việc này, Tiêu Phàm không khỏi thầm ảo não…

…

Ngón tay chỉ có tác dụng ra vẻ của Tiêu Phàm lại chỉ ra, nhưng Lục Vũ Cầm cũng lại ngã một các kỳ lạ không thể hiểu nổi hệt như Park Jeong lúc trước. Mọi người thoáng chốc sợ ngây người.

Nếu lần đầu tiên là trùng hợp, vậy lần này thì phải giải thích sao?

Đây rốt cuộc là công phu tà môn gì, vì sao lại sắc bén đến như thế?

Có điều, suy nghĩ của mọi người còn chưa tồn tại lâu trong đầu thì đã bị cảnh sau đó dọa mất hồn.

Chỉ thấy Tiêu Phàm nhảy lên một cái, đợi đám người kịp phản ứng, Lục Vũ Cầm đã bị Tiêu Phàm cưỡi trên người.

Cảnh này này rất quen thuộc, hệt như trận đấu lúc nãy, nhưng coi như Tiêu Phàm có ăn gan trời thì cũng không thể sử dụng như vậy chứ?

Lần trước cưỡi Park Jeong Ji đai đen tứ đẳng Taekwondo cũng xem như rất hung mãnh, nhưng bây giờ cảnh tượng cưỡi Lục Vũ Cầm thì lại không liên quan chút nào đến hai chữ hung mãnh. Cảnh tượng nam ở trên nữ ở dưới làm cho mọi người nhìn thấy mà mặt đỏ tim run!

…

Ba giây áp chế của Bá Vương Phục Hổ Quyền , tuy ngắn nhưng đối với Lục Vũ Cầm bị Tiêu Phàm dè dưới người mà nói thì không khác gì dày vò.

Cô chẳng biết tại sao mình lại bị trấn áp đến nỗi không thể động đậy, nhưng lại có cảm giác sâu sắc đối với việc Tiêu Phàm bỗng nhiên không có sức lực.

Cô đã chuẩn bị tốt việc bị đập nát thịt. Nhưng làm nàng cảm thấy kỳ lạ chính Tiêu Phàm lại không ra tay.

Thật sự rất kỳ lạ, một cơ hội như vậy, sao Tiêu Phàm lại không thừa thắng xông lên chứ?

Nhưng cô nào biết được, Tiêu Phàm do dự vì không biết nên ra tay ở đâu…

Ba giây qua đi, Lục Vũ Cầm lại hé hai mắt ra, tinh mang trong mắt cô tràn ra, bởi vì cô lần nữa cảm nhận được nguồn sức mạnh trong cơ thể.

Chương 720: Tan

Chương 722: Tan

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cô phải nhân cơ hội này thoát khỏi áp chế của Tiêu Phàm áp chế, cô muốn cho Tiêu Phàm một đòn độc ác nhất!

Thế là cô liều lĩnh dùng hết sức đứng dậy!

Nhưng vào chính lúc này, cô lại cảm giác được có thứ gì đó, đó là cảm giác buồn bực kỳ lạ…

Mặt Tiêu Phàm đỏ bừng, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt mà không biết phản ứng ra sao.

Lúc nãy, nắm đấm thứ hai của cũng không rơi xuống, vẫn đặt ngay khoảng cách một tấc trước ngực Lục Vũ Cầm, mà sau khi Lục Vũ Cầm đang bị Tiêu Phàm dưới người khôi phục lại sức mạnh, mãnh mẽ đứng dậy, khoảng cách một tấc nho nhỏ này đã không cánh mà bay từ lúc nào rồi.

Khoảng cách tiếp xúc một tấc biến thành 0?

Ồ, không, có lẽ đã biến thành số âm…

Mọi người đang xem đồng loạt nuốt ngụm nước miếng. Bầu ngực mềm mại của Lục Vũ Cầm bởi vì nắm đấm của Tiêu Phàm mà lõm xuống. Dù không chạm đến nhưng chỉ nhìn thôi mọi người cũng đã có thể cảm nhận được sự mềm mại mê người đang co dãn chống lại nắm đấm của Tiêu Phàm…

Lúc này Lục Vũ Cầm cũng cảm giác được thứ gì đó, chậm rãi cúi đầu, nhìn những cái nhanh vuốt ma quỷ đang bày bốn phía cân xứng xung quanh đống mỡ của mình.

Khuôn mặt trắng noãn như đám mây phía trời tây lúc hoàng hôn, theo ánh trời tà lặn xuống, bị đốt đến đỏ bừng, để lại một cảnh sắc vô cùng xinh đẹp…

“Á! Đồ dâm dê!”

Một tiếng kêu to phát ra từ trong đạo trường của Xã Võ Thuật, cả kinh đến lũ chim sẽ trong rừng cây làm chúng nó bay tán loạn.

Sau một giây, đầu ngón tay ra quyền, nhanh như gió bay, thế như Du Long, di chuyển như nước chảy, một sức mạnh đất trời đánh về phía Tiêu Phàm đang ngây người như phỗng vì tiếng hét!

Đây là đòn đánh tinh túy nhất của Bát Quái Chưởng mà Lục Vũ Cầm bao năm tu luyện, cũng là phát tiết ra tâm tình vô cùng phúc tạp trong lòng cô!

Một tiếng Bách vang lên rõ rành, đám người câm như hến đờ người nhìn phía trước.

Một cô gái đang ôm lấy quần áo che trước ngực mình, đầu tóc hơi lộn xộn, đôi mắt xinh đẹp óng ánh, dáng vẻ điểm đạm đáng yêu ngồi đó, một dáng vẻ vô cùng mê người.

Mà người đàn ông bên cạnh cô, lại đang chật vật nằm sấp trên mặt đất, mông hơi vểnh, vùi đầu xuống đất, không nhúc nhích, hệt như vừa mới bị gió lớn lật tung…

Sắc trời phía ngoài lễ đường vừa tối đi, Tiêu Phàm ở xã Võ Thuật này đã một thời gian nhất định…

“Đội trưởng ca ca, còn đau không?”

Cơ Hạo Hạo nhìn những tia máu li ti trên khuôn mặt Tiêu Phàm, hơi đau lòng, vẻ mặt hệt như chính mình bị thương, bàn tay lại thò vào trong thau nước đá lấy ra một cái khăn mặt, vô cùng dịu dàng lau lau mặt Tiêu Phàm.

Hồ Phỉ Phỉ lúc này cũng ngồi im bên cạnh Tiêu Phàm, dù không hề lên tiếng, nhưng vẫn khó che giấu được ý cười trong mắy.

Lúc này, Tiêu Phàm và Lục Vũ Cầm so tài thắng ai thua đã sớm không còn quan trọng nữa, bởi vì khi cảnh tượng khi xảy ra, cuộc tỷ thí vốn không còn cách nào tiến hành tiếp được.

Bỗng nhiên xảy ra sự cô làm cho Tiêu Phàm ăn đủ một chưởng toàn lực của Lục Vũ Cầm, dù không bị thương tới gân cốt, nhưng với một đòn toàn lực này của Lục Vũ Cầm, thể diện của Tiêu Phàm vẫn để lại một dấu ấn ký.

Vết đỏ mảnh mai dài nhỏ, người khác vừa nhìn đã biết đây là một kiệt tác làm ra bởi bàn tay của một người đẹp.

Mà người đẹp lúc này đã cởi bộ đồ mình mặc ra.

Cô không thèm đếm xỉa đến ánh mắt của người nào đó đang ngồi xổm bên cạnh, mặt hơi đỏ, hai tay khoanh trước ngực, nhưng vẻ mặt vẫn kiêu ngạo như cũ.

Về chúng xã viên của xõ Võ Thuật, từ sau lúc đó đã bị Lục Vũ Cầm xua đuổi đi hết.

Thấy vị người tài được xưng là "Tiêu tông sư" kia bị xã trưởng của mình một chưởng tát cho bay lên trời vài thước, sau đó là bộ dạng ngã nhào xuống đất, đám người nào còn dám lỗ mãng, nhốn nháo hóa thành chim thú giải tán, tránh phải rước họa vào thân.

Cảm giác hai gò má mình nóng rát dưới lớp đá lạnh, Tiêu Phàm cực kỳ phiền muộn.

Cho nên nói, con gái cũng thật là, đã nói là đừng so tài rồi thì lại nhất định phải so, kết quả lại náo nhiệt đến như vậy, cho mình ăn một chưởng, còn cảm thấy xấu hổ.

"Này, lại bôi thêm ít cao đi, ngày mai sẽ đỡ thôi…"

Lục Vũ Cầm không biết từ đâu tìm được hũ cao, ném cho Tiêu Phàm: "Hôm nay cứ như vậy đi, chúng ta không phân cao thấp, lần sau lại tái chiến."

"Còn chiến! Chiến cái đầu cô!"

Nghe Lục Vũ Cầm nói vậy, Tiêu Phàm thật sự nhịn không nổi nữa, gào lớn, loại chiến đấu vô nghĩa như thế này, con mụ này còn muốn tiếp tục nữa hả?

Cô thì không sao, nhưng người bị thương là tôi đó!

“Nhưng chúng ta chưa phân thắng bại mà!” Lục Vũ Cầm không phục, bèn lên tiếng giải thích.

“Còn chưa phân thắng bại? Sớm biết như thế, lúc tôi cưỡi trên người cô khi nãy, quất cô chết luôn cho rồi!”

“Anh…” Lục Vũ Cầm chỉ vào Tiêu Phàm, cảm thấy hơi khó thở, nhưng nàng trong lòng rất rõ những điều Tiêu Phàm nói đều là sự thật, nếu khi đó cô trúng mấy cú đấm của Tiêu Phàm, có lẽ thắng bại đã phân.

Nhưng… Nhưng cô vẫn là không cam tâm chút nào!

“Dù sao, tôi cũng mặc kệ, tôi không chiến, cô muốn đánh nhau thì tìm cây gậy kia mà đánh!” Tiêu Phàm nhếch đầu lên, dứt khoát không thèm để ý nữa.

Đáng ghét! Sao có thể như vậy được!

Trong lòng Lục Vũ Cầm thầm oán giận, mặc dù cô cực kỳ ghét tên “Ô Yêu Vương” Mệnh Phàm này, nhưng trải qua lần tiếp xúc này, cô vẫn khá là công nhận Tiêu Phàm có thực lực.

Không nói đến thân pháp cao thâm có thể tránh né được tất cả các đòn công, ngay cả sau đó Tiêu Phàm sử dụng một hệ liệt “thủ đoạn hạ lưu”, sau khi Lục Vũ Cầm suy nghĩ thật kỹ thì cảm thấy cũng có chút mạnh.

Sau khi biết rõ một chiêu kia của Tiêu Phàm cũng không phải là khí kình, mà là dầu vừng thì Lục Vũ Cầm vô cùng phẫn nộ với loại thủ đoạn hèn hạ này, nhưng thầm nghĩ lúc ấy, thứ mà Tiêu Phàm ném ra không phải dầu vừng mà là các loại kim bạc, trong lòng cô chợt cảm thấy thật sợ hãi.

Võ công luyện tới cực hạn, nhặt hoa ném bướm đều có thể làm người khác bị thương, Lục Vũ Cầm vốn cho rằng đó chỉ là cách nói khoa trương mà thôi, nhưng bây giờ xem ra, tin đồn này có lẽ cũng không phải là phóng đại.

Ngón tay co lại, làm cho dầu vừng biến thành ám khí, dùng một thủ đoạn thần không biết quỷ không hay ném xuống chân mình. Thủ pháp như thế này, nếu như đổi lại thành thứ gì đó sắc bén, vậy chẳng phải mình xong đời rồi sao.

Xem ra Tiêu Phàm lần này cũng không có ác ý gì với mình, nếu dùng chiêu ác độc hơn một chút, với thủ đoạn như vậy mà ném cục đá hay cái gì đó vào người mình, đoán chừng mình cũng phải bị thương nặng lắm.

Mặt khác, nếu lấy kim loại làm ám khí mà ném

Lục Vũ Cầm được chứng kiến không ít, kiểu bắn dầu vừng như Tiêu Phàm, cũng là lần đầu tiên Lục Vũ Cầm nhìn thấy.

Muốn làm cho chất lỏng tụ nhỏ lại trong tay mình để vẩy ra, thủ pháp cao thâm đến mức nào mới có thể làm được chứ!

Trừ việc sợ hãi thán phục kỹ nghệ "Tay vung dầu" của Tiêu Phàm, Lục Vũ Cầm sinh lòng nhớ thương "kỵ thuật" thô bạo của Tiêu Phàm.

Lúc Lục Vũ Cầm bị Tiêu Phàm đè dưới người, cảm giác rất rõ ràng cả người mình bị rút hết sức lực, mà cảm giác bị trấn áp mạnh mẽ lại bá đạo này cũng không phải đơn giản chỉ gây ra sức áp bức. .

Trong thuật chế ngự này của Tiêu Phàm có càn khôn, nhưng Lục Vũ Cầm nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu được huyền diệu trong đó.

Vào thời điểm đó sao hắn có thể rút hết sức lực của mình được chứ? Áp bách khí thế? Hay là phong tỏa huyệt vị?

Không hiểu, dù thân là người lạc vào cảnh giới kỳ là nhưng cô vẫn hoàn toàn không hiểu.

Thuật chế ngự này của Tiêu Phàm rõ ràng đã đã vượt ra khỏi phương diện Lục Vũ Cầm có thể lý giải, cho nên Tiêu Phàm trong mắt Lục Vũ Cầm càng trở nên thần bí.

Có lẽ, Tiêu Phàm này thật sự là tông sư võ thuật chứ chả đùa…

Một nhân vật tông sư có cấp bậc sẵn lòng dạy bảo mình, mình tất nhiên sẽ được ích lợi không ít, nhưng hôm nay tên Tiêu Phàm này lại còn nói không chiến nữa, việc nên làm sao cho phải?

Chương 721: Rượu Ngon

Chương 723: Rượu Ngon

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lục Vũ Cầm càng nghĩ càng đau lòng, cơ hội ngàn năm mới có một lần như thế này, chẳng lẽ mình phải thật sự cứ như vậy mà bỏ lỡ sao?

Nhưng trước đó mình cũng không phải là chiêu đãi anh ta tốt lắm, hơn nữa lại nửa đường còn xảy ra chuyện xấu hổ, đoán chừng anh ta sẽ không muốn so tài với mình lần nào nữa đâu.

Nhưng mà, ai bảo hắn lại có danh xưng "Ô Yêu Vương" trong "Tân sinh" chứ, nếu không thế thì mình cũng sẽ không vừa thấy mặt hắn đã đối đãi như vậy rồi.

Khoan đã, Tân Sinh!

Hắn hiện giờ không muốn giao chiến với mình, trong "Tân sinh" cũng không phải là do hắn!

Đúng thế, sở dĩ mình chọn nghề nghiệp này trong "Tân Sinh", mục đích lúc đầu không phải là vì thoải mái tay chân đánh một trận lớn trong game sao!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lục Vũ Cầm cũng mất mất gì đó nữa, nhìn vết in vết đỏ trên mặt Tiêu Phàm, tâm tình bắt đầu tốt lên.

…

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Lục Vũ Cầm, nhìn vẻ mặt cô vừa vui vừa lo không ngừng chuyển đổi. Trong lòng Tiêu Phàm thấp thỏm mãi không thôi. Thế nhưng, có đánh chết hắn cũng không bao giờ chiến với người đàn bà

này nữa, mấy việc tốn công mà không có kết quả như này vẫn là để cái tên Hàn Quốc Park Jeong Ji kia xử đi!

Ngay sau đó, Tiêu Phàm nhìn thấy Lục Vũ Cầm chằm chằm mặt nhìn với một vẻ mặt kỳ lạ, giống như trên mặt mình có hoa vậy, thế là Tiêu Phàm lần nữa bắt đầu nơm nớp lo sợ.

"Tôi nói này, bây giờ cũng không sớm nữa, nếu không, tôi làm chủ nhà, mời mọi người trong trường học ăn một bữa?"

"Được đó, tôi đang muốn nếm thử cơm nước Đại Học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S như thế nào đây!"

Hồ Phỉ Phỉ là người đầu tiên hưng phấn đồng ý.

"Tiêu tông sư, cô gái này mời khách, anh nhất định cũng phải đến tham gia đó nha!"

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt Lục Vũ Cầm, bỗng cảm giác nghi hoặc, người đàn bà này lại không tiếp tục mè nheo, mình còn tưởng rằng không dễ thuyết phục cô ta chứ.

Có điều, nhìn ra ngoài xuyên qua khung cửa sổ của đạo tràng, thấy sắc trời có hơi tốt thật, đúng thật là thời điểm đi ăn cơm…

Lúc Lục Vũ Tình bảo mời mọi người ăn một bửa ở Đại Học Khoa Học Tự Nhiên Thành phố S, Tiêu Phàm còn tưởng là ăn thức ăn mà các sinh viên hay ăn trong nhà ăn Đại Học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S.

Không ngờ cô nàng Lục Vũ Cầm này sau khi dẫn mọi người đi tới nhà ăn, thì trực tiếp đi thẳng đến chỗ thang máy.

Cứ như vậy, đám người đi lên thang máy, đi thẳng đến một phòng khách không hay mở cửa trên lầu.

Nghe nói nơi này là dùng cho lãnh đạo trường Đại Học Khoa Học Tự Nhiên Thành phố S chiêu đãi khách, mà ông của Lục Vũ Cầm hình như chính là hiệu trưởng trường Đại Học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, thế là cháu gái sẽ có đặc quyền tùy ý sử dụng.

Không thể không nói, phòng khách này quả thực cao cấp.

Làm nơi chiêu đãi của trường đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S tất nhiên không thể trang trí quá mức xa hoa, nhưng đồ trang trí trong phòng lại trông rất tinh xảo, khiến cho chỗ này có cảm giác rất khác biệt.

Không đợi bao lâu, một dì trong nhà ăn đã bưng vài dĩa thức ăn bốc hơi nóng lên.

Rau quả thịt cá, màu sắc rực rỡ, mùi thơm mê người, làm cho người ta thèm chảy dãi.

Nghĩ đến tay nghề của dì nhà ăn của đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S lại giỏi như thế, Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy cực kỳ hâm mộ. Nhớ lại cái trường "đại học dởm" kia của mình và cái món "cà chua xào cà chua" hiếm thấy trong nhà ăn trường, trong lòng Tiêu Phàm xuất hiện một sự đau buồn nhàn nhạt.

…

"Này, tôi hỏi chứ, Tiêu Phàm, anh có thể kể tôi nghe anh làm sao mà hủy đại bản doanh của công hội Tinh Thần không? Anh nã một pháo khủng bố như vậy, công hội Hoa Nguyệt chúng tôi cũng hơi lo lắng đó. Anh biết mà, đại bản doanh công hội Hoa Nguyệt cũng là xây trong Thành Freya."

Thời gian ăn cơm, Lục Vũ Cầm cũng có vẻ tự nhiên nhiều, cũng không còn gọi Tiêu Phàm là "Tông sư" gì đó nữa.

"Đúng thế, chị cũng rất tò mò, nghe nói khi đó hội trưởng công hội Tinh Thần hội trưởng đang kiểm kê tổn thất của trận chiến trong quảng trường trung ương kia, không ngờ anh lại làm cho món nợ của gã tăng lên một con số lớn, kích thích quá trời.."

Hàn Thơ Dao và Cơ Hạo Hạo không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt thì xem ra cũng rất muốn biết.

Tiêu Phàm nhìn xem mọi người, thở dài, sau đó chậm rãi kể từ đầu đến cuối…

Vừa ăn vừa nói chuyện phiếm trong sân trường như thế này làm choTiêu Phàm có hơi hoài niệm.

Còn nhớ, vào mấy năm trước, mình và mấy người Trần Hi Dương cũng y như vậy. Chỉ có điều, đề tài nhắc đến nhiều nhất bên bàn ăn kia đó trừ trò chơi ra thì chính là gái đẹp. Còn bây giờ, gái đẹp ngồi bên cạnh thì lại không thể hàn huyên được nữa, nhưng nội dung cuộc nói chuyện cũng vẫn là trò chơi như cũ, làm cho Tiêu Phàm cảm thấy thật thần kỳ.

Thời gian trôi qua vội vàng, một số thứ thay đổi, mà một số thứ vẫn y như thế…

Tiêu Phàm nhắc đến nhiệm vụ với Carla lần nọ nhưng trong lòng vẫn luôn cảm khái, một cảm giác trầm ổn, lắng đọng theo năm tháng tràn đến, để Lục Vũ Cầm lại lần nữa cảm thấy thật bội phục.

Tiêu Phàm, người này quả nhiên thật thần bí, lại có thể tản một cảm giác nghiêm túc như thế này, xem ra hắn thật sự là tông sư võ thuật.

Thế là trong đầu Lục Vũ Cầm bỗng có suy nghĩ muốn lấy lòng Tiêu Phàm ngay trên bàn ăn.

Nhưng rốt cuộc nên lấy lòng Tiêu Phàm như thế nào? Làm vui lòng? Tiêu Phàm thích gì nhỉ?

Thứ đầu tiên mà Lục Vũ Cầm nghĩ đến là gái đẹp, dù sao tên này cũng là "Ô Yêu Vương" .

Chẳng lẽ muốn mình dâng tới cửa? Bán thân sao?

Không được! Tuyệt đối không được! Hắn có là đại tông sư cũng không được!

Kia Tiêu Phàm còn thích gì nữa không nhỉ?

Đúng rồi, nghe Trịnh Phàm bảo, tên này hình như là cao thủ Tuý Quyền, nếu như vậy, hắn nhất định sẽ thích rượu…

…

“Phàm Muội Muội, anh nói pháo kia là tình cờ nổ sao? Nào có nhiều tình cơ như vậy chứ! Chứ không phải là anh thấy công hội Tinh Thần up bài post lên án anh thì sợ sao! Nói cho anh biết, anh bây giờ sợ cũng vô ích, anh nhất định phải đẩy bọn họ vào chỗ chết! Cục diện bây giờ, anh và bọn họ trong ‘Tân Sinh’, quan hệ đôi bên chính là không chết không được…”

Hồ Phỉ Phỉ trên bàn cơm chính là sợ thiên hạ còn chưa loạn, kêu gào lên, vô cùng hưng phấn, mà Lục Vũ Cầm lại không biết từ đâu khiêng đến một cái vò nhỏ, đi tới.

“Hôm nay chúng ta xem như không đánh nhau thì không quen biết, mặc dù trong ‘Tân Sinh’ công hội Hoa Nguyệt chúng tôi cực kỳ ghét ‘Ô Yêu Vương’ anh,

Nhưng bây giờ anh đến đây, là khách của Lục Vũ Cầm, cho nên tôi bây giờ sẽ chiêu đãi anh với thứ quý giá nhất. Hi vọng sau này, trên phương diện võ thuật, anh có thể chỉ giáo cho cô gái này nhiều hơn.”

Tiêu Phàm nhìn cô gái mê võ Lục Vũ Cầm nửa chữ không rời hay chữ “võ thuật”, đang muốn từ chối thì không ngờ Lục Vũ Cầm lại nhanh tay hơn, nhanh chóng lấy nắp gốm bịt kín cái hũ xuống, một mùi thơm ngào ngạt hấp dẫn bao trùm lấy căn phòng.

“Rượu ngon!”

Cho dù Tiêu Phàm là người không thích hợp với cồn cho lắm, thế nhưng khi ngửi được mùi thơm này cũng không khỏi không bội phục chất lượng của bình rượu kia.

“Nào nào nào! Khó lắm mới có duyên gặp nhau ở đây, mấy người chúng ta cạn một chén đi! Nếu như không cạn, chính là coi thường Lục Vũ Cầm tôi!”

Lục Vũ Cầm nghiêng cái bình, chất lỏng trong suốt sóng sánh trào ra, cái chén trước mặt mọi người được đổ đầy đổ đầy, mùi rượu trong gian phòng càng thêm nồng đậm hấp dẫn.

Trong lòng Tiêu Phàm mặc dù có vài khúc mắc với Lục Vũ Cầm, nhưng thấy Lục Vũ Cầm nhiệt tình như vậy, cũng ngại từ chối. Hơn nữa, hai người Hồ Phỉ Phỉ đã sớm uống một hơi cạn sạch, hắn là một người đàn ông, vẫn không uống rượu thì quá không lễ phép rồi.

Hà! Quả nhiên là rượu ngon!

Mùi vị ngọt tươi đậm đà chảy qua đầu lưỡi Tiêu Phàm, làm cho Tiêu Phàm ngất ngây, thoáng thở ra một hơi, hai gò má cũng theo đó mà ửng lên đo đỏ.

Uống vào cảm giác mềm mại, thơm ngát, mê say khiến cho người ta không thể nào thỏa mãn được, nhưng sao mình lại cảm thấy quen thế nhỉ?

Chương 722: Chân Tướng

Chương 724: Chân Tướng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Loại rượu cao cấp như thế này, mình hẳn là chưa từng được thủ qua mới đúng chứ? Trước kia mình mua đều là rượu mạch bình thường, nào có cơ hội nhấm nháp thứ rượu cao cấp như thế này. nhưng sao mình lại thấy mùi vị này quen thế nhỉ?

Tiêu Phàm nghi ngờ nhìn về phía cái bình rượu giả kia, phát hiện mép mình còn dính ít bùn đất, vô thức giơ tay lên lau lau.

Mà theo đám đất rơi xuống, chữ viết nhạt trên bình chậm rãi hiện lên rõ ràng.

Những chữ này hình như là do người viết lên, nhưng do dính phải đất vàng nên nhìn không rõ.

Tiêu Phàm híp mắt, vừa xóa đi bùn đất xung quanh, vừa nhìn kỹ chữ bên cạnh bình.

Đây là…

Bỗng nhiên, vẻ mặt Tiêu Phàm lập tức thay đổi, cả người bắt đầu hốt hoảng!

Thảo nào lại quen đến như vậy! Hóa ra là thứ này! Lần này thảm chắc rồi! Mình phải làm sao bây giờ đây!

"Phòng vệ sinh, phòng vệ sinh ở đâu?" Tiêu Phàm luống cuống hỏi Lục Vũ Cầm.

"Sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

"Đừng hỏi nhiều, mau nói tôi biết là được rồi?"

Lục Vũ Cầm rõ ràng là bị phản ứng của Tiêu Phàm dọa sợ, vô thức chỉ về một phía, rồi nói với Tiêu Phàm nói: "Ớ, ở bên kia!"

Một giây sau đó, trong phòng đã không còn bóng dáng Tiêu Phàm, làm cho mọi người chả hiểu ra làm sao…

"Tiêu Phàm, anh ấy sao vậy?"

"Ai biết, chắc là người lười nên phải bài tiết nhiều, đừng để ý đến anh ta nữa!" Hồ Phỉ Phỉ liếc một cái về phía cánh cửa còn chưa kép kín, ghét bỏ nói, sau đó cô lại quay mặt lại: "Lục Vũ Cầm, cô đem ra rượu này là rượu gì, mùi vị cũng ngon phết đấy?"

"À, đây là rượu ông tôi lén giấu bà tôi cất ở trường để uống một mình, cô không biết ông ấy giấu kỹ đến mức nào đâu. Tôi lúc nãy phải dùng xẻng bới cả nửa ngày, mới bới ra được bình rượu ngon này đấy."

"Hả? Đàn chị, chị như thế bị hiệu trưởng biết được là không tốt lắm đâu?"

"Cơ Hạo Hạo, em yên tâm đi, nếu như ông dám mắng chị, chị sẽ méc bà chuyện này!" Lục Vũ Cầm thốt ra lời thề son sắt, vô cùng ra vẻ. Bỗng nhiên cô như nhớ lại cái gì, vội vàng bổ sung thêm: "Đúng rồi, nghe ông chị nói, rượu này hình như có tên là Nữ Nhi Hồng…"

Sau khi đạt được dị năng trong game, Tiêu Phàm chưa từng nghĩ đến sẽ có tác dụng tiêu cực, bởi vì đối với người bình thường việc cơ thể mình có

thêm các chức năng, khó có thể khiến cho người ta nhớ tới cái điều bất lợi của nó đối với mình cho tới bây giờ…

Vò rượu vừa bị Lục Vũ Cầm đặt ở trên bàn rõ ràng là mới được đào từ trong đất ra. Sau khi lau đi bùn đất trên đó, dấu vết nhận dạng lộ ra.

Trên đó viết mấy chữ rất phong cách, mấy chữ này thể hiện đầy đủ bút lực của người viết, ẩn ẩn phát ra phong cách của một học giả.

Nhưng nhìn mấy chữ này, Tiêu Phàm lại hoàn toàn không mang suy nghĩ thưởng thức thư pháp.

Bởi vì trên đó viết ba chữ như rông bay phượng múa "Nữ Nhi Hồng" vô cùng giễu cợt xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm kinh sợ không thôi.

…

"Ọe… Ọe…"

Tiêu Phàm đứng trước gương trong phòng vệ sinh, ngón trỏ vươn vào trong họng, chọc vào cổ họng mình, không ngừng kích thích, nôn thứ chất lỏng vừa uống vào bụng ra.

Nhưng thứ đã nuốt vào rồi đâu dễ phun ra, buồn nôn một hồi, chỉ ọe ra một ít nước bọt.

"Không được, quả nhiên là vẫn đến…"

Tiêu Phàm đỡ trán, mặt nhăn nhó, rõ ràng mình chưa từng thích uống rượu khi ăn cơm, nhưng cảm giác mê muội kì lạ kia vẫn xâm chiếm lấy Tiêu Phàm.

Từ từ, cảm giác dễ chịu kì lạ kia lại ập tới, dịu dàng mà tinh tế, không ngừng lưu động trong cơ thể Tiêu Phàm.

Mặc dù cảm giác này dễ chịu vô cùng nhưng giờ phút này Tiêu Phàm lại sắp khóc…

…

“Đã lâu như vậy rồi, Tiêu Phàm không sao chứ.” Hàn Thư Dao thấy Tiêu Phàm vội vàng đi ra ngoài, thật lâu vẫn chưa về, không khỏi có chút lo lắng.

“Hàn Thư Dao, không ngờ cô lại quan tâm đến ‘Lich King’ kia như vậy, nếu chị cô mà biết được, nhất định là sẽ tức chết.” Lục Vũ Cầm nhìn bộ dạng nóng nảy của Hàn Thư Dao, nhịn không được trêu chọc nói, khiến Hàn Thư Dao thẹn thùng không thôi.

“Thôi đi, có gì phải lo lắng, Phàm muội muội đã lớn như vậy rồi chẳng lẽ lại ngất trong nhà vệ sinh hay sao?” Hồ Phi Phi ăn thịt cá ngập mồm, nhìn chỗ ngồi bên cạnh mình trống trơn, buông đôi đũa xuống, nói với đám người đó: “Nhưng tên này cũng quá lề mề rồi, chẳng lẽ không biết rằng có người đẹp đang chờ hắn ăn cơm sao, thật là quá thất lễ! Không được, tôi phải vào tóm hắn ra!”

“A, nhưng anh đội trưởng đang trong nhà về sinh nam mà.”

“Nhà vệ sinh nam thì có gì đáng sợ! Gõ cửa, nói là quét dọn vệ sinh, người đẹp Hồ Phỉ Phỉ ta liền đi vào, có ai làm gì được tôi chứ!”

Nói xong, Hồ Phỉ Phì không để y tới ánh mắt kinh ngạc của đám người kia, trực tiếp đứng dậy, đi tới phòng vệ sinh…

Tiêu Phàm cúi đầunhìn hai bàn tay tinh tế trắng nõn của mình, lại phát hiện trước ngực có cảm giác nặng nề, chỗ khó nói ở hạ thân lại trống rộng, Tiêu Phàm biết sự việc hắn đoán cuối cùng cũng xảy ra.

Tiêu Phàm chậm rãi nhìn vào tấm gương, phát hiện dấu bàn tay mà Lục Vũ Cầm lưu lại trên mặt mình đã sớm biến mất, chỉ còn lại làn da nhẵn nhụi trắng trẻo hơn so với trước kia nhưng hắn không hề mảy may mừng rỡ chút nào, bởi vì khuôn mặt quen thuộc trong gương này không phải của hắn, mà là thuộc về cô gái tên là Phàm Tử trong “Tân Sinh” kia…

Sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?!

Tiêu Phàm vừa nhìn máy tóc dài trên đầu mình vừa hét lên, sự việc bất ngờ ngoài ý muốn như vậy.

Khiến cho Tiêu Phàm trở tay không kịp, trong lòng lộn xộn vô cùng.

Quả nhiên uống rượu là xấu!

Trong trò chơi trạng thái mình như vậy còn có chỗ tốt, dù sao thế giới kia chỉ là giả tưởng, tất cả đều vẫn tốt. Bây giờ là trong thực tế, lại buff như vậy, khiến cho hắn đường đường là một tên đàn ông lại biến thành như vậy, hắn nên làm thế nào cho phải đây!

"Khụ khụ… Ông anh, anh không sao chứ, vừa rồi tôi ngồi trên bồn cầu, tiếng nôn mửa của anh to đến nỗi tôi cũng nghe được. Tôi nói này anh không uống được thì việc gì phải cậy mạnh? Kết quả là không phải là tự mình chịu tội sao?"

Cùng với một tiếng sột soạt van lên, cửa pòng sau lưng Tiêu Phàm bị đẩy ra, một người đàn ông có tuổi đi ra.

Trong nhà vệ sinh này còn có người khác sao?! Thật là nhà dột là gặp đêm mưa!

Lục Vũ Cầm mang đám người đến tầng này, đều dùng phòng bao riêng, bởi vì nơi này thuộc quyền quản lý của Đại Học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, Tiêu Phàm không ngờ hôm nay ngoại trừ nhóm bọn hắn, lại còn có người khác tới ăn cơm.

Nghĩ đến việc mình uống nhầm Nữ Nhi Hồng biến thành con gái lại xuất hiện trong nhà vệ sinh nam, trong lòng Tiêu Phàm liền rối bời.

Nếu bị người này phát hiện mình là "con gái", tất nhiên sẽ vô cùng phiền phức!

Không được! Mình phải nhân lúc người ta chưa phát hiện ra, nhanh chóng ra ngoài!

Thế là Tiêu Phàm làm như không biết có người sau lưng, vội vàng chạy ra ngoài nhà vệ sinh.

Người đàn ông trung niên kia nhìn Tiêu Phàm chạy ra, ung dung đi tới trước tấm gương, dùng nước từ vòi nước lau qua hai má bị rượu cồn làm hồng lên, mơ mơ màng màng tự nhủ: "Haizz, tửu lượng bây giờ của người trẻ thật là chênh lệch, nhìn bóng lưng hắn cảm thấy cơ ngực rất rắn chắc, không ngờ cơ thể lại kém như vậy, uống chút rượu liền nôn mửa như vậy, đâu có giống mình, chỉ có đỏ mặt chút mà thôi…"

Nói rồi, người đàn ông kia lại vỗ vỗ nước lên mặt mình: "Nhưng mà có thể tới chỗ này ăn cơm đều là công nhân viên chức trong trường, mình đã dạy ở trường nhiều năm rồi, sao lại không có ấn tượng gì với người ban nãy vậy? Thôi, kệ nó đi."

…

Tuyệt đối đừng bị nhìn thấy, tuyệt đối đừng bị nhìn thấy.

Trong lòng Tiêu Phàm không ngừng mặc niệm, cũng không hề quay đầu lại, nhanh chóng vọt tới cửa phòng vệ sinh, kéo tay nắm cửa, bước ra ngoài.

Nhưng Tiêu Phàm vừa bước ra ngoài cửa, liền va chạm vào một người, Tiêu Phàm cứ vậy xông mạnh tới, không kịp dừng lại, hai người nhanh chóng đập vào nhau.

…

"Anh kia làm cái gì vậy, sao lại vội vàng vậy, có phải đi đầu thai đâu!"

Chương 723: Em Gái

Chương 725: Em Gái

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hồ Phỉ Phỉ đi đến phòng vệ sinh nam tìm Tiêu Phàm bỗng nhiên lại bị va vào, cô đang đi giày cao gót suýt chút nữa đứng không vững mà ngã xuống đất, cô nhíu mày, tức giận mắng người đằng trước.

Nhưng khi cô nhìn rõ khuôn mặt của người trước mặt, lập tức kinh ngạc vô cùng!

Đây là?!

Hồ Phỉ Phỉ khó tin dùng hai tay dụi mắt mình, lại lần nữa định thần nhìn lại, rốt cuộc mới tin rằng người trước mặt mình không phải là ảo giác.

Một khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc, kết hợp với khuôn mặt này là một bộ quần áo cũng rất quen thuộc, nhìn có vẻ kỳ dị.

Nhưng Hồ Phỉ Phỉ lại cười, bởi vì lúc này rốt cuộc cô đã biết được cái chuyện kì quái kia xảy ra trên người Tiêu Phàm như thế nào.

Trước con búp bê kia không thể túm được con rối, ngăn lại Lam Viêm đang tràn ra khỏi thành Lâm Phong, trên người lại mặc trang phục không phù hợp, bước nhảy lại giống với người vốn xuất hiện trong "Tân Sinh" kia, nếu quả thật là như vậy, thì tất cả đều có thể giải thích.

Hồ Phỉ Phỉ không chớp mắt nhìn cô gái xinh đẹp kia, sắc mặt dần trở nên hưng phấn.

Tiêu Phàm bị Hồ Phỉ Phỉ nhìn chăm chú, không khỏi trắng bệch đổ mồ hôi lạnh, sau lưng bị mồ hôi thấm ướt.

Làm sao bây giờ? Sao yêu nữ này lại xuất hiện ở đây? Mà tại sao hết lần này đến lần khác xuất hiện khắp mọi nơi… đều là người phụ nữ này!

Không được, không thể tiếp tục ở nơi này nữa, mình phải nhanh chóng thoát khỏi đây.

Nhìn đôi mắt mỹ lệ đã con thành hình trăng khuyết và má lúm đồng tiền hoàn mỹ, sau lưng Tiêu Phàm chợt cảm thấy lạnh, ký ức trước đây không lâu bị yêu nữ này "tra tấn" trong trận doanh Tinh Linh lại xuất hiện trong lòng, khiến cho Tiêu Phàm khủng hoảng không thôi.

"Này, chúng ta lại gặp mặt rồi, 'cô' không có gì giải thích với chị đây à?"

Giọng điệu rất dịu dàng, Tiêu Phàm lại có cảm giác lạnh thấu xương, bởi vì nghe giọng nói của Hồ Phỉ Phỉ, hình như cô ta đã nhận ra tất cả.

Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Phàm liền không để ý đến Hồ Phỉ Phỉ nữa, xoay người sang hướng khác, nhanh chân chạy biến.

Hiển nhiên là Hồ Phỉ Phỉ bị hành động của Tiêu Phàm làm cho giật mình, liền hô lên: "Này, chờ tôi một chút! 'Cô' muốn chạy đi đâu vậy!"

Tiêu Phàm nào thèm quan tâm đến cô ta, hận không thể chạy đi sớm, miễn để cho yêu nữ này lại dây dưa một phen.

Thấy Tiêu Phàm sắp biến mất chỗ ngã rẽ, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ tức giận, giẫm chân đang đi giày cao gót một cái, hô lên: "Tiêu Phàm! Anh thử chạy xem! Chút nữa tôi sẽ nói bí mật này cho tất cả mọi người!"

Nghe được câu nói này, Tiêu Phàm đang xông đến cửa thang máy liền dừng lại, cứng đơ xoay người, mặt trắng bệch.

Hồ Phỉ Phỉ nhìn thấy Tiêu Phàm cử động, biết là đã đạt được ý đồ, trong lòng đắc ý, lại lần nữa nở nụ cười quyến rũ, nhẹ nhàn vẫy tay với phía trước: "Phàm muội muội, mau đến chỗ chị này, đúng, nghe lời thế mới đúng chứ."

Đối mặt với chỉ thị của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm không dám chống đối mảy may, chỉ có thể chầm chậm đi về, mỗi một bước, hắn cảm thây mình như lại gần với địa ngục hơn một chút.

Nhưng hắn không còn cách nào khác, bởi vì hắn không muốn chuyện mình bị chuyển giới tính làm to lên khiến ai cũng biết.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đi về phía mình, Hồ Phỉ Phỉ nhanh chóng tiếp đón, biểu lộ mừng rỡ không thôi, trực tiếp duỗi tay ra, không an phận mà bóp bóp mô mỡ mọc thêm ra trên người Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm vô cùng ngại ngừng, cô mới hài lòng nói: "Quá thần kỳ, không ngờ rằng, Phàm muội muội anh trong hiện thực cũng thú vị như vậy, mắt nhìn người của người đẹp ta đây quả nhiên quá đỉnh!"

Nghe được những lời của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm hơi kinh ngạc, cô không biết dòng điện chạy qua đầu Hồ Phỉ Phỉ bị sao nữa, chuyện đảo ngược giới tính quỷ quái như vậy mà cô chỉ cần một lát là tiếp nhận được, hơn nữa còn đánh giá nó là "thú vị", loại xui xẻo này thì thú vị gì đây!

"Rốt cuộc thì cô muốn làm gì?" Tiêu Phàm không khách sáo, trực tiếp nghiêm nghị hỏi.

"Anh nghiêm túc vậy làm gì, Phàm muội muội, thế nào thì tôi cũng là bạn tốt của anhm chẳng lẽ sẽ ăn anh sao, chẳng qua là cảm thấy chơi vui thôi." Nhìn thấy vẻ lạnh lùng của Tiêu Phàm, không hiểu sao trong lòng Hồ Phỉ Phỉ lại cảm thấy không quá dễ chịu.

"Chơi vui?! Tôi nhớ lần trước cô đã khiến tôi chơi thảm rồi, cho nên tôi không thể không đề phòng. Dù sao thì hành vi của cô đã thô bạo từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chỉ muốn mình vui vẻ mà không để ý đến cảm nhận của người khác, căn bản là chẳng có chút nào giống bạn bè, có là đây bởi vì nguyên nhân gia cảnh, nên đã làm hư cô."

Nhìn ánh mắt khinh bỉ của Tiêu Phàm, chẳng biết tại sao trong lòng cô có chút đau nhói, lớn tiếng nói với Tiêu Phàm: "Ý anh là gì! Anh nói tôi không đáng làm bạn sao! Không sai trong nhà của tôi là có tiền có thế, áo cơm không lo, nhưng anh biết không, đó cũng không có nghĩa là vui vẻ! Bởi vì xã hội thượng lưu chó má, từ nhỏ tôi đã được giáo dục trở thành thục nữ. Nhưng anh biết đó, tôi căn bản không phải loại tính cách điềm đạm nho nhã kia, sống như vậy khiến tôi rất mệt mỏi! Tôi muốn có cuộc sống tự do vui vẻ, tôi làm theo ý thích của mình ở trong game có gì sai!"

Tiêu Phàm có chút ngoài ý muốn với phản ứng kịch liệt của Hồ Phỉ Phỉ, hắn chưa hề nhìn thấy ánh mắt kiên định như thế trên người yêu nữ này, vẻ mặt ngang bướng cố chấp ấy, thậm chí khiến hắn có chút mê mẩn.

Nhưng một lát sau, Tiêu Phàm vẫn phát hiện ra hành vi của mình lúc này không ổn, liền quay đầu sang chỗ khác, không đối mặt nữa, cũng chuyển chủ đề: "Nói đi, bây giờ cô rốt cuộc muốn làm gì?"

Vẫn là câu hỏi không khác lắm, nhưng giọng điệu rõ ràng đã dịu dàng hơn nhiều.

HÌnh như cảm giác được bầu không khí ấm lên giữa hai người, Hồ Phỉ Phỉ liền vui sướng, cũng không để ý xấu hổ, ôm ‘cô’ một cái, thân mật nói: “Tôi biết ngay, Phàm muội muội quả nhiên là vẫn thích chị.”

“Buông ra, buông ra, cô mau thả ta ra, nam nữ thụ thụ bất thân!”

Theo cái ôm của Hồ Phỉ Phỉ, bốn viên nhỏ trước ngực chạm vào nhau mang đến một cảm giác “kỳ quái”, khiến Tiêu Phàm lập tức đỏ mặt, vô cùng lúng túng.

“Nói linh tinh gì thế, nơi này làm gì có đàn ông, chỉ có hai chị em chúng ta.” Hổ Phỉ Phỉ không thèm để ý chút nào đến chuyện mình cùng cơ thể nữ của Tiêu Phàm chạm vào nhau: “Trước đó, ‘cô’ hỏi tôi muốn ‘cô’ làm gì, bữa cơm kia còn chưa ăn xong, tất nhiên là muốn cô trở về ăn rồi.”

“A?! Quay trở về ăn bằn trang phục này sao, cô muốn tôi bại lộ thân phận à?”

“Haizzz, ‘cô’ sợ gì chứ, hai chị em chúng ta nói gì thì nói cũng là bạn thân, bí mật nhỏ giữa bạn thân làm sao có thể nói lung tung cho người ngoài biết, chị đây không phải đã nói sẽ bảo kê cho ‘cô’ sao, yên tâm, chuyện còn lại, chị sẽ thay ‘cô’ giải quyết!” Nói xong, tay của Hổ Nữu vụng trộm mò xuống dưới mông của Tiêu Phàm, vô cùng lưu manh bóp một cái.

Lúc này, người đàn ông trung niên kia cũng mơ mơ màng màng đi ra khỏi nhà vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy việc Hồ Phỉ Phỉ làm với Tiêu Phàm, trong lòng không khỏi ai oán.

Haizz, giữa ban ngày ban mặt, nữ sinh ở nơi công cộng sao dám to gan vậy. Loại giáo sư có tuổi như mình cũng không biết phải nói gì, xem ra mình phải mở lớp dạy lễ nghi cho mấy đứa học sinh mới được, tránh cho ở giữa sân trường bị đám người trẻ tuổi này làm cho mù mắt…

…

“Mọi người, tôi về rồi đây!”

Hồ Phỉ Phỉ lại lần nữa bước vào trong phòng, nhìn sắc mặt cô lúc này, hình như là tâm trạng vô cùng vui sướng,

Nhưng nhìn bên cạnh Hồ Phỉ Phỉ không có ai, Cơ Hạo Hạo không khỏi nghi hoặc: "Chị Phỉ Phỉ, không phải chị đi tìm anh đội trưởng sao, anh ấy đâu rồi?"

"Haizz…" Hồ Phỉ Phỉ than nhẹ một tiếng: "Tôi đang định nói với mọi người cái này nhưng mà trước tiên tôi giới thiệu cho mọi người một người bạn.

"Bạn?"

"Đúng vậy, giờ cô ấy đang đứng ngoài cửa đó."

"Mau vào đi."

Hồ Phỉ Phỉ quay đầu ra cửa gọi một tiếng nhưng không có ai đáp lại.

"Làm gì vậy, tất cả mọi người đều là bạn, đừng sợ người lạ, 'cô' đứng ngoài cửa ngại ngùng cái gì chứ."

Chương 724: Viện Cớ Vớ Vẩn

Chương 726: Viện Cớ Vớ Vẩn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là Hồ Phỉ Phỉ đi thẳng ra cửa, kéo một cô gái vào trong.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đi vào, đám người kinh ngạc đến há miệng ra. Đùi gà đầy dầu mỡ cũng như vậy mà trượt ra khỏi miệng Cơ Hạo Hạo, khiến Cơ Hạo Hạo có vẻ hơi đáng yêu.

Hồ Phỉ Phỉ mỉm cười, cảm thấy phản ứng của đám người này có chút thú vị, sau đó đẩy Tiêu Phàm đang bứt rứt lo lắng đến trước mặt mọi người, giới

thiệu nói: "Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, đây là em gái ruột của Tiêu Phàm, tên là Tiêu Tử Phàm…"

"Tử Phàm à, anh trai 'cô' quả nhiên là khốn nạn, việc ngu ngốc như vậy mà cũng làm ra được, cô sống với hắn lâu như vậy, thật sự là vô cùng đau khổ, lần sau tôi mà gặp hắn ta, nhất định sẽ giáo huấn hắn một trận cho cô!"

Lục Vũ Đàn vén tay áo lên, nắm chặt tay, trong lòng căm phẫn nói với Tiêu Phàm, mà Tiêu Phàm lại chỉ có thể cười xấu hổ.

Hồ Phỉ Phỉ ngồi một bên thưởng thức rượu ngon, nhìn Tiêu Phàm cả người mất tự nhiên trước mặt Lục Vũ Đàn, hình như có chút hưởng thụ.

Ở ngay trước mặt mình, mắng chửi mình, mà hết lần này đến lần khác lại không thể phản kháng, chỉ có thể làm ra vẻ đáng thương, loại cảm giác này thật là quái dụ, mà tất cả mọi thứ đều do yêu nữ Hồ Phỉ Phỉ này tạo ra!

…

Mấy phút trước, Tiêu Phàm mang tâm trạng thấp thỏm bị Hồ Phỉ Phỉ dã man kéo vào trong phòng bao, cả phòng lập tức im lặng, ánh mắt của mọi người không ngừng dao động trên người Tiêu Phàm, nhìn đến nỗi hắn mất tự nhiên.

Mặc dù khi ra khỏi câu lạc bộ võ thuật, đã sớm cởi bộ trang phục kia ra, mặc lại bộ trang phục thoải mái lúc đầu nhưng mặc bộ đồ này trên người mình vẫn sẽ làm cho mọ người nghi hoặc.

Bởi vì bộ trang phục này mặc dù thoải mái nhưng cũng không thường dùng, mà bộ này còn được Tiêu Phàm phiên bản nam mặc một ngày rồi, bây giờ lại được cô gái "Tiêu Tử Phàm" được Hồ Phỉ Phỉ giới thiệu, muốn để mọi người không cảm thấy kì quái cũng khó.

Cảm nhận được ánh mắt cổ quái của đám người kia, thậm chí Tiêu Phàm hoài nghi rằng Hồ Phỉ Phỉ cố ý để mình bại lộ trước mặt mọi người, làm trò cười cho mọi người nên mới mang mình về phòng bao.

"Sao vậy? Cô em gái của Tiêu Phàm này rất giống hắn."

“Ơ, nhưng mà cô ấy là?”

“Haizz, nói ra rất dài. Lúc xông vào nhà vệ sinh, định tóm Tiêu Phàm ra, không ngờ tên này đã chạy đi mất rồi!”

“A?! Tiêu Phàm đã đi rồi sao?!”

Nghe Hồ Phỉ Phỉ nói vậy, Tam Nữ có hơi mất mát.

“Nhưng… nhưng mà, cho dù hắn có việc gấp, cũng không đến mức phải không chào mà đi chứ, nói cho chúng ta một câu cũng đươc mà…”

“Haizz, nhắc đến tôi liền thấy bực! Anh biết không, tên này sợ bị chúng ta trách nên nghĩ ra một cách kì quái để lừa chúng ta.”

“Lừa?”

“Đúng vậy, các người không thấy quần áo mặc trên người Tử Phàm rất quen sao? Tiêu Phàm kia định để cho cô em gái rất giống hắn giả dạng thành hắn, tiếp tục ăn cơm với chúng ta, mà hắn nhân cơ hội đó chuồn đi. Lúc tôi xông vào phòng vệ sinh, Tử Phàm đang buộc tóc lên, chuẩn bị đeo mái tóc giả ngắn. Nghĩ lại, tên Tiêu Phàm này thật sự và vô cùng vô lý!”

Nghe lý do Hồ Phỉ Phỉ bịa ra kia, trong lòng Tiêu Phàm rối bời không thôi, âm thầm oán trách, mặc dù rất cảm ơn cô đã che giấu cho tôi nhưng cũng không thể bịa ra lý do không hợp lý như vậy chứ, làm sao mấy cô ấy có thể chấp nhận, cô coi mấy cô ấy là heo sao?!

“Tiêu Phàm coi chúng ta là heo chắc!” Lục Vũ Đàn hô lên, khiến Tiêu Phàm giật mình nhảy lên một cái, suýt chút nữa cho rằng Lục Vũ Đàn đọc được suy nghĩ của mình.

“Muốn dùng phương pháp ngu xuẩn như vậy lừa chúng ta, tồi tệ nhất là, em gái Tử Phàm đáng yêu nào có chỗ nào giống tên cặn bã kia! Em gái hiền lành như vậy lại bị loại anh trai ngu xuẩn bắt nạt, thật làm người khác đau lòng!”

Nói xong, Lục Vũ Đàn vọt tới trước người Tiêu Phàm, nắm lấy đầu Tiêu Phàm đè vào ngực mình, sau đó dịu dàng vuốt tóc Tiêu Phàm, cực kỳ

thương tiếc an ủi: “Em gái Tử Phàm ngoan ngoãn, có chị Vũ Cầm ở đâym em không cần phải lo lắng bị tên anh trai ngu xuẩn kia sai bảo.”

Tiêu Phàm cảm nhận được nơi mềm mại co dãn đang đè lấy khuôn mặt mình, ngửi ngửi mùi hương trên người Lục Vũ Đàn, mũi Tiêu Phàm hơi khô, lập tức tránh ra, bởi vì nếu chậm thâm chút nữa, hắn sợ ngực Lục Vũ Đàn sẽ nhuộm đỏ máu.

“Đúng vậy đó, nếu hắn có chuyện gì gấp cần rời khỏi, nói với chúng ta một câu là được, cần gì gọi người đến thay thế, chẳng nhẽ trong lòng hắn, chúng ta là loại không biết phân biệt rõ phải trái hay sao?!” Hồ Phỉ liền không ngừng mà phụ họa, khiến cho Tiêu Phàm cảm giác mình đúng là người có tội thật, nghe Hồ Phỉ Phỉ nói vậy.

Hàn Thư Dao và Cơ Hạo Hạo vẫn yên lặng hình như càng lúc càng mất mát.

Tiêu Phàm nghe xong lời Hồ Phỉ Phỉ, liền biết ngay yêu nữ này lại nghĩ trăm phương nghìn kế vui oan giá họa cho hắn, vội vàng giải thích nói: “Không phải, không phải, anh trai tôi có ý tốt mới làm như vậy, anh ấy không hi vọng mọi người không vui vì anh ấy rời khỏi, cho nên mới để tôi đến thay.”

“A?! Như vậy sao? Tôi biết là anh đội trưởng không phải người như vậy mà.” Nghe Tiêu Phàm nói vậy, tâm trạng Cơ Hạo Hạo rõ ràng là tốt hơn nhiều, mà sắc mặt mất mát của Hàn Thư Dao cũng thoải mái hơn chút.

“Thôi đi, em gái Tử Phàm, em quá tốt bụng, tên anh trai cặn bã kia nói mấy câu hoa mỹ lấy lòng con gái, thế mà em cũng giúp hắn làm việc xấu!” Lục Vũ Cầm hiển nhiên không tin với lời giải thích của Tiêu Phàm: “Nhưng mà bà đây khó có dịp mời hắn ăn cơm, hắn lại có thể không nể mặt mũi, chị cũng chán nhắc đến rồi! Đã có em gái Tử Phàm đáng yêu tới, tất nhiên là cũng không thể bỏ mặc được, để chị gọi thêm mấy món ngon!”

…

“Nhưng mà anh trai em, sao lại ngu như vậy, tại sao lại bảo em giả làm hắn đến thay chứ? Chẳng nhẽ hắn cảm thấy như vậy thật sự lừa được chúng ta

sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, thật ngu, thật ngu…” Tiêu Phàm chỉ có thể cười.

“Nhưng mà gần đây em đi đâu vậy, cũng không thấy online, cái người tên là Crimson Rose cứ nhắc đến em mãi…”

“A, gần đây học hành hơi bận, bận viết luận văn nữa, nên khó giành được thời gian vào game chơi.”

“A, như vậy à, chị hiểu được. Nhưng mà cũng lạ, mỗi lần nhắc đến em trước mặt Ngọc Sinh Yên, sắc mặt cô ta luôn là lạ, không hiểu vì sao, giữa hai người xảy ra chuyện gì vậy?”

“A?! Cái này… À… Có lẽ tiền bối Ngọc Sinh Yên nhìn em lại nhớ đến chuyện của anh trai em…”

“Em nói có ý, cũng chỉ có “Lich King Mệnh Phàm’ mới có thể khiến cho cô ta như vậy, nhưng mà em gái Tử Phàm xinh đẹp lương thiện như vậy, sao lại có loại anh trai cặn bã như vậy chứ? Haizz, thật sự là tạo hóa trêu người.”

“A… Đúng… Tạo hóa trêu ngươi…”

“Em gái Tử Phàm, khi nào học không bận nữa, em nhất định phải quay lại Hoa Nguyệt một chuyến, bọn chị đều nhớ em…”

“Ừm… Nhất định rồi…”

“Vậy chúng ta cạn chén đi! Cạn chén!”

“A, sao em không uống?”

“A…”

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn ly rượu đang tỏa ra hương thơm lừng kia, trong lòng do dự.

Bởi vì hắn thấy, chất lỏng trong chén kia không khác gì độc dược, trong lòng vô cùng do dự.

Không thể uống nữa, trong rượu này có độc!

Nếu như uống hết, cuộc sống trống rỗng này sẽ như thế nào đây!

“Em gái Tử Phàm, đây chính là rượu ngon, hương vị rất tuyệt.”

“Tôi…”

“Lục Vũ Đàn, cô tha cho cô ấy đi. Em gái Tử Phàm lại vừa đúng lúc đến mấy ngày đó.” Hồ Phỉ Phỉ giải thích hộ cho Tiêu Phàm.

“À, thì ra là thế, thật là đáng tiếc…”

“…”

Nói xong, Hồ Phỉ Phỉ xoay người lại, nhìn khuôn mặt đỏ lên của Tiêu Phàm, vô cùng vui vẻ…

Cái cớ mà Hồ Phỉ Phỉ bịa ra hoàn toàn không hợp lý nhưng những người khác lại vô cùng tin tưởng, hơn nữa còn cứ mắng chửi Tiêu Phàm ngu xuẩn, thật sự không biết các cô ấy mới là người ngu xuẩn bị lừa.

Tính cách tồi tệ của Hồ Phỉ Phỉ trong hiện thực hình như được thu lại không ít, ngồi trên bàn cơm không có ý làm khó dễ, chỉ khi mấy cô gái phàn nàn Tiêu Phàm vô lễ, mới cười trộm một chút.

Chương 725: Hẹn Hò

Chương 727: Hẹn Hò

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không lâu sau đó, mấy cô gái đã trà nước no đủ, không có chuyện gì xảy ra nữa, khiến cho Tiêu Phàm cũng thở ra một hơi.

Lục Vũ Đàn đã đi trước nhưng Tiêu Phàm vẫn không thể thoát được ba người Hồ Phỉ Phỉ, bởi vì bộ quần áo nam mà Tiêu Phàm đang mặc trên người, thật sự các cô ấy không thể chấp nhận được.

“Vốn cho rằng Tiêu Phàm sẽ cẩn thận hơn môt chút, ai ngờ hắn cũng cẩu thả như những người đàn ông khác. Coi như là gọi em gái Tử Phàm giả thành hình dạng của hắn để thay thế, cũng không thể mang hết quần áo của em gái Tử Phàm đi!”

Hàn Thư Dao liếc mắt nhìn bộ quần áo nam cực kỳ không vừa vặn trên người Tiêu Phàm, trong lời nói đầy vẻ bất mãn với Tiêu Phàm.

“Không sao cả, chỉ là quần áo mà thôi, tôi về đổi lại là được.”

Tiêu Phàm xấu hổ cười, hắn chỉ muốn sớm thoát khỏi đám con gái này, về nhà từ từ đợi Nữ Nhi Hồng hết tác dụng phụ.

“Như vậy sao được! Một cô gái xinh đẹp nào có thể mặc bộ quần áo không phù hợp chứ, loại việc phí của trời này sẽ bị trời phạt đó!” Không biết là do uống rượu hay là Hàn Thư Dao thật sự chú ý đến cái này, vẫn vô cùng chấp nhất với quần áo của Tiêu Phàm, bỗng nhiên giáo dục Tiêu Phàm về chuyện quần áo.

Nhìn thấy mặt không ai biết này của Hàn Thư Dai, hiển nhiên là Tiêu Phàm có chút giật mình, nhất thời quên không đáp lời.

Hàn Thư Dao thấy Tiêu Phàm sững sờ, liền trực tiếp nắm láy tay hắn: “Đi, chúng ta bây giờ đi đến ký túc xá của Cơ Hạo Hạo, hôm nay chị đã mua rất nhiều quần áo mới, vừa hay để em mặc lên!”

“A?!”

“A cái gì mà a, một cô gái như em sao có thể mặc như thế này mà về chứ!”

…

Cứ như vậy, Tiêu Phàm lại lần nữa đi tới ký túc xá của Cơ Hạo Hạo.

Nhớ lại lần trước tới nơi này, là khi giúp Cơ Hạo Hạo dọn nhà, bây giờ nơi này vẫn không có gì thay đổi, mấy loại mảnh mảnh, dài dài, mấy thứ rất "moe" rất "đáng yêu" này vẫn ở khắp mọi nơi như trước.

Nhưng ở một nơi rất dễ thấy, có một con búp bê mày xanh đang được trưng bày.

Hình như nó rất đặc biệt, không bị ném vào một chỗ như đồng loại, mà được đặt ở một chỗ sạch sẽ, nhìn là biết chủ nhân nó rất quý trọng.

Tiêu Phàm tập trung nhìn vào, phát hiện nó chính là con búp bê "Tiểu Phàm Phàm" hắn lấy được từ máy gắp búp bê, trong lòng lập tức có vẻ kỳ lạ, nhưng đây cũng chỉ là nghĩ, đây chắc là cảm xúc có mới nới cũ của cô gái nhỏ Cơ Hạo Hạo đi, rồi không suy nghĩ gì nữa.

"Bên này, bên này."

Tay phải được Hàn Thư Dao nắm, Tiêu hàm nhanh chóng được đưa vào phòng Cơ Hạo Hạo.

Lần đầu tiên đi vào phòng của con gái, Tiêu Phàm có vẻ hơi khẩn trương, nhìn xung quanh, trong phòng trang trí màu nhạt, ấm áp mà đáng yêu, có một mùi thơm thỉnh thoảng bay đến chóp mũi, khiến cho trong lòng Tiêu Phàm nóng lên.

Khi ánh mắt Tiêu Phàm nhìn đến cái giường mềm mại kia, liền bị một chiếc áo riêng tư thu hút.

Màu, hồng, đáng yêu, cực kỳ xứng với bộ dạng ngốc ngếch của Cơ Hạo Hạo.

Nhưng mà sao Cơ Hạo Hạo có thể ném vừa thứ này chứ?!

Tiêu Phàm vội vàng quay đầu đi nơi khác, có chút xấu hổ, ngay cả Cơ Hạo Hạo cũng không dám nhìn, tránh để đầu óc nghĩ đến những điều không tốt.

Lại nói, yêu nữ Hồ Phỉ Phỉ đang quan sát!

Nếu biết được điều này, chẳng phải là lại bị cô ấy cười một phen hay sao.

“Đến đây, em xem này, chỗ này có bộ nào em thích không.” Hàn Thư Dao càng nhiệt tình, nhanh chóng lấy những bộ quần áo sáng nay ra.

Nhưng Tiêu Phàm nhìn mấy bộ quần áo kia đến buồn rầu, hắn cũng không phải là biến thái, làm sao lại có thể thích quần áo con gái chứ?

“Em…”

“Đừng lề mề nữa, để chị của chị chọn giúp em đi!”

Nhìn thấy Hồ Phỉ Phỉ chọn giúp.

Tiêu Phàm nhanh chóng thở ra một hơi, bởi vì những bộ quần áo này, thật sự là hắn không hiểu.

Nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt của Hồ Phỉ Phỉ, hắn chợt cảm thấy kinh dị, nhịn không được nuốt nước bọt, vô cùng sợ hay nói: “Chị định làm gì?!”

“Em cởi quần áo ra, không cởi ra, làm sao chị giúp được em chứ?”

“A?!”

“Ha ha…”

Tiêu Phàm ngây người ra, Hồ Phỉ Phỉ đã cười dâm đi tới.

“A! Đừng!”

…

Cứ như vậy, lần đầu tiên Tiêu Phàm nhìn thấy cơ thể phát dục tốt đẹp của “em gái” mình, cơ thể mềm mại này khiến cho mọi kháng cự của hắn đều cứng đờ lại, chỉ có thể đần độn tùy ý Hồ Phỉ Phỉ thích làm gì thì làm.

Đồng thời Tiêu Phàm cũng thấy được sự phức tạp của quần áo con gái, trong lòng không khỏi cảm thán, làm con gái thật khó.

May mắn là lần này bàn tay của Hồ Phỉ Phỉ yên phận, nghiêm túc giúp Tiêu Phàm mặc quần áo xong, còn cắt tỉa lại mái tóc của hắn, khiến cho Tiêu

Phàm cảm thấy ngạc nhiên.

“Ừm, ừm, không tệ, như vậy mới có dáng vẻ của nữ sinh nên có.”

Hàn Thư Dao nhìn Tiêu Phàm ăn mặc hoàn tất, rất là hài lòng.

“Bộ quần áo này, em… Em sẽ bảo anh trai em trả lại chị.”

Vốn là Hàn Thư Dao mua quần áo cho mình, bây giờ lại ở trên người Tiêu Phàm, hắn bỗng có cảm giác xấu hổ.

“Không được, bộ quần áo này chị tặng cho em. Hôm nay anh trai em theo chị đi dạo phố chắc chắn là mệt mỏi, đây coi như là trả lễ cho hắn.” Hàn Thư Dao ôn hòa cười: “Được rồi, cũng không còn sớm nữa, hẳn là chú Lý đã ở dưới đón em, vậy em đi trước đây.”

Tiếp theo, Hàn Thư Dao từ từ đi về phía Tiêu Phàm, nhẹ nhàng nói một câu vào trong tai hắn: “Về nói cho anh của em, hôm nay đi dạo chị rất vui. Sau này có thời gian rảnh, anh ấy có thể chủ động hẹn chị.”

Cảm nhận được luồng khí nóng bên tai, nghe được lời nói có ý khác kia, gương mặt Tiêu Phàm không khỏi đỏ lên, trong lòng lập tức suy nghĩ linh tinh, hoàn toàn không chú ý đến đoạn đối thoại của Hàn Thư Dao và Hồ Phỉ Phỉ…

“Hả?! Phỉ Phỉ, chị không về cùng em à?”

“Không được, khó có lúc ra ngoài, chị còn muốn đi dạo thêm. Em mệt mỏi thì về nghỉ trước đi.”

“A, vậy sao…”

…

Lục Vũ Đàn đi về trước, Cơ Hạo Hạo cũng quay về kí túc xá, Hàn Thư Dao cũng được chú Lý nhà cô ấy đón, cũng mang theo đồ hôm nay mua được về nhà.

Lần tụ hội hôm nay cứ vậy mà giải tán nhưng cái người trước mắt này vẫn quấn lấy mình, tình trạng gì đây chứ?!

“Cũng đã ăn xong rồi, tôi cũng nên về nhà chờ cái trạng thái đáng chết này biến mất, cô còn ở đây làm gì?” Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Hồ Phỉ Phỉ bên cạnh cảnh giác nói.

Hồ Phỉ Phỉ kéo cánh tay, quấn chặt lấy Tiêu Phàm: “Bây giờ trăng mới lên, đèn mới thắp, ngày tốt cảnh đẹp, chính là thời cơ tốt để người trẻ tuổi giải phòng hormone thanh xuân, vội vã trở về như vậy không phải là lãng phí thanh xuân hay sao, cho nên… Bây giờ chúng ta đi “hẹn hò” đi.”

Hẹn hò, từ ngữ khiến người ta rung động biết chừng nào.

Bây giờ lời mời hẹn hò lại xuất hiện từ trong miệng một mỹ nữa, không khỏi để cho người ta phải suy nghĩ miên man.

Những lời này nói ra từ trong miệng Hồ Phỉ Phỉ, trong lòng Tiêu Phàm hoàn toàn không có cảm giác mừng rỡ, ngược lại lại lạnh lùng, đặc biệt là khoảng cách gần như vậy có thể nhìn rõ được đôi mắt sáng rõ kia của cô.

Bởi vì hắn hoàn toàn rõ ràng suy nghĩ trong lòng Hồ Phỉ Phỉ lúc này…

Trong trận doanh Ác Ma, Hồ Phỉ Phỉ là người đầu tiên tương đối bình thường mà Tiêu Phàm gặp được.

Nhưng sự tương đối bình thường này, cuối cùng vẫn là không bình thường.

Cho nên trong game Tiêu Phàm vẫn luôn đề phòng vị đại thần làm việc chỉ vì thích chứ không màng hậu quả này.

Càng đề phòng, Tiêu Phàm lại càng hiểu rõ, chẳng biết từ lúc nào, tâm tư của nhau, đối phương đều vô cùng rõ ràng.

Hồ Phỉ Phỉ nói tới hẹn hò, rốt cuộc là mang ý nghĩa gì, Tiêu Phàm đại khái đều có dự cảm.

“Không hẹn! Em gái loly này không hẹn!”

Lời nói của Tiêu Phàm lúc này cũng thể hiện trạng thái của hắn lúc này, câu nói cổ quái này hiển nhiên là khiến Hồ Phỉ Phỉ cảm thấy có chút không thích ứng được, động tác bị trì trệ lại.

Giây phút ngắn ngủi này được Tiêu Phàm nắm được.

Bởi vì đây chính là một cơ hội tốt để hắn thoát khỏi ma nữ Hồ Phỉ Phỉ này!

Chương 726: Gặp Nạn

Chương 728: Gặp Nạn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm lập tức giật tay Hồ Phỉ Phỉ khỏi cánh tay mình, chạy như bay về phía trước!

Nói nhảm! Hắn sẽ không đi hẹn hò với Hồ Phỉ Phỉ đâu! Lần gặp nhau ở trận doanh Tinh Linh kia, kí ức vẫn còn như mới, không có bọn Hàn Thư Dao bên cạnh, chỉ có Hồ Phỉ Phỉ và mình, chắc chắn cô ta sẽ bộc lộ vẻ hung tàn của cô ta! Ác nữ này khẳng định sẽ dùng trăm phương ngàn kế để kiếm chuyện giày vò mình, mua vui cho cô ta! Mình sẽ không ngu bị cô ta lừa gạt, đi hẹn cái gì hò đy! Đây căn bản là cạm bẫy cô ta đã thiết kế sẵn!

Bị Tiêu Phàm đẩy mạnh, Hồ Phỉ Phỉ lập tức tỉnh táo lại, nhìn Tiêu Phàm đã chạy xa, trong lòng sốt sắng: "Dừng lại cho tôi, anh muốn đi đâu!"

Tiêu Phàm đâu thèm để ý tới cô, trước đó trong bữa cơm, Hồ Phỉ Phỉ giúp hắn che giấu, đã thành đồng phạm, bây giờ lại lấy việc bại lộ thân phận ra để uy hiếp, Tiêu Phàm không thèm quan tâm nữa, bởi vì hắn không tin Hồ Phỉ Phỉ sẽ vì thế mà cũng chết với hắn, thế là bước chân càng lúc càng nhanh hơn.

"Này! Này! Chờ tôi một chút! Đáng ghét!"

Hồ Phỉ Phỉ đi giày cao gót nào có dễ chạt, mới bước được hai bước liền cảm nhận được cảm giác khó chịu dưới chân, cho nên chỉ có thể như vậy,

âm thầm chửi mắng Tiêu Phàm một phen: “Tên Tiêu Phàm khốn nạn này! Anh nhớ đó! Dám không nể mặt Hồ Phỉ Phỉ tôi, từ chối lời mời hẹn hò của chị đây!”

…

Tiêu Phàm cũng không biết Hồ Phỉ Phỉ đã từ bỏ việc truy đuổi, cũng không quay đầu lại mà chạy hòa vào dòng người, chỉ cầu mong sớm thoát khỏi tay ma nữ ác độc Hồ Phỉ Phỉ này.

“Ha ha, em muốn trốn người khác sao? Anh biết một nơi rất tốt, đi theo anh đi…”

Lúc này, trên đường bỗng nhiên có một người đàn ông có vẻ lưu manh bước đến chào hỏi Tiêu Phàm nói.

Mặc dù cảm nhận của Tiêu Phàm là không phải quá thích người anh em này nhưng nghe lời hắn nói cũng không suy nghĩ gì nhiều, trong lòng chỉ muốn thoát khỏi Hồ Phỉ Phỉ, liền đi theo hắn.

Sau bảy tám ngã rẽ, Tiêu Phàm theo người đàn ông trẻ tuổi chạy vào trong một nơi âm u hẻo lánh, chỗ này để mấy cái thùng rác lôi thôi vô cùng, còn tỏa ra mùi kỳ lạ, không khỏi khiến cho Tiêu Phàm chau mày.

Nhưng chỗ này ít người đến, hoàn toàn chính xác là một nơi dễ dàng ẩn nấp.

Tiêu Phàm gập lưng thở hồng hộc, thể chất của cơ thể này rõ ràng yếu hơn lúc ban đầu, đoạn đường chạy này khiến hắn mệt mỏi không chịu nổi.

“Em có mệt không, uống chút đi.”

Người đàn ông đưa cho Tiêu Phàm một bình nước khoáng.

“Cảm ơn, người anh em.”

Tiêu Phàm cũng không để ý, trực tiếp nhận lấy nước khoáng từ chỗ người đàn ông kia, uống từng ngụm lớn.

…

Người anh em?

Nghe được xưng hô của Tiêu Phàm, hiển nhiên là người đàn ông thấy có chút kỳ quái nhưng mặc kệ đi, đêm nay mình bắt được một mỹ nữ như vậy, thật là may mắn!

Người đàn ông nhìn Tiêu Phàm đã uống xong bình "nước khoáng".

Miệng nhếch lên thành hình vòng cung…

Hả? Sao mình bỗng nhiên cảm thấy có hơi choáng váng, chẳng lẽ sắp biến trở lại à? Không đúng, nhớ lần trước biến trở về, trên người còn có cảm giác khô nóng, sao lần này không có cảm giác gì?

Đột nhiên Tiêu Phàm cảm thấy mệt mỏi, mở hai mắt cũng phải cố sức.

Tình hống gì đây?! Có vẻ không đúng!

Tiêu Phàm cố sức nhìn lại, chợt phát hiện người đàn ông trẻ tuổi cố gắng giúp mình chạy trốn đang nở nụ cười phóng đãng với hắn, khiến hắn cảm thấy rùng mình.

Cái này! Chẳng lẽ!

Một ý nghĩ kinh khủng hiện ra trong đầu Tiêu Phàm khiến cho hắn kinh hoàng.

Đúng rồi! Mình quên mất bây giờ mình là nữ! Không thể nào! Vậy mà mình lại uống thuốc mê mà tên súc sinh này đưa cho! Chẳng lẽ trinh tiết mà Tiêu Phàm hắn vất vả bảo vệ mấy năm nay lại bị một mồi lửa thiêu trụi trong đêm nay? Hơn nữa còn rơi vào tay một người đàn ông?!

Trời ạ! Ông trời không phải đang chơi hắn chứ!

"Mày!" Tiêu Phàm đỡ lấy trán, tay phải nâng lên chỉ vào tên ác ôn kia, nhưng vừa đưa tay lên, hắn liền phát hiện mình sắp không chống nổi nữa, hiệu quả của thuốc mê này mạnh thật.

“Ha ha, người đẹp, em rốt cuộc phát hiện ra rồi sao. Đầu năm nay người giống như em không hề đề phòng người lạ quả thực quá ít, đêm nay coi như là anh đây dạy cho em một bài học đi.”

Không đề phòng?!

Làm một người đàn ông, ai sẽ biến thái như vậy đi đề phòng người đàn ông khác chứ!

Không được, bây giờ không phải thời điểm nói đến cái này, sức lực trên người ngày càng ít, ý chí của mình sắp không chống được nữa, bây giờ nên làm gì đây! Chẳng lẽ đêm nay mình thật sự bị tên đàn ông nà làm nhục sao! Quả thực quá khốn nạn rồi!

Tiêu Phàm vô thức sờ ba lô phía sau mình, ý định tìm gì đó phòng ngự, bỗng nhiên mò được một cái bình, trong lòng vốn sốt ruột lại nảy ra mong chờ.

Lúc Tiêu Phàm thay quần áo trong phòng của câu lạc bộ võ thuật đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, liền xuất hiện thứ này, nghĩ thầm là 80% là do Hồ Phỉ Phỉ thừa lúc mình không chú ý mà nhét vào, vốn định đưa lại cho Hồ Phỉ Phỉ nhưng vì vội chạy trốn nên quên mất, không ngờ hôm nay tất cả hi vọng của mình đều đặt trên vật này.

Tiêu Phàm lấy hết chút sức lực cuối cùng, ném về phía người đàn ông kia.

Người đàn ông nhìn thấy Tiêu Phàm giãy giụa, khẽ cười một tiếng, liền đập vào chiếc ba lô đang bay tới kia.

Nhưng khi ba lô vải rơi xuống, một làn sương mù màu hồng lập tức bao trùm lấy người đàn ông kia, một tiếng hô vang lên từ trong con hẻm âm u truyền ra ngoài: “A! Đây là cái gì! Cay quá! Mắt của tôi! Mũi của tôi!”

Nghe tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông, Tiêu Phàm thở ra một hơi, sau đó trước mắt Tiêu Phàm lập tức đen lại, hôn mê bất tỉnh.

Bình kim loại kia in chữ “Bình phun sương phòng sói của Lich King” keng một tiếng rơi xuống , lăn tới bên đống rác…

Đầu mình choáng quá, rốt cuộc là sao vậy?

Tiêu Phàm cảm giác có chút mệt mỏi, vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ.

Cả người trên dưới đều lạnh, đây là…

Quần áo của mình đâu?

Hả? Hình như có vật gì đang ngồi trên người mình, mà hình như còn có ai đang vuốt ngực mình nữa…

Đợi chút, sao lại là ngực?!

Tiêu Phàm run lên, ký ức lập tức tràn vào trong não, khiến cho suy nghĩ của hắn rõ ràng hơn không ít…

Mình được Cơ Hạo Hạo hẹn ra ngoài, sau đó đánh nhau với một người phụ nữ dã man một trận, người phụ nữ dã man ấy mời mình ăn cơm tối, lấy bình rượu độc ra, mình trúng độc, biến thành phụ nữ, sau đó để thoát khỏi ác ma tên là Hồ Phỉ Phỉ, không cẩn bị một tên súc sinh gạt uống thuốc mê, sau đó, sau đó…

Ký ức của Tiêu Phàm dừng lại ở đây, trong lòng có chút đau thương.

Mà cảm giác được lúc này trên người đã bị cởi áo ngoài ra, đôi tay không ngừng bóp ngực mình, Tiêu Phàm lập tức trở nên khủng hoảng, cơ thể không kìm được mà không ngừng run rẩy…

Chẳng lẽ mình vẫn bị làm ô nhục sao?! Nếu là như vậy, mình nhất định sẽ giết chết tên súc sinh kia, sau đó đi đầu thú!

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm âm thầm nắm chặt hai tay mình, nản lòng thoái chí mở mắt ra…

Nhưng khi Tiêu Phàm mở mắt, liền ngẩn người ra, bởi vì xuất hiện trước mặt hắn là một khuôn mặt non nớt. Một cô bé đáng yêu đang ngồi lên bụng Tiêu Phàm, hoang mang mà nhìn chằm chằm vào hắn, thỉnh thoảng vươn bàn tay non nớt nắm lấy chỗ đầy đặn của Tiêu Phàm, đáng yêu cau mày, hình như không hiểu hai thứ mềm mãi trên ngực Tiêu Phàm kia là gì.

Mình đang nằm mơ sao? Một đứa bé đang ngồi trên người mình? Mà đứa bé này lại còn giống Miên Miên?

Tiêu Phàm nhắm hai mắt lại rồi mở ra, nhưng xuất hiện trước mắt hắn vẫn là khuôn mặt khó hiểu của cô bé kia, tay nhỏ đáng yêu lại lần nữa sờ Tiêu Phàm, cuối cùng hình như tức giận, Miên Miên vùi mặt vào chỗ rãnh sâu kia của Tiêu Phàm.

Đây là tình huống gì vậy? Thật là Miên Miên sao? Nhưng vì sao lại là Miên Miên? Miên Miên ở trên người mình làm gì? Miên Miên ở đây, chị họ Bán Trường Miên kia đi đâu rồi? Còn nữa, vì sao mình lại trần truồng nằm trên một chiếc giường ấm áp, có ai giải thích tình huống trước mắt này cho mình được không?!

Chương 727: Vô Tình Gặp Được

Chương 729: Vô Tình Gặp Được

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn tất cả mọi thứ, thật sự khiến cho Tiêu Phàm bối rối.

Lúc này, tiếng mở cửa vang lên, ngay sau đó tiếng bước chân chậm rãi truyền tới.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tiêu Phàm không khỏi khẩn trương.

“A, cô đã tỉnh rồi à, lúc đó tôi thấy cô hôn mê nên trực tiếp đưa cô về đây.”

Xuất hiên trước mặt Tiêu Phàm là một người đẹp, mà nhìn khuôn mặt của cô ấy, Tiêu Phàm có thể khẳng định được người đẹp kia chính là Bán Trường Miên hắn quen trong “Tân Sinh”!

Lúc này Bán Trường Miên đang dùng một chiếc khăn lau mái tóc ướt sũng của mình, nhưng điều khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy lo lắng là, cô ấy không mặc gì trên người mà đứng trước mặt mình!

A! Trời ơi…! Nhìn thấy! Cái nên nhìn cũng đã nhìn thấy! Không nên nhìn cũng đã nhìn thấy! Núi cao nhìn thấy, nơi bí mật cũng nhìn thấy, cả người trần trụi, đây là tình huống gì vậy chứ!

Nhìn cơ thể ướt át này, Tiêu Phàm chợt thấy đầu mình ứ máu, mũi cũng trở nên khô nóng, vì để đề phòng, hắn không hề không đưa tay ra nắm lấy mũi của mình.

"Ừm?! Cô sao vậy? Vẫn cảm thấy không thoải mái à?"

Bán Trường Miên vừa lau tóc, vừa chậm rãi đi tới, khoảng cách càng gần, hình ảnh lại càng trở nên rõ ràng, màu da không ngừng kích thích ánh mắt của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cảm giác mình sắp phát điên rồi: "A, cô dừng lại đã! Cô mặc đồ lên đã!"

"A?! Được thôi, ngại quá, tôi vừa mới tắm xong, Tôi thấy mọi người đều là nữ, không để ý những chuyện này, cho nên liền trực tiếp đi tới. Vậy tôi đi mặc quần áo vào trước."

Nói xong, Bán Trường Miên lại đi về phía tủ quần áo đặt giữa phòng.

Đợi Bán Trường Miên ung dung chậm rãi mặc áo ngủ lên, Tiêu Phàm cảm giác phảng phất đã qua cả một thế kỷ.

Lúc Bán Trường Miên quay lại lần nữa, cô đã mặc áo ngủ lên.

Tiêu Phàm rốt cuộc thở nhẹ ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Bán Trường Miên lắc lắc cái đầu hơi ướt, tiện tay lấy một bộ quần áo ngủ ném xuống cho Tiêu Phàm: "Lúc tôi nhìn thấy cô, cô hôn mê nằm trong nơi vắng người chỗ đống rác, bẩn vô cùng. Tôi cõng cô về, thuận tay ném quần áo của cô vào trong máy giặt giặt. Đương nhiên, tôi đã lau người giúp cô rồi. Cho nên bây giờ quần áo của cô chưa khô, cứ mặc tạm đồ ngủ của tôi thay thế đã!"

"Miên Miên, mau xuống đây, đừng có làm loạn trên người chị đó!" Nhìn Miên Miên vẫn đang ngồi trên người Tiêu Phàm bóp bóp, bỗng nhiên Bán

Trường Miên có cảm giác xấu hổ, liền xin lỗi Tiêu Phàm.

“Tôi tên là Bán Trường Miên, cô bé là em họ tôi Miên Miên. Bình thường em họ tôi rất sợ người lạ, không biết hôm nay tại sao cô bé lại làm vậy, làm ra hành động này với cô, xin cô đừng nên trách.”

Trong nháy mắt, Miên Miên đã bò xuống khỏi người Tiêu Phàm, chỉ là đôi mắt nhỏ vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm như cũ, vẻ mặt như không hiểu.

“A, không sao đâu, không sao đâu, trẻ con tương đối hoạt bát, tôi hiểu.” Tiêu Phàm vừa nói vừa mặc bộ quần áo ngủ Bán Trường Miên đưa cho: “Đúng rồi, cô có thể nói với tôi sau khi tôi hôn mê đã xảy ra chuyện gì không?”

…

Bán Trường Miên tên thật là Thường Miên, mà em họ của cô ấy là Miên Miên vẫn tên là Miên Miên, cô ấy đã không giới thiệu, Tiêu Phàm cũng không tiện hỏi tên thật của Miên Miên.

Thường Miên và Cơ Hạo Hạo đều là sinh viên năm tư đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, tối qua cô ấy dẫn Miên Miên ra ngoài đi bộ như bình thường, bỗng nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông, thế là cô liền dẫn Miên Miên đi về phía Tiêu Phàm.

Mà sau khi cô ấy đi tới, nhìn thấy một người đàn ông che mặt bối rối chạy trốn, lại tiếp tục đi vào trong ngõ nhỏ, liền nhìn thấy Tiêu Phàm đang nằm hôn mê bất tỉnh bên cạnh đống rác.

“Vậy cô có nhìn thấy một chiếc ba lô vải trên đất không?”

Biết được đầu đuôi, Tiêu Phàm liền truy hỏi Bán Trường Miên.

Bởi vì trong ba lô không chỉ có quần áo hắn thường dùng, còn có chiếc điện thoại di động rách nát ” Đại Đậu 4”, mà “giáo dục bắt buộc chín năm phái Thục Sơn” lại toàn bộ ở trong chiếc “Đại Đậu 4” đó.

“Chiếc ba lô vải kia là của cô à? Lúc tôi kéo khóa ra toàn là quần áo nam, tôi cho rằng của người đàn ông bỏ trốn kia, cho nên nộp cho cảnh sát rồi.

Lúc đầu tôi còn định giao cô cho bọn họ nhưng tôi nhìn thấy ánh mắt háo sắc của bọn họ, sợ cô hôn mê bị bọn hắn bắt nạt, nên là dứt khoát cõng cô về luôn. Mặt khác, chuyên ngành của tôi là y học lâm sàng, tôi nhìn là biết cô chỉ hôn mê bất tỉnh, cơ thể cũng không có vấn đề gì đáng ngại, cho nên không đưa cô đi bệnh viện, trực tiếp để cô ở nhà, nếu như cô bây giờ tỉnh lại vẫn cảm thấy không thoải máu, vậy tôi liền đưa cô đi bệnh viện kiểm tra."

"A?! Không, không cần, không cần đi bệnh viện, chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi thôi…"

…

Đồ của mình nộp cho cảnh sát rồi?

Thế thì không phải lo, bởi vì dựa vào cách làm việc của cảnh sát, nếu bọn họ không kiểm tra thấy ba lô không có đồ vật liên quan, sẽ trả lại ba lô cho chủ.

Nhưng tình huống trước mặt mình phải giải quyết thế nào đây?

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn cô gái vừa mới tắm rửa xong này, rất là buồn phiền…

Tiêu Phàm nhìn Thường Miên trước mặt, Thường Miên cũng lẳng lặng mà nhìn hắn.

Vẻ mặt này của cô khiến Tiêu Phàm không khỏi nhớ lại cảnh tượng khiến người ta đỏ mặt tía tai lúc nãy.

Ánh mắt lại vô thức nhìn về phía nhô lên của áo ngủ rộng rãi của Thường Miên, trái tim cũng theo đó mà nhảy lên kịch liệt.

"Cô tên là gì vậy?"

"A?! Tôi… Tôi tên là Tiêu Tử Phàm…"

"Tiêu Tử Phàm? Không biết tại sao, nghe được cái tên này, lại khiến tôi có một cảm giác thân thiết nha ~ Hôm nay đã muộn rồi, đêm nay cô trước hết

ở nơi này của tôi mà qua đêm đi.”

“Hả? Qua đêm?”

“Đúng vậy, quần áo của cô tôi đã ném đi giặt cả rồi, nếu như bây giờ cô muốn đi về cũng không có áo khoác ngoài cho cô mặc đâu. Còn nữa, cô xem một chút giờ là mấy giờ rồi, cô con gái muộn như vậy còn đi ra ngoài, tôi cũng không yên tâm…”

Thường Miên chỉ chỉ về hướng đồng hồ đang treo trên tường, ra hiệu với Tiêu Phàm.

Nhìn kim đồng hồ đã chỉ về hướng 1 giờ, Tiêu Phàm không khỏi có chút buồn bã, không nghĩ tới lần ngất đi này của hắn lại lâu đến như vậy.

Nhưng ở lại qua đêm lại không phải là một phương án tốt, bởi vì hình thái “Tiêu Tử Phàm” này rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu, hắn cũng không biết, nếu như không chú ý một chút…

Nghĩ đến cái hậu quả đáng sợ kia, sắc mặt Tiêu Phàm lập tức trở nên trắng bệch.

“Thế nào? Cô cảm thấy không thoải mái sao?”

“Không, không, tôi không sao…”

“Vậy thì tốt, đêm nay cô ở đây qua đêm, sáng sớm ngày mai, sau khi quần áo của cô đã được hong khô, tôi sẽ để cô trở về, quyết định như vậy đi! Dù sao một người con gái đêm hôm khuya khoắt lại đi ra ngoài một mình thì thật sự không ổn lắm. Vậy, bây giờ tôi đi lấy cho cô cái gối, cô chờ ở đây đi…”

Không đợi Tiêu Phàm nhiều lời, Thường Miên đã quay người đi, mà ở cạnh giường, một vị tiểu loli mặc áo ngủ màu hồng đang căng mắt to mà lườm, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Ở lại qua đêm, cái này thật sự quá tệ.

Nhưng nếu như không ở lại, hiện giờ mình lại mặc đồ như này, thì có thể làm được cái gì?

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ tươi mát đáng yêu mình đang mặc, trong lòng liền cảm thấy ghê rợn.

Còn có, Miên Miên rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chằm chằm ~~~

Cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt được bắn ra từ hai mắt thanh tịnh của Miên Miên, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng chột dạ.

Bởi vì từ lúc hắn bắt đầu tỉnh lại, ánh mắt này chưa từng suy yếu, mà ý vị ẩn chứa trong ánh mắt này, Tiêu Phàm ít nhiều có thể lý giải được.

Hoài nghi, Miên Miên sinh ra hoài nghi đối với thân phận của hắn.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, chẳng lẽ là bởi vì tâm tư thuần khiết của đứa trẻ Miên Miên này, vì sao tuổi của cô bé còn nhỏ mà đã có cảm giác nhạy cảm như vậy?

Thừa dịp Thường Miên rời đi một lúc, Miên Miên đứng ở trên giường, đi về phía Tiêu Phàm lần nữa, trong mắt mang theo một vẻ cố chấp hiếm gặp…

Chương 728: Qua Đêm

Chương 730: Qua Đêm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ha ha, Miên Miên, em thật đáng yêu, em muốn làm gì?”

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập chất vấn của Miên Miên, Tiêu Phàm liền toát mồ hôi lạnh, trong lòng lại cảm thấy bất an.

Chẳng lẽ cô bé này thật sự đã phát hiện ra cái gì? Mình chắc hẳn không có bại lộ chân ngựa trước mặt cô bé mới đúng.

Miên Miên vẫn không có nói chuyện, chỉ là chậm rãi duỗi cái tay nhỏ chộp tới bộ ngực của Tiêu Phàm, đợi cho cái đáng sợ kia co dãn xong, cô bé nhướng mày, vẻ mặt cũng biến thành không vui.

Tiêu Phàm tại thời điểm này phảng phất nhìn thấy rất nhiều dấu chấm hỏi xuất hiện trên đầu của cô bé, sau một lúc, cả người Miên Miên đều xoắn xuýt cả lên.

Miên Miên ngồi xuống, ôm đầu, bộ dáng phảng phất biểu lộ vô cùng đau đầu.

Miên Miên một mặt không hiểu gì, Tiêu Phàm dường như cũng hiểu, cho nên rốt cuộc hắn cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thở dài, may mắn lão từ bây giờ chính là "Hàng nhái cao cấp" điển hình, ngoài trừ thời gian duy trì, thì không có một chút tì vết nào có thể nói, bằng không thật đúng là không qua được mặt Miên Miên nha…

…

Về sau, cũng không có quá nhiều nhạc đệm, bởi vì bóng đêm đã dày đặc, ngoại trừ việc chìm vào giấc ngủ ra, đã không có hoạt động thích hợp nào khác.

Bình thường ở trong ký túc xá, chỉ có một cái giường, cho nên bây giờ Tiêu Phàm nhìn gương mặt mỹ lệ gần trong gang tấc, rất không được tự nhiên.

Lúc đầu là Miên Miên ngủ ở giữa hắn và Thường Miên, nhưng dường như Miên Miên có chút chán ghét hai quả núi trước ngực Tiêu Phàm, mỗi lần nhìn thấy bọn chúng, Miên Miên sẽ lập tức nhíu mày lại, làm sao còn có thể chìm vào giấc ngủ.

Cho nên Miên Miên liền "tinh nghịch" đạp cho Tiêu Phàm một trận,

Thường Miên không thể không đem đứa bé không hiểu chuyện này qua một bên khác.

Dường như bởi vì nguyên nhân bóng đêm càng đậm, Miên Miên bị Thường Miên ném qua một bên, không bị hai quả núi đầy đặn kia quấy rầy, đứa nhỏ này liền vào mộng rất nhanh, cho nên sau khi dỗ Miên Miên chìm vào giấc ngủ, gương mặt xinh đẹp kia lại chuyển về hướng Tiêu Phàm.

Ở giữa không có Miên Miên, bây giờ xem như Tiêu Phàm cùng Thường Miên nằm chung giường chung gối, mà điều khiến Tiêu Phàm không chịu nổi chính là, bọn hắn thế mà chỉ có một cái chăn!

Tiêu Phàm bị bó tay bó chân ở bên trong, Thường Miên không thèm để ý một chút nào, Tiêu Phàm co lại càng nhanh, Thường Miên lại đến càng gần, khiến cho Tiêu Phàm vô cùng bất đắc dĩ.

Tiêu Phàm vốn định quay lưng đi, nhưng như vậy dường như không được lễ phép, cho nên hắn đành phải kiên trì, mặt đối mặt với Thường Miên.

Khuôn mặt này rất đẹp. Làn da trắng nõn tinh tế tỉ mỉ vô cùng mê người.

Nhìn thấy gương mặt như vậy, Tiêu Phàm không kìm lòng được mà hồi tưởng lại cảnh tượng khiến người ta mặt đỏ tới mang tai trước đó, nhịp tim theo đó mà tăng lên, hô hấp không khỏi trở nên nặng nề.

Đúng lúc này, thân thể mềm mại của Thường Miên xê dịch một chút, trực tiếp đưa tay của mình ôm lấy Tiêu Phàm.

Cảm thụ được cử động mập mờ của Trường Miên, Tiêu Phàm càng trở nên khẩn trương, bây giờ hai thân thể chỉ cách nhau một tầng vải rất mỏng, nhiệt độ cùng thân người kia, khiến đầu óc Tiêu Phàm trở nên rõ ràng, máu cũng theo bản năng mà trở nên khô nóng, bào mòn bốn phía trong cơ thể, nhưng thiếu đi van áp dẫn xuất mấu chốt, lập tức khiến Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy trống rỗng, nhưng phần cảm giác trống rỗng này vừa lúc kiềm chế được lửa dục vừa bùng phát trong cơ thể Tiêu Phàm.

Hô ~ Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn chính là như thế này đây…

Mẹ nó! Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn cái khỉ gió! Cái cảm giác tiến thoái lưỡng nan kỳ quái này vô cùng khó chịu nha! Ta hiện tại đang vô cùng

thống khổ! Vì sao lần đầu tiên ở trên giường cùng mỹ nữ, cảm giác của ta lại đơn giản giống như đang ở địa ngục?!

…

Bé thỏ trắng cũng không biết một con hung thú đang ở gần trong gang tấc, cũng không biết sống chết mà nhích thân lại gần phía Tiêu Phàm.

Cùng với một mùi thơm mê người xông tới, tứ chi cùng thân thể hai người càng gần nhau, càng khiến cho Tiêu Phàm cảm giác như bị tra tấn.

“Tử Phàm à, tôi cảm thấy cô có chút giống một người bạn mà tôi quen biết?”

Thường Miên mở to hai mắt lẳng lặng mà nhìn Tiêu Phàm, nhưng lời nói lúc này của cô, lại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy có chút bất an.

Lời này của cô có ý tứ gì? Chẳng lẽ cô cũng như Miên Miên đã phát hiện ra điều gì hay sao?

“Bạn?”

“Đúng vậy. Bạn, có điều hắn lại là nam. Tôi nghĩ, trên người cô mang đến cho tôi một cảm giác thân thiết, cũng là bởi vì hắn đi.”

Sao? Cô không có nghi ngờ, không có nghi ngờ thì tốt!

“Ha ha, phải không?”

Tiêu Phàm thoáng nhẹ nhàng thở ra: “Vậy hắn nhất định lại bạn tốt của cô rồi ~”

“Bạn tốt?” Thường Miên nghe Tiêu Phàm nói liền đặt câu hỏi, sửng sốt một chút, tâm tư trở nên có chút phức tạp, sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Ừm, bạn tốt…”

Tiêu Phàm thấy được thần sắc lúc này của cô, cả người lại giật mình, bởi vì Tiêu Phàm dường như có thể thấy rõ thứ gì đó bên trong ánh mắt của cô lúc này…

Loại ánh mắt của nữ sinh như này, trước kia Tiêu Phàm không hiểu.

Nhưng sau khi tiến vào "Tân Sinh", hắn giống như có thể hiểu rõ.

Bởi vì trong mắt Mary, trong mắt Aina, còn có trong mắt Hạ Lộ Lộ đều từng xuất hiện, nếu một lần không rõ thì có thể thông cảm, nhưng nhiều lần xuất hiện mà lại không hiểu ý, thì đó chính là bạc tình bạc nghĩa.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn không hiểu, vì sao mà loại tâm tình này lại phát ra từ trong mắt của Thường Miên, dù sao giữa bọn họ dường như cũng không gặp nhau quá nhiều lần.

"Tử Phàm, cô xinh đẹp như vậy, nhất định xung quanh có rất nhiều nam sinh theo đuổi."

Nghe thấy Thường Miên nói vậy, Tiêu Phàm không khỏi [], kiên định đáp: "Không có chuyện như vậy!"

"A! Không phải đâu."

"Tuyệt đối không có!"

"Thật sao! Giống như tôi sao…"

Lời nói của Thường Miên khiến Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy giật mình, một nữ sinh xinh đẹp giống Thường Miên mà lại không có ai theo đuổi, chẳng lẽ nam sinh ở trường Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S đều bị mù rồi sao?

"Làm sao lại như vậy, Thường Miên cô rõ ràng chính là hoa khôi của trường cấp bậc nhân vật nha."

A, Tử Phàm cô cũng đừng nịnh nọt tôi."

Mặt Thường Miên lộ vẻ xấu hổi, vô ý thức mà lại gần sát người Tiêu Phàm một chút, khiến cho Tiêu Phàm lại gặp một trận miệng đắng lưỡi khô.

"Thực ra là có rất nhiều nam sinh theo đuổi tôi, thế nhưng sau một lần tụ họp, bên cạnh tôi liền trở nên vắng lặng."

“Hả?”

“Lần tụ họp kia có một nam sinh đầu óc vô cùng xấu xa thế mà lại thả thứ gì đó vào bên trong đồ uống, tôi lập tức liền hôn mê bất tỉnh tại chỗ đó…”

“Hả! Vậy cô không sao chứ?!”

Tiêu Phàm nghe xong liền giật nảy mình, nghĩ thầm bây giờ sinh viên thật là dữ dội, thế mà lại chơi cái trò hạ thuốc với con gái như vậy sao?

Anh trai năm đó cũng chỉ dám đóng phim hành động quan sát một chút đảo quốc nào đó, loại chuyện táng tận lương tâm này, cho mình mượn một trăm lá gan cũng không làm được nha!

Đêm nay mình bị hôn mê có Thường Miên đi ngang qua cứu giúp, vậy lúc trước khi cô bị ngất thì phải làm như thế nào?

“Không có việc gì. Sau khi tôi tỉnh, nam sinh kia đã bị đánh đến trọng thương phải đi vào bệnh viện, thế mà hắn ta còn đi kể khổ với người khác, nói là do tôi mới khiến hắn mới trở thành một bộ dạng như vậy. Mặc dù tôi thỉnh thoảng bị mất trí nhớ, có khi sẽ không nhớ rõ việc đã từng xảy ra nhưng lúc ấy tôi hôn mê bất tỉnh, làm sao có thể lại động thủ với hắn ta được? Cũng không biết việc gì khiến mọi thứ trở thành như vậy… Có điều từ đó trở đi, không có nhiều nam sinh dám tiếp cận tôi.”

“Hả, cái này…”

Tiêu Phàm không biết nên phản ứng thế nào đối với việc này, nhưng việc mà Thường Miên nói tới, trong lòng của hắn cũng đã đoán được đại khái.

Thường Miên nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Tiêu Phàm, cho là hắn muốn an ủi mình, liền thản nhiên nói: “Tử Phàm, cô không cần lo lắng cho tôi, đối với việc đó tôi cũng không cảm thấy không có gì là không tốt, bởi vì có một đám nam sinh giống như ruồi mà ngày ngày vây quanh mình, thực ra cũng vô cùng đáng ghét. Không có bọn họ, ngược lại tôi cảm thấy được sống thoải mái, có điều cũng là bởi vì tôi có chút ghét những nam sinh kia…”

Chương 729: Lời Nói Trong Đêm

Chương 731: Lời Nói Trong Đêm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nhưng người bạn mà tôi vừa mới nói với cô thì lại không giống đám nam sinh kia.” Thường Miên dường như nhớ ra cái gì đó, cười cười một chút, nhưng tiếng cười nhẹ này lại làm cho Tiêu Phàm bị mê hoặc.

“Hắn thực sự là một người con trai ấm áp…”

“Cô có biết “Tân Sinh” không? Tôi cùng Miên Miên đều đang chơi trò chơi này, Cũng là bởi vì trò chơi này, tôi đã gặp được hắn. Khi đó, tôi với Miên Miên mới từ Tân Thủ thôn ra, trong đội ngũ, tác dụng của tôi giống như làm vú em, trong giai đoạn trước của trò chơi cũng xem như là loại người chơi vướng víu đi. Dù sao ở giai đoạn trước của trò chơi, quái vật cũng không lợi hại, cho nên yêu cầu người chơi thăng cấp nhanh để chuyển đi ngày càng nhiều, chứ không phải loại người chơi khôi phục sinh mạng như tôi. Còn nữa chính là tôi dẫn theo Miên Miên, căn bản không có đội ngũ nào tình nguyện thu nhận chúng tôi. Mà tôi lại đi ra từ trận doanh kia, hoàn cảnh lại vô cùng khốc liệt, liếc nhìn lại đều là haong mạn, lại thêm tình cảm giữa những người xung quanh mờ nhạt, lúc ấy tôi thậm chí còn có suy nghĩ từ bỏ cái trò chơi này. Đúng vào lúc này, tôi nhìn thấy hắn…”

“Khi đó hắn mang theo hai nữ sinh tay chân vụng về tạo thành đội ngũ đi tới phó bản thật sự dễ khiến người khác chú ý, tôi nghĩ nếu như người này đồng ý mang theo hai người vướng víu như vậy, nếu như thêm tôi với Miên Miên, thì cũng không sao cả. Cứ như vậy, tôi mang theo Miên Miên đi về phía tổ đội của hắn.”

“Không nghĩ tới hắn căn bản không có cân nhắc một chút nào,

Liền trực tiếp đáp ứng, mà lại vô cùng nhiệt tình với tôi và Miên Miên, khi đó tôi liền nghĩ, người này có lẽ là một người không tệ nha…”

Theo lời kể của Thường Miên, Tiêu Phàm cũng nhớ lại thời gian khó khăn khi mới bước vào trận doanh Ác Ma.

Khi đó hắn bị tổ hợp hai người Hổ Nữu cùng Cơ Hạo Hạo trêu chọc quá mức, thời điểm nhìn thấy Bán Trường Miên còn tưởng rằng mình cuối cùng đã được cứu, biểu hiện cũng theo đó mà cực kì nhiệt tình.

"Sau này khi ở chung, cũng đã chứng minh được suy nghĩ của tôi là chính xác, hắn thực sự là một người tốt. Thực lực rất mạnh, đối xử với mọi người lại ôn hòa, mà lại cực kì hài hước, thường xuyên làm ra rất nhiều chuyện ngu xuẩn chọc chúng tôi vui vẻ."

Những chuyện ngu xuẩn kia cũng không phải là tôi tình nguyện làm nha…

"Cô biết không, trong đội ngũ của chúng tôi có một cô gái vô cùng tùy hứng, cả ngày đều cố tình gây sự, chọc ghẹo hắn đủ kiểu, nhưng hắn lại luôn đàn ông mà không chấp cô gái kia. Cho nên tôi nghĩ, hắn nhất định là một người vô cùng ấm áp…"

Hóa ra trong mắt em việc Hổ Nữu khi dễ anh chính là như thế này sao?

Nói mình ấm áp, khụ khụ, cũng bình thường thôi.

Nhưng anh cảm thấy nguyên nhân lớn nhất khiến em sinh ra loại ý nghĩ này chính là, em căn bản là không trải nghiệm được Hổ Nữu đáng sợ như thế nào! Con người đó chính là quỷ cái! Nếu như anh không nhường, Hổ Nữu sẽ chỉ càng làm loạn lên, sẽ càng phiền phức hơn!

"Quan hệ giữa bọn họ rất tốt đó, rất ấm áp, rất vui vẻ."

Cô nương, dường như cô đã có một hiểu làm vô cùng ghê tởm về quan hệ giữa tôi và Hổ Nữu!

"Tốt đến mức khiến tôi có chút ghen ghét, tôi cũng hi vọng mình cũng có thể ở chung với hắn như vậy…"

Nghe Thường Miên nói những lời này, Tiêu Phàm hơi ngẩn ra, sắc mặt hơi đỏ.

"Không có ý gì, nói với cô những thứ nhàm chán như vậy. Tôi cũng không biết vì sao, mỗi khi trông thấy cô thì nhất định cũng sẽ nhớ tới hắn, cho nên không kìm lòng được mà kể chuyện của tôi với hắn ở trong game…"

“À… Không sao đâu…”

Thường Miên nhìn chằm chằm vào hai gò má của Tiêu Phàm một hồi, sau đó mỉm cười: “Phản ứng này của cô cũng thật giống hắn, Tử Phàm, cô nhất định cũng là một cô gái ấm áp…”

Nói xong, Thường Miên lại ôm chặt lấy Tiêu Phàm một chút, mặt của hai người đụng vào nhau, sau một khắc Thường Miên liền trực tiếp nhắm hai mắt lại, từ từ thiếp đi…

Nghe được những lời nói vụn vặt mà Thường Miên vừa nói kia, tâm tình Tiêu Phàm có chút phức tạp, cảm nhận được thân thể mềm mại trong ngực, Tiêu Phàm lại càng không được tự nhiên.

Da thịt tinh tế tỉ mỉ của Thường Miên dán chặt lấy khuôn mặt của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang gần trong gang tấ của cô, không khỏi có chút động tâm, bờ môi mềm mại màu hồng nhạt trước mắt kia bỗng nhiên rực nóng như lửa, Tiêu Phàm vô thức cúi đầu xuống gần…

Nhớ kỹ lần đầu tiên mình nhìn thấy cô gái này, thật sự có chút động lòng, nhưng vì sao sau đó lại lạnh đi?

Nghĩ được như vậy, ký ức của Tiêu Phàm cùng Bán Trường Miên ở trong game cứ thế mà tới, động tác dựa sát vào của Tiêu Phàm cũng bỗng nhiên dừng lại, tim trở nên đập loạn lên.

Bởi vì ở trong mắt Tiêu Phàm, bờ môi trắng nhạt của Thường Miên bỗng nhiên bùng cháy, tách ra một đóa hắc hỏa làm người ta chấn động cả hồn phách! Khi đó như mở ra chỗ vực sâu của Nghiệp Hỏa…

…

Đúng, vì sao mà mình lại quên mất cô chứ?!

Nếu như mình cứ như vậy mà hôn, vậy kết cục sau đó chắc chắn sẽ không kém nam sinh bị đưa đi bệnh viện trước đây.

Nhưng hôm nay mình với cô tiếp xúc như vậy, sau đó không phải cũng là như vậy sao?

Trời ạ?! Nghĩ như vậy, đột nhiên mình cảm thấy Thường Miên ở trong ngực thật là đáng sợ nha! Không phải khi cô tỉnh sẽ đá hỏng nơi nào đó của mình chứ?! Mặc dù trước mắt thì bên trong tạm thời vẫn là ở trong trạng thái "Rỗng"! Nhưng đây cũng không phải là lí do để lơ là phòng ngự nha, huống chi trước đó mình đã thấy nhiều thứ không nên thấy như vậy! Xong rồi, tuyệt đối không thể để cho cô biết chuyện này, nếu không thì theo tính cách của cô, mình chắc chắn sẽ bị thiến sạch!

…

Nghĩ đến một loại nhân cách khác trong người của Thường Miên, Tiêu Phàm suy nghĩ xa xăm, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Mà giờ phút này, Thường Miên đang ngủ say dường như mơ thấy cái gì đẹp đẽ, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc, nhàn nhạt, vừa hiện một chút, thân thể mềm mại lại xích gần vào ngực của Tiêu Phàm…

Ôm ấp con gái, bưng tai bịt mắt, không nhúc nhích tí nào, đêm dài đằng đẵng cũng không biết ôn hương trong ngực.

Chó má! Tại sao lại thành ra như vậy?! Lão tử cũng không phải Liễu Hạ Huệ có "Năng lực giả" kia, đối mặt với tình huống như vậy làm sao có thể bình tĩnh được!

Bi ai nhất chính là, hôm nay ta bị kẻ xấu hạ độc vào trong rượu, làm mất bảo kiếm mang theo người, coi như "kẻ địch" ở gần trong gang tấc, ta cũng không có cách nào để không bị tổn thương.

Thân không có lưỡi đao, chính là gặp phải tình trạng tay không tấc sắt, lại có thể có gì hành động, đêm dài đằng đẵng, đơn giản chính là ngồi bàn chông nha!

Đáng sợ nhất chính là, sau lưng Thường Miên còn có một đứa trẻ vị thành niên, khiến cho trong lòng Tiêu Phàm nhất thời chịu đủ mọi khiển trách về đạo đức.

Tiếp tục ngủ! Tiếp tục ngủ!

Gặp quỷ, coi như kiếm đã rời khỏi người, nhưng trước mặt là tình thế cực kì nghiêm trọng, cũng chưa chắc có thể yên ổn mà nằm ngủ!

Luyện khí dưỡng hơi thở! Luyện khí dưỡng hơi thở!

Trong lòng Tiêu Phàm mặc niệm, đối mặt với hoàn cảnh khó khăn như vậy, Tiêu Phàm chỉ có thể sử dụng Thục Sơn Điều Tức Chi Thuật, lấy về phòng ngực kẻ địch bên ngoài.

Bí thuật của Thục Sơn quả nhiên ghê gớm, mới qua mấy hơi, khí tức trong cơ thể đã lưu chuyển, nội tâm trở nên nhẹ nhõm.

Mà ở trong thời khắc này, Thường Miên đang trong mộng khẽ động, ấm áp mềm mại mang theo một chút gây rối cọ qua cọ lại trước ngực Tiêu Phàm…

A! Mẹ nó! Lão tử muốn tẩu hỏa nhập ma! Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ nha!

…

Trước kia chơi đùa suốt đêm thật thoải mái, nhưng bây giờ Tiêu Phàm đã rất ít khi làm như vậy, bỗng nhiên lại như vậy, thân thể của hắn vẫn chưa thể thích ứng kịp.

Tiêu Phàm hơi mở đôi mắt tràn đầy tia máu, nội tâm đều đã sụp đổ.

Thường Miên vẫn treo trên người Tiêu Phàm như cũ, nhìn bộ dáng của cô, dường như tối hôm qua ngủ được rất dễ chịu, cho nên đến giờ phút này, vẫn không thể rời khỏi ngực của Tiêu Phàm.

Chương 730: Cầu Cứu

Chương 732: Cầu Cứu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thường Miên ngủ ngon, tất nhiên Tiêu Phàm có một đêm không ngủ.

Suốt một đêm đó Tiêu Phàm đã làm cái gì? Dù sao những thứ có thể làm, muốn làm, nhưng lại thiếu vũ khí quan trọng thì muốn làm cũng không được.

Đủ kiểu rơi vào đường cùng, nhiều lần Tiêu Phàm thực hiện tâm pháp luyện khí dưỡng thần của Thục Sơn, chân khí trong cơ thể lớn một cách vô cùng quỷ dị, khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy cổ quái, cái này khiến hắn có chút hoài nghi tối hôm qua có phải mình đã thực sự tẩu hỏa nhập ma hay không.

Cho tới bây giờ, Tiêu Phàm thực sự có chút bội phục Liễu đại gia.

Hắn thực sự không rõ tên kia có thể làm như nào mà được ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, dù sao tối hôm qua Tiêu Phàm làm "Nữ nhân" lại là chuyện tuyệt vọng nhất trong lịch sử cả đời làm nam nhân của hắn…

…

"Ừm *Ngủ thật dễ chịu nha* "

Thường Miên tỉnh lại một chút, duỗi lưng một cái.

Mà âm thanh mang vẻ tràn đầy hạnh phúc này của Thường Miên vang lên, cũng chính là thông báo một đem dài đằng đẵng đã kết thúc…

"Ăn đi, ăn xong rồi thay quần áo tôi đưa cô về."

Sữa bò, bánh mì, cộng thêm một phần trứng tráng, bữa sáng đơn giản mà dinh dưỡng, có thể thấy được Thường Miên thiện lương mà hiền lành.

Đầu Miên Miên khi ngủ dậy có hơi rối, ngồi trước bàn ăn, cái đầu nhỏ khẽ lắc lư, dường như còn chưa hoàn toàn tỉnh lại trong giấc ngủ.

Hai chị em thuần khiết đáng yêu, cũng khiến cho Tiêu Phàm có chút hâm mộ.

Ăn sáng xong, Tiêu Phàm liền đi vào phòng tắm, dự định thay đổi quần áo nữ trước đó đã được hong khô kia.

Một lần nữa cầm quần áo của "mình", Tiêu Phàm không khỏi cảm thán, sau một đêm "tra tấn" tàn khốc, chính mình cũng chưa phạm phải bất cứ sai lầm không thể bù đắp nào, thật sự là quá may mắn.

Chỉ cần sau đó, thay đổi quần áo, lại đi về trụ sở, hành trình thống khổ lần này, có thể đến đây là kết thúc.

Nghĩ được như vậy, trong lòng Tiêu Phàm nhẹ nhõm không ít, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên tấm gương trong phòng tắm, hình dạng người trong gương, vẫn đẹp trai như cũ…

Từ từ đã, đẹp trai?

A! Vì sao mà lại biến trở về vào lúc này rồi!

Có điều may mắn là biến trở về trong phòng tắm, nếu là lúc đang ăn điểm tâm mà lộ ra nguyên hình, thì mình chắc chắn sẽ chết chắc!

Nhưng lần này mình nên làm cái gì đây!

Bây giờ mình còn đang ở trong nhà vệ sinh của nhà Thường Miên, quần áo trong nhà vệ sinh chỉ có đồ cho con gái, vậy là mình phải mặc đồ con gái đầy sỉ nhục này và xông ra ngoài? Hay là bảo tồn tôn nghiêm của một người nam nhân mà để trần truồng và chạy ra ngoài?

A! Đây đều là những lựa chọn vô dụng gì vậy! Để cho người ta lựa chọn thế nào, làm sao mà cảm giác chọn cái nào cũng đều là chết vậy!

"Tử Phàm, cô ở trong đó đã thay xong quần áo chưa?"

Nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gọi, mồ hôi lạng của Tiêu Phàm liền tuôn ra.

"Tử Phàm, cô có nghe thấy tôi nói gì không?"

Tiêu Phàm bóp bóp cái mũi, âm thanh thì thầm nói: "Ừm, tôi định tắm một chút."

Nói xong, Tiêu Phàm cuống cuồng lo lắng vặn một bên vòi hoa sen, tiếng nước rào rào trong nháy mắt vang lên trong nhà tắm.

“Ầu, vậy cô tắm đi, cô có thể dùng hiếc ở bên trên giá kia cũng được, đúng, cô không sao chứ, tại sao tôi cảm giác giọng nói của cô nghe là lạ.”

“Không có việc gì! Không có việc gì!”

“Không có việc gì là ổn rồi…”

…

Phù ~

Tạm thời đã giấu giếm được.

Nhưng sau đây nên làm thế nào mới được, tắm rửa cũng không thể tắm đến thiên hoang địa lão nha!

Ông trời của ta, hiện tại ta đang bị vây trong phòng tắm nhà của một người con gái!

Mà để giải quyết phiền phức lần này, chỉ có thể dựa vào sức bản thân mình rõ ràng không được, nếu như bị lộ…

“Nam sinh nào đó người mặc quần áo nữ một mình xông vào ký túc xá Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S…”

Nghĩ được nhưu vậy, trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhiên rùng mình một cái.

A! Ta không muốn bị lên báo đâu! Đây nhất định chính là khiến ta phải chịu nỗi xấu hổ cả đời!

Với lại nếu như bị Thường Miên biết được thân phận của mình, vậy chắc chắn ngay cả bạn bè cũng không thể làm được!

Không chỉ có như thế, nếu như nhân cách thứ hau của cô mà xuất hiện, hôm nay mình có thể sống sót mà rời khỏi nơi này được hay không vẫn là một vấn đề.

Mình cần trợ giúp, nhưng bây giờ ai có thể giúp mfinh?

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, giống như cũng chỉ có một người biết chuyện này của mình, có khả năng giúp mình một tay, mặc dù tên kia là một con người đã hỏng bét.

Hồ Phỉ Phỉ, đây chính là lừa đảo không đáng tin cậy, nhưng là vì sinh tồn, Tiêu Phàm chỉ có thể ăn nói khép nép mà cầu cạnh cô.

…

"Thường Miên, cô có thể cho tôi mượn điện thoại một chút có được không?

"Nhưng Tử Phàm, không phải bây giờ cô đang tắm sao, muốn lấy điện thoại của cô để làm gì?"

"Tôi cả đêm chưa về, trong nhà nhất định sẽ vô cùng lo lắng, tôi phải gọi điện báo bình an với họ."

"Đúng là như vậy, chuyện này đúng là quan trọng, một người con gái cả đêm không về, trong nhà nhất định sẽ cực kì lo lắng, vậy cô mau gọi điện đi."

Cửa phòng tắm mở ra một cái khe hở, Thường Miên cũng không duy nghĩ nhiều, liền đem điện thoại đưa vào…

Tiêu Phàm không có điện thoại của Hồ Phỉ Phỉ, nhưng hắn phỏng đoán, trong điện thoại của Thường Miên có thể sẽ có, cũng là bạn tốt trong trò chơi, dưới tình huống bình thường chắc chắn sẽ trao đổi phương thức liên lạc.

Quả nhiên, Tiêu Phàm rất nhanh tìm được ba chữ "Hồ Phỉ Phỉ" trong danh bạ.

Thế là, Tiêu Phàm mang theo tâm tình phức tạp nhấn nút gọi đi…

Đại viện Hồ gia khu nhà giàu thành phố S…

Tốt hôm qua tâm tình của Hồ Phỉ Phỉ thật sự không tốt, bởi vì là lần đầu tiên cô đưa ra lời mời hẹn hò với một "nam sinh", thế mà lại bị cự tuyệt không còn mặt mũi, Hơn nữa bộ dáng chạy trốn của Tiêu Phàm như gặp phải quỷ, vô cùng kinh hoảng, khiến cho nội tâm một mỹ nữ là Hồ Phỉ Phỉ bị tổn thương.

Cho nên đêm qua sau khi Hồ Phỉ Phỉ trở về nhà, tức giận rất lâu, mới có thể chìm vào giấc ngủ, sáng sớm hôm nay lại bị đánh thức bởi chiếc điện thoại…

Là ai mà không biết thể thống như vậy, lại dám gọi điện thoại quấy rầy vào lúc này!

Chẳng lẽ không biết Hồ Phỉ Phỉ đại tiểu thư ta thích được ngủ trong nắng sớm mờ mờ của buổi sáng sao!

Hả? Thường Miên?

Hồ Phỉ Phỉ cho là mình nhìn lầm, dùng sức xoa xoa con mắt, nhưng chữ hiện trên màn hình điện thoại, vẫn không mảy may biến chuyển.

Vì sao lại là cô ấy? Ài, được rồi…

"Alo?"

Sau khi nghe được thanh âm truyền đến từ trong điện thoại, Hồ Phỉ Phỉ đầu tiên là sững sờ, sau đó liền cười vui vẻ, trong mắt không hề còn một chút vẻ buồn ngủ.

"Alo?"

Nghe được giọng nói chuyện vô cùng thân thiết của Hồ Phỉ Phỉ từ trong loa truyền đến, Tiêu Phàm chợt cảm thấy rùng mình.

Nhưng hiện tại hắn nhất định phải chịu đựng một thân không được tự nhiên, cố nén xúc động mà cúp luôn điện thoại, bắt đầu cầu cứu nữ nhân hố đen.

"Hồ Phỉ Phỉ sao?"

Nghe được thanh âm của Tiêu Phàm trong điện thoại, Hồ Phỉ Phỉ vô cùng sững sờ, vẻ buồn ngủ liền tan biến trong nháy mắt.

“Cô nghe có kỹ, tôi là Tiêu Phàm. Tối hôm qua sau khi chúng ta tách ra, đã xảy ra rất nhiều chuyện, một chốt lát tôi cũng không thể nói rõ ràng. Tình huống bây giờ vô cùng khẩn cấp, tôi liền nói ngắn gọn. Bây giờ, tôi mang trạng thái nam sinh bị vây trong ký túc xá nữ sinh của Thường Miên trong Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S! Cho nên… Hồ đại tiểu thử, cô đại nhân đại lượng, tha thứ cho lỗi lầm của tiểu nhân tối hôm qua, mau mang một bộ quần áo nam đến cứu tôi đi!”

“Lượng tin tức có chút lớn nha ~ Một đêm không gặp, anh vẫn phong lưu như cũ, thế mà có thể xâm nhập vào phòng tắm trong ký túc xá của Thường Miên, Phàm muội muội của tôi anh quả nhiên thật là có bản lĩnh nha, ha ha ~”

Hồ Phỉ Phỉ lộ ra tiếng cười trên nỗi đau của người khác, Tiêu Phàm cũng không dám tức giận dù chỉ một chút.

“Đừng cười, tình huống khẩn cấp, tôi van xin cô mau cứu tôi ra ngoài, hiện giờ tôi đang dùng cớ tắm rửa để kéo dài thời gian, nếu quá lâu sẽ bị bại lộ, cô chính là cứu tinh của tôi đó, đại tiểu thư đừng lề mề có được không!”

Chương 731: Phát Hiện

Chương 733: Phát Hiện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nhưng tôi là như vậy thì có ích lợi gì chứ? Phải biết Thường Miên chính là chị em tốt của tôi đó, anh nói xem bỗng dưng có một nam sinh xuất hiện bên trong phòng tắm của ký túc xá cô ấy, tôi lại lén gạt cô ấy như vậy, có phải hơi…”

“Được được được! Cô đừng lãng phí thời gian, chỉ cần cô mang theo một bộ quần áo nam cứu tôi ra ngoài, mặc kệ điều kiện gì tôi cũng đồng ý với

cô!”

Tiêu Phàm biết rõ hồ đồ đáp ứng điều kiện với Hồ Phỉ Phỉ, đơn giản không khác giao dịch với ác ma là mấy, nhưng tình hình bây giờ làm gì có chỗ cho phép hắn chần chừ, chỉ có thể kiên trì hứa hẹn.

“Thật không?!”

“Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!”

“Ha ha, được, Phàm muội muội. Ở trong phòng tắm rửa thân thể cho sạch sẽ, tỷ tỷ này sẽ đến cứu ngươi…”

…

Cúp điện thoại, nội tâm Tiêu Phàm liền thấp thỏm, đem hi vọng cuối cùng của mình đặt lên người Hồ Phỉ Phỉ, đối với hắn mà nói thật sự là một chuyện khó có thể yên tâm.

…

Tiếng nước chảy trong phòng tắm lúc đứt lúc nối, giống như một trận mưa tí tách tí tách, mà trái tim của Tiêu Phàm lại không ngừng đập loạn, dày đặc như nhịp trống.

Hai tay Tiêu Phàm tóm chặt lấy chốt cửa, bởi vì hắn sợ có người bất ngờ xông vào, dù là cửa phòng tắm đã khóa trái, cũng không thể khiến hắn yên tâm thêm chút nào.

Lịch sử cuộc gọi trong điện thoại của Thường Miên đã sớm bị Tiêu Phàm xóa đi, nghe âm thanh nước chảy dối ào ào, thời gian trôi qua khiến trong lòng Tiêu Phàm trở nên vô cùng rõ ràng.

Không biết có phải nguyên do Thường Miên có thói quen tắm rửa rất lâu, nên khi Tiêu Phàm ở trong phòng tắm hồi lâu mà không ra, cô cũng không nghi ngờ, mà đúng lúc này, tiếng chuông cửa êm tai rốt cuộc cũng vang lên, nội tâm Tiêu Phàm cũng theo đó mà nhảy một cái!

Tiêu Phàm cũng không có tính theo thời gian, nhưng nghe tiếng chuông cửa vang lên, trong lòng của hắn lại sinh ra một ý nghĩ như vậy.

Cô thế mà lại nhanh đến như vậy?!

“A! Tôi đến rồi!”

Cửa bị Thường Miên mở ra, Hồ Phỉ Phỉ liền trực tiếp hét to một tiếng, Tiêu Phàm biết đây chính là cô ra hiệu với mình.

“Phỉ Phỉ? Tại sao cô lại đến chỗ tôi vào lúc sáng sớm như vậy?”

Nhìn thấy Hồ Phỉ Phỉ xuất hiện, Thường Miên có vẻ hơi bất ngờ.

“Ai u, cô không biết đâu, tôi cũng không muốn đến sớm như vậy, bình thường vào lúc này, tôi còn nằm ngủ trên chiếc giường lớn ở nhà ~ Nhưng là hôm nay có người bạn tốt sáng sớm gọi điện cho tôi đi hỗ trợ muội muội của cô ấy về nhà.”

Hồ Phỉ Phỉ vừa nói chuyện vừa đi vào trong, trong nháy mắt liền đi tới trước cửa phòng tắm.

“Muội muội?”

Thường Miên cảm thấy hơi hoang mang đối với câu nói của Hồ Phỉ Phỉ.

“Đúng vậy, cô gái kia tên là Tiêu Tử Phàm, nghe nói cô ấy đang ở chỗ của cô, cho nên tôi tới đón cô ấy trở về.”

Hồ Phỉ Phỉ đã đứng ở trước cửa phòng tắm, âm thầm gõ gõ lên cánh cửa phía sau.

Tiêu Phàm ở phía sau cửa tất nhiên hiểu ý, lập tức mở khóa cửa, mở ra một cái khe hẹp.

“Ầu! Làm sao có thể trùng hợp như vậy! Hóa ra Tử Phàm là muội muội của bạn của cô sao! Vừa nãy tôi còn đang định đưa cô ấy trở về, không nghĩ cô sẽ đến đây.

“

Thường Miên nghe lời nói của Hồ Phỉ Phỉ, vỗ hai tay, có vẻ hơi hưng phấn, mà nhân cơ hội này, Hồ Phỉ Phỉ nhanh chóng nhét một cái túi vào trong khe

cửa, cửa phòng tắm lại một lần nữa được khép kín lại.

Tiêu Phàm nhìn quần áo đã chuẩn bị xong trong túi, lệ nóng quanh tròng!

Quần áo nam đã tới tay! Làm tốt lắm!

“Đúng rồi, Thường Miên, Tử Phàm hắn đang ở đâu?”

“Đang tắm rửa, cô đợi một chút có lẽ sắp xong rồi.”

“Vậy tôi cùng cô đến gian phòng phía trước ngồi một chút đi.”

“Được thôi.”

…

Thành công dẫn Thường Miên vào gian phòng bên trong, trước khi đi Hồ Phỉ Phỉ lại gõ gõ cửa phòng tắm, ra hiệu Tiêu Phàm có thể nhân cơ hội này thông qua đại sảnh chạy đến ngoài cửa.

Mà lúc này ở trong phòng tắm Tiêu Phàm đã sớm mặc xong quần áo gọn gàng, nghe được âm thanh ám hiệu này vang lên, phát hiện bước chân của Thường Miên và Hồ Phỉ Phỉ càng ngày càng xa, trong lòng càng trở nên khẩn trương.

“Oa, Thường Miên, gian phòng của cô vẫn sạch sẽ giống như lúc trước!”

Tiêu Phàm nghe xong, trong lòng liền run lên.

Ngay tại lúc này! Mình nhất định phải nhân cơ hội mà Hồ Phỉ Phỉ phải vất vả mới có thể giúp mình sáng tạo ra này để xông ra ngoài ký túc xá này, đào thoát thăng thiên!

Tiêu Phàm nahnh chóng kéo cửa ra vào ra, định sẽ một hơi phi nhanh ra ngoài!

Nhưng mới vừa mở cửa, cả người hắn bỗng dưng bất động.

Hồ Phỉ Phỉ và Tiêu Phàm phối hợp vô cùng tốt, nhưng bọn hắn lại không để ý đến một điểm, bên trong ký túc xá này cũng không phải chỉ có một mình Thường Miên ở…

Thường Miên lúc này đã bị Hồ Phỉ Phỉ dẫn vào trong phòng, mà Miên Miên mắt mũi nhập nhèm đang đứng trước cửa phòng tắm, hiển nhiên đêm qua hơn một giờ mới ngủ, khiến cho tiểu loli này mệt muốn chết rồi.

Lúc này Tiêu Phàm vừa mở cửa, cả người lập tức bị bại lộ trước mặt cô bé!

Trong lòng Miên Miên liền nhảy một cái, trừng lớn hai mắt, miệng nhỏ hiện lên hình chữ "O", một vẻ mặt mơ hồ.

Tiêu Phàm cũng không khá hơn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Miên Miên duỗi tay nhỏ ra, dụi dụi hai mắt của mình, lại mở mắt ra nhìn một lần nữa, dường như trước mắt chỉ là một hư ảnh, một giây đã biến mất không thấy.

Miên Miên gãi đầu một cái, cái đầu mới được chải gọn đã rối tung lên, trên trán trong nháy mắt đã hiện lên thêm mấy cái dấu hỏi.

Ngủ đến hồ đồ rồi?

Nghĩ nửa ngày, thực sự không rõ ràng, Miên Miên dứt khoát không suy nghĩ nữa, mơ mơ màng màng đi vào trong phòng tắm, đóng cửa lại, đặt mông ngồi lên bồn cầu, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lại khôi phục bộ dạng mặt ủ mày chau một lần nữa.

Lúc này Tiêu Phàm mang theo cái túi đã sắp xếp gọn quần áo nữ, ngồi xổm bên cạnh cổng ký túc xá, vuốt ngực, mồ hôi lạnh toát ra.

Miên Miên xuất hiện thật là đáng sợ, lúc nãy xém chút nữa đã bị cô bé phát hiện, may mắn dưới tình thế cấp bách mình đã sử dụng "Kim Tàm Thoát Xác", bằng không kế hoạch đào thoát lần này của mình đã bị thất bại trong gang tấc…

"Tại sao anh lại ở đây vậy?"

Lúc này, thanh âm của Thường Miên bỗng nhiên truyền đến từ phía sau lưng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghe được tiếng nói chuyện, liền vô cùng cứng ngắc mà quay đầu lại.

Lúc này Thường Miên đang dùng bộ mặt không hiểu gì đứng đằng sau mà nhìn hắn, mà thần sắc của Hồ Phỉ Phỉ lại lộ ra vẻ đáng tiếc…

"Tại sao anh lại ở đây vậy?"

…

Tại sao anh lại ở đây?

Đương nhiên là do em mang về rồi!

Thế nhưng mà… Mình có thể nói như vậy sao?

Nhìn ánh mắt trong suốt của Thường Miên, trong lòng Tiêu Phàm lại cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Mình lại phải nhận thua như vậy?

Không! Nếu nhận thua mình nhất định phải chết, loại tình huống này "Thẳng thắn sẽ khoan hồng kháng cự sẽ nghiêm trị" căn bản không thích hợp!

Cho nên là… Mình sẽ không dễ dàng từ bỏ!

Tiêu Phàm đột nhiên đứng dậy, đổi một bộ dáng nghiêm túc, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Thường Miên, nghiêm trang nói: "Anh tới đón muội muội họ của anh!"

"Muội muội của anh?"

"Đúng vậy! Tiêu Tử Phàm chính là muội muội của anh, em ấy mới gọi điện thoại nói em ấy đang ở đây, nên anh liền tới!" Tiêu Phàm mặt dạn mày dày ngụy biện nói.

“Phỉ Phỉ, cô vừa nói người nhờ cô tới đón muội muội chính là hắn?”

“A?! Phải.”

Hồ Phỉ Phỉ cứ nghĩ sau khi Tiêu Phàm bị bại lộ sẽ lên diễn một vở kịch dài, không nghĩ đến Tiêu Phàm có thể giảo biện như vậy, một chút đã có thể xoay chuyển tình thế lại.

“Tử Phàm là muội muội của anh?”

Nghe được lời của Hồ Phỉ Phỉ, Thường Miên quay đầu lại đánh giá Tiêu Phàm một lần nữa, nghĩ thầm thảo nào tối hôm qua mình lại cảm thấy Tiêu Tử Phàm và Tiêu Phàm giống nhau như vậy.

Nghĩ tới những lời mình nói với Tiêu Tử Phàm trong đêm hôm qua, sắc mặt của cô không khỏi trở nên phiếm hồng, trong lòng thoáng chút lo lắng, sau khi Tử Phàm trở về có thể sẽ nói lung tung cái gì đó…

“Nhưng tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Chương 732: Rút Lui

Chương 734: Rút Lui

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thường Miên nhìn Tiêu Phàm đứng trước mặt mình, vẫn cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“A… Là Tử Phàm vừa mở cửa cho anh vào.”

“Nhưng nơi này là ký túc xá của nữ sinh, cấm nam sinh ra vào mà. Vì sao anh có thể lên đây, lại không bị di trông coi dưới lầu ngăn cản?”

“Cái này… Khi anh lên đây căn bản không gặp phải dì trông coi nào.”

Da mặt của Tiêu Phàm cũng thật dày, chém đến như vậy mà mặt cũng không đỏ một chút nào, nhìn Tiêu Phàm trấn định như thế, Thường Miên cũng không khỏi hoài nghi đối với suy nghĩ của mình.

Chẳng lẽ lại trùng hợp đến mức không đụng trúng dì trông coi dưới lầu?

"Vậy bây giờ Tử Phàm đã đi đâu rồi?"

"Em ấy vừa mới cầm điện thoại cùng túi tiền anh mang cho em ấy, đã tự mình rời đi trước rồi…"

"Mấy người đến đón Tử Phàm, kết quả là Tử Phàm còn chưa chào tạm biệt tôi đã rời đi trước rồi?"

Đối với logic của chuyện này, Thường Miên thực sự có chút choáng.

"À, thật sự là vô cùng có lỗi, muội muội của anh em ấy rất sợ người lạ, hi vọng em có thể hiểu được…"

"Sợ người lạ? A, cái này ngược lại em thật ra có thể hiểu được, bởi vì Miên Miên cũng giống như vậy. Nhưng mà, tối hôm qua em ôm cô ấy ngủ một đêm, cô ấy cũng không có đối xử lạnh nhạt với em?"

Vừa dứt lời, Tiêu Phàm liền cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo từ Thường Miên ở đằng sau lưng quét về phía mình.

Nhìn thần sắc hung ác cùng nụ cười nhàn nhạt vô cùng quỷ dị của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm dường như bị dọa đến sắp khóc rồi.

"Anh thật sự cảm ơn em, em họ được em chiếu cố như vậy, mới có thể vượt qua một buổi tối đáng sợ ở bên ngoài. Nếu không gặp được em, anh cũng thật sự không biết nên làm như thế nào! Nếu như Tử Phàm em ấy ở bên ngoài gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, anh cũng không thể hoàn thành lời giao phó của cha…"

Tiêu Phàm một mạch xông lên phía trước, vươn tay ra cầm lấy hai tay của Thường Miên, ngoài mặt là thái độ cảm kích vạn phần, nhưng thực ra đang đề phòng Hồ Phỉ Phỉ phản bội, làm bại lộ hoàn toàn mọi chuyện.

Hiện giờ Tiêu Phàm đang nắm chặt hai tay Thường Miên, nếu như đợi chút nữa hoàn toàn mất khống chế, hắn có thể phong tỏa hai tay của Thường Miên, thực hiện hành động chế trụ.

Nhưng mà dường như Hồ Phỉ Phỉ cũng không có ý định làm bại lộ chân tướng trước mặt Thường Miên, chỉ là luôn dùng ánh nhìn không có ý tốt mà nhìn Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Sau khi Thường Miên bỗng nhiên bị Tiêu Phàm cầm hai tay, cảm nhận được lực đạo từ lòng bàn tay truyền lại, không khỏi cảm thấy xấu hổ, nhưng nhìn người con trai trước mặt mình, cô lại có chút không muốn nhanh chóng rút tay ra, thế là Thường Miên cứ như vậy để Tiêu Phàm tùy ý cầm.

Một nam nhân thương yêu muội muội của mình như thế, nhất định là một người ấm áp, Thường Miên âm thầm suy nghĩ.

…

Cứ như vậy, dưới cái nhìn chăm chú rất có thâm ý của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm ở trong hiện thực quen biết với Thường Miên một phen, cũng chân thành biểu đạt thành ý cảm tạ đối với Thường Miên.

Sau một trận trao đổi "tình hữu nghị" cẩn thận cảnh giác, Tiêu Phàm cuối cùng cũng có thể đi ra khỏi ký túc xá nữ sinh vô cùng kinh khủng này.

Đương nhiên, giữa đường lại gặp Miên Miên từ phòng tắm đi ra, xém chút nữa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Miên Miên nhìn thấy Tiêu Phàm xuất hiện, bị dọa đến tỉnh cả ngủ, trốn ở sau lưng Thường Miên, cau mày, thần sắc trở nên luống cuống, trên đầu bày ra dấu chấm hỏi.

Có điều cũng may Miên Miên vẫn chỉ là một đứa trẻ, những chuyện cô bé nhìn thấy thì trong mắt người lớn đều không côi là thật, dưới sự an ủi "chân thật" của Hồ Phỉ Phỉ cùng Thường Miên, đứa trẻ đáng thương này lại chuyển thành bắt đầu hoài nghi chính mình…

Thế là phù, Tiêu Phàm dựa vào hàng loạt lí do vớ vẩn nhưng kiên quyết, đã có thể miễn cưỡng lấp liếm tình huống này.

Việc này khiến Hồ Phỉ Phỉ cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng nổi, có điều Tiêu Phàm lại cảm thấy hắn đã dùng hết may mắn cả đời vào chuyện này.

Sau khi xuống lầu, Tiêu Phàm lại không có chuyện "trùng hợp" như vậy, một dì trông coi ký túc xá nữ sinh với vẻ mặt hung tợn đã trực tiếp ngăn hắn lại.

Có điều Tiêu Phàm tiên hạ thủ vi cường (1), nhanh chóng cầm hai tay dì mà tỏ vẻ cảm kích: "Thật sự là cảm kích nữ sinh trường Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, mọi người đúng là tấm gương tốt! Em họ đêm qua không cẩn thận bị kẻ xấu cho uống thuốc mê, nếu không có nữ sinh của quý trường đây ra tay cứu giúp, để cô ấy ở lại qua đêm, em họ chắc chắn sẽ bị người ta làm hại, vậy thì cháu thân là ca ca lại không thể chăm sóc tốt cho muội muội của mình, cũng không biết nên làm như thế nào với lời giao phó của cha mẹ…"

Em họ, muội muội của Tiêu Phàm trong mắt dì đương nhiên sẽ không là Tiêu Tử Phàm, dù sao Tiêu Phàm cùng Tiêu Tử Phàm sẽ không có khả năng đồng thời xuất hiện, cho nên vị nữ sinh họ Hồ có dáng người cực tốt đang đứng bên cạnh kia, đã bất đắc dĩ trở thành muội muội ra ngoài bị cho uống thuốc mê trong miệng Tiêu Phàm.

Dì trông coi nhìn bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt của Tiêu Phàm, lại nhìn Hồ Phỉ Phỉ xinh đẹp gợi cảm đứng bên cạnh, liền lập tức chấp nhận lời lẽ chắp vá của Tiêu Phàm, để Tiêu Phàm thuận lợi rời khỏi.

Trước khi đi, dì còn tận tình khuyên bảo, giao phó Tiêu Phàm một chút, phải tiếp thu thật tốt bài học lần này, xem trọng muội muội của mình, đừng để những lưu manh có ý đồ xấu có cơ hội làm hại.

…

Sau khi Tiêu Phàm rời đi, Thường Miên ôm lấy Miên Miên đang hoài nghi về nhân sinh, bước xuống giường.

Nhìn ở gian phòng bên cạnh có hai máy chơi game đang bật "Tân Sinh", trong lòng Thường Miên liền nghĩ đến người nào đó, không khỏi cảm thấy có chút tiếc hận.

"Không nói thêm lời nào cả… Có điều, Hồ Phỉ Phỉ quả nhiên cho quan hệ tốt với hắn, thế mà sáng sớm lại cùng hắn đến đây đón Tử Phàm trở về, haizz…"

Thường Miên nhìn lên trần nhà, yếu ớt thở dài một tiếng, cũng không biết mình đang cảm thán điều gì…

…

Một chiếc xe thể thao màu đỏ chót phi nhanh trên đường, ngoại hình vô cùng lóa mắt, cùng tiếng động cơ rung động lòng người, lướt qua vô số người qua đường.

Tiêu Phàm đang ngồi ghế lái phụ trên chiếc xe thể thao của Hồ Phỉ Phỉ.

Nếu là trước đây được ngồi lên chiếc xe thể thao hàng hiệu có giá trị không nhỏ như này, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ mừng rỡ thưởng thức xung quanh một chút, cũng mong muốn được sờ lên tay lái.

Nhưng bây giờ hắn chỉ là ngồi lẳng lặng, ngơ ngác nhìn cảnh đường phố lướt qua bên ngoài cửa sổ.

Tiêu Phàm lại thoáng sờ dây an toàn đã thắt chặt trước ngực, trong lòng dường như yên ổn hơn một chút…

(1) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Thoát khỏi vực sâu, liền ngã vào hang hổ, bên cạnh là một người con gái xinh đẹp đang cầm tay lái, khiến Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng khẩn trương.

"Sáng sớm đã được xem một bộ phim không tệ, mặc dù kịch bản vẫn đi theo khuôn sáo cũ, nhưng diễn xuất của nhân vật nam chính thật là tuyệt vời nha, chỉ một chút nữa thôi tôi đã trở thành fan hâm mộ của nhân vật nam chính rồi ~ Có điều, tỷ tỷ tôi hiện giờ rất hiếu kỳ, đêm qua đã xảy ra chuyện gì…"

“Tôi có thể không nói hay không…”

“Anh đoán xem? Cũng không biết tối hôm qua tên khốn nạn nào, trực tiếp chạy thoát khỏi buổi hẹn hò với tỷ tỷ ta, khiến tỷ tỷ ta vô cùng đau lòng. Cũng đúng, tỷ tỷ ta không thể để anh ôm lấy mà ngủ suốt đêm, lựa chọn Thường Miên mới là người tốt nhất. Dù sao Phàm muội muội tuy là thân nữ nhi, vẫn có chí nam nhi nha, có điều anh thật là to gan.”

Nghe Hồ Phỉ Phỉ trêu chọc quở trách, trong lòng Tiêu Phàm liền hoảng, mồ hôi lạnh ứa ra…

Nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn không nói một lời, Hồ Phỉ Phỉ nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Ài, nói thế nào thì Hồ Phỉ Phỉ ta cũng là một cô gái ấm áp hiền lành, đạo lý trong lòng không muốn thì đừng đẩy cho người khác trong lòng tôi vẫn là hiểu được. Nếu anh không muốn nói ra chuyện xảy ra vào tối hôm qua sau khi tách nhau ra, tôi cũng sẽ không cưỡng ép. Có điều nha, nếu Phàm muội muội không thích nói chuyện, vậy tỷ tỷ ta phải đi tìm Thường Miên để nói chuyện rồi…”

Chương 733: Hồ Gia

Chương 735: Hồ Gia

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Uy hiếp, trần truồng trắng trợn mà uy hiếp.

Sắc mặt Tiêu Phàm trở nên trắng bệch, trong lòng đắng chát, bởi vì hắn biết, hắn hoàn toàn không có cách nào phản kháng sự uy hiếp lúc này của Hồ Phỉ Phỉ…

…

“Ha ha ha, anh bị uống thuốc mê?! Sau đó bị Thường Miên mang về nhà?! Ha ha ha, nam nhân kia đúng là có con mắt tốt, thế mà lại thấy mỹ nhân

tuyệt sắc Phàm muội muội này, thật sự là không tầm thường nha! Có điều hiệu quả phát ngôn sản phẩm của anh cũng quá tốt rồi, sớm biết vậy tôi đã không nhét ‘ Thuốc phun sương phòng sói Lich King’ vào trong ba lô của anh, thật là hủy hoại một đoạn nhân duyên tốt đẹp!”

Nghe tiếng cười tràn đầy ác ý của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm cũng không nói gì, bởi vì hắn biết chỉ có im lặng mới có thể khiến Hồ Phỉ Phỉ nhanh giảm hứng thú hơn.

Có điều thời gian hồi chiêu thức của Hồ Phỉ Phỉ vẫn rất lâu, cô cứ một mình cười không ngừng, cũng không có một chút cảm thấy cô đơn, cho đến khi cơ mặt cảm thấy có chút mệt mỏi, cô mới có dấu hiệu ngừng lại.

“Ài, cho nên nói, lúc trước anh hẹn hò với tỷ tỷ thì tốt bao nhiêu, cũng sẽ không đụng phải nam nhân hư hỏng ấy, còn xem chút nữa bị người khác chiếm tiện nghi.” Nói đến chỗ này, khóe miệng Hồ Phỉ Phỉ lại không nhịn được mà kéo ra: “Tỷ tỷ ta sáng sơm đi ra ngoài cứu được anh, chắc hẳn anh vẫn còn nhớ chuyện trước đó mình đã đồng ý cái gì.”

“Ừm, nói đi, cô muốn đạo cụ trò chơi gì bên trong “Tân Sinh”, tôi cũng có thể cho cô, một mình mang cô đi làm nhiệm vụ cũng được…”

Sở dĩ Tiêu Phàm nhắc đến “Tân Sinh”, là bởi vì Tiêu Phàm từ việc trong trò chơi của Hồ Phỉ Phỉ cùng với đống đồ hiệu trên chiếc xe thể thao này mà đưa ra phán đoán, trong thực tế nữ nhân này căn bản không thiếu thứ gì, cho nên Tiêu Phàm cho rằng Hồ Phỉ Phỉ có việc muốn mình xử lý, vậy chỉ có thể là đồ vật trong trò chơi.

“Vì sao lại có điều kiện của “Tân Sinh” trong việc này, tôi nhớ lúc trước khi chúng ta thương lượng, cũng không phải là giải pháp này.”

Không phải ở trong “Tân Sinh”? Vậy trong thực tế mình có cái gì có thể giúp đỡ cô?

“Trong hiện thực tôi cũng không có gì có thể giúp cô, nếu là đồ vật cô muốn mà không mua nổi, thì tôi càng không mua nổi.”

“Vì sao anh lại nghĩ tới những thứ dung tục như vậy? Tôi cũng không nói anh đi mua đồ cho tôi, chuyện này nhất định là anh có thể giúp được tôi, bởi vì anh là nam nhân đó! Mặc dù trước đây biến thành nữ, còn xém chút nữa bị hạ dược, ha ha…”

Nói đến đây, Hồ Phỉ Phỉ lại không tim không phổi mà cười ha hả.

Nam nhân?! Chẳng lẽ cô lại muốn mình lấy thân báo đáp? Tuyệt đối không thể! Bởi cô còn chưa nhìn thấy khi mình làm người mà! Chẳng lẽ…

“Tôi sẽ không vì cô mà bán thân!”

“Chuyện này anh không bán thân thật đúng là không được, bồi phú bà một ngày, tôi liền tha cho anh một mạng. Nếu như anh không đồng ý, tôi sẽ lập tức lái xe trở về tìm Thường Miên mà tâm sự về chuyện muội muội của bạn…”

“Mẹ nó! Làm sao cô lại ác độc như vậy, thế mà lại thật sự muốn tôi bán thân?! Mặc dù anh đây anh tuấn tiêu sái, nhưng làm người có giới hạn nhất định, việc bị phú bà bao dưỡng, tôi tuyệt đối sẽ không làm!”

“Ai lại muốn bao nuôi anh! Không biết nhìn lại bản thân!”

“Hả?”

“Tôi chỉ muốn anh đi làm bia đỡ đạn cho tôi mà thôi!”

Nghe Hồ Phỉ Phỉ nói như vậy,

Tiêu Phàm thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì Hồ Phỉ Phỉ người này làm việc hoàn toàn không có tiêu chuẩn, vì vui đùa, cái gì cũng đều làm được, vừa nãy Tiêu Phàm thật sự coi là Hồ Phỉ Phỉ muốn bán đứng mình.

“Vậy cô còn nói để cho tôi bồi phú bà một ngày?!”

“Theo giúp tôi không phải chính là bồi phú bà một ngày sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ ta còn không tính là phú bà?!”

“Việc này…”

Tiêu Phàm cuối cùng cũng hiểu rõ, mình lại bị Hồ Phỉ Phỉ quay mòng mòng.

“Hiện tại anh ở lại nhà tôi, buổi chiều con ruồi đáng ghét sẽ xuất hiện, anh ngăn cản hắn ta trở về, việc này lập tức hoàn thành.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Vậy anh còn nghĩ như thế nào?”

“Được rồi…”

Chiếc xe thể thao màu đỏ chót ngoặt một cái trên đường phố, nhanh chóng chạy tới khu nhà giàu thành phố S.

Khu nhà giàu thành phố S, chính như tên của nó, là nơi mà người giàu có ở.

Đương nhiên, nó vốn dĩ không có cái tên như vậy, nếu ban đầu kiến thiết giống như vậy, sẽ lộ ra vẻ rêu rao quá mức, bộ phận quy hoạch thành phố cũng sẽ không có phép loại khu vực phân chia giàu nghèo rõ ràng như vậy xuất hiện.

Có điều hoàn cảnh ở đây là tốt nhất thành phố S, tự nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều người có tiền đến đây mua phòng, người giàu có càng tụ càng nhiều, lại không nhìn thấy quyền thế tài chính cuộn cuồn sóng ngầm ở địa phương, trong lúc mọi người đang lấy lại tinh thần, nơi đây đã biến thành chỗ các phú thương quyền quý ở lại.

Cũng bởi vì quang cảnh xung quanh nơi đây, chỗ này sau đó đã bị mọi người gọi là khu nhà giàu.

Tiêu Phàm là một người dân bình thường, chưa từng tới nơi này, bình thường cũng sẽ không muốn tự làm xấu mặt mình mà đến nơi này. Lần đầu tiên theo Hồ Phỉ Phỉ lái xe tiến vào, hắn lập tức cảm nhận được nơi đây không giống bình thường.

Công trình công cộng bên đường, kiến trúc xung quanh, nhân viên quản lý, nhìn qua đều ưu tú hơn bên ngoài không ít, nhất định phải nói, Tiêu Phàm cảm thấy cho dù là một cái cây nhỏ ven đường ở chỗ này, cũng có thêm vài phần khí phái so với bên ngoài, cái này có lẽ chính là khí chất mà vẻ quyền quý mang đến.

Hồ Phỉ Phỉ lái xe thể thao vào, thần sắc lộ ra vẻ vô cùng tự nhiên, như vậy cũng thật phù hợp với vai diễn quý bà của cô.

Có điều khi theo Hồ Phỉ Phỉ vào trong, Tiêu Phàm lại càng cảm thấy rợn cả tóc gáy, bởi vì nữ nhân này rõ ràng lái vào dải đất trung tâm của khu nhà giàu.

Khu nhà giàu mặc dù không có phân chia địa vị rõ ràng, nhưng ý nghĩa của việc ở nơi trung tâm là như thế nào, Tiêu Phàm cũng có thể hiểu.

Sau khi đợi Hồ Phỉ Phỉ dừng xe, Tiêu Phàm đã cảm thấy có chút sợ hãi với bối cảnh trong hiện thực của Hồ Phỉ Phỉ, bởi vì nhà cô chính là ở bên trong trung tâm của trung tâm khu nhà giàu đó!

“Hồ Phỉ Phỉ, nhà cô là làm gì.”

“Cha tôi là kinh thương.”

Ngược lại Hồ Phỉ Phỉ là trả lời vô cùng tùy ý.

Kinh thương?

Đó chính là thương nhân rồi. Nhất định là loại rất có tiền, bằng không làm sao có thể ở nơi như thế này.

Có điều thương nhân cũng tốt, sẽ không có cái gi quyền quý làm giá đỡ.

Tiêu Phàm thoáng nhẹ nhàng thở ra, liền mở dây an toàn đi xuống xe.

Có điều đợi đến khi Tiêu Phàm thấy rõ cột mốc bắt mắt trước cửa nhà Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm xém chút nữa bị dọa tới ngất đi…

Hổ Nữu, Hổ Nữu, tại sao Hồ Phỉ Phỉ lại đặt tên trong "Tân Sinh" là Hổ Nữu chứ?

Hổ Nữu dĩ nhiên chính là bé gái nhà họ Hồ, lúc trước Tiêu Phàm chính là nghĩ như vậy…

Nhưng nhìn thấy ký hiệu trước cổng chính của nhà họ Hồ, hắn lại có cách nghĩ khác.

Nhà Hồ Phỉ Phỉ kinh doanh, Tiêu Phàm vốn tưởng rằng Hồ gia là một phú thương vô cùng lớn, thật không ngờ sự thật lại vượt xa dự liệu của hắn.

Tượng đầu Hổ uy mãnh, toàn thân đen nhánh, tạo hình đơn giản này chính là ký hiệu trước cổng chính của nhà họ Hồ.

Ở Trung Quốc, theo truyền thống thì những nhà làm ăn buôn bán thường thích những màu may mắn như hồng hồng đỏ đỏ, loại ký hiệu lấy màu đen làm chủ đạo này quả thật rất hiếm thấy.

Nhưng lại có một nhà lấy màu đen làm chủ đạo cho biểu tượng công ty cực kỳ nổi tiếng, đó chính là Hổ Thị, ở trong nước không ai không biết đến "Long Hổ Song Hùng", một vế trong đó chính là tập đoàn Hổ Thị.

Long Hổ Song Hùng, chính là hai tập đoàn cực lớn, trong đó Long chính là gia đình của Long Ngạo Thiên, người quen cũ của Tiêu Phàm.

Lĩnh vực đầu tư của nhà họ Long liên quan đến mọi mặt sinh hoạt ăn ở của mọi người, cho nên sản phẩm tập đoàn Long Thị đã sớm trở thành một sự tồn tại không thể thiếu trong cuộc sống hàng ngày của mọi người.

Chương 734: Em Trai Em Gái

Chương 736: Em Trai Em Gái

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà Hổ Thị lại không "gần dân" như Long Thị, bởi vì nó không kinh doanh các mặt hàng thân cận với cuộc sống đời thường, nhưng lại càng không thể coi thường hơn so với Long Thị, bàn về lực ảnh hưởng, có lẽ còn đứng trên Long Thị.

Bởi vì cái đầu hổ đen này sẽ chỉ xuất hiện trên những ngành máy móc điện tử, hóa chất, sắt thép, công trình quân sự liên quan đến mạch sống kinh tế quốc dân.

Nghe nói, ngay cả tài chính để nghiên cứu "Tân Sinh", tỉ lệ đầu tư của Hổ Thị cũng chiếm phần rất lớn.

Thảo nào Hồ gia vào lúc "Tân Sinh" vừa mới bắt đầu đã biết được ý đồ được thiết định thật sự của trận doanh Ác Ma.

Sau khi ý thức được Hồ Phỉ Phỉ chính là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Hổ Thị, Tiêu Phàm rốt cuộc hiểu được vì sao cô gái này vẫn luôn có dáng vẻ không chút sợ hãi, có tập đoàn Hổ Thị chống lưng, dưới gầm trời này, còn có thứ gì có thể dọa dẫm Hồ Phỉ Phỉ đây?

Xem ra chính mình đã chọc tới một nhân vật ghê gớm rồi!

…

Sau khi Hồ Phỉ Phỉ xác nhận thân phận trước cổng chính xong, cửa tự động địa viện của Hồ gia liền tự động mở ra, Hồ Phỉ Phỉ ngáp một cái liền trực tiếp đi thẳng vào, Tiêu Phàm theo sát phía sau.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong nội viện, Tiêu Phàm giật nảy cả mình.

Trong nội viện cũng không bày biện quá nhiều đồ trang trí thể hiện thực lực của Hổ gia, phóng mắt nhìn cũng chỉ thấy một mảnh vườn trồng các loại hoa cỏ, cổ thụ, nhưng sân cỏ trong nội viện trước mặt này rộng hơn dự kiến của Tiêu Phàm rất nhiều.

Phải biết rằng chỗ này chính là khu nhà giàu của thành phố S, tấc đất tấc vàng đó, Hồ gia vậy mà mua để trồng cỏ, cứ chỉ nàu cơ bản chính là quá

mức xa xỉ, cũng chỉ có loại tài đại khí thô như tập đoàn Hổ Thị mới làm được.

Tiêu Phàm đi theo Hồ Phỉ Phỉ trên con đường mòn rải dọc trên mặt cỏ, đi tới, Tiêu Phàm mới nhìn thấy chỗ tường vây rõ ràng có mấy trạm gác ẩn giấu, thời thời khắc khắc bảo vệ sự an toàn của Hồ gia.

Trong chốc lát, Tiêu Phàm và Hồ Phỉ Phỉ đã đi đến trước biệt thự trong viện, Hồ phỉ Phỉ vừa đến gần, cửa lớn liền tự động mở ra, một đám người giúp việc chia ra đứng hai bên, cung cung kính kính nghênh đón Tiêu Phàm và Hồ Phỉ Phỉ vào cửa.

Lần đầu tiên thấy tư thái này, Tiêu Phàm không khỏi có chút khẩn trương, hơi gật đầu, lễ phép ra hiệu với bọn họ, Hồ Phỉ Phỉ lại không thèm để ý đến những người này, trực tiếp kéo Tiêu Phàm vào trong, nói thầm với Tiêu Phàm: "Anh chào hỏi đám người nhàm chán này làm gì, anh không biết đó thôi, trong nhà bọn họ rất cứng nhắc, cái gì mà quy quy củ củ, không thú vị chút nào."

Tiêu Phàm có chút cạn lời với lời nói của Hồ Phỉ Phỉ, người ta là người giúp việc cũng không phải là diễn viên hài, tất nhiên muốn hoàn thành những sự dặn dò của chủ một cách có quy củ, sao có thể thú vị được chứ…

…

"Chị Phỉ Phỉ! Chị về rồi! Hôm nay chị có thể chơi đùa với tụi em không?"

Cha mẹ Hồ Phỉ Phỉ hình như không có ở nhà, ra đơn Hồ Phỉ Phỉ chính là hai tiểu thí hài hết sức phấn khởi, quần áo lộng lẫy, xem ra chính là con nhà giàu.

Hai người bạn nhỏ một nam một nữ này, nhìn tuổi có vẻ giống mới lên tiểu học, khuôn mặt nhỏ trắng nõn nà, đôi mắt tròn xoe rất đáng yêu.

"Haizz ~ thật ngại quá. Tối qua khuya lắm chị mới ngủ,

sáng sớm hôm nay lại bị người nào đó làm phiền phải đi ra ngoài làm việc, bây giờ mới trở về, buồn ngủ quá, chị muốn đi nghỉ ngơi một chút. Chẳng

quam chị mang đến cho các em một món "đồ chơi" này, anh này gọi là Tiêu Phàm, hai đứa tụi em chơi với anh ấy đi."

Nói xong, Hồ Phỉ Phỉ liền trực tiếp quay đầu nhỏ giọng dặn dò Tiêu Phàm: "Anh trước tiên chơi đùa với hai con ốc sên đáng ghét này đi, bé trai này là em trai của tôi, tên là Hồ Lượng Lượng, bé gái là em gái của tôi, tên là Hồ Tinh Tinh. Bản tiểu thư rất buồn ngủ, phải đi ngủ đây, anh tuyệt đối đừng để cho hai tiểu thí hài này đến quấy rầy tôi, đợi đến chiều, anh lại đi ngăn cản cái con ruồi kia thì liền có thể về nhà rồi."

Sau khi nói xong, Hồ Phỉ Phỉ đến đầu cũng không thèm quay lại, liền trực tiếp đi về phong của mình ở trên lầu, để lại một thân một mình Tiêu Phàm và hai tiểu quỷ ngơ ngác nhìn nhau…

Tiêu Phàm nhìn hai đứa bé đáng yêu trước mặt, trong lòng thầm nói, không hổ là em trai em gái của Hồ Phỉ Phỉ, đều có gen tốt giống như Hồ Phỉ Phỉ, ngũ quan xinh xắn và khuôn mặt hoàn mỹ này, tương lai nhất định sẽ trở thành soái ca, mỹ ngữ người gặp người thích.

Hy vong hai đứa nhỏ này không có tính cách cổ quái, ác liệt như chị của tụi nó.

Chẳng qua tụi nó nhỏ như vậy, cũng không đến mức giống như chị của tụi nó đi?

…

Sau khi Hồ Phỉ Phỉ đi, Lượng Lượng và Tinh Tinh đều có vẻ hơi mất mát.

Tinh Tinh quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Phàm đang đứng ngốc bên cạnh, cực kỳ ghét bỏ nói: "Anh ơi, chị Phỉ Phỉ nói người này là ai?"

"Hình như gọi là cái gì mà Tiêu Phàm, chị Phỉ Phỉ nói hắn là đồ chơi đó ~ nhưng nhìn bộ dáng nghèo kiết hủ lậu của hắn, cũng không biết có thứ gì vui…"

"Được rồi, chúng ta vẫn nên tự mình chơi thôi, em cũng cảm thấy cái tên này ngơ ngơ ngác ngác, bộ dáng giống như đầu óc không thông minh

lắm…”

“Ai nói không phải chứ, nhìn hành vi cử chỉ lúc đi đến của hắn, đã cảm thấy cái tên này giống như chưa trải việc đời…”

….

Nghe hai tiểu quỷ này đứng trước mặt mình anh một câu em một câu giống như đang ở nơi không người, trên trán Tiêu Phàm nổi đầy gân xanh.

Mệt hắn lúc nãy còn cảm thấy hai tiểu quỷ này thật đáng yêu, không ngờ lại là cái bộ dạng nhị thế tổ này, xem ra phải dạy dỗ tụi nó một chút mới được!

“Lượng Lượng, Tinh Tinh, hai em đang nói nhỏ chuyện gì vậy?”

Tiêu Phàm nén lửa giận trong lòng xuống, thân thiện hỏi.

“Ai cho phép anh gọi thẳng tên của chúng tôi! Anh phải gọi chúng tôi là Lượng Lượng thiếu gia, Tinh Tinh tiểu thư mới đúng!”

Đứa bé trai nghe thấy cách xưng hô của Tiêu Phàm, lộ vẻ bất mãn, cực kì cao ngạo chỉ trích.

“Lượng Lượng thiếu gia, Tinh Tinh tiểu thư?”

“Đúng, gọi thế mới đúng chứ, thân là một món đồ chơi, sao có thể gọi thẳng tên chủ nhân chứ…”

Lượng Lượng vẫn không ngừng líu lo dạy dỗ Tiêu Phàm, hoàn toàn không phát hiện Tiêu Phàm đã chậm rãi kéo ống tay áo lên, cho đến khi Tinh Tinh kéo một góc áo của nó thì nó mới phản ứng.

“Anh…Anh muốn làm gì?! Chẳng lẽ anh muốn tạo phản hả?!” Lượng Lượng rốt cuộc cảm thấy hơi sai sai, có chút sợ hãi lùi lại phía sau…

“Haizz, Lượng Lượng thiếu gia, tôi đây cũng là vì muốn tốt cho cậu, tôi không hi vọng sau này cậu sẽ biến thành bộ dạng ngang ngược kia như chị cậu, khiến cho tâm hồn của nhiều người bị tổn thương…”

…

“A! Anh mau thả tôi ra! Anh muốn làm gì tôi? Cái tên khốn này!”

Lượng Lượng kêu thảm không ngừng bởi vì lúc này nó đã bị Tiêu Phàm tóm chặt, dùng loại hình phạt đánh đòn tàn khốc này để nghiêm trị một trận.

“Tinh Tinh tiểu thư, tôi phải gọi em là Tinh Tinh hay vẫn là Tinh Tinh tiểu thư đây?” Tiêu Phàm quay đầu mỉm cười nói với Tinh Tinh đang đứng bên cạnh.

Tinh Tinh nhìn nụ cười quỷ dị kia của Tiêu Phàm, lại nhìn Lượng Lượng đang bị Tiêu Phàm ôm chặt trên đùi đánh đòn, nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Anh gọi tôi là Tinh Tinh là được rồi…”

…

Sau khi đại náo một trận không có kết quả, Lượng Lượng liền trực tiếp khuất phục dưới dâm uy của Tiêu Phàm.

“Được rồi, vậy tôi tạm thời cho anh gọi tôi là Lượng Lượng, nhớ kỹ, chỉ là tạm thời thôi, đợi đến khi chị Phỉ Phỉ của tôi ngủ dậy, tôi liền sẽ kể với chị ấy hành động hung ác anh vừa làm với tôi, đến lúc đó, anh chết chắc rồi!”

Trước mặt Tiêu Phàm, Lượng Lượng vẫn quật cường như cũ, chỉ là trong giọng nói còn kèm theo một chút nghẹn ngào đã bán đứng cậu bé.

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ cao ngạo của Lượng Lượng, cười cười nói: “Vậy thì tốt, đã như vậy, chúng ta đi chơi thôi, các em muốn chơi trò gì? Chơi trốn tìm hay là diều hâu bắt gà con?”

Chương 735: Cái Tên Quen Thuộc

Chương 737: Cái Tên Quen Thuộc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Thôi đi, anh thật ngây thơ…”

Lượng Lượng và Tinh Tinh lại nhìn Tiêu Phàm bằng ánh mắt khinh bỉ, khiến cho Tiêu Phàm suýt chút nữa lại không nhịn được mà túm lấy hai đứa tiểu quỷ không hiểu chuyện này mà hành hung một trận.

“Vậy các em nói nên chơi trò gì?”

“Hừ! Anh cái tên nhà quên này, tôi sẽ cho anh mở mang kiến thức một chút về những thứ mà Lượng Lượng tôi cất giữ!”

Rất nhanh, Tiêu Phàm liền được Lượng Lượng dắt vào phòng của cậu bé.

“Có nhìn thấy không, đây là bản mô hình siêu nhân kẹo que phiên bản giới hạn, đây là mặt nạ của siêu nhân kẹo que, đây đây là xe ba bánh cực ngầu của siêu nhân kẹo que, đây là thanh kiếm năng lượng của siêu nhân kẹo que, còn có kẹo hoa quả bảy vị siêu nhân kẹo que nữa…”

Nhìn đống đồ chơi mà Lượng Lượng chỉ kia, Tiêu Phàm cảm giác rất khó hiểu, hắn thật sự không hiểu vì sao bộ hoạt hình rõ ràng được xưởng kẹo đầu tư này bây giờ lại được các bạn nhỏ yêu thích như vậy.

“Thế nào, lợi hại chưa?”

“…”

“Có muốn xem cả bộ siêu nhân lollipop với Lượng Lượng tôi không?”

“Không muốn!”

Tiêu Phàm rốt cuộc hiểu rõ tại sao Hồ Phỉ Phỉ lại không muốn chơi với em trai của mình rồi, để mình cùng Lượng Lượng coi hết bộ siêu nhân kẹo que, mình không điên mới là lạ!

“Hoạt hình hay như vậy mà anh lại không muốn xem? Thật sự là không còn gì để nói, chẳng lẽ anh không chút nào quan tâm đến hòa bình trái đất cả sao?”

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ mê muội này của đứa nhỏ Lượng Lượng này thì rất lo lắng nói: "Hòa bình của trái đất giao cho siêu nhân kẹo que bảo vệ là được rồi, chúng ta vẫn nên chơi trò khác đi, Tinh Tinh, em muốn chơi trò gì?"

"Vậy chúng ta chơi trò gia đình đi!"

Bé gái đáng yêu mặc váy công chúa nhìn anh trai của cô bé và Tiêu Phàm nói.

"Vậy liền chơi trò đó đi!" Tiêu Phàm nghe xong, liền trực tiếp ra quyết định, nghĩ thầm quả nhiên cô em gái Tinh Tinh này vẫn ngoan ngoãn một chút, anh trai Lượng Lượng này thực sự quá nghịch ngợm.

Chẳng qua khi chân chính áp dụng, Tiêu Phàm liền không nghĩ như vậy nữa.

Tiêu Phàm vốn nghĩ trò gia đình trong miệng Tinh Tinh là ba người đóng vai gia đình, ai mà ngờ…

"Hả? Cha mẹ con cái, đây mà là đóng vai gia đình gì chứ? Như vậy cũng quá nhàm chán đi…"

Thế là sự tình liền biến thành như vầy…

"Hoa phi, ngươi lui xuống cho ta!"

"Hoàng thượng, hoàng thượng, thần thiếp không làm được đâu!"

"Hoa phi, ngươi muốn làm phản phải không, lại dám không nghe mệnh lệnh của trẫm?"

"Hoàng thượng, ngài không thể độc sủng Chân Huyên được, trong hậu cung nhất định phải cùng hưởng ơn mưa móc mới được…"

"Ngươi đây là đang bất mãn với trẫm sao?"

"Thần thiếp không dám…"

“Vậy còn không mau lui xuống?”

“Nhưng hoàng thượng…”

“Tiện nhân già mồm, còn không mau cút đi, chẳng lẽ muốn trẫm ban cho ngươi nhất trượng hồng hả?”

…

Không sai, đây chính là trò chơi gia đình mà Tinh Tinh nói.

Hoàng thượng này chính là Lượng Lượng, Hoa phi là Tinh Tinh, Chân Huyên dĩ nhiên chính là Tiêu Phàm, cho nên bối cảnh của trò chơi gia đình này chính là “Chân Huyên truyện”.

Nhưng từ khi bắt đầu cái “trò chơi gia đình” này, Tiêu Phàm liền đơ luôn, hắn không ngờ cặp an hem này nhỏ như vậy đã bắt đầu chơi trò cung đấu, lòng dạ thâm sâu như thế, sau này lớn lên nhất định sẽ có tiền đồ vô cùng vững chắc, không hổ là em trai em gái của yêu nữ Hồ Phỉ Phỉ.

Đối với biểu hiện ngây ngốc của Tiêu Phàm, Lượng Lượng và Tinh Tinh tất nhiên cực kỳ bất mãn, nói: “Tụi tôi cho anh làm vai chính, sao anh lại ngây ngốc như vậy, rốt cuộc anh có chơi trò gia đình được không vậy?”

“…”

“Cả buổi không nói câu nào, không hòa vào cảnh diễn, kỹ thuật diễn yếu kém như vậy, nhân vật đần giống như anh, trong phim truyền hình tuyệt đối sống không quá ba tập…”

Tiêu Phàm bị hai bị “đạo diễn nhí” phê bình, hơn nữa còn phê bình kỹ thuật diễn mà Tiêu Phàm cực kỳ có tự tin nhất, chuyện này khiến Tiêu Phàm cảm thấy đời người thật sự là không còn gì để nói…

Tiêu Phàm phá hỏng trò chơi gia đình, trong lòng Lượng Lượn và Tinh Tinh, địa vị của hắn lại càng thấp hơn.

Nhận thấy ánh mắt cực độ xem thường của hai nhóc tỳ này, Tiêu Phàm cũng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Mình cũng không tin, chẳng lẽ Tiêu Phàm mình ngay cả hai tên tiểu quỷ mà cũng không bằng!

Thế là Tiêu Phàm bị ép phải sử dụng tuyệt chiêu, Ngự Kiếm Thuật.

Năng lực đặc biệt, ở trong lòng trẻ con có sức hấp dẫn rất lớn, vả lại thi triển năng lực đặc biệt trước mặt trẻ con cũng không dễ bị người khác hoài nghi, bởi vì người lớn đều không xem lời nói của trẻ con ra gì.

Trong bộ phim Hàn cực kỳ kịch tính "Vì Sao Đưa Anh Đến", nam chính chính là sử dụng dị năng để hoàn toàn thuyết phục được đứa em vợ vẫn luôn đề phòng mình, hiện tại Tiêu Phàm cũng muốn sử dụng chiêu này.

"Lượng Lượng, Tinh Tinh, nếu không để anh biểu diễn một năng lực đặc biệt cho hai đứa xem nhé…"

Tiêu Phàm cõi lòng tràn đầy tự tin nói, thầm nghĩ lần này mình nhất định có thể khiến cho hai tiểu quỷ này sùng bái.

"Năng lực đặc biệt? Vậy anh biểu diễn xem đi…"

"Các em nhìn kỹ, lên!"

Tiêu Phàm lại bắt đầu giả vờ giả vịt vận công, sử dụng Ngự Kiếm Thuật nâng đồ chơi bay lơ lửng.

Nhìn con búp bê siêu nhân kẹo que bị Ngự Kiếm Thuật điều khiển bay lơ lửng, Tiêu Phàm có chút đắc ý, hắn hơi chờ mong phản ứng của Lượng Lượng và Tinh Tinh lúc này.

"Chỉ thế thôi à?" Lượng Lượng và Tinh Tinh nhìn Tiêu Phàm biểu diễn, có vẻ hơi mất hứng.

"Cái gì gọi là chỉ thế thôi à? Chẳng lẽ hai đứa tụi em có thể làm được hả?"

Nhìn thấy biểu hiện bình tĩnh của Lượng Lượng và Tinh Tinh, Tiêu Phàm có chút mất bình tĩnh.

"Không làm được đâu."

“Vậy sao tụi em lại nói chỉ có như vậy chứ?”

“Nhưng thần tượng siêu nhân kẹo que của tôi có thể nâng cả một tòa cao ốc, cứu vớt nhân loại lúc nguy cấp đó.” Lượng Lượng kiêu ngạo nói.

“Đúng vậy, Oa Oa Oa Tiểu Ma Tiên cũng có thể dùng oa lực để nâng thiên thạch sắp đâm vào trái đất lên, hơn nữa còn có thể loại bỏ hoàn toàn sự tà ác trong tâm hồn mọi người.” Tinh Tinh cũng thuận miệng tiếp lời.

Tiêu Phàm nghe xong thì triệt để sụp đổ, siêu nhân kẹo que, còn có Oa Oa Oa Tiểu Ma Tiên nghe giống như một loài lưỡng thể kia rốt cuộc là thế nào?! Vì sao có thể so sánh mình với hai nhân vật hiếm thấy như vậy chứ?!

Thế mà ngay cả dị năng cũng không thể làm tâm hồn của hai tiểu quỷ này rung động, vậy rốt cuộc trong hiện thực còn có thứ gì có thể khiến hau tiểu quỷ này sùng bái không chứ?

“Chẳng lẽ hai đứa các em không sùng bái ai trong đời thực cả sao?!”

Tiêu Phàm không ôm hy vọng quá nhiều hỏi một câu, nhưng hắn không ngờ sau đó thế mà từ trong miệng hai tiểu quỷ này hắn lại nghe thấy một cái tên quen thuộc…

“Có chứ! Tuyết Nặc!”

Tuyết Nặc?!

Cái tên này nghe quen quen như đã từng nghe thấy ở đâu rồi thì phải, trong lúc nhất thời Tiêu Phàm chưa nhớ ra người này.

“Anh Tuyết Nặc rất tuyệt, anh ấy chính là học trưởng của chúng tôi, thành tích học tập tốt, đánh nhau lại lợi hại, quan trong nhất chính là dáng người rất xinh đẹp!”

Học trưởng? Rất xinh đẹp? Vì sao hắn nghe cảm giác cứ là lạ?

“Chẳng qua điều ghê gớm nhất chính là anh ấy chính là người cầm đầu tiểu học Quỳ Hoa ma ma! Anh không biết danh hiệu này của anh ấy vang dội như thế nào trong những trường tiểu học xung quanh đâu!”

Người cầm đầu tiểu học Quỳ Hoa ma ma? Nghe thấy cái danh hiệu quen tai này, Tiêu Phàm rốt cuộc cũng đã hồi phục thần trí.

Không thể nào, chẳng lẽ là tên nhóc kia? Thằng em trai biến thái của Tuyết Dạ?

Lúc ấy Tiêu Phàm nghe Tuyết Nặc nói danh hiệu của nó chính là người cầm đầu tiểu học Quỳ Hoa ma ma khiến cho người ta khóc không ra nước mắt, còn tưởng rằng cái thằng nhóc này đang nổ thôi, không ngờ thật sự có chuyện như vậy!

"Đúng vậy, anh không biết học trưởng Tuyết Nặc ưu tú, xinh đẹp như công chúa thế nào đâu, rất nhiều nữ sinh thích anh ấy." Tinh Tinh khoe khoang về Tuyết Nặc một phen, trong mắt ẩn ẩn phát ra một loại tình cảm không rõ.

"Học trưởng Tuyết Nặc rất lợi hại, quan trọng nhất chính là, anh ấy thậm chí còn xinh đẹp hơn cả hoa khôi của lớp chúng tôi…" Nhắc đến Tuyết Nặc, Lượng Lượng cũng có chút hưng phấn, trên mặt lại có chút phiếm hồng.

Chương 736: Gặp Mặt

Chương 738: Gặp Mặt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có chuyện rồi!

Không ngờ hai an hem nhà này lại say mê em trai biến thái của Tuyết Dạ thích mặc trang phục nữ như vậy! Mặc dù mức độ vặn vẹo của Tuyết Nặc không bằng anh của nó, đối với trang phục nữ chỉ hơi quen thôi chứ chưa hình thành tình cảm, cho nên không bị trò chơi "Tân Sinh" cho vào trận doanh Ác Ma, nhưng nhìn bề ngoài thì nó chính là một bản thu nhỏ của Tuyết Dạ, vẫn là một tên biến thái thích mặc đồ của phụ nữ!

Nếu Lượng Lượng và Tinh Tinh đều thích học trưởng xinh đẹp thích mặc đồ của con gái này, Tiêu Phàm thật không dám đảm bảo trong tương lai,

tính cách của bọn nó còn có thể trưởng thành một cách bình thường hay không! Đặc biệt là dưới tình huống được dẫn dắt bởi người chị gái biến thái là Hồ Phỉ Phỉ…

Chẳng qua sinh vật giống như Tuyết Dạ, quả nhiên đều là tai họa!

Hiện thực không được thì trận doanh Ác Ma sẽ đón chào cậu…

…

Buổi trưa, Hồ Phỉ Phỉ rốt cuộc đã rời được chiếc giường, sau khi rửa mặt liền xuống lầu dùng cơm với đám Tiêu Phàm.

Vốn cho rằng Tiêu Phàm sẽ lải nha lải nhải phàn nàn về hai con sên con Lượng Lượng và Tinh Tinh này, không ngờ trên mặt Tiêu Phàm lại chỉ có một chút khổ sở mà thôi.

Điều càng làm cho Hồ Phỉ Phỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là hai đứa tiểu quỷ cao ngạo Lượng Lượng và Tinh Tinh này lại thể hiện cực kỳ nhiệt tình với Tiêu Phàm.

Chuyện này khiến cho Hồ Phỉ Phỉ không hiểu ra sao, cái đám trong trò chơi cũng vậy mà ở đây cũng vậy, chẳng lẽ Tiêu Phàm có thiên phú dễ được con nít yêu thích hả?

Hồ Phỉ Phỉ nào biết được, sau khi Tiêu Phàm nói trong "Tân Sinh" hắn có quen với Tuyết Nặc, hai mắt của Lượng Lượng và Tinh Tinh liền sáng lóng lánh, sau đó lại nói với hai đứa rằng hắn cùng đội với anh trai Tuyết Dạ của Tuyết Nặc, Lượng Lượng và Tinh Tinh liền hoàn toàn nghe lời. Hai đứa nghĩ thầm hóa ra cái người gọi là Tiêu Phàm này chính là người cùng bối phận với anh trai của học trưởng Tuyết Nặc!

Kết quả là không hiểu sao hình tượng của Tiêu Phàm trong lòng hai tiểu quỷ này lại trở nên cao lớn, thái độ của hai đứa đối với Tiêu Phàm cũng dần dần trở nên nhiệt tình, nhiệt tình đến mức khiến Tiêu Phàm cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Nghĩ đến sự nhiệt tình mà hai tiểu quỷ này đối với mình đều là bởi vì tiểu chính thái Tuyết Nặc thích mặc đồ nữ kia, trong lòng Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy một trận bi ai.

Không ngờ giá trị mị lực của hắn lại không sánh được với một tiểu thí hài nữa.

Sau khi ăn cơm xong, Tiêu Phàm liền nói lời tàm biệt trong sự lưu luyến không thôi của Lượng Lượng và Tinh Tinh, rời đi cùng với Hồ Phỉ Phỉ.

…

"Phàm muội muội, không ngờ anh lại có thể ở chung với hai tiểu quỷ phiền phúc này, thật là không đơn giản nha ~"

Sau khi ăn no ngủ kĩ, tinh thần của Hồ Phỉ Phỉ đã sớm sung mãn, mở cửa xe, mỉm cười trêu chọc Tiêu Phàm.

Cô vốn dĩ cho rằng Tiêu Phàm sẽ kiêu ngạo nói khoác một phen, không ngờ Tiêu Phàm chỉ cười khổ một cái, liền không để ý đến nữa.

Hồ Phỉ Phỉ nhìn thấy phản ứng của Tiêu Phàm cũng cảm thấy tẻ nhạt vô vị, trực tiếp nói đến công việc buổi chiều: "Chờ một lát anh theo tôi đi gặp Lý công tử, đại thiếu gia của một thương gia bất động sản. Đuổi cái con ruồi đáng ghét đó đi, nhiệm vụ của anh coi như hoàn thành."

Tiêu Phàm nhìn cảnh đường phố lướt qua ngoài cửa sổ xe,

thuận miệng nói: "Tôi thật sự không rõ, người giống như cô, vì sao lại có loại phiền phức như vậy chứ."

"Lời này của anh là có ý gì?!" Hồ Phỉ Phỉ tất nhiên cảm nhận được trong lời nói của Tiêu Phàm có ý gì đó, có chút bất mãn hỏi.

"Sao phải nói rõ ra chứ, chính cô cũng hiểu mà…"

"Anh thật sự coi chị đây là hồng thủy mãnh thú sao, anh có biết đại tiểu thư Hồ Phỉ Phỉ của Hồ gia tôi đây chính là thục nữ nổi danh nhất của xã hội

thượng lưu hay không, là tình nhân trong mộng của rất nhiều nam sĩ đồng thời là đối tượng kết hôn lý tưởng nhất!

“Cô là thục nữ nổi danh nhất xã hội thượng lưu?! Vậy thì cái xã hội thượng lưu này rốt cuộc phải dã man hung tàn như thế nào chứ ~”

“Anh…” Hồ Phỉ Phỉ âm thầm mắng một câu: “Thường ngày lúc gặp những tên kia tất nhiên sẽ thu liễm một chút, nếu không thì khi về nhà liền sẽ bị ông già lải nhải dài dòng cho một trận!”

“Ừm, tôi hiểu được, chính là cái đám công tử tinh trùng lên não kia không thấy được diện mạo thực sự của cô, haizz, thật là một xã hội thượng lưu ngủ xuẩn và đáng buồn…”

“Anh cũng đừng quan tâm nhiều như vậy! Xế chiều hôm nay, chị đây phải giữ gìn phong phạm thục nữ, không thể tùy tiện ra tay được, miễn việc phá hủy quan hệ mua bán của hai nhà, mà anh nhất định phải chặn con ruồi này giúp tôi! Chặn xong thì công việc kết thúc! Biết chưa!”

“Đã biết!”

Tiêu Phàm nhìn Hồ Phỉ Phỉ xinh đẹp bên cạnh, nghĩ thầm vị đại tiểu thư vô cùng rực rỡ của Hồ gia, cuộc sống thường ngày cũng không dễ dàng…

Xe thể thao màu đỏ xẹt qua trong thành phố như một tia sáng, vụt qua như tên bắn dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, sau một lúc, Tiêu Phàm và Hồ Phỉ Phỉ liền dừng lại trước một hội sở cao cấp nào đó.

Trước cửa hội sở có hầu gái mỉm cười nghênh đón, Hồ Phỉ Phỉ móc từ trong túi xách ra một cái thẻ quơ quơ trước mặt các cô ấy, liền trực tiếp dẫn Tiêu Phàm đi vào.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm đến nơi như thế này, bởi vì nơi này đối với Tiêu Phàm là quá mức xa xỉ, là nơi khoe khoang chuyên dụng của kẻ có tiền, nếu như ngày thường hắn mang theo cái ví tiền teo tóp với chút tiền bên trong đến đây, không thể nghi ngờ chính là một hành động ngu xuẩn.

Cho nên Tiêu Phàm cũng không sao thích được loại hội sở vẻ ngoài hoa lệ kì thật bên trong trống rỗng đến cực điểm như thế này, nhưng hôm nay do Hồ Phỉ Phỉ làm chủ, hắn coi như thuận dường đi đến đây mở mang kiến thức một chút vậy.

Ở trong hành lang vàng son lộng lẫy, sau khi đi theo hầu gái một lúc, Hồ Phỉ Phỉ và Tiêu Phàm liền đi đến một nơi dùng cơm được trang trí lấy màu xanh thẳm làm màu sắc chủ đạo.

Một cây đàn dương cầm màu đen được đặt ở vị trí trung tâm, người đánh đàn khẽ lướt đầu ngón tay, một khúc nhạc cổ điển ưu mỹ liền nhẹ nhàng phiêu đãng trong không gian, khiến cho lòng người vô cùng khoan khoái dễ chịu.

…

“Phỉ Phỉ! Anh ở đây!”

Lúc này, một giọng nói rõ ràng mang theo tâm trạng vui sướng thở phào vang lên, hấp dẫn lực chú ý của Tiêu Phàm.

Chỉ thấy một tiểu tử anh tuấn trẻ tuổi đang đứng trước bàn, mặc vest, nở nụ cười ngại ngùng, trong tay cầm một bó hoa hông đỏ tươi, rất dễ nhận thấy.

Hồ Phỉ Phỉ nhìn thấy người này liền dẫn Tiêu Phàm đi đến.

“Phỉ Phỉ, rất hân hạnh được gặp em, đã lâu không gặp, em càng ngày càng đẹp khiến lòng người rung động!”

Người này nhìn thấy Hồ Phỉ Phỉ đi đến, mắt đều sáng cả lên, nhưng nhìn thấy Tiêu Phàm đi theo phía sau Hồ Phỉ Phỉ, không khỏi nhướng mày hỏi: “Hắn là?”

…

Nhìn thấy anh chàng này chào hỏi Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm liền biết người này chính là mục tiêu lần này.

Nhưng nhìn thấy anh ta tuấn tú lịch sự, hào hoa phong nhã, hoàn toàn không có một chút bộ dáng thiếu gia ăn chơi nào, cũng không biết tại sao anh ta đã làm gì mà lại bị đại tiểu thư Hồ Phỉ Phỉ chán ghét như vậy.

…

“Anh ta là?”

“Bia đỡ đạn” gì đó, quả nhiên dễ thấy, chỉ vừa gặp mặt, ánh mắt của vị công tử này liền chuyển lên người hắn.

Haizz, vậy hắn cũng nên “làm việc” rồi, cố gắng thu hút thù hận thật tốt.

Nghe thấy câu hỏi của Lý công tử, Hồ Phỉ Phỉ chợt cười ngọt ngào, cánh tay hơi cong một chút, lùi một bước ngắn về phía sau, đi về phía Tiêu Phàm, cơ thể cũng hơi nghiêng, cả người dựa sát vào trước ngực Tiêu Phàm, nói: “Thật xin lỗi, Lý công tử, thật ra lòng của tiểu nữ tử đã sớm có người, thật ra…thật ra…anh ấy chính là bạn trai của tôi…”

Hồ Phỉ Phỉ mỉm cười ngọt ngào, trên khuôn mặt có chút ửng hồng khiến Tiêu Phàm sợ đến ngây ngẩn cả người!

Loại phong cách ngôn ngữ này, loại lời nói thỏa đáng có điểm dừng này, còn có thanh âm dần dần thấp đến không thể nghe thấy này, chỗ nào còn giống với bộ dáng Hồ Phỉ Phỉ hung hãn thường ngày, nghiễm nhiên chính là một vị cô nương nhà lành có tri thức, hiểu lễ nghĩa ôn nhu hiền lành mà!

Chương 737: Bia Đỡ Đạn Nhẹ Nhàng

Chương 739: Bia Đỡ Đạn Nhẹ Nhàng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm rốt cuộc hiểu rõ cái gì chính là “Thục nữ nổi danh nhất xã hội thượng lưu, tình nhân trong mộng và là đối tượng kết hôn lý tưởng nhất của rất nhiều nam sĩ”! Thứ này cơ bản chính là kỹ thuật lừa gạt cao cấp của Hồ Phỉ Phỉ đối với người ngoài!

Nhìn vị Lý công tử trước mặt cả người bỗng chốc tràn ngập ghen tỵ, bóp bó hoa đang cầm trong tay đến biến dạng, Tiêu Phàm lại bỗng có cảm giác đồng tình.

Thật là một người đàn ông ngu xuẩn, sao lại có thể thích một cô gái hung tàn như Hồ Phỉ Phỉ vậy chứ…

"Làm sao lại có thể như vậy chứ? Phỉ Phỉ, em đang nói đùa với anh sao?! Sao bỗng nhiên em lại có bạn trai chứ?"

Lý công tử chật vật giữ vững lý trí, biểu tình cực kỳ cứng nhắc hỏi một câu.

"Bởi vì anh ấy rất yêu tôi, cho nên tôi liền đồng ý sự theo đuổi của anh ấy…" Hồ Phỉ Phỉ giải thích rất đơn giản, nhưng sự ngọt ngào trên mặt vẫn vô cùng chướng mắt như cũ.

"Nhưng anh cũng yêu em mà, Phỉ Phỉ!" Lý công tử bỗng trở nên kích động.

Tiêu Phàm nhìn Lý công tử cực lỳ bi thương trước mặt bỗng cảm thấy đồng tình, xem ra vị huynh đệ này đã bị yêu nữ Hồ Phỉ Phỉ lừa gạt không ít.

"Chuyện này…Thật xin lỗi, Lý công tử, tôi lại thích anh ấy hơn." Vẻ mặt Hồ Phỉ Phỉ tối sầm lại, lộ chút xấu hổ.

Lý công tử biết nếu cứ tiếp tục tranh luận thì cũng không có ý nghĩa gì, anh ta nhất định phải thể hiện ưu điểm của mình trước mặt Hồ Phỉ Phỉ, có như vậy mới có thể hạ thấp được Tiêu Phàm, đoạt lại lòng người thương, thế là anh ta cắn răng, cố giả bộ khách khí nói: "Chúng ta trước tiên ngồi xuống nói chuyện đi…"

"Nhưng cái bàn này chỉ có chỗ cho hai người, ba người chúng ta không ngồi được đâu nhỉ? Tôi hay là không làm phiền anh nữa." Hồ Phỉ Phỉ nhìn ánh nến lung linh trên cái bàn tròn nhỏ, nói với Lý công tử.

"Không sao, ở đây còn dư một cái bàn, chúng ta qua bên đó nói chuyện đi." Lý công tử làm sao có thể để cho Hồ Phỉ Phỉ đi được, anh ta nhất định phải thể hiện ưu điểm của mình, đoạt lại Hồ Phỉ Phỉ từ trong tay Tiêu Phàm thì mới bằng lòng bỏ qua.

Một lát sau, Tiêu Phàm liền theo Hồ Phỉ Phỉ và Lý công tử đi đến một cái bàn vuông, Lý công tử cẩn thận xem xét cái người gọi là Tiêu Phàm trước mặt, mà Tiêu Phàm lại thầm tiếc hận vì ánh nến dần dần lụi tàn kia.

"Tại hạ là Lý Đoan Thụy của Lý Thị thành phố S, không biết huynh đài xưng hô như thế nào?"

"Tiêu Phàm."

Nếu như làm "bia đỡ đạn", tất nhiên Tiêu Phàm không cần khách khí với cái tên này làm gì.

"Họ Tiêu? Tiêu gia ở Bắc Kinh?" Lý Đoan Thụy nghe thấy tên của Tiêu Phàm, trong lòng giật mình.

Tiêu gia Bắc Kinh là cái gì?!

Mình sinh ra ở một thành phố N phương nam mà, Bắc Kinh cái gì chứ, tất nhiên không rõ ý mà Lý Đoan Thụy muốn nói, cũng không muốn có quan hệ gì với cái gì mà Tiêu gia Bắc Kinh.

"Vậy anh là?"

"Thì là Tiêu Phàm đó."

Nghe thấy Tiêu Phàm nói vậy, Lý Đoan Thụy trong lòng đắc ý, hóa ra là dân sơn dã không biết từ đâu chui ra, vậy thì càng dễ xử lý rồi.

Kết quả là, Lý Đoan Thụy bắt đầu mở miệng nói say sưa, từ bối cảnh danh giá được giáo dục ở nước ngoài nói đến gần đây anh ta quản lý mấy hạng mục bất động sản trị giá mấy trăm triệu, chính là khiến cho Tiêu Phàm có cảm giác tự ti khi đứng trước mặt anh ta.

Những lời mà Lý Đoan Thụy nói kia.

Tiêu Phàm nghe thấy quả thật cảm thấy có chút dọa người, chẳng qua một chút ý tự ti cũng không có.

Nghe anh ta nói như vậy, Tiêu Phàm trái lại đã hiểu tại sao Hồ Phỉ Phỉ sẽ không thích cái tên này, bởi vì cái tên này trước sau cũng chỉ có mỗi như vậy, trong lời nói và hành động không có chút gì thú vị, theo cách nói của Hồ Phỉ Phỉ thì đó chính là quá mức nhàm chán! Người nhàm chán như vậy, đại vương chuyên gây sự như Hồ Phỉ Phỉ sao có thể để ý đến chứ?

Sau khi nói về một đống thành tích vinh quang, Lý Đoan Thụy lộ vẻ cực kỳ kiêu ngạo, dò hỏi Tiêu Phàm: "Tôi thấy Tiêu huynh tuấn tú lịch sự, nhất định cũng rất lợi hại nhỉ, thể hiện một chút cho huynh đệ chiêm ngưỡng đi, như thế nào?"

Tiêu Phàm hồi tưởng một phen, phát hiện những chuyện mà hắn đã từng trải qua, trước mặt những thành tích của Lý công tử kia quả thật là không đủ dùng. Nêu như phải nói đến chuyện lợi hại, thì chính là chuyện gần đây không hiểu sao hắn lại trở thành "Lich King", nhưng mà chuyện này có thể nói sao?

"Honey, anh nhất định phải thể hiện tài hoa của anh cho anh ta nhìn thấy đó?" Nhìn Hồ Phỉ Phỉ đang ở bên ôn nhu nhắc nhở Tiêu Phàm, Lý Đoan Thụy lại càng ghen tức.

Tiêu Phàm đối với lời nhắc nhở của Hồ Phỉ Phỉ, rõ ràng không hiểu, chẳng lẽ cô ấy muốn hắn bốc phét hả, vậy thì hắn liền bốc phét một chút vậy.

Tiêu Phàm đang định mở miệng, không ngờ Hồ Phỉ Phỉ lại nói trước: "Honey à, anh có thể nói với anh ta là anh có thể đập nát tảng đá lớn trên ngực đó…"

Đập nát tảng đá lớn?! Lý Đoan Thụy nghe xong, trong lòng giật nảy, đây là thứ gì?!

Tất nhiên Tiêu Phàm nghe thấy Hồ Phỉ Phỉ nói vậy cũng không cảm thấy tốt chút nào, cái cô Hồ Phỉ Phỉ này rốt cuộc muốn náo loạn đến mức nào, cô ấy muốn thấy mình bị tảng đá lớn đè chết hả?!

"Tôi sao có thể làm như thế!" Tiêu Phàm có chút bất mãn nói với Hồ Phỉ Phỉ.

“Biến thành con gái anh còn làm được, thế mà lại không là đucợ một chuyện đơn giản như đập đá bằng ngực à?”

“Ai nói với cô chuyện đập nát tảng đá lớn bằng ngực là chuyện rất đơn giản hả? Cô từng thấy tôi dừng ngực đấp nát tảng đá lớn ở trong trò chơi chưa? Tôi cũng không phải là cô, làm sao có thể làm chuyện như vậy được!”

“Vậy anh liền tùy tiện biểu diễn chút gì đó lợi hại, dọa cho tên này chạy luôn đi.”

“Cái gì mà gọi là tùy tiện! Những thứ kia của tôi đều là kỹ năng chiên đấu đó! Đợi lát nữa người ta lại chẳng nhìn tôi như quái vật!”

“Dù sao tôi mặc kệ, hôm nay anh nhất định phải làm tốt chuyện này cho tôi!”

…

Tiêu Phàm và Hồ Phỉ Phỉ thì thầm, Lý Đoan Thụy không nghe rõ, nhưng chuyện Tiêu Phàm và Hồ Phỉ Phỉ anh một câu tôi một câu thân mật không coi ai ra gì lại thực sự kích thích đến Lý Đoan Thụy!

“Hai người đủ rồi!”

“Lý công tử, thật sự xin lỗi, tiểu nữ tử một khi nói chuyện với anh ấy, trong mắt cũng chỉ còn có anh ấy thôi, cho nên rất dễ dàng coi nhẹ những người xung quanh.”

Hồ Phỉ Phỉ thật sự quá độc ác, thời điểm then chốt liền đâm thêm một dao vào vết thương của Lý Đoan Thụy!

“Anh ta rốt cuộc có điểm nào tốt! Lý Đoan Thụy anh rốt cuộc kém anh ta ở chỗ nào? Phỉ Phỉ, từ trước đến nay anh vẫn luôn rất thích em! Vì sao em vẫn luôn không thích anh mà lại thích loại người này chứ!”

“Lý công tử, thật sự rất xin lỗi, chuyện tình cả là chuyện không thể cưỡng cầu được, tiểu nữ tử nhất định muốn gả cho anh ấy.”

Nói xong, Hồ Phỉ Phỉ đứng dậy, cực kỳ lễ phép cúi chào, sau đó liền kéo Tiêu Phàm đi ra ngoài.

Tiêu Phàm vốn tưởng rằng buổi chiều hôm nay hắn sẽ bị giày vò một trận ra trò, không ngờ rằng cái "bia đỡ đạn" là hắn chỉ là đạo cụ của Hồ Phỉ Phỉ, chuyện khác đều đã được yêu nữ này xử lý, thật là một trải nghiệm khác lạ.

Nghĩ đến cuối cùng cũng có thể về nhà, Tiêu Phàm thoáng thở phào, nhưng đúng lúc này, Tiêu Phàm chợt rùng mình, ứa mồ hôi lạnh.

Cảm giác này là?! Dự cảm nguy hiểm!

…

Sau khi xoay người, vẻ nhả nhặn điềm tĩnh trên mặt Hồ Phỉ Phỉ đã sớm biến mất, lần nữa khôi phục vẻ vũ mị kiêu ngạo vốn có.

Hồ Phỉ Phỉ thay đổi vẻ mặt hiển nhiên tâm trạng không tệ, dù sao cô rốt cuộc cũng đã thoát khỏi Lý Đoan Thụy đeo đuổi mãi không thôi.

Loại công tử ca nhàm chán đáng ghét như Lý Đoan Thụy, Hồ Phỉ Phỉ cực kỳ chán ghét, nếu như thường ngày Lý Đoan Thụy ăn chơi trác tán chút, Hồ Phỉ Phỉ liền có thể lợi dụng việc anh ta có thói xấu trên mặt thói quen sinh hoạt mà tố cáo với lão cha, trực tiếp không gặp lại.

Nhưng hết lần này đến lần khác cái tên Lý Đoan Thụy này tất cả các phương diện đều cực kì thân sĩ, quy củ, là nhân sĩ thành công hiếm có của xã hội thượng lưu, Hồ Phỉ Phỉ cũng không thể cố ý tìm phiền toái, cho nên chỉ có thể tìm đến Tiêu Phàm, dùng cách "bia đỡ đạn" để đá bay anh ta.

Chương 738: Bị Đâm

Chương 740: Bị Đâm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không phải Hồ Phỉ Phỉ chưa từng nghĩ đến sử dụng những người giúp việc trong nhà đến đây để làm "bia đỡ đạn" nhưng mà những người giúp việc kia trên người luôn có cảm giác tự ti đặc hữu, rất dễ dàng bị lộ dưới sự áp lực do loại người như Lý Đoan Thụy tạo ra.

Nếu như bị lộ một lần, thì kế sách "trong lòng có người" này của Hồ Phỉ Phỉ liền sẽ không thể nào sử dụng với Lý Đoan Thụy được nữa.

Mà Tiêu Phàm lại rất khác với những người kia.

Trước tiên, da mặt của Tiêu Phàm đủ dày, mặc cho ngôn từ của Lý Đoan Thụy có bén nhọn hơn nữa, cũng không có cách nào có thể đâm thủng được nó.

Thứ hai, vẻ ngoài của Tiêu Phàm coi như không tệ, lúc trước Hồ Phỉ Phỉ còn tưởng rằng trong hiện thực Tiêu Phàm sẽ có dáng vẻ như lần đầu họ gặp nhau trong "Tân Sinh", hiện tại xem ra, cái tên này lúc tạo nhân vật đã hạ thấp tướng mạo của mình một chút.

Chẳng qua nhắc đến cũng kỳ, vì sao dáng vẻ của Phàm muội muội trong hiện thực lại giống hệt với bộ dáng sau khi cô giúp chỉnh sửa lại một chút chứ?

Phải biết là lúc cô giúp anh ta điều chỉnh trong trò chơi là dùng dáng vẻ của hình tượng lý tưởng trong lòng cô đó.

Nghĩ đến đây, Hồ Phỉ Phỉ cô thức dùng khóe mắt liếc Tiêu Phàm một chút, sắc mặt khó nhận thấy thoáng ửng hồng một chút.

Mà đúng lúc này, Tiêu Phàm bỗng nhiên nhào tới phía cô, một bàn tay chụp lấy cô ôm vào trong ngực.

Hành động kia của Tiêu Phàm đã dọa sợ Hồ Phỉ Phỉ.

Chẳng lẽ Phàm muội muội muốn thừa cơ lúc hai người họ đang giả làm tình nhân, chiếm tiện nghi của bản mỹ nữ sao, sắc đảm thật sự lớn đó nha!

Trong lòng Hồ Phỉ Phỉ khó chịu nhưng lại không có cách nào bộc lộ chỉ có thể trên mặt mang vẻ thẹn thùng nhưng trong lòng thì đang mắng thầm.

Nhưng mà cái ôm này có chút kịch liệt, hoàn toàn không giống với sự thân mật giữa tình nhân, sự mãnh liệt kia giống như muốn đè hắn lên cô.

Vì thế, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ không khỏi nghi hoặc, nhưng đảo mắt liền biến thành chấn kinh, bởi vì một ánh sáng bạc hiện lên, sau đó một màu đỏ tươi lóe lên, một chút chất lỏng nóng bỏng bắn đến miệng cô, hương vị mặn mặn…

…

Cảm giác nguy hiểm?!

Ừm, vì sao ở đây lại xuất hiện loại cảm giác cổ quái này?

Chẳng lẽ ở đây âm thầm cất giấu thứ nguy hiểm gì đó hay sao?

Mặc dù trong lòng nghi hoặc khó hiểu, nhưng Tiêu Phàm không chút nghi ngờ đối với lời cảnh báo của cảm giác nguy hiểm, ý đồ nhìn chung quanh một chút.

Nhưng hắn vừa mới xoay đầu lại, liền nhìn thấy một gương mặt dữ tợn đến cực điểm, hai mắt đỏ ngầu, hiện vẻ cực độ không cam lòng và phẫn nộ.

Chính là cái gọi là yêu càng sâu hận càng đâm, Tiêu Phàm không ngờ Lý Đoan Thụy lại si tình với Hồ Phỉ Phỉ như vậy, nhìn thấy Hồ Phỉ Phỉ xoay người rời đi, tình đơn phương của mình không rốt cuộc không có kết quả, anh ta liền hoàn toàn mất hết lý trí, dáng vẻ hào hoa phong nhã trong nháy mắt liền trở nên vặn vẹo, cực lù dọa người.

Vẻ mặt Tiêu Phàm tái đi, hắn tất nhiên không phải bị dáng vẻ của Lý Đoan Thụy dọa, mà thứ khiến Tiêu Phàm kinh hoảng không thôi chính là thứ lóe lên ánh sáng bạc trong tay Lý Đoan Thụy lúc này.

Thứ đó chính là một cây dao bạc thường xuất hiện trên bàn cơm Tây, mà nó lúc này chỉ cách Hồ Phỉ Phỉ có vài tấc!

Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Phàm chưa suy nghĩ gì nhiều đã phóng người tới, nhào về phía Hồ Phỉ Phỉ…

…

“Tôi không cố ý! Tôi không cố ý đâu! Đều là tại cô người phụ nữ này, là cô phụ bạc tình cảm của tôi, đúng vậy, đều do cô sai! Đều là lỗi của cô!”

Máu văng ra, Lý Đoan Thụy rốt cuộc cũng đã tỉnh lại từ trong cơn phẫn nộ, nhìn thấy máu đang chậm rãi nhỏ xuống sàn nhà, anh ta bắt đầu trở nên vô cùng bất an, trong miệng đều là lời nói hốt hoảng phủ nhận, nhưng trong tay anh ta vẫn còn đang nắm chặt con dao bạc lạnh lẽo kia.

Thời thời khắc khắc nhắc nhở lúc nãy không khống chế được cảm xúc anh ta đã làm ra chuyện gì, thế là thân thể anh ta dần dần run rẩy.

“Anh!” Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi lúc này của Lý Đoan Thụy, Hồ Phỉ Phỉ khó thở, nhưng sau khi nhìn thấy cây dao bạc đã đâm trúng Tiêu Phàm, cô liền luống cuống hỏi: “Phầm muội muội, anh bây giờ thấy thế nào, có nặng lắm không?”

Tình hình vừa rồi nguy cấp, Tiêu Phàm không kịp ra tay đánh rớt cây dao ăn trên tay Lý Đoan Thụy, chỉ có thể bay người ôm Hồ Phỉ Phỉ che chở trong ngực, thế là cây dao bạc bay đến liền đâm vào cơ thể hắn.

Chẳng qua Tiêu Phàm mặc dù bị đâm nhưng lại tránh được chỗ yếu hại, không trúng chỗ nguy hiểm, nhưng mà nỗi khổ da thịt thì vẫn không thể tránh khỏi được.

Tiêu Phàm cảm giác được trong cơ thể mình ẩn ẩn truyền đến cơn đau đớn, nhíu mày nói: “Không có gì đâu, đã nói làm ‘bia đỡ đạn’ cho cô, đạn bắn về phía cô, tôi tất nhiên phải cản lại rồi, hiện tại chẳng qua chỉ bị đâm chút thôi.”

“Hả? Đâm trúng rồi? Vậy làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây?” Hồ Phỉ Phỉ toát mồ hôi, bắt đầu nói năng lộn xộn, nhìn thấy Tiêu Phàm đang không ngừng chảy máu, sợ hãi không thôi, nhưng lại không dám dời ánh mắt của mình đi một chút nào: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây! Nếu không! Bây giờ tôi rút nó ra cho anh nhé!”

Nói xong, Hồ Phỉ Phỉ bỗng nhiên đưa tay nắm lấy chuôi dao dùng sức rút ra!

“A!”

Tiêu Phàm kêu thảm một tiếng, lộ vẻ tức giận mắng: “Cô điên rồi sao! Cô làm như vậy sẽ hại chết tôi đó, cô làm như vậy, lát nữa tôi sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết đó, làm cái gì vậy chứ!”

“Phàm muội muội sẽ chết vì mất máu quá nhiều?! A! Đều là lỗi của tôi, không phải tôi cố ý đâu! Tôi không cố ý đâu! Vì tôi khẩn trương quá, kiến thức thường thức cũng quên mất, lúc trước xem phim truyền hình, tôi cũng đã thấy qua cảnh này, sau khi tên kia rút dao ra liền chết, Phàm muội muội anh sắp chết rồi sao? Làm sao bây giờ! Tôi nên làm gì đây? Anh không thể chết được! Chúng ta nhanh đi tìm bác sĩ đi!”

Tiêu Phàm ngẩn ngơ, không nói gì, trên người truyền đến cảm giác đau cũng không phát giác, bởi vì hắn vậy mà lại thấy Hồ Phỉ Phỉ dã man này khóc, trong đôi mắt sáng trong kia ánh lên một chút tia nước, giống như giọt sương sớm đọng lại trên lá xanh, rất xinh đẹp.

“Anh sao vậy, anh sao vậy, vì sao không nói lời nào, đều là lỗi của tôi, dừng dọa tôi được không! Chẳng lẽ anh bị thương nặng đến mức không còn sức để nói chuyện luôn hả? Trời ạ! Vì sao lại thành như vậy!”

Lúc này Tiêu Phàm không thể nói chuyện, hắn đang ngồi xổm trên mặt đất thử dùng chân khí trong cơ thể để điều tức cầm máu, mặc dù trong trò chơi Tiêu Phàm chưa tập được “Khí Liệu Thuật” của phái Thục Sơn, nhưng chỉ cần có chân khí, hắn sẽ không ngần ngại thử sử dụng phương pháp chữa thương cơ bản của phái Thục Sơn này một phen.

Chẳng qua Hồ Phỉ Phỉ cũng không hiểu những thứ này, cô chỉ thấy trên người Tiêu Phàm có một lỗ dao, mà cây dao nhỏ còn bị cô rút ra trong lúc cấp bách, hiện tại đang chảy máu không ngừng, nghĩ đến những tình tiết chết ngoẻo sau khi bị thương trong phim truyền hình, Hồ Phỉ Phỉ lại càng thêm sợ hãi, vả lại người trong hiện thực lại càng yếu ớt hơn so với trong truyền hình…

Tiêu Phàm ngồi yên trên đất, từng đạo khí tức theo ý niệm của hắn chậm rãi lưu chuyển trong cơ thể, nhìn máu đã dần dần ngưng chảy, cảm nhận trên miệng vết thương truyền tới từng trận cảm giác ôn nhuận, Tiêu Phàm biết "Khí Liệu Thuật" mà hắn vận hành đã có hiệu quả.

Nhưng sự yên tĩnh lặng im của Tiêu Phàm, ở trong mắt của người khác lại có vẻ cực kỳ khủng bố.

Người hầu bên trong hội sở đã sớm gọi 120, thậm chí đã đem một cái cáng cứu thương không biết từ đâu ra đến, nhẹ nhàng nâng Tiêu Phàm đang ngồi xổm trên mặt đất lên, nhấc đến cửa lớn ở lầu một, chờ xe cứu thương đến.

Nhưng Hồ Phỉ Phỉ đã hoảng đến mức lệ quang bắn ra bốn phía không có ý định yên lặng chờ đợi, mà la hét ra lệnh cho đám người đỡ Tiêu Phàm lên xe thể thao của cô, ráng kìm nước mắt, giẫm mạnh chân ga phóng nhanh ra con đường đông đúc.

…

Chương 739: Hương Vị Của Hồ Phỉ Phỉ

Chương 741: Hương Vị Của Hồ Phỉ Phỉ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lý Đoan Thụy nhìn vệt máu bắt mắt trên mặt đất. Hai tay run rẩy, vô cùng hối hận vì sự nhất thời xúc động của bản thân.

Nhưng thứ khiến anh ta có ấn tượng sâu sắc nhất lúc này vẫn là ánh mắt lạnh như băng mà Hồ Phỉ Phỉ nhìn anh ta lúc rời đi.

Anh ta biết, đoạn tình cảm ái mộ này của anh ta, đã hoàn toàn thất bại…

…

Bóng dáng màu đỏ không ngừng lướt qua dòng xe cộ trên đường, từng tràng còi inh ỏi liên tục vang lên, kim chỉ tốc độ trên xe thể thao hiện tại có

vẻ đang chỉ ở con số hơi cao.

Nhưng mà chủ nhân của chiếc xe lại không cảm thấy như vậy, Hồ Phỉ Phỉ đã sớm hoa dung thất sắc, khuôn mặt cô vậy mà còn tái nhợt hơn cả người mất máu quá nhiều là Tiêu Phàm.

“Phàm muội muội, anh thế nào rồi!? Van cầu anh đừng hù dọa tôi!” Hồ Phỉ Phỉ đạp mạnh chân ga, phóng nhanh trên đường cao tốc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Tiêu Phàm cảm nhận được cảnh vật đang nhanh chóng bay ngược bên ngoài cửa sổ xe, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm động, bởi vì hắn vẫn nhớ rõ, sáng sớm hôm nay, Hồ Phỉ Phỉ có thể dự đoán được sự việc sớm hơn người thường một chút…

“Đều do tôi không tốt, đều do tôi không tốt, tôi không ngờ cái tên Lý Đoan Thụy kia vậy mà lại làm ra chuyện dọa người như vậy, nếu như tôi biết hắn là người như vậy, tôi sẽ không dẫn anh đi gặp anh ta.”

“Đều là tôi hại anh, nếu như tôi có thể sớm nhận ra anh ta đánh lén từ phía sau lưng, anh liền không cần cản dao cho tôi! Nếu như tôi không tùy tiện rút dao ra, anh cũng sẽ không mất nhiều máu như vậy! Đều là tại tôi quá ngu ngốc, làm hại anh!”

Hồ Phỉ Phỉ vừa thút thít vừa tự trách, Tiêu Phàm nghe thấy rất đau lòng nhưng hắn vẫn không thể nói chuyện như trước, miễn cho việc rối loạn khí tức trong cơ thể, như thế thì được không bù được mất.

“Anh đừng sợ, đừng sợ, tôi bây giờ đang lái xe về nhà, trong nhà tôi có bác sĩ gia đình, trang thiết bị chữa bệnh đầy đủ, có thể tiến hành chữa trị cho anh càng kịp thời hơn so với xe cứu thương! Cho nên anh không cần phải sợ! Chịu thêm một chút là được rồi!”

Hồ Phỉ Phỉ không ngừng an ủi.

An ủi người bị thương, cũng là tự an ủi chính mình.

Tiêu Phàm có chút say mê nhìn Hồ Phỉ Phỉ đang ngồi ở ghế lái, không ngờ một vị đại tiểu thư vẫn luôn tùy tiện như vậy mà lại có một mặt thế này, hơn nữa nhìn thấy lệ quang nhàn nhạt nơi khóe mắt Hồ Phỉ Phỉ, không hiểu sao Tiêu Phàm lại có chút động lòng.

…

Sau khi sử dụng "Khí Liệu Thuật" của phái Thục Sơn để điều trị một phen, miệng vết thương đã sớm ngưng chảy máu, trên da hơi ngứa, có lẽ đã đóng vảy.

Hơn nữa còn do Tiêu Phàm đã có ý thức né tránh, thật ra lần bị thương này cũng không tính là quá sâu, chỉ là máu tươi chảy ào ào nhìn qua có chút dọa người mà thôi.

"Hồ Phỉ Phỉ, Hồ Phỉ Phỉ…" Sau khi có thể nói chuyện, Tiêu Phàm liền nhẹ giọng hô, chẳng qua thanh âm này nghe có vẻ hơi vô lực, âm điệu có phần thấp, dưới tràng bấm còi inh ỏi vội vã kia thậm chí có thể nói là bé đến mức không thể nghe thấy.

Chẳng qua truyền đến tai Hồ Phỉ Phỉ lại có vẻ rất êm tai, cô nói: "Quá tốt rồi, Phàm muội muội, anh rốt cuộc cũng nói chuyện rồi!"

"Chờ một chút!" Hồ Phỉ Phỉ đột nhiên thắng gấp, sắc mặt trong nháy mắt mà trắng bệch, nước mắt tràn bờ mi, nói: "Lúc nãy rõ ràng còn không nói tiếng nào, sao hiện tại lại có thể nói chuyện chứ, không phải là hồi quang phản chiếu, muốn nói di ngôn chứ hả, không muốn đâu, mặc dù anh thường xuyên chọc tôi tức giận nhưng mà tôi không muốn anh chết đâu! Hu hu hu!"

Nghe thấy lời nói của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm thiếu chút nữa là tức đến ngất đi, nói: "Cô tỉnh táo một chút đi, lúc nãy tôi vừa sử dụng Khí Liệu Thuật để điều tức dưỡng thương, không thể nói chuyện để tránh làm rối loạn hô hấp, hiện tại vết thương đã khép lại một chút cho nên tất nhiên có thể nói chuyện."

"Thật sao?" Hồ Phỉ Phỉ nghe vậy thì khẽ giật mình, nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi,

tôi có cần phải lừa cô sao, đúng rồi, trên xe cô có vật gì dùng để chứa đồ không?”

“Cái này được không?”

Mặc dù không biết Tiêu Phàm muốn làm gì nhưng nghe Tiêu Phàm nói hắn không sao, trong lòng Hồ Phỉ Phỉ âm thầm thở phào, lấy chén nước trong xe đưa cho Tiêu Phàm.

“Được.”

Tiêu Phàm nhận lấy chén nước, nhãn thần ngưng tụ, liền trực tiếp mở nắp ra.

Cùng lúc với cái nắp được mở ra, một đạo ánh sáng bừng sáng trong chén, một cái lạp xưởng bị Tiêu Phàm lấy ra từ trong chén nhét ngay vào miệng.

Món Ăn Mị Lực, khôi phục 30% HP trong hiện thực đại diện cho điều gì, chính là khôi phục lại gần một phần ba thể lực, dùng để xóa bỏ hoàn toàn vết thương do dao ăn tạo nên cũng đã đủ.

Vả lại cảm nhận được trên miệng vết thương dần dần đã không còn cảm giác khó chịu, Tiêu Phàm lại càng thêm chắc chắn về suy nghĩ trong lòng mình.

Hồ Phỉ Phỉ nhìn thấy Tiêu Phàm như làm ảo thuật mà biến ra một cái lạp xưởng từ trong cái chén của cô, cũng không có quá nhiều nghi vấn, vẫn dùng ánh mắt lo lắng không thôi mà nhìn Tiêu Phàm chằm chằm.

Nhìn vẻ mặt ân cần của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm có chút cảm động, nhẹ giọng nói: “Bây giờ không sao rồi, lúc nãy chính là kỹ năng hồi phục ‘Món Ăn Mị Lực’ trong trò chơi của tôi, rất có tác dụng đối với việc chữa thương.”

“Thật sự không sao rồi?” Đôi mắt xinh đẹp của Hồ Phỉ Phỉ nhìn Tiêu Phàm chằm chằm, nhìn đến mức Tiêu Phàm cũng có chút xấu hổ.

“Cơ thể vẫn còn chút suy yếu, nhưng mà theo cảm giác thì hoàn toàn không sao rồi…”

“Anh đừng gạt tôi, lúc nãy anh chảy nhiều máu như vậy, làm sao mà đã không có việc gì được chứ!”

“Không tin thì tự cô nhìn đi!” Tiêu Phàm kéo quần áo bị lủng một lỗ máu, ra hiệu với Hồ Phỉ Phỉ.

Hồ Phỉ Phỉ lập tức nhích lại gần Tiêu Phàm, nhìn thấy vết thương đầy máu lúc trước nay chỉ còn lại một vết sẹo mờ mờ, cảm thấy thật kì diệu, nhưng trong lòng cũng lập tức được thả lỏng không ít.

“Quá tốt rồi, thật sự là quá tốt, lúc nãy tôi cứ nghĩ là anh sẽ phải chết, nếu như anh bị Lý Đoan Thụy giết chết, chị đây nhất định sẽ dùng tiền thuê người giết chết anh ta, để cho anh ta xuống dưới đó theo anh!”

Hồ Phỉ Phỉ ôm lấy Tiêu Phàm, nghe thấy lời nói mang phong cách đặc biệt của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm cảm thấy không biết nên khóc hay cười nữa, nhưng mà âm thanh nghẹn ngào này lại khiến cho trong lòng hắn cảm thấy rất ấm áp.

Sau khi nói dông dài một phen, Hồ Phỉ Phỉ hơi thả lỏng vòng ôm, nhưng mà lúc này, hai người đang gần nhau trong gang tấc, lại đối mặt nhìn nhau.

Không biết tại sao, hô hấp lại trở nên có chút gấp gáp, bầu không khí cũng trở nên mờ ám.

Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy Hồ Phỉ Phỉ mắt hàm lệ ở trước mặt rất xinh đẹp, hai gò má ửng hồng kia vô cùng động lòng người, đặc biệt là đôi môi đỏ tươi tiên diễm kia, khiến cho huyết dịch toàn thân hắn cũng vì vậy mà trở nên sôi sục.

Bịch bịch, nhịp tim đôi bên đập nhanh sau đó chậm rãi giao hòa, hai người họ cũng dần dần dựa sát vào nhau, bờ môi chậm rãi in lên…

Chuyện này? Là? Mình và cô ấy? Thế mà lại ở trong xe làm chuyện này?

…

Suy nghĩ của Tiêu Phàm có chút đứt quãng nhưng cuối cùng như ý thức được chuyện gì.

Mình hôn Hồ Phỉ Phỉ, chút nữa cô ấy sẽ không giết chết mình chứ! Vả lại Hồ Phỉ Phỉ sao lại đáng yêu như vậy?! Không hề giống với bộ dạng mà Hồ Phỉ Phỉ nên có! Mình có phải là đã hôn một Hồ Phỉ Phỉ giả hay không?!

Dưới sự không thể tưởng tượng nổi và cảm giác mâu thuẫn ở sâu trong lòng, Tiêu Phàm lùi về phía sau một chút, mà một chút khoảng cách này, lại kéo dãn hai đôi môi đang kề sát của hai người họ.

Thế là khuôn mặt động lòng người kia của Hồ Phỉ Phỉ lại lần nữa xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nhìn mà lại lần nữa cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Hồ Phỉ Phỉ không nói gì, nhìn vẻ mặt do dự của Tiêu Phàm, trợn mắt một cái, rất có phong tình, vẻ xinh đẹp đó khiến cho tim của Tiêu Phàm lại lần nữa vì vậy mà lỗi nhịp.

Chương 740: Đăng Nhập Lại Lần Nữa

Chương 742: Đăng Nhập Lại Lần Nữa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó Hồ Phỉ Phỉ vô cùng dã man đưa tay ôm Tiêu Phàm một cái, nhấn Tiêu Phàm ra sau lưng ghế, lại lần nữa ấn đôi môi mềm mại lên, lưỡi quấn quít, vô cùng triền miên…

Tiêu Phàm từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận phần tốt đẹp đó, trong lòng thầm nghĩ, đúng vậy, thứ này quả thật chính là hương vị mà chỉ có Hồ Phỉ Phỉ chân chính mới có được…

Dây dưa hết thời gian của cả một ngày, khi Tiêu Phàm về đến nơi ở, quả nhiên cảnh sát cũng đã gửi lại ba lô cho Tiêu Phàm.

Sau khi trải qua sự khuyên bảo tận tình của cô Lý chủ phòng cho thuê, dặn dò lần sau không được sơ ý như thế nữa, cuối cùng Tiêu Phàm cũng được đi, quay trở lại phòng của hắn.

Cô Lý lảm nhảm một hồi lại không khiến Tiêu Phàm cảm thấy phiền chán, bởi vì hắn không hề tập trung lắng nghe.

Lần ra ngoài này hắn đã trải qua rất nhiều điều, nhiều đến mức nội tâm Tiêu Phàm ngổn ngang.

Những chuyện linh tinh ấy dần dần xẹt qua trong não Tiêu Phàm, cuối cùng còn dừng lại tại khoảnh khắc trong xe thể thao ấy, hai người ôm nhau, điên cuồng mà cháy bỏng, hai đôi môi kề sát, đó chính là một loại hương vị khiến người khác mê muội.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, thậm chí Tiêu Phàm còn xuất hiện ảo giác Hồ Phỉ Phỉ chính là cô gái xinh đẹp nhất trên đời.

Đúng vậy, quả thật là ảo giác.

Cũng nhất định phải là ảo giác!

Bởi vì cô ấy vẫn thô bạo vô lí như trước đây…

Sau khi hai người hôn môi bên trong chiếc xe, Hồ Phỉ Phỉ đỏ mặt, mạnh mẽ đẩy Tiêu Phàm trước mặt mình ra, cô vươn tay mở cửa xe, đạp mạnh về phía Tiêu Phàm một cái, trực tiếp đá Tiêu Phàm vẫn chưa kịp hoàn hồn ra khỏi xe, vô cùng thẹn thùng hét lớn một tiếng: “Cút đi!”

Sau đó liền dẫm chân ga, nghênh ngang rời đi…

…

Cô ấy đang làm gì vậy! Vì sao chưa nói gì đã đá mình ra khỏi xe rồi!

Vốn dĩ Tiêu Phàm tưởng rằng mình đã hiểu biết rất nhiều về Hồ Phỉ Phỉ, nhưng hiện tại, xem ra tâm tư của cô ấy hắn vẫn không thể hiểu được một chút nào…

Có điều điều khiến Tiêu Phàm cảm thấy bất đắc dĩ nhất chính là hắn không có đồng tiền nào trong túi bị đá ra khỏi xe, chỉ có thể đi bộ về nhà.

Sau khi về nhà, Tiêu Phàm cởi áo ngoài ra, rồi đi tắm.

Kiểm tra thấy miệng vết thương của mình đã hoàn toàn khép lại, vì thế trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy hài lòng hơn nhiều.

Sau khi tắm rửa, lau người, thay một bộ trang phục nhẹ nhàng, Tiêu Phàm trực tiếp nằm xuống giường, định bụng mượn việc này để đánh tan những mỏi mệt tích lũy trong cả một ngày.

Nhưng khi hắn vừa nhắm hai mắt lại, trong đầu hắn lại hiện lên dáng vẻ xinh đẹp của Hồ Phỉ Phỉ, ngay sau đó suy nghĩ của hắn lại trực tiếp nhảy đến cảnh tượng khiến người khác phải đỏ mặt trong xe thể thao…

Lập tức Tiêu Phàm trở nên cáu kỉnh, hắn cầm gối đập đập vào đầu của chính mình: “A a a! Mình đang nghĩ đến cái gì thế này! Thật sự phiền quá đi! Nhất định trước đây cô gái đáng ghét này đang chơi mình! Nhất định cô ấy muốn giễu cợt dáng vẻ như vậy của mình!”

…

Không riêng gì hắn, tại nhà họ Hồ ở thành phố S, Hồ Phỉ Phỉ đang đỏ mặt, không ngừng nhảy trên giường lớn.

Cũng may chiếc giường rắn chắc, nếu không dưới những cú nhảy mãnh liệt của cô, hiển nhiên nó sẽ phải sập xuống.

“A a a! Đáng ghét! Cô nương đây lỗ to rồi! Vì sao lúc đó mình lại hôn Phàm muội muội chứ!”

“Có điều cảm giác ấy rất mê người nhỉ?”

“A a a! Không phải! Mình chỉ cảm thấy hắn bị thương vì mình vô cùng đáng thương, cho nên mới thưởng cho hắn một chút vậy thôi!”

“Có điều hắn bị thương nặng như vậy, vừa mới khá lên đã bị mình đá thẳng xuống xe, miệng vết thương sẽ không bị rách ra chứ?”

“A a a! Không phải! Có vỡ ra thì cũng đáng đời hắn thôi! Ai bảo hắn ta lợi dụng mình!”

“Có điều mình nhớ hình như hắn không mang theo tiền, vậy thì sau khi hắn xuống sẽ phải đi về nhà bằng cách nào? Nếu như đi nửa đường hết sức thì phải làm sao đây?”

“A a a! Vì sao mỹ nư đây lại phải lo lắng cho hắn chứ!”

…

Hồ Bác đứng ngoài cửa phòng Hồ Phỉ Phỉ, nhìn cô gái đang làm loạn trên giường của chính mình, vô cùng lo lắng lên tiếng: “Con gái này, hôm nay con bị làm sao vậy?”

“A! Ba à! Ba ra ngoài đi! Vì sao ba lại chạy đến đứng trước phòng con thế! Hơn nữa nhìn con gái của ba giống như có vấn đề hay sao?”

“Không giống.”

“Vậy thì ba lo lắng cái gì chứ!”

“Bởi vì nhìn con như là đang yêu vậy…”

“A a a! Ba lượn đi!”

Một chiếc gối đầu vô cùng hung ác bay đến trên mặt Hồ Bác.

Một tuần sau đó, toàn bộ nhân nhiên của Hồ thị đều đoán rằng boss của bọn họ có mâu thuẫn với vợ ở nhà, bởi vì trên mặt của Hồ Bác luôn luôn mang theo vẻ đau buồn như bị thấy tình…

…

Hiện tại Tiêu Phàm rất không ổn, bởi vì hắn mở mắt nhắm mắt đều sẽ nhớ đến cô gái có máu S kia, giống như bị ma ám vậy, có những lúc suy nghĩ cũng tự nhiên trôi xa,

Trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh một nhà ba người vui vẻ, khiến hắn bỗng nhiên dựng hết tóc gáy.

Lập gia đình với một cô gái máu S, vậy thì cuộc sống sau hôn nhân còn có thể gọi là cuộc sống sao!

Bởi vì không thể tránh việc nghĩ đến Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm đơn giản lại đi vào "Tân Sinh" một lần nữa…

…

Tiêu Phàm vừa mới online liền sắp xếp lại những thứ thu hoạch ở phó bản lần trước một phen.

Cấp 45 rồi, thăng cấp không hề dễ, nhìn cấp bậc này, server trong nước cũng chẳng có mấy ai đâu nhỉ.

Dựa theo tình hình hiện tại, đại đa số người chơi ở server trong nước phỏng chừng cũng chỉ mới vượt qua cấp 30 là cùng.

Ngoại trừ cấp bậc, NPC Hạ Lộ Lộ này không giống như bình thường điên cuồng cướp bóc trong phó bản, Tiêu Phàm ngoại trừ lấy được một vũ khí sử thi "Bánh xe hắc ám Colt" ra, hắn chẳng thu hoạch được thêm gì khác.

Có điều sau khi lấy được vũ khí này, Tiêu Phàm có một ý tưởng mới với con đường phát triển của mình sau này.

Đó chính là dựa vào tổn thương tuyệt đối từ tác dụng đặc biệt "Bùng nổ" cùng với kỹ năng "Hoa Bỉ Ngạn nở" của "Bánh xe hắc ám Colt", tiến hành khiêu chiến vượt cấp, đoạt lấy tài nguyên hiếm có trong "Tân Sinh" nhiều hơn nữa, cũng mau chóng tăng cường cấp bập của mình.

Trong đầu Tiêu Phàm vạch ra một kế hoạch như vậy, dường như cảm giác làm "Phong Tệ Giả" năm đó khi hắn chơi "Thịnh thế" đã quay trở lại.

Nhưng Tiêu Phàm không hề hay biết, sự việc đã phát triển lệch ra khỏi quỹ đạo kế hoạch của hắn…

Mặt tốt của nó khiến người khác thật sự phấn chấn, nhưng mặt xấu thì lại càng khiến người ta phải đau đầu.

Lần trước khi Tiêu Phàm đăng xuất, hắn vừa mới tách ra khỏi Hạ Lộ Lộ, cho nên địa điểm hắn đăng xuất là ở gần thành Frya của trận doanh Tinh Linh, điều này với Tiêu Phàm mà nói rất không ổn.

Đại bản doanh mà khó khắn lắm công hội Tinh Thần mới có thể xây dựng nên ở thành Frya bị "Colt Hỏa Long" nổ cho ra hoa, mà món nợ này tất cả công hội Tinh Thần đầu tính trên đầu Tiêu Phàm, nghĩ đến một vài vị trâu bò nổi tiếng nhất trong công hội Tinh Thần, Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy bồn chồn trong lòng.

Có điều ghê tởm hơn chính là trên đỉnh đầu Tiêu Phàm đã hiện ra hai chữ "Mệnh Phàm" màu đen.

Một pháo trên quảng trường trung ương trong thành Frya khiến cho địa long hoàn toàn nổi giận, khiến nhiều người thiệt mạng, vì thế mà giá trị PK của Tiêu Phàm cũng tăng lên vùn vụt.

Trong quá trình thực hiện nhiệm vụ sử thi cùng với Hạ Lộ Lộ, lần lượt đánh boss khiến giá trị PK dần dần giảm bớt từng chút một, nhưng với một pháo, thứ gọi là giá trị PK lại tăng lên, chẳng khác nào một ngọn lửa không thể dập tắt được đang không ngừng lan về phía trước.

Hiện giờ hai chữ "Mệnh Phàm" trên đỉnh điều khiến mỗi hành động của Tiêu Phàm đều được chú ý hơn nhiều, chỉ cần Tiêu Phàm thoáng xuất hiện trong dòng người thì hành tung của hắn sẽ trực tiếp bị lộ. Thậm chí không cần phải phái người đi tìm kiếm, công hội Tinh Thần cũng có thể trực tiếp ra quân bay vây tiêu diệt hắn.

Nếu như bao vây tiêu diệt thành công, Tiêu Phàm bị đánh gục trong tay công hội Tinh Thần, nghĩ đến sự trừng phạt từ giá trị tặng lên này, trong lòng Tiêu Phàm không khỏi thấy lạnh.

Chương 741: Tự Mạc Nhai

Chương 743: Tự Mạc Nhai

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phỏng chừng bỗng nhiên bùng nổ thế này, chẳng khác nào thiết lập nhân vật rồi đi luyện cấp một lần nữa.

Bởi vậy với Tiêu Phàm mà nói, tình cảnh hiện tại rất gian nan.

Nhưng mặc cho hắn có lo lắng như thế nào, Tiêu Phàm cũng phải hành động, cho nên hắn định đến trấn nhỏ gần thành Frya, rời khỏi trận doanh Tinh Linh thông qua Truyền Tống Trận trước, thoát khỏi phạm vi thế lực của công hội Tinh Thần.

Trong một trận nhỏ ở gần thành Frya, vẫn xanh tươi mát mẻ như trước đây, nhưng dòng người qua lại ít hơn thành Frya nhiều, có vẻ như vô cùng thanh tĩnh.

Tiêu Phàm lén lút men theo những boong ke trong trấn nhỏ để đi vào trong trấn, hắn định từ từ men dần đến Truyền Tống Trận được thiết lập trong trấn, mượn sức mạnh của Truyền Tống Trận mau chóng rời khỏi trận doanh Tinh Linh.

Cả hành trình hữu kinh vô hiểm, lại khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bởi vì công hội Tinh Thần không phải đồ ngốc, nếu như bọn họ bao vậy tiêu diệt mình, chắc chắn sẽ bày trạm gác ngầm ở khắp trận doanh Tinh Linh, lúc nào cũng sẽ để ý đến hướng đi của mình. Nhưng hôm nay hành trình của Tiêu Phàm có phần thoải mái, cho nên phòng bị của trấn nhỏ này lơi lỏng hết sức, lơi lỏng đến mức khiến cho người ta cảm thấy có chút gì đó khác thường, tựa như lời khiêu chiến trên tieba của công hội Tinh Thần chỉ là trò đùa, hoàn toàn không có hành động thực tế nào.

Nhưng công hội Tinh Thần coi trọng thể diện đến vậy, nếu như đã kết thù kết oán, làm sao họ lại dễ dàng bỏ qua như vậy!

Cho nên ở trong mắt Tiêu Phàm, tất cả những gì đang xảy ra trước mặt đều có vẻ vô cùng không bình thường.

Nhưng mà kệ nó đi, chỉ cần không ai cản đường chuồn của mình, vậy thì lại càng tốt.

Nhưng Tiêu Phàm vừa mới không chú ý một chút, không biết từ lúc nào, đã có một người chơi đi ngang qua bỗng nhiên xuất hiện trước mặt khác.

Người chơi lẳng lặng nhìn hai chữ "Mệnh Phàm" vốn dĩ màu đỏ nay đã biến thành màu đen, thân mình hắn ta không khỏi run lên.

Hành tung của mình bị người khác phát hiện, trong lòng Tiêu Phàm kêu hỏng bét rồi, hắn đang định xoay người rời đi, không ngờ động tác của người chơi trước mắt kia còn nhanh hơn mình, không nói gì thừa thãi liền nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy vừa vô cùng kinh hoảng mà khóc thét: "A! Cứu mạng! Lich King Mệnh Phàm sắp giết người rồi!"

Tiếng hét này thê lương vô cùng, chẳng khác nào lúc này hắn ta đã bị Tiêu Phàm tập kích đến mức toàn thân bị trọng thương rồi vậy.

Có điều đây không phải là điều khiến Tiêu Phàm bất ngờ nhất, điều bất ngờ nhất chính là sau khi người này hét lớn, những người chơi trong trấn nhỏ lại trở nên vô cùng kinh hoảng, tất cả đều bỏ chạy về phía ngoài thành, trong nháy mắt, con phố trước mắt Tiêu Phàm lập tức không còn một bóng người.

"Làm gì thế? Bây giờ mình khủng bố như vậy sao?"

Tiêu Phàm làm sao biết được trong lòng những người này, Tiểu Sửu Hoàng tồn tại như một con quỷ giết người, vậy mà màu ID của Tiêu Phàm lúc này còn tối hơn màu ID của Tiểu Sửu Hoàng nhiều, tất nhiên sẽ có vẻ kinh khủng hơn.

Hơn nữa, sau trận chiến ở quảng trường trung ương thành Frya, "uy danh" của Tiêu Phàm bị Phong Ma Tiểu Xích Lang bỗng nhiên có hứng phóng đại lên vô hạn, hiện giờ Lich King đã không còn chỉ đơn giản là đáng khinh hạ lưu như vậy nữa rồi…

Thái độ của những người chơi này đối với mình khiến Tiêu Phàm cảm thấy không hay ho gì, nhưng nếu như hiện tại không có ai ra cản đường mình, vậy Tiêu Phàm nhân cơ này mau chóng dựa vào Truyền Tống Trận rời đi mới phải.

Kể ra cũng lạ, Tiêu Phàm đã chạy qua rất nhiều con phố trong trấn nhỏ, nhưng lại vẫn chưa từng gặp phải kẻ địch.

Theo lý thuyết, với tố chất chuyên nghiệp của công hội Tinh Thần, hẳn bọn họ sẽ không lười biếng như vậy, vậy thì vì sao lại hoàn toàn không có dấu hiệu tập kích?

Mang theo nghi ngờ, lo sợ bất an, bước chân của Tiêu Phàm trở nên nhanh hơn.

Cuối cùng, có một bóng người xuất hiện phía cuối còn đường yên tĩnh này…

Tiêu Phàm mạnh mẽ dừng chân lại, hắn nhanh chóng rút hai thanh kiếm ra, vô cùng cảnh giác nhìn người trước mắt, trong lòng thần nghĩ, cuối cùng cũng đến rồi sao, Tinh Thần chết tiệt…

Tiêu Phàm híp nửa mắt, quét qua quét lại người đứng trước mắt mình.

Hắn chỉ thấy người trước mắt mình vẫn không cầm vũ khí trong tay, thân hình bình thường, tướng mạo không đẹp, gã là loại người chỉ cần đi vào trong đám đông thì sẽ không thể timd được, là loại người không hề có cảm giác tồn tại, hoàn toàn không có chút khí chất cường giả nào, chỉ như người qua đường bình thường tùy ý xuất hiện.

Sao lại thế này? Đây là người chơi mà công hội Tinh Thần phái đến để đối phó với mình sao? Vì sao mình không hề cảm nhận được chút uy hiếp nào từ trên người gã? Thậm chí hắn còn có chút khinh thường người trước mắt theo bản năng, điều này cũng kỳ lạ quá đi!

“Mệnh Phàm, xin chào, tôi tìm anh đã lâu rồi.”

“Anh là ai? Quả nhiên là người công hội Tinh Thần phái đến giết tôi sao?”

“Công hội Tinh Thần? Hiện tại công hội Tinh Thần làm có có thời gian rảnh rỗi để xử lí chuyện của anh, tôi là người được BOSS của tôi phái đến để truyền lời cho anh.”

Không phải công hội Tinh Thần? Công hội Tinh Thần không đếm xỉa tới mình sao? Rốt cuộc gần đây đã xảy ra chuyện gì?

“BOSS của anh?”

“À,

Quên chưa giới thiệu, trong trò chơi tôi là ai cũng không quan trọng, anh cứ trực tiếp gọi tôi là “Thính Phong Giả số 001” là được rồi. Đây là danh hiệu trong Thính Phong Các của tồi, mà BOSS của tôi tất nhiên chính là Phong Ma Tiểu Xích Lang…”

Người đang xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm lúc này, đúng là người trong Thính Phong các vẫn luôn phụ trách việc theo dõi hành tung của Tiêu Phàm, “Thính Phong Giả số 001”.

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang? Quả đúng là một tên đáng ghét!

Mặc dù Tiêu Phàm mới chỉ gặp mặt hắn ta một lần trong giải đấu Tân Sinh PK thôi, nhưng Phong Ma Tiểu Xích Lang lại ngầm đắc tội với Tiêu Phàm vài lần, nghe thấy cái tên này, dù thế nào Tiêu Phàm cũng không thể vui vẻ nổi.

“Tôi cũng không có quan hệ gì với Phong Ma Tiểu Xích Lang, hắn ta tìm tôi để làm gì?”

“BOSS nhà tôi muốn mời anh đến thương lượng một phen.”

“Thương lượng?”

“BOSS nhà tôi không có ý làm phiền anh, thật ra ngài cũng không muốn gặp anh sớm như vậy, nhưng hiện tại tình huống nguy cấp, mọi người không thể không gặp mặt…”

“Tình huống nguy cấp? Rốt cuộc gần đây đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ hôm qua anh không online sao? Làm sao lại có thể hoàn toàn không biết đến vấn đề hot nhất trong Tân Sinh lúc này được?”

Hôm qua, mình nằm trên chiếc giường quen thuộc, cả một đêm thân thể và tinh thần đều bị tra tấn, làm sao có thể nhấc nổi người dậy đăng nhập vào trò chơi chứ?

“Thính Phong Giả số 001” thấy Tiêu Phàm trầm mặc không nói gì, trong lòng lập tức hiểu được, từ từ nói: “Mở hòm thư trong khung chat của anh ra, xem xem thông báo mới của hệ thống đi…”

Tiêu Phàm click mở hòm thư trong khung chat ram quả nhiên có một lá thư đang yên lặng nằm ở đó.

Ánh mắt của Tiêu Phàm nhanh chóng lướt qua những hàng chữ, sắc mặt hắn bỗng nhiên biết đổi, trong lòng biến đổi, vẫn đến rồi sao…

“Tôi hiểu rồi, xem ra chúng ta thật sự phải hẹn gặp nhau một lần. Anh đi trước dẫn đường đi…”

…

Đất vàng nứt nẻ, màu máu đỏ phủ kín bầu trời, gió làm bạn với cát vàng táp vào mặt hắn, có chút đau đớn.

Sau mấy tháng, Tiêu Phàm lại trở về đây một lần nữa, mảnh đất vàng mà hắn có tình cảm phức tạp, trận doanh Ác Ma.

Trước đây liên thông khu vực, giải trừ phong ấn, hang Phong Ma trên núi cao cũng sập xuống toàn bộ, nhưng chúng lại dốc xuống bốn phía, tạo thành một dốc núi cao.

Đứng trên sườn núi nhìn ra xa, có hể thấy được những lớp thần kỳ dần dần chuyển màu từ hồng đến xanh trên cao, hơn nữa có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh trong những trận doanh khác, cho nên nơi đây đã trở thành một trong những khu thắng cảnh hiếm hoi trong trận doanh Ác Ma của “Tân Sinh”.

Bởi lẽ trước đây hang Phong Ma ở trên núi cao sụp xuống như tấm màn được mở ra ở phía chân trời, lại đại biểu cho việc liên thông khu vực giữa các đại trận doanh, bởi vậy sau này được mọi người gọi là Tự Mạc Nhai…

Chương 742: Giao Dịch Qua Lại

Chương 723: Giao Dịch Qua Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mặc dù quang cảnh ở Tự Mạc Nhai tồi tàn, nhưng tầm nhìn lại rất khác biệt, thời gian đầu khi bắt đầu liên thông khu vực, nó hấp dẫn không ít người chơi đến ngắm cảnh.

Nhưng càng về sau, người chơi càng thấy chán.

Sau khi lưu lại một vài hình ảnh game với nụ cười vào album ảnh trong khung chat, các người chơi vừa lòng rời đi. Cũng vì vậy mà Tự Mạc Nhai cũng khôi phục lại sự quạnh quẽ hoang vắng đặc biệt trong trận doanh Ác Ma một lần nữa.

Nhưng dường như hôm nay lại khác, trênh vách núi vẫn luôn vắng vẻ truyền ra một loạt tiếng động ồn ào.

Tiêu Phàm nhìn về phía âm thanh, những bóng người quen thuộc dần xuất hiện trong trí nhớ của hắn.

Hắc biết, những ác ma dạo chơi ở bên ngoài này, hôm nay đã về nhà rồi…

Bởi vì sự việc quan trọng, Tiêu Phàm biết Phong Ma Tiểu Xích Lang không chỉ mời một mình mình, nhưng thứ thu hút sự chú ý của Tiêu Phàm trên Tự Mạc Nhai hơn cả chính là một con ma thú hình nhện với bộ lông tối đen đang dần xuất hiện, vô cùng hung tàn.

Mặc dù diện mạo của chúng hung ác, nhưng Tiêu Phàm cũng không lo chúng sẽ tấn công mình, bởi vì Tiêu Phàm biết chúng là vật nuôi của các

người chơi, hơn nữa Tiêu Phàm cũng rất quen tên của bọn chúng, Ma Nhện Phục Kích…

Ầy, thời gian trôi qua nhanh thật, trước đây khi mẹ của chúng mày bị tao liên thủ với bộ lạc Orge xử lí chúng mày mới chỉ là một quả trướng, không ngờ rằng chỉ trong chớp mắt, chúng ta đã lớn như vậy rồi.

Tiêu Phàm nhìn thấy loại ma thú Ma Nhện Phục Kích này một lần nữa, không khỏi có chút hoài niệm, xúc động bỗng dâng lên trong lòng.

Đám Ma Nhện Phục Kích cũng không biết Tiêu Phàm là kẻ thù giết mẹ của chúng, bốn đôi mắt bọ lạnh lẽo khác thường, nhìn Tiêu Phàm đi ngang qua bọn chúng, cũng không có chút dao động nào.

Có điều chủ nhân của bọn chúng lại không thấy như vậy, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tiêu Phàm khát máu hơn nhiều, ánh mắt tràn ngập thù địch, bởi vì những ngày tháng của cuộc sống trên mảnh đất vàng này, bọn họ ở chung với Tiêu Phàm hoàn toàn không thoải mái, thậm chí có thể nói là thù địch.

A Đặc không nhìn Tiêu Phàm, gã chỉ mài thanh Sát Trư Đao thành những tiếng vang ken két.

Biều Đại Đại đứng bên cạnh A Đặc, múa Đường Lang Quyền đến mức tràn đầy uy lực, dường như gã định thị uy với ai đó, nhưng lớp mỡ bốn bề dậy sóng trên bụng gã khiến gã lại trở nên càng buồn cười hơn.

Ngược lại tầm mắt của Phong Lang không hề trốn tránh, gã nhìn chòng chọc vào Tiêu Phàm đang đi từ phía xa tới, ánh mắt tức giận như muốn nứt ra.

Cảm nhận được ánh mắt của gã, Tiêu Phàm cũng không hề dừng lại, trực tiếp lựa chọn mặc kệ đi ngang qua người gã.

Đi qua Phong Lang, hắn liền nhìn thấy vị từng là "người đứng đầu trận doanh Ác Ma", Ác Long.

Dáng dấp của Ác Long vẫn như vậy, uy phong lẫm liệt, chẳng qua hắn ta không có thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm, thay vào đó là bộ Cương Chế Quyền hợp với phong cách chiến đấu của hắn ta hơn.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đi tới, Ác Long trực tiếp hướng về phía hắn làm một động tác cắt cổ uy hiếp.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn chọn cách không quan tâm đến cử chỉ ngây thơ này của Ác Long, hắn tiếp tục đi theo "Thính Phong Giả số 001" đi về phía trước.

"Anh!"

Thái độ không tôn trọng Tiêu Phàm dành cho Ác Long khiến Phong Lang tức giận, gã muốn xông lên phía trước dạy cho Tiêu Phàm một bài học, nhưng một cánh tay tráng kiện lại trực tiếp vươn ra, cản gã lại.

"Thôi kệ đi…"

"Nhưng đại ca, hắn ta…"

"Tao nói kệ đi!"

Ác Long nhìn theo Tiêu Phàm, ánh mắt có chút phức tạp.

Mặc dù trước đây ở trong trận doanh Ác Ma, Mệnh Phàm kết thâm thù đại hận với Hắc Long bang, nhưng sau đó tên vô cùng đáng ghét trước mắt này lại có ơn với Hắc Long bang, Ác Long cũng không biết nên đối xử với người này như thế nào?

…

Trước đây khi ở trận doanh Ác Ma, bởi vì Hắc Long bang có mâu thuẫn với Vũ Hội Ác Ma nên hai bên đã giao chiến, chịu đựng đả kích nghiêm trọng. Sức chiến đầu của công hội bị làm nhục nghiêm trọng, đến khi liên thông khu vực, toàn bộ thế lực của Hắc Long bang đã không thể so bì với các công hội lớn của các trận doanh khác nữa rồi.

Ma đúng lúc ấy, cái tên đáng ghét Mệnh Phàm kia lại chủ động liên lạc với hắn ta…

Ác Long cho rằng Tiêu Phàm đến để chế giễu, cho nên hắn ta chuẩn bị rất nhiều trà, định bụng rằng sẽ đọ sức với Tiêu Phàm bằng "thuật ngôn ngữ" một phen.

Không ngờ, người này lại đến tìm mình để bàn chuyện làm ăn, một mối làm ăn khiến hắn ta không thể từ chối được.

Hàng hóa trong tay Tiêu Phàm chỉ có hai loại, một là thẻ bài, và một đám trứng ma thú.

Ác Long hiểu rất rõ hai thứ này nói lên điều gì… Đó chúng là sự quật khởi một lần nữa của Hắc Long bang trong "Tân Sinh".

…

Lệnh bài công hội, khiến Hắc Long bang trở thành công hội thành lập chính thức đầu tiên trong server trong nước của "Tân Sinh", bù lại được không ít danh tiếng đã mất trong quá khứ, hơn nữa còn khiến cho Hắc Long bang đạt được lợi ích mà hệ thống danh cho công hội đầu tiên trong trò chơi.

Mà trứng Ma Nhện Phục Kích có rất nhiều phẩm chất hiếm, ngay khi trứng thú nuôi vẫn còn chưa phổ biến đã giúp cho tổng lực chiến đấu của Hắc Long tăng lên hơn gấp đôi.

Mà hai thứ này kết hợp với nhau, giúp cho Hắc Long bang phát triển rất nhanh sau khi liên thông khu vực.

Đặc biệt sau khi đội quân Ma Nhện Phục Kích thành hình, hiệu suất càn quét các khu vực hoang dã của Hắc Long bang nhanh hơn rất nhiều, thậm chí Ác Long còn cho rằng hiện giờ sức chiến đấu của cả Hắc Long bang ở trong "Tân Sinh" đã không có công hội nào cũng có sánh được,

Cho dù là Tinh Thần cũng không thể!

Nhưng nguồn gốc của biệc Hắc Long bang mạnh lên lại đến từ một cuộc giao dịch ngầm khó nói thành lời như vậy, hoặc có thể nói là đến như ân

huệ của người kia thì đúng hơn.

Bởi vì nếu như đây đơn thuần chỉ là một cuộc giao dịch, Mệnh Phàm hẳn sẽ chọn kết giao với một công hội có thể lực khổng lồ hơn ở các trận doanh khác, thậm chí bọn họ có thể sẽ trả giá rất cao để mua lại hàng hóa trong tay Mệnh Phàm.

Dù sao đứng đần trong "Tân Sinh" chính là công hội, với một đám thú nuôi Ma Nhện Phục Kích có sức chiến đấu to lớn, cho dù là người cầm đầu bất kì một công hội nào, đều sẽ động lòng với chúng.

Nhưng Mệnh Phàm lại chọn đưa những thú này cho Hắc Long bang kết thù kết oán với hắn, điều này không phải ân huệ với Hắc Long bang thì là cái gì?

Ác Long nhìn theo bóng dáng Tiêu Phàm rời xa, nắm tay hơi hơi nắm chặt, suy nghĩ xa xôi.

Thật sự là một người đàn ông kì lạ, hoàn toàn không biết được trong đầu người này đang nghĩ gì…

…

"Boss đang ở phía trước, tự anh lên nói chuyện với ngài là được, tôi xin phép đi trước…"

"Thính Phong Giả số 001" chỉ về phía trước, sau đó trực tiếp lui ra.

"Ừ, tôi biết rồi."

Tiêu Phàm gật gật đầu, nhưng khi nhìn thấy kẻ điên đang đeo bốn thanh kiếm trên lưng cười vui vẻ bên cạnh Phong Ma Tiểu Xích Lang, hắn không khỏi dừng chân lại: "Nhưng mà, tôi vẫn cứ chờ một lát rồi hắn vào vậy…"

…

"Hi hi, đã lâu không gặp, anh đẹp trai à."

Âm thanh khàn khàn lạnh lẽo này khiến người khác cảm thấy khó chịu, Tiêu Phàm lại khá quen thuộc.

“Ở đây trừ hai chúng tôi ra không còn ai khác, cô có thể nói chuyện bình thường chút được không, mỹ nữ Nhện Độc?”

Nhìn cô gái kì quái này bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, hóa trang vô cùng u ám, tứ chi bò trên nền đất, Tiêu Phàm chậm rãi nói.

“Chậc chậc, anh còn ghét bỏ tôi nữa sao? Nếu như ban đầu không có tôi mở đường cho anh, cái tên ngốc tính tình nóng nảy Ác Long kia có thể giao dịch với anh hay sao?”

Âm thanh êm tai liên tục vang lên, dưới lớp trang điểm vô cùng cổ quái âm trầm của Nhện Độc có vẻ không hề phù hợp.

“Vậy thì cảm ơn nhé.”

“Như vậy còn tạm được…” Nghe lời giải thích của Tiêu Phàm, Nhện Độc vừa lòng cười, có điều khuôn mặt cười của cô ta lúc này đây lại trở nên vô cùng đáng sợ.

“Nói đi, trước đây khi hai chúng ta chia tay, không phải tôi đã đưa cho anh một bức thư, bảo anh nhất định phải trả lời sao? Vì sao đến giờ anh vẫn không trả thư cho tôi? Đối với mỹ nữ thì hành vi này của anh vô cùng thất lễ đó.”

Chương 743: Chúng Thần Di Tích Chi Chiến

Chương 745: Chúng Thần Di Tích Chi Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe Nhện Độc nhắc nhở như vậy, Tiêu Phàm lại nhớ đến thứ mà Nhện Độc đưa cho hắn khi hai người tạm biệt, một lá thư nhìn vẻ ngoài như “thư tình” nhưng nội dung thật sự bên trong lại là chửi mắng: “Đừng có đùa nữa,

nếu như tôi trả lời lại lá thư đó thì phải đi khám bác sĩ tâm lí rồi, cô đúng là dồn người khác vào thế khó!"

"Cái gì cơ, dù gì thì ngươi ta cũng là mỹ nữ tiểu thuyết gia truyện kinh dị dịu dàng, gửi cho anh lá thư đó chỉ là để tìm linh cảm sáng tác mà thôi, sao anh có thể nói là tôi dồn anh vào thế khó chứ?"

"…"

"Hi hi, đùa anh vậy thôi, nhưng mà hình như có người đã để ý anh rồi, tôi phải rời đi trước mới phải…"

Tiêu Phàm ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặc tươi cười trắng bệch vô cùng quen thuộc ở phía xa.

Con mắt kia khép vào thành một khe hở, tràn ngập sát ý đang theo dõi hắn.

Vậy nên, Tiêu Phàm không khỏi thầm thở dài…

Người này quả thật là một kẻ điên vui buồn thất thường…

Cộp cộp cộp cộp…

Tiểu Sửu Hoàng đi đôi giày da mũi nhọn màu đỏ, bước đi hài hước nhất quán, bên trên là gương mặt tươi cười đáng sợ, chậm rãi đi về phía Tiêu Phàm.

Mà phía sau Tiểu Sửu Hoàng, có bốn vị mặc trang phục khác nhau, những người chơi chữ đỏ phong cách nổi trội bám sát theo sau.

Bọn họ vẫn chưa nói gì, chỉ nhìn là trong ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm mang theo một phần thù hận nồng đậm. Nhìn kỹ hơn nữa có kẽ còn có thể từ trong đôi mắt tràn đầy vẻ thù hận này nhìn thấy sự kiêng dè và cảnh giác ẩn giấu sâu trong đó.

…

"Mệnh Phàm thân yêu của tôi, thật có duyên quá đi, chúng ta lại gặp mặt rồi này, ha ha…"

“Ha ha, thế nhưng tôi lại không muốn gặp lại anh một chút nào…”

Lúc nói chuyện, trong tay Tiêu Phàm đã nắm chặt lấy hai kiếm rồi, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Tiểu Sửu Hoàng trước kia từng là đồng đội trong một đội với hắn. Bởi vì Tiêu Phàm cảm nhận được trên người gã đọng lại một luồng sát ý chân thật.

“Nhưng tôi vẫn luôn muốn giết chết anh để xem thử này?” Cánh tay gầy guộc thon dài của Tiểu Sửu Hoàng đã bắt đầu vòng dần ra phía sau, giống như chuẩn bị rút đoản kiếm ở sau lưng ra.

“Này này này, người bạn cũ, anh đừng làm loạn, Mệnh Phàm giống như anh vậy, đều là khách quý tôi mời đến đây. Hiện giờ tình huống nguy cấp, hai người có thể không gây thêm phiền phức có được không đây!”

Một người đàn ông tướng mạo bình thường vội vã chạy tới chỗ Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng, vội vàng lên tiếng ngăn chặn hai người họ.

Tuy rằng diện mạo của hắn ta xấu xí nhưng Tiêu Phàm cũng không dám xem thường. Bởi vì người này chính là ông chủ của Thính Phong các – Phong Ma Tiểu Xích Lang.

“Tôi cũng không quan tâm mấy việc này, khó có được lúc trái cây chín, mỹ vị mê người, chẳng lẽ tôi còn không thể tự tay hái xuống sao?”

“Nhưng anh bạn này, bây giờ không giống trước kia nữa, chúng ta đều là cùng một phe, hà tất phải tiêu diệt lẫn nhau chứ?”

“Nhưng hôm nay vừa đúng lúc tôi ngứa tay, thử một chút cũng không sao chứ, ha ha…” Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy Phong Ma Tiểu Xích Lang còn muốn nói nữa, bèn tiếp tục nói: “Đừng lãng phí công sức nữa, anh biết tính cách của tôi rồi đấy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, anh không thể ngăn cản được đâu ha ha…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang biết những lời Tiểu Sửu Hoàng nói là đúng, gã là một kẻ điên, lời nói và việc làm của một kẻ điên khó có thể chịu xiềng xích từ bên ngoài. Nhưng Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn muốn thử ngăn cản gã một phen, ngăn cản trò hề không có ý nghĩa này.

Nhìn thấy Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng giằng co sắp đánh nhau đến nơi, Phong Ma Tiểu Xích Lang vô cùng sốt ruột. Mà đúng lúc này, một loạt tiếng gọi to hưng phấn vô cùng mạnh mẽ vang dội vang đến từ phía xa: "Phàm ca…"

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng gọi vang lên từ phía sau, sau lưng lạnh rùng mình. Trong kí ức sớm đã bị phủ kín bụi của hắn, cảnh tượng này đã từng diễn ra rồi. Tóm lại đây cũng không phải kiểu sẽ khiến người ta nhớ đi nhớ lại.

Mà nghe thấy tiếng hét này, biểu tình của Tiểu Sửu Hoàng cứng đơ lại, toàn thân mềm nhũn ra, ý chí chiến đấu mất hết.

Có chịu đựng sự khó chịu trong lòng, Tiểu Sửu Hoàng tức giận trừng mắt nhìn Phong Ma Tiểu Xích Lang nói: "Lúc trước anh không nói cho tôi biết anh cũng mời cô ấy đến đây…"

"Cô ấy chính là cao thủ số một số hai trong trận doanh Ác Ma của chúng ta, không có lý do để không mời, anh bạn à."

Nhìn thấy phản ứng của Tiểu Sửu Hoàng, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhất thời thở phảo một hơi, trên khuôn mặt bình thản hiện ra thêm một nụ cười hèn mọn nữa, nhìn có vẻ vô cùng xấu xa.

"Đáng chết! Tên khốn nạn nhà anh, thế mà lại đi tính kế tôi!"

Nhìn thấy đám khói bụi sinh ra mạnh mẽ rung động tiến đến càng ngày càng gần bản thân, Tiểu Sửu Hoàng không nói thêm gì, trực tiếp biến thành một đám khói trắng, bay lượng theo chim bồ câu trắng, biến mất khỏi vị trí ban đầu.

"Hoàng Hạ Tứ Kiệt" đi sát phía sau Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy lão đại của bọn họ rời đi, cũng chỉ có thể đi theo như vậy. Chẳng qua lúc bọn họ rời đi còn hung hăng liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một cái.

Nhìn theo "Huyết Tinh Ma Thuật Xã" vừa mới rời đi, nụ cười của Phong Ma Tiểu Xích Lang xán lạn vô cùng. Tiêu Phàm nhìn tên này cười ngả ngớn

như vậy, trong lòng thầm nghĩ, Phong Ma Tiểu Xích Lang quả nhiên là một tên xấu bụng.

…

“Phàm ca! Đã lâu… không gặp….”

Giọng nói cao vút theo cự ly ngày càng gần mà dần dần hạ xuống, cuối cùng biến thành giọng nói nhỏ nhẹ của nữ sinh.

Phong cách ngày hôm nay cũng là “tươi mát” giống hệt như trước đây, một bộ váy hoa dưới áp lực từ cơ bắp bành trướng của cô ta ẩn ẩn phát khóc.

Nhìn thấy Tiêu Phàm đứng phía trước mình, khuôn mặt vô cùng hung ác của A Hoa Tỷ đỏ lên, khiến cho người ta nhìn thấy cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Dưới những cái ưỡn ẹo yểu điệu làm dáng của cô ta, có thể nghe thấy mơ hồ mấy âm thanh kêu rên của những sợi chỉ trên bộ quần áo đứt ra. Bộ quần áo đáng yêu cùng với dáng người vạm vỡ lại tạo ra được một loại nghệ thuận khác lạ như A Hoa Tỷ kia.

“Ha… ha, xin chào….”

Tiêu Phàm mang theo cảm giác căng thẳng trước giờ chưa từng có, lui về sau mấy bước, vô cùng lúng túng đáp lại vật to lớn trước mặt kia.

“Ai yo, đáng ghét quá đi! Chúng ta đã thân thiết như vậy rồi, Phàm ca anh còn xấu hổ cái gì nữa đây, hại em cảm thấy có chút ngại ngùng rồi đây này!”

Sắc mặt A Hoa Tỷ lại càng đỏ hơn, đấm một đấm lên đầu vai Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm không biết cô ta lúc này tung ra mấy phần công lực, nhưng nhận phải một đấm này, Tiêu Phàm cảm nhận được rõ ràng máu trong cơ thể mình bị chấn động đến mức đảo lộn hết lên.

Còn chưa hồi phục lại được từ sự kinh hoàng mà A Hoa Tỷ mang đến, Tiêu Phàm lại nhạu bén cảm nhận được một ánh mắt thù hận sâu sắc nhìn mình.

Tiêu Phàm chậm rãi quay người, nhìn thấy nam tử đẹp trai đang dần dần đi về phía bên này, trong lòng thầm nghĩ, người này quả nhiên cũng đến đây…

…

Tịch Dương đeo trường cung trên lưng, vẫn đẹp trai y như trước. Từ đằng xa hắn ta đã trông thấy bóng dáng của người đó rồi, kí ức về quá khứ không khỏi ùa về, ánh mắt cũng trở nên phức tạp hơn, đợi đến lúc một vệt màu xanh lục lướt qua trong suy nghĩ, trong mắt Tịch Dương lại khôi phục lại kiên định, cảm xúc u oán và hận thù nồng đậm lại dấy lên lần nữa.

Tiểu Thúy, mối thù của em, anh nhất định sẽ báo!

Lời thề hoang đường lại được sinh ra trong lòng Tịch Dương lần nữa, thế nhưng người khác lại không thể nhìn rõ được sự chân thành tha thiết trong lời thề kia. Bởi vì A Hoa Tỷ tung một chưởng về phía hắn ta, không hề phách khí đánh bay vị soái ca Tích Dương này ra ngoài!

“Tên yếu đuối, cậu làm trò trước mặt tôi, mắt qua mày lại với Tiêu Phàm nhà tôi để làm cái gì chứ! Trên mạng đồn thổi Phàm ca của tôi là một GAY, cái gì mà “Tịch Dương X Tiêu Phàm” tình yêu thầy trò chứ, chính là do cậu gây họa phải không! Tôi cảnh cáo cậu! Cậu GAY thế nào cùng được hết nhưng đừng làm hư Phàm ca nhà tôi!”

Chương 744: Chiến Tranh Không Công Bằng

Chương 746: Chiến Tranh Không Công Bằng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

A Hoa Tỷ chống tay lên eo, tức giận trừng mắt nhìn Tịch Dương.

Mà Tịch Dương bỗng nhiên bị một chưởng này đánh bay, trên mặt hoàn toàn mơ hồ, nhìn thấy ác nhân A Hoa Tỷ cáo trạng trước, không khỏi tức giận trong lòng, đang muốn ra tay dạy dỗ cô ta một phen.

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng làm loạn nữa, tôi cùng đâu mời mấy người đến nơi này để đánh nhau đâu. Nếu mọi người đều đến cả rồi, chúng ta lập tức họp thảo luận những việc cần thiết trong lần khiêu chiến này đi.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang trực tiếp chen vào giữa hai người A Hoa Tỷ và Tịch Dương, thân thiện nói.

“Vậy mau làm đi, sau đây Hắc Long bang chúng tôi còn có rất nhiều việc phải làm chuẩn bị nữa!”

Không biết từ khi nào Ác Long lạnh mặt cũng đi tới rồi.

“Nếu đã như vậy, hội nghị tác chiến của trận doanh Ác Ma chúng ta tổ chức ở Tự Mạc Nhai đi.”

Tuy rằng Phong Ma Tiểu Xích Lang nói chuyện rất đàng hoàng, nhưng hắn ta lại trực tiếp ngồi xuống mặt đất, tùy ý lạ thường, giống như việc sắp diễn ra này không phải chuyện gì đó quá nghiêm túc vậy.

Mọi người cũng học theo động tác của hắn ta, ngồi chồm hổm xuống, giống như là sự thiếu văn minh và hoang liêu đặc biệt trên mảnh đất kia vậy.

“Hôm nay Thính Phong các chúng tôi rất vinh hạnh có thể mời những vị có năng lực chiến đấu mạnh nhất trong trận doanh Ác Ma đến đây.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang dừng một chút, vẻ mặt vui cười nháy mắt thu lại: “Tuy nói là đội trưởng của ba tiểu đội Vũ Hội Ác Ma, Bá Vương Hoa, Truy Phong Liệp Thủ, hội trưởng công hội quy mô lớn Hắc Long bang ở trận doanh Ác Ma, còn có cả thủ lĩnh của tổ chức Huyết Tinh Ma Thuật Xã vừa mới vì tình huống khẩn cấp mà rời đi kia nữa, tuyệt đối là những người có chiến lực đứng hàng đầu trong “Tân Sinh”, nhưng tình huống hiện tại bên phía chúng ra không quá lạc quan như trước, bởi vì chúng ra sắp đối mặt với “Chúng thần di tích chi chiến”

…

Chúng thần di tích chi chiến?

Thật sự là một cái tên châm chọc…

Ở trong mắt Tiêu Phàm, đây hoàn toàn chính là trận chiến đàn áp trận doanh Ác Ma.

Bởi vì nói theo cách thông tục dễ hiểu một chút, chúng chính là để cho các trận doanh khác trở thành kẻ địch đối lập với trận doanh Ác Ma rồi triển khai một cuộc chiến tranh không công bằng mà thôi.

Mà cái tên bọn họ gọi là "Chúng thần di tích", chẳng qua chỉ là bối cảnh chính thức của cuộc chiến tranh này mà thôi.

Ở một nơi nào đó trong một ngày nào đó, một tháng nào đó, một năm nào đó, có một nhà thám hiểm dũng cảm nào đó may mắn phát hiện ra một cửa vào chúng thần chi chiến, từ đó ở trên vùng đất này bắt đầu nổi lên sóng to gió lớn.

Các dũng sĩ lần lượt kéo tới, ý đồ đoạt được mọi kho báu mà chúng thần để lại trong di tích.

Đáng tiếc bên trong chúng thần di tích, có sức mạnh của các quy tắc mà chúng thần thiết lập không thể trái lại, không phải bất cứ ai cũng có thể tiến vào trong đó được.

Chỉ có nhưng người được trời chọn trong mỗi trận doanh, mới có thể nhận được sự chấp nhận của chúng thần, tham dự vào trong trận tranh đấu "Chúng thần di tích chi chiến" lần này, đoạt được báu vật vô giá chúng thần để lại, dành được vinh quang vô cùng cho trận doanh của mình.

…

Ừm, nghe ra có vẻ không tệ.

Gì mà người được trời chọn, báu vật vô giá, vinh quang vô cùng đều rất hấp dẫn người khác.

Có điều bản chất của chúng cũng không hoàn toàn như vậy.

Tiêu Phàm thậm chí hoài nghi đây chính là một cuộc chiến mà game thiết kế để chèn ép trận doanh Ác Ma vậy…

…

“Bởi vì hiện tại cấp bậc của người chơi trong nước đại đa số đã đạt đến cấp 30 rồi, cho nên “Hoạt động đại chiến trận doanh” được thiết lập sẵn trong “Tân sinh” này sẽ tự động phát động. Phong Ma Tiểu Xích Lang liếc nhìn Ác Long đang ngồi bên cạnh, tiếp tục nói: “Tôi biết trong số các bạn có người vô cùng yêu thích loại hoạt động có tính chất PK này, nhưng tôi hi vọng các bạn có thể hiểu được tình cảnh hiện tại của chúng ta. Đây chính là một cuộc chiến tranh không công bằng….”

“Tôi tin rằng các bạn đều đã đọc được quy tắc của trận chiến này trong hộp thư hệ thống rồi. Chẳng qua lúc này tôi vẫn muốn nhắc lại một lần nữa.”

“Đầu tiên là phân hóa thế lực người chơi trong trận chiến này. Bởi vì trận đấu này chỉ giới hạn cho người các thân phận “Người được trời chọn” vô nghĩa này thôi, cho nên chỉ có các người chơi của các trận doanh mới có thể được tham gia tác chiến trong trận chiến này, điều này là để loại trừ khả năng chúng ta phải chiến đấu với NPC cấp cao của các trận doanh khác. Mặt khác, quy tắc trong trận chiến lần này còn có một loại phương pháp thay đổi tạm thời “thế lực” hiện tại của bản thân, đó chính là trước khi trận chiến bắt đầu gia nhập vào một công hội trong một trận doanh khác, ví dụ như Hoa Nguyệt, Tinh Thần,… bên Tinh Linh gì đó. Chỉ cần bạn trở thành thành viên công hội của công hội bọn họ, sau khi tiến vào chiến trường, sẽ không còn đại diện cho thế lực bên mình nữa. Các vị đang ngồi đây có cảm thấy chút động lòng nào không? Dù sao trận doanh Ác Ma nhân lực đơn bạc, thắng lợi xa vời…”

Gia nhập công hội của trận doanh khác, thay đổi thế lực đại diện cho bản thân lúc tham chiến, nghe ra có vẻ thật sự không tệ.

Tinh Thần và Hoa Nguyệt bên đó có lẽ sẽ không thu nhận Tiêu Phàm gia nhập, nhưng Long Hổ bang bên Thú Nhân lại rất hoan nghênh Tiêu Phàm đến đó.

Mà sau khi gia nhập vào bên kia, kẻ địch đối lập với Tiêu Phàm sẽ trở thành các vị đang ngồi đây. Tuy rằng rất là nan giải, nhưng đồng thời đối mặt với ba trận doanh lớn, rõ ràng sẽ thoải mái hơn nhiều.

Nhưng nhớ lại những lần lui tới trên mảnh đất badan này, cùng với những người đồng đội chuyên đào hố hại cha trong đội ngũ của bản thân, Tiêu Phàm yên lặng thở dài, quyết đoàn bỏ ý nghĩ trong đầu này xuống.

"Không được, "Lichking" gì chứ, lâm trận bỏ chạy đến trận doanh của người khác, sẽ bị người cười nhạo." Tiêu Phàm tự giễu cười cười.

"Hừ! Phàm ca ở đâu, A Hoa sẽ ở đó!"

"Đây rõ ràng là một chận chiến không công bằng, tôi chỉ muốn cùng với Tiêu Phàm đường đường chính chính đại chiến một trận, trò chơi khôi hài ngu xuẩn như thế này vẫn nên kết thúc sớm đi!" Vẻ mặt của Tịch Dương có chút kiêu ngạo, A Hoa Tỷ lại cảnh giác hắn ta nhiều hơn một chút.

"Hắc Long bang vốn là công hội của trận doanh Ác Ma, trong trận chiến lần này, căn bản không tồn tại lí thuyết thay đổi lập trường."

"Ha ha, được vậy thì tốt, được vậy thì tốt…" Nhận được sự khẳng định của mọi người, Phong Ma Tiểu Xích Lang vừa lòng nở nụ cười.

"Được rồi, nếu mọi người đã xác định lập trường của bản thân, vậy tôi sẽ tiếp tục giới thiệu một chút về nội dung của "Chúng thần di tích chi chiến" lần này. Phía game cho chúng ta thời gian một tuần để chuẩn bị cho cuộc chiến lần này, nhưng đoạn thời gian này với chúng ta mà nói vẫn là quá ít." Phong Ma Tiểu Xích Lang nói đến đây, biểu tình có chút buồn bã.

"Quá ít à? Không phải chỉ cần báo danh sao? Một tuần sao lại ít được?" A Hoa tỷ cảm thấy vô cùng khó hiểu chuyện này.

"Cũng chính bởi vì để báo danh cho nên mới quá ít."

"Sao lại nói như vậy?" Tịch Dương cũng khó hiểu được lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

"Trước tiên nói về phần thưởng và hình phạt của trận chiến lần này đi. Toàn thể người chơi của trận doanh mà người thắng đại biểu sẽ được thăng một cấp, cùng với phần thưởng BUFF sĩ khí đặc thù trong suốt một tháng, mặt khác kinh nghiệm mất đi của những người chơi tử vong trong chiến dịch lần

này sẽ được chia đều cho những người chơi may mắn còn sống sót. Bên cạnh đó còn có thể dựa vào biểu hiện của mình trong trận chiến, sau khi trận chiến kết thúc sẽ nhận được thêm đạo cụ ban thưởng đặc biệt. Mặt khác nếu thất bại, toàn bộ người chơi trong trận doanh cũng chỉ bị hạ một cấp mà thôi. Đương nhiên, trong đó không bao gồm nhưng tên "phản bội" trước khi trận chiến bắt đầu."

"Nghe ra hai bên đều có vẻ không khác biệt mấy, thật ra thì không, bởi vì số lượng người chơi ở trận doanh Ác Ma trời sinh đã rất ít rồi, toàn bộ bị hạ một cấp và toàn bộ được thăng một cấp là cách biệt cực kì lớn. Hơn nữa có được BUFF sĩ khí đặc thù kia, người chơi có thể đạt được thêm 20% kinh nghiệm liên tiếp trong suốt một tháng."

Chương 745: Hoàn Bảo

Chương 747: Hoàn Bảo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Cho nên sau khi tổng hợp lại, trận chiến này sẽ mang đến ảnh hưởng cực kì lớn đến chỉnh thể thực lực của từng trận doanh. Nếu trận doanh khác chiến thắng trong trận chiến này, sẽ chỉ là thêu hoa trên gấm thôi, mà nếu trận doanh Ác Ma trực tiếp bị thua ở đó, một khi không cẩn thận, có lẽ sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn. Dù sao số lượng người chơi của chúng ta không nhiều lắm, người khác muốn hoàn toàn phá hủy vẫn khá là đơn giản. Cho nên chúng ta từ lúc giai đoạn báo danh bắt đầu, phải khống chế toàn bộ những nhân tố ảnh hưởng đến phần thắng của chúng ta."

"Từ lúc giai đoạn báo danh bắt đầu khống chế toàn bộ nhân tố ảnh hưởng đến phần thắng là sao?" Tịch Dương hiển nhiên không thể lí giải được nhưng lời nói gì đó của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

"Đúng vậy, bởi vì tuyển thủ có thể tham chiến của các trận doanh khác sẽ được quyết định bởi nhân số tham gia của bên chúng ta. Bởi vì cuộc chiến này không hề có tính công bằng đáng được nói đến, cũng cố gắng biểu hiện ra một chút "công bằng" đấy nhỉ?" Phong Ma Tiểu Xích Lang nở nụ cười,

cười ra có chút trào phúng: "Tuy rằng hoạt động chiến đấu lần này quy định cấp 30 là có thể tham chiến, nhưng hiện tại bên trong "Tân Sinh" đã có 80% người chơi đạt đến tiêu chuẩn này rồi. Nếu như toàn bộ người chơi đạt đến tiêu chuẩn này của một trận doanh đều có thể tham chiến, vậy trận chiến này có thể không cần tiếp tục đánh nữa, trực tiếp sử dụng chiến thuật biển người là có thể bao phủ hoàn toàn trận doanh Ác Ma vô cùng ít người này rồi. Cho nên vì để thể hiện ra cái gọi là công bằng đấy, bên sản xuất lấy số người tham gia của trận doanh Ác Ma ra làm tiêu chuẩn, tiến hành sàng lọc hợp lí với người chơi tham chiến của các trận doanh khác. Nói cách khác, trận doanh Ác Ma có 100 người tham chiến, số người tham chiến của các trận doanh khác cũng sẽ là 100, tổng nhân số là 300. Trận doanh Ác Ma của chúng ta phải đối mặt với số lượng kẻ địch gấp 3 lần."

"Cái này căn bản là không công bằng mà!" A Hoa tỷ nghe vậy, rõ ràng là không vui rồi.

"Công bằng, rất công bằng…"

Phong Ma Tiểu Xích Lang mỉm cười nói, nhưng tất cả mọi người có thể nghe ra được trong lời nói của hắn ta có ẩn chứa sự trào phúng…

"Bởi vì bên phía chúng ta nhân số ít, cho nên sau khi kết thúc trận chiến, nếu bên mình đạt được thắng lợi, bọn họ sẽ tính phần thưởng đặc biệt lên đạo cụ và kinh nghiệm, thưởng cho chúng ta gấp ba lần, để thể hiện ra "tính công bằng" cho trận chiến lần này."

"Cái này nghe ra thì chẳng khác gì ảo tưởng cả." Tịch Dương phỉ nhổ một tiếng, có vẻ như cực kì bất mãn với quy tắc của trận chiến lần này.

"Ha ha, cho nên chúng ta phải kiểm soát được toàn bộ những nhân tố thắng lợi, cho dù ảnh hưởng có nó lớn hay nhỏ."

"Đầu tiên, chúng ta phải loại bỏ đi những kẻ yếu cản trở bên mình." Vẻ mặt vốn hiền hòa của Phong Ma Tiểu Xích Lang hiện ra vẻ tàn ác, Tiêu Phàm cảm thấy có lẽ đây mới thực sự là vẻ mặt vốn có của hắn ta.

"Loại bỏ đi kẻ yếu à?"

“Đúng vậy. Chỉ cần là người chơi của trận doanh Ác Ma, đều đã nhận được thư mời của hệ thống, hỏi rằng có tham gia hoạt động “Chúng thần di tích chi chiến” lần này hay không. Nếu như mấy tên cặn bã gì đó chỉ cần đạt đến cấp 30 đều có thể tham chiến, không những cản trở bước chân của chúng ta, còn biến thành gia tăng lực chiến cho bên đối phương. Nên biết rằng các trận doanh khác lấy nhân số tham gia của trận doanh chúng ta để tiến hành lựa chọn. Nhân số tham chiến bên chúng ta càng nhiều thì sẽ càng bất lợi. Bởi vì số lượng người chơi của các trận doanh khác hơn chúng ta rất nhiều lần, người mạnh đương nhiên cũng sẽ nhiều hơn chúng ta.”

“Thế nhưng làm thế nào để loại bỏ bọn họ, có tham chiến hay không toàn bộ đều dựa theo mong muốn của bọn họ mà?”

Nghe Phong Ma Tiểu Xích Lang giải thích xong, Tịch Dương đa phần đã hiểu được ý tưởng trong lòng của Phong Ma Tiểu Xích Lang rồi, nhưng nói tới việc loại trừ, hắn ta vẫn cảm thấy khó hiểu như trước.

“Thính Phong các đã thu thập xong toàn bộ tư liệu của những người cần loại trừ lần này rồi, kế tiếp cứ giao cho Huyết Tinh Ma Thuật Xã và Hắc Long Bang thực hiện.”

“Anh định sử dụng vũ lực đe dọa, dụ dỗ, bảo bọn họ chủ động bỏ quyền à?”

“Không, điều này căn bản không thể khiến tôi yên tâm được.”

“Vậy…”

“Giết toàn bộ bọn họ cho đến khi xuống dưới cấp 30, tự động mất đi tư cách tham gia trận chiến…”

Nghe thấy lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, nhất thời trong lòng mọi người phát lạnh, rốt cuộc cũng hiểu được lúc trước Phong Ma Tiểu Xích Lang nói rằng thời gian chuẩn bị trong vòng một tuần không đủ là có ý gì.

Chỉ có Ác Long có vẻ mặt có chút hưng phấn, có vẻ như hắn ta thực sự chờ mong chuyện này xảy ra.

“Tiến hành chèn ép người của bên mình, như vậy không phải là đang tự làm suy yếu thực lực của trận doanh bên mình sao?” Tịch Dương cảm thấy nếu thật sự làm như vậy, có lẽ “Chúng thần di tích” còn chưa kết thúc, bên mình đã bị tổn hại nguyên khí rồi.

“Không sao hết, xin hãy tin tưởng mạng tình báo của Thính Phong các, những người bị chúng tôi chọn loại trừ đều là những tên “phế vật” chân chính. Mặt khác, đừng xem thường phần thưởng BUFF sĩ khí trận doanh sau khi chiến thắng của “Chúng thần di tích chi chiến”, dưới sự trợ giúp của BUFF đó, thừa sức bù lại số điểm kinh nghiệm đã mất trước đó. Chúng ta làm chuyện này chỉ là thực hiện đầu tư trước thôi.”

“Nhưng…. Chúng ta nhất định có thể thắng sao?” A Hoa Tỷ bất an nói.

“Bởi vậy đây mới là trận tử chiến đến cùng của trận doanh Ác Ma…”

“Đảm bảo được thực lực ngang bằng của những người bên ta tham chiến lần này, thật sự có được phần thắng khá lớn trong lần này.”

Khó có được lúc Tiêu Phàm phát biểu ý kiến của bản thân mình, tuy rằng trong lòng hắn có chút không thích cách làm của Phong Ma Tiểu Xích Lang, nhưng cũng không thể không thừa nhân cách làm này thật sự hữu hiệu.

“Ha ha, không có gì, mọi người đều là người chơi của trận doanh Ác Ma mà, giúp sức một phần không phải là chuyện rất bình thường hay sao? Hơn nữa từ lúc trước, anh âm thầm giúp đỡ Hắc Long bang một phen, có phải đã sớm đoán trước được chuyện lần này rồi không? Hơn nữa anh sử dụng khối lệnh bài công hội thứ hai trong tay mình đổi lấy nhân số trận doanh, công hội Ngạo Thiên chỉ được vỏ ngoài kia, cũng là để chuẩn bị cho trận chiến lần này nhỉ.”

Những chuyện trước kia bản thân tính toán, toàn bộ đều bị Phong Ma Tiểu Xích Lang nói trúng, Nội tâm Tiêu Phàm không khỏi nhảy dựng lên. Trong lòng hắn thầm nghĩ, tin tức của người này quả nhiên rất nhanh, không hổ danh là thủ lính của Thính Phong các.

Khối lệnh bài công hội đầu tiên mà Tiêu Phàm thu được trong "Tân Sinh" không phải là khối lệnh bài thu được trong cuộc thi PK "Tân Sinh" kia, mà hắn còn lấy được nó từ trước đó một thời gian. Đó là lúc ở trong khu vực Phong Ma, hắn trộm được từ trên người chó địa ngục ba đầu nhờ kĩ năng "Phi Long Tham Vân Thủ".

Sau khi đoạt được chúng, Tiêu Phàm kết hợp với nhiệm vụ mà hắn nhìn thấy trong trận doanh Ác Ma lúc trước mà suy nghĩ một phen, đóng gói một khối với trững ma nhện Phục Kích rồi bán cho Hắc Long bang, bang hội tử tế duy nhất trong trận doanh Ác Ma.

Rồi sau đó Tiêu Phàm bán khối lệnh bài công hội thứ hai cho công hội Ngạo Thiên không ra hồn nhất trong các trận doanh.

Cũng là để hạn chế sự phát triển của các trận doanh khác.

Trực tiếp không bán cho bọn họ không phải là càng có khả năng hạn chế sự phát triển của các trận doanh khác sao?

Quả thực là như thế, nhưng để cho nhóm công tử bột không ra hồn của công hội Ngạo Thiên đó làm khoa trương, hoang phí tài nguyên hiếm có của trận doanh bọn họ mới là điều ác độc nhất.

Tịch Dương và A Hoa Tỷ nghe không rõ Phong Ma Tiểu Xích Lang và Tiêu Phàm đang nói cái gì, nhưng nghe thấy cách nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, có vẻ như Tiêu Phàm đã sớm đoán trước được trận chiến lần này rồi, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, mà A Hoa Tỷ lại càng sùng bái Tiêu Phàm hơn.

Chương 746: Ngoài Thất Tội

Chương 748: Ngoài Thất Tội

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có điều câu nói tiếp theo của Tiêu Phàm, lại càng làm cho mọi người dựng hết tóc gáy lên.

“Mọi người đều là người chơi của trận doanh Ác Ma, giúp đỡ phần nào cho trận doanh Ác Ma là chuyện rất bình thường. Nhưng tôi nhớ rằng Phong Ma Tiểu Xích Lang anh ngoại trừ là người chơi của trận doanh Ác Ma ra, còn là thủ lính của tổ chức tình báo Thính Phong các này, mà chỗ buôn bán kinh doanh tình báo như các anh là thương nghiệp. thương nhân bình thường chỉ quan tâm đến lợi ích, vì sao lại quan tâm đến hoạt động trò chơi có tính chất thi đấu trận doanh như thế này? Cuộc thi này rõ ràng không liên quan gì đến mục đích lợi nhuận của Thích Phong các các anh mà. Tôi nói điều này, anh sẽ không tiến hành việc buôn bán thông tin của chúng tôi bên này chứ.”

Tiêu Phàm lẳng lặng nhìn Phong Ma Tiểu Xích Lang, ánh mắt ngay thẳng.

Mà Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng yên lặng nhìn vào Tiêu Phàm, sau đó bỗng nhiên cười phá lên.

“Ha ha, thú vị lắm, rất thú vị, không hổ danh là “Lich King mệnh để đâu”, quả nhiên không đơn giản chút nào! Đúng vậy, là thủ lĩnh của Thính Phong các, tôi chỉ quan tâm đến lợi ích, cho nên tin tức cúa bên chúng ta, tôi bán đi rồi đó…”

“Anh! Đồ phản bội nhà anh!” A Hoa Tỷ lập tức nổi trận lôi đình, vung thiết quyền, có vẻ như sắp nện về phía Phong Ma Tiểu Xích Lang, mà Ác Long ngồi bên cạnh nghe thấy lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, cũng không giữ được bình tĩnh mà đứng lên.

“Mỹ nữ, bình tĩnh bớt nóng, bình tĩnh bớt nóng, tôi chỉ bán cho bọn họ một ít thông tin cơ bản mà mọi người đều biết rồi thôi, ví dụ như “Thất đại tội” gì đó thôi. Nếu bọn họ đồng ý mua, tôi có tiền đương nhiên phải nhận rồi, mọi người đều cảm thấy vừa lòng, có gì mà không làm đây.”

“Anh nói rõ ràng một chút đi. Hóa ra là thông tin ngoài lề thôi, làm tôi sợ chết khiếp.” Ác Long thở dài nhẹ nhõm.

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút không thể quá tin vào anh, dù sao anh vẫn là một thương nhân.”

“Ha ha, Mệnh Phàm, anh thật sự khắt khe như thế sao? Uổng tôi xem trọng anh như vậy.”

“Tôi cũng không cảm nhận được anh đang xem trọng tôi đâu, đống nước bẩn trên Tieba, anh cũng ngầm ngầm thêm vào không ít đâu nhỉ.”

“Thôi được rồi, tôi nói rõ ràng một chút cho mọi người biết, kì thật lợi ích của tôi mà mọi người là giống nhau, tuy rằng tôi không tham gia chiến đấu, chỉ là một tiểu thương nhỏ bé mà thôi. Mệnh Phàm nói rất đúng, thương nhân chỉ coi trọng lợi ích, tôi cũng như vậy. Chỉ có điều, tôi còn là một “người hoàn bảo”.”

“Người hoàn bảo là thế nào?” A Hoa Tỷ nhìn thấy nam nhân đang cười hì hì trước mắt, vẻ mặt ngờ nghệch.

“Sao lại là “hoàn bảo”, đó chính là bảo vệ hoàn cảnh. Tôi là thương nhân, tuy rằng thích tranh thủ kiếm chút lợi ích, nhưng càng coi trọng sự phát triển lâu dài, không có tình huống gì đặc biệt, việc làm ăn của tôi sẽ không thể làm được nữa. Không thể làm được nữa, đó có nghĩa là diệt vong. Cho nên nhưng chuyện chỉ lấy cái lợi trước mắt, tôi sẽ không làm. Mà không khí đặc biệt mà trận doanh Ác Ma có được, chính là hoàn cảnh thích hợp nhất để cho Thính Phong các chúng tôi sinh tồn. Nếu trận chiến lần này làm cho trận doanh Ác Ma trở nên suy yếu đi, hoàn cảnh hiện có bị phá hủy đi, tương lai Thính Phong các chúng tôi cũng sẽ không khá giả. Bởi vậy, trong thời khắc này, Phong Ma Tiểu Xích Lang tôi chỉ có thể đi ra khỏi bóng tối, chủ trì một đại hội động viên mọi người trước trận chiến như thế này, hi vọng mọi người sẽ không tiếp tục nghi ngờ ý tốt của tôi nữa…”

“Tôi còn chưa hiểu anh đang nói cái gì? Cái gì là hoàn cảnh hay không? Trận doanh Ác Ma nếu yếu kém thì sẽ gây ảnh hưởng rất lớn cho Thính Phong Các của anh sao?” Rõ ràng là A Hoa tỷ không quen cách nói chuyện quanh co lòng vòng của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

“Đương nhiên, bởi vì có trận doanh Ác Ma tồn tại mới để ‘Tân Sinh’ thêm một phần hỗn loạn, những người khác coi đây là hỗn loạn, thế nhưng Thính Phong các lại cho rằng nó là tự do. Bởi vì trong hiện thực thiếu loại tự do này, xí nghiệp lúc trước mà tôi kinh doanh đã bị trật tự của xã hội ép tới

mức phải đóng cửa. Bây giờ, tôi làm lại tất cả ở trong 'Tân Sinh', tất nhiên sẽ coi trọng hoàn cảnh sinh tồn ở đây rồi."

"Xem ra, lúc trước ở trong hiện thực anh cũng không phải làm việc gì tốt, đúng không?" Tiêu Phàm hừ lạnh.

"Ha ha, tôi nuôi lợn."

"Ý của anh rằng chúng tôi là lợn?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang coi việc giữ vững hoàn cảnh của trận doanh Ác Ma là nuôi lợn thì bọn họ không phải là lợn thì là cái gì?

"Tôi cũng không nói như vậy, Mệnh Phàm, cậu cũng đừng chống đối tôi như vậy, hiện tại chúng ta đang hợp tác, lần đại chiến này mà chúng ta thắng thì mọi người đều có chỗ tốt…"

Mặc dù Tiêu Phàm rất ghét Phong Ma Tiểu Xích Lang nhưng vẫn phải thừa nhận rằng lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang là chính xác, nên yên lặng lại.

"Được rồi, nói tiếp về quy tắc chiến đấu. Trận đại chiến này tên là 'Di tích của chúng thần' cũng không phải đặt bừa, điều này cũng nói rõ hoàn cảnh của lần đại chiến này là một thế giới nhỏ do chúng thần sáng tạo ra. Bởi vì server Mỹ đã ở trong giai đoạn đại chiến giữa các trận doanh, tôi sẽ đưa ra những tin tức mà Thính Phong các đã thu thập được cho mọi người. Hoàn cảnh chiến đấu của mọi người là ở bản đồ thu nhỏ của cả bốn trận doanh, phía đông là thành thị của loài người, phía tây là đồng cỏ, phía nam là rừng rậm còn phía bắc là hoang mạc. Sau khi bắt đầu, người chơi sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên vào trong chiến trường, tất cả phương tiện liên lạc đều bị hệ thống đóng lại. Thế nhưng hệ thống cũng sẽ phát cho mỗi người chơi một viên đá thông tin có thể trò chuyện trong vòng hai phút, sau hai phút nó sẽ tự hủy, để cho người chơi báo cáo tình trạng cá nhân của mình cho tổ chức, hoặc hạ lệnh chiến đấu cho thành viên tổ chức. Còn tổ chức chính là công hội hoặc đội ngũ của mình. Sau đó, chiến đấu tàn khốc sẽ bắt đầu, mọi người hãy tự cầu phúc đi."

“Phải giết hết tất cả kẻ địch mới chiến thắng sao?” Nghĩ tới số lượng người chơi khổng lồ của ba trận doanh còn lại thì “Truy Phong Giả” Tịch Dương cũng cảm thấy lạnh người.

“Chiến tranh thắng bại cũng không quyết định như vậy, mỗi một trận doanh đều có một bảng hiệu đại diện cho vận thế của trận doanh, nó sẽ ngẫu nhiên rơi vào một người chơi nào đó trong trận doanh, nếu chúng ta có thể tìm ra người nào đang cầm bảng hiệu của trận doanh khác rồi giết chết hắn, sau đó lại phá hủy bảng hiệu mà hắn rơi ra thì chúng ta sẽ chiến thắng rất dễ dàng. Đương nhiên, chẳng may mà người chơi cầm bảng hiệu của trận doanh chúng ta không cẩn thận bị người khác xử lý thì, ha ha… mọi người hiểu…”

“Vậy chúng ta có thể để người khác cầm bảng hiệu rồi offline không? Chờ khi xử lý tất cả kẻ địch rồi gọi hắn ta online lại?”

“Ý này khá tốt, chỉ cần người chơi không ở trong trạng thái chiến đấu thì cũng có thể offline, thế nhưng mỗi ngày phải online liên tục trong một thời gian dài, nếu không thì sẽ bị coi như bỏ quyền, người cầm bảng hiệu này phải online trong thời gian dài hơn nhiều người chơi bình thường, cho nên ý của cậu không thể thực hiện được. Hơn nữa, tôi nhắc nhở mọi người một chút, trên chiến trường không thể trốn tránh mãi được, bởi vì chiến trường trong Di tích của chúng thần là một chiến trường trí năng, sẽ liên tục thu nhỏ lại. Chiến trường trí năng là gì? Đó chính là chiến trường sẽ căn cứ vào số lượng người chơi còn sống sót, sẽ thu nhỏ diện tích của chiến trường lại theo một chu kỳ nhất định, làm cho ngươi không thể trốn tránh, chỉ có thể chiến đấu.” Vừa nói, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn lướt qua đám người, nói tiếp: “Mọi người đã rõ quy tắc chiến đấu thì tôi cũng không dài dòng nữa. Tôi cảm thấy bảng hiệu đại diện cho vận thế của trận doanh sẽ xuất hiện trong tay của một trong số mấy người ở đây, nếu người nào cầm bảng hiệu thì hãy ở trên chiến trường sống lâu vào. Mặc dù Thính Phong các của chúng tôi không phải là đơn vị chiến đấu của trận doanh Ác Ma, thế nhưng vì lần chiến đấu này, chúng tôi cũng muốn cống hiến một phần sức lực. Được rồi, hãy nói địa chỉ hòm thư cho tôi, tôi sẽ đưa cho mọi người một phần tình báo quan trọng của Thính Phong các chúng tôi thu thập được.”

…

Chương 747: Liên Minh Quân Địch

Chương 749: Liên Minh Quân Địch

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ một lát sau, Tiêu Phàm nhận được một phần tài liệu về những người chơi cần phải chú ý của những trận doanh khác, những tin tức về các thành viên của công hội Tinh Thần, công hội Hoa Nguyệt, Long Hổ bang đều có ở đó.

Nhìn về phần tin tức khổng lồ này thì Tiêu Phàm cũng phải than thở, Thính Phong các thật sự không hổ danh là tổ chức tình báo mạnh nhất trong "Tân Sinh"!

Thế nhưng…

" Phong Ma Tiểu Xích Lang, có phải anh gửi tới cho tôi một phần tư liệu bị thiếu đúng không?" Tiêu Phàm nghi ngờ mà hỏi Phong Ma Tiểu Xích Lang.

"Ha ha, Mệnh Phàm, cậu đúng là thông minh, nhanh như vậy đã phát hiện ra rồi, nếu là người bình thường thì lúc này vẫn còn đang kinh ngạc về sự mạnh mẽ của công hội Tinh Thần rồi, thế mà cậu cũng đã phát hiện ra điều này. Thế nhưng, Thính Phong các chúng tôi rất tiếc phải thông báo rằng, chúng tôi cũng không có tư liệu của nơi đó."

Tiêu Phàm nhìn tới nét mặt nghiêm túc của Phong Ma Tiểu Xích Lang thì cũng biết hắn ta không phải là đang nói đùa, như vậy thì việc này có vẻ hơi kỳ dị rồi đây.

"Tới lúc đó, mọi người hãy cẩn thận khi tiếp xúc với công hội Trật Tự của trận doanh Nhân Loại…" Phong Ma Tiểu Xích Lang nói một cách chân thành.

Nghe hắn ta nói vậy thì những người còn lại cũng đã phát hiện ra điều này, phần tài liệu này đã có tin tức về tất cả những thành viên trong từng công hội lớn, chỉ có những thành viên của công hội Trật Tự là bị thiếu.

“Chuyện gì vậy?” Ác Long rất nghi ngờ về điều này.

“Không thể thu thập.”

“Có thể bọn họ quá yếu, không thu thập được cũng là bình thường.” Ác Long nghe vậy thì cũng không để ý.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại hiểu, ở trong game, những tin tức mà Thính Phong các không thể thu thập được là một chuyện đáng sợ như thế nào…

“Lần chiến đấu này, thành viên của Thính Phong các chúng tôi không phải là nhân viên chiến đấu nên sẽ không tham gia, tôi cũng chỉ có thể mong chờ mọi người chiến thắng, cho nên mọi người hãy cố gắng nhiều hơn. Về phần Huyết Tinh Ma Thuật xã thì tôi đã nói chuyện với Tiểu Sửu Hoàng rồi, lúc đó bọn họ cũng sẽ tham gia chiến đấu. Thế nhưng khi nhắc tới cũng hơi đáng thương, lực chiến đấu của trận doanh Ác Ma chúng ta quá ít. Tôi cũng đã nói chuyện với năm trong số Thất Đại Tội rồi, về phần Behemoth - tội phẫn nộ thì vẫn chưa biết ra sao, cô ta xuất hiện tại ‘Tân Sinh’ quá ít, Thính Phong các chúng tôi không thể nào liên lạc được, chỉ mong tới lúc đó cô ta cũng sẽ tham chiến. Về phần Belphego - tội lười biếng, Tuyết Dạ là thành viên của Vũ Hội Ác Ma, Mệnh Phàm hãy thay tôi khuyên nhủ cậu ta, dù sao cậu ta cũng rất mạnh.”

Nghe được cách nói này của Phong Ma Tiểu Xích Lang thì Tiêu Phàm mới phát hiện hai đại lão này cũng ở trong đội ngũ của mình, xem ra sau khi trở về thì mình có phiền phức rồi.

“Đúng rồi, gần đây ở trong trận doanh Ác Ma có một tân thủ không có trong Thất Đại Tội có thực lực sánh vai với các người, trong một thời gian cực ngắn hắn đã đưa nhân vật tăng lên tới cấp 40, ngay cả tôi cũng cảm thấy kinh khủng. Đáng tiếc rằng hắn ta cũng là một người ít xuất hiện, tôi không liên lạc được với hắn, hi vọng tới lúc đó hắn có thể trợ giúp mọi người…”

Ngoài Thất Tội lại có thực lực sánh ngang Thất Tội, nghe thì khá tốt thế nhưng Tiêu Phàm biết rằng điều đó cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Bởi vì Thất Đại Tội trong miệng Phong Ma Tiểu Xích Lang, đều không có người nào là người bình thường.

A, không không không, mình vẫn rất bình thường, chỉ là không quen với việc luôn được đặt cùng với bọn biến thái kia mà thôi.

Hơn nữa, người mới kia của trận doanh Ác Ma có ID là "Vân Bình Chi", đây là tin tức đạt được từ Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Tên rất dễ nghe, thế nhưng tại sao mình lại cảm thấy cái tên này rất đặc biệt chứ?

Tiêu Phàm nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy mình chưa bao giờ gặp qua người chơi nào có cái biệt danh này ở trong các game khác, thế nhưng cảm giác quen thuộc xuất hiện trong lòng, là chuyện gì vậy?

…

Mặc kệ nó vậy, tiếp đó mình phải tham dự trận đại chiến rất khó khăn.

Mặc dù có thể liên thủ với những tên biến thái như Tiểu Sửu Hoàng, thế nhưng liên minh của quân địch lại càng đáng sợ hơn nhiều.

Tiêu Phàm nhìn lại một đống tin tức lớn của người chơi ở trong tin nhắn của mình mà rất buồn rầu.

"Hôm nay hẹn mọi người tới cũng là vì chuyện này, cuối cùng chúc mọi người chiến thắng trở về."

Cuối cùng, Phong Ma Tiểu Xích Lang cúi mình chào tạm biệt với bọn người Tiêu Phàm.

Mặc dù A Hoa tỷ lưu luyến không rời Tiêu Phàm thế nhưng cuối cùng thì mọi người cũng tản đi.

Bởi vì đại chiến sắp tới rất khó khăn, sắc mặt của mọi người lúc chia tay đều không thoải mái.

…

Mà lúc này, tại đại bản doanh của công hội Ngạo Thiên trong thành Antequera thuộc trận doanh Nhân Loại, cũng đang xảy ra chuyện như ở sườn núi của trận doanh Ác Ma, chỉ là sắc mặt của những người tại đây rất thoải mái, không có chút lo lắng nào cả.

“Ha ha ha, ta là hội trưởng công hội Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên mạnh nhất trên đời! Hoan nghênh các vị hội trưởng của các công hội lớn tới đây tham gia đại hội liên minh do công hội Ngạo Thiên chúng tôi tổ chức!”

Long Ngạo Thiên mặc một bộ áo giáp rất hoa lệ, ánh vàng lấp lóe, đại kiếm vung lên, đánh đâu thắng đó!

“Long huynh rất khí thế!”

“Long huynh thật là uy phong!”

“Long huynh thật là khí phách!”

…

Mấy người con ông cháu cha trong đoàn lại bắt đầu a dua nịnh hót, đương nhiên cũng không thể thiếu đội cổ động viên do Long Ngạo Thiên thuê rồi: “Ngạo Thiên, Ngạo Thiên em yêu anh, Ngạo Thiên, Ngạo Thiên anh đẹp trai nhất, Ngạo Thiên, Ngạo Thiên anh trâu nhất, Ngạo Thiên, Ngạo Thiên anh vô địch..”

Hội trưởng công hội Tinh Thần ngồi tại bàn tròn, có vẻ hơi phiền khi thấy bộ dáng ngớ ngẩn của Long Ngạo Thiên.

Nếu không phải tên Mệnh Phàm đáng chết kia phá hủy đại bản doanh của công hội mình thì hắn ta chắc chắn sẽ không nhận lời mời của Long Ngạo Thiên, tới đây họp!

Mị Hỏa đại diện cho công hội Hoa Nguyệt cũng đã ngồi ở đó, nhìn chằm chằm vào chén trà trên bàn, cũng không biết cô ta đang nghĩ cái gì.

Mà có một cô nhóc là Thái Thập Tam vẫn còn đang trừng mắt nhìn con đại tinh tinh đang ngồi đối diện, mà con tinh tinh kia lại cười một cách ngu ngơ càng làm Thái Thập Tam khó chịu hơn.

“Có thể bắt đầu chưa?”

Hội trưởng công hội Tinh Thần đã đợi khá lâu nên khó chịu, lại còn phải nhìn Long Ngạo Thiên biểu diễn nên càng khó chịu hơn.

“A? Thế nhưng người của Trật Tự còn chưa đến nữa mà, Hội trưởng công hội Tinh Thần?”

Long Ngạo Thiên đang múa kiếm trước mặt những mỹ nữ của công hội Hoa Nguyệt sau lưng Mị Hỏa, khi nghe được lời nói của Hội trưởng công hội Tinh Thần thì hơi khó chịu nói lại.

“Trật Tự, hiện giờ mà bọn họ còn chưa tới tức là họ sẽ không tới, chúng ta cứ bắt đầu đi, chờ bọn họ làm cái gì?”

Trong mắt của Hội trưởng công hội Tinh Thần thì thiếu một công hội Trật Tự cũng không ảnh hưởng gì cả.

Long Ngạo Thiên nhìn đồng hồ thì thấy cũng quá giờ rồi, đành phải nói: “Vậy được rồi, để ăn mừng về thắng lợi của liên minh chúng ta tại Di tích của Chúng thần lần này, Long Ngạo Thiên ta tuyên bố, đại hội bắt đầu!”

Long Ngạo Thiên vẫn kiêu ngạo như cũ, tự tiện biến hội nghị tác chiến trở thành hội chúc mừng, thế nhưng những người còn lại cũng đều không để ý tới hắn ta.

“Để tôi nói luôn, Mệnh Phàm là người của Long Hổ bang chúng tôi! Không ai được phép ra tay với anh ấy!” Một ống thép bỗng nhiên đập thẳng lên mặt bàn, rất là hung ác.

“Ha ha, em gái bình tĩnh lại, đừng vội, Mệnh Phàm cứ để cho thành viên của công hội Hoa Nguyệt chúng tôi chăm sóc đi, tôi nghĩ anh ta rất vui lòng nói chuyện với những mỹ nữ của công hội Hoa Nguyệt chúng tôi.” Mị Hỏa cười tủm tỉm, nói với Thái Thập Tam.

Bề ngoài thì an lành thế nhưng giọng điệu lại không nhường chút nào.

“Thật không tiện, Mệnh Phàm có quan hệ cũng khá tốt với Chiến Minh của chúng tôi, cứ nhường cậu ta cho chúng tôi đi, nếu vì cậu ta mà làm cho hai

mỹ nữ sinh ra mâu thuẫn thì cậu ta cũng khá khó xử.” Reginald cười một cách hàm hậu, cũng chen lời.

Chương 748: Thái Độ Của Trật Tự

Chương 750: Thái Độ Của Trật Tự

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Các vị, hôm nay chúng ta ở đây để bàn bạc về việc tác chiến của liên minh, cần gì phải quan tâm mỗi mình Mệnh Phàm chứ?”

Công hội Tinh Thần cũng có cừu oán với Tiêu Phàm, Hội trưởng công hội Tinh Thần cũng muốn xử lý Tiêu Phàm, nếu không phải có chuyện này xảy ra quá đột ngột thì thành viên của Tinh Thần vẫn đang làm nhiệm vụ đuổi giết “Lich King” Mệnh Phàm đây.

Thế nhưng bây giờ thì hắn ta cảm thấy vẫn cần phải lấy đại cục làm trọng, không muốn chỉ vì Mệnh Phàm mà chuyện liên minh phải chậm trễ.

“A? Cái tên mang theo áo choàng này là ai?” Thái Thập Tam thấy Hội trưởng công hội Tinh Thần nói thì mới hỏi.

“Đại tỷ, người này chính là Hội trưởng công hội Tinh Thần nha, rất nổi danh!” Giọng nói của người này rất âm hiểm, không phải Quân Sư Xấu Bụng thì còn có thể là ai khác?

“Hội trưởng công hội Tinh Thần sao? Tại sao lại gọi hắn là Hội trưởng công hội Tinh Thần? Hắn không có ID sao?”

“Đại tỷ, chị không biết đấy thôi, ID của hội trưởng công hội Tinh Thần chính là Hội trưởng công hội Tinh Thần nha!”

“A? ID rất kỳ lạ!”

“Ai nha, thật ra thì ID lúc đầu của hắn cũng không phải là như này, đại tỷ, chị chưa từng nghe qua ‘mười câu chuyện kỳ lạ trong giới gamer’ đúng

không? Trong đó có một câu chuyện chính là ‘Hội trưởng công hội Tinh Thần có một ID rất đáng yêu’, bởi vì ID quá đáng yêu cho nên hắn đổi lại, đổi thành một ID rất dễ dàng nhận biết như bây giờ. Nói thật rằng hắn thật sự không biết đặt tên mà…”

“Ha ha! Trước đó ID của hắn là gì? Nói nghe chút coi…”

Ầm!

Hội trưởng công hội Tinh Thần giận dữ tới mức đập mạnh tay xuống bàn làm vang lên tiếng ầm ầm.

Hắn ta không nghĩ tới, lại có người dám ở trước mặt hắn ta mà nói về lịch sử đen của hắn, thực sự là không nể mặt mũi chút nào mà.

Thái Thập Tam thấy sắc mặt của hội trưởng công hội Tinh Thần đen lại thì cảm thấy thoải mái, thầm nghĩ, đáng đời! Lại còn dám chống đối lại Phàm ca ở trận doanh Tinh Linh sao!

“Ha ha, mọi người bình tĩnh lại nào, nể mặt Long Ngạo Thiên ta, mọi người hãy ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Bị Thái Thập Tam nói như vậy nên Hội trưởng công hội Tinh Thần đã mất hết kiên nhẫn: “Có chuyện gì để nói đâu, lần đại chiến này là 3vs1, nếu như vậy còn không thể chiến thắng trận doanh Ác Ma thì có thể tự tử được rồi! Cho nên lần này chúng ta tới đây là để chia sẻ về thông tin của kẻ địch cho nhau, để chuẩn bị tốt hơn.”

“Hội trưởng công hội Tinh Thần nói rất đúng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà, vậy chúng ta hãy chia sẻ cho nhau về thông tin của kẻ địch do chúng ta thu thập được đi.”

Thế là từng hội trưởng của từng công hội chia sẻ những tình báo về trận doanh Ác Ma mà mình thu thập được, phát lên màn hình lớn. Mà nhân vật đầu tiên mọi người thu thập được đó chính là nhân vật nổi danh nhất của trận doanh Ác Ma, “Lich King” Mệnh Phàm.

Trong tấm ảnh đó, ánh mắt Tiêu Phàm toát lên vẻ vô tội, thế nhưng trong lòng của hội trưởng các công hội thì vẻ mặt đó của Tiêu Phàm đã ẩn giấu đi suy nghĩ gì, không người nào đoán được cả…

Ngoài "Lich King" Mệnh Phàm ra, những người còn lại được đưa lên trong đại hội chính là "Thất Đại Tội" nổi danh nhất, bởi vì ngoài bọn họ ra thì nơi cằn cỗi như trận doanh Ác Ma không thể nào sinh ra hào quang nào đặc biệt nữa cả.

Còn lại những nhân vật như "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" của Huyết Tinh Ma Thuật Xã hay "Beautiful nam đoàn" của Hắc Long bang cũng chỉ ngẫu nhiên được đề cập tới mà thôi, bởi vì dưới lực lượng hùng hậu của liên minh thì bọn họ yếu tới mức không đáng nhắc tới.

Không nghi ngờ gì nữa, nhà phát hành tổ chức "Cuộc chiến tại di tích của chúng thần" này là để đưa cho bọn họ phúc lợi, cho nên lần hội nghị này rất thoải mái.

Sau khi bàn bạc về tài nguyên xong thì bọn họ lại có ý kiến của riêng mình về việc xử lý Tiêu Phàm như thế nào.

Thế nhưng vấn đề này không thể bàn bạc rõ ràng ra kết quả, cho nên sau khi chia sẻ xong tình báo thì đám người chia tay trong không vui, dùng tâm trạng thoải mái để tham gia trận chiến đấu có vẻ như rất đơn giản này.

…

"Oa ha ha ha… Thời điểm công hội Ngạo Thiên chúng ta danh dương thiên hạ đã tới rồi!" Long Ngạo Thiên giơ thanh kiếm vàng óng ánh của mình lên, nói.

"Ngạo Thiên, Ngạo Thiên em yêu anh, Ngạo Thiên, Ngạo Thiên anh đẹp trai nhất, Ngạo Thiên, Ngạo Thiên anh trâu nhất, Ngạo Thiên, Ngạo Thiên anh vô địch.."

…

“Hào Đại Bàn, lần này ta sẽ lại có thể chiến đấu với Mệnh Phàm lần nữa, khi làm nhiệm vụ lần trước ta thua rất không phục!”

“Thế nhưng tôi lại không muốn nhìn thấy cảnh chú và Phàm ca đánh nhau.” Hào Đại Bàn cười khổ khi thấy vẻ mặt mong đợi của Reginald.

“Chỉ là so tài mà thôi, hơn nữa Chiến Minh chúng ta phải biểu hiện tốt ở lần ‘Chiến đấu trong di tích của chúng thần’ này mới được! Để cho khán giả biết được phong thái của Chiến Minh chúng ta!” Trên mặt Reginald xuất hiện sự cuồng nhiệt…

…

“Ha ha, Mệnh Phàm a Mệnh Phàm, lần này anh đừng hòng mà trốn thoát. Hoa Nguyệt chúng ta sẽ giết chết anh, để cho Tuyết Dạ biết được, nơi nào mới là nơi anh ấy nên tới.” Mị Hỏa cứ nghĩ tới “Cuộc chiến tại di tích của chúng thần” thì lại mỉm cười, rất quyến rũ, mà sắc mặt của hai chị em Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu ở sau lưng Mị Hỏa thì trở nên kỳ lạ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

…

“Ta chờ mong lúc gặp lại Phàm ca nha, mà chú nói xem, khi Phàm ca biết được thành quả tu luyện của ta thì có khen ta hay không?” Thái Thập Tam cười một cách ngọt ngào.

“Chắc chắn là có, ha ha…” Quân Sư Xấu Bụng cười khổ, thầm nghĩ, lần này phải xử lý cái tên Mệnh Phàm khốn nạn này mới được.

“Em gái, hắn ta thì có gì tốt chứ!”

Lúc này, một đội đi sau lưng Thái Thập Tam phát ra vị chua.

“Em em gái ngươi á! Đã nói bao nhiêu lần rồi! Gọi là đại tỷ!”

“Thế nhưng…”

“Nhưng nhị cái gì!”

“Được rồi, đại tỷ…” Cả đám theo sau lưng Thái Thập Tam mặt ủ mày chau, mà Quân Sư Xấu Bụng chỉ có thể yên lặng lắc đầu, thở dài khi nhìn họ.

…

“Mấy hội trưởng của những công hội khác hình như không coi trọng lần chiến đấu này đúng không, hội trưởng?”

Đoạn Thủy Lưu vẫn đi theo sau lưng Hội trưởng công hội Tinh Thần.

“Hừ, một bọn đều không có chí lớn, ta cũng không mong chờ gì nhiều, chỉ bằng vào cao thủ của công hội Tinh Thần chúng ta cũng không thể thua được, bọn họ có chiến đấu hay không không quan trọng lắm. Công hội của chúng ta phải làm chính là dưới tình huống chắc thắng này, phải làm như thế nào để cho mọi người nhớ kỹ chúng ta. Về phần ‘Lich King’ Mệnh Phàm, tới lúc đó thì chúng ta cũng tiện tay xử lý luôn.”

Một luồng sáng lạnh lẽo từ đôi mắt dưới mũ trùm đầu của Hội trưởng công hội Tinh Thần bắn ra.

…

Có nhiều hội trưởng của nhiều công hội tới đại bản doanh của công hội Ngạo Thiên như vậy làm cho thành Antequera rất náo nhiệt, thế nhưng phía nam của thành Antequera vẫn yên tĩnh như lúc xưa vậy.

Trong ngôi nhà cổ rách nát, thành viên của công hội Trật Tự vẫn đang làm việc thuộc về mình, cũng không nói chuyện gì về “Cuộc chiến tại di tích của chúng thần”.

Thế nhưng Tiểu Ngũ lại khác, vì còn trẻ tuổi nên không có được sự kiên nhẫn như các tiền bối, sau khi nhà phát hành đưa ra hoạt động giống như lễ mừng này, hắn ta luôn trong tình trạng nhiệt tình, chờ mong cấp trên hạ lệnh về việc này.

Thế nhưng hắn ta chờ rất lâu vẫn không thấy cấp trên đả động gì cả, giống như không có chuyện gì ra vậy.

Thế là hắn ta lo lắng, tâm trạng không yên mà đi tìm người quản lý "Tân Sinh" là Kiếm Thần.

“Đại ca, vừa rồi mấy công hội cỡ lớn của các trận doanh liên minh đã mời Trật Tự chúng ta đi họp, bàn bạc về công việc tác chiến tại ‘Cuộc chiến tại di tích của chúng thần’ đó…”

“Ừ, anh biết.” Kiếm Thần gật đầu rồi cũng không để ý tiếp.

Tiểu Ngũ rất không cam tâm, nói tiếp: “Trật Tự của chúng ta thì sao?”

“Chúng ta vẫn phải làm việc, Ấn Độ dạo này có vẻ sôi nổi, gần đây có mấy người vượt biên, sáng tạo nhân vật tại server nước ta, còn chuyên đi phá hoại nữa cơ.”

Chương 749: Thêm Nhiệt

Chương 751: Thêm Nhiệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Chúng ta sẽ không tham gia sao?” Tiểu Ngũ rất mong chờ mà xin phép Kiếm Thần.

“Cậu muốn tham gia sao?” Kiếm Thần ngừng lại việc trong tay, nhìn vào Tiểu Ngũ hỏi.

“Em… em… muốn.”

“Vậy thì tham gia đi.”

“A ha?” Tiểu Ngũ còn tưởng mình nghe lầm, nên hô lên một tiếng.

“Cậu gọi thêm tám người nữa rồi báo danh tham gia đi.”

“Tám người khác sao?”

“Đúng vậy, thêm hai chúng ta thì công hội Trật Tự sẽ có ‘Thập Nhận’ tham gia là đủ, làm sao? Không tin tưởng vào chúng ta sao?”

“Đại ca! Anh đừng nói đùa, làm sao mà lại không có lòng tin được chứ, ‘Thập Nhận’ chúng ta mà ra tay thì thắng chắc rồi! Em quá hưng phấn mà thôi! Cuối cùng thì Trật Tự của chúng ta cũng có thể trổ tài rồi sao!”

“Chờ chút, cậu đừng vui mừng vội, tôi để cậu báo danh cũng không để cậu đi chiến đấu…”

“Hả?” Tiểu Ngũ đang định chạy đi nói cho mọi người biết thì sững sờ, quay đầu lại.

” Trong ‘cuộc chiến tại di tích của chúng thần”, tôi dự định cho công hội của cả ba phe kia chiến đấu với trận doanh Ác Ma trước, nếu như bọn họ đều thất bại thì Trật Tự của chúng ta sẽ chiến đấu.”

“A? Tại sao lại như vậy?”

“Lúc đầu, tôi muốn dùng trận chiến đấu này để cho người chơi của nước ta làm quen với chiến tranh cỡ lớn, chuẩn bị để sau đó còn tham dự quốc chiến. Trật Tự của chúng ta chỉ làm bảo hiểm mà thôi, đề phòng trận doanh Ác Ma chiến thắng mà đa số người chơi nước ta bị giảm đẳng cấp, suy yếu trình độ của nước ta trên phạm vi lớn, làm cho trình độ của nước ta kém hơn nhiều so với những server khác.”

“Đại ca, ý anh là, nếu như trận doanh Ác Ma bị ba trận doanh kia tiêu diệt thì chúng ta sẽ không được làm cái gì nữa hả?”

“Đúng như vậy đó.”

“Trận doanh Ác Ma trong trận chiến này đang ở thế yếu đó, em còn đang nghi ngờ có phải tên John đáng chết kia cố ý tạo ra lần chiến tranh này để chèn ép người chơi không bình thường nữa cơ.”

“Ừm, cậu nói điều đó cũng rất có khả năng, dù sao đám bệnh tâm thần kia thật đúng là khó làm người ta yêu thích…”

“Vậy bọn họ làm cách nào mới có thể chiến thắng?”

“Tôi nói là, chiến tranh lần này chỉ để bồi dưỡng cho người chơi thích ứng với chiến tranh cỡ lớn, chỉ cần có kinh nghiệm là được rồi, chúng ta tham

dự chỉ để bảo vệ lợi ích của phần lớn người chơi nước chúng ta, nói cách khác, bọn họ đánh như thế nào tôi cũng không quan tâm lắm, nếu như hủy diệt được trận doanh Ác Ma luôn là tốt nhất, chúng ta cũng không cần ra tay."

Nghe được kiểu nói này của Kiếm Thần thì Tiểu Ngũ hơi mất mát, bởi vì, nếu cứ như vậy thì hắn ta cũng không có cơ hội ra tay.

Ba đấu với một, trận doanh Ác Ma làm cách nào mới có thể chiến thắng lần chiến tranh này đây?

"Đúng rồi, đại ca, ngoại trừ chúng ta ra, còn anh ta làm cái gì?"

"Anh nào?"

"Là tiền bối đó…"

Trong Long Tổ, chỉ có một người được xưng là tiền bối, bởi vì trong những trường hợp chính thức, không ai dám gọi thẳng danh hiệu của người đó, chỉ có thể tự thảo luận mà thôi.

Mà những người như Kiếm Thần, sẽ có xưng hô khác, cũng không dùng danh hiệu lạnh nhạt như "Số Không" để gọi người đó.

"Tôi không biết, dựa vào tâm trạng của anh ta thôi…"

Câu trả lời rất tùy tiện thế nhưng đó chính là phong cách của Số Không…

Sau khi trở về, Tiêu Phàm lại nghiên cứu lại tệp tài liệu do Phong Ma Tiểu Xích Lang gửi cho.

Không chỉ là công hội Tinh Thần, sau khi hắn nhìn lại tình báo thì cảm thấy những công hội khác cũng rất phiền phức, càng không cần nói tới vẫn còn phải đề phòng công hội thần bí nhất đó chính là Trật Tự.

Hơn nữa, hắn còn phải trở về thông báo và động viên mấy đồng đội trong Vũ Hội Ác Ma nữa.

Đối với những hoạt động cỡ lớn như này, Xà Cơ và Bán Trường Miên luôn rất hứng thú, chỉ cần thông báo một tiếng đã đáp ứng yêu cầu của Tiêu Phàm rồi.

Mà Tuyết Dạ, bị Phong Ma Tiểu Xích Lang coi là lười biếng nhất thì sau một câu của Tiêu Phàm cũng đã vui vẻ mà đáp ứng.

"Tuyết Dạ, anh cảm thấy sau khi thắng lợi 'cuộc chiến tại di tích chúng thần' này, trong đạo cụ đặc biệt do hệ thống tặng cho có thể có thời trang đẹp mắt đó, thời trang [Ánh sao lấp lánh] đó chính là phần thưởng anh nhận được sau khi kết thúc trận đấu biểu diễn lần trước anh tham gia đó…"

Thế nhưng khi đối mặt với Hổ Nữu thì Tiêu Phàm cảm thấy rất phiền phức, bởi vì Tiêu Phàm không biết phải nói gì với Hổ Nữu mới tốt…

"Ặc… Tôi muốn nói… cô…"

Không biết tại sao, ngày bình thường thì Tiêu Phàm luôn có được mồm mép lanh lợi thế mà hôm nay lề mề cả nửa ngày cũng không thể nào nói được một câu hoàn chỉnh với Hổ Nữu.

Vậy mà người tính tình nóng nảy như Hổ Nữu cũng không khá hơn chút nào cả.

Khi thấy Tiêu Phàm ở trước mặt mình ấp úng nửa ngày cũng không chịu nói gì, Hổ Nữu thấy thật sự là khó chịu, cô cũng không nói những câu châm chọc như thường ngày, mà là…

"A!"

"A!"

"A!"

…

Hổ Nữu hét vào mặt Tiêu Phàm, vừa hét còn vừa đạp Tiêu Phàm mấy cước, cực kỳ dã man, vậy mà sau khi đạp xong thì đỏ mặt, xoay người chạy đi, làm cho những thành viên còn lại của Vũ Hội Ác Ma không hiểu ra sao.

Tiêu Phàm cũng không biết giao lưu với Hổ Nữu như nào khi mà cô chỉ hét a a a vào mặt mình, hắn cũng không có chút hứng thú nào mà nói chuyện với cô, có lẽ là tạm thời không dám đi, cho nên hắn định mang mọi người tới khu cày quái cao cấp trong mấy ngày chuẩn bị đại chiến, muốn dùng "Bỉ Ngạn Hoa Khai" và "Bánh xe hắc ám Colt" để vượt cấp khiêu chiến, muốn tăng thực lực của đội ngũ của mình lên trước khi đại chiến diễn ra.

Cứ như vậy sau vài ngày, mặc dù đều là vượt cấp giết quái bình thường thế nhưng không có nhận được nhiệm vụ đặc biệt gì nên Tiêu Phàm lật đật mãi mới tăng lên một cấp, từ 45 lên 46, vừa bằng đẳng cấp của Tiểu Sửu Hoàng, thế nhưng mấy đồng đội trong Vũ Hội Ác Ma lại được tăng lên khá nhiều, đặc biệt là Hổ Nữu, đẳng cấp luôn xếp cuối cùng tăng lên nhiều nhất.

Trong lúc đó, Tiêu Phàm cũng nghe qua rất nhiều tin tức về việc Hắc Long bang và Huyết Tinh Ma Thuật xã đồ sát người chơi trong trận doanh mình, làm Tiêu Phàm cảm thấy hơi không đành lòng.

…

Ngày hôm nay mặt trời chói chang, trời xanh không mây rất là sáng lạn, mà "Cuộc chiến tại di tích chúng thần" được mọi người mong chờ cũng sẽ bắt đầu.

Trước ngày hôm nay, những người báo danh tham gia đại chiến đều được hệ thống thông báo, xem xem mình có thể tham gia lần đại chiến này hay không, công việc báo danh cũng đã kết thúc.

Kể cả không thể tham dự thì mọi người cũng có thể xem trực tiếp trên kênh thế giới, mà đúng lúc này, kênh trực tiếp "Cuộc chiến tại di tích chúng thần" do nhà phát hành sáng lập, đã được tạo ra ở trên kênh thế giới…

"Xin chào tất cả mọi người! Meo meo! Tôi là MC Tiểu Miêu đáng yêu!"

Một người đồng đội chuyên ăn bám nào đó rất hăng hái mà ngồi trên đài hội nghị, rất giống MC chuyên nghiệp nha.

"Sau giải thi đấu biểu diễn lần trước, chúng ta lại tham dự vào một hoạt động chính thức do nhà phát hành tổ chức. Hoạt động lần này chính là

‘Cuộc chiến tại di tích chúng thần’, số lượng tuyển thủ tham dự cũng rất nhiều, lần này chúng ta có cơ hội tận mắt nhìn thấy đại chiến trong thế giới 3D! Trận chiến đấu này được chia thành hai phe, một bên là trận doanh Ác Ma, nơi tập trung tất cả những người may mắn! Còn bên kia chính là liên quân của những người bình thường tại trận doanh Nhân Loại, trận doanh Tinh Linh và trận doanh Thú Nhân! Hi vọng mọi người có thể cảm nhận được sự kích thích và thu hút của ‘Tân Sinh’ trong trận chiến này! Ở đây, ai cũng đều có cơ hội lên chiến trường, người nào cũng có thể trở thành anh hùng! Cuối cùng, chiến thắng sẽ thuộc về trận doanh nào thì mọi người xin hãy chờ trận chiến này bắt đầu!”

“Được rồi, sau đó Tiểu Miêu sẽ giới thiệu cho mọi người về người cộng tác của tôi. Ha ha, người này cũng coi như là bạn cũ của Tiểu Miêu, không biết mọi người có còn nhớ kỹ anh ấy không?”

“Khụ khụ, chào mọi người, rất vui khi được gặp lại mọi người, thế nhưng khuôn mặt của tôi khá bình thường, mọi người mà quên đi thì cũng là chuyện bình thường, cho nên tôi xin được tự giới thiệu lần nữa. Tôi là Phong Ma Tiểu Xích Lang, thủ lĩnh của cơ quan tình báo Thính Phong các tại ‘Tân Sinh’, lần này lại được mời tới đây làm bình luận viên, tôi cũng rất vui khi được làm công việc này.”

Chương 750: Một Bảo Hiểm

Chương 752: Một Bảo Hiểm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phong Ma Tiểu Xích Lang cười lên rất thân mật, nếu như không quen hắn ta thì sẽ cho rằng hắn ta là một người lương thiện nữa cơ.

“Phong Ma Tiểu Xích Lang, lại lần nữa hợp tác với anh, lần trước cũng đã hợp tác với anh trong giải thi đấu biểu diễn rồi, hợp tác vui vẻ!”

Tiểu Miêu theo lễ phép đưa tay ra nắm tay Phong Ma Tiểu Xích Lang.

“Thế nhưng, các vị khán giả, bình luận viên của lần này cũng không chỉ hai người chúng tôi, hôm nay nhà phát hành còn mời thêm một nữ MC đang rất hot ở trên internet nữa, đó chính là Crimson Rose! Xin hãy nhiệt liệt chào mừng cô ấy tới!”

“Chào mọi người, tôi là Crimson Rose, mặc dù tôi rất ghét con mèo ngu ngốc ngồi ở đầu bên kia, thế nhưng nếu mọi người muốn tôi hợp tác với nàng làm MC lần này thì tôi cũng chỉ đành chiều mọi người mà thôi.”

Kiêu ngạo, biểu hiện kiêu ngạo đặc biệt của con em quý tộc.

“Cô!”

Tiểu Miêu rất tức giận, không nghĩ tới mình chào mừng cô ta nhiệt tình như vậy, thế mà cô ta lại nói những câu ác độc như thế, thật sự là quá đáng!

“Cô thật sự quá đáng quá mức!”

“Cuộc chiến tại di tích chúng thần” còn chưa bắt đầu, vậy mà trên kênh trực tiếp đã diễn ra trận chiến bàn phím giữa hai đội fan của Tiểu Miêu và Crimson Rose, làm cho cuộc chiến sắp tới càng thêm náo nhiệt.

“Được rồi, chúng ta đừng làm trò cười khi ở trên này, tất cả mọi người đang nhìn trực tiếp đó.” Phong Ma Tiểu Xích Lang rất đau đầu, hắn ta thật sự không hiểu bên nhà phát hành tại sao lại phải mời cả hai đối thủ này cùng làm MC, chẳng lẽ là một hình thức Pr khác sao?

“Được rồi, Tiểu Miêu không chấp trẻ con, hôm nay sẽ tha cho cô một mạng.” Vừa nói, Tiểu Miêu còn ưỡn bộ ngực to lớn của mình về phía Crimson Rose, làm cho cô ta tức giận tới mức gân xanh trên trán nổi cả lên.

“Tốt, cuộc chiến tại di tích chúng thần sắp bắt đầu, hai người đẹp, các người ủng hộ phe nào?”

“Tôi rất hâm mộ ‘Truy Phong Giả’ Tịch Dương và ‘Hoa Nguyệt Kiếm Cơ’ Ngọc Sinh Yên, hơn nữa còn…” Tiểu Miêu nghĩ tới một bóng người nào đó, sắc mặt đỏ lên, cũng không tiện nói ra.

“Thôi đi, đúng là đồ mê trai. Crimson Rose tôi chỉ ủng hộ công hội Hoa Nguyệt của tôi, hội trưởng mạnh mẽ sẽ dẫn đầu các trưởng lão chiến thắng trận chiến này, hơn nữa còn có Nữ thần Ngọc Sinh Yên mà mọi người công nhận, nếu như còn có cả Phàm Tử tỷ tỷ mà tôi yêu thích nhất cũng ở đó thì tốt hơn…”

Nói tới đây, khuôn mặt luôn lạnh lùng của Crimson Rose tự nhiên xuất hiện một sự u oán, làm cho cô càng thêm đẹp.

Phong Ma Tiểu Xích Lang lau mồ hôi trên trán đi, oán thầm, hai người này tới cùng có hiểu câu hỏi hay không đây, chỉ hỏi hai người ủng hộ phe nào thế mà nói luôn tên của người mình hâm mộ, thật sự là không thể nói chuyện với hai người này nhiều được mà, phải vào chính đề nhanh thôi.

“Được rồi, mọi người, bây giờ chúng ta hãy xem thử, hoàn cảnh chiến trường của cuộc chiến tại di tích chúng thần đi!”

…

Địa hình vuông vức, nó giống hệt với địa hình mà Phong Ma Tiểu Xích Lang đã từng nói cho Tiêu Phàm.

Đây là một bản đồ lập thể của nơi chiến đấu, nó cứ trôi nổi giữa không trung, liên tục thay đổi các góc độ, làm cho mọi người nhìn rõ ràng địa hình của mình.

Rất nhiều người chỉ liếc nhìn một cái thì đã mất hết hứng thú, bởi vì cái bản đồ này quá tẻ nhạt, kém quá xa hai cô gái xinh đẹp, trẻ trung và lôi cuốn ở trên đài chủ trì kia.

Thế nhưng lại có một đám người chơi nhìn chằm chằm vào bản đồ này, không chớp mắt lấy cái nào, giống như muốn khắc cả cái bản đồ này vào trong đầu mình vậy, bởi vì bọn họ chính là người sẽ tham gia “Cuộc chiến tại di tích chúng thần” lần này.

Tất cả những người chơi tham gia lần chiến đấu lần này đều không làm cái gì khác cả, đều nhìn chằm chằm vào bản đồ đang lơ lửng ở trên không, làm vậy cũng là để đợi tới thời điểm bắt đầu cuộc chiến này.

Trên đó cũng có thời gian đếm ngược của lần chiến đấu này, sau khi thời gian biến thành không thì không cần biết bọn họ đang ở nơi nào, chỉ cần đăng nhập vào "Tân Sinh" thì họ đều được truyền tống vào bên trong bản đồ này, "Cuộc chiến tại di tích chúng thần" cũng chính thức bắt đầu.

Cho nên rất nhiều người chơi tham gia đã tụ tập cùng tổ chức của mình, thảo luận ra kế hoạch trong chiến dịch lần này, hoặc tự kiểm tra các vật tư chiến đấu trong ba lô mình.

…

Ác Long nhìn chằm chằm vào thời gian đang đếm ngược, mặc dù hơi khẩn trương thế nhưng lòng mong chờ lại nhiều hơn cả.

"Tân Sinh" chính là nơi hắn ta định thực hiện kế hoạch lớn, thế nhưng khi ở trận doanh Ác Ma lại xuất hiện Mệnh Phàm, làm cho sự phát triển của Hắc Long bang rất khó khăn.

Mà sau đó, dưới sự giúp đỡ của Tiêu Phàm thì Hắc Long bang bọn họ đều thu mình lại mà phát triển, chỉ đợi tới "Cuộc chiến tại di tích chúng thần" lần này, là thời điểm cho mọi người biết sự mạnh mẽ của Hắc Long bang.

Thế nhưng khi nhìn lại Phong Ma Tiểu Xích Lang ngồi giữa Tiểu Miêu và Crimson Rose thì Ác Long lại cảm thấy hơi bực mình.

…

Thời tiết ngày hôm đó cũng giống như hôm nay, bởi vì "Cuộc chiến tại di tích chúng thần" mà sườn núi Mở Đầu đã tụ tập rất nhiều "người quen", thế nhưng Ác Long chính là người cuối cùng rời khỏi, cũng bởi vì Phong Ma Tiểu Xích Lang giữ hắn ta lại.

"Ác Long, gần đây Hắc Long bang phát triển rất tốt nha."

"Đương nhiên, Hắc Long bang chúng ta chỉ nhận cường giả tinh nhuệ trong trận doanh Ác Ma mà thôi, bọn họ đều là chiến sĩ trời sinh."

Ác Long còn tưởng Phong Ma Tiểu Xích Lang muốn giữ hắn ta lại bởi vì muốn nói thêm với hắn ta cái gì, thật sự không nghĩ tới chỉ là khoe khoang,

Ác Long cũng rất vui sướng và tự hào.

“Vũ Hội Ác Ma, Bá Vương Hoa, Truy Phong Liệp Đoàn mặc dù rất mạnh, thế nhưng quy mô của họ quá nhỏ, chỉ là một đội nhỏ, trong chiến trường cỡ lớn này chỉ có thể đưa tới tác dụng trở thành kỳ binh. Huyết Tinh Ma Thuật xã của Tiểu Sửu Hoàng cũng khá lớn, thành viên cũng đều rất mạnh mẽ, thế nhưng bọn họ là sát thủ, không thích hợp chiến đấu chính diện mà chỉ quen thuộc ám sát. Cho nên lúc mở đầu của trận đại chiến này vẫn phải dựa vào Hắc Long bang, Ác Long, anh cũng cẩn thận chút.”

Ác Long nghe được Phong Ma Tiểu Xích Lang nói rằng cuộc chiến đấu này phải dựa vào mình thì khá vui vẻ: “Đương nhiên, Hắc Long bang chúng ta chắc chắn sẽ dẫn đầu trận doanh Ác Ma đi tới thắng lợi!”

“Ừm, anh tự tin như vậy là rất tốt, thế nhưng để đề phòng có chuyện bất ngờ, tôi phải nói rõ với anh một chút.” Phong Ma Tiểu Xích Lang hơi dừng lại, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nếu như trong chiến đấu xuất hiện tình hình khẩn cấp, thì tôi hi vọng anh sẽ giao quyền chỉ huy của Hắc Long bang lại cho Mệnh Phàm.”

“Anh! Anh muốn cái gì? Anh không tin tôi sao? Với lại tên Mệnh Phàm kia tuy mạnh, thế nhưng cũng không phải là người có thể làm lãnh đạo.” Nói tới đây, Ác Long nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Tiêu Phàm lúc còn ở trận doanh Ác Ma.

“Tôi cũng không phải có ý đó, tôi chỉ muốn đề phòng những trường hợp bất ngờ mà thôi, Hắc Long bang chính là một công hội cỡ lớn duy nhất tại trận doanh Ác Ma, trong khi đại chiến diễn ra, địch quân của những trận doanh khác sẽ tập trung sự chú ý vào anh hơn là Mệnh Phàm, bởi vì chỉ cần giết anh thì Hắc Long bang sẽ không còn người chỉ huy, chiến lực của trận doanh Ác Ma sẽ mất đi rất nhiều. Cho nên tôi phải nhắc nhở trước vì đảm bảo trận doanh Ác Ma không thua hoàn toàn.”

Ác Long yên lặng, mặc dù lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang không dễ nghe nhưng thật sự rất đúng.

“Nhưng tại sao lại là Mệnh Phàm? Tôi không thể giao Hắc Long bang cho một người khác trong bang sao?”

“Không được, những đàn em của anh không có người nào có thể nắm đại cục, những quyết định ngu xuẩn của bọn họ sẽ mai táng đi cơ hội thắng đã không nhiều của trận doanh Ác Ma.”

“Vậy còn Tiểu Sửu Hoàng?”

“Tôi biết anh sẽ nói tới anh ta mà, thật sự anh ta chính là người mạnh nhất trong số chúng ta, kể cả thực lực lẫn mưu kế. Thế nhưng anh ta chính là kẻ điên, suy nghĩ nhiều lúc quá điên cuồng, Hắc Long bang của anh sẽ không chịu được khi anh ta chỉ huy, cho nên tôi chọn một người bình thường nhất trong trận doanh Ác Ma cho anh.”

Chương 751: Vào Trong Chiến Trường

Chương 753: Vào Trong Chiến Trường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ác Long vẫn yên lặng.

“Ác Long, ở trận doanh Ác Ma lâu như vậy rồi, anh cũng đã biết những người may mắn được vào trận doanh Ác Ma chính là những người như thế nào rồi đúng không? Tên Mệnh Phàm kia có thể xuất hiện ở trận doanh Ác Ma cũng đã rất quý giá. Thế nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân tôi chọn tên này, mà do tên này luôn sáng tạo kỳ tích, có thể lật kèo khi mọi chuyện sắp tuyệt vọng. Mặc dù tôi hơi mê tín, anh có thể không thể tin tưởng nhưng điều tôi muốn nói chắc anh cũng rõ ràng. Lúc trước khi anh cấp 20, cũng đã trải qua một lần rồi, không phải sao? Đó chính là thuộc tính ẩn của Mệnh Phàm đó…”

Khi Ác Long cấp 20, đó chính là thời kỳ huy hoàng nhất của Ác Long tại “Tân Sinh”, lúc đó hắn ta chính là người số một tại trận doanh Ác Ma, lúc đó hắn ta cảm thấy, mình đã vô địch…

Thế nhưng có một ngày, một tên vô danh tiểu tốt, khi “hai tay” đã bị phế bỏ, chuyển qua sử dụng răng nanh, cắn đứt động mạch cổ của hắn ta, làm cho

thế giới đen kịt lại, lúc đó Mệnh Phàm còn chưa thành danh…

“Cho nên, khi không còn lựa chọn nào khác, tôi càng muốn đặt cược vào người Mệnh Phàm, đây chính là một lần đánh bạc rất mạo hiểm, thế nhưng tôi lại rất thích điều này…”

“Đương nhiên, đó cũng chỉ là một đề nghị của tôi, trong ‘cuộc chiến tại di tích chúng thần’, anh có thể gặp phiền phức hay không thì tôi cũng không thể nào biết trước được, thế nhưng tôi hi vọng anh nhớ kỹ những lời này của tôi. Nếu như bị ép tới mức không còn đường có thể đi thì hãy giao Hắc Long bang của anh cho Mệnh Phàm đi, cậu ta là một người rất thú vị, lại có thể làm những điều chúng ta không thể tưởng tượng nổi…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang vỗ vỗ bả vai của Ác Long, cũng không nói gì thêm nữa mà rời khỏi đó.

Mà cũng đúng lúc này, trời dần dần tối lại tại sườn núi Mở Đầu, mặt trời cũng sắp lặn, Ác Long nhìn tới mặt trời hồng rực kia mà nắm chặt lấy nắm tay của mình.

…

“Ác Long ta sẽ bị loại sớm sao? Sẽ không! Chắc chắn sẽ không! Hắc Long bang của Ác Long ta sẽ dẫn dắt trận doanh Ác Ma chiến thắng ‘Cuộc chiến tại di tích chúng thần’ lần này!”

Ác Long nhìn lại những đàn em hung ác của Hắc Long bang đang đứng chen chúc nhau, xóa sạch những khó chịu trước đó, lại càng tự tin hơn nữa…

…

“Hắt xì!”

Tiêu Phàm cũng không biết rằng tên thô kệch Ác Long kia đang nhớ tới mình, cho nên hắt hơi một cái.

“Mọi người đã chuẩn bị đủ thuốc tiêu hao chưa? Mọi người đã đọc kỹ tài liệu về những kẻ địch cần lưu ý mà tôi đưa cho mọi người chưa? Sau khi

vào trong chiến trường thì hãy sử dụng Truyền Tin thạch để thông báo cho mọi người vị trí và phải tập trung cùng đồng đội nữa, hiểu chưa?"

Tiêu Phàm vuốt vuốt cái mũi còn hơi ngứa, dặn dò lại mấy đồng đội sắc mặt vui vẻ cứ như chuẩn bị đi ra ngoài thành dạo chơi vậy.

"Rõ ràng, đội trưởng! Quần áo đều mang đủ!" Tuyết Dạ vui vẻ nói.

"Đội trưởng ca ca, em đã chuẩn bị xong thức ăn rồi!" Xà Cơ vẫn là thoải mái nhất.

"Những gì họ mang thì em đều mang theo, hơn nữa, em còn chuẩn bị cả tiền trong trò chơi nữa!" Bán Trường Miên cũng rất tích cực.

Mà Hổ Nữu chỉ trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, cũng không nói cái gì cả.

Tiêu Phàm nghe được câu trả lời của họ thì vẻ mặt cứ như sắp khóc vậy: "Tôi đang hỏi mọi người những vật tư để chiến đấu mà…"

Nghĩ tới trong đám người này vẫn còn có hai đại lão được Phong Ma Tiểu Xích Lang hi vọng thì Tiêu Phàm càng cảm thấy không biết làm sao cả.

…

Mãi mới kiểm tra xong vật tư tác chiến cho họ, thời gian đếm ngược cũng không còn nhiều lắm, đám người cũng bắt đầu khẩn trương hơn.

Cũng may Tiêu Phàm cũng không thấy được sự sợ hãi trong ánh mắt của họ, mà đều là sự chờ mong.

Trong lúc rảnh rỗi, mấy nữ sinh bắt đầu nói chuyện phiếm, mà chủ đề đầu tiên, đương nhiên sẽ là những chuyện xảy ra cạnh mình rồi…

"Đội trưởng ca ca, anh với chị Hổ Nữu làm sao vậy? Em cứ cảm thấy hai người hơi là lạ."

Lời nói của Xà Cơ vẫn như vậy, thẳng thắn trực tiếp mà không chút khéo léo nào cả.

Mặc dù Xà Cơ ở trong game có vẻ hơi ngốc, thế nhưng lại là người cảm giác nhạy cảm nhất trong cả đội ngũ, một vài chi tiết nhỏ cũng đều không thể thoát khỏi sự cảm nhận của cô.

Nói tới Hổ Nữu thì Tiêu Phàm nhớ lại những cảnh tượng ở trong xe thể thao, lại nghĩ tới những hành động to gan của họ thì tim đập nhanh và mặt đỏ lên.

Khi Tiêu Phàm đang suy nghĩ nên trả lời Xà Cơ như nào là tốt nhất thì Hổ Nữu nhảy ra trước, mặt đỏ bừng, như là con mèo xù lông vậy.

"Em nói cái gì đó! Chị và tên kia có nơi nào kỳ lạ? Gần đây chị cũng chả làm cái gì nha!"

"Chị Hổ Nữu, cũng bởi vì gần đây chị quá yên tĩnh nên em mới cảm thấy kỳ lạ đó, bình thường thì chị luôn cãi nhau với đội trưởng ca ca mà…"

Xà Cơ nhìn thấy Hổ Nữu nổi khùng lên thì hơi sợ hãi, nhích lại gần Tiêu Phàm.

"Chị của em lúc nào chả là thục nữ! Hơn nữa, chị đây lúc nào mà luôn cùng tên kia cãi nhau chứ?"

Bởi vì chuyện ngày đó mà Tiêu Phàm luôn không thể nói chuyện với Hổ Nữu, thế nhưng khi Hổ Nữu nói mình là tên kia như kẻ xa lạ thì không biết tại sao, Tiêu Phàm thấy tức giận.

"Tên kia là có ý gì?"

Tự nhiên thấy Tiêu Phàm nổi giận với mình thì Hổ Nữu cảm thấy tủi thân, thế nhưng vẫn đáp trả: "Ý gì là ý gì! Tên kia chính là tên kia!"

"Tôi không có tên à?"

"Tôi thích nói như thế nào chả được, anh cản được tôi sao?"

"Cô thật sự là ngang ngược!"

"Anh mới ngang ngược ấy, đàn ông mà lại so đo từng ly một!"

“Cô thật sự là cứng đầu!”

“Đúng đúng đúng, tôi cứng đầu! Cho nên đàn ông các anh đều thích con gái đáng yêu dịu dàng! Giống như Tiểu Miêu đang nói trên kia kìa!”

…

Mặc dù vẫn không biết Tiêu Phàm và Hổ Nữu cãi nhau về chuyện gì, thế nhưng khi thấy hai người đều rất gắt thì Xà Cơ cảm thấy có lẽ mình vừa làm sai cái gì đó.

Khi thấy hai người cãi nhau thì có vẻ như giống như ngày xưa vậy, thế nhưng cô luôn cảm thấy có nơi nào không đúng, là nơi nào đây?

Trong chốc lát, cô cũng không nói được cái gì…

“Đội trưởng ca ca và chị Hổ Nữu không sao chứ…” Xà Cơ nói bằng giọng lo lắng.

“Không biết, trước kia tôi có một người bạn tên là An Dật, tự nhiên có ngày cũng biến thành như này, tới tận bây giờ mà tôi cũng vẫn không biết tại sao lại như vậy đó…”

Một đám còn chưa yêu đương qua cho nên cũng không rõ ràng Tiêu Phàm và Hổ Nữu là như thế nào, cũng không cảm giác được vị chua mà hai người họ phát ra…

Sau nhiều ngày im lặng, sau khi nổi nóng thì lại là “lửa nóng”, hai người đã hoàn toàn quên đi thời gian, cho tới tận lúc một tiếng keng vang lên trong lòng mọi người.

…

“Tôi tuyên bố, Cuộc chiến tại di tích chúng thần mà mọi người chờ mong, chính thức bắt đầu!”

Tiểu Miêu nhìn thấy bộ đếm giờ đã chuyển về số không thì vui mừng tới mức nhảy lên, hô to với tất cả khán giả!

…

Nghe được tiếng keng đó thì Tiêu Phàm mới ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, hơi hoảng hốt, còn đang muốn giải thích thêm cái gì đó với Hổ Nữu, thế nhưng khi chuyển từ tức giận thành dịu dàng thì cũng đã không còn thời gian mà nói nữa rồi.

Một luồng ánh sáng xuất hiện, cảnh vật trước mắt mờ đi, khi Tiêu Phàm nhìn rõ lại thì xung quanh đã không còn ai cả.

Từng đám cây cối xuất hiện, thật sự là xanh um tươi tốt, màu sắc xung quanh đều khá giống với trận doanh Tinh Linh.

Trong tay Tiêu Phàm xuất hiện thêm một viên đá lạnh như băng, cảm nhận này làm Tiêu Phàm nhớ tới [Âm Dương Tử Mẫu thạch] do Hào Đại Bàn đưa cho khi còn ở trận doanh Thú Nhân.

Nó là một loại linh thạch trong "Tân Sinh" cũng giống như [Âm Dương Tử Mẫu thạch] vậy, chỉ là nó không thể cảm ứng được vị trí của người khác mà chỉ có thể nói chuyện thôi.

Thời gian nói chuyện càng ít tới mức đáng thương, chỉ có hai phút, cũng chỉ nói mấy câu mà thôi.

Tiêu Phàm cầm đá truyền tin, cũng biết rằng không thể chần chờ cho nên khởi động nó ngay lập tức.

Chương 752: Tên Ngu Ngốc Kia

Chương 754: Tên Ngu Ngốc Kia

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Này, mọi người vẫn tốt chứ! Mọi người thế nào!"

Tiếng nói đầu tiên xuất hiện từ trong cục đá này là Xà Cơ.

“Đội trưởng ca ca, em đang ở trên một cánh đồng cỏ rộng lớn.”

“Cạnh em có còn ai không?”

“Có ạ, A Hoa tỷ đang ở cạnh em.”

Nghe được lời nói của Xà Cơ thì Tiêu Phàm hơi giật mình.

Xà Cơ đúng là một người có may mắn nhất “Tân Sinh” mà, vừa mới vào tới chiến trường đã gặp ngay một “vệ sĩ” rất mạnh rồi.

“Vậy thì quá tốt, có A Hoa tỷ ở cạnh em thì sau đó em chỉ cần làm theo kế hoạch, tới tập trung với mọi người là được rồi.”

Sau khi dặn dò xong thì Tiêu Phàm nhanh chóng cắt đứt thông tin với Xà Cơ, bởi vì Tiêu Phàm đã loáng thoáng nghe được tiếng quỷ gào “Phàm ca Phàm ca” của A Hoa tỷ rồi.

…

“Đội trưởng, tôi được truyền tới một tòa thành có phong cách rất giống với những tòa thành của trận doanh Nhân Loại.”

“Bên cạnh cậu có đồng đội nào không? Có an toàn hay không?”

Tuyết Dạ hơi ngập ngừng rồi nói: “Tôi đang ở một mình, sẽ tới tập trung cùng mọi người nhanh thôi.”

Cũng không đợi Tiêu Phàm nói thêm cái gì, Tuyết Dạ tiện tay vứt hòn đá trong tay mình đi.

…

Tuyết Dạ một mình một người xuất hiện tại phía đông bản đồ, thế nhưng với thực lực mạnh mẽ của cậu ta thì chắc rất ít người có thể uy hiếp tới cậu ta, kể cả một mình thì ta cũng không cần lo lắng quá mức cho cậu ta.

Tiêu Phàm thấy Tuyết Dạ tự mình cúp điện thoại thì nghĩ như vậy, thế nhưng hắn chưa chú ý tới, vừa nãy Tuyết Dạ cũng không trả lời vấn đề của

hắn…

Tòa thành này rất rộng, đường đi rất vắng vẻ thế nhưng cũng không phải là không có bóng người nào.

Tuyết Dạ khá cô độc khi đứng một mình tại một đầu đường phố, còn đầu đường bên kia xuất hiện bốn bóng hình xinh đẹp.

Tuyết Dạ khá không may, cậu lạc đàn.

Mị Hỏa lại rất may mắn, không chỉ có thể tụ tập với mấy người bạn ở cùng một nơi, hơn nữa cô còn có thể gặp được người mà mình vẫn hằng mơ ước bao lâu nay.

Cô muốn nói với anh ta rất nhiều lời, thế nhưng câu đầu tiên lại là giọng hỏi thăm rét lạnh như băng: "Nói chuyện phiếm với Mệnh Phàm xong rồi sao? Tại sao không nói với anh ta rằng anh đang đối đầu với chúng tôi?"

"An Dật, anh không muốn gặp lại Hoa Nguyệt!"

Tuyết Dạ không trả lời câu hỏi của cô mà lại nói ra cái tên làm người ta phải nhớ lại.

Nhìn sắc mặt hiện tại của Tuyết Dạ thì Mị Hỏa rất tức giận, người này tại sao có thể dùng sắc mặt ôn hòa như vậy để nói một câu lạnh lùng như thế chứ!

"Tại sao anh lại không muốn gặp lại Hoa Nguyệt chứ? Hoa Nguyệt là của anh mà!"

"Đúng vậy, hội trưởng… Sau vụ náo loạn tại thành Freya thì An Dật đã nói hết những chuyện đã xảy ra cho chúng em biết rồi, chúng em cũng không quan tâm anh là nam, anh hãy trở về tiếp tục làm hội trưởng của chúng em đi."

Vũ Tình ở phía sau Mị Hỏa cũng nói ra, Thiển Đàm và Tiểu Mật Phong cũng nói giúp, sắc mặt rất thành khẩn.

“Anh không phải là hội trưởng của các em, Hoa Nguyệt hiện tại cũng không phải là Hoa Nguyệt lúc trước.”

Tuyết Dạ nói ra điều mà mình nghĩ.

Hoa Nguyệt lúc trước đối với Tuyết Dạ chính là hội thời trang phái nữ, mà Hoa Nguyệt hiện tại, Tuyết Dạ không có chút cảm giác thân mật nào nên đương nhiên là sẽ không ở lại đó.

“Hơn nữa, hiện tại tên anh là Tuyết Dạ, là Tuyết Dạ của Vũ Hội Ác Ma…”

Tuyết Dạ cười, nụ cười rất hạnh phúc.

Niềm hạnh phúc này làm Mị Hỏa rất đố kị, gương mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn: “Tại sao? Tại sao? Chúng tôi có điểm nào không bằng ‘Lich King Mệnh Phàm’? Tại sao anh lại chọn anh ta mà không chọn chúng tôi? Nếu anh cứ nhất quyết như vậy thì trong trận chiến tại di tích chúng thần lần này, chúng tôi sẽ biểu diễn cho anh xem thực lực hiện tại của Hoa Nguyệt!”

Thấy Mị Hỏa tức giận như vậy thì đám người Vũ Tình khá là đau đầu, thế nhưng cuối cùng vẫn hạ được quyết tâm, nhấc vũ khí trong tay lên đi thẳng tới đầu phố bên kia…

…

Tiêu Phàm cũng không biết là vừa vào chiến trường thì Tuyết Dạ đã gặp phải phiền phức, sau khi kết thúc trò chuyện với Tuyết Dạ thì hắn vẫn còn đang do dự không biết nói cái gì vào trong viên đá này.

“Cô vẫn khỏe chứ?”

Khi thấy hai phút sắp hết, cuối cùng thì Tiêu Phàm cũng lấy được dũng khí nói một câu, sau khi nói xong thì cảm thấy thoải mái hẳn.

Một bên khác, Hổ Nữu cười rất ngọt, giống như là thấy được vẻ mặt xoắn xuýt của Tiêu Phàm ở một bên khác vậy, thế nhưng khi nói chuyện lại không để sự vui sướng trong lòng truyền qua giọng nói.

“Vẫn tốt!”

Nghe được câu trả lời của Hổ Nữu thì Tiêu Phàm thấy hơi yên tâm: "Cô đang ở đâu vậy?"

"Nhìn không gian xung quanh đều là hoang mạc thì tôi cảm thấy tôi đang ở phía bắc của bản đồ."

"Được rồi, cô cứ ở yên chỗ đó, chúng ta sẽ tới đó tập trung. À đúng rồi, ở cạnh đó còn có đồng đội nào không?"

"Bán Trường Miên đang ở cạnh tôi, ặc… không đúng, vừa xuất hiện tình hình khẩn cấp…"

Nghe xong câu đó thì Tiêu Phàm cảm thấy hơi lo lắng: "Làm sao vậy?"

"Tự anh đi mà hỏi cô ấy!" Trong lời nói của Hổ Nữu có vẻ hơi bất đắc dĩ.

…

"Miên Miên ở đâu?"

Đây là một tiếng gào, mặc dù vẫn là tiếng nói của Bán Trường Miên thế nhưng không có sự dịu dàng của Bán Trường Miên.

Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn hiểu cô ấy vẫn là Bán Trường Miên, chẳng qua là một nửa khác tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài mà thôi!

Miên Miên?

Bởi vì Miên Miên vẫn còn là một đứa nhỏ nên Tiêu Phàm vẫn luôn không để ý tới khi tính toán tới lực chiến đấu của đội ngũ, thế nhưng Miên Miên luôn đi cùng Vũ Hội Ác Ma để luyện cấp nên đẳng cấp đã tới tiêu chuẩn báo danh rồi.

Tiêu Phàm thầm nghĩ, không thể nào!

"Đại Mỹ Nữ! Miên Miên cũng báo danh trận đại chiến này sao?"

"Nói nhảm! Nếu chỉ có tôi tham dự mà Miên Miên không tham gia thì nó làm sao có thể ở cạnh tôi?"

A! Ông trời ạ…! Miên Miên lại thật sự tham gia!

Nghĩ tới chuyện một đứa bé như Miên Miên lại đi một mình trong cái chiến trường tàn khốc này thì Tiêu Phàm khá là lo sợ.

Cũng không trách được Bán Trường Miên lại "hắc hóa" khi không bị thương!

"Chị, Miên Miên ở đây này…"

Tiếng nói chuyện của Miên Miên khá nhỏ lại hơi yếu thế nhưng lúc này nó từ trong đá thông tin truyền ra lại có vẻ hơi "to lớn".

Chẳng lẽ là…?

"Miên Miên! Thật sự làm cho chị lo lắng mà! Em đang ở đâu vậy?"

Nghe được tiếng kêu của Bán Trường Miên thì Tiêu Phàm mới xác định được.

Thật sự là Miên Miên!

Đây cũng là lần đầu tiên mình nghe được tiếng nói chuyện của cô bé này nha! Tiêu Phàm còn tưởng rằng Miên Miên sẽ vẫn giữ yên lặng tới tận lúc lớn chứ!

Thế nhưng tiếng nói chuyện của Miên Miên thật sự là êm tai, đáng yêu như tên của cô bé vậy, truyền tới tai Tiêu Phàm cũng giống như là tiếng trời.

"Cây, cây rất cao, rất nhiều cây, cây rất rậm rạp…"

Miên Miên hơi suy nghĩ rồi nói, tiếng vẫn rất bé nhỏ, làm người nghe khá là phí sức.

Cây? Phía nam của bản đồ sao? Chẳng phải là cô bé xuất hiện gần mình nhất sao?"

"Cây nào? Miên Miên, em ở đâu vậy, nhanh nói cho chị biết để chị đi tìm em!"

Sau khi Miên Miên bị hệ thống truyền tống đi thì Bán Trường Miên càng lo lắng, cũng không suy nghĩ được cái gì khác đã hét vào đá truyền tin.

Thế nhưng ở nơi này, ngay cả Tiêu Phàm còn không biết miêu tả vị trí của mình như thế nào nữa, Miên Miên làm sao có thể biết mình đang ở đâu chứ?

"Miên Miên, không biết…"

"Em ở yên chỗ đó, chị sẽ tới đón em, nhiều cây đúng không, chị sẽ tới nơi nhiều cây nhất."

"Chờ chút, Bán Trường Miên, cô đừng gấp quá, hãy hành động theo kế hoạch đi!"

Trước khi vào chiến trường, Vũ Hội Ác Ma có một kế hoạch tác chiến, đó chính là đầu tiên phải tập trung chiến lực, sau đó mới bàn bạc kỹ hơn.

Mà nơi tập trung chính là ở phía bắc của bản đồ, bản đồ hoang mạc, cũng chính là nơi mà Hổ Nữu và Bán Trường Miên ở lại.

Tập trung tại phía bắc của bản đồ bởi vì Tiêu Phàm cảm thấy hoàn cảnh nơi này rất giống với hoàn cảnh của trận doanh Ác Ma, chỉ có tộc ác ma mới quen thuộc, trận doanh khác sẽ không chọn hoàn cảnh tồi tệ như này làm nơi tụ tập, cho nên ở đó thì trận doanh Ác Ma có ưu thế về sân nhà.

Chương 753: Người Đàn Ông Thần Bí

Chương 755: Người Đàn Ông Thần Bí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hơn nữa, cái hôm ở trên sườn núi, mọi người tập trung bàn bạc cũng đều chọn nơi đó…

"Im miệng! Nếu như hành động theo kế hoạch thì Miên Miên làm sao bây giờ?"

“Theo lời của Miên Miên thì cô bé đang ở phía nam của bản đồ, mà tôi cũng đang ở đó, tôi sẽ đi tìm cô bé, rồi đưa cô bé đi tập trung với mọi người, cho nên Đại Mỹ Nữ, cô đừng lo lắng quá, cứ ở đó đợi cũng được.”

Tiêu Phàm khuyên nhủ, thật sự sợ Bán Trường Miên không chịu nổi làm loạn kế hoạch.

Thế nhưng Bán Trường Miên đang lo lắng như vậy, làm sao có thể nghe theo Tiêu Phàm, kể cả hai người đang ở phía nam, thế nhưng diện tích nơi đó cũng rất rộng, làm sao có thể tìm tới dễ dàng được?

Nếu như Miên Miên gặp chuyện gì đó trước khi mà Tiêu Phàm có thể tìm tới, vậy thì phải làm thế nào?

Khi Bán Trường Miên định hét tiếp vào trong đá truyền tin thì giọng nói nhẹ nhàng của Miên Miên truyền ra từ đá truyền tin…

“Chị, Miên Miên đi xuống, đã nhìn thấy tên ngu ngốc kia…”

Lời này là sao đây?

Tiêu Phàm thật sự là không hiểu được ý của Miên Miên.

Thế nhưng Bán Trường Miên lại thở phào một hơi: “Tên ngu ngốc kia, anh nghe cho kỹ, tôi sẽ ở phía bắc chiến trường đợi anh, anh phải bảo vệ Miên Miên an toàn tới được đây! Nếu không…”

Còn chưa kịp nói xong thì đá truyền tin trong tay Bán Trường Miên đã vỡ nát, sau đó bị gió trong hoang mạc thổi đi, biến mất không còn bóng dáng…

Nhìn lại đá truyền tin đã biến thành bột phấn ở trong tay mình thì tâm trạng của Bán Trường Miên rất không tốt.

Cũng may nhiệm vụ cũng đã nói xong, hiện tại thì mình chỉ cần ở đây đợi bọn họ tới là được rồi.

“Cái tên đang ở phía trước kia, vội vã muốn đi đâu đây?”

Một người thanh niên mặc áo xanh tay cầm kiếm vẫn cứ tiếp tục đi tiếp, không để ý tới câu hỏi của Bán Trường Miên.

“Điếc à? Đại Mỹ Nữ đang nói với anh đấy!”

Người thanh niên kia quay đầu lại, trên khuôn mặt đẹp trai xuất hiện sự kinh ngạc: “Tôi sao?”

“Đúng vậy! Nhìn quần áo thì chắc anh thuộc trận doanh Nhân Loại phải không? Coi như anh không may, tâm trạng của tôi đang không tốt, ở đây cũng chả có chuyện gì để làm nên tìm anh để giết thời gian!”

Sau đó cô rút thanh đao ra, kèm theo đó là nghiệp hỏa đen nhánh cũng xuất hiện.

“Cô nương, hai người chúng ta nước sông không phạm nước giếng, làm gì mà phải động võ chứ, hơn nữa hiện tại tôi cũng không muốn chiến đấu, xin cô nương hãy cất vũ khí trong tay rồi thả tôi rời đi…”

Người thanh niên kia chắp tay, nói với giọng rất lễ phép.

“Anh không muốn thì kệ anh!”

Không đợi người đó nói tiếp thì Bán Trường Miên đã xách đao lao tới!

Hổ Nữu nhìn người kia với ánh mắt rất là thông cảm.

Thế nhưng hai người vẫn chưa phát hiện, khi người thanh niên kia thấy nghiệp hỏa đen nhánh xuất hiện thì sắc mặt vẫn rất bình tĩnh…

…

Sau khi tiến vào chiến trường, chuyện đầu tiên mọi người làm chính là lấy đá truyền tin ra nói chuyện với đồng đội, thế nhưng có một vài người lại không làm như vậy.

Ác Long nhìn cục đá trong tay mình mà cười cười, sau đó tiện tay mà vứt bỏ viên đá này.

Hai phút liên lạc rất quý giá, cứ như vậy đã bị Ác Long vứt bỏ như rác rưởi.

“Hôm nay, là lúc để mọi người biết được, sức mạnh của Hắc Long bang!”

Có một ngọn lửa bốc lên trong mắt của Ác Long, đó chính là ngọn lửa dã tâm vẫn chưa bao giờ tắt.

Ác Long nhìn lại tấm bảng hiệu trong tay mình, ánh lửa càng bùng cháy mạnh hơn: “Ha ha ha! Ngay cả ông trời cũng tin tưởng vào ta!”

…

So với hành vi vứt bỏ đá truyền tin của Ác Long thì có một người có hành vi càng kỳ lạ hơn, bởi vì trong tay của hắn ta còn không có cả viên đá truyền tin nữa.

Càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là, hình tượng của người này cũng rất là kỳ lạ.

Hắn ta mặc một cái áo choàng màu đen rất rộng, che lại toàn bộ cơ thể, mà trên mặt còn đeo một cái mặt nạ khá “kỳ lạ”.

Cái mặt nạ này Tiêu Phàm cũng đã từng gặp, đó chính là một trong những vật sưu tập mà Hạo Hạo vẫn cảm thấy tự hào, mặt nạ kẹo que.

Hắn ta cứ dùng hình tượng này đi lại trên chiến trường, bước chân di chuyển có vẻ hơi lười biếng, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Quy định quái quỷ gì vậy? Tại sao mỗi ngày phải online đủ thời gian mới được ở lại chứ? Rõ ràng ta chỉ muốn lóe sáng đăng tràng vào lúc cuối cùng thôi mà. Ta đã nói mà, cái trò chơi này quá nhàm chán, nếu không phải nó ở đây thì ta sẽ không bao giờ đăng nhập đâu…”

Ba người chơi trận doanh Nhân Loại thấy người này đi tới thì rất vui mừng, lao tới dự định dùng ưu thế về nhân số để tiêu diệt kẻ này.

Người kia giống như vẫn chưa nhận ra được mối nguy hiểm sắp tới, tốc độ vẫn giữ nguyên, tiếp tục lẩm bẩm…

Khi kẻ địch sắp tấn công tới thì hắn ta mới hơi ngẩng đầu lên, sau đó xuất hiện từng đường ánh kiếm, trong nháy mắt lại biến mất giống như từng ánh sao trong bầu trời đêm vậy.

Thế nhưng ba kẻ đang lao tới lại ngã xuống, hóa thành từng đường ánh sáng trắng, bị đẩy khỏi chiến trường, nét mặt trước khi chết vẫn là kinh hãi, sau đó lại bị gió thổi qua biến mất không còn tung tích.

Người này tiếp tục tiến lên giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, mặt nạ kẹo que che kín khuôn mặt của hắn ta nên không thể biết được sắc mặt của hắn ta là như nào, thế nhưng bằng vào động tác của hắn ta thì những cử động vừa rồi có lẽ là do nhàm chán nên tiện tay vung vài cái mà thôi.

"Thực sự là chán đến chết mà, ta phải tìm một nơi để log out thôi…"

Người này tìm tới một nơi vắng vẻ trong chiến trường mà có vật che chắn, ngồi xuống đất, giống như đang chờ trạng thái chiến đấu biến mất để cho mình có thể log out vậy.

Bỗng nhiên, hắn ta đưa tay ra đập tới khoảng không phía sau lưng của mình, sau đó có một bóng người dần dần xuất hiện ở đó…

…

Ảnh Thứ, năng lực cũng giống ID của hắn ta vậy, là một thích khách khá giỏi.

Hắn ta rất nổi danh ở trong giới gamer, bởi vì hắn ta là thủ lĩnh thích khách của công hội Tinh Thần, một tên chuyên môn ám sát, thích giấu mình ở trong bóng tối, là một game thủ chuyên nghiệp nổi danh.

Lúc trước, Ảnh Thứ cũng đã thấy người mang mặt nạ này ra tay xử lý ba người chơi của loài người thì khá kinh ngạc, có lẽ mình gặp một cao thủ rồi!

Xem ra ngoại trừ Thất Tội mà hội trưởng đưa cho mình thì trong trận doanh Ác Ma cũng có rất nhiều người chơi không tầm thường đây!

Khi nhìn thấy cảnh tượng đó diễn ra, không thể làm Ảnh Thứ cảm thấy sợ hãi mà lại làm cho hắn ta sinh ra chiến ý.

Một game thủ chuyên nghiệp sẽ không bao giờ sợ hãi khiêu chiến cao thủ, cho nên Ảnh Thứ cảm thấy rất hưng phấn khi gặp được một cao thủ như vậy!

Hắn ta quyết định muốn ám sát tên này, mặc dù tên này luôn tản ra một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Tiềm Hành, đó chính là kỹ năng đặc trưng của đạo tặc.

Tuy rằng Tiềm Hành có thể làm mình tàng hình, thế nhưng chỉ cần là cao thủ thì khi có nguy hiểm tới gần vẫn có được sự cảnh giác nên có.

Thế nhưng Ảnh Thứ lại là thủ lĩnh thích khách của công hội Tinh Thần nên kỹ năng Tiềm Hành được hắn ta dùng rất xuất sắc.

Hắn ta thay đổi tiết tấu hô hấp của mình hòa nhập vào hoàn cảnh xung quanh, ngay cả những cao thủ đứng đầu trong công hội Tinh Thần cũng rất khó phát hiện được hắn ta khi cả hai chiến đấu với nhau.

Bởi vì có được năng lực xuất sắc như vậy, Ảnh Thứ mới có thể được Hội trưởng công hội Tinh Thần giao cho nhiệm vụ ám sát tự do ở trong chiến trường di tích chúng thần này, mà hiện tại, số người chết trong tay hắn ta đã không dưới mười người…

Dung Ảnh!

Làm cơ thể mình dung hợp vào trong cái bóng của kẻ địch, làm cơ thể hoàn toàn biến mất, khi xuất hiện thì sẽ tạo cho đối thủ một đòn tấn công chí mạng!

Đây là một kỹ năng tự lĩnh ngộ của Ảnh Thứ, cũng là niềm kiêu ngạo của Ảnh Thứ, dựa vào kỹ năng này hắn ta đã thành công ám sát rất nhiều mục tiêu, làm mục tiêu của hắn tuyệt vọng.

Mà bây giờ, hắn cũng đã lặng lẽ mà tới sau lưng người mặc áo choàng, cũng đã thành công khi dung hợp với cái bóng của người đó.

Chương 754: Miên Miên và Kẹo Que

Chương 756: Miên Miên và Kẹo Que

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó, chỉ cần đâm một nhát thì trận chiến đấu này có thể kết thúc.

Nghĩ tới kết quả của trận chiến đấu này đã rõ ràng thì Ảnh Thứ hơi thả lỏng, trong bóng tối, dao găm sắc bén đã xuất hiện ánh sáng lạnh…

Đâm!

Một nhát đâm không phát ra chút âm thanh nào! Giống như là rắn độc khi bắt mồi vậy!

Chỉ trong chớp mắt thì lần giết chóc này có thể hoàn thành!

Thế nhưng sắc mặt của Ảnh Thứ lại biến thành ngạc nhiên…

Dao găm mà hắn ta đâm ra lại bị người mặc áo choàng kia tóm lấy, mà một cánh tay khác của người kia đã tóm chặt lấy đầu của hắn ta.

Hắn ta không thể hiểu nổi người kia làm sao mà làm được điều này, cũng không biết tại sao lại như thế này, bởi vì từ Dung Ảnh xuất hiện ám sát, tất cả quá trình đó còn chưa đủ một giây đồng hồ!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hắn ta lại bị đối phương khống chế!

“Viêm Bạo Thuật!”

Đây là câu trả lời của người mặc áo choàng, đòn tấn công của hắn ta cũng không yên lặng như của Ảnh Thứ mà là có tiếng động rất rõ ràng.

Sau khi nói xong, tay phải của người mặc áo choàng đang đặt tại đầu của Ảnh Thứ, xuất hiện một luồng lửa cực nóng, phụt ra ngoài…

Viêm Bạo Thuật sao? Là kỹ năng của pháp sư loài người có thể học khi tới trung cấp? Thế nhưng hắn ta vừa mới dùng kiếm mà? Hơn nữa kỹ năng của pháp sư loài người chẳng phải là chỉ có loài người mới học được sao? Người này là sao đây? Chẳng lẽ người này không phải kẻ địch mà là đồng minh của mình? Thế nhưng tại sao…

Trong đầu của Ảnh Thứ xuất hiện rất nhiều câu hỏi, làm hắn ta không hiểu cái gì cả.

Thế nhưng hắn ta cũng đã ý thức được, chuyện này rất là kỳ lạ, có lẽ cuộc chiến tranh này cũng không dễ dàng như hội trưởng đã từng nói…

…

Game thủ chuyên nghiệp Ảnh Thứ, đáng nhẽ ra đã có thể ám sát rất nhiều kẻ địch có thực lực mạnh mẽ của trận doanh Ác Ma, thế nhưng lại dừng bước ở nơi này, để lại rất nhiều câu hỏi không có câu trả lời mà rời khỏi chiến trường.

Một bên khác, người mặc áo choàng có vẻ vừa làm một chuyện rất đơn giản, hơi thở dài: "Aiz, chỉ có thể đợi thêm năm phút thì trạng thái chiến đấu mới có thể biến mất, lúc đó mới có thể log out đi nghỉ ngơi, loại quy tắc này quá phiền phức rồi, rất muốn hủy nó đi nha…"

Khi Ảnh Thứ bị đẩy ra khỏi chiến trường thì hắn ta vẫn còn đang ngơ ngẩn.

Là một minh tinh ở trong công hội Tinh Thần mà sớm như vậy đã bị giết chết, làm cho hắn ta rất khó mà chấp nhận được.

Hắn còn muốn thể hiện tài năng của mình trong trận chiến tại di tích chúng thần này để danh tiếng tiếp tục tăng cao, thật sự không nghĩ tới cái mộng đẹp này lại vỡ nát nhanh tới như vậy…

Có người không thể tiếp nhận sự thật, cũng có người rất thản nhiên khi đối diện với sự thật.

Hào Đại Bàn đang ngồi trên khán đài mà nhìn tình hình chiến đấu ở trên màn hình được treo lơ lửng giữa trời kia mà cười khổ.

“Ha ha, thật sự là không may mà…”

Hào Đại Bàn thật sự là không may mắn.

Cậu ta được truyền tống tới phía tây của bản đồ, khi thấy được khu vực thảo nguyên quen thuộc thì lúc đầu cậu còn tưởng mình rất là may mắn nữa chứ.

Thế nhưng sau đó cậu lại thấy đồng đội của Tiêu Phàm, một cô gái đáng yêu có ID là Xà Cơ, cho nên, cậu cũng đã gặp được A Hoa tỷ…

Quá trình chiến đấu rất đơn giản, ngay cả Hào Đại Bàn là tanker khủng, máu trâu phòng cao thì cũng không thể ảnh hưởng kết quả của trận chiến này, dù sao thì khi đối mặt với A Hoa tỷ, máu trâu hơn nữa thì vẫn bị đập bẹp mà thôi.

Thế nhưng tiếng cười của Hào Đại Bàn cũng không chứa nhiều sự tiếc nuối, sắc mặt của cậu ta cũng rất dễ dàng, có vẻ còn rất thoải mái nữa.

Bởi vì cậu cũng không cần phải lựa chọn giữa Chiến Minh và Tiêu Phàm, muốn ủng hộ bên nào nữa rồi.

Ở ngoài quan sát chiến đấu luôn luôn dễ dàng hơn ở trong đó nha.

…

Nơi này là nơi trực tiếp của nhà phát hành, là một nơi được tạm thời thiết kế ra để cho những khán giả có thể cảm nhận được không khí của cuộc chiến đang diễn ra.

Trong thính phòng rộng lớn này, khán giả được thưởng thức rất nhiều đồ ăn và đồ uống miễn phí, đương nhiên đó chỉ là đồ trong game, mà bàn chủ trì cũng được lắp đặt tại nơi này.

Trên không trung của thính phòng có rất nhiều màn hình lơ lửng tại đó, làm cho mọi người có thể thấy được tình hình chiến đấu đang diễn ra kịch liệt như thế nào.

Thế nhưng, người chơi ở trong chiến trường rất nhiều, mặc dù có rất nhiều màn hình nhưng không thể chiếu hết tất cả cảnh tượng chiến đấu được, cho

nên trên màn hình chỉ chiếu tình hình chiến đấu của những người nổi danh ở trong "Tân Sinh" mà thôi.

Bởi vì khi trước người mặc áo choàng kia cũng không nổi danh, mà Ảnh Thứ mặc dù rất nổi tiếng thế nhưng luôn ở trong trạng thái ẩn thân nên khó bị quay tới, đương nhiên sẽ không có ống kính nào chuyển qua đó, cho nên cảnh tượng vừa rồi vẫn không có ai biết cả.

Có rất nhiều màn hình trôi nổi trên không cho nên chúng đều không có âm lượng, để tránh ảnh hưởng lẫn nhau.

Mà trong rất nhiều màn hình, một màn hình gần bàn chủ trì nhất, cũng là một màn hình lớn nhất và dễ thấy nhất.

Nội dung mà nó chiếu đương nhiên sẽ được mọi người chú ý nhất.

"Tân Sinh" hiện tại rất hot, rất nhiều nhân tài nổi bật thi nhau xuất hiện, thế nhưng người được chú ý nhất vẫn là người luôn chiếm lĩnh đầu đề trên diễn đàn game, cũng lộ ra bản tính hung tàn của mình tại thành Freya tại trận doanh Tinh Linh trong thời gian gần đây, "Lich King" Mệnh Phàm.

Cho nên bên nhà phát hành cũng rất biết cách làm người, dùng màn hình lớn nhất kia để quay lại cảnh nhân vật chính của chúng ta, Tiêu Phàm…

Tiểu Miêu và Crimson Rose nhìn chằm chằm vào màn hình lớn nhất kia, sắc mặt rất là kỳ lạ.

Tiêu Phàm cũng không phải là đang chiến đấu, theo lý thuyết thì bình luận viên phải nói cái gì đó để không khí hiện trường được sinh động, thế nhưng hai cô gái lúc này lại cau mày, yên lặng không nói gì cả.

Tiểu Miêu rất không vui, ngón tay vô thức giật giật góc áo của mình, nghiến răng nghiến lợi.

Crimson Rose cũng không thoải mái, lộ ra vẻ mặt khinh thường khi nhìn thấy hình ảnh trên màn hình.

Mà Phong Ma Tiểu Xích Lang lại đang cười, mà nụ cười có vẻ hơi kỳ lạ.

Rất nhiều khán giả đều bị những pha chiến đấu của các nơi khác hấp dẫn, thế nhưng có càng nhiều khán giả hơn lại đưa ánh mắt của mình tới màn hình đang chiếu Tiêu Phàm.

Chờ mong, hoặc tò mò xem chuyện gì sắp xảy ra.

…

Tên ngu ngốc kia?

Nghĩ tới lời cuối cùng của Bán Trường Miên thì Tiêu Phàm đoán được điều gì đó thế nhưng hắn vẫn không muốn tin tưởng điều này.

Hắn chầm chậm quay người lại, thật sự có một cô bé xuất hiện ở phía sau mình, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, rất là đáng yêu, không phải Miên Miên thì còn có ai vào đây nữa?

Tiêu Phàm đưa bàn tay đang run rẩy ra, chỉ chỉ vào mặt mình, biểu lộ hơi cứng lại, hỏi: "Tên ngu ngốc kia?"

Miên Miên nhìn Tiêu Phàm, trong mắt xuất hiện sự khinh thường, có vẻ cảm thấy hơi phiền nên cũng không nói gì cả mà chỉ gật gật đầu.

Thế nhưng cái gật đầu này của Miên Miên làm Tiêu Phàm rất là đau lòng.

Trong lòng của Miên Miên, ta chỉ là một kẻ ngu ngốc thôi sao?

Tiêu Phàm thật sự rất khó có thể chấp nhận được điều này.

"Tại sao, Miên Miên? Anh không tốt với em sao? Tại sao em lại nói anh là ngu ngốc chứ?"

"Anh chính là một tên ngớ ngẩn mà!"

Khi nghe được câu hỏi của Tiêu Phàm thì Miên Miên cảm thấy khá hoang mang, câu hỏi này cần hỏi sao?

Thế nhưng sự chắc chắn về ngu ngốc trong mắt cô bé vẫn không thay đổi, làm Tiêu Phàm cảm thấy tim mình như bị kiếm đâm xuyên vậy.

Chẳng lẽ Miên Miên thay đổi từ loli yên tĩnh sang loli độc miệng? Sự thay đổi đột ngột này thật sự làm người ta khó mà chấp nhận được!

Thế nhưng điều càng làm Tiêu Phàm khó chấp nhận hơn sự thay đổi kia, đó chính là "thân phận" của mình ở trong lòng Miên Miên.

"Dù gì thì cũng cần lý do chứ, Miên Miên." Ánh mắt của Tiêu Phàm xuất hiện sự cầu xin: "Anh lại không phải ngu ngốc, tại sao lại bảo anh là ngớ ngẩn chứ?"

Chương 755: Nụ Cười Ngây Ngô

Chương 757: Nụ Cười Ngây Ngô

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Đần!"

Miên Miên vẫn khẳng định như cũ.

"Chị gái thường xuyên nói thầm rằng anh là đầu gỗ, đồ đần, nếu như anh không ngu ngốc thì chị ấy làm sao lại bảo anh là đồ đần chứ? Cho nên đồ đần chính là ngớ ngẩn a…"

Giọng nói của Miên Miên đầy khẳng định, giống như lúc người lớn dạy dỗ trẻ em vậy, khẳng định là chân lý rồi.

Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao Bán Trường Miên lại chửi mình là đồ đần vậy?

Mà Miên Miên chính là một đứa bé ngoan ngoãn, chỉ vì nghe được lời của chị gái mình mà nghĩ ta như vậy, xem ra ấn tượng về ta trong lòng Miên Miên là không thay đổi được rồi, thật sự là bất lực mà!

Không được, sau đó phải tìm Bán Trường Miên nói chuyện mới được, tại sao em ấy có thể nói xấu hình tượng của mình trước mặt Miên Miên đáng yêu như vậy chứ!

“Kể cả như vậy thì em cũng không thể gọi anh là ‘tên ngu ngốc kia’ chứ, như vậy là không lễ phép, hơn nữa sau đó anh còn dẫn em đi gặp chị gái em nữa chứ…”

Miên Miên nhíu mày, nghĩ ngợi một lát rồi hơi buồn rầu: “Vậy, Miên Miên nên gọi anh là gì đây?”

“Gọi anh là gì? Đương nhiên là ca ca rồi…”

“Ca ca? Thế nhưng anh yếu như vậy mà, tại sao có thể trở thành ca ca Miên Miên được?”

Ta yếu?

Mình lại bị một con bé nói là yếu, Tiêu Phàm cảm thấy trái tim của mình đang bị một thanh kiếm đâm xuyên qua vậy, đau tới mức không muốn sống!

Không đợi Tiêu Phàm giải thích, Miên Miên cũng đã lầm bầm: “Miên Miên gọi anh là Kẹo Que được không? Sủng vật của Miên Miên gọi là Candy thì anh là Kẹo Que đi. Được rồi, sau đó Miên Miên sẽ gọi anh là Kẹo Que.”

Chờ đã, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Miên Miên, em có thể nói theo logic được hay không? Tại sao mình lại biến thành Kẹo Que rồi? Không phải là ca ca hoặc là đại ca ca sao? Thế giới của Miên Miên, ta không hiểu được a.

“Miên Miên, có thể gọi anh bằng tên khác được không? Cái tên mà em vừa đặt anh thấy rất không ổn nha…”

“A, như vậy thì anh thích tên là ngớ ngẩn, đồ đần hay đồ ngốc?”

Ghê tởm! Tại sao đứa nhóc này có thể dùng ánh mắt hồn nhiên và đáng yêu như thế, lại nói ra những từ mắng người rất thấm kia chứ!

Bị ánh mắt hồn nhiên này nhìn vào, lại nghe được giọng nói đáng yêu của Miên Miên thì tâm trạng của Tiêu Phàm rất phức tạp.

Bởi vì từ trong giọng nói của Miên Miên, hắn không cảm nhận được sự ác ý nào, giống như đang nói một sự thực vậy, điều này làm Tiêu Phàm càng buồn bực hơn.

Hơn nữa, hiện tại hai người còn đang ở trong chiến trường, xung quanh đây cũng không an toàn, Tiêu Phàm không thể tiếp tục lãng phí thời gian vào những việc nho nhỏ này được.

"Thôi, cứ gọi anh là Kẹo Que đi…"

Vẻ mặt của Tiêu Phàm rất đau khổ, hoàn toàn chịu thua con bé này rồi.

…

Tiêu Phàm biết, hiện tại không phải lúc dây dưa với Miên Miên về chuyện này, trong chiến trường nguy cơ tứ phía, hắn phải nhanh chóng mang theo Miên Miên tới tập trung với đồng đội mới là việc quan trọng nhất.

Thế nhưng sau khi Tiêu Phàm tới gần Miên Miên thì hắn lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Ừm? Hình như đây là lần đầu ta thành công khi tới gần Miên Miên thì phải?

Từ khi gặp gỡ hai chị em Bán Trường Miên thì Miên Miên luôn duy trì sự "cao lạnh" của mình, động một chút là lại tự động đóng băng.

Khi trước, điều này thật sự làm cho Tiêu Phàm rất khó chịu, bây giờ khi thấy Miên Miên lại không chủ động sử dụng kỹ năng thiên phú "Khủng Cụ Cách Tuyệt" của mình làm Tiêu Phàm khá là kinh ngạc.

Chẳng lẽ Miên Miên đã chữa khỏi chứng sợ hãi quá độ của mình rồi sao?

"Em không sợ anh sao?"

"Tại sao Miên Miên lại phải sợ? Kẹo Que rất yếu mà!" Lúc nói những điều này thì Miên Miên hơi kiêu ngạo.

"Kẹo Que là sinh vật cấp thấp nhất, cho nên Miên Miên sẽ không sợ!"

Giống như là sợ Tiêu Phàm không tin nên Miên Miên lại nói thêm một câu nữa.

“Sinh vật cấp thấp?”

Loại xưng hô này làm Tiêu Phàm thật sự khó chịu, thầm nghĩ, có phải là Bán Trường Miên rảnh tới mức không có gì làm nên nói với Miên Miên mấy thứ vớ vẩn này không?

“Đúng vậy nha, những người khác, các chị gái, Miên Miên, ốc sên tiên sinh, Kẹo Que, kẹo que là thấp nhất nha.”

Lời nói của Miên Miên rất là mơ hồ, đúng thật là điểm đặc biệt của một đứa trẻ.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại rất không thích nghe điều này, cũng bắt đầu ghét cái tên được xếp trước hắn là ốc sên tiên sinh kia, tới tận lúc này mới cảm nhận được địa vị của mình ở trong lòng Miên Miên là thấp như thế nào.

Thôi được rồi, mặc kệ nó, nhiệm vụ quan trọng nhất của mình hiện tại chính là đưa Miên Miên tới phía bắc của chiến trường mà không phải xem địa vị của mình ở trong lòng Miên Miên là như nào.

Thế là Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu rồi nói: “Miên Miên, chúng ta đi tìm chị của em đi, em muốn ca ca cõng hay là bế đây?”

“Không phải là ca ca, là Kẹo Que!”

“Được rồi, vậy em muốn thế nào?”

“Cưỡi!”

Đôi mắt của Miên Miên sáng lên, ngón tay nhỏ chỉ vào bả vai của Tiêu Phàm.

“Được rồi, để ca ca…”

“Kẹo Que!” Còn không đợi Tiêu Phàm nói xong thì Miên Miên lại “uốn nắn” lần nữa.

“Kẹo Que đối xử tốt với em như vậy, Miên Miên cũng là một đứa trẻ ngoan, phải cảm ơn Kẹo Que như thế nào đây?”

Mặc dù Tiêu Phàm vẫn không thích ứng được với cái tên “Kẹo Que” kia thế nhưng hắn cũng sẽ không so đo với một đứa trẻ như Miên Miên, dù sao thì hắn cũng không thể nào hiểu được. Thế là hắn chỉ có thể nói hết những điều mà mình đang nghĩ theo cách xưng hô kỳ lạ kia, vừa nói vừa oán trách Bán Trường Miên.

Cũng không biết ngày thường thì Bán Trường Miên dạy cho Miên Miên cái gì nữa chứ?

Tiêu Phàm muốn để Miên Miên nói với mình câu cảm ơn, đó chính là bởi vì hi vòng Miên Miên có thể trở thành một đứa trẻ lễ phép, đề phòng cô bé lớn lên sẽ trở thành một người hung tàn như người nào đó thì hỏng.

Thế nhưng Miên Miên cũng không nói câu “cảm ơn” như Tiêu Phàm tưởng tượng, mà là lật đật đi tới cạnh Tiêu Phàm, chu chiếc miệng nho nhỏ của mình in lên gò má của Tiêu Phàm đang ngồi xổm ở đó một cái thơm…

Điều này…

Tình hình diễn ra rất đột ngột, Tiêu Phàm cảm thấy cứ như đang mơ vậy, sau đó khóe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười rất là ngu xuẩn.

Bán Trường Miên! Thật sự thì anh hiểu lầm em rồi!

Ngày thường, em đã dạy Miên Miên cảm ơn người khác như thế này sao?

Cách dạy của em thật sự là quá tuyệt đi! Thật sự là một cách cảm ơn tràn đầy tình thương mà!

…

Không nói tới cuộc giao lưu giữa Tiêu Phàm và Miên Miên nữa, hãy trở lại thời gian khi Tiêu Phàm vừa xuất hiện ở trên chiến trường, màn hình lớn nhất trong sân là dành cho hắn.

Bởi vì khi trực tiếp không có âm thanh nên mọi người đều không hiểu Tiêu Phàm và Miên Miên nói với nhau những điều gì.

Chỉ thấy Tiêu Phàm không đi giết địch mà lại dùng lượng lớn thời gian để nói chuyện với một cô bé làm mọi người hơi lo lắng, trong lòng mọi người xuất hiện rất nhiều dự cảm không lành.

“Lich King Mệnh Phàm đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là vừa mắt cô bé kia…”

“Ai mà biết? Thế nhưng mọi người đều biết Lich King Mệnh Phàm ăn sạch cả già lẫn trẻ mà, coi như hắn quyết tâm ra tay với cô bé này thì cũng không phải là chuyện gì lạ đâu.”

“Nếu thật sự là như vậy thì cô bé này quá đáng thương đi, tại sao cô bé lại đi vào trong chiến trường này chứ? Lại còn xuất hiện ở ngay cạnh người Lich King Mệnh Phàm chứ, thực sự là đồ ăn dâng lên tận miệng mà!”

…

Cảnh tượng không có âm thanh nên cũng để cho khán giả sinh ra quá nhiều kinh ngạc, kết hợp với “phẩm chất” của Lich King Mệnh Phàm thì “động cơ” của Tiêu Phàm đã bị mọi người đoán được.

Mà trên đài chủ trì, Tiểu Miêu lại càng thêm mắm thêm muối: “Mệnh Phàm đúng là một tên lolicon, ở trận doanh Thú Nhân như vậy, ở trận doanh Tinh Linh cũng như vậy luôn, ngay cả khi truyền tống vào trong chiến trường di tích chúng thần cũng không thoát khỏi điều này! Loli có gì tốt cơ chứ!”

Tiểu Miêu vừa nhìn chằm chằm vào màn hình mà vừa nói, giọng nói hơi chua, giống như là đã quên mình còn đang ở trên đài chủ trì nữa.

Chương 756: Tà Giáo Phát Triển

Chương 758: Tà Giáo Phát Triển

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Crimson Rose cũng rất không thân thiện, ánh mắt xuất hiện sự chán ghét, khiển trách một cách nghiêm nghị: "Cũng không biết loại người này tại sao lại có thể trở thành anh trai của chị Phàm Tử được chứ, thực sự là quá kém!"

Hai nữ MC này không chịu giải thích tình hình chiến đấu nhưng khán giả lại không cảm thấy kinh ngạc mà lại rất đồng ý, bởi vì bọn họ cảm thấy giọng điệu như vậy mới xứng với danh tiếng hiện tại của "Lich King" Mệnh Phàm.

Mà sau khi nghe được lời nói của Tiểu Miêu và Crimson Rose thì mọi người càng chắc chắn hơn về ý nghĩ của mình.

Chỉ thấy sắc mặt của Tiêu Phàm trong màn hình thay đổi liên tục, giống như là đang nghĩ cách lừa gạt nào vậy, thế nhưng theo bước chân chậm rãi của hắn thì khoảng cách giữa hắn và cô bé kia càng ngày càng gần.

Sự lo lắng của mọi người càng ngày càng nhiều, càng nhiều người âm thầm cầu nguyện cho Miên Miên.

Khi mọi người đang lo lắng cho Miên Miên thì cô bé vẫn rất ngây thơ nói chuyện với Tiêu Phàm, lại không đề phòng cái tên trước mắt chút nào, hai người càng ngày càng trở nên thân thiết hơn.

"Tiêu rồi! Kể cả một cô gái trưởng thành cũng không thể chống lại được yêu thuật của Lich King Mệnh Phàm, đứa bé kia còn nhỏ như vậy làm sao có thể tránh thoát được đây?"

"Tại sao Mệnh Phàm lại có thể ra tay với một đứa bé như vậy chứ? Hắn không cảm thấy bứt rứt lương tâm hay sao?"

"Ha ha, người anh em, lời nói của anh rất buồn cười, Lich King Mệnh Phàm mà có lương tâm thì có còn là Lich King Mệnh Phàm nữa hay không?"

…

Người xem bên ngoài đều không thể hiểu được tình hình thực tế ở trong chiến trường, cho nên họ chỉ có thể bàn tán mà thôi.

Thế nhưng khi thấy Tiêu Phàm cách càng ngày càng gần Miên Miên thì khán giả bắt đầu lo lắng.

Mặc dù họ không quen biết Miên Miên, thế nhưng họ lại biết "Lich King" Mệnh Phàm nha!

Khi "Lich King" Mệnh Phàm mà tới gần một cô gái nào thì làm gì có chuyện tốt nào xảy ra với cô gái đó chứ.

Lúc này, Crimson Rose đang ngồi trên đài chủ trì nghiến răng nghiến lợi mà lẩm bẩm: "Ít nhất ba năm, cao nhất tử hình!"

Từng chữ từng chữ nói ra giống như đang cảnh cáo, thế nhưng càng giống nguyền rủa hơn.

Mà sau lưng Crimson Rose lại xuất hiện một tầng mây đen dày đặc, âm u tới đáng sợ.

…

Không cần biết là cầu nguyện hay là chửi mắng đều không thể truyền tới trên chiến trường được, chuyện này vẫn phát triển như cũ, không thay đổi chút nào.

Miên Miên hơi kiễng chân, đôi mắt nhắm lại, chu miệng, thơm lên má của Tiêu Phàm…

Toàn trường yên lặng, đám người đang bàn tán cũng dừng lại, chỉ có Tiêu Phàm trên màn hình, vẫn đang cười khúc khích, trong mắt tất cả khán giả đang có mặt tại nơi này thì nụ cười đó cực kỳ tà ác…

Trời ạ, ta vừa thấy cái gì?

Đứa nhỏ kia vậy mà chủ động dâng nụ hôn cho "Lich King" Mệnh Phàm?

Cô bé này là trúng yêu thuật của Mệnh Phàm rồi sao?

Chuyện đang diễn ra trên màn hình làm cho các khán giả rất khiếp sợ.

Phần khiếp sợ này làm cho hiện trường dừng lại, yên tĩnh tới mức đáng sợ.

Sau khi yên tĩnh kết thúc thì chắc chắn sẽ là vỡ òa toàn trường!

Thế nhưng những tiếng chửi rủa cũng không phải là những âm thanh truyền ra đầu tiên mà có những tiếng reo hò truyền tới trước.

“Ba năm kiếm lời, tử hình cũng không lỗ! Ngô vương vạn tuế!”

Một đám đàn ông hèn mọn mặc áo choàng xuất hiện ở trên khán đài, sự hào hứng tăng vọt khi thấy cảnh tượng trên màn hình.

“Sói lẳng lơ, sói lẳng lơ bùng cháy! Ngô vương, ngô vương vô địch!”

Dạng even sôi nổi như cuộc chiến tại di tích chúng thần như này thì làm sao có thể thiếu bọn họ được chứ!

Quân đoàn sói lẳng lơ quyết định rời núi, chân thành cổ vũ cho người mở đường cho nhóm “thân sĩ”, chính là Lich King Mệnh Phàm.

Một đám người lớn như vậy lại cổ vũ cho Lich King Mệnh Phàm, cũng là lần đầu tiên xuất hiện tại “Tân Sinh”, thậm chí mọi người đều chuyển lực chú ý từ màn hình sang người bọn họ.

Phóng viên tự do ở trong đám người đã mang theo microphone chạy tới, hi vọng có thể phỏng vấn những người này, mong muốn có được tin tức nào đó thật nóng.

“Xin chào, chúng tôi là phóng viên chính thức, có vẻ anh là thủ lĩnh của mọi người, tôi có thể phỏng vấn anh một chút được không?”

Mặc dù lời nói mang ý hỏi thăm, thế nhưng microphone đã đưa tới trước người của Hoàng Ma Tử rồi.

“Chúng tôi là ‘Quân đoàn sói lẳng lơ’, là tổ chức ủng hộ cho Lich King - Mệnh Phàm!”

Dưới mũ trùm đầu, Hoàng Ma Tử còn đeo một chiếc mặt nạ dạ hội có thể che được nửa khuôn mặt, thế nhưng chiếc mặt nạ này cũng không thể che giấu được sự tự hào và sự lẳng lơ của gã được.

“Hiện tại, mọi người đều công khai lên án Lich King Mệnh Phàm, tại sao các anh lại có thể đi ngược với ý kiến mọi người, ủng hộ Mệnh Phàm chứ?”

Khi được Hoàng Ma Tử chứng thực thì phóng viên càng hưng phấn hơn.

” ‘Lich King’ Mệnh Phàm chính là tín ngưỡng của chúng tôi, người chính là người mở đường dẫn lối, vượt mọi chông gai, chúng tôi ở phía sau cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được! Mặc dù không thể kính dâng chút sức mọn thế nhưng chúng tôi vẫn có thể lên tiếng ủng hộ!”

Nói xong, Hoàng Ma Tử xoay người sang chỗ khác, ra hiệu cho đám người phía sau, sau đó tiếng hét đinh tai lại vang lên: “Sói lẳng lơ, sói lẳng lơ bùng cháy! Ngô vương, ngô vương vô địch!”

Cảm nhận được sự cuồng nhiệt của Quân đoàn sói lẳng lơ nhưng phóng viên lại rất kinh ngạc, thế là dời chủ đề: “Cuộc chiến tại di tích chúng thần chính là một chiến trường cỡ lớn mà nhà phát hành tổ chức, vậy anh cảm thấy trong trận chiến này, bên nào sẽ dành được chiến thắng?”

“Trận doanh Ác Ma!” Hoàng Ma Tử trả lời rất nhanh chóng, ngọn lửa trong mắt bắt đầu cháy rừng rực.

“Tại sao anh lại đoán như vậy? Như mọi người đã biết, số lượng người chơi của trận doanh Ác Ma rất ít, lực lượng mạnh nhất cũng chỉ là một cái công hội lớn. Mà những trận doanh khác lại có rất nhiều thế lực, bên trận doanh Tinh Linh lại còn có cả công hội mạnh nhất trong ‘Tân Sinh’ là công hội Tinh Thần, dù gì thì liên minh ba trận doanh Nhân Loại, Tinh Linh và Thú Nhân vẫn có cơ hội thắng nhiều hơn…”

Hoàng Ma Tử cười, nụ cười có vẻ hơi khinh miệt: “Những công hội cô vừa nói, đứng trước mặt ngô vương thì chỉ là muỗi mà thôi, mà Quân đoàn sói lẳng lơ chúng tôi có niềm tin chiến thắng lớn như vậy chỉ có một nguyên nhân, đó chính là trận doanh Ác Ma có ngô vương! Công hội Tinh Thần mà cô nói có vẻ khá mạnh, thế nhưng đại bản doanh của họ cũng đã bị ngô

vương bắn một pháo hủy diệt hoàn toàn đúng không? Như vậy thì đứng trước mặt ngô vương, bọn họ có điều gì có thể kiêu ngạo nữa?"

Phóng viên rất muốn giải thích cho công hội Tinh Thần nhưng lại không biết nói từ đâu, bởi vì Tiêu Phàm hủy diệt đại bản doanh của công hội Tinh Thần chính là một sự kiện gây chấn động toàn bộ "Tân Sinh".

Hoàng Ma Tử cũng không để ý tới người phóng viên này nữa mà giơ hai tay lên cao, ánh mắt rất thần thánh, tư thế có vẻ giống với cha xứ đang cầu nguyện với Thượng Đế ở trong giáo đường, thế nhưng kết hợp với sự hèn mọn của gã thì càng giống với sứ đồ cuồng nhiệt trong tà giáo hơn.

"Bỉ ổi, chính là lực lượng vô tận! Ngô vương, đã vô địch!"

Biểu hiện của Tiêu Phàm ở trong thành Freya tại trận doanh Tinh Linh đã cho Hoàng Ma Tử lực lượng vô tận, mà những lực lượng này dần dần biến thành tín ngưỡng, si mê tới mức làm cho người điên cuồng!

Phóng viên nhìn bộ dạng tà dị của Quân đoàn sói lẳng lơ thì vô thức lùi về sau mấy bước, bởi vì cô cảm thấy những người mặc áo choàng này có vẻ đã trúng tà, đặc biệt là nụ cười mỉm khi họ nhìn tới cô bé ở trong màn hình thì càng làm cô khủng hoảng.

…

"Hừ! Quá buồn nôn!"

Crimson Rose rất tức giận vì biểu hiện của Quân đoàn sói lẳng lơ, hừ lạnh nói: "Tại sao tôi lại cảm thấy các anh hơi quen nhỉ? Có phải là các người thường xuất hiện tại công hội Hoa Nguyệt nằm vùng, đúng không?"

"Không phải! Chắc chắn là không phải! Người đẹp, cô nhận lầm rồi!"

Hoàng Ma Tử đương nhiên sẽ không thừa nhận, nếu như gã dám thừa nhận trước mặt Crimson Rose thì về sau làm sao có thể tới trước cửa công hội Hoa Nguyệt được?

Chương 757: Một Khởi Đầu Không Tệ

Chương 759: Một Khởi Đầu Không Tệ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là Hoàng Ma Tử chuyển đề tài lần nữa, mang theo một đám sói con đi truyền cho đám người "giáo nghĩa" vĩ đại của Quân đoàn sói lẳng lơ, đáng tiếc đám người xung quanh lại càng ngày càng cách xa họ, giống như sợ bị nhiễm cái gì từ trên người họ vậy.

…

Tiêu Phàm cũng không biết, nụ hôn này của Miên Miên lại bị đám người bên ngoài xem hết, từ khi được Miên Miên "cảm ơn" thì Tiêu Phàm vẫn luôn ngu ngơ, trong mắt xuất hiện ý cười.

Lúc này, Miên Miên đã ngồi trên cổ Tiêu Phàm, sau đó nhìn chằm chằm vào đầu của Tiêu Phàm mà nhíu mày.

Ngay sau đó, Miên Miên giơ tay lên, đập thẳng tới đầu của Tiêu Phàm!

Cô bé cũng không phải là muốn đánh Tiêu Phàm, mà chỉ muốn đập tới cái vật vướng víu trước mặt mình mà thôi.

"Meo!"

Con mèo lười nhác đang ngủ say trên đỉnh đầu Tiêu Phàm bị Miên Miên đập bay xuống dưới, mặc dù Tom Cruise luôn duy trì trạng thái tàng hình, thế nhưng Miên Miên lại có năng lực nhận biết rất nhạy cảm nên có thể nhận ra sự tồn tại của nó, sau khi đập bay nó đi thì cô bé ôm lấy đầu Tiêu Phàm.

Khi bị quấy rối thì Tom Cruise rất tức giận, đang muốn đoạt lại địa bàn của mình nhưng Tiêu Phàm đã bị Miên Miên mê hoặc bởi nụ hôn kia rồi, nên Tom Cruise bị thất sủng, nó cảm thấy rất mất mát, đành phải tự mình đi bộ.

"Tom Cruise, nơi này là chiến trường, tự mình cẩn thận đi, đừng ở trên đầu ta suốt ngày như vậy, lúc trước khi ở cung điện dưới đất của di tích Goblin

thì mày cũng không có làm cái gì cả…”

“Không công bằng!” Tom Cruise vẫn rất khó chịu khi Miên Miên cướp đi địa bàn của mình, sau khi oán trách thì mới trả lời câu hỏi của Tiêu Phàm: “Ở khu di tích kia toàn kẻ yếu, làm gì có nơi nào cần bản soái mèo phải ra tay chứ, meo!”

Tiêu Phàm rất đau dầu khi thấy con mèo đen này, từ khi Tom Cruise ra đời ngoại trừ gây thêm phiền phức cho mình ra thì không làm chuyện gì tốt cả, ngay cả thăng cấp cũng đều theo sau ăn bám y hệt Tiểu Miêu vậy, cấp độ hiện tại mới hơn hai mươi, nếu không phải con mèo này có thể “nhìn trộm” mà lĩnh ngộ được kỹ năng thì Tiêu Phàm thật sự muốn bỏ nó đi.

“Sàn sạt…”

Từ rừng cây phía trước truyền tới chút tiếng vang, theo gió bay vào trong tai của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn chăm chú về phía trước rồi nói với Tom Cruise: “Nếu như mày thấy đối thủ ở di tích Goblin yếu thì mày hãy đi tới trước, giết hết kẻ địch đi…”

Theo lá cây đong đưa, trước mắt Tiêu Phàm xuất hiện mấy bóng người, tiến vào chiến trường khá lâu thì cuối cùng Tiêu Phàm cũng đã gặp được kẻ địch đầu tiên…

“Lich King Mệnh Phàm!”

Người tới hét lên, sắc mặt rất hưng phấn.

Mặc dù cách hơn trăm mét nhưng Tiêu Phàm vẫn bị kẻ địch nhận ra.

Cũng không phải thị lực của kẻ địch xuất sắc mà là do ID đỏ máu ở trên đỉnh đầu Tiêu Phàm vẫn chưa biến mất, hai chữ “Mệnh Phàm” quá chói mắt, nhất là ở giữa khu rừng xanh này thì càng nổi bật hơn.

Kẻ địch có mấy người, di động tới hơi rải rác, ngoài ác ma ra thì tộc nào cũng có một vài thành viên. Hình như bọn họ cũng không quen biết nhau,

thế nhưng ở trong chiến trường này là liên minh nên tập trung với nhau mà thôi.

Khi thấy chỉ có một mình Tiêu Phàm xuất hiện ở đây thì bọn họ cũng không sợ hãi mà lại rất hưng phấn.

Bọn họ là người chơi tự do, cũng có thực lực không tệ, nếu không thì họ cũng không được hệ thống chọn ra trong vô số đơn xin tham dự cuộc chiến này.

Bởi vậy bọn họ khá tự tin với chiến lực của bên mình.

Mặc dù Lich King Mệnh Phàm rất đáng sợ, thế nhưng nếu có thể chém giết Lich King Mệnh Phàm ở trong trận đại chiến này thì sẽ để cho danh tiếng của mình lên rất cao.

Hơn nữa, theo tình hình hiện tại mà xét, bên mình còn có rất nhiều người, chiếm ưu thế tuyệt đối nha!

Cho nên bọn họ đều rút vũ khí ra, nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm ở trước mắt.

…

Tom Cruise nhìn chằm chằm vào những người chơi đầy địch ý vừa xuất hiện thì lui về phía sau hai bước: “Bản soái mèo sẽ không lên, bọn họ cũng không đáng để ta ra tay, meo!”

Giọng nói của Tom Cruise rất là yếu ớt, thế nhưng Tiêu Phàm cũng đã quen thuộc tính cách của con mèo ngu ngốc này nên cũng không thèm quan tâm, hai tay hắn hơi cử động đã rút song kiếm ra, rồi nhắc nhở Miên Miên: “Miên Miên, bấu chắc vào, ca ca muốn ra tay xử lý người xấu!”

Bàn tay nhỏ nhắn của Miên Miên tóm lấy lỗ tai của Tiêu Phàm rồi xoắn, giọng nói hơi khó chịu của cô bé vang lên: “Anh yếu như vậy chắc chắn không thể làm ca ca của Miên Miên được! Anh là Kẹo Que!”

Cảm nhận được tai của mình đang đau thì Tiêu Phàm đành chịu: “Được rồi, Kẹo Que thì Kẹo Que. Em hãy bám chắc vào!”

Khi nghe thấy Miên Miên đồng ý thì Tiêu Phàm đi nhanh tới phía trước.

…

“Mệnh Phàm đã gặp kẻ địch, mà lại gặp một đội tạm thời có bảy thành viên nữa, xem ra lần này Lich King Mệnh Phàm sẽ khá khó khăn!”

Khi thấy trên màn hình sắp xuất hiện tình hình chiến đấu thì Crimson Rose cảm thấy hưng phấn, thật sự mong chờ Mệnh Phàm sẽ bị những người kia chém giết.

Thế nhưng tiếng nói của cô đột ngột yên lặng, bởi vì kiếm của Tiêu Phàm, quá nhanh!

Một luồng sáng xẹt qua, giống như thác nước đổ xuống vậy.

Khuôn mặt của chiến sĩ Thú Nhân vẫn còn nét khó tin, tơ máu xuất hiện từ gương mặt tới tận thân dưới, chưa đợi máu phun ra thì hắn ta đã biến thành một luồng sáng trắng, biến mất không còn chút cặn.

Khi thấy đồng đội mất mạng thì mấy người còn lại cũng rất kinh ngạc, bọn họ hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được Tiêu Phàm lại mạnh mẽ như vậy!

Lưỡi kiếm sắc bén vẫn lóe lên liên tục, không bởi vì sự chần chờ của họ mà chậm lại, ánh kiếm múa lên theo gió, mượt mà vô song.

Đợi cho những người chơi này lấy lại tinh thần thì Tiêu Phàm và cô bé ngồi ở trên cổ hắn cũng đã đi tới sau lưng đám người, cũng vào lúc đó, song kiếm trong hai tay Tiêu Phàm cũng dừng lại, thu lại sự sắc bén của mình.

Mấy người chơi rất muốn quay đầu trở lại, muốn tấn công Tiêu Phàm nhưng bọn họ lại phát hiện mình không thể nhúc nhích chút nào, bởi vì trong một thời gian ngắn ngủi vừa qua, HP của bọn họ đã biến mất hoàn toàn.

Một đội bảy người cũng không thể tạo cho Tiêu Phàm phiền phức lớn nào, thậm chí ngay cả Miên Miên đang ngồi trên cổ hắn cũng không cảm thấy quá nhiều xóc nảy.

Tiêu Phàm cũng không sử dụng kỹ năng, mà chỉ sử dụng kiếm kỹ mà thôi.

Sau khi Tiêu Phàm luyện thành kiếm pháp của Thục Sơn thì những đòn tấn công trở nên rất hòa hợp, một một lần tấn công đều đâm trúng nơi chí mạng của kẻ địch, mỗi một kích cũng đều không dùng quá nhiều sức đã có thể giết chết kẻ địch, cực kỳ nhẹ nhàng và thoải mái.

Tiêu Phàm có đẳng cấp rất cao, tăng thêm kinh nghiệm chiến đấu phong phú cho nên người chơi bình thường cũng đã không thể tạo cho Tiêu Phàm nhiều phiền toái, kết quả cuối cùng của trận chiến cũng không phải tăng thêm vài kẻ địch tầm thường mà có thể thay đổi.

…

"Người này mạnh như vậy sao?"

Khi Crimson Rose thấy Tiêu Phàm đang thu kiếm lại thì cảm thấy rất khó tin.

Mà cảnh tượng thoải mái, tiêu sái vừa rồi của Tiêu Phàm đã chồng lên bóng hình xinh đẹp ở trong nội tâm của cô.

Sau khi có cảm giác này thì Crimson Rose như là cảm thấy mình bị sỉ nhục vậy, nói thầm liên tục, ta sẽ không thừa nhận, tuyệt đối sẽ không thừa nhận người này có thể đánh đồng với Phàm Tử tỷ tỷ!

Tiêu Phàm lao nhanh tới, ánh kiếm lóe lên rồi biến mất, kẻ địch còn chưa kịp phản ứng nào thì đã ngã xuống, mặc dù quá trình này rất ưu nhã nhưng Tiểu Miêu lại không biết giải thích điều gì với khán giả cả, bởi vì với cái đầu đơn giản của cô thì không hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, cho nên Tiểu Miêu chỉ có thể bồi vào một câu: "Có vẻ bọn họ không thể tạo cho Mệnh Phàm bất cứ phiền toái nào đâu, ha ha."

Sau khi nói xong câu này để đỡ xấu hổ, cô cũng yên lặng đi.

Chỉ có bọn sói con gầm rú lên và đám khán giả còn lại thì kinh ngạc tới ngây người.

…

Tiêu Phàm gặp phải một việc cũng không tính là phiền phức, biểu hiện mạnh mẽ của hắn làm khán giả rất khiếp sợ, thế nhưng điều này cũng chỉ là trận chiến đấu cá nhân của hắn mà thôi.

Chương 758: Hắc Long Quá Cảnh

Chương 760: Hắc Long Quá Cảnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong trận đại chiến tại di tích chúng thần này đều nghiêng về chiến đấu với quy mô lớn hơn, bên nào tập hợp phe mình đầu tiên sẽ chiếm được lợi thế rất lớn.

Mà ở phương diện này, Hắc Long bang xuất sắc hơn nhiều, xuất sắc tới mức cướp đi danh tiếng của Lich King Mệnh Phàm, làm cho đạo diễn không thể không chuyển máy quay của màn hình lớn nhất từ Tiêu Phàm qua đó.

Lúc trước, khi vừa vào chiến trường thì hành vi của thành viên Hắc Long bang rất kỳ lạ, sau khi vứt bỏ khối đá truyền tin mà hệ thống cho thì họ lại có thể tập trung lại với nhau với tốc độ cực nhanh.

Hơn nữa, đại quân sủng vật của Hắc Long bang rất thống nhất, mỗi người đều có một con nhện khổng lồ. Bốn cặp chân của Phục Địa Chu Ma giơ cao lên, đong đưa qua lại, thành viên của Hắc Long bang thì ngồi trên người Phục Địa Chu Ma, chạy xung quanh chiến trường với tốc độ rất nhanh.

Một đường hoành hành không trở ngại, không cần mất nhiều thời gian bọn họ đã tập trung thành một tập thể, từ khắp cả chiến trường tụ tập lại cùng nhau, hợp lại thành một dòng lũ đen nhánh.

Ác Long nhìn đám đàn em đã tụ tập lại xung quanh mình thì rất là hài lòng.

Tuy rằng trước đó Phong Ma Tiểu Xích Lang đã từng đề nghị, nên tập trung tất cả lực lượng của trận doanh Ác Ma tại phía bắc của chiến trường rồi mới quyết định tiếp chiến lược chiến tranh.

Thế nhưng thế lực của Hắc Long bang hiện tại rất lớn, làm gì cần nhờ lực lượng người nào khác nữa chứ?

Hơn nữa, tình hình hiện tại thực sự hợp với kế hoạch hoàn mỹ mà mình đã tưởng tượng ra mà!

Chỉ cần Hắc Long bang có nó ở trong tay thì trong chiến dịch lần này sẽ có ưu thế cực lớn, cũng không cần sợ Tinh Thần.

Ác Long vuốt vuốt cục đá trong tay mình mà cười một cách tự tin, khá nắm chắc thắng lợi trong cuộc chiến tại di tích chúng thần lần này.

Nếu có người nhìn kỹ thì sẽ phát hiện được hòn đá trong tay của Ác Long rất giống với đá truyền tin mà hệ thống tặng lúc đầu, thế nhưng nó cũng không biến mất như đá truyền tin của những người còn lại, bởi vì khối đá trong tay Ác Long là đạo cụ vĩnh cửu.

"Hắc Long bang nghe lệnh! Giết chết đám vô dụng kia đi!"

Ác Long đứng trên một con Phục Địa Chu Ma lớn nhất, chỉ thẳng về phía trước hét lên một tiếng, hào khí trùng thiên!

Dòng lũ đen nhánh ở trên chiến trường bắt đầu khởi động, quét sạch tất cả vật cản trên con đường hướng về phương đông…

Dưới tình huống đại đa số thế lực vẫn còn đang phân tán rải rác khắp các nơi trong chiến trường, bởi vì Bang Hắc Long sở hữu đá truyền tin ở trong tay, cho nên khi thành viên của Bang Hắc Long ở gần nhau thì nó sẽ liên kết với nhau, thông qua việc không ngừng liên lạc thì thành viên trong Bang Hắc Long từ từ gom lại thành nhóm, hội họp với nhau trước những người khác.

Ác Long ra quyết định một cách nhanh chóng, hắn ta lãnh đạo tất cả các thành viên trong Bang Hắc Long tiến vào mặt đông của chiến trường.

Bởi vì hắn ta thông qua sự liên lạc giữa các thành viên trong Bang Hắc Long nên đã phát hiện ra được quy luật, trừ một ít tên vô cùng xui xẻo bị

đưa đến nơi khác thì đại đa số thành viên trong bang hội của bọn họ đều được phân bố ở mặt bắc của chiến trường.

Hơn nữa cho dù những thành viên của công hội bị đưa đến thảo nguyên, rừng rậm hay thành trấn của nhân loại một cách ngẫu nhiên, cũng sẽ được hệ thống đẩy đến chỗ khu vực biên giới - khu vực phân hoá của chiến trường - chỗ đó cách hoang mạc phía bắc rất gần.

Bởi vậy Ác Long suy đoán chiến trường mà người chơi được đưa vào một cách ngẫu nhiên kia có liên quan đến chủng tộc của mỗi người, loại truyền tống ngẫu nhiên này dường như đang hy vọng người chơi có thể nhanh chóng tụ tập với thế lực của mình, đồng thời cũng để cho mỗi người chơi của mỗi một trận doanh có thể nhanh chóng tiến hành cuộc hỗn chiến với quy mô lớn như thế.

Nếu dựa theo cách phát triển bình thường, đợi đến lúc thành viên trong các công hội lớn của các trận doanh tụ họp xong, Bang Hắc Long mới xuất hiện giết địch, lúc đó có lẽ bọn họ sẽ trực tiếp lọt vào trong vòng vây mà kẻ địch đã bố trí hoàn chỉnh, cuối cùng rơi vào tình trạng người ít không đánh lại người đông, nhận được kết cục thất bại chật vật.

Nhưng bởi vì có được đá truyền tin, Bang Hắc Long có thể nghịch chuyển tình thế vốn có, khống chế được người khác trước một bước.

Thế là Ác Long đưa mục tiêu của mình về hướng đông, nếu hắn ta suy đoán không sai, đa số người chơi nhân loại đều được phân bố ở đó, mà phần lớn thành viên trong công hội Ngạo Thiên có lẽ cũng đang tụ tập ở chỗ đó.

Ác Long định tóm cái công hội nhìn sơ qua thì có vẻ yếu nhất trong trận doanh Nhân Loại trước, đó chính là công hội Ngạo Thiên, sau đó hắn ta lại tiến thêm một bước là làm suy yếu thế lực lớn trong các trận doanh.

Đương nhiên, nếu trên con đường chinh chiến xuất hiện những cái chướng ngại vật đáng ghét, Bang Hắc Long cũng không ngần ngại gì mà trực tiếp thanh trừ.

Trên đường đi, mọi người giơ tay chém xuống, ven đường có một số người chơi rải rác không kịp chạy trốn, thế nên họ đã bị loạn đao của Bang Hắc

Long chém chết.

Một đường chạy đến đây, đã có vô số kẻ xui xẻo bị dòng lũ đen kịt này đánh tan tác một cách triệt để rồi.

Những cái tên xui xẻo kia giống như lá rơi xuống sông vậy, chưa hề tạo ra được chút bọt nước nào thì đã bị dòng nước chảy xiết cuốn đi mất.

…

Khán giả nhìn các thành viên trong Bang Hắc Long mênh mông cuồn cuộn đánh giết trên chiến trường, chấn kinh đến mức nói không thành tiếng.

Tiểu Miêu và Crimson Rose cũng không thể nói gì, bởi vì các cô đều không có sự hiểu biết gì về Bang Hắc Long. Sau khi các khu vực liên thông với nhau, hào quang của trận doanh Ác Ma đã bị một mình Tiêu Phàm độc chiếm, so sánh với hắn thì cái công hội là Bang Hắc Long này phát triển với vẻ rất là âm thầm.

Bây giờ Bang Hắc Long mới thể hiện cái bản tính hung tàn của mình cho thế nhân biết, trong khoảng thời gian ngắn thì mọi người căn bản không thể nào chấp nhận nổi sự thật này.

Ở trong lòng của mọi người, trong Chúng thần di tích chi chiến thì người trong trận doanh Ác Ma phải bị liên quân đánh đến tán loạn mới đúng, thế nhưng tại sao lại sinh ra một kỳ quân như Bang Hắc Long chứ?

Trong lòng nảy sinh sự nghi hoặc, Tiểu Miêu và Crimson Rose im lặng không nói, Phong Ma Tiểu Xích Lang đành phải phá vỡ sự trầm mặc mà mở miệng giải thích.

Dọc theo đường đi thì Bang Hắc Long càn quét các thế lực đang bị phân tán rải rác của liên quân, chỉ tùy ý xung phong thôi mà kẻ địch đã trực tiếp bị tiêu diệt, việc so sánh thực lực cách biệt to lớn của hai bên căn bản là rất vô nghĩa, vì vậy Phong Ma Tiểu Xích Lang dự định nhân cơ hội này mà tâm sự những điều khác với khán giả.

“Đại ca của Bang Hắc Long, Ác Long, tôi nghĩ mọi người cũng đã có chút hiểu biết về hắn ta, vậy lúc này tôi sẽ giới thiệu những cường giả bên cạnh hắn ta cho mọi người biết.”

“Trước tiên, kẻ mập mạp bên cạnh Ác Long tên là Biểu Đại Đại, kỹ thuật pk của gã khá là xuất sắc, có thể đánh được một bộ quyền là Đường Lang quyền rất hung hãn, ngoài ra thì gã còn có thể quăng hỏa xà vào người của kẻ địch để tiến hành công kích, là một nhân vật khá khó chơi.”

“Người đàn ông có vẻ ngoài như hung thần đứng gần Ác Long nhất kia chính là Nhị Đương Gia của Bang Hắc Long, phong cách chiến đấu của gã cũng giống như cái tên ID của mình vậy, cực kỳ điên cuồng, là một tên có khuynh hướng bạo lực rất nghiêm trọng, một khi bị gã quấn lấy thì bạn hãy chuẩn bị tâm lý không chết không ngừng đi nhé.”

“Bên cạnh còn có một người gầy, gã tên là Att. Gã chơi được một bộ quyền pháp rất có tính chất tiến công, gọi là “Ngược quyền”. Có điều, bây giờ thứ nổi tiếng nhất trên người Att cũng không phải là quyền pháp của gã, mà là vũ khí trong tay Att. Đừng xem vẻ ngoài vũ khí của gã chỉ là một cái dao mổ lợn bình thường, con dao mổ lợn này đã được rèn luyện bằng liệt hỏa!”

Chương 759: Suy Nghĩ Kỳ Lạ

Chương 761: Suy Nghĩ Kỳ Lạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Không biết là do Att có tình cảm với con dao mổ lợn này hay là nguyên nhân gì khác, gã đã cầm con dao mổ lợn này đến cửa hàng rèn đúc mấy chục lần, bây giờ con dao mổ lợn trong tay gã đã là thành phẩm được rèn đúc thành công hai mươi lần, chất lượng có thể sánh vai với Thần khí luôn! Att có thực lực không tệ lại phối hợp với cái hung khí này, chắc chắn sẽ là một nhân vật đáng sợ.”

“Mà ba người này lại hợp lại với nhau, tạo thành nam đoàn của Bang Hắc Long, “Biểu Phong Đặc”, tên tiếng anh là nam đoàn Beautiful, là một đoàn

đội tinh anh khá là thời thượng, hơn nữa họ còn mạnh mẽ và đáng tin cậy nữa ~"

Nói tới đây, Phong Ma Tiểu Xích Lang nở nụ cười lần thứ hai, nụ cười này mang ý vị rất khác biệt.

"Đúng rồi, trong Bang Hắc Long còn có một người không thể không đề cập đến, đó chính là người nằm rạp trên người Phục Địa Chu Ma với vẻ âm trầm. Bây giờ nhìn sơ qua thì cô ta rất giống Phục Địa Chu Ma, thế nhưng mọi người cũng đừng có hiểu lầm, cô ta là người chơi nữ đó, tuy rằng hành vi hơi quái dị một chút nhưng cũng là một kẻ đáng sợ…"

Lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang bỗng nhiên dừng lại, bởi vì một nhân vật có máu mặt trong giới võng du bỗng nhiên đứng cản trước mặt đại quân của Bang Hắc Long, xem ra đã có trò hay để nhìn rồi…

…

"Tại hạ Nhược Sở, chính là Sát Thần của Tinh Thần. Đám thất phu kia, gặp được bản tôn sao còn không mau bó tay chịu trói!"

Phong Lang nhìn tên Nhược Sở mũi to một mình xuất hiện trước mặt mọi người rồi tuyên bố lời tuyên ngôn trắng trợn như vậy, vẻ mặt của gã không khỏi mang vẻ quái dị: "Tên này có phải kẻ ngốc không vậy?"

"Hắc Long nho nhỏ, chớ có làm càn!"

Nhược Sở ra vẻ giận dữ, cái mũi lại càng lớn hơn.

Vốn Phong Lang còn muốn trêu chọc cái tên ảo tưởng sức mạnh như Nhược Sở một phen, thế nhưng một tiếng cười cợt vừa vang lên, Phong Lang vô thức run người rồi câm như hến.

"Hì hì hì, Sát Thần Nhược Sở của Tinh Thần? Thú vị ~ nghe nói trong công hội Tinh Thần thì cậu vẫn còn một người bạn tốt là Khiếu Khiếu mà, sao vậy, lần này cậu ta không đến đây tham chiến với cậu sao?"

Vừa nhắc đến Khiếu Khiếu thì sắc mặt của Nhược Sở lập tức thay đổi.

Hắn ta và Khiếu Khiếu đều là người chơi chuyên nghiệp thuộc thế hệ trước, đã qua khỏi thời kì đỉnh cao từ lâu. Bây giờ thực lực của Khiếu Khiếu đã giảm sút rất nhiều, thậm chí ngay cả hệ thống sàng lọc của Chúng thần di tích chi chiến mà Khiếu Khiếu cũng không qua nổi, đương nhiên Khiếu Khiếu sẽ không thể xuất hiện ở đây rồi.

Thế nhưng hắn ta cũng không thể nói thật như vậy được, nói như vậy sẽ làm mất mặt bạn tốt của mình: "Đầu của Khiếu Khiếu không có tóc, tự biết có duyên với Phật nên muốn bỏ việc sát sinh, không tiện dính líu đến chuyện này, với lại còn có Nhược Sở tôi ở đây, một mình tôi cũng đã đủ để ứng phó rồi!"

Nói xong, Nhược Sở lấy cây pháp trượng của mình ra, đứng trước mặt đám người của Bang Hắc Long có vẻ uy phong lẫm liệt.

"Tiền bối Nhược Sở, đợi tôi, tôi đến giúp anh một tay!"

Một tiếng hô to vang lên, một kẻ cơ bắp đột nhiên xuất hiện, gã nhanh chân lao đến bên cạnh Nhược Sở.

"Là cậu, Vasili!"

"Đúng vậy, "Vũ khí đại sư" của công hội Tinh Thần, Vasili đến đây giúp đỡ!"

"Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt!"

"Hai ta đồng loạt liên thủ, tiêu diệt kẻ địch!"

…

Nhược Sở và Vasili hai người anh một lời tôi một lời, có vẻ cực kỳ hòa hợp, thế nhưng ánh mắt của đám người Bang Hắc Long nhìn về phía bọn họ lại mang theo sự đồng tình.

Trong lòng họ lại nghi hoặc, tại sao công hội Tinh Thần lại nhận hai tên ngớ ngẩn này vào chứ…

“Ác Long, anh dẫn những người này lên đường trước đi, đừng có mất thời gian vì hai cái tên ngớ ngẩn này, một mình tôi ở lại chơi đùa cùng bọn họ một chút là được rồi, hì hì ~”

Ở bên trong Bang Hắc Long, có thể gọi thẳng tên của Ác Long chỉ có một người, đó chính là Nhện Độc.

“Ừ, làm đi, đừng có đùa quá trớn là được.”

Ác Long dặn dò Nhện Độc một tiếng, sau đó dẫn mọi người tiếp tục giết về phía đông.

Tuy rằng đám người Phong Lang có ý muốn ở lại đánh nhau với Nhược Sở và Vasili một phen, thế nhưng bọn họ không dám nghịch ý Ác Long và Nhện Độc. Cuối cùng thì bọn họ chỉ có thể mang vẻ đồng tình nhìn thoáng qua Nhược Sở và Vasili rồi tiếp tục cưỡi Phục Địa Chu Ma theo sát mọi người.

“Mấy người có ý gì hả! Có phải là đang khinh thường bọn tôi không!”

Lý do mà Vasili xuất hiện ở đây là vì gã muốn tiêu diệt đại ca của Bang Hắc Long - Ác Long - trong Chúng thần di tích chi chiến, làm lớn chuyện lên để tăng độ hot của mình, đi theo con đường của vị tiền bối Nhược Sở là Vua Microblogging.

Bây giờ Ác Long bỏ Vasili ở lại đây, nghênh ngang rời đi, sao Vasili có thể cam tâm cho được. Gã hô to lên với đám Phục Địa Chu Ma đang đi ngang qua, thậm chí còn xông lên phía trước để ngăn cản bước tiến của đám người Bang Hắc Long.

Bất đắc dĩ là cho dù gã có khổ luyện cơ bắp đến mấy thì cũng không thể ngăn cản các thành viên đang đi ngang qua của Bang Hắc Long được, nhìn đống bụi mù còn ở lại thì Vasili rất tức tối.

Nhược Sở lại rất thản nhiên, vốn hắn ta không hề nghĩ đến việc phải lấy một địch một trăm, Nhược Sở chỉ muốn tiến lên thể hiện dáng vẻ đường đường của mình mà thôi, nếu đối phương muốn giết hắn ta thì hắn ta sẽ chạy trốn.

Sau khi chạy thoát, hắn ta có thể trực tiếp ra khỏi trò chơi rồi lên weibo đăng bài viết: "Sát Thần của Tinh Thần, Nhược Sở không hề sợ hãi, lấy một địch một trăm nhưng mặt vẫn không hề biến sắc! Đáng tiếc một mình không đánh hết cả đám đông, thật là tiếc cả một đời!"

Cho dù bất lực bị giết, hắn ta cũng có thể đăng là: "Không sợ cường địch, ngay cả thiên cổ cũng phải ca tụng, Nhược Sở của Tinh Thần quả thực chính là Sát Thần!"

Mà bây giờ đối phương chỉ để lại một người tiến hành cuộc tranh tài 1vs1 với mình, nếu thắng, lúc hắn ta rời khỏi trò chơi đi đăng bài trên weibo còn quang vinh hơn nữa ~

Ngược lại cũng có thể gia tăng độ hot, chỉ mới nghĩ tới điều này thôi, hắn ta đã cảm thấy vô cùng đắc ý ở trong lòng rồi đó…

"Tại hạ Nhược Sở, không giết hạng người vô danh, xin hỏi người tới là người phương nào!"

Viết bài vẫn cần phải có tài liệu, Nhược Sở có danh xưng là Vua Microblogging đương nhiên sẽ không quên mất chuyện này.

Có điều khi Nhược Sở nhìn thấy Nhện Độc nhảy xuống khỏi người Phục Địa Chu Ma, trong lòng hắn ta càng thoải mái hơn.

Vốn hắn ta tưởng rằng mình còn phải chiến đấu một phen với thú cưng nhện này nữa, không nghĩ tới bây giờ hắn ta chỉ cần đánh bại người chơi trước mắt là được, thực sự là quá tuyệt mà!

"Hì hì, cái gì mà không giết kẻ vô danh chứ, hình như cậu vẫn chưa hiểu ra tình cảnh trước mắt của mình nhỉ? Cậu và tên to con đó đều là người chết mà! Vì vậy tôi cũng không cần phải tiết lộ tên của mình cho kẻ sắp chết đâu ~"

Âm thanh khàn khàn lại có chút âm u, khiến cho Vua Microblogging vẫn còn đang suy nghĩ sau khi logout phải tạo độ hot thế nào cũng phải cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

“Cuồng Đồ! Thật là tức cười mà! Coi chừng Tử Vong Oanh Tạc của tôi sẽ đưa cô lên trời đấy!”

“Buồn cười thật đấy *Còn vị đại ca bên kia, đừng nhìn nữa, bọn họ sẽ không quay lại đâu, nhanh chóng chạy đến đây để tôi đưa cậu và Nhược Sở cùng nhau xuống địa ngục nè, hì hì* “

Vasili nhìn thấy cơ hội nổi tiếng của mình đã vụt mất, trong lòng đang buồn bực, bỗng nhiên nghe được có người dùng giọng điệu khó nghe nói với mình, nói muốn đưa mình xuống địa ngục, cả người Vasili lập tức trở nên vô cùng táo bạo.

“Cô muốn chết phải không!” Vasili mắng Nhện Độc một câu, sau đó quay đầu trưng cầu ý kiến của Nhược Sở đang ở một bên: “Kẻ không ra người không ra quỷ đang đứng kia, tiền bối Nhược Sở có thể để tôi xử lý cô ta hay không?”

“Chuyện này?”

Nhược Sở do dự.

Nếu kẻ địch trước mắt giết chết Vasili, chính mình lại giết chết cô ta, sau khi logout viết bài sẽ càng đặc sắc hơn một chút.

Chương 760: Tiểu Sửu Hóa Thành Ngu Giả

Chương 762: Tiểu Sửu Hóa Thành Ngu Giả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng nếu kẻ địch trước mắt yếu đuối mong manh, vừa lên đã bị Vasili giết chết, không đến lượt hắn ta lên sân khấu, vậy thì chẳng phải là hắn ta sẽ không có bài để viết hay sao?

Chuyện này nên xử lý sao cho tốt đây, thật là khiến người ta rối rắm không ngớt mà…

“Này này, hai người có thể đừng tự tin như thế được không, sao vừa nghe thì trái phải người ta đều phải chết thế hả, rõ ràng người chết sau đó là hai người có được hay không? Còn nữa, hai người đừng có rối rắm chuyện ai lên, bây giờ tôi giải quyết cả hai người cùng một lúc luôn, hì hì…”

Nhược Sở và Vasili còn muốn tiếp tục nói dài dòng gì đó, thế nhưng bọn họ còn chưa kịp mở miệng, Nhện Độc đã chạy như bay đến, cuộc chiến lập tức bắt đầu…

Nhện Độc nằm trên mặt đất, tứ chi đong đưa qua lại với tần số rất nhanh và rất quỷ dị. Theo tay chân đang vung vẩy của Nhện Độc, cô ta giống như một con Phục Địa Chu Ma thật đang dao động bên người Nhược Sở và Vasili vậy.

Tứ chi chấm đất có thật sự phù hợp với cách vận động quen thuộc của nhân loại hay không?

Đây rõ ràng là chuyện không thể.

Mặc dù Nhện Độc linh hoạt như vậy, thế nhưng điều này hoàn toàn là do cô ta có được kỹ năng [Chân Nhện Tao Nhã], kỹ năng này đã tăng cường cho bản thân cô ta.

Phải biết rằng lúc ở trong trận doanh Ác Ma, Nhện Độc đã dựa vào sự tăng cường của [Chân Nhện Tao Nhã] và “Toàn Bộ Tiến Tới” để “đua xe” với Tiêu Phàm.

…

Nhìn Nhện Độc không ngừng vòng quanh chính mình, ánh mắt của Nhược Sở và Vasili trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, bởi vì thân pháp linh hoạt mà Nhện Độc biểu diễn ra quả thực không thể khinh thường, hơn nữa Nhược Sở và Vasili đều là người không am hiểu đối phó với người chơi nhanh nhẹn.

Có điều thứ càng khiến cho Nhược Sở và Vasili cảnh giác hơn là trong lòng của bọn họ lúc này đã hiện ra một cảm giác bất an nhàn nhạt, theo Nhện

Độc không ngừng dao động khắp bốn phía, cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt hơn.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?”

Dưới sự bức bách của cái cảm giác nguy hiểm không tên kia, rốt cuộc thì Nhược Sở không nhịn được nữa mà gào thét!

Theo tiếng la lên của hắn ta, Nhện Độc đang tiến lên rốt cuộc đã đình chỉ bước chân của mình.

“Xảy ra chuyện gì? Hai người thật sự là kẻ khờ, đã sắp chết đến nơi rồi mà vẫn chưa hiểu gì nữa, vẫn còn ngây ngốc đứng yên tại chỗ. Vậy hãy để tôi dùng hành động nói cho hai người biết nhé! Mạng nhện đã được giăng dày đặc, là lúc để bắt mồi, con mồi ngu xuẩn đây này, hì hì ~”

Tay phải của Nhện Độc giơ lên cao, vũ khí đặc biệt có thể kéo dài vô hạn [Bàn Tơ Kết Kén] bị cô ta cầm trong tay, tiếng cười khó nghe truyền ra từ trong miệng của Nhện Độc lần nữa.

Nhìn thấy bàn tay phải của Nhện Độc hơi kéo một cái, Nhược Sở cảm thấy dường như bên người mình có gió nhẹ đang lay động, đôi tai nhòn nhọn của hắn ta hơi đong đưa, phảng phất đã nghe được tiếng vang nhỏ bé đến từ chỗ sâu, nó được ẩn giấu ở dưới tiếng cười khàn khàn kia.

“Đây là?”

Nhược Sở hơi nhướng mày, hắn ta tập trung nhìn quanh bốn phía, một sợi chỉ bạc hiện ra dưới tia nắng đang chiếu rọi xuống đất, ngay sau đó thì vạn sợi ánh bạc thoáng hiện ra!

Nhược Sở biết rõ rằng chính mình sắp tiêu đời, có điều thứ đáng vui mừng nhất chính là lúc hắn ta ngã xuống cũng không giống cái tên đầu gỗ ngớ ngẩn như Vasili, đến chết cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

…

Khán giả không biết đã xảy ra chuyện gì, họ chỉ thấy một cô gái âm u có hành vi quái lạ không ngừng dao động trước người Nhược Sở và Vasili, sau

đó vô số máu tươi như những đường chỉ trực tiếp bị vẽ ra một cách quỷ dị trên người Nhược Sở và Vasili, lấy đi tính mạng của hai người.

“Vị người chơi này gọi là Nhện Độc, là khách của Bang Hắc Long, địa vị trong Bang Hắc Long giống như là quân sư vậy, là một người vô cùng quỷ dị và nguy hiểm…”

Toàn bộ hiện trường chỉ có âm thanh của Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn đang phát ra.

Mọi người thấy bóng người của Nhược Sở và Vasili từ từ tiêu tan theo gió, không biết nên nói gì để biểu đạt tâm tình của mình vào giờ phút này, một ý nghĩ kỳ lạ bắt đầu sinh ra từ trong lòng bọn họ.

Có lẽ kết quả cuối cùng của Chúng thần di tích chi chiến lần này vẫn là liên quân giành được thắng lợi, có điều đoán chừng quá trình cũng sẽ không đơn giản như họ đã tưởng tượng từ trước, thậm chí có khi còn có tình huống bất ngờ xảy ra nữa…

“Hai tên đầu heo này thực sự là ngu muốn chết mà, bị “Bàn Tơ Kết Kén” vòng mấy vòng mà hai người này vẫn không hề có cảm giác gì, cứ ngây ngốc đứng đó, loại người ngu ngốc thế này không chết mới là lạ đó! Hai người này mà cũng được xem là cường giả của công hội Tinh Thần, xem ra công hội Tinh Thần cũng chẳng có gì ghê gớm cả ~”

Nhìn bóng người của Nhược Sở và Vasili biến mất trước mặt mình, Nhện Độc đứng dậy, dùng giọng nói êm tai vốn có của mình mà nói.

“Có điều Ác Long không làm việc theo kế hoạch như vậy có được không vậy?” Nhện Độc liếc mắt nhìn phía đông, nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cưỡi Phục Địa Chu Ma của mình rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Chỉ có điều phương hướng mà cô ta chạy đi cũng không phải là chiến trường phía đông Ác Long đang đến, mà lại là vị trí hoang mạc ở phía bắc.

…

Người của Bang Hắc Long đi từ phía bắc đến phía đông, dựa vào người đông thế mạnh, cả đường đi này họ đã tàn sát rất nhiều người chơi phe địch không hề có một chút sức chống cự nào, có thể nói là sĩ khí đã tăng vọt.

Theo việc tiến hành giết chóc, ngọn lửa dục vọng vẫn luôn bị đè ép trong lòng của mỗi người trong Bang Hắc Long càng cháy mạnh hơn, khuynh hướng bạo lực được trút ra một cách trắng trợn, tất cả mọi người trở nên vô cùng hưng phấn, ngay cả Ác Long vẫn luôn luôn bình tĩnh thì trên mặt của hắn ta cũng đã hiện ra vẻ nóng nảy.

“Chúng ta có thể thắng! Chắc chắn sẽ thắng! Trong cuộc chiến tranh này thì Bang Hắc Long của chúng ta sẽ là chúa tể!”

Ác Long nắm chặt quả đấm thép của mình rồi vô cùng tự tin mà nói vậy, sau đó hắn ta gào lên một tiếng đầy khí phách với mọi người ở phía sau: “Thắng lợi thuộc về chúng ta! Bang Hắc Long vô địch thiên hạ!”

“Bang Hắc Long vô địch thiên hạ!”

Các thành viên của Bang Hắc Long phụ họa theo, tiếng gào xông thẳng lên tới trời!

Việc đột ngột la lên này đã quấy nhiễu đám chim trên không trung, thế nhưng cũng có một con quạ đen lớn lại có vẻ rất bình tĩnh, nó quan sát dòng người đen nhánh trên mặt đất, trong đôi mắt đen thui hiện ra một luồng sáng xảo quyệt…

Bang Hắc Long chém giết cả một đường, thủ đoạn máu tanh và tàn bạo kia khiến những khán giả đang ở ngoài cũng phải kinh sợ, làm cho mọi người sinh ra ý nghĩ kỳ lạ với kết quả của cuộc đại chiến lần này.

Nhìn Bang Hắc Long mang khí thế như cầu vồng, thẳng tiến vào phía đông, Phong Ma Tiểu Xích Lang - người vốn nên ăn mừng một phen vì thế cuộc tốt đẹp của trận doanh Ác Ma - lại mang vẻ sầu lo trên mặt.

Bởi vì cái tên Ác Long này vừa tham công lại liều lĩnh, vẫn chưa dựa theo kế hoạch của hắn ta mà vững bước đi tới, nguy hiểm theo đó đương nhiên sẽ không hề nhỏ chút nào.

Có điều lúc này không phải chỉ có một mình Ác Long khiến cho Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy đau đầu, ở một bên khác còn có một người đã làm việc thoát ly kế hoạch của hắn ta, hơn nữa hành động của gã khiến hắn ta cảm thấy rất ngu xuẩn.

Ài, đều là một đám không khiến cho người ta bớt lo được mà!

Trong lúc suy tư, Phong Ma Tiểu Xích Lang lại lặng lẽ liếc nhìn một cái màn hình nhỏ nào đó trong màn hình chính, trong lòng thì than thở một tiếng.

…

Mà trên cái màn hình này, khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Sửu Hoàng đang nở nụ cười chiêu bài kia của gã, gã cười rất vui vẻ, bởi vì gã đã thấy được thứ mà mình hoài niệm.

Bây giờ Hàn Tiểu Yêu đang rất hồi hộp, sau khi tiến vào chiến trường thì cô bị truyền tống ngẫu nhiên đến một vùng rừng rậm trong truyền thuyết, tiếp theo đó lại gặp phải một người khá là đáng sợ.

Chương 761: Nghiệt Duyên

Chương 763: Nghiệt Duyên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì muốn tham gia "Chúng thần di tích chi chiến" lần này, gần đây Hàn Tiểu Yêu đã cố gắng huấn luyện một phen cùng với chị gái của mình là Ngọc Sinh Yên.

Hàn Tiểu Yêu không cảm thấy hứng thú với việc giết địch trong "Chúng thần di tích chi chiến", cũng chẳng hề quan tâm đến việc thắng bại cuối cùng trong "Chúng thần di tích chi chiến", cô tiến vào đây chủ yếu là muốn gặp Tiêu Phàm, sau đó nhìn phản ứng của Tiêu Phàm khi hắn phải trở thành kẻ địch của mình.

Sau lần ở đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S trở về, Hàn Tiểu Yêu cực kỳ hài lòng, chưa được mấy ngày thì cô đã nhớ đến người nam sinh tên là Tiêu Phàm, điều này làm cho cô cảm thấy ngại ngùng không thôi.

Sau đó hoạt động tuyên truyền của "Chúng thần di tích chi chiến" bắt đầu nóng lên trong "Tân Sinh".

Hàn Tiểu Yêu bỗng nhiên có một ý nghĩ kỳ lạ, cô muốn nhìn phản ứng của Tiêu Phàm khi thấy mình lúc chiến đấu.

Đến lúc đó người nam sinh dịu dàng này có ra tay với cô hay không?

Nếu hắn ta tay, mình nên làm thế nào cho phải, nếu không ra tay thì mình phải phản ứng ra sao?

Ài, thật sự rất rối rắm đó, rối rắm đến mức cô cũng chẳng biết vì sao mình muốn làm vậy nữa?

Đừng nói nam sinh không hiểu suy nghĩ của nữ sinh, ngay cả nữ sinh cũng không biết mình làm vậy để làm gì, dù sao cô cũng chỉ muốn đi thử xem sao, thậm chí còn mang theo một chút mong chờ nữa.

Có điều bây giờ Hàn Tiểu Yêu rất xui xẻo, cô gặp phải một người được người chơi trong "Tân Sinh" coi là "Tử Thần"…

Hàn Tiểu Yêu không ngừng né tránh phi đao mà Tiểu Sửu Hoàng ném ra.

Hô hấp của cô dồn dập, mồ hôi thì đổ xuống như mưa.

Hàn Tiểu Yêu bị Tiểu Sửu Hoàng đuổi theo đã uể oải không tả nổi rồi, thế nhưng cô vẫn không dám dừng bước chân của mình lại, bởi vì cô có cảm giác chỉ cần mình hơi dừng lại một chút thì sẽ bị luồng sát khí nồng nặc ở phía sau bao phủ.

Đột nhiên một tia sáng mặt trời chiếu xuống rừng, khiến gò má che kín mồ hôi của Hàn Tiểu Yêu trở nên long lanh lấp lánh, bước chân của cô cũng thuận theo đó mà dừng lại, cũng không phải là cô đã từ bỏ hy vọng sống sót, mà là do Tiểu Sửu Hoàng đã đình chỉ việc đuổi theo.

“Khặc khặc, cô rất tốt, tôi muốn hỏi cô, thân pháp của cô đến từ đâu thế hả ~”

Thân pháp mà Hàn Tiểu Yêu vừa mới triển khai tuy mạnh hơn người chơi bình thường, thế nhưng nếu Tiểu Sửu Hoàng nghiêm túc thì cái phi đao sắc bén của gã hoàn toàn có thể đoạt lấy tính mạng của cô một cách vô cùng chính xác.

Lý do mà gã tha cho Hàn Tiểu Yêu tiếp tục sống, hoàn toàn là bởi vì Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy bộ pháp này của Hàn Tiểu Yêu, trong lòng gã hiện ra sự hoài niệm nhàn nhạt.

Sự nhàn hạ hiếm thấy trong lúc chạy trốn khiến Hàn Tiểu Yêu thở hổn hển, cô lau mồ hôi đang đổ ra.

Nghe được lời dò hỏi của Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng của Hàn Tiểu Yêu nảy sinh sự nghi hoặc.

Thân pháp? Gã đang nói đến bước nhảy dưới chân của cô sao?

Sau khi Hàn Tiểu Yêu trở về từ đại học Khoa học và Công nghệ thành phố S, từ trong cuộc chiến giữa Tiêu Phàm và Park Jeong Ji thì trong lòng cô đã nảy ra một ý nghĩ, cộng thêm việc kết hợp kinh nghiệm nhiều năm trong điệu Waltz của mình, cô đã lĩnh ngộ được bước đi này trong “Tân Sinh”.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên cô thể hiện kỹ năng trước mặt người khác cơ mà? Tại sao Tiểu Sửu Hoàng lại đưa ra nghi vấn về nó chứ?

“Tôi lĩnh ngộ được từ trên người của bạn mình.”

Mặc dù Hàn Tiểu Yêu vô cùng nghi hoặc đối với lời dò hỏi của Tiểu Sửu Hoàng, thế nhưng cô vẫn thành thật trả lời.

“Khặc khặc, có phải là Mệnh Phàm không?”

“Sao anh biết được!” Hàn Tiểu Yêu nghe Tiểu Sửu Hoàng nhắc tới Tiêu Phàm thì mặt mũi đỏ lên.

“Lúc trước tôi ở trong trận doanh Ác Ma, lần đầu tiên gặp được hắn thì chân của hắn cũng đạp cái bộ pháp như vậy, hắn không ngừng nhảy nhót trong phi đao của tôi đó ~ thật là khiến cho người ta phải hoài niệm quãng thời gian đó mà ~”

Tiểu Sửu Hoàng xuyên thấu qua cánh rừng mà ngước nhìn lên không, ánh mắt sắc bén của gã phảng phất đã xuyên thủng thời gian và không gian.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn lên không một hồi lâu, rồi cúi đầu xuống lần hai, gã nói với Hàn Tiểu Yêu: “Thân pháp của mấy người rất tao nhã và rực rỡ, tôi rất thích, khặc khặc ~”

“Cảm ơn.”

“Bây giờ tâm trạng của tôi không tệ lắm, cô đi đi, nếu như cô gặp được Mệnh Phàm thì phiền cô nói với hắn một tiếng, tôi sẽ luôn ở đây đợi hắn, mãi đến khi hắn mang thứ mà trận doanh Ác Ma nên có đến đây…”

Thả mình đi?

Hàn Tiểu Yêu vốn đang suy tư làm thể nào mới có thể thoát khỏi ma chưởng của Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy rất bất ngờ.

Thứ mà trận doanh Ác Ma nên có là thứ gì?

Còn nữa, nghe ý của câu nói này thì hình như Tiểu Sửu Hoàng muốn chờ mãi ở đây ư?

“Anh ở mãi ở đây quả thực không khác gì với việc tìm chết cả! Không thay đổi vị trí trong thời gian dài, người chơi logout để nghỉ ngơi xong xuôi chắc chắn sẽ biết vị trí của anh, đến lúc đó thì anh sẽ gặp phải rất nhiều kẻ địch.”

Vì phòng ngừa người chơi mượn cơ hội logout nghỉ ngơi, thông qua phát sóng trực tiếp “Chúng thần di tích chi chiến” để lấy tin tức về vị trí của phe địch, vào lúc người chơi vào chiến trường lần hai thì hệ thống sẽ xây dựng thời gian đệm login, khoảng thời gian này đủ để người chơi bên trong chiến trường thay đổi vị trí của mình.

Thế nhưng nếu Tiểu Sửu Hoàng đứng ở một chỗ hoài, vậy thì thời gian đệm mà hệ thống thiết kế sẽ không có chút ý nghĩa nào, mà gã cũng sẽ trở thành bia sống cho những người chơi khác.

"Khặc khặc, hoàn cảnh gần đây là nơi ám sát không tệ, tôi muốn sống tiếp thì có thể sống tiếp, không cần cô gái như cô phải lao tâm."

Thấy Tiểu Sửu Hoàng cố chấp như vậy, Hàn Tiểu Yêu cũng không khuyên nữa, cô xoay người đi vào trong rừng, nghĩ đến sau khi đào vong lại có cơ hội gặp gỡ Tiêu Phàm thì nụ cười của cô rất tươi đẹp…

Bang Hắc Long chiếm được tiên cơ quả thực là vô cùng hung hăng, dựa vào người đông thế mạnh, cả đường đi thì họ đã tiến hành việc giết chóc cực kỳ hung tàn với thành viên rải rác của liên quân, lúc này thì họ đã ra khỏi hoang mạc mà đi đến thành trấn của nhân loại, theo việc người chơi phe địch càng ngày càng nhiều, việc giết chóc của Bang Hắc Long cũng càng lúc càng máu tanh.

Lúc mới bắt đầu thì khán giả vô cùng khiếp sợ đối với chuyện này, sau đó thì chuyển thành chết lặng, thế nhưng trong lòng mỗi người khán giả vẫn đang cầu nguyện, mong các thành viên trong công hội lớn nhanh chóng lên đường, nghiêm trị đám người xấu như Bang Hắc Long một phen.

Tại sao đại đa số người đều mang ý nghĩ như vậy, đó là bởi vì thành viên trong Bang Hắc Long đều mang khuôn mặt hung ác, rất giống người xấu, hơn nữa họ còn hoành hành càn quét, thủ đoạn độc ác, đương nhiên sẽ không đạt được dân tâm, lại thêm danh tiếng của các công hội như Hoa Nguyệt, Tinh Thần được lan xa trong giới võng du, tiếng tăm đã được dựng nên từ lâu, hình tượng tốt đẹp là thâm nhập vào lòng người, so sánh với Bang Hắc Long, Bang Hắc Long không phải là phe xấu thì còn có thể là gì nữa chứ.

Có điều tiếng cầu nguyện trong lòng mọi người đều không được chấp thuận, Bang Hắc Long có được đá truyền tin nên đạt được tiên cơ, có vẻ rất là đáng sợ. Bang Hắc Long dựa vào ưu thế chênh lệch về thời gian, cả đường đi đều quét ngang, không ai có thể địch lại.

Trận chiến có tình hình hoàn toàn nghiêng về một phía và tẻ nhạt thế này khiến cho khán giả nhanh chóng chán ngán, vì vậy đạo diễn lại đưa màn hình lớn về phía của Tiêu Phàm một lần nữa.

Đương nhiên nếu chỉ có một mình Tiêu Phàm cũng không thể để cho đạo diễn thiên vị như vậy được, quan trọng nhất là lúc này Tiêu Phàm đã gặp được "đối thủ" mà số mệnh đã an bài cho mình…

Tiêu Phàm dẫn theo Miên Miên đi cả đường, nhiều lần gặp phải kẻ địch, thế nhưng họ chỉ là những kẻ vô danh tiểu tốt, chưa hề tạo ra được phiền toái gì lớn cho hắn.

Ngược lại là có một lần, Tiêu Phàm không cẩn thận để cho người chơi phe địch hơi tiếp cận Miên Miên, thế là cô bé loli đáng yêu này không nói một lời mà lập tức kết băng.

Chương 762: Nghị Luận Ở Bên Ngoài (1)

Chương 764: Nghị Luận Ở Bên Ngoài (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Khối băng lớn bỗng nhiên xuất hiện trên vai Tiêu Phàm, suýt chút nữa đã làm gãy cột sống của hắn luôn rồi.

Nếu Tiêu Phàm chết thật ở đây, vậy thì thực sự là vô cùng oan ức mà.

Có điều cũng vì vậy mà Tiêu Phàm đã bị khối băng lớn nặng nề này đè bẹp xuống đất.

Tuy kẻ địch không biết đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng hắn ta thấy có thể nhân cơ hội này thì lập tức múa đao chặt về phía đầu của Tiêu Phàm.

Mắt thấy Tiêu Phàm sắp bỏ mạng ở đây, một Băng Tinh Cự Nhân to lớn đột nhiên xuất hiện, nó trực tiếp dùng một quyền đánh vào trên người kẻ địch của Tiêu Phàm.

Lúc này Tiêu Phàm mới ý thức được, thật ra Miên Miên cũng là một lực chiến đáng sợ trong Vũ Hội Ác Ma đó!

Nhìn "Candy" trong nhà Miên Miên, lại nhìn Tom Cruise đang ở một bên thảnh thơi, Tiêu Phàm chợt cảm thấy rất đau thương.

Một đống cá nhỏ cũng chẳng thể nào tạo ra được một cơn sóng lớn, cả đường đi này Tiêu Phàm vừa dẫn mèo con, vừa mang theo cô bé loli, trong miệng lại ngâm nga bài hát, thực sự là vô cùng thoải mái mà.

Thế nhưng kẻ địch mới xuất hiện ở phía trước đã quấy nhiễu tâm trạng tốt đẹp của hắn, khiến biểu cảm trên khuôn mặt hắn không khỏi thay đổi, trở nên vô cùng mất tự nhiên.

Số lượng kẻ địch mới xuất hiện không thể xem là nhiều, chỉ có một bóng người xinh đẹp mà thôi, thế nhưng thân phận của người này lại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy cực kỳ lúng túng…

"Xin chào, đã lâu không gặp…"

Tiêu Phàm chà xát tay, không biết nên nói gì nữa, hắn đành phải lên tiếng chào hỏi với vẻ xấu hổ và lúng túng như vậy, điều này làm cho hắn có vẻ hơi ngớ ngẩn.

Ngọc Sinh Yên nhìn Tiêu Phàm, biểu cảm trên mặt cô có vẻ hơi phức tạp, từ lúc chia tay lần trước, trong lòng cô vẫn cảm thấy mâu thuẫn không ngớt, lúc nhìn thấy Tiêu Phàm thì cô cũng không biết nên nói gì nữa.

Thế nhưng Ngọc Sinh Yên vẫn chưa quên mất, lúc này cô đang ở trong chiến trường, ở trong "Chúng thần di tích chi chiến", Tiêu Phàm đang là kẻ thù của cô, hai người bọn họ phải dùng binh khí để gặp mặt.

Cũng chính vì nguyên nhân như vậy, Ngọc Sinh Yên trở nên lo lắng, bởi vì bây giờ cô đang mang trách nhiệm nặng nề, cô nhất định phải nhanh chóng hội hợp với mấy người Mị Hỏa.

Vì vậy đây là lần đầu tiên Ngọc Sinh Yên không chủ động ra tay tấn công Tiêu Phàm, mà là suy nghĩ làm sao để thoát khỏi Tiêu Phàm, đi tìm đồng

đội của mình.

Tiêu Phàm nhìn thấy dáng vẻ chần chờ của Ngọc Sinh Yên, trong lòng cũng khá là nghi hoặc, bởi vì hắn mơ hồ phát hiện ra hình như hôm nay Ngọc Sinh Yên không giống với lúc trước cho lắm.

Nhưng vào lúc Ngọc Sinh Yên suy nghĩ nên xử lý chuyện này thế nào, một tiếng nói non nớt đột ngột vang lên ở giữa sân.

"Kẹo que, đi thôi!"

Cả đường đi thì Miên Miên đều "cưỡi ngựa", dường như cô bé rất thích cái cảm giác cưỡi ngựa xem hoa. Nhìn thấy Tiêu Phàm bỗng dưng bất động thì Miên Miên rất bất mãn, cô bé mất kiên nhẫn mà vỗ đầu Tiêu Phàm, sau đó lại giơ tay nhỏ của mình ra, nắm hai tay của Tiêu Phàm rồi kéo ra đằng sau giống như đang kéo dây cương của con ngựa vậy.

Lúc này, Ngọc Sinh Yên mới chú ý tới Miên Miên đang ở trên bả vai của Tiêu Phàm.

Bởi vì trước đó cô không biết nên làm gì, sau khi gặp Tiêu Phàm lần thứ hai thì ánh mắt của Ngọc Sinh Yên không thể nào dời khỏi Tiêu Phàm, trong mắt cô đâu thể chứa được những thứ khác nữa.

Đây là? Một cô bé? Tại sao bên cạnh cái tên Mệnh Phàm này lại có một cô bé được chứ?

Nhìn thấy sự xuất hiện của Miên Miên, Ngọc Sinh Yên mang vẻ nghi hoặc, cùng lúc đó, trong lòng cô cũng rất tự nhiên mà xuất hiện rất nhiều ý nghĩ không tốt về Tiêu Phàm.

"Kẹo que! Kẹo que! Kẹo que! Đi thôi!"

Nhìn thấy loại sinh vật cấp thấp như Tiêu Phàm vẫn còn đang bất động, Miên Miên vẫn luôn ngoan ngoãn lại nổi cáu lên một cách hiếm thấy, biểu cảm của cô bé cũng trở nên không được vui.

Hả?

Nghe được tiếng hô của Miên Miên, Ngọc Sinh Yên hơi nhướng mày lên.

Cái từ "kẹo que" trong miệng của cô bé này, lẽ nào chính là ý nghĩa không thể truyền đạt bằng lời đang được lưu truyền rộng rãi trên mạng internet, "chú mời cháu ăn kẹo que nhé" sao?

Ngọc Sinh Yên tập trung nhìn thẳng vào Miên Miên, cô chỉ thấy vẻ mặt của Miên Miên vừa đau khổ lại căng thẳng thì càng xác định ý nghĩ ở trong lòng mình hơn nữa.

Chết tiệt! Sao cái tên Mệnh Phàm này có thể hạ độc thủ với cô bé này được chứ, thật là bẩn thỉu, quả thực là vô liêm sỉ đến cực điểm mà! Hắn quả nhiên vẫn là tên Lich King rác rưởi và bẩn thỉu kia!

Cây kiếm Tây Dương sắc bén lại được rút ra lần thứ hai, Ngọc Sinh Yên trở nên giận dữ, cô đã quên mất trọng trách mà mình đang gánh vác từ lâu.

Sau khi Tiêu Phàm gặp được Ngọc Sinh Yên, hắn lên tiếng chào hỏi một cách lễ phép, không nhận được sự đáp lại của đối phương thì hắn cảm thấy rất nghi hoặc.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm nhìn thấy sắc mặt của Ngọc Sinh Yên rối rắm rồi dần dần hóa thành tức giận, trong lòng lại càng khó hiểu hơn.

Mà một giây sau, Ngọc Sinh Yên đã cầm kiếm đánh về phía Tiêu Phàm, ánh mắt đó của cô giống như có mối thù sâu nặng gì đó với hắn vậy.

"Tên cặn bã Mệnh Phàm kia! Chớ có gieo vạ cho người khác! Mau thả cô bé trên vai anh xuống, tôi sẽ tha cho anh khỏi phải chết!"

Mịa nó, không hiểu tại sao Ngọc Sinh Yên lại bắt đầu chửi bới mình, rốt cuộc thì trong lòng cô gái này đang suy nghĩ cái gì chứ? Hơn nữa Miên Miên là thành viên của trận doanh Ác Ma, là đồng đội của mình, sao mình có thể giao cô bé cho cô được cơ chứ, cô thật sự bị điên rồi sao!

"Này, cô có thể tỉnh táo lại một chút hay không, bình tĩnh đừng nóng, xem chúng ta từng quen biết nhau, mọi người coi như là chưa từng gặp mặt trên chiến trường đi, cứ như vậy mà tạm biệt nhé!"

Quen biết? Tiêu Phàm cũng không biết quan hệ giữa hắn và Ngọc Sinh Yên có thể tính là quen biết hay không nữa, ở trong đại bản doanh của công hội Hoa Nguyệt, xảy ra những chuyện tệ hại kia, đến bây giờ nhớ đến chuyện này thì hắn vẫn còn cảm thấy lúng túng.

Bởi vì có sự rối rắm kia ở trong lòng, Tiêu Phàm cũng khó có thể ra tay với Ngọc Sinh Yên.

"Cút! Ai quen biết với cái tên cặn bã như anh chứ! Ngọc Sinh Yên tôi không thể chịu được loại chuyện như thế này, vậy mà anh còn muốn tôi phải khoanh tay đứng nhìn sao! Nhanh chóng thả cô bé ở trên người anh xuống, tôi tha cho anh một mạng chó!"

Mịa nó, người phụ nữ này đúng là điên mà, lại còn dám nói tha cho mình một cái mạng chó nữa chứ?

"Cô có thể đừng vô tình như vậy hay không, nói thế nào thì chúng ta ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, sao cô có thể trở mặt không quen biết chứ!"

Tiêu Phàm nhất thời kích động nên trực tiếp nói ra lời trong lòng mình, đợi đến lúc nói xong thì hắn mới ý thức được lời nói của mình không ổn cho lắm, thế nhưng dưới tình huống trước mắt thì hắn cũng không thèm để ý nữa.

"Cút ngay! Anh đừng có ăn nói lung tung! Xem tôi đâm chết kẻ cặn bã như anh!"

Mũi kiếm của Ngọc Sinh Yên mang theo sự điên cuồng, gò má cô đã đỏ chót, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ nữa…

Ở bên trong "Tân Sinh" đều là mưa máu, mâu thuẫn giữa các người chơi không biết có bao nhiêu nữa.

Thế nhưng hai người có mâu thuẫn và gút mắc nổi tiếng nhất không phải ai khác, đó chính là "Lich King" Mệnh Phàm và "Nữ Thần Võng Du" Ngọc Sinh Yên.

Vào thời kỳ đầu của "Tân Sinh", bởi vì bài viết "Lạt thủ tồi hoa mệnh bất phàm", Tiêu Phàm bị Ngọc Sinh Yên thù ghét, trên giải đấu pk biểu diễn "Tân Sinh", Tiêu Phàm giở đủ trò "đùa giỡn" càng làm cho mâu thuẫn giữa bọn họ leo thang lần nữa, chuyện này cũng khiến cho mối quan hệ thù địch của hai người trở nên xa gần đều nghe, nhà nhà đều biết.

Bây giờ ở trong "Chúng thần di tích chi chiến", hai người lại gặp nhau lần nữa, cái màn hình phát sóng trực tiếp nổi bật nhất đương nhiên phải dành riêng cho hai người họ rồi.

"Quá tuyệt, không hổ danh là "Hoa Nguyệt Kiếm Cơ" tiền bối Ngọc Sinh Yên, kiếm kỹ hiên ngang của cô ấy thực sự đã đánh cho cái tên "Lich King" Mệnh Phàm chết tiệt kia không còn sức đánh trả đó!"

Chương 763: Nghị Luận Ở Bên Ngoài (2)

Chương 765: Nghị Luận Ở Bên Ngoài (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi nhìn thấy thần tượng của mình lên sân, Đại tiểu thư Crimson Rose vẫn luôn cao ngạo và lạnh lùng trở nên cực kỳ nhiệt tình, cô ta lớn tiếng hô to.

Tiểu Miêu nhìn thấy Ngọc Sinh Yên xuất hiện, vốn cô ta phải vô cùng hưng phấn, thế nhưng khi nhìn thấy Tiêu Phàm chỉ đang tránh né mà không hề đánh trả, trong lòng cô ta lại cảm thấy không vui, cô ta không kêu la cùng với Crimson Rose, trái lại còn thấp giọng nói thầm: "Làm cái gì vậy! Cái tên háo sắc này, nhìn thấy người đẹp thì không chịu đánh nhau nữa sao? Quả thực là mất mặt! Hừ! Hừ! Mệnh Phàm quả nhiên là một tên ngốc!"

…

Có điều không khí trong hiện trường cũng bị cuộc chiến của Ngọc Sinh Yên làm thay đổi, nó thổi bay cái khói mù mà Bang Hắc Long để lại, khiến không khí ở đây trở nên cực kỳ sinh động.

“Nữ thần cố lên!”

“Nữ thần ơi, tôi vĩnh viễn đều ủng hộ em!”

“Nữ thần hãy giết chết Lich King đi, hãy mang về vinh quang cho chúng ta!”

…

Hoàng Ma Tử nghe được tiếng hô ầm ĩ ở bên cạnh, nở nụ cười khinh thường, gã vỗ tay cái độp với các thành viên của Quân đoàn Sói Lẳng Lơ ở đằng sau, ngẩng cao đầu rồi khinh thường nói: “Hãy cho những tên cặn bã vô tri này cảm nhận tín ngưỡng tối cao của Quân đoàn Sói Lẳng Lơ chúng ta đi!”

“Ngô Vương Mệnh Phàm, hậu cung vô biên! Thiên thu vạn đại, nhất thống Tân Sinh!”

Đàn sói cùng gào, vang vọng tới tận chân trời xanh…

…

Long Tổ Cục Quốc An, Tiểu Ngũ nhìn chằm chằm vào cái màn hình lớn, cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Cậu ta rất muốn lên sân giết địch, khai triển thân thủ, thế nhưng mệnh lệnh của cấp trên lại muốn cậu ta ở tại chỗ chờ đợi mệnh lệnh, vì vậy cậu ta chỉ có thể logout, ở một bên vây xem sự phát triển của “Chúng thần di tích chi chiến” mà thôi.

Nhìn Bang Hắc Long tùy ý xung phong, Tiểu Ngũ chỉ cảm thấy tẻ nhạt.

Chỉ có điều cuối cùng thì màn hình cũng đã chuyển sang chỗ khác, nữ thần Ngọc Sinh Yên ở trong lòng cậu ta đã xuất hiện trên màn hình, bơm một chút nhiệt huyết vào trái tim sắp khô cạn của Tiểu Ngũ.

“Nữ thần! Mau giết chết cái tên ngu xuẩn Lich King Mệnh Phàm kia đi! Cái tên Lich King Mệnh Phàm gì gì đó tuyệt đối không phải là đối thủ của chị đâu!”

Tiểu Ngũ nắm chặt nắm đấm của mình, cậu ta rất hưng phấn, thế nhưng ánh mắt vẫn luôn tập trung vào người của Ngọc Sinh Yên trên màn hình.

“Tôi không nghĩ vậy đâu, tôi cảm thấy Ngọc Sinh Yên không phải là đối thủ của Mệnh Phàm đó ~”

Tiếng nói chuyện đột ngột vang lên, Tiểu Ngũ vô cùng tập trung căn bản không hề phát hiện ra điều khác thường, cậu ta chỉ phản xạ có điều kiện mà quăng lại một câu.

“Sao nữ thần Ngọc Sinh Yên có thể bại dưới tay cái tên cặn bã như Mệnh Phàm được chứ, giá trị nhan sắc của chị ấy cách Mệnh Phàm mấy con phố luôn đó!”

“Nhưng hai người bọn họ không dựa vào giá trị nhan sắc để đánh nhau.”

“Tôi không thèm quan tâm, tôi chỉ ủng hộ nữ thần của mình thôi! Đợi chút…”

Dưới sự kích động nên chỉ lo bảo vệ nữ thần của mình, lúc này Tiểu Ngũ mới nhận ra được điều gì đó.

Kỳ lạ, bên cạnh mình đâu có người nào đâu, vậy người mới nói chuyện lúc nãy là ai chứ?

Nghe cái giọng điệu cực kỳ tùy tiện thế này, lẽ nào…

Tiểu Ngũ cứng ngắc xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy được một vị luôn ở trong một căn phòng nhỏ quanh năm suốt tháng, làn da trắng thì như tuyết, đôi mắt lại híp thành một đường, nhìn thì có vẻ rất nhu nhược nhưng thật ra lại là một tên biến thái.

“Tiền bối! Sao ngài lại ra đây!”

Tiểu Ngũ lập tức căng thẳng, cậu ta vội vàng lên tiếng chào hỏi với “Số 0”, sợ mình hơi bất cẩn một chút sẽ chọc phải vị ôn thần này, dù sao vị tiền bối tên “Số 0” này luôn được xưng là người vui giận thất thường.

“Ở trong phòng hơi bức bối, vậy nên mới tùy ý ra ngoài cho thoáng, nhìn thấy cậu đang xem trực tiếp “Chúng thần di tích chi chiến”, nhất thời hứng thú nên mới lại gần.”

Số 0 nói với vẻ nhẹ như mây gió, phảng phất đang kể một chuyện vô cùng bình thường.

Thế nhưng Tiểu Ngũ lại không cho là vậy, bởi vì trong ấn tượng của cậu ta thì Số 0 rất ít khi rời khỏi căn phòng nhỏ của mình, bây giờ bỗng nhiên hắn ta lại chạy đến bên cạnh cậu ta, không biết đang định làm gì nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiểu Ngũ không khỏi lạnh lẽo.

“Cậu cảm thấy Ngọc Sinh Yên có thể đánh bại Mệnh Phàm sao?”

Số 0 không để ý đến cảm tưởng trong lòng của Tiểu Ngũ vào lúc này, hắn ta lại đưa chủ đề về cuộc chiến trong màn hình.

Tiểu Ngũ nhìn cặp mắt híp kia, thực sự không đoán ra được tâm trạng của Số 0 vào giờ phút này, cậu ta cẩn thận trả lời: “Chẳng qua là do tôi thấy Mệnh Phàm không đánh trả, cho nên mới nhận định là hắn không có khả năng thắng!”

Tiểu Ngũ cố gắng làm cho câu nói của mình có vẻ uyển chuyển hơn một chút, cậu ta ngậm miệng không đề cập tới cái tín ngưỡng “nữ thần tất thắng” ở trong lòng mình.

“Không đánh trả, căn bản không có khả năng thắng sao.”

Số 0 nâng cằm lên rồi trầm tư một lát, hắn ta lặp lại câu nói của Tiểu Ngũ một lần nữa.

“Ừ, Tiểu Ngũ, cậu nói rất có lý!”

Tiểu Ngũ không biết tại sao đột nhiên Số 0 lại khen mình, thế nhưng cậu ta cảm giác được tâm trạng lúc này của Số 0 không tệ, vậy nên cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi trong lòng.

Còn Số 0 lại nhìn về phía màn hình đang phát sóng trực tiếp lần nữa. Lúc này Tiêu Phàm đang mang vẻ mặt lúng túng mà né tránh công kích của Ngọc Sinh Yên, dường như hắn không biết phải làm gì bây giờ, hơn nữa hoàn toàn không có ý định ra tay.

Số 0 nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tiêu Phàm, bây giờ đôi mắt đó vẫn đang có màu đen nhánh thường thấy, hắn ta không khỏi cảm thán một tiếng: "Đã bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn chọn trốn tránh tiếp hay sao? Lúc trước tôi làm vậy là đúng hay sai chứ?"

Số 0 nói rất nhỏ, khiến cho đầu óc của Tiểu Ngũ cũng mờ mịt theo, thế nhưng cậu ta cũng không dám dò hỏi thêm, chỉ có thể thử nói sang chuyện khác nhằm giảm bớt sự xấu hổ lúc này, thuận tiện cũng giảm bớt sự căng thẳng từ nãy đến giờ của mình khi phải đối diện với một tên biến thái như Số 0.

"Tiền bối, sao ngài lại chọn một cái nick name như vậy ở trong Tân Sinh thế?"

Sau khi hỏi xong, sắc mặt của Tiểu Ngũ lập tức trở nên trắng bệch, bởi vì cậu ta nhìn thấy Số 0 đã nở nụ cười.

Ở trên thế giới này, không phải nụ cười của mỗi một người đều mang ý nghĩa tốt đẹp.

Tiểu Ngũ nhớ đến lần trước khi Số 0 cười, đó là lúc cậu ta vừa mới gia nhập Long Tổ của Cục Quốc An, bị Số 0 triệt để phá nát sự tự tin và kiêu ngạo, trong lòng tràn ngập bóng ma mà Số 0 đã để lại cho mình.

"Tiền bối, nếu ngài không muốn nói thì thôi vậy! Chúng ta nói những chuyện khác nhé, ha ha…"

Tiểu Ngũ nhìn thấy nụ cười của Số 0 thì cũng sắp khóc luôn rồi.

"Cũng không phải là không muốn nói, thế nhưng cậu là người am hiểu việc thu thập và phân tích tình báo cơ mà? Sao hả, cậu không tìm đọc tài liệu về tôi sao?"

Tìm đọc tài liệu của Số 0, cậu ta chưa có điên! Ai lại có can đảm với tay mình vào đó chứ!

“Đây là chuyện riêng của tiền bối, sao tôi dám đụng vào đó chứ!”

“Cậu biết vậy là tốt!”

Nghe Số 0 nói thế, trong lòng Tiểu Ngũ cảm thán, may mà lúc nãy cậu ta không có trả lời sai, tên biến thái này quả nhiên đang dùng lời nói để gài bẫy cậu ta!

“Cậu cảm thấy nick name trong trò chơi của tôi không hay sao?”

“Không đâu! Nick name trong trò chơi của tiền bối rất hay, có điều tôi cảm thấy…”

“Cảm thấy không hợp với khí chất của tôi?”

Tiểu Ngũ không dám đáp lại, cậu ta chỉ có thể cười một cái xem như là trả lời, thế nhưng nụ cười này y như là đang khóc vậy.

“Bỏ đi, không giày vò cậu nữa. Cái nick name này là do tôi muốn hợp với người kia thôi, cũng không có nhiều ý nghĩa cho lắm ~”

Nhìn thấy dáng vẻ nhát gan của Tiểu Ngũ, Số 0 chợt cảm thấy vô vị, duỗi eo một cái, hắn ta lại trở về trong căn phòng nhỏ kia lần nữa, chỉ để lại Tiểu Ngũ đang đổ mồ hôi lạnh đầy người…

Chương 764: Lòng Biết Ơn Của Miên Miên

Chương 766: Lòng Biết Ơn Của Miên Miên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không nói đến chuyện sau khi A Hoa Tỷ ác ma hóa và việc Reginald bình tĩnh cuồng hóa đã dẫn dắt mọi người trong Chiến Minh giao chiến như thế nào, ở bên này Tiêu Phàm vẫn luôn bị Ngọc Sinh Yên dày vò đau khổ, mà

tiếng hò reo của mọi người ở hiện trường cũng càng ngày càng nhiệt hơn cùng với trận chiến của hai người, ngay cả Crimson Rose cũng quên mất cả những nề nếp quý tộc thường ngày, kích động đến mức bộc lộ ra tính tình thật sự: "Tiền bối Ngọc Sinh Yên cố lên! Tiền bối Ngọc Sinh Yên giết chết tên khốn nạn này đi! Tiền bối Ngọc Sinh Yên giành lấy vinh quang cho công hội Hoa Nguyệt chúng ta!"

"Đúng vậy, nữ thần vạn tuế, nữ thần cố lên, nữ thần vô địch!"

Những người chơi bị vẻ xinh đẹp của Ngọc Sinh Yên bắt thành tù binh cũng bắt đầu hô hào đến tâm tê phế liệt.

"Sói lẳng lơ, sói lẳng lơ cháy lên, Ngô vương, Ngô vương vô địch!"

Quân đoàn sói lẳng lơ tất nhiên không cam lòng yếu thế hơn, họ ngửa cổ hét to.

"Cái gì chứ? Hiện tại Lich King Mệnh Phàm của các cô rõ ràng đã bị nữ thần của chúng tôi áp chế rồi, các cô còn ở đây giả bộ hay ho làm gì chứ!"

Sau khi hò hét lẫn nhau, cuối cùng thì mâu thuẫn giữa những người xem cũng xảy ra, rất nhiều người bắt đầu khó chịu với Quân đoàn Sói lẳng lơ ủng hộ Tiêu Phàm.

Bởi vì bọn họ luôn mang theo vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa bản thân bọn họ còn thở ra hơi thở vô cùng đáng khinh, thật đúng là khiến người khác phải ghét.

Vốn tưởng rằng Quân đoàn sói lẳng lơ sẽ làm loạn một trận vì câu nói này, cào cấu mọi người một phen, không ngờ rằng vẻ mặt của Hoàng Ma Tử vẫn cứ cuồng nhiệt như vậy, dường như gã chẳng để vào tai những lời chửi bới của người khác, gã chỉ nhìn người kia với ánh mắt đồng tình vô cùng sâu sắc: "Đứa trẻ đáng thương, những gì cậu nhìn thấy chỉ là biểu tượng mà thôi, cậu không hiểu được nội hàm của Ngô vương…"

Bỗng nhiên người chơi bị Hoàng Ma Tử nhìn chăm chú với ánh mắt buồn nôn khiến cậu ta thấy có chút sợ hãi, không biết nên nói gì mới được.

Những Hoàng Ma Tử vẫn không hề khiêm nhường với cậu ta, gã vươn tay ra: "Cậu này, Ngô vương quan tâm yêu thương mọi người, gia nhập Quân đoàn Sói lẳng lơ của chúng tôi, cùng nhau tín ngưỡng Lich King đi."

Người chơi nhận ra Hoàng Ma Tử đang nắm tay mình, nhẹ nhàng xoa rồi lại xoa, bỗng nhiên hoa cúc thấy căng thẳng, cậu ta nhanh chóng rút tay về, vội vàng đi ra xa, sợ rằng sẽ dính thêm thứ gì bẩn thỉu.

Đến lúc này, ở dưới khu vực khán giả Quân đoàn Sói lẳng lơ đã đạt được thắng lợi mà không ai bì kịp, có điều ở một góc khác, hiện tại thần tượng Tiêu Phàm của bọn họ đang có vẻ hơi chật vật trước Ngọc Sinh Yên.

Đã lâu như vậy rồi, sao mà người phụ nữ điên này vẫn không chịu ngừng?

Trong lòng Tiêu Phàm đau khổ kêu rên, vốn dĩ hắn định làm Ngọc Sinh Yên thấy mệt mỏi, sau đó hắn sẽ thoát thân đi, để đám Tiểu Sửu Hoàng xử lí cô, nhưng bất đắc dĩ Ngọc Sinh Yên lại càng đấu càng hăng, vẻ mặt quyết tâm không đâm Tiêu Phàm thành cái sàng thì sẽ không bỏ qua.

Tiêu Phàm thấy hơi thở của Ngọc Sinh Yên đã không còn ổn định, mồ hôi đầm đìa, trong lòng hắn thở dài, chẳng lẽ người phụ nữ này không thấy mệt sao? Vì sao lại vẫn không nỡ dừng lại? Rõ ràng bước chân của cô ta đã không còn chắc chắn rồi, vì sao vẫn cứ dây dưa không ngừng chứ?

Tiêu Phàm không hề biết, Miên Miên đang ở trên vai Tiêu Phàm chính là động lực chiến đấu của Ngọc Sinh Yên.

Bởi vì Tiêu Phàm đã tu luyện tuyệt học Thục Sơn thuần thục hơn, hắn đã có thể vác Miên Miên trên lưng mà vẫn có thể di chuyển theo gió, đạt đến trình độ có thể ứng đối tự nhiên với tấn công mãnh liệt của Ngọc Sinh Yên, nhưng hắn cũng không cảm nhận được tâm trạng của Miên Miên đang ở trên vai mình lúc này.

…

Công viên giải trí, Bán Trường Miên vẫn hay đưa Miên Miên đi chơi, nhưng cũng chỉ chơi những trò đơn giản như nhét tiền vào ngồi lên rồi nâng

lên nâng xuống mà thôi, tốt hơn một chút, thì cũng chỉ là vòng xoay ngựa gỗ.

Ban đầu, Miên Miên rất vui vẻ, nhưng lâu dần về sau trong lòng cô bé bắt đầu cảm thấy ghét.

Miên Miên chỉ vào roller coaster đang vụt qua không trung, Bán Trường Miên lắc đầu.

Lại chỉ vào drop tower đang rơi từ trên cao xuống, Bán Trường Miên lắc đầu.

Cuối cùng cô bé chỉ vào thuyền hải tặc đang lắc lư mãnh liệt, Bán Trường Miên vẫn lắc đầu, vậy nên Miên Miên nghiêm mặt, buồn bực hiếm thấy.

Nhưng hôm nay Miên Miên lại phát hiện ra một trò chơi kích thích, đó chính là cưỡi Tiêu Phàm, đặt biệt là cưỡi Tiêu Phàm khi Ngọc Sinh Yên tấn công mãnh liệt.

Tiếng gió gào thét bên tai, cảnh vật xung quanh lắc lư kịch liệt, khỏi phải nói kích thích đến mức nào!

So với hắn thì mấy thứ đồ chơi bằng điện lên lên xuống xuống quả thật đúng là nát bét!

Khó trách con mèo đen kia thích đứng trên đầu của hắn cả ngày, hóa ra cưỡi Tiêu Phàm lại là một trò vui vẻ đến như vậy!

Quan trọng nhất là… Không cần phải bỏ tiền vào!

Vậy thì Miên Miên có thể giữ lại phần tiền để bỏ vào trò chơi đó,

Cầm chúng để đi ăn kẹo que!

“Kẹo que, đi nào! Kẹo que, xoay đi! Kẹo que, xông lên!”

Miên Miên kéo hai tai của Tiêu Phàm, trên mặt cô bé tràn ngập nụ cười vui vẻ, vừa vui cười vừa gọi cái tên mà cô bé đặt cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không để ý đến Miên Miên đang nghịch ngợm trên vai mình, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào Ngọc Sinh Yên đang tấn công trước mặt mình.

Hắn thật sự không hiểu được, vì sao Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên tức giận đến mức này, hơn nữa lửa giận trong mắt cô lại còn có xu thế càng ngày càng mãnh liệt.

Ngọc Sinh Yên lại không biết được sự khó hiểu của Tiêu Phàm lúc này, cũng như Tiêu Phàm không thể lý giải nổi sự tức giận của cô vậy, cảnh tượng trong mắt cô lúc này là như vậy.

Cô chỉ thấy một đứa bé gái cưỡi trên vai Tiêu Phàm, trong miệng không ngừng la hét loại từ vô cùng ái muội có ý nghĩa sâu xa như "kẹo que" này, trên mặt còn tràn ngập sự sung sướng say mê, làm sao Ngọc Sinh Yên có thể không suy nghĩ lung tung được chứ?

Một khi đã nghĩ như vậy, hình ảnh này trong mắt cô trở nên dơ bẩn vô cùng, vốn dĩ cô tính tình nóng nảy, làm sao trong lòng cô còn có thể bình tĩnh được nữa?

"Mệnh Phàm, tên khốn này, đừng có u mê không tỉnh mãi như thế, mau chóng buông cô bé trên vai anh xuống, tôi sẽ tạm tha cho anh một đường sống!"

Ngọc Sinh Yên thở gấp hét lớn, trong lòng vẫn mang suy nghĩ cứu vớt "cô bé sa chân", cho nên biểu tình trên mặt cô có vẻ chính khí nghiêm túc, khiến cho một một đám người đứng ngoài sàn đấu hò hét chói tai.

Tiêu Phàm không biết vì sao Ngọc Sinh Yên vẫn chứ chấp nhất chuyện Miên Miên, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không buông Miên Miên xuống.

Không nói tới chuyện Miên Miên là một trong những thành viên trong đội ngũ của hắn, nếu như hắn đánh rơi Miên Miên ở giữa đường, vậy thì khi trở về hắn cũng khó nói chuyện với "đại mỹ nữ" kia.

"Không thể được! Tôi phải đưa cô bé đi!"

Ngọc Sinh Yên nhìn thấy sự cố chấp trong mắt Tiêu Phàm, trong lòng cô có chút thất vọng, sau đó chúng biến thành phẫn nộ: "Anh đúng là hết thuốc chữa rồi! Cái tên lolicon vô liêm sỉ Mệnh Phàm kia!"

"Sao? Vì sao lại có liên quan đến lolicon?"

"Sống chết ôm một bé gái không chịu buông, không phải lolicon thì là cái gì chứ? Không đúng! Phải thăng cấp thành đồ ấu dâm mới có thể nói hết lên được sự biến thái của anh!"

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm lại né tránh tấn công của mình, Ngọc Sinh Yên hiếm thấy dừng tay lại, có điều cô vẫn không ngừng chửi bới Tiêu Phàm.

"Này! Tôi với Miên Miên là bạn, cô đừng có hiểu nhầm linh tinh quan hệ của chúng tôi có được không!"

"Lại là hiểu lầm, lần nào anh cũng nói với tôi là hiểu lầm, làm gì có nhiều hiểu lầm đến thế chứ! Nhất định là cô bé bị đã bị anh dụ dỗ mới có thể thân thiết với anh như vậy!"

"Dụ dỗ cái gì! Vì sao tôi phải dụ dỗ cô bé chứ? Quan hệ của chúng tôi rất bình thường mà!"

Ngọc Sinh Yên thôi tấn công mãnh liệt, Tiêu Phàm cũng thôi chạy qua chạy lại, Miên Miên vẫn luôn vui vẻ cuối cùng cũng dừng lại.

Chương 765: Tư Duy Kiểu Mèo

Chương 767: Tư Duy Kiểu Mèo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vừa rồi cô bé chơi vui vô cùng, càng thấy Tiêu Phàm lại càng thích, cho nên để thể hiện lòng biết ơn của mình, cô bé vươn tay ôm lấy đầu của Tiêu Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại tiến sát lại gần, chu chiếc miệng mũm mĩm lên…

“Thế này thì bình thường cái gì! Đừng có giải thích gì với tôi hết! Đi chết đi! Tên ấu dâm hạ lưu này!”

Gương mặt Ngọc Sinh Yên lập tức đỏ bừng, lại đâm thêm một kiếm, nhưng thế kiếm đã bị hình ảnh trước mắt kích thích đến mức lộn xộn từ lâu…

Tiêu Phàm cũng có chút ngẫn, hắn không hiểu vì sao Miên Miên lại gây thêm “phiền phức” cho mình vào lúc này.

Mặc dù cảm giác mềm mại này rất tuyệt, nhưng nếu cứ như vậy bản thân mình sẽ không thể đối mặt với Bán Trường Miên mất kiểm soát.

…

Những người đứng bên ngoài đã không nói nên lời với hình ảnh này từ lâu rồi, dù sao so với Tiêu Phàm bọn họ càng không hiểu rõ tình hình ở hiện trường hơn.

Mà khi nhìn thấy vẻ mặt phức tạp kia của Ngọc Sinh Yên, Tiểu Miêu nhướng mày, cô ta bỗng thấy nghi hoặc, sau khi suy nghĩ một hồi, dường như đã nhận ra điều gì đó, vẻ mặt cô ta sợ hãi, nắm tay phải đấm mạnh xuống, đấm vào tay trái.

Tiếng vỗ tay vang lên một tiếng “ba” giòn vang, khiến mọi người ở hiện trường bừng tỉnh, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người cô ta.

“Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi!”

Chỉ thấy bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ của Tiểu Miêu, khó khăn lên tiếng: “Nhất định hiện tại Ngọc Sinh Yên đang cãi nhau với Mệnh Phàm!”

“?”

Nghe thấy lời của Tiểu Phàm, trong lòng mọi người không khỏi hiện ra một dấu hỏi chấm to đùng, rõ ràng là không thể theo kịp lối suy nghĩ kia của Tiêu Miêu.

“Trong “Tân Sinh” Ngọc Sinh Yên và Mệnh Phàm đã giằng co nhiều lần, phỏng chừng là lâu ngày sinh tình, hôm nay gặp lại Tiêu Phàm ở “Chúng

thần di tích chi chiến", nhìn thấy Mệnh Phàm anh anh em em với bé gái trên vai, trong lòng nảy sinh ra hận thù, mạnh mẽ lên án Mệnh Phàm thay lòng đổi dạ, vì thế nên mới vung kiếm đánh tới!"

Tiểu Miêu vừa nói ra, vừa gật đầu, giống như người lạc bước vào một khu vực kì lạ, bởi vì những chuyện bốc đồng như thế này cô ta đã làm trước mặt Mệnh Phàm không ít lần.

Sau khi Crimson Rose đứng bên cạnh nghe thấy lời nói vô lí này của Tiểu Miêu, cô ta không khỏi tức giận, vội vàng biện hộ cho Ngọc Sinh Yên: "Con mèo ngu ngốc này, nói cái gì thế! Tiền bối Ngọc Sinh Yên làm sao có thể phải lòng loại người hỗn trướng như Lich King Mệnh Phàm chứ?"

"Vậy cô nói xem vì sao kiếm thuật của Ngọc Sinh Yên lúc này lại kém hơn bình thường, liên tục vung kiếm chém vào không trung? Cho nên đây rõ ràng là sợ làm người tình bị thương. Hơn nữa, tình cảm trong ánh mắt của Ngọc Sinh Yên lúc này có chút phức tạp, đây không phải là yêu hận lẫn lộn hay sao?"

Mặc dù Crimson Rose không muốn thừa nhận, nhưng nghe thấy Tiểu Miêu nói như vậy, lại kết hợp với hình ảnh trên màn hình, trong lòng cô ta bỗng thấy có lí, không khỏi trở nên bối rối: "Cô! Nhất định là cô nói linh tinh!"

Nhưng Tiểu Miêu lại không chú ý đến Crimson Rose nữa, cô ta chỉ nhìn vào Tiêu Phàm trên màn hình, vẻ mặt xa xăm: "Mệnh Phàm quả nhiên là một củ cà rốt lớn lăng nhăng, suốt này đi ra ngoài hái hoa ngắt cỏ, khiến nội tâm người khác không thể yên bình. Cũng bởi vì giữa hai người bọn họ có một chút tình cảm quấy phá, Mệnh Phàm mới có thể luôn tránh né mà không đánh trả…"

Tiểu Miêu than thở, tình trạng của Ngọc Sinh Yên lúc này, khiến cô ta cũng thấy đồng tình, vẻ mặt lại càng xúc động hơn nữa.

"Tiếc rằng cuối cùng Ngọc Sinh Yên đã thua rồi, cô ấy không thể thắng được cuộc chiến tình cảm này, bởi vì Mệnh Phàm chính là một tên lolicon ghê tởm! Hơn nữa, khuynh hướng theo đuổi loli của hắn lại càng ngày càng nhỏ tuổi hơn, quả thực vô cùng đáng ghê tởm…"

Trong nháy mắt Tiểu Miêu nhớ đến Thái Thập Tam, nghĩ đến Lộ Lộ, cuối cùng ánh mắt cô ta dừng lại trên người bé gái không biết tên trên màn hình kia, sau khó trong lòng cô ta xuất hiện cảm giác thất bại, tỏ vẻ có chút tuyệt vọng. cô ta

Nghe Tiểu Miêu ăn nói bậy bạ xong, lại suy nghĩ đến tình huống giao chiến của Ngọc Sinh Yên với Tiêu Phàm, sau đó trong lòng mọi người vô cùng kinh ngạc, bởi vì chỗ khó hiểu trong cuộc chiến giữa hai người họ lúc này lập tức được Tiểu Miêu lí giải, nếu nói như vậy, thì lời của Tiểu Miêu chính là như thật rồi!

Ngọc Sinh Yên đã rơi vào trong tay Lich King Mệnh Phàm từ lâu rồi, hôm nay hai người gặp nhau ở chiến trường, ánh mắt Ngọc Sinh Yên nhìn thấy Mệnh Phàm thân thiết với người khác hơn cô, trong lòng nảy sinh sự ghen tuông, sử dụng "tương ái tương sát kiếm".

Mà "tình yêu mới" của Mệnh Phàm không cam lòng yếu thế, cho nên mới hôn Mệnh Phàm cái chụt ngay trước mặt Ngọc Sinh Yên.

Trời ơi! Đau lòng quá đi, mình quá hối hận khi biết được chân tướng!

Hiện tại chúng ta xem "Chúng thần di tích chi chiến" vì cái gì chứ!

Chẳng lẽ chúng ta ở đây chỉ là để nhìn Lich King Mệnh Phàm rải thức ăn cho chóc trước mặt mọi người thôi sao?

Thật đáng ghét, tôi hận ông trời bất công!

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Tiểu Miêu đứng bên cạnh bịa ra một đống tình tiết lung tung, hắn ta có chút kinh hồn táng đảm.

Hắn ta không ngờ rằng còn có người còn biết tạo chuyện hơn cả người ở Thính Phong Các bọn họ, hơn nữa sau khi bịa chuyện xong vẫn có thể duy trì dáng vẻ vô hại ngốc nghếch, tiểu cô nương Tiểu Miêu này thật sự quá đỉnh.

Quả nhiên là núi này cao còn có núi khác cao hơn.

…

“Dừng tay! Hiện tại tôi không muốn đánh với cô nữa! Mặc dù chúng ta ở “Chúng thần di tích chi chiến” là trạng thái đối địch với nhau, nhưng nói thế nào thì chúng ta cũng đã có chút giao tình nhất định rồi, hơn nữa tôi với em gái cô cũng là bạn bè, trước hết chúng ta cứ như vậy đã, đầu tiên tiêu diệt hết những kẻ địch còn lại, nếu đến cuối cùng chúng ta vẫn còn sống trên chiến trường, vậy thì lúc đó sẽ phân thắng thua, được không?”

“Khốn nạn! Anh đã với tay đến chỗ em gái tôi từ khi nào rồi! Còn không mau buông cô bé bị anh mê hoặc kia xuống, đừng có lấy cớ trốn thoát! Cuối cùng rồi mới phân thắng thua? Buồn cười! Anh cho rằng tôi không biết anh đang muốn qua mặt tôi sao? Trận đấu này trận doanh Ác Ma các anh làm gì có chút phần thắng nào! Anh chỉ đang muốn lấy cớ để qua được ải này của tôi mà thôi!”

“Mặc dù hiện tại chúng tôi đang yếu thế hơn, nhưng chỉ cần không từ bỏ thì vẫn còn có thể được!”

“Có thế? Khỏi nói đến công hội trật tự thấp kém kia, chỉ riêng Ngạo Thiên, Chiến Minh, Long Hổ bang, Hoa Nguyệt, Tinh Thần đều nhắm vào các anh! Các anh lấy hi vọng ở đâu ra? Chẳng qua anh chỉ muốn tôi buông tha cho anh, tiếp tục đi đến chỗ khác gây họa cho các cô gái khác, tiêu diêu tự tại mà thôi!”

Nghe thấy Ngọc Sinh Yên nói vậy, Tiêu Phàm không khỏi có chút phiền muộn, bởi vì lời Ngọc Sinh Yên hắn khó mà phản bác lại được.

Liên minh rất mạnh, mọi người đều biết, ngay cả hắn bước chân vào chiến trường, cũng không biết phần thắng của bọn hắn nằm ở đâu?

Cho nên hắn ở trên Tự Mạc nhai mới có thể lập ra một tập hợp tiên phong mọi chiến lực, sau đó dựa vào tình huống trên chiến trường mà bàn bạc kĩ hơn kế hoạch phân thắng bại,đấu trí so sức với kẻ địch.

Nhưng phải bàn bạc cụ thể như thế nào, cái này vẫn không thể nói rõ được, càng đừng nói đến chuyện xác định tỉ lệ chiến thắng.

Cho nên đây chính là một cuộc chiến không có tương lai, bởi vì với bọn họ mà nói trận chiến này ngay từ đầu đã không hề công bằng.

Có điều cho dù biết rõ là vậy, Tiêu Phàm vẫn dứt khoát kiên quyết tham gia trận chiến.

Mà cảm giác mâu thuẫn trong lòng với sự bất công này, đó chính là một trong những lí do để Tiêu Phàm tham gia cuộc chiến.

Nhưng phần nhiều vẫn là vì tình cảm không rõ ràng chôn dấu trong lòng hắn, hoặc là đối với vùng đất kia, hoặc là đối với một người nào đó, cũng có thể là những lời đã nói ra, tóm lại, hắn không muốn nhẹ nhàng từ bỏ.

“Tôi biết phần thắng rất nhỏ, nhưng tôi sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy đâu! Cho nên dù thế nào, tôi vẫn sẽ kiên trì đến giây phút cuối cùng của cuộc chiến này. Cho nên lúc này mong cô có thể thả tôi đi, trận quyết chiến cuối cùng chúng ta tái chiến!”

Chương 766: Hung Ác

Chương 768: Hung Ác

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vẻ mặt Tiêu Phàm bỗng nhiên kiên định, khiến Ngọc Sinh Yên bị dao động, hai gò má lặng lẽ phiếm đỏ, trái tim cũng không nghe theo sự sai bảo mà mãnh liệt đập mạnh.

Cảm nhận được khác thường trong thân thể của mình, Ngọc Sinh Yên không khỏi có chút buồn bực: “Tôi sẽ không tin chuyện ma quỷ của anh một lần nữa đâu! Tóm lại hôm nay có tôi canh giữ ở đây, anh đừng mơ có thể rời khỏi được!”

Mũi kiếm giương thẳng, vô cùng sắc bén chĩa về phía Tiêu Phàm.

“Cô thật sự phải làm vậy sao? Tôi đây cũng chỉ có thể ra tay với cô thôi!”

Ánh mắt Tiêu Phàm lạnh lẽo, lộ vẻ vô cùng nghiêm túc, mặc dù hay tay hắn vẫn đỡ lấy chân của Miên Miên, nhưng Ngọc Sinh Yên có thể cảm nhận được rõ ràng ý chí chiến đấu của hắn đang trở nên rõ ràng.

Cuối cùng hắn vẫn nỡ xuống tay sao?

Không hề sợ hãi, lại càng hưng phấn hơn, tay phải nắm Tây Dương kiếm có chút run rẩy, hai mắt Ngọc Sinh Yên lóe lên ánh sáng.

Mà sau đó trên mặt Ngọc Sinh Yên hiện tại sự hoang mang, bởi vì cô chỉ thấy đôi môi mỏng của Tiêu Phàm hé mở, ánh mắt chuyên chú, một câu hỏi không hợp hoàn cảnh nhẹ nhàng phát ra từ miệng hắn…

“Ai là người đẹp trai nhất thế giới!”

Ai là người đẹp trai nhất thế giới?

Hắn đang nói cái gì kì quái vậy?

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên cảm thấy có chút không thể tin nổi, sự tức giận trong lòng cũng lập tức bị sự nghi hoặc thay thế.

Cô vừa định mở miệng ra chỉ trích Tiêu Phàm nói năng linh tinh, nhưng ngay sau đó cô liền phát hiện một điều kì lạ, thân thể của cô không thể cử động được.

Không đợi cô hiểu rõ được tình hình, đôi môi màu hồng nhạt khẽ nâng lên, một câu nói khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ từ từ tuôn ra…

“Mệnh… Phàm… đẹp… nhất…”

Từng chữ một, vô cùng cứng nhắc, Ngọc Sinh Yên muốn dùng hết sức giữ vững lí trí của mình, nhưng lại bị sự xấu hổ quấy phá, hai má cô đã bị thiêu nóng hầm hập từ lâu rồi.

Mình đang nói gì thế này?

Tên khốn kia đẹp trai chỗ nào chứ?

Vì sao mình lại vô duyên vô cớ khen hắn đẹp trai chứ! Thật sự là xấu hổ chết mất!

Vừa dứt lời, Ngọc Sinh Yên vươn tay ôm hai đám mây đỏ rực trên mặt cô, trong lòng cô làm gì còn có chút ý muốn chiến đấu nào nữa, thậm chí cô hận không thể lập tức đào một cái hố trên mặt đất để chui nào.

Không đúng! Ngọc Sinh Yên! Mày phải bình tĩnh một chút, tình huống kì quái này nhất định là do tên khốn nạn Mệnh Phàm gây ra!

Phải rồi, trên tieba còn có lời đồn là Lich King Mệnh Phàm biết sử dụng yêu pháp, nhất định vừa rồi hắn đã thi triển yêu pháp, nhất định không thể trúng kế của hắn, bị hắn mê hoặc tâm trí được!

Sau khi hiểu ra mọi thứ, Ngọc Sinh Yên lập tức tỉnh táo hơn nhiều, nhưng khi nhớ lại những lời mình vừa mới nói ra, cô vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ, cảm giác phiền muộn tích tụ trong lồng ngực, sự xấu hổ dần dần biến thành tức giận. "Mệnh Phàm khốn kiếp! Vậy mà anh lại dám bẫy tôi! Xem tôi dùng một kiếm gọt chết anh!"

Cô lại hò hét đe dọa, nhưng xung quanh làm gì còn lại chút bóng dáng nào của Tiêu Phàm?

Cuối cùng Ngọc Sinh Yên cũng phát hiện Tiêu Phàm trốn thoát, cô giận dữ không thôi, đôi chân ngọc dẫm mạnh xuống, vẫn không thể bình phục sự tức giận trong lòng.

Khi cô suy nghĩ xem mình có nên đuổi theo giết hắn hay không, cô bỗng nhiên nhớ ra trọng trách mà mình đang mang trên người, vô cùng không cam lòng hậm hừ, "Nếu là bình thường nhất định tôi sẽ đuổi cùng giết tuyệt, nhưng hiện tại chỉ có thể tha cho anh một lần, lần sau gặp lại tôi nhất định sẽ băm anh!"

Dứt lời, Ngọc Sinh Yên cũng không quay đầu lại mà đi vào trong rừng sâu…

…

Tiêu Phàm mang theo Miên Miên nhanh chóng bước qua rừng cây,

Trên mặt hắn vẫn còn nguyên sắc ửng đỏ.

Loại kĩ năng tự tổn tại xấu hổ muốn nổ tung Tuyên Ngôn Thân Sĩ này, nếu như không phải bắt buộc, Tiêu Phàm căn bản không muốn thi triển nó.

Nhưng hắn bị Ngọc Sinh Yên dây dưa quá lâu rồi, không thể làm gì được, hắn chỉ có thể chịu mất mặt một lần, dựa vào kĩ năng dài hạn duy nhất này.

Dù sao muốn tẩy trắng ấn tượng về mình trong lòng Ngọc Sinh Yên, cũng không phải chuyện dễ dàng, để mau chóng thoát thân, Tiêu Phàm không ngại bôi đen thêm một chút nữa.

Nhưng sau khi tình hình cuộc chiến bị Ngọc Sinh Yên hiểu rõ, trong lòng Tiêu Phàm cực kì bất an.

Mặc dù hắn biết trận doanh Ác Ma của mình bên này đang rơi vào tình huống xấu, nhưng trong lòng vẫn luôn ôm suy nghĩ dám diều thì có thế chiến thắng được, nhưng khi Ngọc Sinh Yên không hề khách khí châm chọc chuyện này, dần dần Tiêu Phàm cảm thấy có chút lo lắng cho tình thế hiện giờ, bởi vì lời nói của Ngọc Sinh Yên rất khó nghe, nhưng lại vô cùng khách quan.

“Nghĩ cái gì thế? Ở trận doanh Ác Ma còn có những quái vật như Tiểu Sửu Hoàng, A Hoa Tỷ, Hắc Long bang do Ác Long dẫn dắt cũng là một đám người hung tàn vô cùng bạo lực, ngoài ra Tuyết Dạ và Bán Trường Miên sau khi hắc hóa cũng vô cùng giỏi, căn bản không cần loại người bình thường như mình lo lắng, ha ha…”

Tiêu Phàm cười khổ tự an ủi mình một phen, sự bất an trong lòng dường như cũng đỡ hơn một chút, “Phải rồi, mình phải mau chóng gặp lại bọn họ, chỉ cần gặp được nhau, nhất định thế cục sẽ tươi sáng hơn!”

…

Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên tạm thời tách khỏi nhau, nhưng quần chúng bên ngoài vẫn không thể bình tĩnh lại, bởi vì trong lòng bọn họ thấy tò mò,

rốt cuộc Mệnh Phàm và Ngọc Sinh Yên đã xảy ra chuyện gì trong đó?

Hình ảnh bên trong chiến trường, bọn họ hoàn toàn không thấy rõ, chỉ nhìn thấy Lich King Mệnh Phàm từ khi bắt đầu Chúng thần di tích chi chiến, liền cõng một bé loli, nhanh chóng đi vào trong chiến trường.

Khó khăn lắm mới gặp được kình địch, không ngờ trận chiến này lại chẳng khác nào một đôi tình nhân đang cãi nhau.

Trong khoảnh khắc cuối cùng kia, Mệnh Phàm biến Ngọc Sinh Yên thành dáng vẻ ngượng ngùng, muốn người khác phủ nhận giữa Mệnh Phàm và Ngọc Sinh Yên không có gì cũng khó!

Khuôn mặt đỏ bừng của Ngọc Sinh Yên, tựa như nói rõ với mọi người quan hệ giữa hai người bọn họ, hơn nữa kết hợp với lời giải thích trước đó của Tiểu Miêu, chuyện mà hai người bọn họ giấu diễm mọi người dường như cũng sáng tỏ hơn nữa trong lòng người xem.

Không ngờ rằng hai người ngoài mặt vốn là đối thủ, nhưng lại ngấm ngầm phát triển thành kiểu quan hệ này, nếu không thì làm sao có thể giải thích được chuyện hai người bọn họ gặp nhau trên chiến trường lại căn bản không hề làm đối phương bị thường chứ?

Nếu nói Mệnh Phàm tự ý bỏ chạy, Ngọc Sinh Yên cũng có thể đuổi theo giết hắn mà.

Nhưng Ngọc Sinh Yên lại chọn đi về hướng ngược lại với hướng đi của Mệnh Phàm, điều này quả thực khiến người khác phải đau lòng, kết quả này khiến người khác đau lòng hơn cả việc Ngọc Sinh Yên bị Mệnh Phàm đánh bại…

Nữ thần thất thủ rơi vào trong ma trảo của Lich King Mệnh Phàm, dường như dần dần đã trở thành sự thật, bên ngoài chiến trường từ từ xuất hiện bầu không khí mất mát, vẻ mặt của những người xem này uể oải như thất tình vậy.

Sự đau buồn trong lòng này, dần dần trở thành ghen tị, ngay khi bọn họ chuẩn bị trút giận mắng nhiếc Tiêu Phàm, cả người bỗng giật nảy lên.

Bởi vì hình ảnh trên màn hình lớn thay đổi, trở nên vô cùng đáng sợ, lập tức tóm được tấm lòng của mọi người!

…

Tiêu Phàm và Ngọc Sinh Yên rời khỏi nhau, đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, đạo diễn lập tức chuyển ống kính đến chỗ cuộc chiến kịch liệt nhất trên chiến trường, nhưng vừa thay đổi, lại khiến cho người xem không thể phản ứng kịp.

Nếu như nhìn bản đồ chiến trường như một khối vuông, vậy thì cực đông của chiến trường chính là góc phải của khối vuông, mà lúc này Hắc Long bang do Ác Long dẫn dắt đang ở trên góc phải của khối vuông này.

Đây là phế tích của một tòa thành trấn, đá trắng chuyên dùng để xây dựng đã nhiễm lên một chút sắc đỏ, có chút tươi đẹp.

Trong căn phòng đã sụp xuống, ánh lửa lập lòe, ngày không có gió, khói đen lượn lờ bay thẳng trên trời, nhìn qua rách nát không chịu nổi.

Xương bên ngoài đen sì bóng loáng của Ma Nhện Phục Kích đã xuất hiện thêm một vài vết cắt, số lượng đã khác xa ban đầu.

Chương 767: Thế Hệ Huy Hoàng Của Tinh Thần

Chương 769: Thế Hệ Huy Hoàng Của Tinh Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thành viên của Hắc Long bang đều xuống ngựa, sắc mắc có chút mệt mỏi, nhưng vẫn mắt vẫn hưng phấn không hề giảm đi, dường như vừa rồi họ đã trải qua một trận chiến kịch liệt.

Att lau chùi vết máu dính trên Sát Trư đao, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Biều Đại Đại đang múa may Đường Lang quyền lại càng đắc ý hơn.

Ngay cả Phong Lang dáng vẻ luôn thô bạo, trên mặt fax cũng xuất hiện vẻ sung sướng hiếm thấy.

Có điều lúc này ánh mắt của mọi người cũng không nhìn bọn họ, mà nhìn về phía người đàn ông mặc một bộ giáp đen toàn thân, lại choàng thêm chiếc áo choàng đỏ như máu.

Ở trước người hắn ta, còn có một kỵ sĩ vàng óng ánh.

Mặc dù áo giáp trên người kỵ sĩ tỏa ra hào quang, trong lòng cầm một thanh cự kiếm sắc bén, nhưng mọi người vẫn có thể thấy được hiện tại vị kỵ sĩ này đang vô cùng sợ hãi.

Ở trước mặt Ác Long, thần khí cũng không thể mang lại dũng khí cho anh ta được.

Nhìn thấy hắn ta, dường như mọi người đều đoán ra được chuyện gì vừa xảy ra.

Nhưng lúc này trên sàn đấu chỉ có duy nhất một kỵ sĩ, trong lòng mọi người không khỏi có chút hoảng sợ.

Chẳng lẽ chiến lực của công hội Ngạo Thiên trên "Chúng thân di tích chi chiến" đều đã bị Hắc Long bang diệt sạch rồi sao?

Đối mặt với sự nghi hoặc của người xem, Ác Long dùng thủ đoạn dữ tợn nhất trả lời bọn họ…

Chỉ thấy được Ác Long nhanh chóng vọt lên, vươn tay ra, nhanh chóng bắt được hai tay của Long Ngạo Thiên, mượn lực bẻ về phía sau, Long Ngạo Thiên đang ngây người nhanh chóng bị hắn ta chế trụ.

Nhưng Ác Long sẽ không bỏ qua như vậy, hắn ta vươn chân phải, đạp mạnh vào sau lưng của Long Ngạo Thiên!

Phân Cân Thác Cốt!

"A!"

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu thảm thiết trong tiếng hô của thành viên Hắc Long bang có vẻ càng thêm dữ tợn…

Màn hình không tiếng động, nhưng mọi người phảng phất như nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Long Ngạo Thiên phát ra từ trong đó. Đặc biệt là nhìn thấy khuôn mặt méo mó vì đau đớn của Long Ngạo Thiên, một luồng khí lạnh tràn ngập trong lòng mọi người.

Không khí hiện tại có chút lạnh lẽo, Tiểu Miêu và Crimson Rose đã sớm bị hành vi bạo lực của Ác Long dọa tới mức hoa dung thất sắc, Phong Ma Tiểu Xích Lang đành phải nhận lấy micro của MC.

“Lúc trước Ác Long còn ở trận doanh Ác Ma, dẫn dắt Bang Hắc Long đều làm việc tàn bạo như thế này đây. Tôi vốn nghĩ rằng người này sẽ trở thành một thế hệ kiêu hùng trong “Tân Sinh”. Chỉ có điều thế sự khó lường, giữa đường lại xuất hiện một tên “Lich King” Mệnh Phàm mạnh mẽ đánh bại hắn ta lúc đó cấp bặc tương đối cao. Sau này Bang Hắc Long ở trong “Tân Sinh” kín tiếng ẩn núp. Hiện tại bọn họ chẳng qua cúng chỉ là bại lộ bản tính mà thôi.

Hóa ra cái tên Ác Long này đã từng bị “Lich King” Mệnh Phàm đánh rồi, mới dẫn tới hiện tại hắn ta không còn càn quấy như trước nữa sao?

Nếu như không đụng phải “Lichking” Mệnh Phàm, hiện tại còn không phải đã bị tên độc ác này biến thành thiên hạ đại loạn rồi sao?

Khán giả nhìn thấy nam tử tàn bạo trên màn hình, lần đầu tiên bắt đầu cảm tạ Tiêu Phàm từ dưới đáy lòng.

…

Phân cân thác cốt, trước kia lúc Ác Long “phế” đi hai tay của Tiêu Phàm sử dụng tuyệt kí tất sát kia, cảm giác đó thật sự rất thống khổ. Đến bây giờ Tiêu Phàm vẫn khó có thể quên được.

*Phân cân thác cốt: động tác võ thuật gây ảnh hưởng đến gân cốt.

Long Ngạo Thiên vốn được nuông chiều từ nhỏ, nghị lực lại không được như Tiêu Phàm, bị Ác Long làm như vậy, sút chút nữa đau đớn đến ngất đi.

Hai tay bị phế bỏ treo lơ lửng, hội trưởng công hội Ngạo Thiên Long Ngạo Thiên lúc trước vô cùng kiêu ngạo giờ sắc mặt trắng bệch, rõ rằng hắn ta đã bị sự hung tàn của người Bang Hắc Long dọa đến choáng váng rồi.

"Hội trưởng công hội Ngạo Thiên lại có dáng vẻ như vậy sao? Thật sự làm người khác thất vọng…"

Nhìn thấy Long Ngạo Thiên không hề có sức phản kháng, Ác Long trước tiếp ra tay giải quyết hắn ta.

Bởi vì Long Ngạo Thiên không hề phản kháng, không có đồ phòng ngự bảo vệ để đón một đòn của Ác Long, cho dù trên người hắn ta toàn là thần khí cũng chỉ có thể bay theo gió thôi.

Đợi đến lúc Long Ngạo Thiên biến mất khỏi chiến trường, Ác Long nhìn vào mặt đất trống không không có lấy một vật, cảm thấy có chút mất hưng.

"Còn chưa làm gì bùng nổ nữa, thật sự là đáng tiếc mà."

Thẻ bài trận doanh, được sinh ra ngẫu nhiên trên tay người chơi, là thứ đồ nếu như bị phá hỏng có thể khiến cho thế lực một bên trực tiếp bị đá ra khỏi sân.

Trên tay Ác Long đang cầm thẻ bài của trận doang Ác Ma, hắn ta vốn mong chờ trong tay Long Ngạo Thiên sẽ giữ một khối. Đáng tiếc tên cặn bã yếu đuối này vẫn không xứng đáng được giữ thứ đồ quan trọng đó…

"Lão đại, quả nhiên Bang Hắc Long chúng ta cực kì mạnh đó, dễ dàng tiêu diệt được công hội Ngạo Thiên của trận doanh Nhân Loại. Cứ tiếp tục như thế này, sớm muộn gì vị trí thắng cuộc của "Chúng thần di tích chi chiến" cũng sẽ rơi vào tay chúng ta!"

Nhìn thấy Ác Long tiêu diệt Long Ngạo Thiên, Phong Lang lộ ra chút hưng phấn, tiến lên tâng bốc một phen.

“Cũng phải, công hội Ngạo Thiên đã bị diệt rồi, mục tiêu tiếp theo của chúng ta…”

Ác Long còn chưa dứt lời, trong lòng giật nảy, sắc mặt thay đổi, bởi vì lúc này những âm thanh xé gió liên tiếp vang lên.

Đinh! Đinh! Đinh!

Thiết quyền của Ác Long khua khua trước người tạo thành hàng loạt tàn ảnh, từng mũi tên một rơi xuống.

Nhưng không phải là tất cả mọi người đều có thực lực mạnh mẽ và dự cảm sắc bén giống như Ác Long, một loạt mũi tên tấn công bất ngờ, thành viên Bang Hắc Long trong nháy mắt mất đi không ít người tài.

“Ai! Mau cút ra đây! Lén lén lút lút đâu tính là hảo hán!”

Xoay người nhìn lại, người đánh lén này đã ẩn nấp vào trong đài quan sát, trong lòng Ác Long không khỏi có chút bực bội. Cơn bực này không phải bởi vì sự tổn thất vừa rồi, mà là bởi vì mũi tên này đến từ phía sau, chứng minh hành tung nhóm của hắn ta đã sớm bị bại lộ, cho nên mới có thể bị người khác tính kế mai phục.

“Ha ha ha, lén lén lút lút sao? Là do anh quá mức liều lĩnh rồi. Xâm nhập nơi của kẻ địch, lại không bố trí phòng vệ. Ác Long, đáng đời anh!”

Tiếng cười kì quái vang lên, Ác Long vểnh tai lên, vẫn không thể phát hiện được vị trí hiện tại của đối phương, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy kì quái.

“Ai! Ra đây xem nào! Anh hùng đấu võ miệng thì có tác dụng gì chứ?”

“Ngu xuẩn! Tôi đứng ngay trong tầm mắt của anh, bản thân anh mở mắt ra không nhìn thấy, còn trách tôi đứng trong bóng tối. Xem ra một trong bảy tội “Mammon – Tội Tham Lam” Ác Long cũng chỉ đến thế thôi.”

Trong tầm mắt sao?

Vì sao trong mắt mình ngoại trừ nhà cửa và đường phố ra lại không hề có một bóng người, hơn nữa giọng nói kì quái này giống như bay đến từ tám

hướng, chẳng lẽ?

Ác Long nháy mắt nhớ đến điều gì đó, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn trời cao, lúc này mới trong thấy một con quạ đêm vô cùng lớn đang không ngừng bay vọng quanh trên đầu của các thành viên Bang Hắc Long.

Ác Long nhớ ra suốt một đường này hắn ta dẫn mọi người đi về phía đông, trong lòng bỗng nhiên sinh ra dự cảm không ổn.

“Ha ha ha, tên ngu xuẩn anh rốt cuộc cũng phát hiện ra sự tồn tại của tôi, chỉ có điều hiện tại đã muộn rồi. Trận chiến này Bang Hắc Long các anh nên kết thúc rồi!”

Quạ đêm cấp tốc bay xuống, bay xuống đứng trên nóc nhà của tòa nhà phía xa, hội trưởng công hội Tinh Thần mới hiện ra diện mạo vốn có của mình.

“Là anh sao?”

Hội trưởng công hội Tinh Thần, năng lực chiến đấu một mình không mạnh, am hiểu bày kế sắp xếp bố cục.

Ác Long lập tức nhớ tới tài liệu đánh giá hắn ta của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Nếu như chỉ có một mình hội trưởng công hội Tinh Thần đến đây, Bang Hắc Long căn bản không yếu, nhưng tên am hiểu bày mưu sắp xếp bố cục như hắn ta bình thường sẽ không đánh mà không cầm chắc phần chuôi trước. Hiện tại hắn ta không tiếc hiến thân, vậy có nghĩa là…

Bỗng nhiên Ác Long trở nên khẩn trương bất an hơn.

Chương 768: Tuyệt Cảnh Của Bang Hắc Long

Chương 770: Tuyệt Cảnh Của Bang Hắc Long

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sẽ không đâu, Bang Hắc Long sẽ không thất bại đâu, cho dù hắn ta có thể bay lượn trên trời cao, trong Thế hệ gian ngắn như vậy cũng không thể xoay sở mà chống lại thành viên của công hội Bang Hắc Long được. Chỉ cần mấy vị người chơi minh tinh của công hội Tinh Thần không ở đây, với nhân mã đang có trong tay mình, có thể đối phó với hắn ta một phen!

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, Ác Long lại khôi phục lại sự tự tin như trước: "Hừ! Ai thắng ai thua lúc này còn rất khó nói. Thực lực của Bang Hắc Long chúng tôi cùng không kém hơn mấy người!"

"Vậy sao? Ai thật sự nghĩ như vậy à?"

Hội trưởng công hội Tinh Thần ra hiệu tay với bốn phía xung quanh, những người mai phục phía sau các toàn nhà dần dần xuất hiện…

"Sao có thể như vậy được?"

Ác Long khó tin nhìn những kẻ địch xuất hiện trên đường phố, vẻ mặt giật mình.

"Thế nào? Anh cho rằng tôi sẽ chỉ đem theo vài người đến đánh dẹp các anh sao?"

Ác Long không nói gì, lúc trước hắn ta thật sự đã nghĩ như vậy. Nhưng nhìn vào tình hình hiện tại, hắn ta biết suy nghĩ của bản thân đã sai rồi, hơn nữa còn là vô cùng sai nữa!

Kẻ địch vây quanh xuất hiện ngày càng nhiều, trùng trùng điệp điệp lấp đầy, không biết có bao nhiêu, phóng mắt nhìn ra, thậm chí nhiều hơn nhiều so với số nhân mã Hắn Long bang có lúc này.

Nhưng điều khiến cho nội tâm Ác Long cảm thấy bất an nhất chính là năm người chơi xuất hiện bên cạnh hội trưởng công hội Tinh Thần lúc này…

…

Nhìn thấy Long Ngạo Thiên bị Ác Long tàn sát, những khán giả bên ngoài kinh hãi không thôi, không nghĩ đến thân ảnh của Long Ngạo Thiên vừa mới biến mất khỏi sân, tình huống lại có chuyển biến.

Hội trưởng công hội Tinh Thần dẫn theo người xuất hiện bên trên chiến trường, mà những người chơi minh tinh rốt cuộc cũng xuất hiện trong "Chúng thân di tích chi chiến" rồi!

Hai phía bên trong màn hình vừa mới bắt đầu giằng co, trận chiến vẫn chưa bắt đầu, nhưng mọi người vẫn không ngăn cản được sự vui sướng trong lòng, hò hét cổ vũ!

Bởi vì ở trong mắt bọn họ, đám người tàn ác Bang Hắc Long lần này chết chắc rồi!

Lực lượng bên này không chỉ chiếm ưu thế về nhân số, vây kín Bang Hắc Long hãm sâu trong trận doanh của địch vào trong góc, vây quanh lớp lớp chặt đứt đường lui của bọn họ. Quan trong hơn là, thế hệ huy hoàng nhất công hội Tinh Thần cũng xuất hiện rồi!

Nơi ánh sáng Tinh Thần chiếu đến, nào có lí sẽ thất bại đây?

Lúc này, ở ngoài sàn đấu vang lên tiếng reo hò trước giờ chưa từng có, vẻ mặt của khán giả đều trở nên cực kỳ hưng phấn, chỉ có một mình Phong Ma Tiểu Xích Lang đang nhìn màn hình với vẻ mặt lo âu.

Bởi vì những người có lực chiến mạnh nhất trong công hội Tinh Thần đều xuất hiện trên chiến trường cùng nhau, điều này đại biểu cho việc ngày tận thế của thành viên Bang Hắc Long vô cùng hung tàn đã đến rồi…

Từ lúc "Tân Sinh" mới bắt đầu, công hội Tinh Thần đã thống trị giới game online rất lâu rồi.

Theo dòng chảy của Thế hệ gian, có rất nhiều công hội trò chơi trong giới game online được lập ra sau đó bị tiêu diệt, chỉ có công hội Tinh Thần vẫn đứng vững như trước.

Công hội Tinh Thần có thể tồn tại lâu dài, chứng minh bản thân công hội đó nhất định có một nền tảng vững chắc.

Trên mặt quản lí thành viên công hội, công hội Tinh Thần đã sớm tạo ra được một hệ thống vô cùng chặt chẽ và tiên tiến. Bọn họ chẳng những bồi

dưỡng ra được không ít người chơi minh tinh, mà còn bổ sung rất nhiều máu tươi cho giới game online.

Giống như Nhược Sở sôi nổi mấy năm trước, đến ngày hôm này trình độ trò chơi đã không còn ở vị trí đỉnh cao nữa.

Nhưng công hội Tinh Thần cũng không vì chuyện này mà cảm thấy thất bại, bởi vì trong lúc đó có rất nhiều người có thiên phú kì dị được công hội Tinh Thần đào ra, chú trọng bồi dưỡng.

"Đại sư Vũ Khí" Vasili và "Tinh Thần Đồng Đế" Snow là hai ngôi sao mới trong đội ngũ huấn luyện của công hội Tinh Thần gần đây.

Người chơi giống như "Đại sư huynh" Đoạn Thủy Lưu và "Vua Microblogging" Nhược Sở ở trong công hội này chỉ thuộc dạng người chơi có thực lực trung bình, công hội Tinh Thần có không ít người như vậy.

Mà ở trong công hội Tinh Thần, những người chơi có thực lực đúng đầu hiện tại, được những người chơi khác gọi là thế hệ huy hoàng nhất của công hội Tinh Thần, tên gọi tắt là "Thế hệ huy hoàng của Tinh Thần".

…

"Thế hệ huy hoàng của Tinh Thần?"

Ác Long nhìn thấy mấy người xuất hiện trước mắt mình, tâm trạng vô cùng không tốt.

Tuy rằng tính tình của Ác Long rất nóng nảy, nhưng hắn ta cũng không phải một tên ngu ngốc.

Tài liệu của những người này trong công hội Tinh Thần, được Phong Ma Tiểu Xích Lang coi trọng rút ra từ trong đống thông tin mà hắn ta cung cấp, mục đích là để cho mọi người chú ý hơn khi đụng phải bọn họ trên chiến trường, hiện giờ bọn họ đồng loạt xuất hiện, trong lòng Ác Long trở nên cực kì bất an.

Bởi vì trên tư liệu của Phong Ma Tiểu Xích Lang có viết, thế hệ huy hoàng của Tinh Thần, thực lực của mỗi người trong đó không phân cao thấp với

nhóm "Thất tội". Nếu hiện tại đối đầu với bọn họ, Bang Hắc Long lấy đâu ra nửa điểm khả năng sống sót?

"Một, hai, ba, bốn, năm…"

Ác Long ngẩng đầu lên,

Lại nhìn lướt qua một lượt những người đứng phía trước, mỗi khi ánh mắt hắn ta chạm vào những gương mặt "quen thuộc" đó, trong lòng lại không khỏi căng thẳng hơn một chút.

"Có năm người đến à? Hay là toàn bộ đến?"

Năm người là số lượng người chơi đứng đầu công hội Tinh Thần mà Ác Long có thể nhìn thấy. Sở dĩ Ác Long không thể xác định được có phải toàn bộ "Thế hệ huy hoàng của Tinh Thần" có ở đây không là bởi vì trong số họ có một người chơi thích khách vô cùng mạnh, tên là Ảnh Thứ, là một thích khách lúc nào cũng ẩn núp trong bóng đêm.

Ác Long đương nhiên không biết được, hắn ta lo lắng vị thích khách tiếng tăm lừng lẫy này lúc đại chiến mới mở ra không lâu, còn chưa kịp tỏa ra chút ánh sáng nào đã bị một người chơi bí ẩn xử lí rồi.

Nhưng năm người xuất hiện trước mắt lúc này cũng đủ để khiến Ác Long cảm thấy tim đập không yên.

Giờ phút này tâm trạng của Ác Long vô cùng phức tạp, kinh sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, không kìm lòng được đưa ra nghi vấn trong lòng mình: "Vì sao?"

"A a, vì sao à?" Người trả lời hắn ta chính là hội trưởng công hội Tinh Thần đứng ở chính giữa đám người: "Vì sao chúng ta có thể tập trung được nhiều người chơi như vậy vào Thế hệ điểm này, vì sao "thế hệ huy hoàng của Tinh Thần" có thể tập hợp lại với nhau nhanh như thế, vì sao ngay cả những người chơi không thuộc công hội Tinh Thần cũng sẽ đồng loạt xuất hiện ở trong đội ngũ của chúng tôi à?"

Ác Long không nói gì, thừa nhận câu nói của hội trưởng công hội Tinh Thần.

Ác Long đã biết hội trưởng công hội Tinh Thần hóa thành quạ đêm, vẫn đang bay xung quanh trên đỉnh đầu bọn họ, quan sát hướng đi của bọn họ trên chiến trường. Cho nên hành tung của Bang Hắc Long sẽ bị bại lộ thôi, nhưng hắn ta quả thật không rõ công hội Tinh Thần không có đá truyền tin, vì sao có thể nhanh chóng tập hợp như vậy, hành động cũng thống nhất với nhau, thậm chí ngay cả một số người chơi của các trận doanh khác cũng tụ tạp thành một nhóm với bọn họ.

Nếu chỉ có vài người trong "Thế hệ huy hoàng của Tinh Thần" xuất hiện , vậy có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng lúc này toàn bộ bọn họ đều ở đây, vậy thật sự là có vấn đề rồi.

"Ha ha, anh thật sự là ngu ngốc! Nếu sự việc đã đến nước này, tôi sẽ nói chân tướng cho anh biết, để các anh chết một cách rõ ràng."

Khuôn mặt của hội trưởng công hội Tinh Thần vẫn bị bóng của chiếc mũ bao trùm như trước, nhưng lúc này mọi người đều có thể nhìn thấy phía dưới bóng của cái mũ lộ ra vẻ đắc ý.

Thân làm đại não của công hội Tinh Thần, hội trưởng công hội Tinh Thần đặc biệt thích khoe khoang sở trường của bản thân trước mặt mọi người. Hắn ta nhìn thấy kết quả cuối cùng đã xác định, hội trưởng công hội Tinh Thần đương nhiên muốn khoe khoang một phen.

"Bang Hắc Long các anh sở dĩ có thể nhanh chóng tụ tập đông đủ lại, không phải là bởi vì trong tay các anh có lợi ích mà đá truyền tin mang lại sao? Các anh là công hội lớn nhất trong trận doanh Ác Ma có thể lấy được đạo cụ như vậy, có lí gì mà công hội Tinh Thần chúng tôi lại không có được đây?"

Chương 769: Giao Phó Của Ác Long

Chương 771: Giao Phó Của Ác Long

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Chẳng lẽ các anh cũng có đá truyền tin sao?”

“Ha ha, thật buồn cười! Tôi nói như vậy các anh cũng tin à! Chúng tôi nào có đá truyền tin gì đó, vừa rồi chỉ là trêu đùa anh thôi.”

“Vậy vì sao…”

“Chúng tôi không có đá truyền tin, nhưng không có nghĩa là chúng tôi không có cách truyền tin nào khác, cuộc chiến lớn như “Chúng thần di tích chi chiến”, công hội Tinh Thần chúng tôi không chuẩn bị trước gì đó thì sao mà được đây? “Nghiễm vực chi âm”, các cán bộ công hội Tinh Thần vất vả hoàn thành nhiệm vụ để thu được ống cấm chú. Sau khi sử dụng chúng, có thể giúp cho âm thanh của người sử dụng lan ra toàn bộ chiến trường, xuất hiện trong đầu những người thuộc đội mình. Hiệu quả của cấm chú này có thể duy trì liên tục trong một giờ.”

“Cho nên anh ở trên trời vẫn luôn bay theo chúng tôi, sau khi nhìn thấy đội của chúng tôi tiến vào sâu, liền sử dụng cấm chú “Nghiễm vực chi âm” ở trên không trung, thông báo vị trí phương hướng của Bang Hắc Long chúng tôi cho tất cả những người chơi trên chiến trường biết. Bởi vậy lúc này chúng tôi mới bị anh bao vây ở đây.”

“Xem ra anh cũng không phải ngốc nghếch đến vậy, mới nói qua loa, anh vẫn có thể hiểu được nguyên do của việc này. Chỉ có điều anh hiểu được cũng đã muộn rồi!”

“Vậy vì sao anh lại không ra tay cứu đám người Long Ngạo Thiên bọn họ?”

“Sao vậy? Vừa mới khen anh thông minh, sao anh lại hồ đồ như vậy rồi? Lúc tôi sử dung “Nghiễm vực chi âm”, Long Ngạo Thiên cũng đang có mặt trong chiến trường, bọn họ đương nhiên sẽ biết được hành tung và mục đích của anh.”

“Nói như vậy, hắn ta chỉ là mồi nhử!”

Ác Long nghe xong lời nói cảu hội trưởng công hội Tinh Thần, mặt biến sắc, thầm nghĩ người này thật sự rất ngoan độc!

"Đúng vậy, nhiệm vụ của hắn ta chính là làm mồi nhử. Lúc nghe thấy tôi trước mặt mọi người dùng "Nghiễm vực chi âm" khen ngợi hắn ta là anh hùng, trong lòng hắn ta chắc là vô cùng đắc ý! Hiện tại phỏng chừng hắn ta đang ở ngay dưới sàn đấu này, cười hả hê chờ mong kết cục bi thảm của anh đấy…"

Xong rồi, bây giờ thật sự là xong rồi.

Sau khi biết được tiền căn hậu quả, toàn thân Ác Long đều trở nên sa sút, trong lòng hối hận không thôi.

Vốn tưởng rằng bản thân hắn ta có thể dẫn theo thành viên Bang Hắc Long rong ruổi chiến trường, không nghĩ tới từ đầu đến cuối, tất cả đều chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi.

Sớm biết như thế, bản thân sẽ thành thành thật thật đi đến chiến trường phía bắc để tụ tập với những người khác rồi. Nếu như có thể tập hợp toàn bộ lực lượng trong trận doanh Ác Ma, có lẽ còn có thể có sức lực ngang bằng với bọn họ. Nhưng hôm nay các thành viên của Bang Hắc Long đều bị bao vây rồi, những người còn lại của trận doanh Ác Ma ngoài Bang Hắc Long ra sao có thể đọ sức với công hội Tinh Thần một phen đây?

Vẻ mặt Ác Long ảm đạm, tự biết khả năng thắng không còn nữa, cũng mất luôn tâm trạng tiếp tục chiến đấu.

Xem ra trận đấu này, trận doanh Ác Ma đã định trước sẽ thất bại rồi.

"Lão đại, thừa lời với bọn họ nhiều như vậy làm gì! Bọn họ nói chúng ta đánh không lại họ, chúng ta sẽ không đánh được thật sao? Bọn họ chỉ qua là nhiều người hơn chút mà thôi, nhưng đều là lũ tay chân gầy guộc cả, thật sự đánh nhau, ai thắng ai thua vẫn chưa biết đâu!"

Phong Lang cũng không phát hiện ra sự khác thường của Ác Long lúc này, tùy ý nói với hắn ta.

Ác Long ngẩng đầu lên, nhìn qua thành viên Ác Long bang bên mình một lượt, phát hiện sắc mặt bọn họ vẫn luôn tàn bạo như trước, ý chí chiến đấu dâng cao, giống như đang chuẩn bị nghênh đón trận chiến vô cùng căng thẳng xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc và thân thiết đến như vậy, Ác Long nhất thời quên đi phiền muộn lúc này, như gỡ bỏ được gánh nặng trong lòng, nhìn thấy nhưng ánh mắt vẫn luôn tràn đầy tự tin như lúc trước, trong lòng hắn ta không khỏi sinh ra cảm giác hâm mộ…

Đây chính là cảnh tượng mà Bang Hắc Long nên có…

Có đôi khi suy nghĩ đơn giản một chút thật sự rất tốt nhỉ? Không hiểu được điều gì, không cần suy nghĩ điều gì, cũng sẽ không nơi nơi sinh ra phiền muộn và lo lắng trong lòng, chỉ cần dựa vào ý muốn trong lòng mình thoải mái dứt khoát tranh tài một phen trên chiến trường cũng được rồi. Căn bản không cần quan tâm kết quả như thế nào.

Mình cũng muốn được giống như bọn họ, đáng tiếc đã định trước là không có khả năng rồi…

Ác Long nhớ tới khối lệnh bài vẫn luôn yên lặng nằm trong ba lô của hắn ta, nhất thời trong lòng có cảm giác nặng nề.

Trận chiến lần này không thể bởi vì sự lỗ mãng của bản thận mà trực tiếp dẫn đến thất bại được, lệnh bài đại diện cho thành bại của trận doanh không thể rơi vào trong tay bọn họ được, cho dù lúc này mình có phải bỏ mạng cũng không thể!

“Phong Lang, cậu có nghe lời của lão đại không!”

Lời nói của Ác Long có chút nghiêm túc, làm Phong Lang nhất thời không thích ứng được: “Nghe! Đương nhiên là nghe rồi! Trên dưới Bang Hắc Long chúng ta chỉ nghe theo chỉ thị của lão đại thôi!”

“Vậy thì tốt. Hiện tại tôi giao cho cậu hai đồ vật, cậu dẫn thành viên Bang Hắc Long mạnh mẽ đột phá vòng vây thoát ra ngoài, cứ thế đi về phía bắc, không được quay đầu lại, cho đến khi giao được thứ đó vào tay Mệnh

Phàm. Đến giờ Nhện Độc vẫn chưa về, nếu trên đường gặp phải điều gì phiền toái, lập tức thông báo cho cô ta đến trợ giúp. Tuy rằng tính cách của Nhện Độc rất xấu, nhưng dù sao đầu óc của cô ta cũng linh hoạt hơn cậu. Có cô ta ở đó, tôi cũng yên tâm hơn. Sau khi cậu giao vật trong tay cho Mệnh Phàm, từ đó về sau trên chiến trường này nghe theo chỉ huy của hắn…"

"Mệnh Phàm sao? Vì sao chúng tôi phải đi tìm hắn, vì sao chúng tôi phải nghe theo chỉ thị của hắn? Lão đại, còn anh thì sao?"

"A, Phong Lang à, cậu nghe lời là được…"

Phong Lang vẫn không thể hiểu được Ác Long đang nói cái gì, nhưng gã lại đọc được sự bất đắc dĩ và không cam lòng trong nụ cười của Ác Long lúc này.

"Lão đại, chẳng lẽ anh… Không! Tôi không đi! Phong Lang cũng muốn được chiến đấu đến cùng bên cạnh lão đại trong trận này!"

"Cút! Ai là lão đại Bang Hắc Long này! Rốt cuộc cậu có nghe lời của tôi hay không!"

Ác Long trực tiếp mắng to lên, quát làm Ác Long sợ hãi không thôi, nhưng cho dù như vậy, Phong Lang vẫn muốn mở miệng nó gì đó: "Nhưng… nhưng mà…"

"Đừng nhưng nhị gì hết! Đừng tiếp tục kéo dài thời gian thêm nữa! Nếu tiếp tục kéo dài, sẽ có càng nhiều người nghe thấy thông báo từ "Nghiễm vực chi âm", từ các chiến trường lân cận kéo đến, lúc đó khả năng đột phá vòng vây sẽ lại nhỏ đi. Cậu mau cầm hai thứ đồ này rời đi, nhất đi phải giao nó vào trong tay Mệnh Phàm!"

"Nhưng… lão đại!"

Phong Lang lại hét to một câu, nhưng âm thanh lại cực kì giống cầu xin.

Ác Long túm lấy bả vai của Phong Lang, lại nghiêm túc dặn dò thêm một lần: "Phong Lang, tôi vẫn luôn coi cậu là người anh em tốt, nên nói toàn bộ

thành viên Bang Hắc Long đều là anh em tốt của Ác Long tôi mới đúng. Cho nên tôi hi vọng nhưng người anh em tốt của tôi có thể đoạt được vinh quang trong trận chiến này, mà không phải bởi vì sai lầm của tôi, chôn vùi hi vọng thắng lợi ở nơi này. Cho nên lúc này cậu nên nghe thep lời tôi nói, đột phá vòng vây chạy đi, mà không phải chôn theo tôi ở đây!"

"Vậy anh…"

"Tôi giao trọng trách này giao cho cậu, là bởi vì tôi tin tưởng chắc chắn cậu có thể mang ving quang chiến thắng về cho Bang Hắc Long chúng ta! Cậu chắc sẽ không để lão đại tôi phải thất vọng chứ! Cậu đừng lôi thôi nữa, không thì Ác Long tôi sẽ không nhận người anh em như cậu đâu! Cậu mau chạy đi cho tôi!"

"Lão đại!" Phong Lang nghiến chặt răng lại, trong lòng cảm thấy khó chịu, khóe mắt có chút ướt át.

Một bàn tay nặng nề vững chắc đặt lên trên bả vai Phong Lang, cuối cùng Ác Long cũng hô to một câu với các thành viên Bang Hắc Long: "Mọi người nghe lệnh! Không tiếc bất cứ giá nào,

Đi theo Phong Lang phá vòng vây! Bang Hắc Long vô địch! Trận doanh Ác Ma vạn tuế!"

Chương 770: Nghi Ngờ Của Kiếm Thần

Chương 772: Nghi Ngờ Của Kiếm Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Bang Hắc Long vô địch! Trận doanh Ác Ma vạn tuế!"

Nghe Ác Long hô hào, thành viên Bang Hắc Long lại cười lên Ma Nhện Phục Kích của bản thân, không chút sợ hãi ồ ạt tiến về phía quân địch!

"Ha ha, muốn chạy sao? Không dễ dàng như vậy đâu!" Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn thấy đám người chơi Bang Hắc Long này định liều mạng,

cười khinh bỉ: “Mọi người chuẩn bị nghênh đón đợt tấn công thật tốt, giơ khiên chắn! Kéo cung! Bắn tên!”

Nghe thấy mệnh lệnh, đám người cầm khiên phía trước lập tức giơ khiên lên, nhóm cung thủ trực tiếp bắn tên cấp tốc về phía nhóm người Bang Hắc Long đang xông tới, hết thảy đều được xử lí một cách gọn gàng dứt khoát.

“Hắc Long Ba!”

Một vòi nước màu đen dữ tợn hiện ra trên nắm đấm của Ác Long, hóa thành một dòng nước cuộn đen kịt phun lên đám lá chắn bảo vệ trên đường kia.

Các chiến sĩ đứng cầm khiên phía trước bị kỹ năng danh hiệu “Hắc Long Ba” của Ác Long mạnh mẽ đánh trúng chia năm xẻ bảy, đám người vây xung quanh cũng bị tách ra tạo thành một lỗ hổng.

Phong Lang dẫn theo thành viên Hắc Long bang lập tức lao ra khỏi lỗ hổng, nhìn thấy bóng dáng các anh em đi xa, Ác Long cũng rất muốn đi theo, nhưng hắn ta hiểu hiện tai hắn ta không thể đi được.

Bởi vì giờ khắc này ánh mắt của “Thế hệ huy hoàng của Tinh Thần” đang đặt trên người hắn ta, nếu như hắn ta đi theo, trong lúc bọn họ chiến đấu khó mà không ảnh hưởng đến nhưng người chơi Bang Hắc Long khó khăn lắm mới chạy thoát được. Ác Long không muốn mình lại trở thành nguyên nhân mang đến nhiều tổn thất hơn cho Bang Hắc Long.

“Đội chắn tiếp tục thử vây chắn, tận lực thu nhỏ lỗ hổng lại, đội du kích nhanh chóng đuổi theo, tiêu diệt cá lọt lưới!” Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn thấy tình huống đột ngột phát sinh, không nhanh không chậm hạ mệnh lệnh, cuối cùng chuyển tầm mắt lên người của Ác Long rơi lại sau đám người: “Sao vậy, anh không có ý định chạy nữa à?”

“Anh tình nguyện thả tôi đi sao?”

“Cho nên anh chấp nhận dự định chết ở chỗ này rồi à?”

“Chấp nhận sao? Đừng nghĩ rằng Ác Long tôi sẽ đơn giản buông tay chịu trói như vậy!”

Gào!

Một tiếng tru phẫn nộ vang lên, giáp vảy đen kịt hiện lên bao quanh thân Ác Long, ánh sáng lấp lạnh mơ hồ chuyển động, nhìn có vẻ vô cùng quỷ dị.

Nhưng người đang có mặt khôi phục tinh thần sau một màn kinh sợ này, phát hiện ra áo choàng màu đỏ phía sau lưng Ác Long đã sớm bị ánh sáng màu đen nuốt chửng, hóa thành hai bên cánh dơi sứt mẻ mục nát.

“Đây là kĩ năng gì vậy?”

Tiếng tăm của “Ác Ma hóa” rất lớn, ngay cả hội trưởng công hội Tinh Thần luôn luôn bình tĩnh điềm đạm cũng không khỏi có chút giật mình.

Những vòi nước Ác Ma giữa chiến trường cũng không mảy may trả lời vấn đề của hắn ta, hai con mắt trước trán của Ác Long đột nhiên lóe lên huyết quang, màu sắc đỏ tươi kia nhìn thoáng qua vô cùng dọa người.

Nhưng hắn ta lại không nhìn vào những kẻ địch đứng xuy quanh mình, mà là nhìn xuyên qua lỗ hổng đang dần dần khép vào, nhìn vào những dáng hình quen thuộc lúc trước đang dần dần rời xa mình.

Tuy rằng đã đưa ra quyết định, nhưng hắn ta vẫn luôn cảm thấy khó có thể buông xuống được, vì thế Ác Long nhớ lại lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang vào giây phút cuối cùng trên Tự Mạc Nhai hôm ấy…

“Khi tôi không có lựa chọn nào khác, tôi bằng lòng đặt cược lên người Mệnh Phàm, đây chính là một canh bạc vô cùng kích thích…”

Tôi nghe theo lời anh, đánh cược lên người hắn, chỉ mong suy nghĩ của anh là đúng.

Chỉ ngẩn người trong chốc lát, Ác Long lại khôi phục lại tinh thần của mình, trong con người màu đỏ tươi kia rút đi phần đau buồn, lại nhuốm lên vẻ tàn bạo…

“Ác Long này thực sự quá phiền phức, có điều cuối cùng cũng chết rồi…”

Người đàn ông vặn vặn quả đấm của mình, có vẻ hơi bất mãn.

“Hắn ta là một đối thủ đáng để kính nể.” Người đàn ông đứng bên cạnh kị sĩ nghiêm túc thở than.

“Hừ, cũng chẳng có gì ghê gớm…”

“Chẳng có gì ghê gớm? Ngươi thân là Cách Đấu Gia, nhưng hình như ngươi cũng đánh không lại hắn ta hay sao?”

“Chỉ vì hắn ta có được cái biến thân quái lạ kia quá tiện lợi thôi! Nếu hắn ta dùng trạng thái bình thường cùng ta đấu một trận quyết định thắng bại, thì ai thắng ai thua cũng không nói chắc được!”

“Có điều băng Hắc Long này giúp người chơi thật là có tâm, vì phá vòng vây đi ra ngoài, lại chém giết cùng với thế lực liên quân của chúng ta đến trình độ như vậy, thật là khiến cho người ta bất ngờ đó…”

“Có tâm? Đều lá một đám người dã man thô bạo thôi mà!”

Kị sĩ cũng lười để ý đến Cách Đấu Gia vẫn vẻ mặt không phục đang đứng bên cạnh, quay về phía hội trưởng công hội Tinh Thần dò hỏi: “Nếu Ác Long đã ngã xuống, vậy thì những tàn đảng còn xót lại trong bang Hắc Long mà hắn ta chỉ huy thì trong trận chiến này cũng không còn đáng để lo lắng, chỉ tiếc là trên người hắn ta cũng không có văng ra những thứ mà chúng ta cần. Vậy kế tiếp chúng ta…”

“Tất nhiên là vẫn hành động theo kế hoạch, trước mắt cần loại bỏ uy hiếp lớn nhất trong trận doanh Ác Ma, sau đó từng bước xử lí hết đám tàn đảng của kẻ địch cho đến hết, cuối cùng là thu hoạch thắng lợi trong cuộc chiến tranh lần này.”

“Cái kia… có tin tức gì không?”

“Nghe nói Sát Nhân Ma vẫn còn ở trong khu rừng phía nam không có hành động gì.”

Kị sĩ nghe nói như vậy thì giật nảy cả người: “Một thân một mình?”

“Ừ, một thân một mình.”

“Hắn ta đây chẳng phải là sẽ không chết được hay sao?”

“Thoạt nhìn là như vậy, nhưng hắn ta lại là kẻ điên, ai mà biết trong đầu hắn nghĩ gì, hiệu quả của “Quảng Vực Chi Âm” cũng sắp kết thúc rồi, chúng ta phải mau chóng triệu tập nhân thủ bao vây về hướng đó. Chỉ cần bao vây hắn ta, cho dù thủ đoạn của hắn ta có tuyệt vời đến mức nào đi nữa, cũng tất bị mọi người dây dưa đến chết!”

Nói tới đây thì trên mặt hội trưởng công hội Tinh Thần hiên lên vẻ hung tàn, sau khi ánh lửa còn lại ở trên tàn tích ở bốn phía chiến trường dần dần cháy hết cũng lặng lẽ thu lại, một lần nữa khôi phục lại bóng tối đen kịt bên dưới cái mũ trùm kia…

…

Bang Hắc Long cùng với liên quân mai phục ác chiến một trần, làm cho chiến trường Cực Đông trở nên hoang vu hơn.

Chiến trường cực kì hoang tàn, vẫn thuộc về hoang mạc phía bắc như cũ, sau khi thị trấn ở phía đông thành bị phá hỏng, chí ít cũng còn sót lại vài mảng tường đổ, phía bắc kia chỉ còn lại một khu vực khô cạn rộng lớn, hoang vu đến mức ngay cả một cọng cỏ cũng không thể sinh tồn.

Trên mảnh đất không có lấy một ngọn cỏ này, bỗng nhiên xuất hiện vài ngọn lửa màu đen quỷ dị.

Những ngọn lửa màu đen này bùng lên yếu ớt, mất đi sức mạnh làm người ta sợ hãi như trước kia, có vẻ hơi uể oải.

Cảm giác chỉ cần có một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể mang đi một tia nhiệt lượng cuối cùng của nó.

Một thanh đao sắc bén rơi xuống trên hoang mạc, nhìn từ hoa văn bên ngoài đến chất liệu của thân đao thì thanh đao này ít nhất cũng phải thuộc về vũ khí có phẩm chất hi hữu.

Đáng tiếc thanh đao này đã không còn hoàn chỉnh nữa, thân đao đã bị chặt đứt, chỗ vết đứt thẳng tắp bóng loáng, giống như là còn lưu lại trên đó kiếm ý lạnh lẽo, tỏa ra một luồng hàn ý vô hình.

Bán Trường Miên mặc một bộ đồ màu đen, lặng lẽ đứng ở phía trước thanh đao, ánh mắt có chút trống rỗng.

Lời nói trước khi rời đi của người đàn ông mặc áo xanh kia vẫn còn vang vọng trong đầu óc của cô, giống như là ừ trận tiếng chuông vang, làm cho tâm thần của cô rung động.

“Cô gái, tôi đã nói trước là không muốn chiến đấu với cô. Bây giờ chặt đứt đao của cô, coi như là dạy cho cô một bài học. Nếu như cô vẫn còn tiếp tục u mê không tỉnh, tiếp tục dây dưa, tôi sẽ ra thật sự ra tay, đoạt lấy tính mạng của cô. Vì thế cho nên tại hạ xin cáo từ, kính xin cô hãy để cho tôi rời đi. Nếu trận doanh Ác Ma của các cô có thể chống cự được đến cuối cùng, tôi nghĩ đến lúc đó chúng ta còn có thể gặp lại…”

Chương 771: Phân Tích Của Thời Vũ Hoàn

Chương 773: Phân Tích Của Thời Vũ Hoàn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hổ Nữu đứng bên cạnh Bán Trường Miên sắc mặt cũng không được tốt lắm, chuyện đến nước này,cô vẫn khó có thể tin ở trong “Tân Sinh” này lại có người cường đại đến mức đánh bại được hắc hóa của Bán Trường Miên dễ như trở bàn tay, lại còn toàn thân trở ra.

Nếu người này ra tay lần thứ hai, vậy thì trong “Chúng thần di tích chi chiến” này, trận doanh Ác Ma của bọn họ làm sao còn được nửa phần thắng lợi cơ chứ?

Người đàn ông đã rời đi từ lâu nhưng hai cô gái vẫn lẳng lặng đứng thẳng ở đó, bỗng nhiên đất trời rung chuyển, trên hoang mạc đất đá cùng với cát bụi tung lên mịt mù.

Hai cô gái từ trong hoảng hốt bừng tỉnh, há mồm trợn mắt nhìn chuyện đang xảy ra trước mặt.

Đây là cái gì?

…

Đây là địa đồ co rút theo chu kì, cảm giác được rung động dưới chân, Tiêu Phàm trong lòng hiểu rõ.

Nhưng coi như có hiểu rõ nguyên nhân của trận động đất này thì Tiêu Phàm cũng có chút khiếp sợ, thậm chí dần dần sinh ra cảm giác bất an.

Bởi vì biên độ chấn động cùng với thời gian kéo dài thật sự quá mức khoa trương, chẳng lẽ trong lúc mình cùng với Ngọc Sinh Yên ác chiến, trên chiến trường đã có rất nhiều người chơi bị chết hay sao?

Nếu không thì tại sao chiến trường lại co rút kịch liệt như thế?

Đợi đến khi đất trời bình ổn trở lại, Tiêu Phàm lại một lần nữa không ngừng nghỉ chạy về phía Bắc.

…

Vị trí của Hổ Nữu và Bán Trường Miên ở bên ngoài đó mấy dặm, Kiếm Thần một mình đi trên chiến trường, trong lòng nghĩ về cô gái mặc áo đen mới vừa cùng hắn ta giao chiến một phen.

Vừa vào chiến trường đã ngay lập tức gặp phải cô gái phiền phức như vậy, thực sự là cực kì khổ sở.

Nếu không phải bởi vì cô có thực lực tuyệt vời, có thể mài giữ trình độ của ngươi chơi bên liên quân kia, cô dây dưa vô lí như thế, ta thực sự muốn dùng một chiêu kiếm chém cô.

Mặc dù đuổi cô có chút tốn thời gian, bất quá bây giờ chính mình cùng có thể chạy nhanh tới địa điểm ước đinh logout trong kế hoạch.

Kiếm Thần nhìn thảm thực vật thưa thớt dần xuất hiện trên mặt đất, mệt mỏi suy tư thầm nói.

Lúc này, bước chân của Kiếm Thần bỗng nhiên dừng lại, bởi vì nơi ánh mắt của hắn ta quét đến xuất hiện thêm một bóng người.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Kiếm Thần gặp gỡ trong "Tân Sinh", nhưng hắn ta đối với người này cực kì quen thuộc.

"Sư đệ?"

Hiếm khi thấy Kiếm Thần mở miệng nỉ non.

…

Tiêu Phàm mang theo Miên Miên nhanh chóng chạy nhanh, mất đi địa bàn lại không muốn đi bộ nên Tom Cruise vô liêm sỉ ôm lấy bắp đùi của Tiêu Phàm, dự định đi nhờ xe vượt qua chiến trường bao la.

Khi đang không ngừng xóc nảy lại bỗng nhiên dừng lại, móng vuốt Tom Cruise đang ôm lấy bắp đùi của Tiêu Phàm theo quán tình không khỏi nới lỏng một chút, trong lòng nó âm thầm oán giận "Người xúc phân số một" chết tiệt, để một bé gái nhân loại cấp thấp chiếm địa bàn của ta mà bản soái miêu cùng không nói gì rồi, lẽ nào bây giờ còn có ý định giở trò bỏ rơi bản soái miêu, quả thực là tội không thể tha thứ!

Nhưng khi Tom Cruise chú ý tới người đàn ông đang đứng trước mặt của Tiêu Phàm thì nó biết là nó đã hiểu lầm "Người xúc phân số một" rồi, bởi vì theo bản năng nó cảm giác được nhân vật mới xuất hiện trước mắt nó đây là một người cực kì nguy hiểm.

Tom Cruise còn có thể phát hiện được hơi thở nguy hiểm trên người Kiếm Thần thì tất nhiên Tiêu Phàm cũng không thể không cảm nhận được, vì thế cho nên hắn nhanh chóng ngừng chân lại, cảnh giác nhìn chằm chằm Kiếm Thần đang đứng trước mắt.

Kiếm Thần cũng không nhúc nhích, ở khoảng cách gần quan sát Tiêu Phàm, ánh mắt rất bình tĩnh.

…

Nhìn hóa trang của cái tên này, có lẽ hắn ta là người của trận doanh Kiếm Sĩ, thế nhưng vì sao hắn ta nhìn thấy mình mà lại không tấn công?

Đối với sự bình tĩnh của Kiếm Thần, Tiêu Phàm rất nghi ngờ.

Một đường vừa rồi, chỉ cần là người nhìn thấy hai chữ "Mệnh Phàm" màu đỏ như máu trên đỉnh đầu của hắn đều không nhịn được mà chĩa binh khí vào mặt hắn, ngược lại người đàn ông trước mắt này lại bình tĩnh đến lạ lùng, dường như không phải là một chiến sĩ trên chiến trường mà chỉ là một người đứng xem.

Thậm chí Tiêu Phàm còn không có cách nào từ trong mắt hắn ta nhìn được nửa phần địch ý, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy kì lạ.

Có điều người này khó mà che lấp được hơi thở tỏa ra từ trên người mình.

Im lặng giằng co một lúc lâu, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng không chịu được loại bầu không khí ngột ngạt như thế này, đưa chân bước về phía trước!

Ngươi đã bất động thì ta cũng lười quản ngươi, chạy là thượng sách!

Tiêu Phàm lướt qua người Kiếm Thần, hắn vốn cho rằng Kiếm Thần sẽ đuổi theo, không ngờ sau khi Tiêu Phàm lướt qua rồi mà Kiếm thần vẫn lẳng lặng đứng yên tại chỗ.

Ồ? Cái tên này đang làm cái gì vậy! Sao còn chưa ra tay? Nếu ngươi không đuổi theo ra tay thì ta sẽ chuồn mất đó!

Hả? Cái tên này vẫn đứng yên bất động, có phải là hắn ta có tật xấu hay không vậy?

Nếu không phảibây giờ bổn đại gia không có thời gian thì với loại người đầu gỗ giống như ngươi ta đã chém liền một kiếm rồi!

…

Nhìn Tiêu Phàm đã chạy đi xa, Kiếm Thần sờ sờ cằm, không biết đang trầm tư cái gì.

Đây chính là sư đệ Tiêu Phàm?

Sư thúc Lý Tiêu Sái nói bản tính của sư đệ lương thiện, ánh mắt của hắn trong suốt không có tạp chất, đúng là cũng phù hợp với người này.

Thế nhưng vì sao ta luôn cảm thấy trong hai con ngươi đen kịt của hắn ẩn giấu cái gì đó, mà ta lại không phát hiện được nửa phần dối trá dối trá trong đó vậy?

Quái, chuyện này thực sự quá quái lạ…

Chỉ cần liên quân bên kia không hoàn toàn thất thế, thì công hội Trật Tự do kiếm Thần chỉ huy sẽ vẫn duy trì nguyên tác trung lập, không tự ý ra tay, vì thế cho dù Kiếm Thần đối với sự khác biệt trên người của Tiêu Phàm rất là hiếu kì, nhưng cũng sẽ không ngay lập tức ngăn cản Tiêu Phàm lại.

Chiến trường đột phá dần dần thay đổi địa hình, Tiêu Phàm dẫn Miên Miên đến một nơi hoang mạc, tuy rằng trước mắt là một mảnh hoang vu, nhưng trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Thắng bại của cuộc chiến đối với một người hắn ta mà nói thực sự quá mức nặng nề, chỉ cần theo kế hoạch hội họp với đoàn người thì có thể có thêm nhiều đồng bọn đồng thời cùng hắn chia sẻ phần trọng trách này.

Tíu tít!

Một tiếng chim hót quen thuộc vang lên, trong nháy mắt Tiêu Phàm ngừng chân lại, ngửa đầu nhìn lên không trung, mà trên đỉnh đầu của hắn, một con liệp ưng quen thuộc đnag không ngừng xoay quanh.

Tịch Dương ở cách đó không xa trong khoảnh khắc mở ra hai mắt của mình, nói với Thì Vũ Hoàn bên cạnh rằng: “Đi thôi, đi nghênh đón Phàm ca!”

…

Mắt Ưng, sau khi Tich Dương lĩnh ngộ kỹ năng mới ở giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", khi sử dụng óc thể khiến Tịch Dương thu được tầm nhìn của liệp ưng tự thân triệu hồi.

Hiệu quả của kỹ năng "Mắt Ưng" trong việc đơn đấu trên không cũng không lớn bao nhiêu, bất quá đổ lại bên trong chiến trường rộng lớn thì lại là một kỹ năng có tính chất toàn diện rất lớn.

Ngày đó mở màn kế hoạch ở bên trên sườn núi, Tịch Dương nắm giữ kỹ năng "Mắt Ưng" nên đươc giao cho một nhiệm vụ cực kì quan trọng là dẫn dắt bạn bè từ bốn phương tám hướng cùng nhau đến tụ tập tại chiến trường phía Bắc.

Dù sao chiến trường ở phía Bắc cũng là hoang mạc, là một vùng đất rộng bao la, cho dù đang chạy tới, đội ngũ vẫn còn rải rác.

Muốn hoàn toàn phát huy được ý nghĩa của sức mạnh tập thể thì còn phải gặp gỡ lẫn nhau mới được.

Con liệp ưng đặc thù này bay lượn trên bầu trời của hoang mạc, giống như là hoa tiêu trong gió vạy, từ khi bắt đầu chiến đấu thì không ngừng dẫn dắt đám ác ma kia trở về, cho đến khi Tiêu Phàm dẫn theo Miên Miên đến nơi này.

Tiêu Phàm không ngừng đi theo phương hướng đến nơi của liệp ưng, quả nhiên không lâu sau đã gặp được Tịch Dương tới trước để tiếp ứng.

Còn không đợi Tiêu Phàm lên tiếng, Tịch Dương đã tức giận nói một câu ai oán: "Phàm ca, anh làm lỡ quá nhiều thời gian, phần lớn mọi người đều đã đến đông đủ, anh gần như là người đến cuối cùng đó…"

Chương 772: Gặp Lại

Chương 774: Gặp Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe Tịch Dương nói như vậy, Tiêu Phàm có chút lúng túng, hắn quả thực là có tới châm một chút.

Tiêu Phàm đi một đường tới vẫn chưa từng ngừng lại, trên đường gặp các thế lực phe địch rải rác cũng bị Tiêu Phàm tiện tay tiêu diệt hết.

Chỉ có Ngọc Sinh Yên thì thực sự đã xử lí không tốt, cho nên mới làm cho thời gian kéo dài thêm.

Nhưng nghe Tịch Dương nói chính mình gần như là người cuối cùng rồi, nói như vậy bây giờ có người còn đến muộn hơn so với mình hay sao?

Điều này hình như có chút không hợp tình hợp lí…

Tiêu Phàm đang muốn dò hỏi tình hình bây giờ một phen, không ngờ Tịch Dương lại thêm một lần nữa vội vã nói rằng: "Liệp ưng của em phát hiện ở xung quanh đây có hành tung hai cô gái ở trong đội ngũ của anh, bây giờ em đi đón các cô ấy, sau đó sẽ gặp anh sau. Anh cũng biết đó, em không thích hợp làm công tác báo cáo, nếu như có nghi vấn gì thì anh cứ trực tiếp hỏi cậu ta đi. Cậu ta sẽ vừa dẫn anh đi đến chỗ hội họp của chúng ta, vừa tỉ mỉ nói cho anh biết tình hình trên chiến trường bây giờ."

Nói xong Tịch Dương liền vội vã rời đi lần nữa, chỉ để lại một nam sinh ở đây.

Hai cô gái ở trong đội ngũ kia?

Lẽ nào là Hổ Nữu và Bán Trường Miên?

Không đúng, Khi các cô vừa vào chiến trường đã bị truyền tống đến phía Bắc, tại sao bây giờ còn chưa đi đến nơi hội họp chứ?

Trong lòng Tiêu Phàm có chút nghi ngờ, đành phải chờ đến khi gặp các cô lại hỏi thăm vậy.

Nhìn vị nam sinh đeo kính nhã nhặn đứng ở trước mặt này, Tiêu Pham nhớ mang máng tên này là thành viên bên trong đội ngũ "Liệp Đoàn Truy Phong" của Tịch Dương, tên hình nhu là Thời Vũ Hoàn.

“Em là Thời Vũ Hoàn, là thành viên Liệp Đoàn Truy Phong của anh Tịch Dương, cũng là thành viên duy nhất ngoài anh Tịch Dương trong Liệp Đoàn Truy Phong tham gia vào “Chúng thần di tích chi chiến” lần này.” Giống như là sợ Tiêu Phàm không biết thân phận của mình vậy, Thời Vũ Hoàn tự hào giới thiệu thân phận của mình một lần nữa.

“Là thành viên duy nhất ngoài Tịch Dương trong “Liệp Đoàn Truy Phong” tham gia vào chiến dịch lần này? Vậy Tây Qua Mạn Mạn kia thì sao?”

“Anh Tịch Dương nói cô ấy không đủ thực lực, cấm cô ấy trà trộn vào kéo chân của chúng ta bên này.”

“Vậy nhất định là cô ấy đã ồn ào một trận rất lợi hại đi.”

Tiêu Phàm nhớ Tây Qua Mạn Mạn đối với Tịch Dương cực kì cố chấp, lập tức nói ra suy đoán.

Thực ra Tiêu Phàm cảm thấy nguyên nhân thực sự là Tịch Dương ngại Tây Qua Mạn Mạn quá đáng ghét nên mới không cho cô ta tham gia vào.

“Ừm, đúng vậy. Đặc biệt em có thể tham gia, cô ấy càng không phục.”

“Ồ? Lời này có nghĩa là gì?”

“Thực lực của em và Tây Qua Mạn Mạn trong trò chơi là ngang ngửa nhau, có điều em có sở trường là thu thập tình báo và phân tích, vì thế cho nên anh Tịch Dương mới cho em tham gia chiến đấu lần này, một nguyên nhân khác nữa mà anh Tịch Dương giữ em lại là để dẫn đường cho anh.”

“Ừm, đúng vậy, cái tên Tịch Dương này khi vào trò chơi đều một mình cậy mạnh, quả thực không thích hợp là loại công việc cẩn thận tỉ mỉ này.”

“…”

“Cậu trừng tôi làm gì! Coi như cậu sùng bái đội trưởng của các cậu, nhưng những gì tôi nói đều là sự thật mà! Chính Tịch Dương cũng đã từng thừa nhận.”

Nhìn thấy vẻ tức giận của Thời Vũ Hoàn, Tiêu Phàm có chút hâm mộ Tịch Dương.

Nhìn Liệp Đoàn Truy Phong người ta đi, chính mình chỉ nói không tốt về Tịch Dương một chút, thành viên trong đội ngũ đã bảo vệ thành dáng vẻ này, nếu chính mình ở bên ngoài bị người khác chê cười, bọn đồng đội như Hổ Nữu bịp bợm đó không chừng sẽ ở bên cạnh vỗ tay khen hay đi.

Haiz, thực sự là người so với người, tức chết đi được…

"Vậy bây giờ cậu nói cho tôi một chút tình hình tổng quát trên chiến trường đi." Tiêu Phàm vừa đi vừa nói với Thời Hoàn Vũ.

"Từ khi "Chúng thần di tích chi chiến" bắt đầu đến nay, toàn bộ người chơi tham chiến đại khái đã hao tổn chừng hai phần ba."

Tiêu Phàm bị con số mà Thời Vũ hoàn nói ra làm cho sợ hết hồn, hai phần ba, quá khoa trương đi! Chính mình trên đường chạy đến trận doanh Ác Ma tuy rằng tốn thời gian một chút, nhưng trình độ chiến đấu trên chiến trường cũng không đến nỗi kịch liệt như thế mà!

"Hai phần ba? Làm sao cậu biết được?"

"Em logout. Sau khi logout, em thông qua từng cái trực tiếp ở hiện trường nhìn tình hình để thống kê phân tích tính toán, hai phần ba là kết quả đáng tin cậy nhất mà em tính toán được trước khi login. Mà lúc này trải qua thời gian chờ login nhất định, tình huống trên chiến trường hiện tại nhất định đã tiêu hao nghiêm trọng hơn nữa."

Nghe Thời Vũ Hoàn nói như vậy, Tiêu Phàm nhớ lại trận động đất kịch liệt đã phát sinh lúc chính mình vừa mới đặt chân vào khu vực hoang mạc kia, chợt cảm thấy suy đoán của Thời Vũ Hoàn đáng tin hơn một chút.

"Vậy trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, làm cho nhân số rút lui nhiều như vậy?"

Giai đoạn "Chúng thần di tích chi chiến" vừa mới bắt đầu, người chơi sẽ ngẫu nhiên được truyền tống đến các nơi trên chiến trường, phân bố ngày

càng dày đặc, sau khi thời gian hai phút giao lưu trôi qua, cơ bản từng cặp hai – hai sẽ gặp nhau, cùng nhau kết làm đồng minh hay là cùng nhau giao chiến, trên chiến trường ngọn lửa chiến tranh dần bùng lên, tạo thành đợt thứ nhất người chơi chết trận rút lui khỏi chiến trường."

"Ở trong giai đoạn này, thực lực tuyệt vời của người chơi càng biểu hiện xuất sắc, bọn họ lấy kĩ xảo cao siêu để chiến đấu, không ngừng thanh lý những người chơi có trình độ thấp hơn trong phe địch ở trên chiến trường, vì thế cuộc chiến đấu này đã không ngừng sàng lọc ra càng nhiều tinh anh hơn."

Nghe Thời Vũ Hoàn nói như thế, Tiêu Phàm chợt cảm thấy có lí, hắn dẫn theo Miên Miên đi đến đây, đã có không ít người chơi của các trận doanh khác trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn.

"Đương nhiên, cũng có những người chơi hiếm hoi có thực lực yếu kém nhưng may mắn, dựa vào những nhân tố khác mà tiếp tục sống sót, ví dụ như là em…"

"Cậu?"

Tiêu Phàm thực sự không hiểu vì sao cậu nhóc bốn mắt này lại thích khoe khoang sĩ diện trước mặt mình như vậy, nhưng đối với điều này hắn cũng lười tính toán, cực kì phối hợp hỏi lại cậu ta một tiếng.

"Không sai! Thiên phú của em là kĩ năng "Thế Giới 2D", có thể trình chiếu trong đầu địa hình xung quanh trong phạm vi một kilometer quanh người mình, hơn nữa em còn có thể thông qua bản đồ trong đầu mà nắm rõ được hướng đi của thành viên hai phe địch ta, vì thế cho nên nhất cử nhất động của đối phương đều bị em thu vào trong mắt, đối phương làm sao tóm được em cơ chứ?"

"…"

Ta còn tưởng là cái gì nữa chứ?

Không phải là trong đầu có cái bản đồ radar thuận tiện trốn đông nấp tây thôi sao, cậu hả hê cái rắm ấy! Hơn nữa cái kỹ năng thiên phú này tên là cái

quỷ quái gì nhỉ? "Thế Giới 2D"?

Điều này làm cho Tiêu Phàm ngửi thấy từ Thời Vũ Hoàn mùi vị của khu nhà đổ nát, không khỏi cách xa ra một chút.

"Ha ha, cũng bởi vì em có thiên phú tuyệt vời như vậy, mới ngoại lệ được anh Tịch Dương tuyển chọn, tham gia vào trong "Chúng thần di tích chi chiến" lần này. Hơn nữa chỉ nói riêng về việc thu thập tình báo và năng lực, em cảm thấy mình cũng không thua kém anh! Bởi vì ở trong hiện thực, lĩnh vực này em còn chưa gặp đối thủ, đều có thể ở trong thời khắc quan trọng nhất tìm được lối đi của con đường chính xác nhất…"

Nghe Thời Vũ Hoàn liên tục khoe khoang ở trước mặt mình, Tiêu Phàm thực sự có chút không rõ, không nhịn được nhắc nhở cậu ta một câu: "Cậu trước tiên đừng nói những chuyện này nữa, vẫn nên nhanh chóng tiếp tục nói cho tôi biết tình huống trên chiến trường trong lúc này đi…"

Bị Tiêu Phàm mạnh mẽ ngắt lời, Thời Vũ Hoàn chợt cảm thấy mất hứng, nhưng trong lòng cậu ta cũng rõ ràng, lúc này báo cáo tình hình trận chiến mới là chuyện quan trọng nhất.

"Tiếp theo những gì em vừa mới nói, giai đoạn chiến tranh mới bắt đầu, bởi vì các người chơi gặp gỡ ngẫu nhiên, từng trận chiến quy mô nhỏ xảy ra. Mà lúc này không hề có một chút bản lĩnh hơn nữa những người chơi có thực lực không cao thì sẽ từng bước bị phe địch loại bỏ."

Chương 773: Tình Huống Hiện Tại

Chương 775: Tình Huống Hiện Tại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Bởi vậy trong giai đoạn này những người chơi nhàn tản tham chiến cùng với những công hội sức mạnh yếu kém đã báo danh chết trận rất nhiều. Mà giai đoạn này, kì thực trận doanh Ác Ma của chúng ta chiếm tiện lợi, bởi vì có sự tồn tại của "Huyết Tinh Ma Thuật Xã"

"…"

"Phần lớn những thành viên của Huyết Tinh Ma Thuật Xã đều là người chơi Pk đẳng cấp cao, đặc biệt am hiểu việc ám sát, hoàn cảnh chiến trường trong giai đoạn đầu quả thực là thiên đường của bọn họ. Vì thế bọn họ điên cuồng giết chóc, rất nhiều người chơi của phe địch bị thanh trừ rút lui ra ngoài."

Nghe được tin chiến thắng này trong lòng Tiêu Phàm thấy vui mừng, quả nhiên là trời sập xuống còn có người cao hơn đỡ, căn bản không cần ta phải bận tâm nhiều!

"Đáng tiếc giai đoạn này cũng không kéo dài bao lâu, sau khi bắt đầu sử dụng thông tin thạch để liên hệ lẫn nhau, rất nhiều người chơi bắt đầu tụ tập cùng nhau, hình thành những tập thể cỡ nhỏ. Mà lúc này xu hướng rõ nhất chính là bang Hắc Long của trận doanh Ác Ma chúng ta."

"Bang Hắc Long? Đây không phải là chuyện tốt hay sao? Nếu bọn họ có thể tập hợp thành một khối trước nhất, thì có thể càn quét đi không ít đoàn thể loại nhỏ ở chiến trường phía Bắc, vì thế ta sớm chiếm được những ưu thế trong lúc tranh chấp."

"Hừ! Nếu như bọn họ hành động như vậy thì tốt rồi, đáng tiếc đám người đó đều là những thằng ngu!"

Nhìn vẻ mặt cực kì tức giận của Thời Vũ Hoàn, Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy có chút bất an, vội vàng mở miệng hỏi: "Sao vậy? Lẽ nào bọn họ không tập hợp theo kế hoạch hành động của chúng ta hay sao?"

"Tập hợp theo kế hoạch hành động của chúng ta? Anh nghĩ nhiều rồi, với tính tình kia của đám mãng phu bang Hác Long đó thì căn bản sẽ không phải là loại người nghe lời của người ta. Sauk ho bọn họ tụ tập, liền liều lĩnh tham chiến, đi ngược lại con đường cũ, thẳng theo hướng Đông mà đi!"

"Lẽ nào dọc đường bọn họ đi đã gặp phải chuyện gì bất trắc hay sao?"

"Cái này thì không có, trên đường đi bọn họ vẫn rất uy phong, những người chơi phe địch mà bọn họ gặp ven đường đều bị biến thành vong hồn dưới

lưỡi đao. Cũng bởi vì vậy mà có một phần lớn người chơi bị chết ở trong quá trình đi về phía Đông của bang Hắc Long…"

Nếu bang Hắc Long không có việc gì, Huyết Tinh Ma Thuật Xã lại tiến triển thuận lợi, thì vì sao Thời Vũ Hoàn lại lộ ra dáng vẻ như vậy?

Tiêu Phàm vừa mới định tiếp tục hỏi thêm chút gì đó, không ngờ trong lúc đó lại có người cắt đứt cuộc trò chuyện của hắn và Thời Vũ Hoàn…

"Mệnh Phàm, cuối cùng anh cũng đến rồi!"

Ngữ khí của Bạch Y Công Tử có chút âm nhu, bạch y bay lên theo gió, quạt giấy không ngừng lay động, dường như muốn thổi bay sự buồn bực trong lòng hắn kia, nhưng làm thế nào cũng không quạt bay được làm cho ánh mắt của hắn ta khi nhìn về phía Tiêu Phàm có sự oán hận sâu sắc.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên.

Liền nhìn thấy "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" lặng yên đứng trước người, cùng với một đám người chơi có tên màu đỏ đứng phía sau bọn họ.

Không đợi Tiêu Phàm trả lời, lại một tiếng hô vang lên: "Đội trưởng ca ca!"

Chỉ thấy Xà Cơ vội vàng chạy đến trước người của Tiêu Phàm rồi ngay lập tức nhào vào trong lòng hắn.

Tiêu Phàm vỗ vỗ vào sau lưng của Xà Cơ, cảm thấy biểu hiện của Xà Cơ hình như hơi khác lạ, ánh mắt nhìn về phía Xà Cơ vừa chạy ra tìm kiếm.

Hắn vừa nhìn liền thấy Bá Vương Hoa trong đội ngũ của Yêu Đạo cùng với Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, duy chỉ có cái người có tạo hình đã đoạt danh tiếng của A Hoa Tỷ thì không thấy bóng dáng.

Xảy ra chuyện gì? Không phải lúc vừa bắt đầu Xà Cơ nói rằng cô ở cùng một chỗ của A Hoa Tỷ hay sao?

Vì sao Xà Cơ đã đến đây rồi mà A Hoa Tỷ lại không thấy xuất hiện bóng dáng vậy?

Trong lòng Tiêu Phàm có một chút suy đoán, lại nhìn biểu hiện của Yêu Đạo cùng với Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, hắn cảm thấy mình nhất định phải nghe Yêu Đạo giải thích mới được.

Mà vào lúc này, Tịch Dương cũng trở về đến nơi, Hổ Nữu và Bán Trường Miên đi ở phía sau hắn ta, bước chân hai người có vẻ mệt mỏi, kéo theo trên mặt đất một chút bụi bẩn.

Tiêu Phàm thả Xà Cơ trong lòng ra, nhìn về phía Hổ Nữu, thấy nàng bình yên vô sự thì trong lòng thoáng dễ chịu hơn một chút.

Hổ Nữu tất nhiên cũng nhìn thấy Tiêu Phàm, cô không nói gì, ngay lập tức nhìn sang chỗ khác, thở dài một hơi, có vẻ càng ủ rũ.

Chờ đến khi tầm mắt của Tiêu Phàm dừng lại trên người của Bán Trường Miên thì cực kì kinh ngạc, bởi vì cô đang mặc một bộ đồ đen, rơi vào trong mắt Tiêu Phàm thực sự có chút chói mắt.

Có điều biểu hiện của Bán Trường Miên lúc này cũng không giống với ngày thường, đầu cúi thấp, thần thái ảm đạm , dường như mới vừa bị cái gì đó đả kích vậy, ngay cả khi Tiêu Phàm mang Miên Miên đi đến bên cạnh cô mà cô vẫn không hề phát hiện.

“Chị họ?”

Miên Miên duỗi bàn tay nhỏ của mình ra, quơ quơ trước mặt của Bán Trường Miên.

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên, Bán Trường Miên mới từ trạng thái hồn bay phách lạc khôi phục tinh thần lại, đoạt lấy Miên Miên đang cưỡi trên vai của Tiêu Phàm lại, thần thái sa sút bên trong ánh mắt hiếm khi thấy lại thay đổi.

Tay nhỏ của Miên Miên ngoặc ra sau, hướng về phía Tiêu Phàm vẫy vẫy, tựa hồ còn có chút nhớ tư vị khi cưỡi ở trên vai Tiêu Phàm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của chị họ mình như vậy, rất hiểu chuyện mà thu tay về một lần nữa, cả người dựa vào trong lồng ngực của Bán Trường Miên.

“Cô làm sao vậy?”

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ của Bán Trường Miên lúc này, trong lòng cảm thấy kì lạ, chị em gặp nhau cũng khá là vui mừng, nhưng biểu hiện của cô vẫn quá mức dịu dàng.

Mà phần dịu dàng này cũng không phải là biểu hiện nên có của cô sau khi hắc hóa.

“Bởi vì thua…” Hổ Nữu thấp giọng trả lời.

“Thua?”

Hồi tưởng lại cái hố khủng bố chứa đầy lửa đen kịt trong trí nhớ kia, Tiêu Phàm vẫn còn cảm thấy có chút không hiểu.

“Ừ, là thua…”

Hổ Nữu xác nhận một lần nữa, toàn bộ không hiểu trong lòng của Tiêu Phàm đều hóa thành ngơ ngác…

Thua?

Thực lực hắc hóa biến thái tàn bạo vậy mà Bán Trường Miên lại thua?

Mãi cho đến tận lúc này Tiêu Phàm vẫn cảm thấy khó tin.

“Gặp phải một người đàn ông mặc áo xanh vác theo bảo kiếm, kiếm thuật của hắn ta rất mạnh, bất luận Bán Trường Miên tấn công như thế nào cũng đều không bị chút nào thương tổn. Nhìn thấy Bán Trường Miên đánh nhau đã lâu mà vẫn không xong, tôi liền cho gọi sủng vật Bạch Hổ Megatron [Uy Chấn Thiên] ra hỗ trợ cô, mà lúc này Bán Trường Miên cũng gọi sủng vật hình người của mình là Thiên Sứ Sa Đọa Lucifer ra. Thế nhưng các sủng vật vừa mới xuất hiện đã bị hắn ta dùng một chiêu kiếm chém thành hai nửa. Bán Trường Miên nhất thời tức giận, công kích trở nên càng mãnh liệt hơn, thế nhưng tình hình trận chiến vẫn không có bất kì thay đổi nào mới. Cuối cùng người đàn ông áo xanh bị Bán Trường Miên làm cho bấc đắc dĩ không nhịn được mà một lần nữa rút bảo kiếm trên lưng mình ra. Chỉ một chiêu

kiếm mà thanh đao có phẩm chất hi hữu lúc trước anh cho cô đã bị chặt đứt thành hai nửa.”

“Cô có đùa tôi không vậy? Có người có thể ở dưới sự tấn công hắc hóa mãnh liệt của Bán Trường Miên mà ung dung đối phó, hơn nữa còn có thể thừa cơ mà phản kích, một chiêu kiếm cắt đôi vũ khí của Bán Trường Miên?”

Nghe Hổ Nữu miêu tả xong, trong đầu Tiêu Phàm hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được tình hình chiến đấy ngay lúc đó, cảm giác này giống như là Ultraman mình vẫn xem trọng bị người ngoài hành tinh không biết từ đâu đến đánh đập.

“Hừ! Tôi lừa anh mà làm gì! Lúc đó tôi cũng kinh ngạc không nói nên lời, ngược lại người đàn ông kia dáng vẻ lại giống như là gió thoảng mây bay, còn nói cái gì mà nếu như chúng ta có thể kiên trì đến cuối cùng trong cuộc chiến đấu này thì nhất định sẽ gặp lại hắn ta một lần nữa.”

“Mẹ kiếp! Hắn ta nói như vậy hả? Hắn ta lại dùng kiểu câu như đại boss cuối cùng mới nói, xem ra cái tên này không hề đơn giản!”

Chương 774: Đồng Bọn Đến Vào Lúc Cuối Cùng (1)

Chương 776: Đồng Bọn Đến Vào Lúc Cuối Cùng (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm ngoài miệng thì phỉ nhổ nhưng trong lòng thì không bình tĩnh chút nào, miêu tả của Hổ Nữu làm cho hắn nhớ tới người đàn ông mà mình đã gặp lúc trước.

Người kia có vẻ ngoài giống như là miêu tả của Hổ Nữu, quan trọng nhất chính là Tiêu Phàm thực sự có thể cảm nhận được một luồng hơi thở cực kì nguy hiểm trên người hắn ta.

Bây giờ Tiêu Phàm đã không còn giống như trước đây, nếu thật sự đơn độc đấu với Bán Trường Miên sau khi hắc hóa thì Tiêu Phàm có tự tin tuyệt đối

là mình sẽ chiến thắng, nhưng muốn làm đến mức ung dung đối phó như là Hổ Nữu nói thì hơi thái quá một chút.

Rốt cuộc phải có thực lực mạnh như thế nào thì mứi có thể làm được như vậy?

Người đàn ông mặc áo xanh đó là ai vậy?

Vì sao lại mạnh như vậy, nhưng tên tuổi lại không lưu truyền ở trong "Tân Sinh", hơn nữa trên phần tư liệu mà Phong Ma Tiểu Xích Lang cung cấp nói về những kẻ địch cũng không hề thấy nhắc đến?

Nghĩ đến đấy, bỗng nhiên trong đầu Tiêu Phàm có một ý nghĩ, tuy không chắc chắn nhưng tâm trạng cũng theo đó mà trở nên nặng nề hơn.

…

"Vũ Hội Ác Ma của các người thực sự là lạc quan quá rồi đấy. Mới tách ra không lâu đã muốn ôn chuyện cả nửa ngày, thực sự quá tuyệt vời."

Bạch Y Công tử giọng điệu ẻo lả, chút gió nhỏ từ cây quạt trong tay hắn ta truyền đến, có chút chói tai.

"Cái người ẻo lả này, nói vậy là có ý gì cơ chứ!"

Hổ Nữu là người không sợ trời không sợ đất, cũng sẽ không quản thân phận "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" của Bạch Y Công Tử, bị Bạch Y Công Tử trào phúng quái gở, cô lập tức bùng phát.

"Cô là đồ phụ nữ ngu ngốc! Lại mắng tôi là kẻ ẻo lả! Cô…"

Bạch Y Công Tử bị chọc vào chỗ đau, thu quạt giấy lại, một chút gió cũng không có, chỉ vào Hổ Nữu bắt đầu chửi bậy.

"Dược! Dược! Thiết khắc nháo! Yêu! Công tử! Chắc cô gái này chỉ nói cho vui thôi, cậu cũng đừng tức giận như vậy, mở rộng tấm lòng ra như tôi có được không, bây giờ nói chính sự mới là chuyện quan trọng nhất!"

Mạch Tử Ồn Ào hai tay đỡ lấy tai nghe, nhún nhảy đi đến trước mặt Bạch Y Công Tử, cơ thể di chuyển theo tiết tấu, một giây cũng không ngừng nghỉ.

“Mạch Tử! Cậu đến từ đâu! Sao lại nói giúp cho bên kia!”

Bạch Y Công Tử xòe quạt ra một lần nữa, quạt mạnh vào trước người mình, dường như muốn mượn cơn gió mát này để đánh tan tức giận ở trong lòng.

Sau đó hắn ta chuyển ánh mắt về hướng của Tiêu Phàm, trịnh trọng nói: “Mệnh Phàm, anh nghe cho rõ đây! Tuy rằng anh từng có quan hệ với “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” của chúng tôi, nhưng trong lòng của chúng tôi vẫn cực kì chán ghét anh, thế nhưng “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” chúng tôi tấm lòng rộng rãi, vẫn sẽ nghe theo dặn dò của lão đại, trong trận chiến này sẽ trợ giúp anh giành được thắng lợi.”

“Có ý gì, trợ giúp tôi giành được thắng lợi?”

“Đúng vậy, lão đại Tiểu Sửu Hoàng của Huyết Tinh Ma Thuật Xã của chúng tôi đã nói rồi, sau khi tiến vào chiến trường, thừa dịp các người chơi vẫn chưa tập hợp với nhau.

Trước hết tạo ra một làn sóng ám sát. Sau đó nhanh chóng chạy về phía Bắc để tập hợp, Toàn bộ hành trình đều nghe theo sự chỉ huy của anh. Bước thứ nhất, thành viên của Huyết Tinh Ma Thuật Xã đã hoàn thành xuất sắc, ven đường đã đả kích những công hội nhỏ của các trận doanh khác một đợt, kể cả cái công hội Hữu Diệp phụ thuộc vào công hội Hoa Nguyệt ở trong trận doanh Tinh Linh, cũng bị Huyết Tinh Ma Thuật Xã chúng tôi xóa tên hoàn toàn!”

Bạch Y Công Tử không nhịn được ở trước mặt Tiêu Phàm khoe khoang chiến tích của mình một phen.

“Hữu Diệp bị các ngươi dọn dẹp sạch sẽ thanh lí hết ra ngoài, thực sự là một tin tức tốt! Có điều… tại sao các người lại muốn nghe theo sự chỉ huy của tôi? Gã Tiểu Sửu Hoàng ở đâu rồi?

“Hừ! Anh đừng hỏi bọn họ nữa, có khi Tiểu Sửu Hoàng đã sớm chết ở chiến trường với những người phụ nữ ngu ngốc kia rồi!” Người trả lời là Thời Vũ Hoàn, trong giọng nói tất cả đều là sự trào phúng.

“Nhóc bốn mắt kia, cậu có ý gì, có tin bây giờ chúng tôi sẽ làm thịt cậu hay không!” Nghe Thời Vũ Hoàn nói lời trào phúng, Bạch Y Công Tử sao có thể coi như không, lập tức chỉ vào Thời Vũ Hoàn tức giận mắng mỏ, những thành viên của Huyết Tinh Ma Thuật Xã đứng bên cạnh hắn ta cùng dồn dập dùng ánh mắt tức giận trợn trừng nhìn về phía của Thời Vũ Hoàn.

Bị một nhóm người chơi có tên màu đỏ trừng mắt, Thời Vũ Hoàn cũng không chút nào sợ sệt, trái lại còn dựa vào lí lẽ hùng hồn: “Tôi nói sai cái gì sao? Căn bản là gã không có nghe theo kế hoạch trước đó của chúng ta mà đến đây tập hợp, lại tự làm theo ý mình, lãng phí đi phần thắng vốn đã không nhiều của chúng ta!”

“Lão đại nhất định là có tính toán riêng của mình!”

“Tính toán cái gì? Nói nghe thử chút đi?”

“Lão đại vô cùng cơ trí, suy nghĩ trong lòng của anh ấy làm sao chúng tôi có thể biết được?”

“Vô cùng cơ trí, tôi thấy gã chỉ là kẻ ham chơi mà thôi! Có điều lần chơi với lửa có ngày sẽ làm mình chết cháy, sẽ nhanh chóng tự mình hại mình!”

“Cậu!”

Thời Vũ Hoàn khi tranh chấp quả nhiên là lợi hại, rõ ràng Bạch Y Công Tử không hề biết dự định ở trong lòng của Tiểu Sửu Hoàng, trong khoảng thời gian ngắn bị chỉ trích hắn ta không biết làm sao mà cãi lại, ngay lập tức hắn ta đổi đề tài khác: “Bây giờ không phải Tuyết Dạ và Bá Vương Hoa A Hoa Tỷ trong đội ngũ của Mệnh Phàm cũng không đến hay sao? Vì sao cậu lại thiên vị như thế, chỉ chỉ trích Huyết Tinh Ma Thuật Xã của chúng tôi?”

“Hai người bọn họ không giống Tiểu Sửu Hoàng! Tiểu Sửu Hoàng là ở lại chờ chết, còn hai người bọn họ là thật sự gặp phải phiền phức?”

“Chờ đã! Những lời này của cậu là có ý gì?”

Nghe Thời Vũ Hoàn nhắc tới A Hoa Tỷ và Tuyết Dạ, Tiêu Phàm làm sao còn có thể bình tĩnh, hơn nữa dựa vào ý tứ trong lời nói của Thời Vũ Hoàn, hình như hai người này trên đường đến tập hợp đã gặp phải bất trắc.

“Thời điểm em logout, ở trên một màn hình trực tiếp nhìn thấy Tuyết Dạ vị thành viên cao cấp của công hội Hoa Nguyệt truy sát, cậu một đường không ngừng chạy trốn. Phóng chừng bởi vì loại truy sát này quá mức tẻ nhạt, Đạo Bá đã di chuyển tầm nhìn đi, cho nê cuối cùng tình trạng của Tuyết Dạ ra sao thì em cũng không thể nào biết được. Thế nhưng em thật sự không hiểu, cậu được gọi là Bảy tội bên trong “Belphegor – tội lười biếng”, vì sao lại không ra tay tấn công những thành viên cấp cao của công hội Hoa Nguyệt vậy?”

Thời Vũ Hoàn không hiểu nhưng Tiêu Phàm thì tất nhiên hiểu được gút mắc của Tuyết Dạ và Hoa Nguyệt trong quá khứ, Tuyết Dạ đối mặt với mấy người Mị Hỏa, cũng giống như khi mình đối mặt với Ngọc Sinh Yên vậy, cơ bản là khó mà ra tay.

Nếu đã như vậy thì Tiêu Phàm cũng chỉ có thể cầu nguyện Tuyết Dạ ở trên chiến trường có thể thuận lợi thoát khỏi sự truy sát cúa mấy người Mị Hỏa.

Mà ngay sau đó, Thời Vũ Hoàn lại nói cho mọi người một tin tức cực kì đáng sợ…

“Về phần A Hoa Tỷ, có lẽ là… đã chết rồi…”

“A Hoa Tỷ đã chết rồi?”

Tiêu Phàm ngơ ngác lẩm bẩm lại câu nói vừa rồi, tinh thần vẫn chưa hồi phục lại.

Loại quái vật như A Hoa Tỷ này sẽ chết ở trên chiến trường sao? Chuyện này quả thật là làm cho người ta không dám tưởng tượng, đối phương phải là người có thực lực rất mạnh mới có thể đánh bật hoàn toàn được loại quái vật như A Hoa Tỷ!

“Nói bậy! A Hoa sẽ không có chuyện gì!” Yêu Đạo nghe thấy Thời Vũ Hoàn nói như vậy, vô cùng kích động mà hét vào mặt của cậu ta.

Trang điểm kì lạ của Yêu Đạo quả thực đã làm cho Thời Vũ Hoàn sợ hết hồn.

Khi Thời Vũ Hoàn phục hồi tinh thần lại, phát hiện Yêu Đạo nghi ngờ tin tức tình báo mà mình cung cấp, nên đã cực kì không vui đứng lên: “Tôi không có nói bậy, thời điểm tôi logout, trên màn hình trực tiếp thấy cô ta bị công hội Chiến Minh bao vây. Có điều A Hoa Tỷ cực kì không tầm thường, sau khi hóa ác ma đã giết chết quá nửa số đội viên của công hội Chiến Minh do Reginald dẫn đầu, đáng tiếc Chiến Minh người đông thế mạnh, lại sử dụng công thuật như là quân trận giáp, A Hoa Tỷ không cách nào tránh khỏi việc bị đuối sức, cuối cùng nổ tung biến mất bóng dáng ở trong một luồng ánh sáng chói mắt.”

Chương 775: Đồng Bọn Đến Vào Lúc Cuối Cùng (2)

Chương 777: Đồng Bọn Đến Vào Lúc Cuối Cùng (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

A Hoa Tỷ bị Reginald dẫn theo công hội Chiến Minh bao vây?

Chẳng trách khi gặp gỡ Xà Yêu và Yêu Đạo lại biểu hiện bộ dạng như vậy.

Sau khi hóa ác ma A Hoa Tỷ đã giết chết quá nửa thành viên của công hội Chiến Minh, xem ra đối với cuộc chiến này A Hoa Tỷ cũng đã làm hết sức mình.

Mặc dù trong lòng nói như vậy, nhưng việc tổn thất viện trợ mạnh mẽ như A Hoa Tỷ trong lực lượng chiến đấu, trong lòng Tiêu Phàm vẫn có chút nặng nề.

“Hừ! Chết chính là chết, nói chuyện toàn làm cho người ta không thích!”

Nhìn thấy Thời Vũ Hoàn giằng co với Yêu Đạo, vốn dĩ đã có ý kiến với Thời Vũ Hoàn, Bạch Y Công Tử nhất thời chen vào một câu.

"Cái tên ẻo lả kia! Ngươi có ý gì chứ! Lời tôi nói chính là sự thật! Đội trưởng của người ta mặc dù hi sinh, nói như thế nào cũng là bất đắc dĩ chết trận, còn thủ lĩnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã các người thì sao? Lại ngây ngốc ở yên một chỗ, chờ kẻ địch đến bao vây! Quả thực chính là tự tìm đường chết!"

"Đồ vô lại! Lời này của cậu có ý là gì!"

"Chính là như thế! Thủ lĩnh Tiểu Sửu Hoàng của các người và Ác Long của bang Hắc Long đều như nhau, không làm việc theo kế hoạch! Mà Ác Long của bang Hắc Long đã đi trước một bước rồi, rất nhanh sẽ đến phiên Tiểu Sửu Hoàng thủ lĩnh của các người mà thôi!"

"Các người đừng quậy nữa, tình thế bây giờ cũng không mấy lạc quan, các ngươi mỗi người nói ít một câu đi." Tịch Dương cũng không nhìn nỗi nữa, đi đến trước người bọn họ, ngăn cản trận cãi vã này lại.

Thời Vũ Hoàn luôn luôn cao ngạo nhưng khi nhìn thấy Tịch Dương ra mặt, rốt cuộc cũng không nói nữa, có điều vẻ mặt vẫn giữ nguyên.

Lúc này, hai mắt của Tịch Dương bỗng nhiên nhắm lại rồi sau đó lại nhanh chóng mở ra, nhìn về phía mọi người nói: "Lại có đồng bọn đến rồi, tôi đi đón họ một lát."

Nói xong thì xoay người rời đi, còn Tiêu Phàm lại đi đến trước mặt của Thời Vũ Hoàn, đối với những lời cậu ta vừa nói cực kì chú ý: "Vừa nãy cậu nói Ác Long đi trước một bước có ý là gì?"

Hắn nhớ rõ ràng lúc Thời Vũ Hoàn giới thiệu cuộc chiến cho hắn đã nói là bang Hắc Long một đường tiến thẳng về phía Đông, giết chết rất nhiều kẻ địch, cực kì uy phong, tại sao bây giờ từ trong miệng hắn nói ra lại biến thành một cảnh tượng khác hoàn toàn.

Thời Vũ Hoàn nghiêm mặt, dường như sự tức giận trong trận tranh cãi lúc nãy vẫn chưa tan hết, vẻ mặt không vui nói: "Nếu như em suy đoán không

sai, lần này chính là tàn đảng của bang Hắc Long đến đây, anh có nghi ngờ gì thì hỏi trực tiếp bọn họ đi, miễn cho những lời nói khách quan của em lại chọc giận người khác nữa.”

Đúng như dự đoán, trong chốc lát, Tịch Dương rốt cuộc mang theo nhóm nhân mã cuối cùng đến tập hợp.

…

Nhện Độc lần này không còn bò dưới đất nữa mà lại bước đi cực kì bình thường trước mặt mọi người, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ta, bước đi bằng hai chân dường như mệt mỏi hơn so với trước đây.

Nhưng Tiêu Phàm biết bước đi bằng hai chân mệt mỏi hơn là điều không thể, thế thì nguyên nhân chỉ có một là Nhện Độc mệt mỏi trên tinh thần.

Người của bang Hắc Long đi ở phía sau lưng của cô ta càng mệt mỏi phong trần hơn, biểu hiện trên mặt dầy mất mát, trên người bọn họ không còn sát khí đặc thù kia nữa, dường như không còn tồn tại nữa vậy.

Càng khiến Tiêu Phàm bất an hơn chính là bang Hắc Long chỉ còn lẻ tẻ vài người, không còn tư thái tham chiến mạnh mẽ giống như trước kia.

“Rốt cuộc đã làm sao vậy?”

Tiêu Phàm đưa mắt nhìn Nhện Độc đứng ở phía trước, chờ đợi cô ta cho mình một câu giải thích hợp lí.

Tâm trạng của Nhện Độc dường như không tốt lắm.

Trực tiếp đi lướt qua mặt hắn, ngay cả trả lời cũng không còn tiếp tục sử dụng giọng nói giả khàn khàn khó nghe kia nữa: “Đừng hỏi tôi, anh hỏi trực tiếp bọn họ đi.”

Tổ ba người “Biểu Đặc Phong”của bang Hắc Long đi lên, nhưng bọn họ lại cau mày ảm đạm, Tiêu Phàm nhớ đến thời điểm lúc trước chính mình diệt đoàn của bọn họ thì bọn họ cũng không có biểu hiện dáng vẻ buồn bã mất mát như thế này.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy giọng nói của Tiêu Phàm, Phong Lang đi ở phía trước khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm ở trước mặt, hai hàm răng cắn chặt, run rẩy duỗi hai tay ra, cực kì khong cam lòng nhét vào trong tay Tiêu Phàm đồ vật mình đang cầm trong tay.

Sau đó nhìn thấy trong tay mình không còn gì cả, Phong Lang thở ra một hơi thật sâu, sắc mặt đau khổ.

Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm giác hai tay mình có chút nặng, ở trong tay hắn có một khối linh thạch cùng với một bảng hiệu.

Tuy rằng không biết linh thạch này là cái gì nhưng Tiêu Phàm cực kì hiểu rõ tác dụng của miếng bảng tên này, sau khi nhìn rõ tất cả mọi thứ, tâm trạng của Tiêu Phàm cũng không khỏi trở nên căng thẳng.

“Đây là gì?”

Tiêu Phàm vội vã muốn Phong Lang cho mình một lời giải thích.

“Bang Hắc Long của chúng tôi thất bại.” Phong Lang cúi đầu than thở.

Bạch Y Công Tử đứng bên cạnh nghe thấy Phong Lang chỉ giải thích đơn giản như vậy, trong lòng thấy không vừa ý: “Bang Hắc Long thấy bại? Ngươi có thể nói rõ mọi chuyện hơn không, ngươi có biết là chúng ta chỉ nghe ngươi nói một câu như thế thì đầu óc mơ hồ hay không?”

Phong Lang trầm mặc, dường như có chút khó khăn khi nhớ cề chuyện này.

“Tuy rằng không biết bang Hắc Long của các ngươi đã trải qua chuyện gì, nhưng mọi người chúng ta đều hi vọng ngươi có thể giải thích tỉ mỉ với chúng ta một chút, như vậy thì chúng ta mới có thể hiểu rõ hơn về tình hình cuộc chiến hiện tại, càng có thể xác định được vị trí cùng kế hoạch tác chiến chính xác hơn.” Tiêu Phàm cũng thuận theo đó nói lời bổ sung.

“Được rồi…”

Phong Lang thở dài một lần nữa, cuối cùng nói ra hết những gì bọn họ đã trải qua trong cuộc chiến.

“Trong “Chúng thần di tích chi chiến” lúc trước, bang Hắc Long chúng tôi đã làm một nhiệm vụ đặc thù, cũng từ đó nhận được phần thưởng đặc biệt. Đó chính là đá truyền tin. Có tác dụng nắm giữ thông tin và tình huống của xã khu, đá truyền tin lúc đó có vẻ vô dụng nên chúng ta thậm chí đã muốn vứt nó đi, cuối cùng lại nghĩ đến những cố gắng chúng tôi đã trải qua trong quá trình làm nhiệm vụ, nó vẫn được chúng tôi giữ lại.”

“Sau khi “Chúng thần di tích chi chiến” giới thiệu quy tắc chiến đấu, bang Hắc Long của chúng ta rất nhanh đã nhớ đến nó, cũng ở trong giai đoạn đầu của cuộc chiến, dựa vào sự tiện lợi của nó, nhanh chóng tạo được ưu thế, một đường đi thẳng về phía động, ý đồ dẫn đầu đi tiêu diệt công hội Ngạo Thiên của trận doanh Nhân Loại, làm cho trận doanh Ác Ma của chúng ta có thêm nhiều phần thắng.”

“Lẽ nào bây giờ các ngươi lại bị công hội Ngạo Thiên đánh bại ngược lại?”

“Không, một đường hành động cũng rất thuận lợi, thậm chí lão đại Ác Long còn xé hội trưởng Long Ngạo Thiên của công hội Ngạo Thiên ra.”

“Thế thì vì sao?”

Phong Lang dừng lại một chút, chau mày, dường như không muốn nhớ lại đoạn kí ức này vậy: “Đáng tiếc trên đường chúng ta tiến về phía đông, chiến tuyến kéo quá dài, trúng phải mai phục của lão tặc hội trưởng công hội Tinh Thần vô liêm sỉ kia!”

Bang Hắc Long tiến về phía đông hạ được Ngạo Thiên, tiến triển thuận lợi, không ngờ gặp phải mai phục của Tinh Thần, đâm lén cho một kiếm.

Ác Long bị bao vây, quả quyết chặt đứt hậu hoạn, ngăn cản Hào Quang Tinh Thần, mong muốn có nhiều thành viên bang Hắc Long sống sót, vì “Chúng thần di tích chi chiến” bảo vệ nhiều thêm một phần sức chiến đấu.

Tuy là như thế nhưng trong lúc đó bang Hắc Long và công hội Tinh Thần ác chiến kịch liệt, phá vòng vây cùng với truy kích trên đường, thành viên

liên quân tham chiến nên tổn thất hơn một nửa, nhưng bang Hắc Long tổn thất còn thảm hại hơn nữa, trở về nơi tập hợp chỉ còn sót lại một phần ba.

Nếu không phải có Nhện Độc khôn khéo đến trợ giúp, chỉ huy lẩn trốn, tránh được không ít trận chiến thì với tính cách lỗ mãng của Phong Lang, có lẽ tổn thất sẽ càng nhiều hơn.

Trước khi xuất chinh thì uy phong lẫm liệt, trở về thì tổn tướng hao binh, cũng khó tránh một đám người bang Hắc Long lại ủ rũ như vậy.

Chương 776: Mực

Chương 778: Mực

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tuy nhiên điều quan trọng nhất là Ác Long đầu lĩnh của bang Rồng Đen trong trận chiến này nhất định không có cách nào trở về.

Sau khi biết được chuyện xảy ra với bang Hắc Long bên kia, Tiêu Phàm gãi gãi da đầu, đặc biệt là bị bầu không khí ảm đạm của mấy người bang Hắc Long làm cho ảnh hưởng, tâm trạng của Tiêu Phàm cũng trở nên ảm đạm hơn.

“Cuối cùng xin ngươi hãy nói cho a biết thứ mà ngươi nhét vào trong tay ta là gì?”

Tiêu Phàm lấy viên linh thạch không biết công dụng kia cùng với bảng hiệu có ý nghĩ lớn lao kia hướng về phía Phong Lang hỏi dò.

“Đây là thứ mà lão đại Ác Long đã giao cho ta trước khi ta phá vòng vây, đại ca dặn ta nhất định phải giao nó vào tay của ngươi, bảng hiệu, ngươi hẳn đã biết rồi, còn khối linh thạch này là thu hoạch của bang Hắc Long chúng ta nhận được sau khi thực hiện một nhiệm vụ khác, tên của nó là đá ghi âm, có tác dụng lưu lại lời nói của người sử dụng. Ta nghĩ trong này có lẽ là những lời mà lão đại Ác Long muốn nói với ngươi, dù sao thì đại ca…”

Phong Lang nói đến đây thì không thể nói tiếp được nữa, chỉ là cầm lấy đá ghi âm ở trong tay của Tiêu Phàm, dễ dàng khởi động nó.

Giọng nói thô lỗ truyền đến từ bên trong linh thạch, nhữn người của bang Hắc Long đang ở đây nghe thấy giọng nói của người đàn ông này một lần nữa thì cảm thấy có chút đau lòng…

"Này, Mệnh Phàm. Thời điểm khi cậu mở đá ghi âm này ta thì tôi đã bị lũ vô lại công hội Tinh Thần ám toán trên chiến trường. Thất bại như vậy nên tôi cũng không có gì để nói nhiều. Thời điểm lúc trước cậu giúp bang Hắc Long chúng tôi âm thầm giao dịch, tôi đã đồng ý một điều kiện của cậu chính là thời điểm sau này phát sinh chiến tranh thì chúng tôi sẽ giúp cậu một tay. Khi đó ước hẹn, bang Hắc Long của chúng tôi sẽ hổ trợ, chỉ có điều bây giờ ta không thể giao bang Hắc Long hoàn chỉnh cho cậu. Thế nhưng chỉ cần là những nhân mã của bang Hắc Long thoát khỏng vòng vây lần này, bọn họ đều sẽ nghe theo sự chỉ huy của cậu. Tôi biết yêu càu này của tôi vô cùng ngang ngược, nhưng cậu cũng biết, từ trước đến giờ tôi là người ngang ngược luôn làm theo ý mình. Xin cậu đừng vì chuyện của tôi mà để Tinh Thần chó má ở trong lòng mà rối loạn kế hoạch tác chiến của chính mình, bởi vì báo thù cho tôi ở trong trận chiến này không có bất kì ý nghĩa gì. Tôi chỉ muốn cậu dẫn dắt bọn họ đạt được chiến thắng lần này, thay đổi những kẻ tự cho là đúng kia, cho dù chúng tôi thất bại ở đây cũng không ảnh hưởng đến cái nhìn của người đời! Để bọn họ những kẻ mềm yếu kia nhìn thấy trận doanh Ác Ma của chúng ta dẻo dai như thế nào. Bây giờ cuộc chiến này thắng lợi hay thất bại, xem ra toàn bộ đều do chính cậu quyết định…"

Người bang Hắc Long không nói gì, cúi đầu bóp chặt nắm đấm, nước mắt của những con người này chảy ngược vào trong lòng.

Khi Phong Lang ngẩng đầu lên một lần nữa, ánh mắt liền nhìn thẳng về phía Tiêu Phàm.

Sau đó càng nhiều ánh mắt khác đồng thời tập trung ở một điểm, bất kể là Liệp Đoàn Truy Phong hay là Bá Vương Hoa, hay Huyết Tinh Ma Thuật Xã, hay bang Hắc Long, lúc này tiêu điểm đều tập trung đến trên một người…

Những người chơi trình diện theo kế hoạch không nhiều, nhưng Tiêu Phàm biết đây đã là tất cả.

Phần không nhiều này so với tất cả, làm cho trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy nặng nề trước nay chưa từng có, đặc biệt dưới nhiều ánh mắt ở đối diện, Tiêu Phàm dồn dập thở dốc.

Bán Trường Miên sau khi hắc hóa bị người đàn ông thần bí đánh bại dưới kiếm, Tuyết Dạ bị Hoa Nguyệt đuổi bắt khó tự thân đảm bảo, A Hoa Tỷ chôn thây trong vòng vây của Chiến Minh, Tiểu Sửu Hoàng khư khư cố chấp cũng bị kẻ địch tầng tầng vây quanh, bang Hắc Long một mình thâm nhập trúng phải mai phục tổn thất nặng nề, Ác Long cũng là vì chặt đứt hậu hoạn mà hi sinh tại chỗ…

Vì sao lại biến thành như vậy?

Trong kế hoạch không phải sau khi mọi người tập hợp sẽ bàn bạc kĩ càng hay sao!

Tại sao vừa mới tập hợp thì thế lực của phe ta đã tổn thất lợi hại đến mức này rồi?

Giao phó toàn bộ trọng trách cho ta.

Ta chỉ là một người chơi bình thường thì làm sao có thể xoay chuyển được cuộc chiến này, để tất cả cải tử hồi sinh đây?

Tiểu Sửu Hoàng! Tự anh trở về chỉ huy Huyết Tinh Ma Thuật Xã của anh đi! Còn Ác Long nữa, anh dựa vào cái gì mà muốn tôi tiếp nhận mớ hỗn loạn của anh chứ!

Tay Tiêu Phàm nắm chặt bảng hiệu có chút run rẩy, thở dốc cũng biến thành thở gấp nặng nề.

Bỗng nhiên trong đầu truyền đến một cơn đau đớn, hai mắt Tiêu Phàm tối sầm lại, thân thể loạng choạng muốn ngã!

Dưới tình thế cấp bách, Tiêu Phàm rút Frostmourne ra chống đỡ xuống mặt đất, sau đó ngồi xổm xuống.

Đáng chết, thời điểm như thế này, tại sao tật xấu này lại đến nữa!

Rõ ràng đã nhiều năm rồi không tái phát, vì sao gần đây lại xuất hiện nhiều lần đến như vậy.

Hổ Nữu phát hiện tất cả mọi người ở đây đều kí thác mong đợi đến trên người của Tiêu Phàm, lại nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Phàm lúc này, bỗng cảm thấy đồng tình.

Phàm muội muội bị nhiều người xem trọng như vậy, cảm giác trên người gánh vác trách nhiệm nặng nề, nhất định sẽ cảm thấy không được tốt lắm.

Đúng lúc này, Hổ Nữu cảm thấy trọng tâm của Tiêu Phàm bất ổn, lảo đảo hướng xuống đất, trong lòng hoảng hốt, chính mình muốn tiến lên đỡ, không ngờ Tiêu Phàm dựa vào trụ kiếm của mình để ổn định lại.

Phát hiện Tiêu Phàm không bị ngã chổng vó,lúc này Hổ Nữu mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm oán giận.

Làm cái gì vậy chứ, hù chết người ta, đứng cũng không đứng vững được.

Có điều khi Tiêu Phàm mở mắt ra một lần nữa, Hổ Nữu lại bị dọa lui về sau một bước.

…

Trong phòng giam nhỏ nào đó của Cục Quốc An, Số 0 đang ngồi trong đó uống cà phê.

Nhìn chằm chằm vào màn hình trực tiếp trong thời gian dài, cho dù là hắn ta cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Từ sau khi Ác Long ngã xuống trước mặt Hào Quang Tinh Thần, màn hình trực tiếp vẫn luôn đuổi theo tàn đảng của bang Hắc Long, đi tới chiến trường ở phía Bắc.

Đoàn người đứng yên, không biết đang nói cái gì, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn ra, đám ác ma này đang kí thách hi vọng lên trên người của Lich King Mệnh Phàm.

Mà ngay vào lúc này, Mệnh Phàm bỗng nhiên ngã xuống, dựa vào thanh Frostmourne, khổ sở chống đỡ cơ thể của mình, làm cho mọi người nhìn mà không hiểu vì sao.

Đạo Bá lập tức điều chỉnh lại màn ảnh, làm cho khuôn mặt của Mệnh Phàm xuất hiện, mà lúc này Tiêu Phàm mở hai mắt ra, con ngươi đen tối đến cực điểm, làm cho mọi người chợt cảm thấy quỷ dị.

Nó cũng không phải là loại màu đen có thể phản chiếu được ánh sáng lộng lẫy của thế giới bên ngoài giống như là trước kia, mà là một màu đen thuần túy như chứa đựng hắc ám.

Giống như là bút đen dính mực chấm lên trên giấy, mực nước từ trung tâm lan ra bốn phía xung quanh vậy, mất đi linh tính đặc hữu của hai mắt, cực kì đen tối tĩnh mịch.

Cũng may trạng thái này không kéo dài bao lâu, trong lúc hoảng hốt đó, mực đen đã nhanh chóng biến mất, giống như chưa từng tồn tại, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ trong suốt.

Coi như khán giả đối với hiện tượng kì lạ trong mắt Tiêu Phàm có hơi chú ý thì trong đầu cũng chỉ xuất hiện những suy đoán như "Kỹ năng? Pháp thuật?", sau đó không tiếp tục để ý nữa.

Mà lúc này bên trong phòng tối Số 0 đang he hé đôi mắt bình thường vẫn híp híp của mình, trong ánh mắt lộ ra thần thái hưng phấn.

"Hình như… tình lại hơi nhanh…"

Số 0 hít hít mũi một cái, cà phê trong chén hình như càng thơm hơn…

Tiêu Phàm không phát hiện ra trong mắt mình vừa xuất hiện màu đen như mực, chỉ thoáng qua rồi biến mất. Hắn chỉ cảm thấy đầu mình đau như thể bị kim đâm, mạch máu trên trán giật giật, vô cùng gấp rút. Ngay sau đó hắn cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, hoảng hốt không thôi.

Mà tình cảnh của hắn vẫn không có biến chuyển gì, những ánh mắt từ bốn phía tuy không thực nhưng lại giống một tòa núi lớn nặng nề.

Chương 777: Ánh Sáng Trong Bóng Đêm

Chương 779: Ánh Sáng Trong Bóng Đêm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Những cơn gió khô nóng trên hoang mạc thổi tới khiến cho tiếng thở dốc của hắn càng thêm nặng nề.

Tại sao lại là mình? Nếu trận chiến này thất bại, chẳng lẽ mình phải chịu trách nhiệm hoàn toàn sao?

Công hội Ngạo Thiên bị diệt, Chiến Minh, Bang Long Hổ, Hoa Nguyệt Tinh Thần vẫn còn đó, mà lực lượng chiến đấu bên mình lại hao tổn rất nhiều. Lực lượng địch ta chênh lệch nhiều như thế, mình phải làm sao mới thay đổi được tình hình đây?

Thể xác và tinh thần của Tiêu Phàm đều mệt mỏi. Hắn cảm giác mình sắp không trụ được dưới áp lực khổng lồ này nữa rồi, vì thế hắn không tự chủ được nở một nụ cười khổ, cười đến bất lực.

“Hậu bối, cậu dường như gặp phải phiền toái lớn nhỉ?”

Một giọng nói chỉ có Tiêu Phàm nghe được đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

Tiêu Phàm vốn đang sa sút tinh thần cũng không bị giọng nói này dọa sợ, bởi vì hắn biết ai đang nói chuyện, chính là Kiếm Hồn vẫn luôn ở trong thanh kiếm Frostmourne.

“Phiền phức? Có cái gì phiền phức chứ? Chỉ là tuyệt cảnh thôi mà…”

“Tuyệt cảnh, từ ngữ rất quen thuộc nhỉ.”

Kiếm Hồn tựa như nhớ lại cái gì đó, giọng điệu có chút mờ mịt.

“Trước đó đã đối mặt với tình cảnh tương tự lúc xảy ra đại hỗn chiến trong trận doanh rồi, tuy nhiên lúc đó vô tình có được ma kiếm, mà tôi bây giờ thì lại không có gì…”

Tiêu Phàm yếu ớt nói, vô cùng đau lòng.

Kiếm Hồn nghe xong, trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng mở miệng: “Nếu như cho cậu một cơ hội để chiến thắng, cậu có nguyện ý trả giá lớn để đổi lấy cơ hội này không? Cho dù cơ hội này không có nghĩa là cậu sẽ thắng lợi hoàn toàn, thậm chí thất bại có thể khiến cậu mất đi cả tôi…”

“Cơ hội?”

“Đúng, cơ hội?”

“Tôi không thấy…”

“Nếu như tôi có thể cho cậu cơ hội, cậu có dám đánh đổi không?”

[Hệ thống nhắc nhở: Bạn có muốn tiếp nhận nhiệm vụ “Ánh Sáng Trong Bóng Đêm” của Kiếm Hồn hay không?”]

[Tên nhiệm vụ: Ánh sáng trong bóng đêm]

[Cấp nhiệm vụ: Quỷ]

[Mục tiêu của nhiệm vụ: Chiến thắng bóng ma trong đáy lòng?]

[Điều kiện để mở nhiệm vụ: Tất cả các vũ khím kỹ năng thiên phú, kỹ năng danh hiệu, sở trường thân sĩ, tất cả các kỹ năng và vật phẩm cấp thấp được ma quỷ coi trọng,…]

[Hình phạt khi thất bại: ? ? ?]

[Phần thưởng khi hoàn thành: ? ? ?]

[Chú thích: Giao dịch với ác ma, nguy hiểm càng cao lợi ích càng lớn.]

“Đây là cái gì?”

Tiêu Phàm chưa bao giờ thấy nhiệm vụ nào cứ thế mà phát động như vậy, hơn nữa nhiệm vụ này còn có cấp bậc là "Quỷ", cấp bậc đặc thù.

Quỷ có nghĩa là không thể nào đo được, có lẽ nhiệm vụ này trở nên quỷ dị là do chính bản thân nó.

Điều khiến cho người ta kinh hãi nhất chính là muốn tiếp nhận nhiệm vụ thì phải trả giá rất lớn, cực kỳ lớn.

Nếu như Tiêu Phàm đánh đổi những thứ kia để thực hiện nhiệm vụ, vậy về sau bên người hắn chỉ còn lại tuyệt kỹ của Thục Sơn Phái.

Nếu như thế mình có khác nào người chơi bị xóa trắng acc trong Tân Sinh đâu?

"Đây là lực lượng còn sót lại của Tông đồ dị giới bám vào trên ma kiếm. Cậu chỉ cần nỗ lực tế phẩm liền có thể mở ra được cửa của vực sâu để cậu đi qua. Nếu nhưu thành công thu hoạch được uy năng dị giới, có lẽ có thể thay đổi được tình trạng của cậu bây giờ."

"Tế phẩm? Cửa của vực sâu? Uy năng dị giới?"

Tiêu Phàm lần lượt lọc lại những thông tin bị trò chơi che giấu trong đầu mình lần nữa những vẫn chẳng hiểu gì cả.

"Đúng vậy, ta cũng là tế phẩm, sau khi giúp cậu mở ra cửa của vực sâu, ta liền dùng hết lực lượng còn lại để biến mất. Chuyện còn lại chỉ có thể dựa vào chính cậu, cậu có nguyện ý thử liều lĩnh một phen không?"

Đây rốt cục là nhiệm vụ gì, giới thiệu nhiệm vụ cũng không rõ ràng, phương thức phát động cũng khó hiểu, muốn tiếp nhận nhiệm vụ phải trả giá vô cùng lớn, còn có khí tức nguy hiểm lờ mờ phát ra…

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm có chút sợ hãi, bắt đầu suy nghĩ chi bằng mình rút lui.

"Ta nghĩ, chỉ có thông qua thí luyện lần này, cậu mới có thể tự tay thay đổi kết quả của chiến tranh lần này, rất nhiều người vẫn đang chờ cậu hành động…"

Rất nhiều người đang đợi mình.

Tiêu Phàm hơi ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua bốn phía, phát hiện ánh mắt những người kai vẫn chưa hề rời đi, vẫn tập trung trên người hắn.

Tiêu Phàm chợt buồn bã, sau đó lại bình tĩnh lại.

Hắn nhìn ghi chú nhiệm vụ một lần nữa, đau khổ cười một tiếng: "Mình dường như chẳng còn lựa chọn nào khác. Cái trò chơi này thật sự con mẹ nó, mình chẳng thích cảm giác được người khác kỳ vọng chút nào…"

"Cậu chắc chắn chứ?"

"Tôi cảm thấy tôi nên hỏi ông câu này mới đúng. Nếu tôi đáp ứng, cùng lắm chỉ là thực lực của tôi bị tổn thất nghiêm trọng. Còn nếu như ông chấp nhập, ông sẽ mãi mãi tan biến khỏi mảnh đất trời này đấy."

"Ta vốn đã chết rồi, bây giờ cũng chỉ là một hơi tàn, nếu như còn có thể làm một chút cống hiến cho trận doang Ác Ma thì đây chính là vinh hạnh của ta."

"Lợi hại, quả không hổ là anh hùng của trận doanh Ác Ma, Hiriston!"

"Cậu cũng không tệ, hậu bối của ta!"

Trong khi nói chuyện, Tiêu Phàm đưa ngón tay hướng về chữ tiếp nhận, cũng chính đẩy bản thân vào trong bóng tối vô tận…

Bên ngoài sân…

"Công hội Tinh Thần không hổ là công hội có thực lực cường đại nhất trong số các công hội lớn trong thế giới võng du, những người mạnh nhất công hội Tinh Thần cùng nhau xuất trận, đến cả thủ lĩnh Ác Long của Bang Hắc Long cũng dễ dàng ngã ngựa!"

Crimson Rose ngồi trên đài hội nghị chậm rãi nói. Đối với phần đông người xem mà nói, những người mạnh nhất công hội Tinh Thần khiến cho Ác Long mất mạng thực sự khiến cho họ cảm thấy phấn chấn lòng người!

“Những người còn lại của Bang Hắc Long sức cùng lực kiệt phá vây, rốt cục cũng có thể chạy thoát, nhưng tổn thất nặng nề như vậy, đến chiến trường phía Bắc, lực lượng chiến đấu cũng chẳng còn nhiều.”

“Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau, Bang Hắc Long tiến về phía đông viễn chinh, công hội Tinh Thần mượn cơ hội mai phục, chiêu này có thể nói là rất tuyệt. Mà Bang Hắc Long đại diện cho phần lớn lực lượng chiến đấu của trận doanh Ác Ma. Bây giờ bị mai phục khiến cho lực lượng bị tổn thất nghiêm trọng, trận chiến này chỉ sợ trận doanh Ác Ma chẳng còn hy vọng gì nữa.”

“Ơ? Đám người còn sót lại của Bang Hắc Long đang dừng lại kìa. Bọn họ thế mà lại tụ lại một chỗ với Lich King Mệnh Phàm, lẽ nào bọn họ đang tính toán kế hoạch gì sao?”

“Xem tình hình hiện tại, đám người Bang Hắc Long dường như đang mong chờ Lich King Mệnh Phàm dẫn đầu bọn họ Đông Sơn tái khởi sao? Có điều hiện giờ trận doanh Ác Ma đã mất, cứ coi như Lich King Mệnh Phàm còn sống đi nữa thì sao? Thay đổi chiến cuộc cũng không phải chuyện dễ dàng gì!”

“Thân là một chuyên gia tình báo, Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, đối với vấn đề này ngài có ý kiến gì không?”

Từ sau khi Bang Hắc Long giao chiến với công hội Tinh Thần khiến cho Ác Long ngã xuống, ống kính trên màn hình vẫn theo sát Phong Lang đang dẫn đầu đám người còn sót lại của Bang Hắc Long đi về chiến trường phía bắc.

Ống kính trực tiếp hướng về đám người bên cạnh Tiêu Phàm. Mặc dù số lượng người không tính là ít, nhưng tổng thể vẫn khiến cho người ta cảm thấy một loại cảm giác tồi tàn rách nát.

Phong Ma Tiểu Xích Lang rất muốn nói với mọi người đến giờ khắc này gã vẫn tin tưởng Mệnh Phàm, nhưng khi microphone được đưa tới trước mặt gã, gã đột nhiên cảm thấy có chút bất lực.

Gã là một con người lý trí, hơn nữa còn là một tình báo bậc nhất. Đến thời điểm này, gã tất nhiên đã nhìn ra được thế cục thắng thua trên chiến trường.

Muốn gã nói gã còn tin tưởng trận doanh Ác Ma rồi cũng sẽ thắng lợi mà thôi dường như có chút mù quáng.

Phong Ma Tiểu Xích Lang chợt nhớ tới lời nói đã nói cùng Ác Long trên Tụ Mạc Nhai ngày hôm ấy, đột nhiên cảm thấy nhiều khi mê tín cũng rất tốt, đặc biệt là khi nghe đến đoạn Quân đoàn Sói Lẳng Lơ đã hò hét để trợ uy cho Tiêu Phàm, Phong Ma Tiểu Xích Lang cười nhẹ.

Nhưng bây giờ gã đang là bình luận viên cho chiến cuộc, cũng không thể truyền sự mê tín này cho người xem trên hiện trường.

Chương 778: Bản Lĩnh Thật Sự

Chương 780: Bản Lĩnh Thật Sự

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phong Ma Tiểu Xích Lang đang buồn rầu tìm từ ngữ để nói thì phát hiện trên màn hình phát sinh dị tượng, thế là gã nhẹ giọng cười nói: “Xét về mặt hình thức mà nói, trận doanh Ác Ma không hề có chút phần thắng nào, nhưng kết quả vẫn chưa phân định. Bởi vì nơi đó, một người đàn ông thần kỳ vẫn còn đang tồn tại, quan trọng nhất chính là người đàn ông này vẫn luôn là trụ cột tinh thần cho trận doanh Ác Ma…”

Phảng phất như chứng thực cho lời nói của gã, trên màn hình vốn đang xám trắng lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện một ánh lửa nhỏ bé…

Hành động của Tiêu Phàm khiến cho đám người khó hiểu.

Mọi người chờ Tiêu Phàm đưa ra chủ ý, quyết định bước hành động tiếp theo cho các thành viên trận doanh Ác Ma.

Nhưng Tiêu Phàm lại đứng yên lặng một mình, trầm mặc hồi lâu vẫn chưa lên tiếng.

Thậm chí cuối cùng còn trực tiếp chống kiếm mà ngồi xuống, không hề ngẩng đầu lên.

Bên cạnh không có một ai, chỉ có thanh kiếm cô quạnh cắm ở đó khiến cho thân ảnh của Tiêu Phàm có chút lạc lõng.

Bạch Y Công Tử vẫn phe phẩy cây quạt. Từ khi Phong Lang trở về mang theo tin tức Ác Long ngã xuống, hắn ta đã cảm thấy có chút ngột ngạt. Bây giờ thấy Tiêu Phàm ngồi yên không động tĩnh gì, hắn ta càng cảm thấy ngột ngạt khó chịu hơn.

Tiểu Sửu Hoàng kêu bọn họ nghe lời chỉ huy của Tiêu Phàm, Bạch Y Công Tử cảm thấy có chút khó hiểu. Nhưng phàm là mệnh lệnh của Tiểu Sửu Hoàng, hắn ta không có đủ can đảm để chất vấn. Hơn nữa trận chiến ở trận doanh Thú Nhân, chuyện Tiêu Phàm lấy một địch bốn vẫn còn khắc sâu trong lòng hắn ta. Vì thế hắn ta thầm nghĩ trong lòng, cứ coi như là trong chúng thần di tích chi chiến phải nghe theo mệnh lệnh của Tiêu Phàm cũng không hẳn là không thể.

Nhưng sau khi nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Tiêu Phàm, ý nghĩ trong lòng Bạch Y Công Tử liền thay đổi.

Yếu đuối như vậy thì làm sao đảm nhiệm được trọng trách lớn. Mà hắn vẫn luôn im lặng, không biết là đang suy nghĩ điều gì trong lòng.

Bạch Y Công Tử thực sự chờ đợi đến độ hơi mất kiên nhẫn, đang muốn tiến lên chất vấn Tiêu Phàm một phen, ý muốn khuyên Tiêu Phàm nhanh chóng hành động, chớ có ở đây mà giả thần giả quỷ, không ngờ lúc này lại phát sinh dị biến!

Lạnh?

Sao bỗng lại lạnh như vậy?

Ánh mắt vốn đang nhìn Tiêu Phàm của đám người chuyển sang nhìn ngó xung quanh, bởi vì bọn họ cảm nhận thấy rõ nhiệt độ xung quanh đang dần dần giảm xuống.

Nhưng đây là hoang mạc, tại sao lại có hiện tượng này?

Đợi đã. Đây là…

Ngay sau đó, đám người rốt cục cũng phát hiện ra nguồn gốc của dị tượng, có một tầng sương mỏng đang dần dần tràn ra ngoài từ thanh kiếm Frostmourne của Tiêu Phàm đang cắm trên đất.

“Phàm ca? Anh đang làm gì thế?” Tịch Dương nói ra nghi vấn trong lòng mọi người.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn không trả lời bọn họ, bởi vì không khí lạnh xuất hiện xung quanh không phải xuất hiện để xâm nhập vào cơ thể đám người mà là để đóng băng toàn bộ cơ thể của Tiêu Phàm.

Hơi nước không ngừng ngưng tụ trên người Tiêu Phàm, trên người Tiêu Phàm, băng ngưng kết ngày càng nhiều, càng kết càng dày. Trong nháy mắt, Tiêu Phàm bị đông thành một cục băng lớn.

“Miên Miên, đây là em dạy hắn à?”

Hổ Nữu đột nhiên hỏi một câu. Bởi vì cô thực sự không rõ hiện giờ Tiêu Phàm đang làm cái gì.

Miên Miên được Bán Trường Miên ôm vào trong ngực, hai mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, khó hiểu lắc lắc cái đầu nhỏ.

Nhưng vẫn chưa hết, băng phong trong băng tinh to lớn trên thân Tiêu Phàm đang không ngừng nhạt dần cho đến khi biến thành màu xám không chút sức sống…

Nhìn màu sắc không rõ này, mọi người bắt đầu cảm thấy bất an trong lòng.

Ngay sau đó, hai chữ “Mệnh Phàm” màu đỏ trên đầu Tiêu Phàm trực tiếp vỡ vụn, hóa thành hạt nhỏ rồi tiêu tán trong gió.

Mọi người còn chưa hiểu rõ đầu đuôi sự việc ra sao, danh hào “Nhã Sĩ Cô Độc” của Tiêu Phàm hiện lên trên đỉnh đầu hắn rồi trực tiếp vỡ vụn.

Sau một khắc, một đôi súng lục ổ quay cũng hiện lên rồi biến thành tro bụi. Ngay sau đó, thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm vốn có đặc tính không bao giờ bị tổn hại cũng biến thành tro tàn trước mặt mọi người.

Cứ như vậy, từng hình ảnh khiến cho người ta kinh hãi đang không ngừng hiện ra…

Lúc này bên trong Tân thủ thôn nào đó của trận doanh Ác Ma, Arista đang cúi đầu ngắt lấy nhánh cỏ nuôi gia súc mà mình nhọc nhằn khổ sở trồng được trên mảnh đất khô hạn này.

Vừa ngắt, vừa suy nghĩ xem mình nên lấy lòng vị "mĩ nhân cừu" kia như thế nào, tâm tình vô cùng vui sướng.

Chợt, Arista nhướng mày, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời phương nam, nơi có chòm sao Bạch Dương.

Ngay sau đó, lòng Arista run lên, ánh sáng lóe lên chói mắt trong chốc lát rồi lại lụi dần, trở nên vô cùng ảm đạm, tựa như chưa từng có một chút ánh sáng nào trên không trung…

Hiện tượng vô cùng quỷ dị khiến cho đám người chấn kinh đến nỗi không nói ra lời. Bọn họ không biết thứ gì đã vỡ vụn trên không trung, càng không biết chuyện này rốt cục là chuyện gì, chỉ cảm thấy khối băng trong sân đang khong từng tỏa ra khí lạnh khắp bốn phía khiến cho đáy lòng bọn họ lạnh lẽo.

Cuối cùng cũng không còn cảnh tượng mọi vật vỡ vụn nữa, hiện trường cũng trở nên tĩnh lặng hơn, nhưng trong lòng đám người ở đây không hề yên ổn.

Chuyện xảy ra trước mắt tuy bọn họ không hiểu rõ ngọn ngành nhưng lại có thể thấy được thân thể của Tiêu Phàm bị đóng băng đến nỗi tái nhợt không còn chút sức sống nào.

Chết rồi?

Bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ.

Giờ phút này ai cũng trở nên luống cuống.

Trong lúc bọn họ chuẩn bị làm loạn vì tâm tình không yên thì một đốm lửa đỏ rực sáng lên bên trong khối băng, le lói trước ngực Tiêu Phàm, phảng

phất như có thể bị tắt bất cứ lúc nào. Ánh lửa yếu ớt chiếu lên khối băng trong suốt, trong rất tà mị.

"Đây là… cái gì?"

Rất nhiều người nói ra nghi vấn trong lòng, nhưng không ai có thể trả lời.

Tuy nhiên bọn họ lờ mờ cảm thấy, nếu như đốm lửa đỏ nho nhỏ này bị dập tắt thì người đang bị đóng băng sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại được nữa…

"Đây? Chuyện gì thế? Mệnh Phàm sao lại bị đóng băng?"

Tiêu Miêu nhìn chuyện xảy ra với Tiêu Phàm kinh hô: "Hơn nữa bên trong khối băng này lại có một đốm lửa nhỏ, thật thần kì!"

"Giả thần giả quỷ!"

Crimson Rose bất mãn mắng, bởi vừa rồi cô ta cũng bị dị biến phát sinh trên người Tiêu Phàm dọa cho phát sợ.

"Xem ra Mệnh Phàm hắn biết bản thân không có cơ hội chiến thắng liền gặp dịp thì chơi một phen thôi. Tuy nhiên dáng vẻ vừa rồi của Tiêu Phàm giống như tự phế võ công của mình. Chẳng lẽ lúc này hắn lại chủ động từ bỏ, chờ ta phán quyết? Nếu như vậy, cũng coi như là hắn thức thời. Dù sao chỉ với chút bản lĩnh con con, ngoài việc mê hoặc tâm tư thiếu nữ ngây thơ thì còn có thể làm gì?"

Tiểu Miêu không đồng ý với quan điểm của Crimson Rose. Trong trận doanh Thú Nhân tận mắt thấy Tiêu Phàm dục hỏa trùng sinh, cô luôn cảm thấy bây giờ có dị biến trên người Tiêu Phàm, chắc chắn sau đó sẽ có chuyện gì đó xảy ra nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng cô cũng không chắc chắn lắm, thế là quyết định hỏi Phong Ma Tiểu Xích Lang bên cạnh: "Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, kiến thức của ngài rộng rãi, ngài có thể nói một chút phán đoán của ngài cho mọi người cùng biết được không?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang đâu có biết chuyện gì xảy ra trên chiến trường chỗ Tiêu Phàm đâu, hắn ta chỉ có thể làm bộ suy đoán lung tung: "Ai biết được? Dù sao Mệnh Phàm luôn là kẻ quỷ kế đa đoan. Lần đầu tiên hắn xuất hiện ở giải thi đấu PK biểu diễn Tân Sinh, một kiếm thần thánh đánh bại Tịch Dương, khiến cho mọi người không thể đoán được thực lực của hắn. Trong đại loạn ngoài thành Arista tại trận doanh Thú Nhân, có người đồn rằng đã thấy được dáng vẻ phi thăng độ kiếp của Mệnh Phàm. Gần đây nhất, hắn bị vây trong thành Frya của trận doanh Tinh Linh, Mệnh Phàm chỉ dùng một pháo là có thể chạy trốn, hơn nữa sau khi chạy trốn, hắn lại trở lại oanh sập đại bản doanh mà công hội Tinh Thầm khổ tâm dựng lên. Vì thế ta cảm thấy, có vẻ như tình trạng không tốt của bản thân trong "Chúng thần di tích chi chiến" này là thời điểm thích hợp để thể hiện bản lĩnh thật sự của bản thân."

Chương 779: Chỉ Là Bóng Tối

Chương 781: Chỉ Là Bóng Tối

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thực lực của Tiêu Phàm như thế nào, thân là một tình báo, Phong Ma Tiểu Xích Lang tương đối hiểu rõ. Sở dĩ hắn nói như vậy chỉ là để ứng phó với cục diện trước mắt.

Nhưng hắn ta không biết, đối với những người không hiểu rõ Tiêu Phàm, họ hoàn toàn tin những lời mà Phong Ma Tiểu Xích Lang bịa ra.

Đúng vậy, cho đến nay, chính bản thân bọn họ cũng biết được thực lực của Lich King Mệnh Phàm. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, lại phát hiện dường như họ chưa hề được chứng kiến dáng vẻ ra tay nghiêm túc của Lich King Mệnh Phàm.

Bản lĩnh thật sự của Lich King Mệnh Phàm rốt cục là như thế nào?

Nghĩ tới đây, khán giả nhìn lại khối băng vẫn ngồi yên bất động kia, cách xa như vậy dường như cũng có thể cảm nhận được khí lạnh tỏa ra…

Tân Sinh không ngừng phát triển, các server trên thế giới cũng bước vào Chúng thần di tích chi chiến, giống như phục vụ quốc gia, chiến tranh bất bình đẳng nổi lên ở khắp các server.

Mà nơi đầu tiên nổi lên chiến tranh chính là server Hoa Kỳ, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt.

John ngồi trên ghế salon xem chương trình chiếu trên TV, vô cùng thảnh thơi. Âm thanh nhai khoai tây chiên không ngừng phát ra.

"Rốt cục là anh thiết kế cái gì ở trong game thế?"

Arthur lao ra từ trong máy chơi game, cấp tốc chạy đến trước mặt John, đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay hắn ta, thô bạo tắt TV.

"Này! Arthur cậu làm gì thế? Tôi đang xem đến đoạn gay cấn mà…"

John thấy Arthur chen ngang việc xem TV của mình thì vô cùng bực mình, hét lớn. Nhưng thấy sắc mặt âm trầm của Arthur thì giọng nói của hắn ta dần dần trở nên ngày càng nhỏ.

"Sao thế, bảo bối của tôi, bây giờ cậu không phải là đang tham gia Chúng thần di tích chi chiến trong Tân Sinh hay sao? Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ cậu thua rồi?"

"Không! Hiên giờ đang là giai đoạn gay cấn của trận chiến, sắp kết thúc rồi!"

"Thế sao trong giờ khắc mấu chốt này cậu còn rời khỏi trò chơi làm gì?" Nghe thấy Arthur giải thích, John có chút khó hiểu.

"Bởi vì tôi cần anh cho tôi một lời giải thích! Tôi thực sự không hiểu anh thiết kế cái gì trong game nữa."

"Cậu đang nói đến Chúng thần di tích chi chiến à? Lần trước chẳng phải tôi đã nói với cậu, trận chiến này bên ngoài thì có vẻ là thiết kế để chèn ép đám người không bình thường của trận doanh Ác Ma, nhưng thực chất là để lập uy cho cậu tại server Hoa Kỳ. Cậu thử suy nghĩ mà xem, chỉ cần cậu dẫn dắt đám người của trận doanh Ác Ma ở server Hoa Kỳ lấy ít địch nhiều,

dành được thắng lợi cuối cùng, như vậy về sau uy danh của cậu trong server Hoa Kỳ của Tân Sinh nhất định sẽ như mặt trời ban trưa!"

"Tôi không nói về cái này! Nhưng đối với lời giải thích của anh tôi cũng rất nghi ngờ!"

"Bảo bối, cậu nói vậy tôi sẽ rất đau lòng, nói thế nào thì tôi cũng là người thân duy nhất của cậu trong cái thế giới này mà! Sao thế? Bảo bối, cậu đừng có bày ra dáng vẻ ghét bỏ như vậy chứ? Người làm ba như ta thật dự đau lòng! Được rồi, được rồi, cậu mau nói tôi nghe, rốt cục là có chuyện gì?"

"Ánh sáng trong bóng đêm là cái gì?"

Nghe thấy cụm từ này, tròng mắt John hơi híp lại, ẩn chứa một chút giảo hoạt: "Sao thế? Cậu phát động nhiệm vụ này rồi?"

"Không!"

"Cũng đúng, cậu không thể nào phát động được nó. Tuy nhiên sao cậu lại biết chuyện này?"

"Bởi vì trong đội ngũ của chúng ta có người phát động được cái nhiệm vụ chết tiệt này!"

"Ồ? Cậu mau nói tôi nghe một chút!" John trở nên hưng phấn trong nháy mắt.

"Hắn phế bỏ! Phế bỏ hoàn toàn, mặc kệ là thực lực hay tinh thần…"

"Ừ, chính xác là phải làm như vậy."

John yếu ớt thở dài, tựa như có chút tiếc hận.

"Anh lẽ nào không nên giải thích cho tôi một chút sao?"

"Trước đó không phải tôi đã nói, lúc ta thiết kế trận doanh Ác Ma trong Tân Sinh có để lại rất nhiều trứng màu hay sao, "Ánh sáng trong bóng đêm" chính là một trong số đó."

“Anh cũng biết, điều tôi muốn nghe không phải là điều này!”

“Ầy, được rồi. Trong mỗi trận doanh Ác Ma của từng server đều có nhiệm vụ truyền thuyết, thông qua đó thu hoạch vũ khí truyền thuyết, mà thanh vũ khí truyền thuyết này rất đặc biệt. Lấy bối cảnh của trò chơi mà nói thì đó chính là vũ khí của dị giới. Tuy nhiên nếu dùng nguyên lý thiết kế để giải thích thì bọn chúng chính là chìa khóa để mở nhiệm vụ “Ánh sáng trong bóng tối””.

Nói đến đây, ánh mắt John bỗng trở nên âm lãnh.

“Mặc dù nhiệm vụ này có tên là “Ánh sáng trong bóng tối”, nhưng nếu đối với người thiết kế như tôi mà nói, nhiệm vụ này chỉ toàn bóng tối, về phần ánh sáng, gần như là không tồn tại.”

“Lời này của anh là có ý gì?”

“Đầu tiên, để tôi giải thích cho cậu điều kiện để mở nhiệm vụ “Ánh sáng trong bóng tối”. Điều đầu tiên chính là phải hoàn thành đực nhiệm vụ truyền thuyết trong trận doanh Ác Ma, thu hoạch được vũ khí truyền thuyết tương ứng với dị giới. Điểm thứ hai chính là người sử dụng phải rơi vào một trang thái bất lực tuyệt vọng đến cùng cực.”

“Rơi vào trạng thái bất lực tuyệt vọng đến cùng cực? Tại sao lại phải như vậy?”

“Bởi vì Ánh sáng trong bóng tối không phải là nhiệm vụ gì đó, mà là một cái bẫy mê người, chỉ có người mang tâm tình tuyệt vọng bất lực mới chấp nhận sự dụ hoặc của khí linh, cam tâm tình nguyện tiếp nhận nhiệm vụ này. Đương nhiên, người thiết kế là tôi cũng hiểu rõ khí linh. Những người chơi ngu ngốc dễ bị lừa kia sẽ phải trả giá lớn khi tiếp nhận nhiệm vụ này!”

“Trả giá lớn? Tại sao lại phải như thế?”

“Bởi vì tôi muốn người chơi phải có tâm tình được ăn cả ngã về không, như vậy họ mới càng quyết tâm khiêu chiến.”

“Khiêu chiến?”

“Cũng chính là nội dung của nhiệm vụ. Nội dung của nhiệm vụ này không chỉ là chiến đấu bình thường mà là một loại tra tấn tinh thần. Người chơi tiếp nhận nhiệm vụ này sẽ phải trải qua những hồi ức thống khổ nhất trong cuộc đời mình, cho đến khi sụp đổ hoàn toàn mới thôi, Ừ, giống như Địa Ngục Vô Gian vậy, hì hì..”

“Hoàn toàn sụp đổ? Bảo sao lúc tôi chạy đến tên kia không còn chút sinh khí nào, linh hồn thì vẫn còn nhưng tâm đã chết. Tuy nhiên sụp đổ hoàn toàn thì là thất bại đúng không, thế thành công thì sao?”

“Thành công? Là cái gì thế?”

“Ý của anh là gì?”

“Arthur, cậu quên rồi sao? Trước đó tôi đã nói với cậu, tôi vừa chào đời đã không có tình cảm của nhân loại. Biểu hiện bây giờ cũng là do học tập dần dần mà có được, đến nay vẫn chưa hoàn toàn có được. Nội tâm bị tra tấn không ngừng, người chơi nên hoàn thành nhiệm vụ Ánh sáng trong bóng đêm này như thế nào, tôi cũng đang rất mong chờ…”

“Nói cách khác, anh hoàn toàn không thiết kế tiêu chuẩn thành công của nhiệm vụ? Vậy ban thưởng của nhiệm vụ và trừng phạt của nhiệm vụ là gì?”

“Là một người phụ trách thiết kế trò chơi, đương nhiên tôi có thiết kế tiêu chuẩn thành công của nhiệm vụ, chỉ là tôi không rõ điều kiện thành công là gì thôi. Còn về ban thưởng của nhiệm vụ? Nếu hắn có thể mang đến kinh hỉ cho tôi, phần thưởng tất nhiên không ít. Còn về trừng phạt của nhiệm vụ, nếu như thất bại, hắn còn cần phải tiếp nhận trừng phạt sao?”

John nói không sai, một khi “Ánh sáng trong bóng đêm” thất bại, tinh thần sẽ bị dày vò cho đến khi hoàn toàn sụp đổ, cũng chẳng cần thiết kế trừng phạt cho một tên đang thương như vậy.

“Vì sao?”

“Vì sao cái gì?”

“Tại sao lại thiết kế ra Ánh sáng trong bóng đêm?”

“Sở thích thôi”

“Không đúng, anh nhất định dấu tôi điều gì đó! Dựa theo kế hoạch ban đầu của chúng ta, thiết kế trận doanh Ác Ma vốn dĩ không cần những thứ này!”

“Chậc… có thể không nói được không? Tôi thiết kế cái này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến kế hoạch của chúng ta, thật ra chỉ là hứng thú cá nhân của tôi thôi.”

“Anh biết, tôi không thích có điều gì đó mà mình không rõ ràng, bởi vì chúng sẽ ảnh hưởng đến sự tỉnh táo của tôi.”

John nhìn ánh mắt cố chấp của Arthur, cuối cùng cũng thở dài thỏa hiệp: “Được rồi, trước tiên cậu đi kết thúc Chúng thần di tích chi chiến ở server Hoa Kỳ đi, sau đó tôi sẽ nói hết những điều về trận doanh Ác Ma cho cậu, ai bảo cậu là con trai bảo bối của tôi cơ chứ…”

Chương 780: Dòng Chảy Ký Ức

Chương 782: Dòng Chảy Ký Ức

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đây là đâu?

Tại sao mình lại xuất hiện ở đây?

Đắm chìm trong nắng sớm, người đi đường qua lại, trên đường phố xe đi lại không ngừng, lại không hề có một chút ý vị thành phố chen chúc nào.

Mặt trời mọc lên từ hướng đông, sắc trời mờ sáng, đây là cảnh tượng đặc trưng của mùa xuân.

Nhưng khí hậu của nam quốc ấm áp hơi sớm, hai bên đường phố cây cối đã sớm nhú mầm non.

Tiêu Phàm nhìn cảnh tượng này, rốt cục cũng nhận ra đây là đâu.

Quê hương, một cảm giác thân thiết trào dâng, còn có hoài niệm hương vị của quá khứ.

Dường như Tiêu Phàm rất quem thuộc đường phố trước mắt, sở dị nói "dường như" là do ký ức trong đầu hắn đã sớm trở nên mơ hồ.

Lúc Tiêu Phàm đang tự hỏi chỗ này cụ thể là sao, không biết mặt trời đã mọc lên từ lúc nào, đã đến lúc mọi người bận rộn vì đi học đi làm.

Trên phố, người dần dần nhiều hơn, cũng không biết vì sao, ánh mắt Tiêu Phàm dần dần chú ý đến một cậu bé.

Rõ ràng sắc trời vẫn còn rất sớm mà trên mặt cậu bé không hề có chút buồn ngủ nào, chỉ đong đầy nét tươi cười hồn nhiên. Ý cười tươi rói kia dường như có thể lây lan tới tâm tình của những người xung quanh.

Tuy nhiên càng để ý, Tiêu Phàm nhận ra hai mắt của cậu bé…

Nếu chỉ là nhìn qua thì không có gì bất thường, nhưng sắc trời càng sáng rõ, đồng tử của cậu bé liền biến thành màu đỏ rượu mỹ lệ, vô cùng giống mã não sau khi đã được luyện xong, lại có nét giống với màu sắc mê hoặc của rượu nho được ủ lâu năm.

Loại dị tượng này cũng không khiến cho cậu bé trở nên quỷ dị, mà ngược lại khiến cho cậu có thêm linh khí, khiến cho người khác càng thêm yêu thích.

"Ông nội ơi! Nhanh chút!"

Lúc này cậu bé la lên, có vẻ hơi gấp rút.

Tiêu Phàm lần theo ánh mắt của cậu bé nhìn về phía sau, thấy người đi tới, cả người hắn đều trở nên ngây ngốc.

Người đang bước tới tên là Tiêu Ngọc Phong. Nghe cái tên vô cùng văn nhã này, rất dễ khiến cho người ta liên tưởng đến một sĩ tử không màng thế sự,

tiêu dao tự tại. Nhưng Tiêu Phàm biết, người này chỉ là một ông lão thích tán gẫu, bởi người này chính là ông nội của Tiêu Phàm.

Cậu bé kia gọi ông là ông nội, nói như vậy….

Cậu bé kia là hắn sao?

Tiêu Ngọc Phong có hai người con trai, hai người này theo thứ tự là cha của Tiêu Phàm và bác cả.

Bác cả là người ngay thẳng, lại cưới một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ, quan trọng là bác cả không có con.

Nhìn cậu bé gọi Tiêu Ngọc Phong là ông nội, Tiêu Phàm tất nhiên sẽ nghĩ đến bản thân hắn.

Nếu là như vậy, đây chắc chắn là quá khứ.

Bởi vì ông nội Tiêu Phàm đã mất nhiều năm trước, vì thế ông chỉ còn trong ký ức của Tiêu Phàm.

“Khi còn bé mình trông thế này sao?”

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm cậu bé kia, vô cùng tò mò, chầm chậm đi theo, phát hiện ra trên túi sách sau lưng có một tờ giấy nhỏ, nét chữ bên trên vô cùng ngây thơ, kiểu chữ cong vẹo ghi “Năm nhất”.

“Ông nói này Tiêu Phàm, con gấp cái gì? Vội đến trường như vậy, có khi phòng học còn chưa mở đâu.”

Tiêu Ngọc Phong nhìn tiểu Tiêu Phàm đang bước nhanh phía trước phàn nàn không thôi.

“Đấy là ông biết đấy ạ. Hôm qua siêu nhân Cocacola trên TV đã nói, phải làm việc trước người khác một bước mới mạnh mẽ lên được!”

Tiểu Tiêu Phàm hướng nắm đấm về phía Tiêu Ngọc Phong nói, dáng vẻ vô cùng khí phách.

Mà Tiêu Phàm đang theo sát sau lưng thấy cảnh này thì có chút xấu hổ.

Siêu nhân Cocacola? Tiền bối của kẹo que mặt nạ à?

Hóa ra hồi nhỏ mình cũng lanh lợi mồm miệng phết nhờ? Sao bây giờ mình chẳng nhớ gì cả…

Có lẽ, đôi khi chúng ta thật sự không có quyền khinh bỉ những anh bạn nhỏ ngây thơ.

“Cái quỷ gì thế? Cái anime chào hàng cho cocacola rách rưới! Chỉ được cái dạy hư trẻ nhỏ!”

“Chẳng lẽ địa vị của ông nội trong lòng cháu không bằng một tên bán Coca hay sao?”

Nghe tiểu Tiêu Phàm tranh luận với mình, Tiêu Phàm tức đến nỗi dựng thẳng râu.

“Siêu nhân Cocacola không phải là người bán Coca, anh ấy là siêu nhân bắt tội phạm!”

Cứ như vậy, một già một trẻ không ngừng líu ríu cái chủ đề xoay quanh anime quảng cáo cho đồ uống, tuy nhiên Tiêu Ngọc Phong vẫn thỏa hiệp trước ngạo khí của tiểu Tiêu Phàm.

Nhìn Tiêu Ngọc Phong mặt mày ủ rũ trước mặt tiểu Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đứng một bên nhìn bỗn cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Tiểu Phàm, con muốn như thế nào mới hết giận ông nội đây?”

“Vậy sau khi tan học ông nội mua cho con siêu nhân Cocacola mới được không?”

“Lại muốn mua đồ chơi nữa! Đợi chút nữa về nhà cha con lại càu nhàu ông nội! Sao con không học hỏi anh trai con một chút, anh con nhất định sẽ không mua mấy thứ đồ thế này!”

“Vậy ông nội thích con, hay là thích chúa trai như anh trai con?”

Tiêu Ngọc Phong không hề nghĩ ngợi trực tiếp nói: "Đương nhiên là Tiểu Phàm rồi! Anh trai con cái tên đáng ghét kia, ông nội con ghét nhất!"

Anh trai?

À đúng rồi, anh trai.

Anh trai rời nhà đã quá lâu, ấn tượng của hắn đã tương đối mơ hồ…

Quan hệ giữa gia đình và anh trai, ha ha.

Ông nội không phải là ông thích anh trai, chỉ là anh trai vốn dĩ không cần loại tình cảm này từ ông nội.

Phải nói thế nào đây?

Trong ấn tượng của hắn lúc đó, có thể dùng từ "đáng sợ" để hình dung anh trai hắn…

"Vậy là tốt rồi! Vậy sau khi tan học ông nội mua cho con nha!"

"Aizzz, được rồi, thật không biết tên siêu nhân Cocacola kia có gì tốt!"

"Hừ! Ông đương nhiên là không biết! Sau này con cũng muốn giống như siêu nhân Coca, hóa thân thành sứ giả của chính nghĩa, trừng phạt tội phạm!"

"Thôi đi, ranh con! Lấy đâu ra lắm tội phạm cho con trừng phạt như thế, con đừng gây thêm phiền phức cho ông nội là tốt rồi!"

"Con mới không gây thêm phiền phức đâu! Con muốn biểu dương chính nghĩa, trừng phạt tội phạm!"

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ ra oai của tiểu Tiêu Phàm trước mắt thì cảm thấy bất đắc dĩ, không nghĩ tới trước đây mình lại như vậy.

Một già một trẻ trò chuyện một lát ở trạm xe buýt, một chiếc xe buýt lơ lửng ngừng lại.

Tiêu Ngọc Phong dẫn tiểu Tiêu Phàm đi tới, Tiêu Phàm cũng theo sát đi lên.

Trên xe buýt mặc dù không cần chen chúc nhưng người cũng không phải là ít.

Tiêu Ngọc Phong và tiểu Tiêu Phàm do vấn đề tuổi tác nên được nhường ghế ngồi.

Tiểu Tiêu Phàm nhìn cảnh vật không ngừng trôi đi ngoài cửa xe, vô cùng phấn khởi.

Chợt, cậu chuyển hướng cái đầu nhỏ, dùng cặp mặt màu đỏ thắm kia nhìn chăm chú một góc trong xe.

Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt của tiểu Tiêu Phàm, có chút nghi hoặc, thuận mắt nhìn theo…

Chính phủ tăng cường quản lý trong nhiều năm, tình hình an ninh của xã hội đã tốt hơn nhiều. Tuy nhiên cứ coi như có pháp luật áp chế thì cũng khó có thể ngăn chặn triệt để.

Chỉ cần có người trong lòng có ý xấu thì không thể khống chế được, hành vi phạm tội sẽ tự nhiên xảy ra. Mà ăn cắp chính là một trong đó.

Một cánh tay nhỏ dài mảnh mai, lấy thân mình che chắn, như ẩn như hiện, chậm rãi hướng về túi xách của người phụ nữ gần đó.

Tiêu Phàm chau mày, hắn biết cái tên này sắp làm gì sau đó, tuy nhiên trong lòng Tiêu Phàm lúc này không phải suy nghĩ đến những thứ này.

Bỗng một đoạn lưu quang chợt lóe lên trong đầu hắn, sắc mặt Tiêu Phàm bỗng trở nên hoảng sợ, bởi vì rốt cục hắn cũng nhớ ra chuyện này rồi!

Hắn vô cùng bối rối gọi tiểu Tiêu Phàm nhưng hắn lại phát hiện ra mình không thể lên tiếng. Đến cả tay chân cũng không thể động đậy, giống như đang ở trạng thái linh hồn xuyên qua, không thể nào chạm đến người khác.

Đúng lúc này, ngón tay mảnh khảnh linh xảo động đậy, ánh sáng ở ngón tay lóe lên, một lưỡi dao nhỏ bé được kẹp giữa hai ngón tay, bắt đầu lần mò

trong túi xách người phụ nữ!

“Dừng tay! Cái tên trộm cắp này!”

Giọng nói của tiểu Tiêu Phàm rất lớn, trong chốc lát đã thu hút lực chú ý của người trong xe. Nhưng sau khi Tiêu Phàm nghe tiếng hét này, gương mặt đột nhiên trở nên trắng bệch…

Tên trộm đang muốn ra tay ăn cắp bị tiếng hét của Tiêu Phàm dọa cho nhảy một cái, nhanh chóng thu cánh tay đang lần mò trong túi xách của người phụ nữ lại. Dưới tình thế cấp bách, tay hắn vô tình bị lưỡi dao sắc bén kẹp giữa hai ngón tay cứa vào một nhát. Vì tránh bị người khác phát hiện, hắn ta chỉ có thể nhét bàn tay đang bị thương vào túi quần.

Chương 781: Đồ Chơi Đã Đánh Mất

Chương 783: Đồ Chơi Đã Đánh Mất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà tiếng kinh hô kinh động đến mọi người trong xe, tất cả hành khách nhao nhao kiểm tra lại đồ đạc bên người.

Sau khi kiểm tra tài sản tùy thân xong, phát hiện chưa mất mát gì mới thở phào nhẹ nhõm rồi đưa mắt nhìn tiểu Tiêu Phàm đang ngồi bên cửa sổ.

“Kẻ trộm! Kẻ trộm! Hắn ta là kẻ trộm!”

Tên trộm lúc này đang nhìn tiểu Tiêu Phàm với ánh mắt âm lãnh, tiểu Tiêu Phàm vẫn không biết sợ, tay chỉ thẳng vào tên ăn cắp.

Người phụ nữ mang theo túi xách cảnh giác nhìn thoáng qua tên ăn cắp đằng sau rồi nhanh chóng rời ra xa, toa xe khôi phục lại sự yên tĩnh.

Đám người không có hành động gì khiến cho tiểu Tiêu Phàm vô cùng khó hiểu: “Hắn ta là kẻ trộm mà! Tại sao mọi người không bắt hắn?”

Giọng trẻ con non nớt của tiểu Tiêu Phàm bên trong toa xe càng trở nên chói tai, nhưng hành khách trên xe đều quay mặt sang chỗ khác, giả vờ như không biết.

Xã hội bây giờ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Tiêu Phàm dần dần trưởng thành, trong tương lai cũng sẽ dần dần quen với thói đời này, trở nên "thành thục" một cách đầy châm chọc.

Nhưng bây giờ trong đầu cậu bé chỉ toàn là siêu nhân Coca trừng phạt tội phạm, vốn chẳng hiểu được những điều này: "Cháu nhìn thấy hắn ta trộm đồ, vì sao không bắt hắn?"

Tiêu Ngọc Phong nhìn thoáng qua đám người lạnh lùng xung quanh, thở dài một tiếng rồi vươn tay khẽ xoa cái đầu nhỏ của tiểu Tiêu Phàm.

"Ông nội, vì sao bọn họ không để ý đến con, ông tin lời con chứ?"

"Ừ, ông nội tin tưởng con."

"Vậy sao bọn họ…"

"Siêu nhân Coca không tới, bọn họ đều sợ người xấu."

Tiêu Phàm nhớ ra rồi, khi đó chính xác là Tiêu Ngọc Phong đã nói với hắn như vậy.

Nhưng Tiêu Ngọc Phong không hề nói rõ cho tiểu Tiêu Phàm biết, thế giới này vốn chẳng có siêu nhân Coca nào cả…

Đến trạm đầu tiên, tên ăn cắp đã tức hổn hển mà xuống xe.

Sau khi xuống xe, hắn ta đứng từ xa nhì tiểu Tiêu Phàm bên cửa sổ, ánh mắt tràn ngập oán hận.

Bên trong túi quần bắt đầu xuất hiện màu đỏ của máu, tên trộm cảm thấy được đau đớn trên ngón tay, nhanh chóng xoay người biến mất trong đám đông.

Nhớ lại chuyện này, Tiêu Phàm liền nhớ ra sau đó chuyện gì sẽ xảy ra, thế là hắn bối rối xoay người bỏ chạy ra khỏi xe, bởi vì hắn không muốn nhìn thấy cảnh đó nữa.

Bây giờ Tiêu Phàm đang ở trạng thái linh thể, không thể ngắn cản được bi kịch phát sinh lần nữa. Hắn không muốn lại phải chứng kiến chuyện này từ đầu đến cuối.

Không có ai đuổi theo, Tiêu Phàm nahnh chóng phi nhanh trên đường, dốc hết toàn lực để không phải nhìn thấy một già một trẻ này nữa.

Nhưng đây không phải là không gian mà có thể dùng bộ pháp để di chuyển, cảnh đường phố không ngừng trôi đi, sau đó ngày càng trở nên xám xịt, hoàng hôn buông xuống.

“Sao thế? Cậu cho rằng cậu trốn được à?”

“Ai? Ai thế? Rốt cục là ai giở trò quỷ?”

Tiêng nói chuyện nghe rất quen nhưng Tiêu Phàm không thể nhận ra người đó là ai.

Không ai trả lời hắn bởi vì trời lại sáng lên.

Nhìn sắc trời lúc này đã không còn là sáng sớm, mặt trời đã chuyển về phái tây, bầu trởi được bao phủ bởi ráng chiều mỹ lệ.

“Tiêu Phàm, ông nội tới đón con về!”

“Không! Ông nội, sáng nay ông đã đồng ý mua cho con siêu nhân Coca rồi!”

Đừng! Đừng đi! Về nhà đi! Xin hai người!

Tiêu Phàm nhìn con ngươi màu đỏ của tiểu Tiêu Phàm, đau lòng cầu khẩn trong lòng.

“Ài, sao chuyện này con lại nhớ kỹ như thế chứ? Được rồi, chúng ta đi…”

“Dạ!”

Nghe hai ông cháu nói chuyện, Tiêu Phàm thực sự không muốn tiếp tục ở lại, bước chân không ngừng lùi về sau, nhưng không gian lại lần nữa đen lại.

Lúc trời sáng lên lần nữa, trong tay tiểu Tiêu Phàm đã cầm đồ chơi mới.

Tiêu Phàm khẩn trương nhìn bốn phía, hoảng hốt không thôi. Đột nhiên một tiếng nói vô lại giống như một hồi chuông cảnh báo gõ vào lòng Tiêu Phàm khiến cho hắn khẽ giật mình.

“Ôi, thật sự là trùng hợp quá, đây chẳng phải là cậu bạn nhỏ hồi sáng à?”

Một đám lưu manh xuất hiện bên cạnh Tiêu Ngọc Phong và tiểu Tiêu Phàm.

Trong đó có một tên xấu xí với cánh tay bị cuốn băng, nhìn chằm chằm tiểu Tiêu Phàm với ánh mắt oán độc.

“Là mày! Cái tên bại hoại buổi sáng!”

Tiêu Ngọc Phong vội vàng giơ tay bịt kín miệng tiểu Tiêu Phàm, giấu cậu bé ra sau lưng, cảnh giác nhìn mấy người trước mặt: “Các người muốn làm gì?”

“Ai dà, chúng tôi có muốn làm gì đâu? Lão già, hồi sáng trên xe buýt cháu ông chẳng phải rất hung hăng à?”

“Đứa nhỏ không hiểu chuyện, dù sao mọi người cũng không có việc gì, xin phép đi trước được chứ?”

“Ha ha, lão già, ông nói nghe nhẹ nhàng nhỉ. Mọi người không có việc gì? Cháu ông hồi sáng làm hỏng việc kiếm sống của tôi, khiến cho mọi người trong xe sinh ra cảnh giác, cuối cùng tôi không xuống tay được, sau đó tay tôi còn bị thương thành thế này. Ông cũng biết, làm cái nghề này, tay mà bị thương thì coi như thất nghiệp, ông thế mà nói không có việc gì à?”

“Anh muốn thế nào? Tôi có thể trả tiền thuốc men cho anh, đừng làm cháu tôi bị thương!”

Nhìn đám người xông tới, Tiêu Ngọc Phong không ngừng che chắn cho tiểu Tiêu Phàm lùi về phía sau.

“Muốn thế nào, ha ha, tiền thuốc men ông đương nhiên phải trả, nhưng kế sinh nhai của tao bị thằng ranh con này phá hỏng, tâm tình không tốt, vì thế tao với mấy anh em muốn hoạt động gân cốt một chút!”

Không đợi Tiêu Ngọc Phong tiếp tục nói, quyền cước đã thi nhau rơi xuống.

Tiêu Phàm không ngừng đánh lên người những đám lưu manh kia, nhưng hắn đang ở bên trong dòng chảy ký ức, vốn không cách nào chạm được đến thực thể, cuối cùng chỉ có thể bất lực ngồi bệt xuống một bên, không ngừng cào xuống mặt đất.

Tiêu Ngọc Phong không hề phản kháng đám lưu manh, tấm lưng vững chắc bảo vệ tiểu Tiêu Phàm ở bên dưới.

Tiểu Tiêu Phàm hai mắt màu đỏ ngập nước, gắt gao cắn chặt môi, rõ ràng người đang run lẩy bẩy nhưng vẫn quật cường mắng như cũ: “Khốn nạn! Đồ khốn nạn! Siêu nhân Coca nhất định sẽ đến trừng phạt các người!”

Chỉ là giọng nói này thực sự quá thê lương, khiến cho người ta nghe được mà đau nhói trong lòng.

Tiêu Phàm hồn bay phách lạc ngồi bệt trên mặt đất, đầu ngửa lên trời, sai đó trời đổ mưa…

Không biết bao lâu sau, xe cảnh sát cùng xe cứu thương cùng nhau tới, tiếng còi dồn dập hỗn loạn khiến cho Tiêu Phàm phiền não không thôi.

Lúc ngõ nhỏ yên tĩnh lại cũng là lúc đêm đã xuống, bên trong ngõ trống không, chỉ còn mưu vẫn rơi.

Tiêu Phàm cúi đầu, cảm thấy khuôn mặt mình có chút ẩm ướt, trong lòng nặng nề, vô cùng nặng nề, vô cùng bi thương.

Máu đỏ trong ngõ được mưa gột rửa, cảnh tượng tưởng chừng đã phủ bụi trong trí nhớ vẫn tái hiện ngay trước mắt, giống như một bông hoa nở rộ những chẳng mỹ lệ chút nào.

Mưa lớn, màu đỏ phai nhạt, Tiêu Phàm rốt cục cũng thấy được vật duy nhất còn sót lại trong ngõ.

Đó là một món đồ chơi mới tinh, mới qua một ngày đã bị chủ nhân vứt bỏ.

Tiêu Phàm cười khổ.

Thảo nào mình chẳng nhớ gì về thứ này, hóa ra là từ đó trở đi siêu nhân Coca không còn tồn tại nữa, hoặc chẳng có siêu nhân Coca nào từng tồn tại…

Chuyện này mình rõ ràng còn nhớ, nhưng tại sao ngày trước lại không nhớ gì cả?

Chẳng lẽ sức mạnh của thời gian lại lớn như vậy, thật sự có thể giúp mình quên hết những quá khứ đau khổ à?

Nhưng đã là quá khứ thì không thể vãn hồi, vì sao mình lại phải trải qua một lần nữa?

“Ha ha, đồ hèn nhát, mày đừng có đổ trách nhiệm cho thời gian, đều là bản thân mày đang trốn tránh mà thôi!”

Giọng nói quen thuộc lại vang lên, tựa như thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào lòng người.

Tiêu Phàm hốt hoảng nhìn bốn phía: “Ai? Là ai? Đừng có giả thần giả quỷ!”

Vẫn không ai đáp lại hắn, trời lại tối xuống một lần nữa.

Lúc trời sáng lên, mưa vẫn còn rơi, tí tách tí tách khiến cho người ta cảm thấy thật chán ghét.

Mùi nước khử trùng trong bệnh viện có chút gay mũi, mực nước bên trong chai truyền nước không ngừng giảm xuống, chậm rãi chảy vào thân thể gầy gò của Tiêu Ngọc Phong đang nằm trên giường bệnh.

Bên giường là một người phụ nữ đã có tuổi, quần áo diễm lệ. Mắt hạnh nén giận, tức giận mắng tiểu Tiêu Phàm: "Cái đồ hư hỏng này, biến ông nội mày thành thế này chắc này vui lắm nhỉ? Ông nội yêu thương mày thật sự uổng phí mà!"

Chương 782: Ký Ức Không Ngừng Luân Chuyển

Chương 784: Ký Ức Không Ngừng Luân Chuyển

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Em nói ít một chút, Tiểu Phàm vẫn còn là trẻ con!" Bác của Tiêu Phàm ngăn người phụ nữ mạnh mẽ này lại, thầm gật đầu với em trai và em dâu biểu thị sự áy náy.

Hai tay tiểu Tiêu Phàm nắm chặt quần, cố kìm nén không rên lên tiếng nào, nhưng nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống., nhìn Tiêu Ngọc Phong trên giường hai mắt vẫn nhắm nghiền, cả khuôn mặt càng nhăn lại hơn.

Cha mẹ Tiêu Phàm nhìn người nằm trên giường, lại nhìn tiểu Tiêu Phàm đang khóc không thành tiếng, bất lực lắc đầu, thở dài.

Đứng cạnh tiểu Tiêu Phàm còn có một cậu bé khá lớn, Tiêu Phàm không thấy rõ diện mạo của cậu bé nhưng lại biết rõ cậu bé đó là ai, chính là anh trai đã sớm rời nhà đi của hắn.

Có lẽ đã quá lâu rồi nên Tiêu Phàm không thể nào nhớ được diện mạo của anh trai nên trong trí nhớ mới như vậy…

Cảnh tượng lại thay đổi, thời gian lại trôi đi.

Vài tiếng ho truyền vào trong tai Tiêu Phàm, lúc này, Tiêu Ngọc Phong trên giường đã tỉnh.

Chẳng biết từ lúc nào, mọi người trước giường bệnh đã rời đi, chỉ còn lại tiểu Tiêu Phàm đang ngồi ngây ngốc ở đó.

Tiểu Tiêu Phàm vẫn ngậm chặt miệng, nước mắt vẫn còn chảy, con ngươi màu đỏ bị hơi nước làm mất đi sự trong trẻo, có vẻ hươi đục ngầu.

“Ông… nội… Tiểu Phàm… Có phải con đã sai rồi hay không… Siêu nhân Coca kia đều là gạt người!”

Tiểu Tiêu Phàm rất quật cường, vẫn muốn nói ra lời mình muốn nói một cách hoàn chỉnh. Đáng tiếc khi thấy khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Ngọc Phong, cậu bé vẫn có chút nghẹn ngào.

Tiêu Ngọc Phong há to miệng, muốn an ủi cháu trai yêu dấu của mình một chút, tuy nhiên cuối cùng lại hóa thành một trận ho khan.

Sau một trận thở dốc, Tiêu Ngọc Phong rốt cục cũng điều chỉnh lại được hô hấp, chậm rãi nói.

“Đồ ngốc, siêu nhân Coca đương nhiên là không có thật!”

Tiểu Tiêu Phàm siết chặt nắm đấm, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

“Nhưng Tiểu Phàm đâu có làm sai, không có siêu nhân Coca, ông nội có thể trở thành siêu nhân Coca của Tiểu Phàm mà, ông nội thích Tiểu Phàm nhất…”

Trong phòng bệnh có một học sinh tiểu học bỗng nhiên gào khóc đã quấy rầy đến y tá trực ban.

Mà bên ngoài phòng bệnh, Tiêu Phàm không ngừng đập đầu vào tường, mặc cho nước mắt chảy xuống, miệng không ngừng thì thào: “ Con sai rồi! Con sai rồi! Con thật sự sai rồi! Vì sao còn cứ cố chấp nói là mình đúng cơ chứ! Đều là con hại ông! Nếu như không có con, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra! Nếu như không cần che chở cho con, ông cũng sẽ không bị thương!”

Lần đó, cảnh sát dẫn kẻ phạm pháp kia đi, Tiêu Ngọc Phong bị thương nặng được đưa đến bệnh viện cấp cứu, tiểu Tiêu Phàm lại bình yên vô sự.

Sau mấy tháng, Tiêu Ngọc Phong rốt cục cũng có thể xuất viện, nhưng do cảm lạnh triền miên nên không thể khỏe lại như trước

Tuổi tác đã lớn, lại thêm ngày ngày bị bệnh tật dày vò, thân thể ngày càng yếu. Không bao lâu sau, Tiêu Ngọc Phong qua đời.

Từ đó về sau, tiểu Tiêu Phàm cứ mãi canh cánh trong lòng vì chuyện này, vô cùng áy náy, cả người ngày càng sa sút tinh thần.

Cảnh tượng lại chợt sáng chợt tắt, Tiêu Phàm siết chặt nắm tay phát ra tiếng răng rắc, hét lên: "Đủ rồi! Rốt cục mày muốn gì?"

Không ai trả lời câu hỏi của hắn.

Tiểu Tiêu Phàm lại xuất hiện trước mắt hắn.

Đây là con đường đến trường, nhãn dán đằng sau cặp sách ghi là "năm thứ hai", vì thế tất nhiên chỉ có một mình tiểu Tiêu Phàm cô đơn đi học.

Cũng không phải là do trưởng thành mà là do lúc này Tiêu Ngọc Phong không thể đi cùng tiểu Tiêu Phàm được nữa.

Con ngươi màu đỏ vẫn mỹ lệ như cũ, tuy nhiên trên khuôn mặt của tiểu Tiêu Phàm đã mất đi nụ cười trong quá khứ.

Âm trầm, tựa như bị sương mù dày đặc che đi tinh thần phấn chấn lúc trước.

Chương trình học một ngày trở nên tẻ nhạt vô vị. Ra chơi giữa giờ, đám trẻ con thi nhau thảo luận về siêu nhân Cocacola. Nghe đám trẻ con nói chuyện, tiểu Tiêu Phàm không nhịn được mà siết chặt chiếc bút chì trong tay, không ngừng vẽ cái gì đó lên trên trang giấy trắng của cuốn vở trước mặt.

Những đường cong qua loa rải rác không mang bất kỳ ý nghĩa gì, tựa như nỗi lòng rối bời của tiểu Tiêu Phàm lúc này.

Tiêu Phàm nhìn "mình" đang ngồi cô đơn một chỗ, yên lặng không nói gì. Trong một góc khác của phòng học, có một cậu bé đáng yêu mập mạp đang hớn hở khoe khoang thứ gì đó, vẻ mặt vô cùng đắc ý, trái ngược hoàn toàn với tiểu Tiêu Phàm lúc này.

Đám người trong sân chăm chú nhìn màn hình lớn. Bọn họ không biết rốt cục Lich King Mệnh Phàm định làm cái gì, nhưng cảnh tượng trên chiến trường được truyền về thực sự có chút đáng sợ.

Lich King Mệnh Phàm đóng băng, đóng băng chính mình, còn có một đốm lửa đỏ chợt sáng chợt tắt bên trong.

Hiện trường vô cùng yên tĩnh, ngọn lửa nhỏ bên trong khối băng không ngừng nhảy lên, tâm tình mọi người cũng theo đó mà khẩn trương lên.

Chợt trên khán đài có người chơi bị đụng một cái, sợ đến nỗi nhảy dựng lên, đang muốn quay đầu chửi một tiếng. Nhưng khi hắn ta xoay người lại thì không thể thốt nên lời.

Đợi cho thân ảnh khôi ngô kia đi xa, người kia mới run rẩy lẩm bẩm: "Ác Long?"

Sau khi Hào Đại Bàn bị A Hoa tỷ đuổi ra ngoài sân thì vẫn luôn ngồi trên khán đài. Tình hình chiến trận trên màn hình thay đổi chóng mặt, cậu ta cũng không hề biến sắc.

Bởi vì Hào Đại Bàn là người mập, người mập chỉ có thể sống thoải mái mới mập được. Lo lắng quá mức sẽ trở nên gầy, huống chi ai thắng ai thua trên Chúng thần di tích chi chiến cậu cũng chẳng quan tâm, dù sao thắng lợi cũng không thể tặng cho cậu một em gái đáng yêu được.

Nhưng thấy tình trạng bây giờ của Tiêu Phàm, Hào Đại Bàn không khỏi nhíu mày, không biết đang nghĩ gì.

"Tôi có thể ngồi bên cạnh cậu không?"

Nghe thấy có người lên tiếng, Hào Đại Bàn thoáng ngẩng đầu: "Tùy anh."

"Cậu là bạn bè ngoài đời của Mệnh Phàm à?"

"Sao anh biết?"

"Cái tên Xấu Bụng ngồi trên đài kia nói cho tôi biết."

“Cái người này thật là lắm chuyện.”

“Tôi cũng cảm thấy…”

“Cậu có biết hiện giờ Mệnh Phàm đang xảy ra chuyện gì không?”

“Làm sao tôi biết được, nhưng tôi biết tình trạng của anh ấy dường như không tốt lắm.”

“Ừ, nhìn ra được. Trước đó lúc chiến đấu với hắn ở trận doanh Ác Ma, tôi đã cảm thấy không ổn rồi.”

“Anh nói đến lần nào? Dù sao anh cũng thua Phàm ca hai lần…”

“Cậu có thể đừng nói như vậy không?”

“Là anh tìm tôi nói chuyện linh tinh đấy chứ.”

“Được rồi, lần đầu tiên. Mặc dù rất điên cuồng, nhưng trạng thái cả người hắn không ổn định, phảng phất như nội tâm hắn cũng có thể bị phá hỏng bất cứ lúc nào.”

Hào Đại Bàn nghe được lời nói của Ác Long thì trầm mặc một lát.

“Phàm ca biến thành người không biết phản ứng như vậy, có lẽ… là do tôi…”

Ác Long sau khi bị công hội Tinh Thần xử lý thì cực kỳ tả tơi.

Còn những người xem trực tiếp bên ngoài xong thì càng bứt rứt hơn.

Bởi vì với tình hình hiện giờ, trận doanh Ác Ma hoàn toàn không có bất cứ một tia hi vọng thắng nào.

Thế là hắn ta nghĩ đến người cuối cùng mình có thể gửi gắm, Mệnh Phàm.

Mà ngay đúng lúc đó, trên khán đài một tên mập không có gì nổi bật rơi vào tầm mắt hắn ta.

Ác Long còn nhớ Tiểu Phong Ma Xích Lang đã từng nói với hắn ta, tên mập này là bạn thân ngoài đời thật của Mệnh Phàm.

Cứ như vậy, Ác Long bất giác đi đến gần, giống như việc giao tiếp thông qua cậu ta sẽ giúp nỗi bất an của mình sẽ vơi đi phần nào.

Nhưng hắn ta phát hiện, lời nói của tên mập này, hắn không thể nào hiểu nổi.

“Cậu đang nói cái gì thế? Tôi chả hiểu gì cả. Hai người không phải bạn? Cậu hại cậu ta, thế sao lại có thể trở thành bạn được?”

“Vốn dĩ tôi với Phàm Ca cũng không phải là bạn bè gì, bởi vì tôi trở thành bạn cậu ấy nên mới hại cậu ấy…”

Hào Đại Bàn nhìn xa xăm, Ác Long nghe vậy thì càng mơ hồ hơn. May mà Hào Đại Bàn cũng không làm khó hắn ta lắm, chậm rãi tâm sự với hắn…

“Tôi ấy hả, là một tên nhà giàu mới nổi, đọc ID game của tôi anh cũng hiểu không ít mà.”

“Nhưng thời điểm mới lên tiểu học, nhà tôi vẫn rất nghèo. Tôi còn nhớ, lúc tôi học lớp một, rất nhiều người chê tôi vừa béo lại vừa nghèo nên không hề muốn chơi với tôi. Thế nhưng Phàm Ca khi đó lại không như thế.”

Chương 783: Gặp Lại

Chương 785: Gặp Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Phàm Ca khi đó hệt như ánh nắng, toả ánh sáng muôn nơi, bất cứ ai cũng đều có thể cảm nhận sức sống tràn trề trên người cậu ta, thế nên bạn học xung quanh cậu ấy lúc đó nhiều lắm. Lúc ấy, chúng tôi vẫn chưa trở thành bạn bè.”

“Cậu ta được hoan nghênh đến vậy, tôi khi đó thật sự rất hâm mộ cậu ta.”

“Lên lớp hai, Phàm Ca trở nên ủ rũ hơn. Nghe người khác kể lại, hình như là bởi vì người ông vẫn hay đưa đón Phàm Ca đến lớp, về nhà qua đời rồi. Mà tôi năm đó thì lại vô cùng vui vẻ, bởi vì công việc làm ăn nhà tôi rốt cuộc cũng có được lợi nhuận…”

“Sự giàu có, làm cho con người ta phô trương. Huống chi tôi lúc ấy cũng chỉ là một thằng nhóc không biết gì. Tôi cầm mấy món đồ chơi mới không ngừng khoe khoang, phô trương trước mặt người khác, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người.”

“Có một câu nói rất hay, đó là người có của thì không nên khoe ra ngoài, nhưng tôi khi đó thì có hiểu gì đâu, thế là bị người xấu theo dõi…”

…

Tiêu Phàm tuổi còn nhỏ mà đã mất đi người thương yêu mình nhất, cảm giác như tận thế đến rồi vậy. Huống chi Tiêu Phàm lúc bấy giờ còn vô cùng day dứt với Tiêu Ngọc Phong mới vừa qua đời, cảm giác đau khổ đối với Tiêu Phàm chắc chắn là một nỗi dày vò.

Lúc Tiêu Ngọc Phong đi, Tiêu Phàm cũng cười không nổi nữa, không biết phải chăng là vì mất đi nụ cười rồi, đôi con ngươi màu đỏ rượu kia cũng trở nên xám bụi, giống như bị những thứ bụi bặm không sạch sẽ bám vào.

Trên đường đi học về, Tiêu Phàm vẫn lẻ loi đi một mình, trông có hơi cô quạnh.

Ra khỏi cửa trường học, hai bên con phố đều là tiếng cười đùa của trẻ con và người lớn, rộn rã biết bao.

Bố mẹ Tiêu Phàm vì công việc bận rộn nên không thể đến đưa đón con mình, thế nên cậu bé cũng chỉ có thể cô đơn về nhà một mình.

Nhóc Tiêu Phàm hơi ngẩng đầu lên, giương mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của lũ trẻ xung quanh rồi lại cúi đầu xuống.

“Mình không thèm, mình không hâm mộ, mình không thèm chút nào hết…”

Bờ môi nhỏ nhắn run run, lời nói rặt rãnh, non nớt.

Ngoài miệng nói như thế nhưng nhóc Tiêu Phàm vẫn như trốn tránh gì đó, không kìm lòng được mà quẹo vào trong một con hẻm nhỏ…

…

Tiêu Phàm hiện tại thật sự là không ổn chút nào, hắn đã quên mất “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến”, thế nên chẳng hiểu sao mình lại xuất hiện ở chỗ này, càng không biết đây là đâu.

Những ký ức về hình ảnh đáng ghét trong sâu thẳm trí óc cứ lướt qua như một đoạn phim khiến cho tâm trạng hắn rất bất ổn, hít thở cũng trở nên thật

nặng nề.

Điều làm hắn khó chịu nhất chính là, nhịp tim bắt đầu hỗn loạn, còn đầu thì lâm râm đau như muốn nứt ra. Đặc biệt là khi nhìn thấy nhóc Tiêu Phàm quẹo vào con hẻm nhỏ kia, cảm giác đau nhói trong đầu càng mãnh liệt.

Nếu như nói đến chuyện trước đó, Tiêu Phàm còn có chút ấn tượng, chứ còn hành động của nhóc Tiêu Phàm lúc này, hắn không thể gợi lên nổi một chút ký ức nào.

Ngắm nhìn cảnh đường phố xa lạ,

Trong lòng Tiêu Phàm không khỏi thắc mắc, khi còn bé mình đã từng đi qua nơi này sao?

Mang theo thắc mắc trong lòng, Tiêu Phàm nhìn nhóc Tiêu Phàm mang cặp sách vẫn đang cúi gằm đầu phía trước, không hiểu sao bắt đầu cảm thấy bất an.

…

“Dô hô! Nhóc mập, nghe nói người nhà mày có tiền lắm hả! “

Khuôn mặt Phan Phú Quý tái nhợt nhìn mấy tên lưu manh trước mặt, bị dọa sợ đến mức không nói ra được lời nào.

“Nhóc mập, anh đang hỏi mày đấy!”

Tên lưu manh giơ tay vỗ vỗ lên khuôn mặt trắng nõn ú na ú nần của Phan Phú Quý, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu trên trán Phan Phú Quý không ngừng nhỏ xuống.

“Mày có nghe anh nói gì không hả!”

Ngón tay lắc lắc, con dao bướm không ngừng vờn quanh, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng bén ngót, vô cùng rực rỡ.

Nhưng trông thấy mũi dao sắc bén kia, hốc mắt Phan Phú Quý bắt đầu phủ đầy hơi nước, run lẩy bẩy trốn vào trong xó.

“Ha ha, nhóc mập này bị dọa sảng luôn rồi.”

Tiếng cười vừa ngông cuồng vừa vui vẻ.

Đáp lại hắn là nhiều tiếng cười vô lại hơn: “Ha ha…”

“Đ-t con mẹ mày! Anh hỏi mày! Nhà mày có tiền lắm có phải không!” Trông thấy Phan Phú Quý đã đần người ra, tên lưu manh không tiếp tục kiên nhẫn được nữa, thẳng tay đấm Phan Phú Quý một cú.

Bụng bị đau, Phan Phú Quý cuối cùng cũng suy sụp, hoảng sợ khóc ré lên.

“Khóc! Khóc! Khóc! Chỉ biết khóc! Tao hỏi, nhà mày nhiều tiền lắm có phải không!”

Tên lưu manh lại đạp cho Phan Phú Quý hai đạp, rốt cục cũng hả giận.

“Hở, đại ca, bên kia có người đến…”

…

Nhóc Tiêu Phàm bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc, khẽ ngẩng đầu lên một chút, nhìn đám thanh niên bất cần đời, và cậu nhóc mập trong góc tường tối thui.

Nhóc Tiêu Phàm nắm chặt nắm đấm, tiếp tục cúi đầu bước đi, cắn răng nghiến lợi không ngừng lẩm bẩm: “Siêu nhân Coca Cola không tồn tại, không được chõ mõm vào chuyện của người khác! Siêu nhân Coca Cola không tồn tại, không được chõ mõm vào chuyện của người khác!…”

“Chỉ là một thằng nhóc thôi, với cả thằng nhóc này cũng biết điều lắm, còn biết giả vờ nhìn không thấy cơ đấy.”

Nghe nói có người đến, Phan Phú Quý vốn rất vui mừng, không ngờ người đến kia hoàn toàn không để ý gì đến mình, trong lòng cậu bé càng tuyệt vọng hơn.

“Thế cứ thả nó đi như vậy sao, nhỡ nó gọi người đến thì sao?”

“Không cần để ý đến nó, ai lại đi nghe một thằng nhóc nói nhảm chứ. Chúng ta chỉ cần xử lý xong thằng nhóc mập chảy mỡ này là về sau sẽ có nhiều tiền, sống một cuộc sống sung sướng.”

“Nhưng mà tao ngứa tay lắm rồi, muốn đánh thằng nhóc kia một trận quá. Mày phải biết, lần trước tao chả hiểu quần què gì tự dưng bị một thằng ranh con với một ông già đánh, xong còn bị nhốt trong sở cảnh sát cả ngày nữa mới điên chứ. Cũng may ông già nhà tao bỏ tiền nhờ người quen chuộc tao ra, nếu không giờ chắc tao đang mài đầu ở trỏng ấy chứ. Giờ tao nhìn thằng nhóc này chả hiểu sao thật sự muốn đập nó một trận!”

Con hẻm nhỏ ít có người lui tới nên rất vắng, tiếng của tên kia không lớn lại không nhỏ, nhưng lọt vào tai Tiêu Phàm rõ rõ ràng ràng.

Nhóc Tiêu Phàm lúc đầu vô cùng sợ hãi, muốn chạy nhanh ra ngoài, nhưng sau khi tiếng nói chuyện kia thì cậu bé cảm thấy cực kỳ quen, vô thức khẽ ngẩng đầu nhìn thử tên kia.

Nhưng khi thấy mặt mũi tên kia xong, nhóc Tiêu Phàm lại không bước nổi nữa: “Là anh!”

…

Tiêu Phàm bây giờ đang rất hồi hộp, hắn nhận ra người trước mặt mình. Người này chính là tên ăn cắp đã hạ độc Tiêu Ngọc Phong.

Vì thế, hắn vô cùng lo lắng cho nhóc Tiêu Phàm, quan trọng hơn là, cho đến bây giờ hắn vẫn không thể nào nhớ lại được chuyện này.

Trước đây mình từng đi qua nơi này lúc nào, gặp lại tên lưu manh khốn nạn này lúc nào, mà sau đó đã xảy ra chuyện gì…

Bởi vì không biết gì cả nên rất sợ hãi.

Dù sao theo logic mà nói, một đám thiếu niên bất lương, đối đầu với hai học sinh tiểu học lớp hai, nên lo bên nào sẽ bị thương là chuyện rất rõ ràng.

Mà đúng lúc này, Tiêu Phàm lại nhìn thấy mình khi còn bé hoàn toàn mất đi lý trí, trực tiếp xông về phía tên ăn cắp kia.

“Khốn nạn! Tôi muốn báo thù cho ông nội!”

“Hả? Ranh con này? Ha ha, lại là mày sao! Bố tìm mày lâu lắm rồi nha con, thế mà mày còn dám tự đưa mình tới cửa!”

Tên ăn cắp trông thấy nhóc Tiêu Phàm vọt về phía mình thì bắt đầu trở nên hưng phấn hơn, gã hoàn toàn không chú ý nhóc Tiêu Phàm đã thay đổi.

Đôi con ngươi đỏ thẳm của nhóc Tiêu Phàm càng lúc càng trở nên đỏ rực, dường như trong đó đang chứa một biển máu vô tận, sóng lớn trong biển cuồn cuộn không ngừng.

Nước biển mênh mông tuôn ra mạnh mẽ, sóng biển mãnh liệt thậm chí còn tràn cả ra ngoài. Sắc đỏ trong đôi đồng tử của nhóc Tiêu Phàm không ngừng lan ra phía ngoài, cuối cùng, đôi mắt nhóc Tiêu Phàm chỉ còn một màu sắc duy nhất.

Sắc đỏ điên cuồng nhất, chính là thế giới trong mắt cậu bé…

…

“Ngày tan học đó, cũng giống như những ngày trước. Sau khi chia sẻ rất nhiều đồ ăn vặt với các bạn, tôi được các bạn tán dương. Những câu nịnh nọt từ miệng mọi người khiến cho một thân toàn mỡ là mỡ của tôi cũng trở nên nhẹ nhàng hẳn ra. Thế là tôi nhàn nhã đi về nhà mà không hề phát hiện mình đã bị kẻ phạm pháp theo dõi…”

Chương 784: Quá Khứ Kỳ Lạ

Chương 786: Quá Khứ Kỳ Lạ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đợi đến lúc lấy lại tinh thần, tôi đã bị bọn chúng bắt vào trong con hẻm nhỏ không người lui tới bên cạnh đường đi học về. Bọn chúng liên tục dùng vũ lực đe dọa tôi, làm tôi sợ muốn xỉu, định bóc lột tiền trên người tôi. Ngay thời điểm tôi vô cùng tuyệt vọng thì bỗng có người đi đến…”

“Cậu đừng nói với tôi đó là Mệnh Phàm chứ. Mệnh Phàm cũng bằng tuổi cậu, vào hẻm nhỏ một mình thì có tác dụng gì?”

“Tôi nhớ rõ, người đó đúng thật là Phàm Ca.”

“Sao chứ? Chẳng lẽ tình bạn của hai đứa được xây dựng từ lúc bị đánh cùng nhau đấy sao?”

“Không phải, cậu ấy đã cứu tôi, và đánh bại luôn mấy tên côn đồ kia.”

“Cậu đang đùa tôi sao? Đám thanh niên bất lương đấy yếu sinh lý à? Thế mà lại bị một thằng nhóc con lớp hai đánh?”

Nghe một kết quả như vậy, Ác Long tỏ vẻ không tin!

“Là thật đó, tôi chỉ nhớ cảnh một mình Phàm Ca đứng trong vũng máu, cả người nhuốm một màu đỏ chót, dao kéo rải rác khắp nơi, trên lưỡi đao là màu đỏ của máu tanh.”

“Mấy con dao là của đám thanh niên bất lương đó, mà đám thanh niên lại đánh cho ngã ngửa trên đất. Sau đó, Phàm Ca ngẩng mặt chỉ tay lên trời, gào lên giận dữ, hình ảnh này thật sự có hơi kinh khủng, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy nó khá là đẹp.”

“Khoan đã! Cậu nói cái gì! Cậu không liên hợp với cái đám tự xưng là “Quân Đoàn Sói Đực” gì đó, cùng nhau nhắm mắt thổi phồng chuyện của Mệnh Phàm đấy chứ. Mấy chuyện như thế này sao có thể xảy ra được! Nếu như cậu muốn kể với tôi chuyện Mệnh Phàm lớp hai đã một mình đấu với đám thanh niên bất lương đó, ít nhất hãy kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra!”

Một câu chuyện cũ thái quá như vậy, rõ ràng không thể làm Ác Long hài lòng, hắn ta cần biết chuyện gì đã xảy ra lúc đó. Ví dụ như, khi đấy Tiêu Phàm đã đánh bại từng tên thanh niên kia như thế nào.

“Tôi không có lừa anh, về sau còn có rất nhiều xe cảnh sát đến đấy. Còn việc Phàm Ca đánh bại như thế nào… Nhắc tới cũng kỳ, tôi hoàn toàn không nhớ rõ, có lẽ lúc ấy tôi vẫn còn nhỏ, đoán chừng là do nhìn thấy cảnh đó nên hoảng sợ quá độ rồi quên mất.”

…

Hào Đại Bàn chẳng biết tại sao mình lại không nhớ ra đoạn ký ức đó nhưng Tiêu Phàm lại tận mắt chứng kiến cảnh này.

Hắn kinh ngạc đứng trong vũng máu, cũng chẳng biết bản thân mình cảm thấy thế nào.

Hình ảnh này cực kỳ quen thuộc đối với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm còn nhớ, sau trận chung kết của Giải thi đấu Biểu diễn PK "Tân Sinh", cảnh nửa đoạn sau của các video chiếu lại trận đấu giữa mình và Tịch Dương chính là như vậy.

Mà bây giờ, cảnh tượng kỳ dị này lại một lần nữa hiện lên rõ ràng trước mắt hắn.

Có điều, giờ cũng không phải là thời điểm để hắn bận tâm những thứ này, bởi vì nhóc Tiêu Phàm lúc này cũng đã ngã nhào xuống bên cạnh những người kia, nằm trong vũng máu không nhúc nhích.

Sắc đỏ trong tròng trắng mắt nhóc Tiêu Phàm cũng đã chậm rãi tan biến, hệt như dòng thuỷ triều rút xuống từ từ.

Biển máu lại yên ả như lúc ban đầu, hiện trường cũng im lặng như tờ, bởi vì chẳng còn ai có thể mở miệng lên tiếng.

Lúc đôi con ngươi nhóc Tiêu Phàm trở về lại màu đỏ rượu đẹp đẽ kia, cũng là lúc thần trí nhóc Tiêu Phàm thanh tỉnh lại như bình thường. Cậu bé hoảng sợ nhìn mọi thứ xung quanh, cuối cùng cũng ý thức được mình vừa mới làm những gì, nhịn không được gào lên thất thanh…

Sắc mặt Tiêu Phàm cũng chẳng tốt đẹp gì. Dù tuổi tác tăng lên nhưng hắn vẫn chưa bao giờ trông thấy màu máu đỏ tươi trong hiện thực cả.

Quan trọng nhất là, lòng hắn cũng đang hoảng lắm rồi, bởi vì hắn cảm giác được, chuyện hắn không có chút ấn tượng này dường như thật sự đã từng xảy ra, bởi vì hắn phát hiện bản thân vốn không thể nhớ nổi hắn và Phan Phú Quý trở thành bạn bè như thế nào.

…

“Cảnh sát Trần, đây là tổ trưởng bên trên phái xuống, cậu phải tiếp đãi cho thật tốt vào.”

“Vâng, cục trưởng. Chào tổ trưởng, hoan nghênh đến thành phố chúng tôi, cũng không biết lần này ngài…”

“Im ngay! Cảnh sát Trần cậu cũng thật là hồ đồ, tổ trưởng làm gì là việc chúng ta có thể biết sao.”

“Ôi, tôi sơ sẩy quá, xin tổ trưởng thứ lỗi cho.”

“Sao rồi? Cảnh sát Trần.”

“Vâng, lúc nãy cấp dưới mới báo lên, có một vụ án lớn, cần tôi đến hiện trường.”

“Vụ án lớn?”

“Chuyện này…”

“Có thể khiến cho tổ trưởng cảm thấy hứng thú là vinh hạnh của cậu, Cảnh sát Trần cậu đừng lề mề nữa, mau nói đi.”

“Chuyện là như thế này, …”

“Hả! Còn có chuyện như vậy, dù sao chuyện cấp trên giao phó tôi cũng đã hoàn thành rồi, lần này tôi đi xem hiện trường với cậu, hi vọng Cảnh sát Trần không chê tôi phiền phức.”

“Tổ trưởng, ngài lại nói đùa rồi, tôi nào dám chứ.”

Cảnh sát Trần cẩn thận từng chút một nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, khúm núm nói.

“Thế chúng ta phải gấp rút xuất phát thôi, bản án quan trọng…”

…

Xe cảnh sát bao giờ cũng thong dong đến muộn. Nhóc Tiêu Phàm vẫn ngồi đờ người ra ở chỗ đó, do hét lâu quá nên đã sớm không phát ra được một âm thanh nào. Còn Phan Phú Quý thì hình như bị dọa cho xỉu rồi.

Tiêu Phàm lúc này, đầu thì đau muốn nứt, nhìn nhóc Tiêu Phàm đáng thương, giơ tay ra định trấn an cậu bé một lúc.

Nhưng chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi, lúc ấy Tiêu Phàm chỉ có một mình và cũng không có bất kỳ ai có thể giúp đỡ được, chính hắn càng không được.

Cho nên bàn tay vượt không gian thời gian xuyên qua người cậu bé, không thể làm cho nhóc Tiêu Phàm bị dọa đến lạnh cả người cảm nhận được chút ấm áp nào, tiếp theo đó, trời bỗng tối sầm lại…

“Rốt cuộc là ai! Mày rốt cuộc muốn làm cái gì!”

Nhìn màn đêm ngột ngạt bốn phía, Tiêu Phàm cuối cùng cũng không nhịn được nữa, gào lên.

“Chuyện lúc nãy là sao? Là ảo giác sao? Nếu như thật sự từng xảy ra, tại sao tôi lại không có chút ấn tượng nào!”

Trả lời lại hắn chỉ là một tiếng cười, đó là sự chế giễu rõ ràng nhất…

…

“Quên mất! Chuyện quan trong đến thế mà cậu cũng quên được!”

Ác Long thật sự rất muốn đập phát chết luôn cái tên mập trước mặt mình ngay lúc này, cái con người này sao lại tuột xích đúng lúc quan trọng thế không biết!

“Thật sự quên mất mà! Tôi cũng chătng biết tại sao mình lại không nhớ được mấy việc này. Dù sao thì sang ngày hôm sau, hai đứa lại đi học như trước kia.”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy mà ngày hôm sau hai đứa còn đi học tiếp được hả?”

“Tôi cũng cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng theo tôi nhớ, chuyện đó thật sự là như vậy…”

Giọng điệu của Hào Đại Bàn rất mơ hồ, nhưng ánh mắt lại vô cùng chắc chắn…

Lúc trước Ác Long cũng là cảnh sát, nên tất nhiên sẽ có thể hiểu được tính nghiêm trọng của vụ án Hào Đại Bàn gặp phải.

Không nói đến việc sự kiện này ngày hôm sau sẽ lên các tạp chí lớn, mà Hào Đại Bàn và Mệnh Phàm chắc chắn cũng phải nghỉ học để hỗ trợ điều tra.

Mà Hào Đại Bàn và Tiêu Phàm ngày hôm sau đi học bình thường như không có gì xảy ra. Chuyện như vậy càng làm cho sự việc kỳ lạ hơn.

Nếu không phải tên mập chết bầm Hào Đại Bàn này nhớ hồ đồ rồi chém gió thì chính là việc này có người nào đó nhúng tay vào.

Hơn nữa, có thể ém vụ án xuống đến như vậy, chứng minh thân phận người nhúng tay chắc chắc không hề đơn giản. Nhưng mục đích người đó làm vậy rốt cuộc là vì lý do gì?

Có điều, đây cũng là chuyện đã xảy ra rất lâu rồi, bây giờ đã mất đi các mấu chốt quan trọng, mình có truy cứu thì cũng chẳng ích gì, ngược lại còn đau đầu hơn.

Ác Long chỉ là muốn tìm Hào Đại Bàn tâm sự về Mệnh Phàm, vốn muốn nỗi bất an trong lòng mình vơi bớt đi, sao chủ đề lại lái qua cái việc kỳ lạ này rồi?

“Béo, cậu đi xa quá rồi, tôi chỉ là muốn hỏi thử cậu có quan hệ gì với Mệnh Phàm ngoài đời không thôi.”

“Thế giờ không phải tôi đang nói với anh đây sao? Từ đó về sau, Phàm Ca giống như thiếu đi cái gì đó, nếu gặp phải tình huống gì vô cùng cấp bách sẽ biến thành cái bộ dạng kỳ lạ kia.”

“Bộ dạng kỳ lạ?”

“Ờ, thời khắc nguy cấp thì trở nên vô cùng đáng tin, như thể một toà lầu cao ngất vững chắc vậy, bảo vệ anh thật chặt chẽ.”

Chương 785: Bất Hạnh

Chương 787: Bất Hạnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Cậu nói trong lúc nguy cấp thì hắn rất đáng tin sao? Cái này có gì đâu mà kỳ lạ?”

“Nhưng bản thân toà lầu cao ngất đó lại cực kỳ không ổn định, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sập.”

Nghe Hào Đại Bàn nói như vậy, Ác Long nhớ đến thời điểm lần đầu tiên mình đối chiến với Tiêu Phàm, bỗng cảm giác thích hợp. Nếu hắn khi đó qua chống đỡ được những đòn tấn công mạnh mẽ, điên cuồng của Tiêu Phàm, có lẽ hắn ta sẽ có thể nhìn thấy cảnh tượng toà lầu cao này đổ sụp không chừng.

“Cậu nói dưới áp lực lớn thì tâm lý Mệnh Phàm sẽ sụp đổ sao?”

“Có thể nói là như vậy.”

“Nhưng không phải bất cứ ai chịu áp lực lớn cũng sẽ sụp đổ sao?”

“Tôi cảm thấy kỳ lạ không phải ở chỗ sụp đổ đấy, mà kỳ lạ ở chỗ cảm xúc không ổn định, có khi nó xuất hiện rất không tự nhiên.”

“Không hiểu.”

“Tôi cũng không hiểu, chỉ là trực giác.”

“Vậy cậu từng thấy Mệnh Phàm sụp đổ bao giờ chưa?”

“Chưa từng.”

“Thế sao cậu biết?”

“Sau này nếu gặp loại chuyện như vậy, Phàm Ca đều chạy trốn, hoặc là tránh, hoặc là thoái thác. Thế nên gặp mấy chuyện như này cậu ta luôn luôn do do dự dự, thiếu quyết đoán. Tôi cũng không đành lòng nhìn Phàm Ca trong trạng thái đó, nói thế nào thì cậu ta cũng là người anh em tốt từng cứu tôi một mạng.”

“Có phải là cậu cho rằng, bởi vì cậu ta cứu cậu mà trong lòng mới lưu lại một bóng ma rồi biến thành như thế, cho nên cậu cảm thấy rất áy náy?”

“Đúng vậy, Phàm Ca lúc ấy vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi, hơn nữa ông Phàm Ca khi đó mới vừa qua đời, đổi lại là tôi chắc có lẽ điên mất rồi.”

Nghe Hào Đại Bàn nói một hồi, trong lòng Ác Long tuyệt nhiên không trấn định thêm chút nào, ngược lại còn hốt hoảng hơn, thằng nhóc Mệnh Phàm này thời điểm mấu chốt hình như rất không đáng tin cậy mà nhở!

Nhưng bây giờ mình lại bị đá ra khỏi trận thì có thể làm thế nào được, cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người cậu ta thôi.

Ngắm ngọn lửa nhỏ không ngừng nhảy nhót trong khối băng, nỗi lo lắng trong ánh mắt Ác Long lại đậm thêm một chút.

…

Ngày đêm luân chuyển, đó chính là tuần hoàn.

Bóng tối và ánh sáng liên tục triển chuyển, Tiêu Phàm chỉ có thể thả mình trôi theo dòng ký ức thẳng tắp, chảy đến cuối nguồn, nhưng lại không phải cuối cùng, bởi vì chỉ cần một sự thay đổi, hắn lại trở về chốn bắt đầu, lại tiếp tục xuôi dòng một lần nữa. Tiêu Phàm cũng chỉ có thể mặc cho dòng nước xiết gột mòn bản thân, không cách nào giãy dụa, dù chỉ là một chút.

Quang cảnh trước mắt chuyển tới chuyển lui thì sẽ trở nên nhàm chán sao?

Tiêu Phàm không biết, nhưng hắn rõ một điều, hắn sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Dù cho những đoạn ký ức này rất ngắn lại còn thanh thanh thản thản, nhưng liên tục lặp đi lặp lại như thế, không ngừng tuần hoàn như vậy, cũng thật là tàn nhẫn.

Huống chi, cảnh tượng trước mắt lại bi thương đến thế.

“Đừng! Ông ơi, đừng đi!”

“Không! Mấy người, không được!”

“Cầu xin mấy người mà! Dừng tay lại!”

…

Lúc đầu Tiêu Phàm sẽ mất khống chế, kêu gào điên cuồng.

Chạy trốn khắp nơi, cuối cùng không gọi được nữa, ngơ ngác nhìn tất thảy những thứ xảy ra ngay trước mắt mình với một ánh mắt trống rỗng.

Tiêu Phàm đã không còn nhớ rõ mình đã đến đây lần thứ mấy rồi, con hẻm nhỏ đầy máu là máu kia, những tên lưu manh kia ngã xuống, nhóc Tiêu Phàm hoảng sợ vô cùng, chỉ biết đứng đực người ra ngay đó.

Xung quanh con hẻm nhỏ, mọi người tụ lại càng lúc càng nhiều. Bỗng nhiên có một cậu bé xông ra từ trong đám đông, cậu nhóc lớn hơn Tiêu Phàm một chút, rảo bước nhanh đến trước mặt nhóc Tiêu Phàm cả người đang toàn là máu.

Ánh mắt cậu dò xét đám thanh niên đã ngã xuống, dường như có hơi hoảng hốt, sau đó ôm chầm lấy nhóc Tiêu Phàm, không hề chán ghét những vệt máu dơ bẩn trên người nhóc Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lúc này vẫn không thể nhìn rõ vẻ ngoài của người kia, nhưng lại có thể nghe được những lời ân cần mà người đó nói.

“Tiểu Phàm, đừng sợ, có anh đây!”

Nhóc Tiêu Phàm không hề động đậy chút nào, vẻ mặt vẫn ngơ ngác như cũ, cậu nhóc thấy vậy thì cảm thấy lòng như mình nhói lên từng cơn.

Cậu nhóc do dự một lát, cuối cùng thở ra một hơi yếu ớt, vẻ mặt trở nên kiên định.

“Sợ hãi thì chạy trốn, đau khổ thì quên đi…”

Âm tiết kỳ quái, ngữ điệu nghe lúc ẩn lúc hiện, ẩn chứa một bí mật không thể nói, dường như mang theo một ma lực, mà ma lực này có thể gạt đi hết những áp lực mà Tiêu Phàm đang chống đỡ.

Ánh mắt nhóc Tiêu Phàm trống rỗng, chầm chậm tái diễn lại lời nói của cậu nhóc kia, sắc màu tươi đẹp trong đôi mắt dần lắng xuống, sau đó ngã nhào xuống đất…

Cậu nhóc nhìn Tiêu Phàm đã ngã xuống hôn mê thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, ngồi xổm xuống bên cạnh, rồi nhìn đám đông bên ngoài, cắn răng một cái, giống như hạ quyết tâm gì đó.

…

“Ha ha, nhìn mày mà xem, thật nực cười, chỉ bằng một câu của hắn. Cho đến hôm nay vẫn hèn nhát như vậy. Sợ hãi thì chạy trốn, đau khổ thì quên đi, mày cũng lanh trí thật…”

“Vấn đề này cứ lặp đi lặp lại, rồi lặp đi lặp lại, tuần hoàn vô hạn rồi lại tuần hoàn vô hạn, anh nói tôi nghe, như vậy rốt cuộc là vì sao!”

“Để cho mày xem…”

“Tại sao tôi nhất định phải xem?”

“Mày nhất định phải đối mặt.”

“Đối mặt với những ký ức này sẽ đau khổ đến mất lý trí! Tại sao tôi lại phải chịu hình phạt này!”

“Bởi vì tất cả là lỗi của mày, kẻ bất lực …”

“Dựa vào gì mà nói đó là lỗi của tôi!”

“Vậy mày tưởng thế nào?”

“Tai hoạ, hoặc là… bất hạnh…”

“Tai hoạ? Bất hạnh? Mày tin sao? Mày ấy hả, vốn không hề có tín ngưỡng, cho nên không có khả năng biết cái gì gọi là bất hạnh cả, mày bây giờ cảm thấy bản thân rất bất hạnh sao? Mày cảm thấy những thứ trước mặt mày lúc này đều đổ cho bất hạnh được sao?”

“Nơi này chỉ là một màu đen kịt hoàn toàn, thế nói, tôibây giờ chả thấy chút ánh sáng nào, chẳng lẽ đây không phải bất hạnh thì lại là cái gì!”

“A ha ha ha ha…”

Xa xa trong bóng tối vang lên một tiếng cười chói tai, sau một hồi lâu, vẫn là thanh âm quen thuộc kia vang lên: “Đây là chuyện hài buồn cười nhất tao từng nghe đấy.”

“Không có ánh sáng thì gọi là bất hạnh sao?”

“Cần ánh sáng thì mới thật sự gọi là bất hạnh!”

…

Đen, chỉ độc một màu đen kịt.

Nơi đây không có ánh sáng, giống như John đã từng nói, từ lúc mới bắt đầu hắn vốn không hề có ý định cho chút ánh sáng nào vào trong lồng giam đen kịt này. Thế nên nơi đây vô cùng tối tăm, tối tăm đến sâu thẳm.

Dòng ký ức bắt đầu dừng lại, mà khi dừng lại nó mang cho Tiêu Phàm một bóng tối vô tận.

Bóng tối liên tục vờn quanh, hệt như sợi roi mảnh tàn nhẫn quật vào người trong lồng giam. Đó là đòn roi đánh vào tinh thần, mà trong bóng đêm không có điểm tận cùng này, bản thân chính là hình phạt tàn khốc nhất.

Tiêu Phàm ngồi đờ ra, đầu rũ xuống, bả vai nhô lên, bộ dáng trông thật bất lực.

Rõ ràng là người sống, nhưng lại trông như chết.

Trước mắt là bóng tối, sau lưng cũng là bóng tối, mặc dù tay chân không bị trói, nhưng cả người Tiêu Phàm cũng đã bị giam trong mảnh tối tăm này. Tư thế ngồi như vậy vô cùng giống các phạm nhân đang bị thẩm vấn trong ngục tù.

“Trên xe buýt mày chỉ ra tội phạm nhưng không ai tán thành với mày cả, đây là bất hạnh của mày sao?”

“Mua đồ chơi xong thì bị đám thanh niên bất lương chặn lại, đây là bất hạnh của mày sao?”

“Lúc Tiêu Ngọc Phong bị vây đánh, miệng cậu luôn cầu nguyện Siêu Nhân Coca Cola, cuối cùng lại không xuất hiện, đây cũng là bất hạnh của mày sao?”

“Sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn người ông thân yêu của mình ngày càng tiều tụy cho đến khi qua đời, đây là bất hạnh của mày sao?”

“Nói thế có khác gì nói mày là một thằng nhóc xui xẻo đâu? Vì sao vận rủi lại luôn quấn thân mày chứ? Mày có muốn biết không?”

Trong bóng tối, bỗng có một cánh tay thò ra, vịn lấy bả vai Tiêu Phàm, thân thể chậm rãi nghiêng về phía trước, nhẹ nhàng thì thầm vào tai Tiêu Phàm, giọng điệu vừa đắc ý vừa khiêu khích.

Chương 786: Ngục Tối

Chương 788: Ngục Tối

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hơi thở lạnh lẽo phà vào tai, trong màn đêm u ám càng trở nên rét lạnh.

Tiêu Phàm vẫn cúi đầu như cũ, không hề động đậy, không nhìn, nhưng cũng không phải là do hắn không muốn.

Tuần hoàn vô hạn quá mức tàn khốc, một lần rồi lại một lần, Tiêu Phàm cũng không còn bao nhiêu sức lực, đến sức động đậy cũng chẳng còn.

Kiểu tra tấn tinh thần như thế này cực kỳ đáng sợ, ngay cả màu đen trên tóc Tiêu Phàm cũng đã phai tàn không biết tự lúc nào.

Chắc có lẽ vì thế mà ở đó bỗng nhiên xuất hiện vài sợi tóc bạc, hệt như tuyết rơi ngày đông vậy.

Tuyết không bay đầy trời, chỉ lẻ tẻ vài chỗ, nhưng trong màn đêm vô tận như thế này lại trông nổi bật đến chói mắt.

"Vì sao…"

Giọng nói không có cảm xúc, bình bình đạm đạm, chỉ là mở miệng nói theo phản xạ có điều kiện, dường như không hề suy nghĩ, nên giọng nói cũng thật trống rỗng, rỗng đến độ linh hồn dường như cũng đã mất.

"Bởi vì mày quá hèn nhát…"

"Trên xe buýt, lúc chỉ ra tội phạm không có ai tán thành, nếu như mày có năng lực, có thể ra tay giống như lúc giải cứu Phan Phú Quý khi đó, kết quả sẽ như thế này sao?"

"Mua đồ chơi xong bị đám thanh niên bất lương chặn lại, nếu như mày có năng lực, có thể ra tay giống như lúc giải cứu Phan Phú Quý khi đó, kết quả vẫn sẽ như thế này sao?"

"Lúc Tiêu Ngọc Phong bị vây đánh, Siêu Nhân Coca Cola mà mày nói không đến, nếu như mày có năng lực, có thể ra tay giống như lúc giải cứu Phan Phú Quý khi đó, kết quả sẽ như thế này sao?"

"…"

"Chắc giờ mày cũng rõ rồi, mày cho đó là bất hạnh, cho đó là xui rủi. Đó chính là sự chồng chất những vô dụng và hèn nhát của mày!"

"Cho nên tất cả là lỗi của mày, tất cả đều là do mày gieo gió gặt bão!"

“Đừng đẩy trách nhiệm lên vai nó!”

Tiếng gào the thé, vẫn chói tai như cũ.

“Khi đó… Tôi vốn cũng không có năng lực đó, sao lại là lỗi của tôi được…”

“Ha ha ha, thế tại sao mày lại có thể cứu Hào Đại Bàn được?”

“Tôi không biết..”

“Cái câu tôi không biết này của mày sẽ hại rất nhiều người, nếu như mày lúc nào cũng không biết, bất hạnh sẽ xảy ra bên người mày! Mày không biết cũng là lỗi của mày! Hết thảy đều là nghiệp mà mày tạo ra!”

“Thật sự là lỗi ở tôi sao?”

“Nếu như không phải lỗi ở mày, sao mọi việc lại phát triển đến nước này? Nghe Tiêu Ngọc Phong nói mê trên giường bệnh mà mày còn có thể cho mình là đúng sao? Ha ha ha, cười bể bụng tao rồi!”

Đầu Tiêu Phàm càng rũ thấp hơn, bả vai khẽ run lên, run run rẩy rẩy, cực kỳ giống như đang sợ hãi.

“Làm sao? Mày muốn chạy trốn à? Giờ mà mày vẫn muốn chạy trốn sao? Sợ hãi thì chạy trốn, đau khổ thì quên đi? Câu nói kia đúng thật là một bi kịch đẹp đẽ nhất thế gian này ấy nhỉ? Mà mày, lại chính là nhân vật chính của tấm bi kịch nọ…”

“Nếu tôi biết,

Biết rõ, thì có thể ngăn được không?”

“Ngăn? Ha ha, mày còn muốn ngăn lại? Đúng là yếu đuối!”

“…”

“Nếu mày có năng lực, những bi kịch này vốn dĩ không cần ngăn lại, bởi vì nó không có khả năng xảy ra!”

Trong bóng tối, một cánh tay khác lại thò ra, ôm lấy Tiêu Phàm vào trong lòng, tay phải chậm rãi giơ lên, sau đó đầu ngón tay nhắm ngay cổ Tiêu Phàm, trông vô cùng sắc bén.

“Thế nào, trao đổi với tao đi, để tao đến gánh vác bớt một phần bất hạnh giúp mày, nghe xem, đây là đề nghị bao hấp dẫn chứ.”

Bóng tối sau lưng Tiêu Phàm, xuất hiện một đôi mắt màu đỏ thẳm, nhìn kỹ sẽ nhận thấy, người đi ra từ trong bóng đêm thế mà lại giống Tiêu Phàm y như đúc, tình cảnh bắt đầu trở nên vô cùng kỳ lạ.

…

“Trao đổi? Đề nghị gì chán ngắt…”

Nghe thấy câu này, bàn tay hướng đến gần cổ Tiêu Phàm ngừng lại, bởi vì cánh tay đó đã bị Tiêu Phàm chụp được không biết từ túc nào.

Mà sau khi chụp lấy bàn tay có ý đồ xấu, Tiêu Phàm nãy giờ vẫn luôn ngồi đờ ra lại đứng lên một lần nữa.

“Tại sao?”

Bóng tối cuối cùng không cười được nữa, lần đầu tiên đặt câu hỏi cho Tiêu Phàm.

“Vì cái gì tao sẽ tỉnh lại?”

“Mày đã sớm chìm đắm, vốn nên tiếp tục mê mang, ngủ một giấc ngủ ngàn thu trong bóng đêm vô tận.”

“Đúng vậy, tôi vốn nên chìm đắm, vốn nên mê mang.”

“Thế thì tại sao?”

“Anh nói rất nhiều với tôi, trách nhiệm kia tôi thật sự nên gánh vác, sự vô dụng thật sự là lỗi của tôi. Thế nhưng … tại sao anh lại nhắc đến người đó?”

“Người đó?”

“Chính là người sẽ bảo vệ tôi mãi mãi, Siêu Nhân Coca Cola.”

“Cái gì?”

“Không phải đang nói mê đâu! Cho dù tất cả là do tôi sai! Nhưng người đó tuyệt đối là người đúng nhất trên thế giới này! Giờ anh lại đi nói xấu, giễu cợt người đó nên tôi không thể dễ dàng tha thứ cho anh được! Cho nên tôi không muốn cứ thế mà ngủ say, tôi nhất định phải tỉnh lại trong màn đêm này!”

Tiêu Phàm nắm chặt nắm đấm, chậm rãi xoay người lại, nói với màn đêm đen kịt kia: “Cám ơn anh đã trò chuyện với tôi lâu như vậy, giúp cho tôi hiểu ra không cần tiếp tục phạm sai lần cũng không cần phải gặp bất hạnh, thế nhưng… Không ngừng chiếu đi chiếu lại hồi ức bi thương của người khác cho người trong cuộc nhìn, thú vui này cũng ác độc thật! Tên thiết lập trò chơi biến thái! A a a a a, anh đi chết đi…”

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, mở ra một đôi mắt đỏ thẳm trong màn đêm đen kịt, giơ nắm đấm đập về phía trước, người trong bóng tối kia cũng không chịu yếu thế, hắn cũng dùng tư thế nhưng vậy đánh tới, hai cơn gió mạnh chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ đùng, ngay sau đó, cả hai nắm đấm mạnh mẽ nện vào mũi nhau!

Cảm giác mũi bị nện vừa đau lại vừa xót, làm cho người ta không chịu nổi mà chảy nước mắt.

Nhưng Tiêu Phàm biết, mình sau này không thể khóc nữa…

Bên trong ngục tối vẫn không có một tia sáng nào len lỏ vào, thế nhưng bỗng nhiên bắt đầu thay đổi, bởi vì màn đêm sâu thẳm nơi đây, tên của nó đã là ánh sáng rồi…

…

Đội ngũ này vô cùng lớn mạnh, tiến lên phía trước, từ đông sang tây, đường đi vài dặm, nhưng không thấy mệt chút nào.

Bởi vì bọn họ là vua thắng lợi, lúc hoành hành trên chiến trường, đánh đâu thắng đó, ngay cả lão đại Bang Hắc Long, cũng bị bọn họ trảm dưới kiếm.

…

“Cuộc chiến đấu chán ngắt.”

“Đúng là chán thiệt.”

“Chúng Thần Di Tích Chi Chiến nhiều nhất chỉ để chúng ta đi qua mà thôi.”

“Cho Tinh Thần một sân khấu biểu diễn không được sao?”

“Cũng không tồi, nhưng tao càng hi vọng dùng thời gian đó đi luyện cấp hơn, đi tăng trình chơi game của mình có hay hơn không.”

“Nhanh, tìm bảng hiệu đi, sau đó trực tiếp bóp vỡ thì kết thúc ngay thôi ấy mà.”

“Trên người Ác Long không có, bảng hiệu sẽ trong tay ai nhỉ?”

“Tao đoán là trên người ba đứa Ác Long, Tiểu Sửu Hoàng, Mệnh Phàm chứ không ai nữa hết. Ác Long chính là lão đại của Bang Hắc Long, trên chiến trường sẽ có tác dụng quan trọng, đáng tiếc cái là lúc hắn chết vẫn không nổ. Xã Huyết Tinh Ma Thuật của Tiểu Sửu Hoàng cũng được xem là tổ chức lớn thứ hai của trận doanh Ác Ma. Cho nên, khả năng bảng hiệu xuất hiện trên người gã cũng vô cùng lớn, vì thế giờ chúng ta mới chạy thẳng về phía nam, định bao vây giết Tiểu Sửu Hoàng. Còn Ô Yêu Vương Mệnh Phàm, được xem là một game thủ nổi tiếng nhất trong trận doanh Ác Ma, nên bảng hiệu cũng có thể trên người hắn ta.”

“Suy đoán của mày chẳng có xíu căn cứ nào. Bởi vì trong tay Hội trưởng Công hội Tinh Thần của chúng ta cũng đâu có bảng hiệu đại diện cho trận doanh Tinh Linh đâu, mà trên người Long Ngạo Thiên cũng không giữ tấm nào của trận doanh Nhân Loại luôn.”

“Tấm Tinh Linh rất có khả năng bên Hoa Nguyệt, hệ thống không thể nhàm chán như vậy được, không thể nào giao một thứ quan trọng như vậy cho

người chơi bình thường được. Không phải khi giai đoạn thứ nhất của cuộc chiến đấu bắt đầu, trận doanh của chúng ta bởi vì mấy tên tay mơ kia mà bị liên lụy đào thải ra khỏi trận sao? Còn bên Nhân Loại, bọn họ không phải còn có Công hội Trật Tự sao?"

"Nói đến Công hội Trật Tự, trong "Tân Sinh" tao chưa bao giờ thấy mặt bọn Trật Tự đấy luôn thì phải? Nghe bảo bọn họ lợi hại lắm, lúc trước Long Ngạo Thiên hoàn thành nhiệm vụ liên thông server thì hình như là mời bọn họ ra mặt đánh giúp."

Chương 787: Phá Băng

Chương 789: Phá Băng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Kệ mẹ bọn chúng, đám Trật Tự rùa đen rụt cổ thì có thể mạnh đến cỡ nào chứ? Lúc trước làm nhiệm vụ liên thông Server Công hội Tinh Thần chúng ta phái 'Vua Microblogging' liên hợp với Hoa Nguyệt làm phát là xong luôn, có chút khó khăn nào đâu."

"Này, mày nói vậy có được không đấy, Nhược Sở là tiền bối của mày đấy…"

"Chủ trương của Tinh Thần, ai mạnh là vua, thời đại chúng ta bây giờ là 'Tinh Thần vụt sáng', Nhược Sở gã ta cũng đã già…"

"Ha ha ha, đúng rồi, Nhược Sở vẫn là nên đi làm Microblogging tu thân dưỡng tính đi thôi…"

Mấy người chơi thảo luận không ngừng ngay trong đại bộ đội của Công hội Tinh Thần, giọng nói vô cùng cuồng ngạo, trò chuyện vui vẻ, bộ dạng thoải mái, hệt như đang ra ngoại thành dạo chơi.

Lúc này Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần đưa tay quát bảo tất cả ngưng lại, bởi vì trước mắt gã xuất hiện một khu rừng rậm, cuối cùng cũng đã đến đích.

“Tiểu Sửu Hoàng tuy cũng có thực lực thật, nhưng đáng tiếc quá tự cao tự đại. Trên chiến trường mà cứ đứng im bất động sẽ chỉ làm địch nhân biết được động tĩnh, sau đó ra kế hoạch vây quanh mình mà thôi. Bây giờ đại quân Công hội Tinh Thần chúng ta đã đến, mày một người một rừng, xem mày trốn lên trời như thế nào đây? Ha ha, ‘Tân Sinh’ này cuối cùng vẫn là Tân Sinh của Tinh Thần mà thôi!”

…

“Trên chiến trường đứng im bất động là hành động ngu xuẩn nhất, làm như thế sẽ bị bại lộ hành tung là điều không thể nghi nhờ. Cũng không biết Mệnh Phàm đang làm cái gì, không nói một lời liền bị đóng băng, chúng ta bây giờ cũng đợi lâu lắm rồi, nếu như bị quân địch thừa cơ bao vây thì phải làm sao!”

Nhìn băng phách vẫn đông cứng như cũ, Thời Vũ Hoàn rất sốt ruột, cậu ta cứ dán mắt nhìn chằm chằm “thế giới 2D” của mình mãi, lúc nào cũng cảnh giác trong diện tích một dặm có xuất hiện địch không.

“Có ai bảo không phải đâu! Cũng không biết tên Mệnh Phàm này làm quỷ gì, vừa mới bảo hắn ta lập ra vài kế hoạch tác chiến dự trù cho sau này, hắn đã trốn vào trong khối băng rồi, đồ vô trách nhiệm, vô sỉ!”

Bạch Y Công Tử vẫn quơ quơ lấy cây quạt, hiếm có khi nào đứng cùng một chiến tuyến với Thời Vũ Hoàn.

Hổ Nữu không rảnh đâu mà quan tâm bọn họ, ánh mắt dán chặt vào khối băng phách, đáy lòng có hơi căng thẳng.

Cũng chẳng biết tại sao, ngọn lửa màu đỏ bên trong băng phách đang trở nên nhỏ dần, ngọn lửa lắc lư, dường như có thể dập tắt bất cứ lúc nào, thấy vậy Hổ Nữu bắt đầu run sợ.

Bởi vì cô luôn có cảm giác nếu ngọn lửa nhỏ này tắt đi,

Tiêu Phàm sẽ không trở về được.

“Ầm ầm…”

Chợt, giữa sân truyền đến một tiếng nổ giòn tan, ngay cả Thời Vũ Hoàn và Bạch Y Công Tử đang bực bội muốn chết, càu nhà càu nhàu cũng vì thế mà ngậm mồm.

"Ầm ầm…"

Lại một tiếng nổ giòn tan nữa vang lên, mọi người ai nấy đều người hoảng sợ nhìn khối băng phách, bọn họ tưởng Tiêu Phàm muốn phá băng đi ra.

Nhưng sau khi cả bọn cẩn thận quan sát, mới phát hiện khối băng che trên người Tiêu Phàm không có vết nứt nào cả, thế âm thanh nổ vang này rốt cuộc là phát ra từ đâu?

"Ầm ầm…"

Cả bọn nuốt nước miếng một cái, cúi đầu nhìn nơi tiếng nổ phát ra, mới phát hiện trên Frostmourne của khối băng đâm trúng Tiêu Phàm xuất hiện vài vết nứt.

"Đây là?"

"Ầm ầm ầm ầm ầm ầm…"

Tiếng nổ giòn tan liên tiếp vang lên, vết nứt nhỏ lan ra, thoáng chốc đã phủ kín lấy thanh Frostmourne.

Sau đó khối băng trên thân kiếm đi cùng với Frostmourne trực tiếp vỡ vụn, hóa thành nhiều mảnh vụn nhỏ, theo gió bay tá lả trên không trung.

Vỡ thành bột hình bông tuyết bay lả tả, khúc xạ ánh mặt trời, vẽ ra một cái cầu vồng, vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng chẳng có ai hứng thú thưởng thức sự thú vị của bức tranh này, thậm chí tim còn đập nhanh hơn.

Thần khí Frostmourne trong khối băng vỡ vụn hoàn toàn, bay theo gió, thế còn Mệnh Phàm trong khối băng thì sao?

Nghĩ vậy, mọi người đều cảm thấy Mệnh Phàm đã thật sự tan biến theo khối băng hòa vào đất trời, ruột gan đám người như nóng hết cả lên.

…

Bên ngoài sân, đài chủ tịch…

“Hình như có động tĩnh.”

“Đúng vậy, Frostmourne đã vỡ rồi.”

“Đó là một nửa Thần khí đúng không.”

“Ừ, món Thần khí duy nhất trong tay Lich King Mệnh Phàm.”

“Thế mà lại vỡ được! Lich King Mệnh Phàm giờ đang dốc sức làm gì thế? Đại pháp Thiên Ma Giải Thể sao?”

“Không biết, dựa vào tình hình hiện giờ thì xem ra hắn đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc rồi…”

…

Khán giả nhìn chằm chằm vào khối băng trên màn hình mà cảm thấy vô cùng căng thẳng, chăm chú đến nỗi giống như phải nhìn ra được người trong đó vậy.

“Oa!”

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào vang lên, cả hiện trường xôn xao, bởi vì ngọn lửa trong khối băng bỗng bùng lên!

Ngọn lửa rượu vang, đốt cháy mãnh liệt, ánh lửa đột nhiên sáng rực, làm cho người ta rốt cuộc cũng không còn thấy bóng dáng Tiêu Phàm trong khối băng nữa.

Đám Ác Ma đang vây xung quanh Tiêu Phàm cũng vô thức lùi về sau một bước, nhưng trong lòng không hề bởi vì ngọn lửa bùng cháy mà cảm thấy ấm áp, dù chỉ là một chút.

Đây là đóng băng, và cũng là lửa đốt, người trong khối băng, còn có thể sống sót sao?

Khoảnh khắc cả bọn kịp phản ứng, khối băng đã bị ánh lửa chiếu đến đỏ rực.

Lửa trong băng, thật sự là hiếm gặp, nhưng không ai để ý đến giây phút đẹp đẽ chớp nhoáng này.

Ầm ầm ầm ầm, tiếng nổ giòn tan lại vang lên, trên khối băng cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt…

Vỡ vụn, đổ nát, ngọn lửa theo đó mà nhỏ dần, chưa kịp chuẩn bị, tất cả đóng băng cùng với ánh lửa cùng lúc vỡ ra, mãnh liệt không gì sánh được, khiến lòng người rung động.

Mọi người cùng nuốt ực nước miếng, nhìn về phía ánh lửa chói mắt kia, giống như đang tìm kiếm thứ gì trong đó.

Người… còn ở đó không?

Sau một lát, cảnh tượng ngọn lửa bùng cháy kỳ lạ kia, rốt cuộc cũng tối sầm lại.

Mọi người ngửi thấy một mùi rượu kỳ quái, còn chứng kiến một vùng tuyết trắng nhỏ chỉ có trong ngày mùa đông. Tất cả đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đôi mắt màu đỏ thẳm bỗng nhiên mở ra, hệt như hai vết mực đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng, cực kỳ xinh đẹp.

Hai mắt Tiêu Phàm dò xét khắp nơi, vẻ mặt trông có vẻ hơi hoảng hốt, có điều nhanh chóng khôi phục lại tinh thần.

Hắn lại sờ lên mảnh vụn còn sót lại trên tay mình, cảm nhận được sự lạnh lẽo quen thuộc, trong lòng tự nhiên cảm thấy đau buồn.

Dùng ngón tay chà chà một lát, mở lòng bàn tay ra, để nó bay theo gió, cũng có thể xem như sự tiễn biệt cuối cùng.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ giật mình của mọi người, giống như ý thức được cái gì, vẻ mặt như có hơi buồn rầu.

Hắn giơ tay phải lên, khẽ nhéo nhéo mũi mình, sau đó nhàn nhạt cười: "Làm sao vậy, bị dọa sợ hết rồi hả? Thế mấy người có muốn tôi đến làm Siêu nhân Coca Cola của mấy người không?"

"Cái gì?"

Nói chuyện dí dỏm, để sự lạnh lẽo trong bầu không khí biến mất đi, đáp lại hắn, là một sự khó hiểu…

Lửa bên trong khối băng bỗng nhiên bùng lên, băng nổ tung và tan theo ngọn lửa, đến khi hoá thành mây khói, bóng người dần xuất hiện.

Một loạt cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi, người xem bên ngoài khiếp sợ đến ngớ người.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy cảnh cuối cùng, chợt phát hiện vẻ mặt cứng ngắc của mình thoáng cái đã dãn ra, hệt như những khối băng lạnh lẽo tan ra trong ngọn lửa lúc nãy.

Lúc này trên màn hình xuất hiện một khuôn mặt tươi cười, nụ cười nhàn nhạt, làm cho người ta thấy thật thân thiết.

Mệnh Phàm vốn là một người bọn họ vô cùng ghét, nhưng không hiểu tại sao khi thấy khuôn mặt quen thuộc này lại xuất hiện trên màn hình, bọn họ cảm thấy đáy lòng bỗng nhiên ấm áp lên, hệt như một làn gió xuân ấm áp thổi qua vậy.

Bởi vì khoảng khắc Lich King Mệnh Phàm phá băng mà ra, tất cả dường như đã thay đổi…

Thay đổi?

Sao mình lại có suy nghĩ như vậy nhỉ, giờ phút này tất cả mọi người thầm tự hỏi như vậy.

Khó hiểu, lại nhìn màn hình một lần nữa, định bụng xem cho rõ ràng.

Người xem vừa nhìn thoáng qua đã quên mất cảm giác kỳ lạ mới nãy, nhận được một đáp án tự cho là đúng, thật là nông cạn.

Cảm thấy Mệnh Phàm thay đổi, là bởi vì dáng vẻ hắn thay đổi, không sai, đúng là vậy.

Chương 788: Thay Đổi

Chương 790: Thay Đổi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đôi mắt Mệnh Phàm mang một màu đỏ như rươu vang, khuôn mặt cũng trở nên trắng một cách kỳ lạ.

Sở dĩ trông hắn trắng hơn, là bởi vì khoảng khắc hắn ra khỏi khối băng, đầu tóc đã bị lửa đốt thành trắng lóa như tuyết.

…

“Chuyện gì đây?”

Tiểu Miêu nhìn Tiêu Phàm trên chiến trường thì càng mơ hồ hơn, bởi vì hình ảnh trên màn hình và cảnh nào đó trong ký ức mà cô nhớ có hơi tương tự.

Crimson Rose từ từ phục hồi lại thần trí, bởi vì khoảng khắc Mệnh Phàm cười yếu ớt lúc nãy, không hiểu sao trong lòng cô bỗng thấy Mệnh Phàm đẹp trai lạ. Nhớ đến những chuyện xảy ra trước đó, nội tâm cô không khỏi cảm thấy hơi tức giận, không khống chế nổi cơn tức bốc ngùn ngụt trong đầu, quát lớn: “Chuyện gì đấy! Mệnh Phàm rõ ràng đang giả thần giả quỷ, không phải chỉ thay quần áo thôi sao! Cần gì phải nhốt mình trong băng rồi châm lửa chứ!”

Phong Ma Tiểu Xích Lang không nói gì, nhìn Tiêu Phàm trên màn hình, mặt mỉm cười, một nụ cười thật sâu xa, giống như đang gặp chuyện gì tốt lắm.

Bởi vì lúc Tiêu Phàm vừa mới phá băng mà ra, Phong Ma Tiểu Xích Lang thấy được một ánh sáng khác sâu trong ngọn lửa, cảnh đó Phong Ma Tiểu Xích Lang hết sức quen thuộc, đó là ánh sáng thăng cấp.

Đông cứng trong băng, vừa ra đã thăng cấp, chuyện kế tiếp sắp trở nên thú vị rồi đây…

…

Nhìn khuôn mặt tươi cười trên màn hình trực tiếp, trong căn phòng tối bỗng nhiên vang lên một tiếng cười tuỳ tiện, người đó cười đến mức vô cùng thoải mái, không biết gã đã thấy được thứ gì trên màn hình.

“Ha ha ha, không tồi, được lắm! Thế thì mình nên đi nghỉ một lát, nghỉ ngơi dưỡng sức. Mình sắp phải online rồi, đoán chừng là không bao lâu nữa đâu…”

…

Tiêu Phàm lên sân, cảnh tượng kỳ quái xảy ra liên tục, đúng là doạ mấy người của trận doanh Ác Ma sợ nhảy dựng. Rõ ràng là quần áo trên người đã bị lửa đốt không ra hình thù gì, nhưng khi mọi người nhìn thấy đôi mắt màu đỏ thẳm kia, chẳng hiểu sao lại cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút.

Cũng chính là vì không hiểu sao đáy lòng lại rung động, thời gian dường như dừng lại ngay giờ khắc này, cho đến khi Tiêu Phàm mở miệng, nói một câu ngu ngốc làm mọi người chả hiểu ra làm sao.

“Làm sao vậy, bị doạ sợ hết rồi à? Thế mấy người có muốn tôi đến làm Siêu nhân Coca Cola của mấy người không?”

“Cái gì cơ? Siêu nhân Coca Cola? Đấy là thứ gì! Bị đóng băng lâu rồi đầu óc anh bị đông cứng hỏng luôn rồi hả? Mê sảng cái gì đấy!”

Tiêu Phàm cười cười, không nói gì cả.

Nhưng sau một câu nói mê sảng đó của Tiêu Phàm, mọi người ở đây dường như cũng thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cũng không biết nguyên nhận là do

câu đùa nhạt nhẽo, hay là do người bọn họ trông ngóng đã trở về.

Sau khi khối băng tan đi, bầu không khí trông nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng chỉ có Tịch Dương ngang bướng rõ ràng đã nhận ra sự thay đổi trên người Tiêu Phàm, lông mày nhíu chặt lại, sau đó đi về phía Tiêu Phàm.

"Phàm Ca, tôi không biết anh vừa trải qua chuyện gì, nếu như việc đó đã kết thúc rồi thì hãy trở lại trận đấu đi, chúng ta… cần anh…"

"Tôi biết, nhưng mà, có thể để tôi thay bộ đồ mới trước không."

Tiêu Phàm cười cười, nói khẽ, sau đó dùng ánh mắt liếc xuống người mình, ra hiệu cho Tịch Dương.

Từ khi Tiêu Phàm phá băng mà ra, Tịch Dương vốn có trực giác mạnh, luôn nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ của Tiêu Phàm.

Bây giờ nghe Tiêu Phàm nói như thế, Tịch Dương mới nhận ra, sau khi phá băng ra ngoài, quần áo Tiêu Phàm đã rách tơi tả hết rồi.

Bộ âu phục trên người trước đó đã sớm bị dày vò đến mức rách rưới hết cả. Sau khi bị rách nát, từng sợi vải treo vắt vẻo trên người Tiêu Phàm, bay phất phới theo gió, trông vô cùng nhếch nhát.

"Vậy anh nhanh lên!"

Tịch Dương thầm nghĩ, Tiêu Phàm đã để mọi người đợi lâu, bây giờ còn muốn lề mề thay đồ nữa, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bực đôi chút.

Tịch Dương bất mãn, Tiêu Phàm cũng thấy nhưng không nói gì nhiều, hắn chỉ cười nhạt một tiếng chứ không so đo.

Nụ cười lại xuất hiện lần nữa, hoà vào trong gió, bước chân Tịch Dương cũng vì thế mà dừng lại. Hắn ta lúc này, cuối cùng cũng đã tin chắc, Tiêu Phàm đã thay đổi…

Tiêu Phàm sửa sang lại quần áo, sử dụng Khu Thương thành đổi lại một bộ âu phục màu trắng, từ từ đi đến trước mặt cả đám Hổ Nữu, khẽ giọng hỏi:

“Thế nào, đẹp trai không?”

Hổ Nữu nhìn Tiêu Phàm đầu tóc trắng phau đứng trước mặt mình, cô hơi ngây người ra, đặc biệt là lúc nhìn vào đôi mắt màu đỏ thẳm kia, bị màu sắc ngây ngất lòng người kia trong mắt Tiêu Phàm làm cho mặt ửng đỏ hết cả lên, tim đột nhiên đập nhanh hơn, thật kỳ lạ.

Nghe Tiêu Phàm hỏi, Hổ Nữu bỗng bất giác thì thào trả lời lại: “Đẹp trai…”

Ý thức được miệng mình mới thốt ra tiếng lòng, Hổ Nữu vội đưa đôi tay xinh đẹp lên che miệng, nhưng đâu còn kịp nữa.

“Đẹp trai là được rồi, cứ thế đi…”

Tiêu Phàm nghe Hổ Nữu nói như vậy thì phủi phủi bộ đồ mới tinh của mình cho thẳng tắp. Sau khi bộ âu phục đen trước bị tiêu huỷ, hắn còn định sẽ sử dụng đồ phòng ngự, kết quả lại phát hiện hiến tế “Ánh sáng trong bóng đêm” ngay cả Linh Xà Sáo Trang mà hắn mặc nhiều cũng bị đốt luôn rồi.

Khoác lên một bộ đồ tân thủ ngoan cường ra trận thì dù sao nghe có vẻ cũng không được hay lắm, nhìn sang phần màu trắng, Tiêu Phàm may mắn có thể đổi đồ thành âu phục màu trắng được.

Mặc dù sở trường Thân Sĩ đã rời bỏ hắn mà đi rồi, bộ trang phục này cũng không thể tăng thêm nhiều sức chiến đấu cho hắn. Thế nhưng thời gian trôi qua, một số việc cũng thay đổi, một số việc lại chả có gì đổi thay, những thứ còn dư lại đó thì nên chuẩn bị tốt cho tất cả, thay đổi tương lai mà mọi người đã nhận định.

Tiêu Phàm xoay người sang chỗ khác, trong lòng Hổ Nữu bỗng nổi lên cảm giác mất mát nhàn nhạt.

Trong một khắc Hổ Nữu nhìn thấy đôi mắt màu đỏ rượu của Tiêu Phàm, cô vẫn luôn có cảm giác như mình đã mất đi thứ gì, nhưng rốt cuộc đó là cái gì? Cô cũng không biết…

Lúc này Yêu Đạo cũng đi đến, nhìn bộ đồ Tiêu Phàm mới vận, rồi giơ tay đập bụp bụp xuống vai hắn.

“Ồ! Mệnh Phàm, trông cũng đẹp ghê ta ơi! Nếu A Hoa cũng ở đây mà thấy anh đẹp trai như vậy, nhất định sẽ cảm thấy cao hứng lắm cho coi!”

Tiêu Phàm nghe xong bỗng run rẩy hết cả lên, nụ cười mỉm vẫn luôn được duy trì cuối cùng cũng méo xẹo, không còn thong dong như lúc đầu nữa.

Hổ Nữu nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, rốt cục nở nụ cười, hình như cô có mất cái gì đâu nhỉ…

“Thành viên của nhóm Huyết Tinh Ma Thuật sẽ cùng với tôi và Tịch Dương cùng hành động, những người còn lại sẽ tập hợp thành một đội của trận doanh Ác Ma cùng xuất kích.”

Tiêu Phàm nhìn đám ác ma xung quanh, truyền ra mệnh lệnh đầu tiên.

Nhưng vừa nói dứt lời, đám người xung quanh lập tức phản đối mệnh lệnh của hắn.

“Anh để mắt tới Huyết Tinh Ma Thuật Xã chúng tôi, chúng tôi rất vui mừng nhưng với tình trạng bây giờ, chúng ta đơn độc ra quân như vậy không phải là càng nguy hiểm sao?”

“Mệnh Phàm, anh độc lập tách ra khỏi quân đội, vậy ai đến chỉ huy đội ngũ này đây? Lão đại Ác Long nói, chúng tôi chỉ nghe theo lệnh anh, nếu để người khác chỉ huy bang Hắc Long chúng tôi, Phong Lang tôi sẽ là người đầu tiên không phục!”

“Phàm ca, tôi cũng không đồng ý với kế hoạch phân thành hai đội, đội ngũ của chúng ta vốn đã ít ỏi, nếu anh chia binh hành động, chúng ta lại càng dễ bị kẻ địch đánh bại.”

…

Nghe mọi người xung quanh không ngừng nghị luận, Tiêu Phàm không ngừng cười khổ, trực tiếp vung tay ngăn bọn họ lại.

“Đầu tiên, vì tính chất vốn có của Huyết Tinh Ma Thuật Xã, không hề thích hợp với việc xông lên chiến đấu, nếu cưỡng ép tham gia vào trong quân đội,

chỉ làm ưu điểm vốn có yếu đi mà thôi, cái này hiển nhiên không phải là một sự lựa chọn sáng suốt.”

“Có lẽ mọi người sẽ hỏi: người chơi của ‘Chúng thần di tích chi chiến’ sau khi tụ tập lại, chúng ta nào có cơ thội để có thể ám sát nữa?”

“Đối với chuyện này, tôi muốn nói cho mọi người rằng, bất luận là đội ngũ được tập trung như thế nào, chung quy đều được tạo nên từ nhiều cá thể. Chỉ cần có kiên nhẫn, chúng ta nhất định sẽ tìm được cơ hội để ra tay. Đến lúc đó tôi cũng sẽ gia nhập cùng mọi người, cùng tạo thành một đội ngũ tấn công phụ trợ cho quân đội.”

Chương 789: Kế Hoạch Tác Chiến

Chương 791: Kế Hoạch Tác Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mặt khác, tôi tạm thời để Huyết Tinh Ma Thuật Xã dẫn đầu, cũng là vì đặc điểm riêng biệt của bọn họ. Mặc dù tôi có chỉ chỉ huy một đội quân lớn ra trận nhưng cũng không hề có kinh nghiệm trên phương diện này. Cho đến nay trong trò chơi tôi cũng chưa hề gia nhập bất cứ một công hội lớn nhỏ nào, đã quen với việc đơn độc một mình, chỉ đạo một đội quân nhỏ tác chiến vẫn có thể nhưng người càng nhiều, tôi không thể không suy nghĩ.”

“Cho nên tôi dự định dao việc chỉ huy quân đội cho Nhện Độc.”

“Tôi?”

Nhện Độc chỉ tay vào mình, cảm thấy hơi ngẩn ngơ.

“Đúng vậy, Nhện Độc vốn là thủ lĩnh của bang Hắc Long, tôi nghĩ là Phong Lang anh sẽ không có ý kiến gì chứ?”

“Tôi nào dám có ý kiến gì?” Nghe được tên Nhện Độc, đáy lòng Phong Lang không khỏi lạnh đi.

“Nhưng tôi vốn dĩ không hiểu việc chỉ huy chiến đấu mà?” Nhện Độc nghe Tiêu Phàm muốn giao cho mình chỉ huy quân đội, trở nên có chút lo lắng.

“Không, tôi không muốn cô mang quân đi chiến đấu.”

“Vậy là sao?” Nhìn khuôn mặt cười cười của Tiêu Phàm, Nhện Độc không hiểu.

“Tôi nhớ là lúc Phong Lang mang nhóm người đột phá vòng vây quay về, chính cô là người dẫn bọn họ chạy trốn. Lúc ấy cô cũng không có kỹ năng ‘Thế Giới 2D’ của Thời Vũ Hoàn và kỹ năng ‘Mắt Ưng’ của Tịch Dương hỗ trợ mà lại có thể dựa vào ý thức xuất sắc và sự cảnh giác không để rơi vào trong trận chiến, bảo trụ lực lượng cho bang Hắc Long, chỉ dựa vào điểm này cô đã vô cùng thích hợp để dẫn dắt đội ngũ.”

“Chút binh lực của chúng ta bây giờ, muốn đối chọi với hai đội quân của địch rõ ràng là không hề có ưu thế, cho nên việc đối kháng miễn cưỡng như vậy, không khác gì đi tìm chết. Bởi vì cái gọi là Binh Giả Quỷ Đạo Dã, nhân lực của chúng ta lúc này đang ít ỏi, càng không thể hành động mà không suy nghĩ.”

“Tịch Dương và Thời Vũ Hoàn có thể báo nguy cho chúng ta trước thông qua kỹ năng vốn có, Nhện Đôc có thể càng tự tin dẫn dắt đội ngũ của mình tránh khỏi nguy hiểm hơn, tổ hợp như vậy không tệ chứ?”

“Nhưng cứ không ngừng trốn tránh như vậy, cuối cùng phải làm thế nào để chiến thắng?”

“Cũng không phải là luôn chạy trốn, luôn chạy trốn chỉ mang đến một thất bại càng thê thảm đau đớn mà thôi.” Nói đến đây, hình như Tiêu Phàm nghĩ đến điều gì đó, dừng lại một lát: “Kỹ năng ‘Mắt Ưng’ của Tịch Dương và ‘Thế giới 2D’ của Thời Vũ Hoàn trong hoàn cảnh này càng phát huy thực lực. Bản thân thực lực của ‘ Truy Phong Giả” Tịch Dương đã rất cao, tôi xếp cậu ta vào trong đội ám sát, còn Thời Vũ Hoàn sẽ ở trong đội quân, trợ giúp Nhện Độc chỉ huy. Bây giờ số lượng kẻ địch ở xung quanh còn ít, các người chủ động xuất kích, nếu như số lương địch nhiều hoặc ngang bằng thì trốn chạy, bởi vì bây giờ lực chiến của chúng ta không thể tiêu hao nữa.”

“Không sai, chúng ta thực sự có thể dựa vào đặc điểm hoàn cảnh nhưng nếu như lực lượng quân địch không ngừng giảm bớt, ngày hai quân gặp nhau đó thì chúng ta nên làm gì đây?”

“Cho nên chúng ta mới chia đội ngũ làm hai. Chỉ có hai đội ngũ mới có thể thực hiện kế dương đông kích tây, quấy rối để chia rẽ đội ngũ bọn họ, sau đó từng bước xâm chiếm nó.”

“Nhưng làm thế nào để chia rẽ đây?”

“Chuyện này chỉ có thể xem tình huống lúc đó rồi mới nói được. Bây giờ chúng ta còn chiếm một chút ưu thế, đó chính là đối phương rất khinh địch, theo như suy nghĩ của bọn chúng, chúng ta không hề có chút phần thắng nào, cho nên đến bây giờ, bọn chúng vẫn phân thành mấy nhóm quân như trước, cũng không liên hợp lại, trên chiến trường mạnh ai người nấy đánh, cho nên bây giờ chúng ta phải nắm chắc thời cơ hành động.”

“Vậy bây giờ mục tiêu trước mắt của chúng ta là nên đi hướng nào?”

Nghe có người hỏi, Bạch Y Công Tử liền hét lên một tiếng: “Tất nhiên là đi cứu Tiểu Sửu Hoàng lão đại của tôi rồi!”

“Tiểu Sửu Hoàng?”

Tiêu Phàm sờ cằm, trầm tư một hồi.

Nghe Thời Vũ Hoàn nói, Tiểu Sửu Hoàng đứng im rong rừng rậm phương nam, không hề động đậy, dường như là cố gắng để bại lộ tung tích của mình, hành động thực sự kì lạ.

Vì Tiêu Phàm đồng hành cùng gã trong trận doanh Tinh Linh, biết được tên này đúng là đồ điên nhưng không có nghĩa là gã ngớ ngẩn, ngược lại lại là người sáng suốt.

Vậy hành vi tìm chết này của gã, rốt cục là vì sao?

“Được, vậy thì chúng ta đi đến phương nam cứu Tiểu Sửu Hoàng. Dù sao Tiểu Sửu Hoàng cũng là người có lực chiến rất mạnh trong trận doanh Ác Ma, chúng ta không thể để mất gã.”

…

Hổ Nữu nhìn chăm chú đám người Bạch Y Công Tử, có vẻ ngẩn ngơ.

Dáng vẻ Phàm muội muội chăm chú bàn giao nhiệm vụ cho đám người quả thật là có khí chất của lãnh đạo, sao lại cảm giác được sau khi Phàm muội muội từ trong băng đi ra có vẻ đẹp trai hơn!

Aiyo! MÌnh đang nghĩ gì vậy! Hắn không đẹp trai chút nào cả!

Hổ Nữu xấu hổ về suy nghĩ vừa nảy ra của mình, lắc đầu thật mạnh, hướng mắt sang một bên, mà ngay lúc này, Hổ Nữu nhìn thấy từ xa xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp quen thuộc.

Hổ Nữu nghi hoặc, tập trung nhìn lại, đợi đến khi nhìn rõ người đi đến, biểu cảm có vẻ mừng rỡ.

Lúc này, Hổ Nữu lại chú ý đến một bóng người chạy về phía cô gái phía xa kia, cô liền nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt lập tức trở nên kinh ngạc.

…

Khó chịu chết mất! Khó chịu chết mất!

Đây là tiếng lòng của Mạch Tử Ồn Ào.

Mạch Tử Ồn Ào vốn là tên tăng động, lúc trước vì Tiêu Phàm trốn trong băng mà hại cậu ta ở bên ngoài rét run chờ bên ngoài một lúc lâu, bây giờ phá băng ra, lại phá băng ra, lại bị đám người vây quanh nghị luận không ngừng.

Nhưng cái này liên quan gì đến cậu ta, cậu ta chỉ cảm thấy có người để cậu ta phải chời khiến cho cậu ta phiền não, cho nên cậu ta muốn giết người, mà vây giờ đúng lúc có người tự dâng đến cửa!

Hai mắt của Mạch Tử Ồn Ào vừa mở, ánh mắt ngưng tụ lại, dao găm xuất hiện, giai điệu truyền đến trong tai lại càng thêm sôi sục!

Sau khi tạm biệt với Tiểu Sửu Hoàng, tâm trạng của Hàn Tiểu Yêu không tệ, cô tham gia "Chúng thần di tích chi chiến" không phải lý do gì khác ngoài việc muốn nhìn khuôn mặt của chàng trai kia nhìn thấy cô ở trên chiến trường.

Hàn Tiểu Yêu không biết vì sao mình lại có suy nghĩ như vậy nhưng nghĩ đến sau này sẽ gặp Tiêu Phàm trên chiến trường, tâm trạng của cô luôn có chút gì đó là lạ, có chút chờ mong lại có chút sợ hãi.

Nếu như hắn không nói hai lời đã ra tay xử lý mình thì sao?

Nghĩ đến đó, Hàn Tiểu Yêu thật sự có chút luống cuống.

Nhưng bây giờ hoảng loạn thì có ích lợi gì, gặp mặt rồi nói sau.

Mặc dù đã suy nghĩ thoải mái nhưng Hàn Tiểu Yêu vẫn nắm chặt nắm đấm, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hắn không phải người máu lạnh như vậy, hắn khong phải người máu lạnh như vậy…

Nhắc đến cũng lạ, từ sau khi Hàn Tiểu Yêu gặp được gã Tiểu Sửu Hoàng kì quái kia trong rừng rậm, cô liền không đụng phải người của trận doanh Ác Ma lần nào nữa.

Thế là cô tiến thẳng về phía Bắc, bởi vì cô cảm thấy Tiêu Phàm đang ở phía đó.

Hả? Bên kia có thật nhiều người!

Nhưng hình như đều là kẻ địch, bọn họ sẽ không xông đến xử lý cô chứ?

A? Đây không phải Hổ Nữu sao? Nếu như có Hổ Nữu ở đây, mình chỉ cần nói rõ nguyên nhân với cô ấy, bọn họ nhất định sẽ thả mình đi, dù sao thì mình cũng không phải đến để chiến đấu.

Mang suy nghĩ như vậy, Hàn Tiểu Yêu bước nhanh tới phía đó.

Nhưng cô còn chưa đi được mấy nước, một người chơi mang sát khí cuồn cuộn lao về phía cô, ID trên đầu chính là "Mạch Tử Ồn Ào".

…

Tuy nói “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” đều là sát thủ nhưng Mạch Tử Ồn Ào cảm thấy người chân chính được xưng tụng như là sát thủ chỉ có hắn mà thôi.

Bởi vì người ra tay nhanh nhất trong “Hoàng Hạ Tứ Kiệt”.

Võ công trong thiên hạ dựa vào tốc độ mà quyết định, nếu có thể giết người chỉ trong chớp mắt, sao phải tốn nhiều công sức giày vò nữa.

Mà kỹ năng thiên phú “Cao Tần Luật Động” của cậu ta lại càng bộc lộ xuất sắc ở điểm này.

Chương 790: Cứu Viện

Chương 792: Cứu Viện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có thể dưới tình huống kẻ địch không nhận ra mà gây ra vết thương trên người hắn, dẫn đến bộc phát, ngoại trừ ra tay thật nhanh có thể làm được, còn cái gì có thể giải thích được nữa?

Giai điệu trong tai vang lên, máu trong cơ thể Mạch Tử Ồn Ào không ngừng chảy mạnh, tay đang cầm dao găm run run hưng phấn, cậu ta muốn ra tay giết chết cô gái trước mắt này, sự chờ đợi quá lâu dẫn đến cảm giác khó chịu.

Cao Tần Luật Động!

…

Mạch Tử Ồn Ào? Trợ thủ đắc lực của Tiểu Sửu Hoàng?

Trời ạ! Sao mình xui xẻo vậy, tại sao lại bị sát thủ trong trò chơi này nhắm đến chứ!

Trong đầu Hàn Tiểu Yêu vụt qua một suy nghĩ, Mạch Tử Ồn Ào liền nhanh chóng hướng dao găm về phía cô!

Ánh mắt của Mạch Tử Ồn Ào lúc này vô cùng khát máu, bởi vì cậu ta đã nhìn thấy cảnh Hàn Tiểu Yêu bị chém vài đao, tuyệt vọng ngã trong vũng máu!

Tâm trạng vô cùng sung sướng, máu trong cơ thể của Mạch Tử Ồn Ào trở nên nóng hổi, lỗ chân lông cũng theo đó mà nở to ra, hơi thở ồ ồ nặng nề.

Nhưng đúng lúc này, đầu mũi cậu ta ngửi thấy một mùi hương khác lạ, mùi hương này khiến cho cậu ta run lên, mũi dao đang đưa ra bất ngờ dừng lại.

Bởi vì mùi rượu quen thuộc này, khiến cho cậu ta nhớ đến thú nhân khiến người ta run sợ Lam Viêm mà cậu ta gặp trong trận doanh Thú Nhân.

Nhưng Mệnh Phàm còn đang ở nơi xa kia bàn luận mấy việc vặt nhàm chán với đám người kia? Sao có thể để ý đến chỗ này chứ?

Thế là dao găm trong tay Mạch Tử Ồn Ào lại lần nữa đâm ra ngoài!

Nhưng mũi dao còn chưa nhô ra thêm được chút nào, Mạch Tử Ồn Ào đã không thể nò đưa ra thêm được nữa…

Trên tóc mái rơi xuống mấy sợi tơ trắng, theo quán tính có hơi bay lên, còn chưa kịp rủ xuống.

Sợi tơ mềm theo gió bay về phía sau, đôi mắt màu đỏ rượu hiện lên rõ ràng trước mắt Mạch Tử Ồn Ào.

Bị đôi mắt mỹ lệ như vậy nhìn chằm chằm, Mạch Tử Ồn Ào lại không hề có chút tán thưởng nào, mặc dù tiếng vang trong tai vẫn vang lên không ngừng nhưng máu trong người của Mạch Tử Ồn Ào như dừng hết lại, giống như bị đông cứng lại.

Sự chuyển động trên người của Mạch Tử Ồn Ào vốn đã quen, lúc này lại dừng lại một cách kỳ dị, chỉ vì người trước mắt đang chăm chú nhìn cậu ta.

Một luồng khí lạnh lẽo bủa vây cơ thể của Mạch Tử, khiến cho cậu ta không dám động đậy.

Cậu ta luôn cảm thấy nếu lúc này cậu ta cử động lung tung sẽ khiến cho bản thân bị nguy hiểm.

Điều khiến cho Mạch Tử Ồn Ào sợ nhất chính là lưỡi dao sắc bén cậu ta đang cầm trên tay phải, bị hai ngón tay trắng noãn kẹp lấy, đây cũng chính là nguyên nhân cậu ta không thể nào đẩy lưỡi dao ra thêm được nữa.

…

Hàn Tiểu Yêu chỉ cảm thấy trước mặt mình xuất hiện một vòng sáng màu trắng, một bóng người xuất hiện trước mặt cô, giúp cô đỡ lấy một kích trí mạng, bóng người phóng khoáng này khiến cho cô có chút rung động.

Nhưng Hàn Tiểu Yêu cũng rất nghi hoặc nhìn người này, bởi vì bóng lưng này rất quen thuộc, mà màu trắng như tuyết kia lại lạ lẫm như vậy.

…

Ở phía xa, cây quạt trong tay Bạch Y Công Tử ngừng lại, hắn ta kinh ngạc nhìn phía trước, vô cùng khó tin: "Nhanh thật!"

Phá Quân cũng đồng ý với lời nói của Bạch Y Công Tử: "Ừm, nhanh thật, chỉ trong chớp mắt đã đến phía Mạch Tử Ồn Ào."

"Hắn lại chặn lại Mạch Tử ra tay sao?!"

Lúc này Bạch Y Công Tử cuối cùng cũng thoát khỏi sự khiếp sợ với dải ánh sáng màu trắng nhưng lại càng thêm kinh ngạc bởi vì hắn ta hiểu rõ vô cùng lực công kích của vị đồng nghiệp kia khi chiến đấu.

"Nhưng mà đây không phải là đòn công kích bình thường của Mạch Tử, cái hắn chặn lại chính là kỹ năng sở trường của Mạch Tử, Cao Tần Luật Động. Khi thi triển Cao Tần Luật Động nhanh đến mức không thể nhìn thấy bóng hình, thế mà hắn có thể dùng tay bắt được chiêu này."

Phá Quân đứng cạnh Bạch Y Công Tử bổ sung thêm một câu, Bạch Y Công Tử không nói nữa, chỉ hít vào một hơi thật sâu.

“Quan trong hơn là, động tác tay này của Mệnh Phàm không hề có dấu hiệu của việc sử dụng bất kỳ kỹ năng nào cả, chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp được dao găm của Mạch Tử, thực sự quá khoa trương rồi.”

Cây quạt của Bạch Y Công Tử rốt cuộc bắt đầu chuyển động, nhanh chóng thu lại thành một khối, bỗng nhiên đưa ra nện vào trên đầu của Phá Quân!

“Tên ngốc đầu gỗ này lập tức ngậm miệng lại cho tôi! Không ngờ cậu lại thích nói lảm nhảm như vậy! Nói ít một chút thì chết người à! Có phải nhất định phải dọa chết người khác thì mới bằng lòng yên lặng không!”

…

Bây giờ Mạch Tử Ồn Ào quả thật có cảm giác bị dọa chết rồi, cậu ta cảm thấy đối mặt với Mệnh Phàm không phải là một trải nghiệm tốt, bởi vì nhìn thấy con mắt màu đỏ này khiến cậu ta hoảng loạn không thôi.

Hai ngón tay kẹp lấy dao găm truyền đến một lực rất mạnh, vô hình trung gây áp lực rất lớn cho Mạch Tử Ồn Ào.

Làm sát thủ, cảm giác Mạch Tử Ồn Ào từ trước đến nay đều rất nhạy cảm, bây giờ bỗng nhiên cậu ta phát hiện có chút ghét cảm giác này, bởi vì quá nhạy cảm, cảm giác bị Tiêu Phàm áp bách được phóng đại ra vài lần, khiến cho cậu ta hít thở cũng khó chịu.

“Mạch Tử, cô ấy là bạn của tôi, mặc dù là kẻ thù nhưng trên người cô ấy không hề có chút địch ý nào, hi vọng là cậu đừng làm tổn thương cô ấy.”

Rốt cuộc Tiêu Phàm cũng nói chuyện, những lời này truyền vào tai Mạch Tử, khiến cho cậu ta làm ra một động tác đầu tiên sau một thời gian dài đứng yên, đó chính là không kìm được mà nuốt một ngụm nước miếng.

“Được rồi.”

Trả lời rất bình thản nhưng ở trên người Mạch Tử Ồn Ào lại có vẻ cực kỳ kỳ quái, bởi vì để cho Mạch Tử vốn thích hát khi nói lại bình tĩnh nói được

một câu như vậy, vấn đề này vốn không hề bình thường.

Sự bình tĩnh kỳ lạ này khiến cho Mạch Tử cảm thấy vô cùng không quen nhưng cậu ta cũng không còn cách nào khác, dưới tình huống này, cậu ta phát hiện ra mình đã mất đi sự nhịp nhàng thường ngày.

…

Hàn Tiểu Yêu ngửi thấy mùi rượu đột nhiên bay ra hơi nhíu mũi, cô cảm thấy mùi vị kia có chút quen thuộc, lại nhất thời nhớ không ra, giống như là mình biết người đang quay lưng về phía mình là ai.

Nhưng được người kia bảo vệ sau lưng, Hàn Tiểu Yêu cực kỳ yên tâm.

Một câu nói ôn hòa vang lên, rốt cuộc người kia đã quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, không biết vì sao, Hàn Tiểu Yêu đỏ mặt…

“Sao cô lại đến nơi này?”

Tóc trắng, mắt đỏ.

Những điểm biến đổi này của Tiêu Phàm lập tức hấp dẫn ánh mắt của Hàn Tiểu Yêu.

Nhưng lời nói vẫn dịu dàng như cũ, vẫn khiến cô yên tâm như vậy.

Lúc Hàn Tiểu Yêu nhìn bóng dáng quen thuộc khi đang bảo vệ trước mặt mình, liền biết được mục đích của mình tham gia “Chúng thần di tích chi chiến” lần này đã đạt được, trong lòng có chút vui mừng, lại có chút ngọt ngào.

Đối mặt với sự chất vấn của hắn, Hàn Tiểu Yêu có hơi lùng túng, ậm ừ trả lời: “Cứ đi, không biết thế nào, lại đi đến nơi này.”

“À…”

Đối với câu trả lời của Hàn Tiểu Yêu, rõ ràng Tiêu Phàm hơi bất ngờ.

Bởi vì Tiêu Phàm không phải muốn hỏi cái này, mà là muốn làm rõ, cô gái hiền lành như Hàn Tiểu Yêu tại sao lại muốn tham gia chiến đấu?

Hàn Tiểu Yêu nhìn sự bối rối của Tiêu Phàm, cười một tiếng.

Tất nhiên là cô biết suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm nhưng lý do cô tham gia "Chúng thần di tích chi chiến" làm sao Hàn Tiểu Yêu có thể nói ra chứ.

Tâm tư của một cô gái, nhất định không thể nói ra.

"Cô không thích hợp tham gia vào trận chiến này."

Tiêu Phàm thấy vậy, liền đổi cách thuyết phục, ý muốn khuyên Hàn Tiểu Yêu rút khỏi.

"Vì sao?"

Đôi mắt đẹp đẽ của Hàn Tiểu Yêu nhìn Tiêu Phàm chăm chú, sạch sẽ mà trong suốt, vô cùng tò mò không biết Tiêu Phàm sẽ trả lời như thế nào.

"Tôi biết cô là người ôn hòa, không thích loại chuyện chém giết thế này."

Hàn Tiểu Yêu nghe Tiêu Phàm nói, tự cảm thấy ngại ngùng, hai gò má như bị phỏng, nhanh chóng cúi đầu xuống.

…

Hổ Nữu vốn là cực kỳ lo lắng cho an nguy của Hàn Tiểu Yêu, vội vàng chạy từ xa tới, nhìn thấy Tiêu Phàm ra tay cứu Hàn Tiểu Yêu, liền thở ra một hơi.

Chương 791: Truyền Lời

Chương 793: Truyền Lời

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng nhìn thấy dáng điệu ngượng nghịu của bạn thân Hàn Tiểu Yêu khi nói chuyện với Tiêu Phàm, không biết vì sao, trong lòng Hổ Nữu cảm thấy tức giận.

"Cái tên Phàm muội muội này từ khi phá băng ra ngoài, thật sự càng trở nên khiến người khác ghét bỏ."

Lúc này Bán Trường Miên cũng ôm Miên Miên đi tới, nhìn thấy Tiêu Phàm ở phía xa, cũng cùng quan điểm với Hổ Nữu: "Tôi cũng cảm thấy vậy, thật sự là tên tồi. Miên Miên, chị hỏi em, em có cảm thấy như vậy không?"

Miên Miên nhìn cây kẹo phía xa xa, chỉ cảm thấy cây kẹo que này khiến người khác rất thích, đầu trắng trắng, có cảm giác rất mềm mại, đôi mắt màu hồng đỏ như đá quý, lộng lẫy như vậy, hình như cũng chẳng có gì không tốt.

Nhưng chị họ đã cho là như vậy, Miên Miên cũng không muốn làm trái, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, nhìn dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

"Nhưng vì sao em cảm thấy anh đội trưởng lại đẹp trai hơn nhỉ?"

Ngay cả Miên Miên tuổi còn nhỏ còn hiểu việc nhìn nét mặt người khác để trả lời, không thức thời như vậy, cũng chỉ có cô gái hồn nhiên ngây thơ Xà Cơ này mà thôi.

"Em lại có thể thấy hắn đẹp trai?! Sao em lại có thể thấy hắn đẹp trai?!" Hổ Nữu nghe xong liền nổi nóng.

Hành động của Hổ Nữu khiến cho Xà Cơ không hiểu nổi, sau đó cô oan ức nói: "Đẹp trai mà…"

…

Đương nhiên, ở hiện trường có rất nhiều người không chấp nhận được hành động của Tiêu Phàm.

Vừa mới quyết định ong kế hoạch tác chiến, hắn liền chạy đi tán gái, mà lại đi cua gái bên địch, đây là chuyện gì vậy chứ!

“Mệnh Phàm! Anh coi em gái bên địch này là bạn thì cũng không sao, nhưng bây giờ chúng ta phải đi cứu Tiểu Sửu Hoàng! Anh còn lề mề đến bao giờ! Đừng mang thói quen khi anh làm Lich King vào trong chiến đấu!”

Sau khi bị đánh giá của Phá Quân về cách xuất thủ của Tiêu Phàm dọa giật mình, Bạch Y Công Tử rất không thoải mái, nhìn thấy dáng vẻ mập mờ của Tiêu Phàm cùng Hàn Tiểu Yêu, liền lập tức phát khùng.

“Xin lỗi, tôi còn có chuyện phải làm, bọn họ đang chờ tôi. Nhưng chỗ này thực sự không phù hợp để cô đến, nếu cô không có chuyện gì, tốt nhất nên rời khỏi trận chiến này đi.”

Sở dĩ Tiêu Phàm nói vậy là vì hắn nhìn ra trên khuôn mặt Hàn Tiểu Yêu không có bất kỳ khát vọng chiến đấu nào, cũng không rõ vì sao cô lại tham gia “Chúng thần di tích chi chiến”, chẳng lẽ là bị Ngọc Sinh Yên kia ép buộc phải tham chiến sao?

“Ừm, tôi hiểu rồi. Bởi vì chuyện tôi muốn làm đã hoàn thành.”

Chuyện muốn làm đã hoàn thành? Ý của cô là gì? Tiêu Phàm không hiểu cho lắm.

“A, đúng rồi. Vừa mới nghe bọn họ nhắc đến Tiểu Sửu Hoàng, suýt chút nữa tôi quên nói cho anh biết, trên chiến trường tôi có gặp Tiểu Sửu Hoàng, gã nhờ tôi chuyển đến anh một câu là gã sẽ chờ ở nơi đó, cho đến khi anh đoạt được đồ vật trong trận doanh Ác Ma mang đến…”

Tiểu Sửu Hoàng sẽ nhất quyết đứng đó chờ mình, cho đến khi mình lấy được đồ vật trong trận doanh Ác Ma đem tới?

Tiêu Phàm lặp lại câu nói của Tiểu Sửu Hoàng một lần, lại nghĩ đến hành vi cổ quái của gã, mắt sáng lên, rốt cuộc đã nhận ra cái gì đó: “Cảm ơn cô, tôi hiểu rồi!”

“Vậy bây giờ tôi đi đây, tạm biệt. Sau khi rút lui tôi sẽ cổ vũ cho anh! Anh phải biểu hiện tốt một chút đấy! Lần sau có thời gian rảnh, nhớ phải hẹn tôi đi dạo phố đó.”

Nghe Hàn Tiểu Yêu nhắc đến dạo phố, mặt Tiêu Phàm đỏ lên, nhìn chăm chú bóng hình xinh đẹp của Hàn Tiểu Yêu cho đến khi biến mất trong hoang mạc.

“Lợi hại lợi hại! Không hổ là Lich King Mệnh Phàm, chỉ dựa vào ngôn ngữ mà có thể khiến một cô gái đẹp như vậy ngừng chiến. Không đánh mà thắng cũng chỉ có người như Mệnh Phàm mới có thể làm được. Đây mới thực sự là cách tấn công cao minh nhất!”

Phá Quân nhìn bóng dáng của Hàn Tiểu Yêu phiêu tán trong gió, thởi nhẹ một hơi.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc quạt xếp đưa ra đập mạnh vào đầu hắn ta!

“Đủ rồi! Anh đừng có tiếp tục khuếch đại năng lực của Mệnh Phàm với tôi nữa! Vừa rồi anh khiến tôi hoảng sợ còn chưa đủ sao!” Bạch Y Công Tử hung hăng mắng Phá Quân.

Đưa mắt nhìn Hàn Tiểu Yêu đi xa, Tiêu Phàm lại lần nữa xoay người lại, nói với đám người: “Kế hoạch có thay đổi, chúng ta đi đến phía tây trước, đi chăm sóc mấy thú nhân kia.”

“Đợi đã, không phải đã bàn chúng ta sẽ đi cứu đại ca Tiểu Sửu Hoàng của Huyết Tinh Ma Thuật Xã chúng tôi sao?”

Bạch Y Công Tử hiển nhiên bất ngờ trước quyết định thay đổi kế hoạch của Tiêu Phàm.

“Không cứu được.”

“Không cứu được? Vì sao không cứu được!”

“Bởi vì Tiểu Sửu Hoàng cũng không cần chúng ta đi cứu. Vừa rồi cô gái kia mới truyền lại lời của đại ca các anh cho tôi, gã không nói tôi đến cứu gã, mà là muốn tôi tới chiến trường lấy một vật.”

“Thứ gì?”

“Đồ thuộc về chúng ta.”

“Này này này, Mệnh Phàm anh có thể giải thích rõ một chút không, rốt cuộc là có ý gì?”

“Đại ca Tiểu Sửu Hoàng của anh nói như vậy với tôi, nếu như không rõ, anh có thể tự mình đi hỏi gã đi.”

Bạch Y Công Tử nghe Tiêu Phàm nói để hắn ta tự mình đi tìm Tiểu Sửu Hoàng để hỏi, trong lòng run lên, có chút không tự nhiên.

Tiểu Sửu Hoàng dặn dò bọn họ nghe theo chỉ huy của Tiêu Phàm, tuy trong lòng Bạch Y Công Tử cũng có suy nghĩ khác nhưng cũng không dám nhiều lời, huống chi là cái này.

“Mệnh Phàm, anh chắc chắn đây là ý của đại ca chúng tôi chứ?”

“Đúng rồi, cho nên gã mới dặn các anh nghe theo lời tôi.”

Bạch Y Công Tử trầm tư một lúc, khẽ thở dài một hơi.

“Được rồi, không thể chậm trễ nữa, chúng ta đi thôi!”

…

Đội ngũ Ác Ma bắt đầu tản ra từ Hoang Mạc, chia thành Tiêu Phàm chỉ huy một tiểu đội, Nhện Độc lãnh đạo một đại đội đi về phía tây.

Phía tây thảo nguyên…

“Kế hoạch phát triển vô cùng thuận lợi, Thời Vũ Hoàn thông qua tinh thạch báo cáo với chúng ta, đội cậu ta dựa vào dự báo của chiêu “Thế Giới 2D” của Thời Vũ Hoàn đã tiêu diệt được mấy đội ngũ cỡ nhỏ trên đường đi.”

Tịch Dương nhìn Tiêu Phàm đang tiến gần về phía mình, chạm rãi nói.

Loại cảm giác được kề vai sát cánh cùng với Tiêu Phàm này, thật sự là quá lâu rồi chưa cảm nhận được, Tịch Dương có chút hoài niệm với nó.

“Thôi, đây chẳng qua là dọn dẹp đám cặn bã da lông, đáng để đắc ý như vậy sao?”

Lời lẽ chua ngoa như vậy, chỉ có thể là Bạch Y Công Tử, trong mắt hắn ta, việc tiêu diệt đám tiểu tốt trên đường đi về phía tây kia căn bản không đáng nhắc đến.

“Không bước từng bước sao có thể đi được ngàn dặm, không có sông ngòi sao có thể làm nên biển lớn, thế lực của chúng ta ít ỏi, bây giờ cũng chỉ có thể phát triển từ bé đến lớn, dần dần cải thiện về lực lượng.”

Tiêu Phàm cũng không tức giận với sự trào phúng của Bạch Y Công Tử mà chỉ nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Tịch Dương, bây giờ chúng ta đã tìm thấy mục tiêu chưa?”

Lúc này bọn Tiêu Phàm đã đi vào phía tây, mục tiêu muốn tìm chỉ có 2 thứ, đó chính là Reginald của công hội Chiến Minh và Thái Thập Tam của bang Long Hổ.

Hai mắt Tịch Dương nhắm nghiền lại, cùng cảm ứng với liệp ưng bay lượn trên bầu trời sau đó nói với Tiêu Phàm: “Tạm thời vẫn chưa thấy.”

“Thật sao? Vậy chúng ta càng phải tiến tới…”

“Chờ một chút!” Tịch Dương bỗng nhiên hô lên một tiếng.

“Sao vậy?”

“Anh Phàm, ngay trước chúng ta hai dặm có một đại đội nhân mã xuất hiện!”

“Hả? Là người nào dẫn đội?”

“Tạm thời chưa rõ mục tiêu. Nhưng em có hơi lo lắng, nếu hai công hội lớn trong trận doanh Thú Nhân liên hợp lại thành một, sẽ tạo thành phiền phức lớn cho chúng ta.”

“Hai công hội liên hợp thành một? Tịch Dương, cậu quá lo lắng rồi.”

“Xin chỉ giáo.”

“Hai bọn họ không hợp nhau, sẽ không liên hợp lại đâu.”

Nhớ đến đoạn thời gian mình bị Quân Sư Xấu Bụng lừa gạt đến trận doanh Thú Nhân, trên mặt Tiêu Phàm xuất hiện một nụ cười bí ẩn.

Đối với sự giải thích của Tiêu Phàm, Tịch Dương có chút không hiểu, từ sau khi Tiêu Phàm phá băng ra ngoài, lời nói liền trở nên có chút thần bí, việc này khiến cho hắn ta có hơi không quen. Nhưng Tịch Dương cũng không vì vậy mà cảm thấy bài xích bởi vì sự tự tin trong những lời nói mà hắn ta không hiểu kia khiến hắn ta yên tâm đến lạ thường.

Chương 792: Gặp Gỡ

Chương 794: Gặp Gỡ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đã xác nhận mục tiêu, đội nhân mã này do bang Long Hổ dẫn dắt, dẫn đầu là hội trưởng Thái Thập Tam.”

“Để cẩn thận hơn, cậu xác định lại lần nữa đi.”

“Cô em gái này chính là đối thủ vòng thứ hai của em trong giải đấu PK biểu diễn ‘Tân Sinh’, em sẽ không nhầm đâu. Phàm ca, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây, muốn đánh lén không?”

Đám người Huyết Tinh Ma Thuật Xã nghe được hai chữ đánh lén, nhao nhao muốn chạy lên, nét mặt lộ rõ vẻ hung tàn, xem ra là đã chuẩn bị đại chiến một phen.

“Ừm, vậy được. Nếu kẻ địch phía trước chỉ có bang Long Hổ, chúng ta trực tiếp tấn công cũng được, không cần phiền toái thế.”

“Cái gì?! Trực tiếp tiến lên sao?!”

Bọn người Bạch Y Công Tử nghi ngờ mình nghe nhầm, mãi mới dấy lên được sát khí nháy mắt đã bị đánh tan thành mây khói.

“Đúng vậy, trực tiếp tiến lên là được.”

“Này! Mệnh Phàm! Anh có lầm không vậy! Đánh trực tiếp không phải chúng ta sẽ trục tiếp đụng độ với bang Long Hổ sao!”

“Tôi chính là muốn trực tiếp đụng độ với bọn họ.”

“Chúng ta chỉ có ngần này người, nếu như chúng ta trực tiếp đối mặt với bang Long Hổ không phải là đi tìm chết sao! Chẳng lẽ anh cho là người của Huyết Tinh Ma Thuật Xã chúng tôi đều có thể lấy một địch mười? Còn nữa, lấy tính chất thực sự của bang Long Hổ này, thứ bọn họ am hiểu nhất chính là quần ẩu! Cứ ngu ngốc đối mặt trực tiếp như vậy thì toàn quân ta sẽ bị diệt đó!”

“Ừm, đối mặt trực tiếp với bang Long Hổ hoàn toàn chính xác rằng ta sẽ bị diệt toàn quân.”

“Vậy sao anh còn?!”

“Tôi đâu có nói muốn các người cùng xông lên đâu?”

“Ý anh là sao? Anh cảm thấy hai bên gặp nhau sẽ không trực tiếp đánh sao?”

“Chỉ cần khống chế được đối phương, đương nhiên là có thể.”

Đối mặt với sự chất vấn của Bạch Y Công Tử.

Tiêu Phàm cũng không hấp tấp mà ngược lại càng trở nên âm thầm nhưng sự âm thầm này lại càng khiến cho Bạch Y Công Tử rất không thoải mái: “Dựa vào cái gì!”

“Dựa vào việc bọn họ là bang Long Hổ, nhất định phải nghe theo lời của Thái Thập Tam, mà mục đích Thái Thập Tam tham gia trận chiến này không phải là đạt được thắng lợi, mà là tôi!”

Nghe lời nói tự tin đến gần như tự luyến của Tiêu Phàm, Bạch Y Công Tử bỗng cảm thấy khó chịu, cây quạt trên tay càng lay động mạnh hơn.

…

“Này! Đám người rác rưởi này, sao lề mề thế! Nếu Phàm ca bị người khác vượt lên trước thì làm thế nào!”

Thái Thập Tam nhìn đám người đang lom lom bên cạnh mình, bất mãn nói lớn!

“Cũng không còn cách nào khác, đại tỷ à. Chị cũng không phải không biết, đám người bang Long Hổ chúng ta sau khi kết hợp lại thì mới có tác dụng chỉ huy trên chiến trường.”

Quân Sư Xấu Bụng nhìn tổ tông nhỏ trước mặt mình, khổ não không thôi.

Bang Long Hổ không có đá truyền tin vĩnh cửu có thể trao đổi thông tin trên chiến trường như bang Hắc Long, chỉ có thể dựa vào lúc giao chiến mới có thể đại khái hiểu rõ đối phương, lại dùng phương pháp tập hợp nguyên thủy nhất, tất nhiên là tốn nhiều thời gian hơn rồi.

“Chỉ huy cái gì! Bây giờ tất ca mọi người đã đầy đủ, vậy còn không mau tản ra, tìm ra Phàm ca cho tôi!”

“Nhưng bang Long Hổ chúng ta gia nhập ‘Chúng thần di tích chi chiến’ không phải là để giành thắng lợi sao, chia quân ra lung tung thật sự là không tốt chút nào, chị đại…”

“Ý gì vậy! Ai nói với chú là mục tiêu bang Long Hổ chúng ta đến đây để giành chiến thắng! Thắng lợi rõ ràng là nằm trong tay Phàm ca uy vũ trong lòng tôi, cho nên mục tiêu của mọi người là đi tìm anh ấy cho tôi!”

Nghe lời nói đầy mê sảng kia của Thái Thập Tam, trong lòng Quân Sư Xấu Bụng đắng chát, cũng không biết Mệnh Phàm này rốt cuộc là cho Thái Thập Tam uống thuốc mê hồn gì, khiến cho Thái Thập Tam đến giờ vẫn mê luyến hắn không thôi.

“Thập Tam Muội! Lời nói này bọn anh không tán đồng! Mục đích của bang Long Hổ chúng ta tham gia ‘Chúng thần di tích chi chiến’ tất nhiên là để

giành thắng lợi, sao em có thể vì ham muốn cá nhân của mình mà làm hỏng danh tiếng của bang Long Hổ!"

Mấy người con trai đứng sau Thái Thập Tam lên tiếng.

Nhưng khi Thái Thập Tam quay người lại, bọn họ liền vô thức lùi lại mấy bước.

"Tôi đã nói với các người bao nhiêu lần! Đừng gọi tôi là Thập Tam Muội! Phải gọi là đại tỷ! Mà các người lại dám chất vấn quyết sách của đại tỷ, ngứa da phải không?"

"Nhưng… Nhưng bọn anh đều là anh trai ruột của em!"

Thái Thập Tam cười híp mắt rút ống thép bên hông ra, quét mắt một lượt trên dưới bọn họ, không có ý tốt nói: "Các người lặp lại lần nữa? Có tin tôi đánh gãy chân các người không?"

"Bọn anh không dám, đại tỷ!"

Quân Sư Xấu Bụng nhìn mười hai người đang run sợ phía sau lưng mình, thở dài một hơi.

Đại ca bang Long Hổ cả đời anh minh thần võ, oai phong giữ chốn xã hội đen, không hiểu sao lại sinh ra nhiều thằng nhóc sợ em gái như vậy.

Nhớ lúc Thái Thập Tam còn nhỏ, cầm một cây gậy đồ chơi đã đuổi mười hai con khỉ con này tè ra quần, hình ảnh đó quả thực là quá hùng tráng rồi.

Trong lòng vô cùng phiền muộn, Quân Sư Xấu Bụng đưa mắt nhìn ra xa, chợt mắt gã dừng lại một chỗ, phía trước hình như xuất hiện gì đó…

"Này, đã lâu không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ?"

Tiêu Phàm phất phất tay, bước chân nhẹ như mây vào trong tầm mắt bang Long Hổ, dường như vô cùng quen thuộc với kẻ địch.

Bang Long Hổ có ổn không, Bạch Y Công Tử không biết nhưng hắn ta lại vô cùng rõ ràng tình huống bây giờ của mình thật sự không ổn.

Trước mắt là đám người lưu manh của bang Long Hổ, Bạch Y Công Tử cũng không sợ hãi.

Nhưng nhìn lại đám đông nghìn nghịt của bang Long Hổ kia, cảnh tượng như vậy khiến hắn ta áp lực rất nhiều.

Trện mặt Tiêu Phàm là nụ cười rất thân thiết, thân thiết đến mức Bạch Y Công Tử muốn đánh hắn!

Trong lòng Bạch Y Công Tử oán thầm, Mệnh Phàm chết tiệt, nếu tình huống không giống với lời anh nói, bang Long Hổ cùng tiến lên tấn công, chút nữa tôi sẽ là người đầu tiên tiêu diệt tên ngu ngốc nhà anh!

Càng đi càng lo lắng, Bạch Y Công Tử càng quạt nhanh hơn.

…

“Ha ha, tưởng là ai? Đây không phải là Lich King Mệnh Phàm của chúng ta sao! Sau khi rời khỏi trận doanh Thú Nhân cũng chưa từng quay lại thăm chúng ta, nghe nói cậu bị công hội Tinh Thần của trận doanh Tinh Linh nhằm vào, huynh đệ trong bang Long Hổ chúng tôi cũng rất lo lắng cho cậu. Chẳng qua bây giờ xem ra chúng tôi đã quá lo lắng rồi. Dạo này có vẻ cậu cũng lăn lộn nhiều đấy, ngay cả tạo hình cũng ngoài sức tưởng tượng, có thể gặp nhau ở đây là vinh hạnh của bang Long Hổ chúng tôi rồi.”

Nếu chỉ lời nói đơn thuần này thật khiến cho người ta sinh ra cảm giác bạn bè lâu ngày mới gặp nhưng nghe ngữ khí âm trầm kia, liền biết ngay trong lời nói của Quân Sư Xấu Bụng có dấu đao.

“Mệnh Phàm, tình huống bây giờ không giống như anh nói! Tên kia có địch ý rất mạnh, hắn hình như muốn chỉ huy thủ hạ tấn công chúng ta!”

Bạch Y Công Tử nhìn thấy ánh sáng lạnh trong mắt Quân Sư Xấu Bụng, trong lòng vô cùng khẩn trương, rõ ràng đây không phải thái độ với bạn bè.

“Đừng vội, mặc dù Quân Sư Xấu bụng là cố vấn của bang Long Hổ nhưng người cầm quyền của bang Long Hổ cũng không phải là gã.”

Thái độ của Quân Sư Xấu Bụng hoàn toàn trong kế hoạch của Tiêu Phàm cho nên Tiêu Phàm không hề có chút bối rối nào.

Quả nhiên, một giọng nói vô cùng mừng rỡ vang lên: "Quân Sư Xấu Bụng, chú nói không sai, có thể gặp được Phàm ca ở nơi này quả thật bất ngờ, thật sự là món quà của trời cao, thật là quá vui mừng. Mà tạo hình này của Phàm ca, thực sự quá đẹp rồi!"

Mặc dù lời này hô ứng với lời nói của Quân Sư Xấu Bụng nhưng trong tình cảnh này, rõ ràng là không cùng một cấp độ.

Thiếu nữ hung ác kia, lại lần nữa lộ ra thái độ thiếu nữ trước mặt Tiêu hàm, mười hai thanh niên phía sau cô mắt đều trừng lên rồi!

"Quân Sư Xấu Bụng! Người kia chính là tên cặn bã Mệnh Phàm lừa gạt tình cảm của Thập Tam Muội sao!"

Một cậu thanh niên nhảy đến trước mặt Quân Sư Xấu Bụng, cực kỳ không cam lòng hỏi.

Chương 793: Lời Mời Quyết Đấu

Chương 795: Lời Mời Quyết Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lừa gạt tình cảm sao?

Quân Sư Xấu Bụng lại lần nữa nhìn lướt qua nét mặt đơn phương kia của Thái Thập Tam, thở dài.

"Đại thiếu gia, người kia chính là Mệnh Phàm."

"Vậy chúng ta còn chờ gì nữa! Mọi người xông lên! Xử lý kẻ thù của chúng ta!"

Cậu thanh niên vung kiếm trong tay lên, làm như muốn vọt tới phía trước.

“Dừng! Ai cho anh quyền chỉ huy!”

Thái Thập Tam cầm ống thép chỉ về phía cậu ta, cậu thanh niên lập tức sợ hãi: “Em làm gì vậy, Thập Tam Muội!”

“Thập Tam Muội cái em gái anh! Anh còn muốn tôi nói mấy lần nữa! Anh phải gọi tôi là đại tỷ! Còn nữa, bang Long Hổ là do tôi quyết định, anh hô to gọi nhỏ cái gì!”

“Nhưng hắn là kẻ thù của chúng ta!”

“Đúng, đại tỷ, bây giờ đội của Tiêu Phàm đối mặt với đội của chúng ta, về quân số chúng ta chiếm ưu thế, sao không ra tay rồi tóm gọn bọn họ?” Quân Sư Xấu Bụng cũng phụ hoa thêm.

“Chú nói được hay tôi nói được! “Chúng thần di tích chi chiến” thắng lợi? Ai thèm quan tâm những điều này! Nếu như các người làm loạn, khiến Phàm ca có ấn tượng xấu với tôi, ai chịu trách nhiệm?!”

“Hoang đường! Thập Tam Muội! Sao em có thể vì một tên đàn ông thô lỗ không biết từ đâu chạy đến liền bỏ rơi tương lai tốt đẹp của bang Long Hổ chúng ta chứ!”

“Gọi tôi là đại tỷ! Mà anh lại còn nói Phàm ca là tên đàn ông thô lỗ, muốn chết hả!”

…

“Lợi hại thật, chỉ lên tiếng chào hỏi thôi liền khiến cho quân địch đại loạn, không hổ là Lich King Mệnh Phàm!”

Nhìn qua tình huống hiện giờ của bên Thái Thập Tam.

Phá Quân lại không kìm được mà khen một câu.

Mà nghênh đón hắn ta vẫn là chiếc quạt xếp của Bạch Y Công Tử: “Im miệng! Tôi cảm thấy hình như gần đây anh rất thích khen Mệnh Phàm! Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!”

Việc nảy sinh tranh chấp trong bang Long Hổ như Phá Quân nói cũng đã trong kế hoạch của Tiêu Phàm nhưng lúc này lại xảy ra một sự thay đổi. Sự thay đổi kia chính là nhiều ra mười hai tên mà Tiêu Phàm không biết.

Căn cứ vào thái độ của Quân Sư Xấu Bụng với bọn họ, Tiêu Phàm cảm thấy những người này có địa vị khá cao trong bang Long Hổ, mà bọn bọ lại có địch ý rất sâu với Tiêu Phàm.

Sự địch ý này khiến cho Tiêu Phàm hơi không hiểu, hắn không nhớ mình đã đắc tội đám người này ở đâu.

Nhưng cũng may là Thái Thập Tam vẫn có địa vị như cũ trong bang Long Hổ, vậy nên kế hoạch của hắn vẫn có thể thực hiện như cũ.

…

"Tôi nói, các người đã thương lượng xong chưa?"

Nhìn sang phía bang Long Hổ, Tiêu Phàm chậm rãi nói.

"Còn thương lượng cái gì nữa! Thập Tam Muội! Chúng ta mau nhanh lên! Một mẻ hốt trọn hết bọn chúng!"

"Đúng vậy, đại tỷ bây giờ là thời cơ tốt nhất để chúng ta bắt lấy Mệnh Phàm!"

"Các người đều im hết cho tôi! Làm thế nào tôi tự biết!"

Thái Thập Tam tức giận khiến cho Quân Sư Xấu Bụng và mười hai người thanh niên kia yên tĩnh trở lại

Không quá nửa giây sau, Thái Thập Tam lại lần nữa biến trở lại bộ dáng mê muội kia: "Chúng ta đương nhiên là không thể khiến cho Phàm ca có ấn tượng xấu rồi, mượn cơ hội này để biểu lộ tình yêu của tôi, để cho anh ấy hiểu rõ, ai mới là tình yêu đích thực của anh ấy!"

Nhìn thấy em gái bày ra vẻ mặt si rình như thế, mấy người thanh niên kia triệt để tức giận: "A! Tôi thật sự không nhịn được! Tôi muốn quyết đấu với tên mặt trắng chỉ biết nói lời đường mật để lừa gạt con gái!"

Thái Thập Tam lại định quát hắn ta một tiếng, không ngờ Tiêu Phàm lại chen vào: "Tôi cũng đang có ý này, thực ra tôi và mọi người trong bang Long Hổ đều là bạn, nếu như chỉ vì 'Chúng thần di tích chi chiến' mà đánh nhau, chẳng phải là ảnh hưởng đến hòa bình sao. Nhớ lần trước khi chúng ta cùng làm nhiệm vụ, lúc mâu thuẫn với Chiến Minh cũng dùng quyết đấu để giải quyết, lần này vẫn như cũ chứ?"

Nhìn khuôn mặt ôn hòa của Tiêu Phàm, trong lòng Quân Sư Xấu Bụng oán thầm, Mệnh Phàm, tôi nhìn cậu dáng vẻ đĩnh đạc không ngờ cũng xảo quyệt như tôi vậy.

Quyết đấu?! Nghĩ thì hay lắm! Bang Long Hổ chúng ta tuyệt đối chiếm ưu thế, chỉ cần ra lệnh một tiếng liền có thể dựa vào số lượng nuốt hết đám người này, dựa vào cái gì muốn quyết đấu chứ!

Quân Sư Xấu Bụng vừa định mở miệng bác bỏ, kết quả là Thái Thập Tam lại vô cùng hưng phấn chỉ mười hai tên thanh niên bên mình hô to: "Mấy tên hèn nhát các người, nhìn thấy không, đây chính là Phàm ca người mà Thái Thập Tam tôi thích, người ta lịch lãm như thế, đâu giống như các người, có việc gì thì làm ầm ĩ lên, giống như mấy đứa trẻ con vậy."

Mấy người thanh niên kia nghe Thái Thập Tam thổi phồng về Tiêu Phàm, lại nhìn thấy bộ dáng sùng bái không thôi của Thái Thập Tam đối với Tiêu Phàm, cơn ghen bốc lên: "Hắn có gì hơn người, không phải chỉ là tên ăn bám sao?! Chúng ta sẽ xử lý hắn trong lần quyết đấu này! Để em mở mang kiến thức về sự lợi hại của bọn anh!"

"Này! Này! Này! Các thiếu gia, sao chúng ta phải quyết đấu chứ?! Trực tiếp tiến đánh, nuốt trọn cả bọn liền một lần không được sao?"

Quân Sư Xấu bụng nhìn thấy nhóm thanh niên đang hứng khởi, vô cùng hoảng hốt, vội vàng khuyên nhủ.

"Quân Sư Xấu Bụng, chú đừng nói nữa! Thái Thập Tam nói không sai, dựa vào nhiều người mà nuốt trọn bọn hắn thật sự không có chút đàn ông nào, tôi muốn tự tay giải quyết tên mặt trắng này trước mặt em gái!"

Nhìn bộ dáng đầy nhiệt huyết của đám thanh niên kia, Quân Sư Xấu Bụng cực kỳ buồn bực gãi đầu, nghĩ thầm mấy tên nhóc quỷ này dù là nam hay nữ, quả thật đều khó hầu hạ!

Quân Sư Xấu Bụng thấy không thể nào ngăn cản được, chỉ có thể thuận theo mấy ông bà chủ nhỏ này làm liều nhưng trong lòng vẫn tính toán bước tiếp theo.

Quyết đấu?

Chẳng lẽ Mệnh Phàm muốn dùng một trận đấu để ép bang Long Hổ chúng ta rút quân? Hắn nghĩ hay thật đấy! Không thể không thừa nhận rằng lực chiến của Mệnh Phàm khi solo rất mạnh, chúng ta sao có thể mắc mưu của hắn được?

Tiêu Phàm nhìn Thái Thập Tam và đám thanh niên đã kích động kia, trên mặt của Quân Sư Xấu Bụng lại âm trầm không rõ đang suy nghĩ cái gì, hắn thầm nghĩ trong lòng, tên bỉ ổi kia quả thật khó chơi nhưng kế hoạch của mình không thể để gã cản trở được.

Vậy nên Tiêu Phàm trực tiếp ném ra một đòn hiểm, khiến cho lời mời quyết đấu này không thể từ chối được.

“Tôi biết dựa vào thực lực của tôi mà đấu một với các người có vẻ hơi bất công, vậy bây giờ tôi một mình thi đấu cùng với Thái Thập Tam và Tứ Đại Hộ Pháp của bang Long Hổ các người cộng thêm với mấy thanh niên này thế nào?”

Bạch Y Công Tử nghe lời Tiêu Phàm nói, lập tức kinh hoàng nói không ra lời, nghĩ thầm Mệnh Phàm này cũng quá khinh người rồi, vậy mà định 1 vs 17 sao!

Liền ngay cả Quân Sư Xấu Bụng đang suy nghĩ làm sao thuyết phục Thái Thập Tam hạ lệnh toàn quân tiến lên tiêu diệt Tiêu Phàm cũng triệt để bị Tiêu Phàm chọc giận!

Tên Mệnh Phàm đáng chết này, thật là khinh người quá đáng, dám coi thường thực lực của bang Long Hổ sao! Nếu cậu đã muốn quyết đấu thì tôi

sẽ đánh với cậu một trận, đừng cho là chúng tôi sẽ không dám tiến lên cùng lúc, nếu cậu đã muốn đi chết, vậy làm "bạn tốt" chúng tôi nhất định sẽ thành toàn cho cậu!

Huống hồ, nếu có thể mượn cơ hội lần này trực tiếp đè lên đầu Mệnh Phàm, về sau đi diệt tàn đảng của hắn sẽ thuận lợi hơn không ít. Giết giặc phải giết vua trước, cũng có thể xem như một diệu kế. Quan trọng nhất là cuộc quyết đấu này cũng không có các cược gì cả, chúng ta cũng không có tổn thất gì hết.

"Ha ha, Mệnh Phàm, quả nhiên là cậu rất khí phách. Cậu tự tin về bản thân như vậy, chúng tôi cũng không ngại đồng ý với cuộc quyết đấu này. Nhưng để một mình cậu quyết đấu với chúng tôi, thực sự quá bất công rồi." Quân Sư Xấu Bụng dùng một lúc, âm trầm nói: "Nếu không, trước tiên cậu hay đọ sức với mười hai vị thiếu gia của chúng tôi trước đi, bọn họ sớm đã mong được tranh tài một phen với cậu rồi!"

"Mệnh Phàm, đừng đồng ý với gã, rõ ràng là lão tặc này đang gài bẫy cậu!" Bạch Y Công Tử nhìn cái mặt già nua không biết xấu hổ của Quân sư Xấu Bụng phái mười hai người ra khiêu chiến với Tiêu Phàm, lập tức khó chịu kêu lên.

Chương 794: Đức Cổ Khoa

Chương 796: Đức Cổ Khoa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm lại lắc đầu với hắn ta, ra hiệu rằng không sao cả.

"Phàm ca, anh xác định không cần chúng tôi trợ giúp sao?" Tịch Dương trịnh trọng nhìn Tiêu Phàm một chút, có chút lo lắng, bởi vì có coi như hắn ta là "Truy Phong Giả" cũng không giám khoe khoang khoác lác có thể đồng thời giao đấu với mười hai người liên thủ công kích mà không bại.

"Có lẽ không cần."

“Có lẽ?”

Tịch Dương hiển nhiên chú ý tới sự không chắc chắn trong lời nói của Tiêu Phàm, trong lòng trở nên thấp thỏm, hắn ta cảm thấy hiện giờ Tiêu Phàm như đang đánh cược nhưng với tình huống hiện giờ, bọn hắn không thể thua được, bất kỳ điều gì không chắc chắn, đều không cho phép tồn tại, hắn ta cảm thấy hẳn là Tiêu Phàm nên hiểu điều này nhưng vì sao…

“Ừm, có lẽ. Bởi vì hiện giờ tôi cũng không chắc là mình mạnh bao nhiêu…”

Vừa nói xong câu này, Tiêu Phàm lập tức đi tới chiến trường, để lại Tịch Dương đang ngạc nhiên đứng đó.

…

Đài chủ trì bên ngoài trận…

“Đội ngũ của trận doanh Ác Ma đã bắt đầu chia làm hai đường từ phía bắc tiến về phía tây nhưng tuyến đường hành quân thật sự kỳ lạ, cứ như là bọn họ có một khứu giác rất nhạy, luôn có thể gặp được những tổ đội nhỏ yếu hơn họ, thay đổi phương hướng từ từ xâm chiếm, giống như một con rắn hai đầu bắt giữ con mồi của mình trên chiến trường! Dọc theo đường đi, bọn họ đã xâm chiếm đại đa số những đội ngũ rải rác nhưng trận doanh Ác Ma có thể thuận lợi mà tiến hành tiếp sao?”

Tiểu Miêu nhìn màn hình chiến đấu lớn, hô to, từ khi Tiêu Phàm phá băng mà ra, người chơi trong trận doanh ác Ma tựa như cải từ hoàn sinh vậy.

“Ha ha, lời của cô vừa nói xong, hình như bọn họ đã gặp phải phiền toái rồi.” Bên trái của Tiểu Miêu vẫn là Crimson Rose, cô ta biến sự nhớ nhung với Phàm Tử trở thành oán niệm với Tiêu Phàm, lại biến trở thành hận thù với trận doanh Ác Ma.

Cho nên Crimson Rose không thể chịu được khi trận doanh Ác Ma thuận lợi tiến lên như vậy: “Xem ra để đội ngũ trận doanh Ác Ma có thể thuận lợi hành quân như vậy, hoàn toàn là nhờ may mắn, bây giờ vận may tiêu hao hầu như không còn, Mệnh Phàm dẫn tiểu đội kia đâm vào một đại đội. Phía

trước mấy người Mệnh Phàm nhìn như là bang Long Hổ của trận doanh Thú Nhân, dựa vào nhân số của bang Long Hổ, tôi không tin rằng lần này bọn Mệnh Phàm có thể dễ dàng trốn thoát."

"A? Bọn họ đã gặp nhau rồi sao? Vì sao Mệnh Phàm còn không mau thay đổi lộ trình, chạy quay trở lại đi?"

"Còn phải hỏi nữa sao, nhất định là hắn bị dọa sợ đến chân run cầm cập, quên cả trốn chạy chứ sao nữa. Không phải vì hắn không làm mất mặt mũi của Lich King sao, đứng đó giả thần giả quỷ, phô trương thanh thế."

"Nhắc đến cũng lạ, phía bang Long Hổ không hề có bất kỳ động tác muốn ra tay nào, bọn họ vậy mà đang nói chuyện với nhau." Tiểu Miêu nói đến đó, trên mặt hình xuất hiện khuôn mặt quen thuộc của Thái Thập Tam, tựa hồ nhớ lại điều gì đó, trong lòng thầm mắng một câu, đồ lolicon!

"Làm gì vậy, nhanh ra tay xử lý tên Lich King Mệnh Phàm đáng ghét kia đi!" Nhìn thấy bang Long Hổ không hành động gì, Crimson Rose giận tím mặt, mắng to.

Lúc này, trên chiến trường rốt cuộc đã có động tĩnh, thấy hai đội ngũ nhanh chóng lùi lại, một mình Tiêu Phàm bước ra, mà phía bên kia lại có hắn mười hai người bước đến.

"Đây là tình huống gì đây?" Tiểu Miêu có chút mơ hồ.

"Hình như bọn họ đã đàm phán một hiệp nghị gì đó, hiện tại đang định tiến hành quyết đấu." Phong Ma Tiểu Xích Lang lên tiếng.

"Quyết đấu?! Ai quyết đấu với ai?"

"Bên phía trận doanh Ác Ma hình như là Lich King Mệnh Phàm, còn bên phía bang Long Hổ kia, tất nhiên là hai người đang bước lên kia."

""Mười hai người? Vậy thì quyết đấu cái nỗi gì chứ! Cái này căn bản là đi bắt nạt người ta mà!" Ý thức được phương thức quyết đấu, Tiểu Miêu bênh vực Tiêu Phàm.

“Trong khi đội ngũ của cô đang vào thế yếu, đối phương còn có thể đáp ứng yêu cầu tiến hành quyết đấu, đây đã là rất ‘công bằng’ rồi, cô còn muốn yêu cầu thêm gì nữa?” Phong Ma Tiểu Xích Lang chậm rãi giải thích nhưng hắn ta không nói cho Tiểu Miêu, ‘Chúng thần di tích chi chiến’ này vốn là không công bằng.

“Về phần mười hai người bang Long Hổ phái ra kia, cũng không phải nhân vật đơn giản gì, bọn họ là các anh trai của Thái Thập Tam hội trưởng bang Long Hổ, cũng là một trong những chiến lực quan trọng của bang Long Hổ, bọn họ tự xưng là ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân của bang Long Hổ’!”

“Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân?!”

Nghe được danh xưng hoa mỹ này, sắc mặt của Tiểu Miêu và Crimson Rose biến đổi, biểu lộ trên mặt đều rất kỳ quái.

Đức Quốc Cổ Khoa vs Lich King?

Trận chiến giữa muội khống và lolicon?

Thật là một thế giới hỗn loạn!

Nội tâm thuần khiết của Tiểu Liêu lại lần nữa bị mấy từ ngữ mẫn cảm này khiến cho xao động…

“Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, ý của ngài chính là tiếp theo đây sẽ có trận đấu giữa Lich King Mệnh Phàm với đức quốc cổ khoa, à không, đức cổ khoa thập nhị nhân sao?”

“Ừm, dựa theo tình tình trước mắt thì đúng là như thế.”

“Thực lực của Lich King Mệnh Phàm chúng ta đại khái đã hiểu rõ, ngài có thể nói cho chúng tôi biết một chút về đức cổ khoa thập nhị nhân không?”

“Thời gian Đức cổ khoa thập nhị nhân tham gia ‘Tân Sinh’ khá muộn, giai đoạn trước bọn họ tăng đẳng cấp hoàn toàn là dựa vào thành viên Long Hổ bang dẫn đầu, cho nên trên phương diện chiến đấu cũng không có quá nhiều kinh nghiệm.”

“Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, ý của ngài là cái gọi là ‘Đức cổ khoa thập nhị nhân’ thật ra chỉ là hào nhoáng bên ngoài, không thể gây ra nguy hiểm lớn cho Mệnh Phàm sao?”

“Ý của tôi không phải như vậy, tôi chỉ muốn nói là bọn họ tiếp xúc với ‘Tân Sinh’ cũng không lâu. Có thể trở thành lực lượng chiến đấu chủ yếu của Long Hổ bang, tất nhiên ‘Đức cổ khoa’ cũng có thực lực nhất định.”

“Thực lực cá nhân của bọn họ vô cùng xuất sắc sao?”

“Thực lực cá nhân của bọn họ vẫn là có, dù sao bọn họ cũng được sinh sống dưới bối cảnh gia đình như vậy, nhưng xuất sắc nhất lại không phải là thực lực cá nhân của bọn họ.”

“Vậy thì là?”

“Năng lực hiệp đồng tác chiến.”

“Năng lực hiệp đồng tác chiến?”

“Cậu biết với loại chiến đấu quy mô lớn thì quan trọng nhất chính là gì không? Đó chính là năng lực hiệp đồng tác chiến. Bởi vì cái gọi là mãnh hổ không đấu nổi đàn sói, kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi, cho nên bên trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’, phối hợp cùng đồng đội mới là điều quan trọng. Nhưng Mệnh Phàm hiển nhiên không am hiểu điều này, cho nên hắn mới có thể dốc hết toàn lực dẫn theo đám người xé rách liên quân, đem việc đánh tan bọn họ trở thành phương thức chiến đấu với đối phương ưa thích của mình, sau đó lại sử dụng thủ pháp thói quen của mình để đánh bại kẻ địch.”

“Ý của ngài là Mệnh Phàm cũng hi vọng tiếp nhận dạng quyết đấu này?”

“Chí ít thì so với hai quân đối chọi, hắn càng ưa thích giải quyết loại trận chiến quy mô nhỏ hơn, bởi vì quy mô chiến tranh càng nhỏ, hắn càng dễ tiến hành việc khống chế cục diện.”

“Vậy ngài cảm thấy lần này Mệnh Phàm sẽ còn thu hoạch được thắng lợi cuối cùng không?”

“Tôi cũng không rõ, thực lực cá nhân của Mệnh Phàm rất mạnh, nhưng năng lực hiệp đồng tác chiến của ‘Đức cổ khoa thập nhị nhân’ cũng không phải tầm thường…”

…

Quân Sư Xấu Bụng nhìn nhóm tiểu thiếu gia chạy trong sân, trong lòng cười thầm, Mệnh Phàm, tôi không biết trong đáy lòng cậu đang tính toán điều gì, nhưng rất xin lỗi, lần này cậu nhất định tính sai rồi. Nếu để cho từng người một trong nhóm tiểu thiếu gia này đi lên đánh luân phiên với cậu, có thể chiến thắng cậu, trong lòng tôi thật sự là không chắc, nhưng bây giờ nhóm tiểu thiếu gia cùng nhau tiến lên, cậu nhất định xong đời. Phải biết là những năm gần đây nhóm tiểu thiếu gia một mực đồng tâm hiệp lực phối hợp lẫn nhau đối đầu với người nào đó, giữa bọn họ có sự ăn ý, ngay cả tứ đại hộ pháp bang Long Hổ chúng tôi cũng phải thán phục.

Vui sướng trong lòng Quân Sư Xấu Bụng lại không thể tiếp tục, bởi vì Thái Thập Tam ở bên cạnh cực kì không đúng lúc mà hò hét cổ vũ Tiêu Phàm: “Phàm ca cố lên! Phàm ca tất thắng!”

Chương 795: Xuất Kích

Chương 797: Xuất Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của Thái Thập Tam, Quân Sư Xấu Bụng nhíu mày: “Đại tỷ, chị làm sao có thể cổ vũ tinh thần người khác, hủy diệt uy phong của mình như vậy? Còn nữa, chị chắc hẳn phải biết khi nhóm tiểu thiếu gia liên kết lại cùng một chỗ, lực lượng sẽ rất kinh khủng, chị cảm thấy lần này Mệnh Phàm còn có thể thắng sao?”

Đối mặt với chất vấn của Quân Sư Xấu Bụng, Thái Thập Tam cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp hùng hồn đáp lại: “Hừ! Vì sao lại không thể, anh ấy chính là người đàn ông mà Thái Thập Tam tôi nhìn trúng đó!”

…

Đúng vậy, Tiêu Phàm cũng không cảm thấy hắn sẽ thất bại trong cuộc quyết đấu này, bởi vì trước đó, hắn đã bỏ ra cái giá cực lớn.

Ánh sáng trong bóng đêm, vì sao nhiệm vụ kia lại xuất hiện, đến nay Tiêu Phàm vẫn không hiểu, hắn thậm chí không rõ sự việc hắn trải qua bên trong bóng đêm vô tận này rốt cuộc là vì cái gì.

Nhưng hắn lại nhớ kỹ thời điểm hắn tiếp nhận cái nhiệm vụ buồn nôn đến cực điểm này, là cân nhắc từ việc gì…

Là vì thu hoạch đủ để thay đổi lực lượng càn khôn đó!

Mạo hiểm càng lớn, ích lợi càng lớn, hi vọng người không có gạt mình.

Tiêu Phàm nói với Tịch Dương, hắn không biết bây giờ rốt cuộc mình mạnh cỡ nào, đó cũng không phải là lời bịa đặt, mà là tình huống thật sự của Tiêu Phàm lúc này.

Vì tiếp nhận nhiệm vụ này, Tiêu Phàm phải bỏ ra sự đánh đổi mà trước nay chưa từng có.

Bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, Tiêu Phàm cảm thấy những gì mình thu hoạch được ít nhất phải xứng đáng với nỗ lực mình bỏ ra.

Vũ khí mà Tiêu Phàm mang theo để phòng ngự đã triệt để hóa thành tro tàn, bánh xe hắc ám Colt còn chưa kịp chuẩn bị đã biến mất, thanh kiếm Ảm Long Minh Viêm đi rồi, Frostmourne cũng đi rồi, ngay cả trang bị dự bị trong hành trang trong lúc Tiêu Phàm tiếp nhận nhiệm vụ cũng đã bị nuốt vào trong bóng tối.

Nếu nói vũ khí phòng ngự chỉ là vật ngoài thân, nhưng toàn bộ kỹ năng bị rửa trôi hết, vậy thì có chút nghiêm trọng.

Kĩ năng thiên phú không có, kỹ năng danh hiệu không có, ngay cả Chuyên Tinh Thân Sĩ luôn luôn kiêu ngạo trong đám kỹ năng cũng mất rồi, tình huống này đơn giản như bị tẩy sạch.

Có thể lưu trữ lại, chỉ có nhưng kỹ năng phái Thục Sơn, cũng không biết có phải bởi vì kỹ năng phái Thục Sơn thuộc về hiện thế tuyệt học hay không.

Trừ cái đó ra, còn có kỹ năng cổ quái bên trong trận "Hạo kiếp" vẫn còn tồn tại.

Ngoài việc nó khiến Tiêu Phàm cảm thấy thần kỳ, thì trong lòng cũng có chút quái dị.

Mặt khác mười ngàn điểm giá trị PK mà Tiêu Phàm vô cùng hao tâm tốn sức có được, cũng vì hiến tế trong trận kì lạ này mà mất sạch.

Mà những gì đạt được do những thứ bị mất kia, chính là đẳng cấp được tăng lên cùng mấy kỹ năng mới nhất.

Đẳng cấp tăng liền ba cấp, khiến đẳng cấp của Tiêu Phàm lên đến cấp 49, Tiêu Phàm cảm thấy lần này hẳn là mình đã trở thành người có đẳng cấp cao nhất trong server trong nước.

Dù sao cao nhân cấp 50, ở trong server trong nước Tiêu Phàm còn chưa từng nghe qua.

Có điều khiến hắn để ý hơn chính là bên trong thanh kỹ năng của hắn mới xuất hiện một số kỹ năng.

Bọn chúng cũng không nhiều, chỉ có chút ít mấy cái. Cùng với một đám kỹ năng Thục Sơn gộp lại, cũng không thích đủ đến 20 kỹ năng, nhưng so sánh chúng nó với đống kỹ năng "tạp kỹ" như Chuyên Tinh Thân Sĩ cực kì khó dùng kia thì đơn giản thực dụng mạnh mẽ hơn nhiều!

Cho nên trước đó Tiêu Phàm mới có thể chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy dao găm, ra tay ngăn cảm đám lúa mạch ồn ào làm bị thương Hàn Tiểu Yêu.

Vì đã quen thuộc với những kỹ năng mới có này, Tiêu Phàm quyết định chủ động nghênh chiến.

"Đức cổ khoa?"

Tiêu Phàm nhìn những tiểu nam sinh trước mắt này, lông mày nhướn lên, mặt mỉm cười, nụ cười này có chút cân nhắc, màu đỏ thắm ẩn ẩn trong hai mắt đang nháy.

"Tên khốn nạn lừa gạt tình cảm của muội muội bọn tôi cười cái gì mà cười!" Nhìn thấy nụ cười của Tiêu Phàm, nhóm tiểu nam sinh chợt cảm thấy phiền chán, trực tiếp chửi ầm lên với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không tức giận, chỉ là nhìn bọn họ rồi hồ nghi hỏi: "Các cậu là tộc Ác Ma?"

"Anh làm sao mà biết được?!"

"Ha ha, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi. Bộ dáng muội khống nghiêm trọng của các cậu, không có lý gì lại không bị hệ thống sàng lọc 'người chơi may mắn của Tân Sinh'. Có điều với cá nhân tôi mà nói, thật sự vô cùng chán ghét phản đồ trong trận doanh Ác Ma…"

Vừa dứt lời, Tiêu Phàm đã dậm chân vọt về phía trước, vẻ mặt của mọi người ở giữa sân trong nháy mắt trở nên vô cùng chấn động, bởi vì một cái chớp mắt, nắm đấm của Tiêu Phàm đã nện lên bụng cái người kia của "Đức cổ khoa thập nhị nhân"…

Cuồng phong đi qua, trong tầm mắt mọi người bỗng xuất hiện một vầng ánh sáng trắng. Ngay sau đó một tiếng vang trầm bỗng nhiên vang lên, một người bên trong "Đức cổ khoa thập nhị nhân" bị Tiêu Phàm cho một quyền mà bay ra ngoài, nặng nề té trên nền đất, một đám bụi mù tung lên.

Tất cả mọi việc đột nhiên xảy ra như thế, khiến cho biểu lộ trên mặt mọi người, vẫn ngưng đọng như trước đó.

"Cậu có thấy rõ chyện gì xảy ra không?"

Chẳng biết lúc nào, cây quạt của Bạch Y Công Tử đã ngừng lắc lư, kinh ngạc nhìn về chiến trường.

"Rất nhanh, lúc hắn ra tay ngăn lại Mạch Tử, khi đó tôi còn tưởng rằng là ảo giác, xem ra bây giờ Mệnh Phàm thật sự có thực lực. Chỉ với tốc độ di

chuyển này, chắc rằng không có ai trong 'Tân Sinh' có thể bằng."

Phá Quân vẫn là đàng hoàng nói những lời khoa trương như cũ, nhưng lần này Bạch Y Công Tử lại không vì thế mà móc ra thanh quạt xếp của hắn ta, bởi vì trong nội tâm hắn ta cũng công nhận lời nói của Phá Quân.

"Cậu cảm nhận được hắn sử dụng kỹ năng sao?"

Sở dĩ Bạch Y Công Tử nói như vậy, là hắn ta hoàn toàn không có phát hiện ra trong quá trình Tiêu Phàm vừa mới bắn vọt kia có sử dụng những thủ đoạn khác để hỗ trợ, nếu là đơn thuần chạy lại có thể có được tốc độ như vậy, thì sẽ vô cùng kinh khủng.

Cho nên Bạch Y Công Tử mong muốn Phá Quân có thể nói cho hắn ta biết chút gì đó, dù là dùng một cái cớ để an ủi tinh thần của hắn ta cũng được.

Có điều thật đáng tiếc, Phá Quân vẫn là thành thật như thường ngày.

"Tôi không nhìn thấy Tiêu Phàm sử dụng kỹ năng gì, thông thường khi Tiêu Phàm sử dụng những phương pháp để gia tốc, bước chân dưới chân sẽ có quy luật nhất định, thường thấy nhất chính là bước nhảy vô cùng ưu nhã giống như vũ đạo, nhưng bước chân hôm nay của Tiêu Phàm lại vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến thuần túy, vậy chỉ là thuần túy mà chạy."

Phá Quân ngay thẳng, khiến nội tâm Bạch Y Công Tử vô cùng đau thương, cũng may lúc này Tịch Dương phát biểu ý kiến của mình, mới khiến cho Bạch Y Công Tử có tiếp nhận tốt đối với tất cả những chuyện xảy ra trước mắt.

"Nếu như không sử dụng bất luận kỹ năng gì để hỗ trợ bắn vọt, tốc độ di chuyển của người chơi trong game hẳn là tương đồng với hiện thực. Trong hiện thực Phàm ca hiển nhiên không làm được đến mức này, cho nên tôi cảm thấy chắc hẳn anh ấy đã sử dụng kỹ năng tương ứng, chỉ có điều hắn sử dụng kỹ năng bị động, khi anh ấy chạy, kỹ năng sẽ tự động có hiệu lực. Mặt khác, khi Phàm ca chạy, tôi vẫn nhận ra một chút gì đó không bình thường, chân của anh ấy dường như đạp lên thứ gì đó, giống như gợn sóng, sinh ra từng vòng từng vòng gợn sóng…"

Đạt được một kích, Tiêu Phàm cũng không đi nhìn một chút thành quả của mình.

Mà chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm nắm đấm của mình, hồi tưởng lại cảm giác thoải mái trong nháy mắt khi mình vừa mới ra quyền, ánh mắt bỗng nhiên trở nên hưng phấn.

Xem ra lần nỗ lực này đã đạt được thu hoạch đáng giá!

Sau khi kết toán nhiệm vụ "Ánh sáng trong bóng đêm", những kỹ năng mà Tiêu Phàm đạt được kia có chữ rõ ràng, gọi là "Túy Uyên".

Tiêu Phàm không rõ ý nghĩa của hai chữ "Túy Uyên" này, luôn cảm thấy cái này dường như có liên quan đến rượu, nhưng vì sao mình lại luôn có thể dính líu quan hệ với rượu chứ? Thực sự khiến cho người ta không hiểu nha…

Chương 796: Ảnh Hưởng Cân Bằng Bị Động

Chương 798: Ảnh Hưởng Cân Bằng Bị Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tên kỹ năng: Túy Uyên Chi Ý

Kỹ năng: Kỹ năng thiên phú

Hiệu quả bị động: "Uống rượu Tư Nguyên" thông qua uống rượu để cường hóa thuộc tính của bản thân, hiệu quả cường hóa cùng thời gian duy trì căn cứ vào loại rượu và số lượng rượu uống để định ra.

Hiệu quả bị động: "Tâm túy thần mê" thân thể tản mát ra một mùi rượu, mùi rượu có năng lực mê hoặc, có thể làm rối loạn thần trí của các sinh vật xung quanh, đối với một ít kĩ năng đặc biệt sẽ có hiệu quả quấy nhiễu, đồng thời có thể giảm bớt thời gian duy trì kỹ năng trên diện rộng.

Hiệu quả đặc biệt: "Mộng hồi tiền sinh" sau khi uống loại rượu đặc thù như "Nữ Nhi Hồng", người chơi có thể đảo ngược giới tính.

Túy Uyên Chi Ý chính là kỹ năng thiên phú mới xuất hiện sau khi Tiêu Phàm vượt qua "Ánh sáng trong bóng đêm", so sánh với Tửu Tinh Cuồng Ẩm lúc đầu thì không có sự tiêu hao men say, cho các loại kỹ năng này kéo ra hiệu quả đặc biệt của kỹ năng khác, thế nhưng hiệu quả tăng cường thuộc tính của nó càng ổn định và càng dễ khống chế hơn.

Thuộc tính tăng thêm sau khi uống rượu cũng trở nên đơn giản, mà "Tâm túy thần mê" càng tăng hiệu quả giảm bớt thời gian duy trì kỹ năng trên diện rộng.

Cho nên về cơ bản thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy cực kì hài lòng.

Nhưng Túy Uyên Chi Ý giống Tửu Tinh Cuồng Ẩm sau khi uống "Nữ Nhi Hồng" sẽ chuyển đổi giới tính, khiến hắn cảm thấy nhức cả trứng, đây quả thực là "Achilles chi chủng" của hắn.

Khiến cho thực lực của Tiêu Phàm tăng mạnh lên, hay là bởi vì cái kỹ năng gọi là Túy Uyên Chi Chủ này…

Tên kỹ năng: Túy Uyên Chi Chủ

Kỹ năng bị động

Hiệu quả kỹ năng: Có thể để người chơi thu hoạch được Túy Uyên Chi Thể.

Túy Uyên Chi Thể: Làm cho tính bền dẻo của thân thể người chơi đạt tới 100 tăng cường, tăng cường 50 thuộc tính tự thân, tăng lên năng lực báo nguy trước nguy hiểm đối với bốn phía của người chơi trên diện rộng, hơn nữa có thể đem 10% tổn thương người chơi công kích kẻ địch hóa thành HP để bổ sung cho bản thân.

Hiệu quả đặc biệt: Trong lúc thân thể người chơi vẫn chưa bị tổn hại đến trí mạng, có thể thông qua việc tiêu hao HP của bản thân để chữa trị cho thân thể.

Ghi chú: Uyên chủ vạn cổ.

Tính bền dẻo của thân thể cùng cường độ đạt được 100 tăng cường cụ thể là tình huống như thế nào, bây giờ Tiêu Phàm vẫn là không biết rõ, trải nghiệm trước mắt của hắn chính là hắn có thể dùng ngón tay kẹp lưỡi đao.

Mà tăng năng lực báo nguy trước nguy hiểm đối với bốn phía của người chơi trên diện rộng, vừa vặn thay thế cảm giác nguy hiểm của Tiêu Phàm.

10% tổn thương khi công kích kẻ địch đổi thành HP bổ sung cho bản thân, cái này làm tăng lên năng lực để Tiêu Phàm tiếp tục tác chiến, đối với Tiêu Phàm trong chiến đấu đặc biệt thích công kích người chơi thì loại công kích có thể hút máu này cực kì phù hợp.

Trước đó Tiêu Phàm cũng có một cái kỹ năng hút máu cực mạnh, nhưng nó phải dùng răng để cắn, khiến Tiêu Phàm đến cuối cùng đều không thể nào dùng.

Chữa trị thân thể?!

Đây là một kỹ năng có hiệu quả kì lạ, Tiêu Phàm nhìn thấy cái tác dụng này, trong lòng liền có một suy nghĩ…

Có điều thứ là cho Tiêu Phàm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là việc cường hóa 50 thuộc tính tự thân!

Nó là một cái thuộc tính bị động, không cần bất kỳ điều kiện gì để tiến hành phát động, đơn giản thực dụng.

Phải biết là lúc trước Tiêu Phàm ở trong tình huống phát động hiệu quả "Cô Độc" biến dị, mới chỉ là tăng lên 30 thuộc tính tự thân, bây giờ vô điều kiện tăng lên 50 là có ý gì?!

Đây quả thực là biến thái nha!

Về việc Tiêu Phàm làm thế nào có thể vọt tới trước nhanh như vậy, cái đó đơn giản là vì…

Tên kỹ năng: Tửu Lãng Túy Đào

Kỹ năng bị động

Hiệu quả kỹ năng: Khi người chơi di động có thể được tăng tốc thêm 50 lần

Ghi chú: Túy uyên trung tửu, uyên chủ nhi hành.

Lại là bị động, vẫn là tăng tốc độ lên 50 lần, những bị động đặc hiệu biến thái này chồng chất lên, Tiêu Phàm cảm thấy mình đã thoát ra khỏi phạm trù của người chơi bình thường, trở thành sự tồn tại ảnh hưởng đến cân bằng của trò chơi rồi.

Có điều nhớ tới những việc mình đã trải qua bên trong bóng đêm vô tận kia, Tiêu Phàm luôn cảm thấy vẫn còn xa mới đền bù đủ.

Bên trong mảnh tối đen kia, nếu không phải hắn có thể cắn răng chống đỡ được, có lẽ thời điểm có thể phá băng mà mở hai mắt ra lần nữa, tỉnh lại đã không còn là mình của lúc đầu rồi…

"Mệnh Phàm bỗng nhiên ra tay, đám người còn chưa kịp phản ứng, một người trong mười hai người bị một kích của Mệnh Phàm đánh bay ra ngoài!"

Tiểu Miêu nhìn thấy cử động của Tiêu Phàm mà hô to!

"Thôi đi, tiểu nhân hèn hạ chỉ có thể đánh lén! Có gì đáng giá để hô to gọi nhỏ chứ!

Crimson Rose nhìn thấy Tiêu Phàm ra tay chiếm ưu thế, không khỏi cảm thấy không vui.

Có điều bất luận như thế nào, bầu không khí bên ngoài sân vì một quyền của Tiêu Phàm mà nóng lên…

…

"Đánh lén! Anh thế mà đánh lén!"

Tiểu nam sinh che lấy bụng gượng đứng dậy, trên trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút tái nhợt, chỉ vào Tiêu Phàm trước mặt, chửi ầm lên giống Crimson Rose.

“Đánh lén?”

Tiêu Phàm cười ngượng ngùng, giang tay về phía hắn ta.

“Đi đến chiến trường, quyết đấu cũng đã bắt đầu, với lại tôi từ chính diện mà đánh tới, sao lại nói là đánh lén? Có điều thân thể của cậu thật đúng là cứng rắn, ăn một quyền của tôi như thế, vậy mà còn đứng lên được.”

Tiêu Phàm cảm thấy, sau khi thuộc tính tự thân nhờ có “Túy Uyên Chi Thể” mà hiệu quả tăng thêm 50%, đánh một quyền vào chỗ hiểm của kẻ địch, vậy mà hắn ta còn có thể đứng lên tiếp, chắc chắn không tầm thường.

Nhưng tiểu nam sinh cũng không biết Tiêu Phàm đang suy nghĩ điều gì, nghe thấy đối phương cho rằng một quyền đã có thể đánh ngã mình, nên cho là Tiêu Phàm đang giễu cợt mình, trong lòng liền cảm thấy tức giận: “Anh đừng có quá coi thường “Đức cổ khoa thập nhị nhân” chúng tôi, chúng tôi làm sao có thể ngã xuống dễ dàng như vậy được! Mọi người cùng nhau xông lên nào! Diệt cái thằng này!”

Nhóm tiểu nam sinh gào thét, quơ vũ khí của mình, cùng nhau tiến về phía Tiêu Phàm, một bộ dáng cuồng loạn điên cuồng, phảng phất muốn nghiền Tiêu Phàm thành tro.

Có điều Tiêu Phàm cũng không để bọn chúng vào trong lòng, thân thể hơi nghiêng, cả người liền hóa thành một luồng ánh sáng lấp lánh, giống như đao nhọn, đâm vào đám mười hai người.

Không có bất kỳ động tác màu mè nào, nắm đấm bạo lực mà đơn giản, tiếng đánh không ngừng qua đi, nhóm tiểu nam sinh xông lên phía trước một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, chỉ có điều lần này là cả một đám bị đánh bay, khung cảnh vô cùng hoành tráng, giống như lấy Tiêu Phàm làm trung tâm kỳ lạ của việc đào thải.

“Yếu như vậy sao?”

Đây là lời đánh giá “Đức cổ khoa thập nhị nhân” của Tịch Dương.

Tịch Dương không còn ở trong sân, không có cách nào để bản thân trải nghiệm việc tăng hiệu quả thuộc tính của Tiêu Phàm, nhìn đám tiểu nam sinh có sức công kích không chút cân đối này mà nói, có chút lộn xộn, trong lòng Tịch Dương lập tức nảy ra suy nghĩ như vậy.

Nhưng khi hắn ta nhìn thấy Quân Sư Xấu Bụng đứng bên cạnh đối với việc đang ở thế yếu cũng không có hành động, trong lòng bỗng cảm thấy nghi ngờ, chẳng lẽ những người này còn là lá bài tẩy gì đó sao?

Nhìn thấy "Đức cổ khoa thập nhị nhân" bị mình đánh bay một lần nữa, Tiêu Phàm cũng không thừa thắng xông lên, hắn cần làm quen với lực lượng mà mình mới lấy được, mà lấy thực lực game của mười hai người này để mình rèn luyện vô cùng phù hợp.

"Đáng chết, thật không nghĩ tới anh mạnh như vậy!"

Mười hai vị nam sinh lại đứng lên một lần nữa, cũng không vì sức mạnh của Tiêu Phàm mà mảy may cảm thấy nhụt chí, thần sắc ngược lại trở nên nghiêm túc.

"Nếu anh không lừa gạt tình cảm em gái của tôi, lấy thực lực của anh mà nói, chúng tôi có lẽ sẽ kính trọng anh một chút. Đáng tiếc anh ngàn vạn lần không nên, dùng bàn tay độc chiếm phía trên chúng tôi!" Sau đó tiểu nam sinh xoay người lại, hô về phía huynh đệ ở phía sau: "Mọi người nên cùng nhau thể hiện bản lĩnh thật sự của mình chiến đấu với kẻ địch chung của chúng ta!"

Chương 797: Hiệp Đồng Tác Chiến

Chương 799: Hiệp Đồng Tác Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhíu nhíu mày, cảm thấy có chút nghi hoặc đối với ý chí chiến đấu dấy lên trong bọn họ bây giờ.

…

“Con Mắt Ác Ma” đã rời xa Tiêu Phàm mà đi vào trong “Ánh sáng trong bóng đêm”, cho nên đã không còn cách nào dùng [Ác Ma Ngưng Thị], nhưng Tiêu Phàm lại có nhiều kỹ năng mới còn mạnh hơn, hoàn hảo để thay thế nó…

[Tên kỹ năng: Túy Uyên Đồng]

[Loại hình kỹ năng: Bị động]

[Hiệu quả kỹ năng: 1. Nhìn rõ, có thể dò xét tin tức của kẻ địch trong tình huống kẻ địch không hề phát hiện ra. 2. Luân hãm, làm kẻ địch nhìn chăm chú vào đôi mắt này, có thể sinh ra ảo giác, khiến cho động tác trước mắt của kẻ địch ngưng trệ trong 1 giây.]

[Ghi chú: Vô tận trong đêm tối, mở ra một đôi mắt màu đỏ thắm.]

Phương diện nhìn rõ của [Túy Uyên Đồng] càng thêm ưu tú, có thể vụng trộm dò xét tin tức của kẻ địch trong tình huống không tiếp giáp chiến đấu.

Mặt khác,

[Túy Uyên Đồng] còn bổ sung một cái hiệu quả hạn chế bị động khi tiếp xúc, như trong thời khắc chiến đấu mấu chốt tiếp xúc, sẽ có thể hành động khi người ta không đề phòng.

Hai mắt màu đỏ thắm có ánh sáng nhạt sáng lên, Tiêu Phàm dò xét kỹ năng của từng người trong “Đức cổ khoa thập nhị nhân” một lần, nhưng vẫn không hiểu bản lĩnh chân chính mà bọn họ nói tới rốt cuộc là cái gì?

Khuynh hướng muội khống nghiêm trọng của bản thân “Đức cổ khoa thập nhị nhân” bị chi phối đến bên trong trận doanh Ác Ma, tại “Chúng thần di tích chi chiến” trước khi gia nhập Bang Long Hổ đã cải biến việc này thành sức mạnh.

Nhưng người chơi tộc Ác Ma đều có một bệnh chung, đó chính là kỹ năng thu hoạch có độ khó lớn.

Lại thêm việc thời gian “Đức cổ khoa thập nhị nhân” tiến vào “Tân Sinh” còn ngắn ngủi, dưới sự dẫn dắt của Bang Long Hổ cày quái luyện cấp, căn

bản không có cách nào để lĩnh ngộ được nhiều kỹ năng mới, ngay cả danh hiệu của từng người cũng chưa được hình thành.

Về phần kỹ năng thiên phú của bọn họ lúc đầu, cái đó ngược lại là tương đối thống nhất, gọi là [Muội Chi Lực].

Ý nghĩa giống như tên, "Muội Chi Lực" chính là chỉ cần có em gái là Thái Thập Tam ở đây, có thể thu hoạch được lực lượng tăng thêm kỹ năng bị động.

Trừ cái đó ra, trong tay bọn hắn còn có được một cái kỹ năng phổ thông thoạt nhìn như là được mua từ phòng đấu giá, tin tưởng lấy những thứ này, căn bản không có một chút uy hiếp nào có thể nói, cũng không biết sau khi bọn họ bị sức mạnh của mình đánh ngã, nguồn gốc để dấy lên tự tin một lần nữa là từ nơi nào?

Mặc dù nhìn không rõ, nhưng Tiêu Phàm không phớt lờ một chút nào, bởi vì bên trên khuôn mặt già nua của Quân Sư Xấu Bụng đang đứng một bên vẫn hiện lên một nụ cười bỉ ổi cực độ.

Tiểu nam sinh có nhiệt huyết tiếp cận ngu xuẩn, Tiêu Phàm có thể lý giải, nhưng Quân Sư Xấu Bụng rõ ràng không phải loại người như thế, vậy át chủ bài của bọn họ, rốt cuộc là cái gì đây?

Tiêu Phàm nhìn "Đức cổ khoa thập nhị nhân" đang vọt về phía mình một lần nữa. Có chút phát giác bọn họ không giống trước kia, vì lí do cẩn thận, Tiêu Phàm lại nhìn lại kỹ năng không ai có của "Đức cổ khoa thập nhị nhân"…

Vẫn là bình thường, khả năng học tập kỹ năng phổ thông cũng không khác những người chơi khác nhiều lắm, vậy vì sao…

Đợi chút, loại hình phân hóa của những kỹ năng phổ thông này dường như quá mức quy luật!

Chưa đợi Tiêu Phàm suy nghĩ nhiều, bốn tiểu nam sinh trong tay cầm kiếm đã phân ra bốn phía lao về hướng Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm vừa định lợi dụng đặc tính linh hoạt nhanh nhẹn của bản thân để thoát thân từ khe hở của vùng vây, lại phát hiện ra căn bản không có khe hở, bỗng nhiên có thêm bốn thanh giáo sắc bén đâm đến!

Tầng vây thứ hai của "Đức cổ khoa thập nhị nhân" xuất hiện!

Bỗng nhiên có giáo nhọn đâm tới, khiến Tiêu Phàm cảm thấy rùng mình, nhưng như vậy vẫn chưa hết, nơi xa còn truyền đến làn sóng ma pháp nhỏ bé, khiến hồn vía Tiêu Phàm bay mất!

Xem ra lần đánh gọng kìm này của "Đức cổ khoa thập nhị nhân" cũng không chỉ có hai tầng!

Sau khi bốn thanh kiếm vừa vặn hình thành "Tử vong thập tự vi", bốn tên giáo càng đóng chặt hoàn toàn đường lui để Tiêu Phàm chạy trốn, nơi xa nhất bày ra hỏa lực cực mạnh, trong một cái chớp mắt, Tiêu Phàm đã bị mười hai người không đáng chú ý này triệt để đẩy vào còn đường chết!

Kiếm xuất! Giáo đến! Ma pháp oanh tạc!

Trong nháy mắt "Đức cổ khoa thập nhị nhân" tập trung hết tất cả lực công kích vào một điểm, hãm sâu đại trận, cái chết là không thể nghi ngờ!

Người xem bên ngoài sân cũng cảm thấy dây thần kinh căng ra, toàn bộ tinh thần đều đặt vào màn hình, bọn họ cảm thấy đây là thời khắc Lich King Mệnh Phàm kề cận cái chết nhất từ trước đến nay!

…

"Đáng tiếc nhỉ?" Quân Sư Xấu Bụng yếu ớt thở dài: "Lại là kỹ năng này, Mệnh Phàm thực sự quá vô lại…"

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy nhóm tiểu thiếu gia sau khi dùng vũ khí đâm xuyên thân thể Tiêu Phàm liền hiện rõ vẻ kinh ngạc trên mặt, liền hiểu rõ lần vây giết này đã thất bại.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Tiêu Phàm bị "Đức cổ khoa thập nhị nhân" vây quanh đã trực tiếp hóa thành hư ảnh mà tiêu tán trong gió.

Lúc này Tiêu Phàm xuất hiện ở một bên khác của chiến trường, nhìn xem mười hai người còn chưa kịp phản ứng, hít một hơi thật sâu.

Nguy hiểm thật, xem ra coi như mình đã mạnh lên không ít thì vẫn cần cẩn thận làm việc, nếu không phải "Kim Tàm Thoát Xác" vẫn còn, mình vừa mới thật sự muốn lật thuyền trong mương.

…

"Oa! "Đức cổ khoa thập nhị nhân" mạnh mẽ vây giết Lich King Mệnh Phàm, vừa mới đây Mệnh Phàm xém chút nữa cứ như vậy mà bỏ mạng! Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, cái này chính là hiệp đồng tác chiến mà ngài nói trước đây?"

"Đúng vậy, 'Đức cổ khoa thập nhị nhân' không thể phân ra từng người để đánh giá, bởi vì trong game bọn họ thường chiến đấu theo tập thể. Trước đó lần đầu tiên bọn họ xuất kích bị Mệnh Phàm đánh bay, có lẽ là do chủ quan. Dù sao bọn họ cậy đông, Mệnh Phàm chỉ có lẻ loi một mình, bất luận là ai cũng đều buông lỏng. Nhưng sau khi cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Mệnh Phàm, rốt cuộc bọn họ cũng nhận thức được nếu không thể hiện bản lĩnh thật sự thì không làm gì được Tiêu Phàm, cho nên bọn họ bắt đầu dùng chiến pháp mà bọn họ luôn tự hào, mãnh liệt tấn công Mệnh Phàm, khiến cho Mệnh Phàm phải sử dụng đến kỹ năng trốn thoát của mình. Nếu như bọn họ còn có thể vây bắt được Mệnh Phàm một lần nữa, Mệnh Phàm cũng chỉ có thể nhận thua."

"Nghe thật là lợi hại! Vậy Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, ngài có thể giảng giải cho mọi người một chút về chiến pháp mà 'Đức cổ khoa thập nhị nhân' vẫn lấy làm tự hào cụ thể là cái gì không?"

"Tôi cũng không biết bọn họ gọi đó là gì, nhưng tôi có thể giảng giải cho mọi người một chút tình huống cụ thể của bọn họ. Nói đơn giản, đó chính là '4+4+4', bốn người đảm nhiệm tiền vệ đánh gọng kìm kẻ địch, bốn người đảm nhiệm chuyên công kích phía trước bảo vệ sau lưng và bổ sung tiến công, cuối cùng bốn người ở hậu phương cung cấp hỏa lực để thực hiện quấy rối từ xa."

“4+4+4, một cách phân chia đội hình hợp lí, nhưng mà hình như trong chiến thuật này không có bất kỳ chỗ nào xuất sắc?”

“Theo kinh nghiệm lướt web lâu đời, trên chiến pháp quy mô nhỏ đã sớm tạo thành một văn bản võ thuật nhất định, cho nên nhận định về ưu nhược của hợp tác chiến đấu không phải nằm ở việc chiến pháp có mới lạ cỡ nào, mà là sự phối hợp ăn ý giữa các người chơi ra sao.”

“Vậy Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, ở phương diện này nhóm người ‘Đức cổ khoa thập nhị nhân’ đã làm được như thế nào?”

Mắt Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn lên những tiểu nam sinh kia trên màn hình, cực kì khẳng định mà nói: “Vô cùng lợi hại!”

…

Chiến pháp mà Phong Ma Tiểu Xích Lang nói đến, trong lúc “Đức cổ khoa thập nhị nhân” phân chia đội hình, Tiêu Phàm cũng phát hiện ra, bởi vì loại hình phân hóa kỹ năng của bọn họ quá mức quy luật.

Bốn người gần nhất phòng ngự lấy kỹ năng hạn chế làm chủ, kỹ năng của bốn người khác đều là cận chiến sát thương, kỹ năng bốn người còn lại là quấy rối từ xa, sắp xếp như vậy vô cùng hợp lí, chỉ có thể là cố ý mà thành.

Chương 798: Đức Cổ Khoa Tiến Công

Chương 800: Đức Cổ Khoa Tiến Công

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Anh quả nhiên rất lợi hại, chúng tôi làm như vậy vẫn không giết được anh, đáng tiếc anh đã đụng phải người anh không nên đụng vào, hôm nay nhất định anh phải chết trước mặt chúng tôi!”

Nói xong, mười hai người xoay người, lại đánh về phía Tiêu Phàm một lần nữa!

Đối mặt với tình thế như thế, Tiêu Phàm cũng không chần chừ, lấy ít đánh nhiều, chính là dựa vào việc đánh từng người một, dù sao hắn cũng vô cùng linh hoạt.

Ở trong đội ngũ ở gần nhất, da thô thịt khô, Tiêu Phàm trước tiên lướt qua, trực tiếp tranh công kích của hắn ta, đánh tới nhân vật đánh từ xa kia.

Phát hiện Tiêu Phàm đến gần mình, tiểu nam sinh cũng không bối rối, vẫn phối hợp chuẩn bị ma pháp trong tay của mình như cũ, không nghe thấy tiếng Tiêu Phàm đang đánh tới.

Khi thấy Tiêu Phàm sắp nện một quyền về phía hắn ta, một người khác lao nhanh đến trước mặt Tiêu Phàm, dùng lá chắn trực tiếp đỡ được một quyền Tiêu Phàm vừa phóng ra.

Mà việc này dường như còn chưa kết thúc, phía sau hắn ta đột nhiên có một vòng lửa sáng lên, pháp thuật mà tên tiểu nam sinh trước đó chuẩn bị đã hoàn thành!

Trong lòng Tiêu Phàm run lên, vội vàng lui xuống, lách mình né tranh hỏa cầu này, vừa định thả lỏng một chút, đột nhiên phía sau phát lạnh, bước chân Tiêu Phàm vừa dịch chuyển một bước, một cây giáo bạc đâm ra ngay lập tức, sượt qua người hắn.

Tiêu Phàm tự hiểu không thể lại dừng lại lần nữa, dựa vào tốc độ của bản thân mà nhanh chóng trốn đi.

…

“Oa, xem ra thực lực của ‘Đức cổ khoa thập nhị nhân’ thật sự không phải dùng để trưng cho đẹp! Lich King đặt mình vào trong đó, có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, bị đánh mà không còn sức để đánh trả! Xem ra lần này Lich King Mệnh Phàm nhận được bài học rồi!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm bị “Đức cổ khoa thập nhị nhân” dồn ép, người xem bên ngoài sân reo hò ầm ĩ.

Có điều Quân đoàn Sói Lẳng Lơ vẫn bình tĩnh như cũ, bởi vì bọn hắn đã mê tín trầm trọng đến điên cuồng.

Ác Long không có mê tín, cho nên sau khi hắn ta nhìn thấy Tiêu Phàm bị "Đức cổ khoa thập nhị nhân" chèn ép, trở nên có chút bất an: "Tiểu Bàn Tử, cậu cảm thấy lần này người anh em của cậu có thể thắng không?"

"Có thể."

Thần sắc Hào Đại Bàn có chút hoảng hốt, lời nói giống như thầm thì, tạo cho Ác Long một cảm giác vô cùng không đáng tin cậy.

"Làm sao có thể chứ? Cậu có thể giải thích không? Còn nữa, Tiểu Bàn Tử, rốt cuộc cậu bị sao vậy? Từ sau khi Tiêu Phàm phá băng thoát ra, cậu dường như có chút không yên lòng."

"Không biết tại sao Phàm ca lại biến trở về bộ dáng lúc trước, cho nên tôi liền cảm thấy có thể. Còn tôi, tôi đang suy nghĩ đến chuyện mà trước đây mình đã quên, dường như có chút đầu mối, nhưng cảm giác vẫn thiếu khuyết thứ gì đó…"

Hào Đại Bàn không tự giác cắc cắn móng tay, nhìn chằm chằm vào cặp mắt màu đỏ thắm của Tiêu Phàm trên màn hình mà nói.

Hào Đại Bàn vẫn còn nhớ, nhưng lời nói hàm hồ như vậy của cậu, lại khiến Ác Long cảm thấy phát điên.

Ác Long thậm chí còn nghi ngờ Hào Đại Bàn đã bị Quân đoàn Sói Lẳng Lơ lây nhiễm, nghĩ thầm cái thằng Mệnh Phàm này giống như là một tà giáo gì, nhất định sẽ thành công!

…

"Anh thật sự rất lợi hại, nhưng vô cùng đáng tiếc, bây giờ anh lại chỉ có một người, lại muốn đối mặt với mười hai người chúng tôi, cho nên kết cục thắng bại của cuộc quyết đấu này đã được định."

Lúc này "Đức cổ khoa thập nhị nhân" đã đổi lại bộ mặt tươi cười đắc ý, thỏa mãn nhìn xem kiệt tác của mình.

Bây giờ Tiêu Phàm có chút chật vật, trên thân đã có nhiều chỗ bị thương, hắn nhìn kẻ địch trước mặt, trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hiệp đồng tác chiến của "Đức cổ khoa thập nhị nhân" vô cùng mạnh mẽ đúng như lời đồn, ở giữa dường như có thần giao cách cảm, căn bản không cần ngôn ngữ, cùng nhau hành động dường như có thể lập tức phối hợp.

Sau đó thông qua sự phối hợp khăng khít không có kẽ hở, gom thành một nhóm, đem lực lượng của tất cả mọi người triệt để hợp thành một khối, điên cuồng đả kích đối thủ.

Cũng may thân pháp bây giờ của Tiêu Phàm vô cùng nhanh nhẹn, một loạt hành động tránh né rất nhiều công kích trí mạng, mới có thể may mắn kiên trì được.

…

Thái Thập Tam nhìn các ca ca cùng Tiêu Phàm ở trong sân, cảm thấy có chút hoang mang, quay người hỏi Quân Sư Xấu Bụng: "Các ca ca không thành thục kia của chúng ta khi liên hợp lại có thể có thực lực mạnh đến như vậy sao?"

"Hiệp đồng tác chiến của nhóm tiểu thiếu gia thế nhưng lại rất lợi hại, bọn họ không dám ra tay mạnh mẽ với đại tỷ, cho nên đại tỷ cũng không thể hiểu rõ."

"Quái lạ, tôi thấy bọn họ hợp tác ngăn địch vô cùng ăn ý, cũng không phải là một sớm một chiều có thể làm được, chẳng lẽ những người không thành thục ngu xuẩn này, khi trong nhà không có việc gì làm liền tốn thời gian luyện tập cái này?"

"Đại tỷ, chị có chỗ không biết, thực ra qua nhiều năm như vậy, nhóm tiểu thiếu gia đều một mực hợp tác chiến đấu với một vị cường giả nào đó!"

Quân Sư Xấu Bụng ngửa đầu ra, ánh mắt có chút cuồng nhiệt, có chút sùng bái…

"Cường giả?"

Trên đầu Thái Thập Tam nổi lên một đám dấu chấm hỏi lớn, cô thật sự không hiểu mấy người ca ca của mình ngày thường bó tay bó chân* làm sao lại dính dáng đến người như vậy.

(*bó tay bó chân: Hay lo sợ, không làm được gì)

“Đúng vậy, từ rất lâu rồi bọn họ vẫn đối đầu với một vị cường giả nào đó…”

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thân ảnh của “Đức cổ khoa thập nhị nhân” trên chiến trường, thở dài một lần nữa, nhưng vẻ mặt lại có vẻ cực kì vui mừng.

Quân Sư Xấu Bụng chờ đợi Thái Thập Tam tiếp tục truy hỏi, không ngờ Thái Thập Tam chợt thu miệng không nói.

Bên trong bàn luận khác thường như vậy, Quân Sư Xấu Bụng kìm nén vô cùng khó khăn: “À, đại tỷ, tại sao chị không tiếp tục hỏi nữa, chẳng lẽ tỷ không muốn hiểu mọi chuyện của nhóm ca ca của tỷ sao?”

“Không hứng thú, bọn họ tám phần là đang làm chút chuyện ngu xuẩn, biết sẽ chỉ làm tôi cảm thấy mất mặt.”

“Ầu…”

Bị Thái Thập Tam nói như vậy, Quân Sư Xấu Bụng có chút xấu hổ, sự kiêu ngạo trong lòng thật vất vả vì “Đức cổ khoa thập nhị nhân” mới sinh ra đã vỡ nát trong nháy mắt, gã không có cách nào phản bác Thái Thập Tam, bởi vì việc “Đức cổ khoa thập nhị nhân” làm thực sự có chút ngớ ngẩn…

…

“Chạy! Bây giờ anh chỉ biết chạy thôi sao? Lúc trước anh đánh chúng tôi không phải rất lợi hại sao! Bây giờ làm sao lại bị đánh đến chạy trối chết như vậy!”

“Đức cổ khoa thập nhị nhân” một bên liên thủ truy kích, một bên kêu gào với Tiêu Phàm, thần sắc vô cùng ngông cuồng.

“Không thể không thừa nhận anh thật sự lợi hại, dưới sự liên thủ của chúng tôi còn có thể chèo chống lâu như vậy, nhưng người chiến thắng lần quyết đấu này chung quy vẫn là chúng tôi!”

Tiêu Phàm không để ý đến bọn họ, chuyên tâm tránh né, ba thanh giáo nhọn liên tiếp đánh tới, cuộc chiến vô cùng khốc liệt.

Tiêu Phàm vô cùng vất vả mới có thể tránh nó đi, một cây đoản kiếm từ góc độ xảo trá lại thoáng hiện ra!

Tiêu Phàm bỗng nhiên dừng lại, mượn lực nhanh chóng quay ngược trở lại, khó khăn lắm mới tránh thoát một kích trí mạng, nhưng đuôi lông mày mắt phải vẫn có một chút máu tứa ra.

Tiêu Phàm không nhịn được nhíu nhíu mày, chỗ vết thương nóng lên.

“Coi như anh mạng lớn, nhưng anh có thể trốn suốt ở đó sao? Thuật hợp kích của chúng tôi được tích lũy theo năm tháng, anh bây giờ nhân đan lực bạc*, có thể đào thoát thăng thiên sao!”

(*nhân đan lực bạc: Chỉ có một mình, sức lực ít ỏi)

Sự phối hợp khăng khít không khe hở của "Đức cổ khoa thập nhị nhân" một lần nữa được xuất ra, loại chiến pháp này cũng không lộng lẫy, nhưng mỗi vòng sít chặt, ẩn chứa sát khí, Tiêu Phàm đặt mình vào trong đó, như vào núi đao biển lửa, nếu như bước nhầm một bước, có thể nhục nhã cả đời.

"Liên tục tránh, liên tục tránh, chẳng lẽ anh muốn dùng cách này để chúng tôi hao phí năng lực chiến đấu sao? Nhưng thể lực của một mình anh làm sao có thể bằng được thể lực của mười hai người chúng tôi chứ! Chỉ cần thể lực của anh không thể chống đỡ được nữa, xuất hiện một chút sơ sẩy, chúng tôi sẽ lập tức ra tay hạn chế thân pháp linh hoạt mà anh luôn lấy làm tự hào kia, cùng nhau đẩy anh xuống!"

Chương 799: Bị Quản Chế

Chương 801: Bị Quản Chế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nói thật đúng lúc, vừa dứt lời, Tiêu Phàm liền xuất hiện một chút khe hở, nhưng cái này cũng không phải bởi vì thể lực của hắn không thể chống đỡ được nữa, mà là bởi vì vết thương trên đuôi lông mày vừa rơi xuống một giọt máu đỏ.

Một chiếc lá còn có thể che mắt, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, một giọt máu cũng có thể quấy nhiễu tầm nhìn của Tiêu Phàm.

Ở góc chết của mắt Tiêu Phàm, một người tiền vệ của "Đức cổ khoa thập nhị nhân" nhân cơ hội vọt về phía Tiêu Phàm, hai tay hợp lại, liều chết khóa chặt đùi phải của Tiêu Phàm.

Giam Cầm Tứ Chi, đây là kỹ năng mà hắn ta đã được học.

Sở dĩ hắn ta học kỹ năng này, chính là vì trợ giúp đội ngũ hạn chế kẻ địch của bọn hắn, đặc biệt là kiểu người chơi nhanh nhẹn như Tiêu Phàm.

Cảm nhận được lực phong tỏa ở trên chân, Tiêu Phàm chợt cảm thấy không ổn, dùng sức nhấc chân đi, muốn tránh thoát bị khống chế.

Nhưng Giam Cầm Tứ Chi nào có thể thoát khỏi đơn giản như vậy, đây còn là một kỹ năng khó, hiệu quả của kỹ năng cũng tốt hơn bình thường.

Trên chân truyền đến cảm giác nặng nề, khiến Tiêu Phàm nhớ tới kỹ năng [Ôm Đùi] của Xà Cơ, chỉ có điều tác dụng hiệu quả của [Giam Cầm Tứ Chi] còn bá đạo hơn, chỉ cần hai tay người chơi không buông, lập tức có thể hạn chế hành động của kẻ địch.

Mấy người khác trong "Đức cổ khoa thập nhị nhân" nhìn thấy Tiêu Phàm trúng chiêu, bắt đầu vây thành vòng vây kín Tiêu Phàm, nhưng động tác của bọn họ cũng không nhanh chóng, bởi vì theo bọn họ nghĩ, một khi Tiêu Phàm đã bị mình vây bắt, thì đại cục đã được định, trảm kẻ địch dưới kiếm, cũng không cần phải vội vã.

"Anh thật đáng gờm đó, xem như là người thứ ba chúng tôi phải tập trung hợp lực như như vậy."

"Người thứ ba?" Lời nói của bọn họ khiến Tiêu Phàm hơi nghi hoặc một chút.

"Đúng vậy, trước anh còn có hai người khiến chúng tôi phải ra tay như thế."

"Ai vậy?"

"Sau khi chúng tôi được sinh ra không lâu, có một 'Ma đầu' luôn luôn khi dễ chúng tôi, huynh đệ chúng tôi liên hợp lại thành một khối, chặn đánh kẻ địch chung của mọi người này, mong muốn lật đổ sự chèn ép của cô. Đáng tiếc lúc ấy chúng tôi còn nhỏ tuổi, không hiểu được đoàn đội phối hợp, cho nên coi như các huynh đệ hợp thành một khối, cũng vẫn là một mớ hỗn độn."

"Vậy cuối cùng các cậu thắng sao?"

"Không, chúng tôi từ bỏ. Bởi vì sau khi lớn lên, chúng tôi liền phát hiện 'Ma đầu' luôn thích khi dễ chúng tôi lại chính là muội muội đáng yêu nhất thế giới của chúng tôi! Vì tranh giành cô, chúng tôi thậm chí còn chia năm xẻ bảy, từng người tự chiến đấu."

“Nhưng sau khi lớn lên, chúng tôi phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng khác, đó chính là chúng tôi và Thái Thập Tam chính là huynh muội ruột, trong luân thường đạo lý thì huynh muội ruột không thể kết hôn. Nhưng chỉ cần có tình yêu thì huynh muội ruột cũng có vấn đề gì đâu chứ? Chúng tôi nói suy nghĩ của mình cho phụ thân biết, hi vọng ông có thể khai sáng một chút, thành toàn cho tình yêu của chúng tôi. Đáng tiếc tư tưởng của phụ thân ngoan cố cứng ngắc, sau khi nghe thấy liền đánh chúng tôi một trận. Từ đó trở đi, huynh đệ chúng tôi lại liên hợp một lần nữa, bởi vì trước mặt chúng tôi xuất hiện một kẻ địch mới!”

Nghĩ tới “chân lý” mà mình đã vì nó mà chiến đấu nhiều năm nay, biểu lộ trên mặt “Đức cổ khoa thập nhị nhân” càng phấn khởi.

Nhưng Thái Thập Tam nhìn bọn họ lại xem thường đến cực điểm, nói với Quân Sư Xấu Bụng: “Người mà những ca ca ngu xuẩn của tôi luôn luôn đối kháng chính là cha của tôi sao?”

“Đúng vậy, năng lực tác chiến theo đoàn đội của nhóm thiếu thiếu gia dưới sự tôi luyện trường kỳ của lão đại mới có thể xuất sắc như thế.”

Quân Sư Xấu Bụng nghĩ thầm nói, những năm gần đấy “Đức cổ khoa thập nhị nhân” vòng đi vòng lại khiêu chiến với lão đại, năng lực tác chiến theo đoàn đội cũng theo số tuổi mà không ngừng tăng lên, cho nên bây giờ mới có thể vung ra năng lực chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

“Cha cũng thật kỳ quái, vì sao không đánh gãy chân của bọn họ luôn!”

Lời nói lạnh lùng của Thái Thập Tam khiến đáy lòng Quân Sư Xấu Bụng phát lạnh.

Quân Sư Xấu Bụng nhớ kỹ lúc trước khi đi, nhóm tiểu thiếu gia đã từng bị bí mật đưa qua Đức một chuyến, về tình hình cụ thể như thế nào, gã cũng không rõ lắm, tóm lại khi đó những nữ nhân bên người lão đại kia đang khóc bù lu bù loa…

Quân Sư Xấu Bụng lắc lắc đầu, dứt khoát không nghĩ đến những thứ này nữa, lại đem chủ đề nói chuyện chuyển về trận đấu trước mắt: “Đại tỷ, bây

giờ Mệnh Phàm đã bị nhóm tiểu thiếu gia gắt gao hạn chế, không có một chút phần thắng có thể nói, chị không có chút lo lắng nào sao?"

"Gắt gao hạn chế, không có một chút phần thắng có thể nói? Phần thắng của trận quyết đấu này là chú sắp đặt sao?"

Bây giờ Tiêu Phàm đã chìm sâu vào tình cảnh không lối thoát, ở trong ngữ khí của Thái Thập Tam vẫn không có một chút lo lắng, điều này khiến Quân Sư Xấu Bụng cảm thấy có chút kỳ quái: "Chẳng lẽ không phải? Mệnh Phàm còn có tuyệt chiêu nào nữa hay sao?"

"Tôi không biết rõ, nhưng người đàn ông mà Thái Thập Tam tôi coi trọng làm sao có thể thua trận như vậy được!"

Thái Thập Tam nhìn chăm chú vào đôi mắt màu đỏ thắm kia, ngữ khí trở nên cực kì chắc chắn…

"Tôi không biết rõ, nhưng người đàn ông mà Tịch Dương tôi coi trọng không thể nào thua trận như vậy!"

Một bên khác, Tịch Dương cũng nói câu tương tự với Bạch Y Công Tử đang bối rối không thôi.

"Này! Cậu đừng mù quáng mê tín như vậy! Bây giờ Mệnh Phàm đang bị kẻ địch khống chế xung quanh, đầy rẫy nguy hiểm, tôi thấy chúng ta vẫn là không cần quan tâm đến quy củ nhiều, trực tiếp ra tay cứu hắn đi! Mệnh Phàm đối với chúng ta mà nói chính là vô cùng quan trọng, nếu như mất đi hắn, sẽ đả kích nghiêm trọng đến tinh thần của đoàn đội!"

Mắt thấy "Đức cổ khoa thập nhị nhân" cách Tiêu Phàm càng ngày càng gần, Bạch Y Công Tử hoảng hốt, quơ cây quạt lớn tiếng gào thét về phía Tịch Dương.

"Đây không phải tự tin mù quáng, Phàm ca hẳn là còn có chuẩn bị phía sau."

"Chuẩn bị phía sau?! Cậu thử nói xem hắn còn có cái gì để chuẩn bị phía sau chứ!"

“Tôi không biết…”

“Cậu… Cậu thực sự là làm tôi tức chết rồi! Mặc kệ, tôi nhất định phải cứu hắn!”

Mắt thấy Bạch Y Công Tử muốn bước vào sân trong lúc tình hình cấp bách, Tịch Dương lập tức ra tay ngăn hắn ta lại.

“Cậu làm gì vậy, Tịch Dương! Tôi biết cậu có thù với Mệnh Phàm, hận không thể để hắn chết ngay lập tức! Nhưng hôm nay lấy đại cục làm trọng, chúng ta nhất định phải buông ân oán cá nhân xuống!”

“Cậu chờ một chút, tôi cũng không phải có ý như vậy, cậu nên nhìn xem ánh mắt lúc này của Phàm ca!”

“Ánh mắt?!” Bạch Y Công Tử theo ánh mắt của Tịch Dương mà nhìn lại, nhìn thấy một đôi mắt thanh tịnh trong suốt, thế là hắn ta nghi hoặc không hiểu hỏi: “Là sao?”

“Từ khi mới bắt đầu đến bây giờ cặp mắt kia không có bất kỳ thay đổi nào, căn bản không nhìn ra một chút bối rối nào…”

Bạch Y Công Tử nghe xong khẽ giật mình, mới phát hiện cặp mắt màu đỏ thắm kia quả nhiên giống như Tịch Dương nói, bình tĩnh đến cực điểm, căn bản không có dậy lên một chút gợn sóng nào, giống như mặt hồ bị đông kết.

Không biết thế nào, cây quạt của Bạch Y Công Tư ngừng lắc lư, bởi vì hắn ta bỗng nhiên cảm thấy có chút rét lạnh…

…

“Huynh đệ mười hai người các cậu muốn thử nghiệm sử dụng thủ đoạn bạo lực để thuyết phục phụ thân của mình tiếp nhận tình yêu quái dị của các cậu sao?”

“Cái gì gọi là tình yêu quái dị chứ?! Đây là chân lý không đổi! Chỉ cần có tình yêu thì không có vấn đề gì! Việc này có gì sai đâu chứ!”

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, không muốn tiếp tục tranh luận với một đám cố chấp này: "Tốt thôi, vậy cuối cùng các cậu đã đánh thắng phụ thân của các cậu rồi sao?"

"Làm sao có thể đơn giản như vậy, phụ thân chúng tôi chính là lão đại của Bang Long Hổ đó, nhân vật phong vân trong xã hội đen, không thể dễ dàng ngã xuống như vậy!"

"Nói cách khác, cuối cùng các cậu thất bại rồi? Người thứ nhất người thứ hai đều chưa từng đánh bại qua, vậy các cậu dựa vào cái gì để cảm thấy có thể đánh bại người thứ ba là tôi chứ?"

Chương 800: Phách Trảm

Chương 802: Phách Trảm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Im ngay! Anh làm sao có thể được đánh đồng với em gái và ba của chúng tôi được chứ, anh chỉ là một tên mặt trắng với vẻ hào nhoáng bên ngoài luôn dùng lời đường mật lừa gạt Thập Tam muội mà thôi, tất nhiên là chúng tôi có thể đánh bại được anh! Huống hồ chúng tôi được trưởng thành dưới sự ma luyện trường kỳ của phụ thân!"

"Thật sự là tiểu quỷ ngu ngốc, mấy thứ nghịch ngợm trong nhà của các cậu cũng có thể tính là chiến đấu sao?"

Ánh mắt Tiêu Phàm có chút xem thường, có chút đồng tình.

Bên trong ánh mắt Tiêu Phàm xuất hiện ý nghĩa chọc giận triệt để "Đức cổ khoa thập nhị nhân": "Anh thì biết cái gì! Anh căn bản không hiểu rõ ba của chúng tôi mạnh đến mức nào!"

"Tôi đúng thật là không hiểu ba của các cậu mạnh đến mức nào, nhưng tôi cảm thấy các cậu không hiểu rõ cái gì gọi là chiến đấu chân chính…"

Tiêu Phàm thở dài, hồi tưởng lại việc mình giãy giụa bên trong mảnh tối đen kia, cảm thấy "Đức cổ khoa thập nhị nhân" được ba mình rèn luyện thật sự quá hạnh phúc: "Nếu không, để tôi dạy bảo các cậu thế nào là chiến đấu chân chính…"

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn chăm chú về phía trước, tay phải lập tức giơ lên, tìm tòi bên phải, trong không khí lập tức có một làn sóng ửng đỏ lay động, mặt hồ phảng phất vẻ bình tĩnh bị khơi dậy từng vòng từng vòng gợn sóng.

Gợn sóng trung tâm, có một màu đỏ tụ lại, phảng phất có một vật gì đó không rõ được ngưng tụ lại, vô cùng mê hoặc.

Tiêu Phàm mở tay ra nắm, bắt lấy điểm màu đỏ vừa nhô lên kia, bỗng nhiên co lại, một bảo kiếm ngọc được rút ra!

…

[Tên kỹ năng: Dung Đàn Chi Khí]

[Thuộc loại kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: Không]

[Hiệu quả kỹ năng: 1. "Tan": Thay đổi vũ khí trong tay của mình,

Bên trong Dung Đàn Chi Khí gia tăng loại hình thái vũ khí này. 2. Người chơi có thể triệu hồi Dung Đàn Chi Khí làm vũ khí để sử dụng khi đang trong tình trạng say, triệu hồi vũ khí có thời gian hồi chiêu thức một phút.]

[Chủng loại tồn kho trước mắt của Dung Đàn Chi Khí: Đơn kiếm, song súng lục.]

[Đặc thù triệu hồi: Khi thời gian triệu hồi vũ khí chưa hết, nhưng lại cưỡng ép triệu hồi Dung Đàn Chi Khí một lần nữa, sẽ bị tiêu hao điểm thể lực ngoài định mức 100 điểm.]

[Ghi chú: Hiến tế tại đàn uyên, cẩn tuân uyên chủ triệu hoán.]

…

[Tên vũ khí: Dung Đàn Chi Khí]

[Loại hình vũ khí: Kỹ năng triệu hồi]

[Phẩm chất vũ khí: Sử thi]

[Vũ khí đặc hiệu: 1. "Gây ảo ảnh": Lúc công kích có mức độ nhất định sẽ tạo ra ảo giác đối với đối phương. 2. Hỏa thuộc tính thân hòa: Khi người chơi đang sử dụng Hỏa thuộc tính để tiến công, lực công kích sẽ tăng 50%.]

[Thời gian duy trì vũ khí: 5 phút.]

[Ghi chú: Từ bên trong say uyên trùng sinh binh khí.]

…

Dung Đàn Chi Khí, một loại binh khí kỹ năng triệu hồi, nó cùng loại với truyền thừa chòm sao Thiên Bình Vương Chi Bảo Khố - Siêu Độ của Tuyết Dạ, có điều Tuyết Dạ có thể lấy ra bất kỹ vũ khí ở bên trong kho của Vương Chi Bảo Khố, còn "Dung Đàn Chi Khí" của Tiêu Phàm lại chỉ có thể triệu hồi một số binh khí có thuộc tính đặc biệt.

Mà bây giờ binh khí có chỗ cầm bằng ngọc đỏ trong tay Tiêu Phàm chính là "Kiếm Dung Đàn Chi Khí"!

…

"Ầu ầu! Cuối cùng Mệnh Phàm hắn cũng rút kiếm ra! Lần này dễ nhìn!" Nhìn thấy bỗng dưng xuất hiện một bảo kiếm bằng ngọc, Tiểu Miêu trên đài hội nghị liền hô to!

"Có thêm một binh khí thì có thể làm gì chứ! Bây giờ Mệnh Phàm đã bị bao vây lại, lúc này mới quyết tâm chiến đấu thì đã không thể cứu vãn rồi!"

Nghe nói đối thủ một mất một còn của mình là Tiểu Miêu đang ở một bên hô to, Crimson Rose cảm thấy phiền lòng, không quên nói một câu tràn ngập vị chua.

…

“Chúng tôi không hiểu cái gì gọi là chiến đấu chân chính, ha ha ha! Anh cho rằng anh là ai chứ! Lại dám quát lớn rằng chúng tôi không biết chiến đấu! Đừng tưởng rằng bỗng nhiên móc ra được một thanh kiếm thì chúng tôi sẽ sợ anh, bây giờ anh đã bị chúng tôi bao vây triệt để, làm gì có một chút khả năng có thể sống tiếp!”

Cảm giác mình bị xem thường, vẻ mặt “Đức cổ khoa thập nhị nhân” liền trở nên hung tợn, lại kêu gào về phía Tiêu Phàm.

Lần này Tiêu Phàm không tiếp tục để ý đến bọn họ, mà chỉ thoáng cúi đầu, đưa mắt nhìn chân phải của mình đang bị trói buộc lại.

“Anh muốn làm gì! Định dùng kiếm để đả thương em tư đang giữ anh lại sao! Nghĩ hay thật, đừng tưởng rằng em tư bị hạn chế anh mà không thể động đậy sẽ bị trở thành bia ngắm, tôi nói rồi, phối hợp giữa anh em chúng tôi là hoàn mỹ không có khuyết điểm! Yểm hộ!”

Vừa dứt lời, ba tiền vệ khác đã lao nhanh về phía Tiêu Phàm, muốn trợ giúp cho tiểu nam sinh đang ôm chặt đùi phải của Tiêu Phàm.

Về việc tại sao bọn họ không trực tiếp ra tay với Tiêu Phàm, có lẽ bởi vì kiêu ngạo, có lẽ bởi vì khinh địch, có lẽ là muốn dùng ngôn ngữ đánh tan tinh thần của Tiêu Phàm mà kết thúc trận đấu, tóm lại đối với bọn họ thì trói buộc Tiêu Phàm kĩ càng chính là mục tiêu quan trọng lúc này.

Nhưng loại suy nghĩ này đã bị Tiêu Phàm cho là ngu xuẩn, cho nên Tiêu Phàm định dùng hành động của mình để dạy bảo bọn họ một chút cái gì mới là chiến đấu một cách chân chính…

Trường kiếm sắc bén trong tay xoay tròn, bị cầm ngược trong tay phải Tiêu Phàm.

Không có một chút do dự, Tiêu Phàm lập tức vung xuống phía dưới!

Đúng lúc này, trong nháy mắt ba tấm lá chắn đã xuất hiện, kịp thời ngăn lại đường đi của kiếm…

…

Chân phải của Tiêu Phàm vẫn bị ôm chặt như cũ, chân bị lá chắn vây lại cực kì chặt chẽ, chém qua một cái, cũng không gây ra chút tổn thương nào, nhưng hắn ta vẫn nhận ra chất lỏng nóng bỏng đang tung tóe trên mặt mình, nội tâm trở nên vô cùng hoảng sợ.

Phía trên hắn ta, người kia vẫn sừng sững như cũ, thân thể thẳng tắp che khuất ánh nắng chiếu xuống đất, ở trên người hắn lưu lại bóng ma nhất định.

Bên trong bóng ma, có một đôi mắt màu đỏ thắm đang nhìn hắn ta chăm chú.

Bị ánh mắt bình tĩnh kia nhìn lướt qua, hắn ta cảm giác như cả người bị rơi vào hầm băng.

Thế là trong lòng hắn ta liền sinh ra một cái tưởng niệm như thế này…

Kẻ trước mắt này không phải người bình thường, mà là một kẻ điên!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, rốt cuộc Tiêu Phàm rút bảo kiếm của hắn ra từ trong hư không.

Trong lúc đám người đang chờ mong Lich King Mệnh Phàm đại phát thần uy, Tiêu Phàm trở tay chém xuống một kiếm, ánh mắt tĩnh mịch mà kiên quyết.

Nhưng nhìn hoa máu bay lả tả trong không trung, biểu tình của tất cả mọi người trong nháy mắt đều ngưng trọng, hóa thành vạn phần khó hiểu và vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Quân đoàn Sói Lẳng Lơ luôn luôn ủng hộ Tiêu Phàm, trên mặt cũng lộ vẻ cổ quái…

“Anh ta đang làm gì vậy?”

Câu hỏi này đến từ Phong Ma Tiểu Xích Lang, một người thong dong trấn định như hắn ta, đây là lần đầu tiên thất thố như vậy, mà Tiểu Miêu và Crimson Rose đứng bên cạnh hắn ta cũng lập tức bị kinh sợ đến mức nói không ra lời.

Thân đang ở "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân", cảm nhận lại càng thêm sinh động, ngoài trừ khiếp sợ không gì bằng ra, còn có một loại tâm trạng bắt đầu sinh sôi trong lòng bọn họ, đó chính là sợ hãi…

"Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" phối hợp chặt chẽ, hộ thuẫn yểm hộ đến mức cự kỳ nghiêm ngặt, dù cho kiếm pháp của Tiêu Phàm vô cùng sắc bén đi nữa thì cũng không có cách nào hạn chế được hành động của những người này.

Nhưng chỉ chém mốt kiếm xuống, tại sao lại có máu tươi bay ra?

Tiêu Phàm hơi cúi đầu, vẻ mặt vẫn như trước không có chút biến đổi nào, lạnh lùng nhìn xuống nói: "Cậu cứ thích nắm lấy đùi phải của tôi mãi không buông như vậy sao?"

Tiểu nam sinh chưa kịp đáp bất cứ lời gì, bởi vì dưới cái nhìn chăm chú lạnh như băng kia, khuôn mặt của cậu ta đ sớm trắng bệch, hai hàm răng không kìm được mà run lập cập.

Giam cầm tứ chi, không thể nghi ngờ chính là một kỹ năng hạn chế rất xuất sắc, tác dụng của nó có chút giống như bẫy thú của thợ săn trong hiện thực, chỉ cần một mực kẹp chặt lấy, thì cho dù con mồi bị bẫy thú kẹp chặt có vùng vẫy như thế nào thì cũng không thể động đậy được.

Chương 801: Cụt Chân

Chương 803: Cụt Chân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc dã thú bị bẫy thú kẹp phải, mà bản thân nó lại không có cách nào thoát khỏi bẫy thú, dã thú phải… làm thế nào mới có thể tránh khỏi cái chết trước lúc thợ săn đến đây?

…

"Đã thích như vậy thì liền cho cậu vậy."

Tiêu Phàm vung kiếm chém xuống, cũng không chém về phía "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" mà là vung kiếm chém về phía chính mình.

…

"Mệnh Phàm anh ta điên rồi sao?! Thế mà lại trực tiếp chém rụng đùi của chính mình!"

Sau khi xác nhận lại một lần nữa những gì mình nhìn thấy là không sai, Tiểu Miêu nghẹn ngào gào lên!

Crimson Rose cũng không tiếp tục cãi nhau với Tiểu Miêu nữa, bởi vì nhìn hình ảnh người đàn ông trên màn hình kia, cô ta đã không còn biết nói điều gì nữa.

Thật độc ác!

Đây cũng là tiếng lòng của mọi người đang ở đây.

Dứt khoát như vậy, quả quyết như thế, chẳng lẽ Lich King Mệnh Phàm không cảm thấy đau đớn chút nào sao?!

Anh ta thậm chí còn không nhíu lông mày chút nào, tâm tính tỉnh táo như vậy quả thật là vô cùng đáng sợ!

…

Đau đớn?

Tất nhiên Tiêu Phàm cũng sẽ cảm thấy đau đớn, và cũng sợ hãi đau đớn.

Nhớ lúc trước, khi ăn roi của Hổ Nữu, nó đau đến mức Tiêu Phàm phải chạy trốn tứ phía.

Nhưng khi Tiêu Phàm tỉnh lại từ trong hắc ám, những vết thương nhỏ đã không còn có thể xem như là đau đớn nữa…

Dòng sông ký ức chảy trôi, vô số chuyện quá khứ bị thương không ngừng gột rửa Tiêu Phàm.

Loại tra tấn tâm hồn này không nghi ngờ gì rất đau khổ, Tiêu Phàm lui rồi lại lui, dần hãm sâu vào bóng đêm vô tận, cho đến khi không còn đường lui nữa.

Tiêu Phàm không biết nó là ai, cũng không biết rốt cuộc nó là thứ gì, chỉ hiểu rằng theo việc hắn không ngừng lùi bước, nó lại càng điên cuồng sinh trưởng, cuối cùng trở thành một "hắn" khác, một "hắn" vô cùng điên cuồng làm càn và tham lam, nó thậm chí còn tham lam đến mức muốn chiếm đoạt địa vị của mình.

Nó dùng lời nói làm suy yếu ý chí của Tiêu Phàm, vươn ma trảo lên cổ của Tiêu Phàm, ý đồ muốn kết thúc với Tiêu Phàm, kết liễu Tiêu Phàm, đổi lấy sinh mạng mới cho chính nó.

Cũng may Tiêu Ngọc Phong sau khi chết đã lưu lại một tia tín niệm trong lòng Tiêu Phàm, trong một khắc cuối cùng đã thức tỉnh Tiêu Phàm, Tiêu Phàm mới có thể may mắn thoát nạn.

Nhưng tỉnh lại cũng không có nghĩa là kết thúc, Tiêu Phàm vẫn như cũ chưa thể nhìn thấy ánh sáng, hắn nhất định phải hoàn toàn xóa sổ "hắn", hoặc là tiêu diệt nó hoàn toàn thì mới có thể thoát ra khỏi bóng tối vô tận này.

Hai người không chênh lệch nhau, ở trong bóng tối có thực lực tương đương nhau, bởi vậy, một khi triển khai chiến đấu trong bóng tối, sẽ liền không có hoa lệ, chỉ có vô tận tàn khốc.

Đánh nhau, đá đạp, không ngừng được tiến hành, hai bóng người liên tục dây dưa cùng một chỗ trong bóng tối, đây là một trận đánh nhau theo kiểu nguyên thủy nhất, bỏ đi hết thảy lớp ngụy trang văn minh, lộ ra vẻ vô vùng hùng tàn.

Quyền cước không phải là vũ khí duy nhất trên cơ thể con người, thứ thú tính bị con người chôn giấu sâu dưới tận đáy lòng lúc này cũng đã gia nhập chiến cuộc!

Hai người trong bóng tối, há rộng miệng của mình, cắn xé đối phương…

Đau đớn do cơ thịt bị xé rách?

Đau đớn do tay chân bị cắn đứt?

Đau đớn do nội tạng bị trực tiếp moi ra?

…

Tiêu Phàm đã không có thời gia đi lo lắng những thứ này, chỉ cần hắn thoáng chậm lại, hắn tin rằng đối phương nhất định sẽ hoàn toàn nuốt chửng hắn, như vậy hắn chỉ có thể vĩnh viễn an nghỉ trong mảnh không gian hắc ám này.

Chuyện càng thêm tàn nhẫn chính là, mảnh không gian hắc ám này lại không ngừng chữa trị thân thể bị tàn phá của đôi bên, giống như chỉ cần Tiêu Phàm ở trong này chịu nỗi đau da thịt kéo dài vô tận thì mảnh không gian hắc ám này sẽ cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Nhưng Tiêu Phàm không để ý những chuyện này, hắn phải tiếp tục đánh nhau với cái tên vô cùng giống mình này, đánh cho đến khi cái người điều khiển mảnh không gian hắc ám này cảm thấy phiền chán, cho đến khi "hắn" trước mặt bị hắn hoàn toàn thôn phệ mới thôi!

Tiêu Phàm không rõ máu thịt của mình trong lúc chiến đấu đã bị chém rời ra bao nhiêu lần, thậm chí sau cùng hắn đã học được cách xem phần tay chân cụt của mình như vũ khí mà sử dụng, học được cách dùng xương trắng lộ ra ngoài của mình xuyên thủng cơ thể của đối phương, học được phải cắn xé như thế nào mới có thể khiến cơ thể đối phương càng nhanh suy sụp!

Cách vật lộn nguyên thủy là cách thức dã man nhất, càng dã man lại càng thêm máu tanh, nhưng tàn nhẫn nhất vẫn là quá trình này cứ không ngừng lặp đi lặp lại, không có hồi kết.

Chiến đấu, tàn tật, hồi phục là tiếp tục chiến đấu…

Cứ thế lặp đi lặp lại, loại cuộc chiến không hồi kết cực kỳ tàn khốc này cứ thế được tiến hành trong bóng đêm.

Được gọi là "Ánh sáng trong bóng đêm", nhưng trong bóng đêm liệu có tồn tại ánh sáng sao?

Bóng tối trong tâm hồn rồi lại đến bóng tối trên máu thịt, ở đây toàn bộ đều là bóng tối, cho nên Tiêu Phàm hiểu rõ trong lòng, nơi này không hề tồn tại ánh sáng.

Chẳng qua Tiêu Phàm đã sớm không còn đắn đo cái gì mà ánh sáng nữa, hắn đã hãm sâu bên trong mảnh bóng tối này rồi, lại vẫn luôn chưa từng từ bỏ, bởi vì hắn biết rõ bên ngoài bóng tối còn có một đám bạn bè đang chờ hắn trở về, cho nên hắn không thể cứ thế mà gục ngã như vậy.

Hắn không hi vọng đám người đã kí thác kỳ vọng vào hắn phải cảm nhận cảm giác thất vọng như khi đứa bé đứng trong mưa chờ không được lon coca cola…

Rốt cuộc, tỉnh tỉnh mê mê, hắn mở hai mắt ra, trời đã sáng.

Có thể nhìn thấy bạn bè quen thuộc một lần nữa, cảm giác thực tốt…

Do đó, Tiêu Phàm không thể gục ngã trước mặt mọi người, huống chi loại đau đớn khi cụt chân này đối với hắn chả đáng kể chút nào.

Vật lộn bên trong mảnh đất máu tanh này, đau đớn trên tứ chi, được xem như là nỗi đau nhẹ nhàng nhất!

…

“Thích, vậy liền cho cậu đi.”

Nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm, rốt cuộc tiểu nam sinh cũng lấy lại tinh thần, vô cùng hoảng sợ ném cái chân cụt trong tay mình ra!

Chân cụt bay ra, liền vẽ trên không trung một màu lửa đỏ, cực kỳ yêu diễm.

Tiêu Phàm đứng một chân, thế đứng lại vững chãi lạ thường, chỗ vết cắt nơi đùi phải cũng không chảy xuống một chút máu tươi nào, bởi vì chỗ đó cũng đang bị lửa đỏ thiêu đốt.

Ngọn lửa này cháy rất kỳ lạ, lửa bình thường đều cháy hướng lên trên, nó lại không ngừng cháy hướng xuống dưới, ánh lửa cực đỏ, giống như dòng

nước lẳng lặng chảy về phía hạ lưu, giống như lấy máu tươi làm nhiên liệu để thiêu đốt.

Đợi cho ngọn lửa lụi tắt hoàn toàn, một cái chân phải lành lặn lại xuất hiện trước mặt mọi người.

"Túy Uyên Chi Thể" hiệu quả chữa trị chân tay bị cụt, cách dùng chính là như vậy.

Nhìn đùi phải mới tinh, Tiêu Phàm có chút hài lòng, cũng mặc kệ chính mình vì vậy mà đã tiêu hao bao nhiêu HP, bởi vì hắn thấy, trong chiến đấu dù chỉ còn 1% HP thì đó cũng chính là mạng sống.

Chỉ cần còn mạng, cơ hội thắng liền vẫn còn.

"Tốt, vậy bây giờ đến lượt tôi dạy cậu như thế nào mới thật sự là chiến đấu…"

"Cái chân cụt mà Mệnh Phàm chém xuống tự nhiên lóe sáng rồi biến mất trong không trung! Mà đùi phải của anh ấy lại một lần nữa mọc ra từ trong ngọn lửa! Thực sự quá mức thần kỳ!"

Tiểu Miêu nhìn đùi phải Tiêu Phàm một lần nữa mọc ra, hưng phấn hô to!

"Giỏi lắm sao? Hắn ta không phải chỉ có một cái kỹ năng tự chữa lành vô lại đến cực điểm thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người!"

Crimson Rose sau khi tỉnh táo lại, lại lần nữa khôi phục bộ dáng cao ngạo như trước.

"Nếu như cố có kỹ năng đó, cô có thể không nháy mắt mà trực tiếp vung kiếm chém đứt đùi phải của mình sao?!"

Đối mặt với chất vấn của Tiểu Miêu, Crimson Rose khó được một lần không có lại mở miệng phản bác, mà là nhìn người đàn ông đáng ghét trên màn ảnh, trong lòng sinh ra một tự vị khó hiểu.

…

“Ngươi muốn dạy chúng ta cách chiến đấu chân chính?! Dẹp đi! Chúng ta mới không cần ngươi dạy đâu! Không phải chỉ là một cái kỹ năng hồi sinh tàn chi thôi sao! Có gì ghê gớm chứ!”

Chương 802: Chiến Đấu Chân Chính

Chương 804: Chiến Đấu Chân Chính

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe lời nói của Tiêu Phàm, “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” không phục rống to, nhưng trong lời nói đã không còn có sự tự tin như lúc trước, có vẻ như khí thế không đủ.

“Lúc trước các người nói không sai, một mực tránh né căn bản không có chút phần thắng nào, cho nên hiên tại tôi muốn tấn công!”

Tiêu Phàm không để ý sự kêu gào của “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân”, nâng tay trái lên, nắm một cái trong hư không, tạo nên một gợn sóng, một thanh “Dung Đàn Chi Khí – Kiếm” được Tiêu Phàm lấy ra từ trong không khí!

…

“Song kiếm! Mệnh Phàm rốt cuộc đã sử dụng song kiếm sở trường của mình! Xem ra ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’ sắp gặp phiền toái rồi!”

Đối mặt với tiếng hô của Tiểu Miêu, Crimson Rose không có chế giễu gì, chỉ là nhìn người đàn ông nắm song kiếm trên màn ảnh, trầm tĩnh lý giải cục diện trận chiến: “Thế thì chưa chắc, ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’ chiếm ưu thế về nhân số, chỉ cần có thể giữ được sự phối hợp, chỉ hai thanh vũ khí của Tiêu Phàm chưa chắc đã có thể thay đổi được thế cục.”

“Hoàn toàn chính xác, ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’ có năng lực đoàn đội, nhưng mà trong chiến đấu cần bàn đến khí thế.” Phong Cuồng Tiểu Xích Lang hiếm thấy nói.

“Khí thế?”

“Ừm, khí thế. Một kiếm vừa rồi của Mệnh Phàm, đã dao động ý chí của ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’, mà khí thế hiện tại của Mệnh Phàm lại cực kỳ hưng thịnh!” Phong Cuồng Tiểu Xích Làn lúc trước vẫn luôn một mực cau mày rốt cuộc lại lần nữa nở nụ cười…

…

“Ngươi muốn tấn công, vậy thì tấn công đi, mười hai huynh đệ chúng ta ở đây, chẳng lẽ lại sợ ngươi sao!”

Cái chữ “sao” này chính là rống to tức giận nhưng mà trong nháy mắt lại nhỏ lại, bởi vì trong nháy mắt đó Tiêu Phàm đã đâm một kiếm tới!

Khiên! Khiên! Khiên! Khiên!

Bốn người đảm nhiệm tiền vệ cùng nhau hành động, kiên sắt bao bọc tứ phía tạo thành tường đồng vách sắt, trong nháy mắt ngăn lại trước kiếm Tiêu Phàm!

Mà sau lưng Tiêu Phàm, lại có bốn người cầm thương bao vây, âm u lạnh lẽo chĩa mũi nhọn của thanh thương vào Tiêu Phàm!

Sự phối hợp của “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” vẫn khăng khít chặt chẽ như cũ!

Sau khi tiến vào trạng thái chiến đấu, Tiêu Phàm lại càng thêm chuyên chú, trước mặt trở ngại, sau lưng sát cơ, còn có bốn phía truyền đến chấn động ma pháp, Tiêu Phàm đều có thể phát hiện rất rõ ràng.

Nhưng trong lòng Tiêu Phàm cũng không dao động, ánh mắt vẫn tĩnh mịch như nước, bàn chân quét ngang, bước chân đột nhiên ngừng, mũi kiếm xoay lại, chân phải đạp mạnh, liền phi thân thên!

Đạp!

Tiêu Phàm hung hăng đạp lên tấm khiên chắn trước người, dựa lực mà tránh khỏi trận oanh tạc của ma pháp, nhưng thân thể lại bởi vậy mà lao

nhanh về phía bốn cây trường thương sau lưng!

Hai tay Tiêu Phàm múa kiếm, trên không trung xuất hiện từng đóa từng đóa hoa kiếm xinh đẹp!

Đinh! Đinh! Đinh!

Ba tiếng giòn vang liên tiếp vang lên, cứ như vậy trong chớp mắt, ba cây trường thương đâm tới luền bị Tiêu Phàm liên tiếp đẩy ra, kiếm pháp sắc bén kia đúng là cao minh!

Thế nhưng làm đến vậy, vẫn chưa đủ, đánh bay 3 đóa ngân quang vẫn còn có một điểm hàn mang!

Tiểu nam sinh cầm thương, tinh quang trong mắt bắn ra, bởi vì kẻ địch trước người cậu cũng đã không thể tránh né, chỉ cần một giây nữa thôi, cậu liền có thể đâm xuyên Tiêu Phàm!

Nhưng sau đó, trong lòng cậu lại bỗng nhiên xuất hiện một điềm báo, thần sắc đột nhiên sợ hãi.

Lúc này chỗ thương cậu đâm vào rất chân thật, cũng không có xuất hiện cảm giác đâm vào không khí như lúc trước, nhưng mà quá trình này thực sự quá mức trôi chảy, trôi chảy đến mức làm cậu cảm thấy tim đập nhanh!

Bởi vì cậu nhìn thấy Tiêu Phàm trước khi bị đâm, liền trong nháy mắt quả quyết vứt sạch kiếm trong tay mình.

Dùng bàn tay nghênh đón mũi thương sắc bén!

Xác thịt cùng kim loại chạm nhau, cũng không có gì bất ngờ, cánh tay Tiêu Phàm liền bị trường thương triệt để đâm xuyên qua, nhưng dường như Tiêu Phàm không cảm thấy đau đơn, vẻ mặt vẫn bình tĩnh đến cực điểm, lại làm cho tiểu nam sinh cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Vì sao?!

Chẳng lẽ mình không có đâm trúng sao?!

Không đúng, cánh tay của hắn ta rõ ràng đã bị mình đâm xuyên qua mà! Vì sao hắn ta dường như không có cảm giác chứ!

Cậu suy nghĩ, cũng không dừng chiến đấu lại, cả hai va chạm, thương sắc nhọn vẫn đang đâm xuyên tay Tiêu Phàm, huyết nhục vẩy ra, nhìn vô cùng máu tanh, khiến cho trái tim của tiểu nam sinh trở nên vô cùng băng giá.

Đợi đến lúc cậu lấy lại tinh thần, chợt phát hiện Tiêu Phàm đã dựa thế đến gần trước người mình, hai mắt đỏ hồng hơi rượu đang gần trong gang tấc, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cậu chằm chằm.

Ngay sau đó một đạo kiếm quang bỗng nhiên lóe ra trước người cậu, sắc bén đến cực điểm!

Trong lòng tiểu nam sinh run lên, đang muốn dùng trường thương trong tay cản lại nhưng cậu chợt phát hiện, mình đã không thể nào điều khiể trường thương trong tay nữa!

Bởi vì thanh trường thương kia đã sớm bị đối phương dùng cánh tay đầy máu gắt gao cố định!

…

Trước người có kiếm vung qua, một đạo tơ máu bay ra, tiểu nam sinh kinh ngạc, sau đó liền ôm lấy cổ họng ngã xuống đất không dậy nổi, sau đó thân ảnh liền tiêu tán trong gió.

Nhìn mọi chuyện có vẻ dễ dàng như vậy. Nhưng trong lòng mọi người cũng không cho rằng là như vậy.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy cánh tay bị trường thương triệt để xuyên qua kia, tình cảm trong lòng bọn họ liền trở nên cực lỳ nặng nề, đây là một loại tư vị không nói ra được, không biết phải hình dung như thế nào.

Tiêu Phàm dùng một cái tay khác nắm chặt trường thương, bỗng nhiên co lại, lại có một mảnh máu tươi bay ra trong không khí.

Tiêu Phàm hành động cực kỳ tùy ý, nhưng mọi người lại thấy run sợ trong lòng, trong nháy mắt kia bọn họ dường như cảm nhận được một nỗi đau

khó lòng nhịn nổi, nữ sinh đứng bên ngoài quan sát thậm chí còn trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Người trong cuộc như Tiêu Phàm lại có bộ dáng như không có chuyện gì nhìn chăm chú lên vết thương trên cánh tay mình.

Trên tay liền có ngọn lửa dấy lên, đốt sạch huyết dịch xung quanh, lần nữa sinh ra da thịt trắng noãn.

Sau một lát, cánh tay tàn phế kia liền lần nữa khôi phục bộ dáng ban đầu.

Nhìn thấy cảnh này, trong long Tiêu Phàm thở dài, "Túy Uyên Chi Thể" hút máu để chữa trị tàn chi quả nhiên hiệu quả, bổ sung cho nhau thự sự là một sự phối hợp không tồi.

Khác với Tiêu Phàm, nhìn thấy Tiêu Phàm rút thương ra, đám người liền đã không thể nào trấn định được nữa, lại nhìn thấy sự trấn định quỷ dị trên mặt Tiêu Phàm, đám người lại càng cảm thấy tim đập nhanh.

Tiêu Phàm tiện tay vút bỏ thanh trường thương dính máu kia, lần nữa nắm chặt trường kiếm trong tay mình, xoay người lại, lẳng lặng nhìn chăm chú những kẻ địch còn lại, nhẹ nhàng nói: "Người thứ nhất…"

Người thứ nhất là có ý gì, mười một người còn lại tất nhiên hiểu rõ.

Nhưng đối mặt với loại khiêu khích này, bọn hắn lại không có mở miệng phản bác.

Bởi vì bọn hắn tựa hồ cảm nhận được "Chiến đấu chân chính" mà Tiêu Phàm nói đến cùng là để ám chỉ cái gì, mà phần hiểu rõ trong lòng này khiến cho bọn hắn trở nên bất an…

Tiêu Phàm thả lỏng bả vai, cánh tay tự do buông thỏng, tùy ý kéo kiếm, cứ như vậy chậm rãi đi về phía kẻ địch, giống như một lữ khách cô độc.

Mũi kiếm chạm nhau với mặt cỏ, một chút vụn cỏ bay lên, tại trên mặt có một ngấn nhàn nhạt.

Vết kiếm tại trên mặt bùn tạo nên hai đường thẳng tắp, song song không có chút điểm giao nhau nào, khiến Tiêu Phàm lại càng lộ ra vẻ tịch liêu.

Chẳng qua hắn chiến đấu chính là cô độc, lại tịch mịch một chút thì đã sao.

Nhưng "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" lại không giống vậy, bọn hắn là một chỉnh thể cần trợ giúp giúp đỡ lẫn nhau, dù chỉ thiếu một người, trong lòng bọn họ cũng sẽ sinh ra một cỗ khó chịu.

Sự khó chịu này chính là cô độc, coi như trên đài hiện còn có mười một người, cảm giác cô độc vẫn sẽ xâm nhập tâm hồn của bọn hắn như cũ.

Bọn hắn không quen cô độc, cô độc sẽ khiến bọn hắn sinh ra sợ hãi trong lòng, đặc biệt là Tiêu Phàm đang lẻ loi đi đến trước mặt bọn họ, cảm giác cô độc lại bị phóng đại lên rất nhiều…

Chương 803: Tiếng Sấm

Chương 805: Tiếng Sấm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Chúng ta thừa nhận ngươi rất lợi hại! Chẳng qua ngươi chỉ là thừa lúc chúng ta chủ quan, xử lý một người trong số các huynh đệ của chúng ta, nhưng mà kết quả vẫn sẽ như cũ không thay đổi!"

"Không sai, đánh bại ngươi! Đối với chúng ta mà nói là đơn giản như trở bàn tay!"

"Đúng! Dễ như trở bàn tay!"

Dường như nghe thấy lời nói trước đó chưa đủ khí thế, lại có người bỏ sung hai câu, nhưng lại câu nói này, càng về sau lại càng lộ vẻ yếu mềm.

Mũi kiếm Tiêu Phàm nhẹ nhàng vẩy lên, một chút vụn cỏ theo đó bay lên, hai đường kiếm thẳng tắp trên đồng cỏ cũng kết thúc tại đây.

Xong kiếm đan xéo, hiện lên hình chữ "x" trước ngực, Tiêu Phàm ngưng thần nhìn chăm chú bọn hắn, nhẹ giọng nói: "Vậy liền bắt đầu đi…"

Vừa dứt lời, trường kiếm lại lần nữa huy sang hai bên, giống như hai cái cánh, theo bước chân của Tiêu Phàm phó gió mà tới.

"Yểm hộ! Chặn hắn lại!"

Một tiếng hô to, khiến cho nhóm tiểu nam sinh của "Đức Cổ Khoa" trở nên khẩn trương chưa từng có, rõ ràng kẻ địch trước mắt vẫn chưa từng thay đổi, nhưng thái độ của bọn hắn lại trở nên thận trọng hơn không ít.

Khiên sắt bốn phía lại lóe ngân quang cản trước người Tiêu Phàm, lộ vẻ vô cùng kiên cố, thậm chí có nhiều hơn một chút áp chế, bởi vì trước mắt Tiêu Phàm đã đủ để khiến cho bọn hắn phải xuất ra toàn bộ bản lĩnh để đến đối phó một phen.

Tiếp cận, ép sát, những tiểu nam sinh phụ trách phòng hộ muốn thông qua tẩu vị của mình, triệt để bao vây đườngl ui của Tiêu Phàm, sau đó để những huynh đệ còn lại cho Tiêu Phàm mộ kích trí mạng.

Ba gã cầm thương cũng theo đó mà đến, hành động lần này của bọn hắn cẩn thận hơn so với trước đó không ít, bọn hắn thời thời khắc khắc phòng bị Tiêu Phàm mượn lực

Lúc này lính cầm thương thiếu một người, thế công rất suy yếu, nhưng góc độ ngân thương nhô ra lại cang thêm xảo trá!

Dù không thể trực tiếp lấy mạng Tiêu Phàm, bọn hắn cũng muốn triệt để cắt đứt đừng lui của Tiêu Phàm!

Nhìn thấy Tiêu Phàm sắp va chạm với khiên sắt, chợt chân phải Tiêu Phàm quét ngang, làm ra tư thế thắng gấp.

Tiểu nam sinh nhìn thấy tư thế quen thuộc kia của Tiêu Phàm, kêu to lên: "Ngươi còn muốn lặp lại chiêu cũ? Cũng quá mức coi thường mấy huynh đệ chúng ta đi! Phương xa di chuyển, thay đổi phương hướng, hỏa lực trợ giúp trường thương!"

Những tên pháp hệ đứng sau lưng thuẫn vệ lập tức di chuyển lên, bắt đầu đi về phía sau của thương binh, ý đồ muốn vào lúc Tiêu Phàm mượn lực phản công, trợ giúp thương binh đâm sang hai bên cộng thêm cho Tiêu Phàm hỏa lực mãnh liệt vào chính diện.

“Ngu xuẩn.”

Phát hiện động tĩnh của bọn họ, Tiêu Phàm nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Lần thắng gấp này, thế tiến của Tiêu Phàm cũng không đột nhiên ngừng lại, mắt thấy sắp va chạm với khiên sắt, thân thể Tiêu Phàm nhanh chóng ngửa về phía sau, mượn lực quán tính, liền cúi người lướt qua khe hở của khiên sắt!

Song kiếm giống như hai cái cánh thu lại, Tiêu Phàm thuận thế vạch một cái mà qua, dưới chân hai tiền vệ trong nháy mắt máu bắn ra tung tóe!

“A!”

Kêu thảm vang lên, hai người cầm khiên sắt trong nháy mắt té ngã trên mặt đất.

Bọn hắn không phải là Tiêu Phàm không thể sau khi cụt chân mà vẫn có thể đứng sừng sững quyết đoán như trước được, cho nên làm ra phản ứng nên có của con người sau khi bị thương.

Nghe thấy tiếng hô thống khổ của huynh đệ, hai người không bị Tiêu Phàm chém bị thương ngay lập tức đưa tay nâng đồng bạn của mình, nhưng quan tâm quá tất sẽ bị rối loạn, huống chi hiện tại bọn hắn vẫn đang ở chiến trường.

Ngửa trên mặt đất thuận thế bắn vọt qua, chẳng biết từ lúc nào Tiêu Phàm đã lại đứng dậy một lần nữa.

Nhanh chóng tiến lại sau lưng những tiền vệ kia.

“Cẩn thận!”

Nơi xa truyền đến một tiếng thét, đang tiếc đã quá trễ, một kiếm vô cùng nhanh đã xẹt qua cổ, lại là một người chết dưới kiếm của Tiêu Phàm.

"Ngươi!"

Trông thấy huynh đệ của mình bị sát hại ngay trước mặt, ba người còn lại bùng phản kháng, ùa về phía của Tiêu Phàm!

Bởi vì đôi bên quá gần, Tiêu Phàm căn bản không có cách nào né tránh, trên ngực truyền đến một trận đau đớn, một ngụm máu tươi phun ra từ lồng ngực.

Khiên sắt cứng rắn đụng vào Tiêu Phàm, ba thanh đoản kiếm lặng lẽ đâm xuống khiên sắt!

Chẳng qua trường kiếm của Tiêu Phàm lại càng nhanh hơn, trong giây phút khiên sắt chạm vào cơ thể, bảo kiếm nhanh chóng xoay tròn, bị Tiêu Phàm cầm ngược trong tay, không ngừng chút nào luền đâm tới lồng ngực của kẻ địch!

Ba đóa hoa máu nở rộ, một đóa trên bụng Tiêu Phàm, lại có hai đóa trên đầu của kẻ địch.

Trước mặt Tiêu Phàm lại có hai người đổ xuống, mà Tiêu Phàm vẫn đứng vững như cũ.

Tiểu nam sinh còn sống sót kia hiển nhiên không thể tiếp nhận nổi kết quả này, lập tức mất đi lý trí, điên cuồng bùng nổ.

Mà Tiêu Phàm trải qua chiến đấu kịch liệt, bị đoản kiếm đâm vào bụng, trên thân thể xuất hiện một chút mỏi mệt.

Chỉ một giây lơ đãn liền bị tiểu nam sinh tiền vệ kia rat ay giam cầm tứ chi!

Mà lần này tiểu nam sinh sử dụng giam cầm tứ chi vô cùng chú trọng, phối hợp thêm thuật cầm nã thủ chuyên nghiệp!

Mượn lúc phần bụng Tiêu Phàm bị thương mà xuất hiện tình trạng suy yếu ngắn ngủi, tiểu nam sinh bắt lấy tay phải của Tiêu Phàm, bẻ ngoặt về phía

sau, sau đó nhanh chóng nâng cao lên, bởi vì nguyên nhân kết cấu các khớp trên cơ thể, cánh tay phải của Tiêu Phàm đã hoàn toàn không sử dụng lực được nữa, vả lại thân thể bị ép nghiêng về phía trước.

“Ha ha ha! Ngươi không phải rất lợi hại sao! Bây giờ bị ta khống chế, để xem ngươi còn có thể lợi hại thế nào! Ta biết thân thể ngươi cường hãn, chẳng qua chỉ cần ta cố định ngươi ở đây, đợi các huynh đệ của ta đồng loạt ra tay, nhất định có thể triệt để xử lý cái tên hỗn đản nhà ngươi! Mọi người còn chờ cái gì! Nhanh toàn lực sử dụng kỹ năng mạnh nhất, giết chết tên khốn kiếp này đi!”

Tiểu nam sinh nhìn về phía mấy vị huynh đệ của mình, dùng sức rống to, nhưng hắn lại thấy một vẻ thất kinh trên mặt bọn họ.

Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao các huynh đệ lại kinh ngạc đứng ngốc tại một chỗ như vậy?

“Cách cách cách cách…”

Tiếng động giòn vang liên tiếp vang lên, giống như sấm sét giữa trời quang, trận trận vang dội.

Nhưng hôm nay trời quang mây đãng, không thấy một đám mây đen nào, làm sao lại sẽ có sấm sét?

Thế là, tiểu nam sinh nghĩ đến điều gì đó, vô cùng sợ hãi nhìn người dưới người mình.

Hắn phát hiện trong tay mình vẫn đang nắm chặt một cánh tay rắn chắc, nhưng cánh tay này lại xuất hiện một độ cong cực kỳ kinh dị, quay quanh, một mực quấn về phía sau mình.

Bên trong cánh tay lại còn truyền ra từng trận tiếng vang cách cách, giống như điện lưu truyền nhanh, thân thể của tiểu nam sinh cũng vì vậy mà bị điện giật đến run lên.

Tiểu nam sinh rốt cuộc hiểu rõ, đó cũng không phải là cái gì mà âm thanh của sấm sét, mà là tiếng vỡ vụn của xương cốt!

Nhưng hiện tại đã quá muộn, bởi vì một thanh trường kiếm đã đâm xuyên ra sau lưng rồi…

Quanh co, đó là một loại độ cong vô cùng quỷ dị, cánh tay bị khóa chặt kia uốn lượn tùy ý giống như một sợi thừng bằng bông.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người thậm chí còn nghĩ rằng Tiêu Phàm đang sử dụng một loại kỹ năng làm mềm tứ chi nào đó, nhưng theo từng trận tiếng vỡ vụn vang lên, lại phủ nhận suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Đau! Thật là đau!

Chỉ cần nhìn thôi, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, mà tiểu nam sinh đang nắm chặt không thả cánh tay của Tiêu Phàm kia lại càng cảm thụ rõ ràng hơn.

Rung động trên tay khiến cho toàn thân tiểu nam sinh kia chấn động, hoàn toàn phá tan tinh thần của cậu, khi lợi kiếm đưa đến cần cổ của cậu, cậu mới phát hiện ra thân thể của mình đã bị dọa đến mức không thể động đậy.

Sợ hãi hoàn toàn xâm chiếm lòng cậu, khiến cậu mất đi toàn bộ sức lực hành động…

…

Tiểu Miêu khiếp sợ nhìn màn hình lớn trước mặt, một thanh lợi kiếm xẹt qua cần cổ, hoa máu bay múa, nhẹ nhàng lấy đi sinh mạng của tiểu nam sinh trước mặt Tiêu Phàm.

Kiếm quang dứt khoát kết hợp với máu, khiến hình tượng này có vẻ hơi lộng lẫy.

Chương 804: Cả Đoàn Bị Diệt

Chương 806: Cả Đoàn Bị Diệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chẳng qua không ai đi chú ý cảnh đẹp này, điều bọn họ càng quan tâm hơn chính là sự tĩnh mịch của bức tranh này.

Cánh tay vặn vẹo cực kỳ thảm thiết cùng với một đôi mắt lạnh lẽo lại càng tạo nên 2 mảnh đối lập, tàn nhẫn mà thê mỹ, giống như đang phát tiết cái gì đó.

Mồ hôi chảy từ trên trán xuống, Tiểu Miêu nuốt nước bọt, kinh ngạc nói:

"Đây chính là thực lực chân chính của Mệnh Phàm sao?!"

Thực lực chân chính?!

Một màn này đã không thể nào dùng khái niệm thực lực này để giải thích nữa!

Giờ phút này, ở sâu trong lòng mọi người đã xuất hiện một nhận thức mới về Lich King Mệnh Phàm…

Theo sự biến mất của thân ảnh tiểu nam sinh, cánh tay vặn vèo vì mất đi điểm tựa mà tự nhiên rủ xuống, Tiêu Phàm tùy ý nhổ thanh đoản kiếm trên bụng mình xuống, trong miệng lẩm nhẩm một chuỗi con số: "Hai… Ba… Bốn… Năm…"

Từng con số được đếm vô cùng bình tĩnh hữu lực, chứng minh hiện tại tư duy của Tiêu Phàm vẫn vô cùng rõ ràng, mà tư duy càng rõ ràng, sự đau đớn cảm nhận được lại càng kịch liệt.

Theo từng con số được chậm rãi đếm ra, cánh tay bất lực rủ xuống đã dấy lên ngọn lửa, vô cùng diễm lệ.

Nhưng cùng với sự đong đưa của cánh tay, tiếng lốp bốp giòn tan lại liên tiếp vang lên, khiến những tia lửa kia lại càng giống như từng tia sấm sét màu đỏ.

Vặn vẹo, lượn vòng, tái tạo, cơ bắp trên cánh tay kia co rúm như cao su, nhưng động tĩnh mà nó sinh ra lại mãnh liệt gấp mấy lần sự đàn hồi của cao su!

Càng ngày càng mãnh liệt, quá trình này lại càng tàn nhẫn, càng tàn nhẫn lại càng khiến cho người xem cảm thấy run sợ trong lòng.

Dạng tự chữa lành như này, thực sự quá mức kinh dị, loại đau đớn này phải nhẫn nhịn thế nào mới có thể chịu đựng được chứ?

Không ai có thể trả lời vấn đề này, đợi đến lúc Tiêu Phàm đếm xong, một cánh tay mới tinh đã xuất hiện trước mặt mọi người, vết đam dưới bụng Tiêu Phàm cũng chẳng biết lúc nào đã khỏi hẳn.

Bây giờ xem ra, những con số mà Tiêu Phàm đếm giống như thời gian mà thân thể khỏi hẳn, nhưng nhóm tiểu nam sinh lại chân chính hiểu rõ ý nghĩa của những con số mà Tiêu Phàm đếm đại biểu cho cái gì.

"Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" chiến đấu anh dũng đến hiện tại, đã mất đi năm, chỉ còn lại bảy người.

Nhóm tiền vệ lại càng bị diệt toàn bộ, mà kẻ địch của bọn hắn lại vẫn cầm hai thanh bảo kiếm đứng bình tĩnh phía trước.

"Lúc các ngươi bắt đầu quyết đấu, liền nói kết cục đã định, bây giờ trong mắt các ngươi, kết cục này, vẫn là cái kết cục lúc ban đầu kia sao?"

Tiêu Phàm dùng cặp mắt đỏ hồng lẳng lạng nhìn bọn hắn, nói một câu như vậy, bởi vì cuộc quyết đấu đến giờ phút này, kết cục đã trở nên hết sức rõ ràng.

"Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" mạnh ở chỉnh thể, trong đoàn đội bọn hắn hỗ trợ lẫn nhay, mỗi người đảm nhiệm vị trí của mình, dựa vào sự ăn ý lẫn nhay mà có thể ngưng tụ ra một chiến lực cường đại, nhưng đội ngũ hiện tại đã không còn toàn vẹn, bọn hắn lại càng mất đi tất cả những người cầm khiên sắt bảo vệ phía trước, vậy trận quyết đấu này, còn cần phải theo dõi tiếp sao?

Nhóm tiểu nam sinh còn lại không biết, có lẽ có biết cũng không muốn đáp lại, chỉ nắm chặt vũ khí trong tay, ngơ ngác nhìn Tiêu Phàm trước mặt.

Nhưng mặc kệ bây giờ nhóm "Đức Cổ Khoa" có cảm tưởng gì, tình thế đã vậy, Tiêu Phàm cũng không khách khí nữa!

Ánh mắt tập trung, Tiêu Phàm nhất cổ tác khí phi nhanh ra.

Liền biến thành một thanh kiếm sắc bén nhất thế gian…

Không có xảy ra bất kỳ việc ngoài ý muốn nào, quá trình liền giống như trong suy nghĩ của mọi người, thậm chí còn được tiến hành cực kỳ nhanh chóng.

Đã mất đi "Khiên", "Đức Cổ Khoa" liền giống như đã mất đi khả năng phòng ngự, làm sao chống đỡ được thanh bảo kiếm Tiêu Phàm này?

Lưu quang màu trắng, một đường xẹt qua, mang theo màu đỏ của máu, nhóm tiểu nam sinh liên tiếp ngã xuống, lộ vẻ cực kỳ dứt khoát.

Đợi đến lúc chỉ còn lại một kẻ địch, Tiêu Phàm liền thả chậm bước chân…

Kiếm quang liên tiếp lấp lánh, bên ngoài trận chiến không có tiếng hô, tĩnh mịch đến mức quỷ dị, dường như sợ ồn ào sẽ ảnh hưởng đến đạo kiếm quang tĩnh mịch này.

Ác Long nhìn màn hình lớn mà khiếp sợ không thôi, nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, thì thào nói: "Tôi nói này Bàn Tử, bạn tốt Mệnh Phàm của cậu vẫn luôn ác như vậy sao?"

Không sai, trong trận chiến này, thứ Tiêu Phàm để lại trong lòng Ác Long chính là tàn nhẫn!

Hắn không chỉ tàn nhẫn đối với kẻ địch mà lại càng thêm tàn nhẫn với chính mình!

Nhìn thấy sự tàn nhẫn này, ngay cả bực ác nhân như Ác Long cũng cảm thấy lạnh trong lòng.

Ác Long hỏi nửa buổi, Hào Đại Bàn vẫn không hề có phản ứng, không khỏi nhìn về phía Hào Đại Bàn.

Lúc này Ác Long mới phát hiện, Hào Đại Bàn bên cạnh hắn nhìn thấy máu đỏ gây người kia, cũng là một bộ dáng chấn kinh.

Đúng vậy, Tiêu Phàm từ trong bóng tối đi ra liền sinh ra biến đổi, ngay cả người thân quen của hắn cũng cực kỳ không thích ứng.

Tay phải cầm lấy dây cung của Tịch Dương run nhè nhẹ, hắn ta cảm giác việc trả thù cho Tiểu thúy dường như càng ngày càng khó thực hiện rồi.

Vì sao lại biến thành như vậy? Vì dao lại trở nên như vậy? Trong khoảng thời gian này, Phàm ca rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?!

Tiêu Phàm không nghe được tiếng lòng của người khác, cho nên hắn cũng sẽ không quan tâm đến những cảm tưởng trong lòng người khác, vẫn như cũ chậm rãi dịch bước, đi đến tiểu nam sinh cuối cùng.

Người này đã là "Đức Cổ Khoa" cuối cùng, chỉ cần chém một kiếm, cuộc chiến này liền có thể kết thúc.

Mà người cuối cùng của "Đức Cổ Khoa" này nhìn thấy các huynh đệ của mình liên tiếp mất mạng, lại càng hoàn toàn từ bỏ mọi chống cự, vô lực ngồi liệt trên mặt đất.

Nhưng bước chân của Tiêu Phàm thực sự rất chậm chạp, giống như tận lực kéo dài, vả lại theo bước chân chậm rãi đến gần của hắn, vẻ mặt của hắn lại càng trở nên âm lãnh, âm lãnh đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Tiểu nam sinh cho rằng Tiêu Phàm đang cố ý tạo ra bầu không khí ngột nhạt, muốn nhục nhã mình, thế là giận dữ rống to về phía Tiêu Phàm: "Ta thừa nhận lần này 'Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân' của chúng ta thất bại, nhưng ngươi hãy nhớ kỹ cho ta! Lần sau quyết đấu chúng ta nhất định sẽ lấy lại danh dự! Tất cả đều vì muội muội đáng yêu nhất trên thế giới này của chúng ta!"

Chẳng qua cậu rõ ràng đã hiểu lầm ý đồ của Tiêu Phàm, bởi vì Tiêu Phàm cũng không có niềm yêu thích đối với việc hù dọa tiểu quỷ.

Hiện tại đại cục đã định, Tiêu Phàm đi chậm như vậy hoàn toàn là đang mượn cớ trầm tư, mà sắc mặt âm trầm cũng là bởi vì suy nghĩ xong, tâm trạng không tốt mà thôi.

Cuộc quyết đấu này có kết cục như thế nào, từ đầu đến cuối Tiêu Phàm cũng không quan tâm. Cái nhìn của hắn cũng giống như "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân", đều cho rằng kết cục của trận chiến này đã được định từ trước, khác biệt duy nhất chính là hắn cảm thấy hắn là người sẽ thu được thắng lợi cuối cùng.

Cho nên trong quá trình này, vẻ mặt của hắn mới có thể bình tĩnh như vậy.

Mà hiện tại sắc mặt âm trầm là bởi vì cuộc chiến này cũng không có đạt đến kết quả mà hắn muốn.

"Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" rất mạnh nhưng cũng không mạnh đến mức khiến Tiêu Phàm chật vật như vậy, sở dĩ Tiêu Phàm bị thương nhiều lần như vậy là bởi vì hắn vẫn giữ sức, căn bản không sử dụng tất cả bản lĩnh của mình.

Làm như vậy một mặt là để thích ứng với thân thể sau khi đã cường hóa của mình, càng quan trong hơn chính là để kẻ địch nghĩ mình yếu.

Quân Sư Xấu Bụng muốn bắt người trước tiên phải bắn ngựa, bắt giặc phải bắt vua trước, muốn bắt Tiêu Phàm trước, chẳng lẽ Tiêu Phàm chưa từng muốn như vậy sao?

Vua của Bang Long Hổ rốt cuộc là ai, Tiêu Phàm hiển nhiên hiểu rõ nhất.

Cho nên Tiêu Phàm muốn dùng việc chiến đấu đơn độc của mình, cuốn Thái Thập Tam, nhân vật chủ chốt của Bang Long Hổ vào trong cuộc quyết đấu này.

Sau đó hắn lại trong lúc chiến đấu mạnh mẽ ra tay, tiêu diệt đám người của Thái Thập Tam, Bang Long Hổ trong lúc nhất thời như quần long mất đầu, rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Chương 805: Tiền Đặt Cược

Chương 65: Tiền Đặt Cược

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau đó Nhện Độc đã sớm liên hệ tốt trước khi chiến đấu, sẽ dẫn một đội bộ đội đến, một vố hốt sạch Bang Long Hổ.

Đáng tiếc kế hoạch này của hắn lại xuất hiện rủi ro, Bang Long Hổ lại phái ra "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" chiến đấu với hắn, Thái Thập Tam cũng không cùng ra xuất chiến.

Cho nên Tiêu Phàm nghĩ muốn biểu hiện của mình nhìn chật vật một chút, dụ được Thái Thập Tam gia nhập trận quyết đấu thứ hai.

Nhưng Tiêu Phàm ở trong bóng tối đã quen với đau đớn, lại quên mất loại vật lộn tàn nhẫn này sẽ kích thích đến giác quan của người khác, lúc nhìn thấy đám người vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía mình, Tiêu Phàm mới ý thức được, thứ mà hắn thể hiện trước mặt đám người, cũng không chỉ là chật vật đơn thuần như vậy.

Đáng tiếc đã quá trễ, tên Quân Sư Xấu Bụng kia rõ ràng đã sinh ra cảnh giác đối với mình, vậy mình còn có thể dụ Thái Thập Tam ra ứng chiến sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Phàm không khỏi có chút bực bội, giơ cao bảo kiếm, liền chém một kiếm xuống!

Cuối cùng vẫn không quên trước nét mặt kinh ngạc của tiểu nam sinh kia, mở miệng tuyên bố tâm trạng hỏng bét của mình hiện tại: "Nếu như cậu là vì em gái đáng yêu kia, làm anh trai cũng đừng luôn tạo ra nhiều phiền toái cho cô ấy như vậy!"

"Quân Sư Xấu Bụng nghe thấy chưa! Phàm ca đang khen tôi đáng yêu kìa!"

Thái Thập Tam hoa si, hoàn toàn không tìm ra trọng điểm trong câu nói của Tiêu Phàm, nghe thấy câu nói đó của Tiêu Phàm, thế mà lại đỏ mặt nhăn nhó.

Quân Sư Xấu Bụng nào đã thấy qua bộ dáng thiếu nữ của tiểu thư nhà mình, trong lòng bỗng cảm thấy kinh ngạc, chẳng qua Quân Sư Xấu Bụng cuối cùng cũng không dừng ánh mắt trên người Thái Thập Tam quá lâu, mà lại lần nữa nhìn về phía Tiêu Phàm.

Thắng bại đã định, quyết đấu liền kết thúc, Tiêu Phàm dừng động tác trong tay, đứng bình tĩnh trong sân, áo trắng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, lộ vẻ bắt mắt.

Quân Sư Xấu Bụng nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt có chút mờ mịt, thân ảnh Tiêu Phàm lúc này, đè lên một thân ảnh của người nào đó trong trí nhớ của gã…

Lúc đó, Quân Sư Xấu Bụng chỉ có thể xem là một người ốm yếu hèn mọn, là lưu manh trên đường phố bị người người xem thường, trải qua khoảng thời gian không mấy thoải mái.

Cuộc sống của lưu manh cũng không dễ dàng, thậm chí còn tàn nhẫn và hung hiểm, bọn hắn giao lưu dựa vào dao, bởi vì ngôn ngữ ngoại trừ dùng để khoác lác chém gió chính là dùng để chửi rủa, người khác căn bản không nghe được nhiều thứ khác.

Nhưng bởi vì một người đàn ông đến, thời gian khổ cực của Quân Sư Xấu Bụng rốt cuộc cũng đã nghênh đón sự biến đổi, người kia chính là lão đại hiện tại của Bang Long Hổ, ba của Thái Thập Tam và "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân".

Ông ấy thành lập ra Bang Long Hổ, thu nạp đám người của Quân Sư Xấu Bụng, cũng từ tầng dưới chót bắt đầu chém giết đi lên, không ngừng mở rộng thế lực của bản thân, cuối cùng trở thành truyền kỳ lớn nhất bên trong giới hắc đạo.

Thời gian Bang Long Hổ trưởng thành mặc dù tàn bạo và huyết tinh, nhưng đã từng nhiệt huyết huy hoàng như vậy, Quân Sư Xấu Bụng đến nay vẫn hoài niệm không thôi.

Lúc thấy Tiêu Phàm chém giết với "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân", Quân Sư Xấu Bụng liền nhớ đến thân ảnh cầm khảm đao luôn xông lên phía trước

huynh đệ, ông ấy cũng tắm máu tươi, dẫn theo Bang Long Hổ dũng cảm tiến tới.

Chém giết quả quyết giống.

Ra tay ngoan lệ cũng giống.

Quá giống! Thực sự quá giống! Căn bản chính là giống y đúc lão đại năm đó!

Hai mắt Quân Sư Xấu Bụng nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, trong lòng cảm khái.

Chỉ có điều bây giờ Mệnh Phàm đang dẫn theo đám ác ma vô cùng đáng thương kia, muốn phản kích trong bước đường cùng, mà năm đó lão đại Bang Long Hổ lại là dẫn đầu Bang Long Hổ đi về phía huy hoàng không thôi.

Quân Sư Xấu Bụng xoay đầu lại, lại nhìn Thái Thập Tam vẫn đang phạm hoa si đối với Tiêu Phàm một chút, âm thầm nghĩ, đây chính là mệnh số sao? Hoặc là ánh mắt của tiểu thư thật sự không tệ, liền trước tiên phát hiện chỗ khác biệt của Mệnh Phàm?

Kết quả của "Chúng Thần Di Tích Chiến" có quan trọng đối với Bang Long Hổ sao?

Theo Quân Sư Xấu Bụng mà nói, chuyện này thật ra cũng chỉ là vấn đề thể diện.

Thắng trận chiến này, Bang Long Hổ của bọn hắn liền có thể diện trong "Tân Sinh", nhưng thua cũng chưa chắc đã thiếu thốn cái gì.

Lại nói đám người già bọn hắn chơi "Tân Sinh" thật ra chính là vì chăm sóc Thái Thập Tam, chơi đùa với cô ấy, không để cho cô ấy bị người khác bắt nạt.

Trò chơi cái gì, Quân Sư Xấu Bụng thật không có bao nhiêu chấp niệm với cái này.

Nhưng bây giờ ở trong trò chơi Quân Sư Xấu Bụng rốt cuộc cảm giác gã ta đã tìm được thứ khiến mình cảm thấy hứng thú, thế là gã liếc nhìn đám anh em tốt của mình, ý muốn trưng cầu ý kiến của bọn hắn.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Đại Ca Cầm Đầu, Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ khi nhìn về phía Tiêu Phàm, Quân Sư Xấu Bụng cười, gã ta biết mình nên làm như thế nào rồi.

Mọi thứ vì Bang Long Hổ mà bọn hắn cùng nhau lập ra, mọi thứ vì thiếu nữ mà bọn hắn vẫn luôn một mực yêu thương kia…

“Mệnh Phàm, biểu hiện vừa rồi của anh không tệ, thế mà có thể dùng sức một người chiến thắng nhóm tiểu thiếu gia của chúng ta, nhưng mà Bang Long Hổ của chúng ta sau khi tổn thất mười hai người thật ra cũng chưa suy yếu bao nhiêu.”

Quân Sư Xấu Bụng tiến lên một bước, âm hiểm cười cười, sau đó lướt mắt về phía đám người Bang Long Hổ ngo ngoe muốn động sau lưng mình, rất là hài lòng.

Tiêu Phàm cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn Quân Sư Xấu Bụng, hắn không biết hiện tại Quân Sư Xấu Bụng muốn làm gì, nhưng câu tiếp theo của Quân Sư Xấu Bụng lại khiến trong lòng Tiêu Phàm nảy lên một cái.

“Anh muốn khiến Bang Long Hổ rời khỏi cuộc chiến này sao? Vậy anh liền đáp ứng cuộc chiến này đi, chẳng qua lần chiến đấu này thế nhưng là có điều kiện và tiền đặt cược nha…”

Quân Sư Xấu Bụng vẫn như cũ cười đến mười phần âm hiểm, khiến cho không ai có thể biết được trong hồ lô của gã rốt cuộc đang bán thuốc gì, nhưng Tiêu Phàm vẫn rung động, dù đây có là một cái bẫy, hắn cũng muốn thử xông vào một lần!

“Lần này quyết đấu rất công bằng, ‘Tứ Đại Hộ Pháp’ của Bang Long Hổ và Đại Tỷ khiêu chiến với anh, nếu như chúng ta bại trận, trên dưới Bang Long Hổ liền cùng nhau rút lui, nếu như chúng ta thắng, trong đời thực anh phải ở rể trong Bang Long Hổ của chúng tôi, cưới đại tỷ của chúng tôi!”

“Quân Sư Xấu Bụng!” Thái Thập Tam nghe xong, hờn dỗi hô một tiếng, khuôn mặt đỏ như trái cà chua.

“Đại tỷ, cô đừng vội, tôi còn chưa nói xong điều kiện của chúng ta đâu, nếu như lần này chúng tôi thua, sau này bất cứ lúc nào đại tỷ của chúng tôi khiêu chiến anh. Anh nhất định cũng phải chấp nhận, chỉ cần đại tỷ thắng một trận, anh liền phải cưới cô ấy làm vợ!”

Lần này đến phiên Tiêu Phàm lúng túng, trước đó hắn còn tưởng cái tên Quân Sư Xấu Bụng hỗn đãn này thiết kế cạm bẫy gì đó đợi hắn chui vào, nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải như vậy, vả lại cho dù bại, xét theo một mức nào đó, thì đó vẫn xem như có lợi.

Quân Sư Xấu Bụng rốt cuộc làm sao vậy, một điểm này cũng không giống với biểu hiện đa mưu túc trí thường ngày của gã, chẳng lẽ trong đó còn có cạm bẫy gì đó sao…

“Làm sao tôi có thể tin những lời anh nói là thật? Nếu sau khi tôi chiến thắng các người, tiểu đệ của các người thề sống chết phản công thì sao?”

“Ha ha! Mệnh Phàm, anh chớ xem thường Bang Long Hổ của chúng ta! Các huynh đệ, để cho chồng tương lai của đại tỷ xem thành ý của Bang Long Hổ chúng ta đi!” Quân Sư Xấu Bụng xoay người, cười nói với bang chúng của Bang Long Hổ.

“Long chiến vu dã, hổ khiếu sơn lâm, bang phái đại nghĩa, vĩnh tồn tại tâm!”

Chỉ thấy mọi người cùng nhau hô lên, tiếng hô vang vọng tận trời cao…

“Sau khi năm người ngã xuống, trong khoảnh khắc ‘Đức Cổ Khoa’ liền mất mạng dưới kiếm của Mệnh Phàm, nhóm cuồng em gái thế mà lại triệt để bại trận trước mặt một kẻ cuồng loli!”

Chương 806: Một Trận Đấu Mới

Chương 808: Một Trận Đấu Mới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiểu Miêu vẫn như cũ nghiêm túc giải thích cho mọi người, chẳng qua là trong lời nói còn lưu lại ấn tượng mà mình áp đặt cho Tiêu Phàm.

“Hừ! Thật là vô dụng, nhiều người như vậy mà đánh không lại một mình Mệnh Phàm!”

Crimson Rose nhìn thấy “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” khiêu chiến Tiêu Phàm thất bại, không khỏi có chút mất hứng.

“A? Bọn hắn dường như có hành động mới, tứ đại hội pháp và hội trưởng công hội của Bang Long Hổ Thái Thập Tam cùng nhau ra trận kìa.”

“Kỳ quái, Bang Long Hổ rốt cuộc muốn làm gì, bọn họ trực tiếp xông lên tấn công Mệnh Phàm, dựa vào ưu thế nhân số bè bẹp hết kẻ địch không phải được rồi sao? Vì sao lại một lần nữa đi lên khiêu chiến chứ? Chẳng lẽ không cảm thấy phiền phức sao? Vả lại mười hai người đã thất bại, hiện tại chỉ chọn lên năm người cùng nhau ra trận, như thế không phải là càng thêm không đáng tin cậy sao?”

“Như vậy cũng chưa chắc không đáng tin. Bởi vì chiến lực của ‘Tứ đại hộ pháp’ liên thủ với Thái Thập Tam cũng không thể so cùng với ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’.” Phong Ma Tiểu Xích Lang nói, giải thích với mọi người một phen: “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân mạnh ở thực lực lúc phối hợp, thực lực cá nhân lại hơi có vẻ non nớt, cho nên một khi xuất hiện lỗ hổng trước mặt Tiêu Phàm, trong nháy mắt liền bị Tiêu Phàm chiếm ưu thế lớn. Mà đội hình Thái Thập Tam liên thủ với tứ đại hộ pháp trong bang, người người đều dày dặn kinh nghiệm, lại càng có thực lực tác chiến nhất định, chưa chắc nhất định sẽ như ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’, lúc một người vừa chết thì thất bại liền cận kề. Vả lại sự phối hợp giữa ‘tứ đại hộ pháp’ mặc dù không tốt như ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’, nhưng bọn họ vẫn vô cùng ăn ý. Có sự liên hợp giữa bọn họ, Tiêu Phàm cũng không thể dễ dàng đối phó như vậy.”

“Vậy theo Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, trận chiến này ngài xem trọng Bang Long Hổ sao?”

“Không, chuyện này…Tôi cũng không hiểu rõ lắm.”

“Không hiểu rõ lắm?”

“Tôi hiểu được thực lực lúc phối hợp của những người bên Bang Long Hổ nhưng lại khó xác định thực lực của Mệnh Phàm, biểu hiện của anh ấy hiện tại khác biệt quá lớn so với các tư liệu mà tôi đã thu thập được, thậm chí lúc anh ta đối chiến với ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’ vừa nãy, cũng chỉ là sử dụng tứ chi để vật lộn một cách cơ bản nhất.”

Trải qua sự phân tích của Phong Ma Tiểu Xích Lang, đám người ngoài sân lúc này mới lấy lại tinh thần.

Bởi vì trận chiến vừa nãy trên màn hình có biểu hiện quá mức máu tanh tàn bạo, khiến cho thị giác của khán giả bị kích thích vô cùng mãnh liệt, bọn họ đều chưa từng chú ý rằng Lich King Mệnh Phàm chưa hề sử dụng bất cứ sát chiêu chủ động mạnh mẽ nào.

Sau khi ý thức được điểm này, trong lòng mọi người không khỏi chợt lạnh.

“Nói đến như vậy, ngược lại đám người bên Bang Long Hổ kia tương đối yếu sao? Thế thì vì sao bọn hắn còn muốn mạo hiểm đi lên quyết đấu cùng Mệnh Phàm một phen chứ?”

Được Phong Ma Tiểu Xích Lang giải thích một phen như vậy, Crimson Rose lại càng không hiểu.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn hình ảnh những người trên màn hình kia, nhớ lại một chút lần giao dịch vụng trộm từ khi liên thông các khu vực, Thính Phong Các của hắn ta với Bang Long Hổ, cười cười nghiền ngẫm: “Có lẽ, trên người Mệnh Phàm có thứ gì đó mà người của Bang Long Hổ muốn có được…”

Tiểu Miêu nhìn ánh mắt hiện tại của Thái Thập Tam, lại nhìn Tiêu Phàm một chút, có chút hiểu, gật đầu nhẹ một cái.

“Thứ gì đó muốn có?”

Crimson Rose tất nhiên không hiểu câu nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang là có ý gì, vẻ mặt đầy nghi hoặc khó hiểu.

“Tôi nói, con gái các cô không cảm thấy, thật ra Lich King Mệnh Phàm rất đẹp trai sao, đặc biệt là dáng vẻ hiện tại của anh ấy.”

Ngữ điệu của Phong Ma Tiểu Xích Lang có chút lỗ mãng, cũng không biết có phải vì nhắc đến Lich King Mệnh Phàm hay không.

Mà Tiểu Miêu nghe xong lại yên lặng cúi đầu, Crimson Rose lại xoay mặt đi thầm khinh miệt xì một tiếng, trong lòng lại thầm mắng hèn hạ.

…

Mọi chuyện tại sao lại biến thành thế này, đến nay Tiêu Phàm vẫn như cũ cảm thấy không hiểu được.

Đám Thái Thập Tam và Quân Sư Xấu Bụng đều là những nhân vật mấu chốt của Bang Long Hổ, cứ cùng nhau ra trận như vậy, đúng như kỳ vọng trong lòng hắn, chỉ vì một cái điều kiện kỳ quái và tiền đặt cược.

Bang Long Hổ hy vọng hắn cưới cái cô bé mới đi học tiểu học trước mắt này…

Hô, đau đầu.

Mối quan hệ trong Bang Long Hổ, Tiêu Phàm vẫn luôn cảm thấy thật không rõ ràng.

Nhớ rõ lần đầu nhìn thấy cô bé gọi là Thái Thập Tam này chính là tại giải đấu PK biểu diễn “Tân Sinh”.

Khí đó Thái Thập Tam lên sân, liền tạo cho Tiêu Phàm một loại cảm giác rất tàn ác hung hăng, một loại ấn tượng đây là một con người không dễ trêu chọc.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, cô gái nhỏ này liền bị Tịch Dương chọc khóc.

Lần thứ hai, đàn em của cô dùng một cái gậy đánh ngất Tiêu Phàm, trói đến trận doanh Thú Nhân, sau đó dùng một nửa tiền tiêu vặt, muốn Tiêu Phàm đi làm "Áp bang lão công" của Bang Long Hổ…

Khi đó Tiêu Phàm liền hiểu rõ trong lòng Thái Thập Tam có loại tưởng niệm nào đối với hắn, nhưng hắn vẫn không hiểu tại sao lại phát triển thành cái dạng này…

Vì không để cho bản thân rơi vào hắc đạo, Tiêu Phàm nỗ lực đủ kiểu, rốt cuộc tìm được cơ hội, thoát khỏi ma chưởng của Bang Long Hổ tại trận doanh Thú Nhân.

Nhưng mà Tiêu Phàm hoàn toàn không dự liệu được, chấp niệm của Bang Long Hổ đối với hắn lại mạnh như vậy, vì kéo hắn nhập bọn, "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" lần này, thậm chí đem điều kiện lái đến trên trận quyết chiến, vả lại hắn hôm nay, lại không thể không đáp ứng trận quyết chiến này.

"Tôi không hiểu."

Nhìn thấy Quân Sư Xấu Bụng đi lên phía trước, Tiêu Phàm từ tốn nói.

"Anh mặc dù không giảo hoạt bằng tôi, nhưng tôi biết anh thông minh như thế nào. Từ lúc mới bắt đầu anh đến tìm chúng tôi quyết đấu, tôi liền biết rõ trong bụng anh muốn làm gì, anh không hiểu sao? Thật ra anh cũng đã hiểu, chỉ là thích giả bộ hồ đồ mà thôi."

"Nếu anh đã biết kế hoạch của tôi, vì sao còn muốn làm theo, từ bỏ ưu thế tốt đẹp của Bang Long Hổ trong "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến"

"Làm theo kế hoạch? Cụm từ này căn bản không thích hợp để nói về tôi. Tôi làm vậy gọi là tương kế tựu kế, mục đích của anh là dẫn theo đám người ủng hộ sau lưng thu hoạch được thắng lợi cuối cùng của chiến dịch này, mà mục tiêu của Bang Long Hổ chúng tôi chính là lôi kéo được anh."

"Cưng chiều cô ấy như vậy, thậm chí còn hồ đồ càn quấy theo cô ấy luôn sao?" Tiêu Phàm liếc nhìn Thái Thập Tam một chút.

“Anh sai rồi. Mặc dù chúng tôi cưng chiều cô ấy nhưng còn chưa đến mức mù quáng. Nhưng lần này chúng tôi không thể không thừa nhận mắt nhìn người của đại tỷ thật sự rất không tệ. Mệnh Phàm, anh là người đàn ông trời sinh thuộc về hắc đạo, cho nên chúng tôi cảm thấy cần phải dắt anh về cho lão đại nhìn một chút, vì chúng tôi tôn kính ông ấy, cũng vì chúng tôi yêu thương cô ấy.”

“Anh nói, tôi vẫn không hiểu.”

“Anh theo chúng tôi đi là được rồi.”

“…” Tiêu Phàm lần đầu tiên thấy được ánh mắt thành khẩn như vậy trên mặt của Quân Sư Xấu bụng, theo bản năng dời ánh mắt, dời chủ đề: “Nhưng tại sao ban đầu các người không ra điều kiện, nếu Bang Long Hổ các người rút lui, tôi liền phải gia nhập Bang Long Hổ chứ? Anh nên biết, coi như là vậy, tôi cũng sẽ rất khó có thể cự tuyệt.”

“Lúc trước không phải anh nói yêu đương cần phải có thời gian để tìm hiểu lẫn nhau sao?”

“Anh hiền tại hẳn phải rõ những gì tôi nói lúc đó là để từ chối chứ.”

“Tôi cảm thấy rất có lý mà, nhưng mà Bang Long Hổ của chúng tôi không giỏi nói chuyện lắm, chỉ có thể dùng dao đến để anh hiểu rõ chúng tôi một chút. Mặt khác, chúng ta là một bang phái chính trực, khinh thường loại thủ đoạn bức hiếp như vậy!”

“Anh thật là không biết xấu hổ mới nói ra được câu nói này, ngoài ra anh vẫn như lúc trước, vẫn hèn hạ như vậy.”

Sau khi Tiêu Phàm tránh thoát được một cái “Vu Thuật Trì Hoãn” mà Quân Sư Xấu Bụng đột nhiên phóng ra, khẽ cười nói với gã.

…

Chương 807: Lời Dạy Dỗ

Chương 809: Lời Dạy Dỗ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi phá băng đi ra, lực chiến của Tiêu Phàm tăng lên rất nhiều, nhưng trong lòng hắn vẫn nặng nề như trước.

Chỉ có một mình hắn xông ra khỏi bóng đêm mà thôi, còn tương lai của trận doanh Ác Ma trong chiến tranh vẫn cứ u ám như vậy.

Vậy nên hắn phụ trách tất cả mọi việc, vô cùng cẩn thận tiến về phía trước.

Nhưng sau khi nói chuyện với Quân Sư Xấu Bụng một hồi, không hiểu sao tâm trạng của Tiêu Phàm trở nên khoái trá hơn chút.

Cảm giác thản nhiên ấy, giống như một dòng suối mát chảy vào trong trái tim.

Vậy nên kiếm chém đứt gió, mà gió lại như thổi qua dòng máu trong cơ thể, chẳng khác nào vừa mới được gột rửa, lộ ra mũi kiếm mới tinh.

Thế tấn công không cuồng bạo hơn nữa, người múa kiếm dường như thay đổi hoàn toàn phong cách, hoàn toàn che giấu tự táo bạo vốn có, trở nên thoải mái mà tùy ý.

Nhưng trong sự tùy ý này lại ẩn chứa sát khí, dường như lại càng nồng đậm hơn lúc trước.

“Thật ngại quá, trạng thái hiện tại của tôi tốt chưa từng thấy, xem ra lần này anh phải thất bại rồi.”

Tiêu Phàm cười nói với Quân Sư Xấu Bụng, lời nói của Quân Sư Xấu Bụng khiến Tiêu Phàm có hảo cảm với Bang Long Hổ, nhưng hắn sẽ không vì thế mà theo bọn họ.

Mà đối với ý cảnh bỗng nhiên xuất hiện như thế này, tất nhiên Tiêu Phàm hiểu được nó là gì, cho nên hắn lại càng không thể không bỏ qua cơ hội luyện kiếm này.

“Hình như anh rất coi trọng bản thân mình, mặc dù anh rất mạnh, nhưng chúng tôi là “tứ đại hộ pháp” của Bang Long Hổ, là những lão nhân từng lăn lộn đánh nhau trong thế giới ngầm nhiều năm, làm sao có thể dễ dàng gục ngã trước người trẻ tuổi như anh chứ!”

Quân Sư Xấu Bụng vung pháp trượng lên liền bắn ra một viên đạn ma thuật màu tím đen, không hề lưu tình mà phóng về phía mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lập tức phóng người về phía sau, định bụng lướt qua một kích âm hiểm này của gã.

Nhưng không biết khi nào, từng vầng sáng nhàn nhạt chợt xuất hiện, hoàn toàn bao trùm lấy cả chiến trường, trên người Tiêu Phàm cũng theo đó tập hợp những vầng sáng nhiều màu sắc.

Sơ suất rồi, người mà tứ đại hộ pháp cần chú ý nhất không phải là tên xấu xa Quân Sư Xấu Bụng, mà là Đại Ca Cầm Đầu tâm tư tinh tế nào đó!

Đại Ca Cầm Đầu tung các loại đồ đằng, các loại trạng thái tiêu cực này chồng chất lên trong trong nháy mắt, đồng loạt bao phủ lấy Tiêu Phàm.

Có điều điều khiến Tiêu Phàm cảm thấy ghê tởm chính là cách Đại Ca Cầm Đầu phóng các loại đồ đằng ra, các đồ đằng hình trụ không có điểm tựa, vô cùng đột ngột kẹt lại trên lộ tuyến của Tiêu Phàm, khiến hành động của Tiêu Phàm lập tức ngưng lại.

Mắt thấy đạn ma thuật của Quân Sư Xấu Bụng sắp phóng đến, Tiêu Phàm chỉ có thể vung kiếm xoay tròn, chém về phía nó.

Có điều như vậy vẫn chưa xong, bên phải Tiêu Phàm bỗng lóe lên ánh bạc, một kiếm xảo quyệt bỗng nhiên đâm ra!

“Tên nhóc thối nhìn đây! Lần này nhất định tôi nhất định phải ném anh xuống đáy biển làm mồi cho cá mập!”

Nghe thấy kiểu câu khiến người khác hoài niệm này, Tiêu Phàm liền biết Bạch Diện Thư Sinh đang đánh lén.

Sau khi đỡ đạn ma thuật của Quân Sư Xấu Bụng, Tiêu Phàm vô cùng tự nhiên vung ngang kiếm về bên phải, chống đỡ sự tập kích của Bạch Diện Thư Sinh, sau đó xoay người, một thanh kiếm khác đâm vào khoảng không phía sau.

Hành vi đột ngột này khiến người khác khó nói nên lời.

Nhưng trong không trung lại vang lên một tiếng "đinh" giòn vang, một bóng người thô tục bị buộc phải xuất hiện trước bảo kiếm của Tiêu Phàm.

"Lần trước tôi bị anh gõ đến choáng váng rồi mang đi, lần này anh không có cơ hội làm vậy đâu."

Tiêu Phàm nhìn tên Lưu Manh Đòi Nợ đang kể chuyện cười.

Lưu Manh Đòi Nợ thấy mình đánh lén thất bại, không phục mà xì một tiếng khinh miệt, gã lập tức cầm búa lên liên thủ với Bạch Diện Thư Sinh cùng nhau tấn công Tiêu Phàm.

Một tên trộm cướp phối hợp với một kiếm sĩ, lập tức công kích trở nên mạnh hơn nhiều, có thể thực lực mạnh mẽ hiện tại của Tiêu Phàm, cũng không dễ gì lôi thôi với sức mạnh khi Bạch Diện Thư Sinh liên thủ với Lưu Manh Đòi Nợ.

Sau khi đánh qua đánh lại vài lần, ngược lại hai người bọn họ bị Tiêu Phàm đâm mấy kiếm.

Nhưng mỗi lần múi kiếm cắt qua thân hình của bọn họ, luôn luôn có một làn sóng trị liệu phóng tới từ một góc độ quỷ dị, lại vừa vặn chạm đến đường máu của bọn họ.

Tiêu Phàm biết cứ kéo dài như vậy cũng không phải cách, cứ bắt được Đại Ca Cầm Đầu trước mới được.

Tên cáo già Quân Sư Xấu Bụng kia sao có thể để Tiêu Phàm vừa ý, gã lập tức phá tan ý đồ của Tiêu Phàm, liên tục vung ma thuật thuộc tính yêu về phía Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm phải chủ động tránh đi, Đại Ca Cầm Đầu

liền nhân cơ hội này tạo khoảng cách với hắn, mà Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ cũng theo sát phía sau.

Đuổi sát không tha.

Trận chiến này có qua có lại, vô cùng náo nhiệt…

…

“Mệnh Phàm dây dưa với tứ đại hộ pháp của Bang Long Hổ, trong trận chiến không ai nhường ai, các loại chiêu thức phóng ra ùn ùn, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy so với các trận đấu trước đây, trận đấu lúc này dường như thiếu đi một thứ gì đó.”

Tiểu Miêu nhìn màn hình lớn, cau mày nghi ngờ nói.

“Đúng vậy, sát khí của Mệnh Phàm yếu đi rồi, cho nên lần này không giống như chiến đầu mà giống như luận võ, phỏng chừng là bởi vì Mệnh Phàm quen biết với bọn họ nhỉ?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thân ảnh Tiêu Phàm trên màn hình, thở dài.

…

Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, Tiêu Phàm đang trong hoản cảnh đó, hắn vẫn chưa phát hiện mình hơi lơi lỏng.

Hắn vẫn cứ quy quy củ củ sử dụng chiêu kiếm của phái Thục Sơn, chiến đấu trên chiến trường có vẻ vô cùng thành thạo.

Cho đến khi Thái Thập Tam cũng đi vào trong chiến trường…

Tiêu Phàm vẫn ứng đối với sát chiêu của tứ đại hộ pháp, bỗng nhiên thấy Thái Thập Tam xuất hiện trước mặt mình, hắn lập tức sửng sốt.

Mặc dù nói Tiêu Phàm tính sẽ đánh chết Thái Thập Tam, nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đáng yêu của Thái Thập Tam này, động tác của hắn vẫn phản xạ có điều kiện mà dừng lại một chút.

Tiêu Phàm dừng lại rất rõ ràng, Thái Thập Tam đã nhận ra, cô vẫn không cảm thấy vui mừng khi Tiêu Phàm thủ hạ lưu tình với đối thủ, ngược lại lại tức giận, nắm chặt tay phải, vô cùng hung ác vung về phía bụng Tiêu Phàm!

"Hổ Khiếu Long Ngâm!"

Thái Thập Tam mở chiếc miệng nhỏ nhắn ra, hét lớn một tiếng, Tiêu Phảm chỉ cảm thấy bụng mình đau nhức, lập tức bị đánh bay ra ngoài!

Bên ngoài chiến trường yên tĩnh, đây là lần đầu tiên Lich King Mệnh Phàm bị người khác tấn công, hơn nữa vô cùng chật vật bị một đấm đánh bay ra ngoài…

Tiêu Phàm chậm rãi chống người dậy, cảm thấy có chút sửng sốt vì thực lực tăng lên của Thái Thập Tam, nhưng điều khiến hắn không hiểu nổi hơn nữa chính là ánh mắt phẫn nộ Thái Thập Tam nhìn hắn.

"Phàm ca! Đây là thực lực sau khi em trở về tập huấn đặc biệt, cho nên anh cũng đừng nương tay! Bang Long Hổ bọn em tôn trọng anh, cho nên mới phái nhiều người như vậy xuống đọ sức với anh. Hữu nghị thông qua việc thi đấu chính thức thức thắng được anh, đó chính là đạo đãi khách của Bang Long Hổ chúng em! Mà Bang Long Hổ chúng em cũng hi vọng có được sự tôn trọng của anh, mong rằng anh có thể dùng hết sức mình để tỉ thí với bọn em một trận, Hiện tại anh cứ bó tay bó chân như vậy, đó chính là khinh thường người của Bang Long Hổ chúng em. Từ trước đến giờ Bang Long Hổ chúng em đối với anh không tệ, anh làm như vậy khiến em vô cùng thất vọng!"

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cô gái đáng yêu đang dạy bảo anh kia, có chút hoảng hốt.

Sau một lát, Tiêu Phàm phúi hết đống bùn đất dính trên người mình, chậm rãi đứng lên, đi về phía cô bé đang đứng phụng phịu cáu kỉnh phía trước, khẽ cười nói: "Được rồi, tôi đồng ý với cô. Nhưng các cô cũng phải đồng ý với tôi, nếu như lần này tôi làm cô bị đau, cũng không được nóng nảy không để ý đến người bạn này đó…"

Dứt lời, Tiêu Phàm lấy ra một bình rượu nhỏ, nhấp một ngụm, trong tay liền dấy lên một ngọn lửa màu đỏ rượu, vô cùng xinh đẹp…

Chương 808: Lửa

Chương 810: Lửa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quả đúng là một bang xã hội đen kì quái, công hội kì quái, cô gái kì quái, nhưng mà…

Bọn họ đều rất đáng yêu.

Tiêu Phàm nhìn đám người tướng mạo có vẻ hung ác trước mắt mình, trong lòng sinh ra một ý tưởng cổ quái.

Một ngọn lửa bùng lên trong tay Tiêu Phàm, cuối cùng cuốn quanh mũi kiếm của Tiêu Phàm, ảnh lửa màu đỏ rượu, giống như màu sắc trong ánh mắt của Tiêu Phàm, vô cùng đẹp đẽ.

Túy Nguyệt Viêm, đó đã là chiêu thức trong quá khứ rồi, từ màu sắc của ánh lửa cũng có thể nhận ra được, ngọn lửa trong tay Tiêu Phàm không giống với trước đây.

Mặc dù ngọn lửa màu xanh thẳm kia cũng vô cùng diễm lệ, nhưng sau khi trải qua lớp màn bóng tối kia, nó đã vĩnh viễn biến mất ở trong đó rồi.

Mà hiện tại ngọn lửa xuất hiện trong tay Tiêu Phàm, tên là "Túy Uyên Tửu Hỏa"…

[Tên kỹ năng: Túy Uyên Tửu Hỏa]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: Men say và lượng HP (Lượng tiêu hao tùy vào tình huống sử dụng của người chơi).

[Hiệu quả kỹ năng: Sinh ra Túy Uyên Tửu Hỏa do người chơi điều khiển, nhưng phụ thuộc vào công kích của người chơi mà mang lại lực tấn công mạnh mẽ, không có thời gian cooldown.

[Công hiệu đặc biệt của kỹ năng: 1. Túy Uyên Tửu Hỏa có khả năng trực tiếp đốt cháy linh hồn của kẻ địch, tạo thành tổn thương tuyệt đối lớn nhất với lượng HP, mỗi giây 2%. 2. Túy Uyên Tửu Hồng kế thừa đặc hiệu quấy nhiễu và đặc hiệu mê hoặc của Túy Nguyệt Viêm, nhưng mạnh hơn so với Túy Nguyệt Viêm.]

[Ghi chú: Là ngọn lửa kì dị đến từ sâu trong Túy Uyên.

…

Túy Uyên Tửu Hỏa có cách sử dụng gần giống với "Túy Nguyệt Viêm" trước đây, nhưng đơn giản hơn.

Không cần đến lửa làm chất xúc tác trung gian, trực tiếp tiêu hạo lượng HP của bản thân cùng với men say là có thể sử dụng được.

Ngoài ra hiệu quả đốt cháy linh hồn vô cùng đáng sơh, sẽ mang đến tổn thương tuyệt đối lớn nhất với lượng HP là 2% mỗi giây.

Sau khi mất đi chiêu thức bá đạo "Hoa Bỉ Ngạn nở" tạo ra tổn thương với tỷ lệ tuyệt đối lớn nhất đến lượng HP, công hiệu đặc biệt thiêu đốt của "Túy Uyên Tửu Hỏa" đã bù lại được sự khuyết thiếu đó, hơn nữa nó khiến cho tổn thương tuyết đối dễ dàng tiếp cận kẻ địch hơn.

Kỹ năng này phần nào có cảm giác là sự hòa hợp giữa "Hoa Bỉ Ngạn nở" với "Túy Nguyệt Viêm".

Sau "Sự rực rỡ của bóng tối", đa phần các kỹ năng mới xuất hiện trên người Tiêu Phàm đều kiểu như vậy, giống như "Tửu Lãng Túy Đào" bị động thêm phần chuyển động, lại có chút giống với sự dung hòa tối ưu của "Điệu Waltz Phong Vũ" với "Đốt Cháy Động Cơ".

Tình huống như vậy khiến việc sử dụng kỹ năng trở nên nhanh và có hiệu quả hơn, nhưng đồng thời số lượng kỹ năng mà Tiêu Phàm có được lại càng

ít hơn nữa.

Ngoại trừ "Túy Uyên Tửu Hỏa", kỹ năng mới mà Tiêu Phàm chưa sử dụng chỉ còn lại hai kỹ năng, quả thực là ít đến đáng thương.

Không nói đến những chuyện này, hiện tại Tiêu Phàm cần phải cho đám Thái Thập Tam sự "tôn trọng" mà bọn họ nên có…

Lửa, đây cũng không phải lần đầu tiên Tiêu Phàm chơi trong "Tân Sinh", nhớ đến trước đây khi "Túy Nguyệt Viêm" xuất hiện, Bang Long Hổ cùng "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" đều ở đây.

Chẳng qua, lần này lập trường của bọn họ thay đổi cho nhau, vậy thì để cho Bang Long Hổ cũng cảm nhận một chút sự sợ hãi mà ngọn lửa này mang lại đi…

Hiểu được tâm ý của đám Thái Thập Tam, lần này Tiêu Phàm cũng không băn khoăn nhiều, lập tức xông đến phía trước Thái Thập Tam.

Đồng tử màu đỏ rượu khúc xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, lập lòe liên tục, đó là cảnh tượng ảnh ngược của ngọn lửa lên đồng tử, sau đó đồng tử của Tiêu Phàm chợt lóe lên.

Ngọn lửa phóng lên trời cao, cùng với đường kiếm chém xuống đầu Thái Thập Tam, giống như thác nước chảy xuống từ trên vách núi cao, mang theo khí thế trước nay chưa từng có.

"Oành!"

Ngọn lửa lập tức bùng nổ, tạo ra một làn sóng khí, đẩy cây cổ trên mặt đất ngả về phía xa như sóng gợn, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Rèn luyện lâu ngày, Tiêu Phàm đã trở thành "cao thủ chơi lửa", tất nhiên hắn hiểu được điều khiển ngọn lửa như thế nào mới có thể đạt được hiệu quả tấn công hoàn mỹ nhất, hơn nữa "Dung Đàn Chi Khí" có thuộc tính lửa, một nhát chém này tuyệt đối không đơn giản!

Thái Thập Tam à, cô muốn tôi trọng thì tôi sẽ tôn trọng cô, đừng trách tôi hạ thủ vô tình.

Tiêu Phàm vô cùng vừa lòng với một nhát chém này của mình, nhưng ánh lửa chói mắt tản đi, Tiêu Phàm vẫn thấy Thái Thập Tam đứng đó.

Lúc này cô rút ra hai ống thép bóng loáng, tạo thành hình chữ thập vững vàng đỡ lấy mũi kiếm của Tiêu Phàm.

Trên khuôn mặt trắng nõn đã dít không ít tro bụi,

Nhưng ánh mắt lại vẫn quật cường như trước.

“Anh đừng có dùng ánh mắt ngạc nhiên như vậy nhìn em có được không? Sau lần trước, để có thể kề vai chiến đầu với anh, em đã được huấn luyện đặc biệt rồi đó.”

Thái Thập Tam dùng sức đẩy lên, đẩy trường kiếm của Tiêu Phàm sang một bên, hai ống thép vung lên, mang theo sức mạnh vô cùng hung ác vung về phía ót của Tiêu Phàm!

Keng! Keng! Keng!

Mấy tiếng kim loại va chạm vang lên, trường kiếm cùng ống thép đan vào nhau, sau đó lại tách ra.

Sau một trận va chạm, Tiêu Phàm thấy Thái Thập Tam nở nụ cười: “Cô đang học theo tôi à?”

Thái Thập Tam hai tay cầm gậy, Tiêu Phàm cảm thấy tư thế này rất quen thuộc.

Thái Thập Tam vừa nghe thấy hắn nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, sau đó suy nghĩ một lát, không nói gì hết, trả lời lại Tiêu Phàm là một ống thép!

…

Thái Thập Tam không hề đơn giản!

Tiêu Phàm âm thầm thở dài.

Sau khi giao chiến với cô một lúc, Tiêu Phàm liền phát hiện thực lực của Thái Thập Tam tăng nhanh như bay.

Cách chiến đấu sử dụng hai ống thép của Thái Thập Tam, có vài phần giống với kiếm pháp song kiếm mà ban đầu mình sử dụng, mà bản thân mình chưa từng chỉ dạy cho cô, xem ra đây là thiên phú vốn có cùng với sự cần cù của cô tạo nên.

Có điều để tạo nên sự tăng vọt trong thực lực của cô, hẳn là do một thứ khác, một thứ sức mạnh tiềm ẩn, đây mới chính là thành quả tập huấn đặc biệt của Thái Thập Tam.

Khi Thái Thập Tam sử dụng "Hổ Khiếu Long Ngâm", Tiêu Phàm đã cảm nhận được rồi, bằng không với sức mạnh của cô, làm sao có thể đánh bay Tiêu Phàm với một quyền như vậy được.

Có điều nếu muốn dựa vào những điều này mà đánh bại Tiêu Phàm là không thể nào, nếu như sau khi rời khỏi bóng tối một mình, lại ngã xuống ở nơi này, vậy thì rất buồn cười…

"Oanh!"

Trên chiến trường ánh lửa sáng rực cả trời, dọa Bạch Y Công Tử tới mức mí mắt co giật, hắn ta vẫn nhớ rõ chuyện trước đây mình bị Tiêu Phàm xử lí ở trận doanh Thú Nhân.

Ngày hôm đó, trên người Tiêu Phàm cũng bốc cháy giống như thế này, chẳng qua lúc đó màu sắc của ngọn lửa là màu xanh thẳm, bây giờ lại biến thành màu đỏ rượu như màu máu.

Nhưng mà, Bạch Y Công Tử mơ hồ cảm thấy có lẽ ngọn lửa màu đỏ rượu này nguy hiểm hơn.

Sự biến hóa khoa trương của Tiêu Phàm cũng khiến cho "Tứ đại hộ pháp" của Bang Long Hổ hoảng sợ, đặc biệt là khí thế bành trướng điên cuồng của ngọn lửa khiến bọn họ có chút hốt hoảng.

Thái Thập Tam nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tâm trạng tốt hơn đám Quân Sư Xấu Bụng rất nhiều, bởi vì trước đây cô đã từng thấy cảnh tượng này rồi…

Cho nên cô nhớ đến lúc hắn đứng trước bảo vệ cô, dáng vẻ hắn từng bảo vệ cô không bị "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" tổn thương, ánh mắt cô trở nên có chút mê ly.

…

Bên ngoài chiến trưởng, bởi vì sự biến hóa đột ngột trên người Tiêu Phàm, khán giả không ngừng hét chói tai, vô cùng náo nhiệt.

Ngược lại Tiểu Miêu mọi khi vẫn hoạt bát nhất lại không hét lên thành tiếng, cô ta chỉ nhìn ánh lửa tràn ngập, trong miệng thì thào: "Xong rồi…"

"Xong cái gì cơ? Cô đừng có nghệch ra chứ, căn bản tôi không thể nghe rõ cô nói cái gì." Crimson Rose nhìn thấy Tiểu Miêu ngơ ra, có chút bất mãn.

"Bang Long Hổ bọn họ xong rồi…"

"Vì sao?"

"Bởi vì, hiện tại Mệnh Phàm, giống với lúc đó…"

…

"Cô đang nói cái gì thế? Không có đầu đuôi gì cả."

Lời giải thích của Tiểu Miêu, Crimson Rose nghe không hiểu gì hết.

Chương 809: Lửa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ

Chương 811: Lửa Cháy Lan Ra Đồng Cỏ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong lòng cô ta thầm oán, cũng không biết vì sao mà đám con trai lại thích loại con gái ngốc nghếch như Tiểu Miêu, khí chất không có chút tao nhã nào cả.

Đâu giống như mình, thừa hưởng sự giáo dục quý tộc, tố chất tâm lí tốt đẹp như vậy.

Vừa nghĩ đến đây, Crimson Rose chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi vang lên giữa chiến trường, cô ta lập tức nhìn về phía màn hình lớn.

Kết quả cô ta vừa nhìn, cũng không nhịn được mà sợ hãi kêu lên một tiếng.

Sau đó, cô ta nhận ra một điều gì đó, thoáng che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông đám chìm trong ánh lửa trên màn hình lớn, trong lòng cô ta có chút buồn bực.

…

"Oanh!"

Ảnh lửa bùng lên, kéo thành một đường thẳng tắp trên thảo nguyên, để lại một con đường toàn tro tàn.

"Dược… Dược… Thiết… Khắc… Nháo…"

Mạch Tử Ồn Ào còn ồn ào hơn so với ID trong trò chơi của cậu ta đang nhớ lại kí ức không vui vẻ nào đó giữa ngọn lửa, ngay cả cái lưỡi lúc nào cũng liến thoắng của cậu ta cũng trở nên có chút nghẹt.

Có điều ánh lửa lại lan ra cực kì mạnh, không dừng lại một chút nào, trong nháy mắt liền lan đến phía trước Đại Ca Cầm Đầu, tốc độ này nhanh đến mức khiến mọi người không kịp phản ứng lại.

Nhưng Đại Ca Cầm Đầu tự mình trải nghiệp sự áp bức từ ngọn lửa này lại khác, cảm giác nguy hiểm như thế này kéo tới, khiến anh bộc phát ra tiềm năng của bản thân mình, anh nhanh chóng ném ra các loại đồ đằng tăng ích,

cũng để ngang pháp trượng, chuẩn bị nghênh đón tấn công kịch liệt chuẩn bị lao đến.

Các đồ đằng đủ loại hình dáng dựng lên từ mặt đất, vầng sáng đột ngột xuất hiện, khiến Đại Ca Cầm Đầu sáng rực rỡ, ánh dáng bảy màu kia khiến anh thoạt nhìn chẳng khác nào là thiên thần.

Đại Ca Cầm Đầu nhìn ngọn lửa đang đánh đến trước mắt mình, trong mắt anh ẩn chứa sự tự tin.

Bởi vì anh biết rất rõ, sau khi chồng chất nhiều kĩ năng tăng ích, bản thân mình sẽ được thăng cấp đến mức nào, cho nên anh tin rằng bản thân mình có thể ngăn cản được chiêu này của Tiêu Phàm.

Nhưng ngay lập tức, sự tự tin này liền hóa thành kinh ngạc!

Một thanh bảo kiếm bằng ngọc được bao bọc bởi ánh lửa ngút trời trực tiếp xuyên qua lồng ngực rắn chắc của Đại Ca Cầm Đầu, dễ dàng như cắt một miếng đậu vậy…

Những người khác không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Đại Ca Cầm Đầu lại thấy rất rõ những chuyện vừa mới diễn ra.

Khi Tiêu Phàm giơ kiếm đâm tới, ánh lửa vốn đang quấn lấy thân kiếm bị cuồng phong kéo xuống, hóa thành những đường mỏng, mờ mịt như khói, nhìn giống như mây trôi ở chân trời vậy, không thấy chút hung ác nào.

Nhưng điều không thể ngờ được đã xảy ra ngay tại khoảnh khắc mũi kiếm và pháp trượng va vào nhau, thân kiếm bị ngọn lửa bao trùm giống như ẩn chứa một sức mạnh thần kì nào đó, khi đó chạm vào Đại Ca Cầm Đầu, ánh sáng có được từ hiệu quả của tăng ích liền nhạt đi, dường như nó đã bị thiêu đốt mất.

Mà cùng lúc đó, những hiệu quả tăng ích mà anh tự thêm cho bản thân này cũng suy yếu đi những mức độ khác nhau, vì thế ngay trong khoảnh khắc đó trong lòng của Đại Ca Cầm Đầu xuất hiện dao động, mà trong một chớp mắt dao động này, bảo kiếm liền đâm vào trong lồng ngực của anh.

Đại Ca Cầm Đầu há miệng thở dốc, vẫn không thể thốt ra được một lời nào, lửa nóng hừng hực bùng nổ trong lồng ngực anh, trực tiếp đốt anh thành tro tàn.

Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy Đại Ca Cầm Đầu chết dưới kiếm của Tiêu Phàm, lập tức không thể nhịn nổi, nắm vũ khí lao về phía Tiêu Phàm, thề phải báo thù rửa hận cho Đại Ca Cầm Đầu.

Quân Sư Xấu Bụng bị đả kích, gã trở nên cẩn thận hơn, quơ pháp trượng, bắt đầu triển khai hàng loạt chiêu thức siêu thường.

Sức mạnh của Vu thuật ngưng kết trên pháp trượng, vài dòng sức mạnh âm u từ trên trời giáng xuống, ập về phía Tiêu Phàm đang bốc lửa.

Lần này Tiêu Phàm cũng không né tránh gì Vu thuật giảm ích của Quân Sư Xấu Bụng, mà khoác theo ngọn lửa lập tức hướng về phía Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ đang lao về phía mình.

Từng dòng sức mạnh Vu thuật u ám kia rơi xuống người Tiêu Phàm, nhưng cũng không hề dập tới đi ánh lửa như Quân Sư Xấu Bụng dự đoán, ngược lại ngọn lửa rung lên, Vu thuật liền từ bỏ việc chống cự.

Đặc hiệu của "Túy Uyên Tửu Hỏa" quấy nhiễu, trời sinh có tính khắc chế với loại Vu thuật cấp thấp giảm ích thuộc tích của người chơi này, ngay cả đồ đằng mà Đại Ca Cầm Đầu vừa ra đi thi triển cũng chịu sự ảnh hưởng này.

Cho nên Tiêu Phàm không nhìn Vu thuật mà Quân Sư Xấu Bụng thi triển, quơ thanh kiếm sắc, dũng cảm tiến tới.

Trường kiếm chém ngang, bắn ra một lưỡi đao nóng rực như trăng lưỡi liềm trên không trung,

Lập tức bay về phía Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ!

Nhìn thấy ánh lửa lạnh thấu xương xông về phía trước mặt mình, Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ không thể không dừng lại bước chân

đang vọt tới của mình, làm tư thế phòng ngự trước.

Oanh!

Lưỡi đao nóng rực va chạm với mũi kiếm, tạo ra một làn sóng nhiệt.

Trong chốc lát Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ bị ánh lửa rực rỡ làm chói mắt.

Đợi đến khi hai người mở mắt ra, bóng dánh của Tiêu Phàm đã biến mất khỏi tầm mắt.

Bạch Diện Thư Sinh cùng Lưu Manh Đòi Nợ rùng mình, họ lập tức nhận ra được điều gì đó, sau lưng không khỏi lạnh toát.

Nhưng đã muộn rồi, cặp đồng tử màu đỏ rượu lẳng lặng theo dõi phía sau bọn họ, mũi kiếm sắc bén đã dò đến trước ngược bọn họ rồi…

Sau khi xử lí trong Bạch Diện Thư Sinh và Lưu Manh Đòi Nợ, trên sân chỉ còn lại hai người Quân Sư Xấu Bụng và Thái Thập Tam…

Quân Sư Xấu Bụng nhìn thấy Tiêu Phàm đi về phái mình, cũng không chống cự nữa, bởi vì ánh lửa cháy hừng hực trước mắt, khiến gã không biết phải làm thế nào mới được: “Anh thật là vô lại…”

Tiêu Phàm đứng trước mặt gã, quả thật là mạnh đến có chút vô lại.

Tiêu Phàm cũng không chối, trả lời lại: “Học các anh cả đấy.”

Quân Sư Xấu Bụng tất nhiên biết Tiêu Phàm ý nói đến chuyện Long Hổ bang từng ép buộc bắt cóc hắn, nở nụ cười khổ.

“Anh thật đúng là không biết lễ phép gì cả. Thôi, bỏ đi, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ trở thành người một nhà, tôi cũng lười so đo với anh.”

Quân Sư Xấu Bụng nhún vai, nhận thua vô cùng rõ ràng, trực tiếp rời khỏi trận đấu, để phần thời gian còn lại cho hai người Tiêu Phàm và Thái Thập Tam.

“Cô thì sao?”

Để Thái Thập Tam lại cuối cùng, không phải Tiêu Phàm cố ý làm vậy, mà là do sự quấy phá từ tiềm thức của hắn.

Cho đến khi hắn nhìn về phía Thái Thập Tam, nội tâm vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

“Anh đang hỏi ý kiến của em sao? Em thật mong sau khi anh kết hôn với em có thể nghe lời em như bây giờ.”

Lời nói của Thái Thập Tam quả thật không hề khách sáo, ngọn lửa trên người Tiêu Phàm lại càng mạnh hơn, đặc biệt là bên cạnh hai má, có chút lóe sáng lên, dường như đang dùng ánh sáng màu đỏ rượu để che lấp điều gì đó.

Nhìn thấy Tiêu Phàm không trả lời lại, Thái Thập Tam thật sự lên tiếng: “Chiến đấu phải nghiêm túc thẳng thắn, anh đừng có lề mà lề mề nữa. Mặc dù hiện tại Phàm ca vô cùng mạnh, nhưng em còn chưa gục ngã, trận đấu vẫn chưa kết thúc. Là một thằng đàn ông chân chính, anh phải quyết đấu cho xong trận này với em, đây mới là việc hiện tại anh cần làm!”

Không đợi Tiêu Phàm nhúc nhích, Thái Thập Tam liền trực tiếp động thủ, quở hai cái ống thép đánh về phía Tiêu Phàm, ánh mắt vô cùng kiên nghị, không sợ đối mắt với biển lửa, cô tiến thẳng không lùi bước.

Tiêu Phàm nhìn thấy cô gái đang vọt về phía mình, dường như hắn hiểu được vì sao đám Quân Sư Xấu Bụng lại thương yêu cô đủ đường.

Cho nên Tiêu Phàm lại dấy lên một trận lửa mới, rút kiếm nghênh đón Thái Thập Tam đang đánh tới.

Hắn phải khiến cô gái vĩ đại này vừa lòng…

Ngọn lửa cháy xuyên qua thảo nguyên chưa bao giờ mạnh mẽ đến thế, chói mắt giống như sao băng vụt ngang qua trời đêm.

Khán giả ngoài chiến trường chỉ thấy ánh sáng chợt lóe lên, sau đó lại trở nên yên tĩnh lại.

Chương 810: Chiến Minh Đột Kích

Chương 812: Chiến Minh Đột Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bọn họ thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy rõ điều gì, nhưng trong lòng bọn họ cũng đã đưa ra kết quả rồi…

Coong ——

Hai ống tuýp chậm rãi rơi khỏi tay nhỏ, rơi xuống trên mặt đất.

Ngọn lửa trên người Tiêu Phàm cũng đã thu dần lại rồi, hắn nhìn Thái Thập Tam trước mắt không biết nên nói điều gì.

Thái Thập Tam so với trước kia, đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều rồi, chứng tỏ trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn một mực yên lặng nỗ lực.

Nhưng chúng cũng không đủ để bù vào phần thực lực chênh lệch giữa hai người, kiếm của Tiêu Phàm còn trực tiếp xuyên qua lồng ngực của cô.

Vốn cô chưa bắt đầu dậy thì, hiện giờ lại bị đâm một kiếm, Thái Thập Tam có vẻ còn đáng thương hơn nữa.

Nhưng cô vẫn có vẻ như chưa nhận ra được, ánh mắt vẫn luôn kiên nghị như trước.

Thấy cô hấp hối, Tiêu Phàm nhìn cô vẫn không biết nên nói gì mới tốt.

Thái Thập Tam tựa hồ hiểu được suy nghĩ của Tiêu Phàm, khuôn mặt vẫn luôn căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng ra, nhoẻn miệng cười, giống như năng xuân làm tuyết tan chảy.

“Thật đáng tiếc, em vẫn không thể thắng anh được.”

Vẻ mặt Tiêu Phàm hơi u ám, vẫn không nói gì.

“Đừng để tâm quá, quyết đấu là dựa vào thực lực, thắng bại vốn là như vậy, đồng ý với em, chiến đấu đến cuối cùng, giành luôn chiến thắng trong trận chiến này.”

“Ừ.”

Tiêu Phàm cuối cùng cũng có thể trả lời lại, tuy rằng chỉ có một tiếng nhẹ nhàng.

“Bên cạnh đó, nhớ kĩ không được dịu dàng quá. Đặc biệt là lúc gặp được cô gái đáng yêu như em vậy, không được lại thủ hạ lưu tình nữa. Xuống tay phải quyết đoán một chút, như vậy mới là người đàn ông mà Thái Thập Tam em coi trọng…”

Dưới vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Tiêu Phàm, Thái Thập Tam cuối cùng cũng biến mất, chỉ để lại một tràng tiếng cười êm tai như tiếng chuông.

Thành viên Bang Long Hổ còn lại nhìn thấy Thái Thập Tam biến mất thì trầm mặc một lúc, tiếp theo lại hô lên, giống như muốn thể hiện sự kiêu ngạo của bản thân mình trước Tiêu Phàm: “Long chiến vu dã, hổ khiếu sơn lâm, bang phái đại nghĩa, vĩnh tồn vu tâm!”

Khẩu hiệu đinh tai nhức óc vang vọng giữa đất trời, thành viên Bang Long Hổ cứ rời khỏi chiến trường vẫn vô cùng tự hào.

Tiêu Phàm sờ sờ mũi của mình, nhìn thấy chiến trường trở nên yên lặng, thản nhiên nói: “Xã hội đen rất lợi hại đâu…”

Bạch Y Công Tử nhìn thấy Bang Long Hổ không nói lời nào rời đi, vốn muốn chọc ngoáy vài câu với người đi đâu cũng có bạn như Lich King Mệnh Phàm, nhưng hắn ta lại nghĩ tới hình ảnh Thái Thập Tam rời đi vừa rồi, cảm giác tựa hồ có hơi xinh đẹp, dứt khoát đóng cái miệng vẫn luôn rất cay nghiệt kia lại, nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt.

Sau đó Bạch Y Công Tử nghiêng đầu sang một bên, cũng không biết hắn ta đang suy nghĩ điều gì.

….

“Mệnh Phàm bùng nổ, sau đó trực tiếp đánh lùi toàn bộ cán bộ Bang Long Hổ! Thành viên Bang Long Hổ nhìn thấy lực lượng nòng cốt của công hội bỏ mình, cũng rời đi sau đó.”

Tiểu Miêu nhìn vào thảo nguyên trở nên yên tĩnh lại, lên tiếng giải thích với khán giả.

“Thật không hiểu Bang Long Hổ đang suy nghĩ gì nữa, nắm trong tay ưu thế lớn như vậy, sao không trực tiếp thôn tính Lich King Mệnh Phàm bọn họ đi. Cư nhiên lại rất tử tế chơi trò quyết đấy với Mệnh Phàm, hoàn toàn không có chút dáng vẻ của xã hội đen gì cả. Kết quả cuối cùng kĩ năng không bằng người ta, rời vào kết cục thất bại, rời khỏi chiến trường.” Crimson Rose nhìn thấy Tiêu Phàm giành được thắng lợi, có vẻ có chút bực tức, liền trút giận lên người các thành viên Bang Long Hổ: “Hơn nữa những người còn lại đó không phải vẫn có thể tiếp tục chiến đấu sao, có thể xông lên làm suy yếu một chút chiến lực của Mệnh Phàm bọn họ mà. Cứ làm như vậy, bọn người Mệnh Phàm không chết cũng tàn.”

“Tôi lại không cảm thấy vậy, cô nhìn xem…” Phong Ma Tiểu Xích Lang cười cười, nói với Crimson Rose.

Chỉ thấy sau khi Bang Long Hổ rời đi, trên thảo nguyên lại xuất hiện thêm một nhóm người, Phục Địa Chu Ma dẫn đầu tiến đến, đây không phải là Nhện Độc dẫn theo phần lớn trận doanh Ác Ma thì là ai.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người bỗng nhiên hiểu ra, hiểu được Lich King Mệnh Phàm còn có chuẩn bị tiếp viện, chì có điều lúc này có lẽ không cần dùng đến tiếp viện nữa rồi…

“Chuyện gì thế này? Kẻ địch đâu?”

Nhện Độc thong dong đi đến, nhìn thấy xung quanh không có người, vẻ mặt nghi hoặc.

“Ầy, sức mạnh của tình yêu ấy… thật sự vĩ đại.”

Chiếc quạt lại phe phẩy, Bạch Y Công Tử cuối cùng cũng có thể nhả nỗi khổ của mình ra với người khác.

Từ sau khi Tiêu Phàm đại phát thần uy, Phá Quân một mực ở bên cạnh Tiêu Phàm "gõ nhịp" giúp hắn.

Khiến cho trong lòng Bạch Y Công Tử có biết bao nhiêu phiền muộn.

Hiện tại xuất hiện người không hiểu từ đầu đến cuối sự việc, vừa đúng lúc để Bạch Y Công Tư kể lể với cô ta một phen, để cô ta trải nghiệm cảm giác của bản thân một chút.

Có điều Tiêu Phàm trực tiếp ngắt lời Bạch Y Công Tử, tùy ý tường thuật qua loa dăm ba câu có lệ cho Nhện Độc: "Tỉ thí một trận, chúng ta thắng rồi, cho nên bọn họ rời khỏi cuộc chiến."

"Là như thế à? Chơi trò đùa như thế thật à?"

"Ừ, bọn họ rất thân thiện."

"Tôi vẫn không hiểu được, có điều nhìn vào hiện tại, đây là chuyện tốt."

Nhện Độc nhìn thấy Tiêu Phàm không muốn nói nhiều về chuyện này, dứt khoát không tiếp tục hỏi nữa.

Nhóm ba người Biểu Đặc Phong của Bang Hắc Long đã sớm mài đao soàn soạt rồi, hiện giờ lại không nhìn thấy kẻ địch, có vẻ hơi buồn bực.

Mà Hổ Nữu đi đến theo dòng người, nhìn không ra chút tranh chấp nào, cảm giác như hình như mình bỏ lỡ chuyện gì đó hay ho vậy, mắt đẹp trừng lên nhìn Tiêu Phàm ở xa, đang muốn tiến lên truy hỏi vài thứ.

Đột nhiên từ trên trời truyền ra tiếng kêu của chim ưng, Tịch Dương bỗng nhiên mở hai mắt! Sắc mặt hắn ta thay đổi, vội vã chạy đến trưới người Tiêu Phàm: "Phàm ca, không ổn rồi. có tình huống đột phát! Phía sau đoàn người có kéo theo một cái đuôi."

"Cái đuôi gì?" Nội tâm Tiêu Phàm sinh ra dự cảm không xác định: "Cậu có nhìn rõ người đi theo chúng ta là ai không?"

"Hình như là Chiến Minh của Reginald."

“Chiến Minh, đáng chết!”

Tiêu Phàm không nhịn được nói một câu, dưới loại tình huống như thế này, ngoại trừ công hội Tinh Thần ra, công hội mà Tiêu Phàm không muốn gặp nhất, chính là Chiến Minh của Reginald.”

“Kì lạ thật, mọi người không phải là có Tiểu Tứ Nhãn làm Ra đa sao? Vù sao sẽ bị người khác bám theo như thế?”

Bạch Y Công Tử hiển nhiên cảm thấy bất mãn với kiểu làm việc qua loa của đám người Nhện Độc.

“Bởi vì lúc trước chúng ta dự tính giải quyết Bang Long Hổ, rồi tập hợp lại theo kế hoạch, cũng không cần lẩn tránh gì, cho nên để cậu ta logout đi chấp hành nhiệm vụ Mệnh Phàm giao cho rồi.”

Nhện Độc nhíu mày, không vui trả lời.

“Đúng vậy, là tôi không tốt. Tôi muốn để Thời Vũ Hoàn logout trước, giúp đỡ tôi đi tìm hiểu về một người chơi, không nghĩ tới nhóm người lại trùng hợp bị Chiến Minh theo dõi như vậy.”

Đối với tình huống này, Tiêu Phàm thầm than không ổn: “Hiện giờ không phải là lúc để truy cứu ai sai ai đúng, chúng ta chuẩn bị thật tốt, đối phó với công hội Chiến Minh sắp đến đây. Bọn họ không hề đơn giản chút nào…”

Vừa dứt lời, phía xa liền xuất hiện một đại đội người chơi Thú Nhân, mà người đứng trước đoàn người chơi đó, chính là người có vẻ ngoài giống như một con tinh tinh lớn.

Hội trưởng công hội Chiến Minh Reginald.

Reginald nhìn về phía xa, dường như đang tìm gì đó bên trong nhóm người.

Đến lúc nhìn thấy Tiêu Phàm tóc trắng mắt đỏ kia, trước tiên Reginald ngẩn ra, sau đó hào sảng cười phá lên.

“Chiến Minh Chiến Minh, có thể chiến có thể moe! Chiến Minh Chiến Minh, càng đánh càng moe!”

Phía bên kia thảo nguyên, một câu khẩu hiệu dí dỏm được một nhóm ông chú hô lên một cách rất khí thế…

“Nguy rồi, người đến thế mà lại là nhóm người hội trưởng!”

Hào Đại Bàn chăm chú nhìn vào màn hình, sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Cậu đang lo lắng cho hội trưởng của cậu à? Hay là đang lo lắng cho người bạn tốt kia của cậu?”

“Tuy rằng tôi không muốn nhìn thấy hai người bọn họ đánh nhau, nhưng nhìn vào tình huống hiện tại mà nói, tình huống mà Phàm ca gặp phải thật sự rất nguy cấp.”

Chương 811: Chiến Minh

Chương 813: Chiến Minh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Chỉ là một công hội Chiến Minh thôi mà, ghê gớm đến vậy sao?”

Sau khi nhìn thấy màn biểu diễn khoa trương của Tiêu Phàm lúc đối chiến với Bang Long Hổ, Ác Long cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi, hắn ta không khỏi xem nhẹ Chiến Minh.

Bởi vì ở trong mắt hắn ta, nếu Tiêu Phàm đã có khả năng nuốt lấy Bang Long Hổ xã hội đen rồi, vậy tiếp tục dễ dàng nuốt sạch Chiến Minh, có lẽ không cần bàn cãi nữa.

“Công hội của chúng tôi không giống vậy, nhóm người hội trưởng rất mạnh trong phương diện này!”

Vẻ mặt của Hào Đại Bàn không hề thả lỏng chút nào, ngược lại còn trở nên căng thẳng hơn.

“Không phải tôi nói này, cậu cũng quá coi trọng công hội Chiến Minh của cậu rồi, công hội của cậu cùng lắm thực lực cũng chỉ ngang bằng với Bang Long Hổ thôi, có gì để mà kích động đây.”

Dáng vẻ Hào Đại Bàn kích động như vậy, khiến cho Ác Long cảm thấy hơi bất mãn.

“Không giống, trên kiểu chiến trường như này, thực lực mà công hội Chiến Minh chúng tôi tung ra mới là đáng sợ nhất.”

Ác Long nhìn thấy vẻ mặt của Hào Đại Bàn, hắn ta cảm thấy cậu có vẻ như không phải đang nói giỡn: “Thật à?”

“Nói nhảm, cho dù gặp phải bọn người công hội Tinh Thần, Chiến Minh chúng tôi cũng không cần sợ hãi!”

“Bàn Tử, cậu nói vậy không quá khoa trương chứ?”

Ác Long hiển nhiên không tin, nhưng đúng vào lúc này, Phong Ma Tiểu Xích Lang ngồi trên ghế chủ tọa cũng nói một câu không khác biệt lắm so với câu của Hào Đại Bàn, Ác Long nhất thời kinh ngạc.

“Lần này Mệnh Phàm bọn họ thật sự không hay rồi, Chiến Minh rất mạnh.”

“Rất mạnh à? Mạnh đến mức nào?”

Người hỏi câu này chính là Tiểu Miêu, đối với cô ta mà nói, trải nghiệm ăn bám công hội Chiến Minh trong trận doanh Thú Nhân mà cô ta trải qua lần đó hiển nhiên không mấy vui vẻ, cho nên cô ta không rõ vì sao Phong Ma Tiểu Xích Lang lại nói là công hội Chiến Minh rất mạnh.

“Đại khái là ngang bằng với công hội Tinh Thần.”

Chiến Minh là một nhóm như thế nào, Tiểu Miêu không quá rõ, nhưng nghe thấy mấy chữ công hội Tinh Thần này, ngược lại Tiểu Miêu lại hít một ngụm khí lạnh, công hội Tinh Thần chính là công hội lớn số một số hai trong giới game online!

“Phong Ma Tiểu Xích Lang, anh đang nói giỡn sao?”

“Không, đây là sự thật. Nói đến người chơi có thực lực cá nhân cao, ngoại trừ Cuồng chiến sĩ Reginald ra, bọn họ cũng không có ai nổi trội như Tinh Thần. Nhưng thả bọn họ vào trong chiến trường, thực lực mà Chiến Minh có khả năng tung ra không thể xem thường được.”

“Không thể khinh thường à?”

“Ừ, theo hiểu biết của tôi, Chiến Minh là một công hội được tạo ra bởi một nhóm ông chú xuất ngũ. Trước khi bọn họ bước vào “Tân Sinh”, bọn họ đều ra cao thủ trong quân đội. Kiểu chiến đấu như thế này, không ai am hiểu hơn nhóm người bước ra từ quân đội như bọn họ. Bên cạnh đó, bọn họ còn diễn tập quân trận cho “Chúng thần di tích chi chiến”, trên phương diện giao tranh giữa hai đội quân, càng xuất sắc hơn. Gặp phải bọn họ trên thảo nguyên rộng lớn này, đối thủ của họ không chết cũng bị thương. Nếu tôi là Mệnh Phàm, lúc gặp phải bọn họ sẽ lựa chọn chạy trốn trước, chỉ có điều hiện giờ Mệnh Phàm bọn họ có muốn lui cũng không kịp nữa rồi…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy trận doanh Ác Ma đứng một bên, trong mắt tràn ngập lo lắng.

…

“Mệnh Phàm, lâu rồi không gặp nhỉ.”

Đội ngũ của Chiến Minh đã sắp đến gần, nhịp chân đồng đều, nhưng nếu nhìn kĩ lại, sẽ phát hiện ra, đội ngũ này của bọn họ còn ẩn ẩn có xu hướng bao vây.

Trên mặt Reginald vẫn là nét tươi cười quen thuộc kia, chỉ có điều thứ khiến cho người khác để ý hơn chính là ý chí chiến đấu nổi lên trong mắt anh ta.

“Tôi có thể làm như chưa gặp anh không?”

Nhìn thấy dáng vẻ hiếu chiến này của Reginald, Tiêu Phàm biết phiền phức đến rồi.

“Đương nhiên không được, sau lần từ biệt trước của chúng ta, tôi đã phải chờ đợi thật lâu mới đợi đến được ngày hôm nay. Hôm nay gặp mặt, sao có thể dễ dàng thả cậu rời đi như thế được?”

Ánh mắt của Reginald cháy bỏng, giống như muốn hòa tan Tiêu Phàm ra vậy, khiến cho những người xung quanh theo bản năng đều cảm thấy được giữa hai người Tiêu Phàm và Reginald bọn họ tồn tại một loại quan hệ không thể nói ra gì đó, trong ánh mắt nhìn về hai người bọn họ tràn đầy cảm xúc vi diệu.

“Khiêu chiến cá nhân được không?”

“Tôi rất muốn, nhưng mà không được rồi. Hành quân đánh giặc, không thể làm theo chủ nghĩa cá nhân được. Chiến Minh không phải là Chiến Minh của một mình tôi, là Chiến Minh của mọi người nữa. Cho nên nếu như các cậu đã bị chúng tôi tóm được rồi, vậy thì tử tế đánh với chúng tôi một trận dứt khoát đi.”

Sau đó, cuối cùng Tiêu Phàm phát hiện ra, trong ánh mắt những người còn lại trong Chiến Minh cũng có ngọn lửa bùng cháy đầy phiền phức như Reginald vậy.

“Được rồi, không nhiều lời nữa, vậy chúng ta bắt đầu đi!”

Reginald căn bản không để cho Tiêu Phàm có cơ hội từ chối, nắm chặt thanh cự kiếm sắc bén trong tay mình, trên người bùng lên một ngọn huyết hỏa, dáng vẻ đó giống y hệt Tiêu Phàm lúc nãy, cả người đều chìm ngập trong ánh lửa.

Nhưng ngọn lửa này hồng rực đẹp đẽ, nhưng lại không yêu dị, chỉ là vô cùng cuồng dã, hàm chứa tràn đầy quyết tâm chiến đấu.

Tiêu Phàm nhìn thấy dáng vẻ này của Reginald, giữa hai lông mày nhíu lại, có vẻ hơi phiền muộn.

Bình tĩnh hóa cuồng à?

Phiền phức rồi, xem ra người thực lực tiến bộ lớn không chỉ có một mình hắn.

Nhóm người Chiến Minh nhìn thấy trạng thái của Reginald thay đổi, lập tức hiểu ra ý nghĩ của anh ta, một tiếng tạch vang lên giòn rã, đồng loạt rút hết đao kiếm ra, khí thế áp bách tiến lên, giống như nước sông mênh mông cuồn cuộn chảy, xông lên phía trước, lay động vài sợi lông trắng trước trán Tiêu Phàm.

Chiến Minh chuẩn bị chiến đấu, bày ra tư thế chỉnh tề, bước chân đồng bộ như vậy, thật sự là khó mà thấy được, chỉ cần nhìn vào động tác rút đao của bọn họ, khiến người khác có cảm giác tràn đầy khí thế.

Ý chí chiến đấu cực kì dày đặc bỗng nhiên tụ lại ở chiến trường này, từ x nhìn lại, đều làm lòng người khiếp sợ. Ngay cả thành viên Bang Hắc Long ý chí chiến đấu vẫn luôn sôi sục, sau khi nhìn thấy nhóm người Chiến Minh, trên trán cũng đã chảy ra vài giọt mồ hôi.

Nhìn thấy Reginald xuất hiện, Yêu Đạo và Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đều nhíu mày, chậm rãi tiến lên, sắc mặt có chút u ám.

Tiêu Phàm đương nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn họ, an ủi nói: "Chiến Minh đoàn kết đánh trận, đúng là rất mạnh, A Hoa Tỷ có thể bảo vệ các em thoát ra, đã là rất giỏi rồi…"

Yêu Đạo há miệng ra, muốn nói với Tiêu Phàm điều gì đó, nhưng còn chưa kịp nói ra lời nào, Reginald đã vung một kiếm xuống, không hề khách khí chút nào. Nhóm người Chiến Minh trùng trùng điệp điệp, trực tiếp liều chết xông về phía bọn họ!

Đùng đùng đùng…

Thảo nguyên rung chuyển một hồi, bước chân đạp xuống mạnh mẽ, khiến cho cây cỏ nhỏ bé bay lung tung theo gió, thảm cỏ mềm mại cũng bị đạp bắn ra bùn đất, nổi lên từng mảng đất màu vàng, chiến trường cũng trở nên dữ tợn hơn.

Nhìn thấy Chiến Minh xông lên rồi, Tiêu Phàm thầm thở dài một hơi, bởi vì hắn hiểu được chiến đấu như thế này, đã không có nhiều kỹ năng đáng nói tới, chỉ có thể lấy cứng đối cứng đánh xáp lá cà thôi.

Nhưng Chiến Minh có thể liều mạng được, bọn họ lại không liều nổi. Bởi vì trong chiến dịch này kẻ địch của trận doanh Ác Ma bọn họ không chỉ có mỗi mình Chiến Minh.

Nhưng mà trong tình huống hiện tại, bọn họ lại không thể trốn tránh được, chỉ đạo mọi người chạy trốn không chỉ làm tổn thương sĩ khí, mà còn xuất hiện tổn hại trong lúc Chiến Minh đuổi theo nữa.

Nếu là như vậy, vậy càng không còn cơ hội chiến thắng nữa.

Cho nên Tiêu Phàm kiên định hạ quyết tâm, hạ lệnh chỉ đạo: "Quét sạch bọn họ!"

Nhóm Ác Ma đồng loạt rút binh khí của bản thân ra, ánh mắt trở nên vô cùng khát máu, bày ra răng nanh của bản thân trước mặt thành viên Chiến Minh đang xông tới phía mình…

"Chiến Minh xông về phía Mệnh Phàm bọn họ rồi! Dự định một lần tiêu diệt toàn bộ người chơi trận doanh Ác Ma ở đây!"

Nhìn thấy Chiến Minh tấn công, Tiểu Miêu hét lên chói tai!

Chương 812: Quân Trận

Chương 814: Quân Trận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Nên là như vậy, đây mới là chiến đấu! Tuy rằng nhìn qua thực lực lực lượng ngang nhau, nhưng nếu Chiến Minh có thể tiêu hao bớt một phần chiến lực của trận doanh Ác Ma ở trong trận này, liên quân của chúng ta càng có lợi rồi!"

Crimson Rose nhìn thấy Tiêu Phàm gặp họa, cũng hét to theo.

“Lực lượng ngang nhau, tiêu hao lực chiến sao? Tình huống hiện tại cũng không phải vậy mà…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang lại than thở một tiếng.

Nghe thấy lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, Tiểu Miêu và Crimson Rose mới trầm ngâm nhìn kĩ vào màn hình, rốt cuộc phát hiện ra mánh khóe ở trong đó.

“Đây là sao? Chiến Minh rõ ràng chiếm ưu thế sao?”

Tiêu Phàm vừa mới giao thủ với Bang Long Hổ, biểu hiện mạnh mẽ kia khắc sâu ấn tượng trong lòng mọi người, mà lúc trước Bang Hắc Long đông chinh, dọc đường tiến lên khí thế hùng hổ, cũng không hiện ra khí thế yếu kém. Cho nên trong lòng mọi người đều đoán trước công hội Chiến Minh hẳn là không phân trên dưới với trận doanh Ác Ma mới đúng, nhưng tình huống diễn ra hiện tại lại không như vậy.

Chiến Minh và trận doanh Ác Ma giao tranh với nhau, mũi nhọn và ma pháp liên tiếp tung ra, bên phía Chiến Minh càng đánh càng hăng, ngược lại là trận doanh Ác Ma, cư nhiên lúc chiến đấu lại có cảm giác khoanh tay chịu trói, lực chiến hai bên rõ ràng không nằm trên cùng một trục.

“Sao lại thế này, Bang Hắc Long lúc trước đông chinh không phải là có biểu hiện anh dũng thiện chiến lắm sao? Vì sao hiện tại lại bị Chiến Minh chèn ép đến mức như thế này? Chẳng lẽ là chỉ đạo của Mệnh Phàm rất có vấn đề sao?”

Nhìn thấy tình hình chiến đấu ngoài dự liệu của mình, Tiểu Miêu nêu ra nghi vấn của bản thân mình.

“Cũng không hẳn như vậy, khả năng chỉ đạo đội ngũ chiến đấu của Mệnh Phàm như thế nào tôi cũng không quá rõ ràng, nhưng xuất hiện kết quả như vậy không liên quan gì đến hắn.” Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy tình hình trên chiến trường, thấp giọng trầm ngâm nói: “Ở trong chiến đấu có quy mô lớn, lấy kiểu thảo nguyên bằng phẳng như vậy làm chiến trường,

hai quân đội giao tranh, tác dụng mà chỉ huy đem lại thật ra cũng không lớn. Loại địa thế này giống như một đấu trường thi đấu vô cùng lớn, trong lúc chiến đấu rất khó có kĩ xảo đáng nói tới, chỉ có thể dựa vào sức khỏe tinh thần và khí thế."

"Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, ý của ngài có nghĩa là trong các trận đấu lúc trước trận doanh Ác Ma đã sử dụng hết toàn bộ khí thế và sức lực để chiến đấu, hiện giờ đã xuất hiện tình thế suy kiệt rồi sao?"

"Không phải là như vậy, nhiều lần giao chiến, bọn họ tất nhiên mệt mỏi, nhưng đừng xem thường tính bền bỉ của bọn họ."

"Vậy… rốt cuộc là vì sao?"

"Cậu cẩn thận quan sát vị trí giao chiến giữa chiến trường, có phát hiện ra gì không?"

Nghe thấy Phong Ma Tiểu Xích Lang nói như vậy, Đạo Bá và Nhân Tính Hóa điều chỉnh hình ảnh chiến trường thành góc độ bao quát.

"Đây là! Tuy rằng nhìn rồi không hiểu được bao nhiêu, nhưng nhìn qua như vậy, tôi cảm thấy lực lượng của Chiến Minh bên kia có vẻ phân bố rất có quy tắc! Đây là chỉ đạo cao minh của Reginald sao?"

"Có chỉ đạo cao minh cũng sẽ không tạo ra được hieejy quả như vậy, đây là quân trận đặc biệt chỉ có ở công hội Chiến Minh."

"Quân trận à? Đó là thứ gì?"

"Quân trận đó chính là vốn liếng đủ để công hội Chiến Minh khiêu chiến với công hội Tinh Thần trong "Chúng thần di tích chi chiến". Tuy rằng quân trận gọi là trận, nhưng trên thực tế nó cũng không phải là một loại trận pháp, mà là một loại trạng thái được sinh ra khi các thành viên công hội Chiến Minh hợp tác chiến đấu."

"Trạng thái sao?"

"Đúng vậy, chúng có độ ăn ý tương tự như "Đức cổ khoa thập nhị nhân" của Bang Long Hổ, nhưng chúng lại càng có qui tắc hơn, không phối hợp

linh hoạt được như "Đức cổ khoa thập nhị nhân", cá tính hóa như vậy, tương đương với phiên bản thấp của "Đức cổ khoa thập nhị nhân". Nhưng mà chúng có một điểm đặc biệt, đó chính là toàn bộ mọi người trong Chiến Minh có thể tiến vào trong trạng thái này, bất kể bao nhiêu người, bất kể là người nào, điều đáng quý hơn là, chúng không cần chỉ huy, chỉ dựa vào sự ăn ý đã có thể tiến vào trạng thái hợp tác. Trong lúc chiến đấu, hai bên có khí thế và thực lực ngang bằng nhau, một chút phối hợp ăn ý có thể làm ảnh hưởng tới cán cân thắng lợi, cho nên ai mạnh ai yêu, lúc này càng hiện ra rõ ràng."

"Nhưng quân trận có vẻ cũng không phải là vật tầm thường, Chiến Minh làm thế nào để huấn luyện ra được chúng trước khi "Chúng thần di tích chi chiến" diễn ra đây?"

"Quân trận cũng không phải là do bọn họ đặc biệt huấn luyện mà ra được, quân trận đã tồn tại từ lúc bọn họ bắt đầu tiến vào "Tân Sinh" rồi. Lúc trước tôi đã từng nói với cậu, Chiến Minh thật ra là một đoàn thể của nhưng quân nhân xuất ngũ, cho nên quân trận chỉ là cái tên tạo ra cho bọn họ, tên gọi chân chính của nó hẳn phải là tình cảm của bộ đội,

Hoặc là niềm tin giữa các chiến hữu."

"Quân nhân! Lại thêm sự ăn ý được huấn luyện từ trong quân đội ra, không phải Chiến Minh sẽ vô địch ở trong "Chúng thần di tích chi chiến" sao!"

"Ừ, nhược điểm của các thành viên Chiến Minh là không quá hiểu rõ về trò chơi, nhưng game 3D rất sát với cuộc sống, yêu cầu đối với chúng cũng không tính là cao, cho nên ảnh hưởng của chúng đến thành viên Chiến Minh cũng không tính là lớn. Mà suy đoán từ đó, cứ tiếp tục như vậy, "Chúng thần di tích chi chiến" có thể tuyên bố kết thúc rồi…"

Giọng điệu của Phong Ma Tiểu Xích Lang rất lạnh lùng, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người nào đó giữa chiến trường, hắn ta hi vọng người đó có thể giống như lúc trước, tìm được một đường sống mà hắn ta vẫn chưa nhìn ra trong tuyệt cảnh này.

…

“Phàm ca, thế cục hiện giờ khá là không tốt, tuy rằng mọi người trên chiến trường vẫn tự mình chiến đấu, nhưng bên phía Chiến Minh phối hợp vô cùng khéo léo, giống như trong vô hình có người đang chỉ huy vậy, mà nhân lực bên chúng ta phân tán, chỉ có thể dựa vào sức lực cứng rắn xung phong liều chết. Thời gian hai bên giao chiến chưa lâu, bên ta đã rõ ràng xuất hiện nhiều người thương tổn, mà đối phương lại bị ảnh hưởng không lớn.”

Tịch Dương kéo cung, lại phóng khoáng bắn ra thêm một đường quang tiễn, nhưng trên gương mặt đẹp trai của hắn ta, giờ phút này cũng đã phủ kín mồ hôi rồi.

Không cần Tịch Dương nhắc nhỏ, Tiêu Phàm đã nhận ra tình hình trên chiến trường hiện tại rồi, hắn biết rõ trong chiến đấu quy mô lớn Chiến Minh rất mạnh, nhưng lại không đoán được sẽ mạnh đến như vậy.

Hiện giờ phần đông thành viên bang Chiến Minh khua vũ khí của mình, bắt đầu bao vây bọn họ vào bên trong, không người tiêu hao một phần lực chiến của trận doanh Ác Ma, thậm chí bọn họ còn xuất hiện xu thế càng đánh càng hăng, nếu tiếp tục như vậy, bên ta tất nhiên sẽ bị Chiến Minh tiêu diệt hoàn toàn.

“Phàm ca, mau nghĩ ra biện pháp đi, bằng không chúng ta sắp toi rồi!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm không nói gì, Tịch Dương càng trở nên sốt ruột, tình huống nguy cấp, bọn họ phải lập tức đưa ra quyết sách!

Bởi vì chỉ trong chớp mắt, quân mình lại thêm vài người ngã xuống!

Trên người Tiêu Phàm đã sớm bị ánh lửa bao phủ, vung tay lại giết được thêm một tên thành viên Chiến Minh xông tới phía hắn, nhìn đám người lúc nha lúc nhúc trước mắt kia, trong lòng hắn không khỏi phiền muộn.

Nếu như hỏa pháo của Hạ Lộ Lộ vẫn ở trong tay mình thì tốt rồi, tiếc là sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ liền bị thu hồi lại, nhưng đối mặt với loại tình huống này, trừ việc bản thân mình vung kiếm giết nhiều người một chút, giảm bớt chút áp lực cho mọi người thì còn có thể đưa ra biện pháp gì khác đây?

Nếu như không làm ra động thái nào khác, dựa theo tình hình này, tình hình chiến đấu sẽ chỉ phát triển theo như lời của Tịch Dương thôi, đến lúc đó bọn họ thật sự toi rồi!

Bản thân mình buộc phải nghĩ ra con đường giải quyết mới được!

Trong lòng luống cuống, ngọn lửa mà thanh kiếm của Tiêu Phàm chém ra càng mạnh mẽ, vài tên kẻ địch vừa mới xung phong liều chết xông tới, liền bị ngọn lửa bá đạo này đốt thành tro tàn, rơi ra vài đốm lửa bay nhảy trên thảo nguyên, lộ ra đôi chút cô đơn.

Chương 813: Đột Kích

Chương 815: Đột Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào ánh lửa trước mắt do mình làm rơi ra, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, nhướng mày lên, tia sáng trong mắt đột nhiên sáng lên…

“Reginald đâu?”

Tiêu Phàm nhìn đám người hỗn loạn xung quanh, hỏi Tịch Dương.

Từ lúc bắt đầu đại chến, Tiêu Phàm đã phát hiện có điều gì đó không đúng, thế nhưng hắn vẫn luôn không thể nhớ ra điều này là sao.

Tới tận lúc Tiêu Phàm vô tình nhìn thấy vài tia lửa trên đồng cỏ thì hắn mới phát hiện được điều này…

Ngọn lửa có màu rượu đỏ, rất đẹp mắt, thế nhưng ngọn lửa cháy hừng hực có màu đỏ máu kia, đang ở đâu trong chiến trường?

“Phàm ca, tới lúc nào rồi mà anh còn định tìm Reginald chứ? Chẳng lẽ anh cho rằng anh ta sẽ từ bỏ cục diện tốt đẹp như này, rời khỏi đây giống như Bang Long Hổ hay sao?”

Rõ ràng là Tịch Dương hiểu sai, còn tưởng Tiêu Phàm định tìm Reginald nói chuyện nữa.

Thế nhưng Chiến Minh không giống với Bang Long Hổ, không thể dùng "miệng độn chi thuật" để làm cho trận doanh Ác Ma thu hoạch được thắng lợi.

Tịch Dương cảm thấy, điều quan trọng nhất đó chính là Reginald là một tên đàn ông mà không phải là một cô gái xinh đẹp, kể cả Tiêu Phàm ra tay cũng khó mà đạt được mục đích.

Đương nhiên là quan điểm chẳng biết từ đâu mà xuất hiện này của Tịch Dương sẽ không thể nói cho Tiêu Phàm được.

"Tịch Dương, tôi không có thời gian giải thích cho cậu, tìm ra Reginald rồi nói cho tôi biết anh ta đang làm cái gì!"

Sắc mặt nghiêm túc của Tiêu Phàm để Tịch Dương rung động, mặc dù hắn ta vẫn không thể hiểu được nhưng vẫn đứng yên một chỗ, nhắm hai mắt lại.

Liệp ưng bay nhanh ở trên không, ánh mắt bỗng nhiên sáng rực lên, cực kỳ sắc bén quan sát toàn bộ chiến trường.

Tịch Dương mở mắt ra lần nữa thì sắc mặt hơi trắng bệch, đó cũng không phải do kỹ năng "Mắt Ưng" tiêu hao quá nhiều, mà là khi hắn quan sát toàn bộ chiến trường thì thấy trận doanh Ác Ma đang bị quân trận của Chiến Minh chà đạp, chiến lực giảm đi vài phần rồi.

"Reginald tại phía bắc của chiến trường, cũng giống như chúng ta, đang quét sạch kẻ yếu."

Phía bắc sao?

Đó chính là quân đội hậu phương của trận doanh Ác Ma, hai quân chiến đấu thế mà Reginald lại vòng ra phía sau, tàn sát những thành viên khác của trận doanh Ác Ma, điều này không đúng…

Cái loại giết chóc những người yếu của đối phương làm chiến lực phe mình tăng lên thì Tiêu Phàm làm chuyện này là bình thường, thế nhưng Reginald

cũng làm như vậy thì hơi kỳ lạ rồi.

Với tính cách của Reginald, bình thường thì Reginald chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt mình, dùng lực chiến đấu của bản thân để hạn chế hành động của mình, thậm chí còn muốn đơn đấu với mình nữa, thế nhưng hôm nay vì sao lại…

“Tại sao anh ta lại không tới tuyến đầu chém giết chứ?”

Tiếng kêu gào vang lên bên tai không dứt, Tiêu Phàm hơi ngừng lại, đôi mắt khép hờ, trầm tư suy nghĩ.

“Hiện tại Chiến Minh đang mạnh hơn chúng ta, anh ta lại là thủ lĩnh nên cũng không lo, đương nhiên là không cần thiết tự mình dẫn đầu chém giết tại tuyến đầu rồi.” Tịch Dương nói có vẻ khẳng định.

“Mệnh Phàm, đừng lề mề nữa! Trong chiến đấu với quy mô lớn như này thì Chiến Minh quá mạnh, tôi thấy hay là chúng ta vẫn phải phá vòng vây rồi rút lui thôi!”

Đúng lúc này, Bạch Y Công Tử chạy ra khỏi vùng được “Sương Mù Thanh Khiết” bao phủ, chiếc quạt có vẻ ẻo lả trong tay hắn ta đã giết vài người rồi, thật sự là sát khí hung hãn. Thế nhưng hắn ta vẫn nhận ra được tình hình hiện tại rất nguy cấp, bởi vì thành viên của phe mình cũng không phải người nào cũng mạnh như hắn ta, số lượng thành viên phe mình bị kẻ địch giết chết còn nhiều hơn nhiều số lượng kẻ địch mà mình giết được.

Phá vây rồi rút lui, kể cả quân trận của Chiến Minh tốt tới mức nào thì Tiêu Phàm vẫn tin tưởng họ sẽ không cản nổi mình, thế nhưng khi quyết định đó được đưa ra thì sẽ có bao nhiêu người bị giết chết đây?

Trong trận chiến tranh này, trận doanh Ác Ma không thể chịu đựng được sự thiệt hại nhiều hơn nữa.

Thế là Tiêu Phàm tin tưởng vào suy đoán của mình, quay người hỏi Bạch Y Công Tử: “Huyết Tinh Ma Thuật xã các người sợ chết sao?”

“Cái gì mà sợ chết! Anh cho rằng tôi bảo anh rời đi đó là do tôi sợ chết sao? Tôi chỉ muốn anh dùng đại cục làm trọng!”

Bạch Y Công Tử nghe vậy thì giận tím mặt, còn tưởng rằng Tiêu Phàm đang xem thường mình.

“Tôi cũng không có ý đó, nếu như Huyết Tinh Ma Thuật xã các anh không sợ chết, hãy theo tôi tấn công kẻ địch, thế nào?”

“Đi làm cái gì cơ?”

Bạch Y Công Tử nhìn vào đôi mắt đang sáng rực lên kia mà ngẩn người.

“Đi làm chuyện mà các người thích nhất, giết người…”

Lời nói rất lạnh lùng, bởi vì giết người chính là một việc rất lạnh lẽo. Mặc dù Bạch Y Công Tử vẫn còn chưa hiểu ra sao, thế nhưng loại không khí quen thuộc này làm hắn ta rất thích, vì vậy cũng bỏ qua sự nghi ngờ trong lòng mình.

“Ha ha, tốt tốt tốt, Huyết Tinh Ma Thuật xã chúng ta sẽ đi cùng anh! Mục tiêu là gì?”

“Phía bắc chiến trường, Reginald!”

Sau khi nói xong, ánh lửa trên người Tiêu Phàm bùng lên, dẫn đầu đoàn người lao tới phía bắc, hắn muốn tới đó liều mạng để tìm ra hi vọng sống sót còn thừa lại ít ỏi…

…

“Chiến lực của Chiến Minh trong chiến tranh quy mô lớn quá mạnh, theo thời gian trôi qua, trận doanh Ác Ma đã bị quân trận đè ép lại, thiệt hại càng ngày càng lớn, xem ra trận doanh Ác Ma lần này khó thoát khỏi kết cục thất bại.”

Tiểu Miêu nhìn lên màn hình lớn rồi nói lên phán đoán của mình, dù sao thế cục trong chiến trường rất rõ ràng, ngay cả Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không thể nói thêm cái gì cả.

“A? Chuyện gì vậy?”

Ánh lửa của Tiêu Phàm bỗng nhiên bùng lên trên màn hình làm mọi người đều bị thu hút tới.

“Mệnh Phàm đột nhiên hành động, mục tiêu của anh ta đó chính là… Reginald?”

Trong chiến trường chỉ có hai ngọn lửa đang đốt cháy hừng hực, Tiêu Phàm đang nhanh chóng tiếp cận ngọn lửa đỏ máu, ngay cả Tiểu Miêu cũng có thể biết được ý đồ của hắn.

Thế nhưng Chiến Minh cũng không thể để Tiêu Phàm đạt được mục đích của mình, thành viên công hội Chiến Minh bắt đầu tụ tập về phía hướng bắc, tạo thành một bức tường kiên cố, muốn ngăn cản Tiêu Phàm đi tới.

Tốc độ tiến lên của Tiêu Phàm đã bị ngăn cản, tốc độ chậm hơn trước nhiều, hắn vung kiếm một cách điên cuồng, chém về phía thành viên của Chiến Minh, thế nhưng mỗi một người ngã xuống lại có thêm một người tới lấp chỗ trống, giống như không có hạn cuối.

Tình cảnh này làm Tiêu Phàm rất khó chịu, bởi vì trong thế cục này không cho phép hắn ở đây lãng phí thời gian!

“Mệnh Phàm, anh không cần quan tâm bọn họ! Nơi này hãy giao cho Huyết Tinh Ma Thuật xã chúng tôi đi! Anh hãy đi giết người mà anh muốn giết, đó cũng chính là ý nghĩa tồn tại của Huyết Tinh Ma Thuật xã!”

Chẳng biết từ lúc nào, Bạch Y Công Tử đã tới cạnh Tiêu Phàm, dưới sự chỉ huy của hắn ta, một đám người chữ đỏ có đôi mắt khát máu liên tục tập trung tại đây, đó chính là Huyết Tinh Ma Thuật xã do Tiểu Sửu Hoàng thành lập.

Khi ánh lửa rượu đỏ đi tới phía bắc của chiến trường thì có một đám người chơi có ID đỏ như máu đi theo sau, bọn họ giống như là vết cháy sau khi bị lửa đốt qua vậy, ID của họ đã đỏ tới mức biến thành hơi đen.

Thế nhưng người chơi của Huyết Tinh Ma Thuật xã không phải loại người muốn làm vật trang trí, cho nên sau khi bọn họ đi tới thì vây quanh ngọn lửa này, rồi biến thành một phần của ngọn lửa thiêu đốt ra ngoài!

Bọn họ muốn nói cho mọi người, bọn họ không phải loại theo sát phía sau làm nền, dẫn đầu chiến đấu mới là điều mà Huyết Tinh Ma Thuật xã theo đuổi!

Một đám chữ đỏ đang ở xung quanh ngọn lửa kia bỗng nhiên biến thành đỏ tươi tới mức chói mắt, bọn họ chính là quân đội mạnh mẽ nhất của trận doanh Ác Ma, Huyết Tinh Ma Thuật xã!

"Một mình xông vào trận địa địch? Anh ta đang muốn làm cái gì? Chẳng nhẽ Mệnh Phàm đang muốn chết sao?"

Tiêu Phàm dẫn theo người của Huyết Tinh Ma Thuật xã đi thẳng tới hướng bắc, như vậy cũng đã cách xa quân đội của mình, tạo thành một mũi nhọn rất cực đoan, vào sâu vòng vây của Chiến Minh.

Chương 814: Giằng Co (1)

Chương 816: Giằng Co (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đây là một hành vi cực kỳ nguy hiểm, trong mắt mọi người thì hành vi này rất không sáng suốt, huống chi những cái ID kia lại đỏ như vậy, làm mục tiêu càng thêm bắt mắt hơn.

Phong Ma Tiểu Xích Lang trầm tư: "Đại quân của Chiến Minh bắt đầu vây kín mặt phía bắc, làm áp lực lên các phương khác trong chiến trường giảm mạnh, có thể là do Mệnh Phàm đang tạo cơ hội cho quân đội rút lui. Thế nhưng quân đội của trận doanh Ác Ma vẫn tiếp tục chiến đấu khi thấy Mệnh Phàm đang bị quân địch vây lại, như vậy thì tình huống này là một loại khác."

"Tình huống này thuộc loại nào?"

“Đó chính là, đưa thân vào chỗ chết để tìm đường sống…”

Đưa thân vào chỗ chết để tìm đường sống sao?

Đầu óc Mệnh Phàm hỏng rồi sao? Bị vây quanh tầng tầng lớp lớp như vậy, làm gì còn đường sống nào chứ? Chỉ còn lại tuyệt vọng mà thôi!

Đúng vậy, bọn người Tiêu Phàm đang bị vây quanh này đáng nhẽ phải cảm thấy tuyệt vọng, thế nhưng lúc này, bọn họ đã quên toàn bộ điều đó đi…

Rất nhiều người đã vây quanh hắn, ngay cả kỹ năng “Mắt Ưng” của Tịch Dương khi nhìn tới cảnh này thì sắc mặt của hắn ta hiện lên vẻ đau thương, thế nhưng đám người Huyết Tinh Ma Thuật xã lại không cảm giác được điều này, sát ý trong mắt vẫn đậm đặc như cũ.

Thành viên của Huyết Tinh Ma Thuật xã cũng không nhiều, nếu so với đám người Chiến Minh thì càng ít hơn.

Trong khoảnh khắc này, cô độc, chính là khắc họa bóng người họ.

Thế nhưng họ cũng không để ý những điều này, bởi vì ở trong game, bọn họ luôn là như vậy.

Bởi vì giết chóc mới là ý nghĩa tồn tại của Huyết Tinh Ma Thuật xã, không cần nói thêm cái gì cả, kể cả trước mặt họ là một người, trăm người, hay là hàng vạn người!

Nhiều người quá, giết sẽ ít đi, quá nhiều người, giết càng đã tay…

Sát ý của Huyết Tinh Ma Thuật xã bắt đầu cháy rừng rực, giết ra phía ngoài, không cảm giác là bị bao vây một chút nào cả, càng giống như một con thú đang đi săn!

…

Máu tươi bắn ra, bóng người ngã xuống liên tục, trong chiến trường, chém giết càng ngày càng thảm thiết, mà hiện tại, cuối cùng thì Tiêu Phàm cũng đi tới trước người Reginald.

“Muốn gặp lại anh thật sự là không dễ dàng nha.”

Lời này là do Tiêu Phàm nói, nghe có vẻ quen tai, có vẻ trước đây cũng có người nói qua câu này rồi, thế nhưng hiện tại, trong lời nói này có chứa một điều gì đó khác biệt.

“Đúng vậy, thật sự là không dễ dàng nha.”

Nhìn người trước mặt đã bị máu tươi của huynh đệ mình nhuộm đỏ thì Reginald cười cười, thế nhưng sự cảm thán của anh ta lại có thêm rất nhiều thứ gì đó, đó chính là trách nhiệm của mỗi người đều khác nhau.

“Trước đó anh chẳng phải nói rằng phải đợi rất lâu mới chờ tới ngày này sao? Vì sao vừa gặp mặt đã tránh né rồi? Rõ ràng là anh nghĩ một đằng nói một nẻo nha.”

“Ha ha, thế nhưng trước đó tôi cũng đã nói, Chiến Minh cũng không phải chỉ thuộc về tôi mà Chiến Minh thuộc về mọi người.”

“Đại cục làm trọng sao?”

“Đại cục làm trọng.”

Có được sự khẳng định của Reginald thì Tiêu Phàm cũng nói một cách chậm chạp: “Tôi cũng đại cục làm trọng.”

Reginald yên lặng, nhìn Tiêu Phàm.

Một lát sau, ánh mắt của Reginald sáng lên, nói: “Cậu rất mạnh, vậy thì để tôi chơi với cậu một lát đi.”

“Không phải là chơi, tôi đi tới nơi đây chỉ vì thắng lợi.”

“Ha ha, Mệnh Phàm, thật sự là cậu rất tuyệt! Vậy thì tôi cũng phải vì thắng lợi!”

Reginald không cười nữa, nắm chặt thanh kiếm rộng trong tay, chỉ thẳng vào Tiêu Phàm…

…

“Cuối cùng thì Mệnh Phàm cũng tới nơi mà Reginald đang đứng, thế nhưng quá trình có hơi khốc liệt!”

Tiểu Miêu nhìn về những người chơi chữ đỏ đang không ngừng mà ngã xuống phía sau lưng Tiêu Phàm mà cảm thấy hơi không đành lòng.

“Thế nhưng đi tới cạnh Reginald thì làm sao đây, coi như Tiêu Phàm mạnh mẽ hơn, có thể giết chết Reginald dễ dàng thì cuộc chiến này có thể thay đổi sao? Đàn ông đúng là một sinh vật ngu xuẩn, cũng chỉ biết đánh nhau, thật sự là quá ngây thơ.”

Crimson Rose nhìn vào màn hình lớn, nụ cười có vẻ hơi khinh miệt.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không rõ ý đồ của Tiêu Phàm hiện tại, bỏ ra một cái giá lớn như vậy chỉ để đi tới trước người Reginald, có đáng không?

Thế nhưng hắn ta cũng không đồng ý quan điểm của Crimson Rose rằng Tiêu Phàm có thể hủy diệt Reginald một cách dễ dàng.

“Thực lực của Reginald rất mạnh, thậm chí cũng không kém hơn ‘Quang Huy Tinh Thần’.”

“Thật không đó, Reginald mạnh như vậy sao?”

Crimson Rose giật mình, rất khó tin tưởng vào thực lực của Reginald, bởi vì cô và phần lớn người chỉ biết về thực lực của Reginald tại giải thi đấu biểu diễn lúc trước mà thôi, khi đó thì Reginald chưa từng ra tay đã bị Thái Thập Tam loại bỏ.

“Ừ, anh ta là một cuồng chiến sĩ, đã lĩnh ngộ được kỹ năng cuồng hóa mà vẫn tỉnh táo, quan trọng nhất đó chính là, chiến trường, là sân nhà của cuồng chiến sĩ.”

…

“Tình trạng của Phàm ca hiện tại rất tệ.”

Hào Đại Bàn rất lo lắng khi nhìn Tiêu Phàm ở trong màn hình.

“Mặc dù bị bao vây thế nhưng vẫn không tệ tới mức đó chứ.”

Ác Long rất xem thường.

“Tôi nói tình hình rất tệ cũng không phải nói rằng Phàm ca bị bao vây, mà chính là trong tình hình này lại chiến đấu với hội trưởng của tôi.”

“Hội trưởng của chú rất mạnh sao?”

Ác Long cảm thấy trình độ của Reginald cũng chỉ ngang bằng với Thái Thập Tam mà thôi, Tiêu Phàm chiến thắng anh ta là điều rất dễ dàng.

“Hiện tại hội trưởng là vô địch.”

“Hả? Chú mày nói quá rồi.”

“Vừa nãy anh không nghe bình luận viên nói sao? Chiến trường chính là sân nhà của hội trưởng chúng tôi, mà khi ở trong sân nhà thì hội trưởng chính là vô địch.”

“Quá mơ hồ, có thể giải thích kỹ hơn không?”

“Hội trưởng có một kỹ năng, đó chính là ‘Cùng Chung Mối Thù’.”

“Kỹ năng đó là gì?”

“Một kỹ năng có thể để nộ khí của đồng đội chuyển thành nộ khí của mình, mà điều quan trọng nhất của một cuồng chiến sĩ chính là lượng nộ khí…”

…

Reginald tấn công Tiêu Phàm trước, thế nhưng người ra tay đầu tiên cũng không phải anh ta, mà là do con Man Lực Viên gần giống anh tấn ông.

Tiêu Phàm giơ kiếm lên chặn lại nắm đấm của Man Lực Viên thì mới nhớ tới mình cũng có một sủng vật.

Tom Cruise, khi Tiêu Phàm ở trong trạng thái đóng băng thì con mèo này bị ép thu trở lại bảng sủng vật, bởi vì quá khứ, trong chiến đấu nó chưa bao giờ phát huy tác dụng nên Tiêu Phàm thường vô thức mà quên nó đi, thế nhưng khi nghĩ lại sự thay đổi của mình trong "Ánh sáng trong màn đêm" thì Tiêu Phàm khá là chờ mong, cho nên hắn cũng thuận tay triệu hoán nó ra…

Ma pháp trận sáng lên, một con vật có bộ lông xù màu đen được triệu hoán tới, Tom Cruise mở hai mắt ra, trong mắt xuất hiện sự tà ác, nhưng sau đó lại biến thành ngây thơ.

Nó nhìn tới bốn phía xung quanh bằng ánh mắt hơi mờ, khi nhìn thấy Tiêu Phàm thì càng gào khóc: "Ô ô ô! Sen, hoàng thượng ta vừa gặp được ác mộng! Cực kỳ đáng sợ! Meo!"

Tiêu Phàm thấy cử động của Tom Cruise thì hơi xấu hổ, trên người của con mèo này rõ ràng có cả luồng khí tức "hắc ám" ăn mòn, thế nhưng tại sao nó lại không thay đổi chút nào đây?

Tóm lại là, bây giờ nó cũng không có tác dụng nào cả.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, thở dài một hơi…

"Mệnh Phàm, thần sủng của cậu thật mạnh! Trong cục diện này mà vẫn rất tự tin nha."

Tới tận bây giờ mà Reginald vẫn bị con mèo ngu ngốc này lừa, khi thấy vẻ mặt xun xoe của con mèo này thì lại nghĩ rằng con mèo này rất tự tin nữa.

Thế nhưng hiện tại Tiêu Phàm đang ở trong tình trạng nguy hiểm, nên cũng không có thời gian để ý tới con mèo này.

"Lên! Xử lý nó!"

Tiêu Phàm ra lệnh cho Tom Cruise, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

Tom Cruise còn đang định lao vào ngực Tiêu Phàm mà làm nũng, thế nhưng khi nhìn tới con ngươi màu rượu đỏ của Tiêu Phàm thì nó cảm thấy lạnh cả người, dừng bước lại, sắc mặt xuất hiện sự tủi thân.

Sau đó Tom Cruise chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm vào con Man Lực Viên có cơ thể với cơ bắp đồ sộ kia, cơ thể nó bắt đầu run bần bật.

Tiêu Phàm cũng không quan tâm tới nó nữa, tình hình hiện tại đã rất nguy hiểm, hắn không có thời gian để quan tâm con mèo ngu ngốc kia. Hơn nữa, cảm giác của Tiêu Phàm hiện tại rất nhạy, hắn đã cảm nhận được sự kỳ lạ trên người của Tom Cruise, chỉ là hắn vẫn chưa biết rõ ràng, điều kỳ lạ này cụ thể ra sao mà thôi.

Chương 815: Giằng Co (2)

Chương 817: Giằng Co (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nếu hắn đã không nhìn ra cái gì, thì phải ép đi ra, lúc trước hắn cũng dựa vào điều này mới có thể đi ra khỏi nơi đen tối tuyệt vọng kia…

“Cứ để cho bọn chúng chiến đấu, còn chúng ta tiếp tục đi.”

Tiêu Phàm cầm song kiếm đi ra, không nhìn tới Tom Cruise nữa, còn như kết quả cuối cùng của Tom Cruise sẽ là thế nào thì chỉ có thể dựa vào chính nó mà thôi.

“Được! Man Lực Viên, hãy tóm lấy con mèo nhỏ kia đi!”

Sau khi nói xong thì Reginald giơ kiếm lớn đón lấy song kiếm của Tiêu Phàm!

…

Tom Cruise cảm thấy gần đây mình rất là đen đủi.

Đáng nhẽ nó vẫn được nghỉ ngơi tại địa bàn của mình, thế nhưng không biết tại sao lại xuất hiện một đứa nhỏ, đập nó bay ra ngoài, chiếm đoạt vương tọa của Ô Miêu Vương nó.

Càng khó chịu hơn chính là cái tên "quan xúc phân số 1" kia lại tình nguyện để con bé kia ngồi trên đó mà lại không cho mình ở lại nữa chứ.

Kết quả chính là Tom Cruise phải dùng bàn chân nho nhỏ của mình đi theo phía sau "quan xúc phân số 1", một đường trèo đèo lội suối đi tới phía bắc của chiến trường.

Sau khi "quan xúc phân số 1" gặp lại đồng đội của hắn thì trò truyện quên cả trời đất, mà Tom Cruise thì sau quãng đường dài kia đã rất mệt mỏi, sau khi tới nơi thì cảm giác mỏi mệt càng nhiều hơn, hai mắt nó nhắm lại, đã ngủ say rồi.

Cũng không biết tại sao, lần đi ngủ này nó gặp một cơn ác mộng rất dài…

Nó mơ tới một cô gái với bộ ngực lớn tên là Ngọc gì đó ném nó bay ra bên ngoài, mà nó bị ném khá cao, khi rơi xuống thì cái mông cao quý của nó đã bị ê ẩm.

Nó cũng mơ tới một cô gái, cũng với bộ ngực lớn tên là Hổ gì đó, rất hung tàn và dã man, ép hai chân của nó sang hai bên mà kiểm tra giới tính của nó, trên mặt luôn xuất hiện nụ cười khinh miệt.

Càng kinh khủng hơn chính làm nó mơ tới con mèo trắng Irina đáng yêu và ngọt ngào kia, bị một con Bạch Hổ xé nát, mà nó lại không thể làm cái gì.

Từng chuyện từng chuyện bất hạnh liên tiếp xảy ra làm nó bị dằn vặt, thế nhưng lại không thể tỉnh lại.

Khi nó cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng thì ở trong bóng tối xuất hiện một đôi mắt màu đỏ thắm, hình ảnh này rất kỳ dị nhưng lại làm nó an tâm, bởi vì tới lúc này, ác mộng kết thúc…

Sau khi tỉnh lại từ giấc ngủ thì Tom Cruise phát hiện đôi mắt mà nó gặp ở trong giấc mộng lại xuất hiện trên người "quan xúc phân số 1", mà chuyện càng tồi tệ hơn xảy ra, "quan xúc phân số 1" lại bắt nó chiến đấu với cái con Man Lực Viên đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia.

Đáng chết! Tom Cruise là một con mèo cao quý! Tại sao có thể bị đối xử như thế này chứ?

Cho nên Tom Cruise xoay người chạy thoát, không có chút do dự nào cả.

Thế nhưng con vượn này có vẻ là chỉ nhằm vào nó, đuổi theo không chịu bỏ làm Tom Cruise rất là bực mình.

Cứ chạy đi như vậy, Tom Cruise dần dần cảm thấy tình hình xung quanh rất là nguy hiểm, nó đang ở trong một chiến trường, rất nhiều thú nhân và ác ma đang chiến đấu, đao quang kiếm ảnh bay múa, lúc nào cũng có máu tươi chảy ra, bắn tung tóe lên mảnh thảo nguyên rộng lớn này.

Sau khi thấy rõ cảnh xung quanh thì Tom Cruise càng thấy lo lắng, mà dần dần sự lo lắng này chuyển thành hoảng loạn, bởi vì nó cảm giác được, số lượng máu tươi rơi vãi trên mảnh thảo nguyên này phần lớn đều đến từ đồng đội của mình…

Tom Cruise cảm thấy rất bất lực, xung quanh đều là chém giết, không có ai rảnh để ý tới một con mèo đáng thương này cả, tiếng thở dốc dần dần truyền ra từ trong miệng của nó. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì nó thật sự sẽ chết tại nơi đây!

Khi thấy Tom Cruise bởi vì mệt mỏi mà tốc độ giảm xuống thì trong mắt Man Lực Viên xuất hiện sự hung ác, đấm thẳng một quyền tới, không giữ lại chút nào!

Nếu như một quyền này mà đập trúng thì Tom Cruise chắc chắn sẽ bị nện thành bánh thịt.

Ầm!

Trong thời khắc nguy hiểm như này thì một tấm lá chắn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tom Cruise, Tom Cruise cũng biết cô gái xuất hiện trước mặt mình là ai, cô là đồng đội của “quan xúc phân số 1”, hình như tên là Xà Cơ.

Mặc dù Tom Cruise cũng không quen thuộc cô gái này lắm thế nhưng dù sao nó cũng biết là mình được cứu rồi.

“Tiểu Xà! Lên! Xử lý nó!”

Mặc dù tên là rắn nhưng thật sự thì nó là một con rồng, nó chính là sủng vật của Xà Cơ.

Thế cục bây giờ hết sức căng thẳng, vì sinh tồn mà trận doanh Ác Ma đã sử dụng tất cả những thứ có thể sử dụng, bọn họ vẫn kiên trì, kiên trì hi vọng xuất hiện.

Tom Cruise cảm động tới suýt khóc, vội vàng trốn phía sau Xà Cơ, đôi mắt nhỏ đảo quanh bốn phía.

Thời gian dần dần trôi qua, nó cũng cảm nhận được sự quyết tâm của đám ác ma xung quanh, thế là trong lòng Tom Cruise xuất hiện sự áy náy, thế nhưng nó có thể làm gì được chứ? Nó chỉ là một con mèo nhỏ đáng thương mà thôi!

Đúng, ta không nhát gan, chỉ là ta vô dụng mà thôi. Tom Cruise an ủi mình như vậy…

Chiến đấu, khốc liệt chính là cảnh tượng của chiến trường, lúc nào cũng có tiếng binh khí va chạm, thế nhưng nơi tạo ra sức hút lớn nhất vẫn là nơi hai sao chổi sáng chói nhất chiến trường, bọn họ đều có một cái đuôi lửa thật dài, liên tục va chạm vào nhau, làm từng đợt khí quyển tràn ra xung quanh, đập bay những người chơi xung quanh.

“Thoải mái! Thật sự là rất thoải mái!”

Sắc mặt Reginald rất hưng phấn, cầm chặt kiếm lớn trong tay, nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm ở trước mắt.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không thấy vui chút nào, bởi vì hắn cảm giác được những vết thương mà mình tạo thành trên người của Reginald lại bị ngọn lửa đỏ máu trên người anh ta chữa trị, hồi phục như lúc ban đầu.

Huyết Khí Thích Phóng, là kỹ năng đặc biệt của cuồng chiến sĩ, nó dùng nộ khí của bản thân để hồi phục HP của mình.

Huyết Khí Thích Phóng không có thời gian hồi chiêu, cho nên hiệu quả của kỹ năng này hoàn toàn dựa vào số lượng nộ khí của Reginald, có càng nhiều thì lượng hồi phục càng lớn.

Mà điều phiền phức nhất chính là Reginald còn có một kỹ năng của cuồng chiến sĩ đó chính là "Cùng Chung Mối Thù", anh ta có thể chuyển hết nộ khí của đồng đội bên cạnh cho mình, điều này cũng làm nên Reginald hiện tại có vô hạn nộ khí, kết hợp với kỹ năng Huyết Khí Thích Phóng thì gần như là vô địch!

Vì vậy, mặc dù Reginald đã bị Tiêu Phàm đâm rất nhiều kiếm, thế nhưng vẫn có thể cười thoải mái như ban đầu…

"Anh thoải mái nhưng tôi lại không thoải mái, tôi đã nói rồi, tôi tới đây không phải để chơi đùa, mà là để chiến thắng!"

Mặc dù năng lực chữa trị của Reginald quá khủng thế nhưng Tiêu Phàm cũng không còn cách nào khác, hắn phải giết chết Reginald, kể cả cái tên này rất khó gặm.

Sau khi nói xong, kiếm quang đã sáng lên, chém về phía Reginald. Reginald cũng giơ kiếm lớn trong tay ra quét ngang,

Sau một tiếng "keng" giòn thì Reginald đã đỡ được thanh kiếm này, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không phải là chỉ có một thanh kiếm, một thanh kiếm khác của hắn đã đâm thủng một lỗ khá sâu ở bên hông Reginald.

Phần eo truyền tới sự đau đớn làm Reginald ý thức được quyết tâm của Tiêu Phàm, anh ta cũng không bối rối mà còn cười to!

"Ha ha ha ha! Rất tốt! Chiến đấu, nên là như vậy!"

Trong quá trình chiến đấu với Tiêu Phàm, Reginald đã hiểu rõ về sự đáng sợ của Tiêu Phàm. Xét về mọi phương diện thì Tiêu Phàm đều cao hơn so

với anh ta, cho nên sau một vòng thăm dò thì anh là người bị thương nhiều hơn, thế là Reginald quyết định sử dụng năng lực chân chính của mình!

Một luồng sáng đỏ như máu từ trong con ngươi của Reginald lan ra phía ngoài, trong nháy mắt đã bao phủ cả hai mắt Reginald. Sau một chuỗi tiếng lạch cạch thì cơ bắp của Reginald càng phồng to hơn, gân xanh nổi lên từng cục giống như sắp nổ vậy, làm cơ thể của Reginald càng cao to hơn.

Thế nhưng làm Tiêu Phàm kinh ngạc nhất chính là Reginald lại rút thêm một thanh kiếm lớn từ trong ba lô ra, mỗi tay anh ta nắm một thanh kiếm, hiện tại anh ta cũng giống như Tiêu Phàm, đều cầm song kiếm.

"Như vậy mới công bằng!"

Chương 816: Sơn Băng Địa Liệt Trảm

Chương 818: Sơn Băng Địa Liệt Trảm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đôi mắt của Reginald là màu đỏ máu, thế nhưng Reginald vẫn duy trì được sự tỉnh táo của mình, để cho Tiêu Phàm biết hiện tại anh vẫn giữ được tỉnh táo, thế nhưng khi Tiêu Phàm nhìn vào đôi mắt đỏ ngòm kia thì lại cảm thấy không ổn.

Chẳng lẽ vũ khí trong tay bằng nhau thì đó là công bằng sao? Công bằng, không thể tính là như vậy được.

Hai thanh kiếm lớn bị Reginald sử dụng một cách thoải mái, kiếm pháp của anh ta không có cảm giác sắc bén và linh hoạt như của Tiêu Phàm, mà nó mang theo sự cuồng bạo và dứt khoát!

Mặc dù Reginald đang sử dụng kiếm, thế nhưng Tiêu Phàm cảm thấy anh ta đang điều khiển hai cái chày gỗ lớn hơn, đặc biệt khi kiếm của Tiêu Phàm đụng vào kiếm của Reginald, chấn động giữa hai kiếm truyền ra làm Tiêu Phàm rất khó chịu, rất muốn nôn.

Không bị tấn công tới, chỉ là binh khí đụng vào nhau mà Tiêu Phàm đã bị Reginald gây tổn thương!

…

“Hội trưởng của chú làm sao vậy? Làm sao mà trở nên đáng sợ như vậy?”

Sau khi cơ thể biến đổi với biên độ lớn thì Reginald đã tấn công Tiêu Phàm với thế tấn công rất mãnh liệt, điều này lại làm Ác Long đang xem ở trên khán đài sợ ngây người.

“Đây chính là hình thái mạnh nhất của hội trưởng, vẫn tỉnh táo sau khi cuồng hóa, lại dùng máu tươi thiêu đốt để tiến vào trạng thái cuồng bạo. Trong thời gian này, toàn bộ thuộc tính của hội trưởng sẽ tăng lên trên diện rộng, đặc biệt là lực lượng, trở nên cực kỳ khủng bố, ngay cả kiếm lớn phải dùng hai tay mới cầm được mà bây giờ hội trưởng có thể cầm hai thanh, mà sử dụng vẫn rất dễ dàng!”

Hào Đại Bàn nói rất nghiêm túc, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Reginald trên màn hình.

…

Đúng vậy, khi Tiêu Phàm và Reginald chiến đấu, từ rung động trên binh khí truyền lại thì hắn cũng đã biết lực lượng của Reginald mạnh tới như nào, cho nên hắn đã thay đổi chiến lược, muốn dựa vào sự linh hoạt của mình mà chiến đấu.

Sau khi cuồng bạo thì mọi phương diện của Reginald đều được tăng lên, thế nhưng chỉ có tốc độ, vẫn kém hơn Tiêu Phàm một bậc. Tiêu Phàm lợi dụng điều này nên mới thay đổi chiến lược của mình.

Tiêu Phàm đạp trên ngọn lửa, tốc độ di chuyển rất nhanh, di chuyển xung quanh người Reginald, thân pháp của hắn rất linh hoạt và nhanh chóng, có thể lưu lại vài hư ảnh trên đường đi. Vừa di chuyển hắn cũng đưa kiếm ra tấn công, làm trên người Reginald xuất hiện thêm nhiều vết thương.

Thế nhưng chiến trường này chính là sân nhà của Reginald, ngọn lửa máu thiêu đốt tới thì những vết thương vừa xuất hiện đã biến mất hết, thậm chí Reginald còn chưa kịp cảm nhận được sự đau đớn từ vết thương nữa.

Khi thấy Tiêu Phàm linh hoạt như vậy thì Reginald khá tức giận, anh ta để hai kiếm ngang với mặt đất, rồi xoay tròn!

Kiếm Nhận Phong Bạo? Tất sát kỹ mà lúc trước ở trận doanh Thú Nhân, NPC chiến sĩ Buck đã sử dụng sao?

Tiêu Phàm thấy vậy thì rất kinh ngạc, thế nhưng hắn phản ứng lại rất nhanh, đây cũng không phải là Kiếm Nhận Phong Bạo, kỹ năng cao cấp như Kiếm Nhận Phong Bạo thì Reginald chưa đủ đẳng cấp để mà học.

Đây chỉ là đòn tấn công bắt chước động tác của Kiếm Nhận Phong Bạo mà thôi, thế nhưng khi thấy Reginald xoay tròn như vậy thì Tiêu Phàm cũng không tìm được nơi tấn công nữa.

Bởi vì chỉ cần tới gần thôi, Tiêu Phàm cũng sẽ bị vòng kiếm cuồng bạo kia chém nát bấy.

Cũng may cách tấn công này của Reginald cũng không phải là kỹ năng, cho nên thời gian sử dụng sẽ không lâu, đòn tấn công không góc chết này sẽ không dài sẽ bị ép ngừng, thế nhưng khoảng cách giữa hai người cũng bị rút ngắn lại một chút.

Reginald giơ hai tay lên, hai thanh kiếm lớn khóa kín bốn phía của Tiêu Phàm, một luồng áp lực nặng nề ép tới người của Tiêu Phàm!

Tuyệt kỹ sở trường của Reginald, Phách Sơn Đoạn Nhạc!

Trạng thái trước khi Phách Sơn Đoạn Nhạc xuất ra đó chính là nó mang theo lực áp, khóa lại hành động của đối thủ, hơn nữa hiện tại Reginald sử dụng song kiếm cho nên luồng áp lực này càng nặng hơn, giống như là một tòa núi ép xuống vậy.

“Túy Uyên Chi Thể” của Tiêu Phàm làm cho tính bền dẻo của Tiêu Phàm tăng thêm 100%, tăng thêm “Túy Uyên Tửu Hỏa” có đặc hiệu quấy nhiễu,

làm Tiêu Phàm có thể loại bỏ lực áp trên người rất nhanh chóng.

Thế nhưng trong chiến đấu, thời gian rất quan trọng, dù chỉ cần một cái chớp mắt thì cũng rất nguy hiểm, khi Tiêu Phàm vừa mới hồi phục năng lực hành động thì hai thanh kiếm lớn đã tới rất gần, giống như hung thú lao tới, xé xác Tiêu Phàm thành hai nửa vậy!

Kim Tằm Thoát Xác!

Tiêu Phàm đã bị ép sử dụng kỹ năng bảo mệnh…

Hai thanh kiếm lớn chém trúng ảnh ảo, không trúng mục tiêu nhưng Reginald lại cười, phối hợp đôi mắt đỏ như máu của anh ta làm anh ta trông rất đáng sợ.

“Ha ha, Mệnh Phàm, kỹ năng chạy trốn của cậu đã sử dụng rồi sao.”

Reginald chỉ nói một câu đơn giản, hình như còn chứa ý khác làm Tiêu Phàm cảm thấy hơi lo lắng.

Chỉ chớp mắt sau, Reginald nhảy lên trên trời, hai kiếm giơ cao cao, chém thẳng xuống, giống như là Ma thần vậy!

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không hiểu ra sao, bởi vì khoảng cách để tới Tiêu Phàm còn khá xa, lần tấn công này của Reginald chắc chắn là không chạm tới được Tiêu Phàm chút nào cả. Mặc dù vậy nhưng Tiêu Phàm vẫn không dám bỏ qua, từ trong đôi mắt đỏ hồng của hắn xuất hiện một tia sáng, sau đó sắc mặt của Tiêu Phàm biến đổi!

Ngọn lửa máu trên người Reginald cũng không phải là lửa thật sự mà chỉ là do máu thiêu đốt mà thành, cũng không có lực sát thương, thế nhưng hiện tại Reginald lại xuất ra ngọn lửa chân chính, một luồng lửa hừng hực được tạo thành từ nộ khí thiêu đốt!

Kỹ năng tất sát của cuồng chiến sĩ, Sơn Băng Địa Liệt Trảm!

Song kiếm chém xuống, thảo nguyên nứt toác ra một cách khó tin, lan tràn ra bên ngoài rất nhanh, một luồng ánh đỏ cuồng bạo bắn ra từ cái khe, sau

đó có vô số luồng lửa cực nóng phóng lên tận trời, giống như máu tươi bắn ra từ trong động mạch vậy, cực kỳ mãnh liệt!

Nói chúng nó như máu bởi vì thực chất chúng nó chính là máu, chỉ là máu của vỏ trái đất mà thôi, chúng chính là dung nham từ sâu trong lòng đất phun ra ngoài!

Dung nham phun lên, ánh lửa bắn khắp xung quanh, làm bóng người của Tiêu Phàm bị chìm ngập trong một biển lửa!

Kỹ năng Sơn Băng Địa Liệt Trảm của Reginald làm đất đai rạn nứt, dung nham tuôn trào, ánh lửa văng khắp nơi, thật sự là quá hùng vĩ!

Giờ phút này, không ai dám nghi ngờ về thực lực của Reginald nữa, kể cả nói anh ta đã vượt qua "Quang Huy Tinh Thần" thì cũng không có người nào phản đối cả.

Mà Lich King Mệnh Phàm, đã ở trong biển dung nham, có thể sống sót hay không đây?

Khó…

Nhìn biển lửa hừng hực kia thì đám người cười khổ.

Thế gian này làm gì có người nào là mãi mãi không thất bại, kể cả là Lich King Mệnh Phàm, cũng sẽ có ngày băng hà mà thôi.

Chỉ là cái ngày này tới quá đột ngột…

Nhớ lại người luôn luôn xuất hiện trong những đề tài nói chuyện của mọi người, mặc dù đa phần mọi người đều khinh thường hắn ta, thế nhưng khi thấy hắn bị thua thì không biết tại sao, trong lòng lại xuất hiện sự buồn bã nho nhỏ.

Cảm giác đó giống như là mấy anh trai mưa của các nữ sinh, đột nhiên có ngày không còn theo đuổi các cô ấy nữa vậy, tự nhiên các cô sẽ cảm thấy không thích hợp, mặc dù không phải là đau lòng nhưng cái cảm giác khó chịu kia thì không thể nào loại bỏ được.

Dung nham dâng lên cao rồi nổ tung, rồi hạ xuống biến mất, mọi người vẫn đang chú ý tới mảnh biển lửa kia, ánh mắt càng ngày càng yên tĩnh.

Phong Ma Tiểu Xích Lang rất kinh ngạc, hồi lâu sau mới thở dài một hơi.

Tiếng thở dài này giống như có thể truyền nhiễm vậy, tiếng thở dài vang lên liên tiếp trong toàn trường, có lẽ là tế lễ cái gì đó.

Dung nham rơi xuống, mảnh thảo nguyên trước người Reginald đã biến mất, chỉ còn lại những vệt đen kịt và nhiệt độ cao hơn nhiều những khu vực chung quanh.

Khu bên ngoài vẫn còn lại vài ngọn lửa, tiếp tục thiêu đốt sang những cây cỏ bên cạnh.

Reginald cảm nhận lượng nhiệt còn sót lại, nhìn lướt qua xung quanh, khi không thấy có bóng người nào nữa thì mới yên lặng không nói cái gì, quay người rời khỏi.

Chương 817: Kiên Trì

Chương 819: Kiên Trì

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng khi hắn vừa quay người, thì khóe mắt hơi co lại, không tiếp tục động tác của mình nữa.

Reginald cũng không nhìn thấy được Tiêu Phàm, mà là nhìn thấy một màu sắc kỳ lạ.

Dung nham do Sơn Băng Địa Liệt Trảm phun ra ngoài là dung nham bình thường, mà ngọn lửa do nó tạo ra cũng phải là ngọn lửa bình thường, có màu đỏ vàng mới đúng, chứ không nên có màu của rượu đỏ như kia.

Thế là, Reginald dừng lại, nhìn chăm chú vào màu sắc không nên có ở phía xa…

Cử động của Reginald làm cho khán giả bên ngoài chú ý, bọn họ thuận theo ánh mắt của Reginald mà nhìn tới ngọn lửa bên kia, sau đó sắc mặt họ đều kinh ngạc, rất nhiều người chơi nữ không kìm chế được mà hét lên.

Sắc mặt của Reginald cũng không tốt lắm, bởi vì anh ta không biết nên dùng sắc mặt nào để biểu lộ tâm tình hiện tại của mình.

Nếu như Tiêu Phàm chết bởi Sơn Băng Địa Liệt Trảm của anh ta thì anh sẽ rất thản nhiên mà chấp nhận.

Nếu Tiêu Phàm bình an vô sự đi ra khỏi mảnh biển lửa này thì mặc dù anh ta sẽ giật mình, thế nhưng sau đó vẫn cầm kiếm của mình lên chiến đấu với Tiêu Phàm tiếp.

Thế nhưng tình hình hiện tại, anh ta nên làm cái gì đây?

Ngọn lửa màu rượu đỏ, đó chính là lửa trên người Tiêu Phàm, nó chưa từng dập tắt đã chứng minh Tiêu Phàm vẫn sống sót.

Đây là một chuyện đáng giá ăn mừng, thế nhưng ai mà chứng kiến cảnh tượng hiện tại thì đều mong Tiêu Phàm chết đi còn hơn như bây giờ.

Bao gồm cả kẻ địch lẫn đồng đội…

Khi trước, lúc dung nham biến mất, Reginald không thấy ai cả, đó cũng không phải là ảo giác, bởi vì hiện tại Tiêu Phàm không thể nói là hoàn chỉnh được.

Sức công phá của kỹ năng Sơn Băng Địa Liệt Trảm mạnh mẽ như vậy, mà Tiêu Phàm đã sử dụng kỹ năng "Kim Tằm Thoát Xác" rồi cho nên hắn không thể nào tránh né toàn bộ kỹ năng này được.

Lúc dung nham phun ra ngoài, đã cắt đứt toàn bộ đường lui của Tiêu Phàm, thế nhưng Tiêu Phàm biết mình không thể ngã xuống ở nơi này được. Cũng bởi lòng kiên trì và tín nhiệm đó, trong thời khắc nguy hiểm như vậy hắn đã phát huy tiềm năng của mình, khi dung nham phun trào thì hắn đã đưa cơ thể của mình vào trong những khe hở nhỏ hẹp ở trên mặt đất, mà những khe hở nhỏ này chính là những nơi không có dung nham phun ra, diện tích cực

kỳ nhỏ, cho nên Tiêu Phàm đã tránh né bằng một cách không thể tưởng tượng được!

Thế nhưng khe hở nhỏ chính là khe hở nhỏ, chắc chắn không thể chứa được một người trưởng thành. Khi dung nham phun trào, chỉ trong chớp mắt thì nửa người của Tiêu Phàm đã biến mất, cánh tay trái và chân trái của hắn đã bị thiêu rụi, nhiệt độ cực cao cũng đã thiêu một lớp da của hắn, làm Tiêu Phàm hiện giờ như là một cục than đen vậy.

Vì vậy cho nên lúc trước Reginald mới không thấy được Tiêu Phàm, bởi vì Tiêu Phàm hiện tại cũng đã không thành hình người rồi.

"Vì sao?"

Reginald muốn hỏi người trước mắt, vì sao còn sống, tại sao còn kiên trì? Tại sao lại không chết cho đỡ đau khổ chứ?

Thế nhưng khi nói ra khỏi miệng thì chỉ có hai chữ đó, bởi vì anh ta cảm giác cổ họng mình khô khốc, cũng không biết có phải do nhiệt độ xung quanh cao quá hay không nữa.

Khóe miệng người kia hơi giật giật, phun ra một hơi khói đen, sau đó hắn khục khục vài tiếng, một dòng máu đỏ từ khóe miệng chảy xuống, làm cho hắn càng thê thảm hơn.

"Lúc trước, tôi đã cam đoan với vài cô gái xuất sắc, sẽ thắng trận chiến tranh này. Quan trọng hơn đó chính là, tôi biết được rằng rất nhiều người ký thác hy vọng vào tôi, nếu như loại hi vọng này không trở thành sự thật thì họ sẽ rất đau lòng…"

Nói tới đây, Tiêu Phàm nghĩ tới trận mưa rơi tí tách kia: "Tôi không muốn trốn sau lưng người khác, cho nên tôi phải đi trước bọn họ…"

Reginald không thể nào nghe hiểu được Tiêu Phàm nói những điều gì, anh ta hỏi điều khiến anh ta nghi ngờ nhất: "Thế nhưng, đáng giá không?"

Đáng giá hay không, đây chính là một vấn đề mà Reginald muốn biết nhất, bởi vì bây giờ, Tiêu Phàm phải chịu sự đau đớn quá lớn, mất đi một cánh

tay trái và một chân trái, cơ thể bị bỏng gần hết, đau đớn như vậy, tại sao hắn vẫn còn kiên trì?

Đã biến thành như thế này thì hắn làm sao có thể chiến thắng mình được?

Tiêu Phàm không nói thêm gì cả, dùng hành động thực tế để trả lời câu hỏi của anh ta.

Ngọn lửa màu rượu đỏ xuất hiện chỗ đứt nơi chân trái, một cái chân mới đang dần dần dài ra trong ngọn lửa này, Tiêu Phàm lại đứng lên lần nữa.

Năng lực hồi phục kinh người như này, khán giả bên ngoài cũng đã sớm biết rồi, thế nhưng khi nhìn tới những vết bỏng bao trùm toàn thân Tiêu Phàm, loại đau đớn mà hắn phải nhận vẫn làm khán giả kinh hãi.

Tiêu Phàm chỉ dài ra một cái chân trái mà thôi, bởi vì sau khi chịu một chiêu Sơn Băng Địa Liệt Trảm thì số HP của Tiêu Phàm không còn nhiều nữa, không còn đủ HP để chữa trị những vết thương còn lại trên cơ thể.

Thế nhưng một cái chân là đủ rồi, như vậy đã có thể làm hắn khôi phục năng lực hành động, khi đám người còn đang ngây người thì Tiêu Phàm đã chạy tới, dùng tay phải rút một thanh kiếm bằng ngọc từ trong hư không, nhanh chóng lao vút ra xung quanh, từng đường máu xuất hiện, cơ thể bang chúng của Chiến Minh cứng lại, rất không cam lòng mà biến mất trong thảo nguyên này…

Chiến trường là sân nhà của Reginald, thế nhưng nó cũng là sân nhà của Tiêu Phàm, Reginald có thể dựa vào đồng đội tăng lên nộ khí của mình, mà Tiêu Phàm có thể tấn công kẻ địch xung quanh để khôi phục HP của mình.

Reginald lấy nộ khí, Tiêu Phàm thì lấy HP, cùng là ngọn lửa, cũng đều có năng lực tự lành, theo từng giọt máu nhỏ xuống từ mũi kiếm thì cánh tay trái của hắn dài ra, tầng da chết cũng rạn nứt lộ ra tầng da trắng noãn ở phía dưới…

Tiểu Miêu nhìn chằm chằm vào người than ở trên màn hình, ánh mắt không chuyển đi nơi nào nữa cả.

Cơ thể đen như mực, cánh tay trái và chân trái đã bị biến mất, không chút hình tượng nào mà ngồi trên phế tích, không đẹp trai, thậm chí có thể nói là rất xấu xí.

Thế nhưng Tiểu Miêu vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, kể cả hiện tại cô vẫn luôn nhìn tới, không chuyển tới nơi khác.

Sau đó Tiểu Miêu phát hiện, trong ngọn lửa đó, ánh mắt của hắn vẫn như cũ, cực kỳ kiên định.

Ngay sau đó, chân trái của Tiêu Phàm xuất hiện, lại đứng lên lần nữa, lao vào trong chiến trường. Tấm lòng Tiểu Miêu như thắt lại, cảm thấy hơi chua xót.

Dưới tầng than đen kia còn xuất hiện từng tia máu, cho dù có gió nhẹ tạt vào cũng sẽ rất đau đớn, thế nhưng bây giờ hắn còn lao vùn vụt như vậy, sẽ phải chịu đau đớn như thế nào nữa, vì sao còn muốn liều mạng như vậy đây?

Sống mũi của Tiểu Miêu hơi cay, đôi mắt cũng hơi căng lên, giống như là bị cát thổi vào mắt vậy, rất khó chịu nha.

Thế nhưng trong trò chơi này, làm gì có bão cát cơ chứ?

Tiểu Miêu nhìn lại Tiêu Phàm trên chiến trường, cảm thấy trong ngực ngẹn lại, khi thấy đôi mắt bình tĩnh kia thì khí nén trong đó càng nhiều, cuối cùng nghĩ tới mình, thấy hiện trường bình tĩnh hiện tại, cô bỗng nhiên đứng dậy!

Thế là, cô cảm thấy, vào thời điểm này, làm một người MC, cô phải làm điều gì đó ủng hộ những người chơi ở trong chiến trường…

“Mệnh Phàm, cố lên!”

Sau khi hét lên câu này thì Tiểu Miêu cảm thấy tốt hơn nhiều, cô cảm thấy rất thoải mái, cũng không cảm thấy có cái gì nghẹn lại nữa.

Thế nhưng lời cổ vũ như vậy, lại hơi kỳ lạ khi xuất hiện. Bởi vì lời cổ vũ này, chưa từng xuất hiện trước đây, bởi vì nó thực sự quá hiếm thấy, cho nên khi nó xuất hiện thì mọi người ở đây đều cảm thấy sững sờ.

Sau đó, bọn họ cũng phát hiện được câu nói này có ý nghĩa như nào.

Lại nhìn tới màn hình, bóng người kia có vẻ rất thảm hại, thế nhưng vẫn dũng cảm mà tiến tới, liên tưởng tới đoạn thời gian khi hắn chưa tới, những sự kiện đã xảy ra thì một luồng cảm giác cô độc tự nhiên sinh ra.

Đặc biệt khi nhìn lại những vết thương dữ tợn trên người hắn, và đôi mắt màu rượu đỏ cực kỳ bình tĩnh kia thì bọn họ cảm thấy xúc động, đúng vậy, làm gì cần biết hắn là ai, chẳng lẽ sự kiên trì và cố chấp này, còn không đủ để mình cổ vũ hay sao!

Chương 818: Đêm Vĩnh Hằng

Chương 820: Đêm Vĩnh Hằng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mệnh Phàm cố lên! Mệnh Phàm cố lên!”

…

Trong chốc lát, từng tiếng cổ vũ cho Tiêu Phàm vang lên liên tiếp.

Phong Ma Tiểu Xích Lang khiếp sợ khi thấy cảnh tượng thần kỳ này, sau đó cười ha hả.

Crimson Rose thì có lẽ vẫn có ý kiến với Tiểu Miêu, thế nhưng khi nhìn tới bóng người trên màn hình thì chỉ có thể yên lặng mà thở dài.

…

Tiêu Phàm cũng không biết khán giả đang cổ vũ mình, sau khi hắn hấp thu đủ HP mà mình cần từ những kẻ địch ở xung quanh thì cơ thể của hắn cũng đã khôi phục lại như cũ.

“Rất không tầm thường, tới như vậy rồi mà cậu vẫn có thể vượt qua được!”

Reginald thấy cơ thể của Tiêu Phàm được chữa trị hoàn toàn thì rất ngạc nhiên, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với Reginald, sau khi thở phào một hơi thì hắn tiếp tục lao tới Reginald!

Thân pháp của Tiêu Phàm nhanh như tia chớp, lao tới cạnh người Reginald, mà Reginald cũng không cam lòng yếu thế, quơ thanh kiếm lớn trong tay đập thẳng tới Tiêu Phàm, hai thanh kiếm va chạm không ngừng, từng đợt tia lửa bắn ra từ nơi đó!

"Ha ha ha ha! Thoải mái! Thật sự là thoải mái! Chiến đấu với cậu thật sự là thoải mái mà!" Reginald cười lớn: "Thế nhưng, cứ như vậy cũng không có tác dụng chút nào, hai chúng ta đấu không phân thắng bại, thế nhưng Chiến Minh chúng ta sẽ dùng quân trận dần dần giết sạch trận doanh Ác Ma! Kết quả cuối cùng thì Mệnh Phàm cậu vẫn thất bại mà thôi!"

Đúng như lời nói của Reginald, Tiêu Phàm và Reginald như hai viên sao chổi trong chiến trường này, liên tục va chạm, mặc dù rất mạnh mẽ nhưng không ai làm gì được ai, nếu tình trạng cứ như vậy thì đồng đội của Tiêu Phàm sẽ dần dần bị Chiến Minh tiêu diệt, cuối cùng thì chỉ còn lại mình hắn mà thôi.

"Hơn nữa, chỉ cần thời gian hồi chiêu của Sơn Băng Địa Liệt Trảm kết thúc, thì cuộc chiến giữa hai ta cũng sẽ kết thúc!"

Reginald vung thanh kiếm lớn ra, va chạm với song kiếm của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm mượn lực lùi về phía sau, hai cánh tay đưa ngang ra, cắm hai thanh kiếm xuống đất làm cho trên thảo nguyên xuất hiện hai đường kiếm rất dài.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Reginald rồi nói.

"Tôi đã nói rồi, tôi muốn thắng."

Reginald cũng nhìn chằm chằm vào con ngươi lạnh lùng của Tiêu Phàm: "Thắng, cũng không phải chỉ dựa vào lời nói mà thành công."

"Cho nên lúc đó tôi cũng không nói tiếp. Hiện tại, sau nhiều lượt chiến đấu như vậy tôi đã hiểu khá rõ về thực lực sau khi cuồng bạo của anh, cũng biết

cực hạn của anh là ở đâu, hiện tại tôi muốn giành chiến thắng trong trận chiến này."

"Cậu hiểu rõ thực lực của tôi thì tôi cũng hiểu rõ thực lực của cậu. Về mặt sức mạnh thì cậu không bằng tôi, về mặt tốc độ thì tôi không bằng cậu, thế nhưng chỉ dựa vào tốc độ thì cậu không thể nào chiến thắng được tôi."

"Anh nói điều đó chỉ là tình trạng hiện tại mà thôi, thế nhưng anh có nghĩ tới hay không, anh có kỹ năng trí mạng, vì sao tôi lại không thể có kỹ năng trí mạng chứ? Vì để cho kỹ năng này phát huy ra hiệu quả của nó nên tôi mới phải cẩn thận mà điều tra."

"Kỹ năng trí mạng?"

Sắc mặt Reginald cuối cùng cũng thay đổi, mặc dù chiến thắng cũng không phải dựa vào lời nói, thế nhưng lúc Tiêu Phàm nói những lời đó ra thì lại rất nghiêm túc.

Kỹ năng trí mạng trong lời nói của Tiêu Phàm, chẳng lẽ cũng mạnh mẽ và kinh khủng như Sơn Băng Địa Liệt Trảm hay sao?

Nếu là như vậy thì mình càng phải chú ý hơn, chỉ cần mình dựa vào nộ khí hồi phục HP, có thể chống lại kỹ năng này của Tiêu Phàm thì sau đó Tiêu Phàm sẽ không lật bàn được nữa!

Reginald nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, anh nâng hai thanh kiếm lên trước ngực, chuẩn bị chống đỡ kỹ năng tiếp theo của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hành động, rút cả hai thanh kiếm từ dưới đất lên, ánh mắt của Reginald cũng tập trung tới lưỡi kiếm trên tay của hắn, bởi vì anh ta cũng rõ ràng, điểm mạnh nhất của Tiêu Phàm chính là kiếm thuật sắc bén, nếu muốn làm bị thương anh ta thì Tiêu Phàm phải sử dụng kiếm!

Reginald cảnh giác mà nhìn tới kiếm của Tiêu Phàm, ánh mắt không thay đổi, anh ta muốn nhìn rõ ràng hành động tiếp theo của Tiêu Phàm!

Thế nhưng có chuyện xảy ra vượt khỏi dự kiến của Reginald, mặc dù ánh mắt của anh vẫn nhìn kỹ nhưng vẫn để mất tung tích thanh kiếm.

Cũng không phải là tốc độ tấn công của Tiêu Phàm quá nhanh, mà chính là đêm tối buông xuống, cắn nuốt toàn bộ ánh sáng trước mặt anh ta…

Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao ta lại không thấy gì cả? Là kỹ năng khống chế hay là huyễn thuật đây?

Trong tình hình này, Reginald cũng chỉ có thể nghĩ tới những thứ đó, bởi vì anh ta không thể nào tưởng tượng được Tiêu Phàm sáng tạo ra màn đêm chân chính.

Ban đêm xuất hiện cũng không chỉ cướp đoạt đi ánh sáng của Reginald, mà tất cả mọi người xuất hiện trong phạm vi của bóng đêm đều không nhìn thấy gì nữa cả, tất cả bọn họ đều dừng lại, không biết làm gì nữa.

Ánh sáng đột ngột biến mất làm đám người quen sống dưới ánh mặt trời cảm thấy hoảng sợ, đó chính là bản năng sợ hãi bóng đêm của con người.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không sợ nó, bởi vì hắn đã quen thuộc bóng đêm, hơn nữa, bóng đêm này là do hắn mang tới, cho nên hắn rất dễ dàng mà hòa nhập vào trong bóng đêm này…

“Gì vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Đột nhiên bóng tối bao trùm, không chỉ những người chơi trong chiến trường hoảng loạn mà ngay cả những người chơi đứng ngoài sân cũng sợ hãi.

“Đạo diễn, hình ảnh hiện trường mất rồi, có phải máy quay xảy ra vấn đề gì không?”

Thậm chí Tiểu Miêu còn nghi ngờ vấn đề ở “hardware”.

Nhưng lại nhận được xác nhận là mọi thứ bình thường, vậy chỉ có thể là hiện tại chiến trường đang bị bao phủ bởi bóng tối.

Nhưng sao lại xuất hiện bóng tối này chứ?

Trong lòng mọi người không ngừng xuất hiện những câu hỏi như vậy, nhưng bọn họ nhanh chóng biết được đáp án. Vì giữa bóng tối này xuất

hiện một ánh lửa sáng rực, đó là màu sắc mà bọn họ vô cùng quen thuộc…

[Tên kỹ năng: Túy Uyên Sát - Đêm Vĩnh Hằng]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Tiêu hao kỹ năng: 500 giá trị thể lực]

[Hiệu quả kỹ năng: Tạo nên một bầu trời tối tăm (kéo dài trong 10s). Khi người chơi đứng giữa bóng tối thì lực tấn công, tốc độ tấn công và tốc dộ di chuyển sẽ tăng lên 100%, thời gian cooldown là 30 phút.]

[Chú thích: Thế giới này không cần ánh sáng, vì ta đã vô cùng quen với bóng tối.]

Tiêu Phàm không có "Luồng Khi Tinh Bạo", không có "Vô Quang", chỉ có cái kỹ năng bắt buộc phải giết "Túy Uyên Sát - Đêm Vĩnh Hằng" này.

"Túy Uyên Sát - Vĩnh Dạ" vô cùng kỳ quái, nó không giống loại kỹ kiếm thuật cố định như "Luồng Khí Tinh Bạo" hay "Vô Quang" mà lại giống như một buff kéo dài bùng nổ vậy.

Mặc dù việc tỏa năng lượng không có trực tiếp giống như kiếm thuật, nhưng lại có sự linh hoạt vô cùng lớn, hơn nữa tăng lên 100% càng trở nên đáng sợ.

Hơn nữa lại tấn công trong bóng tối bao phủ như vậy, chắc chắn sẽ khiến đối thủ không kịp đối phó. Thời điểm kinh ngạc và hoảng sợ đó của hắn ta chính là thời cơ cho Tiêu Phàm ra tay.

Tăng 100% lực tấn công!

Tăng 100% tốc độ tấn công!

Tăng 100% tốc độ di chuyển!

Hơn nữa là 100% không thể đối phó kịp được!

Tiêu Phàm đâm kiếm đầu tiên về phía Reginald trong đêm đen!

Tiêu Phàm lướt qua người Reginald, đến khi Reginald tỉnh táo lại thì nhìn thấy bóng tối phía trước xuất hiện một ngọn lửa màu đó, lúc này, anh ta mới hiểu được khoảnh khắc vừa rồi xảy ra chuyện gì!

Khiếp sợ! Bình tĩnh! Rồi sau đó nhanh chóng cầm kiếm phòng thủ!

Reginald ổn định nhanh như vậy là vì đường kiếm kia của Tiêu Phàm cũng không lấy mạng anh ta. Anh ta cố gắng kiềm chế cơn giận, bắt đầu chữa trị vết thương trên người, không thể không nói, thân thể của cuồng chiến sĩ quả nhiên vô cùng cường tráng.

Reginald tin chắc chỉ cần anh ta chống đỡ được tới khi ánh sáng xuất hiện thì Tiêu Phàm sẽ không thể làm gì được anh ta nữa.

Đáng tiếc anh ta lại không phát hiện, lúc này người trở nên vô dụng trong bóng tối này chính là anh ta…

Bóng tối kéo dài suốt mười giây thì làm sao mà chỉ có một kiếm đã kết thúc, ngọn lửa màu đỏ tỏa ra ánh sáng chói mắt trong đêm đen, vô cùng rực rỡ, chói lòa mắt những người đứng ngoài sân.

Chương 819: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Chương 821: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đây là?”

Mọi người kinh ngạc.

“Gì thế này?”

Có người nghi ngờ hỏi.

Không ai biết trong đó xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trong bóng tối, ánh sáng đó vô cùng rực rỡ!

Dù sao khi bóng tối bao trùm, chỉ cần một chút ánh sáng cũng có thể trở nên vô cùng chói mắt.

Nhưng Reginald đứng trong đó lại không cảm thấy như vậy, vì mỗi khi ánh sáng trước mặt anh ta xuất hiện thì cũng xen lẫn những đường kiếm vô tình cướp đi máu của anh ta.

Một kiếm không đủ, vậy thì vạn kiếm cùng chém!

Đó là một suy nghĩ và sự cố chấp của Tiêu Phàm trong bóng tối.

Kiếm và lửa cùng võ đài đêm tối phụ trợ Tiêu Phàm khiêu vũ.

Reginald nằm ở trung tâm vòng xoáy, giá trị sinh mạng cứ liên tục hạ xuống, nhanh tới mức không thể tin được!

Reginald biết mình là một cuồng chiến sĩ có năng lực phòng thủ và tự chữa khỏi, nên anh ta càng hiểu rõ những đường tấn công kia mạnh tới mức nào thì mới đạt được hiệu quả như vậy!

Mà cự kiếm mà anh ta định dùng để tấn công Tiêu Phàm lại hoàn toàn không di chuyển, vì anh ta hoàn toàn không biết nên đánh về hướng nào.

Xung quanh anh ta vẫn chỉ là bóng tối.

Một sự tối tăm khiến con người ta tuyệt vọng!

Tiêu Phàm lại hoàn toàn không quan tâm tới Reginald. Hắn hiểu rất rõ khi bóng tối bao trùm thì đây chính là đấu trường của hắn, là hầm mộ của Reginald.

Mà thứ hắn muốn không chỉ là làm mất máu của Reginal, hắn muốn… hoàn toàn kết thúc trận chiến này…

…

Chắc chắn trong chiến trường đã xảy ra chuyện gì đó!

Chắc chắn Mệnh Phàm đã đưa gì đó ra!

Những chuyện xảy ra trong bóng đêm là gì!

Bóng đêm vô tận là gì, không ai hiểu được, ngọn lửa tuyệt đẹp kia cũng không ai biết do đâu mà ra, họ chỉ có thể dựa vào cảm nhận của bản thân để suy đoán.

Khói lửa xen lẫn đêm tối, giống như một cái lưới dày đặc, rồi dọc theo những đường vân màu đỏ đập nát không gian đêm tối.

Tất cả mọi thứ đều cùng tan vỡ, dường như còn có nhiều thứ hơn…

Ánh sáng mà mọi người mong chờ rốt cuộc cũng xuất hiện. Mặc dù chỉ có mười giây ngắn ngủi, nhưng giống như cách cả một đời vậy.

Khi mọi người nhìn rõ mọi thứ trước mắt thì không kiềm được hét lên: "Đó là gì vậy!"

Không có nghi ngờ, chỉ có hoàn toàn khiếp sợ. Hay nói đúng hơn sự nghi ngờ đã hoàn toàn bị cảm giác khiếp sợ thay thế!

Nhưng người khiếp sợ cũng không chỉ có bọn họ…

…

Huyết Tinh Ma Thuật Xã phá vòng vây vốn đã vô cùng thê thảm phía trước, đi theo Tiêu Phàm về hướng bắc đi sâu vào địa bàn quân địch. Hơn nữa, nhờ danh tiếng của mình, bọn họ trở nên vô cùng nổi bật trong đám đông.

Ngã xuống, ngã xuống, rồi lại ngã xuống…

Không biết rốt cuộc đã có bao nhiêu đồng nghiệp ở Huyết Tinh Ma Thuật Xã ngã xuống bên cạnh Bạch Y Công Tử. Còn hắn ta vẫn dựa vào "Sương Mù Thanh Khiết" để kéo dài từng phút một. Cũng không biết đã giết bao nhiêu kẻ địch, nhưng khung cảnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã bọn họ hiển nhiên thảm thiết hơn hẳn.

Bỗng chốc tổ chức sát thủ huy hoàng cũng chỉ còn lại "Hoàng Hạ Tứ Kiệt". Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Bạch Y Công Tử đau đớn.

Lúc này Mạch Tử Ồn Ào, Phá Quân, còn cả Nhân Sinh Bại Khuyển đang che chở hắn, vì "Sương Mù Thanh Khiết" cũng chỉ dùng được trong một phút, còn cần ba phút hồi chiêu. Cũng có nghĩa thời gian hai phút đó hắn ta chính là một tên vô dụng, sự sống của hắn ta phụ thuộc hoàn toàn vào sự bảo vệ của đồng đội.

Nhưng đám người Chiến Minh người đông thế mạnh, sao Phá Quân bọn họ có thể

luôn bảo vệ hắn ta được. Hơn nữa, sau khi hắn ta sử dụng "Sương Mù Thanh Khiết" nhiều lần, rõ ràng đối phương đã nhận ra điều này. Chiến Minh bèn nhân lúc Bạch Y Công Tử đang hồi chiêu mà tấn công mạnh mẽ.

Ba người bị bao vây, trong lòng Bạch Y Công Tử đau khổ. Hắn ta hiểu lần này khó thoát khỏi cái chết, quyết định phản công, muốn kéo thêm một người xuống nữa.

Nhưng lúc này, bóng tối bao trùm.

Trước mặt đều tối tăm, Bạch Y Công Tử sửng sốt, trong lòng khó hiểu, sao khắp nơi đều tối như vậy?

Chẳng lẽ là kỹ năng, giống như "Sương Mù Thanh Khiết" của hắn ta, một lúc nữa sẽ tan biến?

Bỗng nhiên không nhìn thấy gì, Bạch Y Công Tử dừng lại, không tiếp tục chiến đấu nữa. Một cảm giác mệt mỏi xông lên não, Bạch Y Công Tử càng thấy mệt mỏi hơn.

Cho hắn ta nghỉ ngơi thì sao, dù trong tối thì bọn họ cũng không thể nhìn thấy ánh sáng?

Bạch Y Công Tử nghĩ tới những thương vong trong lần chiến đấu này của Huyết Tinh Ma Thuật Xã thì trong lòng càng đau khổ, tâm trạng không khỏi suy sụp. Dương như hắn ta càng hi vọng ánh sáng không xuất hiện nữa, như vậy hắn ta sẽ không cần đối mặt với thảm cảnh đó nữa.

Không lâu sau, ánh sáng trở lại, Bạch Y Công Tử nắm chặt quạt xếp trong tay, lại hạ quyết tâm.

Có lẽ cảnh tượng trước mắt hắn ta lại khiến hắn ta tỉnh táo lại.

Bốn phía đều là đồng đội, đâu còn có một kẻ địch nào?

Gì vậy… Sau cơn mưa trời lại sáng sao?

Bạch Y Công Tử khiếp sợ nhìn khắp thảo nguyên chỉ còn lại vài ác ma thì bỗng nhiên có cảm giác xúc động đến muốn khóc.

Quạt xếp được mở ra, che đi khuôn mặt của Bạch Y Công Tử, tư thế đó uyển chuyển, nhưng lại không thấy khí chất của mẹ nữa…

"Rốt cuộc sao lại xuất hiện bóng tối đó? Tại sao giờ không thấy người chơi Chiến Minh nào cả?"

Sau khi khiếp sợ, Tiểu Miêu nói, lời của cô ta chính là những gì mà trong lòng mọi người đang thắc mắc.

Ngọn lửa kia giúp mọi người hiểu được bóng tối là do Tiêu Phàm tạo ra, nhưng nếu nói bóng tối đó nuốt chửng toàn bộ người chơi của công hội Chiến Minh, thì quả thật không thể tin được.

Nhưng bây giờ trong sân hoàn toàn không có một người chơi nào của công hội Chiến Minh cả, điều này phải lý giải thế nào mới được chứ.

"Có lẽ lúc nãy trong bóng tối kia, Reginald đã bị Tiêu Phàm giết rồi."

Phong Ma Tiểu Xích Lang bỗng nói ra một câu. Thật ra những gì hắn ta nói thật sự rất đáng sợ. Nhưng mà nhìn vào khung cảnh kỳ quái trước mắt, suy nghĩ này có vẻ khá hợp lý.

"Có lẽ Mệnh Phàm đã lợi dụng đêm tối để tiêu diệt Reginald chăng? Nhưng dù vậy cũng không thể tiêu diệt tất cả người chơi của công hội Chiến Minh!"

“Đúng vậy, dù Mệnh Phàm có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể làm được điều này.” Phong Ma Tiểu Xích Lang hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng tại sao chúng ta cứ phải giới hạn mục tiêu trên các thành viên của công hội Chiến Minh chứ?”

“Ngài Phong Ma Tiểu Xích Lang, lời này của ngài rốt cuộc có ý gì, sao tôi không hiểu gì cả?”

“Ý tôi là, mọi người có thể mở rộng mục tiêu hơn. Mệnh Phàm tạo ra đêm tối đó chính là muốn đạt được thứ hắn muốn…”

“Những thứ hắn muốn?” Tiểu Miêu nghe những lời của Phong Ma Tiểu Xích Lang thì dường như nhớ tới điều gì: “Ý ngài là?”

“Không sai! Nếu tôi đoán không nhầm thì Mệnh Phàm đã sớm nhận ra bảng hiệu đại biểu của trận doanh thú nhân nằm trên người Reginald. Mà trong đêm tối giết chết Reginald rồi đoạt lấy bảng hiệu kia, thì sau khi hắn bóp nát nó cũng sẽ tiêu diệt “Chúng thần di tích chi chiến” trong tất cả đại biểu của người chơi trận doanh Thú Nhân. Vì vậy, trong bóng tối, không phải Tiêu Phàm đang tiêu diệt người chơi ở công hội Chiến Minh, mà là hắn tiêu diệt hết những người chơi ở trận doanh Thú Nhân…”

…

Suy đoán của Phong Ma Tiểu Xích Lang hoàn toàn chính xác.

Ban đầu, khi người chơi của trận doanh Ác Ma bị công hội Chiến Minh bao vây. Trong lòng Tiêu Phàm đã nghĩ, lựa chọn tốt nhất là phá vòng vây cho tới khi hắn phát hiện sự khác thường của Reginald.

Reginald vốn luôn hiếu chiến lại tránh khỏi những cuộc chiến, điều này khiến Tiêu Phàm không khỏi thấy khó hiểu.

Vì vậy, hắn đánh cuộc một lần, tiến lên phía trước xác nhận, cuối cùng nhận được sự khẳng định “Lấy đại cuộc làm trọng” của Reginald thì mới hoàn toàn cảm nhận được thế nào là tìm được hy vọng sống trong tuyệt vọng.

Vì vậy, hắn vẫn cẩn thận bước từng bước về phía trước, tới khi hiểu được thực lực của Reginald mới sử dụng tuyệt chiêu "Túy Uyên Sát - Đêm Vĩnh Hằng" hoàn toàn tiêu diệt anh ta.

Ngay trước thời điểm bóng tối kết thúc, lấy được bảng hiệu rơi xuống từ trên người Reginald. Vì những người bạn còn sống, giật lấy cơ hội.

…

Chương 820: Bước Về Phía Trước

Chương 822: Bước Về Phía Trước

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe lời giải thích của Phong Ma Tiểu Xích Lang, khán giả mới hiểu ra.

Thì ra là vậy, thì ra chuyện xảy ra là như vậy. Họ đã nói mà, nếu Mệnh Phàm có thể tạo ra một bóng tối có thể nuốt chửng hoàn toàn một phe Chiến Minh thì sao "Chúng thần di tích chi chiến" đó có thể hành động như vậy được?

Hiện tại xem ra, "Chúng thần di tích chi chiến" ở trận doanh Thú Nhân đã lùi lại, tạm thời Mệnh Phàm đã đạt được thắng lợi.

Không hiểu sao, nhìn những gì Tiêu Phàm cố gắng làm vừa rồi khiến tâm trạng của khán giả không tồi. Vì cuộc chiến này giành chiến thắng giống như kỳ tích vậy, nên trong lòng bọn họ bỗng có cảm giác vui vẻ, cảm giác đó hoàn toàn khác lúc nãy. Tâm trạng bọn họ vui vẻ lên, reo hò.

"Giỏi lắm, Mệnh Phàm!"

"Làm tuyệt lắm, Mệnh Phàm!"

"Giỏi quá, Mệnh Phàm!"

…

Không bao lâu sau, tiếng hét dần dần lặng lại, vì bọn họ phát hiện bầu không khí của liên quân trận doanh Ác Ma dường như hơi lạ.

…

Quân nhân chính là người đánh giặc trời sinh. Tiêu Phàm có thể giành được những người còn sót lại trong tay công hội Chiến Minh thì có thể nói đó chính là kỳ tích trong "Chúng thần di tích chi chiến".

Nhưng chiến thắng này cũng đã phải trả một cái giá rất lớn…

Đương nhiên bên bị tổn thương nghiêm trọng nhất chính là Huyết Tinh Ma Thuật Xã vốn thân thiết với Tiêu Phàm. Trong số những người nổi tiếng, cũng chỉ còn lại "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" còn sống.

Mà bên phía đại quân trận doanh Ác Ma, vì Tiêu Phàm lãnh đạo xông lên nên giảm khá nhiều áp lực của quân sĩ, thương vong trong trận chiến lần này của họ ít hơn nhiều.

Nhưng vẫn có tổn thất, Thần Thanh Long mà Xà Cơ vốn cưng chiều, người khổng lồ của Miên Miên và con nhện kỳ quái nằm trên đất trên chiến trường cũng đều bị chôn thân lòng đất.

Mặc dù sủng vật chết đi có thể sống lại, nhưng nhìn vào chu kỳ sống lại thì có lẽ, trong trận chiến "Chúng thần di tích chi chiến" này, bọn họ không thể xuất hiện nữa.

Tiêu Phàm bước từng bước tới, nhìn đội ngũ thưa thớt xung quanh, cảm giác bầu không khí có hơi thê lương, trong lòng hắn cũng hơi khó chịu.

Hắn dừng chân ở trước một cô gái đang ngồi ôm chân trước mặt mình.

Tiêu Phàm nhìn gương mặt đau khổ của cô gái, khẽ thở dài, an ủi: "Cô ổn chứ…"

Tiêu Phàm có ấn tượng với cô gái này, nhưng không nhớ rõ tên cô ấy lắm. Vì cô gái này mới vào nên cũng chưa nói chuyện được với cô nhiều, mỗi lần gặp, hắn cũng chào hỏi mấy câu, nhưng cô luôn phun đầy máu mũi vào mặt hắn.

Ngày hôm nay, cô ngơ ngác nằm trên đất như vậy cũng chứng tỏ Yêu Đạo cũng chết…

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa không trả lời, cũng không nhìn Tiêu Phàm. Cô ngơ ngẩn nhìn chằm chằm mặt đất, thỉnh thoảng khẽ thút thít, hôm nay, "Bá Vương Hoa" cũng chỉ còn lại mình cô.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn trời. Hắn nhớ mang máng là trong trận chiến trước, dường như Yêu Đạo muốn nói gì đó với hắn, nhưng nhìn tình hình bây giờ, có lẽ hắn không thể nghe thấy câu nói đó của hắn ta nữa.

Nhưng mà Yêu Đạo muốn nói gì mới được chứ, Tiêu Phàm nhìn Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đang ngồi ôm chân trên đất, thầm tự nói với bản thân: "Cô yên tâm…"

…

"Mệnh Phàm! Anh thấy với tình hình bây giờ của chúng ta, còn có thể đánh tiếp sao?"

Người nói chuyện là Bạch Y Công Tử. Mặc dù bọn họ thắng, nhưng gương mặt hắn ta vẫn như đưa đám vậy. Huyết Tinh Ma Thuật Xã chỉ còn lại "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" mà thôi, vì những chuyên gia ở trận doanh Ác Ma cũng đều mệt mỏi rồi, mà bọn họ còn phải đấu với Tinh Linh, còn cả Nhân Loại nữa!

Không cam lòng, tức giận, đau khổ, chính là những cảm xúc trong lời của Bạch Y Công Tử.

Lúc này, mọi người đều cúi đầu, không ai chất vấn lời nói không có ý chí này của Bạch Y Công Tử. Vì người mất đi ý chí không chỉ Bạch Y Công Tử, mà còn có cả bọn họ.

Mà nghe những gì Bạch Y Công Tử nói, mọi người không khỏi khẽ than nhẹ, thiếu nữ ngồi dưới đất kia cũng không nhịn được khẽ run.

"Muốn từ bỏ?"

Tiêu Phàm hỏi.

“Cuộc chiến này vốn đã không công bằng! Không biết rốt cuộc tại sao ban đầu, người thiết kế trò chơi này lại thiết kế như vậy! Đây chính là muốn giết tất cả chúng ta, ngoài từ bỏ ra, chúng ta còn có thể làm gì nữa chứ?”

Bạch Y Công Tử nói với Tiêu Phàm, hắn ta điên rồi, hắn ta cũng không quan tâm điều gì nữa.

“Vậy sao, không phải mọi người đã biết cuộc chiến này vốn đã không công bằng rồi sao…” Tiêu Phàm thờ ơ trả lời.

“Vậy rốt cuộc chúng ta phải làm gì chứ!”

“Anh muốn tôi nói mọi người từ bỏ sao?”

Bạch Y Công Tử không trả lời.

“Thật ra thì tôi cũng muốn từ bỏ, nhưng anh biết tại sao tôi không từ bỏ không? Nghĩ đi, rốt cuộc tại sao chúng ta có thể sống tới giờ trong cuộc chiến này chứ?”

“Thật ra dù mọi người sống sót thì cũng không phải vì chúng ta mạnh mẽ, mà là vì có người dùng tính mạng của họ bảo vệ mọi người. Nếu chúng ta cứ từ bỏ như vậy thì sao có thể đối mặt với những đồng đội đã hy sinh vì chúng ta?”

Tiêu Phàm nhìn mọi người xung quanh, nghiêm túc nói tiếp: “Như vậy mà mọi người còn có suy nghĩ từ bỏ cuộc chiến này sao?”

Cô gái ôm chân bỗng nhớ lại cảnh A Hoa Tỷ cản lại kẻ địch sau lưng, nhớ lại cảnh Yêu Đạo bảo vệ trước người cô, cô chậm rãi đứng lên.

Thành viên của Bang Hắc Long nhớ lại lúc bị công hội Tinh Thần vây khốn, người đàn ông đẹp trai ở lại đó thì lại ngẩng đầu lên lần nữa.

Bạch Y Công Tử dường như nhìn thấy những đồng nghiệp của Huyết Tinh Ma Thuật Xã bảo vệ trước người hắn ta lúc nãy thì đột nhiên trở nên nóng nảy, quạt mạnh cây quạt trong tay mình: “Tôi nhổ vào! Mặc kệ! Con mẹ nó!”

Phá Quân kinh ngạc nhìn Bạch Y Công Tử đứng cạnh mình, một lúc lâu mới thốt nên lời: "Bạch Y Công Tử, có vẻ hôm nay anh đàn ông hơn thường ngày…"

"Ông đây vốn vẫn luôn đàn ông, luôn luôn vô cùng đàn ông!"

Cây quạt xếp kia lại đánh xuống đầu Phá Quân.

…

Những tiếng hò reo của những người bên ngoài sân tiếp tục vang lên, vì những đội ngũ rải rác trên màn ảnh nhỏ lại tiếp tục đi về phía trước.

Dù có vẻ hơi chật vật, nhưng bước về phía trước đã là dũng khí, có dũng khí chính là đáng giá được ủng hộ…

"Cô nhìn gì vậy?"

Nãy giờ Hổ Nữu vẫn luôn nhìn hắn khiến Tiêu Phàm cảm thấy hơi khó chịu.

"Tôi biết Phàm muội muội có thể xoay chuyển được, nhưng không ngờ anh lại giỏi như vậy."

"Tôi không xoay chuyển gì cả, những lời vừa rồi của tôi đều là sự thật."

"Sự thật? Thảo nào vừa rồi anh đẹp trai như vậy, không phải bây giờ anh đang lừa tôi chứ?"

"Tôi giống người như vậy sao?"

"Dáng vẻ đẹp trai đó, dường như không giống bình thường lắm…"

Nghe Hổ Nữu khen hắn đẹp trai, Tiêu Phàm không kiềm được vuốt mũi. Hổ Nữu thấy vậy thì trợn mắt trừng hắn.

"Từ sau khi anh đổi đồ vest thì dường như có thêm một thói quen nhỉ? Chẳng lẽ anh cảm thấy động tác vuốt mũi đó của mình rất đẹp trai sao?"

Bàn tay đang vuốt sống mũi của Tiêu Phàm bỗng dừng lại, hắn hờ hững trả lời: "Không phải, tôi bóp mũi là vì đau."

"Đau? Vừa rồi bị Reginald đánh sao? Nhưng mà trước đây, khi bị anh bị anh ta đốt thành than, tôi cũng có thấy anh kêu đau đâu? Sao bây giờ lại cảm thấy đau mũi chứ? Chẳng lẽ lỗ mũi là những gì tinh túy nhất trên người anh sao?"

Đối mặt với những câu hỏi của Hổ Nữu, Tiêu Phàm khẽ cười khổ: "Không phải vậy, là do tôi tự đánh mình, nên khá đau…"

"Hả? Anh tự đánh mình? Phàm muội muội, tôi còn tưởng dạo này anh thay đổi rồi chứ, thì ra vẫn ngốc nghếch như vậy!"

Hổ Nữu nghĩ Tiêu Phàm nói đùa với cô nên không nói gì thêm mà mắng hắn.

Nhưng Tiêu Phàm biết hắn hoàn toàn không đùa. Hắn nhớ rất rõ, trong bóng đêm, đó là lần đầu tiên kẻ có dáng vẻ giống hệt hắn đó đánh vào hắn, mà chỗ bị đánh chính là sống mũi hắn.

Mà hắn muốn tiến lên thì phải không ngừng ghi nhớ sự đau đớn này.

"Nhưng mà tôi vẫn không hiểu, sao anh lại nghĩ ra được cách để giành chiến thắng trong "Chúng thần di tích chi chiến" này?"

"Ừm… Không muốn trốn, đó có thể xem là lý do không?

"Lý do hay đấy. Nhưng mà, Phàm muội muội, dạo này anh thích trưng ra vẻ đẹp trai lắm thì phải!"

"Vậy sao?"

Chương 821: Giữ Lại Một Cánh Tay

Chương 823: Giữ Lại Một Cánh Tay

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đúng! Anh không phát hiện ánh mắt mấy cô gái kia nhìn anh đều thay đổi rồi sao?”

“Vậy cô thì sao?”

“Anh đi chết đi!”

…

Cuộc nói chuyện với Hổ Nữu cũng chỉ là chút nhạc đệm mà thôi, lúc Tịch Dương dùng “Mắt Ưng” quan sát tình hình thì Tiêu Phàm đang chỉ huy bộ đội rời khỏi thảo nguyên. Vì sau khi đánh bại trận doanh Thú Nhân thì thảo nguyên này giống như một nơi kỷ niệm vậy.

Mà hướng đi tiếp của bọn là tin tức mà Tiêu Phàm vẫn luôn chờ đợi.

Ở kế cận chiến trường, Thời Vũ Hoàn rốt cuộc trở lại.

“Chuyện tôi giao cho cậu thế nào rồi?”

Lúc trước mặc dù phần lớn bộ đội đều bị Chiến Minh theo đuổi, là vì Thời Vũ Hoàn xuống dưới điều tra nên đại đội mất đi sự cảnh giác đối với xung quanh. Hôm nay, Thời Vũ Hoàn trở lại, đương nhiên Tiêu Phàm hy vọng sẽ nhận được tin tình báo hữu dụng từ cậu ta.

“Tìm được, nhưng tình hình không ổn lắm.”

“Tìm được? Mệnh Phàm, rốt cuộc anh bảo nhóc bốn mắt đi tìm cái gì vậy?” Bạch Y Công Tử xúm vào, tò mò hỏi.

Có vẻ Thời Vũ Hoàn không muốn để ý tới vị nương nương đáng ghét này, đương nhiên cũng không trả lời hắn ta: “Hiện tại, Tuyết Dạ đang ở phía Nam, giữa trận doanh Nhân Loại, đang bị công hội Hoa Nguyệt bao vây, tình hình vô cùng tệ.”

“Tuyết Dạ? Cái tên lười biếng Tuyết Dạ đó sao? Mệnh Phàm, thì ra anh bảo thằng nhóc bốn mắt này tìm đồng đội của mình thông qua truyền hình trực

tiếp sao? Ích kỷ quá đấy!" Bạch Y Công Tử vừa nghe thấy Tiêu Phàm muốn tìm Tuyết Dạ thì bỗng chốc không vui.

"Tuyết Dạ vô cùng quan trọng với chúng ta."

"Chẳng lẽ lão đại Tiểu Sửu Hoàng của chúng tôi không quan trọng sao? Tại sao không đi tìm anh ấy trước!"

"Đương nhiên Tiểu Sửu Hoàng quan trọng, nhưng không đi tìm anh ấy là ý của anh ấy, không phải ý của tôi."

"Vậy sao? Anh chắc chứ?"

"Chắc." Nói xong, Tiêu Phàm cũng không để ý tới Bạch Y Công Tử nữa mà nhìn về phía Thời Vũ Hoàn: "Hiện tại tình hình phía Tuyết Dạ thế nào, nói chi tiết đi."

"Không biết Tuyết Dạ gây ra chuyện gì mà đám người ở công hội Hoa Nguyệt giống như bị điên. Bây giờ, công hội Hoa Nguyệt lại triệu tập tất cả thành viên bao vây hắn, cũng may hắn là một trong số Thất đại tội, rất bản lĩnh. Đối mặt với tình cảnh như vậy mà vẫn có thể lợi dụng địa thế phức tạp ở trận doanh Nhân Loại ẩn nấp, trốn đông nấp tây, chống đỡ vô cùng khó khăn."

Tại sao Tuyết Dạ và công hội Hoa Nguyệt lại loạn như bây giờ, Tiêu Phàm hiểu rất rõ. Cũng giống như chuyện hắn trở thành Lich King Mệnh Phàm vậy, là chuyện hiểu lầm mà thôi.

Còn công hội Hoa Nguyệt muốn bắt Tuyết Dạ vì cái gì thì Tiêu Phàm cũng có thể đoán được đại khái. Nhưng mà hiện tại không cần nói những chuyện này: "Bây giờ chúng ta tới thì còn kịp tiếp viện không?"

Thời Vũ Hoàn suy nghĩ một lúc: "Có lẽ rất khó, vì đường khá xa. Hơn nữa, bây giờ người của công hội Hoa Nguyệt vẫn tìm kiếm không ngừng, vòng vây ngày càng thu nhỏ lại. Anh cũng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ Tuyết Dạ sẽ rơi vào tay địch. Mà lúc chúng ta chạy tới, có lẽ Tuyết Dạ đã chết trong tay Hoa Nguyệt rồi."

“Vậy sao?”

Tiêu Phàm nghe những lời của Thời Vũ Hoàn thì cảm thấy rất đau đầu.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất bỗng truyền tới một trận chấn động vô cùng mạnh.

Tiêu Phàm không hề tỏ vẻ sợ hãi lại còn thích thú. Chiến trường Trí Năng lại thu hẹp tiếp rồi!

Trên thảo nguyên, sau hai cuộc chiến, Bang Long Hổ và Chiến Minh đều lùi lại, phần lớn người chơi rời khỏi “Chúng thần di tích chi chiến” đều sẽ tới chiến trường Trí Năng.

Sau khi chiến trường Trí Năng thu hẹp lại, chiều rộng của bản đồ sẽ ngắn lại. Vậy không phải đường tới chỗ Tuyết Dạ sẽ ngắn lại sao? Đúng là ông trời giúp ta!

“Bây giờ thì sao?”

Đợi tới khi mặt đất ngừng chấn động, Tiêu Phàm hỏi Thời Vũ Hoàn.

“Có vẻ được.”

“Chuyện này không thể chậm trễ, chúng ta đi nhanh lên!”

Những người chơi còn sót lại của trận doanh Ác Ma bắt đầu đi về phía bản đồ phía Nam…

Mà lúc này, Tom Cruise đang lén nấp trong ngực Xà Cơ nhìn bóng lưng phía xa của Tiêu Phàm thì thầm than một tiếng.

Nó là một trong những sủng vật còn sống trong đội của trận doanh Ác Ma. Tận mắt nhìn thấy những sủng vật giống như mình ngã xuống, trong lòng Tom Cruise rất sợ.

Đặc biệt là lúc bóng tối bao trùm, lông nó hoàn toàn dựng đứng. Dù bây giờ ánh sáng đã trở lại, nhưng nó vẫn hoàn toàn không thể quên cảm giác sợ hãi đó.

Ở trong khu di tích này, nó luôn lo sợ. Nhưng bản thân chỉ là một con mèo nhỏ, nó có thể làm được gì chứ.

Nó xoay người lại, nhìn những mảnh dần quay ngược lại rồi khẽ than thở.

Bỗng nhiên, Tom Cruise xoa hai mắt, dường như nhìn thấy gì đó phía xa xa. Nhưng mà nó chăm chú nhìn lại thì vẫn không thể thấy rõ, khoảng cách này quá xa.

Tom Cruise bỗng thấy buồn bực, không để ý nữa, trở vào trong ngực Xà Cơ ngủ tiếp…

Mà ở nơi Tom Cruise vừa nhìn kia, không biết từ lúc nào trên thảo nguyên lại xuất hiện nhiều kẽ hở, cũng không biết là do vết chém của Reginald để lại, hay do sự thu hẹp của bản đồ.

Nhưng kỳ lạ nhất là, những kẽ hở này đang dần lan ra.

Rồi một tiếng đùng vang lên. Một viên đá vỡ vụn ra, một cánh tay vô cùng to lớn duỗi ra ngoài, vội vàng hoạt động năm ngón tay giống như đã lâu chưa tiếp xúc với không khí vậy…

Tuyết Dạ vẫn luôn thông minh, nhưng cậu lại có nhiều chuyện không biết, đặc biệt là những chuyện liên quan tới game.

Cậu không hiểu tại sao mục đích chơi game ban đầu của cậu là thay được nhiều quần sao mà tại sao hiện tại phải đi chiến đấu, cũng không hiểu tại sao lúc đầu, khi cầu thành lập công hội Hoa Nguyệt, sau khi những người chơi nam kia biết cậu là nam thì lại rời công hội. Hôm nay, cậu lại càng không hiểu tại sao sau khi biết giới tính của cậu thì đám người Mị Hỏa lại muốn khiến cậu trở thành hội trưởng công hội Hoa Nguyệt.

Haizz, không phải cậu đã từng là Tuyết Dạ Mị Hỏa đó rồi sao?

Hôm nay, cậu chỉ muốn tham gia “Chúng thần di tích chi chiến”, sau đó được đội trưởng thưởng cho một ngôi sao lấp lánh giống như lần trước vậy, nhưng sao bây giờ lại phải chịu đựng cảnh công hội Hoa Nguyệt đuổi giết chứ?

Tuyết Dạ nấp trong con hẻm nhỏ, lẽn nhìn những người chơi nữ đang đuổi theo ngoài kia thì cảm thấy rất đau đầu.

Mọi người hòa thuận, cùng mặc trang phục xinh đẹp không phải rất tốt sao, tại sao phải đánh đánh đấm đấm như vậy chứ?

Tuyết Dạ ngồi xuống, ôm chân, thầm than thở.

"Dường như cậu đang gặp phiền phức?"

"Đúng vậy."

"Cậu có muốn chiến đấu với tôi không?"

"Ừm."

Tuyết Dạ hơi sửng sốt, một lúc sau mới hồi hồn. Cậu hoảng sợ nhìn gương mặt Tiểu Mật Phong đằng mờ ảo đằng kia, lập tức bật dậy, chạy nhanh.

Và sau đó, trong con hẻm nhỏ truyền ra tiếng hét của Tiểu Mật Phong: "Mọi người đuổi theo nhanh lên! Hắn ở đây!"

…

Một lúc sau, Mị Hỏa vô cùng tức giận đâm pháp trượng xuống đất, hét lên, bầu ngực đầy đặn trước ngực theo hô hấp của cô ta mà phập phồng lên xuống.

"Đáng chết! Sao cái tên Tuyết Dạ này chạy được chứ!"

"Anh ấy vốn giỏi mà. Nếu không có bản lĩnh thì sao lúc đầu có thể thành lập công hội Hoa Nguyệt chúng ta được."

Thấy Mị Hỏa tức giận, Vũ Tình thở dài: "Có phải các người còn nhớ tình xưa nên không muốn tấn công anh ta không. Nếu không sao hôm nay chúng ta điều động nhiều chị em như vậy mà còn không bắt anh ta lại được."

Tiểu Mật Phong nghe Mị Hỏa nói thì ném cây chủy thủ trong tay, nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, quyệt miệng huýt sáo.

“Tiểu Mật Phong, quả nhiên cô nhường anh ta, đúng không?” Mị Hỏa nhìn phản ứng của Tiểu Mật Phong thì hét lên đầy tức giận.

“Không có! Tại sao tôi phải nhường anh ta chứ! Làm thế tôi được gì đâu!” Tiểu Mật Phong lập tức cãi lại.

Bỗng chốc, những lãnh đạo cấp cao của công hội Hoa Nguyệt loạn hết cả lên, Ngọc Sinh Yên đứng bên cạnh quả thật không nhìn được, lên tiếng khuyên: “Tại sao công hội Hoa Nguyệt chúng ta cứ phải quan tâm tới một Tuyết Dạ chứ. Chẳng lẽ chuyện quan trọng bây giờ không phải là giành chiến thắng trong “Chúng thần di tích chi chiến” để giành lại danh dự cho người chơi nữ chúng ta sao?”

Đúng vậy, Ngọc Sinh Yên thật sự không hiểu, tại sao tất cả người chơi ở công hội Hoa Nguyệt ở “Chúng thần di tích chi chiến” lại muốn bắt Tuyết Dạ cho bằng được. Không phải đánh thắng tới chỗ mp tốt hơn sao, tạo nên danh tiếng cho công hội Hoa Nguyệt không phải tốt hơn sao?

Chương 822: Hoa Nguyệt Trong Chiến Trường

Chương 824: Hoa Nguyệt Trong Chiến Trường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tuyết Dạ rất quan trọng với chúng ta.”

Mị Hỏa im lặng một lúc rồi nói.

“Rất quan trọng? Chẳng lẽ quan trọng hơn cả “Chúng thần di tích chi chiến” sao?”

Nghe câu hỏi của Ngọc Sinh Yên, những trưởng lão của công hội Hoa Nguyệt đều gật đầu, điều này khiến Ngọc Sinh Yên không khỏi cảm thấy khó tin.

“Tại sao, ít nhất hãy cho tôi biết lý do.”

Ngọc Sinh Yên muốn nhận được một lời giải thích thuyết phục từ miệng Mị Hỏa.

“Xin lỗi, hiện tại chúng tôi không thể nói rõ lý do với cô được. Đến khi xử lý xong chuyện này, chúng tôi sẽ cho cô một câu trả lời ổn thỏa.”

Nhận được câu trả lời như vậy đương nhiên Ngọc Sinh Yên không hài lòng: “Vậy phía “Chúng thần di tích chi chiến” thì sao?”

“Đặt sang một bên trước đã.” Mị Hỏa thở dài, yếu ớt nói.

“Đặt sang một bên? Tại sao các người không đặt chuyện riêng với Tuyết Dạ sang một bên mà lại đặt chuyện quan trọng như “Chúng thần di tích chi chiến” sang một bên chứ? Trên đường, tôi gặp Mệnh Phàm, nhưng cũng không bất chấp tất cả đuổi theo hắn, các người biết tại sao không?”

Ngọc Sinh Yên nghe Mị Hỏa phân phó thì bỗng kích động. Cô cảm thấy, quyết định này của Mị Hỏa hoàn toàn không phù hợp với tình hình hiện nay của công hội Hoa Nguyệt.

“Ngọc Sinh Yên, cô cứ tới chỗ công hội Tinh Thần trước đi. Bọn họ ở chiến trường phía nam, dường như đang tiêu diệt tên điên Tiểu Sửu Hoàng.”

Câu nói của Mị Hỏa khiến Ngọc Sinh Yên cảm thấy vô cùng tổn thương, cô cảm thấy Mị Hỏa đang muốn tách cô ra. Nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi công hội Hoa Nguyệt.

“Ngọc Sinh Yên, thứ trên người cô vô cùng quan trọng với “Chúng thần di tích chi chiến” lần này. Nếu cô muốn giúp chúng ta thì tốt nhất nên đưa nó cho công hội Tinh Thần, như vậy chúng ta sẽ bớt lo hơn.”

Ngọc Sinh Yên muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng chỉ thở dài rồi xoay người rời đi.

Vũ Tình nhìn bóng lưng của Ngọc Sinh Yên, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi áy náy: “Mị Hỏa, làm vậy ổn thật sao?”

“Ngọc Sinh Yên háo thắng, luôn muốn công hội Hoa Nguyệt đạt được thắng lợi. Vinh danh công hội là chuyện tốt, nhưng so với những thứ hư

danh đó, Tuyết Dạ mới chính là căn cơ ban đầu của Hoa Nguyệt. Nếu có thể đưa Tuyết Dạ trở lại, dưới sự dẫn dắt của anh ta, những danh hiệu kia không phải càng dễ giành hơn sao? Vì vậy, chúng ta phải lợi dụng giới hạn của chiến trường "Chúng thần di tích chi chiến" này để nhanh chóng bắt Tuyết Dạ lại. Dù thuyết phục hay uy hiếp thì cũng phải khiến anh ta trở về Hoa Nguyệt."

Nói xong, những lãnh đạo cấp cao của Hoa Nguyệt lại tiếp tục bao vây Tuyết Dạ.

Chiến trường thành phố trận doanh Nhân Loại rất rộng lớn, nhưng vì sự đuổi theo sát sao của các thành viên công hội Hoa Nguyệt, không gian di chuyển của Tuyết Dạ ngày càng nhỏ.

Lúc vừa bắt đầu, Tuyết Dạ hoàn toàn có thể dựa vào thực lực của bản thân để phá vòng vây, nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy thế không ổn lắm. Mặc dù hiện giờ cậu đã rời khỏi Hoa Nguyệt, nhưng dù sao cậu cũng có tình cảm với Hoa Nguyệt, nếu cậu ra tay khiến các thành viên Hoa Nguyệt bị thương thì trong lòng cậu cũng khó chịu.

Nhưng cậu chưa từng nghĩ đám người Mị Hỏa lại quá đáng như vậy, không niệm tình xưa chút nào, dồn cậu vào bước đường cùng. Thậm chí không tiếc sử dụng toàn bộ người trong công hội.

Nếu cậu chết ở đây, vậy không phải phần thưởng thần bí của "Chúng thần di tích chi chiến" kia đi tong sao, sao có thể thế được!

Tuyết Dạ nghĩ đến đây thì trong lòng không khỏi sốt ruột. Nhưng mà trong lòng vẫn là những bộ quần áo xinh đẹp.

"Không ngờ anh trốn ở đây, đúng là khiến chúng tôi tìm cực khổ mà…"

Mị Hỏa thân thiết nói. Giọng điệu của cô ta mang theo vẻ quyến rũ, nhưng còn có cả oán giận, vì cô nói những lời đó là với Tuyết Dạ.

Tuyết Dạ nhìn xung quanh, không biết từ lúc nào cậu đã bị bao vây, cậu nói với Mị Hỏa: "Nể tình trước đây của chúng ta, để tôi đi đi được không?"

“Lúc đầu anh bí mật rời đi, hôm nay khó khăn lắm tôi mới bắt được anh, anh lại còn muốn rời đi! Tôi cho anh hai lựa chọn: Một, trở về Hoa Nguyệt; Hai, chết ở đây, sau đó Hoa Nguyệt chúng tôi giết chết cái tên Mệnh Phàm chết tiệt kia.”

Tuyết Dạ không ngờ Mị Hỏa lại bá đạo như vậy, hoàn toàn không nói phải trái.

Muốn cậu trở về Hoa Nguyệt là không thể nào. Hôm nay, Hoa Nguyệt đã thay đổi, cậu trở về cũng không có ý nghĩa gì.

Muốn cậu chết ở đây, đó chính là ngăn cản mình lấy “Tưởng Lệ Đoạt Y Chi Đạo”. Mà chuyện quá đáng nhất là cô ta còn muốn giết đội trưởng, đội trưởng là người tốt!

Tuyết Dạ tức giận, chuẩn bị dùng binh khí để chào hỏi. Nhưng tình hình hiện tại rất tệ, dù hắn có đưa ra toàn bộ thực lực cũng chưa chắc có thể phá được vòng vây của công hội Hoa Nguyệt, phải làm thế nào mới được.

Suy nghĩ một lúc mà vẫn không nghĩ ra cách, Tuyết Dạ không thể làm gì khác hơn là lấy vũ khí của mình ra.

Tuy không đủ sức, nhưng cũng không thể cứ ngồi chờ chết!

Mị Hỏa thấy Tuyết Dạ lấy binh khí ra thì bỗng nhiên cảm thấy đau lòng. Trong lòng đau đớn rồi bỗng chốc biến thành tức giận.

Lúc này, trong không trung truyền tới tiếng kêu của chim ưng, nghe vô cùng chói tai.

Mị Hỏa cau mày nhìn lên trời, cảm thấy con chim ưng trên trời khá quen, nhưng bỗng chốc lại không nhớ ra mình đã nhìn thấy ở đâu.

Sau đó, mắt cô ta sáng lên thì nhìn thấy một mũi tên lớn phản xạ ánh sáng chói lọi bắn về phía mình.

“Có thấy cậu ta không?”

Tiêu Phàm xoay người hỏi Tịch Dương.

Trên thảo nguyên đẩy lùi Thú Nhân, những người chơi còn sót lại của trận doanh Ác Ma gắng sức bước về phía trước, không chậm chút nào. Hôm nay, họ đã bước vào vùng đất của trận doanh Nhân Loại. Ở nơi này có rất nhiều nhà được xây nên, cao thấp khác nhau, so le với nhau, nhưng lại bỏ hoang không có người ở nên nhìn vào cơ hơi vắng lặng.

Mà nhiều địa hình này có vẻ như thành trở ngại, đi trên đường không giống như đi trên đồng cỏ nữa. Tốc độ của bọn họ bị chậm, Tiêu Phàm cũng bực tức.

"Trong thành phố có quá nhiều nhà, tầm mắt bị cản trở, hiện tại khó nhìn thấy bóng dáng của Tuyết Dạ."

Từ lúc bước vào địa hình này, tần số sử dụng "Mắt Ưng" của Tịch Dương ngày càng lớn, mục đích chính là nhanh chóng tìm được Tuyết Dạ mà Tiêu Phàm muốn.

Mặc dù tiêu hao kỹ năng của "Mắt Ưng" không quá nhiều, nhưng sử dụng thường xuyên sẽ làm mất đi thị giác của bản thân, vẫn rất hao tổn rất nhiều thể lực của người chơi.

Thời Vũ Hoàn nhìn những giọt mồ hôi trên trán Tịch Dương, không khỏi đau lòng, không nhịn được nói với Tiêu Phàm: "Tuyết Dạ thật sự quan trọng đến vậy sao? Mặc dù cậu ta là một trong Thất Đại Tội, thực lực rất mạnh, nhưng "Chúng thần di tích chi chiến" cũng đâu chú trọng tới khả năng chiến đấu của người chơi, một người có thể tác động lớn tới đâu trong một trận chiến chứ? Nếu như sức mạnh một người có thể ảnh hưởng tới cuộc chiến, vậy trong trận chiến với Chiến Minh, chúng ta cũng không thảm như vậy."

"Tuyết Dạ rất quan trọng, sau trận chiến với Chiến Minh, tôi đã nhận rõ điều này. Mà không phải chiến Minh cũng bị một mình tôi loại ra tất cả đó sao?"

Thời Vũ Hoàn hơi dừng lại rồi cũng không biết nên phản lại thế nào: "Anh nghĩ Tuyết Dạ có thể giống như anh, một người một ngựa đoạt lấy bảng hiệu trận doanh của người khác sao?"

“Cậu ta không giống tôi. Mặc dù thực lực của cậu ta rất mạnh, nhưng trong “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến” này, cậu ta có tác dụng quan trọng hơn. Nếu có thể đưa cậu ta trở lại, thực lực của chúng ta sẽ tăng lên nhanh chóng, đặc biệt là lúc đánh nhau với Hoa Nguyệt.”

Lúc Tiêu Phàm nói những điều này, vẻ mặt vô cùng chắc chắn. Chắc chắn đến mức khiến Thời Vũ Hoàn cảm thấy khó mà tin được, cậu ta vừa định nói thêm thì đúng lúc đó, Tịch Dương đứng bên cạnh lại hét lên…

“Phàm ca, phía trước xuất hiện một lượng lớn quân địch. Chờ đã! Hình như em đã phát hiện ra mục tiêu, cậu ta đang bị bao vây, tình hình vô cùng nguy hiểm!”

“Nhanh lên, nói cho tôi biết hướng đó!”

“Phía trước, cách chúng ta hơn chục ngàn mét. Ừm, công hội Hoa Nguyệt đang chuẩn bị ra tay!”

“Toàn quân nghe lệnh, xông lên!”

“Hả? Sao lại lỗ mãng như vậy? Phàm ca không sợ rơi vào mai phục của Hoa Nguyệt sao?”

“Phải cứu Tuyết Dạ.”

Tịch Dương nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Phàm thì thở dài, kéo căng cung tên. Ánh sáng tụ lại trong tay hắn ta, một mũi tên rực rỡ dần hiện ra.

Chương 823: Thắng Lợi

Chương 825: Thắng Lợi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Dường như vì luồng khí đang tụ lại trong tay Tịch Dương mà không khí xung quanh như bị đông lại. Mũi tên của “Truy Phong Giả” Tịch Dương chắc chắn là mũi tên có một không hai trong thế giới game.

Giống như một cung thủ lâu năm, tư thế giương cung của Tịch Dương vô cùng đẹp, nhưng lại hơi khác những người kia, đó là… Tịch Dương đang nhắm mắt.

Đối với một cung thủ, lực cánh tay rất quan trọng, vì dây cung kéo căng tới đâu phụ thuộc vào lực cánh tay.

Nhưng điều quan trọng nhất chính là đôi mắt, vì chỉ có đôi mắt sáng mới có thể nhắm trúng mục tiêu.

Vậy sao Tịch Dương lại nhắm hai mắt như vậy?

Chẳng lẽ hắn ta định bắn mà không cần nhìn sao?"

Điều này là không thể.

Thật ra Tịch Dương nhắm mắt là bởi vị trí hiện tại của hắn ta hoàn toàn không thể nhìn thấy mục tiêu. Kiến trúc tầng tầng lớp lớp ngăn cách như vậy thì sao hắn có thể nhìn rõ được mục tiêu chứ.

Nên hắn cần mượn Mắt Ưng trên bầu trời, nó có thể nhìn rõ cả vùng đất thượng đế…

Năm giây qua đi, khoảng thời gian ngắn đó lại chính là trữ đầy sức lực cho "Hoàng Kim Tiễn" của Tịch Dương.

Tịch Dương buông dây cung trên ngón tay. Trên bầu trời, đôi mắt của Liệp Ưng chợt sáng, một ánh sáng bắn ra từ trong tay hắn!

Oanh!

Chùm ánh sáng thẳng tắp xuyên qua kiến trúc. Nhìn từ trên trời sẽ nhận ra đó là một đường thẳng, bay thẳng tới mục tiêu của nó!

Trên trời cao, Liệp Ưng nhìn xuống.

Trong đôi mắt nó thể hiện sự hài lòng…

"Tịch Dương cố lên! Tịch Dương là số một! Tịch Dương, em yêu anh!"

Bên ngoài sân đấu, từng tiếng hoan hô vang lên. Tiếng reo hò cũng tới từ fan của Tịch Dương.

Ác Ma trong trận doanh không phải là muốn chọn ra một người chơi được mọi người hoan nghênh nhất. Không phải không có ai ngoài "Truy Phong Giả" Tịch Dương. Hơn nữa, trong trận doanh Ác Ma cũng chỉ Tịch Dương có thể nhận được hai từ "hoan nghênh".

Giá trị nhan sắc, thực lực, những người yêu thích Tịch Dương hoàn toàn không cần nhiều lý do nữa.

Hôm nay thấy thần tượng của mình oai phong như vậy, ngay cả người luôn kén chọn như Crimson Rose, khi nhìn Tịch Dương cũng không tìm khuyết điểm của hắn ta như trước mà lựa chọn im lặng.

"Bỗng chốc phe trận doanh Ác Ma đã chuyển về chiến trường phía Nam. Lần này, có vẻ họ tiến đánh công hội Hoa Nguyệt của trận doanh Tinh Linh. Mà "Truy Phong Giả" Tịch Dương đã bắt đầu bằng một mũi tên quá đẹp!"

Tiểu Miêu vừa giải thích xong, fans của Tịch Dương trong đấu trường càng hét chói tai.

Tuy Crimson Rose không có ấn tượng quá tốt với Tịch Dương nhưng hôm nay, hắn ta trở thành kẻ địch của công hội Hoa Nguyệt, vậy Crimson Rose cũng không thèm khách khí với hắn ta.

"Mũi tên này của Tịch Dương lại trông có vẻ rất huyễn khốc (*). Mọi người thấy không, một mũi tên lớn như vậy mà lại không bắn trúng một người nào của công hội Hoa Nguyệt, có vẻ cũng chỉ là sấm nổ mưa to chút thôi…"

(*) huyễn khốc: ý chỉ trông có vẻ to lớn nhưng uy lực chẳng bao nhiêu.

Nhìn về phía kẻ thù truyền kiếp là đám fans của Tịch Dương, Crimson Rose liều chết mỉa mai một câu.

"Crimson Rose, cô sai rồi. "Truy Phong Giả" Tịch Dương không phải là người chỉ có hư danh. Mũi tên này của anh ấy đã đạt được mục đích của mình." Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn vào màn hình lớn, thấy chiến trường

bị một "Hoàng Kim Tiễn" của Tịch Dương làm cho khói bụi mịt mù thì cười nói.

"Mục đích?"

"Đúng, đây không phải mũi tên gây thương tích cho kẻ địch mà là mũi tên mở đường, mở đường cho chiến thắng của trận doanh Ác Ma."

…

Hoàng Kim Tiễn có lực tàn phá xuyên qua cả mấy căn nhà, tạo nên vô số bụi mù. Mị Hỏa bị khói bụi làm sặc tới ho máu, nhưng rốt cuộc cô ta cũng nhận ra con Liệp Ưng trên đỉnh đầu kia là tới từ đâu.

"Truy Phong Giả" Tịch Dương của trận doanh Ác Ma!

Mị Hỏa đã từng nhìn thấy con Liệp Ưng kia ở trong Giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", mũi tên đầy uy lực vừa rồi chắc là tuyệt chiêu "Hoàng Kim Tiễn" của Tịch Dương.

Nhưng mũi tên này làm rầm rộ như vậy mà lại không khiến một người nào trong đám người cô ta bị thương, điều này khiến cô ta cảm thấy khó hiểu.

Nhưng mà sau khi bụi mù tan ra, cô ta nhìn thấy Tuyết Dạ đứng cạnh những tên Ác Ma kia thì đã hiểu ra…

Bên trong thành trấn, rất nhiều kiến trúc đã bị "Hoàng Kim Tiễn" của Tịch Dương xuyên thủng, tạo thành một con đường thẳng tắp, mà mục đích của con đường này chính là trước người Tuyết Dạ.

Có con đường này, bọn người Tiêu Phàm cũng sẽ không phải vòng vo khắp các con đường khác, có thể dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy tới.

"Rất tốt, cuối cùng cũng đuổi kịp!"

Tiêu Phàm thấy Tuyết Dạ vẫn bình an thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đội trưởng, tại sao anh lại xuất hiện ở đây?"

Tuyết Dạ thấy Tiêu Phàm xuất hiện thì rất vui mừng, vui mừng tới nỗi suýt quên luôn tình cảnh hiện tại của bản thân.

“Sợ cậu gặp nguy hiểm, cho nên chạy thẳng tới đây.”

“Đội trưởng, anh thật sự là người tốt!”

Tuyết Dạ cực kỳ cảm động, cho nên cũng phát cho Tiêu Phàm một tấm “thẻ người tốt”.

“Mệnh Phàm, là anh!”

So với sự sung sướng của Tuyết Dạ thì sự xuất hiện của Tiêu Phàm khiến bọn người Mị Hỏa cảm thấy cực kỳ phiền phức.

“Mệnh Phàm, chuyện này là chuyện nội bộ của công hội Hoa Nguyệt chúng tôi, anh cũng đừng xen vào, cũng đừng chọc giận chúng tôi!”

Vũ Tình quơ quơ nắm đấm, uy hiếp Tiêu Phàm. Thế nhưng giọng nói và ngữ điệu lại nhẹ nhàng hơn Mị Hỏa nhiều: “Nha, mấy ngày không gặp, Tiêu đại tông sư lại đổi một bộ quần áo khác, rất đẹp trai nha…”

Nhìn thấy bộ vest trắng của Tiêu Phàm thì Vũ Tình nhớ tới cảnh Tiêu Phàm mặc vào bộ đồ tây mà chiến đấu ở trong phòng luyện công của trường đại học, thì khá là tức giận: “Anh mặc bộ đồ vest thêm lông trắng thế này, lại muốn đi cua gái, ăn uống chùa nữa sao? Mặc dù tôi rất muốn chiến đấu với anh, thế nhưng hiện tại Hoa Nguyệt chúng tôi thật sự có chuyện muốn xử lý với Tuyết Dạ, anh có thể nể mặt tôi mà tránh đi một lát sao?”

“Đồ vest trắng, tôi cảm thấy nó phù hợp, còn về phần lông trắng thì tôi cũng không nghĩ tới lại có. Sau khi tỉnh mộng liền gặp những chuyện như này, làm sao còn thời gian nghĩ tới cô gái nào chứ. Chuyện giữa Hoa Nguyệt các người và Tuyết Dạ thì tôi cũng hiểu rõ, thế nhưng tôi lại không đồng ý cách nghĩ của các cô. Hơn nữa, hiện tại Tuyết Dạ chính là một thành viên của Vũ Hội Ác Ma chúng tôi, ngay trước mặt đội trưởng lại muốn kéo người đi, Hoa Nguyệt các người nói dễ nghe vậy sao!”

“Kéo người? Tuyết Dạ chính là người của Hoa Nguyệt chúng ta mà!”

Mị Hỏa nghe xong thì khá tức giận, Mị Hỏa luôn luôn cố chấp cho rằng Tuyết Dạ thuộc về họ.

Bởi vì yêu sâu nên hận mới đậm, ánh mắt của Mị Hỏa khi nhìn về phía Tuyết Dạ rất u oán, Tiêu Phàm đứng khá xa đều cảm thấy chói mắt, chỉ có Tuyết Dạ vẫn không hiểu, bởi vì những chuyện gì không thuộc về nữ trang thì Tuyết Dạ đều là cảm thấy xa lạ.

Thế nhưng Tiêu Phàm cũng biết, hiện tại cũng không thể lui nhường để thành toàn tình yêu cho Mị Hỏa, những tình cảm trai gái như vậy, nên nói sau khi Chúng thần di tích chi chiến này kết thúc đi.

"Không nói những điều này, chỉ cần các người vẫn còn thuộc về trận doanh đối lập thì lập trường vẫn là kẻ thù, cho nên chúng ta cũng không cần nói gì nữa, nên cầm binh khí mà chiến đấu đi!"

"Được, Mệnh Phàm! Không chỉ có cướp đi Tuyết Dạ của chúng ta, còn dám kiêu ngạo trước mặt công hội Hoa Nguyệt chúng tôi, chẳng lẽ anh cho rằng công hội Hoa Nguyệt chúng tôi sợ anh sao? Anh đã muốn chiến đấu thì chúng tôi chiều, cũng để cho Tuyết Dạ biết được rằng, nơi nào mới là nơi anh ấy nên tới!"

…

"Con đường thắng lợi? Ngài Phong Ma Tiểu Xích Lang, anh cứ nói quá đi."

Crimson Rose rất khó chịu khi nghe được nhận định của Phong Ma Tiểu Xích Lang là trận doanh Ác Ma sẽ chiến thắng, như vậy tức là khinh thường công hội Hoa Nguyệt rồi. Dù sao thì cô cũng là một thành viên của công hội Hoa Nguyệt tại "Tân Sinh" mà.

"Tịch Dương dùng một chiêu 'Hoàng Kim Tiễn' để mở đường, mặc dù có hiệu ứng rất hoa mỹ thế nhưng cũng không có tác dụng gì cả. Hơn nữa, sau khi bọn người Mệnh Phàm chiến đấu với Chiến Minh thì số lượng người còn sống khá ít, mặc dù công hội Hoa Nguyệt của chúng tôi có sức chiến đấu không bằng Chiến Minh ở trên chiến trường này, thế nhưng muốn chiến thắng những người còn lại của trận doanh Ác Ma vẫn là dư sức."

Chương 824: Mê Hoặc Belphegor – Tội Lười Biếng

Chương 826: Mê Hoặc Belphegor – Tội Lười Biếng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mặc dù bằng lý trí để phân tích thì đúng như vậy, thế nhưng hiện tại Mệnh Phàm đã tập hợp được với Tuyết Dạ.”

“Tuyết Dạ?”

Crimson Rose nhìn tới “cô gái” mà lúc trước bị công hội Hoa Nguyệt vây giết, cũng không biết tại sao Phong Ma Tiểu Xích Lang lại nhắc tới cô ta vào lúc này chứ?

Tuyết Dạ là một trong Thất đại tội, Crimson Rose cũng biết điều đó, dù sao hi vọng thắng lợi của trận doanh Ác Ma cũng chỉ dựa vào vài người như vậy.

Thế nhưng lúc trước, khi đối mặt với công hội Hoa Nguyệt thì Tuyết Dạ vẫn luôn trốn tránh, cũng không có gì mạnh mẽ cả, cho nên Crimson Rose cũng không rõ, khi Tuyết Dạ gặp được Mệnh Phàm thì sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Lực lượng của một người cũng không thể ảnh hưởng toàn cục được.” Crimson Rose vẫn khá là không phục.

“Tuyết Dạ kết hợp với những đồng đội đang chạy tới đây, cũng không thể tính là một người…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nói thêm một câu khá khách quan và mập mờ.

Cũng không ai hiểu rõ ý của Phong Ma Tiểu Xích Lang muốn nói, trừ Tiêu Phàm.

…

“Tuyết Dạ, chúng ta muốn chiến đấu với công hội Hoa Nguyệt.”

“Thế nhưng tôi không muốn chiến đấu với họ, dù sao…”

“Cậu cũng biết rằng, ở trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’ này, chỉ có trận doanh thắng lợi mới có được phần thưởng đặc biệt, Tuyết Dạ, cậu phải nhớ lại vì sao mình đi tới nơi này chứ…”

Vì sao Tuyết Dạ lại chơi trò chơi?

Vì sao Tuyết Dạ sáng lập ra Hoa Nguyệt?

Vì sao lại vào chơi “Tân Sinh”?

Mà lần này, vì sao Tuyết Dạ lại muốn tham gia chiến trường phức tạp như ‘Chúng thần di tích chi chiến’?

Tuyết Dạ vẫn là Tuyết Dạ, mục đích của cậu ngay từ đầu tới cuối vẫn chưa từng thay đổi, cho nên vì chiến thắng, Tiêu Phàm phải dụ dỗ ra bản tính của Tuyết Dạ…

“…”

Tuyết Dạ cúi đầu xuống, khá là khó xử.

“Nếu như ‘Chúng thần di tích chi chiến’ lần này chúng ta thắng, tôi có thể hứa với cậu, tất cả mọi người ở đây, chỉ cần trong phần thưởng đặc biệt của mình có thời trang, đều thuộc về cậu!”

Tất cả mọi người sao?

Tuyết Dạ liếc mắt nhìn đám ác ma ở phía sau lưng Tiêu Phàm, mặc dù số người không nhiều, thế nhưng cũng không phải ít.

Phần thưởng đặc biệt sau sự kiện ‘Chúng thần di tích chi chiến’ này là ngẫu nhiên, cũng không chắc chắn là thời trang, Tuyết Dạ cũng biết rõ ràng điều này. Hiện tại lại có một cơ hội để xác suất có được thời trang tăng lên rất nhiều thì khá nắm chắc, với lại nếu như Tiêu Phàm nói thật thì có thể sẽ có thêm nhiều hơn nhiều một bộ thời trang, dù sao thì số người cũng nhiều mà.

“Đội trưởng, thật như vậy sao?”

Tiêu Phàm cũng không trả lời, mà nói với đám người phía sau: “Nếu như sự kiện ‘Chúng thần di tích chi chiến’ lần này chúng ta chiến thắng, mà phần thưởng đặc biệt của các người có thời trang, có thể đưa cho tôi không?”

“Mệnh Phàm, tới lúc nào rồi mà anh còn nói những thứ này, thời trang cũng chỉ là đồ mặc ngoài mà thôi, nếu anh muốn thì chúng tôi sẽ cho. Việc quan trọng hiện tại chính là phải giải quyết hết người của công hội Hoa Nguyệt này này.”

“Tuyết Dạ, cậu tự nghe đi…”

Tiêu Phàm nhún vai, ra hiệu với Tuyết Dạ.

“Đội trưởng, anh thật sự là một người tốt mà!”

Tuyết Dạ cảm động tới rớt nước mũi, cũng tiện tay phát cho Tiêu Phàm một tấm “thẻ người tốt”, rồi sau đó quyết tâm nói: “Được rồi, vậy để tôi chiến đấu với công hội Hoa Nguyệt một lần!”

“Cầm lấy, đây chính là đá thông tin, cậu có thể sử dụng nó để chỉ huy mọi người.” Tiêu Phàm đưa luôn viên đá truyền tin lấy được từ bang Hắc Long cho Tuyết Dạ, sau đó nói lớn với những người phía sau: “Tất cả nghe lệnh! Quyền chỉ huy tối cao thay đổi, hiện tại người chỉ huy tối cao được giao cho Tuyết Dạ!”

Trong giây phút vừa mới hội họp, Tiêu Phàm đưa quyền chỉ huy trong tay mình cho Tuyết Dạ, mệnh lệnh này vừa được tuyên bố, những người đầu tiên tỏ vẻ nghi hoặc cũng không phải là kẻ địch, mà chính là đội ngũ trong trận doanh Ác Ma.

“Cái gì? Mệnh Phàm, sao anh lại muốn làm vậy chứ! Không lẽ anh đã bị sắc đẹp mê hoặc sao.”

Nghe được câu nói này, vẻ mặt của Tiêu Phàm hơi cứng lại, mà những người biết chuyện trong Vũ Hội Ác Ma, lúc nhìn về phía Tiêu Phàm và Tuyết Dạ thì đều mang vẻ mặt cười nhạo.

Ở trong mắt của đại đa số người, tuy rằng Tuyết Dạ có được danh tiếng là "Belphegor - tội lười biếng", thế nhưng cái tiếng này vẫn không đủ để cậu được thăng lên làm người chỉ huy tối cao của cả trận doanh, nhất là từ ánh mắt của người bên ngoài, Tuyết Dạ chỉ là một "cô gái" xinh đẹp không hề có chút khí thế nào.

Đương nhiên bản thân Tuyết Dạ không phải là như vậy, chỉ là cách ăn mặc của Tuyết Dạ có tính chất mê hoặc một cách quá đáng quá, người thường căn bản không thể nào nhận ra giới tính thật của cậu được.

"Xin mọi người hãy tin tưởng khả năng phán đoán của tôi, ở trên phương diện chỉ huy đoàn đội cỡ lớn, Tuyết Dạ tuyệt đối xuất sắc hơn tôi rất nhiều."

Tiêu Phàm rất rõ ràng gốc gác của Tuyết Dạ, cho nên mới yên tâm giao quyền chỉ huy cho cậu.

Thân phận thực sự của Tuyết Dạ là hội trưởng tiền nhiệm của công hội Hoa Nguyệt, là người chân chính sáng lập ra công hội Hoa Nguyệt.

Thời kì Tuyết Dạ thống lĩnh công hội Hoa Nguyệt, đó chính là lúc công hội Hoa Nguyệt phát triển mạnh mẽ nhất. Dưới sự dẫn dắt của cậu, công hội Hoa Nguyệt từ một công hội nhỏ không người biết tên, từ từ trưởng thành và trở thành công hội cỡ lớn nổi tiếng trong giới võng du. Mà trong khoảng thời gian đó, trong tay của Tuyết Dạ không hề có tướng mạnh, chỉ toàn là những người chơi nữ có trình độ phổ thông, thế mà cậu lại có thể dẫn dắt các cô gái này rong ruổi trong trò chơi, tạo ra thành quả, thật là vô cùng ghê gớm mà. Hơn nữa, lúc Tuyết Dạ ở trong Vũ Hội Ác Ma đảm nhiệm việc chỉ huy của đội, thậm chí còn khiến cho Tiêu Phàm không thể nào xen tay vào được, điều này cũng chứng minh được ưu điểm này của cậu một lần nữa.

Vì thế, khi Mị Hỏa muốn tái hiện sự huy hoàng của công hội Hoa Nguyệt, cô ta mới muốn dùng trăm phương ngàn kế để kéo Tuyết Dạ về lại Hoa Nguyệt, mà Tiêu Phàm lại càng biết rõ tài năng về phương diện này của Tuyết Dạ, thế nên hắn mới trực tiếp giao cái trọng trách chỉ huy đội ngũ của trận doanh cho cậu.

…

“Tất cả mọi người nghe lệnh, nhanh chóng rút về phía sau!”

Trong lúc mọi người vẫn còn đang ngây ngẩn vì chuyện đổi người chỉ huy, Tuyết Dạ đã ra mệnh lệnh đầu tiên với đội ngũ.

Chạy trốn?

Mấy người bọn họ vất vả lắm mới chạy đến đây được, cái tên gọi là Tuyết Dạ kia lại bảo bọn họ lập tức chạy trốn?

Đại đa số người chơi trong trận doanh Ác Ma đều là kẻ hiếu chiến, sau một trận chiến với Chiến Minh, bọn họ đã đánh ra nhiệt huyết trong người luôn rồi, nào ngờ vừa mới gặp được công hội Hoa Nguyệt thì đã bị bắt phải chạy trốn, trong lòng họ lập tức trở nên không vui.

Dưới cái nhìn của bọn họ, sức chiến đấu của đám bà mụ trong Hoa Nguyệt căn bản không sánh được với công hội Chiến Minh trước đó. Lúc chiến đấu với công hội Chiến Minh, bọn họ đều lựa chọn lấy cứng đối cứng, tại sao bây giờ vừa gặp phải những người chơi nữ trong công hội Hoa Nguyệt, bọn họ lại phải tránh né không chiến chứ?

Bọn họ vừa định đưa ra nghi vấn với mệnh lệnh của Tuyết Dạ, thế nhưng lại phát hiện ra Tiêu Phàm là người đầu tiên di chuyển, hắn xoay người về phía sau rồi nhanh chân bỏ chạy, không hề do dự chút nào với cái mệnh lệnh này của Tuyết Dạ, động tác này nhanh đến mức khiến cho bọn họ phải cảm thấy kinh ngạc.

Nếu Mệnh Phàm đã là người đầu tiên chạy mất, bọn họ ở lại đây để làm gì chứ?

Mọi người thở dài, theo sát phía sau Tiêu Phàm, nhanh chóng lui lại.

Đám người Mị Hỏa vốn đang cảnh giác sợ bọn người Tiêu Phàm làm khó dễ, không ngờ kẻ địch lại đột nhiên lui lại, thế nên lập tức ngẩn ra.

Đợi đến lúc phản ứng lại, trong lòng lập tức trở nên vô cùng tức giận, hét lớn về phía trước: “Tên tặc tử Mệnh Phàm kia, đừng hòng bỏ chạy, các chị em, chúng ta lên! Giết hắn đến không còn manh giáp gì!”

Ngay sau đó, thành viên của công hội Hoa Nguyệt như ong vỡ tổ tràn vào cái lỗ thủng thẳng tắp mà Tịch Dương vừa bắn ra, không tha mà muốn cắn chết đám người của trận doanh Ác Ma.

Chương 825: Người Hiểu Rõ Hoa Nguyệt

Chương 827: Người Hiểu Rõ Hoa Nguyệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Sương Mù Thanh Khiết!”

Bạch Y Công Tử phe phẩy cây quạt, đột nhiên quạt về phía sau một cái, một đám sương mù dày lập tức xuất hiện, lập tức che hết mắt của người trong Hoa Nguyệt, cũng chặn lại sự truy đuổi của các cô gái này.

“Mệnh Phàm, rốt cuộc cái tên Tuyết Dạ trong đội các anh có đáng tin không vậy, chúng ta cứ lùi lại như vậy hoài có ổn không đấy?”

Sau khi Bạch Y Công Tử làm xong tất cả những điều này, hắn ta hỏi Tiêu Phàm đang ở bên cạnh, thế nhưng trong lòng hắn ta vẫn vô cùng bất an.

“Xin anh hãy tin tưởng cậu ấy như tin tưởng tôi vậy, tôi đã bảo là trên phương diện chỉ huy này thì cậu ấy mạnh hơn tôi nhiều!”

“Thật sao?”

Bạch Y Công Tử vẫn còn nửa tin nửa ngờ với lời nói của Tiêu Phàm.

“Thật đó! Nhất là khi đối thủ của chúng ta là công hội Hoa Nguyệt.”

“Để Tuyết Dạ chỉ huy, cậu ấy tuyệt đối đáng tin hơn bất kỳ ai trên thế giới này.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu ấy mới là người hiểu rõ công hội Hoa Nguyệt nhất trên thế giới này…”

Công hội Hoa Nguyệt là do một mình Tuyết Dạ sáng lập, nếu nói ai là người hiểu rõ nó nhất, vậy đương nhiên là cậu, người đã sáng tạo ra nó.

Chính bởi vì biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, giây phút cứu được Tuyết Dạ, bọn họ cũng đã thắng Hoa Nguyệt rồi.

Có Sương Mù Thanh Khiết chặn lại, thế là sau khi mọi người trong trận doanh Ác Ma cứu Tuyết Dạ, đã có thể thành công rút khỏi đây, bây giờ họ đang trốn trong một cái góc bí mật nào đó trong ngõ phố.

“Sau đó chúng ta phải làm gì?”

Đối với việc chạy trốn, mọi người vẫn còn đang cảm thấy bất mãn với Tuyết Dạ, thế nhưng chạy thì cũng đã chạy rồi, truy cứu nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều, vì vậy mọi người bắt đầu dò hỏi mệnh lệnh kế tiếp của Tuyết Dạ.

Dù vậy, Tuyết Dạ lại chẳng hề sốt ruột một chút nào, cậu không nhanh không chậm mà dò hỏi: “Lúc trước, khi tôi bị Hoa Nguyệt bao vây, mọi người dùng kỹ năng làm nổ ra một con đường thẳng tắp, sau đó trực tiếp đến cứu tôi một cách nhanh chóng, chuyện đó là như thế nào.”

“Đó là chiêu tất sát của Tịch Dương ca, Hoàng Kim Tiễn! Sao hả, ngạc nhiên đến ngơ ngẩn rồi phải không!” Thời Vũ Hoàn khoe khoang với Tuyết Dạ, phảng phất người làm được chuyện này chính là cậu ta.

“Điều tôi hỏi không phải là cái này…”

“Tuyết Dạ, đó là kỹ năng “Mắt Ưng” của Tịch Dương. Tịch Dương có thể thông qua kỹ năng này, lấy được thị giác của con ưng săn trên bầu trời kia mà quan sát mặt đất, dựa vào kỹ năng này nên bọn tôi mới có thể lập tức tìm được vị trí của cậu.” Tiêu Phàm biết Tuyết Dạ đang muốn hỏi về phương diện gì, hắn bèn bổ sung thêm.

“Thì ra là như vậy, vậy anh có thể dùng “Mắt Ưng”, chia sẻ thị giác của ưng săn cho tôi không?” Tuyết Dạ quay đầu nói với Tịch Dương.

“Không được, “Mắt Ưng” chỉ có thể khiến cho tôi liên hệ được với ưng săn mà thôi.”

“Tôi nghĩ tôi có cách giải quyết vấn đề của mấy người. Tôi có một kỹ năng tên là “Âm Dương Tương Chiếu”, từ đó đến giờ tôi vẫn chưa dùng đến nó, bây giờ có lẽ nó có thể phát huy được tác dụng của mình rồi.”

Người đang nói chuyện chính là Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, vào giờ phút mấu chốt này, cô đại diện cho đội ngũ của mình là Bá Vương Hoa mà ra mặt. Tuy rằng bây giờ Bá Vương Hoa chỉ còn có một mình cô.

[Tên kỹ năng: Âm Dương Tương Chiếu]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả kỹ năng: Có thể làm cho hai người được thi thuật liên kết với nhau về mặt giác quan. Thời gian sử dụng: Chỉ cần người làm phép không bị quấy rầy hay cắt ngang, hoặc chủ động ngưng thi pháp, vậy thì hiệu quả kỹ năng có thể liên tục kéo dài, thời gian hồi chiêu là 30 giây.]

[Tiêu hao của kỹ năng: Không]

[Điều kiện học tập: Truyền thừa của chòm sao Song Ngư trong trận doanh Ác Ma]

[Ghi chú: Song Ngư bơi trong trời đất, Âm Dương hai mặt chiếu vào nhau.]

…

Truyền thừa chòm sao Song Ngư của trận doanh Ác Ma?

Xem ra cô gái nhỏ này rất ghê gớm đó, phát hiện kỹ năng của Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, trong lòng Tiêu Phàm thầm than thở.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lập tức giơ hai tay lên, chỉ thấy một luồng sáng màu trắng và một luồng sáng màu đen chia nhau hiện ra trên trán của Tuyết

Dạ và Tịch Dương.

Tuyết Dạ nhắm hai mắt lại, chợt thấy tầm mắt trở nên trống trải, sau đó cậu nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Cảm thấy thế nào?”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Khuyển Du Lục Hoa sử dụng kỹ năng này, vì vậy cô cảm thấy hơi căng thẳng.

“Cảm giác rất tuyệt, trong mắt của tôi nhìn thấy được bản thân mình, nhìn thấy kẻ địch, nhìn thấy hết thảy tất cả, cuối cùng lại nhìn thấy được thắng lợi…”

“Cảm giác rất tuyệt, trong mắt của tôi nhìn thấy được bản thân mình, nhìn thấy kẻ địch, nhìn thấy hết thảy tất cả, cuối cùng lại nhìn thấy được thắng lợi…”

Trên mặt Tuyết Dạ có một nụ cười nhợt nhạt, càng tăng thêm sự tự tin.

Tuy rằng lúc này hai mắt của cậu đã nhắm nghiền, không nhìn thấy được đôi mắt sáng đó, thế nhưng cậu vẫn đẹp đẽ như trước, mọi người cùng nhau ngẩn ra vì điều đó.

Bọn họ đột nhiên cảm thấy Tuyết Dạ vào giờ khắc này rất giống với Tiêu Phàm, thế nhưng cụ thể là giống ở đâu, bọn họ lại không nói ra được.

Có điều sau khi thấy cảnh tượng này, đối với việc Tuyết Dạ trở thành chỉ huy, trong lòng họ dần dần không còn kháng cự như trước.

“Được rồi, vậy tiếp theo tôi sẽ chia đội cho mọi người.”

Tuyết Dạ cười hì hì mở hai mắt ra, nói với mọi người ở đây: “Mọi người đều có thứ trong tay tôi chứ?”

Tuyết Dạ cầm đá truyền tin mà Tiêu Phàm đưa cho mình rồi ra hiệu với mọi người, mọi người đồng loạt gật đầu.

“Vậy thì dễ làm rồi.”

…

Chia đội để chỉ huy cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Trước đó, khi Tiêu Phàm tiếp nhận đại đội, hắn đã chia đội ngũ thành đội ngũ bình thường, đội ngũ tấn công do các thành viên trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã tạo thành, thế nhưng cách Tuyết Dạ phân chia lại làm cho mọi người ở đây cảm thấy rất ngạc nhiên.

Một hai ba bốn năm, thẳng đến con số hai mươi.

Phải biết rằng bây giờ ở trong trận doanh Ác Ma, số lượng người trong đội ngũ đã không nhiều bằng lúc trước, Tuyết Dạ còn chia mọi người ra, xé chẵn thành lẻ, làm như vậy thực sự có ổn hay không chứ?

Mặt khác, chia thành hai mươi đội nhỏ, Tuyết Dạ cậu thật sự có thể nhớ rõ ai với ai không đây?

Lòng dạ đang yên ổn của mọi người lại bị Tuyết Dạ làm cho hoảng loạn, thế nhưng Tuyết Dạ lại chẳng hề quan tâm đến chuyện này, cậu chỉ nhìn cách bố trí của mình thì đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

“Được rồi, chính là như vậy, mọi người dựa theo sự chỉ huy của tôi, đồng loạt tiến công đi!”

Ưng săn bay lên không, bay đến càng cao, Tuyết Dạ phất tay nói lời tạm biệt với mọi người.

…

“Cậu ấy không có làm bậy chứ, như thế này thì sao chúng ta có thể thắng được.” Đây đã không phải là lần đầu tiên mà Bạch Y Công Tử đưa ra nghi vấn, thế nhưng nhìn lại cái đội nhỏ với mấy người rải rác, hắn ta vẫn không nhịn được mà lên tiếng nói với Tiêu Phàm ở bên cạnh.

“Tuyết Dạ có tiết tấu chỉ huy của riêng mình.”

“Tiết tấu chỉ huy? Nhưng tôi nhìn thấy cách chia đội của cậu ấy đã không khoa học rồi, lại chia anh với “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” chúng tôi vào một đội.”

“Sao hả, anh không thích chiến đấu cùng với tôi hay sao?”

“Tôi không có ý này. Tôi đang nghĩ, dựa vào khả năng chiến đấu tuyệt vời ở trong trò chơi của bốn người “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” bọn tôi, trong hai mươi đội ngũ thì thể nào cũng sẽ có một đội do Bạch Y Công Tử tôi lãnh đạo, nhưng tại sao cậu ấy lại…”

“Anh đang cảm thấy mình là nhân tài không được trọng dụng sao. Có điều anh xem đi, ngoại trừ tôi và “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” của anh ở đây, những người khác ở trong đội ngũ của chúng ta dường như cũng đều là cường giả đấy.”

“Anh vừa nói vậy, tôi phát hiện ra quả thực là như thế. Lẽ nào cậu ấy muốn lợi dụng thực lực mạnh mẽ của chúng ta để tiến hành đánh chiếm như suy nghĩ của anh sao? Ha ha, nếu là như vậy, xem như cậu ta rất thức thời…”

Bạch Y Công Tử vừa nghĩ như vậy, tâm trạng của hắn ta dường như đã khá hơn rất nhiều.

Chương 826: Chia Đường

Chương 828: Chia Đường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Còn nữa, chỉ cho mấy cô gái trong đội của anh ở lại bảo vệ bọn họ có ổn không vậy? Phải biết rằng Tịch Dương, Tuyết Dạ, còn có cái cô gái tên là Tiểu Khuyển Du Lục Hoa kia, bây giờ họ xem như đã tạo thành bộ chỉ huy của trận doanh Ác Ma chúng ta rồi đấy.”

“Không có vấn đề gì, Vũ Hội Ác Ma của tôi không có kẻ yếu, huống chi còn có “Đại mỹ nữ” trấn thủ.”

Tiêu Phàm nhớ tới Bán Trường Miên sau khi hắc hóa, nở nụ cười sâu xa.

Đại mỹ nữ? Cái quỷ gì? Bề ngoài xinh đẹp cũng có thể biến thành sức chiến đấu hay sao? Như vậy chẳng phải là chúng ta sẽ trực tiếp bị công hội Hoa

Nguyệt giết sạch?

Bạch Y Công Tử lập tức bối rối.

…

“Mệnh Phàm quả nhiên là một kẻ hèn, sau khi nhìn thấy công hội Hoa Nguyệt của chúng ta người đông thế mạnh, lập tức cong đuôi chạy trốn!”

Crimson Rose vô cùng hưng phấn, bởi vì đám người Tiêu Phàm nhìn thấy bang Long Hổ thì chọn xông tới, nhìn thấy công hội Chiến Minh thì lựa chọn vùi đầu lấy cứng đối cứng, thế nhưng sau khi gặp được công hội Hoa Nguyệt của các cô bèn lựa chọn chạy trốn, đối với cô ta mà nói, hành động của Tiêu Phàm chắc chắn là một chuyện khiến cho Hoa Nguyệt rất có mặt mũi.

Mệnh Phàm, coi như là anh thức thời!

Trong lòng Crimson Rose thầm hừ một tiếng, vô cùng đắc ý.

“Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, lâm trận bỏ chạy chắc chắn là một việc vô cùng ảnh hưởng đến sĩ khí. Bây giờ theo ý của anh, phe của trận doanh Ác Ma còn có thể thắng được công hội Hoa Nguyệt của chúng tôi hay không?”

“Lùi lại chưa chắc là chạy trốn, cũng có thể là do muốn lấy lại sĩ khí nên mới lùi lại theo chiến lược, cô xem đi, không phải bây giờ bọn họ đã có hành động mới rồi hay sao?”

Crimson Rose nhìn về phía màn hình lớn, chỉ thấy đại quân của trận doanh Ác Ma xé chẵn ra lẻ, chia thành hai mươi nhóm, phân tán về bốn phía của chiến trường.

“Ha ha, bọn họ đang làm gì thế. Vốn nhân số của họ dưới sự tổn thất đã không còn nhiều, bây giờ lại còn phân chia ra nữa, xem ra bọn họ đã nản lòng thoái chí, định tăng nhanh tốc độ diệt vong của mình đây mà.”

Quả thực, sau trận chiến với công hội Chiến Minh, nhân số còn sót lại của trận doanh Ác Ma đã không còn nhiều. Bây giờ lại chia thành hai mươi đội

nhỏ, vừa nhìn thì lại càng có vẻ đáng thương hơn, khó trách Crimson Rose nhìn thấy thì cười to không ngớt.

“Ồ, bên phía công hội Hoa Nguyệt cũng có hành động, các cô nàng này đã chia thành mười đội, bắt đầu tìm kiếm khắp bốn phía quanh chiến trường!”

Tiểu Miêu nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, cảm thấy tình huống của đám người Tiêu Phàm cũng không được tốt cho lắm. Ngay cả bản thân cô ta cũng không hề phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, lòng của cô đã hướng về phe của trận doanh Ác Ma.

“Xem ra đám người Mệnh Phàm sắp thảm rồi, công hội Hoa Nguyệt của chúng ta chia thành mười đội, cho dù là đội nào cũng có nhân số gấp năm lần đội của bọn họ. Nếu hai bên gặp nhau, xem coi bọn họ còn có thể làm sao để tranh tài một cách chính diện với Hoa Nguyệt của chúng ta!”

Crimson Rose hết sức hưng phấn, phảng phất cô ta đã có thể tiên đoán được là công hội của mình sẽ thắng vậy.

…

“Đội một, tiếp tục đi về phía trước trăm mét.”

Từ đá truyền tin phát ra âm thanh của Tuyết Dạ.

“Đội một nghe rõ.”

Tiêu Phàm trả lời, đội một chính là đội ngũ mà Tiêu Phàm đang ở.

“Báo cáo, đội một đã đến vị trí.”

“Được, thấy cái cao ốc bên tay phải không, sai một người có giọng to đến đó, sau đó hướng về phía tây nam lên tiếng trào phúng.”

…

“Trào phúng? Cậu ấy nói cái gì? Lại bảo chúng ta đến đó trào phúng ư? Trào phúng với không khí là đang trào phúng ai vậy! Không phải cậu ấy

nên điều động "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" chúng ta đi ám sát các lãnh đạo của công hội Hoa Nguyệt hay sao?"

Bạch Y Công Tử cảm thấy rất quái dị với mệnh lệnh của Tuyết Dạ, bởi vì đội của bọn họ có thực lực mạnh mẽ như thế, lại muốn đi trào phúng lung tung như một tên hề, chuyện này thực sự quá hạ giá mà!

Thậm chí Bạch Y Công Tử còn hoài nghi, có phải Tuyết Dạ có sở thích quái dị không muốn cho người biết, vậy nên cậu định thông qua cái quyền chỉ huy tối cao này để chơi bọn họ.

"Mặc kệ đi? Cứ làm theo mệnh lệnh của Tuyết Dạ là được rồi." Tiêu Phàm không thèm để ý nhiều chuyện như vậy, bởi vì hắn tin tưởng tài năng của Tuyết Dạ.

"Vậy ai đi đây?"

Nghe được câu hỏi của Tiêu Phàm, Bạch Y Công Tử lập tức đưa mắt nhìn về phía Mạch Tử Ồn Ào đang ở một bên.

"Tôi?" Mạch Tử mờ mịt chỉ vào người mình.

"Ngày thường không phải cậu rất thích la hét ồn ào sao, bây giờ cậu hãy lên đó trào phúng một phen đi."

"Trào phúng ai chứ?"

"Còn có thể là ai? Chỗ này ngoại trừ chúng ta thì cũng chỉ có đám bà mụ không chịu nói lý của công hội Hoa Nguyệt thôi."

"Há, được rồi."

Mạch Tử cũng không hề từ chối, cậu ta trực tiếp bò lên cao ốc: "Tây Nam là ở phía bên kia à?"

"Đúng rồi, đồ ngốc, mau chóng trào phúng đi, tôi muốn nhìn xem cái tên Tuyết Dạ này đang muốn làm cái gì?"

Mạch Tử bắt đầu mở miệng, cậu ta ngâm nga lời bậy bạ của mình: "Dược dược thiết khắc nháo! Mông của cô em đây trắng bóc, làm cho tiểu gia anh đây phải rung động!"

Nghe Mạch Tử ngâm nga giai điệu giàu tính tiết tấu kia, Bạch Y Công Tử tự lẩm bẩm với mình: "Không nghĩ tới cậu lại là một Mạch Tử thô tục như vậy đấy…"

Bạch Y Công Tử vốn tưởng rằng Mạch Tử Ồn Ào còn có thể ở trên đó cợt nhả một hồi, nào ngờ Mạch Tử mới ngâm nga được có một câu, cậu ta đã vô cùng sợ hãi mà trực tiếp nhảy xuống, phảng phất đã nhìn thấy quỷ ở trên đó…

Bây giờ Mị Hỏa rất tức giận, bởi vì cái tên chết tiệt là Mệnh Phàm kia.

Sau khi các khu vực liên thông, cô ta rốt cuộc cũng đã tìm được người mà mình hằng mong nhớ.

Nhưng lại có người đi trước cô ta một bước, nhanh chân đến trước.

Người đó tên là Mệnh Phàm, danh hiệu Lich King, là một tên bẩn thỉu và nhơ nhớp.

Tuy rằng Tuyết Dạ hoàn mỹ nhưng Mị Hỏa cũng không sợ người khác tiếp cận với cậu, có điều cái tên Lich King Mệnh Phàm này chính là một ngoại lệ. Bởi vì thanh danh của Mệnh Phàm rất tệ hại, có lời đồn rằng hắn là kẻ ăn cả nam lẫn nữ.

Không biết Mệnh Phàm đã lấy cái biện pháp quỷ quái gì mà mời chào được Tuyết Dạ, khiến cậu không còn để ý đến tình nghĩa trước đó với Hoa Nguyệt, dứt khoát và kiên quyết rời khỏi Hoa Nguyệt.

Bây giờ Mị Hỏa khó khăn lắm mới có thể bắt được Tuyết Dạ trong chiến trường của "Chúng thần di tích chi chiến", cuối cùng lại bị cái tên Mệnh Phàm này triệt để phá hoại.

Vậy thì xem ra Mệnh Phàm đúng thật là một ngôi sao chổi to đấy.

Nhưng Mị Hỏa sẽ không bỏ qua một cơ hội rất tốt như thế này. Nếu Mệnh Phàm đã cố ý nhúng tay vào, cô ta sẽ tương kế tựu kế, tiêu diệt những người còn sót của trận doanh Ác Ma bằng một lần, làm cho Tuyết Dạ tự cảm nhận được sự mạnh mẽ của công hội Hoa Nguyệt vào lúc này.

Vì vậy sau khi Tuyết Dạ bị Tiêu Phàm cứu đi, Mị Hỏa hạ lệnh cho công hội Hoa Nguyệt chia thành mười phân đội lớn, tìm kiếm khắp bốn phía, cố gắng tìm được bóng dáng của đám người Tiêu Phàm.

“Dược dược thiết khắc nháo! Mông của cô em đây trắng bóc, làm cho tiểu gia anh đây phải rung động!”

Bỗng nhiên, một lời ngâm nga vô cùng tùy tiện truyền đến từ đằng xa, khiến cho mọi người trong công hội Hoa Nguyệt không khỏi nổi hết cả gân xanh.

Mị Hỏa nhìn về phía âm thanh, cô ta chỉ thấy một người đàn ông đứng trên cao ốc, đeo một cái tai nghe thật to, không ngừng khoa tay múa chân theo phong cách hip hop, mặt mày mang vẻ hớn hở, trông có vẻ vô cùng tiêu dao.

Nghĩ đến bây giờ Tuyết Dạ lại xen lẫn trong đám cặn bã thế này, Mị Hỏa nhíu mày, trong lòng lại nổi giận: “Các chị em, đuổi theo rồi làm thịt tên lưu manh này đi!”

…

Ở ngoài chiến trường…

“Ơ? Người trong trận doanh Ác Ma đứng trên chỗ cao để làm gì thế?”

Tiểu Miêu nhìn thấy Mạch Tử Ồn Ào đang không ngừng giễu cợt trong màn hình chính, vô cùng khó hiểu.

Chương 827: Không Thể Nào Giữ Được Bình Tĩnh

Chương 829: Không Thể Nào Giữ Được Bình Tĩnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Cậu ta là kẻ ngốc à, đứng ở chỗ cao, sợ kẻ địch không phát hiện ra mình hay sao?”

Crimson Rose rất khinh thường với người bên phe của trận doanh Ác Ma.

Quả nhiên, không lâu sau thì sáu phân đội lớn của công hội Hoa Nguyệt đã cùng nhau vây quanh Mạch Tử Ồn Ào từ bốn phía, có thể nói là khí thế rất hùng hổ.

“Ha ha, tự mình làm bậy thì không thể sống được, lần này đám người Mệnh Phàm thảm rồi!”

…

“Chạy mau đi! Chạy mau đi!”

Mạch Tử Ồn Ào nhảy xuống, vì sốt ruột nên lời nói phát ra từ trong miệng cậu ta từ lâu đã không còn tiết tấu như trước nữa.

“Sao hả, Mạch Tử, cậu bình tĩnh lại chút đi, cậu đã thấy gì ở trên đó!” Bạch Y Công Tử nhìn thấy dáng vẻ hoang mang của Mạch Tử, không khỏi nghi hoặc.

“Cái tên gọi là Tuyết Dạ kia đã hố chúng ta rồi, cậu ta cho tôi đến đó trào phúng, nào ngờ sau khi trào phúng xong thì tôi mới phát hiện ra, cái hướng mà tôi đứng, tất cả đều là mấy bà mụ trong công hội Hoa Nguyệt, bây giờ họ đã mênh mông cuồn cuộn giết tới đây rồi, không chạy nhanh, chúng ta sẽ chết hết ở đây đó!”

“Tuyết Dạ, đã xảy ra chuyện gì?” Nghe được tình huống mà Mạch Tử Ồn Ào báo lại, Tiêu Phàm không nhịn được mà nhíu mày.

“Đội trưởng, anh đừng sợ, tất cả đều nằm trong kế hoạch của em. Sau đó, mọi người chỉ cần tiếp tục dựa theo mệnh lệnh của em mà hành động là được. Đội một nghe lệnh, tất cả thành viên dọc theo đường ở phía đông đi thẳng một ngàn mét…”

Đối mặt với tình huống như vậy, Tuyết Dạ vẫn bình tĩnh, thế nhưng người đang dùng chung tầm nhìn với cậu là Tịch Dương lại mang dáng vẻ nóng nảy, bởi vì hắn ta rõ ràng nhìn thấy, từ trên bầu trời, thành viên đi bao vây của công hội Hoa Nguyệt thực sự rất rất nhiều!

"Tuyết Dạ, mấy người Phàm ca thật sự sẽ không sao chứ?"

"Đừng sợ, anh phải tin tưởng vào bọn họ."

Tin tưởng bọn họ? Bây giờ tôi không thể tin tưởng cậu đó!

Tịch Dương nghe giọng điệu vô cùng bình thản của Tuyết Dạ, suýt chút nữa đã kích động đến mức hét ầm lên.

Nhưng nghĩ tới tình cảnh bây giờ, hắn ta cũng chỉ có thể tin tưởng Tuyết Dạ mà thôi.

"Quẹo phải, tiếp tục chạy trốn, không nên quay đầu lại…"

Tuyết Dạ vẫn còn đang nghiêm túc tuyên bố mệnh lệnh, cậu cũng không riêng chỉ huy đám người của Tiêu Phàm, trên con đường mà Tiêu Phàm chạy trốn, vẫn còn có mười chín đội nhỏ đang được phân tán, họ cũng đang hành động một cách yên lặng dưới sự chỉ huy của Tuyết Dạ.

"Đội ba, đứng tại chỗ chờ lệnh."

"Đội bốn, tiếp tục tiến lên."

"Đội bảy nhanh chóng rút lui, không được đi về hướng đó."

"Đội mười một chạy đi, nhanh lên!"

…

"Ơ kìa, đám người Mệnh Phàm thật sự rất linh hoạt, dưới sự đuổi bắt của đám người hội trưởng còn có thể chịu đựng lâu như vậy."

Crimson Rose cười khẽ với vẻ trêu chọc, biểu hiện của cô ta càng ung dung hơn trước. Dưới cái nhìn của cô ta, việc Mị Hỏa vây quét Tiêu Phàm giống

như đang bắt ba ba trong rọ vậy, không hề tốn chút sức nào.

Tiểu Miêu nhìn Tiêu Phàm nhanh chóng chạy qua một con đường, trong lòng lại rất căng thẳng, chỉ sợ bọn họ sơ ý một chút sẽ đụng đầu với công hội Hoa Nguyệt.

Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn ung dung như cũ: "Cô không cảm thấy kỳ lạ sao. Đường chạy trốn của đám người Mệnh Phàm luôn luôn có thể tránh được đám người đang đuổi theo mình là công hội Hoa Nguyệt một cách vô cùng trùng hợp."

Nhờ lời nhắc nhở của Phong Ma Tiểu Xích Lang, lúc này mọi người mới phản ứng lại, dường như chuyện này có gì đó kỳ lạ lắm!

Đúng như dự đoán, khi mọi người đưa tầm mắt của mình sang phía khác của chiến trường, lập tức phát hiện ra hướng đi của mười mấy đội nhỏ khác trong trận doanh Ác Ma càng lúc càng quỷ dị, nhất là mười đội nhỏ đi về phía chính nam, họ đang từ từ bao vây một phân đội lớn nào đó của công hội Hoa Nguyệt.

Lẽ nào đây là kế điệu hổ ly sơn?

Mọi người nhanh chóng có được đáp án, bởi vì ác ma đã lộ ra răng nanh của mình ở trong bóng tối…

"Mười đội nhỏ của trận doanh Ác Ma đã gặp được một phân đội lớn nào đó của công hội Hoa Nguyệt, cuộc chiến bắt đầu! Từ đằng xa lại có thêm mấy đội nhỏ của trận doanh Ác Ma đến đây chi viện, phân đội lớn này của công hội Hoa Nguyệt sắp thảm rồi…"

Hai mươi đội nhỏ của trận doanh Ác Ma tiến lên, còn công hội Hoa Nguyệt chỉ chia thành mười đội lớn để tiến hành việc tìm kiếm. Một phân đội lớn của công hội Hoa Nguyệt có số người hơn gấp năm lần số người trong đội nhỏ của trận doanh Ác Ma. Trên lý thuyết thì công hội Hoa Nguyệt sẽ không sợ việc đánh nhau chính diện, thế nhưng nếu họ bị mười mấy đội nhỏ của trận doanh Ác Ma đồng thời tấn công từ bốn phương tám hướng thì sao?

Người chơi của trận doanh Ác Ma vốn đã hung tàn, bây giờ họ lại còn chiếm ưu thế về nhân số, kết cục của phân đội lớn này trong công hội Hoa Nguyệt đã rất rõ ràng…

“Đây là trùng hợp sao? Đây nhất định chỉ là trùng hợp!”

Crimson Rose nhìn thấy công hội Hoa Nguyệt đã bị trận doanh Ác Ma tiêu diệt hết một đội, bắt đầu trở nên hoang mang.

“Trùng hợp? Giây phút công hội Hoa Nguyệt xem thường việc trận doanh Ác Ma chia đội, lúc đó đã không còn sự trùng hợp gì nữa rồi.” Phong Ma Tiểu Xích Lang thở dài, ngay sau đó những đội nhỏ của trận doanh Ác Ma lại vô cùng thông minh mà di chuyển trong chiến trường, trong nháy mắt họ lại tiêu diệt thêm một phân đội lớn của công hội Hoa Nguyệt.

Lúc này xem như Crimson Rose đã ý thức được, đây hoàn toàn chính là một cái bẫy của trận doanh Ác Ma, thế nhưng bây giờ cho dù cô ta có sốt ruột đến mấy cũng vô dụng, cô ta chỉ hy vọng rằng mấy người Mị Hỏa có thể nhanh chóng phát hiện ra thôi.

…

Mị Hỏa đang dẫn dắt đám chị em trong công hội Hoa Nguyệt đuổi theo đám người Tiêu Phàm. Bởi vì chấp niệm với Tuyết Dạ, Mị Hỏa lên cơn giận dữ, từ lâu thì cô ta đã mất đi lý trí.

Nhưng Vũ Tình lại không giống vậy, cô ấy không có nhiều chấp niệm nhiều như vậy đối với Tuyết Dạ. Cô ấy chỉ muốn gặp được Tiêu Phàm ở trong “Tân Sinh”, thảo luận một phen với hắn trên phương diện võ học.

Vì vậy dưới tình huống này, cô ấy lại càng bình tĩnh hơn.

Truy đuổi một phen vẫn không có kết quả, Vũ Tình thầm nhận ra được điều gì đó không thích hợp cho lắm, trong lòng cô ấy sinh ra linh cảm, muốn đi nhắc nhở Mị Hỏa một chút.

Thế nhưng đột nhiên cô ấy lại nghe được tiếng động trên cao ốc bên cạnh, tuy rằng âm thanh này vô cùng nhỏ bé, có điều Vũ Tình tập võ đã lâu, thính

giác của cô ấy cực kỳ nhạy bén.

Cho nên cô ấy dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên.

Cạch!

Vũ Tình phát hiện có thứ gì đó hạ xuống từ trời cao, rơi vào người cô ấy.

Sau đó cô ấy cảm thấy trên ngực mình truyền đến cảm giác ẩm ướt, còn thấy được một bóng người quen thuộc trên bệ cửa sổ một bên.

Ngay sau đó, sự bình tĩnh cuối cùng trong mắt của Vũ Tình cũng hoàn toàn bị sự giận dữ bao phủ…

"Mệnh Phàm, tôi muốn giết tên súc sinh như anh!"

"Mệt chết tôi rồi! Cuối cùng cái tên Tuyết Dạ này muốn làm gì chứ! Cậu ta muốn chúng ta bị mấy bà mụ trong công hội Hoa Nguyệt truy sát đến chết sao!"

Bạch Y Công Tử phe phẩy cây quạt, đây cũng không phải là thói quen, mà là nóng thật.

Vẫn luôn chạy trốn đã khiến cho hắn ta mệt không tả nổi từ sớm rồi, bây giờ vất vả lắm mới tìm được một chỗ để nghỉ ngơi, thế là hắn ta lại không nhịn được mà oán trách Tuyết Dạ một phen.

Sau một phen chạy trốn, Tiêu Phàm nhìn mấy người trong đội đang mệt bở hơi tai ở xung quanh, hắn đã đoán ra được mục đích của Tuyết Dạ.

Đội một của hắn là nơi tập hợp của cường giả, đội này cũng không dùng để công thành, mà là vì có thể chạy trốn thành công.

Không sai, trong lòng Tuyết Dạ thì bọn họ không phải là đội ngũ công thành gì gì cả, mà là một đội ngũ dùng để làm mồi nhử.

Mà thân phận Lich King của Tiêu Phàm, cộng thêm bốn vị người chơi chữ đỏ sáng láng là "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" cũng chỉ để gia tăng cân nặng cho đội mồi nhử, khiến cái đội ngũ này trở nên nổi bật hơn thôi.

Chương 828: Người Xui Xẻo

Chương 830: Người Xui Xẻo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Chúng ta là mồi nhử đúng không, Tuyết Dạ?”

“Không hổ là đội trưởng, quả nhiên rất thông minh.”

“Vậy tình huống bây giờ ra sao?”

“Lúc nãy khi mọi người kéo người trong công hội Hoa Nguyệt đi, chúng ta đã thành công tiêu diệt hai phân đội của đối phương. Có điều bây giờ mọi người đã thoát ra khỏi phạm vi truy đuổi của bọn họ, họ đã mất đi mục tiêu để đuổi theo, vậy nên bắt đầu tụ lại về phía trung tâm.”

“Vậy chuyện xảy ra tiếp theo sẽ không ổn chút nào. Nếu để bọn họ gặp được nhau, phát hiện tổn thất đội ngũ, chắc chắn sẽ phát hiện ra quỷ kế của chúng ta. Nếu muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch này, e rằng rất khó.”

“Em cũng nghĩ như vậy.”

“Nhưng đội ngũ của tôi đã mệt mỏi lắm rồi, nhất định phải nghỉ ngơi trong chốc lát thì mới có thể tiếp tục chấp hành nhiệm vụ.” Tiêu Phàm nhìn các đồng đội ngồi trên đất với vẻ tê liệt ở xung quanh, thở dài.

“Vậy đội trưởng thì sao?”

“Cá nhân tôi quả thực không có vấn đề gì, dù sao tôi cũng đã qua cái tuổi gọi khổ gọi mệt.”

“Dáng vẻ như ông cụ non này không giống anh chút nào. Có điều đội trưởng anh vẫn rất đáng tin cậy đó, vậy chỉ cần anh đi là được rồi.”

“Một mình tôi đi tới, con mồi này có nhẹ quá hay không, tôi sợ bọn họ sẽ nhận ra điều bất thường.”

“Chúng ta có thể tăng thêm sức nặng mà, anh đi nhanh đi, thời gian cấp bách.”

“Được rồi.”

…

Tiêu Phàm xoay người, nói một tiếng với mọi người ở phía sau: “Tôi đi xung quanh điều tra một phen, sẽ nhanh chóng quay lại, mấy người cứ ở đây nghỉ ngơi trong chốc lát đi.”

“Biết rồi, nhanh nhanh nhé, tôi luôn cảm thấy chung quanh đây sẽ nhanh chóng trở nên không còn an toàn nữa đấy.” Bạch Y Công Tử tùy ý trả lời Tiêu Phàm, sau đó hắn ta cũng không để ý nữa.

“Bây giờ phải làm gì?”

“Đi thẳng một trăm mét, nhìn thấy căn phòng thứ ba bên tay phải có cái nóc nhà màu đỏ không?”

“Ừ, là căn trước mặt tôi bây giờ đúng không?”

“Đúng vậy, đi vào, lên lầu hai, tìm một căn phòng ở phía tây rồi mở cửa sổ ra.”

“Thấy rồi.”

“Nhìn trong phòng này có thứ gì có chứa chất lỏng hay không.”

Tiêu Phàm tìm kiếm chung quanh mình, phát hiện ra dù nơi này chỉ là một chiến trường lâm thời của “Chúng thần di tích chi chiến”, thế nhưng về phương diện cảnh tượng, nó vẫn cực kỳ chi tiết.

Giường chiếu, chăn, ghế dựa, không thiếu thứ gì cả, nơi này nghiễm nhiên là một căn phòng nhỏ dành cho khách rất tinh xảo.

“Một ly nước lạnh, sao hả?”

“Được rồi, anh cầm nó rồi trốn dưới bệ cửa sổ mà đợi lệnh đi, đừng có gây ra tiếng động quá lớn, một khi có người đến, em sẽ chỉ thị cho anh hành động.”

“Tuyết Dạ, cậu sẽ không cho tôi dùng ly nước này giội vào người ta chứ?”

“Hết cách rồi, trọng lượng của mồi nhử quá nhẹ, chúng ta nhất định phải tăng thêm trọng lượng cho nó, để có thể gây nên lửa giận của đối phương một cách ổn định, làm cho đối phương chặt chẽ mà thù hận anh. Mặt khác, lúc anh ló đầu ra ngoài cửa sổ thì nhớ giơ ngón giữa lên nữa đó.”

“Ấu trĩ như vậy sao?”

“Không thể thất bại.”

“Được rồi.”

…

Tiêu Phàm ngồi bên dưới bệ cửa sổ, lẳng lặng chờ trong phòng, tất cả đều vô cùng yên lặng.

Nhưng ngoài cửa sổ nhanh chóng truyền đến tiếng động, tất cả đều giống như dự đoán của Tuyết Dạ.

“Sao rồi?”

“Vẫn chưa phải là lúc, đội ngũ này vẫn còn cách anh một khoảng.”

“Được rồi.”

“Phải làm thật sao?”

“Đội trưởng, đã đến mức này rồi, anh còn do dự cái gì nữa, bọn họ sắp đi qua hết rồi!”

Tiếng thúc giục của Tuyết Dạ càng gấp gáp hơn, khiến trong lòng của Tiêu Phàm quýnh lên, hắn nhanh chóng cầm ly nước ở bên cạnh, giội chất lỏng trong ly ra ngoài cửa sổ. Đương nhiên Tiêu Phàm cũng không quên lời dặn

dò trước đó của Tuyết Dạ, hắn ló đầu ra, giơ ngón giữa xuống dưới lầu, khiến cho tên mồi nhử như mình càng hợp cách hơn.

Sau đó, Tiêu Phàm nhìn thấy Vũ Tình ở dưới lầu đang căm tức nhìn mình…

Cái ly nước cũng không tính là nhiều, nước lạnh giội xuống cũng không mạnh, không đủ để làm cho Vũ Tình ở dưới lầu bị ướt sũng và mang dáng vẻ chật vật, thế nhưng đống nước này rơi vào vị trí cực kỳ tài tình, không nghiêng không lệch mà rơi đúng vào ngực của cô ấy.

…

Ở trong một góc tối bí mật nào đó trong chiến trường, Tuyết Dạ vẫn đang nhắm chặt hai mắt khẽ nhíu mày, cậu dùng tay che trán, dường như không được khỏe cho lắm.

Tịch Dương và Tuyết Dạ cùng xem một cảnh tượng, Tuyết Dạ che trán, hắn ta đương nhiên cũng không phải là một ngoại lệ.

Nhìn thấy sự khác thường của hai người Tuyết Dạ và Tịch Dương, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đang thi pháp hơi bất an, cô lo lắng hỏi: “Hai người các anh không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là trên đời này sao lại có người xui xẻo như vậy chứ.” Tuyết Dạ than thở.

“Đúng đấy, trên đời này sao lại có người xui xẻo như vậy được?” Tịch Dương nói tiếp.

Người xui xẻo?

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cảm thấy rất khó hiểu, không biết hai người bọn họ đang nói đến ai nữa.

Thật ra ngay cả Tuyết Dạ và Tịch Dương cũng không rõ bản thân mình đang nói đến ai.

Là Vũ Tình đã bị giội ướt, hay là Tiêu Phàm đang ló đầu ra bên bệ cửa sổ với dáng vẻ vô cùng ngạc nhiên đây?

…

Lành lạnh, ẩm ướt vào trong ngực.

Vũ Tình cô ấy lại bị một tên đàn ông thối giội nước, hơn nữa còn giội vào chỗ này!

Thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt vô tội của kẻ khởi xướng là Tiêu Phàm, rõ ràng hắn đang dùng ánh mắt mà nói với cô ấy, đây chỉ là một việc ngoài ý muốn.

Nhưng cô ấy sẽ sẽ tin tưởng sao?

Nếu nói đây chỉ là một việc ngoài ý muốn, tại sao lúc này hắn còn dựng thẳng một ngón giữa lên với vẻ vô cùng khiêu khích chứ đây!

Sao Vũ Tình có thể biết được, lúc này Tiêu Phàm đã cả kinh đến mức sững sờ, ngốc đến cứng người, cứng đến mức quên hết tất cả…

“Mệnh Phàm, tôi muốn giết tên súc sinh như anh!”

Tiếng hét mang đầy vẻ giận dữ của Vũ Tình vang lên ở giữa sân, rất chói tai.

Mà lúc này, tiếng giục của Tuyết Dạ cũng vang lên từ trong đá truyền tin: “Đội trưởng, anh còn lo lắng điều gì nữa chứ! Nhiệm vụ đã được anh hoàn thành một cách xuất sắc, nhanh chóng chạy trốn đi! Còn ở lại nữa, anh sẽ toi mạng đấy!”

Nhờ lời nhắc nhở của Tuyết Dạ, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng tỉnh táo lại, hắn lập tức chạy xuống lầu, chạy vào một con đường khác, lúc chạy trốn cũng không quên nổi giận với Tuyết Dạ: “Tuyết Dạ, cậu cố tình phải không?”

“Vậy đội trưởng, anh có cố tình không?”

“Sao tôi lại cố tình được chứ!”

“Vậy em cũng không thể nào cố tình được…”

“Đây là do cậu chỉ huy.”

“Nhưng nước là do anh giội.”

“Cậu…”

“Lại nói, em đã bảo anh giội từ sớm, anh lại chần chờ một chút. Nếu anh ra tay nhanh hơn một chút, nước kia đương nhiên sẽ không giội vào người cô ấy, nhiều nhất cũng chỉ rơi xuống trước mặt, khiến cho cô ấy bị hù một chút thôi. Vì vậy chuyện này cũng không phải là do em chỉ huy không đúng, mà là do anh không chịu nghe theo lời chỉ huy của em. Đội trưởng, em biết anh là người tốt, lần này anh sẽ không để cho em phải gánh tội đúng không…”

“…”

Tiêu Phàm không nói gì, hắn đột nhiên cảm thấy Tuyết Dạ rất lợi hại, có điều Tuyết Dạ phảng phất vẫn luôn vô cùng lợi hại.

Mà một khắc sau, phía sau Tiêu Phàm đã truyền đến những tiếng bước chân dồn dập…

Nhạc đệm trong chiến trường không bằng cuộc chiến đấu kịch liệt, thế nhưng nó lại bị màn hình trực tiếp phát ra một cách rõ ràng trong mắt mọi người.

Vũ Tình bị ướt ngực và Mệnh Phàm đang giơ ngón tay giữa lên yên lặng nhìn lẫn nhau, khán giả ở hiện trường cũng yên tĩnh như đôi trai gái này vậy.

Đôi trai gái này cảm thấy ngạc nhiên với tình huống bất ngờ, khán giả ở đây cũng không thể phản ứng lại kịp, bởi vì phong cách ở đây đã thay đổi quá nhanh rồi.

“Hú hú! Hú hú hú hú!”

Đột nhiên một tiếng sói tru vang lên, chỉ thấy những tên mặc áo khoác, tự xưng là “Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” đang nhìn chằm chằm vào màn hình với vẻ đê tiện, trên mặt của họ lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

“Vương của chúng ta rốt cuộc cũng khởi xướng tiến công với kẻ địch rồi…”

Trong miệng của Hoàng Ma Tử liên tục nói ra những lời không rõ nghĩa, tư thế lại nghiêm trang túc mục. Gã đặt tay lên trước ngực mình, ngước nhìn Tiêu Phàm ở trong màn ảnh, vẻ mặt thành kính đó phảng phất như đang được gột rửa trong ánh sáng thánh thiện.

Chương 829: Chạy Trốn Dưới Hoa Nguyệt

Chương 831: Chạy Trốn Dưới Hoa Nguyệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng khán giả vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của gã, chỉ cảm thấy sởn cả tóc gáy mà thôi.

Có điều vào giờ phút này, cuối cùng thì mọi người đã nghĩ ra, thân phận của người đàn ông này là Lich King đó, cho dù lúc chiến đấu trước đó hắn có biểu hiện kiên cường đến mấy, cuối cùng thì hắn vẫn là Lich King!

Nhìn bóng người của Tiêu Phàm, mọi người phảng phất đã quay lại quá khứ. Năm ấy, có một người chơi tên là Mệnh Phàm ra khỏi trận doanh Ác Ma, tham gia một cuộc thi gọi là giải đấu pk biểu diễn “Tân Sinh”…

“Đáng ghét! Cái tên Mệnh Phàm này lại dám làm ra hành vi vô lễ như thế đối với tiền bối Vũ Tình! Quả thực là tội ác tày trời mà!” Crimson Rose nhìn vết ướt trên ngực của Vũ Tình, khuôn mặt cô ta đỏ lên, dáng vẻ khá là giận dữ.

“Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!” Tiểu Miêu hiếm khi nhất trí với ý kiến của Crimson Rose.

“Các nữ thần hãy cố lên! Đánh bại Mệnh Phàm!”

“Công hội Hoa Nguyệt cố lên! Đánh bại Lich King!”

…

Nghe tiếng hô vang lên bên cạnh, Ác Long nhíu mày: "Lúc nãy những người này còn đang hò hét trợ uy cho Mệnh Phàm, sao chỉ trong chớp mắt mà họ đã làm phản rồi?"

Ác Long nói xong mới phát hiện ra, lúc này Hào Đại Bàn cũng đã đi theo phe của kẻ địch, cậu đang hô to theo đoàn người: "Hoa Nguyệt cố lên!"

"Bàn Tử! Cậu làm vậy mà xứng đáng là anh em tốt của hắn sao?"

"Anh thì biết cái gì, để tôi tán được gái, Phàm ca chắc chắn sẽ đồng ý hy sinh vì tôi!"

Hoa Nguyệt là công hội của người chơi nữ, danh tiếng của họ quả thực rất lớn, hơn nữa còn đánh với đối thủ "số mệnh" là Lich King Mệnh Phàm, hiện trường lập tức trở nên nóng hẳn lên.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm nhận được bầu không khí vô cùng náo nhiệt này, trong lòng rất vui vẻ, xem ra trên người Mệnh Phàm vẫn có một số mị lực đặc biệt đó.

…

Trên người Tiêu Phàm có mị lực đặc biệt hay không, Vũ Tình cũng không biết, cô ấy chỉ cảm thấy ngực mình đã ướt nhẹp, rất lạnh lẽo, thế nhưng hai gò má của cô lại vô cùng đau rát, nóng bỏng một cách khác thường.

"Chúng thần di tích chi chiến" có phát sóng trực tiếp, ở trước mặt mọi người mà Mệnh Phàm lại làm ra chuyện này với cô ấy!

Nghĩ đến đây, lửa giận của Vũ Tình triệt để bạo phát.

Cô ấy đã hơi cảm nhận được tâm tình của Ngọc Sinh Yên trên giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh".

Cái tên Mệnh Phàm này một khi đã chơi lưu manh thì quả thực sẽ không nhìn thời gian không xem địa điểm! Thực sự là xấu hổ đến chết đi được!

“Mệnh Phàm! Anh có gan thì đừng chạy!”

Vũ Tình dẫn theo đám người Hoa Nguyệt đuổi theo Tiêu Phàm, hiếm thấy chạy trước Mị Hỏa vẫn luôn dẫn đầu một chút.

Từ trước đến giờ Tiêu Phàm không thích để ý tới cô gái xinh đẹp - cả đầu đều là khuynh hướng bạo lực - cả ngày chỉ muốn tìm người đánh nhau rồi luận bàn này, bây giờ lại xảy ra chuyện xấu hổ thế này, Tiêu Phàm càng không muốn nói chuyện gì với cô ấy nữa.

Thế nhưng không nói lời nào cũng không được, không nói lời nào thì Tiêu Phàm luôn có cảm giác giống như mình đang chạy tội vậy.

“Lúc nãy chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tôi không nghĩ sẽ thành ra như vậy.”

Không biết là có phải là do đã ra khỏi bóng ma trong lòng hay không, giọng điệu của Tiêu Phàm cương quyết hơn rất nhiều, vừa vào trong tai của Vũ Tình, đã có cảm giác đúng lý hợp tình hơn rất nhiều: “Ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn cái đầu anh đấy! Anh cho là tôi sẽ tin anh hả!”

“Quả thực là chuyện ngoài ý muốn mà! Tôi chỉ tùy ý giội nước thôi, nào ngờ ở dưới lầu có nhiều người như vậy, hơn nữa còn giội trúng cô!”

“Vậy là lỗi của tôi hả?”

Tiêu Phàm xoay người lại nhìn hai trái đầy đặn đang không ngừng phập phồng vì việc chạy nhanh của Vũ Tình cùng với vệt nước vẫn chưa khô trên ngực: “Có lẽ là do… mục tiêu của cô quá lớn…”

“Khốn kiếp! Anh được đằng chân lên đằng đầu hả, còn trách tôi nữa chứ!”

Vũ Tình nhạy bén nhận ra cái nhìn lơ đãng lúc xoay người lại của Tiêu Phàm. Tâm trạng của cô ấy triệt để trở nên mất khống chế…

…

“Mệnh Phàm đi xung quanh tìm hiểu địch tình cũng được một khoảng thời gian rồi nhỉ.” Mạch Tử Ồn Ào ngồi lâu đã cảm thấy mất kiên nhẫn, cậu ta vốn là một người hiếu động.

“Ừ, chắc là sắp về rồi. Sau khi chia nhau hành động, tôi luôn cảm thấy cái tên gọi là Tuyết Dạ kia cứ là lạ sao đó, cụ thể là lạ ở chỗ nào, tôi cũng không nói rõ được. Thế nhưng đám cường giả giống chúng ta đến bây giờ vẫn chưa được chia nhiệm vụ đả kích kẻ địch, điều này cũng quá không đúng rồi.” Bạch Y Công Tử vẫn cảm thấy rất bất mãn với Tuyết Dạ.

“Đúng đấy, tôi đã ngứa tay từ sớm rồi.” Mạch Tử cảm thấy vô cùng tán thành với lời nói của Bạch Y Công Tử.

“Mọi người mau dứng dậy! Kẻ địch của chúng ta đến rồi!”

Xa xa rốt cuộc cũng xuất hiện bóng người của Tiêu Phàm, hắn nhìn thấy đám người Bạch Y Công Tử đang nghỉ ngơi, lập tức hô to lên.

“Sao hả? Cuối cùng chúng ta cũng có thể chiến đấu rồi sao?” Mạch Tử nhìn thấy Tiêu Phàm trở về, bắt đầu hưng phấn làm nóng người.

“Chiến đấu cái đầu cậu đấy! Chạy nhanh đi!”

“Sợ cái gì! Không phải chỉ là phụ nữ thôi sao? Hơn nữa một mình anh ra ngoài thăm dò, bọn họ chắc sẽ không sai quá nhiều người đuổi theo anh, chúng ta đúng lúc bố trí một cái bẫy, bắt hết những người đuổi theo anh!”

Bạch Y Công Tử không phản đối mà phe phẩy cây quạt, hắn ta cho rằng Tiêu Phàm ra ngoài một mình, sẽ không thu hút được quá nhiều kẻ địch, có điều khi hắn ta nhìn thấy những bóng người đang đuổi theo Tiêu Phàm ở phía sau một cách rõ ràng, hắn ta lập tức quay người sang, nhanh chân bỏ chạy!

“Mệnh Phàm, anh đi ra ngoài lâu như vậy, rốt cuộc đã làm gì hả? Người chạy nhanh nhất kia, không lẽ đã bị anh chơi rồi?”

“Anh nói hưu nói vượn cái gì hả? Tôi lại là người như vậy sao?”

Mọi người gật đầu.

“Sao có thể chứ! Trước mặt mọi người, sao tôi có thể làm chuyện như vậy được chứ!”

“Thế nhưng tại sao cô ta lại mang ánh mắt hung ác như vậy mà nhìn anh chứ? Ánh mắt kia của cô ta rõ ràng đã nói anh ăn xong chùi mép…”

“A a a! Mấy người đừng có nghĩ như vậy nữa có được không, giữ lại một hơi đi, lần này là cuộc thi marathon cự ly dài đấy!”

…

Quả nhiên giống như dự đoán của Tiêu Phàm, lần này đám người Tiêu Phàm chạy trốn càng khổ cực hơn trước, đám người Hoa Nguyệt ở phía sau phảng phất sở hữu thể lực vô tận vậy, họ vẫn cắn chặt Tiêu Phàm không chịu buông tha.

“Bọn họ điên hết rồi hả? Sao còn đuổi theo đằng sau chúng ta hoài thế! Lẽ nào bọn họ không cảm thấy mệt hay sao? Tôi đã mệt mỏi đến thế rồi!”

” Mệnh Phàm, bây giờ anh không nhận thì tôi cũng không tin anh, lúc nãy chắc chắn là anh đã chơi cô ta rồi! Nếu không phải là vậy thì tại sao người ta lại oán hận anh như vậy chứ…”

“Tại sao mấy người cứ nghĩ về phương diện đó chứ?”

“Bởi vì anh là Lich King mà…”

Mọi người đồng thanh trả lời, đáp với vẻ vô cùng đương nhiên, khiến cho Tiêu Phàm không chịu nổi.

“Tôi không có làm vậy! Tôi chỉ không cẩn thận… không cẩn thận giội một ly nước vào trong ngực của cô ấy. Mấy người cũng biết đó, mấy người nữ sinh vẫn rất hẹp hòi…”

“Ừ, thì ra là như vậy, chuyện như vậy mà anh cũng làm được, Mệnh Phàm quả nhiên không hổ danh là Lich King…”

“Chết tiệt! Không phải mấy người đang rất mệt sao! Còn vừa chạy vừa nói chuyện nữa!”

…

Dựa vào đội ngũ có tính cơ động cao được tạo thành từ đại đa số cường giả của trận doanh Ác Ma, cộng thêm Tiêu Phàm để làm mồi nhử, dụ dỗ thành viên của công hội Hoa Nguyệt phân tán ra, sau đó Tuyết Dạ lại chỉ huy những đội còn lại để tiến hành liên hợp vây quét, từng bước ăn lên những phân đội lớn đang phân tán ở xung quanh của công hội Hoa Nguyệt, đó chính là kế hoạch tác chiến lần này của Tuyết Dạ.

Trong lúc Tuyết Dạ rời khỏi, công hội Hoa Nguyệt đã đạt được thành tựu trong giới võng du, đông đảo thành viên, danh vọng to lớn, dựa vào khả năng của bản thân, Hoa Nguyệt đã tự mình giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Nhưng Tuyết Dạ lại vô cùng rõ ràng, công hội Hoa Nguyệt vẫn còn tồn tại một khuyết điểm, đó chính là tính cảnh giác của bọn họ không được cao.

Chương 830: Thu Lưới

Chương 832: Thu Lưới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì lúc Tuyết Dạ còn ở đó, công hội Hoa Nguyệt đang trong giai đoạn trưởng thành, việc vận hành công hội cơ bản là do một tay cậu điều khiển, vì vậy bình thường việc đề phòng nguy hiểm cũng do cậu phụ trách.

Nếu không phải do Tuyết Dạ luôn luôn cảnh giác, có lẽ vào lúc đang trên đường trưởng thành thì công hội Hoa Nguyệt đã trực tiếp chết yểu.

Trước khi rời khỏi, Tuyết Dạ đã dạy dỗ mấy người Mị Hỏa rất nhiều, chiến đấu trong đoàn đội, chỉ huy phó bản, cách quản lý công hội, chỉ là cậu không dạy mấy người họ cách cảnh giác kẻ địch.

Đây cũng không phải là do Tuyết Dạ ích kỷ, mà là vì chuyện cảnh giác này không thể nào dạy được, cảnh giác là một loại ý thức, là sự nhận biết của nhân loại đối với nguy hiểm, chỉ có thể chậm rãi trưởng thành từ trong việc rèn luyện mà thôi.

Tuyết Dạ rời đi, Hoa Nguyệt do Mị Hỏa tiếp nhận, lúc đó Hoa Nguyệt đã thành hình, đã không còn quá nhiều phiền phức cần phải đề phòng.

Mà trong các nguyên lão cao tầng của công hội Hoa Nguyệt, người duy nhất có cảm giác nhạy bén là Vũ Tình, thế nhưng bởi vì cử chỉ vô ý của Tiêu Phàm mà cô ấy đã triệt để đánh mất lý trí, vì vậy chuyện đánh bại công hội Hoa Nguyệt, đối với Tuyết Dạ lập tức trở nên đơn giản hơn nhiều.

Mười chín đội nhỏ, ở trên chiến trường không ngừng di chuyển, phân phân hợp hợp, có rất nhiều linh tính.

Tuy rằng nhìn thì có vẻ bằng phẳng, không hề vội vã, thế nhưng bản chất lại là hung hăng, bởi vì mỗi một lần tụ hợp ở trên chiến trường thì sẽ có một phân đội của công hội Hoa Nguyệt bị tiêu diệt…

Tuyết Dạ ở trong bóng tối chỉ huy mọi người, lặng yên không một tiếng động mà nuốt lấy bốn phân đội của Hoa Nguyệt, sau đó bọn họ đã gặp phải phiền toái.

Lúc này những đội ngũ còn lại của công hội Hoa Nguyệt đang truy đuổi Tiêu Phàm nên khoảng cách giữa bọn họ khá gần nhau, nếu bên Ác Ma tùy tiện ra tay, rất dễ kinh động một phân đội trong đó, đánh rắn động cỏ.

Vì vậy Tuyết Dạ rất vô liêm sỉ mà giao trọng trách này cho Tiêu Phàm, cứ như vậy, mấy người Tiêu Phàm đang làm mồi nhử đành phải chịu đựng.

Giận dữ có thể mang cho nhân loại khả năng bộc phát vượt xa người thường, thế nhưng khả năng chịu đựng của thân thể cuối cùng cũng chỉ có hạn. Sau một phen chạy marathon đường dài, đại bộ đội của công hội Hoa Nguyệt bắt đầu xuất hiện hiện tượng không đủ thể lực, dẫn đến việc các thành viên tách rời nhau.

Mà thợ săn vẫn luôn chờ đợi con mồi thả lỏng, đúng lúc này bèn cầm lấy vũ khí của chính mình lần thứ hai, đi săn những con mồi đã mệt bở hơi tai kia…

“Sắp thu lưới được rồi.”

Tuyết Dạ nhắm hai mắt, nụ cười vẫn tự tin.

Tịch Dương dựa vào "Mắt Ưng" mà nhìn xuống chiến trường, nhìn thấy nhân số của phe địch chỉ còn có một chút, thành viên của công hội Hoa Nguyệt vẫn không hề hay biết thì sinh lòng thương hại.

Lại nghĩ đến người chơi gọi là Tuyết Dạ ở bên cạnh mình, Tịch Dương nổi lòng tôn kính.

Đối với sự chỉ huy của Tuyết Dạ, Tịch Dương chắc chắn chính là người được cảm nhận một cách sâu sắc nhất. Bởi vì từ đầu tới cuối, hắn ta vẫn luôn ở bên cạnh Tuyết Dạ, quan sát cùng một cảnh tượng với cậu.

Tính cảnh giác của công hội Hoa Nguyệt cực kỳ tệ hại, hơn nữa các kiến trúc trong thành trấn lại rất nhiều, đã cản trở tầm mắt của họ một cách vô cùng lớn, hạ thấp khả năng nhận biết và nhạy bén của bọn họ, lúc này mới khiến cho kế hoạch tác chiến của Tuyết Dạ có thể thuận lợi thực hiện, thế nhưng cũng không thể bỏ qua năng lực cá nhân của Tuyết Dạ được.

Thật ra lúc làm cho đội ngũ chia thành hai mươi đội nhỏ, hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của Tuyết Dạ, lúc đó Tịch Dương cực kỳ lo lắng.

Bởi vì đây là một loại thao tác nhiều phía được biến tướng, hắn ta đã thấy ba phía bốn phía, thế nhưng chưa thấy có ai dám chơi hai mươi phía ghê gớm như vậy cả.

Một khi năng lực của Tuyết Dạ không đủ và không làm nổi nữa, vậy bọn họ sẽ trực tiếp thất bại trong "Chúng thần di tích chi chiến".

Tịch Dương tin rằng Tiêu Phàm tuyệt đối biết được chuyện này, vì vậy khi Tịch Dương nhìn thấy Tiêu Phàm không ngăn cản Tuyết Dạ, trong lòng đã sinh ra cảm giác quái dị, cũng nảy sinh cảm giác mong đợi đối với Tuyết Dạ.

Nhưng biểu hiện của Tuyết Dạ đã vượt xa sự mong đợi của hắn ta, Tịch Dương từng quan sát được, vào lúc Tuyết Dạ chỉ huy nhiều lần, trong vòng một phút thậm chí cậu còn tuyên bố ba mươi mệnh lệnh, trung bình hai giây phải chuyển đối tượng nói chuyện.

Hơn nữa còn không thể xuất hiện bất kỳ hỗn loạn và sai lầm nào trên mệnh lệnh, biểu hiện như vậy thực sự quá mức biến thái rồi!

Tuyết Dạ là biến thái, Tiêu Phàm cực kỳ tán thành với điều này.

Dưới cái nhìn của Tiêu Phàm, người thích mặc đồ nữ như Tuyết Dạ vừa có ưu điểm của nam tính và nữ tính, có tính cách dũng cảm không sợ của nam tính, lại có sự cẩn thận chi tiết của nữ tính, có thể nói là một tên biến thái đỉnh cao.

Vì vậy Tiêu Phàm mới yên tâm giao đội ngũ cho cậu, để cậu chỉ huy việc đánh nhau của trận doanh Ác Ma với công hội Hoa Nguyệt, bây giờ đương nhiên Tuyết Dạ cũng không khiến cho Tiêu Phàm phải thất vọng.

"Tịch Dương, chuẩn bị một chút, dùng mũi tên trước đó của anh làm phần kết đi."

"Tôi? Cho dù tôi không tham dự, dựa theo tình thế phát triển lúc này mà tiếp tục tiến hành, đám người Phàm ca cũng có thể giải quyết triệt để công hội Hoa Nguyệt cơ mà."

"Không cần thiết phải liều mạng, nếu muốn đánh thắng Hoa Nguyệt, lúc đại bộ đội của họ bị chúng ta tiêu diệt gần hết, chúng ta đã có thể trực tiếp thu lưới. Sở dĩ kéo dài đến bây giờ là vì tôi muốn giữ lại nhiều sức chiến đấu hơn, vậy mới có thể nghênh đón cuộc chiến tiếp theo một cách tốt nhất."

…

Bây giờ đám người Bạch Y Công Tử rất khó chịu, việc chạy trốn dài lâu khiến thân thể của đám người chơi tinh anh như bọn họ cũng không chịu nổi, hắn ta cảm thấy giống như mình đã bị rút cạn sức lực vậy, cả người đều nặng nề, ngay cả chuyện hô hấp cũng đã trở nên rất thống khổ. Thế nhưng đám bà mụ Hoa Nguyệt khó chơi như ma quỷ ở đằng sao bọn họ vẫn cắn chặt không buông!

Điên rồi! Đúng là điên mà!

Đối diện với tình huống thế này, trong lòng đám người Bạch Y Công Tử chỉ có thể than vãn.

Bọn họ có vô số lời oán hận đối với Tuyết Dạ, thế nhưng lại càng oán trách người khởi xướng là Tiêu Phàm nhiều hơn. Chỉ có điều bây giờ bọn họ cũng chẳng còn hơi sức đâu mà mắng Tiêu Phàm, bọn họ thậm chí còn hy vọng có thể lấy lại sức lực mà mình đã lãng phí vào việc trêu chọc Tiêu Phàm lúc nãy nữa kìa.

Lúc này Tiêu Phàm cũng chẳng dễ chịu chút nào, sau khi cường hóa thân thể, chỉ chạy bao nhiêu đây cũng chẳng thành vấn đề gì với hắn, có điều tầm mắt của mấy người con gái ở phía sau, tầm mắt của đội viên bên cạnh đều như muốn xé hắn thành mảnh nhỏ vậy.

"Tuyết Dạ, vẫn chưa được sao?"

"Đội trưởng, anh đừng có vội vã, anh đã kiên trì lâu như vậy rồi, cũng không thiếu mấy giây mấy phút đúng không."

"Thế nhưng mấy người Bạch Y Công Tử sắp không chịu được nữa rồi."

"Tôi thấy là đội trưởng không chịu nổi đó, anh xem, họ đâu có nói gì."

"Bọn họ là mệt đến không nói nổi!"

"Được rồi, được rồi, vậy mọi người xoay người lại đi, nhiệm vụ hoàn thành, thu lưới!"

…

"Dừng lại! Chúng ta không cần chạy nữa."

"Hơ hơ hơ hơ…"

Bạch Y Công Tử rất muốn nói chuyện với Tiêu Phàm, bất đắc dĩ là hắn ta đang thở gấp giống như cái máy quạt gió vậy.

Tiêu Phàm hiểu được ý của Bạch Y Công Tử nhờ vẻ mặt của hắn ta: "Tin tưởng tôi, mọi người dừng lại đi."

Bạch Y Công Tử nghĩ thầm, nếu Mệnh Phàm nói như vậy rồi, mình cũng không cần quan tâm, xoay người thì xoay người, cùng lắm là bị đám bà điên ở phía sau loạn đao chém chết, nếu không dừng lại thì thể nào mình cũng bị mệt chết cho mà xem!

Lại nói, từ lúc mới bắt đầu cho tới bây giờ, bản thân hắn ta chưa làm cái gì cả, vẫn luôn bị công hội Hoa Nguyệt truy sát, đây đều là chuyện gì vậy chứ!

Thế là Bạch Y Công Tử tự giận mình mà quay người sang, sau khi hắn ta thấy rõ cảnh tượng ở phía sau, lập tức vô cùng kinh ngạc: "Ơ kìa? Chuyện gì thế này! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 831: Diệt Hoa Nguyệt

Chương 833: Diệt Hoa Nguyệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bạch Y Công Tử dùng cái cổ họng đã khát khô của mình, lên tiếng một cách khó khăn, như một cái máy quạt gió cực kỳ cũ kỹ phát ra tiếng xé gió rất khó nghe trong giây phút bị hư, thế nhưng vào giờ khắc này lại không có ai để ý đến điều đó cả…

"Chuyện gì thế này? Bị bao vây rồi?"

Sau nhiều lần thở dốc, cuối cùng Bạch Y Công Tử cũng bình tĩnh lại được, cổ họng trơn tru, có thể biểu đạt rõ ràng nghi vấn của mình bằng lời nói.

Bọn họ nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm, không chạy trốn nữa, bọn họ quay người lại, công hội Hoa Nguyệt đang truy đuổi bọn họ không thôi lại dừng bước trước cả bọn họ, đang kinh ngạc nhìn quanh bốn phía.

Bị bao vây rồi trong lời nói của Bạch Y Công Tử, hoàn toàn không phải nói đám Tiêu Phàm bị bao vây, ngược lại là chỉ các cô gái công hội Hoa Nguyệt đang bị bao vậy. Mà lần bao vây này, bạo lộ thân phận làm mồi nhử của đám Tiêu Phàm, cho nên đây là lần tác chiến bao vây cuối cùng đối với công hội Hoa Nguyệt.

Chỉ cần kế hoạch lần này thành công, Hoa Nguyệt sẽ thất bại.

Người kinh ngạc không thôi trên chiến trường chỉ có đám Bạch Y Công Tử và các thành viên của Hoa Nguyệt, bởi vì dưới việc săn bắn lâu ngày, các thành viên của trận doanh Ác Ma đã hình thành thói quen trở thành thợ săn từ sớm, hiện tại đang dồn đến từ bốn phương tám hướng, đang dùng khí thế chèn ép đang người Mị Hỏa trên chiến trường trước trận đấu.

…

"Vì sao xung quanh chúng ta lại xuất hiện nhiều kẻ địch như vậy, các đội ngũ khác của công hội chúng ta đâu rồi?"

Mị Họa vẫn cảm thấy khó hiểu, cô ta nhìn thấy kẻ địch đến gần, nghi ngờ vì sao viện quân của cô ta chưa đến.

Vũ Tình đã bình tĩnh trở lại, nghĩ đến những chuyện trước đây, sắc mặt cô âm trầm, vô cùng hối hận: "Có lẽ chúng ta đã rơi vào bẫy của trận doanh Ác Ma bọn họ rồi, đám người Mệnh Phàm vẫn luôn là mồi. Trong quá trình chúng ta truy đuổi, có lẽ các chị em trong các đội ngũ khác của công hội Hoa Nguyệt đã bị những người khác giết chết rồi."

"Sao có thể thế được? Hoa Nguyệt của chúng ta người đông thế mạnh, đám tàn dư của trận doanh Ác Ma làm sao có thể nuốt trôi được Đại Hoa Nguyệt trong tay tôi."

"Đừng quên, để tìm được tung tích của Tuyết Dạ, chúng ta đã phân tán thành viên của công hội, điều ra ngoài hết rồi."

"Cho dù có như thế, bọn họ làm sao có thể nuốt trôi những đội ngũ mà chúng ta phân tán ra ngoài lặng yên không một tiếng động như thế chứ? Bọn họ có khả năng làm được sao?"

Nói đến đây, Mị Hỏa bỗng nhiên nhớ ra gì đó, cô ta không rõ Tiêu Phàm có thể làm như vậy hay không? Nếu như người chỉ huy là Tuyết Dạ, thì nhất định có thể làm được điều này, điều quan trọng nhất là, giờ phút này cô ta đã nhớ lại được thứ mà cô ta đã quên từ khi bắt đầu…

Mị Hỏa thấy sợ hãi vì suy nghĩ của chính mình, cô ta nuốt nước miếng, từ từ nhìn lên đỉnh đầu của mình, quả nhiên cô ta nhìn thấy một con chim ưng đang chao liệng giữa trời cao.

Hỏng rồi! Xem ra chúng ta thật sự trúng kế rồi! Hóa ra từng hành động của chúng ta đều nằm trong lòng bàn tay họ, bảo sao sau khi đội ngũ của chúng ta bị tổn hại lâu như vậy rồi chúng ta mới phát hiện ra được.

Trong lòng Mị Hỏa căm hận, cô ta định phái người bắn con chim ưng trên bầu trời kia xuống, không ngờ chim ưng xuyên qua đám mây, phi thẳng đến hướng mặt trời chiến xuống.

Ánh nắng mặt trời chói chang trở nên lóa mắt vô cùng, khiến cho Mị Hỏa không thể tiếp tục nhìn thẳng, cô ta chỉ có thể cúi xuống để giảm bớt cảm giác không khỏe trong mắt mình.

Nhưng sau khi di chuyển góc độ, ánh sáng trước mắt cô ta cũng không hề suy yếu đi, từng luồng sáng vẫn cứ chói mắt như thế.

Sao lại thế này? Sao ở đây lại có ánh mặt trời được?

Không đúng! Đây là…

Hoàng Kim Tiễn!

Tịch Dương buông lỏng dây cung trong tay ra, một luồng ánh sáng mạnh mẽ bắn ra, sau đó rơi vào trong chiến trường rồi trực tiếp nổ tung!

Đoàng!

Mục tiêu của mũi tên là Mị Hỏa, nhưng đám người Vũ Tình đứng quá gần nên cũng bị dư uy Hoàng Kim Tiễn chứa đầy sức mạnh khổng lồ ảnh hưởng đến.

Đến lúc này, dưới một mũi tên của Tịch Dương, tiêu diệt toàn bộ nhân vật cao cấp của Hoa Nguyệt.

“Được rồi, hẳn là không có trở ngại gì nữa, mọi người thu lưới lại hết đi…” Tuyết Dạ không nhanh không chậm lên tiếng chỉ huy, giống như đây chỉ là

một chuyện nhỏ bé không đáng kể vậy.

Thành viên của trận doanh Ác Ma bao vây bốn phía, lấy ra vũ khí của bản thân mình, điên cuồng phóng vào giữa chiến trường, biểu tình hưng phấn không thôi, hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên lộ ra vẻ dữ tợn của mình với Hoa Nguyệt.

Tịch Dương dùng một mũi tên bắn chết đám người Mị Hỏa, công hội Hoa Nguyệt như rắn mất đầu, lập tức quân lính tan rã, thậm chí có người còn trực tiếp mất luôn dũng khí đọ sức với kẻ địch, quyết đoán rời khỏi trận chiến này.

Hoa Nguyệt tan tác, khiến đám người Bạch Y Công Tử trợn mắt há miệng, bởi vì bọn họ từ đầu đến cuối ngoài chạy trốn ra, hình như chẳng làm gì hết.

Bản thân mình không phải thành phần chủ chốt trong đội ngũ sao? Không phải chính mình phải ra tay giải quyết đám cầm đầu của công hội Hoa Nguyệt này mới đúng sao?

Tại sao tự nhiên Hoa Nguyệt đã bị đánh bại rồi?

…

Không chỉ có đám người Bạch Y Công Tử khiếp sợ, ngay cả mọi ngoài bên ngoài chiến trường yên lặng xem toàn bộ trận đấu này, cũng có vẻ khiếp sợ lạ thường.

Công hội Hoa Nguyệt cứ thế bị trận doanh Ác Ma diệt sạch rồi? Điều này không phải quá khó tin rồi chứ?

Lich King Mệnh Phàm còn chưa ra tay cơ mà?

Không đúng, hắn có ra tay vẩy nước, nhưng cũng không đến mức trực tiếp vẩy chết luôn công hội Hoa Nguyệt chứ?

“Làm sao? Tôi đã nói đám Mệnh Phàm tụ hợp với Tuyết Dạ thì sẽ thắng mà, tôi nói đúng không?” Phong Ma Tiểu Xích Lang mỉm cười nói với Crimson Rose.

“Sao có thể như vậy được? Tại sao lại như vậy chứ?”

Crimson Rose vẫn không thể chấp nhận được sự thật trước mắt, cô ta kinh ngạc nhìn lên màn hình lớn, không ngừng thì thào trong miệng.

Quả đúng vậy, dưới góc nhìn của mọi người, công hội Hoa Nguyệt bị tiêu diệt quá đơn giản, thậm chí không thể tạo ra chút phiền phức nào cho phía trận doanh Ác Ma.

Đại đội của công hội Hoa Nguyệt tản ra, sau đó từng người một rơi vào trong bao vây của trận doanh Ác Ma, sau khi mất đi một đại đội vẫn không có phản ứng gì, nhưng mất nhiều đại đội như vậy hẳn phải có phản ứng chứ? Vì sao Hoa Nguyệt lại bị trận doanh Ác Ma dùng chiêu thức giống hệt nhau để nuốt trọn?

“Bên trận doanh Ác Ma điều binh khiển tướng thật sự rất cao siêu, nhưng bên công hội Hoa Nghiệp bị đánh bại cũng dứt khoát quá rồi phải không? Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã gây ra việc này, anh Phong Ma Tiểu Xích Lang?” Tiểu Miêu cũng không ngừng nghi ngờ chuyện này.

Phong Ma Tiểu Xích Lang đã biết thân phận của Tuyết Dạ từ trước, tất nhiên trọng điểm của chiến thắng lần này là Tuyết Dạ, cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, có Tuyết Dạ trong tay, không có lí do gì bại trận dưới tay Hoa Nguyệt, nhưng hắn ta không thể nói ra nội tình của Tuyết Dạ thế này được.

Chuyện Tiêu Phàm là beater từ trước, Phong Ma Tiểu Xích Lang có thể tùy ý tiết lộ, bởi vì hắn ta biết Tiêu Phàm sẽ không trả thù hắn ta vì chuyện này, nhưng chuyện trước đây Tuyết Dạ là hội trưởng của công hội Hoa Nguyệt, hắn ta không thể trực tiếp nói với mọi người được.

Cũng không phải là Phong Ma Tiểu Xích Lang sợ hãi Tuyết Dạ sẽ nổi giận vì chuyện này, rồi ghi hận với hắn ta, mà là bởi vì cô gái điên của công hội Hoa Nguyệt này có thể sẽ phản ứng lại với điều đó, rồi làm ra cái gì bất lợi với sự phát triển của Thính Phong Các của hắn ta.

Sức mạnh của đám mỹ nữ lớn đến mức nào, sức mạnh của công hội Hoa Nguyệt lớn ra sao? Hắn ta không phải loại người chỉ có một mình như Tiêu

Phàm, cũng không dám tùy tiện chọc vào lửa giận của công hội Hoa Nguyệt, rước về một đống phiền phức.

Nhưng hắn ta lại là người giải thích lại hiện trường, cần phải giải thích về tình thế hiện tại, phải làm thế nào mới được đây?

Chương 832: Chỉ Thẳng Vào Tinh Thần

Chương 834: Chỉ Thẳng Vào Tinh Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc Phong Ma Tiểu Xích Lang đang đau đầu cũng là lúc Tiểu Miêu bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi biết rồi! Tôi biết vì sao lại thế rồi!"

Cô biết sao? Vì sao tôi chẳng hiểu gì thế…

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Tiểu Miêu bỗng nhiên giật nảy lên, có chút ngây người.

"Là bởi vì kỹ năng danh hiệu "Khắc tinh phái nữ" của Mệnh Phàm nhỉ? Có kỹ năng này, Mệnh Phàm đối đầu với công hội Hoa Nguyệt là thiên khắc, làm gì có chuyện không thắng được chứ?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang trợn mắt há miệng nhìn Tiểu Miêu, hắn ta thầm nghĩ, cô gái này có lối suy nghĩ kỳ quái thật, đúng là một cô gái có một không hai.

Tiểu Miêu vừa dứt lời, liền vang lên tiếng sói tru đầy vẻ đáng khinh, cùng lúc đó còn vang lên tiếng thở dài nhẹ nhàng ẩn chứa ý đã hiểu mọi chuyện của khán giả…

"Người ơi, tôi còn chưa làm cái gì cả, chỉ chạy một cuộc marathon như vậy mà công hội Hoa Nguyệt đã biến mất luôn rồi?"

Cho đến giờ Bạch Y Công Tử vẫn không thể chấp nhận được, nhưng hắn ta thấy trận doanh Ác Ma không hề giảm thành viên, cuối cùng cũng chấp nhận năng lực chỉ huy của Tuyết Dạ, trong lòng thầm nghĩ, "cô nương" này thật sự rất biến thái!

Sau khi Tiêu Phàm chiến đấu xong với Chiến Minh, vốn dĩ hắn nhanh chóng tìm Tuyết Dạ đến giúp đỡ, cũng là bởi vì ưu điểm này của Tuyết Dạ, bởi vì hắn hiểu rõ chỉ có nhân tài như Tuyết Dạ mới có thể phát huy tối đa thực lực của mọi người trong trận doanh Ác Ma.

Mà Tuyết Dạ cũng hoàn thành nhiệm vụ mà hắn giao một cách vô cùng xuất sắc, dưới tình huống bảo trì chiến lực vốn có ở trình độ lớn nhất, dựa vào khả năng chỉ huy xuất sắc diệt sạch Hoa Nguyệt.

Có điều Tiêu Phàm vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối, đó chính là sau khi Hoa Nguyệt ngã xuống, thứ mà hắn muốn có cũng không hề xuất hiện, điều này chứng tỏ, trận chiến của bọn họ với công hội Tinh Thần là không thể tránh được.

Mặt khác, cô gái nổi tiếng nhất công hội Hoa Nguyệt, lúc này đã đi đâu rồi…

"Mọi người làm tốt lắm, hiện giờ Thú Nhân đã rút lui, Ngạo Thiên và Hoa Nguyệt đã bị giết, kẻ địch của chúng ta đã giảm bớt nhiều rồi."

"Đúng vậy, hình như chỉ còn lại mỗi công hội Tinh Thần thôi."

"Hình như chỉ còn… Hả? Ở Nhân Loại còn có công hội Trật Tự nữa, bọn họ trốn đây rồi?"

"Trật Tự? Không hiểu vì sao mà loại công hội không thấy đầu không thấy đuôi chả có chút danh tiếng nào thế này lại có thể trở thành một trong hai công hội lớn ở trận doanh Nhân Loại. Hơn nữa, một trong hai công hội lớn của trận doanh Nhân Loại là công hội Ngạo Thiên đã phế đến như vậy, tôi nghĩ công hội Trật Tự ngang hàng với nó cũng chẳng lớn tới đâu được. Hơn nữa, chuyện đến nước này, chúng ta cũng chưa nhìn thấy một nửa bóng người nào của công hội Trật Tự, có khí bọn họ còn chẳng tham gia vào lần "Chúng thần di tích chi chiến" lần này đâu."

“Nói vậy cũng đúng, khi Bang Hắc Long chúng ta đánh về phía Đông, giết chóc cả một đường, cơ bản toàn gặp được người chơi của công hội Ngạo Thiên, mà sau khi Long Ngạo Thiên ngã xuống, người chơi của Nhân Loại cơ bản cũng bị đánh tan.”

“Đúng vậy, Phàm ca, trên đường giao chiến ở thành trấn này, tôi vẫn luôn dùng “Mắt Ưng” theo dõi bốn phía, thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy một vài người chơi của Nhân Loại, tôi nghĩ bên trận doanh Nhân Loại hẳn là đã không đủ khả năng uy hiếp đến chúng ta.”

Nghe mọi người bàn tán, Tiêu Phàm vuốt vuốt mũi mình, chậm rãi nói: “Đừng khinh địch quá, bên phía Nhân Loại vẫn chưa ngã xuống, hẳn là công hội Trật Tự vẫn đang ở đây.”

“Tôi cảm thấy khi đại ca Ác Long dẫn theo chúng tôi đi đánh về phía Đông đã hoàn toàn đánh cho trận doanh Nhân Loại tàn phế luôn rồi, anh nói Trật Tự vẫn còn ở đây, vậy bọn họ đang ở đâu?”

“Tôi không biết.”

“Vậy thì vì sao anh có thể khẳng định công hội Trật Tự vẫn còn tồn tại chứ?”

“Bởi vì Nhân Loại vẫn chưa hoàn toàn rút lui, chúng ta cũng không lấy được bảng hiệu thuộc về trận doanh Nhân Loại.”

Được Tiêu Phàm nhắc cho tỉnh lại, cuối cùng mọi người đã nhớ đến điểm mấu chốt này, nhưng Tịch Dương lại nhíu mày: “Cho đến lúc này, những người chơi còn lại của trận doanh Nhân Loại lẻ tẻ khắp nơi, căn bản không gặp được cái gì giống một đoàn đội, nếu như muốn tìm ra thành viên của công hội Trật Tự ngay lập tức, có thể sẽ làm trễ khá nhiều thời gian.”

Tiêu Phàm nhắm mắt suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại: “Thôi vậy, nếu như không tìm thấy bọn họ, vậy thì cứ đi trước đi vậy. Tôi vốn định xử lí công hội Trật Tự trước, sau đó dồn hết sức lực để đối phó với công hội Tinh Thần khó nhằn kia. Bây giờ, xem ra chỉ có thể bỏ qua đã.”

…

“Sao? Bên trận doanh Ác Ma có hành động mới, đi về phía nam sao? Trời ơi, đó chính là phương hướng hiện tại của công hội Tinh Thần!”

Tiểu Miêu cảm thấy vô cùng kinh ngạc với lựa chọn của đám Tiêu Phàm, bởi vì bọn họ sắp phải đối mặt với công hội Tinh Thần mạnh nhất trong giới võng du!

Sau khi Hoa Nguyệt tan tác, Crimson Rose vẫn có chút không thể chống đỡ nổi, cô ta nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, yên lặng không lên tiếng, hung tợn trừng mắt nhìn Tiêu Phàm trên màn hình, hiếm thấy không chống đối lại lời nói của Tiêu Miêu.

“Nếu như hai bên là kẻ địch, cuối cùng cũng phải đối mặt với nhau.” Thật ra Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn rất bình tĩnh trước việc này.

“Nhưng mà đó là công hội Tinh Thần đó! Công hội Tinh Thần chính là truyền thuyết bất bại trong giới võng du nhiều năm nay, nếu như đám Mệnh Phàm đối đầu với công hội Tinh Thần bọn họ, phỏng chừng kết cục sẽ vô cùng thê thảm.”

Tiểu Miêu hô ta, dường như cô ta có chút lo lắng.

“Cô có còn nhớ khi “chúng thần di tích chi chiến” bắt đầu, cái nhìn của bọn người với trận doanh Ác Ma như thế nào không?

Còn bây giờ thì sao?”

Khi “Chúng thần di tích chi chiến” bắt đầu, không cảm thấy thấy trận doanh Ác Ma sẽ thắng, hiện tại bọn họ đã đi trong chiến trường nhiều ngày rồi, mà những người chắn đường bọn họ như công hội Ngạo Thiên, bang Long Hổ, công hội Chiến Minh và cả công hội Hoa Nguyệt, đều đã lần lượt ngã xuống.

Nhớ lại những điều này, Tiểu Miêu khiếp sợ không thôi: “Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, chẳng lẽ anh cho rằng đám Mệnh Phàm có thể tiếp tục tạo ra kì tích hay sao?”

“Kỳ tích? Tôi không biết. Ban đầu tôi cũng cho rằng hắn là một kì tích, nhưng theo tôi quan sát từ đầu đến giờ, tôi không thể cho rằng đây là kì tích được nữa. Hắn trả giá cho việc này nhiều như thế, vậy nên thắng lợi đó là điều đương nhiên. Về phần công hội Tinh Thần với truyền thuyết bất bại trong giới võng du, vậy thì chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của bọn họ thôi.”

“Lời nói của anh, tôi không hiểu lắm.”

“Đừng có luôn đặt hi vọng vào kì tích, cần phải dựa vào hai tay của chính mình, dùng toàn bộ sức lực để chiến đấu, cô nhớ lại nhưng btrận chiến thảm thiết của Mệnh Phàm trước đây xem, phỏng chừng cô sẽ hiểu được…”.

…

Phía nam của chiến trường…

Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn thấy Ngọc Sinh Yên đi từ xa đến, chậm rãi nói: “Tôi hiểu tình hình của cô, nhưng tạm thời chúng tôi sẽ không rời khỏi đây.”

“Vì sao? Công hội Tinh Thần kết hợp với công hội Hoa Nguyệt chúng tôi cùng nhau tiêu diệt đội quân của trận doanh Ác Ma không tốt sao?”

Ngọc Sinh Yên thật sự không hiểu được suy nghĩ của công hội Tinh Thần, có thực lực mạnh mẽ lại không đi đón địch, cố tình thủ ở một mảnh rừng trong chiến trường không hề nhúc nhích.

“Bởi vì trong rừng này có một ác ma, mà ác ma này đã chọc giận công hội Tinh Thần chúng tôi!”

Tiểu Sửu Hoàng vẫn luôn ở trong rừng cây này, mượn bóng râm của cây cối sum xuê để che giấu thân hình của mình.

Sau khi công hội Tinh Thần tiêu diệt Bang Hắc Long, bọn họ liền chuyển đến nơi này, định bụng bao vây tiêu diệt Tiểu Sửu Hoàng.

Ban đầu công hội Tinh Thần coi nhẹ thực lực của Tiểu Sửu Hoàng, để phần lớn thế lực tản ra trong rừng cây để lục soát, không ngờ Tiểu Sửu Hoàng vô

cùng mạnh, dựa vào địa thế mà không ngừng du đấu trong rừng, liên tục ra tay với các tiểu đội phân tán từ công hội Tinh Thần.

Chương 833: Tiểu Sửu Mệt Mỏi

Chương 835: Tiểu Sửu Mệt Mỏi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ cần tiểu đội đó hơi yếu một chút, liền không thể may mắn thoát khỏi.

Sau khi ra tay, gã lại nhanh chóng biến mất, có thể nói là vô cùng khó nhằn.

Thành viên không những bị tổn hại, điều này khiến Hội trường công hội Tinh Thần nổi giận, bởi vì nhiều người như vậy bao vây tiêu diệt một người lại không ngừng bị tổn thất, đây là một chuyện khiến cho công hội Tinh Thần vô cùng mất mặt, cho nên không thể hoàn toàn tiêu diệt tên Tiểu Sửu Hoàng cuồng vọng này, Hội trưởng công hội Tinh Thần không thể bỏ qua được.

Chiến thuật của công hội Tinh Thần thay đổi lần thứ hai, ban đầu bọn họ chia ra thành các tiểu đội, để đảm bạo an toàn của bản thân nên tập hợp lại thành đại đội tiếp tục đi trong rừng cây.

Cứ như vậy, quá trình tìm kiếm thật ra an toàn hơn nhiều, nhưng hiệu suất tìm kiếm lại chậm lại rõ ràng.

Nhưng Hội trưởng công hội Tinh Thần không gấp, bởi vì thứ hắn ta có là sự kiên nhẫn, hắn ta tin rằng cuối cùng mình sẽ khiến kẻ điên Tiểu Sửu Hoàng đang sống sờ sờ kiệt sức mà chết.

…

“Nếu như công hội Tinh Thần các anh đã không muốn kết hợp, tôi cũng không nói nhiều nữa, tôi đưa thứ này cho các anh bảo quản, tôi sẽ rời đi trước.”

“Từ từ đã! Cô nương Ngọc Sinh Yên nên tự giữ gìn thứ này mới đúng, không cần phải giao cho chúng tôi.”

“Làm sao? Hội trưởng công hội Tinh Thần ngài đây đồng ý đổi ý đi theo tôi?”

“Không, ý của tôi là cô nương Ngọc Sinh Yên cũng ở lại chỗ chúng tôi đi, đừng về nữa.”

Nghe lời nói của Hội trường công hội Tinh Thần, Ngọc Sinh Yên tức giận: “Hội trưởng công hội Tinh Thần! Ý của anh là gì!”

“Cô nương Ngọc Sinh Yên, cô đừng hiểu lầm. Vốn dĩ tôi đề nghị như vậy, là bởi vì cô nương Ngọc Sinh Yên đã không còn chỗ để về nữa rồi, hiện tại công hội Hoa Nguyệt đã bị đám Mệnh Phàm hoàn toàn tiêu diệt…”

…

“Giết sạch Hoa Nguyệt? Chuyện đùa này không buồn cười một chút nào, Hội trưởng công hội Tinh Thần…”

Nghe lời hắn ta nói, sắc mặt Ngọc Sinh Yên trắng bệch, nhưng cô vẫn mạnh mẽ giữ vững sự bình tĩnh như trước.

“Tôi không hề nói đùa, hiện tại Hoa Nguyệt đã không còn tồn tại nữa rồi.”

“Anh nói dối! Anh vẫn luôn ở đây, không đi đâu hết, vì sao anh lại khẳng định tình trạng hiện tại của công hội Hoa Nguyệt! Hơn nữa, công hội Hoa Nguyệt của chúng tôi dễ đối phó như vậy hay sao?”

“Khoảng thời gian hòa hoãn để đăng nhập của “Chúng thần di tích chi chiến” là nửa tiếng đồng hồ. Để kịp thời biết được tình huống khắp nơi trong chiến trường, tôi đã sắp xếp các thành viên của công hội Tinh Thần thay phiên nhau online, offline để tìm hiểu tình hình trực tiếp dưới chiến trường, cứ mỗi mười phút sẽ có người đăng nhập để thông báo tình hình hiện tại. Mặc dù nội dung báo cáo của bọn họ bị lùi lại nửa giờ do thời gian hòa hoãn khi đăng nhập, nhưng những thông tin ấy vẫn vô cùng hữu dụng, chúng tôi cũng nhờ vậy mà biết được tên điên Tiểu Sửu Hoàng kia vẫn còn

ở trong rừng cây ở phía nam này, từ đó tổ chức cuộc bao vây diệt trừ lớn với gã. Trong nội dung báo cáo gần đây nhất, công hội Hoa Nguyệt đã bị quân đội do Mệnh Phàm dẫn dắt tiêu diệt, thậm chí trận doanh Ác Ma không cần tốn nhiều công sức để tiêu diệt Hoa Nguyệt."

"Anh ăn nói linh tinh! Công hội Hoa Nguyệt chúng tôi không yếu như vậy đâu!"

Hiển nhiên Ngọc Sinh Yên vẫn khó chấp nhận được sự thật Hoa Nguyệt bị tiêu diệt.

"Không phải tôi cười nhạo thực lực của công hội Hoa Nguyệt các cô, mà là tôi muốn nói cho cô biết đám trận doanh Ác Ma kia không hề dễ đối phó. Bọn họ lần lượt xử lí Bang Long Hổ và Chiến Minh, có thêm một cái công hội Hoa Nguyệt cũng chẳng có gì lạ."

"Sao có thể như thế được!"

"Nếu như cô vẫn không tin được, tôi có thể cung cấp cho cô thêm một chút tin tức. Trước đây công hội Hoa Nguyệt các cô đã bắt một người chơi có tên là Tuyết Dạ phải không? Sau khi đám Mệnh Phàm cứu được Tuyết Dạ, khả năng chiến đấu trực tiếp bùng nổ, mà kết cục chính là Hoa Nguyệt bị tiêu diệt."

Nghe đến đây, Ngọc Sinh Yên đã xác định được Hội trưởng công hội Tinh Thần không hề nói đùa, nghĩ đến chuyện Hoa Nguyệt đã phải chịu độc thủ của Mệnh Phàm trong khoảng thời gian mình rời đi, trong lòng Ngọc Sinh Yên hối hận không thôi.

"Có điều cô cũng đừng buông tay, dựa theo nguồn tin đáng tin cậy cho biết, đám người trận doanh Ác Ma kia đang trên đường đi đến đây, bọn họ sẽ gặp phải công hội Tinh Thần chúng tôi sớm thôi. Dù sao thì công hội Hoa Nguyệt cũng là bạn tốt của công hội Tinh Thần chúng tôi ở trong trận doanh Tinh Linh, công hội Tinh Thần chúng tôi vẫn luôn trận trọng bạn bè, cho nên chúng tôi không thể không báo mối thù này, cô nương Ngọc Sinh Yên, cô ở lại đây bình tĩnh theo dõi cũng được."

Ngọc Sinh Yên nghĩ nghĩ, cuối cùng cô trầm ngâm một tiếng: "Nhờ cả vào Hội trưởng rồi."

"Không cần khách sáo."

Hội trưởng công hội Tinh Thần xoay người lại, một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt bị bóng tối bao trùm.

Đối với biểu hiện mạnh mẽ của trận doanh Ác Ma, Hội trưởng công hội Tinh Thần có chút ngạc nhiên, nhưng hắn ta không hề để trong lòng, hơn nữa còn cảm thấy vui vẻ.

Sự phát triển của "Chúng thần di tích chi chiến" thật sự rất thuận lợi.

Ngạo Thiên, Bang Long Hổ, Chiến Minh, Hoa Nguyệt liên tiếp bị đánh bại, Tinh Thần bước lên sàn đấu với thân phận cứu thế, tới lúc đó còn có ai có thể ngăn cản hào quang của Tinh Thần, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp nơi!

…

Đoạn Thủy Lưu dẫn theo một nhóm người đi trong rừng, nhiệm vụ của gã là bao vây tiêu diệt một kẻ điên tên là Tiểu Sửu Hoàng.

Ấn tượng của Đoạn Thủy Lưu về Tiểu Sửu Hoàng vẫn dừng lại ở sự kiện gã quậy ầm ĩ ở thành Frya, sự càn rỡ bất kính của gã với công hội Tinh Thần khiến trong lòng Đoạn Thủy Lưu cảm thấy đáng ghét.

Nhưng từ khi bắt đầu triển khai bao vây tiêu diệt ở "Chúng thần di tích chi chiến", Đoạn Thủy Lưu bắt đầu có chút khâm phục người chơi tên Tiểu Sửu Hoàng này.

Hoàn toàn không phải bội phục dũng khí ra tay với thành viên của công hội Tinh Thần của gã, cũng không phải bội phục kỹ thuật có thể trốn trong cánh rừng mà không bị bắt của gã, mà là bội phục sự nghị lực và Tiểu Sửu Hoàng có được.

Phải biết rằng công hội Tinh Thần xử lí Ác Long xong chuyển qua người này đã lâu lắm rồi, Tiểu Sửu Hoàng vẫn không nghỉ không dừng mà kiên trì đến tận bây giờ, nhất định hiện tại gã đang vô cùng mệt mỏi.

Có điều như vậy thì có ích gì?

Gã đã chọn sai đối thủ, gã không nên một mình đối đầu với Tinh Thần!

Dây dưa lâu như vậy, vòng vây của công hội Tinh Thần dành cho Tiểu Sửu Hoàng đã bắt đầu dần dần thu lại, chuyện này cũng sắp đặt xuống dấu chấm kết thúc.

…

Cành lá sum xuê, cây xanh tạo thành bóng râm, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi qua, vô cùng sảng khoái.

Bên trên một mảng lá cây rậm rạp, lộ ra một đầu nhọn cong cong,

Đó chính là đôi giày với tạo hình buồn cười của Tiểu Sửu Hoàng. Bên trên dính không ít bùn đất, màu sắc của chiếc giày đã không còn sáng mới như ngày xưa.

Tiểu Sửu Hoàng nằm trên ngọn cây, gã đung đưa chân, dường như là rất ung dung tự tại.

Có điều những người hiểu rõ gã sẽ biết, gã không thề thích tư thế như thế này, bởi vì với gã mà nói, dáng dứng mới là oai phong nhất,

Nhưng hiện tại gã cũng không thể lãng phí khí lực của mình vì sự oai phong được.

Giữa cành cây lá cây, có ánh mặt trời chiếu xuống, mờ mờ nhạt nhạt, cũng không sáng, nhưng khi Tiểu Sửu Hoàng nhìn về phía nó, gã lại hơi híp mắt lại.

Giằng co với Tinh Thần quá lâu, gã cũng thấy mệt mỏi.

Trong cột trạng thái của Tiểu Sửu Hoàng, trạng thái chiến đấu vẫn luôn sáng, nếu như không thể giải trừ, gã sẽ không có cơ hội đăng xuất nghỉ ngơi, nhưng có Tinh Thần làm bạn, sao gã có thể hoàn toàn giải trừ trạng thái này chứ?

Mà điều này cũng xuất phát từ sự tự tin của công hội Tinh Thần, cho dù Tiểu Sửu Hoàng là kẻ điên, chung quy vẫn là người, tiêu hao trong thời gian dài như vậy, chắc chắn gã sẽ mệt mỏi suy sụp, đó cũng là khi sinh mệt của gã kết thúc.

Sàn sạt…

Tiếng vang rất nhỏ truyền đến, lỗ tai của Tiểu Sửu Hoàng khẽ nhúc nhích, gã lại đứng dậy, nhảy về phía sâu trong khu rừng…

…

Chương 834: Quyết Đấu Với Tinh Thần

Chương 836: Quyết Đấu Với Tinh Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tịch Dương, có thấy được gì không?”

“Không được, ở đây không giống với thành trấn ở chiến trường phía đông, lá cây tươi tốt bên trên cây cối hoàn toàn che kín tầm mắt của tôi khi cùng “Mắt Ưng” để nhìn, tôi không thể tìm được bóng dáng của Tiểu Sửu Hoàng cùng đám người công hội Tinh Thần.”

Thời Vũ Hoàn đẩy đẩy mắt kính trên mũi cậu ta, bổ sung thêm một câu: “Nói thật, khi tôi đăng xuất, tôi nhìn thấy trạng thái của Tiểu Sửu Hoàng cũng không tốt lắm, gã có thể sống sót trong tay công hội Tinh Thần lâu như thế, đã có thể coi là kì tích rồi, có lẽ hiện tại…”

“Im miệng! Thủ lĩnh của Huyết Tinh Ma Thuật Xã chúng tôi không dễ hạ gục như vậy đây! Tên nhóc bốn mắt cậu chẳng hiểu cái gì cả, đừng có nói linh tinh!” Bạch Y Công Tử nhìn thấy Thời Vũ Hoàn nói không đúng về Tiểu Sửu Hoàng, hắn ta tức giận.

“Lời tôi nói là thật, từ khi công hội Tinh Thần bắt đầu bao vây tiêu diệt đến bây giờ, anh có biết đã bao lâu rồi không! Một người phải duy trì cường độ

chiến đấu cao như vậy trong thời gian dài, cho dù thực lực mạnh mẽ cũng sẽ phải chết tươi vì mệt đó! Cũng không biết chạm nhầm vào dây thần kinh nào của gã mà lại tử thủ ở trong cánh rừng kia không muốn đi ra!"

"Được rồi, Thời Vũ Hoàn, cậu đừng nói nữa, Tiểu Sửu Hoàng làm vậy cũng là vì chúng ta."

"Vì chúng ta?"

"Ban đầu Tiểu Sửu Hoàng tính rằng sẽ một mình chặn chân công hội Tinh Thần, cho nên gã mới lựa chọn địa hình tiện đánh du kích để làm chiến trường. Nếu không phải vì gã cản chân công hội Tinh Thần, khi chúng ta chống lại Long Hổ bang hay các công hội khác trước đây, công hội Tinh Thần âm thầm nhúng tay tham gia vào, khi đó sự việc sẽ trở nên rất phiền phức, tình hình chiến đấu cũng sẽ không phát triển thuận lợi như vậy. Cho nên hiện tại chúng ta đã gạt bỏ toàn bộ trở ngại khác ngoài công hội Tinh Thần, chúng ta phải nhanh chóng đến cứu Tiểu Sửu Hoàng."

Bạch Y Công Tử nghe lời giải thích của Tiêu Phàm, hắn ta rất vui vẻ: "Hóa ra là như vậy! Quả nhiên lão đại của chúng tôi rất anh minh!"

Thời Vũ Hoàn cúi đầu, trầm mặt một lát: "Được rồi, nếu đã như vậy, chúng ta phải nhanh chóng cứu Tiểu Sửu Hoàng, "Mắt Ưng" của anh Tịch Dương không có tác dụng ở đây, nhưng "Thế Giới 2D" của tôi vẫn có thể sử dụng được. Mặc dù phạm vi tìm kiếm không lớn bằng phạm vị tìm kiếm của "Mắt Ưng" của anh Tịch Dương, nhưng nó vẫn có thể phản ứng với những động tĩnh ở xung quanh, chỉ cần tìm được một điểm xanh duy nhất bên trên, người đó hẳn phải là Tiểu Sửu Hoàng rồi…"

Đúng lúc này, bỗng nhiên Thời Vũ Hoàn phát hiện một đám ánh sáng hồng trong "Thế Giới 2D", bên trong ánh sáng hồng xuất hiện một chút màu xanh vô cùng mỏng manh…

Trong rừng cây ở chiến trường phía Nam có một cây đại thụ vô cùng lớn, giống như cái cây ở quảng trường trung ương ở thành Frya vậy.

Không biết là do duyên phận tạo ra hay là do Tiểu Sửu Hoàng cố ý làm vậy, dù sao gã cũng lựa chọn đứng ở nơi này rồi.

Ngọc Sinh Yên ngẩng đầu, nhìn sang cây đại thụ kia, thầm nghĩ một lúc không lâu trước mình đã nhìn thấy quang cảnh này rồi, chỉ có điều hiện tại trên thân cây đã không còn người kia nữa.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn đám người đứng dưới tán cây, cũng có chút hoài niệm, khi đó cũng không chỉ có một mình gã ở trên cây, con có một tiểu loli đáng yêu tên là Hạ Lộ Lộ nữa. Ngoại trừ tiểu loli ra còn có một tên đáng khinh bầu bạn bên cạnh nữa, hiện giờ lại chỉ còn lại một mình gã.

Nhớ lại đoạn quá khứ kia, dường như Tiểu Sửu Hoàng có chút vui vẻ, lại phát ra tiếng cười cạc cạc, nhưng tiếng cười này vang vọng bốn phía núi rừng lại càng có vẻ cô độc.

"Tiểu Sửu Hoàng, anh thật sự vẫn rất ngông cuồng, hiện giờ anh đã bị công hội Tinh Thần chúng tôi bao vây trùng trùng, kiếp nạn này khó tránh, thế mà anh vẫn còn cười được nữa."

Hội trường công hội Tinh Thần phất phất tay, không để mọi người kêu gào nữa: "Anh ta muốn kêu thì cứ để anh ta kêu đi."

"Anh thật sự rất giỏi, cư nhiên có thể câu giờ với công hội Tinh Thần chúng tôi lâu như vậy, nhưng người cảm thấy làm như vậy có giá trị sao? Chẳng lẽ anh thật sự cho rằng anh thành công giữ chân chúng tôi rồi, để Mệnh Phàm bọn họ đi tiêu diệt các công hội khác trước, đến cuối cùng sẽ giành được thắng lợi của "Chúng thần di tích chi chiến" sao?"

"Cạc cạc."

Gã không trả lời, vẫn tiếp tục cười to, vẫn ngông cuồng như trước.

"Thật sự không biết nên nói anh là khờ dại hay là ngông cuồng nữa, tôi muốn hỏi anh một chút, dựa vào đâu mà anh cảm thấy các anh có thể thắng được Tình Thần chúng tôi!"

"Tinh Thần lợi hại lắm à?"

Tiểu Sửu Hoàng nhìn hội trưởng công hội Tinh Thần đứng dưới tán cây, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt, tuy là rơi vào trong trận doanh kẻ địch nhưng

gã vẫn luôn nhìn xuống từ trên cao.

Nghe thấy câu trả lời của Tiểu Sửu Hoàng, hội trưởng công hội Tinh Thần giận dữ cười phá lên: "Ha ha ha, ngạo mạn! Thật sự là ngạo mạn! Nhưng thái độ của anh kiêu ngạo như vậy có thể làm được cái gì? Thậm chí cả bản thân mình anh còn không tự cứu được! Hiện giờ anh đã không còn được lui rồi, sắp phải ngã xuống rồi! Nếu như anh đã không biết điều như vậy, vây thì lúc này an nghỉ ở đây đi! Công hội Tinh Thần chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa Mệnh Phàm bọn họ xuống chiến trường, trả lời anh."

Pháp trượng trong tay hội trưởng công hội Tinh Thần gõ mạnh xuống, hô lên với đám người phía sau: "Ra tay, hành hình, giết chết tên Ác Ma này!"

Vô số cung tên được nâng lên, đầu mũi tên sáng lấp lánh như ánh sao. Toàn bộ đám người lúc này chỉ hướng về khuôn mặt tươi cười trắng bệch ngồi trên cây kia.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn bốn phía, bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, âm thầm ở dài một tiếng, hơi hơi thất vọng.

Bỗng nhiên, có một cơn gió nhẹ thổi qua trước mặt, đầu mũi Tiểu Sửu Hoàng hít hít, dường như gã ngửi được một cỗ mùi hương thoảng thoảng trong không khí.

Sau đó gã nhìn những mũi tên bắn đến chằng chịt rồi cười phá lên, vô số con bồ câu trắng bay lên từ trong đám khói, lông chim trắng noãn trong nháy mắt nhuộm một màu sắc đỏ tươi…

Sau khi đợt mưa tên thứ nhất qua đi, Tiểu Sửu Hoàng vẫn hoàn hảo không chút thương tổn gì đứng trên cây như lúc trước, nhìn đám người phía dưới tán cây, dường như biểu cảm của gã có thêm một chút tinh lực.

Hội trưởng công hội Tinh Thần có chút bất mãn với kết quả như vậy, nhưng hắn ta cũng không để ý: "Hừ! Lại là "biểu diễn ảo thuật" đáng ghét đó. Nhờ phúc của nó lại giúp anh thoát được một kiếp. Nhưng như vậy còn có thể làm thế nào nữa, chỉ là kéo dài chút hơi tàn mà thôi, anh vẫn không thể thay đổi được tình hình trước mắt đâu. Hôm nay là ngày chết của anh, dưới tay

Hào quang Tinh Thần, chung quy anh vẫn sẽ không tránh khỏi kết cục thất bại đâu!”

“Cạc cạc, là không tránh khỏi, nhưng tôi cũng không nhất định phải né tránh.”

“Không cần né tránh? Cuối cùng anh cũng chịu chấp nhận số phận rồi sao?”

“Đúng là chấp nhận số phận rồi, chỉ có điều không phải là vận mệnh bị ngàn mũi tên bắn xuyên qua như anh nghĩ, mà là mệnh sống sót, cạc cạc.”

“Thế mà anh vẫn cảm thấy bản thân mình còn cơ hội sống sót sao? Ha ha ha, anh lấy đâu ra tự tin!”

Tiểu Sửu Hoàng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn ta, mà đưa tay phải ra trước người mình phẩy phẩy, tư thế kia có chút giống vị Bạch Y Công Tử dưới trướng của gã: “Anh không cảm thấy không khí ở đây dường như có chút nóng nực sao?”

Nóng nực à? Gã đang nói cái quỷ gì vậy?

Vẻ mặt hội trưởng công hội Tinh Thần khó hiểu, nhưng đúng vào lúc này, hắn ta bỗng nhiên cảm nhận được sau lưng mình có một luồng sóng nhiệt đánh úp lại!

Đám lửa màu rượu đỏ đốt cháy màu lá cây trong rừng, giống như một lưỡi kiếm sắc bén tấn công từ phía xa, lập tức phá mở vòng vây trùng trùng của công hội Tinh Thần…

Sóng nhiệt tan đi, ánh lửa tắt dần.

Một bóng người hiện ra.

Mái tóc trắng bạc kia trắng giống như những bông tuyết rời xuống từ trời cao, trắng đến mức khiến cho những người lần đầu tiên nhìn thấy hắn không thể ngay lập tức phản ứng lại.

Chương 835: Đấu Trường Mê Cung

Chương 837: Đấu Trường Mê Cung

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mệnh Phàm sao?”

Chung quy Ngọc Sinh Yên vẫn có chút quen thuộc với Mệnh Phàm, đầu tiên là sửng sốt, sau khi nhận ra Tiêu Phàm rồi thì trở nên tức giận.

Dưới lời nói của Ngọc Sinh Yên, cuối cùng mọi người cũng nhìn rõ khuôn mặt quen thuộc độc nhất vô nhị lúc trước rồi.

Đùa gì vậy? Hóa ra là “Lich King” Mệnh Phàm, thay đổi một bộ quần áo rồi chạy đến đây giả thần giả quỷ! Quả nhiên là thích hợp với tính cách của tên kia!

“Mệnh Phàm à?”

Lúc trước Tiểu Sửu Hoàng ngửi được mùi vị quen thuộc trong không khí bay tới theo cơn gió, gã liền biết Tiêu Phàm sẽ đến đây, nhưng hiện tại trong lời nói của gã vẫn mang theo chút cảm giác kinh ngạc. Đó là bởi vì gã đã nhạy bén cảm nhận được điều gì đó trong đôi mắt màu đỏ rượu của Tiêu Phàm.

Đó là hơi thở vô cùng giống với gã, Tiểu Sửu Hoàng vô cùng thích thú, thậm chí sinh ra xúc động muốn ra tay tỉ thí một phen với hắn, bởi vì gã biết trái cây đã chín rồi…

Tiêu Phàm vội vã nhìn xung quanh, nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng bình yên đứng trên ngọn cây, trong lòng cảm thấy an tâm không ít: “Vừa nãy đứng từ xa tôi có nghe thấy có người hạ lệnh hành hình nhỉ? Có phải tôi nên phối hợp nói một câu đừng giết anh ta không?”

“Hừ! Đúng vậy đấy, là tôi vừa mới hạ lệnh giết Tiểu Sửu Hoàng, bây giờ bởi vì anh đã đến đây rồi, làm chậm trễ thời gian. Chỉ có điều như vậy cũng tốt, hai người các anh chết cùng nhau đi!”

Hội trưởng công hội Tinh Thần không vì Tiêu Phàm đến đây mà cảm thấy kinh hoảng, ngược lại vẻ mặt còn rất đắc ý.

“Muốn tôi chết à? Anh nghĩ anh là ai, đồ thối tha không biết xấu hổ!”

Tiêu Phàm vừa nghe xong, trực tiếp chửi ầm lên, khiến cho hội trưởng công hội Tinh Thần cực kì khó thích ứng, đợi hắn ta phục hồi tinh thần lại, liền nổi trận lôi đình: “Anh! Anh có biết tôi là ai không! Lại dám ăn nói với tôi như vậy!”

“Không biết, đừng làm phiền tôi, tôi đến đây không phải là để cướp pháp trường mà là tới để hành hình, chẳng qua đối tượng tôi muốn hành hình là các anh!”

Lời nói phát ra, những người chơi khác trong trận doanh Ác Ma cuối cùng cũng kéo tới, đứng sau lưng Tiêu Phàm giằng co với người chơi công hội Tinh Thần.

“Ha ha ha, dựa vào cái đám binh tôm tướng tép đó mà anh lại có thể mơ mộng hão huyền bắt được công hội Tinh Thần chúng tôi. Thật sự là không biết lượng sức mình!” Hội trưởng công hội Tinh Thần giận dữ bật cười: “Nếu các anh đã đến đây rồi, vậy thì xuống địa ngục cùng nhau đi!”

Vừa nói xong câu, bàn tay to lớn của hội trưởng công hội Tinh Thần vẫy một cái, năm người đàn ông tiến lên, đó chính là những người nổi tiếng có chiến lực cao nhất trong công hội Tinh Thần, Hào quang Tinh Thần!

Tiêu Phàm nhìn thấy những người chơi minh tinh đứng đó, Tiêu Phàm không biết trong đầu hội trưởng công hội Tinh Thần có ý nghĩ gì, đôi mắt nhíu lại cảnh giác nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Nếu toàn bộ người chơi trận doanh Ác Ma tham gia “Chúng thần di tích chi chiến” đều ở đây rồi, vậy quyết chiến của “Chúng thần di tích chi chiến” bắt đầu đi. Vì để công hội Tinh Thần chúng tôi và các anh có thể quyết định thắng bại tử tế, vậy để công hội Tinh Thần chúng tôi dâng lên một chiến trường tuyệt đối công bằng trong trận chiến này đi!”

Hội trưởng công hội Tinh Thần sâu xa nở nụ cười, chậm rãi thu lại pháp trượng của bản thân, lại lấy ra một cây gậy có hình dáng giống như chuồn chuồn ra, ném lên phía trời cao!

Trong "Tân Sinh" có một loại đạo cụ vô cùng kì lạ, tên là quỷ khí.

Hiện quả tác dụng của chúng kì lạ hiếm thấy, lúc bình thường thì vô cùng yếu, thậm chí là không hệ có tác dụng, cho nên dưới đại đa số các tình huống các người chơi đều không thích sử dụng chúng.

Mà thứ trong tay của hội trưởng công hội Tinh Thần lúc này cũng là một trong số đó.

Chúng gọi là "Chuồn chuồn bay lượn", là do thành viên công hội Tinh Thần vô tình lấy được, hiệu quả tác dụng là tạo nên một nơi chiến đấu tuyệt đối công bằng. Vì thế hội trưởng công hội Tinh Thần trong tình huống này, vô cùng dứt khoát sử dụng chúng…

"Thứ nhất, tuyệt đối không hành động theo cảm tính; thứ hai, tuyệt đối không phán xét bất cứ chuyện xấu gì; thứ ba, trọng tài đưa ra phán xét tuyệt đối công bằng, đội trưởng chuồn chuồn người máy trong tài tiến lên ra mắt! Trận chiến này sẽ do ta làm trong tài!" (Ghi chú: Trích từ "Thiết giáp tiểu bảo").

"Chuồn chuồn bay lượn" được hội trưởng công hội Tinh Thần tung ra sử dụng, nhanh chóng có một ông chú người máy rơi từ trên trời xuống, trên người mặc một chiếc áo sọc đỏ trắng, bên duwosi lại thêm một chiếc quần đùi đỏ nhìn rất đẹp mắt. Có điều ông ta vẫn luôn yêu thích xụ mặt lải nhải không ngừng.

Hội trưởng công hội Tinh Thần vô cùng ngại ngùng, hắn ta không nghĩ tới thứ đồ mà mình tung ra ngoài này sẽ thả ra một tên "đội trưởng chuồn chuồn" hài hước như vậy.

Hắn ta chỉ nghĩ sử dụng "Chuồn chuồn bay lượn" để đưa ta điều kiện hạn chế trong trận đấu này, để đạt được sự ngay thẳng công bằng tuyệt đối, phòng ngừa tên tiểu nhân đê tiện "Lich King" Mệnh Phàm này gây khó dễ bên trong, dùng mấy thủ đoạn hạ tiện hãm hại bọn họ.

Dù sao thanh danh của "Lich King" Mệnh Phàm lưu truyền bên ngoài cũng không mấy tốt đẹp, ngoại trừ đê tiện vô liêm sỉ thì chính là bỉ ổi, cho nên hội trưởng công hội Tinh Thần không thể không đề phòng hắn.

Về phần kết quả đánh giá công bằng, hội trưởng công hội Tinh Thần không lo lắng chút nào về vấn đề này, bởi vì chiến đấu công bằng với công hội Tinh Thần chính là sự không công bằng lớn nhất đối với kẻ địch!

Đây là sự tự tin to lớn của công hội Tinh Thần với thực lực của bản thân mình!

Không chỉ nói đến đó, vị đội trưởng chuồn chuồn tự xưng là "công bằng tuyệt đối" kia vẫn luôn tự lải nhải một mình không ngừng…

"Các vị đang ngồi đây thoạt nhìn đều là những chiến sẽ không têh, điều này khiến cho ta nghĩ đến đấu trường của La Mã cổ, những đấu sĩ ở đó cũng có ý chí chiến đấu sôi sục như vậy, cho nên hạng mục của trận đấu ngày hôm nay chính là đấu vật, mà ta chính là trọng tài của trận chiến này…"

Hổ Nữu nhìn vào ông chú người máy vẫn đang không ngừng lải nhải trước mắt này, trong lòng buồn cười: "Đây là thứ gì vậy? Đây là sát chiêu của công hội Tinh Thần sao? Chúng không khỏi quá khôi hài rồi, chẳng lẽ công hội Tinh Thần triệu hồi ông ta ra là để chọc cười người khác à."

Tiêu Phàm nhìn đội trưởng chuồn chuồn xuất hiện trước người mình, cũng cảm thấy vô cùng kì quái, bởi vì trên người tên này lộ ra cảm giác giống như đi nhầm địa điểm vậy: "Tôi không rõ nữa, cô muốn hỏi thì đi hỏi công hội Tinh Thần bên kia kìa, nhưng người mà công hội Tinh Thần triệu hồi ra này vô cùng mạnh mẽ…"

Giọng điệu của Tiêu Phàm vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì trong mắt hắn, tất cả những thông tin được phản hồi lại về tên trong tài người máy gọi là "Đội trưởng chuồn chuồn" này đều là dấu chấm hỏi.

"Các vị có mặt ở đây đã chuẩn bị xong hết chưa?"

Lời nói thao thao bất tuyệt cuối cùng cũng ngừng lại, đội trưởng chuồn chuồn vô cùng tự nhiên điều hòa trạng thái, tuy rằng đại đa số người chơi ở đây nhìn ông ta vẫn đang ở trong trạng thái ngây người.

"Hội trưởng, anh triệu hồi người này ra rốt cuộc là có ý tưởng gì vậy? Sao ông ta lại khiến người khác có cảm giác quái dị như vậy?"

Thân làm trợ thủ đắc lực cho hội trưởng công hội Tinh Thần, Đoạn Thủy Lưu ngay lập tức đưa ra thắc mắc của bản thân.

"Trở thành tình trạng này còn không phải bởi vì tôi sử dụng "Chuồn chuồn bay lượn" mà lần trước cậu đem về sao!"

Hội trưởng công hội Tinh Thần trừng mắt liếc nhìn Đoạn Thủy Lưu, sự xuất hiện của đội trưởng chuồn chuồn cũng nằm ngoài dự kiến của hắn ta.

Nhưng đội trưởng chuồn chuồn lại không tự cảm nhận được sự kì lạ mà bản thân mang tới, vô cùng thành thật làm một trọng tài thật sự: "Không có ai phủ nhận, vậy có nghĩa là ngầm thừa nhận mọi người đã chuẩn bị xong rồi. Nếu như vậy, ta tuyên bố cuộc thi đấu vật đội trưởng chuồn chuồn bắt đầu!"

Đội trường chuồn chuồn cao giọng hô lên, ném "Chuồn chuồn bay lượn" có hình dạng giống micro lên trời cao, "chuồn chuồn bay lượn" bay lên trên cao rồi chia ra làm bốn phần, tản ra bốn phía xung quanh, sau đó lập tức hạ xuống, chui vào trong lòng đất.

Chương 836: Quyết Chiến Diễn Ra Khắp Mọi Nơi

Chương 838: Quyết Chiến Diễn Ra Khắp Mọi Nơi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mỗi cái "chuồn chuồn bay lượn" bắn ra hai tia laser, liên kết với nhau, trong nháy mắt đóng khung lại thành một sân đấu hình vuông, quây toàn bộ mọi người vào bên trong.

Ngay sau đó đất rung núi chuyển, trời đất xoay chuyển, núi rừng sụp xuống, địa hình nâng lên, vô cùng hùng tráng.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy một đợt rung chuyển mạnh mẽ, cơ thể mất trọng lực rơi xuống, đợi đến lúc cảnh tượng trước mắt rõ ràng, hắn phát hiện xung quanh mình đã không còn ai khác rồi. Bốn phía toàn là đường đi bị bao vây bởi vách tường đất, trong hắn cảm thấy vô cùng mờ mịt.

"Nơi này chính là đấu trường mê cung, các vị chiến sĩ anh dũng đã được chuyển đến các góc ngẫu nhiên trong mê cung, mọi người mau chạy trong mê cung để tìm đồng đội của mình, tiêu diệt kẻ địch của mình, thắng lợi đoạt được vinh quang của chiến sĩ cuối cùng đi!"

Tiếng hô của đội trưởng chuồn chuồn vang lên, Tiêu Phàm hiểu rõ tình huống của bản thân rồi thì mau chóng chạy đi.

…

Nhìn thấy "Lich King" Mệnh Phàm dẫn theo các thành viên đến gặp công hội Tinh Thần, khán giả cảm thấy vô cùng hưng phấn, nhưng đột nhiên trời đất thay đổi, nhóm người trong nháy mắt không nhìn rõ được.

"Đây là gì vậy? Sao lại thế này! Vì sao bỗng nhiên lại xuất hiện một cái mê cung lớn như vậy?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang tập trung nhìn màn hình: "Tôi nghĩ chúng hẳn là có liên quan đến đạo cụ mà hội trưởng công hội Tinh Thần sử dụng lúc nãy."

"Phong Ma Tiểu Xích Lang, ý ngài nói là hội trưởng công hội Tinh Thần chế tạo ra mê cung siêu lớn này sao? Nói như vậy, thế cục hiện giờ là công hội Tinh Thần chiếm ưu thế à?"

"Cũng không nhất định là như vậy, nếu như mê cung này sản sinh ra tác dụng tăng sức mạnh của một phía công hội Tinh Thần, tuyệt đối sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến sự cân bằng của trò chơi, tôi nghĩ trong giai đoạn hiện tại hẳn là chưa xuất hiện loại đạo cụ đang sợ như vậy đâu."

“Vậy thứ trước mắt là gì?”

“Hội trưởng công hội Tinh Thần chỉ chế tạp ra một chiến trường mê cung đủ khả năng chứa lực lượng hai bên.”

“Ồ, nếu nói như vậy, thái độ làm người của hội trưởng công hội Tinh Thần quả đúng là nhiệt tình nhỉ, cư nhiên vì gia tăng tính thú vị trong chiến đấu, xây dựng ra một đấu trường thú vị như vậy cho “Chúng thần di tích chi chiến”.

“Thú vị à?” Phong Ma Tiểu Xích Lang nhếch miệng cường, nụ cười đáng suy ngẫm: “Cậu có biết đấu trường La Mã cổ đại không?”

“Đấu trường La Mã cổ đại hả?”

“Đấu trường La Mã cổ đại còn được gọi là trường đấu thú La Mã, lúc đấy chúng được dùng để biểu diễn một loại trận đấu thể thao vô cùng dã man. Năm ngàn con sư tử hùng mạnh, ba ngàn đấu sĩ tiến hành quyết đấu trong vòng một trăm ngày, ăn thịt người, con người mong muốn sống sót, người sống sót còn lại vô cùng ít, cực kì khắc nghiệt, cực kì bi thảm. Đấu trường mê cùng xuất hiện lúc này cũng gần như vậy.”

“Cái này! Chắc không phải chứ?”

“Cậu nhìn kĩ xem, sau khi đấu trường mê cung xuất hiện, người chơi hai bên liền bị di chuyển một mình ra khỏi mê cung, mà dựa trên quan sát của tôi, các hướng đi trong mê cung vẫn luôn hướng đến khu vực rộng lớn là đấu trường trung tâm mê cung kia. Mà hình dáng hoàn chỉnh của đấu trường mê cung là hình tròn, càng tiến gần vào trung ương, không gian có thể chứa người chơi càng nhỏ đi, cậu có biết điều này có nghĩa gì không?”

“Có nghĩ là bọn họ sẽ gặp nhau ở trên đường đi sao?”

“Đúng vậy, nếu như gặp được đồng đội có thể đi cùng nhau, nhưng nếu gặp phải kẻ địch thì sao? Vậy thì chỉ có thể quyết chiến sống còn thôi. Cho nên cái gọi là đấu trường mê cung này chính là một cái máy xay thịt loại lớn làm cho các người chơi không ngừng chiến đấu với nhau…”

“Máy xay thịt sao? Nói vậy cũng quá…”

“Quá khoa trương rồi đúng không? Thật ra chúng chẳng khoa trương chút nào đâu, cái gọi là đấy trường chính là một địa điểm để chọn lọc ra người mạnh. Quy tắc của đấu trường La Mã cổ đại chính là như vậy, chỉ có người mạnh nhất mới có thể tiếp tục tồn tại trong đấu trường.”

“Tạo ra một không gian cứ gặp nhau là chiến đấu như vậy, hội trưởng công hội Tinh Thần không lo lắng gì chuyện này sao?”

“Công hội Tinh Thần có vị trí của bản thân trong giới game online, cô cảm thấy Tinh Thần sẽ thua trong trận đấu này sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Phong Ma Tiểu Xích Lang, Tiểu Miêu không nói gì.

“Cũng bởi vì lí dó đó, hội trưởng công hội Tinh Thần cũng không cảm thấy công hội Tinh Thần bọn họ sẽ thua.”

“Vậy ý kiến của anh Phong Ma Tiểu Xích Lang là gì?”

“Tôi cũng không biết, bởi vì cả hai bên đều sở hữu các điểm đặc biệt, đến cùng là ai mạnh ai yếu, chỉ có thể đợi đến lúc đối đầu mới có thể biết được.”

Trong lúc nói chuyện, một số người chơi có tốc độ nhanh tiến về sân trung tâm đấu trường mê cung đã gặp nhau rồi, đó là một vị đồng đội Thanh Huấn nào đó của công hội Tinh Thần và một vị tiểu tốt của Bang Hắc Long.

“Quả nhiên bọn họ sắp đánh nhau rồi nhỉ.”

“Kẻ thù gặp lại nhau, đường nhiên không có khả năng giải quyết trong hòa bình.”

“Trong trận chiến này, có vẻ tạm thời thành viên công hội Tinh Thần chiếm thế thượng phong. Thành viên của công hội Tinh Thần lúc chiến đấu, các chi tiết, phương diện đều được xử lí đúng nơi đúng chỗ, quả thực giống như sách giáo khoa vậy.”

“Tôi cũng không cảm thấy ngạc nhiên với cách chiến đấu mạch lạc rõ ràng này của công hội Tinh Thần, dù sao bọn họ cũng là công hội Tinh Thần mà. Công hội Tinh Thần đã tồn tại trong giới game online đã lâu rồi, địa vị của bọn họ cũng không dễ dàng dao động như vật. Tuy nói rằng loại hình game online 3D “Tân Sinh” phá bỏ truyền thống, nhưng chung quy chúng vẫn là game online, công hội Tinh Thần có kinh nghiệm lão làng nhiều năm, mau chóng thích ứng được với “Tân Sinh”, dựa vào hệ thống hoàn chỉnh của công hội, không những khuếch trương ra bên ngoài. Mà thành viên công hội do công hội Tinh Thần bồi dưỡng ra cũng có thực lực trò chơi mạnh hơn thành viên của các công hội bình thường khác. Chỉ cần gia nhập vào công hội Tinh Thần, thiên phú trò chơi sẽ không yếu đâu.”

“Nói như vậy lần này trận doanh Ác Ma gặp phải công hội Tinh Thần, trên cơ bản đã không có hi vọng thắng rồi.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không nói rõ ràng, chỉ chỉ tay vào màn hình lớn, nói: “Cô xem trận đấu kia, tên người chơi của tộc Ác Ma đã thất bại chưa?”

“Rất chật vật, nhưng dường như cũng không có thể hiện dấu hiệu thất bại bỏ cuộc.”

“Đúng vật, rất chật vật. Nhưng như vậy cũng đâu có sao, lúc trước thủ lĩnh của bọn họ trong lúc chiến đấu còn chật vật hơn. Người chơi của trận doanh Ác Ma có thể thiên phú trong trò chơi không đủ, nhưng bọn họ lại là phần tử bạo lực trời sinh, mong muốn chiến đấu không lúc nào không thiêu đốt trong dòng máu của bọn họ.

Nếu nói thành viên công hội Tinh Thần chiến đấu dựa vào thiên phú, thì người chơi trận doanh Ác Ma lại càng dựa vào bản năng, bọn họ vô cùng yêu thích chiến đấu, hưởng thụ chiến đấu, đây chính là một trận đọ sức giữa thiên phú và bản năng.”

“Vậy cuối cùng thì sao?”

“Đây sẽ chỉ là một trận quyết đấu tàn khốc, người thất bại sẽ bị xay thành từng mảnh nhỏ trong cơn lốc xoáy này. Chúng ra cứ ngồi đây quan sát cẩn thận đi…”

….

Sau khi tiến vào đấu trường mê cung, tất cả các người chơi lập tức bắt đầu hoạt động trong này, chỉ có một người là ngoại lệ.

Tiểu Sửu Hoàng lẳng lặng ngồi ở góc tường, hai mắt híp lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Giằng co với công hội Tinh Thần đến lúc này, Tiểu Sửu Hoàng thật sự rất mệt mỏi, đầu óc không tỉnh táo, muốn mở mắt ra cũng rất tốn sức lực, gã rất muốn cứ ngủ một giấc thoải mái ở đây.

Nhưng gã bỗng nhiên nhớ tới Tiêu Phàm với mái đầu bạc trắng kia, lại kéo thân thể mỏi mệt của bản thân đứng lên, đi dọc theo con đường duy nhất trước mặt, bởi vì gã muốn đi xem xem.

…

Một bên khác, Tịch Dương thả đồng đội động vật của mình ra, muốn thông qua góc nhìn của liệp ưng, nhìn rõ chỗ hiện tại hắn ta đang đứng.

Đáng tiếc liệp ưng vừa muốn bay lên cao liền đụng phải một tấm chắn vô hình, ngã xuống.

Chương 837: Loạn Chiến

Chương 839: Loạn Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đội trưởng chuồn chuồn coi trọng sự công bằng tuyệt đối, xem ra không thể sử dụng “Mắt ưng” được rồi.

Có điều cũng vậy thôi, Tịch Dương hắn ta lúc trước không có sự quản thúc của Tiêu Phàm cũng là kiểu đánh đấm lung tung mà.

Tịch Dương chạy suốt dọc đường, cũng không quay đầu lại, cho dù gặp kẻ địch cũng chưa từng dừng bước, bởi vì không có bất cứ ai có thể ngăn lại bước chân của hắn ta. Nhưng như gặp phải liền trực tiếp bắn ra một mũi tên. Nói thế nào chăng nữa hắn ta cũng có tên là "Truy phong giả" Tịch Dương!

Nhưng đúng lúc này, trong lòng Tịch Dương bỗng lạnh lẽo, bước chân chững lại, phanh gấp lại, dừng lại một chút.

Soạt! Một mũi tên sắc bén bắn sượt qua cạnh người Tịch Dương!

Bên trong công hội Tinh Thần, người có thể buộc Tịch Dương phải ngừng lại cũng không nhiều, lúc nhìn thấy mũi tên phóng đến siêu nhanh, Tịch Dương liền hiểu được người tới đến cùng là người nào.

Quả nhiên, từ chỗ góc của mê cung, có một người đàn ông mặt không biến sắc tiến ra…

"Ôi trời ơi! "Truy phong giả" Tịch Dương cư nhiên đối chọi với Uy Khiếu, một người trong "Hào quang Tinh Thần"! Hai xạ thủ đỉnh cao của giới võng du quyết đấu, lát nữa có trò hay để xem rồi!"

Nhìn thấy Tịch Dương và Uy Khiếu gặp nhau, Tiểu Miêu trực tiếp hô to lên!

…

"Mấy năm nay, danh tiếng của cậu thực sự rất nổi bật, nhưng chung quy cũng chỉ là một người. Vì sao không gia nhập vào Tinh Thần chúng tôi? Chỉ cần dưới sự trợ giúp của Tinh Thần, danh vọng của cậu ở trong giới võng du này sẽ đạt đến độ cao trước giờ chưa từng có."

Giọng nói giống như biểu tình của Uy Khiếu, không có chút cảm xúc, dao động nào, nhưng trần thuật như vậy, khiến cho lời nói của hắn ta càng có vẻ khẳng định.

"Đó không phải là điều tôi muốn, lúc đó tôi chơi game online chỉ là cảm thấy ở cùng với anh Phàm rất vui vẻ. Bây giờ tôi chơi game online chính là

bởi vì tôi thích game online. Suy nghĩ của tôi và các anh vốn không giống nhau, hơn nữa, gia nhập công hội sẽ bị trói buộc rất nhiều, tôi yêu thích sự tự do hơn."

"Anh Phàm sao? Cậu đang nói đến Mệnh Phàm à?"

"Đúng vậy, Mệnh Phàm."

"Cậu có biết không, nhiều năm trước hắn rất kiêu ngạo, thậm chí còn kiêu ngạo hơn cả cậu bây giờ, những gì công hội Tinh Thần chúng tôi nói với hắn cũng không khác những gì nói với cậu là bao. Nhưng kết quả của hắn như thế nào? Cuối cùng còn không phải hắn đã trở thành "Beater" đáng buồn đó sao. Rồi sau đó co đầu rụt cổ mấy năm, cho đến hôm nay mới dám lấy một danh hiệu vô cùng buồn cười xuất hiện lại đây."

"Quá khứ của anh Phàm là do mấy người động tay động chân sao?"

"Người theo Tinh Thần thì phát triển, người trái nghịch Tinh Thần thì biến mất, đạo lí muôn đời không thay đổi của giới võng du. Lúc trước Mệnh Phàm không biết tốt xấu, từ chối ý tốt của Tinh Thần, sau đó thân bại danh liệt sẽ là kết cục của hắn…"

"Công hội Tinh Thần sao có thể ngang ngược đến như vậy!"

"Đó chính là sự kiên quyết của Tinh Thần. Theo như tôi biết, từ trước cậu đã không hợp với Mệnh Phàm, hiện giờ tại sao cậu lại muốn đứng cùng một bên với hắn, nếu như cậu đồng ý gia nhập vào Tinh Thần chúng tôi, chẳng phải là càng tốt hay sao?"

"Cho dù quan hệ giữa tôi và anh Phàm là thế nào, nhưng trong trận "Chúng thần di tích chi chiến" này, niềm tin của chúng tôi là giống nhau, đó chính là xử lí công hội Tinh Thần thối tha không biết xấu hổ các anh!"

Tịch Dương kéo cung bắn tên vô cùng liền mạch lưu loát, không tiếp tục để Uy Khiếu có thời gian nói chuyện.

Uy Khiếu nhìn thấy mũi tên đang phóng về hướng của mình cũng không hề kích động, ung dung thoải mái nhấc tay lên, một mũi tên lông vũ lập tức

bắn ra, chạm vào quang tiễn đang bay tới, phát ra một tiếng "đinh".

"Không biết tốt xấu, quả nhiên cậu giống với Mệnh Phàm lúc trước, một khi đã như vậy, Uy Khiếu tôi đây liền mượn cơ hội "Chúng thần di tích chi chiến" này, diệt trừ uy phong của "Truy phong giả" cậu! Khiến cậu rơi vào kết cục "Beater" giống Mệnh Phàm lúc trước!"

…

Cùng lúc đó, sau khi Tiêu Phàm giết được một vài người chơi bình thường trong công hội Tinh Thần, một vị kị sĩ mặc áo giáp bạc đẹp đẽ chắn trước mặt hắn.

"Lich King Mệnh Phàm đây sao? Có vẻ vận may của tôi thật sự không tệ nhỉ…"

Hắn ta mỉm cười với Tiêu Phàm, cách ăn mặc của hắn ta thật sự có chút giống với Long Ngạo Thiên, nhưng Tiêu Phàm lại biết rõ người này với Long Ngạo Thiên có cách biệt trên trời dưới đất, nguyên nhân chỉ có một, bởi vì người này chính là "Hào quang Tinh Thần"…

Sau khi đi vào đấu trường mê cung, hai bên tiến vào trạng thái giằng co với nhau, bởi vì đặc tính của địa hình mê cung khiến cho đá truyền tin giúp trận doanh Ác Ma phát huy được một chút ưu thế đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa tồn tại. Tất cả mọi người vội vàng không ngừng đi theo các đường đi trong mê cung hướng đến sân đấu trung ương, gặp phải nhau rồi sau đó giao chiến.

Lúc này có một cậu con trai mặc quần áo kì quái đi lại ở sân quyết đấu trung tâm mê cung, trên người cậu bé mặc áo choàng, trên mặt đeo mặt nạ siêu nhân mặt nạ kẹo que siêu nổi tiếng, có điều cậu bé không phải vị người chơi bí ẩn lúc trước.

Người đó chính là "Tinh Thần Đồng Đế" Snow, trang phục hiện tại của cậu bé là trang phục tạm thời, sở dĩ cậu bé làm như vậy chỉ là vì che dấu thân phận của bản thân.

Áo choàng có thể che khuất thân hình, còn về mặt nạ thì phải chọn dùng mặt nạ siêu nhân Mặt nạ kẹo que rồi. Bởi vì ở độ tuổi này của cậu bé,

không thể nghi ngờ mặt nạ kẹo que chính là sự tồn tại ngầu nhất.

“Tại sao anh trai và chị Xà Cơ lại xuất hiện ở chố này? Nếu như bị bọn họ phát hiện thì mình nên làm gì bây giờ đây?”

Snow đi ở trong mê cung, có chút không yên lòng, tâm trạng cũng không có cách nào vui vẻ lên được.

Đúng vào lúc này, cậu bé gặp phải kẻ địch…

Không phải là anh trai Tuyết Dạ, cũng không phải là chị Xà Cơ, vậy “Tinh Thần Đồng Đế” Snow mình phải thể hiện bản lĩnh của mình rồi!

Pháp trượng vừa nhấc lên, chùm tia sáng ma pháp hoa mỹ trực tiếp bắn ra…

Dưới đòn tấn công mạnh mẽ của Snow, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cực kì chật vậy, tuổi của Snow còn nhỏ như vậy đã có thể trở thành ngôi sao mới của Tinh Thần nhất định có đạo lí của nó. Khả năng phóng kĩ năng và khống chế thời cơ đều cực kì chính xác, rất có phong độ của cao thủ công hội Tinh Thần.

Snow liên tiếp tung ra các pháp thuật tấn công tiến lên chèn ép đối thủ, cực kì giống với vị Pháp Vương trong “Thế hệ huy hoàng của Tinh Thần” kia, cho nên Snow mới có thể ở độ tuổi nhỏ như vậy mà nhận được sự coi trong của hội trưởng công hội Tinh Thần, trực tiếp được mời vào công hội Tinh Thần.

Đối mặt với sự tiến công của Snow, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cảm thấy cực kì mệt mỏi, nhưng cô không hề nhụt chí, cô biết rõ các thành viên Bá Vương Hoa đã xuống sân nhất định đang ở dưới đó chăm chú quan sát cô, cho nên cô đưa tay lấy ra hai viên ngọc một trắng một đen, trực tiếp nghênh đón bọn chúng!

“Hiện thực bùng lên đi! Dập nát Tinh Thần đi! Trục xuất ra khỏi thế giới này!”

Khẩu hiệu mà Tiểu Khuyển Du Lục Hoa thích nhất, lúc này đại biểu cho ý chí từ trước đến giờ chưa từng có của cô…

…

Đoạn Thủy Lưu đi bên trong mê cung, cung tên của gã đã bắn chết được vài thành viên của trận doanh Ác Ma, tâm trạng lúc này có chút sung sướng.

Ngoại trừ công hội Tinh Thần ra, những người khác trong giới võng du đều là rác rưởi, từ trước đến giờ Đoạn Thủy Lưu vẫn luôn cho là như vậy.

Nhưng hiện giờ phải đối mặt với trận doanh Ác Ma,

Gã cũng không dám lỗ mãng giống như lúc trước, bởi vì "Lich King" Mệnh Phàm kia gần đây đã hạ được gã chỉ trong vài kiếm lúc ở thành Frya.

Chính là cái gọi là ngã một lần là một lần bớt dại, đối mặt với đám ác đồ trận doanh Ác Ma, gã phải cẩn thận một chút mới được.

Bỗng nhiên, trong lòng Đoạn Thủy Lưu cảm thấy lạnh lẽo, dừng chân lại một chút, xoay người lùi lại!

Một sợi chỉ bạc không dễ phát hiện lóe lên trong không trung, trên cổ Đoạn Thủy Lưu xuất hiện thêm một vết xước ngang chảy máu.

Chương 838: Lần Đầu Biểu Diễn Vũ Khí Tầm Xa

Chương 840: Lần Đầu Biểu Diễn Vũ Khí Tầm Xa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cảm nhận được trong cổ của mình có cảm giác cay cay, mồ hôi lạnh của Đoạn Thủy Lưu ứa ra, may mắn bản thân mình lui lại đúng lúc, bằng không đầu mình thật sự rơi xuống đất rồi.

"Ai đấy! Đi ra cho tôi! Đừng giả thần giả quỷ nữa!"

Đoạn Thủy Lưu cảnh giác nhìn bốn phía, hô to một tiếng.

"Hi hi hi…"

Trả lời gã chính là một loạt tiếng cười khàn khàn khó nghe…

…

Thánh Thủ Thư Sinh là một mục sư, nhưng hắn ta không phải là một mục sư bình thường chỉ biết bổ sung sữa cho đội ngũ. Bởi vì ánh sáng của Tinh Thần chiếu xuống trên người hắn ta, cho nên hắn ta chính là hình mẫu điển hình của mục sư trong giới võng du.

Hắn ta ôn tồn lễ độ, trên suốt đường đi, nhưng đã có vô số ngươi chơi của trận doanh Ác Ma ngã xuống dưới chân hắn ta.

“Không có gì vui hết? Trận doanh Ác Ma sống được đến bây giờ, đúng là hiếm thấy, vì sao lại yếu như vậy chứ?”

Thánh Thủ Thư Sinh thở dài, vô cùng bất mãn với thực lực yếu đuối của những kẻ địch mình gặp phải. Đúng lúc này, một cô gái mặc đồ đen xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện trước mặt hắn ta.

“Là mỹ nữ à? Có mỹ nữ ở bên, tôi cũng thật là may mắn…”

Thánh Thủ Thư Sinh nhìn mỹ nữ đứng trước mặt mình, hai mắt sáng rực, trong lòng không ngừng nhảy nhót.

Bán Trường Miên rất bực bội, truyền tống ngẫu nhiên của “Chúng thần di tích chi chiến” đã tách cô ra khỏi Miên Miên một lần rồi, hiện giờ Hội trưởng công hội Tinh Thần lại tạo ra một đấu trường mê cung, khiến cô và Miên Miên lại phải tách khỏi nhau, với cô mà nói cảnh ngộ mà cô đang gặp phải quả thực là đủ đen đủi.

Mặc dù có thể dùng đá truyền tin để xác nhận hiện tại Miên Miên đang khỏe mạnh, nhưng chỉ cần Miên Miên không ở bên cạnh cô, bản thân Bán Trường Miên liền thấy không khỏe.

Mà hiện tại trước mặt Bán Trường Miên lại xuất hiện một tên đần độn mìm cười lỗ mãng chặn đường, cho nên Bán Trường Miên không hề khách khí lấy Nghiệp Hỏa tối đen của mình ra.

Cho nên Thánh Thú Thư Sinh thân là một trong "Hào Quang Tinh Thần", rốt cuộc hiện tại may mắn hay bất hạnh, vậy thì chưa biết được…

…

Chúng ta không biết Thánh Thú Thư Sinh gặp phải Bán Trường Miên sau khi hắc hóa là may mắn hay bất hạnh, Phong Lạnh lại cảm thấy bản thân gã may mắn.

Bởi vì bọn họ không chỉ gặp phải kẻ địch ở trong mê cung, còn gặp được đồng đội, nhóm ba người Bang Hắc Long Biều Đại Đại, A Đặc và Phong Lang thành công tập hợp trong mê cung, điều này khiến lòng tin của gã tăng lên gấp bội!

Nhưng dường như lúc này vận may đã đến rồi, một thành viên có dáng vẻ của người đấm bốc của công hội Tinh Thần đi đến trước bọn họ với vẻ mặt khinh miệt…

Công hội Tinh Thần, quyền sư Đóa Qua, một trong "Hào Quang Tinh Thần".

"Ồ, đây không phải là tàn dư của Bang Hắc Long sao? Chúng ta quả thật là có duyên nhỉ."

Đóa Qua miết miết nắm tay của chính mình, chuẩn bị chiến đấu, mà nhóm ba người Biều Đại Đại, A Đặc và Phong Long cảnh giác theo dõi gã. Cho dù đám Phong Lang lỗ mang, uy danh của Hào Quang Tinh Thần vẫn đáng phải xem trọng.

"Ha ha, đừng nghiêm túc như thế chứ? Phải rồi, quên không nói với các anh, mặt của lão đại Ác Long của các anh, chính là bị hai nắm đấm sắt này của tôi đấm vỡ đó!"

Giẫm đúng đuôi, bọn họ không thể kìm chế tức giận nữa, ba người Biều Đại Đại, A Đặc và Phong Lang cùng nhau hành động!

"Hề hề, thế này mới đúng chứ!"

Ánh mắt Đóa Qua sáng lên, gã vọt thẳng lên phía trước…

…

“Anh đẹp trai, xem xem tôi xinh đẹp như thế này, thả tôi ra đi mà!”

“Đừng có trừng mắt với người ta như vậy mà, dù sao thì người ta cũng là đại mỹ nữ nha.”

“Anh đẹp trai à, anh coi như chưa gặp phải tôi có được không!”

Hổ Nữu nhìn tên Pháp Sư trước mắt mình, không ngừng “trao đổi thân thiện”, tiếc rằng tên đẹp trai kia yên lặng như một người gỗ, cẳn bản không quan tâm đến nhan sắc của Hổ Nữu.

Đại tiểu thư Hổ Nữu lùi bước quả đúng là hiếm thấy, nếu như là những thành viên bình thường của công hội Tinh Thần, Hổ Nữu sẽ không khách sáo đâu, cứ nâng tay là đánh một roi!

Gần đây cô đã đánh bại một vài thành viên của công hội Tinh Thần như vậy, vậy nên Hổ Nữu cảm thấy vô cùng tự hào, bởi vì dù sao thì cô cũng là người có thể đánh gục thành viên của công hội Tinh Thần.

Nhưng người trước mắt này lại khác, người này chính là một trong “Hào Quang Tinh Thần”, gọi là Apollo “Pháp Vương”.

Hổ Nữu hiểu rõ bản thân mình, cô cũng không cảm thấy năng lực của mình có thể một mình đánh bại Pháp Vương Apollo, cho nên hiện tại cô đang dùng hết bản lĩnh của mình, cố gắng trì hoãn hết sức.

Nhưng Pháp Vương Apollo là một nhân vật cao ngạo, căn bản Hổ Nữu không đáng để anh ta chú ý tới, nâng tay là xuất hiện một quả cầu lửa!

Nhìn thấy Pháp Vương Apollo nổi tiếng gần xa sử dụng pháp thuật, Hổ Nữu biết hắn ta đã quyết định giết được, cô không nhịn được hét lên!

“Phàm muội muội, anh ở đâu thế! Mau mau đến cứu tôi đi! Chị Hổ Nữu mà anh yêu nhất sắp bị Tinh Thần giết chết rồi!”

…

Tiêu Phàm chắc chắn là không thể nghe thấy lời kêu gọi của Hổ Nữu rồi, nếu như hắn nghe được thì cũng chỉ biết xấu hổ mà thôi.

Mà hiện tại, trước mặt Tiêu Phàm chính là một kỵ sĩ với bộ giáp bạc, đó là một kỵ sĩ cao cấp nhất trong công hội Tinh Thần, một trong "Hào Quang Tinh Thần", được mọi người gọi là "Kỵ Sĩ Tinh Thần" Caesar.

Người này là một truyền kỳ của giới trò chơi, đã nổi tiếng từ rất sớm, thời gian trước kia Tiêu Phàm cũng là một fan của người này.

Tiêu Phàm trở thành fan của Caesar cũng không chỉ bởi vì kỹ thuật của hắn ta rất cao.

Bên trong công hội Tinh Thần đã có lời đồn, Caesar là một người rất coi trọng tinh thần kỵ sĩ. Tinh thần kỵ sĩ là một loại phẩm chất cao thượng, ở trong thời kỳ nào thì nó vẫn đáng để người ta tôn sùng.

Một cao thủ có được tinh thần kỵ sĩ thì sẽ thu hút rất nhiều người, được mọi người sùng bái cũng là lẽ đương nhiên.

Thế nhưng sau khi trải qua sự kiện về "beater" mà có liên lụy tới cả công hội Tinh Thần thì Tiêu Phàm cũng không hâm mộ người của công hội Tinh Thần như trước nữa.

Mà bây giờ Caesar đang là đối thủ của mình, Tiêu Phàm càng không thể nhường được, cho nên hắn rút luôn một thanh kiếm ngọc có màu rượu đỏ từ trong hư không ra.

"Mệnh Phàm, cậu không nên ra tay vội, chúng ta có thể nói chuyện một lát mà." Đối mặt với Tiêu Phàm thì Caesar rất lịch sự, thậm chí còn hơi thân mật nữa.

"Nói chuyện? Hiện tại chúng ta đang ở trên chiến trường, thuộc hai phe đối lập nhau, còn có thể nói cái gì sao?"

Tiêu Phàm thực sự không rõ Caesar muốn nói cái gì nữa.

"Nói về chuyện quá khứ, hoặc cũng có thể là tương lai."

“Tôi không có hứng nói chuyện tương lai với một người đàn ông.”

“Nếu vậy thì để tôi nói thẳng vậy, cậu có muốn gia nhập vào công hội Tinh Thần chúng tôi không?”

“Gia nhập Tinh Thần? Câu trả lời của tôi hình như đã nói với các người lúc trước rồi thì phải.”

“Vậy còn bây giờ thì sao?”

“Cũng vẫn vậy.”

“Như nhau sao? Tại sao lại như nhau chứ? Mệnh Phàm, cậu là người mà tôi rất tán thưởng, lúc trước, khi cậu vừa mới nổi danh tại ‘Thịnh Thế’ thì chính tôi là người đề nghị với hội trưởng mời cậu gia nhập với chúng tôi.”

“Ừm, cảm ơn về sự tán thưởng của anh.”

“Thế nhưng tôi thật sự là không nghĩ tới cậu sẽ từ chối, tôi cảm thấy đó chính là biểu hiện của việc chưa trưởng thành. Trong thế giới trò chơi, lực lượng của một người luôn có hạn, cậu cũng cảm nhận được điều này sau cái vụ ‘beater’ rồi chứ!”

“Tại sao anh lại muốn nói tới chuyện đó?”

“Tôi chỉ muốn cậu hiểu rõ, lực lượng của một người luôn có hạn, cậu cần một tổ chức mạnh mẽ. Công hội Tinh Thần chúng tôi có thể hủy diệt cậu rất dễ dàng, dù cậu mạnh mẽ tới đâu chăng nữa. Lúc trước chơi ‘Thịnh Thế’, cậu chỉ bằng vào sức một người cũng có thể phá hủy công hội Ngạo Thiên, mạnh mẽ như vậy thế nhưng kết quả là như nào? Cuối cùng thì vẫn bị Ngạo Thiên và Tinh Thần chúng tôi liên thủ ép ra khỏi trò chơi mà thôi.”

“Ngạo Thiên và Tinh Thần liên thủ sao?”

Chương 839: Coi Thường

Chương 841: Coi Thường

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhướng mày, cũng nghe ra được một ý khác ở trong lời nói của Caesar.

“Đúng vậy, công hội Tinh Thần chúng tôi cũng tham dự chuyện đó, nếu không thì cậu cho rằng, chỉ dựa vào Long Ngạo Thiên dẫn đầu công hội Ngạo Thiên mà có thể ép nhà phát hành làm những chuyện kia sao?”

“Vì sao? Đây chính là tinh thần kỵ sĩ của Caesar ngươi sao?”

“Đó là bởi vì cậu từ chối lời mời của công hội Tinh Thần chúng tôi, như vậy đã tác động tới lực thống trị của công hội Tinh Thần chúng tôi trong giới trò chơi này. Công hội Tinh Thần chúng tôi tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, còn tinh thần kỵ sĩ của tôi, cũng không mâu thuẫn tới điều này, bởi vì tinh thần kỵ sĩ của tôi chỉ vì công hội Tinh Thần mà thôi!”

“Ha ha ha! Tinh thần kỵ sĩ mà chỉ phục vụ cho công hội Tinh Thần, thật sự là rõ ràng nha! Tinh thần kỵ sĩ như vậy có thể gọi là tinh thần kỵ sĩ hay sao?”

Nghe được tiếng cười mỉa của Tiêu Phàm thì sắc mặt của Caesar rất khó nhìn, thế nhưng vẫn cố duy trì phong độ, hỏi thăm lần nữa: “Như thế nào, sau khi hiểu rõ lực ảnh hưởng của công hội Tinh Thần chúng tôi ở trong giới trò chơi, thì cậu có muốn thay đổi sự lựa chọn của mình không? Nếu lúc trước cậu đồng ý gia nhập công hội Tinh Thần thì với tài năng của cậu, tăng thêm sự bồi dưỡng của công hội thì hiện tại cậu cũng sẽ trở thành một thành viên trong ‘Hào Quang Tinh Thần’ rồi…”

“Ha ha, điều kiện thật sự rất mê người, Hào Quang Tinh Thần…”

Tiêu Phàm cười to, rồi tiện tay vứt bỏ thanh kiếm ở trong tay.

Caesar thấy cử động đó của Tiêu Phàm thì khá vui vẻ, còn tưởng Tiêu Phàm thay đổi ý định, muốn đầu hàng. Dù sao “Hào Quang Tinh Thần” cực kỳ nổi tiếng ở trong giới trò chơi, hắn ta không tin Tiêu Phàm không muốn có được nó.

Thế nhưng ngay sau đó, sắc mặt Caesar thay đổi, bởi vì một câu nói của Tiêu Phàm làm hắn ta cực kỳ giận dữ…

“Tôi ấy mà, không tin được ánh hào quang nào cả, bởi vì khi tôi ở trong bóng tối thì ông trời không chịu bố thí cho tôi chút ánh sáng nào, cho nên tôi đã hòa nhập với bóng tối rồi. Còn ‘Hào Quang Tinh Thần’, tôi càng thấy xấu hổ và buồn nôn hơn, cho nên mới không muốn dính dáng gì tới mấy từ này đâu.”

“Mày! Lại còn dám sỉ nhục chúng ta!”

Tiêu Phàm không thèm để ý tới Caesar đang nổi giận mà tiếp tục nói: “Điều đó cũng không phải là sỉ nhục, tôi chỉ nói thật mà thôi. Anh biết không? Ở trong game, tôi rất thích sử dụng kiếm, cũng có được kiếm thuật khá cao, hiện tại tôi quăng kiếm đi, bởi vì tôi cảm thấy ‘Hào Quang Tinh Thần’ quá buồn nôn, tôi không muốn nó trở thành vong hồn dưới kiếm của tôi.”

“Mày! Mày muốn chết hay sao! Mày sẽ phải trả giá thật lớn cho sự kiêu ngạo của mình!”

Caesar rút thanh kiếm lớn ra, dựng tấm lá chắn bạc lên, xem ra hắn ta muốn giết Tiêu Phàm rồi.

Tiêu Phàm thấy phản ứng của hắn ta mà rất vừa lòng, đưa tay ra tìm kiếm cái gì đó ở trong hư không, sau một đợt gợn sóng thì hắn rút ra hai khẩu súng lục ổ quay bằng ngọc màu rượu đỏ.

Hai khẩu súng lục, là một loại vũ khí khác ngoài đơn kiếm mà kỹ năng [Dung Đàn Chi Khí] của hắn đang chứa đựng trong kho binh khí.

“Súng lục? Vũ khí tầm xa sao?”

Caesar thật sự khá kinh ngạc, bởi vì những loại vũ khí nóng như súng ống rất ít xuất hiện ở trong “Tân Sinh”.

“Mày lại muốn dùng súng để đánh lại tao sao? Thực sự là quá ngông cuồng, cứ lấy kiếm ra đi, nếu không lúc nữa ngã xuống lại hối hận thì đã muộn rồi.”

“Không cần.”

“Hừ, muốn chết!”

Sau khi nói xong, Caesar rút kiếm lao nhanh tới!

Hắn ta cảm thấy Tiêu Phàm đã trở thành dê con đợi làm thịt, không có chút nguy hiểm nào cả, bởi vì không có người chơi nào có thể thông thạo mọi loại vị trí, coi như là kỹ năng cao như “Hào Quang Tinh Thần”, cũng không thể phát huy tất cả khả năng của nghề nghiệp mà mình không quen được.

Hành vi tạm thời thay đổi loại vũ khí khác của Tiêu Phàm, thật sự là quá ngu xuẩn.

Thế nhưng sau khi một tiếng súng vang lên thì Caesar bị ép dừng lại.

Đạn bắn sượt qua mặt của hắn ta, để lại một đường máu.

Caesar rất khiếp sợ mà nhìn tới Tiêu Phàm, bởi vì hắn ta cảm nhận được sự uy hiếp từ hai chiếc súng lục kia, mà người có thể làm được điều này thì người đó chắc chắn không phải là nghiệp dư.

“Tại sao mày lại…”

“Tôi làm sao cơ? Lại cái gì? Biết cách tấn công từ xa sao? A, Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar, chẳng lẽ anh cho rằng tôi không biết sử dụng vũ khí tầm xa sao? Có lẽ là như vậy, hình như tôi chưa từng biểu diễn khả năng sử dụng vũ khí tầm xa ở trước mặt mọi người nhỉ, cũng không trách các người sẽ cho rằng như vậy.”

“Thế nhưng, hình như các người quên một việc đó là, trong giới trò chơi hiện tại, có một thằng ngớ ngẩn mà các người gọi là ‘Truy Phong Giả’ ấy, những năm trước chính là do Mệnh Phàm tôi dạy dỗ đó thôi!”

“Lich King Mệnh Phàm đã gặp phải Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar! Hai cao thủ chuẩn bị chiến đấu, ai sẽ chiến thắng đây?”

“Caesar được cho là tiền bối trong giới kỵ sĩ, chơi kỵ sĩ tới mức xuất thần, đối đầu với Mệnh Phàm luôn khiến người khác kinh ngạc, đúng là rất thú

vị!” Phong Ma Tiểu Xích Lang cười khẽ.

“A? Mệnh Phàm lại vứt bỏ thanh kiếm trong tay của mình, anh ta muốn làm gì đây? Thật sự là không thể đoán trước được điều gì mà!”

“Anh ta rút một khẩu súng từ hư không! Không, là hai khẩu! Lại còn là súng lục ổ quay nữa! Mệnh Phàm muốn dùng súng trước mặt Caesar sao? Tại sao anh ta lại muốn làm như vậy? Chẳng lẽ Lich King Mệnh Phàm cho rằng khi đối đầu với kỵ sĩ, tấn công tầm xa có hiệu quả hơn là đánh gần sao?”

“Bởi vì kỵ sĩ thường thường sẽ tăng lên lực phòng ngự của mình nên tính cơ động của họ sẽ bị suy giảm, thế nhưng cũng không có chuyện đánh xa sẽ dễ chơi hơn đánh gần. Hơn nữa hiện tại đối thủ của Mệnh Phàm chính là Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar, là người được đông đảo khán giả coi là kỵ sĩ toàn năng.”

“Như vậy tại sao Mệnh Phàm lại muốn đổi thành súng lục, không sử dụng vũ khí mạnh mẽ nhất của mình là thanh kiếm chứ? Nếu là sử dụng kiếm thì Mệnh Phàm sẽ có tỷ lệ thắng cao hơn nhiều.”

“Tôi cũng không biết tại sao Mệnh Phàm lại muốn làm như vậy, thế nhưng cô hãy nhìn ánh mắt của anh ta đi, anh ta cũng không phải là muốn nói đùa…”

Mà đạo diễn cũng rất biết cách làm người, đồng thời đưa máy quay tới gần khuôn mặt của cả hai, khi thấy biểu cảm của cả hai người thì toàn trường đều kinh ngạc!

Caesar thì đang tức giận, còn Mệnh Phàm thì sao?

Vẻ mặt của Mệnh Phàm là coi thường!

Đối thủ của Mệnh Phàm chính là Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar nha! Là một trong Hào Quang Tinh Thần! Mệnh Phàm dựa vào điều gì mà có thể coi thường hắn ta? Chẳng lẽ Lich King Mệnh Phàm kiêu ngạo tới mức coi thường cả công hội Tinh Thần rồi sao?

“Mệnh Phàm đang suy nghĩ cái gì vậy chứ? Lại dám coi thường công hội Tinh Thần!”

“Đúng vậy, khi Caesar nổi tiếng thì Mệnh Phàm còn chưa có tiếng tăm gì đâu, thế mà hắn lại dám coi thường Caesar nữa?”

“Có lẽ bởi vì Mệnh Phàm liên tiếp chiến thắng bang Long Hổ, Chiến Minh và Hoa Nguyệt nên đã trở nên kiêu căng ngạo mạn!”

…

Khán giả bàn tán xôn xao, phần lớn đều có khuynh hướng về phía Tinh Thần, dù sao thì lực ảnh hưởng của Tinh Thần đối với giới trò chơi vẫn cực kỳ to lớn.

“Tiên sinh Phong Ma Tiểu Xích Lang, thái độ của Mệnh Phàm hiện tại có phải là quá kiêu ngạo hay không?”

Đối với sự coi thường của Tiêu Phàm đối với Caesar thì đến cả Tiểu Miêu cũng cảm thấy hơi không ổn.

“Kiêu ngạo sao? Tại sao lại nói Mệnh Phàm là kiêu căng ngạo mạn chứ? Nếu như Caesar coi thường Tiêu Phàm, thì mọi người sẽ nói Caesar kiêu căng ngạo mạn quá hay không?”

Đúng là như vậy, nếu như “Kỵ Sĩ Tinh Thần” Caesar coi thường Tiêu Phàm thì phần lớn khán giả đều cảm thấy rất bình thường, bởi vì Caesar chính là “Hào Quang Tinh Thần” nha!

“Sẽ không, thế nhưng đó là bởi…”

“Bởi vì Caesar thuộc công hội Tinh Thần sao? Như vậy, tại sao người của công hội Tinh Thần lại có thể coi thường người khác chứ? Caesar là truyền thuyết trong giới kỵ sĩ, có địa vị rất cao thế nhưng Mệnh Phàm cũng không thấp hơn anh ta, đúng chứ?”

Chương 840: Áp Chế

Chương 842: Áp Chế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Khi trước Mệnh Phàm còn là ‘beater’ đã lấy lực lượng của một người đập tan công hội Ngạo Thiên, mà dạo gần đây, Mệnh Phàm còn dùng một khẩu pháo phá nát đại bản doanh của công hội Tinh Thần tại thành Freya, Caesar có thể làm được điều đó không?”

Mặc dù Tiểu Miêu cảm thấy Phong Ma Tiểu Xích Lang nói điều gì đó không đúng, thế nhưng cô vẫn không cãi lại được.

“Cho nên việc quyết đấu của hai người bọn họ thì tới chúng ta cũng không thể nói trước cái gì, chỉ khi nào Mệnh Phàm thua Caesar, thì cô mới có thể nói anh ta là người ‘kiêu ngạo ngang ngược’ được.”

Sau khi giải thích một hồi thì chính Phong Ma Tiểu Xích Lang đều nở một nụ cười hài lòng.

Tiểu Miêu thấy vậy mới hỏi thử: “Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, có vẻ anh đang rất vui sướng?”

“Bởi vì tôi cảm thấy rất thú vị…”

“Lich King Mệnh Phàm chiến đấu với Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar, thật đúng là một cuộc chiến thú vị!”

“Không không không, tôi không nói về việc này mà ý của tôi là tôi chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của Mệnh Phàm trước đây, tôi cảm thấy chắc chắn sẽ có một chuyện thú vị nào đó sắp xảy ra.”

Khi bị Phong Ma Tiểu Xích Lang nói thẳng ra thì khán giả cũng khá sững sờ, ngay cả những người đang ủng hộ Caesar cũng ngây ra như phỗng.

Bởi vì bọn họ cũng chưa bao giờ thấy vẻ mặt coi thường này của Tiêu Phàm, khi sự coi thường xuất hiện trên gương mặt của Lich King, thì sẽ có chuyện gì xảy ra đây?

…

Caesar thầm nghĩ, chẳng lẽ không phải lời đồn? Truy Phong Giả Tịch Dương thật sự là do tên này đào tạo ra sao? Không, có lẽ Mệnh Phàm muốn quấy rối dòng suy nghĩ của ta mà thôi.

Viên đạn lúc trước có lực uy hiếp rất mạnh, đã ép Caesar phải dừng lại. Caesar rất tức giận mà nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, bởi vì ánh mắt của Tiêu Phàm đang nhìn về phía hắn ta, giống như là nhìn rác rưởi vậy.

Sau khi Caesar nổi tiếng, trở thành "Kỵ Sĩ Tinh Thần" thì tới nơi nào cũng có rất nhiều fan hâm mộ, còn cái tên Mệnh Phàm kia, hơn một năm trước còn bị công hội Tinh Thần ép xóa nick cơ mà, có tư cách gì mà coi thường hắn ta cơ chứ?

"Mày đã thành công chọc giận tao! Lần này sẽ không thể giảng hòa được nữa đâu!"

Khi Caesar nói chuyện thì thánh quang xuất hiện, trên người hắn ta xuất hiện liên tiếp vài cái buff, tất cả thuộc tính của hắn ta tăng lên rất nhiều.

"Giảng hòa sao? Tại sao tôi lại phải giảng hòa với công hội Tinh Thần? Mà anh thật sự đúng là Hào Quang Tinh Thần nha, cả người sáng long lanh. Thế nhưng tôi lại không thấy hâm mộ chút nào, bởi vì tôi cảm thấy anh hiện tại rất ngu ngốc, thật sự giống như một cái bóng đèn công suất cao vậy…"

"Mày!"

Caesar tức giận, giơ lá chắn lên, dùng kỹ năng lao thẳng tới Tiêu Phàm, lá chắn chắn phía trước mặt.

Tiêu Phàm thấy Caesar lao thẳng tới thì cũng không bối rối, hắn nâng hai tay lên, bắn hết cả băng đạn!

Vù vù vù…

Từng ngọn lửa bắn ra từ hai khẩu súng, tùy theo đó thì những viên đạn cũng bay ra, cực kỳ khủng bố.

Thế nhưng Caesar là một kỵ sĩ hàng đầu, hắn ta điều khiển lá chắn, có thể ngăn hết tất cả viên đạn của Tiêu Phàm.

Từng tiếng vang giòn xuất hiện, từng viên đạn bắn lên trên lá chắn làm bắn ra từng tia lửa nhỏ. Thoạt trông thì khá mạnh mẽ thế nhưng chỉ có thể gây nên từng đợt gợn sóng nhỏ bé ở trên vòng bảo vệ của Caesar mà thôi.

Hai, ba, bốn, năm, sáu…

Caesar thầm đếm, đây chính là số lượng đạn mà Tiêu Phàm đã bắn ra.

Caesar là người chơi cao cấp, có thói quen duy trì tỉnh táo khi chiến đấu, dù lúc trước bị Tiêu Phàm mỉa mai, thế nhưng khi chiến đấu thì hắn ta cũng không bị ảnh hưởng chút nào cả.

Mà số lượng đạn Tiêu Phàm bắn ra rất quan trọng, bởi vì hắn ta đã biết được kiểu dáng súng ống mà Tiêu Phàm sử dụng…

Hai khẩu súng lục, một băng đạn có sáu viên, hai khẩu là mười hai viên. Sau khi bắn hết đạn thì Tiêu Phàm phải đút từng viên đạn vào một, thời gian đó cũng chính là thời cơ tấn công tốt nhất của Caesar!

Mười hai!

Caesar đếm thầm, trên mặt xuất hiện một nụ cười.

Hắn ta không có cầm lá chắn lên che chắn mình nữa mà đưa nó xuống, nhanh chóng lao tới hướng Tiêu Phàm!

“Anh không phòng thủ nữa, không sợ tôi bắn anh thành cái sàng sao?”

“Đừng có mà lừa trẻ con, bởi vì cân bằng cho trò chơi, tao nghĩ loại vũ khí nóng như súng ống này chắc chắn là có số lượng đạn cao nhất để hạn chế! Cho nên, hiện tại mày đã không thể uy hiếp được tao nữa!”

Tiêu Phàm lại bóp cò lần nữa, thật sự đúng như Caesar nói vậy, hai khẩu súng đã hết đạn rồi, Tiêu Phàm giả vờ như vừa mới nhớ ra, nói với Caesar: “Kỵ Sĩ Tinh Thần, anh thật sự thông minh nha! Hai khẩu súng này thật sự là không bắn được nữa, như vậy thì ta đành vứt nó đi thôi!”

Tiêu Phàm vừa nói vừa cầm hai khẩu súng lục ném thẳng vào mặt Caesar, làm hắn ta cực kỳ kinh ngạc!

Thế nhưng khi hai khẩu súng lục ổ quay còn đang bay trên không thì lại có một tiếng súng vang lên rất đột ngột!

Bùm!

Tiếng súng lại vang lên, đạn bay ra, máu bắn tung tóe, viên đạn đã bắn trúng tay phải của Caesar.

"Phù…"

Tiêu Phàm đưa súng lên, thổi tan chút khói còn đang bốc lên, nhìn tới Caesar bằng ánh mắt khiêu khích.

Caesar không để ý tới vết thương trên cánh tay phải của mình mà vẫn còn kinh ngạc với biểu hiện của Tiêu Phàm.

Làm sao có thể như vậy được?

Hai khẩu súng lục bị Tiêu Phàm vứt đi đã biến mất rồi, mà hai khẩu trong tay Tiêu Phàm rõ ràng là hai khẩu súng mới!

Khẩu súng do kỹ năng [Dung Đàn Chi Khí] hiện tại Tiêu Phàm triệu hồi ra, cũng cần phải có thời gian nhét đạn vào như là khẩu [Bánh xe hắc ám Colt] vậy, mặc dù Tiêu Phàm còn chưa thí nghiệm được cần bao lâu, thế nhưng thời gian cũng chắc chắn là không ngắn.

Cho nên Tiêu Phàm cũng không định chờ đợi nhét đạn vào, đã chơi tấn công từ xa thì phải tự nhiên phóng khoáng, cầm một thanh vũ khí không thể sử dụng, kéo dài thời gian chiến đấu thì phóng khoáng ở đâu!

Tiếp tục triệu hoán, đó chính là phương án giải quyết của Tiêu Phàm đối với thời gian dài nhét đạn. Vũ khí cũ đã không thể sử dụng thì ta lấy ra cái mới là được rồi.

Thời gian hồi chiêu của [Dung Đàn Chi Khí] cần một phút, thế nhưng nó cũng có một hiệu quả đặc biệt, đó chính là trong thời gian hồi chiêu vẫn có thể sử dụng tiếp, chỉ là mỗi lần dùng đều cần nhiều hơn 100 thể lực.

Hiện tại, Tiêu Phàm đã cấp 49, lại bị "Ánh Sáng Trong Bóng Đêm" xóa sạch kỹ năng, hiện tại có rất ít kỹ năng phải dùng tới thể lực, cho nên mỗi lần dùng kỹ năng mất thêm 100 thể lực, có còn là vấn đề sao?

…

Khi thấy Caesar vẫn ngơ ngác thì Tiêu Phàm nói tiếp: "Ai nha, Kỵ Sĩ Tinh Thần thật sự là giỏi nha, bị tôi bắn trúng cánh tay, bị thương rồi mà vẫn không cảm thấy đau đớn, kể cả cau mày cũng không luôn, anh cứ như vậy thì làm tôi mất tự tin lắm nha. Xem ra tôi cần nghiêm túc hơn nữa."

Tiêu Phàm vừa nói vừa móc một bình nhỏ ra, uống một hớp rồi ngọn lửa màu rượu đỏ sáng lên, thế nhưng nó chỉ thiêu đốt trên hai khẩu súng mà thôi.

Sắc mặt Caesar trở nên nghiêm túc, hắn ta cũng hiểu vũ khí của Tiêu Phàm rất đặc biệt, đó chính là một loại vũ khí triệu hoán, Tiêu Phàm chỉ cần dựa vào sự triệu hoán là có thể không để ý tới thời gian nhét đạn của súng lục ổ quay. Kết hợp với tốc độ bắn dày đặc của súng sẽ hình thành một loại áp chế từ xa cực kỳ đáng sợ! Như vậy cho nên Caesar không thể lại do dự, hắn ta phải tiến tới, áp sát người Tiêu Phàm mới có hi vọng chiến thắng!

"Kỵ sĩ Anh, anh cứ như vậy thật không tốt, trên tay bị thương còn nặng nữa, tại sao không dùng thánh quang chiếu tới nhìn chút xem sao?" Khi thấy Caesar lao tới thì Tiêu Phàm vẫn không để ý lắm, tiếp tục chế nhạo: "A, đúng rồi, các ngươi chính là 'Hào Quang Tinh Thần', tự mình cũng biết phát sáng mà, làm gì còn cần thánh quang nữa chứ, ha ha!"

Bùm!

Lại một tiếng súng nữa vang lên, đạn bay ra ngoài với sức công phá cực mạnh, bởi vì trên viên đạn có một ngọn lửa bám vào!

Uỳnh!

Mặc dù đạn vẫn không thể bắn xuyên qua tấm chắn trong tay Caesar, thế nhưng khi bắn trúng tấm chắn bạc thì có một luồng lửa nổ tung ra, lực của vụ nổ ép Caesar không thể không ngừng lại.

Chương 841: Trêu Đùa

Chương 843: Trêu Đùa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lúc này, Tiêu Phàm cũng bắt đầu di động, từng gợn sóng màu rượu đỏ lan tỏa ra sau từng bước chân của hắn, tốc độ của hắn được kỹ năng bị động Tửu Lãng Túy Đào tăng lên cực nhanh!

Chiến thuật hiệu quả nhất của xạ thủ khi chiến đấu với đấu sĩ là gì? "Chơi diều" vĩnh viễn được xếp hạng đầu tiên!

Một người chơi xạ thủ xuất sắc, có thể chơi diều với một đấu sĩ tới tận khi đối thủ ngã xuống mà mình không phải chịu một đòn tấn công nào cả!

Đó chính là điểm người chơi cận chiến cảm thấy buồn nôn nhất, bởi vì bị thả diều tới chết làm cho cận chiến cảm thấy cực kỳ uất ức và thất bại!

Trong giải thi đấu pk biểu diễn "Tân Sinh", Tịch Dương cũng chơi diều Thái Thập Tam tới mức làm cô bật khóc, mà lúc này Tiêu Phàm cũng muốn làm điều tương tự với Caesar.

Bởi vì hắn muốn Caesar cảm nhận được sự ức chế và buồn nôn này, ai bảo giọng điệu của công hội Tinh Thần quá cao ngạo làm cái gì. Đặc biệt là loại câu như "Thuận Tinh Thần thì sống, nghịch Tinh Thần thì chết" làm Tiêu Phàm cực kỳ phản cảm.

Vậy, người chơi xạ thủ chơi diều xuất sắc sẽ có những kỹ năng nào?

Phạm vi tấn công, tốc độ đánh, tốc độ di chuyển và ý thức di chuyển và chọn vị trí xuất sắc.

Những kỹ năng này Tiêu Phàm đều có, như vậy thì sau đó thoải mái mà bắn thôi!

Bùm bùm bùm…

Từng tiếng súng liên tiếp vang lên, ánh lửa bắn khắp nơi, Tiêu Phàm cứ quay xung quanh Caesar mà chạy.

Từng viên đạn bắn tới người Caesar tạo nên từng đợt nổ tung liên tiếp. Caesar không lao tới Tiêu Phàm nữa bởi vì đến cả di chuyển hắn ta đều phải cẩn thận từng li từng tí. Tiêu Phàm thường chạy tới góc chết, nơi mà tấm chắn không phòng ngự được mà bắn.

Sắc mặt Caesar trầm xuống, giờ phút này, hắn ta phải tỉnh táo mới có thể ngăn chặn được những đòn tấn công liên tục này, chỉ cần mắc một lỗi nhỏ thôi thì hắn ta cũng sẽ phải ngã xuống tại đây.

…

"Trời ạ! Chúng ta vừa nhìn thấy gì đây? Mệnh Phàm đang sử dụng vũ khí tầm xa áp chế toàn diện Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar! Điều này, thật sự là quá khó tin mà!"

Tiểu Miêu hét lên với giọng kinh ngạc và hưng phấn, mà khán giả tại đây thì lại không nói được lời nào, bởi vì trong ký ức của họ, chưa từng thấy tình huống này xuất hiện ở trên người Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar, bị áp chế toàn diện!

Mệnh Phàm mạnh tới mức đó hay sao?

Khán giả nhớ lại biểu tình khinh miệt của Tiêu Phàm lúc trước thì cảm thấy kinh hãi, Lich King Mệnh Phàm đúng thật là đang xem thường "Hào Quang Tinh Thần" nha, phải cao ngạo cỡ nào mới có thể làm điều đó chứ?

…

Khán giả ngoài sân cũng chỉ thấy Tiêu Phàm chơi diều Caesar, thế nhưng Caesar lại khác biệt, hắn ta là game thủ chuyên nghiệp, kiến thức cao hơn nhiều khán giả bình thường, mà chính bởi vì như vậy nên hắn ta mới càng cảm thấy khủng hoảng!

Bởi vì Tiêu Phàm sử dụng chiến thuật chơi diều tới cảnh giới "chơi diều hoàn mỹ tới trình độ cao nhất" trong truyền thuyết! Ngay cả xạ thủ cao cấp

nhất trong công hội Tinh Thần bọn họ là Uy Khiếu cũng đều không thể làm được!

Như thế nào mới được coi là "chơi diều hoàn mỹ tới trình độ cao nhất"? Đó là trong quá trình chơi diều, luôn làm cho kẻ địch xuất hiện tại nơi có tầm bắn xa nhất, làm cho mình ở tại vị trí an toàn tuyệt đối.

Đúng vậy, Caesar đã nhận ra, không cần biết Caesar cố gắng di chuyển như thế nào, thế nhưng khoảng cách giữa Tiêu Phàm và hắn ta luôn luôn không thay đổi! Đó chính là nói, hắn ta mãi mãi cũng không thể chạm được một sợi lông nào của Tiêu Phàm.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn ta cũng chỉ có thể thất bại mà thôi!

Đúng lúc này, Caesar lại nhớ tới một vài tin tức trong quá khứ, ngay khi "Beater" quy ẩn giang hồ thì "Truy Phong Giả" mới bắt đầu tỏa sáng!

Sau khi ý thức được điều này thì Caesar cảm thấy khá hoảng sợ, chẳng lẽ lời đồn kia là thật sao? Cái tên trước mắt thật sự là huấn luyện viên của "Truy Phong Giả" Tịch Dương?

Thế nhưng hiện tại cũng không phải thời gian để nghĩ tới lời đồn đó là thật hay giả, nếu cứ tiếp tục như này thì mình sẽ ngã xuống tại đây mất! Mà ngọn lửa đáng chết bám vào viên đạn kia hình như có hiệu quả kèm theo sát thương chuẩn nữa!

Tình hình rất nguy cấp làm tinh thần của Kỵ Sĩ Tinh Thần không thể giữ được bình tĩnh nữa, hắn ta đã cảm thấy rối loạn, rồi khá ngây thơ mà bắt đầu khiêu khích Tiêu Phàm: "Như thế này không phải là chiến đấu! Mệnh Phàm, cầm lên kiếm của mày, đường đường chính chính mà chiến đấu với Caesar tao đi!"

Nghe được tiếng hét của Caesar thì Tiêu Phàm dừng bước lại, nhếch miệng mà cười, nụ cười rất thoải mái.

"Kỵ sĩ tiên sinh, lúc trước tôi cũng đã nói rồi, anh không xứng khi chết dưới kiếm của tôi!"

“A, đúng rồi, có lẽ anh đang hiểu lầm rồi, chúng ta cũng không phải là đang chiến đấu, tôi chỉ đang làm nhục anh một cách nghiêm túc, anh cứ từ từ mà tận hưởng tới chết đi. Hào Quang Tinh Thần, ha ha, quá nhức mắt rồi, tôi vẫn thích cảnh đẹp đẽ và bình yên của ban đêm hơn…”

Nghiêm túc tức là tôn trọng, bình thường thì tôn trọng và nhục nhã là hai từ trái nghĩa, thế nhưng lúc này chúng kết hợp với nhau cũng không mâu thuẫn.

Tiêu Phàm thực sự muốn nhục nhã Caesar, bởi vì khi công hội Tinh Thần tỏa sáng chói lọi trong giới trò chơi đã làm tổn thương quá nhiều người chơi dựa vào chính mình cố gắng. Tiêu Phàm muốn Caesar cảm nhận được điều đó, cho nên hắn phải nhục nhã Caesar một cách sâu sắc nhất.

Mà có thể làm Caesar nhục nhã nhất, đó chính là chơi diều đến chết cái tên được vinh dự là kỵ sĩ truyền kỳ trong công hội Tinh Thần trước mắt này.

Thế nhưng Caesar dù sao cũng là “Kỵ Sĩ Tinh Thần”, Tiêu Phàm muốn làm được điều đó thì phải nghiêm túc mà chiến đấu.

Cho nên Tiêu Phàm tôn trọng lực lượng của đối phương, nghiêm túc chiến đấu rồi mới có thể làm nhục Caesar được…

Mặc dù Tiêu Phàm luôn cười thế nhưng hắn vẫn luôn cực kỳ cẩn thận, mỗi một lần di động bước chân của mình đều căn cứ vào phản ứng của Caesar, rồi mới có được hiệu quả như bây giờ.

Đôi mắt màu rượu đỏ luôn tản ra ánh sáng nhàn nhạt, bởi vì hắn không muốn cho Caesar bất cứ một cơ hội nào cả…

Nhục nhã?

Trong từ điển của Caesar hoàn toàn không có hai từ này, bởi vì những người kia rất mờ nhạt khi đứng trước mặt “Hào Quang Tinh Thần”, đã không thể chiến thắng hắn ta thì làm sao có thể nhục nhã hắn ta đây?

Nếu là ngày trước có người nói sẽ nhục nhã hắn ta, thì hắn ta sẽ khịt mũi coi thường.

Thế nhưng, lúc này đây hắn ta lại cảm nhận được sự cố chấp từ đối phương, mà càng đáng sợ hơn đó chính là người trước mặt có khả năng hoàn thành chuyện như vậy.

Nghĩ tới mình, một trong "Hào Quang Tinh Thần" của công hội Tinh Thần, dưới sự chứng kiến của toàn bộ khán giả lại bị Lich King Mệnh Phàm dùng hai khẩu súng ngắn thả diều cho tới chết thì Caesar cảm thấy cực kỳ khủng hoảng.

Không thể, ta tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được!

Nếu như mình từ bỏ phòng ngự, phóng nhanh tới trước, chắc chắn sẽ chịu đựng sự tấn công của Mệnh Phàm, mà ngọn lửa của Mệnh Phàm khá mạnh, có lẽ mình còn chưa kịp lao tới cạnh Mệnh Phàm thì đã bị chết trước rồi.

Xem ra, chỉ có thể sử dụng một chiêu kia thôi!

…

"Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar từ khi bắt đầu chiến đấu tới nay vẫn không thể chạm vào người Lich King Mệnh Phàm chút nào cả, kỹ thuật chơi diều của Mệnh Phàm quá cao! Những bước chân hoàn mỹ đó có thể sánh bằng 'Truy Phong Giả' Tịch Dương! Chẳng lẽ Caesar cứ như vậy mà kết thúc tại đây sao?"

Khi thấy Tiêu Phàm chiếm được thượng phong thì Tiểu Miêu ở ngoài sân rất kích động.

"Sánh vai? Mệnh Phàm là huấn luyện viên của Tịch Dương đó."

Caesar bị Mệnh Phàm áp chế hoàn toàn làm Phong Ma Tiểu Xích Lang rất vui vẻ, tâm trạng rất thoải mái.

Người duy nhất không vui đó chính là Crimson Rose, Hoa Nguyệt đã bị diệt mà Mệnh Phàm lại nổi tiếng làm cô không thấy vui vẻ chút nào. Cô mắng thầm liên tục, Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar, đúng là có tiếng không có miếng, ngay cả cái tên vô sỉ kia còn không giải quyết được nữa!

“A! Tình hình lại có thay đổi! Caesar bị Mệnh Phàm ép phải sử dụng tuyệt chiêu rồi!”

Chương 842: Một Chân

Chương 844: Một Chân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ thấy Caesar dựng kiếm trước ngực mình, vẻ mặt rất thành kính như đang cầu nguyện, sau đó có một luồng thánh quang từ trên trời rơi xuống, chiếu sáng cả người Caesar.

Thánh quang đông lại, dưới ánh sáng thần thánh này dần dần xuất hiện một vòng bảo vệ bằng ánh sáng quay xung quanh người Caesar.

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhướng mày: “Caesar thật sự bị Mệnh Phàm ép, mà Caesar thật sự không hổ danh là Hào Quang Tinh Thần mà, ở giai đoạn hiện tại đã có thể dùng kỹ năng mạnh mẽ như vậy rồi…”

“Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, anh có thể nói cho chúng ta biết là chuyện gì xảy ra hay không?”

Rất rõ ràng, Tiểu Miêu thật sự không hiểu Caesar tình hình hiện tại của Caesar là như nào, bởi vì kỹ năng của thánh kỵ sĩ khi được sử dụng đều là ánh sáng vàng lóng lánh, cô không thể phân biệt được cái ánh vàng này là loại kỹ năng nào.

“Thánh Thuẫn Thuật, đây chính là kỹ năng của thánh kỵ sĩ cao cấp, thật không nghĩ tới Caesar đã có thể sử dụng trong giai đoạn hiện tại. Thánh Thuẫn Thuật là một kỹ năng rất mạnh, bởi vì nó có thể làm cho thánh kỵ sĩ miễn dịch tất cả tổn thương, cũng có thể nói là vô địch…”

“Oa, thật sự không hổ là Caesar! Hiện tại tới phiên Lich King Mệnh Phàm chịu tội rồi!” Nghe được Phong Ma Tiểu Xích Lang giải thích thì những fan của Tinh Thần mới cảm giác thoải mái và phấn khích.

…

Lá chắn bị Caesar cất đi, viên đạn mang theo ngọn lửa bắn thẳng tới mặt của Caesar!

Thế nhưng khi đạn vừa tới trước người Caesar thì có một loại lá chắn năng lượng màu vàng kim xuất hiện, đạn và ánh lửa khi tiếp xúc tới lá chắn năng lượng này liền biến mất…

“Thánh Thuẫn Thuật sao?”

“Mệnh Phàm, thật sự là có kiến thức nha, đây chính là Thánh Thuẫn Thuật! Hiện tại tao là vô địch! Tao xem mày có thể làm gì được tao!”

“Tạm thời tôi không thể tấn công anh, thế nhưng anh cảm thấy anh có thể tới gần tôi sao?”

“Tao thừa nhận tốc độ di chuyển của mày rất nhanh, thế nhưng tao đương nhiên có cách tới gần mày rồi!”

Sau khi nói xong thì Caesar cầm kiếm, cắm xuống mặt đất, một vòng ánh sáng xuất hiện ngay tại đó…

Quầng Sáng Thoái Hóa!

Có tác dụng giảm đi tốc độ di chuyển và tốc độ tấn công của tất cả đơn vị địch trong một phạm vi lớn, đây chính là kỹ năng hạn chế rất mạnh của thánh kỵ sĩ.

Tiêu Phàm cảm nhận được sự nặng nề xuất hiện tại hai chân của mình thì cười cười với Caesar: “Tôi cảm thấy anh khá là ngu…”

“Ngu? Để tao xem lát nữa mày có nói được từ này nữa hay không!”

Caesar hét lớn, có [Thánh Thuẫn Thuật] bảo vệ nên hắn ta lao tới rất nhanh, bởi vì hắn ta phải dùng thời gian ít ỏi khi vẫn còn Thánh Thuẫn Thuật mà giết chết Tiêu Phàm!

“Ha… Ngài kỵ sĩ, anh thật sự quá nóng vội rồi…”

Mặc dù tạm thời không thể làm bị thương Caesar, thế nhưng Tiêu Phàm cũng không dừng lại sự tấn công của mình đạn nổ tung lên sẽ làm Caesar hơi cứng lại, hiệu quả cũng giống kỹ năng giảm tốc vậy, thế nhưng kỹ thuật phải phức tạp hơn kỹ năng nhiều.

Đáng tiếc là những đòn tấn công này cũng không ảnh hưởng quá nhiều tới Caesar. Caesar có [Thánh Thuẫn Thuật] nên hắn ta cũng không sợ đòn tấn công nào cả, tăng thêm [Quầng Sáng Thoái Hóa] nữa nên Caesar tới gần Tiêu Phàm rất nhanh.

"Mày, xong!"

Caesar nói với giọng khiêu khích, hắn ta muốn hoàn toàn hủy diệt cái tên trước mắt!

Mặc dù vẫn cách Tiêu Phàm một đoạn nữa thế nhưng Caesar lại rất tự tin.

Vô số thánh quang dần dần tập trung trong tay của hắn ta, một cái chùy được tạo ra bởi năng lượng xuất hiện trong tay Caesar. Hắn ta trừng mắt nhìn Tiêu Phàm rồi ném cái chùy trong tay ra!

Chùy Phẫn Nộ!

Chùy Phẫn Nộ chính là tuyệt kỹ của thánh kỵ sĩ, kẻ địch nếu trúng sẽ bị choáng!

Chỉ cần Tiêu Phàm bị [Chùy Phẫn Nộ] đập choáng thì Caesar có lòng tin sẽ tháo Tiêu Phàm thành tám khối.

Khi thấy vẻ kinh hoàng xuất hiện trên mặt Tiêu Phàm thì Caesar rất hài lòng, nói một cách rất mỉa mai: "Ha ha, không phải mày định làm nhục tao sao? Chỉ cần cái chùy này nện xuống thì mày có cảm thấy mình có thể sống hay không? Mày cũng chỉ là một người chơi bình thường bị công hội Tinh Thần ép xóa nick mà thôi! Lại còn dám kiêu ngạo như vậy nữa!"

Thế nhưng, hắn ta còn chưa kịp nói hết thì sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi, sự khủng hoảng kia biến mất mà thay vào đó là nụ cười khinh thường…

Tiêu Phàm đạp mạnh xuống đất, phóng lên cao với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã ra khỏi phạm vi tấn công của chiếc chùy ánh sáng kia rồi!

Khi thấy đòn tấn công của mình thất bại thì Caesar cảm thấy kinh ngạc, hắn ta cũng không rõ, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

"Ngài kỵ sĩ, xem ra trí nhớ của anh không tốt. Trước đó tôi đã nói rồi, tôi muốn làm nhục anh, tự nhiên phải diễn cho tốt rồi, vẻ mặt vừa rồi của anh thật sự rất thú vị đó, ha ha ha ha…"

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng Mệnh Phàm còn đang ở trong [Quầng Sáng Thoái Hóa] của ta mà, tại sao tốc độ di chuyển của hắn lại phục hồi?

Caesar là một game thủ chuyên nghiệp, khi sử dụng kỹ năng đều đã tính toán rất kỹ, với lại Tiêu Phàm còn bị [Quầng Sáng Thoái Hóa] làm tốc độ giảm xuống, hắn ta rất tự tin kỹ năng [Chùy Phẫn Nộ] của mình sẽ trúng mục tiêu.

Thế nhưng hắn ta lại hoàn toàn không nghĩ tới, trong thời điểm quan trọng nhất thì tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm lại tăng vọt! Mà hiện tại, tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm cực nhanh, nhanh tới đáng sợ! Đáng sợ tới mức làm hắn ta tuyệt vọng!

"Tại sao? Chẳng lẽ mày vừa dùng kỹ năng tăng tốc sao?"

"Không đâu, thật sự thì hiện tại tôi có rất ít kỹ năng, tôi còn đang rất buồn đây."

"Thế nhưng tại sao mày lại đột ngột chạy nhanh như vậy?" Caesar thật sự là không tin tưởng lý do của Tiêu Phàm.

"Đột ngột chạy nhanh? Không không không, đó chẳng qua là tôi vừa dùng chút sức để tăng thêm tốc độ mà thôi."

Dùng chút sức?

Chẳng lẽ?

“Không đúng! Mày chắc chắn là đang lừa tao, không thể nào! Mày làm sao có thể hạn chế tốc độ của mình từ lúc bắt đầu chiến đấu chứ!”

Đúng vậy, chỉ có một lý do duy nhất mới có thể giải thích, đó chính là lúc trước Tiêu Phàm còn không có thể hiện toàn bộ khả năng của hắn, thế nhưng Caesar lại không muốn tin tưởng vào lý do này.

“Bởi vì tôi muốn giỡn chơi với anh thôi.”

“Giỡn chơi? Chẳng lẽ ngay từ đầu mày đã biết tao sẽ dùng [Thánh Thuẫn Thuật] và [Quầng Sáng Thoái Hóa] sao?”

“Đúng vậy, tất cả mọi thứ đều ở trong mắt tôi…”

Caesar lúc này mới phát hiện ra, đôi mắt màu rượu đỏ xinh đẹp kia, từ lúc bắt đầu chiến đấu tới này vẫn luôn luôn phát sáng…

Loại kỹ năng thăm dò sao? Chẳng lẽ Mệnh Phàm có được loại kỹ năng này? Đáng chết, tình hình này đối với ta mà nói là rất xấu!”

Caesar đã hoàn toàn tức giận, bởi vì thời gian còn lại không dài, nếu như bị kéo dài tiếp thì hiệu quả của [Thánh Thuẫn Thuật] sẽ kết thúc!

“A a a!”

Caesar hô lớn, phóng nhanh tới Tiêu Phàm!

Lúc trước, khi Tiêu Phàm tự hạn chế tốc độ di chuyển của mình mà Caesar còn không đuổi kịp thì đừng nói tới hiện tại, tốc độ của Tiêu Phàm tăng lên tới nhanh nhất, Caesar chỉ có thể hít ngói mà thôi.

Kể cả hiện tại bị [Quầng Sáng Thoái Hóa] ảnh hưởng thì Caesar cũng chỉ có thể chạy theo phía sau Tiêu Phàm mà thôi, dù sao thì kỹ năng mà Tiêu Phàm có được sau “Ánh Sáng Trong Bóng Đêm” cũng quá mạnh mẽ…

Thời gian dần dần trôi qua, mặc dù có [Thánh Thuẫn Thuật] nên Caesar cũng không ngã xuống, thế nhưng trạng thái hiện tại của hắn ta cũng không lạc quan, bởi vì đối thủ của hắn ta quá thông minh. Mà bết bát nhất chính là

tốc độ di chuyển của tên kia quá nhanh, lại còn cẩn thận nữa cho nên Caesar cũng không thể tìm được một cơ hội nào cả.

Tiêu Phàm chạy trước, Caesar vẫn đuổi phía sau, thế nhưng khoảng cách giữa hai người chưa từng thay đổi chút nào, đợi tới khi hiệu quả của [Thánh Thuẫn Thuật] kết thúc thì Caesar cảm thấy phần thắng của mình gần bằng không, cho nên hiện tại hắn ta rất sốt ruột.

"Ngài kỵ sĩ, anh không thấy mệt à? Hay là mọi người dừng lại nghỉ ngơi chút?"

Những lời tương tự như vậy liên tục vang bên tai Caesar, mặc dù Caesar biết đối thủ đang khiêu khích mình nhưng mà hắn ta lại không biết giải quyết như nào.

Chương 843: Tình Hình Chiến Tranh

Chương 845: Tình Hình Chiến Tranh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cái cảm giác thất bại như này, từ khi hắn ta trở thành "Hào Quang Tinh Thần" thì đã lâu không cảm nhận được rồi, chẳng lẽ lần này mình thất bại hoàn toàn trước Lich King Mệnh Phàm sao?

Đúng lúc này, trong mắt Caesar sáng lên, bởi vì hắn ta phát hiện sau lưng Tiêu Phàm có một hòn đá nhô lên, mà Tiêu Phàm lại còn đang đi giật lùi nữa chứ.

Nếu như Tiêu Phàm bị hòn đá này làm cho trượt chân thì ta có thể…

Trong đầu Caesar đột ngột xuất hiện ý nghĩ hoang đường như vậy, hắn ta không nghĩ tới, là một Kỵ Sĩ Tinh Thần thế mà có ngày lại muốn nhờ may mắn để chiến thắng trận chiến đấu này.

Có lẽ ông trời cũng nghe được lời khẩn cầu của Caesar, ngay lúc hắn ta nghĩ tới thì gót chân của Tiêu Phàm thật sự va trúng hòn đá ở trên đường!

Cả người của Tiêu Phàm mất cân bằng, hơi lảo đảo rồi ngửa mặt lên trời mà ngã xuống đất!

“Ha ha ha! Thật sự là ông trời giúp tao! Tinh Thần mới thật sự là chính nghĩa! Mệnh Phàm, không phải mày rất ngông cuồng sao? Lần này mày chết chắc rồi!”

Khi thấy Tiêu Phàm ngã xuống thì Caesar bật cười, cũng nắm chặt cơ hội này mà lao tới gần người Tiêu Phàm.

Caesar lao tới cạnh người Tiêu Phàm rất nhanh, hắn ta nắm chặt kiếm lớn, đang định chém tới thì lại vang lên những tiếng súng vang dội…

“Tôi nói rồi, tất cả đều xuất hiện ở trong mắt tôi!”

Caesar kinh ngạc mà nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu rượu đỏ kia rồi ngã xuống, rất nhiều máu tươi xuất hiện trên người hắn ta…

…

“Chuyện gì vừa xảy ra? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Vừa rồi ta còn thấy Caesar có cơ hội mà? Tại sao chỉ trong chớp mắt đã bị Mệnh Phàm tiêu diệt rồi?”

Tình hình chiến đấu thay đổi cực kỳ nhanh chóng làm rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng.

“Vừa rồi, hình như [Thánh Thuẫn Thuật] của Caesar đúng lúc biến mất.”

“Như vậy chính là Lich King Mệnh Phàm vừa rồi liều mạng bắn những phát cuối cùng, lại trúng người Caesar sao? Điều này… cũng quá may mắn đi!”

…

May mắn sao?

Trong “Tân Sinh” này, Tiêu Phàm còn chưa bao giờ cảm nhận được sự may mắn cả. Hắn đứng dậy, nhìn lại Caesar còn chưa biến mất, bình tĩnh nói:

“Người ta thường nói thánh kỵ sĩ các ngươi là vua màn ảnh, thế nhưng tôi cũng là một vua màn ảnh mà. Cám ơn sự phối hợp của anh, như vậy mới để cho tôi giải quyết anh nhanh chóng như vậy. Trên chiến trường này còn có rất nhiều người cần sự trợ giúp của tôi, thời gian của tôi rất quý giá, tôi sẽ không ở đây lãng phí thời gian nữa…”

Thời gian quý giá sao?

Khi thấy được thái độ hiện tại của Tiêu Phàm, lại thêm lời nói của hắn thì trong đầu Caesar xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ!

Vì kiểm tra suy nghĩ của mình có đúng hay không, Caesar lựa chọn ở lại đây một lát…

“Trước khi chiến đấu, cậu đã dùng hai mắt nhìn rõ tôi có kỹ năng [Thánh Thuẫn Thuật], sau đó dùng kỹ thuật chơi diều của mình ép tôi sử dụng kỹ năng [Thánh Thuẫn Thuật]. Tiếp đó, cậu khiêu khích và làm nhục tôi để tôi tức giận, cuối cùng thì tự tạo một sơ hở, làm cho tôi thư giãn, tạm thời quên đi thời gian hiệu lực của [Thánh Thuẫn Thuật], rồi giết chết tôi khi tôi không đề phòng chút nào. Tôi nói đúng hay không, Mệnh Phàm?”

“Đúng vậy, ngay từ đầu đôi mắt của tôi đã nhìn rõ ràng tất cả rồi. Thực lực của anh cũng không bằng tôi, thế nhưng thánh kỵ sĩ có máu khá trâu, lại còn có kỹ năng hồi phục HP, tăng thêm cái [Thánh Thuẫn Thuật] nữa. Nếu như chiến đấu theo cách bình thường thì sẽ lãng phí rất nhiều thời gian của tôi, mà tôi muốn xử lý anh trong thời gian ngắn nhất. Cho nên tôi phải sáng tạo ra một thời cơ, làm cho anh thư giãn nhất, sau đó sẽ tấn công mạnh mẽ, làm cho anh chết mà không kịp phản ứng lại.”

“Thời cơ đó là lúc [Thánh Thuẫn Thuật] vừa kết thúc sao? Cậu thật sự rất xuất sắc, vì nhanh chóng giải quyết tôi lại có thể lập nên một kế hoạch cẩn thận như vậy, vừa tính toán thời gian kết thúc của [Thánh Thuẫn Thuật] vừa chiến đấu vừa nói những lời rác rưởi để cố ý làm tôi không thể tập trung.”

“Điều này thì anh sai lầm rồi, thật sự tôi không thích công hội Tinh Thần, cho nên tôi nói muốn làm nhục anh là thật sự, ai bảo anh gia nhập công hội Tinh Thần chứ? Hơn nữa, anh lại còn ở trước mặt tôi nói Tinh Thần rất mạnh mẽ nữa chứ.”

“Mệnh Phàm, cũng không phải là tôi nói láo, đối đầu với công hội Tinh Thần là một quyết định rất ngu xuẩn!”

“Ngu xuẩn? Tên ngu như anh lại dám bàn luận về việc này với tôi sao? Ông đây đã nói muốn làm nhục Tinh Thần các người thì lại làm sao, Tinh Thần có thể làm gì tôi chứ!”

Sau khi nói xong thì Tiêu Phàm giơ chân lên, giẫm thẳng tới khuôn mặt của Caesar đang nằm yên trên mặt đất!

“Ngao ô, ngao ô, ngao ô…”

Khán giả còn chưa kịp phản ứng thì đã xuất hiện một tiếng sói hú, sĩ khí của quân đoàn sói lẳng lơ đang dâng lên rất cao.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tôi có nhìn nhầm hay không đây? Mệnh Phàm lại dẫm lên mặt của Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar, anh ta bị điên rồi sao? Hành động hiện tại của anh ta chính là đang khiêu khích công hội Tinh Thần đó!”

Tiểu Miêu khiếp sợ, công hội Tinh Thần đã thống trị giới trò chơi rất nhiều năm, đã lâu rồi mọi người mới có thể chứng kiến một người dám công khai khiêu khích công hội Tinh Thần.

“Ha ha, gây sự nha…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cười mỉa, cũng không nói rõ là sao.

Trên khán đài, Ác Long cười rất vui vẻ: “Mệnh Phàm, làm rất tốt! Ta cũng muốn đạp lên khuôn mặt mấy tên công hội Tinh Thần từ rất lâu rồi!”

Thế nhưng phần lớn người xem lại không đồng ý với ý kiến của Ác long, ánh mắt của họ khi nhìn về phía Mệnh Phàm tựa như đang nhìn một người điên, bởi vì Mệnh Phàm đang giẫm lên khuôn mặt của Caesar, đồng nghĩa với giẫm mặt của Tinh Thần!

Nếu như lúc trước Tiêu Phàm khinh thường Caesar thì có lẽ công hội Tinh Thần cũng không để ý, thế nhưng hiện tại hắn lại đạp lên mặt Caesar cho nên công hội Tinh Thần sẽ không thể nào tha thứ hắn được nữa!

Mệnh Phàm muốn đối đầu với công hội Tinh Thần sao? Chẳng lẽ công hội Tinh Thần không thể làm cho Lich King Mệnh Phàm cảm thấy sợ hãi?

…

Sắc mặt Caesar đỏ lên, cử động vừa rồi của Tiêu Phàm làm hắn ta hơi kinh ngạc, sau khi lấy lại tinh thần thì Caesar tức giận gần chết!

“Mệnh Phàm, mày điên rồi! Mày có biết mày vừa làm cái gì không? Chẳng lẽ mày muốn một mình đối đầu với cả công hội Tinh Thần chúng tao sao?”

“Anh còn muốn bị giẫm tiếp sao? Nếu không thì đừng nói vớ vẩn nữa, yên tâm mà chết đi!”

Khi thấy Tiêu Phàm giơ chân lên, làm bộ muốn giẫm tiếp thì Caesar không dám ở lại nữa, lựa chọn trở về nơi phục sinh, sau đó hắn ta dần dần biến mất, trước khi biến mất còn mắng Tiêu Phàm là thằng điên nữa.

“Thằng điên? Ta chỉ không muốn lùi bước trước các người nữa thôi. Hơn nữa, hiện tại ta cũng không phải là một mình chiến đấu với công hội Tinh Thần các người, cho nên ta phải giải quyết nhanh chóng rồi đi hỗ trợ đồng đội của ta nữa…”

…

“Caesar chết thật sự là uất ức nha. Cảnh tượng này hình như đã lâu chưa thấy rồi.”

” ‘Hào Quang Tinh Thần’ bị Lich King Mệnh Phàm dẫm lên mặt, tin tức này thật đúng là tin tức lớn nha!” Phong Ma Tiểu Xích Lang cười nói.

“Thế nhưng Tiêu Phàm làm như vậy tương đương là đang tuyên chiến với công hội Tinh Thần, chẳng lẽ anh ta cảm thấy một mình anh ta có thể chiến thắng công hội Tinh Thần hay sao?”

“Chiến trường ở ‘Chúng thần di tích chi chiến’ cũng không phải là cuộc chiến của một mình Mệnh Phàm, cô thử nhìn đấu trường ở trong mê cung xem, rất nhiều người chơi của trận doanh Ác Ma đã chiến thắng người chơi của công hội Tinh Thần rồi mà!”

…

Mặt nạ của Mặt Nạ Kẹo Que vỡ tan, sắc mặt Snow rất kinh ngạc, cậu thật sự không nghĩ tới, "Tinh Thần Đồng Đế" mà lại thua cho một cô gái không có chút danh tiếng nào.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa hít thở rất nặng nề, trông khá nhếch nhác thế nhưng ánh mắt lại xuất hiện sự hưng phấn: "Có thể! Chắc chắn có thể! Bá Vương Hoa, mọi người hãy nhìn ta đi, ta sẽ mang vinh quang trở về!"

Sau khi nói xong, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lại đi tiếp vào trong đấu trường mê cung, mà Snow lại bắt dần dần biến mất trong một cơn gió…

…

Chương 844: Quân Cứu Viện

Chương 846: Quân Cứu Viện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cái tên người không ra người, quỷ không ra quỷ này là ai đây?

Đoạn Thủy Lưu rất bối rối, bởi vì phương thức chiến đấu của đối thủ trước mắt cực kỳ kỳ lạ.

Nói cô ta là một ma thú nhện còn chính xác hơn là nói cô ta là người, cô ta di chuyển bằng tứ chi, tốc độ lại cực nhanh, mũi tên của Đoạn Thủy Lưu không cách nào bắn trúng cô ta được.

Mà làm cho Đoạn Thủy Lưu cảm thấy khó chịu nhất chính là những sợi tơ thép thường thường ẩn hiện xung quanh người gã, chỉ cần không chú ý thì đã bị nó cắt ra từng vết thương nhỏ.

"Hì hì ha ha…"

Từ lúc bắt đầu chiến đấu tới giờ, những tiếng cười khàn khàn khó nghe kia liên tục truyền tới làm Đoạn Thủy Lưu cực kỳ khó chịu, đặc biệt là gã đang ở trong tình trạng không thể làm gì được.

"Có thể thôi cười được hay không? Cô không biết mình đã xấu lại còn cười khó nghe nữa hả?"

Nhện Độc ngừng lại, không chạy tiếp nữa, rồi đứng dậy, nói bằng giọng rất trong trẻo và êm tai: "Lại gặp một tên trông mặt mà bắt hình dong, như vậy thì tôi không thèm chơi nữa, gặp lại…"

Giọng nói Nhện Độc thay đổi cực lớn làm Đoạn Thủy Lưu cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Gã cũng không ý thức được ý đồ của Nhện Độc, tới khi phản ứng lại nhìn tới xung quanh thì đã quá muộn.

Ngàn vạn đường tơ bạc đan xen, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi…

…

Uy Khiếu nhìn vào mũi tên đang cắm giữa ngực mình mà vẫn còn kinh ngạc: "Vì sao lại vậy, Tịch Dương, tại sao anh lại mạnh hơn tôi nhiều như vậy? Lần trước khi đấu với nhau thì rõ ràng là chúng ta đánh hòa mà…"

"Bởi vì anh ở trong công hội Tinh Thần cho nên không còn áp lực nữa, mà tôi thì khác với anh… Trước người tôi vĩnh viễn có một tòa núi lớn, luôn luôn áp bức tôi. Tôi muốn san bằng tòa núi đó cho nên luôn luôn rèn luyện nâng cao thực lực của mình. Thế nhưng điều đáng buồn nhất chính là, khi tôi cho rằng mình đã đủ mạnh mẽ, thế nhưng khi nhìn tới ngọn núi kia thì ngọn núi đó càng ngày càng hùng vĩ hơn…"

"Núi?"

"Đúng vậy, sau khi gặp được ngọn núi hùng vĩ đó thì Hào Quang Tinh Thần thật sự chỉ như là một đốm lửa mà thôi, quá bình thường…"

Dường như Uy Khiếu rõ ràng điều gì đó, sắc mặt bình tĩnh lại rồi từ từ biến mất…

…

“Tại sao? Tại sao lại như vậy? Ta chính là mục sư có cả thiên phú Ám Ảnh, là một mục sư mạnh nhất trong công hội Tinh Thần, Thánh Thủ Thư Sinh - một trong ‘Hào Quang Tinh Thần’. Tại sao có thể thua trước một người vô danh tiểu tốt như cô chứ?”

Thánh Thủ Thư Sinh đã không còn phong độ như lúc ban đầu, sắc mặt hốt hoảng, khủng hoảng khi nhìn tới nghiệp hỏa màu đen đang cháy xung quanh.

“Vô danh tiểu tót? Một đại mỹ nữ như ta đứng trước mặt ngươi mà ngươi dám bảo ta là vô danh tiểu tốt sao? Thật đúng là muốn chết mà! Ta muốn đá nát ‘trứng’ của ngươi!”

Một luồng lửa đen phóng tới hướng Thánh Thủ Thư Sinh, trong đất trời vẫn còn vang vọng tiếng hét thảm của Thánh Thủ Thư Sinh…

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn chằm chằm vào Bán Trường Miên hắc hóa, tiện tay diệt trừ Thánh Thủ Thư Sinh mà thầm nghĩ, hóa ra người này chính là Behemoth - tội phẫn nộ, lại là thành viên của Vũ Hội Ác Ma nữa, cũng không trách được mình tìm mãi mà không có thông tin gì.

Thế nhưng mà, cứ như vậy thì trong đội ngũ của Tiêu Phàm có ba trong Thất đại tội rồi, thật sự là một đội mạnh mẽ nhất từ trước tới nay!

“Mệnh Phàm xử lý Kỵ Sĩ Tinh Thần Caesar, ‘Tinh Thần Đồng Đế’ Tuyết Nặc lại bị một người chơi vô danh của trận doanh Ác Ma xử lý, ‘Đại Sư Huynh’ Đoạn Thủy Lưu - phụ tá của Hội trưởng công hội Tinh Thần lại bị phụ tá của bang Hắc Long là Nhện Độc giết chết. Uy Khiếu đã thua trong trận đấu với ‘Truy Phong Giả’ Tịch Dương, Thánh Thủ Thư Sinh lại chết trong tay một thành viên của Vũ Hội Ác Ma. Trời đất! Kết quả này làm cho người ta quá bất ngờ mà! Công hội Tinh Thần liên tiếp bại trận trước trận doanh Ác Ma! Không nói gì khác, trong năm người thuộc ‘Hào Quang Tinh Thần’ đã xuất hiện thì đã mất đi ba người rồi!”

“Thì sao chứ?” Crimson Rose thấy Tiểu Miêu hét với vẻ phấn khích như vậy thì rất không vui, mặc dù mắng thầm công hội Tinh Thần quá yếu ớt, thế nhưng cô vẫn có khuynh hướng sang công hội Tinh Thần hơn, dù sao thì công hội Tinh Thần luôn có quan hệ tốt với Hoa Nguyệt và đối đầu với “Lich King” Mệnh Phàm: “Hừ, những điều cô vừa nói chỉ là tình hình cục bộ trong đấu trường mê cung này mà thôi, xét theo tình hình tổng quan thì công hội Tinh Thần vẫn chiếm ưu thế mà!”

“Từ tổng thể mà nói, công hội Tinh Thần không phải vẫn đang chiếm ưu thế như trước sao?”

Crimson Rose nói hoàn toàn chính xác, chiến thắng trên phạm vi nhỏ của trận doanh Ác Ma khiến cho khán giả nhiệt huyết dâng trào nhưng nếu xét trên tổng thể, các thành viên của công hội Tinh Thần vẫn đang chiếm ưu thế hơn trận doanh Ác Ma.

Công hội Tinh Thần bồi dưỡng theo hệ thống khiến cho các thành viên trong công hội đều có thực lực tương đối cao trong trò chơi, lại thêm chuyện trước đó công hội Tinh Thần trong chiến đấu chưa gặp nhiều tổn thất, chiếm ưu thế về nhân số, lúc đến mê cung giác đấu gặp chiến si tuyển, số thành viên sống sót của công hội Tinh Thần vẫn chiếm đa số như trước.

Tiêu Phàm cũng là vì hiểu rõ điểm ấy, mới có thể lựa chọn sử dụng mưu kế cấp tốc xử lý cái tên kỵ sĩ cứng rắn như lá thép Caesar này, khiến cho mình có thể đi đến nơi khác của chiến trường để giúp đỡ người khác.

…

“Ngay cả lão đại của các người cũng bị quả đấm của ta đánh cho nằm sấp, các người tội gì phải không biết tự lượng sức mà đến đây chịu chết chứ?”

Đóa Qua chậm rãi đi về phía Biểu Đại Đại, vẻ mặt nhàn nhã, gã vô cùng hưởng thụ ánh mắt sợ hãi của kẻ địch, giống như biểu hiện hiện tại của Biểu Đại Đại đang ngồi trước mặt gã vậy.

Phong Lang và A Đặc đã biến mất không thấy đâu nữa, tổ ba người Biểu Đặc Phong bây giờ ở đây chỉ còn mỗi Biểu Đại Đại, mà Biểu Đại Đại cũng đã không còn dám tiến lên một bước nào nữa.

Hào Quang Tinh Thần, rốt cuộc không phải bất luận kẻ nào cũng đều có thể tiêu diệt.

Thực lực chênh lệch hiện rõ trước mắt, trở thành một khoảng cách không thể nào vượt qua của Biều Đại Đại.

“Nếu ngươi đã ngồi bất động ở đây, vậy ta liền tiễn ngươi lên đường vậy!”

Nắm đấm mãnh liệt của Quyền Sư Đóa Qua vung về phía trước, ánh lửa chợt hiện, trực tiếp đanh đến Biều Đại Đại!

Phải chết rồi sao?

Xin lỗi lão đại, xin lỗi Phong Lang, xin lỗi A Đặc, tên kia quá mạnh, tôi không thể nào bào thù cho mọi người được!

Biều Đại Đại nhìn quả đấm thép ngày càng lớn trước mắt mà có chút tuyệt vọng, trong lòng không ngớt đau thương.

Ầm!

Chẳng qua nắm đấm cũng không rơi xuống trên thân của Biều Đại Đại, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một vị mỹ nữ đã giơ tấm khiên chắn trước người gã.

“Tiểu Bàn Tử. đừng bỏ cuộc chứ.”

“Cô là?!”

Giọng nói ôn hòa vang lên, Biều Đại Đại kinh ngạc nhìn người đứng trước mặt, sâu trong lòng hiện lên một loại cảm giác cực kỳ sợ hãi, nói: “Cô là ác ma lúc trước ở trận doanh Ác Ma đánh tôi cục u đầy đầu!”

“Có sao? Còn có chuyện như vậy hả?” Xà Cơ đối với câu nói của Biều Đại Đại có chút mơ hồ, cô hiển nhiên không có chút ấn tượng nào với chuyện lúc trước, nói: “Anh nói như vậy, hình như tôi có chút ấn tượng. Chẳng qua hiện tại chúng ta cùng một phen, trước tiên cứ đánh bại kẻ địch trước mắt rồi nói sau nhé.”

“Bạn của quan xúc phân số một ơi, tôi cảm thấy nhân loại cấp thấp trước mặt rất nguy hiểm, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên rút lui trước tiên đi, meo!”

Từ sau cuộc chiến với Chiến Minh, Tom Cruise liền tạm thời dời trận địa, toàn bộ thân mèo đều bu bám lên người Xà Cơ.

“Không được, tôi quyết không lùi bước!”

“Trời ạ, cô sao lại không nghe lời khuyên của mèo chứ! Chẳng lẽ cô chưa từng nghe qua câu châm ngôn Không nghe lời mèo con, thiệt thòi ăn nguyên con sao, meo?!

Tom Cruise cảm thấy cô gái nhân loại này ngoại trừ tính tình cứng rắn quá mức thì còn lại cái gì cũng tốt, nhưng kẻ địch đang đứng trước mặt bọn họ không phải chỉ cần dựa vào tính tình cứng rắn thì liền có thể giải quyết được đâu!

…

Chương 845: Tiểu Sửu Lao Đến

Chương 847: Tiểu Sửu Lao Đến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Một nơi khác bên trong Mê Cung Giác Đấu Trường…

“Móa! Bốn người các người sao lại vô dụng như vậy chứ, còn tự xưng cái gì mà ‘Hoàng Hạ Tứ Kiệt’! Thế mà ngay cả một người chơi của công hội Tinh Thần cũng đều không giải quyết được! Nếu như Phàm muội muội ở đây, trận chiến này đoán chừng đã sớm kết thúc rồi!”

“Cô nương ngươi thật sự là đứng nói chuyện không thấy đau eo, cô biết Pháp Vương Apollo khó đối phó bao nhiêu không hả! Vả lại nếu không phải chúng tôi kịp thời đuổi tới, cô đã sớm mất mạng dưới sự oanh tạc pháp thuật của hắn ta rồi, thế mà còn dám há mồn ghét bỏ chúng tôi!”

Bạch Y Công Tử mắng lại Hổ Nữu.

“Ấy, tôi đây không phải đang đôn đốc các anh sao? Các anh chăm chú chút đi!”

…

Tiếng kêu của Hổ Nữu lúc trước không gọi được Tiêu Phàm mà lại gọi đến đám người Bạch Y Công Tử.

Nhưng cho dù là đám người “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” Bạch Y Công Tử, đối phó với Pháp Vương Apollo vẫn tương đối cật lực.

Apollo có cách di chuyển xuất sắc công thêm có pháp thuật mạnh mẽ bao trùm, Phá Quân và Mạch Tử Ồn Ào căn bản không có cách nào tiếp cận hắn ta được, Nhân Sinh Bại Khuyển muốn mượn kỹ năng chiêu bài [Nguyền Rủa Liều Chết] để bắt giữ Apollo.

Ai ngờ lại bị Apollo dự đoán được, ra chiêu [Lá Chắn Băng] trước chống được sát chiêu của Nhân Sinh Bại Khuyển (Lá Chắn Băng, tự đông cứng bản thân người chơi, trong thời gian này, người chơi có thể miễn dịch mọi tổn thương), đối mặt với [Sương Mù Thanh Khiết] của Bạch Y Công Tử, Apollo lại càng quả quyết, trực tiếp sử dụng một loại đạo cụ khu trục chướng ngại tầm nhìn là [Pháo Sáng].

Cho nên giao chiến cùng Pháp Vương Apollo, “Hoàng Hạ Tứ Kiệt” không có nhiều kỹ năng cảm thấy áp lực rất lớn, chỉ có thể dùng ý thức xuất sắc ngày xưa trong trò chơi đau khổ chống đỡ sự oanh tạc pháp thuật của Pháp Vương Apollo.

…

“Một mình Quyền Sư Đóa Qua cũng nhanh chóng diệt sạch người của Bang Hắc Long, cũng may thành viên của Vũ Hội Ác Ma đã nhanh chóng chạy đến trợ giúp, mới có thể còn lại một tên mập. Chẳng qua thành viên kia của Vũ Hội Ác Ma hình như không am hiểu tấn công, chỉ một mực giơ tấm khiên đau khổ chống đỡ công kích của Đóa Qua. Một bên khác, Pháp Vương Apollo lấy một địch bốn, một mình đối đầu với ‘Hoàng Hạ Tứ Kiệt’

của Huyết Tinh Ma Thuật Xã mà lại không rơi xuống thế hạ phong, thật sự quá mức thần kỳ. Cứ như vậy xem ra, Quyền Sư Đóa Qua và Pháp Vương Apollo cuối cùng hẳn là có thể hoàn toàn tiêu diệt toàn bộ kẻ địch trước mắt mình đi."

"Không chắc vậy đâu, cô nhìn đi, hình như có người đi đến…" Phong Ma Tiểu Xích Lang sờ cái cằm, mặt mũi tràn đầy ý cười.

Từ sau khi Tiêu Phàm đánh bại Caesar, tâm tình của hắn ta vẫn luôn không tệ, bởi vì hắn ta đã thấy tình hình tương đối sáng sủa.

"Đây là?! Đóa Qua và Apollo hình như có phiền toái…"

Tiểu Miêu thở dài giùm công hội Tinh Thần, bởi vì có hai nhân vật phiền phức sắp đến, đó chính là hai đồng đội của Tiểu Miêu lúc cô ăn bám ở trận doanh Tinh Linh.

"Ha ha ha! Đánh lại đi! Cô đánh lại đi chứ!"

Đóa Qua cười vô cùng càn rỡ, nhưng trong lòng lại có chút buồn bực, bởi vì em gái không biết xuất hiện từ đâu trước mắt này thực sự quá cứng, trình độ da dày thịt béo cơ bản tương xứng với cái tên kỵ sĩ dối trá Caesar trong công hội kia.

Chẳng qua Xà Cơ căn bản không để ý đến sự trào phúng của Đóa Qua, mà vẫn luôn một mực giơ cao tấm khiên một cách ổn định.

"Ai nha! Tôi đã sớm bảo cô đi rồi, cô nhìn cái nhân loại cấp thấp này đáng sợ ghê chưa! Cứ tiếp tục như vậy chúng ta đều sẽ bị gã ta đánh chết, meo!"

Tom Cruise rất hoảng sợ, bởi vì nó tin tưởng vào trực giác mèo của mình, nó cảm thấy Biểu Đại Đại cộng thêm Xà Cơ cũng không thể đối phó được với người đàn ông trước mặt, chạy mới là thượng sách, nhưng cô nương này lại không nghe lời khuyên của mèo! Cho nên trên thế giới này mới có câu loài người ngu xuẩn đó!

Đúng lúc này, Tom Cruise bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh buốt, nó vô cùng khẩn trương xoay cái đầu nhỏ, trong lòng khủng hoảng không thôi.

Nếu bị kẻ địch vây công, cái mạng mèo quý giá của nó liền thật sự phải giao phó ở chỗ này rồi!

Xào xạc ——

Sau vách đá của mê cung truyền đến bước chân người, thanh âm kia nghe có chút mệt mỏi, bởi vì người kia giống như lười nhấc chân lên, lê giày xoèn xoẹt mà đi…

Rất mệt mỏi, đây là cảm thụ hiện tại của Tiểu Sửu Hoàng.

Bắt đầu từ "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", gã liền một mình lôi kéo toàn bộ người của công hội Tinh Thần, chiến đấu trong thời gian dài khiến hắn cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Nhưng sau đó Mệnh Phàm đi đến, gã lại vô cùng cao hứng, loại vui sướng kia trước nay gã chưa từng có, cũng không phải là loại vui sướng vì chờ được viện quân, mà là bởi vì đôi con ngươi màu đỏ thắm của Mệnh Phàm.

Màu mắt rất đẹp, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân khiến cho Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy vui sướng.

Nguyên nhân chân chính là gã có thể từ đôi trong mắt kia nhìn thấy được một thứ gì đó càng sâu hơn, cho nên gã rất muốn nhìn biểu hiện hiện tại của Tiêu Phàm, tâm tình đó thậm chí có chút không chờ đợi nổi.

Thế nhưng mà cái tên Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần đáng chết kia, không biết từ đâu triệu hồi ra một tên đội trưởng chuồn chuồn, chiến trường lại phân hóa lần nữa, hại gã ta không có cách nào lập tức nhìn thấy tận mắt cảnh Tiêu Phàm chiến đấu.

Vì để có thể gặp Tiêu Phàm ở mê cung giác đấu trường, Tiểu Sửu Hoàng sớm đã mệt mỏi không thôi lựa chọn tiếp tục không ngừng tiến lên trên chiến trường.

Chẳng qua kết quả của việc không ngừng tiến lên trên chiến trường khiến cho gã ta có chút mất hứng, Tiêu Phàm thì không gặp được, ngược lại gặp

phải một đống gia hỏa không có mắt, thế là Tiểu Sửu Hoàng vô cùng không khách khí ra tay xử lý bọn chúng.

Phanh phanh phanh!

Lỗ tai Tiểu Sửu Hoàng khẽ nhúc nhích, nghe thấy từ xa truyền đến tiếng một trận giao chiến.

Tiếng động này có chút kịch liệt, khiến cho gã ta có chút mong chờ.

Bởi vì đây có thể là tiếng vang lúc Mệnh Phàm chiến đấu với kẻ địch phát ra, thế là bước chân mỏi mệt của gã ta lại bước nhanh hơn một chút.

Đáng tiếc kết quả hiện ra trước mắt khiến cho gã vô cùng thất vọng, Tiểu Sửu Hoàng bước ra từ chỗ ngoặt, chỉ nhìn thấy một cô nương ngốc, một con lợn, còn có thêm một con khỉ.

Con khỉ vô cùng táo bạo, mạnh mẽ gõ lên tấm khiên của cô nương ngốc, đầu heo kia đang giúp đỡ cho cô nương đó, tiếc là bản thân thực lực không đủ, thỉnh thoảng còn bị con khỉ kia đánh cho hai quyền, nhìn thấy cảnh tượng này, Tiểu Sửu Hoàng lại càng cảm thấy mệt mỏi.

…

Tom Cruise nhận ra tên này, lúc ở trận doanh Tinh Linh, nó từng cùng đội với Tiểu Sửu Hoàng, chẳng qua khi đó Tiểu Sửu Hoàng vô cùng có tinh thần, chứ không có uể oải như thế này.

Chẳng qua chuyện đó có liên quan gì đâu? Chỉ cần không phải kẻ địch, vậy thì tốt rồi, vả lại cái tên này có thực lực mạnh mẽ như vậy, vừa vặn có thể sử dụng để giải quyết kẻ địch mạnh trước mặt.

Nhưng Tom Cruise không ngờ chính là, bộ dạng của cái tên Tiểu Sửu Hoàng này thế mà cứ như không có chuyện gì, trực tiếp đi lướt qua bọn họ!

Chẳng lẽ cái tên này định mặc kệ chuyện sống chết của bọn nó hả, meo?!

Tiểu Sửu Hoàng không thèm nhìn, khiến cho Tom Cruise hoàn toàn trợn tròn mắt, chẳng qua Đóa Qua cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua Tiểu Sửu

Hoàng như vậy, nói: “Này, Tiểu Sửu Hoàng, mày đi đâu vậy? Công hội Tinh Thần của tụi tao lần trước tìm mày lâu lắm đấy! Hiện tại chính mày tự xuất hiện trước mặt tao, lại còn muốn cứ như vậy mà bình yên vô sự rời đi hả?”

“Hiện tại tao hơi mệt một chút, không muốn dây dưa với con khỉ nhà mày, vả lại người mà tao muốn tìm không phải mày, mày nên thức thời mà cút sang một bên đi!”

“Con khỉ?! Được lắm Tiểu Sửu Hoàng! Mày có biết mày đang nói chuyện với ai không hả! Đóa Qua tao đây chính là một trong ‘Hào Quang Tinh Thần’, được người đời xưng tụng là Quyền Sư Đóa Qua!”

“Ừ, biết.”

Tiểu Sửu Hoàng hữu khí vô lực trả lời Đóa Qua một chữ, liền tiếp tục kéo lê thân thể mệt mỏi đi về phía trước.

Chương 846: Ánh Sáng Còn Sót Lại

Chương 848: Ánh Sáng Còn Sót Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đáng ghét!”

Đóa Qua chưa từng phải chịu đựng sự khinh thường như vậy, cực kỳ tức giận, trong nháy mắt liền bỏ qua việc đấu cùng Xà Cơ, quyền sắt vung lên, liền đập về phía Tiểu Sửu Hoàng.

Một tiếng phịch vang lên, Tiểu Sửu Hoàng không nhúc nhích tí nào, tay phải lập tức lấy ra một thanh đoản kiếm, trên mũi kiếm của gã xuất hiện một cái khiên hình vuông, đây chính là kỹ năng danh hiệu của Tiểu Sửu Hoàng, Bốn Màu Ảo Thuật – Át Rô!

“Con khỉ nhỉ, là do mày muốn chết ——“

Giọng nói của Tiểu Sửu Hoàng lạnh lẽo, khiến cho Đóa Qua trong nháy mắt cảm thấy lạnh cả người, nhưng gã cũng không bối rối, mà là tiếp tục mở miệng khiêu khích, nói: "Tiểu Sửu Hoàn, coi như mày gặp may! Nếu như lúc nãy mày không kịp phòng ngự, cứng rắn ăn một quyền này của tao, đoán chừng đã ợ ra rắm ngay tại chỗ, ha ha…"

Nghe thấy tiếng cười của Đóa Qua, Tiểu Sửu chau mày, đưa tay vuốt vuốt huyệt thái dương của mình, cũng không biết là do mệt mỏi hay là do bực bội.

Sau đó gã lại ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chăm chú Đóa Qua đứng trước mặt, nhẹ nhàng phun ra một câu: "Cái loại mãng phu chỉ biết vung vẩy nắm đấm như mày quả nhiên đáng chết!"

Theo lời nói phát ra, Đóa Qua cảm thấy nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống, bốn phía dường như chỉ trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo, trên trời thậm chí còn có từng trận bông tuyết rơi xuống.

Chờ một chút, bông tuyết?!

Đây là có chuyện gì, ở đây lấy đâu ra bông tuyết?!

Đóa Qua mở to mắt nhìn kỹ, phát hiện trong không trung làm gì có bông tuyết bay bay gì chứ, tất cả đều là từng thanh phi đao bằngbaạc sắc bén!

"Mịa!"

Đóa Qua thầm mắng một tiếng, song quyền đánh ra một mảnh quyền ảnh, chằng chịt rậm rạp đan thành một tấm bình phong, đinh đinh đang đang, Đóa Qua dùng song quyền ngăn cản sự tiếp xúc giữa bản thân và phi đao.

Nhưng mà hai tay của Đóa Qua sau khi tiếp xúc với những cái phi đao kia, lại không ngờ bị bao phủ lên một tầng xám nhạt, kỹ năng Thuật Bốn Màu Ảo Thuật – Át Bích có hiệu quả ma pháp phụ là gây tê liệt vũ khí!

Di chuyển chậm 20% khiến cho Đóa Qua đối mặt với phi đao của Tiểu Sửu Hoàng trở nên có chút phí sức.

Nhưng như thế không làm khó được gã, một trận ánh sáng vàng kim phát ra trên người Đóa Qua, màu xám ảm đạm liền bị đẩy lùi hết!

Cân Nhục Hoạt Hóa!

Kỹ năng chức nghiệp của nhà quyền pháp, có thể loại trừ mọi trạng thái debuff trên cơ thể, đồng thời cường hóa lực công kích và tốc độ của bản thân.

"Tiểu Sửu Hoàng, chỉ dựa vào những cây phi đao nhỏ bé này, mày không thể đánh bại được tao đâu!"

Sau khi sử dụng "Cân Nhục Hoạt Hóa", sĩ khí của Đóa Qua tăng mạnh, dõng dạc trào phúng Tiểu Sửu Hoàng.

Tiểu Sửu Hoàng không đếm xỉa đến gã, bởi vì trong mắt của Tiểu Sửu Hoàng, Đóa Qua đã chết rồi…

Bây giờ Tiểu Sửu Hoàng đang bắn vọt về phía Đóa Qua, cảnh tượng này nhìn có chút không hài hòa, cũng không phải là vì động tác bắn vọt của Tiểu Sửu Hoàng quá quái dị khiến cho người ta cảm thấy không hài hòa mà là bởi vì cử chỉ này rất ít khi xuất hiện trên người Tiểu Sửu Hoàng.

Dưới đại đa số tình huống, Tiểu Sửu Hoàng đều luôn là bộ dạng bước đi không nhanh không chậm, đặc biệt buồn cười kia.

Hiện tại Tiểu Sửu Hoàng lại tăng tốc bắn vọt về phía trước, vậy thì chỉ có một khả năng, gã không muốn tiêu tốn thời gian và sức lực với con khỉ thô tục trước mặt nữa, gã phải nhanh chóng giải quyết trận đấu này.

Khi mà sát thủ mạnh mẽ nhất trong Huyết Tinh Ma Thuật Xã muốn tốc chiến tốc thắng, vậy thì đối thủ của gã liền sẽ cực kì thê thảm…

Tiểu Sửu Hoàng rút ra hai thanh đoản kiếm, một tay cầm thuận, một tay cầm ngược.

Tay cầm thuận đặt kiếm trước người, đâm thẳng về trước như gió lốc, thanh đoản kiếm cầm ngược đặt ngang bên người, tư thế kia giống như đang dùng vũ khí để phòng ngự.

Chẳng qua trên hai thanh đoản kiếm đều sáng lên tia sáng màu đen, đó chính là đặc hiệu tăng cường lực công kích của "Bốn Màu Ảo Thuật – Át Bích".

"Đến đúng lúc lắm! Tao thích nhất chính là cứng đối cứng! Để tao xem một chút xem rốt cuộc là đoản kiếm của mày sắc bén hay là nắm đấm của tao cứng rắn đi!"

Đóa Qua nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng bắn vọt về phía mình, trở nên cực kỳ hưng phấn, bắt đầu thủ thế, chờ mong một màn cứng đối cứng.

Chẳng qua Tiểu Sửu Hoàng lại hoàn toàn không coi Đóa Qua là chuyện gì to tát, vẻ mặt vẫn khinh miệt như trước, đợi đến lúc hai người sắp va chạm, một tiếng nổ vang lên, một trận sương mù tỏa ra!

Nhìn thấy chim bồ câu trắng bay ra từ màn sương khói, trong lòng Đóa Qua run lên, ma thuật ảo thuật?!

Tiểu Sửu Hoàng bởi vì hành vi điên cuồng ở trong "Tân Sinh" mà trở nên cực kì nổi tiếng, là một đối tượng trọng điểm được công hội Tinh Thần chiếu cố, nội bộ công hội Tinh Thần tất nhiên sẽ cẩn thần điều tra một phen.

Ma Thuật Ảo Thuật, là kỹ năng thiên phú của Tiểu Sửu Hoàng, Đóa Qua tất nhiên biết rõ.

Lúc Tiêu Phàm lần đầu tiên gặp Tiểu Sửu Hoàng, đã cảm thấy kỹ năng này cả về công lẫn thủ đều khá giống với kỹ năng thuấn di "Kim Tàm Thoát Xác" giống nhau, chẳng qua là cái mà chúng lưu lại ở vị trí ban đầu không giống nhau mà thôi.

"Kim Tàm Thoát Xác" để lại chính là cái bóng của người chơi, mà "Ma Thuật Ảo Thuật" để lại chính là một màn khói trắng, chim bồ câu trắng bay lên.

Ở mặt phòng ngự, "Kim Tàm Thoát Xác" ngon lành hơn, bởi vì trong khoảnh khắc tiếp xúc với đòn tấn công của kẻ địch, "Kim Tàm Thoát Xác" vẫn có thể sử dụng được, nhưng mà tổng hợp tất cả các mặt, Tiêu Phàm cảm thấy "Ma Thuật Ảo Thuật" lại tốt hơn một chút…

…

Nhìn thấy trước mặt mình sương mù dày đặc và chim bồ câu trắng bay lên, trong lòng Đóa Qua thầm nghĩ, Tiểu Sửu Hoàng muốn trong nháy mắt lúc bắn vọt, sử dụng "Ma Thuật Ảo Thuật", dựa vào hiệu quả thuấn di kia để tiến hành tập kích mình sao?! Dùng loại mánh khóe đơn giản này sao có thể đánh bại được một người thân là "Hào Quang Tinh Thần" như mình được chứ!

Đóa Qua thu quyền, bắt đầu cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Nhưng rõ ràng có loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt đang đánh tới, gã lại không có cách nào phân biệt được vị trí mà Tiểu Sửu Hoàng tấn công.

Đóa Qua có chút hoảng hốt, trên trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Sửu Hoàng hiện tại tuyệt đối đang dùng "Ma Thuật Ảo Thuật" để đánh nghi binh, nhưng vì sao mình lại không thể nào phát hiện xung quanh có chút khác thường nào, chẳng lẽ mình đã bỏ xót nơi nào đó sao!

Đúng rồi! Là chỗ đó!

Hai tay Đóa Qua giao nhau che trước người, quả nhiên trong màn sương sát bên nhô ra một thanh dao găm lóe lên ánh sáng đen tối.

Tên Tiểu Sửu Hoàng này thật là âm hiểm! Hóa ra là muốn dùng "Ma Thuật Ảo Thuật" lừa mình phân tâm, dời lực chú ý đi chỗ khác, sau đó lại trực tiếp ra chiêu tuyệt sát từ trong màn sương!

Đáng tiếc ghê, kế hoạch cẩn mật như vậy, vẫn bị Đóa Qua ta đây nhìn thấu!

Nhìn thấy bản thân sắp ngăn cản được thanh dao găm trước người, vẻ mặt của Đóa Qua trở nên cực kỳ hưng phấn, nhưng bên tai lại chợt nghe thấy một tiếng thở dài mệt mỏi, khiến cho trong lòng gã lạnh giá!

"Tạm biệt, con khỉ nhỏ…"

Thanh dap găm mà Tiểu Sửu Hoàng cầm ngược bên thân bỗng nhiên xoay tròn, một dao chém qua cổ Đóa Qua, mà ngay lúc đó, từ trong màn sương,

một thanh dao găm bay ra va chạm với hai tay đang đan trước ngực của Đóa Qua, sau đó phát ra một tiếng "Coong" giòn tan, sau đó liền vô lực rơi xuống.

"Thật sự là đồ ngu xuẩn tự cho là đúng, trong chiến đấu phải biết linh hoạt chứ…"

…

"Trên sàn đấu mê cung lại có thêm một vị 'Hào Quang Tinh Thần' ngã xuống, kết quả này thật là ngoài dự đoán của mọi người! Hơn nữa còn là one hit one kill! Quyền Sư Đóa Qua thế mà lại bị Tiểu Sửu Hoàng của Huyết Tinh Ma Thuật Xã một dao giết chết, chuyện này thật sự quá mức ngoài ý muốn của mọi người! Chẳng lẽ sao trời lần này thật sự phải rơi rụng sao?!

"Rơi rụng?! Không phải vẫn còn có một vị Pháp Vương Apollo sao! Apollo chính là người mạnh nhất trong 'Hào Quang Tinh Thần' đó, chỉ cần hắn ta vẫn còn, công hội Tinh Thần vẫn chưa được xem là diệt vong."

Trong lòng Crimson Rose thầm mắng công hội Tinh Thần vô dụng, nhưng ngoài miệng vẫn tang bốc công hội Tinh Thần một chút.

Chương 847: Cứu Mỹ Nhân

Chương 849: Cứu Mỹ Nhân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Pháp Vương Apollo, quả thật là một kẻ khó chơi."

Nhắc đến cái tên này, Phong Ma Tiểu Xích Lang thở dài.

Chiến lực mạnh nhất trong công hội Tinh Thần chính là "Hào Quang Tinh Thần", nhưng nếu phải chọn ra người mạnh nhất trong số họ, đó tuyệt đối chính là Pháp Vương Apollo.

Snow được cho là có phong cách gần giống với vị Apollo kia nhất nhưng trên thực tế, Snow chỉ giống với Apollo ở khả năng phóng kỹ năng pháp thuật chính xác mà thôi.

Cũng bởi vì trong chiến đấu Snow một mực cứng nhắc luôn cố gắng tính toán sao cho phóng kỹ năng chính xác, mới bị Tiểu Khuyển Du Lục Hoa sau khi bộc phát lạnh lùng xử lý.

Mà Apollo ngoài khả năng phóng kỹ năng chuẩn xác ra, thứ càng quan trọng hơn chính là hắn ta rất có ngộ tính với việc chiến đấu, lúc vừa mới chơi "Tân Sinh", người đầu tiên quen thuộc với hình thức chiến đấu trong trò chơi thực tế ảo ở công hội Tinh Thần chính là Pháp Vương Apollo, hắn ta thậm chí có thể lợi dụng sự tự do đặc hữu của trò chơi thực tế ảo, sáng tạo ra các loại chiến pháp mới lạ.

…

"Thực lực của người này quá mạnh, chúng ta làm thế nào mới có thể đối phó được hắn ta đây!"

Bạch Y Công Tử nhìn Apollo đang đứng trước mặt, có chút nóng nảy nói.

Bởi vì "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" bọn họ căn bản không có cách nào có thể ngăn cản được Apollo, thậm chí vừa mới lúc nãy, Nhân Sinh Bại Khuyển còn ra đi vì một quả cầu lửa của Apollo, quân số giảm sút, khiến cho đám người Bạch Y Công Tử có chút khó lòng tiếp tục chống đỡ.

"Tiếp tục tiêu hao hắn ta đi, chỉ cần hắn ta chủ quan, ta liền tìm cơ hội xông đến trước mặt hắn ta, sử dụng [Cao Tần Luật Động], để lại ký hiệu trên người hắn ta, một đòn giết chết hắn ta." Mạch Tử Ôn Ào nói với Bạch Y Công Tử.

"Các người nghĩ Apollo dễ đối phó như vậy sao, cái tên này chính là thiên tài game online, muốn hắn ta chủ quan, đơn giản chính là còn khó hơn so với lên trời, tiếp tục cố gắng chống đỡ, chỉ có thể là các người bị hắn ta mài mòn đến chết." Hổ Nữu đứng một bên chỉ bảo một câu.

“Tôi nói cô nương à, cô đã hiểu hắn ta như vậy, vì sao vẫn đứng một bên ở đây mà không ra tay chứ, vả lại nói thế nào đi nữa chúng ta vẫn là một phe, vì cứu cô mà còn hi sinh mất một đồng đội, cô hiện tại cứ đứng khoanh tay một bên nhìn vậy thôi sao?” Bạch Y Công Tử nhìn Hổ Nữu đứng nhìn một bên như người qua đường, chợt cảm thấy buồn bực.

“Tôi đây không phải là sợ làm loạn tiết tấu của mấy người sao? Tôi có thể tự mình hiểu được, rõ ràng tôi không có lợi hại như vậy, nếu như không cẩn thận, đoán chừng sẽ liên lụy đến mọi người ~”

“Haizz, hiện tại còn để ý nhiều như vậy làm gì, cô nương cô mau xuống đây giúp đỡ một chút đi! Hiện tại ‘Hoàng Hạ Tứ Kiệt’ của chúng tôi chỉ còn có ba, đối đầu với cái tên Apollo này thật sự quá mức áp lực!”

“Được rồi, các người đã nói như vậy, tôi lên sàn là được rồi.” Hổ Nữu cầm roi ra trận, mặc dù gần đây thực lực trong trò chơi của cô tăng lên không ít, nhưng muốn cô đối đầu với một nhân vật tầm cỡ như Apollo, cô vẫn không có nhiều lòng tin lắm, chẳng qua bây giờ tình hình nguy cấp, cô cũng chỉ có thể kiên trì xông lên.

Nhìn thấy Hổ Nữu lên sàn hỗ trợ, vẻ mặt của Apollo vẫn không đổi như cũ, bình tĩnh đến cực điểm, dường như việc có nhiều thêm một kẻ địch đối với hắn ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì.

Nguyên tố pháp thuật hội tụ bốn phía trên pháp trượng của Apollo, sau một lúc liền hóa thành năng lượng pháp thuật đánh tới giữa sàn đấu!

…

“A a a! Apollo, chẳng lẽ anh chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì sao, một người đẹp như tôi mà anh cũng xuống tay được sao! Anh làm như vậy nhất định sẽ độc thân cả đời! Anh nhất định sẽ phải cả đời làm xử nam!”

Hổ Nữu vừa né mưa đá vừa mắng to Apollo không ngừng, Bạch Y Công Tử nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy xấu hổ không thôi, thầm nghĩ cô nương này lúc trước quả nhiên không nói sai, cô ấy náo loạn như vậy, thật sự sẽ làm loạn tiết tấu chiến đấu của nhóm người bên mình.

Không nói đến trong lòng đám người Bạch Y Công Tử nghĩ thế nào, ngay cả Apollo vẫn luôn bình tĩnh đối mặt với Hổ Nữu không ngừng oa oa kêu to trên chiến trường cũng nhíu mày, hiển nhiên là hành động của Hổ Nữu khiến hắn ta cảm thấy không vui, cho nên Apollo liền nâng pháp trượng lên ngưng thần nhìn về phía Hổ Nữu, hắn ta quyết định ra tay giải quyết cái cô gái không chỉ ầm ĩ mà còn đáng ghét đến cực điểm này trước…

Đôi môi Apollo mấp máy, trong miệng lẩm bẩm, trên bầu trời tụ một đốm sáng, chói sáng như mặt trời mới mọc.

Viêm Bạo Thuật, là một kỹ năng rất có sức phá hoại của pháp sư, chỉ cần thân thể kẻ địch yếu ớt trước mặt bị đánh trúng, kết cục hẳn phải chết không phải nghi ngờ.

Nhưng Viêm Bạo Thuật có một khuyết điểm, đó chính là tốc độ ngâm xướng và thi pháp rất chậm chạp, trong khi kẻ địch không bị kỹ năng khống chế hạn chế hành động, rất dễ dàng né tránh được kỹ năng này.

Nhưng Apollo cũng không lo lắng về điểm ấy, chỉ vì hắn ta chính là Pháp Vương Apollo của công hội Tinh Thần!

Huống chi người chơi nữ đáng ghét kia trong mắt Apollo cũng không mạnh mẽ gì, Apollo đã hoàn toàn dự đoán ra quỹ tích di chuyển của cô sau một lúc nữa, chỉ cần Bạo Viêm Thuật bay thấp, Apollo tin rằng xung quanh hắn ta sẽ lại khôi phục yên tĩnh một lần nữa…

Đám người Bạch Y Công Tử đã nhận ra ý đồ của Apollo, nhưng năng lực của bọn họ có hạn, cũng không thể kịp thời ngăn cản Apollo thi phép, cho nên trên không trung nguyên tố hỏa đã hoàn toàn ngưng tụ thành một khối, nhanh chóng bay về phía Hổ Nữu!

Đối mặt với mặt trời rơi xuống, Hổ Nữu hoa dung thất sắc, cô cũng không giỏi việc tránh né lắm, vung vẩy roi lại không thể phá được đòn công kích lần này của Apollo, cảm thấy không khí chung quanh ngày một nóng bỏng, trong lòng Hổ Nữu có chút tuyệt vọng, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Bạch Y Công Tử cũng bi ai nhắm nghiền hai mắt, mặc dù hắn ta cũng không thích cái cô gái đáng ghét quá mức hoạt bát này nhưng hắn ta cũng

không hi vọng nhìn thất cảnh tượng cô ấy hương tiêu ngọc vẫn.

Viêm Bạo Thuật mãnh liệt nện xuống chỗ Hổ Nữu, giống như một mặt trời chói chang dần chìm xuống mặt biển rộng, mà cùng lúc đó mang đến cho Hỗ Nữu một màn đêm đen tối đến triệt để.

Apollo nhìn ánh lửa chói mắt, giống như đang thưởng thức một bức tranh phong cảnh, vô cùng hài lòng.

Nhưng trong khoảnh khắc quả cầu lửa cực lớn này hoàn toàn rơi xuống, vẻ mặt bình tĩnh của Apollo có chút vỡ vụn, bởi vì bên trong cảnh đẹp xuất hiện một chút tì vết, khiến cho toàn cục trở nên không còn hoàn mỹ nữa…

Một trận rung chuyển, Hổ Nữu cho là mình hẳn phải bị Viêm Bạo Thuật của Apollo nện trúng, nhưng mà thật lâu cũng không truyền đến cảm giác nóng, khiến trong lòng cô cảm thấy nghi hoặc không thôi, cho nên cô nghi ngờ hé mở đôi mắt đẹp.

Lúc cô nhìn thấy trước người mình có mấy sợi tơ trắng bay múa theo gió, trong lòng Hổ Nữu rất an tâm, bởi vì cô biết là mình đã được cứu.

Chẳng qua Tiêu Phàm đứng bảo vệ trước người cô, lại bởi vì bị tác động bởi dư uy của Viêm Bạo Thuật, một bên thân người phủ một phần cháy đen, ẩn ẩn hiện ra một chút tơ máu, Hổ Nữu nhìn thấy có chút đau lòng.

“Đau không? Tại sao anh lại phải cứu tôi chứ?”

Thần kinh nữ sinh bị tình cảm kích động, hành vi cũng sẽ bởi vì cảm tính mà trở nên khó hiểu, cho nên cô lúc này lại hỏi Tiêu Phàm một vấn đề kỳ quái như vậy, mà chính cô lại không phát hiện ra vấn đề dị thường, ngược lại vẻ mặt rất tự nhiên.

Đau không?

Đây không phải biết rõ mà lại còn cố hỏi sao, bị thương tất nhiên là đau rồi.

Về phần tại sao lại phải cứu cô?

Tiêu Phàm có chút cạn lời, thầm nghĩ tình hình khẩn cấp, cảm thấy cứu được thì liền cứu thôi, ai sẽ cân nhắc nhiều như vậy chứ.

Chẳng qua Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt của Hổ Nữu lúc này, bỗng nhiên cảm thấy thú vị, nói đùa: "Người phụ nữ của mình, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu được!"

Người phụ nữ của mình?!

Chương 848: Cuộc Bạo Loạn Bắt Đầu

Chương 850: Cuộc Bạo Loạn Bắt Đầu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe thấy câu nói này, Hổ Nữu cảm thấy đầu óc của mình có chút mơ hồ, bên tai và gò má cũng nóng lên, nóng hổi.

Trời ạ! Cái tên này nói cái gì vậy?! Người phụ nữ của hắn?!

"Anh! Anh! Anh nói hươu nói vượn! Ai là người phụ nữ của anh! Anh đây là đang chiếm tiện nghi của chị đây! Nhìn tôi đánh chết anh này!"

Con gái nhà người ta thẹn thùng chính là vung đôi tay trắng như phấn, Hổ Nữu lại rất khác biệt, thứ vung lên chính là một roi!

Chẳng qua Tiêu Phàm hiện tại đã không giống như lúc xưa nữa, từ trong hắc ám đi ra, năng lực chịu đòn đã tăng mạnh, dù bị đau 100% sâu sắc thì vẫn bất vi sở động như trước.

Hắn vốn định giải thích với Hổ Nữu một phen, nói với cô lời kia vốn chỉ là trò đùa thôi, nhưng khi nhìn thấy hai gò má và mặt mày ửng đỏ đầy xấu hổ của Hổ Nữu, liền ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn cảm thấy dáng vẻ của Hổ Nữu rất xinh đẹp.

Bạch Y Công Tử nghe thấy bên tai vẫn ầm ĩ như cũ, trong lòng kinh hỉ, cô nương này vậy mà chưa chết?!

Nhưng khi hắn ta mở hai mắt ra, lại phát hiện cô nương kia đang liếc mắt đưa tình với Mệnh Phàm, trong không khí tràn ngập vị chua của tình yêu.

Cho nên hắn ta cáu kỉnh quạt mạnh, mắng Tiêu Phàm: "Hai người các người có lầm hay không! Yêu đương cũng phải coi thời gian và không gian chứ! Mờ ám trong loại thời điểm này, hai người có biết xấu hổ hay không!"

Yêu đương? Mờ ám? Hắn nói cái gì vậy?! Ai muốn cái kia với Phàm muội muội chứ!

"A a a a!"

Roi của Hổ Nữu triệt để cuồng bạo.

Cho đến khi rốt cuộc Tiêu Phàm mở miệng ngăn cô lại: "Dừng tay! Mau dừng tay! Còn như vậy nữa tôi liền bị cô vụt chết! Kẻ địch của cô cũng không phải là tôi nha!"

Hiện tại Apollo nhìn cũng có chút mơ màng, lúc đầu hắn ta cho rằng Mệnh Phàm là quân cứu viện của kẻ địch, nhưng nhìn người chơi nữ kia vung roi hăng hái như vậy, hắn ta liền có chút mơ hồ, ngây ngốc đứng một bên nhìn tình thế phát triển.

Tiêu Phàm hô một tiếng như vậy, Hổ Nữu rốt cuộc cũng đã bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn có một cỗ vô cùng xoắn xuýt và xấu hổ, khiến cho cô cảm thấy vô cùng không thoải mái, cho nên cô hung tợn trừng Tiêu Phàm, sau đó chỉ vào Apollo ở phía xa xa nói: "Phàm muội muội, lần này anh vô lễ với chị đây, tôi tạm thời bỏ qua cho anh, lúc nãy tên kia muốn giết tôi, anh hiện tại mau đi xử lý hắn ta đi!"

Nhìn Hổ Nữu dùng vẻ mặt hản nhiên ra lệnh cho mình, Tiêu Phàm thở dài trong lòng, cô gái này thật là giỏi thay đổi.

Đoạn nhạc đệm này khiến Tiêu Phàm mơ hồ, Apollo cũng cảm thấy mờ mịt, chính Hổ Nữu có khi cũng không rõ ràng lắm, nhưng sau đó, Tiêu Phàm liền nên bắt đầu đối phó với Pháp Vương Apollo.

"Các người lui ra đi."

Nhìn "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" đã mất đi một người, Tiêu Phàm dường như hiểu rõ điều gì đó, nói với đám người Bạch Y Công Tử, sau đó lại nói thêm một câu: "Giúp tôi bảo vệ tốt cho cô ấy…"

Hổ Nữu vốn đang thầm mắng chửi vì chuyện lúc nãy, sau khi nghe thấy câu này, vẻ mặt trong nháy mắt liền hòa hoãn không ít, phần xoắn xuýt trong lòng kia cũng dần phai nhạt, đổi lại là một phần ngọt ngào.

Tiêu Phàm không để ý những thứ này, hắn cảnh giác nhìn Pháp Vương Apollo trước mặt, bởi vì hắn hiểu rõ rằng Apollo chính là một thiên tài chân chính trong trò chơi, là kẻ khó đối phó nhất trong công hội Tinh Thần.

Tiêu Phàm và Apollo lẳng lặng giằng co, thật lâu không nhúc nhích, rốt cuộc Apollo nói với Tiêu Phàm một câu: "Caesar rất thưởng thức ngươi, hy vọng ngươi có thể đến công hội Tinh Thần của chúng ta."

Pháp Vương Apollo khác với các thành viên khác trong công hội Tinh Thần, hắn ta chỉ chăm chú vào trò chơi, thường ngày rất ít nói, cho nên mới có thể đạt được thành tựu như thế trong trò chơi, hiện tại nói với Tiêu Phàm một câu, đã là vô cùng hiếm thấy.

"Tôi biết chuyện này, lúc trước tôi đã gặp anh ta rồi."

Tiêu Phàm nhìn vào hai mắt hắn ta, nhàn nhạt đáp.

Chẳng qua nghe thấy câu này, ánh mắt lúc Pháp Vương Apollo nhìn về Tiêu Phàm đã thay đổi, không còn bình thản lạnh lẽo nữa mà trở nên tràn ngập ý chí chiến đấu, bởi vì hắn ta công nhận thực lực của kẻ địch trước mặt.

Mệnh Phàm đã gặp Caesar, bây giờ Mệnh Phàm xuất hiện ở đây, đã nói rõ việc mời chào Mệnh Phàm gia nhập công hội Tinh Thần đã thất bại, mặt khác Caesar hẳn cũng đã bị Mệnh Phàm đánh bại, chẳng qua thứ khiến cho Apollo để ý nhất chính là thời gian mà Tiêu Phàm xuất hiện ở đây.

Nếu nói trước đó Tiêu Phàm đã đánh bại Caesar, vậy thì thời gian cũng không khỏi quá ngắn đi, phải biết rằng chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà xử lý Caesar da dày thịt béo kia, dù là Pháp Vương Apollo hắn cũng không làm được!

Như vậy thì trận chiến này thật thú vị…

Khác với những "Hào Quang Tinh Thần" khác, lúc hưng phấn, biểu hiện của Pháp Vương Apollo lại càng trực tiếp, đưa tay lên chính là phóng mấy quả cầu lửa về phía Tiêu Phàm.

Hỏa Cầu Thuật là pháp thuật công kích cơ bản của pháp sư, lực công kích không tệ, Đạn Đạo Ưu Lương, mà Apollo dùng nó đầu tiên chỉ là để thăm dò mà thôi.

Vì để cho kỹ năng của mình phóng ra chuẩn xác hơn, việc dự đoán hành động của kẻ địch là việc nhất định phải làm. Mà vì để dự đoán được chính xác nhất, vậy liền cần tiến hành thu thập thông tin tình báo của kẻ địch, đặc biệt là về tốc độ di chuyển.

Cho nên Apollo lựa chọn dùng Đạn Đạo Ưu Lương, Hỏa Cầu Thuật có mức tiêu hao pháp lực và thời gian hồi chiêu không nhiều để tiến hành thăm dò.

Nhưng quả cầu lửa bay được hơn một nửa, Apollo vẫn như trước không thấy Tiêu Phàm động đậy một chút nào, chuyện này khiến trong lòng hắn ta cảm thấy vô cùng quái dị.

Từ bỏ việc né tránh, lựa chọn đón đỡ?

Lúc này Apollo đoán như vậy.

Nhìn thấy mấy quả cầu lửa sắp rơi xuống người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm rốt cuộc cử động…

"Thật nhanh!"

Hai mắt Apollo trợn trừng, sợ hãi thán phục mục tiếng, hắn ta biết lần này bản thân đã gặp được đối thủ, loại tốc độ di chuyển cực nhanh này sẽ tạo thành rất nhiều quấy nhiễu đối với việc thi pháp chuẩn xác của hắn ta!

Cho nên Apollo lắc pháp bào một cái, nhiệt độ giữa đất trời thay đổi, những hạt băng tuyết ngưng tụ thành tên, bay thẳng về phía Tiêu Phàm!

[Hàn Băng Tiễn] là pháp thuật cơ bản, không khác lắm so với Hỏa Cầu Thuật, chỉ là nó không bạo liệt như Hỏa Cầu Thuật cho nên lực công kích có thấp hơn một chút.

Chẳng qua [Hàn Băng Tiễn] là pháp thuật thuộc hệ băng sương, hệ băng sương tự thân có hiệu quả đông kết làm chậm tốc độ di chuyển, mà thứ Apollo muốn chính là đặc hiệu này!

Đối mặt với kẻ địch có tính cơ động cao như Tiêu Phàm, kế hoạch tác chiến của Apollo cực kỳ đúng đắn, hắn ta trước tiên phải hạn chế di chuyển của Tiêu Phàm, sau đó dưới tình huống phải đảm bảo thi pháp chuẩn xác, một lần liền tiêu diệt Tiêu Phàm.

Hỏa Cầu Thuật Tiêu Phàm đã có thể tránh, [Hàn Băng Tiễn] của Apollo tự nhiên cũng thất bại, nhưng Apollo cũng không nhụt chí, chuyển tay phát ra mấy đạo Băng Thương Thuật.

Băng Thương Thuật là bản thăng cấp của [Hàn Băng Tiễn], tinh thể băng càng thêm to lớn, lực phá hoại cũng mạnh mẽ hơn, mấy đạo băng thương phóng tới, Tiêu Phàm bỗng chốc bị bức đến góc tường của mê cung.

Còn chưa đợi Tiêu Phàm thở dốc, Apollo đã liên tiếp hạ thêm một đạp pháp thuật đến, Băng Trùy Thuật!

Băng Trùy Thuật khác với hai pháp thuật trước đó, nó không phải là một pháp thuật đơn thể, mà là một pháp thuật có phạm vi hình băng sương, đặc biệt là lúc Tiêu Phàm đã bị một chuỗi pháp thuật của Apollo công kích dồn đến góc tường, loại pháp thuật có phạm vi này sẽ trở nên cực kỳ hữu hiệu!

Một mảnh sương lạnh từ trên trời giáng xuống, Tiêu Phàm nhanh chóng lùi lại, nhưng Băng Trùy Thuật có phạm vi quá rộng, bao trùm đổ ập xuống, Tiêu Phàm căn bản không có cách nào có thể phòng ngừa nổi một chút nào.

Kẽo kẹt kẽo kẹt, toàn thân cao thấp của Tiêu Phàm trong nháy mắt liền nhiễm lên một tầng sương lạnh.

Thừa dịp khoảnh khắc Tiêu Phàm bị Băng Trùy Thuật hạn chế, Apollo chỉ pháp trượng về phía trước một chút, liền phóng ra một bản thăng cấp của

Hỏa Cầu Thuật, Viêm Thương Thuật!

Chương 849: Đánh Cược

Chương 851: Đánh Cược

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sở dĩ hắn ta không dùng Viêm Bạo Thuật, là vì phòng ngừa trong đoạn thời gian ngâm xướng Viêm Bạo Thuật, Tiêu Phàm có thể cưỡng ép tránh thoát sự trói buộc của băng tuyết thoát khỏi phạm vi bao trùm của Viêm Bạo Thuật.

Viêm Thương Thuật nhanh chóng bắn về phía Tiêu Phàm, trong lòng Apollo không chấn động chút nào, bởi vì hết thảy đều vô cùng thuận lợi, tình hình chiến đấu đều được tiến hành y theo kế hoạch trong lòng hắn ta.

Chuyện này đối với hắn ta mà nói là vô cùng bình thường, bởi vì hắn ta chính là Pháp Vương Apollo!

Trong khoảnh khắc Apollo cho là thủ đoạn của hắn ta đã thành công, hiện trường lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, trên người Tiêu Phàm quỷ dị phát ra lửa, trong nháy mắt liền làm tan chảy tầng hàn băng bao trùm trên người…

“Pháp Vương Apollo, người mạnh nhất trong ‘Hào Quang Tinh Thần’, vừa ra tay liền cho thấy thực lực của mình, khống chế tiết tấu của chiến trường, tấn công Lich King Mệnh Phàm một cách mạnh mẽ. Hệ pháp thuật băng sương liên tiếp không ngừng được phóng ra, rốt cuộc thành công hạn chế được hành động của Mệnh Phàm, chẳng qua trong khoảnh khắc mấu chốt này, trên người Mệnh Phàm lại dấy lên một ngọn lửa yêu dị, thành công thoát khỏi nguy hiểm!”

Crimson Rose nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn luôn ở vào thế bị động.

Tâm trạng vô cùng vui vẻ, nói: “Apollo từ khi gia nhập công hội Tinh Thần liền trở thành nhân vật truyền kỳ của công hội Tinh Thần, từ xưa đến nay

chưa từng bại trận lần nào, xem ra lần này Lich King Mệnh Phàm thật sự sẽ phải chết ở đây…"

"Pháp Vương cố lên!"

"Apollo cố lên!"

"Công hội Tinh Thần cố lên!"

Dưới đài cũng đúng lúc vang lên tiếng cổ vũ cho công hội Tinh Thần, dọc đường bạo loạn không ngừng, khiến cho trong lòng những hội viên công hội Tinh Thần chịu không ít tổn thương, bây giờ nhìn thấy Apollo vừa vào trận luền có thể đánh áp chế Tiêu Phàm, bọn họ lập tức hoan hô.

Bởi vì người đó là Pháp Vương, Tinh Thần Pháp Vương tuyệt đối đáng tin cậy.

Nếu như thần tượng Tinh Thần kỵ sĩ Caesar là bởi vì "Kỵ Sĩ Đạo" kia. Thì Apollo được thần tượng chính là bởi vì tinh thần và thực lực trò chơi không tệ, bọn họ chính là hoàn toàn thuần phục dưới thực lực của hắn ta.

Pháp Vương Apollo vô cùng ít nói, không khéo ăn nói, lại càng không biết làm thế nào để giao thiệp tích lũy người ủng hộ, nhưng người ủng hộ của hắn ta lại nhiều nhất trong trong đám minh tinh của công hội.

Bởi vì Pháp Vương Apollo dựa vào thủ đoạn siêu việt phóng pháp thuật, giúp công hội Tinh Thần đạt được rất nhiều vinh dự ở các cuộc thi đấu võng du tầm cỡ, hắn ta thậm chí có thể nói là công thần lớn nhất của công hội Tinh Thần.

Ảnh Thứ không thấy tăm hơi, Caesar đã ngã, Thánh Thủ Thư Sinh cũng đã ngã, Đóa Qua cũng gục, sau người "Hào Quang Tinh Thần" đã mất năm, vì sao những người ủng hộ Tinh Thần vẫn không hề nản lòng thoái chí với công hội Tinh Thần?

Đó chính là bởi vì Pháp Vương Apollo vẫn còn tồn tại!

Bọn họ chưa từng thấy Pháp Vương Apollo thất bại, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện Pháp Vương Apollo sẽ thất bại!

Trong lòng bọn họ, lòng tin rằng công hội Tinh Thần sẽ thắng vẫn còn, loại lòng tin này vô cùng cuồng nhiệt và trung thành, dường như đã trở thành tín ngưỡng.

Nhưng trong sân có một đám nhân sĩ có tín ngưỡng cuồng nhiệt khác nhìn thấy đám người Tinh Thần phấn chấn đắc ý liền khó chịu, hô: "Ngô Vương vạn tuế! Ngô Vương vô địch! Ngô Vương thiên hạ đệ nhất!"

Những tiếng hô ủng hộ này không hướng về Tiêu Phàm trên màn hình mà là nhắm ngay nhóm người của công hội Tinh Thần đang cổ vũ cho Apollo.

Tiêu Phàm bách chiến bách thắng trong "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" khiến cho đám sói con thường ngày trốn trong lớp áo choàng có dũng khí rất lớn, đã điên cuồng đến mức không gì cản nổi! Bọn hắn cảm thấy cho dù là sao trên trời, cũng không đỡ nổi một đòn của Tiêu Phàm. Cho nên theo suy nghĩ của bọn hắn, đám ủng hộ công hội Tinh Thần không nghi ngờ gì chính là đam giáo đồ vô tri ngu ngốc, mà những giáo đồ vô tri ngu ngốc này dựa vào cái gì mà dám vô lễ kêu gào trước mặt Lich King chứ!

Nhưng mà nhiệt huyết luôn luôn phải trả giá thật lớn, công hội Tinh Thần sau nhiều lần phải chịu thất bại trong "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", khiến cho tâm trạng của nhóm người ủng hộ Tinh Thần cực kỳ phiền muộn, khi nhìn thất một đám bỉ ổi kêu gào trước mặt mình, lửa giận trong lòng rốt cuộc bộc phát, theo một nắm đấm vung ra, trên khán đài triệt để bạo loạn!

Đám thành viên của Quân đoàn Sói Lẳng Lơ kia thể trạng trường kỳ dùng để theo đuổi các em gái xinh đẹp, để cho bọn hắn chạy trốn thì còn được chứ đánh nhau thì không phải là đối thủ của người khác, chỗ đó vừa ra tay, có thể nói là tiếng kêu rên truyền ra không dứt.

Tiểu Miêu nhìn thấy trên khán đài một mảnh hỗn loạn, tâm thần đại loạn, cuống quýt hô to: "Các người mau dừng tay, đừng đánh nữa!"

Nhưng các người chơi đánh đến hăng say, làm sao sẽ quan tâm đến cô ấy, nhìn thấy Quân đoàn Sói Lẳng Lơ sắp bị nhóm người ủng hộ Tinh Thần đánh hội đồng, rốt cuộc có người đứng dậy…

Một người fan của Tinh Thần bay lên, mà thứ đánh bay hắn ta chính là một nắm đấm lớn như cái nồi đất!

"Ác Long! Là mày!"

Các fan của Tinh Thần ngừng lại, có chút sợ hãi nhìn Ác Long trước mặt.

Mặc dù bọn họ nhiều người, nhưng mà đối mặt với Ác Long, một trong Thất Đại Tội vẫn cảm thấy hoảng hốt không thôi.

“Ác Long, mày muốn làm gì? Chúng ta cãi lộn, liên quan gì đến ngươi! Đừng có xen vào việc của người khác!”

“Tao muốn quản, tụi mày có thể làm gì? Lại nói, tụi mày không phải đang cãi lộn, nắm đấm kia vung lên còn hung ác hơn so với tao nha, nếu không để tao tới chơi đùa với bọn mày nhé!”

“Chuyện này…”

Nhìn thấy Ác Long lên tiếng, các fan của Tinh Thần làm sao còn dám lỗ mãng.

Sở dĩ bọn họ dám mạo hiểm ra tay, vung quyền đả thương Quân đoàn Sói Lẳng Lơ, hoàn toàn là bởi vì nhìn ra bọn hắn thân thể yếu đuối không giỏi đánh nhau, đối mặt với Ác Long dáng người khôi ngô, các fan của Tinh Thần đành phải lùi bước, nhưng vào lúc này, giữa sân lại có một người đi tới.

“Nha, đây không phải là thủ lĩnh Ác Long của bang Hắc Long, thủ hạ bại tướng của công hội Tinh Thần chúng ta sao? Chẳng lẽ mày còn đang muốn bị tao đánh bại thêm lần nữa?”

Các fan của Tinh Thần vừa nhìn, trong nháy mắt liền hưng phấn lên, người tới chính là một trong Hào Quang Tinh Thần đó! Quyền Sư Đóa Qua!

“Tao còn tưởng là ai? Hóa ra là mày à. Đơn đả độc đấu thì mày đâu phải là đối thủ của Ác Long tao! Còn không biết xấu hổ tự xưng cái gì mà Quyền Sư Đóa Qua!”

Nói xong, Ác Long phất tay lên chính là một quyền, loại người táo bạo như Ác Long, từ xưa đến nay chưa biết thu liễm là gì.

Nắm đấm đến quá mức bất ngờ, không phòng bị chút nào, Đóa Qua có chút phản ứng không kịp, liền bị một quyền đánh bay ra ngoài.

Đợi đến lúc Đóa Qua đứng dậy lần nữa, liền đã hoàn toàn mất hết lý trí, nhìn thấy đại chiến liền sẽ hết sức căng thẳng thì có một thanh kiếm lớn ngăn Đóa Qua lại.

“Caesar, anh làm gì vậy? Chúng ta cùng nhau lên, một tên Ác Long chẳng đáng kể chút nào?”

Caesar không nói gì, mà dùng ánh mắt ra hiệu với gã, Đóa Qua nhìn theo ánh mắt của Caesar, nhìn ra sau lưng Ác Long, nhìn thấy một cái ống thép đang lóe ánh sáng lạnh, còn có thêm một con đại tinh tinh đang cười cười hàm hậu.

“Bang Long Hổ, Chiến Minh! Các người có ý gì?! Chẳng lẽ muốn giúp đám người trận doanh Ác Ma đối đầu với công hội Tinh Thần chúng ta sao?!”

“Thần tượng của bọn họ là vị hôn phu của Thái Thập Tam tôi! Đám fan cuồng của công hội Tinh Thần các người dựa vào cái gì mà đánh bọn họ!”

Thái Thập Tam hô một tiếng, một đám thành viên của bang Long Hổ đứng phía sau lập tức nhao nhao hưởng ứng lời hiệu triệu của cô chủ, nhao nhao móc vũ khí của mình trong túi ra, dọa cho đám người công hội Tinh Thần mặt mày lúc xanh lúc trắng.

Reginald không thô tục như vậy, khách khí cười một tiếng, nói: “Tôi chẳng qua cảm thấy bọn họ đánh người là không tốt, tất cả mọi người đều có người mà mình muốn ủng hộ, cãi lộn nho nhỏ không làm tổn hại thuần phong mỹ tục, nhưng mà động đến nắm đấm thì liền không đúng rồi.”

Chương 850: Sương Giá

Chương 852: Sương Giá

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Xem ra bang Long Hổ và Chiến Minh các người đều đứng về phía Mệnh Phàm nhỉ?” Đúng lúc này, Mị Hỏa cũng dẫn theo đám người công hội Hoa Nguyệt đi đến đây.

Nhìn thấy hội trưởng của các công hội lớn đều tụ tập ở đây, đám người có loại cảm giác phong vũ đang xoay vần.

Trong lúc mọi người đang nghĩ lúc này sẽ bộc phát đại sự, một bóng dáng gầy gò từ dưới đất đứng dậy…

“Mọi người đừng ầm ĩ, chuyện này do chúng tôi gây nên, liền để chúng tôi tự mình giải quyết với công hội Tinh Thần đi!”

Mắt trái của Hoàng Ma Tử chẳng biết lúc nào đã bị người khác đánh cho tím bầm, sung đến lợi hại, nhưng gã dường như không có chút cảm giác nào, lời nói ra vẫn như cũ ra vẻ oai phong đến cực điểm.

“Mày thì tính là cái gì! Dựa vào đâu mà đòi đối thoại với công hội Tinh Thần tụi tao chứ?!” Đóa Qua nhìn bộ dạng buồn cười kia của Hoàng Ma Tử, thầm xem thường trong lòng, khinh miệt nói.

“Ha ha, chúng tôi chính là Quân đoàn Sói Lẳng Lơ, người hầu trung thành của Lich King Mệnh Phàm, mà các người chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay Ngô Vương mà thôi, lời đó phải do chúng tôi nói mới phải!”

“Mày! Muốn ăn đòn phải không!”

Nghe thấy nỗi đau trong lòng lại lần nữa bị chọc vào, tính tình của Đóa Qua lại lần nữa bạo phát, nếu không phải phát hiện ra Thái Thập Tam và Reginald vẫn luôn nhìn mình chằm chằm, Đóa Qua tuyệt đối sẽ không khách khí mà lại cho Hoàng Ma Tử bầm nốt con mắt còn lại, để cho gã có được một đôi mắt gấu mèo.

“Ha ha ha, từ trước đến nay, Quân đoàn Sói Lẳng Lơ chúng tôi luôn lấy đức phục người.”

Thái Thập Tam nghe thấy lời nói dí dỏm này của Hoàng Ma Tử thì phì cười, mà Reginald thì lại lộ vẻ xấu hổ, bởi vì anh ta cũng thường xuyên nói như vậy, chẳng qua là anh ta nói ‘Từ trước đến nay Chiến Minh chúng tôi luôn lấy đức phục người’ thôi, bây giờ nghe thấy Hoàng Ma Tử sử dụng kiểu câu này, Reginald luôn cảm thấy có chút là lạ.

Trong lòng buồn bực không thôi.

“Cho nên Quân đoàn Sói Lẳng Lơ chúng tôi và mấy vị ‘Hào Quang Tinh Thần’ các người đánh cược đi, thế nào?” Hoàng Ma Tử nói tiếp.

“Đánh cược, các người có tư cách gì mà đòi đánh cược với chúng ta?!”

“Toàn bộ thành viên của Quân đoàn Sói Lẳng Lơ chúng tôi, chỉ cùng mấy vị ‘Hào Quang Tinh Thần’ các người, tôi cảm thấy vẫn rất công bằng.”

“Nhân số hả? Thú vị, vậy mày định cược gì với tụi tao?! Nhàm chán quá thì tụi tao không cảm thấy hứng thú đâu.” Đóa Qua thật ra cũng là một người thích cờ bạc, lời nói của Hoàng Ma Tử đã gợi lên hứng thú của gã ta.

“Vậy thì liền cược chuyện thắng bại giữa Ngô Vương và Tinh Thần đi, thế nào?”

“Tụi mày lấy tự tin từ đâu ra, chẳng lẽ tụi mày cho rằng Lich King Mệnh Phàm có thể đánh bại Apollo sao?!”

“Ngô Vương không gì mà không làm được!”

Hoàng Ma Tử cười, nụ cười kia khiến cho Đóa Qua cảm thấy rất chán ghét.

“Thế tiền đặt cược là gì?”

“Người thua liền nói mình là đồ ngốc.”

“Chuyện này…”

Đóa Qua do dự, mặc dù gã vô cùng tín nhiệm thực lực của Apollo, nhưng vẫn như cũ không dám đồng ý với loại tiền đặt cược này, bởi vì gã chính là Hào Quang Tinh Thần đỉnh đỉnh đại danh đó, nếu như gã tự nói mình là đồ ngốc, chẳng phải là rất mất mặt sao.

“Trừ cái đó ra, Quân đoàn Sói Lẳng Lơ của chúng tôi còn có thêm một điều kiện, nếu như Ngô Vương thua, chúng tôi liền tự động giải tán, như thế nào? ‘Hào Quang Tinh Thần’ các người sẽ không vì vậy mà không dám đặt cược chứ, các người cứ nhát gan như vậy trước mặt Ngô Vương hả?”

Khiêu khích, Hoàng Ma Tử đang khiêu khích, trong con mắt trái tím bầm của Hoàng Ma Tử lộ ra ánh nhìn hèn mọn và trào phúng.

Đóa Qua đã khi nào phải nhận loại khiêu khích này?

Sau khi bị một tiểu nhân vật như Hoàng Ma Tử khiêu khích, cả người gã tràn đầy phẫn nộ, chẳng qua gã vẫn chưa đồng ý, quan hệ trọng đại, gã quay đầu nhìn về phía Caesar, hy vọng hắn ta có chủ ý gì đó.

Caesar thở dài, nói: "Đồng ý đi."

"Có thể…"

"Tôi biết anh muốn nói gì, anh nhìn xung quanh một chút…"

Đóa Qua phát hiện xung quanh đều là ánh mắt sùng bái của nhóm người ủng hộ Tinh Thần, rốt cuộc hiểu được suy nghĩ của Caesar.

"Được, cược thì cược, tụi tao đồng ý với mày! Chẳng qua tiền đặt cược này có phải hơi ấu trĩ hay không?!"

"Ấu trĩ cũng không tồi đâu, đánh cược nhỏ nhỏ giữ gìn tình cảm nha…"

"Đợi một chút, tôi không tham gia. Còn có Ảnh Thứ sau khi thất bại ở trận chiến này, đã trở về huấn luyện lại, cũng không tham gia." Uy Khiếu từ tốn nói.

"Uy Khiếu, chẳng lẽ anh sợ bọn chúng sao?!" Đóa Qua nghe thấy Uy Khiếu không tham gia, lập tức mất hứng.

"Tôi không cảm thấy hứng thú đối với loại diễn xiếc nhàm chán của mấy người, sau khi đánh một trận với Tịch Dương, tôi chỉ muốn quan sát trận tranh tài thật tốt mà thôi." Uy Khiếu nói xong, dạo bước bỏ đi.

"Mày!"

"Không sao, chỉ có anh và Caesar cộng thêm Thánh Thủ Thư Sinh, Quân đoàn Sói Lẳng Lơ chúng tôi cũng không để ý đâu, dù sao các người đều là bên thua cuộc, chỉ cần có người mua vui cho chúng tôi là được rồi."

“Đáng giận! Cái đám vô danh tiểu tốt tụi mày, đợi chút nữa đừng có mà hối hận!”

…

“Dưới đài hình như đã yên tĩnh lại rồi, giữa bọn họ hình như là đạt thành một trận cá cược thú vị về kết quả của cuộc đọ sức giữa công hội Tinh Thần và Mệnh Phàm.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn khán đài đã yên tĩnh trở lại, dường như có chút tiếc nuối.

“Chuyện này có gì tốt mà đánh cược, Mệnh Phàm nhất định không phải là đối thủ của Apollo!”

Crimson Rose nói một cách chắc chắn.

“Nhưng tôi cảm thấy Mệnh Phàm chưa chắc đã thất bại!”

Nhìn thấy Crimson Rose kiêu ngạo như thế, Tiểu Miêu cũng không cam chịu yếu thế đáp lại.

Tia lửa điện bắn tung tóe trong không khí, Phong Ma Tiểu Xích Lang bị kẹp ở giữa nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, hoàn toàn không có ý định hòa giải hai người bọn họ, ngược lại cười xấu xa nói: “Nếu không, hai người đẹp cũng đánh cược đi, như thế nào?”

…

Sự náo loạn của cả thính phòng đều tạm thời lắng xuống vì trận đánh cược giữa “Quân đoàn Sói Lẳng Lơ” và “Hào Quang Tinh Thần”, thế nhưng ở trên đài chủ trì, bởi vì sự khiêu khích của Phong Ma Tiểu Xích Lang nên lại bùng nổ ra một trận đánh cược khác.

Hai bên đánh cược là hai nữ chủ trì ở trên đài, ai thua thì người đó phải tỏ tình với Lich King Mệnh Phàm.

Cũng không biết hai người này nghĩ sao, họ lại đồng ý với kiến nghị của Phong Ma Tiểu Xích Lang, quả nhiên một khi phụ nữ trở mặt với nhau thì

sẽ trở nên cực kỳ điên cuồng.

Hơn nữa trước đó Hoàng Ma Tử khơi gợi tiền đặt cược, độ chú ý của cuộc chiến giữa Tiêu Phàm và Apollo lập tức gia tăng rất nhiều.

Trên thính phòng, những người đứng đầu của các công hội nhìn nhau một lát, sau đó từng người ngồi xuống, nhìn chăm chú vào màn hình lớn.

Về cơ bản, những người chơi rời khỏi "Chúng thần di tích chi chiến" đều đã tụ họp ở đây, lúc nào cũng chú ý đến tình hình và tiến triển của trận chiến trong "Chúng thần di tích chi chiến". Thế nhưng lại có một người đang mất tập trung, tầm mắt vẫn luôn nhìn qua nhìn lại trong thính phòng…

"Yêu Đạo, cậu cũng đừng nhìn nữa, có lẽ sau khi A Hoa Tỷ rời khỏi chiến trường thì đau lòng quá, đã rút trước rồi."

A Phát Ca không nhịn được mà nói với Yêu Đạo, nhất là khi gã nhìn thấy Tiểu Khuyển Du Lục Hoa vẫn đang tiếp tục chém giết trên chiến trường, trong lòng gã càng cảm thấy khó chịu.

Nhưng Yêu Đạo cũng không để ý tới A Phát Ca, "hắn ta" luôn cảm thấy chuyện này có điều gì đó lạ lắm.

A Hoa Tỷ đau lòng rời khỏi đây?

Chuyện này xác thực có thể xảy ra, thế nhưng người đàn ông trong màn hình vẫn đang chiến đấu, dựa theo tính tình của A Hoa Tỷ, sao cô ta có thể vắng mặt trong một buổi lễ long trọng và hiếm có như vậy chứ?

Yêu Đạo gật đầu rồi suy tư một phen, trong đầu "hắn ta" bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ rất hoang đường. Nhìn cái màn hình lớn đang được treo lơ lửng trên không trung, trong lòng "hắn ta" sinh ra sự mong chờ…

…

Bầu không khí ở ngoài đã bị các fan đảo loạn, thế nhưng hai người ở bên trong chiến trường không thể nào biết được, vẫn anh tới thì tôi đi, cuộc chiến nóng đến nảy lửa.

Chương 851: Thuật Phong Tức (1)

Chương 853: Thuật Phong Tức (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm lấy hai cây súng lục ra, không ngừng bắn về phía trước, có điều thứ mà Tiêu Phàm tấn công lúc này không phải là bản thân Apollo, mà là pháp thuật Apollo đã phóng ra.

Apollo quả thực rất tuyệt vời, hắn ta dựa vào ý thức và khả năng dự đoán xuất sắc của mình, kết hợp hai loại pháp thuật là hệ băng sương và hệ hỏa lại với nhau, khéo léo dùng điểm đến của pháp thuật để phong tỏa vị trí tránh né của Tiêu Phàm một cách triệt để, làm cho Tiêu Phàm chỉ có thể dùng sự công kích của viên đạn để tiến hành việc ngăn chặn tương ứng.

Có điều thứ làm cho người ta giật mình nhất chính là, đối diện với Tiêu Phàm không ngừng chạy trong chiến trường, từ đầu đến cuối Apollo không hề di chuyển một bước nào.

Nhưng cảnh tượng như thế này, các fan của Tinh Thần đã nhìn mãi thành quen.

Bởi vì Apollo còn có một tên gọi, đó là "Bất Động Pháp Vương", loại pháp thuật khủng bố này đã bao trùm dày đặc đến mức làm cho người ta phải nghẹt thở, sao Apollo còn cần di chuyển nữa chứ? Người có thể làm cho hắn ta di chuyển bước chân trong lúc chiến đấu, đã không xuất hiện lâu lắm rồi.

Viên đạn và pháp thuật đấu với nhau, Hổ Nữu nhìn không hiểu, thế nhưng cô thấy Tiêu Phàm vừa di chuyển lại vừa bắn súng, còn kẻ địch lại chẳng hề di chuyển chút nào, cô cảm thấy rất tức tối: "Làm cái gì chứ! Phàm muội muội, anh rảnh quá hay sao, tự dưng lại đi chơi súng lục nhỏ! Rút cây kiếm của anh ra, nhanh chóng dùng một chiêu kiếm chém chết cái tên Apollo thích làm màu kia đi!"

Lời cổ vũ của Hổ Nữu vẫn hùng hổ như thế, dưới cái nhìn của cô, sở dĩ mà bây giờ Tiêu Phàm vẫn có vẻ ở trong thế yếu, hoàn toàn là vì hắn không sử dụng kiếm.

"Cô gái, lời nói này của cô không đúng rồi. Mệnh Phàm tự sướng, hơn một nửa là do cô không đối xử tốt với hắn. Lại nói tiếp, đàn ông tự sướng không phải là chuyện rất bình thường hay sao?"

Trong lúc xem chiến, Bạch Y Công Tử lại rảnh rỗi đến chán, thế là lời nói cợt nhả cũng bay ra hết câu này tới câu khác.

"Anh!"

Hổ Nữu vừa nghe thấy thì hai gò má lập tức đỏ lên, cô nắm chặt roi thép, không nói hai lời mà giơ tay đánh về phía Bạch Y Công Tử!

"A! Cô gái ơi đau quá đi! Sao cô lại đánh đau đến thế chứ! Chúng ta cùng phe mà! Sao cô có thể đánh người cùng phe hả!"

"Ai bảo anh ăn nói lung tung, nói hưu nói vượn!"

…

Tiêu Phàm phát hiện động tĩnh ở một bên, cười với vẻ bất đắc dĩ rồi rút kiếm của mình ra.

Hai người chơi viễn trình chiến đấu với nhau, căn bản là không nói chuyện.

Sở dĩ lúc mới vừa bắt đầu, Tiêu Phàm dùng súng lục tấn công là do hắn muốn thăm dò thực lực của Apollo.

Thế nhưng tuy rằng tốc độ công kích của súng lục rất nhanh, có điều đường bay của viên đạn và phương thức công kích chỉ có một, vì muốn làm cho công kích của mình càng có nhiều biến hóa hơn, Tiêu Phàm phải thông qua việc di chuyển mà không ngừng thay đổi vị trí bắn của bản thân. Thế nên mới tạo thành việc Apollo bất động, còn Tiêu Phàm lại không ngừng di chuyển.

Mặt khác Apollo tinh thông pháp thuật hai hệ là băng sương và hỏa, phương thức công kích rất đa dạng, đủ để ứng phó với viên đạn từ khắp nơi bắn tới của Tiêu Phàm, vì vậy việc tấn công của hắn hoàn toàn không làm ảnh hưởng gì đến Apollo.

"Kiếm? Đây cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt. Anh mơ tưởng muốn đến gần tôi sao? Đã lâu rồi không có ai có thể đến gần tôi. Tôi khuyên anh vẫn nên tiếp tục sử dụng súng lục làm vũ khí chiến đấu thì hơn. Đánh bại người chơi cận chiến, đối với tôi mà nói, thực sự rất đơn giản."

"Đã lâu rồi không có ai có thể đến gần anh, vậy chẳng phải là anh rất cô đơn sao? Đã như vậy, tôi rủ lòng từ bi đến với anh nhé. Mặt khác, tôi nghe nói anh còn có một cái tên khác, gọi là "Bất Động Pháp Vương", bất động thực sự không tốt đâu, phải vận động mới có ích cho cơ thể!"

Nói xong, một ánh lửa màu đỏ thắm dấy lên, thân thể của Tiêu Phàm nghiêng về trước, tay cầm song kiếm mà phóng về phía trước!

Nhìn thấy Tiêu Phàm lao đến, Apollo vẫn bình tĩnh, pháp trượng vừa nhấc lên liền bắt đầu triển khai pháp thuật hệ băng sương của mình.

Hắn ta phải triệt để hạn chế hành động lần này của Tiêu Phàm, sau đó lại cho Tiêu Phàm một đòn trí mạng!

Hàn Băng Tiễn, Băng Thương Thuật, Băng Trùy Thuật, một loạt pháp thuật hệ băng sương cùng phát ra, lập tức hợp lại thành một luồng sáng xanh ở trong trời đất mà hạ xuống rồi đánh về phía Tiêu Phàm. Apollo muốn hoàn toàn đóng băng hai chân của Tiêu Phàm, đông Tiêu Phàm lại thành một cái bia ngắm!

Nhưng sao Tiêu Phàm có thể trúng chiêu một cách dễ dàng như vậy được, ngọn lửa cháy mạnh trên người hắn đẩy dòng nước lạnh đang xông tới mặt ra, song kiếm vung tới những miếng băng to lớn kia, bảo kiếm xoay tròn, một loạt nhát chém mãnh liệt phát ra, miếng băng vỡ nát!

Pháp thuật hệ băng sương của Apollo đối với Tiêu Phàm hình như chẳng có khó khăn gì…

Tuy rằng thủ đoạn mà Tiêu Phàm sử dụng là dùng kiếm để chém bay tảng băng khiến Apollo phải sáng mắt, có điều Apollo vẫn chưa hoảng loạn, giống như tất cả mọi chuyện vẫn còn nằm trong lòng bàn tay của hắn ta vậy.

Lúc trước khi Tiêu Phàm sử dụng Túy Uyên Tửu Hỏa để hòa tan sương lạnh của Băng Trùy Thuật, Apollo lập tức biết được Tiêu Phàm có thể thông qua nhiệt lượng của bản thân ngọn lửa mà tiếp xúc với sương giá, thậm chí còn phát hiện bên trong Túy Uyên Tửu Hỏa ẩn chứa hiệu quả quấy rầy, một loại pháp thuật cực kỳ phiền phức.

Nhưng sự lan truyền của nhiệt lượng cũng không thể hoàn thành trong nháy mắt, ngọn lửa muốn hòa tan băng thì cần có thời gian, mà hiệu quả quấy rầy cuối cùng cũng không phải là lọc sạch, nó không thể thanh trừ một cách triệt để được. Vì vậy bây giờ Apollo phát ra pháp thuật hệ băng sương với Tiêu Phàm một cách trắng trợn như vậy, là do hắn ta muốn hạ nhiệt độ xuống!

Mà ngọn lửa mờ nhạt đang từ từ di chuyển xuống dưới chân Tiêu Phàm, đã hoàn mỹ chứng minh tính khả thi của cái suy luận mà hắn ta đưa ra.

Chỉ cần hạ xuống một nhiệt độ nhất định, Apollo có tự tin rằng mình cũng có thể đóng băng ngọn lửa!

Chính là lúc này!

Sương Giá Tân Tinh!

Đôi mắt của Apollo bừng sáng, không có bất kỳ dấu hiệu nào, một luồng năng lượng hệ băng trực tiếp nổ tung ở trước người Tiêu Phàm, luồng gió lạnh lẽo gào thét lao đến!

Vô số mảng băng ngưng tụ lại trong nháy mắt, tràn lên hai chân của Tiêu Phàm!

Apollo cười đắc ý, hắn ta cảm thấy cuộc chiến này đã sắp kết thúc một cách triệt để rồi, vì vậy hắn ta nhìn về phía Tiêu Phàm với ánh mắt thương hại.

Mà khi Apollo nhìn thấy biểu hiện lúc này của Tiêu Phàm, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn lại có biểu hiện bình tĩnh như vậy được, phảng phất giống như hắn không hề phát hiện ra điều gì kỳ lạ, lẽ nào mình chưa đóng băng hai chân của hắn lại sao?

Không thể nào! Đối với mỗi một bước trong chiến đấu, mình đều hiểu rõ ở trong lòng, không sai lầm chút nào! Nhất định là cái tên này đang giả vờ bình tĩnh!

Nhưng một khắc sau, Apollo nhìn thấy một ánh kiếm lấp lánh lao tới, ngọn lửa tùy theo đó mà sinh ra…

Sao có thể?

Hai chân bị đóng băng, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn chẳng hề dừng lại, hắn lao thẳng về phía trước, chỉ thấy đôi chân vốn đang bị đóng băng của hắn lại vô cùng quỷ dị mà dấy lên ngọn lửa nóng hừng hực lần nữa.

Dùng ngọn lửa càng mạnh hơn để hòa tan băng của hắn ta sao?

Không đúng, Sương Giá Tân Tinh chắc sẽ không hòa tan nhanh như vậy được!

Cho dù có hòa tan, pháp thuật hệ băng tích lũy hiệu quả debuff như sương giá cũng bị giữ lại, giảm tốc độ gì đó cũng sẽ còn lại một chút, thế nhưng tại sao bây giờ Mệnh Phàm giống như không có chuyện gì xảy ra? Chuyện này thực sự rất kỳ lạ!

Trong lòng Apollo không rõ, hắn ta không biết tại sao kế hoạch chiến đấu của mình lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, hắn theo bản năng mà nhìn về chỗ mình vừa phóng [Sương Giá Tân Tinh].

Chỉ nhìn thoáng qua một cái, hắn ta lập tức hiểu ra, sau đó thì sắc mặt trở nên trắng bệch.

Chương 852: Thuật Phong Tức (2)

Chương 854: Thuật Phong Tức (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ thấy mặt đất ở phía sau Tiêu Phàm vẫn còn đang phủ kín một tầng sương lạnh, bởi vì Sương Giá Tân Tinh nên lớp băng này chẳng hề tan chảy, điều làm cho Apollo cảm thấy hoảng sợ nhất, đó chính là thứ mà lớp băng đang bao bọc…

Ngọn lửa trong băng vẫn đang thiêu đốt, còn có một đôi chân chưa cháy hết thành tro, chỗ vỡ ra để lại máu tươi, đẹp đẽ và chói mắt như ánh lửa!

Đây là cái quỷ gì?

Thấy cảnh tượng này, trong lòng Apollo cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa. Mà đúng vào lúc nội tâm của hắn ta đang hoảng loạn khó hiểu, Tiêu Phàm đã đâm một kiếm về phía hắn ta!

Ánh kiếm sắc bén đến cực điểm, giống như sét đánh, làm cho Apollo cả kinh đến mức chảy hết cả mồ hôi.

Đã nhiều năm chưa có ai tiếp cận được hắn ta, dường như Apollo không quen cho lắm.

Nhưng Pháp Vương vẫn là Pháp Vương, vào giờ phút mấu chốt thế này, pháp lực trên người Apollo bạo động, hóa thành một luồng tía chớp, lập tức biến mất tại chỗ.

Thoáng Hiện!

Một trong những kỹ năng giữ mạng của pháp sư, có thể làm cho pháp sư dịch chuyển một khoảng cách, thoát khỏi đòn tấn công trí mạng.

…

“Mệnh Phàm cầm kiếm tiến lên, một đường phá tan băng sương. Pháp Vương Apollo cũng không chịu yếu thế, rốt cuộc cũng phóng Sương Giá Tân Tinh ra đóng băng hai chân của Mệnh Phàm. Có điều rõ ràng Mệnh Phàm cao tay hơn một bậc, hắn vô cùng quyết đoán mà vung kiếm chém

đứt gánh nặng, đồng thời lập tức tái sinh lại đôi chân, tiếp tục chạy về phía kẻ địch. Mà dưới một kiếm của Tiêu Phàm, rốt cuộc Apollo cũng bị ép phải dùng Thoáng Hiện!"

Nghe Tiểu Miêu giảng giải, lại nhìn về phía cuộc chiến trong màn hình, Mị Hỏa lập tức thay đổi sắc mặt, lúc trước cô ta chưa hề thấy được phương thức chiến đấu đầy tính máu me thế này của Tiêu Phàm, không khỏi ngạc nhiên và nghi ngờ: "Chuyện gì thế này, Mệnh Phàm hắn…"

Mà Reginald ở một bên lại giải thích với cô ta: "Dường như Mệnh Phàm đã học được một kỹ năng có thể tái sinh lại tứ chi, lúc hắn chiến đấu với tôi có dùng nhưng vẫn chưa thành thạo cho lắm, có điều bây giờ vừa nhìn, thủ đoạn bỏ rồi lại sinh của hắn đã được sử dụng rất kỳ diệu."

Reginald gọi chiêu này của Tiêu Phàm là vô cùng kỳ diệu thật ra cũng chẳng hề khuếch đại chút nào. Bởi vì trong quá trình Tiêu Phàm bị đóng băng, dùng kiếm chém hai chân, lại tái sinh đôi chân, bước chân của hắn không hề dừng lại, nối liền một cách vô cùng thuận lợi, phảng phất hai chân của hắn vẫn luôn hoàn hảo không bị gì vậy, điều này cũng làm cho Apollo đang chiến đấu với hắn không phản ứng kịp, trực tiếp bị Tiêu Phàm ép phải dùng Thoáng Hiện.

Nhìn thấy Tiểu Miêu hoan hô, Crimson Rose giận dỗi với Tiểu Miêu nên đánh cược cũng sẽ không nhượng bộ: "Vậy thì sao chứ, chuỗi tấn công này của Mệnh Phàm vẫn không có kết quả, Apollo dùng Thoáng Hiện đúng lúc liền hóa giải được

"Cũng không thể nói như vậy được, tuy rằng Mệnh Phàm không tạo thành thương tổn thực tế cho Apollo, thế nhưng chuỗi hành động này của hắn vẫn mang một ý nghĩa rất lớn. Từ giờ phút này, ở trước mặt Mệnh Phàm thì Apollo không thể tự xưng mình là "Bất Động Pháp Vương" nữa rồi."

Khán giả được Phong Ma Tiểu Xích Lang nhắc nhở, lập tức hoàng sợ, thậm chí còn trở nên kinh hoảng, bởi vì Tiêu Phàm đã làm cho Apollo phải di chuyển trong lúc chiến đấu!

Có điều trên mặt đám người Đóa Qua vẫn mang theo sự tự tin, làm cho Ác Long nhìn thấy thì vô cùng khó chịu: "Thành viên trong đội mấy người bị

Mệnh Phàm ép phải di chuyển, mấy người còn ở đây giả vờ bình tĩnh sao?"

"Giả vờ bình tĩnh? Ha ha, chúng tôi đâu cần phải giả vờ bình tĩnh? Anh chỉ biết Apollo được gọi là "Bất Động Pháp Vương", thế nhưng anh lại không biết một khi hắn ta di chuyển mới là lúc đáng sợ nhất!"

…

"Anh rất lợi hại, vậy mà dựa vào tinh thần liều mạng đó, ép tôi phải dùng Thoáng Hiện."

"Có điều thực sự rất đáng tiếc, cho dù là vậy, anh vẫn không phải là đối thủ của tôi." Apollo nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm đang ở xa, vẫn còn cảm thấy sợ hãi với cái công kích lúc nãy, hắn ta điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi từ từ nói.

"Trước đó anh còn bảo tôi không lại gần được anh cơ mà? Cuối cùng không phải suýt chút nữa đã bị tôi đụng vào hay sao?"

"Bây giờ không giống lúc nãy, Apollo tôi sẽ lấy ra toàn bộ thực lực của mình để chiến đấu với anh, vì vậy trong cuộc chiến này, anh không có một chút phần thắng nào!"

Apollo không nói gì nữa, bước chân của hắn ta di chuyển trong nháy mắt, pháp bào theo gió mà bay lên, tốc độ kia nhanh một cách khác thường!

Nhìn thấy sự thay đổi này, Tiêu Phàm nhíu mày.

Xem ra mọi chuyện đã trở nên hơi phiền phức rồi đây…

…

"Apollo bắt đầu di chuyển, thế nhưng cái tốc độ này có phải là thứ mà pháp sư có thể có được hay không vậy! Quả thực là quá khuếch đại rồi!"

"Ha ha, tôi đã nói rồi, sao Apollo có thể bại dưới tay cái tên Mệnh Phàm được chứ!" Nhìn thấy Apollo ra oai, Crimson Rose trở nên đắc ý hơn bao giờ hết.

“Chuyện gì thế này? Nghề pháp sư không thể có được tính cơ động mạnh như vậy mới đúng chứ?” Sự biến hóa ở giữa chiến trường làm cho Ác Long cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì chuyện này đã vi phạm lẽ thường, nếu như pháp sư có được tính cơ động cực cao thế này, bọn họ sẽ trở thành một cái súng pháp thuật vô địch đấy!

“Ha ha, mấy người không hiểu đâu, đây là “Thuật Phong Tức” của Apollo.” Đóa Qua vô cùng hưởng thụ vẻ mặt kinh ngạc của mọi người đối với biểu hiện của Apollo, gã bắt đầu khoe khoang công hội Tinh Thần của mình.

“Thuật Phong Tức? Kỹ năng “Thuật Phong Tức” dựa vào nguyên tố “gió” yếu ớt để gia tăng tốc độ di chuyển của pháp sư sao?” Mị Hỏa nghe lời khoe khoang của Đóa Qua xong thì lại càng khó hiểu hơn, bởi vì cô ta rất rõ “Thuật Phong Tức” là loại pháp thuật thế nào, nó chính là pháp thuật cấp thấp tệ hại ở khắp phố đó, tại sao ở trong tay của Apollo thì nó lại có hiệu quả mạnh mẽ như thế chứ?

“Mấy người có biết dược tề có hiệu quả cường hóa kỹ năng không?”

“Là loại dược tề cấp bậc truyền thuyết sao?”

“Đúng vậy, chính là loại dược tề có hiệu quả cường hóa kỹ năng vĩnh viễn, giảm thiểu sự tiêu hao của kỹ năng, giảm bớt thời gian hồi chiêu của kỹ năng, dược tề có cấp bậc truyền thuyết. “Dược tề có hiệu quả cường hóa kỹ năng” có thể tiến hành cường hóa tối đa là ba lần với một kỹ năng, mà công hội Tinh Thần của bọn tôi có của cải hùng hậu, đúng lúc lấy được ba bình.”

“Vì vậy Apollo sử dụng cả ba bình “Dược tề có hiệu quả cường hóa kỹ năng” vào kỹ năng “Thuật Phong Tức” sao?”

“Cảm thấy khó có thể tin được đúng không? Lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy, thầm nghĩ nếu Apollo dùng cái dược tề này lên trên những pháp thuật cỡ lớn thì hay biết mấy? Nhưng sau đó, sự thật đã chứng minh rằng, lựa chọn của Apollo không hề sai lầm, hắn ta vẫn là thiên tài trò chơi tuyệt vời nhất trong công hội Tinh Thần! Bây giờ “Thuật Phong Tức” bị hắn ta cường hóa ba lần đã được hắn ta dùng đến mức xuất thần nhập hóa! Mọi người đều cho rằng pháp thuật mạnh nhất của Apollo chính là hai hệ băng hỏa, thế

nhưng lại không biết lá bài chân chính của Apollo chính là pháp thuật phụ trợ thuộc hệ phong rất mờ nhạt này!"

"Thuật Phong Tức" sau ba lần cường hóa, không phải vẫn là "Thuật Phong Tức" sao?

Ác Long nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Đóa Qua, trong lòng hắn ta bất mãn.

Có điều ngay tại giờ phút này, khán giả ở hiện trường đồng loạt hô vang lên!

Bởi vì cục diện cuộc chiến thay đổi…

Apollo dựa vào pháp thuật vừa di chuyển vừa phóng ra, oanh tạc trong một phạm vi lớn, hoàn toàn áp chế được Tiêu Phàm, khoa trương hơn nữa chính là Tiêu Phàm lại bị thương dưới sự oanh tạc của pháp thuật của Apollo!

"Sao lại thế này? Pháp Vương Apollo bất động đúng là không cử động thì thôi, vừa cử động đã khiên người khác ngạc nhiên! Nhưng vì sao Apollo chỉ di chuyển vị trí một chút đã có thể hoàn toàn khống chế Lich King Mệnh Phàm chứ?" Tiểu Miêu có chút không hiểu rõ, bởi vì Apollo nghiêm túc lên sử dụng pháp thuật hai hệ lửa băng khiến màn hình lớn để live stream lóa lên, ánh sáng từ pháp thuật không ngừng văng ra khắp nơi, rực rỡ chói lọi vô cùng, khiến người khác phải hoa cả mắt.

Chương 853: Gió Và Kiếm

Chương 855: Gió Và Kiếm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng Tiêu Phàm lạc vào trong cảnh giới kì lạ lại hiểu được rất rõ, bản thân hắn bỗng nhiên rơi vào thế bất lợi không phải là do di chuyển nhanh chóng của Apollo, mà là do công kích pháp thuật ban đầu của Apollo chuyển hướng!

Đặc biệt là Hỏa Cầu Thuật cùng với Hàn Băng Tiễn, độ cong của nó sau khi phóng thích thay đổi rất rõ ràng, hoàn toàn vượt ra khỏi quỹ tích bay vốn có của chúng, trở nên không thể đoán trước được.

Sau khi thi triển ra pháp thuật linh động đến như vậy, thậm chí Apollo còn bỏ qua suy nghĩ hạn chế hành động của Tiêu Phàm trước, trực tiếp bắt đầu tấn công mãnh liệt.

Các loại tấn công bằng pháp thuật như Hàn Băng Tiễn, Hỏa Cầu Thuật, Băng Thương Thuật, Viêm Thương Thuật được thi triển liên tục, xung quanh Tiêu Phàm hoàn toàn lâm vào địa ngục giao hòa giữa lửa và băng.

Apollo cắn chặt không buông, trong chốc lát Apollo nắm trong tay nhịp điệu của chiến trường, khiến tình thế Tiêu Phàm gặp phải trở nên khó khăn hơn.

Hỏa vũ băng sương bao trùm lấy không gian, không bao lâu liền đẩy Tiêu Phàm vào đường cùng.

Trong tiếng nổ lớn khi băng và lửa giao hòa, cuối cùng Tiêu Phàm cũng buộc phải sử dụng kỹ năng bảo mệnh "Kim Tàm Thoát Xác" của mình…

Apollo nhìn thấy Tiêu Phàm xuất hiện ở phía xa một lần nữa, hắn ta lạnh lùng nói: "Chúng ta hòa rồi sao?"

"Ừ, hòa rồi." Tiêu Phàm phủi tro bụi trên mặt xuống, hai mắt hắn phát sáng: "Thuật Phong Tức?"

"Đúng vậy, chính là Thuật Phong Tức."

Apollo cũng không kiêng dè, vô cùng dõng dạc nói thẳng với Tiêu Phàm.

"Anh thật sự là một người chơi rất giỏi."

Sau khi được Apollo xác nhận, Tiêu Phàm thật lòng khen ngợi.

Thuật Phong Tức, là một pháp thuật phụ trợ gia tăng tốc độ di chuyển của bản thân người chơi, nguyên lí tác dụng là nó tạo ra một vùng xuôi gió dưới chân người chơi, dựa vào sức gió đẩy người chơi di chuyển nhanh chóng.

Nhưng Apollo lại xuất sắc sử dụng nó cùng với công kích pháp thuật.

Thuật Phong Tức trong tay Apollo trải qua ba lần cường hóa, tiêu hao thực thấp, thời gian cooldown cực ngắn, quan trọng là sức gió mà nó tạo ra rất lớn. Nó không chỉ giúp cho Apollo bước đi như bay, hơn nữa còn đạt đến trình độ ảnh hưởng tới đường bay của các pháp thuật khác, hơn nữa "Thuật Phong Tức" thuộc loại pháp thuật phụ trợ không có tính công kích, căn bản không thể không chế được đường bay của nó, Apollo liền sử dụng nó để thay đổi quỹ tích của pháp thuật.

Dựa vào sức gió cực mạnh của "Thuật Phong Tức", trong khi pháp thuật đang phóng ra liền điều chỉnh lại phương hướng của pháp thuật, kết hợp với ý thức và khả năng dự đoán xuất sắc mà Apollo vốn có, công kích pháp thuật của đường đạn bay mà hắn ta có được hoàn toàn trở nên linh động.

Mà Hàn Băng Tiễn cùng Hỏa Cầu Thuật, bởi vì năng lượng pháp thuật bắn ra vốn nhỏ, độ cong của đường bay lại kì lạ tột cùng, dưới thao tác hoàn hảo của Apollo, thậm chí còn có thể thay đổi phương hướng hai lần tạo thành hình chứ "S"!

Không thể nghi ngờ, pháp thuật như vậy vô cùng đáng gờm trong chiến trường!

…

"Thì ra là vậy, đây là thực lực của Pháp Vương Apollo của Tinh Thần các anh sao? Như thế này cũng quá đỉnh rồi!"

Nghe lời giải thích của Đóa Qua, Mị Hỏa cũng bắt đầu bội phục Apollo, sử dụng "Thuật Phong Tức" sau khi cường hóa phụ trợ cho công kích pháp thuật của mình, điều này cũng chỉ có thiên tài như Apollo có thể khống chế được, người bình thường làm sao có thể khống chế thay đổi hướng đi một cách chính xác, thậm chí nếu như làm không tốt còn phạm sai lầm khiến bản thân bị thương.

"Tất nhiên là vậy rồi, bởi vì vốn dĩ Apollo là một thiên tài chơi game hiếm có. Bởi vì "Thuật Phong Tức" của Apollo cực kỳ đặc biệt, thậm chí chúng tôi còn gọi "Thuật Phong Tức" mà Apollo sử dụng là "Hơi Thở Tự Nhiên".

Bởi vì hắn ta sử dụng nó quá tự nhiên, giống như sử dụng tay chân của mình vậy, đây quả thực chính là một loại nghệ thuật mà!" Đóa Qua nghe Mị Hỏa khen ngợi Apollo, khiến cho gã là một trong Hào Quang Tinh Thần cũng trở nên vô cùng kiêu ngạo.

Sau khi nói xong với Đóa Qua, Mị Hỏa quay đầu sang một bên, nhìn thấy Reginald vẫn bình tĩnh như trước, cô ta không khỏi có chút tò mò: "Reginald, tôi thấy anh hẳn là rất xem trọng Mệnh Phàm, bây giờ nghe Đóa Qua khen ngợi Apollo mạnh mẽ khắp nơi, anh không cảm thấy lo lắng cho Mệnh Phàm sao?"

Vẻ mặt của Reginald không thay đổi, thản nhiên nói: "Mệnh Phàm vẫn chưa sử dụng hết sức, hắn vẫn còn tồn lại thứ gì đó."

"Làm sao có thể được? Đối mặt với Pháp Vương Apollo của Tinh Thần, Mệnh Phàm vẫn còn dám tự cao như vậy?" Hiển nhiên Mị Hỏa không tin nổi lời nói của Reginald, cô ta cảm thấy nếu như Mệnh Phàm vẫn còn chưa dùng hết sức, vậy thì rất đáng sợ.

"Ít nhất thì đêm tối kia vẫn chưa đến…"

"Đêm tối?"

"Đêm tối chỉ còn lại tuyệt vọng…"

Đến lúc này Reginald vẫn không quên được khi anh ta quyết đầu cùng với Tiêu Phàm, "Túy Uyên Sát – Đêm Vĩnh Hằng" mà Tiêu Phàm sử dụng, còn cả cảm giác vô lực khi anh ta ở trong bóng tối.

Nhưng điều khiến anh ta bất an nhất chính là, ở trong bóng đêm đó, anh ta luôn cảm thấy thực lực của Tiêu Phàm vẫn còn chưa dùng hết.

Thậm chí Reginald cảm thấy, nếu không phải lúc ấy là tình huống nguy cấp, trận doanh Ác Ma tổn hại quá nhiều người khi chiến đấu với Chiến Minh, có thể Tiêu Phàm sẽ không sử dụng tuyệt kĩ "Túy Uyên Sát – Đêm Vĩnh Hằng" này.

Lúc này Tiêu Phàm chiến đấu với Apollo, hắn cũng không sử dụng "Túy Uyên Sát – Đêm Vĩnh Hằng", cũng tức là Mệnh Phàm vẫn chưa dùng hết sức, vậy thì mình có cái gì phải lo lắng chứ?

…

"Hiểu rõ về đặc tính tự do của trò chơi thực tế ảo, sử dụng "Thuật Phong Tức" để thay đổi hướng đi của công kích pháp thuật của mình, khiến cho công kích pháp thuật trở nên quý bí khó lường, Apollo, anh quả nhiên không hổ là người mạnh nhất của công hội Tinh Thần! Cách làm này của anh có thể nói là khiến pháp thuật phụ trợ bình thường như "Thuật Phong Tức" được khai phá thêm một lần, hoàn toàn khai quật được tiềm năng của nó, dùng một thứ pháp thuật vốn không được người khác coi trọng đến mức xuất thần nhập hóa như thếm trong Tân Sinh này cũng chỉ có một mình anh."

"Nếu như anh đã nhận ra điều này, vậy thì mau chóng giơ tay chịu trói đi. Hắn là anh hiểu được, sau khi công kích pháp thuật có thể thay đổi phương hướng, tôi có thể lợi dụng đặc tính này để dễ dàng bố trí ra một sát cục pháp thuật mới, hiện tại anh đã sử dụng kỹ năng bảo mệnh rồi, sắp tới tôi công kích liên tục anh định chạy trốn như thế nào đây?"

"Chạy trốn?" Tiêu Phàm cười khẽ: "Vậy cũng chưa chắc."

"Hơn nữa tôi cũng không muốn chạy trốn, gần đây tôi thích đối kháng lẫn nhau. Quả thật tôi nhận thấy được cách dùng pháp thuật sáng tạo của anh, cho nên tôi vô cùng cảm ơn anh đã khai sáng kỹ xảo cho tôi. Trong thế giới trò chơi thực tế ảo này, chỉ có sử dụng khả năng sáng tạp, kỹ năng và kỹ năng có thể phối hợp liên tiếp với nhau một cách khó tin, nhưng lại có thể phát huy một uy lực trước nay chưa từng có. Apollo, nếu như chiêu tất sát của anh là "Thuật Phong Tức", vậy thì bây giờ anh không thể thắng được tôi rồi…"

"Apollo tôi không thắng được anh sao? Ha ha." Apollo nghe thấy thế cười lạnh: "Tôi không biết anh ngộ ra được điều gì từ cách dùng "Thuật Phong Tức" của tôi, nhưng tôi muốn nói cho anh biết, người bình thường không thể học theo cách làm của tôi được, "Thuật Phong Tức" của tôi không phải

là “Thuật Phong Tức” cấp thấp bình thường, mà là “Thuật Phong Tức” được cường hóa ba lần bằng thuốc trong truyền thuyết!”

“Tôi không biết “Thuật Phong Tức” gì hết, cho nên cũng không cần sử dụng “Thuật Phong Tức” sau khi cừng hóa. Vốn dĩ tôi khẳng định anh không thắng nổi tôi, là bởi vì kỹ năng mà tôi sắp sử dụng mạnh hơn “Thuật Phong Tức” của anh! Nó đến từ phái Thục Sơn, tên là “Ngự Kiếm Thuật”…”

Apollo sử dụng “Thuật Phong Tức” sau khi cường hóa mạnh mẽ đổi điểm rơi công kích mà hắn ta phóng ra, tương đương với việc thao tác cùng một pháp thuật hai lần.

Nhắc tới thao tác, thật ra Tiêu Phàm cũng có hai kỹ năng cùng loại, một là Khống Hỏa, hai là Khống “Kiếm”.

Sử dụng Túy Uyên Tửu Hỏa, Tiêu Phàm có thể khống chế được hình dáng và cường độ của ngọn lửa, mà sử dụng Ngự Kiếm Thuật, Tiêu Phàm có thể điều khiển vật từ xa.

Chương 854: Thương Đàn

Chương 856: Thương Đàn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hai loại kỹ năng này của Tiêu Phàm đều mạnh hơn “Thuật Phong Tức” của Apollo, nhưng bản thân nó lại có khuyết điểm.

Phạm vi thao tác của Túy Uyên Tửu Hỏa không lớn, sau khi rời khỏi hắn, cho dù vẫn tồn tại uy lực mạnh mẽ vốn có của ngọn lửa, nhưng nó đã thoát khỏi sự điều khiển của bản thân, biến thành cách tấn công tương tự như pháp thuật đường dài, cho nên không hợp sử dụng để đối kháng với pháp thuật đường dài vô cùng tinh tế của Apollo.

Mà cực hạn của Ngự Kiếm Thuật, chỉ nằm trên những vật vốn bị khống chế.

Trong thực tế, Ngự Kiếm Thuật của Tiêu Phàm có thể điều khiển mọi thứ, nhưng ở trong "Tân Sinh", quy định kỹ năng chỉ có thể điều khiển được vũ khí.

Trước đây, đỉnh cao sử dụng Ngự Kiếm Thuật trong chiến đấu của Tiêu Phàm, cùng lắm cũng chỉ là "hai chủy ba kiếm" thôi.

Dù sao Tiêu Phàm không phải là Tuyết Dạ, hắn không giàu có đến mức vung một đống tiền làm "vua giàu có".

Nhưng lúc này lại khác, vượt qua bóng đêm tối tăm kia, hắn có thêm một kĩ năng tên là "Đàn Uyên Chi Khí", quan trọng hơn là, sau khi Tiêu Phàm vượt qua "ánh sáng trong bóng đêm", chân khí nội lực trong cơ thể hắn bắt đầu vận hành khí trong kinh mạch, tự tiêu hao.

Muốn thấy vạn kiếm tề phi sao?

Vạn kiếm tề phi: Hàng vạn thanh kiếm cùng được phóng ra.

Dù chỉ là mơ mộng thì cảnh tượng ấy vẫn rất ngầu.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm lại có ý tưởng mới, hắn cảm thấy như vậy sẽ vui hơn, vì thế Tiêu Phàm ôm cảm xúc mong chờ, một lần nữa buông kiếm trong tay mình xuống.

Đúng vậy, trong kho dự trữ của [Đàn Uyên Chi Khí] hoàn toàn không phải chỉ có kiếm, còn có cả súng, mà chúng đều thuộc vũ khí của Tiêu Phàm, đều có thể bị Ngự Kiếm Thuật điều khiển.

"Anh chịu trận rồi à? Chiến đấu nãy giờ anh hẳn phải biết được, súng lục chỉ có một cách tấn công duy nhất, căn bản anh không thể làm gì được tôi." Apollo nhìn thấy hành động lấy súng ra của Tiêu Phàm, hắn ta lập tức cười nhạo.

"Đúng vậy, đạn chỉ có thể bắn một đường thẳng, quả thật là không vui mắt được như pháp thuật của anh." Dứt lời, Tiêu Phàm liền vứt khẩu súng lục hắn vừa mới triệu hồi ra xuống đất.

“Xem ra nhịp điệu của anh đã bị tôi làm loạn rồi, ngay cả hành động cũng trở nên do dự không chắc chắn như thế.” Hành động bỏ súng của Tiêu Phàm lúc này, khiến nội tâm Apollo càng đắc ý hơn.

“Không phải đâu, nhịp điệu của tôi hoàn toàn không hỗn loạn, tôi chỉ muốn làm khả năng bắn súng của tôi có thể vui mắt hơn pháp thuật đầy trời kia của anh mà thôi…”

Vui mắt hơn? Ý của hắn là gì?

Apollo suy tư về những lời nói của Tiêu Phàm, trong lòng hắn ta không ngừng thấy khó hiểu.

Ngay sau đó, hắn ta đã hoàn toàn sợ ngây người trước hành động của Tiêu Phàm, thậm chí hắn ta không thể lập tức tỉnh táo lại.

Tiêu Phàm cũng không hề làm hành động kinh người nào, hắn chỉ lấy súng ra.

Chỉ là hành động lấy súng ra của hắn vô cùng xa hoa, tự nhiên lấy ra một khẩu súng, sau đó trực tiếp vứt xuống mặt đất, đến động tác cuối cùng, thậm chí hắn còn làm rất quen tay, ngón tay thon dài dò về phía trước, trong không khí xuất hiện một làn sóng, cả khẩu súng lục hiện ra, trực tiếp rơi xuống mặt đất.

Nhìn thấy súng trên mặt đất dần dần chồng lên cao, cao đến tận đùi, cuối cùng Tiêu Phàm cũng cảm thấy thỏa mãn mà dừng lại.

…

“Trời ơi? Lich King Mệnh Phàm đang làm gì thế này? Hắn là kho súng đạn di động hay sao? Hắn lấy nhiều súng lục như vậy ở đâu ra chứ!”

Tiêu Phàm vẫn chưa chiến đấu, nhưng hành động trước trận đấu của hắn lại hoàn toàn khiến Tiểu Miêu sợ hãi.

Hiển nhiên Crimson Rose cũng vô cùng ngạc nhiên, dù sao số lượng súng mà Tiêu Phàm triệu hồi ra cũng rất đáng ngạc nhiên, nhưng cô ta sẽ không khuất phục trước Tiêu Phàm: “Gọi nhiều vũ khí ra như vậy thì có tác dụng

gì? Hắn chỉ có hai tay, cùng lắm cũng chỉ dùng được hai khẩu thôi, có nhiều hơn nữa cũng chỉ lãng phí, cho nên mới nói tên Mệnh Phàm này rất thích phô trương thanh thế, hừ!"

"Hai mỹ nữ đây cũng không cần phải tranh chấp làm gì, cuối cùng thì Mệnh Phàm ra sao, chúng ta cứ xem thì biết." Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy súng lục nằm đầy đất, trong lòng hắn ta cũng có chút mong đợi.

…

"Anh đang làm gì thế, cho dù anh triệu hồi kỹ năng vũ khí giới hạn thời gian, cũng không thể dùng như vậy đâu!"

Apollo nhìn thấy đủ loại súng lục mà Mệnh Phàm triệu hồi trước người hắn, bỗng nhiên hắn ta cảm thấy có chút đau lòng,

Đối với loại người chơi nghiêm khắc với sự hoàn hảo khi sử dụng các loại kỹ năng như hắn ta mà nói, chắc chắn hành động của Tiêu Phàm lúc này là một loại khoe khang lãng phí, hắn ta nhìn đến mức không thể quen nổi.

"Nếu như tôi đã triệu hồi chúng ra rồi, tất nhiên tôi sẽ sử dụng."

"Anh dùng được nhiều như vậy sao!"

"Tôi chưa từng thử, hẳn là có thể được."

Nghe câu nói này của Tiêu Phàm, bỗng nhiên nội tâm Apollo có chút sụp đổ.

Nhưng Tiêu Phàm không quan tâm hắn ta đến vậy, hắn tự mình thưởng thức đồi vũ khí xuất hiện trên mặt đất kia, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều vũ khí như vậy, hiển nhiên Tiêu Phàm cũng có chút phấn khích.

"Tôi chuẩn bị xong rồi. Apollo, anh đến đây nếm thử tuyệt chiêu tôi mới sáng tạo một chút đi!"

Apollo nhìn Tiêu Phàm vẻ mặt sáng láng đứng trước mặt mình, hắn ta âm thầm thở dài, hẳn là tên này cũng tự thấy mình không thắng nổi, nên trực tiếp mất luôn tâm thần, hoàn toàn phát điên rồi, nếu không vì sao lại lấy ra

nhiều súng lục như thế, lại còn bỏ xuống không sử dụng? Hiện tại trong tay hắn không cầm thứ gì, miệng lại nói đã chuẩn bị xong, nhìn qua quả thật là vô lí.

Khi Apollo vẫn còn đang suy tư, Tiêu Phàm đã ra tay trước, hắn giơ kiếm chỉ lên, chân khí trong cơ thể ầm ầm nổi dậy, lập tức đồi súng lục trước mặt hắn có cảm ứng, tản ra khắp nơi trong không trung, ban đầu chúng lắc lư chao đảo, có điều rất nhanh đã ổn định lại.

Apollo nhìn thấy hiện tượng kì lạ trước mặt, trong lòng hắn ta vô cùng kinh ngạc, không biết Tiêu Phàm muốn làm gì?

Đợi đến khi đống súng lục đã vững vàng trải khắp không trung, trán Tiêu Phàm cũng lẳng lặng đổ mồ hôi.

“Cái gì vậy?”

Apollo cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hỏi Tiêu Phàm.

Có điều Tiêu Phàm đang tập trung điều khiển “Ngự Kiếm Thuật”, hoàn toàn không để ý đến hắn ta, mà vươn ngón cái và ngón trỏ của hai tay, áp lại với nhau tạo thành hình tam giác, hắn nhắm mắt trái lại, mắt phải trong trạng thái ngắm bắn, bóng dáng của Apollo liền bị Tiêu Phàm khóa chặt trong hình tam giác tạo ra từ hai tay này.

Mà ngay lúc này, họng súng của những khẩu súng trên cao nhanh chóng quay ngược lại, những họng súng lạnh lẽo kia đồng loạt ngắm về phía Apollo đứng trên mặt đất!

Bị rất nhiều khẩu súng ngắm thẳng, bỗng nhiên trong lòng Apollo cảm thấy lạnh lẽo, hắn ta lập tức hiểu được ý đồ của Tiêu Phàm, nhưng tất cả đã muộn rồi!

Vô số tiếng súng nổ vang lên, loạt đạn đầu tiên bắt đầu trút xuống phía Apollo!

Apollo cũng phản ứng rất nhanh, hắn ta lập tức sử dụng “Thuật Phong Tức”, mau chóng bỏ chạy, miễn cưỡng thoát khỏi đợt tấn công đầu tiên của

Tiêu Phàm.

Đợt tấn công đầu tiên thất bại, Tiêu Phàm cũng không hề quan tâm, hình tam giác được tạo ra từ hai tay vẫn khóa chặt bóng hình của Apollo, Tiêu Phàm sử dụng ý niệm, lập tức súng lục chuyển động, giống như ong tràn khỏi tổ, rầm rập đuổi theo Apollo, khung cảnh vô cùng hoành tráng.

Pằng!

Lại thêm một loạt tiếng súng, nếu như nói lần bắn đồng loạt đầu tiên rõ vẻ không quen, thì lần thứ hai thuần thục hơn nhiều, đạn dày đặc như mưa, không ngừng trút xuống, rơi xuống xung quanh Apollo, khiến bước chân của Apollo phải dừng lại.

Sau đó những khẩu súng lục này như có linh tính, chúng lập tức vây quanh Apollo, hoàn toàn chặn hết đường lui của Apollo…

Apollo nhìn thấy những khẩu súng lục lạnh lẽo đang lơ lửng xung quanh mình, trong lòng hắn ta cũng lạnh.

Bị vô số nòng súng tối om chỉ thẳng về phía mình, Apollo cảm thấy không ổn, bởi vì hắn ta không thể không thừa nhận, hiện tại Tiêu Phàm đã tạo ra sát trận, mạnh hơn nhiều so với hắn ta sử dụng "Thuật Phong Tức" để thay đổi quỹ tích bay của pháp thuật.

Mặc dù cách tấn công của súng lục chỉ có một, nhưng nó không giống như pháp thuật, cần phải phóng ra từng cái một, vô số họng súng có thể đồng loạt bắn ra trong nháy mắt, áp lực từ hàng vạn khẩu súng cùng nổ lớn hơn một đống phép thuật nhưng phải phóng ra từng cái nhiều.

Chương 855: Tóm Được Linh Hồn

Chương 857: Tóm Được Linh Hồn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Quan trọng nhất là, bố trí một vị trí hợp lí, chúng có thể tạo ra một vòng bao vây, hoàn toàn chặt đứt đường lui của kẻ địch.

Mà Apollo lúc này đang bị những khẩu súng dồn vào hoàn cảnh như vậy.

“Anh dùng chiêu thuật gì vậy?”

“Tôi được chiến thuật của anh gợi ý, kết hợp hai kĩ năng để tạo ra nó, tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra cái tên nào hay ho.” Tiêu Phàm nhìn trời, thưởng thức những khẩu súng lục đang trồi nổi trong không trung, nghĩ đến thứ vũ khí kì dị nào đó: “Anh cảm thấy tôi đặt tên cho nó là Trận Súng Phù Du thì sao?”

“Trận Súng Phù Du? Quả là một cái tên rất chính xác.”

“Đặt xong tên rồi, vậy thì bây giờ xin mời anh Pháp Vương Apollo, trải nghiệm uy lực từ Trận Súng Phù Du này của tôi một chút nhé!”

Tiêu Phàm chợt cười, từng đợt tiếng súng nổ vang lên lần thứ hai, thần kinh Apollo căng thẳng, dưới tình huống này hắn ta đã hoàn toàn không có đường lui, vừa nhấc pháp trượng lên, bốn phía xung quanh xuất hiện khí lạnh, sương lại nổi lên từ dưới chân hắn ta, nhanh chóng đông lại thành từng khối, một hòm băng màu xanh lam hình thành xung quanh hắn ta, Apollo tự đông mình ở bên trong, dựa vào vách ngăn làm từ băng ở bên ngoài để chặn sự tấn công từ đạn súng.

…

“Lá chắn băng! Súng lục của Mệnh Phàm bắn đồng loạt lần thứ ba, lập tức xuất hiện sau lần chớp nhoáng trước, kỹ năng bảo mệnh thứ hai của Apollo là Lá Chắn Băng cũng bị Mệnh Phàm buộc phải xuất hiện! Tình hình hiện tại của Pháp Vương Apollo không được lạc quan lắm!”

Tiểu Miêu hét lớn, cuối cùng lần này cũng không có ai phản bác lại cô ta, những khẩu súng lục lạnh lẽo vô cùng đang lơ lửng trong không trung kia, hoàn toàn đánh bay dũng khí phản bác lại của mọi người.

“Chiến thuật rất thú vị nhỉ?” Reginald nhìn màn hình lớn, anh ta thật lòng khen ngợi.

“Thì có làm sao? Chẳng qua Mệnh Phàm dựa vào sự tiện lợi từ kĩ năng, cưỡng ép điều khiểu một lượng lớn vũ khí mà thôi, về mặt kĩ thuật, căn bản không cao bằng lần điều khiển đầy tinh chuẩn thứ hai khi Apollo thi triển pháp thuật!” Nhìn thấy Apollo bỗng nhiên lâm vào đường cùng, vốn dĩ Đóa Qua đã có chút phiền muộn, lúc này lại nghe thấy Reginald ở bên cạnh khen ngợi Mệnh Phàm, Đóa Qua liền trực tiếp mở miệng phản bác.

“Anh nói sai rồi, nếu như Mệnh Phàm điều khiển vũ khí ở cự li gần rồi phóng về phía Apollo, tôi sẽ vô cùng đồng tình với quan điểm này của anh. Nhưng anh phải hiểu một điều, hiện tại hắn đang điều khiển súng lục, mà súng lục là một loại vũ khí đường dài…”

“Vũ khí đường dài thì sao! Không phải vẫn thế thôi sao?”

“Vũ khí đường dài không hề giống, khi tôi còn ở trong quân ngũ, mọi người thường xuyên phải tập bắn bia, anh có biết gì sao không?”

Sắc mặt Đóa Qua xám xịt lại, cuối cùng gã cũng biết được khó khăn của Tiêu Phàm khi sử dụng “Trận Súng Phù Du” này lớn đến mức nào: “Đúng vậy, đó là vì để tăng cao độ chính xác khi bắn. Hiện tại Mệnh Phàm điều khiển dùng họng súng như vậy cùng bắn, yêu cầu về độ chính xác vô cùng hà khắc, mà lúc này Mệnh Phàm vẫn giữ vững được độ chính xác khi bắn, thật sự khiến người khác khó mà tưởng tượng được…”

“Xem ra lần này Apollo chết chắc rồi.”

Mặc dù Mi Hỏa hi vọng Apollo sẽ thắng, nhưng đối với trận thế hiện tại, cô ta thật sự không thấy một chút hi vọng nào, hiện tại Apollo sử dụng “Lá Chắn Băng”, dưới cách nhìn của Mị Hỏa, đó cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.

Nghĩ đến việc Apollo thất bại, trong lòng Đóa Qua thấy bối rối, gã lập tức phủ định: “Không đâu, sao Apollo có thể thất bại được! Mệnh Phàm điều khiển như thế này, nhất định sẽ tiêu hao rất nhiều tinh thần, chỉ cần Apollo

dùng Lá Chắn Băng để kéo dài, nhất định có thể kéo dài đến khi Mệnh Phàm kiệt sức!"

…

Đúng như lời của Đóa Qua, đó chính là ý tưởng của Apollo lúc này, hắn ta không ngờ rằng mình sẽ bị dồn đến bước đường này, nhưng hiện tại ngoại trừ sử dụng "Lá Chắn Băng" để kéo dài thời gian, hắn ta thật sự không có cách nào khác.

Vô số họng súng xoay quanh bên ngoài lớp chắn băng, vô cùng đồ sộ, Tiêu Phàm đi giữa đống súng, giống như đi dạo ở trong sân.

"Pháp Vương Apollo bất động, thật sự là một danh hiệu chính xác…"

Tiêu Phàm đứng bên ngoài vách ngăn bằng băng, trêu đùa với Apollo, người vẫn đang không nhúc nhích trong hòm băng.

Nội tâm Apollo vô cùng khó chịu, lại không thể nói được cái gì, hắn ta trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, trong lòng âm thầm đoán chừng, điều khiển nhiều vũ khí như vậy, tạo thành trận súng khổng lồ như vậy, tất nhiên tiêu hao với người thi triển sẽ không nhỏ, chỉ cần mình có thể chống đỡ đến khi Mệnh Phàm tiêu hao gần hết, vậy thì vẫn còn cơ hội chiến thắng Mệnh Phàm.

Mấu chốt để quyết định thắng bại hiện giờ chính là ai có thể chống đỡ được lâu hơn.

Cuối cùng thì thời gian chấm dứt của "Lá Chắn Băng" đến trước, hay Mệnh Phàm sẽ không chống đỡ nổi sự tiêu hao của bản thân mình trước?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Tiêu Phàm không hề rảnh rỗi, hắn điều khiển súng lục nhảy múa vòng quanh lớp băng, vô cùng tự tại.

Thời gian dần dần trôi qua, tâm trạng của Apollo không tốt chút nào, hắn ta thấy sắc mặt thong dong của Tiêu Phàm, lần đầu tiên người bình tĩnh như hắn ta trở nên bối rối.

Thời hạn của "Lá Chắn Băng" đã không còn nhiều nữa, chẳng lẽ Mệnh Phàm thật sự có thể chống đỡ được sự tiêu hao của kỹ năng, sao có thể như vậy? Điều này không khoa học!

Trái tim Apollo nhảy thình thịch, thời gian của "Lá Chắn Băng" đã bắt đầu đếm ngược rồi, nếu như trước khi "Lá Chăn Băng" chấm dứt mà súng lục vẫn còn trôi nổi bên ngoài lớp băng, vậy thì mình sẽ xong đời! Apollo chưa từng nghĩ mình sẽ ngã xuống ở đây!

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên xuất hiện hiện tượng kì lạ, ngay vừa rồi vẻ mặt của Tiêu Phàm vẫn rất thong dong, lúc này hắn che lấy trán, có vẻ như rất đau đầu, súng lục trên không trung đồng loạt rơi xuống, giống như mưa vậy, cuối cùng, thậm chí Tiêu Phàm còn đau đến ngã xuống đất.

…

"Chuyện gì thế này? Vì sao bỗng nhiên Lich King Mệnh Phàm lại gục ngã? Chẳng lẽ đây là tác dụng phụ vì kỹ năng của hắn tiêu hao quá nhiều?"

"Ha ha ha, ai bảo hắn khoe khoang!" Crimson Rose thấy thế, có chút vui mừng.

Nhìn thấy Tiêu Phàm ngã xuống đất, fans của Tinh Thần bên ngoài chiến trường hoan hô, Đóa Qua cũng vì thế mà thở phào nhẹ nhõm: "Tôi đã nói mà! Hắn điều khiển ở quy mô lớn như thế nhất định là rất hao phí tinh thần, làm sao có thể duy trì được lâu như vậy? Trận này chúng tôi thắng chắc rồi!"

Mà lúc này, Apollo cũng nhanh chóng phá băng đi ra, cầm pháp trượng đi về phía Tiêu Phàm, dường như trong một khoảng khắc thế cục của chiến trường trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Có điều Caesar cũng không vui mừng vì điều này, gã nhìn lên màn hình, cau mày, đang suy nghĩ điều gì đó.

Ngay sau đó sắc mặt gã thay đổi, hét lên: "Không đúng! Apollo, đừng đến gần tên kia!"

“Caesar, anh hoảng cái gì chứ? Cho dù anh bị Mệnh Phàm đánh bại, cũng không đến mức bây giờ vẫn sợ như thế chứ!”

“Bởi vì tôi đã từng giao chiến với Mệnh Phàm rồi, nên mới biết được sự xảo quyệt của hắn, Apollo sắp đi vào bẫy của hắn rồi!”

“Nhưng không phải lúc này Tiêu Phàm đã ngã xuống không dậy nổi vì tác dụng phụ khi tiêu hao quá nhiều hay sao?”

“Nhìn qua thì đúng là như thế, nhưng thời gian khi hắn ngã xuống rất trùng hợp, đúng lúc “Lá Chăn Băng” sắp chấm dứt!”

“Thì sao chứ?”

“Tên kia là ma quỷ! Hắn âm thầm tính toán tâm lý của Apollo rồi sau đó ngã xuống đúng lúc! Vỗn dĩ Apollo vẫn luôn căng thẳng lại bất ngờ vui vẻ, trong lòng hắn ta sẽ hoàn toàn lơi lỏng, không hề đề phòng với Mệnh Phàm trong lúc này!”

“Sao anh nói mơ hồ vậy?”

“Bởi vì tôi cũng bị Mệnh Phàm tính kế đánh bại như thế!”

…

“Trận chiến này đúng là một vở kịch nhỉ? Đến cuối cùng vẫn là anh thua, ha ha.” Nhìn Tiêu Phàm ngã xuống đất không đứng dậy nổi, Apollo càng kiêu ngạo, hắn ta giơ pháp trượng của mình nhắm thẳng vào đầu Tiêu Phàm.

Mà lúc này bên tai Apollo lại vang lên một câu nói trêu tức, khiến cho sắc mặt Apollo thay đổi: “Đúng vậy, tôi là một “diễn viên” xuất sắc, tất nhiên phải khiến trận chiến của chúng ta trở nên kịch một chút…”

Chương 856: Trật Tự Login

Chương 858: Trật Tự Login

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm ở trên mặt đất vẫn không hề đứng lên, hắn chỉ giơ tay phải lên cao, cùng với cái nâng tay của hắn, đống súng lục yên lặng bất động cũng bay lên một lần nữa.

“Anh!”

Apollo nhìn xung quanh, hắn ta trở nên kinh hoảng vô cùng.

Tiêu Phàm không để ý đến hắn ta, mà cực kì say mê nhìn bàn tay đang xòe năm ngón của mình, sau đó hắn dùng bàn tay của mình hoàn toàn chặn bóng dáng của Apollo trước mắt, cuối cùng hắn mạnh mẽ nắm chặt bàn tay lại!

Động tác này tựa như bắt được thứ gì đó trong không trung vậy…

Ngay sau đó, tiếng súng dày đặc liên tiếp vang lên, vô số viên đạn bay ra, Tiêu Phàm nhìn về phía tay phải của mình, hắn phát hiện vô số giọt máu đỏ tươi tươi văng ra phía sau bàn tay, tạo thành một khung cảnh hoa mỹ…

“Đẹp thật…”

Tiêu Phàm cười khẽ, nói.

Bán phá một vòng, viên đạn trong vòng quay của súng lục ổ quay rơi xuống toàn bộ, không gian cũng trở nên im lặng lại, trong không khí tràn ngập mùi khói thuốc nhàn nhạt lưu lại, vài cơn gió nhẹ thổi qua, khiến chúng hoàn toàn bay mất.

Nhưng đóa huyết hoa nở rộ ra kia lại không thể tản đi được.

Pháp bào của Apollo xũng xuất hiện vô số lỗ thủng, trong có vẻ cực kì chật vật, hắn ta ngẩng đều nhìn lên bầu trời, ánh mắt trống rỗng, miệng lẩm bẩm: “Apollo tôi không hề thua anh, chỉ là thua thời gian mà thôi…”

“Thua thời gian sao?” Tiêu Phàm cười khẽ: “Thành viên công hội Tinh Thần các anh quả nhiên được chiều quá nên hỏng, ngay cả thất bại của bản thân cũng không dám thừa nhận. Anh cho rằng Lá Chắn Băng của anh có

thể chống chịu được lâu hơn một chút thì tôi sẽ bị anh làm hao tổn đến hết sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Loạt Salvo tuyệt sát vừa rồi của anh hẳn đã là chút sức lực cuối cùng rồi! Hơn nữa, chỉ cần tôi chống đỡ được lâu hơn một chút, flash của tôi cũng sẽ làm lạnh xong, đến lúc đó tôi có thể dễ dàng tránh thoát được đòn tấn công này của anh!"

"Sai rồi, sai rồi, công hội Tinh Thần các anh từ trước đến giờ vẫn luôn sai lầm. Nguyên nhân thật sự dẫn đến sự thất bại của các anh không phải như vậy, mà chính là sự khinh thường tự cho là đúng của các anh. Nhờ sự xem thường của anh, mới để tôi tận dụng được cơ hội, lần lượt triệu hồi súng lục ổ quay ra, tạo thành sát trận "Phù du thương trận" như vậy. Nhờ sự xem thường của anh, anh mới tự cho là đúng mà nghĩ rằng nội lực chân khí của tôi đã tiêu tốn gần như hết sạch, không chịu thêm được nhiều sức ép nữa, hoàn toàn sụp đổ rồi. Cũng nhờ vào sự xem thường của anh, anh mới có thể không chút do dự hủy bỏ "Lá Chắn Băng" trước thời hạn, giống như một kẻ ngốc dâng thắng lợi lên trước mặt tôi vậy. Cho nên anh như vậy, không thể trách thời gian được, cho dù thời gian có nhiều hơn chăng nữa, đám người kiêu ngạo Tinh Thần các anh cũng sẽ không biết quý trọng đâu…"

"Bên cạnh đó, bởi vì nguyên nhân nào đó, hiện tại giá trị nội lực mà tôi có được mở rộng ra nhiều, căn bản không tồn tại tình huống tiêu hao đến mức không còn nhưng anh suy nghĩ. Chỉ có điều là, thời gian tôi triệu hồi vũ khí ra tốn mất băn phút đồng hồ, nhưng cho dù có như thế, "Lá Chắn Băng" của anh có thể chống chọi được lâu đến thế sao?"

"Cuối cùng, tôi còn muốn nói cho anh một điều, kì thật từ lúc anh để "Thuật Phong Tức" làm quân bài chìm kia, khoảnh khắc đó anh đã thua rồi. Bởi vì cho đến hiện tại, thực lực của tôi vẫn luôn được giữ vững…"

"Không! Anh nói láo! Anh nhất định đang nói láo!"

Apollo ngã ngồi trên mặt đất hét lên giống như bị tâm thần, Tiêu Phàm lại không mảy may để ý đến, xuôi theo máu chảy ra từ trong cơ thể của Apollo, Hào Quang Tinh Thần cũng tối tăm theo đó.

Tiêu Phàm không hề quay đầu, rời đi, bởi vì trận chiến này vẫn chưa kết thúc…

…

“Pháp Vương Apollo của Tinh Thần gục ngã rồi sao?”

Sự thực đã sớm bày ra trước mắt, lời nói của mọi người lại vẫn còn nghi hoặc. Sở dĩ bọn họ hỏi như vật, cũng không phải là vì mọi người muốn xác nhận lại điều gì, mà là mọi người đang muốn tiến hành bày tỏ và thể hiện ra tâm trạng của bản thân lúc này.

Mà dấu chấm hỏi đó chính là kí hiệu thể hiện chính xác nhất cảm xúc của bọn họ lúc này.

Game online ra đời, sau đó trưởng thành, tích lũy được độ nổi tiếng, tự thành được một giới riêng. Vô số game online thay phiên nhau hưng suy trong đó, các người chơi chạy qua chạy lại giữa các thế giới đó, bắt đầu rất nhiều câu chuyện truyền thuyết. Sau đó các công hội không ngừng sinh ra, các người chơi trong công hội tụ lại với nhau đi tạo ra càng nhiều những thần thoại khác. Nhưng theo thời gian trôi qua, những công hội đó đều bị tiêu diệt hết, chỉ còn lại công hội Tinh Thần không đổ xuống. Cho nên Tinh Thần lúc này trong lòng mọi người sớm đã không phải là một công hội bình thường rồi, mà là thần thoại duy nhất còn lại sau thời gian lắng đọng.

Thần thoại này đại diện cho sự cường đại, đại diện cho bất bại, cũng rực rỡ chói mắt y như cái tên của chúng, mà sao trời ngày hôm nay, lại bị đêm tối bao phủ hoàn toàn, những ngôi sao đầy trời lúc này lại không thể chiếu được chút hào quang nào, cảnh tượng như vậy đè nén mọi người hít thở không thông.

Nhưng có một số người lại không như vậy, bọn họ không vì sự thất bại của Tinh Thần mà cảm thấy chút khó chịu nào, ngược lại bọn họ cảm thấy sao băng vụt qua bầu trời rồi rơi xuống là một cảnh đẹp đáng thưởng thức, sau đó từng tiếng từng tiếng sói tru liên tiếp vang lên, dâng tặng cho cảng tượng này lời chúc mừng chân thành nhất.

“Sao vậy, Apollo đã đổ xuống rồi, nhóm Hào Quang Tinh Thần các anh cũng không nên nuốt lời chứ nhỉ?” Hoàng Ma Tử nhìn qua bọn họ, vẻ mặt vẫn oai phong như trước, mặt Đóa Qua, Caesar và Thánh Thủ Thư Sinh đã trắng bệch rồi.

Trên đài chủ trì, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Crimson Rose, ánh mắt đùa giỡn, giống như đang mong chờ điều gi.

“Vẫn chưa kết thúc đâu! Chỉ là Apollo ngã xuống mà thôi! Công hội Tinh Thần vẫn chưa tính là thua!” Nghĩ đến tiền đặt cược trong lúc nhất thời xúc động kia,

Lòng bản tay của Crimson Rose đổ mồ hôi, trái tim hồi hộp nảy lên, cưỡng chế thoái thác nói.

“Ồ, cũng đúng nhỉ? Lúc trước đánh cược Mệnh Phàm đánh bại công hội Tinh Thần, bây giờ công hội Tinh Thần vẫn còn người sót lại, vậy chúng ta để lại chút thời gian cho em gái Crimson Rose chuẩn bị tốt tâm lý bày tỏ đi, ha ha.”

Nghe thấy đài chủ trì thuyết minh như vậy, nhóm người Đóa Qua cũng vội vàng thanh minh: “Đúng vậy, cuộc đánh cược giữa chúng ta vẫn chưa tính là thua đâu! Bọn người hội trưởng vẫn chưa ngã xuống mà! Chỉ cần hội trưởng dựa vào số người làm hao tổn đám người Mệnh Phàm đến chết, chúng ra sẽ có hi vọng chiến thắng!”

“Các anh thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Chúng tôi thật sự nghĩ như vậy đấy!”

Tuy ngoài miệng Đóa Qua nói cực kì chắc chắn, nhưng trong lòng đã không yên bất an, bởi vì bọn họ cũng đã không còn chút tự tin nào vào lí do thoái thác của bản thân mình nữa, nhưng lại không thể bỏ xuống sự kiêu ngạo từ trước đến nay được…

Tuy rằng nhìn vào thế cục vẫn đang giằng co như trước, nhưng sau khi nhìn thấy thực lực của Tiêu Phàm rồi, người sáng suốt đều có thể trực tiếp dự đoán được kết cục cuối cùng.

Độc Cô Thần nhìn vào màn hình trực tiếp của "Chúng thần di tích chi chiến", trong lòng xúc động, thật sự là khó đoán được thế sự.

Sau đó quay lại, nói với mấy người đứng phía sau mình: "Mọi người chuẩn bị login đi, nếu như cuối cùng công hội Tinh Thần cũng thất bại rồi, vậy chúng ta sẽ trực tiếp ra tay xử lí trận doanh Ác Ma này, chấm dứt hoàn toàn "Chúng thần di tích chi chiến".

Tiểu Ngũ nghe thấy mệnh lệnh Độc Cô Thần hạ xuống, hưng phấn hét lên chói tai, đợi đến lúc phát hiện ra Độc Cô Thần dùng ánh mắt trách cứ nhìn mình chằm chằm, cậu ra đành phải xấu hổ dời đề tài đi: "Đàn anh đâu rồi? Anh ấy login chưa?"

"Anh ta sao? Hiện giờ hình như anh ta đang ngủ…"

Tiểu Ngũ dời tầm mắt sang hướng căn phòng nhỏ màu đen, sắc mặt trở nên vô cùng kì quái.

Ngủ à? Tên quái vật này đang ngủ, quả đúng là hiếm thấy…

Đợi cho nhóm người Độc Cô Thần tiến vào trò chơi hết rồi, một người đàn ông trung niên mở cửa căn phòng nhỏ màu đen ra.

Chương 857: Ngã Xuống

Chương 859: Ngã Xuống

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Người đó chính là cấp trên trực tiếp của Độc Cô Thần, cũng là tổ trưởng chân chính quản lí nhóm người nhân viên bọn họ.

Gã mở cửa căn phòng đen kia ra, nhìn xung quanh phòng, phát hiện ra người đàn ông được gọi là "Số 0" kia không có ngủ, mà là đang cầm một khung ảnh, nhìn lên trên đó chính là một tấm hình cũ, gương mặt mỉm cười, dường như tâm trạng đang không tệ.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy tấm ảnh chụp trên tay "Số 0", thở dài một tiếng: "Hơn mười năm rồi nhỉ?"

"Đúng vậy, hơn mười năm rồi."

"Số 0 không trả lời lại, bởi vì hắn ta biết người đang đứng phía sau mình là ai, trong cục Quốc An cũng chỉ có người này mới dám tự tiện mở cửa phòng hắn ta ra.

"Nhưng tôi hy vọng lần anh anh không nên hành động theo cảm tính. Bằng không cho dù là tôi cũng không thể giữ anh lại được."

"Nên làm thế nào, tự tôi có chừng mực…"

"Số 0" thật cẩn thận đặt khung ảnh kia xuống, để nó vào trong ngăn kéo bí mật nhất.

Người đàn ông nhìn thấy dáng vẻ của "Số 0", lại thở dài một tiếng nữa.

Tự có chừng mực sao? Từ trước đến giờ tôi vẫn chưa từng nhìn thấy chừng mực của anh nữa…

Người đàn ông trung niên xoay người rời khỏi căn phòng đen, bởi vì ông ta biết bản thân không thể thay đổi được chủ ý của "Số 0".

Đợi người đàn ông trung niên đi xa rồi, "Số 0" rốt cuộc cũng đứng lên, hắn ta cười cười đi vào trong phòng trò chơi, phảng phất như muốn vào đó gặp lại người bạn cũ nhiều năm không gặp vậy…

Lực lượng chiến đấu đỉnh cao nhất của công hội Tinh Thần liên tiếp ngã xuống, nhưng những người xem ủng hộ cho công hội Tinh Thần ở đây lại vẫn không từ bỏ niềm tin của mình, bởi vì ở một nơi nào đó trên chiến trường, thế cục của công hội Tinh Thần vẫn rất tốt.

Sau khi các người chơi bị đội trưởng chuồn chuồn đưa đến các phía ngẫu nhiên trong chiến trường, sẽ gặp phải các đường đi khác nhau đều dẫn đến trung tâm mê cung, mà trung tâm của mê cung, mới là đấu trường chân chính.

Đây là một khu vực rất rộng lớn, có thể chứa được cực kì nhiều người chơi, sau khi các người chơi chiến đấu nhiều lần, sẽ càng đi đến gần nơi này.

Hoặc đến sớm hoặc đến muộn, người sống sót sau các cuộc chiến đấu đều sẽ gặp mặt nhau ở đây.

Mà số lượng người chơi tập trung ở đấu trường trung ương trở nên nhiều lên, trận chiến này lại trở về hình thức tác chiến quy mô lớn, lúc này tác dụng của việc chỉ huy đoàn đội càng trở nên quan trọng hơn.

Mà hiện giờ hai người đang chỉ huy đoàn đội đối chọi gay gắt giữa đấu trường chính là hội trưởng công hội Tinh Thần và "Nữ trang đại lão" Tuyết Dạ của chúng ta.

Mà bên phía trận doanh Ác Ma tập hợp được trong lần giao chiến ở đấu trường này rõ ràng rơi vào thế hạ phong, cũng không phải là Tuyết Dạ không có năng lực chỉ huy, mà là bởi vì trời sinh trận doanh Ác Ma không thuận lợi trong loại hình chiến đấu này.

Hội trưởng công hội Tinh Thần quản lí công hội Tinh Thần nhiều năm, trên phương diện chỉ huy đoàn đội tác chiến có kinh nghiệm lão làng, mà Tuyết Dạ làm hội trưởng thời kì đầu của công hội Hoa Nguyệt, có đủ cả ưu điểm của đàn ông và phụ nữ, kết hợp với nhau, đáng lẽ là không phân cao thấp mới đúng, đáng tiếc tinh binh dưới trường lại không hề cân bằng.

Người chơi của công hội Tinh Thần dưới quy tắc chế độ quản lí của công hội Tinh thần, có được thực lực trò chơi khá cao, khả năng phối hợp với nhau cũng cực kì mạnh mẽ. Trái lại bên phía trận doanh Ác Ma, lúc chiến đấu cơ bản là dựa vào một lòng nhiệt huyết, liều mạng xông lên, điều quan trọng hơn là, các thành viên bên phía trận doanh Ác Ma không phân ra các chức nghiệp rõ ràng.

Người chơi trong trận doanh Ác Ma không thể chuyển đổi chức nghiệp được, trong lúc chỉ huy đoàn đội nhỏ tác chiến, không phân rõ các chức nghiệp không mang lại ảnh hưởng quá nghiêm trọng, bởi vì số người không quá nhiều, đội trưởng có thể tiến hành hạ lệnh thông qua tên của người chơi.

Một khi quy mô chiến đấu mở rộng ra, người chỉ huy hiển nhiên không thể gọi tên từng người mà chỉ huy được, không phân rõ chức nghiệp, trong đội ngũ sẽ không thể xác định chính xác được vị trí, cứ như vậy, đại đội này sẽ trở nên cực kì hỗn loạn.

Mà Tuyết Dạ lại không hề biết rõ cách thức, thói quen chiến đấu và sở trường của mỗi người, cho nên đối đầu với đại quân được hội trưởng công hội Tinh Thần tổ chức vô cùng tốt, phía trận doanh Ác Ma nhanh chóng thất bại.

Nhìn thấy thế cục bất lợi, Tuyết Dạ cắn chặt răng lại, không tiếc trả giá để đạt được mục đích, phát nổ trang bị trên người mình, một ngọn lửa vàng đột nhiên sinh ra!

Vương Chi Bảo Khố —— Siêu Độ

Dụng cụ phòng nổ, tăng thuộc tĩnh của bản thân, lúc này Tuyết Dạ đã hạ quyết tâm liều mình rồi, cậu hiểu lúc này chỉ dựa vào chỉ huy thì không thể đem lại thắng lợi cho trận doanh Ác Ma được, cậu phải ra tay xử lí hội trưởng công hội Tinh Thần, khiến cho công hội Tinh Thần rơi vào tình huống rắn mất đầu, như vậy mới có thể có cơ hội tốt.

Tuyết Dạ sau khi "bạo chủng" sao quả thực trở nên mạnh mẽ hơn, xông vào trung tâm đội ngũ của công hội Tinh Thần, một đường chém bay không ít thành viên công hội Tinh Thần, đảo mắt đã đột tiến được hơn phân nửa.

Hội trưởng công hội Tinh Thần phát hiện Tuyết Dạ hóa thành "Tiểu Kim Nhân" trở nên mạnh hơn như vậy, lập tức chỉ huy mọi người bao quanh chỗ này, sau khi bao quanh chặt chẽ, tốc độ đột tiến của Tuyết Dạ cuối cùng cũng bị buộc chậm lại, nhưng cậu cũng không từ bỏ như vậy, giơ tay phải lên, một luồng ánh sáng bắn ra, Vương chi Bảo Khố - Chuyển sinh!

Một thanh bảo kiếm màu bạc trắng lập tức xuất hiện trong tay Tuyết Dạ.

Ngay sau đó, Tuyết Dạ nhìn chằm chằm về hướng vị trí hội trưởng công hội Tinh Thần đang đứng, ném mạnh một phát, bảo kiếm bạc trắng lập tức vỡ ra, biến thành một vệt ánh sáng màu vàng, trực tiếp bắn về phía hội trưởng công hội Tinh Thần!

Kĩ năng danh hiệu "Thiên Kim Nhất Trịch" của Tuyết Dạ, lúc cậu chiến đấu với Vasili cũng chưa từng sử dụng chúng, trong tình huống nguy cấp lần này, cuối cùng Tuyết Dạ cũng sử dụng chúng.

Ánh sáng vàng mạnh mẽ giống như hồng thủy cuồn cuộn dâng lên hướng về đám người Tinh Thần, chỉ cần đụng phải ánh sáng do "Thiên Kim Nhất Trịch" của Tuyết Dạ bắn ra, những người chơi đó sẽ trực tiếp bốc hơi biến mất, giữa trận ánh sáng chói mắt này, hội trưởng công hội Tinh Thần cũng hoàn toàn bị nhấn chìm trong đó.

Tuyết Dạ nhìn thấy tuyệt kĩ của bản thân hoàn toàn đánh trúng mục tiêu, trong lòng nhẹ nhõm thở dài, cúi đầu lau mồ hôi, nhưng bỗng nhiên một giọng nói vang lên, khiến cho hành động của cậu ngừng lại.

"Thật lợi hại nha, "Belphegor - tội lười biếng" Tuyết Dạ. Không nghĩ tới cậu cư nhiên có thể buộc tôi phải sử dụng một đạo cụ cấp bậc truyền thuyết."

Uy lực mạnh mẽ của "Thiên Kim Nhất Trịch" tạo ra một con đường tro tàn giữa đấu trường, nhưng phía trên phần đất bị cháy đen thui này, vẫn lập lòe một luồng ánh sáng xanh lục như trước, trông có vẻ vô cùng bắt mắt.

Hội trưởng công hội Tinh Thần ở trong quả cầu năng lượng xanh lục lấp lánh đó mỉm cười, dường như hắn ta đang tán thưởng Tuyết Dạ: "Có điều trong "Chúng thần di tích chi chiến" lần này, trận doanh Ác Ma các cậu chung quy vẫn sẽ thua thôi, ai bảo các cậu là kẻ địch của Tinh Thần chúng tôi chứ?"

"Anh chắc chắn như vậy sao?"

"Đương nhiên tôi có thể khẳng định như vậy, thất đại tội các anh sao có thể đánh bại được lực lượng chiến đấu hàng đầu của công hội Tinh Thần chúng tôi chứ?"

"Nếu như vẫn có thể đánh bại thì sao?"

"Không thể nào, Hào Quang Tinh Thần vĩnh viễn chiếu rọi khắp nơi…"

“Nhưng “Hào Quang Tinh Thần” trong miệng của anh đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện ở đây.”

“Đó chỉ là vấn đề về mặt thời gian thôi, kết quả của cuộc chiến này sẽ không có gì thay đổi, bắt đầu từ khoảnh khắc công hội Tinh Thần chúng tôi tiến vào trong chiến trường này, kết quả của mọi chuyện đều đã được định sẵn rồi. Đến lúc bọn họ đến đây, cậu sẽ chỉ càng tuyệt vọng hơn thôi.”

“Tôi không tin bọn người đội trưởng sẽ thất bại.”

“Cậu không tin, vậy thì để tôi đích thân tiễn cậu xuống sân đi, đi mà ngắm nhìn kết cục thật kĩ đi!”

Chương 858: Tinh Thần Sụp Đổ

Chương 860: Tinh Thần Sụp Đổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bàn tay của hội trưởng công hội Tinh Thần phất lên, những thành viên còn lại của công hội Tinh Thần lại một lần nữa bao vây số thành viên không nhiều của trận doanh Ác Ma lại thành một nhóm.

Tuyết Dạ nhìn thấy kẻ địch ở bốn phía, đầu mày nhíu lại, trong lòng suy xét, xem ra bản thân mình chỉ có thể dùng chiêu kia rồi…

Tuyết Dạ vẫn luôn giữ lại một kĩ năng cực mạnh chưa dùng đến, đơn giản là vì kĩ năng đó thật sự quá xấu, cực kì không phù hợp với thẩm mỹ của một người đam mê nữ trang như Tuyết Dạ.

Đúng lúc Tuyết Dạ đang nghiến răng nghiến lợi, hạ quyết tâm sử dụng tuyệt chiêu kia, xung quanh đấu trường lại vang lên từng đợt tiếng bước chân…

Có người đến rồi…

“Nhìn đi, tôi nói đều đúng cả chứ! Hào Quang của Tinh Thần chiếu rọi khắp mọi nơi!” Hội trưởng công hội Tinh Thần trở nên cực kì hưng phấn,

bởi vì hắn ta nghĩ rằng bọn người Apollo cuối cùng cũng đi đến đây rồi.

Nhưng những người chơi lần lượt đi ra từ thông đạo lại khiến hắn ta cảm thấy kinh ngạc, bởi vì trong số những người đó lại không có bất cứ ai thuộc công hội Tinh Thần bọn họ…

Một người là một nữ sinh bịt mắt mặc trang phục trẻ trâu.

Một tên bốn chân chạm đất hóa trang cực kì u ám người không ra người quỷ không ra quỷ.

Một vị mỹ nữ gương mặt mang vẻ hạnh phúc dắt theo một bé loli.

Một em gái đáng yêu vẻ mặt điềm tĩnh cầm theo một tấm khiên khoa trường, đồng thời còn đang ôm một con mèo nhỏ.

"Truy phong giả" Tịch Dương vô cùng đẹp trai, còn có cả Tiểu Sửu Hoàng đang mệt mỏi đến cùng cực kia.

Lúc này Tiểu Sửu Hoàng đang cưỡi một con lợn thay cho đi bộ.

Ô, không, đó chính là Biều Đại Đại vẻ mặt đưa đám.

Cuối cùng là Tiêu Phàm dẫn theo Hổ Nữu và mấy người Bạch Y Công Tử đi ra…

"Chuyện gì thế này? Sao lại là mấy người các anh? Apollo bọn họ đâu rồi?" Hội trường công hội Tinh Thần nhìn thấy đám người chơi thong thả bước đến, trở nên hoảng hốt không thôi.

Trả lời hắn ta là một tiếng cười khẽ của Tiêu Phàm: "Apollo bọn họ ấy à? Anh xuống đài thì biết. Về phần vì sao à? Điều này không phải quá rõ ràng rồi sao?"

"Tinh Thần đã mất rồi…"

Giọng nói trầm ổn khẳng định, giống như một lời tuyên án.

Sau đó một thanh kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ, lập tức đâm vào giữa đại quân của công hội Tinh Thần…

Những năm gần đây, hội trưởng công hội Tinh Thần đã nghe thấy rất nhiều từ ngữ châm biếm từ trong miệng đối thủ của hắn ta, nhưng vẫn không khắc sâu như một câu "Tinh Thần mất rồi" này của Tiêu Phàm.

Tinh Thần mất rồi, bốn chữ này vang lên rất có lực, thậm chí ngay cả hội trưởng công hội Tinh Thần cũng kinh ngạc trong phút chốc, không biết là bởi vì chưa quen được mà kinh ngạc hay là bởi vì che dấu cảm giác bất an dưới đáy lòng mà kinh ngạc.

Sau khi lấy lại tinh thần, hội trưởng công hội Tinh Thần liền nổi giận, hắn ta giận Tiêu Phàm vô lễ, hắn ta giận đám thuộc hạ "Hào Quang Tinh Thần" kia chậm chạp mãi không đến.

Tiêu Phàm thì ngược lại, không hề có chút chần chờ nào, lời nói vừa vang lên, hắn liền giơ kiếm chém về hướng đại quân công hội Tinh Thần, hắn phải đặt dấu chấm hết triệt để cho trận chiến lần này.

Tiêu Phàm hành động, những người khác đương nhiên sẽ không nhàn rỗi, dồn dập tiến lên trợ giúp, trận chiến nhất thời trở nên kịch liệt hơn.

"Lá chắn lên trước, mục sư trị liệu, pháp sư cung thủ triển khai toàn bộ hỏa lực, phát về hướng kẻ địch dẫn đầu!"

Hội trưởng công hội Tinh Thần hạ từng đợt mệnh lệnh với mọi người, lúc trước cũng là những mệnh lệnh trật tự rõ ràng kia tạo ra rất nhiều phiền toái cho Tuyết Dạ, mà hiện tại ở chiến trường này thiếu mất "Hào Quang Tinh Thần", lời nói trong miệng hắn ta lại có phần mạnh mẽ hơn.

Mà trận doanh Ác Ma nhờ có sự hiện diện của Tiêu Phàm, sĩ khí tăng cao, tunh thần chiến đấu mạnh mẽ đó há nào lại để mấy câu mệnh lệnh của hội trưởng công hội Tinh Thần có thể ngăn cản được?

Nghiệp hỏa màu đen đột nhiên cháy lên, Hoàng Kim Tiễn mạnh mẽ bắn đầy trời, sợi chỉ bạc của Nhện Độc đã nhanh chóng bay lượn xuyên qua chiến trường, tất cả mọi thứ cùng với ngọn lửa màu đỏ rượu kia bắt đầu trở nên

cuồng bạo hơn, bên trong chiến trường xuất hiện làn gió chiến đấu mạnh mẽ của trận doanh Ác Ma.

Sau khi tinh binh của trận doanh Ác Ma gia nhập trận chiến, tình hình chiến sự trở nên không ổn định, hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn thấy trận hình trước mắt dần dần bị xé rách, sụp đổ, kìm chế sự ưu tư không ngừng trong lòng mình, bắt đầu điên cuồng hét lớn lên: "Mẹ nó! Apollo bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì chứ! Cũng nên xuất hiện đi chứ!"

Đúng vậy, đến tận giờ phút này, hội trưởng công hội Tinh Thần vẫn luôn không muốn tin rằng "Hào Quang Tinh Thần" đã hoàn toàn biến mất khỏi "Chúng thần di tích chi chiến."

"Anh vẫn đang chờ đợi bọn họ đến đây sao?"

Không biết từ khi nào, Tiêu Phàm đã đi đến trước mặt của hội trưởng công hội Tinh Thần: "Tôi đã nói là bọn họ không đến được rồi mà…"

"Sẽ không đâu, bọn họ là "Hào Quang Tinh Thần"! Mấy người rác rưởi các anh sao có thể đánh bại bọn họ được!"

Trong con người màu đỏ rượu sinh ra một chút thương xót: "Mọi người luôn mong chờ ánh sáng đến đây, vì sao lại không tình nguyện để bản thân biến thành ánh sáng dẫn đường cho chính mình chứ?"

Nói xong, lấy kiếm ra, trong sân trở nên náo động.

Thanh trường kiếm bằng ngọc kia giơ lên hạ xuống,

Thật là phóng khoáng, đèn hoa đầy trời đồng loạt trút xuống, dội vào trên người hội trưởng công hội Tinh Thần.

Chiến trường trung ương cháy lên đám lửa mà đỏ rượu, nếu như là dưới bầu trời rộng lớn như lúc tước, hội trưởng công hội Tinh Thần sẽ cảm thấy chúng rất đẹp, nhưng hiện giờ chúng chỉ còn lại vẻ sầu thảm.

Mất đi sự chỉ huy của hội trưởng công hội Tinh Thần, thành viên công hội Tinh Thần vẫn chưa từ bỏ cuộc chiến như vậy, nhưng đại cục đã định rồi, vất vả chống đỡ cũng chỉ là phí công mà thôi…

…

Thành viên hai bên cùng lúc lao vào nhau, gào thét lên, hô to lên, đường đao mũi kiếm không ngừng quét qua, mưa lửa sương băng bay lượn đầy trời, đợi cho sóng êm biển lặng rồi, những người còn dư lại giữa sân cũng không còn nhiều lắm.

Bạch Y Công Tử dùng quạt gấp phủi phủi bụi đất trên người mình, nhìn bốn phía xung quanh mình một lượt, cũng quanh hắn ta chỉ còn rải rác vài người đang đứng, nhìn quả thật rất đáng thương, có điều hắn ta lại cười lên, cười đến vô cùng sảng khoái.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa nhìn thấy hơn mười người còn lại trên sân, lại không thể cười nổi, thậm chí còn đột nhiên có chút muốn khóc, sau đó thấp giọng lẩm bẩm: "Tốt quá rồi."

"Đúng vậy, tốt quá rồi."

Tiêu Phàm nghe thấy, cũng trả lời lại một tiếng.

Đúng vậy, thật sự là quá tốt rồi.

Tuy rằng chiến đấu rất khốc liệt, nhưng hiện giờ những người đứng đây vẫn là các Ác Ma…

…

"Kết thúc rồi sao?"

Tiểu Miêu nhìn chiến trường kia dần tản khói súng, trong lòng cảm thán.

Bởi vì điều này đại biểu cho sự kết thúc của thần thoại Tinh Thần, sự chấm dứt của một truyền thuyết bất bại, bầu trời sao suốt bao lâu được người khác ngẩng lên nhìn, tối nay đã mất đi ánh sao, hoàn toàn tối đen rồi.

Nhớ lại các loại sự tích về công hội Tinh Thần năm xưa, những người chơi thường xuyên qua lại với bọn họ không khỏi phiền muộn, nhưng phiền muộn thì có ích gì chứ, chung quy Tinh Thần cũng đã ngã xuống dưới kiếm rồi.

“Có cái gì để cảm thán đâu chứ, kết thúc của một thần thoại chính là mở đầu cho một thần thoại khác, kiểu luân chuyển này chính là lẽ tất nhiên. Chúng ta nên cảm thấy may mắn mới phải, bởi vì chúng ta đã tận mắt nhìn thấy sự trỗi dậy của vị thần mới….” Phong Ma Tiểu Xích Lang khẽ cười, nói.

“Sự trỗi dậy của vị thần mới sao?” Tiểu Miêu nhìn vào những chiến sĩ còn sót lại trên màn hình lớn, bỗng nhiên cô ta cảm thấy tư thế của bọn họ có chút cao lớn sừng sững.

“Có điều hiện tại tôi càng cảm thấy hứng thú hơn với câu trả lời của em gái Crimson Rose đấy, ha ha.” Phong Ma Tiểu Xích Lang phóng tầm mắt lên người Crimson Rose đang ở bên cạnh: “Em gái Crimson Rose à, hẳn là cô sẽ không quên chuyện diễn ra lúc trước đâu nhỉ?”

…

Chương 859: Chấm Dứt Nghiệt Duyên

Chương 861: Chấm Dứt Nghiệt Duyên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sao lại có thể như vậy! Thật là đáng chết!

Công hội Tinh Thần này sao lại có thể thiếu sức mạnh đến như thế, vì sao lại không thể giải quyết được một Lich King Mệnh Phàm?

Crimson Rose nhìn thấy công hội Tinh Thần ở chiến trường quyết đấu mê cung thất bại lui xuống, trong lòng sớm đã bắt đầu âm thầm mắng chửi bọn họ vô số lần, hiện giờ lại nghe thấy Phong Ma Tiểu Xích Lang chủ động nhắc tới chuyện này, cô ta thực sự hận không thể đấm một quả lên khuôn mặt tươi cười đáng khinh kia của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Nhưng Crimson Rose cô ta là một đại tiểu thư quý tộc sao có thể chối quanh co trước mặt người khác như thế?

Nhưng muốn cô ta thực hiện lời hứa tỏ tình với Lich King Mệnh Phàm gì đó kia, quả thực còn khó chịu hơn là bị giết!

“Tôi… tôi… tôi…”

Khuôn mặt Crimson Rose đỏ bừng, mở miệng ấp úng cả nửa ngày, lại không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

“Thôi bỏ đi, coi như là đùa giỡn một chút đi.”

Tiểu Miêu có chút đồng cảm với Crimson Rose, bảo một cô gái tỏ tình với Lich King Mệnh Phàm ngay trước mặt mọi người, chuyện này thấy sự rất mất thể diện.

Nhưng Tiểu Miêu vừa nói như vậy, ngược lại lại khơi dậy tâm lí phản nghịch của Crimson Rose, dù sao từ trước đến giờ trong lòng Crimson Rose, Tiểu Miêu luôn ở vị trí kẻ địch sống còn của cô ta.

Trời ạ, mình thế mà lại bị Tiểu Miêu ngốc nghếch cả ngày chỉ biết giả ngốc giả đáng yêu này thương hại sao? Đây quả thực là nỗi sỉ nhục lớn nhất của Crimson Rose mình!

Không được, mình tuyệt đối không thể thất bại trước mặt con mèo ngu xuẩn kia! Không phải chỉ là tỏ tình với Mệnh Phàm sao! Bằng bất cứ giá nào mình cũng phải làm được!

“Tôi… tôi… tôi thích…”

“Em gái Crimson Rose, cô vừa mới nói cái gì? Âm thanh nhỏ như vậy, có rất nhiều người không nghe rõ đâu…” Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thái độ nhăn nhó của Crimson Rose.

“Tôi nói, tôi nói tôi thích Mệnh Phàm đó!” Dưới sự trêu chọc của Phong Ma Tiểu Xích Lang, Crimson Rose nhắm mắt lại, hét to lên.

“Gào! Gào gào gào!”

Dưới sân vang lên một loạt tiếng sói tru vô cùng đáng khinh.

Vốn Crimson Rose tưởng rằng sau khi hét xon bản thân mình sẽ nhận được sự giải thoát, nhưng cô ta nhận ra không hề có cảm giác giải thoát, ngược lại toàn thân mình trở nên không bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng rực lên.

“Em gái Crimson Rose thật sự bày tỏ nỗi lòng với Mệnh Phàm rồi, nếu như cô đã chân thành như vậy, tôi đây nhất định sẽ chuyển lời cho Mệnh Phàm, chỉ cần hắn đồng ý, hai người sẽ thiết lập nên quan hệ người yêu chân chính rồi.”

“Đợi đã, anh nói gì cơ? Quan hệ người yêu á? Tôi cùng với tên Mệnh Phàm kia á?”

Cuối cùng Crimson Rose cũng không chịu nổi cảm giác xấu hổ kia, che khuôn mặt rồi cứ thế log out.

“Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, tính khí của anh thật xấu xa…”

Nhìn thấy Crimson Rose bị Phong Ma Tiểu Xích Lang trêu chọc thảm thương, Tiểu Miêu giận dữ trừng mắt liếc hắn ta.

“Giúp đỡ người khác thực hiện ước mong, sao lại tính là xấu chứ, nếu không em gái Tiểu Miêu này, cô cũng nhân cơ hội này thổ lộ với Mệnh Phàm, thấy thế nào?”

“Tôi á? Tôi… tôi… tôi không cần!”

…

“Gào gào gào!”

Hoàng Ma Tử lại vô cùng vui vẻ kêu lên một lần nữa, xoay người nhìn về phía ba vị “Hào Quang Tinh Thần” sắc mặt trắng bệch đứng bên cạnh, không có ý tốt cười nói: “Crimson Rose là một cô gái đã thực hiện lời hứa của mình rồi, các vị đang ngồi đây, định làm thế nào cho phải đây?”

….

“Không nghĩ tới “Hào Quang Tinh Thần” lại nhát gan đến thế, thực sự là mất mặt đến chết mà, còn không có trách nhiệm bằng Crimson Rose nhà chúng ta, chấp nhận thua cuộc, rộng rãi thẳng thắn.”

Người nói lời này chính là Mị Hỏa, cô ta cũng vô cùng mong chờ đám người Đóa Qua sẽ tự hại mình một phen. Dù sao cô ta cũng là một người phụ nữ, thế nên rất thích tham gia cuộc vui.

Đáng tiếc mấy người Đóa Qua nhìn thấy Hoàng Ma Tử nhìn về phía mình, sắc mặt lập tức trắng bệch, họ trực tiếp logout bỏ chạy, chuồn còn nhanh hơn cái gì nữa.

Có điều giờ khắc này, sự suy tàn của Tinh Thần đã thành chắc chắn, hành động của mấy người Đóa Qua rất là phù hợp với hình tượng chạy trốn của kẻ thua.

Hoàng Ma Tử cũng không thèm để ý chuyện này, gã mang theo quầng thâm mắt mà dẫn dắt đám sói con không ngừng reo hò, bầu không khí rất náo nhiệt, thế nhưng cuộc chiến trên màn hình lớn vẫn chưa vì vậy mà kết thúc…

“Xảy ra chuyện gì? Chúng ta đã tiêu diệt hết tất cả thành viên của công hội Tinh Thần rồi mà? Tại sao đấu trường mê cung còn chưa biến mất?”

Tịch Dương vô cùng nghi hoặc nhìn tường vây ở bốn phía.

“Không, mấy người vẫn chưa tiêu diệt hết tất cả kẻ địch ở bên trong cái mê cung này.”

Âm thanh này nghe có vẻ rất đắc ý, bởi vì người này chính là trọng tài của cuộc chiến, đội trưởng người máy, Chuồn Chuồn.

“A? Lẽ nào bên trong đấu trường mê cung này còn có dư nghiệt của Tinh Thần?”

Là một thành viên của đội thắng, Hổ Nữu đã đứng thẳng người từ lâu, vẻ mặt của cô kiêu ngạo đến cực điểm.

“Quả thực vẫn còn một người.” Đội trưởng Chuồn Chuồn thành thật trả lời.

“Vậy tại sao bây giờ người đó còn chưa xuất hiện ở đây?”

“Bởi vì từ lúc bắt đầu, người này đã không nhúc nhích rồi.”

“A? Chẳng lẽ muốn chúng tôi vào đó tìm sao? Chuyện này cũng quá phiền phức rồi! Mê cung này lại lớn như vậy! Hơn nữa đây là giải thi đấu đánh nhau, chứ không phải giải thi đấu trốn tìm. Muốn chúng tôi đi tìm người này, vậy chẳng phải là rất đau “bi” hay sao!”

Sau khi hiểu rõ tình hình lúc này, Hổ Nữu trực tiếp oán giận với đội trưởng Chuồn Chuồn.

“Nói cũng có lý, đã như vậy, tôi sẽ trực tiếp truyền tống người này đến trước mặt mấy người, cho cuộc tranh tài này có một cái kết thúc vậy…”

Đội trưởng Chuồn Chuồn cầm cái chuồn chuồn bay lượn rồi vung lên, một vệt sáng lấp lánh xuất hiện, sau đó ở giữa sân có thêm một bóng người, người này chính là người cuối cùng của thế lực đối địch may mắn còn tồn tại.

Vốn mọi người định tranh nhau giải quyết người cuối cùng một cách triệt để, thế nhưng sau khi nhận ra thân phận của người nọ, mọi người vội vàng dừng bước chân của mình lại.

Sau đó xoay mặt nhìn về phía Tiêu Phàm đang ở một bên.

Cũng không phải là vì mọi người cảm thấy đối thủ quá mạnh mẽ nên không ra tay được, mà là vì mọi người đều cảm thấy muốn đối phó với người này, nên để Tiêu Phàm ra tay thì thích hợp hơn.

Tiêu Phàm phát hiện ánh mắt của mọi người đều hướng về phía mình, hắn cũng cảm thấy rất lúng túng, đưa tay nhéo sống mũi, hắn nâng kiếm rồi từ từ đi tới.

…

Sau khi hội trưởng của công hội Tinh Thần ngã xuống, cũng không rơi cái bảng tên đại diện cho trận doanh Tinh Linh ra, bởi vì từ lúc bắt đầu thì nó đã nằm trong tay của Ngọc Sinh Yên.

Trời đất lay động, rơi xuống đấu trường mê cung, Ngọc Sinh Yên cũng bị kéo vào trong đó, nhìn những thứ ở xung quanh, cô đại khái đã hiểu được tình cảnh của mình.

Bởi vì cô sợ sai lầm của mình sẽ làm cho cuộc chiến này nhanh chóng kết thúc, vào lúc không có sự chắc chắn một trăm phần trăm có thể bảo vệ tốt cái bảng tên này, cô không dám tùy tiện đi tới nửa bước, vì vậy Ngọc Sinh Yên chọn dừng lại, chờ công hội Tinh Thần tiêu diệt đám người Tiêu Phàm.

Nhưng điều mà Ngọc Sinh Yên không nghĩ tới, đó chính là kết cục không hề giống với kỳ vọng của cô…

“Tại sao lại là mấy người? Công hội Tinh Thần đâu?”

Ngọc Sinh Yên rút cây kiếm Tây Dương bên hông mình ra, theo sự áp sát của Tiêu Phàm mà không ngừng lùi lại.

Cô có thể thấy rõ tình huống bây giờ, thế nhưng cô lại không muốn tin tưởng.

“Còn lại chỉ có chúng tôi, công hội Tinh Thần không còn tồn tại nữa rồi.”

“Không thể nào!”

“Chỉ cần mang theo sự tin tưởng vững chắc mà bước tiếp, không có cái gì là không thể. Đại cuộc đã định, giao thứ trên người cô cho chúng tôi, sau đó cô tự mình ra khỏi đây đi.”

“Mệnh Phàm, tôi không hiểu anh đang nói cái gì cả!”

“Tôi vẫn cảm thấy biểu hiện lúc ở trên chiến trường của cô rất kỳ lạ, bây giờ rốt cuộc thì tôi cũng đã rõ ràng, Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trên chiến trường, đó là lần đầu tiên cô không rút kiếm đâm tôi ngay lập tức, không chỉ có vậy, trong lúc tôi dẫn Miên Miên trốn đi, vốn cô có thể tiếp tục đuổi theo nhưng cô lại lâm thời chuyển hướng, những việc khác thường thế này đã nói rõ trên người cô có một thứ rất quan trọng…”

Chương 860: Kẻ Địch Cuối Cùng

Chương 862: Kẻ Địch Cuối Cùng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngọc Sinh Yên lặng im, cô không hề phản bác: "Mệnh Phàm, Hoa Nguyệt Kiếm Cơ tôi sẽ không thỏa hiệp với anh đâu! Dù tôi chỉ còn có một thân một mình cũng là như thế."

Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Ngọc Sinh Yên, thở dài một hơi. Ánh mắt của hắn hơi mờ mịt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó: "Tính cách của cô vẫn đang thay đổi từng chút một nhỉ. Lúc trước bởi vì chuyện cỏn con trên Tieba mà cô nói muốn thảo phạt tôi, khi đó tôi ước gì có thể dùng một kiếm mà chém chết cô. Sau đó, chúng ta gặp gỡ trên giải thi đấu pk biểu diễn "Tân Sinh", sự tồn tại của "Mưa Tĩnh Lặng" khiến tôi không thể mảy may làm tổn thương cô. Sau đó hai chúng ta lại gặp nhau lần nữa trong trận doanh Tinh Linh, bởi vì chuyện gay go này, tôi đã không thể vung kiếm với cô được, dù lúc đó tôi có thể ở trên cây rồi dùng một pháo đánh chết cô, tôi cũng không hề ra tay với cô…"

"Anh nói nhiều như vậy, rốt cuộc anh định bày tỏ điều gì hả! Đừng hòng sử dụng chiêu bài tình cảm để tấn công tôi, tôi không phải những thiếu nữ ngu ngốc kia, tôi không có một chút tình cảm gì đối với người hạ lưu, vô liêm sỉ như anh, muốn ra tay thì đánh một trận dứt khoát với tôi!" Ngọc Sinh Yên mang vẻ cảnh giác mà nói với Tiêu Phàm.

"Tôi cũng nghĩ như vậy, bởi vì đây không phải là cuộc chiến của riêng tôi. Mặt khác, trước đó tôi đã hứa với một cô gái, sẽ không ra tay nể tình với các cô gái xinh đẹp khác ở trong cuộc chiến lần này. Vì thế, lần này, tôi thật sự sẽ rút kiếm ra với… cô…"

Ba chữ cuối cùng kéo thật dài, chữ cuối vừa phát ra, mũi kiếm của Tiêu Phàm đã đâm xuyên qua lưng của Ngọc Sinh Yên, dòng máu đỏ tươi từ khóe miệng của Ngọc Sinh Yên chảy xuống, dưới làn da trắng nõn của cô có vẻ vô cùng chói mắt.

Ngọc Sinh Yên cực kỳ kinh ngạc, cô chỉ nhìn thấy trước mặt mình dần hiện ra một vệt sáng, ngay sau đó ngực cô đau xót, lượng HP triệt để trở về không.

Thực lực giữa mình và hắn đã chênh lệch lớn như vậy rồi sao?

Lúc Mệnh Phàm xuất kiếm, căn bản là mình không thể phản ứng kịp, ngày thường mình còn rêu rao là phải dạy dỗ hắn, bây giờ xem ra quả thực đúng là mỉa mai mà!

Thực lực áp đảo của Tiêu Phàm triệt để đánh nát sự tự tin của Ngọc Sinh Yên. Nếu là vào ngày thường, chuyện này còn khích lệ cô tiếp tục tiến lên, nhưng khi Ngọc Sinh Yên nhìn thấy người cầm kiếm trước mặt mình, chẳng biết tại sao sự đau đớn ngay ngực còn nặng hơn trước, trong lòng bỗng có cảm giác chua xót, bóng người có vẻ hơi thê lương.

“Rời khỏi cuộc chiến đi.”

Tiêu Phàm than thở, Ngọc Sinh Yên cảm thấy rất buồn.

“Tôi biết cô vẫn không chịu thua. Bây giờ cô đã rất cố gắng rồi, quay về nghỉ ngơi thật tốt, tôi đồng ý với cô, lần sau chúng ta sẽ tái chiến…”

Âm thanh rất ôn hòa, trái tim của Ngọc Sinh Yên lại càng chua xót hơn, viền mắt đã trở nên đỏ chót.

Ngọc Sinh Yên không muốn để cho người trước mắt này nhìn thấy dáng vẻ mềm yếu của mình, cô nhanh chóng hóa thành tia sáng rồi biến mất theo gió, chỉ để lại cho Tiêu Phàm một tiếng giận dữ.

Nhưng chẳng biết vì sao, tiếng giận dữ này rất giống với tiếng hờn dỗi.

“Quả nhiên tôi rất ghét cái tên khốn kiếp như anh!”

Tiêu Phàm sững sờ, hắn lại vô thức nhéo mũi của mình, sau đó lại nhặt cái bảng tên ở dưới đất lên.

“Tôi tuyên bố, trong giải thi đấu đánh nhau của đội trưởng Chuồn Chuồn, phe của trận doanh Ác Ma đã giành chiến thắng!”

Dưới vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Phàm, đội trưởng Chuồn Chuồn nắm lấy tay phải của Tiêu Phàm rồi giơ lên cao. Sau đó đội trưởng Chuồn Chuồn bay lên trời cao như một cái tên lửa, bóng dáng triệt để biến mất, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Đợi đến lúc mọi người phản ứng lại, tường đất bốn phía đã hoàn toàn biến mất, một đám cây cỏ xanh tốt lại che kín ánh sáng mặt trời trên đỉnh đầu của mọi người…

“Phe của trận doanh Ác Ma đã thắng Chúng thần di tích chi chiến rồi sao?”

Nhìn những người chơi còn sót lại di chuyển đến trong rừng lần nữa, Tiểu Miêu vẫn cảm thấy những thứ trước mắt mình phảng phất đều là mộng ảo.

Trước đó không có bất kỳ ai cho rằng phe của trận doanh Ác Ma sẽ thắng “Chúng thần di tích chi chiến”, bởi vì dưới quy tắc của cuộc chiến này, bọn họ hoàn toàn chính là phe yếu.

Nhưng bọn họ lại cắn răng tiến lên, cả đường chém Ngạo Thiên, bang Long Hổ, Chiến Minh, Hoa Nguyệt, thậm chí là Tinh Thần, tất cả đều có vẻ khó tin như vậy, thậm chí còn thiếu cảm giác chân thực, nhưng cả đường đến đây, bọn họ thực sự đã làm được.

Những công hội đã tham chiến đều có fan ủng hộ, theo việc bọn họ sụp đổ ở trong “Chúng thần di tích chi chiến”, nội tâm của rất nhiều người cũng theo đó mà đổ xuống một khối, còn thứ bay lên chỉ có kính ý với những người còn sống thôi.

Dưới sân thi đấu, Quân đoàn Sói Lẳng Lơ rất vui mừng, hôm nay chính là ngày vui mừng nhất từ lúc bọn họ được thành lập. Nhất là lúc Tiêu Phàm dùng một kiếm đâm sâu vào ngực của Ngọc Sinh Yên, bọn họ phát ra từng tiếng gào thét quái dị, làm cho rất nhiều khán giả liếc mắt nhìn.

Trong ánh mắt của những người kia có sự căm ghét và khinh thường, thế nhưng đám người Hoàng Ma Tử mới không để ý đến, bởi vì đây mới là biểu hiện mà Quân đoàn Sói Lẳng Lơ bọn họ nên có!

Ở trong rất nhiều người chơi, chỉ có bọn họ ủng hộ Mệnh Phàm, mà người cuối cùng còn sống cũng chỉ có Mệnh Phàm, bọn họ cảm thấy kiêu ngạo vì tầm nhìn và tín ngưỡng của mình!

…

Thắng rồi sao?

Dưới con mắt mọi người, cái bảng tên đại diện cho trận doanh Tinh Linh bị Tiêu Phàm bóp nát, thế nhưng cái nghi vấn của Tiểu Miêu vẫn còn nấn ná trong lòng Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Phong Ma Tiểu Xích Lang sẽ không lạc quan một cách mù quáng, bởi vì ở trong trò chơi, hắn ta chính là thủ lĩnh của tổ chức tình báo lớn nhất, "Thính Phong các". Là một người buôn bán tình báo xuất sắc, so với những người khác thì hắn ta hiểu biết hơn rất nhiều.

Sự kết thúc của "Chúng thần di tích chi chiến" cũng sẽ không dựa vào sự thua cuộc của Tinh Thần, mà được quyết định bởi thế lực đang ẩn giấu kia có động thủ với trận doanh Ác Ma hay không. Vì vậy Phong Ma Tiểu Xích Lang không trả lời nghi vấn của Tiểu Miêu, mà lại nhíu chặt lông mày, kiên nhẫn chờ đợi…

…

"Ha ha, vẫn là chúng ta thắng, chúng ta mới là người thắng sau cùng!"

Bạch Y Công Tử phe phẩy cây quạt, mừng rỡ như một kẻ ngốc, khi đánh bại được Tinh Thần, vậy mà hắn ta đã quên phải duy trì phong độ mà mình thích luôn rồi.

Hổ Nữu cũng rất vui mừng, chuyện náo nhiệt là thứ mà cô thích nhất, bây giờ Tinh Thần bại lui, cô đang ồn ào muốn chụp ảnh chung để lưu niệm.

Mấy người chơi may mắn sống sót cũng bị tiếng hoan hô nói cười của bọn họ lây nhiễm, mọi người tụ họp lại với nhau, cao giọng bàn bạc điều gì đó, chỉ có một mình Biểu Đại Đại run lẩy bẩy ở một bên, gã mang sắc mặt trắng bệch mà không ngừng cảnh giác.

Bởi vì người ở trước mắt gã đang tỏa ra một luồng hơi thở hết sức nguy hiểm.

Tiểu Sửu Hoàng lẳng lặng ngồi đó, giữa năm ngón tay tinh tế lập loè ánh bạc, phi đao xoay vòng như con bướm đầy màu sắc đang bay lượn trong đóa hoa.

Lúc trước, sau khi Tiểu Sửu Hoàng đến giữa đấu trường thì không còn cử động nữa, cho dù hai bên đấu đến một mất một còn, gã cũng chỉ ngồi yên ở một bên.

Hai mắt mệt mỏi nhìn thật kỹ về phía trước, bóng người bốc lên tửu hỏa ở trong chiến trường ánh vào trong mắt của gã, chưa từng biến mất.

Biều Đại Đại bị Tiểu Sửu Hoàng bắt làm thú cưỡi sai khiến một lúc, gã cũng không dám rời khỏi đây một mình. Khoảng cách giữa gã và Tiểu Sửu Hoàng rất gần, vì vậy gã có thể cảm nhận được hơi thở tỏa ra trên người của Tiểu Sửu Hoàng, đó là một luồng sát khí lạnh giá, khiến cho không khí xung quanh đột nhiên trở nên lạnh buốt.

Trước đó Biều Đại Đại cho rằng luồng sát khí này chỉa vào Tinh Thần, thế nhưng sau khi Tinh Thần rời khỏi cuộc chiến thì chẳng những nó không nhạt đi, trái lại còn dồi dào hơn trước.

Vì vậy cuối cùng Biều Đại Đại cũng đã rõ ràng luồng sát khí này chỉa vào đâu.

Chương 861: Sức Chiến Đấu Mạnh Nhất

Chương 863: Sức Chiến Đấu Mạnh Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Gã rất muốn nhắc nhở Tiêu Phàm, nơi này có một kẻ điên không phân rõ địch ta, thế nhưng gã lại không dám nhúc nhích, bởi vì gã cảm thấy ánh bạc ngay đầu ngón tay của Tiểu Sửu Hoàng còn nhanh hơn hành động của gã.

Tiểu Sửu Hoàng khẽ liếm đôi môi khô khốc, vẻ mặt rất hưng phấn, bởi vì gã cảm thấy trái cây đã chín rồi, là người trồng trọt thì gã có thể ra tay hái nó.

Nhưng đột nhiên gã lại nhíu mày, tâm trạng cũng trở nên bực bội, bởi vì gã biết hôm nay không hái được…

Kẻ quấy rối chết tiệt!

Cánh tay của Tiểu Sửu Hoàng vung một cái, phi đao màu bạc trực tiếp bay về phía Tiêu Phàm!

Sắc mặt của Biểu Đại Đại bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, trong lòng nhắc mãi, cái tên này quả thực là kẻ điên!

Giờ phút này, lông mày của Tiêu Phàm nhíu lại, hiển nhiên hắn đã nhận ra điều gì đó, chỉ thấy một cái phi đao sắc bén xé gió mà lao về phía mình.

Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn không hề động đậy, lại giương mắt nhìn về hư không…

Coong!

Phi đao của Tiểu Sửu Hoàng còn chưa bay tới trước người Tiêu Phàm đã bị một cái chủy thủ màu máu ngăn lại, ngay sau đó, một cô gái với dáng vẻ xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện ở đây.

Mọi người lập tức kinh hãi, chỉ có Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng vẫn bình tĩnh, dường như đã biết từ sớm.

“Tôi chỉ muốn nhìn thấy Lich King Mệnh Phàm trong truyền thuyết ở khoảng cách gần mà thôi, bị anh quấy rầy như vậy, tôi sẽ không vui đâu.”

Tử Yêu nhìn Tiểu Sửu Hoàng ở xa, rất có hứng thú mà nói, bởi vì cô ta không ngờ trong lúc Tiềm Hành mà mình lại bị phát hiện.

“Quấy rối Tiểu Sửu dùng cơm chính là một hành động ngu xuẩn.”

Tiểu Sửu Hoàng giơ tay lên, chẳng biết từ lúc nào mà đầu ngón tay của gã lại có thêm một thanh phi đao.

"Cô ta là ai?"

Bạch Y Công Tử có vẻ hơi kinh hoảng, cô gái này lại có thể xuất hiện một cách im hơi lặng tiếng như thế, nếu cô ta muốn ám sát người nào đó ở đây, chỉ cần tưởng tượng đến chuyện đó thôi thì hắn ta đã cảm thấy khiếp đảm rồi!

Tiêu Phàm nhìn cô gái ở trước mặt, thở dài: "Vẫn đến đây sao? Không biết chúng tôi còn phải đối phó với bao nhiêu kẻ địch nữa?"

Tử Yêu xoay người nhìn Tiêu Phàm rồi nở nụ cười, cười rất mê hoặc, cô ta từ từ duỗi đôi bàn tay nhỏ dài như ngọc ra, nhẹ nhàng vỗ tay rồi lại bỏ ra, như đang biểu diễn đôi tay nhỏ nhắn và trắng nõn như ngọc của mình cho Tiêu Phàm xem vậy.

Thế nhưng Tiêu Phàm vừa nhìn thấy đôi tay xinh đẹp của cô gái trước mắt này, sắc mặt lại thay đổi: "Mấy người rất tự tin nhỉ…"

Số lượng của hai tay ý là mười.

Trận doanh Ác Ma chiến đấu nhiều lần, số người không còn bao nhiêu, thế nhưng đối phương chỉ cần mười người, quả thực vẫn quá tự đại.

Nếu đối phương không phải kẻ ngốc, vậy là họ tuyệt đối tự tin với thực lực của mình, mà có nhìn thế nào thì cô gái trước mắt hắn cũng không phải là kẻ ngốc, thế thì tình huống lúc này đã trở nên rất gay go rồi.

"Tất cả cảnh giác, chuẩn bị chiến đấu!"

Tiêu Phàm ra lệnh một tiếng, vẻ mặt rất nghiêm túc.

"Mệnh Phàm, đối phương chỉ có một người, chúng ta đâu cần phải căng thẳng như vậy chứ."

Bạch Y Công Tử có thể cảm giác được sự nguy hiểm của Tử Yêu, có điều hắn ta cảm thấy chỉ đối phó với một mình cô ta mà mọi người phải cùng

nhau cảnh giác, thực sự là chuyện bé xé ra to.

Ý nghĩ của Bạch Y Công Tử cũng là ý nghĩ trong lòng của mọi người. Bọn họ không hiểu tại sao Tiêu Phàm lại cảm thấy căng thẳng như thế trước mặt một người đạo tặc nữ, có điều khi bầu trời xuất hiện một trái cầu lửa thật lớn, rốt cuộc bọn họ cũng cảm nhận được mức độ nghiêm trọng của sự việc…

Viêm Bạo Thuật!

Hơn nữa đây còn là Viêm Bạo Thuật mạnh hơn thứ mà Pháp Thần Apollo của Tinh Thần tạo ra!

Bên trong "Chúng thần di tích chi chiến" lại có pháp sư còn mạnh hơn Pháp Thần Apollo? Sau khi bọn họ đánh bại Tinh Thần, chẳng lẽ trong chiến trường còn có đối thủ mạnh mẽ hơn Tinh Thần ư?

…

"Ha ha ha! Trật tự của chúng ta cuối cùng cũng có thể lên sàn! Chúng ta đã đợi ngày này thật lâu! Những tên cặn bã như các người ngoan ngoãn chịu chết đi!"

Một tiếng cười lớn phát ra, Tiểu Ngũ cầm một cây pháp trượng, vô cùng uy phong đứng trên cái cây cao ở đằng xa, còn cái mặt trời đang thiêu đốt trên đầu mọi người cũng theo tiếng cười này mà rơi xuống…

Tiếng cười vừa dứt, quả cầu lửa liền rơi xuống, mặt đất bị Viêm Bạo Thuật nổ ra một cái hố thật lớn, luồng khí như sóng tỏa ra, cánh rừng lấy Viêm Bạo Thuật làm trung tâm mà đổ ra phía ngoài, xua tan sự râm mát dưới bóng cây, tình cảnh ở đây cũng theo đó mà ấm lên ngay lập tức.

"Ha ha ha! Công hội Trật Tự của chúng tôi lợi hại không hả!"

Tiểu Ngũ đứng trên cây cười một cách ngang ngược, tháng ngày trốn trong chỗ không có ánh mặt trời để chơi trò chơi thực sự đã khiến cho cậu ta ngột ngạt gần chết.

Viêm Bạo Thuật chỉ là một cái ra oai phủ đầu thôi, vì vậy cho dù không đập trúng người nào, cậu ta cũng không quan tâm lắm.

Tử Yêu đỡ trán, cảm thấy rất xấu hổ với biểu hiện của Tiểu Ngũ, cô ta cảm thấy chuyện này thực sự rất mất mặt: "Nhóc bốn mắt, em xuống đây cho chị, em là con khỉ à, cứ ở trên cây chi vậy!"

"Chị hai, gấp cái gì chứ! Em vẫn chưa chơi đủ đâu! Chị không thấy ánh mắt kính nể mà bọn họ nhìn em sao, khỏi phải nói, vô cùng thoải mái đó!"

"Em nhanh chóng xuống đây cho chị, đừng có làm chuyện ngu xuẩn! Còn nữa, Lâm! Tiểu Ngũ đã là kẻ ngốc rồi, anh cũng ngớ ngẩn theo nó phải không?"

Lúc này một người đàn ông mặc pháp bào đi ra: "Tiểu Ngũ nói, thả một cái Viêm Bạo Thuật sẽ thể hiện được uy phong của Trật Tự chúng ta, tôi cảm thấy rất có lý, thế nên mới nhân tiện triển khai "Viêm Bạo Thuật"!"

"Mấy người đàn ông các anh thật là ngớ ngẩn!"

Mà lúc này Tiểu Ngũ lại đứng trên cây kêu to: "Lâm, cái tên khốn kiếp này, anh lại bán đứng tôi sao! Sau khi bọn họ phát hiện "Viêm Bạo Thuật" không phải do tôi thả ra, ánh mắt nhìn về phía tôi liền mang theo sự khinh thường. Tiểu Ngũ tôi vất vả lắm mới tạo được uy vọng, đã bị hai người làm hư hết rồi!"

Mọi người trong trận doanh Ác Ma nhìn tên ngớ ngẩn xuất hiện ở giữa sân, sắc mặt trở nên rất quái lạ, thầm nghĩ sao lúc nãy mình lại bị cái thằng nhóc này dọa sợ chứ?

Trong lúc mọi người ở đây thả lỏng, Tử Yêu hạ một mệnh lệnh: "Mấy người đừng đùa nữa, dựa theo kế hoạch trước đó mà làm việc, nhanh chóng giải quyết cuộc chiến này."

Nghe được lời nói của Tử Yêu, vẻ mặt của Lâm chợt trở nên trở nên nghiêm túc, anh ta nhanh chóng lui về một hướng khác.

Hồng quang trong mắt Tiêu Phàm lóe lên, ánh mắt nhìn về phía người chơi có ID tên Lâm kia hơi ngưng lại, sau đó sắc mặt biến đổi!

“Mọi người nhanh chóng tản ra! Cố gắng rời xa chỗ này!”

Rất nhiều người không hiểu tại sao Tiêu Phàm lại hô lên như thế, hy vọng có thể nhận được một lời giải thích từ trong miệng của Tiêu Phàm. Phàm là người có thực lực, sau khi nghe lời rút lui của Tiêu Phàm liền di chuyển ngay lập tức, bởi vì trong bản năng của bọn họ cũng cảm nhận được một mối nguy to lớn.

Sau khi Lâm chạy đến chỗ đặc thù, đột nhiên anh ta xoay người dừng lại, tập trung thi pháp, năng lượng pháp thuật ở bốn phía lập tức hội tụ về cây pháp trượng trong tay anh ta, pháp bào không có gió nhưng vẫn lay động, lá rụng trên người Lâm cũng bị uy thế của anh ta đưa lên trên không lần nữa.

Ngay sau đó trời đất rung chuyển, cây cối trong rừng liên tiếp sụp đổ, thanh thế vô cùng hùng vĩ, giống như lúc đội trưởng Chuồn Chuồn mở chiến trường ra vậy.

Mọi người thấy thế, rốt cuộc ý thức được chuyện không ổn, vội vàng chạy trốn tứ tán.

Đáng tiếc lúc này đã muộn rồi, chu vi xung quanh bỗng nhiên sinh ra bốn cái màn mây, từ trên trời hạ xuống, nối liền bốn phía, cấu thành bốn cái chắn che kín, bao vây phần lớn người chơi ở bên trong.

Đợi đến lúc mọi người tỉnh táo lại, mới kinh ngạc phát hiện mình đã rơi vào một góc ở trong đó, chẳng biết từ lúc nào, các góc tường đã mai phục một người, mà bốn người này đồng loạt thi pháp, trong trời đất hạ xuống bốn cái màn mây màu xanh thẳm, chia thành bốn khu vực và tự tạo thành một không gian độc lập.

Chương 862: Kiếm Từ Thục Sơn

Chương 864: Kiếm Từ Thục Sơn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ha ha ha, ngốc rồi đúng không! Đây chính là sở trường của mấy người như Lâm, Tứ Phương Phong Ma Trận! Chỉ cần các người bị giam trong đó thì không còn chỗ trốn nữa!”

Tiểu Ngũ ở trên cây xa lại cao giọng cười nhạo lần nữa.

Bên trong Trật Tự, thực lực cá nhân của “Thập Nhận” đều vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa đều có sự đặc sắc của cá nhân, nhưng trong đó có bốn người cực kỳ đặc biệt, bọn họ từ Lục Nhận đến Cửu Nhận, tên là Lâm, Binh, Đấu, Giả.

Bốn người này đến từ một nhà đạo pháp cổ xưa, không chỉ có thực lực cá nhân lợi hại, hợp tác với nhau lại càng mạnh mẽ hơn, không thua gì “đức cổ khoa thập nhị nhân” của bang Long Hổ.

Càng ghê gớm hơn là bọn họ có một cái kỹ năng đặc biệt, gọi là kỹ năng liên hợp.

Kỹ năng liên hợp là một loại kỹ năng cần nhiều người đồng thời thi pháp, một khi thiếu một người sẽ không thể triển khai được, thế nhưng một khi triển khai thành công, hiệu quả sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

“Tứ Phương Phong Ma Trận” chính là một trong những kỹ năng liên hợp mà Lâm, Binh, Đấu, Giả nắm giữ, bọn họ có thể tạo ra một lớp tường ở trong trời đất.

Ngăn cách kẻ địch ở bên trong, phòng ngừa kẻ địch chạy trốn.

“Lâm Binh Đấu Giả, mấy người làm tốt lắm, đáng tiếc vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Tử Yêu nhìn cái chắn nối liền với nhau mà thở dài.

Kế hoạch lúc đầu của bọn họ là vây tất cả người chơi của trận doanh Ác Ma vào trong Tứ Phương Phong Ma Trận, sau đó trực tiếp một mẻ hốt gọn. Đáng tiếc tiếng hô lúc trước của Tiêu Phàm đã làm cho một số người chơi sinh lòng cảnh giác, vào lúc Tứ Phương Phong Ma Trận được hình thành,

có một ít người đã chạy ra khỏi phạm vi vây nhốt của Tứ Phương Phong Ma Trận.

Tiêu Phàm phát hiện đầu tiên, Tịch Dương tự có dã tính báo động, Bán Trường Miên đã hắc hóa kéo bàn tay nhỏ của Miên Miên rồi nhanh chóng chạy ra, Nhện Độc nghe Tiêu Phàm hô to liền lập tức phản ứng, kéo Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đồng loạt chạy ra, Tuyết Dạ - nữ trang đại lão - vẫn luôn rất biến thái, còn có một người vô cùng uể oải nhưng lại không hề lề mề là kẻ điên Tiểu Sửu Hoàng.

Ngoài ra, bên ngoài còn có một cô gái ngốc manh khiến cho người ta phải bất ngờ, cô cầm đại thuẫn, nhìn màn mây xanh thẳm trên bầu trời, đầu óc vẫn còn đang hoảng hốt.

Xà Cơ không có bất kỳ linh cảm về nguy hiểm nào, cô cũng không chạy nhanh, thế nhưng cô lại là người đầu tiên chạy đi, bởi vì trong lòng cô vẫn còn mang theo một con mèo nhỏ hết sức sợ chết.

Linh cảm nguy hiểm của Tom Cruise là dạng cực tốt, vào giờ phút nó thấy Lâm hiện thân, tên này vẫn luôn giục Xà Cơ rời khỏi cái chỗ này.

“Ngoài ý muốn? Vậy không phải là vừa vặn sao? Như thế chúng ta có thể hoạt động gân cốt một chút rồi, nếu không để Lâm Binh Đấu Giả hốt gọn, chúng ta login xong cũng chẳng còn chuyện gì để làm nữa…”

Giọng nói vô cùng sảng khoái, một người đàn ông khôi ngô đi ra khỏi rừng, còn có hai người theo sát phía sau, thế nhưng hai người này cũng không vui vẻ như người đàn ông khôi ngô kia, trái lại còn có vẻ hơi mất hứng.

…

“Ở giữa chiến trường lại xảy ra biến cố, trước mặt Lich King Mệnh Phàm xuất hiện một kẻ địch mới! Hơn nữa vừa lên sàn đã sử dụng một pháp thuật mạnh mẽ, ngăn cách phần lớn người trong trận doanh Ác Ma, uy thế cỡ này không phải là người bình thường có thể có được. Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, rốt cuộc bọn họ là thần thánh phương nào thế?”

Tiểu Miêu không nghĩ tới sau khi Tinh Thần ngã xuống, bên trong "Chúng thần di tích chi chiến" vẫn còn cường giả, cô ta cảm thấy rất giật mình, vội vàng dò hỏi Phong Ma Tiểu Xích Lang một phen, lại không thấy sau khi Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy công hội Trật Tự hiện thân thì sắc mặt cũng không tốt cho lắm.

"Bọn họ là người của công hội Trật Tự thuộc trận doanh Nhân Loại."

"Công hội Trật Tự? Chính là công hội cỡ lớn không có chút tiếng tăm gì từ lúc "Tân sinh" open server ư? Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang, anh có thể giới thiệu tình huống đại khái của công hội Trật Tự cho mọi người được không? Mọi người cũng không có hiểu biết gì nhiều về công hội này?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang vô thức cào cái móng tay của mình, trên dưới cọ xát, dường như hắn ta hơi bực bội. Sau đó hai mắt nhìn kỹ thành viên của công hội Trật Tự mới xuất hiện, hắn ta thở dài rồi nói với vẻ từ tốn: "Tôi cũng không biết tình huống của công hội Trật Tự…"

Câu trả lời của Phong Ma Tiểu Xích Lang khiến mọi người vô cùng bất ngờ, bọn họ không nghĩ tới trong "Tân Sinh" còn có chuyện mà Phong Ma Tiểu Xích Lang không biết.

Nhưng bọn họ không hiểu, cho dù Phong Ma Tiểu Xích Lang biết được tình huống của công hội Trật Tự cũng không dám ăn nói lung tung, huống chi bây giờ hắn ta còn chẳng biết gì về công hội Trật Tự.

Vào lúc khán giả giật mình, Phong Ma Tiểu Xích Lang bổ sung thêm một câu: "Tôi chỉ có thể nói cho mọi người một điều, công hội Trật Tự tuyệt đối là sức chiến đấu mạnh nhất trong phe của liên quân…"

"Còn mạnh hơn Tinh Thần sao?"

"Tôi cho rằng ở bên trong "Tân Sinh", sở dĩ Tinh Thần trở thành ngôi sao*, hoàn toàn là vì không có sự quấy rầy của Trật Tự…"

(*Tinh Thần có nghĩa là ngôi sao)

Lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang vô cùng đơn giản nhưng đã nói ra một độ cao, một độ cao ở trên Tinh Thần.

Mà độ cao này chính là trật tự và quy tắc bên trong đất trời, cũng chính là thứ mà Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn luôn chán ghét.

Trong quá khứ, trật tự bên trong xã hội phá huỷ tòa soạn mà hắn ta khổ cực gầy dựng. Bây giờ ở trong "Tân Sinh", những nhân viên ở bộ phận liên quan thích quản chuyện lại phát động một lần nữa.

Thứ mà Phong Ma Tiểu Xích Lang muốn chính là hỗn độn, chính là hỗn loạn, muốn mọi vật đều được phát triển một cách tự nhiên, vì vậy hắn ta vô cùng không thích các tổ chức ở ngoài vòng mạnh mẽ can thiệp vào thế này.

Nhưng hắn ta chỉ là một kẻ buôn bán tình báo đáng thương, đối mặt với các thành viên của công hội Trật Tự, hắn ta còn có thể làm gì được chứ?

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn người đàn ông tóc trắng trong màn hình, bàn tay chắp thành hình chữ thập, trong lòng mặc niệm, làm ơn.

Đây là lần khẩn cầu chân thành duy nhất của Phong Ma Tiểu Xích Lang…

…

"Tôi nói mấy người đàn ông các anh đều là kẻ ngốc hay sao? Tại sao lúc nào cũng muốn chơi nổi, muốn đánh nhau, mấy người không thể làm việc đứng đắn hả!" Tử Yêu nhìn người đàn ông khôi ngô đi ra từ trong rừng, vẻ mặt trách cứ.

"Hết cách rồi, công hội của chúng ta chơi theo kiểu như vậy, đừng nói tên nhóc Tiểu Ngũ ngột ngạt muốn chết, ngay cả Hình Sơn tôi cũng nghẹn đến mức khó chịu lắm rồi!"

Người đàn ông khôi ngô tên là Hình Sơn, là người cuối cùng của Thập Nhận. Trước khi vào Long tổ, hắn ta là một người lính đánh thuê liếm máu trên lưỡi đao, am hiểu vật lộn bằng tứ chi, vì vậy ở trong Tân Sinh thì hắn ta chuyển chức trở thành một người chiến sĩ.

“Nghẹn cái rắm đó! Không phải mấy người muốn chơi nổi sao! Thực sự là ấu trĩ đến cực điểm! Dưới cái nhìn của tôi, một lưới bắt hết, sớm tan tầm về nhà xem show thật tốt! Đám ngu ngốc mấy người nhất định phải lăn lộn ra chuyện!”

Tử Yêu nhìn thấy Hình Sơn còn dám mạnh miệng, khó tránh tức giận, cô ta hung dữ chỉ trích hắn ta một phen, cũng nhân tiện trừng mắt nhìn hai người đàn ông phía sau Hình Sơn.

“Tử Yêu, đừng có trừng mắt nhìn bọn tôi, chuyện này rõ ràng không có liên quan gì đến bọn tôi cả. Bọn tôi không giống với Hình Sơn, hai người chúng tôi cảm thấy nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, lại nói bọn tôi cũng không có hứng thú bấu véo với đám nhóc này đâu…”

Người đàn ông đang nói chuyện là Phong Triệt, người thứ tư trong “Thập Nhận”, anh ta đã lấy được huy chương giải thi đấu xạ kích quốc tế nhiều lần. Đối với việc xạ kích thì anh ta vô cùng tự tin, chính là cung tiễn thủ mạnh nhất trong công hội Trật Tự.

Mà người đàn ông đứng bên cạnh Phong Triệt, không có tiếng tăm gì lại là một nhà đấu vật, gã tên là Mag, đến từ một gia tộc võ thuật cổ xưa, đứng thứ ba trong “Thập Nhận”.

Chương 863: Bên Ngoài Màn Mây

Chương 865: Bên Ngoài Màn Mây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Bỏ đi, tôi không muốn tranh chấp với mấy người đàn ông thối như các anh nữa, chính sự quan trọng hơn. Mọi người nhanh chóng xử lý mấy người trước mặt cho xong đi. Lâm Binh Đấu Giả, bốn người các anh lập tức động thủ!”

Tử Yêu ra lệnh một tiếng, bốn người Lâm Binh Đấu Giả đứng ở bốn phía đồng loạt thi pháp, màn mây xanh thẳm dưới luồng pháp lực cuồn cuộn này,

trên bầu trời lập tức hiện ra một đám mây sấm, ánh chớp xanh thẳm di chuyển trong đám mây đen, giống như từng con giao long khủng bố vậy. Trong nước biển đen thui, chúng không ngừng quay cuồng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ầm ầm ầm.

Các người chơi bị nhốt trong màn mây xanh thẳm thầm cảm thấy không ổn, họ bắt đầu mạnh bạo xông qua các cái chắn, thế nhưng sau khi binh khí, kỹ năng chạm vào cái chắn thì chỉ tạo ra một cơn sóng gợn, sau đó lại nhanh chóng thu lại, căn bản là không hề bị phá hoại chút nào.

"Tứ Phương Phong Ma Trận của Lâm Binh Đấu Giả đâu có bị phá giải một cách dễ dàng như vậy chứ. Một khi mấy người bị nhốt lại rồi, chẳng thể nào chạy trốn ra ngoài đâu!" Tiểu Ngũ lại cao giọng cười to lần nữa: "Hơn nữa bây giờ Lâm Binh Đấu Giả lại triệu hồi ra "Vân Hải Du Long Trận", mấy người cứ ở trong đó chờ chết đi!"

Vừa dứt lời, giao long trong mây lập tức rít gào, chỉ thấy vô số tia sấm sét sinh ra từ mây sấm, ở trong trời đất tạo thành một nhà lao bằng sấm sét.

Bên trong màn mây xanh thẳm, trong lúc nhất thời điện quang chớp tắt, tiếng kêu rên vang lên liên hồi, đợi đến lúc điện quang tản đi, bên trong màn mây chỉ còn lẻ tẻ mấy người vẫn đứng đó mà thôi.

…

"Thực sự rất đáng sợ. Đây chính là thực lực của công hội Trật Tự thuộc trận doanh Nhân Loại ư? Chỉ dựa vào lực lượng của bốn người, trong nháy mắt liền tiêu diệt mấy chục cường giả của trận doanh Ác Ma, sấm sét đầy trời kia lại càng khủng bố hơn hết!"

Pháp thuật liên hợp của bốn người Lâm Binh Đấu Giả đã tạo ra một động tĩnh rất đáng sợ, khiến cho Tiểu Miêu và khán giả trong hiện trường phải giật nảy mình, uy lực này quả thực giống như pháp thuật cấm chú vào giai đoạn sau của trò chơi vậy.

Trước đó Phong Ma Tiểu Xích Lang nói Trật Tự ở trên Tinh Thần, bọn họ còn sinh lòng nghi ngờ, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, xem như bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng.

…

“Từ trong thì không thể nào phá được Tứ Phương Phong Ma Trận, chỉ có những người bên ngoài như chúng ta mới có thể cứu được bọn họ. Bốn người Lâm Binh Đấu Giả liên hợp thi pháp sẽ có yêu cầu vô cùng hà khắc, vị trí đứng nhất định phải chính xác, không được có bất kỳ sai sót nào, không được nhúc nhích dù chỉ là một chút. Chỉ cần chúng ta ở ngoài phá hoại, nhất định có thể cứu đám người Hổ Nữu ra.”

Hồng quang trong mắt Tiêu Phàm lóe lên, nhanh chóng thấy rõ tất cả, hắn nói cho mọi người ở bên ngoài màn mây biết phương pháp phá trận.

Sau khi mọi người nghe được lời nói của Tiêu Phàm, bọn họ lập tức chạy về phía bốn người Lâm Binh Đấu Giả. Nhưng đúng lúc này đám người Tử Yêu cũng di chuyển: “Mệnh Phàm, anh quan sát rất cẩn thận đó. Nhưng anh cho rằng chúng tôi sẽ để các người phá hoại “Tứ Phương Phong Ma Trận” của Lâm Binh Đấu Giả sao?”

Vừa nói thì Phong Triệt liền chặn đường đi của Tịch Dương lại, mà Mag bên cạnh anh ta cũng đứng trước mặt Tiểu Khuyển Du Lục Hoa và Nhện Độc, Hình Sơn khôi ngô mở hai tay ra, cười ngăn cản Tuyết Dạ và Xà Cơ, Tiểu Ngũ cũng nhảy xuống khỏi ngọn cây, cười hì hì rồi trừng mắt nhìn Bán Trường Miên đang mang sắc mặt rất khó coi.

Tử Yêu quay người lại, cười nói với Tiểu Sửu Hoàng: “Sao anh không di chuyển vậy?”

“Tôi nói rồi, tôi chán ghét kẻ quấy rối. Mấy người đã quấy rầy sự hứng thú của tôi. Hơn nữa Tiểu Sửu Hoàng tôi chỉ am hiểu giết người, chuyện cứu người vẫn nên để cho người khác làm thì hơn…”

Chẳng biết từ lúc nào, Tiểu Sửu Hoàng đã rút một cây đoản kiếm ra.

“A? Vậy là nói tôi đã bị sát thủ lợi hại nhất trong “Tân Sinh” theo dõi nhỉ, cô gái nhỏ bé như tôi thực sự cảm thấy rất sợ hãi đó!”

Tử Yêu vỗ bộ ngực đầy đặn của mình rồi cao giọng nói, thế nhưng trên mặt chẳng hề có chút sợ sệt nào, trái lại còn liên tục nói cười.

Sau đó Tử Yêu nhìn về phía Tiêu Phàm đang ở một bên, từ tốn nói: "Mệnh Phàm, sao anh cũng bất động thế?"

Tiêu Phàm cười khẽ: "Tôi muốn nhìn người đẹp thêm một chút."

Sở dĩ Tiêu Phàm bất động chính là vì muốn nhìn chằm chằm vào hướng đi của Tử Yêu. Bởi vì hắn cảm thấy Tử Yêu vô cùng nguy hiểm, hắn sợ chỉ cần mình hơi lơ là một chút thôi, người phụ nữ này sẽ ra tay với đồng đội của mình.

"Anh nói vậy làm tôi rất vui đó! Anh biết không? Tôi là fan trung thành của anh đấy! Trước đây vào ngày thường, tôi thích nhất là xem các show giải trí, nhưng sau khi tôi nhìn thấy những tin tức bát quái của anh trong trò chơi, lập tức cảm thấy những show giải trí được sắp xếp từ sớm kia trở nên đần độn vô vị. Mỗi ngày tôi đều ngóng trông anh có thể gây ra càng nhiều tin đồn thú vị trong "Tân sinh", bởi vì mấy câu chuyện đó thực sự vô cùng thú vị! Nói thực lòng, tôi rất muốn ở đây cùng với anh, có điều vị trí của anh đã có người đặt trước rồi ~"

"Có người đặt trước?"

Vào lúc Tiêu Phàm đang nghi hoặc, một ánh kiếm từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng đâm vào mặt đất trước người Tiêu Phàm.

Sau khi Tiêu Phàm thấy rõ thanh kiếm kia, hắn cũng không nhúc nhích nữa, bởi vì kiếm kia đến từ Thục Sơn…

Trường kiếm như cầu vồng, tới từ trời xanh.

Đã rơi vào mặt đất từ lâu nhưng vẫn vang lên tiếng ầm ầm như trước.

Thân kiếm cổ điển nhưng lại không giấu được ý vị trong đó, mũi nhọn sắc bén một cách lạ thường.

Tiêu Phàm chỉ liếc mắt một cái liền biết kiếm này đến từ đâu, bởi vì chiêu thức trước người Tiêu Phàm, xuất phát từ tuyệt kỹ của Thục Sơn, Ngự Kiếm Thuật.

Người đàn ông mặc một bộ đồ màu xanh, chầm chậm đi tới, mặt mày tràn đầy tinh thần như một mũi kiếm vừa ra khỏi vỏ.

“Ta chính là đệ tử nhập thất thứ hai trăm năm mươi của Thục Sơn, tên là Độc Cô Thần. Ở trong “Tân Sinh”, ID trò chơi của ta là Kiếm Thần, thân phận là hội trưởng công hội Trật Tự.”

Kiếm Thần xòe tay phải ra, nhanh chóng nắm chặt, thanh trường kiếm cổ điển đâm xuống đất cấp tốc bay về trong tay của hắn ta.

Kiếm Thần cầm ngược trường kiếm, chắp tay chào một cái với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng hơi gật đầu tỏ ý, hắn không biết mình nên nói gì với Kiếm Thần nữa, bởi vì ngoại trừ lão ăn mày biến mất hồi lâu, Kiếm Thần chính là người thứ hai của phái Thục Sơn mà Tiêu Phàm nhìn thấy.

Điều làm cho Tiêu Phàm chú ý nhất là Kiếm Thần tự xưng mình là đệ tử nhập thất của phái Thục Sơn. Tiêu Phàm vẫn luôn nhớ lão ăn mày kia đã nói với hắn, trong phái Thục Sơn, địa vị của đệ tử nhập thất cao hơn đệ tử bình thường, điều này nói rõ người tên là Kiếm Thần ở trước mắt hắn vô cùng lợi hại trong Thục Sơn.

“Thuở nhỏ ta cùng chưởng môn sư phụ luyện kiếm trên Thục Sơn, mà gần đây sư đệ mới kế thừa tuyệt học tửu kiếm của phái Thục Sơn, bởi thế về bối phận thì ta chính là sư huynh của đệ.”

Lời nói của Kiếm Thần vẫn bình tĩnh, thế nhưng nội tâm của Tiêu Phàm lại dâng lên sóng to gió lớn.

Thuở nhỏ luyện kiếm với chưởng môn Thục Sơn, chuyện này phiền phức rồi!

“Trước chiến trường này ta đã gặp đệ nhưng chúng ta chưa từng nhận nhau, chỉ là do ta không muốn quấy rối đến cuộc sống của sư đệ. Nhưng chuyện đời khó mà biết trước được, không nghĩ tới sư đệ lại lợi hại như vậy, chống đỡ được tới lúc này. Mà trong quá trình này, sư đệ lại có thêm kỳ ngộ, bài trừ ma chướng vẫn luôn quanh quẩn trong lòng, thấy rõ mọi vật mê hoặc trong trần thế, thật là làm người ta phải hâm mộ.”

Kiếm Thần nhìn đôi mắt đã mất đi màu đen kịt, khôi phục lại màu rượu hồng của Tiêu Phàm, than thở từ tận đáy lòng.

“Lần này sư huynh đến đây, chắc không phải vì muốn nói chuyện nhà với sư đệ đâu nhỉ.”

Tiêu Phàm nghe xong lời nói của Kiếm Thần, hiểu được một cách đại khái, thế nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bị lời nói Kiếm Thần làm dao động ý nghĩ lúc ban đầu.

Chương 864: Thế Yếu

Chương 866: Thế Yếu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ta xác thực có chuyện phải làm.”

“Cao nhân như sư huynh sao còn phải làm việc vặt vãnh thế này chứ?”

Nghe Kiếm Thần nói có chuyện phải làm, Tiêu Phàm liền biết không còn đường lui, chỉ là hắn thật sự không hiểu, tại sao người như Kiếm Thần lại xuất hiện ở đây.

“Sư phụ phái ta vào đời chính là vì muôn dân, mà bên trong “Tân Sinh” thì muôn dân là thế nào? Dưới cái nhìn của ta, người nhiều chính là muôn dân. Vì vậy lần này ta xuất kiếm hoàn toàn là vì chuyện của muôn dân.”

“Muôn dân? Bên trong trò chơi thực tế ảo sao lại có muôn dân cho được!”

Tiêu Phàm tức giận, bởi vì hắn cảm thấy lời nói của Kiếm Thần đều là lời lẽ sai trái.

Lẽ nào chỉ vì người chơi trong các trận doanh khác nhiều hơn là có thể đại diện cho chính nghĩa hay sao?

“Đối với Trật Tự của chúng ta mà nói, “Tân Sinh” cũng không phải là trò chơi, mà công hội Trật Tự của chúng ta cũng không phải là người chơi. Lần này Trật Tự của chúng ta nhúng tay vào, trong đó hoàn toàn có lý do. Muôn dân chính là đại cục, vì lấy đại cục làm trọng, ta sẽ không niệm tình riêng giữa đệ và ta.”

“Vậy còn nói cái gì nữa? Rút kiếm đi…”

Tiêu Phàm mở hai tay ra, tìm tòi trong hư không, hai luồng sóng gợn màu đỏ thắm bỗng dưng được sinh ra, hai thanh bảo kiếm bằng ngọc được Tiêu Phàm cầm ở trong tay.

Kiếm Thần vừa nhìn thấy, lại thở dài nói: “Sư đệ, bảo kiếm của đệ mới tinh, chung quy vẫn không bằng mũi kiếm của ta…”

“Rốt cuộc thế nào, phải thử mới biết được!”

“Sư đệ ơi là sư đệ, sao đệ phải khổ như vậy chứ?”

Kiếm Thần lắc đầu, thanh trường kiếm cổ điển nhẹ nhàng xoay tròn, bị hắn ta nắm chặt trong lòng bàn tay, tất cả mọi động tác đều cực kỳ trôi chảy.

Sau đó Kiếm Thần hơi chuyển kiếm, lập tức nghênh đón hai thanh trường kiếm sắc bén đang chém tới…

…

“Tránh ra, tôi muốn đi cứu đám người Hổ Nữu!” Xà Cơ nhìn Hình Sơn đang đứng che trước người mình, tức giận nói.

“Ài, đối thủ được chia cho Hình Sơn tôi sao lại là hai cô gái yểu điệu cơ chứ, xem ra lần này tôi không được đánh một trận sảng khoái rồi.”

“Anh nói ai yểu điệu!”

Tuyết Dạ giận dữ, nắm tay vung mạnh về phía Hình Sơn!

Hình Sơn liếc mắt nhìn cánh tay nhỏ nhắn của Tuyết Dạ, giơ tay chặn lại một cách cực kỳ tùy ý.

Nhưng vào lúc này, ngôi sao trong tay Tuyết Dạ lóe lên, một thanh kiếm to xuất hiện trong tay của cậu một cách hoa lệ, lưỡi dao sắc xé gió, cấp tốc chém về phía Hình Sơn!

Hình Sơn thấy thế, mí mắt giật lên, hắn ta nhanh chóng xoay ngang cây trường kiếm bên phải, miễn cưỡng đón đỡ được đòn đánh này.

Sau khi đỡ được một đòn của Tuyết Dạ, Hình Sơn liếm môi dưới rồi hưng phấn nói: "Không tệ, không tệ, không ngờ cô lại có năng lực như vậy."

"Cút xéo nhanh đi, đừng ngăn cản tôi cứu người!" Tuyết Dạ cũng không khách sáo, cậu bay thẳng đến chỗ của Hình Sơn mà rống lên.

"Vậy phải xem cô có bản lĩnh này hay không. Hình Sơn tôi xếp cuối cùng trong Thập Nhận, thế nhưng thứ tự của Thập Nhận cũng không được sắp xếp dựa vào thực lực!"

Nói xong, một thanh kiếm lớn bỗng nhiên chém về phía Tuyết Dạ, không khác gì sao chổi từ trời cao lao xuống mặt đất…

…

"Anh cầm cung sao?" Phong Triệt nhìn Tịch Dương rồi nói.

Tịch Dương nhìn thoáng qua Phong Triệt: "Anh cũng cầm."

"Vậy chúng ta giao chiến với nhau là chuyện không thể nào phù hợp hơn…"

…

Mag nhìn Nhện Độc và Tiểu Khuyển Du Lục Hoa trước mắt mình, bất đắc dĩ thở dài.

"Hì hì, sao hả, anh đang sợ sao?"

Nhện Độc cười với giọng the thé, cô ta nhanh chóng bò sát quanh Mag.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa lại không hề động đậy, bởi vì theo bản năng cô cảm giác được người đàn ông trước mắt mình vô cùng nguy hiểm.

Mag nhìn Nhện Độc không ngừng bò quanh mình, lại thở dài, gã hơi tiến lên trước một bước, thuận tay kéo một cái từ trong hư không.

Sắc mặt của Nhện Độc lập tức thay đổi, bởi vì Mag đưa tay kéo xuống một đống tơ nhện…

…

Nhìn thấy Kiếm Thần xuất hiện, mặt mày của Bán Trường Miên liền bốc hỏa. Sau khi cô thu xếp cho Miên Miên ở một bên, lập tức muốn đi vào rửa mối nhục lúc trước.

Nhưng lúc này ở trước mặt của cô lại có một người nhảy xuống, người đó chính là Tiểu Ngũ vẫn luôn đứng ở trên ngọn cây.

“Cút xa một chút, nhóc bốn mắt!”

“Không được. Đại ca nói rồi, không thể để cho bất kỳ ai qua đó, anh ấy có chuyện quan trọng muốn nói với Mệnh Phàm. Hơn nữa đừng gọi tôi là nhóc bốn mắt, cô có thể gọi tôi là Tiểu Ngũ, ở trong Thập Nhận tôi được xếp thứ năm. Có điều chuyện đau xót nhất chính là, thực lực của tôi lại là yếu nhất trong Thập Nhận…”

Bán Trường Miên đâu có rảnh tán gẫu với Tiểu Ngũ, nghiệp hỏa màu đen bốc cháy, lập tức lao về phía Tiểu Ngũ!

Nhìn thấy Bán Trường Miên đánh tới, Tiểu Ngũ khẽ mỉm cười, dưới chân cậu ta bắt đầu dịch chuyển, động tác không nhanh nhưng lại vô cùng quỷ dị, vậy mà cậu ta lại né được đòn này của Bán Trường Miên.

Bán Trường Miên hơi nhướng mày, cô cảm thấy hơi quái dị với việc mình đánh hụt.

Tiểu Ngũ không thể chờ đợi được nữa mà bắt đầu khoe khoang: “Sao hả, tôi có lợi hại không! Tôi am hiểu việc tính toán số liệu và thu thập tình báo. Trước đó khi cô đấu một trận với Thánh Thủ Thư Sinh, tôi đã phân tích

xong hướng hành động của cô, chỉ cần nắm giữ những thứ này, khi tôi đối đầu với cô thì hoàn toàn có thể đứng ở thế bất bại!"

…

"Ngài sát thủ, anh cảm thấy thế nào?"

Tử Yêu hơi mỉm cười nói với Tiểu Sửu Hoàng, nụ cười này cực kỳ quyến rũ, mà chủy thủ màu máu trong tay cô ta lại càng tươi đẹp hơn.

Tiểu Sửu Hoàng liếc mắt nhìn cái lỗ thủng trên cánh tay mình, mở đôi mắt uể oải ra: "Cảm giác vô cùng tốt đẹp…"

"Công hội Trật Tự dựa vào bốn người cùng nhau liên hợp, vây đa số người chơi của trận doanh Ác Ma trong nhà giam, cũng trắng trợn hạ sấm sét xuống, tiêu diệt đa số người của trận doanh Ác Ma. Bây giờ bốn thành viên của công hội Trật Tự hạ sấm sét xuống vẫn còn đang đứng ở bốn phía, không ngừng duy trì sự ổn định của cái chắn, dường như đang ấp ủ pháp thuật mạnh mẽ cho lần sau. Mấy người Mệnh Phàm đã chạy trốn ra ngoài lại gặp phải kẻ địch mới. Có điều chuyện càng khiến cho người ta kinh ngạc chính là, tinh anh của trận doanh Ác Ma vượt mọi chông gai suốt cả đường đi, kiên trì đến đây, lần này gặp chiến thì tất cả rơi vào thế yếu! Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?"

Cả chặng đường trong "Chúng thần di tích chi chiến", khán giả vô cùng rõ ràng thực lực của đám người Tiêu Phàm. Tịch Dương chiến thắng Uy Khiếu, Tiểu Sửu Hoàng một kiếm trừ khử Đóa Qua, Tiêu Phàm càng bắn Pháp vương Apollo của Tinh Thần thành một cái sàng. Bây giờ vừa đối mặt với thành viên của công hội Trật Tự liền rơi vào thế yếu, tình cảnh như thế khiến khán giả khó có thể chấp nhận được trong thời gian ngắn.

Bên trong "Chúng thần di tích chi chiến", nhất định chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn, trận doanh Ác Ma diệt trừ các công hội lớn của các trận doanh khác đã nói rõ thực lực của bọn họ.

Nhưng bây giờ bọn họ lại bị công hội Trật Tự không có tiếng tăm gì khống chế tiết tấu chiến đấu, chẳng lẽ công hội Trật Tự mới là công hội mạnh nhất trong "Chúng thần di tích chi chiến" sao?

Từ Tinh Thần, lại đến trận doanh Ác Ma, bây giờ lại tới Trật Tự nữa, mây gió biến ảo khiến cho khán giả phải xúc động với việc thay đổi của chuyện đời.

“Vừa nhìn như vậy, khi phe của trận doanh Ác Ma giao chiến với công hội Trật Tự, bọn họ quả thực đã rơi vào thế yếu, nhưng dường như lại có nguyên nhân khác.” Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, suy tư mà nói.

“Có sự khác biệt? Lẽ nào anh Phong Ma Tiểu Xích Lang có thể nhìn ra cái gì đó bên trong cuộc chiến của bọn họ ư? Tôi nhớ năm đó anh đã từng nói, bản thân anh ở trong việc giải thích chiến đấu chính là tay mơ mà…”

“Thính Phong các tiến vào “Tân sinh” đã được một thời gian, nhập gia tùy tục mới có thể phát triển tốt hơn, dưới sự mưa dầm thấm đất như thế, coi như tôi cũng có thêm một chút kiến thức.”

“Ừ, Tiểu Miêu tôi chỉ nhìn thấy ai có ưu thế trong chiến trường, nhưng chẳng biết vì sao, nếu anh Phong Ma Tiểu Xích Lang có thể xem hiểu một hai, vậy xin anh chỉ điểm cho mọi người một phen.”

Chương 865: Đóa Hoa Cao Không Thể Với Đến Chậm

Chương 867: Đóa Hoa Cao Không Thể Với Đến Chậm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Được rồi, chúng ta nói đến trợ thủ Nhện Độc của bang Hắc Long và cô gái nhỏ trong Bá Vương Hoa liên hợp đối phó với một người trong công hội Trật Tự. Cứ tiếp tục tiến hành như vậy, kết cục của cuộc chiến này cũng sẽ không có bất cứ điều gì bất ngờ. Dù cho phe của trận doanh Ác Ma chiếm ưu thế về nhân số, cũng không phải là đối thủ của người đàn ông kia.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhắm mắt lại, dường như không đành lòng.

“Sao anh Phong Ma Tiểu Xích Lang lại chắc chắn như thế? Nhện Độc dựa vào vũ khí quỷ dị của mình, trên đường đi đã tiêu diệt vô số cường giả…”

“Không có tác dụng, ở chỗ này, thực lực quyết định tất cả. Thực lực của hai người bọn họ và người đàn ông kia không ở cùng một bậc, mà việc dệt “lưới” của Nhện Độc vừa mới bắt đầu đã bị người đàn ông kia phá hủy…”

…

Lúc này Tiểu Khuyển Du Lục Hoa đã lấy cái bịt mắt bên phải của mình xuống, một con mắt tà khí đang tản mát ra kim quang.

Đây là kỹ năng thiên phú của cô, [Chân Nhãn Tà Vương], chỉ cần con mắt này sáng lên, pháp thuật mà cô triển khai có thể trúng mục tiêu một cách chính xác hơn nhiều.

Tay nhỏ của cô liên tục khua, một đen một trắng, hai cái Magatama đánh về phía Mag, vẫn không thể đánh trúng Mag, trái lại Tiểu Khuyển Du Lục Hoa còn mệt đến mức mồ hôi chảy đầy đầu tóc.

Nội tâm của Nhện Độc càng cảm thấy tệ hại hơn so với Tiểu Khuyển Du Lục Hoa.

Vũ khí của cô ta là [Bàn Tơ Kết Kén], đặc điểm của nó là bí ẩn, có thể giết người trong vô ảnh vô hình. Thế nhưng đối diện với cái tên Mag này, nó phảng phất đã mất đi đặc tính đó, điều này làm cho lòng của cô ta cảm thấy vô cùng bực bội, thậm chí cô ta còn bay thẳng đến chỗ Mag vẫn luôn trầm mặc không nói gì mà rít gào lên!

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Tại sao anh có thể nhận ra cái lưới mà tôi bày ra bên cạnh mình chứ?”

“Tôi đến từ thế gia võ thuật cổ xưa, thuở nhỏ tập luyện Phong Quyền Lưu, mà gió sẽ chỉ dẫn cho tôi đến con đường đúng!”

Mag giơ tay đánh một quyền về phía Nhện Độc, trong trời đất lập tức bốc lên cuồng phong gào thét!

Quyền này rất cương mãnh nhưng vẫn chưa đủ, nó dừng trước mặt Nhện Độc một thước, nhưng gió cũng đã thổi qua.

Nhện Độc nhìn lỗ thủng xuất hiện trước ngực mình thì kinh ngạc, sau đó cô ta tiêu tán trong một cơn gió khác.

…

“Quả nhiên giống như lời của Phong Ma Tiểu Xích Lang, Nhện Độc thực sự đã ngã xuống, xem ra cô gái còn lại cũng sắp…”

Tiểu Miêu nhìn Nhện Độc đã biến mất vô tung, chợt cảm thấy đau thương.

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng không muốn bình luận gì thêm với trận chiến này, tầm mắt của hắn ta chuyển qua chỗ khác, đặt lên người của Tịch Dương: “Chúng ta nhìn qua phía Tịch Dương. Nhìn thì có vẻ bên phía của Tịch Dương tốt hơn tổ bên kia rất nhiều, Quang Tiễn và mũi tên bình thường ở trên không trung người tới ta đi, thế nhưng Tịch Dương vẫn đang ở trong thế yếu…”

“Tôi cảm thấy Tịch Dương vẫn còn ổn lắm mà.”

Tiểu Miêu nói chuyện cho Tịch Dương, cô ta có khuynh hướng sùng bái.

“Cô xem kỹ hơi thở trong lúc chiến đấu của hai bên…”

“Hả?”

“Thấy chưa, đối phương vẫn luôn bình tĩnh, còn Tịch Dương đã thở hồng hộc.”

“Có thể là anh ấy mệt mỏi vì nhiều lượt đối chiến trước đó?”

“Không, đây là do tiễn kỹ tạo thành. Trên phương diện tiễn kỹ, Tịch Dương không bằng cung thủ của công hội Trật Tự.”

“Sao có thể chứ? Tịch Dương là “Truy Phong giả” nổi tiếng nhất trong giới võng du!”

Phong Ma Tiểu Xích Lang không để ý đến sự sùng bái của thiếu nữ dành cho Tịch Dương, trực tiếp chỉ ra điểm yếu: “Tịch Dương không ngừng lẩn tránh lại còn công kích ở khắp nơi, còn cung thủ của công hội Trật Tự chỉ

lặp lại động tác bắn tên đơn giản. Bởi vậy trong trận chiến này, Tịch Dương tiêu hao thể lực hơn đối phương rất nhiều. Sở dĩ như vậy, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là tiễn kỹ của Tịch Dương không bằng đối phương, đối phương có thể dùng mũi tên giải quyết tất cả, nhưng Tịch Dương lại không thể…"

"Chúng ta lại xem tình hình phía Tiểu Sửu Hoàng của Huyết Tinh Ma Thuật Xã. Thực lực của người đạo tặc nữ kia thật sự rất mạnh, nhưng dưới cái nhìn của tôi, Tiểu Sửu Hoàng cũng không phải là không thể đối phó được cô ta, có điều bây giờ gã lại đang bị thương. Lý do mà gã bị thương rất bi tráng, cũng không phải là vấn đề thực lực, mà là gã thực sự quá mệt mỏi. Căn cứ theo ấn tượng của tôi, từ lúc Tiểu Sửu Hoàng tiến vào "Chúng thần di tích chi chiến", gã đã cố gắng dùng sức của một mình để ngăn cản Tinh Thần, kiên trì đến lúc này, thân thể đã mệt mỏi không tả nổi từ sớm. Uể oải như vậy, trong lúc chiến đấu thì gã khó có thể tập trung lực chú ý. Ở trong cuộc chiến cao độ như thế, không tập trung lực chú ý càng là điều trí mạng…"

"Bên phía Tuyết Dạ, cô gái đang giữ thuẫn căn bản không giúp được gì, bây giờ tên to con của công hội Trật Tự dựa vào tài nghệ đánh nhau xuất sắc của bản thân, thoáng áp chế Tuyết Dạ. Còn cô gái áo đen của trận doanh Ác Ma, tôi nghĩ cô ấy chính là Behemoth - tội phẫn nộ, thân phận không rõ, "cô ???". Cuộc chiến của cô ấy và cậu bốn mắt khá là quái dị, tôi có thể cảm giác được, "cô ???" mạnh hơn cậu ta rất nhiều. Thế nhưng bây giờ cậu bốn mắt rõ ràng lại chiếm thế thượng phong, ước chừng trong lúc chiến đấu, giữa bọn họ đã tồn tại một loại khắc chế nào đó…"

"Vậy Lich King Mệnh Phàm thì sao?"

Nghe được câu hỏi của Tiểu Miêu, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn màn hình một lúc lâu, rốt cuộc mới nói: "Ở trước mặt người đàn ông áo xanh kia, kiếm của Mệnh Phàm quá yếu…"

Kiếm của Mệnh Phàm quá yếu?

Câu nói này từ trong miệng của Phong Ma Tiểu Xích Lang nói ra, thậm chí khán giả còn hoài nghi mình đã nghe lầm điều gì đó.

Từ năm đó, trên giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", Mệnh Phàm dùng một kiếm vô cùng thần diệu, đâm thẳng vào tim của Tịch Dương, sau đó không còn có ai dám nghi ngờ kiếm kỹ của Lich King Mệnh Phàm nữa. Bây giờ bọn họ lại nghe được Phong Ma Tiểu Xích Lang đánh giá như vậy, sao bọn họ có thể không khiếp sợ cho được?

"Kiếm của Mệnh Phàm, ở trước mặt người đàn ông áo xanh xem như là yếu hơn." Phong Ma Tiểu Xích Lang khẳng định lại lời nói của mình lần nữa, nhìn thấy mọi người vẫn còn ngây ngẩn, Phong Ma Tiểu Xích Lang lại đổi một cách nói khác: "Kiếm của người đàn ông áo xanh quá mạnh, nói như vậy hẳn là mọi người có thể dễ dàng chấp nhận hơn."

"Mặt khác, dường như kiếm pháp của Mệnh Phàm và người đàn ông áo xanh thuộc công hội Trật Tự là xuất phát từ một chỗ…"

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn hai người vẫn đang tranh đấu ở giữa chiến trường, nhớ tới thanh kiếm xuất hiện từ bên ngoài của Kiếm Thần vào ngày hắn ta lên sàn, loại kiếm thuật này và chiêu kiếm tuyệt sát của Tiêu Phàm trên giải thi đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" vô cùng giống nhau.

Mệnh Phàm ơi là Mệnh Phàm, rốt cuộc anh có quan hệ gì với công hội Trật Tự đây?

Nghĩ đến đây, Phong Ma Tiểu Xích Lang bỗng nhiên cảm thấy hơi lo lắng…

…

Song kiếm của Tiêu Phàm đã bốc lên ngọn lửa hừng hực, dâng trào mà mãnh liệt, mạnh bạo lao đến chỗ của Kiếm Thần.

Kiếm Thần nhìn cơn sóng biển bằng lửa đang xông tới, sắc mặt vẫn bình tĩnh. Một tay cầm kiếm, vẩy một cái như bút mực nhẹ tễnh, mềm mại mà lại phiêu dật, giống như tiên ông đang vẽ tranh, tiêu sái lại tùy ý.

Ánh kiếm như hoa, chỉ hơi tiếp xúc một chút đã làm tan cơn sóng biển mạnh bạo màu đỏ thẫm kia.

“Sư đệ, ta nói rồi, kiếm của đệ không bằng ta, cần gì phải tốn sức chứ? Đệ nên nhanh chóng lui lại đi.”

“Ta không thích muôn dân trong miệng huynh, sẽ không đi vì muôn dân!”

Nói xong, Tiêu Phàm lại chém xuống một kiếm!

Nhưng Kiếm Thần chỉ tiện tay vung lên, ánh kiếm như vầng trăng đã trút xuống, trong nháy mắt liền thanh trừ uy thế của đòn đánh này: “Đệ và ta đều xuất từ một phái, chính là kế thừa từ một chỗ. Mà ta đã vào phái từ lâu, sao đệ có thể thắng được ta chứ? Dù đệ có thiên phú trời cho cũng không thể học một lần là xong. Bây giờ kiếm pháp Thục Sơn mà đệ vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, ở trong mắt ta lại biến thành thô không thể tả, vậy đệ lấy cái gì mà thắng ta đây?”

Chương 866: Thân Thể Mạnh Nhất Trần Gian

Chương 868: Thân Thể Mạnh Nhất Trần Gian

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Thắng bại của cuộc chiến cũng không ở ngôn từ, huynh cứ nói nhiều như vậy thì có ích gì chứ?”

Song kiếm của Tiêu Phàm quét một cái, lưỡi dao hình chữ thập bằng lửa liền bay ra!

“Ta chỉ muốn chỉ giáo và giao lưu với đệ một phen, dù sao cơ hội quen thuộc lẫn nhau thế này cũng không có nhiều.”

Kiếm Thần nhớ tới biển mây vẫn luôn yên tĩnh quanh năm ở trên Thục Sơn, so với sự bận rộn mất ăn mất ngủ của chốn thế tục thì có vẻ rất cô quạnh và buồn tẻ. Hắn ta tiện tay dùng kiếm, vẽ thành hình chữ thập, lưỡi đao hình chữ thập bằng lửa của Tiêu Phàm liền bị lưỡi kiếm của Kiếm Thần phá tan một cách triệt để.

“Người mới tập kiếm nên chuyên tâm, hai tay cầm hai kiếm, suy nghĩ tất nhiên cũng bị phân chia theo đó. Đối với sư đệ mà nói, thuật song kiếm vẫn còn quá sớm. Mặt khác kiếm kỹ của sư đệ bây giờ lại nóng nảy, hình dáng đã rối loạn, nhất định là đệ đang có tâm sự gì rồi. Có phải là do cô gái đang đối chiến với Mag ở bên kia hay không?”

Trong lòng Tiêu Phàm kinh hãi, thầm than cảm giác của Kiếm Thần rất nhạy bén. Bây giờ Tiêu Phàm quả thực đang lo lắng cho Tiểu Khuyển Du Lục Hoa ở một bên.

Sau khi từng người tự chia ra chiến đấu, chỗ mà Tiêu Phàm lo lắng nhất chính là chỗ của Nhện Độc và Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, bởi vì những chỗ khác đều có Thất Đại Tội chống, chỉ có chỗ này là nơi yếu nhất mà thôi.

Đúng như dự đoán, chiến đấu còn chưa bắt đầu được bao lâu, Nhện Độc đã bị một quyền của Mag đánh bại, chỉ còn một mình Tiểu Khuyển Du Lục Hoa khổ sở chống đỡ.

Tiêu Phàm phát hiện, lúc tâm trạng của Tiểu Khuyển Du Lục Hoa nóng nảy, cô sẽ sinh ra dã tính như Tịch Dương, thế nhưng so sánh với dã tính của Tịch Dương thì nó rất yếu.

Nếu nói dã tính của Tịch Dương như một con mãnh hổ, dã tính của Tiểu Khuyển Du Lục Hoa chỉ như một con mèo nhỏ thôi.

Con mèo nhỏ thỉnh thoảng sẽ xù lông, vậy nên mới có thể tồn tại đến lúc này.

Điều quan trọng hơn là, Tiêu Phàm lo lắng sau khi Mag thắng được Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, gã sẽ đến trợ giúp người khác.

Vì vậy trong cuộc chiến lần này, nếu có một chỗ bị hổng, vậy thì cả chiến trường sẽ mất cân bằng, cuối cùng tạo thành cảnh tượng phe mình nhanh chóng thua cuộc.

“Ta hy vọng cô ấy có thể kiên trì lâu hơn một chút.” Tiêu Phàm nhìn về phía Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, nói sự thật.

“Vô dụng thôi, cô gái này rõ ràng không phải là đối thủ của Phong Quyền Lưu Mag. Mag không thích quyết đấu với người yếu hơn mình rất nhiều, gã sẽ nhanh chóng kết thúc trận chiến lần này!”

Phảng phất như đồng ý với lời nói của Kiếm Thần, luồng khí bên cạnh Mag bắt đầu trở nên sục sôi, vô số lá rụng bị cuồng phong cuốn lên, hội tụ vào một quyền của Mag.

Phong phá, quyền ra, một cái sao băng lập tức xẹt qua giữa chiến trường!

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cảm thấy khí thế của mình đã bị một quyền của Mag khóa kín tất cả, triệt để mất hết cơ hội sống sót.

Nhìn nắm đấm của Mag càng lúc càng gần, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, cô bi thương nhắm hai mắt lại.

Xin lỗi A Hoa Tỷ, xin lỗi Yêu Đạo, xin lỗi mọi người…

Một tiếng ầm phát ra, bụi mù văng tung toé!

Đợi đến lúc bụi mù tan hết, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa rơi một giọt nước mắt, thế nhưng vẻ mặt của cô lại vô cùng mừng rỡ, lúc này trên khuôn mặt kinh ngạc của Tiêu Phàm cũng hiện ra một nụ cười, mà Mag và Kiếm Thần vẫn còn đang kinh ngạc như trước.

Cái quần đầy hoa vui tươi, hai bím tóc đáng yêu, còn cả đôi giày công chúa tinh xảo nữa, tất cả đều điên cuồng giẫy giụa và gầm thét trong cái cơ bắp khủng bố kia!

Đóa hoa cao không thể với của trận doanh Ác Ma, đội trưởng của Bá Vương Hoa, A Hoa Tỷ đã xuất hiện vào lúc này!

Đôi tay đầy lông rắn chắc đặt ngang ở trước ngực, dưới một đòn của Mag vẫn bình yên vô sự.

A Hoa Tỷ nhìn kỹ Mag trước người mình, lạnh lùng nói: “Cái tên thất bại này! Anh muốn làm gì với Tiểu Khuyển hả?”

…

Nhìn thấy A Hoa Tỷ vẫn chưa chết, A Phát Ca và A Quý Ca ngoài chiến trường cảm thấy rất mờ mịt. Bởi vì bọn họ nhớ tới lúc ở trong vòng vây của Chiến Minh, hai người bọn họ liên hợp triển khai một kỹ năng tự bạo để cùng chết với kẻ địch, lúc đó A Hoa Tỷ ở ngay bên cạnh họ, vậy cô ta không thể thoát khỏi mới hợp lý chứ?

Hơn nữa sau khi tự bạo, trên màn hình trực tiếp cũng không còn bóng dáng của A Hoa Tỷ nữa. Bây giờ A Hoa Tỷ lại bình yên vô sự, chuyện này không khỏi quái dị quá rồi?

Thật ra mọi chuyện cũng không phức tạp đến thế, mấy hôm nay, A Hoa Tỷ lấy được một con thú cưng, nó là rùa đất.

A Hoa Tỷ đặt cho nó một cái tên khá tốt, gọi là "Kim Quy Tế".

Rùa đất biến thành Kim Quy Tế, tuy rằng có vẻ tốt đẹp hơn rất nhiều, thế nhưng trên thực tế thì nó vẫn chỉ là rùa đất mà thôi.

Kim Quy Tế của A Hoa Tỷ không có chỗ nào đặc biệt cả, nó chỉ thích đào đất, hơn nữa còn có một cái kỹ năng "Độn Thổ".

Trong giây phút A Phát Ca và A Quý Ca tự bạo, Kim Quy Tế lập tức khởi động kỹ năng "Độn Thổ" của mình, muốn kéo A Hoa Tỷ trốn xuống lòng đất, tránh thoát sự thương tổn khi tự bạo của hai người.

Đáng tiếc Kim Quy Tế sốt ruột muốn bảo vệ chủ nhân, để cho A Hoa Tỷ xuống đất trước, nó xuống hơi muộn nên không cẩn thận bị thương, bay mất cả mạng.

Ở trong lòng đất tránh được một kiếp, A Hoa Tỷ chỉ có thể tiếp tục đào đất ra khỏi đó. Lúc cô ta ra khỏi đất, lại đúng lúc lỡ mất đám người Tiêu Phàm, cô ta đành mơ hồ đi tới phía bắc một mình.

Đợi đến lúc tới được hoang mạc, A Hoa Tỷ không thấy ai, liền biết trận doanh Ác Ma đã đi trước một bước. Chỉ còn có một mình cô ta, A Hoa Tỷ đành phải khổ sở tìm kiếm trong chiến trường, tình cờ đánh chết mấy tên thất bại đang muốn dòm ngó sắc đẹp của mình, trút đi sự phiền muộn khi bị Tiêu Phàm bỏ lại.

Có điều bây giờ xem ra, A Hoa Tỷ cũng đã đến được chiến trường đúng lúc…

“Hình như bên trận doanh Ác Ma xuất hiện bước ngoặc mới! Asmodeus - tội dâm dục A Hoa Tỷ đến rồi!”

Tình huống A Hoa Tỷ ra tay trước mặt mọi người cũng không nhiều, nhưng năm đó, cô ta dựa vào một đôi nắm đấm thép điên cuồng chà xát Long Ngạo Thiên mặc cả bộ trang bị thần để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người khác, đặc biệt khi A Hoa Tỷ chiến đấu đả kích mạnh mẽ đến người xem, cho đến bây giờ vẫn khiến người ta khó mà quên được.

Khi A Hoa Tỷ lên chiến trường, một trận hoan hô vang lên ở hiện trường, đôi mày vẫn luôn nhíu chặt của Phong Ma Tiểu Xích Lang hiếm khi được thả lỏng, trận doanh Ác Ma có thể một viện trợ mạnh mẽ nữa đến, Phong Ma Tiểu Xích Lang vô cùng vui vẻ. Hơn nữa, năm đó khi A Hoa Tỷ ở trận doanh Ác Ma, cô ta hoàn toàn xứng đáng là một cường giả bất bại!

Những không được bao lâu, khi tiếng hoan hô A Hoa Tỷ vang lên, cũng là lúc nó hóa thành một loạt tiếng ồn ào, mà những tiếng ồn này không phải dành cho A Hoa Tỷ…

Chỉ thấy một chỗ khác trên chiến trường, Tiểu Sửu Hoàng đang đối đầu với Tử Yêu bỗng nhiên bị dao găm của đối phương đâm mạnh, máu tươi đang chảy xuống ào ào, mà Tử Yêu thành công tấn công được gã, cũng có vẻ có chút không hiểu nổi.

Phong Ma Tiểu Xích Lang thấy thế, hắn ta vỗ trán thật mạnh, trong lòng buồn bực, sao mình lại quên chuyện này được nhỉ? Đây chính là quy luật vĩnh hằng không thể thay đổi trong trận doanh Ác Ma!

Trận doanh Ác Ma có hai nhân vật rất mạnh, nhưng hai người bọn họ không thể xuất hiện cùng một lúc, đó chính là A Hoa Tỷ và Tiểu Sửu Hoàng.

Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy hỏng bét rồi, vốn dĩ gã đã đủ mệt mỏi, hiện giờ tên ghê tởm kia lại xuất hiện, khiến cho dạ dày của gã choáng váng một hồi, cả người đều thấy không khỏe, vì vậy mà gã không chú ý, bị Tử Yêu đâm một đao.

Không được! Tuyệt đối không thể ở đây được nữa, cứ ở đây mãi, mình thật sự không thể nào chiến đấu được.

Chương 867: Kiếm Trận

Chương 869: Kiếm Trận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiểu Sửu Hoàng ôm bụng, phát hiện dạ dày của gã lại đau, khuôn mặt méo mó vì khó chịu, lại càng trơ nên đáng sợ: "Chúng ta ra chỗ khác đánh nhau!"

Tử Yêu thực nghi ngờ, cô ta không rõ vì sao Tiểu Sửu Hoàng lại bị đâm bởi một kiếm bình thường của mình, cô ta trả lời theo bản năng: "Vì sao?"

"Không vì sao hết, cô không đi thì tôi đi!"

"A? Vậy đồng đội của anh thì sao?"

"Tôi không rảnh quan tâm đến bọn họ."

Tử Yêu nhìn bốn phía xung quanh, thở dài: "Haiz, hình như tên đàn ông ngu ngốc này không muốn tôi chúng tay vào cuộc chiến của bọn họ, tôi lại không muốn bị ý kiến là đi làm lười biếng không nghiêm túc làm việc, chỉ có thể đồng ý đi cùng với anh thôi, ai bảo cô nương tôi đây dịu dàng chứ…"

Tử Yêu khoát tay, ý bảo Tiểu Sửu Hoàng đi trước, cô ta sẽ đi theo sau.

Tiểu Sửu Hoàng cũng không khách khí với hắn ta, ôm bụng một cái rồi chạy về phía rừng cây còn chưa đổ ở bên ngoài, gã hận không thể lập tức gạt bỏ A Hoa Tỷ khỏi tầm mắt của mình.

…

Lúc này Mag có chút kinh ngạc, bởi vì gã dùng hết sức đấm một đấm, vậy mà lại bị cô gái cường tráng không bình thường trước mắt này cản lại.

Đó chính là một đấm cực mạnh ẩn chứa Phong Quyền Lưu mà gã có thể phát huy được trong lúc này!

Uy lực của một quyền này như thế nào, Mag biết rất rõ ràng, nhưng A Hoa Tỷ lại trực tiếp đỡ được nó, điều này quả thật là rất khó tin, chẳng lẽ cô gái này là xe tăng hình người sao?

Hoặc là…

"Tôi là Phong Quyền Lưu Mag, cô là ai? Đến từ đâu thế?"

Mag yên lặng ít nói, hiếm thấy gã có lòng tò mò, dò hỏi A Hoa Tỷ, bởi vì gã cảm thấy có thể A Hoa Tủ chính là đệ tử của một gia tộc võ gổ đã đóng cửa.

Dưới góc nhìn của Mag, trên đời này chỉ có người luyện tập võ thuật cổ xưa, sau khi rèn luyện võ thuật cổ xưa mới có thể tiếp được một đấm mạnh mẽ như thế của mình.

"Cô muốn biết tên của mỹ nữ đây, còn muốn biết địa chỉ nhà của bản mỹ nữ sao?" Lời nói của A Hoa Tỷ có chút giễu cợt: "Haiz, quả nhiên đẹp quá cũng có tội, lại thêm một người vừa mới gặp mặt đã thua dưới váy mình, trộm nhìn vẻ đẹp của tôi. Tôi chỉ có thể tiếc nuối báo với anh, mỹ nữ đây đã có người trong lòng rồi…"

A Hoa Tỷ vô cùng ngượng ngùng liếc trộm về phía Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm đang chiến đấu cảm thấy sau lưng mình xuất hiện một luồng khí lạnh, mà Mag đứng ở cự li gần nhìn A Hoa Tỷ ưỡn ẹo bị ảnh hưởng nghiêm trọng hơn, tâm võ đạo kiên cố nhiều nhau kinh ngạc đến mức xuất hiện một vết nứt, thiếu chút nữa hoàn toàn tan ra thành bột phấn…

Cô ta đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ mình đã đoán sai rồi? Cường độ khoa trương như vậy, lại không phải xuất thân từ thế giới võ thuật cổ xưa hay sao?

Sao trên đời này lại có chuyện như thế được?

Nhất định cô ta đang che giấu, nếu như cô ta không muốn nói thẳng, vậy mình thử là biết…

Mag đạp về phía sau một bước nhỏ, gã bắt đầu kéo dài khoảng cách, đến khi dừng lại, liền đứng trung bình tấn tạo thành một tư thế rất vững.

Dòng khí ở xung quanh lại chuyển động, tụ tập lại bên cạnh Mag, mờ ảo vờn quanh.

Phong Quyền Lưu là một loại khí công, phong chỉnh là khí, quyền là thế, khí thế phối hợp với nhau, tất nhiên sẽ hòa làm một.

Thân thể mạnh mẽ mà Mag khổ luyện nhiều năm, trở thành sân nhà chịu đựng khí kình trong cơ thể gã, nhưng nó cũng không chỉ giới hạn trong cơ thể của gã, mà gã còn cảm nhận được ảnh hưởng của dòng khí ở xung quanh, cho nên trước đây Mag mới nói, gió đã dẫn đường cho gã.

Chỉ còn có gió, cảm nhận của gã sẽ vô cùng nhạy bén, cho nên sợi chỉ bạc của Độc Chu dùng mắt thường khó có thể thấy được, nhưng lại bại lộ trước mắt gã.

Không có tính ẩn nấp, thực lực lại kém rất xa, Độc Chu thất bại, cũng là lẽ tất nhiên.

Sau khi tạo dáng xong, Mag vung nắm đấm lần thứ hai, cuồng phong gào thét, không ngừng nổi dậy.

A Hoa Tỷ thấy thế, hô to một tiếng: “Đã bảo kẻ thất bại vẫn mãi là kẻ thất bại, không tiếp cận được người đẹp đây được liền nhớn nhác sử dụng bạo lực, không có chút dịu dàng hay phong độ quý ông nào cả.”

Lần này A Hoa Tỷ không đỡ nữa, vung nắm tay lên, đánh!

Nghe lời nói của A Hoa Tỷ, chân khí trong cơ thể của Mag suýt nữa bạo loạn, tâm võ đạo nhiều năm bất động cũng vì thế mà rung động mạnh mẽ, nhìn thấy nắm đấm của A Hoa Tỷ sắp đánh đến, Mag nhanh chóng tập trung tĩnh tâm, đấm ra một cú!

Rầm!

Không khí dập dờn, sóng khí tản ra bốn phía, hai người đối quyền, bình yên vô sự.

Mag xác nhận khả năng chống đỡ của A Hoa Tỷ lần thứ hai, gã cảm thấy suy đoán của mình hẳn là chính xác, nhưng điều này không đủ để hoàn toàn chứng mình A Hoa Tỷ cũng xuất thân từ gia tộc võ thuật cổ xưa như gã, cho nên gã phải thử thêm một lần nữa.

Dòng khí hóa thành thuồng luồng, lượn vòng xung quanh Mag, Phong Quyền Lưu Mag lần thứ hai xuất chiêu với A Hoa Tỷ.

Không hề ngưng trệ, hai người sáp vào đánh nhau, âm thanh khí bạo vang lên liên tiếp, đinh tai nhức óc.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa khó tin nhìn những chuyện xảy ra trước mắt, bởi vì đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy A Hoa Tỷ lép vế trong khi chiến đấu.

Nào ngờ Mag nhìn phản ứng của A Hoa Tỷ còn ngạc nhiên hơn cả Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, bởi vì sau khi gã thử xong, gã phát hiện một vấn đề, đó chính là tấn công của A Hoa Tỷ hoàn toàn dựa vào sức mạnh, không hề có kết cấu, xuất hiện hiện tượng này, chỉ có thể nói rõ một chuyện, căn bản cô ta chưa từng tiếp xúc với việc học võ!

Hiện tại Mag có thể chiếm thế thượng phong, hoàn toàn là vì kỹ xảo đánh nhau của gã nhiều chiêu thức hơn A Hoa Tỷ.

Nhưng khả năng phá hoại của A Hoa Tỷ lại tương xứng với người học võ nhiều năm như Mag, vì vậy Mag có một suy đoán đáng sợ, khả năng học võ của người này rất mạnh!

Tâm võ đạo của Mag chấn động, nhiều năm trở lại đây gã vẫn luôn được coi là thiên tài, hiện tại trước mặt gã lại xuất hiện một người không có dấu hiệu từng tập võ, lại có thể đạt đến lực phá hoạt cực mạnh như gã.

Gã cảm thấy quái vật A Hoa Tỷ này quả thực chính là sự phủ định của ý nghĩa tồn tại của võ thuật cổ xưa, cho nên Mag phải dùng Phong Quyền Lưu của mình để xử lí cô ta!

A Hoa Tỷ nhíu mày, cô ta nhận ra mình đối đầu với Mag có chút vất vả, cô ta âm thầm suy nghĩ gì đó.

Nhưng cuối cùng cô ta lại lắc lắc đầu, bởi vì cô ta nhìn thấy bóng dáng Tiêu Phàm ở xa xa…

Trên khu khán giả, Mị Hỏa nhìn màn hình lớn, lo lắng không thôi.

Hoa Nguyệt đã rút lui khỏi "Chúng thần di tích chi chiến" từ lâu, người có thể khiến Mị Hỏa phải lo lắng cũng chỉ còn lại một mình Tuyết Dạ.

…

Hiện tại Tuyết Dạ đã dùng tới cả "Vương Chi Bảo Khố - Siêu Độ" rồi, chính là kĩ năng hào khí ngút trời làm nổ đạo cục phòng bị của mình, nâng cấp thuộc tính của mình thành người vàng. Phối hợp thêm với đấu pháp chuyển hoán vũ khí đặc biệt của "Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Sinh" của Tuyết Dạ, hiện tại Tuyết Dạ gần như đang ở trong trạng thái mạnh nhất rồi.

Nhưng cho dù như thế, vẫn không thể làm gì được tên đàn ông cường tráng đứng trước cậu, Thập Nhận Hình Sơn.

"Trong đấu pháp của cậu có điểm đặc sắc, sử dụng rất nhiều binh khí, tính đột ngột cùng uy lực của nó thật sự khiến Hình Sơn tôi phải ngạc nhiên. Nhưng trước đây Hình Sơn tôi là lính đánh thuê, làm công việc liếm máu đầu đao, đã quen thuộc với các loại nguy hiểm từ lâu rồi. Tính đột ngột trong tấn công của cậu đã hoàn toàn bị tính thích ứng với nguy hiểm của bản thân tôi trung hòa. Nếu như cậu thực sự chỉ có như vậy, thì cậu mau cháu giơ tay chịu trói đi, Hình Sơn tôi cũng không thích sử dụng nắm đấm đánh một cô gái."

Tuyết Dạ nhướng mày, không phải là bởi vì chữ "cô gái" mà Hình Sơn nói ra khiến cậu không vui, với dáng vẻ ngày thường này của cậu, cậu đã quen với việc này trong quá trình trưởng thành rồi.

Chương 868: Vạn Kiếm Quyết (1)

Chương 870: Vạn Kiếm Quyết (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tuyết Dạ đang nghĩ một vấn đề giống như A Hoa Tỷ, trong lòng cậu đấu tranh, vẫn không thể đưa ra được quyết định.

Xà Cơ ở bên cạnh nhìn Tuyết Dạ, cô đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, nhưng cô phát hiện mình vẫn không thể nhúng tay vào những trận chiến như thế này, chỉ có thể trở thành gánh nặng, cho nên trong lòng cô vô cùng tự trách mình.

"Chúng ta nhân cơ hội này mau chạy đi thôi, nơi này rất nguy hiểm, giao cho bọn họ là được rồi, meow!"

Tom Cruise rất hoảng sợ, xung quanh nó toàn là những phần tử nguy hiểm, mỗi một giây đứng ở đây nó đều cảm thấy bất an trong lòng.

Thần tiên đánh nhau, mèo gặp tai họa, cho nên nó liên tục khuyên Xà Cơ mau chóng rời đi.

Nhưng Xà Cơ nhìn thấy mọi người vẫn đang chiến đấu, cô lắc đầu: "Chị không đi đâu!"

Lời nói cực kì kiên định này khiến Tom Cruise thở dài meo meo.

…

Một cây Vũ Tiễn bay đến, Tịch Dương liên tục quay cuồng trên mặt đất, bụi đất bay lên, mặc dù dáng vẻ của hắn ta chật vật, nhưng hắn dựa vào động tác nhanh nhẹn vẫn tránh được công kích của Phong Triệt.

Sau đó Tịch Dương không hề nhìn lại, giương cung lên bắn, mấy cây Quang Tiễn bay ra tứ phía, giống như tiên nữ ném hoa, vung ra bốn phía, nhưng sau khi chúng tản ra khắp không trung, lại quỷ dị chuyển động, đồng loạt cắm đầu tên xuống, mạnh mẽ bắn về phía Phong Triệt.

Tên không bắn suông!

Tịch Dương có được thần kĩ có thể tự động điều chỉnh chính xác mũi tên!

Nhìn thấy tình hình đột ngột này, Phong Triệt không bối rối chút nào, anh ta giơ tay lên cầm lấy một mũi tên lông vũ, đặt tên cung, bắn về phía không trung!

Leng keng leng keng!

Quang Tiễn và Vũ Tiễn đan vào nhau, trong không trung đột nhiên vang lên mấy tiếng lanh lảnh.

Tịch Dương không thèm nhìn lại, hắn ta chỉ than nhẹ một tiếng, hắn ta biết tấn công của mình lại thất bại một lần nữa.

Ngay từ khi bắt đầu, phương pháp Phong Triệt dùng để đối phó với hắn ta chỉ có một, đó chính là mũi tên, mũi tên vô cùng chính xác.

Tập kích bằng mũi tên, chống đỡ bằng mũi tên, giành lấy nhịp điệu của trận đấu bằng mũi tên.

Người đó chính là một tông sư xạ kích chân chính…

"Độ chính xác mới là căn bản của việc bắn tên, rực rỡ hoa lệ quá mức, chỉ có hoa mà không có quả." Nhìn thấy Tịch Dương dựa vào đặc tính của kĩ năng ép buộc điều khiển hướng đi của Quang Tiễn, Phong Triệt có chút không vui: "Đây là lí do vì sao mặc dù mũi tên của cậu mang theo hào quang, lại không có chút ưu thế nào…"

Phong Triệt đang nói khả năng bắn cung của Tịch Dương còn lâu mới bằng anh ta, tính toán một hồi, tất nhiên Tịch Dương hiểu được điều này, mặc dù mũi tên của Phong Triệt mộc mạc, nhưng lại rất chính xác.

"Tôi cảm thấy cậu vẫn còn đang áp chế gì đó, xin hãy mau chóng thể hiện ra đi, nếu không cậu như thế này sẽ không thể chiến thắng mũi tên của tôi được." Phong Triệt nói như vậy.

Một tay bắn cung tốt, thì phải có một đôi mắt sắc bén, có thể xuyên thủng được mọi thứ.

Tịch Dương lại từ chối anh ta: "Tôi muốn thử thêm nữa…"

“Tôi không hiểu.”

Phong Triệt không hiểu nổi sự cố chấp của Tịch Dương.

“Bản thân tôi rất ngốc, khi người ấy dạy tôi đã nói cho tôi biết. Đầu óc tôi không được sáng suốt, cân nhắc có nhiều chỉ khiến bản thân mình bị liên lụy, cho nên tôi chỉ có thể dựa vào thân thể của chính mình để thích ứng, để vượt qua, cho đến khi tôi có đủ năng lực để đánh bại người ấy…”

“Cậu đang muốn mượn áp lực trong công kích của tôi để ép buộc ra tiềm năng trong thân thể của mình sao? Hừ, thật thú vị, chỉ cần cậu bất tử là được…”

Hai mắt Phong Triệt sáng lên, anh ta muốn sử dụng thuật bắn cung chân chính để đối phó với tên ngốc có ý đồ coi mình là đá mài này!

…

Kiếm quang đan lẫn vào nhau, không biết đã qua bao nhiêu hiệp, hiện tại Tiêu Phàm đã từ bỏ ý muốn thử kiếm với Kiếm Thần.

Thục Sơn vẫn là Thục Sơn, người đi ra từ Thục Sơn vô cùng không đơn giản.

Dùng thanh kiếm mới vừa mới được mài của mình, so làm sao được với mũi kiếm của thần kiếm ở trong núi?

Cho nên Tiêu Phàm muốn dùng số lượng để áp chế Kiếm Thần…

Gợn sóng dập dờn trên không trung, bảo kiếm bằng ngọc liên tục được sinh ra, sau trận chiến với Apollo, Tiêu Phàm đã có thể thuần thục triệu hồi rất nhiều “Đàn Uyên Chi Khí”.

Kiếm Thần cũng không nóng vội, hắn ta cứ lẳng lặng quan sát như vậy.

Cấp trên đưa ra nhiệm vụ yêu cầu hắn ta giành được chiến thắng trong “Chúng thần di tích chi chiến”, nhưng hắn ta không hề quan tâm, bởi vì dưới góc nhìn của hắn ta, nhiệm vụ này rất đơn giản.

Thăm dò thử năng lực của tiểu sư đệ, ngược lại Kiếm Thần càng thấy hứng thú.

Túy Tiên Ma Thể mà sư thúc "Tửu Kiếm Tiên" vẫn luôn miệng khen ngợi, rốt cuộc hắn có bản lĩnh thế nào?

Nếu như Kiếm Thần không để ý đến Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng sẽ không khách khí, hắn triệu hồi ra một số lượng bảo kiếm nhất định, chúng dựng lên trong không trung theo một cái chỉ tay của Tiêu Phàm, dưới sự điều khiển của Ngự Kiếm Thuật, mũi kiếm đồng loạt hướng về Kiếm Thần trước mặt hắn.

Kiếm Thần nhìn thấy bảo kiếm bằng ngọc màu đỏ rượu đầy trời, vô cùng tán thưởng: "Nhập phái không lâu, vậy mà Ngự Kiếm Thuật của sư đệ đã thuần thục đến như vậy rồi, bảo kiếm đầy trời tựa như lá phong đỏ trên núi ngày thu, thật là hoành tráng."

Trong lòng Tiêu Phàm kinh ngạc, hắn không ngờ rằng nhìn thấy thế trận khủng bố như thế này mà Kiếm Thần vẫn có thể bình tĩnh được như vậy, chậm rãi lên tiếng, bình phẩm từ đầu đến cuối Ngự Kiếm Thuật của mình.

"Nhưng nhiều không có nghĩa là mạnh, để đại sư huynh dạy cho cậu biết phải sử dụng "Ngự Kiếm Thuật" như thế nào đi."

Kiếm Thần vung tay lên, một loạt bảo kiếm nhẹ nhàng đứng lên, nhưng so với số lượng của Tiêu Phàm thì không tính là nhiều, chỉ có bảy, tám thanh mà thôi.

Tiêu Phàm không chậm trễ nữa, hắn chỉ tay về phía trước, đám lá phong đỏ trên núi kia phấp phới trong gió, hóa thành đám gai máu đâm thẳng xuống!

Kiếm Thần vẫn bình tĩnh như trước, bảy thanh trường kiếm có phong cách cổ xư có vẻ có chút lẻ loi trong bầu trời đao máu, nhưng chúng bắt đầu nhảy múa xung quanh Kiếm Thần.

Nếu Tiêu Phàm đã có thể khống chế để súng lục bắn chính xác mục tiêu, tất nhiên cũng không sợ có nhiều kiếm, vô số thanh huyết kiếm nhảy múa xung quanh Kiếm Thần, có chút hỗn độn.

Nếu như là người khác, đứng trong trận gió tàn bạo này, có lẽ đã bị vỡ thành thịt vụn từ lâu rồi, nhưng Kiếm Thần lại khác.

Bảy thanh kiếm nhảy múa có thứ tự hơn so với đống kiếm mà Tiêu Phàm điều khiển, mỗi thanh kiếm đều có kiếm thức khác nhau, chống đỡ kiếm của Tiêu Phàm ở bên ngoài.

Đáng sợ nhất chính là giữa chúng có một loại liên hệ mờ nhạt, huyền diệu vô cùng, lại có thể chồng lên nhau, cuối cùng hợp lại thành một kiếm thế lạnh đến thấu xương.

Nhìn tình cảnh trước mắt mình, Tiêu Phàm chau mày, bởi vì hắn nhớ đến một chuyện.

Trong ứng dụng điện thoại mà ông lão ăn xin cho Tiêu Phàm, chỉ có duy nhất một tuyệt kĩ của phái Thục Sơn mà hắn không cảm thấy có hứng thú lắm, đó chính là kiếm trận của Thục Sơn…

Mặc dù "Giáo dục bắt buộc chín năm phái Thục Sơn" có một cái tên cực kì nát bét, nhưng hiện giờ Tiêu Phàm không thể không thừa nhận, đây là một phần mềm ứng dụng dạy học tuyệt kĩ phái Thục Sơn hàng thật giá thật.

Chương trình học cơ sở khi vừa mới mắt đầu chỉ có luyện khí, dưỡng thần, tập ba môn võ, nhưng cùng với tiến triển trong tu luyện của Tiêu Phàm lại có thêm càng nhiều chương trình học được mở khóa, như kinh văn, phù pháp, trận pháp, âm luật…

Mà trong đó mục trận pháp này chính là thứ mà Tiêu Phàm dễ dàng xem nhẹ nhất.

Trước góc nhìn của Tiêu Phàm, trận pháp chính là thuật hợp kích, hắn là một người chỉ huy, thì làm trận pháp cái gì? Cho nên hắn chỉ xem lướt qua nội dung của đề mục ấy, cuối cùng tập trung toàn bộ suy nghĩ đến kiếm thuật trong tập võ.

Nhưng hôm nay sau khi hắn nhìn thấy Kiếm Thần sử dụng bảy thanh kiếm để ngăn cản đống kiếm đầy trời của mình, Tiêu Phàm liền hối hận, bởi vì

hắn nhìn ra được Kiếm Thần đang sử dùng Ngự Kiếm Thuật bắt chước "Thất Tinh Phục Ma" trong trận pháp.

Chương 869: Vạn Kiếm Quyết (2)

Chương 871: Vạn Kiếm Quyết (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Thất Tinh Phục Ma Trận" chính là trận pháp mà bảy vị Thánh của Thục Sơn thi triển năm đó, uy lực lớn đến tột cùng, hiện giờ Kiếm Thần dùng bảy thanh kiếm tạo ra cấu tứ này, mặc dù không bằng một phần vạn uy lực năm đó, nhưng thừa sức ngăn cản được thế tấn công của Tiêu Phàm.

Trong lòng Tiêu Phàm biết "Ngự Kiếm Thuật" của mình không thể phá vỡ được phòng ngự của Kiếm Thần, nhưng vẫn không ngừng điều khiển kiếm tấn công, không dừng lại một chút nào.

Kiếm Thần đứng bên trong bảy thanh kiếm, hắn ta mặc áo xanh nghiêm nghị, nhẹ nhàng khuyên bảo: "Sư đệ, hiện tại hắn cậu hiểu được, đống kiếm đầy trời của cậu không có tác dụng với tôi, vì sao vẫn không muốn từ bỏ chứ?"

Tiêu Phàm không trả lời, dưới mái tóc trắng tung bay trong gió, hai con mắt màu đỏ rượu lẳng lặng nhìn thẳng, giống như vẻ đẹp của mặc trăng đỏ trong đêm trắng, tà mị đến lạ.

Rõ ràng Kiếm Thần có chú ý đến điểm này, sau khi Tiêu Phàm cởi bỏ được trở ngại tâm lí trước đây trong bóng đêm, thứ sáng sủa trong suốt nhất chính là đôi mắt, chúng có một mị lực kỳ lạ thu hút sự chú ý của người khác.

Đúng lúc này, Kiếm Thần chợt thấy trời đất bị bóp méo, phong cảnh xung quanh thay đổi trong thoáng chốc, bóng đêm vô tận bắt đầu tràn vào, vô cùng cuồng bạo, dường như chúng muốn phủ kín mọi nơi, Mà trên bầu trời đêm tối đen tột cùng, một đôi mắt màu đỏ rượu lẳng lặng nhìn xuống, vô cùng yểu dị.

Hỏng rồi!

Kiếm Thần thầm nghĩ, toi rồi, hắn ta biết bản thân đã sơ ý trúng kế của Tiêu Phàm, giơ ngón trỏ tay phải lên, hắn ta nhanh chóng chọc vào mi tâm của mình một cái, lập tức bốn phái lại trở nên rõ ràng.

Băng Tâm Quyết, là thuật khôi phục tâm thần của Thục Sơn, trong "Tân Sinh", nó tương đương với kỹ năng thoát khỏi khống chế.

Kiếm Thần trấn tĩnh lại từ trong tâm trí bị mất phương hướng, chỉ dùng không phẩy mấy giây, nhưng trong một chớp mắt ngắn ngủi này, đống kiếm đầy trời đã lao đến!

Ánh mắt Kiếm Thần đông lại, chân khí bạo động, áo xanh phấp phới, bảy thanh kiếm lập tức phóng ra đỡ, chĩa múi nhọn ra, vây xung quanh Kiếm Thần, bay nhanh vô cùng, đốm sáng lờ mờ xuất hiện, có vẻ huyền ảo.

Cành cạch cành cạch, tiếng nổ liên tiếp vang lên, tựa như tiếng sấm, đến khi chiến trường yên tĩnh lại, vô số ngọc kiếm màu đỏ rượu đã rơi xuống đất, sau đó tiêu tán trong gió.

Có điều trên mặt Kiếm Thần cũng xuất hiện một vết máu mỏng, mỏng tựa như tơ nhưng lại thấy rất rõ ràng.

Kiếm Thần bị thương.

…

"Kiếm Vũ đầy trời của Lich King Mệnh Phàm bao vây người đàn ông áo xanh, người đàn ông áo xanh đau khổ vùng vẫy, nhưng đấu tranh không thành công, cuối cùng hắn ta bị Mệnh Phàm gây thương tích!

Tiểu Miêu nhìn thấy Kiếm Thần bị thương trước, cho dù chỉ là một vết máu rất nhỏ, cô ta cũng vui vẻ hét lớn lên.

"Tình huống thật sự đúng như thế hả?"

Phong Ma Tiểu Xích Lang luôn chăm chú nhìn chiến trường không vui một chút nào, cũng giống như tâm trạng của Tiêu Phàm lúc này.

…

Kiếm Thần bị thương, nhưng Tiêu Phàm hoàn toàn không thỏa mãn, bởi vì hắn biết mình đã lỡ mất cơ hội.

Đàn Uyên Chi Khí có đặc hiệu gây ảo giác, không biết xác suất xảy ra là bao nhiêu, nhưng trong lòng Tiêu Phàm nghĩ thông qua việc tấn công không ngừng thì sẽ có thể xảy ra.

Con Mắt Túy Uyên có đặc hiệu luân hãm, tạo ra ảo giác cho kẻ địch. Tiêu Phàm thông qua việc nhìn chăm chú và không ngừng tấn công khiến cho Kiếm Thần ý chí kiên định rơi vào ảo giác, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Kiếm Thần đã có thể thoát ra, cùng chống được một chiêu tuyệt sát của Tiêu Phàm.

“Ha ha, sư đệ giỏi thật, không ngờ rằng cậu thật sự có thể khiến tôi bị thương. Nhưng tất cả những gì cậu thi triển đều không phải là chính đạo.”

Kiếm Thần muốn xem thử thành quả tu hành phái Thục Sơn của Tiêu Phàm, hoàn toàn không muốn thấy các kỹ năng khác của Tiêu Phàm, nhưng hắn ta không ngờ rằng Tiêu Phàm vừa ra tay liền dùng chiêu luân hám gây ảo giác với hắn ta, điều này kiến trong lòng Kiếm Thần không vui.

“Thế nào là chính đạo. Thế nào là tà đạo, đạo của tôi chính là chiến thắng. Sư huynh, huynh cổ hủ quá rồi.”

“Ha ha, sự phụ thường nói, tửu kiếm hạng nhất, không theo một khuôn mẫu nào cả, hoàn toàn khác với sự cẩn thận tỉ mỉ của chúng ta, xem ra quả đúng là vậy. Để cho sư đệ siêng năng khổ luyện tuyệt học Thục Sơn hơn nữa, không để bị đường ngang ngõ tắt dụ dỗ, xem ra ta chỉ có thể sử dụng bản lĩnh đặc biệt rồi.”

Lời nói của Kiếm Thần nhã nhặn, nhưng Tiêu Phàm biết hắn ta đang cảnh cáo, trong lòng hắn lập tức cảnh giác.

“Vừa rồi sư đệ sử dụng Kiếm Vũ đầy trời, vậy thì để ta cho đệ nhìn thấy Kiếm Vũ chân chính.”

Kiếm Thần lập tức kết ấn, bảo kiếm bay thẳng lên trời, một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám, cho đến khi phủ đầy trời.

Tiêu Phàm nhìn lên, hắn biết Kiếm Thần đang sử dụng chiêu gì, đây chính là pháp thuật đặc trưng của phái Thục Sơn, Vạn Kiếm Quyết!

Sau khi kết ấn xong, kiếm chỉ của Kiếm Thần chỉ về phía trước, hắn ta mỉm cười, sau đó hạ xuống.

Cùng với đó là cơn mưa kiếm đầy trời!

Trên trời không có mây, người đứng dưới cơn mưa bị bao vây bên trong, không thể tránh được…

"Ha ha, quả nhiên sư đệ rất giỏi! Kim Tàm Thoát Xác, thật sự là dùng rất đúng lúc. Tiếc rằng trong trò chơi này có thời gian cool down, nếu không chắc chắn sư huynh sẽ làm mẫu lại Vạn Kiếm Quyết của Thục Sơn cho sư đệ thấy tận mắt một lần nữa, để cho sư đệ học hỏi một phen."

Vốn Kiếm Thần tưởng rằng Tiêu Phàm sẽ bỏ mạng ở đây, không ngờ rằng vào thời điểm mấu chốt Tiêu Phàm lại dùng chiêu "Kim Tàm Thoát Xác" khiến cho Kiếm Thần phải sáng mắt, hắn ta vô cùng tán thưởng.

Đối với sự tán thưởng của Kiếm Thần, Tiêu Phàm lại không vui nổi, đặc biệt là tiếng cười kia khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút chói tai.

Hắn hiểu ra một điều, Kiếm Thần hoàn toàn coi hắn là một đứa trẻ, vậy nên trong lòng hắn xuất hiện một cơn tức.

"Không phiền sư huynh phải vất vả."

"Không sao không sao, chỉ cần sư đệ thích, sư huynh vô cùng bằng lòng dạy dỗ đệ."

Kiếm Thần vẫn sử dụng giọng nói như bậc trưởng bối.

"Ta nói rồi, không phiền sư huynh phải vất vả!"

Sự cứng rắn trong giọng nói của Tiêu Phàm khiến Kiếm Thần ngẩn ra.

Nhưng Tiêu Phàm không để ý đến hắn ta, ánh mắt hắn ngưng lại, nhấc hai tay lên bắt đầu kết ấn!

Tư thế giống nhau, động tác giống nhau, giống y như Kiếm Thần vừa rồi!

Đây là?

Kiếm Thần nhìn thấy cử chỉ của Tiêu Phàm, vô cùng khiếp sợ, mặc dù động tác của Tiêu Phàm còn trúc trắc, nhưng lại không sai chút nào.

…

Vạn Kiếm Quyết, Tiêu Phàm rất thích, trước đây hắn không đủ chân khí, cho nên không thể thi triển được, nhưng thường ngày hắn cũng nghiên cứu luyện tập nhiều.

Xông ra khỏi bóng đêm, số lượng nội lực dự trứ tăng lên, đủ để cung cấp, mặc dù hắn chưa từng thi triển "Vạn Kiếm Quyết", nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn thử nghiệm.

Kiếm ngọc màu đỏ rượu chậm rãi bay lên, ban đầu còn lắc lư chấn động, sau đó lại trở nên vững vàng.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn Kiếm Thần cười nói: "Sư huynh, cảm thụ thật kĩ sự quật cường trong lòng sư đệ đi…"

Dứt lời kiếm phần ra, giống như ảnh chiếu, trong nháy mắt đã thiêu nên một bầu trời đỏ màu máu, giống như chân trời hoàng hôn.

Tiêu Phàm chỉ kiếm về phía trước, kiếm lơ lửng trong không trung, giống như tuyết máu rơi xuống, bay nhảy đầy trời, lập tức nhiễm đỏ ánh sáng trong mắt Kiếm Thần…

Kiếm rơi xuống như mưa máu, làm sụp đổ bốn phía xung quanh Kiếm Thần.

Cho dù biểu cảm của Kiếm Thần có ung dung hơn nữa, đối mặt với khí thế ngập trời của "Vạn Kiếm Quyết", hắn ta cũng phải nhíu mày lại.

Đợi đến lúc kiếm quang biến mất, Kiếm Thần hiện hình ra, hắn ta và Tiêu Phàm ngang bằng nhau, mới vừa rồi hắn ta bị buộc phải sử dụng "Kim tàm thoát xác".

"Sư đệ quả nhiên là nhân tài trời cho, mới vào phái chưa được bao lâu đã có thể thi triển "Vạn Kiếm Quyết" rồi, tuy rằng chỉ là trong trò chơi nhưng đúng là rất đáng gờm."

Kiếm Thần nhìn thấy biểu hiện kinh người của Tiêu Phàm, lại nhớ lại những gian khổ lúc hắn ta khổ luyện "Vạn Kiếm Quyết" ở Thục Sơn, không khỏi cười khổ.

Chương 870: Lật Quân Át Chủ Bài

Chương 872: Lật Quân Át Chủ Bài

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Có điều đáng tiếc là, sư đệ vào phái chưa lâu, kiếm của đệ, cuối cùng cũng không bằng kiếm của ta."

Tiêu Phàm không nói gì, vì hắn biết lời mà Kiếm Thần nói chính là sự thật.

"Cho nên kết cục vẫn sẽ như trước, không có gì thay đổi cả…"

Kiếm Thần nói tiếp.

"Sư huynh, ta lại không đồng ý với điều này."

Tiêu Phàm mở miệng.

"Nếu sư đệ đã không đồng ý, vậy thì chiến đấu đi…"

Kiếm Thần than một tiếng, lại vung kiếm lên lần nữa…

…

“Này này này… Chuyện này quá khoa trương rồi nhỉ! Quả thực chính là thần tiên đánh nhau nha!” Tiểu Miêu nhìn thấy Kiếm Thần và Tiêu Phàm lần lượt sử dụng “Vạn Kiếm Quyết”, kinh ngạc đến mức không nói trôi chảy được.

“Anh Phong Ma Tiểu Xích Lang vừa rồi suy đoán quả thật là chính xác, người đàn ông áo xanh này và Lich King Mệnh Phàm quả nhiên là huynh đệ cùng phái!”

“Vạn Kiếm Quyết” giống nhau, “Kim tàm thoát xác” giống nhau, nếu không phải đồ đệ cùng phái thì còn có thể là gì được?

“Chẳng lẽ cái này là yêu nhau lắm cắn nhau đau, huynh đệ tương tàn trong truyền thuyết sao?”

Tiểu Miêu nhìn vào hai người đang chiến đấu, khuôn mặt hơi hồng lên, ánh mắt có chút hủ.

Khác với Tiểu Miêu, Phong Ma Tiểu Xích Lang lại nhìn về phía A Hoa Tỷ, bởi vì tình huống con quái vật A Hoa Tỷ này bị đè xuống đánh thật sự quá hiếm thấy rồi.

…

Lúc này Mag đã trở nên hoàn toàn điên cuồng, di chuyển tốc độ nhanh, từng cú đấm mạnh mẽ.

A Hoa Tỷ chỉ dựa vào sự mạnh man rợ để chế ngự đòn tấn công Phong Quyền Lưu của gã, đối với gã mà nói chuyện này thật sự là nỗi nhục.

Gã cảm thấy sự tồn tại của A Hoa Tỷ đúng là sự phủ định cho nỗ lực mà gã bỏ ra để tập luyện trong nhiều năm, Mag vốn tưởng rằng bản thân đã tu luyện Phong Quyền Lưu thành công rồi, nhưng hiện giờ lại phát hiện có người chưa luyện tập gì hết, chỉ dựa vào thực lực mạnh mẽ đến như vậy…

Thật sự là châm biếm mà…

Vậy nên khí nóng trong người Mag bùng lên, tung ra toàn lực, dòng khí quấn quanh thân gã cũng rít gào lên.

Hiện giờ A Hoa Tỷ có chút phiền muộn, uy lực cú đấm của người trước mặt này cũng chỉ ngang bằng với cô ta mà thôi, nhưng thân thể lại vô cùng linh hoạt, A Hoa Tỷ căn bản không mảy may tóm được gã.

Mỗi lần nắm đấm của A Hoa Tỷ va chạm với gió lốc bên người Mag, dường như Mag đều cảm nhận được, nhanh chóng di chuyển thân thể của bản thân, khiến nắm đấm mạnh mẽ của A Hoa Tỷ đấm vào không khí.

A Hoa Tỷ cảm giác như luồng gió quấn quanh người Mag giống như một bộ phận trên người gã vậy, có thể đưa ra báo động nguy hiểm trước cho Mag bất cứ lúc nào, tăng phần lớn độ nhạy cảm trước nguy hiểm của bản thân gã, đặc tính như vậy khiến A Hoa Tỷ rất phiền muộn, cô ta vốn không am hiểu cách đối phó với kẻ địch quá nhanh nhẹn như thế này.

Mag lại tung một cú đấm đánh lên cánh tay của A Hoa Tỷ, cảm nhận được cảm giác đau đớn trên cánh tay do sức mạnh to lớn tạo ra, A Hoa Tỷ nhướng mày.

Bị động chịu đánh như vậy cũng không phải là biện pháp, chỉ cần bản thân có thể tóm lấy gã một chút liền có thể bắt gã lại xử lí trong chớp mắt, nhưng cô ta lại bất lực, người này quá linh hoạt, bản thân mình căn bản không thể động đến gã!

Hiện giờ xem ra chỉ có một biện pháp, nhưng mà…

A Hoa Tỷ bắt đầu rối rắm, nhất thời không chú ý liền phạm phải lỗi lớn…

Một khối đá khó nhận ra va đập vào đôi giày công chúa tinh xảo kia của A Hoa Tỷ, thân mình A Hoa Tỷ lập tức mất thăng bằng, nghiêng về phía trước, ngã xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng động lớn.

“Giao chiến với Phong Quyền Lưu của Mag tôi, thế mà còn dám mất tập trung, thật sự là ngạo mạn đến cùng cực! Xem một đấm này của tôi phá vỡ sự mạnh mẽ của cô này!”

Mag hét to lên, nâng tay bổ xuống sau lưng của A Hoa Tỷ, thoáng chốc gió lốc nổi lên!

A Hoa Tỷ vừa mới ngã xuống đất, đâu ra thời gian kịp phòng ngự?

Nếu như Mag dùng toàn bộ sức lực thi triển một đấm này bổ xuống, A Hoa Tỷ không có phòng bị tất sẽ bị sức mạnh do nắm đấm sinh ra xuyên thủng!

A Hoa Tỷ cảm nhận được cảm giác nguy hiểm phía sau lưng mình.

Sắc mặt trắng bệch, ý định quay người phòng ngự, nhưng gió lớn vù vù nháy mắt đã tới rồi!

Máu tươi lập tức tràn ra, cánh hoa bay lượn trên không trung, giữa màu đỏ tươi đó có gió phảng phất…

A Hoa Tỷ trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, phát hiện tay của Mag đã xuyên qua lồng ngực, mà cô ta không phải là người bị xuyên qua.

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa gian nan quay đầu, khóe miệng chảy ra một tia màu đỏ: "Khụ… khụ… A Hoa Tỷ, chị không sao hết, tốt quá…"

Nói xong, thân hình cô liền biến mất trong gió…

…

"Mới đây, lại một người chơi của trận doanh Ác Ma ngã xuống, công hội Trật Tự vẫn hoàn hảo không có hao tổn gì, chiếm được ưu thế, chẳng lẽ trận đại chiến này lại lấy kết cục công hội Trật Tự toàn thắng làm dấu chấm hết sao?"

Tiểu Miêu nhìn thấy A Hoa Tỷ không cẩn thận ngã xuống đất, Tiểu Khuyển Du Lục Hoa bị Mag giết trong giây lát, lập tức trở nên hoang mang.

"Sẽ không nhanh như vậy đâu, bọn họ còn chưa bị ép buộc tung ra thực lực cuối cùng nữa…"

Phong Ma Tiểu Xích Lang im lặng nhìn chăm chú vào màn hình, thản nhiên nói.

"Thực lực cuối cùng sao?

“Chính là con át chủ bài của các tinh anh Ác Ma…”

…

“Tiểu… Tiểu Khuyển…”

A Hoa Tỷ đưa tay về phía trước nắm lại một chút, ý muốn bắt lấy thân hình đang biến mất của Tiểu Khuyển Du Lục Hoa, chỉ có điều đã định trước là phí công thôi.

“Cô ta thế mà lại đỡ một đòn chí mạng cho cô, có điều như vậy cũng tốt, đỡ đến lúc sau khi tôi và cô chiến đấu xong còn phải ra tay xử lí nốt cô ta.”

Mag rút nắm tay lại, vẻ mặt lạnh lùng.

“Anh!”

“Trừng mắt với tôi làm gì, rất nhanh sẽ đến lượt cô thôi.”

“Anh chết chắc rồi!”

A Hoa Tỷ gào lên một tiếng với Mag, rồi sau đó ngửa mặt lên trời rít gào!

“A a a a a a…”

Vảy ngoài bắt đầu sinh ra trên làn da của A Hoa Tỷ, điên cuồng tràn ra toàn thân, từng cái gai mọc lên rất nhiều, bén nhọn mà dữ tợn, ánh sáng đổ xuống trong bóng đêm như áo giáp, tỏa ra hơi thở khiến người khác phải nổi gai ốc…

Ác Ma hóa!

Đó chính là con át chủ bài cuối cùng của các Ác Ma, chỉ có Ác Ma có thiên phú dị thường mới có thể giác ngộ được kĩ năng này!

Giọng hét của A Hoa Tỷ đã thu hút ánh mắt của mọi người nhìn lại đây, thành viên công hội Trật Tự trợn mắt há mồm nhìn màn biến hóa dị thường của A Hoa Tỷ.

Tuyết Dạ nhìn thấy A Hoa Tỷ ở xa, lại thở dài một tiếng.

“Quên đi, phụ nữ là người yêu cái đẹp nhất còn hi sinh như vậy, nếu như mình còn tiếp tục rối rắm chuyện thẩm mỹ của bản thân thì quá nhỏ nhen rồi…”

Tuyết Dạ quấn mái tóc vàng xinh đẹp của bản thân lên, nháy mắt đưa bản thân vào trong bóng tối, ánh sáng màu đen chuyển động, lập tức che lại phần trắng nõn vốn có trên người Tuyết Dạ kia…

…

“Hầy, người phụ nữ này…”

Trông thấy hành động của A Hoa Tỷ, phản ứng của Tịch Dương cũng giống như Tuyết Dạ vậy.

“Cậu còn muốn tiếp tục như vậy sao? Hiện giờ nếu cậu không lật con át chủ bài của bản thân lên, lát nữa cho dù có tái chiến với tôi, cậu cũng sẽ chẳng còn thể lực mà dùng đâu.”

Phong Triệt nhìn thấy Tịch Dương mệt mỏi đến mức cả người toàn mồ hôi thì nói.

“Ừ, cùng sắp rồi, làm vậy đi, tôi đã lấy được không ít thứ đồ từ trên người anh.”

“Lấy được không ít đồ vật này nọ là sao?”

Phong Triệt nhíu mày.

Tịch Dương cũng không giải thích thêm nữa, chỉ là trong chớp mắt thay đổi bản thân thành màu tối đen: “Để chúng tôi bắt đầu chiến đấu thật sự đi…”

Thân mình bọc kín xương vảy đen xì, sinh ra vô số sừng nhọn chằng chịt, rõ ràng là một bộ giáp vảy hình giọt nước lại khiến người khác cảm thấy loại cảm giác rất cương nghị, hai con người đỏ máu, lóe ra ánh sáng nhàn nhạt trong bóng tối, trông có vẻ cực kì quỷ quái.

Trong nháy mắt, trên chiến trường đã có ba người thay đổi dáng vẻ rồi.

…

Chương 871: Đoạt Thế

Chương 873: Đoạt Thế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“A Hoa Tỷ trong cơn giận dữ gào thét đã biến thân trở thành một con quái vật đáng sợ! Sừng thú! Răng nanh! Cánh dơi! Đuôi mũi tên! Trời ạ! Chuyện gì đang diễn ra đây? Ô! Ngay sau A Hoa Tỷ, ngay cả “Belphegor - tội lười biếng” Tuyết Dạ và “Truy Phong Giả” Tịch Dương cũng biến thành dáng vẻ như vậy!

Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Miêu nhìn thấy kiểu hình dáng này, Tiêu Phàm lúc đấu với trận doanh Thú Nhân ở ngoài thành Aris và lúc đối đầu với NPC Thú Nhân, Tiểu Sửu Hoàng lúc đấu với những người máy địa tinh trong nhiệm vụ Di Tích Địa Tinh, còn có cả Ác Long lúc trước sau khi bị công hội Tinh Thần đẩy vào đường cùng đều bày ra thủ đoạn biến thân này, nhưng hiện giờ cô ta vẫn không hiểu rõ đây rốt cuộc là chuyện gì.

“Đây chính là kỹ năng đặc biệt của riêng người chơi tộc Ác Ma, “Ác Ma Hóa”. Mọi người đều biết, trận doanh Ác Ma không có hệ thống chuyển chức, sau khi vượt qua cánh cửa cấp 20, phương thức tác chiến của người chơi các trận doanh khác nhờ vào thu được kỹ năng tác chiến từ chỗ người hướng dẫn mà trở nên phong phú hơn, mà kỹ năng thiên phú và kỹ năng danh hiệu của người chơi Ác Ma ở thời điểm đó hiển nhiên không đủ dùng. Cho nên bộ tộc Ác Ma có thiên phú giai đoạn ba, đó chính là Ác Ma Hóa. Một khi người chơi Ác Ma Hóa, có thể tăng tất cả các thuộc tính của bản thân lên rất lớn, trở thành sự tồn tại giống như Ác Ma trong mắt kẻ địch.” Phong Ma Tiểu Xích Lang giải thích cực kì đúng lúc.

“Chẳng lẽ mỗi một người chơi trận doanh Ác Ma đều có thể làm được điều đấy sao?”

“Tương lai phát triển thành thế nào tôi cũng không rõ lắm, nhưng trước mắt mà nói, điều này hiển nhiên không có khả năng. Kỹ năng thiên phú được tặng miễn phí, kỹ năng danh hiệu lại cần được ma luyện, mà “Ác Ma Hóa” đó là cánh cửa chân chính chứng tỏ thực lực và thiên phú. Hiện giờ trong trận doanh Ác Ma cũng chỉ có ít ỏi mấy người có thể vượt qua được cánh cửa này thôi…”

…..

Tiểu Khuyển, xin lỗi, là do lòng hư vinh của chị quấy phá, nếu chị sớm sử dụng “Ác Ma Hóa”, em cũng sẽ không có chuyện gì.

A Hoa Tỷ đã hoàn toàn biến thân rồi, nội tâm cô ta áy náy, sau đó A Hoa Tỷ lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mag đang ở trước mặt mình, con người màu máu ra vẻ dị thường tàn bạo.

“Cô…. Sao cô lại thế này?”

Mag vẫn đang chìm trong nỗi khiếp sợ chuyện A Hoa Tỷ thay đổi vẻ bề ngoài, tuy rằng Mag trải qua tập võ tu tâm dưỡng tính trong thời gian dài mà có được tố chất tâm lí rất tốt, nhưng hiệu quả thị giác mà “Ác Ma Hóa” đem lại tấn công quá mạnh mẽ, đặc biệt chúng lại xuất hiện trên thân hình vạm vỡ này của A Hoa Tỷ. Màn tấn công thị giác kia khuếch đại cực kì lớn, khiến Mag không thể bình tĩnh lại trong một thời gian ngắn.

“Tôi muốn anh chết!”

A Hoa Tỷ không để ý đến câu hỏi của Mag, mà cô ta mở hàm dưới che kín giáp vảy kia, để lộ ra răng nanh sắc bén, bá đạo nói ra ý định của bản thân lúc này.

Mag nghe thấy lời nói ngang ngược của A Hoa Tỷ, trong lòng Mag cũng sinh ra cơn giận: “Vậy phải xem xem kẻ quái dị cô có bản lĩnh này hay không!”

Mag vận khí điều chỉnh, gió lốc gào thét quanh thân, dòng khí quấn quanh người gã cũng mở rộng ra đến biên độ lớn nhất, uy thế kia còn lớn hơn lúc trước vài phần!

A Hoa Tỷ giơ chân bước đi, đạp thật mạnh lên trên mặt đất, vững chãi mà mạnh mẽ, dường như cô ta cũng không nhìn thấy Mag đang phát uy, con ngươi màu máu vẫn lạnh như băng, giống như một hồ nước sâu dưới lòng hẻm núi.

Bất chợt giữa hồ nước sâu phẳng lặng bùng lên một tia lửa sáng, tuy chúng rất bé nhỏ nhưng lại vô cùng chói mắt giữa khe núi sâu.

Mag dựa vào cảm ứng Phong Quyền Lưu Áo Nghĩa cảm nhận không khí giữa trời đất cũng đúng lúc nhận ra được sự tàn bạo mạnh mẽ bùng cháy trong ánh mắt lạnh như băng của A Hoa Tỷ, nhưng gã cũng không có lòng để ý tới cơn giận bùng cháy của A Hoa Tỷ, bởi vì A Hoa Tỷ cử động rồi…

Nhanh quá!

Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của Mag sau khi A Hoa Tỷ hành động, mà sau đó gã cũng không có thời gian nghĩ nhiều, bởi vì nắm đấm của A Hoa Tỷ đã đánh về phía gã rồi!

Bước chân của Mag liên tục chuyển động, nghiêng người né tránh, cho dù là Mag cũng không dám đối cứng với nắm đấm của A Hoa Tỷ.

Mag vừa mới né được một đấm, đòn tấn công tiếp theo của A Hoa Tỷ đã bay tới, áp bức gã đến mức gã không kịp thở dốc.

Sở dĩ A Hoa Tỷ phải "Ác Ma Hóa" đó là vì thuộc tính tăng lên sẽ tăng cả sự nhanh nhẹn của thân thể, để có thể tương xứng mới thân pháp linh động của Mag.

Mà hiện giờ xem ra, tốc độ của A Hoa Tỷ đã hoàn toàn đạt được dự tính lúc trước, thậm chí còn có xu thế vượt lên cả dự tính!

Nhưng hai người bọn họ đối đầu lẫn nhau lại vẫn giằng co không dứt như trước, điều này khiến A Hoa Tỷ ảo não không thôi.

Rõ ràng động tác của mình đã nhanh hơn một chút so với gã, vì sao mình vẫn không thể tóm được gã đây?

Thiết quyền cuồng bạo tung ra, cơ thể và lửa giận trong lòng A Hoa Tỷ càng ngày càng nóng lên, chỉ có cơn gió nhỏ thôi qua bên người mới khiến cô ta có chút cảm giác mát mẻ.

Cảm giác mát mẻ à?

Chẳng lẽ là do những dòng khí quanh thân gã sao?

Vậy mình sẽ phá vỡ cơn gió chết tiệt này!

A Hoa Tỷ không do dự chút nào, thiết quyền vẫn mạnh mẽ như trước!

Nắm đấm của A Hoa Tỷ vô cùng đáng sợ, sau khi Ác Ma Hóa xong uy thế của nắm đấm lại càng trở nên khủng bố, nắm đấm bọc giáp vảy đen xì giống như đạn pháo nổ ra từ nòng pháo vật!

Uỳnh!

Một tiếng nổ đùng.

A Hoa Tỷ vẫn không đánh đến được thứ gì, nhưng phong quyền lại gây ra một đợt chấn động không khí kịch liệt, mà lúc này cơn gió lại trở nên rối loạn!

Mag kinh hãi, gã nghĩ thầm người phụ nữ trước mắt thật sự rất đáng sợ, cô ta laijcos thể dựa vào sức mạnh man rợ khiến cho không khí chấn động, nhiễu loạn bầu không khí do Phong Quyền Lưu Áo Nghĩa tạo thành!

A Hoa Tỷ vẫn chưa có ý định thu tay lại, mở miệng hét lên, vô cùng điên cuồng, lại tung ra mấy đấm nữa, dòng khí chảy quanh người Mag hoàn toàn bị phá vỡ!

Mag không có sự chỉ dẫn của gió, phòng ngự của gã bị hạ thấp không ít, hành động cũng trở nên chậm lại, mà A Hoa Tỷ cuối cùng cũng lộ ra răng nanh của mình trước Mag…

Dã Man Va Chạm!

A Hoa Tỷ mạnh mẽ xông về hướng Mag, Mag sợ hãi vội vàng né tránh.

Tuy rằng Dã Man Va Chạm tấn công bất chợt cũng có tốc độ của nó nhưng Mag thân là truyền nhân của võ cổ, cho dù mất đi sự hỗ trợ của Phong Quyền Lưu, nhưng đối mặt với nguy hiểm gã vẫn rất lợi hại, Mag khó khăn né tránh được đòn tấn công này của A Hoa Tỷ.

Đúng lúc Mag cảm thấy bản thân may mắn không thôi khi thoát được một kiếp này, gã bỗng nhiên cảm giác được dưới chân mình có dự cảm không lành!

Trâu Điên Giẫm Đạp!

A Hoa Tỷ dừng tiến lên phía trước, chân phải đạp mạnh một phát, cả mặt đất đều dao động, sinh ra một dòng khí còn mạnh mẽ hơn Phong Quyền Lưu gấp trăm lần!

Mag giật mình nhìn chằm chằm vào dưới chân mình, bởi vì trong khoảnh khắc này, hai chân của gã rời khỏi mặt đất rồi…

Khán giả ngoài sân cũng thấy được cảnh tượng này, trong lòng bọn họ nhiên nảy lên một suy nghĩ, đó chính là Mag thảm rồi.

Bởi vì bọn họ vẫn luôn nhớ rõ, trên sàn đấu biểu diễn PK "Tân Sinh", cả người Long Ngạo Thiên cũng bay lên như vậy, chỉ cần đánh mất khả năng di chuyển của mình trước mặt A Hoa Tỷ, kết cục cũng đã được xác định rồi.

….

Đúng lúc này, trước người Mag thoáng hiện ra một bóng người đen xì, đến như gió lốc!

"Tôi đã nói rồi, anh sẽ chết chắc!"

A Hoa Tỷ giờ tay chộp lấy Mag đang di chuyển trong không trung, một phát ném gã vào trong vực sâu vô tận…

"Ai bảo anh gọi bà đây là quái vật!"

"Ai bảo anh ra tay tấn công Tiểu Khuyển trước mặt bà đây!"

“Ai bảo anh khiến cho bà đây phải bày ra dáng vẻ xấu xí này trước mặt anh Phàm thân yêu!”

…

Chương 872: Đường Mũi Tên

Chương 874: Đường Mũi Tên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Giữa chiến trường vang lên tiếng mắng chửi thô lỗ của A Hoa Tỷ, giống y như suy nghĩ trong lòng A Hoa Tỷ vậy, chỉ cần Mag bị cô ta bắt được thì gã chết chắc rồi.

Lúc này Mag – một truyền nhân Phong Quyền Lưu kiểu cổ xưa bị A Hoa Tỷ dùng tay xách lên như con gà con, triển khai các đợt tàn phá cực kì tàn khốc.

Tóm! Quẳng! Đập! Đè!

Dù sao Mag rơi vào trong tay A Hoa Tỷ rồi, cô ta muốn làm thế nào thì làm thế đó!

Lúc này Mag đâu còn chút uy phong nào của Mười mũi nhọn của Trật Tự, gã bị A Hoa Tỷ thô bạo ném xuống mặt đất không biết bao nhiêu lần, đầu óc gã đã sớm choáng váng rồi, biết sao được Mag là người tập võ xương cốt cứng rắn, trong khoảng thời gian ngắn đâu dễ chết trận như vậy. Điều này vừa đúng lúc thỏa mãn khuynh hướng tàn bạo của A Hoa Tỷ, Mag lại bị A Hoa Tỷ xách lên tay như một món đồ chơi, mặc cho A Hoa Tỷ chèn ép.

…

Khán giả ngoài sân nhìn thấy dáng vẻ thảm hại này của Mag, lần lượt cảm thấy thương hại gã, bởi vì lúc này Mag thật sự rất thảm, đồng thời bọn họ còn khắc ghi sâu sắc một suy nghĩ vào trong đầu mình, đó chính là ở trong

“Tân Sinh”, trêu chọc ai cũng được, trăm ngàn lần không nên chọc vào A Hoa Tỷ!

…

Thân thể đen xì, mũi tên của Tịch Dương vẫn mang theo ánh sáng như trước, nhanh chóng bắn về phía Phong Triệt!

Vẻ mặt Phong Triệt bình tĩnh, giơ tay nâng cung tên lên bắn, hành động liền mạch.

Vũ tiễn mang theo khí thế lạnh lẽo, lập tức bắn về phía quang tiễn mà Tịch Dương vừa mới bắn ra!

Phong Triệt muốn dùng chiêu trò ban đầu để ngăn cản hắn ta lại, nhưng đúng lúc này lại xuất hiện hiện việc ngoài ý muốn, quang tiễn trực tiếp đâm rách vũ tiễn, tuy rằng uy thế của quang tiễn không được như trước nữa, có điều chúng vẫn bay thẳng về phía trước.

Phong Triệt nhíu mày lại, nhưng anh ta vẫn không hoang mang, kéo cung bắn tên, lại tiếp tục bắn một cây vũ tiễn lên không trung, va chạm với quang tiễn, cuối cùng cũng có thể ngăn lại quang tiễn.

“Đây chính là con át của bài của anh sao? Dường như cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, chỉ là lực tấn công của mũi tên lớn hơn một chút thôi, nhưng đối với tôi mà nói, điều này chẳng có chút giá trị nào.”

Phong Triệt cảm thấy Tịch Dương sau khi ma hóa xong khiến anh ta có chút thất vọng.

“Có giá trị gì hay không cũng không phải anh nói mà được.”

Tịch Dương nâng tay lên, quang tiễn nhanh chóng bay ra, vẫn giống như vậy.

Phong Triệt cũng không khách khí, nếu như đối phương đã tung ra toàn bộ bản lĩnh của hắn ta, vậy cũng là thỏa mãn sự tò mò của anh ta, nếu sự tò mò của anh ta được thỏa mãn rồi, anh ta sẽ quyết định không nương tay nữa.

Vì thế Phong Triệt triển khai tấn công, anh ta muốn tiễn Tịch Dương lên đường!

Vút vút vút!

Vũ tiến liên tiếp được bắn ra, mũi tên của Phong Triệt càng ngày càng nhanh, trực tiếp ngăn cản vòng tấn công này của Tịch Dương, sau đó mũi tên lại tấn công ngược lại Tịch Dương!

Lần này Tịch Dương không tiếp tục né tránh nữa, mà hắn ta bắn ra một mũi quang tiễn, va chạm với vũ tiễn đang bay tới, phòng thủ được đợt tấn công này.

"Đây chỉ là mở đầu, đây chính là thứ mà anh nói anh học được trên người tôi sao? Trong khoảng thời gian ngắn, năng lực bắn cung của anh thật sự tiến bộ rất tốt, nhưng chút da lông đấy vẫn chẳng thắng được tôi. Chỉ cần tôi nghiêm túc ra tay bắn tên, chỉ với chút bản lĩnh này của anh, rất nhanh sẽ bại trận xuống đài thôi."

Lúc trước Tịch Dương chỉ có thể bắn từng mũi từng mũi tên ra một, ngăn cản một cách chính xác, hiện tại hắn ta có thể bắn một lúc nhiều mũi đã là rất giỏi rồi. Nhưng trên các phương diện trong thuật bắn cung, hắn ta vẫn không bằng Phong Triệt.

"Kết cục không phải là thứ có thể sự vào lời nói mà có thể kết luận ra được, bất cứ việc gì đều phải thử rồi mới biết được."

"Quả thật là ngu dốt cứng đầu…"

Phong Triệt không tiếp tục nương tay nữa, tay phải liên tiếp kéo cung, tư thế kia cũng không có vẻ gì gấp gáp, ngược lại còn tao nhã khác thường, giống như thiếu nữ đang gảy đàn, từ từ đánh ra một khúc nhạc chết chóc.

Chuẩn xác chính là điểm đặc biệt của Phong Triệt.

Nhiều năm luyện tập cùng một động tác giúp anh ta hoàn toàn quen thuộc cách làm thế nào để cho loại hình vũ khí tầm xa như mũi tên có thể bắn

chính xác tới mục tiêu. Với anh ta mà nói, việc khống chế mũi tên bắn theo đường thẳng tắp đã trở thành hơi thở rồi, lưu loát mà tự nhiên.

Một loạt mũi tên bắn chính xác tới, cho dù Tịch Dương vừa mới học được kỹ xảo ngăn cản bằng mũi tên cũng không thể thoải mái chống cự được.

Bởi vì mũi tên của Phong Triệt bay ra như mưa rào ngày hè, vô cùng dày đặc, hạt mưa rơi liên tục, xuyên thủng được cả tảng đá.

Nhanh chóng, chính xác, đó chính là một sát trận, muốn tuyệt tình dẫn Tịch Dương vừa mới hóa Ác Ma đưa đầu vào trong đó.

Nhưng Tịch Dương vẫn chưa khuất phục, giờ phút này trong lòng hắn ta cũng chẳng nghĩ đến Phong Triệt đang ở trước mắt kia.

Mà vẫn một mực đuổi theo bóng hình cao lớn kia, còn cả cảm giác oán hận mà sắc xanh kia mang theo, che dấu ở chỗ sâu trong lòng.

Lúc tâm trạng tiêu cực đó mơ hồ hiện ra, trên bộ giáp vảy tối đen lặng lẽ phát ra một tia sáng dị thường, nhưng Tịch Dương vẫn đang chiến đấu kịch liệt vẫn chưa nhận ra, hắn ta chỉ cảm thấy những mũi tên bay đầy trời kia trước mắt hắn ta dường như chậm lại…

Lay Động Hình Z!

Chiêu bài bước chân tránh né của Tịch Dương!

Tịch Dương không lùi mà tiến lên, từng bước tình bước tiến vào trong mưa tên, vút vút vút, bước chân hắn ta giống như linh xà vậy. Tịch Dương vạch ra một tia chớp màu đen, uốn lượn nhanh chóng bay về phía trước!

Phản ứng của Tịch Dương khiến cho Phong Triệt kinh ngạc, anh ta không nghĩ tới Tịch Dương lại có thể dựa vào bước chân của chính mình để tránh thoát sát trận mà anh ta dùng mũi tên tạo ra. Nên biết rằng lần này anh ta không hề nương tay chút nào!

Nhưng cũng không việc gì phải căng thẳng, một lần chưa trúng, bắn nhiều mũi tên hơn là được rồi, chỉ cần độ chính xác của mình vẫn còn đó, Tịch Dương cũng chẳng chạy khỏi lòng bàn tay anh ta được.

Sau khi Tịch Dương xông ra khỏi mưa tên, hắn ta lại kéo cũng tên trong tay mình ra.

Phong Triệt vẫn không hề vội vã: "Cùng một chiêu thức đó là vô dụng với tôi, bởi vè mũi tên của anh căn bản không thể nào tiến đến gần tôi."

Tịch Dương không để ý đến anh ta, liên tục bắn tên lên trên cao.

Cái này là gì?

Phong Triệt phát hiện Tịch Dương không bắn tên về phía mình, trong lòng anh ta thấy kì quái. Phong Triệt ngẩng đầu nhìn lến lại thấy được mặt trời chói chang trên đầu mình, hai mắt chói lóa.

Ngay sau đó anh ta nghe thấy tiếng gió thổi tới, vội vàng bắn liên tiếp hai mũi tên lên đỉnh đầu, quả nhiên hai tiếng leng keng liên tục vang lên, đánh tan uy thế mũi tên của Tịch Dương.

Sao hắn ta có thể làm như vậy?

Phong Triệt kinh hãi, bởi vì mũi tên vừa rồi của Tịch Dương là mũi tên cong. Đối với Phong Triệt mà nói, mũi tên cong căn bản không hề có chút độ chính xác nào, nhưng mũi tên bay đến vừa rồi lại rơi chính xác về phía đầu anh ta.

Nhất định là trùng hợp, nhất định là trùng hợp!

Phong Triệt cảm thấy chỉ có thể nói trùng hợp để giải thích, nhưng trong lòng anh ta bỗng nhiên lại xuất hiện cảm giác nguy hiểm. Phong Triệt giơ tay lên, lại bắn hai mũi tên lên trên.

Một lần là trùng hợp, hai lần thì sao?

Suy đoán của Phong Triệt khiến cho anh ta trở nên không yên.

Giống như muốn xác nhận suy nghĩ của Phong Triệt, trên đỉnh đầu anh ta liên tiếp có quang tiễn bay xuống, tuy rằng Phong Triệt bị ánh nắng trên đầu làm hoa mắt nhưng anh ta vẫn có thể cảm nhận được tiếng gió kia, liên tiếp phá được nguy cơ. Có điều trong lòng anh ta lại thấy lung lay. Bởi vì anh ta

chỉ có thể bắn mũi tên thẳng mới chính xác như vậy, nhưng mũi tên của Tịch Dương lại là mũi tên cong, điều đáng sợ hơn là mũi tên cong này lại không hề mất đi sự chính xác vốn có!

Nhưng lúc này Phong Triệt chẳng thể để ý được nhiều như vậy, anh ta phải hóa giải những nguy hiểm trước mắt đã, Tịch Dương vừa rồi mới bắn ra mười mũi tên, hiện giờ vẫn còn một mũi chưa rời xuống!

Chương 873: Bí mật Của Ác Ma Hóa

Chương 875: Bí mật Của Ác Ma Hóa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phong Triệt cảm nhận được tiếng gió cuối cùng, anh ta lại vun vút bắn hai mũi tên ra. Phong Triệt sẽ không nghi ngờ mũi tên của bản thân có thể thất bại không, bởi vì đó là điều không có khả năng.

Phong Triệt giải quyết xong mũi tên cuối cùng bay từ trên trời xuống, trong lòng anh ta cũng thả lỏng, anh ta đang định hỏi Tịch Dương đầu đuổi vấn đề, nhưng bỗng nhiên trong lòng anh ta lại run lên, cảm thấy lạnh lẽo.

Nhưng thời gian đã trễ rồi, một mũi quang tiễn kì lạ rời xuống từ trên trời cao, chuẩn xác đâm vào đầu anh ta, hoa máu lập tức nở rộ…

Phong Triệt ngã xuống, trong mắt anh ta là sự nghi hoặc.

“Tôi biết anh muốn hỏi cái gì, nhưng tôi lại không biết nên giải thích với anh như thế nào. Tôi và anh không giống nhau, tôi bắn tên hoàn toàn dựa vào cảm giác, người nọ biến những tính chất này của tôi thành dã tĩnh. Sau khi Ác Ma Hóa xong, tôi cảm thấy dã tính của bản thân đã tăng lên rất nhiều, cho nên lúc tôi cảm nhận đươc mũi tên mình bắn ra rời từ trên trời xuống sẽ trúng mục tiêu, tôi liền dứt khoát bắn ra, không có kĩ xảo gì đáng nói cả.”

“Còn về mũi tên cuối cùng dư ra kia…”

Tịch Dương ngẩng đầu, Phong Triệt nhìn theo tầm mắt hắn ta, anh ta nhìn thấy một sợi lông chim ưng bay từ cao xuống. Phong Triệt dường như hiểu được điều gì đó, không khỏi cười khổ. Mũi tên mà anh ta bắn ra vẫn đang trên đó, anh ta chỉ đỡ được chín mũi tên, bởi vì tiếng gió không nhất định là mũi tên, có lẽ còn có thứ gì đó khác.

“Anh nói rằng trong lúc chiến đấu tưởng tượng quá nhiều sẽ chỉ được vẻ ngoài, trước kia người kia lại nói rằng anh ấy thích tưởng tượng, bởi vì tưởng tượng là sáng tạo, chỉ có chiến đấu giàu tính sáng tạo mới có thể tạo ra nhiều sự đặc sắc. Cho nên có nhiều cách nói khác nhau, đừng dùng ánh mắt của mình trực tiếp phủ nhận giá trị của người khác…”

Phong Triệt nhìn thấy mũi tên thẳng tắp của bản thân, bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó anh ta biến mất trong gió…

Tuyết Dạ sau khi hóa thành ác ma vẻ ngoài đã hoàn toàn thay đổi. Ngoại hình dữ tợn làm cho cậu mất đi vẻ xinh đẹp thoát tục của ngày xưa. Vì thế cậu ta tức giận vô cùng, lửa giận hệt như cái giếng phun mất khống chế, thoáng cái đã phun ngập đầu cậu ta. Tuyết Dạ gào lên một tiếng, tay cầm các loại vũ khí, hệt như mất lý trí mà nện tất cả vào người Hình Sơn.

Hình Sơn cảm thấy đối phó với Tuyết Dạ sau khi Ác Ma Hóa áp lực càng tăng lên gấp bội, thậm chí đang tấn công cũng buộc phải phòng ngự.

Hình Sơn cảm thấy bản thân bị Tuyết Dạ áp chế là một sự sỉ nhục. Bởi vì trong mắt hắn ta, Tuyết Dạ vẫn chỉ một cô gái xinh đẹp như lúc đầu.

Nhưng thực lực biến thái của Tuyết Dạ cũng đâu phải dạng vừa, sau khi Ác Ma Hóa thì càng biến thái hơn nữa.

Cậu ta muốn đánh bạn, bạn cũng đâu còn cách nào khác.

Mười tám món binh khí trong Vương Chi Bảo Khố liên tục chuyển đổi. Sau khi biến thân, sự tàn nhẫn của Tuyết Dạ đã đạt đến cực điểm khi cậu ta tiến hành hình thức treo lên đánh với Hình Sơn, ép cho Hình Sơn đến thở cũng không nổi.

Không biết là do thực lực của bản thân Hình Sơn không đủ, hay là lực chiến đấu của Tuyết Dạ sau khi hoá thành Ác Ma quá mạnh, tóm lại bên Tuyết Dạ đảo ngược rất rõ rệt.

Hình Sơn càng bị đánh thì càng cảm thấy uất ức. Mình trước đây đường đường là lính đánh thuê, làm cái chuyện nguy hiểm nhất trên thế giới, từng đánh bại vô số nhân vật đáng sợ, cuối cùng cũng sống trơ trơ. Thế nhưng hôm nay trong game lại bị một cô gái dùng đến đủ thứ vũ khí để trêu đùa đánh đập, thực sự quá mất mặt!

Không được! Mình nhất định phải nghĩ cách thay đổi tình hình, nếu không lúc offline chắc chắn sẽ bị đám kia cười thối mặt cho coi!

Hình Sơn dùng kiếm cản lại một đòn của Tuyết Dạ, bắt đầu nhìn quanh bốn phía một lát, rồi suy nghĩ.

Khổ người Hình Sơn tuy lớn, nhưng hắn ta cũng không hề vụng về, ngược lại còn rất linh hoạt. Trong cuộc sống làm lính đánh thuê cũng chính là nhờ sự linh hoạt đó đã cứu mạng hắn ta mấy lần.

Gã nhanh chóng tìm được cách "Chiến thắng", đỡ lấy áp lực trước người, bắt đầu rút lui từ từ về một hướng.

Tuyết Dạ vẫn chưa nhận ra quỷ kế của Hình Sơn, thấy Hình Sơn lui người về phía sau thì lập tức thừa thắng xông lên. Cậu sẽ không bao giờ thả kẻ địch trước mắt đi, công kích càng trở nên điên cuồng hơn.

Xà Cơ vẫn luôn đứng một bên quan sát trận chiến, nhìn Tuyết Dạ đã Ác Ma Hóa, cô luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là chỗ nào thì cô lại không nói ra được.

Là bởi vì đòn tấn công của Tuyết Dạ điên cuồng quá chăng?

Vì thế cũng mất đi sự bình tĩnh và điềm đạm vốn có?

Nhưng không phải Tuyết Dạ điên cuồng áp chế đối thủ sẽ tốt hơn sao?

…

Xà Cơ không rõ, bởi vì cô cũng không thể nào làm mình "Ác Ma Hóa" được, "Ác Ma Hóa" rốt cuộc là chuyện gì, cô hoàn toàn không biết.

Mắt thấy màn mây của "Tứ Phương Phong Ma Trận" sắp đến gần, bước chân lùi về phía sau của Hình Sơn rốt cuộc cũng chậm lại, sau đó trong mắt hắn ta loé lên ánh sáng cơ trí.

Chân sau Hình Sơn bỗng đạp một cái, nhanh chóng phóng về phía Tuyết Dạ, bộ dạng hắn ta không khác gì như con báo đang đi săn trên thảo nguyên!

Tuyết Dạ đang nổi điên vốn không rảnh để ý hành động của Hình Sơn, vung đại kiếm trong tay lên chém vào người hắn ta!

Hình Sơn không hề né tránh, mà dựa vào kinh nghiệm lâu năm của bản thân, hắn ta nghiêng người, để thương tổn mình chịu nhỏ đi.

Nhưng một đòn của Tuyết Dạ sau khi Ác Ma Hóa đâu dễ đỡ như vậy, đại kiếm rạch một đường trên người Hình Sơn. Miệng hắn ta phun ra một búng máu tươi!

Nhưng Hình Sơn lúc này lại cười, bởi vì hắn ta vẫn chưa bỏ mình…

Hình Sơn nghiêng người nằm rạp xuống, ôm lấy hai chân Tuyết Dạ, lập tức khóa kín hành động cậu ta, rồi nâng hai chân lên vác lên vai! Sau đó bỗng ném ra xa!

Man Lực Phao Trịch!

Đây là kỹ năng cá nhân của Hình Sơn, lực công kích của hắn ta không mạnh nhưng tồn tại một phán định tuyệt đối, đó chính là một khi đối thủ bị chiêu này khóa lại thì sẽ không bao giờ chạy không thoát được.

Mà chỉ cần ném Tuyết Dạ đi, Hình Sơn sẽ có thể giải quyết hết nguy cơ trước mắt.

Màn mây màu xanh thẳm nhộn nhạo một chút, cả người Tuyết Dạ bị ném vào trong "Tứ Phương Phong Ma Trận", "Tứ Phương Phong Ma Trận" chỉ có thể vào, không thể ra. Tuyết Dạ lần này bị nhốt hoàn toàn rồi!

Cả đám Hổ Nữu trong "Tứ Phương Phong Ma Trận" đang tận lực ngăn cản bốn người Lâm Binh Đấu Giả liên hợp. Mọi người đang bị tổn hại liên tục, chợt thấy động tĩnh bên cạnh thì giật nảy mình, đợi đến khi thấy rõ là Tuyết Dạ sau khi Ác Ma Hóa, mới hoang mang hỏi: "Tuyết Dạ, sao em cũng vào trong đây rồi rồi?"

Tuyết Dạ Ác Ma Hóa giống như bịt tai không nghe thấy.

Bắt đầu không ngừng tấn công vào bức thành "Tứ Phương Phong Ma Trận", vừa đập vừa gào lên liên tục, bộ dạng vô cùng điên cuồng.

…

Bên ngoài sân. Mị Hoả nhìn trạng thái hiện tại của Tuyết Dạ, thầm lo lắng, bởi vì cô chưa bao giờ thấy Tuyết Dạ với dáng vẻ như vậy.

Phong Ma Tiểu Xích Lang lúc này cũng chau mày, bởi vì hắn ta cảm thấy "Ác Ma Hóa" nhất định đã xuất hiện vấn đề gì đó, nhưng hắn ta lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

…

Tất cả mọi người không ai biết "Ác Ma Hóa" là chuyện như thế nào, chỉ trừ một người. Bởi vì gã, trong mảnh rừng kia, cũng đang sử dụng "Ác Ma Hóa" để chiến đấu, mà Tiểu Sửu Hoàng lại gọi chiêu "Ác Ma Hóa" của mình là "Ác Ma Hóa Ổn Định" .

Ác Ma Hóa là cái gì, ngay cả Tiêu Phàm cũng không rõ, bởi vì kỹ năng này được giới thiệu thực sự quá qua loa.

Chủ động tăng thêm thuộc tính của bản thân, biên độ dao động từ 30% đến 150%, biên độ tăng lên sẽ dựa theo trình độ Ác Ma Hóa của người chơi, sử dụng phương thức "Thiên Hướng Ác Ma".

Những lời này rốt cuộc có ý gì, Tiêu Phàm chả hiểu gì cả, đặc biệt là chỗ "Thiên Hướng Ác Ma" kia.

Nhưng Tiêu Phàm luôn cảm thấy "Thiên Hướng Ác Ma" chính là mấu chốt trong việc tăng thuộc tính.

Chương 874: Sát Thủ

Chương 876: Sát Thủ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm không hiểu những thứ này, nhưng Tiểu Sửu Hoàng lại hiểu rõ. Như vậy cũng không phải trí tuệ Tiêu Phàm không bằng Tiểu Sửu Hoàng, mà là vì bản chất tồn tại của hai người họ vốn khác nhau.

Tiêu Phàm là người bình thường, mà Tiểu Sửu Hoàng lại là một tên điên chân chính.

Thời điểm "Ác Ma Hóa", Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy có thứ gì đó bỗng tràn vào lòng gã rất rõ ràng, phẫn nộ, điên cuồng, oán hận, đau khổ, vân vân.

Vô số những tâm trạng tiêu cực vờn quanh tâm trí, làm ảnh hưởng đến ý chí bản thân, cướp đi đầu óc của người chơi, nhưng muốn có được sức mạnh thì nhất định phải chấp nhận nó, như thế mới có thể có một "Ác Ma Hóa" mạnh nhất. Vì thế theo Tiểu Sửu Hoàng, sự khống chế của tâm trạng tiêu cực chính là mấu chốt của "Ác Ma Hóa"!

A Hoa Tỷ bởi vì Tiểu Khuyển Du Lục Hoa rút lui mà nổi giận vô cùng, sau khi Ác Ma Hóa, sức mạnh được tăng lên rất nhiều. Tịch Dương bởi vì suy nghĩ báo thù hoang đường của bản thân mà cũng phát huy uy lực tiềm ẩn của Ác Ma Hóa trong thời khắc mấu chốt.

Tuyết Dạ lại hơi khác một chút, ngày thường cậu ta cực kì nhã nhặn, tâm trạng thoải mái, ít bị quấy nhiễu, bởi vì thực lực mạnh và bối cảnh gia đình, đường đời không trở ngại, ý chí cũng không được tôi luyện nhiều.

Sau khi Ác Ma Hóa, cảm xúc điên cuồng dần dần bùng lên nên lúc chiến đấu Tuyết Dạ mới thình lình mất hết lý trí, biến thành trạng thái cuồng loạn như bây giờ.

Nếu so sánh Tiểu Sửu Hoàng với những người kia, khác biệt càng lớn, bởi vì gã là một tên điên!

Gã không e ngại bất cứ tâm trạng tiêu cực gì…

Tên điên có thể cảm nhận được những tâm trạng này là do gã vẫn luôn có những tâm trạng đó, mà tên điên có thì tên điên sẽ có thể khống chế được, thế nên Tiểu Sửu Hoàng "Ác Ma Hóa" vẫn luôn là một "Ác Ma Hóa" trạng thái trị số max, 150%!

Bởi vì có tính ổn định như vậy nên Tiểu Sửu Hoàng mới gọi chiêu "Ác Ma Hóa" của mình là "Ác Ma Hóa Ổn Định" !

Đường tắt để có được "Ác Ma Hóa" cũng dược coi là rất điên cuồng. Nhồi nhét tâm tình tiêu cực vào trong cơ thể người chơi, người chơi chỉ có thể chủ động tiếp nhận hoặc là đồng bộ với tình cảm của bản thân, mới có thể thật sự có được sức mạnh mà kỹ năng "Ác Ma Hóa" này mang lại.

Đây là một cách làm điên cuồng, thậm chí đến Tiểu Sửu Hoàng cũng cảm thấy người thiết kế kỹ năng của trận doanh Ác Ma đúng là một tên điên, nhưng gã lại không bài xích chút nào, bởi vì chính gã cũng vậy mà.

"Ác Ma Hóa Ổn định" của Tiểu Sửu Hoàng chính là "Ác Ma Hóa" trị số max, nghe thì ghê gớm thật nhưng Tiểu Sửu Hoàng hôm nay lại không thể nào sử dụng "Ác Ma Hóa Ổn Định" được.

Nguyên nhân không phải là do đối thủ quá mạnh, mà là vấn đề ở bản thân gã.

Tâm trạng tiêu cực tràn vào, lại thêm bị khống chế nên rất cần tinh lực, Tiểu Sửu Hoàng giờ phút này vốn không có nhiều tinh thần để tiêu hao ở đây đến vậy.

Một thân một mình quần nhau với Công hội Tinh Thần đã hao phí quá nhiều tinh thần của gã rồi, song, giờ lại thêm một A Hoa Tỷ đang muốn mạng gã nữa!

A Hoa Tỷ trong mắt Tiểu Sửu Hoàng chính là một con quái vật cực kỳ gớm chó, Tiểu Sửu Hoàng vừa thấy A Hoa Tỷ, dạ dày đã nhộn nhạo một trận, thứ bẩn thỉu trong nháy mắt dồn lên cổ, cuối cùng không ngăn được mà nôn ra ngoài!

Cảm giác buồn nôn trong ngực làm Tiểu Sửu Hoàng khó chịu muốn chết, thế nên gã lúc này chỉ có thể dùng "Ác Ma Hóa" với ranh giới cuối cùng ổn định ở mức 30% để chiến đấu với Tử Yêu, nhưng đối phó với cô gái Tử Yêu vẫn luôn không dễ dàng gì…

Tiểu Sửu Hoàng sau khi Ác Ma Hóa rút ra hai thanh đoản kiếm, đứng yên trước người Tử Yêu, trên thân hiếm khi nào có mấy cái lỗ đang nứt toát, đáng sợ nhất chính là, những cái lỗ này hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu khép lại nào, thậm chí máu vẫn liên tục nhỏ tong tỏng khiến cho khuôn mặt bôi bột của Tiểu Sửu Hoàng càng trở nên trắng bệch.

Tử Yêu tung tung con dao găm màu máu trong tay, vui vẻ nói: "Con dao găm này tên là 'Huyết Thực', có hiệu quả đổ máu vô cùng xuất sắc. Một khi bị nó làm bị thương, miệng vết thương sẽ không thể nào khép lại được, hơn nữa, nó còn không ngừng lấy máu của đối thủ, mãi cho đến khi chết. Thế nào, ngài Tiểu Sửu Hoàng, sát thủ xuất sắc nhất trong 'Tân Sinh', cho chút đánh giá về cách giết người của cô gái này đi."

"Lần đầu tiên tôi gặp Mệnh Phàm ở trận doanh Ác Ma khi ấy, đã từng nói với hắn ta một điều, đó là, trong chiến đấu không nên dựa quá nhiều vào đồ vật."

Lúc Tiểu Sửu Hoàng nói câu này, trong mắt có hơi hoài niệm.

"Anh nói, lúc tôi đánh anh chỉ ỷ lại dao găm thôi á hả, anh nhận xét kiểu gì thế, không vui gì hết!"

Tử Yêu vẫn cười thật dễ thương như vậy, chẳng thể nhận ra cô ta đang không vui chỗ nào: "Nói cho anh biết, trong Thập Nhận tôi xếp thứ hai, nhưng nói đến ám sát, tôi đứng nhất đó nha!"

Âm thanh trong miệng vừa phát ra, cả người Tử Yêu đã bắn nhanh về phía Tiểu Sửu Hoàng!

Nhẹ nhàng, nhanh chóng, lại quả quyết, đó chính là bước chân của Tử Yêu!

Nếu đổi lại là trước đây, hai con mắt Tiểu Sửu Hoàng chắc chắn sẽ sáng rực như đèn pha ô tô, nhưng hôm nay trong lòng gã chỉ chứa mỗi Tiêu Phàm,

trình độ của Tử Yêu gã sẽ không thưởng thức nữa.

Hai thanh đoản kiếm nhảy múa, va chạm với con dao găm màu máu.

Tử Yêu ra tay vô cùng quyết đoán, mỗi nhát đao là một đòn trí mạng, đây rõ ràng là một loại ám sát được huấn luyện nghiêm túc.

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng lại không thích, bởi vì thứ gã hướng đến là nghệ thuật, là tự do. Giết chóc chỉ là con đường tắt gã thông đến thiên đường đẹp đẽ mà thôi, sao gã lại hạn chế giới hạn của giết chóc chứ, muốn giết thì giết thôi?

Đoản kiếm và dao găm nhanh chóng tấn công lẫn nhau, va chạm kịch liệt để có thể giết được nhau, Tiểu Sửu Hoàng cũng sẽ không vì thế mà lùi bước, đó là đạo lý giết chóc của gã.

Tử Yêu cũng hơi giật mình một chút. Cô vẫn tưởng Tiểu Sửu Hoàng chỉ là một người chơi tên đỏ thích giết chóc bình thường thôi, không ngờ lại có thể tấn công lại cô mà không rơi vào thế hạ phong, thú vị thật!

Kết quả, Thuật Ám Sát quân dụng của Tử Yêu càng trở nên mãnh mẽ hơn!

Tiểu Sửu Hoàng cũng không yếu thế hơn chút nào, đoản kiếm di chuyển mang theo bóng đen, nhanh chóng đâm về phía Tử Yêu!

Thế nhưng, mắt Tiểu Sửu Hoàng bỗng đột nhiên tối sầm lại, lảo đảo một bước, trên người xuất hiện thêm một vết rạch.

Tiểu Sửu Hoàng bưng đầu, lắc lắc, cố làm thần trí tỉnh táo một chút.

Tử Yêu lui sang một bên, nhìn trạng thái của Tiểu Sửu Hoàng, thương xót nói: “Là người thì ai cũng có lúc kiệt lực, đến bây giờ chắc anh cũng mệt mỏi quá rồi, lại thêm bị Huyết Thực lấy máu, anh giờ cũng sắp đến cực hạn rồi. Mặc dù tinh thần anh vẫn đang chèo chống, nhưng những mệt mỏi chất chứa trước đó đã bùng nổ, hay là để tôi tiễn anh lên đường, hay là anh tự đi?”

Tiểu Sửu Hoàng không còn Ác Ma Hóa nữa, cuối cùng gã ổn định thân hình, mí mắt khẽ nâng: “Tiểu Sửu Hoàng tôi xưa nay chưa bao giờ để người

khác tiễn mình, tôi tự đi!”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Tử Yêu, Tiểu Sửu Hoàng tự đâm bản thân gã một kiếm!

“Khặc khặc, cô bị lừa rồi, Tiểu Sửu Hoàng tôi sao có thể tự kết thúc được? Đây là ‘Bốn Sắc Hoa Ma Thuật· Hồng Đào’, một kỹ năng danh hiệu của tôi, có thể hồi phục lại HP đã mất.”

“Xem ra ngài sát thủ đây không thích nghe người khác khuyên thì phải, thế thì tôi cũng đành có lòng cho anh xuống dưới đấy nghỉ ngơi sớm thôi.”

“Xong trận này, tôi còn phải đi xem bên Mệnh Phàm nữa…”

Tiểu Sửu Hoàng thở dài, giọng nói có đôi chút xa xăm, gã giống như đã biết mình không còn sức để thưởng thức trận chiến kế tiếp.

“Tôi cũng muốn đi xem Mệnh Phàm, nhưng tôi lại quan tâm hắn có gây ra scandal gì nữa không thôi, hì hì.”

“Vậy chúng ta đánh tiếp đi…”

…

Một lần nữa đối phó với Tử Yêu, Tiểu Sửu Hoàng càng lĩnh hội sâu sắc trạng thái cơ thể mình.

Tử Yêu nói không sai, thân thể gã đã đạt tới cực hạn, chèo chống cũng không được bao lâu, đến lúc đó dù gã có muốn tái chiến thì cũng động đậy nổi, một sự thật buồn biết bao.

Chương 875: Mèo Muốn Đi

Chương 877: Mèo Muốn Đi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng cũng không muốn rút lui một cách oan uổng như thế. Trước khi bản thân không động đậy được nữa gã nhất định phải làm cái gì đó mới được!

Tiểu Sửu Hoàng nhìn Tử Yêu trước mặt, ánh mắt bỗng trở nên tỉnh táo, suy nghĩ cũng thanh tỉnh vô cùng.

Tử Yêu bị Tiểu Sửu Hoàng nhìn chằm chằm thì cảm thấy thân thể thật lạnh lẽo, nhưng Tiểu Sửu Hoàng đang trong trạng thái suy kiệt, cô sợ cái gì chứ. Chỉ cần kéo dài thêm chút nữa, Tiểu Sửu Hoàng đoán chừng sẽ ngã gục nhanh thôi.

Hơn nữa bây giờ, có thể kéo dài thời gian cũng không cần, bởi vì Tiểu Sửu Hoàng không Ác Ma Hóa nữa thì động tác chậm lại rõ rệt, tấn công lần nữa, rất nhanh bị "Huyết Thực" rạch vài đường, đến mấy lần như thế, Tử Yêu sẽ có thể đoạt được sinh mệnh Tiểu Sửu Hoàng!

Ngay đúng lúc này!

Lợi dụng khoảng khắc Tiểu Sửu Hoàng thất thần, Tử Yêu sử dụng tuyệt sát, dưới thao tác của cô, "Huyết Thực" biến thành một tia chớp đỏ ngòm!

Ầm!

Không có gì bất ngờ xảy ra, một cột khói trắng bay lên, Tiểu Sửu Hoàng lại một lần nữa sử dụng tuyệt kỹ chạy trốn "Ma Thuật Hí Pháp" !

Tử Yêu cũng không giật mình, ngược lại còn mỉm cười, thân ảnh biến mất đi ngay tại chỗ…

Đến khi xuất hiện lần nữa, cô đã ở ngay sau lưng Tiểu Sửu Hoàng, mặt mũi lộ ra sự chết chóc!

Tập Kích Lén Lút, kỹ năng ám sát chủ bài của Tử Yêu, có thể dịch chuyển tức thời ra phía sau đối thủ!

Tiểu Sửu Hoàng hình như vẫn chưa nhận ra nguy hiểm sau lưng, ánh sáng màu đỏ hồng dính vào đoản kiếm, giống như gã định dùng trò xiếc để cứu mạng sống của bản thân vậy.

Tử Yêu đứng sau lưng Tiểu Sửu Hoàng cười một nụ cười thoã mãn, móc "Huyết Thực" ra, định cắt yết hầu Tiểu Sửu Hoàng một cách thật hoa lệ!

Giết chết thủ lĩnh của Xã Huyết Tinh Ma Thuật trong "Tân Sinh" là một chuyện vinh dự biết bao, Tử Yêu đắc ý thầm nghĩ.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt Tử Yêu lại biến thành ngạc nhiên, miệng thì thào thốt ra: "Sao… có… thể…"

Chỉ thấy đoản kiếm Tiểu Sửu Hoàng đâm vào bụng mình, từ sau lưng đâm vào người Tử Yêu, mà màu đỏ hồng trên mũi kiếm chẳng biết từ lúc nào đã không còn nữa, thay vào đó là một màu đen thật đậm.

Nhìn thấy màu đen kia, Tử Yêu đã biết hết thảy, hoá ra tất cả là một cái bẫy, một cái bẫy kéo cô ta đồng quy vu tận!

Thì ra Tiểu Sửu Hoàng luôn bị thương khi đấu với cô ta là vì muốn làm cho cô trúng kế!

Tiểu Sửu Hoàng thở phào một hơi: "Cô nói không sai, thân thể này của tôi cũng chèo chống không được bao lâu, nhưng tôi là một sát thủ, làm gì có đạo lý bị người khác tiễn lên đường? Thế nên tôi muốn tự đi, hơn nữa giết rồi mới đi…"

Nói xong, thân ảnh cả hai ngã xuống, một màu đỏ tươi bắn ra.

Tiểu Sửu Hoàng thỏa mãn nhắm mắt lại, dường như đã ngủ thật rồi…

"Chắc cô không biến thành như thế kia đâu ha?"

Nhìn A Hoa Tỷ, Tịch Dương và cả Tuyết Dạ biến thân xong, Tiểu Ngũ có hơi bối rối.

"Không đâu!"

Bán Trường Miên sau khi hắc hoá rất giận dữ, bởi vì cô thực sự chẳng hiểu sao mình lại không làm gì được tên nhóc bốn mắt trông yếu ớt này.

Bình thường thân thể Bán Trường Miên đều do tích cách nhã nhặn làm chủ nên trong quá trình luyện cấp ở "Tân Sinh" , kỹ năng mà Bán Trường Miên toàn là kỹ năng loại hình phụ trợ, hơn nữa cô trong đội ngũ đảm nhiệm vai trò vú em, vốn không cần thiết phải xông pha chiến đấu, thủ đoạn chiến đấu một mình khá là nghèo nàn.

Nếu Bán Trường Miên bất đắc dĩ phải ra tay, chỉ cần hắc hoá sẽ thoã mãn tất cả.

Cách đánh của Bán Trường Miên sau khi hắc hoá cũng không tính là nhiều, chỉ có "Cửu U Nghiệp Hỏa" và thể thuật siêu cường mà thôi. Chẳng qua mọi khi vẫn dựa vào những chiêu này đã đủ để đối phó tất cả đối thủ, thế nên Bán Trường Miên sau khi hắc hoá chính là trạng thái chiến đấu mạnh nhất của Bán Trường Miên.

Tuy nhiên, thời gian tính cách hắc hoá chế ngự cơ thể trong game không nhiều, nên Bán Trường Miên đến nay vẫn chưa từng vượt qua ngưỡng "Ác Ma Hóa".

…

"Quá tốt rồi, nhìn bọn họ biến dạng kinh khủng như thế, tôi tưởng cô cũng biến chứ. Nếu cô cũng thế, số liệu ghi chép trong tay tôi sẽ xuất hiện biến động, tôi sẽ không tính toán được hành động chiến đấu tiếp theo của cô."

"Tính toán hành động chiến đấu tiếp theo của tôi?"

"Ha ha, chẳng lẽ cô chưa phát hiện ra sao. Hết thảy hành động của cô đều nằm trong khống chế Tiểu Ngũ tôi, chỉ cần cô hơi động đậy thôi là tôi đã có thể căn cứ vào số liệu trong tay, tính toán hành động cô làm, áp dụng kế sách đối cứng. Hơn nữa, thủ đoạn công kích của cô cũng chỉ có nhiêu đó, đối phó với cô cũng chả thoải mái cho lắm!" Tiểu Ngũ lại kiêu ngạo cười ha hả.

"Đừng dọa dẫm nữa, cái tên nhóc bốn mắt anh thì sao có thể làm mấy chuyện này được? Cái này tương đương với khả năng tính toán của máy tính đó."

“Cô đừng xem thường người khác nữa được không! Mặc dù sức chiến đấu tôi yếu nhất Thập Nhận, nhưng khả năng tính toán tuyệt đối mạnh nhất! Tôi tính toán cũng không phải tính toán thường đâu. Kết hợp với thực lực đối thủ, khuynh hướng chuyển động, thậm chí là tính cách, cũng có thể đưa ra phán đoán! Cho nên nói, có số liệu nơi tay, tôi có cả thiên hạ!”

“Anh nói tính cách?”

“Hừ hừ, không ngờ chứ gì! Tính cách là yếu điểm trong phong cách chiến đấu và khuynh hướng công kích của người chơi, ngay cả điều ấy cũng được tôi đặt vào trong đó, thế nên phán đoán của tôi sẽ không phạm phải sai lầm! Chỉ cần cô không thể thay đổi trên diện rộng trước mặt tôi, kết cục chiến đấu đã được xác định, cô không thắng được tôi đâu! Ha ha ha…”

“Thì ra là thế, cám ơn anh đã nhắc nhở.”

Bán Trường Miên nở nụ cười, cộng thêm bộ đồ đen trên người, khiến người ta cảm thấy cô thật tà mị.

Tiểu Ngũ chả hiểu sao giờ phút này mình còn cười được. Nhưng sau đó Tiểu Ngũ lại thấy tưởng cảnh cực kì quái dị, nụ cười qua thời gian dần qua trở nên tươi sáng, ôn hòa hơn, Tiểu Ngũ cảm giác có thứ gì đó trong lúc vô tình đã thay đổi…

Nếu nói trước đó là một ngọn lửa mãnh liệt, lúc này Tiểu Ngũ có cảm giác ngọn lửa trước người đã biến thành tuyết trắng tinh, mặc dù cảm thấy ôn hòa hơn không ít, nhưng lại làm cho cậu ta vô cùng bất an.

Bán Trường Miên đầu tiên là quét một vòng tình trạng bốn phía, vẻ mặt hơi mông lung, sau đó dường như có thứ gì đó chảy vào đầu cô, làm cô không chịu nổi nhắm tịt hai mắt, lấy tay che trán.

Lúc Bán Trường Miên mở hai mắt ra lần nữa, đôi mắt đã sáng trong trở lại. Cô mở bàn tay trắng noãn, ngọn lửa đen nhánh dần hiện ra, hai mắt cô nhìn chăm chú ngọn lửa trong tay, giống như ý thức được gì đó…

Tiểu Ngũ đần người nhìn đối thủ trước mắt, cậu ta không hiểu chuyện gì mới xảy ra, chỉ nhìn cô gái trước mặt thay đổi quần áo ngay trước mặt cậu

ra, bộ đồ trắng noãn trông thật trong sáng thoát tục.

Sau đó, Bán Trường Miên lại ra tay lần nữa…

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Tiểu Ngũ và Bán Trường Miên chiến đấu, trong lòng nghi hoặc mãi, bởi vì gã chưa bao giờ được xem cuộc chiến nào kỳ lạ đến vậy, từ khi Bán Trường Miên đổi đồ thành màu trắng, thực lực yếu đi rõ rệt, nhưng lại nghịch chuyển được tình thế không thuận lợi…

…

“Sao có thể! Tôi tính toán sao lại sai được! Vì sao cô không giống như phán đoán, vì sao hành động cô lại không như tôi phán đoán?” Tiểu Ngũ giật mình.

Bởi vì từ khi Bán Trường Miên đổi đồ trên người thành bộ màu trắng, tất cả những ghi chép số liệu của cậu ta bắt đầu loạn cào cào.

Vì vậy, pháp thuật của cậu ta cũng vô dụng, mà chính cậu ra lại đụng phải lửa đen. Cậu ta thầm nghĩ trong đầu, người này nhất định đã âm thầm thay đổi thứ gì đó rồi, không thì sao quyết sách của cậu lại sai được?

Bán Trường Miên đổi lại tính cách ban đầu, mặc dù ý thức hiếu chiến giảm đi rất nhiều, nhưng lại không đến mức ứng đối phó không được, bởi vì cô trước kia cũng là một người chơi có trình độ nhất định.

Tiểu Ngũ vốn cũng không mạnh, thích dựa số liệu xinh đẹp trong tay để áp chế đối thủ. Nếu như số liệu bỗng lộn xộn, cậu ra sẽ mất chỉ tiêu hành động, với năng lực đối phó cực kỳ kém sẽ làm cậu ta nhanh chóng đã rơi vào thế hạ phong.

Chương 876: Truyền Thừa Thân Sĩ

Chương 878: Truyền Thừa Thân Sĩ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà Bán Trường Miên hắc hoá lưu lại "Cửu U Nghiệp Hỏa" và một phần ký ức lúc đối chiến với Tiểu Ngũ, càng khiến cho Bán Trường Miên lúc này như hổ thêm cánh.

Ngọn lửa màu đen, y phục màu trắng, tồn tại cùng một lúc, mặc dù không kịch liệt như trước, nhưng lại dễ dàng chiếm thế thượng phong, đánh cho Tiểu Ngũ kêu khổ liên tục.

Cuối cùng một ngọn lửa đen nhánh nở rộ, Tiểu Ngũ bị buộc phải nhốt chính mình vào khối quan tài băng.

Tiểu Ngũ là một pháp sư, kỹ năng bảo mệnh "Hàn Băng Bình Chướng" bị buộc phải sử dụng tới!

Chuyện gì đã xảy ra với người này rồi, tại sao lại thay đổi nhiều như thế, không chỉ có thực lực thay đổi, mà ngay cả khuynh hướng công kích cũng đổi. Giống như đã trở thành một người khác vậy, thực sự rất kỳ lạ!

Nhưng cũng không sao, chỉ cần mình sử dụng "Hàn Băng Bình Chướng" kiên trì một lát nữa thôi, nhanh chóng tính toán số liệu đã thay đổi của cô ta, mình sẽ có thể lại nắm giữ tiết tấu chiến đấu lần nữa, cuối cùng giành được chiến thắng, kết quả sẽ không thay đổi! Ha ha ha!

Nhưng sau khi Tiểu Ngũ sử dụng "Hàn Băng Bình Chướng", cách đối phó của Bán Trường Miên lại làm cậu ta ngạc nhiên.

Bán Trường Miên mặc kệ, không thèm quan tâm cậu ta, chạy tới giúp Xà Cơ!

Bởi vì cô phát hiện tính huống bên Xà Cơ hình như đang không ổn…

Mẹ nó, có lầm không thế! Không tôn trọng mình đến thế luôn!

Tiểu Ngũ thầm gào thét trong lòng, nhưng cũng không dám bước ra khỏi quan tài băng, cậu ta biết số liệu mình còn chưa sắp xếp xong, cứ ra ngoài như vậy cũng không nắm chắc là có thắng Bán Trường Miên hay không, làm không tốt có khi còn vì liều lĩnh mà nhận kết cục thua.

Thế là, Tiểu Ngũ chỉ có thể tiếp tục rưng rưng lệ núp trong quan tài băng…

Sau Tuyết Dạ bị Hình Sơn sử dụng "Man Lực Đầu Trịch" ném vào "Tứ Phương Phong Ma Trận", đối thủ Hình Sơn chỉ còn lại cô gái cầm tấm chắn là Xà Cơ đây.

Hình Sơn vốn còn tưởng mình có thể giải quyết nhẹ nhàng, nhưng lại không ngờ cô gái này nhịn đòn thật kinh khủng, khiêng tấm chắn không ngừng ngăn trở, chính là không nỡ ngã xuống dễ dàng như vậy.

Sau lưng Xà Cơ còn có một con con mèo nhỏ lén lén lút lút lếch người ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng, sợ bị người ta phát hiện.

Chỗ này thật sự là quá kinh khủng, chém chém giết giết, ta đã sớm bảo ngươi rút lui trước rồi mà, bây giờ thì xong luôn rồi, bị địch theo dõi rồi đó.

Đại gia mèo ta đây không ở chung với ngươi đâu, sau này có duyên gặp lại!

Tom Cruise cực sợ, từ lúc đối chiến với Chiến Minh, bị Tiêu Phàm gọi ra, nó có cảm giác mình như bị quấn vào một trận gió lốc vậy, vô số sủng vật như nó bỏ mạng trong trận đấu kia, chỉ còn sót lại một con lanh lợi là nó đây sống đến giờ.

Thế là Tom Cruise hiểu rõ tầm quan trọng của việc giữ mình, mà bây giờ nó phải thừa dịp Xà Cơ và Hình Sơn không chú ý, lén trốn ra khỏi nơi này…

Tom Cruise đang bí mật trốn đi. Chú mèo đi hia nhỏ nhẹ nhàng chĩa mũi chân xuống đất, động tác lén lén lút lút, nhưng phối hợp với bộ lông xù vốn có của nó, không hèn mọn chút nào mà ngược lại còn rất đáng yêu.

Không thể để bị phát hiện, mình tuyệt đối không thể để bị phát hiện!

Nếu bị phát hiện là xong đời luôn, lũ quái vật vừa hung dữ vừa thô bạo này, soái mèo ta đây tạm thời vẫn không phải là đối thủ của chúng, chờ sau này ta mạnh lên, nhất định sẽ đập hết tất cả chúng nó!

Đúng! Tom Cruise ta không phải đang chạy trốn, mà là rút lui có tính chiến lược! Tom Cruise mà sợ cái gì chứ!

Tom Cruise thầm mặc niệm trong lòng, ánh mắt kiên định, hai chân cũng đang run rẩy.

“Mèo con!”

Đúng lúc này, sau lưng Tom Cruise vang lên tiếng Xà Cơ gọi, nó bị doạ sợ đến lông cũng xù hết cả lên!

Gay rồi, hành động của mình đã bị loài người giống cái này phát hiện rồi! Làm sao bây giờ, giả bộ không nghe thấy, cứ thế lẻn luôn? Đúng, mình phải nhanh chóng chạy trốn thôi!

Quyết định thế, đúng lúc Tom Cruise đang định chạy tiếp thì sau lưng lại truyền đến tiếng Xà Cơ lần nữa.

“Mèo con! Chị chống đỡ ở đây cho, em chạy trốn trước đi!”

Nghe câu này xong, bước chân Tom Cruise dừng lại, sâu trong nội tâm đau đớn dữ dội. Không phải là vì câu nói đơn giản đó của Xà Cơ đã cảm động một con mèo, mà câu nói này giống hệt như một câu nào đó trong ký ức Tom Cruise.

Nói là ký ức thì thật ra cái này cũng không xem là chân thật, nhưng đối với Tom Cruise mà nói lại càng khắc sâu, bởi vì nó xảy ra trong một màn đêm đen kịt.

Tom Cruise nằm mơ thấy mèo trắng Irina với bộ lông mềm mại, đây vốn là một trải nghiệm vô cùng tuyệt vời, nhưng trong mộng lại có thêm một “Người” nữa, đó là con Bạch Hổ lớn cực kỳ hung ác.

Bạch Hổ lớn cực đáng sợ, miệng thì to như chậu máu, khuôn mặt dữ tợn, răng nanh sắc bén, móng vuốt như dao, chỉ nhìn thôi, Tom Cruise đã sợ cụp đuôi rồi.

Có điều đây không phải là thứ đáng sợ nhất trong màn đêm đen kia, đáng sợ nhất chính là Tom Cruise chỉ có thể một lần lại một lần trơ mắt nhìn bi kịch xảy ra, còn mình thì lại bất lực.

Móng vuốt sắc bén của Bạch Hổ vồ lên người Irina, Tom Cruise nhìn thấy cơ thể mềm mại của Irina bị móng sắc cắt qua, máu nhuộm đỏ lông, sau đó, hương tan ngọc nát.

Tom Cruise trong đêm tối run rẩy cọ cọ móng vuốt, cũng không dám xông lên giúp đỡ, bởi vì nó đã sợ đến nỗi không khống chế được hai chân.

“Mèo đực, không cần để ý đến tôi đâu, anh cứ chạy trước đi!”

Đó là lời Irina đã nói, không ngừng lặp lại bên tai Tom Cruise, làm nó cảm giác khó chịu còn hơn cả chết.

Nhưng nó còn có thể làm sao đây?

Nó đánh không lại con Bạch Hổ lớn kia, thế nên nó vẫn là chạy mất.

Nhưng sao nó có thể chạy trốn được màn đêm cơ chứ?

Cảnh tượng đó cứ chiếu đi chiếu lại trước mắt nó mãi nên càng khắc sâu trong lòng. Ngay lúc Tom Cruise cảm giác mình bị giày vò sắp điên rồi, mộng rốt cục cũng tỉnh, nó cũng nhận ra đây chẳng qua chỉ là ảo giác…

Mà Xà Cơ bây giờ lại nói một câu tương tự như vậy, nội tâm nó lại một lần nữa trở nên đau khổ, suy nghĩ nhiều dẫn đến ác mộng.

Tom Cruise nhớ tới cái lúc Xà Cơ dũng cảm xông lên, rồi lại Irina trong cơn mơ kia bỏ mạng vô số lần, hô hấp bỗng trở nên thật nặng nề…

Trốn sao?

Mình thật sự trốn được sao?

Cảm giác khốn kiếp nổi lên trong lòng mình lúc này rốt cuộc là sao đây?

Bi kịch hình như lại sắp xảy ra nữa rồi…

Nhưng vì sao lại là mình?

Mình chỉ là một chú mèo nhỏ thôi mà!

Vì sao những thứ này cứ quấn mình mãi vậy!

Aaaaaa…

…

Bởi vì đang đau khổ nên suy nghĩ của Tom Cruise cũng trở nên lộn xộn, nó che ngực, cuối cùng khốn khổ xoay người qua.

Mà lúc này, trong tròng mắt nó lóe lên một tia máu quỷ dị…

Ầm!

Xà Cơ bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ quen thuộc vang lên sau lưng, nhưng cô lại không rảnh xuất thần giương mắt sang, bởi vì nếu giờ phút này cô còn phân tâm thì sẽ bỏ mạng ngay đây mất.

Bán Trường Miên đang vội vã chạy đến thì chợt dừng bước, ngơ ngác nhìn cảnh tượng quen thuộc ngay sau lưng Xà Cơ.

Trên đài hội nghị, Tiểu Miêu cũng ngây người ra, trừ tiếng vang lên trong chiến trường còn là tiếng nổ quen thuộc vang lên trong lòng cô!

Một vũng Lam Viêm, đó là tiếng động cơ đang nổ…

Hình Sơn chỉ cảm thấy trước mắt mình lóe lên, một vệt Lam Viêm cực nóng bay đến trước người hắn ta!

Xà Cơ nhìn bóng lưng xuất hiện trước mắt mình thì ngây người.

Bộ âu phục đen, đây không phải là bộ đồ bị cháy hết trong băng phách lúc trước của Tiêu Phàm sao? Tại sao nó lại xuất hiện đây? Mà người trước mặt mình là ai?

Xà Cơ mơ hồ, nửa câu cũng nói không nên lời, bởi vì người xuất hiện trước mặt cô, dù là thân hình hay cử chỉ, đều cực kỳ giống Tiêu Phàm, nhưng Xà Cơ lại biết rõ người mới vừa xuất hiện kia không phải là Tiêu Phàm.

Hình Sơn lúc này càng ngơ ngác hơn, bởi vì hắn ta thấy người trước mặt mình, mặc đồ và cử chỉ cực gì giống quý ông, lại mang một cái đầu mèo cực kì cục…

Lúc này Tiêu Phàm đang giao chiến với Kiếm Thần như cảm ứng được gì đó, quay đầu lại nhìn về phía Xà Cơ, ánh sáng trong con ngươi chớp lên một chút, sau đó sắc mặt trở nên cực kỳ kỳ quái, thầm nghĩ trong lòng, chơi kiểu này cũng được luôn hả?

Chương 877: Người Sống Sót

Chương 879: Người Sống Sót

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Tên kỹ năng: Truyền Thừa Thân Sĩ]

[Loại hình kỹ năng: Kỹ năng biến dị]

[Phương thức sử dụng kỹ năng: Kích thích (sủng vật tạm thời vẫn chưa trưởng thành, chỉ có thể phát động thông qua bị động kích thích. Kích thích phát động cũng có sinh ra tác dụng phụ, tác dụng phụ là trạng thái biến mất, cả người không còn sức)]

[Hiệu quả kỹ năng: Sủng vật kế thừa Phẩm Chất Thân Sĩ của chủ nhân, có thể tạm thời hóa thành hình thái "Đại Thân Sĩ", sử dụng tất cả kỹ năng đã mất lúc trước của chủ nhân, nên trạng thái có thể duy trì liên tục trong một khoảng thời gian.]

[Ghi chú: Sủng vật không thể tự mình vượt qua màn đêm tối, nhưng nhờ có sự che chở của chủ nhân, nó vẫn nhận được ân huệ, Phẩm Cách Thân Sĩ còn sót lại trên người sủng vật.]

…

Hình Sơn vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, gã cũng chẳng hiểu sao mà người đàn ông mèo này lại xuất hiện ở đây.

Nhưng Hình Sơn cũng hiểu chỉ cần người cản trở trước mặt mình thì đó chính là kẻ địch.

Thế là Hình Sơn không chút khách khí, vung thanh kiếm lớn sắc bén về phía Tom Cruise!

Sau khi hoá thân sĩ, Tom Cruise cảm giác được tiếng gió thổi trước người mình, chậm rãi mở mắt ra, con ngươi mèo lấp lánh huyết quang.

Nó không chút hoang mang rút thanh kiếm Tây Dương bên hông ra, đương nhiên thanh kiếm Tây Dương trong tay Tom Cruise lúc này, đã không còn là "Kiếm Tây Dương mini" của trước kia nữa rồi…

Sau đó Tom Cruise bắt đầu di chuyển, chân mèo vẫn mang đôi ủng da như trước đây, nhưng lúc này lại có gió vờn quanh.

Điệu nhảy ưu nhã sắp bị người quên mất lại lần nữa xuất hiện…

Đó là "Điệu Waltz Phong Vũ", đã từng là thân pháp chiêu bài của Tiêu Phàm, tất nhiên bây giờ đã biến thành "Điệu Waltz Phong Vũ - Phiên bản Mèo" …

Khán giả nhìn người đàn ông mèo xuất hiện đột ngột, vẫn chưa tỉnh hồn lại, nhưng này một thân tây trang màu đen vung lên đón gió theo bước nhảy này lại vén lên hồi ức ngày xưa của mọi người.

Trong lòng bọn họ thầm cảm thấy Hình Sơn sắp xong đời rồi.

Bởi vì động tác của người đàn ông mèo giữa sân kia, thật sự quá giống Lich King Mệnh Phàm…

Tiêu Phàm vốn cho rằng truyền thừa chòm Bạch Dương và những kỹ năng đã phai đi theo màn đêm vô tận, không ngờ hình ảnh vừa mới chuyển một cái, tất cả lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình, chỉ có điều, bây giờ người kế thừa lại là Tom Cruise.

Tiêu Phàm vừa nhìn biểu hiện của Tom Cruise đã biết, thứ Tom Cruise có được trong màn đêm đó, có lẽ là những thứ này.

Cho nên hắn cũng yên tâm nhiều…

…

Bước nhảy này, thân hình này, không kém hơn Tiêu Phàm lúc trước là bao, khác biệt duy nhất chính là thanh kiếm Tây Dương trong tay Tom Cruise nhưng kiếm Tây Dương phối hợp với ý vị đặc biệt vốn có của điệu waltz cực kỳ hài hòa, hơn nữa lại mang theo phong tình khác.

Kiếm Tây Dương trong tay Tom Cruise tách ra hoa kiếm màu bạc, đâm về phía Hình Sơn với một hơi thở lạnh lẽo!

Hình Sơn không chả hiểu người đàn ông mèo này chui ra từ đâu, nhưng vùng ánh sáng bạc kín không kẽ hở này làm hắn ta cảm nhận được sự nguy hiểm cực lớn.

Đại kiếm quét ngang, hóa công thành thủ, Hình Sơn dùng thân kiếm to dày ngăn cản công kích của Tom Cruise.

Keng keng keng, tiếng vang lanh lảnh, như chuông bạc trong gió.

Tom Cruise chính là kiếm khách Tộc Mèo Đi Hia, về mặt huyết thống, cực kì phù hợp với Thân Sĩ Chuyên Tâm, vì thế một chuỗi âm thanh kiếm đánh vào nhau cũng có thể dệt thành một khúc chuông gió reo, êm tai vô cùng, khiến cho người nghe thoả mái.

Nhưng tâm trạng Hình Sơn bây giờ lại thoải mái chả nổi, chấn động do thân kiếm va vào nhau truyền đến, cộng hưởng với thân thể tạo thành một cảm giác buồn bực trong lòng hắn ta.

Lính đánh thuê liếm máu lưỡi đao, tất nhiên sẽ hiểu rõ thân thể mình, hắn ta biết sở dĩ mình có cảm giác như vậy, hoàn toàn là vì chấn động từ đòn đánh của Tom Cruise đã nhiễu loạn nhịp tim hắn ta, từ đó hô hấp cũng loạn, làm hắn ta cảm thấy không bình thường.

Xem ra người đàn ông trước mặt, là một cao thủ kiếm đạo!

Thế nhưng, Hình Sơn gã là một Thập Nhận cao quý, không được thua trong tay phụ nữ, tất nhiên cũng không được thua trên tay một con mèo. Thế là

đại kiếm trong tay Hình Sơn vung mạnh, quét qua người Tom Cruise, uy thế không khác gì phá núi!

"Đại thân sĩ" mà Tiêu Phàm có trước đây, đã từng đối đầu với không ít chiến sĩ có sức mạnh như Hình Sơn.

Mà Tom Cruise sau khi "Thân Sĩ Hóa" cũng được kế thừa kỹ thuật "Đại thân sĩ", nhận được không ít kinh nghiệm đối chiến "Đại thân sĩ", thế nên nó nhìn cự kiếm quét tới nhưng không có chút sợ hãi nào, đôi giày da tinh xảo đạp mạnh xuống đất, âm thanh cộc cộc vang dội, tạo thành bản nhạc đệm cho điệu nhảy.

Ưu nhã, nhẹ nhàng, quay người một cái, Tom Cruise giống như đang nhảy cùng Hình Sơn, vô cùng xinh đẹp tránh được cú quét qua của hắn ta, nhanh nhẹn phóng đến trước người hắn ta.

Hình Sơn thấy Tom Cruise đến ngay sát mắt mình thì vô cùng khiếp sợ, đang định chém về phát nó một phát thì lúc này Tom Cruise lại mở miệng nói …

"Ai đẹp trai nhất thế giới, meo?"

Kiểu câu như thế này, chỉ có thể là "Tuyên Ngôn Thân Sĩ" .

Nhưng Tom Cruise không giống Tiêu Phàm, nó hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ gì với điều này, dù sao nó vẫn hay tự xưng bản soái mèo này bản soái mèo nọ còn gì. Nó cảm thấy nó có được kỹ năng này là lẽ đương nhiên.

Mà "Tuyên Ngôn Thân Sĩ Phiên bản Mèo" so với nguyên bản càng mạnh hơn, bởi vì tên Tom Cruise nhiều hơn Mệnh Phàm rất nhiều, tên càng dài, Tuyên Ngôn Thân Sĩ càng có ích, bởi vì đối thủ phải mất nhiều thời gian để đọc hơn…

Bởi vậy Tom Cruise có thể tranh thủ bày ra cái dáng pose, sau đó từ từ sử dụng tất sát, kết thúc mạng sống của kẻ địch.

Hình Sơn không nhúc nhích, miệng há ra cứng đờ, theo kịch bản cố định, hắn ta sắp bắt đầu khen Tom Cruise đẹp trai rồi.

Tom Cruise tâm trạng vui vẻ đợi nghe, ầm một tiếng, thân kiếm Tây Dương đấy lên một ngọn Lam Viêm, sau đó dùng mũi kiếm đâm vào người Hình Sơn, thoáng cái đã biến Hình Sơn thành một đóa hoa màu xanh lam sáng rực.

Tinh Bạo Khí Lưu Trảm!

Bởi vì là "Phiên bản Mèo", cho nên Tom Cruise hoàn toàn có thể sử dụng kiếm!

Hình Sơn không cam lòng đọc xong hai chữ đẹp trai cuối cùng thì bị Lam Viêm thiêu rụi trong gió.

Tom Cruise hài lòng nghe người ta ca ngợi xong, ngửi ngửi mùi rượu thoang thoảng trong không khí, đang muốn khoe chiến tích của mình với người khác thì không ngờ…

"Meo?"

Ngay lúc Tom Cruise nghi ngờ kêu lên một tiếng meo, nó lại lần nữa biến lại thành một con mèo lông xù bé tẹo, ngượng hơn nữa là, bởi vì tác dụng phụ thoát lực nên động đậy chẳng được mà nói cũng chẳng xong.

Xà Cơ đi qua, lo lắng hỏi thăm nó một câu, thấy nó không có phản ứng gì thì trực tiếp bế lên rồi chạy về phía "Tứ Phương Phong Ma Trận"…

…

"Quá bất ngờ! Những người chơi tinh anh của trận doanh Ác Ma từ thế yếu ban đầu, qua một đường chiến đấu khổ cực, rốt cục cũng nghịch chuyển được tình thế! Ngay lúc này đây, sau khi đánh bại được đối thủ, liền đi đến màn mây xanh thẳm giữa sân để cứu đồng đội đang bị nhốt trong lao ngục ra! Họ có thể thành công không đây?"

Tiểu Miêu thấy trận doanh Ác Ma hầu như đã chiếm ưu thế toàn tuyến thì bắt đầu phấn khởi hô to, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn màn hình lớn, trong lòng cũng thầm chờ mong.

…

“Tử Yêu, Mag, Phong Triệt, Hình Sơn đã thua.”

“Thật không ngờ, chúng ta thế mà bị ép đến tình trạng như thế này.”

“Xem ra chỉ còn cách tiến hành kế hoạch khác mà thôi.”

“Ừ, đành thế thôi chứ biết sao.”

Lâm Binh Đấu Giả phân tán bốn phía, lúc này lại lặng lẽ sử dụng bí pháp nói chuyện, đám ác ma vừa chiến đấu xong bên ngoài hà màn chẳng hề biết bọn họ đang tính toán thứ gì, nhao nhao đến gần bốn góc của màn mây…

Tom Cruise không động đậy được đang nằm trong lòng Xà Cơ, lúc này thở hổn hển, nó muốn lên tiếng nhắc nhở Xà Cơ một câu.

Bởi vì nó bỗng nhiên cảm giác được một sự nguy hiểm mạnh mẽ, Xà Cơ càng chạy về phía trước cảm giác nguy hiểm càng lớn dần!

Tom Cruise cảm thấy mình bây giờ đang chịu chết chung với Xà Cơ, nhưng lại chả còn cách nào khác, bởi vì nó lúc này có động đậy được chút nào đâu.

Chương 878: Kiếm Và Số Phận

Chương 880: Kiếm Và Số Phận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

A Hoa Tỷ, Tịch Dương, Bán Trường Miên, Xà Cơ đi về phía bốn góc “Tứ Phương Phong Ma Trận”, khi bọn họ thấy được bốn người Lâm Binh Đấu Giả rồi, Lâm Binh Đấu Giả thở dài: “Mọi người cuối cùng cũng đến đông đủ cả rồi…”

Ngữ khí khi anh ta nói câu đó, giống như đã chờ đợi bọn họ lâu lắm rồi.

Sau đó bọn họ cùng nhau nhìn về phía Kiếm Thần, ánh mắt như đang tạm biệt: “Những chuyện kế tiếp, đành giao cho Kiếm Thần đại ca vậy…”

“Killing Wormholes, mở!”

Lâm Binh Đấu Giả hét lên. Trung tâm màn mây xanh thẳm dâng lên một mặt trời màu đen, đó là lỗ sâu được tạo thành khi không gian sụp đổ!

Killing Wormholes là sát chiêu mạnh nhất của Lâm Binh Đấu Giả, thông qua việc cho nổ sức mạnh trong cơ thể bốn người, làm sụp đổ một điểm nào đó trong không gian, ngay điểm đó tạo ra một lỗ sâu cỡ nhỏ, lối kéo tất cả mọi thứ xung quanh vào trong, chôn vùi hoàn toàn.

Đây là pháp thuật liên hợp đạt đến trình độ cấm chú, đương nhiên sau khi thi triển Killing Wormholes bốn người bọn họ cũng không thể sống sót. Tóm lại đây là một tuyệt chiêu kéo người khác đồng quy vu tận.

Lỗ sâu bắt đầu thay đổi, lực hấp dẫn mạnh mẽ như muốn nuốt chửng luôn cả ánh sáng, đám A Hoa Tỷ đang ở gần bốn người Lâm Binh Đấu Giả vốn chẳng cách nào trốn được, càng đừng nói đến đám Hổ Nữu đang bị nhốt trong “Tứ Phương Phong Ma Trận”.

Lỗ sâu hút lấy hết thảy, cây cối xung quanh đều bị nhổ tận gốc, kéo vào trong. Kiếm Thần và Tiêu Phàm cũng ngừng chiến đấu, chống kiếm xuống mặt đất, giữ vững thân thể.

Đợi đến khi gió êm sóng lặng, khắp nơi đã trở nên hỗn độn.

“Nơi này hình như chỉ còn mình chúng ta.”

Tiêu Phàm nói.

“Tôi bên này còn một người nữa.”

Kiếm Thần chỉ vào Tiểu Ngũ vẫn đang ở trong khối quan tài băng.

“Thế tôi bên này cũng còn một người.”

Tiêu Phàm cười cười, ánh mắt hướng về phía thứ từ lúc bắt đầu đến giờ chưa từng động đậy trong khối băng, nói.

Kiếm Thần yên lặng, sau đó cũng bắt đầu cười…

“Thực sự quá đáng sợ, tôi vốn còn tưởng trận doanh Ác Ma sẽ nghịch chuyển hoàn toàn, thế mà cuối cùng công hội Trật Tự lại tạo ra một cái lỗ đen, trực tiếp nuốt gần hết người chơi trận doanh Ác Ma vào trong đó luôn!”

Tiểu Miêu vỗ ngực mình, hốt hoảng lo sợ nói. Ngọn núi đôi đầy đặn theo đó lắc lư lên xuống. Đám người cứ nuốt nước bọt mãi, chẳng biết là do bị hố đen dọa hay do gì khác.

“Bây giờ xem ra, thắng bại cuối cùng nằm ở cuộc chiến của Mệnh Phàm và người đàn ông áo xanh này thôi.” Phong Ma Tiểu Xích Lang dán mắt vào màn hình lớn, vẻ mặt có phần nghiêm túc.

…

Uy lực Killing Wormhole dần tan đi, Tiểu Ngũ sợ hãi chui ra từ trong quan tài băng “Lá Chắn Băng”, một thoáng đã đến bên người Kiếm Thần. Mà Miên Miên vẫn lạnh lùng như cũ, trong khối băng lẳng lặng nhìn, ánh mắt trông rất tò mò.

“Anh cả, không ngờ bọn họ lại phiền toái như vậy, thế mà lại để Lâm Binh Đấu Giả dùng đến kế hoạch cuối cùng.”

Tiểu Ngũ có hơi xấu hổ, bởi vì dựa theo kế hoạch ban đầu của Thập Nhận, phải là nở mày nở mặt tiêu diệt hết đám người Tiêu Phàm mới đúng.

Kiếm Thần thì lại không thèm để ý: “Không sao, kết quả trận đấu sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào đâu. Cậu lui xuống trước đi, Mệnh Phàm một mình tôi đối phó được rồi.”

Tiểu Ngũ nghe vậy thì ngoan ngoãn lùi lại. Trong lòng cậu rất rõ ràng, bản thân cậu ta đánh không lại Mệnh Phàm, thế nên cũng chả muốn ra đầu gió làm gì.

“Chờ một chút, Tiểu Ngũ, suýt quên mất, thứ này cậu tạm thời giữ giúp tôi một lát.”

Tiểu Ngũ chẳng hiểu sao Kiếm Thần lại gọi mình lại, đợi đến khi thấy rõ thứ trong tay Kiếm Thần thì giật nảy mình!

"Bảng tên? Kiếm Thần đại ca, anh có ý gì? Chẳng lẽ anh nghĩ mình không đánh lại Mệnh Phàm sao?"

Kiếm Thần nhìn Tiểu Ngũ phản ứng vậy là biết Tiểu Ngũ đã hiểu lầm ý mình rồi, hắn ta nhẹ nhàng cười, nói: "Tiểu Ngũ, cậu hiểu lầm rồi, chỉ là để đảm bảo thêm thôi."

"Đảm bảo?"

"Sư đệ tôi có một chiêu kỳ quái, tôi sợ trúng chiêu ấy mà."

Tiểu Ngũ hiểu mà như không hiểu, nhưng vẫn làm theo Kiếm Thần phân phó, cất bảng hiệu vào rồi lùi sang một bên.

Có điều, thấy Kiếm Thần làm như vậy, người trong cuộc Tiêu Phàm lại chả hiểu, hoàn toàn không biết Kiếm Thần có ý gì.

"Sư huynh, huynh đang?"

"Sư đệ, đệ còn giả vờ hồ đồ gì chứ. Sư phụ ta từng nói, mấy người ham mê rượu kiếm, am hiểu tà môn dị đạo, có một chiêu gọi là 'Phi Long Tham Vân Thủ' rất dữ dội. Ta không phải sợ bị trộm mất chứ còn gì nữa? Bây giờ sư đệ rõ ràng đang ở thế yếu, lại rất lâu không lùi bước, ta sợ sư đệ đang thầm chú ý đến khối bảng tên này…"

Phi Long Tham Vân Thủ?

Tiêu Phàm rốt cục cũng nhớ lại kỹ năng này, chẳng qua Kiếm Thần thật đúng là lo xa quá rồi.

Phi Long Tham Vân Thủ này, lúc Tiêu Phàm vừa mới được Thục Sơn phái dạy cho, đem ra ứng dụng thì đúng thật là thích vô cùng, nhưng sau khi hắn dùng "Phi Long Tham Vân Thủ" mò được 【 Áo Lót Của Nữ Thần Victoria】, cả người như sắp điên đến nơi rồi, cũng không còn chờ mong gì đối với cái kỹ năng này nữa rồi.

Nêu bây giờ Kiếm Thần giao bảng tên Tiểu Ngũ, vậy thì…

“Sư đệ, đừng có nghĩ đến ý đồ gì xấu, nếu đệ ra tay tập kích Tiểu Ngũ, ta nhất định sẽ ngăn đệ lại trước một bước, hơn nữa, Tiểu Ngũ có ‘Lá Chắn Băng’ bảo vệ, sư đệ sẽ không thể xử lý với cậu ta một cách dễ dàng đâu, thế nên, đệ hãy thành thành thật thật mà đánh với ta một trận đi.”

Ánh mắt Tiêu Phàm chỉ thoáng liếc một cái đã bị Kiếm Thần xem thấu tâm tư, hắn cảm thấy thật xấu hổ.

Đã như vậy, hắn đành phải hạ gục Kiếm Thần trước.

Lúc trước đã từng nếm thử nhiều nên Tiêu Phàm cũng biết, kiếm thuật mình không bằng Kiếm Thần. Chỉ cần liên quan đến kiếm đạo, Kiếm Thần tuyệt đối trên cơ hắn.

Tiêu Phàm có cân nhắc thay đổi qua công kích bằng súng lục, nhưng hắn cảm thấy dùng súng lục đối phó Kiếm Thần vẫn không thể được, bởi vì Kiếm Thần có một thứ thân pháp, gọi là “Tiên Phong Vân Thể Thuật”.

Thân pháp này cũng giống như thân pháp Thục Sơn, có thể khiến cho Kiếm Thần trở nên mạnh hơn, đạn bắn ra chỉ trong một cái chớp mắt, Kiếm Thần di chuyển cũng trong một cái chớp mắt, một cái chớp mắt so với một cái chớp mắt, công kích tất nhiên không thể thành công được.

Nếu như sử dụng “Trận Súng Phù Du”, Kiếm Thần vẫn có thể thông qua “Ngự Kiếm Thuật” để thiết lập “Thất Tinh Phục Ma Trận” để ngăn cản, thậm chí là phản công lại.

Thế nên, suy đi nghĩ lại, chiêu Tiêu Phàm có thể dùng chỉ còn lại có “Túy Uyên Sát · Đêm Vĩnh Hằng”.

Tiêu Phàm hít một hơi sâu, nắm chặt song kiếm, bước lên một bước, trời đất dần chìm trong bóng đêm…

Tiểu Ngũ kinh hoảng nhìn mọi thứ đang mất đi ánh sáng trước mắt, cảm thấy thấy cái lạnh xâm nhập vào thân thể, khiến cho cậu ta cảm thấy mình như đang rơi vào hầm băng.

Mặc dù Tiểu Ngũ biết màn đêm này không nhằm vào cậu, nhưng Tiểu Ngũ đang cầm bảng tên trong tay nào dám sơ sẩy, một lần nữa sử dụng "Lá Chắn Băng", nhốt mình vào hầm băng, lặng lẽ chờ màn đêm qua đi.

Kiếm Thần dồn vận khí vào mi tâm, tập trung nhìn, ánh mắt lấp lóe, nhưng vẫn không thể thấy được thứ gì.

Hắn ta thoáng chốc hiểu ra màn đêm này không bình thường, nó không chỉ có che đậy ánh sáng, mà còn nuốt luôn cả ánh sáng.

Không có ánh sáng, mắt người sao còn thấy gì được.

Nhưng Kiếm Thần vẫn không hoảng, dứt khoát nhắm hai mắt lại, để con tim cảm nhận sẽ chính xác hơn.

Thất Kiếm lơ lửng quanh người, tạo thành một Kiếm Thần mạnh nhất, màn phòng ngự mạnh nhất.

Hút hết ánh sáng, Tiêu Phàm chợt lao đến tấn công.

Đinh đinh keng keng, tiếng kiếm và lửa nổ thay nhau vang lên, Tiêu Phàm lại lần nữa giao chiến với Kiếm Thần.

Tiểu Ngũ trong quan tài băng nhìn ánh lửa dấy lên trong đêm tối, cảm thấy thật đẹp, nhưng trong thứ ánh sáng đẹp đẽ đó, cậu ta lại cảm nhận được một trận tim đập nhanh, bởi vì màn đêm này làm cậu cảm thấy rất bất an.

Trong mắt Tiểu Ngũ, trò chơi này bất luận người chơi như thế nào đều có thể thông qua phép tính đặc biệt của cậu biến thành số liệu, hoặc nói đó là một trị số đặc biệt, nói đơn giản phổ thông hơn thì đó chính là sức chiến đấu.

Chương 879: Kiếm Và Cách Nói Về Số Mệnh

Chương 881: Kiếm Và Cách Nói Về Số Mệnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Và cũng trong mắt Tiểu Ngũ, trị số sức chiến đấu của Kiếm Thần đương nhiên là lớn nhất trong tất cả mọi người.

Còn sức chiến đấu của Tiêu Phàm, cho tới bây giờ Tiểu Ngũ vẫn không thể tính ra. Bởi vì trong trận chiến với Chiến Minh khi đó, không ai có thể thấy rõ trong màn đêm đó đã xảy ra những gì, thế nên Tiểu Ngũ cực kỳ sợ hãi, trong đêm tối Tiêu Phàm sẽ phát huy ra một sức chiến đấu vượt xa Kiếm Thần.

Nhưng cậu ta lúc này cũng chỉ biết bó tay, nằm trong quan tài băng lẳng lặng cầu nguyện…

Rốt cuộc màn đêm cũng tan đi, ánh sáng tràn về khắp mọi nơi. Reginald dưới sân không thể tin được, anh ta là người đã từng trải nghiệm màn đêm đó, cũng là người hiểu rõ nhất sự kinh khủng trong đó. Anh ta không ngờ, đêm tối qua đi mà Kiếm Thần vẫn đứng sừng sững ngay đó, giống như trường kiếm đang lơ lửng trước người anh ta vậy.

“Vì sao?”

Tiêu Phàm kinh hoàng, hắn biết “Thất Tinh Phục Ma Trận” có thể đỡ được các đòn mình tấn công Kiếm Thần, nhưng lại không hiểu được, Kiếm Thần sao có thể trong đêm tối mà như ban ngày, đỡ được tất cả đòn đánh bất ngờ của hắn vô cùng chuẩn xác.

“Nhờ kiếm tâm. Từ nhỏ ta đã tập kiếm ở Thục Sơn, kiếm chính là người bạn thân nhất. Tu hành từ lâu nên ta đã tu ra kiếm tâm, chỉ cần đệ dùng kiếm, ta có thể cảm ứng được. Màn đêm tối tăm vô tận, mặc dù đôi mắt này không dùng được, nhưng chỉ cần ta có kiếm tâm thì tất cả sẽ đều rõ ràng. Thế nên ngay từ đầu ta đã nói, kiếm của đệ không bằng kiếm của ta. Kết quả trận chiến này không có bất kỳ sự thay đổi nào. Sư đệ, đệ nên ngoan ngoãn cam chịu số phận đi…”

Đỡ được “Túy Uyên Sát · Đêm Vĩnh Hằng” của Tiêu Phàm, Kiếm Thần đứng thẳng trước người Tiêu Phàm, quần áo không có chút lộn xộn nào, hơn nữa, bản thân Kiếm Thần mang thêm cái khí chất siêu trần thoát tục, rất có phong thái cao thủ.

Tiêu Phàm thở dài: “Nếu như thế, có khi lời huynh nói chính xác thật, kiếm của ta đúng là không sánh bằng kiếm của huynh thật.”

“Sư đệ, biết là được rồi…”

Kiếm Thần nghe vậy thì mừng thầm.

Nhưng Tiêu Phàm bỗng nhiên đổi lời: “Nhưng ta cũng sẽ không cam chịu số phận, bởi vì kiếm của ta chẳng thể đại diện cho số phận của ta…”

Trời cao không chim bay lượn, mây khói vờn quanh.

Lẫn vào sâu trong những đám mây lại có bóng mấy ngọn núi hiện ra.

Bên dưới ngọn núi cao có một con đường nhỏ, theo bậc thang bằng đá uốn lượn đi lên thì thấy một sơn môn đứng vững.

Bên trên sơn môn, ba chữ “Phái Thục Sơn” được viết mạnh mẽ cứng cáp, khí thế sắc bén như kiếm.

Nằm sâu trong mây, giống như là thế ngoại, sắc trời ấm áp, thế gian hiếm có.

Chúng đệ tử của phái Thục Sơn vẫn giống như ngày bình thường đứng trong quảng trường tập luyện kiếm thuật, mà lúc nãy bỗng nhiên có một vị khách ngoại lai bước vào sơn môn.

Chúng đệ tử ngẩn ngơ, quay người lại nhìn, trong lòng khó hiểu.

Ông lão đã lớn tuổi, tóc rối mặt lem, lôi thôi lếc thếch, lề mề đến cực điểm.

Bên hông buộc hồ lô đã vỡ, bước chân lắc lư tùy ý, nhìn có vẻ khá tiêu dao.

Lão ăn mày liếc nhìn bốn phía xung quanh, vẻ mặt hoài niệm, cảm khái thở dài: “Thục Sơn, ta đã trở lại…”

Mà ở một nơi sâu trong Thục Sơn, chưởng môn đương nhiệm của Thục Sơn Vũ Vân cũng vào đúng lúc này mở hai mắt ra, hơi nhíu mày, có vẻ cực kì không thích.

…

Chỉ chớp mắt, lão ăn mày đã ngồi trước người của chưởng môn Vũ Vân phái Thục Sơn, lão nhìn khuôn mặt của Vũ Vân rồi cười nói: "Sư huynh, ta nói không phải chứ cái tên này của huynh đúng là tệ thật, Vũ Vân, không có một chút xíu sáng sủa, giống như bây giờ huynh đanh nghiêm mặt vậy, chau mày, sống sẽ mệt mỏi như thế nào chứ. Không giống Lý Tiêu Sái ta, tiêu tiêu sái sái, cả đời khoái hoạt…"

Vũ Vân thổi ra một hơi rung rung chòm râu, ngay lập tức mắng: "Ngươi đừng có giả ngu với ta, vì sao ta lại biểu hiện như vậy, ngươi không biết sao, nếu ngươi cút đi, ta đảm bảo mình sẽ mặt mày hớn hở, bầu trời trong xanh, không có chút mây mù."

"Sư huynh, huynh nói như vậy làm cho ta rất đau lòng, nói như thế nào thì mọi người cũng là đồng môn, tại sao phải khổ sở như vậy?"

"Đừng có giả bộ đáng thương ở trước mặt ta! Lần trước, lần trước nữa, còn có lần trước trước nữa! Ta cho ngươi mượn tiền, đến bao giờ thì ngươi trả lại!"

Lão ăn mày lúng túng, vội vã nói sang chuyện khác: "Sư đệ khó có khi về đây một lần, nói chuyện tiền bạc dễ làm tổn thương tình cảm, sư huynh, lại đây nào, chúng ta cùng chơi cờ…"

Nói xong lão ăn mày liền đặt một quân đen lên trên bàn cờ, sau đó lại tiện tay đặt lên đó một quân trắng.

"Vô sự không lên điện Tam Bảo, mau nói đi, rốt cuộc ngươi trở về là vì cái gì?"

"Ta ở bên ngoài nhận một đồ đệ, tên là Tiêu Phàm, vì thế cho nên ta trở về núi để đăng kí giúp hắn."

"Hừ! Bây giờ ngươi mới đến, cũng chậm chạp quá đi, việc này Thần nhi đã sớm báo cáo, ta đã thay hắn làm tất cả các hạng mục nhập môn thỏa đáng hết rồi. Mặt khác, Thần nhi còn nói ngươi đã chuyển hết tiền trong Wechat của nó…"

Liếc nhìn lão ăn mày một cái, ánh mắt tối tăm đến cực điểm, giơ tay hạ xuống một quân trắng, ngay lập tức loại bỏ quân đen ra khỏi bàn cờ.

“Tên tiểu tử thúi Độc Cô Thần này, đến cùng có hiểu như thế nào là hiếu kính sư thúc hay không? Lại còn dám mật báo?”

“Lý Tiêu Sái, ngươi vừa nói cái gì đó?”

Lời nói của Vũ Vân càng lạnh hơn.

“Ha ha, sư huynh, ta không nói gì cả, ta không nói gì cả.”

Thấy ngữ khí của Vũ Vân vẫn lạnh lùng như cũ, lão ăn mày lại chuyển đề tài: “Sư huynh, huynh có biết trong dân gian đang lưu hành một tin tức võng du gọi là “Tân Sinh” hay không?”

“Nghe Thần nhi đã nói, đó là một trò chơi tái hiện hiện thực có trình độ rất cao. Trước đây nó tính ở trong đó tìm kiếm thứ gì đó, bây giờ tìm không được nên đổi nhiệm vụ thành đề phòng.”

“Ừm, bây giờ trong “Tân Sinh” đang triển khai một hoạt động tên là “Chúng thần di tích chi chiến”, đồ đệ Tiêu Phàm mà ta mới thu nhận cũng tham gia cái đó đó, mà Thần nhi cũng vậy.”

Nghe thấy tin tức này, ánh mắt ngưng lại: “Ngươi nói là hai người bọn họ có thể sẽ đánh nhau?”

“Ừm, có thể sẽ đánh nhau.”

“Vậy thì đồ đệ của ngươi thảm rồi, thiên phú kiếm đạo của Thần nhi còn hơn ta, một thời gian nữa tất sẽ trở thành đệ nhất Kiếm Tiên.”

“Tuy là nói như vậy nhưng kế quả vẫn không nói trước được.”

“Lời này có ý gì, lẽ nào ngươi cảm thấy đồ đệ Túy Tiên Ma Thể của ngươi có năng lực làm nên sóng to gió lớn gì hay sao? Thần nhi bây giờ đã là Kiếm Tâm Thông Minh rồi…”

“Túy Tiên Ma Thể, loại đồ vật mờ mịt này, chính hắn bây giờ còn chưa nắm bắt rõ ràng, làm sao dám kí thác hi vọng lên đó chứ?”

“Vậy ngươi cho rằng hắn sẽ lấy gì giao chiến với Thần nhi, lẽ nào là bởi đồ đẹ ngươi có số phận rất tốt hay sao?”

“Số phận rất tốt? Ha ha ha…”

Lão ăn mày bỗng nhiên nở một nụ cười đầy tính toán.

“Chẳng lẽ không phải vậy sao, Tửu Kiếm Nhất Lưu các ngươi từ trước đến giờ đều là số mệnh tốt, ngoài số mệnh, ta thực sự không nghĩ ra hắn hôm nay có cái gì có thể so sánh cùng với Thần nhi.”

“Ha ha, sư huynh, anh nghĩ nhiều quá rồi, Tửu Kiếm Nhất Lưu làm gì là người có số mệnh tốt chứ, tất cả đều là vận rùi mà thôi. Như ta thích đánh bạc, nhưng đánh bạc lại toàn gặp xui xẻo, huynh nói thử ta lấy đâu ra số mệnh tốt chứ.”

“Vậy mà ngươi còn làm.”

“Ta chỉ muốn khiêu chiến với vận mệnh của mình mà thôi!” Lão ăn mày nói lời quang minh lẫm liệt.

“Cút, ngươi chính là kẻ thích cờ bạc!” Vũ Vân dừng lại, hỏi thêm lần nữa: “Từ trước đến giờ ngươi tinh thông xem quẻ, nên sẽ biết được mệnh cách của đồ đệ ngươi chứ?”

“Hắn? Là một con ma đen đủi chân chính, trên người chịu kiếp số kịch độc.”

“Lời này có nghĩa là gì?”

“Đồ nhi của ta vốn là một người có vận số cao, đáng tiếc số phận cường thịnh, nên tốt quá hóa dở. Hắn có số đào hoa, hoa nở quá thịnh nên cỏ dại lan tràn, tạo thành kiếp số. Đào Hoa kiếp còn khủng khiếp hơn cả Âm Lôi kiếp.”

Chương 880: Ác Ma Màu Trắng

Chương 882: Ác Ma Màu Trắng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đào Hoa kiếp? Ừ, chính xác là như vậy, hạnh phúc nên buồn phiền. Có điều ngươi là người làm sư phụ, hắn là nên biết làm thế nào để giúp hắn thay đổi vận mệnh.”

“Muốn thay đổi vận mệnh, tất nhiên là đơn giản, chỉ là hắn nhất định không muốn.”

“Có thể diệt trừ kiếp số của bản thân, lẽ nào còn không muốn?”

“Cởi chuông phải do người buộc chuông, triệt để giải trừ tận gốc mới có thể đúng thuốc đúng bệnh, mà giải pháp của Đào Hoa kiếp thực ra rất đơn giản, chỉ là không có ai đồng ý làm như thế thôi, thậm chí thà rằng có chết cũng không làm.”

“Ngươi nói ý là…”

“Đúng là như vậy, chính là, chặt tận gốc, cắt duyên, cắt đào hoa cắt hậu hoạn, ha ha ha…”

Vũ Vân nghe thấy thế thì biến sắc: “Nếu ta là hắn thì cũng sẽ không muốn.”

“Nếu đồ đệ kia của ta đồng ý làm như vậy, sau khi cải mệnh, “hắn” nhất định sẽ trở thành người may mắn nhất trên thế giới này…”

Nếu Tiêu Phàm ở đây, chắc chắn sẽ tán đồng, bởi vì thời gian hắn biến thành Phàm Tử, không hiểu tại sao lại đạt được kĩ năng cường đại tên là “Mạn Châu Sa Hoa”, kỹ năng này bình thường phải hình thành trong thời gian dài mới có được, mà hắn lại có được đột ngột như vậy, cũng chỉ có thể đổ cho nhờ vào may mắn.

“Đã như vậy thì làm sao đồ đệ của ngươi có thể thắng Thần nhi?”

“Sư huynh, thực sự là huynh ở trong núi quá lâu rồi, phải biết là vạn vật thế gian, trên đời này không phải chỉ có một Thục Sơn…”

Một quân cờ đen hạ xuống, kết cục trên bàn cờ đã định.

Không để ý đến kết quả trên bàn cờ, lời nói của lão ăn mày vẫn còn vang vọng.

“Sư huynh, vậy ta xin cáo từ.”

“Ngươi chờ một chút.”

“Sư huynh, thật sự là không cần tiễn đâu mà.”

“Ta không phải muốn tiễn ngươi, ngươi trả điện thoại di động của ta lại đây!”

Vũ Vân hung dữ trừng mắt nhìn lão ăn mày, ông ta biết cái lão này lại dùng “Phi Long Thám Vân Thủ” với mình, vì thế cho nên ông ta mới phải dặn đi dặn lại Độc Cô Thần phải cẩn thận thủ đoạn thấp hèn của tên Tửu Kiếm Nhất Lưu này!

“Sư huynh, không phải ta muốn trộm điện thoại di động của huynh, chỉ muốn thêm huynh làm bạn tốt trong Wechat mà thôi, nhưng ta biết sư huynh là chưởng môn cao quý, khá là rụt rè, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn này.” Lão ăn mày bị phát hiện hành vi, cũng không có một chút đỏ mặt, mặt dày nói rồi cầm điện thoại của Vũ Vân đi.

“Chờ đã, ngươi trả lại tiền trong Wechat cho ta!”

“Sư huynh, huynh nói gì ta không hiểu.”

Lão ăn mày mồ hôi chảy đầy đầu.

“Vạn Kiếm Quyết!”

“Sư huynh! Dừng tay, với thực lực của huynh mà sử dụng “Vạn Kiếm Quyết” thì trời long đất lở, nước chảy ngược đó!”

Lão ăn mày nhìn thấy khí thế của Vũ Vân thì sợ hết hồn, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin.

“Ngươi mau phun tiền ra!”

“Sư huynh, nói như thế nào thì ta và huynh cũng là sư huynh đệ đồng môn! Sao huynh có thể làm như vậy!”

“Xem ra là ngươi không muốn phun ra, vậy Vũ Vân ta hôm nay phải thanh lý môn hộ cho thật tốt!”

…

Đám mấy ở nơi sâu trong Thục Sơn hôm nay lại có chút náo động, hai vị lão giả lôi kéo chòm râu của đối phương, náo loạn ồn ào.

Không nói tới chuyện nơi sâu trong đám mây như thế nào nữa, giờ khắc này Tiêu Phàm cũng không biết kẻ địch lớn nhất của chính mình chính là phụ nữ, mà nhìn chằm chằm sư huynh Kiếm Thần của mình, giống như ánh mắt của lão ăn mày nhìn chưởng môn Vũ Vân của phái Thục Sơn nhiều năm trước.

“Sư đệ, ta không hiểu ý của đệ.”

Kiếm Thần đã phát hiện ra Tiêu Phàm đã thừa nhận chính mình kĩ năng kiếm thuật không bằng, nhưng cùng lúc đó hắn ta cũng cảm nhận được sự kiên trì trong lòng của Tiêu Phàm.

Hắn ta không hiểu nếu Tiêu Phàm đã biết thực lực giữa hai người chênh lệch, vì sao vẫn cố gắng chống đỡ.

Nếu chiến đấu nhưng nhất định không thể thắng được thì có ý nghĩa gì đây?

“Ý của ta chính là, chỉ là kiếm của ta không bằng huynh.”

Nói rồi Tiêu Phàm tiện tay vứt bỏ trường kiếm trong tay chính mình.

Hành động này của hắn làm cho Kiếm Thần hơi nhíu mày, có chút không vui.

Đối với người yêu kiếm mà nói thì hành động quăng kiếm không thể nghi ngờ sẽ khiến cho người ta căm ghét.

“Không có ai trời sinh đã là cường giả, kiếm thuật không bằng ta thì có thể tập luyện nhiều, vì sao sư đệ lại như vậy?”

Kiếm Thần trách móc nặng nề, dưới cái nhìn của hắn ta thì Tiêu Phàm quăng kiếm chính là biểu hiện không chịu nỗi đả kích mà tự giận mình.

Tiêu Phàm lại không để ý đến Kiếm Thần, tự nhủ: “Sư huynh từng nói, “Tân Sinh” đối với mấy người Trật Tự các ngươi mà nói cũng phải là trò chơi, mà công hội Trật Tự cũng không phải là người chơi. Bởi vậy nên ta ở đây muốn nói cho sư huynh một câu, đối với ta và đồng đội của ta mà nói thì “Tân Sinh” là một trò chơi không tệ, chúng ta đều là người chơi của “Tân Sinh”.”

“Có ý gì?”

Kiếm Thần nghe Tiêu Phàm nói như vậy nhưng không nắm được trọng điểm.

“Ý của ta chính là nơi này không phải là Thục Sơn, phương thức chiến đấu cũng không phải là so kiếm thuật, vì thế cho nên ta muốn dùng cách của một người chơi mà đánh bại huynh! Trên phương diện kiếm thuật thì huynh cực kì xuất sắc nhưng ta tin tưởng chính mình trong trò chơi này xuất sắc hơn huynh!”

“Trò chơi?”

“Đúng, trò chơi. Dù cho rất nhiều người vì các loại mục đích mà quên mất nó là trò chơi, nhưng bản chất của nó vẫn là trò chơi, chỉ cần là trò chơi, ta có thể chiến thắng huynh, bởi vì ta là một người chơi xuất sắc.”

“Người chơi?”

Kiếm Thần khó hiểu, dường như ngẫm nghĩ ý nghĩa của từ này.

“Đúng.”

“Thú vị, vậy ta tới gặp người chơi là sư đệ đi. Nếu ta nhớ không lầm, lá bày tẩy của sư đệ và bọn họ là “Ác Ma Hóa” đúng không, nếu chỉ dựa vào năng lực tăng cường thì không thắng được ta…”

“Ác Ma Hóa? Ta không có.”

Câu trả lời của Tiêu Phàm làm cho Kiếm Thần có chút ngoài ý muốn.

“Ta không có lừa ngươi, xảy ra một chút chuyện bất ngờ nên ta đã mất đi Ác Ma Hóa…”

“Vậy đệ…” Kiếm Thần không tiếp tục nói cho hết câu, bởi vì lúc này hắn ta cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ hội tụ ở quan người của Tiêu Phàm, những sợi màu đen không biết từ đâu bay đến, như là dòng chảy hướng về phía Tiêu Phàm rồi bao phủ hắn, cuối cùng thứ đó thứ đó quấn quýt lấy Tiêu Phàm, màu đen kia càng ngày càng trở nên đậm đặc hơn.

Chính trong lúc mọi người đang cảm thấy kinh ngạc không thôi trước biến hóa của Tiêu Phàm thì một vệt mà đen từ đỉnh đầu của Tiêu Phàm chảy xuống, để lại dấu vết đặc biệt, không ngừng chảy xuống…

Những người chơi của trận doanh Ác Ma đã lui ra sân ngoài kiếp sợ nhìn tất cả những thứ này, bọn họ hết sức quen thuộc tình cảnh đang xảy ra ở giữa sân lúc này, bởi vì đó là hình thành danh hiệu!

…

Trong nháy mắt, làn sóng màu đen rút xuống, năm chữ “Ánh Sáng Trong Bóng Đêm” xuất hiện trên đỉnh đầu của Tiêu Phàm, cùng lúc đó trong sân hiện ra màu trắng lóa như tuyết, như là tuyết bay ngày đông.

Sợi tóc màu trắng bạc đã ngừng lại bên hông của Tiêu Phàm, bay múa theo gió như là cây liễu. Phía trước trán mọc lên hai cái sừng, lạnh lẽo như ngọc. Trong miệng răng nanh cũng dài ra thêm một chút, nhưng lại không cảm thấy dữ tợn mà nhiều thêm chút tà mị. Mở năm ngón tay ra, móng tay dần dài ra, sắt bén như lưỡi dao. Da thịt trên người dường như mất hết màu máu, hiện ra màu trắng nón nhưng không chút yếu đuối, giống như là ngọc

dưới ánh sáng lộng lẫy, hướng về phía mọi người giải thích độ cứng rắn của nó.

Làn sóng màu đen kia dường như đã tẩy nhuộm rồi rút đi tất cả màu sắc quanh thân của Tiêu Phàm, để hắn trắng giống như tuyết, chỉ có đôi mắt kia vẫn còn màu đỏ thắm như cũ, tuy nhiên khi nằm giữa một mảng màu trắng như tuyết kia thì lại càng có vẻ tươi đẹp hơn.

[Tên gọi người chơi: Ánh Sáng Trong Bóng Đêm]

[Tên gọi kỹ năng: Túy Uyên Bạch Ma]

[Loại hình kĩ năng: Chủ động]

[Tiêu hao kỹ năng: Không]

[Hiệu quả kĩ năng: Làm cho người chơi hóa thân thành ác ma màu trắng bên trong Túy Uyên.

Toàn bộ điểm thuộc tính tăng lên 100%, series kỹ năng Túy Uyên tăng thêm 50% hiệu quả, trong thời gian biến thân, người chơi có thể sử dụng hiệu quả đặc thù "Tửu Ngọc Ma Tượng" ba lần. Trạng thái biến thân có hiệu quả trong ba mươi phút, thời gian hồi chiêu thức là một ngày.]

Chương 881: Cận Thân Đối Kháng

Chương 883: Cận Thân Đối Kháng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Hiệu quả đặc biệt của kĩ năng: Tửu Ngọc Ma Tượng, người chơi có thể trong nháy mát hóa thân thành hình thái của rượu, miễn dịch được tất cả các tấn công, một giây sau cô đọng lại thành cơ thể bình thường.]

[Hiệu quả bị động: Túy Uyên Bạch Ma có tính tích ứng mạnh mẽ đối với hoàn cảnh khắc nghiệt, đối với những kĩ năng hạn chế sẽ dần dần thích ứng tạo thành thói quen.]

[Loại hình kĩ năng: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Ác ma màu trắng đi ra từ Túy Uyên.]

…

Kiếm Thần nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm ở trước mắt, biểu hiện có chút ngưng trọng, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn ta cảm nhận được sự uy hiếp từ trên người Tiêu Phàm.

Biến hóa của Tiêu Phàm làm cho Kiếm Thần nhớ tới yêu tộc mà sư phụ đã từng nói tới, đặc biệt là những hoa văn tà dị trên mặt của Tiêu Phàm lúc này, làm cho Kiếm Thần càng thêm bất an trong lòng.

Mà con mát màu đỏ kia vẫn trong suốt như cũ nhưng Kiếm Thần lại cảm thấy hắn ẩn giấu vẻ không vui trong đó.

Những người chơi trong trận doanh Ác ma trước kia khi "Ác ma hóa" đều sẽ xuất hiện một luồng hắc ám giống như vậy, nhưng từ trên người của Tiêu Phàm thì Kiếm Thần lại có cảm giác khác thường. Cho dù vào lúc này cả người của Tiêu Phàm đều trắng như tuyết, ở trước người Kiếm Tâm Thông Minh như hắn ta cũng không giấu được luồng khí tức kia, nhưng Kiếm Thần vẫn không hiểu, thứ mà hắn ta chán ghét là cái gì…

"Đây chính là bài tẩy của đệ?"

"Không sai, đây chính là kỹ năng cuối cùng của ta. Thực ra ta cũng không muốn dùng nó vào chỗ này, bởi vì ta luôn cảm thấy sau đó còn có người sẽ tìm tới cửa nữa. Nhưng nếu không sử dụng thì ta hay là sư huynh đều không thể giải quyết xong…"

Sẽ còn có người tìm tới cửa?

Nghe thấy Tiêu Phàm nói như vậy, Kiếm Thần hơi nhíu mày, sắc mặt có chút không được tự nhiên, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ sư đệ cũng giống như là sư thúc, có thiên phú xem quẻ? Không thì tại sao lại có thể có loại dự cảm này?

Có điều có ta ở đây rồi thì sư đệ sợ rằng sẽ không thấy được người đó…

“Ha ha, sư đệ, lẽ nào ngươi cảm thấy ngươi dùng kĩ năng này thay đổi một hình dạng khác thì có thể qua được cửa này của ta hay sao?”

“Nếu đã xuất lá bài tẩy ra thì vấn đề có thể qua hay không qua. Mà vấn đề là nhất định phải qua!”

Tiêu Phàm bước chân lên, chỉ bạc bay múa, biến ảo thành một vệt ánh sáng màu trắng, bay nhanh về phía Kiếm Thần!

Kiếm Thần mở to hai mắt, có vẻ khá là giật mình, thứ hắn ta kinh sợ không phải tốc độ khủng bố đến cực điểm kia của Tiêu Phàm mà là sự lãnh khốc và hung tàn trong nháy mắt đã sinh ra trong mắt của hắn!

Ánh mắt lạnh giá đến cực điểm này tuyệt đối không phải là ánh mắt mà loài người có thể có được, giờ phút này cuối cùng cũng đã rõ ràng được đồ vật mình căm ghét là cái gì!

Những tâm tình tiêu cực cực kì điên cuồng kia không biết từ đâu đến, giống như vẫn được cất giấu ở sâu trong đối mắt màu đỏ kia!

Vì sao lại như vậy? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Một đôi mắt trong suốt tại sao sâu trong đó lại xuất hiện những vật quỷ dị dơ bẩn này?

Kiếm Thần không kịp suy nghĩ, bởi vì tiếng xé gió vang lên, lưỡi dao sắt bén của Tiêu Phàm đã vọt về phía hắn ta!

Cái đó không phải là kiếm mà là móng vuốt!

“Cái gì? Ác ma màu trắng sao? Chuyện này là sao vậy? Là kỹ năng ‘Ác Ma Hóa’ biến dị hay đây chính là kỹ năng cấp cao của ‘Ác Ma Hóa’?”

Khi Tiểu Miêu thấy được hình dạng hiện tại của Tiêu Phàm thì cảm thấy hơi choáng váng, nói năng rất lộn xộn.

Mặc dù hiện tại Tiêu Phàm biến thân phần lớn vẫn còn đặc điểm của con người, thế nhưng cô cảm thấy Tiêu Phàm hiện tại chắc chắn không yếu hơn ác ma đen nhánh khi biến thân lúc trước.

“Tôi cũng không biết, ít nhất là tới hiện tại, tôi còn chưa thấy người chơi nào khác của trận doanh Ác Ma có thể biến thành như thế này. Thế nhưng tôi cảm thấy kiểu biến thân đặc biệt này chỉ Mệnh Phàm mới có…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cho rằng như vậy đó chính là bởi vì hắn ta thấy được mấy chữ “Ánh Sáng Trong Bóng Đêm”, thế nhưng hắn ta không dám nói điều đó ra, bởi vì hắn ta sợ lời nói của mình sẽ gây chấn động, bởi vì một người chơi tại trận doanh Ác Ma lại có thể có một danh xưng khác thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được.

“Trời ạ! Sau khi Lich King Mệnh Phàm biến thân xong đã lao tới người thanh niên áo xanh kia, dùng móng vuốt của mình để tấn công anh ta!”

…

Móng vuốt sao?

Kiếm Thần nhíu mày lại, hắn ta thật sự khó chịu khi thấy Tiêu Phàm vứt bỏ kiếm không dùng mà lại dùng móng vuốt, bởi vì điều đó rất là thô lỗ, chỉ có thú hoang mới chiến đấu như vậy mà thôi.

Kiếm Thần không vui cho nên lưỡi kiếm cũng sắc bén hơn nhiều, vung tay lên để bảo kiếm đón đỡ móng vuốt của Tiêu Phàm! Đinh!

Tiếng vang như vậy thật sự làm Kiếm Thần hơi ngỡ ngàng, bởi vì lưỡi kiếm của hắn ta chém vào móng vuốt của Tiêu Phàm, lại phát ra tiếng vang như kiếm chém vào một tảng đá cứng vậy, thật sự là quá khó tin!

“Túy Uyên Bạch Ma” là một kỹ năng biến thân giống với kỹ năng “Ác Ma Hóa”, tăng thêm 100% thuộc tính, hơi kém hơn trị số cao nhất là 150% của “Ác Ma Hóa”, thế nhưng điểm mạnh nhất của kỹ năng này đó chính là có một hiệu quả đặc biệt, tăng thêm 50% hiệu quả của tất cả kỹ năng hệ Túy Uyên.

Trong trạng thái “Túy Uyên Bạch Ma” thì hiệu quả bị động của Túy Uyên Chi Thể được tăng gấp đôi, tính bền dẻo của cơ thể từ 100% tăng lên tới 200%, thuộc tính cường hóa cũng từ 50% lên tới 100%, kết hợp với chỉ số thuộc tính tăng thêm từ “Túy Uyên Bạch Ma” thì số thuộc tính mà Tiêu

Phàm được tăng thêm còn nhiều hơn nhiều thuộc tính khi Tiêu Phàm dùng kỹ năng Ác Ma Hóa.

Còn các kỹ năng khác như năng lực hút máu, cảm giác nguy hiểm, tốc độ tăng thêm từ "Tửu Lãng Túy Đào", lực phá hoại từ "Túy Uyên Tửu Hỏa" cũng đã được tăng lên rất nhiều.

Kết hợp những đặc điểm này, Tiêu Phàm tự mình định ra phương thức tác chiến thích hợp với mình nhất, đó cũng chính là phương thức chiến đấu đặc biệt của trận doanh Ác Ma, cận chiến tay không, đơn giản và thô bạo.

Không có lốc ma pháp cực kỳ hoành tráng, cũng không có quá nhiều kỹ xảo chiến đấu đẹp mắt, chỉ dựa vào cơ thể mạnh mẽ, dùng tất cả bộ phận cơ thể để chiến đấu, cũng là một đặc điểm của trận doanh Ác Ma.

Kiếm của Kiếm Thần cũng chỉ có thể để lại một đường trắng nhạt trên cánh tay của Tiêu Phàm, làm trên cơ thể trắng nõn như ngọc của hắn xuất hiện một đường nét nhạt. Tiêu Phàm không chần chờ chút nào, móng vuốt sắc bén của hắn lại cào về phía Kiếm Thần, lần tấn công này còn mang theo một luồng lửa màu rượu đỏ!

Đinh đinh đinh!

Kiếm Thần cũng chém tới vài kiếm, va chạm với móng vuốt của Tiêu Phàm. Hai tay của Tiêu Phàm giống như hai thanh vũ khí cứng cỏi và sắc bén, khi va chạm với kiếm cũng không kém thanh kiếm kia cả về độ sắc bén lẫn độ cứng cỏi.

Kiếm Thần không vui, cũng không phải bởi vì đòn tấn công của mình không có tác dụng, mà là bởi vì đòn tấn công của Tiêu Phàm quá lung tung.

Tấn công mà không có quy luật đó chính là tâm đã loạn, mà khi tâm loạn thì đó chính là điều nguy hiểm nhất đối với người tu hành. Kiếm Thần cảm thấy Tiêu Phàm hiện tại chính đang ở trong trường hợp này, bỏ gốc lấy ngọn, rất ngu xuẩn.

Thế nhưng Kiếm Thần đâu biết được rằng, cách này mới là cách chiến đấu mạnh mẽ nhất của Tiêu Phàm.

Lúc trước, Tiêu Phàm trách Tịch Dương chỉ biết dựa vào cơ bắp mà không biết suy nghĩ, đó cũng không phải là hắn không thích cảm giác đối kháng tay đôi, mà là hắn cho rằng, nếu Tịch Dương biết suy nghĩ hơn thì kết hợp với sự phản ứng thần kinh xuất sắc của hắn ta thì sẽ càng xuất sắc hơn.

Mà cuối cùng, khi chiến đấu thì con người có thể tin tưởng được cũng chỉ có thể là thực lực, cơ thể của mình. Điểm này, Tiêu Phàm đã khắc sâu vào tận linh hồn khi trải nghiệm trong bóng đêm vô hạn.

Cho nên, vì xé rách màn đêm tối đáng sợ kia, Tiêu Phàm không sử dụng kiếm pháp Thục Sơn, mà là dùng hai tay của mình…

Chương 882: Con Đường Liều Mạng (1)

Chương 884: Con Đường Liều Mạng (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Móng vuốt sắc bén của Tiêu Phàm đâm tới Kiếm Thần, hắn muốn phá vỡ màn kiếm của Kiếm Thần, xé rách sự phòng ngự chặt chẽ của Kiếm Thần!

Thế nhưng Kiếm Thần vẫn luôn cẩn thận, kiếm pháp lại rất khéo léo, rất dễ dàng mà ngăn cản sự tấn công của Tiêu Phàm.

Khi thấy mình không thể phá vỡ được phòng ngự của Kiếm Thần thì Tiêu Phàm lại đẩy tốc độ của mình lên cao hơn, ngọn lửa xung quanh bắt đầu bùng cháy và từng sợi tơ bạc bay lên, giống như từng cánh hoa đỏ bay múa trong trời mưa tuyết vậy.

Trên trán Kiếm Thần xuất hiện mồ hôi, khi trước Tiêu Phàm còn chưa biến thân thì tốc độ đã rất cao rồi, hiện tại lại tăng lên nữa thì ngay cả hắn ta sử dụng "Tiên Phong Vân Thể Thuật" vẫn không thể theo kịp tốc độ đó được.

Thế nhưng để Kiếm Thần lo lắng nhất cũng không phải là tốc độ của Tiêu Phàm nhanh như thế nào, mà bởi vì một chút điên cuồng ở trong bộ pháp của Tiêu Phàm.

Kiếm Thần đã tới cảnh giới Kiếm tâm thông minh, cho nên cảm nhận được rất rõ sự tàn bạo cực kỳ nguyên thủy này.

Loại khí thế này, giống như là một con thú dữ ra khỏi chuồng vậy, cực kỳ điên cuồng, làm cho hắn ta rất không thích.

Bởi vì Kiếm Thần cảm thấy Tiêu Phàm đã không phải là một con người nữa, mà chính là một con thú hoang có cơ thể con người!

Con người, làm sao có thể biến thành thú hoang được chứ?

Kiếm Thần tức giận, hắn ta phải làm Tiêu Phàm tỉnh táo lại, cho nên hắn ta chém một kiếm, Phong Mang Tất Lộ!

Một kiếm này dùng cả chân khí của Kiếm Thần, cho nên cũng không phải là một kiếm bình thường, ánh kiếm cực kỳ sắc bén xuất hiện xung quanh thanh kiếm, phá vỡ ngọn lửa màu đỏ hồng, rồi chém thẳng tới móng vuốt của Tiêu Phàm!

Lần này, bảo kiếm không bị ngăn cản nữa, sắc bén giống như ánh mắt của Kiếm Thần hiện tại vậy, bởi vì Kiếm Thần rất tin tưởng, một kiếm mạnh mẽ của mình không ai ngăn cản được!

Ánh kiếm xuất hiện, hoa máu bắn tung tóe.

Cánh tay đứt gãy, rồi sau đó bị thiêu thành một ngọn lửa…

Thế nhưng Kiếm Thần cũng không thư giãn mà lại càng hồi hộp hơn trước, bởi vì tiếng gió rít bên tai càng ngày càng mạnh mẽ!

Một cánh tay bị cụt được một ngọn lửa bao quanh, lao tới trước ngực Kiếm Thần làm hắn ta kinh hãi, vội vàng lùi về phía sau. Mà từ trong ngọn lửa kia mọc ra một móng vuốt sắc bén lia ngang, cắt đứt áo ngoài của Kiếm Thần!

“Sư huynh, tự tin quá cũng không tốt đâu…”

Giọng nói rất bình tĩnh, thế nhưng lại làm Kiếm Thần hơi giật mình, bởi vì hắn ta lại phát hiện lồng ngực của mình xuất hiện một vết cào, máu tươi dần dần trào ra từ đó.

“Sư huynh, đang trong chiến đấu mà lại không tập trung thì thật sự cũng không tốt…”

Kiếm Thần giật mình ngẩng đầu lên, chẳng biết lúc nào mà Tiêu Phàm đã ở gần sát hắn ta rồi, còn đang định cầm kiếm chém ra thì lại cảm thấy cánh tay hơi tê, thanh kiếm rơi xuống đất!

Tay cầm kiếm của Kiếm Thần đã bị thương!

Kiếm Thần cũng biết là nguy hiểm, nên cũng không dám khinh thường nữa, cố gắng để mình trở nên bình tĩnh lại thì ngay lúc đó hắn ta nghe được tiếng gió rít ở bên tai!

Chân phải Tiêu Phàm nhấc lên, quay người quét ngang ra, mục tiêu là đầu của Kiếm Thần!

Ánh mắt Kiếm Thần co rút lại, giơ hai tay ra phía trước, một tay ngăn cản một tay dẫn lực của cú đá này đi!

“Sư đệ, sư huynh cũng không phải chỉ biết mỗi kiếm thuật, cũng khá thông thạo đối kháng tay đôi đấy!”

Sau khi khóa chặt đùi phải của Tiêu Phàm thì Kiếm Thần bình tĩnh hơn nhiều.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không thèm để ý chút nào, ánh mắt vẫn lạnh như băng, chân trái đạp đất để cơ thể bay lên, rồi dùng chân trái đó đạp vào bụng của Kiếm Thần!

Không thể nào!

Kiếm Thần khá hoảng sợ!

Bởi vì tư thế hiện tại của Tiêu Phàm không thể tấn công thêm được nữa, bởi vì đùi phải của hắn đã bị khóa chặt rồi!

Từng tiếng vang răng rắc xuất hiện làm Kiếm Thần hơi ngẩn ngơ!

Hắn ta rất rõ ràng cái gì vừa gãy, đó chính là đùi phải của Tiêu Phàm đã bị hắn ta khóa chặt kia!

Mà ngay sau đó thì Kiếm Thần cảm thấy phần bụng rất đau đớn, cả người bay thẳng ra ngoài…

“Sư huynh, đệ đã nói rồi, quá tự tin cũng không tốt.”

Kiếm Thần không nói gì cả, chỉ ngẩng đầu lên. Hắn ta thấy Tiêu Phàm đang dùng chân trái của hắn đứng trước người mình, mà chân phải thì đã bị vặn gãy tới mức biến hình, giống như sợi bún vậy.

Thế nhưng điều làm cho Kiếm Thần cảm thấy rờn rợn đó chính là cái chân phải của Tiêu Phàm, hiện tại lại xoay tròn trở lại như là lò xo vậy.

Xương đùi phải của Tiêu Phàm bắt đầu liên kết lại với nhau vang lên những tiếng răng rắc làm Kiếm Thần cảm thấy lạnh lẽo…

Tàn nhẫn thật, sư đệ đối với bản thân cũng thật sự là tàn nhẫn!

Kiếm Thần biết, sự đau đớn mà Tiêu Phàm phải chịu đựng là rất lớn, hắn ta cũng rất khâm phục về phương diện này của Tiêu Phàm.

Mà Tiêu Phàm cũng không quan tâm tới suy nghĩ hiện tại của Kiếm Thần là gì, sau khi đùi phải khôi phục lại như cũ thì Tiêu Phàm lại di chuyển tiếp.

Kiếm Thần đã tạm thời mất đi thanh kiếm của mình, đó chính là một cơ hội lớn nhất dành cho Tiêu Phàm!

Thế nhưng Kiếm Thần cũng sẽ không ngồi chờ chết, mặc dù kỹ thuật cận chiến tay không của hắn ta không cao bằng kiếm thuật thế nhưng vẫn rất mạnh mẽ, ngày xưa hắn ta vẫn có thể luyện tập chiến đấu với Mã Cổ vài chiêu cơ mà.

Thế nhưng rất đáng tiếc, hiện tại hắn ta gặp lại là Tiêu Phàm…

Kiếm Thần đưa tay ra ngăn cản những đòn tấn công của Tiêu Phàm, phong cách kiếm thuật của Kiếm Thần là hài hòa tự nhiên, cận thân chiến đấu

đương nhiên cũng sẽ áp dụng phong cách đó, hắn ta thường sử dụng cách tá lực đả lực, một tay cản một tay dẫn lực, điều khiển cả cuộc chiến đấu.

Đáng tiếc rằng cách chiến đấu hiện tại của Tiêu Phàm khác hẳn thường ngày, phong cách hiện tại của hắn là điên cuồng, đặc điểm là hỗn loạn, tất cả các bộ phận của cơ thể hắn không nơi nào là tự nhiên cả, chiêu thức kỳ lạ không theo lẽ thường xuất hiện liên tục.

Nếu chiêu thức của Tiêu Phàm bị Kiếm Thần ngăn cản thì hắn sẽ dùng chiêu ngược lại, không thèm để ý bản thân bị thương, vẫn muốn tấn công Kiếm Thần.

Kiếm Thần còn chưa bao giờ gặp kẻ nào liều mạng như vậy cả, cho nên chỉ một lát sau đã bị trúng mấy đòn của Tiêu Phàm, khá là thảm hại.

…

Tiểu Ngũ vẫn quan sát ở bên cạnh cảm thấy hơi hoảng loạn, bởi vì cậu ta còn chưa bao giờ thấy Kiếm Thần thảm hại như này.

Bởi vì trong mắt Tiểu Ngũ, sức chiến đấu của Kiếm Thần là mạnh mẽ nhất trong "Tân Sinh".

Thế nhưng khi Tiêu Phàm xuất hiện thì cậu ta cảm thấy khá lo lắng, bởi vì tới tận khi Tiêu Phàm biến thành ác ma màu trắng thì Tiểu Ngũ vẫn chưa thể tính toán ra sức chiến đấu của Tiêu Phàm.

Vạn vật đều có lý, cho nên mới có thể phân biệt là mạnh hay yếu, mà Tiêu Phàm hiện tại chính là kẻ không nói lý.

Thậm chí những hành vi vừa qua của Tiêu Phàm đều là tự mình hại mình, không có chút logic nào cả, chỉ có tinh thần chiến đấu bất khuất tồn tại mà thôi.

Mà Tiêu Phàm chính là một tồn tại vượt quá phạm vi của phép tính bình thường, làm Tiểu Ngũ cảm thấy bối rối, vì cậu ta không thể hiểu được chút gì cả.

Thực ra thì Tiểu Ngũ đi vào lối mòn tư duy của chính mình, trên đời này làm gì có nhiều thứ có thể số liệu hóa được chứ, Tiểu Ngũ muốn chuyển ý chí chiến đấu của loài người thành số liệu thì quá là ngây thơ đi.

Ý nghĩ của Tiêu Phàm rất đơn giản, chính là dựa vào kỹ năng và thuộc tính mạnh mẽ của mình mà cận chiến với Kiếm Thần, liều chết chiến đấu, hắn muốn chiến thắng người sư huynh này của mình.

Mà cận thân bác đấu, đó chính là cách chiến đấu theo bản năng cơ bản nhất của loài người.

Khi Tiêu Phàm ở trong bóng đêm vô tận, đã lĩnh ngộ được cách chiến đấu tự mình hại mình này, hiện tại lại kết hợp với năng lực chữa trị của cơ thể thì hắn cũng có thể sử dụng nó trong chiến đấu rồi.

Nếu nói Kiếm Thần mạnh nhất chính là kiếm pháp, thì điểm mạnh nhất của Tiêu Phàm chính là liều mạng!

Hắn phải dùng dòng máu nóng của mình để liều mạng giết chết Kiếm Thần!

Chương 883: Con Đường Liều Mạng (2)

Chương 885: Con Đường Liều Mạng (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiểu Sửu Hoàng đã từng nói, trong chiến đấu không nên dựa dẫm vào ngoại vật quá nhiều, hiện tại Tiêu Phàm rất là đồng ý với cách nói đó. Cho nên hắn mới ép cơ thể của mình, để ép tiềm năng của cơ thể mình ra, chiến thắng vị sư huynh từ phái Thục Sơn này!

Hai móng vuốt đều được giơ ra, trên móng vuốt đều xuất hiện ánh sáng lạnh, hiện tại Tiêu Phàm thực sự giống với một con mãnh thú bạc trắng vậy!

Chống đỡ thế công liên tục của Tiêu Phàm làm Kiếm Thần mất rất nhiều thể lực và tinh thần, dần dần hắn ta xuất hiện sự thở dốc, bộ pháp cũng dần lộn xộn hơn nhiều.

Cuối cùng, cũng xuất hiện một lần sơ xuất, làm Kiếm Thần mất cân bằng, ngã ngửa lên mặt đất.

Tiêu Phàm làm sao có thể buông bỏ cơ hội tốt này chứ? Hắn giơ tay phải lên, chém xuống dưới như một thanh kiếm sắc, mang theo từng luồng lửa nóng hừng hực!

Vù!

Một thanh kiếm phóng tới rất nhanh, vừa lúc đỡ được đòn tấn công này của Tiêu Phàm.

Sau đó, sáu thanh kiếm khác cũng lao tới, lơ lửng cạnh người Kiếm Thần, giống như là vệ sĩ bảo vệ xung quanh Kiếm Thần vậy.

Ngự Kiếm Thuật!

Kiếm Thần lại "nhặt" thanh kiếm của mình lên, sử dụng ra thực lực chân chính của mình.

Thế nhưng lần này Kiếm Thần là bị ép chiến đấu…

"Sư đệ, cách chiến đấu của đệ quá dã man."

Kiếm Thần điều chỉnh lại hô hấp của mình, đứng lên lần nữa. Khi nhìn vào sắc mặt của hắn ta thì cũng biết rằng hắn ta rất không thích cách chiến đấu của Tiêu Phàm.

"Đệ cũng biết là như vậy, thế nhưng nó lại rất thực dụng."

Tiêu Phàm phe phẩy cánh tay, từng giọt máu từ trên đó rơi xuống làm Kiếm Thần cảm thấy khá khó chịu.

"Ít dùng những thứ bàng môn tà đạo đi, với lại chuyên tâm tu kiếm pháp không tốt hơn sao?"

"Đệ không cho rằng những thứ này là bàng môn tà đạo, cũng không cho rằng kiếm pháp là một con đường duy nhất có thể đi."

Kiếm Thần thở dài, bảo kiếm lơ lửng xung quanh người Kiếm Thần cũng dần dần thay đổi mục tiêu, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tiêu Phàm, trên lưỡi kiếm cũng xuất hiện từng luồng ánh sáng lạnh.

"Xem ra sư đệ không tiếp thu lời khuyên của ta, như vậy thì hãy để kiếm của ta khuyên nhủ đệ đi, sư đệ, đắc tội…"

Kiếm Thần nhấc tay phải lên, bảy thanh kiếm dưới sự điều khiển của Kiếm Thần đã bay nhanh tới chỗ Tiêu Phàm đang đứng, mà giờ phút này thì chúng mới chân chính được rút ra khỏi vỏ!

Kiếm Thần sử dụng cả bảy thanh phi kiếm, đó là vì hắn ta muốn sử dụng "Thất Tinh Phục Ma trận", đó mới chính là kỹ năng mạnh mẽ nhất của Kiếm Thần!

Mấy lần trước, Kiếm Thần sử dụng "Thất Tinh Phục Ma trận" là để phòng thủ, đó là còn muốn khuyên bảo Tiêu Phàm, thế nhưng hiện tại Kiếm Thần chuyển thủ thành công, đó chính là muốn giết chết Tiêu Phàm rồi.

"Thất Tinh Phục Ma trận" có ba chữ "Phục Ma trận", đó chính là nói điểm mạnh của trận này không phải là phòng thủ, mà là "Phục Ma"!

Hiện tại, trong mắt của Kiếm Thần thì Tiêu Phàm chính là ma!

Kiếm Thần muốn dùng kỹ năng mạnh nhất của mình để nói cho người sư đệ vừa gia nhập môn phái của mình biết, Thục Sơn là mạnh nhất, kể cả ngươi biến thành ma, cũng sẽ bị tiêu diệt dưới kiếm pháp của Thục Sơn!

…

Bảy thanh kiếm đều bắn ra, từ bốn phương tám hướng đâm tới!

Mỗi thanh bảo kiếm đều sử dụng kiếm thuật chí cao của Thục Sơn, liên kết với nhau làm một thể.

Tiêu Phàm ở trong trận, cảm nhận được sát cơ tầng tầng lớp lớp.

Đầy trời đều là ánh kiếm, như mưa tuyết, lít nha lít nhít, không có kẽ hở.

Tiêu Phàm ở trong trận vẫn cố gắng chống cự, thế nhưng "Thất Tinh Phục Ma" rất khó phá vỡ, sau từng tiếng kiếm ngân vang lên thì trên người Tiêu Phàm xuất hiện vài đường kiếm khá sâu…

Đôi mắt Tiêu Phàm lấp lóe, hắn cảm nhận được sự nguy hiểm trước đó chưa từng có.

"Thất Tinh Phục Ma trận" quá mạnh mẽ, thật không hổ danh là Thục Sơn, kiếm trận này cũng chỉ mô phỏng được một phần vạn bản chính, vậy mà cũng đã có uy lực như vậy rồi, Tiêu Phàm ở trong trận cũng không nhìn thấy chút hi vọng phá trận nào cả.

Thế nhưng hắn đã đi tới bước này rồi, làm sao có thể ngã xuống tại đây chứ? Nếu không phá được trận thì trước khi mình chết cũng phải giết chết người điều khiển trận này chứ.

"A!"

Tiêu Phàm hét lớn, hai mắt xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ, rồi lao nhanh về phía Kiếm Thần, mặc kệ từng luồng kiếm xuất hiện ở phía trước, từng luồng lửa vẫn bùng cháy trên con đường này.

Tiêu Phàm xông tới thì kiếm trận sẽ không nương tay, từng luồng kiếm bắn qua người Tiêu Phàm làm người hắn xuất hiện rất nhiều lỗ thủng…

…

Khán giả bên ngoài sân đều cảm nhận được một luồng cảm xúc ngột ngạt, tất cả mọi người đều biết Kiếm Thần có ưu thế tuyệt đối, mà Tiêu Phàm vẫn cố chấp chống lại, từng luồng kiếm đâm thủng trên người của hắn, cũng không biết bao nhiêu lần rồi. Cơ thể màu trắng như ngọc của hắn đã bị nhuộm đỏ, sau lưng Tiêu Phàm xuất hiện một con đường bằng máu…

Tiểu Miêu nhìn chằm chằm vào màn hình lớn mà cảm thấy rất đau xót, cả trận doanh Ác Ma lớn như vậy, thế mà chỉ còn lại một mình hắn chiến đấu, tại sao hắn có thể kiên trì tới tận bây giờ chứ?

Thế nhưng…

“Mệnh Phàm, cố lên!” Tiểu Miêu hét lớn.

“Mệnh Phàm, cố lên!”

“Mệnh Phàm, cố lên!”

…

Tiếng hét vang vọng, giống như vô số hồi âm, trong đó còn chứa đựng tâm trạng hiện tại của từng khán giả…

“Thật xin lỗi, gánh nặng mà tôi giao cho cậu, vẫn quá nặng rồi…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang hơi áy náy mà cúi đầu xuống.

Sau đó hắn ta lại ngẩng đầu lên, bởi vì hắn ta cảm thấy coi như Tiêu Phàm ngã xuống, thì hắn ta cũng phải tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, đó chính là sự tôn trọng cơ bản nhất.

…

Kiếm Thần đứng thẳng, áo xanh bồng bềnh, nhìn chằm chằm vào bóng người đang nhích lại gần mình mà cảm thấy kính nể. Càng vì vậy thì càng để hắn ta ra tay, kết thúc sự đau đớn của người sư đệ này.

“Sư đệ, dừng lại đi, đệ sẽ không tới được đây đâu.”

“Không liều mạng thì làm sao biết được có qua được hay không!”

Phía trước Tiêu Phàm xuất hiện ba thanh phi kiếm, sau đó chúng xẹt qua người Tiêu Phàm làm máu bắn tung tóe.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào đường máu của mình, cũng biết rằng HP của mình sắp cạn, sẽ không thể chịu đựng được một đòn nữa của Kiếm Thần…

Kiếm Thần nhìn vào người sắp đi tới trước mặt mình mà cảm thấy buồn bã, hơi lắc đầu rồi hắn ta nâng tay phải lên, nắm chặt nắm tay lại.

Tiêu Phàm mặc dù chưa từng thấy thủ thế này thế nhưng cũng biết được ý nghĩa của nó, đó chính là thu trận!

Khi nào thì "Thất Tinh Phục Ma trận" sẽ thu lại?

Sắp hoàn thành phục ma, ác ma sắp chết.

Trong khoảnh khắc Kiếm Thần nắm chặt tay lại thì bảy thanh kiếm đều nhắm thẳng vào Tiêu Phàm, cùng nhau lao tới!

Tiêu Phàm cắn răng, bắt đầu lao tới một lần cuối cùng…

Ngay lúc này bảy thanh kiếm bộc lộ khả năng của chúng, đâm về phía Tiêu Phàm với khí thế hủy diệt đất trời…

Bên ngoài chiến trường, vô số người đang chăm chú theo dõi cảnh tượng này, có lẽ đây chính là kết cục của "Chúng thần di tích chi chiến".

Bang!

Uy lực của bảy thanh kiếm, kinh khủng đến mức nào!

Chịu tác động từ "Thất Tinh Phục Ma trận", toàn thân Tiêu Phàm bị nổ thành một đóa hoa máu, chất lỏng màu đỏ văng khắp đất trời…

…

Bên ngoài chiến trường, mọi người yên lặng, rồi sau đó một nỗi buồn thương dâng lên trong lòng.

Rõ ràng đã sắp đến lúc kết thúc rồi, hắn còn ngã xuống sao?

Cũng phải, rồi cũng có ngày huyền thoại phải ngã xuống…

…

Hiện giờ, không có ai vui vẻ hơn Tiêu Ngũ, với cậu ta mà nói, loại người không thể tính toán được sức chiến đấu như Tiêu Phàm chính là sự tồn tại

đáng lo, đặc biệt khi thấy ánh mắt điên cuồng của Tiêu Phàm khi xông vào "Thất Tinh Phục Ma trận", cậu ta liền thấy tim không ngừng gia tốc.

Hiện tại Tiêu Phàm bị uy lực của "Thất Tinh Phục Ma trận" nổ đến mức không còn sót một mẩu vụn nào, cuối cùng cậu ta cũng yên tâm hơn nhiều.

Kiếm Thần ngẩng đầu nhìn lên, hắn ta nhìn những đóa hoa máu nổ tung đầy trời trong một khoảnh khắc, có chút chán nản…

…

Mấy năm trước, Thục Sơn dưới ánh trăng, trời sao lấp lánh, Vũ Vân đưa Độc Cô Thần đến ngồi trên đỉnh núi cao, ngửa đầu nhìn lên.

Chương 884: Tập Sát

Chương 886: Tập Sát

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Trên phía bắc bầu trời, có bảy vì sao Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Ngọc Hoành, Khai Dương, Dao Quang… Hiểu được những thứ này, có thể kết trân được."

"Sư phụ, Thất Tinh Phục Ma trận thật khó, Thần Nhi không hiểu."

"Thần Nhi, con cũng biết uy lực của Thất Tinh Phục Ma trận, nếu như yêu ma rơi vào trong đó nhất định sẽ bị tiêu diệt toàn bộ."

"Thất Tinh Phục Ma trận thật sự mạnh như thế ạ?"

"Con nghĩ sư phụ sẽ lừa con sao? Thần Nhi, tư chất của con vốn không kém, chịu khó nghiên cứu, sẽ có một ngày con tập được Thất Tinh Phục Ma trận."

"Thần Nhi, xin nghe lời dạy của sư phụ, con nhất định sẽ khổ luyện…"

…

Thời gian thấm thoát trôi, cuối cùng Độc Cô Thần cũng hiểu được tận cùng của "Thất Tinh Phục Ma trận", hắn ta cũng thành công vận dụng lí thuyết của nó vào Ngự Kiếm Thuật của mình.

Nhưng hiện tại, thiên hạ thái bình, làm gì có yêu ma quỷ quái xuất hiện nữa, cho nên Độc Cô Thần vẫn chưa từng được thử uy lực của chiêu kiếm mạnh nhất mà mình học được.

Mãi cho đến khi hắn ta tham gia "Chúng thần di tích chi chiến", gặp được Tiêu Phàm…

Tiêu diệt toàn bộ trong lời sư phụ, là cảnh tượng này sao?

Nhìn Tiêu Phàm bị kiếm trận khuấy đến tan tành, biến thành mưa máu, trong lòng Kiếm Thần không có chút cảm giác tự hào nào cả, ngược lại còn có sự đau lòng nhàn nhạt.

Hắn ta lẳng lặng đứng dưới bầu trời hoa máu đang nổ tung, mặc cho máu tươi của Tiêu Phàm rơi xuống.

Nhưng khi một giọt chất lỏng chảy từ trên trời cao xuống gò má Kiếm Thần, hắn ta giật mình! Ngay lúc đó, trong lòng hắn ta xuất hiện một linh cảm không lành!

Không đúng! Đây không phải là máu! Máu không thể lạnh như băng thế này được!

Nhưng căn bản sư đệ không thể xông ra khỏi kiếm trận của mình được, hẳn là hắn đã bị kiếm trận của mình khuấy chết rồi chứ!

Ngay khi Kiếm Thần đang suy tư, chất lỏng đỏ như máu kia đã rơi hết từ trên trời xuống, xối ướt cả thân áo xanh của hắn ta.

Kiếm Thần khịt khịt mũi, hắn ta ngửi được một mùi hương kì dị…

Đây là rượu?

Ngửi được mùi rượu, Kiếm Thần nhớ đến thể chất đặc biệt mà Tiêu Phàm có được, hắn ta rùng mình, Kiếm Thần nâng tay tạo thành hình kiếm chỉ, định triệu hồi bảo kiếm đang rơi ở phía xa đến!

Mà ngay lúc này, chất lỏng màu máu vấy lên người Kiếm Thần bắt đầu di chuyển một cách kì lạ, dần dần đông lại thành hình người.

Hình dáng vẫn không rõ ràng, nhưng vị trí khuôn miệng trên khuôn mặt của hình người đông lại từ chất lỏng kia bắt đầu rung động nhè nhẹ…

“Sư huynh, đến giờ mới nhận ra tình hình, có phải đã hơi muộn quá rồi không…”

Nghe thấy tiếng nói của Tiêu Phàm vang lên bên tại, Kiếm Thần toát mồ hôi lạnh, nhưng hắn tự biết, đúng như lời Tiêu Phàm vừa nói, hắn ta phát hiện quá muộn.

Phi kiếm hiện vẫn đang trên nhanh chóng quay về, mà Tiêu Phàm đã lại xuất hiện một lần nữa từ trong rượu, rượu quấn quanh người hắn, quây thân thể hắn tại một chỗ, mà móng vuốt sắc bén kia đang khóa lấy cổ của Kiếm Thần.

“Sư huynh, huynh quá ỷ lại vào kiếm của mình. Nếu như sau khi huynh phát hiện ra điều khác thường, lập tức lựa chọn rời khỏi đây mà không sử dụng “Ngự Kiếm Thuật” để triệu hồi bảo kiếm thì có lẽ còn có một đường sống, nhưng cuối cùng huynh lại đưa ra một quyết định sai lầm.

Không ngờ rằng huynh còn chịu tin tưởng bảo kiếm của mình hơn cả bản thân huynh, thật sự luyện kiếm đến mức hồ đồ luôn rồi. Vậy mới nói, sống trên đời thì phải học được cách dựa vào bản thân mình…”

Móng vuốt sắc bén xẹt qua, cắt ra một vết xước trên cổ Kiếm Thần, ngay lập tức máu tươi cũng văng ra khắp nơi!

Bảy thanh phi kiếm đang quay về kia cũng bỗng nhiên rơi xuống từ không trung, tạo ra vài tiếng kiêu lanh lảnh, sau đó chúng thu lại ánh sáng ở bên trên.

Kiếm Thần ngã trên mặt đất, vô lực nhìn trời xanh, nhớ đến lời Tiêu Phàm vừa nói bên tai mình, hắn ta cười khổ, thân thể phân tản ra.

“Quả nhiên ánh mắt của sư thúc rất độc đáo…”

…

Sau khi Tiêu Phàm hóa thân thành Túy Uyên Bạch Ma, hắn có thể sử dụng tác dụng đặc biệt của "Tửu Ngọc Ma Tượng".

"Tửu Ngọc Ma Tượng" có thể giúp Tiêu Phàm lập tức hóa thành chất lỏng Ngọc Tửu có thể miễn dịch được mọi thứ, một giây sau lại đông lại thành người.

Tiêu Phàm dựa vào tác dụng vô địch trong khoảnh khắc của "Tửu Ngọc Ma Tượng", chống đỡ không bị kiếm trận của Kiếm Thần xiết chết, sau đó lại dựa vào tính chất đột nhiên đông lại thành người, đánh lén Kiếm Thần đang không chút đề phòng, như vậy mới lấy được mạng của Kiếm Thần trong một chiêu.

Nếu không đấu kiếm với kì tài kiếm đạo Kiếm Thần được Thục Sơn công nhận này, căn bản Tiêu Phàm không thể nắng được.

Chuyện xảy ra trong một khoảnh khắc khiến rất nhiều người không kịp phản ứng lại, cho đến khi bóng người Kiếm Thần biến mất trên chiến trường bọn họ mới tỉnh tảo lại được.

Lich King Mệnh Phàm thắng rồi?

Thế này không phải quá drama rồi chứ!

"Chúng thần di tích chi chiến" lần này thật kích thích!

Bên ngoài chiến trường bắt đầu xôn xao, dường như là đang ủng hộ cho người chiến thắng cuối cùng của "Chúng thần di tích chi chiến".

Tiểu Miêu đã bỏ hết hình tượng để hoan hô, Phong Ma Tiểu Xích Lang lại không đứng dậy ngay lập tức, hắn ta vẫn lẳng lặng nhìn chăm chú vào màn hình lớn, mặc dù Kiếm Thần khiến hắn ta vô cùng kích động, nhưng thẻ bài của trận doanh Nhân Loại vẫn chưa vỡ, trận đấu này vẫn chưa kết thúc…

…

Hiện tại sắc mặt của Tiểu Ngũ rất tệ, cậu ta không ngờ rằng Kiếm Thần lại thua cuộc, bởi vì Kiếm Thần chính là người có sức chiến đấu cao nhất trong

mắt cậu ta! Vì sao người mạnh nhất lại ngã xuống ở đây? Tên Mệnh Phàm kia là quái vật sao?

Hiện tại, Thập Nhận của công hội Trật Tự chỉ còn lại một mình cậu ta ở đây, Tiểu Ngũ không biết nên làm thế nào, bởi vì trong lòng cậu ta biết rõ mình không phải là đối thủ của Tiêu Phàm!

Làm sao bây giờ? Hiện giờ cậu ta nên làm gì đây?

Bỗng nhiên Tiểu Ngũ cảm thấy bảng tên mà Kiếm Thần giao cho mình vô cùng nặng nề…

Tiêu Phàm rút khỏi dáng vẻ "Túy Uyên Bạch Ma", mệt mỏi thở dài, trên chiến trường còn lại một tên bốn mắt nhìn qua chẳng mạnh chút nào, chỉ cần xử lí cậu ta rồi cướp lấy thẻ bài của trận doanh Nhân Loại thì trận đấu không công bằng này có thể hoàn toàn kết thúc.

Nghĩ như vậy, Tiêu Phàm thoải mái hơn nhiều, tay phải mò giữa không trung, một thanh trường kiếm lại xuất hiện trong tay hắn, hắn chậm rãi đi về phía Tiểu Ngũ.

Đệt! Tên quái vật này muốn giết mình!

Trời ơi, mình nên làm gì bây giờ?

Tiểu Ngũ mình chỉ có thể đánh bại được những kẻ địch mà mình thu thập tính toán được thôi, nhưng căn bản sức chiến đấu của tên này không nằm trong phạm vi tính của mình!

Nếu như không thể tính được thì mình chiến đấu với hắn như thế nào?

Căn bản người này là sự tồn tại trái quy luật!

Tiêu Phàm càng lại gần, Tiểu Ngũ càng căng thẳng, cậu ta không khỏi run lên.

Bỗng nhiên, một tiếng ngâm nga vọng lên từ phía xa, đó là một bài hát, giai điệu chậm rãi, giống như một bài hát ru dỗ trẻ con đi vào giấc ngủ vậy.

Hắn không có chút ấn tượng nào với bài hát này nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, Tiêu Phàm nhíu mày.

Ban đầu Tiểu Ngũ thấy khó hiểu, sau đó nhìn về phía tiếng hát, khi cậu ta nhìn thấy người đi tới, suýt chút nữa vui đến mức bật khóc…

Khúc nhạc bị kéo dãn ra, không những không gây khó chịu, mà nó còn khiến nội tâm Tiêu Phàm lúc này bình tĩnh lại. Sở dĩ Tiêu Phàm nhíu mày là bởi vì cảm giác đau nhói nho nhỏ kia.

Đúng vào lúc khúc nhạc vang lên, hắn cảm thấy đầu của bản thân nhói lên một chút. Tiêu Phàm cảm thấy tình huống này cực kì quái dị.

Nhưng làm sao quái dị bằng cảnh tượng lúc này, Tiêu Phàm cảm thấy người đang đi về phía mình ăn mặc còn kì dị hơn.

Áo choàng lớn, kèm theo mặt nạ của siêu nhân mặt nạ kẹo que siêu nổi tiếng nữa?

Đây là phong cách gì đây?

Chẳng lẽ tên này là một thằng nhóc sao?

Nhưng nhìn thân hình của hắn ta cũng đâu giống một thằng nhóc đâu nhỉ?

Nếu như không phải là một cậu bé, vậy thì tại sao hắn ta lại đeo mặt nạ của siêu nhân mặt nạ kẹo que chứ?

Kì lạ, người này thật sự quá kì lạ rồi!

…

Chương 885: Người Đến Cuối Cùng

Chương 887: Người Đến Cuối Cùng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Kì lạ sao?

Tiểu Ngũ cảm thấy điều này rất bình thường.

Người này quái dị không phải là chuyện rất bình thường sao? Bởi vì hắn ta chính là tên biến thái trong Long Tổ!

Long Tổ không chỉ có Thập Nhận, phía trên Thập Nhận còn có một người là Số 0 nữa!

Nếu như Kiếm Thần là người có lực chiến đấu cao nhất trong "Tân Sinh" mà Tiểu Ngũ tính toán ra được, thì người này thật sự là không thể đánh giá nổi!

Lực chiến đấu của hắn ta không méo mó bất qui tắc như của Tiêu Phàm, sở dĩ Tiểu Ngũ không tính ra được là bởi vì hắn ta đại diện cho sự vô hạn!

Để một con quái vật có lực chiến đấu vô hạn đối đầu với một con quái vật vượt qua các phép tĩnh, thật sự là quá thích hợp rồi!

Tiểu Ngũ vội vàng chạy về phía Số 0, đây là lần đầu tiên cậu ta cảm thấy Tiền bối đáng sợ này thân thiết đến như vậy.

…

Trong con ngươi của Tiêu Phàm khẽ lóe lên vầng sáng đỏ, lại càng thận trọng hơn trước người đàn ông kì lạ kia, bởi vì sau khi Tiêu Phàm sử dụng "Con Mắt Túy Uyên", hắn chỉ có thể nhìn thấy nick name của người chơi này, ngoài ra hắn không thể quan sát được thêm bất cứ một thông tin nào khác. Trong "Tân Sinh", đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm gặp phải tình huống này.

Vân Bình Chi là ID của người chơi này, Tiêu Phàm nhìn thấy ID này thì cảm thấy có chút quen thuộc.

Trên Tự Mạc Nhai, Phong Ma Tiểu Xích Lang đã từng nhắc nhở, ở trận doanh Ác Ma xuất hiện một vị người chơi mới xuất sắc không thuộc Thất đại tội nhưng lại có thực lực ngang ngửa với Thất đại tội, ID trong trò chơi là Vân Bình Chi.

Tiêu Phàm chiến đấu trên chiến trường rất lâu cũng chưa từng nhìn thấy hắn ta, hắn còn nghĩ rằng người này không tham gia vào "Chúng thần di tích chi chiến", lúc này gặp được người chơi này bằng xương bằng thịt, hắn mới hiểu rõ hóa ra là có chuyện như vậy.

Vốn dĩ người kia thuộc bên Trật Tự, hắn ta giống như "Đức cổ khoa thập nhị nhân" vậy, trước khi trận chiến bắt đầu đã thay đổi thế lực đại diện, là một tên "phản đồ".

Nhưng Tiêu Phàm vẫn không hiểu được một điều…

Nhìn thấy hành động của Kiếm Thần bọn họ, rồi lại kết hợp với tình huống Thính Phong các không thu hoạch được bất cứ tin tức nào của công hội Trật Tự, Tiêu Phàm đã đoán được tình hình đại khái rồi, công hội Trật Tự hẳn là đám người Long Tổ mà trước kia Hổ Bá của trận doanh Ác Ma nhắc tới.

Nhưng trong Long Tổ không phải là nói không nhận phần tử nguy hiểm có vấn đề về tâm lí sao?

Nhưng tại sao người chơi thuộc trận doanh Ác Ma như Vân Bình Chi lại xuất hiện ở công hội Trật Tự bên kia đây?

Hơn nữa Tiêu Phàm lờ mờ cảm nhận được, cảm giác quen thuộc của bản thân đối với ID "Vân Bình Chi" này không đơn giản là có ấn tượng về con chữ như vậy, nhưng cụ thể là cái gì nhỉ? Tiêu Phàm lại mơ hồ…

…

"Tiền bối, tốt quá rồi, cuối cùng anh cũng đến rồi! Vừa nãy Kiếm Thần đại ca bị tên Mệnh Phàm khốn nạn này đánh bại, suýt chút nữa em cũng gặp nạn rồi. Nếu em cũng bị Mệnh Phàm đánh bại, thẻ bài rơi vào tay hắn, nhiệm vụ của chúng ta lần này sẽ thất bại, lúc quay về nhất định sẽ bị cấp trên tóm lấy mắng chửi thậm tệ!"

Tiểu Ngũ nhìn thấy Vân Bình Chi đến rồi, cực kì cảm động, vốn cậu ta định ôm đùi lớn của Vân Bình Chi mà khóc lóc kể lể, nhưng sau khi tiến lên lại trở nên cực kì nhát gan.

Bởi vì đùi của "Số 0" không phải thứ mà cậu ta muốn ôm là có thể ôm!

Vân Bình Chi không để ý đến Tiểu Ngũ, làm giống như Tiểu Ngũ không tồn tại vậy, hắn ta trực tiếp nói với Tiêu Phàm: "Cậu làm tốt lắm."

Đây là lời khen, nhưng nó phát ra từ miệng của kẻ địch khiến cho Tiêu Phàm cảm giác kì lạ không thôi.

Trong lòng Tiểu Ngũ còn thấy kì quái hơn, bởi vì Vân Chi Bình nói như vậy chẳng phải là đang đổi hướng sang bên kia nói Thập Nhận của bọn họ chết là đáng sao?

Nhưng Tiểu Ngũ cũng không dám phản bác, tên biến thái Vân Chi Bình này cũng không phải là người mà cậu ta có thể trêu chọc.

"Anh nói như vậy khiến tôi rất vui, nhưng tôi nghĩ anh sẽ không đến đây chỉ để khen tôi đâu nhỉ?

"Ừ, đến đây để nhìn ngắm cậu, tiện thể xem xem dáng vẻ chật vật của đám Thập Nhận kia."

Vẻ mặt Tiểu Ngũ đầy đau khổ, nhưng cậu ta vẫn không dám lên tiếng phản bác.

Tiểu Ngũ chỉ có thể cẩn thận dè dặt nhìn chằm chằm vào Vân Bình Chi, nhưng hắn ta có mặt nạ của siêu nhân mặt nạ kẹo que siêu nổi tiếng che chắn, cậu ta biết trước là chẳng nhìn thấy được gì.

Mà bởi vì không thể nhìn thấy được vẻ mặt của Vân Bình Chi, Tiểu Ngũ càng cảm thấy hoảng loạn, trong lòng cũng dần trở nên bất an.

"Nếu chỉ có như vậy, vậy thì anh đừng ngăn cản tôi kết thúc trận chiến này!"

Tiêu Phàm vung kiếm đâm thẳng về phía Tiểu Ngũ, hắn không muốn tiếp tục dây dưa lằng nhằng nữa, bởi vì lúc này hắn đã tung toàn bộ các quân bài ra rồi. Mà lúc nãy hắn đã sử dụng "Con mắt Túy Uyên", hiện giờ chúng đang trong thời gian chờ hồi chiêu, hắn phải nhanh chóng giải quyết chuyện này để ngăn chặn tai họa về sau.

“Đừng gấp, nếu như “Chúng thần di tích chi chiến” kết thúc nhanh như vậy, hai người chúng ta sao còn giao lưu được với nhau nữa?”

Chỉ thấy Vân Bình Chi chớp nhoáng một cái đã che chắn trước người Tiểu Ngũ, nhìn Tiêu Phàm đang đâm thẳng về phía này, hắn ta cũng không hoang mang, cứ lẳng lẳng đứng như vậy.

Mắt thấy kiếm sắc của Tiêu Phàm sắp xuyên qua người bọn họ, một vệt ánh sáng lóe qua…

Vân Bình Chi vẫn bất động như trước, thánh quang ngưng tụ trước người hắn ta, một vòng ánh sáng bảo vệ xuất hiện trên người hắn ta.

Tiêu Phàm ngây người ra, bởi vì hắn biết trong khoảnh khắc vừa rồi Vân Bình Chi đã làm cái gì, cho nên hắn cảm thấy khó mà tin được!

Đầu tiên hắn ta sử dụng kỹ năng “Thoáng hiện” di chuyển nhanh đến phía trước Tiểu Ngũ, sau đó lại trực tiếp sử dụng kỹ năng vô địch “Thuật Hộ Thánh”, rốt cuộc người trước mắt này là ai?

Vân Bình Chi là người chơi trận doanh Ác Ma, thông tin Phong Ma Tiểu Xích Lang cung cấp hẳn là không có lỗi, nhưng sao hắn ta lại có thể sử dụng được các kĩ năng chuyển chức của người chơi các trận doanh khác đây? Hơn nữa còn không phải là cùng chức nghiệp với hắn ta! Chẳng lẽ là bởi vì kĩ năng thiên phú và kĩ năng danh hiệu của Vân Bình Chi cho phép chuyện này sao? Như vậy cũng không khỏi quá biến thái rồi nhỉ?

Đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm cảm thấy áp lực từ trên người kẻ địch, bởi vì hắn không nhìn thấu được giới hạn của Vân Bình Chi, loài người bẩm sinh tồn tại cảm giác sợ hãi với những điều mà mình chưa biết.

Tiêu Phàm lùi ra đằng sau một chút, tay trái giơ ra không trung, lại rút ra một thanh trường kiếm, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Vân Bình Chi trước mắt.

Vân Bình Chi lẳng lẳng nhìn theo hành động của Tiêu Phàm, không có ai có thể nhìn thấy được vẻ mặt của Vân Bình Chi dưới lớp mặt nạ, đương nhiên cũng không có người biết được cảm xúc của hắn ta lúc này.

Một câu nói vang lên từ dưới lớp mặt nạ, giống như một lời khiêu khích.

“Tôi biết cậu thích chơi trò chơi, cho nên tôi chơi với cậu đi nhỉ…”

…

Khiêu khích!

Thật sự tuyệt quá đi, không hổ là tiền bối, tiền bối lại dám khiêu khích Lich King Mệnh Phàm đã đánh bại Kiếm Thần đại ca! Không hổ là tên biến thái quanh năm làm tổ trong căn phòng đen của Long Tổ!

Tiểu Ngũ vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn Tiêu Phàm đứng trước mặt, cậu ta cực kì rõ ràng kết cục của người này khi đối đầu với “Số 0”, cho nên Tiểu Ngũ vô cùng mong đợi trận chiến lát nữa…

Mà Vân Bình Chi cũng không lười biếng, nhấc tay phải lên, không thấy pháp trượng nhưng nguyên tố ma pháp xung quanh lại trực tiếp bạo động theo động tác của hắn ta!

Thẳng trên đầu của Vân Bình Chi xuất hiện một vòng mặt trời đỏ, nhìn dáng vẻ nóng cực điểm.

Tiêu Phàm không dám tin nhìn vào quả cầu lửa mãnh liệt kia, bởi vì đó chiêu tất sát của pháp sư, Viêm Bạo Thuật!

“Sao lại có người này?”

Bỗng nhiên có một người đàn ông thần bí đi ra từ chiến trường khiến cho đám người giật mình.

Phong cách trang phục không hề hài hòa chút nào kai cũng khiến cho nhiều người ngạc nhiên.

Chương 886: Người Chơi Thần Bí Nhất

Chương 888: Người Chơi Thần Bí Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Áo choàng rộng phối với mặt nạ siêu nhân, nên nói là hắn ta thần bí hay là ngây thơ đây?

Tuy nhiên điều khiến cho đám người không thể bình tĩnh được chính là người này thế mà có thể xuất ra "Thoáng hiện", "Thánh Thuẫn Thuật", và "Viêm Bạo Thuật" trong chớp mắt!

Đây là còn chưa kể đến chủng tộc của người chơi này, kỹ năng của pháp sưu phối hợp với kỹ năng của thánh kỵ sĩ để chiến đấu, việc này quả thực không khoa học chút nào. Hơn nữa kỹ năng được xuất ra lại còn là pháp thuật của hai chức nghiệp kia nữa!

Không đợi mọi người kịp thở, Vân Bình Chi lại làm thêm một hành động kinh người nữa. Hắn ta đột nhiên đạp mạnh xuống mặt đất, hóa thành một trận cuồng phong, lao về phía Tiêu Phàm vừa tránh được "Viêm Bạo Thuật".

Mà tư thế hắn ta vọt tới lại khiến người xem rất kinh ngạc, bởi vì Vân Bình trực tiếp xuất ra kỹ năng chiến sĩ mà mọi người vô cùng quen thuộc Dã Man Va Chạm!

Cái quái gì thế? Rốt cục cái tên này là ai?

Vô số câu hỏi trở thành tiếng lòng chung của đám người, lúc này Tiểu Miêu nhìn về phía Phong Ma Tiểu Xích Lang xin giúp đỡ…

"Tôi cũng không biết phương thức chiến đấu kỳ quái kia là sao, tôi chỉ biết hắn ta là quái vật nhanh chóng nổi lên trong trận doanh Ác Ma, ID trò chơi tên là Vân Bình Chi…"

Sau khi Phong Ma Tiểu Xích Lang phát hiện được tung tích của Vân Bình Chi trong trận doanh Ác Ma thì vẫn luân phái đàn em đi tìm hiểu. Nhưng đến hiện tại, Thính Phong Các vẫn chỉ tìm hiểu được ID trò chơi của hắn ta.

Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn luốn khó hiểu, chẳng biết tại sao mạng lưới tình báo của mình lại mất hiệu lực với Vân Bình Chi.

Bây giờ thấy Vân Bình Chi xuất hiện, gã rốt cục cũng hiểu rõ một chút…

“Quái vật nhanh chóng nổi lên?”

Đối với miêu tả này của Phong Ma Tiểu Xích Lang, Tiểu Miêu đương nhiên không hiểu. Nếu như ý muốn nói là mạnh mẽ thì chính là đánh giá năng lực chiến đấu của hắn ta rất xuất sắc, thế còn nhanh chóng nổi lên là sao?

“Theo như tôi điều tra, Vân Bình Chi ra nhập Tân Sinh chưa lâu, hơn nữa còn online vô cùng ít, tổng thời gian hắn ta online đoán chừng không đến một phần mười người chơi bình thường. Hình như hắn ta đang tránh né cái gì đó, cố tình kiềm chế…”

“Một phần mười? Hắn ta online trò chơi ít như thế sao? Thế thực lực của hắn ta thì sao?”

“Thực lực của hắn ta vô cùng mạnh mẽ, bởi vì tốc độ lên cấp của hắn ta thực sự rất kinh khủng. Trước khi Chúng thần di tích chi chiến bắt đầu, đẳng cấp nhân vật của hắn ta rõ ràng còn chưa đến 30, nhưng sau khi Chúng thần di tích chi chiến bắt đầu, cấp bậc của hắn đã lên tới trên 45, với cấp độ này, hắn ta có thể đưa thân vào hàng ngũ những người chơi đứng đầu của server Trung Quốc…”

“Thật sự không thể tin được là có cái tốc độ luyện tập như vậy? Làm sao hắn ta có thể làm được như thế?”

Tiểu Miêu nghe sự tích huy hoàng của Vân Bình, cả người không thể bình tĩnh nổi. Bởi vì với thâm niên là người ăn bám như cô, cô hiểu rõ độ khó của việc tăng cấp trong trò chơi.

Cô lao tâm khổ tứ ăn bám từ ngày này qua ngày khác mới có thể thăng được một cấp. Thế mà cái tên này tăng cấp dễ như thể uống nước vậy, rốt cục là hắn làm thế nào?

“Tôi không biết, nói tóm lại, hắn ta được coi là người chơi thần bí nhất trong Tân Sinh…”

Cái tên này là ai thế?

Sau khi kỹ năng "Con Mắt Túy Uyên" không thể tìm hiểu tin tức của Vân Bình Chi, Tiêu Phàm hoàn toàn không thể phán đoán được phương hướng chiến đấu của đối thủ. Giao thủ với Vân Bình Chi, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng nặng nề.

Một game online tốt định phải chú trọng sự cân bằng, bất cứ cái gì tồn tại làm ảnh hưởng đến sự cân bằng đều không được cho phép. Nhưng cái tên này rõ ràng đã vượt qua khỏi sự hiểu biết của Tiêu Phàm.

Pháp thuật, thuật cân chiến, kỹ năng phụ trợ, kỹ năng hạn chế…

Các chức nghiệp trong Tân Sinh tầng tầng lớp lớp, hắn ta giống như có được túi thần kỳ của Doraemon, không ngừng thu thập các chiêu thức rơi vãi ở bên ngoài.

Cũng may năng lực đối chiến của Vân Bình Chi không khó đối phó như Kiếm Thần. Nếu như không có kỹ năng đặc hiệu thì Tiêu Phàm đã sớm bại trận.

"Có thể xuất ra kỹ năng của các loại chức nghiệp là kỹ năng thiên phú của anh hay là hiệu quả của kỹ năng danh hiệu?"

Tiêu Phàm tránh thoát khỏi các loại chiêu thức kỹ năng mà Vân Bình Chi xuất ra, nhịn không được mà hỏi một câu.

"Cậu đoán xem."

Vân Bình Chi nhàn nhạt đáp.

Do mặt nạ thần thánh của siêu nhân kẹ que che mất, không thể nhìn rõ sắc mặt của Vân Bình Chi lúc này. Hắn ra nâng một tay lên, một luồng băng xanh thẳm phỏng ra [Hàn Băng Tiễn]!

Trường kiếm của Tiêu Phàm xoay tròn, trực tiếp đánh bay khối băng đang phóng tới. Hai chân hắn phát lực, nhanh chóng phóng về phía Vân Bình Chi nhân lúc hiệu quả của "Thánh Thuẫn Thuật" đã giảm bớt…

Vân Bình Chi có thể thi triển rất nhiều kỹ năng, Tiêu Phàm cảm thấy đây không thể là hiệu quả của kỹ năng danh hiệu. Kỹ năng danh hiệu thường

được hình thành từ các thói quen. Vân Bình Chi sao có thể dưỡng thành được các thói quen sử dụng pháp thuật trong trò chơi?

Kỹ năng thiên phú?

Kỹ năng thiên phú của người chơi Ác Ma có liên quan đến vấn đề tâm lý của bản thân. Tiêu Phàm thực sự không biết phải biến thái tới trình độ nào mới có thể cường đại được như vậy.

Vì thế Vân Bình Chi có thể thi triển kỹ năng của các chức nghiệp cũng có thể không phải là do kỹ năng thiên phú.

Nếu như không phải là kỹ năng danh hiệu cũng không phải là kỹ năng thiên phú, vậy rốt cục là do đâu?

Đối với tình huống trước mắt, trong đầu Tiêu Phàm dần dần hình thành một ý nghĩ đáng sợ…

Không, không thể thế được.

Nhưng Tiêu Phàm cũng phủ nhận điều đó rất nhanh…

Thông qua việc giao thủ không ngừng. Tiêu Phàm đã hiểu rõ đại khái thực lực của đối thủ. Mặc dù Vân Bình Chi có đủ loại kỹ năng nhưng ý chí chiến đấu không mạnh mẽ như Kiếm Thần và Tiểu Sửu Hoàng. Hắn ta là có thể là loại người chơi giống như Pháp Vương Apollo. Tuy nhiên, rất nhiều kỹ năng cùng với thủ đoạn phòng thủ phong phú khiên cho hắn ta trở nên khó chơi hơn Pháp Vương Apollo nhiều.

Tuy nhiên đối phó với loại người chơi này, Tiêu Phàm cảm thấy không khó.

Tửu Hỏa đột nhiên nhảy múa, pháp thuật nghênh đón của Tiêu Phàm đầy trời, xuất hiện liên tiếp.

Thánh Quang, Băng Tinh, Hoa Lửa, Áo Thuật…

Đủ loại đạn năng lượng được tạo ra, rực rỡ cả chiến trường trong nháy mắt.

Trước đó khi chiến đấu với Kiếm Thần, đa phần Kiếm Thần lấy thân phận là trưởng bối chỉ dạy kiếm thuật cho Tiêu Phàm, chứ không phải là đối thủ công kích hắn, vì thế sau khi đánh bại Kiếm Thần, Tiêu Phàm hoàn toàn trở nên khác biệt.

Tiêu Phàm sử dụng Thục Sơ Kiếm Pháp đã thuần thục hơn trước nhiều, mang theo ý chí thẳng tiến không lùi, vọt tới tấm chắn pháp thuật dày đặc trước mắt.

“Dường như cậu lại mạnh lên.”

Nhìn Tiêu Phàm đang vọt về phía mình, Vân Bình Chi vẫn không động đậy, giọng nói dưới mặt nạ vẫn bình tĩnh như thường.

Tuy nhiên ngoài sân lại truyền đến hoan hô. Khán giả nào có bao giờ được nhìn qua kiếm kỹ nào mạnh mẽ như thế, song kiếm cùng trảm, thuật pháp hủy diệt, đây quả thực là kiếm khách truyền kỳ!

Kiếm thuật của Kiếm Thần mạnh hơn Tiêu Phàm, nhưng lại không có bối cảnh tô điểm. Tiêu Phàm lúc này đang tiến về phía trước trong mưa pháp thuật đang oanh tạc, hiển nhiên tàn khốc hơn nhiều so với lúc Tiêu Phàm đấu với Kiếm Thần. Vì thế người xem lúc này càng thêm đề cao kiếm thuật của Tiêu Phàm.

Người ngoài xem hưng phấn, biểu hiện của Tiêu Phàm bây giờ cũng rất hưng phấn.

“Cuối cùng cũng không thể dừng mà không tiến.”

Trong nháy mắt, Tiêu Phàm đã xuất hiện trước mặt Vân Bình Chi, chém xuống một kiếm!

Khi lưỡi kiếm gần chạm đến áo choàng của Vân Bình Chi, trong nháy mắt màu xanh thẳm của băng tinh nhanh chóng lan tràn, tạo thành tấm lá chắn hàn bằng!

Vẻ chấn kinh hiện lên trên gương mặt của Tiêu Phàm, không phải bởi vì Vân Bình Chi sử dụng kỹ năng bảo vệ của pháp sư “Lá Chắn Băng” mà là

bởi vì, lúc này, hắn thấy trong quan tài băng hình thành bên trong "Lá Chắn Băng" có một đôi con ngươi băng lãnh lóe lên ánh sáng màu đỏ mà hắn vô cùng quen thuộc…

Chương 887: Đối Thủ Như Thần

Chương 889: Đối Thủ Như Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi một nguyên nhân nào đó, lúc Tiêu Phàm đấu với Vân Bình Chi, "Con Mắt Túy Uyên" đã mất đi tác dụng nhìn rõ thông tin của nhân vật. Nhưng trong nháy mắt Vân Bình thi triển kỹ năng, Tiêu Phàm có thể dùng "Con Mắt Túy Uyên" để thấy được thông tin của kỹ năng.

Mà lần này, tin tức thu về viết ba chữ kinh tâm động phách, Con Mắt Túy Uyên…

Vân Bình Chi vẫn bao trọn mình trong quan tài băng, nhưng Tiêu Phàm bị đôi mắt quen thuộc kia trừng mắt nhìn thì bất giác lùi lại, kéo ra một khoảng cách với Vân Bình.

Rốt cục cái tên này là ai?

Cùng một vấn đề vang vọng trong lòng Tiêu Phàm không biết bao nhiêu lần.

Vì sao hắn ta có thể thi triển được kỹ năng mà mình phải trải qua "Ánh Sáng Trong Bóng Tối" mới có được. Loại kỹ năng mà người chơi lao tâm khổ tứ mới đạt được này phải hi hữu thì mới phù hợp với tính công bằng của trò chơi chứ? Làm sao hắn ta cứ tùy tiện mà thi triển như vậy?

Nếu như lúc trước Tiêu Phàm vẫn có thể tỉnh táo khi Vân Bình Chi thi triển kỹ năng của các chức nghiệp khác nhau thì bây giờ, khi thấy Vân Bình Chi thi triển kỹ năng Túy Uyên mạnh nhất của mình, đáy lòng hắn rốt cục cũng dao động.

Chẳng lẽ cái tên này có năng lực sao chép kỹ năng của người khác?

Nhưng sao chép kỹ năng của người khác cũng phải có giới hạn chứ. Nếu như có thể sử dụng tùy tiện như vậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng của trò chơi, người thiết kế trò chơi chắc chắn sẽ không ngu xuẩn đến nỗi thiết kế ra một cái kỹ năng nghịch thiên như vậy trong Tân Sinh.

Nhất định phải có hạn chế nào đó…

Tiêu Phàm suy nghĩ đến điểm yếu của Vân Bình Chi nên bắt đầu quan sát đối thủ trước mắt.

Vân Bình Chi cực kỳ xa xỉ dùng "Lá Chắn Băng" để ngăn công kích của Tiêu Phàm, sau đó lại thấy Tiêu Phàm không tấn công mình như dự định, hắn ta cũng không chần chừ, trực tiếp phá băng đi ra.

"Cậu đang nhìn cái gì? Muốn tìm ra hạn chế trong kỹ năng của tôi à?"

Thấy vẻ mặt này của Tiêu Phàm, Vân Bình Chi nghi hoặc hỏi.

Suy nghĩ trong lòng bị nói toạc ra, Tiêu Phàm khẽ giật mình.

"Ha ha, đừng tìm, để tôi nói cho cậu nhé, hạn chế ấy à, đối với tôi mà nói, cái đó không tồn tại."

Nói xong, tay phải Vân Bình Chi nhấc lên, vô số bóng đen kỳ dị xuất hiện, nhanh chóng bao quanh người hắn ta, lập tức tạo thành một luồng sóng màu đen, vây lấy cả người Vân Bình Chi, ngưng tụ thành một cái kén màu đen…

Lúc này ngoài sân vô cùng yên tĩnh, đám người ngây ngốc nhìn màn hình, tựa như bị lấy mất linh hồn vậy.

Bởi vì một màn này rất quen thuộc với bọn họ, trước đó bọn họ đã trải qua rồi!

Quả nhiên, trên đỉnh đầu Vân Bình Chi bắt đầu có một luồng sáng đen phủ xuống, năm chữ thần bí mà quen thuộc lặng lẽ hiện lên, Ánh Sáng Trong Bóng Đêm…

Đám người không biết năm chữ này đại biểu cho cái gì nhưng Tiêu Phàm thì khác. Hắn tự mình trải qua đêm tối, biết rất rõ "Ánh Sáng Trong Bóng Đêm" tượng trưng cho cái gì!

Vì thế nội tâm hắn bắt đầu run rẩy…

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Hoàn toàn sao chép được kỹ năng danh hiệu mới "Túy Uyên Bạch Ma" của mình, trò chơi chắc chắn không cho phép điều này!

Nhưng vì sao hôm nay lại xuất hiện tình huống không thể tin được này?

Ý nghĩ trước đó bị phủ định lại dâng lên trong lòng Tiêu Phàm một lần nữa…

Tiêu Phàm là một người có thâm niên chơi võng du, hắn đã chơi võng du nhiều năm, có rất nhiều trò chơi xuất hiện tình trạng như trước mắt, Tiêu Phàm đã gặp rất nhiều, nhưng hắn thực sự không tin được chuyện này!

Trước đó trong trò chơi võng du, thứ khiến cho hắn nếm mùi đau khổ không phải ai đó, mà là một thứ ảnh hưởng đến sự cân bằng của trò chơi, có tên khoa học là "Phần mềm thứ ba", nói đơn giản chính là hack!

Cảm giác mà bây giờ Vân Bình Chi mang đến cho hắn chính là cảm giác này.

Nhưng trong Tân Sinh tuyệt đối không thể xuất hiện khả năng có hack! Nếu đây không phải là hack thì là cái gì?

Tiêu Phàm bắt đầu trở nên hoang mang…

Làn sóng màu đen biến mất, do có áo choàng che chắn nên không nhìn rõ Vân Bình Chi biến hóa thế nào, nhưng chỗ trống ở hia bên mặt nạ siêu nhân lại lộ ra hai cái sừng thú màu trắng, chứng mình Vân Bình Chi đã "bạch ma hóa" thành công.

"Ờ, kỹ năng này mạnh đấy, tôi cảm thấy người mình tràn đầy lực lượng"

Dường như đây là lần đầu tiên Vân Bình Chi sử dụng kỹ năng này, tuy hắn rất điềm tĩnh nhưng vẫn bị chấn kinh bởi lực lượng kinh khủng sau khi biến hình thành "Túy Uyên Bạch Ma".

Nhưng thấy Vân Bình Chi thay đổi, Tiêu Phàm cũng không thay đổi, trong lòng thầm mắng, lại cầm kiếm xông về phía Vân Bình Chi lần nữa.

Vân Bình Chi đưa tay đón trường kiếm, bây giờ hai bàn tay của hắn ta đã biến thành móng vuốt sắc bén, Vân Bình Chi vốn không cần phải sợ hãi khi trường kiếm tấn công tới.

Rầm rầm rầm!

Móng vuốt va chạm với trường kém tóe lửa, cảnh này thật giống với cảnh Tiêu Phàm đấu với Kiếm Thần vừa rồi, chỉ là trên người Vân Bình Chi không có loại khí thế điên cuồng như Tiêu Phàm. Móng vuốt vung lên rất tùy ý, tựa như chơi đùa.

Sở dĩ Vân Bình Chi như vậy cũng không phải bởi vì khinh địch, mà là bởi vì hắn ta không am hiểu đánh lộn, đánh nhau gì gì đó không phải thế mạnh của hắn ta

Mà bây giờ hắn ta đã biến thân thành Bạch Ma, mục đích cũng chỉ là để chơi đùa. Đánh nhau với Tiêu Phàm đối với hắn ta mà nói chỉ là chơi đùa mà thôi, lúc trước chính hắn cũng đã nói vậy…

"Tôi biết cậu thích chơi đùa, vậy để tôi chơi cùng với cậu đi…"

Nhưng Tiêu Phàm không thể chơi đùa với Vân Bình Chi, hắn muốn đánh bại kẻ địch cuối cùng của Chúng thần di tích chi chiến, chứng minh việc đám người trận doanh Ác Ma kiên trì đến giờ là hoàn xứng đáng!

Chẳng biết từ lúc nào, Tiêu Phàm đã gọi ta vài thanh Ngọc Kiếm màu đỏ, mang theo khí thế lạnh lẽo, bắn về phía Vân Bình Chi, quyết đánh vại hắn ta.

Vân Bình Chi không hề tránh né, bản thân hắn ta cũng không am hiểu việc tránh né. Mắt thấy phi kiếm sắp đâm trung Vân Bình Chi, soạt một tiếng,

Vân Bình Chi dựa vào "Tửu Ngọc Ma Tượng" hóa thành một vũng rượu ngon, đọng trên mặt đất.

Đợi cho rượu ngon ngưng hình lần nữa, chẳng biết tự lúc nào Vân Bình Chi cũng gọi ra mấu thanh Ngọc Kiếm màu đỏ đâm về phía Tiêu Phàm!

Ngự Kiếm Thuật!

Sao có thể?

Sao hắn có thể thi triển cả Thục Sơn tuyệt học thế này?

Cái tên này rốt cục là cái quái gì thế?

Tiêu Phàm thấy Vân Bình Chi phất tay thi triển "Ngự Kiếm Thuật", thật sự cảm giác có chút phát điên. Còn Vân Bình Chi nhìn những phi kiếm trên bầu trời, đăm chiêu.

Quái lạ, vì sao cùng một kỹ năng mà phi kiếm của hắn lạu có lực công kích mạnh hơn của mình?

"Ngự Kiếm Thuật của Tiêu Phàm tất nhiên sẽ mạnh hơn Ngự Kiếm Thuật của Vân Bình Chi, cũng giống như "Ngự Kiếm Thuật" của Kiếm Thần cao hơn một bậc so với Tiêu Phàm vậy.

Vân Bình Chi cũng không biết, mình không phải là đệ tử của Thục Sơn mà có thể sử dụng "Ngự Kiếm Thuật" trong Tân Sinh đã là phi thường rồi.

Rầm rầm rầm.

Phi kiếm giống nhau trên không trung va chạm vào nhau, phi kiếm giống nhau như vậy khiến cho người ta không phân biệt được địch ta.

Lúc phi kiếm đang đụng nhau bên trên, phi kiếm của Tiêu Phàm mặc dù chiếm ưu thế, nhưng Vân Bình Chi đưa tay thi triển vài pháp thuật hỗ trợ nên trong lúc nhất thời khó mà phân biệt cao thấp.

Nhìn kiếm bay mau đầy trời dây dưa không rõ, Tiêu Phàm cũng không đợi thêm nữa, hắn nắm lấy cơ hội tấn công Vân Bình Chi.

Mắt thấy kiếm của Tiêu Phàm sắp đâm mình, Vân Bình Chi vô cùng bình tĩnh nói ra một câu vô cùng kinh khủng…

“Ai là người đẹp trai nhất thế giới?”

Ai là người đẹp trai nhất thế giới?

Câu nói vô cùng tự sướng xấu hổ này nói ra từ miệng Vân Bình Chi lại khiến cho Tiêu Phàm cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Kiếm ý mạnh liệt quanh người Vân Bình Chi đột nhiện ngừng lại, giữa sân yên tĩnh đến lạ.

Thân thể Tiêu Phàm như bị đông lại, trở nên cứng ngắc.

Tuyên Ngôn Thân Sĩ?

Đúng rồi, chỉ có phán định tuyệt đối của Tuyên Ngôn Thân Sĩ mới có thể phong bế toàn bộ hành động của mình!

Chương 888: Hack

Chương 890: Hack

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm rất muốn hỏi tại sao lại như thế nhưng mở miệng lại phun ra một chữ “Vân”, mở đầu cho một lời khen…

Vân Bình Chi nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Tiêu Phàm trước mắt mình một cách chăm chú, lắng nghe câu khen tặng cổ quái kia, cười khẽ một tiếng, dường như cảm thấy vô cùng thú vị.

“Thật là một cái kỹ năng kỳ quái.”

Vân Bình Chi đánh giá, sau đó giơ tay lên, đánh úp Tiêu Phàm đang cứng ngắc!

Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, hắn rất muốn thi triển "Kim Tàm Thoát Xác" để chạy thoát, nhưng sở dị tại sao phán định tuyệt đối lại có tên gọi như vậy, chính là do hiệu quả của nó là tuyệt đối!

Tiêu Phàm không thể nào động đậy được dù chỉ một chút. Mắt thấy móng vuốt sắp rơi trên người Tiêu Phàm, Vân Bình Chi dường như lại nhớ ra điều gì đó, hắn ta liền thu tay lại trong chớp mắt, hóa trảo thành quyền, trong nháy mắt, Tiêu Phàm bị lực lượng cường đại của một quyền này đánh bay ra ngoài!

Tiêu Phàm che lấy bụng, từ đằng xa bò lên, nhìn về phía Vân Bình Chi, ánh mắt có hơi nghi hoặc.

Tên này rốt cục muốn làm gì? Vừa rồi là hạ thủ lưu tình à?

Không đợi Tiêu Phàm lên tiếng, Tiểu Ngũ vẫn đứng bên ngoài quan sát trận đấu liền không vui nói: "Tiền bối, sao ngài lại thu tay? Nếu như vừa rồi ngài dùng móng vuốt đập Tiêu Phàm, hiện giờ hắn đã tắt thở rồi! Chỉ cần Lich King Mệnh Phàm ngã xuống, nhiệm vục của công hội Trật Tự đã hoàn thành rồi!"

"Bây giờ cậu đang chỉ huy tôi đấy à?"

Giọng nói dưới mặt nạ vô cùng băng lãnh, trong nháy mắt Tiểu Ngũ liền rùng mình một cái, vẻ mặt đưa đám nói: "Tôi nào dám chỉ huy ngài, ngài thích thế nào liền chơi như thế, vừa rồi tôi chỉ đưa ra một đề nghị mà thôi…"

Mặc dù Tiểu Ngũ rất muốn chỉ trích Vân Bình Chi một phen, nhưng người trước mắt là cái tên biến thái tính tình cổ quái nhất trong Long Tổ! Cậu ta cũng không muốn chọc vào tổ kiến lửa!"

"Cậu chỉ có chút bản lãnh này thôi à?"

Vân Bình Chi lại nhìn về phía Tiêu Phàm, trong lời nói lộ ra sự thất vọng.

Tiêu Phàm không trả lời, lặng lẽ nhìn Vân Bình Chi chăm chú, nội tâm cũng không bình tĩnh.

Đến cả kỹ năng thân sĩ sở trường của mình mà hắn ta cũng dùng được, xem ra cái tên này tinh thông tất cả các kỹ năng trong trò chơi, nhưng vì sao hắn ta có thể làm được như vậy?

Ở trong game, tinh lực của người chơi có hạn, không có khả năng sở dụng thuần thục tất cả các kỹ năng, hơn nữa người thiết kế trò chơi cũng không cho phép bên trong trò chơi võng du lại xuất hiện một người có thể sử dụng tất cả các kỹ năng.

Bởi vì loại người chơi như vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng của trò chơi, dựa theo suy đoán, vấn đề này chỉ có một khả năng!

Nhưng khả năng này thật sự có thể tồn tại trong Tân Sinh à?

Tiêu Phàm phải ra tay để thăm dò lại một phen…

Rút kiếm, trời tối, Túy Uyên Sát – Đêm Vĩnh Hằng!

Màn đêm không ánh sáng khiến cho Tiểu Ngũ cảm thấy lạnh sống lưng, tự nhốt mình trong quan tài băng lần nữa.

Chỉ có thi triển "Lá Chắn Băng" Tiểu Ngũ mới có cảm giác an toàn trong mười giây đêm tối ngắn ngủi này, bởi vì cậu ta biết rõ sẽ có một ác ma đáng sợ ẩn hiện trong màn đêm này.

Tiểu Ngũ nắm chặt bảng tên trong tay, đây là vật quan trọng mà cậu ta muốn bảo vệ. Sau đó xuyên qua ánh sáng long lanh của băng tinh nhìn ra ngoài, mặc dù cậu ta biết rõ hai mắt của mình không thể nào nhìn được thứ gì trong màn đêm này…

Ánh lửa bùng lên trong đêm tối, sau đó tất cả lại yên tĩnh như cũ. Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Ngũ trải qua màn đêm này, so với lần trước, rõ ràng cậu ta cảm nhận được màn đêm lần này càng lạnh lẽo quạnh quẽ hơn.

Lúc mà cậu ta muốn suy nghĩ tại sao lại vậy thì trời đã sáng lên…

Tiêu Phàm cầm kiếm đứng yên, không tiếp tục động đậy.

Trong đêm tối lần này, hắn chỉ chém có một kiếm, lại có thể xác định ý nghĩ trong lòng mình.

Không phải Tiêu Phàm không muốn tiếp tục tấn công, mà là công kích của Tiêu Phàm không có tác dụng đối với Vân Bình Chi.

Cái kỹ năng bảo mệnh của pháp sư "Lá Chắn Băng" chết tiệt!

Nhưng Tiêu Phàm cũng đã xác định được rõ nghi vấn trong lòng mình.

Đáp án chính là, cái tên trước mắt này chính là người chơi sử dụng hack!

Cũng chính là chức nghiệp ẩn tàng mạnh mẽ nhất trong tất cả những người chơi game võng du, nhà khoa học!

Tiêu Phàm có hiểu đôi chút về kỹ năng "Lá Chắn Băng" này. Nó có thể đông cứng bản thân cảu pháp sư, khiến cho pháp sư có thể tránh được tất cả các công kích trong thời gian đóng băng, nhưng thời gian hồi chiêu của nó rất lâu.

Đây chính là lý do vì sao hắn lại kinh như vậy khi thấy kỹ năng thiên phú "Khủng Cụ Cách Tuyệt" của Miên Miên.

Thời gian hồi chiêu của "Khủng Cụ Cách Tuyệt" của Miên Miên chỉ có ba giây, thời gian tiếp tục lại là vô hạn, đây chính phiên bản nâng cấp của "Lá Chắn Băng"!

Mà thông qua tin tức phản hồi của "Con Mắt Túy Uyên", Tiêu Phàm mới biết, trong thời gian ngắn Vân Bình Chi đều thi triển "Lá Chắn Băng". Nói cách khác, Vân Bình Chi sử dụng những kỹ năng kia hoàn toàn không cần đợi thời gian hồi chiêu, sử dụng liên tục không ngừng nghỉ.

Kỹ năng không có thời gian hồi chiêu, tình huống này không thể xảy ra trong Tân Sinh, thế nhưng trong quá trình liên tục thi triển kỹ năng thì có thể dùng một loại kỹ năng phụ trợ đặc thù để giảm thời gian hồi chiêu, hoặc có thể sử dụng một đạo cụ hiếm nào đó cũng được. Tuy nhiên khi Tiêu Phàm quan sát Vân Bình Chi sử dụng hai kỹ năng lúc trước thì "Con Mắt Túy Uyên" lại không thu được bất cứ thông tin trả về nào…

Đối thủ trước mắt là một "nhà khoa học" cường đại!

Nhưng sao lại có chuyện như vậy được?

Tân Sinh không phải là game online 3D mà quốc gia dốc sức chế tạo ra à?

Không phải trò chơi này không có sơ hở à?

Hơn nữa phương diện kiểm tả người chơi một cách toàn diện của hệ thống vẫn hoạt động bình thường cơ mà?

Nhưng sao lại có người như thế này xuất hiện trước mặt mình được chứ?

Trật Tự, thật sự là một cái tên châm chọc!

"Cậu dường như lại phát hiện ra được cái gì nữa rồi à, thật sự không tầm thường. Thế mà Tiểu Ngũ, người vẫn luôn kiêu ngạo vì khả năng tình báo của mình trong tổ chức của chúng tôi đến bây giờ vẫn còn mơ hồ, chỉ ngây ngốc đứng đó xem chúng ta chiến đấu, điều này thực sự rất buồn cười đó."

Không biết vẻ mặt của hắn ta dưới lớp mặt nạ lúc này như thế nào, nhưng Tiêu Phàm có thể nhận ra Vân Bình Chi vẫn rất bình tĩnh, bởi vì trong lời nói của hắn ta không hề lộ ra chút bối rối nào.

Thế mà hắn ta lại chính miệng thừa nhận rằng mình gian lận?

Nhưng người chơi thật sự có thể ăn gian trong Tân Sinh à?

Hay là hắn ta đang khoe khoang?

Thấy phản ứng của Vân Bình Chi, Tiêu Phàm lại trở nên mơ hồ.

"Vậy sau này cậu chiến đấu với tôi thế nào đây?"

Thấy Tiêu Phàm đứng yên bất động, Vân Bình Chi trực tiếp hỏi ra vấn đề.

Đúng vậy, hiện giờ việc mình nên cân nhắc không phải là người này có sử dụng thủ đoạn phi pháp trong game hay không, mà là làm sao có thể sử lý cái tên khó giải quyết này.

Nhưng hôm nay đã là giai đoạn cuối cùng của Chúng thần di tích chi chiến, lá bài tẩy của mình đã thi triển hết rồi, còn có chiêu trò để đánh bại hắn ta cơ chứ? Hơn nữa, "Lá Chắn Băng" không cần thời gian hồi chiêu, đơn giản mà nói chính là vô địch, chưa nói đến hắn ta còn có thể thi triển "Thánh Thuẫn Thuật" của Thánh Kỵ Sĩ, thật khốn nạn!

Đối mặt với tình huống này, Tiêu Phàm có chút không biết làm thế nào, vô thức nhìn về thanh hiện hữu kỹ năng của mình, đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại trên một kỹ năng.

Sắc mặt Tiêu Phàm dần trở nên cổ quái, tựa như đang cân nhắc điều gì đó…

Đêm tối tản đi, ban mai lại tới, người đàn ông thần bí vẫn đứng sừng sững như cũ, đám người liền biết Tiêu Phàm đã rơi vào thế yếu.

Nhưng mọi người cũng không thể hiện sự thất vọng đối với Tiêu Phàm, bởi vì bọn họ biết Tiêu Phàm đã tận lực, chỉ là đối thủ thực sự quá mạnh, Lich King Mệnh Phàm cũng không thể đối phó được.

Chương 889: Quyết Đấu Với Hack

Chương 891: Quyết Đấu Với Hack

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ cần là kỹ năng trong trò chơi, Vân Bình Chi đều có thể tùy thời xuất ra, sự tồn tại này chính là "Kỹ năng đại sư" trong Tân Sinh, thêm vào đó Vân Bình Chi vốn là người chơi có kỹ năng tốt. Tiêu Phàm có thể kiên trì lâu như vậy cũng không dễ.

Đám người Hổ Nữu đã rời khỏi chiến trường đi tới trên khán đài, nhìn người đàn ông trên màn ảnh vẫn đang đau khổ chống đỡ như cũ, từng tia đắng chát nổi lên trong lòng.

Hổ Nữu rất hối hận vì mình không thể giúp được chút gì trong đại chiến này. Hai mắt nhắm lại, yên lặng lặp đi lặp lại câu cổ lên, động viên Tiêu Phàm đang kiên trì chiến đấu trên chiến trường.

Nhưng khi cô cầu nguyện xong liền cảm thấy tức giận, bởi vì hành động tiếp theo của Tiêu Phàm đã chọc giận cô!

“Làm gì thế? Hiếm có lần mỹ nữ đây lên tiếng ủng hộ anh, thế mà anh lại cam chịu! Thật không xứng với ý tốt của tôi, quá đáng!”

Lúc này Tiêu Phàm đang làm gì?

Tiêu Phàm đang uống rượu.

Thật ra bởi vì lý do kỹ năng, Tiêu Phàm uống rượu khi chiến đấu cũng không phải là hiếm thấy, tuy nhiên do thể chất có vấn đề nên Tiêu Phàm uống rượu vô cùng tiết chế, chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi thôi.

Nhưng hôm nay Tiêu Phàm lại không nhấp một ngụm nhỏ, hắn lại chọn cách tu tu liên tục. Bình thường chỉ có thời điểm con người ta cảm thấy tiêu cực mới làm vậy. Thế mới có câu uống rượu giải sầu.

Hổ Nữu biết rõ khả năng uống rượu của Tiêu Phàm cực kỳ kém nên mới nghĩ là hắn đang cam chịu.

Chung quy người say thì còn chiến đấu cái gì?

Nhưng cô đâu biết bây giờ thứ Tiêu Phàm cần chính là một chữ “say”…

Sau khi trải qua “Ánh sáng trong bóng đêm”, rất nhiều kỹ năng lúc trước của Tiêu Phàm đều chôn vùi trong ngọn lửa hiến tế, không biết tại sao Thục Sơn tuyệt học lại vẫn còn.

Trừ cái đó ra, vẫn còn một kỹ năng vô cùng kỳ quái khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy rất bất ngờ.

Nhưng Tiêu Phàm không dám sử dụng kỹ năng này, thậm chí hắn đối với kỹ năng này còn vô cùng mâu thuẫn, bởi vì sau khi sử sụng xong, hắn đều mất đi ký ức về quá trình chiến đấu…

[Kỹ năng: Túy Quyền (phiên bản đời thứ hai)]

[Loại hình kỹ năng: bị động]

[điều kiện sử dụng: men say đạt tới 100%]

[Hiệu quả của kỹ năng: hiệu quả hoàn toàn mới, tự động né tránh, tự động dự phán, tự động cường hóa côn kích của người chơi, đánh quái luyện cấp chính là đơn giản như vậy! (Phiên bản đổi mới: Bản này đã cải tiến việc điều khiển cơ thể sơ với phiên bản đầu tiên, khi người chơi sử dụng kỹ năng này sẽ có quyền điều khiển cơ thể rộng hơn trước)]

[Thời gian duy trì: lúc men say giảm hết 100%, hiệu quả của kỹ năng tự động hóa giải.]

[Hạn chế: sau khi kỹ năng được giải trừ, người chơi sẽ có cảm giác khó chịu.]

[Ghi chú: cuộc sống thanh tỉnh ba phần biển rộng trời cao, còn lại bảy phần điên đảo thì có gì không tốt.]

"Túy Quyền" chính là kỹ năng cuối cùng mà Tiêu Phàm chưa xuất ra trong Chúng thần di tích chi chiến.

Nhìn phần giới thiệu kỹ năng, sau khi "Túy Quyền" trải qua "Ánh sáng trong bóng đêm" còn lặng lẽ thăng cấp thành phiên bản mới, trở thành "Túy Quyền phiên bản hai". Nhưng đối với phần giới thiệu của phiên bản thứ hai này, Tiêu Phàm vẫn cảm thấy mơ hồ.

Chỉ là trong đó có hai chữ "phụ trợ" lại khiến cho ánh mắt của Tiêu Phàm tỏa sáng.

Dù sao để có thể đối phó với hack thì chỉ có thể tự hack bản thân mình!

Tiêu Phàm cứ rót rượu cho mình, trên hiện trường không có người nào có thể lý giải được hành động này, đến cả Tiểu Ngũ vốn cực kỳ tự tin vào trí thông mình của mình cũng không hiểu được hành động của Tiêu Phàm.

Chỉ có Vân Bình, ánh mắt của hắn ta sáng lên, phảng phất như hiểu rõ tất cả.

Ánh mắt trong mặt nạ kia dường như vẫn luôn mong chờ khoảnh khắc này, tiếng thở dốc vì kích động cũng dần trở nên dồn dập, cuối cùng hắn ra nhẹ

giọng phun ra một câu mà người khác không thể hiểu được: “Tôi rốt cục… lại được nhìn thấy… ha ha ha…”

Bầu rượu mạnh đã được uống cạn, thân thể Tiêu Phàm vốn đang rơi xuống theo bầu rượu lại bắt đầu lay động.

Mới bước đi được vài bước lại lảo đảo muốn ngã, dáng vẻ kia phảng phất như say thật.

Nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy bản thân cũng không thật sự say. Lúc này, đầu óc hắn tuy mê man nhưng trong đầu vẫn có thể tư duy, không bị cồn lấn át lý trí như trước.

“Tính chất có thể khống chế” mà phiên bản đổi mới của “Túy Quyền” nói đến chính là cái này à?

Nhưng cảm giác thật sự rất buồn cười…

Có thể khống chế, thật ra cũng không hoàn toàn như vậy.

Thân thể đang lung la lung lay của Tiêu Phàm chính là minh chứng tốt nhất.

Hắn cảm thấu dưới trạng thái này, thật ra thân thể đã mất khống chế, chắc chắn không thể đi đứng bình thường như mình mong muốn. So với lúc trước, chẳng qua là hắn có thêm một tuyến lý trí khác mà thôi.

Biến thành trạng thái thế này, Tiêu Phàm cảm thấy mình càng khó có thể đánh bại được đối thủ, có chút hối hận khi lúc trước dễ dàng tin vào phần chú thích của kỹ năng này.

Vẫn là cứ thử chiến đấu với Vân Bình Chi một chút xem sao.

Ý nghĩ này vừa sinh, Tiêu Phàm phát hiện thân thể của mình bắt đầu hành động, điều này khiến Tiêu Phàm cảm thấy hơi quỷ dị nhưng cũng rất chờ mong.

Vân Bình Chi thấy động tác của Tiêu Phàm, không chút do dự, đưa tay thi triển vài phép thuật công kích, dáng vẻ càng thêm nghiêm túc so với lúc trước.

Mắt thấy phép thuật bay đến người Tiêu Phàm, trước mắt hắn ta đột nhiên xuất hiện cảnh tượng vô cùng kỳ dị!

Cảnh vật bốn phía bắt đầu ngưng trệ, quỹ tích vận động của mọi vật bắt đầu trở nên chậm chạp!

Đây là?

Uống rượu quá độ khiến cho thần kinh sinh ra cảm giác tê liệt à?

Đầu óc của Tiêu Phàm liền sinh ra một ý nghĩ buồn cười, bởi vì hắn cảm thấy đây là lời giải thích hợp lý nhất cho tình huống trước mắt. Tuy nhiên ý thức của Tiêu Phàm vẫn dựa theo cảnh tượng mà bản thân nhìn thấy để trốn tránh.

"Tránh được rồi, lại tránh được rồi, cảnh tượng này thật là quỷ dị!"

Tiểu Miêu nhìn tình hình chiến đấu trên màn hình hét lên, bởi vì Tiêu Phàm đã tránh được tất cả các công kích Vân Bình Chi!

Trước đó, Tiêu Phàm đã từng cầm kiếm xông lan trong màn ma pháp oanh tạc, hành động vô cùng mau lẹ. Nhưng lần này có chút khác biệt, lại mang đến cho người ta cảm giác kích động!

Bởi vì cử động của hắn là lắc, chứ không phải là né…

Lắc, đó là mộ loại hành động lơ đãng, cảm giác không hề cố gắng tránh né, vì thế mới khiến cho người ta cảm thấy không thể tin được!

Tiêu Phàm không ngừng tiến về phía trước bằng tư thế vô cùng mất thăng bằng, cứ thế lung lay, phảng phất như có thể té ngã bất cứ lúc nào. Nhưng cũng chính phương thức tiến lên cổ quái này lại xảo diệu tránh được tất cả các công kích của Vân Bình Chi.

Loại hành động này của Tiêu Phàm thậm chí còn tạo cho người ta cảm giác kẻ địch đang phối hợp với Tiêu Phàm, vô cùng quái dị!

Mà điều càng khiến cho người ta thêm khiếp sợ chính là bên trong cước bộ của Tiêu Phàm có một loại chậm rãi, chậm rãi đi lại trong một biển pháp

thuật, nhìn rất thảnh thơi, nhưng đám người lại cảm nhận được khí tức vô cùng cường đại!

Chuyện này rốt cục là sao?

Đây chẳng là yêu thuật đặc biệt của Lich King à?

Nếu là thật thì đây quả là "Thần chi kỹ nghệ!"

"Con mẹ nó! Đây là cái quỷ gì thế?"

Tiểu Ngũ hiếm khi xổ ra một câu nói tục, cậu ta kinh ngạc nhìn tất cả trước mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Lúc trước, Tiểu Ngũ đã đánh giá Tiêu Phàm không phải người chơi bình thường, không thể sử dụng công thức của tính toán hiện tại để tính lực chiến đấu của Tiêu Phàm, nhưng cậu ta không thể ngờ được Tiêu Phàm lại có thể trở thành thế này!

Bộ pháp kiểu này chắc chắn là phạm quy! Tại sao cái loại bước chân lảo đảo có thể ngã bất cứ lúc nào kia lại tránh được tất cả các công kích phép thuật đang bao trùm của Vân Bình Chi?

Hơn nữa Tiểu Ngũ có thể nhận ra công kích lần này của Vân Bình Chi rõ ràng không phải đang nhường! Nói cách khác Mệnh Phàm có thể tránh được tất cả các công kích nhờ loại tư thế kì lạ kia! Quả thực quá quỷ dị!

Chương 890: Vận Mệnh Bình Phàm

Chương 892: Vận Mệnh Bình Phàm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tốc độ tay của Vân Bình Chi lúc này nhanh hơn, hoả diễm, băng tinh, phong nhận, lôi đình bị hắn ta tiện tay xuất ra, không hề có chút lưu tình. Pháp thuật đạn pháo tràn ngập chiến trường, năng lượng do ma pháp oanh

động tưởng chừng có thể đánh sập một không gian trong chớp mắt, tựa như sắp tận thế đến nơi.

Mọi người thấy cảnh này, đã sớm quên đi vị pháp vương của Tinh Thần trước đó.

Trình độ pháp thuật của Apollo cùng lắm chỉ có thể coi là cường đại, còn pháp thuật của Vân Bình Chi lại đại diên cho sự hủy diệt!

Nhưng bên trong sự hủy diệt này, thế mà lại có người cứ thế thảnh thơi mà tiến lên. Cảnh tượng không hề hài hòa chút nào này lại khiến đám người dần cảm thấy rùng mình.

Mọi người dường như đã không nhận ra người kia là đang đi, vẫn là cái tư thế quỷ quái như cũ.

Vân Bình Chi giờ đây vô cùng hưng phấn, hắn ta tham dự vào Chúng thần di tích chi chiến cũng không phải là để giúp Trật Tự đạt được thắng lợi cuối cùng. Ý nghĩ của hắn ta vô cùng đơn giản, chỉ là muốn nhìn thấy thứ lúc trước hắn ta đã từng rất quen thuộc, mà biểu hiện của Tiêu Phàm lúc này, chính là thứ mà hắn ta mong muốn được thấy nhất!

Vì thế hắn ta phá lên cười, cười đến vô cùng vui vẻ, cười đến vô cùng điên cuồng, thậm chí còn dọa đến Tiểu Ngũ đứng một bên.

Tên điên! Thực dự là hai kẻ điên!

Tiểu Ngũ thầm đánh giá trong lòng, cậu ta đột nhiên có chút muốn chạy trốn khỏi nơi này, bởi vì cậu ta luôn cảm thấy chút nữa sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Nhưng Tiểu Ngũ cũng hiểu được rằng mình không thể đi, nhiệm vụ cấp trên giao còn chưa hoàn thành, điều này khiến cho trong lòng cậu ta thêm đắng chát.

Trạng thái của Tiêu Phàm bây giờ không tệ, mặc dù vẫn thê thảm như cũ, nhưng hắn đã bắt đầu thích ứng với cơ chế của kỹ năng "Túy Quyền" mới này.

Tiêu Phàm bây giờ đang ở một trạng thái vô cùng huyền diệu, hắn cảm thấy thân thể này tựa như thuộc về mình mà cũng không thuộc về mình.

Bởi vì hắn luôn cảm thấy linh hồn của mình trở nên rời rạc, không ngừng phóng ra bốn phía.

Mở rộng cảm giác, quan sát được tất cả công kích xung quanh một cạch vô cùng rõ ràng, thân thể chỉ cần thoáng dùng lực, liền có thể không ngừng tiến lên.

Mảnh thiên địa này là của hắn, vì thế trong phạm vi vùng này không ai có thể làm hắn bị thương.

Đạt được mục đích là chuyện quan trong nhất, vì thế hắn chẳng cần phải tốn nhiều sức.

Thân thể của Tiêu Phàm đung đung đưa đưa, tựa như u hồn đang bay lượn, phảng phất như cảm nhận được tâm tình vui thích của hắn lúc này, trên khuôn mặt của Tiêu Phàm tự giác hiện lên một nụ cười quỷ dị mà bản thân Tiêu Phàm không hề hay biết.

Nụ cười này thực ra rất bình thường, chính là nụ cười ngu dại mà người say hay biểu lộ ra, nhưng sau khi Vân Bình Chi nhìn thấy lại khẽ giật mình.

Đợi đến khi phản ứng lại, Vân Bình Chi lại cười to, tiếng cười vô cùng thoải mái, bởi vì hắn ta chợt nhớ lại tâm trạng khi nhìn thấy nụ cười này lần đâu tiên.

Bước chân dù có chậm đi chăng nữa thì cuối cùng cũng sẽ đến nơi. Sau lưng Tiêu Phàm là một vùng bị pháp thuật oanh tạc ngổn ngang, mà người trước mắt hắn bây giờ chính là kẻ địch cuối cùng.

Tiêu Phàm cầm kiếm trong tay, giơ lên lần nữa, thân hình vẫn lắc lư như cũ, khiến cho người ta cảm giác động tác vung kiếm này chẳng có chút uy lực nào.

Một trận pháp thuật oanh tạc cũng không thu được kết quả gì, Vân Bình Chi cũng chẳng bối rối, nhìn thanh kiếm sắc bén đang chuẩn bị đâm về phía

mình, hắn mở miệng dưới mặt nạ…

Vân Bình Chi cảm thấy "Tuyên Ngôn Thân Sĩ" là kỹ năng rất thú vị, hắn ta muốn dùng kỹ năng này để chế trụ Tiêu Phàm một lần nữa.

Nhưng lúc này, trong lòng Vân Bình Chi dâng lên một tia báo động, bởi toàn bộ thân thể của Tiêu Phàm đột nhiên nghiêng về một bên một cách quỷ dị, trường kiếm đột nhiêm gia tốc. Trong một khắc này, phảng phất như tất cả khí thế của thiên địa đều tập trong vào một điểm trên mũi kiếm!

Vân Bình Chi hiểu ra, nếu sử dụng "Tuyên Ngôn Thân Sĩ", nhất định sẽ không thể nói hoàn chỉnh cả câu!

Vì thế tâm tư của Vân Bình Chi thay đổi, một luồng ánh sáng từ trên trời giáng xuống, Thần Thuẫn Thuật!

Keng!

Lợi kiếm chuẩn bị đâm vào mặt Vân Bình Chi lại bị lá chắn chặn lại…

Vô cùng đáng tiếc, một kích quỷ dị của Tiêu Phàm lại bị "Thánh Thuẫn Thuật" của Vân Bình Chi kịp thời đỡ được.

Ầm ầm ầm ầm…

Chiến trường yên tĩnh vỗng vang lên một tiếng kêu khẽ quỷ dị, giống như tiếng chim non mới nở lần đầu thăm dò thế giới vậy, có đồ vật gì đó đột nhiên vỡ vụn.

Cùng với tiếng vỡ vụn, mặt nạ siêu nhân kẹo que rơi xuống, lộ ra mắt phải của Vân Bình Chi, con mắt cong cong tựa như trăng non.

Đôi mắt cong cong hiện hình, Tiểu Ngũ cảm thấy có chút kinh hoảng. Con mắt này cậu ta quen thuộc nhất, nhưng mà con mắt này thuộc về con quái vật có con ngươi đặc biệt bên trong phòng tối kia cơ mà!

Lúc này ngoài sân trong một góc thính phòng nào đó bỗng tuyền đến một tiếng kêu thống khổ khiến mấy người kinh ngạc.

Hào Đại Bàn ôm đầu, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, nhìn màn hình lớn tự lẩm bẩm, vô cùng sợ hãi: "Nhớ ra rồi! Hóa ra là như vậy! Mình rốt cục cũng nhớ ra rồi…"

Vân Bình Chi sờ lên một góc mặt nạ đã bể nát, thở dài: "Ai, trò chơi đến đây là kết thúc…"

Nói rồi khoát tay mang đến một mảnh đêm tối.

Đó không phải là "Túy Uyên Sát – Đêm Vĩnh Hằng" của Tiêu Phàm, mà là…

[Tên kỹ năng: Màn đêm]

[Hiệu quả của kỹ năng: ???]

[Điều kiện để sử dụng kỹ năng: Ma vương]

[Ghi chú: Kỹ năng đặc thù của trận doanh Ác Ma chi vương]

Điều kiện để sử dụng kỹ năng là ma vương?

Vân Bình Chi hiển nhiên không phải là ma vương, hăn ra có thể sử dụng kỹ năng đặc thù của NPC, hành vi gian lận trở nên cực kỳ rõ ràng.

Nhưng lúc này Tiêu Phàm không hề kinh nghi, chỉ là ngơ ngác nhìn Vân Bình Chi trước mặt. Bởi vì lúc hắn nhìn thấy con mắt này liền tỉnh rượu, tất cả cũng đều tỉnh theo…

"Màn Đêm" bao phủ lấy chiến trường và đám người Tiêu Phàm trong đó, nhưng nó khác với "Túy Uyên Sát – Đêm Vĩnh Hằng", bên trong màn đêm này lại là ban ngày, nó chỉ là một tấm chắn che mất ánh mắt của tất cả những người ngoài sân thôi.

Vân Bình Chi tháo mặt nạ xuống lộ ra khuôn mặt thật của mình, đi thẳng tới trước người Tiểu Ngũ, một trảo chụp xuống!

Động tác vô cùng dứt khoát…

Keng!

Một tiếng vang giòn giã, bảng tên của trận doanh Nhân Loại rơi xuống.

Tiểu Ngũ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Vân Bình Chi trước mắt, sau đó ngã xuống.

“Tiền bối, vì sao?”

Tiểu Ngũ ngã xuống trong vũng máu, không chịu rời đi.

“Bởi vì tôi là người trận doanh Ác Ma…”

Câu trả lời như thể chuyện đó là chuyện đương nhiên, suýt chút nữa khiến cho Tiểu Ngũ hộc máu.

Tiểu Ngũ chợt nhớ ra, trước khi Chúng thần di tích chi chiến bắt đầu Kiếm Thần từng giao phó, công hội Trật Tự chỉ có mười người tham gia…

“Thế nhưng không phải tiền bối người nên đứng về phía chúng ta à?”

Tiểu Ngũ vẫn không thể tin được chuyện đang xảy ra.

“Tôi có nói thế lúc nào? Hơn nữa không phải tôi đã nói với cậu rằng, biệt danh này của tôi chỉ là muốn cùng biệt danh của một người khác kết hợp lại thành một từ à? Chẳng lẽ bây giờ cậu vẫn không rõ lập trường của tôi? Ai, uổng cho cậu còn tự tin với năng lực tình báo phân tích của mình…”

“Kết hợp?”

“Số 0” thì kết hợp cùng ai?

Bây giờ trong sân chỉ còn mỗi Mệnh Phàm.

Vậy thì…

Vân Bình Chi? Mệnh Phàm?

Trong lòng nhắc đi nhắc lại mấy lần, Tiểu Ngũ rốt cục cũng hiểu ra!

Thì ra là thế!

Vận Mệnh Bình Phàm!

Tôi hận! Vận Mệnh Bình Phàm!

Vì sao hai cái tên biến thái này lại dùng những từ chẳng liên quan đến bản thân để đặt tên cơ chứ!

Tiểu Ngũ phẫn nộ trừng mắt với Vân Bình Chi, đây cũng chính là lần đầu tiên cậu thể hiện dũng khí của mình trước mặt "Số 0"!

"Tôi sẽ xem ngài sau khi offline sẽ giải thích với cấp trên như thế nào!"

Nói xong, Tiểu Ngũ liền ôm hận rời đi.

Bởi vì bây giờ chẳng còn gì để nói về kết quả của Chúng thần di tích chi chiến nữa…

Chương 891: Vận Mệnh Thiên Tài

Chương 893: Vận Mệnh Thiên Tài

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hơn hai mươi năm trước, trong một phòng bệnh khoa phụ sản của một bệnh viên nào đó thành phố N – Nam Quốc, đó là lúc Tiêu Ngọc Phong vẫn còn khỏe mạnh, chào đón đứa cháu đầu lòng của mình, điều này khiến ông vui như phát điên.

"Ba, nên đặt tên gì cho đứa nhỏ đây?"

"Đặt tên thì có gì khó, cứ bình thường cũng được mà."

"Nhưng…"

“Ta biết con suy nghĩ điều gì, nói cho con biết vinh hoa phú quý chỉ là phù du mà thôi, bình thường mới là hạnh phúc nhất!”

“Cha!”

“Không bàn thêm về việc này nữa!”

Chẳng biết tại sao, Tiêu Ngọc Phong tựa như co chấp niệm với hai chữ “bình thường” này.

Cuối cùng, cha của Tiêu Phàm cũng không thể thuyết phục được tính tình cố chấp của Tiêu Ngọc Phong, dùng tên mà Tiêu Ngọc Phong nghĩ ra đặt tên cho đứa nhỏ, một cái tên vô cùng bình thường.

Tuy nhiên tên của đứa nhỏ này không phải là Tiêu Phàm, bởi vì đứa nhỏ không phải Tiêu Phàm, mà là anh trai của hắn, Tiêu Bình…

“Ôi, để ông nội nhìn xem. Ơ? Đứa nhỏ này sao lại có dáng vẻ này?”

Lần đầu tiên Tiêu Ngọc Phong ôm Tiêu Bình liền kinh hô.

“Đứa nhỏ này có con mắt nhỏ dài, dáng vẻ tựa như tiểu hồ ly. Tuy nhiên giống tiểu hồ ly cũng tốt, tiểu hồ ly thông minh lanh lợi, tương lai chắc chắn sẽ trở thành trụ cột quốc gia.”

Tiêu Ngọc Phong vui vẻ trong lòng, thật ra ông cũng không có quá nhiều mong chờ với đứa cháu của mình, chỉ hy vọng đứa nhỏ này có thể khỏe mạnh vui vẻ mà trưởng thành. Nhưng ông không hề biết rằng, lời nói này của ông lại trở thành hiện thực.

Bởi vì vận mệnh bình thường, đã định trước là một chuyện không hề bình thường rồi…

Tiêu Bình sinh ra không bao lâu liền mở mắt, mặc dù cặp mắt kia vẫn như một cái khe nhỏ nhưng trong khe đó lại lộ ra một luồng ánh sáng, tựa như đang quan sát cái thế giới xa lạ này.

Tiêu Ngọc Phong cảm thấy dường như cháu trai mình không giống những đứa trẻ bình thường khác nhưng lại không để ý lắm. Dù sao trẻ con mà, mở

mắt nhìn đông nhìn tây thì có thể nói lên điều gì?

Tiêu Bình cứ thể mở mắt nhắm mắt ăn rồi lại ngủ, ba tháng trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm đó như thường lệ, Tiêu Ngọc Phong ngồi trước Tiêu Bình chọc cười cậu bé, bởi Tiêu Ngọc Phong phát hiện ra một vấn đề, đó là cháu mình so với những đứa trẻ khác quá mức trầm tĩnh, không khóc không nháo, hoàn toàn không có dáng vẻ của một đứa nhỏ nên có.

Biểu hiện kỳ lạ của Tiêu Bình khiến cho Tiêu Ngọc Phong cảm thấy kỳ lạ, vô cùng lo lắng Tiêu Bình có vấn đề gì đó.

Vì vậy Tiêu Ngọc Phong vô cùng nỗ lực dỗ dành Tiêu Bình: "Tiêu Bình Tiêu Bình, tiểu Tiêu Bình cháu ngoan của ta…"

Mà đúng lúc này, lần đầu tiên Tiêu Bình mở miệng nói…

"Cháu tên là Tiêu Bình à?"

Kỳ lạ, vô cùng kỳ lạ!

Lần đầu tiên trẻ nhỏ mở miệng nói chuyện đều phát ra những âm tiết đơn giản như "ba ba ma ma", thế mà Tiêu Bình lại nói ra nguyên một câu vô cùng lưu loát, cũng nói được cả tên của mình luôn.

Tiêu Ngọc Phong bị chuyện này làm cho cả kinh, sửng sốt một hồi. Lúc này ông rốt cục cũng rõ ràng cháu mình không bình thường chỗ nào.

"Ông nội, sao ông không nói gì, dáng vẻ của ông bây giờ thật giống như đứa ngốc vậy."

Lần đầu tiên cháu trai kêu mình ông nội, Tiêu Ngọc Phong vốn nên vui mừng mới phải nhưng hôm nay ông nghe thấy giọng nói non nớt này lại không thể vui vẻ nổi…

Hôm nay sau khi ba của Tiêu Phàm đi làm về, Tiêu Ngọc Phong đem chuyện Tiêu Bình nói chuyện kể lại, cũng dạy dỗ ông một trận vì không biết dạy con.

Từ khi Tiêu Ngọc Phong bị Tiêu Bình nói trông như đứa ngốc liền biết rằng tiểu hồ ly nhà mình không hề tầm thường, trí tuệ cũng chẳng tầm thường chút nào, ông còn bắt đầu nghĩ đến những câu chuyện xuyên không được nghe kể.

Nhưng Tiêu Ngọc Phong liền bác bỏ ý nghĩ này rất nhanh, bởi vì nếu là người xuyên không, có thể nói chuyện mà vẫn đái dầm à?

Lại ba tháng nữa trôi qua, Tiêu Bình cũng không đái dầm nữa, càng không thể tin được hơn nữa chính là cậu bé đã biết đi.

Tuy nhiên sau khi biết đi cậu bé cũng không chạy loạn giống những đứa trẻ khác, thậm chí muốn đi đâu cũng muốn Tiêu Ngọc Phong ôm đi.

Lúc Tiêu Ngọc Phong hỏi tại sao lại như thế, Tiêu Bình rất chân thành trả lời: "Con còn nhỏ, chưa phát dục hoàn toàn, giày vò lung tung như vậy không tốt cho cơ thể…"

Tiêu Ngọc Phong im lặng, chỉ có thể nghe theo lời của Tiêu Bình.

Từ đó, thân phân "đại gia" của Tiêu Bình dần được hình thành trong nhà.

Bây giờ Tiêu Ngọc Phong có thể xác nhận, ông có một cậu cháu trai không hề tầm thường, cháu trai ông có một đặc điểm khác biệt với những đứa nhỏ khác, đó chính là trí thông minh vô cùng cao.

Ví dụ như hiện tại, Tiêu Bình một tuổi đang ngồi ngay ngắn chơi máy tính…

Đợi đã? Thằng nhóc này đang làm gì? Ai dạy bé chơi máy tính thế này?

Tiêu Ngọc Phong ra sức dụi mắt, nhìn Tiêu Bình đang đứng trên ghé gõ bàn phím mà không nói nên lời.

Một lát sau, Tiêu Ngọc Phong mới dám đến gần bên cạnh Tiêu Bình, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tiểu Bình, nói cho ông nội biết, bây giờ con đang làm gì thế?"

"Ơ? Ông nội, đến cả cái này mà ông cũng không biết ạ? Ngốc quá nha!"

Tiêu Ngọc Phong nặng nề thở dốc, ông biết mình lại bị cháu trai nhà mình khinh bỉ. Nhưng trong quá trình trưởng thành của Tiêu Bình, ông đã quá quen với chuyện này, thậm chí hơi choáng.

Bởi vì ông biết đứa cháu này IQ thì cao ngất mà EQ thì thấp đến thảm hại, chả bù với trí thông minh ngất ngưởng của cậu bé.

Nhưng nếu nói trong lòng ông ta oán giận thì cũng không đúng, Tiêu Ngọc Phong cũng không thể nào so đo với cháu trai một tuổi của mình được.

Vì thế Tiêu Ngọc Phong có một thói quen, đó chính là hễ bị cháu trai mắng liền đi mắng con trai để trút giận.

Tiêu Ngọc Phong đánh sướng tay xong thì đến lượt ba Tiêu Phàm trở nên phiền muộn, sau đó ba của Tiêu Phàm lại đi tìm Tiêu Bình tính sổ.

Nhưng mẹ của Tiêu Phàm không đẻ yên, lại đánh ba hắn một trận.

Kể từ đó, ba của Tiêu Phàm rốt cục cũng nhận ra một điều, mình mới là tầng lớp thấp nhất trong cái nhà này.

“Cháu đang lên mạng, sách trong nhà cháu đã đọc hết rồi, đọc lại chẳng có gì thú vị.”

Tiêu Ngọc Phong biết Tiêu Bình nói không sai, với vì tất cả sách báo được chuẩn bị cho cậu bé học vỡ lòng lúc ba tuổi, Tiêu Bình đều liếc mắt một cái rồi vứt đi, lý do vứt bỏ rất đơn giản – ngu xuẩn.

Nói nhảm, sách đọc vỡ lòng chính là như vậy mà!

Vì thế chuẩn bị sách vỡ lòng không có gì sai, chỉ là Tiêu Bình không cần thiết phải học vỡ lòng.

“Ông nội, chữ này có nghĩa là gì?”

Đây là câu nói tuyệt vời nhất mà Tiêu Ngọc Phong từng được nghe Tiêu Bình nói. Từ sau khi Tiêu Bình càn quét hết đống sách vở còn tồn tại trong nhà, Tiêu Ngọc Phong không còn cơ hội để khoe khoang học thức của mình

trước mặt cháu trai, điều này khiến ông vô cùng phiền muộn, bởi vì ông cảm thấy mình không hề có một chút tôn nghiêm nào của một vị trưởng bối.

Tiêu Ngọc Phong nhìn thoáng qua màn hình máy tính, sau đó lúng túng: "Đây là tiếng Anh…"

"Tiếng Anh?"

"Là ngôn ngữ được sử dụng rộng rãi nhất trên thế giới, nói đơn giản chính là một loại ngôn ngữ."

"Ồ, vậy câu này có nghĩa là gì ạ?"

"Ơ, ông nội không biết, tiếng Anh của ông nội không tốt…"

Khoảng thời gian sau đó, không biết Tiêu Bình tìm đâu ra mấy cái video, bắt đầu tự học tiếng Anh.

Nghe những âm tiết xa lạ kia, Tiêu Ngọc Phong cảm thấy khoảng cách giữa mình và cháu trai ngày càng xa.

Mấy cái chữ này ngoài fuck và bitch thì một chữ Tiêu Ngọc Phong cũng không biết.

Nhưng cháu trai ông mới một tuổi, dường như đã trôi chảy cả tiếng Anh!

Trời ơi, thật sự đáng sợ!

Ông chỉ là người thường, vì sao ông lại có đứa cháu trai yêu nghiệt thế này!

Tiêu Ngọc Phong cảm thấy cứ tiếp tục thế này, khoảng cách giữa ông và Tiêu Bình sẽ ngày trở nên xa cách, quan hệ giữa hai ông cháu có…

Vì thế Tiêu Ngọc Phong lại đến gần Tiêu Bình với tâm trạng thấp thỏm.

"Barala-Cassa-Sodokala-Salosaro.."

Tiêu Ngọc Phong nhíu mày: "Tiểu Bình, con đang niệm cái gì đấy? Sao ta cảm thấy không giống tiếng Anh chút nào?"

“Đây không phải là tiếng Anh, đây là ma pháp chú ngữ mà con thấy trên mạng, nghe nói vô cùng phổ biến trong thế kỷ 21. Con muốn xem có hữu dụng hay không, tuy nhiên bây giờ xem ra đều là lừa gạt cả, hừ!”

Chương 892: Bồi Hồi Trái Phải

Chương 894: Bồi Hồi Trái Phải

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Ngọc Phong lại nhìn khuôn mặt nhỏ ngây thơ của Tiêu Bình lúc tức giận, trong lòng buông lỏng, bỗng nhiên nở nụ cười. Nụ cười kia sáng lạn như mặt trời ngoài cửa sổ vậy.

Mà Tiêu Bình nhìn nụ cười của ông nội thì cảm thấy khó hiểu, cậu không biết ông nội mình đang cười cái gì.

Mình đang nghĩ cái gì đây, đứa nhỏ này mãi là đứa cháu mình thương nhất…

Theo Tiêu Bình trưởng thành, Tiêu Ngọc Phong đã trải nghiệm được việc bị trí thông minh của cháu mình chèn ép một cách “vui vẻ”, dưới sự thống trị của IQ cao của Tiêu Bình, vô cùng uất ức mà sống tạm.

Nhưng Tiêu Ngọc Phong hiểu rõ, Tiêu Bình vẫn là một đứa bé, bởi vì IQ cao cũng không thể khiến suy nghĩ của hắn ta trở nên thành thục, cái từ thành thục này, là cần năm tháng để tích lũy.

Mà Tiêu Bình dần dần lớn lên, hắn ta cũng dần dần cảm nhận được sự chênh lệch cực lớn giữa trí thông minh và EQ đã đem đến cho hắn ta cảm giác quái dị, hắn ta bắt đầu cảm thấy trên thế giới này trừ hắn ta ra thì đại đã số đều là kẻ ngốc.

Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Bình đã đến năm tháng học ở nhà trẻ.

Nhưng bên trong những năm tháng ngắn ngủi trong quá khứ, đầu Tiêu Bình đã tiếp nhận được vô số tin tức, hắn ta tuổi tác không lớn nhưng lại hiểu

được quá nhiều.

Khi học ở nhà trẻ, cô giáo đánh nhịp, dạy các em nhỏ hát bài ca dao êm tai, Tiêu Bình hiển nhiên sẽ không cùng bọn họ làm chuyện nhàm chán này.

“Tiêu Bình, vì sao em không cùng các bạn nhỏ hát một chút?”

“Ha ha…”

Cô giáo trẻ tuổi luôn cảm thấy nụ cười Tiêu Bình có hơi…

Nhưng cô nghĩ rằng bạn nhỏ hẳn là sẽ không như vậy, vì vậy tiếp tục cố gắng khuyên nhủ: “Tiêu Bình, có phải em không biết hát không, hay là để cô dạy em một chút.”

“Dạ, vậy cô hát một lần cho em nghe, nếu hay em sẽ học.”

Cô giáo trẻ tuổi trong nháy mắt trở nên dũng cảm, mở rộng cuống họng lớn tiếng hát: “Tổ quốc của chúng ta là hoa nguyệt, trong hoa viên đóa hoa thật tươi diễm…”

Tốn mất một lúc, cuối cùng cô giáo cũng hát xong, vô cùng chờ mong, hi vọng Tiêu Bình đánh giá một chút.

“Người lớn ngây thơ…”

Nghe cậu bé này trêu tức, cô giáo cuối cùng cũng hiểu rõ mình bị đứa trẻ trước mắt mang ra làm trò đùa.

Trong lòng cô giáo bị đả kích nghiêm trọng, nhưng nhìn tiểu Tiêu Bình trước mặt lại không thể làm gì.

Thế là khi tan học, cô đi nói với Tiêu Ngọc Phong chuyện này.

Tiêu Ngọc Phong đối với chuyện này chỉ có thể lúng túng xin lỗi, cười khổ không thôi.

Tình huống của Tiêu Bình, Tiêu Ngọc Phong cũng hiểu rõ, ông đưa Tiêu Bình đến nhà trẻ, cũng không phải là vì để cho Tiêu Bình học tập kiến thức.

Bởi vì trên phương diện kiến thức này, Tiêu Ngọc Phong cảm thấy người bình thường đã không đảm đương nổi việc làm thầy của Tiêu Bình.

Cho nên Tiêu Ngọc Phong vẫn đưa Tiêu Bình đi nhà trẻ, là vì để Tiêu Bình có thể kết bạn với những người bằng tuổi mình, bởi vì Tiêu Ngọc Phong có cảm giác mơ hồ, cứ để Tiêu Bình không làm gì như vậy sẽ sinh ra một chút vấn đề…

Kết bạn?

Không thể nào.

Tiêu Bình nhìn đám nhóc đầy nước mũi trước mặt mà thầm nghĩ.

Những đứa trẻ này ngay cả cuộc sống cũng không thể tự gánh vác, cả người bẩn thỉu, ngoài trừ lăn lộn trên đất thì chính là vật lộn, cuối cùng là đánh cho gào khóc, không biết có tác dụng gì.

Thứ bọn họ sùng bái là anh hùng có tên là "Đấu sĩ nước ngọt", Tiêu Bình từng đi nếm thử để tìm hiểu bộ dáng của thần tượng trong lòng những đứa trẻ này, kết quả…

"Ha ha ha, đấu sĩ nước ngọt, ngày nay năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!"

"Ác bá gà rán, ngươi chớ vội đắc ý, ta sẽ cứu thoát những người bạn từ trong quân đoàn thực phẩm rác các ngươi!"

"Đấu sĩ nước ngọt ngươi đừng có mơ tưởng!"

"Hãy xem năng lượng pháo nước ngọt của ta! ~"

"Sao lại thế… Tại sao có thể như vậy?!"

"Nước ngọt của ta, có nhiều loại vitamin từ trong hoa quả, vừa vặn có thể chiến thắng những thứ không khỏe mạnh trong gà rán của ngươi, cho nên ta sẽ không thể nào thua dưới tay ngươi! Các tiểu bằng hữu, cùng ta đi nào, năng lượng pháo nước ngọt!"

…

Tiêu Bình trực tiếp tắt TV đi, gân xanh gằn lên trán, hắn ta thực sự không hiểu vì sao đám gấu con kia lại muốn được người ta trêu đùa như vậy, cho nên Tiêu Bình hắn ta sẽ không trở thành bạn của đám trẻ con đầy nước mũi trong nhà trẻ được!

Tiêu Bình không để ý đến đám con trai trong nhà trẻ, về phần con gái trong nhà trẻ, thì lại là một loại tình huống khác…

Bởi vì trí thông minh của Tiêu Bình cao, biểu hiện ở mọi phương diện đều cực kì tài giỏi, mà suy nghĩ của hắn ta lại chưa thành thục, căn bản không học được thể nào là khiêm tốn, rất nhanh, hắn ta đã trở thành tiêu điểm vô cùng chói mắt của đám con gái.

“Oa, Tiêu Bình, cậu thế mà có thể làm toán!”

“Oa, Tiêu Bình, cậu thế mà có thể đọc thơ!”

“Oa, Tiêu Bình, cậu vẽ tranh thật là đẹp nha!”

“Oa, Tiêu Bình, cậu thế mà có thể tự mặc quần!”

…

Tiêu Bình vô cùng hưởng thụ cảm giác được người khác phái sùng bái, có điều lại giống như khiến hắn ta mất hứng thú điều gì đó.

Nhưng bất kể thế nào, từ lớp bé đến lớp lớn, từ lớp lớn đến lớp bé, toàn bộ con gái ở nhà trẻ đều để mắt tới Tiêu Bình, mặc dù hiện tại các bé còn không biết rõ nhìn chằm chằm là có ý gì, nhưng dựa vào bản năng đã đến gần Tiêu Bình.

Cho nên mỗi khi nhà trẻ tan học, Tiêu Ngọc Phong đến đón Tiêu Bình cũng thấy một màn vô cùng quỷ dị…

“Tiêu Bình, tạm biệt!”

“Tiêu Bình, tạm biệt!”

“Tiêu Bình, tạm biệt!”

…

Có bạn nhỏ chào tạm biệt Tiêu Bình, Tiêu Ngọc Phong cảm thấy vui vẻ.

Nhưng người nói tạm biệt là con gái, vậy liền quỷ dị.

Mà mỗi bé gái trong nhà trẻ đều như thế, vậy thì càng quỷ dị.

Những bé gái này hoàn toàn không để ý đến những bạn nam khác, chỉ chào tạm biệt Tiêu Bình, vậy càng siêu cấp quỷ dị!

Thế là, Tiêu Ngọc Phong bên trong ánh mắt cảnh giác của đông đảo ba mẹ những bé gái kia cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Về phần Tiêu Bình, cũng không làm bất kỳ cái gì để đáp lại lời chào hỏi của những bé gái kia, chậm rãi đi về phía trước, bộ dáng kiêu ngạo đến cực điểm.

Bởi vì Tiêu Bình trong nhà là đại gia, trong nhà trẻ cũng là đại gia!

Nhưng nữ nhân càng nhiều, chắc chắn sinh sự, dù các bé còn nhỏ tuổi, năng lực sinh sự cũng sẽ không giảm đi một chút nào, thế là “hậu cung” của Tiêu Bình bốc cháy…

Các bé gái trong nhà trẻ lấy việc thảo luận Tiêu Bình thích ai làm dây dẫn nổ, triển khai một trận đại hỗn chiến.

Có điều trẻ con dù sao cũng là trẻ con, náo loạn cũng không làm ra chuyện gì đặc biệt, chỉ là cùng nhau tranh cãi khóc nỉ non thôi.

Nhưng quy mô lớn, liền trở thành tai nạn, ngày đó không biết thế nào, nhóm các bé gái trong nhà trẻ cãi lộn không ngừng, cuối cùng khóc ầm lên, tiếng khóc giống như có thể truyền nhiễm lẫn nhau, đến cuối cùng toàn bộ các bạn nhỏ trong nhà trẻ đều khóc, chỉ còn Tiêu Bình là hạc giữa bầy gà, một mặt vô tội đứng đó.

Kết quả là viện trưởng nhà trẻ bắt đầu sợ vị đại gia Tiêu Bình này, đau khổ cầu khẩn Tiêu Ngọc Phong, để ông mang Tiêu Bình đi nơi khác xin học.

Tiêu Ngọc Phong thở dài, hiểu rõ nỗi khổ của viện trưởng của nhà trẻ, đồng ý ông ta.

Nhà trẻ vui vẻ đưa tiễn Tiêu Bình, vô số bé gái khóc vì phải tạm biệt hắn ta.

Tiêu Bình vẫn quật cường như cũ thầm hừ một tiếng, hắn ta không có một chút lưu luyến nào đối với đám nhóc nghịch ngợm ở nhà trẻ, nhưng trước khi rời đi, ngực chợt có chút phiền muộn, hắn ta không biết bản thân rốt cuộc là như thế nào…

Thời gian dần trôi qua, hắn ta bắt đầu nhận thức được sự khác biệt của mình với những người khác, một loại cảm giác cô độc tự nhiên sinh ra.

Vì sao mà tất cả mọi người đều đần độn, vì sao mà chỉ có một mình ta thông minh lanh lợi?

Tiêu Bình lần đầu tiên cảm nhận được sự bi thương vì trí thông minh của mình, mà cái tâm trí chưa thành thục kia cũng bắt đầu dao động chầm chậm…

Thời gian trở về từ nhà trẻ, Tiêu Bình dù sao vẫn cảm thấy trong lòng buồn bã, không ngừng mơ màng, cả thân cũng cảm thấy xoắn xuýt.

Chương 893: Anh Em Đọ Sức Lần Đầu Tiên

Chương 895: Anh Em Đọ Sức Lần Đầu Tiên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì cái gọi là “Thiên tài bên trái, tên điên bên phải”. lúc này Tiêu Bình chỉ cần thoáng vượt qua bên phải, hắn ta lập tức có thể đạt được chìa khóa để mở cánh cửa tiến vào trận doanh Ác Ma trong tương lai.

Có điều một cái tin tức đột nhiên tới đánh gãy bước chân đang tiến về bên phải của hắn ta…

Mẹ, mang thai…

…

Mang thai là cái gì, lúc này Tiêu Bình đã có thể hiểu được.

Bởi vì khi còn bé, Tiêu Bình cũng thắc mắc qua vấn đề mình đến từ đâu…

"Hả? Năm đó ông nội nhặt con từ thùng rác về, lúc ấy ông nội còn tưởng rằng con chỉ là một tiểu hồ ly!"

Mình được ông nội nhặt từ thùng rác về?

Tiêu Bình hiển nhiên không thể tiếp nhận cái sự thật tàn khốc này, để chứng minh mình không phải giáng lâm từ trong thùng rác đến thế giới này, Tiêu Bình bắt đầu lên mạng tìm hiểu về nguồn gốc sinh sôi của nhân loại.

Rất nhanh hắn ta đã tìm được thứ mình muốn, đồng thời bởi vì tò mò còn download một chút thứ kì quái về máy tính, khiến cho ma ma không rõ chân tướng còn tưởng rằng ba ba gây nên, đêm đó đã hung ác đánh ba ba vô tội một trận.

Tóm lại, Tiêu Bình đã hiểu rõ nhân loại sinh sôi ra đời sau như thế nào, tự nhiên cũng hiểu đại khái ý nghĩa từ mang thai.

Trong tương lai mình sẽ có thêm một em trai hoặc một em gái, nghĩ như thế, Tiêu Bình trở nên hưng phấn lên.

Mình được sinh ra từ trong bụng ma ma, em trai hoặc em gái sắp giáng lâm tại thế cũng được sinh ra từ trong bụng ma ma, như vậy nhất định cũng thông minh giống như mình!

Nếu là như vậy, mình sẽ có bạn!

Lần đầu tiên Tiêu Bình cảm thấy tràn đầy chờ mong đối với tương lai…

…

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Tiêu Ngọc Phong lại tới phòng bệnh khoa phụ sản…

“Ba, đứa nhỏ này nên đặt tên là gì?”

“Đặt tên có gì khó khăn chứ…”

Tiêu Ngọc Phong không tiếp tục nói tiếp lời nói trong miệng, bởi vì ông đang gặp khó khăn.

Ông định nói tiếp là “Bình thường cũng được”, không biết làm sao cho Tiêu Bình một cái tên bình thường, đứa nhỏ này lại trưởng thành yêu nghiệt như vậy, giống như ông trời đối nghịch với ông, cái gì đều ngược lại.

Cho nên Tiêu Ngọc Phong suy nghĩ có nên cho đứa nhỏ này một cái tên thông minh lanh trí một chút, như vậy hắn có thể sẽ đần một chút, như thế mình liền có thể khoe khoang với cháu trai mình là bề trên học thức.

Nhưng Tiêu Ngọc Phong nghĩ như vậy, lại đột nhiên cảm thấy được mình thật ích kỷ, lại vì lòng hư vinh, chà đạp tên của con, thế là ông xoắn xuýt sau một hồi lâu, thở dài: “Vẫn là bình thường đi…”

Tiêu Ngọc Phong lại lần nữa giữ vững được phương châm đặt tên của mình, về phần tương lai đứa nhỏ này sẽ trở nên như thế nào, vậy cũng chỉ có thể nhìn mệnh.

Cứ như vậy, Tiêu Phàm, trở thành tên đệ đệ của Tiêu Bình.

…

“Ôi, để ông nội nhìn xem, a? Đứa nhỏ này làm sao lại có bộ dáng như này?”

Lần đầu tiên Tiêu Ngọc ôm lấy Tiêu Bình cũng như như vậy, ông ôm lấy Tiêu Phàm cũng phát ra một tiếng hô lớn, bởi vì con mắt của đứa nhỏ này to tròn, kỳ dị nhất là, đồng tử của hắn hiện lên một màu đỏ thắm mỹ lệ, giống như hai viên mã não đỏ đẹp đẽ.

Cho nên trong lòng Tiêu Ngọc Phong bắt đầu bồn chồn, sau này đứa nhỏ này sẽ không trở thành yêu nghiệt giống ca ca của hắn chứ?!

Có điều lúc này đôi mắt to tròn của Tiêu Phàm đang nhìn ra phía ngoài, ánh mắt thanh tịnh tinh khiết, cái này khiến Tiêu Ngọc Phong an tâm không ít.

"Đôi mắt này thật xinh đẹp, nếu con là con gái, sau này lớn lên nhất định sẽ có rất nhiều nam sinh theo đuổi. Có điều là con trai cũng không kém, sẽ có rất nhiều tiểu cô nương vì con mà làm loạn không yên nha ~"

Tiêu Ngọc Phong tuy là vô tâm, nhưng lại nói lời chân thật…

…

Rất nhanh, Tiêu Phàm bị ôm trở về nhà, Tiêu Bình chờ mong đã lâu lập tức nhào tới, nghĩ kĩ muốn ngắm nghía cẩn thận "đồng loại" bị mình nhận định ở trong lòng.

Ầu, đôi mắt này thật xinh đẹp, thật sự không giống người bình thường, vậy chắc hẳn hắn cũng thông minh giống như mình!

Tiêu Bình nhìn đệ đệ của mình, ánh mắt lấp lánh, trong lòng đầy sự chờ mong.

Thế nhưng…

Tiêu Phàm ba tháng, bú sữa đi ngủ tè ra quần; Tiêu Phàm sáu tháng, bú sữa đi ngủ tè ra quần; Tiêu Phàm một tuổi tròn, bú sữa đi ngủ tè ra quần…

Nhưng việc này lại khiến Tiêu Ngọc Phong vui như điên!

Cháu trai của ông không có biểu hiện có trí lực vượt xa bình thường giống như ca ca của hắn, cuối cùng ông cũng có thể dựa vào cái đầu bên trong không nhiều học thức của mình, tìm về tôn nghiêm của người làm ông nội!

Thế là mỗi này Tiêu Ngọc Phong đều vui vẻ ôm tiểu Tiêu Phàm cười khúc khích, mà tiểu Tiêu Phàm lại vô cùng không cho Tiêu Ngọc Phong mặt mũi, chỉ cần ông ôm một cái, Tiêu Phàm liền gào khóc, hết lần này tới lần khác

Tiêu Ngọc Phong lại cố gắng tiếp cận, thời gian liền ầm ĩ như vậy mà qua đi.

Tiêu Bình thấy cảnh này, trong lòng chán ghét.

Hiện tại hắn ta xem như hiểu rõ, em trai của hắn ta là một cái "đầu đất", mà dưới sự truyền nhiễm của em trai, ông nội cũng biến thành kẻ ngốc như vậy.

Hi vọng thất bại, Tiêu Bình cảm giác mình biến trở về một mình, một loại cảm giác cô đơn bắt đầu xâm nhập nội tâm của hắn ta, hắn ta bắt đầu chán ghét em trai không có tài năng này…

Ba mẹ ban ngày đi làm, bà nội đã sớm qua đời, tiểu Tiêu Phàm lại vô cùng ấm ĩ, vậy liền khổ cho ông nội.

Cũng may Tiêu Bình thông minh từ bé, có thể chia sẻ một chút gánh nặng với Tiêu Ngọc Phong đã có tuổi.

Ngày hôm đó tiểu Tiêu Phàm lại khóc rống, Tiêu Ngọc Phong đã mệt mỏi nằm xuống, cho nên nhiệm vụ cho bú liền giao cho người vẫn một mặt ngây thơ là Tiêu Bình.

Chỉ thấy Tiêu Bình nhanh chóng bay ngang đến ghế đẩu, thành thạo múa may đạo cụ ở trên bàn, rất nhanh đã pha xong một bình sữa bột.

Đang lúc hắn ta chuẩn bị tiến đến chỗ em trai đáng ghét này cho bú, hắn ta nhìn thấy bình rượu đế trên bàn, đây là của Tiêu Ngọc Phong chưa uống xong.

Cả người Tiêu Bình liền ngơ ngẩn, bởi vĩ có một suy nghĩ tà ác không bị khống chế đang xông lên trong lòng hắn ta…

Tiêu Bình hiểu rõ cho trẻ nhỏ uống rượu là một hành động vô cùng nguy hiểm, nếu như vô ý, thậm chí sẽ khiến trẻ nhỏ trúng độc cồn, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến đại não của trẻ nhỏ.

Nhưng nghe tiếng khóc bực bội kia, Tiêu Bình lại có một quyết tâm nào đó.

Tiêu Bình run rẩy đổ một ít rượu đế vào trong bình sữa, vô cùng khẩn trương chuyển núm vú cao su đến trước mặt Tiêu Phàm đang khóc rống.

Không nên trách anh trai, ai bảo cái tên như em lại ngốc đến thế, khi lớn cũng không biết dùng đầu óc, khi lớn bằng em thì anh trai đã biết nói chuyện rồi! Em vẫn còn ở đó khóc nhè! Thật sự là làm anh quá là thất vọng! Hiện giờ anh nói cho em biết, đồ đần nhất định sẽ bị người thông minh bắt nạt!

Tiểu Tiêu Phàm hít hít, dường như không phát hiện sữa có gì khác với trước đây, khuôn mặt nhỏ chậm rãi trở nên đỏ bừng, hắn rất nhanh đã mút xong chất lỏng bên trong bình sữa, ợ một tiếng no nê, sau đó mở to đôi mắt màu đỏ thắm…

Hả, không có chuyện gì? Hay là cho quá ít?

Hừ, coi như số em gặp may!

Nhìn thấy Tiêu Phàm không có chuyện gì, Tiêu Bình có chút thất vọng, nhưng trong lòng cũng vì thế mà nhẹ nhàng thở ra.

Đang lúc hắn ta chuẩn bị rời đi, hắn ta chợt phát hiện tiểu Tiêu Phàm đứng lên từ trên giường, mặc dù thế đứng lúc này nhìn có chút bất ổn.

Hành động của tiểu Tiêu Phàm khiến Tiêu Bình giật nảy mình, bởi vì hắn ta vô cùng hiểu rõ tiểu Tiêu Phàm vẫn chưa học được cách đi đứng.

Tiêu Bình vô cùng hiểu rõ đây là tình huống như thế nào, đã thấy trên mặt tiểu Tiêu Phàm lộ ra một nụ cười quỷ dị, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt em trai, kết hợp với bộ dáng từ trên cao nhìn xuống từ trên giường trước đó của tiểu Tiêu Phàm, Tiêu Bình hiểu nụ cười này thành chế giễu…

“Em cái đồ đần này, lớn như thế còn tè ra quần, trừ ăn sữa ra cái gì cũng không biết, còn cười cái gì mà cười!”

Chương 894: Đứa Trẻ Ngốc

Chương 896: Đứa Trẻ Ngốc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế là trong lòng Tiêu Bình sinh giận dữ, mắng em trai của mình một câu.

Lời nói này vô cùng bình thường, nhưng tiểu Tiêu Phàm vẫn nhận ra một tia địch ý trong đó, thế là hắn loạng chà loạng choàng đi về phía Tiêu Bình…

…

Tiêu Ngọc Phong ngủ gật nằm trên ghế salon mở hai mắt ra, mệt mỏi ngáp một cái, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, sửng sốt một chút: "Mẹ nó! Thế mà mình là ngủ lâu như vậy! Xem ra lớn tuổi, không thể làm việc quá vất vả…"

Sau đó Tiêu Ngọc Phong cấp tốc đứng lên, đi đến chỗ tiểu Tiêu Phàm: "Cháu ngoan của ông, ông nội tới thăm con nè!"

Nhưng Tiêu Ngọc Phong vừa mới đi vào trong phòng, lại vô cùng bối rối: "Đây là tình huống gì vậy?!"

Chỉ thấy Tiêu Bình nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích, quần áo trên người bị xé rách một chút, bộ dáng vô cùng chật vật, quái dị nhất là, quần của hắn ta đã bị kéo xuống gần một nửa, bờ mông trắng noãn đang phơi ra đón ánh nắng.

Mà tiểu Tiêu Phàm lúc này đã rời khỏi giường, cái đầu nhỏ gối lên cái mông mềm mại của anh trai, ngủ say sưa, nằm mơ lúc báo đáp ân tình liền không nhị được mà chép miệng một cái, giống như nhấm nháp dư vị gì đó…

"Aaaaaa."

Tiêu Bình hét lên một tiếng, từ trong mộng tỉnh lại, hắn ta gặp ác mộng.

Hắn ta mơ thấy mình ôm lấy suy nghĩ đùa giỡn tiểu Tiêu Phàm, cho thêm vào trong bình sữa một lượng rượu đế nhỏ, mà sau khi tiểu Tiêu Phàm uống

xong, thế mà từ trên giường đứng lên, cười mờ ám nhìn xuống hắn ta.

Trong lòng hắn ta cảm thấy khó chịu, giận mắng một câu, kết quả tiểu Tiêu Phàm liền nhào tới, đè hắn ta xuống đánh một trận!

Thật là ác mộng đáng sợ, chính mình cũng sắp đến tuổi đi học tiểu học, làm sao có thể bị em trai ngốc cái gì cũng không biết kia đè xuống đất đánh một trận chứ?

Ha ha…

Có điều Tiêu Bình rất nhanh phát hiện có chút không đúng, bởi vì ba mẹ ở trước giường đang lo lắng mà nhìn hắn ta, biểu lộ rất là nghi hoặc.

“Tiểu Bình, con vẫn ổn chứ? Ông nội nói con nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, làm cho mẹ thấy sợ quá?”

“Đúng vậy, Tiểu Bình, ba ba nghe ông nội gọi điện cũng lập tức chạy về, trước đó con rốt cuộc đã làm gì vậy?”

Mình nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích?

Những chuyện phát sinh trước đó không phải là mơ sao?

Tiêu Bình hung hăng tát lên mặt mình một cái, lập tức cảm thấy một cảm giác nóng bỏng đau nhói, hắn ta biết tất cả đều là sự thật.

Hỏi mình đã xảy ra chuyện gì?

Mình bị em trai đang bú sữa bên trong kia đè xuống đất đánh một trận, cái chuyện mất mặt này Tiêu Bình có bị đánh chết cũng không nói cho cha mẹ!

Thế là Tiêu Bình đối với chuyện này miệng kín như bưng, vợ chồng hai người hỏi thăm không có kết quả, cũng không có cách nào, chỉ có thể yên lặng rời khỏi phòng của Tiêu Bình.

“Bà nói xem có phải Tiểu Bình nghĩ quẩn hay không?”

“Có vẻ như thế, dù sao cũng có thêm một đứa em trai, con có thể cảm thấy mình trong nhà bị thất sủng, con thông minh như vậy, cảm giác đối với việc này cũng vô cùng nhạy cảm.”

“Nhưng con cũng không cần làm tổn thương bản thân như vậy, vừa mới nhìn thấy con ở trước mặt tự đánh vào mặt mình một cái, tôi thấy thật bối rối, ra tay vô cùng mạnh bạo.”

“Xem ra sau này chúng ta phải chú ý quan tâm Tiểu Bình một chút…”

…

Đôi vợ chồng này cho rằng đây là vì Tiêu Bình muốn gây sự chú ý của ba mẹ nên đã tự biên tự diễn một vở kịch, dù sao mọi người cũng khó mà đem chuyện này liên tưởng đến tiểu Tiêu Phàm còn đang mặc tã lót kia.

Nhưng chuyện này đương nhiên sẽ không kết thúc như vậy, Tiêu Bình bắt đầu không ngừng hồi tưởng về quá trình của chuyện này…

Mình bị em trai Tiêu Phàm đánh cho một trận, căn bản không thể phản kháng một chút nào, thậm chí còn bị xé rách một bộ quần áo, nhưng cái tên thường ngày đần độn này vì sao lại bỗng nhiên trở nên lợi hại như vậy chứ?

Cuối cùng Tiêu Bình chuyển ánh mắt đến bình rượu đế chưa uống xong đặt trên mặt bàn. Thế là hắn ta len lén tự mình nếm thử một ngụm, kết quả lập tức ngã trong nháy mắt.

Động tác của Tiêu Bình khiến ba mẹ Tiêu Phàm một phen sợ hãi, càng khẳng định ý nghĩ Tiêu Bình muốn thu hút sự chú ý của người lớn mà tự ngược mình.

“Tiểu Bình à, con đừng làm loạn nữa có được không? Con như vậy là muốn hù chết ma ma sao?”

…

Tiêu Bình tỉnh lại không để ý đến lời khiển trách của ma ma, trong lòng suy tư, rượu đế không có tác dụng, chẳng lẽ là do thiếu sữa bột?

Thế là Tiêu Bình thừa dịp mọi người không chú ý, uống xong hỗn hợp sữa bột cùng rượu đế vừa pha xong.

Về phần kết quả, tất nhiên vẫn là ngã xuống đất.

“Tiểu Bình, con làm sao lại không nghe lời như vậy! Tiếp tục như vậy nữa, ma ma sẽ đánh con!”

…

Tiêu Bình vẫn không để ý tới việc ba mẹ nổi giận, suy nghĩ vấn đề, thức uống không có vấn đề, vậy liền chỉ có thể là tiểu Tiêu Phàm có vấn đề.

Nếu là như vậy, đệ đệ của mình có khả năng cũng là một loại tồn tại đặc thù, chỉ có điều đặc thù của hắn không giống mình biểu hiện ở trí thông minh.

Nghĩ được như vậy, nội tâm Tiêu Bình có chút hưng phấn, bởi vì hắn ta cảm thấy dường như mình không cô độc nữa, bởi vì trên thế giới này người đặc thù cũng không phải chỉ có một mình hắn ta!

Nhưng vì muốn biết rõ ràng mọi chuyện, hắn ta nhất định phải xác nhận lại một lần nữa.

Tiêu Bình bởi vì uống rượu mà ngã xuống hai lần, rượu đế liền bị ma ma lấy đi, cũng may Tiêu Bình lanh trí, trước đó đã có chuẩn bị.

Tiêu Bình tìm ra một cái bình từ trong góc, đây là hàng lậu mà hắn ta giấu kỹ trước đó.

Ba mẹ đi ra ngoài đi làm, Tiêu Ngọc Phong mệt mỏi thiếp đi, Tiêu Bình cuối cùng cũng đợi được cơ hội của mình.

Hắn ta pha xong sữa bột, đổ hết hàng lậu vào, phân lượng lần này của rượu đế có chút điên cuồng.

Giống như ánh mắt lúc này của Tiêu Bình.

Tiêu Bình vô cùng khẩn trương đến gần cái nôi của Tiêu Phàm, mặt mắt màu đỏ thắm xinh đẹp kia, vẫn thể hiện một vẻ vô hại như cũ, Tiêu Bình đơn giản không thể tin được trước đó chính là tên tiểu ác ma này đã đè mình xuống đất đánh cho một trận.

Nhưng Tiêu Bình vẫn là vô cùng thấp thỏm mà đưa bình sữa đến, trong lòng có chút khẩn trương lại có chút chờ mong, bởi vì hắn ta sắp tiếp cận chân tướng.

Tiểu Tiêu Phàm dường như ngửi được chất lỏng trong bình sữa khác so với mọi lần, một tay với lấy bình sữa, khoan khoái mút thỏa thích.

Rất nhanh Tiêu Bình lại nhìn thấy một màn quen thuộc, đệ đệ đứng lên, đối diện hắn ta cười cười quỷ dị.

“Ha ha ha, không hổ là em trai của Tiêu Bình đây, em quả nhiên không giống người bình thường, ha ha ha!”

Xác nhận được tất cả, Tiêu Bình phá lên cười, hắn ta cảm thấy cuối cùng hắn ta cũng có bạn trên thế giới này, hắn ta không còn là lẻ loi một mình, mà chỗ đặc thù của em trai hắn ta còn quái dị hơn hắn ta!

Có điều, bây giờ em trai đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao cứ ngây ngốc đứng đấy như vậy, không phải nên cùng mình tái chiến sao?

Tiêu Bình thầm nghĩ, lần này ngoại trừ việc hắn ta muốn chứng mình chỗ đặc thù của em trai mình, còn có một phần tâm tư muốn báo thù, dù sao Tiêu Bình vẫn là có tôn nghiêm, nói thế nào hắn ta cũng là anh hai của thằng nhóc xấu xa trước mặt này, làm sao có thể đánh không lại em của mình chứ!

Mà bây giờ Tiêu Phàm mới hơn một tuổi một chút, chính mình đã sắp lên tiểu học rồi!

“Này, thằng em trai ngốc, dù sao anh cũng là anh trai của em, tuổi của anh lớn hơn em, cho nên lần này anh dự định để em ra tay trước?”

Tiểu Tiêu Phàm nghe tiếng nói vang tới, xoay đầu lại, biểu cảm có chút mơ hồ.

“Em quả nhiên là đồ đần à! Em nghe hiểu được lời anh hai nói không? Anh muốn đọ sức cùng em một phen, lần này anh sẽ để em ra tay trước!”

Tiểu Tiêu Phàm vẫn mơ hồ như cũ, trước ở trong nôi nhìn xuống anh trai đang tức giận, ha ha cười ngây ngô.

“Ha ha ha, em thật sự quá ngu xuẩn! Mặc dù em có chút đặc biệt, nhưng quả nhiên vẫn là đần độn, được rồi! Nếu em không động thủ, làm anh trai, anh phải đi trước ra tay giáo huấn em một phen rồi!”

Chương 895: John E. Roger

Chương 897: John E. Roger

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Bình vung nắm đấm về phía Tiểu Tiêu Phàm đang đứng thẳng, hắn ta không cần quan tâm nhiều, bị em trai đánh một trận, Tiêu Bình nhất định phải báo thù!

Bên tai nổi lên tiếng gió, khiến Tiểu Tiêu Phàm đang trong mơ hồ phát hiện ra, hắn chợt xoay người lại, vung cái nắm tay nhỏ đáng yêu của mình ra.

Ầm!

Tiêu Bình bay thẳng ra ngoài!

Tiêu Bình sợ hãi nhìn tiểu quái vật trước mặt, hắn ta biết lần này mình đã làm lớn chuyện rồi!

Không biết có phải do lần này Tiểu Tiêu Phàm đã uống một lượng lớn cồn hay không mà nắm đấm của hắn cũng trở nên cuồng bạo hơn so với lần trước!

Không được, mình nhất định phải chạy khỏi nơi này! Không thì mình sẽ thật sự bị đồ đần này đánh cho gần chết mất!

Tiêu Bình sợ hãi thầm nghĩ, sau đó bị một quyền của Tiểu Tiêu Phàm đánh cho ngất xỉu!

…

Bệnh viện…

“Tiểu Bình, ma ma sẽ không tiếp tục mắng con, con đừng như vậy nữa được không!”

“Ba ba cũng sẽ cố gắng quan tâm đến con, con đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa!”

“Dù thế nào thì con vẫn là con của ba mẹ mà, mặc dù có em trai, nhưng ba mẹ vẫn yêu con như trước mà!”

…

Một đôi vợ chồng khóc lớn trước giường bệnh của con, khiến cho các y tá bàn luận không ngừng.

“Nghe nói trong nhà đứa trẻ này có thêm một em trai nên cảm thấy ba mẹ không yêu mình nữa, để gây chú ý với ba mẹ đã tự ngược mình!”

“Đúng vậy, cậu bé thậm chí không tiếc mà làm cho bản thân bị thương tích đầy mình. Nghe nói lúc phát hiện ra cậu bé, cậu máu me đầy đất ngã trên mặt đất, thân thể của cậu bé còn bị đâm đến rạn nứt giống như trong phim điện ảnh vậy!”

“Khoa trương như vậy sao?! Đứa trẻ này đối xử với bản thân cũng thật tàn nhẫn!”

“Đúng vậy đó ~ vì để cho ba mẹ quan tâm mình, đứa trẻ này thế mà tự hại mình đến mức nằm viện, thật là đáng sợ!”

“Haizz, sự quan tâm của bố mẹ đối với trẻ nhỏ ở độ tuổi này rất là quan trọng, chắc hẳn cậu bé này bị thiếu tình thương rồi…”

“Thật là một đứa trẻ ngốc đáng thương!”

…

Đến tận bây giờ, Tiêu Bình thông minh rốt cuộc cũng lấy được cái biệt danh “Đứa trẻ ngốc” này rồi…

“Tiểu Bình, con muốn ăn cái gì?”

“Tiểu Bình, con muốn mua đồ chơi gì không?”

“Tiểu Bình, lần sau muốn ba ba dẫn con đi đâu chơi?”

…

Sự quan tâm từ ba mẹ bỗng nhiên trở nên vô cùng mãnh liệt, điều này khiến Tiêu Bình cảm thấy không thể thích ứng nổi, còn có cảm giác không hiểu nổi.

Hắn ta chỉ là bị em trai đánh đến phát cuồng phải vào bệnh viện thôi mà, có cần phải đối xử vậy không?

Tiêu Bình cũng luôn cảm thấy ánh mắt của những y tá khi khi nhìn mình rất kỳ lạ, giống như tràn đầy vẻ thương hại, điều này khiến hắn ta cảm thấy không được tự nhiên nên càng nóng lòng muốn xuất viện.

Cuối cùng, vào một ngày tràn ngập ánh nắng, bệnh viện đã chào tạm biệt bệnh nhân có biệt hiệu nổi tiếng “Đứa trẻ thiếu tình thương”.

…

Sau khi về đến nhà, Tiêu Bình liền vội vã đi tới em trai đang ở trước giường, thăm hỏi Tiểu Tiêu Phàm đã lâu ngày không thấy.

Tiểu Tiêu Phàm vẫn lẳng lặng nằm trong nôi như trước, mắt nhỏ quét loạn xạ bốn phía, bộ dáng rất đáng yêu.

Nhưng Tiêu Bình biết, đây chỉ là một vỏ bọc bên ngoài, bởi vì chính cái tên tiểu gia hỏa vô hại trước mặt này đã đánh mình đến nỗi phải vào bệnh viện.

Có điều Tiêu Bình cũng không vì thế mà cảm thấy chán ghét, ngược lại bắt đầu thích em trai này của mình, cùng lúc đó, trong đáy lòng của hắn ta đã triệt để công nhận tên ngu ngốc này làm em của mình.

Anh hai có đầu óc thông minh, em trai có thân thể xuất sắc, thật là một cặp anh em hoàn hảo, cảm thấy vô cùng ngầu lòi!

Tiêu Bình thầm nghĩ như vậy.

Từ đây, Tiêu Bình đối xử với Tiêu Phàm trở nên cực kì nhiệt tình.

Hắn ta chờ mong đứa trẻ này trưởng thành, cũng muốn phát hiện càng nhiều điều kỳ lạ từ trong quá trình lớn lên của hắn.

Tiêu Bình cũng muốn nhìn lại "Hình thái chiến đấu" của Tiểu Tiêu Phàm một lần nữa, nhưng hắn ta lại kiềm chế.

Bởi vì hắn ta biết rõ em trai mình khi ra tay thì hoàn toàn không biết nặng nhẹ, nếu không cẩn thận, thực sự sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu như cuộc đời của Tiêu Bình thiên tài bị kết thúc như vậy thì thật sự oan uổng.

Cho bú, thay tã, dỗ ngủ, sự chăm sóc của Tiêu Bình dành cho Tiểu Tiêu Phàm càng thêm dốc lòng so với trước đây, thời gian dần qua Tiểu Tiêu Phàm trở nên có chút dính anh hai.

Tiêu Ngọc Phong có chút ghen tị với những cử chỉ thân mật mà Tiểu Tiêu Phàm dành cho anh trai, cho nên liền lấy danh nghĩa ông nội để cướp Tiểu Tiêu Phàm từ trong tay Tiêu Bình, nhưng Tiểu Tiêu Phàm nhìn thấy khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Tiêu Ngọc Phong thì trong nháy mắt đã gào khóc lên.

Cuối cùng Tiêu Ngọc Phong không thể không thỏa hiệp với Tiểu Tiêu Phàm, trả lại hắn vào trong ngực của Tiêu Bình.

Về với vòng tay của Tiêu Bình, cuối cùng Tiểu Tiêu Phàm cũng yên tĩnh trở lại, lúc này trong miệng Tiêu Bình đang ngâm nga hát, đây chính là giai điệu khi hắn ta gặp lại Tiêu Phàm lần nữa ở trong "Tân Sinh" nhiều năm sau đó.

Tiêu Ngọc Phong ngồi một bên nhìn xem Tiêu Bình không cao ôm Tiêu Phàm không lớn, bất đắc dĩ thở dài mà nở nụ cười.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, thường ngày Tiêu Bình ngoại trừ việc lên mạng học cái mới thì chính là đi chơi với em trai của mình, hắn ta hi vọng em trai của mình có thể hiểu hiện ra nhiều thứ khác với những người bình thường, nhưng Tiểu Tiêu Phàm lại không có bất kỳ biểu hiện đột ngột nào, chỉ là lẳng lặng trưởng thành như vậy.

Nhưng Tiêu Bình cũng không có vì vậy mà cảm thấy uể oải, bởi vì hắn ta đã có thói quen chấp nhận mình có một em trai "đần" như thế.

Vào một buổi chiều khi Tiêu Phàm được một tuổi sáu tháng, Tiêu Bình như thường ngày đang thay tã cho em trai "đần" của mình.

Tiểu Tiêu Phàm nhìn anh trai của mình cười ngọt ngào, Tiêu Bình nhìn thấy nụ cười của Tiêu Phàm cũng không nhịn được mà nở nụ cười, nhưng đột nhiên Tiêu Bình lại giật mình…

"Anh… Anh…"

Một tuổi rưỡi, cái đồ đần này mới có thể nói, nói thật ra, biểu hiện của Tiểu Tiêu Phàm khiến Tiêu Bình có chút thất vọng, nhưng chẳng biết tại sao, khi nghe hai chữ "anh" không lưu loát mà cũng không gọn gàng này, Tiêu Bình lại cảm thấy như mình bị hóa đá…

Từ đó trở đi, Tiêu Bình bỏ ngang việc khai quật "Năng lực đặc thù" đối với Tiểu Tiêu Phàm của mình, thanh thản ổn định lên làm anh trai, cứ như vậy bình thường mà nhìn em trai "đần" dần dần lớn lên, nhưng hắn ta lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

…

Ở một phương diện khác, theo sự trưởng thành không ngừng của Tiêu Phàm, Tiêu Ngọc Phong nghĩ lại nguyện vọng được khoe khoang trước mặt cháu trai của mình cuối cùng đã được thỏa mãn.

“Thế giới này có âm ắt có dương, có tốt ắt có xấu, có được ắt có mất, có mất ắt có được, bất kỳ cái gì cũng đều có hai mặt…”

Tiêu Ngọc Phong mặc kệ việc đứa trẻ trước mặt mình này có thể nghe hiểu ngôn ngữ của mình hay không, cứ thế ôm Tiểu Tiêu Phàm tán gẫu một hồi.

Đứa trẻ này nghe không hiểu càng tốt hơn, như thế hình tượng ông nội của mình nhất định sẽ vô cùng to lớn!

Tiểu Tiêu Phàm bị ông dỗ đến mơ hồ, bủm một tiếng thả một cái rắm, thuận theo kiểu câu của Tiêu Ngọc Phong mà dùng thanh âm non nớt nói: “Có cứt ắt có rắm.”

Nói xong liền quay người chạy vào trong nhà vệ sinh.

Tiêu Bình đi tới, cười đem khăn tay đưa cho hắn: “Đồ đần, đừng quên cái này.”

“Cảm ơn, anh trai.”

Tiêu Phàm nhận lấy khăn tay của Tiêu Bình, nói cảm ơn một tiếng, liền chui vào nhà vệ sinh, để lại Tiêu Ngọc Phong đang tức giận đến dựng cả râu, còn có Tiêu Bình đang đứng một bên cười ha hả.

Cũng không biết hắn ta đang cười cái gì…

…

Tiêu Phàm trưởng thành, Tiêu Bình cũng lớn lên, đảo mắt một cái đã lên đến tiểu học, nhưng hắn ta lại không muốn đi.

Đối với việc này ba mẹ khẳng định là phản đối, nhưng sau khi Tiêu Bình nói một câu, bọn họ liền thôi.

“Mấy thứ ở tiểu học trước khi con được một tuổi đã biết rồi, còn lãng phí tiền đi học tiểu học làm gì. Chờ con lớn thêm một chút, tùy tiện thi cái trường Oxford Cambridge gì đó kia, đi học tiểu học làm gì cho phiền phức…”

Chương 896: Sự Bảo Vệ Của Anh Trai

Chương 898: Sự Bảo Vệ Của Anh Trai

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lời nói vô cùng tự đại, ba mẹ Tiêu Phàm cũng hiểu được Tiêu Bình không phải đang khoe khoang, sự thông minh của hắn ta thực sự đủ để làm được những điều này, bởi vì những thứ mà Tiêu Bình hiểu có khi đã nhiều hơn hai vợ chồng bọn họ.

Theo sự dần dần trưởng thành của Tiêu Bình, hắn ta như bọt biển hấp thụ tri thức bốn phía, những khó khăn của những người học thức cao thâm cũng bị Tiêu Bình thân là thiên tài học được tinh túy.

Hiểu càng nhiều, Tiêu Bình càng là bác học, thế là hắn ta dần dần coi thường các lĩnh vực học thuật.

Vậy mà có một ngày hắn ta trùng hợp nhìn thấy một tin tức ở trong TV…

“Khoa học gia vĩ đại nhất thế kỷ này là John E. Roger đã đạt được đột phá mới trong lĩnh vực tâm lý con người. Nghiên cứu này của ông đã thành công cứu sống được vô số người bệnh mắc chứng tâm lý. Mà lại có tin đồn nói, John tiên sinh đang kêu gọi các quốc gia góp vốn, chuẩn bị nghiên cứu phát minh một game giả lập không tầm thường, nếu như kế hoạch thuận lợi, trong hai mươi năm sau trò chơi này sẽ chính thức được cho ra mắt…”

Khoa học gia vĩ đại nhất thế kỷ này?

John E. Roger?

Cái gì vậy?

Tiêu Bình nhìn John trong TV, ánh mắt có chút khinh miệt, bởi vì hắn ta cảm thấy hắn ta mới là người thông minh nhất trên đời này, mà nhà khoa học nước Mỹ này cũng chỉ là tên hề thôi.

Quan trọng nhất là, John lúc này ở trên TV đang nở nụ cười khiến Tiêu Bình cảm thấy vô cùng phản cảm.

Nụ cười kia vô cùng không hài hòa, rất không tự nhiên, nói đơn giản một chút chính là quá già, vẻ dối trá khiến cho Tiêu Bình cảm thấy vô cùng chán ghét.

Nếu như so sánh thì em trai "đần" của mình khi cười lên còn đáng yêu hơn nhiều so với cái tên kia.

Có điều…

Lĩnh vực tâm lý?

Gần đây Tiêu Bình vừa vặn không cảm thấy thú vị với toán học cao đẳng, bây giờ có lĩnh vực tâm lý, điều này vừa vặn gợi lên hứng thú của hắn ta.

Thế là thứ hai, hắn ta đi tìm vị gọi là nhà khoa học John E. Roger để viết thư miêu tả để xin việc…

"Đây là cái gì?!"

Tiêu Bình cầm quyển sách thật dày, hai tay không nhịn được mà run lên.

Bởi vì hắn ta căn bản không xem hiểu những kí hiệu viết trên đó, đây là lần đầu tiên Tiêu Bình bị tri thức trên đời này làm khó kể từ khi hắn ta đến thế giới này!

Mà ở trước mặt hắn ta, là một cuốn sách gọi là "Mật mã tâm lí", được viết bởi John E. Roger.

John E. Roger, chính là người được xưng là khoa học gia vĩ đại nhất thế kỷ này.

Sở dĩ vĩ đại, là bởi vì sự xuất hiện của hắn ta đã đẩy nhanh tốc độ phát triển khoa học của nhân loại.

Vị nhà khoa học người Mỹ này, là vì danh phù kỳ thực toàn tài, nghiên cứu của hắn ta liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, có điều lĩnh vực hắn ta hiểu rõ nhất chính là tâm lí học.

Đối với phương diện tâm lí học dường như John có niềm hứng thú cực mạnh, những năm gần đây, hắn ra bỏ ra một lượng lớn tinh lực vào khối lĩnh vực này.

Mà "Mật mã tâm lí" chính là tác phẩm tiêu biểu làm rạng danh tên tuổi của hắn ta, cũng chính là bảo điển trấn phái của "Mật mã phái John" trong học phái tâm lí học hiện đại, được coi như một thiên thư!

"Mật mã tâm lí" sở dĩ được mọi người coi là thiên thư là bởi vì mọi người rất khó để có thể hiểu tường tận vấn đề này.

Sau khi đọc qua quyển sách này, rốt cuộc Tiêu Bình cũng thu hồi vẻ khinh thường học thuật của mình, trở nên vô cùng chăm chú.

Hắn ta buông "Mật mã tâm lí" trong tay xuống, bởi vì hắn ta vô cùng rõ ràng, trình độ bây giờ của hắn ta không thể nào hiểu được những chữ như gà bới trong quyển sách này, để hiểu những thứ này, hắn ta nhất định phải học lại từ đầu, "Mật mã tâm lí sơ cấp căn bản" mới là thứ hắn ta cần đọc.

Tiêu Bình cũng không vì vậy mà cảm thấy khó khăn, ngược lại cảm thấy cuộc sống bắt đầu trở nên có ý nghĩa, bởi vì hắn ta cảm thấy John E. Roger có thể viết ra quyển sách này thì tuyệt đối không phải là một người bình thường.

Đương nhiên lúc này Tiêu Bình còn không rõ ràng lắm, John E. Roger cũng không phải thật sự là người, mà là người nhân tạo có trí tuệ cao mà chính phủ Mỹ bí mật nghiên cứu ra…

…

Mặc dù Tiêu gia tồn tại hai vị tiểu "biến thái", nhưng cuộc sống vẫn trôi qua bình bình phàm phàm như vậy, Tiêu Bình nghiên cứu tác phẩm của John E. Roger, mà Tiểu Tiêu Phàm cũng dần dần trưởng thành hơn.

Tiểu Tiêu Phàm lớn lên một chút thì trở nên vô cùng hoạt bát, con ngươi màu đỏ thắm tràn đầy linh khí, cùng nụ cười ngọt ngào kia luôn luôn có thể xóa tan mọi mệt mỏi vì bôn ba lao lực của những người xung quanh.

Mỗi khi Tiêu Bình nghiên cứu những "Mật mã tâm lí" của John mà gặp lúc chán nản, kiểu gì cũng sẽ đi xem em trai "đần" của mình một chút, trông thấy khuôn mặt tươi cười ngây ngô kia, tâm tình của Tiêu Bình chắc chắn sẽ được buông lỏng rất nhiều.

Theo việc nghiên cứu không ngừng của Tiêu Bình đối với những sách của John E. Roger, sự hiểu biết của hắn ta đối với phương diện tâm lí đã tăng lên rất nhiều, sau đó hắn ta liền sinh ra một chút khủng hoảng đối với quá khứ của mình.

Hắn ta cảm thấy nếu trong thời khắc mấu chốt mà Tiểu Tiêu Phàm không xuất hiện trên thế giới này, có lẽ hắn ta có thể vì sự chênh lệch quá lớn giữa IQ và EQ của bản thân mà tâm lí trở nên vặn vẹo, sau đó sẽ trở thành một sự tồn tại kỳ dị.

Mà em trai "đần" đáng yêu kia, có lẽ là lễ vật tốt nhất mà ông trời cho Tiêu Bình hắn ta.

Cho nên Tiêu Bình thề, nhất định phải bảo vệ nụ cười trên khuôn mặt của em trai "đần".

Một cái chớp mắt, Tiêu Phàm đã đến tuổi đi học, năm đầu tiên hắn vẫn như thường ngày, bởi vì tương đối hoạt bát nên kết giao được rất nhiều bạn bè trong lớp.

Mỗi lần tan học về, Tiêu Bình đều có thể nhìn thấy được nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt Tiêu Phàm, điều này khiến hắn ta cảm thấy vô cùng hâm mộ.

…

Chỉ cần Tiêu Phàm không tiếp xúc với cồn, biểu hiện sẽ không khác gì những đứa trẻ bình thường.

Nếu như vậy, hắn chắc hẳn có thể vui vui vẻ vẻ mà sống, mình là anh trai sẽ giúp hắn bảo vệ thật tốt bí mật này.

Tiêu Bình cười cười, nghĩ như vậy.

Vừa vặn cách không lâu sau, trên con đường Tiêu Phàm đi về nhà mỗi khi tan học, Tiêu Ngọc Phong và Tiêu Phàm xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, mà cách lần ngoài ý muốn này không lâu, Tiêu Ngọc Phong vốn đã có bệnh thương hàn lại tuổi già sức yếu mà sớm qua đời.

Từ sau khi đó, Tiêu Bình phát hiện nụ cười trên mặt Tiêu Phàm cũng biến mất không còn nữa…

Nhìn Tiểu Tiêu Phàm cả ngày trầm lặng âm u, Tiêu Bình nghiên cứu tâm lý học đã lâu nên ý thức được vấn đề nghiêm trọng, Tiêu Phàm tuổi còn nhỏ, gánh nặng trong lòng lại quá lớn sẽ khiến cả người hắn bị sụp đổ hoàn toàn.

Vì vậy Tiêu Bình cảm thấy hắn ta nên vì em trai mà làm điều gì đó.

Khuyên bảo là phương pháp thường thấy nhất, Tiêu Bình nhiều lần tìm đến Tiêu Phàm để nói chuyện, hi vọng hắn có thể buông lỏng một chút, muốn nên ôm suy nghĩ tiêu cực trong lòng cả ngày.

Nhưng mọi thứ đều không có tác dụng gì, Tiêu Phàm có chấp niệm quá mạnh đối với việc ông nội qua đời, mà phần chấp niệm này đã chuyển thành sự áy náy sâu sắc.

Tiêu Bình cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, hắn ta nên khiến cho Tiêu Phàm quên đi đoạn quá khứ này mới phải, nhưng phải làm thế nào mới có thể khiến em trai "đần" này của mình quên đi những chuyện gần đây chứ?

Đúng lúc này, Tiêu Bình vô ý nhìn qua một chữ trên diễn đàn tâm lý học, thôi miên…

Đúng!

Hắn ta có thể dựa vào năng lực học tập của mình để học thôi miên, sau đó đi cứu vớt Tiểu Tiêu Phàm đang chìm trong nỗi thống khổ kia.

Thời gian trôi qua, đảo mắt một cái Tiêu Phàm đã lên năm thứ hai.

…

“Khi tôi bảo cậu tỉnh lại, cậu sẽ quên hết tất cả…”

Nói xong Tiêu Bình liền búng tay một cái, mà người qua đường trước mặt hắn ta trong nháy mắt từ trong hoảng hốt tỉnh lại.

Cậu ta lắc lắc đầu của mình, một mặt mơ hồ.

Chương 897: Cuộc Nói Chuyện Của Hai Anh Em

Chương 899: Cuộc Nói Chuyện Của Hai Anh Em

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Người qua đường nhìn tiểu quỷ đang híp híp mắt trước mặt mình một chút, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, nhưng sau đó lại đi tiếp.

Nhìn thấy tất cả những việc này, Tiêu Bình phá lên cười, bởi vì hắn ta biết cuối cùng mình đã thành công!

Em trai đần, em chờ đi, anh trai sẽ giải thoát em từ nỗi thống khổ trong trí nhớ!

Tiêu Bình liền nhanh chân, đi về phía trường tiểu học của Tiêu Phàm, mà lúc này chính là thời gian Tiêu Phàm được tan học.

Tiêu Bình dọc theo con đường Tiêu Phàm về nhà, một đường đi đến trường tiểu học của Tiêu Phàm, nhưng ở trên đường lại không gặp được em trai của mình, hắn ta cảm thấy vấn đề này vô cùng khác thường, trong lòng sinh ra dự cảm không tốt, liền tăng nhanh tốc độ bước chân.

Nhưng sau khi đến cổng trường học, Tiêu Bình vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Phàm, Tiêu Bình dần dần cảm thấy lo lắng.

Bỗng nhiên Tiêu Bình phát hiện bên trong con hẻm ít người lui tới gần trường tiểu học truyền ra tiếng vang ồn ào, hắn ta bỗng nhiên có dự cảm em trai "đần" của mình có thể là ở chỗ này.

Tiêu Bình liều mạng gạt mở đám người vây xem, tiến đến chỗ sâu của hẻm nhỏ, sau đó hắn ta liền thấy được quang cảnh của địa ngục, máu tươi khắp nơi, mà em trai của hắn ta Tiêu Phàm đang đứng ngây ngốc ở chỗ trung tâm, ánh mắt trống rỗng.

Thấy cảnh này, Tiêu Bình đã biết hết bí mật trên người Tiêu Phàm nên trong nháy mắt đã hiểu rõ, cố nén cảm giác buồn nôn đối với máu tươi trong ngực, xông ra khỏi đám người, một tay ôm lấy Tiêu Phàm.

"Tiểu Phàm, đừng sợ, anh trai ở chỗ này!"

Tiểu Tiêu Phàm không có bất kỳ phản ứng gì, giống như đã mất đi linh hồn.

Tiêu Bình nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Phàm, cảm nhận được một nỗi lo lắng đang dâng lên.

Tiêu Bình nhìn lướt qua bốn phía, do dự một chút, nhưng khi hắn ta nhìn thấy thần sắc trên người Tiêu Phàm một lần nữa, cuối cùng hắn ta kiên định bỏ xuống.

Trong khe hở của mắt dường như ánh lên một tia sáng: "Sợ hãi, liền chạy đi, thống khổ, liền quên đi…"

Ngữ điệu thư giãn này rất mờ mịt, Tiểu Tiêu Phàm bắt đầu chậm chạp lặp lại lời nói của Tiêu Bình, sau đó cặp mắt màu đỏ thắm đã mất đi ánh sáng, phảng phất che giấu vẻ lo lắng, trở nên vô cùng ảm đạm.

Tiêu Phàm đang đứng vững trên sân bỗng nhiên ngã xuống, như thả vật nặng xuống. Tiêu Bình ngồi xổm xuống, lẳng lặng mà nhìn em trai của mình, dường như đang suy tư điều gì đó.

…

Mặc dù em chính là đồ đần, nhưng anh trai là anh lại có thể được cứu rỗi vì có em, lần này đổi lại là anh trai bảo vệ em, ai bảo em chính là em trai mà anh thương nhất cơ chứ.

Anh trai chỉ là tạm thời rời đi, sau này một mình em nhất định phải sống thật tốt.

Khi em nhìn thấy anh một lần nữa, sẽ nhớ lại tất cả…

Tiêu Bình đứng lên, nhìn lướt qua bốn phía, đi về phía Tiểu Bàn Tử đang đứng ở chỗ hẻo lánh, hắn ta muốn tạm thời xóa đi đoạn ký ức này của Tiểu Bàn Tử.

Lại qua một lúc, chuông báo động cảnh sát vang lên, cảnh sát Trần phụ trách vụ án này mang theo một vị trung niên đi tới hiện trường.

Tiêu Bình cứ như vậy lẳng lặng nhìn người đàn ông trung niên kia, mà người đàn ông kia cũng lẳng lặng đánh giá cậu thanh niên quật cường này…

Ngày thứ hai, bên cạnh trường tiểu học đã khôi phục vẻ yên tĩnh, Tiêu Bình lại trực tiếp rời khỏi Tiêu gia…

…

“Anh hai…”

Đây là câu nói đầu tiên Tiêu Phàm đã nói từ khi xuất hiện trên cõi đời này, cũng là câu nói mà hắn đã lãng quên mấy chục năm.

Hôm nay khi Tiêu Phàm nhìn thấy người con trai trước mắt mày, lời đã cách nhiều năm chưa từng được nói ra, lại một lần nữa được Tiêu Phàm nói.

Tiêu Bình nhìn Tiêu Phàm trước mắt cười cười, bởi vì hắn ta cảm thấy cái xưng hô dễ nghe này khiến hắn ta cảm thấy có chút hoài niệm.

…

Tại thời điểm Tiêu Phàm thí nghiệm bên trong "Ánh sáng trong bóng đêm", liền phát hiện có một người con trai lớn hơn mình một chút, trên mặt hắn ta luôn có ánh sáng để che đậy, khiến Tiêu Phàm không thể nhìn rõ tướng mạo của hắn ta.

Tiêu Phàm luôn luôn không rõ tại sao lại có loại hiện tượng như vậy xuất hiện, thậm chí một lần còn nghi ngờ đó có phải là ảo giác không, hiện tại hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ nguyên nhân trong đó.

Mà khi thu hoạch được kỹ năng "Túy Nguyệt Viêm" này ở trong trận doanh Thú Nhân, bởi vì bên trong phần giải thích kỹ năng có chữ "Huyết thống", khiến Tiêu Phàm vô tình nhớ tới người anh trai thiên tài của mình, nhưng rất nhanh nhờ có ảnh hưởng thuật thôi miên năm đó của Tiêu Bình mà mọi chuyện được khóa lại mà quên đi.

Giờ phút này, hai mắt Tiêu Phàm không nhịn được mà có chút ẩm ướt, bởi vì khi hắn nhìn thấy gương mặt này của Tiêu Bình, hắn sẽ một lần nữa mà nhớ lại tất cả mọi thứ.

Hắn Tiêu Phàm có một người anh trai, mà anh trai của hắn luôn dùng phương thức của mình để bảo vệ hắn, mặc dù bọn hắn đã rất nhiều năm không gặp mặt.

Bởi vì Tiêu Phàm lại lần nữa nhìn thấy khuôn mặt của Tiêu Bình mà thuật thôi miên đã hoàn toàn được xóa bỏ, ký ức năm thứ hai bên cạnh trường tiểu học phát sinh ẩu đả đã được Tiêu Phàm nhớ lại rõ ràng.

Hồi ức tràn ngập máu tanh năm đó, còn có một đám thanh niên xấu nằm trong vũng máu, bây giờ Tiêu Phàm vẫn cảm thấy tim đập nhanh vạn phần như cũ.

Mà sau khi hắn vô tình phạm phải sai lầm to lớn đó, ngày thứ hai lại có thể như không có chuyện gì mà vẫn sinh hoạt như thường lệ, Tiêu Phàm hiểu nhất định là có người giúp hắn xử lý hậu sự, trở thành hình nhân thế mạng của hắn.

Nhìn thấy Tiêu Bình cùng đám người công hội Trật Tự gặp nhau ở chỗ này, trong lòng Tiêu Phàm đã đoán được đại khái, cũng hiểu mười mấy năm qua

Tiêu Bình đã biến mất đi đâu…

“Anh hai, em…”

“Vẻ mặt cầu xin kia là sao, em thấy anh xuất hiện nên cảm thấy không vui sao?”

Tiêu Bình nhìn thấy biểu cảm lúc này của Tiêu Phàm, mơ hồ suy đoán ra lời tiếp theo Tiêu Phàm muốn nói, cho nên lập tức mở miệng ngăn cản hắn. Bởi vì hắn ta không hi vọng lần này mình và em trai gặp nhau lại bàn luận về những câu chuyện cũ không vui đó.

“Không phải, em… không hề… có ý như vậy…”

Thần sắc hốt hoảng của Tiêu Phàm khiến Tiêu Bình nở nụ cười, sau nhiều năm như vậy, em trai ở trước mặt mình vẫn như cũ là bộ dáng đần độn quen thuộc kia.

“Em đừng ấp úng, nói cho em nghe, ngay từ đầu khi anh xuất hiện, em lại không thể nhận ra anh, là anh trai của em, anh thật sự rất đau lòng!”

“Anh mặc thành như vậy lên sàn, làm sao em biết được anh là ai?”

“Anh hát bài hát trước kia ru em ngủ, còn mang tới mặt nạ của nhân vật chính trong phim hoạt hình khi đó em thích nhất, nhắc nhở rõ ràng như vậy, em cũng không có cảm giác gì sao? Điều này chứng tỏ lúc ấy em không có để ý nha! Nếu không phải vì em, em cho rằng khẩu vị của anh kém đến mức mang cái mặt nạ đồ chơi ngây thơ như vậy sao?”

“Bài hát ru em ngủ, anh từng ru em ngủ sao? Tại sao em lại không nhớ rõ?”

Nghe Tiêu Bình nói, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Tuyệt đối có! Em ngại có gì chứ, anh là anh trai của em sẽ không cười nhạo em.”

“Em không có ngại! Còn nữa, giờ cái em thích không phải là mặt nạ kẹo que này, mà là siêu nhân Cocacola!”

“Há?! Cái đồ chơi này có khác nhau sao? Những biên kịch kia tại sao lại có não tàn như vậy, cả ngày sáng tạo ra những đồ chơi nhàm chán này, cái gì mà đấu sĩ nước ngọt, siêu nhân Cocacola, mặt nạ kẹo que, ông trời ơi, bọn nó không phải là cùng một dạng sao!”

“Có khác biệt, trẻ con ở thời đại đó của em lưu hành siêu nhân Cocacola, hiện tại tiểu quỷ thích mặt nạ kẹp que, về phần đấu sĩ nước ngọt, em chưa từng nghe qua…”

“Đấu sĩ nước ngọt là dùng để đầu độc đám người thế hệ của anh, em chưa từng nghe qua cũng rất binh thường.”

“Ầu, hóa ra tất cả mọi người đều là như vậy sao, như vậy thì bọn họ cũng không khác nhau nhiều lắm, dù sao trong lòng đám trẻ con đều là bộ dáng kia…”

“Là bộ dáng gì?”

“Giống như ông nội vậy.”

“Ồ? Em nói là đần sao? Nhìn đúng thật là rất đần.”

“Ha ha, là ngốc đến đáng yêu đó…”

…

Chương 898: Kết Thúc

Chương 900: Kết Thúc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Anh, nói thế nào thì chúng ta cũng là anh em, nhưng vì sao mà anh vừa lên đến đã đánh em, trực tiếp giống như bây giờ mở rộng thân phận nói chuyện phiếm không được sao?”

“Anh làm gì đánh em chứ, không phải anh nói anh biết em thích chơi đùa sao, cho nên dự định chơi đùa với em đó? Lại nói đã lâu như vậy không thấy nhau, cùng anh trai đùa nghịch một chút thì gấp cái gì…”

“Cái kia của anh có thể gọi là trêu đùa sao! Em xém chút nữa bị anh xử lý rồi!”

“Trước đây em cũng thiếu chút nữa là giết chết anh đó, ba ba ma ma nói khi đó anh bị thương máu me đầy mặt, thật sự rất đáng sợ!”

“Nói bậy! Khi còn bé em rất ngoan, làm sao có thể đánh anh?!”

“Em thực sự đã đánh! Đừng không thừa nhận, anh trai còn bị em đánh đến nhập viện đó!”

“Nói hươu nói vượn! Khi còn bé em chưa từng đánh nhau bao giờ!”

“Chưa từng đánh nhau bao giờ? Em không biết khi đó em có bao nhiêu đáng sợ đâu!”

“Anh, nhiều năm như vậy không gặp nhau, anh vừa thấy mặt đã nói em đánh anh, anh như vậy là muốn tìm em đánh nhau?!”

“Đánh thì đánh, ai sợ ai, vừa vặn báo thù chuyện đó, dạy bảo đứa em trai ngu ngốc này phải biết tôn trọng anh trai ra sao!”

…

Người xem bên ngoài sân lo lắng nhìn chằm chằm “Màn đêm” vây quanh chiến trường, mà hai anh em này lại trò chuyện lạc đề, không hỏi lẫn nhau xem hơn mười năm qua sinh sống thế nào, cũng không nói đến những chuyện đại sự, cứ như vậy ầm ĩ trong chiến trường, lộ ra vẻ đùa bỡn vui sướng.

“Được rồi, hủy bỏ trạng thái chiến đấu, anh nên offline rồi.”

Nói xong, Tiêu Bình ném bảng tên trận doanh Nhân Loại trong tay mình cho Tiêu Phàm.

“Nhanh như vậy sao?”

Tiêu Phàm tiếp nhận bảng tên, có chút không nỡ bỏ.

“Có một số việc cần anh trai như anh offline rồi đi giải quyết một chút…”

Tiêu Bình thở dài, hắn ta cũng không nỡ bỏ đi.

“Vậy…”

Tiêu Phàm nhớ tới lời Tiểu Ngũ khi offline, có vẻ hơi bất an.

“Anh biết em lo lắng điều gì, nhưng anh là anh trai của em, anh trai của em lợi hại như thế nào em cũng không phải không biết. Có thể mở hack trong ‘Tân Sinh’, tại sao phải sợ bọn người ngu xuẩn này? Được rồi, em lưu lại phương thức liên lạc của anh ở bên trong trong cộng đồng trò chơi của em, có tình huống gì khẩn cấp thì em hãy gửi tin tức vào hòm thư anh lưu lại.”

Tiêu Phàm kiểm tra một chút, quả nhiên phát hiện bên trong cộng đồng trò chơi của mình có một tin nhắn để lại, liền nghĩ thầm Tiêu Bình hack thật sự rất lợi hại, không hổ là anh trai thiên tài của mình.

“Nhưng không phải anh ở trong ‘Tân Sinh’ sao? Thêm bạn tốt là được, làm sao lại lưu lại cho em một cái hòm thư?”

“Sau khi anh trai chấm dứt những chuyện kia, có khả năng không thể online được, có lẽ công hội Trật Tự cũng cùng nhau biến mất khỏi game này.”

Tiêu Phàm nghe xong, trong lòng run lên, có chút chấn kinh.

Công hội Trật Tự biến mất khỏi “Tân Sinh”?! Đây chính là chuyện lớn nha!

Không đợi Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, Tiêu Bình đã trực tiếp tạm biệt hắn, lộ ra vẻ vô cùng tùy ý.

“Vậy cứ như thế đi, anh đi đây.”

“Anh!”

“Làm sao?”

“Có thời gian thì về nhà một chuyến đi…”

Tiêu Bình nhìn Tiêu Phàm nở nụ cười, sau đó từ từ tiêu tán, lưu lại giọng nói nhè nhẹ, phiêu đãng trong gió…

“Sẽ về…”

Tiêu Bình rời đi, màn đêm đầy trời cũng tiêu tán theo, kết quả cuối cùng của “Chúng thần di tích chi chiến” cũng theo đó mà công bố trước mặt mọi người…

Ở ngoài chiến trường có vẻ rất căng thẳng, khán giả nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, chỉ lo sẽ bỏ qua một chút.

“Chúng thần di tích chi chiến” đã nghênh đón kết thúc, trên chiến trường chỉ còn lại hai người chiến sĩ, đó là người đàn ông thần bí Vân Bình Chi và Lich King Mệnh Phàm.

Chỉ cần một trong hai người ngã xuống, mọi người liền biết kết quả cuối cùng.

Mệnh Phàm lấy dáng người cực kỳ quỷ dị xuyên qua sự oanh tạc của đống pháp thuật dày đặc, hắn khua một chiêu kiếm, đâm về phía mặt của Vân Bình Chi. Thế nhưng vào giờ phút mấu chốt, Vân Bình Chi lại sử dụng kỹ năng vô địch của thánh kỵ sĩ, “Thần Thuẫn Thuật”, thành công đỡ được đòn tuyệt sát của Mệnh Phàm.

Không ngờ Mệnh Phàm trăm cay nghìn đắng đi đến trước người của Vân Bình Chi, thế nhưng chỉ có thể làm vỡ được một góc mặt nạ của Vân Bình Chi, điều này làm cho khán giả cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Mà một khắc sau, màn đêm lại bao phủ chiến trường lần nữa. Lần này không giống mấy lần trước, nó không phải là loại bóng tối vô biên vô tận, mà là một cái chắn tối đen như mực, nó như một cái lồng, chia cắt hai người trong chiến trường và phía bên ngoài.

Đây là kỹ năng của ai? Giờ phút này, bên trong bóng tối đen kịt kia đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người nóng lòng sốt ruột nhìn vào trong chiến trường, ánh mắt đã trở nên cực kỳ sắc bén, thế nhưng dù làm sao cũng không thể phá tan bóng tối này, không thể biết được chuyện xảy ra trong đó, thế nhưng bọn họ có thể khẳng định, cuộc chiến trong đó chắc chắn vô cùng kịch liệt!

Rốt cục, trong cái lồng đen kịt đã sinh ra một vết rách, sau đó màu đen từ từ nhạt lại, cuối cùng triệt để biến mất.

Lúc này bên trong chiến trường chỉ còn một người đứng đó lẻ loi, ánh mắt của hắn nhìn về phía chỗ nào đó trong hư không, dường như có hơi lưu luyến…

"Đó là phù thủy Mệnh Phàm?"

"Vân Bình Chi nhìn có vẻ vô địch thiên hạ lại bị Mệnh Phàm đánh bại?"

"Ha ha, tôi đã bảo rồi, cái chiêu thức đen thui lui như thế thì chỉ có Lich King Mệnh Phàm mới triển khai ra được thôi! Dù sao chuyện sau khi tắt đèn lại đánh kẻ địch, ở trong "Tân Sinh" cũng chỉ có Lich King Mệnh Phàm là người chơi mang phong cách này thôi!"

…

Bởi vì chỉ thấy có một mình Tiêu Phàm đứng trong chiến trường, mọi người lập tức ngộ nhận "màn đêm" lúc nãy mà Vân Bình Chi sử dụng thành đòn sát thủ của Tiêu Phàm, mà Tiêu Phàm cũng trở thành người thắng cuối cùng trong mắt bọn họ.

Mặc dù có một số người vẫn cảm thấy hoài nghi, thế nhưng theo việc Tiêu Phàm bóp nát bảng tên của trận doanh Nhân Loại, trong lòng bọn họ cũng không thể nào phủ định tiếp được nữa, bởi vì trên màn hình lớn đã biểu hiện ra, kết quả cuối cùng của "Chúng thần di tích chi chiến", phe của trận doanh Ác Ma đã thắng lợi!

“Thực sự quá bất ngờ rồi! Không nghĩ tới kết quả của Chúng thần di tích chi chiến lần này lại là phe của trận doanh Ác Ma giành được thắng lợi. Trước khi cuộc chiến này bắt đầu, ai có thể ngờ được sẽ có kết quả thế này chứ! Để tôi đồng thời chúc mừng bọn họ! Đây là vinh quang mà người chơi của trận doanh Ác Ma dựa vào sự cố gắng của mình để đổi lấy!”

Tiêu Phàm chấm dấu chấm hết cho “Chúng thần di tích chi chiến”. Tiểu Miêu thoả thích hô to, Quân đoàn Sói Lẳng Lơ cũng thuận theo đó mà gào thét một cách quên mình, khán giả dâng lên tiếng vỗ tay của mình dành cho người thắng, hội trưởng công hội Tinh Thần lại cảm thấy hơi chua, bởi vì đây không phải là kịch bản mà công hội Tinh Thần đã kế hoạch trước đó.

Ngoại trừ Tinh Thần, thành viên của các công hội khác vẫn rất hào hiệp, họ chỉ cười bất đắc dĩ, nhìn trong màn hình, Tiêu Phàm đang đứng sừng sững trong chiến trường thì mang nỗi niềm riêng.

Bởi vì thắng lợi nên tâm trạng của các thành viên trong bang Hắc Long lại càng khó có thể kiềm chế hơn, họ kêu to trong thính phòng, vừa thô lỗ lại dã man.

Nào ngờ lại làm ảnh hưởng đến A Hoa Tỷ đang say sưa ngắm nhìn dáng vẻ của Tiêu Phàm, chính vì vậy, A Hoa Tỷ xoay người lại mà lườm bọn họ một cái, kết quả cái nhìn này của A Hoa Tỷ khiến những người đàn ông thô lỗ này lập tức biến thành chim cút.

Tịch Dương mang dáng vẻ như trước, hắn ta nhìn Tiêu Phàm ở trong màn hình lớn, vẻ mặt tsundere.

Tâm trạng của Phong Ma Tiểu Xích Lang không tệ, đôi lông mày luôn nhíu chặt cũng thả lỏng ra.

Ở trong một khu nhà nào đó ngoài hiện thực, trong cuộc vui lại thiếu một người chủ lực, người này đang ngủ ngon lành, đột nhiên, trên mặt của hắn ta nở một nụ cười, dường như gặp được chuyện tốt nào đó ở trong mơ.

Mấy người trong Vũ Hội Ác Ma quả thực rất vui mừng, dù sao đội trưởng của bọn họ cũng không làm cho bọn họ phải thất vọng, hắn luôn chiến đấu tới phút cuối cùng.

Chương 899: Tự Tin Của Số 0

Chương 901: Tự Tin Của Số 0

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà tiếng kêu lúc này của Hổ Nữu là lợi hại nhất, cô giơ ngón tay cái lên với cái màn hình treo lơ lửng kia: "Ha ha, không hổ là Phàm muội muội mà chị đây thương yêu nhất, lần này em làm tốt lắm!

…

"Lần này phe của trận doanh Ác Ma phải đối diện với kẻ địch gấp mấy lần mình, trải qua cuộc chiến cực kỳ gian khổ, cuối cùng họ vẫn tiếp tục kiên trì, đi đến cuối cùng. Bởi vậy bác đạo diễn đã làm ra một tuyển tập chiến đấu đặc sắc nhất trong Chúng thần di tích chi chiến cho mọi người, để tất cả có thể nhìn lại hành trình này một phen!"

Theo tiếng hô to của Tiểu Miêu, màn hình lập tức chiếu cho mọi người xem hành trình gian khổ của phe trận doanh Ác ma trong "Chúng thần di tích chi chiến" lần này.

Từ lúc bang Hắc Long ra quân về phía đông, tan tác rồi gây dựng lại, đánh cược với bang Long Hổ, đối đầu với Chiến Minh, diệt Hoa Nguyệt một cách khéo léo, đánh bại Tinh Thần, dũng cảm chiến với Trật Tự…

Những hình ảnh đã từng xảy ra lại được bày trước mặt mọi người lần nữa, sau khi chỉnh hợp lại, rốt cuộc mọi người cũng thấm thía cảm nhận được sự khó khăn khi đến với chiến thắng của phe trận doanh Ác Ma.

Trước đó, các người chơi khác luôn cảm thấy những người chơi trong trận doanh Ác Ma đều có tính cách vô cùng quái dị, vì vậy khi mọi người gặp được bọn họ ở trong trò chơi, đều tuân theo bản năng của mình mà tiến hành xa lánh.

Mà sau khi xem "Chúng thần di tích chi chiến" lần này, mọi người hoàn toàn thay đổi cái nhìn nhất quán của mình về người chơi trong tộc Ác Ma,

các người chơi khác bắt đầu đồng ý thử tiếp đón quần thể có vẻ cực kỳ đặc thù trong trò chơi này.

Theo hình ảnh phát ra, những cuộc chiến đầy ác liệt và nhiệt huyết không ngừng được hiện ra, mọi người hoan hô một cách quên mình, có vẻ rất náo nhiệt.

Tiêu Phàm lúc chiến đấu đã mang đến cho mọi người sự kích thích thật lớn, vang vọng trong lòng tất cả. Ấn tượng trong lòng mọi người về ba chữ "Lich King" này cũng thay đổi một cách vô thức theo những tiếng hoan hô đó…

…

Sau khi bóp nát bảng tên, Tiêu Phàm nhìn chăm chú vào chỗ mà Tiêu Bình đã biến mất một lúc lâu, cảm thấy trong lòng mình hơi mất mát.

Đang lúc này, Tiêu Phàm phát hiện bên tai mình có tiếng động, hắn xoay người lại, phát hiện Miên Miên đang đi ra khỏi tảng băng đã hòa tan.

Nhìn Miên Miên vẫn mang vẻ mặt mơ hồ, Tiêu Phàm nở nụ cười.

Đúng đấy, bây giờ hắn không còn một mình nữa, hiện tại nhất định là mọi người đang đợi mình quay lại buổi chúc mừng nhỉ…

Bên trong chiến trường bỗng nhiên sinh ra một gốc cây đại thụ che trời, một luồng sáng màu xanh lá cũng theo đó mà bay lên, xông thẳng tới tận trời!

Sau đó ở đại lục phía bắc, trên bầu trời đỏ thẫm có một cơn mưa rào đổ xuống vùng đất vàng khô cạn, đây là ơn trạch của chúng thần dành cho phe thắng lợi.

Trong thành Abaddon cực kỳ hoang vu của trận doanh Ác Ma, một căn nhà bằng đất mở rộng cửa ra, một cô gái ăn mặc không chỉnh tề bước ra ngoài cửa, nhìn thấy cảnh tượng hiếm thấy kia, cô cũng không có quá nhiều cảm giác, bởi vì xưa nay cô không quan tâm đến những chuyện này, rượu trắng ở trong chai mới là thứ mà cô thích nhất.

"Giở trò quỷ gì?"

Giọng nói của Lilith vẫn mang vẻ lười biếng.

Cô lấy bình rượu ở một bên ra, dùng sức giật mạnh, phát hiện trong đó không còn một giọt chất lỏng nào cả. Cô khẽ nhíu mày, trong lòng cảm thấy không vui.

Cô tiện tay ném bình rượu đi, ngáp một cái, lại đóng cái cửa lớn của nhà bằng đất lại.

Lúc đóng cửa, có thể mơ hồ nghe được tiếng chửi bới không vui…

“Tên nhóc kia đi rồi, không còn ai mua rượu cho bổn công chúa, thực sự là tệ hại mà!”

…

Theo một tiếng động nhỏ vang lên, khoang trò chơi trong phòng tối lập tức mở ra, Tiêu Bình chậm rãi bước ra ngoài, hơi chút hoạt động lại gân cốt, khiến thân thể mình thoải mái hơn.

Sau đó Tiêu Bình đi thẳng ra ngoài cửa, đưa tay đẩy cửa lớn ra.

“Bình Tử, anh đã tán gẫu ở trong “Tân Sinh” xong chưa? Mọi người đã đợi anh rất lâu trong phòng họp rồi đấy…”

Độc Cô Thần khoanh tay trước ngực, thân thể đang dựa vào bức tường đối diện phòng tối, dường như đã đứng đợi ở đây được một khoảng thời gian.

Bình Tử là xưng hô của Độc Cô Thần dành cho Tiêu Bình. Tuy rằng Độc Cô Thần vào sau Tiêu Bình, thế nhưng hắn ta cũng không gọi Tiêu Bình là tiền bối như những người khác.

Tiêu Bình cũng không để ý đến cái xưng hô mà Độc Cô Thần gọi mình, dù sao phía sau Độc Cô Thần có Thục Sơn, đây chính là vốn liếng của hắn ta.

“Biết rồi, cậu cứ đi trước đi, tôi lấy một ly cà phê xong liền đến ngay, dù sao cũng mới logout xong nên hơi buồn ngủ.”

Tiêu Bình không bất ngờ với sự xuất hiện của Độc Cô Thần, dường như đã biết trước từ sớm.

Từ trong căn phòng tối, hắn ta lấy một ly cà phê đã có sẵn từ trong máy, cầm một hũ đựng đường vuông lên, cũng lấy một cái USB đã được chuẩn bị sẵn từ lâu, sau đó đi về phía phòng họp.

…

Mở cửa lớn của phòng họp ra, Tiêu Bình tùy ý bước vào, không thấy căng thẳng chút nào.

Lúc này Tiểu Ngũ lại trừng mắt nhìn hắn ta một cách hung dữ, dường như đang ghi hận hành động cuối của Tiêu Bình trong “Chúng thần di tích chi chiến”.

Tiêu Bình không để ý đến, đi tới chỗ của mình rồi ngồi xuống, đặt cái ly và hũ đường xuống, sau đó bắt đầu lắc sợi dây móc USB.

Ánh mắt của Tiêu Bình nhìn quanh bốn phía, sau đó nở nụ cười, bởi vì người nên đến đều đã đến hết rồi.

Một người học giả lớn tuổi, một người đàn ông trung niên có tinh thần rất khá, cả "Thập Nhận" đang vô cùng hăng hái, lại thêm "Số 0" là hắn ta. Trong đại hội thẩm vấn hỏi tội, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ.

Đúng, khi em trai Tiêu Phàm đang nghênh đón thời gian thắng lợi trong "Tân Sinh", anh trai Tiêu Bình lại bị thẩm vấn và hỏi tội.

Vị học giả lớn tuổi tên là Mã Hà Sơn, là người phụ trách chủ yếu trong tổ nghiên cứu phát minh "Tân Sinh" vào nhiều năm trước, ông ta cũng là người đã phục chế trận doanh Ác Ma của John vào trong trận doanh Ác Ma của server Trung Quốc.

Người đàn ông trung niên tên là Tiêu Lập Thụ, phụ trách việc quản lý hành động hằng ngày của "Số 0" và "Thập Nhận", cũng là người phụ trách chân chính của cái nhóm nhỏ này, là người lãnh đạo trực tiếp của Số 0 và Thập Nhận.

Lúc này Mã Hà Sơn lên tiếng đầu tiên: "Ở trong quá trình nghiên cứu phát minh "Tân Sinh", tôi phát hiện John, người đại diện cho nước Mỹ, đã động tay động chân ở trong trận doanh Ác Ma của "Tân sinh". Vì thế cục Quốc An mới phái Long tổ của mấy người đi điều tra chân tướng của chuyện này. Nhưng vô cùng đáng tiếc, mấy người vẫn chưa điều tra được bất cứ thứ gì. Bởi vậy nhiệm vụ ban đầu là tìm kiếm đã biến thành giữ gìn sự phát triển bình thường của server Trung Quốc. Làm như vậy là để cho toàn thể người chơi của server Trung Quốc sở hữu thực lực mạnh hơn, có thể đối đầu với sự bất trắc xảy ra vào tương lai ở trong trò chơi. Mà ở trong "Chúng thần di tích chi chiến", để cho phe của liên quân đạt được thắng lợi chắc chắn là lựa chọn thỏa đáng nhất. Bởi vì khen thưởng của thắng lợi sẽ làm cho người chơi của server Trung Quốc đạt được nhiều lợi ích nhất. Điều này có nghĩa là rất nhiều người chơi của ba trận doanh kia sẽ nhận được khen thưởng tăng một cấp và buff sĩ khí đặc biệt…"

"Tiểu Bình, trước khi cậu tiến vào "Chúng thần di tích chi chiến", tôi đã nhắc nhở cậu không được hành động theo cảm tính. Thế nhưng cậu vẫn không chấp hành theo kế hoạch mà chúng ta đã định sẵn. Tôi cũng không thể nào thiên vị cậu trong chuyện này được, nếu cậu không thể đưa ra lời giải thích hợp lý cho mọi người, cậu hãy chịu trừng phạt mà mình phải nhận đi."

Tiêu Lập Thụ nối tiếp lời nói của Mã Hà Sơn mà nói với Tiêu Bình, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc, khiến mọi người nghe được khó tránh khiếp đảm. Bởi vì muốn vào được cái tổ chức này không phải là điều dễ dàng, cho nên sự trừng phạt bên trong tổ chức cũng không hề đơn giản.

Có điều Tiêu Bình không hề hoang mang, hắn ta mở nắp hũ đường ra, bỏ mấy viên đường vuông vào trong ly, sau đó nở nụ cười thật nhẹ…

…

Chương 900: Sáng Tạo Tân Nhân Loại

Chương 902: Sáng Tạo Tân Nhân Loại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cùng lúc đó, phía bên kia đại dương, Arthur đi tới trước mặt của John…

“Sao vậy, con trai bảo bối của ba?”

“Ông đừng nói với tôi là ông đã quên chuyện chúng ta hứa với nhau trước đó…”

Arthur lạnh lùng nói với John.

“Chuyện của ba nhiều như vậy, sao còn nhớ được chuyện mà con nói là chuyện nào chứ?”

John mỉm cười, nụ cười rất xảo quyệt, giống như người nào đó trong phòng họp ở một nơi nào đó vậy.

“Sau “Chúng thần di tích chi chiến”, ông phải cho tôi một lời giải thích cặn kẽ. Bây giờ ngay cả cái máy phục vụ cuối cùng của “Chúng thần di tích chi chiến” cũng đã dừng lại, ông cũng nên làm tròn lời hứa của mình…”

“Con nói chuyện này sao…” John dừng một chút, thu nụ cười trên mặt lại, tắt cái ti vi ở trước mặt mình đi, sau đó thở dài: “Được rồi, nếu con đã muốn

biết, ba sẽ nói cho con biết hết mọi chuyện…”

…

“Tiền bối, ngài đang cười cái gì. Bác Tiêu đang nói chuyện với ngài đấy. Lần này công hội Trật Tự của chúng ta thất bại trong “Chúng thần di tích chi chiến”, ngài có trách nhiệm rất lớn.”

Bác Tiêu chính là xưng hô của đám người Tiểu Ngũ dành cho Tiêu Lập Thụ.

Bây giờ Tiểu Ngũ gấp giọng hô với Tiêu Bình, xem ra bởi vì công hội Trật Tự thất bại trong “Chúng thần di tích chi chiến”, trong lòng Tiểu Ngũ cảm thấy oán hận khá nhiều với Tiêu Bình.

“A? Liên quan gì đến tôi, “Thập Nhận” vô cùng trâu bò là bị tôi đánh bại sao? Ơ, đúng rồi, ngại quá Tiểu Ngũ. Suýt chút nữa thì tôi quên mất, cậu thực sự bị thương do tôi lỡ tay, nhưng lúc đó tôi cũng không có dùng nhiều sức mà, sao cậu lại ngỏm rồi?”

Nghe được lời nói ẩn chứa ý vị trào phúng của Tiêu Bình, trong nháy mắt, “Thập Nhận” hoàn toàn biến sắc, Tiểu Ngũ lại càng tức đến đỏ mặt, chỉ có Độc Cô Thần là thở dài, bởi vì hắn ta rất rõ tính tình khó chịu của Tiêu Bình: “Bình Tử, đừng trêu Tiểu Ngũ nữa, tôi biết anh nhất định có lời muốn nói với chúng tôi. Cho chúng tôi một lời giải thích đi, nếu không thì anh sẽ bị trừng phạt thật đấy…”

“Được rồi, đã như vậy, tôi sẽ nói cho mấy người biết nguyên nhân mà tôi làm như vậy. Bởi vì tôi cảm thấy thắng lợi của “Chúng thần di tích chi chiến” hoàn toàn không quan trọng!”

“Không quan trọng? Sao có thể không quan trọng được chứ? Tiền bối, ngài có biết bởi vì chúng ta thua nên toàn thể người chơi của server Trung Quốc sẽ bị yếu đi bao nhiêu không?”

Tiểu Ngũ kích động mà rống to.

“Tiểu Ngũ, cậu đừng có cò kè mặc cả với tôi. Tôi biết năng lực tính toán của cậu rất lợi hại, thế nhưng tôi phải nói bao nhiêu lần cậu mới chịu hiểu, rất nhiều lúc, sự tính toán của cậu chẳng hề có chút ý nghĩa nào cả, giống như lần “Chúng thần di tích chi chiến” này vậy. Bây giờ tôi muốn hỏi mọi người một câu, nhiệm vụ căn bản nhất khi chúng ta tiến vào “Tân Sinh” là gì?”

Đã có tóc mai điểm bạc, Mã Hà Sơn lập tức sáng bừng đôi mắt, bỗng nhiên ông ta nghĩ tới điều gì đó: “Lẽ nào cậu đã tìm được, hoặc là biết được chân tướng?”

“Tôi không tìm được, nhưng tôi đã suy đoán ra tất cả.”

Tiêu Bình hớp một ngụm cà phê, có vẻ càng tự tin hơn trước.

“Tiền bối, ngài không tìm được thì sao có thể suy đoán ra tất cả chứ. Lời giải thích hiện tại của ngài giống như việc không có số liệu, không thể nào tính toán bình thường được!”

Hiển nhiên Tiểu Ngũ không tin vào lời nói của Tiêu Bình.

“Ha ha, tôi nói mình đoán ra được thì chính là đoán ra được. Còn lý do tại sao, tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, bây giờ tôi đã có thể đọc hiểu đa số “Mật mã tâm lý” mà John sáng tạo…”

“Sao có thể? “Mật mã tâm lý” chính là thiên thư của giới học thuật! Trong thế giới này, ngoại trừ bản thân John, không có ai có thể hiểu được nó một cách hoàn toàn cả!”

“Cậu xem không hiểu không có nghĩa là người khác cũng vậy. Lại nói, danh hiệu của tôi là “Số 0”, không phải “Thập Nhận”, chuyện này cũng giải thích vì sao trước “Thập Nhận” sẽ có “Số 0”, bởi vì Số 0 nhất định sẽ ở trên Thập Nhận!”

Tiêu Bình đặt cái ly xuống, nụ cười cực kỳ ngông cuồng, thế nhưng Tiểu Ngũ lại không dám phản bác, thậm chí còn cảm thấy lạnh lẽo sống lưng.

“Được rồi, mấy người đừng cãi nữa, tôi tin tưởng Tiểu Bình. Nếu tôi biết trong Long tổ có Tiểu Bình từ sớm, tôi nhất định sẽ dẫn cậu ấy vào trong tổ nghiên cứu phát minh “Tân sinh”. Trên phương diện “Mật mã tâm lý”, cậu ấy chắc chắn hiểu hơn tôi rất nhiều.”

Lời nói của Mã Hà Sơn đã ngăn lại cuộc cãi vã của Tiêu Bình và Tiểu Ngũ, cũng cho Tiêu Bình một lời khẳng định rất lớn. Bởi vì ông ta hiểu rõ người trẻ tuổi tên là Tiêu Bình này, hắn ta quả thực là quái vật trong thiên tài.

Lời khẳng định của Mã Hà Sơn dành cho Tiêu Bình khiến Tiểu Ngũ cực kỳ khiếp sợ, bởi vì cậu ta vô cùng rõ ràng sức nặng trong lời nói của vị học giả già này, vì vậy Tiểu Ngũ cũng yên tĩnh lại.

“Tiểu Bình, nếu cậu nói mình đã suy đoán ra tất cả, vậy cậu hãy nói cho chúng ta biết chuyện này là thế nào đi…”

Chân tướng bị vùi lấp trong “Tân sinh”, Mã Hà Sơn đã đợi nó rất nhiều năm, nghe nói Tiêu Bình đã biết được, bởi thế ông ta có vẻ không chờ đợi được nữa.

“Các nhân viên nghiên cứu khoa học hàng đầu của các quốc gia đã tốn hết mười năm để cùng nhau nghiên cứu ra trò chơi võng du thực tế ảo đầu tiên, đó chính là “Tân sinh”. Trò chơi này đầu tiên là do John E Rogers đưa ra dự thảo, cũng tích cực tiến hành việc trù tính tài chính. Ở trong dự thảo đầu tiên, trò chơi dự tính xây dựng ba chủng tộc cho người chơi lựa chọn, mỗi chủng tộc có một đặc sắc riêng, chia ra là Tinh Linh, Nhân Loại, Thú Nhân. Mà vào tháng thứ chín khi nghiên cứu chế tạo “Tân Sinh”, John E Rogers lấy lý do tối ưu hóa trải nghiệm của giai đoạn trước, đưa ra dự thảo sửa chữa mới, quyết định xây dựng thêm một chủng tộc mới, cũng chính là Ác ma mà mọi người thấy bây giờ. Bởi vì việc lựa chọn người chơi vào trận doanh Ác Ma phải trải qua việc đo lường tâm lý, thế nên việc thiết kế trận doanh Ác Ma được giao cho John E Rogers, nhân vật quyền uy của giới học thuật hiện nay, toàn quyền phụ trách.”

“Được rồi, bây giờ tôi sẽ sắp xếp lại cho mọi người một số điểm quan trọng. Một, thời cơ mà “Tân Sinh” xuất hiện hoàn toàn là do John tích cực tìm cách gọi vốn, nói cách khác John chính là dây dẫn lửa. Hai, trận doanh Ác Ma ở trong “Tân Sinh” chính là kết quả dự thảo sau đó của John. Ba,

trận doanh Ác Ma do John toàn quyền phụ trách. Mặt khác, tôi sẽ nói cho mọi người biết mấy điểm đáng ngờ. Đầu tiên, theo sự điều tra của tôi, đại đa số thời gian John đều đang tiến hành việc nghiên cứu khoa học, việc giải trí nhiều nhất mà hắn ta làm chính là xem series phim điện ảnh Avengers của Marvel, vì vậy hắn ta chưa từng được tiếp xúc với bất kỳ một game online nào. Hành động hắn ta tích cực tìm cách nghiên cứu phát minh "Tân Sinh" quả thực rất khác thường. Thứ hai, khi John đệ trình dự thảo thành lập trận doanh Ác Ma, để tranh thủ sự đồng ý của mọi người, hắn ta đã từng nhắc đến phòng làm việc Ankle, hành vi hố đồng đội của người chơi có tâm lý biến thái, thích trả thù xã hội trong trò chơi "Hào Kiệt Liên Minh". Thế nhưng căn cứ theo sự điều tra của tôi, John cũng chưa từng tiếp xúc cái trò chơi "Hào Kiệt Liên Minh" này, vì vậy hắn ta không thể nào ấn tượng sâu sắc với chuyện bị đồng đội hố như vậy được. Những chuyện này nói rõ, tất cả những điều này đều là do hắn ta chuẩn bị kỹ càng và tìm từ từ trước, mà mục đích chính của John là muốn cho dự thảo thành lập trận doanh Ác Ma được thông qua. Cuối cùng, không cần tôi phải nói, chắc chắn mọi người đều hiểu, bởi vì tính chất đặc thù của nó nên trận doanh Ác Ma chỉ có thể để cho John toàn quyền phụ trách, đây chính là điểm nghi ngờ lớn nhất. Vì vậy tôi suy đoán, sở dĩ John tìm cách nghiên cứu phát minh "Tân Sinh" cũng không phải vì muốn làm phong phú việc giải trí hằng ngày của nhân loại, mà là vì chỗ gọi là trận doanh Ác Ma ở trong trò chơi."

"Thế nhưng rốt cuộc trận doanh Ác Ma là thứ gì chứ? Vì hiểu rõ nó, chúng ta phải hiểu rõ người sáng tạo ra nó trước, như vậy mới có thể từ động cơ của người sáng tạo hiểu rõ được chân tướng…"

…

Chương 901: Người Nhân Tạo Số 8

Chương 903: Người Nhân Tạo Số 8

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nước Mỹ…

“Arthur, nếu con muốn biết chân tướng, con phải kiên trì nghe hết câu chuyện mà ba kể…”

“Đầu thế kỷ hai mươi tám (bối cảnh của tiểu thuyết là thế kỷ ba mươi), có nghĩa là khoảng hai trăm năm trước, chính phủ nước Mỹ điều động tất cả nhân viên nghiên cứu khoa học, bí mật khởi động một hạng mục gọi là “Sáng tạo tân nhân loại”, ý định sáng tạo ra một loại người máy trí năng được cường hóa tư duy, để dẫn dắt nhân loại phát triển nhanh hơn.”

“Nhân loại, tại sao họ không trực tiếp nghiên cứu nghiên cứu chế tạo trí tuệ nhân tạo? Như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Trí tuệ nhân tạo tồn tại sự nguy hiểm, chúng ta đã quen mắt với các bộ phim điện ảnh lấy đề tài người máy phản bội nhân loại, báo thù nhân loại. Vì vậy, họ cần sáng tạo ra một nhân loại bình thường nhưng có được IQ cực cao, thuận tiện cho họ khống chế và quản lý. Ngoài ra nhân loại và “nhân loại” ở chung một chỗ càng làm cho họ có cảm giác an toàn hơn.”

“Đương nhiên, kế hoạch thế này đã trái với quan niệm đạo đức truyền thống, họ chỉ có thể tiếp tục tiến hành một cách bí mật. Thậm chí tiêu đề của hạng mục này còn đổi thành “Kế hoạch cải tạo siêu người máy trí năng” để tự lừa mình dối người. Cải tạo? Đúng là một từ ngữ mỉa mai, những người này dường như cũng biết rõ, sáng tạo sinh mệnh thay cho thần là trái với quy luật tự nhiên…”

“Năm 2720, vật thí nghiệm số 1 được sinh ra, vừa ra khỏi kho dinh dưỡng liền tử vong. Năm 2730, vật thí nghiệm số 2 được sinh ra, nhưng hắn cũng không thể thoát khỏi vận mệnh của số 1, sau khi ra khỏi kho dinh dưỡng liền tử vong. Đối diện với hai lần thất bại trước đó, tổ nghiên cứu phát minh kéo chậm tốc độ thí nghiệm, mãi đến năm 2750 mới tạo ra vật thí nghiệm số 3, đương nhiên lúc này nhân viên nghiên cứu khoa học trong tổ nghiên cứu phát minh đã thay đổi hai đợt. Sau khi số 3 ra khỏi kho dinh dưỡng thì vẫn tồn tại, vào lúc họ cho rằng mình đã thành công, số ba phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ngã xuống đất không đứng lên nữa. Họ cũng không nản chí, năm 2760 tạo ra số 4. Số 4 kiên trì lâu hơn số 3 một chút, hắn tồn tại được gần một ngày. Tuy chỉ là một ngày nhưng họ cũng nhận được sự cổ vũ rất lớn. Vào năm 2770, rốt cuộc cũng tạo ra được một cá thể tồn tại vĩnh cửu, số 5.”

“Thí nghiệm thành công?”

“Không, trong quá trình tạo ra số 5 đã xảy ra sai sót, hắn sống sót nhưng lại là một kẻ ngốc.”

“Vậy hắn?”

“Số 5 bị xử lý một cách nhân đạo…”

Arthur trầm mặc.

“Bọn họ bắt đầu kiểm tra sai lầm, vừa kiểm tra là năm mươi năm. Năm 2810, số 6 được sinh ra, hắn không phải là kẻ ngốc, tiếc rằng hắn chỉ là nhân loại bình thường, mà tạo ra nhân loại bình thường cũng không phải là kết quả mà tổ nghiên cứu mong muốn, vì vậy hắn cũng bị xử lý một cách nhân đạo…”

“Sao có thể làm như vậy…”

“Đây là nghiên cứu bí mật, vì thế phải giữ kín bí mật, đối với họ thì người chết mới là an toàn nhất. Bởi vì nhiều lần thất bại, chính phủ đưa ra nghi vấn đối với năng lực của tổ nghiên cứu, hơn nữa là nhiệm kỳ mới, tổng thống khác lên, hạng mục này tạm thời bị gác lại, mãi đến năm 2870 mới khởi động lại lần nữa. Năm 2890, cuối cùng tổ nghiên cứu cũng thu được thành công, một người nhân tạo có IQ cao xuất hiện…”

“Người đó chính là ông?”

“Không phải, tên này là số 7, trên người hắn có thứ mà ba muốn. Số 7 có chỉ số IQ cao và chỉ số EQ của nhân loại bình thường, nhưng bởi vì IQ cao và EQ bình thường không cân bằng, từ việc phục vụ nhân loại, hắn từ một thiên tài dần dần biến thành kẻ điên, ý định thông qua thủ đoạn của mình mà làm hại nhân loại. Hắn chạy trốn ra khỏi phòng thí nghiệm, cũng chế tạo ra mấy sự kiện khủng bố ở bên ngoài. Năm 2910, hắn bị bắt, sau đó bị xử lý một cách bí mật. Từ giờ phút đó, “sáng tạo nhân loại mới” trở thành một hạng mục cực kỳ nguy hiểm…”

“Nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc, hạng mục cực kỳ nguy hiểm này vẫn được tiến hành. Năm 2950, số 8 được sinh ra…”

“Số 8 được sinh ra dựa trên số 7, để giải quyết vấn đề chênh lệch giữa EQ và IQ của số 7 dẫn đến sụp đổ tinh thần, tổ nghiên cứu dùn hơn 10 năm rốt cuộc đã tìm ra phương án giải quyết, cũng thực hiện nó. Đó chính là loại bỏ tình cảm trong người số 8. Từ đó số 8 dựa theo yêu cầu của bọn họ trở thành ‘người máy’ có trí thông minh của nhân loại.”

“Sau khi số 8 xuất hiện, vì để tránh cho số 8 giống như số 7, số 8 được giấu kín trong phòng thí nghiệm để tiến hành quan sát, mội ngày phải hoàn thành kiểm tra được giao cho. Rất nhanh sau đó bọn họ liền phát hiện, số 8 không có tình cảm có thể hoàn thành bài kiểm tra nhanh hơn số 7. Cho nên bọn họ suy đoán, tình cảm nhân loại sẽ là một yếu tố ảnh hưởng đến việc tư duy, cho nên bọn họ rất hài lòng với tình trạng của số 8 bây giờ. Số 8 cũng không khác người bình thường, chỉ là nó không ngừng thi hành những nhiệm vụ mà cấp trên phân công, giống như người máy vậy. Dùng mười năm để kiểm tra, tổ nghiên cứu rốt cuộc khẳng định rằng số 8 có chỉ số an toàn và trí thông minh rất cao, lại không hề có tình cảm, nhân viên của tổ nghiên cứu vô cùng hài lòng với số 8.”

“Thời gian trôi qua, số 8 bắt đầu bộc lộ tài năng trong những lĩnh vực khác nhau, dựa vào IQ có sẵn khiến cho nền khoa học phát triển nhanh hơn, điều này quả thực khiến cho nhân viên của tổ nghiên cứu mừng phát điên, rốt cuộc bọn họ đã xác định được, hạng mục nghiên cứu của bọn họ đã thành công rồi! Nhưng số 8 nhìn những khuôn mặt tươi cười của những nhân viên nghiên cứu kia mà không thể nào hiểu được, cúi đầu xuống tiếp tục nghiên cứu…”

“Nhưng trong đám người này, có một người xưng là học giả Sam, gã có chút khác với những người khác, gã luôn tiếc nuối cho số mệnh bi thảm của người nhân tạo này, ánh mắt khi nhìn về phía số 8 luôn tràn đầy thương hại nhưng số 8 lại không hề hiểu được ánh mắt kia của Sam.”

“Bởi vì biểu hiện cực tốt của số 8, quyền hạn của của hắn ta không ngừng được mở rộng, lúc này hắn ta cần có một người trở thành người giám hộ của hắn ta, giám thị hành vi của số 8, vô cùng trùng hợp là Sam trở thành người giám hộ của số 8.”

“Số 8, xin chào, tôi là Sam, Sam nói như vậy, trên mặt cũng nở nụ cười nhưng số 8 cảm thấy người này cười không hề đẹp.”

“Số 8, tôi luôn cảm thấy gọi cậu thế này hơi lạ, người sao lại không thể có tên chứ? Hay là tôi lấy cho cậu một cái tên đi. Người sao lại không thể có tên, số 8 hoang mang, hình như cậu ta đã nhận ra điều gì đó, điểm yếu của câu này ngay ở tại chữ ‘người’. Nhưng số 8 cảm thấy Sam nói hơi nhiều, rõ ràng mình chỉ cần một danh hiệu là được, cần gì phải lấy tên nữa? Số 8 đang muốn từ chối, kết quả là Sam lại tự mình quyết định, gọi cậu là John đi, thế nào, cái tên này hay chứ?”

“John? Số 8 đồng ý, hắn ta không quan trọng tên có hay không, hắn ta chỉ biết nếu hắn ta không đồng ý, Sam sẽ tiếp tục làm phiền hắn ta.”

“Sam rất kỳ quái. Đây là suy nghĩ của số 8 sau khi tiếp xúc với Sam, Sam luôn quấy rầy hắn ta khi nghiên cứu khoa học, dẫn hắn ta ra ngoài tiêu phí thời gian quý giá, thường xuyên dẫn hắn ta đi ăn những món ăn khác với khi làm việc, nhưng hương vị của những món ăn kia cũng không tệ lắm, số 8 nghĩ vậy.”

“Sau này Sam dẫn số 8 đi tới càng nhiều nơi hơn, sân chơi, cửa hàng bách hóa, thậm chí còn dẫn hắn ta đi xem trận bóng bầu dục chuyên nghiệp…”

“Quy tắc là như thế này…” sau khi Sam giải thích quy tắc của trận đấu, dựa vào trí thông minh của số 8 trong nháy mắt liền biết được bóng bầu dục là cái gì nhưng hắn ta không rõ về ý nghĩa của việc thi đấu bóng bầu dục, một đám người vây xung quanh một quả bóng bầu dục nhỏ di chuyển liên hồi, thế nào cũng khiến người ta cảm thấy ngu xuẩn…”

“Trận đấu đã đến hôi gay cấn, toàn sân đều reo hò điên cuồng, tiếng hô này ảnh hưởng đến dây thần kinh của số 8, đột nhiên số 9 cảm giác được trong lòng có chút chấn động, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh hơn, hắn ta không rõ đây là tình huống như thế nào, lại vô thức phất tay, gật đầu giống như những người xung quanh.”

Chương 902: Dần Dần Lộ Ra Chân Tướng

Chương 904: Dần Dần Lộ Ra Chân Tướng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Chỉ là trên mặt hắn ta không có biểu tình gì, động tác cứng ngắc, nhìn giống hệt như cương thi. Sau khi Sam phát hiện ra sự thay đổi của số 8, đầu tiên cũng sững sờ, sau đó lại cười. Số 8 không rõ Sam đang cười gì, chỉ cảm thấy gã cười thật là xấu rồi tiếp tục ‘vẫy tay như cương thi’.”

“Sau này, Sam đưa số 8 tới một rạp chiếu phim, xem phần mới nhất trong series ‘The Avengers’ của Marvel. Số 8 không rõ rạp chiếu phim là gì, chỉ cảm thấy ánh sáng trong phòng hơi tối, nhưng rất nhanh sau đó hắn ta đã bị hình ảnh trên màn hình lớn hấp dẫn…”

“Những người anh hùng đó đang không ngừng chiến đấu với thế lực xấu, số 8 hình như lại cảm nhận được cảm giác ky lạ giống như khi xem trận bóng bầu dục kia, chỉ là lần này hắn ta còn nhập tâm hơn so với khi xem trận bóng bầu dục, cảm giác kia cũng mãnh liệt hơn rất nhiều. Thế là phim đến phần hay nhất, số 8 trực tiếp đứng dậy, bắt đầu ‘điệu múa cương thi’…”

“‘Fuck!” tiếng gào thét phẫn nộ từ phía sau truyền tới, số 8 không hiểu, Sam thì nghiêm mặt đè xuống số 8 đang múa ‘điệu múa cương thi’ trong rạp chiếu phim xuống, nói cho hắn ta biết nơi này không thể đứng dậy bừa bãi.”

“Thời gian của số 8 cùng với Sam cứ như vậy trôi qua, Sam luôn mang theo số 8 đi tới những nơi khác, nhìn những phong cảnh khác. Bỗng nhiên có một ngày, không thấy Sam nữa…”

“Trong khoảng thời gian đó, số 8 không biết mình ra sao, khi nghiên cứu khoa học rất hay phân tâm, có lúc trong đầu xuất hiện nụ cười khó coi của Sam, thậm chí còn thỉnh thoảng nhìn lại chỗ ngồi của Sam, hi vọng Sam có thể xuất hiện ở vị trí đó như bình thường.”

“Cho đến một này, một người tự xưng là con gái của Sam tìm đến số 8. Cô đưa một tập sách thật dày vào tay số 8. Cô nói cho số 8 rằng đy là Sam bảo cô đưa cho hắn ta, sau đó rời khỏi phòng thí nghiệm của số 8.”

“Số 8 nhìn trang bìa quyển sách, phía trên có một hàng chữ viết xiêu vẹo, giống như nụ cười khó coi kia của Sam vậy. Nhật ký trưởng thành của John, đây cũng là quyển sách Sam giao cho số 8…”

“Số 8 lật quyển sách kia ra, phát hiện ra từ thời khác hắn ta sinh ra, Sam đã ghi chép lại tất cả, trong đó có cả tấm hình mà Sam chụp cho hắn ta từ bao giờ. Số 8 từ từ đọc quyển sách mà Sam viết cho hắn ta, hồi tưởng lại những kỷ niệm mà mình ở bên cạnh Sam…”

“Xin lỗi, John, khi cậu nhìn thấy quyển sách này cũng chứng minh rằng tôi không thể tiếp tục đi tới đích cùng cậu nữa rồi, nhưng mà cậu cũng đừng đau lòng quá, sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình. Tôi vô cùng áy náy vì trước đó đã cùng bọn họ cướp mất tình cảm của cậu, khiến cho cậu như cái xác không hồn. Đối với bọn họ, cậu chỉ là công cụ nhưng tôi cảm thấy cậu cũng là con người, cho nên tôi nuôi cậu như con của tôi, ghi chép tất cả lại cho cậu. Bây giờ điều duy nhất khiến tôi nuối tiếc chính là tôi chưa từng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cậu. Nhưng lần cậu đứng lên trong rạp chiếu phim khiến tôi sung sướng phát điên, bởi vì tôi mong ước cậu có thể tìm được cái mà cậu đã lãng quên từ khi sinh ra… Yêu cậu, Sam.”

Thứ đã lãng quên từ khi sinh ra?

Số 8 khép lại nhật ký của mình, nhìn như đã có mục tiêu mới nhưng trong lòng hắn ta vẫn trống không như cũ.

Số 8 sờ lên mắt mình, nét mặt vẫn không hề thay đổi nhưng hắn ta lại phát hiện ra đầu ngón tay của mình có chút ướt…

“Ông là người nhân tạo số 8? Ông chắc chắn câu chuyện mà mình kể không phải ‘Bảy Viên Ngọc Rồng’ chứ?”

Arthur nhớ lại tính cách trung thực của người cũng tên là người nhân tạo số 8 trong chuyện Bảy Viên Ngọc Rồng.

“Ha ha, ngược lại ba lại hi vọng mình là cậu ta, bởi vì nếu so sánh ba với cậu ta, cậu ta hạnh phúc đến mức khiến cho người khác phải ghen tị.”

“Nhưng dáng vẻ bây giờ của ông không hề giống với nhân vật chính trong câu chuyện mình kể.”

“Thế nào, con hoài nghi tính chân thực trong câu chuyện mà ba kể sao?”

Arthur trầm mặc, không nói gì thêm.

Bây giờ John gian trá giống như một lão hồ ly già vậy nhưng trong câu chuyện thì số 8 lại là tên cứng nhắc như gỗ, không khiến cho người ta nghi ngờ cũng khó.

Đối với sự chất vấn của arthur, John không tiếp tục giải thích, ngược lại còn hỏi Arthur một vấn đề đơn giản: “Arthur, tên đầy đủ của con là gì?”

Arthur không biết câu hỏi này có nghĩa gì nhưng vẫn thành thật trả lời: “Arthur N. Roger”.

“Vì sao chúng ta lại có cái họ Roger này?”

“Không phải là vì Captain America trong ‘The Avengers’ tên là Steven Roger sao?”

“Con cho rằng ba là người hâm mộ cuồng nhiệt như vậy sao?”

“Chẳng lẽ không phải à?”

“Được rồi, bây giờ ba nói cho con biết là được. Sau đó ba đi thăm mộ Sam, trên bia mộ của Sam viết ‘Sam Roger’…”

Arthur lại lần nữa trầm mặc.

Sau đó một lúc, Arthur lại hỏi John: “Vậy thì chữ ‘E’ trong tên John E. Roger có ý nghĩa gì?”

“Đó là danh hiệu của ba trong hạng mục ‘Sáng tạo tân nhân loại’.”

“Thì ra là thế, vậy tôi kế sau ông, cho nên kí hiệu của tôi là No. Nine, ký tự cũng thay đổi thành ‘n’ rồi.”

“Không phải như vậy, con là con ba, ba sẽ không để cho con kế thừa cái kí hiệu không có ý nghĩa này, giống như Sam đối xử với ba trước đó vậy, coi ba là con người thật sự chứ không phải là công cụ, ‘N’ đại diện cho New, ba hi vọng con có thể có được sự sống thực sự trên thế giới này…”

…

Phòng họp…

“Bởi vậy nhà khoa học vĩ đại nhất thế kỷ John E. Roger thật là là sản phẩm của nghiên cứu bí mật của nước Mỹ, một người nhân tạo có IQ cao. Không biết là bởi vì vấn đề về nghiên cứu hay kỹ thuật, nước Mỹ không hề cho John bất kỳ tình cảm của nhân loại nào, cho nên hành vi của hắn ta giống hệt như một người máy có IQ cao, làm việc hoàn toàn tuân thủ theo lệnh của phía trên chỉ đạo xuống.”

Tiêu Bình vẫn đang giảng giải cho đám người trong phòng hợp về sự sinh ra của John.

“Nhưng khi tôi tiếp xúc với John, cũng không hề cảm thấy nét mặt của hắn ta có gì cứng ngắc hay mất tự nhiên đâu?” Mã Hà Sơn nhớ lại thời gian làm việc với John năm đó, nói với Tiêu Bình nghi vấn của mình.

“Con người không thể mãi không thay đổi, người nhân tạo cũng vậy. Nếu nghiêm túc mà nói người nhân tạo không thể coi là một con người bình thường, thế nhưng cũng không phải là máy móc. Suy nghĩ, học tập, bổ sung, đây là những thứ John cũng sẽ làm, nhưng không biết hắn ta đã phải bỏ ra bao nhiêu thời gian cho chuyện này. Mặt khác, ngài không thấy nụ cười trên mặt John vô cùng giả tạo sao?”

“Ý cậu là…”

“Đúng vậy, e rằng hắn ta chỉ đang diễn mà thôi.”

“Nhưng mà suy đoán này của ngài cũng không hề có chứng cứ.” Tiểu Ngũ lại lần nữa nói.

“Cái này không cần chứng cứ, mặc dù tôi không gặp John E. Roger bao giờ nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn ta trên TV liền nảy ra sự hứng thú vô cùng lớn. Tôi bắt đầu nghiên cứu sách hắn ta viết, từ từ cảm nhận được sự thay đổi của John qua từng câu chữ trong mỗi khoảng thời gian. Ban đầu sách của hắn ta như một cuốn sách hướng dẫn, buồn tẻ không thú vị nhưng từ cuốn tiếp theo đã bắt đầu thay đổi, mang theo rất nhiều từ ngữ hài hước. Những thứ này đủ chứng minh rằng hắn ta không ngừng thay đổi. Mặt khác, bây giờ ngoại trừ lĩnh vực nghiên cứu, John hoàn toàn tập trung vào trong lĩnh vực tâm lý, đây là chứng cứ lớn nhất của tôi. Bởi vì hắn ta thiếu nên hắn ta mới cần đến nó.”

“Giả thiết như quan điểm của cậu đúng, sau khi John sinh ra là một cá thể không hoàn chỉnh, thiếu đi tình cảm nhân loại nhưng thời gian lâu như vậy rồi, hắn ta cũng đã dựa vào trí tuệ siêu phàm của mình để bổ sung thêm.”

“Nhưng vì sao bây giờ hắn ta vẫn còn đang nghiên cứu.”

Mã Hà Sơn lại đưa ra nghi vấn của mình, bởi vì trong khoảng thời gian cộng sự với John, ông ta cảm thấy John đã có tình cảm như người bình thường.

“Bổ sung? Ha ha, đây chẳng qua chỉ là cái nhìn của ngài mà thôi, chỉ cần bản thân John chưa đạt được sự thỏa mãn thì hắn ta sẽ không ngừng cuộc nghiên cứu!”

Chương 903: Thí Nghiệm Của John

Chương 905: Thí Nghiệm Của John

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Vì sao? Nhưng hắn ta đã đạt được điều mà mình muốn rồi…”

“Ngài nghĩ như vậy, thế nhưng bản thân hắn ta lại không biết thực ra bản thân mình đã đạt được. Bởi vì hắn ta là thiên tài nhân tạo hiếm có, cho nên sẽ rất ngu ngốc ở trong một vấn đề thế này. Cộng thêm tâm lý là một thứ

không khách quan, thậm chí còn là học thuật theo kiểu duy tâm, mà John lại thích theo đuổi sự hoàn mỹ, đối với vấn đề học vấn có yêu cầu cực kỳ cao, hắn ta còn thích để ý đến mấy chuyện vụn vặt, cho nên một khi John quan tâm, hắn ta không thể thoát ra được nữa. Dù sao trên phương diện tâm lý cũng khó có thể nhận biết một cách rõ ràng. Mặt khác hắn ta lại có phát hiện mới trong đó, cuối cùng dẫn đến việc hắn ta hoàn toàn rơi vào đó…"

"Nhưng Tiểu Bình, cậu nói những cái này thì liên quan gì đến vấn đề mà chúng ta đang thảo luận chứ?" Mã Hà Sơn vẫn không hiểu.

"Hiểu rõ tính cách của John E. Roger, ngài Mã, ngài vẫn không hiểu John nghiên cứu ra 'Tân Sinh' để làm gì sao?"

Mã Hà Sơn sờ lên cái cằm đã mọc râu trắng của mình, suy nghĩ lại một lượt những điều Tiêu Bình vừa nói, chợt biến sắc: "Ý cậu là?!"

"Không sai, nhà khoa học như ngài chắc cũng hiểu rất rõ những thứ mà các nhà khoa học thích! John muốn nghiên cứu, thế nhưng việc nghiên cứu của hắn ta cũng không tốt lắm. Chỉ có nhân viên nghiên cứu có học thức uyên bác thôi vẫn chưa đủ, nghiên cứu khoa học vẫn không thể nào tiến hành được, dù sao không bột sao có thể làm nên hồ. Cho nên thứ mà John cần chính là tài chính, mà tài chính chỉ có thể dựa vào kinh phí của nhà nước. Nhưng cái John muốn nghiên cứu chính là tâm lý, chỉ có con người mới có thể cung cấp được, cho nên nghiên cứu này của hắn ta nhất định phải lấy con người làm thí nghiệm, chính phủ Mỹ không thể nào đồng ý cho thí nghiệm nguy hiểm như vậy tiến hành, lại thêm John có tiền án, cho nên hắn ta không thể nào xin được nguồn tài chính nào từ chính phủ Mỹ."

"John có tiền án?"

"Chuyện này không quan trọng, hắn ta giấu giếm chính phủ Mỹ rồi tạo ra một người nhân tạo mới. Vì hắn ta có cống hiến với nền khoa học nên chính phủ Mỹ mới không tiến hành truy cứu, thế nhưng trong lòng họ vẫn có khúc mắc."

Tiêu Bình cảm thấy hơi khát nước, cầm cốc lên uống một ngụm rồi dừng lại, hình như là đang cần thời gian nghỉ ngơi một chút.

Vì rảnh rỗi, Tiêu Bình lại lấy một viên đường trong hũ đường ra, đặt ở trong tay thưởng thức một lát, sau đó đặt lên mặt bàn, tiếp tục nói: "Chúng ta quay lại chủ đề ban đầu, vì John không lấy được nguồn trợ cấp tài chính, không thể sử dụng đồ thí nghiệm trong sở nghiên cứu, cho nên hắn ta lập ra một kế hoạch mới, đó chính là game online 3D hot nhất bây giờ, 'Tân Sinh'…"

"Tân Sinh? Tân Sinh không phải là trò chơi sao? Nó độc lập vận hành dựa vào bộ máy chủ, có quan hệ gì với nghiên cứu của John chứ?" Tiểu Ngũ đặt câu hỏi, bởi vì cậu ta cảm thấy suy đoán của Tiêu Bình càng lúc càng không bình thường.

"Nhìn qua thì không có bất kì quan hệ nào, giai đoạn nghiên cứu được nhân viên viện nghiên cứu khoa học quốc gia nhúng tay vào, 'Tân Sinh' đã không còn do một mình John khống chế nữa rồi."

Tiêu Bình nhìn Tiểu Ngũ rồi cười, nụ cười có chút trào phúng.

Không phải một mình John có thể khống chế được đúng không?

Tiểu Ngũ sững sờ, bỗng nhiên bừng tỉnh: "Ngài nói là vấn đề xuất hiện ở trận doanh Ác Ma trong 'Tân Sinh' sao?"

"Xem ra cậu còn không quá ngu ngốc. Mọi chuyện trong trận doanh Ác Ma đều do John toàn quyền phụ trách, chỗ đó xem như một khu vực độc lập của hắn ta, nói cách khác, sự thật trận doanh Ác Ma là nghiên cứu khoa học vĩ đại nhất thế kỷ của nhà khoa học John E. Roger, mà cái gọi là người chơi tộc Ác Ma, thực ra chỉ là chuột bạch trong thí nghiệm này mà thôi…"

"Cái này! Làm sao có thể chứ?!"

Suy đoán của Tiêu Bình quá sức chấn động, khiến cho Tiểu Ngũ vô cùng kinh ngạc, mặc dù biểu hiện của những người khác trấn định hơn so với Tiểu Ngũ nhưng sắc mặt cũng không tốt cho lắm.

"Không có gì là không thể, ngay từ đầu mục đích của John khi khởi động hạng mục 'Tân Sinh' chính là vì để sáng tạo ra trận doanh Ác Ma trong đó, nguồn tài chính khổng lồ, số lượng vật thí nghiệm nhiều, còn có máy chủ có

khả nặng tính toán kinh khủng, còn điều kiện nghiên cứu của nơi này có thể tốt hơn?"

"Đồ điên! Đúng là đồ điên! Hắn ta không sợ kế hoạch của mình bị người khác phát hiện ra sao!"

"Không sợ, bởi vì trận doanh Ác Ma do hắn ta quản lý, chương trình mã hóa trong đó là mật mã tâm lý của John. Người được mọi người xưng tụng là 'Mật Mã Tâm Lý' của giới học thuật, trên đời này có bao nhiêu người có thể hoàn toàn hiểu được nó, chưa nói tới kế hoạch của John."

"Tiến sĩ Mã, ban đầu ông không phát hiện ra điều gì sao?" Tiểu Ngũ hỏi Mã Hà Sơn.

"Tôi rất hổ thẹn, 'Mật Mã Tâm Lý' thật sự quá mức phức tạp, tôi cũng không rõ John làm gì trong trận doanh Ác Ma…"

Mã Hà Sơn hít một hơi dài, tựa hồ như nhớ lại cảm giác bất lực trước kia.

"Cái này không trách lão Mã, bởi vì 'Mật Mã Tâm Lý' do John tạo ra đối với người bình thường mà nói thật sự là một cái bẫy đáng sợ."

"Cái bẫy đáng sạo? Chẳng lẽ hắn ta không phải là nhà khoa học sáng tạo ra nhiều giá trị học thuật nhất sao?"

"Giá trị lớn nhất? Đó là đối với thiên tài, còn đối với người bình thường mà nói, tiếp xúc với nó chỉ lãng phí thời gian."

"Vì sao?"

"'Mật Mã Tâm Lý' đúng là có giá trị rất lớn, thế nhưng đây không phải là tri thức người bình thường có thể hiểu được, bởi vì tuổi thọ của người bình thường chỉ có hạn. 'Mật Mã Tâm Lý' chia làm 5 giai đoạn, chỉ cần học xong tri thức 5 giai đoạn này, coi như là đã hiểu rõ được học vấn về phương diện này. Nhưng vấn đề nằm ở muốn học 'Mật Mã Tâm Lý' phải tiêu tốn rất nhiều công sức. Nếu một người có trí thông minh bình thường muốn học, học xong một giai đoạn ít nhất cần 20 năm, học xong tất cả cần phải có 100 năm. Mà rất nhiều người không thể sống lâu như vậy, hơn nữa mọi

người không thể khi vừa mới sinh đã học ‘Mật Mã Tâm Lý’, bởi vậy, ‘Mật Mã Tâm Lý’ trở thành cái bẫy tri thức lớn nhất…”

Nghe Tiêu Bình giải thích, mọi người bỗng cảm thấy rùng mình.

“Được rồi, không nói những thứ này nữa. Đã nói đến trận doanh Ác Ma, tôi muốn nói với mọi người về trận doanh Ác Ma đi, dù sao thì tôi cũng là người chơi của trận doanh Ác Ma. Đầu tiên, tôi muốn nói về những người chơi tạo nên trận doanh Ác Ma. Ừm, đều là những người hơi điên, tôi nghĩ mọi người đã hiểu rõ. Nhưng bọn họ có gì đặc sắc? Đó chính là vấn đề tâm lý, cảm xúc của bọn họ mãnh liệt hơn người bình thường. Mà phát ra càng mãnh liệt thì càng dễ dàng để John thu thập tin tức về phương diện này. Tiếp theo, khi tôi tiếp xúc với NPC trong trận doanh Ác Ma, cũng thử làm một số nhiệm vụ trong trận doanh Ác Ma, tôi phát hiện một vấn đề vô cùng thú vị, đó chính là cho dù là NPC hay nhiệm vụ cũng đều có điểm ‘đặc biệt’.”

Tiêu Bình nở nụ cười, có vẻ gian xảo: “Điểm ‘đặc biệt’ đó là khiến người chơi phát điên…”

‘Nhiệm vụ và NPC trong trận doanh Ác Ma đều không phải người bình thường có thể bình tâm tiếp xúc.”

“Nếu tinh thần sụp đổ sẽ phát ra một loại cảm xúc cực kì mãnh liệt, lúc đó mục đích của John cũng đã đạt được.”

“Cuối cùng, tôi căn cứ cho mọi người thêm một căn cứ, đó chính là năng lực trong giai đoạn thứ ba của trận doanh Ác Ma, Ác Ma hóa.”

“Tôi nghĩ “Thập Nhận” chắc sẽ biết ‘Ác Ma hóa’ trong người chơi của tộc Ác Ma, dù sao những người trong ‘Thập Nhận’ đều đa số đối chiến với người chơi sau khi đã Ác Ma hóa. ‘Ác Ma hóa’ là tuyệt kỹ của người chơi tộc Ác Ma, sau khi biến thân đều có thể tăng lên thuộc tính có sẵn trên diện rộng, tăng lực chiến đấu của nhân vật. Nhưng đó là một kỹ năng có buff không ổn định, trong đó tồn tại một kỹ xảo, đó chính là ‘Khuynh Hướng Ác Ma’. Vậy thế nào là ‘Khuynh Hướng Ác Ma’? Mọi người liên tưởng một chút đến ác ma trong ấn tượng của mọi người.”

Chương 904: Bí Ẩn Của Tấm Bia

Chương 906: Bí Ẩn Của Tấm Bia

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tà ác, xảo trá, mặt mũi giống hệt quái vật, đây cũng là hình tượng ác ma trong lòng người bình thường. Cho nên ‘Khuynh Hướng Ác Ma’ chính là khiến cho người chơi có càng nhiều cảm xúc tiêu cực, càng nhiều cảm xúc tiêu cực thì mức độ Ác Ma hóa càng cao, độ tăng thuộc tính càng lớn!”

“Cái này tương đương với một cái thí nghiệm của John, mà hắn ta rất khéo léo để cho vật thí nghiệm của mình tự phối hợp đi làm tất cả mọi việc. Cho nên, tôi cảm thấy chuyện trận doanh Ác Ma là nơi mà John thí nghiệm đã có thể khẳng định…”

Sau khi Kiếm Thần nghe Tiêu Bình nói, hình như có suy nghĩ gì đó, hắn ta nhớ đến hai con ngươi đỏ hồng cuồng loạn của Tiêu Phàm khi Ác Ma hóa, trong lòng thừa nhận suy đoán của Tiêu Bình.

…

Nước Mỹ…

“Cho nên trận doanh Ác Ma chính là phòng thí nghiệm giả lập của ông?”

“Không sai, chính là như vậy. Ba thông qua việc học tập mà bắt chước hành vi bình thường của nhân loại, cũng sử dụng sinh vật học và y học, tiêm vào trong cơ thể mình kích thích tố để kích thích những chỗ còn thiếu, để cho mình có thể có sự kích thích thần kinh giống người bình thường, cảm nhận được những cảm xúc mà người bình thường cảm nhận được. Nhưng ba phát hiện như vậy vẫn chưa đủ, ba vẫn không rõ thứ mà mình thiếu từ khi sinh ra. Vì để cho Sam yên tâm ra đi, ba quyết định sẽ nghiên cứu sâu hơn. Nhưng nghiên cứu này không được chính phủ cho phép, cứ như vậy ‘Tân Sinh’ được ra đời dưới sự thúc đẩy của ba. Ba đưa vô số hạng mục thí nghiệm vào trong trận doanh Ác Ma, để chúng tồn tại dưới dạng nhiệm vụ.

Mà ‘Ánh Sáng Trong Bóng Đêm’ cũng là một trong số đó. ‘Ánh Sáng Trong Bóng Đêm’ thật ra là thí nghiệm cá nhân của từng người chơi, ba rất tò mò, khi phải đối diện với những áp lực mạnh mẽ thì nội tâm của nhân loại sẽ thay đổi thế nào, cho nên đa số ánh sáng trong ‘Ánh Sáng Trong Bóng Đêm’ đều là bóng đêm, ba không thiết kế nhiều đường ra cho cái tên xui xẻo này, ba chỉ đơn thuần muốn quan sát kết quả của thí nghiệm thôi…”

“Ông đúng là kẻ điên.”

Arthur đánh giá như vậy, anh ta đã hiểu ra tất cả.

“Ha ha, ba là nhà khoa học vĩ đại nhất thế kỷ này John E. Roger. Mà nhà khoa học thực ra chính là kẻ điên…”

Nhìn nụ cười của John, Arthur bất đắc dĩ nói: “Mặc dù thí nghiệm có thể tiến hành trong trận doanh Ác Ma, nhưng ông làm sao để lấy được tin tức phản hồi lại? Không lấy được kết quả thí nghiệm, làm như vậy cũng chẳng có ích gì.”

“Cái này sao, ba tự có cách của mình…”

John mỉm cười vô cùng tự tin.

…

Phòng họp…

“Tiểu Bình, suy đoán của cậu làm người khác phải sợ hãi, thế nhưng nó đã tồn tại một lỗ hổng lớn, đó chính là về cơ bản thì thí nghiệm của John không nhận được phản hồi. Bởi vì một khi giao ‘Tân Sinh’ cho máy chủ tự vạn hành, sẽ ngăn cản khả năng người ngoài lấy được tin tức, John cũng không có được thông tin, vậy hắn ta làm vậy thì có ích gì?”

“Phản hồi? Điều này ngài Mã có thể yên tâm, tôi suy đoán như vậy bởi vì tôi đã nhìn thấy được sự phản hồi đó.”

“Vậy sao?”

“Chờ tôi một lát, tôi cho mọi người xem chút tư liệu.”

Tiểu Bình thuần thục mở máy tính trên bàn trong phòng họp, cắm USB đã chuẩn bị trước vào, một màn hình máy chiếu thả xuống, hình ảnh cũng bắt đầu xuất hiện…

Tiêu BÌnh nhấp một ngụm cà phê, lại cầm viên đường kia lên, dùng ngón tay chà nhẹ lên đó, rơi xuống một vài hạt nhỏ màu trắng, giống như tuyết từ trên trời rơi xuống vậy.

Hình ảnh trên màn hình nhanh chóng trở nên rõ ràng, kia là ảnh chụp màn hình trong trò chơi, theo thứ tự là điểm hồi sinh ở bốn trận doanh.

Điểm hồi sinh của Nhân Loại được thiết kế ở chỗ tượng thần, nơi sâu nhất trong giáo đường, lúc Nhân Loại phục sinh sẽ xuất hiện ánh sáng, càng tăng thêm vẻ thần thánh.

Điểm phục sinh của Thú Nhân ở bên cạnh một đống lửa ở trên thảo nguyên, bên đống lửa còn có một cái cây cổ xưa, ánh lửa chiếu tới càng lộ vẻ cổ kính thần bí.

Điểm phục sinh của Tinh Linh là trong một hốc cây, dưới chân là một hồ nước có ánh sáng soi rọi, trên đầu có ánh trăng chiếu xuống càng đẹp hơn.

Trận doanh Ác Ma là đơn giản nhất, trực tiếp phục sinh trong một hồ máu lớn, phong cách bạo lực cuồng dã này lại cực kỳ hợp với trận doanh Ác Ma, bên cạnh hồ máu còn có một tấm bia màu đen nhánh, dường như là để trang trí.

“Nhìn điểm phục sinh của người chơi trong bốn trận doanh ‘Tân Sinh’, mọi người có cảm tưởng gì không?”

Bỗng nhiên Tiêu Bình mở miệng nói, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang trêu chọc.

Mọi người không biết ý nghĩa trong câu hỏi của Tiêu Bình là gì, thế nhưng vẫn cực kỳ phối hợp mà trả lời.

“Rất tinh xảo, rất tự nhiên, vô cùng sát với hiện thực, cũng có điểm đặc sắc riêng của mỗi trận doanh.”

Nghe đáp án của mọi người, Tiêu Bình rất hài lòng, quay sang hỏi Tiểu Ngũ: "Trong đám người chơi, cậu được xem như là người có nhiều thông tin nhất, tôi muốn hỏi cậu một vấn đề, cậu cho rằng tấm bia màu đen bên cạnh hồ máu đó của trận doanh Ác Ma được chế tác bằng chất liệu gì?"

"Tôi nghĩ nó được làm từ chất liệu đặc biệt là 'Huyết Lịch Thạch' trong trận doanh Ác Ma."

Đầu óc Tiểu Ngũ xoay chuyển, lập tức đáp, cũng vô cùng hài lòng với đáp án của mình, bởi vì Tiểu Ngũ cảm thấy mình không bị câu hỏi của Tiêu Bình làm khó nên vô cùng tự hào.

Tiêu Bình cũng rất hài lòng với phản ứng của Tiểu Ngũ, cho nên hắn ta nở nụ cười: "Vì sao cậu cảm thấy tấm bia kia được tạo bởi Huyết Lịch Thạch?"

"Bởi vì đặc tính của tấm bia kia giống với Huyết Lịch Thạch."

"Được rồi, cảm ơn câu trả lời của cậu, tiếp theo mọi người nhìn xem Huyết Lịch Thạch là cái gì."

Hình ảnh trên màn chiếu thay đổi, hình ảnh một hòn đá đen nhánh xuất hiện trên đó, bề mặt sáng bóng trơn trượt, ẩn hiện hoa văn màu máu, nhìn cực kỳ tà dị.

[Tên vật phẩm: Huyết Lịch Thạch]

[Phẩm chất vật phẩm: Hiếm]

[Thuộc loại vật phẩm: Vật liệu rèn đúc]

[Hiệu quả đặc biệt: Khi thêm vào lúc rèn vũ khí, vũ khí khi rèn xong sẽ có thể có huyết văn bên ngoài.]

[Ghi chú: Khoáng thạch hiếm thấy trong trận doanh Ác Ma, mặt ngoài đen nhánh nhưng theo thời gian sẽ không ngừng tạo ra hoa văn màu máu.]

"Huyết Lịch Thạch."

“Là khoáng thạch đặc biệt của trận doanh Ác Ma, ngoại trừ việc có thể tăng thêm vẻ ngoài cho vũ khí thì hoàn toàn vô dụng. Chỉ có đám công tử thiếu gia trong công hội thích phong cách đen tối mới thu thập loại vật liệu rèn đúc này. Nhưng bởi vì nó thuộc về loại khoáng thạch hiếm, số lượng vô cùng ít, trên thị trường cung không đủ cầu. Tiểu Ngũ nói bia đen bên cạnh hồ máu là do Huyết Lịch Thạch tạo thành cũng không phải là không có căn cứ, bởi vì tấm bia này cách một khoảng thời gian lại xuất hiện huyết văn, cũng có đặc tính của Huyết Lịch Thạch, loại phong cách này rất thích hợp với trận doanh Ác Ma.”

“Được rồi, những vật này đại khái tôi cũng nói xong rồi, vậy tôi sẽ nói đến chỗ kỳ lạ trong đó đi. Những trận doanh khác không có Huyết Lịch Thạch, điều này chứng minh rằng đây là vật mà John đặc biệt thiết kế cho trận doanh Ác Ma nhưng tác dụng của nó lại cực kỳ yếu, chỉ có thể thay đổi vẻ ngoài của vũ khí, đó là vật mà có cũng được không có cũng không sao, thế nhưng John vẫn để nó xuất hiện. Tiếp theo, tấm bia đen tại điểm phục sinh của trận doanh Ác Ma lại xuất hiện hoa văn như máu, sau khi chúng ta nhìn thấy Huyết Lịch Thạch, vô thức cho ràng tấm bia kia cũng do Huyết Lịch Thạch tạo thành, nhưng có ai nói cho chúng ta biết đó là Huyết Lịch Thạch không?”

“Ý ngài là?”

“Không sai, đâu chính là một loại dẫn đường tư duy, người hướng chúng ta theo lối phỏng đoán này chính là John, hắn ta muốn để sự tồn tại của tấm bia này càng thêm tự nhiên…”

“Điểm phục sinh của những trận doanh khác đều được cấu thành từ những cảnh vật không thay đổi, chỉ có tấm bia đen ở điểm phục sinh của trận doanh Ác Ma lại không ngừng biến hóa, như vậy cực kỳ lạ, để giải thích hiện tượng này, trong trò chơi xuất hiện một vật liệu rèn đúc gọi là ‘Huyết Lịch Thạch’. Cho nên tôi suy đoán, huyết văn không ngừng sinh ra trên tấm bia màu đen chính là thủ đoạn để thu hồi kết quả thí nghiệm của John. Nó tương đương với một loại tin tức đã mã hóa. Sau khi John nhìn thấy cái này, liền hiểu được điều mà nó muốn biểu đạt.”

Chương 905: Nhà Khoa Học Điên Rồ

Chương 907: Nhà Khoa Học Điên Rồ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nhưng có khi thứ này chỉ là phong cảnh mà hắn ta thiết kế ra thôi?”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, tôi thậm chí tôi còn nghĩ rằng trong tương lai, có khi nào bởi vì xuất hiện nhiều hoa văn màu máu quá mà tấm bia màu đen này sẽ biến thành màu đỏ không. Nhưng sau khi tôi nhìn thấy hiện tượng này, tôi liền biết đây là chuyện không thể nào, cũng vì vậy mà khẳng định suy đoán bây giờ của mình.”

“Tiếp theo tôi sẽ nói cho mọi người biết kết quả quan sát tấm bia ở một điểm hồi sinh trong trận doanh Ác Ma. Huyết văn luôn tăng lên khi người chơi của tộc Ác Ma hồi sinh, mà cứ một khoảng thời gian thì huyết văn trên đó lại biến mất hết.”

“Nếu như nói sự xuất hiện của Huyết Lịch Thạch khiến tấm bia đen kia trông có vẻ tự nhiên hơn một chút, vậy thì chuyện huyết văn tự động biến mất liền có vẻ rất mất tự nhiên. Hắn ta muốn làm cho cảnh vật tại điểm hồi sinh nhìn có vẻ tự nhiên, nhưng lại cho tấm bia đặc tính thay đổi một cách đột ngột, hai chuyện này rất mâu thuẫn với nhau. Nếu tôi là John, khi huyết văn trên tấm bia này đạt đến một mức độ nhất định, tôi sẽ để nó dừng phát triển, như vậy vừa đẹp vừa ngắn gọn, dựa vào trí thông minh của John thì hắn ta không thể nào không nghĩ ra được. Lý do mà nó cứ tiếp tục thay đổi như vậy đã chứng minh đây là chuyện mà hắn ta cố tình làm ra…”

“Mặt khác, tôi lại phát hiện có người thu mua ảnh chụp màn hình tấm bia ở điểm hồi sinh trong trận doanh Ác Ma của các server theo chu kỳ, hành vi này thực sự rất kỳ lạ, sau khi tôi tra tìm, phát hiện IP của người thu mua này ở Mỹ, vậy là tôi mở thêm hai nick phụ tiến hành giao dịch với người mua ảnh chụp màn hình, một nick giao dịch ảnh chụp màn hình đã qua chỉnh sửa, còn nick còn lại là ảnh chụp màn hình thật. Càng đặc biệt hơn chính là nick dùng ảnh chụp màn hình thật thì giao dịch thành công, còn nick dùng ảnh chụp màn hình đã qua chỉnh sửa lại thất bại. Điều này đã nói rõ, người

mua có thể phân biệt được bức ảnh nào mới là bức hắn ta cần, tấm ảnh kia mới là thứ có giá trị với hắn ta."

"Cho nên Tiểu Bình cậu suy đoán, kết quả thí nghiệm của John được phản hồi thông qua tấm bia ở điểm hồi sinh trong trận doanh Ác Ma sao?"

"Ừm, đúng là như vậy. Trong 'Tân Sinh', John có thể toàn quyền quyết định với những thứ trong trận doanh Ác Ma, cho nên thí nghiệm này được triển khai trong trận doanh Ác Ma. Người chơi của tộc Ác Ma xem như là chuột bạch thí nghiệm của hắn ta, ghi chép lại những tin tức trong quá trình chơi trò chơi, sau đó tiếp tục mang theo, đến khi người chơi hồi sinh lần nữa ở điểm hồi sinh. Mà khi bọn họ hồi sinh, tin tức thí nghiệm trên người đều được lấy ra, tồn tại trên tấm bia theo phương thức mã hóa, John chỉ cần lấy bức ảnh tấm bia ở thời điểm đó là có thể tiến hành nghiên cứu rồi."

"Nếu là như vậy, chúng ta cũng thu thập ảnh chụp ở điểm hồi sinh ở trận doanh Ác Ma, sau đó giao cho bộ phận giải mã nghiên cứu xem, hi vọng chúng ta cũng có thể thu hoạch được điều gì đó." Mã Hà Sơn không chút do dự mà quyết định ngay, ông ta hiểu được, nếu như sự thật đúng như lời Tiêu Bình nói thì những tin tức ghi chép trên đó lại càng có giá trị hơn.

"Nhưng mà Tiểu Bình, tôi đại khái hiểu được suy đoán của cậu về trận doanh Ác Ma, thế nhưng hình như cậu vẫn chưa cho chúng tôi biết rốt cuộc thứ mà chúng ta cần tìm là cái gì…"

"Thứ mà chúng ta muốn tìm cũng có liên quan đến phương diện này, nó được xuất hiện trên cái cơ sở này. Trước đó tôi đã nói rồi, trên phương diện nghiên cứu tâm lý học, John đã phát hiện ra một thứ mới, mà thứ đó đích thực là một thứ không hề tầm thường. Ở điểm này, tôi không thể không khâm phục trí tuệ của John…"

…

Nước Mỹ…

"Tôi đại khái đã hiểu rõ dự tính và mục đích ban đầu của ông khi thành lập trận doanh Ác Ma, thế nhưng ông không cảm thấy thí nghiệm riêng cho bản thân mình như vậy là quá ích kỷ hay sao?"

“Ích kỷ? Ba bị con nói như vậy, cảm thấy rất tổn thương đó, trong mắt con, ba là người như vậy sao?”

“Chẳng lẽ không phải à? Nghiên cứu về tình cảm của con người và tâm lý đều chỉ là hứng thú của ông, bởi vì chút hứng thú đó, ông coi tất cả người chơi trong trận doanh Ác Ma đều là vật thí nghiệm mà nghiên cứu, đây có phải là ích kỷ không?”

“Ích kỷ? Trận doanh Ác Ma có thể thành lập, quan hệ giữa ba và bọn họ là cùng có lợi. Con phải biết, lúc trước ba đưa dự thảo thành lập trận doanh Ác Ma ra chương trình nghị sự, chỉ bằng việc tối ưu hóa sự trải nghiệm trong giai đoạn đầu của trò chơi là không thể nào thông qua được. Cho nên trong chương trình nghị sự, ba còn đưa ra rất nhiều lý do, chính là thuận tiện chữa trị cho đám người chơi bị bệnh tâm lý trong trận doanh Ác Ma. Mà cá nhân ba cho rằng, phương pháp chữa bệnh tâm lý hiệu quả nhất không phải là cưỡng ép uốn nắn, bởi vì có cái gọi là nên khơi thông chứ không nên lấp kín, nếu như bịt chặt lại thì chỉ làm cho tâm lý bọn họ thêm vặn vẹo. Mà sự thành lập của trận doanh Ác Ma khiến cho những người đặc biệt như họ có thêm không gian để giải tỏa, sau khi giải tỏa được thì những áp lực trong lòng dần mất đi, cộng thêm có thể tiếp xúc với những người cùng bệnh, bọn họ sẽ tụ tập lại, nhận được sự an ủi của bạn bè, từ đó khiến cho tâm lý của họ dần dần bình thường lại.”

“Ông không sợ làm cho bọn họ bệnh nặng thêm à?”

“Điểm quan trọng trong việc trị liệu cho bọn họ không phải là thả lỏng mà là để bọn họ có thể tiếp xúc với những người giống như mình, như vậy bọn họ sẽ không cảm thấy mình khác người, muốn nhận được sự tán thành của những người đó, họ sẽ tự giác làm giảm đi sự vặn vẹo về tâm lý của mình. Lý do mà bệnh tâm lý khó trị là vì khi chữa trị, mọi người thường khiến cho người bệnh cảm nhận được một loại ám thị tâm lý rất mạnh.”

“Cái ám thị này chính là “mày bị bệnh”, bởi vì loại ám thị này tồn tại cho nên bọn họ mới khó có thể thoát khỏi sự méo mó về tâm lý. Ba sáng tạo cho họ một thiên đường hỗn loạn, nơi đó có người giống họ, có người giống họ ở đó, bọn họ sẽ không cảm thấy mình đặc biệt, chỉ cần có được cách suy nghĩ này thì bọn họ cảm thấy mình bình thường. Con ở trận doanh Ác Ma lâu như vậy rồi, chẳng lẽ không cảm nhận được điều này sao?”

Arthur nhớ lại, anh ta phát hiện đúng như John nói, sở thích không tốt của những người tộc Ác Ma trong công hội của anh ta đã dần dần giảm đi, trước kia Arthur cho rằng do thực lực của mình đã đe dọa được bọn họ, hiện tại xem ra, có lẽ không phải như vậy…

"Vậy "Ánh Sáng Trong Bóng Đêm" thì sao?"

"A… Được rồi, ba thừa nhận đó là sở thích của mình. Ba cống hiến nhiều như vậy, đòi lấy một chút cũng không quá đáng mà, còn nữa 'Ánh Sáng Trong Bóng Đêm' là nhiệm vụ nguy hiểm nhưng có phần thưởng lớn, ba cũng đâu có ép người chơi phải tham gia…"

Arthur nhìn John chống chế, khoát tay, có vẻ hơi thiếu kiên nhẫn: "Không nói cái này, tôi cảm thấy những thí nghiệm này chẳng liên quan gì đến kế hoạch trước đó của chúng ta cả, bây giờ ông chỉ đang nghiên cứu cho những chỗ thiếu sót của bản thân mình thôi."

"Arthur, con đang chất vấn ý nghĩa trong nghiên cứu của ba?"

Arthur trầm lặng, tỏ vẻ đúng là như vậy.

John cũng không tức giận, ngược lại còn cười thần bí, hắn ta hỏi Arthur: "Con biết 'Chiếc hộp Pandora' xuất hiện như thế nào không?"

Chiếc hộp Pandora chính là nơi mà Arthur thu hoạch được dị năng trong hiện thực, nghe John nhắc đến, Arthur nghi hoặc nhíu mày: "Có quan hệ gì với cái này?"

John không trực tiếp trả lời vấn đề của Arthur mà nhắc đến một việc: "Năm 1982, tại Lawrence Nievella Angela ở Georgia, Cabacha nhấc một chiếc xe Chevrolet đời 1964 lên, cứu con trai Tony ra. Arthur, con nghe sự việc này chưa?"

"Từng nghe nói rồi, nghe nói trong cuộc thi đại học ở Trung Quốc vẫn còn có nhiều học sinh sử dụng dẫn chứng này để viết văn, chuyện này quả thực khiến tôi phải kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ không còn thứ gì khác để viết sao? Cũng qua nhiều thế kỷ lắm rồi."

Chương 906: Hy Vọng

Chương 908: Hy Vọng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ha ha, đó không phải vấn đề của học sinh, đó là do cơ chế giáo dục ở nơi đó tạo thành. Vậy con cho rằng tại sao người bình thường như Cabacha lại có thể nâng được chiếc xe Chevrolet nặng gấp mười lần mình lên đây?”

“Tôi không biết, tôi cũng cảm thấy điều này là không thể.”

“Đây chính là thứ tôi mới phát hiện! Con người có yếu tố hình thành tình cảm, dưới những tình huống đặc biệt còn có thể chuyển hóa thành năng lượng!”

“Sao có thể?! Chuyện này không khoa học!”

“Không gì là không thể, trước khi lẽ thường được chứng minh thì chúng đều không khoa học, điều mà các nhà khoa học cần phải làm chính là biến những thứ không khoa học thành thứ mà người thường công nhận là khoa học. Mà John E. Roger chính là nhà khoa học vĩ đại nhất thế kỷ này!”

Lời nói lúc này của John vô cùng tự tin, mà trong sự tự tin này lại lộ ra sự điên cuồng vô tận…

“Tình cảm của con người tồn tại một nguồn năng lượng to lớn, đây cũng là phát hiện lớn nhất trong nghiên cứu của John E. Roger ba.”

“Sau khi con người thỏa mãn được một số điều kiện, những năng lượng này có thể khiến cho con người phản hồi nó ra thế giới bên ngoài bằng một hình dáng khác, mà ‘Chiếc hộp Pandora’ mà ba đặt trong trận doanh Ác Ma chính là lò luyện để chuyển đổi nguồn năng lượng này.”

“Ông nói, bây giờ tôi có thể thi triển một số dị năng đều là do tình cảm?”

“Không sai, đúng như vậy. Arthur, bây giờ con còn muốn chất vấn ý nghĩa trong thí nghiệm của ba nữa không?”

Arthur không nói gì, không biết là ngầm chấp nhận hay là quá mức kinh ngạc nên chưa thể phản ứng lại.

Nhưng John cũng không sốt ruột, mà là từ từ nói về việc mình thiết lập ‘Chiếc hộp Pandora’ trong trận doanh Ác Ma.

“Chiếc hộp Pandora là mấu chốt của tất cả, nó xuất hiện từ năng lực tính toán của máy chủ, sau đó hóa thành ‘dấu hiệu tâm lý’ đặc biệt, dựa vào trong trò chơi ‘Tân Sinh’ này, thông qua chơi game mà kết nối với người chơi, cuối cùng biên soạn tất cả dựa theo một danh sách đặc biệt đưa vào trong cơ thể người chơi, cuối cùng người chơi đó có thể vận dụng được những năng lực này. Mà những dị năng này tương quan với cả thế giới thật và trong trò chơi, hoàn toàn là vì tính bí mật của ‘Chiếc hộp Pandora’ được tạo thành trong ‘Tân Sinh, ‘Chiếc hộp Pandora’ móc nối với trò chơi mới có thể bao quát được hết ‘Tân Sinh’, như vậy máy chủ mới dung nạp nó.”

“Vậy có nghĩa là, chỉ cần người chơi thu hoạch được ‘Chiếc hộp Pandora’ trong ‘Tân Sinh’ thì người đó sẽ có dị năng trong hiện thực?”

“Điều đó không đúng.”

“Vì sao? Không phải ông nói ‘Chiếc hộp Pandora’ chính là lò luyện chuyển đổi năng lượng sao? Cái này có gì sai?”

“Còn phải cân nhắc đến khả năng chịu đựng của vật dẫn…”

…

Phòng họp…

“Cậu nói trong tình cảm tồn tại một nguồn năng lượng cực lớn, John phát hiện nó nên đưa nó vào ứng dụng, còn thứ mà hắn ta cất giấu trong trận doanh Ác Ma chính là vật để chuyển đổi năng lượng? Đây quả thực quá điên cuồng!”

Là một nhà nghiên cứu khoa học, Mã Hà Sơn đã kích động đến run lên, người khác không rõ giá trị của nó nhưng nhà khoa học như Mã Hà Sơn hoàn toàn hiểu rõ đây là chuyện như thế nào!

Nếu như phát hiện này được ứng dụng rộng rãi, loài người sẽ bước vào kỷ nguyên mới!

"Kỳ tích của loài người! Tên John này quả nhiên là kỳ tích!"

"Ngài Mã, xin ngài hãy tỉnh táo một chút, mặc dù lý luận của hắn ta vững chắc, thế nhưng chuyện vận dụng trên cơ thể người vẫn còn hơi sớm."

"Tiểu Bình, cậu có ý gì? Lúc nãy không phải cậu nói, chỉ cần chuyển những tình cảm này, sau đó đưa vào cơ thể con người là có thể khiến cho con người nhận được một nguồn sức mạnh mới sao?"

"Không sai, đúng là như vậy, nhưng có thể khai triển ra mới được."

"Có nghĩa là sao, sau khi đưa vào cơ thể thì không sử dụng được ư?"

"Đúng vậy, không sử dụng được, bởi vì vừa mới đưa vào thì người kia liền chết."

"Chết sao?!"

"Không sai, chắc ngài cũng biết rõ khả năng chịu đựng về tâm lý của con người là có hạn, mà muốn loại năng lượng đặc biệt này có thể phát huy, người làm vật thí nghiệm kia nhất định phải tiếp nhận một lượng cảm xúc to lớn nhưng không phải của mình. Ngài biết điều này có nghĩa là gì không? Vui sướng, tức giận, sợ hãi… sẽ tràn vào trong nháy mắt. Nếu người bình thường tiếp nhận, tâm lý của họ sẽ sụp đổ ngay lập tức. Thậm chí bởi vì sự quấy nhiễu của cảm xúc khiến cho sự trao đổi chất trong cơ thể trở nên hỗn loạn, dẫn đến việc hoàn toàn tử vong."

"Đáng sợ vậy sao, John đặt nó trong trận doanh Ác Ma là để giết người ư?"

"Tôi chỉ nói người bình thường không thể, ngài đừng quên John từng có tiền án, hắn ta tự mình chế tạo một người nhân tạo mới, tôi nghĩ thứ đồ nguy hiểm kia là để chế tạo riêng cho cậu ta…"

Nghe Tiêu Bình giải thích, Độc Cô Thần lại nhớ tới Tiêu Phàm, bởi vì hắn ta biết thể chất của Tiêu Phàm đặc biệt là Túy Tiên Ma Thể, lại thêm tác dụng của rượu cồn, một lượng cảm xúc hỗn loạn lớn hình như cũng không tạo thành tổn thương quá lớn với sư đệ của mình, mà kết hợp với những lời của sư thúc Lý Tiêu Sái, trong lòng Độc Cô Thần suy đoán…

Không lẽ sư đệ mình đã lấy được thứ này?

…

Nước Mỹ…

"Não của người nhân tạo chúng ta phát triển hơn nhân loại."

"Cho nên có thể tiếp nhận tất cả, người bình thường tiếp nhận 'Chiếc hộp Pandora' sẽ bị đột tử ngay lập tức, vì thế ông mới không lo 'Chiếc hộp Pandora' sẽ bị người khác cướp đi?"

"Đúng là như thế, những thứ không phải của họ, lấy cũng vô dụng." Lời nói của John mang vẻ ngả ngớn như là đang cười nhạo.

"Tôi có thể hiểu được lời mà ông nói, chẳng qua bây giờ tôi đã lấy được 'Chiếc hộp Pandora' trong 'Tân Sinh' rồi, những thí nghiệm kia của ông không còn ý nghĩa gì với tôi nữa. Hay là ông hãy gia nhập kế hoạch của tôi, làm chuyện có ý nghĩa hơn cho thế giới này."

Lòi nói của Arthur lại trở nên lạnh lùng.

"Chuyện có ý nghĩa hơn cho thế giới này? Ý con là cho chính phủ nước Mỹ khởi xướng thành lập chính phủ thế giới, thực hiện quản lý hòa bình?"

"Không sai, trong mắt tôi, hòa bình thế giới mới là điều cần thiết."

"Nhưng trong mắt ba, thế giới bây giờ cũng vô cùng tốt, không cần nói nhiều nữa, cứ tiến hành theo kế hoạch này…"

"Thật sao? Tôi thấy ông đang lấy cớ, ông không thể bỏ được nghiên cứu của mình, bởi vì ông còn sợ hãi, sợ hãi mình không đầy đủ…"

Nghe lời Arthur nói, nụ cười của John chợt tắt.

Mà Arthur lại nhìn chằm chằm vào John ở trước mặt mình: "Minh chứng lớn nhất chính là từ khi 'Tân Sinh' xuất hiện, ông chưa bao giờ đăng nhập vào, bởi vì ông sợ hãi, sợ hãi mình bị hệ thống sàng lọc người chơi đưa vào trận doanh Ác Ma…"

Thời khác này, hình như John đang run rẩy, hắn ta không phản bác lời của Arthur, bởi vì quả thực hắn ta đang sợ, sợ mình không thành công, sợ kết quả làm hắn ta thất vọng, khiến cho Sam thất vọng, bởi vì cho đến hôm nay, hắn ta vẫn chưa rõ điều hắn ta thiếu là gì…

"Tùy ông vậy, ông cứ tiếp tục nghiên cứu, còn tôi sẽ làm việc theo kế hoạch của mình, dựa vào dị năng thống trị 'Tân Sinh', mô phỏng kế hoạch mà mình sẽ thực hiện trong thực tế ở trong trò chơi này…"

Sau khi biết tất cả, Arthur quay người đi, chỉ để lại cho John một bóng lưng…

"Hòa bình tuyệt đối dưới sự thống nhất quản lý" thật sự là hoàn cảnh sống lý tưởng nhất sao?

Nhìn hành động bình tĩnh từ đầu đến đuôi của Arthur, rốt cuộc John cũng hiểu, vì sao lúc trước John có thể trực tiếp vào trong trận doanh Ác Ma mà không cần dùng đến lối tắt mà hắn ta để lại.

Hóa ra Arthur không khác gì hắn ta năm đó, không hổ là con trai của John.

Nhưng mà, theo sự trưởng thành của anh ta, cuối cùng Arthur cũng sẽ trở thành một con người thực sự.

Đây cũng là thứ mà hắn ta tin tưởng, người nhân tạo rồi sẽ thành người…

Kỹ thuật này không thể ứng dụng trên con người, điều này khiến cho Mã Hà Sơn cảm thấy vô cùng thất vọng, nhưng tất cả những gì mà Tiêu Bình nói trong hội nghị đã giúp ông ta thu hoạch được rất nhiều.

Nhưng Tiểu Ngũ nhìn thấy Tiêu Bình thao thao bất tuyệt từ đầu đến cuối, không ngừng ra vẻ thì trong lòng cậu ta vẫn còn hơi khó chịu, vì thế cậu ta

nghĩ cách làm sao để khiến Tiêu Bình gặp phiền phức…

Chương 907: Nguồn Gốc Của Việc Gian Lận

Chương 909: Nguồn Gốc Của Việc Gian Lận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng rồi! Chính là như thế!

“Tiền bối, tất cả những gì mà ngài nói, từ đầu đến cuối đều chỉ là phỏng đoán, mặc dù trong “Tân Sinh” có không ít điểm đáng ngờ, phù hợp với suy đoán của ngài, nhưng chúng cũng không thể xem là bằng chứng chắc chắn nhất. Nếu như không thể chứng minh những điều đó, suy đoán của ngài cùng lắm cũng chỉ được coi là giả thuyết không tệ mà thôi. Dù sao chuyển hóa tình cảm, tinh thần thành một loại năng lượng mới có thể ứng dụng trên con người, nghe qua vẫn làm cho người ta sởn cả gai ốc.

“Không phải trước đây tôi có nói tôi có thể thấy được “mật mã tâm lí” của đa số người rồi sao? Tất cả những gì John thiết lập ở trận doanh Ác Ma, cơ bản tôi đều có thể nhìn mà hiểu được…”

“Những ngài cũng từng nói “Mật mã tâm lí” là cái bẫy tri thức có giá trị nhất, người bình thường căn bản không thể hiểu được, không phải lời nói của ngài đã mâu thuẫn với nhau hay sao?”

“Mâu thuẫn với nhau? Cậu đang nói gì thế? Tôi nói “Mật mã tâm lí” là một cái bẫy, nhưng cậu không nghe điều kiện tiên quyết mà tôi nói đến hay sao? Đó chính là đối với người thường, mà tôi, không phải là người bình thường…”

Cặp mắt hí của Tiêu Bình cứ lẳng lặng nhìn chòng chọc vào Tiểu Ngũ, điều này khiến cho Tiểu Ngũ cảm thấy một nỗi bất an, những cậu ta vẫn không chịu khuất phục: “Tôi biết tiền bối rất giỏi, nhưng tiền bối nói mình có thể nhìn được “mật mã tâm lí”. Tiến sĩ Mã cũng tin lời của anh, nhưng như vậy thì vẫn là không có bằng chứng, sau khi hội nghị kết thúc, phải biết nội

dung hội nghị thành văn bản báo cáo để báo cáo lên cấp trên, "Bởi vì "Số 0" có thể hiểu được "mật mã tâm lí", chúng ta không thể viết báo cáo qua loa như vậy đúng không?"

"Vì sao lại không được?"

"Cái này… thì… à thì…"

Tiêu Bình cười, Tiểu Ngũ lại ấp úng không dám trả lời.

"Thôi bỏ đi, không đùa cậu nữa, tôi hỏi cậu thêm một câu nữa nhé? Cậu cảm thấy tôi trở thành người chơi của trận doanh Ác Ma như thế nào?"

Trở thành người chơi của trận doanh Ác Ma?

Cái này cần phải hỏi sao? Tất nhiên là do hệ thống sàng lọc đó!

Còn vì sao hệ thống lại chọn tiền bối ngài á? Vậy thì còn đơn giản hơn, bởi vì ngài chính là một tên biến thái đó!

Tiểu Ngũ muốn nói như vậy, lại không dám nói thẳng.

"Không phải là cậu cảm thấy tâm lí của tôi biến thái nên mới được chọn chứ?"

Nghe thấy Tiêu Bình hỏi ngược lại, Tiểu Ngũ phản xạ có điều kiện trả lời lại một câu từ đáy lòng, chẳng lẽ không phải sao?

…

Lúc Tiểu Ngũ bị Tiêu Bình lôi ra khỏi "Chúng thần di tích chi chiến", Tiểu Ngũ từng vì sự oán hận nhất thời của mình với Tiêu Bình mà lấy dũng khí, lợi dụng thủ đoạn của bản thân mình điều tra từ trên xuống dưới của Tiêu Bình một phen, phát hiện lịch sử năm đó Tiêu Bình từng được bời tham gia Long Tổ.

Những người được mời vào Long Tổ được chia thành hai tình huống, một là do người bên trong đề bạt, còn lại thì khá đặc biệt, được gọi là đi nghĩa vụ.

Phải đi nghĩa vụ, là bởi vì bọn họ đều từng phạm tội.

Theo những gì Tiểu Ngũ biết, Nhị Nhận Tử Yêu, Thập Nhận Hình Sơn và cậu ta, chính là thuộc loại ấy.

Trước đây Tử Yêu là một kẻ trộm Quốc tế, trong một lần hành động sơ ý bị bắt, mà Long Tổ nhìn trúng tài năng của cô ta mới thu nhận cô ta, cho nên tính cách của cô này rất tinh quái, cả ngày ồn ào đòi tan làm.

Còn về Hình Sơn thì càng đơn giản hơn, hắn ta là lính đánh thuê Quốc tế, việc phạm pháp hắn đã làm không ít.

Bởi vì bản thân Tiểu Ngũ vẫn còn trẻ tuổi sung sức, cậu ta cho rằng kỹ thuật hack của mình là vô địch thiên hạ, rảnh rỗi thì xâm phạm lung tung, không ngờ rằng trong mắt Tiêu Bình cậu ta hoàn toàn là đang cởi chuồng nhảy múa, vô cùng buồn cười, cho nên cậu ta cũng trực tiếp bị bắt vào.

Mà lần này Tiêu Ngũ không tra được ghi chép cụ thể nào về việc Tiêu Bình tham gia Long Tổ, lại tìm ra được mấy tin tức kì lạ, chúng đều được xếp vào hồ sơ tuyệt mật.

Hơn mười năm trước, Tiêu Lập Thụ phụ trách đến thành phố N ở phía nam làm nhiệm vụ bí mật, khi ông ta trở về, bên cạnh ông ta xuất hiện thêm một "Số 0" vẫn còn đang trong độ tuổi tiểu học.

Cùng khoảng thời gian ấy, gần một trường tiểu học nào đó ở thành phố N xảy ra một vụ ẩu đả của các thanh niên đầu gấu, toàn bộ mười tên thanh niên đầu gấu của vụ đó đều chết.

Đây coi như là một vụ xung đột bạo lực khá phổ biến trong xã hội, nhưng bị xếp vào trong đám hồ sơ bí mật thì có vẻ khá kì lạ.

Hơn nữa tất cả đều chết, tình huống đồng quy vu tận này thật sự hiếm thấy trong các vụ ẩu đả.

Vì thế Tiểu Ngũ nghĩ đến một khả năng, trong lòng cậu ta đột nhiên lạnh toát, dừng việc điều tra lại.

…

Người như vậy không phải là biến thái mới lạ!

Nhưng khi bị cặp mắt hí của Tiêu Bình trừng, Tiểu Ngũ lại không dám nói như vậy.

“Báo cáo tiền bối, Tiểu Ngũ cảm thấy bởi vì ngài đúng như thế cho nên mới được chọn vào đó!” Trong thời khắc mấu chốt Tử Yêu chém cho Tiểu Ngũ một đao.

“Ồ, là vậy sao?”

“Chị hai, chị đang nói linh tinh gì đó?”

Điều này khiến Tiểu Ngũ sợ hãi, bởi vì Tiểu Ngũ cảm thấy tên “Số 0” trước mắt mình thật sự là biến thái, nếu không phải biến thái thì sao lại có thể máu lạnh xử lí được mười tên thanh niên đầu gấu khi vẫn còn nhỏ chứ?

Hơn nữa cậu ta bị cặp mắt hí này liếc qua, Tiểu Ngũ luôn cảm thấy trong đầu tên “Số 0” này đã bắt đầu lướt qua hành trăm cách hành hạ mình sau khi kết thúc hội nghị.

“Được rồi, Tử Yêu, cô đừng trêu chọc Tiểu Ngũ nữa, Bình Tử nói tiếp đi.”

Trong thời khắc mấu chốt cuối cùng Độc Cô Thần cũng giải vây cho Tiểu Ngũ, có điều Tiêu Bình vẫn không buông tha Tiểu Ngũ, cười tủm tỉm hỏi: “Trong “Tân Sinh” cậu thích dùng cách tính toán của mình để thiết lập lực chiến cho người chơi, vậy trong mắt cậu ai là người có lực chiến đấu cao nhất?”

Tiểu Ngũ nhớ đến Tiêu Phàm, nhớ đến Tiêu Bình, nhưng cậu ta lại lắc lắc đầu, bởi vì những tên biến thái này không thuộc vào phạm vi đánh giá bình thường: “Là đại ca Độc Cô Thần.”

“Ồ, vậy tôi thì sao?”

“Ngài là vô hạn rồi.”

“Không phải vô hạn cao hơn tất cả mọi người sao?”

“Nhưng vô hạn là phạm quy rồi!”

“Vì sao tôi lại có lực chiến đấu vô hạn?”

Bởi vì anh biến thái, Tiểu Ngũ thầm nói, nhưng ngoài miệng lại nói nhỏ: “Sao mà tôi biết được…”

“Được rồi, để tôi nói cho cậu biết, bởi vì nhân vật của tôi chính là ăn gian…”

“Ăn gian?”

“Cậu có biết để gian lận được thì cần gì không?”

“Gian lận càng mạnh, nhất định càng phải hiểu biết nhiều về thiết kế của trò chơi này!”

“Đã như vậy rồi, hiện tại cậu còn nghi ngờ năng lực “mật mã tâm lí” của tôi không?”

“Nhưng mà sao có thể làm được! “Tân Sinh” vận hành nhờ vào não chủ trò chơi, hẳn là phải cấm trừ được tất cả các loại gian lận mới phải chứ!”

“Trên lí thuyết thì đúng là như thế, nhưng khi tôi thiết lập nhân vật thì có phát hiện một cái lỗ hổng không biết vì sao John lại để lại. Vì vậy tôi mượn sức mạnh của lỗ hổng này, dùng khoảng thời gian khoảng một ngày để sáng tạo nhân vật, do đó tôi có thể thi triển nhân vật game “Vân Bình Chi” vốn dùng kĩ năng.

“Lỗ hổng? Vì sao John lại phải để lại thứ đó? Chẳng lẽ hắn ta cũng muốn gian lận trong “Tân Sinh” sao?”

“Hẳn là không phải, lỗ hổng đó của hắn chỉ duy trì sửa chữa thông tin nhân vật của người chơi với biên độ nhỏ, tựa như thay đổi giới tính hoặc trận doanh các thứ…”

“Còn biên độ nhỏ! Gian lận đều bị ngài ép ra!”

“Cho nên tôi phạm quy rồi đó, sau khi vận hành “Tân Sinh”, đầu não của trò chơi cần kiểm tra đo lường mọi lúc, chỉ cần tìm thấy lỗ hổng thì phải tự mình sửa chữa. Nhân vật của tôi thay đổi nhiều như vậy, không đến bao lâu sẽ được sửa chữa hoàn toàn như là một bug.”

“Hoàn toàn sữa chữa?”

“Cũng tức là nhân vật “Vân Bình Chi” này có thời hạn nhất định, cùng càng nhiều thì càng nhanh kết thúc, khi đến lúc sẽ hoàn toàn biến mất khỏi “Tân Sinh”.”

“Vậy thời hạn còn lại của nhân vật của anh là bao nhiêu?”

Chương 908: Nhà Họ Tiêu

Chương 910: Nhà Họ Tiêu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Thời gian tôi dự tính có thể có ba tuần, hiện tại đã hết hai tuần rồi, đăng nhập thêm khoảng một tuần nữa, “hắn ta” sẽ hoàn toàn biến mất, cho nên tôi vẫn luôn dùng ít lại. Dù sao đầu não trò chơi vẫn không ngừng kiểm tra đo lường, căn bản gian lận không thể tiếp tục sống mãi được…”

Sau khi nghe xong Tiểu Ngũ bị đả kích, lợi dụng lỗ hổng để gian lận, sử dụng hai tuần liền đạt đến cấp bậc hàng đầu như thế, người này quả thật là một tên biến thái!

“Chỉ còn một tuần thôi sao? Đây quả thật là một vấn đề, Tiểu Bình, tạm thời cậu đừng đăng nhập vào tài khoản kia nữa, có lẽ sau này sẽ sử dụng đến nó trong một nhiệm vụ nào đó của “Tân Sinh”.”

Hội nghị sắp kết thúc, Tiêu Lập Thụ cũng lên tiếng: “Nếu như chúng ta đã suy luận được những chuyện mà John làm trong “Tân Sinh”, vậy thì tiếp tục nhiệm vụ này cũng không có ý nghĩa gì, tạm thời chúng ta dừng chuyện “Tân Sinh” lại đi.”

“Tình hình các nhiệm vụ khác trong “Tân Sinh”, tôi sẽ báo lại với cấp trên. Cuối cùng Tiểu Ngũ, cậu chỉnh sửa lại một chút bản ghi chép của hội nghị lần này, sau đó viết thành một bản báo cáo nộp cho tôi, tan họp.”

Tiêu Bình rút USB của hắn ta ra, cầm theo hộp đường và chiếc cốc của mình đi theo đám đông ra ngoài.

Lập tức trong phòng họp chỉ còn lại một mình Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ nhớ đến những lời Tiêu Bình nói vừa nãy, cậu ta cảm thấy rất đau đầu, suy nghĩ xem nên viết những điều được suy đoán trong hội nghị lần này lên báo cáo như thế nào?

Đột nhiên, cậu ta nhìn thấy cục đường vuông trên bàn, cậu ta cảm thấy có chút quái dị.

Dưới sự vân vê trước đó của Tiêu Bình, cục đường đã nhỏ đi một chút, Tiểu Ngũ quan sát, cậu ta phát hiện viên hình hộp có hai mặt bị Tiêu Bình dùng tay mài thành hình vuông, mặc dù Tiêu Bình chỉ rảnh rỗi nên nghịch, nhưng thủ pháp của hắn ta quả thật rất tuyệt vời.

Sau khi phát hiện ra điều này, tầm mắt của Tiểu Ngũ vẫn không hề rời khỏi viên đường vuông kia chút nào, bởi vì cậu ta cảm thấy giống như một điểm quái dị nào đó chưa bị phát hiện vừa bị cậu ta phát hiện ra rồi.

Loại cảm giác kì quái này khiến cậu ta không thể bình tĩnh lại tiếp tục viết báo cáo hội nghị, sau một lát, Tiểu Ngũ lấy một chiếc thước đo từ chỗ khác ra đo thử viên đường này xem sao.

Sau khi cậu ta đo xong viên đường vuông, Tiểu Ngũ đột nhiên kinh hãi, bởi vì sau khi đo xong cậu ta phát hiện chiều dài và chiều rộng của bốn mặt dài của khối hình hộp đã biến thành tỉ lệ vàng!

Hình vi của “Số 0” quả nhiên là biến thái đến tột cùng!

Tiểu Ngũ quyết tâm, định bụng từ nay về sau sẽ không đi trêu chọc tên quái vật mắt hí trong căn phòng tối kia nữa…

…

Lúc này Tiêu Bình đã quay trở về căn phòng tối nhỏ của mình, hắn ta buông những thứ trong tay mình xuống, chậm rãi đi đến trước kho trò chơi, thở dài một tiếng.

Nhiệm vụ trong "Tân Sinh" bị hủy bỏ, mà tài khoản của hắn ta lại khá là đặc biệt, Tiêu Bình biết thời gian tới hắn ta không thể đăng nhập vào trò chơi quan sát Tiêu Phàm.

Vậy nên hắn ta trực tiếp ngồi xuống, mở ngăn kéo ra, lại lấy ra khung ảnh được giấu kĩ trong ngăn bí mật.

Tấm hình trong khung ảnh đã cũ rồi, nhưng vị thiếu niên có đôi mắt màu đỏ rượu lại vẫn đang cười, Tiêu Ngọc Phong đứng đằng sau Tiêu Phàm, trên mặt lại nở một nụ cười hoàn toàn không đẹp, mà Tiêu Bình đang đứng một bên, được một bàn tay bé nhỏ đáng yêu nắm chặt.

Tiêu Lập Thụ gõ cửa, đi đến, ông ấy nhìn thấy vật trong tay Tiêu Bình, vẻ mặt Tiêu Lập Thụ tối tăm hơn một chút.

Đợi đến khi ông ấy tỉnh táo lại liền hỏi Tiêu Bình: "Tiêu Phàm, nó vẫn tốt chứ?"

"Nhìn qua có vẻ trạng thái không tệ. Không biết là vì sao, phong ấn thôi miên lần trước tôi tạo ra với nó đã bị nó mở được phần lớn rồi, cũng may không ảnh hưởng đến tâm tính của nó, ngược lại nó còn cứng cỏi hơn rất nhiều, sau khi gặp lại tôi, nó đã trút được hết những chuyện trong quá khứ, mọi thứ đều khôi phục như cũ."

"Những chuyện xảy ra trong quá khứ, nó có biết rõ không?"

"Dường như nó coi việc bác chùi đít cho nó là tôi làm. Nó cũng không nghĩ lại, cái giá phải trả của mười mạng người nặng đến mức nào, mặc dù tôi là anh nó, nhưng lúc đó tôi mới được bao nhiêu tuổi? Làm sao có thể một mình xử lí sạch sẽ tài liệu liên quan đến vụ án kia? Qua nhiều năm như vậy rồi, nó vẫn chỉ là một thằng em trai ngu ngốc."

"Mười tên khốn kia chết cũng không hết tội, ai bảo bọn họ dám ra tay đánh người của nhà họ Tiêu ở thủ đô, người bị đánh còn là chú của Tiêu Lập Thụ

tôi, người đã bỏ đi nhiều năm trước! Khi ông bác nhà con biết việc này rồi cũng vô cùng tức giận!"

Tiêu Ngọc Phong, nghe thấy cái tên này, cảm giác tựa như một thiếu gia được sinh ra trong một nhà giàu có nào đó, mà trên thực thế, thân phận của Tiêu Ngọc Phong đúng là như vậy, hơn nữa nhà họ Tiêu ở thủ đô cũng không phải là nhà giàu có bình thường.

Khi Tiêu Ngọc Phong còn trẻ, ông ta gặp được một người con gái, hai người yêu nhau, tiếc rằng lại bị gia đình phản đối.

Vì thế tình tiết cẩu huyết đã xảy ra, Tiêu Ngọc Phong cùng bà nội của Tiêu Phàm đã bỏ trốn.

Bởi vì điều này, Tiêu Ngọc Phong mới có sự cố chấp với hai chữ "Bình Phàm" đến vậy.

"Các anh sẽ không đến làm phiền cuộc sống của Tiêu Phàm chứ?"

"Không đâu, ông bác cảm thấy áy náy với ông nội của cậu, nếu như ông nội muốn cho hai anh em cậu cuộc sống bình thường, ông bác cũng sẽ không quấy nhiễu. Có điều ông bác cũng muốn gặp mặt hai anh em cậu một lần, dù gì thì các cậu cũng là người của nhà họ Tiêu ở thủ đô."

"Gặp mặt? Hay là thôi đi, tôi cũng không muốn tạo thêm phiền phức cho đứa em trai ngu ngốc kia của tôi, tôi cảm thấy với nó mà nói, không biết gì hết mới là vui vẻ nhất, cũng giống như cái tên mà ông nội đặt lúc đó, bình phàm mới là tốt nhất."

Tiêu Lập Thụ nhìn thấy Tiêu Bình yên lặng ngồi trong căn phòng tối nhỏ, ông ấy biết cuộc đàm phán lần này không có kết quả rồi, ông ấy thở dài rồi đi ra ngoài.

"Hai anh em con rồi cũng phải trở về thôi, bình phàm sao? Vấn đề là hai đứa cũng không hề bình thường…"

…

Sau khi chiến thắng "Chúng thần di tích chi chiến", trong "Tân Sinh" rất tưng bừng nhộn nhịp, trong tiếng tung hô ồn ào, mọi người của trận doanh Ác Ma vui chơi hết mình, không biết điên cuồng bao nhiêu, cuối cùng Tiêu Phàm cũng đăng xuất, sau đó nặng nề đi ngủ.

Lần này thật sự hắn ngủ rất ngon, còn mơ được một giấc mơ đẹp, trong giấc mơ Tiêu Ngọc Phong nắm tay hắn, dắt hắn đi dạo trên con phố nhộn nhịp ngày lễ.

Mà Tiêu Bình cũng ở bên cạnh hắn, Tiêu Bình nhìn đám người ồn ào ở xung quanh, vẫn là dáng vẻ thiếu kiên nhẫn, có điều Tiêu Phàm lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Ba ông cháu cứ thế đi dạo, trải qua một ngày tươi đẹp trên phố xá sầm uất.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tiểu Phàm rửa mặt, nhìn bản thân mình trong gương, Tiêu Phàm có chút buồn rầu.

Sau khi cởi bỏ hoàn toàn phong ấn thôi miên mà Tiêu Bình để lại trước đây, ánh mắt Tiêu Phàm khôi phục lại màu sắc vốn có, hai mắt màu đỏ rượu xinh đẹp lạ thường, nhưng khi đi trong đám đông lại vô cùng nổi bật.

Tiêu Phàm không mong mình sẽ trở thành tiêu điểm trong cuộc sống thường ngày, vì thế hắn phải làm vài cách để che dấu.

Ngoài ra, hắn trong hiện thực cũng luôn đồng bộ với trong trò chơi, đây cũng là một chuyện phiền não…

Tiêu Phàm vén mái tóc đen lên, phát hiện ra màu bạc mới xuất hiện dưới chân tóc, hắn vô cùng phiền muộn.

Lão hóa sớm, từ xưa người tóc trắng đã nhiều nỗi khổ rồi…

Hắn ra ngoài đi dạo một vòng, Tiêu Phàm mua về một ít đồ ăn, đồng thời còn mua một cặp kính áp tròng màu đen trong cửa hàng kính, ngoài ra còn mua về một lọ thuốc nhuộm tóc màu đen để đề phòng.

Sau khi sắp xếp lại đồ đạc của mình một chút, Tiêu Phàm phản xạ có điều kiện đi về phía khoang trò chơi, mà khi Tiêu Phàm sắp đến gần đó, hắn

bỗng nhiên dừng chân lại.

Đột nhiên hôm nay hắn không muốn đăng nhập trò chơi nữa, tự cho mình một ngày nghỉ.

Chương 909: Sau Cuộc Chiến

Chương 911: Sau Cuộc Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm trở lại bên giường, lập tức nằm xuống, hắn nhìn lên trần nhà hồi lâu, suy nghĩ xem lúc này thì mình nên làm cái gì?

Hắn nhẹ nhàng nhấc ngón tay lên, chỉ về phía rolling pin ở trên bàn, rolling pin tựa như nhận được một mệnh lệnh nào đó, nhanh chóng bay về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn rolling pin đang treo lở lửng ở trước mặt mình, hắn nhận ra lúc này hắn đã sử dụng được "Ngự Kiếm Thuật" mà không cần cố sức. Cảm giác ấy giống như ở trong trò chơi vậy, vô cùng thoải mái.

Tiêu Phàm suy tư một hồi, sau đó hắn cầm chiếc điện thoại di động "Soyes" của mình lên…

Chiến đấu với Độc Cô Thần trong "Tân Sinh", kiếm pháp của Độc Cô Thần khiến Tiêu Phàm hiểu biết được sức mạnh của tuyệt kỹ Thục Sơn, vì vậy nên Tiêu Phàm càng coi trọng "Giáo dục bắt buộc chín năm phái Thục Sơn" mà ông lão khất cái cho mình hơn.

Trong cột trận pháp, một loạt các trận pháp như Thiên Âm Trận, Thất Tinh Phục Ma Trận, Tam Thập Lục Thiên Cương Kiếm Trận… hiện ra từng cái một, huyền diệu khó nói, Tiêu Phàm nhìn đến mức đau đầu.

Nhưng có kinh nghiệm giao chiến với Độc Cô Thần lần này, Tiêu Phàm không dám coi thường những kiến thức ấy nữa.

Cho dù hiện tại hắn không thể hiểu được ý này, nhưng biết được một chút thôi cũng tốt rồi.

Sau khi quét xong trận pháp, bên phù pháp cũng nhấp nhô.

Tiêu Phàm nhìn đám phù pháp Thiên Sư Phù, Thúc Thân Định, Cấm Chú Phong… đến hoa cả mắt.

Nhưng không hiểu cũng phải xem, Tiêu Phàm day day huyệt thái dương, tiếp tục học tập.

Thoáng chốc mà nửa ngày đã qua trong khi học tập, Tiêu Phàm đã xem qua tuyệt kỹ Thục Sơn xuất hiện trong ứng dụng điện thoại một lượt, đa số những thứ ở trong đó khiến hắn mờ mịt không hiểu.

Mấy thứ cool ngầu như "Tửu Thần" gì đó, Tiêu Phàm cũng thấy rồi, nhưng với trình độ hiện tại của hắn làm sao có thể thi triển được?

Tiêu Phàm ngửa mặt ngã nằm xuống giường, xoa dịu tinh thần mệt mỏi bị ứng dụng điện thoại kia hao tổn một chút.

Sau đó Tiêu Phàm nấu một bát mì, mở máy tính của mình ra…

Trên tieba của "Tân Sinh" vô cùng nhộn nhịp, đề tài cơ bản xoay quanh "Chúng thần di tích chi chiến" gần đây mới kết thúc.

"Chúng thần di tích chi chiến" được tổ chức trên tất cả các server trên thế giới, hình thức đối kháng cũng giống như server Trung Quốc, trận doanh Ác Ma đánh với liên quân của ba trận doanh khác.

Bởi vì vấn đề thế lực hai bên khi đánh trận có chênh lệch rất lớn, rất nhiều server đã giải quyết trận chiến này nhanh chóng.

Server Trung Quốc tính là server thứ hai trên thế giới tiến vào "Chúng thần di tích chi chiến", nhưng lại là server cuối cùng chấm dứt cuộc chiến này, bởi vì đám Tiêu Phàm hừng hực kéo dài cuộc chiến này lâu đến như vậy.

Có điều điều khiến Tiêu Phàm cảm thấy kinh ngạc là, server có kết quả phía trận doanh Ác Ma chiến thắng không phải chỉ có duy nhất server Trung

Quốc, mà lại có đến những bốn server, có hai server có trận doanh Ác Ma giành chiến thắng đã giải quyết cuộc chiến này rất cấp tốc, thậm chí còn nhanh chóng giành được vị trí số một, số hai khi kết thúc "Chúng thần di tích chi chiến", bọn họ là Ấn Độ và Nhật Bản.

Nhưng nguyên nhân để trận doanh Ác Ma của hai server này có thể nhanh chóng chấm dứt cuộc chiến lại khiến Tiêu Phàm có chút không nhịn được bật cười, bởi vì nhân số trong trận doanh Ác Ma ở server của bọn họ còn nhiều hơn số người của cả ba trận doanh còn lại, cho nên gia nhập cuộc chiến với quy tắc của "Chúng thần di tích chi chiến", tình hình của bọn họ quả thực không công bằng với ba trận doanh còn lại.

Một dân tộc gian lận game, cùng với một quốc gia biến thái, thế giới này quả là kì diệu.

Còn những server khác thì lại bình thường hơn nhiều, liên quân ba trận doanh với uy thế cực mạnh nhanh chóng hạ gục trận doanh Ác Ma, không có một chút phản kháng nào đã có thể kết thúc cuộc chiến không công bằng này.

Mà ngoài server Trung Quốc ra, còn có một trận doanh Ác Ma khác giành thắng lợi, đó chính là Bắc Mĩ. Bọn họ là server đầu tiên tiến vào "Chúng thần di tích chi chiến", lại kết thúc cuộc chiến này với tốc độ nhanh thứ hai đếm từ dưới lên, dựa theo điều này thì server Bắc Mĩ cũng giống như server Trung Quốc, đã có một cuộc chiến giằng co gian khổ xảy ra.

Lúc này, ID của một người chơi lọt vào trong mắt Tiêu Phàm, "Băng Đế" K?

Trước đây Tiêu Phàm đã từng thấy ID này rồi, người này là một người cuồng luyện cấp của bên Bắc Mĩ, tốc độ luyện cấp vô cùng nhanh, mà trong "Chúng thần di tích chi chiến" lần này, dường như trận doanh Ác Ma của server Bắc Mĩ giành được chiến thắng dưới sự dẫn dắt của anh ta.

Xem ra bên Bắc Mĩ cũng có một tên biến thái rất giỏi, không biết sau khi cuộc chiến này chấm dứt, cấp bậc của người chơi có ID là "Băng Đế" này sẽ tăng đến mức độ nào…

Có điều chuyện xa tít tắp này, Tiêu Phàm cũng không quan tâm.

“Chúng thần di tích chi chiến” chấm dứt, server Trung Quốc ở đây đã thảo luận sôi nổi, có điều phần lớn mũi nhọn đều chĩa vào Tinh Thần.

Trong cuộc chiến này công hội Tinh Thần đã bị phá thế bất bại, biểu hiện thậm chí còn không sánh bằng công hội Trật Tự, điều này khiến cho các fans cảm thấy vô cùng thất vọng.

Bọn họ bắt đầu trách cứ công hội Tinh Thần trước cuộc chiến kiêu ngạo bành trướng, khiển trách vì sao Tinh Thần không tập kết tất cả lực lượng ngay từ đầu để đối chọi với trận doanh Ác Ma.

Nếu như cả ba trận doanh hiệp lực, kết quả của “Chúng thần di tích chi chiến” sẽ không như thế này.

Ngoài ra tiền đánh cực của ba người “Hào Quang Tinh Thần” cùng với Hoàng Ma Tử cũng bị lén truyền ra ngoài, dần dần trở thành chuyện cười.

Trong khoảng thời gian ngắn công hội Tinh Thần đã bị dư luận công kích rất nhiều, độ nổi tiếng đã giảm xuống mạnh mẽ.

Ngược lại, một tổ chức kì lạ tên là “Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ” đang nhanh chóng vụt lên, khiến cho Tiêu Phàm rất tò mò.

Vậy nên Tiêu Phàm nhấp vào biểu tượng quản lí của “Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ”, định bụng tìm hiểu về tổ chức này một phen.

Có điều hắn đã nhanh chong tắt trang web này đi, bởi vì nội dung hiện tại trong đó vô cùng “biến thái”, khiến cho hắn rất không thoải mái.

Cho nên cho đến bây giờ Tiêu Phàm vẫn không biết rốt cuộc “Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ” làm cái gì, mà “Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ” vẫn luôn hô tên hắn, khoái trá “đi con đường biến thái” trong “Tân Sinh”.

Điều đáng khiến Tiêu Phàm chú ý đến là hắn phát hiện trên tieba có rất nhiều người nhắc đến mình, bởi vì biểu hiện của Tiêu Phàm trong “Chúng thần di tích chi chiến” xuất sắc, khiến cho rất nhiều người có thay đổi rất lớn với hai chữ “Lich King”.

Nhưng mọi người đã gọi danh hiệu này quá quen rồi, hai chữ "Ling King" có đổi xong cũng không dùng được.

Sau đó Tiêu Phàm phát hiện một trang web có tên là "Hội ủng hộ Ling King", hắn nghĩ đến chuyện bản thân mình lại có fans club, trong lòng không khỏi có chút hạnh phúc.

Hắn mở ra xem, phát hiện thành viên trong đó đều là các em gái, Tiêu Phàm cực kì vui sướng.

Không ngờ rằng Tiêu Phàm đây có một ngày sẽ được các em gái sùng bái, Tiêu Phàm dụi dụi mũi, có vẻ có chút kiêu ngạo.

Mà sau khi nhìn thấy những bình luận, mặt Tiêu Phàm đỏ lên.

"Mệnh Phàm, em sẽ sinh little Lich cho anh!"

"Mệnh Phàm, lúc chiến đấu anh rất ngầu, em thích anh cực kì."

"Hẹn hò không Mệnh Phàm, play cái gì tùy anh, em không ngại đâu."

…

Tiêu Phàm có chút hiểu được thế nào là "fans não tàn", những lời nói quá khích này khiến Tiêu Phàm phải đỏ mặt ngại ngùng.

Có điều mặt Tiêu Phàm nhanh chóng tải lại, bởi vì hắn nhìn thấy ID của A Hoa Tỷ lẫn trong đám fans nữ cuồng nhiệt này, đối với Tiêu Phàm mà nói, đây chính là một chuyện khủng bố.

Tiêu Phàm hiểu, "Hội ủng hộ Lich King" này cũng không phải tổ chức đứng đắn gì, trong đó tràn ngập lời tỏ tình của đám fans cuồng với mình, nhưng Tiêu Phàm vẫn rất vui vẻ, bởi vì cuối cùng thì ấn tượng của mọi người với hắn cũng có thay đổi.

Tiêu Phàm còn phát hiện một vài chuyện kì quái ở trong này.

Quan hệ của "Hội lên tiếng vì Lich King" cùng với "Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ" là kẻ địch, họ nói đám "Quân Đoàn Lẳng Lơ" bại hoại làm bẩn thanh

danh của mình, không xứng tồn tại trong "Tân Sinh".

Chương 910: Lâu Ngày Gặp Lại

Chương 912: Lâu Ngày Gặp Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Xem đến đây, Tiêu Phàm thầm nói, hóa ra đám người "Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ" vô cùng đáng khinh kia lại là anti fans của mình, bảo sao mình lại ghét trang web của bọn họ đến như thế.

Ngoài ra Tiêu Phàm còn phát hiện một chỗ kì lạ, đó chính là vị trí chủ tịch danh dự của "Hội ủng hộ Lich King" lại là Crimson Rose.

Crimson Rose có hảo cảm với mình sao?

Tiêu Phàm nghĩ thế nào cũng thấy không thể xảy ra được, vậy thì vì sao lại thế này?

Tiêu Phàm không biết rằng Crimson Rose bị đám người này đẩy lên vị trí đó, là bởi vì lần lớn tiếng tỏ tình trên đài chủ tịch sau khi thua cuộc…

Nhưng tin đồn tốt truyền trong trò chơi khiến Tiêu Phàm cảm thấy thoải mái không ít, có điều chủ đề được bình luận nhiều nhất trên tieba liên quan đến phần thưởng sau khi kết thúc "Chúng thần di tích chi chiến", dù sao phần thưởng mới là thứ trực tiếp liên quan đến mọi người nhất.

Phần thưởng đầu tiên dành cho người chơi trận doanh Ác Ma chính là một buff sĩ khí đặc biệt, là ân sủng của chúng thần.

Buff này có thể tăng thêm 10% toàn bộ thuộc tính bổ trợ, thêm 20% vào kinh nghiệm thu được cho người chơi trận doanh Ác Ma, liên tục trong vòng một tháng.

Thêm 10% thuộc tính đối với người chơi ở giai đoạn này mà nói không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng tăng thêm 20% kinh nghiệm thu được thì lại

càng quan trọng hơn.

Hiện giờ cùng với cấp bậc tăng dần của người chơi, số kinh nghiệm cần tích lũy cũng trở nên lớn hơn, tăng thêm 20% kinh nghiệm thu được không thể nghi ngờ là tăng tốc độ trưởng thành của người chơi trận doanh Ác Ma.

Tiếp theo là thưởng cấp bậc.

Chỉ cần là người chơi trận doanh Ác Ma, cho dù có tham gia chiến đấu hay không đều có thể thăng một cấp. Ngược lại nhưng người chơi của ba trận doanh khác cũng bị sự trừng phạt của người thất bại trong "Chúng thần di tích chi chiến" liên lụy, toàn bộ giảm một cấp.

Mà người còn sót lại cuối cùng trong trận chiến là Tiêu Phàm bởi vì nhận được số kinh nghiệm lúc đối thủ tử vong, trực tiếp tăng từ cấp 49 lên 55.

Mà một người khác may mắn được sống lâu cũng được thăng lên cấp 54.

Tính tất cả số kinh nghiệm của toàn bộ người chơi bỏ mình trong "Chúng thần di tích chi chiến", có lẽ không chỉ tăng có chút cấp bậc thế này mới đúng. Sở dĩ như vậy có lẽ là bởi vì trên việc phần chia phần thưởng kinh nghiệm, hệ thống thiết lập cho mỗi người chơi một hạn giá trị max.

Đương nhiên hệ thống cũng không để mọi người phải cố gắng uống phí, chỉ cần người chơi tham gia "Chúng thần di tích chi chiến" đều sẽ nhận được phần thưởng kinh nghiệm, trong trận đấu Tom Cruise đã đánh bại được Hình Sơn, dựa vào số kinh nghiệm được thưởng đã tăng lên đến cấp 45, càng đừng nói đến những người chơi khác.

Cuối cùng chính là phần thưởng đạo cụ đặc biệt bí mật kia, Tuyết Dạ lấy được một bộ quần áo thời trang xinh đẹp như mong ước, đó là một chiếc choker bí đỏ đáng yêu đặc sắc của Halloween, điều quan trọng hơn là cậu có lấy được quà tặng của "đội viên" khác.

Thành viên Bang Hắc Long căn bản không có chút hứng thú nào với mấy thứ đồ thời trang gì đó, chỉ cần lấy được phần thưởng kiểu như vậy thì trực tiếp tặng cho Tuyết Dạ, điều này làm Tuyết Dạ cực kỳ cảm động.

Mà Tiêu Phàm lại thu được một đạo cụ phòng ngự, hắn đã dâng hết toàn bộ trong "Ánh sáng trong bóng đêm" rồi, đạo cụ phòng ngự này coi như là đến đúng lúc.

Đạo cụ phòng ngự này là một chiếc áo giáp cứng cáp, bên ngoài là màu chuồn chuồn, thỉnh thoảng sẽ phát ra chút ánh sáng màu xanh, khiến chiếc áo giáp nhìn qua giống như đang sống vậy, có vẻ cực kì quái dị.

Có điều có một thứ mà Tiêu Phàm để ý hơn là phẩm chất quỷ của đạo cụ này.

[Tên: Ác Khải Keanu]

[Loại hình: Đạo cụ phòng ngự]

[Phẩm chất: Quỷ]

[Hiệu quả đặc biệt: 1. Thích nghi để sinh tồn, lúc bị tấn công bởi thuộc tính cùng loại, Ác Khải Keanu sẽ dần dần thích ứng, do đó giảm bớt thương tổn do bị thuộc tính cùng loại tấn công. 2. Tiến hóa, Ác Khải Keanu có thể không ngừng tiến hóa trong lúc chiến đấu. 3. Chữa trị, sau khi bị thương tổn, Ác Khải Keanu sẽ dần dần tiến hành tự động điều trị.]

[Hiệu quả debuff: Xâm chiếm tinh thần, Ác Khải Keanu sẽ ăn dần ăn mòn tinh thần của kí chủ, ảnh hưởng đến trạng thái chiến đấu của kí chủ, vui lòng cẩn thận khi sử dụng.]

[Ghi chú: Mãnh thú Keanu là sinh vật nguy hiểm sinh sống trong nơi lạnh lẽo băng giá. Chỗ đó hoàn cảnh sống ác liệt, rét lạnh đến mức có thể đông máu trong nháy mắt, mà Keanu lại có thể sống sót một cách khó tin trong hoàn cảnh đáng sợ này. Điều này là nhờ vào tính thích ứng cực mạnh và khả năng sinh tồn ương ngạnh của nó. Cho dù hiện tại nó đã bị thợ thủ công dùng làm nguyên liệu để chế thành một bộ giáp, mọi người vẫn có thể cảm nhận được vong hồn của Keanu kí túc trên áo giáp.]

……

Bởi vì bộ giáp này có đặc tính tiến hóa, Tiêu Phàm cảm thấy thuộc tính của [Ác Khải Keanu] còn tạm được, cho nên lúc nhận được chúng, hắn liền mặc thử trang bị này.

Nhưng lúc hắn mặc lên, toàn thân hắn lại rơi vào trong bóng tối….

Một ảo ánh mãnh thú cực lớn đứng yên trước mắt hắn, Tiêu Phàm có thể nhìn thấy rõ ràng da lông tái nhợt như sương tuyết của chúng, cảm nhận được tầm mắt vô cùng tàn bạo của chúng đang đặt lên người mình.

Mãnh thú Keanu chắc là sinh vật đang đứng trước mặt mình nhỉ.

Ảo ảnh điên cuồng gào thét, dường như đang thị uy trước Tiêu Phàm, nhưng Tiêu Phàm lại không hề để ý chúng, chỉ dùng hai con ngươi màu đỏ rượu của mình nhìn vào sinh vật đằng trước này.

Bởi vì lúc này Tiêu Phàm không còn sợ bóng tối nữa, thậm chí hắn còn cảm thấy đi lại trong bóng tối càng khiến hắn thuận tay thuận chân.

Một đôi mắt màu đỏ rượu mở ra trong bóng đêm, vong hồn của mãnh thú Keanu ngừng gào thét.

Nó cảnh giác nhìn chằm chằm vào cặp mắt có hồn kia, sau đó lựa chọn im lặng.

…

Lướt vài vòng trên tieba, Tiêu Phàm cũng không tìm được thứ gì thú vị, ngược lại còn có chút muốn lên trò chơi.

Nhưng hắn lắc lắc đầu, lại bỏ suy nghĩ này trong đầu lần nữa.

Tiêu Phàm quyết định quán triệt suy nghĩ hôm nay nghỉ ngơi, vì thế hắn mở hòm thư của mình ra, gửi cho người anh trai Tiêu Bình lâu ngày không gặp một gói bưu kiện, sau đó lấy điện thoại di động ra xem tiểu thuyết của vị tác giả Vân gì đó xui xẻo hài hước.

Suốt ngày này, Tiêu Phàm trải qua cực kì yên tĩnh, nhưng hắn lại không biết rằng, trong "Tân Sinh" đã xảy ra một chuyện lớn rồi!

Nhiệm vụ đối kháng cạnh tranh toàn dân lần thứ nhất được tuyên bố trong trò chơi, tên gọi của nhiệm vụ này là "Toàn dân công địch", mà Tiêu Phàm lại không thể tham gia chúng…

…

Ngày hôm sau, Tiêu Phàm đăng nhập vào "Tân Sinh" như mọi khi, hiện tại hắn đang ở bên cạnh lãnh địa của trận doanh Nhân Loại, Tiêu Phàm đang định mời đồng đội của mình trong "Vũ Hội Ác Ma" cùng đi đánh tổ đội luyện cấp, lại kì quái phát hiện bản thân không thể sử dụng thanh thông tin được.

Tiêu Phàm nhíu mày, đang muốn tìm hiểu đầu đuôi thế nào mới phát hiên ở chỗ thông báo hệ thống lại có mấy tin tức chưa đọc.

Hắn đang tính mở ra xem xem, nhưng đúng vào lúc này, sau khi Tom Cruise sống lại trực tiếp nhảy ra từ thanh sủng vật.

Tom Cruise vẫn là quả cầu lông như trước, nhưng sắc mặt lại phấn khởi hơn.

Tiêu Phàm nhìn thấy Tom Cruise, trong lòng thấy kì quái, hắn không rõ thứ lười biếng thường ngày chỉ biết hại cha này vì sao lúc này lại có dáng vẻ hưng phấn như vậy.

Sau khi Tom Cruise nhảy ra, không để ý đến Tiêu Phàm, cũng không nhảy lên ót của Tiêu Phàm như ngày thường, mà là hết nhìn trái rồi nhìn phải, hít hít mũi, ngửi một lượt bốn phía xung quanh.

"Cơn gió nhẹ đẹp đẽ ngọt ngào biết bao nhiêu, meo…"

Vẻ mặt Tom Cruise say mê, rồi sau đó bắt đầu giả bộ ra vẻ đứng đắn lắm, giống như đang chờ đợi điều gì vậy.

Cử chỉ khác thường của Tom Cruise khiến Tiêu Phàm nổi da gà toàn thân, cảnh tượng này giống như một hình ảnh ghê tởm quen thuộc, để Tiêu Phàm nhớ tới chuyện gì đó, vì thế hắn nhìn theo tầm mắt của Tom Cruise, đưa mắt nhìn xa…

Đằng xa, một cục lông xù trắng tuyết bay bổng trên không trung, nếu như không mặc váy trên người thì quả thực giống như đám mây bay trên bầu trời xanh vậy.

Chương 911: Toàn Dân Công Địch

Chương 913: Toàn Dân Công Địch

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng Tiêu Phàm lại không chú ý đến sự xuất hiện của Irina, mà là giật mình nhìn vào cô gái hồ tộc đang dần dần tiến lại gần mình kia.

Lâu ngày gặp lại, cứ nghĩ là tốt đẹp, nhưng sắc mặt của Tiêu Phàm lại thay đổi.

Không phải là Tiêu Phàm không muốn nhìn thấy Aina, mà là người tới đây không chỉ có mình Aina…

Mái tóc màu xanh thẳm, sau lưng đeo một gói đồ cực lớn, trên vai khiêng một ống đại bác có tạo hình thô kệch, tiểu loli này không phải Hạ Lộ Lộ thì là ai?

Hơn nữa Tiêu Phàm ngây người ra còn là vì lúc này ngay cả vị em gái áo trắng đạt đến cấp cao một trăm Mary ở giáo đường Antequera cũng xuất hiện!

Đây là tình huống gì vậy?

“Chúng thần di tích chi chiến” kết thúc, mảnh đất khô cằn này của trận doanh Ác Ma sau nhiều ngày khô hạn lại đổ mưa, đó chính là ơn huệ của chúng thần.

Người thắng hưởng thụ sự sung sướng của thắng lợi, tâm trạng của người bại trận cũng không tốt đẹp, sương mù bao phủ bầu trời, che khuất ánh nắng mặt trời ở hoàng thành trong trận doanh Nhân Loại.

Bên trong cung điện, quốc vương Nhân Loại đang ngồi trên vị trí của bản thân, nhìn một lượt bốn phía xung quanh, rồi sau đó trầm giọng uy nghiêm: "Nếu tất cả mọi người đến đông đủ rồi vậy bắt đầu cuộc họp thôi."

Người đứng phía sau quốc vương Nhân Loại là một ông già, trên người ông ta mặc áo bào trắng, trong có vẻ cực kì thần thánh.

Trên một cuộc họp trang nghiêm như thế này, hai mắt ông ta nhắm nghiền, giống như đang chợp mắt vậy, nhưng không có ai dám mắng ông ta vô lễ, bởi vì ông ta chính là giáo hoàng, người lãnh đạo của thánh đường.

Trên bàn tròn còn có hai người ngồi ngang hàng với quốc vương Nhân Loại.

Được ngồi ngang hàng với quốc vương, thân phận của người này đương nhiên phải chịu đựng được sức nặng của vị trí chủ tọa, mà hai người này có thể gánh vác được, bởi vì hai người này chính là Tinh Linh Vương của trận doanh Tinh Linh và Thú Vương của trận doanh Thú Nhân.

Chủ Nguyệt Cung của trận doanh Tinh Linh đứng sau lưng Tinh Linh Vương, mà ông lão đứng sau lưng Thú Vương kia chính là Vu Tổ.

"Qua nhiều năm như vậy rồi, phong ấn cũng đã được phá giải, cuối cùng chúng ta cũng có thể gặp lại lần nữa." Thú Vương nói.

"Đúng vậy, đã nhiều năm như vậy trôi qua rồi nhỉ, ngay cả những người được trời chọn kia cũng đã xuống đại lục rồi." Tinh Linh Vương thở dài.

"Người được trời chọn xuống đại lục để cứu vớt bá tính trong lúc nguy nan là lời tiên đoán truyền từ thời xưa, cho nên chúng ta không thể ra tay với đám Thiên Tuyển Giả này được." Quốc vương bắt đầu nói: "Mà kết quả của "Chúng thần di tích chi chiến" gần đây cũng đã xác định rồi, người được trời chọn trong ba tộc chúng ta đều thất bại, chỉ còn tộc Ác Ma còn sống."

"Chiếm được ưu thế mà vẫn phải nhận thất bại, quả thực là vô cùng mất mặt."

“Mà Thiên Tuyển Giả còn sống đến cuối cùng của tộc Ác Ma hình như là một vị chiến sĩ tên Mệnh Phàm.”

Hai chữ “Mệnh Phàm” vang lên, toàn bộ người đang ngồi đều ngây ra, ngay cả vị giáo hoàng đang chợp mắt cũng mở hai mắt ra, mà Vu Tổ dường như đang nghĩ đến điều gì, thở dài một tiếng.

“Đây chính là tình hình lúc hắn chiến đấu…”

Quốc vương vừa nói xong, trong quả cầu thủy tinh ma pháp trên bàn hiện ra hình ảnh lúc Tiêu Phàm chiến đấu với kiếm thần, mà Tiêu Phàm lúc đó đang ở trong trạng thái Bạch Ma Hóa với mái tóc dài bạc trắng và sừng bạch ngọc.

“Đây là gì?”

“Túy Uyên Bạch Ma.”

“Túy Uyên Bạch Ma… quả thật là một loại Ác Ma nguy hiểm.”

“Cho nên chúng ta buộc phải tìm ra các biện pháp để đối phó với sự trưởng thành của tên này.”

“Bởi vì có lời tiên đoán cho nên chúng ta không thể ra tay với Thiên Tuyển Giả. Nhưng chúng ta không được không có nghĩa là Thiên Tuyển Giả cũng không được…”

“Ý của ngài là phát động lực lượng Thiên Tuyển Giả trong ba tộc để đi tiêu diệt con Tiểu Ác Ma nguy hiểm này sao?”

“Đúng vậy, đúng là ý này!”

….

“Quốc vương bệ hạ! Không được đâu, an nguy của đại lục quan trọng hơn, chúng ta đâu thể nào làm ra việc trái với đạo lí như vậy! Xin ngài nhớ lấy lời dạy của tổ tiên!”

Dưới bàn tròn, một vị đại thần của trận doanh Nhân Loại cao giọng hô, dường như hắn ta đang vô cùng đau đớn với quyết định hiện giờ của quốc vương.

Tinh Linh Vương nghe xong, đôi mày nhíu lại, nói với quốc vương Nhân Loại: "Anh làm gì vậy, sao lại để cho loại người ngu xuẩn như vậy dự thính."

Bị Tinh Linh Vương chê bai, quốc vương Nhân Loại cực kì bất mãn với đại thần dưới trướng của mình, hạ lệnh cho thị vệ đuổi toàn bộ những người không liên quan trong cung điện ra ngoài!

…

Một lát sau, trong cung điện trở nên yên tĩnh hơn, chỉ còn lại sáu vị nhân vật mấu chốt.

"Được rồi, hiện tại không còn người ngoài nữa, mấy ông bạn già chúng ta cũng đừng vờ vịt nữa, dù sao biểu hiện của hắn trong "Chúng thần di tích chi chiến" cũng chỉ là vẻ bên ngoài. Lần này tôi muốn hạ lệnh truy nã Tiểu Ác Ma Tiêu Phàm kia, vẫn mời hai người phối hợp một chút, bằng không tôi sợ không lực lượng không đủ mạnh, không bắt được tên nhóc con đáng ghét kia!"

Sau khi các vị đại thần bị đuổi đi hết, quốc vương lập tức thu vẻ kiêu ngạo của mình lại, dáng vẻ kia giống như một lão già lưu manh vậy.

"Dùng Thiên Tuyển Giả để đối phó với Thiên Tuyển Giả, ý tưởng của anh cũng tốt đấy nhỉ? Có điều làm vậy có phải hơi ác độc quá không, dù sao lệnh truy nã cũng không phải là một trò đùa."

Thú Vương nhếch nhếch hai cái răng nanh chìa khỏi miệng của bản thân, suy nghĩ rồi nói.

"Khốn nạn! Trận doanh Thú Nhân các anh đương nhiên không hề lo lắng chút nào, các anh chẳng qua chỉ là bỏ đi một vị vu nữ mà thôi.

Còn tôi lại phải bỏ đi con gái cục cưng của mình đấy!"

Quốc vương Nhân Loại gào thét về phía Thú Vương!

“Anh không thể nói như vậy được, tuy rằng Aina chỉ là một cô gái bình thường của hồ tộc, nhưng sau khi cô trở thành vu nữ thì cô ấy cực kì quan trọng với Thú tộc chúng tôi, bằng không Thú tộc chúng tôi cũng sẽ không đến đây tham gia cuộc họp lần này.”

Vu Tổ nghe vậy thì có chút không vui giải thích với quốc vương Nhân Loại.

“Cô ấy có thể so với con gái Mary của tôi sao? Mary không chỉ là đứa con gái mà tôi yêu thương nhất, nó còn là linh thể Quang Minh gần gũi nhất với nguyên tố Quang Minh, thân là một thánh nữ như con bé hiện nay thực lực đã đạt đến tầng mười rồi! Nội tâm Mary trong sáng giống như thiên sứ vậy, cái tên khốn nạn gọi là Mệnh Phàm kia sao lại có thể sử dụng lời đường mật dối trá để lừa con bé đi chứ!”

“Đừng ồn nữa, chúng ta đến đây đâu phải là để ganh đua so sánh rồi cãi nhau đâu. Đứa con gái nhỏ Hạ Lộ Lộ của tôi tuy rằng hay gây chuyện, nhưng tôi cũng không hi vọng con bé ra ngoài làm loạn với cái tên Tiểu Ác Ma Mệnh Phàm kia. Cho nên chúng ta vẫn nên nhanh chóng thảo luận đối sách để giải quyết chuyện này đi.”

“Có cái gì để bàn bạc nữa đâu, đại diện ba tộc chúng ta tụ tập lại đây chính là vì đưa ra quyết định này, truy nã Mệnh Phàm!”

…

Đinh ——

[Hệ thống thông báo: Đã tải xong bản mở rộng “Toàn Dân Công Địch”, nhiệm vụ đối kháng cạnh tranh toàn dân không hạn chế “Toàn Dân Công Địch” đã mở ra cho người chơi, người chơi có thể lựa chọn có nhận nhiệm vụ này hay không.]

[Bối cảnh nhiệm vụ: người chơi Mệnh Phàm của trận doanh Ác Ma lợi dụng ngôn ngữ để mê hoặc tiểu nữ vương kiêm thánh nữ thánh đường Mary của trận doanh Nhân Loại, vu nữ vu tộc Aina của trận doanh Thú Nhân và công chúa nhỏ Hạ Lộ Lộ của trận doanh Tinh Linh, vì vậy lãnh đạo ba tộc

đã liên hợp phát lệnh truy nã, quyết định triệu tập người mạo hiểm tiêu diệt Mệnh Phàm.]

[Nội dung nhiệm vụ: Sau khi người chơi Mệnh Phàm online, cứ cách ba mươi phút hệ thống sẽ gửi tọa độ vị trí của người chơi Mệnh Phàm cho những người chơi khác, người chơi có thể tìm được Mệnh Phàm thông qua tọa độ. Chỉ cần Mệnh Phàm bị giết chết, nhiệm vụ này sẽ kết thúc.]

[Giới hạn nhiệm vụ: Mỗi người chơi chỉ có thể nhận nhiệm vụ một lần, sau khi chết sẽ tự động hủy bỏ.]

[Phần thưởng nhiệm vụ: người chơi hoàn thành nhiệm vụ sẽ đoạt được một phần quà bí mật do các vị lãnh đạo ba tộc chuẩn bị.]

…

Chương 912: Hậu Cung Bùng Cháy

Chương 914: Hậu Cung Bùng Cháy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Các người chơi xem xong video vừa mới phát ra thì ngây người.

Bản mở rộng đầu tiên trong lịch sử "Tân Sinh" lại là đo ni đóng giày cho "Lich King" Mệnh Phàm!

Năng lực làm việc của "Lich King" Mệnh Phàm thật sự quá mạnh rồi!

Vừa mới chơi xong "Chúng thần di tích chi chiến" đã ngay lập tức khơi mào giống tố.

Lừa gạt NPC nữ của ba tộc, điều này quả nhiên là chuyện mà chỉ có "Lich King" Mệnh Phàm mới có thể làm được!

Trải qua ngày tháng không biết xấu hổ cùng với ba vị NPC mỹ nữ, thật sự khiến người khác hâm mộ mà! "Lich King" Mệnh Phàm quả không hổ danh

là thần tượng của chúng ta mà!

Không được, tôi cần một ngọn đuốc, muốn dùng lửa đốt cháy bát thức ăn chó này!

Có điều biểu hiện của "Lich King" Mệnh Phàm trong "Chúng thần di tích chi chiến" mạnh mẽ như vậy, mình có thể đánh gục được hắn sao?

Những người chơi lo lắng không biết bản thân mình có năng lực tiếp nhận nhiệm vụ này không, nhưng khi bọn họ nhìn thấy "Phần thưởng nhiệm vụ: người chơi hoàn thành nhiệm vụ sẽ đoạt được một phần quà bí mật do các vị lãnh đạo ba tộc chuẩn bị", bọn họ động lòng rồi…

Làm thôi!

Vì phần thưởng thần bí to lớn này, ông đây không từ bất cứ giá nào!

Đinh ——

Đúng lúc bọn họ quyết định ra tay không từ bất cứ giá nào, lại có một tin nhắn mời từ hệ thống dọa bọn họ hoảng sợ!

"Tui đệt, không phải chứ? Mạnh như vậy sao? Ba vẫn chưa đủ à? Quả thật là khinh người quá đáng!"

Không giống với Tom Cruise đang động dục, Tiêu Phàm đã ngay lập tức nhận ra tình huống hiện tại không bình thường, hắn bắt đầu cảnh giác hơn.

Hắn nhanh chóng mở ra mấy thông báo hệ thống chưa đọc, phát hiện nhiệm vụ bắt buộc bản thân phải tiếp nhận…

[Hệ thống thông báo: Thương nhớ của các thiếu nữ xinh đẹp đã tích lũy đủ, người chơi mở thanh công nhiệm vụ "Người yêu của công chúa".]

[Bối cảnh nhiệm vụ: Mary, Aina, Hạ Lộ Lộ có tình cảm sâu đậm với người chơi Mệnh Phàm, lâu ngày không gặp, đầy ắp thương nhớ. Tin tức về "Chúng thần di tích chi chiến" những ngày gần đây lan truyền xôn xao, hai chữ "Mệnh Phàm" rơi vào tai, khó có thể kiềm chế được trái tim đang rung

động của người thiếu nữ. Kết quả là ba cô gái đều xuất hiện, đến để tìm người.]

[Nội dung nhiệm vụ: Sau khi người chơi online, cứ cách ba mươi phút hệ thống sẽ gửi lại một lần tọa độ mà người chơi đang ở cho các người chơi tiếp nhận nhiệm vụ "Toàn dân công địch" khác. Người chơi phải tồn tại được dưới sự đuổi giết của các người chơi khác, một khi tử vong, nhiệm vụ thất bại.]

[Giới hạn nhiệm vụ: Trong thời hạn nhiệm vụ sẽ bị cấm thông báo thủ đoạn trên cộng đồng trò chơi.]

[Phần thưởng nhiệm vụ: Mỹ nhân bầu bạn, há chẳng phải vui vẻ sao, còn có gì tốt hơn cả phần thưởng này nữa?]

[Ghi chú: Đây chính là một nhiệm vụ nhẹ nhàng đưa các em gái đi du sơn ngoạn thủy.]

[Hệ thống thông báo: Lệnh truy nã do ba trận doanh hợp lại ban ra đã được phát khắp nơi trên đại lục, mong người chơi chú ý an toàn của bản thân.]

[Hệ thống thông báo: Tọa độ hiện tại của ngài đã được gửi cho các người chơi khác, xin nhanh chóng chạy đi…]

…

Tiểu Phàm thở dài một hơi, hắn nhận ra sau khi bản thân rời khỏi trận doanh Ác Ma, gần như hắn cũng không thể có được một ngày yên tĩnh trong "Tân Sinh" nữa.

Chứa thêm ba người "Quyết không thay đổi", còn chưa gọi Thần Long ra lần nào đã gây ra một đống phiền toái, thật sự là hồng nhan họa thủy mà.

Điều bịp bợm nhất là nhiệm vụ này lại không có phần thưởng trò chơi!

Đây rốt cuộc là hắn chơi trò chơi hay là trò chơi chơi hắn đây!

Không để ý được nhiều như vậy, hiện tại vấn đề phải giải quyết đầu tiên là làm thế nào để đối mặt với ba cô gái này…

…

“Irina xinh đẹp, anh nói với em, trong “Chúng thần di tích chi chiến”, Tom Cruise anh cực kì dũng cảm luôn! Không sợ gian nguy, dũng cảm tiến lên, quả thực là chiến sĩ điển hình cho tộc hài miêu, meo…”

Tom Cruise không lo lắng nhiều chuyện như Tiêu Phàm, nhìn thấy Irina xuất hiện, bản thân liền xông lên phía trước nịnh nọt một phen.

“Mèo đực, là anh à? Đừng bốc phét nữa! Đoán chừng phần lớn thời gian anh ở trên chiến trường là tính kế hoạch chạy trốn như thế nào nhỉ…”

Tom Cruise bị Irina khinh thường thì hoàn toàn cuống lên: “Anh thật sự chiến đấu mà, hơn nữa anh còn học được biến thân này! Anh biến thân xong, tên Nhân Loại ngu xuẩn kia đã bị anh đánh bại rồi, trận doanh Ác Ma có thể thắng lợi hoàn toàn là nhờ anh dẫn dắt đấy, meo…”

“Ồ, nhưng sao tôi lại nghe nói là Mệnh Phàm dẫn dắt nhỉ?”

“Gì cơ? Sao lại thế được, đó nhất định là tin vịt rồi, vị công thần lớn nhất của trận doanh Ác Ma là Tom Cruise anh mới đúng! Thôi quên đi, Tom Cruise anh cũng không phải là loại mèo mưu cầu danh lợi kia, Mệnh Phàm thì Mệnh Phàm, dù sao tên đó cũng là thú cưỡi của anh. Đúng rồi, Irina, có thời gian có thể cùng anh cưới Mệnh Phàm đi dạo chơi thảo nguyên không, meo?”

Tiêu Phàm không nhiều lời, trực tiếp đá mông Tom Cruise một phát bay xa!

Thế là tiếng “meo” rít gào trong gió….

Sau đó Tiêu Phàm ngại ngùng nhìn ba cô gái trước mặt, chân tay có vẻ hơi luống cuống.

Hắn nên làm thế nào thì tốt nhỉ?

…

Ba cô gái vẫn chưa nhận ra điều gì khác thường, nhìn thấy Tiêu Phàm xuất hiện, trong mắt ngoại trừ người yêu thì sao còn chỗ chứa người ngoài được?

“Anh Mệnh Phàm!”

“Brahma.”

“Bạn pháo!”

Ba kiểu gọi tên không giống nhau đồng loạt vang lên, lại bao hàm niềm vui giống nhau.

Sau khi hô xong, ba người như nhận ra điều gì đó, nhìn qua đối phương, rồi chỉ vào Tiêu Phàm trước mắt, trăm miệng một lời hỏi: “Các cô quen à?”

Sau khi hỏi xong, không có ai đáp lại, im lặng thật lâu, khiến xung quanh trở nên cực kì áp lực. Cảm giác nặng nề này khiến Tiểu Phàm cảm giác như đây là khoảng khắc trước khi mưa bão ngày hè đến.

Mà vẻ mặt mừng rỡ trên mặt ba cô gái dần biến mất, trầm mặt giống như đang ấp ủ thứ gì đó đáng sợ vậy.

Từ trước đến nay Tiêu Phàm chưa từng gặp phải kiểu tình huống này, nhưng hắn không phải kẻ ngốc, nhìn tình huống cũng có thể biết được đại khái.

Sao lại có thể như vậy?

Đây không phải là tình huống mà chỉ có trai cặn bã mới có thể gặp sao?

Ban đầu hắn giao lưu với bọn họ chỉ nghĩ rằng bọn họ là NPC mới “lãng lí cá lãng”*như vậy, bây giờ hắn nên làm gì mới được đây?

(* Lời một bài hát, biểu đạt sự vui vẻ)

Tiêu Phàm biết dường như cánh cửa của chiến trường thảm thiết* đã mở ra cho hắn rồi, vì thế hắn phải chủ động đóng cửa lại…

(* 3 nữ tranh giành 1 nam)

“A… ha ha… À, mọi người… đã lâu không gặp. Sao mọi người lại biết nhau?”

Rất lâu sau, Tiêu Phàm mới cực kì mất tự nhiên rặn ra một câu.

“Ba người bọn cháu là bạn thân. Mary là thánh nữ thánh đường Nhân Loại, Aina là vu nữ của vu tộc Thú Nhân, còn Hạ Lộ Lộ cháu lại là công chúa nhỏ của vương quốc Tinh Linh, thân phận của ba người tương đương nhau, trở thành bạn thân cũng rất bình thường….”

Chiến tranh giữa những người bạn thân à? Hình như càng khốc liệt hơn rồi…

“Không phải là chỉ mới vừa liên thông khu vực sao? Sao lại….”

“Tuy rằng bởi vì vấn đề khu vực nên lần này mới là lần đầu tiên chúng cháu gặp nhau, nhưng lúc trước chúng cháu vẫn giao lưu với nhau nhờ vào thư từ ma pháp, đương nhiên trở thành bạn tốt của nhau rồi. Hơn nữa giữa chúng cháu không có chuyện gì không thể chia sẻ, ngay cả chuyện tình cảm của bản thân cũng có thể giao lưu, lần này chúng cháu đồng loạt lên đường là để đi tìm người trong lòng mỗi người….”

Hạ Lộ Lộ càng nói, giọng điệu của cô bé lại càng trầm, họng pháo đen ngòm bắt đầu thay đổi phương hướng, Tiêu Phàm cực kì hoảng loạn rồi.

“Hạ Lộ Lộ, lâu ngày không gặp, giọng nói của cháu thay đổi nhiều nhỉ. Lúc trước cháu vẫn luôn miệng Hạ Lộ Lộ thế này, Hạ Lộ Lộ thế kia. Sao bây giờ lại trưởng thành như thế rồi….”

“Ha ha, lúc Hạ Lộ Lộ tức giận sẽ nghiêm túc hơn bình thường. Hơn nữa, tính về mặt tuổi tác, nói thế nào Hạ Lộ Lộ cũng là chị của bọn họ, đương nhiên biểu hiện phải trưởng thành một chút. Cháu nói này bạn pháo thân yêu, chú còn muốn trăn trối điều gì không?”

Hạ Lộ Lộ trừng to đôi mắt xinh đẹp lên, dáng vẻ cực kì đáng yêu, Tiêu Phàm lại hoàn toàn hoảng loạn!

Chương 913: Cô Em Thành Thật Đến Từ Quê Nhà

Chương 915: Cô Em Thành Thật Đến Từ Quê Nhà

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trời ơi, hiện tại tất cả người chơi đều muốn đuổi giết hắn, lẽ nào hắn còn phải rơi vào tay ba vị NPC nữ này sao?

Còn chơi trò chơi này thế nào nữa!

Động một chút đã lộ ra sự việc rồi, hậu cung bùng cháy, trước kia hắn xem tiểu thuyết hậu cung sao lại không có tình tiết như thế này nhỉ?

Vậy hắn có làm ảnh đế cũng không có lời thoại tham khảo để đối phó với loại tình huống này!

Tiêu Phàm nhìn Hạ Lộ Lộ bằng ánh mắt cầu xin, trên mặt Hạ Lộ Lộ cũng không hề có chút vẻ thương cảm nào, trực tiếp đặt pháo vào bên trong ống pháo.

Tiêu Phàm lại đảo mắt nhìn về phía Aina hiền lành, nhận ra Aina lặng lẽ quay mặt sang bên khác, giống như cô đang tức giận không muốn đối mặt với hắn vậy.

Tiêu Phàm chỉ có thể cầu cứu mục sư có tấm lòng Bồ Tát Mary thôi, kết quả lại nhận ra mắt Mary rưng rưng ánh lệ, nhìn hắn mà vẻ mặt như đang tiễn biệt vậy.

Đệt! Tiêu Phàm hắn đã nhún nhường rồi, bọn họ còn muốn giết hắn, con người cũng có giới hạn chứ!

Tiêu Phàm thở gấp, hét to lên, lời thoại không được chuẩn bị trước, chỉ có thể chọn lung tung câu thoại hợp tình hình thôi: “Các cô thật sự muốn giết chồng à?”

Mưu sát chồng à?

Ba cô gái nghe xong, gương mặt đỏ lên.

Aina và Mary xấu hổ cúi đầu xuống, trong lòng lại có chút vui mừng.

Tính tình Hạ Lộ Lộ không dịu dàng được như vậy, chỉ cần cô bé cảm thấy thẹn thùng, trong lòng sẽ càng bực tức, trong lòng bực tức, nhất thời kịch động liền bóp cò pháo. Khẩu pháo lập tức bắn ra một ngọn lửa, bắn mạnh về phía Tiêu Phàm!

Ầm!

Ngay lúc Hạ Lộ Lộ bóp cò, rốt cuộc Tiêu Phàm cũng nhận ra những gì có trong cuộc sống thường ngày của hắn và Hạ Lộ Lộ không phải là hòa thuận, vui vẻ mà là cãi nhau.

Hạ Lộ Lộ là người không thể chấp nhận sự chế nhạo. Hơn nữa, sức mạnh của cô bé nghiêng về phía "ranh ma" hơn!

Nhưng mà hối hận vào lúc này thì không kịp nữa rồi, Hạ Lộ Lộ đã nã súng về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm phải tránh, nhưng muốn tránh được viên đạn đó thì chỉ có thể dùng "Kim Tàm Thoát Xác".

Ngay lúc Tiêu Phàm còn đang nghĩ sẽ dùng "Kim Tàm Thoát Xác" tạm tránh đòn tấn công này thì một thân ảnh xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn…

Mặc dù Xà Cơ giả cũng hiểu về phòng ngự, nhưng mà người này cũng không phải Xà Cơ.

Vì vậy cô cũng không đưa lá chắn ra mà chỉ lười biếng nâng ngọc lên, một luồng ánh sáng tỏa ra, ngay lập tức đỡ được viên đạn trong khoảng cách gần của Hạ Lộ Lộ.

Tiêu Phàm còn sống, nhưng cũng không cảm thấy vui vẻ, vì người xuất hiện trước mặt hắn lúc này khiến hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?

Lilith, cô nàng vô dụng lúc nào cũng say khướt ở thành Abaddon, đại công chúa của trận doanh Ác Ma.

Tiêu Phàm cảm thấy tình hình hiện tại càng phức tạp hơn rồi…

Lilith chặn phát súng của Hạ Lộ Lộ xong cũng không thể hiện gì mà lập tức cầm chai rượu lên uống ừng ực từng hớp. Nhưng lúc này bình rượu cũng không chảy ra bất kỳ chất lỏng nào.

“Vừa rồi…”

Hết rượu, Lilith đột nhiên thấy mất hứng, tiện tay ném chai rượu sang bên cạnh.

Hành động của cô không quá mạnh mẽ, nhưng lại mang lại hiệu ứng thị giác rất lớn.

Ban đầu cô mặc một chiếc quần tơ lụa rộng màu tím, khiến người ta có cảm giác chỉ cần cử động nhẹ là nó sẽ tuột xuống ngay. Da thịt trước ngực lộ ra, còn lộ cả nụ hoa màu đen.

Cô xoay người lại, đôi mắt hồ ly đầy mê hoặc khẽ liếc Tiêu Phàm, đôi môi sexy hé mở, nói một câu đầy mập mờ: “Nhóc con xấu xa, cậu muốn tôi không?”

Lilith, NPC trong vụ giao dịch mà Tiêu Phàm nhận ở trận doanh Ác Ma.

Vì tính cách của Lilith hơi đặc biệt, nên sau khi Tiêu Phàm rời khỏi trận doanh Ác Ma. Tránh đi thà gặp mặt, dù Tiêu Phàm chấp nhận tự tìm nhiệm vụ, hắn cũng không muốn gặp lại cô, mà giờ phút này, không hiểu sao NPC này lại tự tìm tới hắn.

Muốn cô?

Chắc chắn không thể có chuyện này, Tiêu Phàm còn hy vọng cô nàng Lilith này tránh xa hắn ra!

Thấy Tiêu Phàm không nói gì, Lilith cũng không tức giận, thân thể mềm mại thuận thế dựa vào người Tiêu Phàm, đôi tay ngọc ngà uốn lượn rồi vòng qua cổ hắn.

Lilith im lặng nhìn Tiêu Phàm, rượu khiến hai mắt cô hơi mờ mịt, ánh mắt cũng trở nên mềm mại, cả người tỏa ra hơi thở đầy yêu mị.

Lilith khẽ thổi, hơi thở ấm áp lập tức phả vào bên tai Tiêu Phàm, cả người hắn lập tức không kiềm được mà chấn động.

"Người ta nhớ cậu…"

Chết tiệt, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì?

Hành động của Lilith khiến Tiêu Phàm hơi khó hiểu, nhưng tiếng xương cốt chuyển động khiến hắn tỉnh táo lại. Hắn nhận ra ba cô nàng trước mặt mình đang bẻ gân tay rất mạnh mẽ, vẻ mặt thì vô cùng tức giận nhìn hắn và Lilith, lửa chiến giống như sẽ lan tràn ngay…

"Chờ đã, mọi người nghe tôi giải thích, quan hệ của tôi và cô ấy không giống như mọi người nghĩ!"

Đúng vậy, Tiêu Phàm cảm thấy hắn và Lilith cũng đâu có thân thiết gì. Hai người cũng chỉ có khoảng thời gian sống chung đó, mà trong thời gian đó, người phụ nữ này cũng chỉ biết rượu và rượu mỗi ngày, còn Tiêu Phàm hắn cũng chỉ muốn cô uống ít rượu đi thôi.

Đừng nói Tiêu Phàm hắn không muốn có quen biết gì với cô mà với tình trạng lúc nào cũng nửa say như Lilith thì ai có tình cảm gì được với cô.

Lilith đang quấn trên người Tiêu Phàm nghe tiếng hét của hắn thì khẽ chuyển đôi mắt quyến rũ về ba cô nàng bên cạnh kia, giọng nói quyến rũ lại vang lên: "Nhóc con, những người này là bạn mới của cậu sao? Một… hai… ba… Ồ, nhóc, cậu đúng là không tồi chút nào, cộng thêm bốn người ở Abaddon của tôi thì đã đủ bảy ngày một tuần rồi còn gì…"

Bốn người ở Abaddon?

Lilith muốn nói Hổ Nữu, Xà Cơ, Bán Trường Niên và Miên Miên.

Nhưng mà bảy ngày một tuần là cái quái gì?

“Cậu còn trẻ, buổi tối cũng đừng quá lao lực như vậy, một tuần không nghỉ ngơi, sức khỏe dễ bị tổn thương lắm…”

Rốt cuộc Tiêu Phàm cũng hiểu ra cô nàng lưu manh này muốn nói gì, trong long càng không muốn nói gì thêm mà chỉ muốn lập tức hất cô ra khỏi người mình.

Không ngờ Lilith lại nhận ra suy nghĩ của hắn, hắn vừa nhúc nhích, cô nàng lập tức dùng chỗ đầy đặc nhất trước người ngăn cản hắn lại.

Tiêu Phàm muốn hất cô ra thì cũng chỉ có thể chạm vào chỗ đó, sao hắn có thể làm được chứ!

Cũng may hắn nhanh trí, lấy ngay rượu mà mình đã chuẩn bị trước trong túi ra: “Thả tôi ra, thứ này thuộc về cô!”

“Lấy ra sớm là được rồi, thật là…”

Lilith nhìn thứ trong tay Tiêu Phàm, đôi mắt lập tức sáng lên, đâu còn quan tâm đến hắn nữa, lập tức cướp lấy chai rượu, uống một hớp rồi thở dài, dường như vô cùng sảng khoái.

“Rốt cuộc anh và cô ta đã xảy ra chuyện gì!”

Hạ Lộ Lộ giận dữ không hỏi Tiêu Phàm, vì hiện tại đã xuất hiện một kẻ địch chung của ba người, nên ba người đều lập tức chuyển hướng về Lilith.

Lilith duỗi người, liếm chút rượu dính trên môi, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn về phía mấy người Hạ Lộ Lộ, nói: “Quan hệ của tôi và cậu ta? Chẳng lẽ mấy người không nhận ra sao? Tôi và cậu ta ấy à, chính là người yêu…”

“A… A a… Cô… Cô… Cô nói gì?”

Ba người Hạ Lộ Lộ vừa nghe, vẻ mặt lập tức đỏ bừng, giống như trái cà chua chín vậy, toàn thân họ run lên, trong lòng cũng trở nên rối như tơ vò.

Sao Tiêu Phàm có thể chấp nhận lời giải thích này của Lilith, hắn vội nói với cô: “Chị hai à, xin cô đừng đùa với mấy cô nàng đó, chúng ta có quan hệ đó lúc nào chứ!”

“Được rồi, thật ra tôi và cậu ta cũng không phải quan hệ đó…”

Nghe thấy lời giải thích của Lilith, Tiêu Phàm khẽ thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng lo lắng của ba cô nàng kia cũng bình tĩnh trở lại.

Nhưng Tiêu Phàm không biết, biểu hiện của mấy người Hạ Lộ Lộ đã khiến cái tính cách ham chơi của Lilith càng phát triển.

Một NPC đặc biệt của trận doanh Ác Ma có thể vì một câu cầu xin của Tiêu Phàm mà thay đổi sao?

Lilith thu lại dáng vẻ quyến rũ trên gương mặt, bày ra một vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, đôi mắt cũng dần đỏ lên, viền mắt ngấn lệ.

Hành động kỳ lạ này của Lilith khiến Tiêu Phàm lập tức cảnh giác, nhưng hắn cũng không hiểu cô muốn làm gì, nên hắn cũng không biết nên ngăn cản thế nào.

Chương 914: Tề Tựu

Chương 916: Tề Tựu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Xin lỗi, vừa rồi tôi đã lừa mọi người, tôi không phải người yêu của cậu ta, người ta cũng chỉ được xem như là một nô lệ của cậu ta thôi, hu hu hu…”

Nghe thấy lời nói của Lilith, Tiêu Phàm hoàn toàn hóa đá.

Đây đúng là phong cách của NPC trận doanh Ác Ma!

Mà Hạ Lộ Lộ thì lập tức trở nên điên cuồng, ánh lệ trong mắt càng long lanh, ba lô sau lưng bỗng mở ra, một pháp đài nhiều nòng trông vô cùng nổi bật hiện ra: “Bạn pháo, Hạ Lộ Lộ rất buồn, tên khốn anh chết chắc! Đạn Mạc Thời Gian!”

Nhìn thấy pháo binh khủng khiếp đầy trời, Tiêu Phàm vội hét lớn với Lilith: "Lilith! Tôi cho cô thêm một chai rượu nữa, cô lập tức nói rõ chuyện đó với các cô ấy đi!"

"Haizz, sao cậu không nói sớm khiến tình hình hiện này phiền phức như vậy…"

Tiếng pháo nổ ầm trời, Lilith đứng bên cạnh cười duyên nhìn ánh lửa kia…

Trên vùng đất đã bị oanh tạc đến sắp thành tro bụi trước mặt, Lilith hoàn toàn không lo lắng gì ngồi bên cạnh, đôi khi huýt sáo, đôi khi uống một hớp rượu.

Bên cạnh cô là không những chai rượu ngon, tất cả đều là "quà biếu" của Tiêu Phàm.

Còn Tiêu Phàm thì đang đen mặt đau khổ đứng trước ba cô nàng trước mặt.

Nếu không phải hôm nay phản ứng của hắn linh hoạt thì có lẽ cũng đã sớm hóa thành tro bụi trong ánh lửa đó.

"Vì vậy, anh và cô ấy chỉ có mối quan hệ bình thường?"

Viền mắt Hạ Lộ Lộ hơi hồng, lộ cái mũi nhỏ đầy đáng yêu, trong giọng nói cũng đầy nghẹn ngào.

"Đương nhiên rồi! Chẳng lẽ em tin lời của cô ấy nói, nghĩ cô ấy là gì của anh sao? Xin em, đó là chuyện không thể! Hơn nữa, Lilith là con gái của Ma vương, chỉ với điều này, anh đã không dám chạm vào cô ấy."

"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật! Còn thật hơn vàng đấy!"

"Nhưng anh hiểu cô ấy như vậy mà, còn biết cả tên cô ấy rồi thân phận của cô ấy nữa! Hơn nữa, anh vừa gặp đã tặng đồ cho cô ấy. Trước đây Hạ Lộ Lộ xin anh một chiếc nhẫn mãi, nhưng anh cũng không chịu đưa cho em!"

Con gái ghen đúng là không biết đúng sai là gì, Hạ Lộ Lộ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Việc Tiêu Phàm tặng rượu để nhờ và Lilith, cô nàng nhìn thấy rất rõ!

Tặng? Không tặng cô nàng này sẽ yên sao? Không tặng thì bây giờ pháo binh dừng lại được sao?"

"Cô ấy là đồng hương của anh, hơn nữa cũng từng là thầy của anh. Trước đây, khi anh mới vừa trận doanh Ác Ma, cô ấy đã giúp đỡ anh rất nhiều. Những chai rượu kia đều là anh nợ cô ấy…"

"Thật sao?"

"Thật!"

Aina và Mary khá kín đáo, không dám ra mặt chất vấn Tiêu Phàm thẳng thừng như Hạ Lộ Lộ. Nghe thấy Tiêu Phàm giải thích như vậy, hai người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn Lilith đang uống rượu bên cạnh thì cũng trở nên cảnh giác hơn.

"Ồ, nếu thật sự như vậy thì Hạ Lộ Lộ xin lỗi chuyện vừa…"

"Xin lỗi? Vừa rồi suýt chút nữa thì em giết anh đấy!"

"Anh đang trách Hạ Lộ Lộ!"

"Không dám…"

Bị Hạ Lộ Lộ trừng mắt, chưa đầy nửa giây, Tiêu Phàm bỗng kinh hãi.

"Vậy còn được, sau này anh bị Hạ Lộ Lộ giết cũng đang đời!"

"Em thật sự muốn giết anh?"

"Nói thừa, vốn Hạ Lộ Lộ muốn giết anh, chắc anh cũng tự biết mình đã làm gì!"

"Anh… đã làm gì?"

Tiêu Phàm hỏi, bỗng lại bị ba cô nàng nhìn lại thì hoàn toàn chột dạ.

“Nhưng dù là vậy thì mọi người cũng không thể giết anh được…”

“Chắc chắn chúng em phải dạy cho cái tên đàn ông cặn bã như anh một trận!”

“Có thể đổi cách dạy không, nếu xảy ra án mạng thì các người vui vẻ sao?”

“Vui vẻ!”

Trả lời rất quả quyết, ngay cả Aina và Mary đang im lặng cũng trả lời cùng một lúc.

“Này! Mấy người thật sự định như vậy sao, thật sự định giết anh sao?”

“Hạ Lộ Lộ muốn giết anh đấy, sau đó sẽ để Mary dùng “Vong Giả Phục Sinh” giúp anh sống lại, sau đó lại giết, rồi lại phục sinh, giết rồi phục sinh… Cứ liên tục như vậy cho đến khi Hạ Lộ Lộ hả giận mới thôi…”

Còn có chuyện này sao?

Ác độc quá đi!

Hạ Lộ Lộ không hổ là Ác Ma ranh ma mà!

“Bạn yêu…”

Ngay lúc Tiêu Phàm còn đang khiếp sợ thủ đoạn của Hạ Lộ Lộ thì cô nàng đang say khướt bên cạnh lại đứng lên khiến hắn lại tiếp tục cảm thấy rợn tóc gáy một lần nữa.

“Lilith, cô sao vậy, vừa rồi tôi đã nộp “phí bảo hộ” rồi đấy! Đừng quấn lấy tôi nữa được không!”

“Tôi đi một chặng đường xa tới đây tìm cậu, cậu lại đối xử với tôi như vậy sao?”

“Cô vui vẻ ở nhà không được sao? Sao lại phải tới tìm tôi chứ!”

“Đồ cặn bã…”

Tiêu Phàm vừa hét lên với Lilith thì lại nghe thấy tiếng than ngay bên cạnh mình, hắn vừa quay đầu nhìn về phí ba cô nàng Hạ Lộ Lộ thì thấy mấy cô chuyển sang tự bình luận một mình.

“Con gái nhà người ta đi đường xa tới tìm anh ta vậy mà anh ta lại có thể hung dữ với cô ấy, còn định đuổi thẳng cô ấy đi, đúng là loại người cặn bã mà…”

Tiêu Phàm vừa nghe thấy thì lập tức cảm thấy đầu óc quay cuồng. Hắn lập tức cố gắng giữ phong độ, quay lại hỏi Lilith: “Lilith, rốt cuộc cô tới tìm tôi làm gì?”

Nhưng vừa dứt lời…

“Cặn bã…”

“Vừa thấy con gái đẹp đã quay sang nịnh nọt, nói ngọt, đúng là mê gái, loại người cặn bã…”

Tiêu Phàm sắp khóc rồi, có nhầm không, đúng là làm người không dễ à!

“Sao, đây là mục đích của tôi đó!”

Lilith lấy một bài báo ra đưa tới trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn tấm hình của hắn cùng mấy chữ “Wanted” bằng tiếng tiếng Anh đầy bắt mắt, vẻ mặt lập tức khó coi.

Đây chính là lệnh truy nã của hắn!

Tiêu Phàm lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn Lilith, muốn tìm gì đó trên gương mặt cô, bảo kiếm cũng lấy ra: “Lilith, cô tới bắt tôi?”

Lilith thấy Tiêu Phàm lấy kiếm ra, vẻ mặt cũng không lo lắng, ngược lại, vẻ mặt vô cùng đáng yêu nói với hắn: “Sao cậu biết? Tôi chỉ thấy tờ báo này, lo lắng cho cậu nên mới tới thôi?”

Tiêu Phàm có thể nhận ra Lilith không có ý định giết người với hắn, nhìn ánh mắt chân thành đang nhìn mình, trong lòng Tiêu Phàm lại có suy nghĩ…

Lo lắng cho tôi nên tới? Cô lừa quỷ à?

…

Không lâu sau khi "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" kết thúc, Lich King Mệnh Phàm bị người chơi nói đến rất nhiều, tin tức cũng bắt đầu lưu truyền rộng rãi trong trò chơi, cuối cùng cũng rơi vào trong tai ba cô nàng kia.

Vì vậy, ba cô nàng cùng mong nhớ một anh chàng bắt đầu kết bạn, ra ngoài tìm tình yêu của "mỗi người".

Không bao lâu sau, tin này truyền đến các tộc lớn, sách lược của bọn họ chính là ra tay trước.

Trong lúc lệnh truy nã bay múa đầy trời thì gió cũng theo gió thổi đến thành Abaddon của trận doanh Ác Ma…

Lilith đang ở một mình, mệt mỏi nâng mắt lên nhìn tờ giấy bay qua cửa sổ, hơi bực bội.

Hôm trước là hiện tượng kỳ lạ nắng hạn gặp mưa rào vô ích kia, hôm nay giấy tờ bay tán loạn, lại chuyện gì đây?

Lilith tiện tay nhặt tờ giấy trong nhà lên, nhìn thấy người phía trên hơi quen mặt, nhướng mày: "Tên nhóc này thật đẹp trai, nhưng mà sao mình cứ cảm thấy là gặp ở đâu rồi ấy nhỉ? Đúng rồi, nhuộm tóc đen đi thì không phải cái tên tiểu ác ma kia sao?"

"Nhưng mà chuyện gì đây? Lâu như vậy rồi tên nhóc đó cũng không trở lại, hôm nay cũng chỉ thấy một tờ giấy truyền tin, không biết là đi lạc ở đâu rồi? Đúng vậy, cái tên nhóc đần độn đó, có lẽ thứ này là do cha mẹ tung tin để tìm người đây…"

Lilith đang muốn vứt tờ giấy truyền tin trong tay thì bỗng nhìn thấy mấy chữ to trên tờ giấy…

“Ừm? Lệnh truy nã! Do liên minh ba trận doanh phát ra? Ôi chao, đúng là chơi lớn…”

Lilith đứng lên, mở cửa phòng, đi ra ngoài…

…

“Vì vậy, cô cảm thấy vui nên chạy tới?”

Tiêu Phàm thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của Lilith.

“Đúng vậy, cậu không trở lại tìm tôi, cậu cũng biết đó, phụ nữ ở nhà một mình thường cảm thấy cô đơn… rất cô đơn…”

Lilith ném cho Tiêu Phàm một ánh mắt quyến rũ, liếm đôi môi đỏ mọng, dáng vẻ vô cùng mê người.

“Đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu này! Cũng không cần phải dùng những câu nói mập mờ như vậy!”

Hành động của Lilith thật sự khiến Tiêu Phàm gào thét, vì chỉ trong chốc lát đó, hắn đã nhận ra họng đại bác đen ngòm của Hạ Lộ Lộ đang ngắm về phía mình.

Nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm, họng đại bác của Hạ Lộ Lộ hơi chếch đi, nhưng còn chưa đợi Tiêu Phàm thở phào, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại khiến hắn run lên.

Chương 915: Mạch Nước Ngầm

Chương 917: Mạch Nước Ngầm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vì gần đây, mấy thông tin hệ thống nhắc nhở đều không hay ho gì.

Tiêu Phàm nhìn thông tin hệ thống gửi tới xong thì hoàn toàn hóa đá.

Do Lilith đến nên nhiệm vụ "Người Yêu Công Chúa" đã được nâng cấp toàn diện, thưởng thì không có mà độ khó lại tăng lên, từ một kéo ba biến thành một kéo bốn, đáng sợ nhất là lệnh truy nã trở thành truy nã toàn trận doanh. Nói cách khác, đám người bị thần kinh trong trận doanh Ác Ma cũng có thể bắt đầu nhận nhiệm vụ bắt hắn!

Nghĩ tới đám người A Hoa Tỷ hay Tiểu Sửu Hoàng đáng sợ đó sẽ xuất hiện, Tiêu Phàm chợt cảm thấy da đầu tê dại…

"Lilith, không phải cô tới chơi thôi sao? Tại sao ngay cả người trong trận doanh Ác Ma cũng bắt đầu truy nã tôi?"

Tiêu Phàm xoay người, khó hiểu nhìn Lilith đang ngồi trên đất, hắn cần một lời giải thích hợp lý.

"Đúng vậy, tôi chỉ đi chơi. Khó khăn lắm mới được ra ngoài vận động, tôi phải chơi cho thật đã, nên tôi đã viết cho người cha thân yêu kia của tôi một lá thư. Trong thư có nói là cái tên tiểu Ác Ma Mệnh Phàm kia muốn bắt tôi làm nô lệ, bảo ông ấy nhanh chóng nghĩ cách cứu tôi. Cậu cũng biết mà, lâu lắm rồi tôi không gặp ba tôi, ông ấy nhận được thư của tôi chắc chắn sẽ rất vui, nhưng khi đọc nội dung thư… chắc chắn vẻ mặt của ông rất thú vị, tôi vừa nghĩ đã thấy vui vẻ."

"Ác Ma! Chắc chắn cô là Ác Ma!"

"Có gì không đúng sao, tôi vốn là Ác Ma mà?"

Lilith nhìn Tiêu Phàm, vẻ mặt rất là vô tội.

…

Tiêu Phàm hít thở thật sâu một lúc, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, hắn bắt đầu chuẩn bị đối mặt với tình hình trước mắt.

Ba người Mary, Aina, Hạ Lộ Lộ chạy trốn khiến ba trận doanh đều phát lệnh truy nã. Lilith thấy lệnh truy nã cũng chạy tới thêm vui, kết quả vốn là ba trận doanh truy nã lại thành tất cả trận doanh truy nã, vậy không phải

Tiêu Phàm hắn đang phải đối mặt với sự khiêu chiến của tất cả người chơi trong trò chơi này rồi sao!

Con mẹ nó, sao mọi chuyện lại trở nên thế này?

“Brahma, anh không sao chứ?”

Aina thấy vẻ mặt ủ rũ của Tiêu Phàm thì đau lòng hỏi.

Vừa rồi thấy lệnh truy nã mà Lilith mang tới, mấy người các cô cũng nhận ra hành động của mình đã gây phiền phức cho Tiêu Phàm, cảm thấy hơi hối hận về hành động chạy trốn của mình.

“Không sao.”

“Mệnh Phàm, hay là giờ em sẽ về bảo phụ vương rút lệnh truy nã lại.” Mary hiền lành cũng bắt đầu đau lòng vì Tiêu Phàm.

“Em cũng vậy.” Aina nói.

“Nếu mọi người đều rời đi thì Hạ Lộ Lộ cũng trở về.”

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn ba cô nàng trước mặt, nhớ lại từng chuyện từng chuyện.

Hắn nhớ Mary cũng chưa từng mạo hiểm chạy ra ngoài, đây là cơ hội trốn ra ngoài hiếm có của cô. Mà Aina cũng không khác cô lắm, cũng là những cô gái ngoan ngoãn trong nhà. Còn Hạ Lộ Lộ, tuy cô bé hơi nghịch ngợm, nhưng cô bé cũng là người khó kiềm chế được cái tính ham chơi nhất, bây giờ bọn họ đều vì hắn mà…

“Không cần, anh hoàn toàn không quan tâm loại chuyện truy nã nho nhỏ này, khó khăn lắm mọi người mới ra ngoài được, cứ để Tiêu Phàm tôi đưa mọi người đi mạo hiểm một lần đi!”

Truy nã thì truy nã, sợ cái gì? Dù sao bây giờ hắn cũng không còn như xưa nữa, cấp bậc có thể được xem như là hàng đầu, ai có thể đánh bại hắn được chứ?

Nếu mấy người các cô đã ra ngoài thì hắn cũng nên đưa các cô đi dạo một chuyến!

Hơn nữa, mặc dù anh trai không đăng nhập, nhưng chắc chắn đang nhìn chằm chằm hắn ở đâu đó, nếu hắn sợ hãi thì sao có thể đối mặt với anh trai mình.

"Thật sao?"

Ba cô nàng vừa nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm thì trong lòng vô cùng vui vẻ.

Tiêu Phàm đang muốn khẳng định lại lần nữa thì Lilith đứng phía sau vỗ vai hắn, lên tiếng trước: "Tôi cũng biết cậu sẽ như thế, nên Lilith tôi chưa từng nghĩ tới chuyện trở về! Cậu thấy đó, đồng hương như tôi cũng khá hiểu suy nghĩ của cậu, mà ba cô nàng kia lại hoàn toàn không hiểu…"

"Lilith, tôi không nói sẽ đưa cô theo, tốt nhất cô nhanh chóng về nhà với ba cô đi! Đừng quấn lấy tôi nữa, được không!"

Tiêu Phàm vừa nói được mấy câu khí phách lại bị Lilith chọc giận lần nữa.

Dù sao, Tiêu Phàm vẫn không thể chấp nhận được cách ứng xử đặc biệt của NPC trong trận doanh Ác Ma mà.

Chỉ có ba cô nàng kia lại nhớ rõ những gì Lilith vừa nói…

Cô bảo bọn họ không hiểu Mệnh Phàm, chỉ có cô khá hiểu?

Hơn nữa, dường như Mệnh Phàm thật sự rất thân với cô ấy.

Vậy cái người vừa xuất hiện này chính là tình địch lớn nhất của bọn họ.

Ba cô nàng nhìn chằm chằm vào Lilith, trang phục của cô gái này thật không nghiêm chỉnh, quần áo rộng thùng thình khiến nơi mê người lúc ẩn lúc hiện, trong lòng bọn họ cũng dần chắc chắn.

Vì vậy, trong không khí kỳ lạ đó, Tiêu Phàm và đội hình mới - bốn nữ một nam lại tiếp tục lên đường.

…

Mà ở một nơi khác, vì nhiệm vụ "Toàn dân công địch" cạnh tranh đối kháng không giới hạn này mà dòng nước ngầm trong "Tân Sinh" đã bắt đầu khởi động.

"Cạc cạc cạc cạc, bang Hắc Long chúng ta rốt cuộc cũng đã có thể trả thù một cách danh chính ngôn thuận! Mệnh Phàm, đừng trách bọn ta, muốn trách hãy trạch hệ thống của mình đi!" Hắc Long cười toét miệng, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

…

Mà trên thảo nguyên, một anh chàng đẹp trai ngước nhìn bầu trời, ánh mặt vô cùng thâm tình, tia nắng chiếu xuống gò má hắn ta, trông vô cùng đẹp trai.

"Tiểu Thúy, anh sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, lần này anh sẽ không khiến em thất vọng…"

Tây Qua Mạn Mạn nhìn Tịch Dương, cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Haizz, rõ ràng Tịch Dương nói chuyện đẹp trai như thế, tại sao lại luôn như vậy chứ?"

…

"Lão đại, chúng ta cũng đi sao?"

Bạch Y Công Tử cầm quạt khá lo lắng, vì cho tới ngày hôm nay, hắn ta vẫn chưa biết nên đối mặt với người trước mặt thế nào.

"Không cần các cậu xen vào, chuyện này tôi sẽ tự giải quyết."

Tiểu Sửu Hoàng cũng lên đường, có điều lần này vẻ mặt gã không thích thú như trong tưởng tượng.

…

“A a a a…”

Trong một khu vực tại phó bản của trận doanh Nhân Loại, một tiếng hét kinh khủng vang lên, những người chơi xung quanh vội vàng trốn tránh, họ luôn cảm thấy chỉ có thú dữ mới có thể tỏa ra hơi thở như vậy.

“Đừng khóc, A Hoa…”

Yêu Đạo nhìn A Hoa đang khóc thầm, trong lòng càng thêm thương yêu.

“Tại sao? Tại sao chứ! A a a a…”

“Tại sao Phàm ca lại thích em gái NPC chứ! Không được, em phải tìm được anh ấy! Em thấy chắc chắn là con hồ ly tinh nào dụ dỗ anh ấy! Em phải đi tìm hiểu cho rõ!”

Những người Tiêu Phàm sợ nhất đều lên đường!

…

A Hoa Tỷ tức giận không phải là không có nguyên nhân, vì sau khi Lilith gặp Tiêu Phàm và hệ thống nhắc nhở xong, hệ thống đầu não đã đăng một đoạn tin miêu tả về Tiêu Phàm vô cùng hợp với tình hình hiện tại…

“Nhiệm vụ thêm “Toàn Dân Công Địch”: Người chơi Mệnh Phàm bắt cóc đại công chúa Lilith của trận doanh Ác Ma, nhằm giải tỏa tức giận, các người chơi hãy nhanh chóng giải cứu Lilith.”

Sau khi xem xong, A Hoa Tỷ tức giận khóc lóc nức nở, nhưng cũng có người vui mừng vì tin tức này, hơn nữa không phải một mà là một đám!

Trên một hoang mạc nào đó ở trận doanh Ác Ma, không biết một tượng đá xuất hiện từ lúc nào, nhưng nhìn kỹ lại thì sẽ nhận ra người được tạc thành tượng đó là Tiêu Phàm.

Hoàng Ma Tử mang một rổ mặt nạ kỳ quái ra, liên tục lẩm bẩm trong miệng giống như Shaman vậy. Mà một đám chó sói đứng vây quanh tượng đá cũng đang không ngừng cổ vũ, không khí trông vô cùng sôi nổi: “Sói Lẳng Lơ Sói Lẳng Lơ đốt cháy, vua của tôi vua của tôi vô địch…”

“Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ” là tổ chức đang ngày càng phát triển dưới sự quản lý của Hoàng Ma Tử.

Nhưng mà kỳ lạ là thỉnh thoảng bức tượng đá của Tiêu Phàm sẽ tản ra những ánh sáng nhỏ xíu theo điệu nhảy của đám sói lẳng lơ…

“Ta tên là Tiêu Phàm, ta đang gặp một tai nạn mà ta không cách nào tưởng tượng ra được. Ta bị truy nã, ta muốn sống sót và chăm sóc tốt những NPC đang ở bên cạnh ta.”

Tiêu Phàm nói với giọng điệu trang nghiêm, làm cho không khí xung quanh trở nên hơi nghiêm túc, thế nhưng…

“Thật sự là quá vui vẻ, lần này là lần đầu tiên Mary được đi ra ngoài chơi đây…”

Chương 916: Phản Ứng Của Các Nơi

Chương 918: Phản Ứng Của Các Nơi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ha ha ha, như vậy thì Lộ Lộ giỏi hơn cô nhiều! Lộ Lộ đã đi qua di tích Goblin mạo hiểm nha!”

“Aina cũng đã đi qua một di tích, thế nhưng nó là di tích Hoàng Kim Viên.”

“A? Nơi đó có gì thú vị hay không?”

…

“Mấy cô gái nhỏ này làm sao lại không cảm thấy lo lắng chút nào, cứ như đi chơi vậy. Này, cậu có cảm thấy như vậy không?”

Lilith đi tới trước người Tiêu Phàm và nói với giọng khó chịu.

“Cô còn biết xấu hổ hay không mà nói người khác? Vừa nãy cô còn đang hát đó thôi!”

“A? Vừa rồi tôi hát sao? Tôi hát cái gì?”

“Em là cơn gió, anh là cát, mãi mãi bên nhau, tới tận chân trời!”

“A! Chắc chắn là do uống quá nhiều, ai bảo cậu đưa tôi nhiều rượu vậy làm gì chứ. Với lại, ý đồ của cậu là gì mà lại đưa tôi nhiều rượu như vậy? Có phải là muốn tôi uống say rồi bắt đầu dở trò với tôi đúng không? Thật sự không ngờ cậu to gan như vậy….”

“Cút!”

Tiêu Phàm cảm thấy rất muốn chết, ba người Hạ Lộ Lộ đã biến thân thành nữ sinh du lịch sinh thái, chỉ còn lại một người trưởng thành duy nhất thì đó lại là một tên thần kinh.

“À mà cậu đã nghĩ tới việc đưa chúng tôi tới đâu chơi chưa?”

“Lilith, hiện tại chúng ta là đang chạy trốn! Không phải đi chơi!” Tiêu Phàm thật sự là bó tay hết cách đối với Lilith rồi: “Tạm thời thì tôi còn chưa biết được là nên đi tới đâu, dù sao thì vì mấy người các cô mà tôi đã bị cả thế giới đuổi giết rồi!”

“Vậy tại sao cậu không hỏi ý kiến của tôi đây?”

“Ý kiến của cô sao?”

“Cậu quên rằng khi cậu vẫn ở trận doanh Ác Ma thì chính tôi là người dẫn đường cho cậu rồi sao?”

Người dẫn đường, theo cách nói của người chơi thì đó chính là NPC tuyên bố nhiệm vụ.

Lilith nói vậy, chẳng lẽ cô ấy muốn tuyên bố nhiệm vụ cho mình hay sao?

Nhận hay không nhận đây?

Dù sao hiện tại mình cũng chẳng có nơi nào để đi, không bằng…

“Cô có đề nghị gì?”

“Để tôi dẫn mọi người tới biệt thự của nhà tôi là Tinh Không Bảo chơi nhé?”

[Nhắc nhở từ hệ thống: Người chơi Mệnh Phàm kích hoạt nhiệm vụ “Tiến về Tinh Không Bảo”, xin hỏi có nhận hay không?]

Tiến về Tinh Không Bảo sao?

Tiêu Phàm còn chưa bao giờ nghe qua một nơi gọi là Tinh Không Bảo ở trong “Tân Sinh” này.

Vì vậy mà hắn suy đoán, Tinh Không Bảo có lẽ là một địa đồ mà người chơi chưa từng thăm dò tới. Hiện tại mình đang bị truy nã, nếu đi tới đó tránh né thì cũng là một chuyện rất tốt.

Tiêu Phàm hơi suy nghĩ một lát rồi đồng ý, thế nhưng khi nhìn tới nụ cười trên mặt Lilith thì Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không lành sắp xảy ra.

Thế nhưng, kể cả có được cảm giác này thì hắn vẫn phải tiếp tục đi, bởi vì hiện tại hắn bị truy nã, đã không còn nơi nào khác để đi rồi.

Thế là Tiêu Phàm tập trung vào tọa độ điểm đến trong phần nhiệm vụ, rồi bắt đầu đi về phía bắc, nơi có bầu trời màu đỏ máu, bởi vì đó là lãnh địa của trận doanh Ác Ma.

Đã qua thời gian rất lâu, Tiêu Phàm lại đi trở về…

…

“Hội trưởng, tại sao Chiến Minh chúng ta không tham dự vào nhiệm vụ này? Ở trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’ chúng ta thua thật sự quá thảm rồi, tôi cảm thấy chúng ta nên mượn cơ hội này để rửa sạch nhục nhã của chúng ta.” Vệ Thần không cam tâm mà nói với Reginald.

“Không đi, với thực lực mà Mệnh Phàm biểu hiện tại Chúng thần di tích chi chiến thì hiện tại tôi không phải là đối thủ của cậu ấy, đã không thể chiến thắng khi đơn đấu thì không có ý nghĩa gì cả, vẫn cứ yên tâm mà tu luyện sẽ tốt hơn.”

“Thế nhưng chúng ta có thể tập hợp cả công hội quần ẩu hắn ta mà?”

“Làm như vậy thì càng vô nghĩa, hơn nữa Chiến Minh chúng ta cũng không phải loại công hội này…”

…

“Đại tỷ, chị thấy thế nào?”

Quân Sư Xấu Bụng hỏi Thái Thập Tam.

“Trút hết dục vọng, Phàm ca thật sự quá khí phách. Tôi thật sự muốn được Phàm ca trút hết dục vọng đó…”

“Khụ khụ khụ.”

Quân Sư Xấu Bụng ho khan vài tiếng: “Đại tỷ, tôi không hỏi chuyện đó!”

“A, tôi biết, lại xuất hiện thêm rất nhiều tình địch rồi. Mặc dù tôi rất muốn tiêu diệt hết mấy cô ả đó, thế nhưng khi làm vậy thì Phàm ca chắc chắn không vui. Với lại hiện tại Phàm ca và bang Long Hổ chúng ta có một ván cược, điều tôi muốn làm nhất bây giờ là tăng thực lực của mình lên, rồi đánh bại anh ấy, mà không phải lãng phí thời gian đi tìm anh ấy.”

“Cho nên?”

“Cho nên bang Long Hổ chúng ta không tham dự vào nhiệm vụ này…”

“Đại tỷ, chị có thể quyết định một cách chín chắn như vậy, thật sự rất tốt, tôi cảm thấy rất vui mừng. Thế nhưng các thiếu gia vì rửa nhục lần trước, hình như đã ra đi trước đó rồi…”

“Mấy người anh trai ngu xuẩn của ta đã thất bại một lần, chẳng lẽ còn không biết khoảng cách giữa mình và Phàm ca lớn như thế nào sao?”

“Khi các thiếu gia nhìn bốn người của công hội Trật Tự liên thủ tác chiến thì đột nhiên đốn ngộ, thức tỉnh một kỹ năng danh hiệu rất mạnh, cho nên lòng tự tin tăng lên, rồi mới nghĩ tới báo thù.”

“Kỹ năng danh hiệu rất mạnh sao? Thật sự là ngu xuẩn, trước mặt người đàn ông kia, bọn họ thì tính là cái gì, chỉ là tự mình cảm thấy mình rất mạnh mà thôi…”

…

“Mấy người thật sự muốn đi sao?”

Mị Hỏa nhìn mấy cô gái trước mắt mà hơi lo lắng.

“Không cần lo lắng cho chúng ta, chuyện giữa Hoa Nguyệt và Mệnh Phàm vẫn phải có người đứng ra giải quyết. Mà sau khi kết thúc ‘Chúng thần di tích chi chiến’ thì ‘Lich King’ Mệnh Phàm quá nổi danh, chị em trong công hội hơi e sợ, không dám nhận nhiệm vụ này. Mà mấy người chúng ta đều tình nguyện nhận nhiệm vụ, mà đã nhận nhiệm vụ thì phải cố gắng hoàn thành, hơn nữa có Vũ Tình tôi dẫn đội rồi, Mị Hỏa cô lo lắng cái gì chứ?”

“Bởi vì người dẫn đội là cô thì tôi mới lo lắng đó! Nếu như cô soi gương thì sẽ phát hiện, mỗi khi nhắc tới hai chữ ‘Mệnh Phàm’ thì sắc mặt của cô dữ tợn như nào, điều này làm sao để tôi yên tâm được?”

“Tôi mặc kệ! Cô đừng khuyên gì nữa cả, lần này chắc chắn tôi sẽ dẫn đội đi hoàn thành nhiệm vụ! Không tự tay giết chết Mệnh Phàm thì không thể giải mối hận trong lòng của tôi!”

…

“Hội trưởng…”

Đoạn Thủy Lưu khá lo lắng khi thấy sắc mặt đen tối của Hội trưởng công hội Tinh Thần.

“Bởi vì Mệnh Phàm mà Tinh Thần chúng ta thua ở trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’, thậm chí danh tiếng còn thua cả công hội Trật Tự không biết từ đâu chui ra kia. Hiện tại danh tiếng của Tinh Thần bị giảm rất nhiều, để

cải thiện tình hình này thì Tinh Thần chúng ta phải động viên toàn thể công hội hoàn thành nhiệm vụ này!"

"Toàn thể công hội sao? Uy Khiếu và Ảnh Thứ còn đang luyện cấp bên ngoài."

"Vậy thì anh, Đóa Qua, Caesar, Apollo, Thánh Thủ Thư Sinh và tôi tạo thành một đội đặc biệt là được. Còn mấy người Vasili, Snow, Nhược Sở bị mấy tên vô danh tiểu tốt tiêu diệt tại 'Chúng thần di tích chi chiến' thì thôi, không gọi họ, để bọn họ luyện cấp tiếp đi, không thể để mấy người đó ra ngoài được, càng xấu hổ hơn thôi!"

Công hội Tinh Thần thực hiện một lần hành động tập thể quy mô lớn nhất sau đại chiến, mục tiêu chỉ thẳng vào "Lich King" Mệnh Phàm.

…

"Đội trưởng… đội trưởng, anh ấy thế mà… thế mà bắt một nữ NPC làm cái đó…"

Tuyết Dạ nhìn vào dòng nhắc nhở của hệ thống mà đỏ mặt.

"Tuyết Dạ, cậu cảm thấy Phàm muội muội là người như vậy sao?"

Tuyết Dạ nhìn vào vẻ mặt nghiêm túc của Hổ Nữu mà cảm thấy áy náy.

Đúng vậy, đội trưởng là người tốt, chắc chắn không thể làm chuyện như vậy được!

Tại sao khi nhìn vào dòng tin từ hệ thống, mình lại có thể hoài nghi anh ấy được chứ?

"Xin lỗi, Hổ Nữu, là tôi không đúng, không tin tưởng vào cách làm người của anh ấy. Sau khi anh ấy trở lại thì tôi sẽ xin lỗi anh ấy."

"Tuyết Dạ, cậu quá nghiêm túc rồi, ý của tôi không phải vậy."

"Hả? Chẳng lẽ cô cho rằng đội trưởng thật sự làm chuyện như vậy?"

“Làm sao có thể chứ? Tôi còn từng gặp qua Lilith ở trong trận doanh Ác Ma, với tính cách của Phàm muội muội thì tuyệt đối không thể thuần phục được cô ta, cho nên tôi cảm thấy hệ thống hơi nhầm lẫn. Tình huống chân thật có thể là ngược lại, Phàm muội muội bị cô ta bắt lại làm nô lệ tình dục cho cô ta, dù sao thì Lilith cũng là một sucubus…”

Chương 917: Các Diễn Viên Và Đạo Diễn

Chương 919: Các Diễn Viên Và Đạo Diễn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hả? Đội trưởng gặp nguy hiểm sao? Vậy chúng ta phải nhanh chóng tìm ra đội trưởng thôi!”

“Đúng vậy, phải nhanh chóng tìm ra mới được, vấn đề này thú vị như vậy, nếu không thể đi nhanh tới thì chúng ta sẽ bỏ lỡ kịch hay đấy!”

Hổ Nữu gật đầu, đồng ý với cách nói của Tuyết Dạ.

Tới đây, Vũ Hội Ác Ma cũng bắt đầu hành động…

Lệnh truy nã được lan truyền, những người chơi nhàn hạ tham dự với tâm thái thử xem sao, các thế lực lớn, nhân vật từ các tầng lớp đều đuổi theo hướng tọa độ của Tiêu Phàm mà nhiệm vụ “Toàn dân công địch” với đủ loại mục đích.

Nhưng người phản ứng lại nhanh nhất không phải những người chơi chiến đấu trong trò chơi, mà là “Thính Phong Các”!

“Tình hình thế nào? Tìm thấy rồi à?”

“Báo cáo BOSS, đã phát hiện ra hành tung của mục tiêu, hiện Mệnh Phàm đang ở cùng với bốn NPC nữ khác, có vẻ như hắn muốn… muốn… đi dạo…”

Biểu cảm của vị "Thính Phong Giả" đang báo cáo với Phong Ma Tiểu Xích Lang run rẩy, bởi vì gã thấy dường như đám Tiêu Phàm hoàn toàn không có vẻ gì là đang bị truy nã.

Quả thật dáng vẻ của bọn họ lúc này giống như thiếu gia nhà giàu đưa bốn cô vợ trẻ đi công viên dạo chơi vậy, mấy cô vợ trẻ này lại còn ngân nga hát hò, khỏi phải nói là vui vẻ đến mức nào.

Hát hò?

Bởi vì sau khi say rượu Lilith hát mấy câu "Anh là gió còn em là cát" gì đó, đám Hạ Lộ Lộ liền học theo toàn bộ.

Rảnh rỗi không có gì làm liền hát bài đó, hơn nữa với các cô mà nói, việc quấn quít nhau đến tận chân trời với Tiêu Phàm cũng là một trải nghiệm không tệ.

Tất nhiên Tiêu Phàm rất sụp đổ vì vấn đề này, nhưng hiện tại một mình hắn cũng không quản được bốn cô gái bên cạnh này, càng không thể ngăn lại.

…

"Đi dạo? Ha ha, thú vị thật đấy, quả đúng là phù hợp với phong cách của hắn. Cậu theo dõi hắn thật chặt giúp tôi, bây giờ tôi sẽ đến chỗ cậu, lần này tôi muốn tự mình gặp hắn…"

Nắm bắt được hành tung của Tiêu Phàm nhờ tọa độ mà nhiệm vụ "Toàn dân công địch" cung cấp, Phong Ma Tiểu Xích Lang lập tức điều động cơ sở ngầm của "Thính Phong Các" ở gần đó tìm về phía Tiêu Phàm.

Hiện tại có được tin tức rồi, Phong Ma Tiểu Xích Lang lập tức đứng dậy tiến lên, dường như tâm trạng hắn ta không tệ.

Có điều, hắn ta không phải người gặp Tiêu Phàm nhanh nhất.

Không phải là có người có thể nghe ngóng được thông tin trong "Tân Sinh" nhanh hơn "Thính Phong Các", mà có những lúc chuyện này còn phải phụ thuộc vào duyên phận.

Câu nói có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh chính là như vậy đó.

…

Sau một buổi trưa tuyệt vời, phía bắc trận doanh Nhân Loại tiếp cận vùng đất bên cạnh trận doanh Ác Ma, có một đại đội đi dạo khác cũng sắp xếp gần giống như Tiêu Phàm.

Bọn họ là đoàn đi dạo chân chính mà không giống như kiểu đi dạo bị ép buộc như Tiêu Phàm.

Người đàn ông đứng đầu tên là Long Ngạo Thiên, hắn ta là hội trưởng của công hội Ngạo Thiên ở trận doanh Nhân Loại, chức nghiệp của hắn ta là kỵ sĩ loài người, chức nghiệp ẩn của hắn ta là đạo diễn số một kiêm "nam chính" trong "Tân Sinh".

Sau lưng Long Ngạo Thiên là một đám em gái đáng yêu, dễ thương, các cô ấy đều có khuôn mặt tiểu chuẩn của hot girl mạng, dáng vẻ đáng yêu cần các fans não tàn nâng niu.

Ban đầu nick name trong trò chơi của các cô đều là kiểu "Đáng Yêu", "Tiểu Bảo Bối" gì đó, hung dữ nhất cũng chỉ là "Tiểu Bạch Thỏ" mà thôi, nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của Long Ngạo Thiên, các cô đồng loạt đổi tên.

Bởi vì muốn làm "hồng nhan tri kỉ" của Long Ngạo Thiên, tên cũng phải vừa cổ điển vừa tao nhã, như vậy với có vẻ xứng đôi.

Cho nên đám con gái này lập tức biến thành Tư Mã Xá Xá, Mộ Dung Quyền Quyền, Thượng Quan Xoa Xoa…

Long Ngạo Thiên rất thỏa mãn, các cô gái cũng vừa ý, bởi vì sửa cái tên lại còn được tiền, có ai lại không vui.

Ngoại trừ một đám "hồng nhan tri kỉ" đến vì hâm mộ cái danh này, đoàn dạo chơi của Long Ngạo Thiên còn có một người chơi nam không đáng để ý.

Vì người chơi nam này cũng rất may mắn được Long Ngạo Thiên ban thưởng tên cho, lấy theo họ của Long Ngạo Thiên, tên riêng thì dùng một chữ "Sáo".

Nếu đã là Long Sáo thì không cần quan tâm đến chức nghiệp, cấp bậc, thực lực nữa, nhưng chức nghiệp ẩn của cậu ta thì phải thay đổi, cậu ta là chân chạy vặt kiêm nhiếp ảnh gia chuyên dụng của Long Ngạo Thiên.

OK, nam diễn viên, nữ diễn viên, camera man đều ở đây rồi, cuối cùng cũng có thể chính thức quay phim, Action!

"Anh Ngạo Thiên, "Chúng thần di tích chi chiến" tiếc thật anh nhỉ?"

"Anh Ngạo Thiên, anh hi sinh bản thân mình để giữ chân bang Hắc Long hung ác, vô tư giúp công hội Tinh Thần giành được chiến thắng, tiếc rằng cuối cùng lại bị bọn họ bỏ phí…"

“Đúng vậy, nếu công hội Tinh Thần hi sinh, thì người sống sẽ là anh Ngạo Thiên, dựa vào “Ngạo Thiên kiếm pháp” vô địch thiên hạ của anh Ngạo Thiên thì em nghĩ kết cục sẽ khác hẳn rồi đó.”

“Anh Ngạo Thiên, anh thật là tốt quá đi mà, không hề vụ lợi, quả thật là siêu anh hùng trong mắt lòng em!”

…

Nghe đám hot girl mạng này tâng bốc, trong lòng Long Ngạo Thiên vô cùng đắc ý nhưng khuôn mặt vẫn cứ tỏ vẻ bình tĩnh: “Tất nhiên là vậy rồi, tên Mệnh Phàm kia làm sao có thể địch nổi “Ngạo Thiên kiếm pháp” mà Long Ngạo Thiên đây tự nghĩ ra được! Nếu như Long Ngạo Thiên đây không hi sinh bản thân mình chống đỡ đến cùng, tên “Lich King” Mệnh Phàm gì đó chưa chắc gì đã thắng được “Chúng thần di tích chi chiến” đâu! Đều do đám Tinh Thần chết tiệt kia!”

Sau “Chúng thần di tích chi chiến”, Long Ngạo Thiên rất oán giận công hội Tinh Thần, bởi vì kết quả của “Chúng thần di tích chi chiến” không giống như điều công hội Tinh Thần thỏa thuận. Bên bọn họ thất bại, mà Long Ngạo Thiên lại không thể trở thành người có công lao lớn nhất cho chiến thắng của họ, có ba hoa cũng thiếu bớt sức mạnh và vốn liếng!

May mà cuộc đời như vở kịch, cuộc đời truyền kì của Long Ngạo Thiên vẫn còn tiếp diễn, cho nên hắn ta vẫn diễn tiếp.

“Hừ! Trong mắt tôi “Lich King” Mệnh Phàm chẳng là cái thá gì, nếu như hắn đụng phải tôi thì, ha ha…”

Long Ngạo Thiên mạnh mẽ vung thanh thần khí đại kiếm vàng lóng lánh của hắn ta, tạo thành một dáng pose cực kì ngầu, sau đó cao ngạo hét lớn: “Ta sẽ dùng “Ngạo Thiên kiếm pháp” chém đứt đôi hắn với một kiếm!”

Sau khi tỏ vẻ xong, Long Ngạo Thiên chờ đợi các cô bạn gái khen ngợi mình, nhưng hắn ta lại phát hiện đám bạn gái ngây ra như phỗng nhìn về phía trước, Long Ngạo Thiên có chút bất mãn vì chuyện này.

Kĩ năng diễn xuất của các cô cũng quá khoa trương rồi, tôi mới bổ một kiếm thôi mà đã thế này rồi?

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên Long Ngạo Thiên lại nghe được tiếng hát vọng đến từ phía xa…

“Anh là gió còn em là cát, quất quít nhau đến tận chân trời…”

…

“Anh kia, hình như thật sự có người tìm đến đây rồi, hơn nữa còn nói là muốn dùng “Ngạo Thiên kiếm pháp” gì đó để bổ anh đó.” Lilith cảm thấy hứng thú nhìn Long Ngạo Thiên ở phía xa xa.

Mà Tiêu Phàm nhìn Long Ngạo Thiên, trong lòng thấy vô cùng quái dị, bởi vì rõ ràng Long Ngạo Thiên không phải loại người sẽ nhận lệnh truy nã mà?

“Bạn pháo này, làm sao thế? Không phải anh thật sự sợ “Ngạo Thiên kiếm pháp” gì đó chứ, nếu vậy thì Hạ Lộ Lộ sẽ dùng một pháo nổ hắn ta cho anh!”

Hạ Lộ Lộ thấy Tiêu Phàm không có phản ứng gì liền nói.

“Sợ?”

Tiêu Phàm sợ cái tên Long Ngạo Thiên đần độn này khi nào?

“Long Ngạo Thiên, anh đến giết tôi à?”

Long Ngạo Thiên hơi ngây ra, hắn ta có biết nhiệm vụ “Toàn dân công địch”, nhưng hắn quả quyết không nhận, cho nên cũng không biết tọa độ vị trí của Tiêu Phàm, nhưng vì sao hắn ta vừa chém gió trước mặt mấy cô gái xong Mệnh Phàm lại xuất hiện?

Bản thân đánh không lại hắn, đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Long Ngạo Thiên.

Nhưng vẫn phải tiếp tục làm màu, đây là suy nghĩ thứ hai xuất hiện trong đầu Long Ngạo Thiên.

“Tất nhiên là thế! Anh Tiêu Phàm, chọn ngày không bằng được ngày, chúng ta đã gặp nhau rồi, hay là tỉ thí một trận!”

Chương 918: Đoàn Làm Phim Ngạo Thiên

Chương 920: Đoàn Làm Phim Ngạo Thiên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm ngạc nhiên, Long Ngạo Thiên có tâm huyết thế à?

Được rồi, nếu như hắn ta muốn đánh với mình thì mình cứ động thủ vậy, cho hắn ta chết sớm siêu sinh sớm, khỏi phải đêm dài lắm mộng.

Lần trong không khí, hắn rút huyết kiếm ra, hai chân bước nhanh lướt trong gió!

Đôi con ngươi màu đỏ rượu ngay lập tức trở nên lạnh lẽo lạ thường!

Nhưng Long Ngạo Thiên khoát tay thật mạnh, quát to một tiếng, bước chân của Tiêu Phàm liền dừng lại.

Bởi vì Tiêu Phàm hiểu được vẻ mặt của Long Ngạo Thiên lúc này, đồng thời Tiêu Phàm cũng là “diễn viên”, cũng hiểu được ẩn ý trong tiếng kêu của Long Ngạo Thiên.

Ngay tại khoảnh khắc liên quan đến sống chết của mình, đạo diễn Long của chúng ta cực kì có trách nhiệm nghề nghiệp mà hô: “Cut!”

…

Tuy rằng các cô hot girl mạng vẫn đang không ngừng nịnh nọt Ngạo Thiên, nhưng trong lòng lại hiểu rõ Long Ngạo Thiên là kiểu người như thế nào rồi.

Bởi vì trước khi các cô tìm kiếm mục tiêu đã có điều tra trước, đây thuộc loại ngành nịnh hót của bọn họ.

Long Ngạo Thiên là một tên giàu nứt đố đổ vách, hoàn toàn là một cái máy rút tiền tự động, ngoài thứ đó ra thì không còn gì khác.

Đó chính là ấn tượng của nhóm bạn gái đối với Long Ngạo Thiên.

Cho nên lúc Long Ngạo Thiên dũng cảm đứng ra, làm ầm lên với người được xưng là "Lich King" Mệnh Phàm, trong khoảnh khắc đo các cô có cảm giác Long Ngạo Thiên cool ngầu một cách ngây thơ.

Có điều các cô nhanh chóng rời tầm mắt đi, bởi vì Tiêu Phàm ra tay rồi!

Tiêu Phàm rút kiếm xông lên, cưỡi gió mà đi, mái tóc màu bạc tung bay, những cô gái đó đều trợn mắt nhìn thẳng, trong lòng cảm thán, Lich King Mệnh Phàm thực sự đẹp trai quá đi…

Thời gian thay đổi, uy lực của "Lich King" năm đó vẫn còn, chỉ có điều sau khi "Chúng thần di tích chi chiến" kết thúc, mọi người lại thay đổi thái độ với "Lich King".

Lòng người dễ dàng thay đổi như vậy đấy, đương nhiên điều này cũng liên quan đến biểu hiện xuất sắc của bản thân Tiêu Phàm ở trong "Chúng thần di tích chi chiến", dù sao trong giới game online, bóng tốc có thể trực tiếp che phủ đi Hào Quang của Tinh Thần cũng không có nhiều.

Tuy rằng bóng tối không tia sáng nhìn qua rất nguy hiểm, nhưng chúng cũng cực kì hấp dẫn người khác.

Hơn nữa căn bản các em gái bây giờ đều là người mê cái đẹp, cặp đồng tử màu đỏ rượu kia của Tiêu Phàm lại càng thu hút, cộng với vẻ đẹp quỷ dị bị che dấu nhiều năm kia lại khiến cho Tiêu Phàm càng trở nên đẹp mắt hơn.

Long Ngạo Thiên không biết, Tiêu Phàm vừa mới rút kiếm, đám bạn gái này của hắn ta đã làm phản luôn rồi, cho nên hắn ta vẫn làm theo kịch bản đã sắp xếp trước của mình, lúc nào cũng giữ vững phong độ, chuẩn bị nâng thanh đại kiếm trong tay lên, giao đấu với Tiêu Phàm một phen.

Nhưng lúc Long Ngạo Thiên vừa mới nâng kiếm lên, trong lòng hắn ta bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, không hiểu sao lại sinh ra một dự cảm, nếu như hắn ta giao phong với Tiêu Phàm, Tiêu Phàm chém một nhát xuống, hắn ta sẽ bỏ mình!

Bởi vì ngay giờ phút này, Long Ngạo Thiên nhìn thấy hai con mắt lạnh như băng của Tiêu Phàm…

Vì thế trong lòng Long Ngạo Thiên hoảng loạn, phản xạ có điều kiện hô to một tiếng: "Cut!"

"Cut!" là từ ngữ mà Long Ngạo Thiên quen dùng, Long Ngạo Thiên thân là "vai nam chính" kiêm đạo diện, vào những lúc tình tiết câu chuyện diễn ra không giống kịch bản "Cuộc đời truyền thuyết của Long Ngạo Thiên", hắn ta thích hô dừng như vậy.

Sau khi Long Ngạo Thiên hô xong, hắn ta mới nhận ra khổng ổn, bởi vì tuy rằng hắn ta và Tiêu Phàm có nhiều vướng mắc, nhưng cũng không tính là quen thuộc, Tiêu Phàm có thể hiểu được ý của hắn ta sao?

…

Tiêu Phàm hiểu rồi, bởi vì cuộc sống như một vở kịch, mọi chuyện đều dựa vào kĩ năng diễn xuất, ngày thường Tiêu Phàm cũng là một người trong "Giới diễn kịch", lúc hắn nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Long Ngạo Thiên, hắn lập tức hiểu được ý của hắn ta.

Năm đó sau khi Tiêu Bình rời khỏi, trong lòng Tiêu Phàm liền có một loại tiềm thức "trốn tránh lúc gặp nạn", để giảm bớt áp lực trên người mà Tiêu Phàm phải chịu đựng.

Nhưng không phải chuyện gì cũng có thể trốn tránh được, ví dụ như không làm được bài thi, về nhà vẫn phải đối mặt với bố mẹ gì đó, cho nên lúc đó Tiêu Phàm chỉ có thể dựa vào diễn xuất thôi.

Lúc mới bắt đầu Tiêu Phàm cũng không biết phải diễn như thế nào, cho nên sau khi thông đồng với Hào Đại Bàn xong, nháy mắt điên loạn trước mặt bố mẹ một trận, lập tức làm ra vẻ bị đánh thảm lắm.

Có huấn luyện, có cả tập luyện, tập luyện đi tập luyện lại sẽ biết được "Cut!" là thứ gì.

Hiện giờ nghe lại chúng một lần nữa, Tiêu Phàm nhìn xem vẻ mặt của Long Ngạo Thiên, lập tức hiểu được, dừng hành động lại.

Tiêu Phàm dừng lại, Long Ngạo Thiên bỗng nhiên có cảm giác như là sống sót sau tai nạn vậy, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, nhưng ánh mắt mà hắn ta nhìn Tiêu Phàm lại càng trở nên thân thiết.

Hóa ra anh cũng là "Người cùng giới" à…

Long Ngạo Thiên biết được chuyện này rồi, trong lòng thả lỏng hơn không ít, mắt phải nháy nháy, đánh ám hiệu với Tiêu Phàm, rồi sau đó lớn tiếng nói: "Kiếm pháp Ngạo Thiên của Long Ngạo Thiên tôi quá mạnh mẽ, mà anh Mệnh Phàm đây cũng không phải kẻ yếu, hai người chúng ta lỡ có giao đấu, sợ là khó có thể khống chế được sức mạnh của bản thân. Nếu như uy lực thừa lại bắn ra ngoài, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến những người xung quanh. Để tránh làm tổn thương những người vô tội, trăm họ lầm than. Hai người chúng ta đổi chỗ giao chiến khác, anh thấy thế nào?"

"Lời anh Ngạo Thiên nói chí phải, mời!"

"Mời!"

Nói xong, Long Ngạo Thiên dẫn Tiêu Phàm chui vào một rừng cây nhỏ ở bên cạnh, đoạn đối thoại giữa hai người khiến cho mọi người ở đây không khỏi sửng sốt, đám bạn gái kia lại càng là mắt nhìn mà cạn lời.

Mà lúc này, bỗng nhiên Long Ngạo Thiên quay đầu lại nói với chân chó của hắn ta: "Mày còn không mau lại đây!"

Long Sáo chỉ vào bản thân mình,

Vẻ mặt khó hiểu: "Em á? Nhưng lão đại, không phải vừa rồi anh mới nói thần tiên hai người đánh nhau, dư âm sẽ tổn thương người vô tội, trăm họ lầm than sao, nếu thế em đi với anh chẳng phải là đi chịu chết à?"

“Còn chưa bị dư âm đánh trúng, mày đã chết vì ngu rồi, sao mày lại theo tao được nhỉ, còn không nhanh chạy qua đây!”

Long Sáo chợt cảm thấy đau buồn, nhưng cậu ta cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể chạy lon ton qua đó, ai bảo cậu ta là chân chó của Long Ngạo Thiên chứ?

Chân chó phải nghe theo lời nói của chủ nhân…

Hạ Lộ Lộ nhìn theo Tiêu Phàm và Long Ngạo Thiên biến mất, cũng cảm thấy có chút không thể hiểu được: “Hai người này làm cái gì vậy, đánh nhau cũng phải chọn địa điểm à? Hơn nữa ánh mắt người đàn ông đối diện kia nhìn Mệnh Phàm đáng ghét quá, mình luôn cảm thấy ánh mắt đó cứ gay gay ấy. Trong khoảnh khắc hắn ta nhìn Tiêu Phàm, giống như hắn ta đang truyền tin gì đó không tốt đến Mệnh Phàm vậy, đến mức Hạ Lộ Lộ rất muốn bắn một pháo nổ xác hắn ta!”

…

Sâu trong rừng cây, Long Sáo thấp thỏm nhìn hai vị đại thần trước mặt mình, tâm trạng cực kì căng thẳng.

Nhưng có thể nhìn “Lich King” Mệnh Phàm ra tay ở cự ly gần dường như cũng là một trải nghiệm không tồi.

Nghĩ như vậy, Long Sáo lại trở nên hưng phấn hơn, trong ánh mắt cậu ta tràn đầy trờ mong.

Nhưng ngay sau đó, sau khi cậu ta nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, trái tim lại trở nên nguội lạnh.

“Anh Mệnh Phàm, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi với anh trao đổi, tôi biết anh là một người thông minh, ra giá đi…” Long Ngạo Thiên toàn thân lấp lánh ánh vàng tỏ vẻ bình tĩnh.

“Tôi không thể chết, cho nên tôi không thể bán chiến thắng cho anh được.” Tiêu Phàm cười nói.

“Ha ha, tôi cũng nghĩ vậy. Tuy rằng không thể mua được chiến thắng tôi cũng hơn thất vọng, nhưng kết quả hòa cũng được.”

Tiêu Phàm dựng ngón tay lên, cười gian, số lượng mà ngón tay hắn biểu thị lúc này có hơi lớn.

Nhưng Long Ngạo Thiên vẫn rất sảng khoái: “Thành giao!”

…

Cuồng phong gào thét, Tiêu Phàm điều động nội lực, điều khiển huyết kiếm bay lượn trên không trung, mũi kiếm hướng thẳng về phía Long Ngạo Thiên, không khí nặng nề cùng cực!

Chương 919: Bày Mưu Tính Kế

Chương 921: Bày Mưu Tính Kế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Long Ngạo Thiên không mảy may hoảng hốt, khua đại kiếm thần khí của bản thân bổ về phía trước, miệng hét lớn: “Chiêu thứ nhất của kiếm pháp Ngạo Thiên, Ngạo Long Lăng Sương!”

“Ngự Kiếm Thuật!”

“Chiêu thứ hai của kiếm pháp Ngạo Thiên, Ngạo Long Khi Tuyết!”

“Ngự Kiếm Thuật!”

“Chiêu thứ ba của kiếm pháp Ngạo Thiên, Ngạo Long Ngự Phong!”

…

Các cô hot girl mạng nghe thấy tiếng la hét từ sâu trong rừng cây, ngạc nhiên sửng sốt một phen, trong lòng nghi hoặc, hiện tại Long Ngạo Thiên này thật sự đang chiến đấu quyết liệt với “Lich King” Mệnh Phàm sao?

Mà tình hình phía bên này, cuối cùng cũng kết thúc được rồi.

“Lão đại, ok, em chụp xong hết rồi.”

Long Sáo ra hiệu với Long Ngạo Thiên, tỏ ý bản thân đã chụp ảnh trò chơi xong hết rồi.

Long Sáo vốn tưởng rằng “Lich King” Mệnh Phàm và Long Ngạo Thiên sẽ đại chiến một trận, không nghĩ tới chỉ chớp mắt một cái đã biến thành chụp ảnh ngẫu hứng rồi.

Dường như Long Ngạo Thiên muốn đăng mấy bức ảnh chụp này lên Tieba, cố sống cố chết ra vẻ, thu hồi lại thể diện đã mất lúc hắn ta phải sớm rời khỏi “Chúng thần di tích chi chiến”.

“Anh là một diễn viên giỏi!” Long Ngạo Thiên nhìn Tiêu Phàm, lớn tiếng khen.

“Anh Ngạo Thiên cũng không tệ.”

“Nhưng lúc này kết thúc có vẻ quá sớm rồi, bên ngoài vẫn còn có người chờ…”

“Ừm, đúng là như vậy, bây giờ quay về thì

Ngay sau đó, rừng cây lại trở nên náo nhiệt hơn…

“Chiêu thứ nhất của kiếm pháp Ngạo Thiên, Ngạo Long Lăng Sương!”

“Ngự Kiếm Thuật!”

“Chiêu thứ hai của kiếm pháp Ngạo Thiên, Ngạo Long Khi Tuyết!”

“Ngự Kiếm Thuật!”

“Chiêu thứ ba của kiếm pháp Ngạo Thiên, Ngạo Long Ngự Phong!”

…

Kêu nửa ngày, cuống họng cũng khô luôn, thế là đoàn làm phim của đạo diễn Long rốt cuộc cũng có thể kết thúc công việc.

Tiêu Phàm rất vui vẻ, bởi vì hắn chỉ cần bày ra mấy tư thế, hô lớn vài tiếng liền được một khoản cát-sê không ít.

Đạo diễn Long cũng rất vui vẻ, bởi vì hắn ta đã quay được những hình ảnh rất hoành tráng.

Lúc đầu đạo diễn Long còn dự định quay lại quá trình để làm video chiến đấu, nhưng Tiêu Phàm đề nghị rằng loại video này nếu đem so với video kịch chiến trong "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" sẽ rất dễ bị bại lộ, Long Ngạo Thiên thầm tưởng tượng, cảm thấy hoàn toàn có lý, cho nên chỉ có thể bỏ qua.

Lúc đầu mọi người đều thật vui vẻ, nhưng bỗng nhiên lúc này trong rừng xuất hiện một người, khiến cho sắc mặt của Long Ngạo Thiên cũng phải thay đổi.

Phong Ma Tiểu Xích Lang chậm rãi đi về phía đám người Tiêu Phàm, trên mặt là nụ cười thần bí, khiến cho Long Ngạo Thiên cảm thấy hắn ta không có ý tốt.

Thủ lĩnh của Thính Phong Các, tất nhiên Long Ngạo Thiên hiểu, nếu như hắn ta đem chuyện mình diễn tập cùng với Mệnh Phàm truyền ra ngoài, thế thì không tốt cho lắm!

"A? Đây không phải là hội trưởng công hội Ngạo Thiên và người bạn cũ Mệnh Phàm của tôi sao? Thật là đúng dịp ghê ~"

Thật là đúng dịp?

Tiêu Phàm mới sẽ không tin lời nói ma quỷ của cái tên Phong Ma Tiểu Xích Lang, bởi vì hắn ta xuất hiện không hề trùng hợp.

"Sao vậy? Sự xuất hiện của tôi ảnh hưởng đến nhã hứng của mọi người sao? Vì sao hai người các anh đều xụ mặt hết vậy?"

Tiêu Phàm vừa định lên tiếng, hỏi Phong Ma Tiểu Xích Lang muốn làm gì, không ngờ Long Ngạo Thiên lại bá khí ngăn Tiêu Phàm lại.

“Mệnh Phàm huynh, việc này cứ giao cho tôi giải quyết.”

Nói xong, Long Ngạo Thiên liền kéo Phong Ma Tiểu Xích Lang đến một chỗ sâu trong rừng, bỏ Tiêu Phàm lại một mình đứng chờ ở chỗ cũ.

…

“Ra giá đi!”

Long Ngạo Thiên gọn gàng dứt khoát, lời nói ra vẫn là câu nói cửa miệng đó.

“Hội trưởng Ngạo Thiên, anh đừng khẩn trương, lần này tôi đến là để tìm Mệnh Phàm. Mặc dù giao dịch giữa các người bị tôi phát hiện, nhưng tôi cũng không có ý muốn phá hư, thậm chí tôi cảm thấy anh có thể đưa những tài liệu vừa quay kia cho ‘Thính Phong Các’ chúng tôi xử lý, anh biết đấy, trong Thính Phong Các chúng tôi cũng có loại dịch vụ này, tôi thậm chí có thể tuyên truyền cho anh một phim “Truyền kỳ về cuộc đời của Long Ngạo Thiên”.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên, Phong Ma Tiểu Xích Lang tôi là người làm ăn, chữ tín vẫn phải có, ha ha…”

“Giá cả thế nào?”

“Trước tiên anh đừng vội, có thể đưa những bức ảnh mà các người vừa chụp cho tôi xem một chút hay không?”

Những bức ảnh chụp này đối với Long Ngạo Thiên cũng không tính là cái gì, thế là Long Ngạo Thiên trực tiếp cho Phong Ma Tiểu Xích Lang xem một đoạn video.

“Ừm, góc quay rất đẹp nha ~”

“Đó là tất nhiên, diễn viên quần chúng toàn bộ đều là thợ quay phim chuyên dụng của tôi.”

“Được, anh đem những bức ảnh này giao cho tôi xử lý, tôi có thể đồng thời làm tuyên truyền miễn phí trước cho anh, anh có thể nhìn hiệu quả rồi suy nghĩ xem liệu có nên hợp tác lâu dài với Thính Phong Các của chúng tôi hay không.”

“Miễn phí? Chờ một chút, hợp tác lâu dài là có ý gì? Tôi chỉ có những tài liệu này thôi mà?”

“Về vấn đề tài liệu, tôi đã nghĩ kĩ giùm anh rồi, tình hình cụ thể liền phải xem anh có thể làm được hay không, nếu như làm thỏa đáng, sau này tôi liên có thể cung cấp cho anh dịch vụ tuyên truyền nguyên bộ Truyền kỳ về cuộc đời của Long Ngạo Thiên…”

Truyền kỳ về cuộc đời của Long Ngạo Thiên?! Dịch vụ tuyên truyền nguyên bộ?!

Long Ngạo Thiên động lòng, hô hấp cũng vì vậy mà trở nên dồn dập, nói: “Nói rõ đi! Tỉ mỉ vào! Tôi nên làm những gì!”

“Hội trưởng Ngạo Thiên, anh biết hiện tại chúng ta thiếu gì không? Chính là thiếu tài liệu tuyên truyền! Vậy tôi hỏi anh, bây giờ trong ‘Tân Sinh’ ai không bao giờ thiếu tài liệu hoành tráng?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn Long Ngạo Thiên cười mờ ám, khuôn mặt rất là giảo hoạt.

“Lich King Mệnh Phàm?!”

“Không sai, hiểu rõ điểm này, hội trưởng Ngạo Thiên anh minh, anh hẳn là biết rõ chính mình nên làm gì rồi chứ? ‘Lich King’ Mệnh Phàm hiện tại đã trở thành ‘Toàn Dân Công Địch’, danh tiếng trong ‘Tân Sinh’ như mặt trời ban trưa, có thể nói là có một không hai!”

…

Trong chốc lát, Phong Ma Tiểu Xích Lang liền đi cùng với Long Ngạo Thiên ra khỏi khu rừng.

Trên mặt Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn mang theo nụ cười như cũ, mà Long Ngạo Thiên lại dường như đang trầm tư lo lắng chuyện gì đó.

Phong Ma Tiểu Xích Lang trực tiếp đi về phía Tiêu Phàm, không để ý đến Long Ngạo Thiên đang đi bên cạnh nữa.

Tiêu Phàm nhìn thấy Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Trực tiếp rút kiếm ra, trở nên cảnh giác.

Phong Ma Tiểu Xích Lang mặc dù vũ lực không cao, nhưng hắn ta là thủ lĩnh của "Thính Phong Các", thông tin linh thông nhất trong game, cho nên Tiêu Phàm nghĩ là lúc hắn bị truy nã, người này mới là sự tồn tại nguy hiểm nhất, bởi vì hắn ta sẽ đem hành tung của hắn nói cho mọi người khác, như thế hắn sẽ phải đối mặt với sự truy sát vô cùng vô tận.

"Mệnh Phàm, đã lâu không gặp."

"Tối nhất là đừng gặp."

"Anh nói như vậy tôi rất đau lòng, tôi là đặc biết đến đây tìm anh. Bạn bè cũ gặp nhau, anh không thể hơi thể hiện ra một chút nhiệt tình được sao?"

"Tôi cũng không nhớ là mình có một người bạn cũ như anh, vả lại trong khoảng thời gian trước, anh hắn đã âm thầm lừa gạt tôi không ít."

"Haizz, sao anh có thể dễ quên như vậy? 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' lúc trước chúng ta không phải là bạn bè sao."

Phong Ma Tiểu Xích Lang mỉm cười, cũng không giải thích bất kỳ lời nào về chuyện lừa người ta.

"Nhưng 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' hiện tại đã kết thúc, không có lợi ích gì cho thương nhân ở giữa chiếm lợi đâu."

"Tôi giống loại người máu lạnh như vậy sao?"

“Giống!”

“Được thôi, đã bị anh hiểu lầm như vậy, tôi cũng không giải thích làm gì. Vậy chúng ta liền đến nói chuyện làm ăn đi, mà chuyện làm ăn lần này chính là anh, nhiệm vụ truy nã này.”

Chuyện làm ăn?

Nhìn thấy Phong Ma Tiểu Xích Lang giải hoạt như chuột thẳng thắn như vậy, Tiêu Phàm ngược lại nhẹ nhõm không ít, đây mới là phong cách nên có của con hồ ly Phong Ma Tiểu Xích Lang này.

“Nói.”

“Hiện tại người chơi của tất cả các trận doanh đều đang truy sát anh, có không ít người đến chỗ tôi mua tin tức về vị trí của anh, tôi cần anh thời thời khắc khắc cung cấp vị trí.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nói, liền lấy ra trên tay một thứ Tiêu Phàm vô cùng quen thuộc— đá truyền tin.

Chương 920: Đoàn Làm Phim Đi Theo

Chương 922: Đoàn Làm Phim Đi Theo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Anh không phải có rất nhiều thủ hạ không tầm thường sao? Vị trí tọa độ sao còn cần tôi cung cấp?”

“Thủ hạ của tôi áp dụng phân đoạn truy tung, anh quá nguy hiểm, bọn họ cũng không dám truy đuổi một mình sau lưng anh, sẽ bị phát giác. Mà phân đoạn truy tung muốn đổi người lại dễ bị mất dấu, số lượng người cũng cần rất lớn, hành tung cung cấp về cũng chưa chắc chính xác. Dù sao có giá trị nhất vẫn là tọa độ hiện tại mà!”

“Vậy chuyện này đối với tôi có lợi ích gì chứ?”

“Tôi sẽ theo trình tự tiến hành cung cấp tọa độ cho những người này, khiến cho thời điểm những người đó gặp anh dịch ra. Chuyện này không chỉ làm dịu áp lực cho anh, hơn nữa còn có thể để cho anh sớm có chuẩn bị, chuẩn bị kỹ càng tình hình chiến đấu mình sắp gặp phải.”

“Anh nói rất có lý, phương án này cũng rất hấp dẫn người khác, nhưng tôi cảm thấy không cần sự giúp đỡ của anh, tôi cũng có thể đối phó với kẻ địch truy sát, mặc dù có thể sẽ mệt mỏi một chút.”

Lời nói của Tiêu Phàm vô cùng cuồng ngạo, chẳng qua hiện nay thật sự hắn có vốn liếng để nói lời này.

“Ha ha, không hổ là ‘Lich King’ Mệnh Phàm, anh không sợ tôi đem hành tung của anh bán luôn cho mọi người cùng một lúc sao?”

“Bán luôn một lần. vụ mua bán lớn liền kết thúc, vả lại giá bán cho cả đám người thấp hơn nhiều so với bán riêng cho từng người nhiều, tôi không tin anh sẽ ngu xuẩn như vậy…”

“Ha ha, anh nói không sai, Mệnh Phàm, tôi cảm thấy anh nên đi làm thương nhân đi.”

“Ha ha, tôi hiện tại chính là thương nhân.”

“Thật là không có biện pháp nào với anh, con số này thế nào?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang giơ ngón tay lên, đó chính là phân chia lợi nhuận.

Tiêu Phàm cũng cười, bởi vì con số này hắn vô cùng hài lòng.

Ai cũng không biết, tại giờ phút này, nhiệm vụ cạnh tranh đối kháng toàn dân đầu tiên “Toàn Dân Công Địch” lại trở thành một cuộc giao dịch của hai lão hồ ly…

“Nói thật, vì sao lần này anh lại muốn đứng về phía tôi?”

Sau khi bàn chuyện làm ăn xong, Tiêu Phàm hỏi.

“Tôi nợ anh ân tình, cần trả hết, tránh cho trong lòng cảm thấy áy náy, sau này tôi liền không hạ thủ ngoan độc ép ra càng nhiều lợi ích từ trên người anh được.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cười đến vô cùng gian trá.

“Anh thật đúng là gian thương, nhưng tôi cũng không nhớ rõ anh nợ ân tình gì của tôi.”

“Sau khi ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ kết thúc, công hội Trật Tự biến mất. Công hội Trật Tự biến mất đối với ‘Thính Phong Các’của chúng tôi mà nói là một sự trợ giúp rất lớn, cho nên ‘Thính Phong Các’ mới có thể đứng về phía anh, lại thêm hiện tại đang hợp tác với anh, lợi ích của tôi mới có thể được tối đa hóa.”

Nghe nói công hội Trật Tự biến mất, Tiêu Phàm khẽ giật mình, nghĩ lại những lời Tiêu Bình nói lúc gần đi, tâm tình sa sút không ít, thế là thở dài, nói với Phong Ma Tiểu Xích Lang: “Thật sao, tôi biết rồi. Đã nói hết chuyện, tôi cũng nên tiếp tục lên đường, ở một chỗ quá lâu, đối với tôi không có lợi lắm.”

“Ừm, nhớ kỹ giữ liên lạc, ngoài ra tặng cho anh một chút tin tình báo của kẻ địch. Trận doanh Thú Nhân, bang Long Hổ và Chiến Minh dường như không có hứng thú với nhiệm vụ lần này, không có xuất động, bên có động tác duy nhất ở trận doanh Thú Nhân chính là ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’. Hoa Nguyệt của trận doanh Tinh Linh chỉ có một tiểu đội đến đây tìm anh, ngược lại Tinh Thần là cả tập thể cùng đến. Còn bên trận doanh Ác Ma, cái đám gia hoa cùng anh kề vai sát chiến trong ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ kia phần lớn đều ‘làm phản’, kể cả Vũ Hội Ác Ma của anh, cũng đang trên đường truy sát anh. Tình huống của anh không lạc quan lắm, nhưng tôi hi vọng anh có thể kiên trì lâu một chút, dù sao anh sống được càng lâu, lợi ích của chúng ta sẽ càng lớn…”

“Yên tâm kiếm tiền đi, tôi không sao.”

Tiêu Phàm xoay người đi ra khỏi rừng, để lại cho Phong Ma Tiểu Xích Lang một cái bóng lưng.

…

Chưa đi được hai bước, Tiêu Phàm lại lần nữa ngừng lại.

Bởi vì chẳng hiểu tại sao, đạo diễn Long lấy cảnh xong xuôi rồi mà không rời đi, lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Anh Ngạo Thiên, giao dịch lúc trước tôi đã hoàn thành, xin hỏi bây giờ anh tìm tôi còn có chuyện gì nữa sao?”

Nghi ngờ thăm dò nhìn Long Ngạo Thiên trước mặt bất an, Tiêu Phàm nghi hoặc.

Long Ngạo Thiên dường như đang do dự chuyện gì đó, chẳng qua cuối cùng vẫn hạ quyết tâm.

“Mệnh Phàm, anh ra giá đi, cho tôi dịch vụ trọn bộ!”

Long Ngạo Thiên nói tới dịch vụ trọn bộ, là bởi vì suy xét đến dịch vụ tuyên truyền trọn bộ “Truyền kỳ về cuộc đời của Long Ngạo Thiên”, nhất thời quên đổi giọng.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không biết những thứ này, cho nên sau khi nghe được câu nói này, Tiêu Phàm nheo mắt, bởi vì ngữ khí lúc Long Ngạo Thiên nói khiến cho Tiêu Phàm nghĩ đến “Đại Bảo Kiện”.

Một người đàn ông tìm hắn muốn “Đại Bảo Kiện”, vậy thì ý vị sâu xa rồi! Có tiền cũng không thể làm như vậy được!

Phát hiện vẻ mặt như phòng sói của Tiêu Phàm, Long Ngạo Thiên cũng ý thức được ý nghĩ của Tiêu Phàm, sắc mặt đại biến, cuống quít giải thích một trận.

…

“Anh Ngạo Thiên, ý của anh là muốn đi cùng với tôi?”

“Không sai, chính là như vậy!”

“Thật ra với giao tình thâm sâu của chúng ta, tôi rất tình nguyện gia nhập cùng anh, nhưng mà…Anh phải biết, đội ngũ này không phải tôi nói liền tính đâu!”

“Anh Mệnh Phàm, xin chỉ giáo cho?”

“Mặc dù các anh có thể tiếp nhận nhiệm vụ nói tôi bắt cóc NPC nữ này, nhưng các anh lại không biết rằng, thật ra nhiệm vụ này có ẩn tình khác!”

“Ẩn tình?!”

“Không sai! Bằng sự thông minh tài trí của anh Ngạo Thiên đây, tất nhiên phát hiện thân phận của những NPC nữ đi theo bên cạnh tôi đây rất có vấn đề đi.”

“A?! A a a…”

Long Ngạo Thiên chẳng biết gì cả, nhưng hắn ta nhất định phải nói biết, nếu hắn ta nói không biết, chẳng phải nói rõ là hắn ta cực kỳ ngu xuẩn sao?

“Anh suy nghĩ cho kỹ một chút, những NPC nữ này ở trong game đều có lai lịch rất lớn, Mệnh Phàm tôi chỉ là một người chơi bình thường, làm sao có thể tiếp xúc được với các cô ấy được, càng đừng nói đến chuyện bắt cóc!”

“A a a…”

Long Ngạo Thiên ngơ ngác, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Cho nên những nhân vật nữ có thân phận tôn quý trong trò chơi này, chỉ lấy cớ là tôi bắt cóc các cô ấy, đối phó với những người quyền quý cản trở chuyến du lịch của các cô ấy mà thôi!”

“A, hóa ra chuyện là như vậy…Nha! Không! Ý tôi muốn nói là tôi đã sớm đoán được rồi!”

“Anh xem các cô ấy một chút đi, làm gì có tính tự giác mà một tù binh nên có, trên đường đi còn không ngừng ngâm nga ca hát, cơ bản chính là muốn bao nhiêu tiêu dao liền có bấy nhiêu tiêu dao! Mà tôi liền là người khổ cực…”

“Thật ra dáng dấp của các cô ấy cũng không tồi, Mệnh Phàm huynh cũng không đến nỗi khổ lắm đi?”

“Anh thì biết cái gì chứ!”

Long Ngạo Thiên bị tiếng quát to này của Tiêu Phàm dọa cho nhảy dựng một cái, cả người đều trở nên khẩn trương.

“Anh có thấy cô gái mặc váy áo màu tím bộ dáng vô cùng phóng đãng kia không? Cô ta tên là Mị Ma, người chơi nam đụng cô ta một chút liền sẽ bị máu huyết chảy ngược, chết bất đắc kỳ tử! Còn có cái cô vác pháo trên vai kia, mục tiêu của cô ta là sáng tạo nên một tổ chức khủng bố ở trong game, cuốn toàn bộ thế giới trò chơi vào một vòng chiến hỏa. Ngoài ra thiếu nữ Hồ tộc kia là vu nữ vu tộc của trận doanh Thú Nhân, vu thuật của cô ấy chính là có trả giá, trả giá chính là hy sinh, hy sinh người nào, anh Ngạo Thiên thông minh như vậy, nhất định có thể đoán ra mà! Người cuối cùng tôi muốn nói đến chính là cái người thoạt nhìn hiền lành nhất, mục sư kia. Cô ấy chính là mục sư thập giai, thập giai ý chính là cấp 100. Anh có biết vì sao cấp của cô ấy lại cao như vậy không? Bởi vì cô ấy thuộc về sở Thẩm phán Thánh Đường đó! Sở Thẩm phán Thánh Đường là nơi nào, tôi nói sao mà anh Ngạo Thiên có thể không biết rõ được chứ, đúng không? Trên mạng tôi nhìn thấy những quyển tiểu thuyết lấy anh Ngạo Thiên làm nhân vật chính, thế giới quan bên trong tiểu thuyết, thế lực đối địch với anh có thủ hạ của Sở Thẩm phán Giáo Hoàng mà! “

Chương 921: Đoàn Pháo Binh Lich King

Chương 923: Đoàn Pháo Binh Lich King

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Bên trong sở Thẩm phán đều là những tín đồ cuồng tín của tín ngưỡng quang minh, bọn hắn tâm địa độc ác, vô cùng tàn nhẫn giày vò những người vô tội bị bọn hắn cho là giáo đồ dị giáo! Lại thêm cấp của cô ấy lên tới một trăm, cho nên tôi lại càng không có cách nào phản kháng…”

“Đáng sợ như vậy?!”

Long Ngạo Thiên bị những lời nói của Tiêu Phàm dọa đến mức hoảng hốt, trong lòng thậm chí bắt đầu xuất hiện ý rút lui, nhưng nghĩ đến việc hợp tác quay bộ phim “Truyền kì về cuộc đời của Long Ngạo Thiên” giữa công hội Ngạo Thiên và Thính Phong Các sắp lên sóng, sâu trong lòng của Long Ngạo Thiên lại lần nữa tuôn trào một cỗ nhiệt huyết!

“Anh Mệnh Phàm! Tôi biết anh nhất định có thể giải quyết cho tôi! Ra giá đi!”

Ra giá đi?

Chậc, lời nói này của Long Ngạo Thiên đối với Tiêu Phàm mà nói cơ bản giống như tiếng trời, Tiêu Phàm thích nhất chính là những người sảng khoái giống như Long Ngạo Thiên vậy.

“Anh Ngạo Thiên, anh sao lại phải cực khổ tranh đoạt vũng nước đục này như vậy, lần này đi, đường xá gian nguy, lúc nào cũng có thể gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng đó.”

“Anh Mệnh Phàm, không cần nhiều lời, ý tôi đã quyết! Giá cả thế nào?”

“Được rồi, nếu như anh Ngạo Thiên đã sảng khoái như vậy, Mệnh Phàm tôi cũng liền không già mồm nữa. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vừa đi vừa nói đi!”

…

Tiêu Phàm thực sự không hiểu suy nghĩ trong lòng của những kẻ có tiền, sống bình yên qua ngày không tốt sao, sao nhất định cứ phải đi sau mông mình, đuổi cũng đuổi không đi.

Chẳng qua có tiền vào túi chính là chuyện tốt, dù sao thu tiền của Long Ngạo Thiên hắn cũng không phải bận tâm nhiều.

Mà Long Ngạo Thiên thì tiếp nhận đề nghị của Phong Ma Tiểu Xích Lang, không sợ sự đe dọa của Tiêu Phàm, vì tài liệu, dứt khoát quyết chí đi theo phía sau đội ngũ của Tiêu Phàm.

Đến lúc này, có thể xem như đạo diễn Long Ngạo Thiên đã mang theo đám diễn viên quần chúng và thợ quay phim, nữ chính Tư Mã Xá Xá, Mộ Dung Quyển Quyển, Thượng Quan Xoa Xoa gia nhập đội ngũ của Tiêu Phàm ở một mức độ nào đó…

Diễn đàn Tieba Tân Sinh, chuyên mục của công hội Ngạo Thiên, bài post mới nhất: "Ký sự của Long Ngạo Thiên" …

Ký sự một:

Sau khi thất bại ở Chúng Thần Di Tích Chi Chiến, trong lòng áy náy khiến cho tôi thật lâu không thể nào quên.

Long Ngạo Thiên tôi lấy thân làm mồi dụ, một mình thâm nhập bang Hắc Long, hi sinh bản thân để giúp đồng minh công hội Tinh Thần giành được thế thắng.

Tiếc rằng công hội Tinh Thần quá cuồng vọng, tiêu cực ứng chiến, uổng phí có hội giành chiến thắng tốt đẹp.

…

Ngày hôm đó, tôi mang theo bạn bè đi dạo tại vùng ngoại ô để giải sầu, tình cờ gặp được "Lich King" Mệnh Phàm.

Tôi không nói hai lời, rút kiếm xông lên, sử dụng Ngạo Thiên Kiếm Pháp, thiên địa biến sắc!

"Lich King" Mệnh Phàm tất nhiên cũng là một người chẳng hiền lành gì, song kiếm trong tay hắn khẽ vung, bóng kiếm giống như cầu vồng!

Kiếm thuật có một không hai kia cơ bản không kém gì "Ngạo Thiên Kiếm Pháp" của tôi!

Đứng trước mặt Mệnh Phàm, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nhưng tôi cũng không cứ vậy mà từ bỏ!

…

Một trận chiến này đánh cho trời đất mù mịt, dư uy trận chiến của chúng tôi thậm chí còn dẫn đến thiên địa dị tượng, cảnh tượng này giống như chư thần Hoàng Hôn Mạt Thế giáng lâm vậy!

Mãi cho đến cuối cùng, giữa chúng tôi cũng không thể phân ra cao thấp.

Nhưng thông qua trận chiến này, Long Ngạo Thiên tôi cảm thấy, Mệnh Phàm là một người rất đáng để kết giao. mà Mệnh Phàm huynh cũng cùng chung chí hướng với tôi.

Mệnh Phàm thậm chí còn thở dài, nếu như trong Chúng Thần Di Tích Chi Chiến, người làm mồi nhử không phảo là Ngạo Thiên mà là Tinh Thần, có lẽ kết quả sẽ không giống hiện tại.

Thế là giữa chúng tôi biến chiến tranh thành tơ lụa, kết bạn với nhau cùng nhau lên đường.

(Tiếp đây là các hình minh họa của trận chiến)

…

“Đây là cái thứ gì đây?!”

Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần phẫn nộ đến cực điểm, bởi vì hắn ta nhận ra được, rõ ràng là Long Ngạo Thiên đang mượn tình thế của Tiêu Phàm, dựa vào đó để chèn ép công hội Tinh Thần để tự nâng bản thân lên!

Thứ khiến cho Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần cảm thấy buồn nôn nhất chính là, cái ý ẩn ẩn nói là công hội Tinh Thần không bằng Long Ngạo Thiên trong lời nói kia!

Cái gì? Công hội Tinh Thần của hắn ta lại không bằng Long Ngạo Thiên thô bỉ đó sao?!

Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần cơ bản không thể nào chấp nhận nổi, cho nên hắn ta ra roi thúc ngựa, cấp tốc đánh đến chỗ Tiêu Phàm!

…

Về phần Long Ngạo Thiên, hắn ta vô cùng hài lòng với sự sắp đặt của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Bởi vì bài post vừa đăng lên, độ được chú ý của công hội Ngạo Thiên đã được nâng cao lên rất nhiều, quả thực là chuyện xưa nay chưa từng có ở "Tân Sinh"!

Cho nên hắn ta càng tin tưởng vào kế sách mà Phong Ma Tiểu Xích Lang đề xuất, thể phải theo sát Tiêu Phàm, lấy được càng nhiều tài liệu cool ngầu!

"Anh Ngạo Thiên, anh thật là đẹp trai, thế mà có thể đánh ngang tay với 'Lich King' Mệnh Phàm, thật là quá mức lợi hại…"

"Đúng vậy đúng vậy, tôi thấy cái công hội Tinh Thần kia, cũng chỉ là bên ngoài hào nhoáng, làm sao có thể là đối thủ của Ngạo Thiên ca được."

"Ha ha ha, chuyện đó là đương nhiên."

Long Ngạo Thiên hưởng thụ sự khen ngợi của bạn gái, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

"Chẳng qua sau này chúng ta đi theo đội ngũ của 'Lich King' Mệnh Phàm, còn phải giữ một đoạn khoảng cách. Nếu như có thể tổ đội, đi song song cùng với nhau, không phải tốt hơn sao?"

Hai mắt ẩn tình của cô gái trẻ, nhìn bóng lưng cách đó không xa của Tiêu Phàm, dáng vẻ kia chính là trong lòng đang đánh chủ ý lên Tiêu Phàm.

Chẳng qua cô ta che giấu vô cùng tốt, Long Ngạo Thiên cũng không phát giác ra.

Long Ngạo Thiên nhìn chăm chú bốn cô gái bên cạnh Tiêu Phàm, nghĩ đến những lời nhắn nhủ của Tiêu Phàm lúc trước.

Thế là Long Ngạo Thiên nhắc nhở những cô gái bên cạnh: "Các cô đừng có ý đồ xấu, bọn họ rất nguy hiểm!"

Lời nhắc nhở này của Long Ngạo Thiên, lại làm cho những cô gái lọt vào lưới tình này hiểu lầm, cho là Long Ngạo Thiên đã phát hiện ra tiểu tâm tư của mình đối với Tiêu Phàm, sắc mặt trắng nhợt, lập tức ngậm miệng không nói nữa, nhưng các cô nào biết rằng Long Ngạo Thiên nói nguy hiểm cũng không phải là nói về Tiêu Phàm, mà là nói về bốn cô gái Lilith.

Nhưng mà càng nguy hiểm, lại càng thêm hấp dẫn, có khoảng cách, trong lòng các cô ấy lại càng khát vọng Tiêu Phàm.

Thế là các cô ấy thừa lúc Long Ngạo Thiên không chú ý, mở diễn đàn Tân Sinh của mình ra, chỗ biệt danh thình lình xuất hiện "Đoàn tiếp viện Lich King"…

…

"Đám người phía sau đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Quay đầu nhìn một cái xong, Lilith hoài nghi hỏi Tiêu Phàm.

"Bọn họ là người hâm mộ của tôi. Sau khi ra khỏi trận doanh Ác Ma, danh tiếng của tôi ở bên ngoài cực thịnh, có người hâm mộ cũng là chuyện cực kỳ bình thường."

Tiêu Phàm vô cùng không biết xấu hổ trả lời.

"Bọn họ không phải lúc trước vẫn luôn đuổi giết anh sao?"

"Ừm, là thế này, sau đó đã bị phẩm cách cao thượng của tôi ảnh hưởng. Lại nói, có bọn họ không phải cũng rất tốt sao?"

"Ừm, đúng là rất tốt."

Các cô gái không phản đối, bởi vì đồ ăn vặt và nước uống trong tay các cô hiện tại đều là do vị kim chủ Long Ngạo Thiên này mua cho.

…

Theo Tiêu Phàm không ngừng đi về phía trước, những người chơi nhàn tản có vị trí cách họ không xa bắt đầu rục rịch.

Tốp năm tốp ba người đánh về phía Tiêu Phàm, thậm chí còn có người giơ một bó đuốc, vẻ mặt hận đời, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đốt đi, đốt đi" giống như bị điên vậy.

Tiêu Phàm rút trường kiếm ra, muốn đi lên trực tiếp chém bay đám người phiền toái đáng ghét này, nhưng có người còn phấn khởi hơn so với hắn, bóp cò, ầm ầm mấy phát pháo, thế giới lại khôi phục yên tĩnh.

Hỏa pháo đặc chế của Hạ Lộ Lộ, đối với người bình thường mà nói thì tuyệt đối chính là vật cực kỳ kinh khủng, đặc hiệu "Tiểu công chúa điện hạ Hạ Lộ Lộ vô địch khinh bỉ" kia, có thể dựa vào áp chế đẳng cấp trực tiếp đàn áp người chơi có cấp bậc thấp hơn so với mình, quá trình này dứt khoát giống như sự cạnh tranh sinh tồn cá lớn nuốt cá bé vậy, vô cùng kinh khủng.

Chương 922: Muội Khống Đột Kích

Chương 924: Muội Khống Đột Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà hành động tùy ý của Hạ Lộ Lộ, lại khơi dậy sự hiếu kỳ của các cô gái khác.

Hình ảnh vừa chuyển một cái, trên vai các cô gái cũng khiêng một hỏa pháo nhỏ, hoàn toàn trở thành một thành viên trong quân đoàn pháo của Hạ Lộ Lộ, mà da mặt của Tiêu Phàm cũng cực kì dày, muốn xin Hạ Lộ Lộ một khẩu pháo, dù sao thì "Hỏa pháo đặc chế của Hạ Lộ Lộ" thật sự có khả năng dọn chiến trường vượt xa các kỹ năng của Tiêu Phàm.

"Cái này…dùng như thế nào vậy?"

Lúc Aina và Mary còn đang đứng trước mặt Hạ Lộ Lộ khiêm tốn học tập, thì Lilith ở một bên đã chơi đến điên luốn rồi, khiêng một thanh hỏa pháo không ngừng bắn phá những người chơi đang chạy tới.

"Như vậy…Sau đó như vậy…"

“Tôi…Thật sự có thể sao?”

Aina và Mary vẫn như cũ có chút khiếp đảm.

“Tin tưởng Hạ Lộ Lộ, sau khi bóp cò bắn một quả pháo, cô nhất định sẽ say mê cảm giác khi bắn pháo.”

Lời nói có chút sắc tình, Aina và Mary cũng không suy nghĩ nhiều, vô cùng khẩn trương thử một phen, kết quả…Thật đúng là khiến cho người ta say mê…

“Mary, Aina, hai cô nã pháo chậm một chút, các cô hiện tại bắn pháo có chút không chuẩn, lỡ sau này bắn lệch khiến người một nhà bị thương đó.”

Nhìn thấy Aina và Mary chơi vui đến nghiện, Tiêu Phàm có chút lo lắng nhắc nhở.

“Không sao, bắt lệch tôi còn có ‘Vong Giả Phục Sinh’ đây, nếu như bắn nhầm mục tiêu thì cứu sống lại là được rồi!”

Mary đã chơi đến nghiện, làm sao còn có thể quan tâm những chuyện này, nhìn thấy kẻ địch là liền bắn ngay một pháo, bố dáng rất là hung mãnh, sớm đã không còn bộ dáng thánh khiết cứu tế thế nhân như lúc trước ở trong giáo đường…

…

Mà hiện tại giờ phút này, một đội người chơi cỡ khoảng một trăm người đang tập kết ở bên ngoài, ý đồ của bọn họ là muốn dựa vào ưu thế nhân số mà bắt giữ Tiêu Phàm.

“Lich King Mệnh Phàm đang ở gần đây, nếu như gặp được, đoàn người chúng ta cùng nhau xông lên, tiến hành vây bắt hắn, ai có thể giết được hắn, liền dựa vận khí của chính mình rồi!”

“Nói không sai, ‘Lich King’ Mệnh Phàm mặc dù cường đại, nhưng chúng ta đồng loạt ra tay, người đông thế mạnh, hắn cũng chỉ có thể tạm thời tránh đi mũi nhọn. Chúng ta chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể bắt giữ được hắn!”

“Đúng! Chúng ta nhất định có thể bắt giữ được hắn!”

Tiến hô vang trước khi xuất chinh, khiến cho người ta rung động tâm can.

Rất nhanh, bọn họ và Tiêu Phàm liền gặp nhau, người cầm đầu hô to một tiếng: “ ‘Lich King’ Mệnh Phàm, nhanh chóng đầu hàng đi, hôm nay mày không thể trốn thoát được đâu!”

Tiêu Phàm không trả lời, chỉ dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn chăm chú bọn hắn, chuyện này khiến cho bọn hắn rất không thoải mái.

Chẳng qua bọn hắn lại từ giữa chiến trường cảm nhận được một cỗ ớn lạnh thật sâu, bọn hắn phát hiện có bốn NPC nữ đang khiên một vật kim loại hình ống, không chớp mắt nhìn bọn hắn, trong mắt hiện ra ánh sáng lục lạnh lẽo…

Long Ngạo Thiên cực kỳ sợ hãi nhìn mọi chuyện trước mặt, hoàn toàn tin tưởng những lời mà Tiêu Phàm đã nói lúc trước, những NPC nữ này quả thật là một đám tồn tại nguy hiểm.

Hỏa lực vô tận kia, tàn sát điên cuồng kia, còn có ánh mắt thỏa mãn cuồng vọng sau khi phá hủy hết thảy kia nữa, nếu nói các cô ấy không phải nhân vật nguy hiểm, Long Ngạo Thiên tin mới là lạ!

Hơn một trăm người chơi kết đoàn đi chinh phạt, vừa gặp các cô ấy thì liền bị bắn cho banh xác đến cặn cũng chẳng còn, cảnh tượng này cơ bản chính là cực kỳ bi thảm.

May mắn Long Ngạo Thiên hắn khôn khéo, không có chọn đối địch với “Lich King” Mệnh Phàm, nếu không hắn ta nhất định cũng không tránh khỏi kết cục bi thảm như vậy!

Giây phút này, Long Ngạo Thiên lại nhớ đến lời khuyên nhủ lúc trước của Tiêu Phàm…

“Các cô vác pháo trên vai kia, mục tiêu của cô ấy là sáng tạo ra một tổ chức khủng bố trong game, cuốn toàn bộ thế giới trong trò chơi vào một trận chiến hỏa…”

Mệnh Phàm huynh quả nhiên không có gạt mình, đám người kia thật sự muốn dùng hỏa lực quét sạch toàn bộ thế giới trò chơi!

Long Ngạo Thiên vuốt mồ hôi lạnh trên trán, vụng trộm nhìn qua đám người chơi chưa đã Hạ Lộ Lộ ở phía xa, cảm thấy tim đập nhanh không thôi.

Nhưng hắn ta vẫn không quên nhắc nhở những diễn viên quần chúng bên cạnh, chụp lại mấy bức ảnh về Đoàn Pháo Binh, để đăng lên chuyên mục "Long Ngạo Thiên kí sự" thu hút sự chú ý…

Ký sự hai:

Mệnh Phàm huynh bởi vì lệnh truy nã, lọt vào trận tập kích của kẻ địch, quy mô lớn nhất thậm chí lên đến hơn trăm người.

Nhưng Mệnh Phàm huynh tiêu sái cười một tiếng, hỏa lực liền từ trên trời giáng xuống, diệt địch trong nháy mắt, tư thế oai hùng này, thật là khiến cho người ta mê mẩn.

So với công hội Ngạo Thiên của chúng ta mà nói, có lẽ không phân cao thấp.

…

Các cô gái trên mạng thần kinh tương đối thô, chưa từng bị Tiêu Phàm đe dọa đầu độc, cho nên sau khi nhìn thấy một màn này, liền trở nên cực kỳ hưng phấn.

Các cô tranh nhau chen lấn mở cộng đồng Post Bar lên, không ngừng đăng tin tức.

Bài post của "Đoàn tiếp viện Lich King"…

"Tôi bây giờ đang đi phía sau của Lich King Mệnh Phàm này, lợi hại không!"

"Thật? Thật là hâm mộ!!!"

Hâm mộ?

Trái tim yếu đuối của nhóm những cô gái trẻ lọt vào lưới tình lập tức được thỏa mãn, trở nên càng thêm bành trướng lên.

“Hừ hừ hừ, nói với các cô, lúc nãy nhóm Mệnh Phàm chỉ nháy mắt một cái liền diệt sạch hơn một trăm người đuổi giết đó! Thật là lợi hại!”

“Thật?”

“Đương nhiên là thật! Thời gian sử dụng thậm chí còn không đến nửa phút đâu!”

…

Nhóm những cô gái trẻ thỏa thích khoe khoang trong “Đoàn tiếp viện Lich King”, dường như chuyện sau này có thể đi theo phía sau theo dõi Tiêu Phàm là một chuyện rất ghê gớm vậy, mà chuyện tàn sát hơn một trăm người điên cuồng lan truyền ở Post Bar này kết hợp với tin tức mà “Long Ngạo Thiên kí sự” cung cấp, các người chơi đã xác nhận được sự tồn tại của Đoàn Pháo Binh Lich King.

“Lich King” Mệnh Phàm không chỉ bắt các NPC nữ, còn cưỡng ép các cô ấy bắn pháo vì hắn?!

Uầy, đây quả nhiên là phong cách làm việc của “Lich King” Mệnh Phàm mà!

Sau khi than thầm, các người chơi còn lĩnh ngộ được một tin tức mà “Lich King” Mệnh Phàm muốn nhắn nhủ bọn họ…

Coi như Mệnh Phàm ta bị toàn trận doanh truy nã, cũng không thèm chạy trốn!

Vẫn sẽ tiếp tục hoành hành!

Nếu như muốn hạ gục ta, liền mau mau đến đây chịu chết đi!

Đây là bá khí cỡ nào chứ, đây chính là khí khái vương giả của "Lich King" Mệnh Phàm đó!

Kết quả là những người chơi dự định liều mạng thử vận khí để nhặt nhạnh chỗ tốt kia bắt đầu đánh trống lui quân, thầm nghĩ loại bánh trái thơm ngon như "Lich King" Mệnh Phàm kia, cũng không phải là thứ mình có thể dễ dàng nhặt nhạnh chỗ tốt như vậy.

Những người chơi dũng mãnh lao về phía Tiêu Phàm, trong nháy mắt đã bị chiến tinh huy hoàng của Đoàn Pháo Binh Lich King dọa cho chạy mất một nửa…

…

Trái lại bên phía Tiêu Phàm, trận đầu thắng lợi lại không khiến cho Tiêu Phàm vui vẻ nổi, ngược lại trong lòng lại lo lắng thêm một chút, bởi vì những cô gái này tập trung lại một chỗ thật sự là quá mức kinh khủng!

Lúc nãy, lúc đám người chơi xuất hiện, Tiêu Phàm còn chưa kịp ra tay, đã thấy các cô ấy mắt lóe lục quang, giống như giành quái mà dùng hỏa lực bắn cho đám người chơi kia banh xác.

Bây giờ khói lửa tan đi, những cô gái này thế mà lại cao hứng bừng bừng bàn luận về chiến tích của mình…

"Ha ha, Hạ Lộ Lộ lúc nãy bắn chết hơn bốn mươi người, giết được nhiều nhất!"

"Không nhìn ra cô lại lợi hại như vậy."

Lilith vẫn cầm họng pháo bốc khói nói với Hạ Lộ Lộ.

"Cô cũng không tệ, số người mà cô bắn được đứng thứ hai."

"Các cô nã pháo quá nhanh, Aina đều không có cướp được."

Aina giống như chơi chưa tận hứng, có vẻ hơi mất mát.

"Không sao, lần đầu bắn pháo đều sẽ như vậy."

“Tôi cũng bắn rất nhanh mà, vì sao tôi giết được không bao nhiêu chứ?”

“Bởi vì Mary cô đều không có nhắm chuẩn…”

…

Đúng vậy, những cô gái này thật đúng là xem bắn pháo như trò chơi, thậm chí còn say mê loại vận động bạo lực đến cực điểm này.

Chương 923: Mary Đại Chiến

Chương 925: Mary Đại Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chẳng lẽ các cô ấy xem bắn pháo là bắn pháo hoa lúc lễ hội hả?!

Tiêu Phàm nhìn bộ dáng đầy phấn khởi của bốn cô gái kia, thở dài một tiếng, xem ra các cô ấy thật sự là nghĩ như vậy.

Nhưng Mary và Aina lúc trước là những cô gái lương thiện cỡ nào chứ, làm sao mà sau khi ở cùng Hạ Lộ Lộ và Lilith nửa ngày liền trực tiếp “Ác Ma Hóa” chứ?

Mà “mèo giám hộ” Irina luôn theo sát không rời Aina lại bởi vì bị con hàng Tom Cruise quấy rầy mà không đi đến đây được, Aina đi theo các cô ấy điên cuồng bắn pháo, trong lúc nhất thời cũng không bị ai quản.

Trong lúc Tiêu Phàm đang suy nghĩ biện pháp để cứu giúp những thiếu nữ “sa chân” này, đề phòng các cô ấy càng chạy càng xa trên con đường bắn pháo không có lối về, tạo nên những phiền toái không cần thiết cho hòa bình thế giới, thì viên đá truyền tin kia của Phong Ma Tiểu Xích Lang có động tĩnh…

Sự tích về Đoàn Pháo Binh Lich King hoành hành không gặp bất kì trở ngại nào đã điên cuồng truyền khắp trong trò chơi, trên cơ bản những nhóm thợ

săn tiền thưởng đến đây tìm kiếm Tiêu Phàm đều sẽ ước lượng thực lực của mình một phen, sau đó quyết định có nên tiếp tục truy sát hay là không.

Nhưng cũng tồn tại một đám đầu sắt mạnh mẽ xông tới, cũng không phải bọn họ cứng đầu thế nào, chẳng qua đám bọn họ đã không thể khống chế được cảm xúc nơi đáy lòng mình được nữa! Bọn họ muốn tìm "Lich King" Mệnh Phàm để giải quyết mọi chuyện một các triệt để!

"Mệnh Phàm khốn kiếp, mày dám lừa gạt tình cảm của em gái bọn tao, nhanh để mạng lại!"

Lần này người đứng mũi chịu sào chính là "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" của bang Long Hổ, bọn họ sau khi bị Tiêu Phàm đánh bại ở "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", trong lòng cực kỳ không cam lòng, thông qua việc quan sát cách chiến đấu của Lâm Binh Đấu Giả của công hội Trật Tự, cuối cùng cũng có chút lĩnh ngộ.

Chăm lo việc nước, khắc khổ tụ luyện, ngóc đầu trở lại, bọn họ thề phải cứu Thái Thập Tam từ trong ma trảo của "Lich King" Mệnh Phàm ra!

Đầu tiên "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" mua tình báo về vị trí cụ thể của Tiêu Phàm từ Phong Ma Tiểu Xích Lang, chính là vì để đề phòng Tiêu Phàm bị người khác nhanh chân giết mất.

Chẳng qua bọn họ xuất hiện khiến cho đám Hạ Lộ Lộ rất bất mãn, cũng không phải là vì bọn họ quấy rầy nhã hứng của đám Hạ Lộ Lộ, mà là bởi vì mười hai người thật sự quá ít.

Đám Hạ Lộ Lộ cảm thấy chỉ có mười hai con mồi, vừa mới nả pháo chưa đã, thì có lẽ bọn họ cũng đã sớm banh xác rồi.

Nhìn mười hai kẻ muội khống trước mặt, Tiêu Phàm rất bất đắc dĩ, thở dài một tiếng, nói: "Lần trước bị tôi tẩn cho một phen, các người còn chưa nhận đủ bài học, chẳng lẽ các người thật sự cho rằng mình là đối thủ của tôi sao?"

Lão đại của "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" đứng ra, tự tin cười cười: "Mệnh Phàm, mày đã nghe qua câu: 'Kẻ sĩ ba ngày không gặp, nhất định

phải lau mắt mà nhìn!’ chưa? Một mình tao chính xác là không thể nào đánh thắng mày, nhưng mà nếu anh em bọn tao đồng tâm hiệp lực, đồng thời đã lĩnh ngộ ra biện pháp liên thủ mạnh mẽ, lần này nhất định có thể chiến thắng mày!”

Hào ngôn chí khí của “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” khiến cho Tiêu Phàm nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, mười hai con hàng này tự tin như vậy, chẳng lẽ thật sự sáng tạo ra đòn sát thủ gì đó rồi hay sao?

Thế là ngoài cảnh giác ra, Tiêu Phàm còn dùng “Túy Uyên Đồng” quan sát “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” một phen.

Không nhìn thì còn tốt, kết quả vừa nhìn, liền nhìn ra vấn đề.

Sắc mặt Tiêu Phàm đại biến, trong lòng hết sức ngạc nhiên, trò chơi này còn có loại kỹ năng này?!

Giống như là muốn cho Tiêu Phàm thấy sự tồn tài chân thực của kỹ năng siêu cấp của mình, “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” lập tức sử dụng tuyệt kỹ mình mới lĩnh ngộ được.

Sau khi lão đại của “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” phóng về phía trước một bước, liền vô cùng oai phong chỉ lên trời hô to: “Tạo thành bàn chân và cẳng chân, tạo thành thân thể và cánh tay, tôi đến tạo thành đầu!”

Đám Đức Cổ Khoa: “Nhún nhảy! Super Mario.”

Ngay sau đó Tiêu Phàm liền thấy một cảnh tượng khốc huyễn, “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” lăng không bay lên, bắt đầu biến hình!

…

[Danh hiệu người chơi: Super Mario]

[Tên kỹ năng: Lục Thần Hợp Thể]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Tiêu hao kỹ năng: Mỗi người tiêu hao 200 giá trị thể lực]

[Hiệu quả kỹ năng: Mười hai anh em đồng lòng, sáu người một tổ hợp thành Mario và Luigi. Thuộc tính cơ bản của Mario và Luigi là trình độ bình quân của người chơi tăng gấp ba lần, ngoài ra trong lúc biên thân thành anh em Mario còn có thể đạt được một thiên phú tương ứng (1. Cao Cường Đạn Khiêu Lực: An hem Mario có khả năng nhảy cao, lực bật nhảy bẩm sinh. 2. Thiết Đầu Công: Dùng đầu đẩy gạch trong thời gian dài, xương sọ của hai anh em Mario trở nên vô cùng cứng rắn, có thể sử dụng một chiêu đỉnh phá thương khung tiến hành tấn công kẻ địch). Thời gian biến thân duy trì mười hai phút, thời gian hồi chiêu là 1 giờ.]

[Ghi chú: Đây là một đôi huynh đệ đứng trên đỉnh cao trong thế giới trò chơi đường ông cống…"

…

Khi Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy hai gã khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn.

Mũi to, râu quai nón, trên người mặc quần áo lao động, trên tay đeo găng tay màu trắng, trên đầu đội mũ nồi, bộ dạng giống nhau lạ thường.

Chẳng qua chỉ khác ở chỗ một người đội mũ đỏ, một người đội mũ xanh, phía trên là một chữ "M" và một chữ "L" mà thôi.

Tạo hình này chính là hai an hem Mario và Luigi mà!

Mặc dù nói khí hậu như nào sẽ sinh ra người như thế ấy, tuy rằng mảnh đất trận doanh Ác Ma này có ác liệt hơn một chút, nhưng thứ sản xuất ra cũng không thể vặn vẹo như vậy được! Các người sao có thể để anh em Mario loạn nhập như vậy! Coi như là dùng kỹ năng để giải thích thì cũng quá mức qua loa đi!

Vả lại vì sao lời kịch dùng để hợp thể biến thân lại không hài hòa như vậy!

Tạo thành bàn chân và cẳng chân, tạo thành thân thể và cánh tay, tôi đến tạo thành đầu?!

Các người xác định đây không phải là đang chơi trò giả mạo?!

…

Tiêu Phàm ngổn ngang trong gió, nhìn anh em Mario to lớn trước mặt, vẫn như cũ có chút khó mà tiếp nhận hiện thực.

Đám người bên cạnh Tiêu Phàm thấy màn biểu diễn hợp thể của "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân", cũng có chút phản ứng không kịp, hiện trường đột ngột yên tĩnh.

Nhưng Đức Cổ Khoa phiên bản anh em Mario lại rất hài lòng với phản ứng của mọi người, kêu gào với Tiêu Phàm: "Sợ rồi sao? Sợ rồi thì liền ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, trả lại em gái cho tụi tao!"

Chờ chút, chuyện này là thế nào?

Anh em Mario lại tìm hắn đòi em gái? Anh em Mario là muối khống hả? Chẳng qua anh em Mario có em gái sao?

Ông trời ơi! Chuyện quái quỷ gì đây! Anh em Mario còn có đâu nữa?! Nơi này sao mà một lời không hợp liền biến thành "Hệ liệt hủy hoại tuổi thơ" vậy?

Tiêu Phàm nổi giận, rút kiếm ra, muốn trực tiếp chém chết anh em Mario phiên bản muội khống này, để bảo vệ cho tuổi thơ của mình!

"Mệnh Phàm tiên sinh! Chờ một chút, cái tên này giao cho tôi giải quyết đi!"

Nhưng hiện trường còn có một người còn phẫn nộ hơn so với hắn, đó chính là Mary!

Maru vừa mới nhìn thấy một màn siêu cấp buồn nô, chỉ thấy mười hai người, ở trước mặt cô, ngẩng cao đầu hô to tên của cô, sau đó quỷ dị biến thành tay chân và thân thể, sau đó ghép lại cùng nhau!

Một màn kia quả thực quá tà dị!

Đặc biệt là cái đầu lăng không bay lên kia, nhìn thôi cũng khiến cho người ta rùng mình!

Điều không thể tha thứ nhất chính là, bọn hắn thế mà dám tự xưng thứ này là “Super Mario”, phải biết rằng cô mới thật sự là Mary! Mary chính là một thục nữ hiền lành, ôn nhũ xinh đẹp.

Mới không phải hai quái vật trước mắt này đâu!

Những kẻ hỗn đản từ bỏ quang minh, biểu diễn loại tà thuật kinh khủng này trước mặt Mệnh Phàm tiên sinh, còn dám gọi nó là “Super Mario”, đây quả thực là bôi đen hình tượng của mình trong lòng Mệnh Phàm tiên sinh!

Thế là Mary vác theo pháo cỡ nhỏ, thỉnh nguyện ra trận giết địch, cô muốn triệt để tiêu diệt loại tồn tại khiến cho cô buồn nôn này!

Chương 924: Tay Pháo Có Lực Phá Hoại Mạnh Nhất

Chương 926: Tay Pháo Có Lực Phá Hoại Mạnh Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mary, cô không cần chúng tôi hỗ trợ sao?

Nhìn thấy Mary đang nổi giận, Tiêu Phàm lo lắng không thôi.

Mặc dù cấp bậc của Mary là một trăm, nhưng rốt cuộc cô cũng chỉ là một mục sư, mà mục sư bình thường chỉ là một thành viên đánh hỗ trợ trong đội ngũ mà thôi.

“Không có chuyện gì, tôi có cái này!”

Mary cầm pháo cỡ nhỏ Hạ Lộ Lộ cho cô, vẻ mặt tự tin.

Nhưng như vậy ngược lại lại càng khiến Tiêu Phàm lo lắng thêm, bởi vì lúc Mary bắn pháo, ngắm bắn quả thật không chuẩn xác lắm…

Chẳng qua lo lắng cũng vô dụng, lúc này Mary đã xông lên!

“Hửm?! Mệnh Phàm đáng chết, mày thế mà lại khinh thường anh em bọn ta, chỉ phái một vị nữ sĩ ra nghênh địch?”

Nhìn thấy Mary xuất trận, Mario phiên bản muội khống giận tím mặt, nói: “Xem ra chúng tao phải thể hiện cho mày nhìn một chút!”

Mario và Luigi bỗng nhiên đạp mạnh, lăng không bay lên!

Tiêu Phàm ngước đầu nhìn theo, vô cùng khiếp sợ.

Thiết lập của hai gã thông ống cống này đúng là giống với bản gốc, nhảy cao như vậy.

Trong nháy mắt, Mario và Luigi đã từ trên trời giáng xuống, giẫm về phía Mary!

Cấp của Mary tuy cao, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại cực kỳ ít ỏi, đối mặt với sự tấn công của hai anh em Mario căn bản không kịp phản ứng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một mảnh bóng ma phủ tới, bị dọa đến hoàn toàn luống cuống tâm thần.

Đế giày không ngừng phóng đại trong mắt Mary, Mary biết là do mình chủ quan, trở nên cực kỳ hối hận, trong lòng lại càng vô cùng sợ hãi, thất kinh.

Mary là mục sư, bình thường đều ở trong giáo đường chăm sóc người bị thương, cũng không có luyện tập qua chiến đấu và né tránh, cho nên cái giẫm mạnh này của anh em Mario, Mary hoàn toàn không có cách nào có thể tránh được.

Cô ngây ngốc đứng đó, chờ đợi đòn công kích giáng xuống, lộ vẻ bất lực lạ thường.

Nhìn thấy phản ứng của Mary, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy bất dắc dĩ, thở dài, liền nhanh chóng tiến lên.

…

Làm sao bây giờ? Mary căn bản không biết chiến đấu đâu?

Đúng, dùng hỏa lực tấn công kẻ địch!

Sao? Pháo này dùng như thế nào vậy?

Mary hoảng hốt, ngay cả làm sao để nã pháo cũng quên hết luôn, chỉ còn nước mắt không ngừng đảo quanh hốc mắt.

Mary bất cẩn, không nên bởi vì phẫn nộ mà liền lao ra như vậy, Mary phải chết sao?!

“Haizz, Mary, cô phải cẩn thận một chút chứ.”

Tiêu Phàm vọt tới nhanh như tên bắn, tại thời điểm như ngàn cân treo sợi tóc chặn ngang ôm lấy Mary!

Lúc Mary lấy lại tinh thần, phát hiện mình chẳng biết từ lúc nào đã ở trong ngực Tiêu Phàm, trong lòng chợt cảm thấy ngọt ngào.

Cái đầu nhỏ của Mary khẽ nghiêng về phía lồng ngực của Tiêu Phàm, hai gò má đỏ lên nói nhỏ một câu: “Các ơn anh, Mệnh Phàm tiên sinh.”

Mà ở một bên khác, Lilith sờ nhẹ họng pháo, cười khẽ, nụ cười kia rất là nghiền ngẫm.

Aina thì nắm chặt hỏa pháo trong tay, nhìn Mary và Tiêu Phàm trong sân, bên trong ánh mắt xuất hiện một thứ cảm xúc kỳ quái.

Hạ Lộ Lộ thì lại càng trực tiếp, khuôn mặt đều dữ tợn cả lên, cắn răng nghiến lợi nói nhỏ: “Đáng ghét! Hạ Lộ Lộ bị Mary tính kế!”

Về phần Mario phiên bản muội khống của Đức Cổ Khoa, hiện tại còn có ai sẽ để ý đến bọn họ sao?

“Mệnh Phàm, mày rốt cuộc cũng chịu ra tay rồi!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm ra tay cứu Mary, Mario phiên bản muội khống càng lộ vẻ đắc ý, bởi vì gã chỉ mới sử dụng một chiêu, liền có thể ép Tiêu Phàm xuất chiến, thu được thành quả như vậy đối với gã mà nói là vô cùng đáng để kiêu ngạo.

Nhưng mà…

“Mary, em không bị thương chứ?”

“Anh Mệnh Phàm, em không sao.”

“Thật sự không sao hả? Mấy kẻ muội khống kia gần đây nội tiết tố mất cân đối, tính tình thô bạo khác thường, cô phải cẩn thận một chút mới được đó…”

“Cảm ơn anh Mệnh Phàm, Mary sẽ chú ý.”

…

“Này! Cái tên Mệnh Phàm hỗn đãn nhà mày có lầm hay không! Thế mà dám ở bên ngoài vụng trộm với người phụ nữ khác sau lưng em gái của tụi tao! Em gái tụi tao làm sao lại có thể xem trọng loại người hỗn đãn như mày chứ!”

Anh em Mario nhìn thấy Tiêu Phàm và Mary ở một bên anh anh em em, rốt cuộc không bình tĩnh nổi nữa, cao giọng gào thét, mà thứ nghênh đón bọn hắn chính là…

“Câm miệng!”

Mary phiền chán trừng anh em Mario một cái, từ khi đi ra ngoài đến nay, cô vẫn luôn chưa thể nói chuyện tử tế với Tiêu Phàm đâu, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội, bọn người tà ác dị đoan này lại bỗng nhiên quấy rầy, thật là phiền muốn chết!

Anh em Mario bị tiếng quát của Mary dọa sợ, sửng sốt một chút, đợi đến khi kịp phản ứng, trong nháy mắt nổi trận lôi đình!

“Đáng chết! Nhìn tao giết chết đôi cẩu nam nữ các người đây!”

Bị phun thức ăn cho chó đầy mặt, Mario phiên bản muội khống hoàn toàn mất khống chế, lại nhảy lên lần nữa, nhưng phương thức mà bọn hắn tấn công không lần này không phải là dùng chân giẫm nữa, mà là dùng đầu đụng!

Đầu thần đẩy gạch, mới chính là thủ đoạn tấn công mạnh nhất của Mario!

“Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” không hổ là Thiết Đầu Oa, dưới uy áp của Đoàn Pháo Binh Lich King, đa số người chơi đều lựa chọn dừng bước, chỉ có mấy người bọn hắn không sợ hiểm nguy, dám làm người đi trước!

Bây giờ sau khi đã hợp thể, vẫn như cũ không thay đổi tác phong trước sau như một, ngẩng đầu, đâm đầu về phía trước, đúng là đầu sắt!

Bất kì sự vật gì sau khi biến thành vật to lớn, đều sẽ khiến cho người ta cảm thấy uy áp nhất định, bởi vì con người ta thường có một sự sợ hãi nhất định đối với những sự vật to lớn.

Cho dù là bản nhái của anh em Mario cũng không ngoại lệ!

Mary nhìn thấy quái vật lúc nãy muốn chà đạp mình ngẩng cao đầu muốn đụng về phía mình, trong nháy mắt liền luống cuống tâm thần, hô to với Tiêu Phàm: “Bọn hắn lại tới kìa!”

Nhìn thấy phản ứng của Mary, Tiêu Phàm cũng rất bất đắc dĩ, xem ra Mary thật sự thiếu kinh nghiệm chiến đấu rất nghiêm trọng.

“Đừng lo lắng, lúc nãy không phải em nói muốn tự tay giải quyết bọn chúng sao?”

Nghe thấy Tiêu Phàm ôn nhu an ủi, trong lòng Mary bình tĩnh một chút, nói: “Nhưng bọn chúng thật đáng sợ.”

“Đừng sợ, trong tay em còn có hỏa pháo Hạ Lộ Lộ cho mà.”

“Cái này thật sự có hiệu quả sao?”

Lúc tức giận không sợ hãi chút nào, lúc chân chính chiến đấu, Mary không có chút kinh nghiệm nào liền bắt đầu rút lui.

“Em thử một chút thì biết liền.”

Tiêu Phàm nói như vậy, sở dĩ hắn khuyên Mary, một mặt là để an ủi, mặt khác cũng là muốn nhìn hiệu quả sử dụng pháo của Mary cấp một trăm.

Uy lực của hỏa pháo Hạ Lộ Lộ đặc chế được quyết định bởi cấp bậc, Mary cấp 100 dùng pháo, trên lý thuyết mà nói thì mọi việc sẽ đều thuận lợi, cho nên Tiêu Phàm cảm thấy Mary hẳn là tay pháo có lực phá hoại mạnh nhất trong số các cô gái.

Quan trọng hơn chính là, để Mary bắn gục anh em Mario thì tương đối bớt việc, bởi vì sau khi "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" hợp thể, Tiêu Phàm sử dụng thấu thị thì thu được tin tức chính là…

[Đặc thù người chơi: Mario]

[Cấp: 65]

[Đặc thù người chơi: Luigi]

[Cấp: 65]

…

Sau Chúng Thần Di Tích Chi Chiến, cấp của Tiêu Phàm là 55, cấp của Hạ Lộ Lộ và Aina lúc gặp lại Tiêu Phàm cũng có tăng lên, chẳng qua cũng chỉ mới cấp 50 mà thôi.

Về phần Lilith, trên người cô ấy không biết tại sao lại có hiểu quả đặc biệt gọi là "Dạ Mạc Tí Hộ", khiến Tiêu Phàm không thể nhìn thấu, Tiêu Phàm không rõ cấp của cô ấy rốt cuộc là bao nhiêu.

Cho nên nói như vậy, hiện tại người có thể dùng một pháo giải quyết anh em Mario ở đây cũng chỉ có Mary.

Mặc dù Tiêu Phàm cảm thấy mình không dựa vào hỏa pháo đặc chế của Hạ Lộ Lộ cũng có thể chiến thắng Mario cấp 65 này, nhưng mà hiện tại hắn đang ở trạng thái bị truy nã phải chạy trốn, có một số việc có thể bớt thì nên bớt.

"Lắp pháo xong, ổn định trọng tâm của mình, tay cầm ở đây, ngón trỏ tay phải đặt trên cò súng, họng pháo nhắm chuẩn kẻ địch, trong lúc nã pháo nhất định phải chú ý, sau khi nã pháo, sức giật rất lớn, vì để tránh cho việc bắn trượt, cô nhất định phải giữ chặt hỏa pháo…"

Tiêu Phàm cầm tay chỉ dẫn, thân thể hai người rúc vào một chỗ, cảm thụ được hô hấp và nhiệt độ cơ thể của Tiêu Phàm, trái tim Mary đập rộn ràng, cảm thấy ngọt ngào như mật, lại lần nữa cố lấy dũng khí, tinh thần trở nên cực kỳ chăm chú.

Chương 925: Tinh Thần Tự Tin

Chương 927: Tinh Thần Tự Tin

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mary làm theo chỉ thị của Tiêu Phàm, nhắm chuẩn về phía hai "Thiết Đầu Oa" đang bay về phía mình, cắn răng một cái, liên tục bóp cò hai lần.

"Ầm ầm!"

Hai tiếng pháo vang lên, ánh lửa trực tiếp nổ tung trên cơ thể hai anh em Mario!

Hai "Thiết Đầu Oa" trong nháy mắt bị bắn cho chia năm xẻ bảy, thân thể và tứ chi vỡ vụn trong ngọn lửa, giống như thiên nữ tán hoa, cực kỳ thảm khốc!

Sau đó những phần thân thể bị hỏa lực đánh cho tan rã kia lại lần nữa biến lại thành bộ dáng của "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân", bọn hắn nhìn lẫn nhau, vẻ mặt kinh ngạc, hỏi: "Vì sao lại như vậy? Vì sao đại chiêu mà chúng ta thật vất vả mới lĩnh ngộ được mà lại bị một phát pháo hóa giải chứ?"

Ở đây sẽ không có ai giải thích cho bọn hắn, Hạ Lộ Lộ đã nâng hỏa pháo của cô đi đến trước mặt bọn họ, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Nhìn chuyện tốt mà các người làm đi! Không có chuyện gì lại chạy tới trợ công cho Mary! Đi chết đi! Khốn kiếp!"

"Ầm!"

Trong ngọn lửa vang lên vài tiếng kêu thảm, "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân" sau khi đã giải trừ hợp thể, đối mặt với hỏa lực của Hạ Lộ Lộ căn bản không chịu nổi một đòn.

"Chờ một chút! Thủ hạ lưu tình!"

Chỉ là trong nháy mắt, đảo mắt chỉ còn lại một người "Đức Cổ Khoa" cuối cùng, Mary hô một tiếng giữ lại cái mạng nhỏ cho gã.

"Làm gì?"

Mặc dù Hạ Lộ Lộ dừng tay, nhưng lời nói của cô không mặn không nhạt, bởi vì cô cảm thấy Mary chính là một con mèo ăn vụng.

Thừa dịp cơ hội chiến đấu vừa rồi, thế mà lại dám nóng bỏng với Tiêu Phàm, căn bản quá ghê tởm!

Tiêu Phàm không biết Hạ Lộ Lộ nghĩ như vậy, nghe thấy Mary nói dừng tay, trong lòng có chút lo lắng, hắn sợ Mary từ nhỏ đã sống ở giáo đường, nhân từ nương tay, tấm lòng thánh mẫu lan tràn.

Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện mình nghĩ sai rồi…

"Giữ hắn lại cho em đi, em muốn luyện tập bắn pháo!"

Lúc trước Mary dùng hai quả pháo bắn nổ bản hợp thể của "Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân".

Bây giờ đang cao hứng, ôm hỏa pháo, vẻ mặt không kịp chờ.

Nhiệt tình bắn pháo của Mary, lây nhiễm đến Hạ Lộ Lộ đang không vui, thậm chí ngay cả tâm trạng bất mãn của Hạ Lộ Lộ trong nháy mắt cũng bị quét sạch sành sanh, nói: "Hạ Lộ Lộ tin rằng người thích bắn pháo tuyệt đối không phải là người xấu! Được rồi! Hắn ta liền giao cho cô!"

Cứ thế, mặc kệ người còn lại của "Đức Cổ Khoa" có đồng ý hay không, tính mạng của gã đã bị Hạ Lộ Lộ chuyển giao cho Mary vẻ mặt đầy hưng phấn.

Mà Mary nắm trong tay pháo cỡ nhỏ của mình, trên gương mặt ngây thơ thánh khiết của cô hiện lên một nụ cười thiên sứ xinh đẹp…

Ma quỷ! Người phụ nữ kia chính là ma quỷ!

Long Ngao Thiên nhìn về phía Mary, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

Anh Tiêu Phàm quả nhiên không lừa mình, trong Sở Thẩm phán Thánh Đường đều là ác ma!

Chỉ thấy Mary nắm chặt cây pháo, không ngừng bắn pháo về những vị "Đức Cổ Khoa" còn lại, hỏa lực nổ tung bên cạnh "Đức Cổ Khoa", dọa mấy tên nhóc kia sợ đến run lẩy bẩy, mà Long Ngạo Thiên đứng xem bên cạnh cũng theo đó run lên.

Trên mặt mang nụ cười thiên sứ, ra tay lại tàn ác như ác ma, đe dọa uy hiếp kẻ địch không có chỗ trốn, đây không phải ma quỷ thì là gì!

Cực hình! Đúng! Đây nhất định là hình phạt mà Sở Thẩm phán trong Thánh Đường am hiểu nhất! Không cần thương tổn cơ thể mà trực tiếp làm sụp đổ tinh thần người khác, khiến cho kẻ địch lưu lại bóng ma cả đời, người phụ nữ này thật sự ác độc! Không hổ là quái vật Sở Thẩm phán trong Thánh Đường!

Nhìn hành vi của Mary, Long Ngạo Thiên vô cùng sợ hãi, hắn ta vô cùng e ngại vị Thánh nữ điện hạ cấp 100 này.

Mà bên phía Mary lúc này…

"Kỳ quái, vì sao đánh không trúng? Rõ ràng ban nãy mình cũng làm vậy mà?"

"Cô ném pháo quá nhanh, không ổn định thân pháo cho nên đạn pháo bay ra bị lệch."

Tiêu Phàm nhìn Mary im lặng, hắn phát hiện ra Mary giống như một đứa bé bị nhốt trong nhà đã lâu không được ra ngoài, cho nên sau khi ra ngoài liền

quậy đến quên mình, cầm lấy pháo mà Hạ Lộ Lộ đưa cho vô cùng phấn khích.

Mà bởi vì kinh nghiệm của cô không đủ, độ dao động của thao tác quá lớn, pháo bắn ra hoàn toàn không trúng mục tiêu.

Mà Mary ném ra hai phát trúng vào "Thiết Đầu Oa", Tiêu Phàm cảm thấy không phải là Mary ném chuẩn mà là "Thiết Đầu Oa" đầu quá cứng, tự nó không sợ bị ném trúng.

Mary ném loạn xa, người thảm nhất chính là mấy người "Đức Cổ Khoa".

Cậu ta muốn chạy trốn nhưng pháo không ngừng nổ bên cạnh cậu ta khiến cho cậu ta không còn chỗ nào để chui vào.

Lại thêm pháo của Mary chưa hề ngừng ném, khiến cho cậu ta cảm giác được mình đã rơi vào nguy hiểm, dưới trạng thái khẩn trương như vậy, "Đức Cổ Khoa" đáng thương rốt cuộc đã sụp đổ, "Sao lại đối xử với tôi như vậy! Tôi chỉ muốn Thái Thập Tam thân thiết nói với tôi 'Onii - chan' mà thôi mà! Hu hu!"

Cuối cùng, Hạ Lộ Lộ không chịu được kỹ năng ném pháo vụng về của Mary mới giải thoát cậu ta bằng một quả pháo.

Khi Long Ngạo Thiên nhìn thấy sự hạnh phúc vô cùng của "Đức Cổ Khoa" khi được giải thoát kia, trong lòng thấy kinh ngạc, càng khẳng định suy nghĩ phụ nữ không thể trêu chọc.

…

Kí sự thứ 3:

Bọn nhãi nhép không cần phải lo lắng, lần này anh Mệnh Phàm nghênh đón kẻ địch khó giải quyết hơn.

Bọn họ đến từ bang Long Hổ của trận doanh Thú Nhân, tự xưng là " Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân".

“Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” thi triển tà thuật gì đó, có thể đem sáu người hợp thể, sau đó lực chiến tăng gấp đôi.

Nhưng cái này cũng không thể làm khó bạn tốt Mệnh Phàm của mình, hắn vẫn thong dong ứng đối như cũ.

Tay trái ôm giai nhân, tay phải giơ cao đại bác, hỏa lực bắn ra, kẻ địch đều lui tán.

(Hình minh họa: Tiêu Phàm và Mary bắn pháo.”

Hắn đứng ở nơi đó, không ai có thể làm bị thương đến hắn.

Ôm mỹ nhân, cầm đại bác, anh Mệnh Phàm chính là phóng khoáng như vậy.

Ừm, có một phần phong thái của Long Ngạo Thiên mình năm đó.

…

Long Ngạo Thiên nhìn tập kí sự mới nhất được viết ở “Thính Phong các”, nhướng mày, có chút bất mãn, hắn ta nói chuyện với Phong Lang Tiểu Xích Lang.

“Vì sao tôi cảm thấy các người không phải đang tuyên truyền giúp tôi mà đang tuyên truyền giúp Mệnh Phàm vậy?”

“Căn cứ vào tài liệu anh đưa cho tôi, ‘Thính Phong các’ của chúng tôi đã cố gắng hết sức để giúp anh.”

“Nhưng đó cũng phải hiệu quả mà tôi muốn…”

“Long Ngạo Thiên tiên sinh, tôi hiểu cảm xúc của anh nhưng vấn đề là ở tài liệu mà anh đưa cho tôi, thứ anh muốn căn bản không liên quan đến tài liệu mà anh đưa cho chúng tôi, chúng tôi cũng bất lực thôi.”

“Nhưng khi đó là anh bảo tôi đi cùng với Mệnh Phàm mà? Tôi đi với anh ta không phải chỉ cung cấp tin tình báo cho anh thôi chứ?”

“Tôi để anh đi theo anh ta, dù sao tình hình bên cạnh Mệnh Phàm cũng lớn.

Mang thuộc tính gây sự nhưng tôi không ngờ anh lại trung thực như vậy, cứ vậy mà đi theo…”

“Vậy anh nói tôi có thể làm sao?”

“Cướp khung hình lúc hợp lý anh biết không? Có cảm giác tồn tại anh biết không? Chỉ cần trong ống kính xuất hiện bóng dáng của anh, công việc hậu kỳ chúng tôi sẽ xử lý tốt.”

Cướp khung hình?

Long Ngạo Thiên suy nghĩ lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang, nhìn về bốn cô gái bên cạnh Tiêu Phàm, cảm giác sau lưng lành lạnh.

Cướp khung hình ngay trước mặt bọn ác ma này? Đây quả thực là liều mạng!

…

Nhóm “Đoàn tiếp viện của Lich King”…

“Tôi nói với mọi người, vừa rồi Mệnh Phàm lại đánh bại cái người tên là ‘Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân’ đấy!”

“Biết rồi, bên công hội Ngạo Thiên đã truyền tin rồi, mà tấm hình minh họa kia rất đẹp trai nữa, em gái NPC trong ngực Mệnh Phàm thật hạnh phúc! Tôi cũng muốn ở trong ngực ‘Lich King’ Mệnh Phàm bắn pháo.”

“Tôi cũng vậy!!!”

“Mấy đồ lẳng lơ các cô, lại bắt đầu lên cơn rồi.”

“Không còn cách nào, ai bảo Mệnh Phàm đẹp trai như vậy chứ.”

…

“Kí sự Long Ngạo Thiên” và “Đoàn tiếp viện của Lich King” trở thành hai con đường tắt để người chơi biết được tin tức về Mệnh Phàm, dần dần trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ngoại trừ Mệnh Phàm đang loay hoay ứng phó với 4 cô gái mà không biết gì ra, rất nhiều kẻ đuổi theo nghe tin mà tới, đều để ý tới tin tức của Mệnh Phàm.

Chương 926: Đoàn Xiếc

Chương 928: Đoàn Xiếc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Trong ngực ôm em gái bắn pháo? Anh còn có thể như vậy? Hay cho tên Phàm muội muội, tôi nói anh quả nhiên bỏ chúng tôi lại thoải mái đi một mình, bây giờ bị tóm tại trận, nhìn anh còn ngụy biện thế nào nữa!”

Theo tiếng gào thét của Hổ Nữu, Tuyết Dạ cảm thấy cảm giác bất an đang nổi lên giữa các ác ma nữ.

Tuyết Dạ nhìn nét mặt âm trầm của các cô gái, cảm giác không khí trong đội ngũ vô cùng kì dị.

Mà bên kia, hội trưởng công hội Tinh Thần sau một phen kì kèo với Phong Ma Tiểu Xích Lang đã mua được tọa độ hiện giờ của Tiêu Phàm với giá cao.

“Rất tốt, vị trí cụ thể của Tiêu Phàm đã trong tay, công hội Tinh Thần chúng ta tranh thủ giết chết hắn đi…”

“Tốn nhiều tiền để mua được vị trí của Mệnh Phàm từ ‘Thính Phong các’, thật sự giá trị sao?”

“Nếu ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ là công hội Tinh Thần chúng ta chiến thắng, chúng ta sẽ không cần phải như vậy. Nhưng chúng ta không

cẩn thận bị đánh bại, khiến cho Tinh Thần thất vọng, để khôi phục lại ánh sáng của Tinh Thần ngày xưa, chúng ta chỉ có thể ra hạ sách này.”

“Hội trưởng, vừa rồi tôi vừa xem lại tieba, nhận được tin tức, nói Mệnh Phàm đã xây dựng một đoàn pháo quân đáng sợ, ngài nói hắn có thể như trước…”

“Anh nói là ở quảng trường trong thành Freya lần trước? Coi như hiện tại hắn có lực công kích như lần trước, Tinh Thần chúng ta cũng không cần e ngại, bởi vì thủ đoạn đó đối với chúng ta mà nói, bất chấp tác dụng! Công hội Tinh Thần có thể mạnh hơn những công hội khác trong game online, không chỉ bởi vì mỗi người chúng ta đều giỏi, tuyển thủ của Tinh Thần rất nhiều, quan trọng hơn là chúng ta có đủ chức nghiệp! Mệnh Phàm là một người độc hành, nào phải là đối thủ của toàn bộ công hội Tinh Thần của chúng ta? Lúc ‘Lich King’ hiến tế, ánh sáng của Tinh Thần sẽ lần nữa chiếu rõi khắp nơi!”

Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn về phía xa, ánh mắt vẫn tự tin như cũ…

“Tinh Thần?”

“Đúng, đối thủ kế tiếp của anh chính là Tinh Thần.”

“Không phải anh đã nói sẽ phân chia kẻ địch một cách hợp lý cho tôi sao, tại sao tôi vừa đưa “Đức Cổ Khoa Thập Nhị Nhân” đi, cả Tinh Thần đã trực tiếp đến rồi?”

“Bọn họ chạy vội quá, cho dù tôi không nói cho bọn họ biết vị trí cụ thể, bọn họ cũng có thể dựa vào tọa độ mà hệ thống cung cấp để tìm kiếm, cuối cùng tìm được vị trí của anh. Thời gian mà anh và bọn họ gặp nhau cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu. Bởi vậy không bằng tôi làm một cuộc mua bán, trực tiếp bán tọa độ hiện tại của anh cho bọn họ, cho anh có cơ hội chuẩn bị trước. Hơn nữa giá cả mà bọn họ đưa ra thực sự không tệ.”

“Thật sự là vậy sao? Sao tôi luôn có cảm giác anh nói một đống như vậy, trọng điểm lại ở câu cuối cùng thế?”

“Anh đã hiểu lầm rồi. Anh phải biết rằng, từ khi đoàn bắn pháo của anh giết ra uy danh, rất nhiều người chơi đã bị đoàn bắn pháo của anh dọa đến vỡ mật. Kế hoạch mở rộng chuyện làm ăn lúc đầu của chúng ta rất khó tiếp tục, không bằng nhân cơ hội này mà kiếm một vố lớn, làm vậy có khi còn lời được một chút. Nói chung, chuyện mà tôi muốn báo cáo cho anh biết chính là chuyện này, tôi không quấy rầy cuộc lữ hành của anh nữa, bái bai…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang quyết đoán cúp điện thoại, để Tiêu Phàm một thân một mình đứng sững sờ tại chỗ.

Xem như Tiêu Phàm đã rõ ràng rồi, người như Phong Ma Tiểu Xích Lang, cho dù hắn ta tỏ ra hữu hảo đến mấy thì bản tính vẫn không hề thay đổi, vẫn cực kỳ gian xảo như vậy.

Có điều Tinh Thần đuổi theo mình thì sao chứ, bây giờ hắn không còn là Tiêu Phàm bị công hội Tinh Thần đuổi theo đến mức phải chạy trốn khắp thành Frya nữa, bây giờ hắn đã là người chơi có cấp bậc cao nhất trong server Trung Quốc, chỉ cần có “pháo đặc chế của Hạ Lộ Lộ” trong tay, không có ai không bị xử bằng một pháo của hắn cả!

…

Đường xá vẫn như cũ, quả nhiên giống như Phong Ma Tiểu Xích Lang nói, dọc theo con đường này, hắn gặp ít người chơi nhàn tản hơn trước nhiều.

Tiêu Phàm vui vẻ vì được nhàn rỗi, thế nhưng các pháo thủ lại cảm thấy rất mất hứng.

Theo việc không ngừng tiến về phía bắc, qua khỏi khu vực này khiến cho các cô nàng đang buồn bực ngán ngẩm cảm nhận được sự mới mẻ.

Bầu trời màu đỏ thẫm, đất cát vàng sẫm, bề ngoài của trận doanh Ác Ma vẫn luôn là như vậy.

Thế nhưng đám người Hạ Lộ Lộ chưa từng đến đây, nhìn thấy trời xanh mây trắng mãi, bây giờ bầu trời màu máu có vẻ rất tráng lệ đối với các cô nàng này.

Tiến lên theo chỉ thị của nhiệm vụ mà Lilith đưa cho, Tiêu Phàm không ngừng đi sâu vào khu vực mà mình chưa biết, cảnh vật bốn phía cũng càng lúc càng hoang vu.

Đập vào mắt đều là đất vàng, có rất ít cây cối, thỉnh thoảng lại có mấy trận cuồng phong gào thét qua mới có thể giảm bớt sự buồn tẻ trong chuyến đi này.

Không biết đã đi được bao lâu, Tiêu Phàm đưa mắt ra xa, chợt thấy trong hoang mạc xuất hiện một màu trắng nhợt, có vẻ rất chói mắt.

Màu trắng? Đó là cái gì?

Tiêu Phàm đã trà trộn thật lâu trong trận doanh Ác Ma, hắn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, màu trắng nhợt này đột ngột xuất hiện khiến cho hắn hơi cảnh giác.

Mà vào giờ phút này, ở trên bầu trời có một con quạ đen không ngừng bay lượn ở xung quanh, nó nhìn quanh vùng đất này, trong mắt lộ ra sự xảo quyệt.

"Xác nhận tình báo mà "Thính Phong các" đưa không hề có sai sót, toàn quân nghe lệnh, tiếp tục tiến lên về phía mười hai giờ!"

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh xong xuôi, hội trưởng công hội Tinh Thần vẫn ở trong bóng tối mà theo dõi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm là con mồi của bọn họ, lần này Tiêu Phàm chắc chắn phải chết.

Tuy rằng ở trong "Chúng thần di tích chi chiến", công hội Tinh Thần thất bại một lần, thế nhưng hội trưởng công hội Tinh Thần luôn tự tin, bởi vì Tinh Thần của bọn họ là một công hội, còn Tiêu Phàm chỉ có một người.

Ở trước mặt một đoàn thể, sức lực của một người cũng chỉ có hạn.

Cả đường đi của Tiêu Phàm tạo ra động tĩnh khá lớn, hắn ta cũng nghe nói đến đoàn bắn pháo Lich King, nhưng cho dù uy lực của pháo giống như trong thành Frya thì hắn ta cũng không sợ.

Một viên đạn pháo có thể tiêu diệt một người hoặc nhiều hơn, thế nhưng tất cả các thành viên trong công hội Tinh Thần của bọn họ cùng bắn lại có thể diệt Tiêu Phàm trong nháy mắt, chỉ cần Tiêu Phàm bị diệt, tất cả sẽ kết thúc. Huống chi đất vàng và sườn dốc rất trống trải, xung quanh không hề có thứ gì để che chắn cả, bọn họ còn chiếm được địa lợi.

Dù sao đạo lý chỉ đơn giản như vậy thôi, lần này thứ mà công hội Tinh Thần liều chính là sự tiêu hao, cho dù Tiêu Phàm dùng "Kim Tàm Thoát Xác" tránh được đợt bắn đầu tiên, chỉ cần đợt bắn thứ hai có thể tiến hành, hội trưởng công hội Tinh Thần tin rằng mình có thể bắt được Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm dựa vào thân pháp để lẩn tránh?

Quả thực hội trưởng công hội Tinh Thần đã cân nhắc đến tình huống như thế.

Từ biểu hiện trong "Chúng thần di tích chi chiến" của Tiêu Phàm, hội trưởng công hội Tinh Thần cho rằng nếu Tiêu Phàm dùng hết sức thì tốc độ của hắn hoàn toàn là số một trong server Trung Quốc, không khuếch đại chút nào. Tuy nhiên tốc độ nhanh cũng không có nghĩa là vô địch, chỉ cần hắn ta bố trí tiễn trận một cách hợp lý, hắn ta có thể khóa chặt tất cả con đường lảng tránh của Tiêu Phàm, khiến phạm vi bốn phía xung quanh Tiêu Phàm trở thành chỗ chết.

Mà muốn tạo thành tiễn trận cũng không dễ dàng. Hắn ta cần thành viên trong công hội phải phối hợp với nhau, chỉ cần có một chút sai lầm thì kẻ địch sẽ có khe hở để lảng tránh.

Có điều thứ không khéo nhất chính là, bọn họ chính là Tinh Thần, một công hội có kỷ luật nghiêm cẩn nhất, mà thành viên tạo thành đội ngũ thảo phạt lần này đều là tinh anh của công hội Tinh Thần. Vì vậy dưới cái nhìn của hội trưởng công hội Tinh Thần, lần này Tiêu Phàm chết chắc rồi, hắn ta muốn dùng thủ đoạn trực tiếp nhất để tiêu diệt kẻ địch chắn trước mặt công hội Tinh Thần.

Còn mấy người "Hào Quang Tinh Thần" kia, hội trưởng công hội Tinh Thần chỉ muốn bọn họ ở đây để ổn định thế cục thôi, hội trưởng công hội Tinh Thần cũng không đưa bọn họ vào trong sách lược tác chiến của mình.

…

Chương 927: Ống Kính Ở Cùng Với Tôi

Chương 929: Ống Kính Ở Cùng Với Tôi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tất cả đều được chấp hành theo kế hoạch của hội trưởng của hội trưởng công hội Tinh Thần, người của Tinh Thần nhanh chóng đi đến, hơn nữa "đoàn du lịch" của Tiêu Phàm khá là thảnh thơi, vì thế công hội Tinh Thần nhanh chóng bao vây đám người Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn đống chi chít ở trước mặt mình, trong lòng thầm than, quả nhiên đã đến, mà đôi mắt của bốn nữ ở bên cạnh Tiêu Phàm cũng sáng lên vẻ hưng phấn.

Long Ngạo Thiên nhìn cảnh tượng bốn phía, kinh hãi không ngớt.

Không hổ là "Lich King" Mệnh Phàm, công hội Tinh Thần luôn luôn tự cao tự đại, vì muốn tiêu diệt hắn nên mới điều động nhiều người như vậy.

Cùng lúc đó, Long Ngạo Thiên nhíu mày, một luồng suy nghĩ được cân nhắc kỹ lưỡng trong lòng hắn ta, bởi vì tài liệu để làm màu đã có, hơn nữa còn là một thứ tài liệu tuyệt hảo…

"Ha ha, chúng ta lại gặp mặt rồi, Mệnh Phàm. Trong "Chúng thần di tích chi chiến", anh đã hại công hội Tinh Thần của chúng tôi phải khổ sở, có điều anh có từng nghĩ đến kết cục của mình sau khi đắc tội công hội Tinh Thần của chúng tôi không?"

Sau khi đội ngũ thuận lợi bao vây Tiêu Phàm, trong lòng hội trưởng công hội Tinh Thần không còn lo lắng nữa, khuôn mặt chìm vào trong bóng tối của đấu bồng có vẻ cực kỳ âm u.

Đây là sự trả thù của công hội Tinh Thần, hội trưởng công hội Tinh Thần đang mong rằng mình có thể thưởng thức biểu hiện hoảng sợ và hối hận của

Tiêu Phàm, sau đó hắn ta lại tiêu diệt hắn.

Có điều biểu hiện của Tiêu Phàm khiến hắn ta phải thất vọng rồi, Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, biểu cảm trên mặt hắn khi nhìn về phía mọi người trong công hội Tinh Thần như đang nhìn một đám hề.

Đúng, tên hề, đây là định nghĩa mà hội trưởng công hội Tinh Thần từng dùng cho Tiêu Phàm, không ngờ lúc này lại bị Tiêu Phàm định nghĩa ngược lại.

Sự tức giận không thể ngăn chặn ấp ủ trong lòng của hội trưởng công hội Tinh Thần. Vào lúc hắn ta muốn gào lên với Tiêu Phàm lần nữa, lại bị một tên hề khác nhảy nhót đến trước mặt…

"Công hội Tinh Thần, nhanh chóng lui lại! Không được bắt nạt anh em của Long Ngạo Thiên tôi!"

Dưới bầu trời màu máu, cái áo giáp của Long Ngạo Thiên có vẻ rất sáng…

Là một đạo diễn, là một diễn viên, là một nam chính có nhiều tác phẩm đồ sộ, mợ nó, bây giờ Long Ngạo Thiên mình muốn lên sàn còn phải cướp ống kính nữa mới ghê!

Trong lòng của Long Ngạo Thiên đang rít gào, hắn ta cũng theo đó mà ngửa đầu lên, bày ra nhan sắc tuyệt vời ở góc bốn mươi lăm độ trước mặt công hội Tinh Thần.

Vào giờ phút này, mình phải đẹp trai!

Long Ngạo Thiên nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, đại kiếm thần khí xoay một vòng trong tay hắn ta, sau đó nhắm thẳng lên trời xanh!

Ừm, trời đỏ…

Long Ngạo Thiên cảm thấy trong nháy mắt này, hình như hắn ta lại đẹp trai hơn một chút, miệng rộng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng bóc, một luồng sao băng theo đó mà lướt qua, dường như đang nói cho mọi người trong công hội Tinh Thần biết, ai mới là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

Long Ngạo Thiên lên sàn một cách lóe sáng, đối lập với sự kinh ngạc của hai bên, chỉ có chân chó Long Sáo nhanh chân tìm được chỗ có góc độ tốt nhất, bắt đầu tiến hành việc quay phim.

“Hội trưởng Ngạo Thiên, anh đang làm gì vậy?”

Long Ngạo Thiên không mạnh, công hội Ngạo Thiên cũng yếu, nhưng hội trưởng công hội Tinh Thần không dám thờ ơ, bởi vì cái tên gọi là Long Ngạo Thiên này thực sự rất có tài.

Công hội Tinh Thần rất yêu và quý nhân tài, lúc bình thường bọn họ sẽ không đắc tội người có tài, huống chi vị Long Ngạo Thiên này còn là đại tài tử nổi tiếng nhất trong giới võng du.

“Hừ! Anh còn dám giả bộ hồ đồ! Lúc nãy Long Ngạo Thiên tôi đã nói rõ, Mệnh Phàm là anh em của tôi, không được ra tay với hắn rồi sao? Nếu mấy người cứ u mê không tỉnh, đừng trách Long Ngạo Thiên tôi rút kiếm đối đầu!”

Hội trưởng công hội Tinh Thần càng không biết phải nói gì, Long Ngạo Thiên và Mệnh Phàm là anh em tốt? Hắn ta đang diễn cái tuồng gì thế? Lẽ nào nội dung trong bài viết vớ vẩn nhất trên Tieba gần đây, ‘Nhật ký của Long Ngạo Thiên’ đều là thật? Sau khi Long Ngạo Thiên và Mệnh Phàm đánh một trận thì tình “anh em” đã bắn ra bốn phía?

Từ khi Beater và công hội Ngạo Thiên bất hòa, hai người các anh đã kết thù, bây giờ anh lại nói cho tôi biết hai người thưởng thức lẫn nhau!

Hừ, có quỷ mới tin!

Lời nói của Long Ngạo Thiên làm xáo trộn suy nghĩ của hội trưởng công hội Tinh Thần, mà lúc này Long Ngạo Thiên lại cảm thấy rất hài lòng.

Ây da! Lúc nãy mình mới làm gì, một thân một mình la hét với công hội Tinh Thần! Cảm giác này thật quá kích thích mà!

La hét với công hội Tinh Thần, đây chính là điều mà Long Ngạo Thiên chưa từng dám nghĩ đến, bởi vì hắn ta rất rõ ràng, chính mình thật sự đánh

không lại công hội Tinh Thần!

Nhưng lần này, Long Ngạo Thiên có tự tin, bởi vì lúc này ở đằng sau hắn ta không chỉ có "Lich King" Mệnh Phàm tiếng tăm lẫy lừng, còn có bốn ma nữ NPC khủng bố!

Ở trước mặt các cô, công hội Tinh Thần là cái thá gì chứ!

Sau khi nhận rõ sự thật, Long Ngạo Thiên lập tức biến suy nghĩ thành hành động, kết quả là hành động cướp ống kính được thực hiện.

"Ngạo Thiên huynh, anh hồ đồ rồi sao, anh và công hội Tinh Thần chúng tôi mới là bạn bè mà, sao anh lại chơi với kẻ bại hoại như Mệnh Phàm chứ?"

Hội trưởng công hội Tinh Thần cười nói, thế nhưng nụ cười này cực kỳ cứng ngắc.

Hắn ta không biết hôm nay Long Ngạo Thiên đã uống lộn thuốc gì, tại sao lại nhiệt huyết xông tới chỗ mình.

Vì không muốn làm tổn thương tình hữu nghị với Long Ngạo Thiên, hắn ta chỉ có thể cười làm lành.

Hành vi của Long Ngạo Thiên không chỉ làm cho hội trưởng công hội Tinh Thần khó hiểu, ngay cả Tiêu Phàm nhìn thấy cũng mơ hồ.

Hôm nay cái tên này bị gì thế, lẽ nào hắn ta có thù gì với công hội Tinh Thần hay sao?

Nếu là như vậy, không bằng mình cứ ở đây xem trai cò tranh nhau, đợi bọn họ đều bị thương thì mới ra tay.

Mà Long Ngạo Thiên nhìn thấy Tiêu Phàm trầm mặc, cho rằng Tiêu Phàm đã ngầm thừa nhận hành động của mình, thế là hắn ta càng làm càn hơn với hội trưởng công hội Tinh Thần!

"Công hội Tinh Thần, ở trong trò chơi, mấy người dùng cường quyền mà dối gạt người khác. Long Ngạo Thiên tôi cả người đều là chính khí, sao lại

làm bạn với mấy người được chứ! Mấy người cứ u mê không tỉnh như vậy, cứ làm khó dễ bạn tốt của tôi là Mệnh Phàm huynh, đừng trách Long Ngạo Thiên tôi sử dụng "Ngạo Thiên kiếm pháp" lấy mạng chó của anh!"

Cây đại kiếm màu vàng óng lại múa một vòng trong tay Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên nghiện luôn việc hò hét với công hội Tinh Thần rồi, bởi vì hắn ta phát hiện cảm giác được nhục nhã công hội Tinh Thần thật sự rất thoải mái!

Long Ngạo Thiên thì thoải mái, thế nhưng hội trưởng công hội Tinh Thần lại hoàn toàn khó chịu…

"Được lắm Long Ngạo Thiên, công hội Tinh Thần của chúng tôi cho anh mặt mũi, vậy mà anh không biết suy nghĩ, lát nữa tôi sẽ cho anh và Mệnh Phàm cùng chết!"

Hội trưởng công hội Tinh Thần vẫy tay một cái.

Các thành viên trong Tinh Thần lập tức tuân lệnh, đơn vị cận chiến cùng nhau tiến lên, nâng thuẫn đứng đó, đơn vị viễn trình giương cung kéo dây, nhắm vào giữa sân!

Bọn họ vẫn chưa ra tay, bởi vì hội trưởng công hội Tinh Thần đang muốn đe dọa, mục đích của bọn họ là muốn dọa sợ Long Ngạo Thiên.

"Long Ngạo Thiên, bây giờ anh muốn hối hận vẫn còn kịp, thức thời thì hãy mau bỏ tối theo sáng, để tôi tha cho anh một con đường sống!"

Long Ngạo Thiên bị nhiều người nhắm cung như vậy, chân đã bị hù đến mềm nhũn, thế nhưng hắn ta nhớ đến chỗ dựa phía sau mình, dũng khí lập tức tuôn ra từ trái tim, trở nên không sợ nữa.

"Long Ngạo Thiên tôi sẽ là người bị vũ lực của anh dọa ngã hay sao! Người sống một đời, Long Ngạo Thiên tôi coi trọng nghĩa khí nhất. Nếu như ở trước mặt đao kiếm của Tinh Thần, tôi bội tín quên nghĩa, Long Ngạo Thiên tôi sao có thể rong ruổi trên giang hồ được nữa!"

Lời nói chí tình chí nghĩa của Long Ngạo Thiên lần này khiến cho mọi người tại đây đều bị dọa sợ, còn bản thân Long Ngạo Thiên thì luôn luôn nhìn vào ống kính của Long Sáo.

Chương 928: Thiên Thần Hộ Thủ

Chương 930: Thiên Thần Hộ Thủ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Làm nhân vật chính, cảm giác ống kính của Long Ngạo Thiên vô cùng tốt.

…

“Tuy fan của cậu ngu xuẩn một chút, thế nhưng tín ngưỡng của cậu ta thật là cuồng nhiệt đó…” Lilith nhìn hành động của Long Ngạo Thiên, cảm thấy rất thú vị.

“Lúc bình thường thì hắn ta không có như vậy, hôm nay… chắc là đã ăn nhầm thứ gì rồi…” Tiêu Phàm cũng không biết nói gì, hắn không biết Long Ngạo Thiên đang giở trò xiếc gì.

…

“Ngạo Thiên huynh, anh thực sự u mê không chịu tỉnh sao?”

Hội trưởng công hội Tinh Thần thực sự không muốn phân cao thấp với vị tài tử ngốc nghếch như Long Ngạo Thiên, bởi vì cho dù bọn họ bắn hắn ta thành một cái sàng, công hội Tinh Thần cũng không lấy được chút lợi ích nào, thậm chí còn nhận được một danh hiệu bắt nạt kẻ yếu.

Vì vậy công hội Tinh Thần cầu khẩn cái tên ngốc nghếch này nhanh nhanh cút sang một bên giùm!

Nhưng Long Ngạo Thiên nhìn thấy mọi người trong công hội Tinh Thần bất động thật lâu, tưởng khí thế của mình ở thế thượng phong nên lại càng đắc ý hơn: “Tôi không đi đó! Anh có gan thì bắn đi!”

Lần này hội trưởng công hội Tinh Thần không nhiều lời nữa, hắn ta vung tay lên!

Nhìn thấy động tác này của hắn ta, Long Ngạo Thiên tối mặt!

Có điều mọi người trong công hội Tinh Thần không bắn vạn mũi tên cùng lúc, chỉ có một mũi tên bắn ra từ phía sau, xé gió rồi bắn tới phía trước mũi chân của Long Ngạo Thiên.

"Ai da! Doạ chết tôi rồi!" Long Ngạo Thiên kinh hoảng nhảy lên, sau đó phát hiện mình đã nói lỡ, hắn ta lập tức sửa lại: "Tiểu nhân hèn hạ, lại dám đánh lén bản tọa! Xem ta dùng "Ngạo Thiên kiếm pháp" chém chết ngươi!"

"Ngạo Thiên kiếm pháp chiêu thứ nhất, Ngạo Long Lăng Sương!"

Long Ngạo Thiên vung kiếm lên, hô một tiếng với đám người Tinh Thần!

Tư thế của Long Ngạo Thiên đủ một trăm điểm, khá là đẹp trai, thế nhưng toàn trường đều yên tĩnh, hắn vẫn im lặng…

Nhìn phản ứng của mọi người, Long Ngạo Thiên cau mày, bất mãn trong lòng, hơi quay đầu rồi nhìn về phía Tiêu Phàm.

Long Ngạo Thiên nhíu mày.

Tiêu Phàm cũng nhíu mày.

Long Ngạo Thiên lại nhíu mày.

Tiêu Phàm cũng tiếp tục nhíu mày.

Rốt cuộc Long Ngạo Thiên không nhịn được nữa: "Mệnh Phàm huynh, anh còn đang lo lắng điều gì, nhanh chóng đến đây liên thủ với tôi, chúng ta cùng nhau đánh lùi kẻ địch!"

Tiêu Phàm: "…"

Long Ngạo Thiên vừa hô lên như vậy, dường như mọi người cũng hiểu rõ…

Tiêu Phàm từng cho rằng câu nói "Người có tiền đều rất vô liêm sỉ" là một loại ngôn luận tràn ngập sự thù phú, bây giờ nhìn thấy Long Ngạo Thiên, hắn cảm thấy hình như thực sự là vậy.

Mà giờ phút này, rốt cuộc Long Ngạo Thiên cũng được toại nguyện, không cần cướp ống kính cũng có thể trở thành tiêu điểm của mọi người.

"Phụt!"

Các cô gái nhìn Long Ngạo Thiên vẫn đang làm màu trước mặt mọi người, rốt cuộc không nhịn được nữa mà nở nụ cười.

"Ha ha, fan của cậu thực sự rất thú vị."

Nhìn thấy biểu hiện của Long Ngạo Thiên, Tiêu Phàm cũng cảm thấy bất đắc dĩ, hắn rất muốn ra vẻ không quen biết hắn ta, có điều cuối cùng Tiêu Phàm vẫn quyết định đi cứu hỏa cho Long Ngạo Thiên. Tuy rằng Long Ngạo Thiên chẳng có tác dụng gì hết, nhưng nói thế nào thì Long Ngạo Thiên cũng đứng về phe của hắn, nếu cứ bỏ mặc cái tên có chỉ số IQ không cao này lại, lương tâm của hắn sẽ bất an.

…

Chuyện đến nước này rồi, hội trưởng công hội Tinh Thần cũng hiểu được hành động này của Long Ngạo Thiên là vì cái gì, hóa ra cái tên ngốc nghếch lại sĩ diện này đang giả vờ!

Nhưng tại sao hắn ta lại muốn đứng về phe của Mệnh Phàm chứ?

Mọi người đều biết, chuyện lựa chọn đứng thành hàng để làm màu như thế này, chỉ có đứng về phe thắng mới có thể lấy được lợi ích lớn nhất, mà lúc này Long Ngạo Thiên lại chọn Mệnh Phàm. Nói cách khác, so với công hội Tinh Thần của bọn họ, Long Ngạo Thiên thấy đám người Mệnh Phàm có khả năng thắng cao hơn nhiều.

Rốt cuộc tại sao hắn ta lại cho ra loại phán đoán như thế này chứ? Lẽ nào từ sau "Chúng thần di tích chi chiến", ở trong lòng mọi người thì cấp bậc của

công hội Tinh Thần đã kém đến thế ư? Điều động tất cả tinh anh trong công hội cũng không bằng một mình Mệnh Phàm?

Nghĩ đến đây, trong lòng hội trưởng công hội Tinh Thần cảm thấy rất tức giận, hắn ta trừng mắt nhìn Long Ngạo Thiên, thầm nghĩ trong lòng, nếu anh đã có mắt không tròng, vậy đừng trách công hội Tinh Thần bọn tôi tiễn anh lên đường.

…

Sau khi biết rõ Long Ngạo Thiên đang giở trò gì, cuộc chiến của Tiêu Phàm và công hội Tinh Thần lại quay về quỹ đạo trước đó.

Đội ngũ của công hội Tinh Thần hợp lại, bao vây đám người Tiêu Phàm ở bên trong, bao vây đến mức gió thổi không lọt. Sau khi hội trưởng công hội Tinh Thần tin chắc rằng không còn một chút sơ hở nào, hắn ta không nhìn cái tên vàng óng đang ra sức cướp ống kính kia mà cao giọng kêu lên với Tiêu Phàm: "Mọi chuyện đã đến lúc kết thúc rồi, để lại lời trăn trối đi, Lich King Mệnh Phàm."

"Mọi chuyện quả thực nên kết thúc, thế nhưng tại sao nội tâm của anh lại cho rằng tôi phải để lại lời trăn trối nhỉ?"

"Ha ha, Mệnh Phàm, anh đừng có cậy mạnh nữa. Bây giờ ở giữa sân chỉ còn có một mình anh, mà công hội Tinh Thần của chúng tôi đã điều động tất cả tinh anh, thế bao vây đã hình thành, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, vạn mũi tên sẽ cùng phát ra, phút chốc sẽ bắn anh thành cái sàng, anh còn có đường sống nào nữa chứ."

"Quả thực nếu chỉ có một mình tôi thì chính là như vậy, thế nhưng con mắt nào của anh thấy lúc này tôi chỉ có một thân một mình?"

"Không phải một thân một mình?"

Hội trưởng công hội Tinh Thần nhìn về phía Long Ngạo Thiên đang đứng ở một bên, sắc mặt lạ lùng: "Anh cho rằng công hội Tinh Thần chúng tôi sẽ nể mặt hắn ta sao?"

“Ha ha, hội trưởng công hội Tinh Thần, không ngờ anh lại hài hước đến thế.”

“Hay là anh tin tưởng vào những NPC nữ đằng sau mình? Tôi không biết anh và các cô gái này có quan hệ thế nào, cho dù các cô gái này mỗi người có một cây pháo như trong tin đồn trên Tieba, công hội Tinh Thần chúng tôi cũng không sợ anh chút nào. Uy lực cây pháo của anh, trong thành Frya tôi đã được chứng kiến, năng lực phá hủy rất mạnh, hiệu quả phun xạ cũng không tệ, thế nhưng dù sao thì nó cũng không phải là bom nguyên tử, không thể nào giết hết tất cả người chơi phe tôi được. Phe tôi có rất nhiều người, hoàn toàn có thể chấp nhận được sự tiêu hao thế này, chống chọi mấy viên đạn pháo của mấy người cũng không có vấn đề gì, thế nhưng mấy người có thể chống được mấy lần mưa tên của chúng tôi nhỉ?”

“Pháo? Các cô ấy thích bắn pháo, thế nhưng anh nghĩ họ chỉ biết bắn pháo thôi sao?”

Nghe được lời nói của Tiêu Phàm, hội trưởng công hội Tinh Thần lập tức khó mà chấp nhận nổi, tuy hắn ta biết ý mà Tiêu Phàm đang nói không phải là ý đó, thế nhưng hắn ta lại không thể khống chế bản thân, cứ nghĩ đến hướng đó thôi, hơn nữa bốn người Lilith có vẻ ngoài xinh đẹp, khuôn mặt của hội trưởng công hội Tinh Thần càng nóng hơn.

Sinh ở thời đại này, nội tâm của hội trưởng công hội Tinh Thần đã mất đi sự thuần khiết từ lâu.

“Chẳng lẽ không phải? Đừng có giả vờ giả vịt nữa, tất cả nghe lệnh, bắn cung! Tiêu diệt Mệnh Phàm!”

Hội trưởng công hội Tinh Thần đang muốn tiếp tục tạo áp lực với Tiêu Phàm, khiến hắn lộ ra dáng vẻ sợ hãi và chật vật, thế nhưng lại bị lời nói của Tiêu Phàm làm cho nhiễu loạn cõi lòng, tính tình của hội trưởng công hội Tinh Thần cũng trở nên nóng nảy, hắn ta trực tiếp ra mệnh lệnh tiến công!

Ong ong!

Tiếng dây cung đàn hồi liên tục vang lên.

Hai chân của Long Ngạo Thiên đã mềm nhũn, nhìn đầy trời mưa tên lao tới, Long Ngạo Thiên sợ hãi mà nhắm hai mắt lại.

Chết rồi, chết rồi, lần này thật sự muốn chết!

Trong lòng Long Ngạo Thiên kêu rên không ngớt, vì vậy hắn ta không thể nào nhìn thấy nụ cười không biết xấu hổ kia của Tiêu Phàm.

…

Cáo mượn oai hùm là kỹ năng mà mỗi người diễn viên đều phải chuẩn bị, Long Ngạo Thiên biết, Tiêu Phàm đương nhiên cũng biết, lần này chỗ dựa của hắn chính là Mary một trăm cấp.

Nghề nghiệp của Mary là mục sư, cũng không có loại pháp thuật tiến công quá mạnh mẽ, thế nhưng cô cũng tinh thông một số loại pháp thuật phòng ngự, hỗ trợ và bảo vệ.

Chương 929: Đẩy Lùi Tinh Thần

Chương 931: Đẩy Lùi Tinh Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong đội ngũ tồn tại một vị vú em mạnh mẽ như thế, Tiêu Phàm hoàn toàn không biết đối phương phải làm sao mới có thể giết chết chính mình…

[Tên kỹ năng: Cấm chú - Thiên Thần Hộ Thủ]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 500 giá trị pháp lực]

[Hiệu quả kỹ năng: Sau một lần ngâm xướng ngắn ngủi, người chơi có thể làm cho bản thân và người cùng phe ở xung quanh miễn dịch tất cả thương tổn, hiệu quả kéo dài ba mươi giây, thời gian hồi chiêu là một tiếng.]

[Ghi chú: Mượn lực lượng của thiên thần, bảo vệ con dân của thần!]

…

Mary cầm giá chữ thập màu bạc ở trong tay, thành kính cầu xin, cô được gột rửa trong thánh quang từ trên trời giáng xuống, có vẻ thánh khiết mà mỹ lệ.

Một cái bóng thiên thần sinh ra từ phía sau Mary, nó từ từ ngẩng đầu lên, mở ra đôi cánh chim đang khép lại kia.

Theo cánh chim dần dần mở ra, vô số quang vũ* bay xuống từ trời cao, rải rác ở bên đám người Tiêu Phàm, mưa tên đầy trời kia cũng dần dần tan rã trong luồng sáng thánh khiết.

(*quang vũ: lông chim ánh sáng)

“Thiên Thần Hộ Thủ?”

Nhìn thấy bóng dáng của đại thiên thần, Thánh Thủ Thư Sinh không thể tin được mà thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Thánh Thủ Thư Sinh là mục sư của công hội Tinh Thần, đương nhiên biết rõ kỹ năng mà Mary đang triển khai lúc này, đây chính là kỹ năng cấm chú hậu kỳ của mục sư, được xưng là “Đại vô địch”, tại sao trong đội ngũ của Mệnh Phàm lại có người có thể phóng ra “Thiên Thần Hộ Thủ chứ”?

Càng sợ hãi hơn, trong lòng Thánh Thủ Thư Sinh sinh ra sự tuyệt vọng.

Bởi vì chỉ cần cho “Lich King” Mệnh Phàm một giây vô địch, tương đương với việc cho hắn thêm một giây vô liêm sỉ, cứ để hắn tiếp tục vô liêm sỉ như vậy, công hội Tinh Thần sẽ tiêu đời!

“Ai da, dọa chết tôi rồi, hội trưởng của mấy người vừa nói chỉ cần mấy trận mưa tên là có thể tiêu diệt tôi đó, khiến tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi, thế nhưng cảm nhận công kích của mấy người xong, hình như cũng không có đau lắm.”

Trên mặt của Tiêu Phàm mang theo nụ cười cực kỳ xấu xa, hợp với thánh quang lóng lánh trên người hắn hiện ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

“Hội trưởng của mấy người còn nói, thân thể mấy người rất tốt, hoàn toàn có thể chống chọi được với mấy viên đạn pháo, cũng không biết chuyện này có phải là thật hay không nhỉ?”

Nói xong, Tiêu Phàm đưa nòng pháo về đám người công hội Tinh Thần, vô cùng lãnh khốc mà bóp cò.

Còn bốn cô gái Hạ Lộ Lộ thì không cần phải kêu gọi, có buff “Thiên Thần Hộ Thủ” trên người, các cô lập tức gia nhập vào hàng ngũ cướp quái.

Dưới bầu trời đỏ tươi, lập tức vang lên từng trận tiếng pháo, xen lẫn trong đó là tiếng kêu thảm thiết và tiếng cuồng tiếu đầy hỗn loạn, thật lâu vẫn chưa thể dừng lại…

Mình chết rồi sao? Cả đời truyền kỳ của Long Ngạo Thiên sẽ chấm một dấu chấm tròn ở đây sao?

Haizz, đều do vẻ ngoài xuất sắc của mình đã cướp mất ống kính, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích!

Nghĩ đến đây, trong lòng Long Ngạo Thiên trở nên bi thương.

Bị mưa tên giết chết không được bao lâu, Long Ngạo Thiên cảm thấy mình được gột rửa trong một luồng thánh quang, ấm áp an lành, hắn ta nghĩ đây nhất định là sự triệu hoán của Thượng Đế.

Giữa lúc hắn ta đang say sưa trong luồng sáng ôn hòa này, một loạt tiếng pháo vang lên dọa sợ hắn ta.

Long Ngạo Thiên mở hai mắt ra, phát hiện mình vẫn đang ở tại chỗ, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, chuyện gì thế này? Không phải mình đã bị bắn trúng, ngỏm củ tỏi rồi sao?

Nhưng hắn ta còn chưa kịp nghĩ nhiều về hoàn cảnh hiện tại của mình, đã thấy Tiêu Phàm đang vác một cái pháo, la to rồi bay vút qua bên cạnh hắn ta.

“Đến đây! Mấy người đừng có chạy chứ! Bắn tôi đi! Chúng ta bắn nhau nào!”

Tiêu Phàm đã mất đi sự bình tĩnh, hoàn toàn hòa vào trong đội ngũ cướp quái với bốn nữ. Lúc này ở trong mắt hắn, thành viên của công hội Tinh Thần thật sự trở thành dã quái có nhiều kinh nghiệm.

Bởi vì sau khi Tiêu Phàm vừa bắn ra một pháo, phát hiện một việc rất thần kỳ. Dưới trạng thái thực hiện nhiệm vụ “Người yêu của công chúa”, hắn giết những người chơi nhận nhiệm vụ “Toàn dân công địch” đối lập với mình, không những không tăng giá trị PK, trái lại còn cung cấp cho hắn một lượng kinh nghiệm vô cùng lớn!

Rốt cuộc Tiêu Phàm cũng rõ ràng tại sao nhiệm vụ “Người yêu của công chúa” khó như vậy nhưng lại không có phần thưởng, hóa ra là vậy!

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm bắt đầu hối hận, bởi vì dọc theo con đường này, rất nhiều kinh nghiệm đều bị bốn cô nàng Hạ Lộ Lộ dùng một pháo bắn mất hết, nếu như những kẻ địch đó đều do hắn xử lý, có lẽ bây giờ hắn đã lên được một cấp!

Có điều bây giờ nhận ra cũng chưa trễ, vì vậy hắn nhất định phải tiêu diệt thành viên của công hội Tinh Thần trước bốn nữ, cố gắng tiêu diệt được nhiều kẻ địch nhất!

…

Long Ngạo Thiên nhìn năm người Tiêu Phàm đuổi theo mấy trăm tinh anh của công hội Tinh Thần thật xa, lập tức choáng váng.

Hắn ta sững sờ ở tại chỗ, không biết phải làm sao.

Mình chỉ mới nhắm mắt rồi mở mắt, sao thế giới này lập tức thay đổi rồi?

Thực sự là kỳ quái quá đi!

Còn nữa, mình phải bị trận mưa tên kia của công hội Tinh Thần cho đi bán muối rồi chứ? Sao bây giờ vẫn còn đứng ở đây?

Long Ngạo Thiên bắt đầu kiểm tra lại trạng thái của bản thân. Sau đó hắn ta cuối cùng cũng phát hiện ra mình có một cái buff tên là "Thiên Thần Hộ Thủ"…

Thế là Long Ngạo Thiên híp hai mắt lại, có vẻ rất xảo quyệt.

Sau đó hắn ta từ từ ngẩng đầu lên, lỗ mũi phồng to ra, phun ra một luồng khí thật to!

Cuối cùng Long Ngạo Thiên dùng ánh mắt tàn nhẫn mà nhìn về phía mọi người trong công hội Tinh Thần, hét lên một tiếng rồi nâng kiếm lao ra!

"Ngạo Thiên kiếm pháp chiêu thứ nhất, Ngạo Long Lăng Sương!"

Hóa ra bây giờ ông đây đã vô địch! Sao không nói sớm chứ! Hại mình lãng phí thời gian suy ngẫm nhân sinh, nhân lúc thời gian vô địch còn chưa kết thúc, mình phải nhanh chóng cướp cảnh để còn chụp hình!

"Ngạo Thiên kiếm pháp chiêu thứ hai, Ngạo Long Khi Tuyết!"

"Ngạo Thiên kiếm pháp chiêu thứ ba, Ngạo Long Ngự Phong!"

…

Khí thế của Long Ngạo Thiên tăng cao, hắn ta thét lên, giơ kiếm rồi nhảy vào trong đám người, sau đó vung mạnh cây đại kiếm chém không trúng một người nào.

Tuy rằng công kích đều bị tránh đi, thế nhưng trong lòng Long Ngạo Thiên vẫn cảm thấy rất thoải mái!

Bây giờ hắn ta một mình đuổi theo đánh một đám tinh anh của công hội Tinh Thần đó!

Cảm giác này thực sự quá kích thích mà!

Ha ha ha ha, lần này cuối cùng thì Long Ngạo Thiên mình cũng đứng đúng phe!

Nghĩ đến trước đó, lúc mình ở trong "Chúng thần di tích chi chiến", hợp tác với công hội Tinh Thần, bị người ta bán còn không có chút lợi ích nào, Long Ngạo Thiên liền cảm thấy bi thương không ngớt.

Bởi vậy trong lòng Long Ngạo Thiên càng khẳng định một suy nghĩ, Tinh Thần rất hố người, Mệnh Phàm mới là chính đạo!

"Xem Long Ngạo Thiên tôi dùng Ngạo Thiên kiếm pháp chém chết đám sao vỡ các người đây!"

Lúc này Long Ngạo Thiên lại la to một tiếng, hắn ta cảm thấy bây giờ cho dù chém không trúng người nào, la thôi cũng đã lắm rồi đó!

Thế là Long Ngạo Thiên lại càng vui vẻ hơn…

"Đám nhãi ranh công hội Tinh Thần mấy người, ba Long Ngạo Thiên của các người đến rồi đây! Nhanh chóng đến đây nhận lấy cái chết!"

Hội trưởng công hội Tinh Thần sắp khóc luôn rồi, bị Lich King Mệnh Phàm đánh bại thì thôi đi, cái tên ngớ ngẩn Long Ngạo Thiên này là cái thá gì chứ! Thật sự muốn dùng một tay đập chết cái tên ngu xuẩn kia ghê, thế nhưng bây giờ hắn ta lại đang trong trạng thái vô địch, thật sự là ngột ngạt quá đi mất!

…

Ngày đó có thể nói là kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay của công hội Tinh Thần.

Công hội Tinh Thần xuất chinh, tất cả thành viên tinh anh đều bị tiêu diệt sạch sẽ, hội trưởng công hội Tinh Thần và thành viên chủ yếu như Đoạn Thủy Lưu, Thánh Thủ Thư Sinh, Quyền Sư Đóa Qua cũng chết trong đó.

Sau khi hội trưởng công hội Tinh Thần trở về, càng bị vị đạo diễn tên là Long Ngạo Thiên kia làm cho buồn nôn đến mức không ngủ suốt cả một đêm.

Chương 930: Ngoại Lệ Duy Nhất

Chương 932: Ngoại Lệ Duy Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ có kỵ sĩ Caesar và Pháp vương Apollo của Tinh Thần là có thể tiếp tục sống sót trong kiếp nạn lần này.

Caesar khá là nhanh trí, dựa vào "Thánh thuẫn thuật" ở trong chiến loạn, nhân cơ hội đó mà chạy trốn.

Còn Apollo, tuy rằng hắn ta cũng chạy, thế nhưng trước khi chạy lại phải chịu hết sỉ nhục…

"Chỉ còn lại tên này."

Mary nhìn Apollo bên trong khối băng ở trước mắt mình, trong mắt tràn ngập sự mong chờ.

Bởi vì lần này người trong công hội Tinh Thần đến đây rất nhiều, cho dù Mary bắn không chính xác, cũng bắn trúng được mấy tên xui xẻo, có cảm giác nên tâm trạng của cô trở nên cực kỳ vui vẻ. Thế nhưng trong nháy mắt, "dã quái" đã bị cả đoàn người thanh lý xong, cho nên cô mới nhìn chằm chằm vào Apollo đang sử dụng Lá Chắn Băng để tự vệ.

Hạ Lộ Lộ bắn mấy viên đạn pháo vào trong quan tài băng, cô không nhịn được mà nói: "Đáng ghét, cái tên co đầu rụt cổ như con rùa này vẫn trốn ở trong băng, không chịu ra ngoài đó!"

Apollo nhìn thấy mọi người bên ngoài quan tài băng không có biện pháp gì, thoáng an tâm, hắn ta bắt đầu suy nghĩ đến những chi tiết nhỏ trong chuyện lần này.

Mệnh Phàm bị tất cả trận doanh truy nã, nhiệm vụ đối kháng lần này có vẻ không công bằng với phe của Mệnh Phàm.

Thế nhưng bình thường thì hệ thống sẽ không bao giờ thiết lập cho người chơi một nhiệm vụ biến thái như vậy cả, cho nên bên phía Mệnh Phàm ắt

hẳn sẽ có người giúp đỡ, người giúp đỡ đó chính là những NPC nữ được đề cập đến trong nội dung nhiệm vụ.

Thứ thử thách các người chơi thật sự trong nhiệm vụ lần này, đó là làm sao có thể tránh được những người giúp đỡ của Mệnh Phàm, lại tiêu diệt hắn.

Theo đó mà nhìn lại, độ khó của nhiệm vụ "Toàn dân công địch" cũng tăng lên, thế là nhiệm vụ đối lập lại trở nên công bằng.

Bây giờ thất bại một lần, có điều lại biết được độ khó độ khó của nhiệm vụ này, vậy mình còn muốn quay lại chốn cũ không?

Vào lúc Apollo đang cân nhắc, Long Ngạo Thiên tràn ngập sự phấn khởi bỗng nhiên đi đến bên cạnh Tiêu Phàm: "Anh Mệnh Phàm, thương lượng một chút đi…"

…

"Fan của anh lại muốn làm gì thế?"

Lúc này mấy cô gái đã ngồi xuống, cầm lấy đồ ăn vặt mà Long Ngạo Thiên tặng cho, không ngừng nhét vào trong miệng.

"Mặc kệ hắn ta muốn làm gì, dù sao chỉ cần có lợi cho chúng ta là được, đúng không?"

Tiêu Phàm gánh cây pháo, vẫn nhắm thẳng vào quan tài băng, chỉ cần Apollo dám ra ngoài, hắn sẽ bóp cò ngay lập tức.

"Ừ."

Đối với câu trả lời của Tiêu Phàm, mấy cô nàng nhìn hộp đồ ăn trước mặt, thái độ vô cùng khẳng định.

Mà ở một bên khác, đại kiếm của Long Ngạo Thiên đang bay lượn qua lại trước cái quan tài băng…

Long Ngạo Thiên: "Pháp vương Apollo của Tinh Thần, anh có dám ra đây đánh với tôi một trận không?"

Apollo: "…"

Long Ngạo Thiên: "Apollo! Uổng công anh được xưng là Bất Động Pháp Vương, lẽ nào bất động của anh chính là như vậy sao?"

Apollo: "…"

Long Ngạo Thiên: "Apollo, có phải anh đang sợ Ngạo Thiên kiếm pháp của tôi không? Nếu không thì tại sao anh cứ trốn ở trong quan tài băng, không chịu bước ra đây chứ?"

Apollo rất muốn lao ra khỏi quan tài băng, cho Long Ngạo Thiên một trận, thế nhưng nòng pháo của Tiêu Phàm vẫn luôn chỉ vào phía mình, chưa từng rời khỏi.

"Apollo, anh quả nhiên chỉ có tiếng mà không có miếng. Từ nay về sau, tôi sẽ ban cho anh một cái tên, gọi là Băng Quy Pháp vương!"

Bị Long Ngạo Thiên ban tên? Băng Quy Pháp vương?

Bây giờ Apollo thật sự rất muốn đi chết, thế nhưng tử vong sẽ bị trừ kinh nghiệm. Sau "Chúng thần di tích chi chiến", cấp bậc của Tiêu Phàm đã hơn hắn ta rất nhiều, hắn ta cũng không muốn mất một lượng lớn kinh nghiệm một cách uổng phí như vậy được.

Thế là Apollo cắn răng một cái, khởi động [Hồi thành quyển trục], biến mất trong một luồng hào quang.

Còn nhiệm vụ này sao?

Gặp quỷ đi, Apollo hắn ta không làm nữa!

…

Diễn đàn Tieba của "Tân Sinh", bài viết 'Ký sự của Long Ngạo Thiên' (ở vị trí đầu) …

Ký sự bốn:

Chúng ta đi thẳng về phía bắc, nhanh chóng đi vào một vùng đất khô hạn.

Mặt trời cực nóng khiến bầu trời xanh bị đốt thành màu máu, thứ đập vào mắt chỉ toàn là đất vàng, có vẻ rách nát lại hoang vu.

Hoàn cảnh Ác liệt không thể ngăn cản bước tiến của chúng tôi, chúng tôi chịu đựng cát vàng trong gió, tìm được một cái ốc đảo ở giữa.

Sợ uy danh của Long Ngạo Thiên tôi, dọc theo đường đi, kẻ địch tấn công chỉ còn là số ít, thế nhưng vẫn có rất nhiều người vô tri mà đi tìm cái chết.

Lần này lại có một đám kẻ địch khó giải quyết đến đây…

Công hội Tinh Thần, bọn họ tới khiêu chiến bạn thân của tôi là Mệnh Phàm.

Thế nhưng bọn họ quá vô liêm sỉ, lại điều động toàn bộ tinh anh của công hội, thậm chí ngay cả Đoạn Thủy Lưu, Thánh Thủ Thư Sinh, Đóa Qua, Caesar, Apollo, những nhân vật nổi tiếng như thế này đều đến cả.

Bọn họ sợ "Ngạo Thiên kiếm pháp" của tôi, không dám đụng vào tôi chút nào, thế nhưng lại muốn làm khó dễ Mệnh Phàm, muốn lấy mạng của hắn.

Long Ngạo Thiên tôi được xưng là người chí tình chí nghĩa, anh em gặp nạn, sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ!

Thế là tôi rút thanh bội kiếm của mình ra, sử dụng tuyệt học "Ngạo Thiên kiếm pháp" vang danh thiên hạ!

Vì anh em, Long Ngạo Thiên tôi có thể đối đầu với Tinh Thần!

(Kèm theo 3 đoạn video: Gào thét với hội trưởng công hội Tinh Thần, Long Ngạo Thiên xông trận giết địch, ép Apollo ở trong "Lá Chắn Băng" phải lùi bước.)

…

Sau khi tin tức mới của Long Ngạo Thiên tuôn ra, lập tức gây nên tiếng vang rất lớn.

Nhất là video Long Ngạo Thiên đối chiến với công hội Tinh Thần, thậm chí còn làm cho giới võng du vì thế mà chấn động.

Nguyên nhân rất đơn giản, các đoạn ngắn trong đoạn video này được cắt nối rất khéo léo, mà người chơi thì không biết những đoạn video này đã được cắt nối…

Những đoạn video bên trong bài viết đều là do Long Sáo chọn góc độ đặc biệt để quay lại, cũng được xử lý ở hậu kỳ rất nhiều mới thành như vậy.

Trong video, Long Ngạo Thiên vô cùng oai phong, nhìn thấy người trong công hội Tinh Thần liền nhào đến.

Mà công hội Tinh Thần lại nhát hơn nhiều, không chỉ bị Long Ngạo Thiên đuổi chạy khắp nơi, ngay cả Tinh Thần Pháp vương Apollo, khi phải đối diện với Long Ngạo Thiên cũng chỉ có thể trốn trong "Lá Chắn Băng" của mình, tùy ý để Long Ngạo Thiên chửi rủa ở bên ngoài.

Mắt thấy những hình ảnh này, trong lòng các người chơi đều cảm thấy quỷ dị, bọn họ không muốn tin đây là sự thật, thế nhưng chứng cứ đã bày ra trước mặt, bọn họ không thể không tin.

Long Ngạo Thiên quá mạnh ư? Hay là công hội Tinh Thần đã suy sụp?

Liếc mắt nhìn Long Ngạo Thiên triển khai "Ngạo Thiên kiếm pháp" với không khí ở trong video, mọi người càng muốn tin vào điều sau hơn.

Đương nhiên cũng có những người quần chúng không chê chuyện lớn, không cần suy nghĩ gì mà trực tiếp tâng bốc Long Ngạo Thiên, trào phúng công hội Tinh Thần.

Kết quả là cái bài viết này lập tức nổi tiếng, triệt để đứng đầu trong các bài viết ở diễn đàn Tieba của "Tân Sinh".

Độ quan tâm của mọi người dành cho công hội Ngạo Thiên bắt đầu tăng vụt, điều này khiến cho Long Ngạo Thiên vô cùng vui vẻ. Dọc theo con đường này, một loạt nụ cười buồn nôn thường xuyên xuất hiện trên khuôn mặt của Long Ngạo Thiên.

…

Mà ở một phía khác, "Đoàn tiếp viện Lich King" cũng đang đua xe…

"Lúc nãy khi công hội Tinh Thần đến, rốt cuộc tôi cũng thấy được dáng vẻ khí phách khi bắn pháo của Mệnh Phàm. Lich King Mệnh Phàm bắn pháo thực sự rất mạnh mẽ! Chỉ nhìn thôi mà tôi cũng ướt luôn rồi đây này!"

"Cô thật là dâm đãng đó, mau đi hẹn đi, đừng có ở đây khoe khoang!"

"Cô đừng có giựt giây tôi chứ, sau đó tôi không nhịn được mà đi hẹn bây giờ."

"Đi đi, đi đi, nói không chừng cô sẽ được người ta coi trọng thì sao!"

"Hừ! Tôi sẽ không bị mấy người hố đâu! Mấy người đều biết cái tên ngốc Long Ngạo Thiên đang ở gần đây, muốn hại tôi chứ gì! Có điều, nếu Long Ngạo Thiên đi rồi, tôi sẽ lên ngay, đến lúc đó mấy người đừng bảo tôi không có nghĩa khí nhé! Ha ha ha…"

…

Bởi vì bài viết này đã gọi "Đoàn tiếp viện Lich King" lên, bởi vậy chỗ này không nói đến chuyện chiến đấu, chỉ ngập tràn luồng hơi thở mê trai thôi.

Chương 931: Bạch Hóa Sâm

Chương 933: Bạch Hóa Sâm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Những người quan tâm đến chỗ này chỉ toàn là người cực kỳ quan tâm đến Tiêu Phàm, ví dụ như người này…

"Mấy người không được cướp Phàm ca của tôi!" - A Hoa Tỷ.

Sau khi A Hoa Tỷ gửi một cái bình luận đi, tâm trạng của cô ta cũng không tốt hơn chút nào, sau khi đối thủ cạnh tranh tăng nhiều, cô ta cảm nhận được áp lực rất lớn.

Một mình rời khỏi "Bá Vương Hoa" trước, trên đường đuổi theo Tiêu Phàm, nội tâm của A Hoa Tỷ bình tĩnh hơn rất nhiều, bởi vì sau khi nghĩ đi nghĩ lại, cô ta cảm thấy Tiêu Phàm cũng không phải là người như vậy, nhất định là hệ thống đã hiểu lầm điều gì đó.

Thế nhưng lời nói của mấy cô gái mê trai trong "Đoàn tiếp viện Lich King" lại khiến cô ta cực kỳ bất an.

Tiêu Phàm là một người đàn ông tốt, đây rõ ràng là A Hoa Tỷ cô ta phát hiện trước, cô ta sẽ không đưa Tiêu Phàm tặng cho người khác đâu!

Sự phiền não ở trong lòng khiến cho cô ta nhất thiết phải gặp mặt Tiêu Phàm một lần.

Có điều còn chưa gặp được Tiêu Phàm, cô ta đã thấy mặt một người đàn ông đáng ghét rồi…

"Anh muốn đi đâu?"

A Hoa Tỷ dùng khí thế hùng hổ mà hỏi Tịch Dương.

"Tôi muốn đi tìm Phàm ca để báo thù!"

Tịch Dương bình tĩnh trả lời, vẻ mặt càng kiêu ngạo hơn.

"Báo thù?"

"Chính là giết chết Phàm ca!"

"Cái gì? Anh muốn làm tổn thương Phàm ca của tôi? A Hoa Tỷ tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!"

Tịch Dương còn chưa phản ứng lại, một quyền của A Hoa Tỷ đã đập tới!

…

Đoàn tiếp viện Lich King là thế nào?

Đoàn đội ở phía sau trợ giúp Lich King chính là đoàn tiếp viện Lich King.

Thân là một thành viên của đoàn tiếp viện Lich King, A Hoa Tỷ có trách nhiệm bài trừ khó khăn giúp Tiêu Phàm.

Vì vậy ở một chỗ mà Tiêu Phàm không biết, hai người trong "Thất Đại Tội" đã đánh nhau một trận.

…

Trong một điểm phục sinh nào đó của trận doanh Ác Ma, Huyết Trì bốc lên một lát, trên cái bia màu đen ở chỗ biên giới Huyết Trì, huyết văn trên đó lại tăng thêm một ít, càng yêu dị hơn trước.

Tịch Dương chật vật bò ra khỏi Huyết Trì, nhìn bầu trời màu máu trên đỉnh đầu mình, vẻ mặt hối hận: "Xin lỗi, Tiểu Thúy, là do anh vô dụng…"

…

"Sau khi Công hội Tinh Thần bị anh tiêu diệt hết, chuyện làm ăn của "Thính Phong các" chúng tôi đã trở nên ảm đạm."

"Đừng giả bộ, trong đơn của công hội Tinh Thần, anh đã kiếm lời không ít rồi. Nói đi, đối thủ tiếp theo của tôi là ai."

"Anh đừng có gấp, để tôi nói cho anh biết một tin tức tốt, học sinh giỏi của anh, "Liệp Thủ Truy Phong" Tịch Dương không đi giết anh."

"Hử? Đây xác thực là một tin tức tốt, cái tên ngớ ngẩn kia không tới, tôi ít chuyện hơn nhiều. Thế nhưng chuyện này không giống với tác phong của hắn ta cho lắm."

"Bởi vì trên đường đuổi theo giết anh, hắn ta đã bị giết chết."

"Bị giết chết? Ai có bản lãnh này?"

Nghe nói Tịch Dương bị giết chết, không biết tại sao trong lòng Tiêu Phàm lại hiện ra một luồng linh cảm không lành.

“Fan trung thành của anh, A Hoa Tỷ, ha ha…”

“Cho nên?”

Trong lòng Tiêu Phàm đột nhiên lạnh lẽo.

“Vì vậy, đối thủ kế tiếp của anh sẽ là cô ta. Cô ta không mua tình báo của anh, sở dĩ tôi biết được hành tung của cô ta hoàn toàn là do cơ sở ngầm của “Thính Phong các” chúng tôi nhìn thấy. Bây giờ tôi miễn phí nói tin tức này cho anh, có tình có nghĩa lắm rồi đúng không, ha ha ha.”

“Anh đang muốn xem kịch vui thôi chứ gì!”

“Sao có thể chứ, anh cố gắng sống sót nhé, bạn của tôi, ha ha ha…”

…

Nghe nói A Hoa Tỷ đang đuổi theo mình, sắc mặt của Tiêu Phàm biến đổi, cũng không còn tâm trạng nhàn nhã như trước, hắn nhanh chóng tăng bước tiến của mình, làm cho mọi người vô cùng oán giận.

Thế nhưng Tiêu Phàm chẳng còn thời gian nào để quan tâm đến chuyện đó nữa, bởi vì A Hoa Tỷ thực sự quá đáng sợ. Mặc dù nói Tiêu Phàm muốn dũng cảm đối diện với tất cả khó khăn, không sợ hãi và trốn tránh nữa, thế nhưng A Hoa Tỷ tuyệt đối là một ngoại lệ!”

Đối diện với loại người như A Hoa Tỷ, trốn tránh vĩnh viễn là lựa chọn tối ưu của Tiêu Phàm…

A Hoa tỷ không lấy được hành tung cụ thể của Tiêu Phàm từ “Thính Phong các”, chỉ có thể dựa vào tọa độ của nhiệm vụ “Toàn dân công địch” cứ mỗi ba mươi phút tuyên bố một lần để truy đuổi Tiêu Phàm, cho nên tiến trình sẽ bị trì hoãn không ít.

Tiêu Phàm thừa dịp ưu thế này, ý đồ tiến hành chạy trốn, nhưng tốc độ tiến lên nếu so sánh với lúc trước thì vẫn không nhanh hơn được một chút, bởi

vì hiện giờ hắn phải kéo theo một "Cái đuôi to".

Cũng không phải là nói nhóm con gái đó không muốn phối hợp với sự chỉ huy của hắn, chỉ là Tiêu Phàm quên rằng trong các cô có người hoàn toàn không thích hợp với kiểu vận động là chạy trốn này.

Khi ở trận doanh Thú Nhân, Aina chạy trốn hoàn toàn dựa vào cõng.

Về sau Aina trở lại vu tộc chăm chỉ khổ luyện, thực lực thu được đột phá cực lớn, nhanh chóng đạt tới cấp năm, nhưng chạy trốn thì vẫn giống như lúc đầu.

"Chờ tôi một chút, phù phù…"

Aina thân thể nở nang, lúc chạy hơi có vẻ vụng về, không tới một lát, cô đã đổ mồ hôi đầm đìa, không ngừng thở dốc.

Mà bước chân phía dưới cũng theo đó mà chuyển động chậm dần, cuối cùng trở nên đứt quãng.

Nhìn xem bộ dáng hô hấp dồn dập thống khổ của Aina, Tiêu Phàm có chút đau lòng: "Nếu không thì để anh cõng em chạy nha?"

Lời nói của Tiêu Phàm khiến Aina nhớ lại đoạn thời gian trước đây, hai gò má ửng đỏ, rất là ngọt ngào.

Cô đang muốn đồng ý, lúc này Hạ Lộ Lộ lại dùng hỏa pháo đứng cạnh Tiêu Phàm…

"Bạn pháo thân yêu của cháu, chú muốn cảm thụ một chút 'Sống và chết, tuần hoàn không ngớt' sao?"

Tiêu Phàm cứng đờ nghiêng đầu lại, nhìn thấy Hạ Lộ Lộ một thân đầy mùi giấm đang nở nụ cười ác ma với hắn.

Cho nên coi như A Hoa tỷ truy đuổi ở sau lưng, đội ngũ của Tiêu Phàm vẫn là chậm rãi ung dung tiến về phía trước.

Tiêu Phàm một đường không ngừng quay đầu, sợ thấy được cái gì không ổn.

Khi hắn một lần nữa nhìn về phía trước, cảnh vật phía trước chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi…

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng ngài đã phát hiện ra khu vực Bạch Hóa Sâm, ban thường 500 điểm kinh nghiệm.]

Bạch Hóa Sâm?

Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn về phía trước, trong tầm mắt đều là màu trắng xám, mà cấu thành nguyên một phiến màu trắng xám này, lại là từng cây từng cây đại thụ!

Trước đó Tiêu Phàm ở trên đường nhìn ra xa đã thấy nơi này, nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ tới một màu trắng xóa này lại là một mảnh rừng rậm.

“Woa woa! Bạn pháo, quê hương của chú thật là có cá tính nha, cây cối lại là màu trắng! Vậy thì cảnh lá rụng chắc chắn sẽ giống tuyết trắng tung bay rực rỡ khi mùa đông rồi.”

Hạ Lộ Lộ nhìn cảnh vật trước mắt mà kinh ngạc không thôi, nhà cô bé có rất nhiều cây, nhưng đều là màu xanh, cây cối màu trắng như này đối với cô bé mà nói thì vô cùng mới mẻ.

Trận doanh Ác Ma có cá tính?

Ầu, đó là tất nhiên, bọn họ luôn luôn vô cùng có “cá tính”, nếu không thì lúc trước Tiêu Phàm cũng không vội vàng muốn chạy trốn khỏi nơi này như vậy.

Nhưng rừng cây trắng xóa trước mắt này là sao đây?

Mặt đất không có lấy một ngọn cỏ đất vàng mà lại sinh ra cả một mảnh rừng rậm đã là vô cùng quỷ dị, lại thêm cái màu sắc hiếm có này, càng làm cho Tiêu Phàm sinh lòng cảnh giác.

Nơi này sẽ không ấn giấu nguy hiểm gì chứ?

Trong lúc Tiêu Phàm do dự không tiến lên, Lilith lại trực tiếp tiến vào bên trong Bạch Hóa Sâm.

“Lilith, cẩn thận một chút!”

Nhìn thấy Lilith vẫn lười nhác như cũ, Tiêu Phàm bèn tốt bụng nhắc nhở một chút.

“Cẩn thận cái gì? Bạch Hóa Sâm chính là hậu viện (1) biệt thự nhà tôi, có thể có nguy hiểm gì chứ?”

Hậu viện của biệt thự?

Tiêu Phàm nhớ ra rồi, trước đó Lilith đã nói qua, Tinh Không Bảo mục đích đi lần này chính là biệt thự nhà của cô, lúc ấy Tiêu Phàm coi là Lilith đang nói đùa, không nghĩ tới thứ này lại có thể là thật.

Nếu là như vậy, Tinh Không Bảo hẳn là rất gần…

“Đây là hậu viện biệt thự nhà cô sao? Thật là lớn nha!”

Chương 932: Gặp Cố Nhân

Chương 934: Gặp Cố Nhân

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Hạ Lộ Lộ đi vào Bạch Hóa Sâm, Hạ Lộ Lộ lại sợ hãi mà thán phục lần nữa.

“Quá lớn cũng không tốt, dễ dàng lạc đường.”

Lilith trả lời không lạnh không nhạt.

“Vì sao cây cối ở đây đều là màu trắng vậy?”

Mary nhìn xem một mảnh trắng xóa khắp nơi, rất là thích, cô cũng muốn trồng trong nhà một gốc cây màu tuyết trắng như vậy.

“Đây là do thằng ngu Arnold làm.”

“Arnold?” Tiêu Phàm nghi hoặc.

“Đúng vậy, Arnold, một thuật sư luyện kim thất bại cực điểm của tộc Ác Ma.”

Lilith thở dài, trong giọng nói dường như có chút chán ghét.

“Thuật sư luyện kim? Nói cách khác vùng rừng rậm này sở dĩ có màu trắng là do thuật luyện kim tạo thành sao?”

Aina nhạy cảm phát hiện được mấu chốt trong lời nói của Lilith.

“Đúng là như thế, không chỉ có những cây màu trắng này, bao quát vùng rừng rậm này cũng là sản phẩm của thuật luyện kim thất bại.”

“Arnold là muốn thông qua thuật luyện kim để thống trị toàn thế giới Ác Ma tà ác, phòng thí nghiệm luyện kim của hắn ta tọa lạc tại vùng này. Nhiều năm trước, hắn ta có ý đồ sử dụng thuật luyện kim để chế tạo một quân đoàn quái vật, khiến những quái vật này trở thành thủ hạ của hắn ta, vì hắn ta mà chấp hành kế hoạch tà ác. Kết quả là thuật luyện kim của hắn ta thất bại, đất vàng trên mặt đất sinh ra một mảng lớn rừng rậm màu xanh. Bởi vì vùng rừng rậm này là sản phẩm thất bại của thuật luyện kim của Arnold, cho nên mỗi khi hắn ta nhìn thấy những cây cối này, đều sẽ cảm thấy vô cùng phiền não. Thế là hắn ta dự định sử dụng thuật luyện kim của mình triệt để tước đoạt đi cơ hội sống của vùng rừng rậm này. Kết quả là thuật luyện kim của hắn ta lại thất bại, hắn ta chỉ tước đoạt đi nhan sắc của vùng rừng rậm này, cũng khiến những cây cối bị mất sắc màu kia đi tản mát xung quanh.”

Nghe Lilith kể, Tiêu Phàm cảm thấy thật sự không có gì để nói, nghĩ thầm vị thuật sư luyện kia Arnold kia nhất định cũng là kỳ hoa (2) trong trận doanh Ác Ma.

“Nói như vậy, Arnold thật đúng là một thuật sư luyện kim thất bại đến cực điểm. Có điều ngay cả thất bại liên tiếp hai lần lại tạo ra được một mảnh

Bạch Hóa Sâm độc nhất vô nhị như này thì chứng tỏ trình độ thuật luyện kim của hắn ta cũng coi như cao minh. Nhưng tôi vẫn còn có chút nghi hoặc với lời nói của cô, cái gì gọi là 'Những cây cối bị mất màu sắc kia đi tản mát xung quanh'?"

"Không có gì lớn, chính là những cái cây bị mất màu sắc khi sẽ tự do trôi nổi bên trong Bạch Hóa Sâm, thỉnh thoảng tạo thành ảo giác, mê hoặc mọi người đi vào trong đó, khiến mọi người bị mất phương hướng bên trong cánh rừng này."

"Ầu, nghe cũng không tệ nha! Chẳng phải là nói hậu viện biệt thự của Lilith cô không chỉ đẹp mắt hơn nữa còn có khả năng phòng ngự kẻ địch bên ngoài xâm lấn sao?"

"Ừm, có thể nói như vậy."

"Vậy chúng ta còn phải đi bảo lâu nữa mới có thể đến Tinh Không Bảo đây?"

"Tôi cũng không rõ."

"Hả? Tại sao Lilith cô lại không biết rõ?"

"Bởi vì tôi bị lạc đường rồi, không biết làm thế nào để ra khỏi cánh rừng này."

Tiêu Phàm trầm mặc, sau đó bộc phát: "Cô lừa tôi sao! Đây không phải hậu viện biệt thự nhà cô sao? Nào có người nào lại lạc đường trong hậu viện biệt thự nhà mình chứ!"

"Trước đó không phải tôi đã nói rồi sao, hậu viện quá lớn cũng không tốt, dễ dàng bị lạc đường."

Tiêu Phàm che ngực, vất vả cố gắng kiềm chế nỗi tức giận của mình, ở trước mặt Lilith, một lần nữa hắn cảm nhận được cảm giác đặc biệt quen thuộc của trận doanh Ác Ma, hắn biết cứ xoắn xuýt như vậy sẽ chỉ làm chính hắn càng thêm thống khổ.

Thế là Tiêu Phàm bình tâm tĩnh khí mà thầm nghĩ, được rồi, không so đo chuyện này, việc cấp bách là tìm phương hướng để đi tiếp.

Nhưng sau một khắc, bỗng nhiên có âm thanh một vật bén nhọn xé gió lao đến truyền đến bên tai Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm nhanh chóng lách mình, tránh thoát khỏi vật bị ném về phía mình, vô cùng phẫn nộ mà gào thét về phía Lilith: "Lilith, không phải cô vừa mới nói Bạch Hóa Sâm không có gì nguy hiểm sao! Vì sao tôi lại nhận được công kích của kẻ địch chứ!"

"Công kích anh là những cây cối kia sao?"

"Không phải…"

"Vậy là được rồi, cho nên mới nói Bạch Hóa Sâm không có nguy hiểm đó, bọn chúng căn bản sẽ không tiến công."

Lilith trả lời đương nhiên, Tiêu Phàm liền nghẹn họng, không phản bác được…

(1) Hậu viện: Sân sau.

(2) Kỳ hoa: Hiếm gặp, đặc biệt.

"Đốt! Đốt! Đốt!"

Mấy bóng đen từ phía sau cây hiện lên, một mảnh thạch mâu bị ném mạnh ra!

Tiêu Phàm lách mình né tránh, khéo léo tránh thoát tập kích của kẻ địch, tiếp đến cấp tốc phản công trở lại, tìm thân ảnh của kẻ địch phía sau cây.

Nhưng kẻ địch cực kì nhạy bén, đánh một pháo đổi một chỗ, mượn đặc tính tự tạo mê chướng của Bạch Hóa Sâm, triển khai đánh du kích với nhóm người Tiêu Phàm, quả thực đã khiến cho Tiêu Phàm không thể bắt giữ được thân ảnh.

Lần này Tiêu Phàm xem như cảm nhận được đặc tính mê chướng buồn nô của Bạch Hóa Sâm, có không nghiêm trọng đến mức sinh ra ảo giác trong mắt người chơi, nhưng lại giống như vẩy từng sợi từng sợi màu sắc quỷ dị, trực tiếp ngăn cản ánh mắt của Tiêu Phàm, làm giảm cảm giác của Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm chìm vào trong đó rất dễ mất đi thân ảnh của kẻ địch.

Đương nhiên kẻ tập kích cũng không chỉ nhằm vào Tiêu Phàm, đám người kia cũng bị một trận thạch mâu ném tới.

Tiêu Phàm vô cùng lo lắng cho sự an nguy của bốn người Hạ Lộ Lộ, nhưng hắn phát hiện từ sau khi Hạ Lộ Lộ bắn lung tung ra một pháo, kẻ tập kích bên trong Bạch Hóa Sâm trong nháy mắt liền sợ, từ bỏ tấn công bốn người Hạ Lộ Lộ, chuyển hướng sang bọn người Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên thân pháp vụng về, tất nhiên sẽ không tránh được một mành thạch mâu dày đặc này, nhưng trang bị của hắn ta lại vô cùng tốt, thần khí đại thuẫn nhất lập, chỉ dựa vào những mảnh thạch mâu đơn sơ này, một lát cũng không thể đoạt đi tính mạng của hắn ta.

Ngược lại khi thạch mâu va vào lá chắn, phát ra âm thanh giòn giã, đinh đinh đang đang vô cùng náo nhiệt.

Trải qua một hồi bị quái vật đánh lén, mặc dù Tiêu Phàm không thấy bề ngoài, nhưng trong nội tâm đã có suy đoán đại khái về tình huống của kẻ địch.

Những quái vật này hẳn là vô cùng nhanh nhẹn, từ cường độ mạnh khi ném thạch mâu mà nói, thực lực của bọn chúng cũng không tính là quá mạnh, mà trời sinh tính nhát gan, thích chiến thuật đánh du kích. Mà sau khi Hạ Lộ Lộ bắn ra một pháo, bọn chúng liền lập tức lùi bước, chúng mình bọn gia hỏa này lấn yếu sợ mạnh.

Có điều Tiêu Phàm vẫn không hiểu rõ, làm sao mà những quái vật này có thể phân biệt rõ phương hướng bên trong Bạch Hóa Sâm.

Đặc tính mê chướng của Bạch Hóa Sâm cũng không chỉ nhắm vào phía mình, đối với kẻ địch cũng có tác dụng.

Bọn chúng bị che mắt vẫn có thể phân biệt được vị trí của ta như cũ, chẳng lẽ bọn gia hỏa này dựa vào thính lực để phân biệt phương hướng?

Nếu là như vậy, năng lực nhận biết của kẻ địch cũng khá tốt.

Cảm giác mạnh mẽ, lại cực kì nhát gan sợ phiền phức, quái vật có cả hai đặc điểm này, hắn là thuộc về giống loài có cấp tương đối thấp, ví dụ như địa tinh.

Trong lúc Tiêu Phàm suy đoán thân phận của đối phương, lại có âm thanh từ trong không trung truyền đến bên tai Tiêu Phàm!

Từ vật bén nhọn trong tiếng gió này, Tiêu Phàm có thể phán đoán lần tập kích này còn mãnh liệt hơn cả lần trước!

Nhưng trừ cái đó ra, dường như còn có chút gì đó khác biệt…

Tiêu Phàm không quay đầu lại nhìn quanh mà dịch bước nghiêng người, liền tránh đi vật bị ném mạnh từ sau lưng tới.

Bây giờ thính lực cao minh, cũng không chỉ có đối phương!

Sau khi nghĩ đại khái rõ ràng mọi chuyện, Tiêu Phàm ổn định lại tinh thần, nâng hỏa pháo lên, chuẩn bị cùng kẻ địch tiến hành một trận chiến "Nhìn không thấy" bên trong Bạch Hóa Sâm.

Nhưng lúc này lại có một tiếng gào thét vang lên bên cạnh Tiêu Phàm, Tiêu Phàm vô cùng kinh sợ mà nhìn chăm chú về phía trước.

Hắn rõ ràng cảm giác phía trước không người, nhưng vì sao lúc này lại có thức gì đó đánh tới đối diện hắn?!

Chương 933: Màu Đen

Chương 935: Màu Đen

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

A?!

Đây là?!

Tiêu Phàm nhìn thấy đồ vật đang không ngừng phóng đại trước mặt, trong lòng giật mình.

Đó cũng không phải thạch mâu, so với thạch mâu thì nó tinh sảo hơn chút, quỹ tích phi hành trên không trung hoa lệ hơn thạch mâu cả trăm lần.

Đây là boomerang?!

Trong ấn tượng của Tiêu Phàm, "Trịch Tiêu Cuồng Ma" bên trong "Tân Sinh" chỉ có một cái, nó chính là…

"Gara dừng tay! Ta là bạn của ngươi, tiên tri phạm!"

Tiêu Phàm hét một tiếng lớn, trong rừng kiền yên tĩnh trong giây lát, tấm chắn thần khí của Long Ngạo Thiên cũng đình chỉ lách cách rung động.

Thời gian dần trôi qua, mấy sinh vật thấp bé từ trong mê chướng của Bạch Hóa Sâm thò đầu đi đến, màu da đen nhánh như đất, người người đều là một mét năm.

Bọn chúng cầm đầu chi "Người", tay cầm boomerang, thân cao một mét sáu là sự kiêu ngạo của nó, nó là binh trưởng bộ tộc black goblin, Gara.

Tiêu Phàm nhìn thấy chi "Người" trước mắt, trong lòng vui mừng.

Mình đoán được quả nhiên không sai, loại boomerang ẩn chứa "mộng tưởng" này, quả thật chỉ có binh trưởng black goblin Gara mới có thể tạo ra!

"Gara gara gara, gara gara cát."

[Hệ thống phiên dịch: Woa, đã lâu không gặp,

Ngươi vẫn khỏe chứ? Tại sao chỉ có ngươi ở chỗ này, Thánh nữ sắt điện hạ đâu? Còn nữa, đám người sau lưng ngươi là ai vậy?]

Thánh nữ sắt điện hạ?

Tiêu Phàm xém chút quên mất, người có quan hệ thân thiết với bọn black goblin nhất không phải mình, mà là Xà Cơ.

“Sắt điện hạ cô ấy có việc không đến. Những người đằng sau ta… À… Cũng là thành viên của Hiệp hội Bảo Vệ Thiên Nhiên của chúng ta. Có điều tại sao các ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Nghe nói Xà Cơ không ở đây, Gara thở dài một tiếng: “Gara gara.”

[Hệ thống phiên dịch: Sau khi đánh bại vua của black gobin, ta liền dẫn tộc nhân của mình đi theo đuổi giấc mộng. Trên đường đi, ta gặp một vị có cùng chung chí hướng với ta. Hắn ta là một người cực kì không tầm thường, ta cho rằng với năng lực của hắn ta hẳn là có thể giúp ta hoàn thành giấc mơ ta đang theo đuổi, cho nên ta đồng ý giúp hắn ta trông coi vùng rừng rậm này, cũng theo đó mà định cư ở đây.]

Nghe lời nói của binh trưởng Gara, sắc mặt Tiêu Phàm trở nên xấu hổ.

Giấc mơ?

Mình nhớ giấc mơ của binh trưởng có lẽ là…

Được rồi, truy cứu việc đặt ra tính chặt chẽ cẩn thận ở cái trận doanh Ác Ma quỷ quái này hoàn toàn là chuyện vô nghĩa, mình cũng lười nhổ nước bọt.

Việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng rời khỏi Bạch Hóa Sâm, tiến vào nơi sâu hơn.

“Ngươi có thể giúp bọn ta đi qua nơi này không?”

“Gara gara.”

[Hệ thống phiên dịch: Đương nhiên có thể, đồng bọn của ta.]

…

Long Ngạo Thiên có chút mơ hồ, rõ ràng hai bên đang giao chiến nảy lửa, làm sao "Lich King" Mệnh Phàm vừa kêu dừng tay, kẻ địch liền lập tức không đánh nữa?

Hơn nữa nhìn bộ dáng, Mệnh Phàm còn có quen biết với những black goblin có tướng mạo xấu xí này, như vậy cũng quá thần kỳ rồi.

Chẳng lẽ thủ đoạn của Mệnh Phàm lại cao đến thế, đã kéo đến cả đám dã quái này?

Có điều tại sao dã quái lại thông đường cho Mệnh Phàm qua như vậy chứ?

Phải biết là để thu hút dã quái, khắc kim cũng không dùng được, chẳng lẽ…

Long Ngạo Thiên nhớ tới lời đồn trước kia của Tiêu Phàm, chẳng biết tại sao trong đầu lại liên tưởng ra một hình tượng con black goblin cái, trong lòng bỗng cảm giác được một trận buồn nôn, từ giờ quyết định không thể trêu chọc đến suy nghĩ của Tiêu Phàm, bởi vì Mệnh Phàm đối xử với chính mình còn ác độc như vậy, thì đối với kẻ địch tất nhiên sẽ còn ác hơn.

Có điều quan hệ thân thiết giữa Mệnh Phàm và black goblin, chẳng phải là nói, lại có cảnh của Long Ngạo Thiên mình sao?

Thế là…

"Anh Mệnh Phàm, nói cái giá đi!"

Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn Long Ngạo Thiên ở bên cạnh, nghĩ thầm gia hỏa này thật sự là không giống bình thường, làm sao mà cái gì cũng muốn mua.

…

Binh trưởng lần theo ký hiệu mình lưu lại trên cành cây trong Bạch Hóa Sâm, một đường xuyên qua các loại mê chướng, không ngừng tiến lên.

Bọn người Tiêu Phàm được một mét sáu dẫn đầu, bị một đám một mét nam cầm thạch mâu bao quanh, cảm giác vô cùng quỷ dị.

Có điều ngoại trừ Tiêu Phàm ra, đám người ngược lại mừng rỡ mới mẻ, không ngừng đánh giá đám black goblin bên cạnh mình.

Mà Long Sáo Huynh xem như là người bận việc nhất, theo sự phân phó của Long Ngạo Thiên, hắn ta nhất định phải không ngừng tìm góc độ lấy cảnh để quay chụp.

Tiêu Phàm nghĩ thầm, có binh trưởng dẫn đầu, mình nhất định có thể ra khỏi Bạch Hóa Sâm rất nhanh, đáng tiếc mọi chuyện không thể thuận lợi như vậy…

Nhìn xem bốn phía càng ngày càng khó phân biệt cảnh sắc, Tiêu Phàm nghi ngờ hỏi: "Gara, sắp tới cửa ra vào của Bạch Hóa Sâm chưa?"

"Gara gara."

[Hệ thống phiên dịch: Ta không biết cửa ra vào của Bạch Hóa Sâm ở đâu…]

Tiêu Phàm: "…"

Dưới sự khai thông của Tiêu Phàm, đám black goblin cực kì phối hợp, Long Ngạo Thiên lại lấy được một tập tài liệu mới.

Giao chiến với black goblin, sau đó dùng "Ngạo Thiên Kiếm Pháp" để hàng phục nó, "Ký sự năm" được mở rộng, để Long Ngạo Thiên viết tiếp truyền kỳ của mình trong Posst Bar.

Trong lúc nhất thời, Long Ngạo Thiên bất ngờ trở thành tiêu điểm trong "Tân Sinh".

Trong ảnh cắt tư game, Long Ngạo Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực, nụ cười xán lạn, đứng trong một đám một mét năm, lộ ra dáng người thẳng tắp cao lớn.

Nhưng giờ khắc này, Long Ngạo Thiên lại không thể không hạ thấp thân thể xuống, khom người tiến vào huyệt động…

…

Lúc binh trưởng nói mình không biết lối ra của Bạch Hóa Sâm ở đâu, Tiêu Phàm xém chút nữa đã không nhịn được mà chửi thề một tiếng.

Nhưng sau đó binh trưởng lại tìm được cho Tiêu Phàm một cái hố, để bọn họ nhảy xuống từ đây.

Tiêu Phàm không thể không nhảy, bởi vì đây là đường tắt để đi xuyên qua Bạch Hóa Sâm.

Ở bên trong Bạch Hóa Sâm, ký hiệu mà đám black goblin lưu lại cũng không phải dùng để tìm đường ra khỏi Bạch Hóa Sâm, bởi vì đường ra khỏi Bạch Hóa Sâm đối với bọn nó mà nói cũng không có ý nghĩa.

Những cái hố dưới nền đất Bạch Hóa Sâm kia, mới là quê hương của black goblin.

Trong lúc Tiêu Phàm đưa thân vào trong cái động thấp bé kia, rốt cuộc hắn cũng nhớ ra, black goblin là thuộc về trong hang.

Cũng may binh trưởng không có trêu đùa bọn họ một lần nữa, đi trong động thật lâu, bọn họ cuối cùng cũng có thể nghênh đón ánh nắng một lần nữa.

Để thể hiện lòng cảm tạ với binh trưởng, Tiêu Phàm để Long Ngạo Thiên bỏ vốn từ cửa hàng thời trang trong Thương Thành mua lại một đôi giày giúp tăng chiều cao làm quà chia tay tặng cho binh trưởng Gara.

Sau khi Gara đi giày vào, ngước đầu nhìn lên, cảm giác mình được gần bầu trời thêm một chút, thế là vôc ùng cảm động, cảm tạ Tiêu Phàm đến rơi nước mắt.

Tiêu Phàm mượn cơ hội ra vẻ đạo mạo tuyên dương một chút giáo lí giả dối không có thật của Hiệp hội Bảo Vệ Thiên Nhiên, nói cho Gara giúp đỡ "Người" giải mộng là việc Hiệp hội Bảo Vệ Thiên Nhiên phải làm.

Cũng vào lúc ly biệt cuối cùng, khuyên bảo binh trưởng gần đây có thể sẽ gặp nhân vật nguy hiểm xâm lấn, chớ tiến công lung tung.

Sau khi được tăng giày tăng chiều cao, địa vị của Tiêu Phàm trong lòng Gara đã bỏ xa Xà Cơ, cho nên đám black goblin ghi nhớ lời dạy bảo, gần

đây khi ở trong Bạch Hóa Sâm cũng thu lại hung tính của mình.

Quả nhiên, sau khi nhóm người Tiêu Phàm ra khỏi Bạch Hóa Sâm không lâu, A Hoa tỷ cũng bước vào nơi này.

Binh trưởng cảm nhận được áp lực trên người A Hoa tỷ còn lớn gấp trăm lần so với vua của black goblin trước đây, thế là nó lại càng thêm bội phục trí tuệ của Tiêu Phàm.

…

“Tại sao anh lại nhận ra đám black goblin kia?”

Sau khi đám black goblin rời đi, Lilith liền hỏi Tiêu Phàm.

“Hừ, tôi thần thông quảng đại, nhận ra chúng nó thì có gì kỳ lạ?”

“Thôi đi, anh không nói cũng chẳng sao, dù sao tôi cũng không có hứng thú.”

“Cô còn đắc ý, nếu không phải tôi nhận ra chúng nó thì đã bị cô lừa gạt rồi.”

“Nào có, coi như không có những thằng lùn này, chúng ta cũng có thể đi ra ngoài. Chỉ là phải tốn chút tinh lực thôi, bài trừ mê chướng của Bạch Hóa Sâm cũng không phải chuyện khó khăn, lấy trí thông minh của người bình thường mà nói thì tốn một hai ngày liền có thể đi qua, chỉ có đồ đần mới không thể đi qua Bạch Hóa Sâm thôi!”

Chương 934: Tinh Không Bảo

Chương 936: Tinh Không Bảo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Như thế cũng làm trễ nải quá rồi!”

Nhìn thấy Lilith vẫn hùng hồn như cũ, Tiêu Phàm cả giận mà nói với Lilith.

Nhưng sau khi nghe lời nói của Lilith, trong lòng Tiêu Phàm sinh ra một tia may mắn từ trước đến nay chưa từng có, thậm chí ngay cả Tiêu Phàm cũng không biết mình đang may mắn về điều gì.

Cùng lúc đó, A Hoa tỷ đi vào Bạch Hóa Sâm đã hoàn toàn bị lạc đường, sau đó, liền không có sau đó nữa…

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng ngài đã phát hiện ra khu vực mới Hắc Tịch Lĩnh, ban thưởng 500 điểm kinh nghiệm.]

Nếu nói Bạch Hóa Sâm là một mảng trắng xóa, vậy thì Hắc Tịch Lĩnh lại đen đến mức khiến Tiêu Phàm cảm thấy ngột ngạt.

Thạch đá lởm chởm được rải loạn, đều là màu đen kịt, ban ngày ở trong đó cũng như trong đêm tối.

"Đây cũng là hậu viện biệt thự nhà cô?"

"Ừm, Tinh Không Bảo ở ngay phía trên Hắc Tịch Lĩnh."

"Hậu viện nhà cô cũng thật đặc sắc, Bạch Hóa Sâm sau Hắc Tịch Lĩnh, có thể nói hắc bạch phân minh."

"Nơi này vốn dĩ không phải cảnh tượng như vậy, trước đây nơi này là một mảnh gò núi nhỏ bình thường, bởi vì thuật luyện kim của tên Arnold ngu xuẩn kia lại thất bại, Hắc Tịch Lĩnh mới biến thành bộ dạng như bây giờ."

Lại là Arnold?

Làm sao nghe ngữ khí của Lilith, cái người gọi là thuật sư luyện kim Arnold giống như vô cùng thân quen với cô vậy.

Có điều mình cũng lười để ý tới, tốt nhất đừng có kéo lên bất kỳ quan hệ gì với thuật sư luyện kim kỳ hoa kia.

"Arnold lại làm gì rồi? Hắn ta sẽ không bởi vì nhìn Bạch Hóa Sâm nhiều, lâu ngày sinh tình thành ra thích màu trắng chứ. Sau đó muốn đem tất cả

mọi thứ ở đây đều biến thành màu trắng, kết quả lại thất bại, gò núi nhỏ mất, biến thành Hắc Tịch Lĩnh bây giờ."

"Không thể không nói, anh rất có sức tưởng tượng, nhưng mà… Suy nghĩ của anh thật ngây thơ."

Bị Lilith khinh bỉ, Tiêu Phàm có chút nghiến răng nghiến lợi.

"Arnold mới không phải là chủng loại người mà anh tưởng tượng. Hắn ta là một phần tử cực đoan tàn ác, toàn bộ thí nghiệm thuật luyện kim hắn ta làm, đều là vì chế tạo lực lượng có thể thống trị thế giới. Lần này hắn ta nghĩ kết hợp với thuật luyện kim của mình để làm ra ma pháp đen tối có thể rủa giết Giáo hoàng của nhân loại, kết quả thí nghiệm thất bại, ma pháp đen tối biến toàn bộ nơi này thành màu đen."

"Chẳng lẽ thuật luyện kim của Arnold chưa từng thành công sao?"

"Thành công sao?"

Lilith lặp lại câu tra hỏi của Tiêu Phàm, sau đó ý vị thâm trường thở dài: "Thuật luyện kim của hắn ta luôn luôn thành công, chỉ là không phải thành công theo cách mà hắn ta mong đợi thôi…"

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Phàm đã đi vào bên trong khu Hắc Tịch Lĩnh này, cho dù là ban ngày, nơi này cũng sẽ bởi vì màu sắc mà có vẻ hơi âm trầm.

Long Ngạo Thiên theo sát sau lưng Tiêu Phàm, dò xét bốn phía quanh mình, vô cùng khẩn trương.

Bởi vì màu ửng đỏ của bầu trời phối hợp với màu đen nhánh của núi khiến Long Ngạo Thiên cảm giác nhưu mình lạc vào Địa Ngục, loại phối hợp màu sắc này đối với hắn ta mà nói, thực sự quá mức âm u.

Tiêu Phàm đối với cái này ngược lại không cảm thấy gì nhiều, lăn lộn trong trận doanh Ác Ma lâu, còn cái Địa Ngục nào mà hắn chưa tiến vào chứ, so sánh với khung cảnh có phong cách kinh khủng này, điều Tiêu Phàm sợ hơn chính là NPC biến thái giống như Lilith.

…

“A! Bên kia có bóng đen đang động đậy!”

Long Ngạo Thiên bỗng nhiên hét lên một tiếng, chỉ về phía đằng trước Tiêu Phàm nói.

Nhưng Tiêu Phàm lại không mảy may để ý đến hắn ta, bởi vì ở bên trong giác quan nhạy cảm của hắn cũng không có cảm giác được bất kỳ nguy hiểm nào.

“Anh Ngạo Thiên, đừng hét lên như vậy, nếu như để người khác biết được mày sợ tối, vậy thì ném đi được rồi.”

“Không phải, không phải, tao thật sự có nhìn thấy! Chỉ là nó quá đen! Cho nên ẩn nấp vô cùng tốt!”

“Chẳng lẽ là black goblin? Bọn black goblin ở Bạch Hóa Sâm, hẳn là sẽ không đến nơi này chứ.”

“Không phải black goblin, cái đầu của bọn chúng to hơn nhiều so với black goblin, nhìn còn hung ác hơn black goblin! Mày nhìn đi! Mày nhìn đi! Bọn chúng xuất hiện rồi!”

Theo tiếng hô to của Long Ngạo Thiên, thật sự có bóng đen lớn xuất hiện trước người Tiêu Phàm.

Mắt thấy cái bóng đen này, mặt Tiêu Phàm chợt biến sắc.

Giờ khắc này, hắn cũng trở nên sợ tối rồi!

Thân thể Tiêu Phàm có chút rung động, kinh sợ đến không nói nên lời, mà bóng đen kia bắt đầu chậm rãi tới gần nhóm người Tiêu Phàm…

“Im ngay! Ngươi không cần nói!”

Nhẫn nhịn sức lực nửa ngày, cuối cùng Tiêu Phàm sợ hãi hét to một tiếng, nhưng người đến cũng đã hưng phần gầm thét…

“Ngao ô ngao ô ngao ô!”

[Hệ thống phiên dịch: Đại ca Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm! Không nghĩ thật sự là ngài!]

…

Màu đen có thể khiến cho Tiêu Phàm có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi một cách sâu sắc, chính là màu đen đại biểu này…

“Gào gào gào!”

Tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc kia đã làm Long Ngạo Thiên sợ đến choáng váng.

Long Ngạo Thiên nhìn con quái vật khổng lồ trước mắt, vô cùng hoảng hốt.

Bởi vì hắn có một chút cảm giác quen thuộc đối với con đại tinh tinh này, khi còn bé Long Ngạo Thiên được xem phim, dường như đã nhìn thấy đồng loại của cái tên này vì người con gái mình yêu mến mà đứng trên tầng cao nhất của cao ốc Empire Stata điên cuồng đánh máy bay.

Hồi tưởng lại nắm đấm dữ dội của nó. Long Ngạo Thiên không rét mà run.

Vào thời khắc nguy cấp như này, trước tiên Long Ngạo Thiên sẽ nhớ tới chỗ dựa lớn của mình là Tiêu Phàm.

Về phần “Ngạo Thiên Kiếm Pháp” vang danh thiên hạ của hắn ta, ngay tại lúc này chắc hẳn là không đánh tới.

Bởi vì trong lòng hắn ta biết, cái gọi là “Ngạo Thiên Kiếm Pháp”, ngoại trừ cái chiêu thức có cái tên dễ nghe này, hắn ta thật sự không có công phu gì nữa, còn chưa nói đến để đánh quái.

Long Ngạo Thiên vô cùng chờ đợi mà nhìn qua Tiêu Phàm, hi vọng hắn lại phát ra thần uy mạnh mẽ, một pháo diệt gọn đại tinh tinh này, sau đó để lại thi thể cho hắn ta chụp ảnh lấy tư liệu, nhưng phản ứng của Tiêu Phàm lại làm cho Long Ngạo Thiên có chút ngạc nhiên…

“Gào gào gào!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm trực tiếp gào, Long Ngạo Thiên cảm thấy khó mà tin được, trong lòng không tự giác mà hiện lên hình ảnh con tinh tinh cái, da gà ngay lập tức nổi lên khắp thân.

…

“Đại ca, anh không nhận ra tôi rồi sao? Tôi là Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong đây!”

Scene vượn lớn Hắc Phong bối rối nói với Tiêu Phàm, dường như sợ hãi Tiêu Phàm đã quên hắn ta.

Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm cùng Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong, Tiêu Phàm đương nhiên nhớ kỹ, dù sao giữa bọn họ còn có một chút tình nghĩa, chỉ là Tiêu Phàm không muốn quay đầu thôi.

“Tất nhiên là tôi nhớ kỹ, nhưng đại ca cậu là tôi là một người khiêm tốn, cậu đừng ở trước mặt người ngoài mà gọi tên tôi, biết chưa?”

“Thì ra là thế, đại ca làm việc quả nhiên ổn trọng, có điều trang phục anh tuấn lúc trước của đại ca anh ở đâu rồi?”

Trang phục anh tuấn?

Lại nghe nói đến chuyện này lần nữa, Tiêu Phàm liền cảm thấy trong lòng buồn bực.

Năm đó vì Tiêu Phàm đối nghịch với bang Hắc Long, dẫn đội cứu vượn lớn Hắc Phong, ai ngờ vượn lớn Hắc Phong cực kì không hợp tác, vẫn muốn từng người tự chiến, vì để tránh cho toàn quân bị tiêu diệt, Tiêu Phàm chỉ có thể tạm thời hạ thấp thân phận scene, phủ thêm chiến bào scene “Gà lông xanh”, hóa thân thành “Bạo Liệt Băng Diễm - Thiên Sứ Hạ Phàm” để sinh tồn mà chiến đấu tiếp.

Bây giờ còn muốn Tiêu Phàm lại phủ thêm chiến bào scene “Gà lông xanh” một lần nữa, cái này còn không bằng để hắn đi chết! Nếu như hắn mặc như

thế trước bốn người con gái trước mặt này, chắc chắn sẽ bị cười đến vĩnh viễn không thoát thân được!

“Nếu phải khiêm tốn thì không thể mặc như thế được. Huống hồ bề ngoài cũng không quan trọng, quan trọng là nội hầm của chúng ta.”

Vượn lớn Hắc Phong nghe vậy, càng cảm thấy sùng bái Tiêu Phàm.

“Đại ca không hổ là đại ca, mỗi câu nói đều vô cùng có lý. Nhưng trong mắt của tôi, trang phục bây giờ của đại ca cùng không thấp kém, mái tóc màu bạc, con mắt màu đỏ ngòm, lại thêm bộ áo trắng kia, lộ ra vẻ cực kì thời thượng…”

Chương 935: Sau Lưng

Chương 937: Sau Lưng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ặc…”

Người khác ca ngợi thì được, nhưng đến lượt vượn lớn Hắc Phong khẳng định lại dâng lên trong lòng Tiêu Phàm một trận sợ hãi, bắt đầu xem kì lại trang phục của mình một lần nữa.

Ý đồ của Tiêu Phàm chính là tìm ra chỗ vượn lớn Hắc Phong hài lòng ở trên người mình, sau đó thay đổi hoàn toàn bọn chúng.

“Có điều đại ca à, sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Đúng, bây giờ không phải là thời điểm để ý đến phong cách, phía sau có người đuổi theo, vẫn là đi đường quan trọng hơn.

“Tôi có việc chạy tới Tinh Không Bảo, mà tại sao cậu là xuất hiện ở nơi này?”

“Tôi? Bộ lạc vượn lớn Hắc Phong chúng tôi ở ngay bên trong Hắc Tịch Lĩnh, đại ca tôi đang muốn mời anh đến làm khách một chút đó!”

Nghĩ đến cái bộ lạc có một đống vượn lớn Hắc Phong có phong cách scene, Tiêu Phàm liền quả quyết lấy có việc gấp làm lý do, từ chối lời mời nhiệt tình của Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong.

“Là như thế sao, vậy để tôi tiễn anh một đoạn đường đi…”

Lời từ chối của Tiêu Phàm khiến Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong cảm thấy có chút mất mát, nhưng nó vẫn cực kì nhiệt tình làm người dẫn đường cho Tiêu Phàm.

Có vượn lớn Hắc Phong dẫn đường, lộ trình Tiêu Phàm đến với Tinh Không Bảo ngắn gọn đi rất nhiều.

Mà lúc này, đá truyền tin Phong Ma Tiểu Xích Lang đưa cho lại có động tĩnh…

“Còn sống sao?”

Mở miệng nói chính là một lời ân cần thăm hỏi của người bạn không quá tốt, nếu có thể, Tiêu Phàm thật sự không muốn giao lưu quá nhiều với tên quái nhân Phong Ma Tiểu Xích Lang này.

“Đừng nói nhảm,

Nói chuyện chính đi!”

“Bang Hắc Long rất nhanh sẽ đến…”

…

Bang Hắc Long đi đường xa mà đến, về tình về lý Tiêu Phàm đều nên “nhiệt tình” như công hội Tinh Thần mà hoan nghênh chào đón bọn họ.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không có quên lí do mình điên cuồng chạy đi hiện tại, con hung thú của nhân gian là A Hoa tỷ đang đuổi theo hắn.

Cho nên trong lòng hắn liền nảy ra một kế, đưa mắt nhìn về phía Long Ngạo Thiên và vượn lớn Hắc Phong, mà giờ khắc này, đại bộ phận bang Hắc Long đang hăng hái bước vào bên trong Bạch Hóa Sâm…

Một bên khác, một vị "Thính Phong giả" cũng rất khó bắt được hành tung của đại nhân vật trong Bạch Hóa Sâm đã trú ở bên ngoài thật lâu.

Bởi vì hắn ta cảm giác được vùng trời vô cùng trắng trong rừng cây này tỏa ra một cỗ khí cực kì kinh khủng, luồng khí này khiến dịch vị của hắn đảo lộn hết lên.

Có điều Tiểu Sửu Hoàng rốt cuộc cũng cắn răng một cái, xông vào trong.

Tiểu Sửu Hoàng đi vào không lâu, sau đó Vũ Hội Ác Ma cũng tiểu đội đặc vụ của Hoa Nguyệt lại ngẫu nhiên gặp nhau bên ngoài Bách Hóa Sâm.

Bởi vĩ thành viên hai đội đã quen biết với nhau, mục đích đến đây cũng tương đối đồng nhất, cho nên hai đội ngũ tạm thời cùng đi, kết bạn với nhau, tạo thành một phong cảnh mỹ lệ.

…

[Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng ngài đã phát hiện khu vực mới Tinh Không Bảo, ban thường 500 điểm kinh nghiệm.]

Lần theo đám đá đen nhánh mà đi lên, trước mặt bọn người Tiêu Phàm hiện lên một tòa pháo đài cổ kính, bọ dáng cực kì giống với kiến trúc trận doanh Nhân Loại, nhưng bên trong phong cách thì có thêm vẻ âm trầm cùng rách nát.

Tòa thành tường cao đen như mực, dường như ngay cả tia sáng cũng theo đó mà trở nên ảm đạm.

Dây leo dại quấn quanh thành, lộ ra vẻ quỷ dị mà dữ tợn.

Bốn phía bên ngoài tòa thành có mấy cây gỗ khô, dường như đã mục nát từ lâu, quạ đen đứng ở trên đó, phát ra tiếng kêu to vô cùng khó nghe.

Thỉnh thoảng sẽ có mấy trận gió lớn từ trong thành gào thét đi ra, âm thanh bén nhọn, giống như một trận tiếng cười lanh lảnh, khiến bầu không khí càng lộ vẻ u ám.

Theo sau mỗi trận cười vang lên, một đám dơi từ bên trong cũng bay ra theo, không ngừng đập loạn cánh, soạt một chút, cũng không biết bây đi hướng nào…

“Đây là biệt thự nhà cô?”

“Đúng vậy, đây chính là Tinh Không Bảo đó.”

Nhìn căn nhà có kiến trúc quỷ dị trước mắt, Lilith vẫn bình tĩnh như vậy.

“Đây là biệt thự kiểu gì vậy?! Biệt thự khác đều là để những người nhàn nhã nghỉ ngơi, đây lại là nhà ma, ai còn có thể an tâm nghỉ ngơi ở đây?!”

“Làm sao? Anh sợ à?”

“Sợ? Ai mà sợ chứ!”

“Vậy anh thắc mắc cái gì, tôi cảm thấy Tinh Không Bảo là một biệt thự rất độc đáo. Không tin thì anh hỏi nhóm mấy người kia thử xem?”

“Đúng vậy, nơi này cool vãi chưởng!” Mấy người con gái nói.

Tiêu Phàm khó có thể tin mà nhìn xem Mary và Aina, phát hiện ánh mắt chân thành của bọn họ, việc này khiến trong lòng Tiêu Phàm sinh ra một tia hối hận.

Thẩm mỹ quan của Hạ Lộ Lộ không bình thường thì Tiêu Phàm còn có thể lý giải, bởi vì cô bé căn bản chính là một Tinh Linh không giống bình thường, nhưng vì sao Aina và Mary cũng trở nên như vậy chứ?

Được rồi, kệ đi, làm nhiệm vụ quan trọng hơn.

Sau khi đi vào Tinh Không Bảo, nhiệm vụ “Tiến về Tinh Không Bảo” lập tức kết thúc thắng lợi, nhiệm vụ mới “Bái kiến Tinh Không Bảo chủ” được hiện lên.

Bái kiến Tinh Không Bảo chủ?

Nhiệm vụ này xuất hiện khiến Tiêu Phàm cảm thấy khó hiểu.

Lilith nói đây là biệt thự nhà cô, nhưng trên đường đi, qua biểu hiện của Lilith khiến Tiêu Phàm nhìn ra, cô cũng không quen thuộc với chỗ này lắm.

Mà bây giờ lại xuất hiện nhiệm vụ "Bái kiến Tinh Không Bảo chủ" này, cũng chứng minh Lilith không phải là chủ nhân của nơi này.

Tiêu Phàm rất muốn đến trước mặt Lilith hỏi cho ra nhẽ, nhưng hắn hiểu rõ tính tình Lilith khắc đậm chữ "Lừa đảo", sẽ không dễ dàng nói cho hắn biết câu trả lời như vậy.

Cứ như vậy, chân tướng mọi chuyện liền trở nên đáng giá để nghiên cứu…

Không biết thế nào, Tiêu Phàm nhớ tới Lilith luôn nhắc đến Arnold, Tiêu Phàm bắt đầu cảm thấy, người mà hắn phải gặp chắc hẳn là vị thuật sư luyện kim thất bại này…

Lilith nói thẳng ra loại trừ mê chướng của Bạch Hóa Sâm không tính là chuyện khó khăn, chỉ cần có chút trí thông minh, tốn chút thời gian là có thể đi ra.

Nhưng A Hoa tỷ là khuynh hướng chiến sĩ thuần lực, từ khi sinh ra đã không có một chút thiên phú về trí lực, cho nên sau khi đi vào Bạch Hóa Sâm, A Hoa tỷ liền trở nên đáng thương.

Trong lòng cô ta cảm thấy sốt ruột, nhưng lại chỉ có thể ở bên trong Bạch Hóa Sâm quanh quẩn không ngừng, tìm không thấy đường ra.

A Hoa tỷ không ngừng đi lại bên trong Bạch Hóa Sâm, khiến Tiểu Sửu Hoàng đi vào trong đó gặp phải áp lực rất lớn, vì dốc hết toàn lực để né tránh A Hoa tỷ, Tiểu Sửu Hoàng thậm chí còn không dám để lọt mất bất kì tiếng động nào, cố nén sự khó chịu, tiếp tục tiến lên.

Thế là Tiểu Sửu Hoàng vốn là có trí lực khá cao cũng bị trễ nải hồi lâu bên trong Bạch Hóa Sâm.

Đại đội bang Hắc Long thuộc loại trình độ bình thường, mặc dù đại đa số bọn họ đều là bạo lực đến cực điểm, trí thông minh đáng lo, nhưng sự tồn tại của Nhện Độc vừa hay đền bù vào thiếu sót của bọn họ.

Bang Hắc Long theo tốc độ bình thường tiến lên, trên đường đi đại đội nhân mã cũng không gặp được A Hoa tỷ đang đi lạc, có thể nghĩ, A Hoa tỷ đã hoàn toàn mất phương hướng bên trong Bạch Hóa Sâm.

Có điều đoàn người nhanh nhất cũng không phải là bang Hắc Long, mà là đội ngũ bước vào Bạch Hóa Sâm sau cùng.

…

Công hội Hoa Nguyệt có xích mích rất sâu với "Lich King" Mệnh Phàm, mà sau khi kết thù oán với công hội Hoa Nguyệt vẫn có thể lẫn vào phong sinh thủy khởi bên trong giới game cũng chỉ có một mình Tiêu Phàm.

Điều khó mà tin nổi nhất là, công hội Hoa Nguyệt lại bởi vì sợ uy danh của "Lich King" mà dần dần nhượng bộ Tiêu Phàm, mà nhân số công hội Hoa Nguyệt xuất động lần này ít như vậy, chính là sự thế hiện trực tiếp nhất.

Sau khi Vũ Tình trở về từ "Chúng thần di tích chi chiến" trở nên vô cùng muốn đánh Tiêu Phàm một trận, cho nên tiểu đội lần thảo phạt Lich King của công hội Hoa Nguyệt lần này sẽ do cô dẫn đội.

Ngọc Sinh Yên từ khi xuất hiện đã luôn dính lấy Tiêu Phàm tự nhiên lại gia nhập đội ngũ lần này.

Nếu chị đã tiến lên, Hàn Tiểu Yêu làm em xuất phát từ sự "lo lắng" của mình, cũng sẽ không ngoại lệ.

Chương 936: Kiêu Ngạo Cuối Cùng Của Ái Tương

Chương 938: Kiêu Ngạo Cuối Cùng Của Ái Tương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Còn có một người, chính là bởi vì lời thuyết minh về tiền đặt cược trên đài kia, một người không hề có dính dáng đến, Crimson Rose.

Kỳ thật đội người ngựa này ngoại trừ Hàn Tiểu Yêu ra, ba người khác đều cùng có cách nhìn lạ thường đối với Tiêu Phàm, cho nên trên đường đi, vào lúc rảnh rỗi bọn họ sẽ không ngừng chửi rủa nhân phẩm của Tiêu Phàm.

Đối với điều này, Hàn Tiểu Yêu là một người hiền lành cũng chỉ có thể ở một bên cười làm lành.

Tình cờ, tiểu đội bốn người Hoa Nguyệt này gặp phải Vũ Hội Ác Ma.

Vũ Tình không biết Vũ Hội Ác Ma muốn tìm Tiêu Phàm là vì chuyện gì, có điều hai đội người ngựa đều có quen biết lẫn nhau nên kết bạn đi cùng nhau vẫn là có thể.

Đoạn đường này, bọn họ ở cạnh nhau không ngờ lại hòa hợp.

Tiếp đến các cô bước vào một mảnh rừng rậm kỳ quái, sự việc kỳ quái hơn nữa lại được tái diễn…

Một con black goblin đi giày tăng chiều cao bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, vô cùng kích động mà lật đật chạy tới, sau đó gara gara một trận nịnh nọt Xà Cơ, khiến Vũ Tình một phen trợn mắt hốc mồm.

Sau khi nghe ngóng, Vũ Tình mới biết đây là công lao của Tiêu Phàm, trong lòng thay đổi ý niệm thảo phạt Tiêu Phàm.

Bởi vì chỉ có loại người cầm thú mới có thể chân chính nói chuyện được với chim chóc.

Ở trong mắt Vũ Tình, lần này Tiêu Phàm đã làm được…

Dưới sự dẫn dắt của binh trưởng black goblin Gara, các cô cũng nhảy vào cái hố mà trước đó Tiêu Phàm cũng từng nhảy qua.

Có sự trợ giúp của black goblin, các cô vượt qua Bạch Hóa Sâm rất nhanh, đi tới Hắc Tịch Lĩnh.

…

Lúc này ở trên Hắc Tịch Lĩnh, các cô gái trẻ trên mạng nhìn qua hướng Tiêu Phàm rời đi, nội tâm cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Diễn viên quần chúng trong lúc rảnh rỗi một thân một mình sửa sang lại tài liệu của Long Ngạo Thiên.

Mà Long Ngạo Thiên đứng trên chỗ cao của đám đá đen nhanh, ngẩng đầu nhìn về hướng xa xa, cảm nhận được trận gió mạnh thổi qua mặt, Long Ngạo Thiên tự cảm thấy mình thật đẹp trai.

Sở dĩ Long Ngạo Thiên không cùng với Tiêu Phàm đi tới Tinh Không Bảo, chính là vì chờ đợi bang Hắc Long đến, sau đó tự tay báo thù bang Hắc Long.

Đương nhiên, chỉ dựa vào "Ngạo Thiên Kiếp Pháp" của Long Ngạo Thiên sẽ không có thực sự để làm vậy, nhưng bây giờ không giống, Tiêu Phàm vì hắn ta mà cử người đáng tin cậy đến để giúp đỡ.

…

"Ngạo Thiên huynh, mày có muốn báo thù bang Hắc Long không?"

Trong lúc Long Ngạo Thiên kinh ngạc vì Tiêu Phàm có thể dùng ngôn ngữ để nói chuyện với đại tinh tinh, Tiêu Phàm đã mỉm cười quay đầu chào hỏi hắn ta.

"Nếu muốn như vậy, vậy thì làm giao dịch với tao đi, mày xuất tiền, tao xuất lực…"

Cứ như vậy, Long Ngạo Thiên bị Tiêu Phàm giữ lại, chuẩn bị đánh cho bang Hắc Long một trận.

Đương nhiên Long Ngạo Thiên cũng không biết, bởi vì Tiêu Phàm muốn vứt bỏ hắn ta đi nên mới để hắn ta ở lại đây.

Bởi vì Tiêu Phàm lo lắng nếu để Long Ngạo Thiên vào đội ngũ làm nhiệm vụ vòng tiếp theo khi đến Tinh Không Bảo, vậy thì nhiệm vụ có thể vì nhân

số tăng thêm mà độ khó cũng tăng theo.

Lilith tuyên bố độ khó của nhiệm vụ tăng lên, nhất định là Tiêu Phàm không muốn nhìn thấy, hoặc là nói bất luận là nhiệm vụ nào liên quan đến trận doanh Ác Ma có độ khó tăng lên, Tiêu Phàm đều không muốn nhìn thấy.

Cho nên vào giờ phút này, nhóm người Long Ngạo Thiên mới phải đứng ở Hắc Tịch Lĩnh chờ đợi bọn người bang Hắc Long đến.

Lần này Long Ngạo Thiên sẽ không sợ nữa, bởi vì sự giúp đỡ mà Tiêu Phàm cho hắn ta là vượn lớn Hắc Phong, hơn nữa còn là một đám.

Nghĩ đến cảnh Ác Long bị một đám vượn lớn Hắc Phong đánh đến ngã xuống trước mặt mình, Long Ngạo Thiên nhếch miệng cười một tiếng, ở khóe răng lóe sáng một cái.

Nhưng Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong đã lập tức đánh Long Ngạo Thiên về nguyên hình: "Ái Tương, anh đang làm cái gì vậy?"

Ái Tương…

Đối với cách xưng hô như này, Long Ngạo Thiên trong lúc nhất thời còn chưa thích ứng được.

Cái tên "Ái Tương" này hoàn toàn không dính dáng đến Long Ngạo Thiên, nhưng lại đúng là đang gọi hắn ta.

Bởi vì Tiêu Phàm đã nói với hắn ta, sau khi tên Long Ngạo Thiên được phiên dịch thành tiếng tinh tinh sẽ là "Ngạo Thiên Giác La Thanh Long Ái".

Quả nhiên khi Long Ngạo Thiên giới thiệu mình như thế với vượn lớn Hắc Phong, con vượn lớn Hắc Phong kia lập tức trở nên cực kì nhiệt tình đối với hắn ta, nhưng chẳng biết tại sao, Long Ngạo Thiên luôn cảm thấy cái tên được phiên dịch qua tiếng tinh tinh này có chút là lạ.

Đến cuối cùng, để cho tiện xưng hô, vượn lớn Hắc Phong đã đem cái tên gọi dài dòng kia gọi tắt là "Ái Tương".

Đối với loại biệt danh có phong cách nhưu này, đương nhiên là Long Ngạo Thiên sẽ không tiếp nhận, nhưng cũng không dám phản kháng, chỉ có thể cố nín lại.

Cho nên nói "Ái Tương" vì báo thù có thể nói phải nằm gai nếm mật, chịu nhục.

…

Về phần giải thích với bên vượn lớn Hắc Phong, Tiêu Phàm nói tương đối rõ ràng.

"Vị này là đồng đạo với vượn như cậu, tên là Ngạo Thiên Giác La Thanh Long Ái, cậu có thể gọi tắt hắn ta là "Ái Tương". Con đường hắn ta đi chính là con đường bằng phẳng xa hoa sáng bóng, nhìn bộ dáng vàng óng ánh của hắn ta, cậu hẳn là có thể nhìn ra được một chút. Nhưng hắn ta cũng không mạnh mẽ, cho nên bị một đám bài xích Scene có huyết thống quý tộc ác độc khi dễ, đám ác độc kia chính là đám khốn nạn đã vây bắt cậu lúc hai chúng ta gặp nhau. Bọn hắn rất nhanh sẽ tìm tới nơi này, cho nên tôi hi vọng cậu có thể mang theo tộc nhân của cậu, hung hăng giáo huấn bọn hắn một trận, tùy tiện giúp vị "Ái Tương" này báo thù."

"Đại ca, yên tâm đi! Chỗ này hãy giao cho tôi, tôi sẽ hung hăng giáo huấn bọn hắn, sẽ giúp "Ái Tương" báo thù."

Sau khi vượn lớn Hắc Phong đồng ý việc này, Tiêu Phàm quay người lại lừa Long Ngạo Thiên một lần nữa, liền cứ nhu vậy mà mang bốn người con gái đến Tinh Không Bảo,

Tiêu Phàm căn bản sẽ không mảy may lo lắng đến vượn lớn Hắc Phong và Long Ngạo Thiên, bởi vì trong mắt của Tiêu Phàm, tin tức của vượn lớn Hắc Phong là như vậy…

[Tên: Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong (vượn lớn Hắc Phong)]

[Đẳng cấp: 70]

[Loại hình quái vật: Boss dã ngoại]

…

Kí sự sáu:

Tôi đứng ở trạm gác cao, cảm nhận được gió lớn điên cuồng gào thét bên người.

Nhớ mang máng, ở trên Chúng thần di tích chi chiến, mình bị bang Hắc Long đẩy vào bước đường cùng ôm hận mà kết thúc.

Hôm nay, tôi, Long Ngạo Thiên, đang đứng ở Hắc Tịch Lĩnh, chờ đợi bang Hắc Long đến.

Thù mới hận cũ, vào giờ phút này hãy cùng nhau giải quyết.

Bang Hắc Long đang đuổi theo bạn thân của tôi Mệnh Phàm, nhưng Mệnh Phàm huynh có chuyện quan trọng phải làm, đã đi trước một bước.

Mà tôi Long Ngạo Thiên lại giống như lần trước, một thân một mình ở lại phía sau.

Có điều bang Hắc Long còn chưa đến, bên trên Hắc Tịch Lĩnh đã tụ tập một đám hung thú.

Bọn hắn là vượn lớn Hắc Phong hung ác đến cực điểm lại có thực lực to lớn, người chơi bình thường khi gặp chúng nó chỉ có thể chạy trối chết.

Nhưng tôi không giống như vậy!

Tôi là Long Ngạo Thiên!

“Ngạo Thiên Kiếm Pháp” tuyệt diệu tinh xảo được xuất ra, đám vượn lớn Hắc Phong căn bản sẽ không dám bước chân về phía trước, chúng tôi cứ giằng co như vậy.

Thời gian dần trôi qua, bọn hắn bị anh hùng khí khái trên người tôi cảm hóa, bắt đầu đứng về phía tôi.

Vượn lớn Hắc Phong cũng không ngu dốt, bọn chúng biết phục tùng tôi mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Không bao lâu sau, đối thủ mà tôi chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Đây là một trận quyết đấu kịch liệt, có điều với sự dẫn đầu của Long Ngạo Thiên tôi, cuối cùng có thể chấm dứt trong thắng lợi.

Bang Hắc Long cũng chỉ như thế, "Ngạo Thiên Kiếm Pháp" ở trong tay, tranh bá thiên hạ, ngoài tôi còn có ai!

"Sau đó là hình Screenshots bang Hắc Long chạy toán loạn trong game.)

…

Long Ngạo Thiên ha ha cười ngây ngô, đem kí sự sáu mới ra đọc một lần lại một lần, cảm thấy vô cùng hài lòng với chất lượng quay chụp lần này, bởi vì cái kịch bản này là kịch bản đầu tiên hoàn hảo dựa theo "Long Ngạo Thiên truyền kỳ nhân sinh".

Chương 937: Rơi Xuống

Chương 939: Rơi Xuống

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Long Ngạo Thiên ở trên Hắc Tịch Lĩnh chờ đợi, chờ tới nhóm người thứ nhất cũng không phải là bang Hắc Long, mà là liên đội Hoa Nguyệt và Vũ Hội Ác Ma đi theo binh trưởng black goblin Gara.

Long Ngạo Thiên nhìn thấy mỹ nữ đương nhiên sẽ không tỏ vẻ lạnh lùng,

Còn có mối quan hệ giữa các cô cùng Tiêu Phàm không rõ ràng, Long Ngạo Thiên làm người giữ cửa ải tất nhiên sẽ để các cô đi, cũng vì các cô mà chỉ rõ đường đi tới Tinh Không Bảo.

Qua một lúc lâu, bang Hắc Long cuối cùng cũng đã đến, có thể nói là khí thế hùng hổ.

Long Ngạo Thiên đối đãi giống như công hội Tinh Thần, tìm một cái góc độ không tệ, ngạo mạn kêu gào một chút với đám bang Hắc Long.

Sau khi chọc giận bọn người Ác Long, Long Ngạo Thiên nhanh chóng lui lại về phía sau, cung tay lên, để vượn lớn Cự Viên hỗ trợ xử lí hậu sự.

Kết quả là, Ác Long còn chưa gặp mặt Tiêu Phàm đã bị Boss dã ngoại Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong cấp 70 đã trưởng thành cùng "Lưu Tinh quyền" đánh bay ra ngoài.

Trước đây trong trận doanh Ác Ma cũng diễn ra một màn biễn diễn trên không trung đẫm máu tương tự như vậy, có điều lần này Ác Long cũng không cô độc, "Biểu Đặc Phong" bên trong bang Hắc Long cũng theo đó mà bay lượn trên không trung.

Ngước đầu nhìn lên là cả một trận mưa sao băng lớn xẹt qua trên bầu trời, rất là lãng mạn.

Đây là một trận biểu diễn máu tanh, dã quái cao cấp hành hạ đến chết đám bang Hắc Long, mà Long Ngạo Thiên nhờ sự sắp xếp của Tiêu Phàm dường như trở thành bên thắng lớn nhất.

…

Nhện Độc trốn ở trong Bạch Hóa Sâm nhìn thấy bang Hắc Long bị một đám vượn lớn Hắc Phong đánh đến chạy tán loạn mà thở dài.

Xuất phát từ ý nghĩ xấu của bản thân, bang Hắc Long gặp khó khăn, cô ta cũng cảm thấy vui vẻ, nhưng cô ta càng muốn nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Tiêu Phàm hơn.

Có điều nhìn tình hình bây giờ mà nói, điều này dường như là không thể nào.

Khi bên trong không còn người bay giữa trời nữa, Nhện Độc nhún vai, quay người đi vào bên trong Bạch Hóa Sâm.

“Thật sự là quá thất vọng, đi, đi,…”

Theo thân ảnh của Nhện Độc biến mất vào bên trong Bạch Hóa Sâm, một thân ảnh gầy gò khác từ đó đi ra.

Tiểu Sửu Hoàng che lấy phần bụng, phía sau lưng thấm ướt mồ hôi, bộ dạng đó giống như có chút mệt mỏi.

Xem ra đối với gã mà nói, Bạch Hóa Sâm có A Hoa tỷ dùng đi dạo bên trong thật sự là một nơi kinh khủng.

Có điều trải qua mạo hiểm, cuối cùng gã cũng đi ra được, nhìn vượn lớn Hắc Phong đại loạn với đám bang Hắc Long, Tiểu Sửu Hoàng cũng không cảm thấy hứng thú, trực tiếp ẩn nấp thân hình, bắt đầu lén lút xuyên qua Hắc Tịch Lĩnh.

…

“Long Ngạo Thiên chọc đến bang Hắc Long? Thế này thì hơi quá rồi!”

“Không biết nữa, nhìn cái này đưa tin, việc này dường như là thật!”

“Từ lúc nào Long Ngạo Thiên trở nên lợi hại như vậy?”

“Trước đó hắn ta nói mình đánh ngã công hội Tinh Thần tôi còn không tin đâu! Hiện giờ thì tôi thật sự có chút băn khoăn…”

…

Sau khi kí sự sáu được phát hành, dân mạng trên Post Bar bình luận rất nhanh trên đó, nhìn xem những bình luận này, Long Ngạo Thiên đã vui vẻ đến ngốc nghếch, hắn ta cứ lặp đi lặp lại việc nhìn nó một lần lại một lần, cho đến hiện tại vẫn còn đắm chìm trong đó.

“Ái Tương! Ái Tương!”

“Hả?! Gọi tôi sao?”

Mọi chuyện đều ổn, chỉ có cái biệt danh này vẫn làm cho Long Ngạo Thiên cảm thấy không quen.

Bây giờ đại thắng bang Hắc Long, Long Ngạo Thiên cũng không còn câu nệ tiểu tiết, vượn lớn Hắc Phong thích xưng hô như thế nào thì cứ xưng hô như thế đó đi, dù sau bây giờ hắn ta cũng đang rất vui vẻ.

Trừ cái đó ra, Long Ngạo Thiên đối đãi với những con vượn lớn Hắc Phong cũng trở nên cực kì phóng khoáng, đưa tay lên chính là một rương đồ ăn vặt.

Đương nhiên cũng đều là vị chuối tiêu, ngay cả thịt khô cũng nồng đậm vị chuối tiêu.

Loại khẩu vị cực kì cổ quái này cũng rất hợp tâm ý đám vượn lớn Hắc Phong, Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong gặp Long Ngạo Thiên trên đường thì luôn cứng rắn muốn mời hắn ta đến bộ lạc làm khách.

Vì để có càng nhiều tài liệu làm kí sự, Long Ngạo Thiên vui vẻ đồng ý, trong lòng còn lo lắng nên viết truyền kỳ hắn ta thần phục bộ lạc vượn lớn Hắc Phong như thế nào.

“Ái Tương! Ái Tương! Chúng ta đến rồi, đây chinh là bộ lạc vượn lớn Hắc Phong của chúng tôi, để hoan nghênh anh đến, tôi quyết định để anh được hưởng thụ những đãi ngộ cao cấp nhất khi bộ lạc chúng tôi đón khách! Cái đãi ngộ này vốn là chuẩn bị cho đại ca hưởng thụ đó!”

Đại ca?

Đại ca là ai?

Có điều mặc kệ nó, đãi ngộ cao cấp nhất khi bộ lạc vượn lớn Hắc Phong đón khách, lần này mình được hưởng!

“Khách khí, khách khí, cậu thật sự là quá khách khí rồi!”

Long Ngạo Thiên ngoài miệng thì nói khách khí không ngừng, chân thì lại đi vào bên trong, có điều rất nhanh hắn ta đã phải dừng bước, bởi vì trước

mắt hắn ta xuất hiện một nhóm sinh vật đáng sợ, khiến trong lòng hắn ta nổi lên dự cảm không tốt.

“Đây là cô nương duyên dáng nhất trong bộ lạc của chúng tôi, hôm nay để anh có thể thuận tiện, Ái Tương không nên khách khí, hôm nay hãy chơi hết mình đi!”

Câu nói của Tinh Không Bạo Liệt - Tội Ác Chi Phong được nói ra, một đám tinh tinh cái như lang như hổ mà lao về phía Long Ngạo Thiên, dù “Ngạo Thiên Kiếm Pháp” của hắn ta có mạnh hơn nữa cũng không thể làm được chuyện gì vào lúc này.

Diễn viên quần chúng quay đầu lại, không đành lòng nhìn thẳng, hắn ta biết mình có thể tạm thời nghỉ ngơi, sceenshots hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi ở trong “Tân Sinh” là điều không thể nào, mà chắc hẳn Long Ngạo Thiên cũng không cần loại tài liệu này.

Nhóm cô gái trẻ đang dùng bàn tay ngọc ngà che mặt, lén lút nhìn qua khe hở ở đầu ngón tay để nhìn ra ngoài, vẻ mặt hưng phấn.

Cứ như vậy, “Ái Tương” hạnh phúc lấy đi thời khắc phúc lợi vốn dĩ thuộc về Tiêu Phàm…

Mà lúc này Tiêu Phàm đã đến gần Tinh Không Bảo, nhìn xem vẻ rách nát và u ám bên trong, dừng chân đứng lại, hắn ta đang suy nghĩ có nên bước vào chỗ không rõ ràng này hay không.

“Anh đứng ở đó làm gì vậy? Còn không mau vào đi!”

Lilith không kiên nhẫn liền thúc giục, nhưng phương hướng cô tiến lên lại khác Tiêu Phàm.

“Cô giục tôi đi, vậy vì sao bản thân lại sang hướng khác như vậy?”

“Nói nhảm, ý tôi là bảo anh đi theo tôi, anh đi theo hướng kia sẽ gặp bẫy của Tinh Không Bảo đó!”

“Bẫy? Nhưng đây không phải là cửa chính của Tinh Không Bảo hay sao?”

“Anh làm sao có thể ngu như vậy chứ! Bây giờ có cửa sau ai còn đi cửa chính?”

Haizz, Lilith nói thật hay dùng đạo lý, nhưng Tiêu Phàm luôn cảm thấy đây là ngụy biện…

Một mảng u ám, thỉnh thoảng có vài cơn gió lạnh rít ngang, tản ra hơi thở cực kỳ nguy hiểm. Nơi đây chính là cổng chính của Thành trì Tinh Không.

Theo như lời Lilith nói, đó là để cho những tên ngu ngốc tự chui đầu vào lưới.

Mà Lilith dẫn mọi người lượn một vòng, thật sự có một cái cửa gỗ nhỏ trên tường đá phía sau lâu đài Tinh Không, đó là một cánh cửa trông có vẻ bình thường, không có gì đáng chú ý.

Lilith vươn tay nắm chốt cửa, một ma pháp trận không ngờ đến xuất hiện, sau đó cánh cửa thật sự được Lilith mở ra, làm cho Tiêu Phàm cảm thấy ngạc nhiên.

Chẳng lẽ trước đước đây mình đoán sai rồi?

Chỗ này không phải là căn cứ địa bí mật của Luyện Kim Thuật Sư Arnold, mà thật ra là biệt thự của Lilith?

Nếu như chỗ này thật sự là biệt thự của Lilith thì nhiệm vụ “Bái Kiến Chủ Nhân Lâu đài Tinh Không” phải giải thích như thế nào?

Lilith vẫn tỏ ra thản nhiên, suy nghĩ càng Tiêu Phàm lộn xộn hơn, lúc Lilith kéo cưa ra thì suy nghĩ Tiêu Phàm càng lung tung hơn.

Bởi vì nhìn phong cảnh bên trong lâu đài, chỗ này đúng thật là biệt thự.

Ảo giác sao? Đây là ảo giác sao?

Tiêu Phàm đi vào, phát hiện tất cả đều là thật cả!

Đại sảnh rộng lớn, trang trí tinh xảo vô cùng, đèn thủy tinh treo trên trần cực kì tráng lệ, mà dưới chân mọi người là một tấm thảm màu đỏ xinh đẹp

không nhiễm bụi trần, dường như có người thường xuyên quét dọn.

Chương 938: Arnold

Chương 940: Arnold

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sự tráng lệ bên trong lâu đài và đống tan hoang ngoài lâu đài, tương phản to đến nỗi Tiêu Phàm khó mà tiếp nhận được.

Tiêu Phàm đang giật mình vì tất cả quá là kỳ dị thì có một người từ bên trong đi ra, người nọ thấy Tiêu Phàm ở đây thì không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Brahma, sao anh lại tới đây?"

Tiêu Phàm nghe thấy tiếng thì nhìn lên, sắc mặt trở nên kỳ quái, bởi vì người nọ đã từng để lại trong lòng hắn một ám ảnh không hề nhỏ.

Là Zaba, con trai tộc trưởng Shaman, một "đứa trẻ Thiên tài" với chỉ số IQ đột phá chân trời, lúc còn trong bộ lạc Shaman, chỉ bằng việc đọc một bảng cửu chương đã giày vò Tiêu Phàm đến chết đi sống lại. Vì thế đã để lại cho Tiêu Phàm một ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

"Sao em lại ở chỗ này?" Tiêu Phàm hỏi.

Mặc dù trước đây, lúc ở chung cũng không vui vẻ gì, nhưng cũng coi như là quen biết, mà sự tồn tại của Zaba, chứng minh Bộ lạc Shaman không bị hệ thống xem như số liệu bình thường mà bỏ đi, chẳng hiểu sao, Tiêu Phàm lại thấy yên tâm hơn nhiều.

"Em tạm thời học ở đây,

Nhân tiện giữ vệ sinh cho lâu đài Tinh Không luôn."

"Hóa ra là vậy? Hèn gì tôi cứ tự nghĩ ở đây sao mà sạch dữ? Shaman nhỏ cậu làm tốt lắm, cậu quen tôi sao?"

Lilith trực tiếp giành quyền nói chuyện, giống như ngầm nói cho Tiêu Phàm biết, nơi này là địa bàn của cô vậy.

“Điện hạ Lilith tôn kính, dù tại hạ trước đây không quen biết người, nhưng người phụ nữ xinh đẹp như vậy, trận doanh Ác Ma cũng chỉ có mình người mà thôi.”

Nghe lời Zaba nói, Tiêu Phàm nhíu mày một cái, hắn không biết những ngày này cậu ta đã trải qua những gì, nhưng một cậu bé khờ khạo ngốc nghếch lại trở nên khôn khéo như vậy thì có hơi kỳ quái.

Nhưng ánh mắt Zaba vẫn chân thành như cũ, làm cho Tiêu Phàm chẳng thể nhận ra chút bí ẩn nào.

Lilith không cẩn thận như Tiêu Phàm, nghe Zaba nịnh nọt mình thì tâm trạng cũng tốt lên: “Đúng rồi, bảo chủ đang ở đâu?”

“Bảo chủ đi du lịch rồi ạ, chắc ngày mai mới về, điện hạ Lilith và mọi người ở tạm trong lâu đài một đêm, đợi bảo chủ ngày mai về.”

“Ừ, cứ vậy đi, chuẩn bị cho chúng ta một bộ quần áo để tắm rửa, rượu với cả đồ ăn nữa, đi đường dài chúng ta cũng mệt mỏi lắm rồi.”

Tiêu Phàm còn muốn hỏi thăm Zaba một số chuyện, nhưng được Lilith dặn dò xong, Shaman Zaba lập tức xuống dưới bận rộn mất rồi.

“Lilith, rốt cuộc là sao? Chúng ta đến chỗ này làm gì?”

Bởi vì bất đắc dĩ, Tiêu Phàm chỉ có thể dò hỏi Lilith nguyên do sự việc.

“Chủ nhân Lâu đài Tinh Không muốn gặp cậu nên tôi dẫn cậu đến, việc chỉ có vậy.”

“Chủ nhân Lâu đài Tinh Không là ai?”

“Cậu đoán xem, cậu không phải rất thông minh sao?”

Tiêu Phàm ghét nhất là loại con gái bảo anh đoán xem các thứ, thế nên Tiêu Phàm cũng chẳng thèm để ý đến.

Nhập gia tùy tục, dù sao Tiêu Phàm hắn cũng không sợ việc gì.

Những việc xảy ra sau đó rất bình thường, bình thường đến nỗi khiến cho Tiêu Phàm có chút khó chịu.

Zaba bưng bữa tối và rượu ngon lên cho bọn họ, bọn Tiêu Phàm ăn uống đến no nê.

Cơm nước xong, Tiêu Phàm xuống tầng dưới cùng của lâu đài Tinh Không theo chỉ thị. Nơi này thế mà lại có một cái suối nước nóng ngầm, Tiêu Phàm thầm giật mình.

Ngâm trong dòng nước ấm áp, Tiêu Phàm cảm giác những mỏi mệt gần đây đang tan dần đi.

Ngay lúc đang hưởng thụ sự đãi ngộ khó có được này, hắn bỗng nhiên nghe thấy bên kia vách ngăn có tiếng nói.

“Oa, thân hình mọi người còn đầy đặn hơn các chị của Carla nữa luôn đó!”

“Ấy, Carla sau này cũng sẽ trở nên như thế này thôi.”

“Thật sao? Carla cũng nghĩ vậy đó. Nhưng mà, sao chị Aina cứ lấy tay che mãi thế, đều là con gái cả mà, ngượng ngùng cái gì không biết.”

“Oa! Aina, sao chị có thể lớn như vậy được chứ!”

…

Máu chó vãi, Tiêu Phàm xém chút còn tưởng mình hóa thân thành nhân vật chính trong manga Nhật rồi chứ. Loại chuyện tốt vách ngăn suối nước nóng như này ấy thế mà lại đến phiên hắn.

Tiếng cười cười nói nói của bốn cô gái như có một loại ma tính nào đó, làm cho Tiêu Phàm thả hồn mơ mộng, thân thể bắt đầu khô nóng, sau đó dần dần sáp lại gần tường đá.

Mà hắn khẽ nghiêng một chút, tường bỗng sập.

Hét lên một tiếng, các cô gái đang quấn khăn tắm xông đến.

Giờ khắc này, Tiêu Phàm rất tuyệt vọng, trong trận đánh đấm túi bụi, hắn thấy được nụ cười nghiền ngẫm Lilith…

…

Một bên khác, Đội Vũ hội Ác Ma Hoa Nguyệt ở Hắc Tịch Lĩnh không ngừng đi về phía trước.

Sắc trời tối dần, Hắc Tịch Lĩnh tản ra hơi thở làm người ta sợ hãi. Tiếng gào thét hưng phấn của Khỉ đột khổng lồ Hắc Phong xen lẫn với tiếng kêu thảm thiết của con người, không ngừng truyền đến từ đằng xa, làm cho các cô gái của Đội Vũ hội Ác Ma Hoa Nguyệt bước chân càng tăng nhanh hơn.

Rốt cục, mọi người cũng đến được tòa lâu đài Tinh Không. Tất cả nhìn tòa lâu đài cổ âm trầm, theo bản năng nuốt nước miếng. Sau đó lấy dũng khí, đương nhiên bọn họ cũng lanh trí đến nổi biết cửa sau để mà đi được, thế là bọn họ chui vào con đường dẫn những con người ngớ ngẩn tự chui đầu vào rọ mà Lilith từng nói kia…

…

Tiêu Phàm không hề biết đám Hổ Nữu đã đi vào trong Lâu đài Tinh Không, tắm rửa xong xuôi hắn nằm trên giường, thật lâu vẫn không thể vào giấc.

Cảnh ở suối nước nóng cứ hiện đi hiện lại trong đầu, làm cho mạch máu hắn căng phồng lên.

Tiêu Phàm bị các cô gái đập dưới suối nước nóng, hắn không phản kháng lại, vô cùng đàn ông.

Đương nhiên, lúc không phản kháng, hành vi của hắn cũng rất lịch sự. Tóm lại tất đều tốt đẹp, tốt đẹp đến nỗi khiến cho hắn khó mà yên tâm được.

Chẳng qua, bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ những thứ này, nên suy nghĩ nhiệm vụ một chút, Tiêu Phàm luôn cảm thấy chỗ này thật kỳ quái.

Sau khi vào trong Lâu đài Tinh Không, ai nầy đều nghỉ ngơi như bình thường, nhưng người của trận doanh Ác Ma thật sự tồn tại cái gọi là yên tâm hưởng thụ sao?

Đồ ăn ngon không gì để chê, suối nước nóng cũng thoải mái, ngay cả phòng cho khách nghỉ ngơi cũng được bài trí cẩn thận.

Con mèo ngốc Tom Cruise lúc này cũng đã xí được cho mình một cái ổ mèo mềm mại, đang tiến vào mộng đẹp.

Tất cả trông có vẻ tốt đẹp thật đấy, nhưng những điều này thật sự bình thường sao?

Tiêu Phàm nằm trên giường nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy khắp nơi đều khả nghi, nhưng vẫn chẳng thể nào tìm được manh mối.

Tiêu Phàm sờ soạng giường chiếu mềm mại dưới người rồi thở dài.

Chiếc giường này thoải mái như vậy làm mình muốn ngủ ghê?

Cơ mà, sao mình lại sờ được cái khe hở trên giường nhỉ?

Khoan, mình sờ được cái gì cơ? Một khe hở á?

Tiêu Phàm chợt giật mình, đang muốn bật người dậy, nhưng lúc này đã quá muộn…

Một âm thanh nặng nề vang lên, giường bỗng mở ra, Tiêu Phàm kêu lên một tiếng, rơi vào lỗ đen dưới giường.

Tom Cruise lười biếng nằm nhoài trong chiếc ổ mèo mềm mại, đôi tai nhỏ đáng yêu rụt lại đôi chút, nhưng vẫn không tỉnh…

Trong phòng khách, thủy tinh ma pháp dùng để chiếu sáng đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, màu sắc hơi xanh vì sắc trời tối dần mà trở nên chói lọi.

Trong một nơi tối tăm nào đó của Lâu đài Tinh Không, người nào đó đang quan sát những việc xảy ra trong lâu đài bằng mộy viên thủy tinh cầu trong suốt.

Bốn cô gái Lilith vẫn đang yên giấc trong phòng dành cho khách, đi đường dài mệt nhọc, các cô gái bị người ta dùng ma pháp theo dõi mà vẫn không hề nhận ra.

Nhìn mọi người đã tiến vào mộng đẹp, người này nở một nụ cười hài lòng, sau đó khởi động cơ quan bên cạnh, khiến cho Tiêu Phàm lọt vào cái bẫy đã bố trí kỹ càng từ trước…

Người đó là Arnold, một thuật sư Luyện Kim Thuật Sư ác độc, cố chấp. Arnold muốn dùng Luyện Kim Thuật tà ác của bản thân mang đến hỗn loạn cho thế giới này!

Từ lúc Tiêu Phàm vào Lâu đài Tinh Không, Arnold vẫn luôn âm thầm ẩn núp, chính là vì công cuộc dụ bắt Tiêu Phàm.

Đón tiếp Tiêu Phàm là Shaman Zaba, cũng chính là tùy tùng trung thành của gã.

Zaba nói tới nơi này học tập, người cậu đi theo chính là Arnold.

Arnold dặn dò Zaba, không được bại lộ hành tung của mình. Bởi vì có "ân tình" sâu nặng với Arnold nên Zaba liền đồng ý.

Chương 939: Ác Độc

Chương 941: Ác Độc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hơn nữa, Zaba cũng không biết Arnold có ý đồ dụ bắt Tiêu Phàm. Chỉ cho rằng Arnold ngại đám Tiêu Phàm ầm ĩ quá, ảnh hưởng đến việc nghiên cứu Luyện Kim Thuật.

Tiêu Phàm đến đây sẽ làm ảnh hưởng Arnold nghiên cứu Luyện Kim Thuật?

Đáp án là không phải, mà là ngược lại, Tiêu Phàm đến đây sẽ xúc tiến Arnold nghiên cứu Luyện Kim Thuật.

Bởi vì lần Luyện Kim Thuật này của Arnold cần một loại người mới có thể tiến hành thí nghiệm, mà loại người này chính là người được trời chọn trong truyền thuyết, mạo hiểm giả.

Linh cảm lần thí nghiệm Luyện Kim Thuật này của Arnold đến từ "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" gây xôn xao trên đại lục gần đây. Thế nên Arnold thầm nghĩ, nếu gã có thể gây ảnh hưởng đến tâm thần mạo hiểm giả bằng Luyện Kim Thuật, vậy thì chẳng phải gã có thể thực hiện kế hoạch tà ác của mình bằng cách khống chế tất cả mạo hiểm giả sao?

Ngay lúc Arnold đang rầu việc phải đi đâu để bắt mấy người mạo hiểm giả để tiến hành thí nghiệm thì Lilith giống như mang theo sự ấm áp, dẫn Tiêu Phàm đến Lâu đài Tinh Không.

Cho nên từ lúc Tiêu Phàm bắt đầu vào Lâu đài Tinh Không, hắn đã bị Arnold theo dõi như chuột bạch.

Vì Lilith vẫn sống sờ sờ ở đó nên Arnold cũng không dám dùng vũ lực cướp Tiêu Phàm, thế là chỉ còn cách kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, cướp người bằng trí.

Lúc Arnold theo dõi Tiêu Phàm, cầu thủy tinh ma pháp lại truyền đến một tin tốt.

Có một đội mạo hiểm giả, đã tự chui đầu vào lưới, rơi vào cạm bẫy gã đã bố trí trong Lâu đài Tinh Không.

Arnold vì thế nên hả hê mãi, thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu. Điềm báo tốt như vậy, xem ra lần Luyện Kim Thuật này gã thật sự thành công rồi.

Nhân lúc tâm tình còn tốt, Arnold quyết định tự mình hiến thân, đe dọa người thu lưới cuối cùng là Tiêu Phàm một phen, để cho Tiêu Phàm cảm nhận sự ác độc đến từ Đại Luyện Kim Thuật Sư Arnold.

…

Tiêu Phàm rơi từ trên cơ quan trong phòng dành cho khách xuống, rơi tự do ngã xém chết.

Tiêu Phàm nhịn đau đớn, khó khăn chống người dậy, sau đó ngẩn đầu nhìn lên.

Thấy chỗ hắn rơi xuống lúc nãy đã sớm khép lại rồi, hiện ra ở trước mặt hắn là một mật đạo không biết thông đến nơi nào trong lâu đài.

Trong mật đạo có ánh nến leo lắc, tản ra ánh sáng nhạt vừa đủ để chiếu sáng con đường đi, trông vô cùng thần bí.

Tiêu Phàm nhìn con đường duy nhất trước mặt mình, rơi vào trầm tư.

Lúc trước mình đã có cảm giác kỳ quái rồi, bên ngoài Lâu đài Tinh Không trông to lớn như thế, vì sao không gian sống lại chênh lệch nhiều đến vậy. Hóa ra là còn có chuyện kỳ quặc như vậy.

Xem ra bên trong tòa lâu đài, trừ khu sinh hoạt ra, thì còn có rất nhiều nơi mình không biết, đợi mình đến thăm dò.

Nhưng mà mình rơi vào đây thì đám Aina lúc này có ổn không?

Tiêu Phàm không biết hắn đang phí công lo lắng, Arnold bây giờ vốn không có hứng thú nào với NPC, mục tiêu chỉ có người chơi được trời chọn mà thôi.

Vừa lo lắng cho đám Aina, Tiêu Phàm vừa bắt đầu cất bước đi vào thông đạo.

Con đường cổ kính có ánh sáng nhàn nhạt, hẹp dài sâu thẳm, cảnh tượng khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy rất quen thuộc, bởi vì lúc trước Hoàng Kim Viên Di Tích Thần Điện cũng bố trí y như vậy.

Tiêu Phàm luôn cảnh giác nguy hiểm, sợ hơi không chú ý sẽ rơi vào bẫy.

Nhưng tất cả lại diễn ra cực kì thuận lợi, đi một đường gió êm sóng lặng, giống như bầu không khí đáng sợ này đều là giả vậy, như thế này khiến Tiêu Phàm càng cảm thấy cổ quái hơn.

Chậm rãi đi lên trước, thoáng cái đã đến một khu vực rộng lớn, ánh nến theo đó sáng lên một chút.

Nhưng nguồn sáng ấy vẫn không thể giúp cho Tiêu Phàm tiêu tan sự căng thẳng trong lòng, bởi vì màu sắc ngọn lửa xanh kia vô cùng làm người ta sợ hãi.

Tiêu Phàm mượn ánh nến dò xét bốn phía, phát hiện xung quanh rất rộng lớn, nhưng lại là đường hắn không thể đi.

Chỉ có điều, trên tường đá có rất nhiều khe hở thẳng, giống như những cái cửa đá phủ kín trước lối vào ám đạo.

Tiêu Phàm bắt đầu xem kỹ dọc theo vách tường, định tìm cơ quan mở ra ám đạo, nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh nặng nề thình lình vang lên, phía trên tường cao có một miệng hố đang nâng lên, ánh sáng âm u phát ra từ ngọn nến chiếu đến một bóng người, từ trên cao phản chiếu xuống, làm không khí nơi đây càng trở nên đáng sợ.

“Hô hô hô hô! Dọa sợ ngươi rồi chứ gì!”

Tiêu Phàm ngước mắt nhìn lên trên, phát hiện trên đài cao mới xuất hiện có một người bóng người đang đứng đấy.

Gã trùm áo choàng thật dày, thân hình trong có vẻ hơi lọm khọm, giấu mình trong bóng đen, không ai có thể thấy rõ vẻ ngoài.

Nghe tiếng cười u ám quái dị kia kết hợp với thân hình, Tiêu Phàm luôn cảm giác hành vi người này có gì đó rất không tự nhiên, cụ thể là mất tự nhiên ở đâu thì hắn lại nhất thời không biết.

“Hô hô hô hô! Nhìn ta dọa ngươi sợ rồi, nói chuyện cũng chả thốt nên lời! Ngươi biết ta là người phương nào không hả!”

Arnold từ trên cao nhìn xuống Tiêu Phàm đang ngước mặt nhìn, trong lòng có chút đắc ý, bởi vì gã cực kì thích hưởng thụ người khác sợ hãi mình.

“Luyện Kim Thuật Sư Arnold thất bại.”

Tiêu Phàm vô cùng bình tĩnh nói ra suy đoán trong đầu mình, làm cho nụ cười Arnold đông cứng ngắc trên mặt…

“Khốn nạn! Cái gì gọi là Luyện Kim Thuật Sư Arnold thất bại! Ngươi nhớ cho kĩ! Ta là Arnold, Luyện Kim Thuật sư tà ác nhất!”

“À, Arnold, thế ngươi tìm ta làm gì?”

Tiêu Phàm chậm rãi bước về phía trước, gần đài cao thêm một chút, con ngươi màu rượu vang hơi sáng lên, trong bóng tối u ám lóe lên một màu sắc xinh đẹp.

“Túy Uyên Đồng” đã phản hồi lại thông tin, nhưng Tiêu Phàm vẫn chưa thu được bất kỳ thông tin hữu dụng nào, nhưng lại có một điểm đáng ngờ xuất hiện.

Tư liệu Arnold trừ tên ra thì toàn là dấu chấm hỏi, nhưng lại có một hiệu quả đặc biệt Tiêu Phàm quen thuộc hiển thị ra.

Là Màn Đêm Che Chắn, Tiêu Phàm từng thấy trên người Lilith. Nhờ hiệu quả này, Lilith mới có thể ngăn cản Tiêu Phàm dùng “Túy Uyên Đồng” quan sát.

Trên người Arnold và Lilith đều tồn tại loại đặc hiệu thần bí này. Rốt cuộc quan hệ giữa hai người kia là như thế nào ?

“Này! Ngươi đừng tới đây! Chẳng lẽ ngươi không sợ sao! Ta là Luyện Kim Thuật Sư Arnold tà ác đó!”

Thấy Tiêu Phàm tới gần, Arnold gào to lên, gã thích hưởng thụ nỗi sợ của người khác đối với mình, nhưng lại không muốn nhìn thấy người khác đối mặt với mình lúc người đó không sợ.

Nhìn thấy Tiêu Phàm không thèm để ý chút nào, Arnold giận dữ: "Xem ra, không mở mang kiến thức về Arnold tà ác cho ngươi, ngươi sẽ không biết sợ sệt là gì ha!"

Arnold bất chấp khởi động cơ quan trong tay, âm thanh trầm đục vang lên liên tục, toàn bộ hốc tối xung quanh Tiêu Phàm trong nháy mắt mở ra!

Sau khi Tiêu Phàm thấy cảnh này thì kinh hãi không thôi, bởi vì một dãy hốc tối này không phải là ám đạo, mà là lồng giam, càng làm cho Tiêu Phàm giật mình hơn là trong lồng giam đang giam giữ người…

Cơ quan hạ xuống, hốc tối mở ra, ánh sáng trong lồng giam hơi u ám làm cho Tiêu Phàm khó phân biệt thân phận người bị nhốt lồng giam.

Có điều, từng bóng người uyển chuyển vẫn lọt vào mắt Tiêu Phàm. Ruột gan Tiêu Phàm bắt đầu căng thẳng hết cả lên, hắn còn tưởng rằng đám Aina đang yên giấc trong phòng đã rơi vào tay Arnold rồi.

Nhưng đợi đến khi mắt Tiêu Phàm thích ứng với ánh sáng, lại phát hiện việc không phải là như thế.

"Sao lại… là mọi người?"

Người trong lồng, Tiêu Phàm cũng tính là quen biết. Cũng chính vì nguyên nhân là vậy nên hắn mới cảm thấy kinh ngạc hết sức.

…

Đội Vũ Hội Ác Ma Hoa Nguyệt sau khi đến Lâu đài Tinh Không thì đâm đầu thẳng vào cái bẫy được thiết lập sẵn trong tòa lâu đài.

Hố bẫy trong lâu đài rất nhiều, con đường đi lên phía trước vừa rắc rối vừa phức tạp, cộng thêm có Arnold âm thầm điều khiển, đội ngũ này nhanh chóng bị đánh tan, phân tán đến mọi nơi trong Lâu đài Tinh Không.

Thực lực Arnold vốn cao hơn đám Hổ Nữu nhiều, lại thêm gã chiến đấu ngay trên sân nhà, chiếm thiên thời địa lợi, chỉ chốc lát sau, Arnold chỉ cần dựa vào cơ quan mà thu lưới.

Chương 940: Cho Nhân Vật Phản Diện Một Chút Mặt Mũi

Chương 942: Cho Nhân Vật Phản Diện Một Chút Mặt Mũi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đợi đến khi đám Hổ Nữu lấy lại tinh thần, mới phát hiện cả đám đều đã bị phân tán giam trong lồng rồi.

Trong lòng mọi người ai nấy đều vô cùng mê mang, chả hiểu vì sao.

Mà giờ khắc này, bên ngoài lồng giam truyền đến ánh sáng…

Hổ Nữu: "Ủa? Phàm Muội Muội, sao lại là anh? Chẳng lẽ anh biết chúng tôi muốn tới bắt nên anh ở đây đặt bẫy bắt ngược lại chúng tôi sao?"

Ngọc Sinh Yên: "Lich King Mệnh Phàm ghê tởm, có bản lĩnh thì thả chúng tôi ra, rồi quyết một trận tử chiến đi!"

Crimson Rose: "Chị Phàm Tử tại sao lại có một người anh hèn hạ như thế này chứ, ác thật luôn ấy!"

Vũ Tinh: "Mệnh Phàm, anh đúng là hèn hạ, ác độc đến nỗi ngay cả người trong đội ngũ mình mà cũng bắt được!"

…

Tường ngầm được Arnold dùng cơ quan dời đi, các cô gái liền thấy Tiêu Phàm.

Người có quan hệ không tốt với Tiêu Phàm cứ mở miệng chửi rủa hắn.

Dù sao việc giam cầm con gái cũng chẳng thể tính là cử chỉ quý ông gì.

Tiêu Phàm cực kì rầu đối với phản ứng của các cô gái , mà Arnold lại vô cùng ngạc nhiên.

Arnold vốn muốn mượn chiến tích hôm nay của mình để đe dọa Tiêu Phàm một phen, ai ngờ lồng giam vừa mở ra, người trong lồng lại gào lên với Tiêu Phàm, há mồm một cái các thứ hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, ác độc liền phun ra.

Ác độc, phải là "vinh quang" của Arnold mới đúng chứ?

Vì sao chuyện ác mình làm ra bị tên khốn Mệnh Phàm này đoạt mất rồi?

"Sai rồi! Chuyện này không liên quan gì đến hắn, mấy người là bị ta Arnold bắt!"

Nhìn thấy công lao bị cướp, Arnold nhịn không được gào to lên, nhưng các cô gái chỉ nhàn nhạt liếc gã một chút, ánh mắt có chút gì đó như đang thương hại.

"Mệnh Phàm! Sao anh lại có thể ác độc đến thế, dám ép người không liên quan giả làm nhân vật phản diện nữa chứ! Anh cho rằng như thế sẽ có thể gạt được tôi à!"

"Đúng thế! Lich King Mệnh Phàm, cách làm người của anh như thế nào, trong cái game này có ai không biết, mánh khoé như vậy mà dám đi lừa gạt chúng tôi!"

…

Arnold rối bời, gã bỗng nhiên có cảm giác thật thất bại ngay trước mặt Tiêu Phàm, không cần nói gì, không cần làm gì, cái tên Ác Ma Mệnh Phàm đã có thể cướp đi toàn bộ công lao và vinh quang của Arnold gã!

Loại người này! Ác độc đến mức làm cho gã đố kỵ hết sức!

"Khốn nạn! Lũ ngu đần chúng mày! Arnold ta mới thật sự là nhân vật phản diện ác độc đây này!"

Bên dưới vẫn ầm ĩ như cũ, Arnold rống to xong vẫn bị cả đám tiếp tục lơ đi.

Ầm!

Arnold nổi điên đến chịu không nổi nữa, nện một Bạo Viêm Thuật xuống đất trống, văng tung tóe khắp nơi, hiện trường rốt cục cũng có khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi.

“Mạo hiểm giả ngu xuẩn, các người ngay cả ai là đầu sỏ cũng không phân biệt được! Vậy thì ta sẽ cho các người lĩnh hội một chút, cái gì mới thật sự là ác độc!”

Trán Arnold nổi gân xanh, gã phát hiện trước mặt Tiêu Phàm đến sự ác độc của lại chẳng được người khác chú ý, chứ nói gì đến cảm giác e sợ.

Cho nên gã muốn chứng minh cho mọi người ở đây thấy, ai mới là trùm phản diện ác độc nhất trong Lâu đài Tinh Không!

Arnold sờ mó trong tay áo, sau đó ném đến bên cạnh Tiêu Phàm, năm tia sáng cắt bóng tối, thoáng cái đã rơi đến bên cạnh Tiêu Phàm.

“Đây là năm chiếc chìa khoá nguyên tố, mở được cửa lồng giam chín người trước mặt ngươi, nhưng mỗi lần dùng xong sẽ biến mất ngay, thế nên trong chín người này, ngươi chỉ có thể cứu năm người ra. Lúc đầu ta chỉ định cho ngươi bốn chiếc thôi, nhưng ta thấy ngươi đáng thương nên bố thí ngươi thêm một chiếc nữa.”

Arnold vừa nhìn chằm chằm Tiêu Phàm vừa nói.

Là một Luyện Kim Thuật Sư ác độc, Arnold am hiểu việc nhìn rõ lòng người nhất, gã có thể nhìn ra tình cảm bí mật khi các cô gái kia nói chuyện với Tiêu Phàm.

Thế nên theo logic, Arnold cho rằng Tiêu Phàm sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để cứu tất cả mọi người đang bị nhốt trước mặt ra.

Nhưng bây giờ chìa khóa mở lồng giam chỉ có năm chiếc, nhiều nhất cũng chỉ có thể cứu một nửa số đó. Vậy Tiêu Phàm muốn cứu ai, nhất định phải lựa chọn cứu ai.

Đối với việc lựa chọn sống chết lấy hay bỏ, vẫn luôn là một vấn đề tàn nhẫn.

Người được cứu sẽ luôn mang theo áy náy trong lòng, người không được cứu sẽ sinh ra thù hận, mà người lựa chọn người hơn ai hết sẽ là người dằn vặt vì lựa chọn của mình. Kiểu đùa bỡn lòng người như thế này, quả thực quá kỳ diệu, quá ác độc!

Arnold tin rằng, loại tra tấn tâm hồn như thế này, nhất định sẽ làm cho cả đám Tiêu Phàm cảm thấy sợ hãi gã, vừa kính vừa sợ gã!

Nghĩ đến hiệu quả sau này, Arnold không khỏi thầm vui sướng và vô cùng mong đợi!

…

"Arnold, ta có một âu hỏi!"

Tiêu Phàm nhặt chiếc chìa khoá lên, không đi đến mở lồng, mà lại gọi về phía Arnold.

"Chỉ có năm chiếc chìa khoá, cho nên chỉ có thể cứu năm người, những người còn lại trong lồng, chỉ có duy nhất một con đường chết."

Arnold lần nữa nhấn mạnh, gã muốn gây áp lực cho Tiêu Phàm, gã muốn khiến cho Tiêu Phàm khẩn trương đến sụp đổ, ai bảo Tiêu Phàm không biết tốt xấu đoạt mất vinh quang của gã!

"Ặc, ta biết rồi, nhưng mà thứ ta muốn hỏi không phải cái này… Ta đang muốn hỏi, ở đây, sao trong cái lồng này lại trống không thế?"

Nghe Tiêu Phàm nói vậy, Arnold nhìn về phía cái lồng, đúng thật là thấy một lồng không có ai thì kinh ngạc, lấy thủy tinh cầu ra, bắt đầu tuần sát khắp Lâu đài Tinh Không, cuối cùng thấy một cô gái vẫn đang quanh quẩn trong mê cung.

"Hả? Tại sao lại như thế được, ta rõ ràng đã làm phép, truyền tống tất cả mạo hiểm giả giới tính nữ trong Lâu đài Tinh Không vào lồng giam rồi mà? Có phải ta dùng Luyện Kim Thuật đâu, tại sao lại thất bại được chứ?"

Vừa nghe Arnold độc thoại, Tiêu Phàm đã biết được nguyên nhân, bởi vì người không ở chỗ này kia, chính là Tuyết Dạ …

“Được rồi, ta đại khái hiểu rồi, ngươi nói là ta chỉ có thể dùng chìa khoá cứu năm người ra đúng không?”

“Không sai! Đúng là như thế!”

Arnold trả lời kiêu ngạo, thầm nghĩ, những con người xấc xược, lần này đã có thể cảm nhận được sự ác độc của mình rồi chứ gì!

Gã rất muốn thưởng thức, Mệnh Phàm bởi vì xoắn xuýt tự trách mà vặn vẹo khuôn mặt!

Nhưng mà, hành động của Tiêu Phàm lại không để Arnold toại nguyện, không chút do dự, Tiêu Phàm cất bước đi thẳng về phía trước, trực tiếp mở cửa lồng giam của Hàn Tiểu Yêu, Xà Cơ, Bán Trường Miên, Miên Miên ra, sau đó quay người lại nhìn về phía Arnold trên đài cao, tùy tiện nói: “Xong, ta chọn xong rồi, còn dư một cái luôn đó, xíu nữa ta trả lại sau. Còn mấy con người man rợ kia, ngươi có thể xử lý ngay giúp ta…”

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn Arnold, Arnold đang vô cùng khiếp sợ cảm nhận được một sự ác độc chân chính từ đôi mắt đẹp đẽ kia!

…

“C… Con… Con người dã man, Mệnh Phàm anh quá đáng nó vừa vừa!”

Ngọc Sinh Yên đã sớm mất lý trí, tất cả người chơi khi gặp cô sẽ chỉ la lên nữ thần ơi nữ thần à, có khi nào bị gọi thô tục

như vậy đâu, vẻ mặt bình tĩnh từ đầu đến cuối của Tiêu Phàm lại còn trông có vẻ rất chắc chắn.

“Mệnh Phàm, anh qua đây so chiêu với tôi ngay! Ngoài kia nói chưa đủ hả, mắng tôi là con người dã man thì tính là đàn ông kiểu gì!”

Vũ Tình bây giờ cũng chỉ muốn đập nhau một trận với Tiêu Phàm, thứ khác cô không thèm quan tâm.

Còn Crimson Rose thì càng rối bời hơn, cô rõ ràng là một đại tiểu thư được giáo dục theo kiểu quý tộc, thế mà bị Tiêu Phàm gắn mác là con người dã

man, trong lòng sao có thể chấp nhận được: “Ghê tởm! Sao chị Phàm Tử có một người anh vô sỉ như vậy được chứ!”

Mà người gào kinh khủng nhất, tất nhiên vẫn là Hổ Nữu: “Khốn kiếp! Phàm Muội Muội, anh nói ai con người dã man! Anh nhốt bình hoa thôi kia tôi không có ý kiến, nhưng chị mày lại chả phải người à! Vì sao không thả tôi ra! Không phải chìa khóa anh vẫn còn một chiếc à!”

…

Tình cảnh càng trở nên rối rắm, những người được Tiêu Phàm cứu ra cũng có hơi xấu hổ, nhưng các cô ấy lại phát hiện việc này xử lý không tốt.

Xuất phát từ lòng tốt, người bị nhốt trong lồng các cô đều muốn cứu ra cả, nhưng chìa khoá nguyên tố chỉ còn lại một chiếc, vấn đề khó giải này này nên để cho Tiêu Phàm quyết định đi.

Chương 941: Luyện Kim Thuật thất bại

Chương 943: Luyện Kim Thuật thất bại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng Tiêu Phàm vẫn giữ nguyên ý kiến, còn lại một cái nhưng không cứu ai cả, nhất quyết muốn trả chiếc chìa khóa nguyên tố kia lại cho Arnold.

Mà Tiêu Phàm làm vậy, khiến cho Arnold vô cùng kinh ngạc, bởi vì tất cả không có gì theo kế hoạch của gã cả!

…

Trong lồng vốn là nhốt chín người, không hiểu sao một cô gái lại không bị truyền tống đến đây, việc này từ lúc bắt đầu dã xuất hiện những việc không thuận lợi rồi.

Có điều như vậy cũng chẳng sao, chỉ cần trong lồng vẫn nhốt mạo hiểm giả đủ nhiều, Arnold đùa bỡn lòng người bằng thủ đoạn của gã, làm cho đối

phương cảm thấy sợ hãi, cảm nhận được sự ác độc không thể không chú ý đến.

Một nửa số chìa khoá đủ tàn nhẫn cho sự lựa chọn sống chết, mà không như dự định ban đầu, gã còn tặng thêm Tiêu Phàm chiếc chìa khoá thứ năm, hoàn toàn là vì thỏa mãn nỗi lòng muốn ưu việt của Arnold.

Trong sự độc ác tàn tràn đầy, thêm vào một chút hào hiệp, sẽ khiến cho nhân vật phản diện càng thêm quý phái và khí chất.

Arnold nghĩ như vậy, dường như có thể nhìn thấy được đám người vì muốn sống mà sụp đổ, còn Tiêu Phàm sẽ do dự tới do dự lui để lựa chọn.

Có điều hành động của Tiêu Phàm bây giờ, lại làm cho mộng đẹp của gã hoàn toàn vỡ vụn…

Do dự, áy náy, người nọ giống như không hề có thứ tình cảm này.

Không chút chần chừ, Tiêu Phàm mở bốn lồng giam ra, và cũng cực kì tùy tiện muốn giao chiếc chìa khoá thứ năm cho Arnold, không những thế mà còn thúc giục Arnold, giúp hắn xử lý những người trong lồng.

Máu lạnh vô tình, ý chí sắt đá, người này lãnh khốc như vậy, khí chất tà ác quả thực được hắn phát huy đến mức vô cùng tinh tế!

Nhìn thấy Tiêu Phàm như vậy, Arnold từ đáy lòng sinh ra tán thưởng, thậm chí sinh lòng ghen ghét, hơn nữa còn có một cảm giác khó chịu như bị sỉ nhục vậy.

Chiếc chìa khoá thứ năm, Arnold là vì thể hiện địa vị mình hơn hẳn mọi người nên mới tặng thêm, nhưng Tiêu Phàm chẳng những không cần, mà còn trả về lại như đuổi ăn mày, đồng thời còn làm dáng tay như đang chỉ huy và dặn dò gã làm gì tiếp theo vậy.

Trong tòa Lâu đài Tinh Không này, rốt cuộc ai mới là nhân vật phản diện chân chính đây!

Ngươi rành rành là một mạo hiểm giả bị vây trong cơ quan cạm bẫy trùng trùng, hành động như vậy thực sự quá xem thường người khác rồi!

Arnold che ngực, mắt thấy hành vi của Tiêu Phàm, làm cho gã có chút buồn bực trong lòng. Gã không muốn đùa với Tiêu Phàm nữa, gã muốn làm việc nhân vật phản diện nên làm, dùng Luyện Kim Thuật của bản thân nói cho tất cả mọi người ở nơi này biết, ai mới là nhân vật phản diện chân chính!

Người ác độc nhất trong Lâu đài Tinh Không chính là gã, Luyện Kim Thuật Sư Arnold, chứ không phải Lich King Mệnh Phàm phân chó!

"Hô hô hô hô, ngươi đã thành công chọc giận ta rồi!"

Lời nói Arnold lại lần nữa truyền đến từ trên đài cao, vẫn như cũ là một dáng vẻ mấy người chắc chắc sẽ phải sợ ta.

Đối với Arnold, Tiêu Phàm cũng chả biết phải làm sao.

Arnold là nhân vật phản diện, Tiêu Phàm vốn nên e sợ cũng như cảnh giác gã mới đúng chứ.

Nhưng với sự xuất hiện của gã, Tiêu Phàm lại mất ráo cảm giác căng thẳng lúc nãy, vậy nên Tiêu Phàm mới có thể thong dong bình tĩnh như thế.

Nhưng Tiêu Phàm cũng hiểu, đây là hiện tượng cực kỳ không bình thường.

Tu tâm pháp của phái Thục Sơn, cường hóa dự cảm đối với ngu hiểm của hắn, kỹ năng "Túy Uyên Chi Chủ" cũng mang theo năng lực báo nguy.

Nhưng dưới tình huống phải cảnh giác cao độ như vậy, Tiêu Phàm vẫn không cách nào cảm nhận được bất kỳ áp lực hay nguy hiểm gì từ người Arnold cả.

Nguyên nhân cũng chỉ có thể là Arnold thật sự không có chút uy hiếp nào với hắn.

Một người không có tính uy hiếp, tâm tình cũng chập chờn, vẫn luôn giậm chân trước mặt hắn mãi, Tiêu Phàm cũng chẳng biết nên phải ứng như thế nào.

…

Arnold gầm thét đe dọa xong, thấy Tiêu Phàm vẫn không có phản ứng gì thì càng tức điên lên: "Ngươi đừng tưởng mấy người các ngươi lúc này đang ở ngoài lồng giam thì sẽ an toàn! Arnold ta từ lúc mới bắt đầu không hề có ý định buông tha các ngươi! Các ngươi vẫn luôn ở trong lồng giam thôi!"

Nói xong, Arnold kích thích cơ quan trong tay, cửa đá của con đường dẫn Tiêu Phàm đến đây hạ xuống, cả đám người đã hoàn toàn bị vây trong khu vực rộng lớn này.

Arnold càng đắc ý với hành động của mình, nhưng lúc gã nhìn xuống phía dưới, phát hiện Tiêu Phàm vẫn là khuôn mặt không biểu tình như cũ, mà các cô gái bởi vì có Tiêu Phàm ở đây nên hình như cũng không thấy khẩn trương gì lắm.

"Này! Chẳng lẽ các người không biết sợ hãi! Arnold ta muốn dùng những mạo hiểm giả bị nhốt ở đây để làm thí nghiệp Luyện Kim Thuật! Thí nghiệm trên cơ thể sống! Các ngươi có thể thể hiện sợ hãi một chút, kinh hoảng một chút được không hả!"

Arnold xong đời rồi, những người này chẳng lẽ là những dũng sĩ trong truyền thuyết sao?

Dũng sĩ cũng chẳng dũng cảm được đến thế đâu, có thể cho nhân vật phản diện chút mặt mũi, chút sợ hãi được không hả?

"Được rồi, không đùa nữa! Arnold muốn làm thí nghiệm Luyện Kim Thuật bằng tất cả các ngươi! Để cho các ngươi chân chân chính chính cảm nhận được sự ác độc của Luyện Kim Thuật Arnold đã phát minh ra!"

Arnold thò tay phải vào trong áo choàng, móc tác phẩm Luyện Kim Thuật của mình ra, Thuốc Ngu Đần!

Vô cùng mong chờ nhìn xuống phía dưới, gã hi vọng thời khắc này, mạo hiểm giả bên dưới có thể hơi e sợ gã.

Nhưng nguyện vọng gã liền tan nát, bởi vì màu sắc của bình thuốc quá mức ngọt ngào, cái màu hồng phấn không thể mang đến cho người ta chú cảm giác căng thẳng nào.

Có điều, Tiêu Phàm nhìn thấy bình thuốc này thì lại khẽ nhíu mày, bởi vì hắn siêu ghét cái màu này.

"Đây là Thuốc Ngu Đần mà Arnold ta phát minh ra, ngu đần tức là hỗn loạn, chỉ cần bị nhiễm, các ngươi sẽ mất tâm trí, trong đầu chỉ tồn tại suy nghĩ muốn giết người, phá hủy hết những gì trước mắt! Đây là do các ngươi ép ta đó! Cho nên đừng trách ta ra tay tàn nhẫn!"

"Chờ một chút!"

"Gì? Ngươi rốt cục cũng sợ hãi rồi? Ngươi rốt cục cảm thấy sợ hãi rồi sao? Ngươi rốt cục vì sự ác độc của Arnold ta mà run rẩy không ngừng sao!"

Tiêu Phàm một tiếng kêu dừng làm cho Arnold cực kì cảm động.

"Không không không, ta không phải có ý này, ta chỉ là có mấy câu hỏi muốn hỏi ngươi một chút…"

Tiêu Phàm liên tục phẩy tay, tránh cho Arnold sinh ra ảo giác bản thân cao siêu, Tiêu Phàm lại không biết khi mình cử động như vậy đã mang đến cho Arnold tổn thương bao lớn.

"Vì sao! Vì sao chứ! Vì sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy! Chẳng lẽ ngươi không thể cho một nhân vật phản diện là ta đây xíu mặt mũi nào hả!"

…

Arnold vẫn luôn tự cho mình là ác độc, nhưng gã hôm nay lần đầu tiên cảm nhận được lòng thiện lương tiềm ẩn trong con người mình.

Bởi vì so sánh với người trước mắt, đúng thật không gã không là cái gì cả!

Suy nghĩ ác độc của gười nọ, thậm chí tàn phá luôn cả tâm linh của nhân vật phản diện là Arnold đây.

Arnold thật sự muốn vứt luôn cái bình Thuốc Ngu Đần này vào mặt Tiêu Phàm, nhưng vấn đề Tiêu Phàm muốn hỏi, lại dậy lên lòng hiếu kì của gã.

Hắn muốn hỏi cái gì?

Chắc là muốn hỏi chuyện liên quan đến Thuốc Ngu Đần rồi.

Muốn hiểu rõ Thuốc Ngu Đần, từ đó tìm đường giải quyết, điều này chứng minh nội tâm hắn không giống như vẻ bình tĩnh bên ngoài, bọn chúng đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi Arnold ác độc rồi!

Chuyện này đối với Arnold mà nói, thật sự là niềm vui bất ngờ, tôn nghiêm của nhân vật phản diện ác độc phút chốc được cứu vãn lại đôi chút.

“Hỏi đi! Ta còn đang muốn để cho các ngươi cảm nhận sâu sắc sự ác độc đáng sợ của Luyện Kim Thuật Sư Arnold đây!”

Tiêu Phàm nhíu mày, hắn luôn cảm thấy tác phong làm việc của Arnold nó cứ quái quái thế nào, nói sao nhỉ, vô cùng ngây thơ.

Có điều, hắn cũng lười quan tâm, thế là mở miệng hỏi: “Shaman Zaba có quan hệ gì với ngươi, các ngươi sao mà quen nhau được?”

Đây chính là vấn đề Tiêu Phàm muốn hỏi, hắn lại rảnh quá đi quan tâm Thuốc Ngu Đần.

Dù sao theo lời Lilith nói, Arnold làm thí nghiệm Luyện Kim Thuật cuối cùng sẽ luôn thất bại, đống Thuốc Ngu Đần phân chó này chắc cũng sẽ không ngoại lệ.

Chương 942: Đám Người Ác Độc Bị Nhốt

Chương 944: Đám Người Ác Độc Bị Nhốt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Binh Trưởng Gala nói nó đáp ứng cùng với người nào đó chung chí hướng trông coi Bạch Hóa Sâm, Tiêu Phàm đoán người này chính là Arnold, bởi vì chiều cao của Arnold đã nói lên tất cả.

Còn Shaman Zaba, Tiêu Phàm lại nghĩ sao cũng không hiểu.

…

Hắn thế mà không hỏi về Thuốc Ngu Đần, ngược lại hỏi mình có quan hệ gì với Shaman?

Chẳng lẽ trong mắt hắn, thuốc Luyện Kim Thuật tà ác cũng không quan trong bằng một Shaman sao!

Ghê tởm! Thật sự quá đáng!

“Shaman Zaba, là một đứa đần ta mang đến từ bộ lạc Shaman. Nó là một sản phẩm thất bại của thí nghiệm Luyện Kim Thuật. Ta mang nó về vốn dĩ là coi trọng sự ngu xuẩn của nó, thế là ta muốn nghiên cứu ra một loại thuốc quái vật có thể giảm trí thông minh xuống, tiếp đó dựa vào loại thuốc tà ác này tiêu diệt hết kẻ địch, cuối cùng thống trị thế giới! Nhưng lần thí nghiệm Luyện Kim Thuật đó lại thất bại, sau khi Zaba thuốc thứ thuốc đó của ta không ngốc đi, mà ngược lại còn trở nên thông minh. Lúc đó, tức giận quá ta vốn định xử lý nó luôn rồi, nhưng bất ngờ phát hiện nó có thiên phú trong lĩnh vực Luyện Kim Thuật, cho nên mới thu nó làm học trò…”

Arnold nản lòng, một câu rồi một câu, nói ra.

Mà Tiêu Phàm rốt cuộc cũng hiểu rõ từ đầu đến cuối, nghĩ thầm khó trách lúc gặp Zaba, nhóc đấy nhìn khôn lỏi lên không ít.

“Lần này ngươi thỏa mãn chưa, thỏa mãn rồi thì chịu chết đi!”

Cảnh báo xong, mặt mũi Arnold trở nên dữ tợn, hắn rốt cuộc không nhịn nổi, gã cảm thấy cứ tiếp tục như vậy nữa, mình sẽ bị Tiêu Phàm chơi hỏng ráo!

Bởi vì đẳng cấp ác độc của Tiêu Phàm rõ ràng cao hơn gã nhiều!

Cho nên gã bắt đầu điên cuồng đâm đầu!

Không sai, Arnold bây giờ đang hành động tà dị như vậy, nhưng lại rất có ý nghĩa trong lòng gã, đây là một loại huyền học…

Lilith vẫn luôn gọi Arnold là Luyện Kim Thuật Sư thất bại cũng không phải là lời nói vô căn cứ, bởi vì Luyện Kim Thuật của Arnold thật sự chưa từng thành công lần nào, Luyện Kim Thuật thất bại mãi nhanh chóng sinh ra bóng ma tâm lý cho gã.

Gã sở dĩ thu Zaba làm đồ đệ, là bởi vì trong lúc vô tình nhìn thấy Zaba chỉ bằng tự học đã có thể thành công một Luyện Kim Thuật.

Thế là gã bắt đầu âm thầm bắt đầu nghiên cứu Shaman Zaba, sau đó gã phát hiện ra một loại huyền học!

Đúng vậy!

Shaman Zaba thường xuyên đâm đầu mình một cách vô nghĩa!

Việc này trừ huyền học ra thì còn là cái gì được nữa!

Đương nhiên, Arnold không hề biết Zaba làm như vậy là do "học trộm" từ Tiêu Phàm, mà Arnold bây giờ lại học trộm Zaba đập đầu, lại còn xem như huyền học nữa chứ.

Trong trận doanh Ác Ma, bệnh tâm thần Tiêu Phàm thấy quá nhiều rồi, sớm đã quen rồi,

Nhưng Arnold cứ dập đầu như điên như khùng làm Tiêu Phàm sợ muốn chết.

Bởi vì Tiêu Phàm vẫn chưa hỏi xong, hắn sợ Arnold cứ tông mãi như vậy thì ngất mất!

Sau một loạt âm thanh bụp bụp vang lên, rốt cuộc Arnold cũng dừng lại, nhìn xuống đám người bên dưới, vẻ mặt điên cuồng!

"Cảm nhận sự đáng sợ của Luyện Kim Thuật Sư Arnold ác độc đi!"

"Này, chờ chút! Ngươi vẫn chưa nói với ta, ngươi có quan hệ gì với Lilith đâu nhé!"

Arnold đã không muốn quan tâm gì đến Tiêu Phàm nữa rồi, Thuốc Ngu Đần vẽ ra trên không trung một đường vòng cung đẹp đẽ, rơi trên mặt, bình thủy tinh cứ như vậy vỡ vụn, không khí bắt đầu tràn ngập sương mù màu hồng…

Đúng giờ phút này, trong Lâu đài Tinh Không, bốn cô gái Lilith vẫn đang ngủ say, Shaman Zaba thì chăm chỉ học trong phòng, Tuyết Dạ còn đang quanh quẩn trong mê cung của Lâu đài Tinh Không.

Bên ngoài tòa Lâu đài Tinh Không, hình bóng Tiểu Sửu Hoàng hiện ra, gã nhìn chằm chằm vào toà lâu đài âm trầm, sau đó nhanh chóng lẻn vào…

…

"Sao lại thế! Sao lại thế! Tại sao có thể như vậy! Ta rõ ràng đã dùng huyền học học được từ Zaba rồi mà! Mẻ thuốc luyện kim lần này nên thành công mới đúng chứ! Sao lại thất bại được!"

Thí nghiệm Thuốc Ngu Đần thất bại, đã đả kích Arnold không ít, gã quỳ trên mặt đất, ôm đầu, vẻ mặt trông cực kỳ ảo não.

【Hệ thống nhắc nhở: NPC Arnold sử dụng "Thuốc Ngu Đần" lên người ngài, phát động hiệu quả "Thuốc Ngu Đần", "Thuốc Ngu Đần" phát động thất bại.】

"Quả nhiên là thế, đống này lại thất bại, không hổ xứng danh Luyện Kim Thuật Sư Arnold thất bại nha."

Tiêu Phàm nhìn Hệ thống nhắc nhở, tự nhiên cảm thấy đồng tình với Arnold.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Phàm chợt cảm giác có ai đó đang nhích lại gần mình…

"Làm sao vậy, Xà… Cơ?"

Giọng điệu Tiêu Phàm hơi mất tự nhiên, bởi vì Xà Cơ đến gần khoác lấy cánh tay Tiêu Phàm, núi đôi đầy đặn trước ngực đã biến dạng vì cái ôm.

Xà Cơ còn chưa trả lời lại, Tiêu Phàm đã phát hiện cánh tay trái của mình cũng bị ai đó ôm chặt.

Bán Trường Miên dùng tư thế y như Xà Cơ, ôm lấy Tiêu Phàm từ một bên khác, sau đó cả thân thể mềm mại đều dựa sát vào.

Như thế vẫn chưa xong, ngay cả Hàn Tiểu Yêu bổ nhào vào người Tiêu Phàm, ôm lấy hắn sau lưng.

Vì các cô gái cứ cọ xát mãi nên xúc cảm mềm mại càng trở nên rõ ràng hơn, mùi thơm của phái nữ cũng theo đó xộc thẳng vào mũi, Tiêu Phàm đã không còn cách nào tiếp tục bình tĩnh nữa.

"Mọi người sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Không có bất kỳ câu trả lời nào, Tiêu Phàm chỉ nghe thấy tiếng thở gấp nỉ non, sau đó lại phát hiện ánh mắt mê mang, lờ đờ, mông lung của các cô gái, ánh mắt ngậm đầy sắc xuân.

Chẳng lẽ đây là tác dụng phụ của "Thuốc Ngu Đần" thất bại?

Nhưng vì sao mình không ảnh hưởng gì?

Chẳng lẽ bởi vì khác biệt nam nữ?

Chết tiệt! Thuốc Ngu Đần thất bại sẽ không biến thành thuốc kích dục liều mạnh đấy chứ!

Không được, không thể cứ tiếp tục như này mãi được! Tiếp tục như vậy mình cũng mất lý trí luôn cho coi!

Mà lúc này, Miên Miên vừa mới được Tiêu Phàm cứu ra đang đi thẳng đến trước người hắn, ánh mắt cô bình tĩnh, phẳng lặng, miệng lẩm bẩm.

Tiêu Phàm thấy vậy, sắc mặt chợt thay đổi, gào lên: "Đậu má! Miên Miên, đừng như vậy! Đừng nhìn cái đó của anh chứ! Nhìn xuống đấy nữa, anh thấy mình nghiệp chướng lắm em ơi!"

"Ồ!"

Đang lúc Tiêu Phàm vô cùng rối bời với tình cảnh hiện tại, trên người bỗng đau nhói kịch liệt, đến nỗi làm hắn phát ra một tiếng kêu thảm…

Chiếc chìa khóa thứ năm không được trả cho Arnold mà được Tiêu Phàm dùng luôn, nhưng lại không phải dùng để cứu người, mà là dùng để tự cứu mình.

Tiêu Phàm lấy chìa khóa nguyên tố mở một lồng giam trống ra, hốt hoảng ba chân bốn cẳng chạy vào, nhanh chóng đóng cửa sắt của lồng giam lại.

Tiêu Phàm quần áo tả tơi ngồi xổm trong góc tối, vừa hoảng sợ nhìn bên ngoài lồng, vừa nghĩ phải thoát ra bằng cách nào.

Thuốc Ngu Đần thất bại, Tiêu Phàm lúc đầu còn cho rằng, lại sẽ trở thành một trải nghiệm không bình thường cho mà xem.

Tiêu Phàm mặt ngoài rất kháng cự, thân thể cũng rất trung thực, vẫn thẳng nguyên một chỗ, cả buổi vẫn chưa thấy nhúc nhích.

Nhưng việc này cũng không thể trách Tiêu Phàm, nhìn thấy từng cô gái với ánh mắt lờ dờ mông lung quyến rũ, chỉ cần là đàn ông, ai cũng sẽ như vậy.

Một khi đáy lòng lung lay, mỗi chân nhất định sẽ cứng hết cả lên, chứ đừng nói gì đến người đoan chính.

Tất cả đều phát triển như suy nghĩ Tiêu Phàm, đối mặt với việc sắp tới, Tiêu Phàm trông có vẻ vô cùng kháng cự, nhưng sâu trong nội tâm lại thầm chờ mong.

Nhưng Tiêu Phàm hình như đã đọc quá nhiều tiểu thuyết không nên đọc, thuốc kích dục không thể nào tồn tại trong trận doanh Ác Ma được. Những cô gái kia không vì mất trí mà chủ động hiến thân, sau khi dựa sát vào người Tiêu Phàm, các cô lại mở cái miệng lớn như chậu máu ra!

Thuốc Ngu Đần rốt cuộc thất bại hay thành công, Tiêu Phàm không cách nào xác định được, dù sao tất cả người chơi ở đây trừ hắn ra đều trúng chiêu cả rồi.

Tác dụng Thuốc Ngu Đần cực kỳ kỳ quái, đó không phải là hiệu quả trong tưởng tượng của Tiêu Phàm, mà là một loại thuốc có thể khiến thần kinh con người mê thích cuồng bạo.

Ở điểm này, Thuốc Ngu Đần dường như đã thành công, nhưng những người trúng chiêu lại không đi tàn sát lẫn nhau, mà là bắt đầu đi săn Tiêu Phàm.

Cho nên đây cũng là một loại thuốc luyện kim có thể làm loạn tâm trí phụ nữ, sai khiến các cô đi săn đàn ông, nhưng mà… trên thế giới này sao lại có loại thuốc khốn nạn vậy chứ!

Chương 943: Truyền Tống Thời Không Dược Tề

Chương 945: Truyền Tống Thời Không Dược Tề

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn mấy cái Huyết Nha Ấn Tân Sinh trên người mình, cảm thấy thật khổ sở, mà bên ngoài lồng giam, các cô gái sau khi cuồng bạo bắt đầu thử dùng tay kéo lồng sắt, hàng rào chắn kim loại khẽ rung rung vì sức mạnh, vang ra tiếng nho nhỏ, làm cho Tiêu Phàm vì thế mà sợ muốn chết.

Đám Hổ Nữu lúc nãy không được cứu ra, ai nấy cũng đang cũng ra sức giãy dụa trong lồng mình, cùng nhau hướng về phía Tiêu Phàm.

Bộ dáng mất lý trí điên cuồng của các cô làm Tiêu Phàm cảm giác như mình bị Zombie vây quanh vậy.

Tiêu Phàm hoàn toàn có thể dựa vào thực lực bản thân xử lý tất cả các cô gái ấy, nhưng đây cũng không phải là cách hay ho gì.

Bây giờ các cô gái ấy chỉ là đang bị "Thuốc Ngu Đần" khống chế. Nếu như Tiêu Phàm ra tay tiêu diệt hết tất cả thì sau khi mọi người khôi phục, người chết chắc có lẽ sẽ là bản thân hắn.

Ngay lúc Tiêu Phàm khổ tâm nghĩ cách thoát ra thì hắn bỗng nhiên phát hiện, hàng rào của lồng giam sắt bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị uốn cong rồi!

Không phải chứ, dữ dội vậy luôn?

Các cô gái lúc này đang bị hiệu quả của Thuốc Ngu Đần ảnh hưởng như lang như hổ, nếu thật sự vào được trong lồng, mình nhất định sẽ bị gặm đến cái xương cũng không còn!

Mình nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết mới được!

Đúng rồi! Arnold!

Bởi vì cái gọi là cởi chuông phải do người buộc chuông, Tiêu Phàm liền nhớ đến Arnold.

Arnold tuy là một Luyện Kim Thuật Sư thất bại, nhưng "Thuốc Ngu Đần" do gã làm ra, gã nhất định rõ ràng nhất phải giải trừ tác dụng thuốc như thế nào!

Thế là Tiêu Phàm nghĩ thầm, nhất định phải lôi đầu Arnold, cái kẻ đầu têu này xuống nước.

"Các cô đây là đang không mở lồng giam sắt ra được sao, nếu tôi là các cô, chắc chắn tôi sẽ ra bắt Arnold, bảo gã ta giao chìa khoá nguyên tố mở lồng giao sắt ra đó."

Đây chỉ là thử một chút, Tiêu Phàm hi vọng các cô gái đang điên cuồng này hiểu ý hắn.

Đáng ăn mừng chính là, các nàng đúng thật là nghe hiểu.

…

Luyện Kim Thuật lại thất bại, Arnold hết sức đau khổ, gã uể oải quỳ trên đài cao, nãy giờ cứ lấy tay gõ mặt đất mãi.

"Vì cái gì? Vì cái gì ta lại thất bại chứ!"

Gã không thể nào chấp nhận kết quả này, bởi vì Shaman Zaba có thể thành công mà gã vẫn thất bại.

Luyện Kim Thuật không bằng một Shaman ngu xuẩn, thực tế như vậy cũng quá mức tàn khốc với Arnold.

Ngay lúc Arnold vì thế mà vô cùng đau khổ thì trong đầu gã bỗng nhiên xuất hiện báo động!

Ngay sau đó, gã nghe thấy một âm thanh xé gió kịch liệt…

…

Tiêu Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những việc trước mắt.

Hắn nghĩ mình có thể xử lý các cô gái này được không, thật sự cần ước định lần nữa mới được.

Dưới tác dụng của "Thuốc Ngu Đần", đám Xà Cơ thật sự điên cuồng đến cực điểm, giống như mọi người ai nấy đều biến thành bố A Hoa Tỷ vậy, dựa vào một sức mạnh kinh khủng, bắn vọt về phía tường đá, không khác gì khinh công trong tiểu thuyết võ hiệp, quả thực là dựa vào lực bắn vọt mà nhún người nhảy lên trên đài cao!

Sau đó chợt vồ một cái, tóm lấy Arnold chưa kịp phòng bị gì, nặng nề ngã trên mặt đất!

"Ối mẹ ơi!"

Arnold hét một tiếng thê thảm, xem ra gã không hiểu sao lại mình bị ngã.

Các cô gái ngoài lồng đến gần vây chặt gã, dáng vẻ nhìn chằm chằm kia giống như đang ép gã giao chìa khoá nguyên tố ra vậy.

Mà thấy cảnh tượng này, Tiêu Phàm lại nghi ngờ.

Bởi vì hắn phát hiện một sơ hở, các cô gái bị ảnh hưởng bởi "Thuốc Ngu Đần" không hề đến cấu xé Arnold, chẳng lẽ tác dụng của "Thuốc Ngu Đần" sau khi thất bại không phải là sai khiến tập kích người khác phái?

Vậy thì trên người mình có thứ gì đặc biệt, làm cho các cô ấy nhắm đến mình?

“Mấy người muốn làm gì! Mấy người muốn làm gì! Ta là Arnold Luyện Kim Thuật Sư tà ác đó!”

Đương nhiên những lời này thì có tác dụng gì với những người đã mất lý trí chứ.

“Á!”

Lại là một tiếng hét thảm, Arnold bị ném đến trước cửa lồng giam Tiêu Phàm.

“Được rồi! Được rồi! Mấy người đừng tới đây, cách xa ta ra một chút, ta mở cửa lồng hắn ra giúp mấy người là được chứ gì!”

Arnold lật đật chạy nhanh đến trước lồng giam Tiêu Phàm, bắt đầu móc chìa khoá ra.

“Này! Ngươi muốn làm gì! Ngươi muốn hại chết ta à”

Lần này lại đến lượt Tiêu Phàm lo lắng, nhưng Arnold đâu thèm quan tâm nhiều đến vậy, bởi vì mấy con người đang điên cuồng sau lưng thực sự quá đáng sợ!

Cạch! Một tiếng vang nặng nề, Arnold mở lồng sắt ra, sau đó nhanh chóng xông vào! Sau đó, đóng cửa lồng giam luôn, một chuỗi hành động không khác Tiêu Phàm lúc nãy là bao.

“Grừ!”

Ngoài cũi truyền đến âm thanh bất mãn của các cô gái, mà Arnold đã nhanh chóng chạy vào xó tối trốn chung với Tiêu Phàm.

“Này! Ngươi trốn vào đây làm gì!”

“Đây vốn là địa bàn của Arnold ta, ta muốn làm gì thì làm thôi chứ?”

“Thế ngươi giải trừ tác dụng thuốc cho các cô ấy luôn là được rồi?”

“Ta có biết giải trừ thuốc sao đâu!”

” ‘Thuốc Ngu Đần’ không phải do ngươi làm sao!”

“Phải thì như thế nào! Luyện Kim Thuật Sư tà ác không thèm làm mấy chuyện giải thuốc nhàm chán đấy đâu!”

“Vậy làm sao bây giờ!”

“Sao ta biết phải làm sao!”

…

Tiêu Phàm bó tay, hắn rốt cục cũng biết vì sao Luyện Kim Thuật của Arnold luôn thất bại rồi, kiểu Luyện Kim Thuật Sư hỏi gì cũng không biết này, muốn Luyện Kim Thuật thành công cũng khó đó!

Thuốc luyện kim của gã chắc là hỗn hợp tùm lum các thứ, về tác dụng thuốc, không chừng là đoán mò cả!

Trên thế giới này tại sao có thể có một Luyện Kim Thuật Sư troll người như thế nhỉ!

…

Kẽo kẹt kẽo kẹt…

Hàng rào sắt bị kéo, rung động phát ra từng tiếng kẽo kẹt, không có chìa khóa nguyên tố của Arnold, phương thức đi săn của các cô lần nữa khôi phục lại như ban đầu.

Tay ngọc thon dài cầm lấy hàng rào sắt, hàng rào lại bị những đôi tay trắng nõn nàu kéo cho rung chuyển, xinh đẹp và bạo lực lúc này giao hòa với nhau, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi mà run tim mất mật.

Dưới sự bức hiếp của các cô gái, Arnold và Tiêu Phàm vốn đối đầu nhau, bị ép tạm thời phải cùng chung chiến tuyến.

Tiêu Phàm đồng thời cũng hiểu rõ một chút về thực lực của đồng đội tạm thời này.

Arnold, một ma pháp sư hắc ám luyện bị thuật luyện kim mê hoặc, rõ ràng rất có thiên phú với hắc ma pháp, lại cả ngày ảo tưởng muốn thông qua thuật luyện kim để đi thống trị thế giới.

Ngoài ra, hắc ma pháp của Arnold còn có một thiên hướng rất cổ quái, đó chính là khi thi triển lên phái nữ sẽ có một lượng buff lớn.

Đây cũng là lý do vì sao cậu có thể tùy tiện sử dụng hắc ma pháp truyền tống các cô gái đang lầm đường lạc lối vào trong lồng giam.

Phải biết rằng "Truyền Tống Thời Không", nói theo một cách thông thường là pháp thuật cấp bậc cấm chú đó!

Mặc dù lúc Arnold thi triển hắc ma pháp lên phái nữ có thể thu được một lượng buff vô cùng lớn, nhưng không thể không thừa nhận rằng, dưới tình trạng hiện tại, hắc ma pháp của Arnold phát huy tác dụng rất lớn với những đám Xà Cơ đang phát cuồng.

Tiếc là, Arnold không chỉ là một ma pháp sư hắc ám cường đại mà còn là một người có tính tình siêu ngạo kiều.

"Không muốn! Tôi mới không muốn dựa vào loại tà môn ngoài đạo như hắc ma pháp này đâu! Arnold là luyện kim thuật sư tà ác nhất, thuật luyện kim mới là vương đạo!"

"Mẹ nó, cậu có bệnh phải không! Bây giờ là chuyện sống còn, cậu và tôi đang cùng một chiến tuyến, nhất định phải dốc toàn lực mới được! Cậu cứ như vậy thì sẽ không luyện thành thứ bàng môn tà đạo như thuật luyện kim đâu!"

"Sẽ không thành công?"

Bốn chữ trong câu nói của Tiêu Phàm lần nữa chọc vào vết sẹo của Arnold, Arnold mất khống chế gào lên: "A! Arnold tôi mới không muốn hợp tác với loại người như anh đâu!

Tiêu Phàm còn muốn nói gì đó với Arnold, lúc này hàng rào sắt lại phát ra một tiếng gào thét.

Tiêu Phàm hoảng sợ nhìn về phía trước, phát hiện hàng rào sắt thật sự bị các cô gái dùng sức mạnh bẻ gãy!

Các cô gái bắt đầu chui xuyên qua khe hở, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm lộ ra hung quang.

“Này! Mọi người tỉnh táo lại đi! Tôi là Mệnh Phàm đây mà!”

Chương 944: Thuyết Ngô Vương

Chương 946: Thuyết Ngô Vương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm bối rối lùi lại, lại phát hiện sau lưng chỉ có tường đá lạnh lẽo, mà đáp lại Tiêu Phàm, là một tiếng tru lớn hung hãn!

“Gào!”

Bà nội cha nó chứ! Phụ nữ thật là đáng sợ!

Hồng quang dưới ánh nến có chút lập lòe, huyết kiếm đã bị Tiêu Phàm giữ trong tay, mồ hôi bắt đầu chảy dọc xuống theo trán Tiêu Phàm, đôi mắt màu đỏ rượu kia nhanh chóng trở nên lạnh lẽo!

Sự tùy ý lúc bình thường đột nhiên được thu lại, nếu như đối phương tiếp tục tiến lên chút nữa, Tiêu Phàm sẽ liền thật sự ra tay.

Arnold đứng bên cạnh Tiêu Phàm, phát hiện rõ ràng sự khác thường của Tiêu Phàm, cậu cảm thấy trên người Tiêu Phàm lúc này tản ra một loại khí thế ác ma cao siêu!

Nhưng trong khoảnh khắc quan trọng này, các cô gái trong nháy mặt chợt khôi phục sự thanh tỉnh: “A? Lúc nãy tôi làm sao vậy?”

Các cô gái đột nhiên dừng lại, Tiêu Phàm sững sờ, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào, ánh mắt lần nữa trở lại hiền hòa.

Xem ra, công hiệu của "hỗn độn dược tề" đã hết rồi.

Arnold cảm thấy khí thế của Tiêu Phàm đã tản đi, xem như lúc nãy mình sinh ra ảo giác.

…

"Lúc nãy tôi…A?! Vì sao lại biến thành thế này?! Mệnh Phàm, chuyện đó…Lúc nãy tôi không cố ý đâu, tôi không khống chế được cơ thể mình?!"

Cảnh tượng bắt đầu trở nên hoảng loạn, các cô gái dường như đang nhớ lại những chuyện vừa mới xảy ra.

Cuồng bạo và hung hăng, không có chút hình tượng thục nữ nào, chuyện này không khỏi khiến cho các cô cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, càng ghê gớm hơn chính là, các cô vừa vặn còn giống như không biết xấu hổ nhào vào trên người Tiêu Phàm!

Trời ơi! Tôi đã làm cái gì vậy!

"Anh phải tin tôi! Lúc nãy không giống như những gì anh tưởng đâu!"

Nhìn thấy các cô gái hoảng hốt, Tiêu Phàm cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nói: "Tôi biết, tôi biết, được rồi, đừng nói nữa…"

"Cái gì chứ? Anh căn bản cái gì cũng không biết, lại còn không chịu nghe tôi giải thích!"

Tiêu Phàm sững sờ, thầm nghĩ không phải chứ, lại nữa?! Lúc này còn chơi như vậy?!

Không được! Tuyệt đối không thể để cho các cô ấy phát cáu được!

"Tôi biết, chuyện này toàn bộ đều do "hỗn độn dược tề" của Arnold giở trò quỷ.

Không liên quan gì đến các cô, cho nên hiện tại điều mà chúng ta phải làm chính là bắt kẻ đầu sỏ Arnold phải chịu tội!"

Arnold lúc này đang lén lén lút lút trốn ra ngoài, bỗng nhiên cảm thấy có rất nhiều ánh mắt oán hận bắn về phía mình, khi cậu kịp phản ứng lại, mới phát hiện bản thân mình đã bị đám người Tiêu Phàm bao vây.

"Các người muốn làm gì tôi? Còn nữa, lúc trước chúng ta không phải đã đồng ý hợp tác sao?"

"Nhưng vừa hay lúc nãy cậu đã từ chối hợp tác cùng loại người như tôi. Lại nói cậu coi chúng tôi như chuột bạch mà đùa giỡn một trận, chúng tôi làm sao có thể bỏ qua cho cậu đây?"

Tiêu Phàm phi thân về phía trước, dùng một tay đẩy ngã Arnold xuống đất, cưỡng ép cưỡi lên, ngăn hành động của Arnold lại.

Hắn sỡ dĩ không ra tay với Arnold là bởi vì Tiêu Phàm luôn cảm thấy Arnold có quen biết với Lilith.

Mà trong nháy mắt lúc Arnold ngã xuống, mũ trùm của áo choàng cũng theo đó mà trượt xuống, một mái tóc vàng trực tiếp xõa ra, lộ ra một khuôn mặt đáng yêu.

Mà gương mặt này khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút quen mắt, lại không biết đã gặp qua ở đâu.

Hóa ra là như vậy, thảo nào lúc nãy đám Xà Cơ không chủ động tấn công cô ấy, chỉ nhằm vào cái lồng sắt đang nhốt hắn.

Chẳng qua…Vì sao lại biến thành dáng vẻ này?

"Anh muốn làm gì Arnold!"

Arnold vô cùng kinh hoảng nhing Tiêu Phàm đang cưỡi trên người mình, đôi mắt rưng rưng, lộ vẻ điềm đạm đáng yêu.

"Arnold không phải là tên của con trai hay sao? Vì sao cô lại có tên như vậy?!"

"Arnold là nhũ danh của tôi, tên đầy đủ của Arnold là Nonoli! Chẳng qua anh muốn làm gì Arnold hả? Loại người tà ác như anh, bắt được Arnold

đáng yêu nhất định sẽ làm chuyện đó với Arnold!”

“Chuyện gì hả? Cho xin đi, cô đừng dùng vẻ mặt mập mờ vọng tưởng như vậy có được không?”

Tình huống bất ngờ nảy sinh, khiến cho Tiêu Phàm lập tức cả kinh đứng dậy, thả loli dưới người ra.

“Phàm muội muội, anh có phải thật sự là một kẻ cuồng loli hay không hả? Vì sao tôi đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy anh làm ra loại chuyện mất mặt bực này vậy…”

Hổ Nữu vẫn bị giam bên trong chiếc lồng như trước, nhưng khuôn mặt tươi cười của cô lộ vẻ vui sướng, trong lời chế nhạo còn mang theo một chút ý trả thù, hiên nhiên việc Tiêu Phàm làm lúc trước đã khắc sâu trong lòng cô.

Theo lời nói của Hổ Nữu, ánh mắt mà đám người lúc nhìn về Tiêu Phàm trở nên xem thường, khiến Tiêu Phàm bực bội một trận.

Mà Arnold đứng dậy lần nữa, lại lặng lẽ đưa tay mò vào áo choàng của mình, một bình dược tề được cô cầm trong tay, nói: “Ha ha ha ha! Các người đừng mơ tưởng có thể bắt được luyện kim thuật sư tà ác Arnold! Bình này là ‘truyền tống thời không dược tề’ mà tôi nghiên cứu chế ra, nó có thể tạo ra hiệu quả của ‘Cấm chú – Truyền Tống Thời Không’, chỉ cần tôi dùng nó, các người liền đừng mong có thể bắt được tôi!”

Nói xong, Arnold liền muốn lần nữa ném cái bình xuống.

Tiêu Phàm vừa nhìn, liền hoàn toàn luống cuống, hắn căn bản không sợ Truyền Tống Thời Không, thứ hắn sợ chính là hiệu quả khó lường sau khi thuật luyện kim của Arnold thất bại!

Thế là Tiêu Phàm bay người ra, lần nữa phóng về phía Arnold!

Ngay nháy mắt lúc ‘Truyền Tống Thời Không dược tề’ rơi xuống đất vỡ vụn, Tiêu Phàm đụng vào Arnold!

Ầm!

Một màn sương màu bạc khuếch tán ra, đó chính là hơi thở của pháp thuật không gian!

…

Sương bạc pháp thuật làm mờ tầm nhìn của Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm trở nên vô cùng hoảng sợ, bởi vì "truyền tống thời không dược tề" của Arnold có tác dụng.

Thành công trái lại không sao, cùng lắm chính là để Arnold chạy thoát thôi.

Nhưng căn cứ theo lệ cũ, dược tề mà Arnold luyện ra không thể nào thành công, cho nên Tiêu Phàm vô cùng lo lắng về hiệu quả phát sinh sau khi dùng dược tề.

Theo màn sương mù càng lúc càng nhạt, nội tâm Tiêu Phàm cũng trở nên càng lúc càng lo lắng, hắn bất an đảo mắt nhìn bốn phía, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó.

Đáp lại sự lo lắng của Tiêu Phàm chính là yên tĩnh tuyệt đối, bốn phía không có bất kỳ thứ gì, cho nên mới có thể yên tĩnh như vậy.

Chờ một chút, tại sao lại như thế? Các cô ấy đâu rồi?

Sau khi "truyền tống thời không dược tề" của Arnold có hiệu lực, đám bạn xung quanh Tiêu Phàm đều biến mất, đám Hổ Nữu giống như chưa từng tồn tại, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Chẳng lẽ hiệu quả thất bại của "truyền tống thời không dược tề" chính là đưa đám Hổ Nữu đi?

Dược hiệu lần này dường như rất tốt nha…

Ngay lúc Tiêu Phàm ngạc nhiên không thôi, dưới chân Tiêu Phàm truyền đến một trận tiếng rên nghẹn ngào bi thương: "Hu hu, vì sao Arnold còn ở đây? Rõ ràng Arnold đã dùng 'truyền tống thời không dược tề' rồi mà! Arnold hẳn phải được truyền tống đi rồi mới phải chứ! Vậy là thuật luyện kim của Arnold lại thất bại rồi sao?! Vì sao kết quả vẫn là như vậy? Còn nữa, cái con người tà ác anh lại cưỡi lên người Arnold làm gì? Tôi biết rồi,

anh nhất định là muốn làm loại chuyện đó với Arnold! Được rồi, người thất bại như Arnold, bây giờ đã nản lòng thoái chí, anh muốn lên thì lên đi! Tôi sẽ không phản kháng!"

"Phi phi! Cô lại tự ý hiểu lầm lung tung gì đó! Cô cam chịu vì thuật luyện kim thất bại, cũng không cần lôi người vô tội như tôi xuống nước chứ!"

"Chẳng phải đàn ông các người đều muốn như vậy sao?"

"Đừng tự tiện dùng phán đoán của phụ nữ các người bôi nhọ phẩm cách cao thượng của đàn ông!"

"Một mực cưỡi trên người tôi, còn giả bộ như không có việc gì đặt tay lên ngực tôi, đây chính là phẩm cách cao thượng của đàn ông các người sao?!"

"A?!"

Tiêu Phàm giật nảy mình, nhanh chóng thu tay lại, vội vội vàng vàng phóng người đứng dậy, nói: "Đây là hiểu lầm! Lại nói, bởi vì cô còn nhỏ, tay của tôi đặt ở đó, hoàn toàn không có cảm giác gì cả!"

Còn nhỏ?!

Không có cảm giác gì cả?!

Sau khi thuật luyện kim thất bại, Arnold lại lần nữa bị đả kích tâm hồn.

"A a a! Anh thật sự quá tà ác! Vì sao trên thế giới lại có loại người ta ác như anh tồn tại chứ! Tà ác rõ ràng chỉ thuộc về một mình Arnold mà thôi!"

Chương 945: Kẻ Địch Mạnh Đột Kích

Chương 947: Kẻ Địch Mạnh Đột Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Arnold không ngừng kêu khóc, cũng không có đứng dậy, cứ thế không ngừng lăn lộn trên mặt đất!

Tiêu Phàm bó tay rồi, hắn có chút không biết làm sao, bây giờ hắn nên làm gì đây? Chẳng lẽ phải tốn tâm tư đi dỗ dành nhân vật phản diện Arnold này sao? Chuyện này cũng quá nhảm nhí đi!

…

Trong trò chơi, sắc trời đã dần tối, trong "Tân Sinh" có không ít dạ miêu đang ngâm sướng, bởi vì đã quen với cảnh đêm thành thị, màn đêm trong "Tân Sinh" cũng có một phong vị rất khác.

Ở một hoang mạc nào đó ở trận doanh Ác Ma, ngoài sự khô nóng ban ngày ra, gió đêm cũng mang đến một chút mát mẻ, nhưng cảnh đêm cũng không có tốt như trong tưởng tượng, thậm chí có chút khiến cho người ta sợ hãi.

Giờ phút này, có một đám người chơi từ nơi khác đi đến đây, trong lòng bọn họ đều ôm ấp kỳ vọng của chính mình, nhưng cảnh tượng nhìn thấy lại khiến cho bọn họ bất an, thậm chí sởn cả tóc gáy.

Tượng của Tiêu Phàm ở đây, dưới ánh lửa cũng đặc biệt sáng tỏ.

…

Sau "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", fan hâm mộ Lich King Mệnh Phàm bắt đầu tăng lên nhiều, trong "Tân Sinh" cũng vì vậy mà sinh ra hai phe chủ yếu.

Một phe là từ trung lập mà chuyển qua si mê – "Đoàn tiếp viện Lich King", một phe khác chính là đám "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" vẫn luôn một mực ôm ấp tín ngưỡng cuồng nhiệt đối với Tiêu Phàm.

"Đoàn tiếp viện Lich King" có rất nhiều em gái, tiếc là các cô ấy có một khuyết điểm, chính là điều kiện gia nhập giống với công hội Hoa Nguyệt, đó chính là chỉ nhận nữ.

Thế là những fan hâm mộ giới tính nam kia của Lich King, trong nháy mắt trở thành người không có tổ chức.

Vì tìm nơi tập họp, bọn họ bắt đầu đi vào trận doanh Ác Ma, tiến về địa điểm mà "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" đang ở, bọn họ muốn tận mắt nhìn một chút xem "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" có thanh danh vô cùng cổ quái này có phù hợp để bản thân nương tựa hay không.

Nhưng khi đến nơi.

Bọn họ liền bắt đầu hối hận, vì sao hành vi của chúng sói lại chẳng khác gì tà giáo như vậy, một đám người nhảy múa xung quanh đống lửa, trong miệng lẩm bẩm, vẻ mặt vô cùng cuồng nhiệt, gần như là kẻ điên.

Cử chỉ của chúng sói này gần như điên khùng, khiến cho đám người kinh ngạc, bọn họ bắt đầu hoài nghi tình cảm mà nhóm người "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" này đối với Lich King Mệnh Phàm này có phải chỉ là sùng bái đơn thuần hay không.

Loại cuồng nhiệt kia của bọn họ, thậm chí khiến cho lòng người cảm thấy sợ hãi, cho nên những người mới tới, bắt đầu có kế hoạch rút lui khỏi nơi này.

"Người lạc đường, xin hãy dừng bước, nếu đã tới, sao không nhìn một chút rồi hẵng đi?"

…

Hoàng Ma Tử, một người mắc chứng vọng tưởng bị hại.

Sau khi thu được một món lợi nhuận kếch sù từ đám người hâm mộ Tiêu Phàm tại giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh", gã phát hiện ra một con đường mới, mà con đường này khiến cho gã thu được cảm giác an toàn mà từ trước đến nay gã chưa từng cảm nhận được, bất luận là quá trình mạo hiểm như thế nào, thì cuối con đường vẫn luôn vô cùng tốt đẹp.

Thế là gã bắt đầu tín ngưỡng Lich King, cũng tạo ra "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ", tuyên truyền giáo lý Lich King trong trò chơi.

"Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" được thành lập, đám "Thân sĩ" vẫn luôn âm thầm ẩn núp không tìm ra tổ chức bắt đầu trồi lên mặt nước, tự động gia nhập tổ

chức mà Hoàng Ma Tử sáng lập.

Hoàng Ma Tử trở thành người lãnh tụ của đám người, dẫn theo "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" không ngừng khuếch trương thế lực.

Mà sau khi Hoàng Ma Tử cá cược với "Hào Quang Tinh Thần" trong "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", danh vọng của bản thân lại càng thêm lớn mạnh, hoàn toàn trở thành thủ lĩnh Đại Tát Mãn của "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ".

…

"Ngài là?"

Người mới đến nhìn cỗ tà dị trên khuôn mặt Hoàng Ma Tử, lại càng cảm thấy cái tổ chức "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" này không được bình thường lắm.

"Hoàng Ma Tử, người sáng lập Quân đoàn Sói Lẳng Lơ, cậu cũng có thể gọi tôi là Tát Mãn.

Tát Mãn?

Sao mà càng ngày càng cảm thấy "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" này càng ngày càng tà ác vậy?

"Cậu tìm tôi làm gì?"

Theo việc Hoàng Ma Tử không ngừng đến gần, người mới đến lại càng cảm thấy tim đập nhanh.

"Gia nhập cùng chúng tôi, cùng chúng tôi tín ngưỡng Ngô Vương đi!"

Hoàng Ma Tử một phát bắt được tay của người mới đến, vẻ mặt càng lúc càng cuồng nhiệt!

"Này! Đừng như vậy, tôi chỉ sùng bái thực lực có thể ngăn cơn sóng dữ của Lich King Mệnh Phàm trong 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' mà thôi,

không cần đem nó nâng lên thành tín ngưỡng đâu! Lại nói, so với Lich King, tôi lại càng thích các em gái hơn!"

"Ha ha…"

Hoàng Ma Tử nhoẻn miệng cười, cười đến mức cao thâm khó dò.

"Tôi cũng thích các em gái, cho nên tôi mới có thể tín ngưỡng Lich King Mệnh Phàm, tin tôi đi, chỉ cần tín ngưỡng, con đường này sẽ vô cùng đúng đắn, hết thảy trong tương lai đều sẽ có!"

"Vậy là sẽ có các em gái à?!"

Người mói tới cảm thấy lời của Hoàng Ma Tử căn bản chính là nói nhảm, trong "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" đều là kẻ điên.

Hoàng Ma Tử ngẫng đầu chiêm ngưỡng phi tượng của Tiêu Phàm, ra vẻ thâm trầm, mấy ngày gần đây gã đã quen với động tác này, lấy một loại tư thái Đại Hiền Giả đi ban châm ngôn cho tín đồ, nói: "Thuyết Ngô Vương, phải có các em gái…"

Người mới đến theo ánh mắt Hoàng Ma Tử nhìn pho tượng của Tiêu Phàm, luôn cảm thấy pho tượng kia trở nên tạ dị khác thường.

Mà đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm lớn!

Ngay sau đó xung quanh pho tượng, xuất hiện một làn sóng màu bạc, đó là gợn sóng pháp thuật không gian…

"Không khóc nữa sao?"

Arnold không nói câu nào, chỉ nhìn Tiêu Phàm chằm chằm

"Không tiếp tục lăn lộn trên mặt đất nữa rồi?"

Arnold vẫn không nói câu nào, bắt đầu lặng lẽ lùi lại, cố gắng hết sức cách xa Tiêu Phàm.

“Nếu như cô náo loạn đủ rồi thì tranh thủ thời gian mở cơ quan thả tôi ra ngoài đi!”

Tiêm Phàm sắp điên rồi, hắn không hiểu tại sao Tinh Không Bảo lại có thể có loại nít ranh như Arnold,khi không lại muốn kéo người khác vào một đống phiền phức, chơi đùa cái thuật luyện kim cứt chó gì đó, vả lại thuật luyện kim này lại còn vô cùng khó coi, thế mà một lần thành công cũng không có!

Thất bại thì thôi, dù sao chính mình cũng không có mất mát gì, hết lần này đến lần khác cái kẻ đầu têu này lại bởi vì cảm giác thất bại, tự mình khóc rống lên, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, ồn ào đến mức Tiêu Phàm cảm thấy phiền lòng.

“Hừ! Lần này coi như tôi xui xẻo! Nhưng anh đừng tưởng bản thân tà ác hơn Arnold, lần sau lúc gặp lại, Arnold chắc chắn khiến cho anh biết được sự lợi hại của thuật luyện kim!”

Bây giờ còn muốn thuật luyện kim, đầu óc của cái con bé này bị điên rồi!

Chờ một chú, lời này sao mà nghe giống như đang tạm biệt vậy?

Tiêu Phàm giật mình, nhanh chóng nhào về phía Arnold, chỉ thấy dưới chân Arnold sáng lên một ma pháp trận hắc ám huyền ảo, liền hóa thành một vệt sáng, biết mất trước mặt Tiêu Phàm…

“Bà nội cha nó!”

Nhìn trước mặt chẳng còn ai, Tiêu Phàm không biết nên bắt đầu phun nước bọt từ đâu.

Rõ ràng có thể dùng hắc ma pháp tuyền tống chính mình đi, lúc nãy lại nhất định phải lộ ra một cái “truyền tống thời không dược tề” mà tuyệt đối sẽ không thành công, tư tưởng của cái cô Arnold này rốt cuộc cực đoan đến mức nào chứ!

Chẳng qua, tại sao cô lại cứ thế mà đi chứ! Chuyện đến nước này, tôi còn chưa biết rõ rốt cuộc thì cô đến đây làm gì nữa!

…

Thật vất vả Tiêu Phàm mới có thể bình phục tâm trạng của mình, thầm nghĩ bây giờ cũng không phải là lúc xoắn xuýt, Arnold chạy thoát, nơi này chỉ còn lại mỗi hắn, hắn nhất định phải nghĩ trăm phương nghìn kế để đi khỏi đây.

Xung quanh đã bị phủ kín cơ quan, lối ra duy nhất chỉ còn đỉnh bình đài mà lúc nãy Arnold đứng.

Tiêu Phàm ngước đầu nhìn lên, bắt đầu ước lượng độ cao của bình đài.

Mà hiện tại, trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhiên sinh ra một trận ớn lạnh, ngay sau đó từ trên đài cao léo ra một đạo sáng bạc!

Tiêu Phàm nhanh chóng lùi lại, tránh đạo sáng bạc kia, ánh mắt đột nhiên thay đổi, trở nên lạnh lẽo.

Chương 946: Giật Mình Tỉnh Giấc

Chương 948: Giật Mình Tỉnh Giấc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm cây phi đao bạc sắc bén trước mặt, từ hư không rút ra trường kiếm của mình.

Một lần, hai thanh.

“Khặc khặc, chúng ta rốt cuộc cũng gặp mặt!”

Có người nhảy xuống từ trên đài cao, đích thị là một tên hề.

“Tôi biết lần này sẽ có rất nhiều người đến tìm tôi, mà có hai người tôi không muốn gặp phải nhất, một trong hai người đó chính là anh.”

“Khặc khặc, vậy thì thật là vinh hạnh cho tôi, chẳng qua tôi rất tò mò, người còn lại là ai?”

“A Hoa Tỷ.”

Ọe ——

Nghe thấy cái tên này, khí thế của Tiểu Sửu Hoàng trong nháy mắt bị phá hủy chẳng còn gì, nhịn không được phát nôn, nói: “Anh có thể đừng nhắc đến người này trước mặt tôi nữa không!”

“Đây chính là tự anh hỏi, liên quan gì đến tôi. Hơn nữa, lúc trong ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ chúng ta nói thế nào cũng là đồng đội, việc này chẳng lẽ không thể giải quyết hòa bình được sao?”

“Không được! Anh biết không, từ lúc vào ‘Tân Sinh’, tôi mới có thể thoát khỏi cuộc sống hiện thực khô khan, lúc trước tôi đối với chuyện này đã vô cùng thỏa mãn, cho đến khi tôi gặp được anh trong trận doanh Ác Ma!”

Ánh mắt Tiểu Sửu Hoàng bắt đầu trở nên có chút điên cuồng, nói: “Anh khiến cho tôi thấy được khả năng trưởng thành của cây trái, khiến cho tôi nảy sinh sự mong chờ, khiến cho trong lòng tôi sinh ra cảm giác tham lam, cho nên tôi tự nguyện hóa thành một nhà làm vườn, tận tâm vun trồng cây ăn quả, chờ đợi nó chậm rãi trưởng thành, mà thứ tôi mong đợi chính là thời khắc bội thu xinh đẹp đó!”

“Vậy thì tôi thật sự là xui xẻo, cũng không biết tại sao lại bị một kẻ biến thái cuồng giết người như anh để mắt đến. Chẳng qua anh có từng nghĩ đến, cây ăn quả kia cũng không có phát triển bên trong vườn cây của anh, mà loại quả nó mọc ra cũng thuộc về chính nó?”

“Khặc khặc, Mệnh Phàm, anh quả nhiên thật là thú vị! Nếu như quả không thật sự không phải của tôi! Tôi liền tự tay cướp lấy nó, sau đó nuốt vào trong miệng mình!”

Hai tay Tiểu Sửu Hoàng duỗi về phía sau, trực tiếp rút ra hai thanh đoản kiếm, như giang rộng hai cánh, vọt về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm không né tránh, nghênh đón chính diện, trong nháy mắt hai người va chạm nhau!

Ầm!

Một trận khói mù bay lên.

Bên trong Tinh Không Bảo xuất hiện một trận rung động.

Lilith đang ngủ say giống như cảm giác được gì đó, đôi mắt nhắm nghiền hơi nhíu mày, sau đó lại bởi vì ham ngủ mà lại tiếp tục rơi vào giấc mộng đẹp…

Sau khi va chạm, hai người lần nữa tách ra, hai tay cầm kiếm của Tiểu Sửu Hoàng khẽ run, vẻ mặt có vẻ không vui, nói: "Cậy mạnh, anh học được một thứ thật là thô bỉ. Sau Chúng Thần Di Tích Chi Chiến, tôi có xem video chiến đấu của anh, trong đó toàn bộ đều có vẻ vô cùng mỹ diệu, chỉ có loại xung phong liều lĩnh này, khiến cho lòng tôi chán ghét, bởi vì nó đã làm mất đi mỹ cảm vốn có, đã không còn là thứ tôi yêu thích…"

"Có xinh đẹp hay không, cũng không quan trọng, tôi chỉ biết là, nó là phương pháp duy nhất khiến tôi có thể phá được hắc ma pháp. Mặt khác, mặc dù tôi biết anh tốt bụng dạy cho tôi, nhưng tôi không thích luôn luôn bị người ta dạy dỗ đâu!"

Tay phải Tiêu Phàm thoáng đưa qua trước miệng, một đạo mùi rượu thoảng ra, nhiên liệu vào cơ thể, ngọn lửa đỏ như rượu bỗng nhiên bốc lên, thuận kiếm theo gió tiến lên, chém về phía Tiểu Sửu Hoàng!

Song kiếm của Tiểu Sửu Hoàng giao nhau, dậm chân nghênh đón, đoản kiếm phát ra một tia sáng hồng, tạo nên một cái khiên trước người, Bốn Màu Ảo Thuật – Át Rô!

Bùm!

Lại một trận chấn động, trên trần rơi xuống một chút hạt bụi.

Đây là một kích chủ động của Tiêu Phàm, hiện tại hắn đã lướt qua người Tiểu Sửu Hoàng.

Kẽo kẹt kẽo kẹt, trong giây phút tấm khiên vỡ vụn, trên khuôn mặt của Tiểu Sửu Hoàng có nhiều thêm một tia máu nhàn nhạt, trên gương mặt trắng bệch. lại càng thêm tươi đẹp.

Tiểu Sửu Hoàng đưa tay lau vệt máu ấm trên mặt, đặt ở bên miệng, le lưỡi liếm, có vị hơi mặn.

Sau đó gã nở nụ cười, cười đế dị thường hưng phấn!

“Khặc khặc, không tồi, rất không tồi!”

“Trả lại anh, lúc gặp nhau lần đầu, anh bắt nạt tôi đến là thảm.”

“Khôn sống mống chết, chính là luật sinh tồn của trận doanh Ác Ma, không có gì gọi là bắt nạt cả.”

“Nghe thật đúng là tàn khốc nhỉ? Đáng tiếc là lúc trước tôi cũng không hiểu rõ…”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ? Tôi muốn dựa vào thực lực của chính mình nắm quyền chủ động, loại bỏ những thứ vướng bận kia.”

“Anh thật đúng là kẻ ích kỷ và giả nhân giả nghĩa nhỉ?”

Tiểu Sửu Hoàng nhìn chăm chú cặp mắt lạnh lùng kia của Tiêu Phàm, cảm thấy Tiêu Phàm đã khác trước, không còn bộ dạng hời hợt như trong quá khứ nữa, lộ vẻ nghiêm túc khác thường.”

Loại thay đổi bất ngờ này vốn cực kỳ không hài hòa, nhưng Tiểu Sửu Hoàng lại cảm thấy vừa tự nhiên lại xinh đẹp, chuyện này khiến cho gã vô cùng khó có thể tưởng tượng nổi, giống như tận mắt nhìn thấy một con cừu con đột nhiên bộc phát hung tính của sói dữ, tất cả đối với Tiểu Sửu Hoàng đều vô cùng kích thích, khiến cho gã vô cùng thích thú.

Tiểu Sửu Hoàng không biết rằng nhiều năm trốn tránh đã tạo cho Tiêu Phàm vẻ bề ngoài mềm yếu, bị phong kín đã lâu rốt cuộc lại lần nữa trở về bản tính, lại không ngừng tăng cường sự bền bỉ cho Tiêu Phàm, mà sau khi kết hợp cả hai thứ, liền rèn cho Tiêu Phàm khí chất Quỷ Phủ Thần Công đặc thù lúc chiến đấu kia của Tiêu Phàm, thứ này không chỉ khiến cho Tiểu Sửu Hoàng mê muội, mà đó cũng chính là một trong những lý do khiến cho lượng fan hâm mộ Lich King Mệnh Phàm không ngừng gia tăng.

Thích thì thích, nhưng bị Tiêu Phàm làm bị thương, đã hoàn toàn khơi dậy sát ý trong Tiểu Sửu Hoàng, vẻ mặt Tiểu Sửu Hoàng lộ vẻ dữ tơn, trong ánh mắt giật mình của Tiêu Phàm, trở tay tự đâm một kiếm lên người chính mình…

Một kiếm này không phải là kĩ năng danh hiệu “Bốn Màu Ảo Thuật Át Cơ” của Tiểu Sửu Hoàng, cho nên máu tươi chảy xuống dọc theo mũi kiếm, vô cùng tươi đẹp, nhưng nụ cười trên gương mặt của Tiểu Sửu Hoàng lại càng tăng thêm vẻ quỷ dị cho cảnh tượng này.

“Tôi đã ngã xuống trong “Chúng thần di tích chi chiến”, tuy nói rằng đó là bởi vì tinh lực của tôi đã tiêu hết, nhưng trong lòng của tôi vẫn luôn cảm thấy không cam tâm. Có điều tôi cũng thu được nhiều hơn tưởng tượng ở đó, xem như đó là quà tặng cho lần đầu tiên tôi chết trong “Tân Sinh” nhỉ. Đến giờ vẫn chưa có ai từng thấy chiêu mới của tôi, Mệnh Phàm anh coi như là người đầu tiên…”

Máu tươi chảy dọc xuống dần tản ra dưới chân Tiểu Sửu Hoàng, hội tụ thành một trận ma pháp kì lạ trên mặt đất, giữa trận ma pháp bừng sáng lên ánh sáng màu đỏ tươi, dòng máu phun thẳng lên phía trên, lập tức bao xung quanh toàn thân Tiểu Sửu Hoàng…

…

[Tên kĩ năng: Huyết Lục Vong Giả]

[Loại hình kĩ năng: Chủ động]

[Kĩ năng tiêu tốn: Hai mươi phần trăm lượng HP trước đó]

[Hiệu quả kĩ năng: Hai mươi phần trăm lượng HP của ngươi chơi trước khi hi sinh triệu hồi được dòng máu phun lên trời, bao trùm toàn thân, hóa thành Huyết Lục Vong Giả, hiệu quả duy trì trong vòng mười phút, thời gian hồi chiêu thức là một giờ. Dưới trạng thái Huyết Lục Vong Giả, ý muốn giết người mãnh liệt hình thành bản chất thật sự đằng sau người chơi, xuất hiện dưới hình thái sát thần. Sức mạnh tấn công của sát thần là rất mạnh, lúc người chơi tấn công, sát thần đằng sau sẽ hoạt động giống như người chơi, đồng loạt tấn công kẻ địch, cũng sẽ có những biến đổi tương ứng về cách thức tấn công.]

[Ghi chú: Sau khi giết được kẻ địch, sát ý vẫn được giữ lại, chúng ngưng tụ lại với nhau, dùng một hình thái khác để biến thành sát thần.]

…

Trước mắt Tiêu Phàm, dòng máu đâm thẳng lên trời kia đã lặng xuống, phía sau Tiểu Sửu Hoàng lại xuất hiện thêm một ảo ảnh bằng máu đỏ cực lớn.

Chúng khoác áo choàng, đứng yên phía sau người Tiểu Sửu Hoàng, tay cầm lưỡi liềm lớn, giống như đang chờ đợi đi gặt hái mạng người vậy.

“Quác quác, thấy chiêu này thế nào, ngầu đúng không!”

Tiêu Phàm không trả lời lại, ngọn lửa màu đỏ rượu trên người lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy phản ứng của Tiểu Phàm, cực kì vừa lòng, kêu gọi hoàn thành nghi thức, Tiểu Sửu Hoàng cũng nên làm điều gì đó rồi.

Chương 947: Kế Hoạch Của Lilith

Chương 949: Kế Hoạch Của Lilith

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngón tay mảnh khảnh của gã cử động, một vầng sáng bạc xoay quanh ngón tay gã, sau đó bị Tiểu Sửu Hoàng trực tiếp vẩy ra!

Đây là thủ pháp mà Tiểu Sửu Hoàng thường dùng lúc tấn công: Hoàng Bài Phi Đao!

Vốn trong lòng Tiêu Phàm nên cảm thấy chuyện này rất bình thường, có điều lúc này hắn lại tỏ vẻ rất kinh sợ!

Bởi vì phía sau vệt ánh sáng bạc đó lại có thêm một đường huyết ảnh. Dưới trạng thái “Huyết Lục Vong Giả”, sát ý của Tiểu Sửu Hoàng đã dùng hình thể đặc biệt để dung nhập vào trong đòn tấn công, chỉ cần Tiểu Sửu Hoàng hơi cử động một cái, sát ý cũng sẽ thay đổi theo!

Ánh lửa trên trường kiếm lóe lên, lưỡi đao sắc bén chém rơi phi đao, lửa cháy đốt sạch huyết ảnh!

Sau khi xử lí xong đòn tấn công này của Tiểu Sửu Hoàng, Tiêu Phàm không chần chừ chút nào, trực tiếp rút kiếm phóng thẳng đến chỗ Tiểu Sửu Hoàng!

“Quác quác, đến thì tốt!”

Tiểu Sửu Hoàng hưng phấn cười, đoản kiếm chém một nhát về phía trước, nhưng thời điểm gã chém một nhát này lại cực kì kì lạ!

Tiêu Phàm còn chưa đến gần, Tiểu Sửu Hoàng đã chém nhát này ra.

Khoảng cách như vậy, đoản kiếm không có khả năng chạm đến thân mình Tiêu Phàm, nhưng kiểu người đẳng cấp như Tiểu Sửu Hoàng sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy!

Sớm sao?

Nhưng sao Tiểu Sửu Hoàng lại ra tay sớm thế nhỉ?

Trong lòng Tiêu Phàm cảnh giác, sau đó dư quang khóe mắt nhìn thấy một lưỡi liềm màu máu đang nhanh chóng vòng ra phía sau mình!

Đinh!

Tiếng động thanh thúy, huyết kiếm trong tay trái Tiêu Phàm không biết đã biến mất từ lúc nào.

Tiểu Sửu Hoàng đặt thanh đoản kiếm của bản thân ngang trước ngực, trên gương mặt tươi cười tràn đầy vẻ say mê khác lạ.

“Quác quác, tôi còn tưởng vừa rồi anh sẽ tung ra kĩ năng hộ mệnh tương tự “Thế Thân Thuật” cơ? Không ngờ anh lại trực tiếp ngăn lại đòn tập kích bất ngờ của tôi, còn phản công đâm được một nhát, thật sự khiến người ta ngạc nhiên mà! Có điều tôi rất thích…”

Vừa rồi Tiểu Sửu Hoàng vung kiếm ra, thật ra sát khí ẩn nấp trong sát thần đồng bộ động tác đằng sau kia.

Nơi thanh kiếm không thể với đến, lưỡi liềm lại có thể dễ dàng chém tới!

Độ cong của lưỡi liềm ẩn giấu sự hung ác, kỹ năng chiến đấu của Tiểu Sửu Hoàng rất tốt, gã biết cách vận dụng tất cả kỹ xảo rất tài tình, bởi vì gã là một nhà nghệ thuật giết chóc chân chính.

Thấy lưỡi liềm cong cong kia đang dễ dàng lao về phía cổ Tiêu Phàm, trong lòng Tiểu Sửu Hoàng xuất hiện sự hưng phấn, vả cả một chút mất mác.

Nhưng thanh huyết kiếm không biết đã lặng lẽ dựng lên từ khi nào kia,

Lại vừa khéo xuất hiện trên đường bay bắt buộc của lưỡi liềm, trực tiếp ngăn chặn đợt tập kích của Tiểu Sửu Hoàng, đồng thời cũng quét sạch một chút tâm trạng mất mác trong lòng gã.

Thanh kiếm gấp gáp đỡ một cú đâm mạnh lại khuấy động trái tim lạnh như băng của Tiểu Sửu Hoàng, gã cảm thấy trái tim mình đang nảy lên, mạch máu đang trào ra, gã hưng phấn rống to: "Quác quác, trước đây ở trận doanh Ác Ma, quả nhiên tôi không nhìn lầm, Mệnh Phàm, amh quả thực là đã trưởng thành đến độ cao mà tôi tưởng tượng, thật sự tất cả những chuyện này quá tốt đẹp!"

Mà Tiêu Phàm vừa dùng "Ngự Kiếm Thuật" đỡ một chiêu của Tiểu Sửu Hoàng vẫn lạnh lùng: "Tôi không thể thấu hiểu được sự thay đổi tâm lý của các anh, nhưng mà… nếu anh cứ chơi như vậy thì có thể sẽ chết đó…"

Ồ? Sát ý?

Trong "Tân Sinh", rốt cuộc Tiểu Sửu Hoàng cũng cảm nhận được sát ý đến từ người khác, mà cũng là lần đầu tiên gã cảm nhận được khả năng mình sẽ chết bên trong sát ý này.

Loại chiến đấu gây nguy hiểm đến tính mạng này, thật sự rất kích thích!

Đây mới là cảm giác mà Tiểu Sửu Hoàng muốn trải nghiệm!

"Quác quác quác! Đến đây đi! Giết tôi đi! Đây mới là điều mà tôi vẫn luôn theo đuổi!"

Tiểu Sửu Hoàng hưng phấn kêu gào, một vài tơ máu lan ra trong lòng trắng mắt, biểu cảm của gã có vẻ cực kỳ điên cuông, gã vung kiếm chém về phía Tiêu Phàm, lần này gã muốn giết chóc cho sảng khoái!

Ngọn lửa va chạm với huyết ảnh, đao kiếm không ngừng giao chiến, hai bóng hình qua lại rất nhanh trên chiến trường không lớn này, tường đá ở

bốn phía rạn nứt ra vì dư âm của cuộc chiến rung động, cát bụi không ngừng rơi xuống từ trên đỉnh bức tường…

…

Hai cao thủ chiến đấu hết sức trong Tinh Không Bảo, tiếng động càng ngày càng khoa trương, ngay cả Tuyết Dạ bị cơ quan mê hoặc không biết đã đi đến chỗ nào trong Tinh Không Bảo cũng bắt đầu cảm nhận được.

“Tại sao tự nhiên lại ồn ào như thế? Không phải đám Hổ Nữu đang gặp nguy hiểm đó chứ?”

Tuyết Dạ lo lắng, nhưng cậu vẫn không tìm thấy đường ra ngoài.

…

Tuyết Dạ đang bị vây trong cơ quan có thể cảm nhận được, tất nhiên Lilith đang ngủ say trong Tinh Không Bảo cũng bị chuyện này quấy nhiễu.

Bang bang!

Bang bang!

Bang bang bang!

…

Từng tiếng nổ vang vọng trong Tinh Không Bảo, Lilith đang say ngủ cũng càng lúc càng nhíu mày, cuối cùng cô vẫn không nhìn được phải nhảy dựng khỏi giường!

“Tên đần độn Arnold này! Rốt cuộc em đang làm cái gì thế! Có thể cho người ta ngủ yên không đây!”

Lilith rít lên một tiếng, ma pháp mạnh mẽ bắt đầu dập dờn dao động khỏi người cô, một hắc ma pháp trận giống y như không gian ma pháp mà Arnold sử dụng vẻ lên ngay trước mặt cô, sau đó ngừng hình rồi tỏa ra từng luồng hào quang huyền ảo!

Lilith không hề do dự, cô trực tiếp vươn tay ra chộp về phía không gian bị xé rách của ma pháp trận!

“A!”

Tiếng thét chói tai vang lên, một người bị Lilith lôi ra từ trong hắc ma pháp trận!

Nhìn kỹ thì thấy loli tóc vàng này không phải là Arnold thì là ai?

Truyền tống thời không vội vàng khiến Arnold ngạc nhiên nhìn ngó xung quanh. Sau khi thấy rõ cảnh tượng xung quanh, Arnold phát hiện mình vẫn còn trong Bảo liền yên tâm hơn nhiều.

Sau đó Arnold nhìn thấy Lilith sắc mặt rất kém bên cạnh mình, tiếng thét chói tai lại vang lên: “A! Lilith tà ác, sao lại là chị!”

…

Lilith mỉm cười, nhưng sắc mặt của cô không hề tốt, vậy nên nụ cười này cũng có chút đáng sợ.

Lilith giật mình tỉnh khỏi giấc mơ đẹp, điều này khiến toàn bộ số rượu ngon trong mơ của cô biến mất trong phút chốc, hơn nữa cô còn chẳng uống được một ngụm nào.

Hiện tại trên người Lilith chỉ còn lại cơn gắt ngủ không thể ngăn chặn được thôi.

“Arnold, nói thử xem?”

Lilith xách Arnold lên chẳng khác nào đang xách một con mèo nhỏ.

“Làm sao em biết được, Lilith tà ác kia, mau thả em ra!”

Lúc này Arnold đã cởi áo khoác, thay lại một bộ đồ ngổ, bởi vì lần trước làm loạn với Tiêu Phàm mệt quá nên cô bé đang vội vàng ngủ bù lại, nhưng Lilith lại không biết chuyện này.

“Thả nhóc ra á? Đừng có mơ! Khó khăn lắm chị mới ngủ được một giấc ngon lành, vậy mà lại bị em đánh thức! Hôm nay chị không dạy dỗ em thì chị không tên là Lilith!”

“Chuyện này liên quan gì đến em chứ! Chị đúng là vu oan cho người tốt! Không đúng, chị đúng là đang vu oan nhân vật phản diện tà ác!”

“Còn nói là không liên quan đến em? Nửa đêm còn gây ồn lớn như thế ở trong Tinh Không Bảo, ngoại trừ tên ngu ngốc nhà em đang vật lộn với thứ Luyện Kim Thuật thất bại kia thì còn có thể là gì nữa!”

“Arnold không phải là tên ngu ngốc, Luyện Kim Thuật của Arnold cũng không phải thuật luyện kim thất bại! Đó là Luyện Kim Thuật tà ác nhất trên thế giới!”

Niềm tự hào bị chế giễu khiến Arnold cũng tức giận: “Còn nữa, thật ra tiếng ồn này không phải do Arnold tạo ra đâu, Arnold đã chuẩn bị đi ngủ rồi!”

“Không phải nhóc thì là ai chứ?”

Nhìn thấy Arnold mặc bộ đồ ngủ đáng yêu, Lilith cũng thấy kì lạ, bởi vì mọi ngày nếu như Arnold vật lộn càn rỡ trong phòng thí nghiệm, chắc chắn cô bé sẽ mặc cái áo choàng xấu xí, vô cùng ngây thơ mà tuyên bố cô bé chính là một nhân vật phản diện tà ác.

“Hừ hừ! Lilith tà ác, nếu như chị muốn biết sự thật thì có thể cầu xin Arnold! Chị xin em, hoặc ca ngợi em, có lẽ Arnold sẽ mở lòng từ bi nói cho chị biết…”

Thấy giọng nói của Lilith dịu lại, Arnold bắt đầu kiêu ngạo, mặc dù cô bé bị Lilith xách bằng một tay vẫn không quên chống nạnh giương oai.

“Ha ha ha…”

Lilith cười dài khiến Arnold cảm thấy bất an.

“Em bảo chị cầu xin em á? Em dám bảo chị cầu xin em á? Chị xem em còn dám bảo chị cầu xin em không!”

Chương 948: Sau Trận Đánh Đêm

Chương 950: Sau Trận Đánh Đêm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lilith trực tiếp nắm Arnold lên giường, hành động này khiến Arnold sợ hãi!

“Chị muốn làm gì! Lilith tà ác!”

“Nhóc nói xem chị muốn làm gì?”

Lilith dùng tay đè Arnold lại, sau đó đánh một trận thật mạnh xuống mông nhỏ của Arnold!

“A! Lilith đáng ghét! Chờ ba trở về em sẽ đến chỗ ba mách, bảo chị bắt nạt em!”

“Em còn muốn mách lẻo? Xem chị đây đánh chết em!”

…

Chỗ của Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng trở nên vô cùng hỗn độn, mặt đất nứt ra một mảng lớn, vài khối đá vụn lớn cũng rới xuống từ trên tường, ngay cả hàng rào sắt ở xung quanh cũng gãy mất vài cái, giống như bị một thứ gì đó sắc bén trực tiếp chém đứt vậy.

Cơ thể hai người bị không ít bụi phủ lên, thậm chí còn có vài vệt máu.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn một vài sắc đỏ tươi trên người mình, gã có vẻ càng hưng phấn hơn, bởi vì người có thể làm gã bị thương trong trò chơi thật sự có rất ít.

Mà khi người đó xuất hiện cũng là khi Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy vô cùng vui sướng.

“Cảm thấy thế nào? Vừa rồi anh vừa lòng chứ?”

Tiêu Phàm dựng thẳng múi kiếm xuống, một vài giọt máu nhỏ xuống từ trên thanh kiếm, đó là lượng máu hắn lấy từ cơ thể Tiểu Sửu Hoàng.

"Có chút bất ngờ, tôi không ngờ là anh lại trưởng thành nhanh như thế, không ngờ rằng khi tôi sử dụng "Huyết Lục Vong Giả" anh vẫn có thể đẩy tôi xuống thế hạ phong…"

"Tôi đã nói rồi, chỉ có quả mà mình kết ra được mới thực sự thuộc về mình thôi, quả mà người khác kết chung quy vẫn không thuộc về mình, cho nên có vài thứ anh mãi mãi không thể ăn được."

"Quác quác, vậy thì chưa chắc đâu?"

Tiểu Sửu Hoàng nhe răng cười với Tiêu Phàm, một luồng khí đen dần dần tản ra từ trên người gã.

Tiêu Phàm nhíu mày, bởi vì hắn biết Tiểu Sửu Hoang sắp "ác ma hóa" rồi.

Nếu như có thể thì Tiêu Phàm cũng không muốn phải chiến đấu với Tiểu Sửu Hoàng đến mức này, nhưng hiển nhiên Tiểu Sửu Hoàng là một kẻ điên không muốn nghe khuyên bảo.

Mà để đối phó với Tiểu Sửu Hoàng đã "ác ma hóa", Tiêu Phàm cũng phải làm thực lực tăng lên mới được!

Trên người Tiểu Sửu Hoàng dâng lên một luồng hắc triều,

Tiêu Phàm cũng vậy, hắc triều lùi lại, Tiểu Sửu Hoàng hoàn toàn đen kịt, Tiêu Phàm lại hiểu rõ, hai màu sắc tương phản giằng co nhau ở đây, huyết ảnh cùng ngọn lửa không ngừng vọt lên, bầu không khí càng trở nên ngưng trọng hơn.

Nhưng ngay lúc này, một cửa đá vang lên một tiếng rồi nhấc lên, giữa chiến trường đang bị vây kín xuất hiện một con đường.

Tóc Lilith có chút lộn xộn, cô mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, tay xách theo một loli tóc vàng đang run cầm cập bước đến.

Tiêu Phàm thấy Lilith xuất hiện ở đây, hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng điều khiến Tiêu Phàm kinh ngạc hơn nữa chính là người mà Lilith đang xách trên tay.

Đó không phải là Arnold tự xưng là thuật sư luyện kim tà ác hay sao? Vì sao bây giờ lại ở cùng với Lilith?

Hơn nữa nhìn hốc mắt đỏ đỏ của Arnold, cô bé không ngừng thút thít, hiển nhiên là vừa mới nín khóc không lâu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?

Sự xuất hiện của Lilith khiến Tiêu Phàm hơi không hiểu rõ tình hình…

Tiểu Sửu Hoàng thấy Lilith xông vào cũng không nghĩ nhiều như Tiêu Phàm, gã chỉ cảm thấy phiền phức, bởi vì có người quấy rầy gã chiến đấu với Tiêu Phàm.

“Cô gái kia, cô từ đây đến thế? Đừng có xuất hiện ở đây, không thì Tiểu Sửu Hoàng tôi sẽ giết cô!”

Lời nói của Tiểu Sửu Hoàng lạnh lẽo, mang theo đầy sát ý.

“Đi cái đầu anh ấy! Làm phiền giấc mơ đẹp của tôi, còn muốn giết tôi! Xem Lilith tôi đưa anh đến Tây Thiên đây!”

Nhưng Lilith lại không hề e ngại Tiểu Sửu Hoàng, trực tiếp đanh đá trả lời, cô vừa nhất tay phải, một hắc ma pháp trận liền sinh ra trong lòng bàn tay cô, ngay sau đó một chùm sáng ma pháp thô to bay thẳng về phía Tiểu Sửu Hoàng!

Khi Tiểu Sửu Hoàng còn đang ngạc nhiên, chùm sáng ma pháp của Lilith đã hoàn toàn bao phủ lấy gã…

Tiêu Phàm nhìn về phía Tiểu Sửu Hoàng biến mất, hắn không kìm lòng được nuốt một ngụm nước miếng, Túy Uyên Tửu Hỏa đang cháy trên người cũng nhạt đi một chút.

Hắn cứng ngắc quay người qua, cẩn thận nở một nụ cười, nói với Lilith: “Đại mỹ nữ Lilith, tôi không biết là ngài đang ngủ, hơn nữa tôi cũng không

cố ý gây ra tiếng động lớn như thế, nếu như vô ý quấy rầy ngài, xin ngài tha lỗi."

Nhìn Tiêu Phàm "bạch ma hóa" trước mặt mình, Lilith nhìn kỹ lại một lần nữa, cô khịt khịt mũi, hít một hơi sâu: "Túy Uyên Bạch Ma? Túy Uyên Tửu Hỏa?"

Tiêu Phàm không biết vì sao Lilith lại hỏi hắn như thế, nhưng hắn cảm thấy tốt nhất là nên trả lời chi tiết, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi: "Đúng vậy."

"Ồ? Bảo sao khi tôi gặp lại anh tôi vẫn luôn cảm thấy anh có thay đổi gì đó rồi, hóa ra anh thức tỉnh thành Túy Uyên Nhất Mạch, chậc chậc, đúng là quá tốt…"

Lilith vừa nói, bàn tay không chịu yên chạy trên người Tiêu Phàm, giống như đang kiểm tra thứ hàng gì đó vậy.

Cô tùy ý như thế khiến Tiêu Phàm có chút khó chịu, hắn lùi về sau từng bước theo bản năng: "Lilith, rốt cuộc cô muốn làm gì? Nếu như tôi không cẩn thận quấy rầy cô, tôi có thể xin lỗi cô, hoặc dùng rượu ngon để chuộc tội."

"Tôi không cần anh giải thích, cũng không cần chuộc tội."

Lilith nở nụ cười,nụ cười này khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút sợ hãi: "Vậy cô muốn gì?"

Lilith vươn ngón trỏ, đâm vào ngực Tiêu Phàm, cô cực kì khiêu khích nói: "Tôi. Muốn. Anh. Cưới. Tôi…"

"Ha?"

Lần này Tiêu Phàm hoàn toàn luống cuống…

Cái gì?

Mình không nghe sai chứ?

Lilith bảo mình cưới cô ấy sao?

Là trò đùa dai à? Hay là một loại trừng phạt khác?

Ồ, mình biết rồi!

Bản thân Lilith là nữ quỷ succubus, thực lực tăng lên là nhờ vào việc quyến rũ đàn ông, tiến hành thải bổ.

Cô ấy bảo mình cưới cô ấy là vì muốn hút sạch tinh khí của mình, phế bỏ thực lực hiện tại của mình.

Không phải mình chỉ quấy rầy giấc ngủ của cô ấy thôi sao?

Vậy mà cô lại tàn nhẫn đến mức muốn phế bỏ toàn bộ nhân vật của hắn, thật sự quá đáng quá mức, uổng công hắn còn coi cô là bạn bè.

Trong lòng Tiêu Phàm phiền muộn, lui về sau một chút: "Không! Tôi sẽ không cưới cô!"

"Vì sao? Tôi không xinh đẹp sao? Cưới tôi thì có gì không tốt?"

Lilith thấy Tiêu Phàm từ chối, cô cảm thấy cực kì khó hiểu.

"Cưới em gái cô ấy! Cô đừng mơ hại được tôi!"

Lilith còn chưa trả lời, Arnold đứng bên cạnh nghe thấy lời nói của Tiêu Phàm thì lại hoảng sợ, run rẩy chỉ vào Tiêu Phàm, gò má đỏ hồng nói: "Anh anh… Quả nhiên anh quá mức gian ác mà, thế mà lại muốn cưới em gái của Lilith, Arnold tôi sẽ không đồng ý đâu!"

Nghe thấy Arnold trả lời, Tiêu Phàm cảm thấy không thể hiểu được, không biết Arnold lại đang phát bệnh thần kinh gì, có điều lúc này Lilith móc nối với lời nói của Tiêu Phàm trước đấy, cuối cùng cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm, cô đi về phía Tiêu Phàm.

"Cậu thật sự hiểu lầm rồi, tôi thật sự nhìn trúng anh mà…"

“Nhìn trúng tôi à? Cô đừng nói bậy, tôi sẽ không tin tưởng lời nói ma quỷ của cô đâu! Cô thích tôi gì chứ, sao tôi lại khiến cô nhìn trúng được chứ?”

“Bởi vì cậu chính là Ác Ma nhất mạch thượng vị Túy Uyên…”

Sau đó, Lilith giải thích chi tiết cho Tiêu Phàm nghe về Túy Uyên nhất mạch…

Thời cổ, Ác Ma thuộc các chủng loại khác nhau sinh ra ở dưới vực sâu.

Mà có một vực sâu không giống những chỗ khác, chỗ đó không hề có nham thạch nóng chảy, không có nước máu đỏ tươi, chỉ có một cái đầm sâu yên tĩnh, mà trong đầm lại là nước rượu ngon. Mà người bảo vệ chỗ này chính là nhất mạch Túy Uyên tộc Ác Ma.

Bọn họ khát rượu như mạng, thậm chí còn đưa rượu kết hợp vào trong mạch máu của bản thân, tạo ra thiên phú mới cho chủng tộc của bản thân, đó là những tuyệt kĩ phối hợp tương thích với rượu cồn. Có thể tản ra lửa rượu Túy Uyên có mùi rượu thơm là một trong những thứ đó.

Bởi vì mạch máu hòa tan với rượu ngon, máu tươi trong cơ thể nhất mạch Túy Uyên đang không ngừng đồng hóa với rượu.

Nghe đồn bạch ma Túy Uyên có độ thuần mạch máu cao, máu trong cơ thể đã biến thành loại ngọc tửu ngon nhất thế gian, chỉ cần đến gần đã có thể ngửi được mùi thơm mê người phát ra từ trên người người đó…

Chương 949: Bảo chủ trở về

Chương 951: Bảo chủ trở về

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lilith liếm môi, không ngừng tiến tới gần Tiêu Phàm, không hề che đậy vẻ tham lam trong đôi mắt: “Cho nên cậu quả thực là vị hôn phu hoàn hảo nhất của Lilith tôi, cậu nên biết trên đời này, Ác Ma nhất mạch Túy Uyên đã hiếm lắm rồi. Lão ba Bucky mở quán rượu mở quán rượu ở thành Ác Ma

Abaddon, tuy rằng lão ta có huyết thống của nhất mạch Túy Uyên , nhưng huyết mạch của lão lại không thuần, chỉ là rượu kém chút thôi. Mà cậu lại có thể hóa thành bạch ma, đối với tôi mà nói đúng là rất hoàn hảo…"

"Cô đừng qua đây, cô còn bước tiếp tôi sẽ báo cảnh sát đó!

Nhìn thấy Lilith từng bước từng bước tiến đến đây, Tiêu Phàm hoảng loạn hét to lên.

"Báo cảnh sát à?:

"Không, ý của tôi là nếu như cô còn tiếp tục tiến lên tôi sẽ ra tay tấn công đó!"

"Ra tay tấn công mỹ nữ không phải thói quen gì tốt, hơn nữa, cậu đánh thắng tôi được sao?"

"Tôi không phải đồ vật của cô, tôi tình nguyện bị cô giết cũng sẽ không để ngươi hút máu của tôi!"

"Ha ha, cho nên tôi mới muốn kết hôn với cậu, sau khi kết hôn, vợ nói gì thì là cái đó, cậu còn có thể phản kháng được sao? Hơn nữa, người vợ như tôi rất nhân từ, tuyết đối sẽ không tùy tiện ra tay giết người đâu…"

"Ai mà tin! Vừa rồi cô vừa mới ra tay giết một người đó!"

"Tôi đâu có giết người đó. Tuy rằng hắn ta nói năng không lễ phép với tôi, nhưng thời đại này Ác Ma có thể "Ác Ma hóa" đã ít lắm rồi, chết đi thì đáng tiếc biết bao, cho nên hắn ta chỉ bị truyền tống đi thôi."

"Thật sự sao?"

"Tôi lừa cậu làm gì."

"Được được được, tôi tin cô sẽ không lừa tôi, nhưng mà cô có thể cách tôi xa ra một chút được không!"

"Không nên lạnh lùng với vị hôn thê như vậy, tôi chỉ thử một ngụm thôi!"

Ngay trước khi Lilith há mồm ra, Tiêu Phàm trực tiếp rời khỏi "Bạch Ma hóa", mà bước chân của Lilith cũng dừng lại sau đó.

"Cậu vẫn chưa thuần thục sao? Vậy mà chỉ là "Bạch Ma hóa" tạm thời thôi sao?"

"Cô mới chưa thuần thục!"

Lilith không để ý đến Tiêu Phàm

Mà lại âm thầm lên kế hoạch: "Xem ra tôi vẫn phải bồi dưỡng trước, đợi đến lúc cậu thuần thục rồi, tôi gả cho cậu là có thể uống rượu ngon mỗi ngày rồi, thật sự có hời!"

Lời nói của Lilith khiến Tiêu Phàm bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo, khoảnh khắc đó hắn dường như cảm nhận được tâm trạng của bò sữa khi nhìn thấy loài người.

…

Phía khác, trong rừng Bạch Hóa…

Người đến quyết đấu với Tiêu Phàm lại bị Lilith ra tay cắt ngang, khiến Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy có chút phiền muộn trong lòng.

Gã liếc mắt nhìn một lượt tình huống xung quanh, trong lòng biết rõ bản thân lại vào trong rừng Bạch Hóa rồi, vì thế không khỏi chửi thầm: "Thứ đàn bà xấu xa đáng chết, vậy mà lại phá hỏng chuyện tốt của mình!"

"Anh là ai! Vì sao lại vô duyên vô cớ mắng phụ nữ chúng tôi? "

Giọng nói thô lỗ vang lên, cơ thể Tiểu Sửu Hoàng hơi run lên một chút, gã cứng nhắc quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ mà cả đời này gã cũng không thể quên được.

"A! Hóa ra là anh! Tên cuồng nhìn trộm đáng chết! Vì để nhìn trộm sắc đẹp của bổn mỹ nữ lại theo dõi đến tận chỗ này! Xem lần này A Hoa Tỷ tôi đánh chết anh!"

Tiếng hét trong rừng Bạch Hóa bỗng nhiên vang lên, cùng lúc đó một số con chim bồ câu trắng hiếm thấy bay ra khỏi rừng…

…

Tuyết Dạ vẫn đang tìm đường, Lilith sau khi tỉnh dậy dường như không định cho cậu bất cứ cơ hội nào, trực tiếp một tay truyền tống đưa người ngoài như cậu đi.

Tuyết Dạ nhìn thấy hắc ma pháp bỗng nhiên sinh ra dưới chân mình thì nghi hoặc không thôi, ngay sau đó một con mắt khác nhoáng một cái đến chỗ của cậu.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên, hét lên một tiếng đầy sợ hãi, bởi vì trước mặt cậu bỗng hiện ra một pho tượng hình Tiêu Phàm cực lớn: "Đội… đội trưởng?"

Sau đó Tuyết Dạ thấy được đám người Hổ Nữu, các cô đang khua khua vũ khí, đuổi giết một đám người đàn ông mặc áo choàng.

Tuy rằng số lượng đàn ông mặc áo choàng đông nhưng đây vẫn là một màn giết người từ một phía.

Sau khi xung quanh yên tĩnh lại, Tuyết Dạ mới nghi hoặc hỏi: "Hổ Nữu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không biết nữa, bọn chị vừa mới định thần lại đã tới nơi này rồi. Sau đó nhìn thấy một đám đàn ông đáng khinh, đang dùng kiểu ánh mắt kì dị đánh giá bọn chị, bọn chị nhất thời không nhịn được, trực tiếp xông đến chỗ bọn họ đại khai sát giới!"

Đối với chuyện thế này, lúc Hổ Nữu nhìn thấy Hoàng Ma Tử thật ra đã hiểu được đôi chút rồi, dù sao lúc còn ở thành Frya trong trận doanh Tinh Linh, cô từng gia nhập vào "Quân đoàn sói lẳng lơ" một thời gian.

Nhưng cô phải giả bộ như không biết gì cả, bởi vì làm bạn với "Quân đoàn sói lẳng lơ" thật sự là quá mất mặt luôn. Cảm giác hổ thẹn này thậm chí còn buộc cô gia nhập vào "Đại đội Diệt khẩu", mạnh mẽ hung ác xung phong giết địch xông về phía đám lẳng lơ.

Tuy quân số của "Quân đoàn sói lẳng lơ" nhiều, nhưng bọn chúng cũng chẳng phải đoàn thể chiến đấu gì, hơn nữa bọn họ còn hoàn toàn không có năng lực chống cự mỹ nữ, đám con gái xông lên, phút chốc chết cả đội.

Nhìn thấy pho tượng Tiêu Phàm vẫn đứng vững bên đống lửa kia, Ngọc Sinh Yên chợt thấy tức giận, muốn ra tay phá hủy chúng, nhưng Hổ Nữu lại ngăn cản cô lại.

"Thôi bỏ đi, chúng ta đã giết chúng một lượt rồi, tiếp tục phá hỏng đồ vật của người ta có lẽ hơn tàn nhẫn quá rồi. Hơn nữa tuy rằng mấy thứ này trông rất ghê tởm, nhưng làm được pho tượng lớn thế này, bọn họ cũng phải sử dụng không ít tâm huyết."

Không phải là Hổ Nữu lòng dạ từ bi, cô chỉ muốn trả lại phần nhân tình của "Quân đoàn sói lẳng lơ" lúc trước thôi, ngoài ra cô còn cực kì mong chờ vẻ mặt của Tiêu Phàm lúc nhìn thấy pho tượng hình bản thân.

Ngọc Sinh Yên trầm tư một lúc, xoay người rời đi, cứ như vậy, trên hoang mạc, một pho tượng đá được giữ lại…

Tại điểm phục sinh nào đó của trận doanh Ác Ma, Huyết Trì sôi sùng sục, tấm bia màu đen lạnh lẽo bên cạnh cũng theo đó mà hoạt động, từng đường hoa văn màu máu lan ra rất nhanh, bao trùm toàn bộ mặt ngoài của tấm bia.

Từng người mặc áo choàng đứng lên từ Huyết Trì, trong mắt ngập tràn cảm xúc hưng phấn , không còn sự tiếc nuối của người phục sinh trong quá khứ, thay vào đó là sự cuồng nhiệt vô tận.

Sở dĩ Quân đoàn Sói Lẳng Lơ lúc này trở nên hưng phấn là vì bọn chúng có thể chứng kiến Thần tích của Lich King.

Còn nhớ lúc đó, Shaman King nói thế này: "Ngô Vương nói, phải có em gái…"

Kết quả trên trời vang lên một tiếng vang thật lớn, em gái thật sự xuất hiện!

Đây không gọi là thần tích thì gọi là cái gì?

Mặc dù em gái được triệu hoán ra có chút mạnh mẽ nhưng suy cho cùng họ vẫn được coi là em gái mà!

Nếu như "Ngô Vương nói, phải có em gái dịu dàng." Không biết kết quả sẽ ra sao?

Hoặc là "Ngô Vương nói, em gái lên giường cùng ta!" thì sẽ ra sao?

Nghĩ đến đây, các sói lẳng lơ đều trở nên hưng phấn.

Nhìn thấy Hoàng Ma Tử đứng dậy từ trong huyết trì, bọn họ liền vội vàng vọt đến: "Shaman King, tôi phải cống hiến tín ngưỡng của mình cho Ngô Vương!"

Về phần những người mới đến sau khi chứng kiến thần tích cũng không cảm thấy hối tiếc vì uổng mạng vô tội, ngược lại còn tranh nhau chen lấn nói mình muốn gia nhập "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ".

Tương lai trước mắt của "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" ngày càng trở nên tốt đẹp, bắt đầu mở rộng phát triển không ngừng, bởi có tin đồn, nếu được thăng chức làm lãnh đạo trong "Quân đoàn Sói Lẳng Lơ" liền có thể được Lich King Mệnh Phàm truyền thụ cho "Thông linh bí thuật gọi em gái đến"!

Kỹ năng này nghe thì có vẻ vô cùng hoang đường, nhưng thân là một Shaman King, Hoàng Ma Tử đã thể hiện trước mặt mọi người một lần, mà lần đó gã còn gọi đến một đám, khiến cho người ta vô cùng hâm mộ!

Bên trong Tinh Không Bảo, Tiêu Phàm không hề biết bên ngoài đang không ngừng thay đổi bởi vì những điều không thể ngờ, hắn đang nơm nớp lo sợ đề phòng Lilith, sợ cô không khống chế nổi lại đánh hắn, một ngụm hút hắn thành người khô.

Tuy nhiên nLilith lại không để ý đến sự đề phòng của Tiêu Phàm dành cho mình, trong lúc rảnh rỗi, cô còn giới thiệu em gái mình – Arnold cho Tiêu Phàm.

Chương 950: Ma Vương khiến người ta chán ghét

Chương 952: Ma Vương khiến người ta chán ghét

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà Arnold vẫn được Lilith dẫn theo, chỉ là do quá mệt mỏi nên cô ngủ thiếp đi, giống như mèo con đang ngủ say, vô cùng đáng yêu.

Nonoli, tên thường gọi là Arnold, em gái Lilith, công chúa nhỏ nhất trong trận doanh Ác Ma.

Arnold cũng giống những công chúa khác của ma tộc, từ nhỏ đã có thiên phú hắc ma vô cùng mạnh, hơn nữa pháp thuật của cô vốn có hỗ trợ vô cùng lớn với nữ giới khi chiến đấu, vì thế cô bé vốn nên trở thành một pháp sư hắc ma cường đại.

Nhưng một chuyện ngoài ý muốn xảy ra đã thay đổi cả cuộc đời của Arnold..

“Lúc nhỏ, khi Arnold tự học ma pháp, không cẩn thận tìm được một cuốn tiểu thuyết rách nát bên trong đống sách cũ. Cuốn sách kia tên “Light Alchemist”, nhìn qua có vẻ như đã rất lâu rồi…”

Light Alchemist?

Cô chắc chắn không phải là Fullmetal Alchemist chứ?

Tiêu Phàm nghe xong tên của quyển sách này rất muốn cho một đao chém chết cái người thiết kế ra trò chơi này.

“Do tò mò nên Arnold liền mở cuốn sách kai ra xem, một bước chân đi không thể quay lại…”

“Trong đó viết gì?”

“Nhân vật chính trong cuốn sách là Edvar Ellie…”

“Edvar Ellie? Cô chắc chắn không nói nhầm đấy chứ? Sao tôi cứ cảm thấy cô phát âm không chuẩn cho lắm?”

“Tôi không nói sai, tên của Goblin đó phát âm như vậy, Edvar Ellie.”

“Goblin? Tại sao lại là Goblin?”

Điều này khiến Tiêu Phàm nghĩ đến một quyển tiểu thuyết khác cũng có Goblin là nhân vật chính, tên là “

“Edvar Ellie thật sự là một Goblin, hơn nữa còn là một Goblin cấp vô cùng thấp.”

“Có thể đừng nhắc đến cái tên này được không? Cái tên này có ma tính, tôi nghe không thoải mái lắm!”

“Được rồi, tôi cũng không thích cái tên này, cảm thấy nó sẽ ảnh hưởng đến năng lực ngôn ngữ của tôi. Nhân vật chính trong sách được xưng là Light Alchemist bởi thuật luyện kim suất xắc của mình, tuy nhiên cách làm người lại không quang minh như danh xưng của gã, mà lại là một địa tinh hèn hạ, ý đồ muốn thống trị thế giới bằng phương pháp tà ác. Arnold say mê kịch bản của ‘Light Alchemist’, quyết chí muốn trở thành nhà luyện kim thuật tà ác nhất, thống trị thế giới này. Nhưng Arnold không có thiên phú về mặt luyện kim thuật như ma pháp, chuyện cứ chậm rãi trở nên như bây giờ…”

Xem ra lại là một người trở nên biến dạng do ảnh hưởng của tiểu thuyết, Tiêu Phàm nhịn không được mà gào lên: “Sao lại có người viết ra dạng tiểu thuyết thế này cơ chứ!”

“Tôi cũng không biết, ngeh nói trước có cái người tên Vân gì gì đấy, rảnh quá không có việc gì làm nên viết ra mấy câu chuyện thế này…”

Lilith nhún vai, biểu thị rằng cô cũng không hiểu.

Sau đó chuyện trở nên rất bình thường, bình thường đến nỗi Tiêu Phàm cũng không ngờ được.

Lilith mang Arnold trở về phòng ngủ, nói rằng có gì thì mai hãng nói tiếp, xem ra dù có chuyện gì xảy ra thì tính tình lười biếng của Lilith cũng không

thay đổi.

Tuy nhiên Tiêu Phàm cũng vui vẻ bình yên. Dù sao sau một phen bị dày vò thì hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhưng sau khi trở về phòng, Tiêu Phàm phát hiện trên giường chiếu của mình vẫn còn một cái lỗ to không khép lại…

Ngày thứ hai, Tiêu Phàm cảm thấy thân thể mình có chút đau nhức, năm dưới đất một đêm, bị nhiễm không ít khí lạnh.

Zaba chuẩn bị một bàn bữa sáng cho mọi người. Mặc dù không biết dùng thịt gì làm nguyên liệu nấu ăn nhưng cũng coi như là phong phú.

Các cô gái từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa ngáp không ngừng. Xem ra động tĩnh trong bảo đêm qua vẫn ảnh hưởng đến họ.

Đi đến trước bàn ăn, mọi người bắt đầu dùng cơm. Carla nhìn Arnold mới xuất hiện với ánh mắt cổ quái. Arnold cũng nhìn Carla chằm chằm không dời.

Hai con người bị tiểu thuyết không hay đầu độc, tựa như không biết tại sao lại đối mặt. Dáng vẻ giằng co của hai cô bé vô cùng đáng yêu.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không để ý đến những điều này. Bây giờ hắn chỉ muốn biết rõ, mình tới nơi này, ở đây, bảo chủ mà mình muốn gặp không phải Arnold, vậy thì là ai?

“Cậu gấp cái gì? Hôm qua Orge Zaba đã nói, bảo chủ ra ngoài, hôm nay mới trở về hay sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của Tiêu Phàm, Lilith khinh bỉ nói.

“Vậy thì dẫu sao cô cũng phải nói xem bảo chủ là ai chứ, hoặc là bảo chủ tìm ta có việc gì, cũng tiện để cho tôi chuẩn bị tâm lý!”

“Làm sao mà tôi biết ông ta tìm cậu làm gì? Tôi chỉ phụ trách dẫn cậu đến thôi! Về phần ông ta là ai, tôi thấy cậu cũng không ngốc, cũng phải đoán được ra chứ…”

Đoán được?

Tiêu Phàm cũng có một ý nghĩ, nhưng hắn vẫn muốn bác bỏ nó.

Trước kia Tiêu Phàm cho rằng Arnold là bảo chủ Tinh Không Bảo. Thế nhưng Arnold lại chỉ là em gái của Lilith, mà Lilith và Arnold đều không phải bảo chủ của Tinh Không Bảo. Tinh Không Bảo lại là nhà của Lilith, vậy chủ nhân của ngôi nhà này là ai?

Là cha của Lilith hay là mẹ của cô…

Tiêu Phàm thật sự sợ hãi, bởi vì trên thư gửi về nhà Lilith đã viết, Tiêu Phàm muốn bắt Lilith làm nô lệ tình dục!

Lúc Tiêu Phàm đang lo sợ không thôi thì dưới lầu truyền đến tiếng mở của cùng với tiếng hoan nghênh của Orge Zaba: "Hoan nghênh Ma Vương đại nhân trở về…"

"Cha, người về rồi! Chị cấu kết với người ngoài bắt nạt con!"

Người đầu tiên lao xuống nghênh đón Ma Vương chính là Arnold. Cô bé trước mặt Lilith vốn không nói lời nào, sau khi Ma Vương trở về, rốt cục cũng bộc phát toàn bộ tức giận mà cô bé đã nhẫn nhịn, tố cáo với Ma Vương.

Mà Lilith vẫn bình tĩnh ngồi, dáng vẻ chẳng hề để tâm, tiếp tục ăn bữa sáng trên mâm, rất bình tĩnh.

Tiêu Phàm đã hoảng đến nỗi không biết nên làm gì, cả người đều căng cứng ngồi trên ghế. Hắn không biết đối mặt với vị Ma Vương dẫn đầu toàn bộ ác ma trong trận doanh Ác Ma này như thế nào.

Bởi vì trong mắt vị Ma Vương này, Tiêu Phàm đãn bắt con gái ông ấy để phát tiết dục vọng, cũng chính vì thế mà Tiêu Phàm bị toàn bộ trận doanh Ác Ma truy nã.

Rầm, rầm

Tiếng bước chân vang dội trầm ổn vang lên, không ngừng dội vào lòng Tiêu Phàm. Theo từng bước chân chậm rãi của Ma Vương, Tiêu Phàm lại càng trở nên kinh hoảng.

Đây chính là Ma Vương?

Quả nhiên rất khí phách!

Tiêu Phàm nhìn người đàn ông trước mặt, ngoại hình tựa như đấu sĩ!

Áo giáp đen nhánh bao trùm toàn thân, có thể nói là vô cùng hoành tráng. Áo choàng màu đen sau lưng phấp phới, anh tuấn tiêu sái. Mũ giáp bao trùm lấy khuôn mặt, càng khiến ông ấy trở nên thần bí. Con ngươi đỏ như máu lóe ra tinh quang trong bóng tối, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm khiến lưng hắn phát lạnh.

Ông ấy đi tới, ông ấy đi về phía mình!

Ma Vương thả Arnold được ông ấy ôm trong ngực xuống, từng bước đi về phía Tiêu Phàm, khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng áp lực.

Hắc khí u ám kia vờn quanh người Ma Vương, sau đó không ngừng khuếch tán ra ngoài, vọt thẳng về phía Tiêu Phàm.

Cảm nhận được không khí nghiêm trọng, Tiêu Phàm cũng không dám phớt lờ. Tay phải mở ra, một khi có điều gì đó bất thường, hắn sẽ rút kiếm ra luôn!

Cho dù người trước mắt là Ma Vương trong trận doanh Ác Ma, hắn cũng muốn gắng sức phản kháng!

“Cậu là ai?”

Giọng nói trầm thấp truyền ra từ dưới mũ giáp, Tiêu Phàm sững sờ trong nháy mắt: “Hả?”

“Hắn tên là Mệnh Phàm, là tiểu ác ma con đưa về…”

Lilith vẫn không nhanh không chậm ăn bữa sáng như cũ.

“Ha ha, hóa ra là anh bạn nhỏ mà Lilith mang về à. Thế nào, bộ quần áo này ngầu chứ? Đây chính là đạo cụ mà ta phải hao tốn tâm tư mới tự chế ra đấy…”

Đạo cụ?

Đồ Ma Vương mặc trên người chẳng lẽ không phải là thần khí à?

Nói như thế, từ trên xuống dưới Ma Vương của trận doanh Ác Ma toàn dùng đạo cụ à? Thế cũng quá là low rồi!

Ngài có thể nghiêm túc một chút được không, nói cho cùng ngài vẫn là bậc chí cao của trận doanh Ác Ma cơ mà!

Đậu xanh đậu xanh, phát hiện Ma Vương không hề giống trong suy nghĩ của mình, Tiêu Phàm cũng nghẹ nhàng thở ra.

Mà Ma Vương kia đầu tựa như có điện, bắt đầu cởi bỏ cáo giáp trên người, vừa cởi vừa tự sướng nói: “ Đến lúc ta lên sàn sẽ khiến mọi người ngạc nhiên cỡ nào, nhất định sẽ rất ngầu! Tuy nhiên sao ta cứ cảm thấy tên của cậu quen quen nhỉ?”

“Cha chắc chắn phải cảm thấy que tai rồi, trong thư con viết gửi về cho người, con chính là bị cái tên tiểu ác ma Mệnh Phàm này làm bậy đây.”

Chương 951: Thế giới song song

Chương 953: Thế giới song song

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lilith vô cùng khéo hiểu lòng người giải thích cho cha mình.

Ma Vương liền trầm mặc trong nháy mắt, động tác cởi áo cũng ngừng lại.

Thân thể Tiêu Phàm cũng vì thế mà trở nên cứng ngắc, khuôn mặt gần như sắp khóc đến nơi.

“Cha, cái tên tà ác này tối qua còn đè con xuống, sờ ngực của Arnold, còn nói muốn cưới Arnold đấy!”

Lúc này Arnold lại trở nên cực kì đoàn kết, dưới dự dẫn đầu của Lilith, bổ thêm một đao cho Tiêu Phàm.

Nhìn khuôn mặt của Ma Vương càng ngày càng âm trầm, càng ngày càng đen, đôi con ngươi càng lóe lên sự khát máu, Tiêu Phàm thầm nghĩ trong lòng, xong rồi! Mình bị hai cái con người này hại chết rồi! Tên Ma Vương không biết gì cả này sẽ bị tức giận làm lú lẫn mà làm thịt mình mất!

“Ma Vương đại nhân, ngài nghe ta giải thích, chuyện không phải như ngài nghĩ đâu…”

“Ngươi bắt nạt con gái ta, còn cần giải thích cái gì nữa?”

Ma Vương tức giận, ma lực vô cùng kinh khủng bắt đầu phun từ thân thể ông ấy ra ngoài, khiến cho Tiêu Phàm trước người khẩn trương không thôi.

Làm sao bây giờ?

Đúng rồi! Ở đây cũng không phải chỉ có mình mình, đám người Mary cũng là đồng bọn của mình cơ mà!

Tiêu Phàm đưa ánh mắt cầu cứu về phía đám người Mary, đáng tiếc sau lời nói vừa rồi của Arnold, bọn họ đã hoàn toàn làm phản.

Đáng ghét, thời điểm then chốt, quả nhiên bọn họ không đáng tin cậy, khốn cảnh lần này phải dựa vào chính bản thân mình ngăn cản mới được!

Tiêu Phàm phất tay về phía hư không, muốn gọi Huyết Kiếm ra để phòng vệ, nhưng hắn lại phát hiện thân thể mình đang bị giam cầm!

Lòng Tiêu Phàm quýnh lên, muốn dùng “Kim Tàm Thoát Xác” lại kinh hãi phát hiện: “Kim Tàm Thoát Xác” cũng không dùng được!

Hắc khí âm trầm lan tràn, ma lực ngưng tụ lại bao trùm toàn bộ không gian!

Lực lượng của Ma Vương lại khinh khủng đến mức này!

Trước lực lượng kinh khủng này, tất cả kỹ pháp đều bị vô hiệu hóa!

Xong đời rồi! Chết oan chết uổng không kịp thanh minh, ta không cam lòng mà!

Nội tâm Tiêu Phàm gào thét, bởi vì cổ họng hắn đã bị ma lực kinh khủng chặn lại, khó mà nói thành lời.

Nhưng lúc Tiêu Phàm đang vô cùng tuyệt vọng, áp lực trên người hắn bỗng nhiên buông lỏng, cả người hắn rơi xuống đất.

“ Ha ha ha ha, Lilith, con thấy không? Cậu nhóc này thật thú vị, ta chỉ xuất ra ma lực của mình liền dọa cậu ta thành cái dạng này, chơi vui thật đấy!”

Tiêu Phàm ngẩng đầu, nhìn Ma Vương đang cười to không thôi, dáng vẻ vô cùng chất phác.

“Ai ya, không xong rồi, cười chết ta, anh bạn nhỏ, để ta ăn bữa sáng rồi tắm rửa, thay quần áo xong lại ra trò chuyện cùng với cậu…”

Nói xong, Ma Vương liền bước đi không thèm quay đầu lại, để lại Tiêu Phàm ngồi tại chỗ ngây ra như phỗng.

“Đừng để ý, cha tôi là thế, rất cởi mở với người khác…”

Lilith giải thích với Tiêu Phàm một tiếng, uống xong một cốc sữa bò, thỏa mãn thở ra một hơi, dường như đã ăn no.”

Cởi mở?

Như vậy gọi là cởi mở?

Chủ nhân của trân doanh Ác Ma quả nhiên cũng bị bệnh tâm thần!

Mặc kệ thế nào, Tiêu Phàm vẫn đứng dậy, ăn hết bữa sáng còn thừa trong mâm của mình, đè ép một chút sợ hãi vẫn còn tồn tại trong lòng.

Nhưng trong lúc dùng bữa, Tiêu Phàm vẫn phải chịu đủ ánh mắt khinh thường từ ba người Mary, điều này khiến hắn càng thêm đè nén.

Tuy nhiên sau đó, nhiệm vụ "Bái Kiến Tinh Không Bảo Chủ" hoàn tất, kinh nghiệm tăng tương đối nhiều, còn khiến cho Tiêu Phàm thăng lên một cấp, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì nhiệm vụ lần này có Lilith chỉ dẫn, độ khó cũng không tính là quá cao, điểm kinh nghiệm nhiều như vậy chắc chắn không hề bình thường.

Nhưng cứ thắc mắc hoài cũng vô dụng, thăng cấp luôn luôn tốt.

Sau bữa ăn, Lilith dẫn mấy cô gái đi dạo trong Tinh Không Bảo, mà Ma Vương lại tiếp đãi một mình Tiêu Phàm trong phòng khách của Tinh Không Bảo.

Nhìn thấy Ma Vương lần nữa, Tiêu Phàm cảm thấy bất ngờ, bởi vì sau khi cởi bỏ bộ quần áo "hàng mã" kia ra, Ma Vương là một mỹ nam với má tóc dài màu bạc.

Nếu không phải trên mặt Ma Vương lúc nào cũng có nụ cười kỳ quái khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy chán ghét kia, dựa vào khí chất của Ma Vương bây giờ, Tiêu Phàm khó có thể nhận ra được.

Mặc dù đã tiếp nhận được sự thực là cái tên tiểu bạch kiểm trước mắt này là Ma Vương, nội tâm Tiêu Phàm vẫn muốn hét lên một tiếng: "Ông chú, chú là ai?"

Đương nhiên, trước mặt Ma Vương, Tiêu Phàm không dám làm càn như thế, vì vậy hắn cật lực kìm hãm nắm đấm của mình, chỉ sợ mình nhất thời xúc động, không kìm chế được mà đấm một phát vào khuôn mặt đang tươi cười một cách đáng ghét kia…

Cái vị vô cùng đáng ghét trước mắt Tiêu Phàm này chính là Ma Vương.

Ma Vương tồn tại thì mới có Lilith và Arnold, cũng bởi vì có sự tồn tại của Ma Vương, mới có cái nơi kỳ quái như trận doanh Ác Ma.

Tuy nhiên, điều quan trọng hơn là, Tiêu Phàm cảm thấy Ma Vương gọi hắn đến đây là muốn chơi hắn một cú. Bây giờ, Tiêu Phàm đã hiểu được đại khái cách hành động của NPC trong trận doanh Ác Ma.

Ma Vương không hề biết Tiêu Phàm đang lấy tiêu chuẩn độc ác nhất để đo lường nhân cách của ông, vẫn mỉm cười với Tiêu Phàm như cũ, nhưng lời nói lại không hề nhã nhặn như vậy: "Cậu muốn bắt Lilith làm nộ lệ tình dục?"

Tiêu Phàm luống cuống, nghĩ thầm tên Ma Vương này không định tính sổ với mình lúc này đấy chứ. Phản ứng lúc trước của Ma Vương khiến hắn cứ tưởng Ma Vương định mặc kệ chuyện này rồi cơ!

Sớm biết như vậy hắn đã chạy thẳng một mạch ra ngoài Tinh Không Bảo rồi!

"Là Lilith bịa đặt! Tôi chưa từng làm vậy! Thậm chí tôi còn chưa bao giờ nghĩ như thế!"

Tiêu Phàm bối rối giải thích, hắn cũng không muốn chết trong oan uổng.

"Ta biết, Lilith là con gái ta, sao ta lại không hiểu rõ nó chứ, con bé từ nhỏ đã như vậy rồi."

"Vậy sao ngài còn?"

"Ta chỉ muốn đùa cậu chơi thôi, ha ha."

Lúc này, Tiêu Phàm rốt cục cũng hiểu rõ tính cách đùa ác của Lilith là do đâu.

"Ngài đã biết đó là do Lilith bịa đặt, tại sao còn ban lệnh truy nã?"

"Bởi vì ta biết tại sao con bé làm vậy, con bé muốn làm gì đó kích thích một chút, thân là một người cha, ta cũng nên khiến con bé thỏa mãn."

Vì để thỏa mãn cô ta mà phát lệnh truy nã với hắn, đây là cái Logic quái quỷ gì thế!

"Về phần Arnold nói cậu đè ép, sờ soạng con bé, cầu hôn con bé, hẳn cũng là Arnold tự mình bịa đặt nhỉ. Aizz, Arnold còn nhỏ, chuyện gì cũng không hiểu, thích làm loạn lung tung, còn làm càn cái gì mà Light Alchemist…"

Ma Vương thở dài, tim Tiêu Phàm lại đập loạn không thôi. Mặc dù sờ tới sờ lui Arnold cũng chẳng có cảm giác gì, nhưng những chuyện đó, hắn thật sự đã làm. May thay Ma Vương có trí tưởng tượng phong phú, có thể tự mình hình dung ra kịch bản, tự hài hòa bớt các tình tiết nghiêm trọng.

"Lại nói hình như cậu thừa kế di sản của Hiriston đúng không? Mặc dù cái tên kia được xưng là anh hùng của trận doanh Ác Ma, nhưng Ma Vương ta mạnh hơn so với lão, cậu cảm thấy đúng không?"

Tiêu Phàm nhìn sắc mặt tự sướng của Ma Vương, trong lòng biết được suy nghĩ của ông, không khỏi coi thường. Nhưng ngoài miệng hắn vẫn nịnh nọt: "Tất nhiên là Ma Vương đại nhân mạnh mẽ…"

"A, cậu cũng cảm thấy thế à? Thật tốt, cơ mà tên đó vẫn khỏe chứ?"

Nhớ đến linh hồn của Hiriston bám vào thanh kiếm Frostmourne, vẻ mặt Tiêu Phàm trở nên ảm đạm: "Trong Chúng thần di tích chi chiến, ông ấy đã ra đi mãi mãi…"

Nét mặt tươi cười của Ma Vương nhạt đi, trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Là như vậy à, như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt…"

Bầu không khí trở nên có chút trầm lắng, đúng lúc Ma Vương chuyển chủ đề, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ có chút thâm thúy: "Cậu có biết tại sao nơi này gọi là Tinh Không Bảo không?"

"Xin lắng tai nghe…"

"Bởi vì gần Tinh Không Bảo, người ta luốn thấy được một mảnh trời đầy sao. Mà ta thân là Ma Vương, biết cách quan sát các hiện tượng thiên văn, hiểu rõ biến chuyển của vạn vật, thông hiểu số mệnh con người…"

Ma Vương cười với Tiêu Phàm, nụ cười cao thâm khó dò.

Lúc này Tiêu Phàm lại nhớ tới một người, chính là lão khất cái đã thừa cơ trở thành sư phụ của hắn, cái lão lúc nào cũng thích ba hoa là mình biết xem bói.

Chương 952: K

Chương 954: K

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Cậu có muốn ta nói cho cậu biết một chút về tương lai của cậu không?”

“Không muốn!”

Tiêu Phàm trả lời rất quả quyết, bởi vì hắn chưa từng tin tưởng những thứ hoang đường này.

“Ô! Sao cậu lại không muốn! Cậu không muốn thì ta còn khoe khoang được thế nào nữa?”

“Được thôi, ngài nói đi…”

Tiêu Phàm coi như bó tay rồi, đối mặt với NPC của trận doanh Ác Ma, Tiêu Phàm thấy tốt nhất là mình cứ thuận theo họ.

“Tương lại cậu có thể trở thành vua của hậu cung, bị phụ nữ làm cho đau đầu!”

“Ờ,

“Tôi biết rồi…”

“Sao cậu có thể bình tĩnh như vậy, cậu không có cảm tưởng gì sao? Là vua của hậu cung đấy! Tên đàn ông nào mà chẳng ao ước được làm vua của hậu cung!”

“Cảm tưởng? Ừ, vua hậu cung là một chuyện rất phiền phức, không những phải đối phó với rất nhiều phụ nữ, hơn nữa còn bị mang tiếng là “ngựa giống”. Ở trong mắt người khác, phụ nữ luôn nhào về phía tôi, nhưng bọn họ lại không hiểu việc xử lý chuyện tình cảm rắc rối đối với tôi mà nói thật sự rất khó khăn. Dù sao thì vẫn là một chuyện tương đối xui xẻo…”

Tiêu Phàm khó khăn nói, bởi hắn vẫn dĩ không tin, hắn cảm thấy điều Ma Vương tiên đoán thật sự hoang đường. Nếu như hắn thật sự là vua hậu cung, vậy thì tại sao hai mươi năm nay hắn vẫn là xử nam?

"Ha ha ha, cậu quả thực rất thú vị! Nói đến hậu cung làm ta nhớ đến một chuyện rất thú vị…"

"Đêm qua ta ra khỏi bảo để quan sát các ngôi sao, vốn nên trở về sớm hơn, tuy nhiên trên đường đi qua Hắc Tĩnh Lĩnh, nghe thấy có tiếng người kêu, lại có cả tiếng vượn hú cái gì mà người ta còn muốn. Do tò mò nên tôi liền qua đó nhìn xem, đằng nào thì tôi cũng đang đi dạo, qua đó xem một chút cũng chẳng sao. Cậu đoán xem ta thấy được cái gì, ha ha ha…"

Tiêu Phàm biết Ma Vương đang kể chuyện cười, nhưng hắn nghe chẳng hiểu gì cả. Bởi vì Ma Vương nói được một nửa rồi cười không ngừng, cười mệt đến nỗi ngã xuống, cuối cùng mới hỏi Tiêu Phàm một câu có buồn cười hay không.

Tiêu Phàm không thể hiểu nổi cái trò đùa toàn tiếng cười này, nhưng đối phương lại là Ma Vương cao quý, Tiêu Phàm chỉ có thể giả bộ buồn cười.

Ma Vương hài lòng, bắt đầu nói đến chuyện chính.

"Trong Chúng thần di tích chi chiến, cậu đã làm rất tốt! Cảm ơn cậu đã chiến thắng, khiến cho trận doanh Ác Ma của chúng ta được hưởng mưa vào lúc trời hạn. Trận mưa này mưa suốt một tháng, khiến cho thực lực nội bộ của trận doanh Ác Ma tăng lên rất nhiều."

Tiêu Phàm biết Ma Vương đang nói đến điều gì, chính là ban thưởng buff, tăng thuộc tính và kinh nghiệm cho người thắng. Nhưng hắn không biết vì sao Ma Vương lại nhắc đến điều này.

"Nhưng đêm qua ta xem khí tượng, dự đoán được sắp có chuyện lớn xảy ra, ảnh hưởng đến trận doanh Ác Ma, vì thế ta hy vọng cậu có thể kéo dài thời gian."

"Kéo dài? Vì sao không phải là ngăn cản?"

Tiêu Phàm không rõ Ma Vương đang nói đến chuyện gì, nhưng bình thường dưới loại tình huống như vậy, không phải sẽ đi ngăn cản chuyện xảy ra hay sao?

“Bởi vì sức một người không thể ngăn cản được chiều hướng phát triển…”

“Nói cách khác chuyện này chắc chắn sẽ xả ra?”

“Đúng vậy.”

“Đó rốt cục là chuyện gì?”

“Cậu đã nghe ta nói về thế giới song song rồi đúng chứ?”

“Mỗi một thế giới đều có một thế giới song song cùng tồn tại, một thế giới tương tự nhưng không giống nhau?”

“Không sai, đây chính là điều ta muốn nói đến. Vậy cậu có tin nó tồn tại không?”

“Lời này có ngài… có ý gì?”

“Ta muốn nói cho cậu biết, thế giới song song có tồn tại…”

Nếu như nhắc đến thế giới song song trong đời thực thì Tiêu Phàm sẽ cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng trong Tân Sinh thì lại khác…

Đối với một server trong Tân Sinh, có một loại có thể được gọi là thế giới song song, đó chính là những server khác!

Nghĩ vậy, tim Tiêu Phàm không khỏi đập mạnh, các server trên thế giới sắp liên thông với nhau rồi sao?

Khi game online 3D được đưa vào hoạt động, Tiêu Phàm từng đọc qua ở trên mạng.

Sau khi chính thức hoạt động, đầu tiên sẽ là các server trận doanh địa vực liên thông. Sau khi trận doanh địa vực liên thông hoàn tất, tiếp đó sẽ đến thời kì server toàn cầu liên thông. Mà sai khi server toàn cầu liên thông ổn

định sẽ đến thời kỳ mà Tiêu Phàm mong đợi nhất trong Tân Sinh, thời đại thương nghiệp.

Vì thế nghe Ma Vương đề cập đến thế giới song song, Tiêu Phàm thực sự rất kích động, bởi vì tiến độ phát triển của trò chơi đã tăng lên rất nhanh.

Mặc dù mấy ngày nay, Tiêu Phàm âm thầm đem chiến lợi phẩm đi đấu giá, hợp tác cùng tên nhà giàu Long Ngạo Thiên giúp hắn kiếm được không ít. Tuy nhiên cảm thấy thời đạii thương nghiệp sắp đến trong game 3D online này vẫn khiến Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“Sao vậy? Cậu rất chờ đợi thế giới song song à?”

Vẻ mặt của Tiêu Phàm khiến Ma Vương hiểu lầm ý của hắn.

Hơi điều chỉnh lại tâm tình, Tiêu Phàm bình tĩnh đáp: “ Thế giới song song thần kỳ như vậy, nếu như nó thật sự tồn tại, tôi cũng rất mong chờ nó.”

“Đáng tiếc, nó không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng của cậu, bởi vì thế giới song song sắp biến mất…”

Ma Vương thở dài một tiếng.

Lời của Ma Vương khiến cho Tiêu Phàm giật mình. Nếu như Tiêu Phàm suy đoán chính xác, các server khác chính là “thế giới song song” mà Ma Vương nói tới, vậy thế giới song song biến mất là có ý gì, server bạo phát à?

Ma Vương cũng không để ý đến Tiêu Phàm đang hoàng sợ, tiếp tục nói: “Gần đây, ta thưởng ở trong Tinh Không Bảo, chính là để thuận tiện quan sát khí tượng. Theo như suy đoán của ta từ việc quan sát các vì sao mà nói, rất nhiều thế giới song song đang thoát khỏi quỹ tích vận hành ban đầu. Thế giới song song sở dĩ được gọi như vậy là bởi chúng tồn tại độc lập không can thiệp vào chuyện của nhau. Bây giờ chúng thoát ly quỹ đạo, chuyện va chạm vào nhau chỉ là sớm muộn. Mà đến lúc đó, trên thế giới chẳng còn cái gì gọi là thế giới song song nữa, bởi vì các thế giới song song sẽ chẳng còn song song, từ đó sẽ tụ thành một khối, trở thành chỉnh thể, một thế giới mới!”

Thì ra là thế, điều Ma Vương nói chính là quá trình mà các server trên thế giới liên thông, vừa rồi nói thế giới song song biến mất làm hắn giật cả mình!

"Nhưng rất nhiều thế giới va chạm vào nhau rồi hợp lại cũng không phải là quá trình tốt đẹp gì. Không ai thật lòng đối đãi với người xa lạ, lại càng không cần phải nói đây là một thế giới lạ lẫm. Bởi vậy tiếp đến chính là chiến tranh…."

Nghe Ma Vương nói vậy, lòng Tiêu Phàm nóng lên, chiến tranh giữa các server trên thế giới sắp diễn ra?

"Tuy nhiên chiến tranh này có lẽ chỉ nhằm vào những thiên tuyển giả như cậu, đối với chúng ta mà nói, cũng không có ảnh hưởng gì lớn."

"Vì sao? Chẳng lẽ sao khi các thế giới hợp nhất, các người sẽ không tiếp xúc với dị vực à?"

"Cậu biết tại sao các đậu được gọi là thiên tuyển giả không? Những người nhận được ưu ái của chúng thần mới được gọi là thiên tuyển, mà chúng ta không hề nhận được hậu ái của chúng thần. Lúc vượt qua các lĩnh vực khác nhau, thực lực của ta sẽ giảm mạnh, đối với chúng ta mà nói thì tương đối nguy hiểm, nhưng những thiên tuyển giả như cậu chắc sẽ không có việc gì."

Điều mà Ma Vương muốn nói Tiêu Phàm hiểu, chính là khi NPC của server này qua các server khác thì sẽ bị hạn chế, chứ không được tự do như người chơi.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn không hiểu tại sao Ma Vương lại nói với hắn những điều này: "Vì thế?"

"Vì thế trận chiến tranh này cũng giống như Chúng thần di tích chi chiến, là một trận chiến dành cho những người mạo hiểm như cậu. Ta hy vọng các cậu có thể lợi dụng tốt lợi ích được hưởng sau khi chiến thắng Chúng thần di tích chi chiến, chuẩn bị đầy đủ hành trang nghênh đón một trận chiến mới. Tuy nhiên trong quá trình này xuất hiện một số chuyện ngoài ý muốn…. Sau khi quan sát các vì sao, ta phát hiện trong tất cả các thế giới song song, Chúng thần di tích chi chiến trong thế giới của chúng ta là kết

thúc muộn nhất. Vì thế nếu không kéo dài thời gian, lợi ích mà Chúng thần di tích chi chiến mang lại chưa được lợi dụng triệt để, các cậu lại phải chiến đấu thêm một lần nữa…”

Chương 953: Thân phận thứ hai

Chương 955: Thân phận thứ hai

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nói tới đây, Tiêu Phàm đại khái đã hiểu rõ chuyện mà Ma Vương đang suy tính.

Sua khi các server liên thông sẽ xuất hiện một cuộc đại chiến giữa các người chơi, tính chất tương tự như Chúng thần di tích chi chiến.

Ma Vương hy vọng, trước khi chiến tranh xảy ra,đám người trong trận doanh Ác Ma có thể lợi dụng hoàn toàn thi hoạch sau Chúng thần di tích chi chiến để thăng cấp, nâng cao thực lực tổng thể.

Nhưng thời gian diễn ra liên thông tựa hồ hơi gấp, dựa vào tốc độ bình thường, buff thu hoạch được sau Chúng thần di tích chi chiến không kịp sử dụng hết.

Mà điều mà Ma Vương muốn Tiêu Phàm làm chính là kéo dài tiến độ của trò chơi.

Từng server sắp liên thông, sát nhập thành một, Ma Vương muốn để hắn một mình đi kéo dài tiến độ của toàn bộ trò chơi, đây chẳng phải là nói nhảm hay sao?

Sắc mặt Tiêu Phàm trắng bệch, cảm giác bất lực sâu sắc: “Nhưng nếu theo như lời ngài nói, đại chiến xảy ra chính là xu thế tất yếu, vậy thì tôi kép dài nó bằng cách nào?”

“Cậu có thể, chuyện kéo dài tiến độ cũng chẳng có khó khăn như cậu tưởng tượng đâu. Bây giờ các thế giới song song vẫn chậm chạp vận hành, nhưng

sau khi thực lực của thiên tuyển nào đó trong thế giới nào đó đạt tới giới hạn, tất cả các thế giới song song liền coi đó là thời cơ, tăng tốc vận hành. Vì thế việc cậu cần làm chính là ngăn cản hoặc kéo dài việc tăng thực lực của người này lên, khiến cho trận đại chiến xảy ra muộn một chút."

Thực lực của thiên tuyển giả nào đó của một thế giới nào đó đạt tới cực hạn?

Thì ra là thế, đã hiểu.

Lúc trước, điều kiện để phát động "Chúng thần di tích chi chiến" chính là trình độ bình quân của người chơi trong server đạt đến cấp 30. Mà đại chiến sắp tới này, điều kiện phát động cũng tương tự "Chúng thần di tích chi chiến", đó chính là có một người chơi nào đó trên thế giới của Tân Sinh đạt đến một đẳng cấp nào đó!

"Theo như suy đoán của ta, nếu như không có trở ngại, thì vị thiên tuyển giả này của thế giới song song nào đó ít ngày nữa sẽ đột phá đến đẳng cấp cần thiết. Đến lúc đó, đại chiến cứ như vậy mà diễn ra. Ta tìm cậu tới đây, chính là muốn cậu đi gây sự với hắn ta."

Tìm hắn để gây sự, lời nói của Ma Vương thật sự rõ ràng. Tuy nhiên Tiêu Phàm cũng bởi vậy mà trở nên phấn khởi. Chủ động kiếm chuyện, đã rất lâu hắn chưa làm loại chuyện này rồi!

"Ngài nói, hắn ta ở một thế giới song song khác, vậy tôi qua đó bằng cách nào?"

"Ta sẽ dùng pháp lực vô thượng đưa cậu đi."

"Vậy làm sao để tôi xác định người tôi cần tìm là ai? Thế giới lớn như vậy, tìm một thiên tuyển giả đặc biệt cũng không dễ dàng gì…"

"Đây là manh mối mà ta quan sát khí tượng thu được, cậu có thể dựa vào đó mà tìm người."

Ma Vương dùng bút lông ngỗng trên bàn, hơi quét một chút mực nước, vẽ một sơ đồ đơn giản rồi đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn vết tích trên giấy, trong nháy mắt liền biết được hắn phải đi đâu, tìm ai.

Bởi vì trên giấy trắng chỉ có ba nét, một thẳng một hất lên, một hất xuống. Đây không phải là chữ "K" trong tiếng Anh thì là gì?

Trong Tân Sinh, "K" nổi danh nhất chỉ có một người, người chơi ở server Bắc Mĩ, "Băng Đế" K!

Đúng vậy, chắc chắn là hắn ta!

Những người chơi bên trong những server khác của Tân Sinh, đủ điều kiện để tiếp cận với ma vương thuật, cũng chỉ có cái tên đẳng cấp siêu sao này mà thôi!

Game online 3D Tân Sinh do toàn thể các thành viên cộng đồng nghiên cứu khoa học trên thế giới nghiên cứu ra, nhưng phân hóa server cũng không phải là mỗi nước một server, bởi vì lấy quốc gia làm tiêu chuẩn để phân hóa server thì rất không hợp lý.

Chẳng hạn như một nước nằm trong một nước khác có tên là Vatican, nếu Vatican có hẳn một server riêng, với số lượng nhân khẩu ít ỏi của Vatican, không chỉ lãng phí tài nguyên, hơn nữa, trong thế giới giả tưởng của Tân Sinh, lãnh thổ mỗi quốc gia rộng hơn rất nhiều lần so với Vatican, những người quen biết nhau đăng nhập vào server Vatican, chắn chắn sẽ bị phân tán trong địa vực rộng lớn, rất khó gặp được nhau trong game.

Từ đó có thể làm giảm bớt trải nghiệm cũng như sự giúp đỡ nhau của người chơi trong game.

Vì thế căn cứ vào yếu tố đẳng cấp chính trị cũng như dân số của các nơi, toàn bộ thế giới trong Tân Sinh được chia thành mười khu lớn.

Server Châu Âu, server Châu Phi, server Bắc Mĩ, server Châu Mỹ La Tinh, server đa nguyên liên hợp. Năm server này đều là server hình thành cho người chơi trên nhiều nước hợp lại.

Bốn server Châu Âu, Châu Phi, Bắc Mĩ, Châu Mĩ La Tinh tương đối dễ hiểu, chỉ là server dành cho người chơi của từng khu vực mà thôi, còn server đa nguyên liên hợp lại bao gồm các khu vực lớn nhỏ không đều.

Châu Đại Dương, Đông Nam Á, khu vực Trung Đông vân vân đều thuộc server đa nguyên liên hợp.

Về phần năm server còn lại chính là server dành cho người chơi trong từng quốc gia riêng, lần lượt là Trung Quốc, Nga, Ấn Độ, Hàn Quốc, Nhật Bản.

Trung Quốc và Ấn Độ, số người chơi đủ để thiết lập một server nên mới có thể chai server theo quốc gia.

Nga từ trước đến nay vẫn một mình một ngọn cờ, lại thêm bản thân đất nước cũng rất cường thịnh, dân số cũng nhiều, đủ điều kiện để có một server riêng.

Mà Nhật Bản và Hàn Quốc không có điều kiện như vậy, vốn nên sát nhập vào server khác.

Tuy nhiên hai quốc gai này tương đối tự tôn, kiên trì muốn theo ý mình, sống chết muốn tạo server độc lập, bởi vậy mới có server riêng.

Nhật Bản lấy cớ rằng mặc dù người chơi của Nhật Bản không nhiều nhưng bọn họ cũng là một trong những nước lớn trong nền công nghiệp trò chơi, đối với game offline cũng có những thành tựu nhất định, nói thế nào cũng muốn có server riêng cho mình.

Hàn Quốc càng trực tiếp hơn, cho rằng mình dẫn trước các nước khác về lĩnh vực điện tử rất nhiều. Họ sáng tạo quang cảnh không khí vô cùng, không muốn liên minh cùng các nước khác, phòng ngừa ảnh hưởng tới sinh thái.

Hai lý do đều vô cùng nhảm nhí, nhưng hai nước đều đồng ý đóng góp tài chính để thành lập server, đoàn đội nghiên cứu phát minh cũng không để ý đến.

Trái lại, bên phía nước Mỹ lại tương đối khảng khái, hoàn toàn dung nhập với server Bắc Mỹ.

Mà nhiệm vụ mà Tiêu Phàm chuẩn bị phải làm chính là từ server Trung Quốc đi sang server Bắc Mỹ…

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Mệnh Phàm phát động nhiệm vụ: "Trì hoãn chiến tranh xảy ra", xin hỏi có tiếp nhận hay không.]

[Bối cảnh nhiệm vụ: Thế giới song song đang lệch quỹ đạo, sắp va chạm với nhau và hợp làm một, đại chiến hết sức căng thẳng. Vì muốn con dân của trận doanh Ác Ma chuẩn bị sẵn sàng, Ma Vương quyết định thi pháp truyền tống bạn đến server Bắc Mĩ, ngăn cản người chơi tên K tại server Bắc Mĩ luyện cấp.]

[Nội dung nhiệm vụ: Tiến vào server Bắc Mĩ, ngăn người chơi K đạt đến cấp 60, tranh thủ thời gian cho người chơi trong server của mình có nhiều thời gian hơn để chuẩn bị.]

[Cấp bậc hiện tại của người chơi K: 58]

[Ngày buff của Chúng thần di tích chi chiến kết thúc: 22 ngày nữa]

[Yêu cầu của nhiệm vụ: Người chơi nhất định phải che giấu tung tích, không thể để mình bại lộ ID và bản thân tại dị vực. Nếu vô ý bại lộ sẽ bị trừng phạt.]

[Ban thưởng của nhiệm vụ: ???]

[Ghi chú: Đi thôi! Dốc hết toàn lực chơi xấu hắn ta đi! Đoạt quái, ngăn cản luyện cấp, giết người làm tiêu hao kinh nghiệm, chỉ cần là chuyện xấu cậu có thể nghĩ được, đều tiến hành ngăn cản hắn ta ngay lập tức!]

Tiêu Phàm hơi xấu hổ khi nhìn thấy thông tin nhiệm vụ, tuy nhiên nội tâm không nhịn được mà trở nên hưng phấn. Nếu nhưu Tiêu Phàm tính không sai, hắn sẽ trở thành người chơi đầu tiên trong Tân Sinh đi từ server này sang server khác!

"Cậu đã rõ ràng tất cả mọi chuyện rồi chứ?"

Ma Vương lại trầm ngâm.

“Hiểu rồi, ngài muốn tôi ngăn cản thực lực đối phương tăng lên, kéo dài thời gian các thế giới song song giao hòa với nhau.”

“Không sai. Chính là như vậy. Nhưng cậu nhất định phải nhớ kỹ, không thể để lộ thân phận thật của mình! Nếu như cậu vô ý để lộ thân phận thật sẽ tạo ra hỗn loạn trật tự thế gian, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!”

“Không thể tưởng tượng nổi là sao?”

Dáng vẻ nghiêm túc của Ma Vương khiến cho lòng Tiêu Phàm có chút ngần ngại.

Chương 954: Hóa thân thành pháp sư hắc ma

Chương 956: Hóa thân thành pháp sư hắc ma

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể luân hồi…”

Con mẹ nó!

Cai tên Ma Vương này quả nhiên là chơi mình. Ý lão là nếu mình bại lộ thân phận tại server nước Mỹ, hình phạt chính là bị xóa nick vĩnh viễn!

Đoán chừng đến lúc đó, thông cáo xóa nick cũng sẽ biến thành bug cho người chơi nào đó trong Tân Sinh lợi dụng để vượt server sớm!

Trong game Tiêu Phàm chưa bao giờ gặp phải NPC lừa đảo như vậy, luận về trình độ lừa đảo, Ma Vương này không hổ là chủ của trận doanh Ác Ma!

“Tôi không làm! Không làm! Tôi không đi! Nhiệm vụ này sẽ làm chết người đấy!”

“Cậu sợ cái gì, cậu không bại lộ là được chứ gì!”

Ma Vương vô cùng xem thường Tiêu Phàm.

“Không lộ nói nghe thì dễ, nếu như ở bên đó có người chơi có kỹ năng nhìn rõ nhìn thấu, chẳng phải tôi sẽ trực tiếp hồn phi phách tán hay sao!”

“Hóa ra cậu sợ cái này, tôi giúp cậu tạo ra một cái “Lá Chắn Màn Đêm” chẳng phải là xong à? Pháp thuật “Lá Chắn Màn Đêm” của ta có thể ngăn cản tất cả sự thăm dò từ bên ngoài đấy.”

Lá Chắn Màn Đêm?

Trong nháy mắt Tiêu Phàm nhớ lại kỹ năng này, cũng chính là do “Lá Chắn Màn Đêm” này mà Tiêu Phàm không thể nào dùng “Con Mắt Túy Uyên” để lấy thông tin từ Lilith và Arnold được.

Tiêu Phàm trầm tư một lát rồi lại nói: “Cứ coi như là vậy cũng không chắc sẽ an toàn, chỉ cần diện mạo của tôi bại lộ, qua một thời gian, chắc chắn sẽ bị người khác nhận ra! Đến lúc đó vẫn chỉ có con đường chết!”

Trong server không ai ngông biết Lich King Mệnh Phàm, bên server Bắc Mỹ thế nào, Tiêu Phàm không hề biết, nhưng ngộ nhỡ bị người ta nhận ra thì sao?

“Ha ha, cái này có gì mà phải lo lắng, ta cảm thấy thứ cậu không nên lo nhất chính là điều này!”

“Có ý gì? Ngài đang nghi ngờ sự nổi tiếng của tôi đấy à?”

Bị Ma Vương nói như vậy, Tiêu Phàm cảm thấy không thoải mái chút nào, bởi vì hắn cảm thấy mình bị khinh bỉ trầm trọng.

“Không, ta không có hoài nghi sự nổi tiếng của cậu, chỉ là ta biết cậu có hai thân phận, không cần dùng khuôn mặt bây giờ đi làm nhiệm vụ cũng được mà đúng không?”

Hồng quang trong mắt Ma Vương lấp lóe, vô cùng tà dị.

Hai thân phận?

Đối với câu nói này, Tiêu Phàm chỉ có thể nghĩ đến một khả năng…

“Ma Vương đại nhân… Tôi…Tôi không rõ ý của ngài…”

“Cậu hiểu, ngay từ đầu ta vốn không có ý ủy thác cho Mệnh Phàm cậu nhiệm vụ này, người ta thực sự muốn ủy thác, tên là Phàm Tử…”

Lấy thân phận là nữ để chấp hành nhiệm vụ, đối với việc giữ bí mật thân phận mà nói, xác thực vô cùng thỏa đáng, tuy nhiên Tiêu Phàm vô cùng dị ứng với điều này.

Ma Vương không hổ là chủ của trận doanh Ác Ma, ông ta cũng không vì vậy mà mở lời khuyên bảo Tiêu Phàm, chỉ có uy hiếp dụ dỗ.

Nếu Tiêu Phàm không đồng ý, ông sẽ không hủy bỏ lệnh truy nã với Tiêu Phàm, càng quá đáng hơn là, Ma Vương còn muốn để lộ thân phận thứ hai của hắn cho mọi người biết.

Loại hành vi vô sỉ thế này, Tiêu Phàm hận đến nghiến răng nghiến lợi, Ma Vương lại chỉ cười một tiếng.

Hết thảy đã “đàm phán xong xuôi”, Tiêu Phàm đã chuẩn bị xong, Ma Vương liền thi pháp, khiến cho hắn lại thấy được cảnh tượng quen thuộc một lần nữa…

Màu đen bao phủ tất cả, “màn đêm” lại phủ xuống, giống như thời khắc cuối cùng trong Chúng thần di tích chi chiến, lúc đó Ma Vương thi triển thuật pháp mà Tiêu Bình đã từng thi triển, chỉ là tác dụng của kỹ năng này lại không giống lúc trước…

Bắt đầu từ giờ khắc này, nhiệm vụ server “Toàn dân công địch” xuất hiện điều dị tượng, hành tung của Lich King Mệnh Phàm hoàn toàn biến mất.

Vất vả thoát khỏi sự truy sát của A Hoa tỷ, Tiểu Sửu Hoàng nghiêm mặt, nhìn tin tức nhiệm vụ không còn cung cấp tung tích của Tiêu Phàm nữa, cảm thấy vô cùng thất bại.

Tiểu Sửu Hoàng lại đến Hắc Tịch lĩnh, nhưng gã có thể cảm nhận được người mình muốn tìm không còn ở trong Tinh Không Bảo.

Gã dừng bước chân, chà chà trái cây đỏ tươi, hung tợn gặm một miếng, quay người rời đi, bóng lưng có chút cô tịch.

Liên hội Hoa Nguyệt và Vũ hội Ác Ma không hiểu sao bị truyền tống ra xa, sau khi tàn sát chúng sói lẳng lơ một phen lại muốn đánh tiếp, nhưng bọn họ đều gặp phải một vấn đề giống nhau.

Đã mất tung tích của Tiêu Phàm, bọn họ cuối cũng cũng chỉ có thể nghẹn lại khó chịu, sau đó giải tán.

Nhiệm vụ "Toàn dân công địch" mở ra liền có rất nhiều người chơi bắt đầu công kích Lich King Mệnh Phàm, tuy nhiên chỉ có thể kết thúc trong thất bại.

Điều khiển nhiều người chơi không hiểu chính là, sao khi nhiệm vụ mở được khoảng một tuần, người mà bọn họ đang truy lùng hoàn toàn biến mất, giống như bốc hơi tại nhân gian…

Trong rừng núi hoang vắng, Tiêu Phàm ngừng chân đứng lại, nhưng mảnh đất dưới chân đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn mở bảng nhân vật, cẩn thận quan sát bản thân, vẫn không thể thích ứng như cũ.

Kia vẫn là khuôn mặt của Phàm Tử, tuy nhiên không còn khí chất mềm yếu nữa. Mái tóc dài màu bạc được buộc bằng một dải lụa đen nhánh, đôi con ngươi màu đỏ lóe ra ánh sáng mê người, khí chất băng lãnh thanh khiết, lộ ra hiên ngang.

Tiêu Phàm tắt bảng vẻ ngoài của nhân vật, kéo mũ trùm, che khuất mái tóc bạc của mình, hai gfo má trắng nõn hơi hồng, trong lòng thầm nhủ: "Không thể nhìn nữa, nhìn nữa mình cũng sẽ trở nên tự sướng như A Hoa tỷ…"

Nhiệm vụ của Tiêu Phàm lần này chính là đi tìm người anh em có ID là K ở server Bắc Mĩ, nghĩ trăm phương ngàn kế giở trò chơi xỏ hắn ta, ngăn chặn tiết tấu luyện cấp của hắn ta.

Vì thế kế hoạch ban đầu của Tiêu Phàm rất đơn giản, chính là vọt tới trước cái người tên K, liều mạng giết hắn ta một trăm lần, kinh nghiệm giảm, tự nhiên hắn ta sẽ không đạt đến cấp 60 được.

Sở dĩ Tiêu Phàm có thể sinh ra suy nghĩ bạo lực như vậy là bởi bị ảnh hưởng bởi những người biến thái trong trận doanh Ác Ma. Mặt khác, bây giờ hắn vô cùng tự tin vào năng lực đơn đấu, vì thế mới lựa chọn làm bừa như vậy.

Nhưng sau khi tiến vào server Bắc Mĩ, hắn phát hiện phát sinh rất nhiều vấn đề. Không chỉ giới tính bị cố hóa thành nữ, mà kỹ năng cũng bị ảnh hưởng. Mà nguyên nhân chính là do bảo mật thân phận.

Bộ phận kỹ năng chiêu bài, do có tác dụng đặc biệt, dê khiến bại lộ thân phận nên bị hạn chế sử dụng.

Loại hình kỹ năng giống "Ngự Kiếm Thuật" không thể dùng, thậm chí đến cả "Dung Đàn Chi Khí" cũng bị cấm không được dùng, vũ khí cũng bị mất, lực chiến đấu của Tiêu Phàm tất nhiên cũng bị giảm đi rất nhiều. Bị yếu đi nhiều như vậy, còn chạy đến trước mặt K, không phải đi tìm chết thì là gì?

Thế là Ma Vương đại nhân thích chơi đùa lung tung kia liền cho thân phận thứ hai của Tiêu Phàm chức nghiệp là ẩn tàng là pháp sư hắc ma.

Tộc Ác Ma không thể thay đổi chức nghiệp, nói ra chính là không có chức nghiệp đạo sư. Bình thường khó có đường tắt nào để thay đổi chức vụ, nhưng có thể dùng chức vụ mà đạt được trong nhiệm vụ.

Chức nghiệp ẩn tàng, nghe có trâu bò, sự thực đúng là như vậy. Trong Tân Sinh, rất nhiều người chơi có tiền đều trả giá cao để mua chức nghiệp ẩn tàng.

Pháp sư hắc ma là tà ma pháp sư nắm giữ lực lượng hủy diệt, vô cùng am hiểu ma pháp hắc ám thần bí, bóp méo không gian cũng là thế mạnh của bọn họ, tóm lại đây là một chức nghiệp khá bạo lực.

Ma Vương không chỉ tặng cho Tiêu Phàm trọn bộ kỹ năng mà hắc ma pháp sư bây giờ có thể sử dụng mà còn thuê cho hắn một bộ trang bị pháp hệ cực

phẩm.

Ngoài bộ pháp bào phẩm chất cực tốt màu đen trên người này, hắn còn có được một lưỡi hái lớn khắc đầu lâu và hoa tường vi.

Bọn chúng thuộc cùng một bộ trang phục, vì phong cách tương tự nhau. Hơn nữa thuộc tính rất tốt, chỉ là tên của chúng khiến Tiêu Phàm cảm thấy khó chịu…

[Pháp bào hắc ma của Nonoli]

[Loại hình: Đồ phòng ngự (trang bị cho nhiệm vụ)]

[Phẩm chất: truyền thuyết]

[Tác dụng:

1.Hắc ma pháp thân hòa. Mặc pháp bào của Nonoli sẽ tăng công kích của ma pháp lên 25%.

2.Ma Vương ba ba che chở: Tính kháng phép thuật tăng 50%, tính kháng va đập tăng 20%]

[Thuộc tính: Trang phục]

Chương 955: Đoàn Đội “Mới” Ở Dị Thế

Chương 957: Đoàn Đội “Mới” Ở Dị Thế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

[Hiệu quả của trang phục: Tập hợp đủ pháp bào hắc ma của Nonoli cùng lưỡi hái hắc ma của Nonoli có thể khởi động hiệu quả của trang phục hắc ma của Nonoli, khiến cho tỷ lệ công kích của hắc ma pháp tăng lên 25%]

[Ghi chú: Đây là pháp bào mà Ma Vương địa nhân tạo ra cho con gái! Arnold: Anh phải nhớ trả lại cho tôi đấy!]

[Tên: Lưỡi hái hắc ma pháp của Nonoli]

[Loại hình: Vũ khí (Trang bị cho nhiệm vụ)]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Tác dụng:

1.Hắc ma pháp thân hòa, mặc pháp bào hắc ma của Nonoli có thể khiến công kích tăng lên 50%.

2.Có thể thu thập hồn phách của người chết. Sau khi hồn phách được thu thập đầy, có thể chủ động thi triển kỹ năng "Tử Vong Liêm Hoa"]

[Tử Vong Liêm Hoa: Lấy bản thân là trung tâm, dùng lưỡi hái hắc ma xoay một vòng, phóng thích tất cả oán linh trong lưỡi hái, tấn công kẻ địch xung quanh, tạo thành tổn thương lớn cho kẻ địch xung quanh.]

[Thuộc tính: Trang phục]

[Hiệu quả của trang phục: Tập hợp đủ pháp bào hắc ma của Nonoli cùng lưỡi hái hắc ma của Nonoli có thể khởi động hiệu quả của trang phục hắc ma của Nonoli, khiến cho tỷ lệ công kích của hắc ma pháp tăng lên 25%]

[Ghi chú: Đây là lưỡi hái mà Ma Vương đại nhân tạo ra cho con gái! Arnold: Anh phải nhớ trả lại cho tôi đấy!]

Từ trên tổng hợp lại, bộ trang phục mà Tiêu Phàm đang được tảng bị chính là của Arnold. Bây giờ đang tạm thời cho hắn mượn. Mặc dù thiết lập này khiến hắn cảm thấy vô cùng nhức trứng nhưng dù sao đây cũng là trang phục thần khí!

Sau khi sử dụng sẽ tăng công kích hắc ma pháp lên 100% khiến cho Tiêu Phàm hơi không nhịn được mà muốn dùng ắc ma pháp đánh người!

Ngoài chưa quen với kỹ năng hắc ma pháp ra, Tiêu Phàm cảm thấy hắn có thể dựa vào bộ trang phục này cứng rắn đi đối đầu với "Băng Đế" K!

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm trở nên vô cùng hưng phấn, bởi sau khi hắn tiến vào Tân Sinh, cơ hội có được may mắn thế này vô cùng ít. Chẳng biết tại sao hắn vừa biến thân thành nữ lại thu được một kỹ năng chức nghiệp ẩn tàng cùng một bộ trang phục thần khí. Điều này đủ để khiến Tiêu Phàm sướng đến phát rồ.

Nhưng lúc này, sau lưng có âm thanh nói chuyện khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy mình cũng chẳng may mắn đến thế…

"Hả? Đây chính là thế giới khác à? Hình như cũng không lớn lắm mà!"

"Ôi? Đây chính là dị thế giới? Hình như cũng không có gì ghê gớm mà!"

Lilith đổi sang một bộ giáp da nhẹ nhàng, cõng mộc cung nhìn xung quanh qua lại.

Thỉnh thoảng cô lại kéo kéo quần áo, dường như không quen với loại quần áo bó sát thế này, vẫn thích bộ đồ tơ tằm rộng rãi ban đầu hơn.

"Woa, đây chính là dị thế giới sao! Hạ Lộ Lộ muốn bắn một phát pháo đầu tiên ở dị thế giới!"

Tuy rằng Hạ Lộ Lộ vẫn gánh cây pháo đen ngòm, thế nhưng trang phục đã thay đổi, một bộ đồ mục sư trắng nõn, đối lập với cá tính thích làm ầm ĩ kia có vẻ cực kỳ không hợp.

"Ba em nói dị thế giới rất nguy hiểm, bảo em phải cẩn thận hơn. Hừ, bây giờ nhìn lại thì cũng chỉ có như thế! Thế nhưng Hạ Lộ Lộ, bây giờ em là mục sư, mục sư không thể bắn pháo!"

"Há, đúng rồi ha, thân phận bây giờ của Hạ Lộ Lộ là mục sư, là một mục sư thánh khiết, là một mục sư nhân ái, là một mục sư lương thiện…"

Lời nói của Hạ Lộ Lộ như đang ám chỉ, cô muốn xóa tan sự kích động muốn bắn pháo ở trong lòng.

Mary và Aina cũng có mặt ở đây, bởi vì tính tình dịu dàng, hai người cũng không ồn ào như Lilith và Hạ Lộ Lộ, thế nhưng ánh mắt nhìn xung quanh bốn phía, vô cùng hiếu kỳ với tình cảnh hiện tại.

…

Không sai, lần này người bị Ma vương phái đến server Bắc Mỹ không chỉ có một mình Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm rất muốn hành động một mình, thế nhưng Ma vương nói muốn cho các cô gái đến từ các trận doanh được tham quan dị thế giới một phen, sau khi trở về có thể báo cáo cho mấy lão bất tử không biết nhìn xa trông rộng, chỉ biết nội đấu kia, miễn cho mấy cái tên kia không biết tính chất nghiêm trọng của sự việc, suốt ngày cứ nhìn chằm chằm rồi muốn đánh nhau với trận doanh Ác Ma.

Cho nên Mary, Aina, Hạ Lộ Lộ đồng loạt bị đưa tới đây, còn Lilith chỉ đơn thuần là tới chơi.

Vốn Arnold cũng muốn đến đây, thế nhưng lại bị Ma vương ngăn cản, lý do là Arnold quá nhỏ, còn chưa hiểu chuyện, đến đây chỉ gây thêm phiền phức cho người khác.

Nghe Ma vương nói như thế, Tiêu Phàm cảm thấy được an ủi, thế nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà xỉa xói, mấy người lớn kia cũng không hiểu chuyện, ông có thể giữ các cô ấy lại được không hả!

Ý muốn bị ngăn trở, Arnold lại bắt đầu khóc và lăn lộn, cô bé kêu khóc, lăn từ lầu trên xuống lầu dưới, lại lăn từ lầu dưới xuống lầu trên, vô cũng lương thiện mà giúp cho Orge Zaba khỏi phải lau nhà một ngày.

Nhìn thấy Ma vương không hề có ý định thay đổi suy nghĩ, cuối cùng Arnold mắng to một tiếng, không biết chạy đến nơi nào tìm mẹ luôn rồi.

“Người ba xấu xa! Quả nhiên ông không hề yêu tôi! Chắc chắn ông và Lilith xấu xa kia là một phe! Tôi sẽ đến chỗ mẹ méc tội mấy người! Hai người xấu xa như mấy người ở trong Tinh Không Bảo chờ tôi đi!”

Một hàng nước mũi một hàng nước mắt, cô bé loli bỏ nhà ra đi chỉ có được một chữ thảm thôi…

Cũng may Arnold không đến, nếu không, với cái luyện kim thuật trăm phần trăm thất bại của cô bé, Tiêu Phàm thật sự rất khó để phòng tránh.

Cũng vì nguyên nhân đó, lúc này Tiêu Phàm mới có thể dùng bộ đồ thần khí của Arnold.

Bốn cô gái Lilith cùng đến, dựa vào thực lực của họ cũng xem như là trợ lực, thế nhưng lúc này lại gặp phải một vấn đề tương đồng, không cho phép bại lộ thân phận!

Dù cho mấy cô gái Lilith là NPC, lúc này nếu bại lộ thân phận thực sự ở server Bắc Mỹ, hậu quả cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Không đến nỗi xóa ID, thế nhưng bị NPC địa phương truy sát là điều chắc chắn, dựa vào thực lực của các cô ấy, nếu bị đuổi giết thì cũng chỉ còn một con đường chết, vì vậy trong chuyến đi này, bọn họ nhất định phải cẩn thận.

Để che giấu thân phận, mấy người Lilith đồng dạng nhận được sự bảo vệ từ "Màn Đêm Che Chở", cùng lúc đó, Ma vương cũng thống nhất đưa thực lực của các cô ấy về cấp năm, vì vậy đại vú bà Mary một trăm cấp cũng một đi không trở lại.

Ngoài ra, vì bảo đảm hơn nữa, Ma vương còn giúp mấy người các cô đổi một nghề nghiệp mới như Tiêu Phàm để che giấu.

Lilith thành cung tiễn thủ, Hạ Lộ Lộ hóa thành mục sư, Mary biến thành chiến sĩ, điều không thể tin được nhất chính là Aina lại trở thành đạo tặc!

Vì vậy… trợ lực vốn có cũng mất luôn!

Lắc mình biến hóa một cái, cả đám trở thành đội NPC ngắm cảnh của server Trung Quốc!

Xứng danh con ghẻ luôn!

Kinh khủng nhất chính là những người này còn không có cảm giác mình là con ghẻ…

"Hì hì, bây giờ Lilith tôi chính là cung tiễn thủ mạnh mẽ!"

Lilith kéo cung, có vẻ vô cùng kiêu ngạo, Tiêu Phàm không nhịn được mà nhắc nhở cô, cô đã kéo ngược cung rồi.

“Hạ Lộ Lộ cũng là một người mục sư xuất sắc!”

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua phía trước ngực của Hạ Lộ Lộ, vô cùng nghi vấn với lượng sữa của vị mục sư “xuất sắc” này.

Sau khi mặc bộ đồ mục sư trắng nõn, Hạ Lộ Lộ cầm pháo cầu xin, nghiễm nhiên chính là dáng vẻ “Tín đồ tà giáo RPG”, khiến cho Tiêu Phàm nhìn thấy thì khá khó chịu.

Aina không nói gì, cái giáp da màu đen khiến thân thể đầy đặn của cô được thể hiện rõ ràng, cô nắm thật chặt cái chủy thủ ngắn ở trong tay, đôi mắt đẹp lóe sáng, đó là dáng vẻ vô cùng muốn cố gắng tiến tới.

Nhưng Tiêu Phàm thực sự không thế nào xem trọng vị đạo tặc này được, đầu tiên là tốc độ di chuyển của bản thân Aina đã vô cùng cảm động rồi.

Mary trở thành chiến sĩ, cô mặc áo giáp, vô cùng phấn khởi mà đưa tay vung mạnh đại kiếm một vòng, sau đó bắt đầu oán giận mệt chết người.

Nói chung các cô ấy cũng chẳng phải là Tiêu Phàm, thiên phú trên phương diện chiến đấu cũng không được toàn diện như hắn, sự thích ứng với nghề nghiệp mới hoàn toàn là con số không, cố gắng một phen cũng chỉ vì sự mới mẻ, lần này Tiêu Phàm nhất định cũng sẽ bị mấy cô gái này hại chết thôi.

…

Chương 956: Tinh Linh Rừng Rậm

Chương 958: Tinh Linh Rừng Rậm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Có điều sao Brahma anh lại biến thành thế này chứ?”

Aina hỏi, hiển nhiên cô rất là tò mò với dáng vẻ bây giờ của Tiêu Phàm.

“Đây là Ma vương làm đó, ông ta nói tôi là Thiên Tuyển Giả, qua lại ở dị thế giới thì rất rêu rao, cần phải dịch dung để che giấu.”

“Cái này… Đây thực sự là dịch dung sao?”

Tầm mắt của Aina thấp xuống, trượt xuống bên dưới cổ, sắc mặt lập tức ửng đỏ.

“Đừng nghe hắn nói bậy! Tự hắn làm đó! Hạ Lộ Lộ thấy rồi!”

“Được rồi! Hạ Lộ Lộ em không cần nói gì nữa đâu!”

Nghe Hạ Lộ Lộ chen miệng vào, Tiêu Phàm hoang mang không ngớt, hắn cũng không muốn cho nhiều người biết mình sẽ biến thân, như vậy sẽ bị người khác cho là biến thái!

Sau khi mạnh bạo đưa chuyện biến thân đẩy cho Ma vương, Tiêu Phàm bắt đầu dẫn các cô ấy đi, tổ đội với một đám người chỉ biết chơi bời lêu lổng, Tiêu Phàm vô cùng ủ rũ, đúng lúc này lại có một tiếng hô to vang lên từ trong rừng!

“Help!”

Nghe tiếng “cứu với” lâu rồi, trong rừng bỗng nhiên nghe được tiếng anh, dường như rất đặc sắc.

Rừng núi hoang vắng, có người gặp nạn, mình nên làm thế nào cho phải, đi cứu người hay là không đây?

Tiêu Phàm không có quên nhiệm vụ chủ yếu của mình. Dưới cái nhìn của hắn, ít tiếp xúc với người chơi khác ngoài K mới là phương pháp phòng ngừa việc bại lộ thân phận tốt nhất.

Suy nghĩ của hắn cẩn thận, thế nhưng những người khác lại không như vậy, đi đường được một lúc, không có bất kỳ điểm khác biệt nào giữa dị thế giới và thế giới cũ, các cô sớm đã rảnh đến mức đau “bi” rồi, lúc này nghe thấy có người la lên, đám người Hạ Lộ Lộ nhanh chóng phóng về phía tiếng la!

“Ha ha, đại mục sư Hạ Lộ Lộ sẽ đến cứu mấy người! Tất cả kẻ địch xâm lược đều phải chết dưới lửa đạn của đại mục sư Hạ Lộ Lộ!”

“Hạ Lộ Lộ, mục sư thì không được bắn pháo! Vẫn nên giao kẻ địch cho thần tiễn thủ Lilith tôi xử lý đi! Tôi tuyệt đối sẽ bắn bọn họ thành cái sàng!”

Mary và Aina không lên tiếng là vì khi chạy trốn đã phải thở hồng hộc rồi, xem ra các cô cũng không muốn bị bỏ sau.

Tiêu Phàm che trán, cảm thấy rất đau đầu, coi như Tiêu Phàm đã rõ ràng rồi, đám người này đến đây hoàn toàn là do hệ thống muốn tăng độ khó nhiệm vụ…

Abe đang khổ sở chống đỡ.

Sau “Chúng thần di tích chi chiến”, “Băng Đế” K dẫn theo đám người trận doanh Ác Ma càng lúc càng ngông cuồng, Abe đang săn bắn trong rừng Billy lại gặp được đội của trận doanh Ác Ma.

Bọn họ không nói hai lời, bắt đầu ra tay đánh nhau với nhóm người của mình, không có bất kỳ lý do gì.

“Chúng thần di tích chi chiến” thất bại khiến cho các người chơi ở ngoài trận doanh Ác Ma hạ xuống một cấp, trái lại phe của trận doanh Ác Ma lại nhận được buff tăng thêm, cũng bởi vậy mà thực lực của hai bên bắt đầu xê dịch.

Hơn nữa đám người tộc Ác Ma vốn táo bạo hiếu chiến, Abe cảm thấy đoàn đội mà mình suất lĩnh lần này thực sự muốn bị diệt ở đây.

Nhưng trong lòng Abe vẫn mang sự không cam, bởi vì em gái của hắn ta, Annie cũng ở trong đội, Abe hi vọng mình có thể cứu em.

…

Nhìn đồng đội liên tiếp ngã xuống, đảo mắt một cái, chỉ còn mình và Annie, Annie lại không ngừng hô to cầu cứu về phía bên ngoài, Abe cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Thực lực không đủ khiến hắn ta không đánh lại đối phương, Annie ở đây kêu cứu thì có ích lợi gì chứ?

Nơi này là rừng Billy, nghe đồn ở rừng Billy có một đám Tinh Linh Rừng Rậm rất đáng sợ, họ sẽ sử dụng man lực mà bắt người mạo hiểm đến đây, bắt những người mạo hiểm như bọn họ rồi làm những điều đáng sợ, vì vậy có rất ít người đi đến vùng đất này.

Nếu không phải là yêu cầu của nhiệm vụ, thậm chí Abe còn không muốn bước vào đây nửa bước nữa là. Thế nhưng không biết tại sao bọn họ lại gặp được một nhóm người của trận doanh Ác Ma ở đây.

“Thật nhàm chán, sao chỉ mới có một hai lần mà đã chết sạch rồi nhỉ? Bây giờ chỉ còn hai người thôi, hai người cũng nhanh chóng xuống địa ngục gặp đồng đội của mình đi!”

Kẻ hung hãn cầm Lang Nha bổng hô to với Abe, mà những đồng đội tộc Ác Ma của gã cũng theo đó cười lạnh.

Nhìn kẻ địch đang vây quanh mình, Abe đưa Annie về phía sau để bảo vệ. Trong lúc hai anh em nương tựa lẫn nhau, Abe rõ ràng nhận ra được sự run rẩy trên người Annie, trong lòng hắn ta sinh ra sự hổ thẹn.

Đáng hận! Tại sao lại như vậy chứ! Lúc trước mình đã đồng ý sẽ đưa Annie cùng đi mạo hiểm! Bây giờ ngay cả nó mà mình cũng không bảo vệ được!

Abe có thể ngã xuống, thế nhưng hắn ta không muốn em gái của mình là Annie cũng theo mình, giờ phút này, trong lòng hắn ta khẩn cầu, hy vọng có người sẽ cứu hai anh em họ.

Cho dù là ai, cho dù là Tinh Linh Rừng Rậm đáng sợ ra đây cứu chúng tôi cũng được!

…

“Là ai đang triệu hoán tôi!”

Tiếng hô to vang lên, Abe quay đầu, hắn ta nhìn thấy một nữ cung tiễn thủ xinh đẹp nhảy ra khỏi bụi cỏ ở sau cây.

Sự xinh đẹp của cô ấy làm rung động lòng người, ôn hòa ấm áp, giống như Tinh Linh trong chuyện thần thoại xưa vậy.

(Tiêu Phàm: Ôn hòa ấm áp? Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi! Thực tế Lilith chính là nữ quỷ succubus đó!)

Thế là trong lòng Abe sinh ra một ý nghĩ, lẽ nào cô ấy chính là Tinh Linh Rừng Rậm của rừng Billy?

Ngay sau đó, lại có một mục sư đáng yêu đi ra từ trong rừng, tuổi tác của cô ấy có vẻ còn nhỏ hơn Annie, thế nhưng trên mặt lại có dũng khí không hề sợ hãi bất cứ thứ gì, khiến cho Abe nổi lòng tôn kính.

(Tiêu Phàm: Dũng khí không hề sợ hãi hoàn toàn là vì phải làm chuyện nào đó, cho nên Hạ Lộ Lộ mới hưng phấn không thôi như thế.)

Sau đó nữa là một nữ quân nhân có dáng người khỏe khoắn, dường như cô ấy vẫn luôn theo sát người mục sư kia, tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, bảo vệ mục sư trong đội không rời một tấc, bởi vậy có thể nhìn ra cô ấy là một người chiến sĩ xuất sắc. Hơn nữa cô ấy không ngừng thở dài, có vẻ khá là tang thương, làm cho người ta có cảm giác già dặn và đầy kinh nghiệm.

(Tiêu Phàm: Xem ra anh đã có một sự hiểu lầm không cạn với chúng tôi, bởi vì Mary không đủ thể lực, bị Hạ Lộ Lộ kéo lại đây cho nên mới phải không rời một tấc. Còn không ngừng thở dài… đó là thở dốc mà! Người ta đã mệt đến mức thở không ra hơi, anh không thấy hả!)

Sau khi người chiến sĩ xuất hiện, một nữ đạo tặc có dáng người khiêu gợi xuất hiện.

Thậm chí lúc nãy Abe còn không thể biết được cô ấy đã tiềm hành, chủy thủ ngắn ở trong tay cô ấy hơi run, dường như cảm thấy cực kỳ hưng phấn với bữa tiệc khát máu sắp khai mạc, dáng vẻ vô cùng tà dị.

(Tiêu Phàm: Lúc nãy Aina căn bản không có tiềm hành! Sở dĩ xuất hiện vào lúc cuối cùng hoàn toàn là do đi chậm! Còn nữa, Aina sợ hãi nên mới run rẩy, đầu óc của anh cứ tự biên tự diễn như vậy là sao đây! Rất thất lễ có biết không! Anh nhanh chóng quỳ xuống xin lỗi Aina đi!”

Người xuất hiện cuối cùng là một người nữ thần bí mặc pháp bào, cầm cự liêm ở trong tay.

Pháp bào rộng lớn nhưng cũng không giấu được thân hình uyển chuyển của cô ấy, dưới cái mũ trùm là bóng đen nhàn nhạt, chỉ có vài sợi tóc màu bạc khẽ rơi ra ngoài.

Tuy không thấy rõ khuôn mặt, Abe vẫn có thể kết luận rằng, người nữ có khí chất lãnh đạm này tuyệt đối là một vị mỹ nữ tuyệt thế.

(Tiêu Phàm: Sự hiểu lầm lớn nhất trên đời! Thiếu niên, anh thực sự nên đi chết thì hơn!)

…

“Mấy người là người phương nảo? Lẽ nào là Tinh Linh Rừng Rậm của rừng Billy trong lời đồn sao?

Abe kinh ngạc nhìn đám người Tiêu Phàm, mở miệng hỏi.

“Tinh Linh Rừng Rậm? Thứ gì? Có điều cái tên này cũng không tệ lắm.”

Đối với câu hỏi của Abe, Lilith tỏ vẻ ngờ vực, trái lại còn nói với đám người Hạ Lộ Lộ: “Ba tôi nói rồi, muốn hành tẩu trong dị thế giới, chúng ta không thể dùng thân phận ban đầu, vậy trực tiếp dùng thân phận Tinh Linh Rừng Rậm đi!”

“Không sai! Chúng tôi chính là Tinh Linh Rừng Rậm đi lại trong thế gian, đánh mạnh giúp yếu!”

Chương 957: Thao Tác Mất Trí

Chương 959: Thao Tác Mất Trí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lilith tạo dáng pose, hô to với mọi người ở trước mặt.

“A? Nhưng tôi nghe nói Tinh Linh Rừng Rậm đều là những kẻ đáng sợ mà!”

“Cái gì? Lẽ nào anh cảm thấy chúng tôi không đáng sợ sao!”

Abe bình tĩnh nhìn lại, Lilith là đại mỹ nữ, hình như không có liên quan gì đến đáng sợ cả.

Có điều, sự đáng sợ trong tin đồn kia, có khi nào là thực lực mạnh mẽ không đây?

Đúng, nhất định là như vậy.

Abe phát huy thiên phú tưởng tượng của mình, không ngừng bổ sung thêm thân phận và bối cảnh không có của đám người Lilith.

Tiêu Phàm nhìn Lilith và Abe đang đối thoại, lại có suy nghĩ khác.

Hai người này giao lưu với nhau nhưng không hề có trở ngại gì, chứng minh hệ thống trò chơi vô cùng nhân tính hóa mà phiên dịch ngôn ngữ của hai bên rồi truyền vào giác quan của bọn họ.

Nói như vậy, việc giao lưu bình thường sẽ không có vấn đề gì, cũng sẽ không bại lộ thân phận không phải là người ở đây của bọn họ.

Rất tốt! Lại miễn đi một nỗi lo lắng của mình!

…

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc anh triệu hoán tôi tới đây để làm gì hả!”

Lilith mang dáng vẻ nóng nảy, đây là lần đầu tiên cô trở thành cung tiễn thủ, không chờ đợi được mà muốn trình diễn ngay.

“Xin cô hãy cứu lấy anh em chúng tôi, báo thù cho các anh em đã chết của chúng tôi! Van xin mấy người, Tinh Linh Rừng Rậm xinh đẹp!”

“Tôi đã nhận được nguyện vọng của anh, Tinh Linh Rừng Rậm chúng tôi đồng ý giúp đỡ!”

Người nam thuộc tộc Ác Ma cầm cây Lang Nha bổng và các đồng đội của gã nhìn đám người Tiêu Phàm xuất hiện thì mờ mịt, đảo mắt lại thấy một nữ cung tiễn thủ giương cung cài tên nhắm thẳng vào chính mình, cho nên chiến ý trong lòng cho nên bọn họ lại bốc lên.

Lúc nãy đám người bọn họ còn chưa đánh được tận hứng, đúng lúc cho mấy người bọn mi tế đao!

Đôi mắt của Lilith sáng ngời, bàn tay giữ cung buông lỏng, mũi tên vèo một cái, thoát khỏi cung rồi nhanh chóng lao ra!

Kẻ hung hãn xoay ngang Lang Nha bổng, chặn ở trước người, muốn ngăn cản mũi tên này.

Thế nhưng một giây sau…

Một tiếng hét thảm vang lên, có người bị thương!

Kẻ hung hãn nhìn qua nhìn lại, nhìn chung quanh, dò xét một phen với các anh em bên cạnh, phát hiện mọi người không có ai bị thương, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

Thế nhưng đợi gã xoay đầu lại, lại bị cảnh tượng trước mắt làm sợ hết hồn, bởi vì đầu gối của Abe trúng một mũi tên…

Tại sao? Tại sao lại bắn tôi?

Abe che đầu gối, quỳ trên mặt đất, vẫn không hiểu.

…

Cô ấy đang làm cái gì vậy? Cô ấy không phải là kẻ địch của chúng ta sao?

Đám người của tộc Ác Ma cũng không hiểu ra sao.

…

Tiêu Phàm che mặt, hắn biết tất cả, thật ra chân tướng chỉ có một, đó chính là Lilith bắn sai…

…

Lúc nãy Tinh Linh Rừng Rậm xinh đẹp đã hứa giúp mình, tại sao vừa xoay đầu lại, đầu gối của mình đã trúng một mũi tên chứ?

Nghe đồn Tinh Linh Rừng Rậm trong rừng Billy vô cùng đáng sợ, sau khi bắt được người mạo hiểm chỉ làm những việc mà mình thích, lẽ nào mũi tên này chính là do sở thích xấu xa?

Nếu là như vậy, rốt cuộc Tinh Linh Rừng Rậm là địch hay bạn chứ?

Tâm trạng của Abe trở nên cực kỳ thấp thỏm, Lilith đứng thẳng ở giữa sân khiến cho hắn ta vô cùng bất an.

Annie lại triệt để hoảng loạn, đỡ Abe bị trúng tên ngay đầu gối mà sợ hãi bất an.

Đám người tộc Ác Ma thì sửng sốt một lúc, sau đó lại cười to.

Tuy rằng đám người này sinh ra từ tộc Ác Ma, có tâm lý biến thái nhưng suy nghĩ lại đơn giản. Suy nghĩ của bọn họ không phức tạp như chàng trai Abe thích tưởng tượng kia, bọn họ dễ dàng thấy được bản chất của sự việc, nhìn ra chân tướng Lilith bắn trật nên bắt đầu làm càn mà cười nhạo.

Lilith đâu có chịu được loại chèn ép này, suýt chút nữa cô đã quăng một cái Hắc Ma pháp vào trên đỉnh đầu của mấy người này!

Có điều cô vẫn nhịn xuống, cầm cung tên lên lần nữa!

Té ngã ở đâu thì đứng lên ở đó!

“Cười cái gì mà cười! Tôi thực sự là thần tiễn thủ!”

Vèo!

Lại là một mũi tên lao tới, mũi tên xuất hiện giữa trời!

“A!”

Abe hét thảm một tiếng, đầu gối lại trúng một mũi tên!

Trúng liền hai mũi tên, trái phải đối xứng, lần này kẻ xui xẻo như Abe thật sự sắp đi bán muối rồi…

Nhìn thấy đầu gối của anh trai Abe bị thương lần thứ hai, vẻ mặt thống khổ, Annie bắt đầu khóc sướt mướt.

Đám người tộc Ác Ma cũng không dám lên tiếng lần nữa. Tuy rằng người mà Lilith bắn không phải bọn họ, thế nhưng đầu gối hai bên của Abe đều trúng một mũi tên, bắn chính xác như vậy, thế thì tài bắn cung của vị xạ thủ này tất nhiên rất tuyệt vời!

Mà trong lòng Abe tuy còn than xui xẻo, thế nhưng vẫn rất mong chờ, Tinh Linh Rừng Rậm quả nhiên đáng sợ, ra tay chỉ bằng tính tình, không phân địch ta!

Chỉ mong sau khi cô ấy tìm được niềm vui, có thể giúp mình tiêu diệt đám kẻ xấu này…

Tài bắn cung của Lilith “hung tàn” như vậy, ngay cả Tiêu Phàm cũng không nhìn nổi nữa, hắn vội vã nhắc nhở Hạ Lộ Lộ: “Cho cái tên đáng thương này một pháp thuật trị liệu đi…”

“Đúng đó! Bây giờ Hạ Lộ Lộ là mục sư!”

Hạ Lộ Lộ vung pháo trong tay lên, hét lớn một tiếng: “Thuật trị liệu!”

Động tác của Hạ Lộ Lộ suýt chút nữa đã hù chết Abe, nhất là khi hắn ta nhìn thấy cái ống bằng kim loại trong tay Hạ Lộ Lộ được vung ra, Abe luôn cảm thấy vô cùng sợ hãi, cũng may sau đó không có chuyện gì xảy ra.

Đợi chút, không phải người mục sư này đang cho mình “Thuật trị liệu” sao? Tại sao không có chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lòng Abe nghi hoặc, thế nhưng một khắc sau thì hắn ta lập tức rõ ràng nguyên nhân.

Trên người đàn ông cầm Lang Nha bổng phát ra một luồng thánh quang…

Cho đối phương một pháp thuật trị liệu, đây là tình huống thế nào vậy?

Abe nghĩ đi nghĩ lại, sau đó nhớ tới một tin đồn.

Trong giới võng du, có một loại trào phúng là buff máu cho kẻ địch, ý là tôi chữa cho anh, dựa vào bản lĩnh của anh cũng đánh không chết tôi!

Hơn nữa hắn ta nghe nói Tinh Linh Rừng Rậm trong rừng Billy đam mê triết học, lẽ nào buff máu cho đối phương chính là triết học chiến đấu của cô ấy?

"Rốt cuộc em có thể trị liệu hay không hả!"

Mục sư được xem như là một nghề nghiệp khá đơn giản, Hạ Lộ Lộ chơi buff máu cho kẻ địch khiến Tiêu Phàm phát điên.

"Hạ Lộ Lộ cầm pháo nên quen nhắm vào kẻ địch, kết quả là như vậy…"

"Ai kêu em cầm pháo thả "Thuật trị liệu"! Ngoan ngoãn cầm pháp trượng không được sao!"

"Haizz, biết rồi. Có điều pháp trượng rất nhẹ, không thuận tay chút nào…"

"Bỏ đi, để tôi ra tay vậy."

Tiêu Phàm vốn định nói như vậy, thế nhưng cũng bị Mary cướp câu nói này.

Vất vả lắm mới tỉnh lại từ trong sự uể oải, dường như Mary cũng muốn thử cảm giác làm chiến sĩ một lần.

Mary cầm đại kiếm ở trong tay, cất bước, phóng thẳng vào chiến trường!

Giữa lúc đám người tộc Ác Ma chuẩn bị chiến đấu, Mary vội vã dừng lại, đâm đại kiếm xuống mặt đất, không tiến lên nữa.

Mắt thấy hành vi của Mary, Abe nghi hoặc.

Xảy ra chuyện gì? Người nữ quân nhân này không phải đến đây để giết địch hay sao? Tại sao cứ dừng bước không tiến như vậy chứ?

Abe quan sát Mary chỉ xông đến một nửa một cách tỉ mỉ, phát hiện vẻ mặt nhân từ trên khuôn mặt của Mary khi làm mục sư, đột nhiên hắn ta đã hiểu rõ điều gì đó?

Chắc người chiến sĩ này không phải là kiểu xung phong ra trận, mà là loại phòng ngự và bảo vệ.

Chỗ mà cô ấy nghỉ chân bây giờ cách vị trí của mình và đoàn đội của cô ấy là tương đương, nói cách khác cho dù kẻ địch tấn công ai, cô ấy đều có thể nhanh chóng chạy đến yểm hộ, đây thực sự là một người bảo vệ cực kỳ đáng tin cậy đó!

Abe suy nghĩ lung tung, Tiêu Phàm lại biết chân tướng mà Mary dừng lại không có cao thượng như vậy.

Cô gái Mary này đơn thuần chỉ là vì vừa chạy được hai bước đã mệt mỏi, dù sao làm mục sư nhiều năm như vậy rồi, Mary chưa bao giờ mặc cái áo giáp nặng và cầm cái đại kiếm nặng như vậy hết…

“Để Aina giải quyết bọn họ!”

Lời nói của Aina hết sức nghiêm túc, khiến Tiêu Phàm không đành lòng ngăn cản cô tiến tới.

Chương 958: Ra Tay

Chương 960: Ra Tay

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Aina vung cây chủy thủ ngắn lên, cả người biến mất ở tại chỗ!

Đây mới là kỹ năng nghề nghiệp của đạo tặc, tiềm hành!

Đạo tặc trong lúc tiềm hành là một nhân vật hết sức nguy hiểm, là một cao thủ đạo tặc, thậm chí có thể yên tĩnh giết chết một đám người.

Nhìn thấy Aina biến mất, đội ngũ của đối phương bắt đầu cảnh giác, thế nhưng càng cảnh giác thì bọn họ lại càng hoảng hốt, bởi vì bọn họ hoàn toàn không có cách nào nhận biết được sự tồn tại của Aina!

Tiềm hành bình thường chỉ cần chú ý một chút, người chơi hoàn toàn có thể cảm nhận được động tĩnh của đối phương, còn tiềm hành mà hoàn toàn ngăn chặn sự nhận biết của người ta, chỉ có cao thủ đạo tặc mới có thể làm được!

Đám người tộc Ác Ma càng căng thẳng hơn, mồ hôi lạnh chảy ròng, ra hiệu cho nhau một chút, họ đưa lưng về phía nhau rồi tạo thành một vòng, đưa sau lưng mình cho đồng đội đáng tin cậy!

Không căng thẳng như đối phương, Tiêu Phàm cực kỳ xấu hổ, dưới hình thức tổ đội, Tiêu Phàm có thể nhìn thấy hành động của đội viên đang tiềm hành.

Sở dĩ kẻ địch không thể nhận biết được sự tồn tại của Aina, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Aina còn chưa tới gần chỗ của đối phương.

Aina vẫn giống như trước đây, cho dù tiềm hành rồi thì cô vẫn khiếp tay khiếp chân, hơn nữa bước chân của cô vốn đã chậm, vì vậy đi tới hồi lâu cũng chỉ mới đi tới bên cạnh Mary.

Tốc độ rùa bò này của cô khiến cho kẻ địch ở một bên không ngừng cảnh giác đã tự dọa sợ mình.

Thao tác làm đạo tặc của Aina khiến Tiêu Phàm không đành lòng nhìn thẳng, nhất là khi hắn thấy cô vẫn nghiêm túc làm việc, Tiêu Phàm lại càng đau lòng hơn, trong lòng hắn thầm cổ vũ một tiếng, cố lên…

Phảng phất cảm nhận được tiếng nói của Tiêu Phàm, bước tiến của Aina lại nhanh hơn một chút, thế nhưng vừa nhanh thì tiết tấu lại trở nên rối loạn…

Rốt cục một tiếng ầm vang lên, Aina thể hiện độc môn tuyệt kỹ của mình, tự làm ngã mình lần nữa, vừa ngã xuống mặt đất, thân hình của cô cũng theo đó mà hiện ra!

Tiêu Phàm che mặt, không biết phải nói gì.

Chuỗi thao tác này làm cho người ta phải mất trí luôn.

Mấy kẻ địch không ngừng căng thẳng kia sững sờ trước, sau đó cười to, nhưng vào lúc này, một quả cầu hình tròn nho nhỏ chậm rãi bay ra từ trong tay áo của Aina đang ngã chổng vó, thuận thế mà lăn tới chân của kẻ địch.

Ánh lửa nhỏ bé không ngừng nhấp nháy khi quả cầu nho nhỏ bị kíp nổ…

Vì "Tài bắn cung tuyệt thế" của Lilith nên Abe dâng lên hai cái đầu gối của mình, thế nhưng hắn ta cũng không oán hận đám người Tinh Linh Rừng Rậm, bởi vì Abe có thể nhìn ra Tinh Linh Rừng Rậm vẫn đang bảo vệ chính mình.

Cung tiễn thủ của Tinh Linh Rừng Rậm coi chính mình là bia ngắm để bắn tên, có lẽ chỉ muốn uy hiếp kẻ địch, có điều khả năng cao hơn chính là tính tình ác liệt trong tin đồn của Tinh Linh Rừng Rậm.

Mà người mục sư của Tinh Linh Rừng Rậm, buff máu trào phúng cho phe địch càng xác định lập trường của các cô ấy.

Còn người chiến sĩ Tinh Linh Rừng Rậm đáng tin cậy kia càng bảo vệ hắn ta đang ở phía sau, cho dù hắn ta đang bị thương cũng cảm thấy rất an tâm.

Bây giờ lại đến lượt người đạo tặc Tinh Linh Rừng Rậm mạnh mẽ ra tay rồi!

Tinh Linh Rừng Rậm biến mất ở tại chỗ, đây là kỹ năng nổi tiếng của đạo tặc, tiềm hành. Lúc này cô đã triệt để hóa thành sát thủ trong bóng tối!

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, Abe căn bản là không có cách nào phát hiện ra vị trí của Aina, trong lòng hắn ta than thở, đây chính là kỹ thuật của đạo tặc có cấp độ tông sư sao?

Bây giờ ngoại trừ nhịp tim đập của mình, hắn ta không hề cảm giác được điều gì nữa! Kỹ thuật tiềm hành này thực sự quá mạnh mẽ!

Kẻ địch căng thẳng nhìn xung quanh, sau đó tụ lại với nhau, không ngừng cảnh giác.

Tuy rằng Abe không trực tiếp gia nhập chiến đấu, thế nhưng nhìn thấy loại tranh tài vô hình giữa sáng và tối thế này, tâm trạng của hắn ta cũng theo đó mà hưng phấn, hắn ta mong chờ đạo tặc giết ra từ trong bóng tối, dùng chủy thủ ngắn sắc bén cắt đứt yết hầu của kẻ địch.

Thời gian trôi qua chầm chậm, bầu không khí càng lúc càng căng thẳng hơn, Abe cảm thấy tiếng tim mình đập càng to hơn, giống như đang đệm nhạc cho người sát thủ tiềm hành ở trong bóng tối vậy.

Bây giờ kẻ địch tiến hành phối hợp phòng ngự với nahu rồi, có thể nói là không một góc chết, vậy người đạo tặc này sẽ ra tay ở đâu đây?

Abe quan sát trận thế mà kẻ địch bày ra, có chút nghi hoặc, có chút chờ mong.

Đúng lúc này, tiếng ngã xuống đất đột ngột vang lên bên cạnh Abe, khiến ánh mắt của Abe bị hút về…

Vẻ mặt của Abe kinh hãi, có vẻ hơi kinh ngạc, bởi vì đỉnh cấp đạo tặc ở trong lòng hắn ta lại tự ngã rầm một cái trên mặt đất!

Âm thanh chế nhạo của kẻ địch cũng vang lên theo đó.

Mắt thấy cảnh này, Abe bắt đầu tự hoài nghi.

Cô ấy đang làm gì thế?

Tại sao giờ khắc này cô ấy có vẻ yếu như vậy chứ?

Lẽ nào những suy đoán trước đó đều là ảo giác của một mình mình hay sao?

Nhưng vào lúc Abe hoảng hốt không ngớt, có một tiếng vang thật lớn phát ra!

Ầm!

Một trận ánh lửa bốc lên, triệt để nuốt hết đám kẻ địch kề sát nhau…

Đợi đến lúc bụi bậm lắng xuống, tuy cả đám tộc Ác Ma chưa chết hết, thế nhưng cũng được nhuộm một lớp màu than. Lúc nãy còn cười to không ngớt, miệng rộng chưa kịp khép lại đã bay ra một luồng khói đen, có vẻ rất buồn cười.

Abe giật mình nhìn tất cả những điều này, bỗng nhiên tỉnh ngộ!

Mình hiểu rồi!

Lúc nãy mình đã trách oan cô ấy!

Một đạo tặc sở hữu thủ pháp công kích cao minh như vậy sao có thể là một tay mơ chứ!

Cô vẫn luôn tiềm hành trong bóng tối, quan sát kẽ hở của kẻ địch, kế hoạch thủ pháp công kích của chính mình.

Trong lòng cô biết chính mình làm đạo tặc, không thể mạo muội làm việc, đối phương phòng ngự cẩn thận như vậy, cho dù cô có thể dựa vào kỹ thuật tiềm hành cao siêu mà đến gần đối phương một cách vô thanh vô tức, bất ngờ tập kích bắt một người thì cũng khó mà ra ngoài an toàn. Cho nên cô sáng suốt không công kích cận thân, mà xem tình huống rồi đổi thành công kích từ xa, mà thủ pháp công kích từ xa chính là chiêu nổi tiếng nhất của đạo tặc, "Ném mạnh ám khí"!

Hơn nữa trong việc lựa chọn ám khí, cô cực kỳ khôn khéo mà chọn bom!

Tuy rằng bom có uy lực to lớn, thế nhưng lại tồn tại khuyết điểm lùi thời gian nổ, rất dễ bị người ta phản ứng kịp mà tiến hành lẩn tránh.

Vì vậy khi hành động một mình, rất nhiều đạo tặc đều chọn ném phi tiêu chứ không phải là bom.

Bây giờ mặc dù quả bom có thể lấy được hiệu quả, công của người sử dụng là lớn nhất!

Cô dựa vào thao tác của chính mình, giả vờ thất thủ té ngã để lừa gạt mọi người ở đây.

Cũng vì nguyên nhân đó, vào giây phút cô xuất hiện, tầm mắt của mọi người đều bị cô thu hút, không biết mình đã bị cô dẫn dụ, quên mất cái quả bom mà cô quăng ra!

Mà quả bom được quăng ra này, dưới thủ pháp khôn khéo của cô đã lặng lẽ lăn đến chân của kẻ địch, cuối cùng triệt để nổ tung!

Mặt ngoài là xấu mặt, thật ra lại là hành động bí mật, người đạo tặc này có tài nghệ quá ư là cao siêu, Abe cảm giác thực lực trong trò chơi của mình mà so sánh với người này thì chỉ có nước hít khói thôi!

Nhất là vì đạt được mục đích mà tự hy sinh bản thân kia, thật là làm cho Abe phải nổi lòng tôn kính!

Bởi vì "Thao tác vô địch" khi làm đạo tặc của Aina khiến cho Abe phải sinh lòng sùng bái, triệt để trở thành fan của cô, ước gì có thể bái cô làm sư phụ ngay lập tức!

Đáng tiếc hắn ta lại là một tên chiến sĩ, vì thế hắn ta đành phải than thở không thôi.

Aina không biết những điều này, bây giờ cô cảm thấy rất xấu hổ với tình cảnh lúc này của mình.

Tiêu Phàm tin tưởng cô như vậy, kết quả cô còn chưa tới gần kẻ địch đã tự làm cho mình vấp ngã!

Hơn nữa trong quá trình ngã chổng vó, cô còn vô ý ném một thứ gì ra, tạo ra một trận nổ.

Chương 959: Thuộc Tính Khiếm Khuyết Nhất

Chương 961: Thuộc Tính Khiếm Khuyết Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng cô không biết mình đã quăng thứ gì, bởi vì những thứ đó đều là do Ma vương phân phối cho cô, cô căn bản còn chưa quen thuộc với chúng.

Loại phát triển lung tung thế này làm cho Aina vô cùng hoảng loạn, cô không biết nên làm gì, chỉ có thể cầm cây chủy thủ ngắn mà run lẩy bẩy.

Mà Abe - đầu gối trúng hai mũi tên - hai mắt của hắn ta lập tức tròng lên một lớp kính lọc, dáng vẻ Aina run rẩy, hắn ta cũng có thể vì đó mà sùng kính.

Bởi vì công kích của mình thành công nên cô hưng phấn đến phát run sao?

Cô không thể chờ đợi được nữa, muốn làm cho cây chủy thủ ngắn của mình hấp thụ máu tươi của kẻ địch ư?

Thực sự là một vị đạo tặc cực kỳ lãnh khốc đó!

…

Có điều người thật sự hiểu chân tướng lại không thể nào nhìn nổi nữa. Tiêu Phàm đi đến trước người Abe, chậm rãi nói: “Xin lỗi, khiến anh phải chê cười rồi…”

Trong giọng nói của Tiêu Phàm mang đậm sự áy náy, cảm thấy quá mất mặt vì heo đồng đội “dũng cảm cứu người”!

“Sau đó, để tôi giải quyết bọn họ một cách triệt để đi…”

…

Nghe được lời nói trong trẻo vang lên, Abe không khỏi sững sờ, hắn ta không nghĩ tới lời nói ôn hòa thế này lại xuất phát từ vị Hắc Ma Pháp Sư của Tinh Linh Rừng Rậm.

Ở trong ấn tượng của mọi người, Hắc Ma Pháp Sư là đại diện cho xấu xa xảo quyệt, thế nhưng cô gái này lại không hề lạnh lùng như khí chất của mình, đối lập với bạn bè có cá tính không thể cân nhắc kia, dường như cô còn bình dị và gần gũi hơn một chút.

Nghĩ đến đây, Abe thật sự kinh ngạc, nghĩ thầm quả nhiên Tinh Linh Rừng Rậm của rừng Billy đều có tính tình quái lạ như trong lời đồn.

Tiêu Phàm lại không có nhiều suy nghĩ như vậy, chẳng qua là hắn đang cảm thấy vô cùng buồn bực, mà phần buồn bực này là do đồng đội gây ra chứ không phải là kẻ địch, điều này càng làm cho hắn khó chịu hơn nữa!

Vì vậy hắn muốn trút giận, dùng những cái tên rác rưởi trước mắt để hiến tế cho Hắc Ma Pháp mà hắn mới nắm giữ!

Pháp bào tung bay, cự liêm đen kịt bị đôi tay của Tiêu Phàm nắm chặt, theo pháp lực không ngừng được thôi thúc, nguyên tố phép thuật ở bốn phía bắt đầu tụ tập về phía cự liêm, năng lượng Hắc Ám làm cho người ta bất an không ngừng ngưng tụ trên lưỡi hái, từ từ hóa thành một hình tròn…

“Ảm Viêm Đạn!”

Theo tiếng hét to của Tiêu Phàm, lưỡi hái xẹt qua hư không, luồng năng lượng mang theo phép thuật hủy diệt cũng theo đó mà bay ra!

…

Ăn một quả bom của Aina, những kẻ hung hãn còn tồn tại cũng ngu người luôn.

Bởi vì bọn họ chưa từng thấy thủ pháp công kích “cao siêu” như vậy, trong khoảng thời gian ngắn thật sự rất khó thích nghi được.

Trong lúc bọn họ cảm thấy nghi hoặc không thôi với việc mình bị nhuộm một lớp than đen, một luồng cảm giác bất an mãnh liệt bắt đầu tập kích về phía bọn họ.

Nữ Hắc Ma Pháp Sư khoác pháp bào, mang mũ trùm lên sàn, cô vung cự liêm lên, thả một Hắc Ma Pháp có tính chất công kích về phía bọn họ!

Đạn pháp thuật bay tới chỗ họ, hơi thở hủy diệt trên đó khiến bọn họ cảm thấy khiếp đảm, thế nhưng bọn họ cũng chưa kinh hoảng cho lắm, bởi vì bọn họ là người chơi tinh anh của trận doanh Ác Ma!

"Chúng thần di tích chi chiến" của server Bắc Mĩ theo việc trận doanh Ác Ma đạt được thắng lợi mà kết thúc, không thể không kể đến công của "Băng Đế" K, thế nhưng dưới hào quang của "Băng Đế", cũng không thể khinh thường bọn họ được!

Mấy kẻ hung hãn khẽ cười một tiếng, đường đạn của loại pháp thuật đơn giản này, lúc đối phó nhân tộc pháp sư trong "Chúng thần di tích chi chiến" thì bọn họ đã thấy quá nhiều rồi, muốn né tránh quả thực là dễ như ăn cháo!

Đoàn người bắt đầu tản ra, tránh về bốn phía.

Thế nhưng vào lúc này, một người trong số bọn họ kinh ngạc phát hiện, "Ảm Viêm Đạn" mà Tiêu Phàm phát ra trực tiếp bắn về phía gã, gã không thể tránh được!

Tại sao lại như vậy?

Trong lòng gã vẫn tồn tại sự nghi hoặc, thế nhưng "Ảm Viêm Đạn" không hề lưu tình mà nuốt chửng gã!

Ngọn lửa đen kịt nổ ra trên người gã, trong nháy mắt đã lan đến toàn thân, gã không ngừng kêu la thảm thiết trong ngọn lửa đen, cuối cùng hoàn toàn hóa thành tro tàn…

…

"Ảm Viêm Đạn", Hắc Ma Pháp cơ sở mà Tiêu Phàm nắm giữ.

Đây là một loại pháp thuật mang theo thuộc tính hắc ám và thuộc tính lửa, sau khi nổ trúng mục tiêu sẽ tạo ra thương tổn, sau đó còn có hắc ám ăn mòn và ngọn lửa thiêu đốt tạo ra thương tổn sau đó, là một Hắc Ma Pháp có lực công kích rất mạnh.

Đường đạn của nó cũng giống như pháp thuật bình thường vậy, bay thẳng, tốc độ không tính quá nhanh, người chơi hơi nhạy bén một chút đã có thể

tránh được.

Thế nhưn người phóng ra "Ảm Viêm Đạn" lúc này là Tiêu Phàm, vậy phải nói cách khác!

Vốn kẻ địch đã ở khoảng cách rất gần, không gian hoạt động có hạn, Tiêu Phàm chỉ cần hơi dự phán một chút thì đã có thể suy đoán ra con đường chắc chắn trúng đích, đây là ý thức của một người chơi pháp sư cao cấp!

Có điều hiệu quả sản sinh của "Ảm Viêm Đạn" vẫn thoát khỏi dự đoán của Tiêu Phàm, không nghĩ tới hiệu quả hỗ trợ của "Bộ đồ Nonoli" lại mạnh đến thế, một cái Hắc Ma Pháp bình thường liền tiễn kẻ địch về chầu trời luôn! Không để lại một chút gì…

Không đúng! Để lại rất nhiều thứ! Người chơi kia vừa tử vong liền trực tiếp xuất hiện đồ!

Chuyện này làm cho Tiêu Phàm sợ hết hồn, tuy người chơi tộc Ác Ma bị "Ảm Viêm Đạn" nuốt là người chơi chữ đỏ, thế nhưng cái ID tiếng anh trên đầu gã cũng chỉ là màu hồng nhạt, sao có thể văng đồ ra được chứ?

Chẳng lẽ nhân phẩm của tên kia vô cùng có vấn đề?

Mặc kệ nó, có thể văng đồ ra là một chuyện khiến người ta rất thỏa mãn đó…

Tiêu Phàm đổ việc người chơi văng đồ lên nhân phẩm xui xẻo của gã, không để ý đến chuyện này nữa, tiếp tục tập trung chiến đấu.

Có điều trong lòng người đứng xem là Abe lại tiếp tục sùng bái…

Hắc Ma Pháp Sư này thực sự quá lợi hại!

Trước lúc giao chiến, mình đã được kiến thức trình độ nhạy bén của những kẻ hung hãn kia! Hắc Ma Pháp Sư này lại nhẹ nhàng đánh trúng bọn họ, có thể nói là kỹ thuật cao hơn hẳn một bậc đó! Đáng sợ hơn chính là hình như người Hắc Ma Pháp Sư này chỉ dùng pháp thuật cơ sở thôi, một cái pháp thuật cơ sở đã có thể tiễn đối phương về chầu trời rồi, vậy lực công kích trong pháp thuật của cô lợi hại đến mấy chứ!

“Ơ! Cậu phóng Hắc Ma Pháp không tệ lắm!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm phóng “Ảm Viêm Đạn” ra, thân là “Hắc Ma Pháp Sư -Thật” Lilith huýt sáo một tiếng, khoe khoang với Tiêu Phàm, thế nhưng rõ ràng là Tiêu Phàm không muốn để ý tới người này.

Thế là Lilith lại nói tiếp một câu, khiến Tiêu Phàm phải mở miệng.

“Không hổ là đồ đệ mà tôi dạy dỗ nha ~”

“Dạy em gái cô! Cái người chết tiệt như cô đừng có chiếm tiện nghi của tôi!”

“Arnold không phải là do tôi dạy. Nếu Arnold là do tôi dạy, nó sẽ không yếu như bây giờ…”

…

Hai người ồn ào, Abe nghe xong, trong đầu lại có một suy nghĩ khác.

Hóa ra là như vậy! Sở dĩ pháp thuật của Hắc Ma Pháp Sư chính xác như vậy là do thần tiễn thủ dạy, nói như thế thì so với Hắc Ma Pháp Sư, thần tiễn thủ còn mạnh hơn nữa!

Lần này mình thực sự đã gặp được quý nhân! Mình nhất định phải dẫn các cô ấy về công hội, giới thiệu cho hội trưởng biết!

Cứ như vậy thì khó khăn mà bọn mình phải đối diện cũng có thể được giải quyết một cách dễ dàng nhỉ?

Đúng, chỉ cần các cô ấy chịu giúp bọn mình, nhất định có thể giải quyết cảnh khốn khó hiện nay của công hội!

Có điều, thân phận của các cô ấy hình như là NPC trong trò chơi…

Nhưng chuyện này có vấn đề gì chứ!

Bây giờ “Tân sinh” đã vô cùng tiếp cận hiện thực, nghe nói bên server Trung Quốc còn có một người chơi chuyên tán tỉnh các em gái, được người

ta xưng là “Lich King” gì đó nữa kìa.

Hắn dựa vào kỹ thuật tán gái xuất thần nhập hóa, nhiều lần tán đổ được các em gái ở trong “Tân Sinh”. Abe mình cũng sẽ giống như hắn vậy, thử giao lưu với mấy “Tinh Linh Rừng Rậm” này, làm cho các cô ấy trở thành trợ lực của công hội, giúp bọn mình vượt qua cửa ải khó khăn!

…

Chương 960: Đại Cân Nhục Thuật

Chương 962: Đại Cân Nhục Thuật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ chốc lát sau, trên người Tiêu Phàm liền có thêm lệ khí, bởi vì trò chuyện với Lilith khiến tâm trạng của hắn rất tệ, vì vậy hắn muốn trút hết trên người đám kẻ địch này một phen!

Vì pháp thuật được triển khai tạo nên sóng gợn nên pháp bào lại bắt đầu phấp phới lên, đôi mắt màu rượu hồng dưới cái mũ trùm sáng lên một luồng u quang, hắn đã biết rõ con đường tránh né của kẻ địch, không có ai có thể trốn khỏi công kích Hắc Ma Pháp của hắn dưới cái nhìn của “Con Mắt Túy Uyên” cả!

Kẻ địch nhận thấy được tầm mắt của Tiêu Phàm, trong lòng nảy sinh hàn ý, cảm thấy phảng phất mình đã bị một sinh vật đáng sợ nào đó nhìn chằm chằm vào, trong lòng thậm chí còn sinh ra ý lùi bước, thế nhưng tâm tính bạo lực vốn có của tộc Ác Ma không cho phép bọn họ lùi bước như vậy, vì thế bọn họ dồn dập cầm lấy vũ khí để chuẩn bị ứng chiến!

Vẫn là động tác như thế, vẫn là pháp thuật như thế, năng lượng hủy diệt bắt đầu hội tụ thành viên tròn trên cái lưỡi hái màu đen kịt…

Phù một tiếng, tắt ngúm…

Kẻ địch bối rối, Tiêu Phàm cũng bối rối.

Tình huống gì vậy?

Từ khi tiến vào trong trò chơi, Tiêu Phàm chưa bao giờ gặp được chuyện như vậy cả?

[Gợi ý của hệ thống: Pháp thuật "Ảm Viêm Đạn" của người chơi Mệnh Phàm đã phóng ra thất bại.]

Một cái gợi ý của hệ thống đúng lúc xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm, hiểu rõ nguyên do của chuyện này, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn không thể chấp nhận được…

Phóng pháp thuật thất bại?

Sao mình có thể phóng pháp thuật thất bại chứ?

Chuyện này cũng quá hoang đường rồi!

Thủ pháp phóng ra của mình không đúng ở đâu hả!

Chắc chắn là cái tên hố người như Ma vương đã giở trò, ông ta chuyển chức cho nhân vật Phàm Tử này đã có vấn đề, trận doanh Ác Ma rát thích sản xuất các sản phẩm giả thế này!

Đúng! Chắc chắn là như vậy!

Lòng tự ái cực lớn của Tiêu Phàm không thể nào chấp nhận được cái hiện thực phóng pháp thuật thất bại kia, hắn bắt đầu từ chối trách nhiệm, thế nhưng Lilith "quanh năm" làm Hắc Ma Pháp Sư vừa nhìn liền thấy được điểm mấu chốt.

"Ha ha ha ha, cậu thi pháp thất bại, thực sự là quá khôi hài mà! Xem vẻ mặt này của cậu dường như còn không biết tại sao lại như vậy nhỉ! Có cần chị đây nói cho cậu biết không hả ~"

Tiêu Phàm nghiêng đầu lại một cách cứng đờ, hắn đen mặt phun ra một chữ: "Nói!"

"Giá trị pháp lực của cậu hết rồi…"

Một câu nói của Lilith khiến Tiêu Phàm triệt để tỉnh ngộ, nhớ đến tất cả những chuyện đã qua!

Trong quá khứ, Tiêu Phàm hắn chỉ vì "tsundere" mà trở thành một vị thân sĩ không thể sở hữu giá trị pháp lực…

…

"Tân sinh" là trò chơi võng du thực tế ảo, người chơi bình thường khi không có kỹ năng hỗ trợ, chỉ trong trường hợp cách xa về đẳng cấp thì mới xuất hiện việc áp chế thuộc tính.

Mà muốn thuộc tính trưởng thành cần phải có một quá trình tiến dần lên, trừ phi bản thân người chơi ở trong game gặp phải sự kích thích mãnh liệt nào đó hay gặp được một số kỳ ngộ liên quan, mới có thể sở hữu được sự tăng trưởng ở mức độ lớn trong nháy mắt. Ví dụ như không cẩn thận đột biến gien, làm cho mình trở thành người khổng lồ xanh vân vân.

Mà quá trình Hắc Ma Pháp Sư chuyển chức là một quá trình khá ôn hòa, nó khiến cho Tiêu Phàm tập luyện được một loạt các kỹ năng của Hắc Ma Pháp, cũng làm cho thuộc tính liên quan đến hệ pháp sư được tăng lên đôi chút, thế nhưng đây chỉ là đôi chút thôi…

Trước khi ánh sáng trong bóng đêm xảy ra, Tiêu Phàm từng dùng thân phận một người thân sĩ đi lại trong thế giới này.

Làm thân sĩ thì phải có "Khí Tiết Thân Sĩ", cũng chính vì sự tồn tại của "Khí Tiết Thân Sĩ", Tiêu Phàm vẫn luôn tách biệt với cái thuộc tính giá trị pháp lực này.

Dùng cái giải thích trong ghi chú tsundere của hệ thống, đó chính là…

"Pháp thuật? Nực cười ~ Xưa nay thân sĩ không học pháp thuật, cũng không cần đến pháp thuật!"

Bởi vì "Khí Tiết Thân Sĩ" hoàn toàn ngăn chặn sự trưởng thành về giá trị pháp lực của Tiêu Phàm. Bởi thế, trong một khoảng thời gian dài, Tiêu Phàm luôn nằm trong trạng thái không có thanh mana.

Sau "ánh sáng trong bóng đêm", Tiêu Phàm vất vả lắm mới trút được cái "khí tiết" này, thế nhưng hắn vẫn chưa thấy được sự thiếu hụt của bản thân, bởi vì cái hệ chiêu "Túy Uyên" mới có cũng không cần dùng giá trị pháp lực.

Sau khi dùng thân phận thứ hai chuyển chức thành Hắc Ma Pháp Sư, giá trị pháp lực được phủ bụi từ lâu cuối cùng cũng có thể giải tỏa, từ từ lên xuống theo mức độ bình thường, có điều cái quá trình này còn cần có thời gian. Bởi vậy lúc này mới tạo thành tình huống sau khi Tiêu Phàm chơi một cái "Ảm Viêm Đạn" liền không còn mana.

…

Abe nhìn Hắc Ma Pháp Sư bên cạnh mình thì hơi kinh ngạc, vốn hắn ta tưởng rằng Hắc Ma Pháp Sư sẽ bình thường hơn đội viên của mình, thế nhưng không ngờ thân là một Hắc Ma Pháp Sư của Tinh Linh Rừng Rậm mà lại vô cùng thiếu mana!

Sau khi chơi một chiêu pháp thuật cơ sở, người Hắc Ma Pháp Sư này cũng chỉ còn lại cái xác không, so sánh với đồng đội tinh anh của mình, cô ấy thực sự yếu hơn rất nhiều.

…

Biết được nguyên do mà mình phóng pháp thuật thất bại, Tiêu Phàm cảm thấy mình còn có thể chấp nhận được.

Hắn lấy thân phận Hắc Ma Pháp Sư bước vào server Bắc Mỹ, thế nhưng lại kẹt ở chỗ giá trị pháp lực, nói như vậy, không phải tình cảnh của hắn cũng giống như những heo đồng đội Lilith hay sao?

Đây là chuyện gì? Cả đội tay mơ?

Không! Chuyện này quả thật chính là sỉ nhục lớn nhất của Tiêu Phàm hắn!

Sau khi đi tới Bắc Mĩ, hắn còn muốn dựa vào trạng thái này để gây chuyện với "Băng Đế" K sao, giá trị pháp lực của hắn chỉ có thể đủ phóng ra một

cái "Ảm Viêm Đạn", cứ như vậy mà chạy đến khoe khoang trước mặt K, có khác gì với việc tìm đường chết không chứ!

…

"Ha ha ha, thân là pháp sư, vậy mà lại không có đủ giá trị pháp lực! Thật sự là buồn cười chết tôi rồi!"

"Không nghĩ tới người pháp sư kia lại là một tay mơ! Lúc nãy suýt chút nữa đã bị cô ta hù chết!"

"Đúng đấy, vị anh em kia chết oan thật, có lẽ cô nàng tay mơ này chỉ lung tung phóng một cái pháp thuật, không nghĩ tới cái tên kia lại xui xẻo như vậy nên mới trúng đòn. Hơn nữa quả bom lúc nãy, đoán chừng người anh em kia cũng trúng hết, nếu không sao cái pháp thuật cơ sở mà tay mơ này triển khai có thể đưa anh ta về chầu trời được chứ?"

"Không sai! Nhất định là như vậy, người Hắc Ma Pháp Sư trước mắt chúng ta chỉ là kiểu tốt mã dẻ cùi thôi, căn bản không có chút thực lực nào, có điều nhìn dáng người này, dường như là một em gái không tệ đó!"

"Ha ha, tôi nói này người anh em, bây giờ chúng ta đang chiến đấu đấy. Trong óc anh đang suy nghĩ cái gì vậy, có điều, tôi rất thích…"

…

Bởi vì "Ảm Viêm Đạn" lần hai đã phóng ra thất bại, Tiêu Phàm bị kẻ địch cười nhạo một phen, tuy từ ngữ trong lời nói rất bình thường, thế nhưng lại trực tiếp khiêu chiến tôn nghiêm của Tiêu Phàm.

Tay mơ?

Em gái?

Tiêu Phàm cúi đầu, bàn tay đang nắm lưỡi hái không ngừng run rẩy.

"Ha ha, em gái, sao em lại run rồi, có phải là sợ hãi vì phóng không ra pháp thuật không. Đừng sợ, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, các anh đây sẽ đối xử tốt với em! Ha ha…"

Nghe được lời trào phúng không ngừng phát ra từ miệng của kẻ địch, sắc mặt của Tiêu Phàm càng âm u hơn, hắn nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy chữ: "Mấy người muốn chết!"

Lời nói này lạnh lẽo đến đáng sợ, bị sự lạnh lẽo tập kích, âm thanh vui cười của kẻ địch cũng im bặt.

Mà sau khi đình chỉ, trong lòng bọn họ lại nảy sinh sự nghi hoặc.

Chúng ta bị sao vậy, lúc nãy tại sao trong nháy mắt đó lại sinh ra sự e ngại chứ, một người Hắc Ma Pháp Sư không đủ pháp lực có thể làm gì chúng ta đây, lẽ nào cô ấy định cầm pháp trượng rồi xông lên vật lộn với chúng ta sao?

Đương nhiên Tiêu Phàm sẽ không cầm pháp trượng xông lên phía trước, bởi vì trong tay hắn là một cái lưỡi hái, Tiêu Phàm cũng vui vì thứ mà mình cầm trong tay là lưỡi hái, bởi vì lưỡi hái có lưỡi!

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị bóng đen che đậy lập loè lộ ra đôi mắt đỏ ngàu.

Chương 961: May Mắn Trở Lại

Chương 963: May Mắn Trở Lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bị u quang nhìn quanh, cả đám tộc Ác Ma cảm thấy phảng phất mình đã bị một con hung thú nhìn chằm chằm, trong lòng đột nhiên lạnh lẽo.

Lưỡi hái bị Tiêu Phàm cầm ngang ở tay, đây cũng không phải là động tác thi pháp của Hắc Ma Pháp Sư, thế nhưng lúc này pháp bào lại tung bay!

Không có sóng gợn của ma lực, bởi vì thứ làm cho nó tung bay cũng không phải là ma lực, mà là gió!

Tiêu Phàm cầm lưỡi hái đã bắt đầu chạy, hắn muốn chém hết cái đám rác rưởi này!

“Thật là nhanh!”

Abe kinh ngạc thốt lên một tiếng, hắn ta không biết tại sao người Hắc Ma Pháp Sư này lại muốn xông về phía trước, thế nhưng cái tốc độ này thật là khủng bố! Căn bản không giống với người thuộc nghề nghiệp hệ pháp sư! Quả thực khó mà tin nổi!

Người khác cảm thấy khiếp sợ đối với tốc độ của mình, Tiêu Phàm đã quen mắt với chuyện này. Vì muốn che dấu thân phận, bên trong nhiệm vụ lần này, Ma vương hạn chế đại đa số kỹ năng đặc biệt có vẻ ngoài độc nhất của Tiêu Phàm, thế nhưng những kỹ năng không nổi bật lắm thì vẫn được giữ lại.

Giống như tăng cường thân thể một cách bị động - “Túy Uyên Chi Chủ”, tăng cường tốc độ di động một cách bị động - “Tửu Lãng Túy Đào”, có thể thấy rõ - “Con Mắt Túy Uyên” vân vân.

Vì vậy cho dù bây giờ Tiêu Phàm đã trở thành Hắc Ma Pháp Sư, dưới sự bổ trợ bị động mạnh mẽ như vậy, hắn vẫn có can đảm vật lộn với người khác, hơn nữa dưới tình huống không có giá trị pháp lực như thế này, hắn cũng chỉ có thể vật lộn!

Cử động của Tiêu Phàm khiến kẻ địch ngẩn ra, hiển nhiên bọn họ không thể nào dự đoán được một người Hắc Ma Pháp Sư mang nghề nghiệp viễn trình lại rời xa đội ngũ mà tùy tiện tiến lên.

Sau khi phản ứng lại, trong mắt của kẻ địch hiện lên sự hưng phấn. Bọn họ rút vũ khí ra, quyết định cố gắng dạy dỗ người không biết trời cao đất rộng, miệng còn hôi sữa. Tuy rằng người Hắc Ma Pháp Sư này chạy rất nhanh, thế nhưng chạy nhanh thì có ích gì? Cận chiến với một pháp sư, là chiến sĩ, sao bọn họ có thể yếu hơn được chứ?

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện suy nghĩ của mình sai rồi, hơn nữa còn vô cùng sai…

Tiêu Phàm cầm lưỡi hái vọt thẳng vào trong đám người, vô cùng tức giận mà hô lên một tiếng: "Hắc Ma Pháp - Đại Cân Nhục Thuật!"

Đại Cân Nhục Thuật? Thứ gì thế?

Nghe được tiếng la, kẻ địch chẳng hiểu gì cả.

Bọn họ không biết, Tiêu Phàm đang nhắc nhở bọn họ, vào giờ phút này thì hắn đã hóa thành "Pháp Sư Cơ Bắp"!

Lưỡi hãi trong tay Tiêu Phàm không ngừng xoay tròn ở trong đám người, như một luồng gió xoáy mà bao phủ kẻ địch, mỗi một lần xoay là một lần máu vẩy ra, giống như hoa tươi không ngừng nở ra trên mặt đất, càng giống như lưỡi hái của thần chết hạ xuống trần gian.

Một đám đàn ông cao to anh dũng chém giết, thế nhưng lúc này Tiêu Phàm đã hóa thành nữ, thân pháp lại càng nhẹ hơn trước, kỹ năng vụng về của bọn họ căn bản không thể chạm vào một sợi tóc của Tiêu Phàm.

Tài nghệ không bằng người thì sao có thể may mắn thoát nạn, chỉ có thể giống như hoa mầu trong ruộng, bị lưỡi hái của Tiêu Phàm không ngừng thu gặt…

Abe đã từng nghe tới một lời đồn, Tinh Linh rừng rậm ở trong rừng Billy am hiểu nhất kỹ năng về cơ bắp, mà bây giờ lại còn được đứng xem, coi như tăng thêm kiến thức.

Mà vị tinh linh rừng rậm trước mắt vừa sử dụng kỹ năng "Đại Cân Nhục Thuật" của hắc ma pháp càng làm Abe chắc chắn về thân phận tinh linh rừng rậm của rừng Billy.

Mặc dù Abe đã từng nghe kể về cách chiến đấu đặc biệt của họ, thế nhưng phương thức chiến đấu của pháp sư hắc ám trước mắt cũng quá là kỳ lạ đi.

Người này chỉ có đủ pháp lực để dùng một phép thuật, chiến đấu với kẻ địch chỉ dựa vào lực tấn công vật lý, loại pháp sư này chắc chắn sẽ chẳng có ai tin tưởng nhỉ?

Thế nhưng "Đại Cân Nhục Thuật" của tinh linh rừng rậm này quá hung tàn, cái bọn vừa đánh mình không có lực trả đòn kia, hiện tại đang bị một pháp sư cầm theo lưỡi hái đuổi chạy khắp nơi. Bộ dáng khi chạy trốn của họ quá là nhếch nhác, cực kỳ thảm hại, Abe nhìn thôi cũng thấy ớn lạnh.

…

Tiêu Phàm còn chưa quen thuộc với vũ khí của mình, nên khi sử dụng rất không thuận.

Thế nhưng chuyện này cũng không đáng lo, với lại thực lực của kẻ địch cũng chỉ ngang bằng với đám bang chúng của bang Hắc Long mà thôi, chỉ cần một mình Tiêu Phàm cũng đã quá đủ rồi.

Bổ một cái! Kéo một cái! Rạch cái nữa!

Kẻ địch liên tục bị cắt thành hai nửa, lưỡi hái lại có thể thu hoạch thêm linh hồn!

Nhìn lại cái kẻ lúc trước cười nhạo mình thì Tiêu Phàm đỏ mắt lên, điên cuồng giơ lưỡi hái lên, lao tới phía bọn họ.

Người vừa chiến đấu với Tiêu Phàm, lúc mới đầu còn cố gắng chống cự, thế nhưng một lát sau thì bọn họ phát hiện, mặc kệ bọn họ tấn công như thế nào đều không thể chạm tới người ma pháp sư hắc ám trước mắt chút nào cả!

Gặp quỷ! Tốc độ cao như thế này mà lại là ma pháp sư hắc ám á? Rất nhiều đạo tặc còn không có tốc độ và sự linh hoạt của người này đi!

Bọn họ rất không hiểu, thế nhưng Tiêu Phàm lại không muốn cho bọn họ thời gian mà suy nghĩ, lưỡi hái xẹt qua, chém đôi không khí, chém tới bọn họ!

Thực lực chênh lệch rất lớn làm trận chiến này không có bất ngờ nào cả, coi như hắn dùng vũ khí không tiện tay thì Tiêu Phàm cũng không thể nào ngã xuống được.

Trận chiến do lưỡi hái mở ra, là một trận nghiền ép!

…

Cái tên cầm lang nha bổng trượt chân ngã xuống đất trong lúc chiến đấu, gã kinh hoảng mà bò lên, lại thấy được một luồng ánh sáng đỏ đang lấp lóe phía dưới mũ trùm đầu, đang nhìn chằm chằm vào gã.

Gã rất sợ hãi, nhìn tới bốn phía xung quanh, đang định xin giúp đỡ từ những đồng đội của mình.

Tới lúc này gã mới phát hiện, phe mình thì ngoại trừ gã ra thì đã không còn một ai còn sống cả, đầy đất đều đầy máu tươi, mà cái người khoác áo pháp sư kia đang dần dần đi tới phía gã…

Tiếng bước chân càng ngày càng vang vọng, giống như đang gõ vào trái tim gã làm gã rất rung động.

Ma pháp sư hắc ám?

Không, người này chắc chắn không phải là ma pháp sư hắc ám, người này chính là quái vật mang một bộ áo pháp sư!

Có ma pháp sư nào giống người này, tay cầm lưỡi hái lao vào cận chiến, còn giết sạch tất cả mọi người nữa chứ?

Gã nhìn vào hai luồng sáng đỏ đang lóe lên dưới mũ trùm đầu mà cảm thấy lạnh cả tim.

Người này chắc chắn không phải là ma pháp sư hắc ám, chúng ta đã bị vẻ ngoài của hắn lừa gạt, sinh vật có được vẻ ngoài và lực lượng như này thì chỉ có thể là…

Thần Chết!

Một luồng sáng lóe lên, lưỡi hái của Tiêu Phàm kéo xuống, kết thúc sinh mệnh của cái tên này.

Cái gã này ngã xuống mặt đất, dùng khóe mắt liếc nhìn tới khuôn mặt được che giấu bởi áo choàng kia thì thấy được mấy sợi tóc bạc lộ ra ngoài, với lại áo choàng của người đó là màu đen nên nó càng dễ thấy hơn.

Đúng là như vậy rồi, cô ấy chắc chắn là Thần Chết tóc bạc…

Cái gã này nghĩ tới đây thì thân thể gã dần dần biến mất.

…

Theo sự biến mất của tên cầm lang nha bổng thì chiến trường trở nên bình tĩnh lại, mấy luồng sáng u ám bay ra từ cơ thể mấy người chơi vừa chết kia, tập trung tại "Lưỡi hái ma pháp hắc ám của Nonoli", sau đó bị lưỡi hái hấp thu, trên lưỡi của lưỡi hái lại sáng hơn một chút.

Đây chính là hiệu quả đặc biệt thu hồn của "Lưỡi hái ma pháp hắc ám của Nonoli", chỉ cần xung quanh có vong hồn thì nó sẽ tự động hấp thu.

Một màn này cực kỳ kỳ dị, làm cho Abe kinh sợ gần chết.

Mà Tiêu Phàm thì hơi ngạc nhiên, thế nhưng sự ngạc nhiên này không phải là từ "Lưỡi hái ma pháp hắc ám của Nonoli", mà là từ đồ vật vừa mới xuất hiện ở trên mặt đất…

Trên đó xuất hiện một đống vật phẩm và kim tệ, ngân tệ nữa!

Tình huống như nào đây? Đám người kia cũng quá xui xẻo đi! Đến cùng thì đời trước bọn họ đã làm chuyện kinh khủng như nào chứ? Mặc dù là chữ đỏ nhưng cũng chỉ rất nhạt, tại sao lại có thể rơi ra nhiều như vậy?

Chương 962: Chấp Nhận Lời Xin Giúp Đỡ

Chương 964: Chấp Nhận Lời Xin Giúp Đỡ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng vậy, những tên ác đồ kia rơi ra rất nhiều đồ, rất nhiều vật phẩm rơi lung tung ra xung quanh!

Đối với điều này thì Tiêu Phàm chỉ có một cái phản ứng, đó chính là nhanh chóng nhặt hết chúng nó lên!

Bởi vì khóe mắt của hắn đã nhìn thấy, sắc mặt Hạ Lộ Lộ rất hưng phấn, lao nhanh tới nơi này!

…

Hạ Lộ Lộ tức giận tới mức trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, mà Tiêu Phàm thì chỉ cố thở gấp.

Dưới sự "tấn công" của cái tên NPC vô cùng tham lam này, Tiêu Phàm phải dựa vào thân pháp của mình để bảo vệ số chiến lợi phẩm thuộc về mình kia.

Thế nhưng quá trình này lại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy còn mỏi mệt hơn cả quá trình chiến đấu lúc trước.

Hạ Lộ Lộ phụng phịu quay mặt đi, Tiêu Phàm cũng không để ý lắm, bởi vì Tiêu Phàm cảm thấy, nếu như tình hình ngược lại thì Hạ Lộ Lộ chắc chắn cũng sẽ làm vậy với hắn.

Sau khi kiểm tra xong chiến lợi phẩm thì Tiêu Phàm cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì đồ vật nhóm người này rơi ra là có quy luật, quy luật tới mức làm Tiêu Phàm nghi ngờ chính bản thân mình.

Vàng bạc tiền tài, cũng không cần nói nhiều, điều quan trọng đó chính là số trang bị và vật phẩm mà Tiêu Phàm nhặt được.

Về phần vật phẩm tiêu hao thì đều là bình lam, cũng chính là thuốc hồi phục ma lực mà mọi người thường nói.

Mà hai cái nhẫn bị rơi ra ngoài đều có thuộc tính tăng thêm giá trị hạn mức cao nhất của ma lực.

Loại chiến lợi phẩm như này cũng thật giống như buồn ngủ lại gặp chiếu manh vậy!

Thế nhưng, điều này cũng quá trùng hợp đi!

Trùng hợp tới mức làm Tiêu Phàm cảm thấy kỳ dị…

Bình lam, mặc dù ở trong tiệm tạp hóa bình thường cũng có bán, thế nhưng trong ba lô của Tiêu Phàm cũng không có, hắn chỉ mang theo bình máu và rượu để sử dụng kỹ năng hệ "Túy Uyên" mà thôi.

Cho nên trong chuyến đi này thì Tiêu Phàm thiếu nhất chính là bình lam.

Sau đó, giá trị ma lực của Tiêu Phàm còn chưa hồi phục như bình thường, hai cái nhẫn này vừa đúng lúc bổ sung vào sự thiếu thốn hiện tại của hắn.

Mà làm cho Tiêu Phàm khó hiểu nhất đó chính là những người chơi rơi mất số vật phẩm này…

Nếu như Tiêu Phàm vừa nãy chiến đấu với một đội ngũ pháp sư thì rơi ra những vật này cũng không kỳ lạ.

Thế nhưng nhóm người vừa rồi hầu như đều là đơn vị cận chiến, bình thường đều không dùng được bình lam, nhẫn tăng thêm giá trị ma lực thì càng không cần.

Theo suy đoán của Tiêu Phàm thì những vật phẩm này là bọn họ tiện tay mang theo mà thôi.

Thế nhưng như vậy, lại vẫn có thể rơi ra ngoài, điều này có tính là quá mức may mắn hay không?

Trong đầu Tiêu Phàm xuất hiện rất nhiều dấu chấm hỏi, bởi vì hắn đối với hai từ may mắn là rất xa lạ.

Mà Tiêu Phàm vẫn nhớ kỹ, cái tên đầu tiên bị "Ảm Viêm Đạn" giết chết cũng rơi ra rất nhiều thứ, kể cả tỉ lệ rơi đồ lẫn số lượng vật phẩm rơi ra, điều này cũng quá khác thường rồi…

Thế nhưng mặc kệ nó! Có lợi ích thì lấy, chắc chắn sẽ không có lỗ!

Tiêu Phàm không thèm nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị rời khỏi nơi đây, thế nhưng, đúng lúc này thì hắn phát hiện có người quỳ trên mặt đất, ôm lấy hai chân của mình…

"Tinh linh rừng rậm! Ngài đừng đi vội! Tôi có chuyện muốn nhờ!"

Khi bị Abe ôm lấy chân thì phản ứng đầu tiên của Tiêu Phàm đó là bổ cho hắn ta một lưỡi hái.

Cũng không biết là bởi vì biến đổi giới tính nên tính khí trở nên nóng nảy, hay là hoàn cảnh xã hội ở Trung Quốc quá dối trá nên có được phản xạ như vậy.

Dù sao trong xã hội Trung Quốc, có thể sử dụng cái loại ôm chân như này thì hầu như đều là những tên lừa đảo.

Lại bởi vì Lilith bắn tên "quá chuẩn", bắn trúng hai đầu gối của Abe, Tiêu Phàm cảm thấy dù sao thì đám người mình cũng phải bồi thường cho cái tên này chút tiền thuốc men chứ.

Thế nhưng Tiêu Phàm thật sự là không muốn cho! Bởi vì tên là do Lilith bắn, liên quan gì tới hắn chứ? Tại sao lại bắt hắn xử lý việc do cô ta làm ra?

Cho nên Tiêu Phàm cảm thấy, có thể giết người diệt khẩu sẽ tốt hơn, còn giảm bớt phiền phức nữa chứ.

Cũng may Abe nói thêm một câu, Tiêu Phàm mới không làm như vậy…

"Tinh Linh rừng rậm! Xin dừng lại! Tôi có chuyện muốn nhờ!"

Tinh linh rừng rậm?

Ừm, hình như đó chính là thân phận mới của chúng ta thì phải.

Thế nhưng quan trọng hơn đó chính là, cái tên này không giống một tên lừa gạt.

"Chuyện gì? Đứng lên rồi nói."

Tiêu Phàm khá chán ghét, hắn thật sự không thích bị đàn ông ôm chân.

“Ặc, đầu gối tôi còn đau, tạm thời không thể đứng dậy.”

“Vậy anh buông tay ra!”

“Hả! A!”

Thấy Tiêu Phàm tức giận thì Abe vội vàng buông tay ra.

“Nói đi, anh muốn cái gì?”

“Tôi muốn mời các người ra tay, hỗ trợ công hội chúng tôi vượt qua cửa khó này!”

Abe nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, ánh mắt rất nghiêm túc.

Hắn ta đi tới cái nơi không ai tới là Rừng rậm Billy là để tìm kiếm bảo vật có thể thay đổi tình hình server Bắc Mĩ tại “Tân Sinh” này.

Thế nhưng hiện tại hắn ta thay đổi ý định của mình, bởi vì hắn ta gặp được tinh linh rừng rậm rất mạnh mẽ ở trong Rừng rậm Billy.

Chỉ cần có được sự hỗ trợ của mấy người này thì công hội của ba trận doanh sẽ thoát khỏi sự khống chế của “Băng Đế” K!

“Muốn chúng ta giúp đỡ sao? Tại sao?”

Nghe được lời khẩn cầu của Abe thì Tiêu Phàm cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì hắn thật sự không hiểu được, tại sao Abe lại muốn bọn họ hỗ trợ.

Xạ thủ thì bắn trượt, mục sư lại còn hồi máu cho kẻ địch, chiến sĩ lao tới một nửa thì mệt tới không thể chạy được nữa, đạo tặc thì trượt chân khi không bị ai ngăn cản, còn chính mình là ma pháp sư hắc ám thế nhưng pháp lực còn kém hơn cả học đồ, loại đội ngũ như này, ngoại trừ có thể làm tạ siêu cấp cho đồng đội ra, còn có tác dụng gì chứ?

“Bởi vì các người là tinh linh rừng rậm có lực lượng mạnh mẽ a!”

Sau khi nghe lời này thì Tiêu Phàm cảm thấy rất dối trá, thế nhưng hắn lại thấy, khi nói ra những lời này thì đôi mắt của Abe sáng ngời, rất là nghiêm túc.

Tiêu Phàm nhíu mày lại, chẳng lẽ cái tên này thật sự là nghĩ như vậy sao?

“Một mục sư cao ngạo, một thần tiễn thủ với tiễn thuật cực kỳ chính xác, một chiến sĩ rất đáng tin và một đạo tặc với kỹ thuật đỉnh cao! Dùng thực lực mạnh mẽ của các người thì sẽ có thể giúp công hội chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn!”

Một mục sư cao ngạo?

Một thần tiễn thủ với tiễn thuật cực kỳ chính xác?

Một chiến sĩ rất đáng tin?

Một đạo tặc với kỹ thuật đỉnh cao?

Chàng trai, cậu vừa nói những người đó là ai vậy? Chẳng lẽ mắt của hai chúng ta nhìn thấy chuyện vừa xảy ra là khác nhau? Hay là cậu nhận lầm người rồi?

Cũng hoặc là cậu là M, bị Lilith bắn tới mức choáng váng rồi?

Sau khi nghe được lời nói của Abe thì Aina xấu hổ tới mức đỏ mặt, Mary còn muốn bỏ nghề chiến sĩ thì lại lên tinh thần, rất là hăng hái, Hạ Lộ Lộ thì vỗ vỗ vào tấm áo choàng mục sư của mình, sắc mặt rất vui vẻ, còn Lilith thì càng thêm kiêu ngạo, cầm cung tiễn trên tay mà ngắm nhìn bốn phía.

“Hài tử, tôi biết cậu vừa gặp sợ hãi, thế nhưng cậu phải tỉnh táo lại mà nói chuyện, bởi vì cậu phải có trách nhiệm với những lời mà mình nói ra.”

Tiêu Phàm cảnh cáo Abe, bởi vì hắn cảm thấy đám người Lilith sau khi được Abe khen ngợi thì có xu hướng quên hết tất cả, thật sự cho rằng mình rất bất phàm!

Khi những cái tạ siêu cấp này tự cho mình là đúng thì tình hình sẽ trở nên rất nghiêm trọng!

“Tôi không nói đùa, tôi rất tỉnh táo, các người cũng không cần khiêm tốn, bởi vì tôi biết các người rất mạnh!”

Mẹ nó!

Đứa nhỏ này, bị làm sao rồi?

Tại sao lại u mê không tỉnh như vậy chứ?

Chẳng lẽ đây chính là “bạn bè quốc tế” trong truyền thuyết sao? Thế nhưng cũng quá thân thiện rồi chứ?

Cậu có biết đó chính là nối giáo cho giặc hay không?

Nụ cười của Lilith thì càng tươi tắn, đi tới vỗ vỗ vai Abe: “Nhóc, cậu rất tốt, có tiền đồ! Thế nhưng vì sao vừa rồi cậu không bình luận ma pháp sư hắc ám trước mắt cậu đây?”

Chương 963: Tới Gần Mục Đích

Chương 965: Tới Gần Mục Đích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ặc… điều này…”

Sắc mặt Abe hơi khó xử: “Tôi cảm thấy nữ sĩ này là người mới học ma pháp hắc ám, pháp lực không quá nhiều, với lại chỉ có một cái phép thuật cơ sở, thế nhưng cận chiến lại rất mạnh, tổng hợp lại thì cảm thấy hơi kỳ lạ. Thế nhưng tôi tin tưởng, chỉ cần cô ấy tiếp tục cố gắng, chắc chắn sẽ trở thành một tinh linh rừng rậm mạnh mẽ như các người!”

Người mới học? Kỳ lạ? Cố gắng thì sẽ mạnh mẽ như mấy người Lilith?

“Tiểu tử thúi! Cậu vừa nói cái gì? Có tin là ta giết người không?”

Abe hoàn toàn tán dương đám người Lilith, thế nhưng khi bình luận mình lại còn nói xấu, còn nói mình rất kỳ lạ! Hắn mới là người bình thường nhất trong cái đám này đó!

Cho nên Tiêu Phàm không nhịn nữa, cầm lưỡi hái đi tới gần Abe, thế nhưng lại bị đám người Hạ Lộ Lộ ngăn cản lại, bởi vì lời nói của Abe làm mấy cô gái kia rất thoải mái.

"Này, làm gì vậy chứ! Cậu ta chỉ nói những điểm yếu của cô ra mà thôi, làm gì lại phải giết người ta chứ? Với lại chúng ta đều cảm thấy cậu ta rất tốt! Cho nên chúng ta quyết định đồng ý lời nhờ vả của cậu ta!"

"Thật sao? Quá tốt đi! Cám ơn các người!"

"Này! Các người có hỏi tôi chưa? Chúng ta còn nhiệm vụ chưa hoàn thành nữa đấy!"

Tiêu Phàm hét lên thế nhưng không ai để ý tới, trong cái đội ngũ "tinh linh rừng rậm" này, Tiêu Phàm thật sự là không có quyền nói chuyện…

Bởi vì cần phải bảo vệ bí mật trên người cho nên đám người Tiêu Phàm chỉ có thể ra vẻ bí ẩn, không muốn nói tên, thế nhưng Abe cũng không để ý điều đó, mà còn giới thiệu em gái mình cho đám người này.

Annie, một người chơi nữ bình thường, rất bình thường. Cô ấy luôn luôn tránh sau lưng Abe, biểu hiện rất rụt rè mà quan sát Tiêu Phàm và Lilith, làm cho Tiêu Phàm không đoán được là chuyện gì nữa.

Annie cảm thấy, trên người Tiêu Phàm và Lilith có khí tức giống với đám người của trận doanh Ác Ma, điều đó làm cô cảm thấy rất lo lắng.

Với cả Lilith đã từng bắn Abe hai mũi tên, khi chiến đấu thì Tiêu Phàm quá máu tanh cho nên ở trước mặt hai người này, Annie càng cảm thấy khiếp sợ hơn.

Sau khi giới thiệu em gái mình xong thì Abe bắt đầu giới thiệu tình hình hiện tại của Bắc Mĩ.

Ban đầu, ba trận doanh Nhân Loại, Tinh Linh, Thú Nhân rất mạnh mẽ, trong đó có ba công hội lớn trở thành thế chân vạc, bọn họ chính là Sư Tử Vinh Quang của trận doanh Nhân Loại, Chiến Chùy Vương Giả của trận doanh Thú Nhân và Tinh Linh Chi Ca của trận doanh Tinh Linh.

Sau đó, server Bắc Mĩ trở thành server đầu tiên thỏa mãn những điều kiện để mở ra "Chúng thần di tích chi chiến", thế là ba công hội lớn tham dự chiến trường, tranh cướp vinh quang trong trận chiến tranh này.

Lúc đầu, đó là một trận chiến tranh nghiêng về một phía, thế nhưng bởi vì một người chơi xuất hiện mà kết quả đã thay đổi hoàn toàn…

Mà người này, chính là K!

Khi "Cuộc chiến tại di tích chúng thần" của server Bắc Mĩ vừa được bắt đầu thì không có ai sẽ nghĩ trận doanh Ác Ma sẽ chiến thắng cả, tình hình cũng giống như server Trung Quốc vậy.

Tiêu Phàm rất hiểu điều này, bởi vì trên thế giới này, ngoại trừ Nhật Bản và Ấn Độ thì trong những server khác, trận doanh Ác Ma đều thuộc về phe yếu.

Khi vừa bắt đầu đại chiến, ba công hội lớn nhất là Sư Tử Vinh Quang, Chiến Chùy Vương Giả và Tinh Linh Chi Ca muốn đánh nhanh thắng nhanh, hợp tác với nhau tiêu diệt trận doanh Ác Ma.

Lúc đó, trận doanh Ác Ma rất yếu ớt, tan tác liên tục, liên quân chiến thắng liên tiếp, tình hình chiến đấu luôn luôn tốt đẹp, đám người cũng rất vui lòng mà thấy điều đó.

Nếu như tiếp tục thuận lợi như vậy, liên quân sẽ có được chiến thắng cuối cùng tại "Cuộc chiến tại di tích chúng thần" này.

Thế nhưng ngay vào lúc này, trong nội bộ liên quân xảy ra một chuyện, làm thành viên cả ba công hội đánh giết lẫn nhau!

Cũng không biết cái lời đồn từ đâu truyền đến, nói rằng hai công hội còn lại, cảm thấy trận doanh Ác Ma quá yếu, cho nên cũng chỉ cần một công hội

có thể nhận được vinh dự chiến thắng cuối cùng là được rồi.

Thế là Sư Tử Vinh Quang, Chiến Chùy Vương Giả và Tinh Linh Chi Ca từ hợp tác chuyển thành nội đấu.

…

“Chắc chắn đó là kế ly gián.”

Nghe tới đây, Tiêu Phàm đã khẳng định.

“Đúng vậy, đúng là như vậy, đó chính là kế ly gián do ‘Băng Đế’ lập nên từ trước, anh ta đã cài gián điệp vào từng trận doanh từ trước rồi, sau đó, khi bắt đầu chiến dịch này thì anh ta biểu hiện trận doanh Ác Ma rất yếu ớt, làm cho trận doanh liên quân nghĩ trận chiến này rất dễ dàng, rồi trở nên kiêu căng ngạo mạn. Mà đúng thời điểm đó, gián điệp bắt đầu phát huy tác dụng, sử dụng nhiều loại biện pháp khác nhau để gây nên mâu thuẫn giữa liên quân, rồi làm nội bộ liên quân rối loạn.”

“Thế nhưng các ngươi cũng quá dễ mất lý trí đi, kế đơn giản như vậy mà cũng trúng được?”

“Không phải, kế hoạch của K quá tỉ mỉ và kín kẽ, anh ta chuyên xúi giục những tên tính khí nóng nảy nhất ở trong các công hội, có vẻ như anh ta hiểu rất rõ về tính cách của từng người trong liên quân chúng ta vậy.”

Hiểu rõ ràng sao?

Lời nói của Abe làm Tiêu Phàm nhớ tới một người, Phong Ma Tiểu Xích Lang, có lẽ dưới tay K cũng có người có được năng lực thu thập tình báo xuất sắc như Phong Ma Tiểu Xích Lang.

“Những tên bị xúi giục kia bắt đầu gây mâu thuẫn, mâu thuẫn càng ngày càng lớn, mặc dù là hội trưởng của các công hội đều biết là đã trúng kế, thế nhưng cũng không thể ngăn cản được nữa.”

Abe cúi đầu, sắc mặt hơi đen lại, cắn răng mà nói: “Mà đáng buồn nhất chính là, hội trưởng của ba công hội lớn, vào lúc đó cũng thật sự là muốn làm điều đó…”

“Cho nên trong trận chiến dịch đó, lúc đầu là liên quân ba trận doanh đối đầu với trận doanh Ác Ma, tạm thời chuyển thành nội chiến giữa ba trận doanh liên quân, mà trận doanh Ác Ma thì bắt đầu ẩn nấp, chờ đợi cơ hội tới. Mà lúc đó, ba công hội kia cũng không thèm quan tâm hành động của trận doanh Ác Ma là như nào, bởi vì theo họ, chiến lực của trận doanh Ác Ma quá thấp.”

Tiêu Phàm thật không nghĩ tới tình hình chiến đấu tại ‘Chúng thần di tích chiến’ là như vậy, hắn còn tưởng liên quân bên mình không đoàn kết, không chịu hợp tác với nhau cũng đã quá đáng quá rồi chứ, thật không nghĩ tới bên server Bắc Mĩ lại còn nội chiến với nhau, thật đúng là biết cách chơi mà.

“Chiến lực của ba công hội lớn cũng tương đương với nhau, cứ chiến đấu bình thường thì sẽ kéo dài thời gian rất lâu, cho nên vì ham vinh quang, liên quân bắt đầu chém giết kịch liệt. Cũng bởi vậy mà trong một thời gian rất dài, tại ‘Chúng thần di tích chi chiến’ đều là đang nội chiến. Tới tận lúc thực lực đã tiêu hao khá nhiều thì hội trưởng của ba công hội lớn mới bừng tỉnh, cũng biết là nếu tiếp tục nội đấu tiếp thì sẽ không thể chiến thắng được trận doanh Ác Ma. Cho nên bọn họ dẹp mâu thuẫn lại, tiếp tục hợp tác với nhau lần nữa. Thế nhưng bọn họ lại đánh giá quá thấp về lực chiến đấu của trận doanh Ác Ma. Sau lần nội đấu đó, mặc dù về nhân số thì liên quân vẫn có ưu thế, thế nhưng vẫn không thể đánh lại trận doanh Ác Ma, mà quan trọng hơn đó chính là có ‘Băng Đế’ K tại trận doanh Ác Ma!”

Khi nhắc tới cái tên này thì trên mặt Abe xuất hiện sự sợ hãi, vừa lúc bị Tiêu Phàm nhìn thấy.

“K giống như là thần linh, dẫn theo trận doanh Ác Ma tới chiến trường, dùng sự lạnh lẽo của bản thân để đóng băng tinh thần chiến đấu của liên quân, lạnh tới mức liên quân đều run rẩy, sau đó chạy trốn.”

“Có quá đáng như vậy sao? Nghe được lời miêu tả của anh thì tôi cảm thấy cái tên mà anh nói cũng không phải là người…”

“Đúng vậy, cái tên đó thật sự không giống người, anh ta giống như là một sông băng lạnh lẽo nhất, làm cho người ta lạnh lẽo tới mức đóng băng…”

Khi thấy sắc mặt khó nhìn của Abe thì Tiêu Phàm biết hắn ta không phải là đang nói đùa, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm thấy chuyện này quá khó tin đi.

Nếu cái tên K kia thật sự mạnh mẽ như vậy, mình còn có thể ngăn cản anh ta luyện cấp được sao?

Chương 964: Gặp Thoáng Qua

Chương 966: Gặp Thoáng Qua

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng Tiêu Phàm vẫn liếc mắt nhìn tới nhiệm vụ của mình, tìm tới đẳng cấp hiện tại của K, khi thấy vẫn không thay đổi thì hắn mới cảm thấy hơi yên tâm.

“Anh nói những điều này với chúng tôi để làm gì?”

“Tôi là một thành viên của công hội Sư Tử Vinh Quang thuộc trận doanh Nhân Loại. Sau khi kết thúc ‘Chúng thần di tích chi chiến’ thì thế lực của ‘Avengers League’ của trận doanh Ác Ma đã tăng lên rất lớn…”

“Chờ đã! Anh vừa nói cái gì? Avengers League?”

“Đúng vậy, Avengers League, đội ngũ lúc ban đầu của K tại trận doanh Ác Ma chính là có tên như vậy, về sau càng ngày càng lớn mạnh, rồi trở thành một công hội lớn nhất trận doanh Ác Ma…”

Mẹ nó! Chuyện này là sao đây? Ở bên trong không có Captain America, Iron Man, Thor các kiểu đấy chứ? Ta cũng không muốn gặp mấy tên biến thái đấy!

” Sau trận chiến tại ‘Chúng thần di tích chi chiến’ thì ‘Avengers League’ phát triển cực kỳ mạnh mẽ, bắt đầu thực hiện chính sách thống trị độc tài tại trong trò chơi này. Tất cả mọi người đều bị bọn họ chèn ép, bắt nạt trừ những người đồng ý nghe theo mệnh lệnh của K. Bọn họ dùng vũ lực hạn

chế những tài nguyên của các công hội lớn, bởi vậy, tình hình hiện tại trong trò chơi này quá khốc liệt."

"Tôi hơi không rõ, trước khi bắt đầu 'Chúng thần di tích chi chiến' thì Sư Tử Vinh Quang, Chiến Chùy Vương Giả và Tinh Linh Chi Ca mới là mạnh mẽ nhất, tại sao sau đó lại bị 'Avengers League' đè xuống? Coi như là được phần thưởng chiến thắng thì cũng không thể nào dựa vào thực lực của trận doanh Ác Ma mà làm được như hiện tại chứ?"

"Ban thưởng dành cho phe chiến thắng chỉ là một phần, càng quan trọng hơn đó chính là khi chết trên chiến trường thì số điểm kinh nghiệm tổn thất đó được chia đều cho phe thắng lợi…"

Nói tới đây thì Tiêu Phàm mới hiểu được.

Chiến thắng của trận donah Ác Ma tại server Trung Quốc khác biệt với chiến thắng của trận doanh Ác Ma tại server Bắc Mĩ. Ở Trung Quốc, người sống sót cuối cùng chỉ còn lại hắn và Miên Miên mà thôi, cho nên khi nhận được điểm kinh nghiệm thì lại bị khống chế bởi hạn mức cấp cao nhất để trò chơi cân bằng.

Mà ở Bắc Mĩ, dưới sự dẫn đầu của K thì trận doanh Ác Ma vẫn còn rất nhiều chiến sĩ còn sống sót, kết quả đó rất đáng sợ, một bên thì còn sống sót rất nhiều người chơi được tăng thêm kinh nghiệm, mà bên kia thì hầu như đều bị rớt cấp, như vậy sẽ tạo thành một kết quả kinh khủng nào đây?

Kết quả là thực lực của trận doanh Ác Ma đã phát triển vượt lên cao hơn nhiều!

Mà người mà mình muốn ngăn cản, lại là K - người cầm đầu công hội Avengers League! Độ khó của nhiệm vụ này cũng cao quá đi chứ?

"Tình hình hiện tại của các người thì tôi cũng hiểu, thế nhưng tại sao lại nhờ chúng ta? Chúng ta mới có năm người mà thôi, có thể giúp anh cái gì chứ?"

Abe hơi yên lặng rồi cúi đầu, sau đó hắn ta ngẩng đầu lên rồi nói: "Tôi hi vọng các người có thể đánh nát tín ngưỡng trong lòng đám ác ma kia, làm

cho chúng ta thêm dũng cảm. Giết chết người lãnh đạo ‘Avengers League’, ‘Băng Đế’ K…”

Bởi vì hai bên đều có cùng một mục đích cho nên Tiêu Phàm cũng đồng ý cho Abe đi cùng.

K là minh chủ của “Avenges League”, nếu chỉ dùng sức của nhóm người mình để ngăn cản anh ta thì sẽ rất phí sức. Nếu có thể phối hợp với công hội của Abe thì cũng là một cách rất tốt.

Sau khi nói chuyện một lúc lâu với Abe thì Tiêu Phàm cũng đã hiểu rõ về tình trạng hiện tại của server Bắc Mĩ, mà càng hiểu rõ thì Tiêu Phàm càng bội phục tài năng lãnh đạo của K.

Không thể không nói rằng trận doanh Ác Ma của Bắc Mĩ đã mạnh hơn nhiều so với ba trận doanh khác tại sau “Chúng thần di tích chi chiến”, những người chơi tham chiến mà có thể sống sót tới cuối cùng đều có đẳng cấp vượt trội, cho nên ba công hội lớn mới bị K lãnh đạo “Avengers League” bức ép tới mức cực kỳ khó chịu. Mà sau khi thành công thì K cũng không kiêu ngạo mà khuếch trương một cách cẩn thận, dần dần khống chế toàn bộ người chơi tại server Bắc Mĩ này.

Nghĩ tới sức phán đoán và sự quyết đoán của K, cũng làm Tiêu Phàm cảm thấy hưng phấn và chờ mong với trận chiến đấu sắp tới.

Cứ như vậy, đám người Tiêu Phàm cũng bước ra khỏi Khu rừng Billy, rồi dần dần đi xa, đi tới một tòa thành trì gần đây nhất của loài người đó chính là thành Hilba.

Đợi bọn họ đi xa rồi thì trong khu rừng Billy mới truyền tới từng tiếng rống hoang dã, đó mới chính là tinh linh rừng rậm chân chính…

…

Thành Hilba cũng không có điểm gì khác biệt với một tòa thành loài người của Trung Quốc cả, cho nên Tiêu Phàm cũng không có cảm thấy nơi đây đặc biệt bao nhiêu, thế nhưng mấy đồng đội của hắn lại khác, rất tò mò về một loại người ở trong tòa thành này làm Tiêu Phàm khá buồn bực.

“Người kia sao đen như vậy! Chẳng lẽ đây chính là thổ dân của dị giới? Rất cá tính nha!”

“Đúng vậy! Tôi còn chưa bao giờ gặp qua người nào đen như vậy đâu, còn đen hơn cả Black Goblin nữa!”

…

Trong server Bắc Mĩ thì phần lớn người chơi là người Mỹ, mà nước Mỹ chính là một quốc gia đa dân tộc nên số người chơi da đen tại đây cũng không ít.

Mấy đồng đội cứ chỉ trỏ vào người da đen làm Tiêu Phàm cảm thấy rất là xấu hổ, vội vàng kéo mấy cô đi, chạy nhanh khỏi nơi này.

Đại bản doanh của Sư Tử Vinh Quang chính là ở trong thành Hilba này, kiến trúc của công hội cũng rất khổng lồ và tráng lệ, thế nhưng những người chơi đi lại ở trong công hội đều có sắc mặt khó nhìn, có vẻ bởi vì tình hình hiện tại quá kém đi.

Abe rất hưng phấn mà dẫn theo đám người Tiêu Phàm đi vào bên trong, đi thẳng tới khu nội bộ của công hội, để bọn người Tiêu Phàm gặp hội trưởng của Sư Tử Vinh Quang - Lợi Kiếm Ngân Sư.

Lợi Kiếm Ngân Sư chính là một thánh kỵ sĩ khá khôi ngô, mày kiếm mắt sáng, tóc và râu rất dài, mà màu của chúng đều là màu bạc, hình tượng thật đúng là giống biệt danh của hắn ta.

“Abe, bọn họ là ai?”

Lợi Kiếm Ngân Sư hơi không vui, hắn ta cũng không biết tại sao Abe lại đưa mấy cô gái xa lạ này vào nơi đây, đặc biệt là ma pháp sư hắc ám bị che bởi một màn khói đen kia, làm hắn ta cảm thấy rất là không tốt.

Lợi Kiếm Ngân Sư cảm thấy sự uy hiếp rất lớn từ trên người đối phương, cảm giác này thật sự giống với lúc hắn ta nhìn thấy “Băng Đế” K vậy, làm người ta cảm thấy rất sợ hãi.

“Hội trưởng, mấy cô gái này do tôi mời được từ khu rừng Billy tới giúp đỡ, là tinh linh rừng rậm!”

“Tinh linh rừng rậm?”

Nghe được lời nói của Abe thì sắc mặt của Lợi Kiếm Ngân Sư rất kỳ dị, giống như nhớ tới điều gì đó khó nói vậy.

“Đúng vậy, họ chính là tinh linh rừng rậm hùng mạnh tại khu rừng Billy. Người này là một mục sư vô cùng tự tin, người này là một cung tiễn thủ có tiễn thuật siêu phàm, người này là một chiến sĩ rất đáng tin, người này là một đạo tặc với kỹ thuật cực kỳ cao siêu và một ma pháp sư hắc ám, đều do tôi mời từ Khu rừng Billy! Mấy người họ cũng đã đáp ứng tôi, sẽ ra tay hỗ trợ chúng ta giải quyết ‘Băng Đế’ K!”

Lời giới thiệu của Abe làm Tiêu Phàm không vui, thế nhưng sự chú ý của hắn vào lúc này cũng không ở trên người Abe.

Bởi vì Tiêu Phàm phát hiện, khi Lợi Kiếm Ngân Sư nghe được lời nói của Abe thì không thấy vui sướng chút nào, mà thay vào đó là một sự hoài nghi.

Điều này làm Tiêu Phàm cảm thấy rất không tốt, bởi vì thân phận của hắn không thể để người khác biết được.

Lợi Kiếm Ngân Sư vuốt nhẹ chòm râu bạc, nhắm mắt lại, như đang suy nghĩ, một lát sau hắn ta nói: “Được, tôi sẽ để Diana hỗ trợ họ tìm kiếm vị trí của K.”

“Hội trưởng, tại sao chỉ gọi mỗi chị Diana? Nếu công hội chúng ta đưa càng nhiều người hỗ trợ thì càng dễ thành công hơn mà?”

Abe khá hoang mang đối với mệnh lệnh của Lợi Kiếm Ngân Sư.

Thế nhưng Lợi Kiếm Ngân Sư lại ngăn cản không cho Abe tiếp tục nói.

” Toàn bộ cán bộ cấp cao của ‘Avengers Leagues’ đã hành động, ‘Băng Si’ Harley dẫn đầu một đội ngũ hạn chế Tinh Linh Chi Ca, ‘ Thiên Sứ Áo Bó’ Al Baba cũng đang theo dõi những hành động của Chiến Chùy Vương Giả,

còn Sư Tử Vinh Quang chúng ta cũng không tốt hơn gì, bởi vì cái tên cực kỳ nguy hiểm là 'Tiên Phong' Robinson đang ở rất gần chúng ta."

Chương 965: Kế Hoạch Của K

Chương 967: Kế Hoạch Của K

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lợi Kiếm Ngân Sư hơi ngừng lại, thở dài rồi nói: "Cho nên, vì cam đoan công hội chúng ta có thể phát triển như bình thường thì chúng ta không thể sai càng nhiều người hỗ trợ các cô ấy được. Hơn nữa, Abe và Annie cũng phải ở lại công hội, bởi vì thực lực của hai người quá kém, tham dự cũng chỉ làm liên lụy mà thôi, chỉ cần để Diana tới một mình cũng được."

"Điều này…"

Abe giật mình, hắn ta cũng thật sự không ngờ rằng Lợi Kiếm Ngân Sư sẽ làm ra quyết định như này, lúc đầu hắn ta còn tưởng Sư Tử Vinh Quang sẽ dùng toàn bộ lực lượng để giết chết "Băng Đế" K chứ.

"Cứ quyết định như vậy đi, tôi sẽ gọi Diana tới, mấy người ra ngoài đợi trước, xin cảm ơn."

Lợi Kiếm Ngân Sư cũng không để Abe nói thêm cái gì, ra lệnh luôn.

Tiêu Phàm biết được đó là do Lợi Kiếm Ngân Sư không tin tưởng nhóm người mình, thế nhưng hắn cũng không phàn nàn cái gì cả, bởi vì ngay cả khi Lợi Kiếm Ngân Sư không tin tưởng họ, vậy mà vẫn tình nguyện đưa người tới hỗ trợ bọn họ, như vậy đã là rất tốt rồi.

Hơn nữa, Tiêu Phàm cũng không muốn nói chuyện quá nhiều với Lợi Kiếm Ngân Sư, bởi vì hắn phát hiện Lợi Kiếm Ngân Sư luôn đang nghi ngờ về thân phận thực sự của họ. Nói chuyện nhiều với loại người có tính cảnh giác cao như này thì rất dễ dàng làm lộ thân phận của phe mình ra, như vậy sẽ gây ra bất lợi rất lớn với những hành động kế tiếp.

Tiêu Phàm quay người, mang theo nhóm người Lilith đi ra ngoài cửa của công hội Sư Tử Vinh Quang, rồi đi dạo tại thành Hilba, chờ đợi người dẫn đường của họ là Diana xuất hiện.

Trên đường phố rất náo nhiệt, cũng khá tương tự với server Trung Quốc, đám người Lilith thì rất hiếu kỳ mà nhìn ngắm xung quanh, còn Tiêu Phàm thì cứ bình tĩnh mà đứng một bên.

Trong lúc vô tình, một người chơi nam có khuôn mặt cực kỳ đẹp trai đi ngang qua, sắc mặt anh ta rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức vô cảm, ánh mắt cũng yên tĩnh, có vẻ quá mức lạnh lẽo.

Khi anh ta đi ngang qua thì Tiêu Phàm có lẽ cảm ứng được cái gì đó, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mái tóc trắng như tuyết, trên đó còn ánh lên những vệt sáng xanh lam, giống như ánh sáng được chiếu qua một khối băng vậy.

"Cảm giác của cái tên kia mang tới thật giống như một cái người máy vậy, chẳng lẽ anh ta chính là NPC tại Bắc Mĩ? Thế nhưng khuôn mặt quá bình tĩnh rồi, kém xa mấy người Lilith nữa."

Tiêu Phàm nhún nhún vai, không quan tâm nữa, cũng không quá để ý tới, dù sao cái tên kia cũng chỉ là người qua đường mà thôi.

…

Ngoài cửa thành bắc thành Hilba, K dừng bước lại, lẩm bẩm: "Tại sao kỹ năng thiên phú của ta không thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng của mấy cô gái kia? Chẳng lẽ đám người kia lại là NPC cả sao? Nếu như vậy thì Sư Tử Vinh Quang tìm từ đâu ra nhiều NPC như vậy chứ? Với lại bọn họ dùng những NPC này định làm cái gì đây?"

Vô tình gặp được đám người Tiêu Phàm làm K cảm thấy nghi ngờ, thậm chí anh ta còn tưởng Sư Tử Vinh Quang định thực hiện một hành động bí mật nào đó nữa.

Đúng lúc này, một bóng ma bỗng nhiên lao ra từ một bên, lao nhanh tới chỗ K đứng, ngay khi bóng ma đó sắp lao vào người K thì bỗng nhiên bóng ma

đó dừng lại.

Sau khi người này dừng lại, khuôn mặt trở nên đỏ ửng, ánh mắt khi nhìn về phía K toàn bộ trở nên cuồng nhiệt và dục vọng, cô cắn môi dưới, giống như cố gắng kiềm chế lại vậy.

“Harley, tại sao cô lại ở nơi đây? Hình như tôi đã ra lệnh cho cô nhìn chằm chằm vào Tinh Linh Chi Ca rồi chứ?”

Người tới chính là một trong những cán bộ của Avengers, được mọi người xưng là “Băng Si” Harley.

Cô ta cũng không giống K, hiểu được sử dụng pháp thuật hệ băng. Cô ta được xưng là “Băng Si” chỉ bởi vì cô ta là một fan cuồng của “Băng Đế” K mà thôi.

Cô ta cũng rất muốn lao lên chiếm K thành của riêng mình, thế nhưng K quá mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức làm cô không dám lao lên.

Cô ta nhìn chăm chú lên khuôn mặt lạnh lẽo của K, vẫn cảm thấy K thật sự là hoàn mỹ, thế là sắc mặt càng ngày càng say mê hơn.

“Đây cũng chỉ là phân thân của em, như vậy em mới dám theo anh đi, chứ chân thân của em nào sao dám chống lại mệnh lệnh của anh chứ, em vẫn đang chăm chú theo dõi đám rác rưởi của trận doanh Tinh Linh kìa. Vừa rồi khi thấy anh có vẻ không vui, nên em lo lắng, không nhịn được nữa nên lao tới.”

Harley chỉ đứng cạnh K một lát thì vẻ mặt trở nên si mê, khi nói chuyện cũng có thể thở gấp, mặt hồng lên.

“Vừa rồi tôi gặp được một chuyện kỳ lạ, nên cảm giác hơi hoang mang, cũng không phải là không vui, cô không cần lo lắng quá.”

K cũng đã quen với tính cách của Harley nên cũng không nghĩ nhiều, khi trả lời cũng nói bằng giọng lạnh lùng như cũ.

“Gặp được chuyện kỳ lạ sao? Aiz, nếu như có Mr. Weston ở đây thì tốt, tuy rằng cái tên đó không lễ phép, thế nhưng trí tuệ của tên đó vẫn rất cao.”

“Trí tuệ? Mặc dù cái tên đó tự gọi mình là Mr. Weston (Mr. Wisdom - người trí tuệ), thế nhưng tôi không cảm thấy ông ta có trí tuệ, đó chỉ là một loại ham học hỏi tới mức biến thái mà thôi, nói thẳng ra là một tên rất thích tán phét chém gió mà thôi. Nếu không thì ông ta cũng sẽ không chạm tới ‘Ánh Sáng Trong Bóng Đêm’ ở trong ‘Chúng Thần Di Tích chi chiến’. Ông ta muốn biết tất cả, kết quả là không biết mình là ai, chạm tới thứ không nên chạm, tự chịu diệt vong. Loại hành vi này không phải là trí tuệ, mà là ngu xuẩn!”

“Băng Đế, thực sự em không hiểu ‘Ánh Sáng Trong Bóng Đêm’ là cái gì nữa, tại sao lại có thể làm cho Mr. Weston trở nên điên loạn, không thể đăng nhập lại trò chơi chứ?”

“Đó chính là một trò đùa do thủy tổ ác ma sáng tạo ra, bên trong chứa đựng cực hình đáng sợ nhất thế gian, Mr. Weston không biết cái gì mà cũng dám lao tới, như vậy thì cuộc đời của ông ta chỉ còn lại bóng đêm vô tận, tinh thần tự nhiên cũng sẽ vỡ nát…”

Thủy tổ ác ma? Trò đùa? Cực hình đáng sợ nhất thế gian? Lao tới đó chỉ còn lại bóng đêm vô tận?

Những thứ này là sao chứ?

Thế nhưng chỉ cần lời nói đó là do “Băng Đế” K nói, thì điều đó là chính xác.

“Băng Đế nói đúng, cái tên Mr. Weston kia quá ngu xuẩn, nếu không thì cũng sẽ không tự chịu hủy diệt. Thế nhưng em vẫn cảm thấy con đường tình báo của ông ta vẫn rất nhanh nhạy, điều này thật sự rất có ích, khi trước ở trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’ cũng dựa vào tình báo của ông ta mà chúng ta mới có thể có đầy đủ tin tức của quân địch.”

“Đúng là vậy, ông ta chỉ có tác dụng ở phương diện đó mà thôi. Chẳng qua hiện tại có hay không có ông ta cũng chả sao cả, bởi vì mấy công hội như Sư Tử Vinh Quang đã không thể làm gì được chúng ta nữa rồi.”

“Đúng vậy, chỉ cần được Băng Đế dẫn dắt, toàn bộ server Bắc Mĩ sẽ nằm trong sự khống chế của chúng ta mà thôi!”

“Chuyện này là tất nhiên rồi, thế nhưng mục tiêu của chúng ta không thể chỉ giới hạn tại server Bắc Mĩ, mà là toàn bộ thế giới. K tức là King, ta muốn toàn bộ thế giới trò chơi này phải nằm trong sự khống chế của ta…”

Bá khí mà K thể hiện ra làm Harley chấn động, ánh mắt si mê, càng thêm yêu thích K hơn.

“Thế nhưng anh thật sự muốn cho ‘Vũ Ma’ Gordan dẫn đội đi săn boss Bọ Ngựa Âm Hồn tại phía nam thành Hilba sao?”

“Làm sao vậy? Cô muốn tới đó sao?”

“Không phải, em cảm thấy anh nên đi lấy kinh nghiệm của con bọ ngựa ấy, như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Anh chính là trung tâm đầu não của chúng ta, làm sao có thể cho Gordan nổi bật chứ?”

“Không, bởi vì để cho kế hoạch càng hợp lý hơn thì hiện tại tôi không thể kiếm thêm kinh nghiệm được, thời cơ còn chưa tới.”

K nhìn lại số thời gian còn thừa của buff kinh nghiệm mà tính toán: “Cho nên để cho Gordan dẫn đội đi giết con boss Bọ Ngựa Âm Hồn mà chúng ta vừa phát hiện cũng không có gì không tốt, dù gì thì hắn ta cũng là người một nhà, thực lực của hắn ta tăng lên, làm cho chỉnh thể thực lực của chúng ta cũng tăng theo.”

Chương 966: Vũ Ma

Chương 968: Vũ Ma

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Harley thật sự không rõ ràng thời điểm mà K nhắc tới là gì, thế nhưng cô cũng không hỏi nhiều, bởi vì cô cho rằng quyết định của K luôn đúng.

“Tôi cảm thấy cô nên hủy bỏ phân thân của cô đi, bởi vì tôi rất ghét bị phân thân của cô đi theo!”

“Điều này…”

Khi thấy vẻ mặt do dự của Harley thì K không nói thêm gì cả, khí lạnh xuất hiện trên tay của anh ta, hạt băng màu xanh thẳm liên tục xuất hiện xung quanh người anh ta.

Sắc mặt của phân thân Harley tái xanh lại, sau đó phân thân của cô ta biến mất, cô cũng không dám phản kháng lại ý nghĩ của K.

Nơi nào đó trong rừng rậm của trận doanh Tinh Linh, Harley của “Avengers League” đang tàn sát đẫm máu thành viên đang luyện cấp của “Tinh Linh Chi Ca”.

Sau khi kết thúc “Chúng thần di tích chi chiến” thì trận doanh Ác Ma có ưu thế rất lớn về đẳng cấp, làm cho “Avengers League” làm nhiệm vụ rất thuận lợi, đám thành viên của “Tinh Linh Chi Ca” không thể phản kháng chút nào khi đối thủ là họ.

Pháp thuật của Harley rất điên cuồng, giống như cô ta đang trút giận vậy.

Theo từng pháp thuật rơi xuống thì từng tiếng nổ vang lên, đám người chơi của trận doanh Tinh Linh bị nổ tan tành, chạy tán loạn khắp nơi, thế nhưng vẫn không thể trốn thoát khỏi bàn tay “Avengers League”. Chỉ một lát sau, đám người của trận doanh Tinh Linh đã bị giết chết sạch sẽ.

“A… ghê tởm! Phân thân của ta lại bị Băng Đế hủy diệt, phân thân của ta theo sau một chút có gì mà không được chứ!”

Harley đang thả phép thuật ra thì đột nhiên lại thở gấp, mắng thầm K một câu, sắc mặt cũng nổi lên vẻ mê say, sau đó pháp thuật mà cô thả ra lại càng điên cuồng hơn trước: “Đều tại mấy tên rác rưởi các ngươi, mới ép ta và Băng Đế tách ra!”

…

Cùng lúc đó, bên trong công hội Sư Tử Vinh Quang…

“Hội trưởng, tại sao chúng ta không đưa ra càng nhiều người tới hỗ trợ hơn? Tinh linh rừng rậm do tôi mời tới rất mạnh mẽ, chỉ cần chúng ta hỗ trợ

đủ lớn thì chắc chắn có thể tiêu diệt ‘Băng Đế’ K!”

Abe rất không hiểu mệnh lệnh của Lợi Kiếm Ngân Sư là như nào, bởi vì hắn ta cảm thấy coi như hoàn cảnh càng bết bát hơn thế, Sư Tử Vinh Quang vẫn còn có thể đưa ra rất nhiều người hỗ trợ bọn họ nữa.

“Bởi vì tôi không tin tưởng mấy cô gái đó…”

“Hội trưởng, không nên nghi ngờ, mấy cô gái đó đã cứu tôi, thực lực lại rất mạnh mẽ, mấy người đó chắc chắn có thể đánh bại ‘Băng Đế’ K!”

“Abe, tuổi cậu còn rất trẻ, rất dễ dàng tin tưởng người khác.”

“Không phải tôi dễ dàng tin tưởng người khác, chỉ là tin tưởng đầy đủ vào đồng đội mình! Hội trưởng, anh còn nhớ những chuyện đã xảy ra trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’ chứ? Khi đó các công hội bởi vì không tin tưởng lẫn nhau, nên mới xuất hiện tình hình như hiện tại đó!”

Bị nói tới nỗi đau, Lợi Kiếm Ngân Sư cũng không tức giận, mà khá đau buồn.

Hắn ta trầm ngâm một lát, cuối cùng bình tĩnh lại, rồi lại mở miệng nói chuyện: “Cũng không phải tôi nghi ngờ về thực lực của bọn họ, mà tôi đang nghi ngờ về thân phận của bọn họ.”

“Thân phận của họ chính là tinh linh rừng rậm của khu rừng Billy! Mặc dù tính tình cũng kỳ lạ như lời đồn, thế nhưng họ đều là người tốt!”

“Không đúng, mấy người đó không phải là tinh linh rừng rậm của khu rừng Billy. Bởi vì khi trước tôi đã gặp qua tinh linh rừng rậm chân chính, tinh linh rừng rậm chân chính đáng sợ hơn họ nhiều!”

Sắc mặt của Lợi Kiếm Ngân Sư khá khó nhìn, có vẻ như đã nhớ lại chuyện gì đó không hay…

“Hội trưởng, anh đã gặp qua tinh linh rừng rậm của khu rừng Billy rồi sao?” Abe cảm thấy rất khó tin:“Vậy tại sao em chưa từng nghe anh kể qua?”

Sắc mặt Lợi Kiếm Ngân Sư trầm xuống, cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, chỉ là nói: "Tinh linh rừng rậm là một loại sinh vật tà ác và kinh khủng, cậu cũng đừng tùy tiện mà tin tưởng người khác."

"Hội trưởng, ngay cả em mà anh cũng muốn giấu sao? Tính tình luôn luôn nghi ngờ người khác của anh, thật sự là rất khó để tin tưởng người khác, như vậy mới dẫn tới kết cục tại 'Chúng thần di tích chi chiến' như vậy chứ!"

"Chuyện này cũng không đơn giản như cậu tưởng tượng, nếu như tôi nghi ngờ cậu thì cũng sẽ không đưa Diana tới hỗ trợ, chỉ là…"

Lợi Kiếm Ngân Sư vẫn không chịu nói thẳng cho mình làm Abe cảm thấy rất thất vọng.

Mà đúng lúc này, một người chơi nữ khá già dặn đi tới, cô an ủi Abe và Lợi Kiếm Ngân Sư: "Hai người đừng cãi nhau nữa, hãy cứ yên tâm giao mấy cô gái đó cho tôi đi…"

…

Tiêu Phàm chờ mãi cũng gặp được, người tới đó chính là một nữ mục sư khá già dặn và khôn khéo, làm cho người ta có cảm giác yên tâm và đáng tin.

Sau khi thấy đám người Tiêu Phàm thì cô ấy tự giới thiệu trước: "Xin chào mọi người, tôi là cán bộ của Sư Tử Vinh Quang, Diana. Bình thường tôi phụ trách khâu quản lý và vận hành của công hội. Hôm nay, tôi sẽ là người dẫn đường của các người, nếu có điều gì chưa rõ thì mọi người có thể hỏi tôi."

Sau khi nói xong thì Diana cũng không cố thăm dò thân phận của đám người Tiêu Phàm, mà là tận tâm tận lực hoàn thành nhiệm vụ dẫn đường của mình, điều này làm cho Tiêu Phàm cảm thấy rất hài lòng.

"Công hội chúng ta cần các người trợ giúp giết chết mục tiêu là người mạo hiểm K, K là thủ lĩnh của 'Avengers League', sở trường là pháp thuật hệ

băng, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, khi đối đầu với hắn thì mọi người phải thật cẩn thận.”

Lời nói của Diana làm Tiêu Phàm cảm thấy rất kỳ lạ, hắn cảm thấy Diana thật sự là coi họ là NPC, mặc dù điều này rất có lợi cho việc che dấu thân phận, thế nhưng vẫn làm Tiêu Phàm cảm thấy khó chịu. Bởi vì cái cảm giác người chơi tuyên bố nhiệm vụ cho NPC làm Tiêu Phàm cảm thấy cực kỳ kỳ dị.

…

Thực ra thì Diana cũng cảm giác rất kỳ dị.

Khi cô nghe được mệnh lệnh của Lợi Kiếm Ngân Sư để cô đi hỗ trợ một nhóm người ám sát “Băng Đế” K thì cô còn tưởng là hỗ trợ một đám cao thủ là người chơi, thế nhưng cô thật sự không nghĩ tới nhóm người này lại là NPC.

Cũng may trước đó đã được Abe dặn dò, để cô có thể hiểu rõ hơn về đám NPC có hành động kỳ lạ này, nếu không cô thật sự là vẫn cảm thấy hỗn loạn.

“Mặc dù ‘Avengers League’ là một công hội cỡ lớn với số lượng thảnh viên khổng lồ, thế nhưng hiện tại bọn họ đã điều động rất nhiều người đi giám sát Sư Tử Vinh Quang, Chiến Chùy Vương Giả và Tinh Linh Chi Ca rồi, cho nên hiện tại ở bên cạnh K cũng không có quá nhiều người, đội chúng ta ít người, nếu có thể ẩn núp tốt thì vẫn có khả năng ám sát thành công. Chỉ cần đánh bại K, hủy diệt tấm thân bất tử thần thánh của hắn thì sĩ khí của ‘Avengers League’ sẽ bị giảm đi nhiều, tới lúc đó tình hình của mấy công hội chúng tôi sẽ tốt hơn nhiều hiện tại. Mà theo điều tra của nhân viên chúng tôi, ngoài việc giám sát và áp chế hành động của ba công hội lớn nhất ra thì ‘Avengers League’ còn phái thêm một đội ngũ lớn đi tới phía nam của thành Hilba, mục tiêu là một con boss tại Khu rừng hắc ám. Cho nên theo suy đoán của tôi thì ‘Băng Đế’ K rất có thể ở trong đội ngũ luyện cấp đó…”

Tiêu Phàm cảm thấy sự phân tích của Diana rất có lý, thế là đi theo Diana tới phía nam tòa thành, mục tiêu là Khu rừng hắc ám.

Mà vào lúc này, mục tiêu mà Tiêu Phàm muốn tìm - K, lại từ cửa thành phía bắc đi tới phương bắc, khi đi chỉ có một mình một người…

…

Khi trước, mấy tên bị Tiêu Phàm sử dụng "Đại Cân Nhục Thuật" đưa về điểm phục sinh đã được hồi sinh lại, nhóm người này sau khi chết đã mất rất nhiều vật phẩm, kinh nghiệm cũng bị mất rất nhiều vì lúc đó ID của bọn họ đều đỏ, thế nhưng làm họ đau lòng nhất vẫn là mất rất nhiều tiền.

Toàn bộ số tiền trong trò chơi mà họ mang đi đều bị rơi sạch! Tại sao nhóm mình lại đen đủi như vậy chứ? Số tiền này chính là số tiền tích cóp được từ việc cướp bóc sau khi "Chúng thần di tích chi chiến" kết thúc nha! Chắc chắn là do thần Chết tóc bạc kia giở trò với bọn họ rồi!

Cái tên cầm lang nha bổng cũng đen mặt lại sau khi xem xét trong balo của mình.

Chương 967: Đuổi Theo

Chương 969: Đuổi Theo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngay cả hai chiếc nhẫn hiếm của hắn ta cũng bị rơi ra ngoài rồi, điều này làm hắn ta cảm thấy rất khó chịu.

Lưỡi hái của Tiêu Phàm làm cho hắn ta sợ hãi, lúc đầu còn định sẽ không trêu chọc lại Tiêu Phàm nữa, thế nhưng số lượng tiền tài bị mất đi này lại để hắn ta sinh ra lòng hận thù.

Thế nhưng mình lại không đánh thắng được thần Chết tóc bạc kia, báo thù kiểu gì đây?

Thế là cái tên này tìm tới chỗ dựa của mình, hi vọng người đó có thể báo thù giúp mình.

Gordan, một cán bộ mới của "Avengers League", thế lực mạnh nhất trận doanh Ác Ma.

Dưới sự dẫn đầu của "Băng Đế" K, "Avengers League" có tất cả bốn cán bộ.

Nguyên cán bộ "Trí Giả" Mr. Weston đã biến mất trong "Tân Sinh" sau "Chúng thần di tích chi chiến" mà không rõ lý do, mà "Vũ Ma" Gordan được đề cử để thay thế vị trí của ông ta.

Mặc dù thực lực của "Vũ Ma" Gordan còn kém hơn mấy người "Băng Si" Harley, thế nhưng chỉ cần là cán bộ của "Avengers League" đều có thực lực rất mạnh.

Cho nên cái tên dùng lang nha bổng kia cảm thấy, với thực lực của Gordan thì tuyệt đối có thể báo thù cho bọn họ.

"Gordan đại ca, em ở trong khu rừng Billy gặp được một loại sinh vật là tinh linh rừng rậm, mấy cô đó lại tấn công chúng ta, làm chúng ta tổn thất rất nặng nề, mong anh tới báo thù rửa hận giúp chúng em!"

Trên đầu Gordan đội một chiếc mũ dạ màu đen, trên người mặc một bộ âu phục đen, được thiết kế rất tinh xảo, dẫn đầu đội ngũ di chuyển về phía trước.

Sau khi nghe xong lời của tên cầm lang nha bổng thì Gordan cũng không dừng lại, thế nhưng cái đầu lại cực kỳ kỳ dị mà xoay ngược về phía sau.

Cái đầu quay ngược một trăm tám mươi độ làm tư thế cơ thể rất không tự nhiên, gã cứ để vậy mà nhìn chằm chằm vào tên cầm lang nha bổng, nở một nụ cười kỳ lạ.

Mặc dù cái tên cầm lang nha bổng cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, thế nhưng khi thấy cái cổ của Gordan có thể xoay ngược lại một cách kỳ dị như vậy vẫn làm cho hắn ta rùng mình.

"Tinh linh rừng rậm à? Rất mạnh sao?"

“Gordan đại ca, mấy người đó rất mạnh! Trong đó có một người mạnh tới mức giống hệt với thần Chết tóc bạc!”

Nghe được câu hỏi của Gordan thì cái tên kia vội vàng trả lời, hắn ta rất hi vọng Gordan có thể báo thù cho mình, giết chết đám người Tiêu Phàm.

“Thần Chết tóc bạc? Không hứng thú, hiện tại tao được ‘Băng Đế’ K sai đi giết Bọ Ngựa Âm Hồn, cũng không có thời gian để ý tới mấy chuyện cỏn con đó…”

Giọng nói của Gordan chứa sự cao ngạo rất rõ ràng.

Hiện tại gã chính là một trong bốn cán bộ của “Avengers League” rồi, làm sao có thể đi xử lý những chuyện nhỏ nhặt như trước kia nữa chứ?

Mục tiêu hiện tại của gã chính là Bọ Ngựa Âm Hồn, là một boss cấp 70. Chỉ cần gã có thể ăn được số lượng lớn điểm kinh nghiệm từ nó thì gã tin tưởng, thực lực của mình sẽ vượt qua đám người Harley, sau đó thực lực của hắn tăng dần lên, tới mức thay thế được vị trí của “Băng Đế” K!

Ánh mắt của Gordan sáng lên, lấp lóe ánh sáng lạnh, đầu gã thay đổi nhanh chóng, lại trở về phía trước một cách kỳ dị.

Sau đó gã búng tay về phía sau, một ca khúc nổi tiếng của những năm tám mươi của thế kỷ 20 được phát ra…

“Just beat it, beat it, beat it, beat it…”

“Vũ Ma” Gordan xoay người lại, quay lưng về phía trước, trượt một cách khá thoải mái, đó cũng chính là điệu nhảy moonwalk huyền thoại…

Sau khi vào server Bắc Mĩ, Tiêu Phàm chỉ muốn gặp mặt k, sau đó chém anh ta một đao ngay trước mặt, rồi trong khi anh ta kinh ngạc, hắn sẽ nói với anh ta một câu làm màu như là “Người trong giang hồ thân bất do kỉ” gì đó.

Nhưng bởi vì sau lưng hắn còn kéo theo “cái đuôi to”, hắn là không có duyên để tỏ vẻ màu mè rồi.

Hơn nữa điều đáng giận chính là đội "Đoàn tham quan NPC server Trung Quốc" hoàn toàn không hề có chút cảm giác lo lắng nào, chẳng bao lâu liền nói chuyện phiếm với em gái dẫn đường Diana do Sư Tử Vinh Quang phái đến.

Nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của các cô gái, Tiêu Phàm không khỏi có chút lo lắng.

Dù sao nếu như bại lộ thân phận giữa nhiêm vụ, kết cục của bọn họ sẽ cực kì thê thảm.

Vì thế Tiêu Phàm nhẹ nhàng áp sát vào, kéo nhẹ góc áo của Lilith, nhẹ nhàng gọi tên vẫn luôn lải nhải suốt quãng đường kia.

"Cậu làm gì thế? Bây giờ tôi đang nói chuyện rất vui vẻ với Diana! Tôi nói với cậu, Diana vừa mới nói cho tôi biết, da trên cơ thể bọn họ từ đầu đến chân đều là màu đen!

Nhìn thấy dáng vẻ vô cùng hưng phấn của Lilith, nội tâm Tiêu Phàm hoảng sợ, thầm nghĩ, rốt cuộc cái cô đang nói chuyện gì thế?

Đúng lúc này, Diana cũng đi đến, cô chào hỏi Tiêu Phàm: "Đi đường rất nhàm chán, đi một mình sẽ rất cô đơn đó, anh cũng đến đây nói chuyện cùng với mọi người đi."

"Không cần, tôi quen ở một mình rồi."

Tiêu Phàm lạnh lùng trả lời, hắn cũng không muốn tham gia với bọn họ, dù sao thì nói càng nhiều càng dễ bị lộ.

"Đừng ngại mà, dù sao tất cả mọi người đều là con gái."

"Tất cả mọi người đều là con gái?"

Những lời này hoàn toàn khiến Tiêu Phàm tức giận, Tiêu Phàm quay người lại, không để ý đến các cô.

"Cô ấy sao thế?"

Diana cảm thấy khỏ hiểu.

“Thôi, cô cũng biết đấy, tháng nào cũng luôn có vài ngày như thế…”

Lilith nhìn bóng lưng của Tiêu Phàm, cô vô cùng ác ý trả lời.

…

Trước khi xuất phát, Diana liền bảo Aba kể lại toàn bộ tình hình về thành viên của đội ngũ này cho cô hiểu.

Theo lời kể của Aba, tinh linh rừng rậm của đội ngũ này đều là cao thủ, nếu như phải so sánh, thì vị ma pháp sư hắc ám kia yếu hơn một chút. Bởi vì những người khác khi chiến đấu đều dựa vào kĩ năng của chức nghiệp, chỉ có vị học gỉa ban đầu ma pháp sư hắc ám này vẫn sử dụng “Cân Nhục Chi Kĩ” mà chỉ tinh linh rừng rậm mới có được.

Mà sau khi trải nghiệm một hồi, Diana đồng tình với quan điểm của Aba.

Bốn vị tinh linh rừng rậm khác đều vô cùng hiền lành, trên đường đi luôn tự mình cười cười nói nói, chỉ có duy nhất vị ma pháp sư hắc ám này thích tự đi một mình, có vẻ vô cùng kì quái.

Để hóa giải ngăn cách giữa các cô, Diana thử trộm ôm một cái từ sau lưng vị ma pháp sư hắc ám này.

Kết quả tên kia lại nhanh chóng nhảy lên rời khỏi cô như một con mèo xù lông, khiến cho Diana không hiểu chuyện gì.

Mà từ sau lúc ấy, ánh mắt các tinh linh rừng rậm khác khi nhìn cô cũng có vẻ cảnh giác, khiến cho Diana cảm thấy vô cùng buồn bực, cô không biết rốt cuộc mình đã làm gì sai.

…

Đội ngũ không ngừng đi tiếp, các cô đã đến bên ngoài khu rừng hắc ám.

Khu rừng hắc ám giống như tên gọi của nó vậy, âm trầm đến lạ, ngay cả ánh nắng mặt trời xuyên qua tán cây chiếu xuống cũng có thể mang đến cho

người khác cảm giác hơi hơi u ám.

Cho nên nơi này đa phần là quái vật có thuộc tính ưa tối, đám Tiêu Phàm đi vào trong, chẳng bao lâu đã gặp được một boss dã ngoại tên là Quỷ Phong.

Quỷ Phong là boss dã ngoại cấp 35, nó có thể tiến hành tấn công người chơi thông qua kĩ năng "Ám Triết".

Ám Triết, cũng chính là tiến hành tấn công nhờ vào phong châm của bản thân Quỷ Phong, nó có thể tạo thành tổn thương độc tố thuộc tính ngầm với người chơi.

Có điều boss dã ngoại bình thường cấp 35, Tiêu Phàm cũng không để ý đến.

Nhưng số lượng của bọn chúng lại có vẻ vô cùng phiền phức.

Quỷ Phong là loại sinh vật sống bầy đàn, thói quen khi tấn công của chúng là tấn công theo đàn, mặc dù Tiêu Phàm chém một cái có thể đánh ngã được vài con, nhưng chúng liên tục tấn công trực diện lại khiến hành động của bọn họ bị chậm lại.

Nếu như tránh được chiến đấu, Tiêu Phàm cũng không muốn làm hại những sinh mệnh ngắn ngủi này.

"Tên ngu ngốc này, cũng chỉ biết dùng cứng đánh cứng, chẳng lẽ cậu không biết dùng hắc ma pháp "Ám Dạ Hàng Lâm" của mình để xử lí chuyện này hay sao?"

Lilith nhìn thấy Quý Phong không ngừng đánh về phía mình, cô thiếu kiên nhẫn nhắc nhở Tiêu Phàm một tiếng.

"Ám Dạ Hàng Lâm?"

"Hắc ma pháp - Ám Dạ Hàng Lâm",

Chương 968: Kéo xuống nước

Chương 970: Kéo xuống nước

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Là buff kiểu phạm vi, nó có thể khiến các đồng đội ở trong phạm vi đều được thêm thuộc tính hắc ám thân hòa, còn có thể mang đến đặc hiệu “biệt tích”. “Biệt tích” tức là che dấu hơi thở, làm yếu đi độ cảm giác tồn tại bị người khác cảm nhận được.

:Đúng vậy, sử dụng “Ám Dạ Hàng Lâm” trong hoàn cảnh này là thích hợp nhất rồi, hắc ám thân hòa có thể hòa hoãn lại địch ý của quái vật có thuộc tính ngầm với chúng ta, mà “biệt tích” càng có thể ẩn bớt đi hành tung của chúng ta, như vậy thì Quỷ Phong sẽ không chủ động đến đây chọc vào chúng ta nữa!”

““Ám Dạ Hàng Lâm” có tác dụng này nữa sao?”

Tiêu Phàm cho rằng “Ám Dạ Hàng Lâm” chỉ có thể đơn thuần tăng cường lực tấn công thuộc tính hắc ám của thành viên bên mình mà thôi, hoàn toàn không ngờ rằng buff này còn có tác dụng này.

Vì thế dưới sự chỉ đạo của Lilith, Tiêu Phàm thi triển “Hắc ma pháp - Ám Dạ Hàng Lâm” với mọi người.

Nguyên tố hắc ám giống như nước mực đậm đặc hội tụ trên đỉnh đầu Tiêu Phàm, tựa như mây đen dày đặc vào mùa hạ, tối tăm âm trầm.

Khi chúng tụ tập đầy đủ liền cuồn cuộn chảy xuống, giống như thác nước giữa vách núi dội xuống mọi người, khiến toàn thân mọi người đều nhuốm lên một tầng ảm đạm, khiến mọi người như hòa vào trong cảnh vật xung quanh khu rừng hắc ám.

Quả đúng như lời Lilith nói, sau khi thêm buff “Ám Dạ Hàng Lâm”, con đường đi tiếp của đám Tiêu Phàm thông thuận hơn nhiều, đám quái vật tập kích cũng trở nên thưa thớt dần.

Mà Diana nhìn thấy Lilith chỉ đạo Tiêu Phàm, trong lòng cô lại càng khẳng định suy nghĩ của mình, vị ma pháp sư hắc ám này quả đúng như lời Aba

nói, trình độ thực lực tệ nhất trong năm người này, bởi vì cô ấy sử dụng hắc ma pháp của chức nghiệp của mình, còn cần đến cung thủ của tinh linh rừng rậm hướng dẫn.

So sánh với nhau, học thức của vị cung thủ của tinh linh rừng rậm kia thật sự khiến người khác thán phục.

Tiêu Phàm không biết hành động vô tình của mình lại khiến Diana coi thường hắn hơn, thoát khỏi sự quấy rầy của độc trùng trong khu rừng hắc ám, hắn liền bắt đầu nhanh chóng tiến lên theo những manh mối mà Sư Tử Vinh Quang thu thập được.

Trên đường đến đây hắn phát hiện ra không ít dấu vết chiến đầu, sự lo lắng trong lòng không ngừng tăng lên, hắn thường tự nhìn nhắc nhở nhiệm vụ của mình, nhưng kì lạ chính là cấp bậc của k vẫn dừng lại ở cấp 58, không thấy thay đổi một chút nào.

Vậy nên Tiêu Phàm thấy buồn bực, 58 lên 59 thật sự cần nghiều EXP đến thế nào?

Nếu như cả tập thể "liên minh người báo thù" đều dồn EXP từ đám quái vật gặp được trong khu rừng hắc ám cho một người, hắn cũng đủ để tăng từ cấp 58 lên cấp 59 chứ?

Với rất nhiều dấu vết chiến đầu còn lưu lại trên dọc đường đi, Tiêu Phàm không ngừng hoang mang, thậm chí còn nghi ngờ, hắn luôn cảm thấy lần này có thể đã làm sai gì đó rồi.

Có điều cấp bậc của k không tiếp tục tăng lên, với hắn mà nói đây là chuyện tốt.

Cuối cùng sau một hồi đuổi theo, Tiêu Phàm nghe thấy tiếng cây gỗ rạn nứt không ngừng từ phía xa.

Nghĩ đến việc đằng trước đang có người chiến đấu, Tiêu Phàm rất hưng phấn, hắn thầm nghĩ, cuối cùng mình cũng tìm được k rồi!

Vì thế Tiêu Phàm dẫn theo mọi người, đi chậm lại, lén lút đi về phía trước.

Đúng lúc này, bên tai Tiêu Phàm vang lên tiếng hát kì lạ…

“just|beat|it, beat|it, beat|it, beat|it… …”

…

Tiếng hát vọng đến từ phía xa, nhịp điệu mẽ đầy nội lực lẫn cùng tiếng kêu giết hỗn loạn của người chơi, khiến ca khúc lại càng cuốn hút hơn nữa.

Tiêu Phàm còn chưa nhìn thấy người đã có chút kì vọng với “Băng Đế” k.

Người đàn ông có mang theo nhạc nền, nhìn chung đều là người cực kì mạnh mẽ.

Đi dọc theo rừng cây, Tiêu Phàm dẫn đội tiến lên phía trước, có đặc hiệu “biệt tích” của “Ám Dạ Hàng Lâm”, hành vi của bọn họ lại càng khó phát hiện hơn nữa.

Tiêu Phạm gạt cành cây đang chắn tầm nhìn ra, hắn đưa mắt nhìn về phía xa, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là một con bọ ngựa to đùng.

Lớp vỏ côn trùng đen thui, u ám đến lạ, đôi mắt kép đỏ tươi, trông cực kì hung ác, chi trước sắc bén như lưỡi liềm kia đang không ngừng chém đến những người chơi đang bao vây tấn công nó.

Một đao, hạ gục một mảng.

May mà số lượng người chơi đông, có thể chịu đựng được tổn thất lớn như thế.

Nhìn hiệu suất như chém dưa của con boss bọ ngựa này, Tiêu Phàm phỏng đoán cấp bậc của bọ ngựa phải cao hơn những người chơi ở hiện trường rất nhiều, dường như “Liên minh người báo thù” muốn dùng chiến thuật biển người đơn giản nhất để hoàn toàn bao vây con boss bọ ngựa này.

Hai bên anh đến tôi lùi, bắt đầu đến giai đoạn chiến đấu ác liệt, nhưng lúc này vẫn chưa phải lúc để bọn họ ra tay.

Tiêu Phàm chuyển tầm hình sang những người chơi ở xung quanh boss bọ ngựa, hắn phải tìm được mục tiêu lần này của mình.

Thân là thủ lĩnh của một nhóm người, mặc dù không rõ ràng như đom đóm trong đêm đen, nhưng anh ta đứng trong đội ngũ vẫn có dấu hiệu có thể lùng được, trung tâm được những người chơi vây quanh, đó chính là vị trí của người dẫn đầu.

Cho nên dựa vào các dấu hiệu, tầm nhìn của Tiêu Phàm nhanh chóng khóa được một người…

Người đó mặc một bộ suit cực kì ngay ngắn, nhưng hành động mà anh ta đang làm lại khiến Tiêu Phàm mở rộng tầm mắt.

Đồng đội đang chiến đấu để dẹp tan qyasi vật, vậy mà người này lại đang nhảy múa?

Theo điệu nhạc, Gordan sử dụng Thái Không Vũ Bộ đầy ma tính của gã một lần nữa, sau đó đột ngột quay ngược lại, Gordan hay tay ôm háng, bắt đầu điên cuồng run rẩy!

Bởi vì khoảnh cách quá xa, đã vượt khỏi phạm vi tác dụng của "Con Mắt Túy Uyên", Tiêu Phàm không thể nhìn rõ những tin tức cụ thể về người này, nhưng dựa theo những gì hắn nhìn thấy ở đây, chắc chắn đây lá trung tâm của những người chơi khác!

Nếu như gã là thủ lĩnh của "Liên minh người báo thù", vậy thì tức là…

Người đó là k?

Nhưng hình ảnh của tên k này sao lại khác xa so với dự đoán trong lòng mình như thế? Người chơi cực mạnh của server Bắc Mĩ đều giống như thế này sao?

Vì thế, Tiêu Phàm chỉ có thể xoay người, xác nhận lại với người dẫn đường Diana…

…

“Gã không phải là k, gã là cán bộ mới lên “Vũ Ma” Gordan của “Liên minh người báo thù.”

Nghe được lời của Diana, không biết vì sao Tiêu Phàm lại thoáng thở phào: “Vậy thì k là ai ở đây thế?”

Diana không trả lời ngay mà nhìn về phía hiện trường, một lúc lâu sau cô mới nhỏ giọng trả lời: “Hình như… k không có ở đây?”

“Cái gì? Anh ta không có ở đây! Thế không phải chúng ta phí công đến đây rồi à?”

“Bởi vì Sư Tử Vinh Quang của chúng tôi nhận được tin tức, “Liên minh người báo thù” cho đại quân đi về phía khu rừng hắc ám, cho nên chúng tôi cho rằng…”

“Các cô nghĩ là k ở đây? Thôi được, nếu như không có k thì chúng ta đi về.”

“Từ từ đã! Không có k thì chúng ta có thể thừa cơ quấy rầy việc luyện cấp của bọn họ, dù sao bọn họ với k cũng là cùng một giuộc, hơn nữa hiện tại chúng ta cũng đã đến đây rồi, cũng không thể không làm gì hết đã quay về chứ.”

Nếu như là bình thường, có thể Tiêu Phàm sẽ thật sự ra tay quấy rầy bọn họ, dù sao thì cướp kinh nghiệm của người khác cũng là một chuyện rất kích thích. Nhưng hiện tại nhiệm vụ của hắn chỉ có một, đó chính là tìm được k, đồng thời ngăn cản anh ta thăng lên cấp 60. Hiện tại k đang cấp 58, thời gian gấp gáp, hắn không thể lề mề ở đây được.

“Không, chúng tôi chỉ đồng ý giúp các cô giết chết k, trừ chuyện đó, chúng tôi sẽ không làm thêm bất cứ chuyện gì cho các cô.”

“Sao cô lại có thể như thế chứ? Tính cách đúng là kì lạ, cô không thể bình dị gần chút một chút như các đồng đội của cô à?”

Tôi kì lạ?

Bình dĩ gần gũi như đồng đội của tôi?

Có nhầm không thế! Người bình thường nhất trước mắt cô là tôi đó biết không!

Bị Diana đánh giá như thế, Tiêu Phàm rất bực mình nhưng lại không trả lời lại.

Lần này hắn quyết tâm rời khỏi đây.

Hắn không thèm quan tâm đến "Vũ Ma" Gordan gì đó đâu! Người hắn muốn tìm là "Băng Đế" k!

Chương 969: Tinh Linh rừng rậm hùng mạnh

Chương 971: Tinh Linh rừng rậm hùng mạnh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Lilith, chúng ta đi thôi! Không cần quan tâm đến cô gái này, cô ấy đúng là đang cố tình gây sự!"

Lời này của Tiêu Phàm không thể nói thẳng mặt được, mà thông qua một pháp thuật phụ trợ tên là "Âm Thanh Sắc Xảo".

"Âm Thanh Sắc Xảo" có thể giúp những người đồng đội được chỉ định đối thoại với nhau bằng tâm ngữ. Hiệu quả của nó có chút giống với cuốn trục cấm chú "Quảng Vực Chi Âm" mà Hội trưởng công hội Tinh Thần sử dụng trong "Chúng thần di tích chi chiến", nhưng số người được tác dụng lại ít hơn, có điều khả năng tương tác lại mạnh hơn. Thứ này giúp cho đám Tiêu Phàm liên lạc với nhau sau lưng Diana, nhờ đó mà không bị bại lộ thân phận.

Đương nhiên người có thể thi triển pháp thuật phụ trợ này cho mọi người chỉ có thể là mục sư Mary đang ẩn núp, vú em hạng hai Hạ Lộ Lộ không thể sử dụng được.

"Lilith? Lilith?"

Sau khi âm thầm kêu gọi rất lâu vẫn không thấy trả lời, bỗng nhiên Tiêu Phàm có linh cảm không lành!

Khi gặp tình huống như thế này, bình thường hành động của đám Lilith phải là…

Lẽ nào?

“Ha ha ha ha! Đám hỗn tạp kia, mau đến chịu chết trước Thần Tiễn Thủ của Tinh Linh rừng rậm đi!”

Không biết từ lúc nào Lilith đã leo lên trên cây, dáng vẻ kiêu ngạo đứng trên cao nhìn xuống.

“Tín ngưỡng RPG đi! Tôi! Đại mục sư của Tinh Linh rừng rậm! Sẽ hoàn toàn cảm hóa các người!”

Hạ Lộ Lộ cũng có sao học vậy, trèo cây là sở trường của cô bé!

“Hai cô không nói gì mở màn đi à?”

Sau khi đọc thoại của mình xong, Hạ Lộ Lộ nhìn về phía Mary và Aina đang ở dưới tàng cây.

“Chúng tôi cũng phải nói à? Với cả chúng ta mặc kệ, bỏ anh Phạm ở lại cũng được sao?”

Aina có chút sợ hãi, lại thấy hơi hưng phấn.

“Tất nhiên phải nói rồi, nhất định lúc lên sàn phải thật ngầu! Với cả rõ ràng không thể nói chuyện này với hắn! Nói với hắn, hắn sẽ ép buộc lôi tất cả chúng ta đi đó!”

“À, vậy… thì… Vậy thôi cũng nói, tôi sẽ… giết hết các người!”

Aina nhắm mắt lại, cuối cùng cũng hét lên được!

Mary cũng bắt chước theo, vung đại kiếm trong tay lên: “À… Còn người còn tháp! Đức Mã Tây Á!”

“Mary, cô đang nói cái gì thế?” Hạ Lộ Lộ không hiểu.

“Tôi cũng không biết nữa, trên đường đi tôi thấy có mấy người mạo hiểm hô khẩu hiệu này, rất có khí thế nên tôi hô thử…”

Lilith nhíu mày, cô rất không vừa lòng với biểu hiện của Mary và Aina, nhưng mà không sao, bọn họ xuất hiện đã thu hút ánh mắt của những người trong “Liên minh người báo thù” về phía họ rồi, thậm chí ngay cả “Vũ Ma” Gordan cũng đã dừng bước lướt của gã lại.

…

Tiêu Phàm trừng mắt, quay người nhìn đã thấy các cô gái đi vào trong chiến trường, hắn ôm trán, cảm thấy đau đầu hết sức.

Xem ra nhất thời hắn không thể đi được rồi.

Diana cũng không biết phải nói gì, vốn cô chỉ định bảo đám Tiêu Phàm đợi đến khi “Liên minh người báo thù” chuẩn bị đánh chết boss thì ra tay thả lưới bắt toàn bộ lại là được, không ngờ rằng bây giờ các cô gái lại trực tiếp lên như thế.

Chẳng lẽ Tinh Linh rừng rậm đều liều lĩnh như thế sao?

Hay là vì các cô ấy đều là cao thủ nên không thấy sợ gì hết?

“Chuyện gì thế này? Đám người kia từ đâu đến thế?”

Đám Lilith xuất hiện ồn ào như thế, Gordan khó mà không chú ý đến các cô.

Gordan ra hiệu cho đám thuộc hạ, ra lệnh thành viên của “Liên minh người báo thù” tạm thời dùng phương thức tấn công trốn tránh khắp nơi để ổn định mối hận thù của boss dã ngoại Âm hồn bọ ngựa, giữ vững sự tiêu hao nhất định của cột máu, chờ gã làm rõ tình hình hiện tại rồi mới tiếp tục xuống tay.

Lúc này, Lang Nha Bổng Nam vội vã chạy đến trước mặt Gordan, ánh mắt hắn ta tràn ngập thù hận nhìn về đám Lilith ở phía xa, hắn ta sốt ruột nói với

Gordan: “Đại ca, đấy chính là Tinh Linh rừng rậm đã tập kích tôi trong rừng Billy! Vậy mà bọn chúng lại dám đến đây gây sự, đại ca Gordan mau chóng dạy dỗ bọn chúng đi ạ! Để mấy cô gái đó nếm thử sự lợi hại của “Liên minh người báo thù” của trận doanh Ác Ma chúng ta!”

“Tinh Linh rừng rậm trong rừng Billy?”

“Đúng vậy, đúng là bọn họ!”

“Bọn họ đông lắm sao?”

“Em thấy có năm người trong rừng Billy, nhưng mà nhìn tình hình trước mắt thì có vẻ “thần chết tóc bạc” trong đám bọn họ đang không có mặt ở đây.”

“Tức là hiện tại chỉ có bốn người bọn chúng thôi à? Tôi còn tưởng Tinh Linh rừng rập gì đó mà cậu bảo còn có một đám đồng đội đang âm thầm mai phục sẵn rồi cơ. Vậy mà chúng ta lại phải căng thẳng vì bốn người này à? Đúng là phí sức. Chia đôi số người ra tiêu diệu hoàn bộ bọn chúng đi.”

Gordan vung tay lên rồi xoay người bước đi, không để ý đến đám Lilith nữa.

“Gì cơ? Hình như bọn họ đang khinh thường chúng ta!”

Hạ Lộ Lộ phát hiện Gordan quay người, cô bé rất bất mãn.

“Nhưng mà, bọn họ cũng phái rất nhiều người đến đây, chúng ta cứ chơi với những người này trước đi đã!”

Lilith liếm môi, cô gỡ cung tên trên lưng mình xuống, dường như cô đã hoàn toàn yêu cái chức nghiệp Cung Tiễn Thủ này rồi.

…

Tiêu Phàm vẫn ẩn nấp trong góc tối, hắn thấy một đám người của “Liên minh người báo thù” đánh về phía đám Lilith, trong lòng có chút kích động, hắn truyền lời cho các cô qua “Âm Thanh Sắc Xảo”: “Các cô đã làm loạn đủ chưa! Nghịch xong rồi thì mau về đây đi!”

“Thần Tiễn Thủ Lilith ta đang ở đây, cần gì phải sợ mấy tên tạp nham này?”

Cô mà Thần Tiễn Thủ gì? Đầu gối của đồng đội đều bị cô bắn nát hết!

“Đúng vậy, Hạ Lộ Lộ sẽ dùng sữa của mình để cứu đồng đội!”

Cô nhóc nghịch ngợm còn chưa dậy thì này thì lấy đâu ra sữa chứ!

“Vậy thì… Aina cũng muốn tham gia chiến đấu!”

A! Aina, cô không biết là mình không thể làm được sao?

“Anh Mệnh Phàm, anh cứ yên tâm, Mary tôi sẽ bảo vệ các cô ấy!”

Cô bảo vệ á?

Cô mặc áo giáp chạy được nửa đường đã mệt rồi, lần trước ra khỏi rừng Billy vẫn phải nhờ tôi giúp đỡ!

Từ từ?

Mary, cô sao thế?

Không dám phản bác thẳng mặt, Tiêu Phàm chỉ có thể âm thầm rít gào, nhưng bỗng nhiên hắn phát hiện Mary đã đang phóng về phía kẻ địch ở phía trước!

“Này! Mary cô đừng kích động! Ba người bên cạnh cô còn không biết tự cứu mình, căn bản không thể tiến lên cứu cô được đâu, mà tôi cách cô xa lắm, không cứu kịp đâu!

“Anh Mệnh Phàm, anh cứ yên tâm, từ sau lần trước tôi đã học được một bộ đấu pháp chiến sĩ phù hợp với mình, anh cứ chờ mà!”

Vẻ mặt của Mary rất nghiêm túc khiến Tiêu Phàm cũng phải ngẩn ra, hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ Mary thật sự biết cách làm thế nào để trở thành một chiến sĩ xuất sắc?

Nhưng Mary vừa mới lao lên vài bước đã lập tức mệt đến mức ngồi xổm xuống…

Này! Cô nói một đống từ hay ý đẹp là để cho tôi nhìn thấy chuyện này à?

Tiêu Phàm bất đắc dĩ, hắn vội vàng đứng dậy phóng về phía Mary, hắn mong rằng mình có thể cứu Mary ra trước khi cô bị kẻ địch bao vây, nhưng bây giờ khoảng cách giữa Tiêu Phàm và cô vẫn quá xa…

Nhưng ngay lúc này, Mary lại thu lại đại kiếm của cô, đổi lại thành một tấm khiên lớn, một vầng sáng màu đỏ tươi lấy Mary làm trung tâm rồi tản ra xung quanh, bao phủ hết đám người của "Liên minh người báo thù" đang xông đến gần Mary!

Kỹ năng của chiến sĩ! Trào phúng!

Mary dựa vào kỹ năng "Trào phúng" ép buộc kẻ địch chỉ có thể tự tiến hành tấn công với bản thân mình!

Mà bản thân cô vẫn cứ không nhúc nhích ngồi xổm trên mặt đất, cô giơ tấm khiên lớn lên trên đỉnh đầu, vừa ngăn cản tấn công vừa lén dùng kỹ năng của mục sư buff phòng ngự, buff máu cho bản thân mình.

"Anh Mệnh Phàm, anh có thấy không? Đây là cách chiến đấu mà Mary nghĩ ra đó, có thể ngăn cản thương tổn cho đồng đội của mình mới là một chiến sĩ vĩ đại!"

Nghe thấy lời nói của Mary, Tiêu Phàm cảm thấy kì lạ vô cùng.

Cô vẫn cầm khiên lớn ngồi trên mặt đấy không thèm nhúc nhích, cô chỉ cắm đầu buff máu, làm một chiến sĩ trong đội, như thế này thật sự là xứng danh sao?

Căn bản là cô chạy đến mệt rồi nên muốn lười biếng, nhân tiện kiêm luôn chức tấm bia thịt đúng không?

"Đúng như lời Abe nói, chiến sĩ này thật sự rất đáng tin! Xung phong lên trước, vừa hấp dẫn sự thù hận của kẻ địch vừa tạo thêm cơ hội tấn công cho đồng đội, hơn nữa dưới tình huống không cần giúp đỡ lại còn có thể đứng

giữa chiến trường sừng sững không ngã, đúng là xứng danh một chiến sĩ, cô ấy chính là chiến sĩ đỉnh nhất!”

Chương 970: Mũi Tên Của Lilith

Chương 972: Mũi Tên Của Lilith

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Diana không chịu được mà lên tiếng, vẻ mặt cô sùng bái, Tiêu Phàm cứng ngắc xoay đầu nhìn, giật mình nhìn cô, không ngừng âm thầm rít gào!

Cô đừng có nghiêm túc mà nói linh tinh làm lệch lạc tam quan của tôi thế chứ!

…

Nhìn thấy Mary ra tay, Hạ Lộ Lộ ở trên cây không chịu yên tĩnh. Cô bé vẫy vẫy pháo trong tay mình… À, không, pháp trượng hình pháp, nhắm thẳng về phía kẻ địch mà xông lên!

Hạ Lộ Lộ đã không định thi triển Trị Liệu Thuật, bởi vì chỉ cần Hạ Lộ Lộ cảm nhận được cảm xúc kim loại lạnh lẽ của phép trong tay mình thì cô bé đều sẽ không nhịn được phải nhắm về phía kẻ địch.

Cho nên lần này cô bé sử dụng kỹ năng tấn công của mục sư, “Thánh Ngôn Thuật – Phạt” có lực tấn công mạnh mẽ lại có thể chấn động mê hoặc kẻ địch!

…

Diana nhìn thấy mục sư của Tinh Linh rừng rậm giơ chiếc pháp trượng có hình dáng kì lạ lên, bắt đầu thi pháp về phía rất xa.

Nhưng pháp thuật của mục sự thật sự có thể với đến khoảng cách này sao?

Mọi người đều biết, vị trí của mục sư trong một đội chủ yếu là phụ trợ, cho nên về mặt kỹ năng phụ trợ, bọn họ có đường phóng đạn rất tốt, nhưng kỹ năng tấn công lại rất khác biệt. Đây là đặc điểm của vị trí mục sư, vì sự cân bằng trong trò chơi nên không thể tồn tại một chức nghiệp vừa tấn công vừa phòng thủ.

Cho nên mặc dù hiệu quả tấn công của "Thánh Ngôn Thuật – Phạt" rất xuất sắc, nhưng với mục sư thì khoảng cách và tốc độ đều rất không ổn.

Ngay khi Diana cho rằng tấn công của Hạ Lộ Lộ sẽ không có kết quả thì một luồng ánh sáng chiếu qua đỉnh đầu của những người trong"Liên minh người báo thù"!

Sao có thể như thế được?

Thế này cũng quá mạnh rồi!

"Thánh Ngôn Thuật – Phạt" mà Hạ Lộ Lộ đang thi triển khác rất nhiều so với "Thánh Ngôn Thuật" bình thường, không chỉ có thể phóng đến khoảng cách rất xa, mà còn cả giới hạn hiệu quả, một lần soi là cả một vùng!

Diana nhíu mày suy nghĩ, cô vẫn luôn cảm thấy hiệu quả tấn công của "Thánh Ngôn Thuật – Phạt" này giống với hiệu quả tấn công của một loại tấn công nào đó, nhưng rốt cuộc là gì chứ?

Diana nhìn pháp trượng tạo hình độc đáo trong tay Hạ Lộ Lộ, dường như cô đã sắp nghĩ ra rồi…

Nhưng dù sao thì có thể thi triển "Thánh Ngôn Thuật – Phạt" đến mức này cũng chứng minh vị mục sư của Tinh Linh rừng rậm này thật sự là một người mạnh mẽ!

…

Tiêu Phàm cũng rất ngạc nhiên với việc Hạ Lộ Lộ thi triển "Thánh Ngôn Thuật Phạt", hắn không nghĩ rằng Hạ Lộ Lộ có thể chơi nghề nghiệp mục sư này đến mức bạo lực như vậy. Chẳng lẽ cô bé làm phép bằng hỏa pháo có thể bóp méo ý nghĩa cơ bản của nghề nghiệp mục sư này sao?

Mà Diana đứng bên cạnh lại nhìn về phía Hạ Lộ Lộ bằng ánh mắt cháy bỏng, khiến Tiêu Phàm cảm thấy cực kì khó chịu.

Lúc này Aina cũng không cam chịu yếu thế, theo chân Mary xông về phía kẻ địch.

Nhưng bởi vì tốc độ bản thân Aina bị giới hạn, hành động xông lên của cô trong mắt Diana giống như nhàn nhã đi bộ vậy, thậm chí còn có cảm giác nước chảy mây trôi như không hề hoảng loạn.

Đây chính là vị đạo tặc có kĩ thuật cao siêu mà Abe nói tới à?

Nhìn vào hành động cực kì bình tĩnh của cô, cô thật sự có phong thái của cao thủ!

Chỉ thấy Aina duỗi tay ra từ ống tay áo, tám viên đạn bị cô kẹp giữa hai ngón tay, không hề có bất cứ động tác dư thừa nào, bỗng nhiên Aina đã mạnh mẽ ném viên đạn về phía kẻ địch!

Ầm!

Aina hoàn thành động tác ném, tiếng nổ đùng đoàng lập tức vang lên!

Nhìn qua thì quá trình này có vẻ đơn giản, nhưng lại khiến Diana sợ ngây người.

Bởi vì theo như bình thường, hiệu quả ném đạn cũng không được như vậy!

Uy lực của đạn cực lớn, nhưng nó có một sợi dây thừng kéo dài quá trình dẫn nổ, không tính toán trước đường ném, kẻ địch thường thường có thể né tránh khỏi phạm vi tấn công của đạn trước khi viên đạn nổ.

Nhưng những viên đạn mà Aina mạnh mẽ ném ra lại có thể trực tiếp kéo nổ, không cho kẻ địch một khoảng trống nào!

Sao lại như vậy được!

Diana mơ hồ, cô nghi ngờ bản thân mình sinh ra ảo giác rồi.

Nhưng sau đó, Aina lại dùng hành động để nói cho cô biết, đạn của cô ấy quả thật có hiệu quả như vậy!

Chẳng lẽ là kĩ năng gây nổ đặc biệt sao?

Diana chăm chú nhìn vào Aina, ý muốn biết rõ chân tướng sự việc.

Sau khi quan sát hành động ném đạn của Aina vài lần, cuối cùng Diana cũng biết được rõ nguyên do sự tình, vì vậy mà cô lại càng sợ hãi hơn!

Không hề có bất cứ kĩ năng phát động ngoại mức nào, chỉ đơn thuần là "ném mạnh ám khí"!

Chỉ có điều vị đạo tặc này cực kì xuất sắc trong việc nắm bắt thời gian nổ của viên đạn, ngay tại thời điểm mà viên đạn sắp nổ tung, cô mới mạnh tay ném chúng ra. Cho nên nhìn từ bên ngoài, số đạn mà cô ném ra dường như không hề có quá trình dẫn nổ!

Thủ pháp này quả thật tuyệt diệu, khiến cho người khác phải khâm phục chúng!

Nếu như cô ra tay sớm hơn vài phút sẽ không đạt được hiệu quả như vậy, nhưng nếu như cô ra tay muộn hơn một chút, viên đạn sẽ trực tiếp nổ trên tay cô!

Cảm giác này cực kì kích thích, giống như "Tiến thêm một bước là thiên đường, lùi lại một bước là vực sâu" vậy!

Thứ cô chơi đùa là nhịp tim đấy! Đây chính là tác phong mà cao thủ đạo tặc nên có!

"Mạnh! Thật quá mạnh!"

Diana nhìn bóng lưng của Aina, cực kì tôn sùng!

….

Sở Hiên đã không còn lời nào để nói về người em gái đang mơ mơ màng màng không muốn tỉnh lại bên cạnh này, có điều hắn ta lại càng cảm thấy lạ

với biểu hiện của Aina.

Hắn ta nhìn ra hành động lần này của Aina đơn thuần không có chủ ý, việc kéo dài hành động ném mạnh này hoàn toàn là do bản năng điều khiển, giống như tốc độ chạy của cô không thể nhanh vậy.

Nhưng hết lần này đến lần khác hành động thong thả này của cô, vừa vặn trùng khớp với thời gian đạn nổ, khiến cho viên đạn được ném mạnh ra lập tức phát nổ vào lúc đó, tạo ra hiệu quả tuyệt diệu cho đợt tấn công của bản thân.

Như vậy để thời điểm viên đạn rơi lên người kẻ địch, lập tức phát nổ, không để lại cho kẻ địch bất cứ một khoảng thời gian phản ứng nào, khiến cho kỹ thuật ném mạnh đạn này nhìn qua giống như nghệ thuật điêu luyện sắc sảo vậy.

Cho nên lúc nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Tiêu Phàm chỉ hiện ra ba chữ!

Gặp quỷ rồi!

Còn về phần Aina thì cô căn bản không hề có chút cảm giác nào.

Cô chỉ là nghe nói lần trước viên nổ bóng bẩy bắn ra từ người cô đến chỗ kẻ địch thì nổ, cho nên lần này cô muốn xem thử hiệu quả.

Nhìn vào tình hình trước mặt, vật không biết tên trong tay mình này, dường như hiệu quả tấn công cũng không tệ lắm.

…..

Nhìn thấy đám đồng đội vui vẻ như vậy, Lilith biết nếu mình không ra tay nữa thì sẽ không lấy được “dã quái”.

Thế nên cô gỡ trường cung xuống, di chuyển đứng lên cây, hét về phía giữa sân: “Người không phục phải chết!”

Tiếng hét rung động, rất nhiều người chuyển ánh mắt lên người cô.

Diana cũng không ngoại lệ, bởi vì Abe một mực cực kì tán thưởng vị Thần Tiễn Thủ này, sau khi nhìn thấy đám đồng đội của cô ấy có biểu hiện xuất sắc,

Diana lại càng kì vọng vào biểu hiện của vị Thần Tiễn Thủ tinh linh rừng rậm trước mắt!

Có điều Tiêu Phàm lại rất lo lắng cho Lilith, bởi vì hắn biết được căn nguyên tiễn thuật của Lilith….

Từ trước đến giờ Lilith chỉ biết bắn một kiểu, đó chính là bắn loạn.

Đặt mũi tên lên dây, bắn loạn ra, đây chính là tiễn thuật của Lilith trong mắt Tiêu Phàm….

Loại tiễn thuật này còn có một đặc điểm khác, đó chính là không phân biệt được địch và ta. Chỉ cần mũi tên bay ra rồi, Lilith sẽ buông tay không quan tâm nữa, nó thích trúng ai thì trúng, thuộc tính này quả thật cực kì phóng khoáng.

Cho nên Lilith dùng tiễn thuật này để đấu với kẻ địch, Tiêu Phàm không lo đến chết mới lạ!

“Này! Lilith, cô đừng làm loạn! Mary và Aina vẫn đang trên chiến trường, nhớ đâu cô trượt tay một cái, bắn thương bọn họ thì phải làm thế nào?”

Dáng vẻ thảm thương hi sinh hai đầu gối của Abe vẫn hiện rõ trước mắt hắn, Tiêu Phàm không thể không lo.

Chương 971: Dã Tâm Của Gordan

Chương 973: Dã Tâm Của Gordan

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Yên tâm! Sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa đâu! Lilith tôi chính là Thần Tiễn Thủ chân chính!”

Đương nhiên Lilith không tự cảm nhận được mình là người chuyên hại bạn, sau khi sờ vào cung tên, cô hưng phấn không thôi, vũ tiễn đã sớm được đặt lên cung rồi.

Tên đã lên dây, không thể không bắn!

Vút!

Tiếng dây cung vang lên, mũi tên rời khỏi tay, trực tiếp bay đi!

Theo sau là tiếng hét chói tai của Lilith: "Quỳ xuống!"

Mũi tên mà Lilith bắn ra dường như được điều khiển bằng âm thanh vậy, lập tức bắn vào trong đầu gối kẻ địch….

"A!"

Tên không may mắn bị Lilith bắn trúng kia thảm thiết kêu lên, mất cân bằng ngã xuống đất.

Biểu hiện này của Lilith dọa Tiêu Phàm sửng sốt, còn chưa đợi Tiêu Phàm khôi phục lại kích thích trong lòng, Lilith lại bắn ra một mũi tên, vẫn hô to một câu như trước: "Quỳ xuống!"

"A"

Lại thêm một tên xui xẻo nữa, đầu gối cũng bị trúng tên cùng một tư thế.

Tiếng hô thô bạo này kết hợp với tiễn pháp chính xác hoàn toàn bắt trái tim Diana làm tù binh. Cô nhìn sáng bóng hình của Lilith, hai mắt lấp lánh, trong lòng tung hô, trước kia lời Abe nói quả nhiên không sai, vì Thần Tiễn Thủ này thật sự quá mạnh!

Tiêu Phàm nhìn thấy biểu hiện của Lilith, đầu óc hắn mơ hồ, hắn không biết tột cùng đã sinh ra chuyện gì trên người cung thủ newbie Lilith này.

"Tiễn thuật của Lilith có chuyện gì vậy?"

“Hừ hừ, lợi hại chứ! Lần trước sau khi hai mũi tên của tôi liên tục bắn trúng đầu gối của tên nhóc kia, tôi liền trở nên chung thủy với đầu gối của người khác. Bởi vì tôi thích cảm giác được người khác hạ gối quỳ lạy, chỉ có như vậy mới có thể thể hiện rõ sự cao quý của Lilith tôi! Cho nên tôi đã phát minh ra bộ “Tiễn pháp quỳ gối” này, một trăm phần trăm thu được đầu gối của kẻ địch, đó chính là điểm tinh túy của “Tiễn pháp quỳ gối”! Chỉ cần có “Tiễn pháp quỳ gối” trong tay, trong thiên hạ này không có người không quỳ trước mặt tôi. A ha ha ha ha!”

“Quỳ xuống!”

Sau khi Lilith hét lên lần nữa, lại một vũ tiễn bay ra, bay thẳng đến đầu gối kẻ địch!

….

Tiễn pháp một trăm phần trăm bắn trùng đầu gối kẻ địch!

Đây là kiểu chơi quái quỷ gì đây!

Tiêu Phàm nhìn sang kẻ địch vừa bị Lilith bắn thành dáng vẻ quỳ lạy, vẻ mặt phức tạp, im lặng thật lâu….

Một vị chiến sĩ cực kì lười biếng suốt ngày châm biếm trên chiến trường, một vị mục sư như tín đồ cuồng tín hào phóng rải rác thánh quang cho chiến trường, một vị đạo tặc hoàn toàn không biết vì sao những thứ trong tay mình lại biến mất đang không ngừng chế tạo bom nổ, trên cây còn có một xạ thủ yêu thuật sử dụng “Thuật Ngôn Linh” điên cuồng hét người ta quỳ xuống….

Đây là toàn bộ cảnh tượng mà Tiêu Phàm nhìn thấy, có điều, thứ khiến hắn cảm thấy không nói nên lời nhất chính là đám kẻ địch xông tới trước mặt này, lại bị đánh lui như vậy…

Tiêu Phàm nhìn thấy đại đội “Avengers League” lui xuống như thủy triều rút, trong lòng hắn không có chút vui vẻ nào, ngược lại còn có chút cảm giác không được như mong đợi.

Các người thật sự quá không hăng hái rồi!

Không ai chịu phản kháng lại một chút, khí chất bất lương của Lilith bọn họ là do các người giúp đỡ sinh trưởng đấy!

…..

Cảm nhận của Diana lại không giống như Tiêu Phàm, cô cực kì sùng bái đám người Lilith!

Chỉ cần vỏn vẹn bốn người bọn họ lại có để đẩy lui cả một đội nhân mã "Avengers League", trong các công hội lớn bây giờ căn bản không có ai có thể làm được như vậy!

Tinh Linh rừng rậm của rừng Billy quả thật rất ngược đời!

Nếu như không phải lúc trước cô đã biết bọn họ là NPC, cô còn muốn báo cáo trò chơi này không công bằng nữa!

Diana trở nên tràn đầy tự tin đứng lên, thầm nghĩ "Băng Đế" K anh ta có mạnh nữa cũng có thể làm được gì, chỉ cần Sư Tử Vinh Quang chúng ta có Tinh Linh rừng rậm trợ giúp, nhất định có thể triệt để xoay chuyển tình thế hiện nay của server Bắc Mĩ!

…..

Mà phía bên kia, Gordan đang nhìn chằm chằm vào Bọ Ngựa Âm Hồn trước mắt, chờ đợi thanh máu của nó dần dần vơi bớt, rồi sau đó ra tay đoạt lấy tính mạng của nó.

Bọ Ngựa Âm Hồn là con mồi mà "Băng đế" K dành cho gã, nhưng Gordan lại không biết được tại sao K lại làm như vậy.

Vì anh ta coi trọng gã sao?

Tuyệt đối không có khả năng….

Gordan thà rằng tin tưởng bản thân mình không có chút địa vị nào trong lòng K, cũng không muốn tin rằng bản thân sẽ bị K nhìn trúng.

Bởi vì ở trong mắt Gordan, K chính là loại người như vậy.

Chỉ cần giết chết được Bọ Ngựa Âm Hồn, kinh nghiệm của gã sẽ tăng lên một lượng lớn, đối với K mà nói, cũng là như vậy, nhưng vì sao anh ta lại để dành một lợi ích lớn như vậy cho mình?

Nhất là hiện tại đang ở dưới một tình huống như vậy…

Trong mắt người khác, "Avengers League" sau "Chúng thần di tích chi chiến" vô cùng lớn mạnh, nhưng Gordan lại biết "Avengers League" sau khi "Chúng thần di tích chi chiến" kết thúc đã phải nhận một tổn thất rất lớn.

Tổn thất này chỉ vì một người rời khỏi mà ra, đó chính là cán bộ "Trí giả" Mr Weston mà gã thấy thế vị trí trong "Avengers League".

Mr Weston được gọi là "Trí giả" cũng không phải bởi vì trí tuệ của ông ta tài giỏi đến đâu, mà là bởi vì ông ta gần như điên cuồng muốn biết chuyện này chuyện kia.

Người đó thậm chí còn biến thái đến mức muốn thăm dò xem ba vòng của nữ nhân điên "Băng Si" Harley kia, kết quả lần đó suýt chút nữa Mr Weston bị Harley đánh cho không thể tự mình sinh hoạt được nữa.

Nhưng tính cách này của ông ta trong trò chơi không thể nghi ngờ là cực kì mạnh mẽ, lại kết hợp với kỹ năng thiên phú độc đáo của ông ta, trong "Tân Sinh" Mr Weston có thể do thám được nhưng không ít thông tin bí mất mà không ai biết được.

Mà thao tác trò chơi của Mr Weston chỉ là bình thường thôi, nhưng điều này cũng không thể hiện răng thực lực của ông ta yếu, bởi vì đối với ông ta mà nói, thực lực không thể chỉ sử dụng cho mấy thao tác trò chơi chung chung này. Những thông tin mà ông ta nắm được cũng là một phần trong thực lực của ông ta.

Lúc trước chưa gia nhập vào "Avengers League", Mr Weston dựa vào năng lực do thám của bản thân mình, thu được số lượng lớn sách kỹ năng và trang bị trong trận doanh Ác Ma.

Lúc ông ta có được thần khí trong tay, người chơi bình thường khác thâm chí còn đang bị vây trong giai đoạn tìm kiếm của trò chơi.

Cho nên có thể nói Mr Weston là một người chơi gặp được không ít cơ hội tốt, chính nhờ vào vận may cực lớn này mà ông ta có thể hoàn thành được một lần nhiệm vụ truyền thuyết trong trận doanh Ác Ma, cũng nhận được một thanh vũ khí truyền thuyết có liên quan đến dị giới.

Mr Weston đã từng nói với Gordan, thanh vũ khí này của ông ta cực kì đặc biết, có Khí Hồn tồn tại trong đó.

Mà sau khi Mr Weston gặp được K, ông ta đã quyết định gia nhập "Avengers League" mà K lãnh đạo.

Mục đích của ông ta chỉ có một, đó chính là cảm giác áp bức mà K mang lại cho mình rốt cuộc đến từ nơi nào.

Nhưng càng tiếp xúc nhiều với K, Mr Weston lại càng cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì ông ta cảm thấy K thật sự quá mức mạnh mẽ!

Ông ta hoàn toàn không biết được, làm thế nào Nhân Loại mới có thể làm được như vậy!

Mà muốn biết rõ chân tướng chuyện này,

Mr Weston cảm thấy bản thân chỉ còn một con đường có thể đi được, đó chính là đích thân đánh bại K!

Nhưng Mr Weston cũng không có sẵn thực lực mạnh mẽ như vậy, bởi vậy nên cảm giác bất lực trong lòng ông ta lại càng ngày càng lớn hơn.

Mà đúng lúc này, thanh vũ khí truyền thuyết liên quan đến dị giới kia lại chỉ rõ cho ông ta một con đường đi qua "Đen tối"….

Gordan chỉ biết có bây nhiêu đó thôi, về sau Mr Weston liền biến mất khỏi trò chơi.

Cho nên mới nói việc lãnh đạo "Avengers League" hoàn toàn dựa vào quyết sách của "Băng đế" K, mà tài nguyên cần thiết để "Avengers League" phát

triển lại cần thiết dựa vào “Trí giả” Mr Weston.

Cũng vì thế mà sau khi Mr Weston biến mất, boss dã ngoại đối với “Avengers League” lại trở nên quí giá như vậy.

Mà lần này K lại dành tặng tài nguyên quý giá như thế cho Gordan, điều này khiến gã nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được.

Chương 972: Cướp Đoạt

Chương 974: Cướp Đoạt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Không nghĩ được thì Gordan cũng không nghĩ tiếp nữa, gã đặt quyết tâm nhất định phải thu được con Bọ Ngựa Âm Hồn này!

Chỉ cần thu được Bọ Ngựa Âm Hồn, thực lực của của Gordan sẽ trở nên mạnh hơn rất nhiều!

Nghĩ đến việc từ từ có thể đánh bại được “Băng Đế” K, trong mắt Gordan lóe lên một tia sáng khác thường.

…..

Trước kia Gordan đã rất ngưỡng mộ “Băng Đế” K, nhưng sau khi gã gặp gỡ K xong, gã đã thay đổi cách nhìn.

Sự hoàn hảo không khuyết điểm của K vẫn đáng giá để Gordan ngưỡng mộ như trước, nhưng cặp mắt lạnh như băng coi thường điệu nhảy của gã từ K lại làm tổn thương sâu sắc nội tâm yêu nhảy múa của Gordan.

Gordan có thể nhìn thấy được ý nghĩ trong mắt K khi đó….

Bình thường, trong mắt của anh ta, điệu nhảy của bản thân chỉ có thể xem là bình thường.

Đánh giá như vậy khiến cho nội tâm của Gordan đau đớn. Cho nên Gordan muốn ôm tâm trạng mâu thuẫn này, trở nên mạnh hơn anh ta, đi đánh bại anh ta, sau đó hoàn toàn lật đổ anh ta!

Muốn để tên không đặt ai vào mắt này nhìn thấy Gordan gã tạo ra tôn nghiêm của một vũ công!

Lên làm cán bộ của "Avengers League" chính là bước đầu tiên để Gordan tiến lên phía trước, mà nhận lấy kinh nghiệm từ Bọ Ngựa Âm Hồn chính là việc mà gã phải làm cho bước thứ hai. Nhìn vào đó, Gordan tin rằng bản thân mình đến cuối cùng nhất định có thể giẫm đạp "Băng Đế" K ở dưới chân!

…..

Đúng lúc Gordan đang tính toán mọi chuyện trong lòng, tiếng hét bên cạnh lại kéo gã tỉnh lại một lần nữa.

"Đại ca Gordan, những Tinh Linh rừng rậm đó quả thật quá đáng sợ rồi! Chúng em đánh không lại bọn họ!"

Gordan kéo thấp vành của chiếc mũ Top Hat xuống, che khuất hàng lông mày đang nhăn lại vì tức giận của bản thân.

"Không phải tôi đã nói với các câu chia một đội ra để đối phó với bọn họ sao! Chẳng lẽ một đội người các cậu không thể giải quyết được bốn cô gái đó? Chẳng lẽ là cấp bậc của đám Tinh Linh rừng rậm đó quá cao sao?"

"Thông báo hệ thống phản hồi lại cực kì kì lạ, chúng em không thể biết được tên gọi của bọn họ, nhưng thông tin cấp bậc lại có, bọn họ đều là cấp năm mươi."

"Năm mươi cấp chứ đâu phải là năm trăm cấp, các cậu có nhiều người như vậy sao lại không thể đánh được bốn người bọn họ! Thật sự là đồ bỏ đi! Xem ra không thể tiếp tục dây dưa với Bọ Ngựa Âm Hồn rồi, mấy người tiếp tục ngăn cản bọn họ! Những người còn lại dốc hết sức đánh Bọ Ngựa Âm Hồn, nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ, tôi không muốn sinh ra điều gì ngoài ý muốn trong thời điểm quan trọng này đây! Đợi đến lúc tôi thu được

Bọ Ngựa Âm Hồn rồi, sẽ xử lí toàn bộ đám Tinh Linh rừng rậm chó má này!"

Nghe được phản hồi từ thuộc hạ, Gordan nổi trận lôi đình, lại vẫn phải cực lực khống chế lời nói và hành vi của bản thân mình.

Gã chỉnh là cổ áo sơ mi, rút một cây gậy chống màu đen ra, bắt đầu đi về phía Bọ Ngựa Âm Hồn….

Đám người Lilith mỗi người đều thể hiện ra bản lĩnh cao cường, tuy rằng làm bẩn hai mắt của Tiêu Phàm, nhưng mọi chuyện lại được thúc đẩy một cách kì lạ.

Đám người "Avengers League" phân chi ra từng đội chặn đánh đám người Tiêu Phàm bắt đầu lùi dần về, tạo thành thế bảo vệ, dường như bọn chúng đang đề phòng người khác đến quấy nhiễu.

Vừa xuất quân đã đánh thắng, sĩ khí tăng cao, Lilith các cô đã không còn nghe lời can ngăn của Tiêu Phàm nữa rồi, nhanh chóng tiến về phía trước.

Ngay cả người vẫn luôn ẩn núp của Tiêu Phàm là Diana dường như cũng thu được dũng khí từ trận đấu vừa rồi, muốn xông vào trong rừng, lên trận giết địch cùng bọn họ, cũng may Tiêu Phàm ở bên cạnh ngăn lại, Diana mới có thể kiềm chế được.

"Avengers League" bắt đầu nghiêm phòng tử thủ, không hề chủ động tiến hành tấn công.

Mắt thấy kẻ địch yếu thế, "Đoàn NPC ngắm cảnh server Trung Quốc" lại được một tấc lại tiến thêm một thước, bắt đầu triển khai tấn công bừa bãi vào kẻ địch.

Có điều nhóm người Lilith lại không quá xuất sắc trong phương diện đột phá vòng vây, mặc dù chiếm được thượng phòng nhưng cũng chỉ có thể giằng co không dứt với "Avengers League".

Tiêu Phàm vừa mới định nhắc nhở bọn họ hành động cẩn thận thì lại nhìn thấy mấy người bị Lilith bắn tên quỳ xuống không dậy nổi, hắn dứt khoát

ngậm miệng lại không nói nữa, càng không tình nguyện tiếp tục nhìn về phía Lilith.

Bởi vì cảnh tượng này quả thực phá hủy tam quan của hắn, làm cay mắt hắn….

Không nhìn nhóm người Lilith nữa, Tiêu Phàm bắt đầu lên kế hoạch cho bước tiếp theo của mình.

Hiển nhiên bỏ lại đám người thích gây chuyện này để một mình đi tìm K là không được, vậy chỉ có thể dựa vào kế hoạch dốc hết sức có thể phá hỏng hành trình luyện cấp của đại đội này.

Thừa dịp Lilith bọn họ đang ở một bên gây chuyện náo loạn, Tiêu Phàm bắt đầu dẫn theo Diana đi vòng quanh rừng cây bên cạnh chiến trường, lặng lẽ lần mò tiến đến chỗ Bọ Ngựa Âm Hồn đang ở.

Bởi vì việc thảo phạt Bọ Ngựa Âm Hồn đã bị quấy nhiễu, để đảm bảo cho thu hoạch lần này, "Avengers League" đã đẩy nhanh tiến độ đánh Boss, "Vũ Ma" Gordan cũng bắt đầu tự mình gia nhập chiến trường chiến đấu với thuộc hạ của gã.

Nhìn vào chiếc cục hiện nay, thành viên "Avengers League" ở nới này rõ ràng tinh anh hơn rất nhiều so với đám người được phái đi đối phó với Lilith bọn họ. Bọn họ dàn trận tạo thành thế vây kín, khống chế Bọ Ngựa Âm Hồn ở giữa, không để cho nó một chút không gian nào để chạy thoát.

Bọ Ngựa Âm Hồn là boss dã ngoại cấp 70, cấp bậc cực cao, nhưng tình trạng hiện tại lại không quá tốt, cọ xát lâu dài với "Avengers League", thanh máu đã thấp, sắp sửa tử vong, hơn nữa trên người nó còn có trạng thái "Suy yếu", xem ra lúc trước nó đã dốc hết sức lực bộc phát trong một vòng, chri tiếc phản kháng không có kết quả.

Tiêu Phàm suy nghĩ xem nên làm như thế nào, liên thử với Bọ Ngựa Âm Hồn để tiêu diệt "Avengers League", hay là chờ đợi thời cơ để đoạt lấy thành quả chiến đấu trong tay của "Avengers League"?

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua Bọ Ngựa Âm Hồn lúc này, sau đó lựa chọn vế sau.

Bởi vì Bọ Ngựa Âm Hồn lúc này đã là nỏ mạnh hết đà, nó ở giữa chiến trường vung loạn chân trước hình lưỡi liền giống như đang tìm kiến cơ hội để chạy trốn. Liên hợp với boss dã ngoại đã hoàn toàn mất hết ý chí ứng chiến này là lựa chọn cực kì không thích hợp, thậm chí độ nguy hiểm còn lớn hơn là một mình hắn đối đầu với "Avengers League", cho nên không bằng chờ đợi thời cơ thu nó về dưới pháp thuật của bản thân.

Tiêu Phàm nhìn về phía Bọ Ngựa Âm Hồn đang ở xa, trong mắt hắn xuất hiện thêm vẻ tham lam, rồi sau đó hắn lại nhìn về phía "Vũ Ma" Gordan đang kịch liệt đánh nhau, gương mặt hiện ra chút vẻ kinh ngạc: "Chuyện gì xảy ra với gã ta vậy? Sao mình lại có cảm giác động tác của gã có gì đó kì lạ nhỉ?"

Lúc này "Vũ Ma" Gordan đang cầm gậy không ngừng chạy tới chạy lui tấn công trước mặt Bọ Ngựa Âm Hồn, từ cách di chuyển nhanh chóng và cách tấn công của gã, Tiêu Phàm có thể đoán được Gordan là một người chơi có hơi hướng nhanh nhẹn, nhưng động tác lúc gã chiến đấu lại mạng đến cho Tiêu Phàm một loại cảm giác không hài hòa.

""Vũ Ma" Gordan này là một người cuồng nhảy popping, thói quen của gã là đưa kĩ thuật nhảy của bản thân vào trong chiến đấu, mà điệu nhảy popping có thể nhờ việc cơ thể nhanh chóng rụt lại rồi thả lỏng làm ra một số động tác khiến người ta nhìn thấy mà khó tin."

Diana đứng bên cạnh giải thích cho Tiêu Phàm.

"Ý cô là nói động tác tấn công của Gordan nhìn qua kì quái như vậy là nhờ việc đưa động tác nhảy nhót vào mà có sao?"

"Đúng vậy, đúng là như thế."

Đưa điệu nhảy popping vào trong động tác chiến đấu sao?

Thật sự là một tên quái nhân.

Nhưng cảm giác không hài hòa này thật sự chỉ là do lí do đó tạo thành hay sao?

Tiêu Phàm cảm thấy dường như bản thân đã quên mất chuyện gì rồi, đặc biệt là lúc nhìn thấy tốc độ di chuyển cực kì nhanh của Gordan kia, hắn luôn cảm thấy cách di chuyển của Gordon có chút khác biệt so với hắn…

Tuy rằng Tiêu Phàm rất muốn tỉ mỉ nghiên cứu tới cùng,

Nhưng hắn hiểu được điều quan trọng nhất lúc này vẫn là nhìn chằm chằm vào thành máu của Bọ Ngựa Âm Hồn.

….

Chương 973: Pháp Lực Đạn Hồi

Chương 975: Pháp Lực Đạn Hồi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Diana nhìn thấy Tiêu Phàm im lặng chờ đợi không hành động gì, trong lòng hiểu được suy nghĩ của Tiêu Phàm.

Hắc ma pháp sư Tinh Linh rừng rậm này đang muốn cướp đòn tấn công cuối cùng trước mắt "Avengers League" sao?

Nhưng cô ấy có thể làm được sao? Nếu đổi lại là vị xạ thủ Tinh Linh rừng rậm kia, mình sẽ cảm thấy đáng tin hơn một chút, vị pháp sư Hắc Ma này muốn cướp được đòn cuối, thật sự khso có thể khiến người ta an tâm.

Đánh giá lúc trước của Abe về cô ấy cùng không giống như bạn bè của cô ấy, nói rằng vị pháp sư Hắc Ma này chính là học giả ban đầu, giá trị pháp lực chỉ đủ để thi triển một lần sức mạnh pháp thuật thôi!

Để cho một pháp sư gà mờ như thế này đến chấp hành một nhiệm vụ nặng nề như vậy, thật sự là ổn sao?

Diana cực kì phiền não, cô rất muốn chạy đi đưa Lilith đến đây, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Bọ Ngựa Âm Hồn kia, dường như sắp không chống đỡ được nữa rồi.

…..

Lại một lúc sau, nhóm người "Avengers League" vây công Bọ Ngựa Âm Hồn thoáng thả chậm tiết tấu tấn công lại, bởi vì thanh máu của Bọ Ngựa Âm Hồn đã sắp rơi vào "Thời cơ bổ đao" rồi.

Tuy rằng là hành động cùng nhau, nhưng trên thanh phân chia hệ thống đội ngũ, giữa bọn họ và "Vũ Ma" Gordan có cách biệt lẫn nhau.

Nhiệm vụ của bọn họ là tiêu bớt lượng máu của Bọ Ngựa Âm Hồn, sau đó để cho "Vũ Ma" Gordan hoàn thành một cú cuối cùng, ăn được phần lớn số kinh nghiệm.

3%…..

Nhìn thấy phần còn lại trên thanh máu của Bọ Ngựa Âm Hồn, vẻ mặt của Gordan thả lỏng hơn nhiều, bởi vì mất sức lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp được thu hoạch rồi.

Mà đúng lúc này, Gordan nhướng mày, bởi vì gã cảm nhận được ma pháp trong rừng cây bên cạnh dao động!

Có người muốn cướp lấy quái vật trong thời khắc quan trọng này!

Nhưng Gordan không hề gấp gáp, mà đưa tay khoát ra hiệu mọi người ngừng tấn công.

Lượng HP 3% của boss dã ngoại Bọ Ngựa Âm Hồn nhìn không còn nhiều, nhưng muốn thông qua một chiêu pháp thuật mà giết được nó thì không thể nghi ngờ là chuyện viển vông.

Cho dù Bọ Ngựa Âm Hồn như hổ rơi xuống đất bằng, nhưng nó vẫn là hổ mà!

Giống "Vũ Ma" Gordan gã còn không dám nói bản thân có thể dùng một chiêu mạnh nhất để ăn nốt lượng máu 3% của Bọ Ngựa Âm Hồn.

Trong server Bắc Mĩ này, người có thể làm được chuyện này đoán chừng chỉ có mỗi "Băng Đế" K thôi.

Nhưng "Băng Đế" K cần gì phải tranh quái với Gordan gã?

Xem ra người đang lén lút ẩn núp này nhìn thấy boss sắp đứt hơi rồi mới quá mức nóng vội như vậy nhỉ.

Gordan nhìn sâu vào trong rừng cây, gương mặt hiện lên một chút ý cười trào phúng.

Quả nhiên không lâu sau, Gordan chỉ thấy một vệt năng lượng mày đen bắn ra từ trong rừng, bay thẳng đến chỗ Bọ Ngựa Âm Hồn.

Gordan nhìn thấy viên đạn ma pháp bình thường có tốc độ bay không lớn kia, ý cười trên mặt lại càng rõ.

Người kia đến làm trò cười sao?

Dùng pháp thuật cơ bản đến trên phát cuối giết boss, đây đúng là chuyện mà chỉ có kẻ ngu ngốc mới làm được!

Thật ra nguyên tắc dùng kĩ năng để tranh phát cuối giết boss cực kì đơn giản, đó chính là tận lực sử dụng kĩ năng có uy lực lớn, bởi vì chỉ có kĩ năng có uy lực lớn mới có thể đảm bảo tối đa cơ hội bản thân có thể cướp được phát cuối giết boss.

Mà sử dụng pháp thuật cơ bản đến tranh quái, không phải là newbie thì còn có thể là gì được?

Nhìn thấy quả cầu đen đang bay về phía Bọ Ngựa Âm Hồn kia, trong lòng Gordan bỗng nhiên sinh ra một chút thương hại, thầm nghĩ người này quả thật quá gà rồi, không bằng đợi lát nữa bản thân để cho người đó một con đường sống là được.

Đúng lúc Gordan đang đại phát ý tốt, viên đạn ma pháp đen xì kia cuối cùng cũng đánh trúng Bọ Ngựa Âm Hồn.

Bọ Ngựa Âm Hồn giống như nhận phải một đòn đánh cực kì nặng vậy, phát ra một tiếng kêu thảm thiết sắc bén, rồi sau đó ngã xuống rầm rầm!

Cùng lúc nó ngã xuống, cặp mắt ghép màu máu của nó cũng hoàn toàn mất đi ánh sáng lúc trước….

Gordan sững sờ đứng tại chỗ, vẻ mặt hoảng sợ, miệng lầm bầm: "Sao lại có thể như vậy?"

….

Diana ở bên cạnh Tiêu Phàm, càng lâu lại càng bất an.

Bởi vì Abe đã nói với cô rằng, Tinh Linh Rừng Rậm ma pháp sư hắc ám này là một người rất kỳ lạ, cơ bắp phát triển, pháp lực lại không đủ, phương pháp chiến đấu rất đặc biệt, không giống bình thường, lúc đánh nhau, toàn dựa vào việc chặt chém.

Nhìn thấy Bọ Ngựa Âm Hồn khí số đã tận, không còn sống được bao lâu nữa, ma pháp sư hắc ám này thế mà vẫn còn ở đây, ngồi xổm trong bụi cỏ với cô.

Nếu như cô ấy còn không tấn công, Bọ Ngựa Âm Hồn liền phải đi xuống hoàng tuyền rồi!

Ngay lúc Diana hoảng hốt không thôi phân vân không biết có nên nhắc nhở vị ma pháp sư hắc ám này đã đến lúc ra tay rồi hay không, vị ma pháp sư hắc ám này rốt cuộc cũng đứng lên.

Cô ấy rốt cuộc cũng muốn xông vào nơi hiểm địa, cùng chém giết một phen với "Avengers League" sao?!

Mặc dù loại đấu pháp mà pháp sư xông pha cùng chiến sĩ đánh giáp lá cà này cực kỳ cổ quái, nhưng Diana vẫn như cũ có chút chờ mong.

Chuyện này chủ yếu bắtng uồn từ biểu hiện uy mãnh của các cô Lilith lúc trước, khiến cho cô ôm ấp ảo tưởng quá mức tốt đẹp về tộc Tinh Linh Rừng Rậm.

Nhưng Tiêu Phàm cũng không bước về phía trước chút nào mà là giơ cự liêm lên chậm rãi bày ra động tác thi pháp.

Cái gì?! Ma pháp sư hắc ám này chẳng lẽ định dùng hắc ma pháp của mình để chém giết?!

Nhưng cô nhớ là, Abe nói giá trị pháp lực của cô ấy chỉ đủ để thi triển những pháp thuật cơ bản thôi mà!

Không thể nào?! Cô ấy định dùng hắc ma pháp cơ bản để đoạt quái?

Chẳng lẽ cô ấy không biết lúc đoạt quái, lực công kích càng mạnh thì càng tốt sao?!

Lúc Diana vẫn đang vì suy nghĩ trong lòng của chính mình mà cảm thấy rối rắm, nguyên tố ma pháp xung quanh đã bắt đầu hội tụ về phía cự liêm đen nhanh của Tiêu Phàm, một cỗ năng lượng đen nhánh hình thành trong chớp mắt, theo cái vung lên của Tiêu Phàm, bắn ra!

Ảm Viêm Đạn!

Diana che mặt, không đành lòng nhìn thẳng, qua nhiên người không đáng tin cậy nhất trong đội ngũ Tinh Linh Rừng Rậm chính là vị ma pháp sư hắc ám này! Cô ấy thật sự muốn dùng pháp thuật căn bản để đi đoạt quái!

…

Nguyên tắc đoạt quái thế nào, tất nhiên là Tiêu Phàm biết rõ, lực công kích mạnh hơn hắc ma pháp tất nhiên hắn cũng có, chỉ là bởi vì pháp lực có hạn, hắn không có cách nào dùng được.

Cho nên ở loại thời khắc mấu chốt này, thứ hắn có thể dựa vào cũng chỉ còn lại "Ảm Viêm Đạn".

Nhưng Tiêu Phàm đối với chuyện này không có chút kinh hoảng nào, có "Ám dạ hàng lâm" bóng tối hòa hợp, lại thêm sáo trang thần khí tăng thêm 100% công kích hắc ma pháp, "Ảm Viêm Đạn" mà hắn phóng ra cũng có thể hóa thành một trái "bom nguyên tử"!

Ở trong mắt người khác, Tiêu Phàm đánh giá sai lượng HP còn lại của Bọ Ngựa Âm Hồn, nhưng loại chuyện đơn giản như vậy, loại người chơi như Tiêu Phàm có thể tính toán sai sao?!

Đôi mắt đỏ hồng của Tiêu Phàm sáng lấp lóe trong bóng tối, hắn sẽ dùng hành động để cho mọi người thấy, không phải Tiêu Phàm hắn tính sai lượng máu của Boss, mà là bọn họ đã đánh giá thấp khả năng chém giết của một ma pháp sư bạo lực!

Ảm Viêm Đạn bay ra, tốc độ không quá nhanh tất cả mọi người đều không thể nhận ra bên trong nó chứa đựng sức mạnh hủy diệt gì, cho đến khi nó rơi xuống cơ thể của Bọ Ngựa Âm Hồn…

Bùm!

Theo trận nổ của Ảm Viêm Đạn, một đóa sen màu đen nở rộ lên, rung động lòng người!

3% HP còn lại của Bọ Ngựa Âm Hồn trong nháy mắt trở thành số không, không để lại cho nó bất kỳ thời gian phản ứng nào.

Gordan khẽ giật mình, gã không làm sao hiểu được chuyện đang xảy ra trước mắt.

Bọ Ngựa Âm Hồn cấp 70 mà nhóm người của gã trăm cay nghìn đắng mài máu, thế mà cứ như vậy bị một quả cầu nhỏ màu đen tầm thường xử lý rồi?! Chuyện này cũng quá không hợp lý đi! Pháp thuật căn bản làm sao có thể có lực công kích mạnh như vậy!

Sau đó Gordan liền nổi giận, gã không muốn suy nghĩ về chuyện vừa mới xảy ra nữa, gã chỉ muốn chém người đã đoạt kinh nghiệm của gã thành muôn vạn mảnh!

…

Chương 974: Không Đầu

Chương 976: Không Đầu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà đoạt được quái, Tiêu Phàm cũng không tưởng tượng được lại vui sướng như vậy, bởi vì lượng lớn kinh nghiệm đoạt được, khiến cho hắn thăng liền hai cấp, chuyện này khiến cho hắn rất kinh hoảng.

Cho đến lúc thăng cấp, Tiêu Phàm mới nhớ đến lúc thăng cấp sẽ có đặc hiệu phát sáng, mà trên người NPC lại sẽ không xuất hiện hiện tượng này, nếu như Diana nhìn thấy luồng ánh sáng thăng cấp này, Tiêu Phàm liền thảm rồi.

Chẳng qua Diana dường như căn bản không chú ý những chuyện này, cô nhìn thấy Bọ Ngựa Âm Hồn ngã xuống, nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Abe không phải nói rằng hắc ma pháp của vị Tinh Linh Rừng Rậm ma pháp sư hắc ám này rất kém cỏi sao?! Nhưng vì sao lúc nãy chỉ cần dùng một chiêu Ảm Viêm Đạn liền có thể hoàn toàn nuốt sống Bọ Ngựa Âm Hồn chứ?! Chẳng lẽ lúc trước Abe đã lầm rồi sao?

Cái ma pháp sư hắc ám trước mặt này thực ra vô cùng cường đại?!

Diana nghi hoặc không thôi, quay đầu nhìn Tiêu Phàm, kết quả trực tiếp bị bộ dáng hiện tại của Tiêu Phàm dọa cho giật mình một cái!

“Sao cô lại bốc khói?!”

“Bốc khói?”

Tiêu Phàm nghi hoặc, hắn không hiểu Diana đang nói gì.

Thế là Tiêu Phàm nhìn bốn phía điều tra, phát hiện mình thế mà lại đang bị bao phủ trong một làn khói đen dày đặc.

“Lilith, xảy ra chuyện gì vậy, vì sao tôi lại biến thành thế này?”

Đối với chuyện mà mình không biết rõ, vẫn nên trực tiếp sử dụng “Linh Tê Chi Âm” để hỏi Lilith thì tốt hơn.

“Quỳ xuống!”

“…”

“Ấy, lúc nãy không phải là nói với anh, làm sao vậy?”

Nghe được, Lilith ở bên kia chơi đến rất high.

“Trên người tôi bốc lên khói đen.”

“A, anh nói chuyện này à, đó là bởi vì lúc trước ba tôi đã thi triển ‘Pháp Lự Đạn Hồi’.”

“Pháp Lực Đạn Hồi?”

“Anh còn nhớ rõ lúc ba vừa trở về đã gây áp lực cho anh không?”

Đối với cái ông ma vương mắc bệnh tâm thần, vừa về nhà đã ra oai phủ đầu với khách, Tiêu Phàm tất nhiên nhớ rõ, hỏi: “Thế nào?”

“Khi đó ông ấy liền đem một phần ma lực cưỡng ép rót vào trong cơ thể anh, để dẫn đạo giá trị pháp lực của anh phát triển.”

“Dẫn đạo giá trị pháp lực của tôi phát triển?”

“Ba tôi đã sớm phát hiện chỗ thiếu hụt của anh, dù sao thì mười hai ma tướng Aris của trận doanh Ác Ma chính là thủ hạ của ba tôi, Thân Sĩ Chuyên Tinh có bệnh vặt gì ông ấy hiểu rõ nhất. Cho nên ông ấy đem một phần ma lực rót vào trong cơ thể anh, để trợ giúp anh khôi phục lại giá trị pháp lực ở mức trình độ bình thường. Đoán chừng lúc nãy thực lực của anh tăng lên, phát động phần ma lực này của ông ấy.”

“Thì ra là thế.”

Tiêu Phàm lúc này đã hiểu rõ, ma vương này ngay từ đầu liền lên kế hoạch gài bẫy hắn rồi.

“Nhưng tôi còn có điều không hiểu, vì sao tôi lại bốc khói đen…”

“Đó không phải là khói đen, mà là tao khí dẫn dụ nguyên tố ma pháp trong không khí, không có loại tao khí này, anh làm sao có thể thu được ma pháp nguyên tố, không thu được nguyên tố ma pháp, giá trị pháp lực của anh cũng đừng nghĩ tăng lên…”

“Được rồi! Cô đừng giải thích nữa! Tôi đã hiểu rồi, nhanh dừng loại thuyết pháp này của cô lại đi!”

Xua đuổi Lilith xong, Tiêu Phàm nhìn thoáng qua giá trị pháp lực của mình.

Nó quả nhiên đang dùng tốc độ chậm rãi mà không ngừng tăng lên, đoán chừng không bao lâu nữa, liền có thể khôi phục lại mức độ bình thường. Cứ như vậy, sau này khi đối đầu với K, hắn cũng có thêm một phần chắc chắn.

Chẳng qua trước đó, hắn nên đi ra giải quyết gọn cái tên “Vũ Ma” Gordan này cái đã.

…

Gordan nhìn chằm chằm cái người đang bị khói đen vây quanh trước mặt, trong lòng có cảm giác quỷ dị, nhưng vẫn nghiêm nghị hỏi: “Ngươi là người phương nào? Vì sao ra tay đụng đến con mồi của ta? Chẳng lẽ ngươi không biết chúng ta là ‘Avengers League’ sao?”

“Avengers League? Mặc dù nghe qua rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn chưa quen lắm. Về phần tôi là ai, tôi nói mình là người của ‘Justice League’, anh có tin không? Nếu không thì ‘Suicide Squad’ cũng được…”

“Justice League? Suicide Squad?”

Gordan suy nghĩ xem Tiêu Phàm lời Tiêu Phàm nói có ý gì.

Gã chỉ biết vũ đạo, căn bản không màng thế sự, không biết Marvel và DC, cũng không biết cái tên "Avengers League" K lấy từ đâu ra, tất nhiên không thể hiểu được hàm ý trong lời nói của Tiêu Phàm.

Nhưng ý trêu tức trong lời nói của Tiêu Phàm, Gordan lại cảm nhận được.

Đoạt boss của mình, lại còn dám xuất hiện trào phúng, thật là ngông cuồng.

Người này nếu như không được dạy dỗ một trận, "Vũ Ma" Gordan gã đâu còn mặt mũi nào mà hành tẩu giang hồ nữa!

"Tất cả mọi người, lên! Đem cái tên này chém thành vạn mảnh!"

Gordan vẫy tay, đám thủ hạ bên cạnh gã lập tức chen chúc chạy về phía Tiêu Phàm!

Nhìn thấy đại quân đánh tới, Tiêu Phàm cười khẩy, hơi chuyển bước chân, bắt đầu lùi về phía sau.

Tay phải cầm liêm, không ngừng múa trong không trung, từng luồng đạn pháp thuật hình thành trong nháy mắt, trực tiếp bay về phía đáng người đó!

…

Diana khom người tránh trong rừng, cô không ngờ sau khi ma pháp sư hắc ám này khuyên cô núp kĩ một tiếng xong thì liền một mình xông vào tận địa.

Viên Ảm Viêm Đạn lúc trước vì sao có thể đoạt được mạng của Bọ Ngựa Âm Hồn cô vẫn chưa hiểu rõ, bây giờ cô lại thấy Tiêu Phàm liên tục thi pháp về phía kẻ địch, trong lòng lại cang hoang mang không thôi.

Không phải nói cô ấy là một ma pháp sư hắc ám gà mờ, pháp lực chỉ đủ thi pháp một lần sao? Vì sao bây giờ lại lợi hại như vậy? Chẳng lẽ mình vẫn luôn tính sai, ma pháp sư hắc ám này mời là cao thủ ẩn tàng sao?

…

Thật ra giá trị pháp lực của Tiêu Phàm vẫn không đủ như trước, dù cho lúc trước ma vương phát động "Pháp Lực Đạn Hồi", mức pháp lực cao nhất của hắn cũng không có khả năng có thể phát sinh cải biến chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Cho nên Tiêu Phàm lúc này có thể thi pháp liên tục, hoàn toàn là dựa vào ngoại vật.

Chỉ thất tay trái Tiêu Phàm không ngừng run run vung vẩy, mỗi lần đưa qua sát miệng, chắc chắn sẽ có một cái bình được móc ra, đinh đinh đang đang tiện tay quăng đi, giống như khi bắn súng, vỏ đạn bằng kim loại văng ra.

Mà theo lượng thuốc bổ sung ma lực chảy vào bụng, lượng pháp lực Tiêu Phàm tiêu hao lúc thi pháp lại được kịp thời bổ dung, Ảm Viêm Đạn mới có thể không hề cố kỵ gì mà bay vọt về phía kẻ địch!

Theo việc triển khai chiến pháp "không thể ngừng thuốc" của Tiêu Phàm, thành quả chiến tranh thu được cũng cực kỳ rõ rệt.

Tiêu Phàm tính toán chuẩn xác, khiến cho Ảm Viêm Đạn không trượt phát nào, mà bản thân nó lực phá hoại lại cực mạnh, khiến cho kẻ địch vọt tới căn bản không có cách nào có thể lại gần Tiêu Phàm dù chỉ một chút.

Tiêu Phàm dựa vào Ảm Viêm Đạn tiến hành áp chế hỏa lực tầm xa, liền khiến cho "Avengers League" khó lòng tiến lên nửa bước, chỉ cần kẻ địch hơi không cẩn thận bị Ảm Viêm Đạn bắn trúng, hỏa diễm của Ảm Viêm Đạn liền sẽ hoàn toàn đốt trụi kẻ đó!

Không có bất cứ kết cục nào khác, chỉ có one hit one kill!

…

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Gordan thật tức giận, gã không ngờ bên mình nhiều người như vậy mà lại không thể bắt được ma pháp sư hắc ám này, chuyện này khiến cho Gordan cảm thấy mất mặt!

"Phế vật! Đều là phế vật! Chỉ là một pháp sư mà thôi, các người đều không thể làm được gì, ta còn cần các ngươi làm gì?"

Nghe thấy Gordan tức giận mắng chửi, đám người xấu hổ vạn phần, nhưng đối mặt với Tiêu Phàm, họn hắn lại càng cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì lực công kích của hắc ma pháp này cao khác thường, quỷ dị nhất chính là, chỉ cần bị nó chạm vào, liền sẽ nổ tung!

Mỗi lần Ảm Viêm Đạn nổ, kiểu gì cũng sẽ kéo theo âm thanh vật thể nổ tung, nhìn đám đạo cụ mắc tiền quỷ dị rơi lả tả trên đất, bọn hắn liền cảm thấy trái tim vô cùng băng giá.

Bọn hắn mặc dù nguyện chịu chết, lại không muốn vô duyên vô cớ mà chết đâu!

Mà giây phút nhìn thấy dị tượng trên người Tiêu Phàm, rốt cuộc cũng gợi lên ký ức trong lòng Lang Nha Bổng, gã ta vẫn cảm thấy thân ảnh bên trong làn khói kí cực kỳ quen mắt, nhìn thấy từng đạo Ảm Viêm Đạn rơi xuống đất, Lang Nha Bổng rốt cuộc cũng biết được người này là ai!

Chương 975: Gordan Ác Ma Hóa

Chương 977: Gordan Ác Ma Hóa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Shinigami (*) tóc bạch kim trong Tinh Linh Rừng Rậm!

“Đại ca Gordan, đại ca Gordan, là cô ta! Cô ta là Shinigami tóc bạch kim trong nhóm Tinh Linh Rừng Rậm!”

“Cái gì mà Shinigami tóc bạch kim! Làm Gordan tao nổi nóng, dù có là thần chết thì cũng phải đi chết!”

Đám người kinh sợ, Gordan thực sự không nhìn được nữa, gã xiết chặt thủ trượng, đi về phía trước một bước, “Vũ Ma” Gordan muốn đích thân ra tay!

…

Diana tận mắt nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Phàm, đầu tiên là kinh hoảng, sau đó là vô cùng mừng rỡ.

Ma pháp sư hắc ám kỳ lạ này lại có thể mạnh mẽ như vậy, chỉ dựa vào pháp thuật căn bản, thế mà liền có thể chia cắt được chiến trường, kỹ thuật như vậy cơ bản chưa từng nghe thấy cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ!

Về vấn đề thực lực,

cô có lẽ thật sự đã hiểu nhầm cô ấy, chẳng qua những vật phẩm vàng óng rơi đầy đất kia, lại là chuyện gì xảy ra?

Diana đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, cô còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, trên chiến trường lại nảy sinh biến hóa khiến thu hút tầm mắt của cô, bởi vì "Vũ Ma" Gordan ra trận!

"Ngươi rất ngông cuồng! Dùng pháp thuật căn bản đánh chết nhiều thủ hạ của ta như vậy, vậy ngươi thử đánh ta xem xem nào!"

Gordan ra trận, liền dậm chân vọt về phía Tiêu Phàm, gã biết được uy lực của pháp thuật Tiêu Phàm, cho nên cũng không lựa chọn việc tấn công mạnh mẽ, mà là tiến lên một cách quanh co vòng vèo.

Bước chân của Gordan dao động trái phải, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, dùng lối di chuyển hình chữ Z không ngừng tiến về phía trước, bộ dáng kia khá giống với "Lay Động Hình Z" của Tịch Dương, nhưng lại hơi khác biệt một chút.

Gordan linh hoạt như vậy, khiến cho pháp thuật của Tiêu Phàm khó mà tập trung, chẳng qua thứ khiến cho Tiêu Phàm càng để ý chính là cảm giác không hài hòa đang nảy sinh trong lòng mình kia.

Tiêu Phàm tập trung nhìn về phía Gordan, nhưng lại chưa hề phát hiện gã sử dụng bất luận kỹ năng gì cả.

Nhưng chung quy hắn vẫn cảm thấy cách di chuyển của Gordan có chút kỳ quái, rất không tầm thường, nhưng cụ thể là thế nào, hắn lại tạm thời không biết.

“Thế nào? Tại sao ngươi lại không ra tay vậy? Có phải cảm thấy pháp thuật của bản thân không thể đánh trúng ta hay không? Vậy ngươi liền đi chết đi!”

Chỉ trong một cái chớp mắt, Gordan đã xông đến trước người Tiêu Phàm, chân phải đạp mạnh, phi thân nhảy lên, thủ trượngv ung lên, đánh về phía đầu của Tiêu Phàm.

Vẻ mặt Gordan dữ tợn, gã muốn đánh nát bét cái người phá hỏng chuyện tốt của mình này!

Gordan không hổ là thành viên của “Avengers League”, thế công quả nhiên hung mãnh tàn bạo, nhưng Tiêu Phàm lại không coi nó là chuyện to tát gì, sau khi đã gặp được kiếm của Kiếm Thần trong “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến” xong, công kích như vậy của Gordan đã không đủ để khiến Tiêu Phàm cảm thấy e sợ nữa.

Tiêu Phàm hơi lùi sang một bên, chuôi liêm duỗi ra, đưa về phía trước một chút, va chạm cùng với thủ trượng của Gordan, sau đó thuận thế gẩy ra, hóa giải toàn bộ lực đạo trên thủ trượng!

Sau đó xoay lại, lưỡi liêm quay ngược, nhanh chóng bay về phía đầu của Gordan!

…

Thấy Gordan đánh về phía Tiêu Phàm, chỉ trong nháy mắt liền áp sát, Diana vô cùng khẩn trương, thầm nghĩ hỏng bét, ma pháp sư hắc ám này bị áp sát rồi!

Ngay sau đó cô nhìn thấy một cảnh tượng khó tin, ma pháp sư hắc ám thế mà lại đỡ được một kích của Gordan một cách xảo diệu, hơn nữa còn trở tay vung ra một liêm!

Pháp sư cận chiến?!

Đúng, Abe từng nói qua ma pháp sư hắc ám này cực kỳ kì lạ, thứ am hiểu nhất chính là vật lộn giáp lá cà với người ta, hôm nay vừa thấy, mới hiểu

được thật đúng là như vậy, nhưng mà nhìn cũng vẫn cực kỳ không quen mà!

Chẳng qua, đầu của Gordan đâu rồi?!

Diana giật mình nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, phát hiện một liêm của Tiêu Phàm đi qua, đầu của Gordan thế mà lại không thấy đâu nữa!

Chẳng lẽ Gordan liền cứ vậy mà bại rồi?!

Trái tim của Diana đập rộn lên, tâm tình dần dần trở nên vui sướng…

…

Nhưng Tiêu Phàm lại biết mọi chuyện không có đơn giản như vậy, bởi vì vừa nãy lúc hắn chém về phía Gordan, không có chút cảm giác nào, chỉ có công kích thất bại mới có thể như vậy.

Mặt khác, lúc này thân thể của Gordan vẫn đứng thẳng một cách vô cùng quỷ dị…

[Kỹ năng thiên phú: Giới Hóa Vũ Tư]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Có thể tiến hành gấp cơ thể của mình theo nhiều góc độ, không tiêu hao không CD.]

[Ghi chú: Phương pháp nhảy múa giống người máy nhất chính là khiến cho chính mình hóa thành người máy!]

…

Trong mắt Tiêu Phàm, lại nhìn thấy một loại kỹ năng cực kỳ quỷ dị.

“Ngươi thật sự là một ma pháp sư hắc ám sao? Năng lực cận chiến của ngươi thật khiến cho người ta giật mình đấy.”

Nghe thấy giọng nói chuyện vang lên, Tiêu Phàm rốt cuộc phát hiện vị trí đầu của Gordan.

Cổ của gã đang dùng một góc độ rất quỷ dị mà ngửa về phía sau, mà đầu của gã đang giấu ở sau lưng, bộ dáng dọa người kia khiến cho người ta rùng mình.

“Chẳng qua bộ dáng tuyệt vời này của ta phải chăng khiến cho ngươi chấn kinh rồi, người khác cảm thấy kinh diễm lúc nhìn thấy dáng vẻ nhảy múa của ta, chính là thứ khiến cho Gordan ta cảm thấy kiêu ngạo nhất!”

Theo giọng nói vang lên, Gordan lại lần nữa chậm rãi ngẩng đầu, tư thế quỷ dị khôi phục trạng thái bình thường kia, giống y như cách vận động của các khớp nối trên máy móc.

Nhưng loại động tác này, Tiêu Phàm lại không cảm thấy có chút mỹ cảm nào, chỉ có cảm giác sợ hãi mà thôi.

“Ngươi nói thật là nhiều, hơn nữa tư thế của ngươi thật là xấu, ghê tởm đến mức giống như hiện trường của một vụ tai nạn giao thông vậy…”

“Ngươi!”

Tiêu Phàm không để ý đến gã nữa, bắt đầu lùi về phía sau, trong lòng Tiêu Phàm hiểu rõ Gordan am hiểu cận chiến, nếu như có thể, Tiêu Phàm hy vọng có thể dùng cách chiến đấu của pháp sư để đánh bại gã, tránh cho việc bại lộ bản thân quá nhiều ở server Bắc Mỹ này.

Nhưng Gordan cũng không định cứ vậy buông tha cho Tiêu Phàm, nói: “Ngươi vũ nhục dáng múa tuyệt mỹ của ta mà còn muốn chạy trốn như vậy hử?”

Gordan dậm mạnh chân, liền vọt về phía trước lần nữa, tốc độ tăng mạnh, nhanh đến cực điểm!

Trên dưới toàn thân gã bắt đầu rung động kịch liệt, thủ trượng cũng theo đó chém ra!

[Danh hiệu người chơi: Cơ Giới Vũ Ma]

[Kỹ năng danh hiệu: Cơ Giới Mạch Trùng]

[Loại kỹ năng: Chủ động]

[Hiệu quả: Gia tăng 30% tốc độ công kích và lực công kích của người chơi, duy trì trong năm phút, thời gian hồi chiêu là mười phút.]

[Tiêu hao kỹ năng: 200 giá trị thể lực]

[Ghi chú: Cơ giới mạch trùng, mang đến động lực mạnh mẽ!]

…

Gordan bắt đầu mạnh mẽ tấn công, dưới tác dụng của "Cơ Giới Mạch Trùng", cả người gã giống như bị động kinh, động tác không ngừng rung động, nhưng tiết tấu của gã không loạn chút nào, thậm chí còn quắn quéo kết hợp quỷ dị với "Giới Hóa Vũ Tư", dùng thân thể thay đổi bất ngờ tiến hành tập kích cận thân Tiêu Phàm!

Gordan quấn quít bám lấy tạo ra cho Tiêu Phàm không ít phiền phức, cũng may tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm không tệ, cận thận ứng phó cũng sẽ không xuất hiện sai lầm quá lớn.

Nhưng theo việc cán chặt không thả của Gordan, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy quỷ dị, hắn thấy rõ ràng, trên người Gordan cũng không có kỹ năng buff tốc độ di chuyển nào, nhưng gã lại có thể theo sát sau lưng Tiêu Phàm, chuyện này quá kì quái.

Vả lại Tiêu Phàm luôn luôn cảm thấy, Gordan di chuyển có chút cứng nhắc, chẳng lẽ thật sự là do Cơ Giới Vũ sao?

Tiêu Phàm hơi nghiêng mình, tránh thoát một kích mãnh liệt của Gordan, nhưng Gordan lại đạp mạnh, nháy mắt liền theo sau!

Tiêu Phàm nhìn điểm rơi dưới chân Gordan, cảm thấy vị trí gã đứng cũng không phải là tốt nhất, thậm chí có chút kém, hắn không tin một thành viên của "Avengers League" lại không biết tẩu vị, thế thì tại sao gã lại chọn đáp xuống chỗ như vậy?

Vả lại tần suất bước chân của gã dường như cũng không cao, lúc đuổi kịp hắn có vẻ như chỉ dùng một bước…

Chờ chút, chỉ dùng một bước, mình hiểu rồi!

“Ma pháp sư hắc ám, pháp thuật của ngươi không phải rất lợi hại sao? Sao lại không dùng? Chẳng qua ngươi thật đúng là linh hoạt, thế mà có thể chống đỡ dưới tay ta lây như vậy! Nhưng như vậy thì có ích gì đâu chứ! Ngươi sớm muộn gì đều sẽ bỏ mạng lại đây!”

Chương 976: Cách Chơi Pháp Sư

Chương 978: Cách Chơi Pháp Sư

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Không có ai từng nói với ngươi là ngươi nói rất nhiều sao? Nếu ngươi đã muốn nhìn thấy pháp thuật của ta, ta liền để cho ngươi mở mang kiến thức một chút vậy!”

Tiêu Phàm dùng tốc độ nhanh nhất lùi lại, nhanh chóng mở rộng khoảng cách, tay phải cầm liêm, mạnh mẽ vung trong không trung!

Gordan kinh hãi, tưởng là Tiêu Phàm thủ thế thi pháp, nhấc chân nhảy lên một cái!

Nhưng khi gã nhảy về phía sau, lại không thấy có pháp thuật gì bay về phía gã.

“Ngươi lại dám lừa gạt ta! Nhưng ngươi gạt ta như vậy thì có ích gì chứ?”

Nhìn thấy bộ dáng phẫn nộ kia của Gordan, Tiêu Phàm nhoẻn miệng cười, nói: “Tác dụng lớn lắm đó, chỉ cần ngươi nhảy lên, pháp thuật của ta liền sẽ không thất bại!”

Lúc này Tiêu Phàm đã biết được cảm giác không hài hòa kia là từ đâu đến rồi.

Gordan cũng không phải là một người chơi có tốc tộ di chuyển cực cao!

Sở dĩ gã có thể đuổi theo Tiêu Phàm, thứ gã dựa vào cũng không phải là tốc độ di chuyển, mà là lực nhảy cực mạnh!

Cho nên cách di chuyển của gã mới có thể cổ quái như vậy, tần suất bước thấp, chiều dài bước cao, không linh hoạt chút nào.

Mà điểm ấy không biểu hiện ở trên kỹ năng, có thể bởi vì bản thân gã rất thích vũ đạo mới có thể có lực nhảy mạnh như vậy, cũng có thể là do đặc thù của tranh bị, cho nên "Con Mắt Túy Uyên" của Tiêu Phàm mới có thể không phát hiện ra điểm ấy.

Mà hiểu rõ điều này, mọi chuyền đều dễ giải quyết rồi, lực nhảy của Gordan cực mạnh, cho nên mỗi lần bước lên, hai chân đều sẽ rời mặt đất, chỉ cần Gordan nhảy lên, thế thì điểm rơi của gã sẽ không thể nào thay đổi.

Chỉ cần đoán ra điểm rơi của Gororđan, pháp thuật của Tiêu Phàm liền sẽ không trượt!

Tiêu Phàm cười gằn, liêm trong tay vừa nhấc, Ảm Viêm Đạn liền bay ra, bay về một điểm nào đó trong không trung!

Mà Gordan vừa rơi xuống, liền đụng phải chỗ đó!

Ầm!

Ảm Viêm Đạn nổ tung, hắc hỏa văng khắp nơi, Gororđan bị uy lực của vụ nổ trực tiếp hất bay ra ngoài!

Đám người "Avengers League" khó có thể tin, bọn hắn không ngờ Gordan vậy mà thật sự bị Tiêu Phàm dùng pháp thuật căn bản đánh trúng, chẳng qua lúc này điều càng khiến cho bọn hắn lo lắng hơn chính là, Gordan liệu có còn sống không, dù sao thì pháp thuật căn bản của vị ma pháp sư hắc ám này cũng rất bạo lực đó!

"Khốn nạ, lần này ngươi thật sự chết chắc rồi!"

Gordan chống thủ trượng đứng lên, phủi sạch tro bụi trên người, vặn cổ xoay một vòng, xương cốt ầm ầm rung động, hung ác nói với Tiêu Phàm.

Sau đó một luồng khí tức chẳng lành tụ lại giữa sân, làn sóng đen khiến Tiêu Phàm quen thuộc lại lần nữa hiện lên…

Ác Ma Hóa!

Mũ dạ bị sừng thú đội lên, từ trên đầu rơi xuống, bộ âu phục tinh tế trên người cũng tận số biến mất, mặc lên một bộ lân giáp đen nhánh, một cái đuôi mọc ra kéo dài xuống dưới, lộ vẻ cực kỳ tà dị, trừ những thứ đó ra, còn có một đôi cánh dơi mọc ra ở sau lưng, không ngừng giương rộng, giống như thật sự có thể bay lượn trong không trung.

"Có thể bức ta đến tình trạng này, xem như ngươi có bản lĩnh! Nhưng chỉ cần ta thi triển tuyệt chiêu, kết cục của ngươi vẫn như cũ không có gì thay đổi!"

Gordan dùng đôi mắt đỏ như máu gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, lạnh giọng quát, ngay sau đó gã liền nhấc chân đạp mạnh, lại vọt lên lần nữa!

Tiêu Phàm đưa tay bắn ra một cái Ảm Viêm Đạn, đáp trả như thường.

Ác Ma Hóa sẽ tăng thêm cho người chơi một lượng thuộc tính cực lớn, nhưng chỉ cần hình thức vận động của Gordan chưa thay đổi, cách thức công kích như vừa rồi liền sẽ vẫn có hiệu quả như trước, chỉ cần dự đoán tốt điểm rơi để phóng Ảm Viêm Đạn, Gordan liền sẽ vẫn đâm đầu vào như trước!

"Ha ha, lúc nãy sau khi bị đáng trúng, ta liền biết được ngươi đã xem thấu đặc điểm vận động của ta, cho nên hiện tại ta sẽ không lại va vào pháp thuật của ngươi nữa!"

Nhìn thấy Ảm Viêm Đạn nhanh chóng bay tới, Gordan quát chói tai!

Sau đó cánh dơi vỗ phành phạch của gã, cũng nhờ có tác động của "Giới Hóa Vũ Tư" mà biến hình!

Cái cánh giơi này của gã mặc dù không thể dùng để bay lượn, nhưng Gordan lại lợi dụng cánh dơi tạo ra lực dùng để thay đổi vị trí điểm rơi của mình!

Một kích này của Tiêu Phàm thất bại!

“Tính tính tình tang tang! Sau đây chính là sân khấu của “Vũ Ma” Gordan ta!

Trong miệng Gordan hừ hừ phát ra giai điệu, mở ra vuốt nhọn đánh tới Tiêu Phàm!

Một liêm của Tiêu Phàm, khiến cho Diana hiểu lầm hắn đã đánh chết Gordan, trong lòng có chút vui vẻ.

Nhưng nhìn thấy đầu của Gordan gập lại một cách quỷ dị, Diana lại lần nữa trở nên bất an.

Trong nháy mắt, ma pháp sư hắc ám liền dây dưa cùng một khối với Gordan, ngươi tới ta đi, ngang tài ngang sức, Diana nhìn mà hoa cả mắt, không thể theo kịp.

Nhìn thấy Gordan dùng tư thế quỷ dị tấn công Tiêu Phàm, Diana ở một bên vô cùng lo lắng.

Một tiếng nổ vang lên, Diana giật nảy trong lòng!

Xác nhận là Gordan bay về sau, cô mới hơi thoáng an tâm.

Nhưng chưa qua bao lâu, Diana liền lại khẩn trương lần nữa, bởi vì Gordan Ác Ma Hóa!

Ác Ma Hóa, sau “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến” đã bị mọi người biết rõ, thành viên “Avengers League” sau khi Ác Ma Hóa, có thể là cực kỳ khủng bố!

Ma pháp sư hắc ám của Tinh Linh Rừng Rậm kia thật sự có thể chống lại gã sao?!

…

Cảm giác hiện tại của Tiêu Phàm không quá tốt, bởi vì Gordan sau khi Ác Ma Hóa thật sự rất đáng ghét.

Sau khi Ác Ma Hóa, tốc độ di chuyển của Gordan tăng lên rất nhiều, mà cánh dơi kết hợp với "Giới Hóa Vũ Tư", khiến cho gã có thể thông qua thay đổi lực cản không khí mà làm ảnh hưởng đến điểm rơi của mình, khiến hành tung của gã trở nên khó mà để cho người ta đoán được.

Càng ác tâm hơn chính là, tốc độ đánh mà Ác Ma Hóa và "Cơ Giới Mạch Trùng" cộng dồn vào nhau, kết hợp với cơ thể biến đổi vô cùng kỳ quái của "Giới Hóa Vũ Tư", khiến cho công kích của Gordan trở nên mạnh mẽ mà quỷ dị, đối mặt với cặp vuốt nhọn luôn dùng các góc độ xảo trá đâm về phía mình kia, cho dù là bực cao thủ như Tiêu Phàm cũng cảm thấy khó giải quyết.

"Thật sự không thể tưởng tượng nổi, dưới loại trạng thái này của ta, ngươi vậy mà có thể tránh né, có được thân thủ nhanh nhẹn như vậy, ngươi thật sự là pháp sư sao?"

Tiêu Phàm không để ý đến Gordan, mà vẫn luôn nhìn chăm chú hình thức công kích của gac, tự hỏi bước kế tiếp nên ứng phó ra sao.

Ác Ma Hóa bổ sung thiếu sót trước đó của Gordan, cũng khiến cho thân pháp của gã trở nên quỷ dị khó lường, dự đoán điểm rơi thông qua bước nhảy của Gordan hiện nay đã không thể làm được, mà Ảm Viêm Đạn lại là loại kỹ năng có tốc độ phóng ra không nhanh, xem ra pháp thuật khó có thể trúng đích lần nữa.

Sau khi đạt được lợi thế về tốc dộ, Gordan vứt trượng thay bằng vuốt, đem tốc độ linh hoạt và kỹ năng tấn công tầm ngắn phát huy đến cực hạn, một trận tấn công sáp lá cà, ép Tiêu Phàm tới mức chỉ có thể né tránh.

Tiêu Phàm không vung liêm lên phản công, dưới tình thế này, cự liêm cũng không thể mang lại cho hắn quá nhiều ưu thế.

Cự liêm thuộc loại vũ khí dài, ưu điểm là phạm vi công kích, khuyết điểm chính là tốc độ đánh.

Cự liêm vung ra cần có thời gian, mà trong khoảng thời gian này với tốc độ đánh nhanh nhất của Gordan, gã có thể tiến hành ba lần phản kích.

Nếu như một kích của Tiêu Phàm không trúng, sẽ mang đến cho bản thân sơ hở rất lớn, cho nên nếu không nắm chắc mười phần, iêu Phàm không dám tùy ý ra tay.

“Đau!”

Hắc quang như dao, hiện ra trước mắt, Tiêu Phàm kinh hãi né tránh, nhanh như bay nhảy về phía sau!

Bước chân của Gordan bỗng nhiên dừng lại, vuốt nhọn đen nhánh mới rút ra từ trong lớp sương mù màu đen, trên vuốt móc lên một sợi tóc bạch kim.

Gã vuốt nhẹ một chút, sợi tóc liền nát vụn, theo gió bay đi.

Gordan dựng thẳng ngón tay ngoắc ngoắc Tiêu Phàm, nhẹ giọng trêu chọc: “Shinigami tóc bạch kim, thật đúng là tóc bạch kim. Nhưng mà có phải là thần chết hay không, thế thì chưa biết được. Trong mắt của ta, ngươi nhiều nhất cũng chỉ là nữ thần tóc bạch kim mà thôi, ha ha ha…”

Chương 977: Ta Là Pháp Sư

Chương 979: Ta Là Pháp Sư

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Phàm âm trầm, thân thể khẽ run, màn sương mù màu đen xung quanh càng dày đặc hơn.

Nếu không phải vì nhiệm vụ, hắn mới không làm thế này, bây giờ lại bị kẻ địch trên chọc, Tiêu Phàm tức giận thật sự.

Hắn cầm cự liêm trong tay xoay một vòng, đặt nó sau lưng.

Gordan sau khi Ác Ma Hóa, với tốc độ bay của thuật Ảm Viên Đạn đã không thể nào trúng đích được nữa, dùng cự liêm để cận chiến cũng có rất nhiều bất tiện, cho nên Tiêu Phàm dứt khoát thu hồi nó lại.

Gordan giỏi về cận chiến mãnh công, cho nên gã sẽ bám sát đối thủ, khiến cho đối thủ phải đánh giáp lá cà với gã.

Chẳng qua Tiêu Phàm cũng không sợ những thứ này, hắn cũng là người giỏi về cận chiến.

Mật tấc ngắn một tấc hiểm, Tiêu Phàm muốn ở đây cùng Gordan phân cao thấp.

Bên trong túi đeo sau lưng có đem theo dao găm dự bị, Tiêu Phàm lại không có ý định mang nó ra sử dụng, bởi vì pháp sư tự chuẩn bị dao găm thực sự quá mức nổi bật.

Như thế hắn sẽ bị càng nhiều người hoài nghi.

Trừ cái đó ra, Tiêu Phàm còn có một món "vũ khí ngắn" thật thụ hơn, đối phó với Gordan, dùng nó liền đủ rồi…

…

"Sao vậy? Bó tay chịu trói rồi sao? Ta đã sớm nói với ngươi, ngươi không phải là đối thủ của "Vũ Ma" Gordan ta!"

Gordan thấy Tiêu Phàm thu hồi cự liêm, vẻ mặt lại càng thêm đắc ý.

Tiêu Phàm không nói gì, lại nuốt một bình mana vào bụng, nguyên tố ma pháp dần dần hồi tụ, một cỗ khí tức hủy diệt lần nữa xuất hiện.

Màn bóng tối tích tụ trước người Tiêu Phàm, hóa thành một bóng hình, giống như Ảm Viêm Đạn.

Nhưng nó lại không bay về phía Gordan, bởi vì mục tiêu thi pháp lần này của Tiêu Phàm cũng không phải là Gordan, mà là chính bản thân hắn…

…

Ngọn lửa màu đen đột nhiên bốc lên, không ngừng lan lên phía trên, tách thành hai nhánh, tiến lên xuôi theo cơ thể Tiêu Phàm, lướt qua hai cánh tay, cuối cùng đi về phía hai bàn tay.

Cách mà Tiêu Phàm dùng để ứng chiến với Gordan không phải thứ gì khác, mà chính là nắm đấm!

Song quyền bốc lửa, cất bước nhảy một cái, Tiêu Phàm liền bay thẳng về phía Gordan!

"Hắc Ma Pháp – Đại Cân Nhục Thuật! Đánh chết ngươi!"

Tiêu Phàm quát lớn, cho Gordan ở trước mặt một đấm!

Cách chiến đấu của Tiêu Phàm đột nhiên thay đổi, khiến cho Gordan cực kỳ khó chịu.

Gã chưa hề nghĩ đến một ma pháp sư hắc ám sẽ trực tiếp chạy về phía mình, hô to gọi nhỏ vung lên nắm đấm sắt.

Đối mặt với thế tiến công của Tiêu Phàm, Gordan không hề chần chờ, thân thể mạnh mẽ biến đổi, quay qua cho Tiêu Phàm một kích.

"Ngươi điên rồi sao? Chẳng lẽ ngươi đã quên mình là ma pháp sư hắc ám rồi hả? Thế mà lại tự dâng mình đến cửa, vậy thì ta liền không khách khí đâu!"

Cánh tay phải của Gordan hơir ung, sau đó mạnh mẽ đâm ra!

Dưới buff của "Cơ Giới Mạch Trùng", một kích này của gã cực kỳ nhanh!

Cánh ta trái của Tiêu Phàm hạ xuống, muốn ngăn cản nó lại.

Nhưng chuyện nào có đơn giản như vậy, Gordan đang có "Giới Hóa Vũ Tư", công kích khó lường lại quỷ dị, cánh tay hơi bẻ ngoặt không theo bất kỳ quy tắc nào, liền vòng qua ngăn cản của Tiêu Phàm, giống như rắn ra khỏi hang, đâm thẳng về phía mặt của Tiêu Phàm!

Nhìn thấy vuốt nhọn sắp đâm vào trong lớp sương đen, Gordan chợt thấy trên cánh tay phải của mình truyền đến một trận cảm giác thiêu đốt, ý đồ thò vuốt nhọn vào cũng bị ngăn lại…

Lúc trước cái vung lên của Tiêu Phàm kia cũng không phải là cản, mà là chụp!

“Giới Hóa Vũ Tư” có thể thay đổi công kích của Gordan, nhưng tác dụng của nó chỉ là bẻ quặt của máy móc, không thể kéo dài ra ngoài, chỉ cần trói buộc một chút, hành động của Gordan cũng sẽ bị hạn chế!

Lúc này tay trái của Tiêu Phàm đã đặt lên cánh tay phải của Gordan, trong nháy mắt Gordan kinh ngạc, tay phải cũng thuận thế nắm chặt, sau khi nắm chặt thì đột nhiên quay người, quật ngã Gordan xuống đất!

Ném qua vai!

Ầm!

Gordan nặng nề ngã trên mặt đất, tạo nên một trận bụi đất mù mịt.

Một người chơi tinh thông cận chiến như ta vậy mà lại bị một ma pháp sư hắc ám quật ngã xuống đất, tại sao có thể có chuyện như vậy?!

Gordan cảm nhận được đau đớn từ trận chấn động, phẫn nộ gào thét Tiêu Phàm: “Pháp sư có cách chơi như ngươi vậy sao?”

“Liên quan gì đến ngươi!”

Tiêu Phàm trực tiếp tung người lên, đấm lên mặt Gordan một đấm!

Tiêu Phàm cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với Gordan, Gordan té ngã trên mặt đất, Tiêu Phàm liền thừa thắng xông lên!

“Bá Vương Phục Hổ Quyền” đã biến mất trong hiến tế hắc ám lúc trước, nhưng cảm giác này vẫn còn, vẫn tồn tại trên người, cho nên Tiêu Phàm vô cùng hiểu cách thế nào có thể áp chế kẻ địch dưới đất!

Tiêu Phàm cưỡi lên, trong nháy mắt khóa chặt Gordan, nghĩ tới Gordan vẫn có thể dùng “Giới Hóa Vũ Tư: thay đổi thân thể để tiến hành phản kích, Tiêu Phàm liền dùng trọng quyền đấm về phía đầu của gã!

Không đánh cho cái tên này thất điên bát đảo, làm sao Tiêu Phàm có thể yên tâm?!

Rầm rầm rầm!

Song quyền được bao bọc bởi hắc viêm, cũng chỉ liên tục chào hỏi đầu của Gordan!

Cũng không biết là Ác Ma Hóa kiên cố, hay là vì Gordan sinh ra đã là đầu sắt, dưới trọng quyền của Tiêu Phàm, thế mà Gordan vẫn còn có thể tiếp tục hơi tàn, sau đó lấy lại tinh thần, dựa vào gập đùi phải, đá văng Tiêu Phàm từ trên người mình xuống!

Chẳng qua lúc đứng dậy lần nữa, Gordan có vẻ hơi lảo đảo, giống như thật sự bị một trận loạn quyền vừa rồi của Tiêu Phàm nện cho đầu óc choáng váng.

Gordan vuốt máu mũi một cái, chất vấn Tiêu Phàm: "Ngươi thật sự là một pháp sư sao?! Trên đời nàu có pháp sư nào lại dùng nắm đấm đánh người chứ!"

"Ngươi cho rằng ta muốn sao? Ai mà không muốn yên lặng làm một pháp sư trốn ở trong góc đùa giỡn pháp thuật xinh đẹp cool ngầu chứ! Nhưng ngươi sau khi tăng thuộc tính thật sự quá trơn trượt, Ảm Viêm Đạn của ta đánh không trúng mà!"

"Vậy sao ngươi không sử dụng pháp thuật khác chứ!"

"Thi triển pháp thuật khác cần quá nhiều giá trị pháp lực, ta không dùng được!"

"Nhưng ngươi là pháp sư mà!"

"Ta cũng biết mình là pháp sư mà, giá trị pháp lực không đủ, ta cũng không có cách nào cả, ngươi đừng có dài dòng nữa, nhanh chết dưới nắm đấm của ta đi!"

Lại là một quyền phá không bay đến!

…

Gordan rất là loạn, đối mặt với ma pháp sư hắc ám đang không ngừng vung quyền về phía mình, gã cảm thấy tam quan của mình bị hủy hết cả.

Sao lại có loại người này chứ?

Một pháp sư như ngươi lại dùng nắm đấm để đánh người, bất hợp lý hơn chính là Gordan ta thế mà lại đánh không lại?!

Người pháp sư này thân thủ nhanh nhẹn, tốc độ cực nhanh, Gordan cảm thấy thực lực của rất nhiều cách đấu gia đều không thể so với người này.

Đặc biệt là điểm rơi của nắm đấm, luôn luôn vừa đúng, vừa vặn phong tỏa ở điểm cực hạn biến hình của "Giới Hóa vũ Tư"!

Phải biết rằng "Giới Hóa Vũ Tư" mặc dù có thể tùy ý biến hình, nhưng cơ sở của nó vẫn là thân thể của chính mình!

Thay đổi một chỗ, liền sẽ tác động đến toàn thân, nếu như bị nhìn thấu, thậm chí sẽ dễ dàng bị kẻ địch lợi dụng!

Mà cặp mắt bên trong màn sương đen kia, dường như thật sự nhìn thấu hết thảy!

Loại cảm giác bị trói buộc trong lúc đánh nhau này khiến cho Gordan nhớ đến một người, đó chính là "Băng Đế" K!

Dưới cặp mắt lạnh lùng kia của K, Gordan đã từng có loại cảm giác này, chẳng qua K không bạo lực giống như ma pháp sư hắc ám này, nhưng loại tĩnh mịch mà K mang lại lại làm cho sau lưng của gã phát lạnh.

…

Bụng của Gordan chợt đau đớn một trận, gã không ngờ chỉ phân tâm một chút, đã bị trung một quyền của Tiêu Phàm!

Một quyền mang lại sự cứng ngắc trong một thời gian ngắn, đối với người bình thường mà nói không tính là gì, nhưng đối với Tiêu Phàm mà nói lại không giống vậy!

Tiêu Phàm khẽ cười một tiếng, hắn muốn đánh gãy toàn bộ hàm răng của gã!

Hỏa quyền loạn vũ, rơi xuống như mưa!

…

Diana ngây người, cô không biết phải hình dung tâm tình lúc này của mình như thế nào nữa.

Lúc nãy cô còn đang lo lắng cho ma pháp sư hắc ám của Tinh Linh Rừng Rậm một phen, bởi vì cô vô cùng hiểu rõ sự lợi hại của Ác Ma Hóa, nhưng chỉ chớp mắt, "Vũ Ma" Gordan thế mà lại bị ma pháp sư hắc ám nện điên cuồng!

Chương 978: Mưu Đồ Bí Mật

Chương 980: Mưu Đồ Bí Mật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Abe từng nói với cô, cái người ma pháp sư hắc ám này rất kỳ ba, kỹ năng có bắp lại càng mạnh mẽ, nhưng cũng không cần kỳ ba đến mức này đi! Muốn lật trời luốn sao? Thành viên "Vũ Ma" Gordan của "Avengers League" thế mà lại bị ma pháp sư hắc ám này dùng nắm đấm điên cuồng hành hung, nói ra ai cũng sẽ không tin!

…

Diana đứng bên ngoài xem, vô cùng kinh hãi, Gordan ở giữa sân lại càng trải nghiệm sâu sắc, gã biết trong điểm cũng không phải bên trên hỏa quyền chói mắt kia!

"La Sát Chi Lực" khiến song quyền của Tiêu Phàm mang theo sát thương của ám thuộc tính hỏa diễm, vô cùng uy mãnh.

Nhưng nếu chỉ có sức mạnh, Gordan cũng không e ngại, chân chính khiến cho người ta khó lòng giải quyết chính là hỏa quyền thú vị kia hoàn toàn có nhịp điệu tương phản.

Nó nhẹ nhàng phiêu dật, lại như lưỡi dao qua lại.

Hỏa quyền chỉ là vũ khí, mà thân pháp này mới chính là linh hồn.

Dưới thân pháp cao siêu như vậy, động tác của Tiêu Phàm trở nên cực kỳ trôi chảy, nhất cử nhất động đều thuận thế phát ra, khiến cho người ta không thể ngăn cản.

Sau khi Gordan tinh tế đánh giá, trong lòng vậy mà lại sinh ra một cảm giác thán phục, bởi vì cái này giống như một vũ bộ tuyệt mỹ, mà gã lại si mê nhảy múa.

Gặp quỷ rồi!

Cái người ma pháp sư hắc ám này rốt cuộc là thế nào đây?!

Trong lòng ta tại sao lại nảy sinh cảm giác quái dị như vậy?!

Trong khí giao chiến, phân tâm là điểm chết người, nhưng thân pháp của Tiêu Phàm, lại khiến cho Gordan cực kỳ để ý, gã đã không thể nào chuyên tâm ứng chiến nữa, cho nên tất nhiên sẽ lộ sơ hở!

Ầm!

Lại là một quyền, mang theo lửa cháy hừng hực!

Ngay sau đó sóng lửa cuồn cuộn, lại lần nữa cuốn sạch!

…

Đáng chết, không thể tiếp tục như vậy nữa!

Trong lòng chứa rất nhiều nghi hoặc, Gordan lại không muốn tiếp tục nghiên cứu nữa, bởi vì trong lòng gã hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, gã thật sự sẽ bị ma pháp sư hắc ám này xử lý!

Từ khi ma pháp sư hắc ám này sử dụng thân pháp siêu phàm, thế cự liền đã thay đổi!

Gã phải lập tức rút lui!

Gordan mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn quyết định lùi lại về phía sau.

Tiêu Phàm một mực nhanh chóng quấn chặt, Gordan thấy tình thế này, biết cách này không thể nào thoát thân được, cho nên hai chân Gordan đạp mạnh, nhanh chóng biến ảo!

Giới Hóa Vũ Tư!

Chỉ thấy hai chân Gordan nhanh chóng xoay tròn, vặn xoắn có quy luật, giống như một cái lò xo.

Ầm!

Trong nháy mắt, Gordan nhảy lên, bay về phía sau, gã phải thoát khỏi sự truy đuổi của Tiêu Phàm!

Bởi vì hai chân của Gordan hóa lò xo, lại thêm lực nhảy của gã cực kỳ xuất sắc, cái nhảy này nhanh chóng kéo dài khoảng cách giữa đôi bên!

Nhìn thấy Gordan nhanh chóng thối lui, Tiêu Phàm cũng không bối rối, trên mặt ngược lại hiện lên một chút ý cười.

Tiêu Phàm đưa tay chụp một cái, Gordan đang lăng không bay lên bởi vậy mà hơi chậm lại, giống như một con chim nhỏ bị bắt lại, rơi thẳng xuống mặt đất!

Gordan bị trói tại chỗ không có cách nào động đậy được.

Mà một luồng khói đen không đáng chú ý xuất phát từ trên người Tiêu Phàm, đang kéo dài nối về phía Gordan, mảnh như kim khâu…

…

Ám Phược, hiệu quả trói buộc tương đối xuất sắc, nhưng đối với ma pháp sư hắc ám mà nói, lại cực kỳ vô bổ, bởi vì nó cần được pháp sư đụng vào ở khoảng cách gần.

Mà để pháp sư đụng chạm ở khoảng cách gần, chẳng khác tìm chết là mấy, chẳng qua Tiêu Phàm lại là một pháp sư cận chiến.

Cho nên lúc quyền đầu tiên của Tiêu Phàm đánh trúng Gordan, Gordan liền đã định không thể nào trốn thoát…

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta bỗng nhiên không thể động đậy nữa?”

Gordan rơi xuống mặt đất, có vẻ hơi bối rối.

“Hừ hừ, đây là Hắc Ma Pháp của ta.”

“Hắc Ma Pháp của ngươi?! Vì sao ngươi có thể có loại pháp thuật như vậy?!”

“Bởi vì ta là một vị ma pháp sư hắc ám xuất sắc!”

Ngữ khí Tiêu Phàm cao ngạo, phảng phất bản thân vô cùng tinh thông Hắc Ma Pháp.

Đối với chuyện này, Gordan rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa…

“Bộ dáng nào của ngươi giống ma pháp sư hắc ám chứ?!”

…

Pháp sư lấy pháp định thiên hạ, mà cái vị trước mắt Gordan này lại cực kỳ hiếm thấy.

Ảm Viêm Đạn ẩn chứa hủy diệt kia mặc dù uy lực to lớn, nhưng tốc độ lại không nhanh, khó mà bắn trúng mục tiêu, cho nên đối với Gordan, pháp thuật của hắn cũng không có tính uy hiếp gì quá lớn.

Thứ khiến Gordan sợ hãi chính là nắm đấm rực lửa của ma pháp sư hắc ám này, gã chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày bị một pháp sư dùng nắm đấm đánh cho tơi bời. Kinh ngạc và không cam lòng nảy sinh trong lòng, vô cùng phức tạp.

Hỏa quyền này uy lực rất kinh khủng, khiến cho Gordan lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng, nếu không phải ma pháp sư hắc ám này lại lần nữa thi pháp, Gordan thật sự sẽ quên mất thân phận pháp sư của người này.

Nhớ tới người này là một pháp sư, Gordan lại bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, chẳng qua hiện nay không nên ở lâu ở đây nữa, hành vi của ma pháp sư hắc ám này có chút kỳ quái, vẫn là nên chạy trước tính sau đi.

Trên người trúng "Ám Phược", không thể nào động đậy, Gordan tạm thời chưa hoảng, bởi vì trong trận, nhân số của "Avengers League" vẫn đang chiếm ưu thế.

"Người đâu mau tới, xử lý ma pháp sư hắc ám này đi!"

Gordan hô lên một tiếng, kêu gọi đám thủ hạ, gã không vọng tưởng rằng dựa vào ưu thế nhân số mà bắt được Tiêu Phàm, gã chỉ hy vọng có người đến cắt ngang Tiêu Phàm thi pháp, khiến cho gã có thể lấy lại năng lực hành động, khiến cho gã có thể thoát khỏi chiến trường an toàn.

Nhưng nửa ngày trôi qua, vẫn không có ai đáp lại như trước.

"Các ngươi có nghe không, mau tới cứu ta!"

Gordan sốt ruột, rốt cuộc kêu to những lời trong lòng ra, nhưng trả lời gã vẫn chỉ có yên lặng tuyệt đối, còn có thêm nụ cười trêu chọc của Tiêu Phàm.

Đối với tình cảnh này, Gordan như đoán được gì đó, lại không muốn tin.

"Ngươi kêu loạn cái gì đó? Thủ hạ của ngươi đã sớm đi đời cả rồi."

Lilith thu hồi cung, đi về phía Tiêu Phàm.

"Làm sao có thể?! Các ngươi chỉ có bốn người, vì sao bọn hắn lại bại được!"

"Không gì là không thể. Thánh quang cảm hóa thế nhân, ta để cho bọn hắn đi thờ phụng thần Quang Minh."

Hạ Lộ Lộ khiêng hỏa pháo, trên mặt có một loại thành kính quỷ dị, trên người cô bé lấp lánh thánh quang, không có chút ôn hòa nào mà ngược lại khiến cho người ta sợ hãi.

Lúc này Diana cũng đi ra từ trong rừng, "Avengers League" bị diệt sạch, khiến cho cô cực kỳ vui mừng, lớn tiếng hô: "Các người thật là lợi hại, thế mà có thể đánh bại nhiều người bọn hắn như vậy! Nếu để hội trưởng của bọn hắn biết được, nhất định sẽ vui mừng đi!"

Đám người lại tụ tập, không đầy một chốc liền vang lên một trận cười vang, không khí giống như đang dạo chơi vùng ngoại thành, hoàn toàn không giống cảnh tượng sau cuộc chiến.

Đối với đám người thân kinh thô này, Tiêu Phàm cũng cực kỳ bất đắc dĩ, trong lúc mọi người chơi đùa, Hạ Lộ Lộ cũng đã để mắt đến Gordan đang bị pháp thuật của Tiêu Phàm trói buộc, nói: "Để tôi dùng thánh quang cảm hóa con người lầm đường lạc lối này đi!"

Hỏa pháo được nâng lên, họng pháo nhắm ngay Gordan, trong mắt Hạ Lộ Lộ có một loại hưng phấn khó mà ức chế đang không ngừng dâng trào!

Tiêu Phàm thấy thế, trong lòng thầm biết Hạ Lộ Lộ hư hỏng này lại muốn bắn pháp, vội vàng đưa tay cản lại, bởi vì Tiêu Phàm giữ Gordan lại, là có mục đích khác.

"Hạ Lộ Lộ dừng tay! Tôi còn muốn hỏi gã ta nữa!"

Hạ Lộ Lộ nghe thấy thế, nhếch miệng, dường như có chút mất hứng.

…

"Avengers League" bị diệt đoàn, mặc dù không muốn tin, nhưng sự thật là vậy, Gordan cũng chỉ có thể chấp nhận.

Kết cục đã định, Gordan nản lòng thoái chí, nhưng một câu của Tiêu Phàm lại lần nữa thức tỉnh gã…

"Ngươi biết K hiện tại đang ở nơi nào không?"

Đây là mục đích chuyến này của Tiêu Phàm, bất luận Gordan có nguyện ý nói ra hay không, hắn đều muốn thử một lần.

Hắn hỏi mình K ở đâu sao?

Chẳng lẽ bọn hắn muốn tìm K gây chuyện?

Gordan nhắm hai mắt lại, trong lòng hơi suy tư, nghĩ ra một kế.

Gordan không thích đám người Tiêu Phàm, mà gã cũng không thích thủ lĩnh K.

Chương 979: Đuổi Theo

Chương 981: Đuổi Theo

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nếu để cho bọn họ đối chọi với nhau, thế thì hắn cũng là một sự kiện thú vị nhỉ!

Nhưng theo tình hình trước mắt xem ra, ma pháp sư hắc ám này mặc dù mạnh, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của K.

Chẳng qua như vậy cũng tốt, để K làm thủ hạ báo thù cho mình, đợi tương lai mình mạnh lên lại đánh bại K, vậy thì liền hoàn hảo!

"Ngươi muốn tìm thủ kĩnh K của chúng ta?"

"Đúng vậy, người ta tìm chính là hắn ta, ngươi có nguyện ý nói ra hay không đây?"

"Ha ha, nếu ngươi muốn tìm hắn ta, ta tất nhiên nguyện ý."

Gordan đồng ý sảng khoái như vậy, khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Vì sao?"

"Ha ha, bởi vì các ngươi đi tìm K chính là đi chịu chết đó! Các ngươi cản bản không phải là đối thủ của hắn ta!"

Gordan cười ầm lên.

Cười đến cực kỳ thoải mái, chuyện này khiến Tiêu Phàm vô cùng không vui, gỡ cự liêm sau lưng xuống lần nữa, kề lên cổ gã, tiếng cười của Gordan liền im bặt.

“Thế nào, ngươi không muốn biết K đang ở đâu nữa hả?”

“Ta đột nhiên cảm thấy ngươi sẽ bày ra một cái bẫy để cho chúng ta nhảy vào.”

“Sẽ không, bởi vì nó căn bản không cần thiết!”

Gordan cười, cười đến cực kỳ tự tin, nhưng sự tự tin này cũng không đến từ gã, mà đến từ người đàn ông tên K kia.”

“Ngươi biết không, nếu như là trước đây, các ngươi cản bản không có khả năng giết chết K, nhưng bây giờ lại khác, cơ hội của các ngươi đến rồi.”

“Lời này của ngươi là có ý gì?”

“Bởi vì lúc trước K vẫn luôn ở trong tổng bộ của “Avengers League”, chưa từng bước ra ngoài nửa bước, bây giờ hắn ta lại đi xa một mình.”

“Vẫn luôn ở trong tổng bộ của ‘Avengers League’?”

“Đúng vậy, ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ kết thúc, K liền đã thăng đến cấp 58. Sau đó hắn ta bắt đầu trở nên cực kỳ lười biếng, mỗi ngày chỉ ru rú trong tổng bộ, không hề gặp người ngoài. Đối với loại người hành sự cẩn thận như K, hành động như vậy thật là hiếm thấy. Trong lúc đó đám thủ hạ của Mr.Weston đã phát hiện một di tích cổ ở phía bắc thành Hilba. Sau khi K biết được, chỉ nói đám người đó để nó lại cho hắn ta, liền không có động tác nào nữa. Đám thủ hạ của Mr.Weston quả thực không bằng bản thân Mr.Weston, trong khoảng một tháng, chỉ tìm thấy boss dã ngoại Bọ Ngựa Âm Hồn ở chỗ đó. Rất kỳ quái chính là K cũng không hề để ý đến Bọ Ngựa Âm Hồn, thái độ không độc chiếm rất khác thường, cũng giao nó cho ta. Cùng lúc đó, vài ngày sau, K sắp biến thành ‘trạch nam’ rốt cuộc lại xuất phát lần nữa, một thân một mình đi về phía di tích cổ phía bắc thành Hilba. Hắn ta một mình lên đường, bởi vậy ta cảm thấy cơ hội của các ngươi đã tới…”

Nếu như đúng như lời Gordan nói, K một mình đi ra ngoài, đối với Tiêu Phàm mà nói quả thật là một cơ hội tốt.

Nhưng lúc này thứ mà Tiêu Phàm lại càng để ý chính là hành vi của K…

Là một người điên cuồng luyện cấp, lại ru rú trong tổng bộ nhiều ngày, chuyện này quá khác thường!

Tiêu Phàm không cảm thấy đầu óc K có vấn đề, vậy thì chỉ có một khả năng thôi, đó là hắn ta có kế hoạch gì đó, nhưng tại sao hắn lại muốn luôn bất động tại một chỗ chứ?

Sau "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", K cấp 58, hiện tại vẫn là cấp 58, mà server Bắc Mỹ là server kết thúc Chúng Thần Di Tích Chi Chiến kế chót, chẳng lẽ…

"Diana, 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' của các cô kết thúc cách đây bao lâu rồi?"

"A? Sao lại hỏi chuyện này? Đại khái…Hơn hai mươi ngày đi…"

Không sai!

K nhất định biết được điều kiện phát động Quốc Chiến, cho nên lên kế hoạch làm chậm lại tốc độ tăng cấp của bản thân, giống như Ma Vương, muốn lợi dụng một cách hợp lý buff sau "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", để thực lực của phe mình thu được lợi thế tối đa!

Bây giờ K lại lần nữa xuất phát, tiến về di tích cổ phía bắc thành Hilba, chính là muốn bước vào cánh cửa cấp 60 để hoàn toàn mở ra Quốc Chiến!

Đăng nhập vào server Bắc Mỹ.(Thời gian buff server Trung Quốc còn 22 ngày)

Lấy cái tên "Thay trời hành đạo", cùng Abe chạy từ rừng Billy tới thành Hilba.(Thời gian buff server Trung Quốc còn 17 ngày)

Từ thành Hilba chạy đến rừng hắn ám gặp Gordan.(Thời gian buff server Trung Quốc còn 12 ngày)

…

Tiêu Phàm bước vào server Bắc Mỹ, phần lớn thời gian đều ở trên đường. Từ rừng rậm Billy đến thành Hilba mất 1 tuần, từ thành Hilba đến rừng rậm hắc ám mất 5 ngày.

Đi đường chậm như vậy nhưng Tiêu Phàm cũng không vội, đây hoàn toàn là bởi vì nhiệm vụ nhắc nhở cấp bậc K vẫn chưa thấy thay đổi gì, khiến cho Tiêu Phàm sinh ra một loại ảo giác luyện cấp vô cùng chậm chạp.

Bây giờ nghĩ ra lý do, trong lòng Tiêu Phàm sáng tỏ, cũng không phải là tên nhóc K này luyện cấp chậm mà là người ta vốn ở trong đại bản doanh không chịu ra ngoài luyện cấp!

Bây giờ hắn muốn ra tay rồi, sẽ là tình huống gì chứ?!

"Hiện tại K đang ở đâu! Cho tôi tọa độ!"

Gordan không biết vì sao sắc mặt Tiêu Phàm lại trầm xuống nhưng kẻ địch không vui khiến gã vô cùng hài lòng.

"Anh ta đang ở đâu làm sao tôi biết được. Nhưng tôi lại có thể cung cấp tọa độ lối vào di tích cô tại XXX.XXX!"

Đạt được vị trí tọa độ, Tiêu Phàm lập tức xem bản đồ, phát hiện tọa độ đó cách rất xa nơi Tiêu Phàm đang đứng, một bắc một nam.

Chết tiệt!

Tại so có thể như vậy!

Tiêu Phàm tăng tốc đi từ rừng rậm hắc ám đến thành Hilba, nhanh nhất cũng cần 4 ngày, lại từ Hilba đến kh di tích cổ, đoán chừng lúc đó K đang thăng đến cấp 60!

Tin tức Gordan đến rừng rậm hắc ám thảo phạt u hồn bọ ngựa có lẽ đã bị Sư Tử Vinh Quang biết được, đoán chừng là tên K này tung tin để phân tán sự chú ý của người khác!

Không được, không thể tiếp tục như thế được, nhất định phải nghĩ cách nhanh chóng trở lại thành Hilba!

Tự sát để quay lại thành Hilba?

Không được!

Sau khi chết sẽ nhiệm vụ sẽ thất bại, mặt khác địa điểm phục sinh cũng có thể không phải thành Hilba, mà là quay về server Trung Quốc!

Vậy nên làm sao đây?

Nếu K thực sự thăng đến cấp 60.

Vậy thì mình tốn thời gian trên đường này làm gì!

Quỷ thật! Sao mọi chuyện lại hỏng bét như vậy! Thật sự không có biện pháp sao?!

Sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi, không rõ tâm trạng, Gordan nhìn thấy rất sung sướng: "Ha ha ha, đã rõ vị trí của K, rõ các người còn không đi đi, không phải là sợ chứ?"

Trong lòng Tiêu Phàm lúc này đang loạn vô cùng, vô cùng bực bội, thấy tên Gordan này hoàn toàn không hay biết mà cười to không ngừng, trong lòng giận dữ vô cùng, liền vung một kiếm lên!

"Thằng ngu này!"

Tiêu Phàm tức giận mắng một tiếng, đầu Gordan rơi xuống đất!

Bởi vì ra tay quá mức đột ngột, nên khi chết rồi Gordan vẫn không hiểu gì, không biết vì sao mình chết.

Keng một tiếng, máu bắn tung tóe, một ánh sáng theo đó mà bắn ra, một cảnh tượng kỳ lạ lại lần nữa xuất hiện…

Nhin chỗ chiến lợi phẩm kia, Tiêu Phàm vẫn cực kỳ khó chịu như cũ.

Chuyện đến nước này, cho dù ngu ngốc đến mấy Tiêu Phàm vẫn cực kỳ khó chịu.

Hành trình Bắc Mỹ lần này, phẩm chất con người của hắn tăng đến cực điểm, thuộc tính của hắn tăng đến mức kỳ lạ.

Về phần vì sao lại may mắn như vậy, Tiêu Phàm cực kỳ không hiểu, hắn hoài nghi là ma vương đã đụng tay đụng chân gì đó.

Nhưng mà…

"Tôi nhớ là trước đó tôi đã dùng Ảm Đạm đạn nổ chết mấy người, những thứ rơi trên mặt đất kia đâu?!"

Hạ Lộ Lộ bỗng nhiên dừng lại bàn tay đang định đưa ra phía trước, đầu quay sang một bên huýt sáo, làm như không nghe thấy.

"Hạ Lộ Lộ…"

"Làm gì! Sao chú lại dùng ánh mắt này nhìn Hạ Lộ Lộ! Hạ Lộ Lộ là một mục sư hiền lành, sao có thể là loại người như vậy!"

Nhìn thấy chân Hạ Lộ Lộ giơ lên, trong lòng Tiêu Phàm đã rõ ràng, nhặt lấy đồ khi Gordan từ vong rơi ra.

[Tên: Giày múa MJ]

[Thuộc loại: Đồ phòng ngự]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Đặc hiệu: Tăng phòng ngự lên 50% và lực nhảy vọt 100%]

[Ghi chú: Chẳng biết tại sao, khi thấy đôi giày này ghi hai chữ MJ, tôi lại thấy nó có vẻ xịn…]

…

Thần khí?!

Lúc cầm lấy đôi giày này, cho dù là Tiêu Phàm cũng không khỏi tim đập rộn ràng.

Hắn rốt cuộc đã rõ vì sao Gordan lại có thể không chết khi hắn ném ra Ảm Đạm đạn, cũng rõ vì sao Gordan có thể nhảy nhót như vậy, thì ra là do công của đôi giày này!

Chương 980: Gặp Mặt

Chương 982: Gặp Mặt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đi "giày múa MJ" vào, tâm trạng của Tiêu Phàm thoải mái rất nhiều, trong lòng thở dài một cái, Gordan huynh, xin lỗi, không cẩn thận đá vỡ bát cơm của anh rồi nhưng sự ấm áp của bạn bè quốc tế làm tôi vô cùng tán thưởng…

Ngoại trừ "giày múa MJ" và một đống tiền vàng, trên đất còn xuất hiện hai quyển trục, không biết dùng làm gì.

Đạt được "giày múa MJ", Tiêu Phàm đã rất thỏa mản rồi, tùy ý nhặt quyển trục lên, kết quả là giật nảy mình!

Quyển trục về thành?!

Còn có quyển trục tăng tốc?!

Vận may của hắn đã đến mức này rồi sao?!

Rốt cuộc đã có cơ hội gặp K rồi!

"Nơi của K, chắc là mọi người đã biết rồi, tôi đuổi theo K trước, gặp mọi người ở đó sau, thời gian gấp rút, tôi đi trước!"

Tiêu Phàm không chờ mấy người Lilith phản ứng, liền mở quyển trục về thành ra, ma pháp huyền ảo chậm rãi hành hình quay vòng dưới chân Tiêu Phàm, ánh sáng lóe lên, Tiêu Phàm liền biến mất…

Đám người nhìn nhau, tất cả đều lờ mờ.

“Cậu ta cứ như vậy mà bỏ chúng ta đi?! Thật là bất chấp lý lẽ! Lần sau gặp lại nhất định tôi sẽ đánh cho cậu ta một trận!”

Trong rừng rậm hắc ám truyền tới một tiếng gào thét!

…

Gordan bại dưới tay Tiêu Phàm, Diana rất vui sướng nhưng cô vẫn luôn cảm thấy trong quá trình này có một điểm không hài hòa nhưng vấn đề ở đâu, cô lại không cảm nhận được.

Mang theo tâm trạng hưng phấn cùng một chút nghi hoặc, Diana mang theo mấy người Lilith bắt đầu từ rừng rậm hắc ám về thành Hilba.

Mà giờ phút này Tiêu Phàm đã lợi dụng “quyển trục về thành” về thành Hilba, trực tiếp xông đến cửa bắc, xác định trên “quyển trục tăng tốc”, phóng về phía tọa độ của khu di tích cổ mà Gordan cho!

Những quyển trục này đều là quyển trục cỡ nhỏ, chỉ có thể dùng một mình cho nên Tiêu Phàm lần này chỉ có thể bỏ rơi mấy người Lilith một mình tiến lên.

Lại nói đội “Đoàn thăm quan NPC server Trung Quốc” này của Lilith quá vướng víu, cho nên lúc nào bỏ được liền bỏ, không cần khách sáo!

Tiêu Phàm đã sớm nghĩ bỏ rơi mấy người đó để hành động một mình, chỉ sợ rằng không có mình ở đó, mấy cô ấy sẽ bị phát hiện nên mới đi cùng nhau.

Bây giờ “Tinh Linh Rừng Rậm” này đã chứng thực uy lực của chiêu “Tiễn Pháp Quỳ Gối” của Lilith, Tiêu Phàm đã không còn lo lắng nữa, cho nên nhân lúc mấy cô ấy không kịp phản ứng mà nhanh chân chạy trốn.

Nếu cứ du sơn ngoạn thủy khắp server Bắc Mỹ này cùng mấy cô ấy như trước kia, chắc chắn nhiệm vụ sẽ thất bại.

Quan trọng hơn là, K đã lợi dụng buff của người thắng cuộc trong “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến”, khiến Tiêu Phàm cảnh giác với anh ta, cảm thấy tên này là một người khó giải quyết…

Cùng lúc đó, dưới vách núi ở cực bắc xa thành Hliba, một nơi âm u hẻo lánh đầy dây leo. Nơi này cành lá xum xuê, cực kỳ tán loạn, người thường căn bản không thể nào cảm thấy chút kì lạ.

Bỗng nhiên, dây leo dưới vách xuất hiện một làn sương trắng, làn sương bắt đầu lan ra, màu xanh bắt đầu bị bao trùm, dây leo đã sống nhiều năm kia bị sương làm đông cứng rồi vỡ tan tành, bay đi theo gió.

Dây leo đã biến mất rồi, dưới vách núi xuất hiện một cánh cửa, K cứ như vậy mà đi vào…

Phía bắc thành Hilba, thỉnh thoảng người chơi sẽ thấy một làn khói đen lướt qua, muốn nhìn rõ đó là thứ gì thì lại không thấy nữa, giống như là ảo giác vậy.

Con đường trước mặt của Tiêu Phàm cũng không thuận lợi, trên đường bị một đầm lầy lớn chắn ngang.

Không thể bay qua, sự xuất hiện của đầm lầy này khiến cho Tiêu Phàm rất khó xử, sau khi hiểu được hoàn cảnh, chỉ có thể đổi lại đi đường vòng.

Nhưng chưa quen với nơi này, đổi đường khác cũng không dễ, mất thời gian tìm hiểu, lúc tìm được đường vào khu di tích cổ, thời gian đã qua 8 ngày nữa.

Tiêu Phàm cau mày, cấp bậc của K đã thay đổi, đạt đến cấp 59, chuẩn bị đến cấp 60, nếu không có gì ngoài ý muốn thì trong ngày hôm nay sẽ thăng lên cấp 60.

Bởi vì khoảng cách địa lý mà thời gian buff của "Chúng Thần Di Tích Chiến" ở server Bác Mỹ còn một ngày nữa còn thời gian buff của server Trung Quốc vẫn còn 4 ngày.

Tiêu Phàm nhất định phải cản trở K trong hôm nay bước vào cấp 60, cũng khiến cho tốc độ thăng cấp kéo dài thêm 3 ngày nữa.

Việc này không dễ, khiến trong lòng Tiêu Phàm vô cùng ưu phiền cũng may lúc này sương mu đã tản đi, pháp lực mà ma vương bày ra đã kết thúc hoàn

toàn, giá trị pháp lực của Tiêu Phàm xem như đã quay lại bình thường.

Giá trị pháp lực khôi phục, thân thể của Ma Pháp Sư của Tiêu Phàm cũng ngang bằng với K, cũng coi như có chút nắm chắc.

Mặ khác lực nhảy vọt của thần khí "giày múa MJ" cũng được Tiêu Phàm thích ứng trên đường đi.

…

Dưới vách núi, một chiếc xửa xuất hiện, hai bên cánh cửa được vẽ bằng sơn màu trắng, mặc dù đã lâu rồi nhưng vẫn bóng loáng như cũ, không hề có vẻ tối am ngược lại còn có vẻ thánh khiết.

Từ hoa văn này, Tiêu Phàm phỏng đoán hẳn là hình thiên sứ nhưng Tiêu Phàm không có thời gian để thưởng thực hình vẽ này, bước tiến lên vào trong cửa.

[Hệ thống nhắc nhở: người chơi Phàm Tử đã tiến vào Thánh Đường khu di tích cổ, khu vực(1/10)]

…

tiến vào tổng khu di tích cổ, trước mặt là một hình ảnh hoàn toàn khác.

Một số lượng lớn đã cẩm thạch trắng kéo dài từ cổng vòm vào bên trong đến cuối hành lang.

Mà mặt ngoài của đá được khắc hình ảnh mây trôi, cùng với ánh sáng ấm áp từ bốn phía, khiến cho người chơi có một loại cảm giác hư ảo, phảng phấp như không còn dưới núi nữa mà là đi vào trong mây.

Thấy cảnh này,

Tiêu Phàm cảm thấy rất may mắn.

May mắn rằng mình chưa đưa "đoàn thăm quan" đến, nếu không chắc chắn mấy cô ấy sẽ lại lần nữa ngừng chân lưu luyến một phen, vì thế sẽ tốn không ít thời gian.

Tiêu Phàm đi thẳng về phía trước, hoàn toàn thông suốt, không thấy bất kỳ con quái vật nào cản trở.

Nhưng trong khu di tích cổ này, không gian khá lớn, Tiêu Phàm đi đã lâu cũng chưa thấy điểm cuối của hành lang.

Thật vất vả mới đi hết hành lang, một cánh cửa đá lại chặn lại lối đi.

Xem ra trong khu di tích cổ, có cơ quan cạm bẫy là chuyện bình thường.

Sau khi suy nghĩ một chút, tìm ra hộc tối, cuối cùng cũng khởi động được cửa đá.

Cửa đá nhanh chóng mở rộng a, Tiêu Phàm cảm thấy đối diện thổi tới một cơn gió mát rất thoải mái dễ chịu.

Tiến vào bên trong, Tiêu Phàm phát hiện ra mình đã đi đến một nơi rộng rãi, bốn phía được trng trí theo phong cách thánh đường của nhân loại, còn có một chỗ xuất hiện thi thể của quái vật.

Hiển nhiên nơi này đã xảy ra một trận đại chiến nhưng nhìn xung quanh những nét trang trí vẫn nguyên vẹn, sắc mặt Tiêu Phàm biến đổi.

Giết địch mà không ảnh hưởng đến ngoại vật, muốn làm được như thế chỉ có thực lực vô cùng mạnh, mà nhìn quái vật ở trên mặt đất cũng không được coi là yếu.

Mặt khác, thi thể quái vật vẫn còn cũng là một sự việc kỳ lạ.

Tiêu Phàm cảm thấy K đã đánh bãi con quái vật này lâu rồi vậy thì sao thi thể của nó vẫn còn đến nay mà chưa bị hệ thống xử lý?

Tiêu Phàm bắt đầu kiểm tra, phát hiện trên cơ thể con quái vật này không xuất hiện vết thương mà xung quanh lại có vệt nước chưa khô.

Tiêu Phàm dùng đầu ngón tay thử chạm, nước vẫn còn hơi lạnh.

“Thì ra là thế, không hổ là ‘Băng Đế’!”

Tiêu Phàm thở dài, không tiếp tục chậm trễ nữa, tiếp tục lên đường đuổi theo.

Trên đường đi còn sót lại rất nhiều dấu vết của chiến đấu, không hề khác nhau chút nào.

Hiện trường còn sót lại cả tảng băng chưa tan ra, cuối cùng là bức tượng băng cũng có.

Không biết từ lúc nòa, ánh sáng thánh khiết ấm áp trong khu di tích cổ đã tan biến, thay vào đó là thỉnh thoảng nổi lên một cơn gió lạnh, Tiêu Phàm biết mình đã rất gần K rồi.

…

[Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Phàm Tử đã tiến vào Thánh Đường khu di tích cổ, khu vực (9/10).]

Khu vực 9/10 là nơi trước mặt Tiêu Phàm, cảnh tượng nơi này hoàn toàn thay đổi, ánh sáng đã không nhìn thấy nữa, tất cả đều là băng lạnh, giống như một dòng sông băng vậy.

Một người cao to mặc giáp, uy mãnh như thiên thần, mắt sắc lạnh, trong tay vung lên chùy lớn, dường như muốn đập nát người trước mặt!

Chương 981: Người Theo Chủ Nghĩa Hoàn Mỹ

Chương 983: Người Theo Chủ Nghĩa Hoàn Mỹ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng cảnh tượng này lại cứ dừng lại một cách kỳ quái, giống như là đã bị vây trong băng lạnh, không thể làm gì được nữa.

Bởi vì băng lạnh thấu xương khiến hắn ta dừng lại hành động…

Trên con đường đã đi, cảnh tượng như vậy Tiêu Phàm đã gặp mấy lần nhưng lần nữa gặp được vẫn khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy kinh ngạc như cũ.

Cường độ công kích của thuộc tính băng này thực sự quá mức mạnh, sức mạng của nó đã hoàn toàn vượt qua mức hiểu biết của Tiêu Phàm, còn chưa thấy người, Tiêu Phàm đã cảm nhận được áp lực lớn lao của trận chiến này.

Mặt khác vị trí bây giờ là khu vực 9/10, nếu tiếp tục đi tiếp, hẳn là là khu vực cuối cùng 10/10 của khu Thánh Đường di tích cổ, mà người mà Tiêu Phàm vẫn truy đuổi, hẳn là đang ở đâu=y…

Oành!

Bỗng nhiên, tai nghe thấy một tiếng nổ vang, nhiệt độ xung quanh cũng theo đó mà hạ xuống, khiến cho nguoif ta cảm giác như đang ở giữa trời đông giá rét.

Tiêu Phàm vẫy tay lấy ra "Ám Dạ Hàng Lâm", hắn giảm đặc hiệu của "tung tích" để giảm đi cảm giác của người khác, như vậy thì nội tâm của hắn mới có thể yên tâm được.

Tiêu Phàm đi gần đến khu vực lối vào khu 10/10, rón rén thăm dò, đập vào mắt hắn là sảnh lớn khu di tích cổ, nơi hoa lệ nhất của Thánh Đường di tích cổ.

Lúc này Tiêu Phàm cưn bàn không còn lòng dạ nào để thưởng thức cảnh đẹp, mắt nhìn vào ánh kim quang đang tản ra hất lên thiên sứ đang bay cao phía trên không trung.

Thiên sứ cầm trong tay một thanh kiếm lớn, lưỡi kiếm tỏa ra ánh lửa chói mắt, hai cánh mở lớn, hô to môt tiếng, thanh kiếm chém vào hư không, một lưỡi đao lửa lớn từ kiếm tay ra, hung mãnh vô cùng như muốn xé ngang trời!

Mà đón tiếp lưỡi đao gió chính là một luồng không khí lạnh, không có chút nhượng bộ nào, lập tức đánh về phía lưỡi đao lửa!

Oành!

Một tiếng nổ vang, hai lực lượng đập vào nhau rồi nổ tung khiến cho khói lửa đầy trời.

Nhìn lửa và băng từ trên cao rơi xuống, Tiêu Phàm vô thức kéo mũ trùm lấy rồi mới thò đầu vào nhìn lên góc trước mặt kia…

Là hắn ta?!

Tiêu Phàm không ngờ rằng người mình muốn tìm đã sớm gặp được ở thành Hilba, chính là tên người máy qua đường lạnh như băng kia.

Nhưng mà, tên này lại đang bay, quá khoa trương rồi!

Lúc này hình dáng của K biến đổi lớn, người khoác lên áo giáp mới tinh, nhìn không khác gì tên thiên sứ đối diện, hẳn là thu hoạch của lần thăm dò khu di tích cổ này, hai cánh của K mọc ra từ chiếc áo giáp này, màu vàng rực rỡ không hợp với khuôn mặt lạnh lùng kia của K chút nào.

Loại phối hợp này có vẻ hơi buồn cười, Tiêu Phàm cảm giác giống như một người có khí chất lạnh lùng lại mặc bộ đồ màu mè vậy, sự phối hợp cổ quái này khiến cho Tiêu Phàm có cảm giác muốn cười.

Rất nhanh sau đó Tiêu Phàm liền không cười nổi bởi vì hắn nhìn thấy một quyền băng bắn ra đập vào người thiên sứ, thiên sứ cứ vậy mà bay ngược về sau rơi xuống như diều đứt dây…

Linh Hồn Thiên Sứ, boss cuối cùng của Thánh Đường di tích cổ, cấp 70, sở trường là thuộc tính quang và thuộc tính hỏa.

Thuộc tính hỏa đối với thuộc tính băng mà nói có một chút khắc chế nhưng dù có thế nào, nó vẫn không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

K lẳng lặng nhìn Linh Hồn Thiên Sứ trước mắt, trong lòng không có chút dao động nào, ma lực vận chuyển, phóng tuyết bay lên, trong khoảnh khắc hóa thành một cú đấm, cứ vậy mà vung ra!

Linh Hồn Thiên Sứ không có chút phản ứng nào, cứ như vậy mà bị đánh bay.

Tiện tay đánh bay một con boss cấp 70, sắc mặt K không thay đổi chút nào, anh ta đã sớm hình thành thói quen như vậy, bởi vì tất cả mọi chuyện đều diễn ra như kế hoạch, không bao giờ xuất hiện sai lầm.

…

Anh ta không có mẹ, từ khi Arthur tỉnh lại từ cabin dinh dưỡng liền biết được điều đó.

Cái người tên là John e Roger kia luôn tự xưng là cha anh ta.

Mặc dù Arthur không muốn chấp nhận nhưng không thể thừa nhận rằng đây là sự thật.

John e Roger là một tên không xứng đáng với chức vụ làm cha, cả ngày mang gương mặt tươi cười dối trá, nhìn giống tên lừa đảo.

John thích gọi con trai hắn ta là con trai yêu nhưng những lúc này Arthur kiểu gì cũng sinh ra ảo giác rằng John là con buôn.

Mặc dù John rất không đáng tin cậy nhưng dù sao thì trên phương diện nào đó John thật sự là cha của anh ta, bởi vì John là đồng loại duy nhất trên thế giới này, nếu không có John, anh ta cũng không thể nào được sinh ra.

Nhưng đến với thế giới này làm gì chứ?

Arthur mê mang, anh ta không thể tìm ra được sự tồn tại của mình.

Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn những người cùng tuổi kia đang chơi đùa trên chỗ đất trống, khuôn mặt tươi cười sáng lạn, trong lòng có chút hâm mộ.

Nhưng anh ta vẫn không thể nào hiểu được, trong tay ôm một món đồ chơi bằng nhựa rốt cuộc là vui đến mức nào.

“Anh đưa tôi đến đây rốt cuộc là vì sao?”

Arthur lạnh lùng nhìn John, hi vọng rằng John có thể cho mình một đáp án hài lòng.

Thấy Arthur hoang mang, John khẽ giật mình.

Lúc trước hắn ta nghĩ chế tạo ra một người nhân tạo hoàn mĩ hơn mình.

Vậy nên chế tạo ra Arthur nhưng không nghĩ đến việc John sẽ làm gì?

Mà Arthur hoang mang như thế, John cũng chưa từng nhìn thấy.

John vừa ra đời liền được các nhà khoa học ở sở nghiên cứu sắp xếp đi kiểm tra, mà sau khi được tự do Sam đã chỉ rõ phương hướng cho hắn ta, cho nên vấn đề này của Arthur, hắn ta thật sự không biết trả lời như thế nào.

“A… Cậu muốn làm gì thì làm.”

“Tôi không biết mình muốn làm gì cả, cho nên tôi với hỏi anh tôi nên làm gì?”

Nhìn khuôn mặt ạnh lùng không thay đổi kia của Arthur, John bỗng cảm thấy đau đầu.

Mặc dù trí thông minh của John cực kỳ cao nhưng có một lĩnh vực hắn ta không thể nào nghiên cứu được đó chính là nên làm thế nào dạy dỗ trẻ.

John từng lấy phương pháp khoa học mà mình cho là hợp lý nhất để ôm đứa bé vừa mới sinh không lâu.

Nhưng vừa mới chạm vào, tên nhóc kia lền khóc đến chết đi sống lại, còn cực kỳ không nể mặt mà tiểu vào người John.

Cho nên John cho rằng, làm thế nào để bế một đứa trẻ còn phức tạp hơn là nghiên cứu tâm lý con người, trẻ con mới là vấn đề làm hắn ta phiền não nhất.

Bởi vì để giảm bớt những phiền toái không cần thiết, khi Arthur mới tỉnh lại từ cabin dinh dưỡng, John liền trao cho cậu năng lực tiên tri, tránh cho mình đỡ phải giáo dục phiền phức.

Nhưng vấn đề hôm nay mà John hỏi, hắn ta thật sự không biết phải trả lời như thế nào.

Lần đầu tiên John có cảm giác bất lực, hắn ta nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy tấm áp phích của "Liên Minh Báo Thù", trong lòng liền nảy ra một kế.

"Vì để phòng ngừa thế giới bị hủy hoại, vì để bảo vệ hòa bình tế giới. Quán triệt tình yêu và hiện thực tàn ác… À, câu sau coi như không có đi, vừa rồi là thuận miệng nói thôi. Dù sao thì đại khái là duy trì trật tự xã hội giống như trong "Liên Minh Báo Thù" ấy…"

Đây là đáp án mà trong lòng John cảm thấy muốn chửi nhất nhưng hắn ta vẫn nói ra miệng bởi vì ngoại trù điều đó thì John không biết phải nói gì.

Duy trì trật tự thế giới giống như trong "Liên Minh Báo Thù"?

Arthur nghi hoặc, hình tượng của Liên Minh Báo Thù trong lòng cậu không giống với John, đối với Arthur mà nói, Liên Minh Báo Thù là con đường kiếm tiền của hãng phim Marvel, mục đích của series Liên Minh Báo Thù 1,2,3,4,5,6,7,8 chỉ có một đó là lừa gạt mọi người đến rạp phim, nhưng bảo vệ hòa bình thế giới thực sự là một chuyện có ý nghĩa.

"Tôi biết rồi."

Arthur lên tiếng sau đó xoay người đi.

John nhẹ nhàng thở ra, cũng không để ý cái này nữa.

John lại không biết rằng lời nói vô ý của mình đã xác định được một mục tiêu trong lòng Arthur.

…

Arthur bắt đầu lợi dụng trí thông minh nhân tạo của mình thiết kế tất cả. Anh ta cảm thấy để bảo vệ hòa bình thế giới đầu tiên cần thống nhất, sau khi thống nhất lãnh đạo, mới có thể trật tự ổn định, cho nên mục tiêu của anh ta là sáng tạo ra chính phủ thế giới.

Vì để hoàn thành viện này, anh ta cần lực lượng mạnh mẽ, mà thu hoạch được chiếc hộp Pandora khiến cho anh ta thu được dị năng khác với người thường.

Chương 982: Bại Lộ

Chương 984: Bại Lộ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Khoảnh khắc thu được chiếc hộp dị năng, suy nghĩ và thực tế liền được thống nhất, muốn tiếp tục tăng cường thực lực của mình trong hiện thưc, có thể thu hoạch được trong "Tân Sinh".

Trải qua một phen sàng lọc, Arthur lựa chọn thuộc tính hàn băng phù hợp nhất với mình, cũng thông qua đường tắt tìm các loại thuốc cường hóa, cường hóa hoàn toàn các kỹ năng trong hệ.

Kỹ năng học tập, anh ta cũng có năng khiếu, chính là vì như vậy, anh ta mới hóa thành người chơi hệ băng mạnh nhất trong trò chơi.

Cùng lúc đó, vật thu hoạch được trong "Tân Sinh" cũng ảnh hưởng đến anh ta, ví dụ như thu hoạch được cái kia có thể cải biến thể chất và gia tăng thuộc tính kỹ năng [Băng Sương Huyết Mạch], đôi mắt và mái tóc màu bạch kim của trong thực tế giờ đã biến thành màu xanh nhạt thanh lãnh.

Nhưng Arthur cũng không để ý đến cái này, bởi vì tất cả đều tiến hành theo kế hoạch của anh ta.

Tổ chức "Liên Minh Báo Thù". trở thành thế lực mạnh nhất trong trận doanh Ác Ma!

Trong "Chúng Thần Di Tích Chiến", các trận doanh khác đều bị công hội của anh ta áp chế, anh ta đã triệt để thống trị được server Bắc Mỹ trong "Tân Sinh"!

Mà kế hoạch tiếp theo của anh ta chính là thông qua quốc chiến để thống trị toàn bộ server thế giới, để cả thế giới đều thần phục dưới chân anh ta, đến lúc đó, anh ta quay về hiện thực bắt đầu xây dựng kế hoạch thực sự của mình.

Bởi vì đối với Arthur mà nói, quốc chiến trong "Tân Sinh" chỉ là mô phỏng theo kế hoạch của anh ta, qua việc kiểm tra mô phỏng, anh ta mới có thể thực sự chính thức ra tay.

Cho nên Arthur lấy tên gọi là K trong "Tân Sinh", từ đầu đến cuối đều là vì để thống nhất hòa bình trật tự quốc gia…

…

Linh Hồn Thiên Sứ ở giữa sân lại lần nữa đứng dậy, giương cánh đâm kiếm về phía K!

Ánh lửa lóe sáng khiến K nhíu mày.

K có vẻ hơi không vui, tay phải ra chiêu. nguyên tố băng dâng cao lên, lần nữa hóa thành quyền đánh về phía Linh Hồn Thiên Sứ!

Oành!

Không có chút ngoài ý muốn nào, Linh Hồn Thiên Sứ lại lần nữa bị băng ném đi!

K đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn xuống giống như nhìn một con giun dế.

"Thời gian của kế hoạch của tao chưa đến, mày có thể đừng tự đi tìm chết được không. Phải biết rằng tao là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, mày làm vậy sẽ khiến tao cảm thấy vô cùng buồn bực…"

…

Băng sương xuất hiện, một quyền mạnh đấm ra, một luồng ánh lửa theo đó xẹt qua, Linh Hồn Thiên Sứ lại lần nữa từ trên cao rơi xuống!

K đang đánh boss sao?

Thật đúng là đang đánh boss sao!

Nhưng có người đánh boss như vậy à?!

Xin tôn trọng boss một chút đi!

…

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng Tiêu Phàm vô cùng lộn xộn.

K cấp 59, Linh Hồn Thiên Sứ cấp 70, chênh lệch tận 10 cấp, cho dù là như vậy Linh Hồn Thiên Sứ vẫn bị K giày xéo như cũ.

Bầu trời bị băng sương cọ rửa, Linh Hồn Thiên Sứ bị đâm đến ngã trái ngã phải, không thể phản kháng được chút nào, đâu còn bộ dáng của boss nữa.

Ngược lại K vẫn đứng trên không, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt cao ngạo coi thường tất cả kia phảng phất như anh ta mới chính là boss vậy.

Giờ phút này Tiêu Phàm rốt cuộc đã sáng tỏ, vì sao lúc nói về K, Gordan lại kiêu ngạo như vậy.

Thủ lĩnh có thực lực mạnh mẽ như vậy, làm thủ hạ không kiêu ngạo cũng khó.

Vốn dĩ Tiêu Phàm còn muốn lúc K bị boss tấn công, hắn sẽ tiến đến bổ thêm cho K một đao nữa, hoặc nếu K và boss ngang nhau, trong thời khắc mấu chốt hắn sẽ lấy mạng của K, nhưng cảnh tượng này lại khiến cho mộng đẹp trong đầu Tiêu Phàm vỡ vụn, Tiêu Phàm hoàn toàn không ngờ rằng tình huống này lại xuất hiện trước mặt mình!

Cái vẻ mặt nhẹ nhàng lạnh lùng kia là chuyện gì thế, anh ta đơn độc chiến đấu với boss thật sao?!

Nhìn thấy K như trêu đùa dùng phép thuật của mình đánh boss, Tiêu Phàm không rõ rốt cuộc là K đang đánh boss hay là đang hành hạ người mới!

Mà nhìn tình huống hiện giờ, tên K này đang cố ý giữ lại mạng sống cho Linh Hồn Thiên Sứ, anh ta đang đợi một giây buff cuối cùng của "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" kết thúc mới ra chiêu cuối!

Chết tiệt, tại sao lại có người chơi như vậy chứ, hắn nên làm gì đây!

…

Trong hành lang di tích cổ, nhiều hơn một nửa không gian đang bị băng sương che lấp, đó là lãnh địa của K, còn lại một tấc vuông mới là phạm vi hoạt động của boss Linh Hồn Thiên Sứ.

Linh Hồn Thiên Sứ liều mang phản kháng.

Hét lên giận dữ không thôi, đổi lại chỉ là sự bất mãn của K, mà nó cũng bởi vạy mà lại lần nữa bị ngã đập lên mặt đất, kêu rên không ngừng.

Bộ dáng kia cực kỳ giống với gia súc bị nuôi nhốt, vô cùng đáng thương.

Tiêu Phàm đứng ở lối đi quan sát hết cảnh này, cảm nhận được áp lực vô cùng lớn..

Loại cảm giác này giống như lần đàu tiên Tiêu Phàm đôi mặt với Vân Bình Chi vậy, nhưng K chỉ dùng chiến đấu thông thường, không giống như Vân Bình Chi đã dùng hack, băng giá đơn thuần như vậy ngược lại khiến cho Tiêu Phàm có cảm giá không chân thật.

Nhưng bất luận là không chân thực thế nào, mọi chuyện vẫn đang xảy ra trước mắt.

…

K đã sớm tính quái vật trong Thánh Đường di tích cổ đủ để cho anh ta tăng lên cấp 60, cho nên khi biết được tin về khu di tích cổ, anh ta còn đợi trong đại bản doanh không ra ngoài vì để lợi dụng buff của "Chúng Thần Chi Tích Chi Chiến", tăng tối đa thực lực của phe mình, nghênh đón quốc chiến sắp tới.

Mà điều bây giờ Tiêu Phàm muốn làm chính là ngăn cản K lên cấp cao, cũng kéo dài thêm 3 ngày nữa.

Cách cản trở K thăng cấp nhanh nhất chính là giống như đối phó với Bọ Ngựa Âm Hồn vậy, giành lại Linh Hồn Thiên Sứ trong tay K, làm K mất đi kinh nghiệm thăng cấp.

Nhưng lần này Tiêu Phàm không thể làm thế…

Địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, dù là K có mạnh đến đâu, Tiêu Phàm vẫn tràn ngập lòng tin với việc đoạt lấy Linh Hồn Thiên Sứ.

Nhưng sau khi đoạt lấy xong sẽ xuất hiện một loạt phiền phức khác, đó chính là Tiêu Phàm lên cấp 60!

Trước đó lúc giết boss Bọ Ngựa Âm Hồn, Tiêu Phàm đã lên đến cấp 58. điểm kinh nghiệm chỉ cần chút nữa là lên cấp 59 rồi, nếu như đoạt lấy một con boss cấp 70 nữa, nhất định sẽ thăng lên cấp 60!

Theo như nhiệm vụ của Ma Vương, chỉ cần có người thăng lên cấp 60, quốc chiến liền được phát động, nhiệm vụ mà mình đang làm vẫn thất bại như trước!

Cho nên Tiêu Phàm chỉ có thể cứu Linh Hồn Thiên Sứ từ trong tay K, sống chết bên nhau 3 ngày nữa mới có thể đạt được nhiệm vụ, nhưng cái này nên làm thế nào đây?

Tiêu Phàm buồn rầu, hắn không nghĩ được cách nào tốt hơn, nếu như là lúc trước, đại khái hắn sẽ lên đánh nhau với K đến sống chết nhưng bây giờ hắn lấy thân thể của Phàm Tử để ứng chiến, đa số những tuyệt chiêu đều bị cấm sử dụng, chỉ dựa vào hắc ma pháp mà Ma Vương đã cho hắn, hắn thật sự không chắc có thể giết được tên K biến thái này.

…

K đã sớm đến đây, trông coi Linh Hồn Thiên Sứ này, chính là vì đợi đến phút cuối cùng để ra tay.

Nhung ở lâu cũng không thú vị, Linh Hồn Thiên Sứ lại không có trò mới để chơi, chỉ đánh tới đánh lui mấy lưỡi đao lửa, rất không thú vị.

K múa lên phong sương như bình thường nhưng đúng lú này, anh ta cảm nhận được cái gì đó…

Từ khi anh ta thu hoạch được "Băng Sương Huyết Mạch", bất luận chung quanh có nhiệt độ gì dao động, anh ta đều cực kỳ mẫn cảm.

Ở nơi lạnh lẽo này ngoại trừ Linh Hồn Thiên Sứ là còn có chút nóng ra, K còn cảm nhận được một chút ấm áp…

Trong Thánh Đường di tích cổ này, ngoại trừ anh ta và Linh Hồn Thiên Sứ ra còn có người khác tồn tại?!

K khoát tay, băng phun ra ngoài càng mạnh hơn, trực tiếp đánh Linh Hồn Thiên Sứ tới dính vào thạch bích, sau đó đông kết lại, tạm thời phong tỏa hành động của Linh Hồn Thiên Sứ.

Ngay sau đó hai cánh của K mở ra, tăng tốc hướng tới phía dưới!

…

"Là cô? Nhưng mà, cô là ai?"

Nhing thấy một người thần bí khoác áo choàng đen đứng bên ngoài là người ngày đó gặp được ở đại bản doanh của Sư Tử Vinh Quang, K nói.

Chương 983: Phong Cách Tác Chiến Của K

Chương 985: Phong Cách Tác Chiến Của K

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Giờ phút này Tiêu Phàm vô cùng kinh hãi, hắn đã nấp kĩ rồi không biết vì sao vẫn bị K biết được.

Mà hai mắt tỏa ra ánh sáng xanh kia ủa K nhìn chằm chằm vào hắn cực kỳ không tự nhiên, phảng phất như tất cả đều có thể lộ rõ trong đôi mắt này.

Ngoài cảnh giác ra, "Con Mắt Túy Uyên" của Tiêu Phàm theo đó cũng sáng lên…

[Kỹ năng thiên phú: tâm điện tĩnh lưu]

[Loại hình kỹ năng: chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: Không]

[Hiệu qủa kỹ năng: nhìn rõ suy nghĩ trong lòng kẻ địch.]

[Ghi chú: Tâm như nước chảy, cảm nhận mọi vật.]

…

Không phải dò xét kẻ địch bằng kỹ năng mà là đọc suy nghĩ, thiên phú này của K không phải là quá biến thái đi! Vậy thân phận của mình không phải bị bại lộ sao?!

"'Màn Đêm Che Giấu?' Đây là gì? Vì sao có thể che đậy 'Tâm Điện Tĩnh Lưu' của mình?"

Nghe nghi vấn của K, Tiêu Phàm hơi thả lỏng, xem ra trong thời khắc này thì Ma Vương vẫn còn rất tác dụng.

"Vì sao không trả lời tôi, chẳng lẽ cô là NPC à?"

K hỏi tiếp.

Tiêu Phàm vừa định xác nhận nhưng vừa mở miệng liền tỉnh ngộ.

Tên K này thật ác độc, thế mà thiết kế bẫy cho mình nhảy vào, nếu như mình nói đúng, thân phận này liền muốn bại lộ.

Cho nên Tiêu Phàm điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nghi hoặc trả lời: "NPC là cái gì?"

Nghe Tiêu Phàm trả lời, K nhướng mày, cái này hiển nhiên không phải kết quả trong lòng anh ta.

Chẳng lẽ thật sự là NPC?

Nhưng vì sao NPC canh giữ đại bản doanh của Sư Tử Vinh Quang lại xuất hiện trong Thánh Đường di tích cổ?

Nhưng dù là thế nào, với sự tương giao của cô với Sư tử Vinh Quang mà lại xuất hiện ở đây thì cũng là kẻ địch của mình.

"Đến vừa đúng lúc, tôi đang cảm thấy hơi chán…"

Giọng điệu bình ổn như bình thường, không chút báo hiệu nào, K hướng tay về phía trước, một dòng băng phun về phía Tiêu Phàm!

Tên này có khuynh hướng bạo lực à?

Còn chưa nói chuyện đã muốn đánh rồi, có lầm không vậy!

Phì phì, băng tuyết bắn về phía mình, Tiêu Phàm vẫn phải tránh.

Bước chân của Tiêu Phàm nhanh chóng biến đổi, trượt sang bên cạnh trách được công kích của K.

[Tên kỹ năng: Ngụy Trang Tịnh Liên/ Ngụy Trang Băng Mạch]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Tiêu hao kỹ năng: Tùy theo tình huống sử dụng]

[Hiệu quả kỹ năng: Tịnh Liên có thể khiến người chơi tạo thành băng tiến hành công kích trong trạng thái tĩnh; Băng Mạch có thể khiến người chơi tạo thành băng tiến hành công kích trong trạng thái động. Không cần thời gian hồi chiêu.]

[Ghi chú: Băng tuyết tùy người chơi sử dụng.]

…

“Ngụy Trang Tịnh Liên/ Ngụy Trang Băng Mạch” chính là tuyệt chiêu mà K quyen dùng, một động một tĩnh hỗ trợ lẫn nhau, có thể căn cứ vào các loại tình hình chiến đấu tiến hành tạo hình, đạt được hiểu quả khác biệt trong tấn công.

Nó tương tự với “Túy Uyên Tửu Hỏa” của Tiêu Phàm nhưng lửa mà “Túy Uyên Tửu Hỏa” sinh ra thuộc về trường phái kích phát, kém xa với sự ổn định của trạng thái băng sương.

“Tránh được? Tốc độ di chuyển này của cô hình như mạnh hơn 70% - 80% so với pháp sư bình thường…”

Nhìn thấy Tiêu Phàm tránh được đòn công kích kia, K có chút ngoài ý muốn, sau đó nhẹ nói.

Nhưng dự đoán của K lại làm Tiêu Phàm giật nảy mình, bởi vì độ chính xác trong dự đoán này của anh ta thật quá cao!

Hai chiêu “Túy Uyên Chi Thể” và “Tửu Lãng Túy Đào” cùng dùng, tốc độ di chuyển của Tiêu Phàm tăng thêm vừa đúng 70%, thêm ra 10% biên độ hẳn là thuộc tính tự thân c ủa Tiêu Phàm có khác biệt với pháp sư bình thường khác.

Một chiêu không trúng, K ra chiêu không ngừng, chỉ đưa tay một chút, 4 thanh băng bắn về phía Tiêu Phàm.

Anh ta muốn làm gì?!

Là muốn bao vây tấn công sao?!

Tiêu Phàm lấy lưỡi hái lớn từ phía sau lưng xuống, tập trung chú ý.

Nhưng lưỡi băng phân tán khắp nơi lại xông đến, tụ lại một chỗ sau đó bao lấy Tiêu Phàm phóng lên trời!

Ngụy Trang Tịnh Liên hình lồng giam!

Băng tuyết rơi xuống.

Trong chớp mắt tạo thành hình lồng giam băng!

Mà giờ phút này Tiêu Phàm đã bị vây trong lồng!

Đối phó với người linh hoạt, phương pháp thích hợp nhất để hạn chế hoạt động của người đó chính là hạn chế không gian hoạt động!

Sau khi hạn chế hoạt động của Tiêu Phàm trong nhà giam băng, K mới triển khai sự tấn công thật sự của anh ta, một chiếc búa lớn được tạo thành từ băng treo ở trên, theo tay phải K vung lên, búa lớn đập mạnh xuống!

Oành!

Búa lớn rơi xuống, mặt đất rạn nứt, băng vỡ khắp nơi, một luồng hơi lạnh phân tán khắp nơi.

K lắc cổ, phảng phất như hoàn thành một việc không có ý nghĩa: "Thật chẳng hay gì cả."

Anh ta vừa định quay đi, bỗng nhiên một ánh sáng đen phát ra từ trong sương mù rét lạnh!

K thấy thế, đôi mắt đang khép hờ bỗng mở to ra, hai cánh kim giáp màu vàng mở ra, nhanh chóng bay lên không, từ trong màn sương này bay mà một viên Ảm Đạm đạn.

Oành!

Uy lực to lớn xẹt qua dưới chân K, đánh vào thạch bích khiến cho cửa vào Thánh Đường di tích cổ đã nứt ra một chút.

Nhiệt độ thoáng tăng trở lại, sương mù do búa băng nổ ra dần tản đi, bóng hình của Tiêu Phàm lại lần nữa lộ ra.

K từ trên cao nhìn xuống Tiêu Phàm, hình như phát hiện ra điều gì thú vị.

"Cô còn sống à, thật bất ngờ. Nhưng cô thú vị hơn nhiều so với thiên sứ. Vậy cô giết thời gian cùng tôi đi…"

K đưa tay, một trận pháp xuất hiện trên không trung, nhiệt độ không khí xung quanh bắt đầu hạ xuống, một ánh sáng xanh xuất hiện, trên không trung xuất hiện một con rồng băng lớn!

Sủng vật?!

Chẳng nhẽ tên này định 2 vs 1, thật là bắt nạt người khác!

Tiêu Phàm dùng "Hắc Ma Pháp Thuấn Di" nhảy ra ngoài cũi, may mắn với thoát khỏi khó khăn, giờ K lại gọi rồng băng ra, trong lòng có chút không vui.

Tiêu Phàm mang theo con mèo dở hơi kia, bởi vì đặc thù rõ ràng, khó giữ bí mật nên vẫn để nó trong Tinh Không Bảo.

Nhưng đối với cái này, Tom Cruise không có ý kiến gì, thậm chí còn vui vẻ ở lại bên trong.

Bởi vì lúc này Irina cũng ở trong Tinh Không Bỏa,

Cho nên Tom Cruise mới không ngu đến mức vì đi theo tên dọn phân mà bỏ lại cô mèo trắng đáng yêu đâu!

…

Nhưng sự tình cũng không như Tiêu Phàm nghĩ, rồng băng này không phải là đối thủ của Tiêu Phàm…

"Mày, đi quấn lấy con thiên sứ kia, không để cho nó tới, cũng không được giết nó."

K ra lệnh cho rồng băng lớn, sau đó lại lần nữa tạo ra băng tuyết đánh về phía Tiêu Phàm!

Kia là một bàn tay lớn làm bằng băng sáng long lanh, anh ta muốn tóm lấy Tiêu Phàm, sau đó bóp chết!

Nhưng đối với K mà nói, phương thức công kích như vậy có cảm giác khống chế vạn vật, anh ta rất thích.

Nhưng Tiêu Phàm sao làm sao để cho anh ta như ý, sau khi pháp lực của Ma Vương kết thúc, giá trị pháp lực của Tiêu Phàm đã trở lại tiêu chuẩn cơ bản bình thường, không ngại thi triển pháp thuật, rốt cục hắn cũng có thể toại nguyện sử dụng hắc ma pháp!

Bàn tay băng chộp về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng không né tránh, lưỡi hái lớn đặt trước mặt, chỉ lên phía trên đầu, ám nguyên tố bắt đầu hội tụ lại, nhanh chóng biến thành những sợi dây dài bắn ra ngoài!

Hắc ma pháp - Thương Luyện Ngục!

Đặc điểm của băng ma pháp là hạn chế còn hắc ma pháp lại là tàn phá!

Giờ phút này là một hắc pháp sư, Tiêu Phàm cũng không cần né tránh, pháp thuật mạnh đối kháng, đó là sự trữ tình của pháp sư!

Thương Luyện Ngục bắn nhanh ra, đâm thẳng vào bàn tay lớn được kết tụ bằng băng của K! Cây thương đâm vào, hàn băng nhanh chóng vỡ nát, vụn băng bay đầy trời.

Thương Luyện Ngục đâm vào nhưng không vì thế mà dừng lại, tiếp tục vọt tới trước mặt K!

Lần đối kháng pháp thuật này, hình như Tiêu Phàm cao hơn một bậc.

K nhìn cây thương đen nhánh pha băng tới, khóe miệng hơi cong.

Nhưng anh ta vẫn đứng yên như cũ, không né tránh.

K nhấc tay lên, kéo mạnh xuống, theo đó xuất hiện một miếng băng mỏng.

Bề mặt miếng băng sáng bóng trơn trượt, như gương, nhìn qua cực kì giòn, phảng phất như không thể nào đâm thủng được.

Nhưng lúc miếng băng đó xuất hiện, Tiêu Phàm lại thay đổi vẻ mặt, hai chân đứng im bắt đầu múa lên, bắt đầu thu lại từ xa!

Thương Luyện Ngục đen nhánh đâm mạnh vào miếng băng mỏng, vốn cho rằng miếng băng đó sẽ vỡ vụn không ngờ nó chỉ đứng im, một chút rung

động cũng không sinh ra.

Chương 984: Luyện Ngục Hắc Liên

Chương 986: Luyện Ngục Hắc Liên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà thương Luyện Ngục đang bắn tới lại đứng yên, đang lúc nhìn ra giống như sắp biến mất, màu đen nhánh đó lại bắt đầu hiện ra!

Phản chiếu!

Thương Luyện Ngục thay đổi hoàn toàn phương hướng, đánh về phía Tiêu Phàm!

[Tên kỹ năng: Kính Băng Lăng]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 100 giá trị pháp lực]

[Hiệu quả kỹ năng: Sáng tạo ra kính Băng Lăng có thể phản xạ lại tất cả những loại pháp thuật, thời gian hồi chiêu 10 phút.]

[Ghi chú: Mặt kính, phản chiếu!]

…

Tiêu Phàm thi triển hắc ma pháp "thương Luyện Ngục" bị K dùng "kính Băng Lăng" phản lại, may mà Tiêu Phàm đã có "Con Mắt Túy Uyên" dự trước mới may mắn thoát khỏi.

Thương Luyện Ngục chỉ sượt qua người, đâm vào bức tường đã ở khu di tích cổ sau lưng Tiêu Phàm, khiến cho bức tường xuất hiện một khe nứt.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào K đang đứng trên bầu trời, trong lòng vô cùng cảnh giác.

Lúc trước khi đối kháng, Tiêu Phàm đã cảm nhận được một điểm, pháp thuật của K nhìn như tùy ý nhưng khi thi triển lại cho người ta cảm giác đã dày công tính toán. Băng lao phục kích, trực tiếp bức hắn phải thi triển kỹ năng "Hắc Ma Pháp Thuấn Di", không có tính toán tinh vi thì không thể nào làm ra được điều này.

Bởi vì chỉ càn tồn tại bất kỳ không gian né tránh nào, Tiêu Phàm đều sẽ giữ trong tay con át chủ bài của mình mà không tung ra.

Mà sự phản xạ lần này, nếu như Tiêu Phàm không có dự cảnh từ trước thì trúng chiêu là không thể nghi ngờ.

Cho nên giờ khắc này, Tiêu Phàm cảm giác như mình đang bị K tính toán nhưng vừa chiến đấu vừa có thể tính toán hợp lý, thật sự là điều con người có thể làm được sao?

Gào!

Nơi xa, rồng băng đang gào thét với thiên sứ, nghe tiếng động ấy như đang trong một trận chiến khốc liệt.

Một con sủng vật có thể kéo chân được boss cấp 70, quyền lợi của K thật là khiến người khác sinh lòng hâm mộ.

Tiêu Phàm rất muốn quan sát trận đấu phía đó một phen nhưng giờ phút này hắn không dám phân tâm, bởi vì một đôi mắt trong suốt như băng đang nhìn xuống hắn từ trên không trung, khiến cho hắn lạnh cả người.

Bị K nhìn như vậy, Tiêu Phàm cảm thấy rất không tự nhiên, áp lực trên người cũng lặng lẽ dâng cao.

Từ khi "thương Luyện Ngục" bị "kính Băng Lăng" phản xạ lại, Tiêu Phàm lại lần nữa điều khiển hắc ma pháp đối kháng với K một phen, cục diện nhìn có vẻ ngang cơ nhưng Tiêu Phàm biết mình đã rơi vào thế yếu.

Từ đầu đến cuối K đều dùng "Ngụy Trang Tịnh Liên/ Ngụy Trang Băng Mạch" để tiến hành tấn công, thỉnh thoảng sẽ dùng "kính Băng Lăng" trên tay để phản xạ lại chiêu của Tiêu Phàm.

Mưa tuyết bay đầy trời, thỉnh thoảng sẽ hóa thành những thanh đao múa hoặc mưa tên rơi xuống, tóm lại tạo hình ma pháp tầng tầng lớp lớp.

Sự đa dạng biến hóa này khiến người ta không đáp ứng được nhưng cái khiến cho Tiêu Phàm khó có thể ứng đối được là khả năng tính toán của K.

Trải qua mấy lần đánh qua lại, rốt cuộc Tiêu Phàm đã xác nhận được, tên K này luôn tính toán hành động của mình khi chiến đấu.

Bởi vì mỗi lần pháp thuật của anh ta đánh xuống đều chính xác rơi xuống nơi Tiêu Phàm vừa đứng, nếu không phải Tiêu Phàm ứng biến nhanh nhạy hẳn đã sớm bị đông thành băng.

Điểm càng để Tiêu Phàm khẳng định thêm là K luôn duy trì khoảng cách với Tiêu Phàm…

K đứng trên không trung, dường như luôn không chuyển động nhưng mỗi lần Tiêu Phàm di động anh ta cũng có thể chếch đi theo, mà sau khi di chuyển theo, khoảng cách của anh ta và Tiêu Phàm cũng không thay đổi.

Mà K luôn duy trì khoảng cách này với Tiêu Phàm vừa hay chính là cực hạn của "Con Mắt Túy Uyên".

Điểm tốt của "Con Mắt Túy Uyên" hơn "Con Mắt Ác Ma" chính là có thể nhìn rõ kẻ địch mà không làm cho kẻ địch biết nhưng khoảng cách nhìn được cũng có giới hạn, trừ khi kẻ địch thi triển kỹ năng, "Con Mắt Túy Uyên" mới có thể thu hoạch được tin tức tương quan trong phạm vi cho phép.

Cho nên đến giờ, Tiêu Phàm chỉ có thể thu được tin tức về kỹ năng của K, còn lại thì hắn không thể nào biết được.

Tiêu Phàm không biết vì sao K lại một mực duy trì khoảng cách cực hạn như vậy. Chẳng lẽ anh ta tồn tại một ý thức phòng ngự siêu cao với kẻ địch

sao?

Nếu như đúng vậy.

Con người này quá đáng sợ rồi.

Bởi vì năng lực tính toán này, K có thể làm chủ được toàn bộ tiếp tấu của trận đấu, mà để Tiêu Phàm tồn tại được đến giờ phút này chính là sự ngang bướng mà hắc ám sinh ra.

K tính toán phong cách chiến đấu của kẻ địch trong khi chiến đấu khiến Tiêu Phàm nhớ đến người anh của mình, chỉ có loại người này mười có thể làm được việc biến thái như vậy.

Có lẽ tên K này cũng có trí thông minh cao đến mức phi nhân loại như anh của hắn.

Trong "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", Tiêu Phàm đối phó với một bầu trời mưa đạn của Vân Bình Chi đều sử dụng "Túy Quyền", bởi vì "Túy Quyền" bất định, có thể tránh được sự tính toán của hắn ta.

Nhưng hôm nay hắn không thể làm vậy, bởi vì mặc dù sử dụng "Túy Quyền" không xuất hiện ánh sáng đặc hiệu nhưng tư thế động tác lại quá đặc sắc, chỉ hơi không cẩn thận liền bại lộ thân phận.

Nhưng không dùng "Túy Quyền", hắn không thể nào thoát được tiết tấu mà K đã nắm trong tay…

"Cô còn sống tôi rất kinh ngạc. Tôi không cảm thấy NPC lại có thể khó đối phó như vậy, rốt cuộc thì cô là ai?"

Ngoài miệng K nói kinh ngạc nhưng biểu hiện lại cực kỳ bình tĩnh, điều này khiến Tiêu Phàm sinh ra cảm giác chán ghét với K.

Mặt khác, không hỏi rõ ràng đã ra tay đánh nhau, đánh được một nửa mới hỏi tên đối phương, tên này cũng thật không biết lễ phép!

"Tôi không biết anh có ý gì, tôi là tinh linh trong rừng Billy!"

Tiêu Phàm giả vờ, cái mác "tinh linh rừng Billy" này hắn dự định sẽ dùng cho đến khi về nước.

"Tinh linh rừng Billy? Ha ha, cô lừa tôi."

Lời nói của K khiến Tiêu Phàm hoảng hốt, thầm nghĩ chẳng lẽ trong lời nói của mình lộ ra sơ hở gì sao?

Nếu không phải vì sao K không cần nghĩ mà đã trả lời luôn?

"Sao… Anh lại chất vấn tôi? Tôi lừa anh thì có lợi gì đâu?"

"Không phải chất vấn, đây là phủ định. Bởi vì tinh linh rừng Billy tôi đã gặp rồi… cũng đã giết rồi…"

Lời nói rơi xuống, Tiêu Phàm cảm thấy không khí xung quanh cũng hạ xuống theo.

"Tinh linh rừng Billy không phải như thế này, cơ bắp bọn chúng nổi rất mạnh mẽ, rất thích đấu vật, tên thật là Hải Linh Đột Thú. Mà cô, là Hải Linh Đột Thú sao? Cho nên… Rốt cuộc cô là ai?"

Đối mặt với sự chất vấn của K, mồ hôi lạnh của Tiêu Phàm ứa ra, loại cảm giác bị vạch trần này quá tệ.

Đang lúc Tiêu Phàm nghĩ xem nên đối ứng thế nào, một tiếng rít gào vang lên, ánh lửa sáng lên từ bốn phía!

Linh Hồn Thiên Sứ đã thoát khỏi được sự quấy rầy của rồng băng, giang hai cánh ra, lửa trong tay ném về phía K.

K khẽ nhíu mày, thấp giọng tự hỏi: "Không kiên trì được à? Cũng đúng, là mình hơi lâu rồi, vượt qua mong đợi…"

K tiện tay đánh về phía Linh Hồn Thiên Sứ một chiêu, sóng băng lại lần nữa ngưng tụ trong tay anh ta rồi phun ra ngoài!

Linh Hồn Thiên Sứ mới xông lên được một nửa liền bị băng sương kia đẩy bay, nhìn nó vô cùng hỗn loạn.

“Cô cũng khá được nhưng thời gian trong kế hoạch của tôi đã đến, không thể tiếp tục tiếp đón được. Cho nên tôi chỉ có thể để cho bạn tôi đến làm bạn với cô…”

Ánh sáng xanh từ mắt K bắn ra ngoài, nguyên tố băng giữa đất trời lại lần nữa bạo động, ma pháp hệ băng xuất hiện!

Tuyết bay trên trời hóa thành hình vòi rồng, quấn lấy xung quanh Tiêu Phàm, sau khi tĩnh lại liền thành hình!

“Đây là?!”

Tất cả những thứ trước mắt khiến cho Tiêu Phàm khiếp sợ không thôi, bởi vì tạo hình băng sương lần này của K không phải là những binh khí như trước đó mà là vật sống!

Sư tử, hổ, gấu, ưng nhiều vô số, giương nanh múa vuốt vây kín Tiêu Phàm!

Về phần K đã bắt đầu quay người bay về phía Linh Hồn Thiên Sứ…

So sánh việc tạo hình vật sống và binh khí nhìn qua chỉ khác nhau một chút nhưng độ khó của thao tác lại khác nhau rất lớn, bởi vì mức độ phức tạp của hình thành vật sống trên binh khí rất nhiều!

Chương 985: Phong Tỏa

Chương 987: Phong Tỏa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ đơn thuần dùng 1 trong hai “Ngụy Trang Tịnh Liên” hoặc “Ngụy Trang Băng Mạch” không thể nào hình thành được vật sống, nhất định phải kết hợp cả hai, tạo thành một khối năng lượng mới có thể tạo ra thú vật, mà sau khi tạo ra, giao cho bọn chúng đặc tính tấn công còn khó hơn.

Tên K này rốt cuộc là thần thánh phương nào mà có thể dùng thành thạo kỹ năng này như vậy!

…

Nhưng mà… Lúc hỏi thăm thân phận người khác mà người khác chưa trả lời mà bỏ đi là thất lễ đấy biết không!

Nhìn K rời khỏi, trong lòng Tiêu Phàm phẫn nộ, từ thái độ của K có thể nhìn ra, tên này rõ ràng không để mình vào mắt!

Những con thú bằng băng ki vây quanh Tiêu Phàm phẫn nộ gào thét, bọn chúng hiển nhiên không thể nào biết được tâm trạng của Tiêu Phàm lúc này, bọn chúng nhìn thấy Tiêu Phàm cầm lưỡi hái lớn bỗng nhiên nhắm mắt, cảm thấy thời cơ không tệ liền đánh tới!

Tiêu Phàm cũng không muốn hao phí thời gian cho đám động vật này, hắn nhắm mắt lại ngưng thần, hoàn tất tập hợp lại ma lực, lần tiếp theo mở mắt ra, một chùm ánh sáng bắn ra khỏi mắt!

Cùng lúc đó, một đó hoa sen màu đen hình thành dưới chân hắn, sau đó nở rộ…

Hắc ma pháp Luyện Ngục Hắc Liên!

Oành!

Đóa hoa đó rốt cuộc nở rộ, sau đó bay tán loạn, hơi thở của sự hủy diệt bay xung quanh, những con thú bằng băng không kịp phát ra tiếng kêu nào liền lập tức vỡ nát, hóa thành một làn sương mù tản ra bốn phía.

K bay được một nữa bỗng ngừng lại, quay đầu về phía sau nhìn lại…

“Trong nháy mắt đã có thể gỡ bỏ băng của tôi, anh thật sự khiến tôi phải kinh ngạc.”

K từ tốn nói, tiện tay đánh Linh Hồn Thiên Sứ không may mắn kia bay ra ngoài, giống như boss cấp 70 bên trong di tích cổ từ đầu đến cuối đều là món đồ chơi trong tay anh ta, có thể tùy tiện nắm.

Tiêu Phàm thở nặng nhọc, vừa mới thi triển “Luyện Ngục Hắc Liên” một ma pháp đen tối có thể gây tổn thương nên giờ hắn có vẻ hơi mệt mỏi.

Tiêu Phàm khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía K, cố gắng không làm ra bộ dáng ngưỡng mộ.

Tiêu Phàm phát hiện người tên K này vẫn đáng ghét như vậy, rõ ràng ngoài miệng nói ngưỡng mộ, như vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, Tiêu Phàm cảm thấy đây là định lừa gạt hắn.

"Đánh được một nửa đã vội đi, như vậy có phải không được ổn lắm?"

Nói xong, súng Luyện Ngục lại được bắn ra một lần nữa, mang theo sự phẫn nộ Tiêu Phàm giấu kín trong nội tâm!

"Tôi cảm thấy quấy rầy kề hoạch của người khác mới là không ổn nhất…"

K lại xoay tay lại lần nữa, băng tuyết liền dâng lên!

Hành lang trong di tích cổ lại nghênh đón pháp thuật đối đầu một lần nữa, Linh Hồn Mãnh Liệt Của Thiên Sứ thỉnh thoảng gia nhập trong đó, ánh sáng hắc ám xen lẫn với hỏa diễm băng tuyết thành một khối, khiến đại sảnh di tích cổ phát ra một trận gào thét, vô số hạt cát trên trần nhà bị đánh mà rơi xuống lả tả.

K nhìn thoáng qua thời gian, thời khác đã gần đến, anh ta liền nhíu mày, có vẻ hơi không vui.

Lúc trước giao chiến cùng Tiêu Phàm có thể nói là vô cùng nhàn hạ, bây giờ Tiêu Phàm lại dây dưa như vậy, chính là đáng ghét đến cực điểm.

"Anh thật là thú vị, có điều thời gian theo kế hoạch của tôi đã sắp đến rồi. Đừng có làm phiền tôi, tự động đứng sang một bên hoặc là trực tiếp đi chết đi!"

K đứng thẳng giữa không trung, vô cùng bá đạo, nhiệt độ không khí xung quanh lại giảm đi thêm một chút…

Lời nói này của K, không chỉ là lời uy hiếp, mà cũng là lời báo nguy trước, nói rõ buff "Chúng thần di tích chi chiến" server Bắc Mĩ sẽ nhanh biến mất, K chuẩn bị ra tay xử lí Linh Hồn Thiên Sứ!

Chuyện cho tới bây giờ, Tiêu Phàm căn bản không có khả năng thỏa hiệp đối với việc này.

Mà phải hoàn thành nhiệm vụ, đánh giết K, mới là phương pháp chiến thắng đơn giản.

Nhưng vào thời khắc gặp phải K, hắn lập tức không chắc chắn lấy ma pháp sư hắc ám của bản thân hạ gục K, bây giờ giao đấu một phen, loại cảm giác này càng thêm chắc chắn.

Nếu có thể khôi phục thành con trai, có lẽ còn có cơ hội, lấy con gái về đối địch, Tiêu Phàm thật sự cảm thấy hi vọng xa vời.

Cho nên bây giờ Tiêu Phàm chỉ có thể xử dụng tất cả vốn liếng, mang Linh Hồn Thiên Sứ ra giết thời gian để trì hoãn.

Nhưng phải làm thế nào để cuốn lấy K kéo dài thêm đây?

Chẳng lẽ mình phải chiến đấu lâu dài như vậy với anh ta ba ngày liền?

Cách này hiển nhiên là không thiết thực!

Không được, mình nhất định phải nghĩ ra biện pháp mới được.

Tiêu Phàm ngắm nhìn bốn phía, trong lòng bắt đầu lập kế hoạch.

Một luồng suy nghĩ qua đi, cái liềm lớn của Tiêu Phàm vung lên, một viên đạn Ảm Viêm bỗng nhiên sinh ra, nhanh chóng bay về hướng Linh Hồn Thiên Sứ!

K liền cảm thấy giật mình, anh ta không nghĩ tới Tiêu Phàm sẽ làm ẩu như vậy, dám ra tay với con mồi của anh ta!

Thế là K mạnh mẽ ngoắc tay, mấy trụ băng liền dâng lên sừng sững, trong nháy mắt hiện ra giữa Tiêu Phàm và Linh Hồn Thiên Sứ, ngăn lại đạn Ảm Viêm đang bay về phía Linh Hồn Thiên Sứ!

Oành!

Trụ băng trong khoảng khắc bị vỡ ra, đạn Ảm Viêm Tiêu Phàm bắn ra cũng theo đó mà tiêu tán.

K nhìn xuống Tiêu Phàm, trong lòng cảm thấy tức giận: "Anh nghĩ có thể phá hoại kế hoạch của tôi sao? Nhưng anh sẽ không được như ý đâu, kế hoạch tôi định ra chưa từng xuất hiện biến cố, tôi muốn ai sống, người đó sẽ sống, tôi muốn ai chết, người đó liền chết, Linh Hồn Thiên Sứ còn chưa đến thời khắc kết thúc, có tôi ở đây, anh đừng nghĩ đến chuyện có thể chém chết nó!"

K lại nói ra một tràng đầy bá khí, có điều Tiêu Phàm lại không hề để ý tới, chỉ không ngừng bắn đạn Ảm Viêm về phía Linh Hồn Thiên Sứ!

Linh Hồn Thiên Sứ đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, bắt đầu phấn khởi phản kích, mà K lại nghĩ để hết thảy kế hoạch được làm theo ý mình, để Linh Hồn Thiên Sứ tồn tại lâu một chút, thế là tam phương đối chọi, trở thành một cuộc đại loạn.

Theo sự giằng co không ngừng, K đã nhận ra một chút bất thường.

Anh ta cảm thấy pháp thuật Tiêu Phàm bắn về phía Linh Hồn Thiên Sứ không quá chuẩn xác, giống như cố ý bắn chệch.

Nếu đây là cố ý, vậy lại là vì sao đây?

Thời gian vội vàng trôi qua, giữa sân có một vật lặng lẽ biến đổi, đến ngay cả K cũng chưa từng cảm thấy…

Tiêu Phàm cũng không có ý đồ chém chết Linh Hồn Thiên Sứ, mới có thể chỉ dùng pháp thuật đạn Ảm Viêm với lực công kích nhỏ nhất của mình để tấn công, mà pháp thuật bắn ra vô cùng tùy ý, cho nên hiện ra cảnh tượng như vậy.

K ở vào thái độ thủ hộ lâu dài, mà Tiêu Phàm không ngừng tấn công về phía Linh Hồn Thiên Sứ, trong thời gian này, thứ lặng lẽ thay đổi chính là mục tiêu oán hận của Linh Hồn Thiên Sứ.

Cuối cùng Tiêu Phàm đem nỗi oán hận của Linh Hồn Thiên Sứ chuyển dời đến trên người mình!

Cách làm này khi đang ở tam phương tương đối mạo hiểm, nhưng lại có thể đổi lấy quyền dẫn dắt Linh Hồn Thiên Sứ, chỉ có phương pháp khống chế hành động của Linh Hồn Thiên Sứ, kế hoạch Tiêu Phàm mô phỏng trong đầu mới có thể chủ động thực hiện.

Trong lúc bất tri bất giác, Linh Hồn Thiên Sứ bị nỗi oán hận Tiêu Phàm dẫn dắt đến cửa vào phụ cận của di tích cổ.

Hai mắt Tiêu Phàm đột nhiên sáng lên, chính là lúc này!

Hai chân Tiêu Phàm đạp mạnh, không ngừng mà tiến tới, đuổi theo đánh tới Linh Hồn Thiên Sứ!

Hành động kia của hắn khiến cho K phải ngây người một lát.

Công kích của pháp sư? Đây là tình huống gì vậy?

Nhìn thấy Tiêu Phàm xông đến, Linh Hồn Thiên Sứ càng trở nên mãnh liệt hơn!

Có một tên điên đến lãnh địa của nó rồi điên cuồng ném băng vào nó đã là một chuyện rất tồi tệ, tên đáng ghét mang khí tức hắc ám này còn hết lần này đến lần khác tới bỏ đá xuống giếng, bây giờ tên ngu xuẩn đối diện này vọt tới, nó Linh Hồn Thiên Sứ nhất định phải đoạt lấy tính mạng của hắn ta!

Linh Hồn Thiên Sứ lao xuống rơi xuống đất, thu hồi hai cánh, chạy nhanh về phía Tiêu Phàm!

Lưỡi đao chém tới! Nổi giận văng khắp nơi!

Tiêu Phàm không hoảng chút nào, đao lớn cắm xuống đất, nhanh chóng xoay người trở lại, nghiên người hiện lên quả cầu lửa, đá ngang một cái, đá thẳng vào phần bụng của Linh Hồn Thiên Sứ!

Chương 986: Băng Đế

Chương 988: Băng Đế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cùng lúc đó, tay phải Tiêu Phàm có chút run run, có một vật vàng óng lặng yên rơi xuống…

K đứng ở trên không, vẻ mặt bình tĩnh lần đầu tiên xuất hiện vẻ kinh ngạc, cận chiến pháp sư thật sự là chuyện đáng ngạc nhiên, nhưng lại không đến mức để anh ta kinh ngạc như thế, điều thật sự khiến anh ta ngạc nhiên chính là khoảng cách Linh Hồn Thiên Sứ bị bay ngược lại ra sau khi bị Tiêu Phàm đá ngang một cái!

Linh Hồn Thiên Sứ trực tiếp xuyên qua cửa vào đại sảnh di tích cổ, bay qua khu vực 10/10, phóng tới khu vực 9/10 dặm!

Coi như là kỹ năng của Cách đấu gia cũng không mãnh liệt như vậy đâu!

Linh Hồn Thiên Sứ ngã sấp xuống lại đứng lên một lần nữa, thần sắc có chút mê mang, bởi vì nó bị đánh bay thật xa, lại chưa phát hiện uy lực của lần bị đánh này, hiện tượng này dường như có chút dị thường.

Thực ra đạo lý vô cùng đơn giản, đây cũng không phải là sức chân cho phép của Tiêu Phàm, mà là đến từ quán tính "Trượt vỏ chuối" của "Tinh Tinh Tiêu Bì"!

Trong một khắc khi Tiêu Phàm vung chân đá ngang đi, "Tinh Tinh Tiêu Bì" trong nháy mắt bị tuột, lặng yên đặt dưới chân Linh Hồn Thiên Sứ, liền trở thành như vậy!

Nhìn thấy Linh Hồn Thiên Sứ bị một cước của mình đá bay đi, đứng từ chỗ mình mà suy đoán, trong lòng Tiêu Phàm liền đắc ý.

Rất tốt, tất cả đều tương đối thuận lợi!

Thừa dịp K còn đang ngây người, Tiêu Phàm cấp tốc chạy đến cửa vào lối đi, ma lực hội tụ, ma pháp đen tối được xuất ra!

Sắc mặt K biến đổi mạnh, rốt cuộc cũng biết được mục đích của Tiêu Phàm, giương cánh lao về phía cửa vào!

Nhưng tất cả đều quá muộn, một đóa hỏa liên đen nhánh đã thành hình, một mình nở rộ bên trong không gian chật hẹp này!

Oành!

Năng lượng mạnh mẽ trong nháy mắt nổ tung, tràn ngập cửa vào lối đi, đại sảnh di tích cổ tiếp nhận quá nhiều ma pháp, sớm đã đóng băng tứ phía, bây giờ bị chấn động lần nữa, cửa vào cuối cùng cũng đổ sụp xuống!

Không sai, mục đích của Tiêu Phàm chính là để K một thân một mình bị phong tỏa bên trong đại sảnh!

Cách ly hoàn toàn cái tên bến thái chơi băng này và cái tên người chim ngu đần chỉ biết đi chịu chết kia ra!

Oành!

Luyện Ngục Hắc Liên nở rộ, Tiêu Phàm nhanh chóng rút lui đi khỏi.

Bầu trời hoa theo đó sụp xuống, tạo nên một trận bụi mù, đá hòn liên tiếp rơi xuống, không ngừng vang lên tiếng trầm đục.

Đợi đến khi bốn phía yên tĩnh trở lại, cửa vào đã bị đá phủ kín hoàn toàn giống như kế hoạch trong lòng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thoáng lau mồ hôi, đi về phía đống đá, nhìn qua không thấy một chút ánh sáng, mới hơi thả lỏng người, sau đó cười ầm lên!

“Ha ha! Để anh đóng vai lạnh lùng, anh không biết tôi ghét nhất là loại đàn ông lạnh lẽo cấm dục sao! Rõ ràng không có một chút EQ, còn muốn giả bộ đẹp trai, đơn giản là quá mức! Nếu anh đã thích băng như thế, tôi liền chuẩn bị cho anh một cái phòng ướp lạnh, để anh ở trong đó trình diễn ‘Băng tuyết kỳ duyên’!

Chợt vang lên tiếng gió, Tiêu Phàm nhanh chóng nhảy lên, trực tiếp tránh khỏi lưỡi đao đối phương chém tới.

“Tôi nói này điểu nhân huynh, anh như vậy là thật sự không nhìn ra được tốt xấu! Tuy nói anh không phải người cũng không phải chim, nhưng tôi cũng không hề kỳ thị anh, ngược lại còn ra tay cứu anh một mạng, anh làm sao có thể lấy oán trả ân, chém đao về phía tôi như vậy chứ? Anh làm như thế, tôi rất là đau lòng…”

Tiêu Phàm cũng mặc kệ Linh Hồn Thiên Sứ này có thể sáng tỏ được hay không, há mồm liền nói nhảm, bởi vì hắn thực sự đã kìm nén quá lâu.

K lạnh lẽo kia không những rác rưởi còn rất thích tinh tướng, hết lần này đến lần khác tức giận cực độ, hại hắn không dám nói bừa, khiến hắn phải kiềm chế rất nhiều.

Bây giờ được tạm thời giải phóng, Tiêu Phàm thấy Linh Hồn Thiên Sứ đánh tới cũng không phẫn nộ, dừng lại há mồm nói một tràng, phát tiết một trận.

Bởi vì điểm kinh nghiệm, Tiêu Phàm không thể đem Linh Hồn Thiên Sứ đặt dưới lưỡi đao trảm một cái, nhưng trêu chọc boss dường như cũng là việc thú vị.

Lại nói mình còn phải trông coi gia hỏa này ba ngày, để không bị con người độc ác là K xâm phạm, nếu có thể thì thông qua lời nói giao lưu một chút, cảm hóa nó, thu phục là thuộc hạ, như vậy không phải quá tốt sao!

Có điều Linh Hồn Thiên Sứ không ngừng rít lên, hiển nhiên là không thích Tiêu Phàm, nếu như nó có thể nói, chắc chắn sẽ mắng chửi thật to, bởi vì Tiêu Phàm luôn không ngừng líu lo, khiến nó cảm thấy vô cùng phiền phức.

Ngăn K ở khu vực 10/10, cảm giác kiềm chế trong lòng Tiêu Phàm lập tức tiêu tan, tâm tình cũng trở nên thả lỏng.

Tiêu Phàm nghĩ trước tiên buông lỏng một chút, lại làm tiếp một bước của kế hoạch.

Không ngờ ngay tại thời điểm hắn dào dạt nhiệt tình, một câu nói từ giữa sân vang lên, bốn phía lại trở về nhiệt độ băng giá một lần nữa…

“Anh giống như đã chơi đến vô cùng vui vẻ nhỉ?”

Linh Hồn Thiên Sứ thuộc về trạng thái hồn thể, ngoại trừ việc phát ra tiếng rít phá hoại tinh thần người khác thì căn bản là không có cách nào đạo ngôn ngữ, như vậy chỗ này có thể người trừ hắn ra, chỉ còn có…

Tiêu Phàm khó có thể tin được xoay người sang chỗ khác, có thể thấy giây phút hắn gặp phải người mà hắn không muốn gặp nhất còn cảm giác lưu lại bên người hắn không gian rung động mãnh liệt…

[Tên kỹ năng: Cấm Chú - Truyền Tống Thời Không]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 500 giá trị pháp lực (mỗi lần tăng thêm một thành viên thì giá trị tiêu hao tăng thêm 50)]

[Hiệu quả kỹ năng: Sau khi ngâm xướng với thời gian ngắn thì người chơi có thể vận chuyển mình và đồng đội tới bất kỳ nơi nào đã được đánh dấu từ trước, có thể vận chuyển nhiều nhất hai mươi tư đồng đội. Thời gian hồi chiêu thức một giờ.]

[Ghi chú: Cấm Chú là chiến lược có tính bố trí mạnh nhất bên trong chiến tranh! Không có cái thứ hai!]

…

Cấm Chú!

Truyền Tống Thời Không!

Có nhầm hay không vậy, K thế mà đã tập được Cấm Chú ở giai đoạn này của trò chơi! Hơn nữa còn là Truyền Tống Thời Không?!

Chỉ dựa vào một cái kỹ năng, K lại để Tiêu Phàm cảm nhận được sự cường đại của mình một lần nữa!

“Xem ra thật sự là anh tới nơi này để quấy rối tôi. Đối với sự quấy rối của anh, tôi sẽ không khách khí, nhưng bây giờ tôi phải hoàn thành nhiệm vụ

trước tiên, không rảnh chơi cùng anh. Thời gian không còn nhiều lắm, còn lại hai phút…"

K chưa quản Tiêu Phàm, mà là trực tiếp bay về phía Linh Hồn Thiên Sứ, ân trạch chúng thần ban cho trận doanh Ác Ma server Bắc Mĩ, đã đến thời khắc cuối cùng.

"Anh đừng mơ có thể đạt được!"

K tùy tiện trốn thoát, Tiêu Phàm tuy là chấn kinh, nhưng vẫn là nhanh chóng phản ứng lại, lưỡi hái vạch một cái, cản trước người K.

"Anh còn muốn cản tôi?"

Chiếc cánh vô dụng của K xẹt qua đỉnh đầu Tiêu Phàm, mà cứ hạ xuống như vậy, đứng yên tại nơi cách Tiêu Phàm không xa.

K không xông tới, đây là xuất phát từ sự tự tin, chỉ cần Linh Hồn Thiên Sứ còn ở trong tầm mắt của anh ta, trong lòng anh ta đều đã có dự tính.

"Đây là điều tất nhiên!"

Tiếng đáp của Tiêu Phàm vang dội đến,

Một bộ dáng đương nhiên.

Đối với sự chấp nhất của Tiêu Phàm, K thực sự không biết rõ, cho nên phun ra hai chữ đơn giản: "Vì sao?"

Vì sao?

Điều này thế mà lại làm khó Tiêu Phàm.

Mình một mực quấn lấy gia hỏa này, đúng là nên cho người ta cái lý do.

Nhưng cũng không thể nói cho anh ta biết mình là do chỗ Ma Vương phái tới, đành làm nhân vật phản diện đáng yêu lại mê người vậy!

Được rồi, đối với vấn đề này, Tiêu Phàm cũng lười suy nghĩ nhiều, xoay người dùng ngôn ngữ chính trực nói: "Tinh linh rừng rậm, bảo vệ hòa bình, bảo vệ loài chim, người người đều có trách nhiệm!"

K còn chưa phản ứng, Linh Hồn Thiên Sứ đã giận tím mặt, thét dài một tiếng, một kiếm từ phía sau lao đến!

Có điều Tiêu Phàm cũng cực kì linh hoạt, bước chân trượt đi, liền nghiêng người tránh được.

Bởi vì hai vị cường giả là K và Tiêu Phàm cùng tồn tại, nên boss uy phong lẫm liệt bên trong di tích cổ ngày xưa giờ phút này cũng chỉ có thể hóa thành vật làm nền…

Chương 987: Nhiệm Vụ Kết Thúc

Chương 989: Nhiệm Vụ Kết Thúc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Xem ra anh rất thích giấu giếm, nhưng tôi cũng lười so đo, bởi vì với thực lực của anh như vậy cũng không ngăn cản được tôi."

"Đừng nói chuyện kiểu bề trên như vậy, sau khi tôi xuất hiện không phải anh luôn một mực cảm giác ngoài ý muốn sao? Không làm được thì có gì ngoài ý muốn đâu?"

"Kế hoạch của tôi chưa từng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn."

Ngữ khí của K vẫn như trước, nhưng không biết tại sao, Tiêu Phàm lại cảm thấy lời nói này vô cùng chắc chắn.

Tiêu Phàm miệng toàn nói nhảm, muốn làm loạn tâm trí của K, nhưng K lại bình tĩnh như thường, không thấy một chút biến hóa.

Tiêu Phàm quyết định không còn làm loạn nữa, bắt đầu dùng nỗi oán hận để lôi kéo Linh Hồn Thiên Sứ phi nước đại ra khỏi di tích cổ, ý muốn để Linh

Hồn Thiên Sứ rời xa K.

Có điều cũng không thấy K có động tác khác, cứ đi theo sau nhưu vậy, điều này khiến Tiêu Phàm vô cùng hoang mang.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, hai phút đảo mắt cũng chỉ còn vài chục giây, nhưng K cũng chưa ra tay, điều khác thường này khiến Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng kiềm chế.

Nếu K thật sự muốn ở thời khắc cuối cùng trảm vào điểm mấu chốt của Linh Hồn Thiên Sứ, thì theo thời gian không ngừng giảm bớt anh ta nên biểu hiện vô cùng gấp gáp mới đúng. Nhưng hôm nay thời gian còn thừa không nhiều, K vẫn bình tĩnh đi theo phía sau như thế, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất…

Hành động của mình không thoát ly ra khỏi khống chế của K, sẽ không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với kết quả kế hoạch của K!

Nhưng là rốt cuộc điều gì khiến K hoàn toàn tự tin đối với việc này như vậy?!

Không được, không thể lại buông xuống như vậy được, mình phải tận mắt đi xem một chút át chủ bài của K mới được, không phải căn bản là không có cách đối phó với tình huống đột biến!

Cảm giác bất an xông lên mãnh liệt quay đầu Tiêu Phàm, vượt qua Linh Hồn Thiên Sứ ở đối diện một chút, K đuổi sát Linh Hồn Thiên Sứ ở đằng sau cũng mau chóng đuổi theo!

Hắn muốn kéo khoảng cách giữa mình và K lại, sau đó dùng “Con Mắt Túy Uyên” xem thật kỹ gia hỏa này!

Nhìn thấy phản ứng của Tiêu Phàm, K nhếch miệng lên, có điều ngữ khí nói chuyện vẫn lạnh lùng như cũ: “Phản ứng chính xác, anh quả nhiên rất thông minh. Nhưng bây giờ phản ứng kịp cũng đá quá trễ, thời gian còn lại mười giây, vậy liền đi vào tiết tấu của tôi…”

Gió tuyết vờn quanh K bắt đầu bạo động, bông tuyết trong suốt xoay quanh đỉnh đầu của K, xếp thành một hàng tiếng Anh, đây là danh hiệu thuộc về K - Băng Đế…

Đã quá trễ ?

Còn lại mười giây?

Nếu là như vậy, người đến lượt gấp không phải là hắn sao?!

Tiêu Phàm không hiểu rõ logic của K, nhưng bản năng của hắn lại cảm thấy K không nói láo.

Bởi vì cảm giác bất an trong lòng Tiêu Phàm càng thêm mãnh liệt, đây là tình huống trước nay chua từng có!

Tiêu Phàm đổ mồ hôi đầm đìa, nhịp bước không thấy dừng lại một chút nào, hắn xông về phía K, muốn dùng cặp mắt của mình để thấy rõ hoàn toàn át chủ bài của K!

Tới gần, mau nhìn qua, tôi muốn nhanh chóng rõ ràng điều gì khiến cho giờ phút này tôi phải bất an như vậy!

Băng đá không ngừng tụ lại bên cạnh K bắt đầu bạo động, không khí rét lạnh lấy K làm trung tâm rồi khuếch tán ra bốn phía, sự ấm áp cũng theo đó mà giảm đi!

Đây là tình huống gì vậy?!

Chẳng lẽ K muốn xuất ra ma pháp băng hệ phạm vi lớn?!

Cứ coi là như thế, với tổn thương của ma pháp phạm vi lớn hiện giờ cũng không đủ để khoa trương đến mức có thể trực tiếp đem Linh Hồn Thiên Sứ biến mất trong giây lát!

Gió lạnh thấu xương, thổi vào mặt, hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, không thấy một chút ý định thối lui.

Vào thời khắc danh hiệu của K ngưng tụ trên đỉnh đầu đó, Tiêu Phàm rốt cuộc cũng có thể lén lút dò xét toàn diện tài nghệ tuyệt vời đang nghi ngờ của K, cũng ngay trong thời khắc này, một vệt ánh sáng bắn ra từ hai mắt K, vẻ kinh ngạc trên mặt Tiêu Phàm cũng theo đó mà hiện ra, sau đó dừng lại!

Đúng như lời nói của K, tất cả đều đã muộn.

Bởi vì Tiêu Phàm không có cách nào để tiếp tục hành động…

[Danh hiệu người chơi: Băng Đế]

[Tên kỹ năng: Vĩnh Đống Kỷ Niên]

[Loại hình kỹ năng: Chủ động]

[Kỹ năng tiêu hao: 400 giá trị pháp lực]

[Hiệu quả kỹ năng: Làm thời gian xung quanh ngưng lại, chỉ có bản thân người chơi có thể miễn dịch nên hiệu quả, thời gian tiếp tục 10 giây, thời gian hồi chiêu thức 30 phút.]

[Thuộc loại kỹ năng: Kỹ năng danh hiệu]

[Ghi chú: Lạnh giá đóng băng thời gian, đây là kỷ niên mới.]

…

Kỹ năng nghịch thiên có thể đóng băng thời gian,

Khó trách K lại bình tĩnh như thế, trong lúc thời gian bị ngưng trệ, K chính là chúa tể của tất cả!

K thoáng đưa tay, băng tuyết hóa thành lưỡi đao, hàn khí bức người.

K cất bước đi về phía trước, đi tới phía Tiêu Phàm, hai mắt vẫn lạnh lẽo như cũ, Tiêu Phàm lại có thể từ đó cảm giác được một loại ý vị coi thường.

Coi thường, đối với Tiêu Phàm mà nói, là một loại vũ nhục còn sâu hơn cả trào phúng!

“Tôi đã nói qua, kế hoạch của tôi, chưa từng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.”

Lời vừa nói xong, K đã vượt qua Tiêu Phàm, đi về phía Linh Hồn Thiên Sứ ở đằng sau hắn.

Tiêu Phàm vô cùng phẫn nộ, nhưng vì “Vĩnh Đống Kỷ Niên” của K, hắn lại không có cách nào mảy may động đậy.

Tiêu Phàm lặng lẽ đếm thời gian, trong lòng càng thêm sốt ruột, hắn chưa hề từ bỏ, ra sức giãy giụa, nhưng tất cả dường như đều không làm nên được chuyện gì…

Ba! Hai! Một!

Chợt một trận gió lạnh nổi lên ở đằng sau lưng, lưng của Tiêu Phàm bị mồ hôi lạnh thấm ướt hoàn toàn…

[Hệ thống nhắc nhở (tất cả server): Chúc mừng người chơi server Bắc Mĩ K đã lên cấp 60, “Hỗn chiến ở thế giới song song” sắp khởi động, từng server liên thông cũng sắp đến. Vì để nghênh đón “Tân Sinh” tiến vào giai đoạn mới một cách tốt hơn, tất cả server vào khoảng một ngày sau tiến hành tạm dừng để bảo quản, do đó thông báo.]

Hệ thống nhắc nhở đột ngột vang lên, toàn thế giới vì thế mà chấn động, những người chơi vô cùng hưng phấn, vô cùng chờ mong đến giai đoạn mới.

Mà giờ khắc này chỉ có một người vì điều này mà không được như ý…

Linh Hồn Thiên Sứ đã bị giết chết?

K vẫn là lên tới cấp 60 rồi sao?

Vì sao! Vì sao lại trở nên như vậy! Cho tôi động đậy đi!

Sau khi cảm thấy giật mình, Tiêu Phàm bắt đầu tức giận, “Vĩnh Đống Kỷ Niên” vẫn chưa kết thúc, Tiêu Phàm đang ở trong khoảng thời gian ngưng tụ bắt đầu liều mạng giãy dụa!

Mà sau khi K chém chết Linh Hồn Thiên Sứ, lại xuất hiện trước người Tiêu Phàm một lần nữa, đôi mắt lạnh như băng kia mang theo một chút vẻ trêu tức, nhưng ngữ khí của anh ta vẫn bình thản như thường: "Tôi thích hoàn thành kế hoạch đúng giờ, trước đó nếu ra tay với anh, sẽ chậm trễ một giây, bây giờ Linh Hồn Thiên Sứ đã bị giải quyết, tiếp theo sẽ đến lượt của anh."

Băng đá bắt đầu dâng lên, cứ chậm rãi như vậy chuyển tới cổ của Tiêu Phàm, phảng phất vẻ đùa cợt: "Tôi đứng ở chỗ này, anh lại không có cách nào mảy may động đến tôi."

…

Tôi không cam tâm, nhiệm vụ không thể hoàn thành coi như xong, tôi không thể nào chết ở chỗ này như vậy được!

Nhìn xem băng đá ở trước mặt không ngừng phóng đại, nỗi lòng của Tiêu Phàm càng thêm táo bạo, trên da bắt đầu mọc lên một tầng băng trắng, nơi pháp bào đen nhánh bị bọc lại bởi áo giáp màu trắng cảm nhận được băng tuyết bốn phía, cũng đang lặng lẽ run rẩy.

Lực lượng không rõ tên bắt đầu ngọ nguậy muốn động bên trong người Tiêu Phàm, khói đen mà Ma Vương đã bố trí, trong thời khắc này cũng dần dần trở thành nhạt…

Lưỡi kiếm của K chuyển tới cổ Tiêu Phàm rồi ngừng lại, bởi vì K vừa mới mơ hồ cảm nhận được có vật gì đó run rẩy bên trong "Vĩnh Đống Kỷ Niên".

K nghiêng đầu nhìn bên trái, phát hiện tư thế cánh tay phải của Tiêu Phàm vẫn như cũ, trong lòng liền hoang mang.

Vừa mới đó là ảo giác sao?

Có lẽ là gần đây mình đã mệt mỏi quá mức, làm sao mà người ở bên trong "Vĩnh Đốn Kỷ Niên" có thể động đậy được chứ?

Ầm ầm…

Âm thanh thanh thúy này vang lên khiến K vô cùng kinh ngạc, bởi vì thời gian bị đóng băng lại trong thời khắc này dường như đã bị nứt ra…

Chương 988: Chuyện Lạ Bắc Mĩ

Chương 990: Chuyện Lạ Bắc Mĩ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Động?!

Tay phải của hắn thế mà có thể động?!

Cánh tay phải của Tiêu Phàm chụp lên một tầng sương trắng, ở bên trong "Vĩnh Đống Kỷ Niên" không ngừng run rẩy, sau đó chậm rãi với về phía K.

Động tác kia vô cùng phí sức, nhưng K lại vì đó mà rung động.

Bởi vì đây là lần đầu tiên K thấy có người đứng bên trong khoảng thời gian bị đóng băng của "Vĩnh Đống Kỷ Niên" mà vẫn có thể động đậy!

K không ngăn cản cánh tay phải của Tiêu Phàm dò xét trước, anh ta muốn tận mắt nhìn xem người này rốt cuộc có thể làm được đến trình độ nào!

Rất chậm, rất chậm, nhưng cuối cùng vẫn chạm đến trên người của K, không mang theo một chút uy lực, lại làm cho K vô cùng giật mình, đến mức K nhất thời bỏ qua chỗ cánh tay phải của Tiêu Phàm đụng anh ta có lấp lóe ánh sáng nhạt…

Hắn thật sự động đậy, nhưng vì sao mà hắn có thể động đậy bên trong "Vĩnh Đống Kỷ Niên" của mình chứ?!

Trong lòng K cảm thấy nghi hoặc, mà thời khắc này tác dụng thời gian của "Vĩnh Đống Kỷ Niên" cuối cùng cũng kết thúc!

Tiêu Phàm khôi phục hành động, nhanh chóng kéo dài khoảng thời gian với K, K cũng lấy lại tinh thần, nhảy lên một cái, ý đồ bay về phía Tiêu Phàm.

Nhưng K vừa mới vọt lên được một chút đã té ngã xuống đất!

Chuyện gì thế này?! Cánh của mình tại sao lại biến mất rồi?!

K xoay người lại, phát hiện sau khi mình thắng lợi, hai cánh chẳng biết từ lúc nào đã không chân mà chạy mất!

Nhìn thấy K ngã xuống đất, nội tâm Tiêu Phàm rốt cuộc cũng thoải mái một chút, vừa mới ở vào "Vĩnh Đống Kỷ Niên" sở dĩ có thể động đậy sơ qua, hoàn toàn là do hiệu quả tác dụng của "Bộ phận bạch ma hóa " cùng cộng đồng "Ác Khải Keanu".

"Tính thích ứng" bị động của "Túy Uyên Bạch Ma" luôn luôn bị Tiêu Phàm xem nhẹ, bây giờ rốt cuộc Tiêu Phàm cũng hiểu rõ cái tính thích ứng này có tác dụng gì.

Đặc hiệu của "Thích giả sinh tồn" cùng "Tiến hóa" của Ác Khải Keanu cũng liên quan giống như vậy.

Thời gian đóng băng của "Vĩnh Đống Kỷ Niên" cũng không phải là đặc hiệu tuyệt đối, "Túy Uyên Bạch Ma" cùng "Ác Khải Keanu" hai đặc hiệu chất chống mới làm cho cánh tay phải của Tiêu Phàm miễn cưỡng thích ứng bên trong "Vĩnh Đống Kỷ Niên", nhưng cái cử động run run rẩy rẩy này lại có thể làm được cái gì đây?

Giờ khắc này, Tiêu Phàm nhớ tới việc sau khi mình đi vào Bắc Mĩ phục trở nên cực kì may mắn đến mức quỷ dị, hắn cảm thấy có thể viết đại tác phẩm như vậy…

Phi Long Thám Vân Thủ!

Lần này "Phi Long Thám Vân Thủ" không có cô phụ kỳ vọng của hắn, hoàn toàn đem cánh của K tháo xuống, bây giờ lại khôi phục lực hành động lần nữa, Tiêu Phàm rất muốn cùng K đại chiến lại một phen, nhưng lại không còn thừa thời gian…

K thăng lên cấp 60, nhiệm vụ của Tiêu Phàm liền kết thúc, mà khói đen mà Ma Vương đã bố trí bắt đầu tán đi, "Túy Uyên Bạch Ma" sử dụng dần dần

được giải trừ, có thể bộ phận biến hóa chính là minh chứng tốt nhất.

Không thể ngây người thêm nữa, nếu ở lại tiếp nữa, hiệu quả "Màn đêm che chở" sẽ mất đi hoàn toàn, thân phận chân thật của mình sẽ bị lộ ra.

Tiêu Phàm thở dài một tiếng, trở lại như thế, trong lòng của hắn cực kì không cam lòng.

Mà dường như K cảm giác được điều gì đó từ tiếng thở dài của Tiêu Phàm, nhanh chóng nổi lên, tạo thành một mũi tên băng, bắn nhanh về phía mặt Tiêu Phàm.

Ma pháp trận tỏa ra dưới chân Tiêu Phàm, không gian bắt đầu vặn vẹo, con đường về hoàn toàn được mở ra.

Mũi tên băng vạch phá bầu trời, nhanh chóng phóng tới Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm không ngờ tới việc vào giờ phút như thế này K còn tấn công hắn mạnh như vậy, thân thể tránh đi, quay về sau chào tạm biệt, khó khăn lắm mới có thể tránh được mũi tên băng này!

Nhưng mũi tên băng của K trong lúc vô tình lại gỡ mũ trùm của pháp bào xuống, một đầu tóc bạc bị lộ ra như vậy!

K mắt thấy Tiêu Phàm có dung nhan của Phảm Tử, ngơ ngác một chút, sau đó thì thào một chữ: "Phàm?"

Trong nháy mắt Truyền Tống, hiệu quả "Màn đêm che chở" mà Ma Vương đã bố trí giờ đã tản đi, đây là K dùng "Tâm Điện Tĩnh Lưu" đọc được duy nhất một chữ này trong lòng Tiêu Phàm…

Sau đó không gian thay đổi, Tiêu Phàm cứ thế biến mất…

K nhìn qua chỗ Tiêu Phàm biến mất, vô cùng hoang mang: "Nữ? Vì sao lại là nữ?"

Sau đó nhìn thấy "Tinh Tinh Tiêu Bì" rơi ở hiện trường không được mang đi, lại hám mồm bổ sung một câu: "Thật sự là tên kỳ quái…"

…

Thành Hilba, đại bản doanh của Sư Tử Vinh Quang…

Diana từ khu rừng hắc ám đại thắng trở về, trong lòng cực kì hưng phấn, cô muốn đem tin tức này báo cho Lợi Kiếm Ngân Sư, cô tin rằng chỉ cần Sư Tử Vinh Quang cùng Tinh Linh Rừng Rậm liên hợp với nhau, sẽ có thể lật đổ hoàn toàn sự thống trị của Avengers League tại Bắc Mĩ.

Đắng tiếc sau khi trở về thành Hilba, người của Avengers League cán bộ "tiên phong" Robinson đối diện Sư Tử Vinh Quang đã từng bước ép sát, Lợi Kiếm Ngân Sư đã ra ngoài dẫn đội.

Mà bốn vị khác đi theo Tinh Linh Rừng Rậm dường như không muốn chờ đợi Lợi Kiếm Ngân Sư trở về, sau khi trở về thành Hilba liền khởi hành đi về chỗ ma pháp sư hắc ám bạn bè của các cô.

Diana đành chịu, chỉ có thể một thân một mình tạm thời chờ đợi Lợi Kiếm Ngân Sư trở về.

Đợi đến sau khi cô cùng Lợi Kiếm Ngân Sư gặp mặt nói tỉ mỉ, lại lên đường đuổi theo.

"Diana, cô vội vàng gọi tôi trở lại như vậy thực chất để làm gì? Cô không thể nói rõ thông qua tin nhắn thoại cộng đồng sao?"

Lợi Kiếm Ngân Sư bước vào công hội trong đại bản doanh, có chút vẻ phong trần mệt mỏi.

"Hội trưởng! Hội trưởng! Anh không biết tôi đã thấy được cái gì đâu! Tôi cảm thấy điều này chỉ có ở trước mặt mới có thể nói rõ chi tiết với anh! Anh biết không, những cái Tinh Linh Rừng Rậm kia thế mà rất lợi hại!

"Tinh Linh Rừng Rậm?"

Lại nghe nói đến cái tên này lần nữa, Lợi Kiếm Ngân Sư nhướng mày.

"Đúng vậy, chính là bọn họ…"

Diana vô cùng hưng phấn, đem chuyện mình gặp phải ở khu rừng hắc ám nói rõ ràng một loại với Lợi Kiếm Ngân Sư, đề cập đến lúc Tiêu Phàm xử lý Gordan, cô thậm chí còn khao trương kêu lên.

“Chính là như vậy, tôi cảm thấy chỉ cần Sư Tử Vinh Quang của chúng ta liên hợp với Tinh Linh Rừng Rậm, nhất định có thể lật độ cường quyền của Avengers League tại Bắc Mĩ! Hội trưởng, anh cảm thấy như thế nào!”

“Chẳng ra sao cả.”

Lợi Kiếm Ngân Sư khôi phục vẻ lạnh lùng mà quả quyết, làm giội tắt hoàn toàn tâm tình hưng phấn của Diana.

“Vì sao vậy? Chúng ta cùng Tinh Linh Rừng Rậm liên hợp lẫn nhau, hoàn toàn là đôi bên cùng có lợi, vì sao lại không được chứ!”

Lợi Kiếm Ngân Sư nhìn thấy bộ dáng của Diana giờ phút này, thở dài một tiếng: “Lúc trước tôi có phái cô đi trước, chính là cảm thấy cô tâm tư kín đáo, không lỗ mãng giống như Abe, hẳn là có thể từ đó phát giác sự kỳ quặc, thật sự không nghĩ đến cô vẫn là mơ hồ. Sở dĩ không được, là bởi vì thân phận của đám tự xưng là “Tinh Linh Rừng Rậm” kia có khả nghi…”

“Thân phận khả nghi? Chẳng lẽ bọn họ không phải là Tinh Linh Rừng Rậm sao?”

Lợi Kiếm Ngân Sư lại trầm ngâm lần nữa: “Không phải, tôi đã từng thấy qua rừng Billy của Tinh Linh Rừng Rậm, tên là Hải Linh Đốn Thú. Thiết kế nguyên mẫu hẳn là có nguồn gốc từ triết học gia vĩ đại thế kỷ hhai mươi mốt, bọn họ hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của Tinh Linh Rừng Rậm. Cô cùng Abe coi bọn họ là NPC, vậy cô có nghĩ qua bọn họ có khả năng không phải là NPC chưa?”

“Không phải NPC?! Chẳng lẽ nhóm trưởng anh cho rằng nhóm bọn họ là người chơi?”

“Không sai, chính là như vậy…”

“Tại sao lại là người chơi?! Đoàn đội người chơi server Bắc Mĩ có thể chống lại Avengers League sao?!”

“Chưa thấy qua, cũng không chứng tỏ là không có. Nếu như bọn họ là người bên K kia, ‘Vũ nam’ Gordan bị bọn họ đánh bại chính là một vở kịch, mục đích là để đánh vào nội bộ của Sư Tử Vinh Quang chúng ta sao?”

“Không phải, tôi cảm thấy không phải như vậy, hội trưởng, có lẽ anh đã suy nghĩ quá nhiều! Tôi đã cùng bọn họ trao đổi qua, bọn họ không phải người như vậy, mà trong cảm giác bọn họ cũng không giống là người chơi!”

Chương 989: Nghênh

Chương 991: Nghênh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Không, Diana, là cô sai. Không nói đến việc tôi hoài nghi bọn họ thông đồng với K, cô nói lúc ma pháp sư hắc ám đánh giết người chơi lại xuất hiện vật phẩm rơi xuống, NPC trong trò chơi có thể làm được điểm ấy sao?”

Diana bừng tỉnh ngộ, cô cuối cùng cũng cảm thấy không thích hợp ở chỗ nào, NPC không thể làm nổ trang bị của người chơi!”

“Điều này… Đây là…”

“Cô đừng nói nữa, tôi sẽ không thể nào đồng ý Sư Tử Vinh Quang liên hợp với người có thân phận không rõ ràng.”

Nói xong, Lợi Kiếm Ngân Sư liền quay người rời đi.

Bọn họ là người chơi?!

Bọn họ không phải là Tinh Linh Rừng Rậm?!

Bọn họ là gián điệp phía K phái tới?!

Không đúng, không đúng, cảm giác này không đúng, nhất định là không phải như vậy!

Cảm giác bọn họ cho mình cũng không phải là kẻ địch!

Không được! Mình phải đuổi kịp bọn họ rồi hỏi thăm rõ ràng!

Diana nhanh chóng đi ra khỏi thành Hilba,

Đi về phía bọn người Lilith…

Trước một đầm lầy lớn, Diana cuối cùng cũng đuổi kịp bọn người Lilith một cách khó khăn.

Lilith trở lại gặp Diana chạy đến, nhoẻn miệng cười, khiến tâm tình đè nén của Diana thư thả không ít.

Không sai, bọn họ không phải là kẻ địch, bọn họ là đồng bọn của chúng ta, nhất định là như vậy!

Mình nhất định sẽ làm rõ ràng mọi chuyện, sau đó dẫn bọn họ trở về giải thích rõ ràng với hội trưởng!

Diana chấn chỉnh lại lòng tin, đi về phía nhóm người Lilith.

Nhưng vào lúc này, bốn cái ma pháp trận phân biệt phát lên dưới chân những người "Tinh Linh Rừng Rậm", một luồng ánh sáng hiện lên, nhóm người Lilith liền biến mất không thấy nữa…

Cái này… Đây là có chuyện gì?

Diana nhìn thấy xung quanh không có thứ gì liền hoang mang không thôi.

Đó căn bản không phải là người chơi có khả năng có thủ đoạn, vậy người mình gặp rốt cuộc là NPC hay là người chơi đây?

Ngay tại lúc đó, một cái nhắc nhở làm chấn động hệ thống toàn cầu truyền đến cô…

…

Gordan đứng lên từ điểm phục sinh, sau khi kiểm tra tổn thất của mình liền hét lên một tiếng đầy giận dữ!

Bởi vì "Giày MJ" đã bị rơi ra ngoài do bị Tiêu Phàm giết, đôi giày đấy chính là vật phẩm mạnh nhất của gã đó!

"Những người ra tay đoạt boss của tôi rốt cuộc là ai vậy?!"

"Báo cáo Gordan đại ca, bọn họ là Tinh Linh Rừng Rậm rừng Billy!"

Thuộc hạ của Gordan bị liên sát hai lần, trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ.

"Rừng Billy? Tốt! Cầm vũ khí, đi rừng Billy, diệt những Tinh Linh Rừng Rậm này!"

"Giày MJ" bị rơi mất, Gordan tổn thất cực nặng, kế hoạch ngồi xem câu chuyện Tinh Linh Rừng Rậm cùng K sát hại lẫn nhau trước đó đã sớm bị ném ra sau ót, chấn chỉnh lại người ngực, liền dẫn đội mau chóng đuổi về phía rừng Billy.

Đội ngũ không ngừng xâm nhập, Gordan vẫn không nhìn thấy một chút bóng dáng của Tinh Linh Rừng Rậm, nỗi tức giận trong lòng khó nguôi, tru lớn lung tung lên: "Con chó Tinh Linh Rừng Rậm, tranh thủ thời gian đi ra cho tao, đại gia Gordan của mày đến thăm mày!"

Trông thấy thủ lĩnh hô lên, một nhóm thủ hạ Avengers League cũng theo đó mà ồn ào, rừng Billy trong nháy mắt loạn cả lên.

"Ngào!"

Thời gian không phụ người có lòng, Gordan la hét ầm ĩ cuối cùng cũng được đáp lại, có điều tiếng vang này dường như có chút không đúng!

Soàn soạt, tiếng lá cây vang dày đặc.

Đám người Avengers League im lặng, cảm thấy vô cùng kiềm chế.

Một đám dân anh chị từ trong rừng nhảy ra, che phủ luôn cả sắc trời!

Giờ khắc này, Tinh Linh Rừng Rậm chân chính của rừng Billy cuối cùng cũng lộ ra toàn cảnh trước mặt mọi người!

Bọn chúng là Hải Linh Đốn Thú!

…

Ngày hôm đó rừng Billy kinh khủng dị thường.

Gordan mắt thấy vô số thủ hạ bị một đám người đàn ông cao lớn cơ bắp kéo vào rừng, phát ra vô số tiếng kêu thảm thiết.

Thời điểm Gordan muốn trốn chạy thì gã phát hiện tất cả đều đã quá muộn…

Một con cường tráng mà cao to lực lưỡng bắt lấy gã…

…

Một lần nữa đi ra khỏi đại bản doanh, nhìn qua bóng lưng gấp gáp chạy ra khỏi thành của Diana, Lợi Kiếm Ngân Sư thở dài: “Haizz, Tinh Linh Rừng Rậm sao?”

“Tinh Linh Rừng Rậm của rừng Billy căn bản chính là ác mộng của kẻ yếu đó…”

Nhớ lại quá khứ, biểu lộ của Lợi Kiếm Ngân Sư càng thêm phiền muộn, nếu như lúc trước hắn ta chưa đặt chân vùng rừng rậm kia thì tốt biết bao nhiêu, chỉ cần không đặt chân tới chỗ ấy, hắn ta chắc sẽ không biết được cái gì là triết học gia vĩ đại của thế kỷ hai mươi mốt.

…

Đến tận đây, giới game online server Bắc Mĩ lưu truyền một câu chuyện lạ.

Tinh Linh Rừng Rậm của rừng Billy có hai loại, nam hung hãn, tương đối phổ biến, nữ xinh đẹp, thưa thớt đến cực điểm.

Nhưng bọn họ đều mạnh mẽ dị thường, là ác mộng đáng sợ của những người chơi…

Nhiệm vụ "Toàn dân công địch" lại sáng lên trong cột nhiệm vụ, công khai tọa độ định vị của Tiêu Phàm bên trong Tinh Không Bảo, nhưng giờ phút này đã không có người nào lại đi để ý tới Tiêu Phàm, server chuẩn bị được bảo trì, mà quốc chiến cũng sắp mở ra.

Tiêu Phàm sau khi trở về có chút phiền muộn, nhìn qua bầu trời đêm, trong vắt sáng sủa, phát hiện xem sao ở vùng lân cận Tinh Không Bảo quả nhiên là lựa chọn không tồi.

K hạ gục Linh Hồn Thiên Sứ, sớm đã kết thúc nhiệm vụ của Tiêu Phàm, nhưng sau khi trở về, Ma Vương kết toán cho kinh nghiệm của Tiêu Phàm vẫn là để Tiêu Phàm thăng cấp lên cấp 60, cứ như vậy, Tiêu Phàm đã cùng cấp bậc với K.

Nhưng Tiêu Phàm lại không biết đây là vì sao, rõ ràng nhiệm vụ đã thất bại, những kinh nghiệm này lại từ đâu mà tới.

"Nhiệm vụ của cậu có tên là "Trì Hoãn Chiến Tranh Đến", từ khi xuất phát đến nay, đã qua mười chín ngày, kết quả này xem như không tệ."

Đối mặt với vẻ không hiểu của Tiêu Phàm, Ma Vương nói như thế, nhưng Tiêu Phàm đối với điều này chỉ là cười khổ.

Bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, mình không kéo dài thời gian được chút nào, thậm chí chưa từng vì thành công của server Trung Quốc mà tranh thủ đến từng phút từng giây, việc đã kéo dài được mười chín ngày, chỉ là kế hoạch của K cho phép mà thôi.

Ma Vương không biết Tiêu Phàm cười khổ vì điều gì, lại có thể hiểu tường tận ý của nói: "Không cần chú ý, lần này chỉ là chuẩn bị trước trận đấu, cậu có thể tiến đến tìm hiểu rõ cũng tốt, quan trọng là chuẩn bị thật tốt, thắng được trong trận chiến sắp tới…"

Thắng được trong trận chiến sắp tới?"

Không sai, lần tiếp theo hắn nhất định phải chính tay đâm chết K, báo được mối thù trước đây!

“Mấy người con gái đâu?”

“Đã trở về. Thế giới song song sắp chạm nhau, đại lục sẽ nghênh đón kỷ nguyên mới, bọn họ cũng đôi lúc nhớ đến quê hương của mình, đương nhiên muốn trở về thông báo cho tộc nhân chuẩn bị một chút.”

“Như thế cũng tốt.”

Tiêu Phàm lại thở dài lần nữa, mặc dù hắn cảm thấy vô cùng phiền não đối mới mấy thứ vướng víu này, nhưng thời điểm ly biệt vẫn có chút không nỡ.

“Lilith đâu? Cô chắn hẳn không cần giống như nhóm người Aina.”

“Ặc… Lilith chạy rồi.”

Sắc mặt của Ma Vương chợt biết, dường như có chút khó xử.

“Chạy rồi?”

“Thực ra tôi cũng muốn nói với cậu việc khác, cậu còn nhớ lúc mấy người xuất phát Arnold đã nói điều gì không?”

Tiêu Phàm nhíu mày,

Bắt đầu hồi tưởng…

“Tôi nhớ được sau khi cô lau sạch sẽ sàn nhà Tinh Không Bảo liền đi tìm mẹ để cáo trạng.”

“Không sai, vợ của tôi vô cùng yêu thương Arnold, hơn nữa còn là sự cưng chiều kinh khủng. Tính toán thời gian, cô cũng nhanh đến Tinh Không Bảo. Sau khi Lilith trở về, đã sớm đào thoát, giờ phút này tôi cũng sẽ phải đi, bởi vì nếu không rời đi sẽ không tới kịp. Cho nên, tạm biệt thiếu niên, có duyên sẽ gặp lại!”

“Này, xin chú cũng mang tôi theo với!”

Tiêu Phàm hét to lên, nhưng Ma Vương cũng đã hóa gió rời đi, không thấy đáp lại chút nào.

Nghe nói ngay cả Ma Vương cũng e ngại người sắp tới, Tiêu Phàm chỉ có thể nhanh chóng rời đi, nhanh chóng chạy trốn.

Bởi vì Tiêu Phàm cảm thấy người có thể sinh ra Lilith cùng Arnold chắc chắn cũng không quá bình thường, nhân vật biến thái nhưu vậy, hắn cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều.

Dọc đường Hắc Tịch Lĩnh, Tiêu Phàm chú ý đám đá hỗn loạn nới đây đã yên lặng.

Sau khi bước vào Bạch Hóa Sâm, bước chân của Tiêu Phàm mới dám chậm lại, bắt đầu kiểm tra thu hoạch của lần vượt ngục này, cân nhắc kế hoạch sau này.

Chương 990: Khai Mạc

Chương 992: Khai Mạc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi trở về, ID lại biến trở về lần nữa, kỹ năng hắc ma pháp bị dập tắt toàn bộ, xem ra lấy thân nam nhi này đi ứng chiến là sẽ không có sách nào thu hoạch được đồ của hắc ma pháp.

Có điều người server Bắc Mĩ luôn bạo tạc vật phẩm, hóa thân thành "Bạo giả cuồng ma", thu hoạch một cách tàn nhẫn, nhưng ngược lại lấy được không ít tiền tài.

Đáng tiếc trang bị tương đối quý giá thu hoạch được chỉ có hai kiện, một kiện vì "Vũ ma" Gordan cống hiến ra "Giày MJ", mà một kiện còn lại là vụng trộm lấy từ trên người K "Thánh Thiên Sứ Chi Dực".

"Giày MJ" giúp cho Tiêu Phàm có lực nhảy vọt mới, cũng có thể lại tăng lên tính cơ động của Tiêu Phàm một lần nữa.

“Thánh Thiên Sứ Chi Dực” lấy được từ trên người K cũng là một kiện hàng cao cấp, có điều điều kiện để sử dụng nó lại làm cho Tiêu Phàm gặp phải chút khó khăn.

[Tên: Thánh Thiên Sứ Chi Dực]

[Loại hình: Vũ khí]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Đặc hiệu phổ thông: Điều khiển trên không, người chơi trang bị “Thánh Thiên Sứ Chi Dực” sẽ thu hoạch được năng lực bay trên không.]

[Hiệu quả đặc biệt: Lưỡi đao ánh sáng, “Thánh Thiên Sứ Chi Dực” có thể coi như lưỡi kiếm để công kích.]

[Thuộc tính: Bộ đồ]

[Hiệu quả bộ đồ: Mặc áo giáp Thánh Thiên Sứ, cánh tay Thánh Thiên Sứ, chân Thánh Thiên Sứ, bốn bộ đồ Thánh Thiên Sứ Chi Dực, có thể thu hoạch được “Thánh Thiên Sứ Chi Dực” đặc hiệu. Có Thánh Thiên Sứ bảo vệ, giúp người chơi thu hoạch được 100% phòng ngự tăng thêm.]

[Hạn chế sử dụng: Nhất định phải trang bị tất cả bộ đồ Thánh Thiên Sứ, “Thánh Thiên Sứ Chi Dực” mới có thể sử dụng.]

[Ghi chú: Đừng làm gãy chiếc cánh này, không phải người đời này cũng sẽ giống như người đời trước…]

…

Nhìn bộ dáng này, “Thánh Thiên Sứ Chi Dực” hẳn là K lấy được bên trong thánh đường di tích cổ, mà ba kiện đồ khác của “bộ đồ Thánh Thiên Sứ” vẫn ở trên người K.

Mặc dù không thể sử dụng, phá hư hết “Bộ đồ Thánh Thiên Sứ” của K cũng coi là tốt.

Có điều trong lòng Tiêu Phàm vẫn có cảm giác tiếc hận, dù sao "Thánh Thiên Sứ Chi Dực" là kiện Thần khí, chỉ là có được mà không thể sử dụng, thật sự là tra tấn.

Đang lúc Tiêu Phàm suy nghĩ phải xử lý "Thánh Thiên Sứ Chi Dực" thế nào, ánh mắt của hắn rơi vào loại hình đạo cụ của "Thánh Thiên Sứ Chi Dực"…

Lại là vũ khí?!

Chờ mình nhớ lại một chút…

Tiêu Phàm nảy ra một kế, nắm chặt cánh chim hoàng kim trong tay, một tia sáng màu đỏ thắm hiện lên, "Thánh Thiên Sứ Chi Dực" tính chất kim khí lại như ngọn nến thiêu đốt mà bắt đầu dần dần biến hóa.

"Dung Đàn Chi Khí" đặc hiệu "Tan", làm tan đi vũ khí trong tay của mình, ở bên trong "Dung Đàn Chi Khí" làm gia tăng hình thái của loại vũ khí này!

Tiêu Phàm muốn thông qua kỹ năng chuyển hóa, giải trừ hoàn toàn hạn chế sử dụng!

Đợi ánh sáng đỏ lại sáng lên một lần nữa, Huyết Dực mở ra sau lưng Tiêu Phàm, mang theo Tiêu Phàm bay lên trời!

Có thể được!

Sau khi bị hiệu quả đặc biệt của "Dung Đàn Chi Khí" chuyển hóa, "Thánh Thiên Sứ Chi Dực" mặc dù đã mất đi hiệu quả đặc biệt "Lưỡi đao ánh sáng", nhưng đặc hiệu bay trên không vẫn có thể dùng như trước!

Chỉnh sửa một chút, Tiêu Phàm bắt đầu tiến đến thành trấn, hắn phải tiếp tế cho tốt, Server sắp bảo trì, có lẽ khi online một lần nữa, đại chiến đã mở ra…

Các đại trận doanh cũng đang bận rộn, thú nhân trong trận doanh Chiến Minh cùng bang Long Hổ đã ngo ngoe muốn động, Hoa Nguyệt Công trận doanh Tinh Linh cũng đang tràn đầy phấn khởi, Tinh Thần tự nhiên cũng

không thể bỏ qua, mới đây bởi vì Tiêu Phàm, danh dự của bọn họ đã tổn hao nhiều, cơ hội quốc chiến tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Trận doanh Nhân Loại lại tương đối yên tĩnh, bọn họ vốn là cực kì cường thịnh, nhưng sau "Chúng thần di tích chi chiến", công hội Trật Tự không hiểu sao đã mai danh ẩn tích, bỏ không công hội Ngạo Thiên một nhà.

Nhưng công hội Ngạo Thiên mặc dù tài chính hùng hậu, nhưng nhân tài khan hiếm, dường như khó mà đem dựng lại vinh quang của người chơi Nhân Loại.

Thực ra không cần lo lắng nhiều, bởi vì giờ khắc này có người trở về!

Mặc dù thân hình phù phiếm, đi lại tập tễnh, nhưng hắn ta nhìn chung vẫn khá ổn, từ bên trong Hắc Tịch Lĩnh còn sống trở về…

…

Tin tức đột nhiên đến, như thúc giục, để tất cả người chơi chạy về chiến trường.

Đám người bận rộn một trận, Server nghênh đón kỳ hạn bảo trì.

Sau khi offline, Tiêu Phàm nghỉ ngơi trên giường, nhắm mắt lại, trong lòng suy nghĩ về phương xa.

Lần này cuộc hành trình của Bắc Mĩ đối với Tiêu Phàm mà nói xem như là một lần dò xét.

Để hắn sớm dự báo K còn tồn tại, mà đặc điểm tác chiến của K cũng bị hắn ghi lại hoàn toàn.

Trong nháy mắt khi K tới gần, Tiêu Phàm đã dùng "Túy Uyên Đồng" để nhìn rõ K, nguyên nhân chính là như thế, giờ phút này Tiêu Phàm mới có thể lăn lộn khó ngủ.

"Vĩnh Đống Kỷ Niên" có thể đóng băng thời gian, hắn vẫn không biết phải giải trừ như thế nào.

Mà sau khi đánh tan "Màn đêm che chở" của Ma Vương, kĩ năng thiên phú "Tâm Điện Tĩnh Lưu" của K khiến hắn càng khó xử hơn.

Một cái có thể đọc tâm lý đối thủ, không thể nghi ngờ là vô cùng đáng sợ!

Chỉ cần hai kỹ năng này cũng tồn tại, Tiêu Phàm liền không thể nghĩ tới cơ hội chiến thắng của chính mình.

Tiêu Phàm gãi đầu một cái, từ trên giường ngồi dậy, mở điện thoại ra, mở một bức email…

Lần bảo trì này của "Tân Sinh" kéo dài tận ba ngày.

Nhờ phúc, bên ngoài trở nên náo nhiệt hơn chút.

Không thể đăng nhập vào "Tân Sinh", mọi người từ trong nhà đi ra, giải sầu ở bên ngoài.

Nhưng lời nói khi trò chuyện với nhau vẫn xuất hiện "Tân Sinh" trong thế giới giả lập.

Đặc biệt nói về toàn cầu liên thông, trên mặt mọi người đều hiện vẻ hưng phấn.

Thế giới hiện thực rất lớn, thế giới giả tưởng cũng rất lớn, nhưng thủ đoạn giả lập có thể rút ngắn khoảng cách lẫn nhau, thu nhỏ khoảng cách giữa mọi người, không thể nghi ngờ đây chính là việc khiến mọi người phấn chấn.

Thấy vẻ mặt này của mọi người, Tiêu Phàm cũng cực kì hưng phấn.

Từ khi đăng nhập "Tân Sinh" đến nay, xem như đạt được bước phát triển nhảy vọt.

Vị kia hơn mười năm trước dẫn đầu hạng mục "Tân Sinh" làm ra đề án khoa học, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng bội phục.

…

Có điều vì server toàn cầu liên thông mà phải bảo trì ba ngày, những người chơi offline cũng không nhàn rỗi.

Lấy "Hỗn chiến ở thế giới song song" làm phương thức của đề mở màn đã được công bố chính thức, chính thức càng là trực tiếp để sàng chọn những người báo danh tham chiến, các loại hạng mục quy tắc chiến đấu được phổ biến rộng rãi khi đang offline.

"Vũ trụ mênh mông, mười giới cùng tồn tại, giúp đỡ lẫn nhau, không xảy ra xung đột lẫn nhau.

Ngày nào dị tượng chợt phát sinh, quỹ tích thoát ly, trật tự đột nhiên loạn, mười giới trở thành hỗn độn, hỗn chiến lại xảy ra một lần nữa, ai sẽ trở thành chúa tể…"

Tất cả mọi thứ giống như trước, cái "Hỗn chiến ở thế giới song song" này, chính thức cho bố trí một bối cảnh hợp lý, nhưng các phương tham chiến lần này xem như tương đối công bằng một chút.

Bắc Mỹ Mỹ Latinh, server đa quốc gia, Trung Âu Phi Nga Ấn Nhật Hàn, tổng cộng người chơi của mười cộng đồng server tham gia vào trận chiến này.

Nhân số lấy người chơi tham chiến ít nhất trong server làm cơ sở, đối với người chơi ở địa khu khác sẽ tiến hành sàng chọn, cường giả ưu tiên trúng tuyển, đã đạt tới nhân số tuyệt đối công bằng.

Quy tắc tương tự như "Chúng thần di tích chi chiến", khi mới bắt đầu tiến vào chiến trường, hệ thống sẽ ngẫu nhiên tặng cho người chơi của server nào đó một tín vật, chỉ cần tín vật bị những người chơi ở server khác phá hủy thì server này liền tuyên cáo thất bại.

Đương nhiên, tín vật lần này cũng không phải bảng hiệu đại biểu cho vận khí gì đó của trận doanh, mà là biến thành một viên quả cầu nhỏ tên là "Thế Giới Chi Nguyên".

Đoạt được nó,

Rồi phá hủy nó sẽ có thể lập tức thu hoạch được thắng lợi của trận tranh tài.

Theo nhân số tăng lên, chiến trường cũng sinh ra biến hóa tương ứng.

Giai đoạn mở đầu, phân phối người chơi không còn ngẫu nhiên, mà là trực tiếp tọa lạc ở bốn trận doanh địa hình co lại trở thành chiến trường.

Chương 991: Sư Tượng Mạnh Nhất

Chương 993: Sư Tượng Mạnh Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì có mười server, cái này co lại thành sân bãi cũng là hơn mười, nhưng lại không phải trực tiếp tương thông lẫn nhau, mỗi cái chiến trường sẽ có hai đường hầm không thời gian làm mối then chốt ở chính giữa.

Mà đường hần lại tạo ra ngẫu nhiên, có hướng ngẫu nhiên, chỉ có thể tiến lên theo một chiều.

Nói cách khác người từ A vào B, ở trong khu B liền không trở về, trừ phí có thể chém giết hết kẻ dịch ở trong khu B, hoặc sẽ chết ở nơi đất khách quê người.

Đường hầm không thời gian có thời hạn, nhưng nhiều người chơi trong server đã thông đồng trước đó, đôi với thế lực của server nào tiến hành nhằm vào cũng trở nên tương đối công bằng.

Mặt khác, chuyện giảm bớt chu kỳ trong chiến trường vẫn tồn tại như cũ.

Quy tắc đại khác là như thế, Tiêu Phàm dùng máy tính đăng nhập tài khoản, đưa tin tức của mình lên, xem như hoàn thành công việc báo danh.

Sau đó Tiêu Phàm mở hòm thư của mình ra, nhìn xem bên trong email vẫn không có chút tiến triển nào như cũ liền thở dài một tiếng, tắt máy tính đi.

Nghĩ thầm công việc của Tiêu Phàm thật sự là vô cùng bận rộn, vô luận trước đây, vẫn là lần này, cũng không có một chút hồi âm…

…

Pàng - Pàng pàng -

Khói lửa bay khắp không trung, rực rỡ đầy trời.

Trên đài hội nghị vẫn là những khuôn mặt quen thuộc như cũ, Tiểu Miên, Crimson Rose, Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Người ngu xuẩn, người kiêu ngạo, cộng thêm một con người hèn mọn, tổ hợp như vậy dường như đã khiến mọi người chơi yêu thích.

"Thật vui khi lại có thể đứng trên đài này một lần nữa, ở bên cạnh tôi vẫn là người mà mọi người đã quen thuộc, đến từ Thính Phong các Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh, còn có Crimson Rose nữ tử đến từ công hội Hoa Nguyệt! Hôm nay ba người chúng tôi sẽ giải thích với mọi người về 'Hỗn chiến ở thế giới song song'!"

Theo lời hô to của Tiểu Miêu, dưới trận nổ ra một trận khen hay lớn, sự nhiệt tình của khán giả đối với "Hỗn chiến ở thế giới song song" được thổi bùng lên.

"Trải qua phản ứng của người xem trong lần "Chúng thần di tích chi chiến" trước đây, sự im ắng trực tiếp ảnh hưởng đến thể nghiệm, lần này trực tiếp dựa vào âm thanh của người xem khi người chơi gia nhập cộng đồng để sáng chọn chức năng…"

…

Đồng hồ đếm ngược treo lơ lửng ở trên không trung, chỗ hiện thời gian không ngừng giảm bớt.

Giống như lần trước, Tiểu Miêu đứng trên đài tạo không khí, những người tham chiến thì đứng ở khắp nơi khẩn trương chờ đợi hệ thống truyền tin.

Kết thúc bảo trì, “Tân Sinh” trực tiếp đón nhận “Hỗn chiến ở thế giới song song”, Tiêu Phàm không biết tại sao trò chơi lại thúc đẩy nhanh chóng như vậy, nhưng lại gặp K một lần nữa khiến hắn cảm thấy chờ mong.

“Được rồi, tôi đã giới thiệu xong quy tắc, vậy sau đây để Thính Phong các Phong Ma Tiểu Xích Lang tiên sinh cho chúng ta biết một chút tin tình báo có ích trước đi.”

“Xin chào mọi người, tôi là Phong Ma Tiểu Xích Lang, thật vui khi gặp lại mọi người một lần nữa. Mặc dù Thính Phong các chúng tôi thuộc về tổ chức tình báo, nhưng nếu để tôi nói ra tin tức bí mật của lần đại chiến lần này với mọi người, tôi cũng cảm thấy vô cùng khó xử. Bởi vì phạm vi thế lực của Thính Phong các gần như chỉ ở trong nước, còn chưa liên thông hoàn toàn với server toàn cầu, thế giới bên ngoài kia chúng tôi Thính Phong các cũng khó động vào. Có điều tôi vẫn là còn có thể chia sẻ với mọi người một chút tin tức phổ thông.”

“Server đa quốc gia, nhân viên cấu thành phức tạp, tâm không đồng nhất, trong mắt của tôi chính là kẻ địch yếu nhất lần này. Châu Âu cũng có bệnh chung này, không biết bọn họ có thể cải thiện điều này khi đến với “Hỗn chiến ở thế giới song song” hay không. Châu Mỹ Latinh bình thường, tạm thời không thấy có điểm nổi bật. Ngược lại người chơi Châu Phi lại vô cùng nhiệt tình, server Thú Tộc Shaman này cực kỳ mạnh, chiến sĩ của chúng ta cần phải cẩn thận một chút. Nga chính là chủng tộc chiến đấu trời sinh, thực lực nói chung tất không cần phải nói, xem như là vô cùng cường thịnh. Hàn Quốc, tôi nghĩ mọi người đã tương đối quen thuộc một chút, công hội Tinh Thần từ trước đến nay là đối thủ một mất một còn với công hội Nguyệt Thần chính là ở nơi này. Bọn họ thành lập công hội ở trận doanh Tinh Linh, luôn giở trò gian trá, bị truyền thông nơi đó gọi là “Chủng tộc loại thứ năm”. Còn lại mấy server đều vô cùng có ý tứ, bởi vì bọn họ cùng server Trung Quốc, “Chúng thần di tích chi chiến” đều là chiến thắng của bên trận doanh Ác Ma. Mà cá nhân tôi cho rằng trận doanh Ác Ma một phương chiến thắng như vậy, bất luận được đánh giá như thế nào đều là vô cùng coi trọng. Nhật Bản, được một người chơi nữ lấy tên là Izanami dẫn đầu, công hội tên là Hoàng Tuyền quốc. Ấn Độ, thì là Shiva của Shiva giáo. Bắc Mỹ, tôi nghĩ mọi người tất nhiên đã quen thuộc, bởi vì người chơi phát động chiến dịch lần này đến từ nơi đó. ‘Băng Đế’ K, còn có ‘Avengers League’ mà anh ta lãnh đạo!”

“Trên đây chính là những tin tình báo mà tôi tạm thời mang đến cho mọi người, muốn kỹ càng hơn, sau này trực tiếp tôi sẽ dùng hết khả năng để bổ

sung thêm nữa…”

“Về phần người thêm chiến của server Trung Quốc, đều là những gương mặt mà chúng ta đã quen biết trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’, có điều vô cùng đáng tiếc chính là công hội Trật Tự cũng không tham dự chiến dịch lần này…”

Tuy là nói như thế, phía trên gương mặt tươi cười của Phong Ma Tiểu Xích Lang lại không thấy một chút vẻ nuối tiếc nào.

“Thấm thoát đã qua, thời gian đã tới. Vậy tôi sẽ không nói nhảm nữa, trực tiếp đem ống kính chuyển đến cho chiến sĩ server Trung Quốc của chúng ta! Hi vọng trong lần đại chiến này bọn họ có thể phát huy tốt sức lực của mình, đem lại vô thượng vinh quang cho server của chúng ta!”

…

Hình ảnh nhanh chóng quay ngược trở lại, bóng dáng Tiêu Phàm hiện lên trên màn hình lớn.

“Á! Là Mệnh Phàm kìa! Em muốn sinh Lich King nhỏ cho anh!”

Dưới đài không ngừng vang lên những tiếng thét chói tai, đến từ tổ chức mới thành lập “Đoàn Hậu vệ Lich King” .

Mà một “Đoàn Hậu Viện Lich King” khác, một đoàn thể kỳ lạ lấy áo choàng làm đồng phục lúc này cũng đang rất phấn chấn!

“Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ” vẻ mặt tràn đầy cuồng nhiệt, miệng thì lẩm bẩm, không biết đang nói cái gì.

Một bầu không khí kỳ lạ tản ra xung quanh người bọn họ, giống như trong khán phòng có một khoảng trống vô hình.

Hai đoàn thể này mục đích tương tự nhau, nhưng lại đối lập lẫn nhau, chỉ cần ở gần sẽ thấy khó chịu, mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí.

Vì để tránh cho tai vạ đến người vô tội, khán giả chỉ có thể nhốn nháo lui tán, tránh xa hai đoàn thể đang muốn giết người .

Mà trên đài hội nghị nơi xa xa kia, Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn xuống phía dưới, ánh mắt nghiền ngẫm, nụ cười xán lạn.

…

Một khi truyền tống, cảnh trước mắt lập tức chuyển biến.

Tiêu Phàm không nhìn bốn phía, mà là nắm chặt tay phải lại.

Bởi vì cảm giác lạnh lẽo trong tay, làm cho lòng hắn có cảm giác thật kỳ lạ.

Cúi đầu nhìn, hắn mới phát hiện có một viên thủy tinh cầu trong tay mình, đang phát ra ánh sáng hết sức lộng lẫy.

"Thế Giới Chi Nguyên" trong truyền thuyết?

Hệ thống cũng trực tiếp quá, nhét thẳng vào tay luôn mới ghê, khiến cho mình áp lực quá trời.

Có điều, cảm giác trách nhiệm nặng nề được giao phó cũng không tồn tại lâu trong lòng Tiêu Phàm, bầu không khí ngột ngạt bốn phía làm cho Tiêu Phàm tỉnh lại.

Tiêu Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên, vô cùng cứng ngắc.

Lúc nâng đầu lên từ từ, hắn cảm giác được người người khắp nơi đang nhốn nháo…

Lần này đi vào chiến trường, đám người không bị tách rời mà tập hợp lại với nhau.

Cùng nhau trao đổi kế sách, nhưng giờ phút này cảnh giữa sân, lại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy thật khó chịu.

…

Reginald của Chiến Minh,

Nụ cười vẫn sáng lạn như cũ, duy nhất làm cho Tiêu Phàm cảm giác thoải mái dễ chịu trong lòng chắc có lẽ là những người này.

Ánh mắt của đám người Công hội Tinh Thần oán hận dị thường, không thèm nhìn Tiêu Phàm một cái. Công hội Tinh Thần không vui, hắn cũng chả thèm quan tâm.

Bang Long Hổ thì ngược lại, chả có ác ý gì, nhưng bị con mắt sáng rực của Thái Thập Tam nhìn chằm chằm làm cho Tiêu Phàm cực kỳ khó chịu.

Chương 992: Chia Ra Hành Động

Chương 994: Chia Ra Hành Động

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Về phần hai con người yêu em gái quá mức sau lưng Thái Thập Tam, vẫn như cũ làm cho người ta phiền muốn chết.

Công hội Hoa Nguyệt…

Ôi, Công hội Hoa Nguyệt.

Nếu có thể, Tiêu Phàm hoàn toàn không bao giờ muốn liên luỵ tới cái đám ấy nữa.

Bởi vì chuyện cho tới bây giờ, Tiêu Phàm vẫn không biết trong lòng các cô ấy nghĩ gì, nhưng luôn làm cho hắn có dự cảm không tốt.

Bang Hắc Long vẻ mặt dữ tợn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh mình tơi bời, Tiêu Phàm cũng không biết mình chọc bọn họ lúc nào.

Tiểu Sửu Hoàng, vẫn mang dáng vẻ biến thái kia, Tiêu Phàm chả hiểu sao gã lại cố chấp với mình như vậy.

Tịch Dương, đã lâu không gặp, ngớ ngẩn cũng không giảm, Tiêu Phàm thật sự không hề muốn đứng chung với hắn ta chút nào.

Còn A Hoa Tỷ…

Ờ… Đừng có mà nhìn tôi như vậy, ánh mắt của cô có thể hủy thiên diệt địa đó!

Tiêu Phàm bị A Hoa Tỷ nhìn chằm chằm đến nỗi run lẩy bẩy, vô thức lui về phía sau, trong lúc vô tình chạm vào cái gì đó rất mèm mại, nhiệt độ và sự co dãn này hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Tiêu Phàm chậm rãi xoay đầu lại, phát hiện Hổ Nữu đang chăm chú nhìn hắn, với một nụ cười xảo quyệt.

Điều này làm cho Tiêu Phàm cực kì bất an, hắn khẽ nuốt nước bọt.

Đây là tình huống gì?

Vì sao tất cả mọi người lại tụ tập bên cạnh mình, chắc là bọn họ đều ghi hận mối thù "kẻ thù chung của mọi nhà" trong lòng, lúc này tìm mình báo thù?

"Mấy người nhìn tôi chằm chằm làm gì?"

Tiêu Phàm cảnh giác hỏi.

" 'Thế giới chi Nguyên' trong tay anh, chúng tôi tất nhiên phải nhìn anh rồi. Hơn nữa, mọi người đã tụ tập ở đây thì cũng nên bàn luận tiếp theo nên hành động như thế nào đi."

Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần trấn định đáp, ánh mắt cực kì cao ngạo.

"Chỉ vậy thôi?"

"Thế anh còn tưởng thế nào nữa? Muốn chúng tôi trong 'Hỗn chiến Thế giới song song' liên hợp dâng mình cho anh đâm hả? Xem ra Mệnh Phàm anh cũng đắc tội không ít người đó, nếu không thì vì sao lại nghi thần nghi quỷ như thế…"

Mị Hỏa cười nói với vẻ mặt châm chọc.

“A ha ha, đã như vậy thì chúng ta hãy bỏ hết ân oán trong quá khứ đi, đồng tâm hiệp lực cùng nhau chiến đấu nào.”

Tâm trạng Tiêu Phàm buông lỏng, cả tiếng hô hào, nhưng lại chả có ai đáp lại.

“Anh nghĩ hay thật! Để đàn bà không mang thù, nói nghe thì dễ, chúng ta không tính toán hiềm khích lúc trước, chỉ là việc tạm thời, xong rồi nhất định vẫn phải tính sổ!”

Vũ Tình thét lên một tiếng, sắc mặt Tiêu Phàm trong nháy mắt sầm xuống.

“Được rồi, chúng ta bàn chuyện lần này phải tác chiến như thế nào đi! “

Tiêu Phàm thở dài một hơi, không còn hó hé gì nữa, những đại lão cũng theo đó mà sáp đến.

Reginald của Chiến Minh, Thái Thấp Tam của Bang Long Hổ, Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần, Mị Hỏa của Hoa Nguyệt, Ác Long của Bang Hắc Long, Tiểu Sửu Hoàng của Xã Huyết Tinh Ma Thuật, Tịch Dương của Truy Phong liệp Đoàn, A Hoa Tỷ của Bá Vương Hoa, còn có một người đàn ông với vẻ mặt tang thương đến cực điểm.

“Chờ một chút? Ông chú, chú là ai đấy?”

Tiêu Phàm ngạc nhiên, bởi vì hắn chưa bao giờ thấy người này.

Bộ râu đã lâu không dược cạo bén như như kim, hai mắt khép hờ, trông như đã trải qua vô số chuyện đau buồn vậy. Một thân áo giáp tản ra ánh sáng vàng, nhưng lại không lấp lánh, bởi vì nó bị phủ bởi một lớp bụi bặm, trông vô cùng phong trần mệt mỏi, càng làm cho người này có khí chất trưởng thành.

Nghe Tiêu Phàm hỏi, người đàn ông mở miệng đáp, giọng nói không khàn, chỉ có vẻ hơi trầm.

“Phàm Ca, tôi là Long Ngạo Thiên đây.”

“À! Hóa ra anh là Long Ngạo Thiên đấy à!”

Tiêu Phàm cười nói, sau đó vẻ mặt thay đổi với tốc độ ánh sáng: "Mày lừa quỷ à! Mày là Long Ngạo Thiên? Long Ngạo Thiên mà như thế này à?"

Lúc này bị kinh sợ cũng không phải chỉ có mình Tiêu Phàm, mọi người ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Tôi thật sự là Long Ngạo Thiên mà."

Người đàn ông bày ra thông tin nhân vật, trên ID chình ình ba chữ "Long Ngạo Thiên".

Dù cho người khác không tin sao đi chăng nữa, ID người chơi không thể nào gạt người được.

"Anh thật sự là Long Ngạo Thiên? Cái khí chất đần độn được trời ưu ái, không giống người bình thường của anh đâu rồi?"

"Việc này phải cảm ơn Phàm Ca chăm sóc bồi dưỡng, Phàm Ca hao tổn tâm tư giúp đỡ, Long Ngạo Thiên tôi đã cảm nhận được."

"Cảm ơn tôi?"

Tiêu Phàm cảm thấy khó hiểu, lại lần nữa đánh giá Long Ngạo Thiên, hắn cảm giác lúc mình không ở bên cạnh, Long Ngạo Thiên nhất định xảy ra chuyện lớn gì đó, mà hắn đã bỏ lỡ mất chuyện quan trọng đó rồi!

Lúc này mọi người lại đặt sự chú ý lên người Tiêu Phàm, trong lòng sợ hãi.

Trong khi "Toàn dân công địch" làm nhiệm vụ, Long Ngạo Thiên và Tiêu Phàm đã làm bạn với nhau, và trong "Tân Sinh" không một ai biết cả.

Trong "Nhật ký của Long Ngạo Thiên" còn có những chuyện xốc nổi, lần nào cũng làm dư luận dậy sóng, nhưng không ai coi nó là thật.

Bây giờ gặp lại Long Ngạo Thiên, thấy hắn ta thay đổi như vậy, trong lòng bọn họ đột nhiên có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Chăm sóc bồi dưỡng? Tận tâm giúp đỡ?

Đám người nghiền ngẫm lời nói của Long Ngạo Thiên, cảm thấy chân thành không gì sánh được.

Lúc suy nghĩ phân tán, nhìn về phía Tịch Dương, lại nhớ tới vị "Truy Phong Giả" Tịch Dương nổi tiếng này thật ra là đồ đệ của "Lich King" Mệnh Phàm, một suy nghĩ đáng sợ bắt đầu nổi lên trong đầu…

Có lẽ "Lich King" Mệnh Phàm thật sự là một sư tượng vĩ đại, nếu không sao Long Ngạo Thiên lại có thể thay đổi đến vậy được?

Bởi vì trực tiếp cũng có âm thanh, nên lời Long Ngạo Thiên nói tất cả người xem cũng nghe thấy, thay đổi một cách vô tri vô giác, bọn họ bắt đầu cho rằng Long Ngạo Thiên sau này sẽ kế thừa Tịch Dương, trở thành đệ tử thứ hai của "Lich King" Mệnh Phàm.

Có thể thuần hóa tên đần độn đệ nhất giới võng du Long Ngạo Thiên thành người, "Lich King" Mệnh Phàm thật sự là sư tượng rồi!

Thế là, đám người bắt đầu chờ mong màn trình diễn của Long Ngạo Thiên trong "Hỗn chiến Thế giới song song"…

"Cậu thật sự là Long Ngạo Thiên đấy à?"

Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần nhìn người bên cạnh mà nghi hoặc hết sức.

"Anh đừng có lôi kéo tôi làm quen!"

"Vì sao?"

"Thứ gì liên quan đến chữ 'Tinh' là tôi ghét tất, mà mấy người lại ở Công hội Tinh Thần nữa chứ!"

Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần im lặng, hoàn toàn chả hiểu đây là logic kiểu gì.

"Ha ha, người anh em, chú mày thú vị thật."

Thấy thái độ của Long Ngạo Thiên với Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần, Reginald cảm thấy thật thú vị, cười ha hả nói.

“Anh cũng đừng tới gần tôi! “

“Hả? Vì cái gì? Chiến Minh chúng tôi có dính gì đến chữ Tinh đâu?”

Reginald không hiểu, vì sao Long Ngạo Thiên cũng phản ứng như vậy với anh ta.

“Vẻ ngoài của anh là ác mộng của tôi đấy!”

…

Cứ như vậy, đoàn người và vị “Long Ngạo Thiên mới” này trao đổi một hồi, mới phát hiện vẻ bề ngoài mặc dù trông thật tang thương, nhưng hơi thở Tsudere thì giống Tịch Dương đến cực điểm, bởi vậy đoàn người đối với việc Long Ngạo Thiên đã bái sư Tiêu Phàm càng thêm chắc chắn.

Chỉ có kiểu thầy hiếm thấy như “Lich King” Mệnh Phàm mới có thể dạy dỗ được mấy tên đệ tử Tsundere này thôi…

Tiêu Phàm tất nhiên không biết trong lòng mọi người đang nghĩ gì, hắn mặc dù vô cùng hiếu kỳ với những việc Long Ngạo Thiên đã trải qua, nhưng cũng không có ý định hỏi đến cùng.

Bởi vì mỗi khi chạm đến ánh mắt của Long Ngạo Thiên, trong lòng Tiêu Phàm luôn không hiểu sao nổi lên một cảm giác thua thiệt, cảm giác này làm hắn thấy rất khó chịu.

Cho nên hắn quay người chuyển chủ đề, bàn luận về “Hỗn chiến Thế giới Song Song”…

Kỳ thật lần trò chuyện cùng nhau này, cũng không phải là nói những nội dung gì quá cao thâm.

“Hỗn chiến Thế giới Song Song” có quy mô rất lớn, chuyện quan trọng hàng đầu chẳng qua là phải xác định quyền lãnh đạo và phân công cấp dưới mà thôi.

Về phần cụ thể, chỉ có thể gặp kẻ địch xong rồi lại định đoạt sau.

Dù sao bây giờ số người cũng đã tương đối công bằng, không phải hao phí tâm tư đưa ra quyết sách như lần đi "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến".

"Thế Giới Chi Nguyên do anh giữ tôi không dị nghị, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong chúng ta, thực lực cá nhân của anh quả thật là mạnh nhất."

Chương 993: Kẻ Địch Tập Kích

Chương 995: Kẻ Địch Tập Kích

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần thừa nhận Tiêu Phàm làm cho đám người có hơi bất ngờ, có điều mọi người cũng hiểu rõ, thời điểm như thế này, mọi người cần phải vứt bỏ hiềm khích lúc trước.

"Nhưng tôi không hiểu vì sao chúng ta phải tách ra hành động, càng nhiều người thì sức mạnh càng lớn, cả đám ở chung với nhau không phải có lợi hơn sao?"

"Lý thuyết là như thế, nhưng đám chúng ta không thể đoàn kết đúng nghĩa. Anh cảm thấy mình làm thành viên Bang Hắc Long được không?"

Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần nhìn về phía đám Bang Hắc Long, phát hiện những người thô bạo này đang trưng ra vẻ mặt không chịu làm theo.

"Hay là nói, anh cho rằng Tiểu Sửu Hoàng bọn họ sẽ nghe anh sao?"

Tiêu Phàm cười ngượng, nghĩ thầm nơi này ai có thể để động đến tên điên Tiểu Sửu Hoàng này chứ.

"Lại nói, Công hội Tinh Thần mấy người cũng chả nghe tôi chỉ huy đâu nhỉ. Dưa hái xanh không ngọt mà, cho nên cưỡng ép nhau hợp tác, không bằng phân đội mà làm cho nhanh."

Lời Tiêu Phàm nói đều là thật lòng, chuyện K làm lúc trước ở server Bắc Mĩ, chắc là cũng vậy.

K biết ba công hội Sử Tử Vinh Quang, Vương Giả Chi Chùy, Tinh Linh Chi Ca trong server Bắc Mĩ sẽ không phục tùng với hắn, vì có thể chỉnh hợp sức mạnh tốt hơn trong "Hỗn chiến Thế giới Song Song", không để trong quá trình chiến tranh xuất hiện sai lầm, K mới có thể trắng trợn chèn ép đối thủ.

Tiêu Phàm không thể lạnh lùng như vậy, cũng biết cưỡng ép chỉnh hợp sẽ dễ gây ra mâu thuẫn, cho nên quyết định để đội ngũ tách ra.

"Vậy chia đội sao đây?"

Tiêu Phàm không trả lời ngay, mà quay đầu nhìn về phía Tịch Dương, nói: "Tịch Dương, xong chưa?"

"Điều tra xong rồi, chúng ta sẽ đến hai cái "Nhập Xâm Khẩu" ngẫu nhiên, một cái ở chiến trường phía Nam, một cái ở chiến trường phía bắc."

Nhập Xâm Khẩu chính là lối một chiều vào chiến trường ở những server khác, cửa bên kia gọi là Phòng Bị Khẩu.

Nhập Xâm Khẩu cực kì dễ thấy, nhưng Phòng Bị Khẩu lại được giấu vô cùng kỹ.

Phòng Bị Khẩu sở dĩ được thiết lập giấu kỹ, là vì phòng kẻ địch bố trí mai phục ở đây chờ đợi đối thủ đến, như thế sẽ không công bằng chút nào.

"Cứ như vậy đi, trận doanh Ác Ma chúng ta sẽ đi đến Nhập Xâm Khẩu ở phía Bắc, và những người còn lại đi đến cái phía nam, thế nào?"

"Tôi không có ý kiến gì, 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' cũng là như thế." Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần đáp, mặt khác hắn ta cũng không muốn ở chung với đám trận doanh Ác Ma không bình thường này.

"Nhưng em muốn theo Phàm Ca."

Giờ phút này Thái Thập Tam lại có đôi chút không vui, làm cho Tiêu Phàm rất khó xử.

Dẫn theo một đám người không bình thường đã cực kỳ hao tổn tâm trí, lại thêm một đám xã hội đen, hắn sao có thể chịu nổi.

“Thái Thập Tam, Công hội Tinh Thần rất không đáng tin cậy, tôi không yên tâm chút nào, cô đi canh chừng giúp tôi…”

“Hóa ra là như vậy! Em nhất định sẽ không phụ Phàm Ca mong đợi!”

Thấy Thái Thập Tam đi xa, Tiêu Phàm mới hơi thả lỏng giọng nói, sau đó lại phát hiện đám người Vũ hội Ác Ma sau lưng mình đang nhìn hắn vô cùng khinh bỉ.

Tiêu Phàm nhéo nhéo mũi, cảm thấy hơi xấu hổ, sau đó hô lớn về phía đám người: “Đi, ngu người đứng đấy làm gì…”

Cứ như vậy, đám người phân thành hai đội, bắt đầu đi về hai chiến trường khác nhau…

…

“Thế mà lại tách ra, hành động của Mệnh Phàm lần này có phải hơi tự đại rồi không, phải biết chia ra hành động chính là tự gọt đi sức mạnh đó!”

Đối với Tiêu Phàm, Crimmson Rose vẫn chưa bao giờ nể mặt.

“Tôi lại thấy Mệnh Phàm nói cũng có lý, mấy đoàn thể phong cách chả ai giống ai cưỡng ép chen lấn thành đống, thật sự không tiện chỉ huy. Sau khi tách ra, số người mặc dù không nhiều, nhưng đối với đám trận doanh Ác Ma mà nói, cũng không phải là vấn đề khó gì. Biểu hiện trong ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ không phải đã nói lên tất cả sao. Hơn nữa, với buff bổ trợ có được trong ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’, trận doanh Ác Ma bây giờ đã mạnh hơn trước đây nhiều rồi.”

“Dù vậy nhưng bên địch cũng có buff chiến thắng ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ mà!”

“Có khả năng bên địch người không có ma luyện máu và lửa, ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ server Trung Quốc là tàn khốc nhất trong tất cả các Server. Mà Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần, người luôn trầm ổn lại không

phản đối phương án này, càng nói rõ điểm ấy. Hắn ta đã thừa nhận thực lực của trận doanh Ác Ma. Nếu như không yên tâm, hắn ta sẽ không để Tiêu Phàm mang theo 'Thế giới chi nguyên' đi trước đâu…"

Crimson Rose á khẩu không trả lời được, bởi vì có được sự tán đồng của Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần về thực lực là việc cực kỳ hiếm có, cho dù là Công hội Hoa Nguyệt các cô cũng không dám nói mình đã được Công hội Tinh Thần tán đồng.

Thì ra, không biết từ lúc nào, trận doanh Ác Ma đã trưởng thành rồi?

…

Ngay lúc mọi người cực kỳ sợ hãi thực lực của trận doanh Ác Ma, thì đám người này vẫn duy trì mình phong thái đần độn vốn có của mình…

"Ơ, Phàm Muội Muội, anh gần đây phơi phới hết biết nhỉ, đi đâu cũng chả bao giờ dẫn theo chúng ta hết, tự do thật luôn ấy!"

"Mệnh Phàm, lần trước con bé kia làm hỏng chuyện tốt của tôi, chờ lần chiến đấu này kết thúc, tôi nhất định sẽ giết anh!"

"Đừng tưởng Bang Hắc Long chúng tôi không biết mấy con tinh tinh đen với Long Ngạo Thiên là do anh phái tới, chúng tôi bây giờ chỉ là tạm thời hợp tác với anh thôi, chờ cuộc chiến kết thúc thù mới hận cũ tính luôn một lần!"

"Phàm Ca, mặc dù tôi rất tin tưởng anh, nhưng chuyện của anh với mấy NPC nữ kia, anh không cảm thấy nên giải thích với Hoa Hoa một chút à?"

"Mối thù của Tiểu Thúy, Tịch Dương tôi vĩnh viễn không bao giờ quên! Phàm Ca, anh rửa cổ sạch sẽ chờ đấy cho tôi!"

…

"Ồ —— mấy người là trẻ con hả! Tính toán chi li đến vậy chi! Đi thôi, đến cửa vào rồi!"

Tiêu Phàm không chịu nổi lũ tâm thần cả đường cứ nhắc đi nhắc lại mãi, bước chân vào trong đường hầm không thời gian…

Tiêu Phàm chạy trốn, đám người nào lại thả cho, nối gót lên, đi theo vào trong đường hầm.

Thời gian, không gian vặn vẹo, hình ảnh chuyển đổi, cảnh trước mắt trong nháy mắt từ hoang mạc biến thành rừng rậm.

Tiêu Phàm yên lặng nhìn bốn phía, dò xét tình hình địch, vô cùng cẩn thận.

Nhưng mà…

Đám đồng đội kia của hắn lại lần nữa xông tới.

“Này! Sắp đánh trận đấy! Mấy người có thể nghiêm túc xíu không hả, đừng quấn tôi nữa coi!”

Tiêu Phàm gào lên…

…

Tiểu Miêu: “Lich King Mệnh Phàm hình như nổi tiếng trong trận doanh Ác Ma lắm đây!”

“Ha ha, cứ xem là vậy đi…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cười khổ, hắn ta có thể hiểu được cảm giác của Tiêu Phàm giờ phút này, cho nên có thể đồng cảm sâu sắc.

…

Rõ ràng đang đi vào trại địch, nhưng lại không có chút cảm giác căng thẳng nào, Tiêu Phàm thực sự không biết cung phản xạ của đám này phát triển như thế nào nữa.

Mà ngay lúc này, tiếng gió thổi chợt hiện, ngay sau đó một bóng người từ trên cao rơi xuống, bùng lên một đống bụi mù.

Mới đi vào đất khách quê người không lâu, kẻ địch đã tới rồi…

Đám người xoay người lại, liếc người mới đến trước mặt một cái, rồi lại quay đầu quấy rầy Tiêu Phàm tiếp.

“Kẻ địch xuất hiện rồi! Mấy người cứ như vậy là không được đâu!”

Đối với phản ứng của lũ đồng đội, Tiêu Phàm thấy xấu hổ muốn chết.

Mà đám biến thái này lại trưng ra vẻ mặt không quan trọng: “Thôi đi, không phải chỉ là một tên mập thôi sao! Có gì phải căng thẳng!”

…

“Ồ! Bố mày mập cái gì mà mập, lũ chúng mày nhìn lại cho tao!”

Tsuchiya giận điên người, hắn vốn định lên sàn một cách thiệt chói lóa, nhưng không ngờ lại bị đối xử như vậy.

Nghe hắn ta hô quát, cả đám quay người lại lần nữa, nhìn hắn chằm chằm.

Giờ phút này, Tsuchiya rốt cục cũng đã đạt được sự tôn trọng vốn có của kẻ địch.

“Tsuchiya bố mày, chính là một trong Bát Trụ Lôi Thần của nước Hoàng Tuyền, Thổ Lôi!”

Báo thân phận xong, Tsuchiya vô cùng đắc ý!

“Ha ha, hắn nói hắn là cái gì? Rùa Đất Đen á, còn Thổ Lôi nữa chứ, cái tên vừa quê vừa gớm vãi! Ha ha ha…”

Tsuchiya thật vất vả mới được tôn trọng, thế mà báo tên ra một cái là không còn gì nữa.

Chương 994: Loạn Đấu

Chương 996: Loạn Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Bố mày là Tsuchiya, không phải Rùa Đất Đen gì đó đâu! Chúng mày phải phân biệt rõ ràng cho tao!”

Thấy đối phương chế giễu không ngừng, Tsuchiya không thể bình tĩnh nổi, vội giải thích, nhưng lại chả có ai lắng nghe cả.

…

Tiểu Miêu che mặt cười: “Thú vị thật, tên kia thế mà tự xưng là Rùa Đất Đen mới buồn cười chứ, hình dáng đầu cũng giống thật..”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng nhếch miệng cười, sau đó giải thích rõ cho người nói: “Người này tự xưng Bát Trụ Lôi Thần của nước Hoàng Tuyền, xem ra lần này đám Mệnh Phàm đã đi vào server Nhật Bản rồi.”

“Bát Trụ Lôi Thần của nức Hoàng Tuyền? Đó là cái gì?”

“Thật ra, đó là một trong tám cán bộ của công hội lớn nhất của trận doanh ác Ma server Nhật Bản, Nước Hoàng Tuyền. Trong thần thoại Nhật Bản, lúc mẫu thần Izanami đã hạ sinh thần lửa Kagutsuchi thì bị bỏng đến chết, sau khi xuống hoàng tuyền thì cơ thể thối rữa, có đầy giòi bọ, sau đó mẫu biến thành Bát Trụ Lôi Thần. Bọn họ tự xưng là Trụ Lôi Thần, có lẽ liên quan đến điển cố này.”

…

Tiêu Phàm quan sát tỉ mỉ tên mập trước mặt này.

Tsuchiya thịt thừa đầy người, mỡ trên mặt còn nhiều hơn trên người, đôi mắt bé tí cũng không thể che giấu được ánh mắt ô uế.

Trên vai còn mang hai cắp sách màu đỏ, trong tay cầm một cây sáo dọc trắng tinh, hai tay mỡ vuốt ve cây sáo lên xuống, dáng vẻ hèn mọn vô cùng.

Mà lông mày của hắn ta vô cùng đặc sắc, hai hình bầu dục đen đặc, trông rất buồn cười.

Điện Thượng Mi là bản sắc đặc biệt của Nhật Bản, không sai, đây là chiến trường server Nhật Bản.

Nhìn thấy lông mày của Tsuchiya, Tiêu Phàm liền đoán được.

Bị đám người chế giễu liên tục, Tsuchiya tức giận, mỡ trên mặt xếp từng thớ, như gợn sóng tầng tầng chồng lên nhau, sống động cực kỳ.

Đúng lúc Tsuchiya sắp triệt để bùng nổ, ánh mắt hắn ta chợt ngưng lại, rồi bắt đầu lóe sáng lên.

Cùng lúc đó, một hơi thở lạnh lẽo nổi lên, băng cứng bắt đầu đông kết.

Miên Miên kết băng…

“Hả? Sao Miên Miên lại ở chỗ này?”

Cái con người vây xem này cả đường đi cứ bảo trì lạnh lùng, không có chút sức chiến đấu nào, Tiêu Phàm thực sự không thể nào hiểu được cô ta lọt qua sàng lọc đăng ký bằng cách nào.

“Cấp Miên Miên còn cao hơn cả tôi, vì sao không thể ở đây?”

Hổ Nữu xem thường đáp.

Cấp cao?

Đúng, Miên Miên là người sống sót trong “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến”,

Cho nên hệ thống đương nhiên sẽ đánh giá cô cao hơn so với những người khác rồi!

Chờ chút! Người may mắn sống sót?

Hai mắt Tiêu Phàm nhắm lại, giống như đang suy nghĩ đến chuyện gì quan trọng lắm…

…

“Học sinh tiểu học…”

Tsuchiya nhìn chằm chằm hai con mắt đỏ rực của Miên Miên trong băng phách, âm thanh run rẩy, liên tục thở gấp.

Tiêu Phàm nhìn lối ăn mặc của Tsuchiya, kết hợp hành vi lúc này của hắn ta, thầm nghĩ trong đầu, người của đảo quốc đúng là biến thái.

“Người ta không phải học sinh tiểu học, mày nhìn nhầm rồi, Miên Miên còn chưa lên tiểu học đâu, mày tha cho con bé đi.”

Vẻ mặt Tsuchiya lúc này làm Tiêu Phàm rùng hết cả mình, trong đầu âm thầm suy đoán.

Nghe nói đảo quốc lollicon và ấu nữ khống đông đảo lắm, tên Tsuchiya này hẳn cũng là ấu nữ khống đây.

“Còn chưa lên tiểu học thì càng tốt!”

Ánh mắt Tsuchiya kiên định.

“Móa! Biến thái đến vậy luôn!”

Nghe Tsuchiya nói vậy, cả người Tiêu Phàm da gà nổi hết cả lên.

Tsuchiya xem thường, không thèm nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt trở nên cuồng nhiệt: “Tao trước kia chỉ làm việc theo lệnh, tìm kiếm Phòng Bị Khẩu của chiến trường, không ngờ lại có thể gặp được cực phẩm như vầy! Giữ con bé lại, mấy người quấy rầy đi chết đi!”

Một quyển sách ma pháp trong tay Tsuchiya mở ra, nguyên tố lửa bắt đầu bén lên trong không trung!

Chưa đến một lát, ngọn lửa trút xuống, hoàn toàn bao trùm lấy mặt đất!

Quyển Sách Ma Pháp - Hỏa Chi Già Cỗ Thổ Mệnh!

Một tiếng ầm vang lên, trong rừng tuôn ra ánh lửa cao ngất!

…

Tiểu Miêu che miệng, hành động của Tsuchiya khiến cho cô vừa sợ hãi vừa thán phục.

Cô không ngờ bên địch vừa lên đã ném về phía đám người trận doanh Ác Ma một quyển sách ma pháp lớn bằng người, nhìn ánh lửa chói mắt, cô không khỏi lo lắng: "Mọi người… Vẫn ổn chứ?"

Đối với việc này, Phong Ma Tiểu Xích Lang chỉ khẽ cười nói: "Đừng lo, trận doanh Ác Ma ở trong hoàn cảnh không tốt, đội ngũ dũng mãnh, thắng lợi ở 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' đã cho bọn họ một tài nguyên phì nhiêu, bọn họ đã nhân những tài nguyên đó mà sinh trưởng điên cuồng. Loại trình độ pháp thuật này không làm khó được bọn họ đâu…"

…

"Ha ha ha, chết rồi, chết hết rồi chứ gì, bây giờ đã biết Tsuchiya tao mạnh tới cỡ nào chưa!"

Tsuchiya đứng trong biển lửa, cười điên cuồng.

Sau đó, hắn ta bỗng nhiên sững sờ, sắc mặt kinh hoảng: "Đúng rồi! Con bé vừa nãy không phải cũng sẽ?"

"Mày yên tâm đi, chút công kích ấy của mày không làm chúng tao bị thương xíu nào đâu, mày nhìn thử mà xem, chúng tao ở đây có ai ngã xuống không?"

Nghe thấy tiếng nói, Tsuchiya giật nảy mình, đợi cho ánh lửa dần tắt, hắn ta mới nhìn rõ người đó.

"Sao có thể như vậy? Vì sao mấy người còn ở đây!"

Trên người Tiêu Phàm không thấy chút tro bụi, mà phía sau hắn, đám người vẫn khoẻ mạnh, ngọn lửa từ Quyển Sách Ma Pháp của Tsuchiya hoàn toàn không đủ để nuốt tất cả đám Ác Ma vào.

"Với chút năng lực ấy đã muốn lấy mạng chúng tao rồi, mày suy nghĩ cũng thật ngây thơ quá mức. Mày đúng là không hề biết trước đây chúng tao đã trải qua những cuộc chiến như thế nào mà!"

Ác Long nhìn Tsuchiya, vẻ mặt cao ngạo.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian với tên này nữa, để tôi ra tay giải quyết hắn ta đi…"

Tiêu Phàm thở dài, tìm tòi trong không gian, gọi Huyết Kiếm ra, nắm chặt tại tay.

"Chờ một chút, con lợn béo chết tiệt này để tôi."

Tiêu Phàm vốn định ra tay chém Tsuchiya, vì thế đã cầm kiếm định làm một khởi đầu tốt đẹp, không ngờ lại có người cắt ngang, trong lòng cực kì không vui.

Nhưng sau khi Tiêu Phàm quay người lại, hắn chỉ có thể đành ngoan ngoãn thu sự khó chịu của mình lại, bởi vì một bộ đồ đen đập vào tầm mắt hắn…

"Người đẹp, mời cô, hắn ta là của cô."

…

Tsuchiya, người đi vào con đường ấu nữ khống hiểm ác, có cảm tình với Miên Miên.

Nguyên nhân chính là như thế, Tsuchiya đã chạm vào vảy ngược của Bán Trường Miên, khiến cho Bán Trường Miên trực tiếp hắc hóa.

Tiêu Phàm cũng chẳng muốn nhiều lời, trực tiếp giao Tsuchiya cho Bán Trường Miên xử lý. Hắn tiếp tục dẫn cả đội đi lên, lúc gần đi còn mặc niệm cho Tsuchiya một lát.

Vốn dĩ không ở lại, nguyên nhân thứ nhất là vì yên tâm thực lực của Bán Trường Miên, thứ hai vì bọn họ cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Nghe Tsuchiya nói, bọn họ đang tìm Phòng Bị Khẩu để đề phòng.

Mặc dù không biết thông đạo khác trong chiến trường server Nhật Bản phải chăng cũng là Phòng Bị Khẩu, nhưng lại có thể từ đó đoán được đại bộ phận chiến lực của server Nhật Bản đang tồn thủ ở đây.

Mà mới vừa nãy Tsuchiya bằng "Hỏa Chi Già Cỗ Thổ mệnh" đốt đỏ rực cả nửa bầu trời chiến trường, thanh thế lớn như thế, chắc chắc sẽ kinh động đến bên địch.

Nếu bên địch nghe được tin, chắc chắn sẽ đến đây bất kỳ lúc nào, dần dần tụ tập lại đây, cuối cùng hình thành thế bao vây.

Tình trạng này đối với bọn Tiêu Phàm mà nói là cực kì bất lợi.

Nếu bên địch chỉnh hợp, thì hai đội nên đối chiến như lẽ thường.

Lúc đội đang ít người, cách chiến đấu này Tiêu Phàm bọn hắn sẽ không chiếm được ưu thế. Hơn nữa, so với chiến đấu hợp quy tắc, cả đám càng thích loạn đấu hơn!

Thế nên, Tiêu Phàm bọn họ nhất định phải đột kích nhanh, xông loạn vào đám đông đang chạy đến, quấy cho tất cả hỗn loạn hết lên!

Mà những đội ngũ khá nhanh trí đang tụ tập đến kia, cứ giao cho đại đội Phục Địa Chu Ma của Bang Hắc Long xử lý.

Không cần phải hạ gục luôn, chỉ cần làm loạn bên địch là được rồi, hỗn chiến một phần nhỏ, Tiêu Phàm tin không ai có thể hung tàn hơn trận doanh Ác Ma server Trung Quốc được.

…

"Bên địch đến rồi…"

Tiêu Phàm ngẩng đầu, có bóng người thoáng hiện trong rừng.

“Nhanh chóng kết thúc trận đấu nhàm chán thôi, đấu một trận đi!”

Tiểu Sửu Hoàng che bụng, trực tiếp rút kiếm xông lên, không trì hoãn, nói vọt là vọt, dáng vẻ hắn ta ngược lại càng giống chạy trốn hơn, thậm chí còn không dám quay đầu nhìn bạn đồng hành là A Hoa Tỷ một cái.

Chương 995: Tsuchiya Ác Ma Hóa

Chương 997: Tsuchiya Ác Ma Hóa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Một nhóm người tên đỏ theo sát sau lưng, xông vào trong rừng, trong một thoáng, tiếng đao kiếm kêu vang.

“Các anh em, Bang Hắc Long chúng ta cũng không thể bị rơi phía sau được, giết đi!”

…

“Trận doanh Ác Ma lần này không phải quá cuồng ngạo rồi sao, mới đó mà đã bắt đầu tản ra xông loạn rồi…”

Crimson Rose thấy thế thì nhíu mày, trận doanh Ác Ma phong độ thô thiển chán ngắt, cô ta cực kì khó chịu.

“Ha ha, không sợ hãi, thẳng tiến không lùi, đây mới là diện mạo bọn họ nên có.”

“Cứ tiến lên theo quy tắc như trong ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ không được sao?”

“Được, nhưng như vậy sẽ không thể phát huy được thực lực của tất cả mọi người, không bị ràng buộc mới có thể khiến cho máu ác ma càng thêm sôi sục.”

“Tôi vẫn cảm thấy xông lên như ở ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ ổn hơn ấy…”

“Tình huống hiện giờ không giống với ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’, ở ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’, ngay từ đầu bọn họ đã ở thế hạ phong, mà quyết sách sai lầm của Ác Long đã làm cho bọn họ rơi vào cảnh tuyệt vọng, vì thế bọn họ chỉ có còn cách tập hợp lại cùng nhau. Mệnh Phàm lúc ấy làm thủ lĩnh trận doanh Ác Ma, hẳn là cũng biết đội ngũ mình có gì đặt biệt. Lúc đối mặt Reginald của Chiến Minh, bọn họ lâm vào khốn cảnh, mà quyết chiến với Chiến Minh càng kinh khủng hơn cả Công hội Tinh Thần, hơn nữa lại chẳng khó đến vậy. Đây là vì sao chứ? Bởi vì Trường Giác Đấu Mê Cung trực tiếp đánh bại hết tất cả người chơi, biến thành một khu tác chiến quy mô nhỏ mà trận doanh Ác Ma am hiểu nhất. Ác Ma không phân chia chức nghiệp, khó mà tạo ra được một đồng điệu hoàn hảo trong chiến đấu, nhân số càng nhiều thì càng khó chỉ huy, cho nên hỗn chiến quy mô nhỏ mới thích hợp với bọn họ nhất. Mệnh Phàm chắc chắn hiểu rõ điểm này, thế nên nhân lúc bên địch còn chưa chỉnh hợp phòng bị, chủ động xuất kích làm loạn chiến trường! Chiến đấu với phong thái của người chơi Server Trung Quốc!”

“Nhưng tôi luôn cảm thấy đánh loạn cào cào thì cũng chả phải chuyện gì tốt.”

“Cùng nhau làm đảo loạn kẻ bên địch không được sao. Thế mới nói nội hàm của Ác Ma, mấy người không hiểu được đâu…”

Crimson Rose nhìn màn hình lớn mà hoang mang.

Nội hàm của Ác Ma, cái lũ người lỗ mãng này mà cũng có nội hàm nữa hả?

…

“Con lợn béo chết tiệt, chuyển cái ánh mắt trên người em tao sang chỗ khác mau!”

Hắc Viêm dấy lên, Bán Trường Miên gào lên với Tsuchiya.

Đối với Bán Trường Miên đang nổi cơn tam bành, Tsuchiya cực kì khinh thường: “Loại bà già quá tuổi như cô, bớt lo chuyện người khác giùm!”

“Mày mới nói cái gì? Nói lại lần nữa coi!”

“Bà già quá tuổi, làm sao?”

“Mày chết chắc rồi con!”

Bán Trường Miên cắn răng phun ra năm chữ, ngọn lửa được đốt lên dường như càng đen hơn chút.

“Giỡn mặt, Tsuchiya tao là một trong Bát Trụ Lôi Thần, có thể thua mày được à? Với lại, thủ lĩnh hẳn là đã nhận được tin tức tao phát rồi, chúng mày chuẩn bị chịu chết hết đi!”

Cây sáo dọc của Tsuchiya vung lên, phóng về phía Bán Trường Miên, không khác gì đạn pháo được bắn ra cả!

…

“Tsuchiya đã phát hiện tình hình bên địch, sao ngươi còn chưa đi?”

Ở phương xa, một cô gái trên người vận bộ kimono xinh đẹp, đầu tóc có trâm gài tinh xảo, như bầu trời trong trẻo, lại cầm một chiếc ô đỏ. Xa xa nhìn lại, thân hình yểu điệu, tướng mạo cực kì xinh đẹp.

“Đại nhân Izanami, tôi phải ở lại bảo vệ người.”

Người đang nói chuyện thân hình khôi ngô, quỳ một gối sau lưng Izanami, trông vô cùng cung kính, mà ánh mắt nhìn bóng lưng Izanami luôn có ngọn lửa nhảy tí tách.

Miki Omori, đứng đầu Bát Trụ Lôi Thần nước Hoàng Tuyền, Đại Lôi!

Miki Omori, với kiểu tóc vô cùng đặc biệt, tóc vùng đỉnh đầu được cạo sạch, dựa trên con mắt thẩm mỹ thời đại bây giờ thì trông cực kì buồn cười, nhưng đây lại là kiểu tóc cực thịnh hành của võ sĩ Nhật Bản thời cổ, bây giờ đã không còn ai để nữa rồi.

Mà quần áo Miki Omori cũng là kiểu xưa, cho người ta cảm giác giống như một võ sĩ dũng mãnh.

"Ngươi không lên trận, địch đánh đến thì ai đối phó?"

Izanami không quay người, chỉ lẳng lặng đứng yên đó, trông vô cùng hiền lành, dịu dàng.

"Tôi đã phái Hỏa Lôi, Hắc Lôi, Sách Lôi, Nhược Lôi, Minh Lôi, Phục Lôi, sáu người đó đến trợ giúp rồi, đối phó địch đột kích chắc thế là đủ. Mà ngài một thân một mình ở lại đây, chúng ta cũng không quá yên tâm…"

"Được rồi, cứ như thế đi. Đám phế vật Nhân Loại, Thú Nhân với Tinh Linh kia đâu?"

"Tôi đã làm theo sắp xếp của ngài, đuổi bọn đó vào Nhập Xâm Khẩu của chiến trường khác rồi, đến chiến trường khác làm bia đỡ đạn chịu chết."

"Ha ha, thế thì tốt, thế thì tốt. Đại Nhật Bản, chính là thiên hạ của nước Hoàng Tuyền chúng ta, những phế vật kia giữ lại cũng thừa! Chỉ cần giữ vững lần tiến công này, chúng ta sẽ có thể bắt đầu tiến hành xâm lấn, đến lúc đó toàn thế giới sẽ có thể biết nước Nhật chúng ta hùng phong như thế nào!"

Bỗng nhiên, một trận gió mạnh nổi lên, lá rụng bay lả tả.

Có chiếc lá vô tình xẹt qua chiếc ô, nó lập tức bị cắt thành hai mảnh, như bị lưỡi dao cắt qua vậy…

…

Mà bên Tiêu Phàm, trận doanh Ác Ma anh dũng xông lên, kế hoạch đã tiến hành như mong đợi, khu rừng hỗn loạn, chiến hỏa nổi lên khắp mọi nơi.

Vung kiếm chém giết, một mạch không ngừng, đồng đội đã bị Tiêu Phàm ném sau lưng thật xa.

Đây cũng không phải là hỏng kế hoạch, mà là Tiêu Phàm cố ý làm vậy.

Một thân một mình xông lên, rời xa đội ngũ thì nguy hiểm sẽ tăng lên nhều hơn, nhưng cũng sẽ hoạt động linh hoạt hơn nhiều.

K, người đầu tiên trên thế giới thăng đến cấp sáu mươi, Tiêu Phàm theo sát phía sau, bây giờ trên chiến trường đã không còn nhiều đối thủ để hắn có thể lo ngại nữa.

Phải kết thúc trận chiến với server Nhật Bản, Tiêu Phàm quyết tâm ám sát cho bằng được Izanami của nước Hoàng Tuyền!

Vào trạng thái, Tiêu Phàm tập trung, ánh mắt lạnh lẽo, tính tùy tiện của ngày xưa hoàn toàn biến mất, tất cả những gì có trong rừng đều ở trong lòng bàn tay.

“Ai? Đùng núp! Mau ra đây!”

Ánh sáng âm u trong con ngươi màu rượu vang lóe lên, Huyết Kiếm nhắm thẳng vào bụi cây.

Nhưng khi bóng hình xinh đẹp hiện ra, Tiêu Phàm lại lần nữa nhũn hết cả người, bởi vì từ lúc bắt đầu đến nay, chưa bao giờ Tiêu Phàm đối mặt với người này mà cương quyết được chút, bởi vì người đàn bà này thực sự quá điên.

“Cô… Sao cô lại ở đây?”

…

“Sao tôi không thể ở đây!”

“Ờ…”

Người trước mắt trưng ra vẻ mặt bực dọc, làm cho Tiêu Phàm chả thể nói được gì.

Sau khi chia ra, Tịch Dương đã dùng “Điểu Khám” do thám trên không trung, động tĩnh trên chiến trường Tiêu Phàm đã sớm thăm dò được.

Dòng người như Tiêu Phàm dự đoán, bắt đầu chạy về phía đám Tiêu Phàm.

Chỉ duy nhất có một chỗ người chơi ở đó không di chuyển, Tiêu Phàm đoán đó chính là chỗ của Izanami.

Một mình hắn xông lên, chính là vì thoát khỏi những thứ vướng víu kia, bởi vì chuyện ám sát cực kỳ quan trọng, hắn không hi vọng bị người khác làm liên lụy.

Nhưng hắn không ngờ, vẫn có người lén đi theo mình…

"Phàm Muội Muội, có phải anh lại muốn đánh lẻ đi chơi không đấy! Từ lúc tạm biệt ở trận doanh Nhân Loại, lâu lắm rồi anh chưa tổ đội với chúng tôi đâu! Thành ngoại Abaddon Thú Nhân bị anh đại náo, thành Freya Tinh Linh cũng bị anh quấy loạn hết cả lên, mấy việc thú vị như vậy mà chả dẫn theo chúng tôi gì cả!"

Thú vị? Mấy việc mà cô nói thú vị chỗ nào vậy!

"Với lại, sau đợt 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến', anh cứ chạy đi chơi một mình mãi, chúng tôi vất vả lắm mới đuổi kịp, thế mà anh nỡ truyền tống chúng tôi đến cái nơi hoang dã nào đấy luôn! Lẽ nào anh thấy chúng tôi vướng víu?"

Oan uổng vãi, đó rõ ràng là do Arnold Luyện Kim Thuật thất bại làm mà!

"Hổ Nữu, cô nghe tôi nói, cái đó là sự cố. Mà lại lần này tôi muốn đi ám sát, nguy hiểm lắm!"

Tiêu Phàm chậm rãi kể, hi vọng chuyện ám sát có thể dọa Hổ Nữu dọa, nhưng hắn rõ ràng đã xem thường tinh thần mạo hiểm của Hổ Nữu rồi…

"Tôi nói rồi mà! Anh chắc chắn đang chơi mấy trò thú vị chú gì đó luôn! Ám sát thú vị biết bao nhiêu! Mau dẫn tôi theo với!"

Chương 996: 2 Giai Đoạn

Chương 998: 2 Giai Đoạn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hai mắt Hổ Nữu sáng rực lên, vẻ mặt hưng phấn!

Tiêu Phàm giật mình, hắn không nghĩ tới việc lại trở nên như vậy, nhưng hắn lần này phải giữ nguyên chủ kiến, nghiêm túc nói với Hổ Nữu: "Không được!"

"Thật sự không được đâu!"

Hai tay Hổ Nữu vặn xắn trước ngực, dùng sức ưỡn một cái, gây nên một trận nảy kịch liệt, thái độ trở nên hung hơn.

"Không được…"

Tiêu Phàm nuốt nước miếng cái ực, sức lực cũng không bằng lúc nãy.

Hổ Nữu không tranh chấp tiếp, mà là cất bước chậm rãi về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cảnh giác Hổ Nữu, không biết trong đầu cô dang có âm mưu gì.

"Bây giờ đang trực tiếp đó."

Hổ Nữu nhỏ giọng thì thầm.

"Tôi biết, thế thì làm sao?"

"Lần trực tiếp này có tiếng."

"Ờ."

"Nếu như anh không dẫn tôi theo, tôi sẽ ban bố chuyện trước khi 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' bắt đầu với tất cả mọi người!"

"Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" việc tôi với cô?

Tiêu Phàm cẩn thận nhớ lại, sau đó sắc mặt bỗng đỏ bừng.

Từ đó về sau, Tiêu Phàm lúc gặp Hổ Nữu đều luôn thấp thỏm trong lòng, gặp cô không bao giờ nhắc đến việc đó, luôn coi việc đó là tâm tạng vui đùa của cô ấy, Tiêu Phàm tâm tình hơi nới lỏng, nhưng cũng có chút gì đó mất mác.

Bây giờ Hổ Nữu lại nhắc đến, Tiêu Phàm ngoại trừ căng thẳng thì còn có hơi giận dữ.

Cô gái này đúng là không thể nói lý được mà!

“Thế nào? Dẫn tôi đi! “

“Cô thật sự…”

“Anh cứ nói đi! Chị đây nói được làm được!”

“Thế đi, coi như tôi sợ cô.”

Tiêu Phàm hết cách, nếu như Hổ Nữu thật sự nói lung tung trong lúc trực tiếp, cuộc sống chơi game trong tương lai của Tiêu Phàm chắc sẽ loạn mất.

Thở dài một hơi, Tiêu Phàm quay người đi, đi thẳng về hướng đã định trước.

Khi Tiêu Phàm quay người lại, dáng vẻ cao ngạo của Hổ Nữu bắt đầu nhu hòa lại, trên mặt lặng lẽ vẽ ra một nụ cuời ngọt ngào, trong miệng khẽ thì thầm gì đó mà Tiêu Phàm không thể nghe được…

“Đồ đần, sao tôi có thể nói việc đó ra trước mặt mọi người chứ? Nhưng nếu không như thế, đoán chừng anh bỏ tôi lại đây mất…”

Ánh nắng ráng chiều đỏ rực chiếu trên đôi gò má, xinh đẹp vô ngần.

…

Crimson Rose: “Mệnh Phàm lúc nãy không phải muốn xông lên một mình sao? Sao lại bỗng nhiên thay đổi ý định rồi?”

“Cô không hiểu đàn ông gì cả, một người đẹp đứng trước mặt, tất cả những câu nói không của đàn ông đều là lời khách sáo. Huống chi người này còn là ‘Lich King’ Mệnh Phàm, nếu hắn không ra tay, thì đó là chuyện lạ giới võng du rồi…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang liếc qua màn hình lớn, cười dâm.

“Vô sỉ!”

“Chúng ta cũng nên làm quen với điều này đi, tên cuồng ma Mệnh Phàm này hành tẩu thiên hạ, bên cạnh có khi nào không có người đẹp làm bạn? Ngay cả Tiểu Miêu của chúng ta cũng tham gia mà, mà hình như không chỉ một lần thì phải…”

“Này này, đừng có mà lái lụa sang người tôi!”

Khuôn mặt Tiểu Miêu đỏ bừng, sắc mặt bối rối, vội vàng chuyển chủ đề.

“Mọi người mau nhìn bên kia kìa, con ‘Rùa Đất Đen’ lúc nãy hình như không chịu nổi nữa rồi!”

…

“Con lợn béo đáng chết, chút bản lĩnh này của mày?”

Thảm thực vật bốn phía bị Hắc Viêm đốt sạch, Bán Trường Miên đứng giữa sân, vô cùng điên cuồng.

Mà Tsuchiya đứng yên một bên, cả người bám đầy tro bụi, trông vô cùng nhếch nhác.

“Sáo dọc của tao thổi ‘Dụ Nữ Mê Âm’ hẳn là nên làm tê liệt ý thức của mày, làm cho hành động của mày bị ngăn trở mới đúng chứ, vì sao mày vẫn hoạt động tự nhiên như vậy được?”

“Mày đã nói Miên Miên thế nào, sao làm ngừng lại lửa giận trong lòng tao được!”

Bán Trường Miên dậm chân vọt về phía trước, Hắc Viêm thình lình đốt lên, tung ra một cú đấm!

Một cú vào bụng, tầng mỡ lấn ngấn của Tsuchiya bị chấn động, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài!

Mà Hắc Viêm cũng bắt đầu nổ tung, phát ra một tiếng nổ to!

Thân hình to lớn của Tsuchiya trực tiếp bị Bán Trường Miên hất ra ngoài chỉ với một cú!

…

"Đù… Mạnh thật!"

Crimson Rose kinh ngạc, cô ta cảm thấy trong Công hội Hoa Nguyệt không có bao nhiêu người chơi nữ có thể dũng mãnh đến thế.

"Tất nhiên rồi, một trong thất tội, Behemoth - tội phẫn nộ, không có bản lĩnh là không thể được."

Màn thể hiện của Bán Trường Miên quá chói mắt, Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng có hơi kiêu ngạo.

…

Tsuchiya đứng dậy lần nữa, lau máu trào ra trên khóe miệng, hung ác nói: "Cái bà già mãn kinh quá tuổi nhà mày, tao là một trong Bát Trụ Lôi Thần, không lấy ra chút bản lĩnh, mày thực sự tưởng tao không đánh lại mày đúng không!"

"A a a a—— "

Tsuchiya ngửa đầu thét lớn, sóng âm lay động khu rừng, hắc triều bắt đầu dâng lên không ngừng!

…

Tiểu Miêu: "Đây là?"

“Hoá Ác Ma…” Phong Ma Tiểu Xích Lang thầm nói: “Cũng đúng, thân là một trong Bát Trụ Lôi Thần của nước Hoàng Tuyền trận doanh Ác Ma server Nhật Bản, Tsuchiya không có lý do nào không Hoá Ác Ma…”

Crimson Rose: “Bán Trường Miên thất tội chắc là cũng biết chiêu này chứ!” (từ sau khi “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến”, ??? id của cô gái đã bị biết được.)

“Chắc là… không đâu…”

Vẻ mặt Phong Ma Tiểu Xích Lang kỳ quái, bởi vì hắn cũng không hiểu tại sao lại như thế. Trong “Thất tội”, hình như cũng chỉ có Bán Trường Miên không cách nào “Hoá Ác Ma” được… (Phong Ma Tiểu Xích Lang cho rằng “Bạch Ma Hóa” của Tiêu Phàm là biến hình “Hoá Ác Ma”.)

…

Hắc triều dần tan, Tsuchiya cũng mất đi dáng vẻ mập mạp hèn mọn, hai ba lô đỏ và sáo dọc được tháo ra để sang một bên, bởi vì cái thân thể gắn đầy lân giáp đen nhánh kia của hắn ta đã không thể đeo những thứ này được nữa.

“Giật mình rồi chứ gì! Biết đây là cái gì không!”

Tsuchiya sau khi hóa thành Ác Ma, hắn ta há hàm dưới, lộ ra bộ răng sắc bén, phun ra một búng khí đục, hình như có mang theo mùi lưu huỳnh thoang thoảng.

“Hoá Ác Ma…”

“Cái gì! Sao mày lại biết được? ! Chẳng lẽ mày cũng biết Hoá Ác Ma?”

“Không biết.”

Nghe Bán Trường Miên nói vậy, Tsuchiya mới thoáng buông lỏng, hóa ra cô ta không biết, dọa chết người.

“Ha ha ha, giả vờ giả vịt! Mày không thể Hoá Ác Ma, có nghĩa mày chỉ là chỉ loại ác ma kém cỏi! Hoá Ác Ma là chuyện Ác Ma tinh anh ai cũng biết,

ai trong Bát Trụ Lôi Thân chúng tao đều biết cả! Không thể Hoá Ác Ma như mày, làm sao có thể đánh bại được tao!"

Tsuchiya thính lình đạp mạnh, vọt nhanh về phía Bán Trường Miên như một cái xe tải nặng, không có chút do dự, tàn nhẫn ném ra một đầu gậy!

…

Sau khi Tsuchiya Ác Ma Hóa thì thuộc tính tăng gấp bội, tấn công mạnh mẽ hơn nhiều. Bán Trường Miên tuy cũng cường hãn thế nhưng tốc độ lại không nhanh như Tiêu Phàm, căn bản không thể tránh kịp.

Bán Trường Miên giơ hai tay chéo nhau thành chữ X trước người, bảo hộ cho bản thân.

Tsuchiya lập tức lao đến, đầu chùy đập mạnh xuống, một tiếng "ầm" nổ ra làm Bán Trường Miên lùi về phía sau vài bước.

Thố Ốc Khuê cũng không vì như vậy đã vội vàng nương tay, điên cuồng gầm lên một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo, bạo thêm một quyền về phía Bán Trường Miên.

Lân giáp đen che chở, lại có cả kỹ năng bổ trợ do mình thêm vào, trạng thái tấn công của Tsuchiya được nâng lên đến tối đa.

Nhận thấy lực tấn công trước mặt ngày càng mạnh mẽ, Bán Trường Miên thầm biết không thể tiếp tục lùi xuống như vậy. Tay phải đập về hướng bãi đá phía trước, Hắc Viêm nổ ra một đám bụi mù, cô dựa vào lực dội ngược lại nhanh chóng rút lui, kéo giãn khoảng cách ngay lúc chiến đấu kịch liệt.

Ánh sáng đỏ lấp lóe trong mắt Tsuchiya, vô cùng điên loạn, trông cực kỳ không ổn định.

Nếu Tiểu Sửu Hoàng ở đây, chắc chắn gã sẽ khinh bỉ một phen.

Bởi vì thứ mà Tsuchiya sử dụng chính là loại "Ác Ma Hóa" kém nhất. Chủ thể đã sắp bị tâm tình tiêu cực khống chế, nhưng hắn ta cũng không mất khống chế như Tuyết Dạ lúc trong "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", lý trí

và sự điên cuồng khắc chế lẫn nhau, không thể điều khiển được bản thân, sẽ làm suy yếu uy lực của "Hoá Ác Ma".

Nhưng bởi vì có "Ác Ma Hóa", xét về trình độ Tsuchiya có thể xem như hơn người khác một bậc. Trong suy nghĩ của Tsuchiya, bản thân sau khi Ác Ma Hóa đã đủ đánh bại Bán Trường Miên.

"Thế nào? Đã cảm nhận được sự lợi hại của Ác Ma Hóa chưa?"

Tsuchiya vốn dĩ cũng chỉ là một thành viên bình thường của nước Hoàng Tuyền, năng lực cũng không gọi là mạnh mẽ gì. Thế nhưng vì đã thức tỉnh "Ác Ma Hóa", hắn liền trở thành một trong "Bát trụ Lôi Thần", bởi vậy "Ác Ma Hóa" chính là niềm kiêu hãnh của hắn.

Chương 997: No.1 Ca Múa Kịch

Chương 999: No.1 Ca Múa Kịch

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Đúng là chẳng ra gì. Thứ mày dùng đến đúng là đồ rác rưởi, là loại "Hoá ác ma" yếu nhất tao từng gặp đấy."

Mặc dù mới vừa nãy rơi vào thế hạ phong, thế nhưng Bán Trường Miên cũng không khách sáo chút nào.

"Bà già mày đến cả Ác Ma Hóa cũng không thức tỉnh thì đòi biết cái gì? Ác Ma Hóa chính là biểu tượng của kẻ mạnh tộc Ác Ma, không có Ác Ma Hóa như mày mới là đồ bỏ đi."

Sau khi Ác Ma Hóa, Tsuchiya rất dễ mất khống chế cảm xúc. Bán Trường Miên chỉ vừa nói mấy câu đã làm hắn ta lên cơn thịnh nộ, lần nữa vọt đến, đưa tay giáng thêm một quyền về phía Bán Trường Miên.

Ầm!

Một đòn này chạm đến người thật, thế nhưng trên mặt Tsuchiya lại không chút đắc ý, ngược lại là kinh ngạc không thôi.

“Vì sao… Sao mày có thể….”

Lần này Bán Trường Miên không hề đỡ đòn, cô trực tiếp đưa tay ra bắt lấy nắm đấm đang vung đến của Tsuchiya, trong ánh mắt trấn định đến cực điểm của cô là vẻ hoang mang của Tsuchiya.

“Dựa vào đâu mà cô có thể ngăn được đòn tấn công của tôi? Chẳng lẽ cô cũng biết cũng “Ác Ma Hóa”?

Tsuchiya rốt cuộc chịu không nổi mà gào lên, bởi vì hắn ta cảm nhận được sức mạnh của đối phương khi cô nắm lấy nắm đấm của hắn ta ngày càng lớn, giáp ngoài của hắn ta cũng bắt đầu bị ép đến phát ra tiếng két két.

Trong suy nghĩ của Tsuchiya, chỉ có “Hoá Ác Ma” mới có thể đối phó với “Ác Ma Hóa”.

“Tôi đã từng nói không biết “Ác Ma Hóa”, cũng không thể “Ác Ma Hóa”, bởi vì tao, vốn dĩ chính là “Ác Ma”.

Tsuchiya không nghe rõ mấy lời của Bán Trường Miên, thế nhưng theo bản năng vẫn cảm thấy lạnh run cả người.

…

“Chúng Thần Di Tích Chi Chiến”, Bán Trường Miên có thể chế ngự khả năng tính toán của Tiểu Ngũ, sau này còn có “Ác Ma Hóa” thức tỉnh tăng cường tâm bản thân nữa.

Thông qua trò chuyện với Tuyết Dạ, cô cũng đã hỏi thăm cụ thể, biết được đại khái về “Ác Ma Hóa”, sau đó bắt đầu tự tay nghiên cứu.

Trước đây cô cho rằng mình không thể “Ác Ma Hóa” là vì thời gian duy trì của trạng thái hắc hóa trong trò chơi này quá ít, sau nhiều lần thử nghiệm vẫn không thu được kết quả gì.

Giống như dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể thức tỉnh loại năng lực này trong trò chơi.

Điều này khiên Bán Trường Miên không khỏi nghi ngờ, cô không tin mình không bằng sáu người còn lại trong "Thất tội".

Thế là cô bắt đầu nghiên cứu đoạn cuối video chiến đấu của "Chúng Thần Di Tích" với mong muốn tìm thấy đầu mối từ đám người Ác Ma Hóa trong trận doanh Ác Ma.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tuyết Dạ mất khống chế sau khi "Ác Ma Hóa", nàng liền hiểu rõ rốt cuộc bản chất đặt sắc thứ ba của "Ác Ma Hóa" là gì.

Thế nên cuối cùng cô cũng hiểu rõ, bản thân vĩnh viễn không thể thức tỉnh được "Ác Ma Hóa"…

Trừ khi có một ngày hai người "các cô" có thể dung hợp vào nhau.

Trở thành một cá thể độc lập.

Bởi vì nhân cách thứ hai của Bán Trường Miên có cùng bản chất với Ác Ma Hóa, bọn chúng đều là ác ma, thế nên kĩ năng thiên phú của Bán Trường Miên mới có thể được xưng là "Hình thái Ác Ma".

…

Bán Trường Miên khẽ cười một tiếng, Cửu U Nghiệp Hỏa lại dấy lên một lần nữa nhấn chìm lấy cô.

Tsuchiya quá sợ hãi, hắn ta lui lại vài bước, đáy lòng cảm thấy có lẽ sắp có một vật kinh khủng được sinh ra từ trong hỏa diễm này.

Cánh dơi! Đuôi tên! Sừng thú! Răng nhọn! Còn thêm một đôi con ngươi đỏ thẫm không chút dữ tợn, ngược lại là vô cùng tà mị.

Không phải cô ta nói với mình rằng không thể "Ác Ma Hóa" sao? Sao lại thế này?

Không đúng! Đây không phải 'Hoá Ác Ma' ! Ác Ma Hóa phải có lớp lân giáp bao bọc bên ngoài. Vậy rốt cuộc cô ta là thứ quỷ gì?

"Mày… Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với mày?"

"Hình Thái Ác Ma - giai đoạn thứ hai?"

Hình thái Ác Ma - giai đoạn thứ hai, sau khi Bán Trường Miên nắm được nguyên lý của "Ác Ma Hóa" liền dựa vào việc gia tăng trạng thái tâm tình tiêu cực mà thăng cấp kỹ năng, đồng thời cũng là kỹ năng thiên phú duy nhất có thể thăng cấp trên toàn thế giới.

"Ác Ma Hóa của mày lợi hại lắm sao?"

Bán Trường Miên ngoái lại nhìn, cảnh tượng vô cùng. Chỉ có trái tim Tsuchiya đang đập như trống trận mãi không thôi.

"Tao… Tao…"

Trận chiến còn chưa bắt đầu Tsuchiya đã run sợ, bởi vì trong suy nghĩ của hắn ta hình tượng Bán Trường Miên lúc này chồng chéo lên hình ảnh của một nhân vật kinh khủng nào đó, cũng là nỗi sợ hãi lớn nhất sâu trong lòng hắn.

"Ôi…"

Bán Trường Miên thở dài, hóa gió bay nhanh!

Tsuchiya chưa kịp phản ứng lại đã cảm nhận được phần bụng đau xót không thôi, miệng phun ra một ngụm nước từ dạ dày trào lên.

Thế nhưng một đòn này cũng chỉ mới là khởi đầu, tiếp sau đó là một loạt tiếng nện dày đặc cùng giọng nói tàn bạo liên tục phát ra.

Ầm! Ầm! Ầm!

"Mày khi dễ Miên Miên này!"

"Mày vũ nhục người đẹp tao này."

“Lại còn dám tinh tướng trước mặt tao hả?”

…

“Hóa Ác Ma” Tsuchiya không chống cự nổi dù chỉ một chút, hứng trọn một trận quyền đấm cước đá của Bán Trường Miên.

Đây là ác ma giai cấp nghiền nát, Tsuchiya cùng lắm cũng chỉ có thể xem là “Hóa Ác Ma” nhập môn mà thôi. Còn nhân cách thứ hai của Bán Trường Miên vốn dĩ chính là cá thể ác ma thuần túy, sẽ dung hòa với tâm hồn ác ma sinh ra “Hình Thái Ác Ma - giai đoạn thứ hai”. Hình thái này tất nhiên sẽ mạnh hơn loại Hóa Ác Ma thấp kém của Tsuchiya nhiều lắm.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tôi sai rồi, tôi sai rồi!”

Tsuchiya thật sự bị đánh đến ngu người, Bán Trường Miên không chỉ ra lực mạnh lại còn thích tấn công vào chỗ yếu của hắn, đáng tiếc hôm nay, phản ứng lại đòn tấn công của Bán Trường Miên hắn ta căn bản không làm được.

“Còn dám mở mồm gọi tao là bà già?”

“Không dám không dám, tôi sa rồi.”

“Nhận lỗi có tác dụng thì còn cần đến pháp luật làm gì? Loại biến thái gây hại cho xã hội như người nên chịu sự trừng phạt của pháp luật thì hơn.”

“Pháp Luật Thiết Quyền!”

“Pháp Luật Liệt Diễm!”

“Pháp Luật Chưởng Quặc!”

…

Bên ngoài…

Bán Trường Miên trong phong thái của “Hình Thái Ác Ma - giai đoạn thứ hai” đánh Tsuchiya như thế kia khiến người xem sôi trào không thôi!

“Trận doanh Ác Ma server Trung Quốc cố lên!”

“Người đẹp đánh hay lắm! Đánh chết tên biến thái này đi!”

“Làm tốt lắm! Cứ để hắn ta trêu ghẹo lưu manh riết quen thói! Đập chết con lợn béo đáng chết đó đi!””

…

Tiếng reo hò không ngừng vốn đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh trở lại, đám đông người chứng kiến nhìn qua màn hình lớn, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Chỉ thấy trên màn hình lớn, Bán Trường Miên nhảy lên hét to một câu: “Pháp Luật Chân Thối!”

Một cú đá ngang quét từ dưới lên trên, tàn nhẫn đến tột cùng.

Tsuchiya rốt cuộc cũng hoàn toàn sụp đổ, không thốt nên được lời nào nữa, vẻ mặt đau khổ ngã xuống.

…

Nhín thấy khung cảnh này, Phong Ma Tiểu Xích Lang đang đứng trên đài không kìm được lạnh sống lưng.

Hắn ta hít một ngụm khí lạnh, lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, con người Bán Trường Miên khi phẫn nộ này, tuyệt không thể đắc tội.

“Chị Hổ Nữu đâu?”

Lập tức, Xà Cơ phát hiện bên cạnh mình chỉ còn mình Tuyết Dạ.

“Hình như là chạy đến nơi nào náo nhiệt xem kịch rồi, dù sao cô ấy thích nhất là náo nhiệt.”

Tuyết Dạ nhíu mày, hình như đang trầm tư gì đó.

“Như vậy à…”

Xà Cơ cảm thấy có chút đáng tiếc, cô thích mọi người đi cùng nhau, như vậy sẽ càng vui vẻ hơn.

“Tuyết Dạ, em đang suy nghĩ gì vậy, chẳng lẽ lo lắng cho đại chiến lần này?”

“Lo lắng cho đại chiến lần này? Cái này không cần phải lo lắng. Hai đoàn thể khá lớn của trận doanh Ác Ma đều được người đứng đầu của bọn họ dẫn dắt, không có em thì cũng không sao.”

Tuyết Dạ thở dài một tiếng.

“Chẳng lẽ em muốn làm chỉ huy?”

“Ừm, có hơi muốn. Chị nghĩ xem, phần thưởng của trận chiến ‘Hỗn chiến ở thế giới song song’ này đã công bố hết rồi. Sau đó là phần thưởng ngẫu nhiên, nếu em không rút được quần áo đẹp thì sao đây? Lần trước vì em làm chỉ huy, bọn họ mới đưa quần áo tinh xảo ra. Lần nà em không phải là chỉ huy, bọn họ còn chịu đưa phần thưởng cho em sao? Trò chơi này cũng thật kỳ quái, rõ ràng điểm đặc biệt nhất là ở quần áo, vì sao còn thêm vào nhiều mắc xích chiến đấu vậy chứ…”

Chương 998: Đọ Sức

Chương 1000: Đọ Sức

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Xà Cơ nghe Tuyết Dạ phàn nàn, trong lòng xấu hổ. Cô không ngờ Tuyết Dạ lại lo lắng cái này, đang muốn nói gì đó, phát hiện có người từ phía trước đi tới.

Xà Cơ giơ tấm chắn lên, cẩn thận cảnh giác.

“Hai vị sweetheart, đừng khẩn trương quá, đi chơi với tôi được không.”

Người xuất hiện trước Xà Cơ và Tuyết Dạ là một người đàn ông tóc dài, mái tóc màu vàng xõa tung ra, nhìn vô cùng nặng nề, áo khoác màu xám bạc mặc lên người có vẻ hơi hoa lệ.

Sau khi nhìn thấy Xà Cơ và Tuyết Dạ, người đàn ông mỉm cười, rất là chuyên nghiệp lại vừa ngả ngớn.

Tuyết Dạ nhìn qua gã liền cảm thấy coi thường, bởi vì Tuyết Dạ không có cảm giác gì với gã. Chính xác mà nói, Tuyết Dạ không có cảm giác với sự phối đồ của gã, quá lỗng lẫy táo bạo, không phải phong cách cậu thích.

Xà Cơ thì tương đối trực tiếp: "Tôi không thích đàn ông vẽ lông mày mảnh như vậy."

Người đàn ông xấu hổ nhưng rất nhanh điều chỉnh lại nụ cười, bởi vì gã là chuyên nghiệp nhất, loại phụ nữ này gã có thể ứng đối!

"Hai vị sweetheart không cần khách sáo, nếu có gì phiền não đều có thể trò chuyện với tôi một phen, tôi rất mạnh về giải quyết vấn đề."

"Không cần, chúng tôi còn phải đi giết địch."

Xà Cơ phất tay, dự định chào tạm biệt gã.

Gã chưa từng bị coi thường như vậy, trong lòng khó chịu, cuối cùng nổi giận!

"Tôi chính là một trong Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền quốc, Miyamoto!"

"Bát Trụ Lôi Thần Hoàng Tuyền Quốc? Anh cùng một bọn với con rùa đen kia?! Vậy là anh là kẻ địch của tôi rồi!"

Rốt cuộc Xà Cơ đã phản ứng lại.

"Không sai, đúng như vậy! Nhưng cô đừng có coi tôi như kẻ yếu kia. Mặc dù cùng là Bát Trụ Lôi Thần nhưng thực lực của tôi với hắn ta cách nhau một trời một vực!"

“Vậy thì… Tôi nói… Anh là Mi gì nhỉ?”

“Đáng ghét, các người thật coi thường người khác! Thế mà nhớ tên con lợn béo đáng ghét kia mà không nhớ tên tôi! Miyamoto tôi nói thế nào cũng là ngưu lang no.1 trong tiệm ca múa kịch Shinjuku ở Tokyo!”

“A, vậy à. Miya… Ừm, vẫn khó nhớ. Tôi muốn nói anh đã là kẻ địch của chúng tôi, vì sao không trực tiếp đánh luôn?”

“Này! Chẳng lẽ cô không thể đọc hết tên đầy đủ sao, đọc hết họ cũng được, như vậy rất không lịch sự! Về phần vì sao không đánh luôn, nguyên nhân chỉ có một, các người là con gái, mà tôi là ngưu lang, phải chuyên nghiệp!”

Nói xong Miyamoto hất tóc mái ngang trán vui mắt của anh ta: “Lại nói, cô gái còn lại, chẳng lẽ cô không tâm sự cùng anh đẹp trai này ư?”

Cô gái?!

Nghe xưng hô này, sắc mặt Tuyết Dạ cực kỳ không vui nhưng cậu cũng lười sửa bởi vì quá phiền phức.

“Không cần, không cần thiết.”

“Chẳng lẽ cô ngại trước ngưu lang no.1 tại ca múa kịch Shinjuku ở Tokyo? không cần ngại đâu, tôi rất dịu dàng.”

“Không phải ngại, tôi chỉ không thích cách phối hợp quần áo.”

“Phối hợp quần áo?”

“Cũng chính là phong cách thẩm mỹ của anh?”

“Tôi thấy phong cách thẩm mỹ của tôi cũng không tệ mà?”

Lộng lẫy mà thanh cao, cô không thấy vậy sao?”

“Không thấy vậy, tôi cảm thấy anh rất sát mã đặc, anh là người Nhật Bản, nói sát mã đặc có khi anh không hiểu. Ừm, nói trắng ra là xấu…”

Xấu?!

Nghe đến chữ này, sắc mặt Miyamoto biến đổi hoàn toàn, gã là ngưu lang no.1 tại ca múa kịch Shinjuku ở Tokyo! Sao có thể dính dáng đến chữ xấu!

“Ha ha, các người đang khiêu khích tôi! Miyamoto tôi làm nghề ngưu lang, không dễ dàng ra tay làm phái nữ bị thương nhưng các người đã chạm đến ranh giới cuối cùng của tôi, chửi bới nhan sắc tuyệt đẹp của tôi, vậy đừng trách Miyamoto tôi lòng dạ độc ác!”

“Anh như tự luyến…”

Xà Cơ có chút không chịu được.

“Tự luyến? Tôi chính xác là như vậy. Tôi đẹp, đây là toàn bộ, đây mới chính là Miyamoto tôi! Đã không thể nói chuyện tâm sự, vậy chúng ta đánh nhau đi!”

Miyamoto vươn tay vào trong áo, rút ra một đồng tiền vàng!

Xà Cơ sững sờ, hoàn toàn không biết tên này muốn làm gì.

“Ngưu lang như toi, muốn đánh nhau cũng phải làm sao cho phù hợp với giá trị của bản thân, cho nên kỹ năng thiên phú của tôi chính là - Tiền Bo Cao Nhất!”

Miyamoto vỗ mạnh một cái, tiền vàng trong tay hóa thành hư không, theo đó trên người gã xuất hiện ánh sáng lỗng lẫy!

Tiền Bo Cao Nhất, kỹ năng thông qua việc tiêu hao tiền vàng để bạo tăng thuộc tính của mình!

Cho nên khi sử dụng buff “Tiền Bo Cao Nhất”. Miyamoto không biết móc từ đâu ra một chai champagne, lấy một ly thủy tinh ra rót một ly.

Màu champagne vàng nhạt rơi vào chén, lập tức thay đổi, hiện ra màu hồng máu, vô cùng kỳ bí.

Miyamoto một hơi uống cạn sạch, lại rót một chén nữa nhưng lần này màu rượu biến thành màu xanh biếc.

“Anh đang làm gì vậy, biểu diễn ma thuật à?”

“Hừ, các người thật là vô tri, khó trách không thể hiểu được vẻ đẹp trai của tôi. Tiệc Rượu Tốn Kém là kỹ năng của tôi! Màu đỏ sẽ tăng lực lượng, màu xanh sẽ tăng nhanh nhẹn, bây giờ đã chuẩn bị hoàn tất, vậy Miyamoto tôi nên thể hiện tư thái anh hùng của mình rồi!”

Miyamoto uống cạn ly rượu màu xanh, vứt ly thủy tinh trong tay đi, vô cùng phóng khoáng: “Cô gái xinh đẹp, ngưu lang Miyamoto đẹp nhất ca múa kịch Shinjuku muốn tới, cô đã chuẩn bị kỹ để hoan nghênh tôi chưa?”

Nói xong, áo khoác màu xám bạc bay lên, Miyamoto như mũi tên bay về phía Xà Cơ!

Ầm!

Một chiêu của Miyamoto đập vào lá chắn của Xà Cơ, lá chắn vững chắc của Xà Cơ thế mà bị một chiêu đánh bay ngược lại, sau khi tăng thuộc tính các kỹ năng lên, Miyamoto lại có sức lực kinh khủng đến vậy!

Miyamoto nhìn thoáng qua Xà Cơ sắp ngã, tương đối hài lòng với kết quả của mình, đưa tay phải ra vẩy mái tóc vàng của mình.

“Mặc dù tôi là ngưu lang tương đối dịu dàng với phái nữa nhưng ngưu lang cũng không dễ chọc đâu, cho nên…”

Miyamoto lại lần nữa ra tay, gương mặt thanh tú nhe răng cười, nắm đấm lại lần nữa đánh về phía Xà Cơ!

Ầm!

Lại một lá chắn nhưng lần này người cầm lá chắn cũng không lui lại, gương mặt tự tin của Miyamoto lộ ra một chút kinh ngạc.

“Rốt cuộc em đã rõ vì sao đội trưởng lại muốn kiểm tra năng lực bảo vệ của em…”

Tuyết Dạ trầm ngâm, sau đó lại nhìn Xà Cơ vừa đứng dậy, mới yên tâm.

Tuyết Dạ thu hồi lại lá chắn trước mặt mình, lại lần nữa nhìn về Miyamoto trươc mặt, ánh mắt lạnh lùng…

“Tôi thật không ngờ, cô thế mà có thể đón được một kích của Miyamoto tôi.”

Đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Tuyết Dạ, Miyamoto chẳng thèm để ý, ngược lại còn mở miệng trêu chọc một phen.

Tuyết Dạ cũng không thèm để ý, đưa tay đánh một quyền về phía Miyamoto!

“Tiền Bo Ca Nhất” và “Tiệc Rượu Tốn Kém” cùng buff khiến cho thuộc tính của Miyamoto lên cao vô cùng. Gã vốn không để Tuyết Dạ vào mắt, nhưng tư thế một quyền này của Tuyết Dạ khiến lại gã chú ý…

Cái thế này sao lại kỳ quái như vậy?

Mà sao gã luôn cảm thấy động tác này giống như….vung kiếm chém tới?

Một luồng ánh sáng thoáng hiện trong tay Tuyết Dạ, mắt Miyamoto bỗng nhiên nảy một cái!

Một thanh kiếm màu bạc xuất hiện trong tay Tuyết Dạ, xuất hiện vô cùng đột ngột!

Thật sự là vung kiếm chém à?

Kiếm sắc chém tới, tim Miyamoto đập nhanh, đạp mạnh chân sau, thân thể nhanh chóng lùi lại phía sau!

Soạt!

Kiếm quang hiện lên, Miyamoto kịp thời né tránh nên không bị thương, nhưng trên áo khoác xám bạc lại có một vết rách.

Áo bị rách, Miyamoto đang muốn mở miệng mắng vài câu, không ngờ Tuyết Dạ lại cầm kiếm xông tới!

Hai tay cầm kiếm bỗng nhiên đâm về phía trước!

Miyamoto thấy dáng vẻ lúc này của Tuyết Dạ, thầm khinh bỉ trong lòng, tự nhủ phụ nữ đúng là phụ nữ, sức lực không đủ, một thanh kiếm cũng phải nâng bằng hai tay.

Miyamoto phản ứng lại, đang muốn né tránh, chợt trong lòng báo động, bởi một luồng sáng chói mắt lần nữa hiện lên trong mắt gã!

Thanh kiếm dài nhỏ bỗng chốc biến hóa, hóa thành một ngân thương trực tiếp đâm tới!

Đáng chết, không né được!

Miyamoto tức giận, phất tay vỗ mạnh về phía đầu thương, so với việc bị thương đâm thủng bụng thì bị thương đâm vào tay chẳng là gì cả!

Rầm!

Miyamoto không phải kẻ yếu, xuất thủ vô cùng chính xác, vung chưởng đập xuống, nhưng ban tay cũng bị ngân thương làm bị thương, chảy máu.

Miyamoto nhíu mày, nhanh chóng lùi lại. Gã tạm thời tránh xa Tuyết Dạ để điều chỉnh một phen.

Gã lấy rượu champagne ra, tuy nhiên lần này sau khi rót ra chén thì rượu biến thành màu xanh, Miyamoto uống một hơi cạn sạch, vết thương trên tay phải nhanh chóng khép lại, Tiệc Rượu Tốn Kém – Chữa Trị!

Chương 999: Tiểu Kim Nhân Bùng Nổ

Chương 1001: Tiểu Kim Nhân Bùng Nổ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thật ra kỹ năng này chẳng khác gì cấp thuốc điều trị cho cơ thể, nhưng Miyamoto thân là đệ nhất Ngưu Lang của ca kịch đường phố, bổ sung máu cũng phải ưu nhã!

Miyamoto nhìn thoáng qua áo khoác màu xám bạc bị rách, có chút không vui.

Gã trực tiếp vứt nó đi, tiêu sái ném sang một bên, để lộ áo lót màu trắng.

Miyamoto sửa sang lại cà vạt, móc ra chiếc nhẫn với kiểu dáng hoa lệ khắc hình con hổ đeo lên tay.

Làm chức nghiệp Ngưu Lang, Miyamoto không thể sử dụng vũ khí dữ tợn, chỉ có nhẫn hổ kim cương đặc chế mới xứng với phong phạm của người đứng đầu ca kịch đường phố như gã!

Nhìn Tuyết Dạ không còn cầm ngân thương, Miyamoto nhíu mày: "Cô dường như rất am hiểu hoán đổ vũ khí, quả thực là một chiến pháp không tệ, nhưng muốn đối phó với Miyamoto tôi thì chưa đủ!"

"Không thử làm sao mà biết có đủ hay không, huống hồ lời này còn do một người bị thương nói, chẳng có sức thuyết phục chút nào."

Miyamoto cúi đầu cười to, sau đó lại ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc, chậm rãi nói: "Cô đang trào phúng tôi đấy à, Miyamoto tôi thực sự tức giận rồi đấy!"

Vừa dứt lời, Miyamoto lao nhanh tới, bỗng nhiên vung tay, nện thiết quyền xuống!

Tuyết Dạ không do dự đâm trường thương ra, trực tiếp đối đầu như vậy, vũ khí của cậu chắc chắn sẽ đâm trúng Miyamoto trước.

Miyamoto khẽ cười một tiếng, nhanh chóng thu quyền, nhanh chân bước ngược trở lại, tránh thoát một kích này của Tuyết Dạ, trở tay đánh một quyền vào ngực Tuyết Dạ!

Nhanh quá!

Tuyết Dạ thầm giật mình, đang muốn đổi thương thành dao găm, nhưng nắm đấm của Miyamoto đã nện tới!

Ầm!

Tuyết Dạ bị lực lượng kinh khủng đẩy lùi vài bước, nếu không phải người đang mặc áo giáp thì có lẽ sẽ bị một kích của Miyamoto làm bị thương.

“Ha ha, thế nào? Miyamoto tôi lợi hại chứ!”

Miyamoto là một trong Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền Quốc, thực lực đương nhiên không cần phải bàn, nhưng để mà nói lợi hại nhất thì vẫn còn phải quan sát.

Ở lâu trong Lâu Phong Nguyệt, Miyamoto bắt buộc phải học được cách nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện, lâu dần, gã liền biến nó trở thành năng lực quan sát của bản thân.

Cũng chính vì vậy, Miyamoto mới có thể nhanh chóng phản ứng trong lần đầu tiên Tuyết Dạ hoán đổi vũ khí khi sử dụng Vương Chi Bảo Khổ - Chuyển Sinh, tránh thoát một kích của Tuyết Dạ, cũng từ trong tư thế kia của Tuyết Dạ nhìn ra được cậu muốn ra thương, dự đoán trước được, từ đó phản kích.

Tuyết Dạ không để ý đến Miyamoto mà khẩn trương đưa mắt quan sát ngực mình, ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập tức giận, phất tay chém về phía Miyamoto lần nữa!

Ánh sáng lóe lên, búa lớn xuất hiện!

Miyamoto sững sờ, gã vốn tưởng Tuyết Dạ muốn dùng kiếm đâm tới, lại không ngờ Tuyết Dạ lại xuất ra binh khí nặng như vậy.

Nhưng cũng chẳng hề gì bởi Miyamoto đã tránh được, bây giờ kỹ năng buff của gã ngày càng thuần thục hơn so với Tuyết Dạ!

Tránh được một kích, Miyamoto nghiêng người rồi đột nhiên tiến lên, thiết quyền lại vung tới!

Tuyết Dạ quay người chém xuống, búa biến mất, đao quang hiện lên!

Dường như Miyamoto đã đoán trước được, thoáng lùi lại, nhẫn hổ đập lên trên lưỡi đao, đúng lúc cản lại một kích của Tuyết Dạ, ngay sau đó trở tay đánh lại một quyền về phía Tuyết Dạ!

“Hừ, đừng tưởng tùy lúc có thể hoán đổi vũ khí là rất mạnh, chỉ cần tôi quan sát được động tác của cô liền có thể biết được cô muốn xuất binh khí gì ra! Đây chính là tố chất của chức nghiệp Ngưu Lang!”

Tố chất cơ bản của một Ngưu Lang có bao gồm cái này hay không thÌ Tuyết Dạ không biết, nhưng cái tên Miyamoto thật sự có thể thông qua quan sát động tác mà đoán được cậu muốn xuất ra binh khí gì, điều này đối với Tuyết Dạ mà nói cũng không tốt.

“Nếu cô chỉ có bấy nhiêu thì tranh thủ thời gian đầu hàng. Nể cô là nữ sĩ, tôi Miyamoto có lẽ sẽ tha cho cô một con đường sống.”

Miyamoto lại hất hất mái tóc vàng, dường như gã cảm thấy như vậy vô cùng tiêu sái.

Tuyết Dạ không để ý đến gã, đứng dậy đánh tới lần nữa!

“Chậc chậc, không biết tự lượng sức!”

Miyamoto giơ ngón trỏ lên, ngả ngớn quơ quơ, lại nghênh đón!

Gã lắc mình tránh thoát một kiếm của Tuyết Dạ, vung quyền, dáng vẻ vô cùng càn rỡ!

“A!”

Tuyết Dạ bị đánh một quyền, nhưng tiếng hét thảm này lại phát ra từ Miyamoto.

Chẳng biết tự lúc nào, áo giáp của Tuyết Dạ đã thay đổi, từ màu bạc biến thành màu đen, trên đó có nhiều gai nhọn, vô cùng dữ tợn.

Một quyền của Miyamoto nện lên trên áo giáp, trong nháy mắt bị gai nhọn đâm chảy máu ròng ròng.

“Tôi không chỉ hoán đổi được vũ khí, đồ phòng ngự cũng có thể. Áo giáp bụi gai là một trong những món đồ toi cất giữ, có thể gây thương tích cho đối thủ lúc cận chiến, cảm thấy thế nào?”

Miyamoto nhịn đau rút tay về, cấp tốc lui lại mấy bước, nhìn Tuyết Dạ với ánh mắt oán độc.

Chính như lời Tuyết Dạ nói, thay đổi Áo giáp bụi gai xong, cậu liền biến thành con nhím. Cho dù Miyamoto có nhanh đến cỡ nào cũng không thể ra tay.

Bởi gai trên áo giáp có thể khắc chế nhẫn hổ, Miyamoto muốn công kích Tuyết Dạ, người bị thương chỉ có gã mà thôi.

“Đây là cô bức tôi, tôi cũng không muốn lộ ra dáng vẻ đáng sợ của tôi!”

Miyamoto lộ ra sắc mặt ngoan lệ, trong nháy mắt hắc triều nổi lên…

Miyamoto thực sự cảm thấy tộc ác ma rất mạnh.

Thế nhưng tộc ác ma cũng có khuyết điểm, chính gã cũng nhận ra nó.

Đó chính là phần lớn người chơi tộc ác ma đều là cận chiến.

Trong “Tân Sinh”, cách tấn công từ xa cơ bản có hai loại là cung tiễn và pháp thuật.

Người chơi của những trận doanh khác khi chuyển chức, cung tiễn và pháp thuật đều có một hệ thống hỗ trợ sử dụng kỹ năng, làm cho những người chưa từng biết cách tấn công từ xa có thể chơi dễ dàng hơn, thế nhưng trận doanh Ác Ma lại không có hệ thống hỗ trợ…

Cung tiễn, trừ những người có thiên phú cao và một vài người đã sử dụng cung tiễn ngoài đời thật thì những người chơi trận doanh Ác Ma còn lại đều không chơi được.

Pháp thuật thì càng hiếm hơn, khi không có hệ thống chuyển chức, có thể mở ra giá trị pháp lực của bản thân hay không cũng là một vấn đề.

Còn có một loại tấn công từ xa, đó chính là ném.

Thế nhưng phần lớn người chơi đều không thích, người chơi trận doanh Ác Ma cũng không ngoại lệ.

Sau khi Miyamoto trở thành người chơi của trận doanh Ác Ma thì chuyện này chính là điều khiến gã cảm thấy tiếc nuối nhất.

Cận chiến, chỉ có cận chiến mà thôi.

Cận thân chiến đấu thật sự không tao nhã, không thích hợp với người có tài năng đứng đầu về ca, múa hát như gã. Thế nhưng không thể làm gì khác cả, bởi vì điều này chính là nét đặc sắc của tộc ác ma.

Khi gặp phải người chơi mặc bộ giáp gai như Tuyết Dạ thì nếu là lúc trước, Miyamoto thật sự không biết làm cách nào cả.

Thế nhưng hiện tại lại khác biệt, bởi vì gã có thể "Ác Ma Hóa"!

"Ác Ma Hóa" chính là vinh quang của Bát Trụ Lôi Thần!

Hắc triều biến mất, Miyamoto xuất hiện từ bên trong, dùng tốc độ rất nhanh tấn công Tuyết Dạ!

Tuyết Dạ vẫn mang trên người bộ giáp gai, thế nhưng Miyamoto lại không chùn tay chút nào!

Ầm! Một quyền nặng nề đập vào người Tuyết Dạ làm cậu bay lên!

Sau khi "Ác Ma Hóa", toàn bộ cơ thể bị một lớp vảy giáp đen nhánh bao phủ, loại hình thái này đã đẩy yếu tố bạo lực tới mức cao nhất, chút gai bằng kim loại kia làm sao có thể làm bị thương gã được nữa chứ?

Miyamoto đấm một cú nữa, gã cũng phát hiện rằng sau khi mình "Ác Ma Hóa" thì gã rất nóng nảy, thế nhưng gã lại rất thích cảm giác này!

Khi thấy Miyamoto đánh tới thì Tuyết Dạ lấy ra một tấm chắn lớn, hiện tại chỉ dựa vào giáp gai đã không thể bảo vệ hoàn toàn được!

Oanh!

Trên tấm chắn xuất hiện mấy tia lửa, sau một lượt rung mạnh thì Tuyết Dạ lại bị đẩy về sau, cậu hơi loạng choạng rồi ngã xuống đất.

Sau khi được buff rất nhiều tầng thì sức mạnh của Miyamoto trở nên rất kinh khủng!

Sau khi "Ác Ma Hóa" thì Miyamoto đã mất đi phần tao nhã của một ngưu lang, khi thấy Tuyết Dạ ngã xuống đất thì gã lao lên, đấm ra một quyền nữa!

Khi nắm đấm đen kịt kia sắp đập trúng mặt của Tuyết Dạ thì Xà Cơ cầm lá chắn lao tới!

Oanh!

Sau một tiếng vang lớn thì Xà Cơ cũng ngã xuống đất, sức mạnh hiện tại của Miyamoto cũng không phải chỉ một Xà Cơ có thể ngăn cản!

Chương 1000: Yagyu Xuất Trận

Chương 1002: Yagyu Xuất Trận

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Ha ha ha ha, đây chính là cái giá phải trả khi dám đắc tội tôi! Tôi đã nói rồi, ngưu lang cũng không phải dễ trêu!"

Xà Cơ cảm thấy buồn bã, cô thật sự không nghĩ tới mình lại yếu ớt như vậy, khi ở trong "Chúng thần di tích chi chiến" cũng vậy, hiện tại cũng không khá hơn chút nào…

"Nếu như em biết 'Ác Ma Hóa' thì tốt."

Xà Cơ cảm thán.

“Ha ha ha, ‘Ác Ma Hóa’? Cô cho rằng ‘Ác Ma Hóa’ có thể dễ dàng học tập lắm hay sao? Cô không thể học tập ‘Ác Ma Hóa’ được!”

Nghe được lời nói của Xà Cơ thì Miyamoto cười lớn.

“Gã nói đúng đó, Xà Cơ, em không học được kỹ năng này.”

Tuyết Dạ đứng dậy, cũng đồng ý lời nói của Miyamoto.

“Em… xin lỗi…”

Xà Cơ còn muốn nói gì đó thế nhưng cuối cùng lại biến thành một câu xin lỗi.

“Anh cũng không có ý đó, ‘Ác Ma Hóa’ có liên quan tới tâm lý, với tâm lý hiện tại của em sẽ không thể lĩnh ngộ được kỹ năng này. Thế nhưng anh cảm thấy, em của hiện tại quan trọng hơn nhiều khi em ‘Ác Ma Hóa’. Anh cũng không hợp với ‘Ác Ma Hóa’, vì vậy nên ở trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’ anh mới mất kiểm soát. Thế nhưng em cũng phải biết rằng, ‘Ác Ma Hóa’ cũng không phải là vô địch!”

” ‘Ác Ma Hóa’ không phải vô địch sao? Lời này cũng chỉ để an ủi mình thôi chứ? Ha ha ha!” Nghe được lời nói của Tuyết Dạ thì Miyamoto càng cười to hơn: “Thực sự là cái cớ an ủi không tệ!”

“An ủi sao? Tôi cũng biết ‘Ác Ma Hóa’, thế nhưng khi đối phó anh thì không cần thiết phải sử dụng nó!”

Đồ phòng ngự trên người của Tuyết Dạ thay đổi lần nữa, đổi lại bộ đồ lúc trước, sau đó trên bộ giáp xuất hiện một luồng sáng màu vàng kim, áo giáp vỡ vụn hoàn toàn!

Vương Chi Bảo Khố - Siêu Độ!

Ánh sáng huy hoàng, chiếu sáng khắp nơi!

Tiểu kim nhân cuồng bạo Tuyết Dạ, lại lần nữa xuất hiện!

“Đối phó anh, chỉ cần cái này là đủ!”

Ánh vàng kim lấp lánh, Tuyết Dạ đấm ra một quyền, Miyamoto vội vàng đón đỡ, thế nhưng sức mạnh truyền tới từ cánh tay Tuyết Dạ lại làm cho gã lùi về phía sau liên tục.

Làm sao có thể?

Khi cận thân, lại vẫn còn có người có thể mạnh mẽ bằng mình khi mình đã “Ác Ma Hóa” hay sao? Ta sau khi “Ác Ma Hóa” mới chính là vua cận chiến!

“Anh rất giật mình đúng không? Thế nhưng sức mạnh của tôi mạnh như thế là bình thường. Kỹ năng ‘Tiền Bo Cao Nhất’ của anh cũng chỉ mất một kim tệ mà thôi, có thể phí bao nhiêu tiền chứ? Mà vừa nãy tôi vừa hi sinh một bộ thần trang, đương nhiên sẽ mạnh hơn anh!”

Một bộ thần trang? Sau khi nghe được mấy chữ này thì Miyamoto nuốt nước bọt, gã bị sự giàu có của Tuyết Dạ làm cho kinh hãi, đó chính là sự uy hiếp tự nhiên của mấy đại gia như Tuyết Dạ!

“Đáng hay sao?”

Miyamoto chần chờ mãi, cuối cùng cũng nói lên điều mình không rõ.

“Không quan trọng, bởi vì nó đã có vết xước.”

“Vết xước?”

Miyamoto cảm thấy không hiểu.

“Đúng vậy, vết xước. Chẳng lẽ anh quên con hổ của anh lúc trước đánh trúng nơi nào sao?”

“Chẳng lẽ là?”

“Bởi vì sự thô lỗ của anh nên mới làm áo giáp của tôi bị xước, nếu không thì anh cho rằng tại sao tôi lại tức giận?”

Tuyết Dạ hét lên, rồi tấn công Miyamoto!

Sau khi sử dụng "Vương Chi Bảo Khố - Siêu Độ" phá hủy thần khí thì thuộc tính của Tuyết Dạ tăng lên cao kinh khủng, kể cả khi Miyamoto "Ác Ma Hóa" thì cũng làm sao ngăn cản được?

Trước đó, Miyamoto chỉ dựa vào sức mạnh và tốc độ mới có ưu thế, hiện tại đã không còn, đương nhiên gã không thể ngăn cản được nữa!

Cận chiến đấu tay không, mạnh mẽ mà đối đầu, đã phân rõ cao thấp!

Sau khi Miyamoto "Ác Ma Hóa" cũng không thể ngăn cản được Tuyết Dạ hiện tại, bị Tuyết Dạ đánh cho tơi bời, kêu thảm liên tục.

Giờ phút này, trên sân ánh sáng vàng kim lấp lóe, không có chút màu đen nào tồn tại được cả!

…

"Nữ sĩ, chờ một lát, tôi sai rồi, tôi xin lỗi cô, chúng ta cũng không cần chém chém giết giết làm gì, có thể ngồi lại với nhau uống trà mà đàm đạo hay không?"

Có câu nói chính là hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, nếu đã đánh không lại thì cầu xin tha thứ. Miyamoto làm ngưu lang, dựa cả vào tài ăn nói của mình, nhờ đó mà gã đã làm xiêu lòng biết bao phụ nữ.

Cho nên Miyamoto rất tự tin có thể dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục Tuyết Dạ, bởi vì gã cho rằng Tuyết Dạ là nữ, mà gã lại là ngưu lang, còn là một ngưu lang chuyên nghiệp nữa chứ!

"Không nói!"

Tuyết Dạ quát, không cho gã chút cơ hội nào cả!

"Tại sao? Tôi nói sai điều gì hay sao?"

Miyamoto thật không ngờ phản ứng của Tuyết Dạ lại kịch liệt như vậy, thật sự làm gã không hiểu.

“Sai lầm lớn nhất đó chính là nữ sĩ! Tôi là nam! Đi chết đi, cái tên ngưu lang đáng chết!”

Kỹ năng danh hiệu, Tiêu!

Lại thêm một thanh vũ khí biến mất theo gió, mà ở đó lại xuất hiện một luồng sáng màu vàng kim rất kinh khủng, mà Miyamoto cũng chầm chậm biến mất ở trong luồng sáng vàng kim này…

Trong lúc vô tình, Tuyết Dạ đã lộ ra một tin tức đáng sợ, thế nhưng khán giả bên ngoài không ai chú ý tới cả.

Bởi vì tầm mắt của họ đã chuyển tới nơi khác, bởi vì hiện tại Tiêu Phàm đang gặp kẻ địch…

…

Tiêu Phàm đi trước, Hổ Nữu đi phía sau, đi theo một con đường cố định.

Chuyện cũ bị Hổ Nữu nói tới làm Tiêu Phàm cảm thấy xấu hổ.

Về chuyện này thì hắn thật sự không biết trả lời như nào, cho nên hắn vẫn giữ yên lặng, bầu không khí rất ngột ngạt.

Hổ Nữu luôn hoạt bát thì giờ đây cũng yên lặng lại, cứ như vậy mà theo sau.

Thế nhưng bầu không khí này làm cho Hổ Nữu cảm thấy khó chịu, cô cũng không phải là một cô gái hiền thục gì mà.

Làm sao vậy!

Tại sao lại không nói câu gì?

Phàm muội muội đáng chết, làm cho ta cũng xấu hổ theo là sao!

Hổ Nữu thầm hận, oán khí sinh ra, trừng mắt một cách hung ác tới bóng lưng của Tiêu Phàm phía trước.

Thế nhưng đúng lúc này, Tiêu Phàm quay đầu lại, hư không xuất hiện gợn sóng, hắn rút huyết kiếm ra, đâm về phía Hổ Nữu!

Hổ Nữu kinh hoàng!

Cô không biết tại sao, thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo kia lại làm cho cô cảm thấy rất đau lòng, đau tới mức cô quên cả né tránh.

Đinh!

Huyết kiếm đâm ra, sượt qua tai Hổ Nữu, đẩy bay thanh shuriken đang bay về phía Hổ Nữu!

"Đần! Bị đánh lén còn không phản ứng được!"

Khi thấy Hổ Nữu vẫn đang ngơ ngẩn, không phản ứng lại được thì Tiêu Phàm mắng thầm một câu.

Khi bị Tiêu Phàm mắng thì Hổ Nữu cũng không cãi lại, mà còn thở ra, xuất hiện một luồng ấm áp.

Phản ứng của Hổ Nữu làm Tiêu Phàm cảm thấy hơi kỳ lạ, thế nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng xoay người lại, bảo vệ Hổ Nữu, quát lên: "Nếu đã tới, tại sao không xuất hiện?"

"Ha ha ha ha, thật không hổ danh là 'Lich King' Mệnh Phàm, thật sự lợi hại!"

Sau một tiếng cười to thì có hai cô gái đi ra từ trong rừng.

Hai người cao thấp khác nhau, cô gái hơi thấp mặc một bộ kimono, bên hông còn cài hai thanh kiếm nhật.

Một người khác lại hơi kỳ lạ, cô ta mặc một bộ váy truyền thống của đàn ông Nhật Bản, cách ăn mặc như võ sĩ thời cổ vậy, khá là hào hùng. Điểm giống nhau duy nhất của hai người chính là vũ khí ở bên hông."

"Hai người biết tôi sao?"

“Khi ‘Hỗn chiến ở thế giới song song’ tới, Hoàng Tuyền quốc chúng tôi có một danh sách những nhân vật nguy hiểm cần chú ý, ngoài ‘Băng Đế’ K và Shiva ra, thì ‘Lich King’ Mệnh Phàm cũng là một trong số đó. Có thể được gặp anh tại đây, thật sự là may mắn của hai người chúng tôi.”

“Phàm muội muội, thật sự không nghĩ tới anh lại nổi tiếng như vậy, ha ha, Lich King…”

Hổ Nữu cười trộm, khi biết được rằng Tiêu Phàm đã nổi danh như vậy thì cô có vẻ như rất vui sướng.

“Đúng rồi, đã quên chưa giới thiệu, tôi chính là một trong Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền quốc, Diệt Lôi, Miya Yagyu. Mà người bên cạnh tôi là em gái tôi, cũng là một trong Bát Trụ Lôi Thần, Trí Lôi, Yasumasa Yagyu.”

Miya Yagyu cười nói, tư thái quý tộc, thật sự giống như một công tử vậy.

Tiêu Phàm không để ý tới hai người là Bát Trụ Lôi Thần, mà chú ý tới dòng họ của hai người…

“Yagyu?”

“Đúng vậy, Yagyu. Mọi người đều thích gọi chúng tôi là truyền nhân lưu phái Tân Âm của dòng họ Yagyu hơn.”

Chương 1001: Tengu

Chương 1003: Tengu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lưu phái Tân Âm của dòng họ Yagyu, là một trong những lưu phái kiếm thuật lớn nhất của Nhật Bản thời Edo.

“Cho nên khi nghe nói kiếm thuật của anh rất mạnh, hai chị em tôi muốn thử xem thế nào.”

“Nói như vậy, các người có thể bảo số người đang mai phục của hai người rút lui đi không? Nếu như đánh nhau với hai người thì tôi thật sự lo lắng cho sự an toàn của cô gái đang đứng cạnh tôi đây.”

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào Miya Yagyu, sau đó lại nhìn vào shuriken mà hắn vừa đánh rơi lúc nãy.

Sắc mặt của Miya Yagyu hơi thay đổi, cười một cách miễn cưỡng: “Tôi không biết anh đang nói gì?”

“Thật sự không biết sao?”

“Thật sự không biết.”

“Tôi đã nhắc nhở rồi, hoặc là xuất hiện, hoặc là lùi về sau. Hiện tại lại vẫn cứ ẩn nấp, vậy thì tôi cũng chỉ có thể dùng kiếm để khuyên thôi.”

Hắn ném huyết kiếm ra ngoài, thanh kiếm vẫn chưa rơi xuống mà đứng yên giữa hư không. Đôi tay Tiêu Phàm chớp động, ấn ký hoàn thành!

Huyết kiếm phóng lên trời, sau đó hóa thành vô số thanh kiếm!

Vạn Kiếm Quyết!

Trước đó, Tiêu Phàm không có kỹ năng phạm vi lớn, thế nhưng hiện tại đã khác biệt rồi!

Sau khi đánh với Kiếm Thần thì “Vạn Kiếm Quyết” của Thục Sơn đã bị Tiêu Phàm lĩnh ngộ!

Miya Yagyu nhìn thấy kiếm bay đầy trời mà kinh hãi, đang định bảo ngừng lại thì phi kiếm đã rơi xuống như mưa, rơi vào trong rừng…

“A!”

Từng tiếng kêu thảm vang lên không dứt, từ trong rừng truyền ra, làm người ta cảm thấy run sợ!

…

“Mệnh Phàm quá mạnh! Vừa ra đã thả chiêu cuối rồi, quá mạnh mẽ đi!”

Khi thấy Tiêu Phàm phát uy thì Tiểu Miêu cổ vũ liên tục, ngay cả khán giả không phải là “Đoàn tiếp viện Lich King” hoặc “Quân đoàn sói lẳng lơ” cũng cổ vũ liên tục.

Thế nhưng hiện tại sắc mặt của Miya Yagyu lại cực kém, bởi vì những người mai phục ở trong rừng đều là người của cô, cô còn đang định đợi lát nữa, khi chiến đấu tiến vào tình trạng gay cấn thì sẽ bẫy Tiêu Phàm một lần, thật sự không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy thì người của cô đã chết sạch!

Cô không nghĩ tới, “Lich King” Mệnh Phàm lại mạnh như vậy!

“K, Shiva, Mệnh Phàm là ba người dẫn đầu trận doanh Ác Ma của server mình chiến thắng trong ‘Chúng thần di tích chi chiến’, nếu gặp được, phải chú ý cẩn thận…”

Miya Yagyu nhớ tới trước khi rời khỏi thì Izanami đã dặn dò như vậy. Cô thật sự không cam lòng, ra hiệu cho Yasumasa Yagyu, rồi nói với giọng tức giận: “Hiện tại thì anh yên tâm rồi chứ! Yên tâm mà chiến đấu với hai chị em tôi đi!”

Không chút dây dưa nào, cả hai luồng hắc triều xuất hiện!

Miya Yagyu và Yasumasa Yagyu vừa chiến đấu đã “Ác Ma Hóa” rồi, điều này cũng chứng minh trình độ coi trọng của hai người với trận chiến đấu này như nào rồi!

…

Crimson Rose: “Hai kẻ địch đều biết ‘Ác Ma Hóa’, đối phương thật sự là tuyệt, không biết lần này ‘Lich King’ Mệnh Phàm có thể vượt qua hay không!”

Phong Ma Tiểu Xích Lang: “Ai không may còn chưa chắc đâu!”

Crimson Rose: “Hình như anh tin tưởng quá vào ‘Lich King’ Mệnh Phàm rồi thì phải?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang: “Chỉ là tôi chưa bao giờ thấy Mệnh Phàm thất bại cả, hơn nữa đối thủ lại còn là phụ nữ nữa. Chỉ có Mệnh Phàm trêu đùa phụ nữ thôi chứ cô đã từng thấy người phụ nữ nào trêu đùa lại được Mệnh Phàm sao?”

“Mấy người đàn ông các anh, thật sự là bỉ ổi!”

Crimson Rose thầm mắng.

…

Lần này là lần đầu tiên mà Tiêu Phàm thấy người chơi nữ sử dụng “Ác Ma Hóa” đây (A Hoa tỷ tự động bị Tiêu Phàm loại khỏi danh sách phụ nữ).

Theo bề ngoài quan sát thấy thì “Ác Ma Hóa” thật sự không hợp với phụ nữ, khi thấy hai cô gái xinh đẹp biến thành hai ác ma đen kịt xấu xí làm Tiêu Phàm cảm thấy đáng tiếc.

Sau khi biến thân xong thì Miya Yagyu và Yasumasa Yagyu không ngừng lại, rút hai thanh kiếm nhật ra, tấn công Tiêu Phàm!

Trong nháy mắt, trên sân xuất hiện hai luồng ánh sáng màu đen nhánh!

…

Nhanh thật!

Tiêu Phàm rất cảm thán.

Tốc độ như vậy rất khó thấy được ở trong trò chơi này. Chẳng lẽ phụ nữ sau khi “Ác Ma Hóa” đều có xu hướng tăng lên tốc độ hay sao?

Tiêu Phàm rút ra một thanh kiếm khác, hai tay hai kiếm, lao lên tấn công!

Bóng người bay lượn, ánh kiếm xuất hiện!

Tiêu Phàm và hai người đâm vào nhau, rồi từng đợt kiếm chém vào nhau vang lên!

…

Khán giả bên ngoài thật sự sợ ngây người!

Đao kiếm bay múa làm bọn họ hoa cả mắt!

Bọn họ thật sự không nghĩ tới có thể nhìn được trận chiến sôi nổi như vậy! Đây mới là cuộc chiến đỉnh cao giữa các kiếm khách này!

“Wow! Thật là lợi hại nha!”

Tiểu Miêu hưng phấn hô to.

“Cô có thể xem rõ bọn họ chiến đấu sao?”

Nhìn thấy Tiểu Miêu hưng phấn không thôi, Crimson Rose đưa ra nghi vấn, bởi vì cô ta không thể thấy rõ trận chiến của Tiêu Phàm, động tác kia nhanh đến mức hình bóng cũng khó phân biệt, ở trong mắt cô ta chỉ là một mảng ánh sáng.

Tiểu Miêu: “Không thấy rõ.”

“Vậy tại sao cô còn hưng phấn như vậy?”

“Hỏi gì nhiều vậy? Cô không cảm thấy Mệnh Phàm bây giờ rất lóa mắt sao! Bây giờ hắn đang giằng co với hai người ‘Ác Ma hóa’ đó!”

Hai kẻ địch “Ác Ma hóa”?!

Được Tiểu Miêu nhắc nhở, Crimson Rose mới lấy lại phản ứng, trước vô số được múa kiếm đẹp mắt, cô ta đã quên mất hoàn toàn điểm quan trọng của trận chiến đấu này!

“Lick King” Mệnh Phàm trong lúc bất tri bất giác đã cường đại đến như thế sao!

Crimson Rose nhìn chăm chú Tiêu Phàm đang đứng giữa sân, phát hiện ra Tiêu Phàm đang giằng co với hai vị cao thủ lưu phái Tân Âm của dòng họ

Yagyu, trên khuôn mặt không thấy một chút bối rối, ngược lại còn hiện ra vẻ mặt như đang hưởng thụ!

Hưởng thụ, đây là tình huống gì vậy?!

…

Giờ phút này Tiêu Phàm đang vô cùng mừng rỡ, sau khi tự học kiếm, Tiêu Phàm liền phát hiện sự tiến bộ của kiếm kỹ cần luyện tập trên trận chiến thật, mà nếu đối thủ cũng có chút tài nghệ về mặt kiếm đạo, hắn liền có thể thu hoạch càng nhiều kinh nghiệm hơn từ đó, và Yasumasa Yagyu cùng Miya Yagyu chính là loại đối thủ như vậy!

Mà chị em Yagyu càng đánh càng hoảng, mới vừa nãy hai người đánh ra "Bát Thế Pháp" của lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu mà Tiêu Phàm lại không thấy yếu thế, lấy thanh kiếm đè lên nó, thực sự cổ quái!

Tuy nói "Bát Thế Pháp" chính là căn bản của lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu, nhưng hai chị em đó lại lấy hình thái "Ác Ma hóa" liên thủ xuất ra, nên người bình thường căn bản không có cách để ứng phó, Tiêu Phàm không chỉ có đón lấy toàn bộ, hơn nữa vẻ mặt còn lộ vẻ nhẹ nhàng.

Đáng chết, cái tên này dường như đang lấy kiếm luyện kiếm!

Thân là người thông thạo kiếm, chị em Yagyu tự biết vị trí tình trạng của Tiêu Phàm, trong lòng vô cùng tức giận, bọn họ không muốn hóa thành đá mài dao của người khác.

Miya Yagyu cùng Yasumasa Yagyu liếc nhau, một loại kiếm pháp tàn nhẫn được thi triển!

Lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu, Tengu Áo Nghĩa - Nhị Nhân Huyền!

Chị em Yagyu hợp lực phối hợp,

Kiếm Nhật hóa thành vạn tượng, nhanh chóng đâm về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm đứng ở đó, cảm giác sâu sắc ý nghĩa của nó, nhịn không được nói ra một tiếng: "Tốt!"

Chỉ thấy Tiêu Phàm bộ pháp biến ảo, song kiếm nắm chặt trong tay, bụi đất xoáy lên, cuồng phong gào thét!

Huyết kiếm cùng đao Nhật chạm nhau, lưỡi đao theo đó mà múa, lách cách rung động, tiếng va thanh thúy, giống như trong cơn gió lốc, có thứ gì đó muốn sinh ra!

Sắc mặt chị em Yagyu trắng bệch, bọn họ không nghĩ tới loại tình huống này, "Lick King" Mệnh Phàm thế mà cường đại như vậy, ngay cả Tengu Áo Nghĩa - Nhị Nhân Huyền của lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu cùng không thể chém xuống hắn!

Một phen kích trảm "Nhị Nhân Huyền" không có kết quả, chị em Yagyu lui về phía sau, vô cùng cảnh giác.

Mà giờ khắc này bước chân xoay tròn của Tiêu Phàm cũng theo đó mà ngừng lại, lợi kiếm giữ trong tay, chĩa ra phía ngoài, tư thế không thấy vẻ cường đại, lại mượt mà tự nhiên, giống như tự nhiên mà thành.

Thấy cảnh này, tim chị em Yagyu đột nhiên đập nhanh hơn, bọn họ rốt cuộc cũng hiểu rõ vừa mới đây trong nháy mắt đã sinh ra cái gì!

Nhị Đao Lưu!

(Chú thích: Bên Nhật Bản đã có thuyết pháp này, đừng trách tác giả không biết phân biệt đao và kiếm.)

…

Nhị Đao Lưu một tay vung kiếm, lực tất nhiên kém hơn Nhất Đao Lưu, nếu sử dụng mà tâm không đồng nhất sẽ dễ dàng được cái này mất cái khác, cho nên thường bị cho rằng là bàng môn tà đạo.

Chương 1002: Kiếm Thuật

Chương 1004: Kiếm Thuật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ban đầu Kiếm Thần ở trong "Chúng thần di tích chi chiến", khi đấu song kiếm với Tiêu Phàm cũng rất có vẻ dị ý, cho rằng kiếm không chuyên.

Nhưng Nhị Đao Lưu nhiều hơn một đao so với Nhất Đao Lưu, khi bị nắm giữ, kỹ xảo tất ở trên một đao, sẽ thành một loại kiếm thuật quỷ dị điên cuồng trái ngược với lẽ thường!

Chị em Yagyu rất quen thuộc với điều này, thời cổ Nhật Bản nổi danh một người kiếm khách Miyamoto Musashi chính là một cao thủ Nhị Đao Lưu, bên trong "Tập Thiên Cẩu" của lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu cũng có "Nhị Đao Đả Vật", nhưng người có thể chân chính nắm giữ nó, bây giờ thực sự là quá hiếm thấy!

Mà "Lick King" Mệnh Phàm người đứng trước bọn họ dường như đã đạt đến loại cảnh giới này!

…

Nhị Đao Lưu?

Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

Bây giờ làm sao còn có người có thể nằm giữ loại kiếm kỹ này?!

Phiền não trong lòng, là không phục, là không cam lòng, chị em Yagyu cầm kiếm lên lần nữa, chém về phía Tiêu Phàm!

Lần này bọn họ sử dụng một loại chi pháp cực kì huyền ảo của lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu, Cực Ý Katana - Thần Diệu Kiếm!

Nhìn thấy chị em Yagyu đánh tới, Tiêu Phàm cười lớn một tiếng: "Đến rất đúng lúc!"

Hắn muốn luyện kiếm, đem kiếm của mình càng mài càng tốt!

Song kiếm ra, mang theo cuồng ý vô tận!

Đây là Tiêu Phàm trải qua ma luyện, sau khi dung hợp Thục Sơn kiếm thuật rốt cuộc tạo thành Song Cầm Kiếm Pháp!

Chém vòng vung ra liên tục, chồng chất hỗ trợ lẫn nhau, như sóng lớn trào lên, mặc kệ "Thần Diệu Kiếm" của ngươi có cao thâm đến đâu cũng không thể chống lại!

Đối mặt với cuồng ý trong kiếm Tiêu Phàm, trong lòng chị em Yagyu liền oán thán, bởi vì bọn họ có thể xác định cái "Nhị Đao Lưu" này là hàng thật.

"Nhị Đao Lưu" có thể phân rõ thật giả, chính là dựa vào khả năng có thể thể hiện giống "Nhất Đao Lưu" hay không.

Mọi người đều biết, một đao hai tay, cường độ chém vào sẽ lớn hơn nhiều so với hai đao một tay, nhưng khí luyện thành "Nhị Đao Lưu", kỹ pháp cao thâm có thể đền bù lực khi lực hai đao không đủ!

Giờ phút này bọn họ đối mặt với Tiêu Phàm, chính là loại tình trạng này, Cực Ý Katana - Thần Diệu Kiếm đã bị cuồng ý phá!

…

Chị em Yagyu lui lại một bên, hơi thở hơi nặng nhọc, bọn họ không nghĩ tới lại có người có thể dùng kiếm thuật bức bọn họ đến như vậy, hơn nữa còn là trong lúc bọn họ ở trạng thái "Ác Ma hóa".

Coi như không muốn, bọn họ giờ phút này cũng chỉ có thể thừa nhận kiếm thuật của mình không bằng, kiếm trong tay Tiêu Phàm, đã lên trình độ sắc bén cách xa bọn họ!

" 'Lick King" Mệnh Phàm, anh quả nhiên cường đại, xem ra kiếm thuật của chúng tôi không bằng anh." Miya Yagyu không có lơ là không hăng hái, chỉ là cười khẽ một tiếng, sau đó gọi Yasumasa: "Yasu."

"Hiểu rồi, người chị thân yêu của tôi."

Yasumasa Yagyu đi lên phía trước, bỏ đi bộ lân pháp đen nhanh "Ác Ma hóa" của mình, lộ ra da thịt trắng noãn cùng ngũ quan tinh xảo, sắc mặt cô ửn đỏ, mang theo ý xấu hổ.

Miya Yagyu cũng như em mình, hiện ra khuôn mặt anh khí, sau đó cô bỗng nhiên ôm Yasumasa Yagyu vào trong ngực, sau đó hôn lên!

Chiến trường trong nháy mắt trở nên yên tĩnh…

…

“Chuyện này chuyện này chuyện này… Chuyện này là sao vậy!”

Tiểu Miêu cả kinh nói cà lăm.

“Ha ha, tôi cũng không biết.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang gượng cười, trước đó hắn ta còn đang suy nghĩ hai chị em nhìn rất bình thường, tại sao lại bị phân đến trận doanh Ác Ma chứ?

Bây giờ xem như đã rõ, hóa ra là như vậy sao.

…

Tiêu Phàm trợn mắt hốc mồm mà nhìn chăm chú tất cả mọi chuyện, hai người này thế mà lại ở trước mặt hắn đích thân làm như vậy, có làm hay không! Tôi nhớ là hai người là chị em mà! Nhân dân đảo quốc có thể đừng biến thái như vậy hay không.

Chị em Yagyu lại giống như ở chốn không người, sau một hồi lâu mới tách rời được nhau, sắc mặt đỏ bừng, liếm liếm môi óng ánh, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

“Tốt, nghi thức đã xong, ‘Lick King’ Mệnh Phàm, bây giờ sẽ để anh nhìn thấy thực lực chân chính của hai chị em chúng tôi!”

Lại là một cỗ hắn triều hiện lên, nhưng lại không cuồng bạo thâm thúy giống như lúc “Ác Ma hóa”, chỉ lộ vẻ tà ác quỷ dị!

Ngào -

Một tiếng rít, hắc triêu rốt cuộc cùng lui xuống, chị em Yagyu sớm đã biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện ở trước mặt Tiêu Phàm làm một con quái vật đen nhánh kinh khủng!

Hai mặt bốn tay, thân hình khôi ngô, hình dạng xấu xí!

Nó được chị em Yagyu thông qua kỹ năng thiên phú cộng đồng của hai người dung hợp lại, tên là ” Yagyu Tengu”!

…

Tiêu Phàm sớm đã có hiểu biết và kỹ thuật hợp thể này, “Đức cổ khoa thập nhị nhân” chính là dựa vào hóa thân “Anh em Mario”.

Nhưng giờ phút này chị em Yagyu hợp thể tương dung, lại làm cho thâm tâm Tiêu Phàm cảm thấy rung động.

Yêu ma quỷ quái dù sao vẫn dễ chấn nhiếp lòng người, mà ở trong mắt Tiêu Phàm, chị em Yagyu giờ phút này đã biến thành yêu ma.

Một đầu hai mặt, trên mặt có hai mặt nạ đỏ bao phủ, mũi cao mặt ác, nghiễm nhiên là bộ dáng Tengu trong thần thoại Nhật Bản.

Kiếm Nhật đã ra khỏi vỏ, bốn tay mở rộng hướng ra phía ngoài, một tay đều cầm một thanh, từng lưỡi kiếm hướng ra một phương.

“Từ khi đăng nhập Tân Sinh, chúng tôi đối địch chỉ dựa vào phần kiếm thuật của từng người, bây giờ anh lại bức chúng tôi thành như vậy, xem như lợi hại…”

Lời nói từ dưới mặt nạ của Yagyu Tengu truyền ra, khàn khàn đến cực điểm, mang theo chồng âm, giống như giọng của hai người lần lượt nói, có chút quái dị, mà ngữ khí cao ngạo kia, giống như từ trên cao nhìn xuống.

“Hóa thành quái vật còn xấu xí hơn cả ác ma, cô lập tức có thể chiến thắng tôi? Cô sẽ không cho rằng thực lực sẽ trái ngược với giá trị nhan sắc đó chứ.”

“Ha ha, xấu xí, thật là không biết sống chết, Tengu chính là một trong những yêu ma kinh khủng nhất trong thần thoại của Nhật Bản chúng tôi, mà hình thái lần này của tôi cũng thu hoạch được sức mạnh của Tengu!

“Sức mạnh Tengu?”

“Không sai. Bên trong Bát Trụ Lôi Thần, mặc dù chúng tôi không tính là mạnh nhất, nhưng khi hóa thành hình thái như vậy sẽ trở thành tay chơi vô địch. Dù anh có là ‘Lick King’ Mệnh Phàm cũng không có khả năng đánh bại Yagyu Tengu tôi!”

Chân phải Yagyu Tengu đạp xuống, mặt đất chấn động mạnh, trong nháy mắt đánh về phía Tiêu Phàm, kiếm Nhật giơ cao, chém một chém về phía trước!

Tiêu Phàm nhanh chóng phản ứng, đưa tay ra chắn, mặt lộ vẻ kinh hãi!

Bởi vì trên lưỡi kiếm truyền đến sức mạnh, thực sự quá khoa trương, thế mà nói vô cùng nặng, cái này chẳng lẽ chính là sức mạnh Tengu sao!

“Thế mà bị anh tiếp được, có điều chiêu tiếp theo xem anh ngăn cản thế nào!”

Tay trước vung đao áp chế, chuẩn bị ba đao ở đằng sau đâm tới, Yagyu còn có nhiều hơn hai đao so với Nhị Đao Lưu của Tiêu Phàm!

Trong lòng Tiêu Phàm run lên, đầu gối trái hơi cong, chân phải di chuyển, nghiêng người ra sau, tay trái cầm kiếm xoay tròn, một chùm ánh kiếm phát ra, trong nháy mắt quấn cùng ba thanh kiếm Nhật thành một khối!

Đinh đinh đang đang, mấy tiếng lảnh lót, như ca khú êm tai!

Mặt Yagyu Tengu lộ vẻ kính trọng, trong lòng khen, không hổ là Nhị Đao Lưu,

Sức mạnh ba kiếm lại bị biến thành một kiếm!

Ngăn lại một kích, Tiêu Phàm nhanh chóng lui về phía sau, nhìn chằm chằm Yagyu Tengu, vô cùng cảnh giác.

Tay trái Tiêu Phàm khẽ run, có thể thấy được lần nghênh kích này cũng không nhẹ nhõm.

Yagyu Tengu, chính là Miya Yagyu và Yasumasa Yagyu liên hợp tạo thành, hình thái bốn tay hai mặt, có được phạm vi nhìn và công kích càng rộng, trừ điều đó ra thì cỗ lực lượng cũng to đến kinh người, không thể tùy ý xuất chiêu.

Lần giao đấu trước đó kia, nếu không phải có Thục Sơn kiếm thuật giúp giảm áp lực đến thì tay trái của Tiêu Phàm đã bị phế bỏ.

Tiêu Phàm cúi đầu, phát hiện huyết kiếm tay trái thế mà đã xuất hiện mấy lỗ hổng, thế là tiện tay vứt bỏ nó đi, lại đem một thanh khác ra.

“Cảm giác như thế nào, biết được sự cường đại của chúng tôi rồi thì nhanh chóng đầu hàng nhận thua đi! Tôi bội phục anh có thể sử dụng kiếm thuật Nhị Đao Lưu, nhưng bây giờ chúng tôi đã hóa thành Yagyu Tengu, bốn đao đã gấp đôi hai đao!

Chương 1003: Huyễn Kiếm

Chương 1005: Huyễn Kiếm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tứ Đao Lưu, kỹ năng sáng tạo trong trò chơi của hai chị em Yagyu.

Dù chưa thuần thục, nhưng sau khi hóa thành Yagyu Tengu, bọn họ lại có thể khống chế.

Bởi vì tuy Yagyu Tengu tuy là một thể, nhưng vẫn là hai người như cũ, một người khống chế hai tay, kết hợp ăn ý với nhau, Tứ Đao Lưu liền có thể được hình thành, đây là niềm kiêu ngạo của bọn họ!

Mà kỹ năng danh hiệu của hai người, đều là kỹ năng tăng thêm kiếm thuật “Lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu”, sau khi hợp thể, hai người hòa vào

nhau sẽ khiến bọn họ có cơ hội khiến "Lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu" trở nên kinh khủng hơn!

Yagyu muốn thấy được dáng vẻ thất bại trên khuôn mặt Tiêu Phàm, nhưng phản ứng của Tiêu Phàm lại làm cho cô thất vọng.

Không có nhụt chí, dáng vẻ hiện ra ngược lại là một kiểu hưng phấn.

Điều này khiến Yagyu Tengu phiền não trong lòng, bởi vì bọn họ nhớ tới lúc trước ba đã nói tới một câu…

"Phàm là đại kiếm hào, đều có tinh thần bất khuất đứng lên."

Đại kiếm hào sao?

Lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu các cô mới xứng với hai chữ kiếm hào này!

…

"Nhị Đao Lưu? Tứ Đao Lưu? Ai thắng ai thua hiện tại còn chưa định, chúng ta lại đến!"

Tiêu Phàm nhoẻn miệng cười, trong lòng cực kì vui sướng, bởi vì trong thời khắc vừa nãy kia, hệ thống nhắc nhở hắn lĩnh ngộ được kỹ năng "Nhị Đao Lưu".

Nhị Đao Lưu, là một cái kỹ năng bị động, có thể trong trạng thái chiến đấu với hai kiếm sẽ cung cấp cho Tiêu Phàm tốc độ đánh cùng lực công kích được tăng cao, nhưng Tiêu Phàm vẫn thấy chưa đủ!

Tiêu Phàm cảm thấy để Yagyu Tengu làm đối thủ của mình chính là một cơ hội để luyện kiếm!

Từ đó hắn sẽ càng thu thập được nhiều giá trị, cho nên giờ phút này để đối phó với Yagyu Tengu Tiêu Phàm chỉ muốn sử dụng kiếm kỹ!

Hai tay Tiêu Phàm mở ra, hai tay đều cầm một kiếm, phóng về hướng Yagyu Tengu!

Trong mắt Tiêu Phàm đầy lửa, khiến Yagyu Tengu không thích ứng kịp, tức giận gào thét một tiếng, bốn thanh kiếm Nhật mang theo các loại kiếm thuật của lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu đánh về phía Tiêu Phàm!

Huyết kiếm của Tiêu Phàm nhanh chóng nhảy múa, như gió lốc!

Nhưng bốn đao của Yagyu Tengu càng cuồng bạo hơn, cắt gọt chém vào, điên cuồng lao tới, ép Tiêu Phàm đến ngõ cụt, cưỡng ép bức lui!

“Lực lượng yêu ma cũng không phải chỉ dựa vào ý chí chiến đấu là có thể bù đắp!”

Gầm lên giận dữ, Yagyu Tengu bốn đao trảm tới, phá không mà ra!

Tiêu Phàm trở tay xoay tròn, đem kiếm giao nhau, đặt ở trước ngực.

Nhưng lần trảm này của Yagyu Tengu cực mạnh, Tiêu Phàm cầm kiếm đón đỡ lại bị lực của kích này cưỡng ép đánh bay!

Đinh!

Thô bạo hung ác, chấn động mãnh liệt, song kiếm rời tay, rơi xuống đất.

…

“Yêu quái này thật mạnh nha!”

“Mệnh Phàm thế mà bị đánh bay rồi? Không phải đâu!”

“Ông trời của tôi, Yagyu Tengu này thật là đáng sợ!”

Thấy Tiêu Phàm trực tiếp bị đnáh bay, bên ngoài sân kêu loạn một mảnh, Tiểu Miêu cùng Crimson Rose đều khẩn trương không thôi, chỉ có Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn bình tĩnh như thường.

Mệnh Phàm không sử dụng hết toàn lực, thật sự không cần hắn ta phải lo lắng quá nhiều.

…

“Nhị Đao Lưu của anh không thể đánh lại Tứ Đao Lưu của tôi, lưu phái Tân Âm dòng họ Yagyu chúng tôi mới là kiếm thuật mạnh nhất trên đời!”

Yagyu Tengu vung đao chỉ xuống, nói lời trào phúng về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đứng lên, dùng tay nắm lại huyết kiếm bị rơi dưới đất, lại phát hiện hai tay run rẩy không ngừng, cầm kiếm cũng trở nên bất ổn, giao đấu với Yagyu Tengu, sức mạnh truyền lại từ thân kiếm thực sự quá mức kinh khủng.

Xem ra chỉ dựa vào kiếm thuật là không thể đánh lại con quái vật này.

Tiêu Phàm suy nghĩ xem nên xuất ra chiêu gì khác, bỗng nhiên đinh một tiếng, huyết kiếm vừa mới nhặt lên bởi vì không thể cầm nắm lại rơi khỏi tay lần nữa, trượt xuống.

Yagyu Tengu thấy vậy liền cười to, Tiêu Phàm lại là một kẻ ngốc.

Kiếm của mình, rời tay?

Tiêu Phàm nhìn huyết kiếm rơi dưới đất, sau một hồi lâu liền hiểu ý, cười một tiếng.

Tiêu Phàm liền nghĩ đến một người bạn của mình, hắn dự định thử một chút đấu pháp của người kia.

Tiêu Phàm chưa hề dùng tới kỹ năng khác, đợi trạng thái khôi phục, hắn tiến lên xoay người, nhặt huyết kiếm dưới đất lên lần nữa, lưỡi kiếm chỉ về phía Yagyu Tengu.

“Tái chiến!”

“Tôi không biết anh lấy đâu ra ý chí chiến đấu lại, nhưng chỉ dựa vào hành động theo cảm tính, là không thể phủ định được sự thật Nhị Đao Lưu của anh không bằng Tứ Đao Lưu của chúng tôi.”

“Hai đao bốn đao chỉ là số lượng kiếm, lại không phải kiếm thuật. Mà thứ chúng ta muốn tỷ thí chính là kiếm thuật, mà không phải số lượng kiếm.

Vậy tiếp theo, mới cô cảm nhận một chút kiếm thuật mà tôi mới sáng tạo ra, để phán đoán một chút số lượng kiếm trong kiếm thuật này.”

Tiêu Phàm nhếch miệng lên, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ.

…

Tiểu Miêu: “Kiếm Thuật? Kiếm Thuật? Kiếm Thuật?”

Crimson Rose: “Số kiếm? Số kiếm? Số kiếm?”

Phong Ma Tiểu Xích Lang: “Các cô không nên nhìn tôi, tôi cũng không biết rốt cục Mệnh Phàm này đang nói cái gì…”

Đám người nghe không rõ, Yagyu Tengu lại hiểu ý nghĩa sau xa trong đó.

Số kiếm của kiếm thuật mới?

Chẳng lẽ Lich King Mệnh Phàm có thể sử dụng kiếm pháp có hai kiếm trở lên?

Không thể!

Một người hai tay, cầm binh khí cũng chỉ có thể tay trái tay phải mỗi tay cầm một thanh.

Nếu kẹp ở đầu ngón tay, không có gan bàn tay thì không thể phát lực.

Ngoại trừ hai tay mỗi tay đều cầm một thanh, mỗi người cùng lắm thì cũng chỉ có thể ngậm trên miệng một thanh phụ trợ.

Vì thế ba kiếm đã là nhiều nhất, với bốn đao trở lên thì hắn làm thế nào?

Xem ra cái tên Lich King Mệnh Phàm này cũng chỉ bịp bợm mà thôi, tính hù dọa ai đây?

Sau khi nghĩ thông suốt, trên mặt Yagyu Tengu lại khôi phục sự tự tin: “ Lich King Mệnh Phàm, đừng có tự lừa mình dối người! Luận về kiếm đạo, không ai có thể địch lại tứ đao lưu của tôi!”

“Cô không muốn xem kiếm thuật mới của tôi một chút à? Có lẽ còn mạnh hơn tứ đao lưu khi ở trạng thái Thiên Cẩu của cô đấy?”

Tiêu Phàm cười khẽ, cầm song kiếm trong tay, lại đánh tới Yagyu Tengu.

Bốn mắt Yagyu Tengu phát sáng, nhìn chằm chằm động tác của Tiêu Phàm, nhưng cô cũng không phát hiện động tác của Tiêu Phàm có gì khác so với lúc trước.

Cái này không phải là nhị đao lưu à, quả nhiên chỉ là khoác lác!

Yagyu Tengu vọt tới trước một bước, kiếm nhật vung lên, chém xuống! Yagyu Tengu

Yagyu phái Tân Âm – Bát Thế Pháp , Tật Lôi Kiếm!

Nhìn kiếm nhật chém xuống, Tiêu Phàm huy kiếm nghênh đón như trước.

Trong lòng Yagyu Tengu giận sôi, không biết hối cải!

Một kiếm đánh về phía, ba kiếm còn lại đồng loạt xuất ra, đánh về phía Tiêu Phàm!

Tay kia của Tiêu Phàm vung lên, muốn tiếp, nhưng uy lực của ba kiếm không thể khinh thường!

Lúc trước Tiêu Phàm còn có thể chống cự là do trạng thái còn tốt. Bây giờ giằng co với lực lượng lớn như vậy đã lâu, cánh tay của Tiêu Phàm đã cực kỳ mỏi, nếu như còn cố ép ngăn cản sẽ bị sụp đổ.

Ầm một tiếng vang thật lớn, phòng ngự của Tiêu Phàm lập tực bị hạ!

Thấy tình trạng này, trong lòng Yagyu Tengu càng thêm đắc ý, lực trong tay càng thêm mạnh, cô muốn đánh bại Tiêu Phàm triệt để!

Nhưng lúc này, bỗng có hồng quang đột nhiên lóe lên, lại có một thanh kiếm nhanh chóng được sinh ra, đâm vào mặt Yagyu Tengu!

Đợi đã!

Chuyện gì xảy ra?

Sao lại có kiếm này?

Yagyu Tengu giật mình trong lòng, nhanh chóng thu lại một kiếm, đỡ một kích kia của Tiêu Phàm.

Nhưng còn chưa xong, lại có thêm một kiếm từ hư không phóng tới. Ngay sau đó lại càng có nhiều huyết kiếm từ rất nhiều hướng quỷ dị phóng tới Yagyu Tengu. Thế cục bỗng nhiên nghịch chuyển, tứ đao lưu trong nháy mắt rơi vào hạ phong!

Yagyu Tengu trong lòng cảm thấy cổ quái, bốn thanh kiếm nhật cùng sử dụng Yagyu phái Âm Lưu quay lại đánh hợp kích, đánh bay những thanh kiếm đang đâm tới. Cô vội vàng lùi lại mấy bước, kéo dài khoảng cách, trước hết cô cần phải biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi kéo dài khoảng cách, Yagyu Tengu nhìn về phía Tiêu Phàm, ánh mắt lộ ra vẻ chấn kinh, bởi chỗ Tiêu Phàm đi qua kiếm đều rơi đầy đất.

Cô suy nghĩ thoáng qua, rốt cục cũng hiểu rõ được chuyện vừa phát sinh.

Chương 1004: Chiến hỏa nổi lên

Chương 1006: Chiến hỏa nổi lên

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thì ra là thế!

Mỗi khi kiếm thuật hoàn thành một kích lại chuyển hướng công kích mới, tất nhiên phải thay đổi thế công trước đó, vì thế cần một thời gian chuyển thế nhất định.

Mà chuyển thế, chính là hóa đi một kích này, hình thành một kích mới.

Qúa trình này tuy nhỏ nhưng trong khi quyết đấu với cao thủ thì lại vô cùng quan trọng.

Mà Mệnh Phàm vừa dựa vào kỹ năng, vừa tấn công, vừa vứt kiếm lại tạo ra một thanh mới, cứ tuần hoàn như vậy khiến cho đòn tấn công liền mạch, khi ra tay lại càng thêm mạnh mẹ, làm cho đòn tấn công càng thêm trôi chảy.

Loại kiếm thuật này vô cùng quỷ dị, bảo sao hắn lại hỏi mình số kiếm trong kiếm thuật!

Lối đánh này, số kiếm sử dụng tất nhiên không chỉ có hai thanh, trịsố lưu động không thể xác động, nhưng uy lực của nó tập trung trên hai thanh kiếm, mà người có thể xác định độ mạnh yếu chỉ có bản thân kiếm khách!

“Đây là chiều thức gì?”

Mặc dù Yagyu Tengu thấy chiêu thức Tiêu Phàm sử dụng là bàng môn tà đạo nhưng vẫn chất vấn Tiêu Phàm, bởi khi nhị đao lưu mới xuất hiện cũng bị các võ sĩ coi là dị loại.

“Tôi cũng không rõ, đây là chiến pháp tôi học được từ một người bạn thích hoán đổi binh khí khiến cho công kích của mình càng thêm quỷ dị khó lường. Mặc dù tôi không có nhiều loại binh khí nhưng hoán đổi kiếm thì vẫn có thể.”

Mặc dù "Dung Đàn Chi Khí" của Tiêu Phàm không chuyển đổi được như "Vương Chi Bảo Khố" của Tuyết Dạ nhưng thi triển lần nữa thì có thể. Tiêu Phàm dựa vào đó kết hợp với nhị đao lưu tăng tốc độ tấn công, khiến cho mình xuất kiếm càng thêm dứt khoát mạnh mẽ, đột ngột quỷ dị.

Hoán đổi kiếm nghe rất bình thường, Yagyu Tengu cũng hiểu được ý nghĩa của hành động bình thường này. Đó chính là khắc tinh, khắc tinh của hình thái Thiên Cẩu.

Vứt bỏ vũ khí, cũng đồng nghĩa với việc vứt bỏ lực phản chấn trở lại cánh tay khi hai thanh kiếm va chạm tạo thành, điều này khiến Tiêu Phàm đối đầu với cô càng thêm dễ dàng.

Nhưng cô không cam tâm, mình hóa thành yêu ma, xuất ra tứ đao lưu, thế mà cứ thế bị người khác hóa giải.

Yagyu Tengu rất tức giận, điên cuồng gào thét một tiếng, lần nữa cầm kiếm vọt về phía Tiêu Phàm, cô muốn chứng minh tứ đao lưu mới là vô địch!

Yagyu Tengu chém xuống một cái thật mạnh, tay phải Tiêu Phàm thuận tiện quét ngang, ngăn lại một kiếm, sau đó tay trái lại bổ xuống.

Yagyu Tengu thấy vậy, tay thứ hai và tay thứ ba cùng giơ lên, đang muốn ngăn cản thì tay phải Tiêu Phàm đã quăng kiếm đi, sinh ra một kiếm mới chém xuống!

Yagyu Tengu cảm thấy thật bất đắc dĩ, thế kiếm đã công kích không thể ngăn lại được, chỉ có thể dùng tay thứ tư để ngăn địch.

Mà lúc này, tay trái của Tiêu Phàm lại quăng kiếm, hắn không có sinh ra kiếm mới, mà tiếp lại kiếm tay phải đã quăng đi, đâm thẳng tới Yagyu Tengu!

Quăng kiếm, tạo kiếm mới, tiếp kiếm, động tác rất lưu loát!

Sau khi đã năm được đấu pháp của trận chiến này, Tiêu Phàm tấn công thuận lợi hơn, các loại kiếm pháp xuất ra khiến cho người khác phải hoa mắt!

Yagyu Tengu thất kinh, cô không nghĩ sẽ phát sinh tình huống như vậy, Tiêu Phàm chỉ có hai tay, mà cô có những bốn tay, vì sau người bị dồn vào đường cùng lại là cô!

Đối với một kích này của Tiêu Phàm, cô hoàn toàn không kịp né tránh!

Yagyu Tengu cưỡng ép thu hồi thế kiếm, bốn thanh kiếm nhật toàn bộ bị thu hồi!

Mà cũng chính vì thế tiết tấu tứ đao lưu của Yagyu Tengu đã hoàn toàn bị xáo trộn!

Tiêu Phàm rất nhịp nhàng, vô số huyết kiếm bắt đầu tung bay, động tác của Tiêu Phàm cũng ngày càng thuần thục!

Một thanh kiếm từ lúc được tao ra đến lúc rơi xuống đất đều đã hoán đổi qua hai tay trái phải của Tiêu Phàm. Lúc tần suất đạt đến mức cao nhất, một thanh kiếm được hoán đổi năm lần, kỹ xảo vô cùng khoa trương!

Người xem ngoài sân hoàn toàn có thể thấy được, bọn họ chỉ thấy hai tay Tiêu Phàm không ngừng múa liền có một mảnh huyết sắc trải ra, thỉnh thoảng còn có trường kiếm rơi xuống đất. Những chuyện khác, bọn họ không thể nhìn rõ.

Tóm lại, cảm giác vô cùng mơ hồ.

Hóa ra trò chơi cũng có thể như vậy, Lich King Mệnh Phàm quả nhiên cường đại!

“Đây là cái gì?”

Tiểu Miêu rất muốn hiểu rõ chiêu thức hoa mỹ kia, nhưng cô không thể diễn tả được thành lời, thật sự không thể diễn tả được cảnh tượng trước mắt, cuối cùng chỉ có thể nói ra một câu nghi vấn.

“Tôi cũng không biết.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng cạn lời, cuối cùng nghĩ nghĩ, mới miễn cưỡng nói ra được một câu lừa gạt: “Đại khái là.. chiêu trò tạp kỹ thôi,

chiêu trò thì rất được chú ý, tuy nhiên chiêu trò này có chút cường đại."

"Không phải có chút cường đại, cái chiêu trò tạp kỹ này cường đại quá mức."

Người luôn luôn chê bai Tiêu Phàm là Crimson Rose cũng cảm thấy vậy, bởi lúc này cô ta đang nhìn đến phát ngốc…

Một đầu hai mặt, bốn mắt, điều này giúp cho Yagyu Tengu có tầm quan sát lớn hơn, năng lực quan sát cũng tăng lên.

Cũng chính là do nguyên nhân đó, cô mới có thể chèo chống lâu như vậy dưới kiếm thuật hoa lệ của Tiêu Phàm.

Mặc dù hai tay Tiêu Phàm sử dụng kiếm nhưng Yagyu Tengu đã nhìn với con mắt hoàn toàn khác.

Quăng kiếm, sinh kiếm, đổi kiếm, kiếm thi nhau treo lơ lửng giữa trời, tranh nhau mà múa, kiếm pháp sử dụng vẫn là "Nhị Đao Lưu", nhưng số lượng kiếm lưu động đã vượt lên trên bốn kiếm!

Yagyu Tengu có hai tim, có khả năng khống chế được bốn kiếm, mà tay nắm được bốn kiếm đã đạt đến cực hạn.

Mà kiếm thuật Tiêu Phàm sử dụng tất nhiên phải hao tổn tinh thần hơn cô. Vì thế Yagyu Tengu không thể nào hiểu nổi, tại sao Tiêu Phàm lại có thể làm được như vậy!

Điều khiến Yagyu Tengu càng cảm thấy kinh khủng chính là trong lúc không ngừng giao đấu, cô cảm thấy kiếm kỹ của Tiêu Phàm càng ngày càng thuần thục!

Lich King Mệnh Phàm có thể không ngừng trưởng thành trong lúc chiến đấu, hắn thật sự là một kiếm khách đáng sợ!

Tiết tấu của Yagyu Tengu đã sớm loạn, bây giờ lại sinh lòng sợ hãi, hơi sơ sẩy một chút, lập tức lộ ra sơ hở!

Tiêu Phàm sao có thể bỏ qua, huyết kiếm đâm lên trước, trở tay xoay một cái, trên thân thể to lớn của Yagyu Tengu bị đâm một phát, Tengu cũng bị thương chảy máu…

Yagyu bị thương liền nhanh chóng lùi lại, bốn mắt nhìn Tiêu Phàm chằm chằm, vô cùng cảnh giác: "Đây là kiếm pháp gì?"

"Kỹ năng Túy Uyên – Huyễn Kiếm Uyên Hoa Liễu."

Kỹ năng Túy Uyên – Huyễn Kiếm Uyên Hoa Liễu cũng không phải kỹ năng khiến cho danh tiếng của Tiêu Phàm nổi lên, mà là kỹ năng hắn lĩnh ngộ được nhờ hệ thống nhắc nhở trên đường chiến đấu.

"Kỹ năng Túy Uyên – Huyễn Kiếm Uyên Hoa Liễu" là một kỹ năng có hình thức chủ động, hiệu quả cũng không làm tăng lực công kích, chỉ tăng tốc độ tấn công của Tiêu Phàm, cùng sử dụng lúc Tiêu Phàm thi triển "Dung Đàn Chi Khí" giúp Tiêu Phàm không hao phí thể lực.

Nếu không nhờ thế, một trận vừa rồi Tiêu Phàm hoa hoa múa múa đã sớm cạn kiệt thể lực.

Chỉ là ngược lại, lúc sử dụng kỹ năng này, sẻ làm giảm thời gian tiếp tục của "Dung Đàn Chi Khí" cùng số lượng tồn tại.

"Kỹ năng Túy Uyên – Huyễn Kiếm Uyên Hoa Liễu? Túy Uyên là cái gì? Kiếm thuật môn phái của anh sao?"

Túy Uyên?

Tiêu Phàm cũng không rõ đây là cái gì.

Hắn suy đoán Huyễn Kiếm Uyên Hoa Liễu có liên hệ với Túy Uyên nhất hệ "Dung Đàn Chi Khí" nên trong tên của kỹ năng này mới có tiền tố như vậy.

"Coi như thế đi…"

Không biết giải thích như thế nào, Tiêu Phàm liền dứt khoát bỏ qua.

“Phái Túy Uyên sao, Yagyu phái Âm Lưu tôi nhớ kỹ! Tỷ thí lần này tôi thua anh, lần sau chúng ta lại gặp lại. Tuy nhiên trước khi rời đi, tôi muốn lưu lại kỷ niệm cho anh!”

Yagyu Tengu không nghĩ tới mình hóa thành yêu ma vẫn bại dưới kiếm của Tiêu Phàm, trong lòng cô không hề cam lòng, vì thế ý nghĩ độc ác đột nhiên nảy sinh!

Bốn tay của Yagyu Tengu đột nhiên triển khai, tựa như hai cánh của đại bàng, đánh về phía Hổ Nữu!

Trước khi thoát đi, cô muốn đánh Hổ Nữu đang xem chiến!

Yagyu Tengu đột nhiên lao đến khiến cho Hổ Nữu bị dọa sợ.

Mặc dù tính tình của Hổ Nữu hung hãn nhưng cũng chỉ là nữ sinh, vẫn sợ hãi yêu ma quỷ quái.

Không biết làm sao, phản ứng đầu tiên của Hổ Nữu không phải là chạy trốn mà là nhìn về phía Tiêu Phàm.

Chương 1005: Đám Ác Ma Nhanh Chóng Thúc Đẩy

Chương 1007: Đám Ác Ma Nhanh Chóng Thúc Đẩy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thấy Tiêu Phàm không hề động đậy, lòng Hổ Nữu lạnh lẽo, dường như đã quên đi tình cảnh nguy hiểm của mình lúc này.

Tiêu Phàm không nhúc nhích nhưng sắc mặt trở nên tàn nhẫn.

Hắn thưởng thức kiếm thuật của Yagyu Tengu nhưng lại không tán đồng cách làm của Yagyu Tengu.

Vì thế chân khí trong cơ thể Tiêu Phàm bắt đầu khởi động tán loạn, những thanh kiếm rơi ở trên đất do vừa thi triển “Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu” lại

bắt đầu rung động!

Khán giả cũng không ngờ đến phút cuối Yagyu Tengu lại hèn hạ như vậy, thế mà lại đánh tới Hổ Nữu, nhao nhao hô lên!

Mà giờ phút này, huyết kiếm tung bay, bắt đầu lao nhanh trên không!

Mắt thấy bốn thanh đao sắp rơi xuống trên người Hổ Nữu, cước bộ của Yagyu Tengu đột nhiên dừng lại, ánh mắt trở nên kinh ngạc.

Máu tươi dưới mặt nạ bắt đầu chảy xuống, không hề ngừng lại.

Yagyu Tengu hơi cúi đầu, nhìn về phía ngực mình, cô phát hiện, không biết từ lúc nào, vài thanh huyết kiếm đã xuyên qua ngực mình…

Dù là gần trong gang tấc, Yagyu Tengu cũng không nhìn Hổ Nữu phía trước, cô gian nan xoay người một cái, nhìn Tiêu Phàm nói: "Đây là kiếm pháp gì?"

"Ngự Kiếm Thuật."

"Đây cũng là của Túy Uyên phái à?"

"Không phải, Ngự Kiếm Thuật là kiếm pháp của một môn phái cổ xưa ở nước tôi, dùng để hàng yêu trừ ma. Mà lúc này cô đang hóa thân thành ma, vừa vặn có thể sử dụng."

"Ha ha, hóa thân thành ma thì sao, cuối cùng tôi vẫn bại!"

Yagyu Tengu hét dài một tiếng, vang vọng trong rừng hồi lâu, cuối cùng cũng tiêu tán. Mà hai luồng ánh sáng bên cạnh Yagyu Tengu cũng tiêu tán giữa sân.

Trong tiếng thét dài ấy, Tiêu Phàm nghe được sự không cam lòng của hai chị em nhà Yagyu không khỏi tiếc nuối.

"Tôi đã sớm nói với cô đừng có đi theo tôi, giờ đã sáng mắt ra chưa? Bây giờ trên chiến trường đều là cường giả trên thế giới, cái thực lực miễn cưỡng có thể sinh tồn được của cô đi theo tôi thực sự rất nguy hiểm."

Sau khi giải quyết xong Yagyu Tengu, Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, nói vài câu khuyên nhủ vơi Hổ Nữu.

Hổ Nữu khẽ cắn đổi môi đỏ, vô cùng oán giận: "Anh vừa rồi không chạy đến cứu tôi, bây giờ còn luyên thuyên chê bai không ngừng, anh chán sống rồi phải không?"

"Tôi mà không cứu cô thì cô đã sớm bị cái gì Tengu kia chém thành tám khúc rồi!"

"Anh đứng cách xa như vậy, sao có thể gọi là cứu? Chẳng lẽ anh không biết, anh hùng muốn cứu mỹ nhân chính là phải chắn trước người mới hoàn hảo à?"

"Sao cô ý kiến lắm thế nhỉ, đằng nào thì tôi cũng đã xử lý kẻ địch rồi, cô còn muốn tôi phối hợp kịch bản diễn với cô à? Còn nữa, anh hùng cứu mỹ nhân, anh hùng thì có, mỹ nhân ở đâu ra?"

"Anh muốn chết hả? Phàm muội muội lá gan của anh càng ngày càng lớn đấy!"

"Này, nói thì nói, động tay động chân làm gì!"

Tiêu Phàm chỉ nhắc nhở một chút. Bởi vì lúc này nếu có người thăm dò thực lực của Hổ Nữu thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Tiến vào chiến trường đã lâu, chiến hỏa đã dấy lên hoàn toàn, hắn phải tìm được nhân vật quan trọng trong server Nhật Bản Izanami.

"Ta chính là một trong Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền Quốc, Hắc Lôi, Fukui Kurosawa! Ta chỉ đề cao bạo lực, đệ nhất bất lương Quan Đông chính là ta!"

Người xuất hiên trước mặt Ác Long là thiếu niên bất lương cầm trong tay cầu côn kim loại, Fukui Kurosawa.

"Ha ha, đến rất đúng lúc. Ông đây là lão đại Hắc Long Bang Ác Long, không ai dám xem thường bạo lực trước mặt ta!"

“Ta là một trong Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền Quốc, Minh Lôi, Narayama. Đây là đồng bọn của ta, Thái Lang.”

Narayama khẽ vuốt con chó to tên Thái Lang kia, ánh mắt vô cùng thâm tình.

Mà Tịch Dương nhìn thiếu niên xuất hiện trược mặt mình, dường như nhớ ra cái gì đó.

“Khà khà, ra đi!”

Tiểu Sửu Hoàng ngừng chân trong rừng, cười nói.

“Ngươi cảm thấy được sự tồn tại của ta, thật không tầm thường. Ta là một trong Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền Quốc, Phục Lôi, Hattori Fuji.”

“Hattori? Ninja?”

“Đúng vậy.

Đúng như suy nghĩ của Tiêu Phàm, trên sân bốn phía đều có giao chiến. Cường giả của trận doanh Ác Ma lần lượt gặp địch, trừ một người.

“A Hoa đâu?”

Yêu Đạo tìm bốn phía, vô cùng lo lắng.

“Tôi cũng không rõ, cô ấy vừa rồi còn ở đây, nháy mắt liền không thấy đâu.”

Tiểu Khuyển Du Lục Hoa cũng cảm thấy khó hiểu với sự biến mất của A Hoa.

Đi vào chiến trường, A Hoa tỷ liền muốn đi theo Tiêu Phàm.

Nhưng A Hoa tỷ có tính “thiếu nữ”, không hào sảng bằng Hổ Nữu, nói thì dễ làm mới khó.

Lề mà lề mề, chần chừ do dự, Tiêu Phàm đã sớm không thấy tăm hơi.

Nhưng cứ như vậy, A Hoa tỷ sao có thể an tâm, bồi hồi một lúc lâu, cô ta cuối cùng cũng tìm cơ hội tách ra khỏi đội ngũ mà đi.

Một thân một mình đi trên đường, A Hoa tỷ lại không biết nên đi hướng nào.

Kiểu đường nhỏ trong rừng như này đối với cô ta mà nói thực sự là vô cùng khó khăn.

"Chúng thần di tích chi chiến" cô ta là cuối cùng mới tìm được đám người, bên trong Bạch Hóa Sâm càng là trực tiếp lạc mất đi phương hướng, bây giờ trên chiến trường của "Hỗn chiến ở thế giới song song", cô ta chỉ có thể tùy duyên mà đi ở trong rừng.

Nhưng cổ quái là, cô ta cứ đi lang thang ở trong rừng như vậy hồi lâu cũng không gặp phải kẻ địch, mà các đồng đội đã cùng người của Hoàng Tuyền quốc đến Thiên Hôn Địa Ám.

A Hoa tỷ chậm rãi tiến lên, trong lòng cảm thấy kỳ quái, chiến trường vì sao lại có thể thanh bình như thế.

Có điều như vậy cũng tốt, sẽ không có ai ảnh hưởng đến việc tìm kiếm tình lang của cô ta.

Đáng tiếc chuyện tốt cuối cùng cũng có kết thúc, trước mặt A Hoa tỷ rốt cuộc cũng hiện ra thân ảnh của kẻ địch, hơn nữa còn là một đám…

…

"Mẹ nó! Ở đâu ra quái vật, làm tôi sợ muốn chết!"

Tên sai vặt của Hoàng Tuyền quốc sợ hãi kêu lên, bị bộ dạng của A Hoa tỷ dọa cho phát sợ.

Mà theo tiếng la lên của hắn ta, những đồng bọn phòng giữ xung quanh hắn ta cũng phản ứng lại trong nháy mắt, đề phòng tụ lại.

"Mịa nó, dáng dấp thật là dọa con mẹ nó người, đây là nam hay nữ vậy?!"

“Các cậu cứ nói chuyện với mỹ nữ như vậy sao?”

“Mỹ nữ? Hả?! Ha ha ha, con người quái dị này không biết soi gương sao…”

Oành!

Người này còn chưa nói hết lời đã bị A Hoa tỷ đánh một quyền bay ra ngoài!

Lúc này nhóm người của Hoàng Tuyền quốc mới kịp phản ứng, kẻ địch đánh tới rồi.

…

“Thống lĩnh Miki! Thống lĩnh Miki! Kẻ địch đánh tới rồi!”

Gã sai vặt bỏ mạng mà chạy,

Trở về báo cáo với Miki Omori.

“Tại sao lại như vậy? Không phải tôi đã phái hỏa lôi, hắc lôi, thủy lôi, như lôi, minh lôi, lôi cả sáu người đến trợ giúp kéo thổ lôi rồi sao? Kẻ địch làm sao có thể đến nơi này nhanh đến như vậy?”

“Nhưng thống lĩnh Miki, tôi không có lừa anh, kẻ địch thật sự đã đột kích, hiện tại đám người bên ngoài của chúng ta không thể ngăn cản cô ta đâu! Nếu anh còn không ra tay thì cô ta sẽ xông vào đó!”

“Nói cho tôi biết, có bao nhiêu người đột kích?”

“Một người! Không, đó là một con quái vật!”

“Một người! Xem ra cô ta là kẻ địch phái tinh nhuệ, bằng không thì cũng không có khả năng một mình xuyên qua chiến trường mà đến nơi đây nhanh như vậy.”

Miki Omori nhíu mày suy tư, sau đó quay người hành lễ với Izanami.

Hắn ta đang muốn há mồm, Izanami cũng đã lên tiếng trước: “Cậu đi đi.”

“Thuộc hạ hiểu rồi, chiến trận này sẽ kết thúc nhanh chóng.”

Miki Omori trả lời một tiếng, có chút tự tin, sau đó liền xoay người lại, nhấc đao võ sĩ trong tay lên, đi theo sự chỉ dẫn của gã sai vặt, đi về hướng xa.

Chính là như vậy, A Hoa tỷ không hiểu thấu, tiến về lộ tuyến quỷ dị ở trong rừng, thế mà lôi đến tất cả kẻ địch một cách thần kì, tới gần vị trí của Izanami của Hoàng Tuyền quốc trước Tiêu Phàm một bước.

…

“Sóng hắc long!”

Một đầu rồng đen nhánh dự tợn bay ra, trong nháy mắt đánh bại Fukui Kurosawa bị ác ma hóa!

Ác Long chiến đấu cùng Fukui Kurosawa, so xem ai thô bạo hơn.

Một người tự xưng Quan Đông đệ nhất bất lương, một người là bạo lực đứng đầu đoàn thể bang Hắc Long, đánh nhau đều dựa vào nắm đấm theo bản năng.

Hai người này giao phong, từng quyền từng quyền, có thể nói là trận vật lộn của Ác Ma nhất tộc được phát huy một cách đầy tinh tế.

Chương 1006: Miki Omori

Chương 1008: Miki Omori

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà một trong những Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền quốc, hắc lôi Fukui Kurosawa, cuối cùng kém hơn một chút, dẫn đến bại trận!

…

“Cậu thật quá đáng, cái này không gọi là yêu! Yêu phải là Platonic Love (1)!”

(1) Platonic Love: Tình yêu lý tưởng, thuần khiết.

“Ở tôi và Thái Lang giữa yêu sẽ có nhục thể, cậu con người này cái gì cũng không thể lý giải được!”

…

Tịch Dương ở bên này, không chỉ có là chiến đấu, vẫn là một trận biện luận về chân lý.

Cuối cùng hai vị này cực kì giống người, bởi vì quan điểm khác nhau liền ra tay đánh nhau.

Lần này Tịch Dương vô cùng phẫn nộ, ra tay cực nặng, giống như mối tiếc hận được chôn giấu nhiều năm trong lòng đều được phát tiết vào nơi này.

Cuối cùng ở trong ánh sáng chói lọi của “Hoàng kim tiễn”, một trong Bát Trụ Lôi Thần, Narayama cùng tình yêu của hắn ta là Thái Lang ôm nhau tan rã.

Tịch Dương ngẩng đầu lên nhìn trời, trong miệng nói khẽ: “Tiểu Thúy, chúng ta mới là chân ái…”

…

“Ninja chỉ có tài nghệ như vậy sao? Thật sự là khiến tôi cảm thấy quá thất vọng.”

Ánh sáng bạc xoay quanh đầu ngón tay, Tiểu Sửu Hoàng nhìn chăm chú người đang đứng trước mặt mình, Hattori Fuji. Gã tuy là nhìn thẳng, nhưng lại cho người ta cảm giác như ở trên cao nhìn xuống, đây là thuộc về khí chất vương giả, Tiểu Sửu Hoàng là Sát Thủ Chi Vương!

Hattori Fuji trong lòng kinh ngạc, hắn ta chưa hề gặp qua kẻ địch như vậy.

Làm ninja, Hattori Fuji am hiểu việc lẩn trốn đánh lén, nhưng người này nhạy cảm dị thường, luôn có thể ném phi đao một cách chuẩn xác, đánh bay kiếm mà hắn ta đang cầm trên tay.

Đáng sợ hơn chính là, ở trên người này nồng đậm sát khí, thế mà so với việc bị xưng là "Quỷ Fuji" còn phải nghiêm trọng hơn!

Bây giờ hắn ta đã phát động "Ác Ma hóa", trước mặt cái người gọi là Tiểu Sửu Hoàng này thế mà vẫn như nước chảy mây trôi, xem ra Hattori Fuji phải sử dụng đòn sát thủ!

…

Nhà của Hattori, chính là ninja thế gia, theo tin tức tìm hiểu được thì cực kì tinh thông.

Sớm đã bước vào "Tân Sinh" từ khi mới bắt đầu, Hattori đã biết bên trong "Tân Sinh" tồn tại một chỗ là trận doanh Ác Ma, cũng biết nguyên nhân thực sự để chính thức thiết lập nó.

Mà ngày khai phục đó, Hattori giấu tiến vào nơi này, việc này khiến hắn ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì làm ninja, tố chất trong lòng của hắn ta là tuyệt đối bình thường, nhưng vì sao lại bị sàng chọn đi vào?

Trong lúc hắn ta đang cảm thấy vô cùng nghi hoặc thì hắn ta thấy được kỹ năng thiên phú của mình, thế là trong nháy mắt liền hiểu rõ, thầm nghĩ, hóa ra là như vậy sao…

Sở dĩ hắn ta có thể tiến vào nơi đây, là do quá mức tịch mịch.

Một đời ninja, chỉ có thể ở chỗ tối lẩn trốn, có chuyện trong lòng cũng không thể chia sẻ, người bên cạnh thì càng phải đề phòng nhiều hơn, cho nên ở vào tình thế như vậy, "Hắn ta" xuất hiện!

…

Cái Bóng Phân Thân - Vọng Tưởng Bản Thân!

Chỉ có bản thân mới đáng tin nhất, bạn làm chính bạn mới là an tâm nhất!

Phần bụng Fuji bắt đầu chia nứt, thiên phú sinh một, danh hiệu lại kế tiếp, tăng thêm bản thể, trong nháy mắt ở giữa sân xuất hiện ba cái phần bụng Fuji!

Cầm trong tay nhẫn đao, ba người cùng lên, vây Tiểu Sửu Hoàng vào bên trong!

“Cái bóng phân thân? Giống như thật sự có ý tứ. Nhưng dựa vào vọng tưởng của bản thân, để cho tâm hồn của mình được an ủi, thật sự là nhu nhược đến cực điểm.”

Tiểu Sửu Hoàng khinh bỉ một tiếng, liền rút đoản kiếm ra, đâm về phía mình, huyết dịch dưới đáy, pháp trận lóe ra, máu triều tuôn cao, “Huyết Lục Vong Giả” xuất hiện!

“Chỉ có ngu xuẩn mới có thể chia ra một đống bản thân! Nếu như là tôi, tôi sẽ đem giết chết hết mấy cái bản thân nhỏ bé yếu ớt kia, để lại tên mạnh nhất, bởi vì như vậy mới có thể xem như mình! Trên thế giới này, tôi chính là sự tồn tại độc nhất vô nhị! Vậy bây giờ, để cho tôi giúp cậu quét sạch hết tất cả đám này đi!”

Tiểu Sửu Hoàng cười khẽ một tiếng, tùy tiện đến cực điểm.

Sát ý của Tiểu Sửu Hoàng nghiền nát tất cả, dù là ninja danh môn Hattori Fuji cũng chỉ có thể bị giam bên trong “Huyết Lục Vong Giả” sau lưng Tiểu Sửu Hoàng, chờ đón cái chết.

Đối với Tiểu Sửu Hoàng mà nói, kẻ địch trước mặt bất kể nhiều hay ít, luôn có thời điểm bị giết chết hết…

…

Server Nhật Bản trong chiến trường dường như tiến hành vô cùng thuận lợi, nhưng theo sự xuất hiện của Miki Omori, dưới sự trùng hợp trở thành tiên phong của A Hoa tỷ, lại ngừng bước tiến của mình…

Bọn sai vặt Hoàng Tuyền quốc đã sớm lui đi, trong lòng bọn họ biết A Hoa tỷ cũng không phải là người mà cấp bậc tiểu lâu la như bọn họ có thể đối phó, sau khi Miki Omori chạy đến thì đã không thấy bóng người.

A Hoa tỷ miệng thở dốc, dường như có chút mệt mỏi, bộ dáng như vậy của cô ta cũng ít khi thấy trong trò chơi.

Mà ở trước người cô ta, Miki Omori bình tĩnh đứng đó, trong mắt mang theo một chút ý cười, phảng phất có chút hưng phấn.

“Không hổ là tinh nhuệ, cô quả nhiên rất mạnh, nhưng dạng này của cô, không thể nào là đối thủ của người đứng đầu Bát Trụ Lôi Thần Hoàng Tuyền quốc là tôi được!”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì, rõ ràng là thủ hạ của anh trêu chọc tôi trước.”

“Ai trêu chọc ai cũng không quan trọng, ở cái địa phương này, chỉ cần cô không phải là nhân viên của tôi thì chính là kẻ địch rồi.”

“Bây giờ tôi đang tìm người, nếu như anh không có việc gì thì tranh thủ thời gian tránh đi một bên, đừng có ở đây dây dưa với bản mỹ nữ!”

Tìm người?

Xem ra cô ta thật sự là tinh nhuệ mà kẻ địch phái tới tìm kiếm thủ lĩnh Izanami.

“Muốn tìm người, cô không thể thấy được, chỉ cần có tôi ở đây, cô đừng mơ tưởng tiến lên một bước!” Miki Omori quát một tràng chói tai về phía A Hoa tỷ.

“Anh! Thật là không biết tốt xấu!”

A Hoa tỷ vô cùng tức giận, cô ta cảm thấy phiền nhất chính là loại dây dưa không rõ như Miki Omori này!

Thiết quyền phá gió phóng ra, không khí xung quanh cũng vì đó mà chấn động, nện luôn vào ngực của Miki Omori!

Nhưng Miki Omori lại không động đậy chút nào, trong mặt đã vui vẻ dường như còn vui vẻ hơn nữa, hắn ta dường như đang hưởng thụ!

Ngay tại lúc đó, trên người Miki Omori dường như hiện lên ánh sáng nhạt, thân hình của hắn ta trong nháy mắt lại trở nên khôi ngô hơn chút.

…

"Ăn hoàn toàn một kích của A Hoa tỷ, thế mà không có một chút khó chịu, cái người Miki Omori không phải là quá biến thái sao!"

Tiểu Miêu kinh ngạc, A Hoa tỷ đã sớm được mọi người chơi hiểu rõ, đây chính là người mà bọn họ không thể tùy tiện trêu chọc trong "Tân Sinh".

Nhưng cô ta không ngờ A Hoa tỷ đánh một kích lên thân Miki Omori thế mà hắn ta lại giống như không có chuyện gì, điều này thật sự là quá đáng sợ! Chẳng lẽ người đứng đầu Bát Trụ Lôi Thần thật sự mạnh như vậy sao?!

Thần sắc của Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng trở nên nghiêm túc, bởi vì người có thể ngăn cản được A Hoa tỷ sẽ chỉ có thể là nhân vật siêu cấp đáng sợ đến biến thái.

…

Cái từ biến thái này, chính là định nghĩa căn bản của trận doanh Ác Ma bên trong "Tân Sinh".

John E. Roger đem một đám biến thái đặt vào bên trong trận doanh này, ngoại trừ thu thập những số liệu mà hắn ta cần ra, thực sự hắn ta cũng giống như lời hắn ta nói vậy, trận doanh này có thể khiến cái vấn đề nhân vật ở đây được tự do mở rộng, sau đủ loại khơi thông, dần dần làm dịu đi phần dị thường trong lòng mình.

Hổ Nữu mặc dù tính tình ầm ĩ, từ khi gia nhập "Tân Sinh" đến nay, đam mê của bản thân đã giảm đi rất nhiều so với lúc trước; Xà Cơ cũng bởi vì giao lưu cùng mọi người, còn cố ý sinh ra một vài tình cảm khó hiểu, tính cách dở hơi cũng dần dần nhạt đi; Miên Miên cũng không còn sợ người lạ như thế nữa, bắt đầu thử nghiệm việc bước ra bên ngoài; mà ở "Chúng thần di

tích chi chiến" Bán Trường Miên đánh nhau cùng Tiểu Ngũ bỗng nhiên hoán đổi, nhân cách thứ nhất chậm rãi cảm thấy sự tồn tại nhân cách thứ hai của mình, lại hòa làm một thể lần nữa, có lẽ chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên thuận theo thời gian trôi qua, cuối cùng mọi người đều biến trở về người bình thường rồi.

Chương 1007: Ô Uế Nát Váy Hoa

Chương 1009: Ô Uế Nát Váy Hoa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng cũng không phải là tất cả người chơi của trận doanh Ác Ma đều có thể phát triển theo phương hướng tốt đẹp.

A Hoa tỷ chỉ có tự luyến, còn không thể tự nhận biết, đương nhiên sẽ không thay đổi; chấp niệm của Tịch Dương đối với Tiểu Thúy quá sâu, lưu lại lâu trong tâm trí cũng có thể khó giảm đi; Tiểu Sửu Hoàng cái tên điên này càng là đáng sợ, gã hiểu rõ bản thân, vì đã hiểu rõ ràng bản thân cho nên càng khó mà thay đổi bản thân được.

Những người này chính là sau khi gia nhập trận doanh Ác Ma cũng sẽ không thể làm dịu "ca bệnh".

Có giảm tốc độ chữa trị, có trị liệu vô hiệu, tự nhiên sẽ có thể biến bệnh thêm nặng, bởi vì không phải tất cả "người bệnh" đều thích hợp với liệu pháp tự do này.

Mà Miki Omori chính là người sẽ làm căn bệnh thêm trầm trọng hơn nữa…

…

"Đến đi! Tiếp tục nào! Đánh tôi đi!"

A Hoa tỷ dùng nắm đấm đánh vào người Miki Omori, theo nắm đấm mãnh liệt của A Hoa tỷ, nét vui vẻ trong mắt Miki Omori lại càng tăng thêm!

Bởi vì A Hoa tỷ công kích càng mãnh liệt, cảm giác của hắn ta lại càng thêm phấn khích!

Mà những tổn thương mà A Hoa tỷ tạo ra cho hắn, sẽ bị kỹ năng thiên phú "Hấp Thu Thống Khổ" của hắn ta chuyển đổi hoàn toàn!

…

Miki Omori là M, hắn ta biết rõ tất cả.

Trước khi gia nhập "Tân Sinh", hắn ta đã từng gia nhập "Hội yêu thích M".

Dạng tổ chức ngầm này, bây giờ cũng không hiếm thấy ở Nhật Bản.

Mặc dù đồng bọn bên trong đông đảo, nhưng M trong xã hội vẫn là bị xem thường, Miki Omori cảm thấy không vui đối với điều này, thẳng đến lúc "Tân Sinh" xuất hiện…

Ở nơi này, Miki Omori có thể tự do hưởng thụ cái ham mê đặc biệt kia mà không bị người khác ghét bỏ, thậm chí còn được phong là người đứng đầu Bát Trụ Lôi Thần của Hoàng Tuyền quốc, khiến hắn ta vô cùng kiêu ngạo!

Cho nên hắn ta đắm chìm trong đó không biết ngày đêm, trở nên càng biến thái hơn nữa…

Hấp Thu Thống Khổ, trong lúc Miki Omori gặp tổn thương do công kích của kẻ địch, bộ phận bị tổn thương này có thể trực tiếp hóa thành "Giá trị thống khổ". "Giá trị thống khổ" có thể bổ sung vào những giá trị đặc thù khác của bản thân, bổ sung cần thời gian nhất định. Khi giá trị thống khổ đạt số lượng cao nhất, tổn thương sẽ không còn tiến hành chuyển hóa.

Giá trị thống khổ, bên trong "Truyền thừa chòm Bảo Bình trận doanh Ác Ma" của Xà Cơ cũng tồn tại khái niệm này.

Nhưng "Giá trị thống khổ" của Xà Cơ chỉ có thể dùng cho trị liệu, nhưng lại cũng không phải là trực tiếp chuyển đổi từ tổn thương.

Cho nên đồng thời khi Xà Cơ tích trữ "Giá trị thống khổ" cũng sẽ nhận tổn thương, nhưng "Giá trị thống khổ" tích trữ của Xà Cơ lại không có giới hạn,

đây cũng là điểm khác nhau về giá trị thống khổ của Xà Cơ và Miki Omori.

Chợt nhìn lại, nếu so sánh thì giá trị thống khổ của Miki Omori mạnh hơn một chút.

…

Oành! Oành! Oành!

Thiết quyền của A Hoa tỷ không ngừng nghỉ chút nào, nhưng Miki Omori lại không nhúc nhích tí nào, há miệng hô to: "Ha ha, sảng khoái, thật sự là sảng khoái!"

A Hoa tỷ cứ không ngừng ra quyền, trên thân Miki Omori cũng không ngừng lóe lên ánh sáng đỏ, chậm rãi hồng quang càng ngày càng mạnh, Miki Omori dần dần hóa thành một vị cự nhân!

Thống khổ ma vương, danh hiệu của Miki Omori, có thể thông qua việc tiêu hao giá trị thống khổ của bản thân để khiến thân thể trở nên to lớn hơn, lực lượng cũng sẽ tùy theo đó mà tăng trưởng!

"Ha ha ha, cô sẽ đánh không lại tôi! Công kích của cô sẽ chỉ làm lực lượng của tôi tăng trưởng!"

Miki Omori cười lớn một tiếng, chạm đến bên hông đang để đao, kiếm Nhật dài trước kia sau khi người trở nên to lớn thì bây giờ lại chỉ giống dao găm trong tay hắn ta, nhưng ánh sáng phát ra từ đao khi được tuốt khỏi vỏ thì không thể khinh thường!

Lưỡi Đao Thống Khổ!

Tiêu hao giá trị thống khổ tích trữ được để phát ra công kích cực mạnh!

Không làm gì được Miki Omori, A Hoa tỷ đã cực kì bực bội, bây giờ Miki Omori bỗng nhiên phản kích, cô ta bỗng cảm thấy thất thố, lập tức thu tay lại trở về thủ, bảo vệ trước ngực!

Nhưng lưỡi đao chém một đường bán nguyệt máu đỏ, lại uy mãnh vạn phần, va vào A Hoa tỷ với sức lực lớn!

Thân hình khôi ngô của A Hoa tỷ thế mà bị đụng bay xa mấy mét, đã bị rơi vào trong rừng.

A Hoa tỷ chật vật đứng dậy, sờ lên bờ mông đang nhói đau của mình, cực kì tức giận mà mắng một tiếng: "Đáng chết!"

A Hoa tỷ đang muốn đứng dậy để tái chiến với Miki Omori, nhưng khi cô ta ngẩng đầu lên, lại phát hiện Tiêu Phàm đang trừng mắt ngây mồm mà nhìn xem cô ta, một vẻ mặt vô cùng giật mình.

…

"Xáo trộn mới có thể phát huy thực lực của chúng ta đến mức lớn nhất, cho nên lần này chúng ta phải chủ động để cho kẻ địch đi theo tiết tấu của chúng ta."

Đi trên đường, Tiêu Phàm dứt khoát đem giải thích của mình tâm tình với Hổ Nữu.

"Ừm, anh nói như vậy thì tôi đã đại khái hiểu tại sao anh lại để bọn họ xông loạn rồi, nhưng chiến pháp như thế, vẫn là cực kì không thỏa đáng." Hổ Nữu suy nghĩ một chút điều Tiêu Phàm vừa mới giải thích, chăm chú trả lời.

"Là không thỏa đáng, tôi cũng không có cách nào. Nếu như những đồng bọn biến thái này của tôi có thể có phương pháp chỉ huy thỏa đáng, thì tôi đã không sắp xếp như vậy. Lần trước ở "Chúng thần di tích chi chiến" chỉnh hợp tác chiến của bọn họ, cô không biết là phí sức đến thế nào đâu, ngược lại khi tiếng vào mê cùng đại loạn đấu với công hội Tinh Thần, từng người đều là sinh khí dồi dào…"

"Anh chơi như vậy, làm không tốt thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt."

Tiêu Phàm cũng không có phủ định thuyết pháp của Hổ Nữu: "Cho nên tôi muốn trong lúc kẻ địch tập thích ứng với tiết tấu của chúng ta thì sẽ tiến hành ám sát. Trước khi tiến vào chiến đấu, tôi đã thử nghiệm trước. Căn cứ vào nơi chúng ta gặp kẻ địch, loại bỏ Miya Yagyu và Yasumasa Yagyu, chỗ này hẳn là chiến trường song song của server Nhật Bản. Vậy 'Thế Giới Chi

Nguyên’ của bọn họ hẳn là trong tay người chơi nữ có tên là Izanami kia. Tôi thật sự không muốn đánh nhau cùng con gái một chút nào nha…” Tiêu Phàm thở dài.

“Hừ! Khẩu thị tâm phi! Có điều tại sao anh lại biết hiện tại Izanami đang ở đâu chứ?”

“Trước khi xuất phát tôi để Tịch Dương ‘Thả chim’, tên kia vẫn là một bộ dáng không tình nguyện…”

“Hắn không tình nguyện còn không phải là do anh chỉ rõ phương hướng sao? Cái bộ dạng kiêu ngạo kia, nhất định là do anh dạy, hiện tại Long Ngạo Thiên kia dường như cũng thay đổi thành dáng vẻ đó…”

“Tôi kiêu ngạo sao?!”

“Chẳng lẽ không?!”

“Được rồi, không gây sự cùng cô. Nếu tôi nhớ không nhầm, mục tiêu sẽ nhanh đến đây…”

Ánh mắt Tiêu Phàm ngưng tụ, đã tiến vào tình trạng báo động.

Oành!

Một tiếng vang thật lớn khiến Tiêu Phàm giật mình, lập tức chạy nhanh đến nơi.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Xảy ra trận chiến rồi?

Chẳng lẽ còn có người đến nơi này nhanh hơn mình?

Tiêu Phàm mang theo nghi vấn xông vào trong rừng.

Sau đó hắn bị người trong rừng dọa sợ, xém chút nữa xoay đầu chạy vội đi!

Con mẹ nó! Lại là A Hoa tỷ!

Rừng cây này chỉ có mình và A Hoa tỷ sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm nha!

Tiêu Phàm lặng lẽ lui về phía sau, hắn định thừa dịp A Hoa tỷ chưa phát hiện ra mình, nhanh chóng rời đi.

“Đáng chết!”

A Hoa tỷ mắng một tiếng, làm cho Tiêu Phàm giật nảy mình, cả người cũng không dám lộn xộn.

A Hoa tỷ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiêu Phàm, thần sắc kỳ quái.

Tiêu Phàm không biết đây là tình huống gì, lại càng không biết phải ứng phó ra sao, mồ hôi lạnh ứa ra ở sau lưng.

Đúng lúc này, một người to lớn đi tới, thần sắc vô cùng hưng phấn: “Ha ha ha, chúng tôi lại đến, không nghĩ tới Lưỡi Đao Thống Khổ thế mà không thể triệt để đánh bại cô!”

“Hả? Cậu là ai?”

Miki Omori nhìn thấy Tiêu Phàm bên cạnh A Hoa tỷ, vô cùng nghi hoặc.

Nhìn thấy “Thống Khổ Ma Vương” Miki Omori sau khi trở nên to lớn, đầu tiên Tiêu Phàm cảm thấy giật mình, sau đó hiểu rõ: “Tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi, không có ý định quấy rầy mọi người, mọi người cứ tiếp tục, vậy tôi đi trước đây, tạm biệt nhé…”

Chương 1008: Thổi Nổ Kinh Khí Cầu (1)

Chương 1010: Thổi Nổ Kinh Khí Cầu (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Xem ra người này là đối thủ của A Hoa tỷ, như vậy bên này cũng không có cái gì đáng lo.

Ở trong lòng Tiêu Phàm, trình độ kinh khủng của A Hoa tỷ còn hơn nhiều so với Miki Omori!

Bị A Hoa tỷ xem như đối thủ, người này thật sự là không may mắn nha.

…

“Này! Tiểu tử thúi! Lăn trở lại cho tôi! Tôi để cậu rời đi lúc nào chứ, mà tại sao cậu lại đi về hướng này!”

Nhìn thấy Tiêu Phàm đi về phía Izanami, Miki Omori hét lớn một tiếng, đang muốn xông lên phía trước ngăn hắn lại, nhưng lại phát hiện mình đang bị người phía sau lưng dùng tay gắt gao bắt lấy.

Miki Omori bỗng nhiên tránh thoát, nhưng không có tác dụng gì, hắn ta cảm giác dường như mình bị khóa chặt lại.

“Thả tôi ra! Hiện giờ tôi không rảnh ở đây làm ầm ĩ với cô.”

Miki Omori lớn tiếng quát lên, nhưng A Hoa tỷ vẫn im lặng không nói như cũ.

Chợt Miki Omori cảm thấy người phía sau đánh tới, liền cứng đờ chuyển đầu đi, phát hiện giờ phút này trên thân A Hoa tỷ đã mặc lên một bộ lân giáp đen nhánh, hai con ngươi đang còn lửa giận bùng lên!

“Ác Ma hóa?!”

Miki Omori đầu tiên là giật mình,

Sau đó lại trở nên bình tĩnh.

“Cũng đúng, cô là tinh anh đứng đầu ở nơi đây, có thể ‘Ác Ma hóa’ cũng là chuyện tất nhiên. Nếu đã như vậy thì tôi cũng sẽ ‘Ác Ma hóa’…”

Hắc triều hiện lên, sau khi rút lui, một Ác Ma khổng lồ xuất hiện trên chiến trận!

Miki Omori vốn dĩ muốn "Ác Ma hóa" cũng không phải là sợ hãi hình thái lần này của A Hoa tỷ, mà là vội vã muốn đi ngăn cản Tiêu Phàm đang tiếp tục đi, cho nên hắn ta căn bản không đem A Hoa tỷ để vào trong mắt!

Miki Omori vung kiếm Nhật ra, trong miệng hô to: "Tốc chiến tốc thắng!"

Mà A Hoa tỷ luôn nén giận giờ phút này cũng xông tới…

Đao Nhật phá gió đi lên, ánh sáng trong mắt A Hoa tỷ lóe lên, trong nháy mắt quay qua kích này của Miki Omori!

A Hoa tỷ quay người lượn vòng một cái, ném ra một quyền!

Man Ngưu Quyền!

Miki Omori cười nhạo, không trốn không né, mặc cho quyền này của A Hoa tỷ đánh tới.

Man Ngưu Quyền đập nện lên trên thân Miki Omori, vẫn như cũ không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì, hồng quang lóe lên, tán đi trên thân Miki Omori, Miki Omori lại trở nên khôi ngô hơn một chút.

Có điều quyền này của A Hoa tỷ cũng không phải là không có hiệu quả chút nào, sau khi Miki Omori bị Man Ngưu Quyền đánh trúng thì rút lui vài mét, đây là hiệu quả đánh lui của Man Ngưu Quyền!

"Ha ha ha, tôi nói rồi, công kích của cô không có hiệu quả đối với tôi! Sẽ chỉ làm gia tăng thực lực của tôi thôi!"

Tiếng cười vẫn càn rỡ như cũ, Miki Omori lại không biết Man Ngưu Quyền của A Hoa tỷ này kéo ra màn che thất bại của hắn ta…

Không có quá nhiều do dự, A Hoa tỷ lại xuất quyền nữa, cô ta mặc kệ công kích của mình có hiệu quả hay không, bởi vì cô ta chỉ hiểu được lấy bạo chế bạo!

Miki Omori bị "Man Ngưu Quyền" của A Hoa tỷ khống chế trong nháy mắt, A Hoa tỷ đã lách mình đi tới, xuất ra bạo quyền, không thấy ngừng lại!

Một trận không khí bị chấn động cũng theo đó mà sinh ra, không ngừng đập vào trên thân Miki Omori, Miki Omori chợt phát hiện ra mình không thể động đậy!

Cũng không phải là thiết quyền của A Hoa tỷ tự mang hiệu quả khống chế, mà là nắm đấm liên tục không ngừng, khiến cho thân thể Miki Omori trở nên cứng ngắc!

Miki Omori bởi vì sự tồn tại của "Hấp Thu Thống Khổ" nên chưa bị thương, nhưng thân thể không bị khống chế cũng không phải là hiện tượng tốt gì.

"Cô hãy tranh thủ thời gian mà dừng tay đi, đừng uổng phí sức lực."

Miki Omori mở miệng khuyên nhủ, ở trong lúc này, do ảnh hưởng của kỹ năng "Thống Khổ Ma Vương", cơ thể của hắn ta đã càng thêm khổng lồ, cứ tiếp tục như vậy, hắn ta sẽ chỉ càng ngày càng mạnh!

"Uổng phí sức lực?! Tôi mặc kệ điều đó! Tôi chỉ biết là anh làm bẩn váy hoa màu hồng phấn của tôi! Khiến Phàm ca thấy được dáng vẻ chật vật khi tôi bị ngã dưới đất! Còn hại tôi lỡ miệng mắng to trước mặt Phàm ca biểu hiện ra khía cạnh không nữ tính kia! Tội của anh đáng chết vạn lần!"

Cô ta đang nói cái gì vậy?

A Hoa tỷ mở miệng một tiếng Phàm ca, Miki Omori không hiểu rõ cái này.

"Anh có biết lúc Phàm ca sợ hãi rời đi tôi đã đau lòng đến cỡ nào không chứ!"

A Hoa tỷ cuối cùng gầm thét một tiếng, chân phải bỗng nhiên đạp mạnh một cái, Trâu Điên Giẫm Đạp!

Sóng trong không khí bỗng nhiên sinh ra, trong nháy mắt Miki Omori bị treo lơ lửng!

Giờ phút này, Miki Omori càng thêm to lớn giống như một quả kinh khí cầu bị thổi phồng, đã hoàn toàn cất cánh xa mặt đất!

Nếu như Miki Omori xem qua video đối chiến của giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" server Trung Quốc hẳn là sẽ hiểu rõ, bị A Hoa tỷ đánh đến mức hai chân cách mặt đất là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nhưng hắn ta hôm nay, đối với sự tồn tại khủng bố nhất trong "Tân Sinh" server Trung Quốc lại hoàn toàn không biết cái gì cả…

Miki Omori bị "Trâu Điên Giẫm Đạp" của A Hoa tỷ chấn động mà bay lên trời, hơi kinh ngạc một chút, nhưng không sợ hãi.

Bởi vì từ khi Miki Omori tiến vào trận doanh Ác Ma, đã không biết sợ hãi là gì.

"Hấp Thu Thống Khổ" là một kỹ năng thiên phú nghịch thiên, khiến cho tổn thương mà kẻ địch gây ra cho hắn ta chuyển hóa hoàn toàn thành "Giá trị thống khổ", mà "Giá trị thống khổ" lại có thể hóa thành lực lượng một lần nữa cho hắn ta lợi dụng.

Cho nên từ khi đăng nhập cái trò chơi này đến nay, HP của Miki Omori vẫn là một đường thẳng 100%, chưa hề giảm một chút nào, bây giờ chỉ là bị A Hoa tỷ khống chế treo lơ lửng, tại sao hắn ta phải lo lắng?

Mà A Hoa tỷ kia vô cùng thô bạo đả kích cực mạnh, khiến hắn ta sảng khoái đến cực điểm, nhưng Miki Omori vẫn nhớ rõ trách nhiệm của mình, hắn ta phải bảo vệ Izanami, không rảnh lãng phí thời gian với A Hoa tỷ.

"Tranh thủ thời gian thu tay lại đi, dùng công kích bây giờ của cô thì không thể đánh bại tôi đâu, tại sao phải uổng phí sức lực như vậy!"

Miki Omori bị A Hoa tỷ treo lơ lửng, giọng điệu vẫn đầy thần khí như cũ, trong mắt hắn ta, trận đấu này hắn ta đã nắm phần lớn khả năng chiến thắng.

A Hoa tỷ không để ý đến hắn ta, hít một hơi thật sâu, nội tâm nhẹ nhàng sinh ra táo bạo, tay chân từ chỗ bận rộn trở nên có chút hợp quy tắc.

Ở trong "Tân Sinh" đại chiến tám phương đã lâu, A Hoa tỷ rốt cuộc cũng tìm được một chút môn đạo trên công phu quyền cước, đã không phải chỉ

dựa vào lực lượng mà hoành hành!

Đương nhiên dự tính ban đầu về lần đấu này của A Hoa tỷ cũng không phải là vì tăng lên chút thực lực cho bản thân, mà là để cho hành vi cử chỉ của mình càng thêm ưu nhã càng thêm nữ tính một chút.

Có điều để lực lượng trời sinh mạnh mẽ này của A Hoa tỷ có thêm kỹ xảo, sẽ là một chuyện kinh khủng…

Ở bên trong "Chúng thần di tích chi chiến", thuần lực lượng của A Hoa tỷ đã có thể xử lý kẻ địch nhẹ nhàng, nếu là cho chiêu thức của cô ta một chút kỹ xảo, thì khi vật lộn, ai còn có thể địch nổi?!

Gió nổi lên!

A Hoa tỷ dùng một quyền xông ra, trực tiếp đánh vào người Miki Omori!

Không có một chút dấu hiệu dừng lại, đấm móc liên tiếp nhau, tức giận sinh ra, Miki Omori một lần nữa bị phản tác dụng lực chùy mà bay lên trời.

A Hoa tỷ lại tiếp quyền lần nữa, đem Miki Omori đánh xa chút, mắt thấy Miki Omori sắp rơi xuống đất, A Hoa tỷ lại dùng "Dã Man Va Chạm" đụng vào, Miki Omori bị A Hoa tỷ hành hạ một lần nữa!

Vung quyền chặn lại, nối tiếp một cái khuỷu tay đánh xuống, đập về phía Miki Omori ở mặt đất, nặng nề quẳng xuống!

Miki Omori thật vất vả mới tiếp xúc với mặt đất, nhưng A Hoa tỷ làm sao có thể tùy tiện để hắn ta nằm thẳng, chân phải đạp mạnh, không khí chập trùng ra, Miki Omori lại hiện lên một lần nữa!

Bị ẩu đả không ngừng, Miki Omori đem "Giá trị thống khổ" lan đến kĩ năng "Thống Khổ Ma Vương", cơ thể trở nên ngày càng không lồ ngày càng khoa trương.

Nhưng nắm đấm của A Hoa tỷ vẫn không thấy ngừng, giống như bão tố!

Chương 1009: Thổi Nổ Kinh Khí Cầu (2)

Chương 1011: Thổi Nổ Kinh Khí Cầu (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Phù Không Liên Kích - Hoa Thức Loạn Đả Quyền!

Đây là kỹ năng A Hoa tỷ tự sáng tạo, nó có thể để cho A Hoa tỷ năng lực đánh đập đến treo lơ lửng!

Người bình thường không cần tới A Hoa tỷ phải xuất chiêu này, bởi vì A Hoa tỷ một quyền chi uy, còn có thường dân có khả năng tiếp nhận?

Chỉ có Miki Omori là người da khô thịt khô như vậy, mới trải qua được sự giày vò của A Hoa tỷ.

Đã nhẫn nhịn Miki Omori như thế, A Hoa tỷ tất nhiên muốn để hắn ta thoải mái đến bay lên, mà một khi Miki Omori đã cất cánh thì đừng nghĩ đến chuyện ngừng!

…

Tiểu Miêu: "Miki Omori trở nên càng lúc càng lớn! Cảm giác giống như kinh khí cầu vậy!"

Crimson Rose: "Đúng vậy đó, thổi đến thật là lợi hại! Nhìn vẻ mặt của Miki Omori dường như còn rất sảng khoái! Thật sự là quá biến thái rồi!"

Phong Ma Tiểu Xích Lang: "Mấy người nhìn tôi làm gì, mời tiếp tục giải thích của các người, người xem nghe được đang vui vẻ đó."

Tiểu Miêu cùng Crimson Rose nhìn lại người xem, phát hiện những nhóm người chơi nam đang nhìn hai người bằng ánh mắt lấp lóe.

Lúc này các nàng mới hồi tưởng lại một chút, thầm mắng một tiếng: "Hạ lưu!"

…

Cái cảm giác đả kích dày đặc này, Miki Omori trải nghiệm sâu nhất, lực đạo mạnh mẽ, khiến hắn ta muốn ngừng mà không được.

Có thể nói đây chính là thể nghiệm mà hắn ta chưa bao giờ có từ khi tiến vào "Tân Sinh" đến nay!

Bây giờ hắn thống khổ cũng hạnh phúc, nhưng phần thống khổ này cũng không phải đương nhiên, bên trên thống khổ đối với hắn ta mà nói chính là hạnh phúc, sinh ra phần thống khổ này bởi vì hắn ta cảm giác được tình huống hỏng bét hiện tại.

"Thống Khổ Ma Vương" đã trở nên to lớn đến mức lớn nhất, mà chỗ dự trữ "Giá trị thống khổ" của bản thân đã trở nên đầy!

Sau khi tiến vào "Tân Sinh", Miki Omori chưa từng thấy qua loại tình huống này, vì thế hắn ta cảm thấy vô cùng hoảng hốt!

Nhưng Miki Omori lại không có biện pháp để phản kháng lại, bởi vì giờ phút này hắn ta đã bị đưa vào chuyến bay của A Hoa tỷ…

"Dừng lại! Cô mau dừng lại! Để cho tôi đọ sức thật sự một phen!"

Miki Omori bối rối kêu to, A Hoa tỷ làm sao để ý tới, tiếp tục xuất quyền, mà giờ khắc này chỗ tích trữ "Giá trị thống khổ" của Miki Omori đã hoàn toàn đạt tới đỉnh điểm!

"Giá trị thống khổ" đã đủ, tổn thương lại không có cách nào chuyển đổi thành "Giá trị thống khổ" vậy một kích đánh sau đó sẽ xuất hiện loại tình huống gì?

Miki Omori không biết như thế nào, bởi vì chưa hề có người có thể đem "Giá trị thống khổ" của hắn ta đánh tới tràn đầy!

Oành!

A Hoa tỷ lại xuất một quyền, không có "Giá trị thống khổ" chuyển đổi, Miki Omori rốt cuộc cũng thấy máu! HP bắt đầu hạ xuống!

Miki Omori bất ngờ, trong lòng hoảng hốt.

Giật mình một lát, Miki Omori mới nhớ tới "Giá trị thống khổ" mình tích trữ có thể chuyển hóa làm giá trị đặc thù, nói như vậy hắn là cũng có thể chữa trị sinh mệnh!

Miki Omori vội vàng tiêu hao "Giá trị thống khổ" để bổ sung vào lượng HP của mình, nhưng loại chuyển hóa này của Miki Omori có chỗ thiếu hụt, đó chính là cần hao phí thời gian!

Việc chậm rãi kéo sinh mệnh lên liệu có theo kịp trọng quyền thô bạo của A Hoa tỷ?

Mà giờ khắc này Miki Omori lại bị "Phù Không Liên Kích - Hoa Thức Loạn Đả Quyền" của A Hoa tỷ gắt gao khống chế, đã không thể sử dụng Lưỡi Đao Thống Khổ để tiêu hao "Giá trị thống khổ" của bản thân.

Lại tiếp tục như vậy, Miki Omori thật sự muốn bị A Hoa tỷ dùng nắm đấm đập chết luôn!

Miki Omori bắt đầu gào thét lung tung trên không trung, phối hợp với cái thân thể khổng lồ kia có vẻ hơi buồn cười.

Nhưng việc này làm sao có tác dụng, người thường vĩnh viễn không có cách nào phản kháng lời triệu hoán của tử thần, ở trước mặt Miki Omori, A Hoa tỷ chính là Tử thần!

A Hoa tỷ cuối cùng đấm ra một quyền, đã không còn tiếp tục áp sát, mà là nói với Miki Omori lời tuyên án cuối cùng.

"Anh, đã chết…"

Oành!

Một tiếng nổ vang, người xem bên ngoài sân trợn mắt hốc mồm, bởi vì cái "Kinh khí cầu" Miki Omori này thật sự bị A Hoa tỷ cho thổi nổ…

Phong Ma Tiểu Xích Lang mở ra chức năng ghi chú trò chơi cộng đồng của mình, hắn ta cảm thấy nội dung phải nhớ trong lần chiến đấu này rất nhiều, chỉ dựa vào đầu óc thì hắn ta sợ sẽ quên mất.

Không thể khinh thường Bán Trường Miên.

Cũng không thể khinh thường em họ của Bán Trường Miên.

Tuyết Dạ chán ghét người khác nghịch làm bị thương đồ phòng ngự của hắn ta.

Quan điểm yêu đương của Tịch Dương hình như là Platonic Love

Cuối cùng, đừng làm ô uế váy hoa màu hồng phấn thiếu nữ của A Hoa tỷ…

…

Sau khi Miki Omori bị giết chết, khán giả rốt cuộc cũng reo hò ầm lên!

A Hoa tỷ mặc dù kinh khủng, nhưng mạnh mẽ đáng tin!

Một đoạn đánh cho lơ lửng kinh điển kia, càng là vô cùng tàn bạo, mọi người xem mà không ngừng sôi trào!

Khác biệt với vẻ nhiệt huyết bên ngoài sân, sau khi A Hoa tỷ xử lý xong Miki Omori, liền rút lại hình thái Ác Ma hóa của bản thân, đứng yên tại chỗ ngơ ngác, chân tay luống cuống.

Cô ta vốn định đi tìm Tiêu Phàm, thế nhưng vừa trở lại, cô ta có chút sợ hãi.

Không biểu hiện thục nữ, Phàm ca đã thấy được, mình nên làm thế nào cho phải đây?

Haizz…

A Hoa tỷ cũng không biết, Tiêu Phàm sẽ không nhớ đến những thứ này, cũng không dám đến những thứ này, thậm chí còn để trong lòng nỗi sợ hãi về cô ta.

Cho nên từ biệt A Hoa tỷ, Tiêu Phàm liền chào hỏi Hổ Nữu, đánh tới chỗ Izanami, hắn phải nhanh chóng kết thúc chiến trường chiến đấu của Nhật Bản…

Càng đi về phía trước, Tiêu Phàm càng gặp nhiều người của Hoàng Tuyền quốc, điều này cũng coi như là một cảnh báo dành cho hắn.

Hắn biết, người mà mình muốn tìm là ở ngay phía trước.

Đối mặt với những người thuộc Hoàng Tuyền quốc đang phòng thủ nơi đây thì Tiêu Phàm đương nhiên sẽ không khách khí, song kiếm xuất hiện trong tay của hắn, kỹ năng "Loạn Kiếm Yên Hoa Liễu" lại được sử dụng.

Những đòn liên kích trên không của A Hoa tỷ đã giải thích rất rõ về mỹ học* bạo lực, còn những kiếm kỹ của Tiêu Phàm thì lại tao nhã hơn nhiều.

(* Mỹ học: là khoa học của cái đẹp)

Trong sự tao nhã lại ẩn chứa sự sắc bén. Tiêu Phàm đã thành thạo hơn nhiều về kỹ năng "Loạn Kiếm Yên Hoa Liễu" này, cho nên hiện tại Tiêu Phàm thật sự giống như một hung thú mọc đầy lưỡi kiếm, liên tục tiến lên.

"Trợ giúp! Trợ giúp! Chúng ta cần trợ giúp!"

"Bảy trong Bát Trụ Lôi Thần đã chạy tới tiền tuyến rồi!"

"Vậy thống lĩnh Miki đâu?"

"Thống lĩnh Miki còn đang kiêm chức Ultraman, chiến đấu với nữ quái thú siêu khủng bố kia, tới giờ còn chưa về!"

"Vậy chúng ta phải làm gì đây? Kẻ địch trước mắt quá mạnh, giống như là võ sĩ thiên nhân trảm (giết ngàn người) thời cổ đại vậy, chúng ta làm sao có thể ngăn cản được?"

"Vậy… chúng ta rút lui đi!"

Sau đó đám người của Hoàng Tuyền quốc chạy tứ tán.

Bọn họ mặc dù biết hiện tại thất bại, có giữ được tính mạng cũng chẳng làm nên chuyện gì cả, thế nhưng họ vẫn không dám bước về phía trước để chiến đấu.

Bởi vì cách Tiêu Phàm tiến bước quá kinh khủng!

Ánh kiếm liên tục phát ra, tạo thành một con đường thẳng tắp, trên con đường đó có máu tươi vẩy ra liên tục, từng thi thể đổ gục xuống đất. Cảnh tượng trước mắt thật sự giống như là tu la địa ngục vậy!

Cảnh tượng đó làm bọn họ rất sợ hãi, mà đã sợ hãi thì chỉ còn con đường chạy trốn mà thôi…

…

"Tại sao chỉ bằng vào 'kiếm pháp gánh xiếc' đó mà đã dọa bọn họ chạy hết rồi? Những người này thật sự là quá nhát gan rồi, có còn là đàn ông hay không chứ!"

Mặc dù ngoài miệng Hổ Nữu than phiền liên tục, thế nhưng thực sự thì cô rất muốn nhìn kiếm kỹ của Tiêu Phàm.

Bởi vì kiếm thuật mới này của Tiêu Phàm quá cuốn hút, kiếm kỹ như là mộng ảo, rất đẹp mắt làm Hổ Nữu cảm thấy rất si mê.

"Chạy thì càng tốt mà, đúng không? Mục tiêu của chúng ta cũng không phải bọn họ, hơn nữa kiếm pháp của tôi cũng không phải là kiếm pháp gánh xiếc!"

"Thế nhưng nhìn rất giống mà! Thằng hề trong rạp xiếc cũng làm như vậy, chỉ là họ cầm cái bình mà tung hứng liên tục mà thôi!"

Chương 1010: Izanami

Chương 1012: Izanami

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nghe được lời miêu tả của Hổ Nữu làm Tiêu Phàm nhớ tới màn tung hứng trong rạp xiếc, thầm nhủ, cũng thật sự là khá giống nha.

“Suy nghĩ gì kỳ lạ vậy? Cô đừng có mà so sánh lung tung có được không? Điều đó làm tôi rất khó chịu đấy!”

“Anh lại dám nói tôi là kỳ lạ sao?”

“Này, đừng có mà động tay động chân đấy!”

…

Sau đó lại rất ầm ĩ, hai người lại như trở về khi lần đầu gặp nhau vậy, cãi nhau rất hăng say, vừa cãi nhau vừa đi về phía trước, tới khi cả hai người trông thấy một người cầm một chiếc ô (dù) màu đỏ, thì mới yên tĩnh lại.

Đó chính là một chiếc ô bằng giấy với phong cách cổ xưa, màu sắc đỏ tươi như máu.

Trên đó có một bông hoa nhỏ năm cánh màu đen như mực trang trí.

Trong sự xinh đẹp lại ẩn chứa sự nghiêm túc.

Cô ta mặc một chiếc yukata, cái loại áo mỏng manh khi mặc vào mùa hè, thế nhưng kết hợp với đồ lót màu đen nhánh làm cho người ta cảm thấy rất kín đáo. Phối hợp với hình ảnh các loại hoa khác nhau, làm cho chiếc áo rất lộng lẫy.

Dây băng màu đỏ buộc sau thắt lưng được thắt rất tinh tế.

Cô ta cứ đứng yên tĩnh như vậy, cả người đều hòa vào cảnh vật xung quanh, để lại bóng lưng rất điềm tĩnh.

…

Cô gái này là Izanami sao? Có vẻ như khá dịu dàng chứ?

Mặc dù chưa thấy mặt thế nhưng Tiêu Phàm vẫn tự đánh giá người trước mắt này.

Khi thấy Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt thì không biết tại sao, Hổ Nữu cảm thấy rất tức giận, nói: “Người này cũng quá tự đại đi, đã

biết có kẻ địch tới vậy mà còn đưa lưng về phía chúng ta, ra vẻ hiền thục nữa!”

Cũng không biết có phải nghe được lời nói của Hổ Nữu hay không mà Izanami chầm chậm xoay người trở lại…

…

Ừng ực…

Bên ngoài sân vang lên tiếng nuốt nước bọt rất rõ ràng, ánh mắt của đám đàn ông không nhúc nhích chút nào cả.

Ánh mắt của Hoàng Ma Tử cũng rất chăm chú, gã cảm thấy mũi của mình hơi nóng, tiện tay quệt ngang qua để lau đi máu tươi vừa mới chảy ra ngoài.

Tiêu Phàm há miệng, ngơ ngẩn tới mức quên khép lại, ngay cả Hổ Nữu cũng cảm thấy ngơ ngẩn.

Con… con… con… mẹ nó…

Sau khi ngẩn ngơ một lúc lâu, Tiêu Phàm mới bắt đầu chửi thề!

Lúc đầu còn tưởng Izanami là một người dịu dàng như Yamato Nadeshiko chứ!

Ai ngờ cô ta lại là loại người này!

Trả lại sự ngây thơ cho ta!

Mặc dù ta biết chiếc áo đó là đồ tắm, ta cũng biết đó là đồ truyền thống của phụ nữ Nhật Bản mặc vào mùa hè, thế nhưng cô gái à, tại sao lại mặc chiếc áo mát mẻ như vậy chứ! Làm cho người ta cảm thấy rất nóng nực nha!

…

Izanami là một cô gái xinh đẹp và trưởng thành, đôi mắt như những vì sao trên bầu trời đêm, làm cho người ta cảm thấy rất xinh đẹp, thế nhưng ánh

mắt của mọi người hiện tại cũng không hề dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta.

Mà ánh mắt của mọi người lướt tới chiếc dây lụa màu đỏ được quấn lại một cách tinh tế, mà cái thứ được quấn lại đó chính là bộ ngực!

Ừm… bộ ngực rất lớn…

Cổ áo được mở rất rộng, làm cho nó được tự do khoe sắc.

Bộ ngực nở nang và đầy đặn chỉ được che một nửa, chiếc yukata của Nhật Bản được Izanami mặc thành một bộ áo với cổ áo khoét rộng hình chữ V, làm mọi người nhìn vào mà nuốt nước bọt, thầm nghĩ, phụ nữ Nhật Bản thật sự là rất thoải mái nha.

“Anh là ai?”

Tiếng nói nhỏ và chậm rãi, tiếng nói kéo dài, như là rên rỉ, làm cho Tiêu Phàm run vài lượt.

Là một người đàn ông bình thường, hắn hơi không nhịn được khi nghe tiếng nói này, thật sự giống như bị câu hồn vậy.

Mà đám đàn ông ở bên ngoài sân khi nghe được giọng nói của Izanami thì cùng nhau nuốt nước bọt.

“Thật sự là một dâm phụ không biết xấu hổ!”

Crimson Rose mặt đỏ lên, bắt đầu bức xúc mà nói, cũng là lần đầu quên đi những sự giáo dục quý tộc của mình.

“Đúng vậy, thật sự là quá hạ lưu!”

Lần thứ nhất Tiểu Miêu đồng ý với Crimson Rose, đứng cùng trên một chiến tuyến.

Mà sau khi nghe được câu hỏi này thì Tiêu Phàm cũng biết, người phụ nữ này rất khó chơi…

“Người chơi thuộc trận doanh Ác Ma tại server Trung Quốc, Mệnh Phàm.”

Tiêu Phàm cũng báo lên ID của mình theo lễ phép.

Sau khi Tiêu Phàm báo danh thì đôi mắt tuyệt đẹp của Izanami lia tới khắp cả người Tiêu Phàm rồi nói: “Mệnh Phàm? ‘Lich King’ Mệnh Phàm của Trung Quốc sao?”

Lich King…

Sau khi nghe được hai từ này thì sắc mặt Tiêu Phàm trở nên buồn rầu.

Mặc dù độ nổi tiếng của mình có thể lan truyền ra nước ngoài là một chuyện rất tốt, thế nhưng cái danh hiệu kia thật sự là quá khó xử đi.

“Ừm…”

“A? Thật sự là anh sao? Vậy thì chúng ta ở cùng nhau được không?”

…

Bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, sau đó từng tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, rất là hỗn loạn!

“A! Giết ta đi, ta chịu đựng đủ rồi! Tại sao lại là loại kịch bản này chứ? Hiện tại ta còn chưa có bạn gái, Mệnh Phàm, ngươi làm như vậy không cảm thấy quá tàn nhẫn hay sao?” (Tới từ trận doanh trung lập)

“A! Không thể thế được! Người Nhật Bản các người làm sao có thể dụ dỗ Mệnh Phàm của chúng ta chứ!” (Tới từ Đoàn tiếp viện Lich King)

“Hú hú hú, Ngô vương, Ngô vương vô địch! Thần tích của Ngô vương lại xuất hiện, hãy nhận lấy tín ngưỡng từ chúng con rồi chúc phúc cho chúng con - những người trung thành với ngài nhất!” (Tới từ một tà giáo đáng sợ nào đó)

…

Ngoài sân rất loạn, mà trong lòng của Tiêu Phàm cũng rất loạn: "Chờ đã, cái gì mà ở cùng nhau chứ? Tại sao tôi không hiểu cái gì vậy?"

"Điều đó không quan trọng!"

"Tại sao lại không quan trọng được chứ? Chẳng lẽ cô chỉ vì thỏa mãn nhu cầu sinh lý hay sao? Không được, không được, không được, tuyệt đối không được. Tôi không phải là loại đàn ông tùy tiện như vậy!"

"Nhu cầu sinh lý? Cái gì vậy? Ý tôi muốn nói là tạm thời hai server chúng ta hợp tác chiến đấu mà thôi!"

"A, hóa ra là như vậy, tại sao cô không nói rõ ràng hơn chứ!"

Tiêu Phàm thở phào một hơi, mặt đỏ lên.

Mà đúng lúc này, Hổ Nữu lại xen vào, cô cầm roi thép kéo căng, nhìn vào vẻ mặt của cô có vẻ rất tức giận!

"Không được! Tuyệt đối không được! Tôi không muốn hợp tác với cô, mục đích lần này của chúng ta đó chính là lấy tính mạng của cô!"

Đùng!

Roi thép đập vào mặt đất làm bụi mù nổi lên, Hổ Nữu muốn dùng điều này để uy hiếp Izanami!

"Hỗn chiến ở thế giới song song", đối thủ không chỉ có mình nhật bản. Ngoại trừ người chơi của server Trung Quốc, những người chơi ở server khác đều là kẻ địch.

Izanami đề nghị hợp tác chính là nghĩ muốn kết hợp với sức mạnh của Tiêu Phàm để tiêu diệt tám đối thủ của những server khác.

Kế hoạch này thực sự có thể thực hiện nhưng Tiêu Phàm không muốn như vậy.

Bởi vì cái gọi là lòng người khó đoán, không thể tin tưởng là không thể kết hợp được huống chi Izanami đem đến cho hắn một cảm giác vô cùng không

thoải mái.

Tiêu Phàm định mở miệng từ chối không ngờ Hổ Nữu lại nói trước, bộ dáng nhìn vô cùng phẫn nộ khiến cho Tiêu Phàm có chút không hiểu.

…

“Cô là ai? Tôi đâu có hỏi cô?”

Izanami nghe lời Hổ Nữu nói, có chút không thích, trào phúng phản pháo lại, trong lời nói mang theo một chút khinh thường.

“Chị đây là chân lý, Mệnh Phàm sẽ không làm ngược lại! Cho nên, tôi nói không được là không được!”

“Cô thật là nhiều chuyện, làm phụ nữ không thể hiền thục một chút sao? Hẳn là cô thấy hắn có ý với tôi nên ghen à?”

Độ nặng nhẹ trong lời nói của Izanami vừa vặn, thần thái bộc lộ đúng chỗ, trong lời trêu tức mang theo sự khinh thường, cô ta không đi đóng phim cung đấu thật sự là quá đáng tiếc.

“Ghen, ai thèm ghen!”

Cái này làm Hổ Nữu tức đến nổ tung, quát lên một tiếng liền lao tới phía Izanami, roi lửa vung lên giữa trời, đánh tới mặt Izanami! Mà trên roi còn mang theo lửa độc bò cạp của “Độc Bò Cạp Khó Lường”, nếu Izanami bị đánh trúng thì nhất định là sẽ khó mà chịu được!

Thấy roi thép đánh tới, Izanami không hề kinh hoàng, trên mặt lại hơi cười.

Ô đỏ hơi hướng về phía trước, ngón tay của Izanami gẩy nhẹ ở cán ô, ô lập tức xoáy lên, hất roi sắt sang một bên.

Ánh lửa đỏ lóng lánh trên ô, đám người lập tức biết cái này không phải là làm từ giấy.

Chương 1011: Phái Tĩnh Tâm Minh Trí

Chương 1013: Phái Tĩnh Tâm Minh Trí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hổ Nữu nóng nảy làm sao buông tha cho cô ta, cô vẫy tay thi triển pháp thuật, Dây Độc Quấn Quanh!

Dây leo từ dưới chân Izanami phá đi lên, định buộc chặt Izanami lại!

Trên mặt Izanami vẫn không đổi sắc nhưng lông mày khẽ nhăn lại, hình như có chút không vui,

Cô ta hơi nhấc chân lên, bước về sau, vô cùng nhẹ nhàng tránh thoát được Dây Độc Quấn Quanh.

Mà Izanami tránh được một chiêu của Hổ Nữu, Tiêu Phàm nhìn về phía Izanami mang theo một chút nghi ngờ.

Tránh được tấn công của Hổ Nữu, Izanami cũng bắt đầu phản công, cô lấn người về phía trước, lại lần nữa nghiêng người tránh được một roi của Hổ Nữu, nhanh chóng thu ô lại đâm về phía trước!

Vụt!

Không biết Izanami động vào cơ quan gì, lưỡi dao từ chỗ nắp ô bắn ra ngoài, ánh lên sự lạnh lẽo rợn người!

Hổ Nữu bị dọa đến kinh hoàng, trong mắt Izanami lóe lên sự cuồng nhiệt!

Ngay tại thời khắc sống còn, một ánh sáng màu hồng lóe lên, kiếm của Tiêu Phàm ngăn lại lưỡi dao…

“Đối thủ của cô là tôi, thả cô ấy đi.”

Tiêu Phàm trầm ngâm.

“Anh không cân nhắc lời đề nghị của tôi?”

“Ý của cô ấy chính là ý của tôi.”

“Vậy thật đáng tiếc…”

Ngoài miệng Izanami nói đáng tiếc nhưng trong mắt lại hiện ra nét cười như cũ.

Tiêu Phàm cảnh giác Izanami, nói với Hổ Nữu sau lưng: “Được rồi, cô không phải đối thủ của cô ta, lui ra đi.”

Hổ Nữu hiếm thấy không phản bác lại, nhìn thoáng qua lưng Tiêu Phàm, sắc mặt ửng đỏ, lùi đi.

…

“K, Shiva, và cả anh đều là những người mà Izanami tôi muốn kết hợp, mà Tiêu Phàm anh là người mà tôi thấy thích hợp nhất trong ba người này, anh thật sự không cân nhắc lại sao?”

“Rất vui có thể được cô xem trọng nhưng tôi cảm thấy cô vẫn là đi tìm hai người kia đi, nhưng tôi đoán rằng cô cũng không có cơ hội đó đâu.”

“Ha ha, anh nói rất thú vị. Anh biết vì sao tôi cảm thấy anh phù hợp không? Bởi vì trong mắt tôi, anh là người yếu nhất trong ba người này, rất dễ khống chế! Anh đã không muốn kết hợp, tôi cũng không làm anh khó xử!”

Izanami lắc người một cái, đâm về phía Tiêu Phàm!

Keng!

Huyết kiếm vang khẽ lên, lập tức đẩy nó ra.

“Anh thật sự là một tay kiếm tốt.”

Izanami mới chỉ thăm dò.

Cô ta muốn xem Tiêu Phàm có thể chống chọi được đến đâu.

“Giống nhau thôi, không phải cô cũng vậy à?”

Tiêu Phàm trả lời, từ trong cách Izanama đánh với Hổ Nữu hắn đã biết cô ta không hề tầm thường.

“Đã bị anh nhìn thấu, tôi cũng không giấu giếm nữa, tôi là Nami Momoi của phái Tĩnh Tâm Minh Trí. Izanami là tên tôi đổi, về phần lý do thì tôi không thể trả lời.”

Izanami cười một tiếng, trong đó mang theo sự hoạt bát.

…

Trường phái kiếm thuật thời Edo của Nhật Bản.

Khi ruyền nhân đời thứ tư Momonoi Syunzou đang còn sống, phái Tĩnh Tâm Minh Trí đạt đến thời kỳ cường thịnh, cùng với Chiba Crafts của phái Bắc Thần Nhất Đao và Yuuruko Saito của phái Thần Đạo Vô Niệm tạo thành thế chân vạc, lúc ấy còn có cách gọi “Kỹ của Chiba”, “Lực của Saito” và “Vị của Momonoi”.

Được xưng tụng là “Địa vị của Momonoi”, sức nặng của phái Tĩnh Tâm Minh Trí tất nhiên là nằm ở chữ “vị” đó.

“Lực” và “kỹ” đã được lý giải, vậy thì chữ “vị” thì sao?

Thật ra cũng rất dễ giải thích.

Vị, chính là thông qua cách động tác tạo nên vị.

Phái Tĩnh Tâm Minh Trí, là một trường phái kiếm pháp thiên về hình thái, tính nghệ thuật và tính thực dụng.

Nhưng cũng không phải phái Tĩnh Tâm Minh Trí chỉ trọng về hình thức, “Khoái Tử Thủ Dĩ Cương” Cương Điền - 1 trong Tứ Đại Nhân Trảm là một minh chứng rõ ràng nhất.

…

“Tôi đã giới thiệu, anh giữ im lặng có phải không thỏa đáng hay không?”

Izanami nhìn Tiêu Phàm, cười yêu kiều khiến cho roi thép trong tay Hổ Nữu phía xa càng thêm trói chặt.

“Người chơi server Trung Quốc, Mệnh Phàm. Môn phái không thể trả lời. Trường phái kiếm thuật: Freestyle.”

Tiêu Phàm mặt nghiêm túc nhưng câu trả lời lại lộn xộn.

“Freestyle? Ha ha, anh cũng thật biết đùa. Đã như vậy, chúng ta so tài một chút…”

Ô đỏ vung lên, Izanami đã ra tay, Tiêu Phàm cũng không khách sáo, kiếm trong tay lập đón lấy, Song Kiếm Phái!

Hai kiếm trong tay Tiêu Phàm không ngưng vung vẩy, liên tiếp chém xuống!

Izanami không hề thấy bối rối, ô đỏ đã bị cô ta xoay xung quanh, toàn thể động tác như đang múa, cực kỳ xinh đẹp đỡ lấy các chiêu kiếm của Tiêu Phàm.

Đây cũng chính là hàm nghĩa của phái Tĩnh Tâm Minh Trí!

Thâm dò một phen, trong lòng Tiêu Phàm biết mình đã gặp một người chơi giỏi.

Cũng không phải phái Liễu Sinh Tâm Âm của chị em nhà Yagyu không bằng phái Tĩnh Tâm Minh Trí, chỉ là trên phương diện kiếm đạo, Izanami mạnh hơn chị em nhà Yagyu.

Cũng chính vì vậy, Izanami mới có thể trở thành người đứng đầu của Hoàng Tuyền quốc!

“Song Kiếm Phái? Thật là một kiếm kỹ hiếm thấy, Mệnh Phàm anh làm tôi rất kinh ngạc. Nhật Bản chúng tôi ngoại trừ Miyamoto Musashi của phái Nhị Thiên Nhất, cũng rất ít gặp kiếm khách Song Kiếm Phái?”

“Phái Nhị Thiên Nhất, Miyamoto Musashi. Kiếm của tôi được cô nâng lên tầm cao như vậy tôi cũng rất vui. Nhưng tôi cảm thấy môn phái của tôi

không hi vọng kiếm trong tay tôi có quan hệ với trường phái kiếm thuật với Nhật Bản các cô, cho nên xin cô coi nó là ‘Freestyle’ đi…”

“Freestyle? Anh lại nói đùa.”

“Ha ha, tôi không nói đùa, vậy tiếp theo để cô mở mang kiến thức về Freestyle của tôi đi!”

Huyết kiếm trên tay Tiêu Phàm được hắn gẩy một cái xuất hiện ảo ảnh, Izanami mở to hai mắt, sắc mặt không còn chút thoải mái nào…

Sau khi dùng Song Kiếm Phái thăm dò, Tiêu Phàm đại khái đã rõ ràng chiêu thức của phái Tĩnh Tâm Minh Trí của Izanami.

Đó là một đường kiếm tinh tế mà cực kỳ đề biên độ động tác, Izanami dựa vào sự ổn thỏa của kiếm thuật này để chống lại “Song Đao Phái” của Tiêu Phàm.

Nhưng dù kiếm pháp của Izanami có vững chắc nhưng lại thiếu mất tính tự do, cho nên Tiêu Phàm quyết định cho Izanami xem một chiêu Freestyle - Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu!

Tiêu Phàm lắc một cái, mũi kiếm vang khẽ, huyễn ảnh sinh ra!

Izanami trừng to mắt, bởi vì cô ta chưa từng nhìn thấy kỹ nghệ nào như vậy!

Sau khi Tiêu Phàm chém ra một kích, kiếm rời khỏi tay, tình huống gì thế này?!

Phái Tĩnh Tâm Minh Trí của cô ta yêu cầu cực kỳ hà khắc với tư thái, không chỉ muốn phải đẹp còn phải thực dụng, mà điều quan trọng nhất là phải nắm chặt lấy kiếm của mình.

Chỉ có nắm chặt lấy kiếm trong tay, mới có thể trở thành một kiếm khách!

Ngay cả binh khí của mình cũng không nắm được, làm sao có thể giết địch?!

Thế nhưng hành động của Tiêu Phàm lúc này lại kích thích lòng tin từ trước tới nay của Izanami.

Huyết Kiếm bay lên cao, bay múa lung tung, không có tao nhã như phái Tĩnh Tâm Minh Trí của cô ta nhưng lại tăng thêm sự lôi cuốn!

Đây không phải là loại kiếm vô cùng ổn định kia mà cô ta đã từng tiếp xúc nhưng rõ ràng kiếm đã rời khỏi tay nhưng công kích lại không hề phù phiếm!

Thanh kiếm kia bay múa rất tự nhiên lại không đánh mất sự sắc sảo, thậm chí còn trên cả phái Tĩnh Tâm Minh Trí của cô ta!

Đây là kiếm pháp gì?!

Trong lòng Izanami vừa sợ hãi vừa thán phục, cô ta rất muốn hỏi thăm Tiêu Phàm một phen nhưng lúc này Huyết Kiếm đã bay loạn trên trời, cô ta đã cảm giác khó mà ứng đối được!

Kiếm của Mệnh Phàm quả thực quá mức quỷ quái, đột ngột đánh tới từ những phương hướng khác nhau, khiến cho người ta có một cảm giác uyên thâm, Izanami cảm giác mình đang phải đối mặt với một vị tông sư kiếm đạo!

Nếu cây kiếm trước mắt đang rơi xuống là một con quái vật thời Edo hẳn phải là một con quái thú đáng sợ, giờ phút này Izanami nghĩ vậy.

Đối mặt với sự tấn công không đỡ xuể của Tiêu Phàm, Izanami dùng bộ pháp đã được khổ luyện đã lâu của phái Tĩnh Tâm Minh Trí mới có thể ứng đối được, chiếc ô đỏ lại lần nữa được bung ra, bởi vì chỉ có bung cây dù ra mới có thể dùng để phòng ngự như tấm chắn, nếu dùng kiếm xông tới, cô ta không có một chút lòng tin nào.

Nhưng chiêu "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" của Tiêu Phàm nào có phải là chiêu thức dễ dàng ứng đối như vậy?

Trước đó ngay cả Yagyu Tengu sinh ra bốn tay vẫn bị thua dưới chiêu "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu", Izanami chỉ dùng một cây ô đỏ nhỏ, muốn

thắng được thì chỉ nằm mơ mà thôi!

Mà "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" sở dĩ có thể phá được phòng ngự của Yagyu Tengu không phải là nhờ sự phóng khoáng trong kiếm pháp phái Thục Sơn mà là nhờ ý chí quyết tiến lên của Tiêu Phàm!

Chương 1012: Danh Kiếm Lại Xuất Hiện

Chương 1014: Danh Kiếm Lại Xuất Hiện

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Lấy tâm điều khiển kiếm có thể phá được mọi thứ, theo lưỡi kiếm cọ tới, một đám lửa lớn sinh ra tại mặt ô! Dưới vô số những chiêu chém xuống, ma sát sinh ra tia lửa!

Mà ô đỏ của Izanami tắm trong lửa đỏ lại càng thêm đẹp nhưng điều này cũng tuyên bố rằng thứ vũ khí này đã không thể tồn tại được nữa!

Dưới sự chém xuống như vậy, ô của Izanami cứ thế bị "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" phá đi!

Mặc dù đã xuất hiện vết nứt, Izanami biết không thể cứ tiếp tục như vậy, trong lòng kiên quyết, đẩy cán ô, ô đỏ lại lần nữa xoay tròn, ngay sau đó, cơ quan trên ô lập tức khởi động!

Vô số mũi tên bé nhỏ bay từ trong cơ quan ra, bắn về phía Tiêu Phàm!

Đây là kỹ năng chủ động mạnh nhất của vũ khí này của Izanami, Thiên Bản Anh!

Hai mắt của Tiêu Phàm hơi sáng lên, những mũi tên nhỏ bé bay tới đều bị Tiêu Phàm nhìn thấy, hai kiếm bay múa, không lùi mà tiến thêm một bước, hóa thành gió lốc!

Chỉ nghe thấy những thanh âm vang lên, như hàng ngàn con chim cùng kêu, những mũi tên bắn về phía Tiêu Phàm đều bị hất ra, rơi xuống đất, không

thể tiến lên một bước!

Izanami hiển nhiên là không ngờ tới, nhưng khi cô ta kịp phản ứng lại, Tiêu Phàm đã bước nhanh tới chém xuống một cái!

Trong lòng Izanami lần đầu nảy sinh sự bối rối, trực tiếp ném ô về phía Tiêu Phàm!

Kiếm Tĩnh Tâm Minh Trí đã rời tay, tâm liền loạn…

Ô bay tới bị Tiêu Phàm chém một kiếm liền lập tức bị đánh bay, tay còn lại thì nhanh chóng đánh ra!

Izanami thấy vậy, mồ hôi lạnh ứa ra, tay đưa ra ném một cái, một quả bom khói theo vậy mà bay ra.

Cô ta định nhờ đó trốn đi!

Nhưng ánh sáng của kiếm đã xuất hiện, kiếm của Tiêu Phàm vẫn chạm nhẹ vào người cô ta…

…

“Khụ khụ…”

Bụi mù tung lên, cũng không làm hại gì, chỉ khiến cho Tiêu Phàm ho một lúc, đối với thói quen ném bom khói bỏ lại kiếm của người Nhật Bản, Tiêu Phàm cũng đành chịu.

Mà Izanami thừa lúc này lui ra, miệng thở dốc không ngừng, trán đổ mồ hôi làm ướt tóc.

Cô ta nhìn chằm chằm vào Huyết Kiếm trong tay Tiêu Phàm, trong lòng còn sợ hãi.

Giờ phút này, trong lòng Izanami biết không thể tiếp tục so kiếm với Tiêu Phàm được nữa bởi vì kiếm Tĩnh Tâm Minh Trí của cô ta không phải là đối thủ của Tiêu Phàm.

Izanami bắt đầu làm động tác tiếp theo, một tiếng vang kì quái vang lên trong sân!

Izanami sững sờ nhìn xuống dưới người mình, dây lụa đỏ buộc bên hông đã rơi xuống đất.

…

Người xem kinh ngạc, sau đó máu mũi phun ra, lần lượt đứng lên!

Sau giải đấu PK trong "Tân Sinh" năm đó quyết đấu với Ngọc Sinh Yên, "Bạo Y Kiếm Pháp" của "Lich Kinh" Mệnh Phàm đã tái xuất giang hồ rồi!

Chỉ thấy dây lụa đỏ bên hông Izanami vang lên tiếng rách, sau khi bị lưỡi kiếm sắc bén kia của Tiêu Phàm làm cho đứt mất, quần áo của Izanami vốn rộng rãi, bây giờ đã đứt mất dây buộc bên hông, cổ áo chữ V đã chuyển thành chữ H, hơn nữa còn không phải là chữ H vắt ngang mà là chữ H tương đương!

Izanami cấp tốc khép áo lại, hô to lên: "Mệnh Phàm, H!"

Cũng may hệ thống máy chủ rất mạnh, kịp thời xử lý, mọi người mới không nhìn thấy nhiều,

Nhưng mông lung như vậy lại càng chọc người…

Tiểu Miêu: "Hạ lưu!"

Crimson Rose: "Khốn nạn!"

Phong Ma Tiểu Xích Lang: "Tôi đồng ý…"

…

"Đồ đần! Anh làm gì vậy?!"

Izanami còn chưa chỉ trích Tiêu Phàm, người phát biểu đầu tiên lại là Hổ Nữu, cô đỏ mặt mắng Tiêu Phàm.

Nhớ lại giải thi đấu PK "Tân Sinh" lần trước, Tiêu Phàm khiến quần áo của Ngọc Sinh Yên rách hết, Hổ Nữu còn reo hò, phản ứng bây giờ hình như có chút biến hóa…

"Tôi tôi tôi… Tôi không biết, tôi chỉ chém cô ta một kiếm!"

"Chém một kiếm?! Tôi thấy anh cố ý! Vừa rồi rõ ràng có thể một kiếm giết chết cô ta, anh lại chỉ ra tay với dây buộc của cô ta, có phải thấy cô ta mặc yakata lên sàn đấu anh đã có suy nghĩ như vậy rồi không!"

"Tôi là người như vậy sao?!"

…

Anh chính là người như vậy.

Bên ngoài sân, hỏi đáp không ngờ lại trật tự như vậy.

…

Izanami thấy Tiêu Phàm ầm ĩ với Hổ Nữu, cũng thấy hứng thú, mở miệng trêu chọc: "Mệnh Phàm, thì ra anh nghĩ như vậy sao, chỉ cần là anh thì được, tôi phối hợp với anh."

"Cô có thể đừng chen lời vào không!"

Hổ Nữu đang cãi nhau với Tiêu Phàm cùng hô lên, sau đó liếc nhau một cái rồi lại quay lại cãi nhau: "Có thể đừng bắt chước tôi được không!"

"Còn bắt chước à!"

Nếu Xà Cơ ở đây, chắc chắn là thở dài: "Lại nữa!"

Tiêu Phàm cãi nhau với Hổ Nữu, không coi ai ra gì, cảnh tượng này, hai người bọn họ đã sớm quen rồi nhưng cái này lại khiến Izanami có cảm giác không vui.

Ngày thường với vẻ đẹp của Izanami, những người đàn ông bên cạnh đều thèm nhỏ dãi.

Đàn ông coi trọng cô ta, đàn ông thấy cô ta nói gì nghe nấy, trong lòng Izanami cảnh tượng như vậy mới là chính xác.

Nhưng hôm nay người đàn ông gọi là Mệnh Phàm này, lại khiến cô ta cực kỳ tức giận.

Tiêu Phàm không chỉ không nhìn vẻ đẹp của cô ta hơn nữa còn liếc mắt đưa tình với một người con gái khác trước mặt cô ta. Dù bây giờ dây buộc bên cạnh hông đã rơi mất, cô ta để lộ ra một chút sắc đẹp, Tiêu Phàm vẫn coi thường cô ta như vậy, dáng vẻ kia thật ngang ngược.

Nhớ loại người không biết điều khiến cho cô ta chán ghét đã lâu không thấy rồi.

Mà lần trước người đó xuống khỏi sàn đấu, thật sự thê thảm.

Nhớ lại hồi ức, trong mắt Izanami hiện lên vẻ tàn nhẫn và vui vẻ.

Nhìn Tiêu Phàm vẫn không nhìn cô ta như trước, Izanami thầm nghĩ nói, mình phải dạy dỗ vị "Lich King" Mệnh Phàm này thật tốt mới được…

…

"Tôi nói…"

Giọng nói nghe rất dịu dàng.

"Đừng làm phiền tôi, không thấy tôi đang bận sao!"

Hổ Nữu đang nổi nóng há miệng liền gào lên, làm sao còn khách sáo với Izanami?

Nhưng cảm giác của Tiêu Phàm nhạy cảm, cảm nhận trước được sát ý bên trong sự dịu dàng này, hắn không cãi nhau với Hổ Nữu nữa, quay đầu nhìn về phía Izanami.

Chỉ thấy Izanami nở nụ cười nhìn hai người Tiêu Phàm và Hổ Nữu nhưng nụ cười lại cực kỳ miễn cưỡng, độ cong của miệng vô cùng cứng nhắc, một luồng khí u ám màu đen đang lan từ người cô ta ra, nhìn vô cùng tà dị.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Phàm phản xạ có điều kiện đưa Hổ Nữu ra sau lưng, vô cùng cảnh giác.

Mà Hổ Nữu thấy Tiêu Phàm làm vậy, cũng không nói nữa, ngoan ngoãn lùi ra sau, gương mặt ửng đỏ, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, đẹp như châu báu, nhìn chầm chằm vào Izanami đang tỏa ra sự nguy hiểm nhưng vẫn như cũ không thể nhì ra điều gì.

Từ lúc gặp nhau đến nay, năng lực nhìn thấu của "Túy Uyên Đồng" luôn bị Izanami che đi, sự khác thường này khiến cho Tiêu Phàm bất an.

"Thật sự là cặp mắt đẹp. Từ lúc vừa mới bắt đầu, anh luôn trừng mắt với tôi nhưng vô cùng đáng tiếc, anh không thể nào dùng nó dò xét tin tức trên người tôi được. Cho nên hay là như vậy… Anh móc ra tặng nó cho tôi, thế nào!"

Nét tươi cười trên mặt Izanami bỗng nhiên trở nên vô cùng tàn bạo và dữ tợn, vô số sương mù màu trắng bốc lên từ dưới chân cô ta, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng kêu rên, giống như là oan hồn dưới lòng đất vậy.

Không bao lâu sau, màn sương mù kỳ dị này liền bao phủ toàn bộ cơ thể của Izanami!

Tiêu Phàm cầm kiếm lên thủ thế phòng thủ, cẩn thận cảnh giác chờ sương mù tản đi,

Đợi Izanami lần nữa xuất hiện, dáng vẻ của cô ta đã thay đổi…

Đây không phải là "Ác Ma hóa", bởi vì giờ màu sắc chủ đạo của Izanami là màu trắng, loại màu trắng tái nhợt của sự mất đi linh hồn!

Yukata trên người đã hoàn toàn biến dạng, biến thành áo màu trắng, trâm cài tóc đã lui đi, tóc dài xõa xuống bên hông, màu da cũng biến thành màu trắng nõn, giống như là giấy vẽ vậy.

Trên trán điểm hai đầu lông mày, khuôn mặt cô ta lộ ra vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng cái làm cho người ta chú ý nhất vẫn là cặp mắt sâu kia, lòng trắng đảo ngược với con ngươi, sự quyến rũ trong đó mang lại cho người ta sự sợ hãi.

“Đây là cái gì?”

Nhìn thấy sự biến hóa của Izanami, Tiêu Phàm giật mình không thôi.

“Anh cảm thấy thế nào?”

Giọng điệu của Izanami giống như trêu chọc.

Vừa dứt lời, cô ta đã đến bên cạnh Tiêu Phàm!

Chương 1013: Bán Thần

Chương 1015: Bán Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thật nhanh!

Tiêu phàm giật mình, hắn chỉ cảm thấy gió nổi lên bên cạnh, vậy mà Izanami đã xuất hiện ở bên cạnh mình!

Trong tay Izanami không biết từ lúc nào cầm một thanh kiếm, màu sắc cũng trắng noãn như ngọc.

Izanami giơ cao thanh kiếm, hung ác chém xuống Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm nghiêng người, Nhị Đao Phái ngăn địch!

Phốc!

Chống chọi được một chiêu này của Izanami, Tiêu Phàm lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Làm sao có thể?”

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn xuoongsm phát hiện ra một cây gai sắc đâm xuyên cơ thể hắn, mà nơi gai xuất hiện lại chính là bụng của Izanami.

“Thế nào? Cảm giác ra sao? Đau khổ sao? Đau khổ thì kêu lên thành tiếng đi! Để cho tôi vui vẻ một chút chứ!”

Hai tay Izanami đỡ lấy khuôn mặt mình.

Sắc mặt bộc lộ sự điên cuồng, ồn ào không thôi.

Cô ta vốn định nhờ vào một chiêu đó xuyên thủng ngực Tiêu Phàm, chấm dứt cái mạng của hắn nhưng nếu làm vậy, trong lòng cô ta sẽ khó đạt được sự thỏa mãn.

Bởi vì cô ta giống Hổ Nữu, là một người thích chơi S!

Mà điều cô ta khác với Hổ Nữu chính là, sau khi tiến vào trận doanh Ác Ma, triệu chứng của cô ta lại càng tăng lên!

Mà cũng chính bởi vì nguyên nhân đó, Miki Omori mới có thể trở thành chó săn trung thành nhất dưới váy của Izanami!

…

Ánh mắt Tiêu Phàm kiên nghị, không la hét, bước tới từ sự hắc ám kia, sự đau đớn ấy đối với Tiêu Phàm mà nói không phải chuyện gì to tát.

Tiêu Phàm cắn răng một cái, rút gai ra, máu tươi từ bụng phun ra!

“Ánh mắt của anh, biểu hiện đau khổ thêm một chút được không, tại sao lại nhìn tôi như vậy, anh thật sự làm tôi chán ghét!”

Sau khi biến hóa hình thái, Izanami sinh ra một cảm giác sụp đổ nhưng cái này lại không phải là tự bản thân cô ta sụp đổ, bởi vì đây mới chính là diện mạo của cô ta!

Chủ của Hoàng Tuyền quốc không phải là người có tài đức mà là một vị bạo quân1

Izanami xông lên trước, lại lần nữa chạy về phía Tiêu Phàm, tốc độ khinh khủng như vậy, đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm nhìn thấy ở người chơi trong "Tân Sinh"!

Izanami giơ tay lên, vô số đao xương đâm ra từ cánh tay cô ta, giống như cây cối mọc ra vậy!

Huyết Kiếm tung bay, luân phiên bay lượn, khó khăn lắm mới đỡ lấy được chiêu đó của Izanami,

Nhưng còn chưa kết thúc, Izanami chu miệng, đao xương chắc bén cứ vậy mà bắn ra khỏi miệng cô ta, vô cùng kỳ dị!

Tiêu Phàm kinh hãi, ép cơ thể thay đổi, đâm trở về trước, mượn lực vọt lên, muốn kéo dài khoảng cách ra!

"Vậy mà muốn đi? Tôi đẹp như vậy, anh nhẫn tâm bỏ tôi lại sao!"

Izanami trêu chọc, chân vừa bước, một chuỗi đao xương mọc ra từ đất, đâm về phía Tiêu Phàm!

Ứng đối với một chuỗi các tình huống khẩn cấp khiến mồ hôi Tiêu Phàm rơi như mưa, bây giờ Izanami lại xuất ra chiêu công kích từ xa, Tiêu Phàm rất khó có thể chú ý được!

Xì một tiếng, bàn chân đã bị đao xương đâm xuyên qua, Tiêu Phàm theo đó mà ngã xuống đất!

"Ôi chao, sao anh lại ngã nữa vậy, không phải anh có thể tránh sao?"

Giọng điệu châm biếm, Tiêu Phàm không thèm để ý tới, ngẩng đầu nhìn về phía Izanami: "Đây không phải là 'Ác Ma hóa', đây rốt cuộc là gì?"

Biến hóa của Izanami thực sự rất cổ quái, tốc độ di chuyển đã sớm vượt qua 150% tốc độ của Ác Ma hóa đỉnh phong, kỹ năng kỳ dị đao xương kia lại càng mạnh đến mức không như bình thường!

“Này, anh chẳng nhẽ không biết sợ sao? Ánh mắt của anh khiến người ta rất chán ghét! Anh không phối hợp, tôi nào còn niềm ui, anh nên biểu hiện sợ hãi một chút!”

Izanami không trả lời trực tiếp mà chuyển sang chủ đề khác!

“Chẳng lẽ anh trời sinh không biết sợ? Hoặc là anh còn nghĩ rằng mình sẽ thắng! Anh đã như vậy thì tôi sẽ hào phóng nói cho anh biết đây là gì. Để cho anh bỏ suy nghĩ này đi! Đây là kỹ năng Bán Thần, tên đầy đủ là ‘Bán Thần Hóa Izanami’!”

Izanami, mẫu thần trong thần thoại Nhật Bản, cuối cùng rơi xuống Hoàng Tuyền Quốc, trở thành nữ thần ô uế của nơi đó.

Mà Izanami trước mắt Tiêu Phàm lúc này, vốn là Momoi Nami.

Momoi Nami ở trận doanh Ác Ma, cấp tốc triệu tập đám người Miki Omori, lập thành một công hội tên là Hoàng Tuyền quốc.

Nhưng cái tên Hoàng Tuyền quốc lại đúng là ngẫu nhiên.

Về sau, trong “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến” server Nhật Bản, Hoàng Tuyền quốc dẫn đầu trận doanh Ác Ma đại thắng, khiến cho Momoi Nami trở thành một nhân vật làm mưa làm gió trong “Tân Sinh”.

Lại thêm vẻ đẹp vốn có của Momoi Nami, cô ta trở thành người nổi tiếng trong server Nhật Bản, có một không hai.

Bởi vì công hội tên là Hoàng Tuyền quốc, Momoi Nami lại gần giống với Izanami, Momoi Nami được tôn sùng là “Izanami”, mà tám vị tưởng dưới trướng được tôn là “Bát Trụ Lôi Thần”.

Vốn là không có chuyện gì nhưng sau khi kết thúc “Chúng Thần Di Tích Chi Chiến”, Momoi Nami phát hiện trong thanh kỹ năng của mình có thêm một kỹ năng, tên là “Izanami Bán Thần Hóa”…

Mặc dù “Izanami Bán Thần Hóa” xuất hiện trong thanh kỹ nâng nhưng lại ở trạng thái không thể sử dụng, giống như một kỹ năng bỏ đi.

Kỹ năng này xuất hiện khiến cho Momoi Nami có cảm giác kỳ dị.

Nhưng cùng lúc đó cũng mang đến cho cô ta hứng thú.

Nguyên nhân chính là, kỹ năng này rất mạnh!

Thế là sau "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến", Momoi Nami lúc nào cũng nghi về kỹ năng này, hi vọng một ngày có thể sử dụng nó.

…

Lúc lấy lại tinh thần, cô ta đã đi vào "Hỗn chiến ở thế giới song song".

Kỹ năng "Bán Thần Hóa Izanami" trong thanh kỹ năng sáng lên, Momoi Nami cũng đặt lại tên là Izanami.

Nguyên lý của kỹ năng Bán Thần Hóa này, Izanami tin chắc rằng đã hiểu được hết.

Nếu có kỹ năng Bán Thần Hóa, tất nhiên sẽ có kỹ năng Thần Hóa.

Mà dưới kỹ năng "Bán Thần Hóa Izanami" ở thanh kỹ năng có mốc tiến độ, chỉ cần mốc tiến độ đầy, Izanami tin chắc rằng kỹ năng "Bán Thần Hóa Izanami" sẽ trở thành "Thần Hóa Izanami"!

Đến lúc đó, cô ta thực sự trở thành người vô địch!

Cho nên sau khi tiến vào chiến trường, Hoàng Tuyền quốc thay đổi thuộc tính, không chủ động tấn công mà là đóng giữ ở nguyên một chỗ.

Izanami chính là muốn lợi dụng đoạn thời gian chờ đợi này, thúc đẩy kỹ năng Bán Thần Hóa của mình tiến bộ, khiến kỹ năng "Bán Thần Hóa Izanami" triệt để tiến hóa thành "Thần Hóa Izanami"!

Nhưng quá trình này cũng không thuận lợi, vốn là giữ tiến độ tăng trưởng lại dừng lại vì nhóm người Tiêu Phàm tiến công chiến trường của server Nhật Bản.

Điều này làm Izanami hoang mang vô cùng, trong lòng đoán, chẳng lẽ suy nghĩ lúc trước của mình không đúng?

Nhưng nay tại lúc cô ta vừa ra tay đâm Tiêu Phàm bị thương, tiến độ lại lần nữa tăng lên, vậy là cô ta rốt cuộc đã hiểu rõ!

Loại kỹ năng này rốt cuộc vì sao xuất hiện, vì sao lại tăng tiến độ!

Quả nhiên, khi Izanami khí phách tuyên bố trước mặt mọi người, "Bán Thần Hóa" Izanami lại tiếp tục tăng lên một đoạn!

…

"Bán Thần Hóa Izanami?"

Tiêu Phàm hoang mang, hắn chưa từng nghe tới kỹ năng này.

Trong trò chơi này, một kỹ kỹ năng dính đến chữ "Thần", đều là thứ mạnh đến ngang trời!

"Không sai. Tôi nghĩ anh không phải đồ đần, hẳn là biết đây là ý gì."

Izanami lướt ngón tay dài nhỏ, đầu ngón tay liên tiếp có gai xương đâm ra, sắc bén mà dữ tợn.

Cô ta đang thị uy, không chỉ thị uy với Tiêu Phàm mà còn thị uy với đám người kia!

Bởi vì chỉ có như vậy, cô ta mới khiến cho "Bán Thần Hóa Izanamy" tiến thêm một bước!

Muốn thắng được "Hỗn chiến ở thế giới song song" này, dựa vào "Bán Thần Hóa" là không đủ, cô ta nhất định phải đẩy hình thái này lên tới "Thần Hóa"!

"Thần, không gì không làm được. Hiện giờ tôi mới chỉ là bán thần nhưng thực lực đã trên anh! Mà anh trước mặt tôi giống như là sâu kiến, cuối cùng sẽ biến thành một bộ hài cốt, bị ruồng rẫy bên ngoài vùng đồng hoang…"

Izanami kiêu ngạo vẫy tay, đất xung quanh Tiêu Phàm chấn động, từng mô đất liên tiếp nhô lên, cùng với những tiếng kêu, xuất hiện từng cánh tay xương bò ra từ trong đất.

Sau đó từng bộ xương khô bò lên!

“Cái này là cái gì? Chức nghiệp ẩn - pháp sư vong linh, kỹ năng: Triệu Hoán Khô Lâu!

Tiêu Phàm đưa mắt nhìn đám xương khô xung quanh, hỏi Izanami.

“Hoàng Tuyền kỹ: Vạn Cốt La Sinh Môn! Thế nào, cũng không tệ lắm phải không. Tôi có chút không nỡ nhìn bọn họ bổ nhào vào trên người anh đấy?”

Chương 1014: Khắc Tinh Của Cận Chiến

Chương 1016: Khắc Tinh Của Cận Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Thật sao? Có lẽ tôi phải làm cô thất vọng rồi. Cái gì mà yêu ma quỷ quái! Bụi về với bụi, đất về với đất, đến chỗ nào thì cút về chỗ đó cho tôi!”

Tiêu Phàm nhanh chóng vươn tay, ảo ảnh cánh tay trùng điệp, Huyết Kiếm theo đó bay lên trời, hóa thành vạn kiếm, Vạn Kiếm Quyết!

Lốp bốp, Huyết Kiếm rơi xuống, tiếng xương khô tung thành từng mảnh liên tiếp vang lên, âm thanh vô cùng dứt khoát.

Sau khi Izanami ngăn được vài kiếm, thu hồi lá chắn xương trong tay, nhíu mày, có chút không hài lòng với kết quả này.

Cô ta không ngờ Tiêu Phàm lại không nể mặt như vậy, một chiêu liền phá tan “Hoàng Tuyền kỹ: Vạn Cốt La Sinh Môn”, khiến cho cô ta mất mặt.

“Không hổ danh là ‘Lich King’ Mệnh Phàm, quả nhiên có chút tài năng. Vốn định giữ chút sức, để bọn xương này trực tiếp đè chết anh, hiện giờ

xem ra, bản tôn chỉ có thể tự mình tiếp anh thôi. Vì vậy anh nên cảm thấy vinh dự đi, có thể để cho người đẹp tôi tự mình tiễn anh đi, trong 'Tân Sinh' này cũng không thấy nhiều!"

Sau khi "Bán Thần Hóa" Izanami, còn có thể thi triển một chút pháp thuật hệ xương, có thể thấy được "Vạn Cốt Phục Sinh, dứt khoát lại lần nữa cận chiến với Tiêu Phàm, mà cô ta giờ khắc này đã không còn e ngại "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" của Tiêu Phàm nữa…

Chỉ trong chớp mắt, Izanami liền xông tới bên cạnh Tiêu Phàm, ngay sau đó gai xương liên tiếp từ trên người cô ta đâm ra, vô cùng đột ngột!

Trải qua một trận chiến vừa rồi, Tiêu Phàm đã hiểu rõ đại khái "Bán Thần Hóa" của Izanami.

Tốc độ di chuyển cực nhanh cùng với pháp thuật hệ xương kỳ dị chính là đặc điểm của "Bán Thần Hóa Izanami".

Tốc độ di chuyển cực nhanh của Izanami có thể khiến cho người chơi phải tuyệt vọng, chẳng qua hiện nay đối mặt với cô ta là Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng cực kì am hiểu tốc độ, cho nên động tác vẫn có thể miễn cưỡng đuổi theo.

Điều khiến Tiêu Phàm đau đầu nhất chinh là Izanami có thể tùy ý sinh ra gai xương, không có dấu hiệu gì, âm hiểm vô cùng, vô cùng đáng sợ khi đánh cận chiến!

"Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" có thể tăng tốc độ tấn công của Tiêu Phàm lên nhưng Izanami có thể làm ra gai xương, có thể ra tay càng nhanh hơn "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" của Tiêu Phàm!

Nếu nói Tiêu Phàm đem lưỡi kiếm quấn quanh thân, một con quái vật không có thực thì Izanami kia là một con quái vật thực sự!

Gai sắc của cô ta không có nhiều thay đổi nhưng lại có thể ngăn địch không góc chết, toàn diện hơn cả "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" của Tiêu Phàm!

Cho nên đao quang kiếm ảnh, nhiều lần va chạm khiến cho người Tiêu Phàm tăng thêm càng nhiều vết máu, thở nặng nề hơn.

Trải qua hiểu biết lúc đầu, Tiêu Phàm đã lấy được một chút kinh nghiệm đối chiến với "Bán Thần Hóa" Izanami nhưng vẫn bị thương như cũ.

Bởi vì đặc tính vốn có của "Bán Thần Hóa" Izanami, trở thành ác mộng với tất cả người chơi!

Izanmi phái Kính Tâm Minh Trí, mặc dù có được kiếm thuật mạnh mẽ, cũng không phải là đối thủ của Tiêu Phàm, thế nhưng sau khi "Bán Thần Hóa" thì tình huống lại thay đổi hoàn toàn.

Izanami luyện tập phái Kính Tâm Minh Trí, có thể cung cấp căn cơ vững chắc, sẽ không để cho cô phạm vào những sai lầm cấp thấp, với lại tính tình biến thái của cô rất xứng với năng lực hung tàn của "Bán Thần Hóa", làm cho cô trở nên càng thêm tàn nhẫn. Cả hai kết hợp với nhau làm cho Izanami trở thành một Bán Thần cực kỳ kinh khủng trên chiến trường!

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào Izanami trước người mà cảm thấy áp lực nặng nề, trong mắt hắn không hề thấy bất kỳ sơ hở nào của Izanami, "Bán Thần Hóa Izanami" thật sự quá mạnh mẽ!

Muốn giải quyết kỹ năng biến thân mạnh mẽ này thì cách đơn giản và hiệu quả nhất đó chính là chạy trốn để thời gian hiệu lực của kỹ năng biến thân này biến mất.

Bởi vì năng lực biến thân càng mạnh thì thời gian hồi chiêu càng lâu.

"Túy Uyên Bạch Ma" của Tiêu Phàm cũng có thời gian hồi chiêu là một ngày, cũng bởi vì vậy mà Tiêu Phàm không dám sử dụng một cách dễ dàng, để đề phòng những tình huống khẩn cấp.

Tiêu Phàm suy đoán, thời gian hồi chiêu của "Bán Thần Hóa Izanami" ít nhất cũng bằng thời gian hồi chiêu của "Túy Uyên Bạch Ma" của mình.

Thế nhưng hiện tại, Tiêu Phàm muốn đánh nhanh thắng nhanh, không thể để cho người chơi server Nhật Bản có thời gian phản ứng, liên hợp lại tấn

công quân mình được, cho nên bây giờ Tiêu Phàm cũng chỉ có thể kiên trì chiến đấu với Izanami sau khi "Bán Thần Hóa".

Khi cận chiến không thể chiếm ưu thế thì Tiêu Phàm cũng không cố chấp, đổi luôn vũ khí, hai khẩu súng lục xuất hiện trên tay hắn!

Song súng lục, là loại hình thái thứ hai mà Tiêu Phàm có trong Túy Uyên Đàn Khí!

Đùng đùng đùng!

Tiêu Phàm nhắm thẳng vào Izanami mà bắn không chút do dự nào, cận chiến đã không được thì Tiêu Phàm muốn mình có được ưu thế với vũ khí đánh xa.

Mà khi thấy cách làm hiện tại của Tiêu Phàm thì Izanami cười mỉa, cô cứ đứng yên như vậy, không chút sợ hãi mà nhìn vào loạt đạn đang bắn về phía mình.

Khi đạn bắn lên người Izanami thì chỉ để lại một loạt tia lửa, chứ không thể làm gì hơn được cả.

Trên làn da tái nhợt của Izanami xuất hiện một thứ khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy rất khó chịu.

Xương cốt, là một bộ phận cứng rắn nhất trên cơ thể con người. Con người thường xuất hiện sự gãy xương, nứt xương… thì cũng không phải là xương quá yếu, đó chỉ là do mật độ cấu tạo lên xương người không đủ cao mà thôi. Nếu xương cốt cũng có mật độ kết cấu cao như khối đá thì nó chính là một trong những vật cứng rắn nhất của tự nhiên.

Mà lúc này, cái thứ xuất hiện trên làn da của Izanami chính là một mảnh xương cực dày, chỉ dựa vào một mảnh xương này cũng đã có thể ngăn cản toàn bộ lực sát thương của những viên đạn mà Tiêu Phàm vừa bắn ra.

"Thế nào? Tôi không lừa anh chứ? Sau khi 'Bán Thần Hóa' thì tôi đã vô địch! Ha ha ha…"

Izanami nhìn Tiêu Phàm cười duyên, thế nhưng tiếng cười lại khiến người ta rùng mình: "Như vậy, sau đó là tới lượt tôi tấn công rồi!"

Izanami lao nhanh tới, từng thanh đao xương từ trên người lao ra, cực kỳ hung tàn!

Tim Tiêu Phàm chợt đập nhanh hơn, vứt bỏ hai khẩu súng trong tay mà chuyển thành kiếm!

Khi phòng ngự thì Tiêu Phàm vẫn cảm thấy sử dụng kiếm sẽ tốt hơn.

Tiêu Phàm vừa phòng thủ vừa lùi về phía sau, làm cho Izanami tiến công liên tục!

Thế nhưng từ cơ thể có thể tạo ra đao xương, kết hợp với kiếm thuật lưu phái Kính Tâm Minh Trí làm cô rất mạnh mẽ, về mặt phòng ngự thì lại có một mảnh giáp xương xuất hiện ngăn cản tất cả sát thương. Vào lúc này, Izanami khi chiến đấu với Tiêu Phàm sẽ không cần phòng thủ, mà chỉ cần tập trung tấn công mà thôi.

Một cái tập trung tấn công lại là cuồng S là rất đáng sợ, mà đáng sợ hơn đó chính là Tiêu Phàm lại bị một kẻ biến thái như vậy tấn công.

"Mệnh Phàm, anh chiến đấu rất giỏi mà? Tiếp tục tấn công đi! Tiếp tục free style đi! Tại sao bây giờ lại lùi về sau liên tục vậy?"

"Ha ha, nếu anh không tấn công, thì đừng trách tôi nhé! Tôi thích nhìn thấy kẻ địch trước mặt tôi chảy máu liên tục! Hoàng Tuyền kỹ: Đao Xương!"

Đao xương trên người Izanami càng ngày càng nhiều, kết hợp với thân pháp của Izanami, liên tục đâm về phía Tiêu Phàm, vào lúc này, Izanami thật sự giống như một con nhím đáng sợ!

Loại kỹ năng này nếu được một người bình thường sử dụng cũng sẽ không khủng bố như thế này, thế nhưng Izanami luyện kiếm đạo, đao xương cũng đã biến thành kiếm chiêu của cô!

Mặc dù kiếm thuật của Tiêu Phàm cao hơn Izanami, thế nhưng hắn cũng không phải là thần, dưới sự tấn công đáng sợ của Izanami thì Tiêu Phàm lại

bị thương lần nữa.

Chỉ trong chớp mắt, trên người Tiêu Phàm lại thêm mấy đường vết thương.

Cũng may nơi bị thương đều là không phải chỗ yếu điểm, nếu không thì Tiêu Phàm đã ngã xuống rồi.

Đúng lúc này, Izanami hơi ngừng lại, cô nhìn thoáng qua thanh tiến độ đang không ngừng tiến lên thì cảm thấy vui vẻ, thế nhưng khi nhìn về phía Tiêu Phàm thì cô lại nổi giận.

Izanami không thích đôi mắt của Tiêu Phàm, bởi vì cảm xúc của đôi mắt đó, không nên xuất hiện trên người một kẻ đang chịu tra tấn!

Cả người hắn đều bị thương rồi, chẳng lẽ hắn không biết sợ và đau đớn hay sao?

Chương 1015: Ngày Trước – Hiện Tại

Chương 1017: Ngày Trước – Hiện Tại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Izanami dần dần cảm thấy Tiêu Phàm rất đáng ghét, bởi vì Tiêu Phàm vẫn không biểu hiện ra vẻ sợ hãi nào, làm cho cô không cảm nhận được sự vui vẻ khi tra tấn người khác.

Thế nhưng Tiêu Phàm càng như thế thì càng khơi dậy lòng háo thắng của Izanami, bởi vì thuần phục một kẻ cứng rắn nhất, đó là một cảm giác vui vẻ và thành tựu rất to lớn.

Thế nhưng, cô phải làm gì mới có thể nhìn thấy vẻ kinh hoàng và đau khổ trong mắt Tiêu Phàm đây?

Izanami suy nghĩ, sau đó đảo mắt tới xung quanh, sau đó ánh mắt của cô dừng lại trên người của Hổ Nữu, con mắt sáng lên!

Izanami phóng nhanh làm cho áo bay bay, chỉ trong chớp mắt, cô đã xuất hiện trước người của Hổ Nữu!

Tay áo của Izanami bay bay, trong đôi mắt cô ta xuất hiện sự tàn nhẫn và hưng phấn!

Hành động của Izanami rất nhanh làm Hổ Nữu không thể phản ứng kịp, khi cô lấy lại tinh thần thì đã không thể né tránh được mà cảm thấy sợ hãi!

Một chiếc đao xương sắc bén lao ra từ trong tay áo Izanami, đâm tới mặt của Hổ Nữu!

Động tác của Izanami thực sự quá nhanh làm Tiêu Phàm cũng cảm thấy bất ngờ, hiện tại muốn chạy tới cứu cũng không kịp cứu Hổ Nữu nữa rồi!

Chẳng lẽ lại để cô ấy chết trước mắt mình lần nữa hay sao?

Những ký ức của quá khứ lại xuất hiện trong đầu Tiêu Phàm, sắc mặt Tiêu Phàm dữ tợn, hét lên một tiếng tức giận: "Không!"

…

Hành động của Izanami cũng làm cho khán giả bên ngoài kinh ngạc tới ngây người, khi bọn họ cho rằng Hổ Nữu phải chết chắc thì lại phát hiện, trước mặt Hổ Nữu xuất hiện một luồng hắc triều, mà đao xương của Izanami lại đâm vào trong luồng hắc triều đó!

Đợi tới khi hắc triều biến mất thì đao xương của Izanami đã bị cản lại.

Một bàn tay trắng nõn như ngọc đang nắm chặt lấy đao xương, mà từ trên cánh tay chảy ra một dòng máu đỏ bừng, rất là chướng mắt.

Tiêu Phàm sử dụng kỹ năng bảo mệnh của mình là "Kim Tằm Thoát Xác" để thuấn di một khoảng cách, sau đó hắn sử dụng "Túy Uyên Bạch Ma", như vậy mới có thể ngăn cản được đòn tấn công này của Izanami.

"Tại sao?"

Hổ Nữu kinh ngạc mà hỏi Tiêu Phàm, cũng không để ý tới Izanami, mà nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm chặt đao xương của Tiêu Phàm.

Lúc này, Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh như thường, thật giống như không cảm nhận được sự đau đớn từ bàn tay vậy, khi cảm thấy Hổ Nữu ở sau lưng vẫn bình an thì mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt xuất hiện sự thoải mái: "Cô không sao, thật là tốt!"

Tới tận hôm nay, Tiêu Phàm vẫn nhớ kỹ cảnh tượng đội ngũ của mình ở trận doanh Ác Ma suýt nữa thì bị Ác Long tiêu diệt, hắn cũng chưa từng quên mục đích lần đầu tiên của mình khi rời khỏi "Vũ Hội Ác Ma" đi ra bên ngoài là để làm gì.

Mà bây giờ, hắn cuối cùng cũng làm được…

"Cô không sao, thật tốt!"

Khi lời nói này rơi vào trong tai Hổ Nữu làm cô cảm thấy ngượng ngùng, hai má đỏ lên, trái tim đập nhanh hơn, tay chân hơi luống cuống.

Cảm giác này là gì đây?

Tại sao mình lại trở nên kỳ lạ như vậy?

A! Cảm giác kỳ lạ như này, thật sự là kỳ quái và đáng ghét quá đi!

…

Hổ Nữu đột nhiên cảm thấy bối rối, rồi cô đưa mắt về phía Tiêu Phàm, lại thấy sắc mặt của hắn bình tĩnh, biểu lộ còn hơi thoải mái nữa.

Hả?

Quá đáng quá đi!

Tại sao cái tên này làm mình bối rối, mà hắn lại có thể bình tĩnh như vậy chứ!

"A! Cái tên khốn nạn!"

Hổ Nữu cảm thấy kích động, rồi đưa tay đẩy Tiêu Phàm một cú, rồi sau đó cô lại hoảng loạn mà lùi về phía sau.

Cử động này của Hổ Nữu làm Tiêu Phàm không hiểu cái gì cả, mình vừa cứu cô ta mà, chẳng phải hiện tại cô ta nên cảm ơn mình mới đúng chứ?

Khốn nạn là sao đây?

"Thật sự là không thể hiểu được cô nàng này mà!"

Tiêu Phàm quay đầu lại nhìn thì phát hiện chẳng biết Hổ Nữu đã chạy đi đâu rồi, đành phải mắng thầm một câu mà thôi!

Mà Izanami thì ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, hỏi với giọng khiếp sợ: "Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ anh cũng có kỹ năng 'Bán Thần Hóa' sao?"

"Không phải."

"Vậy biến thân của anh như vậy là sao?"

"Túy Uyên Bạch Ma, tôi cho rằng kỹ năng này là một loại 'Ác Ma Hóa' đặc biệt."

Tiêu Phàm cho rằng "Túy Uyên Bạch Ma" là một loại "Ác Ma Hóa" đặc biệt đó là bởi vì khi sử dụng kỹ năng này thì sẽ có rất nhiều tâm trạng tiêu cực xuất hiện, nó cũng giống như là sử dụng "Ác Ma Hóa" vậy.

" 'Ác Ma Hóa' đặc biệt sao? Cũng đúng, vừa nãy khi anh biến thân thì cũng xuất hiện thủy triều đen khi Ác Ma Hóa! Anh vừa nãy làm tôi sợ hết hồn đó! Tôi còn tưởng anh cũng biết 'Bán Thần Hóa' đây, làm tôi lo lắng mãi!"

Sau khi biết Tiêu Phàm cũng không phải "Bán Thần Hóa" thì Izanami cảm thấy hưng phấn, sau đó càng tức giận hơn: "Thế nhưng vừa nãy anh lại dùng tay tôi để hoàn thành màn anh hùng cứu mỹ nhân rồi, sau khi xong lại còn liếc mắt đưa tình trước mặt tôi, anh có cảm thấy như vậy là quá đáng quá hay không? Chẳng lẽ tôi không đẹp bằng cô gái kia hay sao? Hơn nữa dáng người cũng không kém chút nào cả mà!"

Vừa nói, Izanami vừa ưỡn ngực lên, làm cho Tiêu Phàm rất xấu hổ, hắn thật sự không thể nào hiểu được cô gái này đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Ha ha, nếu kỹ năng đó cũng không phải là ‘Bán Thần Hóa’ thì anh không thể nào đánh thắng được tôi! Lúc đầu tôi còn muốn giết chết cô gái kia để anh cảm thấy đau khổ, thế nhưng hiện tại cô ta đã chạy đi khá xa rồi, mà anh lại vẫn còn có chiêu khác, nên tôi cảm thấy vẫn nên đưa anh tới địa ngục thì mới an tâm được!”

Vừa nãy rất tức giận thế mà hiện tại lại cười rất vui vẻ, Tiêu Phàm cảm thán, thật sự là phụ nữ thay đổi quá nhanh đi!

Lại có một luồng gió mạnh thổi tới, Tiêu Phàm đưa tay ra, dùng huyết kiếm ngăn cản đòn tấn công của Izanami.

Chỉ là một động tác bình thường thế nhưng Izanami lại cảm thấy Tiêu Phàm đã thay đổi, đặc biệt khi bị đôi mắt lạnh như băng kia nhìn chằm chằm vào làm cô cảm thấy hơi lo lắng.

“Cô muốn đưa tôi tới địa ngục sao? Thật sự là ý tưởng của hai ta rất giống nhau, tôi cũng đang muốn đưa cô xuống địa ngục đây, ai bảo cô tấn công đồng đội của tôi chứ!”

“Anh vẫn còn ảo tưởng chiến thắng được tôi sao? Chẳng lẽ anh không biết khoảng cách giữa thần và người lớn như thế nào sao? Mặc dù ‘Ác Ma Hóa’ rất mạnh mẽ thế nhưng nó cũng chỉ là ác ma mà thôi. Mà tôi chính là Bán Thần! Là một tồn tại vượt quá loài người bình thường!”

“Nhiều lời vô ích, chúng ta cứ chiến đấu tiếp đi. Với lại Miya Yagyu và Yasumasa Yagyu đang ở phía dưới chờ cô đó, hai người đó cũng lựa chọn giống cô, tấn công cô ấy, và kết quả là… chết!”

Tiêu Phàm đâm huyết kiếm ra, sau khi “Bạch Ma Hóa” thì đây là lần tấn công đầu tiên của hắn!

Đối mặt với lượt tấn công của Tiêu Phàm thì Izanami vẫn rất ung dung, xương trắng xuất hiện đón đỡ mũi kiếm, rồi sau đó đâm nhanh về phía Tiêu Phàm!

“Hoàng Tuyền kỹ: Cốt Đao” lại xuất hiện!

Tiêu Phàm cũng không dám đón đỡ nhiều, nhanh chóng lùi về phía sau, cũng không quên châm chọc: “Thật sự là một con nhím phiền phức mà!”

“Ha ha, anh không thấy quá đáng khi đánh giá như vậy với một người phụ nữ xinh đẹp hay sao? Người ta chính là một đóa hoa hồng có gai mà!”

Sau khi nói xong thì Izanami di động cực nhanh rồi xuất hiện sau lưng của Tiêu Phàm, bởi vì “Bán Thần Hóa” mà tốc độ của cô rất nhanh, trong mắt của cô xuất hiện sự hung ác, điều khiển đao xương xuất hiện trên bàn tay rồi đâm thẳng tới lưng của Tiêu Phàm!

Khi thấy đao xương chuẩn bị đâm vào lưng của Tiêu Phàm thì bóng người Tiêu Phàm đột ngột biến mất trước mắt Izanami!

“Hoa hồng có gai sao? Như vậy thì hãy để tôi cắt tỉa nó đi!”

Izanami sợ hãi, bởi vì tiếng nói này truyền tới phía sau lưng của cô!

Thế là Izanami phản xạ xoay ngược đao xương, vô số đao xương xuất hiện ở sau lưng cô, như một bông hoa đang nở rộ vậy!

Mà bởi vì “Bạch Ma Hóa” nên thuộc tính hiện tại của Tiêu Phàm rất cao, dùng kiếm chém thẳng xuống, bổ thẳng vào trong đám đao xương của Izanami!

Ầm ầm…

Sau vài tiếng vang giòn thì đao xương mà Izanami tạo ra bị đứt gãy rồi rơi xuống đất. Thế nhưng tấm giáp xương đang lơ lửng sau lưng cô đã ngăn cản lại lưỡi kiếm của Tiêu Phàm.

Chương 1016: Tàn Nhẫn

Chương 1018: Tàn Nhẫn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi ngăn cản đòn tấn công của Tiêu Phàm thì Izanami nhanh chóng quay người lại rồi lùi về phía sau một cách nhanh chóng, trong mắt cô xuất hiện sự cẩn thận: " 'Ác Ma Hóa' của anh thật sự rất đặc biệt, thế nhưng chỉ như vậy còn chưa đủ…"

Tiêu Phàm không quan tâm lời nói của Izanami mà nhìn vào đống đao xương bị đứt gãy dưới đất, rồi nhìn lại huyết kiếm trong tay mình mà trầm ngâm.

"Túy Uyên Bạch Ma" có thể làm cho toàn bộ thuộc tính của hắn tăng lên 100%, mà hiệu quả của hệ kỹ năng Túy Uyên cũng được tăng lên 50%.

Mà tốc độ di chuyển chính là thuộc tính được tăng lên nhiều nhất, cho nên về phương diện tốc độ thì Tiêu Phàm trong trạng thái "Bạch Ma Hóa" đã vượt qua Izanami trong trạng thái "Bán Thần Hóa", thế nhưng hệ kỹ năng Hoàng Tuyền của Izanami vẫn rất có vấn đề…

Đao Xương, kể cả tấn công và phòng ngự đều rất xuất sắc, thế nhưng kỹ năng làm cho Tiêu Phàm cảm thấy khó chịu nhất vẫn là tấm giáp xương - luôn luôn có thể xuất hiện để ngăn cản những đòn trí mạng.

Mặc dù không biết tên của kỹ năng đó là gì, thế nhưng Tiêu Phàm cũng đoán nó là một kỹ năng bị động, điều kiện kích hoạt chính là khi Izanami bị tấn công thì sẽ tự động được tạo ra, điều này cũng là nguyên nhân tại sao Izanami lại có thể tấn công liên tục mà không quan tâm tới phòng thủ.

Cho nên, muốn giết chết Izanami thì Tiêu Phàm phải phá hủy tấm giáp xương đó.

Hiện tại dựa vào "Bạch Ma Hóa" thì Tiêu Phàm chỉ có thể chặt đứt đao xương mà không thể phá hủy tấm giáp xương. Nếu hắn muốn giết chết Izanami thì lực tấn công phải tăng lên càng nhiều!

Tiêu Phàm đưa tay ra, xuất hiện trên tay Tiêu Phàm là một bình rượu ngon.

Tiêu Phàm cũng không biết tại sao mình rất có duyên với thứ này, thế nhưng một điều hiển nhiên đó chính là khi hắn càng uống nhiều rượu thì hắn lại càng mạnh mẽ.

…

Izanami cau mũi lại, ngửi lấy hương rượu đang tán đi theo gió rồi cười cười: "Làm sao vậy? Biết mình không đánh lại tôi nên muốn mượn rượu giải sầu sao?"

"Tôi không phải là muốn mượn rượu giải sầu, mà là tống tiễn."

"Tống tiễn? Cho ai?"

"Chính mình."

"Ừm, đúng rồi, anh đang muốn đi chết nên thật sự là cần tống tiễn, ha ha ha…"

"Tôi sẽ không chịu chết, chỉ là đi tới chiến trường mà thôi, hơn nữa tôi sẽ cho cô biết, như thế nào mới được gọi là… tàn nhẫn."

Tiêu Phàm thở dài, một luồng khí cũng theo đó mà phun ra, mùi rượu xung quanh càng nồng hơn.

"Tàn nhẫn? Ha ha ha ha…"

Izanami cười tới mức sắp không thở nổi, bởi vì lời nói của Tiêu Phàm thực sự là quá buồn cười.

Cái tên "Lich King" Mệnh Phàm này lại muốn cho cô biết thế nào là tàn nhẫn?

Izanami cô là ai?

Đường đường chính chính là một cuồng S!

Ai có thể hiểu rõ tàn nhẫn hơn cô cơ chứ?

Khi tra tấn người khác thì cô mới là người tàn nhẫn nhất trên thế giới này!

…

Đáng tiếc, Izanami cũng không hiểu rõ, "tàn nhẫn" của Tiêu Phàm, cũng không đơn giản…

Tiếng cười của Izanami rất chói tai, thế nhưng Tiêu Phàm lại không để ý tới mà hơi lay động thanh kiếm trong tay, từng luồng lửa màu rượu đỏ bắt đầu xuất hiện trên lưỡi kiếm, cuồng nhiệt lại xinh đẹp.

"Túy Uyên Tửu Hỏa" tăng sức sát thương của Tiêu Phàm, "Dung Đàn Chi Khí" cũng tăng thêm sát thương thuộc tính hỏa, mà khi có rượu thì Tiêu Phàm tự động kích hoạt thiên phú mới của bản thân là "Túy Uyên Chi Ý", làm cho thuộc tính của bản thân tiếp tục tăng lên, tóm lại, hiện tại Tiêu Phàm đã dùng mọi cách để tăng lực sát thương của mình lên cao nhất.

Hắn đang chế tạo một thanh kiếm sắc bén, để có thể phá vỡ lớp xương cứng rắn trên người Izanami. Chỉ cần lực tấn công đủ để phá vỡ phòng ngự thì Tiêu Phàm có tự tin giết chết được bất kỳ kẻ nào, kể cả đối phương là người hay thần.

Cơ thể Tiêu Phàm hơi nghiêng về phía trước, tóc bạc cũng theo đó mà tung bay!

Tiếng cười của Izanami bỗng nhiên ngừng lại, bởi vì trong khoảng khắc này, Tiêu Phàm đã lướt qua người cô!

Phần gáy Izanami bị một ánh mắt lạnh giá chiếu tới, cảm giác thật giống như gió lạnh thổi qua vậy, làm cho cả người cô trở nên lạnh lẽo!

Izanami nhanh chóng quay người trở lại, đã thấy Tiêu Phàm cầm kiếm chém tới người cô!

Thấy đòn tấn công đó của Tiêu Phàm thì Izanami chỉ hơi giật mình rồi sau đó lại trở nên bình tĩnh.

Izanami cảm thấy rất kinh ngạc về tốc độ cực nhanh của Tiêu Phàm sau khi "Bạch Ma Hóa", thế nhưng tốc độ nhanh hơn nữa thì sao chứ?

Chỉ cần cô vẫn còn "Đao Xương" chủ tấn công, "Hoàng Tuyền Cốt Giáp" chủ phòng ngự thì nói riêng về mặt cận chiến, cô vẫn vô địch!

Izanami nở nụ cười, cũng không tránh né mà đao xương tiếp tục sinh ra càng nhiều hơn, đấu pháp của cô vẫn luôn cục súc như vậy, chưa từng nói lý bao giờ!

Cô muốn xem, đối mặt với đòn này thì "Lich King" Mệnh Phàm sẽ lựa chọn đối mặt, hay là lùi lại!

Rắc!

Lưỡi kiếm chém vào trên giáp xương, làm cho bề mặt xương cứng rắn cũng phải vỡ nứt ra vài khe hở.

Sắc mặt Izanami thay đổi, cũng không phải cô giật mình vì "Hoàng Tuyền Cốt Giáp" xuất hiện vết nứt, mà là bởi tình hình trước mắt quá khó tin!

Tiêu Phàm không lùi lại chút nào, cánh tay của hắn cũng bị cắt ra mấy vết thương rất lớn, máu tươi chảy ròng ròng. Thế nhưng hắn vẫn bình tĩnh như cũ, giống như không phát hiện cánh tay của mình bị thương vậy, điều này làm cho Izanami cảm thấy bối rối.

Cái tên này có phải là người hay không? Chẳng lẽ anh ta không cảm thấy đau sao? Tại sao vẫn có thể bình tĩnh như vậy được chứ!

"Thứ này thật sự quá cứng đi, một kiếm thật sự không phá vỡ được nó, như vậy thì hai kiếm thì sao đây?"

Nghe được lời nói của Tiêu Phàm thì Izanami hơi ngớ người, cảm thấy rất khó tin.

Anh ta vừa nói cái gì đây? Chẳng lẽ điều anh ta nên quan tâm hiện tại không phải là vết thương trên cánh tay của anh ta sao? Cái gì mà một kiếm hay hai kiếm? Chẳng lẽ cái tên này đã điên rồi?

Tiêu Phàm không do dự chút nào mà cử động hai tay đầy máu của mình tiếp tục múa kiếm, hai thanh kiếm bốc lửa, cùng nhau tấn công!

Chẳng biết tại sao mà Izanami bắt đầu né tránh, thế nhưng tốc độ của cô còn kém hơn Tiêu Phàm khá nhiều, làm sao có thể né tránh được đây?

Nếu đã không tránh được thì Izanami cắn răng, tiếp tục sử dụng "Đao Xương" mà tấn công Tiêu Phàm!

Ầm ầm!

Tiếng vang này đối với Tiêu Phàm mà nói rất êm tai, giáp xương vỡ vụn, máu bắt đầu chảy ra từ những vết nứt.

Izanami không chú ý tới những vết thương của mình mà cô đang sợ hãi mà nhìn tới Tiêu Phàm, bởi vì hai tay cầm kiếm của hắn đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi rồi!

Izanami nhớ lại lời nói vừa rồi của Tiêu Phàm thì càng sợ hãi, từ "tàn nhẫn" mà cái tên này nói lúc nãy, chẳng lẽ là…

"Thật sự có thể làm như vậy, đúng là có thể phá hủy, như vậy rất tốt!"

Lời nói này của Tiêu Phàm rất bình thường, thế nhưng Izanami lại có thể cảm thấy được sự lạnh lẽo từ đó, lạnh như ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm lúc này vậy.

Izanami chưa từng cảm nhận được ánh mắt như vậy, cô cảm thấy trong mắt người đàn ông trước mắt này thì mình chỉ là con dê đợi làm thịt mà thôi, mà đối phương chỉ đang do dự không biết nên giết cô như thế nào cho nhanh gọn!

Điều này làm cho Izanami cảm thấy rất áp lực, rõ ràng là hiện tại cô đang chiếm ưu thế, thế nhưng tại sao lại cảm nhận được áp lực lớn như vậy chứ?

Izanami cảm thấy lo lắng, rồi sau đó bùng nổ, cô muốn giết chết Mệnh Phàm để loại bỏ cảm giác kỳ lạ đó!

Khi thấy Izanami tấn công tới thì Tiêu Phàm cũng cầm kiếm lên ngăn cản, vẫn sử dụng "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu", chỉ là lần này Tiêu Phàm không hề dùng nó để phòng thủ chút nào mà chuyển hết thành tấn công!

Ánh kiếm lấp lánh, đao xương bay tán loạn, hai người chiến đấu cực kỳ hung tàn!

Izanami thì có "Hoàng Tuyền Cốt Giáp" phòng ngự, thế nhưng Tiêu Phàm lại không có gì ngăn cản cả, vậy mà tình hình chiến đấu lại là Tiêu Phàm chiếm cứ ưu thế!

Mà cái giá phải trả cho điều này chính là máu của Tiêu Phàm!

…

Tiểu Miêu che miệng lại ngăn không cho mình bật khóc, tình trạng như này cô đã từng gặp qua, thế nhưng khi lần nữa gặp lại thì cô vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Chương 1017: Tay Nhuốm Máu

Chương 1019: Tay Nhuốm Máu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Mệnh Phàm bị điên rồi sao? Cứ tiếp tục như vậy thì anh ta sẽ thua trước chứ!"

Mặc dù Crimson Rose rất ghét Tiêu Phàm, thế nhưng khi thấy cảnh tượng này thì cô vẫn cảm thấy không đành lòng.

"Sẽ không, nhìn vào mặt ngoài thì chỉ thấy Mệnh Phàm đang liều mạng, thế nhưng khi quan sát kỹ sẽ thấy kỹ xảo của Mệnh Phàm rất cao."

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn chằm chằm một hồi lâu rồi mới nói.

"Kỹ xảo à?"

Crimson Rose thật sự không biết Phong Ma Tiểu Xích Lang đang nói cái gì.

“Đầu tiên, như Mệnh Phàm vừa nãy nói, chỉ có hai kiếm cùng tấn công thì mới có thể phá vỡ lớp phòng ngự của Izanami, làm bị thương Izanami. Mà muốn làm được điều đó thì kỹ thuật phải rất cao, thế nhưng điều đáng sợ nhất đó chính là sự phòng ngự của Mệnh Phàm.”

“Phòng ngự?”

Lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang làm Crimson Rose cảm thấy rất khó hiểu, bởi vì cô nhìn khá lâu rồi vẫn chưa từng thấy Tiêu Phàm phòng ngự lần nào.

“Tôi không nói sai đâu, trọng điểm của Tiêu Phàm thật ra vẫn là phòng ngự. Nếu không phòng ngự thì khi Tiêu Phàm tấn công như vậy thì HP của anh ta sẽ hết rất nhanh. Không biết cô có phát hiện hay không, khi Tiêu Phàm tấn công với cường độ cao thì bước chân thỉnh thoảng sẽ hơi chếch đi một góc kỳ lạ, đó cũng không phải là động tác dư thừa, mà anh ta đang điều chỉnh lại tư thế tấn công của mình. Anh ấy muốn giảm sự tổn thương mà mình nhận phải khi tấn công tới mức thấp nhất, cho nên qua nhiều lượt tấn công như vậy thì nơi bị tấn công nhiều nhất lại là cánh tay của Mệnh Phàm.”

“Điều này không phải ngẫu nhiên sao?”

“Cô cảm thấy Izanami ngu ngốc tới nỗi luôn luôn tấn công vào cánh tay của kẻ địch hay sao?”

Crimson Rose không nói thêm được lời gì cả.

“Hơn nữa, cô thử nhìn vào nơi bị thương của Izanami xem, có phát hiện được cái gì không?”

“Đó là…?”

Crimson Rose quan sát cẩn thận lại thì cảm thấy hoảng sợ, bởi vì có “Hoàng Tuyền Cốt Giáp” phòng ngự cho nên nơi bị thương của Izanami chỉ tràn ra một chút máu, thế nhưng thực sự thì cô ta bị thương rất nặng, bởi vì Tiêu Phàm tấn công đều là chỗ hiểm trên người Izanami!

“Mệnh Phàm có thể ngăn cản nhiều đòn tấn công như vậy cũng nhờ vào kỹ năng hút máu trong trò chơi, mà chỉ có khi gây thương tích cho kẻ địch thì Mệnh Phàm mới có thể từ đó lấy được HP để hồi phục cho mình. Nếu như Mệnh Phàm gây thương tích cho Izanami không đủ cao thì HP sẽ không thể hồi phục kịp, cho nên hành động hiện tại của Mệnh Phàm cũng giống như là nhảy múa trên rừng đao, chỉ hơi không cẩn thận thì sẽ chết rất thê thảm!”

Crimson Rose vừa nghe lời giải thích của Phong Ma Tiểu Xích Lang, vừa quan sát trên màn hình, thì thấy thỉnh thoảng trên tay của Tiêu Phàm có một ngọn lửa xuất hiện, chữa trị vết thương của hắn.

“Thật sự là như vậy, thật không ngờ ‘Lich King’ Mệnh Phàm lại có kỹ thuật cao tới đáng sợ như vậy!”

Câu khen ngợi này là thật lòng của Crimson Rose dành cho Tiêu Phàm, thế nhưng sắc mặt của Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn rất khó nhìn, không có chút vui mừng nào.

“Tình hình hiện tại rất tốt mà, tại sao tiên sinh lại cau mày?”

“Cô không cảm thấy bị thương như thế là rất đau sao?”

Lúc trước cô cũng chỉ quan tâm về kỹ xảo chiến đấu mà xem nhẹ khá nhiều thứ, lúc này nhớ lại thì bỗng nhiên cảm thấy rất chấn động!

Bởi vì đôi bàn tay đang múa kiếm kia, đã liên tục trầy da tróc thịt rồi lại phục hồi, quá trình tàn khốc này liên tục diễn ra, không có dấu hiệu ngừng lại…

Izanami cũng không phải người ngu, cho nên cô cũng không giống Crimson Rose, cô biết rất rõ những hành động vừa rồi của Tiêu Phàm có ý nghĩa như nào.

Mà chính bởi vì tự mình cảm nhận, cũng hiểu rõ được điều đó thì Izanami mới dần dần cảm thấy sợ hãi.

Tiêu Phàm đang mạo hiểm, dùng tấn công thay phòng ngự, thế nhưng cô lại không thể phá vỡ xu thế này của Tiêu Phàm!

Lúc này, đầu ngực và bụng của Izanami đã xuất hiện liên tiếp mấy đường máu!

Thế nhưng cô lại không thể làm gì khác cả, cô không thể thoát khỏi tên ác ma trước mắt này, bởi vì tốc độ của hắn vượt xa cô!

Thế nhưng có một điều làm cô không hiểu, đó chính là tại sao cái tên Mệnh Phàm này lại không cảm nhận được sự đau đớn…

Hai tay của hắn đã bị thương bao nhiêu lần, thế nhưng ánh mắt của hắn cũng vẫn không thay đổi, chẳng lẽ cái tên trước mắt là quái vật không có dây thần kinh cảm giác đau sao?

Thế lực của gia đình Izanami rất lớn, kể cả không có "Tân Sinh" thì cô vẫn có thể thỏa mãn đam mê biến thái của mình ở trong hiện thực, chỉ cần tốn nhiều tiền hơn mà thôi.

Cũng bởi vì đam mê biến thái này, cô cũng đã gặp qua vô số cảnh tra tấn, nên cô hiểu rõ cảm giác mà Tiêu Phàm đang phải thừa nhận đau đớn tới mức nào.

Mặc dù ở trong game, cảm giác đau bị giảm đi khá nhiều, thế nhưng cái loại đau đớn như vậy vẫn không phải là người bình thường có thể chịu đựng được, thế nhưng tại sao hắn vẫn chịu đựng dễ dàng như vậy chứ?

Không đúng, không đúng, cảm giác này rất không bình thường!

Là một người thâm niên trong lĩnh vực hành hạ này thì Izanami dần dần cảm thấy sợ hãi, bởi vì cảm giác này không giống như cảm giác khi ngày thường cô có lúc tra tấn người khác!

Thậm chí Izanami dần dần cảm thấy sợ hãi Tiêu Phàm, bởi vì có lần cô dùng "Đao Xương" đâm vào trong cánh tay của Tiêu Phàm, mà cảm nhận được phản lực thì cô biết được mình đã đâm tới xương của Tiêu Phàm.

Thế nhưng cô lại không thể nhìn tới thứ mình muốn trong mắt của Tiêu Phàm, phản lực truyền lại từ đao xương thậm chí làm cô lạnh tới run rẩy,

cảm giác này không thể để cô cảm thấy vui vẻ mà còn trở nên lạnh lẽo, rất khó chịu.

Chuyện gì vậy? Biểu cảm như vậy không phải là biểu cảm mà một người đang phải chịu sự đau đớn nên có!

Izanami vung tay lên, bắn ra mấy thanh đao xương để thoát khỏi Tiêu Phàm, để cho mình thở dốc vài hơi.

Hai tay của cô đưa lên gò má, tròng trắng mắt của cô đã trở nên đen nhánh, ở trên đó xuất hiện vài tia màu đỏ dần dần tụ tập tại con ngươi, cô sắp tức điên rồi.

Thật sự cô không thể chịu được nữa, chiến đấu với Tiêu Phàm làm cho cô rất khó chịu!

Tại sao lại như vậy chứ?

À đúng rồi, là trận doanh Ác Ma!

Người có thể vào trận doanh Ác Ma thì chắc chắn không phải là người bình thường! Cái tên trước mắt chắc chắn là một thằng điên! Cũng chỉ có lý do này mới giải thích được tại sao hắn ta lại không cảm thấy đau đớn!

Izanami đang suy nghĩ lung tung thế nhưng Tiêu Phàm lại không thế, hắn tiếp tục xông lại mà tấn công liên tục!

Izanami đã rối loạn, không muốn cùng Tiêu Phàm chiến đấu nữa, thế nhưng Tiêu Phàm làm sao có thể thả cô ta đi cơ chứ?

Đao xương và kiếm lại va chạm, máu tươi cũng lại rơi vãi trong ngọn lửa bập bùng, mà bên kia cũng không tốt hơn gì, tiếng xương vỡ vụn vang lên liên tục không ngừng.

Izanami đưa tay quệt miệng, lau đi vệt máu vương trên đó, cô nhìn chằm chằm vào đôi tay đang bốc lửa, rồi vết thương dần dần khép lại của Tiêu Phàm mà muốn chạy trốn.

Tàn nhẫn mà Tiêu Phàm nói, coi như cô đã biết nó là gì rồi.

Người có thể tàn nhẫn đối với chính mình là người đáng sợ nhất trên cõi đời này, Izanami không muốn tiếp tục ở gần cái tên quái vật này thêm nữa!

Tuy rằng thần và người khác biệt, thế nhưng cái tên trước mắt không thể được gọi là người nữa rồi…

Hắn là ma! Cái tên khốn này thực sự là ma quỷ! Bản thân chịu đựng sự đau đớn vô tận, thế mà còn không quên tấn công kẻ khác, muốn ăn thịt uống máu người, như vậy không phải là ma thì là cái gì?

Khi thấy Tiêu Phàm lại đi tới lần nữa, Izanami nhanh chóng dùng một chiêu, một chuỗi đao xương từ lòng đất sinh ra, đâm tới người Tiêu Phàm!

Đây chính là "Hoàng Tuyền kỹ: Cốt Mạch Đâm Xuyên", là một kỹ năng gần giống như kỹ năng "Gai Đất" của ma pháp sư thổ hệ, mà Izanami đưa nó ra thì đã nói rõ cô không muốn cận chiến với Tiêu Phàm nữa!

Thế nhưng, chỉ vài cây đao xương làm sao có thể ngăn cản được Tiêu Phàm?

Tình hình vẫn như trước đó, một đôi tay đầy máu cầm theo hai thanh kiếm bùng cháy, đâm vào người Izanami!

Chương 1018: Ma

Chương 1020: Ma

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hai tay Tiêu Phàm vung ra những giọt máu, lớp giáp bằng xương trước ngực của Izanami lại bị phá vỡ lần nữa, máu tươi cũng chảy ra từ nơi đó…

Đau, thật sự là quá đau.

Izanami che ngực, rưng rưng nước mắt, cô thích tra tấn người khác, thế nhưng lại không muốn nhận lấy sự đau đớn từ người bị tra tấn, tại sao trên đời lại có tên điên như Mệnh Phàm chứ!

Không được, cô phải rút lui, rồi đưa "Bán Thần kỹ" của mình tu luyện trở thành "Thần Kỹ", rồi sau đó lại báo thù!

Izanami quyết tâm rời khỏi, lại dùng kỹ năng "Hoàng Tuyền kỹ: Vạn Cốt Phục Sinh", tiếng rên rỉ vang lên liên tục, vô số xương khô chui lên từ mặt đất, tự nguyện trở thành binh sĩ của quốc chủ Izanami - Hoàng Tuyền quốc.

Tiêu Phàm cũng không dùng "Vạn Kiếm Quyết", bởi vì trong trạng thái "Bạch Ma Hóa" thì dùng kiếm mở đường vẫn rất nhanh!

Izanami nhanh chóng lùi về phía sau, thế nhưng khi nghe từng tiếng khung xương bị vỡ nát ở phía sau làm cô rất lo lắng, càng ngày càng lo lắng nên cô quay đầu nhìn về phía sau, rồi cô nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Tiêu Phàm…

Vào khoảnh khắc này, Izanami cảm thấy linh hồn của mình như bị bóc ra, cả trời đất biến thành màu đỏ bừng, giống hệt màu sắc trong của đôi mắt Tiêu Phàm vậy.

Những bộ xương chui lên từ lòng đất cũng bắt đầu làm phản, tấn công cô, muốn kéo cô cùng xuống địa ngục!

Nghiệp hỏa cũng bắt đầu xuất hiện trên người cô, làm cô rất đau đớn!

Sau khi Izanami kêu thảm thì cô cảm thấy có điều gì đó không ổn, rồi cô từ trong ảo giác trở về hiện thực.

“Con Mắt Túy Uyên” của Tiêu Phàm có một kỹ năng bị động là “Luân Hãm”, có tỉ lệ làm kẻ địch xuất hiện ảo giác, ngay cả Kiếm Thần khổ tu nhiều năm tại Thục Sơn cũng từng bị ảo giác, càng đừng nói Izanami còn đang hốt hoảng.

Izanami trúng toàn bộ ảo giác, cô đứng im trong vòng một giây.

Mặc dù một giây rất ngắn ngủi, thế nhưng cũng đủ để Tiêu Phàm đưa lưỡi kiếm của mình tới cái cổ trắng bóng của Izanami…

Đùng!

Tiêu Phàm nhíu mày, đó cũng không phải là tiếng khi kiếm chém vào cơ thể.

Một cô gái xinh đẹp như Izanami, lại đột ngột biến thành một bộ xương hồng nhạt!

Hoàng Tuyền kỹ: Hài Cốt Thế Thân!

Sau khi dùng kỹ năng này thì Izanami xuất hiện ở ngay bên cạnh, rồi cô không do dự chút nào mà chạy thẳng, tạm thời rút lui mới là thượng sách!

Đáng tiếc, mặc dù tốc độ của cô khi ở trạng thái "Bán Thần Hóa" rất nhanh, thế nhưng vẫn không nhanh bằng Tiêu Phàm ở trạng thái "Bạch Ma Hóa", còn không chạy được bao xa đã bị Tiêu Phàm đuổi tới.

Izanami sợ hãi mà lùi dần từng bước, hiện tại ở trong mắt của cô thì Tiêu Phàm thật giống như ác quỷ đòi mạng từ địa ngục chui ra vậy.

Chạy không được thì phải làm sao? Izanami ngồi xổm, đặt bàn tay trắng nõn của mình xuống mặt đất, sử dụng pháp thuật phòng ngự mạnh nhất của mình, Hoàng Tuyền kỹ: Vạn Cốt La Sinh Môn!

Theo từng tiếng vang lớn thì dưới chân hơi run run, sau đó có bốn cánh cửa màu trắng như ngọc đột ngột dựng lên từ dưới mặt đất, rồi sau đó chúng hợp lại với nhau, bảo vệ Izanami ở bên trong của nó.

Cảm nhận được sự yên tĩnh sau khi được bảo vệ thì Izanami mới hơi thoải mái, bởi vì sự mạnh mẽ của "Vạn Cốt La Sinh Môn", mặc dù không có thuộc tính vô địch như "Lá Chắn Băng", thế nhưng bốn cánh cửa này rất dày, chỉ bằng vào lực tấn công của Mệnh Phàm thì không thể phá hủy nó được.

Cho nên Izanami định dựa vào "Vạn Cốt La Sinh Môn" để kéo dài thời gian, đợi thời gian hồi chiêu của kỹ năng "Hài Cốt Thế Thân" hoàn thành thì cô sẽ tiếp tục rời đi.

Thế nhưng, có khi tới lúc đó thì cô cũng không cần chạy trốn rồi.

Bởi vì thanh tiến độ của kỹ năng "Bán Thần Hóa: Izanami" đã sắp hoàn thành, "Thần Kỹ" cũng sắp xuất hiện rồi!

Nghĩ tới đây, Izanami cười lớn, có vẻ rất là ngông cuồng.

Thế nhưng cô lại không biết, thế giới bên ngoài cánh cửa, lại xuất hiện một vùng đen tối…

Thực ra Izanami không thích cái kỹ năng "Vạn Cốt La Sinh Môn" này, bởi vì cô cảm thấy khi mình sử dụng kỹ năng này thì người khác chắc chắn sẽ

cho rằng cô là một con rùa đen rút đầu, chỉ biết chui vào trong mai của mình, không dám thò đầu ra.

Izanami là một mỹ nữ, có kỹ năng mà lại liên quan tới con rùa thì chắc chắn không phải là một chuyện tốt. Thế nhưng vào lúc này, cô lại cảm thấy rất may mắn bởi vì mình có một kỹ năng đáng tin như này, bởi vì tên ác ma bên ngoài kia quá đáng sợ.

Izanami thở phào một hơi, lần đầu tiên cô cảm thấy gây thương tổn người khác lại mệt mỏi như vậy, mà kẻ tạo thành cảm giác này chính là cái tên "Lich King" Mệnh Phàm kia.

Khi nhớ tới cái tên điên Mệnh Phàm kia thì lúc đầu Izanami cảm thấy sợ hãi, sau đó là tức giận.

Trước khi chiến đấu, Izanami cũng đã điều tra rồi, trọng điểm là bốn server mà chiến thắng là trận doanh Ác Ma.

Ấn Độ và Nhật Bản bọn họ khá là giống nhau, bởi vì số người áp đảo mà chiến thắng.

Thế nhưng trước khi kết thúc "Chúng thần di tích chi chiến" thì tại server Ấn Độ diễn ra một chuyện khá thú vị, cho nên cái tên Shiva kia không thể khinh thường được.

Chiến trường tại server Bắc Mĩ là đánh giằng co, "Băng Đế" K và "Avengers League" là một phương yếu thế, lại trong tuyệt cảnh phản kích, thành công trở thành kẻ thắng cuối cùng, thật sự là quá mạnh mẽ.

Nếu có khả năng thì Izanami không muốn liên lạc với K, bởi vì khi cô quan sát lại "Chúng thần di tích chi chiến" của Server Bắc Mĩ thì cô cảm thấy có mùi của âm mưu gia, loại người như K là loại người khiến cô cảm thấy rất ghét.

Mà bên server Trung Quốc, lại quá thê thảm, khi lần đầu tiên nhìn tới kết quả, thật sự là Izanami cảm thấy rất giật mình, chỉ có hai người sống sót thôi sao?

Đây là “Chúng thần di tích chi chiến” hay là trò chơi sinh tồn đây?

Một người là một loli, tên là Miên Miên, toàn bộ hành trình đều đang treo máy, mở chế độ quan sát, vô địch thiên hạ.

Một người khác là Mệnh Phàm, danh xưng là “Lich King”, là một nhân vật quan trọng nhất trong cuộc chiến đấu này.

Thế là Izanami đi sâu tìm hiểu về “Lich King”, cũng muốn lôi kéo người này, bởi vì theo tư liệu được cung cấp thì cái tên này chính là một sắc quỷ.

Loại đàn ông này, khi nhìn thấy mỹ nữ thì trí thông minh sẽ tự động giảm đi, là loại dễ khống chế nhất.

Thế nhưng khi gặp mặt thì Izanami lại phát hiện cũng không phải như vậy, cái tên này quá ngây thơ, thật sự không giống như là một sắc quỷ.

Thế nhưng cái loại ngây thơ trên tình trường này cũng là một loại dễ khống chế đối với Izanami.

Vậy mà kết quả lại ngoài sự dự liệu của cô, Mệnh Phàm thật sự không thèm quan tâm tới Izanami, cuối cùng còn xem cô như là con mồi để săn giết, điều này thật sự là một nhục nhã lớn nhất đối với một mỹ nhân!

Cho nên, khi cô có được “Thần kỹ” thì chắc chắn phải trả thù người đàn ông kia!

Hơn nữa, trong thời điểm nguy hiểm như này thì sự tiến hóa của thần kỹ chắc chắn sẽ nhanh hơn, dù sao trận chiến tranh này thu hút sự chú ý của toàn bộ người chơi server Nhật Bản.

Mà sự tiến hóa của “Thần kỹ” không phụ thuộc vào chính mình, mà nó phụ thuộc vào người chơi khác của Nhật Bản!

…

“Bán Thần Hóa” đã làm cho Izanami có được “Hoàng Tuyền kỹ” rất mạnh mẽ, sau khi “Thần hóa” thì cô sẽ còn càng mạnh hơn trước!

Đang lúc Izanami suy nghĩ sau khi mình thành Thần thì sẽ dùng cách gì để cắt Tiêu Phàm ra thành tám khối thì cô lại nghe được những tiếng kiếm xẹt qua vách tường bằng xương ở bên ngoài "Vạn Cốt La Sinh Môn", tiếng vang kia khó chịu giống như lấy móng tay cào lên trên bảng ấy.

"Ha ha, vô dụng thôi. Lực tấn công của anh cũng chỉ có thể vừa đủ phá vỡ 'Hoàng Tuyền Cốt Giáp' của tôi mà thôi, mà 'Vạn Cốt La Sinh Môn' lại dày hơn 'Hoàng Tuyền Cốt Giáp' rất nhiều. Chỉ bằng vào anh, làm sao có thể phá vỡ nó được?"

Izanami tự nói một mình ở trong "Vạn Cốt La Sinh Môn", giọng nói rất tự tin, thế nhưng trong nội tâm của cô lại không bình tĩnh như biểu hiện của cô, bởi vì cô phát hiện những tiếng vang bên ngoài dần dần trở nên nhiều hơn trước rất nhiều!

Cái tên điên bên ngoài thật sự muốn phá hủy "Vạn Cốt La Sinh Môn"!

…

Chương 1019: Thần Vẫn Cốt Lăng

Chương 1021: Thần Vẫn Cốt Lăng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bên ngoài La Sinh Môn là một màn đêm tối tăm, mà hoàn cảnh này lại rất quen thuộc đối với những người chơi của server Trung Quốc.

Bọn họ biết "Lich King" Mệnh Phàm có tuyệt kỹ này và bọn họ cũng mong chờ bình minh tới.

Bởi vì mỗi lần bóng đêm biến mất, Mệnh Phàm sẽ cho bọn họ xem những cảnh tượng không giống nhau, vậy lần này sẽ là như nào đây?

…

Túy Uyên Sát - Đêm Vĩnh Hằng!

Màn đêm tăm tối này kéo dài mười giây, thế nhưng ở trong mười giây ngắn ngủi này, chính là hình thái mạnh mẽ nhất của Tiêu Phàm có được!

Lấy hình thái bình thường đi vào trong bóng đêm thì Tiêu Phàm cũng được tăng lên 100% đối với tốc độ di chuyển, tốc độ đánh và lực tấn công. Mà bây giờ, trạng thái của Tiêu Phàm chính là "Bạch Ma Hóa", khi đi vào bóng đêm thì chỉ số tăng lên sẽ biến thành 150%!

Bởi vì "Túy Uyên Sát - Đêm Vĩnh Hằng" cũng thuộc về kỹ năng hệ Túy Uyên, mà "Túy Uyên Bạch Ma" có thể tăng thêm 50% tác dụng của những kỹ năng hệ Túy Uyên.

Trong bóng đêm, liên tục có ngọn lửa lóe lên, mọi người thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy bức tường xương màu trắng như ngọc được ngọn lửa chiếu sáng, mặc dù không thể nhìn rõ ràng, thế nhưng khi ngọn lửa bùng lên, tiếng chém cũng vang lên bên tai bọn họ.

Khán giả đều giữ yên lặng, nhìn chằm chằm vào màn hình đen kịt ở phía trước mà lắng nghe, cuộc chiến này là một cuộc chiến bọn họ chưa từng gặp, thế nhưng những tiếng vang ở bên trong truyền ra lại có thể làm cho nhịp tim của họ tăng lên!

Khi đêm tối biến mất, Mệnh Phàm sẽ cho bọn họ thấy cảnh tượng nào đây?

…

Chỉ trong chớp mắt, Izanami ở bên trong "Vạn Cốt La Sinh Môn" cảm thấy rất lo lắng, tiếng lưỡi kiếm chém vào cánh cửa xương càng rõ ràng hơn, điều này cũng đã nói rõ, ác ma đang tới gần cô!

Trong bóng đêm, Tiêu Phàm chăm chú vung kiếm, hắn rõ ràng "Vạn Cốt La Sinh Môn" chắc chắn như thế nào, cho nên hắn muốn tập trung tấn công vào một điểm, để có thể phá vỡ lá chắn cuối cùng của Izanami!

Tiêu Phàm sử dụng tất cả kiếm kỹ mà hắn biết, hắn phải dùng tất cả sức lực để tấn công vào một điểm, bức tường xương của Vạn Cốt La Sinh Môn dần dần xuất hiện vết nứt!

Cuối cùng, tiếng nổ vang lên, rất rõ ràng mà truyền tới trong tai tất cả mọi người…

Vạn Cốt La Sinh Môn vỡ vụn, ánh sáng cũng theo đó mà xuất hiện!

Izanami còn cho rằng "Vạn Cổ La Sinh Môn" có thể ngăn cản rất lâu nữa, thật sự không nghĩ tới nó chỉ có thể ngăn cản cái tên điên kia mười giây đã bị phá vỡ rồi!

Izanami rất sợ hãi, bởi vì lúc này Tiêu Phàm đang cầm kiếm chém về phía cô!

Tay áo dài của cô tung bay, hai tay cô hợp nhất, ngón tay nhỏ nhắn của Izanami nhanh chóng kết ấn!

Đợi lúc hoàn thành kết ấn thì hai mắt của Izanami xuất hiện sự tàn nhẫn: "Mệnh Phàm, đây đều là do anh bức tôi! Hoàng Tuyền kỹ: Thần Vẫn Cốt Lăng!"

Uỳnh!

Dùng Izanami là trung tâm, hàng vạn đao xương bắn ra ngoài, trong vùng này không có chỗ nào có thể trốn tránh được cả!

Hoàng Tuyền kỹ: Thần Vẫn Cốt Lăng, tên đã là Thần Vẫn thì cái giá phải trả tất nhiên là lớn tới đáng sợ, khi sử dụng nó thì trạng thái của Izanami từ "Bán Thần Hóa" bị ép trở lại thành người thường.

Thế nhưng uy lực của nó vẫn cực kỳ mạnh mẽ!

Những cái cây xung quanh liên tục đổ xuống, bóng người của Tiêu Phàm đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một vũng chất lỏng màu đỏ từ trên cao rơi xuống, rơi trúng người của Izanami…

Bộ dạng của Izanami lúc này đã trở về hình dạng cũ, mặc một bộ yukata nhuốm máu, thế nhưng nụ cười trên mặt của cô lại rất vui vẻ.

"Ha ha ha! Muốn giết ta sao? Chỉ bằng anh cũng muốn giết ta? Izanami ta chính là Thần! Hiện tại rất tốt, 'Lich King' Mệnh Phàm, anh đáng chết!

Thật sự là bị chém thành vũng máu, ngay cả mảnh vụn cũng không phải!”

Khi thấy Tiêu Phàm biến mất thì Izanami rất hưng phấn!

Thế nhưng khi cô hít một hơi sâu thì đột ngột cảm thấy có gì đó sai sai…

Mùi này là sao đây?

Mùi này là… rượu?

Tại sao nơi này lại có mùi rượu được?

Izanami quan sát xung quanh một lượt, rồi dần dần cảm thấy lo lắng.

Cuối cùng thì cô phát hiện ra, mùi rượu đó ở trên người của mình!

Thứ chất lỏng màu đỏ này, là máu của Mệnh Phàm khi chết mà? Tại sao lại có mùi này?

Izanami nhìn chằm chằm vào bãi “máu” đó, cảm thấy rất kỳ lạ.

Sau đó cô phát hiện bãi “máu” này lại có thể tự động chảy đi, rồi bọn họ tập trung lại tại một nơi!

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao máu của Mệnh Phàm có thể di động? Chẳng lẽ mình lại trúng huyễn thuật của Mệnh Phàm sao?

Không đúng!

Cũng không phải là huyễn thuật, vậy cái thứ này là…

“Nên kết thúc rồi!”

Chẳng biết khi nào, Tiêu Phàm lại xuất hiện một lần nữa!

Kỹ năng đặc biệt của Bạch Ma Hóa - “Tửu Ngọc Ma Tượng”, làm cho Tiêu Phàm có thể biến thành tửu ngọc, tránh thoát “Thần Vẫn Cốt Lăng” của Izanami.

Tiêu Phàm xuất hiện ở sau lưng Izanami, dùng một tay khống chế Izanami, một tay cầm kiếm đưa lên cổ Izanami, sau đó xẹt qua!

Ầm!

Đây cũng không phải là tiếng khi Izanami chết…

Thoát khỏi trạng thái "Bán Thần Hóa", không có "Hoàng Tuyền Cốt Giáp" nữa, Tiêu Phàm còn tưởng lần này Izanami chết chắc rồi!

Thật sự không nghĩ tới trúng một đòn này mà Izanami vẫn không xuất hiện máu tươi.

Khoảng khắc khi lưỡi kiếm chạm tới cổ thì cả người Izanami như một tấm gương vỡ vụn, biến thành từng mảnh nhỏ rồi bay đi theo gió.

Tiêu Phàm cảm thán, thật không hổ danh là thủ lĩnh của Hoàng Tuyền quốc, thật sự là ghê gớm, kỹ năng bảo mệnh thật sự là quá nhiều đi.

Thế nhưng lại có thể thay đổi cái gì đây? Một lần không được thì làm lại lần nữa, cuối cùng chắc chắn có thể giết chết cô ta!

Tiêu Phàm quay người lại, phóng nhanh về phía xa, bởi vì hắn đã phát hiện được khí thế của Izanami!

Izanami chạy trốn, muốn rời xa nơi đây.

Cô ta thật sự không nghĩ tới, kể cả kỹ năng "Thần Vẫn Cốt Lăng" vẫn không thể giết chết "Lich King" Mệnh Phàm, lại còn bị hắn ta lợi dụng suýt nữa thì giết chết mình!

Nếu không phải cô là thủ lĩnh của Hoàng Tuyền quốc, tài nguyên phong phú thì vừa nãy cô đã chết rồi!

Thiên Tùng Vân Kiếm, Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc, Bát Chỉ Kính chính là ba đại thần khí của Nhật Bản, mà ở trong "Tân Sinh" cũng xuất hiện nguyên hình của ba đại thần khí này.

Izanami điều động toàn bộ thành viên của Hoàng Tuyền quốc tìm chúng, trước khi chiến tranh xảy ra thì cô đã có được hai loại thần khí, Bát Chỉ Kính là một trong số đó.

Bát Chỉ Kính là thần khí loại phòng ngự, có được hai hiệu quả đặc biệt, đầu tiên là "Kính Mịt Mờ", có thể ngăn cản tất cả kỹ năng thăm dò, cũng bởi vì như thế nên "Con Mắt Túy Uyên" của Tiêu Phàm mới bị mất hiệu quả, không thể xem xét kỹ năng của Izanami.

Thứ hai đó chính là "Kính Hoa Thủy Nguyệt", có thể ngăn cản một đòn trí mạng giúp người chơi khỏi chết.

Trong khoảng khắc đó, Izanami kích hoạt "Kính Hoa Thủy Nguyệt", như vậy thì cô mới sống tới hiện tại.

Thế nhưng cái đó cũng là kỹ năng hộ mệnh cuối cùng của cô, cho nên cô không thể tiếp tục chiến đấu với Tiêu Phàm được!

Kể cả Izanami cố gắng chạy nhanh nhất có thể thì cũng không thể nhanh bằng Tiêu Phàm được, không lâu sau đó, Tiêu Phàm lại xuất hiện trước người của cô!

"Lần này có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa đâu!"

Tiêu Phàm lạnh lùng nói, giơ kiếm lên cao, chuẩn bị chém đầu kẻ địch!

"Chờ đã!"

Thời khắc cuối cùng, Izanami hô to, rồi ngã xuống mặt đất, mắt rơm rớm nước mắt, cố gắng tỏ ra đáng yêu: "Anh có thể không giết tôi hay không?"

Đúng vậy, Izanami không muốn chết, hiện tại "Thế Giới Chi Nguyên" đang ở trên người cô, cô mà chết thì nó sẽ rơi ra.

Mà khi Thế Giới Chi Nguyên bị rơi ra ngoài thì server Nhật Bản sẽ thất bại hoàn toàn, điều đó cũng không phải là kết quả mà Izanami muốn thấy!

Chỉ cần "Thần kỹ" của cô hoàn thành thì "Hỗn chiến ở thế giới song song" lần này, Nhật Bản sẽ trở thành kẻ chiến thắng, cho nên cô không cam lòng

mà chết đi như vậy!

…

Thấy bộ dáng này của Izanami thì Tiêu Phàm thở phào một hơi, thầm nghĩ, chính là như thế này nên hắn mới không muốn chiến đấu với phụ nữ đó.

“Không được, tôi muốn kết thúc chiến đấu tại đây, cô hãy chuẩn bị lên đường đi.”

Chương 1020: Trúng Kế

Chương 1022: Trúng Kế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Khi thấy huyết kiếm chuẩn bị chém xuống thì Izanami thật sự không quan tâm gì nữa, cô đưa tay tới trước ngực mình, rồi kéo vạt áo xuống, bộ ngực nở nang theo đó cũng nhảy lên, lộ ra một mảng trắng bóc!

Cũng may cô cũng không dùng lực nhiều lắm, không có lộ hoàn toàn, thế nhưng những khán giả bên ngoài đã xuất hiện tiếng sói tru kéo dài liên miên!

“A a a a a a a! Tại sao lại xảy ra đột ngột như vậy, đã gặp cảnh này rồi, khi chết sẽ không hối tiếc nữa!”

“Mẹ nó! Phụ nữ Nhật Bản đều dam dang như vậy hay sao? Thế nhưng ta rất thích!”

“Cô ta muốn dùng cơ thể đổi mạng nha! Izanami muốn làm gì đây?”

…

Vô số người đưa tay quệt mũi, hiện trường trở nên rất hỗn loạn.

Quân đoàn sói lẳng lơ thì hô to vạn tuế, Đoàn tiếp viện Lich King lại mắng liên tục.

Đối mặt với cảnh tượng này thì ngay cả Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng giật mình, Tiểu Miêu và Crimson Rose đỏ mặt, âm thầm chửi mắng, tại sao Izanami lại có thể dam dang như vậy chứ.

…

“Cô… muốn làm cái gi!”

Đối mặt cảnh tượng này, ngay cả Tiêu Phàm cũng bắt đầu hoảng loạn.

Izanami hơi cúi đầu, tóc dài rủ xuống, che mất sự gian xảo xuất hiện trong mắt cô.

Thực sự thì đàn ông vẫn luôn vô dụng như vậy, chỉ cần hơi lộ chút thì hắn đã mềm rồi.

Đã như vậy, ta cũng có thể áp dụng được thủ đoạn kia!

Trong thời gian ngắn, Izanami cũng đã lên được một kế hoạch, khi ngẩng đầu lên lần nữa thì bộ dáng lại trở nên rất đáng yêu, cộng thêm khuôn mặt tuyệt đẹp của cô, thật sự khiến người ta thương tiếc.

Hai tay của Izanami vẫn đặt ở vạt áo, đưa ngực hướng tới Tiêu Phàm, Tiêu Phàm ở trên cao nhìn xuống thật sự là có thể nhìn một cảnh tượng thật đẹp.

“Lần này có thể thả tôi hay không?”

“Cô muốn làm gì? Hãy cứ mặc quần áo lại đi!”

Tiêu Phàm sợ tới ngây người, lần đầu tiên hắn gặp được người chơi dùng “cơ thể” như này ở trong “Tân Sinh”!

“Anh phải đồng ý, nếu không thì tôi…”

“Không được! Cô là kẻ địch, cho nên chỉ có một con đường chết mà thôi!”

Tiêu Phàm cảm thấy không thể dây dưa với cô ta thêm nữa, lại vung kiếm lên lần nữa, thế nhưng một câu sau đó của Izanami làm hắn rất kinh hãi!

“Tôi có thể để anh sờ chút!”

Tiêu Phàm kinh ngạc tới mức không khép miệng được, mà khán giả bên ngoài thì đã hoàn toàn kích động!

“A, cho dù chết cũng không lỗ mà!”

“Ta hận a, tại sao ta lại không phải là Mệnh Phàm chứ!”

” ‘Lich King’ Mệnh Phàm, buông Izanami ra, để ta tới!”

…

“Ha ha, có phải cô muốn lợi dụng hệ thống đề phòng dâm tặc để giết chết tôi đúng không? Tôi sẽ không mắc lừa đâu!”

Mặt ngoài Tiêu Phàm rất bình tĩnh, thế nhưng thật sự thì nội tâm của hắn rất áp lực, hắn thật sự không biết nên xử lý như nào đối với loại phụ nữ này nữa.

Hơn nữa, Tiêu Phàm còn muốn xem xem Izanami định làm cái gì.

Tiêu Phàm cảm thấy Izanami hiểu được rằng, kể cả việc dùng cơ thể thì hắn cũng không thể bỏ qua cho cô ta được.

“Anh yên tâm đi.”

Izanami mở bảng nhân vật của mình ra, rồi chia sẻ công khai, ngay trước mắt mọi người mà đóng lại hệ thống phòng chống quấy rối.

Lần này, khán giả bên ngoài không thể bình tĩnh được nữa, hiện trường cực kỳ hỗn loạn: “Lên đi, ‘Lich King’ Mệnh Phàm, em gái đã thành thật như vậy, hãy tranh thủ thời gian mà sờ tới thoải mái đi!”

…

“Anh ta sẽ ra tay hay không đây?”

Crimson Rose bắt đầu nghi vấn về nhân phẩm của Tiêu Phàm.

“Tôi nghĩ sẽ không, Mệnh Phàm là ‘Lich King’ mà, anh ta rất có kinh nghiệm trong những trường hợp này rồi, hơn nữa bạn gái của anh ta cũng không kém hơn Izanami, sự quyến rũ này không có tác dụng lớn đối với Mệnh Phàm!”

Phong Ma Tiểu Xích Lang suy nghĩ một lát rồi nói.

“Thật sự là như vậy sao?”

Crimson Rose vẫn cảm thấy không chắc chắn, bởi vì cái tên kia có danh hiệu là “Lich King” nha! Tục ngữ nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, áp dụng vào đây thật sự hợp lý mà!

“Tôi cảm thấy Izanami làm như vậy, chắc chắn là đang âm mưu làm cái gì đó, mà Mệnh Phàm luôn thông minh, chắc chắn sẽ không vì vậy mà trúng mỹ nhân kế của cô ta…”

Phong Ma Tiểu Xích Lang đang nói một nửa rồi im bặt, bởi vì hắn ta nhìn vào màn hình lớn thì phát hiện bàn tay phải của Tiêu Phàm dần dần tới gần người của Izanami!

Duỗi hai tay ra, mở rộng bàn tay, nắm chặt lấy thứ đẹp đẽ trước mắt là chuyện ai cũng nên làm hiện tại.

Mà giờ phút này, Tiêu Phàm đang làm điều đó…

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng như bình thường, phân tích toàn bộ cử động của Tiêu Phàm và Izanami, cũng nói rằng Mệnh Phàm sẽ không bị dụ dỗ bởi nữ sắc, rồi oai phong lẫm liệt chém giết Izanami.

Thế nhưng tình hình trong đó lại là lần đầu tiên vượt ngoài khả năng dự đoán của Phong Ma Tiểu Xích Lang…

Phong Ma Tiểu Xích Lang giống như nghe được một tiếng bạt vai vang lên, thật sự là quá mất mặt mà!

Crimson Rose ngây ngốc nhìn màn hình, khuôn mặt dần dần đỏ bừng, nội tâm xuất hiện sự bối rối, khóe miệng của cô run run một hồi rồi hô lớn!

"Lúc nãy anh bảo rằng anh ta sẽ không làm vậy cơ mà? Hiện tại tình huống như thế nào đây? Anh nhìn xem, sờ tới mức biến hình luôn rồi kìa!"

Mà Tiểu Miêu thì đã đỏ mặt từ lâu rồi, cô dùng bàn tay che mặt lại, thế nhưng lại thông qua khe hở giữa hai tay mà nhìn chằm chằm vào cử động của hai người trên màn hình mà nói lầm bầm, cũng không biết cô đang nói cái gì nữa.

"Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, theo những biểu hiện khi trước của Mệnh Phàm thì tình hình sẽ không phải như bây giờ."

Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy mình rất vô tội, hắn ta thật sự thấy oan uổng, chuyện này là Mệnh Phàm làm cơ mà, mắng hắn ta thì có thể làm gì được chứ?

Thế nhưng tại sao Mệnh Phàm sẽ sờ Izanami đây? Chẳng lẽ trong "Tân Sinh" cũng có kỹ năng Sắc Dụ Chi Thuật hay sao?

Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm thấy rất mơ hồ.

"Đàn ông các người đều như nhau cả, không biết tự hạn chế mình, hừ!"

Crimson Rose mắng to, hiển nhiên rằng cô không hề tin lời nói của Phong Ma Tiểu Xích Lang.

Ngay cả đài chủ tịch đều như vậy thì khán giả bên dưới càng không phải nói, trên đó xuất hiện hàng loạt tiếng quỷ kêu sói tru, hỗn loạn kinh người.

Tiếng kêu khóc, chửi rủa xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Nếu có người không rõ tình hình mà nhìn thấy nơi này thì chắc chắn sẽ cảm thấy hoang mang đi.

Thế nhưng ở trong "Tân Sinh", cũng chỉ có "Lich King" Mệnh Phàm mới có thể để khán đài trở nên hỗn loạn như vậy đi.

Còn hiện tại, chúng ta hãy trở lại chiến trường, xem xem vừa rồi đã xảy ra chuyện gì đi…

…

"Tôi có thể cho anh sờ chút!"

Đôi mắt đẹp của Izanami ẩn tình, đầu ngón tay cầm chặt vạt áo, bộ ngực đẩy lên cao cao, bộ dáng tùy ý cho người ta ngắt, nếu như Tiêu Phàm lại còn muốn hỏi sờ nơi nào thì thật sự là một đầu gỗ rồi.

Izanami muốn ủy khúc cầu toàn* sao? (*Ủy khúc cầu toàn: nhẫn chịu để giữ toàn mạng sống)

Tuyệt đối không phải!

Mặc dù Tiêu Phàm mới biết Izanami cách đây một khoảng thời gian khá ngắn, thế nhưng hắn có thể từ trong chiến đấu mà cảm nhận được cách làm người của Izanami, cô ta cũng không phải loại người vì mạng sống mà làm những điều này.

Đã như vậy thì chỉ còn có một khả năng nữa, đó chính là cô ta muốn thiết kế bẫy, muốn ám sát mình, thế nhưng kế sách của cô ta là gì?

Đối mặt với tình hình này thì Tiêu Phàm xuất hiện một kế, đó chính là tương kế tựu kế, rồi thu lợi về cho mình!

Đương nhiên Tiêu Phàm không vô liêm sỉ tới mức muốn sờ vào người cô ta, thế nhưng kế sách của hắn muốn thành công thì phải làm cho Izanami cảm thấy kinh ngạc, như vậy mới có thể làm cho Izanami bỏ xuống lòng đề phòng, cho nên Tiêu Phàm muốn dùng cơ hội này mà hù dọa thủ lĩnh của Hoàng Tuyền quốc này.

Khi cô ta vừa nói xong thì Tiêu Phàm ra tay rất nhanh, đưa tay về phía ngực của cô ta, sau đó khi sắp chạm tới ngực của cô ta thì tay của hắn dừng lại, đây cũng là cách của Tiêu Phàm.

Thế là Tiêu Phàm bắt đầu hành động, nhanh chóng đưa tay phải ra, hướng về phía ngực của người con gái trước mắt này.

Thế nhưng đúng lúc này, xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn…

…

Chương 1021: Ám Sát Sau Cùng

Chương 1023: Ám Sát Sau Cùng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Izanami ngồi trên mặt đất, bộ dáng rất đáng yêu, thế nhưng trong lòng thì suy nghĩ liên tục.

Cái tên điên Mệnh Phàm này tuy rằng rất mạnh, thế nhưng cuối cùng vẫn là đàn ông. Chỉ cần là đàn ông thì sẽ không thể trốn khỏi lòng bàn tay của Izanami, hơn nữa cái tên này còn là một tên ngây thơ không hiểu tình cảm, vậy thì càng dễ dàng hơn.

Sau khi "Bán Thần Hóa" biến mất thì Izanami đã mất đi kỹ năng mạnh nhất trong chiến trường này, bởi vì kỹ năng này có thời gian hồi chiêu là mười lăm ngày.

Thế nhưng cô vẫn còn có một át chủ bài cuối cùng, bởi vì ngoài Bát Chỉ Kính ra, cô còn có một thần khí khác, Thiên Tùng Vân Kiếm.

Thiên Tùng Vân Kiếm, hay còn gọi là Thảo Thế Kiếm, là khi Susanoo giết chết Yamata no Orochi mới xuất hiện.

Sở dĩ Izanami không dùng nó khi chiến đấu với Tiêu Phàm lúc trước bởi vì muốn giữ thanh kiếm này để ám sát.

Thiên Tùng Vân Kiếm có một hiệu quả đặc biệt, tên là "Bát Kỳ Xà San".

Bởi vì có hiệu quả đặc biệt này nên khi Thiên Tùng Vân Kiếm làm bị thương kẻ địch sẽ dần dần chiếm lấy sinh mệnh của kẻ đó, cho tới khi chết thì mới biến mất, điều đáng sợ nhất đó chính là hiệu quả đặc biệt này không thể xóa bỏ!

Thế nhưng tính cảnh giác của Mệnh Phàm quá cao, muốn dùng Thiên Tùng Vân Kiếm làm hắn bị thương là chuyện rất khó.

Cho nên Izanami mới có thể dùng hạ sách này, chỉ cần có thể giết chết Mệnh Phàm thì mình hi sinh chút nhan sắc thì sao chứ?

Izanami suy đoán, với tính cách của Tiêu Phàm thì hắn chắc chắn sẽ do dự một lúc lâu, chỉ có thể tăng thêm sức hấp dẫn thì hắn mới có thể mắc câu.

Cho nên sau khi Izanami nói xong, chủ động đưa cơ thể mềm mại của mình tới người Tiêu Phàm.

Thế nhưng cô không thể ngờ, vào đúng lúc này thì Tiêu Phàm đưa tay ra!

Tiêu Phàm cũng giống Izanami vậy, cũng không biết tại sao cô ta lại chủ động như vậy.

Hai người đều hướng về phía đối phương, cũng không kịp dừng lại.

Trên cùng một làn xe, xuất hiện một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng…

Một cảm giác mềm mại và ấm áp truyền tới từ bàn tay của Tiêu Phàm, kể cả tố chất tâm lý của hắn tốt hơn nữa thì Tiêu Phàm cũng phải giật mình, đầu óc trống không, không suy nghĩ thêm được cái gì cả.

Thế nhưng bản năng của đàn ông vẫn còn, thế là phản xạ có điều kiện sinh ra, đốt ngón tay thoát khỏi sự khống chế của não mà co lại, bàn tay cũng theo đó mà khép vào…

Izanami cũng ngơ ngẩn, thật sự cô không muốn đưa cơ thể mình ra, lúc đầu cô còn tưởng Tiêu Phàm sẽ do dự rất lâu, sau đó cô sẽ mượn cơ hội này mà tới gần hắn hơn, rồi lấy Thiên Tùng Vân Kiếm chém hắn, thật sự không ngờ đúng lúc này thì Tiêu Phàm lại đưa tay ra nhanh tới vậy!

Cảm nhận được sự ấm áp trước ngực làm khuôn mặt của Izanami đỏ lên, khẽ rên một tiếng làm cho Tiêu Phàm run lên, lấy lại tinh thần.

Nghĩ tới chuyện vừa xảy ra làm Tiêu Phàm chợt cảm thấy sợ hãi, thế nhưng kế sách của hắn cũng thành công rồi!

Tiêu Phàm còn đang định xin lỗi Izanami thì đúng lúc này, chẳng biết tại sao Hổ Nữu lại xuất hiện ở đây, đang nổi giận đùng đùng mà chạy tới phía Tiêu Phàm, bay người lên rồi dùng một cú song phi, đá bay Tiêu Phàm ra ngoài!

"Phàm muội muội, anh muốn chết!"

…

Tiêu Phàm ra tay bảo vệ Hổ Nữu trước sự tấn công của Izanami, lúc đó Hổ Nữu cảm thấy rất xấu hổ, rồi quay người chạy đi.

Thế nhưng khi nhìn thấy một màn đêm đen kịt xuất hiện thì Hổ Nữu cảm thấy khá lo lắng, làm cho cô vội vàng chạy trở về.

Thật vất vả mới chạy về tới nơi thì lại thấy Tiêu Phàm đang đặt tay của mình lên một chỗ không nên đặt, Hổ Nữu không tức giận sao được?

Thế là không nói thêm cái gì, cô lao vút tới đạp bay Tiêu Phàm ra ngoài!

"Cô nghe tôi giải thích đã!"

Tiêu Phàm bò dậy, khi thấy Hổ Nữu trở về thì cảm thấy khá chột dạ, thế nhưng trong nháy mắt thì hắn đã phản ứng lại: "Chờ đã, vì sao tôi phải giải thích với cô chứ! Đúng vậy, tôi cũng không làm sai chuyện gì, mà cô lại đạp tôi thì người xin lỗi phải là cô mới đúng!"

"Phàm muội muội, muốn ăn đòn đúng không?" Hổ Nữu tức giận tới mức rút chiếc roi ra.

"Này, có chuyện gì hãy từ từ mà nói, làm gì lại phải động tay động chân chứ. Hơn nữa, tại sao biểu cảm của cô như là bắt gian tại giường vậy?"

“Tôi tôi tôi…” Hổ Nữu nghẹn lại, không biết nói thêm cái gì, nếu nói đây là bắt gian tại giường thì cô chẳng phải là…

Được rồi, nghĩ nhiều làm cái gì chứ, quất!

“Này! Đừng đùa vậy chứ, chơi thật sự à?”

…

Izanami che ngực mình lại, thế nhưng vẫn cảm giác được sự ấm áp còn lưu lại trên đó, thế nhưng điều đó cũng để cô hoàn hồn lại lần nữa.

Khi thấy Tiêu Phàm và Hổ Nữu đùa giỡn nhau thì Izanami thầm hận.

Thế nhưng như vậy cũng khá tốt, mặc dù có vài chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hiện tại sự chú ý của Tiêu Phàm bị Hổ Nữu hấp dẫn, kế hoạch của cô cũng có thể dùng rồi.

Thừa dịp Tiêu Phàm không chú ý, Izanami lặng lẽ đi tới phía sau lưng của Tiêu Phàm, cô phải dùng Thiên Tùng Vân Kiếm xử lý Tiêu Phàm!

Sắp rồi, sắp rồi, cuối cùng cũng sắp đến rồi.

Với khoảng cách này, dù là Mệnh Phàm cũng không thể tránh được, chỉ cần thanh kiếm Thiên Tùng Vân rời khỏi vỏ, sau đó khiến Mệnh Phàm bị thương, nhân đó khởi động “Bát Kì Xà San”, sau đó bản thân kiên trì thêm một lát nữa liền có thể hao tổn Tiêu Phàm đến chết!

Izanami chăm chí nhìn theo bóng dáng Tiêu Phàm, cô ta nghĩ đến việc Tiêu Phàm sắp ngã xuống ngay trước mặt mình, một sự sảng khoái dâng lên trong lòng Izanami.

Tiêu Phàm vẫn không hề cảm nhận được điều gì, hắn vẫn đang đấu võ miệng với Hổ Nữu, không biết nguy hiểm đang tiến đến gần mình.

Izanami đã bắt đầu giai đoạn đánh úp tốt nhất, ánh mắt cô ta hung ác, tay rút Thiên Tùng Vân kiếm ra đâm về phía Tiêu Phàm, nhưng bước chân của cô lại đứng khựng lại, một nét kinh hoảng xuất hiện trên mặt cô ta.

Mà ngay lúc này, đột nhiên Tiêu Phàm xoay người bắt lấy cổ tay của cô ta, khóe miệng hắn cong lên, nở nụ cười khiến người khác phải suy nghĩ, lộ vẻ có chút tà ác.

“Muốn đánh lén tôi à?”

“Tôi không biết anh đang nói gì? Mau thả tôi ra!”

“Vừa rồi còn mờ ám như thế, sao vừa xoay người lại trở mặt luôn rồi?”

“Anh mau buông tôi ra! Tôi thật sự không biết anh đang nói gì hết!”

Rõ ràng tiếp cận Tiêu Phàm vào lúc này là cơ hội đánh lén tốt nhất, nhưng Izanami lại bắt đầu không ngừng giãy dụa.

Bởi vì Izanami không định đánh lén Tiêu Phàm nữa, kế hoạch của cô ta bỗng nhiên xuất hiện bất trắc, đó là không hiểu sao lại không có thứ quan trọng nhất!

“Ồ? Không biết à? Vậy hẳn là cô phải biết đây là cái gì nhỉ?”

Tiêu Phàm đưa tay ra, một cây đao lớn tinh xảo xuất hiện trong tay Tiêu Phàm, đó chính là Thiên Tùng Vân kiếm vừa biến mất của Izanami!

“Thiên Tùng Vân kiếm! Vì sao nó lại ở trong tay anh!”

Izanami bối rối hét lên, vô cùng kinh ngạc.

“Xem ra cô đã thừa nhận rồi, quả thật cô muốn dùng nó để đánh lén tôi…”

Khán giả bên ngoài cảm thấy khó tin nổi, bọn họ hoàn toàn không biết Tiêu Phàm với Izanami đang diễn tuồng gì? Bởi vì khi bọn họ đang theo dõi cuộc chiến đều chỉ chú ý đến cảnh đẹp trước ngực Izanami mà lại bỏ qua ánh sáng nhàn nhạt lóe lên trong tay Tiêu Phàm – Phi Long Thám Vân Thủ.

…

Từ sau khi trộm trang bị “Thánh Thiên Sứ Chi Dực” của K ở server Bắc Mĩ,

Tiêu Phàm có hơi lưu luyến cảm giác ăn trộm thành công ấy, thấy Izanami đang tính kế với mình, Tiêu Phàm liền có ý tương kế tựu kế.

Chỉ là không ngờ rằng mới thử một chút mà lại trộm được thật.

“Bát Kì Xà San, quả đúng là thứ đặc hiệu ác độc,”

“Tôi… Tôi…”

Izanami chột dạ, nói chuyện cũng ấp úng, cô ta không biết nên nói gì, cuối cùng suy nghĩ một lát liền nói sang chuyện khác, cô ta hét lớn: “Tên tiểu nhân này, anh lấy trộm đồ của tôi! Mau trả lại cho tôi!”

Lúc này, khán giả bên ngoài chiến trường với hiểu được đại khái, hóa ra là Izanami hi sinh nhan sắc để nhân cơ hội đánh lén, mà “Lich King” Mệnh Phàm lại đảo ngược tình thế, hắn không chỉ lợi dụng cô ta mà còn thừa cơ trộm luôn vũ khí của con gái nhà người ta.

Chương 1022: Quay lại

Chương 1024: Quay lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Izanami quả là tiền mất tật mang!

“Đã rơi vào tay tôi rồi mà cô còn muốn lấy lại, cứ mơ tiếp đi!”

“Đồ đê tiện vô liêm sỉ hạ lưu, sao anh có thể lấy trộm đồ của con gái chứ!”

“Thế này là lấy trộm sao? Đây phải gọi là động não, không phải cô cũng tính kế hãm hại tôi à? May mà tôi thông minh bóc trần được cô!”

“Động não? Anh sờ mó tôi thì là động não, vậy thì thế nào là bất lịch sự?”

“Này này! Đấy chỉ là vô tình thôi biết chưa! Hơn nữa là cô để tôi chạm vào mà!”

Việc xấu hổ kia lại nị Izamami nhắc lại, Tiêu Phàm cũng thấy rất ngượng ngùng, hắn chỉ có thể qua quýt cãi lại, có điều Hổ Nữu đứng bên cạnh lại không xem nổi, cô giận dữ quát lên: "Đủ rồi! Dây Độc Quấn Quanh!"

Izanami chỉ mải đôi co với Tiêu Phàm, hơn nữa cô ta bị Tiêu Phàm túm lấy một tay khó mà thoát thân được, lập tức liền bị Dây Độc Quấn Quanh mà Hổ Nữu vừa gọi lên quấn lấy.

Ngay sau đó Hổ Nữu cầm roi thép, lập tức quật một roi về phía Izanami!

Vốn dĩ roi của Hổ Nữu không bình thường, nó được kĩ năng thiên phú "Quất Roi Thống Khổ" gia tăng thêm, lần này lại Izanami phải chịu đựng rồi, hơn nữa Hổ Nữu vốn là S, Izanami liền phải hứng chịu một trận ngược đãi tàn bạo!

Roi quật tạo ra tiếng vang pa pa, nghe thấy tiếng kêu thê thảm của Izanami, khán giả bên ngoài chiến trường cảm thấy tim đập nhanh hơn, đương nhiên cũng có một vài khán giả của tộc Ác Ma tỏ vẻ hưng phấn với việc này.

Quả thật là Izanami bị đánh đến mức khóc nức nở, sau khi hạn chế kĩ năng kết thúc, cô ta liền bổ nhào về phía Tiêu Phàm!

Nhìn thấy Izanami lao đến, Tiêu Phàm hoảng sợ, hắn tưởng rằng người này vẫn muốn đánh lén.

Ai ngờ Izanami lại đau khổ cầu xin Tiêu Phàm: "Hu hu, giết tôi đi…"

Đúng vậy, có Tiêu Phàm ở đây, cô ta không thể ra tay xử lí Hổ Nữu được, mà lúc này cô ta cũng không thể lấy mạng Tiêu Phàm được, bảo cô ta ở lại đây chịu đựng quất roi đáng sợ kia của Hổ Nữu thì thả chết đi còn hơn.

"Haiz, biết trước thế này thì ban đầu cần gì phải làm thế?"

Tiêu Phàm thở dài một hơi.

Huyết kiếm chém qua, tàn hoa bại liễu…

…

“Phàm muội muội, rốt cuộc anh làm cái gì trước khi tôi về thế?”

Hổ Nữu cầm roi đi về phía Tiêu Phàm, nở nụ cười xấu xa.

“Cô ta tính kế hãm hại tôi, định châm ngòi li gián.”

Thấy Hổ Nữu tiến đến, Tiêu Phàm nuốt nước miếng, hắn vô thức lùi về phía sau.

“Nhưng hình như vừa rồi anh lại cầm tay con gái nhà người ta không định buông ra mà nhỉ?”

“Tôi chỉ giữ cô ta lại giúp cô thôi, giúp kĩ năng của cô trúng mục tiêu.”

“Anh cảm thấy kĩ thuật của tôi không tốt, không thể phóng kĩ năng chuẩn hay sao?”

Tiêu Phàm thần nghĩ, chả lẽ không phải à?

Nhưng hắn lại không thể nói như vậy, vì thế nên Tiêu Phàm nói đầy chính nghĩa: “Việc quan trọng mà, chắc chắn hơn một chút càng tốt!”

“Chuyện quan trọng á! Chuyện quan trọng mà anh còn không mau chóng giết cô ta đi, việc quan trọng mà anh chỉ quan tâm sàm sỡ! Việc quan trọng mà anh còn cầm tay em gái mãi không chịu buông ra!”

“Từ từ, đều là hiểu nhầm thôi! Chỉ là tôi có kế hoạch khác, hơn nữa kế hoạch cũng thành công rồi mà!”

“Đúng đúng đúng, anh đang dùng não! Đại nhân “Lich King” của tôi ơi, vậy anh có muốn đồng não với chị đây một chút không?”

Hổ Nữu ưỡn bộ ngực đẫy đà ra show với Tiêu Phàm.

Bỗng nhiên Tiêu Phàm nhớ lại xúc cảm vừa rồi, vẻ mặt hắn trở nên lúng túng, căng thẳng vô cùng: “Ha ha, Hổ Nữu cô hài hước thật.”

“Ha ha, sao hài hước bằng anh được.”

Sắc mặt Hổ Nữu càng ngày càng lạnh lẽo, Tiêu Phàm nhanh chóng nghiêm mặt nói: "Hổ Nữu, tôi cảm thấy chúng ta không thể lề mề được nữa, ân oán giữa chúng ta chờ xong việc rồi hãy xử lí đi, bây giờ còn phải xử lí kẻ địch nữa, Cô nhìn xem những thứ Izanami nổ ra sau khi chết kìa, hẳn đây chính là "Thế Giới Chi Nguyên" của server Nhật Bản."

Mặc dù Hổ Nữu tức giận không chịu nổi, nhưng cô cũng biết vì đại cuộc, nhìn thấy những quả cầu thủy tinh đang rơi lộp bộp xuống mặt đất kia, cô xoay người đi về phía trước đạp thật mạnh xuống mặt đất!

Cành cạch!

"Thế Giới Chi Nguyên" của server Nhật Bản, dưới một cước đầy khí phách của Hổ Nữu, vỡ thành một luồng ánh sáng…

Bỗng nhiên trên cơ thể của người chơi còn lại trong "Bình Hành Chiến Trường Hỗn Chiến" của Nhật Bản xuất hiện một luồng sáng khi chết, mà dưới chân người chơi của trận doanh Ác Ma của server Trung Quốc xuất hiện ánh sáng truyền tống, trận doanh Ác Ma chinh phục server Nhật Bản, cuối cùng chiến thắng trở về!

Mà khi mọi người rời khỏi chiến trường, chiến trường Bình Hành của Nhật Bản bắt đầu nứt ra, sụp đổ, cuối cùng hóa thành các mảnh vụn, biết mất trong vũ trụ mù mịt.

Đến lúc này, Bình Hành Thế Giới Hỗn Chiến của "Tân Sinh", server Nhật Bản thất bại.

…

Khi nhóm Ác Ma về đến vùng đất ấy, họ căng thẳng nhìn khắp xung quanh, khi nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cười đùa với nhau.

"Sao ông vẫn còn sống thế!"

"Có ông ấy, ông gà như thế, tôi còn tưởng ông không sống nổi chứ!"

Kể lể với nhau, sau đó ôm lấy nhau, đây là tình nghĩa sâu nặng mà bọn họ tạo nên ở trong trận doanh Ác Ma.

Có điều cũng có một vài gương mặt biến mất trên chiền trường này…

A Hoa Tỷ nghênh ngang trong những lời quan tâm từ các thành viên Bá Vương Hoa, Bạch Y Công Tử lại đưa mọi người đi tìm thủ lĩnh của mình.

Mặc dù không thấy bóng dáng Tiểu Sửu Hoàng đâu, nhưng chẳng có ai lo lắng vì chuyện này hết.

Lúc này Tiêu Phàm đang cẩn thận quan sát thanh đao trong tay mình, đây là chiến lợi phẩm duy nhất hắn đoạt được ở server Nhật Bản.

[Tên: Thiên Tùng Vân kiếm (Thảo Thế kiếm)]

[Loại hình: Vũ khí]

[Phẩm chất: Truyền thuyết]

[Lực tấn công: Rất mạnh]

[Thuộc tính: Độc]

[Đặc hiệu: 1. Cứng cáp: Lưỡi đao sắc nhọn có thể bất chấp mọi loại áo giáp, nhanh chóng đâm xuyên (Không thể coi thường vũ khí ngăn cản); 2. Kéo dài độc: Tốc độ di chuyển và tốc độ tấn công của kẻ địch bị Tùng Vân Kiếm gây thương tích sẽ chậm lại 50%, hiệu quả giảm tốc độ kéo dài hai giây.]

[Đặc hiệu chủ động: Bát Kì Xà San, sau khi kẻ địch bị Thiên Tùng Vân kiếm gây thương tích, độc tố từ cơ thể của rắn Bát Kì sẽ được bơm vào trong cơ thể kẻ địch, tạo thành 10% tổn thương tuyệt đối lớn nhất với lượng HP mỗi giây với kẻ địch, kéo dài đến khi kẻ địch mất mạng. Thời gian cool down là một ngày.]

[Ghi chú: Thiên Tùng Vân kiếm là một trong ba thần khí của Nhật Bản, Susano giành được khi chém rắn Bát Kì.]

…

Sau khi trở về từ server Bắc Mĩ, dường như thuộc tính may mắn giết người tất bạo của Tiêu Phàm liền biến mất.

Vốn Tiêu Phàm không nghĩ rằng "Phi Long Thám Vân Thủ" sẽ thành công, nhưng có vẻ như lần này ông trời cũng giúp đỡ hắn.

Mà nói, cô gái Izanami kia cũng quá ác động, cuối cùng cô ta lại muốn hạ độc chết mình bằng Thiên Tùng Vân kiếm, hơn nữa "Bát Kì Xà San" này thật sự rất bá đạo, trên đó lại còn kèm theo đặc hiệu tuyệt đối buộc phải chết.

Có điều hiện tại Thiên Tùng Vân kiếm đã rơi vào tay hắn,

Tất nhiên sau này sẽ có nhiều tác dụng.

Mặt khác, thứ khiến người khác chú ý đến chính là kĩ năng chữ "thần" được tăng bốc.

Chuyện đến nước này, Tiêu Phàm vẫn không biết "bán thần kĩ" mà Izanami kia khoe khang tận trời là như thế nào?

Nếu như "bán thần kĩ" có tồn tại, có phải tức là "thần kĩ" cũng sẽ xuất hiện trong trò chơi này không? "Bán thần kĩ" đã khoa trương đến mức này, thì "thần kĩ" còn mạnh đến thế nào nữa?

Tiêu Phàm cảm thấy không thể không đề phòng chuyện này được.

Khi Tiêu Phàm còn đang trầm tư thì thấy một người đang đi về phía hắn, Tiêu Phàm dừng lại: "Nói đi, tình hình hiện tại thế nào rồi?"

Lúc này Thời Vũ Hoàn cũng tham gia chiến đấu, nhiệm vụ của cậu ta vẫn vậy, thu thập tin tức rồi sửa lại thành báo cáo, hiện tại đối thủ trong "Hỗn chiến ở thế giới song song" không phải chỉ có một, phải biết tình thế phát triển thế nào rất quan trọng với Tiêu Phàm.

"Tất cả mọi người đều rất sôi nổi, tôi cũng không biết phải nói từ đâu nữa."

“Tùy cậu.”

“Trước hết chúc mừng anh đánh được Nhật Bản. Sau đây tôi sẽ nói về bên server Châu Âu trước. Có thể nói đám người chơi ở server Châu Âu rất có ý chí, vừa bắt đầu đại chiến đã lập tuyên ngôn kỵ sĩ, thề rằng sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng của “Hốn chiến thế giới song song”.”

Chương 1023: Thời Gian Chiến Tranh

Chương 1025: Thời Gian Chiến Tranh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Nghe có vẻ rất đần độn.”

“Chẳng đúng thế à? Trong đó có một người tên là William, có vẻ là bạn nhảy của Hàn Tiểu Yêu của công hội Hoa Nguyệt trong cuộc thi nhảy Waltz Quốc tế, anh ta tuyên bố phải qua Đại Lục để tìm cô.”

Không biết Hổ Nữu đi đến đây từ lúc nào, cô nghe thấy những lời này liền bình luận: “Lãng mạn thật, nhất định Hàn Tiểu Yêu biết sẽ rất vui vẻ.”

Tiêu Phàm: “Tên William đấy ngu ngốc thật.”

“Thời Vũ Hoàn: Tôi đồng ý.”

“Này! Hai người các anh, đúng là không hiểu trái tim thiếu nữ một chút nào hết, đáng đời không có bạn gái.” Hổ Nữu phiền muộn.

“Vô số nữ chính của thế giới 2D bị tôi chinh phục, tôi không cần bạn gái 3D loại kém.” Thời Vũ Hoàn cực kì kiêu ngạo.

“Tôi… Tôi là Lich King…”

Bỗng nhiên Tiêu Phàm cảm thấy danh hiệu “Lich King” này cũng rất được, có thể dùng được trong tình huống này.

“Các anh… Đáng đời, hừ!” Hổ Nữu quay đầu một mạch bỏ đi.

“Sau đó thì sao? Bên Châu Âu thế nào rồi?” Tiêu Phàm mặc kệ Hổ Nữu, tiếp tục hỏi.

“Bọn họ bị tấn công, đó là đoàn đội từ châu Phi đến. Người chơi châu Phi đến chiến trường châu Âu thông qua cửa xâm lấn của chiến trường của bọn họ, sau đó mãnh liệt tấn công người chơi châu Âu, bọn họ hô hào khẩu hiệu “nhập cư trái phép”, dáng vẻ của bọn họ giống như có mối thù sâu nặng lắm vậy.”

“Nhập cư trái phép?” Sắc mặt Tiêu Phàm quái dị.

“Đúng vậy, người châu Phi muốn nhập cư trái phép rồi trở thành vua châu Âu, chuyện này đã trở thành chuyện thường tình trong giới võng du.”

(Chú thích: trùm châu Phi, mặt đen, người xui xẻo biểu hiện những thứ kém cỏi được mở trong trò chơi, vua châu Âu thì ngược lại.)

“Tôi nghĩ, đây hẳn là chuyện có hai khái niệm…”

“Nhưng chính bọn họ nói như vậy, cho nên trận chiến này được gọi là “trận chiến nhập cư trái phép”.”

“Vậy kết quả của “trận chiến nhập cư trái phép” đó thế nào? Có thành công vượt biên không?”

“Hai bên giằng co không chịu buông, nhưng chiến trường châu Âu lại ngẫu nhiên đến “cửa đề phòng”, cực kì xui xẻo, dân tộc chiến đấu cũng đến.”

“Nước Nga á?”

“Đúng vậy, người chơi của server Nga rất kinh khủng, châu Âu đã cố hết sức đối đầu với châu Phi rồi, trên chiến trường lại xuất hiện thêm người thứ ba là Nga, kết quả rõ ràng rồi, châu Âu thất bại rút lui.”

“Sau khi châu Âu thua cuộc rồi rút lui, người chơi châu Phi và người chơi Nga được truyền tống trở lại, chiến trường châu Âu hoàn toàn sụp đổ.”

“Bớt được một đối thủ.”

“Không chỉ một đâu, bên Mỹ La Tinh cũng bị diệt rồi, bọn họ gặp phải một đối thủ cũ, Bắc Mĩ.”

“Bắc Mĩ…”

Nhắc đến Bắc Mĩ, Tiêu Phàm tự nhiên nhớ lại nhưới đàn ông sừng sững trong băng tuyết kia.

“Điều đáng chúc mừng chính là sau cuộc chiến này, ba công hội lớn Sử Tử Vinh Quang, Chiến Chùy Vương Giả và Tinh Linh Chi Ca của bên Bắc Mĩ đều bị thương nặng, chiến lực của server Bắc Mĩ trượt mạnh.”

Sư Tử Vinh Quang, Chiến Chùy Vương Giả, Tinh Linh Chi ca đều bị thương nặng?

Không đúng, không phải là bị thường nặng, đây là âm mưu của K, anh ta đang xóa bỏ sự đối lập!

“Cho nên bên Bắc Mĩ bắt đầu án binh bất động, hiện tại cũng không thấy có hành động gì.”

Tên K này, rốt cuộc anh ta muốn làm gì chứ!

“Châu Mỹ La Tinh thất bại rút lui, server yếu nhất liên hợp Đa Nguyên này tất nhiên không thể tồn tại được. Liên hợp Đa Nguyên được tạo thành bởi người từ nhiều quốc gia, thành viên thật sự quá phức tạp, tôn giáo tín ngưỡng, pháp luật chính trị… đều có rất nhiều điểm khác nhau, căn bản không thể đồng lòng hành động được, thậm chí còn chưa bắt đầu chiến đấu đã trực tiếp nội chiến. Mà bọn họ lại cực kì xui xẻo, đụng phải dân tộc Ấn Độ quái đản.”

“Ấn Độ?”

Nghe thấy Ấn Độ, Tiêu Phảm hơi hơi chú ý, bởi vì hắn nhớ đến người chơi Shiva của Ấn Độ mà Izanami nhắc đến.

“Vâng, Ấn Độ, trận tàn sát nghiêng hẳn về một phía, căn bản server đa quốc gia không thể chống lại được, chiến trường liền trực tiếp sụp đổ.”

“Nếu đã nhắc đến Ấn Độ thì không thể không nói đến tình hình của một đội khác trong server Trung Quốc của chúng ta.”

“Cậu nói đến ba trận doanh khác à?”

“Đúng vậy, đúng là đoàn đội lớn do Hội trưởng công hội Tinh Thần dẫn dắt.”

“Làm sao? Chẳng lẽ cửa xâm lấn trên chiến trường của chúng ta thông đến server Ấn Độ?”

“Không phải, bọn họ đến server Hàn Quốc, nhưng vì Ấn Độ xuất hiện, cục diện trận chiến đã thay đổi…”

Quả thật Hàn Quốc rất phát triển trong lĩnh vực võng du. Chính phủ Hàn Quốc xây dựng tạo điều kiện rất lớn cho người chơi trong nước, nhờ vậy mà có rất nhiều người chơi nổi tiếng đi ra từ đây, cho nên Hàn Quốc vẫn luôn thể hiện sức mạnh cực lớn của mình trong mặt này, với “Hỗn chiến thế giới song song” lần này, bọn họ lại càng có khát vọng chiến thắng.

Mà trước khi “Tân Sinh” xuất hiện, công hội Nguyệt Thần tranh chấp với công hội Tinh Thần của giới võng du nước ta lại thuộc Hàn Quốc, coi như lần này công hội Tinh Thần gặp được đối thủ cũ.

Bên server Hàn Quốc được Hội trưởng công hội Nguyệt Thần là Mộc dẫn dắt, còn đoàn đội của server Trung Quốc tất nhiên được giao cho Hội trưởng công hội Tinh Thần chỉ huy.

Sau khi công hội Nguyệt Thần đến trận doanh Tinh Linh, giới truyền thông Hàn Quốc liền khen ngợi họ chơi như là “chủng tộc thứ năm của Tân Sinh”, chiến dịch lần này, người chơi của server Hàn Quốc đã thể hiện trình độ chơi của mình một cách hoàn hảo dưới sự dẫn dắt của “Nguyệt Thần”.

Server Trung Quốc cũng không chịu yếu thế, đánh một trận sống còn với người chơi của server Hàn Quốc, hai bên đều thể hiện trình độ chơi cực tốt

cùng với sự rèn luyện chiến đấu của mình.

Ngay khi đang chiến đấu kịch liệt, kẻ thứ ba xuất hiện trên chiến trường Hàn Quốc…

Bọn họ chính là người chơi của server Ấn Độ vừa tiêu diệt server đa quốc gia!

Vị trí mà người chơi server Ấn Độ xuất hiện ở ngay sau lưng người chơi server Hàn Quốc, sau khi nhìn thấy đối thủ bọn họ liền xông thẳng lên, bắt đầu điên cuồng tấn công những người đang ở chiến trường, ngay cả người chơi server Trung Quốc cũng bị ảnh hưởng không ít.

Khó khăn lắm người chơi server Hàn Quốc mới giữ được thế hòa trước sự tấn công của server Trung Quốc, hiện tại Ấn Độ lại tấn công gọng kìm, sau khi vất vả chống đỡ hồi lâu, cuối cùng bọn họ cũng thua trận.

Người chơi server Ấn Độ thấy người chơi server Hàn Quốc thất bại rút lui vẫn không chịu dừng lại, xông về phía người chơi server Trung Quốc còn lại trên chiến trường, may mà trong khi hỗn loạn, "Thế Giới Chi Nguyên" của chiến trường Hàn Quốc vô tình bị vỡ, trận chiến này mới tạm thời dừng được, mà người chơi server Ấn Độ và người chơi server Trung Quốc cũng bị truyền tống tách ra khỏi chiến trường Hàn Quốc.

…

"Đã xử lí được đám Hàn Quốc còn không chịu dừng lại, dân tộc hack game đúng là hung tàn."

Nghe xong tình hình chiến đấu bên chiến trường Hàn Quốc, Tiêu Phàm liên tục cảm thán.

"Có ai nói không đâu? Bên truyền thông Hàn Quốc đang liên tục công khai lên án, nói rằng người Ấn Độ đánh lén từ đằng sau là quá đê tiện, dù sao truyền thông Hàn Quốc cũng kỳ vọng rất nhiều vào "Hỗn chiến thế giới song song" lần này, bây giờ thua cuộc cũng nhất thời không thể chấp nhận được. Có điều người Ấn Độ thật sự rất điên cuồng, sau khi bị chiến trường Hàn Quốc truyền tống về liền không dừng lại mà đến châu Phi tấn công,

nhìn tình hình trước mắt thì có vẻ châu Phi sớm muộn gì cũng sẽ thua cuộc.”

“Ấn Độ mạnh như vậy cơ à?”

“Rất mạnh, nếu không tin anh có thể đến chiến trường phía nam của chúng ta, nhìn thử dáng vẻ uể oải của những người chơi vừa đi server Hàn Quốc chiến đấu về xem.”

“Ha ha,

Chuyện này nói sau đi. Còn gì nữa không?”

Tiêu Phàm cười khổ, dù sao những người này cũng là đồng bọn của mình mà.

“Lần này dân tộc chiến đấu lại ra tay nữa, mục tiêu là Bắc Mĩ, tôi cảm thấy lần đại chiến này, Bắc Mĩ lành ít dữ nhiều, dù sao vừa chiến đấu với châu Mỹ La Tinh xong, ba công hội lớn Sư Tử Vinh Quang, Chiến Chùy Vương Giả và Tinh Linh Chi Ca đã bị tổn hại rất nhiều.”

Bắc Mĩ lành ít dữ nhiều sao?

Tiêu Phàm thu lại nụ cười trên mặt, hắn cảm thấy Thời Vũ Hoàn đã phán đoán sai rồi, bởi vì Thời Vũ Hoàn chưa từng gặp K của Liên minh người báo thù, sau khi thấy K rồi tất nhiên cậu ta sẽ không nghĩ như vậy nữa, bởi vì “Băng Đế” K mới là boss cuối cùng của “Hỗn chiến ở thế giới song song”!

Chương 1024: Tạm Thời Rút Lui

Chương 1026: Tạm Thời Rút Lui

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có điều Tiêu Phàm cũng lười sửa lại: “Vậy tức là chúng ta rất may mắn, được tạm thời nghỉ ngơi một thời gian.”

“Có thể nói như vậy, có điều anh nên đi xem bên công hội Tinh Thần xem sao, thấy rồi anh sẽ không lạc quan nổi đâu.”

“Nghe có vẻ bọn họ thật sự rất thê thảm.”

“Đúng vậy, cực kì thảm, bên bọn họ không viễn chinh thuận lợi như trận doanh Ác Ma chúng ta, giao chiến với server Hàn Quốc, người Ấn Độ đột nhiên ra tay khiến bọn họ bị tổn thất cực nặng.”

“Vậy đúng là ổn. Phải rồi, Long Ngạo Thiên sao rồi?”

Không biết vì sao, bỗng nhiên Tiêu Phàm lại nhớ đến người này.

“Không sao hết, tên này thái độ khác thường, im ắng hơn rất nhiều. Khi mọi người chiến đấu hắn ta lại ôm kiếm phơi nắng ở bên cạnh, giống như đổi thành một người khác vậy. Bên chiến trường Hàn Quốc, căn bản là người chơi Thú Nhân cùng Tinh Linh của server Trung Quốc chiến đấu chèo chống, trận doanh Nhân Loại không có công hội Trật Tự đã suy yếu đi rất nhiều.”

“Vậy sao? Đúng là không giống dáng vẻ của Long Ngạo Thiên trước đây.”

Tiêu Phàm thở dài, giọng nói có chút xa xăm, nhưng hắn không còn quan tâm đến Long Ngạo Thiên nữa, mà có chút tưởng nhớ công hội Trật Tự.

Đinh…

Ngay khi Tiêu Phàm đang mơ màn, hắn nhận được một tin tức từ hệ thống, đây là tin nhắn nhắc nhở, cuối cùng hồi âm mà hắn vẫn luôn chờ đợi đã đến rồi!

Tiêu Phàm có chút hưng phấn, hắn quay đầu nhìn về phía Tuyết Dạ đang phiền muộn vì phần thưởng cuối cùng sau khi chiến đấu: “Tuyết Dạ, tôi offline một lát, sau này có chuyện gì giao cho cậu nhé, được không?”

Tuyết Dạ vừa nghe liền tỏ rõ nét vui mừng, cậu thầm nghĩ, quả nhiên đội trưởng rất nhiều ý người khác, đây không phải là cơ hội được tạo ra để cậu đi giành phần thưởng đồ thời trang đặc biệt của người khác sao!

“Không thành vấn đề!”

Tuyết Dạ không cần nghĩ ngợi liền đồng ý ngay lập tức.

Nhìn thấy Tuyết Dạ sảng khoái như thế, Tiêu Phàm có chút ngạc nhiên, trong lòng hắn, Tuyết Dạ vẫn là người không quan tâm đến những thứ khác ngoài việc ăn mặc, không ngờ rằng lần này cậu lại quan tâm đến “Hỗn chiến ở thế giới song song” như vậy.

“Bây giờ anh phải offline à?”

Hành động của Tiêu Phàm khiến Thời Vũ Hoàn hoảng sợ, phải biết rằng bây giờ Tiêu Phàm chính là nhân vật quan trọng của server Trung Quốc đó!

“Thật sự tôi có vài chuyện vải xử lý, đúng lúc bây giờ Nga lại đại chiến với Bắc Mĩ, Ấn Độ viễn chinh ở châu Phi, không phải chuyện của người chơi server Trung Quốc chúng ta, để Tuyết Dạ quản lí mọi chuyện là được.”

“Nhưng anh thật sự không đi xem các người chơi ở các trận doanh khác à? Tình hình của bọn họ có chút không ổn!”

“Tôi có đi xem thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề, tôi có nói thì người chơi ở những trận doanh khác cũng không nghe tôi. Ngoài ra thì lần này tôi offline cũng rất quan trọng với lần chiến tranh này, cho nên cứ như vậy trước đã.”

Dứt lời, Tiêu Phàm nhìn xung quanh một hồi, hắn nhìn thấy Miên Miên ở bên cạnh Bán Trường Miên đang hưng phấn đi về phía mình.

“Miên Miên, em có ngoan không thế?”

“Kẹo que, ngốc!”

Hiện tại Miên Miên ở cạnh Tiêu Phàm cũng không còn cảm giác mới lạ như trước nữa, hắn tin rằng không bao lâu nữa cô bé sẽ khôi phục hoàn toàn, có thể hòa hợp ở cùng với những người xung quanh.

“Dám mắng anh ngốc à! Miên Miên, anh đau lòng lắm đấy!”

Tiêu Phàm vươn tay ra, trêu đùa với cô bé Miên Miên mềm mại đáng yêu này một lát, đùa đến mức cô bé vui vẻ cười liên tục.

Sau khi đùa giỡn với Miên Miên, Tiêu Phàm mới offline, điều này khiến Tiểu Miêu và Crimson Rose ở bên ngoài chiến trường khinh bỉ hắn một hồi, bọn họ thầm nghĩ, tên Mệnh Phàm đúng là một lolicon ghê tởm! Trước khi offline còn không quên động tay động chân với loli nhà người ta, thật sự quá vô liêm sỉ!

Có điều lúc này Lich King Mệnh Phàm rời khỏi chiến trường ổn thật đó hả?

Nhìn Tiêu Phàm biến mất trong một luồng sáng, mọi người thấp thỏm không thôi, không biết từ khi nào, Tiêu Phàm đã trở thành người quan trọng trong lòng mọi người.

Mà trừ Miên Miên ra, không ai chú ý đến Tiêu Phàm khẽ nhếch khóe miệng khi offline, hắn đang nói thầm với Miên Miên…

"Miên Miên, nhớ giữ bí mật cho anh nhé…"

Miên Miên nghiêng đầu, nhìn Tiêu Phàm biến mất trong luồng ánh sáng, vẻ mặt cô bé khó hiểu, nhưng cô bé vẫn siết chặt nắm tay nhỏ bé mịn màng của mình lại…

Nhìn thấy dòng số liệu hiển thị trên màn hình, Tiểu Ngũ cảm thấy cực kì buồn ngủ, cậu ta cực kì nhớ đến thời gian ở công hội Trật Tự trong "Tân Sinh", bởi vì những nhiệm vụ đó thú vị hơn những chuyện cần làm bây giờ nhiều.

Lúc này trong "Tân Sinh" hẳn là đang tiến hành Quốc Chiến nhỉ, cậu ta cũng rất muốn đăng nhập vào trò chơi mà.

Nghĩ như vậy, lòng Tiểu Ngũ có chút ngứa ngáy, nhìn thấy đống số liệu hỗn loạn tung bay trên màn hình của mình, cậu ta lại trở nên càng lúc các phiền muộn.

Nhưng nhiệm vụ trong "Tân Sinh" đã bởi vì "Số 0" mà hoàn toàn kết thúc rồi.

Hơn nữa dựa vào suy đoán của "Số 0", bọn họ thật sự nhận được thu hoạch ngoài ý muốn từ trong "Tân Sinh", muốn trở về một lần nữa là chuyện không thể nào rồi.

…..

Ầm!

Một âm thanh lớn vang lên, Tiểu Ngũ còn chưa thèm nhìn đã biết được là ai tới đấy, bởi vì cậu ấy đã sớm quen thuộc với chuyện này.

"Thời gian chuẩn sát luôn nhỉ, kém vài giây nữa là đến muộn rồi!"

"Nói nhảm! Nhóc bốn mắt em còn không nhìn xem chị đây là ai!"

Tử Yêu thở hổn hển, xông vào cửa, cuộc sống đi làm dùng thẻ chấm công như vậy khiến cho người làm kẻ cướp quốc tế như cô ta từ trước đến giờ có chút không quen.

"A! Lại là một ngày nhàm chán, tôi muốn chơi trò chơi! "Hỗn chiến ở thế giới song song" trong Tân Sinh bắt đầu rồi, tôi lại không có phần!"

Tiểu Ngũ duỗi thắt lưng ra, lại bắt đầu than oán.

"Nhiệm vụ của em còn chưa làm xong kia kìa, còn muốn chơi trò chơi!"

Nói xong, Tử Yêu ngồi xuống gần đó, xem trực tiếp của "Tân Sinh".

"Này! Nhị tỷ, chị lại giải trí trong giờ làm!"

"Chị không giống nhóc bốn mắt em, chị đã sớm hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi, hiện tại đang là thời gian rảnh rỗi."

"Vậy chị còn vội vã chạy đến đây làm gì!"

"Không có mặt sẽ bị trừ tiền lương đấy, ngu xuẩn! Không cãi nhau với em nữa, chị nói với em, trong "Hỗn chiến ở thế giới song song", "Lich King" Mệnh Phàm lại có thể bắt được cô nàng ở server Nhật Bản kia đấy, thậy sự là làm vẻ vang tổ quốc mà!"

“Cái đệt! Lí luận của chị bị gì vậy!”

“Em không biết phản ứng của truyền thông Nhật Bản bên kia thì thôi, quả thật quá thú vị rồi.”

“Nhị tỷ,

Chị cũng điên rồi à? Sao chị cũng thích chú ý đến tên “Lich King” Mệnh Phàm kia rồi?”

“Này này, em tôn trọng chút đi, cái gì gọi là tên này tên kia. Hắn còn thú vị hơn cả tên ngốc như em đấy, hắn là thần tượng của chị!”

““Lich King” Mệnh Phàm là thần tượng của chị á? Nhị tỷ, hôm nay chị đã uống thuốc chưa thế!”

“Hôm nay chị không uống thuốc, cảm thấy bản thân mình mỹ mãn… hơn nữa, chị đã gia nhập vào “Đoàn tiếp viện Lich King” rồi!”

Tử Yêu lắc lư đầu, càng có vẻ phấn chấn hơn.

“Có nhầm hay không vậy, chị thật quá mất mặt rồi!”

“Em mới mất mặt ấy, em không biết trong “Đoàn tiếp viện Lich King” có bao nhiêu em gái đáng yêu đâu.”

“Chị đang chọc em chơi à?”

“Kĩ thuật hack của em tốt như vậy, có thể tự mình xâm nhập vào nhìn mà.”

“Không nói chuyện này nữa, Nhị tỷ chị chẳng lẽ lại không biết Mệnh Phàm là em trai của “Số 0” sao?”

“Vậy thì có sao?”

“Em trai của “Số 0”, hơn nữa lại sinh ra ở trận doanh Ác Ma, người này thật sự rất có vấn đề đó!”

“Này, sinh ra ở trận doanh Ác Ma thì sẽ có vấn đề sao? Thời thế khác nhau mà, “Tân Sinh” hiện nay đã thay đổi nhiều rồi, đám người có cá tính trong trận doanh Ác Ma kia đã được mọi người yêu thích nhiều lắm rồi.”

Bỗng nhiên Tử Yên cười giảo hoạt: “Hơn nữa, hắn là em trai mà “Số 0” yêu thương nhất, em ở sau lưng hắn đàm luận như vậy có ổn không?”

“Hiện tại hắn có nghe được đâu?”

Tiểu Ngũ ra vẻ không sao cả.

“Nhưng hắn ở ngay sau lưng em mà.”

“Nhị tỷ, chị đừng dọa em sợ, cái tên biến thái đó lúc nào cũng ở những nơi u ám, quanh năm ở trong căn phòng tối nhỏ, sao lại có thể ở đằng sau em được?”

Chương 1025: Anh Em Gặp Mặt

Chương 1027: Anh Em Gặp Mặt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tiểu Ngũ, chị đâu có lừa em đâu.”

Tiểu Ngũ nhìn thấy vẻ mặt của Tử Yêu, bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, vô cùng cứng nhắc quay đầu nhìn lại, phát hiện đằng sau mình là cặp mắt hí giống như trăng khuyết đầy quen thuộc kia.

“A!”

Tiếng hét thảm thiết như giết heo vang lên, Tiểu Ngũ sợ tới mức ngã nhào ra đất, Tử Yêu che miệng cười vui không ngừng.

Nhưng Tiêu Bình cũng không để ý đến cậu ta, lập tức đi ra ngoài cửa.

…..

Nhìn thấy Tiêu Bình đã đi xa rồi, tim của Tiểu Ngũ vẫn đập rất nhanh.

“Nhị tỷ, sao chị không nói cho em biết sớm một chút!”

“Chị nói rồi, em đâu tin.”

“Chị! Chị tính kế em! Nhưng vì sao hắn ta lại ở đằng sau em! Xem ra lần này em chết chắc rồi!”

Tiểu Ngũ trở nên hoảng loạn, nhưng cậu ta bỗng nhiên nhận ra chuyện gì đó, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa: ““Số 0” vừa mới đi ra ngoài sao?”

“Đúng vậy.”

““Số 0” không phải đang bị cấp trên giam cầm sao? Ai thả hắn ta ra vậy?”

“Hắn ta bị giam cầm khi nào, từ trước tới nay hắn ta đều là người tự do.”

Người trả lời câu hỏi này của Tiểu Ngũ chính là Tiêu Lập Thụ, cũng chính là người quản lí của Số 0 và Thập Nhận.

“Vậy bác Tiêu này, vì sao hắn ta cứ ở mãi trong căn phòng tối đó không ra ngoài?”

Tiểu Ngũ lại nhớ lại chỗ tư liệu mà bản thân điều tra ra, chẳng lẽ mười tên thiếu niên xấu tính đánh nhau bị chết kia không liên quan gì đến Tiêu Bình sao?

“Bởi vì lười. Bên cạnh đó tôi nói cho cậu biết một tin này, bình thường các cậu xin nghỉ, chấm công gì đó đều là cậu ấy quản lí thay tôi. Cho nên cậu tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút, đừng đắc tội với cậu ấy, miễn cho lần tới cậu xin nghỉ cậu ấy lại không phê chuẩn cho, đến lúc đó tôi cũng không có cách nào đâu.”

“Bác Tiêu, không phải chứ….”

Mặt Tiểu Ngũ tái đi rồi.

…..

Bưu kiện mà Tiêu Phàm nhận được chỉ có ba chữ: anh đến rồi. Nhưng ba chứ này đủ để Tiêu Phàm hiểu được ý mà Tiêu Bình muốn truyền đạt.

Bởi vậy Tiêu Phàm mau chóng off khỏi "Hỗn chiến ở thế giới song song", quay về hiện thực.

Ngay trước lúc Tiêu Phàm rời khỏi server Bắc Mĩ, "Con mắt Túy Uyên" của hắn cuối cùng cũng nhìn thấu được bên trong của K. Hiểu được K mạnh đến mức nào, để có được chiến thắng cuối cùng ở "Hỗn chiến ở thế giới song song", Tiêu Phàm cần đến sự giúp đỡ của Tiêu Bình.

Sau khi logout, chưa đợi được bao lâu, tiếng gõ cửa đã vang lên, sau khi xa cách nhiều năm, anh em hai người cuối cùng cũng gặp lại ở hiện thực.

"Không nghĩ anh lại nhanh như vậy, trong nhà hơi lộn xộn, em còn chưa kịp dọn dẹp lại."

Tiêu Phàm vò vò đầu tóc, nhìn thấy Tiêu Bình xuất hiện trước mặt mình, khuôn mặt tỏ ra ngại ngùng.

"Có gì mà ngại ngùng đâu, khó có dịp gặp mặt, chúng ta vẫn nên về nhà ăn bữa cơm với ba mẹ đi."

"Ý của anh không tệ, ở chỗ của em cũng rất nhàm chán. Nhưng phải quay về thành phố N có phải hơn tốn thời gian không, anh biết đấy, hiện tại thời gian của em không có nhiều, trên game "Tân Sinh" còn có người đang chờ, offline quá lâu em cũng không yên tâm những chuyện đang diễn ra trên đó…."

"Chuyện này em không cần phí tâm đâu, chuẩn bị rời khỏi nhà đi."

"Thật sao?"

Tiêu Phàm nghi hoặc, chỗ mà hắn đang ở là thành phố S đó.

"Anh lừa em làm gì, cũng không xem xem anh là ai, anh là anh trai em đó! Chẳng lẽ em không cảm thấy anh đến thành phố S rất nhanh sao?"

"Được rồi, vậy chúng ta đi luôn bây giờ."

“Đợi đã, em cứ như vậy đi gặp ba mẹ à? Bọn họ sẽ lo lắng đấy.”

“Lo lắng sao?”

“Em soi gương đi nhỉ?”

Tiêu Phàm liếc nhìn gương một cái, nhìn thấy bộ tóc trắng bạc, hoàn toàn sợ ngây ra.

“Anh, em đây….”

“Không cần giải thích, chuyện này anh biết, em mau đi xử lí đi.”

“Vậy được.”

May mắn Tiêu Phàm đã sớm có chuẩn bị, bằng không thì phiền phức rồi, có điều người anh trai Tiêu Bình này thật đúng là khiến người khác rất yên tâm.

Cầm lấy chai chai lọ lọ, tạm thời biến đầu tóc về màu đen xong, Tiêu Phàm liền theo Tiêu Bình ra ngoài.

Nhìn thấy chiếc xe thể thao đang đỗ ở dưới lầu, Tiêu Phàm ngơ ngác liếc nhìn Tiêu Bình.

“Đơ ra đấy làm gì, mau lên xe đi, đứa em ngốc ngếch này.”

Tiêu Bình mở cửa xe, không kiên nhẫn nói.

“Anh, em nói này… chiếc xe này đắt lắm nhỉ.”

“Không biết.”

“Không phải anh mua chiếc này à?

“Không phải, mượn thôi.”

“À, vậy hiện tại chúng ta phải đi đến sân bay ngoại thành phía nam sao?”

“Không phải.”

“Không phải là anh định chạy xe đến thành phố N đấy chứ.”

Tiêu Phàm giật mình nhìn Tiêu Bình.

“Qua nhiều năm như vậy rồi sao em vẫn ngốc như thế hà!”

“Xin lỗi, vậy chúng ta phải về nhà kiểu gì.”

“Đến lúc đó em sẽ biết thôi.”

“Em vẫn còn một câu hỏi nữa. Anh, anh có bằng lái xe không?”

Sở dĩ Tiêu Phàm hỏi như vậy là bởi vì Tiêu Bình rất hay tùy ý chơi đánh võng trên đường.

“Không có, thứ này quan trọng lắm sao?”

“Rất quan trọng đó, không có bằng lái xe, anh lái thì sao mà em có thể yên tâm được?”

“Vậy sau khi quay về anh tự in một cái, như vậy em đã yên tâm chưa?”

“…”

…

Trong cảm giác hoảng sợ không ngừng, cuối cùng Tiêu Phàm cũng ngồi xe đến được điểm đích.

Lúc này Tiêu Phàm coi như hiểu được bản thân từ thành phố S quay về thành phố H kiểu gì.

Trên mảnh đất trống rộng lớn, một chiếc máy bay trực thăng quân dụng đỗ xuống, có vài người nhìn bề ngoài giống như là nhân viên quan trọng trong tòa thị chính thành phố S khom lưng cúi đầu với Tiêu Bình, Tiêu Bình vẫn bình tĩnh dẫn Tiêu Phàm đi lướt qua bên người bọn họ.

“Như vậy ổn không?”

“Đừng để ý bọn họ, bọn họ rất phiền, đáp lại bọn họ chỉ tổ lãng phí thời gian.”

Tiêu Bình trực tiếp ngồi lên vị trí điều khiển máy bay trực thăng, đưa đồ che tai cho Tiêu Phàm.

“Anh, em muốn nói, anh có giấy phép lái máy bay không?”

“Mau lên đây,

Thứ này về rồi anh in sau, nếu em muốn anh cũng có thể giúp em in một cái.”

“Trọng điểm em muốn nói không phải cái đó!”

Dù cho tâm trạng của Tiêu Phàm có thế nào, máy bay trực thăng vẫn cứ bay lên.

…

Lần đầu tiên Tiêu Phàm ngồi máy bay trực thăng, cảm giác cũng không ổn lắm, bởi vì người đang lái máy bay trực thăng chính là người anh trai biến thái Tiêu Bình này, khiến hắn có chút sợ hãi.

Tiêu Phàm có hỏi Tiêu Bình những chuyện như là nhảy dù gì đó, nhưng Tiêu Bình nói bản thân không thích cảm giác bị trói buộc, cho nên sao lại có thể chịu cảm giác đeo mấy thứ rườm rà như dù trên lưng.

Vì để khoe với em trai kĩ thuật điều khiển của bản thân, thậm chí Tiêu Bình còn biểu diễn kĩ thuật đặc biệt vài lần trong lúc bay, chuyện này lại khiến Tiêu Phàm cực kì sợ hãi, cũng may chưa qua bao lâu, bọn họ đã đỗ xuống tầng cao nhất trên tòa nhà nào đó ở thành phố N.

Người tiếp đón ở tòa thị chính thành phố N dường như đã ở đây chờ lâu lắm rồi, nhưng Tiêu Bình trực tiếp lấy chìa khóa xe rồi nghênh ngang rời đi.

“Cục trưởng Trần, hai người thanh niên trẻ tuổi này là ai vậy? Lại ngồi máy bay trực thăng quân dụng bay đến đây, hơn nữa biểu hiện còn kiêu ngạo như vậy, có phải là con nhà quan to ỷ vào gia thế nhà mình to lớn không?”

“Đừng lắm miệng, mọi chuyện cũng không giống như cậu nghĩ đâu. Còn về phần thân phận của hai người này, cậu đừng nên hỏi nữa, làm tốt bổn phận của bản thân là được rồi.”

Cục trưởng Trần dặn dò cấp dưới của mình một phen, nhìn bóng dáng Tiêu Bình rời đi, thở dài.

Là cậu sao?

Hóa ra chớp mắt một cái, đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi…

Năm đó, ông ta chỉ là là một vị cảnh sát Trần bình thường, Tiêu Lập Thụ hoàn thành nhiệm vụ quay về, đi qua nơi này, mà ngay lúc đó, một trường tiểu học gần đó xảy ra một vụ án lớn, khoảng chừng mười mạng người…

Ông ta vẫn nhớ như in, dáng vẻ quật cường của bé trai kia lúc đứng trước mặt bọn họ, mà thứ chống đỡ để cậu bé đứng thẳng mãi như vậy chính là người em trai ngất xỉu trong vũng máu đằng sau cậu bé.

…

Tiêu Phàm có chút bội phục mánh khóe của Tiêu Bình, đảo mắt một cái đã kiếm được một chiếc xe thể thao rồi, thật sự quá lợi hại.

Có điều cũng vì vậy mà Tiêu Phàm dễ chịu hơn một chút, xem ra mấy năm nay có vẻ Tiêu Bình trải qua rất tốt.

Chương 1026: Ám Tử

Chương 1028: Ám Tử

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ở thành phố quen thuộc, nhìn thấy cảnh phố xá quen thuộc, Tiêu Phàm có trăm ngàn cảm xúc.

Có điều xe thể thao có vận tốc cao, chỉ chớp mắt Tiêu Phàm đã về tới nhà rồi.

Cha mẹ nhìn thấy hai người xuất hiện cùng nhau, sau đó như nhận ra được điều gì, lập tức rơi lệ.

Trấn an xong một lượt, tâm trạng của cha mẹ mới có thể bình phục.

Tiêu Phàm vốn định ở lại nhà giúp việc nhà với cha mẹ, nhưng cha mẹ lại bảo hắn và Tiêu Bình ra ngoài đi dạo, bảo là hai anh em bọn họ ra ngoài thì bọn họ mới có thể tập trung ở nhà làm cơm tối được.

Thành phố N thay đổi rất nhiều, muốn ra ngoài đi dạo vòng quanh, hai người thật sự không biết phải đi nơi nào. Huống hồ những thứ giải trí trong thành phố không thích hợp lắm với hai người bọn họ.

Trong lúc không để ý, bọn họ đã leo lên một dốc núi, đi tới bên cạnh gốc cây thông.

Vẫn nhớ rõ năm đó cây này mới trồng, chỉ là một mầm cây, hiện tại lại đã rợp bóng rồi.

Dưới đại thụ, dựng một tấm bia đá vuông, ba chữ Tiêu Ngọc Phong được lẳng lặng khắc lên trên đó.

Hai anh em cúi người quỳ xuống, dập đầu một cái trước lão già, sau đó lại im lặng lúc lâu, mãi đến khi mặt trời lặn về phía tây, bọn họ mới trở về nhà.

Bữa cơm tối nay vô cùng phong phú, cha mẹ cũng cười tươi như hoa, nói hết chuyện này lại chuyện kia, bầu không khí rất vui vẻ, cho đến lúc bà Tiêu hỏi Tiêu Phàm một câu.

“Tiểu Phàm này, con đã có bạn gái chưa?”

Sở dĩ bà Tiêu không hỏi Tiêu Bình là bởi vì bà hiểu được đứa con trai cả này của mình biến thái đến cỡ nào, việc này căn bản không cần bà quan tâm

đến, ngược lại đứa con nhỏ Tiêu Phàm này lại bình thường, làm mẹ phải quan tâm một chút.

Có điều nghe thấy câu hỏi này, Tiêu Phàm suýt chút nữa sặc cơm, hắn hoảng hốt không thôi, không biết phải trả lời như thế nào.

Bà Tiêu nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Phàm, cực kì lo lắng: "Có phải chưa có không, không có cũng không sao, mẹ nhờ người tìm giúp con."

Cũng may lúc này Tiêu Bình rất hiểu ý người, trực tiếp trả lời thay em trai mình.

"Em trai có bạn gái rồi."

"Có rồi, vậy sao nó không nói."

"Bởi vì có rất nhiều, nó không biết nói về ai với mẹ."

Tiêu Phàm hoàn toàn phát điên, kéo lấy quần áo của người anh trai đào hố hại mình này, ý bảo hắn ta đừng tiếp tục nói thêm gì nữa.

Kết quả Tiêu Bình cười gian với Tiêu Phàm, nói nhỏ bên tai hắn: "Mau thừa nhận đi, bằng không anh sẽ giới thiệu A Hoa Tỷ với mẹ."

"Anh! Có người anh nào như anh sao?"

Dưới ánh mắt chất vấn của bà Tiêu, vẻ mặt Tiêu Phàm đau khổ tạm thời thừa nhận.

"Đàn ông lăng nhăng là không tốt."

Bà Tiêu buông lời trách mắng, nhưng khuôn mặt lại đầy ý cười.

Ăn xong cơm tối, Tiêu Bình lập tức tiễn Tiêu Phàm quay về, mặc dù thời gian bị chậm không ít, nhưng Tiêu Phàm lại cực kì thỏa mãn.

Trở lại thành phố S lần nữa, cuối cùng Tiêu Bình cũng đi vào chủ đề chính: "Nói đi, tìm anh có chuyện gì?"

““Hỗn chiến thế giới song song”, cái người tên là K đó, em không đối phó được, cần nhờ anh trợ giúp.”

“Công hội Trật Tự đã chính thức rời khỏi “Tân Sinh”, cho nên anh sẽ không đăng nhập vào trò chơi để giúp em đâu, hơn nữa anh cũng không báo danh vào chiến dịch lần này. Mặt khác bản thân anh cũng không có ý muốn nhúng tay vào, cho nên cho dù em là em trai anh, anh cũng sẽ không trợ giúp em bất cứ điều gì trong “Tân Sinh”.”

“Em không cần anh online, chỉ cần anh làm giúp em một chuyện, hơn nữa chuyện này cũng chỉ có anh mới có thể giúp em.”

“Nói thử xem.”

“Chuyện là thế này…”

Tiêu Bình nở nụ cười, giống như một đứa trẻ con mới có được một món đồ chơi mới.

“Suy nghĩ của em rất thú vị, anh giúp em chuyện này cũng chẳng có vấn đề gì cả, có điều hẳn là em biết rõ, có rất nhiều chuyện sẽ khác với kế hoạch, một khi đã khác với kế hoạch, cách làm như vậy của em sẽ trở nên cực kì mạo hiểm, không, nói là nguy hiểm mới đúng.”

“Em hiểu biết bản thân mình, chuyện này hẳn sẽ không sinh ra điều gì ngoài ý muốn, hơn nữa đây là phương pháp thích hợp nhất để đánh bại tên K biến thái kia.”

“Ha ha, phương pháp thích hợp, phương pháp này căn bản là đang đánh bạc! Có điều em trai ngốc nghếch của anh dường như thông minh hơn rồi, vạch ra một trò chơi thú vị, khiến anh ngứa ngáy tâm can. Đến lúc đó em phải thể hiện thật tốt đấy, anh sẽ bớt ra chút thời gian để xem xem, bởi vì anh cũng rất chờ mong kết quả cuối cùng, vậy chúng ta bắt đầu đi…”

Máy bay trực thăng bay khỏi bầu trời thành phố S, Tiêu Phàm nhìn sao trời, ánh mắt ảm đạm hơn chút, chuẩn bị liên thủ tác chiến với Tiêu Bình, dường như khiến hắn cực kì mệt mỏi…

Công hội lớn nhất ở server Nga là "Sói Mùa Đông" tiến công thẳng về phía Bắc Mĩ, dọc đường điên cuồng cắn xé, biến "Sư Tử Vinh Quang", "Chiến Chùy Vương Giả" và "Tinh Linh Chi Ca" thành các bể máu.

Ba công hội lớn của server Mĩ đều đã lần lượt thất bại, Bắc Mĩ dường như đã mất hết hi vọng.

Nhưng ở trên núi cao ở vùng xa, Harley đang ngây ngốc nhìn chăm chăm vào "Băng Đế" K đang ở bên cạnh, mà K lại đang nhìn xa xa xuống phía dưới, ánh mắt còn rét lạnh hơn cả đông đến.

"Gần đến lúc rồi, chúng ta lên đi."

Sau khi K ra lệnh một câu, các Ác Ma server Bắc Mĩ cuối cùng cũng bước ra khỏi vực sâu, bắt đầu lộ ra rằng nanh sắc bén của bản thân trước "Sói Mùa Đông"…

…

"Tù trưởng, bọn họ tấn công đến đây rồi!"

Nhóc sai vặt Châu Phi cởi trần, xông đến trước mặt vị đại tù trưởng vẻ đủ loại màu sắc lên mặt, đỉnh đầu cắm lông vũ.

Lúc này đại tù trưởng Phi Châu cũng đang vô cùng hoảng loạn, bởi vì tộc người hack game thật sự quá nhiều, quả thực giống như mãnh thú trên thảo nguyên vậy, hung tàn đến mức khiến người khác sợ hãi.

"Chúng ta liều mạng với bọn họ đi! Vì bộ lạc này!"

Tù trưởng Châu Phi đã không nghĩ ra được biện pháp nữa, cuối cùng chỉ có thể hô to một tiếng, dẫn đầu đoàn người chơi xông về phía Ấn Độ.

"Vì bộ lạc!"

Người chơi Châu Phi đồng loạt hét lên, đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm nhưng bọn họ vẫn có tinh thần rất cao, không hề có chút thái độ suy sút nào.

Nhưng điều này cũng chẳng làm nên chuyện gì, lần này người chơi tham gia tham chiến bên server Ấn Độ toàn bộ là thuộc tộc Ác Ma, một khi bọn họ đã phát điên lên thì có ai có thể ngăn cản được?

…

"A!"

Chớp mắt một cái, tù trưởng Châu Phi kêu thảm thiết, sau đó ngã xuống không dậy được.

Chỉ vẻn vẹn một lần tấn công mãnh liệt, bộ đội tiên phong server Ấn Độ đã đoạt được mạng của tù trưởng Châu Phi, "Thế Giới Chi Nguyên" cũng rơi xuống cùng lúc, phát ra hào quang rực rỡ.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của người chơi Châu Phi, Asura nhặt chúng lên, khát máu nói: "Lại kết thúc thêm một cái…"

Lời vừa nói ra, "Thế Giới Chi Nguyên" cũng tan vỡ theo đó, chiến trường Châu Phi hoàn toàn sụp đổ.

…

"Hiện tại chúng ta làm gì nữa?"

Viễn chinh server Nhật Bản thắng lớn.

Thành viên Bang Hắc Long cực kì hưng phấn, trở lại chiến trường server Trung Quốc, còn chưa được bao lâu, lòng bọn họ đã ngứa ngáy khó chịu.

"Nga đang giao chiến với Bắc Mĩ, Ấn Độ tấn công Châu Phi, cho nên lúc này chúng ta ở yên trong nước, đợi bọn họ diệt trừ lẫn nhau mới là thượng sách."

Sau khi Tiêu Phàm rời đi, Tuyết Dạ lên quản lí mọi người trong trận doanh Ác Ma.

"Ôi, không có đối thủ, thậy sự nhàm chán muốn chết mà, thảo nào tên khốn Mệnh Phàm lại offline giờ này." Ác Long nghe vậy, oán giận một câu.

“Chẳng lẽ chúng ta không thể làm phe thứ ba gia nhập chiến trường sao? Tôi cảm thấy làm ngư ông đắc lợi cũng chẳng phải việc vui vẻ gì.” Tịch Dương xen vào nói.

“Tôi tán thành đề nghị của Tịch Dương, hiện tại ở đây chẳng làm gì, quá vô vị rồi.”

Về chuyện này, Tuyết Dạ chỉ lắc lắc đầu.

“Tuy rằng suy nghĩ này tốt, nhưng chúng ta lại không thể thực hiện được. Server Hàn Quốc, Nhật Bản sụp đổ, hai con đường truyền tống ở chiến trường của chúng ta có thể bị đổi mới hoàn toàn bất cứ lúc nào. Hiện tại chúng ta vẫn chưa thấy bóng dáng chúng đâu, tôi nghĩ nhất định đã sinh ra hai cửa đề phòng hoàn toàn mới rồi. Cho nên dù lúc này chúng ta muốn chủ động xuất kích, cũng không có con đường thông ra bên ngoài.”

Chương 1027: Ấn Độ Tấn Công

Chương 1029: Ấn Độ Tấn Công

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hiện giờ chúng ta đang rảnh rỗi ở chiến trường, không bằng bắt tay vào tìm các chỗ cửa đề phòng, thiết lập mai phục trước.”

Nói xong, Tuyết Dạ nhìn về phía nam chiến trường, thở dài thườn thượt: “Tôi nghĩ bên phía bọn họ cũng làm như vậy nhỉ…”

Ầm!

Một âm thanh lớn phát ra từ phía Nam, khiến các thành viên trong trận doanh Ác Ma giật mình.

Tuyết Dạ lấy lại tinh thần, biết chắc hẳn là có người tấn công đến đây rồi, nhưng kẻ địch rốt cuộc là ai đây?

Châu Phi? Ấn Độ? Nga? Hay là Bắc Mĩ?

Nhưng cho dù là ai chăng nữa, bọn họ đều buộc phải tiến lên trợ giúp!

“Đi, bên phía bọn họ hình như có chuyện rồi!”

Tuyết Dạ nói với mọi người.

“Ha ha, tôi chỉ đợi lời này của cậu thôi, ông đây thật sự nhàn đến hoảng rồi!”

…

Sau khi trở về từ chiến trường Hàn Quốc, vẻ mặt của hội trưởng công hội Tinh Thần rất u ám.

Sau “Chúng thần di tích chi chiến”, hội trưởng công hội Tinh Thần phát hiện ra độ nổi tiếng của công hội Tinh Thần bọn họ trong giới võng du xuất hiện trạng thái tụt dốc, loại suy yếu này không phải là điềm lành gì.

Cho nên sau đó hắn ta mới điều động lực lượng, tham gia vào nhiệm vụ “Toàn dân công địch” bao vây diệt trừ “Lich King” Mệnh Phàm.

Nhưng rất không may mắn là kết quả vẫn là thất bại.

Có điều không sao cả, công hội Tinh Thần bọn họ vẫn còn cơ hội, bởi vì “Hỗn chiến ở thế giới song song” diễn ra!

Chỉ cần dưới sự chỉ huy của hắn ta, người chơi server Trung Quốc đồng tâm hiệp lực chiến thắng công hội Nguyệt Thần của Hàn Quốc, độ nổi tiếng của công hội Tinh Thần bọn họ nhất định sẽ tăng vọt.

Cho nên trận chiến ở chiến trường server Hàn Quốc, có thể nói hắn ta đã hao hết tâm tư, sử dụng chiến lực đỉnh nhất “Hào Quang Tinh Thần” vào đó để đối chiến với công hội Nguyệt Thần.

Nhưng hắn ta không hề nghĩ tới Ấn Độ sẽ ra tay bất ngờ, khiến cho hắn ta tổn thất nghiêm trọng, cuối cùng chỉ có thể ôm hận quay về.

Mặt khác, người chơi mà hắn ta phái đi offline báo lại tin tức cho hắn ta, Mệnh Phàm dẫn đội trận doanh Ác Ma xuất chinh đánh server Nhật Bản lại

thắng rồi, điều này khiến cho hội trưởng công hội Tinh Thần cảm thấy cực kì châm biếm.

Cho nên lúc Tiêu Phàm offline rồi, công hội Tinh Thần trở nên bận bịu, bọn họ muốn tìm được cửa đề phòng của chiến trường này, thiết lập mai phục trước, đánh một trận thật hay, lấy lại chút tiếng tăm.

Đúng lúc hội trưởng công hội Tinh Thần đang suy nghĩ, hăn sta bỗng nhiên phát hiện phần đất dưới chân có một đường hoa văn kì lạ: "Gì đây?"

Đúng vậy! Đây chính là trận truyền tống ma pháp, cho nên nơi này chính là chỗ đặt cửa đề phòng!

Ha ha, xem ra công hội Tinh Thần bọn họ cũng không tính là quá xui xẻo!

Hội trưởng công hội Tinh Thần đang muốn gọi thuộc hạ và đồng minh đến, bảo bọn họ tập hợp ở đây, đặt mai phục, ai ngờ đúng lúc này phần đất dưới chân hắn ta lại phát sáng lên!

Hội trưởng công hội Tinh Thần kinh ngạc, nhận ra điều gì đó, nhanh chóng tung pháp bào lên, biến thành một con quạ lớn giương cánh bay lên cao!

Mà lúc hắn ta vừa mới bay khỏi mặt đất, kẻ địch đã lộ ra dáng người, một tia sấm sét nhanh chóng bắn ra, ầm một cái đánh lên trên đôi cánh của hội trưởng công hội Tinh Thần, hội trưởng công hội Tinh Thần xui xẻo hóa thành tro bụi.

"Rudra, cậu vừa bắn trúng cái gì vậy?"

"Không biết nữa, nhìn quá có vẻ là một con chim lớn. Cho nên tôi muốn bắn nó rơi xuống xem xét, ai biết nó lại yếu đuối như vậy, chỉ một "Mũi tên sấm sét", nó đã về trời rồi."

"Âm thanh "Mũi tên sấm sét" của cậu quá lớn, sẽ kinh động đến kẻ địch đấy."

"Suriya, sao cậu lại lo lắng chuyện này, kinh động đến kẻ địch, có nghiêm trọng đến vậy không?

“Ha ha, đúng là không sao cả. Trong “Hỗn chiến ở thế giới song song này”, có ai có thể ngăn lại Ấn Độ chúng ta đây!”

“Được rồi, mấy người đừng nói nữa. Giống như ở Châu Phi, mau chóng tóm gọn chỗ này đi.”

Shiva nói xong, người chơi Ấn Độ đi ra từ cửa đề phòng bắt đầu chia ra bốn phía mà đi!

…

Hội trưởng công hội Tinh Thần không may ngã xuống, làm khán giả bên ngoài lo lắng không thôi, nhưng ngay sau đó, nỗi lo của bọn họ liền biến thành khiếp sợ. Bởi vì kẻ địch tấn công đến đây lại dùng cách chiến đấu giống như cách “Lich King” Mệnh Phàm dùng lúc viễn chinh server Nhật Bản!

Tách ra chiến đấu, tốc chiến tốc thắng!

Đây là trùng hợp sao?

Người khác không hiểu vì sao, nhưng Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn thấy toàn bộ lại biết khá rõ.

Người chơi trận doanh Ác Ma đều có điểm đặc sắc riêng, không có lợi cho việc chỉ huy thống nhất, cho nên chiến đâu quy mô nhỏ mới có thể phát huy tận cùng uy thế của tộc Ác Ma.

Người chơi server Ấn Độ làm như vậy là bởi vì người tham chiến của bọn họ đều đến từ trận doanh Ác Ma!

Toàn bộ thành viên của công hội Tinh Thần phân tán tìm kiếm cửa truyền tống đã được tập trung lại cùng một chỗ, sắc mặt của “Tinh Thần Pháp Vương” Apollo khá nghiêm túc, những thành viên khác cũng đều như vậy.

Bởi vì ngay vừa rồi, đầu não của công hội là Hội trưởng công hội Tinh Thần đã mất liên lạc ở trên chiến trường này.

Lần này, Hội trưởng công hội Tinh Thần muốn tăng cao hiệu suất nên đã đi một mình, hơn nữa hắn ta làm việc luôn cẩn thận nên những thành viên khác của công hội rất yên tâm để hắn ta đi.

Thế nhưng hiện tại hắn ta đã mất liên lạc, mà ở trên chiến trường mà mất liên lạc thì chỉ có một khả năng mà thôi.

Mặc dù năng lực chiến đấu của Hội trưởng công hội Tinh Thần hơi kém, thế nhưng hắn ta có kỹ năng biến thân "Quạ Bão Tố" của Druid, khi gặp phiền phức muốn chạy trốn là chuyện rất dễ dàng, trừ khi gặp kẻ địch rất mạnh, vừa mới gặp đã xử lý hắn ta rồi.

Nghĩ tới đây, toàn bộ thành viên của công hội Tinh Thần càng cẩn thận hơn, bọn họ nhanh chóng điều động nhân viên đi thông báo cho các đồng minh, chiến trường server mình đang bị kẻ địch xâm lấn.

Apollo không nghĩ ra được cách tốt nào cả, bọn họ đã chiến đấu với công hội Nguyệt Thần của server Hàn Quốc nên tiêu hao rất lớn, hiện tại Hội trưởng cũng bỏ mình, tình hình của bọn họ càng ngày càng khó khăn rồi.

Đang lúc Apollo suy nghĩ xem mình nên làm cái gì thì hắn ta nhướng mày, cảm giác được cái gì đó rồi ném ra một Hỏa Cầu, dưới sự ảnh hưởng của "Thuật Phong Tức" làm cho Hỏa Cầu biến thành một đường vòng cung, bắn thẳng tới phía sau một cái cây!

"Pháp thuật có thể thay đổi hướng bay, rất thú vị, xem ra tôi gặp được một đối thủ khá giỏi!"

Một người đàn ông ngăn cản hỏa cầu, đi ra từ phía sau cái cây, hắn ta liếm lưỡi đao, ánh mắt xuất hiện sự khát máu mà nhìn chằm chằm vào Apollo.

"Anh là ai?"

"Người chơi server Ấn Độ, một trong Thất Thần Chúng, Asura!"

…

"Hừ, những tên Ấn đáng ghét, thế mà xen vào chuyện của chúng ta, nếu không có bọn chúng thì bằng vào thực lực của liên minh công hội chúng ta

và công hội Tinh Thần đã loại bỏ công hội Nguyệt Thần trong truyền thuyết từ lâu rồi!"

Vũ Tình cực kỳ tức giận khi nghĩ tới phải hủy bỏ hành động xâm nhập vào chiến trường server Hàn Quốc kia.

"Thật sự là xuất sư bất lợi mà!" Tiểu Mật Phong đùa nghịch con dao trong tay với vẻ chán nản.

"Thế nhưng bên Mệnh Phàm lại chiến thắng!" Thiển Đàm bổ sung thêm một câu.

"A! Tôi đã có thể tưởng tượng ra được bộ dáng đắc chí của Mệnh Phàm rồi!" Vũ Tình ôm đầu, rất không cam tâm: "Có đúng vậy không, Ngọc Sinh Yên?"

"Hả? Cái gì?"

"Tại sao tôi cảm thấy gần đây Ngọc Sinh Yên rất thích ngẩn người vậy, Hàn Tiểu Yêu cũng vậy, biểu hiện giống như đang tơ tưởng hoặc lo lắng cho người nào đó."

Mị Hỏa sờ sờ cằm, nói.

"Chúng ta không có!"

Ngọc Sinh Yên, Hàn Tiểu Yêu cùng nhau trả lời.

Mà đúng lúc này, sắc mặt Ngọc Sinh Yên thay đổi, rút kiếm Tây Dương ra, đâm vào phía sau lưng Mị Hỏa!

Đinh! Kiếm Tây Dương bị một con dao găm ngăn cản, một cô gái xuất hiện phía sau lưng Mị Hỏa.

"Cô là ai?"

Người của Hoa Nguyệt bắt đầu đề phòng, hỏi người nọ.

"Một trong Thất Thần Chúng tại server Ấn Độ, Nữ La Sát."

Cô ta ngẩng đầu lên, thế nhưng đám người vẫn không thể nhìn rõ mặt mũi của cô ta, bởi vì trên mặt cô ta đang mang một chiếc mặt nạ mặt quỷ màu xanh vô cùng dữ tợn, làm cho người ta cảm thấy rất âm u.

…

Chương 1028: Thất Thần Chúng

Chương 1030: Thất Thần Chúng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“A, tại sao có thể như vậy! Phàm ca giao cho ta nhiệm vụ phải nhìn thẳng vào đám người công hội Tinh Thần mà, tại sao ta lại không thể làm tốt chứ!”

Thái Thập Tam ôm đầu, buồn rầu nói: “Nguy rồi, Phàm ca có thể vì chuyện này mà không thích ta hay không?”

“Đại tỷ, chị cũng đừng buồn, muốn trách thì trách đám Ấn kia kìa! Nếu không phải bọn chúng xen vào thì bang Long Hổ chúng ta đã sớm đập chết cái bọn Hàn kia rồi!”

“Quân Sư Xấu Bụng nói đúng đó, chuyện đó cũng không phải lỗi của em.”

“Này, tôi nói với các anh bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là em gái, gọi là đại tỷ!”

“Thế nhưng em chính là em gái ruột của bọn anh cơ mà!”

“Em gái cái đầu anh ấy! Hoặc là gọi đại tỷ, hoặc là cút xéo!”

“Được rồi, đại tỷ…”

Đại Ca Cầm Đầu nhìn thái độ của Thái Thập Tam đối với “Đức Cổ Khoa thập nhị nhân” thì cười khổ, rồi anh ta cảm giác được điều gì đó, nhìn về

phương xa, chỉ thấy một người đàn ông mặc một bộ áo giáp vàng đang mỉm cười đi về phía họ.

“Xin chào, tôi là Suriya.”

…

Còn bên phía Chiến Minh cũng đang chiến đấu, tấm lưng của Vệ Thần vẫn tự tin như cũ.

“Ra tay đi!”

“Tại sao anh lại đưa lưng về phía tôi?”

“Bởi vì khi tôi quay người lại thì chính tôi cũng sợ.”

Indra không hiểu lắm, thế nhưng vẫn đưa tay ra, bắn ra một tia sét, “Sát Thủ Bóng Lưng” Vệ Thần bị giật tới tê người.

“Mẹ nó! Cứ như vậy ai chơi với anh?”

“Là anh bảo tôi ra tay mà.”

“Được rồi, Vệ Thần, chú đi nghỉ ngơi đi…”

Reginald khá xấu hổ khi thấy Vệ Thần bị giật tới đen người như vậy, anh ta bước lên một bước, rút thanh kiếm lớn ra, nhìn chằm chằm vào Indra, ý chí chiến đấu rất nóng bỏng.

“Server Trung Quốc, công hội Chiến Minh, Reginald.”

“Server Ấn Độ, Thất Thần Chúng, Indra.”

…

“Thất Thần Chúng, đó là cái gì? Tôi nhớ hình như công hội mạnh nhất server Ấn Độ là Shiva giáo mà?”

Khi Tiểu Miêu nghe được lời giới thiệu của kẻ địch thì cảm thấy rất hoang mang.

“Đúng là Shiva giáo, thế nhưng Shiva giáo cũng mới xuất hiện sau khi ‘Chúng thần di tích chi chiến’ mà thôi.”

Trả lời Tiểu Miêu vẫn cứ là chuyên gia ngành tình báo Phong Ma Tiểu Xích Lang.

“Sau ‘Chúng thần di tích chi chiến’ mới xuất hiện sao?”

“Đúng vậy, trước lúc này, công hội mạnh nhất server Ấn Độ tại ‘Tân Sinh’ chính là ‘Chúng Thần điện’ của trận doanh Ác Ma.”

“Chúng Thần điện? Vậy lần này bọn họ có tham dự hay không?”

“Có, bọn họ chính là Shiva giáo hiện tại đó.”

“Tiên sinh Phong Ma Tiểu Xích Lang, anh đang nói cái gì vậy? Tôi hơi không hiểu.”

“Được rồi, để tôi giải thích mọi chuyện từ đầu cho cô. Tại server Ấn Độ, trận doanh mạnh nhất chính là trận doanh Ác Ma, bởi vì trận doanh Ác Ma có số người quá nhiều, mà ở trong trận doanh Ác Ma này có một đội nhỏ mạnh nhất gọi là Thất Thần Chúng. Bọn họ được gọi là Thất Thần Chúng bởi vì thành viên trong bọn họ đều là cuồng tín đồ của một vị thần nào đó trong thần thoại Ấn Độ. Mà ID của bọn họ đều đặt theo tín ngưỡng của họ, ví dụ như Indra chính là cuồng tín đồ của Thiên Đế Indra trong thần thoại Ấn Độ.”

“Thất Thần Chúng là bảy người cực kỳ mạnh mẽ, rồi dần dần phát triển từ đội nhỏ thành một công hội, mà công hội đó ngay lúc đầu gọi là ‘Chúng Thần điện’. Ngay sau đó ‘Chúng thần di tích chi chiến’ của server Ấn Độ bắt đầu, trận doanh Ác Ma nghiền ép ba trận doanh khác, giải quyết chiến đấu rất nhanh chóng.”

“Ừm, những điều anh vừa nói tôi cũng biết, server Ấn Độ là server kết thúc ‘Chúng thần di tích chi chiến’ nhanh nhất thế giới.”

“Thật ra bọn họ có thể kết thúc càng nhanh hơn, thế nhưng trước khi kết thúc thì ‘Thất Thần Chúng’ bắt đầu so tài, cuộc chiến đấu giữa bảy người bọn họ…”

“Nội đấu sao? Tại sao lại như vậy? Chẳng phải bọn họ đều cùng một công hội sao?”

“Vừa nãy tôi cũng đã nói, bọn họ đều là cuồng tín đồ của một số nhân vật thần thoại Ấn Độ, tín ngưỡng của họ khác biệt, cuối cùng chắc chắn sẽ có chiến tranh, cho nên bọn họ muốn dựa vào ‘Chúng thần di tích chi chiến’ để toàn bộ khán giả làm chứng, hoàn thành lần so tài này.”

“Kết quả thế nào?”

“Shiva sống sót tới cuối cùng, cho nên anh ta là kẻ chiến thắng, ‘Chúng Thần điện’ cũng đổi tên thành ‘Shiva giáo’. Thế nhưng ‘Thất Thần Chúng’ lúc trước trừ Shiva ra, cũng sẽ không tự cho mình là người của ‘Shiva giáo’, bọn họ vẫn có tín ngưỡng của mình. Mà cuộc chiến trước khi kết thúc ‘Chúng thần di tích chi chiến’ tại server Ấn Độ được bọn họ xưng là ‘Chiến dịch thành Thần’…”

“Chiến dịch thành Thần? Cũng chỉ là cuộc chiến giữa bảy người thôi mà, tại sao lại đặt tên trang nghiêm như vậy chứ.”

“Tôi cũng không rõ ràng lắm, có lẽ đối với ‘Thất Thần’ thì đây chính là một nghi thức đặc biệt đi.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhớ lại những lời đồn mà hắn ta nghe được, thế nhưng lại không nói ra, bởi vì hắn ta cảm thấy lời đồn đại kia thực sự là quá vớ vẩn.

…

Tiêu Phàm tạm thời offline làm đám người khá mất hứng, thế nhưng khi thấy người chơi server Ấn Độ tới thì nhiệt tình của khán giả lại tăng vọt.

Bọn họ mong chờ người chơi của server mình có thể đánh bại những người xâm lấn này, thế nhưng thế công của người chơi server Ấn Độ lại làm cho

bọn họ hoảng sợ.

Điên cuồng, mạnh mẽ - là biểu hiện thường thấy của người chơi server Ấn Độ.

Từ khi người chơi của server Ấn Độ xuất hiện tại cửa đề phòng thì chiến đấu đã phát sinh liên tục, mà có xu hướng càng ngày càng mở rộng.

Nhân viên mà công hội Tinh Thần sai đi cảnh báo cho đồng minh còn chưa tới thì đã bị kẻ địch tập kích.

Cùng lúc đó, phía nam chiến trường liên tục tiến vào trạng thái chiến đấu, tình hình chiến đấu dần dần trở nên rất gay cấn.

Khán giả bên ngoài sân rất nhiệt tình, hò hét cổ vũ cho những người trên chiến trường.

Thế nhưng thời gian dần dần trôi qua, khán giả dần dần trở nên yên tĩnh, ngay cả người chủ trì cũng ít nói hơn, bởi vì bọn họ không biết nên nói cái gì mới tốt.

Asura, người cũng như tên, sát phạt quả đoán, dẫn theo đàn em tấn công, công phá toàn bộ "Hào Quang Tinh Thần" vừa trở về từ server Hàn Quốc.

Đầu tiên là mất đi hội trưởng công hội Tinh Thần, hiện tại lại mất đi "Hào Quang Tinh Thần" cho nên công hội Tinh Thần đã thua hoàn toàn ở trên chiến trường này.

Mọi người cũng vì đó mà cảm thấy kinh hoàng, thế nhưng tin dữ lại truyền tới liên tục…

Nữ La Sát vs Hoa Nguyệt, Hoa Nguyệt thua!

Suriya vs bang Long Hổ, bang Long Hổ thua!

Indra vs Chiến Minh, Chiến Minh thua!

Sau một lượt chiến đấu với server Ấn Độ thì những công hội nổi danh của server Trung Quốc tại "Tân Sinh" đã thua hoàn toàn!

Cảm xúc của người xem dần dần trở nên suy sụp, hoàn toàn yên tĩnh, không nói ra được lời nào cả.

…

“Tại sao có thể như vậy? Ấn Độ mạnh như vậy sao?”

Crimson Rose rất kinh ngạc mà nhìn vào màn hình, công hội Hoa Nguyệt của cô vậy mà bị Nữ La Sát dẫn đội tiêu diệt, làm cho cô rất khó chịu.

“Từ tình hình trước mắt mà nói, ‘Thất Thần’ thật sự rất mạnh, chỉ cần bốn người ra tay đã có thể hủy diệt phần lớn quân chủ lực của server chúng ta rồi.”

Phong Ma Tiểu Xích Lang thở dài, cục diện hiện tại cũng không phải là thứ hắn ta muốn nhìn thấy.

“Vậy hiện tại… chúng ta có thể thắng được không?”

“Đừng từ bỏ dễ dàng như vậy, trận doanh Ác Ma của chúng ta còn chưa ra tay mà!”

“Bọn họ có thể chiến thắng ‘Thất Thần’ hay sao?”

“Tôi cảm thấy là có thể, xin hãy tin tưởng vào bọn họ, cũng giống như ở ‘Chúng thần di tích chi chiến’ vậy…”

Khi thấy người chơi của server mình đã tan tác thì Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng rất hoảng sợ, thế nhưng vào thời điểm này thì hắn ta vẫn biểu hiện ra là rất bình tĩnh.

…

Sau khi Tiêu Phàm offline thì Tuyết Dạ phát hiện phía nam xuất hiện sự khác thường, rồi sau đó dẫn đầu đám người của trận doanh Ác Ma nhanh chóng đi tới nơi đó.

Từ bắc tới nam là một quãng đường khá dài, mọi người đều nhanh chóng mà di chuyển, tới khi bọn họ tới rìa rừng cây thì những người chơi của

server Trung Quốc đã bị người chơi server Ấn Độ giết chết gần hết.

Chỉ có một số ít người chơi mới có thể may mắn tránh thoát, giữ được một mạng.

Đương nhiên, mấy người Tuyết Dạ hiện tại là không biết những điều này…

Chương 1029: Chiến Đấu

Chương 1031: Chiến Đấu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Là loại địa hình này, rất có lợi với phong cách chiến đấu của chúng ta. Tất cả mọi người phân tán ra, tự do tiêu diệt kẻ địch!”

Sau khi phát lệnh thì đám ác ma rất hưng phấn mà lao vào trong vùng rừng rậm này.

Mà ở trong rừng rậm, chờ đợi bọn họ là cái chết, hay là vinh quang đây?

…

Sau khi chiến thắng server Nhật Bản thì ý chí chiến đấu của Ác Long rất nóng bỏng, thế những có kinh nghiệm bằng máu khi tham dự “Chúng thần di tích chi chiến” cho nên hắn ta cũng chỉ cố gắng hạn chế mình lại, không dám làm việc lung tung.

Hiện tại nghe được lệnh tiến công của Tuyết Dạ, Ác Long rất hưng phấn, chạy nhanh tới làm tiên phong, lao thẳng vào phía sâu của khu rừng này.

Cho nên Ác Long rất nhanh đã gặp được đối thủ của mình…

“Nhóc con, lá gan của chú rất lớn, lại dám ngăn cản đường đi của ta!”

Ác Long bóp xương ngón tay vang lên những tiếng lách cách, thanh âm nghe rất vui tai.

“Ha ha, tôi không phải là nhóc con, tôi là Indra.”

Khuôn mặt của Indra rất xinh đẹp, phần giữa lông mày còn có một vệt dài màu vàng, làm hắn ta càng thêm xinh đẹp hơn.

Hắn ta vừa mới xử lý Chiến Minh, thế nhưng lại không thấy vẻ mệt mỏi chút nào, hiện tại lại thấy Ác Long xuất hiện cũng làm hắn ta cảm thấy vui mừng.

“Ông đây không cần biết chú là đứa nào cả!”

Ác Long giơ nắm đấm lên, đấm thẳng ra!

Tính tình của hắn ta rất táo bạo, hơn nữa lúc trước hắn ta còn xử lý Fukui Kurosawa - một trong Bát Trụ Lôi Thần, sĩ khí còn đang dâng trào!

Indra thật sự không nghĩ tới đối phương lại dã man như vậy, khi hắn kịp phản ứng lại thì vội vàng đưa tay lên phòng ngự, thiết quyền của Ác Long cũng đã như đạn pháo đập tới người hắn ta!

Sau một tiếng vang lớn thì Indra bị Ác Long dùng một quyền đập bay ra bên ngoài!

Khi thấy Ác Long dùng một quyền đập bay Indra thì người xem bên ngoài hoan hô những tiếng vang dội!

…

“Chú à, chú dã man như vậy thật sự là không được tốt lắm.”

Indra đứng lên lần nữa, bộ dáng hơi nhếch nhác, thế nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười thường ngày.

“Nha, thằng nhóc ngươi cũng rất rắn chắc nha!”

Ác Long cũng không phải cái loại người khiêm nhường, lại giơ tay lên đấm thẳng tới người Indra tiếp!

Thế nhưng lần này Indra không bối rối, xòe bàn tay ra, chộp tới nắm đấm của Ác Long.

Khi thấy phản ứng của Indra thì Ác Long khá vui vẻ.

Còn chưa có người nào dám dùng tay không đỡ quyền của hắn ta đâu, thằng nhóc này thật sự là quá khinh thường ta rồi!

Ác Long rất tự tin, có thể dùng một quyền đập gãy tay cái tên gọi là Indra này!

Thế nhưng khoảng khắc mà bàn tay của Indra và thiết quyền của Ác Long tiếp xúc với nhau thì nơi đó bỗng xuất hiện một vòng sáng!

Ác Long cảm thấy tay phải của mình rất đau và hơi tê tê, sau đó hắn ta không cảm nhận được cánh tay phải của mình đâu nữa.

“Thứ vừa rồi… là cái gì?”

Sau khi trúng chiêu thì Ác Long rất hoảng sợ, nhanh chóng lùi về phía sau, không dám khinh thường Indra nữa.

“Thiên Đạo Lôi Quang.”

“Thiên Đạo? Lôi Quang?”

“ID của tôi là Indra. Trong quốc gia của tôi, Indra chính là Thiên Đế, cai quản sấm sét và chiến đấu. Mà lực lượng hiện tại tôi có, đó chính là được Thiên Đế Indra ban tặng!”

Indra vừa nói, ánh mắt cũng trở nên vô cùng thành kính.

Bởi vì là một cuồng tín đồ, làm cho kỹ năng thiên phú và kỹ năng xưng hào của hắn ta đều khá tương tự với Thiên Đế Indra trong thần thoại Ấn Độ.

Cũng bởi vì như vậy, tín ngưỡng của hắn ta càng thêm vững chắc hơn.

“Thất Thần Chúng” trong server Ấn Độ đều giống như là Indra, bọn họ cũng không cảm thấy thiên phú của bản thân chính là tâm lý của bản thân

xảy ra vấn đề, mà bọn họ cho rằng những năng lực mạnh mẽ này đều tới từ sự ban ân của thiên thần.”

“Thiên Đế? Là thứ đồ chơi gì vậy? Coi như là bố thiên đế tới, Ác Long ta đều đập nó thành cặn bã!”

Ác Long không hiểu rõ văn hóa của Ấn Độ, cho nên cũng không biết Indra đang nói cái gì, thuận miệng chửi một câu, thế nhưng lời nói của hắn ta lại chọc giận Indra - một cuồng tín đồ chân chính.

“Lại còn dám sỉ nhục Thiên Đế? Vậy hãy tiếp nhận sự trừng phạt đi!”

Sắc mặt Indra biến đổi, trở nên vô cùng điên cuồng, cứ như là biến thành người khác vậy.

Ánh chớp lấp lóe toàn trường, tiếng nổ vang liên tục, rồi lao thẳng tới người Ác Long!

Ác Long sợ hãi, hắn ta có thể cảm nhận được lực phá hoại mạnh mẽ của những tia sét này, thế nhưng khi hắn ta muốn né tránh thì đã không còn kịp rồi!

Né tránh sao?

Ác Long biết rằng mình không thể né tránh được.

Bởi vì tốc độ tấn công của hệ lôi là nhanh nhất trong tất cả những pháp thuật tấn công!

Mà lửa giận của Indra lại càng tăng thêm sức phá hoại cho những tia sét kia!

Lực phá hoại mạnh mẽ ẩn chứa trong những tia sét đó làm cho Ác Long cảm thấy rất kinh hãi, hắn ta không biết mình có thể sống sót sau đòn tấn công này hay không, cho nên hắc triều bùng nổ ra!

Áo giáp đen nhánh xuất hiện trên cơ thể Ác Long, trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân hắn ta, tia sét của Indra bắn lên nó cũng chỉ lưu lại một vệt cháy mà thôi.

“Ác Ma Hóa sao?”

Khi thấy hình thái hiện tại của Ác Long thì Indra hơi kinh ngạc, sau đó nở nụ cười: “Xem ra, anh còn có chút tài năng…”

“Có chút tài năng? Vậy ta sẽ làm cho chú biết thực lực mạnh mẽ của Ác Long ta!”

Ác Long cúi người lao nhanh tới, thế tới rất mạnh mẽ, trong nháy mắt đã tới trước người Indra, tay giơ lên, nện xuống dưới!

Tốc độ của Ác Long làm Indra giật mình, ánh chớp trong tay lấp lóe, ngăn cản đòn tấn công của Ác Long.

Thế nhưng sau khi “Ác Ma Hóa” thì cơ thể của Ác Long đã được một lớp vảy giáp kiên cố bảo vệ.

Kỹ năng “Ác Ma Hóa” có nói, lớp vảy giáp này thật sự có thể tăng thêm lực phòng ngự cho người chơi ở trong chiến đấu.

Xẹt xẹt!

Tia lửa điện xẹt qua bên ngoài vảy giáp, mặc dù Ác Long vẫn cảm thấy hơi đau đớn, thế nhưng cảm giác tê tê bị giảm tới mức rất thấp, pháp thuật tấn công bằng thuộc tính lôi điện của Indra đã không thể ảnh hưởng tới hành động của Ác Long.

Hiện tại Indra lại bị tới gần người, chiến đấu sẽ bị Ác Long điều khiển.

Cận chiến tay không cũng không chỉ là điểm mạnh của A Hoa tỷ, mà Ác Long cũng rất mạnh ở phương diện này.

Thế nhưng nếu so sánh với A Hoa tỷ thì lực lượng của Ác Long phải kém hơn nhiều, thế nhưng kỹ xảo của hắn ta lại càng xuất sắc hơn.

Ban đầu, gặp mặt Tiêu Phàm lần đầu tại trận doanh Ác Ma, Ác Long dựa vào kỹ xảo chiến đấu của mình đã mang tới rất nhiều phiền phức cho Tiêu Phàm.

Hiện tại về mặt cận chiến, Indra không phải là đối thủ của Ác Long!

Sau một lượt chiến đấu thì Ác Long rất thuận lợi mà khống chế được Indra.

Hắn ta vặt tay Indra về phía sau, giơ chân lên, đang muốn sử dụng kỹ năng rất tàn nhẫn đó chính là "Phân Cân Thác Cốt"!

Mặc dù đã bị khống chế, thế nhưng Indra lại không cảm thấy kinh hoàng, trong mắt hắn ta xuất hiện một luồng ánh chớp…

Xẹt xẹt!

Ác Long đạp mạnh xuống, thế nhưng tiếng kêu thảm của Indra lại không thấy xuất hiện, chỉ có tiếng sấm sét kinh khủng truyền ra mà thôi!

Ác Long giật mình mà nhìn cảnh tượng trước mắt, cú đá của hắn ta lại không thể trúng người Indra!

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, Indra biến thành một tia sét!

Tia sét lóe lên, thoát khỏi tay của Ác Long bay ra bên ngoài, rồi lại ngưng tụ thành thân người, biến lại trở thành Indra.

"Chuyện này?"

"Thiên Đạo: Lôi Quang Hóa Ảnh."

Indra biết được Ác Long muốn hỏi cái gì, cho nên trả lời hắn ta luôn.

Indra thích nhìn thấy biểu tình giật mình của người khác, bởi vì kỹ năng "Lôi Quang Hóa Ảnh" của hắn ta thật sự khá đáng sợ, đây chính là tuyệt kỹ mà thiên thần đã ban ân cho hắn ta mà!

Xẹt xẹt! Xẹt xẹt! Xẹt xẹt!

Ánh sét liên tục lấp lóe cạnh người Ác Long, giống như một con rồng vàng vậy, di chuyển với tốc độ nhanh chóng, thỉnh thoảng Indra cũng hiện hình, giống như đang giễu cợt Ác Long vô dụng vậy.

Đối mặt sự châm chọc này thì Ác Long mặc dù giận dữ nhưng lại không thể làm gì tốt hơn.

Bởi vì Indra có được "Lôi Quang Hóa Ảnh", chính là khắc tinh của hắn ta!

Chương 1030: Cường Địch

Chương 1032: Cường Địch

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Khi đòn tấn công của Ác Long tới gần thì Indra có thể biến thành tia chớp thoát khỏi nơi đó, rồi dùng cơ thể nguyên tố của mình tới sau lưng của Ác Long mà tấn công!

…

Khi nhìn thấy thái độ bối rối của Ác Long thì Reginald cảm thấy khá thoải mái.

Một phàm nhân, làm sao có thể chiến thắng được một kẻ được thiên thần ban ân chứ?

Đúng vậy, lúc trước chính Indra dùng "Lôi Quang Hóa Ảnh" để đánh bại hội trưởng công hội Chiến Minh - Reginald.

Cuồng chiến sĩ Reginald, chiến ý mạnh mẽ, sừng sững giữa chiến trường, thật giống như chiến thần vậy.

Thế nhưng tới cuối cùng vẫn ngã xuống trước mặt Indra.

Hắn ta là tín đồ của Thiên Đế, hắn ta là sấm sét lạc xuống nhân gian, phàm nhân làm sao có thể địch nổi hắn ta?

Indra cười lạnh, liên tục biến thành tia sét lao qua người Ác Long, từng tiếng nổ vang lên, rồi từng đường khói đen dần dần sinh ra.

Sau khi "Ác Ma Hóa" thì lớp vảy đen nhánh của Ác Long thật sự rất dày, thế nhưng Indra biến thành sét liên tục tấn công vẫn làm HP của Ác Long tụt xuống liên tục, mà Ác Long lại không có biện pháp nào tốt để ứng đối cả.

Kẻ địch có thể biến thành tia sét, thật sự thì Ác Long không thể nghĩ ra cách tấn công hắn ta được!

"Được rồi, nhìn thấy bộ dạng rầu rĩ của anh thì tôi cũng khá đau lòng. Thiên Đế có lẽ cũng sẽ không vui khi thấy tôi trêu đùa kẻ yếu, như vậy hãy để tôi đưa tiễn anh lên đường đi!"

Kẻ địch có thể "Ác Ma Hóa" thì Indra cũng đã chiến đấu với khá nhiều người ở trong "Chúng thần di tích chi chiến" rồi.

Hắn ta biết rõ đặc tính của "Ác Ma Hóa", cho nên cũng biết làm cách nào lợi dụng đặc hiệu của tia sét giết chết đối thủ đang "Ác Ma Hóa"!

Indra rút kiếm ra, bước nhanh tới, lao về phía Ác Long!

Từ khi Indra sử dụng "Lôi Quang Hóa Ảnh" thì Ác Long luôn tìm cơ hội để ra tay, hiện tại thấy Indra đang phóng nhanh tới thì hắn ta cũng hạ quyết tâm, sử dụng tuyệt kỹ của mình!

Hắc Long Ba!

Một đầu rồng đen nhánh xuất hiện trên nắm đấm của Ác Long, rồi bay tới hướng của Indra!

Đầu rồng đen nhánh dữ tợn tới đáng sợ, thế nhưng Indra lại không bối rối mà cười nhạo: "Vùng vẫy giãy chết mà thôi!"

Xẹt xẹt!

Indra lại biến thành tia sét lần nữa, xuyên qua cạnh người Ác Long!

Sau đó Indra hiện ra sau lưng Ác Long, đâm thẳng lưỡi đao trên tay mình vào người Ác Long!

Vảy giáp rất chắc chắn nên Ác Long bị thương cũng không nặng, thế nhưng vẫn có máu chảy ra.

Mà đối với Indra thì như vậy cũng đủ rồi.

“Thiên Đạo: Phong Lôi Quán!”

Xẹt xẹt!

Ánh chớp lấp lánh, men theo lưỡi đao rót vào trong cơ thể của Ác Long!

Tứ chi Ác Long run rẩy kịch liệt, vô số tia sét xuất hiện ở trên người hắn ta!

Đợi tới khi Ác Long ngừng run rẩy thì hắn ta phun ra một luồng khói xanh, đôi mắt đã mất đi tiêu cự.

Thủ lĩnh bang Hắc Long - Ác Long, thua…

Ầm!

Cơ thể Ác Long đổ rầm xuống đất, tiếng vang như gõ vào tim khán giả đang quan sát trận chiến này vậy.

Bọn họ còn cho rằng, chỉ cần trận doanh Ác Ma ra tay thì cuộc chiến này sẽ thay đổi, thế nhưng lại không ngờ rằng cảnh tượng vẫn như lúc trước.

“Thất Thần” của Ấn Độ quá mạnh mẽ!

…

Không nói tới tâm trạng của khán giả bên ngoài nữa, hiện tại ở trong rừng có một cô gái đeo mặt nạ quỷ lao như bay.

Cô ta chuyền qua lại các cành cây, người nhẹ như yến, thật sự giống như cao thủ khinh công trong tiểu thuyết vậy.

Nữ La Sát, cô ta dẫn đội tiêu diệt công hội Hoa Nguyệt, còn định hủy diệt toàn bộ công hội Hoa Nguyệt, thế nhưng thật không ngờ cán bộ của Hoa

Nguyệt khi thấy tình hình không ổn, vậy mà ở lại ngăn cản, tạo thời cơ cho một số thành viên của Hoa Nguyệt bỏ chạy.

Điều này làm Nữ La Sát rất tức giận, cho nên hiện tại cô ta đang đuổi theo những kẻ chạy trốn kia.

Đúng lúc này, cô ta nhìn thấy phía dưới có một người đang đi ngang qua nơi này.

Nữ La Sát nhảy xuống từ ngọn cây, xuất hiện trước mắt người kia!

"A! Cô là ai? Lại dám mang theo mặt nạ quỷ, định dọa sợ bản mỹ nữ hay sao?"

Mỹ nữ?

Nữ La Sát khá là buồn bực mà nhìn người trước mắt.

Chẳng lẽ gu thẩm mỹ của người Trung Quốc là như này hay sao?

Thật sự là văn hóa của hai nước rất khác biệt nha!

Thế nhưng cô ta đã tự xưng là mỹ nữ thì chắc chắn có quan hệ với Hoa Nguyệt rồi, chắc là kẻ chạy thoát của công hội Hoa Nguyệt, dù sao thì nghe đồn rằng công hội Hoa Nguyệt ở server Trung Quốc là một công hội toàn mỹ nữ mà.

Cứ như vậy, Nữ La Sát rút dao găm của mình ra…

La Sát, là ác quỷ ăn thịt người.

Thế nhưng tín ngưỡng của Nữ La Sát lại chính là thần thủ hộ được viết trong "Pháp Hoa Kinh".

…

"Này, cô đừng yên lặng như vậy chứ! Làm bản mỹ nữ giật mình thì cô phải xin lỗi thì tôi mới tha thứ cho cô được!"

Bởi vì Tiêu Phàm mà gần đây A Hoa tỷ có rất nhiều tâm sự, đi trên đường cũng không quan tâm tới xung quanh. Mà Nữ La Sát lại đột ngột nhảy xuống, thật sự là dọa cô một hồi.

Sau khi quan sát một lượt thì A Hoa tỷ phát hiện mặc dù đối phương che mặt bằng mặt nạ quỷ, không thấy khuôn mặt như nào thế nhưng dáng người lại rất thon thả, làm cho cô cảm thấy ghen ghét.

Thế nhưng khi A Hoa tỷ nghĩ lại thì cảm thấy mình còn đầy đặn hơn cô ta, đó cũng là một sức quyến rũ khác thường mà, chỉ là phong cách của hai người là khác biệt mà thôi.

Nghĩ tới đây thì lòng tự tin của A Hoa tỷ lại khôi phục.

Thế nhưng A Hoa tỷ bị sợ hãi, nếu đối phương không chịu nhận lỗi thì cô sẽ không bỏ qua dễ dàng.

…

Nhận lỗi sao?

Trên chiến trường cũng chỉ có người thiếu thông minh như A Hoa tỷ mới nghĩ được như vậy mà thôi, Nữ La Sát rút dao găm của mình ra, lao tới phía A Hoa tỷ, đâm vào người cô!

Giờ phút này, việc quan trọng nhất của Nữ La Sát đó chính là phải giải quyết đối thủ!

Thế nhưng ở trong trò chơi này, muốn làm A Hoa tỷ bị thương thì thật sự là rất khó khăn, khi thấy ánh sáng lạnh xuất hiện trên dao găm của đối phương thì ánh mắt của A Hoa tỷ thay đổi.

A Hoa tỷ giơ tay lên, từng đợt không khí cũng theo đó mà nổi lên, rồi một quyền kinh thiên động địa được đánh ra!

Uỳnh!

Thiết quyền tới nhanh chóng, nện vào trên bụng của Nữ La Sát. Trong mắt của Nữ La Sát xuất hiện sự ngạc nhiên, rồi sau đó bay ngược ra bên ngoài!

Trong thế cục bết bát như hiện giờ thì người xem cảm thấy khá buồn bực, khi thấy A Hoa tỷ dùng một quyền đấm bay Nữ La Sát thì tiếng reo hò nổi lên khắp mọi nơi!

Thế nhưng chiến đấu chưa kết thúc nhanh như vậy…

Nữ La Sát đứng dậy, đưa tay lên quệt đi máu tươi ở khóe miệng…

Tuy rằng bị thương, thế nhưng cô bị thương cũng không nặng như trong tưởng tượng.

Thực sự không thể tưởng tượng được làm sao mà cô ta có thể chịu đựng được một quyền của A Hoa tỷ chứ.

A Hoa tỷ cũng cảm thấy khó tin, bởi vì nói chung thì những người có dáng người thon thả như Nữ La Sát, nếu trúng một quyền của A Hoa tỷ thì đã chết từ lâu rồi.

“Cô rất mạnh, thế nhưng không có hiệu quả đối với tôi.”

Nữ La Sát lại rút dao găm ra, lạnh lùng mà nói với A Hoa tỷ, rồi sau đó ánh sáng lạnh xuất hiện, cô ta lại tấn công tới A Hoa tỷ!

A Hoa tỷ không hiểu Nữ La Sát nói cái gì, thế nhưng khi gặp kẻ địch thì cô sẽ chỉ dùng quyền của mình mà chào hỏi, mà đã có vô số cường giả ngã xuống dưới đôi thiết quyền của A Hoa tỷ rồi!

Uỳnh!

Rất chuẩn xác và mạnh mẽ, thiết quyền của A Hoa tỷ lại đánh trúng người của Nữ La Sát!

Thế nhưng có chuyện kỳ lạ lại diễn ra, lần này Nữ La Sát lại không bị đánh bay mà lại như không có chuyện gì vậy, Nữ La Sát vung ra dao găm chém vào người A Hoa tỷ!

Xẹt!

Ngón tay Nữ La Sát điều khiển lấy dao găm nhẹ nhàng như rắn độc, xẹt qua cánh tay A Hoa tỷ, lưu lại một tia máu tươi.

…

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao đòn công kích của A Hoa tỷ lại không có tác dụng đối với Nữ La Sát?”

Tiểu Miêu là một fan của A Hoa tỷ, cô cho rằng A Hoa tỷ có thể tính là một nữ trung hào kiệt, thậm chí gần như vô địch tại trong “Tân Sinh”. (*Nữ trung hào kiệt: là người có tài năng, chí hướng bao la trong phái nữ.)

Chương 1031: Thứ Hoa La Sát

Chương 1033: Thứ Hoa La Sát

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hiện tại A Hoa tỷ thật sự giống với lời nói của mình năm đó, hiện tại ở trong “Tân Sinh” thì số lượng fan của A Hoa tỷ cũng ngang bằng với “Nữ thần giới trò chơi” Ngọc Sinh Yên rồi.

Hiện tại lại thấy đòn tấn công của A Hoa tỷ không có tác dụng đối với Nữ La Sát thì tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tiếp nhận được.

“Tôi cũng không rõ lắm. Theo tình hình trước mắt thì Nữ La Sát phải có một kỹ năng nào đó có thể miễn dịch hoặc là giảm bớt thương tổn tới từ sát thương vật lý. Thế nhưng cụ thể là như nào thì phải xem xem A Hoa tỷ có thể ép càng nhiều tình báo ra hay không.”

Khi thấy Nữ La Sát chiến đấu thì Phong Ma Tiểu Xích Lang cảm giác hơi kỳ lạ. Lúc trước, Vũ Tình của công hội Hoa Nguyệt chiến đấu với cô ta, nếu dựa vào kỹ năng chiến đấu thì cả hai cũng có thể nói là ngang bằng mà thôi, thế nhưng đòn tấn công của Vũ Tình lại không có tác dụng đối với Nữ La Sát, lúc này mới khiến cho Vũ Tình bị thua.

…

Sau khi thành công thì Nữ La Sát nhanh chóng lùi lại, dao găm dính máu xoay quanh đầu ngón tay, đôi mắt dưới mặt nạ quỷ xuất hiện ý cười.

A Hoa tỷ giơ tay lên, nhìn vào nơi bị thương của cánh tay mà tức giận tới mức gào thét!

“A! Cô dám làm bị thương da tay non mịn của bản mỹ nữ, thật sự là đáng chết vạn lần!”

A Hoa tỷ hơi cúi xuống, rồi biến thành xe tank hình người, lao thẳng tới người Nữ La Sát!

Thế nhưng Nữ La Sát lại không có đón đỡ, rất linh hoạt mà tránh né sự va chạm của A Hoa tỷ, khi cô ta chuẩn bị đánh lại thì nắm đấm của A Hoa tỷ đã tới trước người cô ta rồi!

Mặc dù Nữ La Sát không sợ, thế nhưng vẫn làm ra động tác tránh né.

A Hoa tỷ tiếp cận Nữ La Sát, khi khua tay đều dẫn tới gió mạnh, rồi đấm mạnh vào người Nữ La Sát!

Trong cơn gió lớn, Nữ La Sát trúng quyền của A Hoa tỷ, thế nhưng vẫn đứng sừng sững không ngã, cực kỳ lạ lùng.

“Hây a!”

Khi thấy đòn tấn công của mình lại không có tác dụng thì A Hoa tỷ giận dữ, hét lớn, chân phải đạp mạnh xuống mặt đất!

A Hoa tỷ muốn dùng “Trâu Điên Giẫm Đạp” làm cho đối phương bay lên không, sau đó dùng “Phù Không Liên Kích: Hoa Thức Loạn Đả Quyền” đưa Nữ La Sát tới Hoàng Tuyền!

Thế nhưng khi A Hoa tỷ đạp mạnh xuống đất, Nữ La Sát lại không bay lên trời…

“Chuyện này…”

Khán giả kinh ngạc mà hô lớn, sau khi dùng kỹ năng này thì khán giả cũng đã nhận biết được điều kỳ dị trên cơ thể Nữ La Sát!

Không thể để kẻ địch bay lên trời cũng không làm A Hoa tỷ thất vọng, cô vung tay lên rồi liên tục xuất quyền vào người Nữ La Sát.

Cơ thể Nữ La Sát ở trong bóng quyền thì liên tục chập chờn, như bèo trôi nổi trên mặt nước, vẫn như trước, không bị thương chút nào.

Thế nhưng mọi người cũng đã biết cách mà Nữ La Sát có thể chịu đựng được đòn tấn công của A Hoa tỷ…

Nữ La Sát cũng không phải là miễn dịch sát thương vật lý, mà là giảm lượng sát thương vật lý phải nhận, cô ta có cách chuyển dời lực sát thương của A Hoa tỷ đi nơi khác.

Theo từng quyền mạnh mẽ của A Hoa tỷ thì cơ thể của Nữ La Sát cũng lắc lư liên tục, giống như là một khối cao su hình người vậy, chuyển dời hoàn toàn lực sát thương của A Hoa tỷ ra ngoài cơ thể mình.

La Sát: Cơ Thể Thần Bí, đó chính là kỹ năng thiên phú của Nữ La Sát.

Nó có thể làm cho cơ thể của Nữ La Sát giống như là ác quỷ trôi nổi không chân thực.

Nói như vậy là hơi không rõ ràng, nói đơn giản đó chính là có thể dùng cách rung động của cơ thể để đẩy tổn thương mà mình phải nhận ra ngoài cơ thể, giảm bớt sát thương vật lý mà mình phải chịu đựng.

Mặc dù theo mắt thường mà nhìn thì rất giống như cao su đang rung động, thế nhưng cơ thể của Nữ La Sát không phải là cao su, đó cũng chỉ là hiệu quả của kỹ năng mà thôi.

Trước đó, Nữ La Sát trúng kỹ năng "Trâu Điên Giẫm Đạp" của A Hoa tỷ mà không bị đánh bay lên trời cũng bởi vì cơ thể đặc biệt, dùng cách rung động đặc biệt để chuyển lực phải nhận ra ngoài cơ thể.

Thế nhưng muốn chuyển hết lực lượng của kỹ năng "Trâu Điên Giẫm Đạp" của A Hoa tỷ thì cơ thể phải rung động rất kịch liệt, cho nên mới bị khán giả phát hiện ra.

Thế nhưng kể cả phát hiện được nguyên lý của kỹ năng Nữ La Sát thì làm sao chứ? Chỉ cần kỹ năng "La Sát: Cơ Thể Thần Bí" vẫn còn có hiệu quả thì Nữ La Sát thật sự trở thành kẻ khắc chế loại người chỉ dùng nắm đấm như A Hoa tỷ này.

"Cô không mệt sao? Tới lượt tôi rồi."

Nữ La Sát nhẹ nhàng nói, sau đó đôi mắt dưới mặt nạ quỷ sáng lên.

Nữ La Sát vung dao găm ra, A Hoa tỷ thì đấm ra một quyền!

Nắm đấm của A Hoa tỷ đập vào người Nữ La Sát, làm cho cô ta rung động kịch liệt, thế nhưng vẫn như cũ là…

"Vô dụng."

Tiếng nói của cô ta rất lạnh lùng, tay phải của Nữ La Sát uốn lượn rồi đi theo một đường cong kỳ lạ, cắm dao găm vào cơ thể của A Hoa tỷ…

Long Ngạo Thiên duỗi thẳng lưng của mình ra, từ từ đứng lên, áo giáp đẹp đẽ trên người của hắn ta dính vào khá nhiều bụi đất, làm màu sắc trở nên tạp nham.

Bởi vì thái độ của hắn khiêm tốn rất khác thường cho nên rất nhiều người đã quên rằng trên chiến trường còn một kẻ như hắn ta.

Mà sự thật cũng là như vậy, bởi vì cuộc chiến đã tới giai đoạn gay cấn, còn ai sẽ chú ý tới cái tên nhiều tiền mà vô dụng này chứ?

"Tại sao lại ồn ào như vậy? Được rồi, nếu đã đứng dậy rồi thì ta phải đi dạo một vòng thôi."

Long Ngạo Thiên đeo kiếm sau lưng, rồi chầm chậm đi ra ngoài.

…

Nữ La Sát là tín ngưỡng của cô.

Cho nên cô có được "Cơ Thể Thần Bí" này, trở thành khắc tinh của rất nhiều người chơi có sức mạnh mạnh mẽ.

Mà cánh tay uốn lượn kỳ dị của Nữ La Sát lại không phải hiệu quả của kỹ năng "Cơ Thể Thần Bí".

Thế nhưng người xem đều có thể biết được, tại sao cô ta lại có thể làm ra động tác đó.

Yoga của Ấn Độ, làm một loại rèn luyện cơ thể lẫn tinh thần, có thể làm cho thể xác và tinh thần trở nên tự nhiên, hài hòa và thống nhất, sau khi luyện tập thì có thể làm cơ thể mềm mại hơn.

Trong hiện thực, Nữ La Sát là một đại sư về yoga, ở trong "Tân Sinh" kết hợp với "La Sát: Cơ Thể Thần Bí", làm cho cô có thể phát huy cách đánh lấy nhu thắng cương tới mức cao nhất!

Dao găm được cô ta điều khiển thật sự giống như là rắn độc ra khỏi hang, uốn lượn mà tiến lên, cắn vào tay của A Hoa tỷ.

Thế nhưng Nữ La Sát lại cảm thấy kinh ngạc, bởi vì cô cảm thấy mình như chém vào một tấm thép dày vậy.

Một luồng sáng vàng kim xuất hiện trên người A Hoa tỷ, A Hoa tỷ tức giận gầm hét: "A! Váy hồng thiếu nữ của ta!"

Kỹ năng xưng hào của A Hoa tỷ chính là "Kim Cương Bất Hoại", có thể tạm thời tăng lên lực phòng ngự của bản thân, bị Nữ La Sát đâm vào người thì không sao, thế nhưng chiếc váy hồng của cô lại bị rách một lỗ.

Làm hỏng một bộ váy của một nữ sĩ xinh đẹp, đó chính là sai lầm…

Hắc triều xuất hiện, A Hoa tỷ nổi giận rồi sử dụng "Ác Ma Hóa", đôi tay được bao trùm bởi vảy giáp đen kịt duỗi ra, tóm vào cổ Nữ La Sát.

Sau một đợt tấn công liên tục lúc trước, A Hoa tỷ biết được, kẻ địch trước mắt có thể miễn dịch toàn bộ sát thương vật lý, cho nên A Hoa tỷ chỉ có thể thay đổi cách tấn công của mình…

"Nắm đấm không thể đập bẹp cô, thì bà đây sẽ bóp chết con mụ ác độc là cô!"

Ý nghĩ và hành động của A Hoa tỷ đều đơn giản mà thô bạo, thế nhưng không thể không nói rằng cách trên thật sự có hiệu quả.

Nữ La Sát có được "Cơ Thể Thần Bí", chỉ có thể chuyển dời lực lượng ở trong cơ thể mình ra bên ngoài, cũng không phải cao su mà có thể biến hình được, khi bị bóp cổ thì Nữ La Sát cảm thấy khó có thể hít thở, vội vàng khua con dao găm trên tay, cố gắng phản kháng.

Thế nhưng hiện tại A Hoa tỷ có buff "Kim Cương Bất Hoại", dao găm có thể làm gì chứ?

Chương 1032: Viện Binh Đáng Thất Vọng

Chương 1034: Viện Binh Đáng Thất Vọng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi tấn công không có hiệu quả thì Nữ La Sát biết mình không thể do dự nữa, vội vàng sử dụng "Ác Ma Hóa"!

Bịch!

Nữ La Sát biến thành ánh sáng màu đen, thoát khỏi tay của A Hoa tỷ.

Cách tránh thoát như này thật sự làm cho A Hoa tỷ kinh ngạc, thật sự không nghĩ tới sau khi "Ác Ma Hóa" thì Nữ La Sát lại có năng lực này.

Sau khi tránh thoát bàn tay của A Hoa tỷ thì Nữ La Sát vội vàng hít thở không khí trong lành, cô thật sự không ngờ kẻ địch trước mắt khó chơi như vậy, thế nhưng lúc này cô đã biến thân, đối phương sẽ không còn cơ hội nữa.

Ác Ma Hóa, mỗi ác ma thượng đẳng đều sẽ biết kỹ năng này, thế nhưng "Ác Ma Hóa" của cô lại khác bình thường, đó bởi vì cô là tín đồ trung thành của La Sát mà được ban ân.

Trong Thất Thần, bọn họ đều có tín ngưỡng khác biệt của riêng mình.

Khuynh hướng quang minh thì có Indra, Suriya, không có khuynh hướng cụ thể thì có Rudra, Shiva, mà khuynh hướng hắc ám thì có Asura, Dạ Xoa và cô - La Sát.

Chỉ có những người tín ngưỡng hắc ám thì mới phù hợp với "Ác Ma Hóa", từ đó có được tăng thêm một loại năng lực.

Mà Nữ La Sát sau khi "Ác Ma Hóa" thì kỹ năng thiên phú "La Sát: Cơ Thể Thần Bí" sẽ được tăng lên trở thành "La Sát: Cơ Thể Âm Hồn", có thêm một năng lực mới là vảy giáp trơn trượt.

Có được "La Sát: Cơ Thể Âm Hồn", toàn bộ lực lượng tác động vào cơ thể cô đều không tạo thành ảnh hưởng gì, cũng bởi vì vậy mà khi bị A Hoa tỷ bóp cổ, cô mới có thể thoát khỏi bàn tay của A Hoa tỷ, và sau đó, chính là đòn phản kích của cô!

Nữ La Sát bỏ mặt nạ quỷ của mình đi, bởi vì lúc này cô đã không cần mặt nạ quỷ để ủng hộ tín ngưỡng của mình nữa rồi.

Sau khi "Ác Ma Hóa", La Sát chính là cô, cô chính là La Sát.

Dưới mặt nạ, là một khuôn mặt của ác ma, mọi người đều không thể nhìn ra được khuôn mặt thật sự của Nữ La Sát là gì, thế nhưng vẫn cảm nhận được sự hung ác từ đôi mắt âm u của cô ta.

Cô ta cũng không cần dao găm nữa, bởi vì cô đã có một đôi vuốt quỷ tới từ âm phủ.

Keng!

Một luồng sáng đen xuất hiện, rồi tiếng kim loại va đập vang lên, móng vuốt của Nữ La Sát chém qua người của A Hoa tỷ, làm cho một chuỗi tia lửa xuất hiện.

A Hoa tỷ còn chưa kịp phản ứng lại thì một đòn tấn công khác đã được Nữ La Sát tung ra!

Kỹ năng xưng hào của A Hoa tỷ là "Kim Cương Bất Hoại" cũng chỉ có thể sử dụng trong vòng mười giây, sau đó thì cô làm sao có thể ngăn cản đòn tấn công của Nữ La Sát đây?

A Hoa tỷ cũng biết rằng không ổn, cô hơi nghiêng người, sử dụng kỹ năng "Dã Man Va Chạm", lao tới một nơi trống trải!

Cô đang lợi dụng kỹ năng này để tránh né, cũng là lần đầu tiên cô tránh né khi gặp kẻ địch, bởi vì đặc tính của La Sát Nữ khắc chế hoàn toàn cô, làm cô không thể làm cái gì được.

Nữ La Sát lúc đầu còn tưởng A Hoa tỷ là một người thô lỗ, lại không biết A Hoa tỷ là người trong thô có tinh tế.

A Hoa tỷ lợi dụng thể chất của Nữ La Sát dễ dàng nhận chấn động mà bị ảnh hưởng, để có thể ngăn cản thế tiến công nhanh nhẹn của Nữ La Sát.

Sau khi hành động bị quấy rầy thì Nữ La Sát khá bực bội, sau đó sử dụng sát chiêu của mình đối với A Hoa tỷ!

La Sát: Mũi Đao Địa Ngục!

Nữ La Sát nhảy lên, vô số lưỡi đao từ trong cơ thể cô bắn ra bên ngoài, đó chính là răng nanh của ác quỷ!

A Hoa tỷ đấm mạnh làm cho không khí chấn động, có thể ảnh hưởng tới cơ thể dễ dàng chịu ảnh hưởng của Nữ La Sát, thế nhưng khi thấy vài lưỡi đao phóng tới thì cô không có cách nào ngăn cản cả.

A Hoa tỷ đưa tay bảo vệ những nơi quan trọng, khi lưỡi đao bay tới chém lên trên cánh tay cô, tạo thành mấy đường máu.

Kể cả là A Hoa tỷ ra tay thì trận doanh Ác Ma của server Trung Quốc vẫn rơi vào thế yếu…

Khán giả dần dần bi quan, bọn họ vẫn nói đùa rằng Ấn Độ là "dân tộc bật hack", thật sự không nghĩ tới khi đánh thật thì bọn họ là khủng bố như vậy.

Ngay cả A Hoa tỷ còn không thể làm gì đối thủ thì chiến dịch này làm sao có thể thắng được?

Khi mọi người ở đây đều lo lắng thì trên chiến trường xuất hiện tiếng bước chân chậm rãi truyền tới nơi đây.

A Hoa tỷ và Nữ La Sát cùng nhau dừng tay lại, nhìn về phương xa.

Kẻ địch? Hay đồng minh? Người đến là ai đây?

Nếu là kẻ địch thì A Hoa tỷ phải làm thế nào?

Nếu là đồng minh, thì ai có thể đánh bại Nữ La Sát mà ngay cả A Hoa tỷ cũng không thể đánh bại chứ?

Nội tâm người xem rất rầu rĩ, thế nhưng bọn họ vẫn hi vọng là đồng mình của mình, dù sao tiếp viện vẫn tốt hơn.

Thế nhưng khi mọi người nhìn kẻ đang tới thì lại rất thất vọng.

Người tới cũng không phải kẻ địch, thế nhưng người này lại không làm cho bất kỳ khán giả nào sinh ra lòng kỳ vọng.

Hắn ta là Long Ngạo Thiên, Hội trưởng công hội Ngạo Thiên của trận doanh Nhân Loại, liên tục xuất hiện ở trong các bài báo với vai trò kẻ gây nên những trò cười cho khán giả…

Sàn sạt, nơi xa xuất hiện tiếng bước chân làm cho nhịp tim A Hoa tỷ tăng tốc, trong lòng hơi chờ mong.

Nội tâm của A Hoa tỷ luôn luôn cất giấu một giấc mộng thiếu nữ, mà hiện tại thì cô đang hi vọng, cảnh tượng lãng mạn đó là anh hùng cứu mỹ nhân.

Phàm ca sẽ tới sao?

Nếu như anh ấy thấy mình như thế này, thì sẽ ra sao?

Thế nhưng ta nhếch nhác như thế nào, người thân sĩ như anh ấy, chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ đi.

A Hoa tỷ có một giấc mộng có thể gặp lại Tiêu Phàm, rồi phát triển một mối quan hệ gắn bó.

Thế nhưng khi cô nhìn thấy người tới là ai thì giấc mộng của A Hoa tỷ, vỡ nát.

…

Bộ dáng của Long Ngạo Thiên hơi lười biếng, mặt mọc đầy râu ria, giống như nhiều ngày chưa chịu rửa mặt vậy.

Trong miệng hắn ta ngậm một cây rơm, chậm rãi tiến về nơi này.

Khi nhìn thấy Nữ La Sát và A Hoa tỷ thì Long Ngạo Thiên hơi sững sờ, rồi giật mình bừng tỉnh, sau đó hắn ta đi tới cạnh một thân cây, dùng tay quét một lượt mặt đất, rồi ngồi xuống nơi đó, thật sự giống như một người qua đường muốn làm khán giả vậy.

“Các người, tiếp tục đi, nhìn tôi làm gì?”

…

Khi thấy bộ dáng suy sụp của Long Ngạo Thiên thì A Hoa tỷ rất giận dữ, đàn ông trên đời này trừ Phàm ca ra đều không đáng tin, hơn nữa cái tên này vẫn là bại tướng dưới tay mình ở trong giải thi đấu biểu diễn tại “Tân Sinh” nữa chứ!

Tại sao lại như thế này chứ?

Cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân tốt như vậy, tại sao lại là cái tên ngu ngốc này xuất hiện chứ?

Nội tâm A Hoa tỷ gào thét, cô hận ông trời bất công, nếu đây là kịch bản của người khác viết, thì cô chắc chắn sẽ dùng nắm tay của mình để dạy dỗ cái tên tác giả ngu ngốc đó làm người.

Thế nhưng hiện tại đau khổ cũng không làm nên chuyện gì, cô phải nghĩ cách giải quyết người phụ nữ khắc chế chính mình này.

Khi Nữ La Sát thấy Long Ngạo Thiên đi tới đây thì đầu tiên là cô rất cảnh giác, thế nhưng khi thấy người này không hành động thì cô yên lòng, tiếp tục chú ý tới cuộc chiến giữa mình và nữ quái vật trước mắt.

Không phải là Nữ La Sát cố ý khinh thường, chỉ là cô có thể cảm thấy được khí chất của một con gà chính hiệu trên người Long Ngạo Thiên.

Mà dưới sự quan sát của cô thì Nữ La Sát phát hiện, tất cả những hiện tượng của người này đều nói rõ một điều, người này thật sự rất yếu.

…

“Để tôi xem xem cô có thể chịu đựng được bao lâu!”

Nữ La Sát nhìn vào bộ dáng hiện tại của A Hoa tỷ mà cười khẽ.

Danh hiệu của cô ta chính là “Vạn Nhận La Sát”, kỹ năng “La Sát: Mũi Đao Địa Ngục” chính là kỹ năng danh hiệu của cô.

Mũi Đao Địa Ngục có thể làm cho lưỡi đao từ tất cả mọi nơi trên cơ thể cô bắn ra ngoài, tạo thành lượng lớn sát thương đối với kẻ địch.

Khi lần thứ nhất dùng kỹ năng này thì bị A Hoa tỷ ngăn cản được, đợi tới khi "Mũi Đao Địa Ngục" hồi chiêu xong, A Hoa tỷ còn có thể ngăn cản được nữa hay không?

Chương 1033: Đạo Diễn Bố Trí

Chương 1035: Đạo Diễn Bố Trí

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng, hiện tại cũng không cần phiền phức như vậy.

Chỉ cần cô và A Hoa tỷ tiếp tục chiến đấu như thế này thì cô sẽ ở vào vị trí bất bại!

Nắm đấm của A Hoa tỷ, thuộc về sát thương vật lý hạng nặng, không sắc bén, mà chỉ cần là sát thương vật lý hạng nặng thì không cần biết lực sát thương mạnh mẽ cỡ nào, đều bị "Cơ Thể Âm Hồn" của cô khắc chế.

Bởi vì sức sát thương vật lý hạng nặng sẽ bị sự rung động của cơ thể cô đẩy ra bên ngoài, thứ duy nhất có thể gây tổn thương cho cô, chỉ có thể là những thứ vũ khí sắc bén.

Thế nhưng chiến đấu cũng không phải chỉ dựa vào kỹ năng của bản thân, trang bị cũng rất quan trọng.

Trước khi đại chiến, Nữ La Sát thật vất vả mới có thể tìm được một đồ phòng ngự cấp bậc quỷ khí phù hợp với bản thân, tên là "Giáp mềm của Patanjali".

Bộ giáp này là quỷ khí, đương nhiên sẽ có chỗ đặc biệt rồi.

"Giáp mềm của Patanjali" không có tăng thêm điểm phòng ngự nào cả, nó chỉ có một hiệu quả đặc biệt đó chính là "Khuếch tán tổn thương".

Nó có thể đưa lực sát thương mà người mặc nhận được khuếch tán tới toàn thana.

Đối với người chơi khác thì cái này thật sự rất rác rưởi, thế nhưng ở trong tay Nữ La Sát thì nó trở thành một thần khí, bởi vì "Cơ Thể Âm Hồn" có thể kết hợp hoàn mỹ với "Giáp mềm của Patanjali", làm cho Nữ La Sát trở thành một kẻ có lực phòng ngự mạnh mẽ nhất.

Cho nên kể cả sát thương vật lý lẫn sát thương phép thuật, chỉ cần không vượt quá năng lực chịu đựng của nó thì cô đều không sao cả.

Mà năng lực chịu đựng của nó phụ thuộc vào tốc độ khuếch tán của "Giáp mềm của Patanjali", sự khuếch tán của nó cần một quá trình, cũng chính là thời gian cần thiết để khuếch tán.

Thế nhưng, ngay cả sức mạnh của A Hoa tỷ thì nó cũng có thể ngăn cản, hiện tại ai có thể trong nháy mắt làm cho "Giáp mềm của Patanjali" quá tải đây?

Khi không còn lo lắng gì thì Nữ La Sát ra tay càng ác độc hơn, lao thẳng tới trước người của A Hoa tỷ, thế tấn công rất mạnh!

Trước đó A Hoa tỷ trúng một lượt "Mũi Đao Địa Ngục" cho nên cơ thể xuất hiện rất nhiều lỗ thủng.

Máu tươi văng khắp nơi.

Hiện tại lại chiến đấu cùng với Nữ La Sát, động tác hơi chậm chạp. Kể cả muốn tạm thời lùi về phía sau, thoát khỏi chiến đấu cũng rất khó khăn.

Mà thân pháp của Nữ La Sát rất nhanh, cứ quấn lấy không thả, tranh thủ cơ hội tấn công mãnh liệt về phía A Hoa tỷ!

A Hoa tỷ không biết phải làm cách nào, chỉ có thể đấm mạnh một quyền.

Thế nhưng đòn tấn công này vẫn không có hiệu quả, eo Nữ La Sát chỉ hơi lệch đã có thể chuyển hết toàn bộ sức mạnh của cú đấm này ra bên ngoài, sau đó lại đàn hồi trở lại, khôi phục như cũ.

Mà Long Ngạo Thiên ở dưới tàng cây khi thấy cảnh này thì rất là kinh ngạc, bình luận: "Cái eo này, quá tốt!"

A Hoa tỷ nghe xong, suýt chút nữa thì tức điên lên, nếu như ngày thường thì cô chắc chắn sẽ đưa Long Ngạo Thiên lên trời, thế nhưng hiện tại cô lại không thể đập hắn ta một trận được.

Hai tay của Nữ La Sát uốn cong một cách kỳ lạ, điều khiển dao găm chém lên người A Hoa tỷ!

Đây là cách tấn công khi Nữ La Sát kết hợp giữa yoga Ấn Độ và "Cơ Thể Âm Hồn", La Sát Quỷ Vũ!

A Hoa tỷ thực sự không thể phòng ngự hết được, sau vài tiếng vù vù thì cơ thể A Hoa tỷ tiếp tục bị Nữ La Sát chém ra mấy đường vết máu, máu tươi tuôn chảy liên tục.

Khi thấy cảnh này thì khán giả bên ngoài thật sự thất vọng, cũng biết rằng A Hoa tỷ không còn cách nào cả, không thể đánh bại được Nữ La Sát.

Bởi vì Nữ La Sát là khắc chế cứng của A Hoa tỷ!

Tấn công mạnh không có tác dụng, cầm nã kỹ* cũng như vậy, A Hoa tỷ làm sao có cách nào tấn công Nữ La Sát nữa chứ? (*Cầm nã kỹ: kỹ thuật bắt, khống chế)

…

Tình trạng hiện tại rất rõ ràng, A Hoa tỷ cũng biết, thế nhưng cô lại không thể làm gì khác, chỉ có thể cố gắng kiên trì mà thôi.

Không thể không nói rằng A Hoa tỷ rất mạnh, dưới sự tấn công lâu dài của Nữ La Sát, mặc dù máu tươi chảy liên tục thế nhưng cô vẫn sừng sững không ngã, làm cho Nữ La Sát đều cảm thấy bực bội.

La Sát: Mũi Đao Địa Ngục!

Sau khi sốt ruột thì Nữ La Sát lại dùng lại tuyệt kỹ của mình, vô số lưỡi đao từ trong cơ thể Nữ La Sát bay ra ngoài, khoảng cách với A Hoa tỷ rất gần,

A Hoa tỷ gặp nguy hiểm!

Thế nhưng A Hoa tỷ vẫn rất bình tĩnh, chỉ thấy trên người A Hoa tỷ xuất hiện ánh sáng màu vàng kim, có thể nhận lấy rất nhiều lưỡi đao mà vẫn không chết.

"Kim Cương Bất Hoại" vs "Mũi Đao Địa Ngục", hai kỹ năng danh hiệu của cả hai người vừa đúng có thể triệt tiêu lẫn nhau.

A Hoa tỷ lại vượt qua đợt tấn công này, thế nhưng sau đó lại phải làm sao?

Sau khi Nữ La Sát dùng xong kỹ năng "Mũi Đao Địa Ngục" thì cái người vẫn đang ngồi dưới tàng cây lại chầm chậm đứng dậy, phủi đi những bụi đất trên vai mình đi.

Bởi vì Long Ngạo Thiên đã cảm thấy, thời điểm tới rồi…

Tiếng bước chân rất nhỏ, thế nhưng cả A Hoa tỷ lẫn Nữ La Sát đều phát hiện ra.

Khi A Hoa tỷ thấy Long Ngạo Thiên đang đi tới đây thì cảm thấy hơi bối rối.

Mặc dù cô rất không thích Long Ngạo Thiên, thế nhưng vẫn không muốn hắn ta chết một cách vô ích, cho dù hắn ta là một con gà chính hiệu đi chăng nữa thì người này vẫn là đồng minh với mình.

"Cái tên ngu ngốc, chạy nhanh lên, tới đây làm gì?"

"Thấy cô không đánh được cô ta, cho nên tôi tới hỗ trợ."

"Anh là ngu ngốc à? Tôi đánh không được, anh tới đây thì có tác dụng gì chứ?"

Long Ngạo Thiên không tiếp tục để ý tới A Hoa tỷ, mà nhìn vào Nữ La Sát rồi nói bằng giọng thản nhiên: "Cô đã dùng hết tuyệt chiêu rồi đúng chứ? Không còn giữ lại cái gì đúng không?"

Mặc dù Nữ La Sát không biết Long Ngạo Thiên tới đây làm gì, thế nhưng bản năng nói cho cô biết cái tên yếu ớt trước mặt không có chút uy hiếp nào cả: "Dùng hết rồi thì sao chứ? Chẳng lẽ chỉ bằng cái tên gà mờ như anh cũng muốn giết tôi?"

"Đã dùng hết thì có thể yên tâm đi chết được rồi, bởi vì tôi mới là đạo diễn của đoàn làm phim này…"

Long Ngạo Thiên đưa tay phải của mình ra sau, rồi rút chiếc kiếm sau lưng ra.

A Hoa Tỷ rơi vào thế yếu, người xem lo lắng không thôi, nhưng thấy Long Ngạo Thiên tiên lên tiếp viện, lại chau mày.

Cái tên này đang làm gì vậy, đi lên ship đồ ăn sao?

Ở trong lòng mọi người, Nữ La Sát chém Long Ngạo Thiên thật đúng là đơn giản như thái thị vậy.

Bởi vì ba chữ Long Ngạo Thiên, ở trong "Tân Sinh" chẳng dính dáng gì đến hai chữ thực lực cả, là ngôi sao diễn hài, có lẽ thích hợp với Long Ngạo Thiên hơn.

Lúc trước, Long Ngạo Thiên có thể coi là một nhân vật rất hot.

Một hồi "Long Ngạo Thiên kí sự", ở trên Post Bar tạo nên một hồi cuồng phong, rất là cool ngầu.

Nhưng mọi người đều biết, người thật sự được chú ý thật ra lại là "Lich King" Mệnh Phàm.

"Long Ngạo Thiên kí sự" trong cuộc hành chính vạn lý, hành tung bất định của "Lich King" Mệnh Phàm, được xem như một cái kênh tin tức đặc biệt.

Mặc dù bên trong kí sự, Long Ngạo Thiên uy mãnh dị thường, nhưng mọi người vẫn cứ nửa tin nửa ngờ với chuyện đó.

Bọn họ cảm thấy chọc cười mới là công việc chính của hắn ta, nói hắn ta đánh thắng Tinh Thần lại đánh bại Hắc Long, cảm giác chuyện này có chút

vô căn cứ.

Mặc dù các dấu hiệu kỳ quái cho thấy, sau khi hắn ta và Tịch Dương trở thành đệ tử của Mệnh Phàm, nhưng thực lực tăng mạnh cũng không phải là chuyện dễ, một sớm một chiều khó mà đạt được.

Nhìn thấy Long Ngạo Thiên hiện tại đang cất bước đi về phía trước, đám người khâm phục dũng khí nhưng lại không đồng ý với cách làm của hắn ta.

Trong mắt mọi người, Long Ngạo Thiên bước ra một bước này, chính là để làm màu, hơn nữa còn dùng chính sinh mạng của mình để làm màu.

Quả nhiên, Long Ngạo Thiên rút đại kiếm sau lưng ra, liền mở đầu bằng một tư thế cực kỳ đẹp trai.

Chỉ thấy đầu gối hắn ta hơi cong, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, thủ thế, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Chương 1034: Một Kiếm

Chương 1036: Một Kiếm

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ngạo Thiên Kiếm Pháp…”

Còn chưa đợi Long Ngạo Thiên nói hết câu, trong lòng người xem đã vang lên câu nói kế tiếp của hắn ta.

Bởi vì Ngạo Thiên Tam Thức này của Long Ngạo Thiên, không có gì ngoài Lăng Sương, Khi Tuyết và Ngự Phong.

Nhưng lời Long Ngạo Thiên nói tiếp sau đó lại có hơi khác với suy nghĩ của khán giả, nó cũng không phải là Ngạo Thiên Lăng Sương, Ngạo Thiên Khi Tuyết gì đó, mà gọi là…

“Mộng Đoạn Tinh Hồn!”

Đám người lúc đầu vô cùng kinh ngạc, sau đó miệng đã mở rộng thành hình chữ "o"!

Chỉ thấy thân ảnh của Long Ngạo Thiên biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo cực quang, nhanh chóng xẹt qua giữa sân!

Chuyện này thực sự xảy ra quá đột ngột, nhanh đến mức mọi người không kịp phản ứng!

Một giây!

Có lẽ ngắn hơn!

…

Đối với hết thảy mọi chuyện, chỉ có Nữ La Sát là biết rõ nhất.

Bởi vì Long Ngạo Thiên chỉ khiến cho tim của Nữ La Sát đập mạnh trong 0.1 giây, còn trong khoảng thời gian còn lại, Long Ngạo Thiên trong mắt cô ta đều là yếu như gà, nhưng chỉ 0.1 giây đó đã đủ rồi…

Lưu Quang Lược Ảnh, Long Ngạo Thiên đã xuất hiện ở sau lưng Nữ La Sát, Nữ La Sát không quay đầu lại, chỉ khó tin cúi thấp đầu xuống.

Một cái lỗ máu cực to xuất hiện trên người Nữ La Sát, tia máu phun ra, đau đớn kịch liệt bắt đầu lan tràn toàn thân Nữ La Sát.

Ầm!

Nữ La Sát nặng nề ngã xuống, chết có chút không nhắm mắt, cô ta không rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

"U Hồn Chi Thể" của cô ta và "Nhuyễn vị giáp Pattan Gali" của cô ta rõ ràng có lực phòng ngự mạnh nhất mà! Tại sao lại xuất hiện tình trạng như vậy!

"Vì sao tôi lại thất bại, La Sát?"

La Sát trong câu hỏi của Nữ La Sát, là tín ngưỡng trong lòng cô ta, cô ta thực sự không thể tin được bản thân lại thất bại trong tay một con gà yếu ớt.

"Cô có từng nghe qua 'Nhất Kiếm La Sát' chưa?"

Trong kịch bản của đạo diễn Long viết đầy lời thoại tinh tướng.

Có được câu trả lời thuyết phục, Nữ La Sát hài lòng nhắm hai mắt lại.

Bởi vì tín ngưỡng của cô ta vẫn chưa sụp đổ, chỉ là thua trong tay của một La Sát mạnh hơn mà thôi.

…

"Chuyện này?"

A Hoa Tỷ sẽ không tin chuyện ma quỷ của Long Ngạo Thiên, thấy Nữ La Sát ngã dưới một kiếm của Long Ngạo Thiên, cô ta cũng có chút phản ứng không kịp, hoài nghi hỏi một câu.

"Ngạo Thiên Kiếm Pháp của tôi, bây giờ chỉ có một kiếm, Mộng Đoạn Tinh Hồn."

Mặc dù tính khí đã có thay đổi, nhưng bản tính làm màu vẫn còn, cho nên Long Ngạo Thiên vẫn sẽ ra vẻ thâm trầm như trước.

"Hôm đó, bầu trời quang đãng đầy sao. Tôi đi theo Mệnh Phàm, một mình ở trong bóng đêm tĩnh mịch. Một đêm thức trắng, cuối cùng cũng ngộ ra, một kiếm phá thất tinh, cứ vậy mà ra, cho nên kiếm này tên là Mộng Đoạn Tinh Hồn!"

Một kiếm phá thất tinh?

Nghe thấy câu nói của Long Ngạo Thiên, trong lòng khán giả xuất hiện một cảnh tượng như thế này…

Trong một buổi đêm trời quang đãng, ánh sao sáng rọi, Mệnh Phàm để Long Ngạo Thiên ở lại trên một ngọn núi tối đen ngộ kiếm.

Mà Long Ngạo Thiên không phụ sự kỳ vọng của Mệnh Phàm, cuối cùng cũng có đột phá, trong lúc kiếm pháp đại thành, bảo kiếm sắc bén thậm chí khiến cho sao trên trời rơi xuống!

"Lich King" Mệnh Phàm quả nhiên hùng mạnh! bao cỏ Long Ngạo Thiên này chỉ cần được hắn hướng dẫn một chút, thực lực liền tăng mạnh, thật là quá kinh khủng! Khó trách hắn có thể dạy ra được một xạ thủ truyền kỳ như "Truy Phong Giả" Tịch Dương!

Trong lòng khán giả bên ngoài sợ hãi thán phục, sau đó reo hò lên, tâm trạng vẫn luôn hậm hực bọn họ cuối cũng cũng bị phá vỡ, chỉ là bọn họ không ngờ, người phá vỡ tất cả lại chính là bao cỏ ngày xưa Long Ngạo Thiên!

Chẳng qua bây giờ hắn ta đã không thể bị gọi là bao cỏ nữa!

Nhưng mọi người lại chưa chú ý đến vẻ mặt hiện tại của Long Ngạo Thiên, phủ đầy một vẻ ảm đạm.

Bởi vì hắn ta nhớ lại trước kia, là một quang cảnh không hề giống với suy nghĩ trong lòng mọi người.

Da lông đen nhanh, vuốt to tho ráp, từng hồi tiếng kêu ái chan ái chan, đó quả thực chính là địa ngục trần gian!

Cho nên một Long Ngạo Thiên vẫn luôn mềm yếu rốt cuộc vào thời khắc ấy đã hoàn toàn bộc phát, rút kiếm xông lên, đem tất cả khí lực đều trút vào một kiếm này!

Hắc Tịch Lĩnh bị đại kiếm của Long Ngạo Thiên chém ra một đầu tơ máu, hắn ta cuối cùng cũng thoát ly bể khổ!

Cho nên kiếm này mới tên là "Mộng Đoạn Tinh Hồn".

Mà nhắc đến "Mộng Đoạn Tinh Hồn", vậy thì nhất định phải nói một chút về cơ chế của nó.

"Mộng Đoạn Tinh Hồn" của Long Ngạo Thiên, có chỗ khác với kiếm thuật, nó xuất hiện ở tiềm năng bộc phát của Long Ngạo Thiên, bởi vậy nó là một

loại kiếm thuật bộc phát. Nói một cách chuyên nghiệp hơn chính là, nguyên lý của nó có chút giống với "Bạt Đao Thuật".

Dùng sức lực toàn thân đưa vào trong một kích, để mong tạo ra một kích tất sát.

Cho nên sau khi Long Ngạo Thiên gia nhập chiến trường, mới có thể yên tĩnh chờ một lúc lâu, chờ đợi thời cơ tới.

Hắn ta cần đối phương phải triển lộ hết toàn bộ bản sự, hắn ta mới có thể bảo đảm công kích có hiệu quả.

Bởi vì sau một kích này, hắn ta sẽ bị đánh về nguyên hình, lần nữa trở lại là một con gà yếu ớt.

Dù sao thay đổi thể năng cũng không phải là một chuyện có thể hoàn thành trong một sớm một chiều, loại công tử ca như hắn ta có thể đùa nghịch bộc phát ra "Mộng Đoạn Tinh Hồn" vượt xa bình thường đã được xem là không tồi, lại để cho hắn ta làm lại lần nữa, hắn ta liền chịu không nổi.

Mà Long Ngạo Thiên đánh nát phòng ngự của La Sát Nữ, hoàn toàn là nhờ một kích bộc phát này.

"Mộng Đoạn Tinh Hồn" kiếm này, trong một cái chớp mắt bộc phát ra một động năng rất mạnh, đối mặt với phương thức phòng ngự của Nữ La Sát, có thể nói là hoàn toàn có thể đâm thủng được.

Mà thân phận ban đầu của Long Ngạo Thiên, cũng đáng được chú ý, hắn ta là một kẻ cực kỳ giàu có, thứ cầm trong tay chính là Thần Khí.

Sự sắc bén của Thần Khí, quỷ khí trên người Nữ La Sát làm sao có thể ngăn cản được?

Cho nên dưới 0.1 giây bộc phát của "Mộng Đoạn Tinh Hồn", khiến cho "Nhuyễn vị giáp Pattan Gali" trên người Nữ La Sát quá tải, mà kế tiếp sau đó chính là Nữ La Sát gục ngã.

Về phần Nữ La Sát vì sao không tránh, chỉ vì trên người Long Ngạo Thiên mang theo khí thế yếu ớt như gà không đánh nổi ai.

Nếu là một con muỗi đánh ngươi, ngươi sẽ phải lẩn trốn sao?

Cô ta chỉ là không ngờ lúc cái con muỗi này đụng vào người mình, trong nháy mắt lại biến thành một chiếc xe tăng…

Ra tay chém Nữ La Sát xong, Long Ngạo Thiên cảm thấy bản thân có chút suy yếu, hắn ta quay người đi, định tìm một chỗ để nghỉ ngơi, lại không để ý đến trong mắt A Hoa Tỷ nổi lên một dạng tình cảm khác lạ.

Nếu như Tiêu Phàm ở đây, chắc chắn sẽ dùng thân phận tiền bối cảnh báo, đây là một mối nguy cơ kinh khủng…

Trên không trung, một đôi mắt đang nhìn xuống mặt đất.

Ác Long ngã xuống, Long Ngạo Thiên nghịch tập, tất cả đều được thu hết vào mắt hắn ta.

Biểu hiện của Long Ngạo Thiên khiến cho hắn ta khiếp sợ, nhưng khi hắn ta nhìn thấy thân ảnh khôi ngô phía sau lưn Long Ngạo Thiên kia, trong lòng không khỏi sinh ra một tia bi thương.

Chúc Long Ngạo Thiên lên đường bình an…

Mà sự kiêu ngạo của Indra, khiến cho hắn ta cảm thấy bản thân nên bắt đầu tiến bước.

Chặn đánh Indra mới có thể giảm bớt tổn thất cho phe mình.

Nhưng khi Tịch Dương muốn thu hồi "Mắt Ưng", một tia chớp xẹt ngang không trung, chợt hiện lên trong mắt hắn ta!

Sau đó Tịch Dương mở hai mắt ra, bên trong ánh mắt để lộ vẻ tức giận.

Hắn ta nhìn về một nơi nào đó trong không trung, chỗ kia chính là nơi Liệp Ưng của hắn ta bay lượn, lúc này đã không còn thứ gì nữa.

Đạo sấm sét kia cũng không phải do Indra ra tay, mà là "Mũi Tên Sấm Sét" của Rudra, Hội Trưởng Công Hội Tinh Thần biến thành con quạ, hắn ta muốn trốn cũng thua dưới một mũi tên này.

Xem ra trước khi xử lý Indra, đầu tiên cần phải ra tay diệt trừ cung thủ bắn ra "Mũi Tên Sấm Sét" mới được.

Chương 1035: Viêm Dương

Chương 1037: Viêm Dương

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tịch Dương thầm nghĩ, xoay người đi về hướng đông, lúc Liệp Ưng vẫn còn, hắn ta đã nhìn thấy rõ vị trí của Rudra.

…

Suriya, trên người mặc bộ giáp vàng đi một mình trong rừng cây.

Anh ta lắc tay một cái, một cái gương đồng hiện ra.

Mặt kính hiện lên khuôn mặt anh ta, Suriya hơi nhếch miệng, sau đó cười lên điên cuồng, giống như kẻ điên!

"A ha ha ha, hôm nay mình cũng vẫn lấp lánh như vậy!"

Suriya chính là thần Mặt Trời trong thần thoại Ấn Độ, cho nên ánh nắng chói lọi, chính là tín ngưỡng của anh ta!

Sau khi cười điên cuồng, Suriya đột nhiên thù hồi cái gương đồng, đưa tay vuốt lọn tóc trên trán lên, vô cùng phong tao nói: "Này, lady ~"

Nhìn thấy người trước mặt, đầu Tuyết Dạ có chút đau nhức.

Tịch Dương sử dụng "Mắt Ưng" thấy rõ động tĩnh của kẻ địch, Tuyết Dạ liền tương kế tựu kế, hoàn toàn đánh tan đám người đó.

Cậu là mũi nhọn vũ lực, hành động đơn độc mới có thể phát huy được sở trường một cách cao nhất, cho nên Hổ Nữu và Xà Cơ bị cậu phân vào Bá

Vương Hoa, cùng hành động với đám người Yêu Đạo, mà chính cậu lại đơn độc xuất trận.

Nhưng cậu không ngờ mình lại gặp phải người này, nhớ rõ lúc ở chiến trường Nhật Bản, Mỹ Bộ Nùng Hỏa cũng dùng loại ngữ điệu này chào hỏi cậu.

Thấy Tuyết Dạ trầm mặc, Suriya lại không tức giận như Mỹ Bộ Nùng Hỏa, ngược lại tỏ ra phấn khởi nói: "Này, lady, hôm nay thời tiết sunny, cô cũng rất sunny!"

Người Ấn Độ dùng thứ tiếng Anh sứt sẹo để nói chuyện, rất có hương vị quê cha đất tổ, khiến cho Tuyết Dạ vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng Suriya hoàn toàn không cảm nhận được cảm thụ của người khác, nói xong, liền tự mình nhảy múa, rất có hương vị Ấn Độ.

Đây chính là tự luyến trong truyền thuyết sao?

Tuyết Dạ cảm thấy mình có chút đỡ không được, cậu không hiểu sao đám đồng minh lại thua trong tay loại người này.

Chẳng qua Suriya cũng rất nhiệt tình, một mình nhảy múa cũng có thể nhảy hết mười mấy phút, khiến cho Tuyết Dạ không biết mình nên làm gì mới tốt.

Cảnh tượng này rất giống trong phim Ấn Độ, trong kịch bản một giờ, sẽ có nửa giờ là MV vũ đạo, khiến cho mọi người khó hiểu.

Giống như chỉ cần có thứ đó, liền có thể happy.

"Này! Dương quang xán lạn!"

Câu nói đột ngột của Suriya, giống như một câu cầu nguyện lạ giống như một lời ca ngợi, tóm lại không rõ ý nghĩa.

Nhưng ngữ điệu lại giống như kết thúc công việc, khiến Tuyết Dạ thở nhẹ một hơi.

Nhưng Suriya lại nói thêm một câu: “Lady, có muốn ở bên tôi không?”

Tuyết Dạ nháy mắt nổi giận, cậu thật sự chịu đủ rồi! Tính tình có tốt thế nào thì cũng có cực hạn!

Tinh huy hiện lên, một thanh cự kiếm được Tuyết Dạ vung vẩy chém về phía Suriya!

Suriya rốt cuộc cũng ngừng điệu múa kia, ánh mắt cũng thay đổi.

Anh ta vừa thu tay lại, một cái khiên lớn vẽ hoa văn mặt trời liền hiện ra chắn lại!

Nhưng âm thanh va chạm cũng không xuất hiện như trong dự đoán của Suriya, thân thể mạnh mẽ của Tuyết Dạ chẳng biết lúc nào đã núp dưới khiên lớn, vọt nhanh về phía trước một bước, liền đâm vào ngực Suriya!

Theo sau nó còn có một thanh dao găm lóe ra ánh sáng lạnh lẽo!

Suriya trợn lớn hai mắt, trên mặt hiện vẻ chấn kinh, muốn phòng ngự đã không còn kịp nữa.

Hí!

Dao găm đâm vào, máu tươi phụt ra!

Suriya cắn răng lùi nhanh lại, mà Tuyết Dạ ở một bên, dao găm đã biến mất.

“Anh có thể dừng lại làm chuyện chính không? Nhảy không ngừng rất phiền đó.”

“Lady, chẳng lẽ cô không thể từ trong vũ đạo của tôi cảm nhận được nhiệt tình và ánh nắng sao?”

“Anh đang nói gì vậy, thứ anh cho tôi chỉ có sự xấu hổ! Còn nữa, xin đừng gọi tôi là lady nữa, điều này rất quan trọng!”

“A ha ha ha ha.”

Suriya bỗng nhiên ngửa đầu cười ha hả.

“Người trần thực sự quá mức tối tăm, cả ngày chỉ biết làm chuyện bạo lực, vậy thì liền để Suriya tôi đến chiếu rọi tâm hồn cô đi!”

“Chiếu rọi tâm hồn? Đó là thứ gì?”

“Suriya của tôi, thần mặt Trời vĩ đại, dùng thần quang tịnh hóa người trần!”

Hai mắt của Suriya hiện vẻ thành kính mà cuồng nhiệt, giống như cầu nguyện lại giống như phán quyết nói: “Lúc trước đám người bạo lực tự xưng là bang Long Hổ kia cũng giống như cô không biết an phận, tôi đã dùng quang huy xán lạn triệt để tịnh hóa bọn chúng! Tiếp theo, đến phiên cô!”

Suriya nâng một tay khác lên, trong tay của anh ta không phải là lưỡi dao mà là một cái quyền trượng màu vàng kim!

Trong trận doanh Ác Ma, người dùng quyền trượng làm vũ khí cực kỳ hiếm có.

Quyền trượng trong “Tân Sinh” là một loại vũ khí đặc biệt, chỉ số thiên về sức mạnh và trí tuệ, cũng chính là vật pháp song tu trong truyền thuyết.

Bởi vì quyền trượng không mạnh bằng rìu lớn hay chùy răng sói, phần tử cận chiến bạo lực của tộc Ác Ma bình thường sẽ không sử dụng nó làm vũ khí.

Mà pháp sư của trận doanh khác, lại càng thích pháp trượng có hệ số pháp hệ tương đối cao hơn, cho nên bọn họ cũng sẽ không cần quyền trượng.

Nhưng sự tồn tại của nó tất nhiên có ý nghĩa của nó, người thích hợp dùng quyền trượng chỉ có một, đó chính là chức nghiệp ẩn tàng Tăng Nhân.

Cái gì mà Thánh Tăng Pháp Tăng Võ Tăng, vũ khí họ dùng chính là loại côn này.

Suriya cũng không phải là chức nghiệp ẩn tàng Tăng Nhân gì, nhưng anh ta lại là một thần côn.

Anh ta sinh ra trong cương cách Ấn Độ, ở đó có một tòa thần miếu, tên là Suriya – miếu thần Mặt Trời.

Miếu này rất rộng, lại không hoạt động, vì hiện tại nó đã trở thanh di sản thế giới, chỉ dùng để cho du khách tham quan.

Nhưng Suriya lại cho rằng bản thân được thần miếu thần Mặt Trời Suriya giao phó trọng trách, cho nên từ nhỏ anh ta đã là tín đồ trung thành của thần Mặt Trời Suriya, anh ta đã lập lời thề phải trở thành địa hành giả của thần Mặt Trời, khiến mặt trời chiếu sáng mọi nơi!

Mà hiện tại, chính là lúc anh ta tuyên dương giáo lí!

Quyền trượng màu vàng kim, tự có thần uy, Suriya đột nhiên giẫm một cái, mắt đất rung động!

Tuyế Dạ rất kinh ngạc, cậu không biết tình hình hiện tại là thế nào, bởi vì trên lý thuyết, lực tay của Suriya cũng không lớn lắm, nhưng vì sao chấn động lại khủng bố như vậy?

Tiếng vang ầm ầm, sáu cây cột màu vàng kim mọc lên từ mặt đất, vây Tuyết Dạ và Suriya vào bên trong.

Sau khi cây cột được hình thành, chấn động liền dừng lại.

“Đây là thứ gì? Đồ đằng?”

Tuyết Dạ nhìn xung quanh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bất an, nhưng cậu lại không rõ những cây cột này rốt cuộc có tác dụng gì.

“Đúng vậy, đồ đằng, chính xác hơn chính là đồ đằng Viêm Dương.”

Suriya cười lên một tiếng, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời…

Nụ cười của Suriya khiến cho Tuyết Dạ cảm thấy anh ta không có ý tốt.

Lại thêm bị vây xung quanh bởi những cây cột khiến cho lòng cậu cảm thấy bất an, phản ứng đầu tiên của Tuyết Dạ chính là rút lui khỏi đây! Ít nhất

không thể ở lại trong phạm vi bao vây của cái gì mà đồ đằng Viêm Dương này được!

Tuyết Dạ lao vụt lên, muốn thoát ra.

Suriya thấy hành động này của Tuyết Dạ, cười quỷ dị một tiếng, cũng không cản trở gì.

Đợi đến khi Tuyết Dạ xông đến sát ranh, ngọn lửa vàng bên trên đồ đằng Viêm Dương bỗng nhiên phụt lên, bắt đầu liên kết với nhau!

Một đường lửa vàng trong nháy mắt được nối liền, nhiệt độ cực nóng khiến cho người ta run sợ!

Tuyết Dạ thầm giật mình, trong nháy mắt dậm châm dừng lại, mới khó khăn thoát nạn.

"Thứ này lại là gì đây?"

"Đây chính là Thần Vực của Thần Thái Dương!"

Suriya mở miệng khen ngợi: "Đã vào Thần Vực, cậu đã không còn chỗ nào để trốn nữa."

Cái kẻ thần côn Suriya không nói tiếng người, Tuyết Dạ tất nhiên không nghe rõ, nhưng theo bản năng cậu cảm thấy điểm mấu chốt của kỹ năng này chính là ở trên sáu cái đồ đằng Viêm Dương kia, cho nên Tuyết Dạ lại hành động lần nữa!

Cậu lách mình xông đến phía trước một cây đồ đằng Viêm Dương, vung cự chùy lên, nhanh chóng nện xuống!

Ầm!

Gây nên một trận xung kích phản chấn mãnh liệt, khiến cho Tuyệt Dạ cảm thấy cực kỳ buồn nôn, nhưng đồ đằng Viêm Dương lại không nhúc nhích chút nào, chỉ có ngọn lửa vàng vẫn không ngừng nhảy múa trên đó.

“Không tồi, động cơ của cậu là đúng. Đồ đằng Viêm Dương quả thực chính làm mấu chốt tạo nên ‘Viêm Dương Lục Mang’, nhưng không phải vì nó quan trọng nhất, mà là bởi vì nó là vô địch!”

Chương 1036: Viêm Dương Thần Vực

Chương 1038: Viêm Dương Thần Vực

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Viêm Dương Lục Mang?

Tên của chiêu này sao?

Nếu đồ đằng Viêm Dương không phải là mắt trận, thì cách phá trận cũng chỉ còn có một!

Tuyết Dạ xoay người, tấn công Suriya!

Tinh huy trong tay Tuyết Dạ lấp lánh, Suriya cũng không biết lúc này Tuyết Dạ sẽ sử dụng loại vũ khí gì, nhưng anh ta cũng không hốt hoảng, bởi vì đứng trong Thần Vực, anh ta liền trở thành Chân Thần Suriya!

Giơ cao quyền trượng, giậm chân một cái, đó chính là thần quyền của anh ta!

Đồ đằng Viêm Dương bên ngoài xuất hiện cộng hưởng với quyền trượng trong tay Suriya, xuất hiện mấy đạo lửa vàng, đó chính là lửa mặt trời cực nóng!

Tuyết Dạ khó khăn lắm mới đến gần được một chút, cảm thấy nhiệt độ của ngọn lửa vàng này cực cao, nhanh chóng dừng bước, không còn dám lỗ mãng tiến lên nữa.

“Thế nào? Dừng bước rồi? Không đến đây cảm thụ một chút hào quang mặt trời sao?”

Suriya nâng quyền trượng lên, ngọn lửa vàng cũng theo đó mà bùng cháy, Suriya giống như tên điên cầm quyền trượng đi về phía Tuyết Dạ.

Tuyết Dạ lại chỉ có thể lùi lại, cậu không dám tùy tiện đi về phía trước, bởi vì Suriya dường như có thể phân phó sau cái đồ đằng Viêm Dương ngoài kia tiến hành một loại pháp thuật liên kết nào đó, mà thứ lửa màu vàng hình thành do sự kết nối này lại tương đối nguy hiểm!

Tuyết Dạ trở nên có chút đau đầu, cậu thuộc về loại người chơi dùng kỹ xảo, lúc đối mặt với người chơi khác, cậu sẽ không sợ hãi, nhưng đối phương lại là trận pháp sư cực kỳ thưa thớt trong trò chơi!

Trận pháp sư, cách chơi chính là trận pháp.

Trận pháp trong võng du chỉ có mấy loại, chỉ cần tìm ra điểm mấu chốt, liền có thể có dấu vết để lần theo, cuối cùng phá nó đi.

Nhưng đặc điểm của "Tân Sinh" lại chính là sự tự do, đấu pháp biến ảo trăm bề, có thể nói không gì là không có, ai có thể biết được trận pháp này của Suriya hình thành như thế nào.

Mà đối mặt với trận pháp, ngươi không hiểu rõ nguyên lý, liền không thể nào phá trận được.

Cho nên rơi vào trận của đối phương, thứ phải so chính là trí tuệ, Tuyết Dạ cần hiểu càng kỹ càng tốt, như thế mới có thể bắt được Suriya.

"Hào quang mặt trời? Thứ này chỉ là trận pháp mà thôi, cơ bản chẳng có chút dính dáng nào với mặt trời cả."

Sau khi Tuyết Dạ ổn định tâm thần, bắt đầu trở nên trào phúng, cậu phải dùng ngôn ngữ để dò la tường tận.

"Trận pháp? Nực cười, đây chính là Thần Vực Suriya!"

Nhìn thấy tín ngưỡng của mình bị hạ thấp, Suriya mở miệng quát chói tai!

"Thần Vực, thôi đừng có mà chém gió, trận pháp chính là trận pháp thôi."

“Trận pháp có thể làm được như vậy sao? Những cuồng đồ bang Long Hổ kia của các người, chính là bởi vì không biết tự lượng sức bước vào Thần Vực, mới bị lửa mặt trời thiêu thành tro bụi!”

“Vậy thì cũng chỉ là một trận pháp tương đối mạnh mà thôi, không có chút dính dáng nào với Thần Vực.”

“Ăn nói bậy bạ! Cậu căn bản không biết gì cả, đây chính là sự ban ân của Thần Mặt Trời cho Suriya tôi!”

Suriya lại gầm lên lần nữa: “Cậu có biết thiên phú của tôi là cái gì không? chính là ‘Viêm Dương Chi Chủng’ đó!”

“Viêm Dương Chi Chủng? Đó là cái gì?”

“Đó là giao phó, giao phó của thần! Tôi có thể thêm ngọn lửa vàng Viêm Dương lên vũ khí của mình! Cậu có biết điều này có ý nghĩa gì không? Nó mang ý nghĩa là tôi là địa hành giả của thần! Văn minh nhân loại bắt nguồn từ lửa, mà tôi có thể thêm lửa mặt trời lên vũ khí!

“Điều đó thì có liên quan gì với Thần Vực, cái bật lửa cũng có thể tạo ra lửa, hút điếu thuốc thì chính là địa hành giả của thần rồi hả?”

“Cậu…cậu cơ bản không thể nói lý, thứ đó sao có thể giống tôi được! Quyền trượng của tôi, được trao ‘Viêm Dương Chi Chủng’, liền có được uy năng của mặt trời! Mà đồ đằng Viêm Dương thần thánh, cũng dưới sự dẫn dắt của cây quyền trượng này! Chỉ cần có cây quyền trượng này, tôi liền có thể khiến cho giữa ‘Viêm Dương Lục Mang’ sinh ra ‘Chước Nhiệt Liên Tiếp’, thiêu cháy tất cả kẻ địch!”

“Thì ra là thế, tôi hiểu rồi. Thiên phú của anh có thể tạo ra thuộc tính đặc biệt cho vũ khí, mà vũ khí sau khi được thêm thuộc tính đặc biệt, lại có thể có tác dụng bên trong tận pháp này.”

“Xem ra cậu vẫn không biết gì cả! Đây chính là Thần Vực, không phải trận pháp! Mà thứ tôi cầm trong tay chính là thần quyền!”

Suriya thật sự nổi giận, anh ta phải dùng lửa vàng cực nóng thiêu chết cái tên giáo đồ ghê tởm này trước mặt này!

Suriya xách khiên vọt về phía trước, lại gần Tuyết Dạ, Tuyết Dạ thấy vậy, lại chau mày.

Cậu không ngại vật lộn cùng với Suriya, nhưng cực kỳ không thích vị trí của mình.

Chiến trường này mặc dù không phải cái gì mà Thần Vực, nhưng lại là sân nhà của Suriya.

Chỉ cần Suriya cầm quyền trượng trong tay, cậu liền không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng kẻ địch đã bức ép tới, cậu lại không thể bất động, bất động liền chết chắc!

Toàn thân Tuyết Dạ đắm chìm trong tinh huy, trang phục đảo mắt đã thay đổi, đổi thành một bộ giáp màu đen rực lửa hoa lệ, phong cách cực kỳ cuồng dã, trên cái khiên trên tay trái có một cái đầu rồng, đang há mồm phẫn nộ gào thét!

Viêm Long Giáp, đây là phòng cụ kháng hỏa cao nhất trong Vương Chi Bảo Khố của Tuyết Dạ!

Suriya không rảnh để ý đến sự thay đổi của Tuyết Dạ, bởi vì trước mặt Thần Mặt Trời, mọi thứ đều sẽ biến thành tro bụi!

Đây cũng chính là tín ngưỡng của Suriya!

“Thần quyền!”

Suriya cuồng nhiệt hô to, quyền trượng lần nữa chạm đất, gõ vang trong lòng mọi người!

Sáu đạo lửa vàng bay ra, mang theo khí thế cực kỳ kinh khủng phóng tới quyền trượng của Suriya, Chước Nhiệt Liên Tiếp!

Tuyết Dạ vung khiên đánh tới Suriya, cậu không dám tùy tiện xông vào "Chước Nhiệt Liên Tiếp", nhưng cậu có thể thông qua việc đẩy lùi Suriya để chiếm được cho bản thân càng nhiều không gian sinh tồn trong "Viêm Dương Lục Mang" hơn.

Nếu như không làm như vậy, khi cậu bị đẩy vào nơi hẻo lánh, quyền trượng trong tay Suriya và hai cái đồ đằng Viêm Dương sẽ cùng với ba đường "Chước Nhiệt Liên Tiếp" tiến hành giáp công, cậu liền sẽ không có hội sống!

Ầm!

Một trận lửa phát ra, Suriya bị đẩy lùi mấy bước, ngọn lửa vàng giữa quyền trượng và đồ đằng cũng theo đó mà lui về sau một chút.

"Ha ha, cậu rất không tồi, cũng dám chống lại thần quang, nhưng cậu đây cũng chỉ là vùng vẫy giãy chết mà thôi!"

Suriya ổn định thân mình, cười to nói.

Nhưng lúc này ánh mắt của Tuyết Dạ lại không đặt trên người Suriya, cậu nhìn vết cháy trên khiên đầu rồng, cảm thấy đau lòng.

"Tính kháng hỏa cao như vậy, vẫn chưa đủ sao? Được rồi, đã để lại vết tích, vậy liền thoải mái luôn."

Suriya có thể dùng quyền trượng trong tay kết nối sáu cái đồ đằng Viêm Dương, tạo nên sát thương "Chước Nhiệt Liên Tiếp" cực kỳ khủng bố, ngay cả "Viêm Long Giáp" đượcc ất giấu trong "Vương Chi Bảo Khố" của Tuyết Dạ cũng không có cách nào chống cự được với ngọn lửa vàng có nhiệt độ cao Viêm Dương này.

Mà tiến vào "Viêm Dương Lục Mang", hành động của Tuyết Dạ chịu sự ràng buộc rất lớn, giống như chim trong lồng, khó mà tự do cử động được, cuộc chiến trở nên cực kỳ bất lợi đối với Tuyết Dạ.

"Ngọn lửa vàng Viêm Dương, có thể đốt vạn vật thành tro bụi, cái áo giáp này của cậu có thể chống cự trong nhất thời đã xem như không tệ, nhưng

chung quy nó cũng chỉ là vật phàm, nhận quá nhiều thần uy, chắc chắn sẽ bị hỏng.”

Bị Tuyết Dạ đẩy lùi một chút, Suriya cũng không tức giận, theo anh ta thấy, kết cục đã định, chỉ cần anh ta không ngừng tiến lên, Tuyết Dạ cuối cùng rồi cũng sẽ bị thần lửa đốt cháy.

Thông qua không ngừng tiến lên và đồ đằng Viêm Dương hình thành giáp công, tước đoạt không gian sinh tồn của đối thủ, đây cũng là chiến pháp hiện tại của Suriya.

Loại phương thức chiến đấu đơn giản mà thô bạo này khiến cho Suriya rất vui lòng, bởi vì anh ta cảm thấy phán quyết của thần chính là như vậy, không chấp nhận bất cứ sự phản kháng nào của con người, mà anh ta hiện tại chính là địa hành giả của Thần Mặt Trời Suriya!

Suriya lại lần nữa cất bước, anh ta muốn thực thi thần quyền, anh ta muốn truyền bá hào quang của ánh mặt trời!

Tuyết Dạ không tiếp tục nói nữa, trầm mặc chính là biểu hiện tức giận của cậu.

Thấy Suriya cầm trượng vững vàng tiến lên, Tuyết Dạ lại lần nữa bắt đầu đánh về phía anh ta!

Chương 1037: Tiêu Tiền Như Nước

Chương 1039: Tiêu Tiền Như Nước

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trung tâm của “Viêm Dương Lục Mang” chính là Suriya, chỉ có đánh bại Suriya, cậu mới có thể xóa bỏ cái trận pháp buồn nôn này đi!

Suriya thấy Tuyết Dạ đánh tới, hành động vẫn như lúc trước, giơ cao quyền trượng, giẫm chân một cái, ngọn lửa vàng trong nháy mắt hiện ra trong chuỗi đồ đằng Viêm Dương, ngọn lửa nóng bỏng kia, ai dám tới gần chứ?

Suriya chính là một kẻ bá đạo như vậy, ngọn lửa màu vàng óng kia chính là thần uy của mặt trời.

Chẳng qua Tuyết Dạ lại không lùi lại, Viêm Long Giáp đã bị hư hỏng, cậu liền không cố kỵ gì nữa, huống chi lúc này cậu đã không còn đường lui nữa.

Mặc dù tình hình tồi tệ, nhưng nếu so với trước kia, hiện nay chỗ đứng của Suriya khiến Tuyết Dạ có lợi hơn.

Theo việc Suriya không ngừng đến gần, đồ đằng Viêm Dương và quyền trượng dưới ảnh hưởng của "Chước Nhiệt Liên Tiếp" đã tạo thành một góc tù, nói cách khác, không gian đối chiến giữa Tuyết Dạ và Suriya đã dần dần lớn ra.

Bởi vaayj Tuyết Dạ tìm đúng thời cơ, lách qua khe hở của "Chước Nhiệt Liên Tiếp", đâm một kiếm về phía Suriya!

Suriya sớm đã đoán được Tuyết Dạ sẽ hành động như vậy, anh ta không dùng kim thuẫn trên tay trái ngăn cản, chỉ cười khẩy, hơi nhấc quyền trượng, hơi vung một chút, cười nhạo một tiếng: "Si tâm vọng tưởng!"

Theo tiếng răn dạy này của anh ta, ngọn lửa vàng nhanh chóng bốc lên!

Hai mắt Tuyết Dạ trừng lớn, nhanh chóng thu tay lại, bởi vì quyền trượng mang theo "Chước Nhiệt Liên Tiếp" đánh về phía cậu, thế mà lại như lưỡi dao chém!

Nếu như cậu lại tiến lên lần nữa, thì sẽ liền va chạm vào nhau!

Tuyết Dạ lăn mình một cái, nhanh nhẹn lùi lại.

Một kích này của Tuyết Dạ, không có kết quả.

Tuyết Dạ cắn răng, cậu cảm thấy bản thân đã nghĩ thủ đoạn của đối phương quá mức đơn giản.

Đối với Tuyết Dạ mà nói, "Viêm Dương – Lục Mang" là trận, chỉ cần là trận, liền sẽ có phương pháp biến trận.

Chỉ cần Suriya di chuyển, hoặc là liên quan, một đường lửa vàng bên trong "Viêm Dương – Lục Mang" cũng sẽ vì vậy mà đong đưa, không thể di chuyển linh động được!

Hiện tại "Chước Nhiệt Liên Tiếp" bảo vệ Suriya, cận chiến đã trở nên cực kỳ nguy hiểm, vậy cậu nên phá trận như thế nào đây?

Tuyết Dạ suy tư, cậu cảm thấy hiện tại nếu có Tịch Dương ở đây thì tốt rồi, có lẽ tấn công từ xa sẽ có lợi hơn khi đối đầu với "Viêm Dương – Lục Mang" này.

Tấn công tầm xa?

Khoan đã!

Hai mắt Tuyết Dạ sáng lên, cậu đã biết mình nên ứng chiến thế nào rồi!

Tuyết Dạ không biết dùng cung tên, pháp thuật tấn công tầm xa cũng chỉ có kỹ năng danh hiệu "Tiêu Tiền Như Nước".

Nhưng mà "Tiêu Tiền Như Nước" là phải phá hủy vũ khí, nếu như thất bại, còn mất nửa giờ hồi chiêu, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, Tuyết Dạ không có ý định sử dụng nó.

Chẳng qua ai quy định tấn công tầm xa liền nhất định phải là cung tên và pháp thuật?

Tinh quang chợt lóe, trong tay Tuyết Dạ hiện ra một lưỡi rìu.

Suriya thấy hành động này, liền cảm thán một tiếng: "Đừng vùng vẫy vô ích nữa, mau để tôi tiễn cậu đi về phía ánh sáng đi…"

Nhưng Tuyết Dạ cũng không vung rìu vọt về phía trước, mà là ném nó về phía Suriya!

Đúng vậy, cách thức tấn công không nên câu nệ chuyện vũ khí, bất cứ loại vũ khí nào sau khi ném mạnh cũng đều có thể hóa thành tầm xa!

Suriya nhìn thấy lưỡi rìu bay đến.

Đầu tiên là sững sờ, sau đó nhanh chóng nâng khiên lên che lại!

Lưỡi rìu sắc bén kia xoay tròn, anh ta không thể không phòng!

Coong!

Suriya ngăn được một kích, lại muốn tán gẫu với Tuyết Dạ một chút, kết quả vừa hạ khiên xuống, liền nghe bên tai vang lên tiếng xé gió, một cái rìu khác lại đấp về phía anh ta!

Coong!

Tấm khiên lần nữa phát ra tiếng rung mạnh.

Suriya giơ cao tấm khiên, không dám tự ý hạ xuống, bởi vì anh ta cảm thấy trận mưa gió này vẫn chưa ngừng lại.

Chẳng qua Suriya không hoảng sợ chút nào, theo suriya, Tuyết Dạ ném vũ khí cầm trong tay, dù sao cũng sẽ có lúc hết, đến lúc đó, Tuyết Dạ vẫn phải ngã gục dưới thần uy của anh ta như cũ!

Nhưng Suriya lại không ngờ, anh ta sẽ gặp phải loại chuyện hoang đường như vậy ở trên chiến trường…

Trận mưa gió này, sau mấy phút vẫn không có tình thế ngừng lại, tay mà Suriya nâng khiên phòng thủ, đều cảm thấy có chút tê dại.

Khán giả bên ngoài đã kinh ngạc đến ngây người, bọn họ không biết nên giải thích tâm trạng hiện tại của mình như thế nào nữa.

Xung quanh Suriya đã xếp đầy vũ khí, giống như một ngọn núi nhỏ, mà vũ khí trong tay Tuyết Dạ vẫn giống như giếng phun, không bao giờ cạn.

Tuyết Dạ nhận truyền thừa của chòn sao Thiên bình gọi là "Vương Bảo Chi Khố", nếu chỉ có hai ba thần binh, thì làm sao có thể được xưng tụng là bảo khố?

Cho nên "Vương Bảo Chi Khố", đáng sợ nhất chính là sức chứa của nó!

Tuyết Dạ thật ra chính là một cái kho vũ khí hình người đáng sợ!

Bất luận trận chiến này có kết quả cuối cùng như thế nào, Tuyết Dạ đều đã thể hiện được khí thế của mình!

Tuyết Dạ khiến cho khán giả cảm nhận được thế nào là một kẻ tiêu tiền như nước, cho mọi người ngồi trước màn hình thấy được cấp cao nhất của chiến pháp đặc thù "Người tiêu tiền như nước" – dùng tiền nện người!

…

Suriya nhấc cao khiên, chưa bị thương, nhưng theo từng tiếng đinh đang, tâm hồn của anh ta lại gặp phải đả kích không nhỏ, bởi vì "Vương Chi Bảo Khố" của Tuyết Dạ, giàu có đến mức khiến cho thần linh cũng đều cảm thấy ghen ghét.

Mà cái giếng vũ khí này khi nào mới cạn?

Trong lòng Suiya thật sự cảm thấy mệt mỏi.

Kiếm, rìu, thương, chùy…

Có thể nói phong cách đa dạng, chủng loại phong phú.

Hiện tại nếu có loại vũ khí kỳ quái gì bay đến, Suriya cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Anh ta đã cảm thấy mỏi mắt, tinh thần và thể xác trở nên mỏi mệt, anh ta chỉ mong Tuyết Dạ tranh thủ thời gian kết thúc vở hài kịch này đi.

Chẳng lẽ cậu ta ném lâu như vậy, vẫn chưa phát hiện ra đây chỉ là chuyện vô ích sao? Ngoan cố liều chết chống cự như vậy có ích gì chứ?

Suriya thầm phàn nàn, mặc dù anh ta rất phiền loại tấn công này của Tuyết Dạ, nhưng muốn anh ta hạ khiên xuống chủ động tiến lên, anh ta sẽ bị biển vũ khí mà Tuyết Dạ ném ra bao phủ hoàn toàn.

Cho nên anh ta chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi lúc Tuyết Dạ hết vũ khí, chờ đợi đống vũ khí chất chồng càng lúc càng cao xung quanh biến mất.

Coong!

Lại là một tiếng vang giòn, Suriya cũng lười để ý tới.

Nhưng vật bay tới lần này sau khi nện vào tấm khiên, thế mà lại bay tiếp, rơi xuống phía sau kim thuẫn!

Cái quả cầu kim loại màu bạc này rơi xuống đất, hai mắt mệt mỏi của Suriya bỗng nhiên mở lớn!

Bởi vì lúc quả cầu bằng kim loại này rơi xuống, anh ta nghe thấy một trận tiếng sột soạt, đó là tiếng dây xích kim loại chuyển động phát ra!

Lần tấn công này của Tuyết Dạ khác lúc trước!

Hoặc có thể nói tất cả những lần trước đều là để đánh nghi binh cho một kích này!

Chùy Lưu Tinh, thuộc hệ ám khí, hai quả chùy trên hai đầu dây xích, chính là "Song Lưu Tinh" trong chùy Lưu Tinh.

Mà bên trong "Vương Chi Bảo Khố" của Tuyết Dạ, chỉ có một thanh chùy Lưu Tinh có thể sử dụng.

Bởi vì trong mắt Tuyết Dạ, phong cách thiết kế của chùy Lưu Tinh phần lớn đều rất hung lệ, không hợp với thẩm mỹ của cậu.

Mà thanh chùy Lưu Tinh tên là "Chuông Bạc" này vẻ ngoài lại không hề dữ tợn, đầu chùy có hình trứng ngỗng, có vẻ hơi đáng yêu, toàn thân lóe lên màu bạc của kim loại, giống như ánh sao lấp lánh, khiến cho Tuyết Dạ rất thích.

Mà lúc trước Tuyết Dạ liên tục ném vũ khí để tấn công, chính là vì để yểm hộ cho chùy Lưu Tinh phát huy công hiệu.

Chuông Bạc bay vụt qua, kéo theo dây xích thật dài, hòa lẫn với những món vũ khí khác cũng không khiến cho Suriya phát hiện.

Đợi đến khi Suriya kịp phản ứng, chùy Lưu Tinh nối với xích sắt đã đến gần cánh tay phải của anh ta, theo sự rơi xuống của chùy Lưu Tinh quấn quanh cánh tay anh ta.

Suriya giật mình, ý thức được việc làm của Tuyết Dạ, nhưng đã quá muộn!

Tuyết Dạ đột nhiên kéo một cái, cánh tay phải của Suriya liền bị kiềm chế, mà một lát sau Tuyết Dạ đã nhanh chóng xông về phía trước, vượt qua sự cản trở của kim thuẫn, đấm một đấm vào bụng Suriya!

Chương 1038: Đoạt Thần Quyền

Chương 1040: Đoạt Thần Quyền

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Suriya theo bản năng muốn thi triển "Chước Nhiệt Liên Tiếp", phản kích lại Tuyết Dạ, nhưng Tuyết Dạ làm sao có thể để cho anh ta toại nguyện?!

Xích sắt đã trói chặt cánh tay phải của Suriya, Suriya không thể nào vung trượng lên được.

Ăn một đấm của Tuyết Dạ, Suriya bị đau lùi lại, nhưng cánh tay phải bị liên lụy, quyền trượng rơi khỏi tay, rớt xuống đất.

Suriya hốt hoảng trong lòng, nhanh chóng sờ soạng nhặt quyền trượng, nhưng quyền trượng hiện tại đã không thấy đâu nữa!

Kế hoạch của Tuyết Dạ, chính là vì cướp lấy hạch tâm của "Viêm Dương Lục Mang", ngay lúc Suriya không kịp phản ứng, quyền trượng đã rơi vào tay Tuyết Dạ.

"Không có quyền trượng, anh còn có thể làm gì?"

Quyền trượng bị đoạt mất, Suriya tức giận nói: "Cậu đừng vội đắc ý! Tôi có chuẩn bị thêm vũ khí 'Viêm Dương Chi Chủng', liền có thể lần nữa khởi động 'Viêm Dương Lục Mang'!"

“Tôi nghĩ món vũ khí phụ thần lửa kia của anh hẳn là cần có thời gian thi pháp, trước lúc anh hoàn thành, tôi liền ngắt quãng nó.”

Suriya im thin thít, bởi vì Tuyết Dạ nói đúng, giao phó của “Viêm Dương Chi Chủng” cần một thời gian chuẩn bị nhất định.

Đó là một loại nghi thức, nếu như không cần nghi thức, “Viêm Dương Chi Chủng” của Suriya có khác gì với buff tăng công kích thuộc tính hỏa bình thường chứ?

Cũng vì trải qua loại nghi thức thần thánh này, phía trên quyền trượng mới có thể có được uy năng lớn như vậy.

Tiếc là hiện tại quyền trượng lại bị kẻ trộm cướp đoạt, anh ta liền không thể lại khởi động “Viêm Dương Lục Mang” lần nữa.

“Nhìn vẻ mặt của anh, tôi nghĩ mình nhất định đã đoán đúng. Đã như vậy, tôi cũng sẽ cho anh nếm thử tư vị trận pháp của mình!”

Trên mặt Tuyết Dạ bao phủ một trận ý cười, đem quyền trượng gõ mạnh xuống mặt đất!

Ầm!

Chuyện gì cũng không có xảy ra…

Hả?

Phải được chứ, tại sao lại như vậy?

Tuyết Dạ thấy không có hiệu quả, lại học theo bộ dáng của Suriya lúc trước thử thêm mấy lần, nhưng vẫn không cách nào sử dụng được “Chước Nhiệt Liên Tiếp” như trước.

“Lúc nãy anh lừa tôi, không phải anh nói chỉ cần có quyền trượng liền có thể điều khiển được mọi thứ sao? Chẳng lẽ ‘Viêm Dương Lục Mang’ thật ra là kỹ năng?”

Trông thấy thao tác của Tuyết Dạ không có kết quả, Suriya lơn tiếng chế giễu: "Ngu muội! Thần uy làm sao có thể bị người phàm sai khiến được? Chỉ có người phát ngôn của thần mới có thể sử dụng thần lực!"

Giới hạn sử dụng?

Hóa ra là vậy.

Đối với vũ khí và phòng cụ, Tuyết Dạ chưa hề chú ý đến giới hạn sử dụng, bởi vì thiên phú của cậu gọi là "Y Vô Biên Giới", có thể khiến cho cậu có thể không cần quan tâm đến giới hạn sử dụng của đồ phòng cụ.

Mà về mặt vũ khí, "Tân Sinh" có mức tự do cực lớn, bình thường không thiết đặt hạn chế, cho nên cậu chưa từng gặp phải thứ đồ mà mình không sử dụng được.

Bây giờ gặp phải một món, Tuyết Dạ cũng không bối rối, bởi vì tất cả vũ khí của thế giới này đều sẽ bị cậu thuần phục!

Một luồng ánh sáng toát ra trong tay Tuyết Dạ, hoàn toàn quấn quanh quyền trượng, sau đó dưới ánh mắt giật mình của Suriya, quyền trượng chậm rãi tan rã.

Vương Chi Bảo Khố - Luân Hồi!

Tuyết Dạ dự định thu quyền trượng được Suriya giao phó "Viêm Dương Chi Chủng" vào trong bảo khố, để cho cậu sử dụng!

"Chuyện này? Cậu làm cái gì vậy? Vì sao lại như vậy chứ!"

"Tôi làm cái gì? Theo cách nói của anh,

có thể gọi chuyện này là đoạt thần quyền đi."

Lại thêm một vòng ánh sáng, quyền trượng lại lần nữa xuất hiện trong tay Tuyết Dạ, giới hạn sử dụng đã bị loại bỏ, nó có chủ nhân mới!

"Lần này, hẳn là có thể…Thần quyền!"

Quyền trượng gõ xuống, giữa sân dấy lên ngọn lửa màu vàng!

“Không! Vì sao lại như vậy! Cậu cái tên trộm đáng chết này, cậu là giáo đồ dị giáo đáng ghê tởm!”

Nhìn thấy “Chước Nhiệt Liên Tiếp hiện ra trong tay Tuyết Dạ, Suriya phát điên, anh ta tình nguyện thất bại, cũng không muốn nhìn thấy tín ngưỡng của mình bị người khác lợi dụng!

Suriya vứt bỏ kim thuẫn, dùng tay điên cuồng lôi kéo khuôn mặt mình, biểu tình vô cùng dữ tợn, đây cũng là hành vi điên cuồng cuồng tín của anh ta!

“Tao muốn mày chết, kẻ chà đạp thần uy đều phải chết!”

“Thế nào, anh muốn ‘Ác Ma Hóa’ sao?”

“Ác Ma Hóa? Suriya tao làm sao lại sử dụng loại mánh khóe này, đó là sự dụ dỗ của ác ma, sau ‘Ác Ma Hóa’ trong cơ thể mặc dù được tăng thêm sức mạnh, nhưng trong lòng mày cũng sẽ bị bạo lực xâm chiếm, chuyện đó vi phạm tín ngưỡng của tao! Trong lòng tao nên tràn ngập ánh mặt trời!”

“Hoàn toàn chính xác, tôi cũng có chút mâu thuẫn đối với ‘Ác Ma Hóa’, bất luận là tâm hồn, hay là ở vẻ ngoài…”

Tuyết Dạ cảm giác rất đồng cảm với chuyện này, chẳng qua ngữ khí lại nhấn mạnh hai chữ “vẻ ngoài”.

“Đã không phải ‘Ác Ma Hóa’, ‘Thần quyền’ hiện tại đã bị tôi tước đoạt, anh còn có thể làm gì?”

Tuyết Dạ vung vẩy quyền trượng trong tay, cười khẽ.

“Tao muốn thanh trừng, tao muốn tử vì đạo, cho nên cái kẻ chà đạp thần uy như mày, cùng tao đi xuống địa ngục đi! Dương quang phổ chiếu! Vì ta mà rực rỡ!”

Suriya tru lớn, kim quang bắt đầu bắn ra từ bên trong cơ thể!

Tuyết Dạ giật mình, trong nháy mắt biết được Suriya muốn làm gì, cậu không chút do dự, nổ tung quyền trượng trong tay!

Đây chính là đòn tấn công mạnh nhất của Tuyết Dạ, nổ binh khí tạo ra lực phá hoại "Tiêu Tiền Như Nước"!

Màn hình đột nhiên sáng lên, một đạo sóng ánh sáng kinh khủng đánh về phía Suriya, bao phủ thân ảnh Suriya bên trong!

…

Nhìn thấy thân ảnh Suriya biến mất, Tuyế Dạ đột nhiên thở phào, nói: "Đúng là kẻ điên, thế mà lại chơi tự bạo. Nếu như anh ta tự bạo, một đống vũ khí xinh đẹp của mình khẳng định khó mà may mắn thoát khỏi, lúc đó, mình sẽ bị lỗ lớn. May mà mình tương đố nhanh trí, kịp thời hy sinh cây côn vàng khuấy phân heo kia…"

Trong rừng có thêm một con đường tro tàn kinh khủng, nó là do lực phá hoại kinh khủng của "Tiêu Tiền Như Nước".

Chẳng qua đầu sỏ Tuyết Dạ cũng không nhìn lại bản thân một chút, chỉ lo thu thập đống bảo tàng của mình.

Khán giả bên ngoài lúc này đã không thể nào phân định được, ai mới thật sự là kẻ điên…

…

Mà ở một bên khác, Asura rốt cuộc đã tiêu diệt thành viên còn lại cuối cùng của công hội Tinh Thần.

Không thể không nói, công hội Tinh Thần vẫn cực kì cường hãn, chỉ tiếc người bọn họ gặp phải là sát thần Asura trong "Thất Thần"

Asura xử lý thành viên cuối cùng của công hội Tinh Thần, đứng trên một mảnh đỏ tươi, quay đầu nhìn về phía ngọn cây, nói: "Không cần trốn, ra nhận lấy cái chết đi!"

“Khặc khặc khặc khặc, dường như anh đã hiểu lầm gì đó, tôi đây không phải là trốn nha. Anh vậy mà lại muốn giết tôi, nhưng mà anh có bản lĩnh này sao?”

Tiểu Sửu Hoàng nhảy xuống, nhón ủng da, bước chân kỳ quái, lộ vẻ cực kỳ buồn cười.

Mà Asura nhìn thấy người này, chợt cảm thấy tim đập nhanh, bởi vì ID trên đầu Tiểu Sửu Hoàng càng đỏ hơn so với của hắn ta, đã đậm đến mức biến thành màu đen khiến kho người ta cảm thấy bị đè nén…

…

“Asura – Tân Nguyệt Huyết Tập!”

Asura vung vẫy loan đao, vung ra mấy đạo đao mang tinh hồng, đánh về phía Tiểu Sửu Hoàng.

Sở dĩ ngay từ đầu Asura đã sử dụng tuyệt chiêu của mình, là bởi Tiểu Sữu Hoàng mang đến cho hắn ta cảm giác rất không thoải mái.

Đó là một loại cảm giác áp chế quái dị, dù ở trước mặt Shiva, Asura cũng chưa từng cảm thụ qua.

Tiểu Sửu Hoàng nhìn đao mang đánh tới, đưa tay đâm đoản kiếm ra, động tác có chút lười biếng.

Đợi đến khi đao mang sắp đến, Tiểu Sửu Hoàng mới chậm rãi rủ mũi kiếm xuống nâng lên, một lá chắn hình vuông liền thoáng hiện.

Bốn Màu Ảo Thuật – Át Rô!

Những tia tinh hồng đao mang kia chạm vào lá chắn hình vuông đều khó mà tiến thêm nửa bước, cứ vậy liền biến mất.

“Khặc khặc, anh dường như rất nôn nóng.”

“Liên quan gì đến anh!”

Thấy "Tân Nguyệt Huyết Tập" không có kết quả, Asura hét lớn một tiếng, xách đao tiến về phía trước.

Đạo Tu La trọng sát phạt, hành động nhất định phải quả quyết, cho nên chỉ có đánh chém tàn nhẫn và máu tươi của kẻ địch mới có thể khiến cho nội tâm của hắn ta phong phú!

Asura hạ người xông lên, chớp mắt đã đến gần, hai thanh loan đao trên tay, xoáy thuận chiều kim đồng hồ, như một đạo vòi rồng kinh khủng, chém về phía Tiểu Sửu Hoàng!

Chương 1039: Đồng Minh Mạnh Nhất

Chương 1041: Đồng Minh Mạnh Nhất

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Loan đao Ấn Độ, trên lưỡi đao có đường cong đặc chế, lúc xoay trong, kỳ thế sẽ theo lực xoáy dần tăng lên, Asura tin rằng lá chắn hình vuông kỳ quái của đối thủ sẽ khó mà ngăn cản một kích này của hắn ta!

Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy gió lốc tinh hông này, lông mày nhướn lên, cảm thấy cực kỳ thú vị.

Gã cũng không vội vã huy kiếm ngăn cản, mà là vung ngón tay nhỏ bé lên, lộ ra vài thanh phí đao.

Ngay sau đó tiện tay hất lên, tia sáng bạc ngập trời, sau đó lưỡi dao giống như mưa, vô thanh vô tức rơi vào trong gió lốc huyết sắc của Asura…

Tê ——

Cuồng phong chưa đến, đã ngừng lại.

Ánh mắt Asura nhìn về phía Tiểu Sửu Hoàng tràn ngập hận ý, mà tia máu trên mặt hắn ta hiện tại lại càng dễ thấy, đó là một vết đao nhàn nhạt.

“Lỗ mãng ngu xuẩn, tôi ghét nhất chính là loại người chỉ dựa vào sức mạnh rồi tiến hành giết chóc ngu ngốc như anh.”

Tiểu Sửu Hoàng khều khều ngón táy, mấy đạo ánh sáng bạc cũng lấp lánh, giống như nụ cười sáng lạn trên mặt Tiểu Sửu Hoàng lúc này vậy.

Asura tức giận, lúc nãy hắn ta đã ra tuyệt kỹ gọi là “Tu La Đạo Huyết Long Quyển”, chỉ cần hắn ta xoay tròn, bốn phía liền sẽ biến thành gió lốc lưỡi đao sắc bén cực điểm, quét sạch kẻ địch.

Asura từng dùng kỹ năng này tàn sát vô số sinh linh, cắt kẻ địch máu thịt tung tóe, nhưng hắn ta không ngờ chính mình mới thi triển “Huyết Long Quyển” trước mặt Tiểu Sửu Hoàng, liền hoàn toàn bị phá giải!

Vài cây phi đao sắc bén rơi từ trên trời cao xuống, rơi vuông góc với mắt bão, nếu không phải hắn ta kịp thời dừng lại, những lưỡi đao này thậm chí sẽ theo gió lốc của hắn ta, cắt bị thương thân thể của hắn ta.

“Tôi cũng không phải chỉ giết chóc dựa vào sức mạnh, tôi đây là dùng máu chứng đạo, mà con đường của tôi, chính là đạo Tu La!”

Loan đao tái xuất, chiến đấu chính là con đường mà Asura muốn đi! Những người tín ngưỡng đạo Tu La đều là những giáo đồ hiếu chiến!

“Một bầu nhiệt huyết ngớ ngẩn ngu xuẩn, anh làm sao lại không nghĩ nhiều một chút?”

Tiểu Sửu Hoàng nhíu mày, gã không thích đối phó với một kẻ như Asura, bởi vì chiến đấu như vậy không có bất kỳ niềm vui thú đáng nói nào cả.

Nhưng hành động kế tiếp của Asura lại làm cho hai mắt Tiểu Sửu Hoàng tỏa sáng.

Chỉ thấy màu máu dâng trào, Asura trong nháy mắt bị máu tươi che phủ, bộ dáng vô cùng quỷ dị, thời gian dần trôi, một bóng mờ trong tay cầm song nhận màu máu hiện ra sau lưng Asura.

Tu La Đạo – Huyết Ngục Tu La Vương!

“Anh vậy mà có thể dồn tôi đến loại tình trạng này, xem như không tầm thương!”

Asura mở hai mắt ra, trong mắt đều là sát ý, màu máu đỏ tươi của Huyết Ngục Tu La Vương cũng theo đó mà càng thêm ngưng thực.

“Khặc khặc, thứ này dường như rất thú vị.”

Tiểu Sửu Hoàng cười nói.

Nếu Tiêu Phàm ở đây, liền sẽ hiểu rõ, khiến cho Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy thú vị cũng không phải là một chuyện thích thú gì.

Tiểu Sửu Hoàng trong nháy mắt lóe lên, chớp mắt đã đến trước người Asura, đâm một kiếm xuống đầu!

Hai mắt Asura trừng lớn, thầm giật mình, hắn ta không nghĩ đến đối thủ của mình lại đáng sợ như vậy!

Asura vung loan đao lên, Huyết Ngục Tu La Vương cũng theo đó mà nhảy múa!

Tiểu Sửu Hoàng nếu muốn đâm xuống, chắn chắn sẽ phải ăn một đao của Huyết Ngục Tu La Vương!

Nhưng gã cũng không lùi lại, trên mặt vẫn mang ý cười như trước.

Ầm!

Sương mù bay ra.

Chim bồ câu trắng bay múa, đây chính là sân khấu ảo thuật của Tiểu Sửu Hoàng!

Không có chút do dự nào, đoản kiếm màu đen nhanh đã đâm vào sau lưng Asura, lộ ra một cái vòi máu.

Trên chiến trường, đám người bị “Thất Thần” chặn đánh, chỉ có Tiểu Sửu Hoàng vẫn sắc bén như thường, bởi vì gã căn bản không có đem cái gì mà

“Thất Thần” để trong mắt, gã chỉ muốn giết chết người mà gã xem trọng kia…

Gặp Mệnh Phàm ở Tinh Không Bảo, khiến cho Tiểu Sửu Hoàng có cảm giác phí sức, chuyện nàu không khiến cho trong lòng gã cảm thấy uể oải, ngược lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Nhưng cái “Hỗn chiến ở thế giới song song” chết tiệt này bỗng nhiên xuất hiện, ngăn cản kế hoạch gã sớm đã định ra, cảm giác giết chóc tươi đẹp như vậy mà lại muốn làm chậm trễ.

Chẳng qua sau khi Tiểu Sửu Hoàng trở về, lại tăng trưởng thực lực của mình rất nhiều, hiện tại Tiểu Sửu Hoàng rốt cuộc mạnh cỡ nào?

“Thất Thần” Asura trong mắt gã, giống như một con gà nhép mà thôi!

…

Asura không ngờ tình hình lại biến thành như vậy, “Huyết Ngục Tu La Vương” chính là kỹ năng danh hiệu của hắn ta, một khi sử dụng, các phương diện của hắn ta đều sẽ tăng mạnh, đặc biệt là khát vọng đối với máu tươi.

Chỉ cần Asura dùng loại hình thái này tham gia chiến trường, hắn ta sẽ giống như ma thần bất tử, có thể thông qua hấp thụ sinh mệnh của người khác để tự bổ sung cho mình, hơn nữa còn có thể thông qua đó trộm thuộc tính của người khác, cuối cùng chân chân chính chính trở thành một cỗ máy chiến tranh!

Nhưng đối thủ trước mặt lại khiến cho hắn ta cảm thấy một sự áp bách rất lớn, ngay cả Shiva biến thái kia cũng không bằng kẻ trước mặt này!

Ghê tởm!

Đạo Tu La chủ sát phạt, Asura mình sao có thể lùi bước ở đây được!

Asura lại lần nữa bạo phát, hư ảnh Tu La Vương đã hóa thực chất, bên trên huyết sắc nhiễm lên một tầng màu đen đậm!

Nữ La Sát đã từng nói, tín ngưỡng thiên hướng hắc ám có thể khiến "Ác Ma Hóa" tăng mạnh, mà Asura "Ác Ma Hóa" chính là để "Huyết Ngục Tu La Vương" thăng cấp trở thành Tu La Vương chân chính!

Toàn bộ đều ngưng thật, không còn hư ảo.

Mặt quỷ dữ tợn, cầm trong tay hai thanh cự nhận hung tàn, Asura đã biến mất, người đứng trong chiến trường, là Tu La Vương chân chính!

"Khặc khặc, tên to xác."

Tiểu Sửu Hoàng cười lên hi hi, sau đó chợt thay đổi, trở nên cực kì lãnh đạm, nói: "Vậy thì như thế nào, trong mắt của tôi, anh sẽ chỉ càng thêm cồng kềnh thôi, khặc khặc khặc khặc…"

Đoản kiếm xẹt qua, cánh tay Tiểu Sửu Hoàng hiện máu tươi, rơi xuống mặt đất, trong tiếng cười điên dại, Huyết Lục Vong Giả lặng lẽ hiện hình.

Asura nhìn sự thay đổi của Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh hắn ta đã trấn định lại, nói: "Chiêu số này của anh tương tự như 'Huyết Ngục Tu La Vương' của tôi, nhưng bây giờ tôi đã ngưng thực, trở thành Tu La Vương chân chính, của anh chỉ là một cái bóng mờ, lại có thể thế nào?"

"Bóng mờ? Thực thể? Tu La Vương chân chính? Những thứ đó quan trọng sao? Trong lòng tôi, chỉ có người muốn giết chết và người bị giết chết, mà anh sắp chết rồi…"

Huyết Lục Vong Giả dưới sự dẫn dắt của Tiểu Sửu Hoàng nhanh chóng bay về phía Asura, rõ ràng chỉ là huyết ảnh hư ảo, lại khiến cho người ta cảm thấy càng thêm ngưng thực hơn so với Tu La Vương đen nhánh!

…

Huyết Lục Vong Giả vung liêm chém loạn xạ, trong tiếng cười chói tai của Tiểu Sửu Hoàng mang theo từng đạo huyết quang.

Tu La Vương đen nhánh rõ ràng đã hóa thành thực thể, lại khó tin rơi xuống thế hạ phong.

Asura hiện tại trong lòng bất định, hắn ta chẳng hiểu sao mọi chuyện lại như vậy, hắn ta tín ngưỡng Asura, giết chóc chính là thiên tính của hắn ta, nhưng ở trước mặt người này, hắn ta lại cảm thấy vô cùng e ngại.

Mỗi một lần Asura ra tay, kiểu gì cũng sẽ bị Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấu, lưỡi dao khổng lồ và mạnh mẽ thế nào đi nữa, không chém được đối phương cũng vô dụng.

Asura hóa thân thành Tu La Vương, chưa bao giờ trải qua loại uất ức này, nhưng người trước mặt thực sự quá khó chơi, điều càng khiến cho lòng hắn ta sợ hãi chính là nụ cười vô cùng càn rỡ kia của Tiểu Sửu Hoàng.

Rốt cuộc gã đang cười cái gì?!

Nghe thấy tiếng cười kia, trong lòng Asura trở nên nóng nảy, vung lưỡi đao lên chém một nhát!

Tu La Huyết Nhận!

Lưỡi dao khổng lồ chém xuống, mặt đất cũng theo đó mà rạn nứt!

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng cũng không hoang mang, bay người ra sau, tiện tay ném ra mấy đạo ngân quang!

Đinh đinh đinh ——

Phi đao đâm vào làn da đen nhánh của Tu La Vương, chỗ bị thương nổi lên một tầng sáng âm u.

“Khặc khặc, dáng người cao lớn, khí lực mạnh, liền tự cho rằng bản thân lợi hại sao? Ngu xuẩn chính là ngu xuẩn!”

Tiểu Sửu Hoàng phi thân chạy, nhanh chóng vòng một vòng, đã đến phía sau lưng Tu La Vương, đoản kiếm đen nhánh lập tức đâm ra!

Chương 1040: Mạnh Hơn Tu La

Chương 1042: Mạnh Hơn Tu La

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Asura phản ứng kịp, đang muốn quay người phòng ngự, nhưng lúc trước đã trúng hiệu quả tê liệt của "Bốn Màu Ảo Thuật – Át Chuồn", hắn ta làm sao có thể ngăn cản nữa?

Trong tiếng cười chói tai kia, lại có một đóa hoa máu nở rộ!

…

"Chuyện này…Đây chính là Asura vừa mới hủy diệt công hội Tinh Thần sao? Không phải quá yếu rồi sao? Động tác sao lại vụng về như vậy?"

Một màn hiện tại, khiến cho Tiểu Miêu khó có thể tin nổi.

"Không phải là quá yếu ớt vụng về, chỉ là hắn ta tương đối xui xẻo, gặp phải tên điên đáng sợ nhất trong trận doanh Ác Ma."

Phong Ma Tiểu Xích Lang tổng kết lại mọi chuyện.

Tiểu Sửu Hoàng là một người như thế nào, Phong Ma Tiểu Xích Lang là người rõ nhất.

Lúc "Tân Sinh" mở máy, hắn ta đã ở trận doanh Ác Ma, một nhân viên tình báo không có bất kỳ thực lực chiến đấu nào thì khó có thể tồn tại trong loại trò chơi đối chiến này, cho nên hắn ta cần phải kiếm cho mình một chỗ dựa.

Lúc ấy Ác Long của bang Hắc Long ở trong trận doanh Ác Ma cực kỳ mạnh mẽ, nhưng hắn ta lại chọn Tiểu Sửu Hoàng, cũng giật dây Tiểu Sửu Hoàng thành lập Huyết Tinh Ma Thuật Xã hiện tại.

Sở dĩ Phong Ma Tiểu Xích Lang lựa chọn làm vậy, là bởi vì hắn ta có thể cảm nhận được sự điên cuồng trên người Tiểu Sửu Hoàng, sự điên cuồng kia sinh sôi tạo nên một sức mạnh kinh khủng!

…

Thuật Tu La đạo được Asura không ngừng thi triển, tất cả đều là kỹ thuật tàn sát hung mãnh.

Nhưng đối với Tiểu Sửu Hoàng lại không hề có tác dụng gì.

Tiểu Sửu Hoàng luôn có thể cảm nhận được sát khí do Asura sinh ra, tiến hành phòng ngự, bởi vì gã mới là người hiểu rõ giết chóc nhất!

Đảo mắt, Tiểu Sửu Hoàng vẫn nhẹ nhàng tùy ý, Asura thì trên người đã bị thương nặng.

Asura nhìn người trước mắt, cực kỳ không cam lòng.

Đạo của mình là đạo Tu La, vì sao lại không làm được gì người trước mắt?

Xem ra, mình chỉ có thể làm vậy!

“Anh rất mạnh, vậy mà có thể bức hình thái Tu La Vương của tôi đến mức này. Nhưng trận chiến nhất định phải có cái kết, anh phải cố gắng cảm thụ một chút thần lực mà Asura giao phó cho tôi đi, Tu La Luyện Ngục!”

Asura trở nên vô cùng điên cuồng, đây là tuyệt kỹ mạnh nhất của hắn ta, hắn có thể hoàn toàn biến chiến trường thành Tu La Tràng chân chân chính chính!

Ầm!

Trên chiến trường xuất hiện biến động kinh thiên động địa, từng đạo thân ảnh màu đỏ ngòm chui lên từ dưới lòng đất!

“Tu La Luyện Ngục” Asura, có thể phục sinh vong hồn để chiến đấu cho hắn ta, mặc dù những vong hồn kia chỉ còn lại 50% thực lực lúc còn sống, nhưng đối phó với một người, đã quá đủ!

Mà mảnh đất nơi hiện tại hắn ta đứng chính là nơi công hội Tinh Thần bị diệt…

Nếu trước đây đối mặt với Shiva, có thể sử dụng “Tu La Luyện Ngục”, kết quả có lẽ liền đã khác!

Asura nghĩ đến đó, nhìn Tiểu Sửu Hoàng bị vây giữa đám vong hồn, cảm thấy cực kỳ thương hại.

Một kỹ năng này của hắn ta, nếu như không phải điều kiện sử dụng quá hà khắc, liền có thể gọi là cấm chú.

Tiểu Sửu Hoàng dò xét nhìn bốn phía, nhíu mày, hắc triều cũng theo đó dâng lên…

"Tôi ghét phiền phức!"

Một Ác Ma đen nhánh xuất hiện trên chiến trường.

Bắt đầu xung phong vào đám vong hồn…

…

Ở một nơi khác, Tịch Dương đã tìm được Rudra như kế hoạch, hai người kịch đấu một phen, đều biến thành hình thái Ác Ma.

Rudra, trong thần thoại Ấn Độ chính là một vị thần mang hai tính cách thiện ác, chính là Phong Thần, cung tiễn vô cùng tốt, cũng thành thạo việc chữa bệnh.

"Kỹ nghệ bắn cung của anh rất không tồi, nhưng cứ như vậy, chắc chắn anh sẽ bại trận trước."

Rudra khẽ cười, nói với Tịch Dương, tiện tay vung ra một chùm ánh sáng xanh lục, vết thương trên người lại khép lại một chút.

Tịch Dương không nói gì, chỉ tập trung suy nghĩ, giống như đang tự hỏi gì đó.

…

Offline, Thời Vũ Hoàn trực tiếp nhìn thấy hết thảy, cực kỳ nóng ruột.

Thuật bắn cung của Tịch Dương và Rudra tương đương nhau, đôi công một phen, đôi bên đều có thương tích, nhưng Rudra lại "kiêm chức" mục sư, có

thêm chữa trị, cứ tiếp tục như vậy, người ngã xuống tất nhiên sẽ là Tịch Dương.

Mà ở nơi khác, Tiểu Sửu Hoàng đã đại phát thần uy, áp chế Asura, Thời Vũ Hoàn vốn rất mừng rỡ, nhưng không ngờ Asura lại ra một chiêu bất ngờ, triệu hồi vô số vong hồn chiến đấu cho hắn ta.

Nhìn đám thân ảnh màu đỏ ngòm đông đúc kia, Thời Vũ Hoàn cảm thấy Tiểu Sửu Hoàng đã dữ nhiều lành ít!

Không được!

Không thể chờ thêm nữa!

Mình phải nhanh chóng online, lúc người kia đăng nhập lại, báo cáo cho người đó biết tình trạng hỏng bét hiện tại!

Thời Vũ Hoàn đóng phát sóng trực tiếp lại, đăng nhập vào trò chơi lần nữa, nhưng cậu lại không ngờ, tình hình chiến trường ngay lúc cậu rời đi bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi…

…

“Sao…Làm sao…Có thể…”

Trong giọng nói của Asura xuất hiện sự run rẩy.

“Sao lại không thể, những kẻ kia đều bị anh giết đi, chẳng lẽ anh cho là tôi không giết được bọn họ sao? Vả lại bọn họ là phiên bản đã bị cắt giảm thực lực.”

Dáng vẻ Tiểu Sửu Hoàng mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng trong lòng lại vô cùng hài lòng, bởi vì đã hoàn tất việc thanh lý chiến trường, một lần nữa chỉ còn lại gã và Asura.

Nhưng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, Asura khó mà bình tĩnh nổi.

Công hội Tinh Thần là bị hắn ta giết, nhưng thủ hạ của Shiva cũng có tham dự, mà Tiểu Sửu Hoàng lại có thể tự mình làm được, dù chỉ là vong hồn có

50% thực lực của bản thể, đây cũng là một chuyện tương đối kinh khủng!

“Anh rốt cuộc là ai?”

Đối diện với Tiểu Sửu Hoàng, Asura bắt đầu dao động, hắn ta nghi ngờ rằng Tiểu Sửu Hoàng chính là chuyển thế hóa thân của Tu La Vương!

“Tôi là ai? Người giết anh!”

Tiểu Sửu Hoàng bước nhanh đến, như một luồng sáng đỏ, đảo mắt đã nhảy lên phía trên Asura, nhanh chóng đâm một kiếm xuống!

“Đến đây, cảm nhận một chút Địa Ngục Tu La chân chính đi!

Đoản kiếm đâm trên đầu Asura, trước khi hắn ta chết đã rời rạc hư ảo, Bốn Màu Ảo Thuật – Mai Hoa Huyễn Kiếm!

Thần kinh tê liệt, nhìn thấy ảo giác, đó chính là nguyên lý của chiêu này, không ai biết trước lúc Asura ngã xuống đã nhìn thấy gì, nhưng bên trong tiếng kêu thảm thiết đó, mọi người dường như biết đã có người mạnh hơn cả Tu La.

Lúc Tiểu Sửu Hoàng càng lúc càng mạnh khi truy đuổi người nào đó, Tịch Dương cũng đang cẩn thận tuân theo sự dạy bảo năm đó của Tiêu Phàm, dần dần thể hiện thực lực “Truy Phong Giả” của mình…

“Anh rất giỏi, thế mà có thể dùng tên ánh sáng ngăn cản ‘Mũi Tên Sấm Sét’ của tôi, loại tiễn pháp này của anh khiến cho tôi mở rộng tầm mắt!”

Rudra khẽ cười nói, dượng như cực kỳ thưởng thức tiễn thuật của Tịch Dương.

Tịch Dương hơi thở gấp, có vẻ hơi mệt mỏi.

Bởi vì đôi công, hắn ta phải phí tâm hơn so với Rudra.

Rudra và Tịch Dương đều là cung tiễn thủ cực lì xuất sắc, công kích tầm xa, mục tiêu chính là làm tiêu hao.

Ở phương diện kỹ thuật, Tịch Dương thật ra mạnh hơn một bậc, bởi vì hắn ta tập được kỹ thuật Phong Triệt Tiễn Thuật, dùng tên cản tên, mà Rudra lại không thể nào làm được.

Bắn tên qua lại, HP của đôi bên đều có sự tổn thất.

Đáng lẽ Rudra nên rơi xuống thế há phong, nhưng gã ta bất đắc dĩ lại kiêm thêm trị liệu, lúc gần cạn máu lại được bổ sung, khiến cho Tịch Dương cực kỳ buồn nôn.

"Rudra, Thần Song Trọng, có thể thiện cũng có thể ác, có thể công cũng có thể thủ, coi như toàn năng. Anh là người phàm dù có mạnh thế nào cũng làm sao có thể sánh bằng!"

Rudra cười to, tia chớp lại lần nữa tụ lại trên dây cung, vang lên tiếng cách cách, mũi tên sấm sét lại lần nữa bay ra!

Tịch Dương không dám lơ là, sau nhiều lần trắc trở, hắn ta đã cạn máu, nếu như lại trúng một tên, nhất định phải chết không thể ngờ.

Giương cung kéo tên, tư thế bắn cung của Tịch Dương vẫn tiêu sái như cũ, ánh sáng hội tụ trong tay hắn ta, sau đó va chạm với mũi tên sấm sét trong tay Rudra!

Đùng! Trên bầu trời nổ ra một luồng lửa!

"Không tâm thường, không tầm thường, tôi xem anh còn có thể kiên trì bao lâu?"

Rudra lại giương cung lần nữa, đưa tay lên lại bắn mấy mũi tên!

Mà trong tay Tịch Dương ánh sáng lấp lóe, quang tiễn không tỏ ra yếu thế chút nào!

Chương 1041: Truy Phong Giả

Chương 1043: Truy Phong Giả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tịch Dương cẩn trọng, trong lòng không ngừng tự nhủ, không thể phạm sai lầm.

Hiện tại máu hắn ta đã cực thấp, chỉ cần bị mũi tên sấm sét xẹt qua, cũng phải hoàn toàn rời khỏi vũ đài này.

Hắn ta không muốn như vậy, nếu như vậy, hắn ta lại sẽ phải bị Tiêu Phàm hạ gục.

Chẳng qua cứ giằng co như vậy tiếp, hắn ta chỉ có thể duy trì mạng sống, thể lực lại càng hao tổn lớn hơn.

Bởi vì cung tiễn chủ công, dùng nó để phòng ngự là một việc cực kỳ hao tổn tinh lực.

Khi thể lực của hắn ta chống đỡ hết nổi, thế thì mọi chuyện sẽ liền kết thúc.

Nhưng nếu không phòng ngự, chỉ dựa vào di chuyển có thế né được mũi tên sấm sét sao?

Căn bản là không thể!

Đặc điểm của mũi tên sấm sét của Rudra chính là nhanh, Rudra không thể nào bắn ra mũi tên có đường cong đẹp, nhưng tốc độ bắn thẳng của gã ta lại cực kỳ khủng bố!

Mũi tên sấm sét như sấm chớp rơi xuống từ trên trời, cũng không phải chỉ là hư danh!

Sau khi mũi tên sấm sét rời dây cung, Tịch Dương có thể bắn tên theo sát đã là cực hạn, muốn thông qua di chuyển để né tránh thì quá mực khó khăn!

Nếu như không đánh vỡ được cục diện này, đợi đến khi hắn ta hao hết thể lực, liền hoàn toàn xong rồi.

Hiện tại nên làm thế nào cho phải đây?

“Người vô thần, phải chăng đang cảm thấy tuyệt vọng? Không bằng cùng tôi trở thành tín đồ của Rudra đi.”

Trong chiến đấu tuyên truyền tín ngưỡng và giáo lý của mình, mở rộng tín đồ tông giáo phe mình, đã thành thói quen của “Thất Thần”, nhưng Tịch Dương sao sẽ quan tâm đến thứ này?

Thấy Tịch Dương chẳng hào hứng gì, Rudra cũng không nóng nảy, tuyên dương giáo nghĩa, vốn là quá trình từ không tin đến tin.

“Anh không có tín ngưỡng, làm sao có thể thắng tôi? Bởi vì tôi tín ngưỡng Rudra, mới được trao sức mạnh như thế, người không có tín ngưỡng như anh nhất định sẽ bại.”

Nhất định sẽ bại?

Từ tình hình hiện tại xem ra, mình quả thật đang đau khổ chống đỡ, nhưng mà chuyện đó thì có quan hệ gì với tín ngưỡng chứ?

Vả lại mình đã từng tin vào ai?

Tịch Dương thoáng nhắm mắt, ký ức bắt đầu hiện ra, chẳng biết tại sao lại mang hắn ta về quãng thời gian đại học…

“Ờ! Sao cậu làm được thế vậy? Sức phán đoán thật là lợi hại!”

“Sức phán đoán, đó là cái gì?”

Nghe thấy Tiêu Phàm kinh ngạc thốt lên, Trần Hi Dương không hiểu gì cả, trong mắt hắn ta, hắn ta chỉ điều khiển người trong màn hình tránh thoát một kích của Boss thôi.

“Cậu không biết cái gì gọi là sức phán đoán sao? Vậy lúc nãy vì sao cậu có thể điều khiển nó trốn về bên này?”

“Tôi cảm thấy Boss sẽ ném kỹ năng ở chỗ này.”

“A, cậu cái tên tứ chi phát triển này, thiên phú trò chơi quả nhiên khiến cho người ta phải ghen ghét mà! Tại sao lại có thể có loại người có dự cảm

nguy hiểm như dã thú như cậu chứ!”

“Dự cảm nguy hiểm?”

“Không sai, việc cậu có thể đoán trúng hành động của kẻ địch chính là sức phán đoán, cái tên nhóc nhà cậu có thể thử chơi chức nghiệp có lực phòng ngự cường đại dựa vào di chuyển.”

“Tôi không biết.”

“Đổi nhân vật đi, cậu chơi cận chiến hoàn toàn chính là lãng phí, thử một chút cung tiễn thủ kia đi!”

“Nhưng nhìn thân thể của nó rất yếu kém, mặc áo giáp lên liền không đi nổi.”

“Đồ ngu, đừng nghĩ rằng phòng ngự dựa vào giáp chứ, phải dựa vào bản năng tránh né công kích từ kẻ địch kinh khủng kia của cậu, lại bắn mũi tên trong tay ra!”

…

Hô ——

Tịch Dương lần nữa mở hai mắt, thở ra một ngụm trọc khí.

Tín ngưỡng à?

Mình có lẽ thật sự bởi vì không tín ngưỡng mà phải đi quanh co một đoạn đường ngắn, Phong Tiệt Tiễn Thuật mặc dù cao siêu, những không hợp với phong cách của mình, mình hẳn là nên dùng phương thức chiến đấu của bản thân.

Rudra nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Tịch Dương, cảm thấy trong khoảnh khắc đó Tịch Dương đã có sựt hay đổi, nhưng cụ thể thay đổi cái gì, gã ta lại không rõ lắm.

“Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa, có muốn trở thành tín đồ của Rudra cùng tôi không?”

“Không cần, làm vậy Tiểu Thúy sẽ xem thường tôi.”

“Tiểu Thúy? Là bạn gái của anh sao, nếu là như vậy, anh có thể cho cô ấy gia nhập cùng chúng ta.”

“Thật xin lỗi, Tiểu Thúy cũng không thích những thứ này…”

Tịch Dương lại lần nữa kéo dây cung, tạo ra một đạo quang tiễn.

“Cái tên không biết hối cải, vậy tôi liền khiến cho anh cảm nhận một chút thần uy của Rudra vậy!”

Rudra đưa tay ra, là một đạo sấm sét!

Gã ta cho rằng Tịch Dương vẫn sẽ như lúc trước, dùng tên ngăn đỡ, nhưng gã ta lại phát hiện, mũi tên của Tịch Dương vẫn trên tay, chưa từng bắn ra, nhưng mũi tên sấm sét lại trực tiếp rơi vào khoảng không!

Chuyện gì vậy?

Hắn ta thoát được mũi tên sấm sét của tôi, bước chân của người phàm sao có thể theo kịp sấm sét chứ?!

Không đợi Rudra kịp phản ứng, quang tiễn của Tịch Dương đã rời cung!

Rudra vốn không biết kỹ thuật dùng tên đối tên, chỉ có thể miễn cưỡng ăn một mũi tên này.

Đáng chết, lúc nãy nhất định là tình cờ!

Mấy mũi tên sấm sét lại bắn ra từ tay Rudra!

Hai mắt Rudra trừng lớn, gã ta cảm thấy cực kỳ chấn kinh, mấy mũi tên sấm sét lại lần nữa thất bại, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Sự nóng nảy và bất an trong lòng, khiến cho mũi tên sấm sét của Rudra lại càng thêm cuồng bạo, nhưng Tịch Dương lại nhẹ nhàng nhảy múa trong trận mưa bão sấm chớp này!

Sau mấy mũi tên, Rudra rốt cuộc phát hiện mánh khóe, trong thời khắc mũi tên rời tay gã ta, Tịch Dương đã kịp né tránh!

“Vì sao anh có thể biết trước phương hướng tấn công của mũi tên sấm sét của tôi? Đó là thần dụ sao?!”

“Thần dụ?! Tôi không có thứ cao cấp như vậy, dùng câu nói của người kia, đây chính là dã tính, cũng là thiên phú đặc biệt của tôi.”

Không sai, hiện tại dã tính của Tịch Dương đã hoàn toàn bộc lộ, tia máu di chuyển cùng mũi dao, nói cho đám người biết được cách chơi chân chính của chức nghiệp tầm xa!

Truy Phong Giả, sở dĩ gọi là Truy Phong Giả, là bởi vì giác quan của hắn ta có thể theo kịp gió!

Cử động của ngươi tạo nên gió nhẹ, hắn ta đã cảm nhận trước ngươi một bước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì…

Quay lại bản ngã, Tịch Dương như con thoi qua lại màn mưa tên sấm sét dày đặc, trở tay thả ra mấy mũi tên, bay về phía Rudra!

Dưới trạng thái này của Tịch Dương, Rudra rơi vào thế yếu, cho dù có khả năng trị liệu, cũng khó có thể cứu vãn cục diện.

Vất vả duy trì tơ máu, Rudra rốt cuộc không chống đỡ nổi, sau khi trên người bị trúng mấy mũi tên, không cam lòng ngã xuống.

“Vì sao…Vì sao…Người không có tín ngưỡng như anh…

“Tôi không cần tín ngưỡng thần linh, tôi đã có tiễn đạo của chính mình…”

Tịch Dương dùng bộ pháp lẩn tránh mạnh mẽ của mình, vẽ ra một dấu chấm tròn trĩnh cho trận chiến này.

Bốp bốp bốp…

Sau lưng vang lên tiếng vỗ tay, Tịch Dương nhíu mày quay đầu lại.

“Anh là ai?”

“Tôi tên là Shiva, Rudra hoàn toàn không thích hợp làm tín ngưỡng của anh, cân nhắc một chút về việc tín ngưỡng Shiva tôi đi.”

Người đàn ông đứng trong gió, tà tà cười một tiếng…

Khán giả ngưng thở, bởi vì cuối cùng nhân vật quan trọng cũng xuất hiện rồi, chỉ cần Tịch Dương bắn hạ Shiva, có lẽ đại quân Ấn Độ sẽ rút lui.

Mà trong một góc không được chú ý ở chiến trường, bỗng nhiên một luồng ánh sáng lóe lên, cuối cùng một nhân vật quan trọng khác cũng đã trở về.

…

Sau khi vật lộn với Tiêu Bình ngoài đời, Tiêu Phàm cảm thấy mệt mỏi gấp bội, nghĩ đến việc Bắc Mĩ đại chiến với Nga, Ấn Độ đại chiến với châu Phi, không phải chuyện của người chơi server Trung Quốc nên sau khi xong việc Tiêu Phàm dứt khoát đi nghỉ.

Đến khi hắn tỉnh lại, hắn vẫn luôn cảm thấy mình đã quên mất cái gì đó, vô tình liếc nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, hắn phát hiện mình đã ngủ quá giờ rồi liền vội vã đăng nhập lại.

Đăng nhập trò chơi, Tiêu Phàm vẫn cảm thấy có chút buồn ngủ, hắn ngáp dài một cái, nhưng một tiếng hét lớn lại khiến hắn lập tức tỉnh táo!

“Cuối cùng cũng online rồi, tôi còn tưởng anh sẽ không lên nữa chứ!”

Thấy Thời Vũ Hoàn đang bổ nhào về phía mình, Tiêu Phàm giật mình, vội vàng hô: “Nhóc bốn mắt, bình tĩnh một chút, nam nam thụ thụ bất thân!”

“Còn lâu! Anh đừng có mơ, Thời Vũ Hoàn tôi mà lao đến thì cũng sẽ lao về phía anh Tịch Dương!”

Chương 1042: Ầm Ĩ Sau Khi Trở Về

Chương 1044: Ầm Ĩ Sau Khi Trở Về

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thời Vũ Hoàn dừng lại, cậu ta thầm mắng một tiếng: "Với cả, tôi không phải là nhóc bốn mắt."

"Biết rồi, nhóc bốn mắt."

"Anh… Không cãi nhau với anh nữa! Anh có biết bây giờ là lúc nào rồi không? Tình hình nguy cấp đó!"

"Nguy cấp?"

Nhìn thấy vẻ mặt của Thời Vũ Hoàn, khuôn mặt của Tiêu Phàm cũng nghiêm túc hơn một chút.

Ngay sau đó, Thời Vũ Hoàn kể lại chuyện xảy ra trên chiến trường sau khi Tiêu Phàm offline cho hắn một lần, có điều cũng không phải là bản đầy đủ, bởi vì khi Tiểu Sửu Hoàng xử lí Asura, Tịch Dương bắn hạ Rudra rồi gặp phải Shiva, Thời Vũ Hoàn đã online rồi.

"Tôi vừa offline, đám người Ấn Độ liền đến, thẳng tay tiêu diệt các trận doanh khác trong server Trung Quốc. Ác Long bị giết, A Hoa Tỷ cũng suýt không đánh lại được, Tiểu Sửu Hoàng bị một đám vong hồn vây công, Tịch Dương bị một cung thủ kiêm chức vú em đàn áp? Đệt, sao khi tôi không có ơ đây thế giới lại thay đổi nhiều như thế? Vậy Tuyết Dạ đâu? Tuyết Dạ làm gì thế, cậu ấy không chỉ huy sao?"

"Tuyết Dạ xử lí Suriya, một trong "Thất Thần", hơn nữa cậu ấy chỉ huy rất tốt, chia nhỏ đội ngũ quả đúng là phương thức chiến đấu thích hợp với chúng ta nhất, chẳng qua bên Ấn Độ là trận doanh Ác Ma thuần chủng, chia nhỏ đội ngũ ra cũng có lợi cho bọn họ."

"Tôi đã biết đại khái tình hình chiến đấu của mấy người này rồi, những thành viên khác thì sao? Ví dụ như đám Bạch Y Công Tử ẻo lả, tình hình của bọn họ thế nào rồi?"

"Không lạc quan lắm."

“Không lạc quan sao? Dùng phương thức chiến đấu kì lạ của bọn họ để xử lí đám lộn xộn này sao lại không lạc quan chứ?”

“Anh nghĩ thử xem, cũng không phải chỉ có chúng ta là trận doanh Ác Ma. Đám người Ấn Độ kia cũng đi ra từ trận doanh Ác Ma, dân tộc hack game có khi còn biến thái hơn nhân vật là anh từng gặp đến mấy lần.”

“Khoa trương như thế à?”

Tiêu Phàm cảm thấy lời nói của Thời Vũ Hoàn khó tin, hắn cảm thấy Thời Vũ Hoàn có hơi nói quá.

“Thất Thần” chính là đám cuồng tín, tính cách vẫn khá bình thường, mà đám giáo chúng của Shiva lại là biến thái thuần chủng! Anh không biết đám người đó điên cuồng đến mức nào đâu! Tôi cảm thấy bây giờ anh phải nhanh chóng tìm kiếm “Thế Giới Chi Nguyên” bị phá hỏng của Ấn Độ, nếu như tiếp tục thế này, chiến lực của server Trung Quốc chúng ta sẽ chỉ tổn thất càng nhiều! Anh phải biết bây giờ Nga và Bắc Mĩ vẫn còn tồn tại, đối thủ của chúng ta không phải chỉ có một mình Ấn Độ!”

…

Lời nói của Thời Vũ Hoàn rất nghiêm túc, Tiêu Phàm cũng biết cục diện không được lạc quan liền bắt đầu vội vàng lao đến chiến trường.

Khu rừng ở phía nam chiến trường đang chiến đấu kịch liệt, mà khi Tiêu Phàm mới chạy đến bên ngoài khu rừng đã gặp phải kẻ địch.

Tiêu Phàm nhíu mày, hắn cảm thấy tình huống có hơi nát.

Người chơi server Ấn Độ đã bắt đầu tản rộng ra từ trong rừng, bây giờ đã tản đến ngoài khu rừng, cũng tức là kẻ địch đã trải rộng khắp khu rừng rồi.

Tìm thấy Shiva trong đám người này, nói dễ hơn làm.

Mọi người phải kiên trì chống đỡ!

Tiêu Phàm lẩm bẩm…

Hai gã giáo chúng của Shiva trước mặt Tiêu Phàm không biết Tiêu Phàm đang nghĩ gì, nhìn thấy kẻ địch xuất hiện, chúng có vẻ cực kì hưng phấn, cho nên nói một câu không vừa ý liền bắt đầu động tay động tay!

Tiêu Phàm sửng sốt, hắn hoàn toàn ngẩn người, bởi vì hai gã đàn ông này đã bắt đầu nhảy múa!

what|the|!

Tiêu Phàm buộc phải âm thầm ôn tập lại môn Tiếng Anh một lần, nhưng đối phương hoàn toàn không có ý định dừng lại,

Ngược lại còn nhảy càng hăng say hơn.

“Dừng lại! Có thể chiến đầu bình thường được không!”

Tiêu Phàm hiếm khi rít lên.

“Không thành vấn đề.”

Hai gã đàn ông lắc lư cái cổ trái phải theo nhịp điệu, có vẻ kì lạ: “Anh em Cormier chúng tôi sẵn sàng chiến đấu mọi lúc!”

“Tôi là anh, tôi có kỹ năng phi bánh tuyệt vời, cho nên tuyệt chiêu của tôi là “Tên Lửa Bánh Bay”!”

Vừa dứt lời, một trong hai gã đàn ông liền ném một thứ hình bánh về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lắc người né tránh, nhưng thứ kia lại nổ tung sau lưng Tiêu Phàm!

“Tôi là em trai, mẹ rất thích tôi, nên tôi có thể gọi mẹ về để chiến đấu cho tôi!”

Nói đến đây gã đàn ông liền vỗ mặt một cái, một sinh vật kỳ quái được gã gọi ra.

Ban đầu Tiêu Phàm còn không tin lời Thời Vũ Hoàn lắm, hiện tại vừa gặp hắn liền thấu hiểu.

Dân tộc hack game đúng là biến thái!

Nhưng mà, không hiểu sao lửa giận lại bốc lên trong lòng Tiêu Phàm, kiếm quang lóe lên, chiếc bánh cùng với sinh vật kỳ quái được gọi ra đều bị chém nát!

“A, bánh!”

“A, mẹ ơi!”

“Anh rất giỏi, nhưng anh em Cormier chúng tôi góp sức với nhau, nhất định có thể đánh bại được anh! Kỹ năng hợp kích – Tên Lửa Mẹ Bay!”

Tiêu Phàm vừa nghe thấy cái tên này liền sửng sốt, ngay sau đó hắn thấy gã đàn ông làm anh trai kia đang ném thứ sinh vật kỳ quái mà em trai gọi ra về phía mình, cả người hắn lập tức suy sụp!

Oành!

Tên Lửa Mẹ Bay phát nổ, Tiêu Phàm cũng trở nên lạnh lùng hơn.

Mấy người nghiêm túc một chút hộ tôi!

Tiêu Phàm đánh lên, hắn chém một kiếm, anh em Cormier chết ngay lập tức.

Cũng không biết vì sao, sau khi chém chết kẻ địch Tiêu Phàm vẫn cảm thấy cực kì tức giận.

…

“Tôi là Sharman, tôi thích chạy trên xe lửa đang đi, tuyệt chiêu của tôi là “Điên Cuồng Chạy Cool”.”

Dứt lời hắn ta liền mạnh mẽ chạy trước mặt Tiêu Phàm, có vẻ cực kì nhanh nhẹn!

Gân xanh trên trán Tiêu Phàm giật mạnh, vung tay chém một kiếm.

…

“Madha tôi đây lái xe không cần dùng tay, cứ buông thả rồi chạy, tuyệt kỹ của tôi là “Tạp Kĩ Hành Sử”!”

Tên này đạp xe cút kít chạy về phía Tiêu Phàm, Tiêu Phàm tức giận liền phá hỏng bánh xe của hắn ta,

Lúc này Tiêu Phàm hoàn toàn tin lời nói của Thời Vũ Hoàn, quả nhiên đám người Ấn Độ còn không bình thường hơn đám liên minh trong trận doanh Ác Ma nhiều lần!

Bọn chúng khiến Tiêu Phàm cảm thấy hình như hắn đã lạc vào trong phim trường!

A, vì sao mình lại sống cùng thế giới với cái đám Ấn Độ này chứ, rõ ràng phong cách của chúng ta không giống nhau mà!

Tiêu Phàm vừa chém chết một tên râu ria liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau, hắn lạnh lùng quay đầu lại, nhìn người đó, nói: “Trực tiếp bắt đầu biểu diễn kĩ năng của anh đi, đừng có múa nữa!”

…

Tiêu Phàm đến trợ giúp, gặp phải hàng loạt kẻ địch ngăn lại ở bên ngoài, mà Bán Trường Miên đã bước vào giai đoạn thứ hai của “hình thái Ác Ma”, nhưng cô vẫn không thể đánh bại được kẻ địch trước mặt mình.

Miên Miên ở trong khối băng nhìn theo chị gái mình, ánh mắt cô bé tràn ngập sự lo lắng.

Khi nhìn thấy hai con quái vật đen xì kia, cô bé lại càng thấy sợ hãi, bởi vì đó là “Thất Thần” Dạ Xoa ác ma hóa!

Miên Miên nắm chặt nắm tay bé nhỏ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Kẹo que, đến nhanh lên nha…”

Dạ Xoa là loài quỷ nhanh nhạy.

…

“Cô gái, tôi có thể cảm nhận được hơi thở của địa ngục từ trong nghiệp hỏa màu đen trên người cô, tôi tha cho cô một mạng, trở thành tín đồ của Dạ Xoa tôi đi.”

Toàn thân đen xì, bốn chân chấm đất, khuôn mặt ác quỷ hung dữ, trên người bốc lên ngọn lửa màu lục dữ tợn.

Đây chính là hình thái sau khi Dạ Xoa “Ác Ma hóa” – Dạ Xoa Vương.

Dạ Xoa là quỷ, thiên về bóng tối, kết hợp với “Ác Ma hóa” sẽ sinh ra hình thái như vậy.

Dưới trạng thái “Dạ Xoa Vương”, Dạ Xoa sẽ trở nên nhanh nhẹn kinh khủng, đồng thời còn có thể lĩnh ngộ ra cách dùng ngục hỏa.

Phong cách chiến đấu như vậy chắc chắn là tương tự với Bán Trường Miên, nhưng Ác Ma hóa sau khi dị hóa còn mạnh hơn cả “Hình thái Ác Ma giai đoạn hai” của Bán Trường Miên!

“Ai muốn trở thành tín đồ của người quái dị như anh chứ!”

Nhân cách thứ hai và nhân cách thứ nhất của Bán Trường Miên khác nhau rất nhiều, Dạ Xoa mới nói mấy câu mà đã khiến cô tức giận, tung ra cú đấm mạnh bạo vô cùng!

Có điều Dạ Xoa nhanh hơn cô rất nhiều!

Bốn chân nhảy lên, Dạ Xoa giống như một con mãnh thú đang tấn công về phía Bán Trường Miên, móng vuốt sắc bén bùng cháy lửa xanh vồ lên thân của Bán Trường Miên!

Ầm một tiếng, ngọn lửa lập tức bùng lên, Bán Trường Miên bị đánh bay ra xa, ngã xuống đất tạo ra tiếng bịch!

Chương 1043: Một Nửa

Chương 1045: Một Nửa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Hừ! Dạ Xoa chính là quỷ vương, chỉ là một người phàm nhỏ bé mà muốn đánh bại tôi, thật sự ngây thơ quá đi! Tôi thấy tư chất của cô không tệ, muốn thu làm tín đồ, cô đừng có mà không biết tốt xấu! Nếu cô vẫn tiếp tục tấn công tôi, tôi sẽ ra tay giết cô!”

Trong miệng của quỷ Dạ Xoa đầy răng nanh, nói tiếng người, ra vẻ dọa nạt.

Thuộc tính tương tự, phong cách tương tự, nhưng độ mạnh lại lớn hơn mình, vậy bản thân mình thực sự không còn cách nào nữa sao!

Trong lòng Bán Trường Miên phiền muộn, cô tỉ mỉ suy nghĩ một phen, vẫn không thể tìm ra chỗ đột phá để đánh bại Dạ Xoa Vương, trừ phi năng lực của cô có thể tiếp tục tăng lên…

Dựa theo nguyên lí “Ác Ma hóa”, đưa toàn bộ cảm xúc tiêu cực trong lòng vào kĩ năng thiên phú “Hình thái Ác Ma”, Bán Trường Miên mới có thể thành công tiến vào giai đoạn “Hình thái Ác Ma giai đoạn hai”, nếu muốn tiến gần thêm chút nữa, vậy chỉ có thể…

Bán Trường Miên cắn răng, đau khổ trong lòng.

Nói một cách chính xác thì “Hình thái Ác Ma giai đoạn hai” không phải là hoàn hảo.

Kĩ năng này chỉ có thể phát huy một nửa công hiệu, bởi vì người sử dụng chúng chính là một nửa nhân cách trong cơ thể Bán Trường Miên.

Nếu muốn phát huy được toàn bộ sức mạnh, cô phải rót một phần cảm xúc tiêu cực vào nhân cách thứ nhất kia, hơn nữa còn phải để nhân cách thứ nhất và nhân cách thứ hai tồn tại chung với nhau.

Nhưng nói thì nói vậy, các cô còn có thể tồn tại tiếp sao?

Nhân cách thứ hai của Bán Trường Miên vô cùng rối rắm, cô vẫn luôn hiểu rõ sự tồn tại của bản thân, bởi vì cô đại diện cho khía cạnh mạnh mẽ của

Bán Trường Miên, nhưng nhân cách thứ nhất lại không hề biết gì về chuyện này, khía cạnh dịu dàng mà yếu đuối kia của cô thực sự có thể chấp nhận được một bản thân hoàn toàn khác sao?

Đúng lúc Bán Trường Miên đang vô cùng xoắn xuýt, cô nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi hoảng loạn của Miên Miên trong tảng băng bên cạnh, cô ngây người ra, nhớ lại khoảng thời gian quá khứ khiến cô đau đớn kia, đó chính là thời điểm mà các cô được sinh ra…

Nhà họ Thường thuộc loại phú thương, cha mẹ chăm sóc chu đáo, cho nên từ nhỏ Thường Miên vẫn luôn không cần lo lắng về cuộc sống, tính cách ngây thơ mơ mộng, không hiểu được lòng người hiểm ác.

Vào một buổi chiều ngày nọ, Miên Miên đến làm khách nhà bọn họ.

Ông Thường nói với Thường Miên, bảo cô ở trong nhà không được ra ngoài.

Nhưng thiếu nữ một lòng ham vui nào lại nghe theo lời dặn, sau khi ông Thường ra ngoài rồi, Thường Miên dẫn theo Miên Miên lừa gạt quản gia để ra ngoài đi chơi, nhưng cô lại không ngờ có người vẫn luôn âm thầm dòm ngó tài sản của nhà mình…

Lần bắt cóc đó là nhắm vào Thường Miên, người chịu liên lụy lại là Miên Miên.

Mô típ bắt cóc đòi tiền chuộc cũ rích diễn ra như chuyện cổ tích, nhưng lại không có phân đoạn đẹp đẽ anh hùng chặn ngang cứu mỹ nhân.

Miên Miên còn nhỏ, cảm thấy sợ hãi thì khóc lóc không ngừng, Thường Miên nhát gan run rẩy, không biết phải làm sao.

Tiếng khóc lóc khiến tên bắt cóc hung ác khó chịu, không ngừng mắng chửi Miên Miên, nhưng gã càng dọa nạt, tiếng khóc lại cảng lớn hơn.

Cuối cùng tên bắt cóc tức giận, giơ chân lên tàn nhẫn đá sang!

Đầu óc Thường Miên trống rỗng, bởi vì tiếng khóc dừng rồi, Miên Miên ngã xuống đất rồi.

Ngay sau đó cô hét lên thật lớn, xông lên trước…

…

“Lúc này thông báo tin mới đầu tiên, vụ bắt cóc được đưa tin hôm qua đã được sở cảnh sát phá, mà kẻ bắt cóc cũng đã bị bắt.

Theo phía cảnh sát nói, lúc kẻ bắt cóc bị phát hiện, gã đang ngất xỉu trên mặt đất cùng người bị hại. Trên người gã để lại nhiều vết thương, đây là dấu vết bị người khác đánh, cụ thể chuyện này còn phải đợi điều tra mới biết được. Muốn biết tình hình cụ thể chi tiết hơn, xin quý vị quan tâm đến bản tin sau…”

Sau chuyện đó, sinh ra một Miên Miên cực kì sợ người, còn cả nhân cách thứ hai sinh ra vì áy náy.

Nhân cách thứ nhất quên hết mọi chuyện, vẫn sống như thường, nhân cách thứ hai lại gánh vác quá khứ, biến thành người bảo vệ.

…

Đây cũng chẳng phải chuyện xưa tốt đẹp gì, nhân cách thứ hai cũng không biết vì sao bản thân mình được sinh ra, nhưng cô lại vui mừng vì bản thân có thể sinh ra và tồn tại, bởi vì bản thân cô mạnh mẽ hơn mặt yếu đuối kia.

Mà lúc này đã đến giây phút đó rồi.

Vì sao cô lại thường xuyên dẫn Miên Miên đi bên cạnh mình, đó là bởi vì chuộc tội, chuộc lại tội lỗi đã phạm mà bản thân cũng không biết rõ.

Miên Miên, chị không muốn nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của em, cho dù cuối cùng chị có biết mất thì có sao đâu, mà nhân cách kia chắc cũng suy nghĩ như vậy nhỉ…

…

“Cô đã suy nghĩ kĩ chưa? Tín ngưỡng hoặc cái chết! Đừng nghĩ tôi sẽ nhân từ với mấy người giống như “Thất Thần” nhé. Trong mắt tôi, người không

ngưỡng mộ Dạ Xoa tôi chính là kẻ dị giáo! Cách đối xử với kẻ dị giáo trước giờ chỉ có một, đó chính là chết!"

Lời tuyên án của Dạ Xoa cũng chính là lời tuyên án của quỷ vương, sau khi hắn ta Ác Ma hóa đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, cho dù là tốc độ hay là sức phá hủy của ngọn lửa, hắn ta đều mạnh hơn "Hình thái Ác Ma giai đoạn hai" của Bán Trường Miên!

Bán Trường Miên lại bò dậy từ trên mặt đất, không lập tức trả lời câu hỏi của hắn ta, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt quét về phía Dạ Xoa.

Dạ Xoa bỗng nhiên ngẩn người, bởi vì hắn ta cảm nhận được người trước mặt giống như đang thay đổi thành một người khác vậy!

Không! Chính xác mà nói, đó là cảm giác thay đổi thành một hồn phách khác, rốt cuộc mọi chuyện là sao đây?

Nhưng như vậy thì có thể làm được gì, điều này chỉ khiến Dạ Xoa hắn ta mạnh hơn thôi, kết cục sẽ chẳng có gì thay đổi!

"Ánh mắt này của cô có ý gì, muốn tiếp tục ngoan cố đến cùng sao!"

Dạ Xoa chất vấn Bán Trường Miên, trong giọng nói của hắn ta có sự kiêu ngạo của bản thân.

"Giai đoạn ba."

Trước câu hỏi của hắn ta, Bán Trường Miên chỉ nói ra ba chữ, hơn nữa giọng nói còn… dịu dàng hơn trước nữa.

Đúng vậy, đúng là dịu dàng, dịu dàng đến mức Dạ Xoa ngẩn cả người ra, nhất thời chưa thể thích ứng với chúng.

Nhưng một cánh tay cháy lửa đen đã nhanh chóng tiến lại gần, nên một phát vào giữa bụng hắn ta!

Dạ Xoa phun ra một ngụm nước miếng: "Điều này… sao có thể chứ? Vì sao bỗng nhiên cô lại…"

“Chả vì sao cả, bề ngoài anh xấu quá, dọa bọn nhỏ bên cạnh sợ rồi đấy, tôi rất tức giận vì điều này!”

Lời nói nghiêm khắc, giọng nói lại vẫn dịu dàng, nhưng lại có thêm một chút sự ngầu mà lúc trước chưa từng có.

Bán Trường Miên đứng trên chiến trường lúc này rốt cuộc là Hắc hay là Bạch đã không còn quan trọng nữa rồi, bởi vì cô chính là người chị đáng tin nhất trong mắt Miên Miên!

“Chỉ cần tôi ở đây, tôi sẽ không để loại người giả thần giả quỷ như anh hù dọa em ấy! Cho dù anh có là một con quỷ Dạ Xoa chăng nữa…”

Tiềm năng của con người là vô hạn, nhân cách thứ hai của Bán Trường Miên thật sự cũng chỉ là một hình thức chuyển đổi tiềm năng này mà thôi, hiện tại cả hai hợp lại làm một thì Bán Trường Miên cũng trở nên hoàn chỉnh.

Một người có dũng cảm nhìn thẳng vào quá khứ của mình, cũng không đơn giản là một cộng một, “Hình Thái Ác Ma giai đoạn thứ ba” chính là hình thái do tình cảm của Bán Trường Miên bùng nổ mạnh tới mức kích hoạt được tiềm năng của cơ thể.

Cũng giống như lời nói của John vậy, trong tình cảm của loài người ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ không tưởng.

Mà lúc này, “Hình Thái Ác Ma giai đoạn thứ ba” của Bán Trường Miên đã bật hết hỏa lực!

Thuộc tính vẫn như cũ, phong cách tác chiến như cũ, khi thực lực bản thân tăng mạnh, quyết đoán mạnh mẽ, giai đoạn thứ ba mạnh hơn rất nhiều giai đoạn thứ hai!

Bóng người Bán Trường Miên di động với tốc độ cao trên chiến trường, mấy bóng quyền và từng ngọn lử đen được đánh ra, mà Dạ Xoa ở trong hình thái mạnh nhất cũng không thể phản ứng lại được!

Nổ tung, phun trào, đó chính là lửa giận của Bán Trường Miên, ngọn lửa đen lao tới thiêu đốt cơ thể của Dạ Xoa!

Chương 1044: Nhờ Cậy

Chương 1046: Nhờ Cậy

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Trong cơ thể Bán Trường Miên không biết đã thay đổi như nào, thế nhưng phong cách hiên ngang của Bán Trường Miên thật sự giống như lúc cô cày phó bản tại trận doanh Ác Ma lúc trước vậy!

Trong chiến trường, ngọn lửa đen cháy hừng hực, làm sao còn chỗ cho ngọn lửa xanh lục của Dạ Xoa Vương chứ?

Ngọn lửa đang đốt cháy ngọn lửa, cảnh tượng cực kỳ khó tin như vậy đang thực sự diễn ra…

“Nói cho tôi biết, chuyện này là sao?”

Ngọn lửa xanh lục dần dần biến mất, Dạ Xoa cũng biết mình sắp thua, thế nhưng hắn ta vẫn không hiểu tại sao mình lại thua, thua thật sự không cam lòng.

“Tôi đã nói rồi, quá xấu cũng không phải là tội, thế nhưng xấu tới mức dọa em gái tôi thì chính là tội ác tày trời!”

Bán Trường Miên lại lao tới, đấm ra một quyền cực kỳ hung hãn!

Trước kia, khi chiến đấu thì cô đều chiến đấu như vậy, thế nhưng giờ phút này, người chiến đấu đã trở nên hơi khác biệt.

Thế nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới kết quả cuối cùng, nắm đấm bốc lên nghiệp hỏa đen kịt có thể đưa cái tên ác quỷ trước mắt trở về địa ngục rồi!

Uỳnh!

Nghiệp hỏa bắt đầu bắt lửa trên người Dạ Xoa, trên người hắn ta bùng lên ngọn lửa màu đen kịt, cũng không phải ngọn lửa màu xanh lục như ban đầu, dần dần thiêu đốt cơ thể xấu xí của hắn ta thành tro tàn.

…

“Miên Miên, không sao rồi, chị ở đây rồi, không cần phải sợ, yêu quái đã bị chị đuổi đi rồi!”

Sau khi xử lý Dạ Xoa thì Bán Trường Miên chạy tới trước người của Miên Miên.

Miên Miên ngoan ngoãn đi ra từ trong khối băng, cô bé cảm thấy chị của mình hơi khác lúc trước, thế nhưng vẫn cảm giác được tình cảm chị ấy dành cho mình là không thay đổi.

Miên Miên cảm thấy hơi khó hiểu, cho nên cô bé quyết định không suy nghĩ nữa, cười hì hì mà nhào vào trong lòng chị gái, dùng khuôn mặt nhỏ cọ cọ.

Cảnh tượng thật sự ấm áp, thế nhưng những tiếng xẹt xẹt ở phía sau đã phá vỡ cảnh tượng ấm áp này.

…

Bán Trường Miên nhíu mày rồi quay đầu lại, điều khiển ngọn lửa đen đón đỡ tia chớp đang lao tới!

Thiên Đạo Lôi Quang!

Sau khi tiêu diệt Ác Long thì Indra lại xuất hiện lần nữa!

Lần này Indra không nói nhiều nữa, mà cầm kiếm lao tới luôn!

Người có thể giết chết Dạ Xoa, có tư cách khiến Indra sử dụng toàn lực.

Bán Trường Miên đưa Miên Miên ra phía sau để bảo vệ, sau khi trở thành chính mình thì cô đã không sợ bất cứ kẻ địch nào cả, ngọn lửa đen bùng cháy trên nắm tay của cô, kèm theo uy lực khủng bố đánh thẳng tới người Indra!

Indra không kinh hoảng, nheo mắt lại, nở nụ cười nhẹ…

Xẹt xẹt xẹt xẹt!

Khoảng khắc khi hai người sắp giao chiến thì ánh chớp chói mắt xuất hiện, bóng người Indra biến mất, biến thành một tia sét đi ngang qua người Bán Trường Miên!

Thiên Đạo: Lôi Quang Hóa Ảnh!

Kỹ năng này của Indra gần như là vô địch khi cận chiến, mà Bán Trường Miên lại không biết, đột ngột gặp chuyện này, cô cũng không biết làm sao nữa cả.

Đợi tới khi Bán Trường Miên lấy lại tinh thần thì thanh kiếm của Indra đã cắm vào bên hông của Bán Trường Miên, một đóa hoa máu cũng theo đó mà nở rộ ra!

"Hình Thái Ác Ma" của Bán Trường Miên khác biệt với "Ác Ma Hóa", cô cũng chỉ được tăng lên lực lượng, nhanh nhẹn và uy lực của ngọn lửa, dù đã tới giai đoạn thứ ba thì bề ngoài vẫn không có thay đổi chút nào.

Không có vảy giáp bảo vệ, cơ thể của Bán Trường Miên yếu ớt hơn Ác Long nhiều.

Cảm nhận được sự đau đớn bên hông thì Bán Trường Miên biết được đã xảy ra chuyện gì, khi cô định quay người lại chiến đấu. Thế nhưng Indra đã biết Dạ Xoa bị thua dưới tay cô gái trước mắt này thì làm sao có thể cho cô có cơ hội được nữa?

"Thiên Đạo: Phong Lôi Quán!"

Xẹt xẹt!

Từ trên thanh kiếm cắm vào cơ thể Bán Trường Miên xuất hiện một luồng sấm sét kinh khủng, từng tia sét khủng bố đi vào trong cơ thể Bán Trường Miên, phá hủy toàn bộ sức sống còn lại của Bán Trường Miên…

Ầm!

HP biến mất, Bán Trường Miên cũng ngã xuống đất.

Chuyện xảy ra quá nhanh, khi Miên Miên phản ứng lại thì đầu tiên là sững sờ, sau đó là khóc lớn.

Lúc này, Bán Trường Miên cảm thấy rất không cam lòng, thế nhưng càng cảm thấy áy náy nhiều hơn, lần này cô vẫn không thể bảo vệ Miên Miên an toàn.

Tại sao em lại khóc chứ, chị thật sự không muốn đi…

Thế nhưng khi cơ thể Bán Trường Miên sắp biến mất thì cô lại thấy được một bóng người quen thuộc, hắn đang dùng tốc độ rất nhanh phóng tới nơi này.

Bán Trường Miên mỉm cười, sau đó biến mất theo cơn gió thổi ngang qua.

Em có thể yên tâm mà rời đi rồi, sau đó Miên Miên giao cho anh chăm sóc đó, đội trưởng đần độn…

…

“Dạ Xoa đã ngã xuống, lại còn ngã xuống dưới tay một cô gái. Thật sự không nghĩ tới server Trung Quốc lại vẫn có người có thể xử lý ‘Thất Thần’, xem ra thực lực của server Trung Quốc khá mạnh đó. Indra ta về sau cũng phải cẩn thận hơn mới được. Với lại, con nhóc nhà ngươi, muốn khóc tới khi nào nữa hả? Hãy để Indra ta đưa nhóc tới địa ngục gặp lại chị nhóc đi…”

Indra liếc về phía Miên Miên với vẻ chán ghét, hắn ta chầm chậm giơ kiếm lên cao, chuẩn bị chém xuống.

Khi Miên Miên thấy chị gái ngã xuống trước mặt thì đã bị dọa sợ ngây người, lúc này cũng quên sử dụng kỹ năng thiên phú "Khủng Cụ Cách Tuyệt" của mình.

Ánh chớp lấp lóe trên mũi kiếm, khi chuẩn bị chém trúng người Miên Miên thì có một luồng ánh kiếm màu đỏ máu lóe ra!

Xen lẫn với nó là một cơn gió mãnh liệt, dùng tốc độ rất nhanh đập vào kiếm của Indra!

Keng!

Hai thanh bảo kiếm chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang giòn.

Sau đó Indra nhìn thấy một đôi mắt màu đỏ tươi, tức giận nhìn chằm chằm vào mình.

Tiêu Phàm thở hổn hển, có vẻ hơi mệt mỏi.

Một đường này hắn đã xử lý toàn bộ bọn tấu hài của Ấn Độ đã rất tốn tinh thần, thế nhưng bởi vì sốt ruột mà hắn vẫn lao nhanh về phía trước, thật không ngờ vẫn chậm một bước.

Ánh mắt cuối cùng của Bán Trường Miên, hắn thấy được, sâu trong nội tâm hắn sinh ra cảm giác bất lực, làm hắn rất tự trách, cũng may là hắn vẫn hoàn thành lời nhờ cậy cuối cùng của Bán Trường Miên.

Tiếp đó, hãy giao cho anh đi!

…

“Tại sao mày lại có thể ra tay với một đứa trẻ chứ?”

Tiêu Phàm cảm thấy rất tức giận, cắn răng mà nói.

“Đứa trẻ? Ha ha, đây là chiến trường.”

“Thế nhưng cô bé không uy hiếp được mày.”

“Uy hiếp? Chỉ cần tiếng khóc của nó làm tao không vui, đó chính là sai lầm, không cần biết có uy hiếp hay không.”

“Trong mắt của tao, hành động khi trước của mày là sai lầm!”

“Sai lầm sai? Tao không sai, bởi vì tao là Indra, tao chính là thiên, hành vi của tao chính là thiên đạo!”

Indra hét lớn, tuyên dương tín ngưỡng của bản thân!

…

Miên Miên ở phía sau, cầm vào góc áo của hắn, nức nở nói: “Kẹo Que… chị gái…ô…”

Tiêu Phàm cảm thấy rất đau lòng khi cảm nhận được đôi tay của cô bé run run rẩy rẩy.

Tiêu Phàm đưa tay sờ đầu Miên Miên: “Yên tâm đi, anh sẽ báo thù giúp chị của Miên Miên, Miên Miên hãy lùi lại rồi nhìn đi.”

“Ừm! Thế nhưng không phải là anh!”

Miên Miên quệt miệng.

“Được rồi, là Kẹo Que.”

Tiêu Phàm cười nói.

Sau khi Miên Miên hài lòng lùi về phía sau thì Tiêu Phàm thở dài một hơi, nhìn chăm chú vào Indra và nói: "Làm cho một cô bé đáng yêu phải khóc, ngay cả khi là thiên đạo thì cũng là sai lầm, hiện tại… hãy để tao rửa sạch tội lỗi của mày đi!"

Gió bỗng nổi lên, Indra cảm thấy trái tim mình đập mạnh!

Một thanh huyết kiếm lặng lẽ lao tới, còn có một đôi mắt lạnh lẽo màu rượu đỏ nhìn chằm chằm ở bên cạnh…

Tiêu Phàm lao tới rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã tới gần Indra!

Lao tới nhanh chóng, chém huyết kiếm ra, liền mạch và lưu loát, cú chém đó ẩn chứa sự tức giận!

Indra hơi kinh hoàng, tiếng sét lại vang lên lần nữa!

Một luồng sáng màu vàng kim xuất hiện, từng luồng sét xuất hiện tại đó, trong nháy mắt Indra lùi về sau một khoảng cách khá xa.

Hắn ta tránh thoát được đòn tấn công của Tiêu Phàm, thế nhưng cũng làm hắn ta sợ hãi tới mức chảy mồ hôi lạnh.

Ở trong mắt Indra, tốc độ của Tiêu Phàm là rất kinh khủng, ngang ngửa với tốc độ của hắn ta khi hắn ta biến thành tia sét.

Chương 1045: Thiên Lôi

Chương 1047: Thiên Lôi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng Indra cũng không lo lắng, sấm sét xuất hiện trong mắt hắn ta, chứng tỏ hắn ta đang rất hưng phấn.

Trừng phạt cường giả, mới có thể làm ta nổi danh!

Indra đưa tay, sấm sét theo đó bắn ra ngoài!

Thiên Đạo Lôi Quang, đây là pháp thuật hệ lôi của Indra.

Indra không chỉ có ưu thế về cận chiến, cũng biết được cách tấn công từ xa, "Thiên Đạo Lôi Quang" chính là kỹ năng hắn ta thường dùng nhất!

Pháp thuật này có tốc độ nhanh, mà lực phá hoại lại rất mạnh mẽ, từng giúp hắn ta đánh bại rất nhiều đối thủ!

Tiêu Phàm không lùi bước, giống như không nhìn nhìn thấy sấm sét ở trước mắt vậy, hai tay hắn điều khiển hai thanh kiếm, tiếp tục xông lên!

Từng luồng ánh kiếm xuất hiện, tiếng sấm sét nổ vang, thế nhưng Tiêu Phàm lại chưa từng bị ngăn cản.

Indra hơi sững sờ, hắn ta đã từng gặp đối thủ có thể tránh né pháp thuật của hắn ta, thế nhưng chưa từng gặp kẻ nào có thể dùng kiếm bổ tan "Thiên Đạo Lôi Quang" cả.

Xem ra đối thủ lần này của mình rất mạnh, thế nhưng như vậy thì mới thú vị chứ.

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không thấy thú vị chút nào, hành động trước đó của Indra đã chọc giận hắn, trong đầu hắn hiện tại chỉ nghĩ xem xé xác cái tên trước mắt kiểu gì, lửa giận đốt phừng phừng làm cho đôi mắt hắn rất sáng.

Hai mắt Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào Indra, quan sát tất cả cử động của hắn ta!

Khi thấy ánh mắt của Tiêu Phàm thì Indra cảm giác như mình bị nhìn xuyên vậy, điều này làm cho hắn ta cảm thấy bực bội.

Tiêu Phàm lao tới, mà Indra lại là tín đồ đại diện cho Thiên Đế, đương nhiên sẽ không lùi bước!

Trên kiếm của Indra xuất hiện ánh sáng vàng kim, trong đó ẩn chứa lực lượng sấm sét, Thiên Đạo: Phong Lôi Quán!

Hắn ta cũng chém ra một kiếm, thanh kiếm đầy sấm sét giao chiến cùng với huyết kiếm, mà trên mặt Indra lại xuất hiện ý cười.

Phong Lôi Quán, có thể đưa lực lượng sấm sét của Indra vào trong vũ khí, mà vũ khí của kẻ địch phần lớn là kim loại, khi cận chiến, lực lượng sấm sét sẽ theo vũ khí mà truyền vào trong cơ thể của kẻ địch!

Thế nhưng Tiêu Phàm lại không bị ảnh hưởng chút nào, bởi vì "Dung Đàn Chi Khí" trong tay hắn hoặc là đá, hoặc là ngọc chứ tuyệt đối không phải kim loại! Sấm sét của Indra làm sao có thể truyền qua ngọc với đá được chứ?

Indra hơi giật mình, Tiêu Phàm cầm huyết kiếm, khi va chạm với vũ khí của Indra thì lại biến ảo, đó là một luồng gió lốc màu đỏ máu, Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu!

Khi cận chiến, Indra cũng chỉ dựa vào kỹ năng mạnh mẽ của mình, chứ trừ bỏ nó ra, làm sao có thể là đối thủ của Tiêu Phàm chứ?

Khi thấy lít nha lít nhít ánh kiếm đâm về phía mình thì Indra cảm thấy bối rối, sau đó hắn ta cảm thấy rất tức giận!

Không thể như vậy được, ta chính là thiên đạo, làm sao có thể thua mày được!

Xẹt xẹt!

Bóng người Indra biến mất, tia sét lại lóe lên, Thiên Đạo: Lôi Quang Hóa Ảnh!

Chỉ cần vẫn còn thần kỹ này, Indra vẫn sẽ là ác mộng của kẻ địch, ai có thể đánh được hắn ta cơ chứ?

Tia chớp vàng kim nhanh chóng lao qua hoa kiếm đỏ như máu kia, hai màu giao nhau, chói lọi cực kỳ, đợi tới khi Indra xuất hiện lần nữa thì cũng đã tới sau lưng Tiêu Phàm!

Thanh kiếm sáng lấp lánh sấm sét, hiện tại như biến thành răng độc của độc xà, kết hợp với nụ cười âm u của Indra.

Lôi Quang Hóa Ảnh, hóa ảnh ngưng hình, đâm ra một kiếm, chém giết kẻ địch!

Quá trình này rất quen thuộc đối với Indra, bình thường thì mọi chuyện đều xảy ra rất thuận lợi.

Khi thấy bóng lưng của Tiêu Phàm thì Indra cảm thấy có thể tuyên bố án tử hình cho Tiêu Phàm, thanh kiếm trong tay hắn ta nhanh chóng đâm ra…

Keng!

Indra hơi giật mình, bởi vì thanh kiếm tràn đầy sấm sét đâm vào một vật cứng, đó là một thanh kiếm màu đỏ tươi.

Tiêu Phàm cầm kiếm che ở sau lưng, tư thế không quái dị mà làm cho người ta có cảm giác tự nhiên phóng khoáng.

Tiêu Phàm quay người lại, thanh kiếm còn lại cũng chém ra!

Indra giật mình, vội vàng lùi về phía sau.

“Tại sao lại có thể ngăn cản được?”

Indra hỏi, hắn ta thật sự không biết tại sao Tiêu Phàm có thể ngăn cản được đòn tấn công của hắn ta.

“Động tác của mày đã bị đôi mắt tao nhìn rõ ràng hết rồi.”

Indra sững sờ, sau đó cười lớn: “Nhìn rõ sao? Mày cho mày là ai? Đừng tưởng có thể may mắn ngăn cản được một đòn là ngon ăn!”

Xẹt xẹt!

Tiếng sét lần này lại có hơi nóng nảy, Indra lại lần nữa biến thành tia sét lao tới người Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm không thèm để ý, cứ để cho nó đi ngang qua mình, sau đó xoay ngược tay lại, đâm về phía sau.

Keng!

Một tiếng vang thanh thúy, chạm tới tận nội tâm Indra.

“A! Không thể nào! Tại sao lại như vậy!”

Xẹt xẹt xẹt!

Tia sét lại xuất hiện trên thanh kiếm của Indra, hắn ta cũng cầm kiếm lao tới người Tiêu Phàm!

“Tên ngu xuẩn.”

Tiêu Phàm thở dài, tay phải vung lên, thế nhưng góc độ của lưỡi kiếm lại hơi khác biệt.

Bởi vì lần này Tiêu Phàm là chém tới, chứ không phải ngăn cản…

Kiếm của Indra còn chưa tới mà huyết kiếm đã chém trúng người Indra rồi!

Indra che miệng vết thương rồi lùi về phía sau, trên mặt xuất hiện sự hoảng sợ: “Mày! Vì sao?”

“Thiên Đạo Lôi Quang, có thể làm cho mày biến thành tia sét, trong lúc đó có thể miễn dịch toàn bộ sát thương, cũng cho mày tốc độ di động rất nhanh, thế nhưng ở trong trạng thái đó, mày cũng không có một chút lực sát thương nào cả. Sau khi hiểu rõ những điều này thì mày còn cho là tao sẽ bị mày giết hay sao?”

“Tại sao lại không! Coi như mày biết thì sao, cũng không thể ngăn cản ‘Lôi Quang Hóa Ảnh’ của tao! Đó là thần kỹ, là thần kỹ hoàn mỹ mà Thiên Đế ban ân cho tao!”

“Thần kỹ sai? Trên thế giới này không có kỹ năng nào là hoàn mỹ cả. Mày cũng chỉ có thể biến thành tia sét hai giây mà thôi, sau hai giây mày chắc chắn phải biến trở lại thành người, mà trong lúc mày biến thành sét thì lại

không có lực sát thương, chỉ có khi biến trở lại thành người thì mới tấn công được. Cho nên chỉ cần có thể đoán được khi nào mày xuất hiện thì tao sẽ phá vỡ được nó. Mà trong mắt tao, 'Thiên Đạo: Lôi Quang Hóa Ảnh' mà mày vẫn cảm thấy kiêu ngạo cũng chỉ là kỹ năng thuấn di với thời gian hồi chiêu cực ngắn mà thôi, lại vẫn còn điểm yếu nữa chứ, đó chính là vẫn có thể đoán được quỹ tích di chuyển. Mày dùng tia sét mà di chuyển, đã phá hủy tính bất ngờ của kỹ năng thuấn di, làm cho nó càng không tốt."

"Mày… mày… tại sao mày biết là hai giây!"

Khi nghe Tiêu Phàm nói xong thì Indra cảm thấy hoảng hốt.

"Tao đã nói rồi, hành vi của mày đã bị hai mắt tao nhìn rõ ràng hết rồi."

Indra nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu rượu đỏ của Tiêu Phàm thì cuối cùng cũng biết được nguyên nhân là đâu, hắn ta cảm thấy rất không cam lòng, sau đó biến thành tức giận.

"Dám nhìn trộm thần uy, cuối cùng chắc chắn sẽ bị thần phạt! Nhìn đi, nhìn đi, dùng đôi mắt của mày tiếp tục nhìn đi! Tao sẽ cho mày biết, kết quả của mày là gì!"

Ầm ầm!

Vạn dặm không mây, tự nhiên lại rơi xuống một luồng sấm sét!

Shiva đang đứng đối lập với Tịch Dương hơi nhướng mày lên, có vẻ như cảm nhận được điều gì đó.

…

Trên không, cũng không biết nơi nào lại xuất hiện sấm sét, thế nhưng ở trên mặt đất, hắc triều xuất hiện hóa thành mây đen.

Trong trung tâm đám mây, từng luồng khí đang điên cuồng xoay tròn, giống như có vật nào rất kinh khủng đang chuẩn bị được sinh ra từ nơi đó!

…

“Chúng thần di tích chi chiến” server Ấn Độ là trận chiến đấu không thú vị.

Ở trong tiếng ồn ào của đám người trận doanh Ác Ma, “Thất Thần” còn chưa được đến tay đã kết thúc.

Nhưng “Chúng thần di tích chi chiến” lại là một cái sân khấu bát ngát, là một sân khấu để đám người thể hiện bản thân, cũng là sân khấu để đám người tuyên dương tín ngưỡng cùng giáo nghĩa của mình.

“Thất Thần” tuy là một thể, nhưng lại đều có tín ngưỡng, giáo nghĩa bất hòa, cuối cùng rồi sẽ sinh ra mẫu thuẫn.

Còn chưa dấy lên ít nhiều khói lửa, “Chúng thần di tích chi chiến” server Ấn Độ đại biểu cho biển hiệu vận thế của trận doanh khác, đã bị nát đi hai khối, cuối cùng một khôi lẳng lặng nằm, chờ đợi vận mệnh bị lấy đi mà kết thúc.

Chương 1046: Sấm Và Lửa

Chương 1048: Sấm Và Lửa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sở dĩ không có kết thúc hoàn toàn, là bởi vùn bên trong “Chúng thần di tích chi chiến” lại dấy lên một trận đấu tranh khác - Chiến dịch thành Thần.

Cái đấu tranh này chỉ thuộc về Thất nhân, lại bị vạn dân chú ý.

Đây là một trận chiến đấu khốc liệt, cuối cùng chỉ còn sót lại hai người Indra và Shiva.

Nhưng cuối cùng Indra vẫn là bị bại trận, “Chúng thần điện” từ đây trở thành “Shiva giáo”.

…

Nếu là khi đó, mình có thể ngộ ra kỹ năng này, có lẽ kết cục sẽ khác đi.

Indra nhớ lại quá khứ lần nữa, cảm thấy không cam lòng.

Có điều, bây giờ cũng không phải là lúc cân nhắc những điều này…

Indra mở hai mắt ra, ánh sáng trở nên mãnh liệt hơn!

Thiên Đạo - Thiên Lôi Thú, sự kết hợp của tín ngưỡng và "Ác Ma hóa"!

Thiên đế tòng thiện, vốn không thể như thế, nhưng "Chiến dịch thành Thần", khiến Indra mắt thấy bọn Asura Ác Ma hóa.

Tu La Vương, Dạ Xoa Vương cùng u hồn Nữ La Sát, đây là tín ngưỡng cùng hắc ám kết hợp.

Indra cảm thấy mình cũng có khả năng, bởi vì đôi cánh sấm sét của Thiên Đế vốn thuộc về bạo lực!

Thế là sau khi thua Shiva ở "Chiến dịch thành Thần", Indra lại lĩnh hội thiên đạo lần nữa, một con thiên lôi thú có màu vàng kim xen lẫn màu đen được sinh ra như vậy!

"Mày là người đầu tiên nhìn thấy tao trong loại hình thái này, tao vốn định giữ nó lại cho Shiva, trả thù ân oán cũ, không ngờ lại bị mày ép đến xuất ra nó, Có điều như vậy cũng tốt, có thể để mày làm vật hiến tế cho thiên lôi thú!"

Lời nói của Indra đã không phụ sự thẳng thắn trước đó, có một tiếng sàn sạt vang lên, xen lẫn trong đó.

Đó là thanh âm điện từ rung động, cái này biến hóa sau khi hung thú, thể nội phảng phất có đôi cánh sấm sét!

Chíp chíp!

Không có quá nhiều chậm trễ, giữa sân xẹt qua xẹt lại một tiếng sét đánh, kia là thân ảnh với một vầng ánh sáng, Indra đã hoàn toàn hóa thành thiên lôi thú mau chóng đuổi theo Tiêu Phàm, sét đánh dữ dội!

Hai mắt Tiêu Phàm trừng lớn, vội vàng nghiêng người, một tia chớp cứ sượt qua người như vậy…

Oành!

Sau lưng Tiêu Phàm truyền đến âm thanh một loại cây cối sụp đổ, Indra hóa thành thiên lôi thú có một sức mạnh chiến đấu vô cùng kinh khủng!

Tia chớp xẹt qua tay mang tới cảm giác hơi te liệt khiến Tiêu Phàm cau mày, đặc tính của loại lôi điện này cực kì bất lợi đối với Tiêu Phàm.

"Coi như số mày gặp may, nhưng tiếp theo đấy xem xem mày sẽ đối phó như thế nào?"

Indra xoay người lại, đánh về phía Tiêu Phàm một lần nữa, hắn ta căn bản không có một chút e ngại, bởi vì khi hóa thành thiên lôi thú hắn ta sẽ có được "Thiên Lôi Hỗn Thể", cho dù kẻ địch công kích hắn ta bằng cách nào đi nữa cũng đều lọt vào điều trái với lôi đình!

Cuồng bạo đơn thuần, không có bất kỳ kỹ xảo nào, Indra điên cuồng vung trảm về phía Tiêu Phàm, dòng điện không ngừng nổ đùng, giống như vẻ cười đắc trí của Indra trong thời khắc này: "Ha ha ha, xem thấu hết thảy, xem thấu hết thảy, giờ phút này đối mặt với người đã hóa thành thiên lôi thú là tao, dù mày có xem thấu hết tất cả thì cũng có thể làm gì chứ!"

Tiêu Phàm chặn kiếm ngăn cản, cẩn thận đến cực điểm, bởi vì giờ phút này trên than Indra đều được che kín bằng lôi quang, chỉ cần hơi đụng chạm thì lập tức tác động ngược lại.

Tổn thương chỉ là vẻ ngoài, quan trọng nhất vẫn là hiệu quả tê liệt, trong loại hình chiến đấu cao cấp này, nếu động tác vì bị tê liệt mà chậm chạp hơn nửa giây thì cũng tương đương với việc mất mạng.

Huyết kiếm đang không ngừng vung chặt, lôi quang trên người Indra lại như cành lá nảy mầm, không ngừng vương ra bên ngoài, khiến việc tiến công của Tiêu Phàm bị kìm hãm lại.

Nếu giống như bị Izanami đánh chỉ là bị thương, Tiêu Phàm sẽ không khách khí mà liều máu, nhưng giờ lại bị tê liệt thì không thể lỗ mãng được.

Phần thu liễm này của Tiêu Phàm lại khiến Indra càng thêm cuồng bạo, hai tay một nắm, một cỗ lực lượng hủy diệt ngưng tụ dâng lên, sau đó ném về phía Tiêu Phàm, Thiên Đạo - Bạo Lôi Oanh!

Tiêu Phàm dùng song kiếm giao hợp,

Ngăn cản lôi quang nổ ra trước người, sau đó bước lùi lại phía sau!

Dựa vào kỹ xảo thân pháp mà giảm được bớt áp lực, cuối cùng có thể thoát khỏi xung kích của kiếm.

"Ha ha ha, đạo trời sao có thể tha cho sự ngỗ nghịch của mày, tao chính là trời đây!"

Thấy Tiêu Phàm lùi lại, Indra càng thêm càn rỡ, cười to lên, vô số lôi xà luồn lên người hắn ta.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhìn lôi quang lấp lánh trước mắt, trong lòng ngầm thăm dò, loại kẻ địch này đúng là vô cùng phiền phức…

Đúng lúc này, khóe mắt Tiêu Phàm liếc qua, bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh của Miên Miên, chỉ thấy cô bé nhíu miệng lại, vô cùng lo lắng, hai mắt hồng hồng, giống như đang vất vả chống đỡ, không để cho nước mắt của mình rơi xuống.

"Haizz…"

Tiêu Phàm thở dài một tiếng, dùng tay nắm tóc: "Đúng là sai lầm nha…"

"Bây giờ mày biết mày có tội rồi? Nghịch thiên, chính là trọng tội sâu nhất của người phàm, mà tao lại đại diện cho trời!"

"Ý tao không phải là điều này, ý tao là tao đã khiến cuộc chiến trở nên quá kịch liệt, khiến cho người ta phải lo lắng, nếu nước mắt cô bé lại chảy lần nữa, tao thật sự là tội niệm sâu nặng, khi xuống sàn đoán chừng sẽ bị một vị đại mỹ nữ nào đó đánh gần chết."

“Mày đang nói cái gì vậy?!”

Lời nói của Tiêu Phàm khiến Indra không thể hiểu nổi.

“Tao đang nói, hẳn là chúng ta nên thả lỏng một chút.”

“Thả lỏng một chút?”

“Đúng, thả lỏng một chút.”

Tiêu Phàm trả lời, lại chưa nhìn về phía Indra, mà là hướng về phía Miên Miên nhếch miệng cười một tiếng: “Ha ha…”

Miên Miên sững sờ, cảm giác nụ cười này của Tiêu Phàm rất ngu ngốc, có điều trong lòng buông lỏng, lại tạm thời quên đi ưu phiền.

“Đúng, chính là như vậy, vậy kế tiếp, tao sẽ thoải mái mà xử lý mày…”

Tiêu Phàm quay đầu về phía Indra lần nữa, ánh mắt khôi phục vẻ lãnh khốc, tay phải đưa một vòng qua miệng, mùi rượu thơm lan ra ở trong sân…

Phốc -

Không bạo liệt giống như điện quang, nhưng ngọn lửa vẫn đốt lên như cũ, toát ra, lan tràn, vô cùng linh động mà che kín toàn thân Tiêu Phàm.

“Để lôi điện của mày cảm nhận một chút nhiệt độ của hỏa diễm nha…”

Gió lớn lại nổi lên, mang theo nhiệt độ cực cao đánh về phía Indra, lưỡi đao ngậm lửa trong chớp mắt đã chém xuống đầu Indra!

Indra đã hóa thành thiên lôi thú đương nhiên không sợ, vô số lôi quang ở trên người hắn ta vọt lên, nghênh đón lấy trường kiếm!

Choang!

Hỏa diễm cùng sấp chớp đọ sức, giờ phút này hai cỗ năng lượng lại va chạm nhau cùng một chỗ, giao hòa lẫn nhau, tranh đấu lẫn nhau, xâm nhập lẫn nhau đến người đối phương!

Nóng bỏng, Indra cảm nhận được sự đau đớn khi bị thiêu đốt trên người mình, nhưng trong lòng lại không có một chút hốt hoảng.

Bởi vì Indra biết đây là giống nhau, giống như hắn ta cảm nhận được hảo diễm, vậy đối phương nhất định cảm nhận được sấm sét, mà sấm sét bị thêm vào hiệu quả tê liệt sẽ càng có lợi đối với hắn ta!

Có điều giờ phút này Indra lại nghe thấy một tiếng cười vang…

“Ha ha ha ha, quả nhiên giống như tao suy đoán, “Túy Uyên Tửu Hỏa” thực sự có thể sử dụng như vậy. Nếu đã như vậy thì tao liền tranh thủ thời gian mà kết thúc trận đấu này…”

…

“Túy Uyên Tửu Hỏa” của Tiêu Phàm thực ra xem như phiên bản nâng cấp của “Túy Nguyệt Viêm” lúc trước, nó có được năng lực thiêu đốt mạnh mẽ hơn, còn kế thừa đặc tính mê say cùng quấy nhiễu của “Túy Nguyệt Viêm”.

Sau khi Indra hóa thành thiên lôi thú thu hoạch được “Thiên Lôi Hỗn Thể” thì trên thân chỗ phụ điện quang sẽ có thêm hiệu quả tê liệt, chỉ cần tiếp xúc sơ qua, hành động lập tức bị ảnh hưởng. Đây cũng chính là chỗ mà giờ phút này Tiêu Phàm kiêng kỵ.

Nhưng sau khi hỏa diễm cùng sấm sét chạm vào nhau lần này, hành động của Tiêu Phàm lại không bị ngưng trệ một chút nào!

…

Đặc tính quấy nhiễu của “Túy Uyên Tửu Hỏa” chính là ảnh hưởng đến hiệu quả năng lực của pháp thuật phía đối phương, mặc dù không đủ để triệu tiêu hoàn toàn hiệu quả tê liệt của lôi điện nhưng cũng giảm đi rất nhiều.

Có điều giờ phút này tác dụng mấu chốt nhất cũng không phải là quấy nhiễu, mà là mê say.

Chương 1047: Tuẫn Đạo Giả

Chương 1049: Tuẫn Đạo Giả

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đặc tính mê say chính là ảnh hưởng đến tinh thần của kẻ địch, gây nhiễu loạn trạng thái tác chiến của đối thủ.

Nhưng ý chí chiến đấu của kẻ địch luôn có kháng tính tương đối cao, bình thường sẽ không bị ảnh hưởng, cho nên dưới tình huống bình thường thì mê say cũng không có tác dụng.

Mà đối với Indra lại càng là như vậy, điện quang lấp lánh khi luôn luôn kích thích thần kinh của hắn ta, khiến đầu óc của hắn ta có thể luôn luôn thanh tỉnh, nếu như Tiêu Phàm muốn dùng "Túy Uyên Tửu Hỏa" đến ảnh hưởng đến hắn ta thì căn bản chính là không thể nào.

Cho nên giờ phút này Tiêu Phàm đi ngược lại con đường cũ, đem loại năng lực này tác dụng lên chính bản thân mình.

Dùng "Mê say" ảnh hưởng đến thần kinh của bản thân, khiến cảm giác tê liệt của sấm chớp bị giảm đến thấp nhất, lại thêm năng lực quấy nhiễu tự thân của "Túy Uyên Tửu Hỏa", giảm hoàn toàn hiệu quả tê liệt trên cơ thể.

Mà mất đi hiệu quả tê liệt, ở trên chiến trường Indra làm sao vẫn có thể là đối thủ của Tiêu Phàm?

Dù là Indra hóa thành thiên lôi thú làm tăng lực lượng cùng tốc độ cũng không được!

Huyết kiếm lại vung trong gió lần nữa, đã không còn một chút điểm câu nệ!

Indra nhìn thấy vậy thì trong lòng giật mình, hắn ta hiển nhiên cảm giác được sự ngoài ý muốn sâu sắc.

Hắn ta không rõ hiệu quả tê liệt của mình đã bị mất hiệu lực, có điều thế công của đối phương lại thực sự trở nên vô cùng hung mãnh.

"Ngào!"

Indra hét lên một tiếng, lôi quang trong mắt nổ bắn ra.

Hắn ta không thể lùi bước, lại chỉ có thể tức giận!

Indra rút kiếm nghênh đón, hắn ta đại biểu cho thiên đạo, tại sao phải e ngại người phàm, uy phong của thiên đạo không cho phép bị người khác mạo phạm!

Điện quang tặng vọt, sấm sét tuôn ra, kim quang lấp lánh trên thân Indra, giống như giờ phút này trong lòng hắn ta đang hừng hực dấy lên lửa giận.

Mà Tiêu Phàm lại là một loại trạng thái khác…

Đặc tính mê say của "Túy Uyên Tửu Hỏa" thực ra dựa vào sự bay hơi của nó mà hình thành khí đặc thù, Tiêu Phàm muốn đem mê say tác dụng với mình, nhất định phải đem cái hương thơm kỳ dị đó hút vào trong cơ thể, mà theo số lượng lớn khí hút vào, Tiêu Phàm lại cảm nhận được một loại cảm giác chưa bao giờ có.

Tiêu Phàm cảm thấy trọng lực trên người đã bị biến mất, mình giống như biến thành một chiếc lông vũ, cho nên kiếm trong tay lại càng trở nên nhanh chóng!

Indra rõ ràng cảm nhận được sức mạnh của kiếm, răng nhọn khẽ cắn, quơ lưỡi kiếm cùng sấm sét nghênh đón lấy, lực ma chạm mãnh liệt đến cực điểm!

Nhưng chuyện kỳ lạ xảy ra, Tiêu Phàm đốt viêm huyết kiếm khẽ nghiêng, lấy một đường cong kỳ dị cắt về phía trước, kiếm sắc nhọn của Indra bị gạt sang một bên, sấm sét trên đó cũng theo vậy mà bị mũi nhọn chém đi!

Hít!

Tay cầm kiếm của Indra bị chém ra đầy tơ máu…

Indra giật mình, hắn ta không hiểu đường kiếm huyền diệu này.

Tiêu Phàm cũng là người bị giật mình, hắn cũng không hiểu đường kiếm này, dù là hắn chính là người tạo ra nó.

Chẳng qua Tiêu Phàm chính là cảm thấy ở trạng thái này và sử dụng "Túy Quyền" rất giống khi đối chiến với Tiêu Phàm, nguyên lý không được rõ lắm.

Đây là…cái gì?

Được rồi, mặc kệ nó. Cuộc chiến này quả nhiên hắn là nhẹ nhõm hơn một chút!

Tiêu Phàm cảm nhận được cái gì đó, mặc dù hắn còn không biết nguyên do, nhưng tâm tình lại theo đó mà trở nên vui vẻ.

Lấy thân hóa gió, lấy lửa múa kiếm, gió lửa dung hòa, đánh về phía Indra.

"Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" của Tiêu Phàm trở nên mượt mà trong gió lửa, mà theo đó lại mang đến cho Indra một áp lực vô tận.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy huyền diệu, lại không biết nguyên do, nhưng Indra là người ở ngoài, có thể nhìn được cẩn thận hơn, trong lòng cũng trở nên lo lắng.

Trong mắt hắn ta, thứ Tiêu Phàm cầm không phải là bảo kiếm, mà là thiên đạo.

Thiên đạo là gì, thiên đạo là tự nhiên, kiếm thuật của Tiêu Phàm mang đến cho hắn ta chính là cảm giác tự nhiên.

Hiệu quả mê say của "Túy Uyên Tửu Hỏa" dẫn dụ làm phát triển tiềm năng của Tiêu Phàm, khiến cho tâm vô bàng vụ (1), lấy bản năng ngự kiếm, cho nên giờ phút này Tiêu Phàm mới có thể đem kiếm thuật hòa hợp lại.

(1) Tâm vô bàng vụ: Trong lòng không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác.

Kiếm thuật hòa hợp gần như hài hòa, gió lửa giao nhau không thấy một chút mâu thuẫn, tự nhiên phảng phất thiên lý.

Thế công trôi chảy của Tiêu Phàm kích thích đến Indra, hắn ta không tin Tiêu Phàm phù hợp với thiên đạo, hắn mới là hành giả dưới đất đặc biệt của trời!

Lôi quang trào lên, trở nên cuồng bạo hơn, Indra phải dùng lực lượng mà thượng thiên trao cho, phá hủy hoàn toàn cái thiên lý giả dối này của Tiêu Phàm!

Indra tru lớn một tiếng rồi đánh về phía Tiêu Phàm, tiếng sấm nổ đùng, thế công mãnh liệt dị thường, giống như tín ngưỡng cuồng nhiệt trong lòng hắn ta.

Nhưng chỉ vào vào việc điên cuồng chiến đấu thì khó mà khiến Tiêu Phàm bị làm sao, huống chi giờ phút này Tiêu Phàm đang ở trong trạng thái tốt!

Huyết kiếm trong tay Tiêu Phàm nhảy múa lên, cùng với hỏa diễm không ngừng xâm nhập về phía lôi quang, cắt gọt một chút lại một chút, Indra điên cuồng phóng sấm sét lung tung thì sẽ chỉ làm hắn ta bị thương nhiều hơn thôi!

Tiếng gió nổi lên tứ phía, sấm sét cùng lửa giao nhau trong gió, huyết hoa lại nở rộ một lần nữa.

Indra cảm nhận được vết thương trên người đau nhức, trong lòng lại không phục, cũng có tức giận.

Hắn ta không nghĩ tới sau khi hóa thân thành thiên lôi thú mà bản thân vẫn ở thế yếu, ở bên trong trận chiến hoa mỹ này, hắn ta thậm chí cón không nhìn thấy một chút hi vọng chiến thắng nào.

Có điều nếu như hắn ta muốn chạy trốn, Tiêu Phàm cũng không có cách ngăn cản.

Chỉ cần Indra có "Lôi Quang Hóa Ảnh", trên chiến trường sẽ không có được bao nhiêu người có thể ngăn cản hắn ta.

Nhưng Indra sẽ trốn sao?

Sẽ không!

Thiên đạo sao có thể e ngại người phàm, đây cũng là tín ngưỡng cuồng nhiệt nhất của Indra!

Mà còn chạy trốn trước mặt Tiêu Phàm thì cả đời hắn ta cũng sẽ không còn một chút lòng tin nào có thể báo thù được tên Shiva đáng ghét kia!

Vì tín ngưỡng vĩ đại của mình, thân là cuồng tín đồ Indra, sẽ chỉ lấy thân tuẫn đạo (2)!

(2) Tuẫn đạo: Hy sinh vì đạo.

Chizz Chizz!

Điện quang chói mắt lại lấp lóe lên lần nữa, nhanh chóng xuyên thẳng qua chiến trường!

Chỉ là chớp mắt, Indra đã có thể xuyên qua đến gần Tiêu Phàm!

Muốn dùng cách giống mánh khóe đánh lén sao?

Buồn cười, tao làm sao có thể cho mày thỏa mong muốn?

Trạng thái Tiêu Phàm đang tốt, trực tiếp lấy kiếm đâm về phía sau lưng, không cần quay đầu, hắn đã khóa chặt Indra, chỉ cần "Lôi Quang Hóa Ảnh" của Indra lại ngưng hình lần nữa, kiếm này tất nhiên sẽ xuyên thủng hắn ta!

Xoẹt!

Tiếng vang lưỡi kiếm đâm vào thân thể, nhưng lần này trên mặt Tiêu Phàm lại biểu lộ một nét mặt kinh ngạc.

Kiếm này cũng không thất bại, đã là đâm tới thực thể, nhưng một kích này thực sự quá mức phong phú, khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút bất an.

Không sai, Indra bị một kiếm của Tiêu Phàm đâm vào hoàn toàn, nhưng ngược lại hắn ta lại hưng phấn lạ thường!

Indra từ phía sau bổ nhào về phía trước, dùng tứ chi khóa chặt Tiêu Phàm lại, bên trong ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng vô tận!

"Ha ha ha, thiên đạo sẽ không ngã xuống! Mày với tao cùng xuống Địa ngục đi thôi! Thiên Đạo - Liệt Thiên Lôi Xà!"

Ầm ầm!

Trời quang mây tạnh, không biết lấy ở đâu ra thiên lôi, đánh xuống đầu!

Đây là một kích mạnh nhất của Indra, hắn ta lấy thân dẫn lôi, muốn để Tiêu Phàm cùng nhau tuẫn đạo!

…

Trong thời khắc Indra từ phía sau liều mạng trói mình bằng tứ chi đó, Tiêu Phàm đã đoán được cách làm của đối phương, quyết định thật nhanh rồi vận khí lên, dự định nhanh chóng xuất ra "Kim Tàm Thoát Xác".

Nhưng vừa bị Indra chạm vào, dòng khí trong cơ thể Tiêu Phàm đã hoàn toàn loạn lên, đây là do bị sấm sét cuồng bạo kia kích thích.

Loại thuyết pháp này có lẽ mơ hồ, dùng ý của trò chơi để lý giải thì chính là sấm sét Indra mang theo tồn tại phong ấn một ít kỹ năng ngâm xướng thi triển đặc hiệu.

"Kim Tàm Thoát Xác" nhìn như trong giây lát, thực ra vẫn tồn tại một quá trình chuẩn bị ngắn ngủi, mà thứ để Tiêu Phàm điều động khí trong cơ thể trong nháy mắt giống như pháp thuật ngân xướng.

Chương 1048: Người Bay Đến

Chương 1048: Người Bay Đến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cho nên trong thời khắc Indra cùng Tiêu Phàm chạm nhau đó, Tiêu Phàm luôn luôn dùng kỹ năng bảo vệ tính mạng, cho nên lập tức mất hiệu lực hoàn toàn.

Ngay sau đó, Tiêu Phàm cảm nhận được luồng khí khủng bố trên đỉnh đầu, chỗ thi triển "Liệt Thiên Lôi Xà" của Indra đã bắt đầu từ trên trời giáng xuống!

Tình huống vô cùng khẩn cấp, nhưng Tiêu Phàm lại không chút lo ngại, trực tiếp dùng kiếm xoay người lên!

Từ thời khắc hút vào lượng lớn mùi "Túy Uyên Tửu Hỏa" đó, Tiêu Phàm luôn ở trong trạng thái làm việc theo bản năng, mà tiến hành giờ phút này, cũng là bản năng gây ra.

"Kim Tàm Thoát Xác" bị phong ấn, Indra lại không có cách nào dựa vào thân thể đang khóa kín Tiêu Phàm mà hành động, cho nên Tiêu Phàm đem tất cả mọi thứ ký thác vào hành động của mình.

Phải để thân pháp nhanh hơn sấm sét?

Không, chỉ cần né tránh sấm sét, mà lại không nhất định phải tránh quá nhanh.

Bùng cháy lên, là ánh lửa đỏ bừng, mượn lực Tiêu Phàm quay vòng, tách khỏi Indra!

Trong thời khắc sấm sét rơi xuống đó, Tiêu Phàm đã tách khỏi Indra, mà hỏa diễm lại chưa ngừng, cuồng bạo như sóng triều, nâng Indra lên!

Đây là năng lực khống hỏa của "Túy Uyên Tửu Hỏa", sau khi học hỏi "Nghĩ Thái Tĩnh Liên" cùng "Nghĩ Thái Băng Mạch" của K, Tiêu Phàm cũng bỏ công luyện tập một chút, hỏa diễm vì ở trong trạng thái bị kích thích thì phóng ra phần tử khí, mặc dù không thể dễ dàng ngưng hình giống như băng sương, nhưng năng lực bộc phát lại cao hơn một bậc, mà giờ khắc này thứ Tiêu Phàm cần có chính là bộc phát1

Oành!

Giữa sân có một luồng ánh sáng rực sáng lên, người xem bên ngoài sân vô cùng khẩn trương nhìn lại chiến trường.

Cái đạo thiên lôi kia đã sớm bị đánh tan không thấy đâu, chỉ có một chỗ tro tàn bị lửa thiêu đốt.

Miên Miên đã bị dọa một chút mà trở về bên trong khối băng, cô bé vô cùng lo lắng mà nhìn qua bốn phía, ở trong ngọn lửa tìm kiếm thân ảnh của

Tiêu Phàm, sốt ruột đến sắp khóc.

Nhưng ở trong biển lửa, làm gì có một bóng người nào?

Trong thời điểm Miên Miên vô cùng tuyệt vọng, cô bé bỗng nhiên phát hiện trong ngọn lửa có một chỗ sáng tỏ đỏ tươi…

Tách tách, từ chỗ ngọn lửa kia nhảy vọt xuống, truyền ra một âm thanh ho khan.

Trong miệng Tiêu Phàm phun là một luồng khói đen, thân thể đã bị sấm sét tác động đến, miễn cưỡng trúng tay bên phải, cũng may cuối cũng vẫn là còn tồn tại, hắn đang dùng đặc tính của "Túy Uyên Chi Thể" để chậm rãi chữa trị cho cơ thể.

"Mẹ nó, những cuồng tín đồ này thật đúng là điên cuồng!"

Nhìn xem chỗ đất khô cằn, Tiêu Phàm không khỏi mắng, có điều giờ phút này bên ngoài sân lại vang lên tiếng hoan hô!

Tinh Thần đã đi rồi, Hoa Nguyệt Chiến Minh bang Long Hổ cũng theo đó mà đi.

Tại thời khắc kiềm chế này, mọi người đã bất tri bất giác đem hi vọng trong lòng phó thác trên người nhân vật này.

Nếu như "Lick King" Mệnh Phàm đặt dấu chấm hết ở đây, vậy thì server Trung Quốc sẽ không còn hi vọng gì nữa rồi.

"Ha ha, "Lick King" Mệnh Phàm chém mãi không chết, đúng là quá ương ngạnh rồi!"

"Mẹ nó, vừa mới trong nháy mắt kia tôi đã thật sự cho rằng hắn chết rồi! Thế mà hiện giờ vẫn còn sống tiếp được, thật là cái tên luôn khiến người ta bất ngờ!"

"Lúc trước tôi nghe nói hắn đã độ kiếp trong thành Aris trận doanh Thú Nhân, bây giờ xem xét, quả là vậy, như vậy cũng không chết được, Tiểu Cường cũng không vô lại như vậy nha…"

…

Trong nháy mắt giữa sân vang lên một trận cười vang, bỏ đi vẻ lo lắng trước đó, nghe giống như quở trách, nhưng trong lòng bọn họ thực ra đều đang cảm thấy may mắn.

May mắn rằng trong server Trung Quốc còn có một "Lick King", cũng may mắn rằng hắn vẫn còn tiếp tục kiên trì, vất vả cho hắn rồi…

…

Indra lấy bản thân làm dẫn, dẫn động thiên lôi, vì "Thiên Đạo - Liệt Thiên Lôi Xà" mà dẫn đường, mà như vậy Indra chính là điện cực, cho nên Indra mới là mục tiêu cuối cùng nhất của sấm sét.

Trong nháy mắt sấm sét rơi xuống, Tiêu Phàm dựa vào lực hỏa diễm bộc phát, thoát khỏi Indra,

Mình lui về phía sau, cũng điều khiển "Túy Uyên Tửu Hỏa" xông về phía sấm sét, mượn lực hỏa diễm để triệt tiêu một lượng lớn lực thiên lôi, cũng đem hỏa diễm bọc thân, ý định sử dụng tác dụng "quấy nhiễu" làm suy yếu pháp thuật "Liệt Thiên Lôi Xà", cuối cùng mới có thể may mắn thoát khỏi.

Có điều cuối cùng bản thân cũng nhận lượng lớn tác động, suýt nữa trong chớp mắt đã mất luôn cánh tay phải, cũng may có chức năng chữa trị tứ chi của "Túy Uyên Chi Thể", mới không còn rơi vào trạng thái mất đi chiến lực.

Sau khi hoàn tất việc chữa trị thân thể, Tiêu Phàm liền dẫn Miên Miên tiếp tục lên đường, một Indra kinh khủng như vậy, tình hình chiến đấu giờ phút này thực sự không có cách nào khiến Tiêu Phàm an tâm, cho nên Tiêu Phàm nhất định phải nhanh chóng tiến lên trợ giúp, hắn không muốn gặp chuyện như vậy nữa.

…

Trong rừng rậm, có ba cô gái kết bạn với nhau, bọn họ cũng không phải đến từ trận doanh Ác Ma, chỉ là những người may mắn sống sót trong kiếp nạn

lần này.

Ngọc Sinh Yên cùng Hàn Tiểu Yêu, đối tượng truy đuổi lúc trước của Nữ La Sát, Ngọc Sinh Yên vốn định chạy trốn, nhưng lại không yên lòng về Hàn Tiểu Yêu, chỉ có thể nghe phân phó của Mị Hỏa, mang theo em gái dẫn đầu lui ra, đi lên tìm kiếm đồng minh trợ giúp.

Thái Thập Tam, người duy nhất còn sống sót trong cuộc chiến của Suriya cùng bang Long hổ, được Đại Ca Cầm Đầu liều mình cứu ra, các thành viên còn lại đều bị "Viêm Dương - Lục Mang" thôn tính, sau đó trên đường chạy trốn lại trùng hợp gặp được chị em Ngọc Sinh Yên.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Hàn Tiểu Yêu lo lắng nói.

"Tìm Phàm ca."

Đối với việc này, mục tiêu của Thái Thập Tam cực rõ ràng.

"Việc này… Tại sao lại muốn tìm hắn?"

Mặc dù trong lòng Ngọc Sinh Yên cũng nghĩ như vậy, nhưng nghe nói đến tên Tiêu Phàm, cô vẫn lộ ra biểu hiện không vui vẻ nổi.

"Tôi cảm thấy chỉ có anh ấy mới có thể khiến tôi cảm thấy an tâm, kẻ địch lần này quá mạnh."

"Bên trong đồng minh của chúng ta cũng có không ít người mạnh, không nhất định phải tìm Mệnh Phàm."

"Ví dụ như ai?"

"Ặc.. 'Truy Phong Giả' Tịch Dương không được sao?"

Ngọc Sinh Yên do dự một chút, đem Tịch Dương làm bia đỡ đạn tạm thời.

"Cái tên Tịch Dương đó được sao?"

Thái Thập Tam vô cùng chán ghét Tịch Dương, bởi vì con gái là chúa thù dai, nỗi hận từ giải đấu PK biểu diễn "Tân Sinh" kia, Thái Thập Tam có thể ghi hận Tịch Dương cả đời.

"Tịch Dương không tệ đâu, Truy Phong Giả cũng không phải là thổi phồng lên, cái thủ tiễn thuật kia cô hẳn đã thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ."

"Cô đừng khiêu khích tôi, hiện tại tôi không quá vui vẻ đâu. Chỉ là tôi cảm thấy chỉ có Phàm ca đáng tin cậy, nếu so sánh với Phàm ca thì Tịch Dương kia thực sự quá yếu!"

"Hừ, rốt cuộc hắn đã cho cô uống thuốc mê gì vậy?"

Nhìn thấy người khác có tâm tư với Tiêu Phàm, không biết tại sao Ngọc Sinh Yên lại cảm thấy không vui.

Mắt thấy Ngọc Sinh Yên cùng Thái Thập Tam sắp sinh ra mâu thuẫn, Hàn Tiểu Yêu vội vàng mở miệng ngăn lại: "Đừng ồn ào, gần đây còn có kẻ địch đó, chúng ta nhất định phải cẩn thận mới được…"

Oành!

Hàn Tiểu Yêu vừa nói xong, liền thấy cây cối liên tiếp sụp đổ, ngay sao đó thì có một vật bay tới, rơi xuống bên cạnh truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Đợi cả sân bình tĩnh, bọn họ mới nhìn kỹ, phát hiện ra vật bay tới lại là một người.

"Đây chính là 'Truy Phong Giả' Tịch Dương mà cô nhắc tới?"

Thái Thập Tam nhìn Tịch Dương té ngã trên đất, bất đắc dĩ nhún vai với Ngọc Sinh Yên.

…

"Haizz, tại sao anh lại biến thành bộ dạng đức hạnh như vậy?"

Thái Thập Tam lắc lắc đầu, nói với Tịch Dương đang té ngã trên đất.

Tịch Dương có vẻ hơi chật vật, hắn ta bối rối bò dậy, khuôn mặt nghiêm túc, chăm chú nhìn về phía trước: "Mấy cô mau rời khỏi nơi này đi, chỗ này rất nguy hiểm…"

Các cô trong lòng nghi ngờ, nhìn lại Tịch Dương, chỉ thấy phương hướng mà Tịch Dương bay tới, cây cối một đoạn đường bị đổ hết, lộ ra vẻ kinh khủng dị thường.

Không bao lâu sau, một người con trai tóc nâu, thân mặc bộ quần áo truyền thống của Ấn Độ, từ phương xa đã hiện ra thân hình.

Chương 1049: Người Tới

Chương 1049: Người Tới

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mái tóc anh ta hơi dài, tóc dài tự nhiên trên trán hướng ra hai bên, lộ ra một vẻ lãng tử.

Ba vạch ngang một vạch thẳng, vạch thẳng chính giữa là một con mắt, thể hiện vẻ tà dị.

Ngọc Sinh Yên thấy người này, liền biết ngay thân phận, bởi vì ở bên Ấn Độ, có nói đến "Shiva ba mắt", mà đây là nơi tông giáo tín ngưỡng nghiêm ngặt, loại hoa văn này không thể vẽ lung tung, mà ở trong server Ấn Độ, người có thể đem văn hoa này đặt lên trán của mình cũng chỉ có một mình Shiva.

Cho nên trong lòng Ngọc Sinh Yên bỗng nhiên nóng lên, cô nghĩ thầm nếu mình có thể giết chết người này thì nhất định có thể kết thúc trận chiến tranh này.

Nhưng khi Ngọc Sinh Yên đối mặt cùng Shiva, cô liền muốn rút kiếm mà ra tay nhưng lại ngừng lại một lần nữa.

Mặc dù Shiva không động, nhưng khí tràng trên người anh ta lại tràn ra khắp sân, chỉ cần hơi nhìn một chút, Ngọc Sinh Yên liền biết mình không phải là đối thủ của người này.

Shiva đảo mắt qua nhóm người Ngọc Sinh Yên, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên thần Tịch Dương.

Dù Shiva chưa nói từ gì, nhưng trong lòng Ngọc Sinh Yên lại có một nỗi khó chịu lớn, đây là một sự coi thường rõ ràng, đại biểu cho việc ở trong mắt Shiva, các cô không có một chút tầm quan trọng.

Lòng tự tôn mãnh liệt của Ngọc Sinh Yên bị kích thích cực độ, cho nên lần này cô vẫn chưa vội rời đi: "Không! Tôi muốn ở lại đây giúp anh!"

"Đừng ở lại đây là gánh nặng, cô không phải là đối thủ của anh ta."

Tịch Dương cũng giống như sư phụ Tiêu Phàm vậy, căn bản không cho "Nữ thần võng du" Ngọc Sinh Yên một chút mặt mũi, đứng dậy, lập tức bắn nhanh quang tiễn về hướng Shiva!

Quang tiễn rơi dây cung, vô cùng nhanh chóng, tiễn của "Truy Phong Giả", ai dám ngăn cản chứ!

Nhưng Shiva lại bình tĩnh như thường, hoa văn hình con mắt giờ phút này lại có chút lóe sáng.

Giờ phút này ở trong mắt Shiva, thứ phơi bày ra chính là một thế giới khác, một nơi bị anh ta chiếm giữ làm chúa tể…

Shiva đưa tay, dấy lên một đóa minh viêm, anh ta mở tay ra, bóp trong hư không, giống như gỡ một chiếc lá trên cây xuống.

Mà quang tiễn được Tịch Dương bắn ra cứ như vậy bị anh ta bóp ở trong tay, thông qua minh viêm mà tiêu tan hết.

Hủy Diệt Đạo - Thiên Nhãn, thần kỹ phụ của Shiva, chỉ cần phát động, thế giới trong mắt anh ta đều sẽ trôi chậm gấp đôi, thứ nhanh như gió cũng có thể bị anh ta chỉ tay bắt giữ.

Hủy Diệt Đạo - Ảm Diệt Minh Viêm, cũng chính là lửa mà giờ phút này Shiva khống chế, nó cực kì kỳ dị, không hẳn là một công kích gì, lại có thể tiêu hủy vết thương mà kẻ địch gây ra, bất luận à vật lý học hay pháp thuật, cũng có thể nói là pháp thuật phòng ngự vô cùng mạnh.

Hai kỹ năng này kết hợp, giúp cho Shiva có ưu thế trên mặt phòng thủ, nhưng cùng không phải nói anh ta không đủ sức công kích, người sống sót trong "Chiến dịch thành Thần", thống lĩnh Shiva của mọi người, làm sao mà nói là không biết tấn công!

Chân phải Shiva đạp mạnh, nhảy lên một cái, trong nháy mắt đã tới, anh ta muốn hoàn lễ cho Tịch Dương!

Shiva thay đổi thân thể, xoay người một cái, chân phải vung ra, mãnh liệt đến cực điểm!

Shiva cũng không sử dụng binh khí, tất cả hành động đều dựa vào tứ chi, nhưng Tịch Dương cũng không dám khinh thường, bởi vì mới đó hắn ta chính là bị trúng một cước của Shiva, mới có thể bay ra ngoài mười mấy mét như vậy.

Shiva tấn công mang theo luồng gió mạnh phất qua bên tai Tịch Dương, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khiến Tịch Dương dựng tóc gáy, dã tính trong cơ thể đã bị kích phát một lần nữa, Shiva dựa vào thiên nhãn mà bắt giữ hết thảy, Tịch Dương thì hoàn toàn ỷ lại vào bản năng của mình, hắn ta bắt đầu dao động lăn lộn bên trong quyền cước của Shiva.

Một cung tiễn thủ bị đánh ở gần chính là một chuyện kinh khủng, cũng chỉ có Tịch Dương còn có thể ứng phó một cách bình tĩnh như vậy.

Đáng tiếc cận chiến cuối cùng cũng không phải là lĩnh vực của cung thủ, dưới cái nhìn bao quát của thiên nhãn, chỉ vì Tịch Dương mệt mỏi mà chậm chạp hơn một chút, đã bị Shiva bắt lấy sơ hở ngay lập tức, nện một quyền xuống, lại một lần nữa bị bay đi!

Tịch Dương lăn mình một cái rồi bò lên, trong miệng lại khục khặc vài tiếng, phun ra một chút bọt máu.

Nhóm người Ngọc Sinh Yên đứng yên ở một bên, trong lòng rất muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì các cô nhìn ra được,

Các cô căn bản không cùng một cấp bậc với Tịch Dương và Shiva, nếu tùy tiện tiến lên thì thật sự chỉ có bị vạ lây.

Tịch Dương cau mày, hắn ta chẳng biết tại sao mũi tên cuối cùng của mình lại bị hai tay đối phương bắt giữ, nhưng từ bên trong cận chiến, lại cảm thấy một không khí chẳng lành.

Tịch Dương mặc dù thân là cung thủ, nhưng trên phương diện cận chiến cũng không tính là yêu, dù sao bản thân hắn ta cũng là vận động viên cấp quốc gia.

Nhưng vào thời điểm đối mặt với Shiva, Tịch Dương lại cảm nhận được cảm giác bị đè nén, loại cảm giác này khiến hắn ta cảm thấy nghi ngờ về thân phận trong hiện thực của Shiva…

Anh ta nhất định có quan hệ với người học võ, mà loại chiến thuật này cũng không phải là nghiên cứu một hai năm đã có thể tích lũy được.

…

Shiva sinh ra tại tỉnh Kerala phía nam Ấn Độ.

Ở nơi đó, Shiva được xưng là đại sư, bởi vì anh ta là Thủ Hộ giả truyền thừa văn hóa cổ của Ấn Độ.

Mà vật anh ta thủ hộ tên là Kalaripayattu, một môn võ thuật cổ có lịch sử tương đối lâu đời của Trung Quốc.

Kalaripayattu là một loại chiến pháp dựa vào sự mềm dẻo của thân thể, nó khác biệt với yoga cổ, nó chính là đánh nhau một cách cường điệu, mà không phải tu thân.

Kalaripayattu thông qua sự mềm dẻo của bản thân người học võ, lách qua khe hở của kẻ địch, chế phục kẻ địch.

Kalaripayattu cũng không phải chỉ là dùng quyền cước vật lộn, nhưng Shiva được xưng là đại sư, chính là ý của tông sư, Shiva trở thành tông sư của Kalaripayattu, quyền cước của anh ta đã không khác gì lưỡi đao.

Bây giờ ở bên trong "Tân Sinh", Kalaripayattu trở thành một bộ kỹ năng thân pháp của Shiva, tên là "Vũ Đạo Hủy Diệt", kết hợp cùng "Thiên Nhãn" và "Ảm Diệt Minh Viêm", Shiva đã trở thành sự tồn tại cực kì khủng bố.

Ở trong mắt Shiva, trình độ của Tịch Dương cũng chỉ có thể coi là loại khó giải quyết, vẫn không thể trở thành sự uy hiếp.

Mà mặc dù Tịch Dương cảm nhận được sự cường đại của Shiva, lại không muốn cứ thế mà từ bỏ, quang tiễn lại vút bay trên trời cao lần nữa!

Những điều này sao có thể tránh thoát khỏi thiên nhãn trên trán Shiva?

"Tôi cảm thấy, anh đúng thật là nên chịu thua…"

Shiva duỗi hai tay ra, minh viêm nhanh chóng lấy quang tiễn đang bay kia xuống, sau đó nói với Tịch Dương với giọng không kiên nhẫn.

Anh ta vốn cho là mình có thể giải quyết Tịch Dương một cách nhanh chóng, nhưng Tịch Dương kia lại giống như dã thú, mang lại cho anh ta không ít phiền phức.

Nhưng như vậy cũng để làm gì?

Trong thế giới bên trong mắt anh ta, tất cả đều chậm dần, dù đối phương là dã thú thì đến cuối cùng cũng sẽ bị thuần phục!

Nhảy nhót, xoay tròn, nhảy cao lên, động tác của Shiva mềm dẻo như bắn lò xo, một cước nữa lại được vung ra về phía Tịch Dương!

Hai tay Tịch Dương nằm ngang ở trước ngực, dự địch đón đỡ, nhưng vẫn bị Shiva đá bay…

Tịch Dương thở hổn hển, Shiva mang đến cho hắn ta áp lực vô cùng lớn, mà thủ đoạn tiến công của hắn ta lại giống như mất hiệu lực trước mặt

Shiva.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trận chiến đấu này, Tịch Dương thật sự không biết phải đánh tiếp như thế nào nữa.

Soàn soạt, bụi cây bên đường phát ra tiếng vang, dường như có người có phía bên cạnh đang đến.

Nhìn thấy Tịch Dương lại rơi xuống đất, mấy người con gái kinh sợ một trận, nhưng nghe thấy có bước chân tới, các cô không biết như nào lại cùng nhau nhớ tới Tiêu Phàm, trong lòng sinh ra một chút chờ mong.

Nhưng nhìn thấy người tới, trên mặt các cô trực tiếp thể hiện sự thất vọng, bởi vì nguyện vọng thất bại.

Nhưng mà ánh mắt Tịch Dương lại bỗng nhiên sáng lên!

…

Tịch Dương bên phía chiến trường Shiva cũng không lạc quan, người xem thấy nơm nớp lo sợ.

Chương 1050: Thần

Chương 1050: Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Kỹ năng siêu phàm của Tịch Dương lại giống như mất hiệu lực trước mặt Shiva, mà sau đó Tịch Dương bị Shiva đánh vô cùng thảm, bọn họ đã không biết đây là lần thứ mấy nhìn thấy Tịch Dương bị Shiva đánh bay ra ngoài, giờ phút này nhìn thấy có người đến đây, trong lòng dâng lên một chút chờ mong.

Nhưng nhìn thấy người tới, vẻ mặt của người xem lại vô cùng vi diệu, sở dĩ không thất vọng giống như mấy người Ngọc Sinh Yên, là bởi vì bọn họ có hiểu rõ một chút, mặc dù cũng là mới biết không lâu.

Nhưng hắn ta đến, sẽ mang đến ảnh hưởng gì đối với chiến trường bên này chứ?

…

Hộc hộc, tiếng thở dốc rất nặng.

Nguồn gốc của tiếng soàn soạt trước đó, cũng không phải là tiếng bước chân đi xuyên qua rừng của hắn ta, bởi vì hắn ta là bò tới.

Hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy có bóng người, đầu tiên là vô cùng hoảng sợ.

Sau đó cẩn thận quét mắt một chút, giống như phát hiện điều gì đó, mới thoáng thở nhẹ ra, nằm trên đất nghỉ ngơi.

Shiva nhìn về phía hắn ta, cũng không phải là không cho hắn ta một cái nhìn giống như đám người Ngọc Sinh yên, bởi vì trong mắt Shiva thêm một chút vẻ khinh bỉ.

Người đến đây lần này, thực sự quá yếu, mà cái tên yếu gà này lại khiến Shiva không thể coi nhẹ.

…

Long Ngạo Thiên, một "Mộng Đoạn Tinh Hồn" chém chết Nữ La Sát, để nhân sinh của hắn ta được lóe sáng lên một chút.

Nhưng cũng bởi vậy mà hắn ta cũng phải nhận lấy một vận mệnh đáng sợ…

Long Ngạo Thiên thời khắc này giống như đã trải qua cực khổ vô cùng lớn, so sánh với vẻ mặt khi thực hiện xong "Mộng Đoạn Tinh Hồn" thì tiều tụy hơn một chút.

Trên người hắn ta dính đầy tro bụi, đầu bẩn mặt cũng bẩn, nặng nề mà thở hổn hển, dù là một chút dưỡng khí, cũng có thể làm cho hắn ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Có điều càng thêm khoa trương hơn chính là, phía trên đồ phòng ngự thần khí cao quý của Long Ngạo Thiên, thế mà lại xuất hiện một vết lõm!

Trời ạ! Long Ngạo Thiên phải trải qua trận chiến đấu khốc liệt như thế nào mới có thể lưu lại vết tích như vậy!

Nhìn thấy màn này, người xem bên ngoài sân liền nổi lòng tôn kính, bọn họ cảm thấy Long Ngạo Thiên bên trong chiến trường lần này cũng là tận tâm tận lực.

Mà ở trong rừng rậm, A Hoa tỷ bị lạc đường, một nụ cười đáng nghi xuất hiện trên mặt thiếu nữ, lộ ra vẻ đáng sợ.

…

Long Ngạo Thiên xuất hiện ngoài ý muốn chỉ là một khúc nhạc đệm, dù có là đám người Ngọc Sinh Yên thì Shiva cũng không để ở trong lòng, nhưng Tịch Dương lại khác biệt, thời khắc Tịch Dương đem hai mắt đặt lên không trung đó, thấy được trong tay Long Ngạo Thiên phát ra ánh sáng lấp lóe.

Tịch Dương đi tới, nói với Long Ngạo Thiên: “Kẻ địch này có chút khó giải quyết, một mình tôi không thể đối phó được, cần sự trợ giúp của anh.”

Lời nói này của Tịch Dương khiến Shiva cũng nhóm người Ngọc Sinh Yên cảm thấy vô cùng bất ngờ, bọn họ cảm thấy đầu óc Tịch Dương nhất định là xảy ra vấn đề gì, nếu không thì tại sao lại cầu viện Long Ngạo Thiên.

Nhưng Tịch Dương vẫn chăm chú nói với Long Ngạo Thiên: “Tôi sẽ vì anh mà tạo ra cơ hội, cuối cùng… Liền nhờ anh.”

Long Ngạo Thiên nhìn Tịch Dương một chút, không nói gì, bắt đầu tập trung tinh lực tiến hành khôi phục bản thân, mà Tịch Dương lại đi đến giữa sân một lần nữa.

“Anh thế mà lại đem hi vọng ký thác lên một người yếu ớt như vậy, xem ra thật sự là cái gì anh cũng có thể thử khi đang tuyệt vọng nha.”

Nghe thấy Shiva cười nhạo, Tịch Dương cũng im lặng, lại đem quang tiễn bắn ra một lần nữa, lần này chỗ Tịch Dương bắt tiễn có chút lộn xộn, cũng

không phải là nhắm ngay vào Shiva, mà là phân tán ở bốn phía của Shiva.

Bởi vì thời khắc Long Ngạo Thiên xuất hiện đó, Tịch Dương đã không còn là tay chủ công rồi, hắn ta đem tất cả hi vọng ký thác vào "Mộng Đoạn Tinh Hồn" của Long Ngạo Thiên, mà việc bây giờ hắn ta muốn làm, chính là hạn chế Shiva ở giữa sân, tạo ra thời cơ cho Long Ngạo Thiên.

Tịch Dương không ngừng nhanh chóng bắn khắp nơi, bỏ qua việc tiến công, đem trọng tâm đặt lên việc hạn chế Shiva, làm như vậy thực sự đem đến cho Shiva tăng thêm không ít phiền phức, chí ít Shiva không thể tùy tiện đuổi kịp Tịch Dương không như vừa mới đây.

Trước đó Tịch Dương có ý định giết người bên trong trận chiến, tích cực ứng phó, mới có thể va chạm cùng Shiva, bây giờ tiết tấu chính của Tịch Dương là kéo dài thời gian, kéo để Long Ngạo Thiên khôi phục thể lực, kéo để từ đó tìm kiếm thời cơ.

Phương pháp tiêu cực hơi lệch lạc này của Tịch Dương khiến Shiva cảm thấy vô cùng bực bội, anh ta không có ý định tiếp tục tiêu hao sức lực cùng Tịch Dương, dùng sức vọt lên, bay thẳng mà giết!

Shiva không quan tâm đến mũi tên bên người đang bắn nhanh đến, phát động công kích mãnh liệt nhất về phía Tịch Dương!

Tiễn của Tịch Dương giờ phút này, chính là muốn hạn chế đường đi của Shiva,

Nếu như Shiva xông đến, quang tiễn sẽ đâm vào cơ thể Shiva, nhưng Shiva lại giống như không cảm giác được, sau khi trúng tên vẫn tiến lên như cũ!

Tịch Dương nhíu mày, bởi vì hắn ta lại phát hiện ra chỗ khó chơi trên người Shiva.

Nhưng vết thương mà bị mũi tên của hắn ta gây thương tích đã khép lại một cách nhanh chóng, cho nên Shiva mới có thể không hề để ý như thế.

…

Shiva, Thần Hủy Diệt trong thần thoại Ấn Độ, cũng là thần sinh thực, cho nên anh ta có được hai mặt thần tính giống như Rudra, giống như Hủy Diệt Đạo đại diện cho sự phá hủy, thì Phục Sinh Đạo đại biểu cho một mặt khác của anh ta,

Phục Sinh Đạo - Thiên Dũ, kỹ năng bị động của Shiva, chỉ cần không thể hủy diệt hoàn toàn nó trong nháy mắt thì chỗ vết thương trên người Shiva sẽ nhanh chóng khép lại!

Sự tồn tại của kỹ năng "Phục Sinh Đạo" cũng là một trong những nguyên nhân Shiva chiến thắng "Chiến dịch thành Thần"!

Kỹ năng cường đại có thể giết chết được Shiva ngay lập tức bên trong kỹ năng của Tịch Dương, chỉ có "Hoàng Kim Tiễn" có thể thỏa mãn điều kiện này.

Nhưng "Hoàng Kim Tiễn" lại cần tụ lực, khó có thể thi triển nhanh chóng trong khí đáng đánh nhau.

Trong lòng Tịch Dương liền gấp gáp, giờ phút này hắn ta chỉ có thể tiến hành ngăn cản Shiva một chút thông qua tiễn kỹ, lại thống qua bộ pháp của bản thân để lẩn tránh sự tiến công của Shiva.

Thuật đánh không cố định của "Truy Phong Giả" thật sự rất mạnh, nhưng người Tịch Dương đối đầu lại là Shiva, anh ta là người mang chiến thuật võ của Ấn Độ, tông sư của Kalaripayattu!

Một khi bị cận chiến cùng Shiva, Tịch Dương tất sẽ trở thành thế yếu!

Xoay tròn, nhảy lên, thân thể mềm dẻo của Shiva đang múa may, giống như vũ giả trên sân khấu, nhưng chiến vũ của anh ta lại không ưu nhã nhu hòa giống như vũ đạo, mà là bộc phát lực lượng tràn đầy!

Tịch Dương cảm thấy vô cùng rối rắm, hắn ta muốn thoát khỏi Shiva, nhưng lại không thể làm gì.

Thế là trong lòng hắn ta liền nổi tức giận, viện quân từ trên trời giáng xuống!

Đó là một tiếng chim ưng, giống như mũi tên của Tịch Dương!

Cảm nhận được tiếng gió sau lưng, Shiva hất tay lượn vòng, bàn tay mang theo minh viêm trong thời gian ngắn đã bọc được động vật đồng minh của Tịch Dương lại!

Một kích trí mạng Tịch Dương ấp ủ đã lâu cứ như vậy mà bị Shiva tùy tiện phá, Shiva đã vận quyền đánh về phía Tịch Dương!

Quyền này đã không thể né tránh, Tịch Dương lại cười, cười đến vô cùng nhẹ nhõm, bởi vì hắn ta nhìn thấy người luôn ngồi xổm kia đã đứng lên.

Long Ngạo Thiên nhìn chăm chú, đại kiếm đã ra khỏi vỏ, nhắm chuẩn Shiva mà chém "Ngạo Thiên Kiếm Pháp" của hắn ta ra!

Mộng Đoạn Tinh Hồn!

Một tia cực quang xẹt qua giữa sân, dừ là ở bên trong thiên nhãn cũng cực kì nhanh chóng, nó bộ phát chỉ có 0,1 giây, nhưng cái 0,1 giây này ẩn chứa lực lượng đủ để diệt trừ Shiva, dù Shiva có được "Phục Sinh Đạo - Thiên Dũ" cũng khó mà tồn tại!

Shiva cảm nhận được Long Ngạo Thiên mang đến cho anh ta nguy hiểm, liền từ bỏ ý định chém chết Tịch Dương, nhanh chóng quay người trở lại, nhưng giờ phút này anh ta đã không thể né tránh!

…

Âm thanh xé gió, kiếm đã không vào cơ thể Shiva, nhưng vẻ mệt mỏi trên mặt Long Ngạo Thiên lại không có một chút vẻ vui sướng, chỉ là yên tĩnh đứng ở đó.

Chương 1051: Thần Hóa

Chương 1051: Thần Hóa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Giống như Long Ngạo Thiên đã xem Shiva chém giết, điều này cũng không phù hợp với tính cách thích ra vẻ của Long Ngạo Thiên.

“Tại sao lại như vậy?”

Long Ngạo Thiên hỏi một câu, ngữ khí có chút hoảng sợ.

Bởi vì kiếm của hắn ta không thất bại, nhưng cũng không thể lấy được một chút máu tươi nào, bởi vì chỗ đâm của đại kiếm không có máu chảy ra dù chỉ là vài giọt.

“Cậu, đã từng gặp Thần chưa?”

Lời nói bình tĩnh của Shiva lại làm cho tất cả mọi người trong chiến trường cảm thấy tim đập nhanh lên…

Theo lẽ thường mà nói, người chơi bình thường không có cách nào có thể ngăn cản được lực lượng mà “Mộng Đoạn Tinh Hồn” của Long Ngạo Thiên mang theo, mặc dù uy năng của nó chỉ gần bằng 0,1 giây, nhưng ở thời điểm nó phát ra lực lượng đủ để phá hủy người chơi ở đây bất luận là ai.

Nhưng điều khiến người ta không thể tưởng tượng nổi chính là, giờ phút này Shiva vẫn còn sống.

…

“Thần?”

Long Ngạo Thiên nuốt một miếng nước bọt: “Đó là cái gì?”

“Thần, không phải là cái gì? Thần chính là tôi, tôi chính là Thần…”

Shiva nắm vuốt đại kiếm mà Long Ngạo Thiên đâm vào trong bụng mình, chậm rãi lui về phía sau, mang theo ý cười càn rỡ trên mặt.

Theo bộ pháp của Shiva, đại kiếm dần dần lùi đi, mà vết thương của Shiva trực tiếp sinh ra một vòng xoáy, giống như cát lắng mà chậm rãi bắt đầu khép lại.

Shiva nhìn về phía Long Ngạo Thiên, mặt giãn ra cười nói: "Cậu khiến tôi có chút ngoài ý muốn, nhưng đem tôi bức đến như vậy, các cậu liền không có đường sống."

Shiva đưa tay đến, hướng về phía Long Ngạo Thiên mà tìm kiếm, giống như là đưa tay khẽ vuốt.

Nhưng Long Ngạo Thiên lại cảm nhận được một nỗi hoảng sợ vô cùng lớn, hắn rất muốn thoát ra, nhưng sau khi xuất ra "Mộng Đoạn Tinh Hồn", Long Ngạo Thiên đã thực sự mệt lả.

Tay Shiva bấu víu lên thân thể Long Ngạo Thiên, đồng tử của anh ta chẳng biết từ lúc nào đã biến thành màu xám, tĩnh mịch đến mức khiến người ta lo sợ.

Shiva cười, chỗ hoa văn con mắt trên trán tại thời khắc này giống như sống lại, càng quỷ dị hơn là, thân thể Long Ngạo Thiên lại giống như cát mà đổ sụp xuống, sau đó theo gió mà đi.

"Việc này?! Sao có thể trở thành như vậy!"

Mắt thấy tất cả mọi chuyện, Tịch Dương cũng cảm thấy vô cùng khủng hoảng, ăn của Long Ngạo Thiên một đòn trí mạng mà vẫn bình yên vô sự thì không nói, bây giờ Shiva còn dùng một tay xóa hoàn toàn Long Ngạo Thiên đi!

Kẻ địch cường đại như vậy, hắn còn có thể giao chiến như thế nào?

"Không cần phải ngạc nhiên, đây cũng là thần uy, tiếp theo sẽ đến lượt anh…"

Lời nói của Shiva cũng giống như lời tuyên án, ngay sau đó anh ta nhảy lên một cái, nhanh chóng chạy về phía Tịch Dương.

Tịch Dương lập tứ giương cung, bắn quang tiễn ra, nhưng Shiva lại không hề cố kỵ đối với cái này, cứ mặc cho mũi tên phóng về phía mình!

Quang tiễn đâm vào cơ thể của Shiva nhưng lại không sinh ra bất cứ lỗ hổng nào, vô cùng quỷ dị mà bị từng cái vòng xoáy nuốt mất, mà trong

nháy mắt, Shiva đã đi tới trước mặt Tịch Dương.

“Đem chiêu chém giết cuối cùng của tôi bức ra, các người cần phải trả giá đắt.”

Shiva đưa tay bắt lấy Tịch Dương, Tịch Dương có vẻ như không biết phải làm sao, mà sự việc kinh khủng lại phát sinh một lần nữa!

Tịch Dương biến đổi, hóa thành bão cát…

…

Khoảnh khắc diệt hết hai vị “Môn sinh đắc ý” của “Lick King” Mệnh Phàm khiến khán giả cảm thấy khó có thể tin được, Shiva của Ấn Độ thực sự cường đại!

Nhưng đây thật sự là người chơi có khả năng đạt tới trình độ cao trong “Tân Sinh” sao?

Công kích vô hiệu, mà kẻ địch vừa chạm vào anh ta thì lập tức bị diệt trừ, người này căn bản không có mảy may nhược điểm, trong trò chơi làm sao có thể có dạng người chơi này, tên này có thể bật hack rồi!

Tịch Dương cùng Long Ngạo Thiên ngã xuống, khiến khán giả tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

Mà Phong Ma Tiểu Xích Lang quan sát hết tất cả liền cau mày, hắn ta nhớ tới câu nói lưu truyền trong server Ấn Độ kia, nhớ tới sự tồn tại của danh xưng “Chiến dịch thành Thần”, nếu đúng như vậy thì thật sự phiền toái.

…

Bộ pháp của Shiva không dừng lại, sau khi xử lí xong Tịch Dương, anh ta liền đánh về phía ba người chơi nữ trên sân, chớp mắt đã đến ngay cạnh Hàn Tiểu Yêu!

Shiva đưa tay ra, Hàn Tiểu Yêu đã bị dọa đến mức không dám động đậy, Ngọ Sinh Yêu rất muốn ra tay cứu viện, nhưng cô lại phát hiện hai tay của

mình hiện giờ cũng đang run rẩy không ngừng, sớm đã khó có thể nắm chặt kiếm Tây Dương!

Mắt thấy Hàn Tiểu Yêu có thể phải chết, một đường kiếm trong thời khắc mấu chốt đã hiện ra!

Phịch…

Tiếng vang nặng nề, cánh tay phải của Shiva bị chém xuống, trong nháy mắt hóa thành bảo cát.

“May là còn đuổi kịp.”

Tiêu Phàm thở hổn hển, ánh mắt nhìn chằm chằm Shiva.

Ngọc Sinh Yên nghe thấy tiếng vang, liền biết người nào tới, lập tức yên tâm không ít.

Thấy Hàn Tiểu Yêu được cứu, Ngọc Sinh Yên vừa định lên tiếng nói cảm ơn, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Phàm lại không khỏi tức giận, bởi vì cô nhìn thấy cô bé lúc trước đang cưỡi trên vai Tiêu Phàm.

“Mệnh Phàm cái tên biến thái này, mau buông đứa trẻ đáng yêu này ra!”

Đáp lại phản ứng của Ngọc Sinh Yên, Tiêu Phàm im lặng.

Hắn không rõ vì sao đến tận lúc này Ngọc Sinh Yên vẫn còn cáu kỉnh với hắn.

Chẳng lẽ đây là ngũ hành tương khắc, thủy hỏa bất dung trong truyền thuyết?

“Miên Miên, đi theo chị bên kia đi.”

Tiêu Phàm buông Miên Miên xuống, cũng lười để ý đến Ngọc Sinh Yên đang làm loạn, tiếp theo thì ngăn Thái Thập Tam đang đánh về phía mình lại, mỉm cười đáp lại vẻ mặt muốn nói lại thôi của Hàn Tiểu Yêu, coi như là chào hỏi.

Hoàn tất việc ra hiệu với bạn bè, lực chú ý của Tiêu Phàm lập tức chuyển đến trên người Shiva, bởi vì Shiva chính là boss cuối cùng của server Ấn Độ.

Hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, khẽ quét về hướng Shiva, sau đó cau mày.

Sự việc hắn không muốn nhìn thấy cuối cùng vẫn xảy ra.

Vị trí trạng thái hiện tại của Shiva gọi là "Thần hóa"…

Lúc trước giao chiến cùng Izanami, Yata no Kagami của cô ta có thể che giấu trước "Túy Uyên Đồng" của Tiêu Phàm, cho nên đến giờ Tiêu Phàm vẫn không hiểu rõ "Bán Thần hóa" của Izanami rốt cuộc là tình trạng gì.

Bây giờ Shiva không mang theo vật phẩm giống như Yatano Kagami, Tiêu Phàm chỉ cần liếc qua là thấy ngay vị trí trạng thái của anh ta.

Cũng bởi nguyên nhân là như thế, lần đầu tiên Tiêu Phàm không thể cảm thấy hi vọng chiến thắng.

Bởi vì thời khắc này trên bảng tên Shiva đã đường đường chính chính viết chữ vô địch!

…

"Thần hóa Shiva" chính là trạng thái hiện tại của Shiva, ở trong trạng thái này, anh ta có thể sử dụng một loạt kỹ năng "Hủy Diệt Đạo" cùng "Phục Sinh Đạo".

Hủy Diệt Đạo - Phong Sa Mẫn Diệt, chính là kỹ năng Shiva vừa mới sử dụng với Tịch Dương và Long Ngạo Thiên, anh ta có thể nhờ vào việc tiếp xúc với kẻ địch mà trong nháy mắt hóa họ thành cát.

Phục Sinh Đạo - Thiên Sa Lưu Thể, là kỹ năng bị động của Shiva, có thể làm cho phần thân thể bị sa hóa của Shiva trở lại bình thường, nhờ vào đó mà hấp thu hết tất cả tổn thương bên ngoài.

Cho lẽ bạn sẽ nói Tiêu Phàm vừa mới đây không phải đã chém cánh tay phải của Shiva xuống sao?

Nhưng chỉ cần nhìn lại hướng cát vàng chảy trên mặt đất, liền lập tức có thể biết được nguyên do.

Hạt cát lặng lẽ quỷ dị lên cao, bao phủ lên phía tay cụt của Shiva, sau đó dần dần ngưng tụ, trở thành cánh tay phải mới sinh ra, không như tất cả mọi chuyện trước đây đều chưa từng xảy ra.

…

“Thần hóa?”

Rõ ràng đã hiểu rõ đối phương, nhưng tâm tình khó mà bình tĩnh đã thúc đẩy Tiêu Phàm hỏi thăm Shiva, bởi vì tin tức phản hồi lại từ trên người Shiva căn bản không giống như có khả năng tồn tại trong trò chơi này.

Thế công gồm nhiều mặt, tính năng trên đó không có bất kỳ nhược điểm nào có thể nói, giống như cái tên kỹ năng, giống như năng lực của thần, như vậy thì Tiêu Phàm nên làm thế nào để đánh nhau với Shiva?

“Ha ha, không nghĩ đến rằng anh lại biết được lai lịch của tôi. Không sai, đây cũng là ‘Thần hóa’, đây là khả năng cao nhất mà người chơi có thể đạt được trong ‘Hỗn chiến ở thế giới song song’ lần này, một kỹ năng sẽ không bao giờ bị chết!”

Chương 1052: Bàn Về Thần

Chương 1052: Bàn Về Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Vì sao mà nó có thể tồn tại?”

Tồn tại tức là hợp lý, nhưng để thiên thần nhúng tay vào việc của người phàm chính là trái với lý lẽ.

“Không tại sao cả, tín ngưỡng kiên định, trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng tu thành chính quả. Shiva khẳng định nỗ lực của tôi, cho nên tôi liền

trở thành hóa thân trên mặt đất của anh ta, tôi bây giờ chính là lòng tín ngưỡng bên trong Shiva giáo!”

…

Nghe Shiva nói chuyện hùng hồn, phản ứng đầu tiên của Tiêu Phàm là sững sờ, sau đó thì thầm mắng.

Gặp quỷ rồi, mình không nên nới lời khách sáo với tên thần rởm này.

Thứ mà Shiva nói rốt cuộc là sao, Tiêu Phàm không hề nghe rõ.

Tiêu Phàm biết Shiva là tín đồ điên cuồng, nhưng hình như hôm nay tên này đã bắt đầu vọng tưởng mình trở thành thần thánh rồi. Mà máy chủ game trò chơi cũng thuận theo vọng tưởng của Shiva, trao cho anh ta uy năng gần giống thần thánh làm Tiêu Phàm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, loại kỹ năng có thể ảnh hưởng trực tiếp đến sự cân bằng rốt cuộc sao có thể tồn tại được?

Tiêu Phàm không muốn nghe những lời nới điên cuồng của Shiva thêm nữa, hắn cần tự mình thử trình độ của Shiva, bởi vì theo kinh nghiệm của Tiêu Phàm, hắn cảm thấy loại kỹ năng thiếu hợp lý này không nên tồn tại trên đời, bởi vì như vậy sẽ phá hư trải nghiệm game của người khác.

Gió nổi lên, Tiêu Phàm rút kiếm đâm về phía Shiva, anh ta đang nói say sưa thì bị Tiêu Phàm cắt ngang, Shiva rõ ràng rất không vui, mà lúc anh ta nhìn về phía Tiêu Phàm, trong ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

Shiva không chút do dự, vọt thẳng về phía Tiêu Phàm, tung ra một cú xoay người rồi bay lên!

Shiva không thèm nhìn ánh kiếm sắc bén của Tiêu Phàm, bởi vì anh ta đã có “Thiên Sa Lưu Thể”, Tiêu Phàm tấn công vật lý không hề có cách tác dụng gì với hắn!

Cứng đối cứng sao?

Tiêu Phàm thấy Shiva hành động như vậy thì nhanh chóng biết được ý đồ của anh ta, hắn thu kiếm quay lưng nghiêng người, giũ ra một loạt kiếm hoa, là Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu!

Xột xoạt xột xoạt, phủi phủi đám cát vàng xuống, Shiva ngừng lại, hơi híp mắt, nhìn về phía Tiêu Phàm: "Anh cũng không phải dạng vừa nhỉ."

"Ha ha, thường thôi."

Tiêu Phàm cười nói, đây cũng không phải là hắn đang khiêm tốn, mà là Tiêu Phàm thật sự cảm giác hắn cũng thường thôi thật.

Theo lý thuyết, một đòn "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" lúc nãy kia đã chém trúng chân phải Shiva, bây giờ anh ta chỉ cần rung rung chân là cát vàng rớt xuống, như vậy không phải thường thì là cái gì.

Tiêu Phàm cảm thấy việc này thực sự mỉa mai hết sức, nói thế nào thì "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" cũng là kỹ năng át chủ bài của hắn, thế mà giờ lại chả là cái thá gì trước mặt Shiva, Tiêu Phàm bị đả kích vô cùng lớn.

Có điều, như thế cũng giúp Tiêu Phàm cũng xác nhận một điều, công kích vật lý vô hiệu đối với Shiva, đã như vậy, Tiêu Phàm sẽ thử xem "Thần Hóa" của Shiva có thật không bình thường như thế không!

Trong không khí bắt đầu thoang thoảng mùi rượu, Tiêu Phàm lại lần nữa cũng kiếm chém về phía Shiva, theo đó còn có ngọn lửa màu rượu vang!

Shiva cười khẽ, không hề nao núng chút nào, bởi vì anh ta có "Thiên Sa Lưu Thể", bất kỳ công kích gì cũng đều vô hiệu với anh ta cả, cho dù vật lý hay là pháp thuật!

Shiva không thèm phòng ngự, chỉ chăm chăm vào phản công, không có bất kỳ trở ngại gì, Tiêu Phàm cầm thanh kiếm bao bọc bởi lửa đâm vào người Shiva.

Nhưng trong chớp nhoáng này, động tác của Shiva lại ngừng lại, bởi vì anh ta cảm thấy đau đớn…

Tiêu Phàm thầm vui mừng trong lòng, bởi vì khi trường kiếm đâm vào người Shiva, hắn thấy HP của anh ta hạ xuống!

Làm Shiva bị thương không phải là kiếm của Tiêu Phàm, mà là "Túy Uyên Tửu Hỏa" !

Mỗi giây, "Túy Uyên Tửu Hỏa" có thể cho đối thủ một thương tổn tuyệt đối là 2% HP, nói cách khác, dù Shiva có biến thành thần thánh thì với quyết định cao nhất trong cái game này, "Thương tổn tuyệt đối" vẫn hữu hiệu như cũ!

Nhưng mà ngay sau đó, niềm vui sướng của Tiêu Phàm hoàn toàn biến mất, bởi vì lượng HP của Shiva lại bắt đầu tăng lên…

Phục Sinh Đạo · Thiên Dũ!

Chiêu phòng ngự của Shiva không chỉ có "Thiên Sa Lưu Thể", thưởng tổn của "Túy Uyên Tửu Hỏa" Tiêu Phàm chỉ thiêu đốt có 2% HP mỗi giây, đối Shiva mà nói thì vẫn là hết sức ít ỏi.

"Tôi đã Thần Hoá rồi thế mà anh lại có thể làm tao bị thương, thật bất ngờ quá cơ, nhưng mà lần này đến phiên tôi rồi!"

Shiva vọt đến tấn công Tiêu Phàm, tay cầm minh viêm, sau đó bắt đầu nhảy điệu "Hủy Diệt Chiến Vũ" của anh ta!

Nhảy nhót xoay tròn, dựa vào thân thể mềm dẻo mà liên tục bùng nổ, quyền cước hóa thành công kích, mạnh mẽ đánh về phía Tiêu Phàm!

Tinh túy của Kalaripayattu Chiến Vũ Ấn Độ, bị Shiva tự suy diễn lung tung rồi! (Kalaripayattu là môn võ cổ truyền Ấn Độ, bắt nguồn từ Kerala vào thế kỷ 13. Môn võ này là một trong những trường phái võ thuật cổ nhất từng tồn tại. Môn võ này còn là xuất nguồn của phái Thiếu Lâm (Shaolin) tại Trung Hoa qua sự truyền đạt của Bồ-đề-đạt-ma, một võ sư của môn phái này.)

Thời khắc thế này, Tiêu Phàm chỉ cần bị Shiva đụng vào dù chỉ là chút ít, thì sẽ bị "Phong Sa Mẫn Diệt" đoạt cơ hội sống ngay tức khắc, nhưng Tiêu

Phàm dường như không quá hoảng hốt, thân pháp cực kì nhẹ nhàng, đây là kỹ năng hắn nhận được khi giao chiến với Indra, Túy Uyên Kỹ · Khinh Vũ!

Túy Uyên Kỹ · Khinh Vũ, một kỹ năng rất kỳ quái, nó không tồn tại bất cứ bổ trợ khách quan nào, chỉ có một tác dụng chủ quan.

Đó chính là khi Tiêu Phàm hít mùi đặc trưng "Túy Uyên Tửu Hỏa" toả ra, sẽ thu được thể nghiệm chủ quan "Khinh Thân".

Làm cho Tiêu Phàm cảm thấy lâng lâng, giống như hóa thành một chiếc lông vũ, nghe thì tưởng như vô dụng, nhưng loại kỹ năng này quý giá cực kỳ.

Con người là loài sinh vật thần kỳ, không có số lượng cố định về cái chết, năng lực của mọi người là có thể không ngừng dao động lên xuống.

Mà thứ quyết định trình độ phát huy năng lực, được gọi là trạng thái.

Mà "Túy Uyên Kỹ · Khinh Vũ", chính là một loại kỹ năng được trạng thái tạo thành.

Nó có thể thông qua ý thức chủ quan ảnh hưởng Tiêu Phàm, giúp cho Tiêu Phàm lúc nào cũng trong trạng thái cao nhất, đây cũng là một trong những điều khác biệt nhất của game online 3D với game online bình thường.

…

Shiva dựa vào thân thể mềm dẻo của bản thân mà phát huy Chiến Vũ Kalaripayattu đến cực hạn, mà Tiêu Phàm giờ phút này cảm thấy người mình nhẹ như chim, tưởng chừng như có thể múa trong trận gió mạnh này.

Hai người vật lộn, anh tới tôi lùi, Shiva làm sao vẫn không thể chạm vào Tiêu Phàm.

Dù Shiva có khởi động Thiên Nhãn làm chậm lại tất cả cũng chẳng thể nào đuổi kịp động tác Tiêu Phàm dù chỉ là một chút.

Shiva bỗng nhiên ngừng lại, sau đó bắt đầu cười to: "Ha ha, thú vị thật! Lâu rồi không gặp được một đối thủ như vậy! Nói tên anh đi, anh đúng là một

đối thủ đáng được tán thưởng!"

Đây là sự tôn trọng lớn nhất của Shiva với đối thủ, cho dù là "Truy Phong Giả" Tịch Dương, Shiva cũng chẳng hỏi tên đâu, mà hơn nữa, đối thủ của mình, Shiva thường không thèm liếc đến một cái.

"Mệnh Phàm, trận doanh Ác Ma, Server Trung Quốc."

"Lich King?"

Tiêu Phàm mặt lộ vẻ sầu khổ, hắn chẳng hiểu nỗi thế giới này rốt cuộc là làm sao nữa.

Shiva thấy Tiêu Phàm im lặng không nói gì thì tưởng hắn ngầm thừa nhận: "Uy danh của anh tôi đã nghe qua lâu rồi, nhưng mà đáng tiếc quá, anh không phải là đối thủ của thần đâu! Chỉ cần tôi vẫn đang trong trạng thái 'Thần Hóa' thì tôi chính là vô địch!"

"Thần? Rốt cuộc 'Thần Hóa' là cái gì, với cả anh sao lại 'Thần Hóa' được? Người Ấn Độ các anh không phải có 'Thất Thần Chúng' sao, đám Indra tại sao không thể 'Thần Hóa' như anh chứ?"

"Indra? Ha ha, tôi nghĩ cột sấm sét lúc nãy chính là do anh và hắn ta tạo ra chứ gì. Có thể xuất hiện ở đây có nghĩa là hắn ta đã thua. Phải biết rằng, kẻ thua cuộc không thể tạo ra thần cách, chỉ có kẻ thắng, mới có thể tạo ra thần cách của bản thân! Mà tôi chính là kẻ thắng cuộc cuối cùng của 'Thăng Thần Chi Dịch'!"

"Thần cách?"

Tiêu Phàm hơi im lặng, hắn thật sự chẳng hiểu tên tín đồ điên khùng này đang nói gì nữa.

Chương 1053: Nguồn Gốc Thần Kỹ

Chương 1053: Nguồn Gốc Thần Kỹ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Rõ ràng đang chơi game mà, Shiva cái tên thần rởm này sao lại nhập vào thứ huyền huyễn gì rồi.

“Được rồi, nếu anh đã có thực lực ngang ngửa tôi rồi thì tôi sẽ cho anh một cái chết rõ ràng, anh nghĩ cái gì là thần?”

Tiêu Phàm đần mặt, nghĩ thầm, thứ này tôi đã thấy qua bao giờ đâu, sao biết được?

Tiêu Phàm thậm chí sinh ra xúc động đậy muốn ngăn Shiva nói tiếp.

Shiva lại không phát hiện ra Tiêu Phàm có gì không bình thường, ánh mắt có chút xa xăm: “Tôi cho rằng, thần chính là hợp thể tín ngưỡng…”

Chiến trường Server Bắc Mỹ…

Tuyết bay vạn dặm, mặt đất được phủ bởi một lớp băng sương, bầu không khí yên lặng như tờ.

Địa hình chiến trường của “Hỗn chiến Thế Giới Song Song” có rừng rậm, hoang mạc, thành trấn, thảo nguyên, duy địa hình trời đất ngập tràn băng tuyết là không có, nhưng có một người có thể tạo nên.

Mà bởi vì trận tuyết lớn này, “Sói Mùa Đông” mạnh nhất nước Nga đã dừng bước, tộc người ảm đạm rút lui khỏi cuộc chiến.

“Băng Đế, Nga đã xử lý xong, Trung Quốc và Ấn Độ đang đập nhau, không bằng, bây giờ chúng ta thừa cơ ngay lúc này…”

Trên mặt Harley thoáng qua một nụ cười xấu xa, ngay lúc này thừa lúc đang loạn mà xông vào vẫn có thể xem là một kế hoạch tuyệt vời.

“Không cần thiết, để bọn họ đấu tiếp đi, chỉ cần có tôi ở đây, kết quả sẽ không thay đổi đâu.”

Giọng nói lạnh lẽo của K làm cho nhiệt độ xung quanh lại hạ xuống lần nữa, nhưng ánh mắt Harley nhìn về phía K vẫn nóng rực như cũ.

“Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi, chờ có kết quả của bọn họ thì đi xử lý kẻ thắng là xong.”

K nói xong thì đi khỏi, không thèm quan tâm người khác như thế nào.

Bởi vì trong “The Avengers”, lời nói của K không được phép cãi lại.

…

Arthur mở máy chơi game ra, hoạt động gân cốt.

Anh ta giang hai tay, băng tuyết bắt đầu ngưng tụ trong lòng bàn tay, sau đó lại khép lại, băng tuyết theo đó tan ra, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Dị năng mà “Chiếc hộp Pandora” mang đến, Arthur đã sử dụng tương đối thành thục, như vậy xem ra, thời điểm anh ta rời cái thế giới giả tưởng “Tân Sinh” này sắp đến rồi.

Anh ta biến “Hỗn chiến Thế Giới Song Song” thành một thử nghiệm mô phỏng cuối cùng trong thế giới giả lập, một thử nghiệm mô phỏng giúp anh ta trở lại thế giới hiện thực.

Arthur muốn thành lập một chính phủ mới trên thế giới, thống nhất tất cả mọi thứ, quản lý thế giới loài người tốt hơn.

Nhưng mà trước đó, anh ta muốn có được chiến thắng cuối cùng “Hỗn chiến Thế Giới Song Song”, nộp lên một bài thi hoàn hảo vì một kiếp sống trong game.

Nhưng giờ phút này bỗng nhiên offline, Arthur thật sự không biết nên làm gì nữa.

Trong nhà chỉ có John và anh ta, anh cũng không thích sống cùng với John.

Arthur quyết định mở trực tiếp ra xem,

xem các chiến trường khác…

Trên màn hình, Tiêu Phàm và Shiva đã bắt đầu đánh nhau kịch liệt, Arthur chợt thấy Tiêu Phàm có gì đó quen quen, nhưng sự chú ý đã nhanh chóng chuyển lên người Shiva, bởi vì năng lực khoa trương mà Shiva thể hiện ra đã vượt ra khỏi phạm vi chấp nhận của anh ta!

…

“Tôi cho rằng, thần chính là hợp thể tín ngưỡng…”

“Hợp thể tín ngưỡng?”

“Không sai, tín ngưỡng trong tim con người đã trao uy năng cho thần thánh, nói cách khác thần uy bắt nguồn từ tín ngưỡng, lúc tín ngưỡng liên tục được thu thập, thần sẽ có được uy năng!”

Shiva lải nhải mãi làm Tiêu Phàm có đôi chút không đỡ nổi, lúc trước hắn ghét nhất là môn Tư tưởng Chính trị, bây giờ nghe Shiva cứ nói đi nói lại Tiêu Phàm chán ghét muốn chết.

Đương nhiên, cũng không phải bảo, Shiva đề cập đến tín ngưỡng và chính trị là cùng một thứ, chỉ là hai thứ đó lại có hơi xa vời với đời sống sinh hoạt của Tiêu Phàm, thế nên Shiva nói vậy làm cho Tiêu Phàm có hơi khó hiểu đôi chút.

Vì vậy, dựa theo cách hiểu của mình, Tiêu Phàm thuật lại lời Shiva: “Anh nói là anh được nhiều người ngưỡng mộ trong game nên có được năng lực “Thần Hóa” sao?”

“Không đúng! Được nhiều người ngưỡng mộ và tín ngưỡng không giống nhau!”

Shiva mở miệng phản bác hắn, lời nói trông có vẻ tức giận, anh ta thực sự không thể coi tín ngưỡng vĩ đại trong lòng mình và con người dung tục kia là một được.

“Tín ngưỡng xuất phát từ nội tâm, và không hề giống với được nhiều người ngưỡng mộ, cho nên sẽ không tồn tại qua giao tiếp. Chứng minh rõ ràng chính là đám Indra, bọn hắn cũng được người yêu mến ở Ấn Độ, nhưng bọn

hắn lại không thể "Thần Hóa" ! Đây cũng là vì bọn hắn chưa nhận đủ tín ngưỡng của quần chúng! Mà tôi chiến thắng 'Thăng Thần Chi Dịch' ngay trước mặt mọi người, làm cho tất cả được thăng hoa, đạt đến tình trạng thần, cho nên tôi mới có được uy năng của thần!

…

Offline, Arthur cũng đang nghe Shiva nói, anh ta càng nghe, sắc mặt càng trở nên u ám.

Bởi vì trong tai anh ta, những điều Shiva nói thật điên rồ, mà người tạo nên tất cả mọi người ở đây, chỉ có thể là một người!

"John, tôi cần một lời giải thích…"

Tiếng Arthur cũng không vang dội, nhưng lại hệt như gió lạnh lẽo, trong nháy mắt thổi khắp căn nhà, nhiệt độ trong phòng đột ngột hạ xuống.

Bầu không khí ngày đông giá rét khiến cho người ta run lập cập, John đang xem TV trong căn phòng khác, chỉ có thể ngoan ngoãn đi gặp Arthur.

"Bảo bối, lại làm sao, con lúc này không phải đang bận tham gia 'Hỗn chiến Thế Giới Song Song' sao?"

"Đừng có mà gọi tôi như vậy! Cho tôi một lời giải thích đi, 'Thần Hóa' rốt cuộc là cái gì! Vì sao 'Tân Sinh' lại xuất hiện kỹ năng nghịch thiên này!"

"Thần Hóa? À, hoá ra con đang nói về cái này à. Thần Hóa là Thần Kỹ đó, nghịch thiên chút thì có gì đâu mà kỳ lạ, trong lòng mọi người, không phải thần là không có gì không làm được sao?"

"Đừng vòng vo nữa, ông cũng thừa biết tôi không hỏi cái này, nếu ông không muốn nói, cũng đừng trách tại sao tôi không khách sao."

Đôi mắt Arthur bắt đầu sáng dần lên, ánh sáng xanh lúc ẩn lúc hiện.

"Ha ha ha, thật sự chịu không được con mà, ba nói là được chứ gì."

Ánh sáng trong mắt Arthur lại tối xuống, John mới thở phào nhẹ nhõm, hắn ta cũng không thích cảm giác bị người khác dòm ngó nội tâm chút nào.

“Con cũng biết, rốt cuộc ‘Tân Sinh’ là cái gì. Tất nhiên ba tạo ra ‘Tân Sinh’, ‘Tân Sinh’ cũng phục vụ cho ba. Nhưng con cứ yên tâm đi, ba cũng không có ý đồ gì kỳ quái đâu, chỉ là thích làm nghiên cứu khoa học thôi.”

“Ý đồ này của ông vốn đã rất kỳ quái rồi.”

“Hả! Sao con lại nói như vậy chứ, con nói vậy làm ba đau lòng ghê…”

“Đừng nói nhảm nữa, nói nhanh lên.”

“Được rồi, ‘Thần Hóa’ là nơi ba thiết lập một nghiên cứu khác.”

“Ông muốn tạo thần?”

“Con thấy có khả năng không?”

Ánh mắt của John làm cho Arthur cảm thấy vô cùng tức giận, bởi vì ánh mắt hắn ta hệt như mất trí vậy.

“Đấy là con tự nói mà.”

“Ba đang nghiên cứu ảnh hưởng của tín ngưỡng tôn giáo đối với tâm lý, con biết mà, tín ngưỡng tôn giáo cho đến nay có ảnh hưởng khá lớn lên mọi người, hơn nữa có không ít người dựa vào tôn giáo mà rèn luyện nội tâm mình thật cứng cỏi, đây đúng là một đầu đề thật thú vị, cho nên ta muốn mượn ‘Tân Sinh’ một nơi nghiên cứu to lớn này để tiến hành nghiên cứu, thế nên ba mới tạo ra series kỹ năng ‘Thần Kỹ’ trong Tân Sinh.”

“Thần Kỹ? Đó là cái gì?”

“Thần Kỹ chính là kỹ năng của thần thánh, đặc điểm lớn nhất của nó chính là không thể nào tự lĩnh ngộ được, nhất định phải dựa vào sự tin cậy và thừa nhận từ sâu trong lòng người khác. Mà trong Tôn Giáo Học, sự tin cậy và thừa nhận vô cùng mãnh liệt này chính là tín ngưỡng trong truyền thuyết. Khi tín ngưỡng tích góp tới trình độ nhất định, người đó có thể có được một

‘Thần Kỹ’ có sức mạnh khá cao, đây chính là hệ thống ‘Thần Kỹ’ mà ba đã thiết lập trong Tân Sinh.”

“Tôi vẫn không hiểu mục đích ông thiết lập thứ này để làm gì?”

“Ha ha, con đừng vội, sử dụng ‘Thần Kỹ’ là phải có điều kiện. Đầu tiên, người sử dụng nếu có thể để lại ấn tượng mạnh mẽ trong lòng người khác, ấn tượng đó không thể hư ảo mơ hồ, nhất định phải là một ấn tượng khắc sâu. Tiếp theo, phải được muôn người chú ý, cũng chính là được ‘Tín đồ’ nhìn thấy, như thế mới có thể thay đổi nội tâm tín đồ, nhận được sức mạnh từ trong tín ngưỡng của tín đồ. Mà ba suy nghĩ, ngay lúc ‘Thần Kỹ’ được sinh ra, trong lòng mọi người sẽ xuất hiện kiểu chấn động gì, sẽ xảy ra sự thay đổi như thế nào…”

Chương 1054: Tín Ngưỡng Và Được Nhiều Người Yêu Mến

Chương 1054: Tín Ngưỡng Và Được Nhiều Người Yêu Mến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

John nhìn Shiva đang nở nụ cười trong trực tiếp, một nụ cười cực kỳ gian xảo.

…

Arthur có lẽ rất rõ John nghĩ gì, nếu như việc này đúng như hắn ta nói thì sự xuất hiện của “Thần Kỹ”, John làm ra chỉ là do cái thú quái lạ của hắn ta.

Nhưng trong “Tân Sinh”, John lại sáng tạo ra một “Thần Kỹ” nghịch thiên như thế, anh ta nên ứng đối thế nào đây?

“Bởi vì ông cảm thấy thú vị nên tăng thêm phiền phức cho tôi sao. Ông không cảm thấy thế là quá đà lắm sao!”

“Hả? Thật ra, lúc đầu ba tạo ra nó cũng không nghĩ sẽ có người có được. Thu thập tín ngưỡng của mọi người, và cũng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người khác, đây cũng chẳng phải là việc dễ hoàn thành gì.”

John trưng ra vẻ mặt vô tội, còn Arthur thì oán thầm trong lòng, lão này nhất định cảm thấy có người có thể thu có được "Thần Kỹ" nên mới thiết lập hệ thống đây mà!

"Con đừng nhìn ba như vậy, ba nói thật cả đấy. Nếu không, 'Thần Kỹ' cũng sẽ không phải chỉ có mình Shiva có được."

"Sự thật chứng minh vẫn là có người có được."

"Ớ… Chỉ có thể nói, loài người là loài sinh vật rất thông minh, chỉ dựa vào người chơi không sẽ không thể làm việc này được, cái tên Shiva kia thế mà dám mượn danh nghĩa của thần thánh trong hiện thực, đồng thời bản thân cũng có được ấn tượng sâu sắc của mọi người về thần thánh. Không thể không nói, cách làm này vô cùng tuyệt vời. Ba nhớ, bên Nhật Bản có một người tên là Momoi Nami, hình như cũng biết lợi dụng điều này, cũng chính vì vậy, cô ta mới có thể đổi ID game của mình thành Izanami, cả hai đều mượn danh tiếng thần thánh lừa mọi người để có được thần lực, phát huy sức mạnh trong 'Tân Sinh', con người đúng là vô cùng thông minh nhỉ!"

Nhìn John che giấu đến nỗi trông thật giả tạo, Arthur cũng lười truy cứu John: " 'Thần Kỹ' kinh khủng như thế, tôi nghĩ ông không thể nào không thiết lập nhược điểm được!"

"Không hổ là con trai bảo bối của ba, có thể phát hiện mánh của ông bố già này nhanh như vậy. Cách đối phó 'Thần hóa' có hai cách, thứ nhất, chính là tự mình đối kháng với 'Thần Kỹ', ai mạnh thì người đấy thắng."

"Tôi không nghĩ đó là cách chơi của người bình thường, tôi cũng không muốn cùng với tên điên Shiva này…"

"Ha ha, cách thứ hai đơn giản hơn rất nhiều, đó chính là trốn!"

"Trốn?"

"Đúng, đánh không lại thì chạy thôi, không phải là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa sao?"

“Ông nói vậy là có ý gì?”

“Phát động ‘Thần Kỹ’ cần phải được người khác chú ý, nên ứng dụng trường hợp chỉ có thể là ở các chiến trường được trực tiếp như ‘Chúng Thần Di Tích Chi Chiến’ hoặc ‘Hỗn chiến Thế Giới Song Song’. Tiếp theo, uy lực của rất to lớn nên thời gian cooldown cũng tương đối dài. ‘Nửa Thần Kỹ’ là giai đoạn đầu của ‘Thần Kỹ’, thời gian hồi chiêu là mười lăm ngày, mà ‘Thần Kỹ’ khi đã hoàn thiện thì hồi chiêu đến tận một tháng tròn! Nói cách khác ‘Thần Kỹ’ không thể sử dụng liên tục trong một đoạn thời gian.

Ngoài ra, lúc ba thiết kế ‘Thần Kỹ’, ‘Thần Kỹ’ là kỹ năng có thể biến đổi trạng thái, nói cách khác, kéo dài thời gian sẽ giải trừ được trạng thái Thần Hóa, khi đó con có thể đánh bại được đối phương rồi. Ba nghĩ với con mà nói, sẽ không bị giết dưới trạng thái ‘Thần hóa’ của đối phương đâu. Đây là việc dễ như trở bàn tay mà. Và cả, cho dù đối phương có giết sạch bạn của con, chỉ cần trên chiến trường còn lại một người là con, kết cục không phải vẫn là không thay đổi sao?”

“Thì ra là thế, nói cách khác, Shiva sử dụng ‘Thần Hóa’ ở chiến trường server Trung Quốc, lúc đấu với tôi sẽ không sử dụng được nữa. Tên người chơi có tên Mệnh Phàm của server Trung Quốc này, ngược lại đang giúp tôi gánh lấy không ít phiền phức. Nhưng tôi còn có một vấn đề muốn hỏi, nếu như tôi tập được ‘Thần Kỹ’, có thể mượn sức mạnh của ‘Chiếc hộp Pandora để đưa nó ra ngoài hiện thực không?”

“Ha ha, Arthur, con cảm thấy ba có thể tạo ra thần thánh trong hiện thực hả?”

“Không thể.”

“Vậy không được rồi, nếu con thi triển ‘Thần Kỹ’ trong hiện thực thì có khác gì với thần thánh? Cho nên ‘Thần Kỹ’ chỉ là một kỹ năng giả lập trong ‘Tân Sinh’ mà thôi, đó cũng là kỹ năng với mộng ảo lớn nhất, tín ngưỡng chính là mộng ảo tươi đẹp của mọi người đối với thần thánh…”

“Hừ, đúng là kỹ năng chán ngắt. Nhưng mà cái tên Mệnh Phàm sao lại không trốn, tôi cảm thấy ánh mắt kia hẳn là nên nhìn thấu hết tất cả những gì trước mắt mới đúng chứ.”

Ánh mắt Arthur lại giương về phía trực tiếp, nhìn Tiêu Phàm đang giằng co với Shiva.

“Quả nhiên, con ngươi của tên kia lóe lên ánh sáng nhạt, hẳn là thuộc về một loại kỹ năng nhìn thấu nào đó, sớm nên nhìn ra được thời gian hồi chiêu của ‘Thần Hóa Shiva’ mới đúng. Sở dĩ không trốn, có lẽ là bởi vì có gì đó đang ràng buộc…”

“Ràng buộc?”

“Nếu như hắn lui, người bên cạnh hắn người sẽ dính chưởng.”

“Cái này có ý nghĩa sao? Con người yếu đuối thật, kiểu gì cũng sẽ đưa ra những lựa chọn không quả quyết mà lại còn không hợp lí.”

“Nhưng có đôi khi dũng khí lại sinh ra lúc này đấy…”

“Dũng khí? Là sự kích động không hợp lý kia đó hả?”

“Đó là thứ đẹp đẽ hơn cả sự kích động ấy chứ…”

John quay người, không tiếp tục tranh luận với Arthur nữa, hắn ta biết Arthur hiện tại sẽ không thể hiểu được những thứ này. Con người vốn chính là một tập hợp với rất nhiều những thứ không hợp lý mà, cũng chính là vì như thế mà thế giới mới thú vị đến vậy.

…

Arthur không thèm để ý John làm gì, tất nhiên biết được tất cả mọi thứ, nội tâm anh ta liền thả lỏng.

Arthur lại nhìn về phía màn hình lần nữa, anh ta giờ lại muốn xem thử tên người chơi server Trung Quốc này dùng dũng khí đối phó với tất cả những thứ đó như thế nào…

…

Giọng nói Shiva càng cao thêm, hắn ta đang giảng giải, ca ngợi mọi thứ!

Nhưng đối với Tiêu Phàm mà nói, đó không phải là thứ có thể hiểu được.

Thế nên trong đầu Tiêu Phàm tự động phiên dịch lại lời nói của Shiva một cách đầy ác ý…

Shiva trong game được rất người yêu mến, khá là giống với những người nổi tiếng trên mạng như Microblogging các kiểu.

Mặc dù hắn ta cũng không đến mức là một người nổi tiếng trên mạng, nhưng chưa từng trì hoãn việc tuyên truyền tà giáo của mình.

Thông qua cuộc chiến đấu 'Thăng Thần Chi Dịch', Shiva PK đánh bại được một người nổi tiếng cùng tổ chức, người tên In nào đó, A nào đó, La nào đó vân vân, đồng thời tạo ra một đoàn fan hâm mộ cho chính mình.

Sau đó nhờ fan hâm mộ tiếp ứng rộng rãi, Shiva có được "Thần Kỹ" trong "Hỗn chiến Thế Giới Song Song", cũng tự ảo tưởng cho mình là nam thần toàn dân.

…

"Anh hiểu không?"

Shiva hỏi Tiêu Phàm, Tiêu Phàm thầm suy tư trong lòng, gật gật đầu một cách thật chắc chắn, trong mắt hắn, Shiva đã không khác gì người nổi tiếng rồi.

Có điều, giờ phút này cũng không phải là chỉ có mình Tiêu Phàm là nghĩ như vậy…

"Nói như vậy, 'Thần Kỹ' xuất hiện toàn bộ là nhờ mọi người yêu mến? Ngọc Sinh Yên, cô biết loại kỹ năng này không?" Thái Thập Tam hỏi Ngọc Sinh Yên đang đứng bên cạnh.

"Này! Ánh mắt này của cô là có ý gì, chẳng lẽ cô cũng cảm thấy tôi giống người nổi tiếng lắm sao?"

"Chẳng lẽ không phải…"

Thái Thập Tam nhìn chằm chằm Ngọc Sinh Yên, ánh mắt kia rõ ràng đang nói, cô tự mình biết mình giùm cái đi.

“Tôi đây là nhờ vào thực lực! Danh hiệu của ‘Hoa Nguyệt Kiếm Cơ’ đấy !”

“À, thế ‘Nữ Thần Võng Du’ là ai?”

“Cô… Đáng ghét! Đấy là tự bọn họ gọi thôi!”

“Lười cãi với cô vãi, Phàm Ca, anh biết không? Theo cách nói của Shiva thì anh cũng nên biết ‘Thần Kỹ’ mới đúng chứ. Bây giờ server Trung Quốc của ‘Tân Sinh’, người chơi được nhiều người biết nhất là anh mà?”

“Hả? Tôi á? Vì sao?”

Tiêu Phàm được tâng bốc mà hoảng.

“Bởi vì anh là ‘Lich King’ chứ sao…”

Nghe đáp án, sắc mặt Tiêu Phàm hoàn toàn thay đổi.

Nhưng Shiva bên cạnh đã hoàn toàn nổi điên!

“Nói cho mấy người biết, tín ngưỡng là sự tồn tại vĩ đại! Không giống với được nhiều người biết mà mấy người nói đâu! Muốn có ‘Thần Kỹ’, chỉ có thể nhờ vào tín ngưỡng! Chứ không phải là được nhiều người biết cứt chó gì đó đâu, xem ra nói thì mấy người cũng chẳng thể hiểu được, đúng là con người ngu xuẩn!”

…

Chương 1055: Vương Ngôn Thuật

Chương 1055: Vương Ngôn Thuật

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Thôi được rồi, tôi cũng lười nhiều lời với mấy người, xem ra mấy người cả đời này cũng không thể nào trải nghiệm Thần Kỹ được đâu, mà có thể đánh bại tôi cũng chỉ có Thần Kỹ, mấy người thua chắc rồi!”

Shiva lại khôi phục sự bình tĩnh, vẻ mặt vô cùng ngạo mạn.

Mặc kệ Shiva mở miệng nói nhảm ra sao, Tiêu Phàm có lẽ đã biết rõ nguyên lý của “Thần Kỹ” rồi.

Đây là một loại kỹ năng giao phó cho người khác, sau khi ngưng tụ được một thứ hư ảo gọi là “tín ngưỡng”, kỹ năng sẽ được sinh ra trên người của nhân vật đặc biệt.

Hơn nữa, theo như Shiva nói, kỹ năng tương đương với “Thần Kỹ”, tất nhiên chỉ có thể là Thần Kỹ, nếu vậy mình thật sự không có hi vọng chiến thắng tên Shiva này sao?

Đinh ——

Lúc này bên tai Tiêu Phàm vang lên một âm thanh thanh thúy, âm thanh này chỉ có mình Tiêu Phàm có thể nghe được, bởi vì đây là âm thanh hệ thống nhắc nhở.

Nhưng vang lên ngay lúc này cũng không khỏi khác thường quá mức, Tiêu Phàm lướt qua loa nội dung nhắc nhở thì vẻ mặt trở nên kỳ quái.

Sau đó hắn lại vô cùng chăm chú đọc kỹ lại tin tức lần nữa, sau khi xác nhận mình không nhìn lầm, cảm giác của Tiêu Phàm càng không thể giải thích được.

Bởi vì hắn tự dưng nhận được một “chuyển phát nhanh” đến từ máy chủ hệ thống, thứ bên trong chính là Thần Kỹ!

…

Cùng lúc đó, trên khán đài bên ngoài, Hoàng Ma Tử đang xem một cách vô cùng trang trọng phía sau đám đông.

“Mọi người nghe thấy không, tên Ấn Độ Shiva kia thế mà dám khinh bỉ Ngô Vương, hắn ta dám gọi Ngô Vương là phàm nhân ngu xuẩn, chúng ta có nên vì thế phẫn nộ không chứ!”

“Nên chứ!”

“Giờ phút này, Shiva đã mượn sức mạnh của Ấn Độ, tăng cường sức mạnh của mình trên diện rộng, mà Ngô Vương vẫn chiến đấu anh dũng bằng chính sức mình. Cho tới nay, chúng ta đã nhận được từ Ngô Vương rất nhiều chiếu cố, đây là thời điểm để cho Ngô Vương cảm nhận được sức mạnh của chúng ta!”

“Tên Ấn Độ đang cười nhạo chúng ta không có tín ngưỡng, làm cho hắn ta mở mang kiến thức, biết đến tín ngưỡng cuồng nhiệt của chúng ta đi!”

“Sói lẳng lơ sói lẳng lơ thiêu đốt! Ngô Vương Ngô Vương vô địch!”

Không hiểu sao, dưới sự lôi kéo của Hoàng Ma Tử, trên khán đài Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ bắt đầu sôi trào, uy danh rung trời!

Giờ khắc này, giống như đang có một nguồn sức mạnh cường đại đang không ngừng ngưng tụ, khuếch tán ra khắp nơi.

Chỉ có điều, người xem bên cạnh Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ thì lại đang xê ra càng xa.

…

Tiêu Phàm cũng không hay biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, hắn nhìn kỹ năng mình mới lấy được mà chẳng hiểu ra làm sao.

Nếu như Shiva không lừa gạt hắn thì “Thần Kỹ” sinh ra nên liên quan đến người khác, nhưng vì sao hắn lại nhận được kỹ năng kỳ quái này, chẳng lẽ…

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm không hiểu sao lại cảm thấy được một cơn rét lạnh đang quét ngang qua.

Với cả, kỹ năng này của hắn cũng quá kì quái, sao lại cảm giác không giống với "Bán Thần Hóa Izanami" trước kia và "Thần Thoại Shiva" bây giờ nhỉ?

【 Tên kỹ năng: Vương Ngôn Thuật 】

【 Loại hình kỹ năng: Thần Kỹ/ chủ động 】

【 Hạn chế sử dụng: Trong những trường hợp có qui mô lớn (được đám đông chiêm ngưỡng) 】

【 Hiệu quả kỹ năng: Đọc chú ngữ, thu thập sức mạnh, phát động 'Vương Ngôn Thuật', sinh ra một hiệu quả thần kỳ không thể đoán được đối với mục tiêu công kích. Thời gian hồi chiêu một tháng. 】

【 Đọc chú ngữ: Mặt đất ơi, đại dương hỡi, và tất cả con người đang sống, hãy ban cho ta sức mạnh! 】

【 Phóng ra chú ngữ: Vương nói, phải có ánh sáng… 】

【 Ghi chú: Đây là lễ vật mà chúng giáo đồ hiến cho vua, là kỹ năng làm riêng cho vua… 】

…

Tiêu Phàm nhìn kỹ năng này mà trong lòng vô cùng bất an, bởi vì hắn cảm giác trên đó có hương vị của "Thân Sĩ Chuyên Tinh".

Mặc dù đã rời xa "Thân Sĩ Chuyên Tinh" lâu rồi, nhưng trong lòng Tiêu Phàm vẫn còn dư âm.

Ừ, một dư âm ám ảnh…

Đoạn miêu tả mơ hồ không rõ ràng, nói lung tung lộn xộn, làm cho người đang chờ mong có cảm giác như bị dội cho cốc nước lạnh vậy, đúng thật là phong cách không khác gì Thân Sĩ Chuyên Tinh lúc trước.

Tiêu Phàm bắt đầu thấp thỏm không yên, nhưng dù như thế, hắn vẫn định sử dụng đến nó, nguyên nhân thì chỉ có một, vì nó là "Thần Kỹ" .

Shiva bây giờ có "Phục Sinh Đạo · Thiên Sa Lưu Thể" làm phòng thủ, "Trời càng" làm chữa trị, chỉ dựa vào những chiêu bình thường sẽ không thể đánh bại được.

Tiêu Phàm có thể không bị tiêu diệt khi Shiva sử dụng "Phong Sa Mẫn Diệt" trong lúc đang đối đầu, nhưng hắn lại không thể đảm bảo an toàn cho những người xung quanh.

…

"Anh chắc chắn chỉ cần là 'Thần Kỹ' thì sẽ có thể đối đầu với anh?"

Tiêu Phàm hỏi lại lần nữa.

"Ha ha, đúng là như thế. Nhưng 'Thần Kỹ' lại dễ kiếm được như vậy sao? Cho nên, giây phút này tôi chính là vô địch! Mấy người đã không còn hi vọng gì rồi!"

Phù ——

Tiêu Phàm thở dài một hơi: "Đã thế thì tôi cũng đành, dùng anh để thử thử 'Thần Kỹ' của tôi thôi!"

Shiva khẽ giật mình, tưởng mình nghe lầm, đợi đến khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Phàm, hắn ta vẫn cảm thấy không thể tin nổi: "Anh đang đùa đấy à? Anh cũng có 'Thần Kỹ' ? Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ bởi vì anh là 'Lich King' Mệnh Phàm?"

Đối với việc Tiêu Phàm cũng có thể sử dụng được 'Thần Kỹ', Shiva không hề tin, bởi vì hắn ta biết vô cùng rõ khả năng có được "Thần Kỹ" hà khắc đến cỡ nào.

Hắn ta là người chiến thắng cuối cùng của "Thăng Thần Chi Dịch", mới có thể tụ tập được tín ngưỡng phân tán, mà mượn từ hình tượng lâu dài của thần thánh Shiva trong lòng mọi người, cuối cùng mới có thể có được.

Một người chỉ có thể được xem là được người yêu mến ở Trung Quốc, "Lich King" Mệnh Phàm, dựa vào cái gì lại có thể có được "Thần Kỹ" ?

Chẳng lẽ, Trung Quốc có thần nào tên là "Lich King"?

Không đúng, mình chỉ từng nghe Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không, làm gì nghe qua "Lich King" Mệnh Phàm gì đâu?

…

"Lich King" Mệnh Phàm…

Tuy mấy chữ này đã bị người khác gọi đến quen tai, nhưng có một người đến nay vẫn chưa bao giờ chấp nhận được, đó chính là Tiêu Phàm.

Mà Shiva hỏi một câu này đã hoàn toàn chọc giận đến Tiêu Phàm, lần này dù sao đi nữa, hắn cũng muốn sủ dụng đến Thần Kỹ! Sử dụng trên người Shiva thật tàn nhẫn!

"Nếu anh đã không tin, vậy thù tôi thi triển nó ra cho anh xem thử là được chứ gì! "

"Đừng dọa người nữa, 'Thần Kỹ' có được dễ dàng như vậy sao?"

Một món chuyển phát nhanh đến rồi, anh nói xem có dễ hay không?

Đương nhiên Tiêu Phàm cũng không chửi ngay trước mặt hắn ta, hắn hít một hơi thật sâu, liều mạng một lần, cho dù là phải đọc một đoạn chú ngữ vô cùng dở hơi ngay trước mặt tất cả mọi người.

"Mặt đất ơi… Đại dương hỡi… và tất cả con người đang sống, hãy ban cho ta sức mạnh! "

Đám Ngọc Sinh Yên bên cạnh, miệng há thành hình chõ O, các cô chẳng hiểu Tiêu Phàm giờ đang làm cái gì, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Chẳng lẽ Mệnh Phàm bị Shiva nói qua nói lại một hồi tẩy não, điên mất tiêu rồi?

…

Người bên ngoài cũng chẳng hiểu gì, lời thoại quen thuộc này, hình như bọn họ từng nghe qua rồi.

Có điều, ngay sau đó bọn họ nhanh chóng nhớ lại câu nói đã từng phát ra ở đâu, bởi vì bọn họ nhìn thấy từng cột từng cột năng lượng đang bay lên liên tục bên người, đặc biệt là chỗ Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ, năng lượng cung cấp cực kì khủng bố!

Đù má, không phải chứ?

"Thần Kỹ" của "Lich King" Mệnh Phàm chẳng lẽ là "Nguyên Khí Đạn"? Đây là đâu với đâu vậy?

…

Theo từng câu chữ phát ra, cơ thể Tiêu Phàm đang lơ lửng lên, vô số cột năng lượng từ khắp nơi bay tới, không ngừng hội tụ lại trên người, cùng với ánh sáng lóng lánh kia, thân ảnh của hắn thực sự giống hệt như thần thánh!

"Việc này… việc này… Sao có thể?"

Shiva nhìn tất cả mọi thứ mà sợ đến ngây người.

Người khác không biết đây là thứ gì, nhưng trong lòng Shiva rất rõ, bởi vì hắn ta cũng từng trải nghiệm như vậy rồi, Shiva gọi đó là "Thăng Thần" !

Trong khoảng khắc "Thăng Thần Chi Dịch" kết thúc, hắn ta thu được tín ngưỡng phân tán, cuối cùng có được Thần Kỹ "Thần Hóa Shiva", mà một giây đó chính là "Thăng Thần", cho nên chiến dịch này được người sau gọi là "Thăng Thần Chi Dịch" .

Chương 1056: Người Tạo Ra Tín Ngưỡng

Chương 1056: Người Tạo Ra Tín Ngưỡng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có điều, vì sao lại xảy ra trên người "Lich King" Mệnh Phàm chứ?

Thần thánh cũng cần đủ uy nghiêm, chỉ có người có thân thể to lớn vạm vỡ mới có thể chiếu rọi vào trong sâu thẳm con người, Mệnh Phàm cũng giống như người thường, hắn làm được như thế bằng cách nào chứ?

Chẳng lẽ năng lực của fan người nổi tiếng ở Trung Quốc đã kinh khủng đến nước này rồi sao?

Đúng vậy, Shiva và Tiêu Phàm giờ đây đã cùng xem nhau là người nổi tiếng rồi, nhưng Shiva lại không biết, Hoàng Ma Tử đã dựng lên một pho tượng khổng lồ cho Tiêu Phàm trên mảnh đất vàng này, khi đám Sói Lẳng Lơ chiêm ngưỡng, chắc chắn đã để lại một ấn tượng vô cùng vĩ đại trong lòng mọi người.

Mà bàn về tín ngưỡng, ai lại hơn được đám Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ vừa điên vừa vặn vẹo kia chứ!

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang giờ phút này không nói gì, tin đồn về "Thăng Thần Chi Dịch" hắn ta trước đây từng nghe qua.

Lúc trước, Phong Ma Tiểu Xích Lang chỉ coi đó là trò đùa, nhưng sự thật chứng minh không phải là như thế.

Trạng thái lúc này của Tiêu Phàm, Phong Ma Tiểu Xích Lang cũng coi như biết một ít.

Hãy để tôi xem thử, anh có thể đạt đến trình độ nào đi!

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn về phía chiến trường, trong lòng thầm chờ mong.

…

Arthur đang ngồi trên ghế sa lon, nhìn màn hình chằm chằm không chớp mắt lấy một cái, đây là lần đầu tiên anh ta sinh ra hứng thú với đối thủ của mình.

Nếu lời John nói sự thật, "Thần Kỹ" hẳn là rất khó có được.

Izanami và Shiva đều phải mượn danh của thần thánh trong hiện thực mới có thể thu được, người được gọi là "Lich King" Mệnh Phàm kia có được tín ngưỡng của người khác bằng cách nào?

Hơn nữa, Arthur còn nhớ, John từng nói "Thần Kỹ" là kỹ năng phụ thuộc vào trạng thái, nhìn dáng vẻ của Mệnh Phàm bây giờ, hắn có được kỹ năng này hình như có hơi không giống bình thường.

Mệnh Phàm, có lẽ sẽ là một đối thủ đáng gờm đây…

…

"Đậu má! Mệnh Phàm bay lên nữa mơi ghê, toàn thân từ trên xuống dưới còn tỏa ra ánh sáng cơ!"

"Những cột năng lượng kia đang tụ tập về phía hắn, tên này sẽ không bắn ra Nguyên Khí Đạn đâu nhỉ?"

"Bắn Nguyên Khí Đạn? Nếu như vậy thì thú vị rồi, cũng không biết tên Shiva kia có thể chịu được một viên Nguyên Khí Đạn không nhờ?"

…

Tiêu Phàm mở đầu bằng cảnh tượng như vậy, làm cho mọi người còn tưởng hắn muốn thi triển Nguyên Khí Đạn trong Bảy Viên Ngọc Rồng, mà chính Tiêu Phàm cũng cảm thấy kinh ngạc hết sức, hắn không biết hiệu quả của "Vương Ngôn Thuật" này sẽ như thế nào, nhưng kiểu cảm giác từ trên cao nhìn xuống như thế này khiến cho niềm tin của hắn tăng lên gấp bội.

Tiêu Phàm lơ lửng không trung, toàn thân từ trên xuống dưới tỏa ra ánh sáng, xa xa nhìn lại giống hệt như thần vậy.

Shiva ngửa đầu, hắn ta không tin!

Hắn ta không tin Tiêu Phàm có thể dễ dàng có được "Thần Kỹ" như vậy, hơn nữa, "Thần Kỹ" cũng sẽ không xuất hiện trong tình thế như vậy!

Thăng Thần chính là quá trình thay da đổi thịt của người phàm, biến thành thần, mà bộ dạng muốn tấn công kia của Mệnh Phàm rốt cuộc là cái gì?

Không sai, hắn nhất định không thể "Thần Hóa" ! Mệnh Phàm chỉ là đang phô trương thanh thế mà thôi, hắn vốn dĩ không biết cái gì là Thần Kỹ!

Sau khi kết luận như thế thì trong lòng Shiva trấn định lại, bởi vì hắn ta có "Thiên Sa Lưu Thể", khi thần thể không thể phá thì hắn ta cũng bất diệt!

"Hừ! Đồ ra vẻ, để tôi coi anh đem tôi ra làm cái gì!"

…

"Vương nói, phải có ánh sáng…"

Tiêu Phàm không biết nghĩa của nó là gì, chỉ theo bảng kỹ năng mà nói ra thôi.

Nhưng khi hắn đứng trên không trung, hướng xuống phía dưới nói ra những lời này, cảnh tượng này làm cho người ta cảm giác, giống như thần thánh đang ban chỉ dụ vậy.

Mọi người chăm chú nhìn Tiêu Phàm đang trôi nổi trên trời, nội tâm lại không khỏi sinh ra lòng kính sợ.

Mà theo câu chữ phát ra, đám mây dần vén lên, từ phía chân trời rơi xuống một vệt ánh sáng, nhẹ nhàng chiếu rọi người Shiva…

…

Arthur nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra, khuôn mặt lạnh lẽo nhiều năm hiếm khi chấn động, bỗng nhiên hiện lên một chút kinh hoàng, sau đó gân xanh nổi lên, biến thành một cơn thịnh nộ.

Băng mạch dâng trào ra, đánh về phía màn hình lơ lửng trước mặt Arthur!

Đáng tiếc, màn hình đó chỉ là thiết bị lập thể thành hình ảnh.

Sau một cơn chấn động vẫn không bị tổn hại gì.

Arthur lấy lại tinh thần thì phát hiện mình thật thất thố, thu hồi lại băng sương mới trào ra, rồi mắng thầm: "Quả nhiên không thể chờ mong mà, hứng thú độc ác của John, sản phẩm 'Thần Kỹ', thật sự là một kỹ năng nhàm chán cực kỳ! Chờ đó đi, dù là ai trong mấy người thắng cuộc cuối cùng, tôi cũng đều sẽ giáo huấn thật nghiêm khắc, ai bảo mấy người phụ kỳ vọng của tôi, mắc công tôi xem một trò hề nhàm chán!"

Arthur đóng màn hình lại, sau đó đi về phòng mình, chuẩn bị sẵn sàng, lại lần nữa online.

…

Phong Ma Tiểu Xích Lang nhìn cảnh tượng trước mắt thì đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha hả: "Ha ha ha, quả nhiên là việc Lich King sẽ làm!"

Mà Tiểu Miêu và Crimson Rose bên cạnh Phong Ma Tiểu Xích Lang đến giờ vẫn chưa thể hồi thần lại.

Chỉ có Quân Đoàn sói Lẵng Lơ là từ đầu tới đuôi đều dâng cao sĩ khí, vô cùng hưng phấn nhìn màn hình chằm chằm, nhưng cảm thấy thỏa mãn với tất cả những gì đang diễn ra, bọn hắn điên cuồng la ré: "Ngô Vương vạn tuế vạn vạn tuế!"

…

Còn bên trong chiến trường, tất cả mọi người vẫn còn đang ngơ ngác, thẳng cho đến khi có một âm thanh vang lên…

"Hả! Anh làm cái gì tôi rồi đấy?"

Đây là một giọng nữ, nhưng rất nhiều người chưa từng gặp qua người này, chẳng qua là cảm thấy người này có gì đó giống với Shiva lúc nãy.

Tiêu Phàm lẳng lặng nhìn người trước mắt, trong đầu hiện ra một suy nghĩ kinh khủng…

Sinh ra hiệu quả thần kỳ không thể đoán được với mục tiêu công kích, hiệu quả thần kỳ của "Vương Ngôn Thuật"chính là cái này?

Vương nói, phải có ánh sáng, còn tưởng mình có thể triệu hoán ra xạ tuyến vệ tinh để tiêu diệt Shiva chứ! Cái đệch, thế mà lại dâng đến cho mình gái đẹp biến thân!

Nhưng mà cũng hên, tia sáng đấy không chiếu lên người mình…

Ngọc Sinh Yên nhìn thoáng qua Tiêu Phàm, rồi lại liếc mắt nhìn Shiva, kinh hoảng vô cùng, nói: "Cô ta? Hắn ta? Anh? Anh… biến thái!"

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy, thật ra tôi cũng không biết sẽ biến thành như vậy?"

Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy mình oan uổng muốn chết.

Sự thật đã chứng minh như thế, khi John tạo ra "Thần Kỹ", cũng không phải là áp dụng suy nghĩ của bản thân, mà là lấy từ ý thức "Tín đồ".

Trong lòng Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ, chỉ có loại kỹ năng này mới có thể xứng với "Lich King" Thần Kỹ thôi. Tiêu Phàm vốn không biết kỹ năng này từ đâu mà đến, hắn chỉ không giải thích được vì sao lại nhận được cái chuyển phát nhanh này thôi, nhưng bây giờ cũng chẳng có ai biết được điều này.

Quân Đoàn Sói Lẳng Lơ tưởng rằng vua của bọn họ đang phát uy nên cao hứng bừng bừng, nhưng ngoại trừ Quân Đoàn Lang Tao ra, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm của mọi người bên ngoài bắt đầu trở nên là lạ.

Khán giả lúc nãy còn tưởng Tiêu Phàm muốn bắn Nguyên Khí Đạn, nhưng đâu ngờ "Lich King" Mệnh Phàm chỉ là đang làm nhục đối thủ.

Mà việc này khiến cho bọn họ nhớ tới một tin đồn từng nghe, nghe nói "Lich King" Mệnh Phàm nam nữ gì cũng ăn sạch được, nhìn thấy Tiêu Phàm thi triển tuyệt kỹ này, trong đầu bọn họ bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ kinh khủng, trong lòng thầm rét lạnh.

Từ giờ trở đi, "Lich King" Mệnh Phàm nghiễm nhiên trở thành sự tồn tại không nên trêu chọc đến nhất trong game…

Arthur không kiềm chế được làm cho John đang chạy sang một căn phòng khác cũng kinh ngạc, hắn ta rõ ràng cảm nhận được sự lạnh lẽo trong bầu không khí.

Đợi đến khi Arthur trở vào trong máy chơi game, John mở trực tiếp ra, hắn ta muốn xem thử, trong "Tân Sinh" rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Màn hình lơ lửng lại lần nữa sáng lên, phản ứng đầu tiên của John là sững sờ, sau đó thì cười ha hả.

"Ha ha, thật sự là không ngờ mà, mình thiết lập kỹ năng trạng thái, thế mà hắn lại có thể bóp méo trạng thái của đối thủ, vậy xem ra cuộc chiến này đã lại lần nữa trở về điểm xuất phát rồi. Thật sự là một cuộc đối đầu thần kỳ, ngay cả người thiết lập ra 'Thần Kỹ' là mình đây cũng cảm thấy thật bất ngờ…"

Chương 1057: Giải Trừ Thần Hóa

Chương 1057: Giải Trừ Thần Hóa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

John liếc qua Shiva đang nổi điên và Tiêu Phàm cực kỳ vô tội, nghĩ thầm, có lẽ hắn ta về sau nếu có thời gian sẽ vào game xem sao, nhìn thử những con người thú vị trong đấy.

…

"Rốt cuộc thì anh làm gì tôi rồi?"

Shiva hỏi Tiêu Phàm một câu hỏi mà giờ phút này ai nấy cũng muốn biết, nhưng Tiêu Phàm lại chẳng biết nên trả lời như thế nào.

“Tôi… Tôi có biết đâu… Anh nói ‘Thần Kỹ’ có thể đối phó với ‘Thần Kỹ’ còn gì, vì đối phó anh nên chuyện biến thành như vậy đấy…”

“Hèn hạ thiêt sự, vì muốn đánh bại tôi, anh biến tôi thành bộ dạng như vầy à?”

“Tôi cũng không biết sẽ biến thành như thế, kỹ năng đã nói có thể sinh ra hiệu quả thần kỳ đối với đối thủ nên tôi mới…”

“Anh cảm thấy cái này thần kỳ á?”

“Không, tôi không có ý này, anh trước tiên tỉnh táo lại chút…”

“Anh biến tôi thành như vầy, tôi còn tỉnh táo được hả!”

Shiva không thể bình tĩnh được nữa, bởi vì hắn ta cảm nhận được tín ngưỡng đang liên tục sụp đổ, thần lực đang trôi ra khỏi cơ thể hắn ta, cũng bởi vì tên hèn hạ trước mặt đã biến hắn ta thành bộ dạng như thế này!

“Cái này… Lần đầu tiên là như vậy đấy chứ quen rồi sẽ ổn thôi…”

Là một người có kinh nghiệm, Tiêu Phàm che giấu lương tâm đi an ủi Shiva, bởi vì cho đến ngày hôm nay Tiêu Phàm vẫn khó mà quen được trạng thái của Phàm Tử.

“Ai sẽ quen cơ! Anh mau biến tôi về lại đi!”

“Tôi… Tôi không biết…”

Ngọc Sinh Yên đứng bên cạnh cũng cảm thấy đồng tình đôi chút với Shiva, bởi vì cô cũng từng có kinh nghiệm tương tự, đoạn thời gian dây dưa với Tiêu Phàm kia, quả thực nhớ đến mà hoảng.

Ngay lúc tình cảnh sắp mất khống chế, ầm một tiếng, trên người Shiva nổ ra một đám khói trắng hệt như ảo thuật vậy, Shiva lại lại lần nữa đổi trở về như cũ, như lời Arthur đã nói, đây quả thực là một trò hề.

Phản ứng của Shiva đầu tiên là giật mình, sau đó đôi mắt ngập tràn vui sướng, ánh mắt quét về phía Tiêu Phàm xong thì liếc sang chỗ khác trong

phẫn nộ, hắn ta không cách nào quên được nỗi nhục nhã lúc nãy!

Tiêu Phàm thấy vậy cũng sững sờ, hắn không ngờ hiệu quả của "Vương Ngôn Thuật" cũng chỉ duy trì trong một thời gian ngắn, nhưng khi hắn nhìn về phía Shiva, trong lòng lại vui mừng lên.

Quả nhiên, có thể đối phó "Thần Kỹ" cũng chỉ có "Thần Kỹ" …

Hiệu quả tổng thể của "Vương Ngôn Thuật" thật vớ vẩn, chỉ cho Shiva thêm một cái buff đảo ngược giới tính, nghe thì giống như đùa, nhưng tác dụng thực tế lại cực kỳ to lớn.

Nó thông qua trạng thái trao cho Shiva một cách cưỡng ép, bao trùm lên kỹ năng Thần Hóa trên người Shiva, nói cách khác khi Shiva lại lần nữa biến về giây phút đó, trạng thái Thần Hóa đã được giải trừ.

Không có "Phục Sinh Đạo · Thiên Sa Lưu Thể" và "Hủy Diệt đạo - Phong Sa Mẫn Diệt", thực lực Shiva đã giảm đi nhiều, cuộc chiến đấu lại lần nữa trở về giai đoạn ban đầu!

Thế nhưng, Shiva cũng chẳng thèm để ý đến việc này, hắn ta phải đánh bại được Tiêu Phàm để báo thù rửa hận, trạng thái kỳ diệu kia dù chỉ trong chớp mắt, thế nhưng cảm giác xấu hổ theo đó làm cho Shiva vĩnh viễn khó mà quên được!

Shiva phóng ra một chiêu, Phong Sa Địa Tẩu!

Phong Sa Địa Tẩu, kỹ năng Hủy Diệt đạo, sử dụng cát vàng tấn công địch dọc theo mặt đất!

Thấy Shiva xuất thủ, Tiêu Phàm cũng không nóng vội, Shiva đã không còn "Thần Hóa", Tiêu Phàm cũng không còn e ngại hắn ta nữa.

Chân Tiêu Phàm di chuyển, tránh được phạm vi công kích của "Phong Sa Địa Tẩu".

Có điều, đối với Shiva mà nói, "Phong Sa Địa Tẩu" chỉ là giả vờ tiến công, mục đích thực sự của hắn ta là mượn cát vàng che mắt đối thủ để mình tiếp cận!

Ầm!

Shiva tuôn ra từ trong màn cát, đánh về phía Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm thì vung ngược tay lên, cầm kiếm lao về phía Shiva!

Chẳng biết từ lúc nào, trên thân kiếm đã dấy lên một ngọn lửa!

Shiva trong nháy mắt hóa quyền trong bàn tay, một ngọn lửa thình lình được đốt lên, trong giây lát Shiva đã dùng tay nắm chặt lấy kiếm của Tiêu Phàm!

Thiên Nhãn có thể giúp cho Shiva khóa kín sát cơ của đối phương, Hủy Diệt Đạo - Ảm Diệt Minh Viêm, càng có thể giúp Shiva đánh tan tất cả thương tổn, dù không còn "Thần Hóa" nữa, nhưng Shiva vẫn là người chiến thắng cuối cùng của "Thăng Thần Chi Dịch".

Có điều, đối với Tiêu Phàm mà nói, kiếm cũng không phải có có một thanh.

Thanh kiếm này rời tay, sau đó là một điệu múa điên cuồng!

Một tàn ảnh ngay lúc Shiva nắm chặt Huyết Kiếm của Tiêu Phàm, đã đánh về phía ngực của Shiva!

Có thể được gọi là Huyễn Kiếm Chi Pháp, tất phải có mộng ảo!

Hai mắt Shiva trừng lớn, tàn ảnh màu máu trong mắt người khác, trong Thiên Nhãn của hắn ta thì bị thả chậm lại gấp hai lần.

Nhưng đường kiếm này vẫn nhanh quá mức, hắn ta giờ phút này vốn không còn né tránh kịp!

Mà "Ảm Diệt Minh Viêm" chỉ có thể sinh ra trong hai tay, không cách nào chống cự được nữa!

Shiva hít sâu một hơi, thân thể bắt đầu xoay về phía sau!

Tông sư Kalaripayattu Chiến Vũ, thân thể cực kì mềm dẻo, Shiva rút lui về phía sau xong thì thân thể cũng cố hết sức né tránh thương tổn!

Shiva lùi về sau mấy bước, hai người lại lần nữa tách rời.

Shiva vuốt bụng một cái, ngón trỏ và ngón cái vuốt lẫn nhau, hắn ta cảm giác được đầu ngón tay có gì đó ướt ướt, hắn ta giơ tay lên, đưa đến mũi ngửi, đó là mùi máu.

Hắn ta bị đả thương, mặc dù "Phục Sinh Đạo · Thiên Dũ" đang không ngừng chửa trị vết thương cho hắn ta, Shiva vẫn cảm thấy cực kì tức giận.

Nếu hắn ta không nhớ lầm thì từ khi cái tên Mệnh Phàm này xuất hiện đến giờ, hắn ta chưa bao giờ làm người này bị thương được dù chỉ là một ít, mà bây giờ hắn ta lại bị thương trước đối thủ, đây là chuyện xưa nay chưa từng xảy ra!

"Đừng tưởng Shiva tôi không có 'Thần Hóa' thì anh có thể chiến thắng. Lúc tôi đánh với sáu người kia cũng không có 'Thần Hóa' đâu!"

Một cơn sóng đen lập tức lướt qua giữa sân!

Đợi đến khi hắc triều tuôn đến bên người Tiêu Phàm, ác ma đã được sinh ra!

Tiêu Phàm cảm thấy sau lưng có gì đó nguy hiểm, đang muốn xê dịch bước chân tránh nó, nhưng chẳng biết từ lúc nào, hai tay đã bị Shiva khóa chặt bằng tay.

Dùng hai tay hạn chế đối thủ thì công kích chiêu khác bằng cách nào?

Đối người thường mà nói, đúng là như thế, nhưng là hắn ta là "Hoá Ác Ma" Shiva, tay của hắn ta có tận bốn cái!

Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng hoảng sợ, hắn không nghĩ tới Shiva lại còn có thể đánh hai tay về phía hắn, hơn nữa nghe tiếng gió, một chưởng này đủ để đập nát xương sọ hắn chứ đùa!

Không do dự, sử dụng đến "Kim Tàm Thoát Xác"!

Tiêu Phàm thoát thân, đứng bên cạnh, nhìn con quái vật trước mắt.

Trong thần thoại Ấn Độ, Shiva bốn tay ba mắt, giờ phút này Shiva "Hoá Ác Ma" hình như đã bị dị hóa ảnh hưởng.

Nhưng hình ảnh này của Shiva trong mắt Tiêu Phàm chính xác là một con quái vật.

"Anh lại tránh thoát được."

"Ờ, suýt nữa là mất mạng rồi."

"Tiếp theo anh sẽ không còn may mắn như thế nữa đâu…"

"Chờ một chút, tôi còn mộy vấn đề muốn hỏi."

Shiva vừa định ra tay, không ngờ lại bị Tiêu Phàm ngăn lại, hắn ta cực kỳ bất mãn: "Nói!"

"Ngươi dùng Khí Công Pháo sao?"

Shiva sững sờ, không hiểu, sau đó như nghĩ tới điều gì, hắn ta cực kì phẫn nộ: "Anh cũng sẽ không dùng 'Nguyên Khí Đạn', sao tôi dùng loại công phu đấy!"

"À, vậy tôi yên tâm rồi."

Tiêu Phàm thở dài một hơi, đảo mắt một cái cả người đã trắng như tuyết, "Bạch Ma Hóa" xuất hiện!

Sau khi Ác Ma Hóa, ở lần đầu tiên tập kích Shiva rất nhanh đã có thể kìm chế Tiêu Phàm, Tiêu Phàm liền biết lần này không thể khinh thường.

Nói chuyện để kéo dài chút thời gian, sau đó Tiêu Phàm trực tiếp xuất ra hình thái mạnh nhất của mình.

Shiva nhìn "Bạch Ma Hóa" Tiêu Phàm, cảm thấy hơi kinh ngạc.

Trạng thái hiện tại của hắn ta được gọi là "Ác Ma Hóa – ngày của Shiva", cũng chính là "Ác Ma Hóa" đã dị hóa, đây là thứ Shiva tập hợp được của ba người Dạ Xoa, Asura và Nữ La Sát.

Càng nghiêng về phía hắc ám thì "Ác Ma Hóa" sẽ càng sinh ra nhiều thay đổi hơn, Shiva vốn dĩ là thần hai mặt Hủy Diệt và Phục Sinh, chỉ cần từ bỏ "Đạo Phục Sinh" để dồn toàn lực vào "Đạo Hủy Diệt", Shiva liền có thể tạo nên hình thái này.

Chương 1058: Hoán Đổi Đọ Sức

Chương 1058: Hoán Đổi Đọ Sức

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Dĩ nhiên, sống dưới loại hình thái này thì cũng không thể tiếp tục sử dụng "Đạo Phục Sinh".

Nhưng Shiva cũng không cảm thấy thiếu đi tác dụng chữa trị của "Đạo Phục Sinh" là điều đáng tiếc, bởi vì trong thời khắc này hắn ta chỉ muốn hủy diệt hoàn toàn kẻ địch trước mắt này!

Mà khi Tiêu Phàm "Bạch Ma Hóa" làm cho Shiva cảm thấy vô cùng kì quái, đặc biệt là màu sắc của Tiêu Phàm ở trong thời điểm này.

Vô luận "Ác Ma Hóa" biến dị như thế nào đi chăng nữa thì màu sắc chủ yếu luôn là màu đen, loại màu sắc tương phản của Tiêu Phàm ngay lúc này là như thế nào, hắn ta không tin có một người có thể dùng loại màu sắc trắng tinh như thế này để biểu đạt ra ngoài.

Hơn nữa hình thái của Tiêu Phàm đối với bọn họ mà nói là quá mức ôn hòa.

Sau khi Ác Ma Hóa thì ngoại hình của người chơi sẽ gần như hóa thành thú dữ, mà ngoại hình của Tiêu Phàm lúc này gần như là tương tự với người bình thường, chỉ có thêm một đôi sừng trắng như bạch ngọc cùng với móng tay dài, bề ngoài quá mức tầm thường.

"Đây là "Ác Ma Hóa" đã dị hóa của ngươi?"

"Coi như là vậy đi!"

Tiêu Phàm cũng không thể xác định, bản chất của "Bạch Ma Hóa" và "Ác Ma Hóa" là tương tự nhau, nhưng lại có chút bất đồng.

"Ác Ma Hóa" là để cho bóng tối tràn đầy nội tâm mà "Bạch Ma Hóa" của Tiêu Phàm là thôn phệ bóng tối để sinh ra.

Cho nên hắn cũng không hiểu sau khi bóng tối lui xuống thì còn thừa lại màu trắng như tuyết là loại ý nghĩa nào.

…

Coi như là vậy đi?

Là ý gì?

Rốt cuộc là như vậy hay là không phải?

Hắn không muốn nói sao?

Vậy ta cũng không thèm quan tâm…

Trong mắt của Shiva lóe lên tia sáng âm u, sau khi Ác Ma Hóa thì hắn ta đã không còn tỉnh táo như trước, cuồng bạo điên đảo nhảy loạn trong lòng hắn ta, khiến cho hắn ta chỉ muốn hủy diệt hết tất cả mọi thứ trước mắt!

Điên cuồng chính là bản chất căn bản đặc thù nhất của "Ác Ma Hóa"!

Shiva phóng nhanh về phía Tiêu Phàm, bốn cánh tay chuyển động giống như cash chim đang bay!

Ào!

Đó là tiếng cánh tay của Shiva xé gió chuyển động tạo thành, không một ai dám khinh thường, sau khi Shiva có bốn cánh tay thì đã trở nên cuồng bạo hơn!

Đây không phải là lần đầu tiên Tiêu Phàm đối mặt với người có bốn cánh tay, bất quá lần này "Yagyu Tengu" đổi thành "Ngày của Shiva", hắn lại cảm thấy áp lực.

Do Miya Yagyu và Yasumasa Yagyu cũng chỉ là đệ tử khá mạnh của lưu phái tân âm dòng họ Yagyu mà thôi, cho nên khi kết hợp trở thành Yagyu Tengu cũng không mạnh mẽ lắm, nhưng Shiva lại là một tông sư chân chính của Mạt Á Đồ Chiến Vũ!

Hai cánh tay đã là tông sư thì bốn cánh tay sẽ mạnh tới đâu chứ?

Ảm Diệt Minh Viêm bởi vì bị Shiva đánh tan đã tạo thành thương tổn, vì vậy hành động của Shiva đã biến thành thế tấn công kinh khủng nhất!

Thanh kiếm trong tay hắn lóe lên tia sáng chói lọi, Shiva giương ra bốn cánh tay, tấn công về phía Tiêu Phàm, không hề có chút sợ hãi nào!

Đối diện với thế tấn công hung hãn của Shiva, Tiêu Phàm đã bắt đầu sử dụng "Khinh Vũ" từ lâu, tự điều chỉnh trạng thái của bản thân đến mức cao nhất!

Từng chiêu thức của Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu được sử dụng, ngắn gọn dứt khoát, không có chút nào hốt hoảng.

Chỉ có điều tông sư trong Mạt Á Đồ Chiến Vũ cũng không phải là kỹ năng vật lộn, mà đánh trực diện cũng không phải là đặc điểm chủ yếu của Mạt Á Đồ Chiến Vũ!

Hai tay của Shiva tạo thành một loại vặn vẹo có độ cong kì dị, đây cũng là võ giả có tay chân mềm dẻo khủng khiếp nhất trong Mạt Á Đồ Chiến Vũ!

Mà "Ác Ma Hóa – Ngày Của Shiva" cũng làm cho cơ thể mềm dẻo hơn, làm cho Shiva phát huy đến một mức độ làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, bốn cánh tay giống như là mãng xà vậy, lượn lờ qua lại trong không trung giữa các bóng kiếm, rồi sao đó lộ ra răng nanh độc hướng về phía con mồi của mình!

Một tay múa may quay cuồng, ba tay còn lại chia ra ba phía đánh vào các điểm yếu ở đầu ngực bụng của Tiêu Phàm, một chiêu này của Shiva có thể nói là cực kì ác độc!

Tiêu Phàm lập tức rút lại chiêu tấn công của chính mình, mũi kiếm tạo thành vòng tròn trên mặt đất, sóng lửa tràn ra, hướng về phía Shiva ập xuống!

Đợi đến khi màn lửa lui xuống.

Tiêu Phàm đã mượn sức bùng nổ của ngọn lửa để lui về phía sau.

…

Thái Thập Tam vẻ mặt tràn đầy sùng bái, Hàn Tiểu Yêu cũng há hốc mồm, trong lòng Ngọc Sinh Yên cảm thấy vô lực.

Bởi vì Shiva và Tiêu Phàm đánh nhau, làm cho cô có cảm giác không thể chen chân vào.

Tới một chiêu cuối cùng càng làm cho cô khó mà nhìn thấy được rõ ràng, cảm thấy hoa mắt.

Khoảng cách giữa hai chúng ta đã lớn đến mức độ này hay sao?

…

Mọi người đang hâm mộ và ao ước được như hắn, nhưng trong lòng Tiêu Phàm không hề cảm thấy an ổn, bởi vì hắn cảm nhận được uy lực tông sư của Shiva.

Người được người khác gọi là tông sư thì tất nhiên sẽ không phải là nhân vật đơn giản, bốn tay liên tiếp tấn công, có thể nói là không có chút sơ hở nào, chính giữa trán còn có một con mắt, giống như có thể nhìn thấu tất cả cử động của hắn vậy.

Cái tên Shiva này, không phải chỉ là khó chơi bình thường!

Đó là kết luận sau cùng trong đầu của Tiêu Phàm, mà Shiva sau khi tấn công không có kết quả thì lại càng trở nên cuồng bạo hơn.

Shiva vung tay lên một cái, bão cát đầy trời!

Cát vàng ở xung quanh bay lên đầy trời, phạm vi so với lúc trước còn kinh khủng hơn, hoàn toàn che kín bốn phía, nhưng Tiêu Phàm biết, nguy hiểm chân chính nằm ở phía sau đám cát vàng kia!

Bão cát đầy trời không phải là một loại kỹ năng tấn công là kỹ năng hạn chế mềm dẻo, thông qua đó chế tạo các hoàn cảnh đặc thù, ảnh hưởng đến giác quan của kẻ địch.

Tiêu Phàm hãm sâu vào trong đó, không thể nhìn thấy vạn vật xung quang mà chỉ có thể nghe thấy âm thanh các nhánh cây bị cuồng phong quật gãy lìa khỏi cành.

Bồng nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, Tiêu Phàm biết được rằng Shiva muốn từ trong trận bão cát này tấn công hắn!

Tiêu Phàm rất muốn né tránh nhưng Shiva đã nhanh hơn một bước, hoặc là có thể nói tông sư có năng lwucj phán đoán nhất định đối với thế cục, nếu không ra tay thì thôi, còn đã ra tay thì sẽ khiến mọi người kinh ngạc!

Shiva không có đánh quyền về phía Tiêu Phàm mà bốn tay giống như gông xiềng khóa chặt tay chân của Tiêu Phàm lại, cát vàng từ trên người của Tiêu Phàm đột ngột sinh ra!

Đạo hủy diệt – Bão cát phấp phới, đó là một chiêu có thể dùng bão cát nghiền kẻ địch thành những mảnh vỡ!

Cát vàng cuộn lên nuốt trọn Tiêu Phàm vào rồi sau đó máu đỏ tràn ra!

Bên ngoài sân nổi lên sự kinh hoàng, bọn họ có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy cát vàng bay đầy trời, khi bão cát rút lui, Tiêu Phàm liền bị Shiva siết cổ, bọn họ thậm chí còn không thể phụ hồi tinh thần lại!

Phong Ma Tiểu Xích Lang vẫn trấn định như cũ, hắn ta biết mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, chất lỏng giống như là máu kia bắt đầu chuyển động, dần dần ngưng tụ lại thành hình hài ở sau lưng của Shiva, bóng người trắng như tuyết kia lại hiện ra một lần nữa, một thanh kiếm được lửa bao bọc đâm về phía Shiva!

Tình thế cuộc chiến đảo ngược, người xem từ kinh ngạc chuyển thành vui mừng!

Nhưng sắc mặt của Tiêu Phàm lại trở nên tái nhợt.

Cảm giác từ lưỡi kiếm truyền tới không đúng lắm…

Phụt…

Bóng dáng của Shiva biến mất trước mũi kiếm, cát vàng tán loạn trên mặt đất.

Mà khi Shiva hiện thân một lần nữa thì đã ở sau lưng Tiêu Phàm!

"Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới biết thế thân!"

Shiva lạnh lùng nói.

Dời Hình Sa Hàng chính là tuyệt kĩ của Shiva!

Nó có thể làm cho Shiva hóa thành cát vàng, tránh được một chiêu trí mạng!

Shiva đánh ra một quyền, Tiêu Phàm lần nữa sử dụng "Tửu Ngọc Ma Tượng"!

Đợi khi Tiêu Phàm ngưng hình tấn công tới, Shiva lại thi triển "Di Hình Sa Hàng" một lần nữa, lập lại hành động trước đó, phát động một kích trí mạng với Tiêu Phàm!

Lần này, Shiva ép Tiêu Phàm sử dụng "Tửu Ngọc Ma Tượng" lần cuối cùng…

Shiva cảm thấy ở phía sau mình dần dần ngưng tụ thành một vật, hắn ta biết mình đã thắng.

Chương 1059: Kiếm Thành

Chương 1059: Kiếm Thành

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Shiva tuy rằng không biết tất cả kỹ năng của Tiêu Phàm nhưng hắn ta cũng hiểu được chính mình chỉ có thể sử dụng ba lần liên tục "Di Hình Sa Hàng" trong thời gian ngắn.

Dựa theo thông lệ, vì thăng bằng của trò chơi, năng lực cũng như kỹ năng, số lần sử dụng hắn là thống nhất.

Mà Tiêu Phàm đã dùng ba lần, mà hắn ta vẫn còn lần thứ ba, giờ phút này nên dùng "Di Hình Sa Hàng" một lần cuối cùng để quyết định thắng bại của trận chiến này!

Cảm giác sau lưng có tiếng xé gió, Shiva đắc ý cười, hóa thành một bãi cát vàng…

Tiêu Phàm dùng "Tửu Ngọc Ma Tượng" để tấn công, Shiva theo sau dùng "Di Hình Sa Hàng" để phản công, hai người không ngừng di chuyển về sau lưng của đối phương, mà đến lần thứ ba chuyển đổi vị trí đã chính là cực hạn của đối phương.

Shiva cười, hắn ta sử dụng tiếp "Di Hình Sa Hàng" lần thứ ba, bóng người lẩn trốn vào trong cát!

Loại kỹ năng biến hóa hình dạng này, người sử dụng sau mới là người chiến thắng!

Shiva đã không thể chờ đợi thêm nữa để thấy được hình ảnh ngã xuống của Tiêu Phàm!

Chỉ có điều đợi đến khí Shiva ngưng hình một lần nữa, hắn ta không lập tức ra ra tay, bởi vì thứ đang đứng trước mặt hắn không còn là Tiêu Phàm nữa mà là một ngọn lửa hình người!

Shiva hoàn toàn kinh ngạc, ý thức được mình bị Tiêu Phàm lừa đảo.

Nếu như kẻ địch không ở phía trước, vậy thì tất nhiên…

Xoạt…

Một cây kiếm đầy máu từ bụng Shiva đâm ra!

Shiva nhịn đau đạp một chân về phía sai, mượn thế nhanh chóng rút lui!

"Ngươi chơi xấu!"

Shiva vô cùng tức giận nhìn Tiêu Phàm chằm chằm, mặt mùi vặn vẹo, cũng không biết đây bởi vì lửa giận hay vì đau đớn.

"Điều này không phải rất bình thường sao, binh bất yếm trá*, chơi trò chơi thì phải dùng đầu óc."

*Trong chiế tranh thì không ngại việc lừa dối.

Tiêu Phàm vung kiếm lên, máu tươi trên thân kiếm đã bị ngọn lửa đốt cháy đi.

Khoảnh khắc lúc Shiva sử dụng "Di Hình Sa Hàng" kia, Tiêu Phàm đối với kế hoạch của hắn ta đã sáng tỏ trong lòng.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, tất cả mọi thứ của Shiva đều không thoát khỏi cặp mắt của Tiêu Phàm.

Nếu đã biết được sự tồn tại của "Di Hình Sa Hàng", hắn sẽ tương kế tựu kế, liên tục sử dụng "Tửu Ngọc Ma Tượng", thông qua tiết tấu chiến đấu mạnh mẽ, đánh loạn suy tính của Shiva, khiến hắn ta sinh ra suy nghĩ này, rơi vào bẫy rập ở giữa, cuối cùng hắn đi trước một bước ngưng hình ngọn lửa lại, đên khi xuất hiện một lần nữa thì đã lừa Shiva vào trong đó.

Tiểu Miêu có chút kinh ngạc, cô ta không biết miêu tả trận chiến vừa rồi như thế nào, vị trí của Shiva và Tiêu Phàm không ngừng thay đổi, khiến cho cô ta cảm thấy mơ hồ.

Khán giả cũng không thấy rõ mọi chuyện vừa mới diễn ra, chỉ thấy hai người Tiêu Phàm và Shiva không ngừng thay đổi vị trí, chém giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ thấy Shiva bị thương, bọn họ vui mừng hò reo!

Tâm trạng của Shiva ngày hôm nay rất tệ. để hóa thành "Ác Ma Hóa – Ngày của Shiva", hắn ta đã từ bỏ hoàn toàn ánh sáng, toàn thân vứt vào trong bóng tối, cho nên kỹ năng hồi phục của "Đạo Phục Sinh" hắn ta đã không thể sử dụng nữa.

Mà hóa thành ình thái lần này, Shiva muốn hủy diệt đối thủ hoàn toàn, nhưng sau loạt đụng chạm này, hắn ta lại vẫn không thể làm bị thương đối thủ, ngược lại chính mình còn bị đâm lại một kiếm, điều này đối với Shiva mà nói thì quả thực là đả kích quá lớn.

Shiva cực kì tức giận, rồi sau đó lại thở ra một hơi thật dài, hai mắt nhắm chặt lại.

Những hành động nhỏ của Shiva làm cho Tiêu Phàm cảm thấy đến giờ phút này trên người Shiva dường như đã phát sinh điều gì đó.

Đợi Shiva mở mắt ra một lần nữa thì đôi mắt đã bình thường lại như cũ.

Giờ đây trong lòng của Shiva đã không còn suy nghĩ chuyện gì khác nữa, hắn ta chỉ nhớ mình sinh ra ở bang Kerala thuộc miền Nam Ấn Độ, được mọi người xưng tụng là bậc thầy vì đại của Kalaripa Yatu!

Đã như vậy thì hãy để cho đối thủ cảm nhận một chút Vũ Điệu Hủy Diệt Ấn Độ!

Shiva vọt về phía trước, tốc độ như cũ, rất nhanh đã áp sát bên người Tiêu Phàm, bốn cánh tay đốt lên ngọn lửa tấn công về phía Tiêu Phàm.

Một chiêu này không có sự điên cuồng như lúc trước, nhưng lại nhiều thêm một chút vững vàng, điều này trái lại làm cho Tiêu Phàm cảm thấy khó giải

quyết!

Bởi vì lần tấn công này của Shiva có thêm nhiều kỹ xảo rất lớn, mỗi sức lực sử dụng, mỗi góc độ thâm nhập đều là tinh túy lắng đọng từ lịch sử của Kalaripa Yatu, mà giờ phút này Shiva đã thi triển ra toàn bộ!

…

Tiêu Phàm cùng kiế, gặp gỡ đều là do kế hoạch của lão ăn mày Lý Tiêu Sái gây nên, nhưng Tiêu Phàm chỉ đơn thuần cho rằng đây là sự trùng hợp, cho nên Tiêu Phàm xác định vị trí của mình chỉ là môn đồ bên ngoài của phái Thục Sơn.

Hắn biết Kiếm Thần mạnh mẽ, biết được Thục Sơn trên thế giới, mới có thể khiêm tốn đi đến vị trí ngày hôm nay, giờ đây lại gặp phải một vị tông sư đánh cận chiến, thì lúc này đây hắn làm sao có thể bỏ qua chứ?

Huyết kiếm trong tay xoay tròn, tửu hỏa sáng lạng chói mắt, đó là điệu múa kiếm chỉ thuộc về riêng hắn!

Kiếm thế tuy có phong thái của Thục Sơn nhưng thực ra đã khác xa từ lâu.

Thậ tra thì khi Tiêu Phàm cầm song kiếm thì đã không còn đường lui nữa. Cho nên lúc ban đầu Kiếm Thần mới có thể lên tiếng trách móc, nói hắn không chuyên tâm.

Nhưng vốn dĩ Tiêu Phàm không phải là người tuân thủ nội quy như vậy, tung mây lướt gió như ngựa thần mới là quy chế phù hợp với hắn.

Cầm hai thanh kiếm thuận tay thì liền dùng cả hai, mặc dù "Nhị Đao Lưu*" trong lịch sử bị danh môn chính phái bác bỏ.

*là danh từ tổng hợp để chỉ kỹ thuật dùng kiếm, tấn công và phòng thủ hợp nhất bằng cách vận dụng hai thanh kiếm trái phải trên tay.

Tiêu Phàm vẫn kiên trì đi theo con đường này.

Mà loại phóng khoáng không bị trói buộc này thuộc về phần đặc sắc Tửu Kiếm của phái Thục Sơn, mà hắn lại là Tửu Kiếm Tiên đời thứ hai mươi

bốn!

Ầm!

Mũi kiếm bùng lên hỏa tửu, lão ăn mày đang dùng bữa cùng với Ma Youmao bỗng nhiên dừng lại, tựa hồ cảm nhận được điều gì đó, sau đó cười lớn!

“Ha ha, ta hiểu rồi!”

Bất quá tiếng cười của lão ăn mày lại bị mọi người phê phán: “Lý Tiêu Sái! Cái lão chợ búa này, chính lão bị hoa mắt, làm bọn ta bị hoa mắt theo, dám lừa đảo hả?”

“A? Là như vậy sao? Ha ha ha…”

Bị trách mắng liên tục nhưng lão ăn mày vẫn cười vui vẻ như cũ…

…

Shiva điều chỉnh trạng thái của mình đến mức cao nhất, bốn tay tấn công liên tục, sử dụng hoàn mỹ tinh túy của Kalaripa Yatu, nhưng dù như thế nào hắn ta cũng không thể ngờ rằng dù đã như vậy thì hắn ta và Tiêu Phàm cũng không thể phân cao thấp!

Làm hắn ta hoảng sợ hơn nữa chính là hắn ta có thể cảm giác được lửa trên người của Tiêu Phàm đang không ngừng dâng cao, cuối cùng sẽ nuốt chửng hắn ta!

Cái gì gọi là bảo kiếm, chính là càng chiến đấu càng mài giũ lại càng sắc bén mới lag bảo kiếm, mà không ngừng khiêu chiến chính là quá trình ma luyện của Tiêu Phàm.

Shiva đắm chìm Kalaripa Yatu ở Kerala nhiều năm, không ngừng tích lũy mới có thể trở thành một bậc thầy, mà Tiêu Phàm cũng giống như vậy, thông qua sự khiêu chiến không ngừng, va chạm liên tục mới có được chút thành tựu.

Chuyện gì cũng không thể chỉ chạm vào một cái là thành công, luôn kiên trì cố gắng nhất định sẽ có ngày đơm hoa kết quả, mà giờ khắc này, kiếm của Tiêu Phàm lại trở nên sáng chói!

Thái đọ nhẹ tựa lông hồng, kiếm như ảo ảnh, sóng lửa cuộn trào!

Kiếm quang mang theo tia lửa, không ngừng nở rộ ra ngoài, như bút lông thấm mực, mực đen thấm hương!

Shiva cảm nhận được thủy triều đang lên, tựa như thấy thấy được ánh mặt trời mới mọc…

…

Khi đó, hắn ta còn nhỏ.

Trên nền đất trống, tung quyền múa cước, theo sư phụ học tập cơ sở của vũ điệu hủy diệt Kalaripa Yatu

Để rèn luyện thân thể mềm dẻo bị đau đớn, khiến cho nước mắt của Shiav chảy dài, nhưng hắn ta vẫn cắn răng nhẫn nại như cũ.

Mấy năm sau hắn đã trở thành đại sư, tất cả những điều này đã rất lâu rồi hắn ta không còn nhớ tới, cho đến hôm nay khi hắn ta nhìn thấy một người khác đi đến cảnh giới tông sư.

Chương 1060: Bắt Đầu Quyết Chiến

Chương 1060: Bắt Đầu Quyết Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Con người chính là bước từng bước một đi về phương xa như vậy…

Lửa triều rút đi, Shiva liền không còn nhúc nhích.

“Ngươi quá bất hạnh.”

Tiêu Phàm nói như vậy.

Bởi vì Shiva vô cùng xui xẻo đụng phải lúc Kiếm thành của hắn tích lũy đã lâu, nếul à lúc bình thường, Tiêu Phàm không thể nào bắt được đơn giản như vậy.

“Không, ta thật may mắn vì ngươi đã để cho ta nhìn thấy phong cảnh khác.”

Mỗi một người khi chạm tới cảnh giới tông sư đều là một cảnh đẹp, đối với Shiva mà nói có thể tận mắt nhìn thấy chính là may mắn.

Hơn nữa dường như hắn ta đã biết vì sao màu sắc của Tiêu Phàm sau khi biến hóa lại có sự trái ngược, bóng tối rút lui để lại ánh sáng, đó chính là hi vọng sau khi chinh phục bóng tối…

Ầm!

Trên người Shiva bỗng nhiên hiện ra vô số vết nứt, ngọn lửa đột ngột bừng lên, tiêu hủy hoàn toàn mọi thứ…

“Túy Uyên Sát - Ngọn Lửa Địa Ngục…”

Tiêu Phàm nhìn nhắc nhở của hệ thống, lẩm bẩm thì thầm,

…

Ting…

Shiva lui về phía sau, quả cầu rơi xuống, đó là thứ đại diện cho “Thế Giới Chi Uyên” của Ấn Độ.

Tiêu Phàm không chút do dự dùng kiếm chém tới!

Sức mạnh của người chơi Ấn Độ là không thể khinh thường, chỉ cần chậm một giấy thôi thì đối phuwong có thể tạo cho mình không ít tổn thất.

Theo một kiếm chém tới của Tiêu Phàm, thủy tinh cầu long lanh trong suốt bị vỡ vụ ra, Miên Miên bên cạnh bị dọa làm cho giật mình, tựa hồ tiếc nuối

vì thủy tinh cầu xinh đẹp kia bị vỡ tan tành, bàn tay nhỏ bé khẽ nắm chặc hơn.

Nhưng mọi người đều rất vui vẻ bởi vì đại địch đã bị bức lui, thắng lợi thuộc về bọn họ!

Vào thời khắc kẻ địch biến mất trước mắt kia, Lâm và đồng bọn của anh ta ngay lập tức biết chuyện gì đã xảy ra, vui mừng hoan hô!

Mà Tiêu Phàm lại khẽ cau mày lại, bởi vì có người đưa tin tức tới…

Đá truyền tin, trước trận chiến hắn đã được Băng Hắc Long tặng, bây giờ có tin tức báo lại cho hắn, chỉ có thể là từ chỗ "Thám tử" mà hắn bố trí thôi".

Trước khi Tịch Dương chết thì có thể coi như là trinh thám dò xét tình hình của kẻ địch, bây giờ chỉ còn sót lại Thời Vũ Hoàn "Thế Giới 2D".

Lúc Tiêu Phàm chạy đến để tiếp viện cho đồng đội thì Thời Vũ Hoàn bắt đầu tiến hành một nhiệm vụ khác.

Năng lực tác chiến của Thời Vũ Hoàn không mạnh, đi theo tiếp viện chỉ làm kéo chân người khác, cho nên cậu ta giao trọng trách nặng nề đánh lui Ấn Độ cho Tiêu Phàm, bắt đầu dò xét một chiến trường khác để làm công tác chuẩn bị cho sau này.

Thế nhưng đến tận ngày hôm nay Thời Vũ Hoàn vẫn không thể tìm được nơi phòng bị bởi vì thực lực của một người là quá nhỏ.

Nhưng "Thế Giới 2D" của cậu ta giống như là ra đa vậy, lúc này xuất hiện các điểm màu đỏ, điểm màu đỏ đó là đại diện cho kẻ địch!

Có kẻ mới bắt đầu xâm nhập!

…

"Tình hình như thế nào?"

Tiêu Phàm hỏi.

“Bên này là phía Bắc chiến trường, “Thế Giới 2D”của tôi đang ở khu vực biên giới, xuất hiện bóng dáng của kẻ địch! Trước mắt tôi vẫn chưa nhìn thấy bọn họ, không biết người tới là ai, rốt cuộc là Nga hay Bắc Mỹ…”

“Biết rồi, tôi sẽ nhanh chóng chỉnh đốn bên này, làm công tác phòng bị, cậu tiếp tục thăm dò, nếu có tình huống mới thì nhanh chóng thông báo.”

Tuy Thời Vũ Hoàn nói không biết người tới là ai nhưng trong lòng Tiêu Phàm đã có dự liệu.

…

“Được, tôi biết rồi.”

Lúc Thời Vũ Hoàn ngắt cuộc trò chuyện, dè dẹt xoay người lại, thế nhwung chỉ vừa mới quay lại thì đã thấy ánh mắt lạnh như băng của một người đàn ông, hơn nữa kẻ đó còn đứng ngay bên cạnh cậu ta!

Đã xảy ra chuyện gì?

“Thế Giới 2D” của cậu ta có phạm vi hoạt động trong vòng một cây số, rõ ràng vừa nãy nơi này không có ai, người này làm sao có thể đến bên cạnh cậu ta chỉ trong phút chốc?

Thời Vũ Hoàn bị dọa đến mức té ngã trên mặt đất, không nói nên lời, cũng không biết nên đối phó như thế nào.

K cứ đứng lẳng lặng nhìn cậu ta như vậy, trong đôi mắt màu lam lóe lên tia sáng…

“Thời Vũ Hoàn… Thế giới 2D… Kỹ năng tốt…”

“Mệnh Phàm… Ừ… Xem ra lần này Ấn Độ lại bại trận rồi…”

“Ngươi thông báo chuyện chúng ta đến đây cho hắn sao? Ừ, như vậy cũng tốt, vậy thì đường đường chính chính đến trận quyết chiến đi…”

Nghe thấy những lời K nói ra, sắc mặt của Thời Vũ Hoàn trở nên trắng bệch, bởi vì những lời K nói giống như có thể đọc được suy nghĩ trong đầu

của cậu ta, chẳng lẽ người này có thuật độc tâm hay sao? Quả thật quá đáng sợ!

Mình nên làm cái gì đây?

Đúng rồi, nên trốn thôi!

Lúc Thời Vũ Hoàn phản ứng mình nên chạy đi thì cậu ta lại phát hiện hai chân của cậu ta chẳng biết từ khi nào đã bị băng đá bao phủ, hoàn toàn đông cứng lại!

"Ừ, ta đại khái có thể hiểu được ngươi, cứ như vậy đi…"

Phụt!

Thời Vũ Hoàn phun ra một ngụm máu, khó có thể tin nhìn tất cả mọi chuyện, từ đầu đến cuối cậu ta không hề nói một câu nào, mà lúc này lại bị một cây băng đá lấy đi tính mạng, cậu ta mang theo sự không cam lòng mà ngã xuống.

"Đá truyền tin? Trước tiên phải lên tiếng chào hỏi sao?"

K nhặt viên đá trong tay Thời Vũ Hoàn lên, suy nghĩ trong chốc lát: "Được rồi, hay là cho bọn họ một sự ngạc nhiên vui mừng đi."

Đá truyền tin trong tay của K nhanh chóng đóng băng lại rồi bể thành mảnh vụn, mà sau lưng K, Harley đã vội vã tìm đến, bất mãn hô to: "Băng Đế, đừng một mình chạy nhanh như vậy chứ, người ta chạy theo không kịp."

K không để ý tới Băng Si Harley, nhìn về phía Avengers League vừa đuổi tới sau lưng nói: "Chúng ta đi thôi, nên kết thuốc chiến dịch này rồi…"

…

"Chỉ còn lại bây nhiêu thôi sao?"

Tiêu Phàm nhìn mọi người đứng trong sân.

Tâm trạng có chút tồi tệ, dưới sự đánh vào mạnh mẽ của Ấn Độ, người chơi trong nước bị tổn thất nặng nề.

Những nhân vật cá biệt trong ba trận doanh khác về cơ bản đều đã bị tiêu diệt, bang Hắc Long đã mất đi hai phần ba, Huyết Tinh Ma Thuật Xã cũng bị tổn thất một nửa.

“A Hoa đâu?”

Yêu Đạo nhìn một vòng xung quanh rồi quay lại hỏi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ bóp bóp sống mũi, cảm thấy đây không phải là việc đáng phải quan tâm, bởi vì một con mãnh thú bị lạc trong rừng rậm thì có thể có nguy hiểm gì cơ chứ?

“Ấn Độ đã rút lui, “Hỗn chiến ở thế giới song song” đã đi đến giai đoạn cuối cùng, giữ vững đến tận lúc này đã là không dễ dàng với mọi người rồi, nhưng bây giờ chúng ta cũng không thể thả lỏng, theo nguồn tin đáng tin cậy, kẻ địch của chúng ta đã tấn công tới từ chiến trường phía bắc.”

“Khà khà, rốt cuộc phải kết thúc trò hề nhàm chán này rồi hay sao?”

Tiểu Sửu Hoàng nhẹ giọng cười nói, so sánh với “Chúng thần di tích chi chiến” lần trước, “Hỗn chiến ở thế giới song song” lần này đối với gã mà nói thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mà giờ phút này điều làm gã cảm thấy hứng thú hơn chính là những thứ Tiêu Phàm đang sở hữu.

Trong lúc gã không có ở đây dường như có cái gì đó rất tuyệt vời đã được tạo nên!

“Không nên khinh thường, kẻ địch cuối cùng không thể khinh thường, chúng ta cũng không nhất định có thể là người chiến thắng trong cuộc chiến này?”

“Hả?”

Nghe Tiêu Phàm nói như vậy, Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy hứng thú: “Anh biết đối thủ cuối cùng của chúng ta đến từ nơi nào hay sao?”

“Không thể chắc chắn nhưng tôi cảm thấy có thể là Bắc Mỹ, bởi vì ở Bắc Mỹ có một người giống như là khối băng vậy…”

“Khà khà, giống như là khối băng sao, hình dung kiểu gì vậy.”

“Anh nhìn thấy thì sẽ hiểu…”

Tiêu Phàm không nói rõ ràng nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của Tiêu Phàm kia làm cho Tiểu Sửu Hoàng ghi nhớ trong lòng người giống như là khối băng kia.

“Tốt lắm, đại khái làn hư vậy, chúng ta bắt đầu định ra kế hoạch tác chiến đi.”

“Khà khà, kế hoạch tác chiến? Bỗng nhiên nói đến cái này, thật đúng là làm cho người khác thấy không quen.”

“Lần này không giống vậy, đối thủ phiền phức trước nay chưa từng có, tôi cần sự trợ giúp của mọi người.”

Tiểu Sửu Hoàng ngẩn người ra, gã phát hiện Tiêu Phàm không phải chỉ là nói đùa, trong lòng cảm thấy hứng thú với K hơn…

Đảo mắt, Tiêu Phàm dẫn cả đội chạy ra khỏi rừng cây, đi về phía Bắc, mà K đứng ở sườn núi cao nhìn ra xa, xác nhận bóng người của Tiêu Phàm.

Chương 1061: Kế Hoạch B

Chương 1061: Kế Hoạch B

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Xong hết rồi, tôi muốn Robinson đi trước một bước đến điểm đích, làm xong kí hiệu, tất cả làm thoe kế hoạch đã định trước đây. Gordan, ngươi ở lại đối phó với đám người kia đi…”

K lạnh lùng hạ lệnh, xoay người sử dung pháp thuật!

Cấm Chú - Truyền Tống Thời Không!

Chớp mắt, K đã mang Băng Si Harley và Thiên Sứ Áo Bó Al Baba vào bên trong rừng cây, mà tiếp ứng bọn họ chính là người đàn ông gầy gò Robison "Avengers League".

"Tình hình như thế nào?"

"Như ngài đã đoán, có thể sẽ là một trận giáp công trước sau tuyệt vời, tôi thật mong chờ được nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của bọn họ, mỗi lần nhìn thấy làm cho tôi cảm thấy cực kì hưng phấn!"

Robinson rút ra một cái muỗng ngắn, dùng đầu lưỡi liếm một cái, dáng vẻ đó trông vô cùng biến thái.

…

Cùng lúc đó, bên trong đại đội, Tiêu Phàm nhìn về phía Tuyết Dạ nói: "Theo như kế hoạch, tôi nên trở về để chi viện, đội ngũ này giao cho cậu chỉ huy…"

…

K đi ở trong rừng, cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm.

Kế hoạch của anh ta là phái Robinson đi vào rừng đánh dấu kí hiệu trước, rồi sau đó sẽ thông qua "Cấm Chú - Truyền Tống Thời Không" dẫn theo hai người của Avengers League cùng anh ta đi đến phía sau của kẻ địch, cuối cùng tìm cơ hội đánh tập kích bất ngờ.

"Cấm Chú - Truyền Tống Thời Không" có thể mang kèm theo hai mươi bốn đồng đội nữa, nhưng binh quý ở tinh nhuệ chứ không phải bởi số lượng nhiều hay không, lần này K chỉ mang theo hai người là Harley và Al Baba, cộng thêm Robinson đã đi đến trước, tiểu đội đánh lén lần này cũng chỉ có bốn người như vậy là đủ.

Thời điểm khi Gordan dẫn theo Avengers League đối diện tấn công với kẻ địch thì K sẽ dẫn theo thủ hạ binh hay tương giỏi của mình từ phía sau đâm ra một đao.

Cứ như vậy thế trận của địch sẽ bị hỗn loạn, đến lúc đó sẽ dễ dàng đạt được thắng lợi hơn rất nhiều.

Tất cả mọi thứ đều rất hoàn mỹ nhưng chỉ có duy nhất một chỗ không hợp lý chính là trong rừng này quá yên lặng…

Trong rừng không có người, vốn dĩ nên yên tĩnh, nhưng tình huống thực tế thì không phải là như vậy.

“Tân Sinh” được xây dựng gần như giống với thực tế, mà John lại là kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ, càng sẽ không thiết kế tình cảnh tĩnh mịch nặng nề như thế này. Cho dù là ở trong chiến trường, cũng phải có sự sống dào dạy, đặc biệt là loại địa hình rừng rậm như thế này.

Sau khi mọi người rời đi thfi hẳn phải là lúc chim trong rừng náo nhiệt nhất, nhưng đến lúc này K vẫn không hề nghe thấy tiếng chim hót nào.

Suy đoán như vậy thì chỉ có một loại khả năng…

K giơ tay ra, ý bảo đồng bọn dừng chân lại: “Tình hình có sự thay đổi, thực hiện kế hoạch B, chia nhau ra chạy tới…”

“A? làm sao vậy chứ, khó khăn lắm mới có thể hành động chung với nhau!”

Harley vừa mới nghe nói lại phải chia nhau ra đã lập tức bất mãn than phiền.

Robinson hơi ngẩn ra, nhìn bốn phía xung quanh, cảm giác được điều gì đó: “Ha ha, thật là có ý tứ, nếu đã như vậy thì tôi sẽ đi trước!”

Gã không tiếp tục kéo dài thời gian nữa, nhanh chóng đi vào trong rừng.

Al Baba cũng như thế, hắn ta chỉ nghe theo lệnh của K.

“Muốn ta tự mình đuổi ngươi đi hay sao?”

“Được rồi, ta đi là được, hừ!”

Cảm nhận được nhiệt độ bốn phía đang giảm xuống, Harley không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể rời đi.

…

Có người mai phục ở trong rừng từ trước, đây chính là suy đoán của K.

Nhưng đây chỉ là nghi ngờm trong lòng K, đối phương làm sao có thể biết được điều này.

Chẳng lẽ từ lúc mới bắt đầu đối phương đã biết mình có "Cấm Chú-Truyền Tống Thời Không" hay sao?

Điều này làm sao có thể cơ chứ?

Từ khi "Hỗn chiến ở thế giới song song" bắt đầu, K đã không sử dụng "Cấm Chú-Truyền Tống Thời Không", hôm nay đến thời khắc cuối cùng, anh ta mới lần đầu tiên sử dụng, hẳn là sẽ không có ai nghĩ tới điểm này mới đúng chứ?

Tính toán nữa cũng không có tác dụng, bởi vì kế quả sẽ không thay đổi.

K đi vào trong rừng, anh ta muốn nhìn thử xem đối phương đã chuẩn bị cái gì cho mình.

…

Trên đầu lay động, rụng xuống vài lá màu xanh.

Trên ngọn cây, một bóng người lướt qua.

Dáng người của Robinson nhẹ nhàng, gã là người bên trong "Avengers League", hành động nhanh nhẹn nhất.

Nghe nói K muốn thực hiện kế hoạch B, Robinson liền bắt đầu hưng phấn lên, từ rất lâu rồi gã không có loại cảm giác này.

Từ khi trở thành người dưới quyền của K, gã cũng chỉ từng thực hành kế hoạch A mà thôi.

Kế hoạch A là kế hoạch nguyên bản, mà kế hoạch của K thường dùng cơ hồ cũng thuận nước đây thuyền.

Vì vậy ở dưới sự dẫn dắt của K, Avengers League phát triển cực kì thuận lợi.

Thuận lợi là chuyện tốt nhưng trò chơi cũng vì như vậy mà mất đi cảm giác mới mẻ.

Tất cả những điều này cũng không phải là dự tính ban đầu của Robinson khi gia nhập Avengers League.

Robinson muốn thế giới ồn ào, phải trở nên vô cùng ồn ào náo động và hỗn loạn nên mới gia nhập vào đây!

Nhưng ở dưới sự trấn áp lạnh lùng của K, tất cả mọi người đều lạnh cóng tới mức đông cứng, cũng không còn cách nào khơi lên chút nhiệt tình để đi gây chuyện ồn ào.

Cho nên Robinson cũng không biết sự thuận lợi này là chuyện tốt hay chuyện xấu, bởi vì điều này đối với gã mà nói thì cơ bản cũng không xem là kích thích.

Nhưng hành động lần này lại triển khai kế hoạch B, chứng tỏ kẻ địc đã chuẩn bị những sự ngạc nhiên mừng rỡ cho gã, đã lâu rồi Robinson không còn hưng phấn như thế này!

Bước chân trên các ngọn cây có chút nhanh hơn, có vẻ như không kịp chờ đợi.

…

A Hoa Tỷ đi ở trong rừng, lòng có chút không yên, cô ta dường như đã quên mục đích của mình, khi thì cười thẹn thùng, khi lại cau mày, tóm lại là dáng vẻ vô cùng kinh khủng.

Cánh rừng này không mờ mịt giống như là Bạch Hóa Sâm, nhưng A Hoa Tỷ lại cảm thấy đường đi rất quỷ dị, quanh co, giống nhưu tâm trạng trong lòng cô ta vào giờ phút này, làm sao cũng không thể thoát khỏi cánh rừng.

Dựa vào những bước chân ma quỷ này đã làm cho cô ta trở thành người đầu tiên gặp kẻ địch Bắc Mỹ.

“Perfect!”

Kẻ lắm mồm nào đang nói tiếng Anh, cuối cùng A Hoa Tỷ cũng bừng tỉnh từ trong mộng.

A Hoa Tỷ phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy một người đàn ông cường tráng đang dùng ánh mắt nóng bỏng để nhìn cô ta, cô ta chưa bào giờ được nhìn bằng ánh mắt như vậy nên cảm thấy cực kì không thoải mái!

“Nhìn cái gì vậy, ngươi chưa từng nhìn thấy người đẹp bao giờ à?”

“Đúng vậy, tôi chưa từng nhìn thấy cô gái nào haofn mỹ như vậy!”

Đây là lời khen ngợi cao nhất mà A Hoa Tỷ đã từng được nghe, nếu đối phương là cao phú soái thì nhất đinh A Hoa Tỷ sẽ đi theo, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại là một đại ca da đen có cơ bắp cường tráng.

“Thật xin lỗi, ta không thích người như ngươi.”

“Why? Chúng ta cùng nhau tập luyện cơ thể không tốt hay sao?”

Vừa nói, Al Baba vừa bày ra vài dáng pose khoe cơ băp của mình cho A Hoa Tỷ xem.

“Rèn luyện cơ thể, là cái gì cơ chứ? Bản mỹ nữ chưa bap giờ rèn luyện cơ thể!”

“Hả? Vậy thì tại sao cơ thể của ngươi lại hoàn mỹ như vậy?”

“Bản mỹ nữ là thiên sinh lệ chất!”

“Cái này… cái này… Làm sao có thể như thế chứ? Ta vì để có được cơ bắp như thế này đã phải rèn luyện rất lâu đó! Chẳng lẽ ngươi chưa từng nâng tạ bao giờ hay sao?”

“Cái gì? Ngươi cho rằng một thục nữ như ta làm sao lại làm chuyện thô lỗ như vậy chứ! Chuyện bản mxy nữ thường làm nhất chính là thêu thùa đó!”

A Hoa Tỷ cũng không có nói dối Al Baba, cô ta quả thực là muốn học thêu thùa, nhưng chỉ vừa xuyên chỉ qua kim thì đều bị mặc kẹt lại, cho nên ở nhà có rất nhiều kim thêu bị cô ta bóp cong trong cơn nóng giận.

“No! No! No! Ngươi nến phòng gym với tôi, chúng ta sẽ cùng nhau run cùng nhau jump!”

“Ngươi có bệnh à! Bản mỹ nữ làm sao có thể cùng với ngươi làm những chuyên thô lỗ như vậy chứ! Ta ghét nhất là loại đàn ông cả người đầy cơ bắp như thế đấy, ngươi nhanh chóng cút xa ta ra!”

“What! Cơ bắp thì có gì không tốt, không phải ngươi cũng đầy cơ bắp hay sao?”

Chương 1062: Cơ Bắp Cường Tráng

Chương 1062: Cơ Bắp Cường Tráng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ngươi nói cái gì? Ta cả người đầy cơ bắp? Không nên mang sự đầy đặn của ta nói thành cơ bắp, ngươi mà không ngậm miệng lại thì bà đây sẽ đánh ngươi đó!”

“Không cần thẹn thùng với ta, ta biết ngươi cũng thích rèn luyện cơ thể, chúng ta cùng nhau đi tập luyện đi!”

“Mẹ kiếp! Sao lại có một kẻ phiền toái như vậy chứ, nhìn ta một dùng một quyền đánh ngươi sấp mặt đây!”

Ầm!

Al Baba “nói bậy nói bạ” nói lên sự thật, khiến cho A Hoa Tỷ cực kì giận dữ, trong nháy mắt mạnh mẽ tung ra một quyền!

Trong không khí vang lên tiếng nổ, cú đánh này của A Hoa Tỷ dường như có thể đánh nát không gian xung quanh vậy, nhưng tất cả mọi thứ lại dừng ở trước người của Al Baba.

“Sức mạnh hoàn hảo, ta rất thích body của ngươi!”

Al Baba giơ tay giữ chặt tay của A Hoa Tỷ ngăn chặn cú đánh, bắp thịt trên cánh tay cương cứng lên, biểu hiện cực kì trầm ổn.

Cảm nhận được sức mạnh từ tay mình truyền đến, Al Baba vô cùng hài lòng, hé miệng nở một nụ cười, lộ ra hàm trăng trắng tinh.

A Hoa Tỷ sửng sốt một hồi, cô ta không ngờ rằng Al Baba có thể đỡ được cú đánh của mình, sau đó bắt đầu nổi giận: “Cơ thể của ta? Ngươi lại dám nhạo báng cơ thể của bản mỹ nữ, đi chết đi!”

…

Al Baba là người có sức mạnh nhất bên trong Avengers League, bởi vì chính bản thân gã chính là một kẻ cuồng rèn luyện cơ thể.

Trước đây Al Baba cực kì gầy yếu nên thường bị mọi người ức hiếp bắt nạt.

Vì thay đổi chính bản thân mình, may mắn gã đã đến phòng tập thể hình đúng lúc.

Khi từ trong đó đi ra một lần nữa thù dáng vẻ của gã đã hoàn toàn thay đổi, dưới sự trợ giúp của cơ bắp cường tráng, gã đã tìm bắt những kẻ đã từng bắt nạt gã rồi oán hận đánh họ một trận.

Sau khi giải quyết xong thù hận, Al Baba vẫn không từ bỏ việc tập thể hình, cũng bắt đầu từ đây gã say mê vẻ đẹp của cơ bắp.

Thiên Sứ Áo Bó chính là tên gọi của Al Baba trong Avengers League.

Áo Bó, là để nói về phong cách mặc quần áo của Al Baba. Gã thích mặc những trang phục bó sát người, bởi vì chỉ có quần áo bó sát mới có thể khiến cho cơ bắp trên cơ thể của gã được phô bày ra một cách hoàn mỹ nhất.

Còn Thiên Sứ, đó là một từ ngữ mẫn cảm.

Nghe đồn gã thích giống như những thiên sứ đi bảo vệ các mỹ nam, làm cấp dưới của K cũng hình như muốn làm thiên sứ bảo vệ K.

Vì thế cho nên Al Baba đối với A Hoa Tỷ cũng không có tâm tư gì, chỉ thuần túy kaf cực kì thưởng thức cơ thể đầy cơ bắp của A Hoa Tỷ mà thôi.

Dù sao với vóng dáng này của A Hoa Tỷ, thì Phong Triệt của công hội Trật Tự cũng đã từng nhận đinh là người mạnh nhất trên mặt đất, với người đam mê cơ bắp như Al Baba thì tất nhiên cũng không thể làm ngơ trước thân thể như vậy, đặc biệt là sau khi cảm nhận được sức mạnh trong cú đánh của A Hoa Tỷ, Al Baba thậm chí còn cho rằng mình đã gặp được tri kỷ.

Đương nhiên A Hoa Tỷ sẽ không thể nào ngờ được rằng Al Baba sẽ có ý nghĩ như vậy.

Cô ta không thể nào cùng chung chí hướng với một ông chú người da đen vạm vỡ như vậy được, hơn nữa trong mắt của cô ta, trên người mình cũng không phải là cơ bắp mà chỉ đầy đặn hơn một chút so với dung mạo mà thôi.

Nắm đấm thép của A Hoa Tỷ khi nổi giận giống như là vòi rồng, không ngừng đánh vào trên người của Al Baba!

Al Baba mở rộng hai tay, không ngừng đón đỡ, ai có thể ngờ rằng trên đời này lại có người có thể đón đỡ cú đánh mạnh bạo của A Hoa Tỷ từ phía chính diện!

“Sức lực khi bộc phát sức mạnh tói mức nào cơ chứ, khi đánh nhau với ngươi ta có thể cảm giác được từng tế bào trong bắp thịt ở trên cánh tay như đang nhảy lên!”

Al Baba dường như cực kì hưng phấn, gã không ngờ rằng trên thế giới này ngoại trừ hắn ra thì còn có người có cơ bắp phát triển như vậy.

Nhưng A Hoa Tỷ lại cảm thấy cực kì không hài lòng, bởi vì người đang đứng trước mặt này trong miệng ngoại trừ cơ bắp thì cũng chỉ còn cơ bắp,

thật giống như là trong mắt của gã trên cơ thể của cô ta toàn là cơ bắp không vậy! Chuyện này quả là sự mạo phạm to lớn nhất đối với khuôn mặt xinh đẹp của cô ta!

A Hoa Tỷ tức giận hét to, chân phải đột nhiên đạp mạnh xuống, Trâu Điên Giẫm Đạp lại được tái hiện!

Al Baba hoàn toàn sững sờ, gã không ngờ rằng A Hoa Tỷ lại hung mãnh như vậy, đợi đến khi gã phản ứng lại thì cũng đã bị lơ lửng giữa trời!

A Hoa Tỷ trước mặt hai chân đã rời khỏi mặt đất, đó là tiết tấu tử vong, bạo quyền như vòi rồng lại được sử dụng một lần nữa, Phù Không Liên Kích – Hoa Thức Loạn Đả Quyền

A Hoa Tỷ bắt đầu tấn công mãnh liệt, thân thể của Al Baba làm sao còn có thể chống đỡ nổi?

Ầm ầm ầm!

A Hoa Tỷ tung ra nắm đấm, giáng xuống người của Al Baba, nếu không phải Al Baba đã rèn luyện nhiều năm nên bắp thịt rắn chắc thì e rằng đã sớm bị đánh nát thành thịt vụn!

Có điều bị A Hoa Tỷ đánh đập, sắc mặt của Al Baba đã không còn thong dong.

Từ sau khi bị lơ lửng giữa trời, hành động của gã bắt đầu bị hạn chế, gã không ngờ rằng A Hoa Tỷ lại hung mãnh như vậy, từng cú đánh liên tục giáng xuống mà lại không hề có dấu hiệu sẽ ngừng lại.

Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy thì sợ rằng gã sẽ bị đánh chết tươi!

Al Baba nhớ lại tuổi thơ của chính mình, đó là những tháng ngày chịu đựng sự ức hiếp của người khác cùng với nỗi đau da thịt, giống như giờ phút này dù cả người gã đầy cơ bắp nhưng lại không có bất kì sự thay đổi này, vậy những tháng ngày gã tập luyện để rèn luyện cơ bắp của mình còn có ý nghĩa gì cơ chứ?

Khuôn mặt của Al Baba trở nên căng thẳng, hàm răng yếu ớt không ngừng chịu đựng những cú đánh nặng nề của A Hoa Tỷ, gã đưa tay xuống mặt đất tìm kiếm, gã muốn nắm chặt lấy sự sống của mình!

Ầm!

Chạm vào, nắm lấy, đã đủ rồi!

Ngón tay của Al Baba co lại, bắp thịt trên cánh tay bắt đầu căng lên, gân tay không ngừng gồ lên, như rễ cây đại thụ lâu năm!

Al Baba dựa vào cánh tay phải của mình chạm vào mặt đất, sau đó mượn lực từ cánh tay dồn toàn bộ trong lượng cơ thể mình sang rồi từ từ chuyển động!

Al Baba thông qua sức lực mạnh mẽ từ cánh tay của mình, thoát khỏi A Hoa Tỷ bay lơ lửng giữa trời, bay về phía bên cạnh!

Ầm!

Al Baba ngã rầm xuống mặt đất, rốt cuộc gã cũng ngà xuống đất…

Rất nhanh sau đó Al Baba dã đứng dậy một lần nữa, gã lau đi máu tươi nơi khóe miệng, ý chí chiến đấu sục sôi nhìn chằm chằm A Hoa Tỷ.

“Là do ta đã coi thường ngươi!”

Al Baba đưa tay lôi kéo đai an toàn trên áo lót của mình một cái.

Đai an toàn đàn hồi, vang lên âm thanh!

Đây là sự khoe khoang bắp thịt của Al Baba, cũng là sự khiêu khích cao cấp nhất đến từ Al Baba, mỗi khi Al Baba nhận định ai là đối thủ đáng giá để coi trọng thì sẽ có thói quen làm động tác này!

Thế nhưng hành động mà Al Baba tự nhận là đẹp trai thì trong mắt A Hoa Tỷ lại không có chút xíu mỹ quan nào: “Thực là một kẻ cơ bắp buồn nôn!”

“Ngươi nói cái gì! Ngon thì lặp lại lần nữa xem! Ngươi có thể sỉ nhục ta nhưng không thể sỉ nhục cơ bắp của ta!”

Vừa nãy khi A Hoa Tỷ hành hung Al Baba thì Al Baba cũng không có tức giận như vậy, nhưng lúc này A Hoa Tỷ đã chạm đến điểm mấu chốt của Al Baba!

Cơ bắp ghi lại quá trình trưởng thành của gã, cơ bắp chính là những lắng động qua năm tháng của gã, sỉ nhục cở bắp của gã chính là sỉ nhục cuộc đời của gã!

Al Baba hô lên một tiếng rồi nghiêng người đánh về phía của A Hoa Tỷ, khí thế mãnh liệt như xe tăng, Năng Lực Cơ Bắp – Cơ Bắp Tam Giác!

A Hoa Tỷ sẽ lúng túng sao?

Đương nhiên là không!

“Lại dám dùng thaab thể bay thẳng vào đánh abrn mỹ nữ, thực là đồ vô lễ!”

A Hoa Tỷ đột nhiên đạp xuống, cũng nghiêng người đánh tới, cực kì dã man!

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, đất rung núi chuyển, Al Baba và A Hoa Tỷ cùng văng ra!

Chương 1063: Nổi Khùng

Chương 1063: Nổi Khùng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Al Baba từ dưới đất đứng lên, gã trở nên cực kì hưng phấn: “Power mạnh mẽ đến như vậy, ngươi quả nhiên có nicebody!”

“Ke cơ bắp chết tiệt kia, ngươi có biết đây là sự quấy rầy đối với bản mỹ nữ hay không!”

A Hoa Tỷ thực sự rất tức giân, bởi vì từ lúc cái tên trước mắt này xuất hiên vẫn luôn không ngừng dòm ngó thân thể của cô ta.

Tồi tệ nhất chính là cái tên này lại mang thân thể mềm mại của cô ta liên hệ cùng một chỗ với những bắp thịt buồn nôn kia, bản mỹ nữ làm gì có chỗ nào có bắp thịt cơ chứ!

A Hoa tỷ chạy về phía kẻ địch, co ta phải triệt để đánh nát cái kẻ cơ bắp Al Baba này!

“Đến rất đúng lúc, ta cũng phải thể hiện ra bản lĩnh của mình rồi!”

Al Baba khom người vọt về phía trước, gã đang triển khai tuyệt kỹ của chính mình!

Hạ thấp trọng tâm, Al Baba và A Hoa Tỷ cùng nhanh chóng vọt về phía nhau, gã đã khóa chặt mục tiêu, đó chính là phía dưới của A Hoa Tỷ!

Al Baba phát huy hết tất cả sức mạnh của mình, nhanh chóng bắt lấy chân của A Hoa Tỷ!

A Hoa Tỷ không ngờ rằng đối phương lại đê tiện như vậy, lại nhắm vào cặp đùi xinh đẹp của mình, trong phút chốc bị kinh ngạc!

Nhưng ngay lập tức cô ta phát hiện chình bị đối phương dùng cánh tay nhấc lên!

A Hoa Tỷ bị giơ lên cao, mất đi sự thăng bằng, ngửa mặt ngã xuống, vào đúng lúc này, Al Baba đột nhiên thu tay lại, rời lại giơ tay ra nắm lại bả vai của A Hoa Tỷ!

Tất cả mọi người xem đều bị rơi vào trong mộng, bởi vì đó là chiêu thức Cơ Bắp Ma Nhân đã sử dụng để đánh bại siêu nhân tàn nhẫn trong truyền thuyết mà đã bị thất truyền từ lâu, Cơ Bắp Cường Tráng!

(Ghi chú: Chiêu này có trên Baidu, tác giả không biết miêu tả loại kỹ năng đấu vật cực kì xinh đẹp này như thế nào…"

Khán giả cũng không vì A Hoa Tỷ mà lo lắng, trái lại trong lòng rất thán phục, cõi đời này lại có người dám dùng "Cơ Bắp Cường Tráng" với A Hoa Tỷ, gã cũng có quá nhiều dũng khí rồi!

Hay là nói, gã đã không còn ôm hy vọng gì đối với cuộc sống này rồi, nếu không thì tại sao lại coi thường mạng sống của bản thân như vậy chứ?

…

Al Baba vô cùng hưng phấn, bởi vì gã cho rằng chính mình đã sử dụng tuyệt kỹ - Cơ Bắp Cường Tráng.

Ban đầu Al Baba cũng không biết đến kỹ năng này, nhưng từ sau khi nhìn thấy ở trên Internet thì liền yêu thích nó, vì đây mới là tình cảm lãng mạn nhất của kẻ cơ bắp!

Làm một kẻ có cơ bắp, nếu không có "Cơ Bắp Cường Tráng", thì luyện một thân thể đầy cơ bắp cũng xem như là uổng công.

"Cơ Bắp Cường Tráng" không chỉ cực kì khả quan khi triển khai, hơn nữa còn ẩn chứa kỉ xảo đấu vật cực kì cao siêu.

"Cơ Bắp Cường Tráng" sẽ tiến hành lôi kéo đè ép tứ chi của kẻ địch, làm cho phần eo của đối phương phải chịu đựng lực tác động mãnh mẽ, mà ở dưới tác dụng của lực đó, đối thủ sẽ phải chịu sự đả kích trí mạng!

Al Baba vô cùng tự tin nghĩ, gã cảm thấy A Hoa Tỷ đang bị gã vác trên vai đã bị chính mình làm cho bị thương, không thể cử động được nữa, bằng không thì làm sao đến bây giờ cũng không phản kháng lại cơ chứ?

Chỉ có điều chuyện này chỉ là do Al Baba nghĩ quá nhiều, muốn tổn thương đến cơ thể cường tráng của A Hoa Tỷ thì chắc chắn đó là một việc cực kì khó khăn.

Sở dĩ A Hoa Tỷ chưa có hành động phản kháng là bởi vì lúc này đầu óc cô ta đang trống rỗng, cô ta đang suy nghĩ tư thế hiện tại của chính mình là

gì…

Cô ta bị một kẻ cơ bắp vác ở trên vai, hai chân bị mạnh mẽ kéo căng ra, chuyện này nhất đinh là mơ thôi, hiện thực làm sao có thể có chuyện hoang đường như vậy cơ chứ?

Nhưng một cơn gió nhẹ thổi qua, bên dưới làn váy cảm thấy mát mẻ đã thức tỉnh cô ta.

Đầu của A Hoa Tỷ trở nên đau đớn, trong lòng cũng bắt đầu lạnh lẽo, bởi vì cô ta đã phát hiện, ý thức được ác mộng đã xảy ra…

Chính mình làm một thục nữ, trước mặt mọi người lại bị người đàn ông này mạnh mẽ điều khiển như vậy!

A Hoa Tỷ cảm thấy cực kì xấu hổ, sau đó lửa giận trong lòng bắt đầu bùng lên!

Tên cơ bắp cực kì độc ác này thật thú vị, phải chết!

Ầm!

Sóng triều màu đen chảy xiết, vảy giáp đen kịt bắt đầu lan tràn toàn thân của A Hoa Tỷ, trong nháy mắt cơ thể của A Hoa Tỷ đã bị hắc ám bao trùm!

Khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ trên người của A Hoa Tỷ làm cho Al Baba cảm thấy bất an, gã ý thức được trên vai của mình nhất định đã xảy ra chuyện gì nên nhanh chóng ném A Hoa Tỷ ra xa!

Mà thứ xẹt qua trên không trung kia chính là hắc ám kinh khủng nhất trước nay chưa từng có!

A Hoa Tỷ đứng dậy, hai mắt lóe lên ánh sáng màu đỏ, miệng nứt rộng ra, phát ra tiếng nói như người đã bị tàn tật, tiếng nói kia cực kì táo bạo, giống như là dã thú gầm nhẹ.

Mà điều càng khiến Al Baba cảm thấy sợ hãi hơn chính là trên người A Hoa Tỷ quanh quẩn sóng triều màu đen!

Sau khi "Ác Ma Hóa", hắc triều trên người A Hoa Tỷ không có dấu hiệu rút lui mà dường như còn sinh sôi lớn mạnh hơn, nhìn qua giống như là có xu thế không ngừng mạnh bạo hơn!

Điều này bởi vì bị Al Baba làm cho tức giận nên tâm trạng của A Hoa Tỷ đã đạt đến mặt trái trước nay chưa từng có, mà mặt trái của cảm xúc cơ hồ là có tác dụng không mưu mà hợp với "Ác Ma Hóa".

Sự tức giận không ngừng bành trướng ở trong lòng của A Hoa tỷ, sức mạnh cũng theo dó trào dâng lên, đây là xu thế nổi khùng của "Ác Ma Hóa"!

Al Baba không biết những điều này, gã chỉ có thể cảm nhận được hơi thở nguy hiểm tỏa ra từ trên người của A Hoa Tỷ, biết mình không thể tiếp tục lười biếng, nhất định phải dốc toàn bộ sức lực để ứng phó!

Sóng triều màu đen dâng lên, đến lúc rút lui lần nữa thì Al Baba đã hoàn toàn biến dạng!

Cả người không ioosng như là Ác Ma Hóa, bề ngoài của Al Baba khá là trơn bóng, bao trùm bên ngoài cơ thể của gã cũng không phải là vảy giáp mà là thể xác.

Cơ thể đen kịt kia có lồi có lõm, mười phần sống động, đó chính là đường viền của bắp thịt trên người của Al Baba!

Mà thứ hiện lên trên người của Al Baba cùng với thứ trên người A Hoa Tỷ là vừa vặn trái ngược, không phải là hắc triều quanh quẩn mà là hào quang nhàn nhạt.

Kỳ thực còn có một câu trả lời hợp lý hơn cho tên gọi Thiên Sứ Áo Bó của Al Baba…

Sau khi Al Baba "Ác Ma Hóa" thì bên ngoài cơ thể sẽ xuất hiện những vết lốm đốm kì dị.

Những thành viên khác bên trong Avengers League cho rằng đí là vầng sáng được Thiên Sứ nắm giữ, nhưng Al Baba biết đây là cái gì…

Đây là uy năng của cơ bắp, Chân Lý Cơ Bắp – Hoạt Động Hô Hấp Của Cơ Bắp!

Các tế trong trong bắp thịt trên thân thể không ngừng hô hấp nở rộng, hút lấy năng lượng của hoàn cảnh xung quanh, để thân thể của Al Baba lúc nào cũng duy trì sức sống to lớn nhất, nắm giữ sức mạnh to lớn cùng với sức sống vô hạn!

Chỉ cần bắp thịt còn có thể hô hấp thì gã ta sẽ không chết trận!

Vì thế cho nên dù khí thế của A Hoa tỷ có hung hãn hơn nữa thì Al Baba cũng chưa từng e ngại.

Bởi vì ở trong mắt gã, cơ bắp này của gã chính là vô địch!

Grừ!

Lúc này hai mắt của A Hoa Tỷ đỏ quạch, cả người đã vì tức giận mà hoàn toàn mất đi lý trí, nhấc chân đi về phía Al Baba, cô ta muốn phá hủy hoàn toàn mọi thứ trước mắt!

Al Baba không hề lùi bước, gã cảm thấy chuyện là một hồi "Bữa Tiệc Cơ Bắp" trước nay chưa từng có!

"Chân Lý Cơ Bắp – Hoạt Động Hô Hấp Của Cơ Bắp" giúp cho cơ thể của Al Baba cực kì sung sức, tràn đầy sức sống, gã vung hai tay ra, muốn đối phó cùng với A Hoa Tỷ!

A Hoa tỷ không hề e ngại, dù cho bây giờ hoàn toàn nổi khùng, đánh mất lý trí, cô ta vẫn rõ ràng rằng công kích mạnh mẽ nhất của chính mình chính là nắm đấm thép!

Ầm!

Tấn công mãnh liệt, trong không khí thậm chí còn đốt lên từng đốm lửa, đây là một quyền tràn ngập uy thế của A Hoa Tỷ!

Chương 1064: Tiên Phong

Chương 1064: Tiên Phong

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Al Baba đón nhận một quyền, hai người chạm vào nhau, vẫn chưa lùi về phía sau nửa bước, nhưng cánh tay của gã dưới cú đấm của A Hoa Tỷ có chút run rẩy.

Một vệt sáng lướt qua, bắp thịt trên cánh tay của Al Baba tiếp tục phồng to lên: "Ha ha, không hổ là nicebody, quả nhiên là cường tráng, nhưng ta có Chân Lý Cơ Bắp – Hoạt Động Hô Hấp Của Cơ Bắp, có thể kéo dài sự mạnh mẽ hơn so với ngươi!"

A Hoa Tỷ không hề để ý đến lời nói của Al Baba, hoặc là nói vào lúc này A Hoa Tỷ đã không còn nghe được giọng nói của con người, cô ta hoàn toàn bị hắc ám đồng hóa, lý trí đã lạc lối.

Mà sức mạnh hắc ám đó đã lấy thân thể cường tráng của A Hoa Tỷ là nền tảng, thành một chiến trường để đắp nặn lên một binh khí khủng bố!

Grừ!

Một tiếng gầm của dã thú vang lên, những cú đấm mạnh ẽm của A Hoa Tỷ không ngừng giáng xuống, dày đặc như hạt mưa, nhằm vào người của Al Baba!

Al Baba cũng không hề có chút do dự, giơ tay đón lấy!

Al Baba sẽ không lo lắng bởi vì "Chân Lý Cơ Bắp – Hoạt Động Hô Hấp Của Cơ Bắp" của gã không ngừng hút lấy sức mạnh và sự sống, chỉ cần ánh sáng lóe lên, bắp thịt hoàn mỹ trên cơ thể của gã sẽ tỏa sáng hào quang một lần nữa!

Thế nhưng Al Baba đã đánh giá cao chính mình, gã không biết lý trí đối với A Hoa Tỷ là quan trọng đến mức độ nào.

Lý trí chính là sự kiềm chế mà trời cao đã bố trí để quản chế thân thể khủng bố của A Hoa Tỷ, nếu mất đi hoàn toàn thì sẽ hóa thành tai nạn đáng sợ nhất trên thế giới này!

Không ngừng lại hành động, A Hoa Tỷ vẫn khắc chế lực lượng đang từ từ thức tỉnh bên trong cơ thể, nắm đấm càng lúc càng mạnh mẽ, khi Al Baba phát hiện điều đó thì đã không còn cách nào rút lui được nữa.

Cô ấy không có "Hoạt Động Hô Hấp Của Cơ Bắp" hút lấy năng lực từ bốn phía để bổ sung cho bản thân, mà chỉ dựa vào năng lượng ẩn chứa trong thân thể mà có thể đạt được đến mức độ này hay sao?

Lẽ nào trong từng tế bào cơ bắp của cô ấy vẫn còn nắm giữ năng lượng khủng bố như vậy sao?

Al Baba cực kì khiếp sợ, bởi vì quyền thế của A Hoa Tỷ đang không ngừng mở rộng, từ từ vượt qua phạm trù mà gã có thể ứng đối được!

Al Baba dao động, sự dao động này làm cho trong lòng gã sinh ra một kẽ nứt, cũng tạo ra một kẻ nứt bên trong động tác của gã, mà trong nháy mắt này, A Hoa Tỷ thô bạo đấm quyền vào!

Ầm!

Đây là lần đánh đầu tiên, cũng là lời tuyên bố kết thúc!

…

Thế mạnh của A Hỏa tỷ chính là khả năng ăn khớp. Một khi đã chiếm được ưu thế, cô ta nhất định có thể đánh bại đối phương!

Quyền phải của A Hoa tỷ nện vào đống xác phía trên người Al Ba Ba đã ác ma hóa!

Rầm! Một tiếng nổ vang lên bên tai những người khác, trong tai Al Ba Ba lại là thanh âm vỡ vụn, bởi đó chính là thanh âm vỡ vụn của bắp thịt!

Al Ba Ba không thể nào tin được cơ bắp mình khổ luyện nhiều năm như vậy mới có được lại bị đập nát dưới thiết quyền của A Hoa tỷ.

“Hoạt cơ hô hấp” vô cùng cường đại cũng không chịu được một quyền của A Hoa tỷ.

Al Ba Ba bỏ chạy, A Hoa tỷ nhân cơ hội đuổi theo, ra quyền liên tục, không để cho Al Ba Ba có cơ hội phản kích!

Nắm đấm rơi xuống vang lên một tiếng động lớn, vô cùng chấn động, vang vọng trong tâm trí Al Ba Ba lúc này chỉ là tiếng răng rắc. Cơ bắp mà hắn ta vô cùng tự hào không ngừng vỡ vụn dưới quyền cước của A Hoa tỷ, đến có “Hoạt cơ hô hấp” cũng không cách nào cứu vãn!

Trên thế giới chỉ lực phá hủy không gì sánh được mới có thể làm được như vậy!

Al Ba Ba có thể cảm nhận được cơ bắp trên toàn cơ thể mình không ngừng kêu rên, hắn ta không thể ngồi chờ chết như vậy được!

Ngao!

Al Ba Ba hét to, hắn ta muốn xuất ra tuyệt kỹ cuối cùng của mình, Chân Lý Cơ Bắp – Truyền Thuyết Protein!

Truyền thuyết Protein, một tên gọi cũ rích miêu tả một cách chính xác chân lý của cơ bắp. Điều này có nghĩa là có được lực lượng bộc phát trong một khoảng thời gian ngắn nhờ phá vỡ các tế bào cơ bắp của bản thân!

Hormone trong người Al Ba Ba thiêu đốt, sau khi bị thương liên tiếp, rốt cục cũng phản kích lại A Hoa tỷ. Niềm kiêu ngạo của phòng thể hình ở Bắc Mỹ sẽ không dễ dàng sụp đổ như vậy!

Thân thể Al Ba Ba tỏa ra ánh sáng, phát ra thực lực, hung mãnh đấm ra một quyền. Đây chính là lực lượng mà hắn ta có được thông qua việc không ngừng luyện tập trong phòng thể thao, hắn ta phải sử dụng cỗ lực lượng này để đánh bại ác ma trước mắt!

Rầm!

Tiếng vang này khiến Al Ba Ba khẽ giật mình, bởi vì hắn ta phát hiện lực lượng mà mình dùng toàn lực để xuất ra lại bị một móng vuốt màu đen tùy

tiện nắm lấy, điều này khiến hắn ta không thể tin được.

Tiếp theo đó A Hao tỷ thực hiện một loạt động tác vô cùng đơn giản, tóm lấy người của Al Ba Ba không ngừng quật xuống đất.

Tiếng vang ầm ầm phát ra, mặt đất không ngừng rung động. Người xem bên ngoài sân che mặt, không đành lòng nhìn vào trong sân, loại tấn công này quả thực quá tàn nhẫn đối với Al Ba Ba.

Al Ba Ba đã phát ngốc.

Cái cảm giác bị tóm lấy không ngừng quẳng đi này khiến hắn ta nhớ tới cái tạ trong phòng thể hình, bởi vì lúc tập tạ cả người cũng bị như vậy…

Cũng không phải là Al Ba Ba không mạnh, chỉ là A Hoa tỷ phóng thích toàn bộ lực lượng của bản thân quả thực vô cùng kinh khủng.

Nếu không phải Al Ba Ba có cơ bắp rắn chắc, chắc chắn sẽ không chịu được mấy giây. Tuy nhiên nhiều nhất cũng chỉ mấy giây mà thôi, cuối cùng cơ bắp của hắn ta cũng biến mất.

Al Ba Ba biến mất, A Hoa tỷ vẫn không khôi phục lại được thần trí, ngẩng đầu lên, đấm vào ngực, chỉ lên trời phẫn nộ gào thét một trận, toàn bộ cách rừng cũng rung động theo!

“Ồ? Xem ra bên kia cũng đang chiến đấu.”

Trên mặt Robinson hiện lên nụ cười khẽ, nhìn về phía vang lên tiếng gầm, máu tươi trên chùy thủy trong tay gã không ngừng nhỏ xuống, mà thi thể Bạch Y Công Tử bên cạnh gã đã không thấy đâu.

“Chúng mày chỉ có nhiêu đây bản lãnh thôi à? Hại tao mong chờ như vậy…”

Robinson cúi đầu xuống nhìn về phía ba người phía trước.

Cánh tay của Phá Quân đang bị thương, sắc mặt của Nhân Sinh Bại Khuyển lại càng u ám, Mạch Tử Ồn Ào cũng không ồn ào như trước.

Phá Quân nhìn chỗ mà Bạch Y Công Tử biến mất, ánh mắt lộ ra ngoan ý.

Sau khi nhận được tin tức thu thập được từ địch nhân, không biết Mệnh Phàm căn cứ vào đâu mà kết luận đối phương đến từ Bắc Mĩ.

Hắn quyết định để Huyết Tinh Ma Thuật Xã ở lại mai phục, bản thân thì suất lĩnh một bộ phận giả vờ nghênh đón tấn công, sau đó quay lại trợ giúp.

Kế hoạch này vô cùng hoang đường, bởi vì kế hoạch này chỉ thành công khi địch nhân phái những người mạnh nhất đến đây.

Mà địch nhân sao có thể xuất hiện trong rừng đây?

Điều này khiến Phá Quân không hiểu cho lắm, nhưng hắn vẫn ở lại theo kế hoạch.

Trước khi chuẩn bị đi, Mệnh Phàm dặn bọn họ phải cẩn thận một chút, tuy nhiên Phá Quân lại không để trong lòng, bởi vì bọn họ chính là "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" trong ma thuật xã.

Sau đó tất cả các thành viên Huyết Tinh Ma Thuật Xã ở lại bắt đầu tản ra, tìm kiếm sự xuất hiện của địch nhân.

Quả nhiên giống như Mệnh Phàm đã đoán trước, kẻ địch xuất hiện ở đây!

Nhưng Phá Quân không thể ngờ, mới đối mặt thôi mà Bạch Y Công Tử đã ngã xuống, bản thân hắn ta cũng bị thương.

Mà từ trên vết máu kia có thể đoán được, không chỉ có một thành viên của Huyết Tinh Ma Thuật Xã đã thua trong tay gã kia.

Không khí ở hiện trường trở nên vô cùng nặng nề. Robinson cường đại khiến cho Phá Quân vô cùng đau đầu, vì thế hắn ta đinh sẽ cẩn thận ứng đối, cẩn thận quan sát cử động của Robinson từng li từng tí.

Nhưng Phá Quân đã quên, trong đội ngũ của bọn họ có người không chịu được loại không khí này!

Mạch Tử ồn ào đang run rẩy, cậu nhịn không nổi vọt lên trước, đưa tay lắc một cái, thi triển "Cao Tần Luật Động".

Chương 1065: Thủ Thuật Của Robinson

Chương 1065: Thủ Thuật Của Robinson

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Cao Tần Luật Động có thể giúp cho Mạch Tử Ồn Ào để lại kí hiệu trên người kẻ địch nhờ tốc độ công kích nhanh chóng, sau đó khiến kẻ địch bị thương nặng!

Đây là một loại kỹ năng trì hoãn bộc phát, sở dĩ có thể trì hoãn gây ra thương tích là bởi vì tốc độ tấn công của Mạch Tử Ồn Ào quả thực rất nhanh!

Nhưng lần này lại không đạt được hiệu quả như mong muốn, tiếng kim loại va vào nhau vang lên tiếng reng reng.

Robinson cầm chùy thủ, khuôn mặt tràn ý cười nhìn Mạch Tử Ồn Ào, nhưng khuôn mặt của Mạch Tử Ồn Ào lại tái nhợt, bởi vì công kích nhanh của cậu đều bị đối phương ngăn lại!

"Tốc độ xuất thủ của mày có về nhanh đấy, giờ thì đến lượt tao!"

Tay phải Robinson lắc một cái, một loạt tàn ảnh xuất hiện ngăn lại Cao Tần Luật Động của Mạch Tử Ồn Ào, điều ày chứng minh gã có cùng tốc độ tấn công với Mạch Tử Ồn Ào!

Hí!

Mạch Tử Ồn Ào còn chưa kịp phản ứng, máu tươi đã trào ra từ cổ cậu!

Một kích này của Robinson khác Cao Tần Luật Động ở chỗ, gã không hề tiến hành công kích nhiều lần, mà là một kích trí mạng!

Một kích này của gã phảng phất như có một cỗ ma lực, rõ ràng chỉ là một kích đâm tới, lại khiến cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác tinh tế.

Mà đúng lúc Mạch Tử Ồn Ào ngã xuống, Robinson lại xuất thủ về phía Phá Quân!

Thật nhanh!

Phá Quân giật mình, phía trước đã không thấy thân ảnh của Robinson đâu. Loại tốc độ này, hắn ta chỉ mới thấy Tiêu Phàm và Tiểu Sửu Hoàng có được.

Tuy nhiên cảm nhận được sự lưu động của không khí, Phá Quân biết kẻ địch đã đến bên cạnh!

Phát động "Mệnh Lệnh Bắt Buộc"!

Chùy thủ mà Robinson đang đâm về phía Phá Quân đột nhiên đổi hướng đâm về phía gã!

Cái này khiến cho Robinson nhảy lên, nhanh chóng thả lỏng tay, chùy thủ rơi xuống đất.

"Phù, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, mày có thể khống chế thân thể người khác chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy à? Kỹ năng chiến đấu này thú vị thật đấy, xem ra tao phải xuất ra một chút bản lĩnh thật sự…"

Robinson không nhặt thanh chùy thủ đã rơi xuống đất lên, ngón tay lắc một cái, một thanh đao vừa nhỏ vừa nhọn xuất hiện trong tay Robinson, đây mới là vũ khí gã am hiểu nhất.

Phá Quân chăm chú quan sát vật trong tay Robinson, hắn ta cảm thấy cây đao này không hề giống với binh khí dùng để đánh nhau, giống với dao giải phẫu trông bệnh viện hơn…

"Không hợp cách!"

“Tại sao lại không hợp cách? Đạo sư, ta dùng dao rõ ràng tốt hơn những người khác!”

Robinson chuyên ngành y học lâm sàng đang không ngừng gào thét, trong mắt gã, gã dùng dao phẫu thuật là hoàn hảo nhất, nhưng đạo sư của gã lại cho rằng như vậy là học sinh không hợp cách.

“Ta nói không hợp cách thì không hợp cách. Là một người làm phẫu thuật, không phải chỉ cần dùng dao phẫu thuật chuẩn là được, khâu vết thương cũng rất quan trọng. Sau khi cậu động dao cũng chẳng thèm khâu vết thương lại. Đây chỉ là mô phỏng, nếu như cậu phẫu thuật thực sự có thể sẽ gây ra chết người! Một người đem lại cáu chết cho người khác, sao có thể trở thành bác sĩ được, vì thế cậu không hợp cách!”

Khâu lại?

Chuyện hoang đường gì vậy, giơ dao lên không phải là để chém à?

Vết cắt trơn nhẵn hoàn mỹ, tại sao lại phải khâu lại?

Robinson cho rằng đạo sư của gã không hiểu chân lý sử dụng dao phẫu thuật, cầm trong tay con dao sắc bén như vậy, liền toàn tâm cắt chém, tựa như bây giờ, cắt chém toàn bộ tứ chi của đối phương!

Trong măt của Robinson lộ ra sự điên cuồng, vung tay chém về phía Phá Quân!

Lưỡi dao sắc bén không hề dừng lại, trong ánh mắt kinh ngạc của Phá Quân, cắt ra một tia máu!

Phá Quân cảm thấy không thể tin, che lấy vết thương đang chảy máu, chất vấn Robinson: “Tại sao trong nhất thời “Mệnh Lệnh Bắt Buộc” của tao lại mất hiệu lực đối với mày?”

Đúng vậy, vừa rồi Phá Quân đã xuất ra kỹ năng sở trường của hắn ta “Mệnh Lệnh Bắt Buộc”, muốn dựa vào đó mà không chế tứ chi của Robinson, nhưng lại mất hiệu lực!”

“Mày nói đến cái này à?”

Robinson chỉ vết thương nhỏ xíu trên cánh tay mình, nở nụ cười.

“Thủ Thuật – Cắt Mạch”, dao phẫu thuật của tao cắt một cách chuẩn xác, có thể tạm tời chặt đứt thần kinh, khiến cho tứ chi không chịu sự không chế của đại não. Tao nói như vậy có lẽ mày cũng không hiểu được, vậy tao sẽ giải thích kỹ hơn một chút cho mày nhé. Tao đoán, kỹ năng kỳ quái đó của mày chính là thông qua quấy nhiễu đại não của đối phương để khống chế hành động của người khác. Mà tao,trong nháy mắt lúc tay phải công kích liền vung tay trái chặt đứt dây thần kinh ở bên tay phải, cắt đứt liên hệ của nó với đại não, khiến cho công kích hoàn toàn dựa vào lực quán tính. Mà dao phẫu thuật vốn đã sắc bén, đã đủ để khiến mày bị thương. “Thủ Thuật – Cắt Mạch” của tao có hiệu quả ngắn ngủi, sau khi công kích có thể khôi phục như trước, vì thế không phải lo về di chứng sau này!”

Robinson dương dương tự đắc giải thích, vô cùng tự kiêu về công kích của bản thân, bởi vì chính là kỹ thuật tinh tế của gã.

Dao phẫu thuật?

Đúng rồi…

Phá Quân nhìn con dao có chuôi thật dài còn lưỡi dao chỉ có một đoạn ngắn nhọn, liền xác định vũ khí kia thuộc loại gì.

Dao phẫu thuật sắc bén này khiến Phá Quân có chút sợ hãi, bởi vì cái này khiến cho hắn ta nhớ đến bậc chí tôn của Huyết Tinh Ma Thuật Xã, vị kia cũng chơi dao vô cùng giỏi.

Tuy nhiên lúc đối mặt với kẻ địch, Phá Quân sẽ không lùi bước, trực tiếp vung kiếm vọt tới Robinson!

“A, xem ra mày vẫn không nhận ra chênh lệch thực lực giữa chúng ta à?”

Robinson ra tay nghênh đón, nhưng gã nhanh hơn Phá Quân, lưỡi dao trong tay lóe lên đâm vào tay Phá Quân!

Phá Quân lấy làm kinh hãi, bởi vì sau khi nhói nhói một chút, cánh tay hắn ta triệt để mất đi cảm giác.

“Thuật cắt mạch của tao chính xác là dùng trên người kẻ địch đấy”

Robinson cười khẽ, gã công kích bằng mũi nhọn một cách chuẩn xác, phút chốc ngắn ngủi đã làm đứt thần kinh trên cách tay của Phá Quân, kế tiếp chính là bữa tiệc chém giết của gã!

Robinson mở hai tay, vung dao phóng về phía Phá Quân!

Nhưng hãm răng của Phá Quân khẽ cắn, xuất ra kỹ năng danh hiệu: “Tự Độc Tài”!

Cho dù là tạm thời mất đi cảm giác, Phá Quân vẫn có thể ép cánh tay của mình hoạt động!

Robinson không ngờ Phá Quân bị mất đi cảm giác vẫn có tể hành động như cũ, vội vang thu tay về, đinh một tiếng, dao phẫu thuật rơi trên đất.

“Không tệ, tao đã đánh giá thấp mày.”

Dao phẫu thuật chính là vật dụng chỉ dùng một lần, trải qua một kích vừa rồi, nó liền cùn, vì thế Robinson cũng không nhặt lưỡi doa trên đất lên. Gã lấy doa mới ra, phát động công kích mới về phía kẻ địch!

Robinson phóng về phía Phá Quân, lưỡi dao trong tay cắt một góc độ, ánh nắng chiết xạ hắt vào trong mắt Phá Quân, chói mắt đến nỗi Phá Quân không thể mở nổi mắt.

Chỉ hơi nhoáng một cái, Robinson thân thủ nhanh nhẹn, loáng một cái đã đến sau lưng Phá Quân. Ánh mắt gã điên cuồng, vung lưỡi dao, muốn mở bụng phanh ngực Phá Quân!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhân Sinh Bại Khuyển đang đứng một bên đột nhiên chuyển động!

Gã xuất hiện trước mặt Robinson, trực tiếp dùng thân thể đón một kích của Robinson!

Robinson không biết Nhân Sinh Bại Khuyển có ý gì, nhưng lưỡi dao đã xuất, lẽ nào lại thu lại?

A, giờ phút này dao phẫu thuật trở nên vô cùng khát máu, vung lên cắt xuống mổ bụng Nhân Sinh Bại Khuyển. Nhưng lúc đúng này, một luồng ánh sáng u ám lấy Nhân Sinh Bại Khuyển làm trung tâm tản ra ngoài, nổ tung!

Nguyền Rủa Liều Chết, kỹ năng của Nhân Sinh Bại Khuyển khiến cho kẻ địch vô cùng đau đầu. Gã có thể khiến cho hiệu lực công kích của kẻ địch đều có trên người mình và kẻ địch!

Robinson phun ra một ngụm máu,sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng. Gã không thể tin mình cũng bị mổ bụng, vô cùng quỷ dị.

Nhân Sinh Bại Khuyển lại không chần chừ, vung đao đâm lên người mình. Gã muốn kéo kẻ địch xuống địa ngục thông qua việc làm bản thân bị thương!

Đao đâm lên người Nhân Sinh Bại Khuyển bao nhiêu, thân thể Robinson bị tổn thương bấy nhiêu!

Máu tươi trào ra từ trong miệng Robinson, nhưng gã vẫn thong dong như cũ: "Kỹ năng tổ hợp của hai người chúng mày quả thật rất thú vị, nhưng cái này vô hiệu đối với tao!"

Chương 1066: Huyết Tế

Chương 1066: Huyết Tế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Robinson lại vung dao phẫu thuật, bên trong ánh mắt hiện lên vẻ dữ tợn!

Cười nhẹ một tiếng, dao phẫu thuật đâm thẳng lên người Robinson!

"Hàm nghĩa của phẫu thuật – Giả Chết", nó có thể thông qua lưỡi dao kích thích thần kinh của tao, khiến cho tao miễn dịch với tử vong trong một khoảng thời gian. Mà chúng mày khiến tao bị thương, nhất định phải trả giá đắt!"

Robinson sau khi phẫn nộ, trực tiếp hóa thành hình thái mạnh nhất của gã!

Một ác ma có thân hình đen nhánh, lưỡi dao trong tay lóe lên ánh sáng chém về phía Phá Quân và Nhân Sinh Bại Khuyển!

"Hàm nghĩa của phẫu thuật – Mổ Xẻ"

Như cái tên của kỹ năng này, đây là sựu gột rửa vô cùng máu tanh. Dưới lưỡi dao sắc bén, tứ chi của Phá Quân và Nhân Sinh Bại Khuyển trong nháy mắt bị cắt ra, máu đỏ tươi bắt ra khắp nơi.

Kỹ năng danh hiệu của Nhân Sinh Bại Khuyển có thể chuyển hóa công kích của kẻ địch thành chữa trị dưới tình huống lượng HP của gã đạt mức từ 20% trở xuống, nhưng Robinson trong chớp mắt đã giải quyết xong Nhân Sinh Bại Khuyển!

Phá Quân ngã xuống mặt đất, thân thể không thể động đậy. "Hoàng Hạ Tứ Kiệt" toàn quân bị diệt từ đây!

Nhưng Phá Quân không cam lòng. Hắn ta không nghĩ nhanh như vậy đã bại, bởi vì hắn chưa báo thù cho huynh đệ của mình!

Sột soạt, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, nó bỗng nhiên xuất hiện khiến Phá Quân rất bất ngờ.

Phá Quân rất muốn biết là ai tới, nhưng hắn ta không có cách nào để quay đầu lại. Bởi giờ khắc này hắn ta đã bỏ mình, bây giờ chỉ hắn ta chỉ có thể lưu lại phút chốc ngắn ngủi mà thôi.

Cùng với tiếng bước chân vang lên là một loạt tiếng cười khó nghe, rơi vào trong tai người khác thì vô cùng khó nghe, nhưng giờ phút này Phá Quân lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Hắn ta có thể yên tâm ra đi…

Tiểu Sửu Hoàng nhìn máu tươi trên đất, không nói gì, không ai biết được bây giờ gã cảm thấy thế nào.

Khi gã ngẩng đầu lên lần nữa, tiếng cười kia lại vang lên…

“Mày không phải là khối băng mà hắn nói đấy chứ, vậy thì mày có thể chết được rồi, khặc khặc!”

Robinson nhìn người có tạo hình vô cùng kỳ quái trước mắt, một tên có thần sắc vô cùng phách lối. Robinson cảm thấy khó hiểu vô cùng, dựa vào đâu mà gã có thể kết luận chuyện sống chết của mình?

Xem ra cần phải cho tên này biết mùi vị của lưỡi dao trong tay mình!

Một luồng gió đen quét ngang sân, chớp mắt Robinson đã đến phía sau Tiểu Sửu Hoàng. Sau khi ác ma hóa, tốc độ của gã càng thêm kinh khủng!

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng cũng chẳng thèm quay đầu, chỉ với một động tác rút đao tùy tiện, bốn thanh đoản kiếm Tiểu Sửu Hoàng đeo trên lưng được rút ra một thanh, đồng thời một kích này của Robinson bị Tiểu Sửu Hoàng đỡ đẹp.

Dao phẫu thuật bị cản lại, Robinson khẽ giật mình, sau đó cười lên, bởi gã cảm giác mình đã đụng phải đối thủ chân chính.

Điều gã vẫn luôn mong chờ sau khi tiến vào Avengers League chẳng phải là đạt được khoái cảm khi được dùng dao phẫu thuật xé tan thân thủ kẻ địch hay sao?

Gã thật sự mong chờ thần sắc tuyệt vọng hiện lên trên mặt Tiểu Sửu Hoàng!

Robinson lắc mình một cái, hóa thành vô số tàn ảnh. Trước khi ác ma hóa, tốc độ của Robinson có thể sánh với Mạch Tử Ồn Ào, bây giờ sau khi ác ma hóa đã đạt đến trình độ không thể đoán được!

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng chỉ nhảy cà nhắc từng bước, cái đầu lắc lư theo từng nhịp bước chân, thân thể không ngừng lóe lên giữa những đòn công kích liên tục của Robinson, vô cùng tùy ý.

Robinson thấy Tiểu Sửu Hoàng né tránh, công kích càng thêm dồn dập, nhưng Tiểu Sửu Hoàng cũng chẳng còn kiên nhẫn: “Mày có thôi đi không!”

Đoản kiếm trong tay Tiểu Sửu Hoàng nhanh chóng đâm lên phía trước, phương thuẫn hiện ra, Bốn Màu Sắc Ảo Thuật – Khối Rubic!

Dao phẫu thuật đâm tới phương thuẫn, lưỡi dao trực tiếp vỡ nát!

Sở dĩ dao giải phẫu sắc bén là bởi vì lưỡi dap rất mỏng. Tuy nhiên lưỡi dao mỏng thì vô cùng yếu ớt, một lần bị công kích mạnh sẽ rất dễ bị gãy.

Nhưng Robinson cũng không bối rối, gã đã sớm đoán được!

Robinson mạnh mẽ vung tay, ánh sáng lại lóe lên xông thẳng về phía Tiểu Sửu Hoàng. Gã càng thêm mong chờ dáng vẻ bị mổ xẻ của Tiểu Sửu Hoàng!

Tuy nhiên lần này Tiểu Sửu Hoàng lại không né tránh, gã rốt cục cũng bắt đầu công kích!

Ngón tay nhỏ lắc một cái, ánh sáng cũng lóe lên, nhưng đây không phải là dao phẫu thuật mà là Hoàng Bài Phi Đao của Tiểu Sửu Hoàng!

Tiểu Sửu Hoàng vung hai tay lên, lưỡi dao lóe lên ánh sáng rơi xuống như mưa!

Robinson bị tư thế ưu nhã của Tiểu Sửu Hoàng làm cho kinh diễm, khẽ giật mình, nhanh chóng lùi về phía sau. Gã cũng không muốn bị bắn thành con nhím!

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng nào sẽ bỏ qua cho gã…

Thời khắc lúc gã thấy đám người Phá Quân ngã xuống, Tiểu Sửu Hoàng liền biết được suy nghĩ trong lòng đàn em của mình….

Bọn họ hy vọng mình báo thù cho họ.

Mặc dù vẫn luôn được đám người Phá Quân tôn kính, Tiểu Sửu Hoàng cũng không hề có một chút tình cảm nào với họ. Tuy nhiên nhìn thấy đám người Phá Quân cứ biến mất như vậy, Tiểu Sửu Hoàng lại có chút không thích.

Gã cảm thấy đám người Phá Quân chết quá mức oanh liệt, đây là phong cách của bi kịch, mà không phải phong cách ảo thuật gã thích nhất.

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng vẫn cười, gã không biết tại sao mình lại cười, có lẽ là chỉ để cho người ngã xuống nghe thấy.

Tiếng cười khó nghe của gã sẽ khiến bọn họ cảm thấy thỏa mãn à?

Tiểu Sửu Hoàng cảm thấy không thể.

Vì vậy gã phải dùng hành động của mình để bù đắp, thằng hề thuộc về sân khấu, sẽ điên cuồng diễn kịch cùng Huyết Tinh Ma Thuật Xã!

Bay múa đi, những chiếc dao màu bạc!

Co dù giết chóc cũng phải đặc sắc chứ không phải là tình cảnh đau thương!

Tiểu Sửu Hoàng mang đến một trận mưa vì đám người Phá Quân đã rời đi, một trận mưa màu bạc, như cánh hoa trong gió, phất phới đầy trời.

Nhưng cảnh tượng này cũng chẳng mỹ diệu trong mắt Robinson, bởi vì gã không cách nào đối phó được với loại đấu pháp mua!

Lần đầu gặp mặt giữa Tiểu Sửu Hoàng và Tiêu Phàm, Tiểu Sữu Hoàng cũng đã xuất ra công kích thế này.

Lúc đó Tiêu Phàm có "Điệu Walt Phong Vũ" vẫn bị ép vào thế hạ phong, bây giờ Robinson càng không chịu nổi.

Bởi dao phẫu thuật thuận tiện cho việc tấn công nhưng phòng thủ rất khó khăn!

Tắm dưới màn mưa rào tầm tã, ai có thể đảm bảo dựa vào thân pháp mà không bị ướt chút nào?

Nhưng Robinson sẽ không ngã xuống như vậy, gã được xưng là "dao nhọn", vì thế sẽ luôn tiến lên tựa mũi dao!

Dao phẫu thuật quay lại, đâm vào chính Robinson, "Hàm nghĩa của phẫu thuật – Giả Chết!"

Chỉ cần như vậy, trong một mảnh lưỡi dao dày đặc, Robinson sẽ không ngã xuống. Gã liều mạng phát động công kích về phía Tiểu Sửu Hoàng!

Tiếng vút vít vang lên, ánh sáng bạc không ngừng vít qua bên cạnh Robinson, khiến cho gã lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bị người khác cắt chém.

Vết cắt vô cùng mỹ diệu nhưng người bị cắt chém lại vô cùng khso chịu!

Gã nhất định phải mổ xẻ cái tên Tiểu Sửu Hoàng đáng chết này!

Tới gần, sắp đến phạm vi công kích!

Càng đến gần, Robinson trở nên vô cùng hưng phấn, dao nhọn trong hay tay mạnh mẽ đâm tới "Hàm Nghĩa Của Phẫu Thuật – Tuyệt Mệnh Thủ Thuật Đài!"

Đây là kỹ năng tuyệt sát, chỉ cần kẻ địch đụng phải mũi dao nhọn của gã liền sẽ tựa như bị trói trên bàn phẫu thuật không thể nào động đậy!

Mắt thấy dao phẫu thuật sắp đâm lên người Tiểu Sửu Hoàng, bước chân của Robinson lại ngừng lại.

Robinson không biết chuyện gì xảy ra, Tiểu Sửu Hoàng lại vô cùng thương hại nhìn gã, sau đó hạ thấp ánh mắt nhìn xuống chân gã.

Robinson cúi đầu, phát ra một tiếng hét hoảng sợ!

Bởi vì hai chân của gã đều bị phi đao của Tiểu Sửu Hoàng gọt đến tận xương, chạy được đến đây đã là giới hạn lớn nhất.

Có "Hàm Nghĩa Của Phẫu Thuật – Giả Chết", Robinson sẽ không bỏ mình, tuy nhiên thân thể gã lại không chịu được công kích như vậy!

Trước đó Robinson liều mình lao về phía trước lại không cân nhắc đến điều này hay sao?

Không, gã có tính đến, chỉ là Tiểu Sửu Hoàng giảo hoạt hơn gã.

Phi đao mà Tiểu Sửu Hoàng tung ra cũng không phải là chỉ có một loại, công kích phần bên trên là phi đao bình thương, nhưng phi đao công kích dưới chân lại có màu đen, đây chính là Bốn Màu Ảo Thuật: Át Bích. Nó có thể khiến cho phi đao của Tiểu Sửu Hoàng càng thêm sắc bén!

Chương 1067: Harley Cường Đại

Chương 1067: Harley Cường Đại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Sau khi Robinson ác ma hóa, ỷ vào mình có lân giáp kiên cố, không ngừng vọt tới trước, hơn nữa thi triển "Hàm Nghĩa Của Phẫu Thuật – Giả Chết" càng khiến cho cảm giác của tứ chi bị tê liệt đến mức cao nhất. Gã không ngờ công kích phần dưới của Tiểu Sửu Hoàng lại khác biệt lớn đến vậy, trong lúc không ngừng tiến lên, chân đã bị lưỡi dao tàn nhận gọt đến tận xương, không thể tiếp tục nâng đỡ thân hình gã tiến lên phía trước.

Nhìn Robinson bị dọa sợ, Tiểu Sửu Hoàng nhún vai, gã cũng không muốn tàn nhẫn như vậy, dẫu sau phong cách đẫm máu cũng không phải mỹ học giết người của gã, chẳng qua ai bảo Robinson cứ thích chơi cái trò môt xẻ gì với người khác cơ?

Tiểu Sửu Hoàng rút đoản kiếm, đâm vào mình một cái, sắt ý ngưng tụ thành huyết lục vong giả lại hiện ra.

Tiểu Sửu Hoàng đưa tay ra, tàn ảnh của huyết lục vong giả cũng đồng bộ với động tác của gã.

Robinson không có được kỹ năng tự chữa trị như Tiêu Phàm, muốn thông qua hệ thống chữa trị hai chân cần một khoảng thời gian.

Mà trong chiến đấu không hề cho phép có khoảng thời gian này, vì thế gã bị huyết lục vong giả tóm lấy.

Tiểu Sửu Hoàng không biết nguyên lý của triển "Hàm Nghĩa Của Phẫu Thuật – Giả Chết" là gì, cũng không biết Robinson có thể gắng gượng được

bao lâu.

Tuy nhiên điều này cũng chẳng quan trọng…

Lưỡi hái của huyết lục vong giả đã gọt tới Robinson, phảng phất như thật sự muốn vót nhọn cái tên "Dao nhọn" này.

Đối với những thứ bất tử, sát niệm của Tiểu Sửu Hoàng cũng không thay đổi.

Nếu quả thực giết không chết, vậy thì giết đến bao giờ chết mới thôi…

Tiểu Sửu Hoàng là niềm kiêu ngạo của Huyết Tinh Ma Thuật xã, niềm kiêu ngạo này không cho phép gã thua mũi nhọn của Bắc Mỹ.

Mà một phần kiêu ngạo khác của Server cũng cùng ở trong cánh rừng này với Huyết Tinh Ma Thuật Xã, cô đến từ Hoa Nguyệt, là niềm kiêu ngạo của các người chơi nữ.

Bởi vì nghe được Tiêu Phàm nói ở đây rất có thể sẽ có quân tinh anh tập kích, Ngọc Sinh Yên dứt khoát ở lại.

Mà Hàn Tiểu Yêu đã dời đi theo đại đội, sau khi bỏ được nỗi lo của mình, Ngọc Sinh Yên quyết tâm chứng minh bản thân thông qua chiến đấu.

Tuy nhiên là một người kiêu ngạo, lúc này long tự trọng của Ngọc Sinh yên bị đả kích nghiêm trọng.

Thực lực không bằng Tiêu Phàm, Ngọc Sinh Yên có thể lấy lý do nam nữ khác biệt để tạm thời trấn an việc không lòng. Tuy nhiên giờ phút này, người áp đảo được cô lại là một người chơi nữ.

Cô ta đến từ Bắc Mỹ, gọi là Harley.

"Thật sự có tài, nhưng muốn đối phó với tôi thì chưa đủ!"

Harley cười khẽ, tay bắn ra một viên hỏa cầu!

Pháp thuật vô cùng bình thường trong các trận doanh, xuất hiện trong tay Harley lại trở nên vô cùng không bình thường.

Bởi vì pháp thuật của Ác Ma nhất tộc thật sự đẳng cấp, giống như một ác ma có thể sử dụng pháp thuật liền khác biệt với những người khác vậy.

Vì thế "Băng Si' Harley khác biệt, cô ta không chỉ là người chơi nữ duy nhất trong "Avengers League", hơn nữa còn là người chơi có thiên phú lớn nhất!

Trước khi Tân Sinh xuất hiện, Harley đa có tiếng trong giới võng du ở Bắc Mỹ, nhưng cô ta khác với Ngọc Sinh Yên. Thứ cô ta dựa vào chính là thực lực vô cùng cao siêu của bản thân!

Sau khí tiến vào trận doanh Ác Ma, Harley si mê K khiến cô ta thu được "Tâm Linh Chi Hỏa", một loại lửa do tình cảm nồng đậm hóa thành. Ngọn lửa này có thể bất chấp hộ giáp ma kháng mà gây tổn thương tuyệt đối với người chơi.

Mà Harley dựa vào "Tâm Linh Chi Hỏa", bắt đầu nghiên cứu nguyên lý tạo ra kỹ năng trong trò chơi, tự chế tạo một hệ liệt kỹ năng mới cho bản thân.

Mà trong Tân Sinh, có thể làm được như vậy chỉ có hai người, ngoại trừ Harley, người còn lại chính là lãnh đạo của Liên Minh Báo Thù – Băng Hệ K.

Mà hành vì này cũng đủ để chứng minh cô ta là một trong những người chươi xuất sắc. Harley tự đặt tên cho một pháp thuật hỏa hệ mà cô ta sáng tạo ra là "Dung Viêm", ngọn lửa hòa tan băng!

"Dung Viêm – Hỏa Đạn" nhanh chóng bắn về phía Ngọc Sinh Yên, tuy chỉ là một hỏa cầu nho nhỏ nhưng Ngọc Sinh Yên cũng không dám ngang ngạnh đối kháng.

Trước đó cô đã được lĩnh giáo công kích của Harley, không nhìn cũng biết cho dù phòng ngự cũng sẽ bị thương, thực sự quá mức kinh khủng.

Nhưng kiếm Tây Dương chỉ có thể đâm, không tiện đỡ đòn. Giờ phút nảy, điều duy nhất Ngọc Sinh Yên có thể làm chính là di chuyển để né tránh.

Thấy cử động của Ngọc Sinh Yên, Harley nhoẻn miệng cười, bởi vì tất cả những gì xảy ra đều nằm trong dự đoán của cô ta!

Đùng!

Harley búng tay phát ra âm thanh thanh thúy, tiếng búng tay dứt khoát, hảo trụ bùng lên dưới chân Ngọc Sinh Yên!

Dung Viêm – Hỏa Trụ, một kỹ năng khác của Harley, sau một khoảng thời giân ngắn ngủi, hỏa trụ có thể bùng lên từ dưới lòng đất.

"Dung Viêm – Hỏa Trụ" mặc dù gây ra tổn thương to lớn nhưng lại không dễ tạo, bởi vì cần một chút thời gian, vì vậy mục tiêu công kích có thể thừa cơ chạy mất.

Nhưng cô ta là cao thủ, có khả năng dự phán đáng sợ. Pháp thuật trong tay cô ta sẽ không dễ dàng thất bại!

Ầm!

Hỏa Trụ bùng lên không chỉ gây tổn thương cho Ngọc Sinh Yên, lực lượng xung kích cũng bị đánh bay lên!

Harley đương hiên sẽ không buông tha như vậy, vung tay lên, tặng thêm lễ vật của mình Dung Viêm – Hỏa Đạn!

Một viên hỏa cầu nổ tung về phía thân thể của Ngọc Sinh Yên, khiến cô bị đụng bay rơi xuống đất.

Trúng liền hai chiêu, Ngọc Sinh Yên cũng tức giận, nhấc kiếm vung lên, Liên Hoàn Nước Rút!

Ngọc Sinh Yên bắt đầu mượn thuật đấu kiếm "Liên Hoàn Nước Rút" chuyển vị trí về phía Harley, "Liên Hoàn Nước Rút" có thể cho cô ba lần đột kích, ba lần đổi hướng, Ngọc Sinh Yên tin tưởng mình có thể tiếp cận mục tiêu.

Chỉ cần cô tiếp cận được Harley, Ngọc Sinh Yên tin tưởng kiếm kĩ của cô có thể đánh bại đối phương!

Đối mặt với tập kích của Ngọc Sinh Yên đang nhanh chóng hướng về phía mình, Harley chẳng thèm để ý, bởi vì điều này cũng nằm trong tiết tấu của cô ta.

Đùng!

Tiếng búng tay vẫn rõ ràng như cũ nhưng lại bị tiếng nổ đùng đoàng che đậy!

Một ngọn lửa gợn sóng lấy Harley làm trung tâm khuếch tán ra phía ngoài, Ngọc Sinh Yên đang bay vọt tới không thể có cách nào phản kháng, liền bị ngọn lửa bắn vào trong nháy mắt!

Dung Viêm – Kháng Cự Hỏa Hoàn.

Đây là kỹ năng phòng ngự kẻ địch đột nhiên tiến lại gần mình do Harley phát minh ra, cô ta có thể thông qua uy lực của ngọn lửa đánh bay tất cả kẻ địch đến gần mình!

Mà sau khi đánh vay Ngọc Sinh Yên lần nữa, Harley đã không cần ra tay nữa, bởi vì trong mắt cô ta Ngọc Sinh Yên đã chết.

“Tâm Linh Chi Hỏa” của cô ta khi đã phát hiện trên người đối phương ba lần, sẽ thực hiện debuff trên người kẻ địch mang tên “ Dung Viêm – Bạo Phá Tâm Linh”.

“Dung Viêm – Bạo Phá Tâm Linh” sau mười giây sẽ tự động bạo nổ, gây ra tổn thương tuyệt đối vưới địch nhân!

Cảm thấy trong người bị thiêu đốt, Ngọc Sinh Yên cảm thấy bất an. Cô biết nhất định có chuyện gì đó với thân thể mình, vì thế cô bắt đầu nhắm mắt vận khí, tĩnh tâm.

Tịnh Tâm Thuật, một loại thuật pháp có thể tịnh hóa tâm linh, có thể giúp Ngọc Sinh Yên giải trừ tất cả debuff trên người.

Ban đầu Ngọc Sinh Yên không hề biết Tịnh Tâm Thuật, cái này "nhờ có" Tiêu Phàm.

Sau giải thi đấu biểu diễn võ thuật Tân Sinh, Ngọc Sinh Yên bị Tiêu Phàm làm cho rối loạn, hận thù vô cùng lớn khiến lòng cô bất ổn, khó mà bình yên.

Vì để khôi lại bình tĩnh, Ngọc Sinh Yên mời đến một đại sư tu tâm dưỡng tính cầu có được phép để tĩnh tâm.

Mà "Tịnh Tâm Thuật" là một loại thuật pháp điều tiết tâm lý thông qua hô hấp thổ nạp. Nó được Ngọc Sinh Yên chuyển vào trong trò chơi, trở thành kỹ năng giải trừ trạng thái dị thường.

Một luồng sáng xanh bốc lên từ người Ngọc Sinh Yên, Harley như nhận ra điều gì đó, có chút không vui: "Thế mà cô có thể giải được " Bạo Phá Tâm Linh" của ta, sao cô không ngoan ngoãn đi chết đi, cứ phải làm tốn thời gian của tôi thế?"

Bây giờ suy nghĩ của Harley không phải là chiến đấu với cường địch mà tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng tụ hợp với K trong rừng cây. Vì thế Ngọc Sinh Yên kéo dài được hơi tàn chính là chướng ngại của cô ta.

Chương 1068: Tân Hỏa Bất Diệt

Chương 1068: Tân Hỏa Bất Diệt

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Harley chạy lên, xuất ra một ngọn lửa lớn, vô cùng lộng lẫy!

Ngọn lửa vọt ra khiến cho Harley có thể nhanh chóng thay đổi vị trí, cũng để lại một ngọn lửa để thiêu đốt đường sống của địch nhân phía sau lưng!

Ngọc Sinh Yên hiển nhiên sẽ không nghĩ tới địch nhân sẽ táo bạo như vậy, nhưng nếu cô đã ở lại chiến đấu, sẽ không bao giờ lùi bước!

Kiếm Tây Dương bỗng nhiên vung lên, quang mang nở rộ, Úc Kim Hương Đoạt Mệnh!

“Thật sự chóng quên…”

Harley cười nhạo một tiếng, một ngọn lửa vọt ra từ trên người cô ta, Dung Viêm – Kháng Cự Hỏa Hoàn!

“Kháng Cự Hỏa Hoàn” vốn được Harley nghiên cứu để sử dụng khi cận chiến, vì thế đối với công kích mạnh mẽ của kẻ địch lúc cận chiến có hiệu quả vô cùng cao!

Kiếm của Ngọc Sinh Yên không tiến lên được, bởi vì thân thể của cô đã bị “Kháng Cự Hỏa Hoàn” đánh bay.

Harley nhìn Ngọc Sinh Yên đang bay lên một cách chăm chú, trong lòng tính toán điểm rơi.

Một tiếng búng tay thanh thúy, lần này từ dưới đất bốc lên hai ngọn lửa, mà Ngọc Sinh Yên đang ở chỗ giao giữa hai ngọn lửa. Nếu thật sự bị hai “Dung Viêm – Hỏa Trụ” oanh tạc, Ngọc Sinh Yên chắc chắn phải chết!

Lần này sẽ không thất thủ.

Nhìn ánh lửa phóng lên trời, Harley tự nhủ.

Điểm rơi hoàn hảo nhưu tự tính, tính toán tổn thương một cách chuẩn xác, cô ta không biết còn có gì giúp Ngọc Sinh Yên may mắn thoát chết.

Đáng tiếc hôm nay cô ta thật sự không thuận lợi, lúc Ngọc Sinh Yên chuẩn bị ngã vào địa ngục, trên hỏa trụ, thân ảnh một người lóe lên…

Lúc bị Kháng Cự Hỏa Hoàn đánh bay, Ngọc Sinh Yên đã cảm thấy hỏng bét, cô rõ ràng cảm nhận được hai luồng năng lượng kinh khủng đang bạo liệt phía dưới, nhưng cô không có cách nào tránh được.

Đây thực sự là kết thúc sao?

Ngọc Sinh Yên bi ai nghĩ, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia thê lương.

Ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có một mùi hương quen thuộc theo gió mà đến.

Đó là mùi rượu, cùng với đó còn có một ánh lửa vô cùng diễm lệ…

Đợi Ngọc Sinh Yên lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã tựa vào một lồng ngực rắn chắc.

Cô hướng ánh mắt lên, đụng phải một khuôn mặt, trong lòng không biết có cảm giác gì…

Tiêu Phàm không nhiều lời, sau khi cứu Ngọc Sinh Yên liền trực tiếp thả nhẹ cô sang một bên.

Ngọc Sinh Yên đứng đó, khó có được nhu thuận, cô vốn định mở lời cảm ơn một tiếng, nhưng lời nói lên đến miệng lại khó thốt lên thành lời.

“A…. Trời ơi, xin nhờ, xin các người có thể đừng lãng phí thời gian của ta không! Xa cách Băng Đế một giây thôi, ta lại càng nhớ anh ấy hơn, phải biết nỗi khổ tương tư là nỗi dày vò lớn nhất của thiếu nữ chứ. Mà các người lại còn chơi anh hùng cứu mỹ nhân, không bị hỏa trụ của ta đốt cháy, trình diễn một màn tình cảm anh anh em em cho ai xem!”

Thấy Tiêu Phàm xuất hiện, Harley phàn nàn liên tục, dù sao niềm vui thật sự của cô ta không phải là chiến đấu.

Đối với lời nói của Harley, Tiêu Phàm khso có thể hiểu được, trực tiếp hướng mũi kiếm về phía Harley, biểu lộ ý đồ của mình.

“A? Anh muốn đánh nhau với Harley tôi sao, anh dựa vào cái gì mà cuồng vọng như vậy? Anh cảm thấy anh đủ bản lĩnh đánh bại tôi à? Trên đời này ngoại trừ Băng Đế đại nhân thân yêu ra, dù ai cũng không thể dập tắt lửa trong lòng của Harley!”

Tâm tình phiền não khiến cho khuôn mặt Harley vặn vẹo, cô ta muốn đốt cháy cả Tiêu Phàm lẫn Ngọc Sinh Yên.

Đùng!

Một âm thanh vang lên, mấy viên hỏa cầu lơ lửng bay lên, Harley vung tay lên, bắn mấy hỏa cầu về phía Tiêu Phàm!

Mấy hỏa cầu này cũng không oanh tạc lung tung, trong đó chất chứa dự đoán cùng tính toán của Harley, phong tỏa tất cả các vị trí có thể chạy trốn của Tiêu Phàm!

Đường đạn mà Harley bắn hỏa cầu khiến ánh mắt Tiêu Phàm vụt sáng, hắn tất nhiên có thể nhìn ra có kỹ thuật ẩn chưa trong đó, trong lòng nóng lên, thu lại kiếm, lấy ra súng lục huyết sắc của mình!

Tiếng súng liên tục vang lên, mấy viên hỏa cầu đều bị mấy viên đạn pahs được.

Harley híp mắt nhìn Tiêu Phàm, nhẹ nhàng cắn móng tay, cô ta cũng nhìn ra sự hứng thú của Tiêu Phàm.

Đối phương cũng giống cô ta, là người chơi đẳng cấp, hắn muốn cùng cô ta đấu trò chơi kỹ thuật à?

Thú vị, Harley cô ta, ngoại trừ Băng Đế K, chưa từng phục ai!

Harley vẫy tay, hỏa cầu mới kia, kỹ thuật thế nào, thông qua đối chiến công kích pháp thuật liền có thể phân rõ cao thấp!

Rầm rầm rầm!

Hỏa cầu mới hình thành của Harley đều bị đạn của Tiêu Phàm hủy trước!

Thấy Harley nhìn mình chăm chú, Tiêu Phàm chỉ nhún vai.

Cái tên này đnag gây hấn sao!

Harley khó thở, lại gọi hỏa cầu ra nhưng dù sao Tiêu Phàm bắn súng đều nhanh hơn cô ta một bước, lúc hỏa cầu hình thành, tiếng súng sớm đã vang lên, đây chính là áp chế bằng tốc độ!

Hỏa cầu liên tiếp bị đạn phá hủy, Harley cũng nổi giân, một ngọn lửa xung kích tiến lên, định đối cứng với Tiêu Phàm!

Mặc dù phong cách của Harley gần như hỏa pháp, nhưng cô ta cũng từng là thành viên của trận doanh Ác Ma! Nếu là một ác ma, trong phương diện cận chiến chắc chắn không bị hạ!

Tiêu Phàm vốn muốn đánh xa với Harley một lúc, ai ngờ đối phương lại nhanh chóng bở ý định đọ sức này nhanh như vậy.

Tuy nhiên Harley muốn đánh cận chiến với hắn, không phải là tự tìm đường chết à?

Thấy Harley tiến lại gần, Ngọc Sinh Yên muốn nhắc nhở, nhưng Harley nhanh hơn, dùng lại chiêu cũ Kháng Cự Hỏa Hoàn!

Cảm nhận được ngọn lửa vọt tới, Tiêu Phàm cũng chẳng sợ hãi.

Bài trừ sao?

Đáng tiếc lực lượng vẫn còn quá nhỏ…

Súng lục trong tay biến mất.

Huyết Kiếm lại lần nữa ro khỏi vỏ!

Tân Sinh Trảm Kích đụng vào hỏa diễm, lưỡi kiếm không gì địch nổi trực tiếp chém vỡ "Kháng Cự Hỏa Hoàn", uy lực của tông sư không thể khinh thường!

Harley lách mình, nhanh chóng lùi lại. Cô ta không hề nghĩ đối phương lại cường đại như vậy, trong lòng quýnh lên, gọi mấy luồng hỏa trụ ra!

Ánh lửa vạn trượng vọt lên, phủ kín con đường trước mắt!

Đáng tiếc kiếm quang sắc bén lượn quanh, trực tiếp xé mở tấm chắn bằng lửa này, Tiêu Phàm cầm song kiếm trong tay, ánh lửa tỏa ra, bước đến.

Giờ phút này, Harley rốt cục cũng cảm nhận được áp lực vô cùng lớn tỏa ra từ người Tiêu Phàm, đây không phải là lực lượng của một cấp bậc.

Nhưng cô ta sẽ không nhận thua như vậy. Nếu cô ta dừng bước tại đây, sau khi trở về K sẽ đối xử với cô ta thế nào?

Ầm!

Hỏa diễm chọc trời dâng lên như nhạm thạch, khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Hoặc có thể nói đó không phải là khói, mà là một thứ Tiêu Phàm rất quen thuộc.

Dưới áp lực của Tiêu Phàm, Harley trực tiếp ác ma hóa, đó là ngọn lửa ma có màu đỏ và đen giao nhau, hội tụ tất cả lực lượng của các ngọn lửa mạnh nhất!

Harley vung tay, hư không xuất hiện ba ngọn lửa hình lưỡi dao, chém về phía Tiêu Phàm, Dung Viêm – Móng Vuốt!

Vụt!

Tiếng vang thanh thúy vang lên, Huyết Kiếm lại được tuốt ra khỏi vỏ, chém xuống một cách bình thường, lại tựa như mang thần uy. Đây cũng chính là lực lượng sau khi kiếm kĩ của Tiêu Phàm thăng cấp!

Kiếm và hỏa diễm chạm nhau, sau đó tách ra, bắn lên người Harley…

Cảm thấy đau đớn trước ngực, Harley biết mình đã đụng phải cao thủ, trong lòng cảm thán tại sao hôm nay lại không may như vậy.

“Anh có thể tha cho tôi không, coi như chúng ta chưa từng gặp nhau.”

Có thể nói ra được lời này, trong chiến trường chắc chỉ có Harley.

Co ta bây giờ đã biêt Tiêu Phàm mạnh mẽ, biết người trước mắt không phải người mình có thể đối phó. Mà điều cô ta quan tâm không phải chiến đấu mà là K, vì thế đối với co ta mà nói, tất cả đều chẳng là gì cả.

Tiêu Phàm sững sờ, không nghĩ tới đối phương lại đưa ra yêu cầu như vậy. Tuy nhiên hắn vẫn lắc đầu, coi như bây giờ Harley không có chút chiến ý nào, nhưng trên chiến trường vẫn sẽ phân biệt địch ta.

“Ha ha, thật là một tên đàn ông không thức thời.”

Harley thở dài, lại búng tay một cái, theo tiếng búng tay vang lên, một đám lửa nhen lên trong lòng bàn tay cô ta.

“Anh không thả tôi đi, vậy tôi cũng sẽ không để anh được tốt. “Dung Viêm” này là hệ liệt kỹ năng do tôi tỉ mỉ nghiên cứu sáng tạo ra. Mà kỹ năng cuối cùng nay ta muốn dùng trên người ta yêu – K. Cái tên lúc nào cũng mang dáng vẻ băng lãnh kia, không biết lúc nào mới có thể tiếp nhận tình yêu của tôi. Vì thế ta định cùng hắn tự tử, sáng tạo ra “Hàm Nghĩa Của Dung Viêm – Lấy Thân Làm Củi” này, không nghĩ tới hôm nay lại dùng trên người anh…”

Chương 1069: Tân Hỏa Tương Truyền

Chương 1069: Tân Hỏa Tương Truyền

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ngọn lửa trong tay Harley bùng nổ, không ngừng đốt thân thể của cô ta, Harley tắm lấy ánh lửa, cười to.

“Mặc dù sự cường đại của anh cũng làm ta mê muội, nhưng dánh vẻ băng lãnh của K càng khiên ta mê say, vì thế… mời anh đi chết đi. Lấy Thân Làm Củi, Tân Hỏa Bất Diệt…”

Lúc hỏa diễm vọt lên lần nữa, bóng hình xinh đẹp của Harley cũng biến mất, tuy nhiên cô ta đã để lại cho Tiêu Phàm lời nguyền rủa kinh khủng nhất…

Ánh lửa lan tràn, sắc mặt của Tiêu Phàm thay đổi, có “Con Mắt Túy Uyên” hắn đã sớm biết Harley có kỹ năng này, nhưng hắn không ngờ, Harley lại quả quyết như vậy.

Người của trận doanh Ác Ma quả nhiên đều là kẻ điên.

Hàm Nghĩa Của Dung Viêm – Lấy Thân Làm Củi, giống như tên của nó, đem tính mệnh của bản thân hóa thành nhiên liệu đốt lửa, sau đó dùng lửa đã tạo ra đốt cháy kẻ địch.

Đây là một lời nguyền mà kẻ địch không chết thì không dừng lại, lấy thân thể của chủ làm nguyên liệu đốt lửa, trở thành vũ khí báo thù cuối cùng của chủ nhân.

Mnag theo ý chí bất diệt, đánh giết kẻ địch, hảo diễm phải hoàn thành ý muốn của chủ nhân. Nó muốn đốt thân thể của Tiêu Phàm để hắn chôn cùng Harley!

Thân ảnh của Harley đã biến mất không thấy, ngọn lửa cũng đã cháy thành một đám. Nó phảng phất như có được bản thân, không ngừng cháy to, sau đó vọt tới Tiêu Phàm!

Huyết Kiếm mang theo phong mang vô thượng đâm tới, uy thế trong nháy mắt xoắn nát ngọn lửa đang lao tới. Nhưng ngọn lửa đó chính là nguyên tố chi thể, bị cắt ra ở giữa rồi lại nhanh chóng hợp lại cùng nhau.

Giống như Harley nói, Tân Hỏa Bất Diệt. Lúc nó cháy hết là lúc tước đi tính mạng người khác.

Ngọn lửa lấy sinh mệnh của Harley làm cái giá để dấy lên, chỉ có thể dùng sinh mệnh của một người khác để dập tắt.

Côn kích không có kết quả, Tiêu Phàm bắt đầu né tránh, nhưng ngọn lửa tựa như u hồn, đuổi sát mà tới.

Kỹ năng khó chơi bực này khiến Tiêu Phàm chau mày. Ngọn lửa bình thường có thể tùy tiện ứng đối, nhưng ngọn lửa ý chí lại khiến người ta vô cùng đau đầu!

Tiêu Phàm cắn răng, một luồng kiếm quang sáng lên, chém xuống cánh tay của hắn!

Hắn có khả năng tự chữa trị thân thể, không e ngại bản thân bị thương. Hắn muốn thử làm bị thương bản thân xem có dập tắt được mối hận trong lòng

nó

Nhưng ngọn lửa đảo mắt thấy cánh tay bị chặt của Tiêu Phàm, lại không có nửa điểm suy yếu. Bởi vì gãy tay cũng không phải mục đích củ nó, cái nó cần hủy diệt chính là tính mệnh của địch nhân!

Tiêu Phàm không nghĩ tới một kế này cũng không có tác dụng, chẳng lẽ kỹ năng tuyệt sát của Harley "Lấy Thân Hóa Củi" không có chút sơ hở nào?

Nếu cứ như vậy, hắn thật sự chỉ còn cách lấy tính mệnh bồi thường. Nhưng hắn không thể bỏ mình ở đây, tuyệt đối không thể!

Ngọn lửa tự như ác quỷ đòi mạng, đuổi sát Tiêu Phàm trong sân không thả. Tiêu Phàm không biết ứng đối ra sao, nhưng có người lại hiểu được.

Bởi vì Tiêu Phàm vẫn một mực đơn độc chiến đấu, thị giác đã đến cực hạn, vì thế không chú ý đến điểm này.

Mà cô vẫn luôn chiến đấu cùng đồng đội. Mặc dù trong mắt của người kia, cô vẫn luôn không được coi là lực lượng chiến đấu.

Ngọc Sinh Yên thấy Tiêu Phàm chặt đứt cánh tay của mình mà vẫn không thể ngăn cản được ngọn lửa, cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cô nhìn qua ngọn lửa đang đuổi sát không ngừng, thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên một chút bi thương.

Sau đó lần nữa kiên định quyết tâm, phấn chấn tiến lên.

Cô muốn mình có thể làm chút gì đó, vì thế không nên thở dài.

Cánh tay đã cụt của Tiêu Phàm đã được chữa trị, kiếm kỹ hoa mỹ đã sớm đánh lên ngọn lửa mấy lần lại không thể ngăn được nó. Cứ dây dưa như vậy, hắn không thể chú ý đến những cái khác trong chiến trường, đây không phải là cục diện mà hắn muốn!

Tiêu Phàm không suy nghĩ cách giải quyết, những hắn phát hiện ngoài kiên cường chống cự thì không còn cách nào khác. Chẳng lẽ hắn phải dừng bước ở đây, không tiến thêm được nữa?

Tiêu Phàm không cam lòng, hắn cảm thấy đây không phải là lúc mà hắn nên ngã xuống!

Ánh lửa lại đánh tới lần nữa, Tiêu Phàm đang chuẩn bị vung kiếm đón. Nhưng lần này có người đã xông đến trước, đứng chắn trước mặt hắn, một mình lao vào ngọn lửa!

"Cô!"

Tiêu Phàm hô lên một tiếng, rốt cục cũng không nói nên lời, bởi vì trong nháy mắt hắn hiểu ra ý định của Ngọc Sinh Yên.

Đám Tân Hỏa này, chỉ có thể sinh mệnh để dập tắt. Ngọc Sinh Yên định dùng mạnh của mình để đổi.

Mà giờ phút này, cô gái đang bị ngọn lửa lan tràn toàn thân mỉm cười ngoái nhìn: "Trước đó tôi nợ anh, tôi trả, giờ đến anh nợ tôi…"

Trước đó Ngọc Sinh Yên đã được Tiêu Phàm cứu rất nhiêu lần, đối với cô mà nosim đây chính là một loại thua thiệt.

Cô hy vọng thông qua lần này sẽ trả hết nợ, mà cô muốn đổi lấy một lời hứa của Tiêu Phàm, đây chính là lấy một lời hứa từ người chơi Server.

Tiêu Phàm nhìn Ngọc Sinh Yên trong ngọn lửa, cảm thấy nao nao. Bởi vì sau biết bao ngày đêm, cái tên đàn ông trì độn này cuối cùng cũng cảm nhận được vì sao cô gái xinh đẹp này được xưng là "Nữ thần võng du".

Tiêu Phàm mở miệng, muốn nói rất nhiều điều với Ngọc Sinh Yên, đến cuối cùng lại chẳng thể thốt thành câu.

Tiêu Phàm khép mắt, lúc mở ra đã khôi phục lại tinh thần, hắn nhấc huyết kiếm lên chỉ về phía cô, giống như lần đầu tiên hắn gặp cô trong giải thi đấu biểu diễn Tân Sinh, vô cùng oai phong.

"Tôi nhất định sẽ trả lại!"

Ngọc Sinh Yên ngẩn ngơ, nhìn ngọn lửa lan tràn trên sân, cảm nhận được hương vị của tân hỏa tương truyền, mang theo nét cười mỹ lệ, biến mất

trong sân…

Trong rừng tỏa ra hơi ấm, K vô cùng mẫn cảm với nhiệt độ, anh ta cảm nhận được biến hóa rất nhỏ này.

Đây là hương vị của ngọn lửa, anh ta biết Harley đã bắt đầu hoạt động. Mà kết quả thế nào cũng không quan trọng. Cho dù cuối cùng chỉ còn mình anh ta, thắng lợi vẫn thuộc về anh ta mà thôi.

Trước đó K đã gặp người của Huyết Tinh ma Thuật Xã, biêt được hết thảy ở đây đều do Lich King kia sắp xếp, nhưng K vẫn cảm thấy kế hoạch này vô cùng quỷ dị.

Hắn ta rốt cục làm thế nào mà biết được anh ta sẽ phát động công kích dựa vào "Thời Không Truyền Tống"?

Được rồi, không quan trọng, bởi điều này cũng chẳng thay đổi được gì.

Bây giờ K chỉ dạo bước trong rừng, anh ta chỉ chờ đợi thời cơ lật đổ tình thế.

Vì thế anh ta lần theo tiếng gầm gừ mà bước đến.

A Hoa tỷ ngồi bệt dưới gốc cây, sắc mặt trắng bệch, đầu óc càng mụ mị, cô khong biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

A Hoa tỷ nhớ rõ mình bị tên cơ bắp kia đánh, chuyện sau đó đều quên hết.

Điều này không thể trách A Hoa tỷ, lúc đó cô đang trong trạng thái ác ma hóa bùng nổ, đầu óc chỉ còn điên cuồng, không còn chút lý trí nào, không còn nhớ gì đến chuyện khác.

Mà dưới trạng thái bùng nổ, nội lực trong thân thể cảu A Hoa tỷ phóng thích một cách không hạn chế, vì thế giờ phút này A Hoa tỷ tựa như đã phóng thích cạn năng lực.

Cũng bởi thế, cô mới có thể thoát ra khỏi trạng thái bùng nổ, biến trở lại thành dáng dấp ban đầu.

Nhưng A Hoa tỷ hoàn toàn không biết đến điều này, cô chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, cảm giác mệt mỏi này khiến cô không thể hiểu nổi.p

Sau đó cô nghĩ đến chuyện mình gặp phải chuyện không hay…

Trước đó cái tên cơ bắp kia vẫn luôn nhòm ngó cơ thể của mình, sau đó mình liền mất đi tri giác. Khi tỉnh lại, phát hiện bản thân mềm nhũn bất lực, chẳng lẽ… Không thể nào!

A Hoa tỷ giật mình, nhấc váy lên, phát hiện tất cả vẫn còn nguyên, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên đã thấy một tên mày da trắng nõn, màu tóc và đôi mắt xanh thẳm đang hoảng sợ nhìn cô.

Tên này xuất hiện ở đây khi nào?

Chẳng lẽ mình vừa mới bị cái tên này nhìn thấy hết?

“A! Sắc lang!”

Một tiếng tru lên truyền ra từ miệng A Hoa tỷ khiến cho trái tim đông kết nhiều năm của K phát run vỡ nứt…

K không ngừng tiến lên theo tiếng vang phía trước.

Thân cây đứt gãy, mặt đất rạn nứt, bốn phía hỗn loạn không thể tả nổi, trên chiến trường để lại rất nhiều dấu vết khiến K có thể kết luận rằng đây chính là vị trí chiến đấu lúc trước của Al Baba.

Chương 1070: Hàn Băng

Chương 1070: Hàn Băng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chỉ có người dũng mãnh như Al Baba mới có thể khiến cho chiến trường trở nên nhếch nhác thế này thôi, thế thì người đánh nhau với gã là ai?

Bỗng nhiên K cảm thấy rất mong chờ, hắn ta cảm thấy người có thể làm cho Al Baba xuất toàn lực, nhất định là người rất có bản lĩnh.

Chậm rãi đi đến gần, cuối cùng K cũng thấy được bóng dáng của người này.

Dáng người khôi ngô của người kia, K không biết phải hình dung như thế nào nữa, hắn ta chỉ có thể dựa vào cách ăn mặc, ngờ ngợ phân biệt cô ta là một người phụ nữ.

Nhưng người phụ nữ như thế này thực sự là hiếm có trên thế gian.

K có thể tưởng tượng ra tình cảnh khi cô ta và Al Baba đụng nhau, đó nhất định là một cuộc chiến vô cùng kịch liệt.

Có điều lúc này cô ta đã quá mệt mỏi rồi, xem ra cuộc chiến với Al Baba đã hao tốn quá nhiều thể lực của cô ta.

K thấy sắc mặt của A Hoa Tỷ đột nhiên thay đổi, dường như đã nhận ra điều gì đó. Hắn ta thầm nghĩ quả nhiên người này rất mạnh, bản thân K đã cố gắng thu nhỏ tiếng động khi di chuyển, vẫn bị cô ta phát giác. Đã như vậy, hắn ta sẽ nói rõ thân phận, đường đường chính chính ra tay giải quyết.

Thế là K quang minh chính đại đi tới, muốn quyết đấu với A Hoa Tỷ.

Thế nhưng K vừa tới gần, hắn ta lại nhìn thấy một cảnh tượng khó tin. Chỉ thấy A Hoa Tỷ đưa tay nhấc váy lên, hướng về phía hắn ta!

K không biết phải hình dung phong cảnh này như thế nào nữa, hắn ta luôn có cảm giác cái "vẻ đẹp" này hoàn toàn khác với thứ trên internet đã miêu tả, thậm chí còn mang theo sự kinh sợ.

Chỉ nhìn thoáng qua một chút thôi, K đã có cảm giác vô cùng đau khổ rồi. Hắn ta cảm thấy trong một số phương diện, bản thân mình đã chịu sự công kích của kẻ địch, còn việc tại sao đối phương làm được điều này thì hắn ta cũng không biết.

K còn đang suy tư đối sách, A Hoa Tỷ đã kêu lên thảm thiết: “A, dê xồm!”

Biểu cảm không bao giờ thay đổi của K đã xuất hiện vết rách, hắn ta bị hành vi của A Hoa Tỷ dọa sợ!

Nghe nói ở Trung Quốc có một loại lừa đảo gọi là ăn vạ, lẽ nào cô ta muốn triển khai loại thủ đoạn này với mình sao?

Mà nghe thấy tiếng kêu to đầy sắc bén này, K lại cảm nhận được một loại cảm giác như đang ăn phải đống ph*n vậy, chưa từng có tên cường địch nào có thể mang đến cảm giác thế này cho hắn ta cả.

Trong đôi mắt xanh thẳm của K sáng lên, đây là kỹ năng thiên phú của hắn ta, “Tâm Điện Tĩnh Lưu”. Hắn ta có thể thông qua kỹ năng này mà đọc được suy nghĩ trong lòng kẻ địch.

K thật sự rất muốn nhìn xem, kẻ địch trước mắt mình đang giở quỷ kế gì!

…

Anh chàng đẹp trai trước mắt có khí chất rất là lạnh lùng, thế nhưng không ngờ hắn ta lại dòm ngó mình!

Đáng ghét, bổn mỹ nữ đã bị hắn ta nhìn thấy hết rồi, hắn ta có chịu trách nhiệm không?

Nếu để hắn ta chịu trách nhiệm, vậy chẳng phải bổn mỹ nữ đã bị hắn ta chiếm tiện nghi sao?

Không được, không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được. Thấy dáng vẻ đẹp đẽ kia của hắn ta, nếu không thì mình lột sạch, sau đó tỉ mỉ nhìn ngắm.

Nhưng cho dù là vậy, mình vẫn cảm thấy rất thiệt thòi đó.

Mịa nó, cái tên này còn nhìn chằm chằm vào mình kìa, giống con ngỗng ngu ngốc vậy, ơ, đúng rồi, đoán chừng hắn ta còn đang tự sướng về bổn mỹ nữ đây mà…

…

Tia sáng nhỏ trong mắt của K biến mất, đây là lần đầu tiên hắn ta chủ động tắt "Tâm Điện Tĩnh Lưu" trước mặt kẻ địch.

Bởi vì hắn ta cảm thấy, nếu mình không tắt cái kỹ năng đọc suy nghĩ này đi, hắn tuyệt đối sẽ chết bất đắc kỳ tử.

K cảm thấy đồ vật mà Thượng Đế sáng tạo ra cũng không nhất định chính xác. Lúc này, người đang ở trước mắt hắn ta chính là tồn tại sai lầm nhất trên cõi đời này.

Mà cái cảm giác ứ đọng trong lồng ngực, giống như ngọn lửa muốn bùng cháy đó rốt cuộc là cái gì?

Đây chính là sự giận dữ mà nhân loại thường nhắc đến sao!

Xem ra hắn ta cần phải dẹp tan cơn giận trong lòng mình…

K đưa tay phải ra, mở năm ngón tay, bốn phía đột nhiên trở nên lạnh lẽo!

Vào lúc bàn tay của hắn ta nắm lại, sông băng dài cả vạn trượng đột nhiên kết lại trước người của hắn ta. K muốn đông lửa giận của mình lại ở đây!

A Hoa Tỷ còn chưa phản ứng lại, trên người cô ta đã kết thành băng, khối băng càng lúc càng dày, cuối cùng bịt kín A Hoa Tỷ ở bên trong.

K xoay người, hắn ta định rời đi luôn, thế nhưng bên tai đột nhiên nghe được một trận tiếng vang ầm ầm.

K khẽ cau mày, hắn ta không nghĩ đến đối phương còn có thể phản kháng, dùng tay phát ra một chưởng, bão tuyết dâng trào trong lòng bàn tay, trong nháy mắt lại đông cứng cả nửa cánh rừng!

Khối băng được dựng thẳng lên cao, bên ngoài cũng có thể thấy được, ngay cả người ở ngoài sân cũng vì chuyện này mà thán phục.

Thực lực của "Băng Đế" K đến từ Bắc Mĩ lại cao như vậy!

Sau khi A Hoa Tỷ bạo tẩu, sức mạnh trong cơ thể cô ta đã giảm sút rất nhiều, trước đó khi đánh nát khối băng, A Hoa Tỷ đã sức cùng lực kiệt, bây

giờ lại bị đóng băng lần nữa, cô ta triệt để thất bại…

K xoay người, phảng phất mình đã làm một chuyển nhỏ không đáng kể gì vậy. Mà sông băng đằng sau hắn ta từ từ vỡ nát, sau đó chỉ còn lại nửa cánh rừng như trước.

“Khặc khặc, sao lại đi rồi, anh muốn đi đâu? Tôi nghĩ khối băng trong miệng cậu ta chính là anh…”

Sau khi giải quyết A Hoa Tỷ, K đã khôi phục vẻ lạnh lẽo, hắn ta nhìn về phía xa, phát hiện chỗ đó có một tên Tiểu Sửu đang đứng.

…

“Tiên Phong” Robinson sở hữu kỹ năng “Giả Chết”, thế nhưng cuối cùng gã thật sự đã chết trong tay Tiểu Sửu Hoàng.

Tiểu Sửu Hoàng bước chậm trong cánh rừng, gã nhanh chóng cảm nhận được sự lạnh lẽo trong không khí, gã biết đây chính là người mà mình đang tìm. Tuy nhiên cùng lúc đó, gã cũng cảm nhận được một luồng hơi thở không tốt và quen thuộc, vì vậy gã vẫn chưa hiện thân ngay.

Bây giờ hơi thở làm gã cảm thấy ghê tởm đã biến mất, đây chính là lúc mà gã phải lên sàn.

K nhìn người ở trước mắt, cảm nhận được sự không tầm thường của gã, đôi mắt của hắn ta hơi sáng lên. K muốn tìm được sự không tầm thường này.

“Thật là táo bạo, thật là một chấp niệm điên cuồng…”

“Anh đang nói cái gì?”

Tiểu Sửu Hoàng không hiểu câu nói không đầu không đuôi của K.

“Tôi đang nói anh. Anh nên dành nhiều thời gian để tĩnh tâm, bây giờ anh quá điên cuồng rồi.”

“Khặc khặc, cậu ta nói không sai, anh quả nhiên là một khối băng, làm mình buồn chết thì cuộc sống có nghĩa lý gì chứ! Buông tay ra đi, thoả thích

giết chóc, đó mới chính là đường mà Tiểu Sửu Hoàng tôi phải đi! Đến đây đi, để tôi nhìn xem bản lĩnh của anh!"

Tiểu Sửu Hoàng vẫn chưa hề khinh thường K, gã có thể cảm nhận được áp lực mà K mang lại cho mình, điều này làm cho dòng máu của gã càng sôi trào, vì vậy lần này gã ra tay trước!

Rút ra hai thanh đoản kiếm ở đằng sau, đó là sự kính trọng mà gã dành cho K!

Đôi mắt của K híp lại, phát hiện đối thủ không tầm thường, thế nhưng lòng hắn ta vẫn bình tĩnh, không hề có chút gợn sóng nào.

Dưới cái nhìn của K, Tiểu Sửu Hoàng vẫn chưa đủ để đánh bại mình…

K chỉ tay một cái, băng sương phun ra từ mặt đất, hội tụ thành hai luồng, đằng trước như hung thú há mồm, thình lình xuất hiện hai cái đầu rồng dữ tợn!

Ngụy Trang Băng Mạch - Song Long Hối!

Tiểu Sửu Hoàng nhìn thấy hai con băng long phóng tới chỗ mình thì cười to, tiếng cười cực kỳ khoái trá: "Khặc khặc, thú vị! Đây mới là cuộc chiến mà tôi luôn mong chờ! Băng long thật đẹp đó, để ta chém mi nhé!"

Đoản kiếm được "Bốn Màu Ảo Thuật - Át Bích" phụ ma, bay lượn trong tay Tiểu Sửu Hoàng, hai con băng long va vào nhau một cách mãnh liệt!

Không trung rơi lả tả tuyết đọng, hai cái đầu rồng rơi xuống đất. Tiểu Sửu Hoàng hơi liếm môi trên, ánh mắt hung ác: "Đến đây, chúng ta tiếp tục…"

Hai mắt của K có một tia sáng xuất hiện, hắn ta không thích vẻ cuồng nhiệt trên người Tiểu Sửu Hoàng, hắn ta cảm thấy chuyện này sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình, K không quen với cái cảm giác suy nghĩ bị tâm trạng quấy rối, vì vậy hắn ta muốn quét sạch thế giới này.

Chương 1071: Lần Thứ Hai Sượt Qua Vai

Chương 1071: Lần Thứ Hai Sượt Qua Vai

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Có điều… hắn ta phải loại trừ kẻ điên cuồng trước mắt này trước…

K phát ra một chiêu hư ảo, bốn phía lại trở nên lạnh hơn một chút…

Trên bãi cỏ trong rừng, chẳng biết từ lúc nào đã phủ đầy băng sương, trên một chỗ cao cách mặt đất nửa thước có một tầng sương trắng quanh quẩn, đó là hơi nước bị sự lạnh giá từ bốn phía ngưng tụ lại.

Giờ khắc này Tiểu Sửu Hoàng đã nằm trong trạng thái "Ác ma hóa" cộng thêm "Huyết Lục Vong Giả", biểu hiện của gã rất ngông cuồng, thế nhưng trên mặt đã hiện ra sự mệt mỏi.

Đây là một cuộc ác chiến, chỉ vì đối thủ của gã là K.

Có điều ánh mắt của Tiểu Sửu Hoàng vẫn vô cùng hưng phấn, bởi vì đã lâu rồi gã chưa gặp được một cuộc chiến vui vẻ như vậy.

K, một đối thủ rất tuyệt.

Trong lòng Tiểu Sửu đánh giá như vậy.

Pháp thuật hệ băng hoàn mỹ, ra tay chính xác và sự nắm bắt thời cơ đúng lúc của K tuyệt đối có thể tính là trình độ nhất lưu trên thế giới.

Có điều thứ khiến cho Tiểu Sửu Hoàng hưng phấn nhất chính là K sở hữu một kỹ năng nghịch thiên, đọc suy nghĩ!

Vào giây phút K nhìn thấu "Ma Thuật Hí Pháp" mà Tiểu Sửu Hoàng dùng để đánh nghi binh, gã liền biết thủ đoạn của đối thủ.

Hai mắt của tên này có thể nhìn rõ nội tâm của gã.

Nhưng Tiểu Sửu Hoàng sẽ không rút lui, bởi vì chỉ có đối thủ càng mạnh, mới có thể hiện ra ý nghĩa giết chóc của gã!

Tiểu Sửu Hoàng phất tay, mà cái ánh bạc gã phất ra cũng càng cuồng bạo hơn!

Nhưng Ngân Sắc Bạo Vũ khiến Robinson không thể làm gì được lại không làm K thay đổi sắc mặt, phi đao bay được một nửa thì tốc độ đã chậm lại, lúc đến được trước người K thì nó đã biến thành băng mà rơi xuống.

Ngân Vũ đầy trời đã bị đông cứng vô cùng thê lương.

Tiểu Sửu Hoàng chỉ có thể tiến về phía trước một mình, hóa thân thành mũi nhọn, ý muốn đâm thủng lớp bình phong này.

Nhìn thấy Tiểu Sửu Hoàng đang vọt về phía mình, K không có biểu lộ gì. Dưới thực lực tuyệt đối, ngay cả Tiểu Sửu Hoàng cũng không thể khiến hắn ta mất sức quá nhiều.

…

Đối với ác ma mà nói, pháp thuật là một thứ rất xa xỉ, đối với K mà nói thì cũng là như vậy.

Lúc đầu khi đăng nhập vào trận doanh Ác Ma, hắn ta giống như kỵ sĩ vậy, vung kiếm chém về phía quái vật.

Khi đó Harley đã xuất hiện ở bên cạnh hắn ta, lĩnh ngộ được một loại pháp thuật là "Tâm Linh Chi Hỏa".

K rất yêu thích pháp thuật, thế nhưng hắn ta không hâm mộ lửa của Harley, bởi vì hắn ta cảm thấy mình và lửa không hợp với nhau.

Ngọn lửa đó có tính ổn định rất kém, giống như cái đầu óc đầy đậu của Harley vậy, suy nghĩ không ngừng bay xa, luôn luôn nghĩ về những thứ rất hoang đường.

Vì vậy K chọn băng, nhiệt độ lạnh lẽo có thể làm cho người ta bình tĩnh lại, trạng thái như vậy càng dễ làm cho hắn ta suy nghĩ một cách rõ ràng.

Lựa chọn xong, cho dù tộc Ác Ma nhất tộc và pháp thuật cách xa nhau đến mấy, K cũng có thể chạm tới ngưỡng cửa.

Chỉ cần hắn ta bước vào ngưỡng cửa, tất cả những điều sau đó đều thuận theo tự nhiên.

K toại nguyện mà nhận được băng, hơn nữa băng mà hắn ta nắm giữ cũng không phải là loại lạnh bình thường, đó là sự lạnh giá đến cực hạn mà K tỉ mỉ chế tạo ra.

Năng lực tình báo của Mister Weston, cộng thêm tài nguyên nhân lực mạnh mẽ của "Avengers League", tất cả đều được K sử dụng.

K bắt đầu thu thập tất cả kỹ năng hệ băng có giá trị, dược tề cường hóa kỹ năng, đạo cụ pháp thuật vân vân. Chỉ cần có liên quan đến băng, K đều cố gắng thu về cho mình.

Pháp vương Apollo của Tinh Thần lợi dụng tài nguyên của công hội Tinh Thần để chế tạo ra một loại kỹ năng "Thuật Phong Tức" cực mạnh. K tiêu hao tài nguyên của "Avengers League" thì sẽ tạo ra thứ gì?

Đó chính là sự giá lạnh có thể đóng băng cả trời đất!

…

U u…

Tiếng gió lạnh đến thấu xương gào thét, đây là một sự rét lạnh chưa từng có.

Tóc của Tiểu Sửu Hoàng đã dính đầy bông tuyết.

Bị trang điểm một cách lóng lánh như thế, trên người Tiểu Sửu Hoàng lại có thêm một chút hơi thở nghệ thuật, giống như một cái tượng băng tao nhã vậy.

Đúng thế, Tiểu Sửu Hoàng đã không thể tiến lên nữa rồi.

Con đường phía trước phủ đầy băng sương, hàn băng đã từ hai chân của gã mà đông hết cả người.

Pháp thuật hệ băng được dùng vô số dược tề cường hóa kỹ năng của K có thể ngăn cản tất cả các công kích thay hắn ta, đông tất cả kẻ địch ở trước người hắn ta lại!

“Đấu đá lung tung quả nhiên không thích hợp với tôi.”

Một đám sương trắng kèm theo đó là tiếng tự giễu của Tiểu Sửu Hoàng.

Có thể ép Tiểu Sửu Hoàng xông vào một mình, ở trong “Tân Sinh” cũng chỉ có một mình K có thể làm được điều này thôi.

Tiểu Sửu Hoàng không thích cách tấn công như vậy, bởi vì làm vậy có vẻ rất lỗ mãng, ngu xuẩn giống đám người trong bang Hắc Long.

Nhưng giờ khắc này gã đã không còn cách nào, dưới đôi mắt lạnh lẽo kia, tất cả thủ đoạn của gã đều bị nhìn thấu.

“Vì vậy tôi đã sớm nói với anh phải bình tĩnh, nội tâm của anh quá điên cuồng.”

K nhìn Tiểu Sửu Hoàng bị đông cứng đến mức không thể nhúc nhích được ở trước người mình, lạnh lùng nói.

“Khặc khặc, không cần. Nếu giống như anh thì cuộc sống của tôi còn nghĩa lý gì nữa chứ!”

Tiểu Sửu Hoàng quát to một tiếng, băng trên người gã triệt để vỡ vụn, thanh đoản kiếm sắc bén tiếp tục đâm về phía K một cách hung ác!

K rất rõ cường độ pháp thuật mà mình dùng để đông cứng Tiểu Sửu Hoàng, hắn ta không ngờ dưới tình huống như vậy mà Tiểu Sửu Hoàng còn có thể thoát được. K hơi kinh hãi, sau đó lại nhanh chóng bình tĩnh lại.

K giơ bàn tay phải trắng nõn của mình ra, thăm dò về phía trước, tốc độ không tính là nhanh, thế nhưng lại chính xác nắm được lưỡi kiếm mà Tiểu Sửu Hoàng đâm tới.

Bởi vì mọi hành động của Tiểu Sửu Hoàng đều không thể thoát khỏi đôi mắt của hắn ta. Hắn ta có thể biết được tất cả suy nghĩ của Tiểu Sửu Hoàng,

đương nhiên cũng rõ vị trí và thời cơ của thanh kiếm này.

Lưỡi kiếm không thể mang ra một chút máu tươi nào, bởi vì một lớp băng cứng đã tách hai người ra, hàn khí lạnh lẽo không ngừng toát ra từ lòng bàn tay của K.

“Cuộc sống hợp lý là được, không cần nhiều thú vị đâu.”

Đôi mắt không chút gợn sóng, lời nói lạnh lùng đủ để Tiểu Sửu Hoàng cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc trong từ khối băng mà Tiêu Phàm nói tới. Thậm chí Tiểu Sửu Hoàng bắt đầu cảm thấy sự tồn tại của một con người vô vị như vậy trên cõi đời này thật sự là một chuyện rất khó tin.

K biết được ý nghĩ trong lòng của Tiểu Sửu Hoàng, trong lòng không có cảm xúc gì, hắn ta sẽ nói cho Tiểu Sửu Hoàng biết ý nghĩa trong lời nói của mình.

Thực lực tuyệt đối chính là hợp lý, thất bại thì chẳng có nghĩa gì cả.

Hàn khí đang phun trào, K không nương tay nữa. Gió tuyết bay, đóng băng tất cả những thứ trước người K, ngay cả sự điên cuồng của Tiểu Sửu Hoàng cũng bị đông lại trong băng.

Một tiếng vang ầm ầm xuất hiện, lớp băng trong suốt đã nát, thế nhưng Tiểu Sửu Hoàng lại không thể ra khỏi đó lần nào nữa…

Vào lúc K nhìn xuống thì trong lòng đã tính toán, đã đến lúc rồi.

Từ trong ký ức của một thành viên Huyết Tinh Ma Thuật Xã mà K gặp trong rừng, hắn ta tìm được tin tức mấu chốt liên quan tới cuộc chiến lần này.

Vào lúc cuộc chiến bắt đầu, thành viên của Huyết Tinh Ma Thuật Xã đã tận mắt xác nhận, “Thế Giới Chi Nguyên” vô cùng quan trọng đã rơi vào tay của “Lich King” Mệnh Phàm.

Mà trong cuộc tác chiến lần này, Mệnh Phàm lấy thân làm mồi nên đã đi vào theo đại đội.

Vì vậy nếu K muốn kết thúc cuộc chiến này, hắn ta phải về chiến trường chính, ra tay giết chết Mệnh Phàm.

Bây giờ đã qua một tiếng sau lần truyền tống đầu tiên của hắn ta, mà sau một tiếng thì "Cấm Chú - Truyền Tống Thời Không" được hồi chiêu…

…

Sau khi thoát khỏi Ngọn Lửa Báo Thù của Harley, Tiêu Phàm nhanh chóng đi tìm K.

Trong rừng bỗng nhiên toát ra hơi thở lạnh như băng khiến Tiêu Phàm cảm thấy khiếp đảm, trong lòng càng lúc càng bất an.

Chương 1072: Uy Thế Của Băng Đế

Chương 1072: Uy Thế Của Băng Đế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vào lúc mới khai chiến, ý nghĩ thắng lợi của Tiêu Phàm vẫn rất vững chãi, thế nhưng sau nhiều lần chiến đấu, tâm tình của hắn càng lúc càng thấp thỏm, phảng phất trong quá trình này hắn đã vô tình làm mất thứ gì đó.

Nhưng lúc này đã không còn thời gian để hắn suy nghĩ nhiều, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được vị trí của K, bởi vì tên kia tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm nhất trong chiến trường.

Cảm nhận được sự rét lạnh trong không khí, nhìn cây phủ đầy băng, Tiêu Phàm biết bọn họ sẽ nhanh chóng gặp mặt.

Cảm nhận được K đang ở phía trước, Tiêu Phàm có vẻ hơi căng thẳng, có điều hắn vẫn xông ra ngoài ngay lập tức!

Hai đôi mắt mang vẻ kỳ quái đối diện nhau, thế nhưng trong nháy mắt này, dưới chân của K hiện ra một vầng sáng…

Biến mất rồi?

Tiêu Phàm kinh ngạc ngẩn ra tại chỗ, trước mắt hắn đã không còn bóng dáng của K.

Cảm nhận được sự chấn động vẫn còn trong không gian, Tiêu Phàm hiểu được chuyện gì đã xảy ra, hắn nhanh chóng chạy ra ngoài rừng.

…

Mà ở một bên khác, K đã truyền tống rời đi cũng phải ngẩn ra.

Mệnh Phàm lại vòng về trong rừng, nói cách khác, chúng ta lại lướt qua nhau một lần nữa?

“Xem ra… lại thêm không ít phiền toái rồi…”

K thở dài một tiếng, thuận tay đóng băng một thành viên của bang Hắc Long đang tập kích mình.

Vị trí bây giờ của K là ở một phía khác của chiến trường…

…

Tuyết Dạ dẫn dắt người chơi server Trung Quốc va chạm với Avengers League, thực lực của người trong Avengers League không tệ, thế nhưng cũng không kiên cường và dẻo dai như giáo phái Shiva của Ấn Độ, hack công lực cho cả dân tộc, đám lâu la của Avengers League thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Vì vậy khi hai bên giao chiến, người chơi server Trung Quốc cũng rất ung dung.

Tuyết Dạ đương nhiên đối đầu với Vũ Ma Gordan, từ khi Gordan bị Tiêu Phàm trộm lấy “giày nhảy MJ”, gã không thể nhảy nhót như trước nữa, tính cơ động theo lực nhảy lên mạnh mà giảm xuống, thực lực cũng không mạnh như trước.

Dù Gordan vẫn có thể dựa vào "Kỹ Thuật Nhảy Máy Móc" để tiến hành các loại vặn xoay một cách kỳ dị, cuối cùng gã vẫn bị Tuyết Dạ dùng vũ khí cắt đứt bằng một đao.

Gordan thất bại, sĩ khí của Avengers League bị đả kích lớn, mắt thấy Avengers League sắp tan tác, một luồng gió lạnh thổi vào…

Rõ ràng là lạnh đến thấu xương, đám người Avengers League lại sục sôi, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, vua của họ đã về!

Mỗi một server trong "Tân Sinh" đều có một vài công hội tương đối nổi tiếng, thực lực tổng thể của bọn họ rất tuyệt nên mới có thể xưng bá một phương.

Nhưng "Avengers League" của Bắc Mĩ không giống vậy, cả công hội của bọn họ không thể tính là mạnh, người mạnh chỉ là người đang đứng ở đỉnh cao kia thôi, nhưng chỉ cần có người kia đứng trên đỉnh thì đủ rồi.

"Avengers League" chính là công hội được dựng lên vì một người, cũng bởi vì một người mà mạnh mẽ, bây giờ người kia đứng ở đây, bọn họ chính là mạnh nhất!

Sự khác thường ở giữa chiến trường, thấy được bông hoa tuyết đang bay xuống từ không trung, Tuyết Dạ muốn không phát hiện ra cũng rất khó.

Theo sự tập kích của gió lạnh, Tuyết Dạ nhìn thấy người kia.

Đôi mắt mày xanh thẳm, mỹ lệ như đá quý, thế nhưng cái khí chất lạnh lùng như băng lại làm cho người ta có cảm giác ngăn cách.

Người tới là ai, Tuyết Dạ không biết, bởi vì cậu chưa bao giờ quan tâm đến những thứ ngoài quần áo, thế nhưng cậu cũng có thể cảm nhận được người này vô cùng quan trọng đối với Avengers League. Vì vậy Tuyết Dạ không chút do dự mà xông thẳng.

Bắt giặc phải bắt vua trước, Vương Chi Bảo Khố - Chuyển Sinh!

Theo ánh sao vung lên là một đường chém tàn nhẫn!

K giơ tay lên, băng sương nhanh chóng ngưng thành hình, ngụy trang tịnh liên - kiếm!

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, hai người lại nhanh chóng tách ra.

Tuyết Dạ nhìn chăm chú vào K, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, cũng không phải vì sự phản kích của K, mà là vì thanh kiếm mà K nặn ra.

Tuyết Dạ là một người vô cùng chú trọng đến bề ngoài, giờ khắc này cậu phát hiện vẻ ngoài của thanh kiếm mà K nặn ra hoàn toàn giống với thanh kiếm mà hắn ta rút ra.

Đây là trùng hợp sao?

Tuyết Dạ vung kiếm chém về phía K lần nữa, đến giữa không trung lại đổi thành búa!

K cũng vung kiếm ra, hình dáng của nó đã thay đổi trong gió tuyết…

Ầm! Hai cái búa khổng lồ đập vào nhau!

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Mô phỏng hình dáng? Hay là kỹ năng mô phỏng?

Tuyết Dạ không rõ thủ đoạn mà K nắm giữ, cậu cần thử nhiều hơn nữa, bởi vậy một cây trường thương phá không mà tới!

Ầm!

Không hề có một bất ngờ nào, một cây trường thương y như thế đụng vào nó!

Đây không phải là mô phỏng, mô phỏng thì không thể nào dự tính được sự thay đổi vũ khí đột ngột của cậu, vậy thì chỉ có thể là một loại đoán trước nào đó thôi!

Có thể đoán trước suy nghĩ trong lòng, lẽ nào là…

Thực lực của Tuyết Dạ rất mạnh, vì vậy khi cậu đoán được chân tướng thì vẻ mặt rất ngơ ngác, dù sao bị người ta biết được suy nghĩ trong lòng cũng không phải là một chuyện gì tốt đẹp lắm.

Giờ khắc này K cũng phải hơi kinh ngạc, có điều sự kinh ngạc này cũng không phải là vì cuộc chiến đấu lúc nãy, mà là đang rối rắm vì khả năng phân biệt giới tính người khác của mình.

Cái tên trộm chạy trốn trong di tích cổ Thánh đường vào lần trước, K vẫn luôn tưởng người đó là nam, không ngờ lúc hắn ta thấy được mặt thật của người đó, mới phát hiện ra mình đã sai.

Bây giờ kẻ địch trước mắt hắn ta, K vừa nhìn thì cho rằng cậu là nữ, thế nhưng sự thật nói cho hắn ta biết, cái tên này là đàn ông.

Chuyện không thể phân biệt nam nữ thế này, đối với một người luôn luôn kiêu ngạo như K mà nói, quả thực chính là một chuyện phiền phức.

Tuyết Dạ không biết K đang suy nghĩ điều gì. Sau khi biết được năng lực mà K nắm giữ, cậu cũng chẳng còn cách nào tốt hơn, chỉ có thể nhắm mắt tiến lên, giống như Tiểu Sửu Hoàng vậy.

Vũ khí ở trong tay Tuyết Dạ không ngừng thay đổi theo ánh sao, rất mãnh liệt, thế nhưng K giống như đang trào phúng, hắn ta dùng "ngụy trang tịnh liên" đắp nặn thành từng món vũ khí y như vũ khí mà Tuyết Dạ sử dụng rồi đọ sức với nhau.

Nhìn thấy hành động của K, Tuyết Dạ triệt để nổi giận.

Cậu yêu thích cái đẹp, thưởng thức cái đẹp, thế nhưng cậu không thích người ta rập khuôn phỏng theo phong cách của mình. Những gì mà K sử dụng đều là của cậu, đây là hành động ăn cắp bản quyền thẩm mỹ và xúc phạm cậu!

Nếu anh yêu thích hàng nhái như vậy, thế thì thử công kích lần này của tôi đi!

Trong lúc lửa giận bốc lên, Tuyết Dạ không tiếc rẻ gì nữa, cậu tiện tay nắm lấy một thanh thần binh, triệt để nổ tung nó, Thiên Kim Nhất Trịch!

Chùm sáng mang lực phá hoại cực kỳ to lớn xuyên qua chiến trường, bắn về phía K một cách cấp tốc!

Đối diện với sức mạnh hủy diệt mạnh mẽ như vậy, sắc mặt của K không hề biến hóa, hắn ta hơi khoát tay rồi kéo xuống, một miếng băng mỏng, trơn nhẵn như gương hiện ra.

Nếu lúc này Tiêu Phàm ở đây, chắc hẳn vẻ mặt của hắn sẽ đột nhiên biến đổi, lập tức né tránh, thế nhưng Tuyết Dạ hoàn toàn không biết thứ này…

Chùm sáng mạnh mẽ chiếu xạ đến mặt kính, không thể gây nên một chút rung động nào, phảng phất đã biến mất.

Đối diện với cảnh tượng lần này, hiển nhiên Tuyết Dạ rất bất ngờ, thế nhưng cậu còn chưa kịp phản ứng gì, ánh sáng bên trong miếng băng mỏng đột nhiên sinh ra!

Đó là một luồng sáng mạnh giống như trước, nó bắn về phía Tuyết Dạ!

Thiên Kim Nhất Trịch, giống nhau như đúc!

Theo sự kinh ngạc đó, Tuyết Dạ biến mất trong luồng sáng này…

K nhìn cái chiến trường vẫn đang ầm ỹ, dự định tự tay quét sạch, như lời hắn ta đã nói lúc trước, muốn hoàn thành tất cả những thứ này, chỉ cần một mình hắn ta là đủ rồi.

…

Tuyết bay trên chiến trường, K cứ bước chậm như vậy ở trong đó.

Đây là tuyết lạnh trong mắt người chơi của Avengers League, thế nhưng lại là sự lạnh giá trong lòng người chơi server Trung Quốc.

K giống như quái vật vậy, đông lại tất cả, nơi đây vốn là hoang mạc khô cạn ở ngoài rừng, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành sông băng.

Chương 1073: Lần Đầu Tiên Giao Chiến

Chương 1073: Lần Đầu Tiên Giao Chiến

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Chiến đấu cực kỳ khốc liệt, nhân viên hai bên không ngừng tiêu hao, người chơi còn lại của server Trung Quốc đã co lại thành một đội nhỏ, tụ tập ở giữa sân.

Thật ra nhân số hai bên không chênh lệch nhiều, nhưng có K ở đây, bọn họ chỉ có thể bị đối phương vây quanh.

Hổ Nữu nhìn K, ngay từ cái nhìn thì cô đã không thích người thanh niên này, cô cảm thấy cái tên này giống như khối băng vậy, cả người đều tràn ngập mùi vị tẻ nhạt.

Mà Tiêu Phàm cũng nghĩ như vậy. Nếu Hổ Nữu biết được chuyện này, đoán chừng cô sẽ đại náo một phen, tuy rằng cách nhìn của hai người tương tự nhau, thế nhưng lại không hy vọng đối phương giống mình.

Hổ Nữu thầm cau mày, nghĩ trong lòng, tuy rằng chán ghét hắn ta nhưng cái tên này thực sự là một quái vật, không những đánh bại Tuyết Dạ, mà còn làm cho thế cuộc mạnh mẽ xoay chuyển, bây giờ server Trung Quốc đã rơi vào thế hạ phong, tất cả đều trở nên tồi tệ.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Hổ Nữu bỗng nhiên oán giận, vào lúc như thế này mà cái tên kia lại đi đâu thế hả!

…

Đôi mắt xanh thẳm nhìn vào giữa, suy nghĩ trong lòng kẻ địch, K vừa nhìn thì hiểu ngay.

Khi K nhìn thấy mấy người quen biết Tiêu Phàm, ánh mắt của hắn ta hơi dừng lại…

Chỉ hơi đảo mắt qua thôi, K đã nắm rõ được tình hình chung của kẻ địch.

Những người này đều là kẻ vô dụng, đa số đều đang cầu mong người tên là Mệnh Phàm đến đây, thế nhưng lại không biết rằng, chỉ cần hắn ta ở đây, cho dù Mệnh Phàm có đến cũng chẳng thể thay đổi được điều gì.

Giữa chiến trường còn có hai người con gái, dường như ở trong đội ngũ của Mệnh Phàm, K cảm thấy hắn ta chỉ cần giữ hai người này lại để đề phòng là được.

Vì vậy K khoát tay, gió lạnh đột nhiên đột nhiên nổi lên giống như sóng lớn, gào thét về phía những người chơi còn lại của server Trung Quốc, giữa chiến trường lại có thêm mấy bức tượng băng.

Hổ Nữu ngây ngốc nhìn tất cả những điều này, cô phát hiện ở trong nháy mắt này, chỉ còn cô và Xà Cơ còn sống, trong lòng sợ hãi không ngớt.

Cô không ngờ thực lực của đối phương lại kinh khủng như thế, hơn nữa thủ đoạn còn tàn nhẫn, lúc nãy đám người Hàn Tiểu Yêu vẫn còn ở bên cạnh cô, thế nhưng trong nháy mắt đã theo băng mà vỡ nát.

Bị ánh mắt lạnh lẽo kia nhìn vào, Hổ Nữu và Xà Cơ vô thức run rẩy, không biết là lạnh hay là sợ.

…

Hai người?

Xem ra những người này thực sự đã bị dọa sợ, ngay cả nhân số cũng đếm không đúng.

Người mà mình thả sống cũng không phải chỉ có hai, người còn tồn tại ở đây có thêm một người.

Dư quang nơi khóe mắt của K hơi dừng lại, ở một chỗ nào đó phía sau khối băng, có một bóng dáng bé nhỏ đang trốn ở đó.

Server Trung Quốc thực sự rất kỳ quái, tại sao một bé gái không hề có sức chiến đấu cũng xuất hiện trên chiến trường.

Bỏ đi, mình cũng không có sở thích kỳ lạ như giết trẻ con.

Có điều đứa bé này cũng thật là, tình huống bây giờ nguy cấp đến thế, vậy mà đứa bé này vẫn còn nghĩ đến chuyện ăn uống, đầy đầu đều là kẹo que gì đó…

…

Giữa chiến trường chỉ còn lại hai cô em, đám người trong Avengers League bắt đầu trở nên hưng phấn, muốn lấy vũ khí tiến lên chém giết một phen.

Nhưng K để Hổ Nữu và Xà Cơ ở lại cũng không phải vì muốn cho thuộc hạ thử đao, hơn nữa K cũng chưa bao giờ suy nghĩ cho thuộc hạ. Dưới cái nhìn của hắn ta, Avengers League chỉ là công cụ dùng để đạt thành kế hoạch của hắn ta. Mà đạt được thắng lợi cuối cùng trong "Hỗn chiến ở thế giới song song", coi như hắn ta có thể tốt nghiệp trong thế giới giả lập rồi.

Vì vậy xung quanh hai người Hổ Nữu dâng lên băng mạch, sau đó lập tức biến thành lồng băng.

"Tạm thời giữ lại hai người này, mấy người đi canh giữ ở xung quanh đi, một lúc sau sẽ có người đến đây…"

K ra lệnh cho thuộc hạ, sau đó bèn nhắm mắt nghỉ ngơi, đứng yên ở đó mà chờ đợi.

Dáng vẻ không nhúc nhích trong một thời gian dài của hắn ta giống như vật chết rồi vậy, làm cho người ta nhìn thấy thì trong lòng lạnh lẽo.

…

Tâm tình của người chơi ở ngoài chiến trường rất nặng nề, "Băng Đế" K của Bắc Mĩ vừa xuất hiện liền đơn độc xử lý hết ba tội trong Thất Đại Tội của trận doanh Ác Ma, thuận tay xoay chuyển tình thế. Bây giờ giữa chiến trường chỉ còn có ba người là có sức chiến đấu, lại trực tiếp bỏ qua hai cô gái trong đó, vậy thì tất cả hy vọng đều đặt trên người "Lich King" Mệnh Phàm.

Thế nhưng liệu "Lich King" có đánh thắng được "Băng Đế" K hay không đây?

Sau khi nhìn thấy sự hung hăng của K, nội tâm của tất cả mọi người cũng bắt đầu dao động.

…

Một hồi sau, rốt cuộc ở trong gió rét cũng sáng lên một ánh lửa, đôi mắt đang nhắm chặt của K cũng mở ra lần nữa…

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, lợi kiếm cắt chém vào thành viên của Avengers League. Sau vài lần trắc trở, cuối cùng Tiêu Phàm cũng đến được hiện trường.

K không hề duỗi tay cứu trợ đám người của Avengers League, hắn ta không để ý đến sẽ có bao nhiêu người xem hiện trường kết thúc cuộc chiến này, vì vậy hắn ta chỉ ngắm nhìn ánh lửa xa xa kia.

Rốt cuộc cũng đã đến giờ phút cuối cùng…

Nghĩ đến mình sẽ phải chia tay không gian giả lập này, trong lòng K bỗng có một cảm xúc khác thường, thế nhưng hắn ta không hiểu đây là cái gì.

…

Không có sự trở ngại của K, Tiêu Phàm đương nhiên sẽ điên cuồng chém suốt cả đường đi. Đợi đến lúc hắn tới được trước người K thì máu đã tung tóe đầy đất, mà máu vừa rơi xuống đất thì lập tức đông lại, giống như một cái thủy tinh mang màu đỏ như máu vậy, vô cùng mỹ lệ.

Tiêu Phàm thở hổn hển, mắt thấy vùng đất phủ đầy băng sương kia, hắn biết mình đã đến trễ.

Cũng may K không có đuổi tận giết tuyệt, trong lồng giam vẫn còn đang giam giữ hai đồng đội của mình.

Hổ Nữu nhìn thấy Tiêu Phàm đã đến thì hưng phấn trong lòng, thế nhưng cô vẫn muốn oán giận điều gì đó với hắn, có điều Tiêu Phàm lại nói lời xin lỗi trước.

“Xin lỗi…”

Hổ Nữu không nói gì, hai gò má đỏ lên, cô quay mặt đi rồi âm thầm hừ nhẹ một tiếng: “Quả nhiên đáng ghét…”

Tâm tư của Xà Cơ đương nhiên sẽ không phức tạp như Hổ Nữu, hai chữ hài lòng đã viết ở trên mặt cô, cô ôn hòa đáp lại, cũng ở trong lòng lên tiếng ủng hộ.

…

Tiêu Phàm thấy hai cô không có chuyện gì, phục hồi tinh thần lại, hắn nhìn về phía trước.

Đây là một khoảng cách, lần đầu tiên gặp K, K cũng duy trì khoảng cách này với hắn.

Hắn cần điều chỉnh lại trạng thái của mình, sau đó mới dám đi vào bên trong.

K có thể đóng băng thời không, Tiêu Phàm biết được điều này. Có điều vấn đề lớn nhất lần này cũng không phải là chuyện này, mà là kỹ năng thiên phú của K, "Tâm Điện Tĩnh Lưu".

Hiểu rõ nội tâm của người khác mới là thủ đoạn mạnh mẽ nhất của K.

Bây giờ không còn "Màn Đêm Che Chở" của Ma vương nữa, lúc chiến đấu, suy nghĩ trong lòng của Tiêu Phàm sẽ bị K nhìn thấu hết.

Vốn K đã là kẻ chuyên về tính toán, hơn nữa còn đọc được suy nghĩ, cuộc chiến này sẽ trở nên vô cùng gay go. Cũng vì mất tiết tấu nên Tiểu Sửu Hoàng mới rơi vào sự khống chế của K, cũng vì vậy mà thất bại.

…

"Tôi biết anh có kỹ năng nhìn thấu, anh không đến đây xem bản lĩnh thực sự của tôi sao?"

Từ trong ký ức của Hổ Nữu, K đã biết được kỹ năng "Con Mắt Túy Uyên" của Tiêu Phàm, thế nhưng hắn ta cũng không sợ, bởi vì hắn ta cảm thấy nếu Tiêu Phàm biết được bản lĩnh thực của mình thì hắn chỉ càng khủng hoảng hơn mà thôi.

Tiêu Phàm biết mình không thể dừng lại ở đây nữa, bởi vì nếu cứ tiếp tục đứng thế này chỉ càng làm cho K nghi ngờ, vì vậy hắn cũng bước vào trong.

Mà bước đi này, Tiêu Phàm có thể dùng "Con Mắt Túy Uyên" để chiếu rọi K, mà "Tâm Điện Tĩnh Lưu" của K cũng có thể phát huy tác dụng của

mình.

Thế nhưng K chợt cảm thấy kinh hoảng, bởi vì hắn ta phát hiện, tin tức mà "Tâm Điện Tĩnh Lưu" truyền lại là không.

Không bị che đậy, vì vậy không thể nào là tác dụng của kỹ năng được, vậy chuyện này rốt cuộc là sao?

Chương 1074: Chiến Pháp Thay Đổi Suy Nghĩ

Chương 1074: Chiến Pháp Thay Đổi Suy Nghĩ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Con người không thể loại bỏ hết suy nghĩ trong lòng mình được, cho dù không nghĩ điều gì thì trong lòng cũng sẽ có tạp niệm, tại sao Mệnh Phàm lại có thể phóng không lòng mình chứ?

Giữa lúc trong lòng K không hiểu, Tiêu Phàm đã chém một kiếm tới trước!

K không hề kinh hoảng, hắn ta tiện tay vung một băng quyền ra!

Quả đấm to của K nện xuống người Tiêu Phàm, có vẻ cực kỳ uy mãnh, thế nhưng Nhiên Viêm Hỏa Kiếm của Tiêu Phàm lại càng sắc bén hơn, chỉ một đòn thôi mà băng quyền đã tan nát!

Nhưng Tiêu Phàm vẫn chưa tiếp tục xông lên, trái lại còn lùi về phía sau.

…

Phương pháp bài trừ tạp niệm trong lòng này đến từ Thục Sơn, để cho đệ tử trong phái tu thân dưỡng tính.

Nhưng mỗi ngày Tiêu Phàm đều tập kiếm, luyện khí dưỡng tức chỉ là phụ, hắn không hề chuyên tâm tập những thứ này.

Vì vậy hắn chỉ có thể duy trì trạng thái tâm không tạp niệm này trong vòng mười giây, sau mười giây thì hắn cần phải nghỉ ngơi một lát.

Để không bị nhìn thấy suy nghĩ trong lòng mình, hắn cần phải lùi ra khỏi phạm vi "Tâm Điện Tĩnh Lưu", giống như khi bơi thì phải nín thở vậy.

Dù sao hắn cũng chỉ là một phàm nhân, khó có thể không nghĩ ngợi lung tung.

Là cường giả, giác quan của K đương nhiên không hề đơn giản, sự khác thường của Tiêu Phàm khiến K ý thức được điều gì đó.

Thế là hắn ta bước về phía trước, trong lúc giơ tay lên, gió sương đã hội tụ lại.

K chỉ tay một cái, từng cái gai băng vùng lên khỏi đất, tràn về phía Tiêu Phàm!

Nghỉ ngơi xong, Tiêu Phàm lại tiến vào trong trạng thái đó, hắn vung kiếm chém ra một vòng lửa!

Băng hỏa chạm vào nhau, hai luồng năng lượng triệt để vỡ ra, giữa chiến trường bốc lên khói trắng, lập tức làm mờ mắt.

Mà ở trong sương mù này bỗng nhiên dấy lên một ngọn lửa, bao phủ về phía K!

K vẫn bình tĩnh như trước, hắn ta am hiểu việc đắp nặn băng, đắp nặn có thể hóa thành vô số thứ, mà vô số thứ tức là vạn năng!

Giờ khắc này ngưng tụ lại chính là một bức tường băng, trong nháy mắt tách lửa ra khỏi đó!

…

Tiêu Phàm thầm than đáng tiếc, hắn khống hỏa tập kích, cơ hội tốt như vậy vẫn bị K phá được!

Mà giờ khắc này hắn không thể ở lại đây được nữa, mười giây đã đến, hắn nhất định phải lui ra khỏi phạm vi mà K đọc được, nếu không thì sẽ bị K đọc được suy nghĩ ở trong lòng.

Nhưng sao K có thể dễ dàng thả Tiêu Phàm đi được chứ?

Sự công kích không liên tục và tần suất ra tay của Tiêu Phàm sớm bị K ghi nhớ ở trong lòng, hắn ta đương nhiên có thể tính toán chính xác thời gian mà Tiêu Phàm lui lại, vì vậy trước đó một khắc, hắn ta không chỉ ngưng tụ một lớp tường băng!

Tiêu Phàm xoay người lại, trong lòng lập tức kinh hãi, hắn phát hiện ra không biết từ lúc nào mà phía sau mình đã xuất hiện thêm một lớp tường.

Hắn có thể cầm kiếm chém tường rồi đi qua, thế nhưng lại không đủ thời gian.

Nếu suy nghĩ của hắn bị K nhìn thấu, thế thì tất cả những kỹ năng mà hắn nắm giữ sẽ rơi vào trong mắt của hắn ta, chuyện này đối với hắn mà nói là một chuyện vô cùng bất lợi.

Thế nhưng hắn chỉ có thể kiên trì trạng thái nội tâm không minh nhiều nhất là mười giây, mười giây qua thì hắn phải làm thế nào cho phải đây!

Vào giờ phút mấu chốt này, trong lòng Tiêu Phàm nảy sinh một kế, sắc mặt của hắn hơi rối rắm, nhưng lại không quan tâm được nhiều như vậy, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía ngoài!

Thân thể không thể thoát ra được, vậy thì hắn sẽ mang tầm mắt của mình thoát ra khỏi đây!

Xin lỗi, hãy giúp tôi một tay!

…

K ngẩn ra, rốt cuộc hắn ta cũng nhìn thấy suy nghĩ ở trong lòng của Tiêu Phàm, thế nhưng bởi vì thấy được nên hắn ta không thể nào phản ứng lại kịp.

Cái danh xưng "Lich King" này rất kỳ quái, K từng điều tra cái danh xưng này rồi, thế nhưng kết quả điều tra lại rất lộn xộn, dường như là cách nói "khắc tinh của nữ tính" gì đó vậy.

Vì thế hắn ta chỉ nở nụ cười, thế nhưng bây giờ K lại phát hiện chuyện này có vẻ là thật.

…

Hổ Nữu và Xà Cơ vô cùng sốt ruột nhìn những chuyện xảy ra trong chiến trường, hai người phát hiện trong công kích của Tiêu Phàm có sự bất thường.

Điều này làm cho hai người cảm thấy vô cùng nghi hoặc, rõ ràng hắn có thể tiếp tục truy kích, thế nhưng tại sao hắn cứ lùi lại chứ?

Mà ngay lúc đường lui của Tiêu Phàm bị chặn lại, hắn bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía họ.

Hai người Hổ Nữu chưa bao giờ thấy sự xâm lược như vậy trong mắt của Tiêu Phàm, hơn nữa hai người còn có thể cảm nhận được tiêu điểm trong tầm mắt của hắn…

Khuôn mặt của Hổ Nữu và Xà Cơ đỏ lên, hai người dùng tay che trước ngực mình.

Xà Cơ đã xấu hổ cúi đầu xuống từ lâu, Hổ Nữu thì lại mạnh mẽ trừng mắt nhìn, ý nghĩa mà cô muốn truyền đạt chính là anh chết chắc rồi!

…

Tiêu Phàm rất là xấu hổ, hắn biết đối phương lại sinh ra sự hiểu lầm kỳ quái với hắn.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, muốn một suy nghĩ nào đó trong lòng mình không bị người ta đọc được, ngoại trừ cách triệt để thanh trừ thì còn một cách nữa, đó chính là dùng những chuyện khác lấp đầy nội tâm của mình.

Mà thanh niên bình thường như hắn muốn lấp kín các khe hở trong nội tâm của mình, chỉ có phương pháp này là đơn giản và trực tiếp nhất.

Quả nhiên cái tên mà ông nội đặt không hề sai chút nào, chung quy mình cũng chỉ là người phàm, suy nghĩ thấp kém như vậy.

Chỉ cần một khoảng thời gian giảm xóc như vậy, trạng thái không suy nghĩ của hắn lại khôi phục, thế là Tiêu Phàm mang theo sự tức giận mà vung kiếm chém tới!

Tìm được biện pháp mới, Tiêu Phàm không cần phải lui ra khỏi phạm vi mà "Tâm Điện Tĩnh Lưu" có tác dụng nữa. Kiếm thuật của hắn cũng bắt đầu nối liền, chỉ có điều suy nghĩ trong lúc giảm xóc thật sự rất kích thích, Tiêu Phàm sợ sự chuyển đổi lạnh nóng bất thường thế này sẽ làm cho hắn tẩu hỏa nhập ma.

Sắc mặt của K cũng không tốt lắm, bởi vì hắn ta có thể nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm. Hắn ta đang hoài nghi Tiêu Phàm bị bệnh "động dục" ngắt quãng, nếu không thì tại sao trong lòng hắn lại nảy sinh sự gợn sóng như vậy được chứ?

Có điều lý do tại sao Tiêu Phàm là một thành viên trong trận doanh Ác Ma, bị mọi người gọi là "Lich King", dường như hắn ta đã hiểu được.

Trong lòng đang rối rắm, kiếm ý của Tiêu Phàm lại càng tàn nhẫn hơn, bởi vì hắn không muốn để cho danh dự của mình bị hy sinh một cách vô ích.

Kiếm ý của cảnh giới tông sư quả thực rất khó chơi, băng sương mà K đắp nặn liên tiếp nổ tung. K vừa đưa chân bước ra, băng cũng vòng quanh về phía sau, hắn ta tạm thời kéo ra khoảng cách với Tiêu Phàm.

K nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm, nghi hoặc hỏi: "Hợp Hoan Kiếm Pháp?"

Tiêu Phàm sững sờ, hắn lại cầm kiếm bổ tới với vẻ nổi giận: "Cút!"

K hơi buồn bực, ở Trung Quốc, kiếm pháp móc nối với thứ này không phải là Hợp Hoan Kiếm Pháp sao?

Nếu đối phương đã không thừa nhận, hắn ta cũng lười rối rắm với chuyện này. K đưa tay ra phát một chiêu, đó là một con Băng Sương Cự Long.

…

Băng Sương Cự Long của K, đây là lần thứ hai Tiêu Phàm thấy sinh vật này. Vào lần đầu tiên, cái tên này đang đấu ngang tay với boss Linh Hồn Thiên Sứ trong di tích cổ của Thánh đường.

Sủng vật cũng chính là sức chiến đấu của người chơi trong "Hỗn chiến ở thế giới song song", trước đó sở dĩ chúng không lên sàn là do vấn đề đẳng cấp.

Vào lần "Chúng thần di tích chi chiến" trước đó, thật ra sự tổn thất to lớn nhất chính là sủng vật của người chơi, chúng nó đều chết trước chủ nhân.

Mà sau lần "Chúng thần di tích chi chiến", vì chuẩn bị ứng chiến cho lần "Hỗn chiến ở thế giới song song" này, trong lúc luyện cấp thì mọi người đều đặt đa số kinh nghiệm lên người mình.

Vì vậy ở trong "Hỗn chiến ở thế giới song song" đã tạo thành một hồng câu, đó chính là cấp bậc của sủng vật không theo kịp người chơi.

Đây chính là lý do tại sao tất cả người chơi đều không ném "Tinh Linh Cầu" ra, bởi vì sủng vật của bọn họ không thể trở thành sức chiến đấu.

Chương 1075: Phản Sắc

Chương 1075: Phản Sắc

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Thế nhưng người cực kỳ cá biệt lại không giống thế, ví dụ như K.

Sủng vật của K không hề bị mất một chút kinh nghiệm nào trong "Chúng thần di tích chi chiến", sau đó cũng tăng cấp, vì vậy hoàn toàn có thể trở thành sức chiến đấu cho hắn ta.

…

Nhìn Băng Long đang bay lượn trên bầu trời, vẻ mặt của Tiêu Phàm hơi khó coi, hắn thực sự không hy vọng lúc mình đối chiến với K còn phải bận tâm đến cái tên to xác này. Vì vậy Tiêu Phàm nắm vào trong hư không, ném một con lông xù màu đen ra ngoài!

“Sao ngươi lại ném ta như vậy, meo!”

“Đừng tưởng rằng tiềm hành thì tao không biết mày ở đây, đi giết chết cái con thằn lằn kia cho ta!”

Tom Cruise quay đầu lại, liếc nhìn cái tên to xác trên trời: “Ta là một con mèo yêu hòa bình, meo ~”

“Đánh bại nó, tao sẽ thuật lại cho Irina biết dáng vẻ oai phong khi đồ long của mày. Nếu không, tao sẽ nói cho Irina biết mày bị một con thằn lằn lớn dọa khóc!”

“Ngươi… Ngươi đê tiện, meo!”

“Có làm hay không thì mày tự suy nghĩ đi.”

“Ngươi thật sự sẽ thuật lại cho Irina biết dáng vẻ oai phong của ta, meo?”

“Đương nhiên.”

“Vậy thì nhớ giữ lời, meo!”

Tom Cruise xoay người, nó đã hóa thân thành người chơi “Miêu thân sĩ”.

…

“Mèo biết nói?” K tò mò nhìn thoáng qua Tom Cruise, sau đó thầm mắng một tiếng: “Quả nhiên giống y như chủ nhân của nó vậy, cả đầu đều là thứ vô liêm sỉ!”

Tuy Tiêu Phàm không biết Tom Cruise đang suy nghĩ gì ở trong lòng, thế nhưng hắn cũng có thể đoán được đại khái, hắn nhẹ nhàng than thở một

tiếng.

Có điều bây giờ rốt cuộc hắn cũng có thể yên tâm giao chiến với K, hắn đều sẽ dùng kiếm để giải quyết tất cả mọi thứ!

Giữ vững bình tĩnh, Tiêu Phàm dần dần quen thuộc phương pháp thay đổi suy nghĩ này. Hắn bắt đầu dùng một số ký ức tẻ nhạt để thay thế những suy nghĩ kích thích kia, cũng bởi vì vậy mà K đã nhìn ra nguyên lý Tiêu Phàm đang dùng để quấy rầy kỹ năng "Tâm Điện Tĩnh Lưu" của mình.

"Thì ra là như vậy, dùng suy nghĩ khác để che giấu suy nghĩ chiến đấu của mình. Mạch suy nghĩ chiến đấu của anh quả nhiên khác mọi người. Nhưng tôi không hiểu, tại sao trước khi chúng ta gặp mặt thì anh đã biết tôi có thể đọc được suy nghĩ của người khác chứ?"

Tiêu Phàm không có thời gian để ý đến chuyện này, hắn chỉ chém một chiêu kiếm đến, mà hàn băng cũng theo đó dâng trào, tiến lên nghênh tiếp.

"Không muốn nói sao? Nhưng ai có thể che giấu được con mắt của tôi chứ?"

Vẻ mặt của K vẫn như cũ, thế nhưng gió càng lúc càng lạnh hơn…

K giao chiến với Tiêu Phàm, lúc mới bắt đầu thì hắn ta vẫn chưa dùng hết sức, hắn ta cho rằng đây là trận chiến cuối cùng trong thế giới giả lập này, trong tiềm thức có sự lưu luyến, khiến cho hắn ta đồng ý ở đây lâu hơn một chút.

Bởi vậy cho dù có tiêu tốn thời gian với Tiêu Phàm, hắn ta cũng bằng lòng.

…

Khi K đi đến thế giới này, không có ai dạy hắn ta điều gì cả, thế nhưng vào giây phút hắn ta mở hai mắt ra, đã có thể biết được tất cả.

Hắn ta khác mọi người, hắn ta là người nhân tạo.

Quan niệm của K không giống với John, hắn ta không cho rằng người nhân tạo là một nhân loại thiếu sót, trái lại còn cho rằng người nhân tạo là sự tối

ưu hóa của nhân loại. Cũng bởi vì tối ưu hóa của nhân loại nên hắn ta mới xuất sắc hơn người bình thường rất nhiều lần.

Vì vậy đối với chuyện John tìm kiếm và nghiên cứu sự huyền bí trong tình cảm của nhân loại, K hết sức không đồng ý. Ở trong mắt hắn ta, nhân loại có tình cảm mới chính là sự thiếu sót to lớn nhất, bởi vì quá cảm tính sẽ ảnh hưởng đến tư duy lý trí, làm mọi chuyện một cách bất hợp lý, cuối cùng dẫn đến thất bại.

K đánh bại kẻ địch, phương thức đơn giản nhất chính là lợi dụng sự cảm tính của đối phương, bởi vì đó chính là nhược điểm lớn nhất của nhân loại.

K cảm thấy Tiêu Phàm rất lợi hại, có thể rơi vào trạng thái không nghĩ trong vòng mười giây, cũng có thể lợi dụng việc suy nghĩ chuyện khác để biến nó thành thời gian giảm xóc, quấy rầy sự dòm ngó của hắn ta.

Có điều trạng thái như thế này rất mệt và còn không được ổn định, muốn loại bỏ thực sự là một việc cực kỳ đơn giản.

Bắn băng mạch ra, K dựa vào lực phản chấn đó, đẩy mình về phía sau.

Không phải là K đang e ngại không muốn đánh giáp lá cà với Tiêu Phàm, mà là do hắn ta muốn đổi mục tiêu công kích.

Sự tồn tại của Hổ Nữu và Xà Cơ cũng không phải là do K mở lòng từ bi, cũng không phải là hắn ta thương hương tiếc ngọc, đây chỉ công cụ mà hắn ta chuẩn bị để phòng ngừa. Nếu là công cụ thì đương nhiên phải phát huy được tác dụng của mình!

Gió tuyết bao phủ, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái cự trảo, đập xuống hai cô gái đang ở trong lồng!

Hổ Nữu và Xà Cơ thấy vậy, kinh hãi đến biến sắc!

Tiêu Phàm không ngờ K lại đê tiện như thế, ra tay với đồng đội của mình đang ở một bên. Dưới chân hắn lóe ra một tia lửa, vội vã chạy về phía lồng băng!

Nhưng sao có thể đến kịp chứ?

K cũng không phải là người thường, nếu ra tay thì đương nhiên phải đạt được mục đích!

Lồng băng sụp xuống, băng vỡ và cự trảo đồng loạt rơi lên người hai cô!

Hổ Nữu và Xà Cơ cùng bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Tiêu Phàm xoay người lại rồi trừng mắt nhìn K, vô cùng phẫn nộ: "Anh và tôi đang giao chiến với nhau, tại sao phải ra tay với người khác."

K chỉ khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Lòng người quả nhiên yếu ớt, chỉ cần đánh một đòn vào thì sẽ triệt để dao động…"

Tiêu Phàm lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch.

Đôi mắt của K sáng lên lần nữa, hắn ta nhìn thấy một trái tim đang dao động, không hề giữ lại điều gì nữa. Cho nên nói tình cảm mới là sự thiếu sót to lớn nhất của nhân loại.

…

Để làm cho suy nghĩ của mình rỗng tuếch, Tiêu Phàm đã rất mệt lòng. Hắn là người trong trần thế, không phải là đạo sĩ khổ tu trong núi sâu, có thể làm được điều đó đã quá lắm rồi.

Nhưng so với lòng đánh nhau thì sự ràng buộc với đồng đội càng mạnh hơn. Mắt thấy Hổ Nữu và Xà Cơ bị công kích, lửa giận trong lòng Tiêu Phàm dâng trào, trong nháy mắt phá vỡ bình phong mà hắn vất vả lắm mới dựng lên được ở trong lòng.

Vì vậy tất cả những thứ ở trong lòng hắn đều được bày ra trước mắt K…

"Hả? Ánh sáng trong bóng đêm? Anh thật sự rất đặc biệt…"

K nhìn thấy tất cả, đương nhiên "ánh sáng trong bóng đêm" cũng rơi vào trong mắt hắn ta.

Trước đó, Mister Weston của Avengers League đã ngã xuống ở đây, K đương nhiên có ấn tượng rất sâu sắc với "ánh sáng trong bóng đêm".

Tiêu Phàm xác nhận Hổ Nữu và Xà Cơ vẫn còn sống, việc chiến pháp đã mất hiệu lực cũng chẳng còn quan trọng lắm.

"Dường như anh vẫn còn đang ẩn giấu điều gì đó?"

K nhìn chăm chú vào hai mắt của Tiêu Phàm, dường như đang quan sát cái gì đó.

Bởi vì vào lúc K nói ra chữ "ánh sáng trong bóng đêm", Tiêu Phàm lập tức đưa suy nghĩ của mình về cái kỹ năng này, chuyện này thực sự quá đáng nghi.

Tiêu Phàm không nói gì, hắn không thể bị K quấy nhiễu tâm thần nữa, ít nhất thì hắn phải che giấu cái ủy thác của Ma vương, khoảng thời gian vào server Bắc Mĩ.

Tuy nhiệm vụ kia đã qua, nhưng Tiêu Phàm cũng không biết bị phát hiện thì có trừng phạt tương ứng hay không, nếu như trừng phạt xuất hiện, cuộc chiến này chưa đấu đã bại thì thua quá oan rồi.

K thấy Tiêu Phàm như vậy thì khẽ mỉm cười, không truy cứu nữa, bởi vì thứ mà hắn ta muốn nhìn đã rơi vào trong mắt.

Kỹ năng của đối thủ và vị trí của "Thế giới chi nguyên".

Thấy được kỹ năng của Tiêu Phàm, hắn ta sẽ có thể ứng chiến một cách hoàn mỹ hơn. Mà xác nhận được "Thế giới chi nguyên" ở trên người Tiêu Phàm, vậy thì cuộc chiến đấu này đã có thể vẽ lên một dấu chấm tròn.

K triệu hồi gió tuyết, đẩy về phía Tiêu Phàm!

Còn Hổ Nữu Xà Cơ, K không để ý tới nữa, nếu đã dùng công cụ xong, vậy thì nó chẳng còn ý nghĩa gì.

Tiêu Phàm cảm nhận được sự lạnh lẽo khác trước kia, hắn biết lúc này K thật sự quyết tâm đánh thật.

Chương 1076: Bay Lên Trời Cao

Chương 1076: Bay Lên Trời Cao

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hắn không rõ K đã quăng vô kỹ năng của mình bao nhiêu dược tề tăng cường vĩnh cửu, thế nhưng sự lạnh giá lúc này chính là thứ hắn chưa từng thấy trước đây!

Mắt thấy Túy Uyên Tửu Hỏa đang tỏa khắp người mình càng lúc càng yếu ớt, Tiêu Phàm cũng không giữ lại nữa!

Dưới đôi mắt lạnh lẽo chăm chú kia, trong gió tuyết xuất hiện một màu đen khác thường, khi hắc ám như thủy triều rút đi, K nhìn thấy một màu trắng càng trắng hơn băng tuyết xuất hiện.

“Đây chính là “ánh sáng trong bóng đêm” sao, thật thú vị, vậy mà lại là “Phản Sắc Ác Ma Hóa”.”

Phản Sắc Ác Ma Hóa?

Nghe được câu nói của K, Tiêu Phàm đã hóa thành Túy Uyên Bạch Ma không hiểu gì cả.

Trong lòng Tiêu Phàm nghi hoặc, K đương nhiên có thể nhìn thấy bằng hai mắt.

Hắn ta không ngại giảng giải cho Tiêu Phàm một phen, bởi vì thời gian hắn ta rời khỏi đây đã sắp đến.

“Nguyên lý của Ác Ma Hóa, tôi nghĩ anh đã biết được một cách đại khái. Mà ở trong trạng thái này thì có rất nhiều loại, thứ thường gặp chính là bạo tẩu và dị hoá tiến giai.”

K là con trai của John, đương nhiên sẽ hiểu về “Ác Ma Hóa” nhiều hơn người bình thường.

“Bạo tẩu chính là bị cảm xúc xấu nuốt chửng tâm thần, phóng thích lực lượng của bản thân một cách không khống chế. Nói đơn giản chính là bị tức giận làm mờ lý trí, bắt đầu công kích tất cả. Mà dị hoá tiến giai chính là dung hợp cảm xúc xấu, hỗ trợ lẫn nhau, ví dụ như điều khiển dục vọng đang dâng trào trong lòng, vùi đầu vào giết chóc và phá hoại. Ngoài ra còn có một loại khác, đó là phản sắc.”

“Phản sắc, tên như ý nghĩa, chính là sau khi “Ác ma hóa” sẽ xuất hiện màu ngược lại với màu gốc của nó, trái với màu đen là màu gì, tôi nghĩ anh rất rõ.”

“Nếu anh nói bạo tẩu là mất khống chế, dị hoá là dung hợp, vậy thì phản sắc đại diện cho cái gì?”

“Ha ha, ai biết được?”

K cười cợt, phun ra một câu khiến Tiêu Phàm tức giận.

“Anh…”

“Tôi không có cố tình chọc giận anh, bởi vì phản sắc của mỗi người đều không giống nhau. Ngụ ý trong đó chỉ có bản thân biết được thôi, nhưng đại đa số là ngược lại với hắc ám, cũng vì chuyện này nên nó mới được gọi là phản sắc.”

“Sao tôi biết được anh có giả vờ giả vịt hay không?”

“Không phải đôi mắt của anh có thể nhìn thấy được kỹ năng của kẻ địch hay sao? Dùng đôi mắt của anh cẩn thận nhìn lên người tôi này.”

Băng sương tràn ra, trộn lẫn với hắc triều, giống như cơn lốc đang bao phủ vậy, vô cùng tráng lệ.

Gió lạnh thổi lui nhưng không khí càng lạnh hơn. Khuôn mặt của K dường như hơi trắng xám hơn một chút, thân thể của hắn ta bắt đầu trắng nõn như tuyết, càng quái dị hơn là trên người hắn ta còn có vẻ trong suốt như tảng băng vậy.

“Đây chính là Phản Sắc Ác Ma Hóa của tôi, Hàn Xuyên Băng Ma, mà ý nghĩa của nó chính là thần phục hắc ám!”

K nhấc chân bước lên, hắc triều quanh quẩn quanh thân triệt để tan biến…

Tiêu Phàm nhìn màu trắng tinh giống y đúc “Túy Uyên Bạch Ma” của mình, cảm thấy vô cùng khiếp sợ…

“Hàn Xuyên Băng Ma”, lần trước lúc Tiêu Phàm gặp K ở Bắc Mĩ, cũng không nhìn thấy kỹ năng này, nói cách khác, đây là kỹ năng mà K mới học được gần đây, nếu là như vậy, tốc độ tăng trưởng thực lực của K thật là kinh người.

…

“Hắc Ám Thần Phục?”

“Không sai, đúng là như vậy. Phản sắc ‘Hàn Xuyên Băng Ma’ có thể xuất hiện, chính là biểu hiện của việc tôi dùng thực lực chính phục hắc ám.”

“Vậy tôi thì sao?”

“Làm sao mà tôi biết được, cách tôi thu được phương pháp phản sắc cũng không giống với anh, của anh là “Ánh Sáng Trong Bóng Đêm”, không giống với tôi. Khoảnh khắc đi ra khỏi hắc ám đó, cảm giác trong lòng anh chỉ có anh mới biết được. Mà trong ‘Tân Sinh’ chỉ có hai chúng ta xuất hiện ‘Phản Sắc Ác Ma Hóa’, tôi cũng không thể nào nói cho anh biết nhiều hơn gì cae.

Cảm giác trong lòng trong khoảnh khắc đi ra khỏi hắc ám?

Tiêu Phàm càng thêm mơ hồ, từ khi “Ánh Sáng Trong Bóng Tối” của hắn xuất hiện đến nay, cũng không hiểu rõ ràng rốt cuộc nó là thế nào.

“Nếu điều anh nói là thật, phản sắc không phải là giống với hắc ám sao? Thứ này mâu thuẫn với nguyên lý của ‘Ác Ma Hóa’, sao lại là lực lượng mạnh mẽ hơn được?”

“Mâu thuẫn?”

K nở nụ cười nói: “Bất luận là bạo tẩu dị hóa hay là phản sắc, chúng đều là quà tặng của ác ma, sao lại có thể mâu thuẫn?”

Tiêu Phàm nghe không hiểu những thứ này, K lại thật sự xem như đã nói rất rõ ràng.

Mà ác ma trong câu nói của K, chính là tổ tiên của ác ma, John. E. Roger.

Đối với John. E. Roger mà nói, đây chỉ là một cuộc thí nghiệm, bạo tẩu dị hóa phản sắc chỉ là một phản ứng khác của đối tượng nghiên cứu trong thí nghiệm mà thôi.

Chỉ cần có thể đem lại cho hắn ta phản hồi thú vị, John. E. Roger sẽ không keo kiệt phần thưởng.

Bởi vì sức mạnh “Ác Ma Hóa” chính là quà tặng của hắn ta.

Mà sức mạnh của món quà này, nguyên lý xuất hiện vốn là do hắn ta định đoạt, phản sắc có thể thu được sức mạnh càng mạnh mẽ hơn, chỉ vì kết quả thí nghiệm ra còn tương đối hiếm thấy.

Hiếm thấy tượng trưng cho quý giá, mà quý giá liền chứng minh nó đối với John mà nói vô cùng có giá trị nghiên cứu.

…

“Tôi vẫn không hiểu.”

“Một người ngay cả lý do vì sao ‘Ác Ma Hóa’ của bản thân phản sắc cũng không biết rõ, làm sao có thể thắng được tôi chứ?”

“Nói như vậy cũng chưa chắc!”

Tiêu Phàm lần nữa đâm huyết kiếm ra, xuyên qua gió bắc lạnh giá.

K thoáng giật mình, mặc dù anh ta thấy rõ kỹ năng mà Tiêu Phàm sẽ dùng nhưng lại không ngờ sau khi “Bạch Ma Hóa” thân pháp của Tiêu Phàm lại nhanh như vậy!

Nguyên tố băng nhanh chóng hội tụ trước người K, chỉ trong chớp mắt, một tấm khiên băng đã xuất hiện!

Nhưng Tiêu Phàm còn nhanh hơn, thoáng cái đã xuất hiện bên cạnh K!

Lúc trước K làm rối tinh thần của Tiêu Phàm, dò xét những kỹ năng của Tiêu Phàm, nhưng trong chiến đấu, Tiêu Phàm vẫn như cũ có thể thỉnh thoảng khiến cho tâm tư trống rỗng.

Khiến cho K không thể nào nhìn rõ suy nghĩ trong lòng mình trong mười giây, Tiêu Phàm liền có thể dựa vào tốc độ của mình để tiến hành tập kích!

Đối với hành động của Tiêu Phàm, K có chút ngoài ý muốn, nhưng anh ta cũng không lo lắng, bởi vì gió tuyết luốn thời thời khắc khắc bao quanh anh ta!

Gió tuyết nhẹ bay bắt đầu xao động, không ngừng lượn vòng, như gió lốc, sau khi tụ tập lại, liền hoàn toàn nổ tung!

Tuyệt Duyên Băng Bạo, K dựa vào nguyên lý tạo kỹ năng "Kháng Cự Hỏa Hoàn" của Harley, khống chế băng tuyết bay lượn vòng, đồng thời sử dụng lực ly tâm để bắn mạnh ra ngoài tấn công kẻ địch!

K điều khiển gió tuyết, còn chính xác hơn khi Harley điều khiển lửa, Tiêu Phàm có thể dùng một kiếm chém tan Kháng Cự Hỏa Hoàn của Harley, lại không thể phá tan được sức mạnh băng tuyết đang phá gió bay đến phía mình kia của K.

Chẳng qua K có thể khống chế băng tuyết trong tay, Tiêu Phàm cũng có thể điều khiên lửa, bàn về lực bộc phát, lửa quả thật càng hơn băng tuyết một bậc!

Tiêu Phàm bị bắn trúng, không ngã xuống đất, sau khi Túy Uyên Tửu Hỏa dâng trào, Tiêu Phàm lại một lần nữa mượn phản lực xông về phía trước!

K không ngờ thế công của Tiêu Phàm lại mạnh mẽ và dẻo dai như vậy, vô số hàn băng nhanh chóng ngưng tụ, hóa thanh khiên dày chắn trước người K, mà huyết kiếm trong tay Tiêu Phàm đã hóa thành tàn ảnh!

Tiếng hạt băng vỡ vụn, vô số ngọn lửa không ngừng xuất hiện, kiếm thuật của Tiêu Phàm trong khoảnh khắc này, không phải là thứ mà người bình thường có thể địch nổi, ngay cả "Băng Đế" K, trong cận chiến cũng chỉ có thể tương đương với Tiêu Phàm!

K cũng không ngốc, anh ta quyết định rất nhanh, dựa vào việc mình có thể dò xét suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm trong thời gian ngắn, tìm ra sơ hở trong công kích của Tiêu Phàm, lập tức rút lui!

Một động tác ưu nhã, K lướt trên mặt băng lùi về phía sau.

Lần giao chiến này, khiến cho K hiểu rõ đặc tính của "Túy Uyên Bạch Ma", đây là một loại biến thân cường hóa tứ chi vô cùng truyền thống, tăng thêm tốc độ và sức mạnh của người chơi, nói cách khác loại "Phản Sắc Ác Ma Hóa" này của Tiêu Phàm càng thích hợp trong cận chiến hơn.

Chương 1077: 10 giây

Chương 1077: 10 giây

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng "Hàn Xuyên Băng Ma" lại khác, ngay sau khi K tiếp xúc với cánh cửa pháp thuật, thì pháp thuật liền thành sở trường của anh ta, cho nên "Hàn Xuyên Băng Ma" là một "Phản Sắc Ác Ma Hóa" thuộc loại tinh thông pháp thuật hệ băng, nói cách khác đặc điểm của "Hàn Xuyên Băng Ma" chính là ở chỗ cường hóa pháp thuật!

K trong trạng thái "Hàn Xuyên Băng Ma", có thể đạt được tốc độ thi pháp nhanh hơn, pháp lực hồi phục càng khoa trương hơn, phạm vi thi pháp càng rộng hơn, và sức mạnh của pháp thuật càng kinh khủng hơn.

Mà pháp sư muốn đối kháng với chiến sĩ, tất nhiên không thể vật lộn cận chiến được, cho nên K hơi dậm chân, bay lên trời!

Anh ta muốn hoàn toàn kéo dài khoảng cách, mà trong "Tân Sinh", cách kéo dài khoảng cách đơn giản nhất, trực tiếp nhất chính là bay lên trời cao!

Lúc trước K bị Tiêu Phàm dùng "Phi Long Tham Vân Thủ" đoạt lấy trang bị "Thánh Thiên Sứ Chi Dực" mà không tức giận, chính là bởi vì anh ta vốn dĩ đã có thủ đoạn ngự không!

Đây là một loại bộ pháp ngưng kết không gian, Ngưng Sương Bộ!

Ngưng Sương Bộ trao cho K khả năng tương đối đơn giản, đó chính là đạp không khí mà di chuyển, nhưng mà trong "Tân Sinh" có được quyền khống chế bầu trời, vậy thì liền chiếm ưu thế tuyệt đối!

Tiêu Phàm ngước đầu nhìn lên, hắn không ngờ K lại bay lên, nếu là lúc trước, hắn thật sự không có cách nào, cũng may là từ lúc trở về từ Bắc Mỹ, hắn đã cướp được đôi cánh vốn dĩ thuộc về K!

Đôi cánh đỏ như máu giương rộng sau lưng, Tiêu Phàm cũng theo đó mà phóng lên tận trời cao!

K nhướng mày, đôi cánh kia khiến cho anh ta cảm thấy vô cùng quen mắt, nếu không phải màu sắc khác biệt, K liền nghĩ nó là "Thánh Thiên Sứ Chi Dực" mà anh ta đã mất.

Mà nhìn thấy những thứ này, khiến cho K nhớ tới ký ức không vui, băng sương quanh người anh ta cũng trở nên táo bạo!

K chỉ về phía trước một cái, vô số gai băng ngưng tụ trong không trung, bay về phía Tiêu Phàm!

Điều khiển hai cánh, không anh tâm bằng dùng hai chân, nhưng bầu trời lại có độ tự do càng lớn, Tiêu Phàm dựa vào hình thái "Dung Đàn Chi Khí " của đôi cánh, xuyên qua vô số gai băng bay về phía trước, mà hiện tại, trong miệng K lại thầm niệm thuật chú…

Rốt cuộc Tiêu Phàm cũng xuyên qua gió rét, đột ngột tiến đến, mà thứ nghênh đón hắn chính là nụ cười của K…

Công dụng lớn nhất của thuật đọc tâm trong lúc chiến đấu chính là nắm được chính xác bước hành động kế tiếp của kẻ địch, mà lúc trước K thi triển gai băng đầy trời kia, chính là để kéo dài thời gian.

Sau mười giây, tư duy của Tiêu Phàm liền sẽ bước vào giai đoạn trùng xuống, mà trước đó bị cảm xúc ảnh hưởng, Tiêu Phàm đã không thể thông qua rối loạn tư duy để che giấu suy nghĩ trong lòng mình nữa. Giây phút này, chính là thời cơ ra tay tốt nhất của K!

Hàn băng lặng lẽ ngưng tụ, một bàn tay khổng lồ, xuất hiện trong điểm mù của Tiêu Phàm, sau đó vỗ mạnh xuống Tiêu Phàm đang bay đến!

…

Đây đã là trận chiến cuối cùng, tâm trạng của khán giả cực kỳ khẩn trương, người chiến thắng trong hai người này sẽ chân chính đặt dấu kết thúc cho "Hỗn chiến ở thế giới song song" lần này.

Băng và lửa va chạm vào nhau, đã khiến cho tất cả mọi người thấy được Không Gian Vô Hạn mà thế giới ảo tạo ra.

Mà hiện tại, trận chiến của họ đang diễn ra trong không trung!

Tiêu Phàm và K không nghi ngờ gì chính là người chơi tiên phong trong "Tân Sinh", đại diện cho hướng đi trong tương lai của thế giới trò chơi, dùng "Hỗn chiến ở thế giới song song" làm sân khấu, khiến cho sức hấp dẫn của "Tân Sinh" hoàn toàn được bộc lộ!

Dùng danh hiệu "Lich King", Mệnh Phàm bất khả tư nghị trèo lên đỉnh cao danh vọng, cùng "Băng Đế" K dùng lưỡi đao băng mà xưng đế, ai sẽ là người thắng cuối cùng?

Khán giả vô cùng hồi hộp nhìn chăm chú mọi chuyện đang diễn ra, đồng thời ngước nhìn bầu trời mà bọn họ chưa từng tiếp xúc qua kia…

"Woa woa woa, cái tên này vậy mà lại bay được!"

Nhìn thấy Tiêu Phàm giương cánh bay lên, Tử Yêu kích động hô to, đưa tay vỗ một cái lên lưng Tiểu Ngũ.

"Này! Nhị tỷ, chị có lầm hay không, chị không có chuyện gì làm thì cũng đừng ảnh hưởng công việc của em chứ!"

Tiểu Ngũ rất bực bội, cậu ta rất muốn xem trực tiếp, nhưng lại không thể, bởi vì cậu ta còn có hai nhiệm vụ cần làm.

Nhưng cái cô gái chơi bời lêu lổng Tử Yêu này lại ở một bên hô to gọi nhỏ, không ngừng ảnh hưởng đến cậu ta.

"Tiểu Ngũ, em không nhìn một chút sao? Hai kẻ này đánh xong, đoán chừng 'Hỗn chiến ở thế giới song song' lần này liền sẽ kết thúc."

"Em…Em…"

Tiểu Ngũ nhìn Tử Yêu một chút, cậu ta rất muốn nhìn, nhưng cậu ta lại sợ hãi quái vật bên trong căn phòng tối kia đột nhiên thoát ra, bắt lấy cậu ta mà trừng phạt một trận.

"Em không thể! Em phải nghiêm túc làm việc, sau này còn có thể được đánh giá cao!"

Tiểu Ngũ nhịn đau quay đầu lại, tiếp tục nhìn chằm chằm đống số liệu cực kỳ không thú vị kia.

"Ha ha, em thật sự không muốn xem trực tiếp sao? Anh có thể phê chuẩn nha…"

Đôi tay đang gõ bàn phím của Tiểu Ngũ ngừng lại, cậu ta ngửi được một cỗ hương cà phê, mà mùi hương này lại truyền đến từ sau lưng, lại không phải giọng nói của Tử Yêu.

Tiểu Ngũ quay đầu lại, nhìn người đàn ông cười như hồ ly kia, trong lòng thấp thỏm, hỏi: "Em thật sự có thể sao?"

"Muốn xem thì xem thôi, không được thì anh sẽ ra trận thôi, 'Chúng Thần Di Tích Chi Chiến' lần trước cũng là lần cuối anh ra trận…"

Tiêu Bình nhìn Tiểu Ngũ, khẽ cười nói.

Lần cuối ra trận? Cái người biến thái này đang nói chuyện ma quỷ gì vậy?!

Tiểu Ngũ đương nhiên không dám hỏi ra miệng, mà đã được phê chuẩn, cậu ta cũng lười quan tâm nhiều như vậy.

Công việc mà, sau này lại làm!

Tiểu Ngũ gõ bàn phím một chút, số liệu lơ lửng trên màn hình trong nháy mắt biến thành cảnh tượng chiến đấu.

Một cái bàn tay băng cực lớn đột ngột hiện ra, thoáng cái đã đập xuống người Tiêu Phàm đang bay đến!

Tiểu Ngũ có chút thấp thỏm quay đầu lại, quan sát sắc mặt của Tiêu Bình.

Tiêu Bình không hề tức giận, cốc cà phê đang không nhanh không chậm đưa lên miệng hơi dừng lại, hai mắt híp hơi hé mở…

Mặt đất nứt ra, Tiêu Phàm có chút chật vật.

Hắn phủi vụn băng trên người mình xuống, lại đứng lên lần nữa, ngước nhìn K vẫn đứng yên trong không trung như trước, đã hiểu vấn đề nằm ở đâu.

K là người am hiểu tính toán, cho nên hắn ta hiểu rõ mọi cơ hội có thể lợi dụng.

Trong khoảnh khắc trong lòng Tiêu Phàm lộ ra khe hở, K liền có thể nắm bắt được bước tư duy kế tiếp của hắn. Mà rõ ràng việc biết trước hành động kế tiếp của kẻ địch, giống như dự báo chiến trường trong tương lai, có thể dự báo tương lai, vậy hắn ta sẽ còn sợ hãi bị kẻ địch tấn công bất ngờ sao?

Cho nên muốn đánh bại K, Tiêu Phàm nhất định phải tĩnh tâm, ngăn cản sự dò xét của K.

Tiêu Phàm thử điều chỉnh, ý muốn dùng rối loạn tư duy để che giấu suy nghĩ trong thời gian ngắn, nhưng cuối cùng hắn vẫn thở dài…

Hắn không làm được.

Cảm xúc lên xuống lúc trước đã trở thành quấy nhiễu lớn nhất của hắn, hiện tại chiến trường đã chuyển lên không trung, độ khó thao tác tăng mạnh, cần hao tổn nhiều tinh thần hơn. Tinh lực của một người cuối cùng cũng có hạn, hắn không thể nào chú ý nổi, chiến đấu tiếp theo, chỉ có thể cẩn thận một chút.

Tiêu Phàm lại lần nữa giương cánh, bay vút lên trời, hắn và K vẫn duy trì một khoảng cách với nhau, lẳng lặng nhìn nhau.

Thuật đọc tâm phiền phức của K, muốn tấn công của mình có hiệu quả,

chỉ có thể dựa vào Tĩnh Tâm 10 Giây.

Mà sau mười giây, suy nghĩ trong lòng lại hoàn toàn bị bại lộ, tình hình như vậy giống như phơi bày nhược điểm nguy hiểm của bản thân.

Mà một kiếm giết chết K, lại là điều không tưởng, "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" công kích tầm xa có thể phá lớp phòng ngự của K, nhưng mà thời gian mười giây đối với "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" mà nói lại là quá ngắn.

Cho nên muốn thắng K, Tiêu Phàm nhất định phải đem tất cả bản lĩnh của mình dùng trong mười giây không bị nhìn thấu kia…

K lẳng lặng nhìn Tiêu Phàm phía xa xa, hắn ta cảm thấy Tiêu Phàm là một đối thủ không tệ, có thể khiến bản thân duy trì ở bên ngoài phạm vi tác dụng của "Tâm Điện Tĩnh Lưu", chính là mình chứng tốt nhất.

Chương 1078: Không Độ Tuyệt Đối

Chương 1078: Không Độ Tuyệt Đối

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bởi vì người cùng hắn ta giao chiến mà chú ý đến chi tiết này, Tiêu Phàm vẫn là người đầu tiên.

Đáng tiếc chuyện này cũng vô dụng, không thể hoàn toàn phong bế, cơ hội thắng vẫn đang được hắn ta nắm giữ trong tay.

K phát hiện Tiêu Phàm hít một hơi sâu, dường như đã điều chỉnh xong xuôi, xem ra muốn bắt đầu đợt tấn công tiếp theo.

K đang mong đợi Tiêu Phàm hành động, hy vọng Tiêu Phàm có thể điểm tô cho sân khấu tạm biệt của mình càng thêm hoa lệ một chút, nhưng khi K nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ như rượu đó, bỗng nhiên hắn ta cảm nhận được một mối nguy hiểm.

K chưa hề cảm nhận qua cảm giác như vậy, cho nên khi cảm giác nguy cơ này xuất hiện, hắn ta lập tức sững sờ, mà trong khoảnh khắc hắn ta sững sờ đó, bầu trời bỗng tối xầm…

Tiêu Phàm hiểu rõ mười giây này đại biểu cho thứ gì, cho nên hắn muốn bộc phát sức mạnh bản thân trong mười giây này!

Sử dụng "Túy Uyên Sát – Vĩnh Dạ", màn đêm ngắn ngủi này chính là hình thái mạnh nhất của hắn!

Nhưng Tiêu Phàm sợ như thế vẫn chưa đủ, cho nên hắn lại sử dụng tuyệt kỹ lúc chém Shiva một lần nữa!

Lửa và kiếm nhảy múa trong đêm tối, biến thành Luyện Ngục kinh khủng nhất, Phần Viêm Kiếm Ngục!

K là băng pháp, nhưng dù sao hắn ta cũng không phải là pháp sư chính thống, loại kỹ năng vô địch đông cứng bản thân "Lá Chắn Băng" hắn ta không học được, mà trong khoảnh khắc bầu trời tối xầm đó, K cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Hắn ta biết trong màn đêm kia có hung thú đang ẩn hiện, cho nên vội vàng điều khiển băng tuyết, vây chính mình vào trung tâm.

Hắn ta không thể sử dụng "Lá Chắn Băng", nhưng hắn ta có thể mô phỏng, "Tuyệt Duyên Băng Bạo" chính là K dùng băng hệ tạo hình mô phỏng kỹ

năng “Kháng Cự Hỏa Hoàn” của Harley, mà lần này hắn ra tạo ra “Lá Chắn Băng Giả”!

Nguyên tố băng bắt đầu ngưng tụ xung quanh K, hình thành từng lớp băng thật dày, như vỏ trứng, bao quanh bảo vệ K ở bên trong!

“Lá Chắn Băng Giả” sở dĩ được gọi là “Giả”, bởi vì nó không có tính chất vô địch như “Lá Chắn Băng”, nhưng là kỹ năng phòng ngự, tuyệt đối không yếu, bên ngoài K hình thành băng cứng, thậm chí có thể tiếp nhận sự tấn công của cấm chú, nếu không phải như vậy, K cũng sẽ không gọi nó bằng cái tên “Lá Chắn Băng”!

Đây là kỹ năng phòng ngự mà K tự tin nhất!

Nhưng trong giờ phút này, trong lòng K lại dao động.

Bên trong bóng tối, K chỉ có thể nhìn thấy nhiều đốm lửa đỏ như rượu, bọn chúng mãnh liệt thiêu đốt bên ngoài lớp băng, để lại từng trận âm thanh lóc bóc.

Lớp băng cứng của K dưới sự tấn công giữa kiếm và lửa không ngừng vỡ nát!

Sắc mặt K xanh xám, không ngừng tỏa khí lạnh ra ngoài, anh ta hoàn toàn không ngờ tới đòn tấn công của Tiêu Phàm lại có thể có loại cường độ này.

Đây chính là “Lá Chắn Băng Giả” có thể chịu được sự tấn công của cấm chú đó!

Làm sao lại có thể dần dần bị ăn mòn như vậy?!

Không có ai có thể trả lời câu hỏi của K, lúc này chỉ có lửa nóng thiêu đốt và vụn băng bị kiếm chém vụn.

Tiêu Phàm sử dụng lửa và kiếm mạnh nhất trong mười giây này, hắn nhất định phải phá nát những chướng ngại chặn trước người mình trong bóng tối này! Trút toàn lực vào đòn tấn công này, không có đường lui!

Ánh lửa lập lòe, huyết kiếm không ngừng chém giết trong đêm tối, trên bầu trời đêm có một chút hạt mưa và mưa đá rơi xuống.

Ầm ầm ——

Tiếng vang thanh thúy, kiếm sắc rốt cuộc đâm xuyên lớp băng, đồng thời bầu trời cũng sáng trở lại…

Đêm tối buông xuống, khán giả vẫn luôn hy vọng và cầu nguyện, bọn họ hy vọng nhìn thấy ánh sáng lại sợ hãi nhìn thấy ánh sáng, chẳng qua ánh sáng rốt cuộc vẫn đến.

Khán giả đưa ánh mắt hướng lên bầu trời, suýt chút nữa hưng phấn thét lên, bởi vì huyết kiếm đã đâm vào cơ thể của K.

Nhưng bọn họ không thể kêu lên thành tiếng, bởi vì sau lưng Tiêu Phàm đang dần dần xuất hiện một K khác vẻ mặt lạnh lẽo.

"Vĩnh Dạ" kết hợp với "Phần Viêm Kiếm Ngục", cuối cùng cũng khiến cho huyết kiếm trong tay Tiêu Phàm chém nát băng cứng.

Nhưng Tiêu Phàm lại chưa thả lỏng, bởi vì cảm giác lúc đâm kiếm vào có chút không đúng.

Dù cho K có là người băng, thì cơ thể cũng không thể nào có thể có cảm xúc như băng tuyết này được.

Nếu thứ mà mình đâm cũng không phải là cơ thể K, như vậy thì…

Ầm ầm, hạt băng vỡ vụn lại vang lên, người Tiêu Phàm đâm rạn nứt rồi vỡ vụn hóa thành một đống bột phấn trong suốt, theo gió bay đi.

Sắc mặt Tiêu Phàm đại biến, nhanh cóng rút lui về một bên, nhưng K làm sao có thể cho Tiêu Phàm cơ hội?

Lại là một bàn tay băng khổng lồ giáng xuống, bỗng nhiên đập Tiêu Phàm xuống mặt đất!

“Anh là người đầu tiên ép tôi phải sử dụng ‘Sương Tuyết Phân Thân’, tôi phải có lời khen cho anh!”

“Sương Tuyết Phân Thân” là tuyệt kỹ bảo mệnh giúp K hóa thành “Hàn Xuyên Băng Ma”, nó không giống với “Tửu Ngọc Ma Tượng” của Tiêu Phàm, không hạn chế số lần sử dụng, chẳng qua anh ta cần thời gian hồi chiêu là hai mươi phút, nói cách khác kỹ năng này không thể sử dụng liên tục như “Tửu Ngọc Ma Tượng” của Tiêu Phàm và “Di Hình Sa Tàng” của Shiva.

Cho nên bên trong câu nói lạnh như băng hiện tại của K loáng thoáng ẩn chứa một tia lửa giận, bởi vì mất đi kỹ năng bảo mệnh khiến cho anh ta có chút bất an.

Mà cảm giác bất an chính là thứ mà K ghét nhất, đó là một thứ sẽ ảnh hưởng đến trạng thái bình tĩnh tĩnh tâm của anh ta, cho nên anh ta muốn Tiêu Phàm phải nhận sự trừng phạt tương xứng!

Tiêu Phàm rơi xuống đất, K không có ý định cho hắn bất cứ thời gian thở dốc nào, anh ta mở bàn tay, trong lòng bàn tay phun ra chính là Băng Mạch Xung Kích đơn giản mà thô bạo nhất!

Anh ta muốn dùng thuật Thâu Xuất Công Suất, nén Tiêu Phàm xuống mặt đất!

Âm thanh vù vù, mưa đá từ trên trời giáng xuống đập xuống người Tiêu Phàm, vô cùng rét lạnh.

Chẳng qua thứ kinh khủng nhất vẫn là áp lực do dòng chảy băng hình thành, khiến Tiêu Phàm dường như rơi vào dòng nước xiết, thân bất do kỷ.

Nhưng Tiêu Phàm không muốn cứ vậy mà khuất phục, điều khiển ngọn lửa, va chạm!

K đứng trên không trung cười lạnh nói: “Ngọn lửa của anh có khả năng quấy nhiễu pháp thuật, vả lại trên mặt thuộc tính, lửa là thứ khắc chế băng, nhưng mà…Băng của tôi cũng không phải như bình thường!”

Đúng vậy, băng mà K điều khiển chính là dùng toàn bộ tài nguyên mà Avengers League thu thập được để cường hóa nó trở nên cực kỳ rét lạnh!

Công suất tối đa của pháp thuật hệ băng của K chính là đóng băng toàn bộ mọi thứ trong trời đất!

Trời đất, tất nhiên cũng bao gồm cả lửa…

Tiêu Phàm giật mình nhìn "Túy Uyên Tửu Hỏa" càng cháy càng nhỏ, cuối cùng lụi tắt, hắn không ngờ K lại mạnh đến mức này!

Không thể dựa vào lửa, băng trên người Tiêu Phàm liền bắt đầu lan ra, càng ngày càng dày, cuối cùng đông cứng toàn bộ tay chân của Tiêu Phàm.

Khi K hạ tay xuống, một lần nữa hạ xuống đất, Tiêu Phàm đã không thể nào nhúc nhích nữa.

"Thấy rồi chứ? Đây chính là chênh lệch sức mạnh chân chính, tôi chính là đệ nhất nhân trong 'Tân Sinh', mà hiện tại nên hoàn toàn kết thúc rồi…"

Nhìn thấy K chậm rãi đến gần.

Tiêu Phàm dùng sức giãy dụa, lại không hề có tác dụng.

Băng của K, cũng không bình thường, có một loại đặc hiều "Băng Phong", một khi bị hạn chế di chuyển, tất cả kỹ năng đều sẽ không thể phát động.

"Túy Uyên Tửu Hỏa" không thể nào cháy được, "Kim Tàm Thoát Xác" cũng không sử dụng được, ngay cả "Tửu Ngọc Ma Tượng" cũng bị phong ấn luôn một cục, thứ chờ đợi Tiêu Phàm dường như chỉ có một con đường chết.

Mặc dù thật sự K rất mạnh, nhưng mình chỉ có thể đi đến bước này thật sao?!

Không được, đã đi đến đây rồi, không thể từ bỏ như vậy được!

"Không có tác dụng gì đâu, tôi biết anh muốn thắng, nhưng hiện thực chính là như vậy. Tôi mới là người mạnh nhất, cho nên anh có thể ngoan ngoãn

ngã xuống rồi…”

K mở tay ra, một thanh kiếm băng ngưng tụ thành hình trong tay anh ta, chỉ cần đâm thanh kiếm vào trong cơ thể Tiêu Phàm, hành trình thế giới giả tưởng của anh ta liền hoàn toàn kết thúc.

K dừng lại, anh ta dường như đang nhớ lại quá khứ, đây là sự lưu luyến còn sót lại của anh ta đối với thế giới này.

Chương 1079: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 1079: Niềm Vui Bất Ngờ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà hiện tại, nhìn thấy hành động của Tiêu Phàm bị hạn chế, Hổ Nữu và Xà Cơ lại không thể ngồi im chờ chết, lập tức hành động, lao đến chiến trường, dâng lên chút sức mọn kia của mình!

K cảm giác được các cô ấy, than dài nói: “Xem ra…Các người cũng không hy vọng để cho tôi cứ kết thúc lẳng lặng như vậy, vậy tôi liền hoàn toàn quét sạch thế giới này đi…”

Nói xong, K vứt thanh kiếm trong tay, trong đôi mắt tỏa ra một đạo hàn quang!

“Tinh Bạo Khí Lưu Trảm! Meo!”

Lam Viêm tuôn dọc theo thanh kiếm, Băng Sương Cự Long nát thành vụn băng.

Tom Cruise kế thừa Thân Sĩ Chuyên Tinh của Tiêu Phàm, trong đám sủng vật đã vô cùng mạnh mẽ, cho dù bực thần thú như Băng Sương Cự Long này cuối cùng cũng bại dưới kiếm của nó.

Tự mình bày một thế pose rất đẹp trai, Tom Cruise muốn quay về tranh công với Tiêu Phàm, nó nhất định phải khiến cho “Quan xúc phân số một”

kia đem sự tích giết rồng anh dũng của nó khen ngợi trước mặt cô mèo trắng Irina đáng yêu.

Nghĩ đến Irina da lông mềm mại kia, Tom Cruise lại lộ ra một nụ cười ngây ngô, nhưng vào lúc này, nó bỗng nhiên cảm nhận được một trận tim đập nhanh!

Tom Cruise có thể nói là sinh vật có độ mẫn cảm với nguy hiểm cao nhất trong "Tân Sinh", đối với nguy cơ đang đến, nó chưa từng phán đoán sai lầm, nhưng đối thủ của nó đã gục chết rồi, vậy thì thứ nguy hiểm không rõ này lại từ đâu đến?!

Tom Cruise không hề động đậy, nó cũng không phải là không muốn chạt trốn, mà là không tìm thấy chỗ trốn an toàn!

Nó chẳng biết tại sao lại có loại cảm giác này, giống như tận thế đang đến, mà nó đang chờ đợi cái chết trùm xuống.

"Chuyện gì xảy ra vậy, meo?"

"Rốt cuộc là sao vậy, meo?"

Tom Cruise không ngừng run rẩy, có thể dự đoán nguy hiểm, ngược lại khiến cho nó càng thêm bất lực.

Tiếng nổ đùng đoàng khiến cho Tom Cruise hồi hồn, nhưng nó lại không cử động được, một luồng không khí lạnh truyền từ phía sau đến lan rộng khắp chiến trường!

Bên ngoài chiến trường vang lên một tràng tiếng kinh hô, bởi vì hiện tại tình hình mà bọn họ nhìn thấy thật sự rất chân thật!

Chỉ trong một cái chớp mắt, toàn bộ chiến trường đều hóa thành sông băng!

Rừng rậm hay hoang mạc cũng không còn tồn tại nữa, tất cả cảnh vật đều hóa thành một mảnh ngày đông giá rét!

Đôi mắt K dần dần tối xuống, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí, dường như có chút mỏi mệt.

“Cấm Chú – Không Độ Tuyệt Đối, lần này…Thế giới rốt cuộc cũng yên tĩnh…”

Cấm chú, chính là giai đoạn pháp thuật cuối cùng trong “Tân Sinh”

Mà loại có thời gian hồi chiêu một tháng trước kia, “Thần kỹ” cần có nhiều người vây xem mới có thể thi triển, chỉ là thứ tiêu khiển của John mà thôi, nó cũng không phải là kỹ năng thông thường trong “Tân Sinh”.

Cấm chú dùng trên chiến trường, phần lớn tác dụng đều là để sắp xếp chiến lược.

Giống như “Cấm Chú – Thời Không Truyền Tống” của K, chỉ dùng để di chuyển quân lính.

Mà một cấm chú khác mà K nắm giữ là “Không Độ Tuyệt Đối”, công năng chủ yếu của nó là hiệu quả thông qua phạm vi đông cứng, hạn chế năng lực hành động của kẻ địch, trong đó tổn thương của ma pháp hệ băng chỉ là yếu tố bổ sung.

Cho nên bình thường mà nói, giá trị thương tổn của ma pháp hệ băng hoàn toàn không đủ để giết chết đối thủ, nhưng mà nó có một điều kiện tiên quyết, đó chính là trong lúc hai bên đang tương đương nhau.

Nhưng hiện tại song phương cũng không ngang nhau…

Điều này là có ý gì?

So sánh một chút đi, người chơi cấp hai mươi bị trúng một một chiêu “Hỏa Cầu Thuật” cùng cấp hoàn toàn không đủ để trí mạng, nhưng mà Hỏa Cầu Thuật nếu bắn trúng nhân vật của người chơi mới, người chơi mới đó sẽ liền lập tức quỳ.

Cấm chú cũng không phải là thứ pháp thuật mà người chơi ở cấp bậc hiện tại có thể tiếp nhận được, K là sớm sử dụng nó làm vũ khí tấn công, hành động này giống như mang theo súng đạn quay trở về thời cổ đại.

Mà trong “Tân Sinh” giờ phút này người có thể làm được cũng chỉ có một mình K, bởi vì vào thời điểm này chỉ có một mình anh ta học được cấm

chú!

Nếu lúc đầu điểm lợi hại của "Không Độ Tuyệt Đối" chính là ở phạm vi đóng băng, vậy thì việc nó có thể bao phủ toàn bộ chiến trường cũng không có gì lạ.

Sát thương của "Không Độ Tuyệt Đối", tước đoạt sinh mệnh của người chơi trên chiến trường, ngay cả Tom Cruise cách cực xa chiến trường cũng bị tác động đến, đây là một sự giá lạnh khiến cho người ta tuyệt vọng, pháp thuật của K, "Không Độ Tuyệt Đối" quét sạch chiến trường.

Trong nháy mắt, cả thế giới đã bị bao phủ trong lớp áo bạc, K cảm nhận được nhiệt độ bốn phía, thở ra một ngụm sương khói.

Kết thúc rồi…

Y như kế hoạch của anh ta vậy, "Hỗn Chiến Ở Thế Giới Song Song" sẽ do tự tay anh ta kết thúc.

Hiện tại, anh ta chỉ cần tìm đến "Thế Giới Chi Nguyên" của server Trung Quốc, liền có thể hoàn toàn kết thúc mọi chuyện ở đây.

K đi về phía trước, đó là hướng đi đến chỗ của Tiêu Phàm.

Nhưng K đột nhiên dừng bước, bởi vì anh ta có thể nghe được tiếng vang nhỏ.

Bên trong thế giới lạnh giá và tịch mịch này, bất kỳ một tiếng vang gì, đều sẽ trở nên ồn ào náo nhiệt, mà âm thanh này giống như tiếng tim đập…

K nhíu mày, anh ta không cho rằng có người có thể còn sống sót trong "Không Độ Tuyệt Đối" của anh ta.

"Không Độ Tuyệt Đối" là loại pháp thuật vượt mức pháp thuật quy định, tự bản thân nó đã đủ để hủy diệt người chơi, lại thêm buff từ pháp thuật "Hàn Xuyên Băng Ma, dù cho thân thể "Túy Uyên Bạch Ma" của Tiêu Phàm có mạnh mẽ hơn nữa, cũng không có khả năng sống sót.

Đây là kết quả mà K cân nhắc trong lòng.

“Tân Sinh” vì để sinh động như thật, thoát khỏi sự bó buộc của việc số liệu hóa, nhưng cơ chế vận hành của nó vẫn bắt nguồn từ số liệu, mà K là người tính toán số liệu này rõ ràng nhất, anh ta cảm thấy không có khả năng xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, trừ khi anh ta tính sót gì đó.

Chẳng qua bây giờ phán đoán vẫn còn quá sớm, sống hay chết vẫn nên tận mắt chứng kiến đi.

K nhìn về phía Tiêu Phàm đang đông cứng, trong mắt lần nữa sáng lên ánh sáng màu xanh thẳm…

Đột nhiên, K ôm trán, trên mặt hiện vẻ đau đớn.

Đáng chết! Đây là cái gì?!

Cảm xúc cực kỳ cuồng bạo và hỗn loạn, thông qua “Tâm Điện Tĩnh Lưu” truyền đến trong đầu K, thậm chí tinh thần của K cũng đều bị nó ảnh hưởng đến.

Không đúng, đây không phải là suy nghĩ của Mệnh Phàm, đây rốt cuộc là…

Ầm ầm —— ầm ầm ——

Băng cứng trước mặt K liên tiếp nổ tung, một vệt màu trắng cuồng bạo dâng lên!

K vội vàng lánh mình tránh thoát, kéo dài khoảng cách.

Sau khi phá tan băng, K rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy toàn cảnh, trên khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh kia lộ ra một vẻ chấn kinh!

K đã không biết nên hình dung sinh vật trước mắt mình như thế nào nữa, nó có hình dáng đại khái như con người, nhưng hình dáng cũng đang không ngừng biến động!

Kéo căng, bành trướng, đó là một loại cảm giác nóng nảy và bất an, mà loại cảm giác này liền tạo thành vẻ ngoài của nó, thật giống như tế bào không ngừng mọc thêm lại không ngừng héo rút, cực kỳ giống như quái vật trong các thí nghiệm sinh hóa.

Không cần phải giải thích quá nhiều, K cũng hiểu rõ sinh vật trước mắt đang nổi khùng!

Hai mắt K lần nữa sáng lên, bởi vì anh ta không vui khi đối diện với thứ mà mình không biết…

Quả nhiên, cái thứ này không phải Mệnh Phàm!

K thông qua lớp "vỏ ngoài" cáu kỉnh này, rốt cuộc cũng dò xét đến trái tim đập yếu ớt được bao quanh bên trong, vả lại thông qua chút suy nghĩ yếu ớt còn lại của Tiêu Phàm, hiểu rõ tất cả mọi chuyện…

"Không Độ Tuyệt Đối" đủ để giết chết Tiêu Phàm, tính toán của K không sai, nhưng anh ta sơ sót mất một chút tin tức không đáng chú ý, đó chính là "Túy Uyên Bạch Ma" có một đặc hiệu bị động là "Tính Thích Ứng" và bộ giáp Tiêu Phàm mặc trên người "Ác Khải Keanu".

"Tính Thích Ứng" sẽ dần dần làm suy yếu và hạn chế tác dụng của kỹ năng, trong lúc đang không ngừng giao chiến với K, "Tính Thích Ứng" của Tiêu Phàm đã được cường hóa, vì thế đã giải trừ "Không Độ Tuyệt Đối" đến mức căn bản.

Chương 1080: Trọng Sinh

Chương 1080: Trọng Sinh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Mà thứ chân chính khiến Tiêu Phàm còn sót lại một chút hơi tàn qua "Không Độ Tuyệt Đối" chính là "Ác Khải Keanu", "Thích Giả Sinh Tồn"…

"Thích Giả Sinh Tồn", nó sẽ có thể không ngừng làm suy yếu và các thuộc tính tấn công người chơi, bởi vì loại suy yếu này, lại thêm sự mềm dẻo của "Túy Uyên Bạch Ma", Tiêu Phàm mới có thể vẫn tồn tại.

Nhưng mà thứ sót lại của Tiêu Phàm chỉ là một tia hơi tàn.

Uy lực của cấm chú "Không Độ Tuyệt Đối" không thể khinh thường được. Hổ Nữu và Xà Cơ cản trước người Tiêu Phàm hay Tom Cruise ở nơi xa đều đã hóa thành tro bụi trong một cái chớp mắt này, mà thân thể của Tiêu Phàm cũng đã bị cái lạnh xâm nhập, hoàn toàn hoại tử.

Sinh mệnh còn lại, chỉ là một phần trăm, đó là lượng máu duy trì nhịp tim, không đủ để tiêu hao, tiến hành chữa trị cho tứ chi.

Còn lại một phần trăm, Tiêu Phàm vẫn có thể sống sót, nhưng ý thức gặp phải xung kích mạnh, đang dần dần ngủ say.

Cho nên hiện tại đang thức tỉnh là một sinh vật khác, gọi là Keanu!

…

Phần thưởng Tiêu Phàm nhận được sau "Chúng Thần Di Tích Chi Chiến" ở server Trung Quốc chính là "Ác Khải Keanu", mà phần thưởng này liên quan đến biểu hiện lúc chiến đấu của Tiêu Phàm, lần trước Tiêu Phàm công lao to lớn, vật được thưởng là "Ác Khải Keanu" tất nhiên không phải là thứ đơn giản.

Đó là một bộ áo giáp có vong hồn hung thú ký túc…

"Ác Khải Keanu" ngoại trừ ba đặc hiệu "Tích Giả Sinh Tồn", "Tu Phục", "Tiến Hóa", còn có một trạng thái phụ khác, gọi là "Tinh Thần Tàm Thực", hiện tại ý thức của Tiêu Phàm ngủ say, cho nên nó xuất hiện!

Hình thái hiện tại, chính là "Ác Khải Keanu" nuốt chửng kí chủ, kết quả của việc hoàn thành tiến hóa bản thân!

…

Nhìn sinh vật có tạo hình rối loạn và cuồng bạo cực điểm trước mặt, K rất đau đầu. Anh ta không ngờ đối thủ cuối cùng của mình sẽ là một thứ đạo cụ trong trò chơi, chuyện này khiến cho anh ta nhớ đến đoạn đối thoại lúc trước giữa mình và John…

" Loại quỷ khí cực điểm bên trong 'Tân Sinh' rốt cuộc là thứ gì?"

“À, đó là một loại đạo cụ có thuộc tính tương tự trận doanh Ác Ma trong ‘Tân Sinh’, bọn nó tương đối khó chơi…”

“Vậy ý nghĩa của sự xuất hiện của chúng là gì?”

“Ba cảm thấy bọn chúng ở một tình huống nào đó, hoặc khi ở trong tay một số ít người chơi nào đó sẽ trở nên cực kỳ sáng chói, cho nên thiết trí bọn nó vào, giống như kinh hỷ, không ai biết kết quả sẽ là cái gì!”

John bày ra khuôn mặt tươi cười khác lạ kia khiến cho Arthur chán ghét, khiến cho Arthur rất không vui.

Bởi vì Arthur chán ghét đồ vật thiếu tính ổn định, kinh hỉ chính là một trong những thứ đó.

…

K nhìn “Ác Khải Keanu” vẫn đang không ngừng vặn vẹo như trước kia, chẳng biết vì sao lại trở nên cực kỳ tức giận.

John cũng là người nhân tạo, hẳn là hiểu rõ tầm quan trọng của sự phát triển bình ổn thế giới, vì sao lại giống như con người theo đuổi loại kinh hỷ không có chút ý nghĩa nào như vậy chứ?!

Kết quả kinh hỷ trong miệng ông ta cuối cùng lại trở thành mối phiền phức của mình, thật sự là một người cha hại con!

K vung ra một băng quyền trong gió rét, mạnh mẽ đấm về phía Keanu, anh ta chán ghét loại đảo ngược không theo kế hoạch này, cho nên muốn hoàn toàn tiêu diệt nó!

Keanu vừa có sinh mạng mới làm sao cứ vậy mà ngã xuống được, nó còn muốn tiếp tục chiếm cứ cơ thể này, tiếp tục tiến hóa tiếp!

Keanu vung cánh tay ra, trực tiếp đấm vào băng quyền!

Ầm!

Hạt băng hoàn toàn vỡ vụn!

Kết quả này khiến cho K cảm thấy ngoài ý muốn, anh ta không ngờ Keanu sẽ hóa giải đòn tấn công của mình dễ dàng như vậy.

Mà đối với Keanu, sự tấn công của K nó đã sớm quen thuộc, bởi vì nó là giống loài Cực Hàn Băng Nguyên cực kỳ nguy hiểm, cơ thể của nó có sự khắc chế trời sinh đối với giá lạnh!

Keanu phẫn nộ gầm lên, vọt nhanh về phía K, nó muốn dạy dỗ cái con người chọc giận nó này!

…

Khán giả bên ngoài hiện tại có chút mờ mịt, khi một mảnh băng đá bao phủ cả đất trời, trong lòng bọn họ đã tuyệt vọng.

Mà hiện tại trên chiến trường lại không biết từ đâu mọc ra một con hung thú.

Bọn họ không hề xem nó là Tiêu Phàm, bởi vì phương thức tác chiến giữa Keanu và Tiêu Phàm hoàn toàn không giống nhau.

Nếu nói nó là do A Hoa Tỷ biến thành, bọn họ có thể tin tưởng hơn một chút.

Vậy "Lich King" hiện tại đang ở đâu?

Trong lòng khán giả nảy sinh nghi vấn.

Chẳng qua con hung thú này lại đang tấn công K, đó chính là điều có lợi cho người chơi server Trung Quốc.

Nhưng người chơi server Trung Quốc trong gió rét hiện tại còn có thể còn lại bao nhiêu người…

…

Keanu bắt đầu nổi điên, một lần rồi lại một lần đánh nát băng.

Thân thể khổng lồ kia không ngừng tấn công trong gió tuyết, đánh về phía K!

Hiện tại K rất phiền, anh ta phát hiện một vấn đề, cái con hung thú không biết tên trước mặt này có khả năng kháng công kích thuộc tính băng rất mạnh, nói cách khác, Keanu có khả năng kháng băng cao đến mức quá đáng, khiến cho phương thức tấn công của K bị suy giảm tác dụng đi nhiều.

Nhưng chỉ là phiền phức thôi, chuyện này hoàn toàn không đủ để đánh bại K.

Giờ phút này Keanu đang từng bước xâm chiếm ý thức của Tiêu Phàm, cũng chính là AI (trí tuệ nhân tạo) kết hợp với cách thức tấn công của dã quái bình thường, chỉ là cuồng bạo hơn một chút.

Mà tất cả quái vật sử dụng AI trong "Tân Sinh" đứng trước mặt đều bị xem là nhược trí!

"Tên to xác, mày đã thích đánh nhau, tao liền để cho mày đánh cho sướng!"

Trên người K bùng hàn khí, mấy rặng băng mọc lên!

Mục tiêu của bọn nó cũng không phải là Keanu, mà là đang tạo hình, K tạo ra các loại mãnh thú bằng băng!

K biết Keanu có kháng tính với băng, cho nên sẽ không trực tiếp dùng ma pháp hệ băng để tiến hành tấn công, mà nặn thành hình dáng, chuyển công kích bằng pháp thuật sang tấn công vật lý!

Những thân thể hung thú trong suốt kia không ngừng được sinh ra trong gió tuyết, giao chiến cùng với Keanu, Keanu lúc trước khí thế mãnh liệt, đảo mắt liền bị quần ẩu!

K muốn cho Keanu biết, ai mới là bá chủ của băng hà!

…

Keanu lúc còn sống là loài nguy hiểm, hiện tại chỉ là một tia vong hồn ký sinh trong bộ giáp, ý thức Tiêu Phàm suy yếu, nó mới thừa cơ khống chế

thân thể xa lạ này, không ngừng tiến hóa phát triển.

Nhưng cái thân thể này không được thu vào trọn vẹn đủ để có thể hoàn thành tiến hóa, cho nên mới sẽ có loại trạng thái không ổn định này, hiện tại lại bị tấn công, Keanu dần dần không chịu đựng nổi.

Nó căm hận con người lạnh lẽo như băng trước mắt này, bởi vì đây là thời cơ trọng sinh vất vả lắm nó mới tìm được!

Nếu nó phải tiếp tục chết đi, nó liền không tha cho cái con người này, sẽ không để cho hắn ta có được kết cục tốt đẹp!

Gào!

Keanu gầm lên một tiếng, chịu đựng sự tấn công của đám thú, xông ra ngoài, nó muốn tiến hành đợt tấn công cuối cùng!

K không ngờ Keanu sẽ cuồng bạo như vậy, chẳng qua anh ta cũng không bối rối, anh ta biết Keanu không thể nào đến gần mình, bởi vì trong quá trình Keanu tiến lên, K liền sẽ giết chết nó, chấm dứt màn kịch nhàm chán này!

Giữa chiến trường gió rét thét gào, trong gió ẩn chứa nhiều lưỡi dao băng.

Trong quá trình Keanu vọt tới, những con băng thú vỡ vụn, nhưng trên thân của nó cũng đã bị không ít vết thương, hiện tại dao băng đâm tới, nó đã không có cách nào ngăn cản nữa!

Trong mắt Keanu tỏa ra hung quang, sử dụng chút khí lực còn lại của mình, vung vuốt cào về phía K!

Đây là khoảng cách cực xa, vuốt sắc của Keanu cản bản không thể nào với tới, nhưng nó hiện tại cũng chưa hóa thành hình, thân thể đang ở trạng thái không ổn định, vậy nên còn tồn tại một khả năng!

Móng vuốt của Keanu mất một đoạn, bay nhanh như viên đạn ra ngoài!

K không ngờ Keanu sẽ liều mạng như vậy, muốn tránh né đã không còn kịp, chỉ có thể nhanh chóng hóa ra một cái khiên băng, dùng để phòng ngự!

Nhưng sự căm hận của hung thú cũng không đơn giản như vậy, đây chính là một kích toàn lực của nó, vả lại là giống loài nguy hiểm trên sông băng, phá băng đối với nó chỉ như trở bàn tay!

Ầm!

Chương 1081: Túy Quyền

Chương 1081: Túy Quyền

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Vô số đao băng chui vào cơ thể Keanu, thân thể không ngừng bành trướng của Keanu rốt cuộc yên tĩnh lại, mà trước ngực K cũng có nhiều hơn một chút máu tươi.

K thoáng nhíu mày, chỉ cần chiến thắng, chút vết thương nhỏ đó cũng không đáng phải bận tâm.

Nhưng sau khi Keanu thấy một mảnh đỏ tươi kia, trong mắt lại xuất hiện một chút khoái ý và tàn nhẫn, sau đó nhục thể dị dạng như tế bào đó hoàn toàn tan đi theo gió.

Bịch ——

Keanu biến mất, Tiêu Phàm lúc trước bị bao bọc bên trong cơ thể Keanu té lăn ra đất.

“Không Độ Tuyệt Đối” tổn thương Tiêu Phàm khiến cho phần lớn thân thể của hắn bị hoại tử, hiện lên màu xanh lam.

Nhìn thấy “Lich King” như vậy, rất nhiều khán giả cúi đầu.

K hiện tại lại thở phào nhẹ nhõm, anh ta che lại vết thương, chậm rãi đi về phía Tiêu Phàm, trong lòng của anh ta âm thầm oán giận.

John đáng chết, thế mà lại tạo nên cho anh ta phiền phức lớn như vậy, offline nhất định sẽ tìm ông ta tính sổ!

Mọi người bắt đầu chìm đắm trong mất mát, nhưng K đi được một nửa lại đột nhiên thay đổi sắc mặt…

Trong chiến trường yên tĩnh này, K nghe được một tiếng tim đập.

Chẳng qua đó cũng không phải là vấn đề, bởi vì anh ta vẫn luôn nghe thấy tiếng tim đập này, vấn đề nằm ở chỗ…Nhịp tim này càng ngày càng mạnh mẽ!

Chuyện gì xảy ra?

K vẫn còn đang suy nghĩ lý do, bỗng nhiên một ngọn lửa bùng lên trên người Tiêu Phàm, màu xanh chết chóc kia dần dần lui đi, khôi phục màu trăng nõn khỏe mạnh.

Sống lại rồi?

Mình cũng không nhớ là Mệnh Phàm có loại kỹ năng này mà?

Chờ chút, đúng rồi…

K nhìn máu tươi trong tay mình, ý thức được chuyện gì đó!

Mệnh Phàm là ký chủ của Keanu, cho nên Keanu lúc trước xem như là đang khống chế cơ thể của Mệnh Phàm chiến đấu, mà kỹ năng bị động của Mệnh Phàm có đặc hiệu hút máu…

Không xong, mình vậy mà lại bị một con hung thú AI tính kế!

Keanu biết nó không thể nào dùng hình dạng này để tiếp tục sống, liền muốn trả thù K!

Một đòn tấn công cuối cùng của nó, chỉ vì muốn làm K bị thương, mà có vết thương, Tiêu Phàm liền có thể hút máu, sau khi hút máu, Tiêu Phàm liền có thể bổ sung HP, như vậy liền có thể tiến hành chữa trị cơ thể!

Ngọn lửa không ngừng lan tràn trên thân thể Tiêu Phàm, đúng như K suy nghĩ, cặp mắt đỏ như rượu kia lại lần nữa mở ra, nhìn thẳng vào anh ta.

K vò đầu, cười khổ không thôi, mẹ nó chứ niềm vui bất ngờ…

Tiêu Phàm lại mở hai mắt ra lần nữa, cơ thể hoạt động vẫn có vẻ hơi cứng nhắc như trước, nhìn "Ác Khải Keanu" đã bị phá hủy hơn phân nửa, hắn biết hắn đã thắng cược.

Từ lúc bắt đầu Tiêu Phàm đã biết được sự tồn tại của "Cấm Chú Không Độ Tuyệt Đối", cho nên hắn mới có thể trực tiếp đem toàn bộ lực lượng vào đợt tấn công mười giây vừa nãy, ý đồ trực tiếp đánh bại K.

Nhưng K vẫn dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân để chống cự được, mà tiếp sau đó là sự phản kích mãnh liệt nhất của K.

Phải chịu sự tấn công mạnh mẽ đó, Tiêu Phàm không thể nào động đậy, nhìn thấy bạn bè mình từng người bị đông cứng rồi vỡ vụn, chính mình cũng bị đông cứng đến nửa tàn phế.

Hắn không cam tâm cứ thế mà xuống đài, nhưng hắn đã không có cách nào cử động nữa.

Trong một khoảng bất lực kia, Tiêu Phàm cảm nhận được một thứ ý niệm rung động…

Tiêu Phàm cảm thấy Keanu muốn đoạt quyền khống chế cơ thể, cho nên trong lòng hắn nổi lên hung ác, dứt khoát đánh cược một phen, chủ động tụ trầm ý thức xuống.

Mà Keanu cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn, vì hắn mà đổi được một tia huyết dịch của K.

Tiêu Phàm dựa vào một tia huyết dịch này, chữa trị thân thể bị đông lạnh một chút, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục năng lực chiến đấu, hắn vẫn cần phải bổ sung nhiều hơn.

Dưới cái nhìn chăm chú của K, Tiêu Phàm mở ra bình máu, K vẫn không hề động đậy, vẫn lẳng lặng đứng thẳng.

Hắn khinh thường ngăn cản Tiêu Phàm bổ sung máu, coi như Tiêu Phàm có đầy máu trở lại, K cũng có lòng tin sẽ lại giết chết Tiêu Phàm lần nữa.

Tiêu Phàm nhìn thấy K kiêu ngạo như vậy, nhớ lại chính mình lúc trước…

Có được pháp thuật hệ băng cực kỳ hoàn mỹ, và pháp thuật cấm chú không có khả năng xuất hiện ở giai đoạn này, lại thêm thuật đọc tâm, cũng như đông kết thời gian đáng sợ, thực lực của K trong "Tân Sinh" thậm chí đã cao hơn so với "Beater" là hắn khi ở "Thịnh Thế".

Mọi biện pháp đều đã dùng hết, Tiêu Phàm thật sự không biết tiếp theo nên làm thế nào đối kháng cùng với K, nhưng chiến dịch này hắn không thể cứ vậy mà từ bỏ được, nếu như từ bỏ thì đó chính là sự bất kính lớn nhất đối với những người bạn đã ngã xuống.

Cuối cùng, hắn phải đánh cược một lần nữa, đem tất cả hy vọng đều ký thác vào một kỹ năng mà mình không hiểu rõ lắm…

Chẳng biết từ lúc nào, bình thủy tính chứa chất lỏng màu đỏ tươi trong tay Tiêu Phàm đã được đổi, biến thành một bình rượu, chậm rãi được rót vào trong miệng hắn.

Tiêu Phàm không rõ giữa mình và rượu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng những chuyện từng trải qua trong quá khứ, khiến cho hắn cảm nhận được sức mạnh mà rượu trao cho hắn.

Ở một khắc cuối cùng,

Đem toàn bộ tính ổn định ngăn lại, hoàn toàn lộ ra vẻ bất cần, nhưng mà… hắn thật sự không còn cách nào khác…

Không muốn khiến cho sự cố gắng của mọi người bị uổng phí, cuối cùng liền liều một trận đi!

Giá trị men say 80%

Giá trị men say 90%

Giá trị men say 100%

Kỹ năng “Túy Quyền” bắt đầu…

…

Đối với sự sống lại của Tiêu Phàm, K cũng không để ở trong lòng, đối với anh ta mà nói, Tiêu Phàm khôi phục năng lực hành động, căn bản không thể nào tạo ra nguy hiểm cho anh ta, chỉ có thể xem như một phiền toái nhỏ mà thôi, bởi vì băng tuyết sẽ lần nữa làm đông cứng mọi thứ.

Cho nên K liền cứ vậy lẳng lặng nhìn chăm chú cử động của Tiêu Phàm…

Tuyệt vọng, bất lực, không cam tâm, đối thủ có tâm trạng như vậy, K đã gặp quá nhiều rồi, khiến cho anh ta sớm đã quá quen.

Nhưng anh ta phát hiện giờ phút này trong mắt Tiêu Phàm không hề cất chứa những thứ ấy, mà là một thứ nhiệt huyết, xúc động muốn liều mạng.

K nở nụ cười, anh ta rất thưởng thức sự can đảm của Tiêu Phàm, nhưng cũng chế nhạo sự can đảm đó của Tiêu Phàm.

Trong thế giới loài người, những người đần độn đầy nhiệt huyết này có quá nhiều, mà con người ưu tú chân chính, phải hiểu tĩnh tâm suy nghĩ, tự lượng sức mình.

Mà anh ta trong thế giới này, chính là sự tồn tại vượt trên mọi người, bất luận là về mặt sức mạnh hay là mặt trí tuệ…

Mặt sức mạnh không đủ, có thể dùng trí tuệ để bù đắp, mà nếu có trí tuệ áp đảo, nhất định sẽ đạt được mục đích.

Mà anh ta thân là người nhân tạo, đặc điểm lớn nhất chính là IQ cao!

Trong các loại mô phỏng tính toán trong đầu K, anh ta căn bản không thể suy diễn ra bất kỳ kết cục bản thân có thể thua nào, trừ khi xuất hiện kỳ tích…

Nhưng kỳ tích có tồn tại sao?

John cho rằng kỳ tích ở trong tình cảm của con người, nhưng từ đầu đến cuối ông ta cũng không biết rõ rốt cuộc kỳ tích là gì.

Cho nên K cảm thấy kỳ tích chính là chuyện không thể nào xảy ra…

Lúc K đang suy nghĩ, bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm của rượu, anh ta ngơ ngác một chút, sau đó lại cười.

Con người hèn yếu, uống rượu để tăng dũng khí chắc là như vậy đi.

Vậy thì mình cũng nên ra tay cho hắn ta thống khoái một chút đi!

Gió tuyết lại hội tụ trong tay K, anh ta đi về phía Tiêu Phàm, muốn hoàn toàn chấm dứt mọi chuyện, nhưng đi được một nửa, K lại lần nữa dừng lại.

Đôi mắt của hai người lại lần nữa đối diện, nhưng lần này K lại không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì trong đầu Tiêu Phàm nữa.

Không giống như việc Tiêu Phàm tận lực che giấu như trước, đó là một loại trống rỗng vô cùng tự nhiên.

K rất kinh hãi, anh ta không biết Tiêu Phàm đang ở trạng thái nào, nhưng cơ thể Tiêu Phàm đã bắt đầu chuyển động, lung la lung lay, thất tha thất thểu…

Từ trong động tác của Tiêu Phàm, K cảm giác được thứ gì đó, trong lòng nghi ngờ, say rồi sao?

Nếu như rượu làm tê liệt trí óc, thì sự trống rỗng kia hoàn toàn có thể giải thích được.

Chương 1082: Thắng?

Chương 1082: Thắng?

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Đúng lúc này, Tiêu Phàm giống như mất thăng bằng, thân thể nghiêng về phía trước ngã xuống.

Nhìn thấy cử chỉ lúc này của Tiêu Phàm, K chợt cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng anh ta lại chợt thấy rờn rợn, bên cạnh anh ta lóe lên môt đạo kiếm quang!

Thật là nhanh!

Trong lòng K kinh hãi, anh ta không biết Tiêu Phàm làm sao có thể mượn thế sắp ngã mà đột nhiên tiến đến cạnh mình, nhưng anh ta nhanh chóng phản ứng lại, Tuyệt Duyên Băng Bạo!

Gió rét xoáy vòng, bắt đầu mượn lực ly tâm đẩy Tiêu Phàm ra xa, Tiêu Phàm lại dùng tư thế cực kỳ tùy ý bay lên, sau đó rơi vào trong gió lốc.

Sắc mặt K biến đổi, bởi vì "Tuyệt Duyên Băng Bạo" hình thành dựa trên việc gió rét xoáy tròn, cho nên sự sống bên trong gió lốc cực kỳ yếu ớt!

K nhanh chóng né tránh về phía sau, nhưng trong lòng cực kỳ khó hiểu, anh ta không biết Tiêu Phàm làm thế nào có thể trong lực đẩy của "Tuyệt Duyên Băng Bạo" dời xuống thấp sau đó rơi vào bên trong gió lốc, mọi chuyện đều lộ ra vẻ cổ quái.

Nhưng K vừa phân tâm, trong hư không lại có kiếm quang xẹt qua, tùy tiện mà lại tự nhiên.

Một mảnh cay nóng, đó làm cảm giác bị thương.

Anh ta vậy mà lại bị thương, vả lại còn là không hiểu vì sao mà lại bị thương!

Không thể nào nhìn thấu nội tâm kẻ địch, K liền không thể nào nhìn trước "tương lai" của trận chiến, chẳng qua K cũng không thèm để ý, bởi vì anh ta có thể dự đoán thông qua ý thức.

Nhưng K hiện tại lại phát hiện, anh ta không thể nào dự đoán được hành vi của Tiêu Phàm.

Đó là một loại quỹ tích tấn công bất quy tắc, giống như một bức tanh thủy mặc tùy ý mà tuyệt đẹp.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?!

K cảnh giác nhìn kẻ địch lung la lung lay trước mặt, cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

Là người nhân tạo, K cực kỳ thông minh, cho nên có thể cảm nhận được càng nhiều thứ từ trong "Túy Quyền" của Tiêu Phàm, chính là vì như vậy, anh ta mới càng khó có thể tin hơn.

Trạng thái hiện tại của Tiêu Phàm, trí óc bị rượu cồn làm cho tê dại, chiến đấu hoàn toàn dựa vào bản năng của cơ thể, nhưng con người thật sự có thể làm ra loại "chiến đấu không não" này sao?

Càng khiến K không thể nào tiếp thu được chính là, tấn công và né tránh hiện tại của Tiêu Phàm, đã dung nhập vào thế giới tự nhiên, nói cách khác hắn đang mượn năng lượng của cảnh vật xung quanh để tấn công, đây là một loại trạng thái chiến đấu cực kỳ hoàn mỹ!

Nhưng mà chỉ là con người làm sao có thể làm được chuyện đó!

Nhìn thấy mọi chuyện, K hứng chịu đả kích cực lớn, bởi vì anh ta không thể làm được "Túy Quyền" hoàn mỹ như Tiêu Phàm!

Cho nên K gọi lên gió rét, muốn hủy diệt triệt để mọi thứ…

Trong tay gọi lên gió lạnh, phát ra với công suất lớn nhất!

K muốn đông kết hoàn toàn Tiêu Phàm giống như trước đó vậy!

Trong gió lạnh lại dấy lên một ngọn lửa, nương theo chủ nhân của nó, không ngừng chập chờn.

Thất tha thất thểu, bộ pháp quỷ dị, đi lại trong gió rét, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay, nhưng vẫn kiêm trì đi về phía trước.

Không có băng sương bao trùm giống như trước đó, trên thân Tiêu Phàm vẫn đốt lên hỏa diễm như cũ, mà K đã hoàn toàn hóa ngốc.

Ở trong mắt người khác, Tiêu Phàm chỉ là đang không ngừng đi đến, mà K lại rõ ràng đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Chỗ phát ra băng mạch trong lòng bàn tay K, năng lượng cũng không đồng đều, bởi vì xung kích hình thái ma pháp, cuồng bạo vĩnh viễn mạnh mẽ hơn việc phát ra ổn định.

Mà bộ pháp của Tiêu Phàm cắt vào yếu điểm bên trong cỗ băng mạch, cũng chính là một vùng nước ấm áp nhất bên trong đầu sông băng.

Nhưng hắn làm sao có thể làm được?

Bản năng con người sao?

Con người làm sao có được bản năng siêu việt của người nhân tạo như vậy?

Người nhân tạo mới là ưu hóa của nhân loại!

K tức giận, khiến băng mạch dâng trào càng thêm mãnh liệt, anh ta là đang thẳng thừng quyết chiến với Tiêu Phàm!

…

Tiêu Phàm cảm nhận được gió lạnh trước người, dựa vào chấp niệm mà không ngừng tiến lên.

Đầu có chút khó chịu, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ mình muốn làm gì.

Tới gần K, rồi đánh bại K, bởi vì chính mình đã trở thành hi vọng cuối cùng của mọi người.

Chờ đợi không được cảm giác hắn không muốn trải qua, cũng không muốn người khác trải qua.

Cho nên hắn tưởng tượng ông nội như thế, trở thành ” Siêu nhân cocacola” trong lòng người khác…

Có thể cảm giác được một chút hoàn cảnh bốn phía, cùng thân thể có thể tự do hoạt động, đây cũng là "Túy Quyền" sao?

Vậy thì để tôi dùng nó chiến đấu thật tốt!

"Túy Uyên Tửu Hỏa" bùng cháy lên, mang đến cho trận gió tuyết này nhiệt độ mới, chập chờn đến bên người, huyết kiếm trong tay biến hóa ra tàn ảnh!

K bỗng cảm thấy tê cả da đầu,

Bởi vì anh ta bị "Huyễn Kiếm Yên Hoa Liễu" cận thân!

Thế Túy Quyền cùng kiếm thuật Tiêu Phàm tự sáng tạo dung hợp với nhau, giống như nước chảy tràn trong khe núi, trở nên vô cùng thông thuật, huyền ảo hóa hỏa diễm cùng sắc kiếm, múa trong gió rét!

Băng tuyết dâng trào, K muốn rút lui thân rời đi, anh ta không ngại việc cận chiến, nhưng pháp sư cao quý sao có thể vật lộn cận thân cùng con trai khác?

Nhưng Tiêu Phàm sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, kiếm ca trong tuyết lửa bắt đầu được xướng lên!

Kiếm Tiêu Phàm bắt đầu ra liên tiếp, quấn quanh ở bên cạnh K, chém vỡ hoàn toàn chỗ ngưng tụ băng tinh của K, lưỡi đao cuối cùng cũng chạm đến trên người K!

Trong trận của Tiêu Phàm và Shiva, K cũng từng thấy kiểu múa kiếm hỗn loạn này, anh ta cảm thấy vô cùng cuốn hút, nhưng lại không biết khi ở trong đó lại kinh khủng như thế!

Giống như có thể cắn nát hết tất cả mọi thứ trong đó, giống như muốn anh ta bị nuốt chửng hoàn toàn!

Đáng chết, không thể kéo dài như vậy!

Nếu còn kéo dài, anh ta thực sự sẽ xong đời!

Vĩnh Đống Kỷ Niên!

Vô thanh vô tức, yên lặng như tờ…

…

Lần đầu tiên khán giả có thể nhìn thấy hình dáng của ngọn lửa trên người Tiêu Phàm, bởi vì mọi thứ trong chiến trường đang dừng lại.

Nhưng bọn họ kinh ngạc không phải vì điều này, mà bởi vì bọn họ còn nhìn thấy một màn còn đáng sợ hơn.

Tiêu Phàm duy trì tư thế cầm kiếm, mũi kiếm và trán K chỉ còn cách một chút xíu, nhưng tay của K cũng đang đâm vào lồng ngực của Tiêu Phàm, đây là một bộ dáng vô cùng tuyệt vọng.

…

Vậy thì tại sao lại trở thành như vậy?

Trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy mất mát, hắn không động được, từ khi bắt đầu "Hỗn chiến ở thế giới song song" hắn đã biết được át chủ bài cuối cùng của K, vậy mà vẫn luôn tìm không được biện pháp ứng phó.

Bên trong Vĩnh Đống Kỷ Niên chỉ để lại cho người ta sự tuyệt vọng.

…

"Ha ha, bức tôi đến như vậy, anh đã làm rất tốt. Nhưng kết cục vẫn không thay đổi một chút nào."

"Tôi biết nhân vật phản diệt chết bởi vì nói nhiều, mặc dù tôi cũng không cảm thấy mình là nhân vật phản diện, nhưng cũng không hi vọng thất bại như vậy. Cho nên tôi đem tay phải đâm vào lồng ngực của anh, cầm trái tim của anh, chỉ cần tôi hơi dùng sức, sinh mệnh của anh sẽ phải chấm dứt hoàn toàn. Thật là thanh thản, đây chính là thời khắc tôi đạt được ước nguyện."

K tự tin mà mỉm cười, đó là nụ cười của kẻ chiến thắng, nhưng Tiêu Phàm vẫn cảm nhận được nỗi đau đớn ở trong ngực mà K gây ra cho mình, tính mạng của hắn thật sự đã bị K nắm trong tay.

“Anh có biết tại sao tôi lại muốn bắt trái tim của anh không? Bởi vì từ sau ‘Độ Không Tuyệt Đối’, âm thanh nhịp tim của anh thật sự khiến tôi cảm thấy phiền. Cho nên tôi hi vọng lần này có thể yên tĩnh kết thúc…”

Kết thúc sao?

Trong lòng Tiêu Phàm hiện lên một mảnh đau thương, hai mắt hắn nhắm lại, chuẩn bị nghênh đón màn đêm.

Trời vừa chập tối rồi sao?

Thời khắc đen tối trước đó, cuối cùng rốt cuộc tôi đã nhìn thấy cái gì…

Phản Sắc Ác Ma Hóa có ngụ ý của riêng nó, lần đó khiến tôi có thể nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, rốt cuộc là cảm nhận được thứ gì?

…

K thấy Tiêu Phàm tuyệt vọng nhắm mắt, liền cảm thấy yên lòng, thu lại “Vĩnh Đống Kỷ Niên”.

Mà giờ phút này Tiêu Phàm lại mở mắt ra, trong tay đổi lại một thanh kiếm khác, là “Thanh kiếm Kusanagi” lấy được từ chỗ Izanami!

Chương 1083: Hi Sinh

Chương 1083: Hi Sinh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hắn liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng, kiếm sắc cầm trong tay nhanh chóng đâm về phía K!

K không ngờ Tiêu Phàm lại ngoan cường đến như vậy, cho nên không chút do dự mà nắm chặt tay phải!

Mũi kiếm trên thân K hiện ra một chút máu, trong miệng Tiêu Phàm lại phun ra cả ngụm máu lớn, sức sống bắt đầu không ngừng mà biến mất.

K dùng đôi mắt xanh thẳm nhìn về phía Tiêu Phàm, sau đó cười nói: "Tôi còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra? Hóa ra là rốt cuộc anh cũng hiểu rõ ngụ ý 'Phản Sắc Ác Ma Hóa' của mình. Màn đêm qua đi bình minh tới, tượng trưng cho hi vọng. Hi vọng, chính là ngụ ý phản sắc của anh? Ha ha, đúng là một ngụ ý không tồi. Cho nên anh muốn đem phần hi vọng này cho đồng đội của mình, có điều thật đáng tiếc, đối thủ của anh là tôi, cho nên chỉ có thể tuyệt vọng. Kế hoạch của tôi không thể thay đổi, anh cũng không phải là một điều ngoài ý muốn!"

Tiêu Phàm thất vọng, bởi vì trong một khắc vừa nãy, HP của hắn đã trở về 0, nói cách khác, hắn tử trận.

Nhưng hắn vẫn trông ngóng có kì tích xảy ra, giống như lúc trước vậy.

Loại hi vọng bất lực này của hắn, qua nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thay đổi.

Nhưng hiện thực là tàn khốc, hệ thống nhắc nhở nói cho hắn biết, hắn thật sự đã chết trên chiến trường.

Trong lòng Tiêu Phàm mặc niệm một tiếng xin lỗi, cũng không biết nói với người nào, liền nhắm hai mắt lại…

Tiểu Ngũ nhìn chăm chú lên màn hình trên trời, cảm thấy vô cùng buồn bã, Mệnh Phàm bại trận, nói cách khác server Trung Quốc chịu thua.

Mà Mệnh Phàm lại chịu kết cục trái tim bị vò nát, dường như không ổn lắm, cũng không biết con quái vật Số 0 kia có nổi giận hay không.

Tiểu Ngũ cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại, thế mà lại thấy được một màn cực kì kinh dị, Số 0 đang cười!

"Tiền… Tiền bối… Ngài…"

"Tôi làm sao?

“Ngài giống như đang vô cùng vui vẻ?!”

“À, có một chút. Bởi vì tôi phải lên sàn, có một chút hưng phấn!”

“Hả?!”

…

Cùng lúc đó, bên trong chiến trường Tiêu Phàm đang hấp hối lại mở hai mắt ra lần nữa, con ngươi màu đỏ thắm kia trở nên càng thêm lóe sáng!

Hắn điên cuồng cười lớn, truyền đạt tin tức về phía người xem đang ở ngoài sân: “Ha ha ha! Chúng ta thắng rồi! Là chúng ta thắng! Chúng ta thật sự đã thắng rồi!”

Bộ dạng của hắn cực kỳ giống một người điên, nhưng lại không có ai chế giễu nó.

Bởi vì mọi người hiểu rõ, trong trận chiến đấu này, “Lick King” Mệnh Phàm đã vất vả rồi.

Mà hốc mắt Tiêu Phàm lại có nước mắt, khiến người xem cảm thấy đau thương mà sinh ra một chút đồng tình, không khí bên ngoài sân trở nên càng thêm bi thương đè nén.

…

Chỉ có Tiêu Bình là hiểu rõ tất cả, nước mắt lúc này của Tiêu Phàm chính là vui đến phát khóc.

Bởi vì hắn thật sự đã làm được, thắng lợi chiến dịch lần này là thuộc về bọn hắn…

Điên rồi sao?

K không hiểu nhìn xem vị kia chuẩn bị rời đi, hắn ở trước người mình rú lên.

Loài người quả nhiên yếu ớt, chịu không nổi khó khăn.

K suy tư như thế, nhưng anh ta lại thấy được trên mặt Tiêu Phàm có một loại cảm xúc không nên xuất hiện.

Năng lực quan sát của K luôn luôn cao, chính bởi vì như vậy, anh ta mới có thể tùy tiện đánh giá được tâm tình của người khác.

Vui sướng?

Cái này không phải là tuyệt vọng đến điên cuồng chứ?

Mà vì sao thần sắc của hắn lại đột nhiên trở thành như vậy, giống như là gặp được chuyện vui vẻ?

K bắt đầu trở nên có chút bất an, bởi vì anh ta cảm thấy bộ dạng của Tiêu Phàm không giống người mất lý trí.

Thế là anh ta bắt đầu tự hỏi mọi thứ…

Thắng bại của "Hỗn chiến ở thế giới song song" được định ở chỗ phá hủy server "Thế giới chi nguyên" của từng người, mà "Thế giới chi nguyên" server Bắc Mĩ vẫn ở trên người anh ta, nếu muốn chiến thắng, bước đầu tiên mà Tiêu Phàm phải làm chính là chiến thắng anh ta.

Nói cách khác, nếu như lời nói thắng lợi của Tiêu Phàm là đúng, vậy thì, anh ta sẽ chết…

Có điều… Sao lại có thể như vậy chứ?

Nhưng K là người cẩn thân, vẫn là tự đem trạng thái của bản thân đi tra xét một lần.

Kết quả xem xét, K phát hiện tuyến máu của mình đã trượt đến 20%!

Anh ta không lo được nhiều như vậy, lập tức xuất ra bình máu bổ sung.

Bát Kỳ Xà San, mỗi giây giảm 10% HP đối với kẻ địch, cho đến khi đối phương tử vong, Mệnh Phàm liều mạng dùng toàn lực cuối cùng vào một nhát kiếm đó, chính là dựa vào cái debuff bá đạo này?

Thật sự là không nghĩ đến, bởi vì cái này không có cách nào để giải trừ hoàn toàn, việc tử trận trên chiến trường cứ thế mà thành lập.

Biết được mình sẽ bị đặc hiệu của "Thanh kiếm Kusanagi" giết chết, K vẫn trấn định như cũ, bởi vì anh ta còn có thể trước khi chết một bước, làm bể nát "Thế giới chi nguyên" trên người Tiêu Phàm, dù sao giờ phút này Tiêu Phàm cũng đã chết.

Mặt khác, từ khi bắt đầu anh ta đã xác nhận, "Thế giới chi nguyên" ở trên người Tiêu Phàm.

Mệnh Phàm trong trí nhớ của mình sẽ không gạt người, đây cũng là lòng tin của K.

Hừ, chẳng lẽ kéo tôi chết cùng, chính là thắng lợi trong lời nói của anh sao?

Kẻ thất bạt thật sự là vô cùng đáng buồn…

K nghĩ như vậy, anh ta nhìn về hai mắt của Tiêu Phàm một lần nữa, chợt phát hiện mắt của Tiêu Phàm trở nên có chút khác biệt, màu sắc kia trở nên càng thêm diễm lệ.

Người khác có lẽ sẽ không để ý, K lại cảm thấy đây chính là điều bất thường, trước đó khi Tiêu Phàm biến mất khỏi chiến trường, K đã vận dụng "Tâm Điện Tĩnh Lưu" của mình một lần nữa, anh ta biết được ý nghĩ chân thực trong nội tâm của người trước mặt này…

Chỉ là một cái chớp mắt, thần sắc K đã chợt biến, không để ý đến Tiêu Phàm đang sắp biến mất, xông vào giữa chiến trường, thần sắc anh ta vô cùng khẩn trương, xem xét bốn phía, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó!

Bởi vì vừa trong một khoảnh khắc đó, từ trong mắt của Tiêu Phàm, anh ta thấy được một người con trai khác…

…

"Hello, thật vui khi được gặp cậu, tôi tên là Tiêu Bình. Là anh trai của tên ngu ngốc trước mặt cậu."

Lần đầu tiên Tiêu Phàm nhìn về phía mắt Tiêu Phàm, đã xuất hiện một hình tượng kỳ lạ như vậy, đó là một người mà anh ta chưa bao giờ thấy qua.

Có điều bản năng của K đã cảm thấy chán ghét người này, anh ta cảm thấy con người có mắt hồ ly híp híp này, có cùng một cảm giác giảo hoạt giống như John.

“Tôi nên gọi cậu là ‘Băng Đế’ K à? Hay vẫn là Arthur? Có điều việc này cũng không quan trọng. Bởi vì đây chỉ là một đoạn hình ảnh mà tôi lưu lại trong lòng em trai tôi, tôi không có cách nào có thể đối thoại với cậu. Tôi rất muốn có thể cùng John đọ sức một phen, nhưng luôn luôn không có cơ hội, mặc dù cậu và John có liên quan đến nhau, nhưng tôi sẽ không ra tay với cậu, bởi vì cậu chính là đối thủ của người em ngu ngốc của tôi.”

“Cậu bây giờ có lẽ không hiểu ra sao, nhưng tôi có thể rất rõ ràng mà nói cho cậu, em trai ngu ngốc của tôi sẽ đánh bại cậu, bởi vì điều kiện để phát ra đoạn video chông giấu trong nội tâm của hắn chính là hắn thu hoạch được thắng lợi cuối cùng nhất trong ‘Hỗn chiến ở thế giới song song’.”

“Nói như thế nào đây? Quá trình thì chính cậu tự xem đi, đây là trí nhớ của hắn…”

…

Thành phố S, đêm mà Tiêu Bình đưa Tiêu Phàm trở về…

“Nói đi, tìm anh làm gì?”

” ‘Hỗn chiến ở thế giới song song’, có tên gọi là K, em không đối phó được, cần sự trợ giúp của anh.”

“Công hội Trật Tự đã chính thức rời khỏi ‘Tân Sinh’, cho nên anh sẽ không đăng nhập trò chơi giúp cho em, mà anh cũng không báo danh cho chiến dịch lần này. Mặt khác cá nhân anh cũng không nhúng tay vào nguyện vọng, cho nên coi như em là em trai anh, anh cũng sẽ không cung cấp bất kỳ trợ giúp nào cho em ở trong ‘Tân Sinh’.”

“Em không cần anh online, chỉ cần anh giúp em một chuyện, mà chuyện này cũng chỉ có anh mới có thể làm được.”

“Nói đi xem nào.”

“Chuyện là như thế này, em đã điều tra rõ ràng tin tức đối thủ, anh ta có hai cái pháp thuật khá là phiền toái, một cái là đọc tâm, một cái khác là đông kết thời gian.”

Chương 1084: Tuyết Rơi

Chương 1084: Tuyết Rơi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Ha ha, nghe vậy đã khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, em có thể đánh bại đối thủ như vậy sao?”

Tiêu Bình cười xấu xa, dường như hắn ta cảm thấy vô cùng hứng thú đối với trận chiến đấu giữa Tiêu Phàm và K.

“Đánh không lại, cho nên em mới cần sự trợ giúp của anh.”

Tiêu Phàm không có tự kiêu, hắn rất trực tiếp mà thừa nhận thiếu sót của mình, bởi vì ở trong “Tân Sinh” K có tất cả, thực sự vô cùng kinh khủng, cả người giống như bug trong trò chơi.

“Dựa theo ý nghĩ của em, bên trong quá trình đối chiến K sẽ luôn luôn dùng thuật đọc tâm với em, đây là một trận chiến đấu vô cùng phiền phức. Nếu như dốc hết toàn lực, đem anh ta đẩy vào đường cùng, anh ta sẽ đông kết thời gian, hạn chế hành động của em, cuối cùng thì kết liễu em. Em đã suy nghĩ rất nhiều lần, phát hiện khi cùng anh ta giao chiến, kết quả cuối cùng của mình đều là chết.”

“Vậy thì em không nên cần anh, người em cần chính là một vú em, ví dụ như NPC Mary, giúp em phục sinh trong chiến trường, anh cảm thấy em đi cầu xin người ta, cô ấy sẽ đồng ý ngay.”

Tiêu Bình cười nhạo, dường như hắn ta vô cùng thích thú khi nhìn thấy bộ dạng lúng túng của Tiêu Phàm.

“Anh! Em nói nghiêm túc!”

“Ha ha, được rồi, tiếp tục đi…”

“Ngay từ đầu em thật sự không biết phải ứng phó như thế nào, nhưng gần đây khi em ở trên chiến trường server Nhật Bản đã lấy được Thần khí ‘Thanh kiếm Kusanagi’ server Nhật bản, trong lòng liền có ý nghĩ to gan.”

” ‘Thanh kiếm Kusanagi’ có một cái đặc hiệu gọi là ‘Bát Kỳ Xà San’, có thể tiêm độc vào chỗ kích thương của anh ta, độc tố kia thuộc về tổn thương tuyệt đối, sẽ từ từ từng bước xâm chiếm sinh mệnh của kẻ địch, cho đến khi tử vong.”

“Em định dùng thanh kiếm này lôi cậu ta xuống nước, để cậu ta chết cùng với em?”

“Đúng vậy, ý nghĩa của trận chiến đấu mà em tham gia này chính là thu hoạch được thắng lợi cuối cùng nhất, cũng không phải là lấy tư thái một cường giả mà sinh tồn đến cùng, cho nên chỉ cần có thể chiến thắng, hi sinh đối với em mà nói thì là chuyện có thể tiếp nhận được.”

“Nhưng em hi sinh, ‘Thế giới chi nguyên’ sẽ trực tiếp tuôn ra, K chỉ cần bóp nát nó, liền có thể kết thúc trận chiến đấu này trước khi bị ‘Bát Kỳ Xà San’ hạ độc hoàn toàn, trừ phi…”

“Anh nghĩ không sai, trước khi offline, em đã đem ‘Thế giới chi nguyên’ chuyển giao cho người khác.”

“Chuyển giao cho người khác, thật sự là một hành động vô cùng mạo hiểm, em xác định người chơi kia sẽ sống đến cuối cùng sao? Nếu như người đó nửa đường chết yểu, vậy thì mọi việc em làm đều uổng phí…”

“Sẽ không, bên trong chiến trường mặc dù cô bé chỉ là một sự tồn tại không đáng chú ý, nhưng trong lòng em cùng các bằng hữu thì cô bé lại vô cùng

quan trọng. Em tin tưởng cô bé có thể hoàn thành vấn đề này, bởi vì lần trước chính là em và cô bé cùng nhau sống đến cuối cùng…”

…

“Hỗn chiến ở thế giới song song” diễn ra được một nửa, trước khi Tiêu Phàm offline…

“Miên Miên, em có ngoan không?”

“Kẹo que, đần!”

“Thế mà lại mắng anh đần! Miên Miên, anh rất buồn đó!”

Tiêu Phàm vươn tay ra, bắt đầu làm nũng Miên Miên.

Đối với hành động như vậy của “Lick King”, rất nhiều người đã quen thuộc, nhưng vì bị ảnh hưởng bởi nhưng dư luận kỳ quái, cảm giác xem thường vẫn còn tồn tại, cho nên không đành lòng mà nhìn thẳng, nhao nhao đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Miên Miên cười hì hì, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ, bây giờ cô bé đã không còn sợ khi đụng chạm với Tiêu Phàm.

Mà Tiêu Phàm thừa dịp tất cả mọi người không chú ý đến, đem một viên tiểu cầu lén lút nhét vào trong tay Miên Miên.

“Miên Miên, kẹo que nhờ em một việc, mong em nhất định phải đồng ý với kẹo que đó…”

Miên Miên nghiêng đầu, nhìn xem quả cầu pha lê xinh đẹp trong tay một chút, có chút không hiểu.

“Miên Miên, giúp kẹo que che giấu vào bảo vệ quả tiểu cầu này thật tốt, nhất định không thể để cho bất luận kẻ nào biết được, đến lúc trận đấu này kết thúc, được chứ?”

Nghe Tiêu Phàm nói vậy, Miên Miên càng mơ hồ, chuyện đơn giản như vậy, vì sao phải làm cho khẩn trương như thế?

Không phải chỉ là bảo vệ một quả cầu thôi sao, chẳng lẽ anh ấy sợ mình không trả?

Hừ, lại nói, Miên Miên không trả, anh ấy phải làm thế nào chứ!

Có điều Miên Miên vẫn đồng ý, dù sao ánh sáng mà tiểu cầu phát ra vô cùng đẹp.

"Đúng rồi, Miên Miên, nếu như sau này em thấy có người xấu nào ở trước mặt em mà làm rơi ra loại tiểu cầu này, em nhất định phải đập vỡ nó. Mặt khác, từ giờ trở đi, dù là người nào, em cùng không thể nói đến chuyện này, bao gồm cả chị họ của em, cứ như vậy đi, bái bai ~"

Nhìn thân ảnh Tiêu Phàm dần biến mất, Miên Miên nghi hoặc không thôi, không thể nói cho chị họ cô bé thì còn có thể hiểu được, không thể nói cho hắn biết thì có nghĩa là sao?

Chính hắn không phải là vốn đã biết sao, tại sao còn muốn Miên Miên nói cho hắn biết? Chẳng lẽ sau này hắn sẽ tự mình quên đi sao?

Lời chị họ nói quả nhiên không sai, kẹo que thật sự là một kẻ ngốc, chuyện đơn giản như vậy cũng nhớ không xong!

Miên Miên nắm chặt quả cầu trong tay, sau đó nhét vào trong túi.

…

"Cô bé kia có một phiên bản tăng cường thời gian vô hạn là 'Lá Chắn Băng',

Hoàn toàn có thể vô cùng dễ dàng mà sống sót đến cuối cùng, đem 'Thế giới chi nguyên' giao cho cô bé sẽ được đảm bảo, là một lựa chọn tốt. Mà lấy cá tính kiêu ngạo của K để nói thì sẽ khinh thường việc đi xem nội tâm ngây thơ của một đứa bé, khả năng phát hiện 'Thế giới chi nguyên' ở trong tay cô bé là cực thấp. Mặt khác cô bé có 'Khủng Cụ Cách Tuyệt', đặc hiệu chính là đóng băng, lại thêm cảm giác tồn tại của cô bé trên chiến trường không mạnh, rất khó bị K phát hiện ra, đơn giản có thể nói chính là lựa chọn hoàn hảo."

Nghe cách làm của Tiêu Phàm, Tiêu Bình khó mà có thể chắc chắn.

“Ừm, đúng là như thế. Em nghĩ em có thể hiểu rõ phương thức chiến đấu của K một chút, K sẽ dùng một cái tên gọi là ‘Cấm Chú - Độ Không Tuyệt Đối’ để tiến hành rà soát, đến lúc đó Miên Miên sẽ lấy hình thái ‘Khủng Cụ Cách Tuyệt’ mà sống sót, mà em cũng sẽ dốc hết toàn lực mà chống chọi qua công kích lần này.”

“Sau khi sử dụng ‘Độ Không Tuyệt Đối’, K sẽ đem tất cả lực chú ý mà tập trung đánh bại em, từ đó hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Miên Miên, mà bởi vì khi em mất đi đồng bọn thì sẽ bộc phát ra thực lực lớn mạnh hơn, đem K đẩy vào đường cùng, đến lúc đó K sẽ lập tức sử dụng kỹ năng mạnh nhất của anh ta là ‘Vĩnh Đống Kỷ Niên’ để giết chết em hoàn toàn, em cũng sẽ bởi vậy mà tiến hành bước phản công cuối cùng…”

“Kịch bản này của em không tệ, nhưng cũng có thể không thực hiện được. K biết đọc tâm, trong nháy mắt tại lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy em, đã có thể biết được hết thảy kế hoạch trong lòng em, kế hoạch này sẽ chỉ thất bại.”

“Đúng vậy, sẽ thất bại, cho nên em cần sự trợ giúp của anh.”

“Ha ha, em muốn anh phong ấn ký ức của em giống như anh đã làm lúc trước? Nhưng em đã nghĩ tới chưa, kế hoạch của em tồn tại rất nhiều thứ không ổn định. Ví dụ như server Trung Quốc không thể đi đến cuối cùng mà gặp được server Bắc Mĩ, em không thể bức K xuất ra ‘Độ Không Tuyệt Đối’, hoặc em sẽ trực tiếp bị ‘Độ Không Tuyệt Đối’ tiêu diệt, tất cả những điều này đều sẽ dẫn đến việc kế hoạch này của em bị thất bại. Có điều mấu chốt nhất chính là, trong thời điểm em quên hết tất cả mọi thứ, làm sao có thể cam đoan rằng trong thời khắc cuối cùng đó, mình có thể đâm ‘Thanh kiếm Kusanagi’ về phía K?”

“Em hiểu rõ bản thân mình, dù là quên đi những thứ này, em vẫn có thể làm theo trình tự của kế hoạch này. Chỗ khác biệt duy nhất chính là, em sẽ có thêm áp lực lớn hơn, nếu vào thế yếu khi chiến đấu với K sẽ càng thêm tuyệt vọng, bởi vì em cho rằng ‘Thế giới chi nguyên’ ở trên người mình, chiến đấu không thể có sơ sót. Nhưng cũng bởi vì như thế, em mới có thể lừa gạt K đi theo kế hoạch, từ đó mà kế hoạch có thể thu được thắng lợi

cuối cùng nhất. Còn thời cơ xuất ra 'Thanh kiếm Kusanagi', việc này chỉ có thể dựa vào anh thôi, nhờ anh dùng thôi miên để em quên đi sự tồn tại của 'Thanh kiếm Kusanagi', vào thời điểm em tuyệt vọng nhất, mới có thể nhớ tới nó."

Chương 1085: Ăn Mừng

Chương 1085: Ăn Mừng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Muốn lừa gạt kẻ địch, trước tiên phải lừa gạt chính mình sao? Đúng là một kế hoạch không tệ, vô cùng phù hợp với phong cách của em."

"Vậy anh có đồng ý giúp em không?"

"Ý nghĩ của em rất thú vị, vấn đề này anh giúp em cũng được thôi, có điều em hẳn là hiểu rõ, rất nhiều chuyện điều sẽ nằm ngoài kế hoạch, một khi đã không theo kế hoạch, cách chơi như vậy của em sẽ trở nên vô cùng mạo hiểm, không, phải nói là nguy hiểm mới đúng."

"Em hiểu bản thân mình, vấn đề này hẳn là không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà là phương pháp đánh bại tên K biến thái kia một cách thỏa đáng nhất."

"Ha ha, phương pháp thỏa đáng, điều này căn bản giống như đánh bạc vậy! Có điều em trai đần của anh có vẻ trở nên thông minh hơn một chút, có thể nghĩ ra một kế hoạch thú vị, làm cho cả anh cũng cảm thấy háo hức. Đến lúc đó em cần phải biểu hiện tốt một chút, anh sẽ dành thời gian mà đứng phía dưới xem, bởi vì anh cũng rất chờ mong kết quả cuối cùng, nhưng vậy chúng ta bắt đầu đi…"

…

Thời điểm Tiêu Bình rời đi, ánh sáng trong mắt Tiêu Phàm lại trở nên ảm đạm, bởi vì hắn đã quên mất một vài sự việc.

Hắn không nhớ rõ kế hoạch của mình và Tiêu Bình, cũng không nhớ rõ "Thế giới chi nguyên" đã bị mình chuyển đến trong tay Miên Miên, chỉ còn lại nỗi bất an khi sắp phải đối mặt với K.

…

"Hiện tại cậu đã rõ ràng, mọi chuyện chính là như vậy, cậu sẽ thua em trai đần của tôi. Vì để cho cậu hiểu rõ tại sao mình lại bị bại trận, tôi đã lén lút chôn đoạn ký ức này vào trong đầu của hắn, lấy 'Thuật Đọc Tâm' đặc biệt của cậu mà nói, chắc hẳn sẽ nhìn thấy được."

"Tôi chỉ nói như vậy, thay tôi hỏi thăm John, nói với hắn ta một ngày nào đó fan hâm mộ sẽ đến thăm hỏi hắn ta, ai bảo hắn ta lại viết ra sách học thuật thú vị như vậy chứ…"

Thân ảnh Tiêu Bình biến mất, từ thời khắc này K đã nhìn thấy được hết tất cả trong trí nhớ Tiêu Phàm, anh ta biết Tiêu Phàm chết đi sẽ không tuôn ra "Thế giới chi nguyên", mà cuối cùng anh ta sẽ bị "Bát Kỳ Xà San" hạ độc mà chết!

Phong ấn ký ức, lừa gạt bản thân, tại sao lại có người dùng một kế hoạch không hợp lý mà còn thiếu tính ổn định như vậy! Hắn không biết rằng một khi xuất hiện một chút sai sót, tất cả mọi thứ sẽ bị sập đổ hoàn toàn sao!

Lần đầu tiên nội tâm K cảm thấy bất an, bởi vì anh ta chưa từng nghĩ đến việc phải giải quyết một tình cảnh như thế này, nếu còn tiếp tục như vậy, vào thời điểm máu bị trừ hết, anh ta sẽ bị ngã xuống giống hệt như những gì Mệnh Phàm đã tính toán!

Người nhân tạo bị người thường tính kế sao? Anh ta sẽ trở thành kẻ thất bại trong trận chiến đấu này?

Không! Anh ta không muốn như vậy!

K giẫm lên chỗ sương đọng lại, đạp không khí bay lên, lục soát tìm kiếm Miên Miên!

Nhưng bây giờ một mảng trắng xóa, đều là sông băng, muốn tìm được một đứa trẻ đâu có dễ?!

K bay múa lung tung bận rộn, nhưng vẫn không thể làm gì như cũ.

Cứ một giây sẽ có 10% lượng máu sụt giảm, huyết dược của K đang không ngừng tiêu hao.

Bất an, táo bạo, điên cuồng…

K luôn luôn là người bình tĩnh, chưa từng phải trải qua chuyện như thế này.

Bầu trời thổi lên một luồng gió lạnh thấu xương, hàn khí đang không ngừng phun trào ra, đó là lửa giận mà K đã phát tiết!

Nhưng tất cả… đã không thể thay đổi được điều gì.

Chất lỏng màu đỏ như máu không ngừng tuôn ra khỏi bình thủy tinh, sau đó hòa vào với thiên nhiên.

Tại thời điểm bình thủy tinh tan mất, trên không trung rơi xuống một bông tuyết…

Gió ngừng thổi, tuyết lại bắt đầu bay, đây là sản phẩm của cơn thịnh nộ trước đó của K.

Một người có năng lực biến đổi thời tiết, ở trong "Tân Sinh" cũng chỉ có mình "Băng Đế" K có thể làm được.

Nhưng theo tuyết trắng bay xuống, thân ảnh của K lại dần dần tan đi.

Người xem bên ngoài sân có một chút không hiểu cho lắm, bọn họ nhìn thấy "Lick King" Mệnh Phàm mất đi, vốn cho rằng trận chiến sẽ lấy Bắc Mĩ làm bên chiến thắng cuối cùng mà kết thúc, nhưng mọi chuyện lại không phát triển như vậy.

K bay về phía không trung, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, đáng tiếc cuối cùng lại không có kết quả.

Anh ta mang nuối tiếc theo sát bộ pháp trước đó của Tiêu Phàm, rời khỏi chiến trường.

…

Chẳng lẽ "Lick King" Mệnh Phàm trước đó đã đem "Thế giới chi nguyên" giấu ở bên trong chiến trường, cuối cùng liều chết mà đem "Băng Đế" K lôi xuống nước?

Đây là khả năng duy nhất mà người xem bên ngoài sân nghĩ tới, nhưng bọn họ cũng không rõ ràng, ở trước mặt K, tất cả bí mật đều không thể giấu được.

Nếu như đem "Thế giới chi nguyên" giấu ở một nơi đặc biệt, thì sau khi Tiêu Phàm hi sinh, K có thể rất nhanh mà tìm ra, cũng kết thúc trận chiến đấu này.

…

Bây giờ K biến mất không thấy gì nữa, khán giả chỉ cảm thấy đúng là "Lick King" Mệnh Phàm trước khi chết đã làm gì đó. Nhưng điều này đều chỉ là râu ria, bọn họ chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng của "Hỗn chiến ở thế giới song song".

Tấm bảng trên không vẫn chưa hiển thị kết quả, nhưng trong lòng mọi người đã có suy đoán…

"Lick King" Mệnh Phàm cùng "Băng Đế" K đồng quy vu tận (1), trên trận chiến không có một ai, người chơi server các nước phấn đấu mấy ngày trời, vậy mà cuối cùng chỉ có thể có kết quả hòa thôi sao?

(1) Đồng quy vô tận: Chết cùng với nhau.

Kết quả hòa, dường như đã không tệ, chí ít cũng không thất bại hoàn toàn…

Khán giả tự an ủi mình, nhưng trong lòng vẫn không cam lòng, rõ ràng chạy tới nơi này, cách gần như vậy, nhưng lại xa như vậy.

Đinh -

Trên không trung, tuyết trắng bay múa, một viên tiểu cầu theo đó mà rơi xuống, khảm vào trong đống tuyết.

Cùng lúc đó, một khối băng ở giữa sân bị vỡ ra, một thân ảnh bé nhỏ đáng yêu đi ra.

Cô bé nhìn xung quanh, dường như đề phòng cái gì đó, cẩn thận từng li từng tí đi về phía quả cầu thủy tinh, có vẻ hơi nhát gan.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô bé…

Bên ngoài sân yên tĩnh im ắng,

Bọn họ nghe được nhịp tim của nhau, đang không ngừng tăng tốc…

…

Miên Miên ngồi xổm xuống, dùng đôi tay nhỏ cào vào trong đất tuyết.

Rét lạnh truyền lại cảm giác nhói tay khiến cô bé rụt lại, nhưng rất nhanh sau đó cô bé lại hạ quyết tâm, tiếp tục tìm kiếm trong tuyết, cuối cùng một quả cầu thủy tinh tỏa ra ánh sáng chói lóa được cô bé ôm vào trong người.

Miên Miên nhìn tiểu cầu xinh đẹp trong tay thì có chút không nỡ, nhưng cô bé vẫn nhớ đến lời nhắn nhủ của Tiêu Phàm trước đây…

“Miên Miên, nếu như sau này em thấy có người xấu ở trước mặt em mà làm rơi ra loại tiểu cầu như thế này, em nhất định phải đập vỡ nó…”

Thế là Miên Miên chịu đựng gió lạnh, nhặt một khối băng cứng lên, để quả cầu thủy tinh cùng băng lạnh đụng vào nhau!

…

Ầm ầm, tiếng vỡ vụn phát ra, chiến trường Bắc Mĩ ở phương xa cũng theo đó mà sụp đổ, mà bên ngoài sân rốt cuộc cũng vang lên tiếng hoan hô!

Khói lửa bắt đầu bắn về phía bầu trời, Miên Miên ngẩng đầu nhìn lên đám pháo hoa đang nở rộ.

Mà khi cúi xuống lần nữa, cô bé phát hiện ở giữa sân có rất nhiều người có tướng mạo hung ác đang đi đến.

Nghe chị họ nói, nhưng chú này là bang Hắc Long, là đồng minh.

Miên Miên nhìn xem những người đó đang đi về phía mình, tuy có chút không hiểu, nhưng cũng không sợ hãi, bởi vì cô bé thấy được nụ cười trên khuôn mặt bọn họ giờ phút này, đó là niềm vui sướng phát ra từ tận đáy lòng!

“Một! Hai! Ba!”

Đám người bang Hắc Long quăng Miên Miên lên, ném về phía bầu trời!

…

Miên Miên bị đám người cứ thế quăng lên, rồi tiếp lấy, cứ lặp lại như vậy, chập trùng lên xuống, vui vẻ cười thích thú.

Mà Bán Trường Miên ở đằng xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy đã không nhịn được mà chảy nước mắt.

Đã từ rất lâu cô đã không được nhìn thấy Miên Miên ở trước mặt mọi người với bộ dáng vui vẻ như thế, những năm gần đây, Miên Miên trong trí nhớ của cô đều là run run rẩy rẩy trốn ở sau lưng mình với bộ dáng sợ hãi.

Bán Trường Miên xoay người lại, ôm lấy Tiêu Phàm: “Cảm ơn…”

Chương 1086: Trở Về Hiện Thực

Chương 1086: Trở Về Hiện Thực

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Bán Trường Miên bỗng nhiên ôm lấy mình khiến Tiêu Phàm khẽ giật mình, nhưng khi nghe thấy tiếng cảm ơn thì thầm đó, hắn đã hiểu được.

“Bây giờ Miên Miên rất vui vẻ, em là chị họ của cô bé mà như này là không tốt, với lại chúng ta đã thắng lợi, nên thể hiện niềm vui sướng một chút…”

Cảm xúc rất dễ lây nhiễm lẫn nhau, tiếng reo hò bên ngoài sân càng thêm điên cuồng, bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến sẽ có kết quả như vậy, Miên Miên sống tiếp được, cũng trong thời khắc cuối cùng mà hủy hoại “Thế giới chi nguyên” server Bắc Mĩ!

Thắng lợi tới một cách bất ngờ, nhưng chỉ cần thắng là được…

…

Post Bar “Tân Sinh” trở nên náo nhiệt, vô số lời chúc mừng thắng lợi “Hỗn chiến ở thế giới song song” được truyền đến, Miên Miên người hủy đi “Thế giới chi nguyên” server Bắc Mĩ trực tiếp được mọi người phong làm “Nữ thần thắng lợi”, “Lick King” ở dưới ánh sáng của “Nữ thần thắng lợi” cũng hơi có vẻ ảm đạm.

Có điều Tiêu Phàm cũng không để ý đến những điều này, giờ phút này hắn có chút thấp thỏm, bởi vì sau khi offline, nhóm người Hổ Nữu dự định làm party “Vũ hội Ác Ma” để chúc mừng, mà địa điểm party không phải ở bên ngoài, mà ngay tại bên trong căn hộ hắn thuê.

Dựa theo lời Hổ Nữu nói, chính là muốn nhìn xem nơi hắn ở có phong cách như thế nào.

“Ừm, hóa ra đây là nhà của anh, có cái gì đặc biệt đâu cơ chứ?”

Hồ Phỉ Phỉ không có một chút khách khí nào, trực tiếp đi lên trước, ở phía sau lưng cô, còn có một thành viên khác của “Vũ hội Ác Ma”.

Thường Miên cùng Cơ Hạo Hạo ở Đại học Khoa Học Tự Nhiên thành phố S, ở cùng một thành phố với Tiêu Phàm, tất nhiên cũng sẽ tụ tập ở đây.

“Xin chào, tôi là Thường Miên.”

“À, xin chào, tôi là Tiêu Phàm.”

Nhìn thấy Thường Miên giới thiệu bản thân với hắn, Tiêu Phàm lúc này mới nhớ ra trước đó hắn từng gặp qua Thường Miên, nhưng Thường Miên lại không đường đường chính chính mà gặp qua hắn.

Tiêu Phàm nhìn Thường Miên, luôn cảm thấy cô có chỗ nào thay đổi, sự ôn hòa trong mắt, dường như lại không có nhiều phần kiên cường giống như ngày xưa…

…

Về phần Tuyết Dạ, cậu đương nhiên cũng tới.

Bởi vì em trai em gái của Hồ Phỉ Phỉ là Hồ Lượng Lượng và Hồ Tinh Tinh cùng em trai Tuyết Dạ là Tuyết Nặc đang cùng ở tại thành phố S để học tiểu học, cho nên Tuyết Dạ cũng đến sống tại thành phố S.

“Xin chào, em là Lâm Dạ Tuyết.”

“À… XIn chào, tôi là Tiêu Phàm.”

Nghe Lâm Dạ Tuyết chào hỏi với mình, Tiêu Phàm lúc này mới hoàn hồn.

Dù là trước đó đã tiếp xúc qua ở trong game, nhưng khi trong đời thực nhìn thấy Lâm Dạ Tuyết, Tiêu Phàm vẫn cảm thấy chấn kinh như cũ.

Cũng không phải là nói Lâm Dạ Tuyết mặc đồ nữ giới, mà là một thân đen âu phục thế mà lại đem đến cho người ta cảm giác nữ giả trang nam, đặc biệt là tóc dài được buộc gọn trên đầu đã hạ thấp khả năng Tiêu Phàm phán đoán giới tính của cậu xuống cực thấp.

“Làm sao vậy, vì sao lại ngơ ngác nhìn em như thế?”

Phản ứng của Tiêu Phàm khiến Tuyết Dạ cảm thấy khó hiểu.

“À, không có gì, không có gì.”

“Có điều mặc như vậy đến đây, em đúng là có chút thất lễ. Nhưng mà cũng không có cách nào khác, bởi vì lúc trước có chuyện gấp phải đến công ty

một chuyến, cho nên chỉ có thể mặc thành như vậy, lúc đầu em dự định mặc đẹp hơn một chút…”

Đẹp một chút?!

Tiêu Phàm không biết Lâm Dạ Tuyết xinh đẹp sẽ như thế nào, nhưng hắn không có ý định tìm hiểu tiếp, bởi vì việc này khiến hắn cảm thấy có chút kinh dị.

“À, không có chuyện gì, tôi cảm thấy như này cũng được rồi, như này cũng được rồi, ha ha…”

“Đội trưởng, anh vẫn là thân mật như vậy nha…”

…

Tiêu Phàm quay người trở lại, không biết sao lại nhẹ nhàng thở ra, nhưng hắn lại phát hiện Hồ Phỉ Phỉ đang xoay loạn trong nhà của hắn! Bà cô nội này làm sao mà vẫn dữ dội như vậy!

“Hồ Phỉ Phỉ, cô đang làm cái gì vậy?!”

“Người ta đều nói con trai hay thích giấu chút vậy kỳ quái trong nhà, tôi cảm thấy có chút tò mò đối với điều này, cho nên muốn tìm xem một chút!”

Hồ Phỉ Phỉ tìm kiếm lung tung, vô cùng hưng phấn.

“Này, dừng lại! Cô mở có ngăn tủ khác đi!”

…

“Này, dừng tay! Cô mở ngăn tủ khác đi!”

Tiêu Phàm kinh ngạc thốt lên, khiến Hồ Phỉ Phỉ sững sờ, tiếp theo liền tay mắt lanh lẹ mà mở tủ quần áo cạnh giường Tiêu Phàm ra!

Hồ Phỉ Phỉ hưng phấn mở ra rồi nhìn thoáng qua, kết quả khuôn mặt liền đỏ lên: “Cái gì đó!”

Cơ Hạo Hạo cùng Thường Miên cũng tò mò mà đưa đầu nhìn thoáng qua, sau đó ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

“Cái gì gọi là cái gì, đây là chỗ tôi để quần áo, còn nữa, chỗ này của tôi căn bản không có thứ đồ vật giống như cô đang nghĩ trong lòng đâu!”

“Tôi không tin! Tục ngữ nói, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, chẳng lẽ là anh đem bọn chúng giấu ở phía dưới cái này?”

“Này, cô đừng làm loạn, chỗ này của tôi không có những đồ như cô nghĩ! Cô là đọc tiểu thuyết cùng manga quá nhiều rồi đó!”

Tiêu Phàm vội vàng xông lên, đóng ngăn tủ lại!

Hắn thật sự sợ Hồ Phỉ Phỉ cái người điên này sẽ ra tay lục soát!

“Thôi đi, nhìn anh khẩn trương đến như vậy, chắc chắn đã giấu ở chỗ nào đó, tôi quả nhiên là liệu sự như thần.”

“Liệu cái đầu của cô!”

“Anh… Được rồi, có điều cái kia của anh cũng không có gì đặc biệt…”

“Nói nhảm! Quần lót đều như vậy, cô còn muốn cái gì, chẳng lẽ muốn tỉ lệ vàng sao!”

Cơ Hạo Hạo nhìn bộ dáng của Tiêu Phàm cùng Hồ Phỉ Phỉ, nghi hoặc hỏi: “Hai người đã thân quen đến mức có thể bình thản thảo luận về vấn đề này rồi sao?”

“Tôi còn lâu mới quen hắn/cô ta đó!”

“Tại sao lại bắt chước lời tôi nói!”

Nhìn quang cảnh quen thuộc này, Cơ Hạo Hạo đành chịu mà thở dài, sự ăn ý của hai người này thật sự khiến người khác hâm mộ.

…

Đoàn người lấy ra đồ ăn ngon cùng rượu ngon, lần ăn mừng một lần nữa, từ lúc Tiêu Phàm đến đây ở đến nay, đây là lần đầu tiên náo nhiệt như vậy.

Mặc dù đám người nhìn thấy Miên Miên hoàn thành một bước cuối cùng, nhưng lại hiểu rõ đây thật ra là công lao của Tiêu Phàm, bởi vì trên đời này không có nhiều sự trùng hợp đến như vậy.

Vì biết rõ nguyên nhân sự việc, bọn họ đều chăm chú hỏi thăm Tiêu Phàm một chút.

…

“Anh có anh trai lợi hại như vậy sao?”

“Ừm,

Anh trai tôi thật sự vô cùng lợi hại!”

Nói đến Tiêu Bình, Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

“Vì sao anh cùng anh trai của anh lại có khác biệt lớn đến như vậy, hai người thật sự là anh em sao?”

Nghe nói câu xem thường của Hồ Phỉ Phỉ, Tiêu Phàm lại bất lực phản bác, bởi vì trong lòng hắn, Tiêu Bình thật sự cực kỳ lợi hại.

Cãi nhau, một đêm đều loạn cả lên.

Miên Miên chơi cả một ngày, đã vô cùng mệt mỏi, cho nên Thường Miên nhất định phải mang cô bé về nhà trước.

Mà Cơ Hạo Hạo cùng đường với Thường Miên, cũng đúng lúc làm bạn về nhà.

Lâm Dạ Tuyết là con cả của Lâm gia, trong nhà nhiều chuyện cần cậu xử lý, đương nhiên cũng không thể về muộn, liền nói với Tiêu Phàm một tiếng rồi rời đi.

Trong phòng còn sót lại Tiêu Phàm cùng Hồ Phỉ Phỉ, cô nam quả nữ, nhưng lại không có hương vị mập mờ, bởi vì Tiêu Phàm không coi Hồ Phỉ Phỉ như một người khác phái.

“Lại nói, chúng ta quen biết cùng rất lâu rồi nha…”

Tiêu Phàm không biết vì sao Hồ Phỉ Phỉ lại nói như thế, một bên thuận miệng đáp lại: “Là rất lâu rồi.”

“Lần đầu tiên gặp mặt, cảm giác của anh đối với tôi là gì?”

Lần đầu tiên gặp mặt?

Tiêu Phàm hồi tưởng một chút, hắn nhớ kỹ đó làm một loại cảm giác mộng đẹp bị vỡ vụn.

Haizz, vô cùng tàn nhẫn…

“Bình thường… Bình thường thôi…”

“Cái gì! Bình thường, một đại mỹ nữ như tôi xuất hiện trước mặt anh như vậy mà bình thường sao!”

“Là bình thường mà!”

“Nhưng tôi nhớ được ánh mắt của anh khi đó giống như thấy được nữ thần của mình vậy!”

Tiêu Phàm cực kì lúng túng, lúc đó đúng thật sự là bị bề ngoài của Hồ Phỉ Phỉ lừa gạt, nhưng hắn sẽ không thừa nhận, lập tức ngụy biện nói: “Nào có, đó là ảo giác của cô!”

“Nói bậy, anh rõ ràng là thế! Lúc ấy là tôi đem anh từ đám người hội đồng trong Tân Thủ thôn ra ngoài! Hiện tại thế mà lại nói không có cảm giác gì với tôi!”

Chương 1087: Hôn Nhân Chính Trị

Chương 1087: Hôn Nhân Chính Trị

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Hồ Phỉ Phỉ sốc, nhưng không đứng vững mà ngã xuống.

Tiêu Phàm dự định tiến lên, dự định đỡ lấy cô, nhưng vì rơi quá nhanh, hai người đều ngã trên mặt đất.

Tiêu Phàm che lấy cái ót, cảm thấy có chút đau đơn, liền hoàn hồn, lại hoảng sợ mà phát hiện ra Hồ Phỉ Phỉ đang cưỡi lên trên người mình.

Tiêu Phàm nhìn gương mặt xinh đẹp đang ửng đỏ trước mắt, liền ý thức được điều gì đó.

Chẳng lẽ cái người điên này đã uống nhiều quá rồi!

Hồ Phỉ Phỉ là người uống nhiều nhất trên bàn cơm, ngay từ đầu cô đã không ngừng rót rượu, Tiêu Phàm còn tưởng rằng cô có tửu lượng rất tốt, hiện tại xem ra cô dường như cũng không uống nổi chút rượu!

“Này, cô mau xuống đây, có phải cô đã say rồi không?”

“Tôi say, làm sao có thể chứ? Chẳng qua là tôi cảm thấy…”

Hồ Phỉ Phỉ cúi xuống nhìn khuôn mặt của Tiêu Phàm, sau đó ánh mắt hướng về phía bờ môi, thở dốc càng mạnh hơn, cuối cùng mạnh mẽ nhắm mắt hôn xuống!

Tiêu Phàm như bị xét đánh, cả người không dám động đậy, vốn định nói thêm gì nữa, nhưng người con gái nóng bỏng trong ngực lại làm cho hắn say…

Bóng đêm sâu hơn, trên trời đã đầy sao, giống như mọi điều xấu hổ đều lui vào trong mây…

…

Đêm khuya ở Trung Quốc, bên Bắc Mĩ lại là giữa trưa.

Đây là một ngày trong lúc nóng bức nhất, nhưng ánh mặt trời rực rỡ lại không thể chiếu vào trong phòng.

Mặc dù John ở trong phòng, lại mặc áo bông hai tay ôm lấy người run rẩy, bởi vì giá lạnh đã bao trùm cả gian phòng.

John vươn tay ra, gõ một cái vào khối băng to lớn đặt ở đó, giống như gõ cửa.

“Bảo bối của ba, Arthur, mau ra đây, đừng làm loạn, lạnh chết ba của con rồi.”

Sau khi Arthur trở về từ thất bại của “Hỗn chiến ở thế giới song song”, lập tức đem mình phong ấn trong băng, bởi vì sự tồn tại của cái băng này, John bị đông cứng đến thảm rồi, nhưng hắn ta lại không thể vứt bỏ Arthur không quản được.

“Trời ạ, con đừng náo loạn nữa, ba đã đóng cửa sổ cả một ngày, con cứ đông lạnh như thế mãi, hàn khí sẽ bị lộ ra, hàng xóm sẽ phát hiện thấy điểm bất thường mà báo cảnh sát đó!”

Giờ phút này, cuối cùng Arthur cũng mở mắt ra, phá băng đi ra!

“Cảm ơn trời đất, Arthur con rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, cho nên ba đã nói thất bại kia cũng không tính là cái gì, thất bại sẽ có thể giúp con hiểu được nhiều thứ hơn.”

“Tôi cũng không cảm thấy như vậy, tôi cảm thấy sở dĩ tôi thất bại trong “Hỗn chiến ở thế giới song song” là bởi vì ông thiết kế ra một thế giới giả tưởng không ổn định như vậy. Nếu như ‘Tân Sinh’ trực tiếp dứt khoát giống như hiện thực, Mệnh Phàm kia sẽ không thể thực hiện sách lược vô cùng không hợp thói thường đó để thành công bởi vì nó thật sự không hợp lí chút nào! Chỉ có thiết kế hợp lí chuẩn bị cho kế hoạch sau này, mới là sự tồn tại hoàn mỹ nhất!”

“Hả? Vậy là con có ý kiến gì?”

“Tôi dã suy nghĩ một đêm, dự định từ bỏ cái thế giới giả tưởng nhàm chán này, bắt đầu đặt bước đầu tiên ra hiện thực.”

“Hả? Chơi bên trong ‘Tân Sinh’ không vui sao? Con định đến hiện thực làm cái gì chứ?”

“Thành lập Chính Phủ Thế Giới thống nhất quản lý nhân loại!”

“Mẹ nó, Arthur, con đùa ba sao?”

John kinh hãi, hắn ta cảm thấy những lời này của Arthur giống như đang nói mình muốn làm tổng thống.

“Tôi không nói đùa, thế giới cần sự tồn tại ổn định hợp lý tuyệt đối, mà nó chính là Chính Phủ Thế Giới.”

John nhìn xem sắc mặt của Arthur, biết tên này sẽ không nghe lời khuyên: “Vậy con có kế hoạch nào chưa?”

“Bây giờ ba cường quốc lớn trên thế giới là chúng ta Mỹ, Nga và Trung Quốc. Quan hệ giữa nước chúng ta và Nga cũng không hữu hảo, mà là thái độ cường ngạnh, tôi dự định sẽ ra tay từ Trung Quốc với chính trị tương đối nhu hòa!”

“Hả?! Vậy con đã chuẩn bị tốt kế hoạch rồi sao?”

“Tất cả đã lên kế hoạch xong xuôi, mục tiêu đầu tiên của tôi chính là cô ấy…”

John sửng sốt một chút, hắn ta không thể nghĩ tới Arthur sẽ lấy ra một ảnh chụp một người con gái…

“Đây là?”

“Bước đầu tiên trong kế hoạch của tôi. Tôi sẽ kết hôn cùng cô gái nhân loại này…”

“Hả?!”

Khuôn mặt tươi cười của John lần đầu tiên xuất hiện vẻ kinh ngạc, hắn ta thực sự không rõ trước đây vài phút Arthur còn đang đàm luận về Chính Phủ Thế Giới hoang đường đến cực điểm kia, làm sao mà một phút sau đã nói đến những thứ này?

Chẳng lẽ tuổi dậy thì của người nhân tạo đến rồi?!

Có điều so với cái Chính Phủ Thế Giới đến cả quỷ cũng không hiểu kia, hôn nhân đại sự thật sự quan trọng hơn.

Nhưng người ba như hắn ta còn chưa kết hôn, tại sao mà Arthur đã muốn kết hôn?

Ầu, nói như vậy, đến lúc đó mình sẽ làm ông nội?

Cảm giác này… Hình như không tệ nha…

Nhìn thấy thần sắc của John thay đổi, Arthur biết được trong lòng của hắn ta nhất định đã nghĩ sai: "Ông đừng suy nghĩ quá nhiều, đây là mấu chốt của vòng thứ nhất trong việc thực hiện kế hoạch thành lập Chính Phủ Thế Giới."

"Thành lập chính phủ thì có liên quan gì đến kết hôn?"

"Đây không phải là hôn nhân bình thường, đây là hôn nhân chính trị."

"Hả?!"

"Thái độ của Nga quá mức cường ngạnh, tôi không thể ra tay, cho nên xuất phát điểm sẽ đặt trên người con gái Trung Quốc này. Người này tên là Hồ Phỉ Phỉ, xem như là một người trong xã hội thượng lưu, nhưng Hồ Bá ba của cô ấy lại vô cùng thông minh, là người quản lí tập đoàn Hồ thị."

"Chính là tập đoàn nắm giữ mạch máu kinh tế của Trung Quốc sao?"

"Đúng vậy, đúng là như thế."

"Con dự định lấy hôn nhân làm cầu nối, dần dần khống chế mạch máu kinh tế của Trung Quốc, sau đó khiến cho Trung Quốc cùng Mỹ liên hợp lại với

nhau, tiếp đến đồng loạt tạo áp lực với Nga, cuối cùng thành lập nên Chính Phủ Thế Giới?”

Arthur nói như vậy, trong nháy mắt John đã lĩnh hội được ý nghĩ của anh ta.

“Không sai, chính là như vậy, thông qua hôn nhân mà từng bước đạt được tất cả mọi thứ, không thể không thừa nhận đây chính là một kế hoạch nhẹ nhàng lại hoàn hảo.”

“Nhưng mà… Con sẽ theo đuổi cô ấy sao?”

John bắt đầu đánh giá Arthur, hắn ta cảm thấy Arthur phong nhã, nhưng cả người lại lạnh như băng, cũng không có cô gái nào thích.

“Tôi không theo đuổi,

Tôi cảm thấy theo đuổi con gái chính là một quá trình dư thừa, thực sự quá lãng phí tinh lực.”

“Hả?! Vậy con muốn làm như thế nào?”

“Tôi sẽ dùng vũ lực bức hôn, dị năng của tôi mà ông giao phó cho, chính là vì thành lập Chính Phủ Thế Giới, là thời điểm sử dụng ở trước mặt mọi người.”

Nghe lời nói của Arthur, cả người John đều ngây ngẩn ra, hắn ta không nghĩ tới Arthur sẽ cường ngạnh như vậy, nhưng cái lý do bức hôn khiến hắn ta cảm giác có chút đường hoàng.

Dị năng mà ba giao phó cho con, lần đầu tiên con sử dụng là vì ép buộc con gái nhà người ta gả cho con, hơn nữa còn lấy làm chiêu bài thành lập Chính Phủ Thế Giới, đây quả thực…

Được rồi, nghĩ đến việc mình có thể ôm cháu trai, John cũng lười so đo những thứ này.

“Cho nên con muốn làm gì bây giờ?”

“Hiện tại tôi muốn đi đến một bên khác của Địa Cầu, thể hiện lực lượng của tôi với bọn họ!”

“Há, con sẽ không đi thật chứ, như vậy sẽ sinh ra rất nhiều phiền phức.”

“Việc thành lập Chính Phủ Thế Giới bắt buộc phải làm, mà kế hoạch của tôi lại vô cùng hoàn hảo, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần kết thông gia với cô gái này thành công, dựa vào trí tuệ của tôi thì sẽ rất nhanh đã có thể năm giữ quyền lực của Hồ thị trong tay, đến lúc đó liên hợp lại tạo nên sức mạnh, cân bằng lại thế giới.”

“Nhưng vậy đúng là rất tốt, nhưng thế giới hiện tại cũng không tệ nha, tại sao con phải…”

“Ông đừng nói nữa, tôi đã lên kế hoạch xong hết rồi.”

“Nếu như phương hướng không xảy ra đúng theo kế hoạch thì sao?”

“Hi sinh một cô gái, miễn trừ một người có tính uy hiếp, cũng có được một người tài giỏi, tôi không cảm thấy bọn họ sẽ từ bỏ cuộc mua bán này. Chỉ cần tôi cho thấy đầy đủ phân lượng, tất cả đều sẽ tiến hành thuận lợi…”

“Haizz…”

“Ông còn muốn nói nhiều làm gì?”

“Ba luôn cảm thấy kế hoạch này của con từ mục tiêu đến quá trình đều lý tính quá mức.”

“Lý tính có gì không tốt, cứ như vậy đi.”

Chương 1088: Yêu Cầu Của Hồ Bác

Chương 1088: Yêu Cầu Của Hồ Bác

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Arthur xoay người, dưới chân sáng lên ánh sáng ma pháp!

Anh ta đã sớm xâm lấn hệ thống định vị vệ tinh toàn cầu, nhờ vào năng lực của vệ tinh, trước đó "Cấm Chú - Truyện Tống Thời Không" đã làm xong ký hiệu định vị, bởi vậy kế hoạch có thể bắt đầu!

Ánh sáng lấp lánh, Arthur liền biến mất trong không trung, John nhìn ngắm khối băng to lớn bị bỏ không trong phòng mà thở dài một tiếng: "Haizz, rốt cuộc ba cũng đã hiểu vì sao con có thể không sử dụng đến cửa sau mà ba lưu lại vẫn có thể tiến vào được trận doanh Ác Ma rồi…"

"Đối với nhân loại mà nói, thiếu thốn cảm tính, quá nhiều lý tính, cũng là một loại biến thái…"

"Ba quả nhiên không am hiểu việc trồng người, đến bao giờ con mới có thể hiểu rõ những điều này chứ, Arthur?"

…

Đêm khuya, căn cứ quân sự Hoàng Hải Trung Quốc, cảnh báo không ngừng vang lên, mà kẻ địch lại chỉ có một.

"Rốt cuộc cậu là người nơi nào, tranh thủ thời gian mà khoanh tay chịu trói đi!"

Sĩ quan hô to, binh sĩ cầm súng nhắm ngay vào không trung, mà Arthur vẫn đứng yên như vậy, nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lạnh lẽo.

"Tôi cũng không có ác ý, chỉ là muốn cùng lãnh đạo của các ông đàm phán chút chuyện quan trọng."

"Cậu đang nói đùa sao? Lãnh đạo của chúng tôi không phải người mà cậu muốn gặp liền có thể gặp, cậu có biết bây giờ mình đang làm cái gì không! Cậu đã xâm nhập vào địa phận quân sự trọng yếu của nước ta! Nếu còn không khoanh tay chịu trói, chúng tôi sẽ phải nổ súng bắn!"

Arthur không thèm để ý, cứ như vậy mà nhìn xuống phía dưới, từ lúc vừa mới bắt đầu anh ta đã hiểu rõ mọi chuyện sẽ không thuận lợi như thế, cho nên anh ta không trực tiếp đi tìm lãnh đạo quốc gia, mà là đến nơi này, bởi vì nơi này là sân khấu tốt nhất để anh ta thể hiện vũ lực một cách rõ ràng!

Nhiệt độ chợt hạ thấp, bầu trời bỗng nhiên có bông tuyết bay xuống…

…

Cục Quốc An, màn hình treo trên cao lóe lên, phía trên phát tình hình chiến đầu của bân căn cứ quân sự Hoàng Hải.

Trán Tiểu Ngũ không ngừng toát mồ hôi, cảm thấy có chút khẩn trương, bởi vì mấy phỏng đoán biến thái của "Số 0" đều linh nghiệm!

Sau khi người nhân tạo mà John tạo ra sẽ xuất hiện dị năng, bây giờ ở ngay tại căn cứ quân sự Hoàng Hải đại náo một phen.

"Đây không phải là tình huống mà bọn họ có thể ứng phó."

Độc Cô Thần nhìn màn hình trên cao, trầm giọng nói.

Vẻ mặt của Tiêu Lập Thụ giờ phút này cũng trở nên âm trầm: "Thần nhi, cậu đi đi."

"Vâng."

Nói xong, Độc Cô Thần liền rút kiếm đi ra ngoài cửa.

Sắc mặt mọi người đều nghiêm túc, bọn họ biết Độc Cô Thần phải đi hoàn thành chính là vì trách nhiệm bảo vệ tôn nghiêm của quốc gia.

Có điều sắc mặt Tiêu Bình vẫn hiển hiện nụ cười như vậy, bởi vì hắn ta căn bản không quan tâm đến những điều này, hắn ta chỉ quan tâm đến em trai của mình.

Biểu hiện Arthur đại náo căn cứ quân sự Hoàng Hải, hắn ta chỉ là cảm thấy hứng thú thôi, nhìn thấy Độc Cô Thần tiến lên xử lý, hắn ta liền một mình đi trở về bên trong phòng tối của mình.

Bên trong đêm tối, trời u ám, không ai có thể nhìn thấy gì.

Độc Cô Thần điều khiển Ngự Kiếm Thuật đi trong không trung, hắn ta cần nhanh chóng tiến lên trợ giúp.

Nhưng hắn ta chợt dừng chân, bởi vì có người xuất hiện ở trước mặt hắn ta.

Đầu bù tóc rối, vẫn là lôi thôi như thế, lão ăn mày ngáp một cái, ngồi ở trên đám mây, bộ dáng có chút lười biếng.

“Sư điệt Độc Cô Thần, bái kiến Lý sư thúc.”

“Được rồi, đừng khách sáo, thực tế một chút, chuyển khoản Wechat.”

Độc Cô Thần sững sờ giữa không trung.

“Sư thúc đùa với cậu à, cậu cảm thấy sư thúc tôi sẽ là người lừa tiền cậu sao?”

Độc Cô Thần trầm mặc không nói gì.

“Haizz, được rồi, cậu đúng là khúc gỗ. Tôi biết cậu có việc gấp, hiện tại tôi chỉ muốn giao cho cậu vài thứ, sau này cậu giúp tôi tìm cơ hội giúp tôi tặng cho sư đệ của cậu…”

…

Tiêu Phàm cảm thấy đầu của mình hơi choáng váng, rồi thấy trên ngực của mình có thứ gì đó mềm mại, còn có từng đợt khí ấm phả vào ngực hắn một cách có quy luật nữa.

Hắn mở mắt ra, sau đó không biết mình nên làm cái gì bây giờ nữa.

Trước mắt hắn là khuôn mặt của Hồ Phỉ Phỉ, khi nhìn gần thật sự rất đẹp.

Điều này làm cho Tiêu Phàm nhớ tới chuyện đêm hôm qua, cơ thể lại trở nên nóng nực…

Tiêu Phàm không dám nhúc nhích, thế nhưng mà trên bảo dưới không nghe, điều đó đã làm cô gái trong ngực cảm thấy hơi khó chịu, rồi dần dần mở mắt ra.

Khi thấy Hồ Phỉ Phỉ nhìn chằm chằm vào mình thì Tiêu Phàm hoảng loạn: “Tối hôm qua… tôi… tôi… cô… cô… chuyện đó…”

Tiêu Phàm không biết mình nên nói cái gì, cảm giác rất khó tả.

Hồ Phỉ Phỉ trừng mắt nhìn hắn, rồi lại hôn hắn lần nữa…

…

Hồ Phỉ Phỉ đã rời đi khá lâu rồi, thế nhưng Tiêu Phàm vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Hắn ngồi đờ người ra trên giường, trong đầu luôn xuất hiện cảnh tượng đêm hôm qua làm hai má hắn đỏ lên.

“A! Không thể nghĩ những thứ này nữa!”

Từ trong phòng trọ truyền ra một tiếng hét lớn.

Trong ngôi nhà họ Hồ tại thành phố S…

Tình hình cũng không tốt hơn bên kia bao nhiêu.

“A! Ta vừa làm những cái gì vậy!”

Hồ Phỉ Phỉ lăn qua lăn lại trên chiếc giường của mình, đỏ mặt mà úp mặt vào gối.

…

Một lúc lâu sau, Tiêu Phàm mới đăng nhập vào “Tân Sinh”.

Server Trung Quốc đã chiến thắng tại sự kiện “Hỗn chiến tại thế giới song song”, hiện tại thế giới này càng ngày càng náo nhiệt rồi, mà người chiến thắng cũng được ban thưởng cực kỳ phong phú.

Trên không, xuất hiện thêm một đồng hồ đếm ngược, rất thu hút ánh nhìn.

Đó là thời gian liên thông server toàn cầu, tới lúc đó, những công ty và doanh nghiệp tại thế giới hiện thực cũng có thể gia nhập “Tân Sinh”, lúc đó thì “Tân Sinh” sẽ trở thành một thế giới đầy ắp cơ hội kinh doanh.

Mà trong lúc này, sau khi kết thúc hoạt động "Hỗn chiến tại thế giới song song" thì "Tân Sinh" lại cho ra một hoạt động mới tinh, đó chính là "Đội Ngũ Quyết Đấu".

Đây là một hoạt động giành cho đội ngũ năm người tham gia, phạm vi bao trùm toàn bộ thế giới này!

Mỗi một server sẽ tổ chức vòng loại để chọn ra bốn đội ngũ mạnh mẽ nhất của server mình, sau đó sẽ đại diện cho server của mình tham dự vào vòng chung kết, tranh tài với những đội ngũ của các server khác!

Trong nước có những đội ngũ như "Bá Vương Hoa", "Truy Phong Liệp Đoàn" và vài đội ngũ do các công hội lớn tạo thành, đương nhiên "Vũ Hội Ác Ma" cũng sẽ không bỏ qua hoạt động này.

Bởi vì số lượng đội ngũ tham gia quá nhiều, cho nên muốn vào được vòng chung kết là một chuyện rất khó khăn, thế nhưng điều này cũng không áp dụng đối với đội ngũ của Tiêu Phàm.

…

"Ôi mẹ ơi, đối thủ của chúng ta lại là 'Vũ Hội Ác Ma' do 'Lich King' Mệnh Phàm làm đội trưởng! GG()!" (gg: good game - thuật ngữ game, trước khi game đối kháng hoặc moba kết thúc sẽ ghi vầy để khen đối thủ hoặc trận này hay. Hiện tại còn áp dụng khi muốn đầu hàng, kết thúc trận chiến sớm.)

Khi đối thủ thấy được bọn họ đều chọn đầu hàng, hoặc có thể trở thành một cuộc gặp gỡ giao lưu giữa thần tượng và fan hâm mộ.

"Oa! Mệnh Phàm! Em là fan hâm mộ trung thành của anh, là thành viên của 'Đoàn tiếp viện Lich King' đó!"

Tiêu Phàm cũng không nghĩ tới trong trò chơi mà mình cũng có fan hâm mộ, thế nhưng khi hắn cảm nhận được một ánh mắt sắc bén từ phía sau thì cũng không dám làm điều gì quá thân mật với fan của mình.

Trừ hai loại đó, Tiêu Phàm còn gặp phải một vài người chơi rất kỳ lạ…

"A! Hãy giúp ta xin chữ ký của 'Nữ Thần Chiến Thắng' Miên Miên đi!"

Khi thấy được ánh mắt cuồng nhiệt của người đó đối với Miên Miên thì Bán Trường Miên đã giết gã ta một cách dứt khoát.

Cứ như vậy, "Đội Ngũ Quyết Đấu" diễn ra rất thuận lợi, mà "Vũ Hội Ác Ma" chưa bao giờ chiến đấu thật sự với một đội ngũ nào, cũng đã được lọt vào vòng mười sáu đội mạnh nhất rồi.

…

"Tới hôm nay vẫn không được chiến đấu nữa, lúc đầu em còn muốn rèn luyện kỹ xảo chiến đấu nữa mà!"

Xà Cơ còn muốn dùng cơ hội này để rèn luyện kỹ xảo chiến đấu, thế nhưng thật sự không ngờ rằng không có đội ngũ nào chiến đấu với đội họ cả.

Chương 1089: Rời Đi Và Trốn Đi

Chương 1089: Rời Đi Và Trốn Đi

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

"Đội chúng ta có ba trong Thất Đại Tội cơ mà, chỉ cần thấy chúng ta thì đối phương đã bị dọa sợ rồi, còn đánh thế nào được nữa chứ."

Hổ Nữu xua tay, không thèm để ý chút nào cả.

"Đúng vậy, đội trưởng, Tuyết Dạ và Bán Trường Miên đều quá mạnh đi."

Xà Cơ nhìn ba đồng đội của mình với ánh mắt hâm mộ: "À mà chị Hổ Nữu, gần đây chị và đội trưởng sao vậy? Tại sao cả hai người đều không nói lời nào?"

"Hả? Có chuyện này sao?"

Hổ Nữu lén nhìn bóng lưng của Tiêu Phàm, đỏ mặt lên: "Anh ta chọc tức chị!"

Đúng vậy, thời điểm này đánh nhẽ đàn ông phải chủ động chứ!

Thế mà mấy ngày trôi qua rồi, cái tên kia vẫn ngây ngốc như khúc gỗ vậy á!

Hiện tại, thính lực của Tiêu Phàm rất tốt, đương nhiên cũng nghe được lời nói của Hổ Nữu, thế nhưng hắn lại không biết làm sao cho phải nữa.

Chọc tức cô ấy rồi sao?

Khi uống say thì thật sự là toàn chuyện xấu xảy ra thôi mà!

Tại sao ta vẫn không thể ghi nhớ cái câu uống rượu hỏng việc chứ?

Như vậy, hiện tại ta phải làm gì đây?

A a a…

…

Sau khi thoát game thì Hồ Phỉ Phỉ cảm thấy bực mình, bởi vì tới hôm nay Tiêu Phàm vẫn không để ý tới cô.

Thế nhưng khi nghĩ tới bộ dáng đần độn của Tiêu Phàm thì cô lại nở một nụ cười ngọt ngào.

Hồ Phỉ Phỉ đi ra máy chơi game, lại thấy được Hồ Bác đang ngồi trong phòng cô, khi cô đang định nổi giận thì lại thấy sắc mặt hiện giờ của Hồ Bác không tốt lắm.

“Con gái, cả đời này cha còn chưa yêu cầu con làm chuyện gì, lần này cha hi vọng con có thể nghe lời của cha!”

“Hả? Chuyện gì vậy?”

Lời nói của Hồ Bác quá đột ngột làm Hồ Phỉ Phỉ không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

“Để cha cho con xem một đoạn video trước đi…”

Hồ Bác thở dài, mở một đoạn video được quay cảnh phía trên không của căn cứ quân sự tại Hoàng Hải…

Hồ Phỉ Phỉ nhìn thấy một anh chàng đang đứng trên không mà giật mình: ” ‘Băng Đế’ K?”

” ‘Băng Đế’ K sao? Chẳng lẽ đây là tên của cậu ta trong ‘Tân Sinh’? ‘Băng Đế’, thật đúng là một danh hiệu rất thích hợp với cậu ta. Cậu ta tên là Arthur, người Mỹ, thân phận thực sự của cậu ta chính là một người nhân tạo do người nhân tạo No. 8 tạo ra, mà người nhân tạo No. 8 chính là sản phẩm của thí nghiệm bí mật ‘Sáng tạo tân nhân loại’ của nước Mỹ. Con cũng có thể xem như cậu ta là No. 9.”

“No. 9? Là thứ gì?”

“Tóm lại, cậu ta là một thực thể vượt trội so với loài người.”

“Vượt trội so với loài người sao?”

“Con cứ xem hết đoạn video này đi đã…”

Hổ Nữu nhìn tiếp vào màn hình, dần dần cô trở nên khiếp sợ!

Cô nhìn thấy, những viên đạn không thể bắn về phía trước do gió lạnh, từng chiếc máy bay chiến đấu mất điều khiển mà lao xuống, đạn đạo cũng bị đông cứng lại ở trên không. Toàn bộ năng lực của Arthur có được trong trò chơi, thế mà lại có thể sử dụng ở trong hiện thực!

Cuối cùng, cô còn nhìn thấy một người đàn ông hơi quen mặt nữa…

“Cậu ta là Độc Cô Thần, nhân viên cục Quốc An, cũng là đệ tử của phái Thục Sơn, sư huynh của Tiêu Phàm - bạn của con đó.”

Phái Thục Sơn?

Thật sự không nghĩ tới, Tiêu Phàm lại là đệ tử của phái Thục Sơn nha.

Hồ Phỉ Phỉ cũng đã nhìn thấy thanh kiếm trên người Độc Cô Thần, đó là một thanh kiếm sắc bén hơn nhiều kiếm trong tay Tiêu Phàm!

Khi thanh kiếm kia chuẩn bị chém trúng người Arthur, thế nhưng cuối cùng vẫn thất bại…

Bởi vì Arthur đã Đóng Băng Thời Không!

“Cha để cho con nhìn cái video này làm gì?”

Hồ Phỉ Phỉ đã nhìn thấy rất nhiều điều không thể tưởng tượng nổi ở trong cái video này, thế nhưng cô vẫn không biết tại sao lại phải xem cái video này nữa.

“Arthur hi vọng thông gia với gia đình chúng ta.”

Thông gia?

Tinh Tinh vẫn còn nhỏ, như vậy người mà Arthur muốn lấy là…

“Nói đùa sao? Con không thích anh ta!”

Hồ Phỉ Phỉ hét lớn, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt ở trong game, cô đã rất ghét Arthur rồi. Bởi vì cô cảm thấy Arthur lạnh như một tảng băng vậy, chắc chắn là một người không thú vị chút nào cả.

“Thông gia cùng cậu ta có gì không tốt chứ? Arthur rất thông minh, cũng rất mạnh mẽ, có cậu ấy gia nhập thì Hồ gia chúng ta sẽ mạnh mẽ hơn nhiều lần.”

“Không! Không! Không! Con không đồng ý!”

Hồ Phỉ Phỉ còn muốn nói thêm cái gì nữa, thế nhưng hành động của Hồ Bác lại làm cho cô giật mình!

“Xin lỗi, Phỉ Phỉ, cha cũng không muốn, thế nhưng cha van con!”

Hồ Bác rưng rưng nước mắt, quỳ xuống…

Trong vòng đấu mười sáu đội mạnh nhất tại server Trung Quốc, “Vũ Hội Ác Ma” giải quyết đối thủ một cách dễ dàng.

Thế nhưng thành viên lần này ra sân thi đấu chính là tuyển thủ dự bị của "Vũ Hội Ác Ma", "Nữ Thần Chiến Thắng" Miên Miên đang rất nổi danh.

"Hôm nay cô ấy cũng không online sao?"

Tiêu Phàm quay đầu lại hỏi những đồng đội của mình, tự nhiên hắn cảm thấy hơi bực bội.

Từ ngày offline hôm đó, Tiêu Phàm còn chưa từng gặp Hổ Nữu online, trong bảng hảo hữu vẫn luôn luôn là màu xám.

Điều này có hai khả năng xảy ra, một là Hổ Nữu không online, hai chính là cô đặt chế độ offline cho mình.

Theo tính cách của cô ấy thì không thể nào đặt mình tại chế độ offline được.

"Không có…"

Không gặp Hổ Nữu thì Xà Cơ cũng có vẻ buồn buồn, sau đó lại cẩn thận mà bổ sung một câu: "Chị Hổ Nữu nói rằng đội trưởng ca ca chọc giận chị ấy."

"Anh chọc giận cô ta á? Là do cô ta chọc giận anh mới đúng…"

Sau khi nghe được lời nói của Xà Cơ thì Tiêu Phàm không hiểu gì cả, rồi sau đó cảm thấy tức giận, cũng mặc kệ tiếng hoan hô xung quanh, hắn rời khỏi chiến trường luôn.

Mà trên khán đài, cô gái vừa được hắn nhắc tới thì yên lặng mà theo dõi trận đấu này, rất là điềm tĩnh.

Khi cô thấy Tiêu Phàm rời khỏi thì mình cũng rời khỏi nơi đó.

Sau khi ra khỏi khán đài, Hổ Nữu cứ như là mất hồn vậy, đi về phía trước không có mục đích nào cả.

Bên cạnh cô không ngừng có người chơi đi ngang qua, họ đang thảo luận về trận chiến đấu vừa rồi của "Đội Ngũ Quyết Đấu"…

“Vũ Hội Ác Ma của ‘Lich King’ Mệnh Phàm cũng quá mạnh đi!”

“Ai nói không mạnh đâu, ngoài Mệnh Phàm ra, họ còn có hai trong Thất Đại Tội nữa mà, còn một thành viên nữ trông khá dịu dàng lại cũng có kiến thức cơ bản vững chắc về phương diện tanker, ta cảm thấy bọn họ có cơ hội rất lớn trở thành quán quân trong ‘Đội Ngũ Quyết Đấu’ lần này!”

“Điều này là đương nhiên rồi, có ‘Lich King’ tham dự thì có trận nào không được quán quân đâu? Hơn nữa, trong đội ngũ bọn họ còn có ‘Nữ Thần Chiến Thắng’ Miên Miên nữa mà!”

“Đúng vậy, hôm nay cô bé cũng ra sân nữa. Mặc dù chỉ đứng yên không làm gì, thế nhưng vẫn rất đáng yêu!”

“Ta nhớ được thành viên lúc trước tham gia trận đấu của ‘Vũ Hội Ác Ma’ là người khác, không phải Miên Miên nhỉ?”

“Có sao đâu chứ, chỉ cần có ‘Lich King’ Mệnh Phàm thì không cần làm gì cũng sẽ thắng thôi! Mà ta càng hi vọng Miên Miên ra sân hơn…”

…

Đúng vậy, Phàm muội muội hiện tại rất mạnh, mọi người cũng ngày càng tốt hơn, chỉ có ta là vẫn như lúc trước không tiến bộ chút nào cả, ở lại đó cũng chỉ có thể liên lụy tới mọi người mà thôi.

Ta rời khỏi đó, mọi người có lẽ sẽ càng ngày càng tốt hơn…

Sắc mặt của Hổ Nữu hơi u ám, cô cúi đầu đi về phía trước, cô không biết mình nên đi đâu cả, thế nhưng vẫn theo bản năng đi trở về con đường lúc trước cô đã đi, bởi vì nơi đó có lưu giữ những kỷ niệm của cô.

Cô nhìn về phía xa, tân thủ thôn của trận doanh Ác Ma vẫn như trước toàn là cát vàng, mà trình độ náo nhiệt đã không được như lúc vừa mới mở trò chơi này.

“Tân Sinh” có giới hạn về mặt tuổi tác, cũng không phải tất cả mọi người đều có điều kiện như Miên Miên, có thể dùng tiền chơi trò chơi. Cho nên

nơi này vẫn thỉnh thoảng xuất hiện người chơi vừa đủ tuổi đăng nhập vào trò chơi.

Thế nhưng điều kiện để gia nhập vào trong tộc Ác Ma khá đặc biệt, cho nên số người chơi vẫn không thể nào nhiều được.

Cũng không tới mức rách nát hoang vu, bởi vì những người được sinh ra tại nơi này đều có cách sống và phong cách riêng của bản thân mình.

Chương 1090: Biết Được

Chương 1090: Biết Được

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Chắc hẳn là nơi này…”

Hổ Nữu nhìn qua nơi đất trống kia khá lâu, đó là nơi lần đầu cô gặp mặt Tiêu Phàm, cũng là nơi bắt đầu cuộc hành trình mới của cuộc đời.

Cô yên lặng ngồi xuống, nhớ lại.

“Tên ngu ngốc kia còn chưa tặng cho ta thứ gì cả đâu…”

“Thế nhưng, như vậy cũng tốt, như vậy cũng sẽ không có thứ gì đáng để lưu luyến…”

Hổ Nữu mở bảng hảo hữu của mình ra, cô muốn xóa sạch tất cả, bởi vì cô đã quyết định rời khỏi nơi đây.

Theo từng cái tên trên bảng hảo hữu biến mất thì Hổ Nữu cảm thấy trong lòng mình thiếu mất một khối.

Đột nhiên, cô phát hiện trong đó có một tấm hình mà mình đã lưu từ lâu, đó là khi trò chơi bắt đầu, cô mua sắm thời trang cho Tiêu Phàm, thừa dịp Tiêu Phàm không để ý thay cho hắn một bộ nữ trang rồi chụp lại.

Hổ Nữu nhìn vào biểu cảm của Tiêu Phàm lúc đó mà cười to, cười tới mức chảy cả nước mắt, rồi tấm hình này cũng biến mất ngay sau đó…

Hổ Nữu ngồi một mình trên mảnh đất vàng này, nhìn tới mặt trời dần dần rơi xuống phía chân trời mà thở dài: "Là lúc nên rời khỏi rồi."

Hổ Nữu đưa tay ra, chậm rãi nhấn xuống nút "rời khỏi", trong khoảnh khắc cuối cùng cô tự nhiên quay người nhìn lại, thế nhưng ở phía sau là một vùng trống rỗng, không có gì cả…

…

Cốc cốc…

Tiểu Ngũ mặc dù hơi sợ hãi nhưng vẫn cố gắng gõ cửa phòng tối.

"Vào đi."

Khi được ngầm đồng ý thì cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chúng ta chuẩn bị tới bệnh viện thăm đại ca Độc Cô Thần, anh có muốn đi cùng hay không?"

"Độc Cô Thần bị Arthur đánh bại rồi sao?"

Lời nói của Tiêu Bình làm cho Tiểu Ngũ hơi tức giận, bởi vì chuyện này đã xảy ra vài ngày trước rồi, thế nhưng người này có vẻ như vừa mới biết thì phải.

"Nếu cái tên kia không có cái năng lực đóng băng thời không đáng chết kia thì Độc Cô Thần đã chém chết hắn ta sớm rồi, mà anh không lo lắng cho đại ca Độc Cô Thần chút nào sao?"

"Arthur sẽ không để Độc Cô Thần chết, không phải à? Ta càng tò mò hơn là tại sao Arthur lại làm như vậy…"

Tiêu Bình cười nói.

"Hắn yêu cầu thông gia chính trị."

“Ồ? Ý nghĩ của hắn làm ta ngạc nhiên đó, ta còn tưởng rằng John sai hắn tới đây để khoe khoang, làm cho nước ta tài trợ kinh phí cho dự án nghiên cứu của hắn ta chứ.”

Tiêu Bình thật sự là cảm thấy ngạc nhiên, ngay ban đầu hắn ta còn tưởng John chỉ huy Arthur làm như vậy, thế nhưng hiện tại mà nói, chuyện cũng không giống như tưởng tượng của hắn ta.

“Dựa vào lực lượng vượt qua đại dương tới ép hôn sao? Người nhân tạo thú vị, mà cô gái nào may mắn như vậy, có thể kết hôn cùng người nhân tạo này đây?”

“Đại tiểu thư của tập đoàn Hổ Thức, Hồ Phỉ Phỉ.”

Khi nghe được cái tên này thì Tiêu Bình không cười nữa, đôi mắt đang híp lại cũng mở lớn ra.

“Hổ thị sao? Hổ thị cũng đã đầu tư số lớn tài chính vào quân sự nước ta nha, hắn muốn thông qua thông gia chính trị để nắm giữ mạch máu kinh tế nước ta, đầu óc của người nhân tạo thật sự rất tốt đây. Vậy kết quả như thế nào?”

“Phía trên đồng ý, có một dị năng giả mạnh mẽ còn hơn Độc Cô Thần làm đòng minh, bọn họ rất vui lòng.”

Tiểu Ngũ cắn răng nói, có vẻ như rất khó chịu với quyết định của cấp trên.

“Ha ha, bọn ngu xuẩn, có lẽ bọn họ muốn có được kỹ thuật dị năng của John chứ, thế nhưng lại không biết đó chính là dẫn sói vào nhà. Vậy nhà gái có đồng ý hay không?”

“Nếu đã là quyết định của quốc gia, thì không muốn cũng phải đồng ý thôi…”

“Ha ha, đó chính là không có sự lựa chọn nào sao, không nghĩ tới Hổ thị lại thê thảm như vậy. Hôn lễ lúc nào diễn ra? Địa điểm ở nơi nào?”

“Hình như là hôm nay, tại…”

“Cái tên người nhân tạo này vừa thấy còn tưởng là lạnh như băng, thật sự không nghĩ tới lại gấp gáp như vậy, loại người này thật sự không thú vị mà…”

Tiêu Bình đứng dậy, đi ra ngoài phòng.

Tiểu Ngũ cũng đi theo sau, thế nhưng cậu ta còn tưởng rằng Tiêu Bình muốn đi cùng họ tới thăm Độc Cô Thần trong bệnh viện nữa đây.

Trong đại sảnh, trừ Độc Cô Thần ra thì “Thập Nhận” đã tụ tập đầy dủ, Tiêu Lập Thụ cũng ở nơi đây.

Tiêu Bình lại không để ý tới họ, tự mình đi tới một hướng khác.

Tiêu Lập Thụ thấy được sắc mặt của Tiêu Bình thì cảm thấy hơi sai sai, hỏi: “Tiểu Bình, con định đi đâu?”

“Con phải đi tới gặp cái thằng em trai ngu ngốc chậm lụt kia.”

“Con trở lại ngay đây!”

Tiêu Lập Thụ biết Tiêu Bình muốn làm gì, nếu như hai anh em này làm loạn trong việc này thì cho dù là Tiêu gia tại kinh thành cũng không thể bảo vệ được bọn họ.

Thế nhưng Tiêu Bình làm sao có thể nghe lời chứ, vẫn đi về phía trước như cũ.

Tiêu Lập Thụ cũng không chần chờ, hạ lệnh!

“Thập Nhận, ra tay, ngăn chặn ‘Số 0’!”

Phong Triệt nhìn chằm chằm trần nhà, anh ta chẳng thể nghĩ tới, người sẽ ngã xuống mặt đất lại là mình.

Anh ta luôn luôn khâm phục sự thông minh của Số 0, thế nhưng cũng chỉ thông minh mà thôi, thế nhưng hôm nay anh lại bị “Số 0” dùng vũ lực đàn áp, điều này làm anh cảm thấy khó hiểu.

“Nói cho tôi biết… tại sao?”

Phong Triệt nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa thì biết “Số 0” sắp rời đi, cho nên vội vàng hỏi ra câu hỏi cuối cùng.

“Phương hướng nghiên cứu của John trong mấy năm nay là như thế nào có thể sử dụng lực lượng tình cảm trong cơ thể con người, mà phương hướng nghiên cứu của ta lại là tác dụng tiềm thức của con người, cũng chính là thôi miên.”

“Lúc đầu, tôi còn tưởng tôi đã dẫn trước hắn ta rồi, thế nhưng sau khi nhìn thấy Arthur thì mới biết mình còn kém lắm.”

“Tôi không thể như Arthur, dùng lực lượng trong cơ thể sử dụng như một dị năng, thế nhưng lý luận của John nói cho chúng ta biết trong cơ thể luôn tồn tại một loại năng lượng đặc biệt.”

“Những năm gần đây, tôi luôn dùng người khác làm đối tượng để thôi miên, thế nhưng thằng em trai ngu ngốc của tôi lại dạy cho tôi cách sử dụng hoàn toàn mới, tự thôi miên mình. Tôi đã dùng thôi miên hỗ trợ cho việc khơi thông lực lượng của bản thân, có thể trong thời gian ngắn sử dụng những lực lượng khi trước không thể sử dụng. Mà nguyên lý của lực lượng này giống với lý luận mà John phát hiện, cho nên cậu không thể đối kháng được.”

Tiêu Bình búng tay, một viên khí đạn bắn ra, làm cho bức tường xuất hiện một lỗ thủng rất sâu.

Khi thấy cảnh này thì Phong Triệt cũng rõ ràng, “Số 0” tự thôi miên bản thân rồi có được lực lượng, bắt nguồn từ thành quả nghiên cứu của John, được Số 0 phát triển thêm ra.

Chỉ có “Số 0” hiểu được “Mật mã tâm lý” mới có thể lợi dụng được những lực lượng trong cơ thể mình, bởi vì để có thể sử dụng dị năng thì vẫn cần “Mật mã tâm lý” để mã hóa chuyển đổi.

Việc thôi miên của “Số 0” cũng chỉ có tác dụng khơi thông vận chuyển năng lượng cơ thể mà thôi, dùng sự thôi miên để mở ra sự trói buộc của cơ

thể đối với những lực lượng này, rồi thông qua "Mật mã tâm lý" biên dịch chúng, cuối cùng mới có thể sử dụng như dị năng.

Cũng như "Số 0" nói vậy, sau khi tự thôi miên bản thân thì hắn ta đã không phải là hắn ta nữa rồi, mà là một tên chân chính "ma pháp sư hiện đại"!

Có lẽ trong tương lai, người này sẽ dẫn toàn bộ loài người đi tới kỷ nguyên mới!

…

Lúc này, Tiêu Bình đã ngồi lên máy bay trực thăng, tay chân bủn rủn, sắc mặt trắng bệch.

"Ta đã sớm đoán được sẽ bị như này mà, muốn sử dụng loại năng lượng này phải có một cơ thể mạnh mẽ mới có thể chịu đựng được, cũng chỉ có thằng em ngu ngốc của ta có thể điều khiển nó mà thôi. May mắn là năng lực khống chế của ta rất mạnh mẽ, nếu không vừa nãy ta cũng đã đổ gục rồi! Hừ, đều do cái tên Độc Cô Thần kia, chuyên lo chuyện bao đồng, hiện tại lại nằm bệnh viện nên ta mới phải tự mình đi một chuyến này đây."

Máy bay trực thăng bay lên, bay tới thành phố S, nơi Tiêu Phàm đang ở.

…

Đội Ngũ Quyết Đấu, vòng tứ kết, "Vũ Hội Ác Ma" vs "Truy Phong Liệp Đoàn"…

"Ha ha ha, cuối cùng cũng đợi được tới ngày hôm nay, Phàm ca, hôm nay chúng ta hãy kết thúc đi!"

Chương 1091: Cướp Hôn

Chương 1091: Cướp Hôn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tịch Dương ngửa mặt lên trời cười to, hắn ta cảm thấy cơ hội báo thù cho Tiểu Thúy đã tới!

Tịch Dương nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang đứng phía trước, càng ngày càng hưng phấn.

Thế nhưng Tịch Dương phát hiện, hôm nay Tiêu Phàm hơi khác biệt, mặt giống như là… đặc biệt đen…

Hả?

Đen?

Oa! Mặt của Phàm ca thật là u ám mà!

Thế nhưng tại sao lại u ám như vậy đây?

Chẳng lẽ anh ta đoán được sẽ ngã xuống dưới mũi tên của ta, cho nên vẻ mặt mới như vậy?

Ha ha, chắc chắn là như vậy rồi!

“Hừ, hiện tại anh sám hối cũng vô dụng, hãy xuống địa ngục xin lỗi Tiểu Thúy đi!”

Tịch Dương cầm mũi tên ánh sáng của mình ra, mà đúng lúc này, Tiêu Phàm cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt hung ác của hắn làm Tịch Dương giật mình!

Sau đó Tịch Dương chỉ nghe thấy hai chữ “ngớ ngẩn” rồi trong mắt xuất hiện một ánh kiếm sáng lấp lánh…

“Oa! Ta vừa thấy cái gì? ‘Truy Phong Giả’ Tịch Dương lại bị ‘Lich King’ Mệnh Phàm một kiếm đổ gục!”

Toàn trường xôn xao lên!

“Móa, ngươi có cảm thấy một chiêu vừa rồi của ‘Lich King’ rất quen mắt hay không?”

“Ngạo Thiên Kiếm Pháp - Mộng Đoạn Tinh Hồn?”

“Đúng đúng đúng, chính là cái chiêu này!”

“Không phải có lời đồn, khi nhiệm vụ ‘toàn dân công địch’ diễn ra thì Long Ngạo Thiên bái sư học nghệ với ‘Lich King’ Mệnh Phàm mà. Cái chiêu ‘Mộng Đoạn Tinh Hồn’ của Long Ngạo Thiên có lẽ dựa vào chiêu kiếm vừa rồi của Mệnh Phàm mới sáng tạo thành…”

…

Toàn trường vẫn đang ầm ỹ, thế nhưng chiêu kiếm vừa rồi của Tiêu Phàm chỉ bởi vì tâm trạng hiện tại của hắn không ổn mà thôi.

Bởi vì Hổ Nữu không chỉ không online, còn rời khỏi đội ngũ, xóa bỏ hảo hữu nữa!

Cô nàng kia muốn làm gì vậy?

Sau khi xử lý Tịch Dương thì Tiêu Phàm gào thét trong lòng!

“Nếu không thì đội trưởng offline đi xem chị Hổ Nữu xem, xem chị ấy có chuyện gì hay không? Chị ấy cũng xóa hảo hữu với em luôn rồi…”

Xà Cơ hơi lo lắng mà nói.

“Không cần để ý tới cô ta, chờ khi chúng ta vào trận chung kết, sẽ trở nên rất náo nhiệt, với tích cách của cô ta chắc chắn sẽ tham gia vào.”

“Điều này…”

“Hãy cứ đánh hết các trận trong hôm nay đi, cô ấy cũng không muốn thấy chúng ta thua.”

“Được rồi.”

Bởi vì tới tận hiện tại cũng không còn bao nhiêu đội ngũ, cho nên hôm nay sẽ liên tục đấu vòng tứ kết lẫn bán kết, cho nên Tiêu Phàm dẫn theo “Vũ Hội Ác Ma” vào bán kết thì vẫn còn phải đấu một trận nữa.

Trong lúc rảnh rỗi, Tiêu Phàm mở bảng hảo hữu của mình ra, nhìn chằm chằm vào vị trí trống không kia mà ngẩn người.

Mà đúng lúc này, có một tin tức từ hệ thống truyền tới…

[Nhắc nhở từ hệ thống: Ở thế giới hiện thực có người gọi…]

Tiêu Phàm sững người, hắn lần đầu tiên gặp được loại tin tức này, bởi vì căn phòng hắn ở luôn có mỗi mình hắn mà thôi, chẳng lẽ là cô ấy?

Tiêu Phàm tự nhiên cảm thấy hơi khẩn trương, vội vàng thông báo cho đồng đội một câu rồi offline luôn.

Tiêu Phàm mở máy chơi game ra, khi thấy được đôi mắt híp híp quen thuộc kia thì cảm thấy hơi mất mác.

"Hóa ra là anh à, anh…"

Tiêu Bình dùng tay đập vào đầu Tiêu Phàm: "Vậy mày tưởng rằng là ai? Tại sao khi thấy anh lại cảm thấy thất vọng, chẳng lẽ anh đáng ghét vậy hay sao?"

"Em… em cũng không có ý vậy."

Tiêu Phàm rót cho Tiêu Bình một chén trà rồi hỏi: "Anh, tại sao đột nhiên anh lại tới đây?"

"Không có chuyện gì anh không thể tới sao?"

"Em chỉ cảm thấy bình thường anh rất bận rộn mà thôi…"

"Aiz, còn không phải vì chuyện của mày hay sao!"

"Em?"

"Đúng vậy, một trong số bạn gái của mày, cái cô gọi là Hồ Phỉ Phỉ sắp kết hôn…"

“Một trong số những bạn gái của em? Chờ đã! Anh vừa mới nói cái gì, ai sắp kết hôn?”

“Hồ Phỉ Phỉ, hôm nay sẽ cử hành hôn lễ, thời gian … địa điểm …”

“A, thảo nào…”

Tiêu Phàm nghe được tới đây thì mặt xám như tro.

“Này, thảo nào cái gì hả? Em dâu của anh sắp kết hôn cùng với người khác đấy!”

“Em dâu? Ặc! Anh, không phải… giữa hai người chúng em… không phải như vậy…”

“Anh còn tưởng mày thông minh lên chứ! Tại sao vẫn đần như trước vậy?”

“Tại sao anh đánh em?”

“Suy nghĩ kỹ vào, mày có muốn nhìn em ấy kết hôn cùng người khác hay không?”

“Em… không muốn. Thế nhưng có thể làm sao được chứ, đây chính là sự lựa chọn của cô ấy…”

“Ai nói đây là sự lựa chọn của em ấy, chuyện là như thế này…”

“A! Vậy em…”

“Vậy em cái gì?”

“Đi cướp hôn đê! Đồ ngu! Náo loạn một lần! Đừng để mình phải hối hận, mày đã quên quá khứ của mình hay sao?”

“Quá khứ… em hiểu rồi, cám ơn anh!”

“Rất tốt, không hổ là em trai của Tiêu Bình ta, nếu như mày vẫn không có hành động thì anh đây phải đưa ảnh của A Hoa tỷ cho mẹ xem thôi.”

“Anh…”

Tiêu Phàm nhìn vào vẻ mặt tươi cười của Tiêu Bình mà cảm thấy, có lẽ có một người anh trai như này cũng không phải tất cả đều là chuyện tốt…

Đội Ngũ Quyết Đấu, vòng bán kết, Vũ Hội Ác Ma vs Huyết Tinh Ma Thuật xã…

“Hắn ở đâu?”

Khi Tiểu Sửu Hoàng không thấy người mình muốn gặp thì rất khó chịu.

“Trong hiện thực đã xảy ra chuyện, anh ấy cần xử lý, cho nên chỉ còn mấy người chúng ta đánh với anh mà thôi…”

Tuyết Dạ trả lời.

…

Mười phút trước…

“Xin lỗi mọi người. Tôi có chuyện quan trọng cần xử lý gấp, phải offline ngay bây giờ, trận chiến đấu tiếp theo tôi không thể tham gia được.”

Tiêu Phàm cúi đầu, giải thích cho đồng đội của mình.

“Là chuyện của chị Hổ Nữu hay sao?”

“Ặc… đúng vậy.”

“Vậy hãy đi đi, làm sao phải xin lỗi chứ? Phải đưa cô ấy trở về đội ngũ chúng ta nhé…”

“Mọi người…”

Tiêu Phàm nhìn đồng đội của mình mà không nói lên thành lời.

“Không có việc gì, mặc dù trận đấu kế tiếp phải đánh với ‘Huyết Tinh Ma Thuật xã’, không có nah thì chúng tôi cũng sẽ không bị thất bại đơn giản

đâu…”

Tuyết Dạ cười khẽ mà nói.

“Ừm, tôi sẽ mang cô ấy trở về!”

…

“Cho nên Mệnh Phàm không thể chiến đấu với ta hay sao? Tại sao lại như vậy, làm sao không cho ta cơ hội hưởng thụ chiến đấu một lần chứ?”

Tiểu Sửu Hoàng che trán, cảm thấy rất buồn rầu.

“Thật xin lỗi, lần này cũng chỉ có mấy người chúng tôi chiến đấu với anh mà thôi.”

“Thật không thú vị mà, nếu như hắn ta không ở đây, ta đánh với mấy người làm cái gì chứ?”

Sau khi nói xong, Tiểu Sửu Hoàng đi xuống dưới đài.

“Này, lão đại, anh cứ đi như vậy hay sao?”

Khi Bạch Y Công Tử thấy Tiểu Sửu Hoàng đi xuống dưới thì cảm thấy hốt hoảng.

“Mục đích của ta khi tới đây là vì giết hắn, nếu hắn đã không ở đây thì ta ở lại làm gì nữa?”

Tiểu Sửu Hoàng xoay người lại, ánh sáng lạnh lóe lên, một thanh phi đao bay tới cắm trước mặt Tuyết Dạ.

“Lần này coi như hắn thiếu ta một nhân tình, lần sau hắn phải chiến đấu với ta một trận…”

“Tôi nghĩ chắc chắn đội trưởng sẽ đồng ý lời mời của bạn bè…”

“Bạn bè à? Cạc cạc, có vẻ như giết rất vui tay…”

Tiểu Sửu Hoàng lại bước những bước buồn cười kia, tâm trạng có vẻ như không còn khó chịu như trước.

“Hoàng Hạ Tứ Kiệt” nhìn Tuyết Dạ, lại nhìn về Tiểu Sửu Hoàng đang đi xuống dưới, cuối cùng quyết định đi theo phía sau Tiểu Sửu Hoàng.

…

Tiêu Phàm ngự kiếm bay đi, y hệ như Độc Cô Thần đêm đó vậy.

Hiện tại là ban ngày, hành vi của Tiêu Phàm quá mức thu hút, thế nhưng hắn lại không thể dùng cách khác được, bởi vì thời gian còn lại không nhiều, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.

Huyết kiếm bay ở trên không, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người…

“Mẹ, đó là cái gì vậy?”

“Có lẽ là đang đóng phim.”

Cũng may thời đại này có khoa học kỹ thuật rất phát triển, kỹ thuật từ để lơ lửng đã được áp dụng mọi nơi, mọi người cũng đã biết được rất nhiều phương tiện giao thông có thể bay trên trời rồi.

Về phần dụng cụ bay dưới chân của Tiêu Phàm chỉ là dụng cụ hơi nhỏ mà thôi, cũng không quá lạ kỳ.

…

Giáo đường Thiên Chúa thành phố S, là nơi kết hôn của những nhân sĩ thượng tầng trong xã hội.

Cha xứ chủ trì buổi lễ cũng đã xuất hiện trên đài cao, nhìn ông có vẻ hơi khẩn trương.

Bởi vì người hôm nay sẽ kết hôn chính là đại tiểu thư của tập đoàn Hổ thị.

Cha xứ đương nhiên là biết tập đoàn Hổ thị mạnh như thế nào, cũng bởi vì hiểu nên ông mới thấy khẩn trương.

Chương 1092: Chiến Đấu Lần Nữa

Chương 1092: Chiến Đấu Lần Nữa

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Ông cầu nguyện với Thượng đế, hi vọng hôn lễ này có thể tiến hành một cách thuận lợi.

Thế nhưng làm ông cảm thấy kỳ lạ đó chính là, không có họ hàng bạn bè tới tham dự đám cưới này.

Vào lúc này, Lượng Lượng và Tinh Tinh đã đưa nhẫn giao cho ông, mà ông cũng nên chuẩn bị bắt đầu nghi thức của cuộc hôn lễ này.

Cha xứ hơi xua tay, nhạc công cũng bắt đầu tấu nhạc đám cưới, cha xứ nhìn về phía cửa lớn của giáo đường, thấy được Hồ Bác đang dẫn cô dâu của ngày hôm nay - Hồ Phỉ Phỉ!

Thật đẹp!

Thật sự không hổ danh là đại tiểu thư của tập đoàn Hổ thị, vừa nhìn đã biết là một cô gái dịu dàng và hiền thục rồi.

Cha xứ khen ngợi từ tận đáy lòng.

Hồ Phỉ Phỉ mặc một bộ áo cưới màu trắng, ngay cả hai người em trai em gái là Lượng Lượng và Tinh Tinh đều cảm thấy chị mình hôm nay rất đẹp.

Trên đời này, đẹp nhất chính là cô dâu, hai người có lẽ hiện tại mới hiểu được ý nghĩa câu này là sao, thế nhưng hai người bọn họ cảm thấy trên người Hồ Phỉ Phỉ thiếu thiếu cái gì đó.

Hồ Phỉ Phỉ cúi đầu, cứ như vậy đi về phía trước, cố gắng đi chậm nhất có thể, để thời gian trôi qua càng chậm càng tốt.

Cô không để ý tới áo cưới trên người mình mà đưa ánh mắt chuyển tới trên mặt đất.

Thảm màu đỏ dưới chân làm cho cô cảm thấy rất lo lắng, cô liên tục xuất hiện ý nghĩ dừng bước lại, thế nhưng cuối cùng cô vẫn bước tiếp.

Cuối cùng, bước chân của cô dừng lại trên đài, mà Arthur cũng đã đứng ở một bên từ trước rồi.

"Arthur tiên sinh, anh có muốn Phỉ Phỉ tiểu thư trở thành người vợ hợp pháp của mình, dưới sự chứng kiến của Thượng Đế, anh sẽ luôn ở cùng cô ấy, từ nay về sau sẽ luôn yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, quan tâm và chia sẻ với cô ấy, thương yêu cô ấy suốt cuộc đời này hay không?"

"Tôi đồng ý."

Lời nói của anh ta vẫn lạnh lùng như trước.

"Phỉ Phỉ tiểu thư, cô có muốn Arthur tiên sinh trở thành người chồng hợp pháp của mình, dưới sự chứng kiến của Thượng Đế, cô sẽ luôn ở cùng anh ấy, từ nay về sau sẽ luôn yêu anh ấy, tôn trọng anh ấy, quan tâm và chia sẻ với anh ấy, thương yêu anh ấy suốt cuộc đời này hay không?"

"Tôi… tôi…"

Hồ Phỉ Phỉ hơi run rẩy làm cho cha xứ cảm thấy rất kỳ lạ.

Chuyện này là sao đây?

Chẳng lẽ đại tiểu thư tập đoàn Hổ thị bởi vì sắp kết hôn nên quá kích động à?

Aiz, người trẻ tuổi a…

Đang lúc cha xứ đang tưởng tượng tới cảnh tượng lãng mạn của đôi vợ chồng trẻ này thì một tiếng hét lớn từ bên ngoài vọng vào làm ông kinh hãi!

"Tôi phản đối!"

Sau khi nghe được tiếng nói quen thuộc này thì Hồ Phỉ Phỉ chầm chậm quay đầu lại, khi cô thấy mái tóc trắng tinh kia thì không nhịn được nữa mà chảy nước mắt.

Mái tóc màu trắng đó còn đẹp đẽ hơn nhiều áo cưới màu trắng trên người cô.

Mà khi K nhìn về phía ngoài cửa thì cảm thấy khá tức giận.

Thế nhưng anh vẫn không nghĩ tới người đang tới chính là 'Lich King' Mệnh Phàm trong "Tân Sinh".

…

Tiếng hét của Tiêu Phàm làm cha xứ kinh hoàng, khi ông lấy lại tinh thần thì ông vội vàng hòa giải: "Vị tiên sinh này, anh…"

"Hôn lễ này, tôi phản đối!"

Tiêu Phàm không cho cha xứ nói hết, hét lên lần nữa!

"Xin lỗi, phản đối… vô hiệu!"

Sắc mặt Arthur trầm xuống, anh giơ tay lên, từng đợt khí lạnh xuất hiện nơi đó, rồi từng thanh băng trùy bắn về phía Tiêu Phàm!

Khi thấy cảnh này thì trong mắt Hồ Bác xuất hiện vẻ không đành lòng, Hồ Phỉ Phỉ thì cực kỳ kinh hoàng, Lượng Lượng và Tinh Tinh lại sáng mắt lên, cha xứ đã sợ tới mức mất khống chế bản thân…

Uỳnh!

Sau một tiếng nổ vang, sương mù xung quanh giáo đường tản ra, qua lớp sương mù băng kia, Arthur thấy một luồng ánh lửa và thanh huyết kiếm quen thuộc.

"Đây là…"

Arthur nhìn chằm chằm vào nơi này, trong hai mắt xuất hiện ánh sáng xanh thẳm, sau đó ánh mắt của anh nhìn tới đôi mắt màu rượu đỏ ở trong đó.

“Năng lực từ trò chơi mang ra hiện thực, chiếc hộp Pandora sao?”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì, thế nhưng tôi phản đối hôn lễ này! Cô ấy là vợ của ta!”

Khuôn mặt Hồ Phỉ Phỉ đỏ bừng lên, Hồ Bác lại rất kinh ngạc, Lượng Lượng và Tinh Tinh nhìn tới chị của mình lại liếc về phía Tiêu Phàm, trên khuôn mặt đáng yêu xuất hiện nụ cười tủm tỉm.

Về phần cha xứ, đã sùi bọt mép, hôn mê bất tỉnh rồi…

“Ha ha, kể cả trong ‘Tân Sinh’ lẫn hiện thực, you thật đáng ghét mà. Tôi đã nói rồi… phản đối vô hiệu!”

Băng tuyết bên trong giáo đường, lại lần nữa bộc phát!

Băng trùy bạo phát, Tiêu Phàm bị đẩy ra bên ngoài giáo đường.

Hắn cắm một thanh kiếm xuống mặt đất để ngăn cản không cho trượt đi tiếp, sau đó Tiêu Phàm ngẩng đầu lên nhìn thanh niên đang đi ra ngoài giáo đường kia.

Tiêu Phàm đã nghe qua tình huống của Arthur từ trong miệng của Tiêu Bình.

Thế nhưng hắn lại không nghĩ tới, năng lực của Arthur tại hiện thực lại mạnh mẽ như thế, có vẻ còn mạnh hơn nhiều tại trong “Tân Sinh”.

Giờ phút này, Arthur cũng đi ra ngoài giáo đường, đôi mắt của anh khi nhìn về phía Tiêu Phàm hơi sáng lên.

“Tiêu Phàm? Đây là tên của cậu sao? Dù cậu là ai, là Tiêu Phàm hoặc ‘Lich King’ Mệnh Phàm, thì cũng đừng mơ tưởng làm loạn kế hoạch của tôi!”

“Kế hoạch? Thật sự quá buồn cười, hôn nhân đối với mày chỉ là một kế hoạch hay sao?”

Theo lửa giận của Tiêu Phàm xuất hiện thì hắc triều dâng lên!

Đối thủ cũ gặp lại, cũng không cần thiết kéo dài thời gian.

Arthur bình tĩnh nhìn Tiêu Phàm biến thành bạch ma, cười lạnh: "Ánh sáng trong bóng đêm, chính là hi vọng sao? Cho dù là hi vọng, cũng phải khuất phục trước mặt tôi!"

Khí lạnh lan tràn khắp nơi, Hàn Xuyên Băng Ma xuất hiện!

Đây là một hình ảnh quen thuộc ở trong trò chơi, chỉ là hiện tại lại xuất hiện ở trong hiện thực.

Arthur bắt đầu sử dụng các loại hình ma pháp băng hệ, tấn công mãnh liệt về phía Tiêu Phàm!

Huyết kiếm trong tay Tiêu Phàm cũng bắt đầu nhảy múa, thế nhưng lại có vẻ hơi vất vả, hắn thật sự không ngờ tới Arthur lại điều khiển tốt dị năng của mình tới vậy.

"Tân Sinh" giả lập gần với hiện thực, thế nhưng vẫn có vài điểm khác biệt với hiện thực, mà những thứ khác biệt này cần thời gian tới luyện tập thích ứng.

Mà ngay từ bắt đầu, Arthur đã đặt mục tiêu chủ yếu ở hiện thực. Sau khi nhận được "chiếc hộp Pandora" ở trong trò chơi thì anh đã bắt đầu huấn luyện dị năng trong hiện thực, từ kiến thức cơ bản nhất là khống chế nhiệt độ, từng bước điều khiển dị năng của mình.

Tiêu Phàm lại khác, sau khi nhận được dị năng thì hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ dựa vào nó mà cứu vớt thế giới, hắn vẫn sống cuộc sống bình thường như bao ngày khác, cho nên hắn không dành thời gian huấn luyện năng lực của bản thân.

…

Uỳnh!

Hạt băng nổ tung trên thân kiếm của Tiêu Phàm, từng đợt khí tản ra đẩy Tiêu Phàm lùi về phía sau!

Lượng Lượng và Tinh Tinh rất hưng phấn mà nhìn tới chiến trường, tính tình thích xem náo nhiệt rất giống chị Hồ Phỉ Phỉ của hai đứa.

Thế nhưng hiện tại Hồ Phỉ Phỉ lại rất lo lắng.

Từ khi nhìn qua đoạn video, cô thấy được năng lực điều khiển băng của Arthur thì Hồ Phỉ Phỉ đã nghĩ tới Tiêu Phàm, bởi vì cô biết Tiêu Phàm cũng có năng lực giống với Arthur, có thể mang năng lực từ trò chơi ra.

Cô mong chờ Tiêu Phàm đi tới, đưa cô cứu ra nơi này.

Thế nhưng khi cô thấy được một người khác ở trong video…

Độc Cô Thần, sư huynh của Tiêu Phàm, có kiếm pháp mạnh hơn nhiều Tiêu Phàm, thế nhưng người này vẫn ngã xuống trong khối băng.

Sau khi suy nghĩ rất lâu thì Hổ Nữu không muốn thông báo cho Tiêu Phàm nữa, mà lựa chọn tiếp nhận.

Cô càng hi vọng không thấy được cảnh người mình yêu bị thương tổn, cho nên cô lựa chọn đồng ý kết hôn với người mà mình không yêu.

…

“Thật yếu đuối, mặc dù tôi không biết cậu nhận được chiếc hộp Pandora từ đâu, cũng không biết tại sao cậu có thể chịu đựng việc sử dụng dị năng mà cơ thể vẫn không việc gì, thế nhưng cậu lại không thể điều khiển thuần thục phần năng lực này ở trong hiện thực. Ở trong trò chơi, cậu không mạnh hơn tôi, có thể chiến thắng trong ‘Hỗn chiến tại thế giới song song’ cũng chỉ là do may mắn. Hiện tại lại ở trong hiện thực, cậu càng yếu đuối hơn. Mà kế hoạch vô sỉ của cậu lúc trước lại không thể áp dụng được trong hiện thực, làm sao có thể chiến thắng ta được chứ?”

Chương 1093: Quy Tội Về Kẻ Cầm Đầu

Chương 1093: Quy Tội Về Kẻ Cầm Đầu

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn Arthur, hắn cảm thấy Arthur phân tích rất chính xác, tất cả những phân tích đó đều rất khách quan, đều nói tới điểm quan trọng nhất, thế nhưng hiện thực sở dĩ là hiện thực, đó chính là không thể dựa vào lời nói mà có thể quyết định được!

…

Trong hôn lễ của đại tiểu thư tập đoàn Hổ thị, tuy rằng ít bạn bè và người thân tới dự, thế nhưng vẫn rất xa hoa, ngoại trừ bên trong giáo đường, thì bên ngoài vẫn được trang hoàng rất lộng lẫy.

Trên chiếc bàn được phủ vải trắng có rất nhiều món ăn ngon, mà ở trên đó, Tiêu Phàm còn thấy một bình Champangne còn chưa mở.

Tiêu Phàm cầm nó lên, bật mở nắp chai, đổ hết cả chai rượu vào trong miệng của mình…

Tiêu Phàm mở mắt ra, hơi lắc đầu, lảo đảo, cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cảm giác này… thật sự rất giống như trong trò chơi nha…

Tiêu Phàm bắt đầu đi về phía trước, cơ thể lay động ở bên trong ngọn lửa.

Khi thấy được cảnh tượng quen thuộc này thì Arthur cảm thấy hơi buồn bực, bởi vì anh rất ghét dáng vẻ say rượu của Tiêu Phàm này.

Arthur đưa tay ra, từng chiếc gai băng theo đó bắn ra ngoài!

Ngọn lửa bập bùng, cơ thể vẫn đang lảo đảo, thế nhưng vẫn đi về phía trước mà không có một chiếc gai băng nào đâm trúng vào người hắn cả.

Lối đánh đáng ghét kia lại xuất hiện rồi!

Lúc trước, khi Arthur chiến đấu với Tiêu Phàm thì ghét nhất là lối đánh này của Tiêu Phàm, bởi vì anh không thể nhìn ra bất cứ điểm logic nào trong lối

đánh này của Tiêu Phàm cả.

Thậm chí, Arthur còn cảm thấy đặc điểm này của Tiêu Phàm không phải có được từ trong trò chơi, bởi vì cái loại không có chút logic này thì tới John cũng không thể biên soạn ra được.

Mà cái loại không chút logic nào này làm Arthur cực kỳ đau đầu, anh ghét tất cả những thứ không hợp logic trên thế giới này, mà bộ pháp này của Tiêu Phàm chính là một trong số đó.

Arthur tức giận, bão tuyết xuất hiện, từng thú dữ bằng băng xuất hiện, lao về phía Tiêu Phàm!

Thế nhưng vào lúc này, bọn chúng làm sao có thể chiến thắng Tiêu Phàm chứ?

…

Tiêu Phàm biết mình lại thành công, đầu của hắn rất rối loạn, thế nhưng cơ thể lại có thể hành động tự do. Trong hiện thực, sự khống chế đối với dị năng của hắn khá yếu, thế nhưng từ khi có rượu vào thì lại có thể điều khiển tự do thực lực của mình.

Thế nhưng hắn vẫn không biết được, tại sao khi uống rượu, rượu cứ như ngấm vào trong máu hắn vậy, làm cho máu hắn như sôi lên. Thế nhưng không quan trọng, quan trọng là hiện tại hắn vẫn phải chiến đấu tiếp.

Khi thấy từng con mãnh thú bằng băng lao tới mình thì Tiêu Phàm lại sử dụng kiếm pháp của mình tiếp, từng luồng ánh kiếm xuất hiện ở trong ngọn lửa, lúc nào cũng rất sáng chói…

Đập tan hạt băng, sương băng tản đi, từng con thú băng mà Arthur tạo ra liên tiếp vỡ vụn, bóng người ở trong ngọn lửa vẫn như cũ, tiến về phía trước.

Arthur không biết tại sao Tiêu Phàm khi uống rượu vào lại thay đổi lớn như thế, thế nhưng anh ta không thích tình hình lúc này chút nào.

Arthur giơ tay lên, phun ra sương băng, đơn giản mà hiệu quả, anh ta muốn đóng băng Tiêu Phàm lại!

Thế nhưng cảnh tượng diễn ra vẫn giống như cảnh tượng đã từng xuất hiện tại "Hỗn chiến tại thế giới song song".

Bước chân của Tiêu Phàm thoạt nhìn rất tùy tiện, thế nhưng luôn có thể đặt tại nơi có tổn thương thấp nhất trong luồng khí lạnh này, hắn vẫn tiếp tục bước tiếp.

Đáng chết, trạng thái này là trạng thái gì chứ?

Arthur đang khó chịu vì không thể ngăn cản được Tiêu Phàm tiến lên thì đúng lúc này, bầu trời đen lại…

Arthur cũng ý thức được chuyện gì đó, nhanh chóng sử dụng kỹ năng "Ngụy - Lá Chắn Băng", rồi từng đợt ánh kiếm và ngọn lửa xuất hiện trong bóng đêm thăm thẳm này!

Tiếng băng vỡ vụn xuất hiện liên tiếp, rất chói tai, thế nhưng Arthur lại không cảm thấy lo lắng chút nào.

Trong thế giới trò chơi, anh có thể vượt qua bóng đêm, hiện thực thì càng không cần phải nói!

Thế nhưng kịch bản lại trình diễn lần nữa làm anh cảm thấy rất bực mình.

Nếu như trong hiện thực diễn ra y hệt như trong trò chơi, kết quả có giống nhau hay không?

Không, tuyệt đối không thể!

Không kẻ nào có thể ngăn cản kế hoạch của ta!

"Ngụy - Lá Chăn Băng" bị "Ngọn Lửa Địa Ngục" ở trong "Đêm Vĩnh Hằng" phá nát, Arthur lại sử dụng "Phân Thân Sương Tuyết", mang theo gió lạnh rời khỏi vùng trời đen tối này!

Anh ta đứng trên không, sử dụng đòn sát thủ của mình ra, không định cho Tiêu Phàm bất kỳ một cơ hội nào cả!

Kỷ Băng Hà…

Tiêu Phàm có hơi giật mình, hắn biết Arthur nhất định sẽ dùng Đóng Băng Thời Không, nhưng không ngờ sẽ nhanh như thế.

Thật ra có ba điểm khiến Tiêu Phàm kiêng dè Arthur.

Một, Tâm Điện Tĩnh Lưu.

Tâm Điện Tĩnh Lưu là cách nhìn trộm suy nghĩ, với Tiêu Phàm, bị nhìn thấu suy nghĩ trong lòng sẽ cực kỳ bất lợi.

Nhưng vì có Túy Quyền, Tiêu Phàm có thể bỏ qua việc suy nghĩ, hoàn toàn để thân thể hành động theo bản năng, tác dụng của "Tâm Điện Tĩnh Lưu" của Arthur cũng giảm xuống nhiều.

Hai, Cấm Chú – Độ Không Tuyệt Đối.

Đó là một kỹ năng cực kì nguy hiểm, nếu như Arthur dùng nó, Tiêu Phàm cũng không biết phải đối phó thế nào.

Cũng may Nhà thờ lớn của Thiên Chúa ở ngay trong nội thành thành phố S, Arthur cũng không phải người tính tình hung tàn, nghĩ cho tính mạng của những người dân khác, hẳn anh ta sẽ không dùng nó.

Thứ cuối cùng khiến Tiêu Phàm phải kiêng kị chính là "Đóng Băng Kỉ Niệm" có thể đóng băng thời không, dù là ở đâu, Đóng Băng Thời Không vẫn tồn tại như một bug!

…

"Ha ha, anh vẫn luốn tiếp tục giãy dụa à? Sự tồn tại của "Đóng Băng Kỉ Niệm" sẽ quyết định tất cả mọi việc!"

Nhìn Tiêu Phàm không nhúc nhích gì ở phía trước. Arthur cười khé: "Anh có biết không? Trước anh đã có một người đàn ông là Độc Cô Thần đánh

nhau với tôi. Kiếm của hắn ta không hoa lệ như kiếm của anh, nhưng lại để lại cho tôi ấn tượng rất sâu đậm, bởi vì kiếm thế của hắn ta cực kì đáng sợ.”

“Nhưng mà thế thì có sao chứ! Chỉ cần tôi phong tỏa thời không, cho dù bảo kiếm có giỏi hơn nữa thì cũng không thể tiến lên được! Cho nên hắn ta thua rồi, còn ta… thì đứng ở đây!”

…

Độc Cô Thần mà Arthur nhắc đến, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, hắn ta nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, mà sau khi Tiêu Bình gặp Tiêu Phàm thì liền đến đây.

Y tá dẫn Tiêu Bình đi về phía phòng bệnh của Độc Cô Thần, cô vẫn luôn cảm thấy người đàn ông mắt hí sau lưng mình rất kỳ lạ, nhưng nghĩ đến người đang nằm trên giường bệnh cô cũng hiểu được đại khái.

Người đó là một bệnh nhân kỳ lạ, nửa đêm mấy hôm trước hắn ta được đưa đến đây, toàn thân hắn ta bị tổn thương do bị đông cứng, bị thương rất nặng, nhưng sống trong thành phố làm sao có thể bị thương như thế chứ?

Sau đó dựa theo lời giải thích của người khác, cho biết hắn ta là nhân viên điều tra thực tế ở Nam Cực, bất cẩn bị đông lạnh.

Được rồi, điều tra thực tế ở Nam Cực, có vẻ lý do này không tệ,

Nhưng vì sao nhân viên điều tra thực tế ở Nam Cực lại bị đưa đến đây chữa trị lúc nửa đêm chứ!

Còn có một chuyện rất kì lạ, bệnh nhân kia bị đông đến mức đấy, ít nhất cũng phải một năm rưỡi mới hồi phục được, nhưng mới qua mấy ngày thần thể hắn ta đã khởi sắc lên rất nhanh, tất cả những chuyện này đều rất kì lạ!

Mặc dù y tá vẫn rất tò mò về chuyện này, nhưng cô cũng không dám hỏi nhiều, bởi vì cấp trên có dặn dò, ý nói thân phận của người này đặc biệt, cho nên các cô phải đối xử cẩn thận với những người có liên quan đến người này

…

“Đến nơi rồi.”

Y Tá dừng chân, bởi vì trước cửa phòng bệnh có một hàng vệ sĩ mặc đồ cổ trang đang đứng canh.

Tiêu Bình lấy giấy chứng nhận của mình ra, vệ sĩ vô cùng cung kính chào hỏi hắn ta, sau đó trực tiếp cho vào.

Tiêu Bình vứt hoa quả và hoa tươi mình mang theo qua một bên, nhìn Độc Cô Thần đang nằm trên giường rồi thở dài.

“Cậu vô dụng thật, nếu cậu trực tiếp xử lí tên người nhân tạo kia thì thằng em trai ngốc của tôi cũng không cần mạo hiểm như thế.”

Vừa dứt lời, Độc Cô Thần đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường liền mở hai mắt.

Chương 1094: Đám Người Già

Chương 1094: Đám Người Già

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Đệt, chẳng lẽ cậu vẫn luôn giả chết trong bệnh viện?”

“A? Không phải đâu, tôi vừa mới tỉnh lại mà.”

Nhìn dáng vẻ vô tội của Độc Cô Thần, Tiêu Bình tạm thời tin hắn ta: “Ồ, đúng là trùng hợp thật, trùng hợp đến mức tôi muốn đánh cho cậu ngất thêm lần nữa.”

Độc Cô Thần nhìn thấy Tiêu Phàm có vẻ muốn vung tay đánh mình thật liền cuống quít kêu lên: “Bình Tử, cậu không thể như thế được! Bây giờ tôi đang là bệnh nhân đó, cậu đến thăm người bệnh như thế à?”

“Thằng em trai ngu ngốc kia của tôi đã biết tin của Arthur rồi, hắn chiến đấu với Arthur tôi cũng không giúp gì được. Rảnh rỗi không có gì làm nên

đến xem dáng vẻ thê thảm trên giường bệnh của cậu. Nhưng tôi không ngờ là cậu lại sống thoải mái như thế này, mà thằng em trai ngu ngốc kia của tôi lại phải mạo hiểm cả tính mạnh để giúp cậu xử lí chuyện này, không phải bây giờ tôi đánh cậu là chuyện rất bình thường hay sao?"

"Từ từ? Cậu nói gì cơ? Sư đệ đang chiến đấu với Arthur?"

"Đúng vậy, vì thất bại của cậu mà em dâu rồi bị ép phải gả cho một khối băng, tất nhiên cậu em trai ngu ngốc của tôi phải cướp cô ấy về."

Độc Cô Thần nghe xong, hắn ta bắt đầu tìm kiếm xung quanh, cuối cùng tìm được một thứ đồ vật tùy thân.

"Cho cậu, bây giờ cậu đưa nó cho sư đệ!"

Tiêu Bình nhíu mày, bởi vì thứ Độc Cô Thần đưa cho hắn ta thật sự rất lôi thôi, bên trên dính đầy bụi đất với vết bẩn không rõ là gì, giống như một thứ rác rưởi nhặt được trên đường vậy.

"Đây là cái gì?"

"Đây là thứ mà trước khi ta chiến đấu sư thúc bảo ta giao nó cho sư đệ, ta nghĩ nó nhất định phải có tác đụng gì đó."

"Sư thúc của cậu? Chính là vị sư phụ không đáng tin lại còn không có trách nhiệm của đứa em trai ngu ngốc của tôi à?"

"À… Đúng thế."

Đánh giá mà Tiêu Bình dành cho Lý Tiêu Sái khiến Độc Cô Thần rất xấu hổ, ấp úng trả lời lại.

"Thứ bẩn thỉu này có tác dụng gì?"

"Tôi cũng không biết, cậu cứ đưa cho hắn là được. Mặc dù sư thúc của tôi không đáng tin lắm, nhưng lại giỏi bói toán, ông ta giao trước thứ này cho tôi có lẽ là đã đoán trước được những chuyện xảy ra ngày hôm nay…"

“Được rồi, được rồi. Tôi tạm thời tin lời cậu nói. Có điều cậu đừng có lừa tôi, nếu như thứ này vô dụng, sau khi trở về tôi nhất định sẽ chơi chết cậu!”

Uy hiếp của Tiêu Bình khiến Độc Cô Thần rét run người, có điều hắn ta vẫn nhìn theo bóng Tiêu Bình rời khỏi phòng bệnh.

Sau đó Độc Cô Thần nhìn hoa tươi và hoa quả được đặt trên bàn, bất đắc dĩ mỉm cười…

…

“Có một đứa em trai ngốc nghếch, thật sự là phiền chết đi được!”

Một chiếc máy bay trực thăng bay lên, lại bay về phía thành phố S.

…

Mà trong một góc nào đó ở kinh đô, bốn cao thủ có chỗ đứng rất lớn đang giằng co với nhau.

Bọn họ đứng ở bốn phía, cảnh giác lẫn nhau.

Lý Tiêu Sái chú ý đến ba kẻ địch trước mặt ông ta, bởi vì ba người này ra tay nên ông ta mới không thể đích thân đến giúp Tiêu Phàm một tay.

Lý Tiêu Sái run rẩy vươn tay ra, ông ta do dự không thôi, mồ hôi toát ra từ trên trán, sau đó nhỏ xuống.

Cuối cùng, ông ta quyết định được pháp khí mà mình sẽ sử dụng!

Pặc!

Ngay khi Lý Tiêu Sái ném pháp khí ra, một trong số bọn họ liền tức giận gào lên!

“A! Ta ù rồi!”

Lý Tiêu Sái nghe vậy, lập tức rơi lệ: “Sao thế được! Vậy không phải hôm nay tôi thua sạch rồi à!”

“Đáng đời ông!”

“Hay là thế này, lão Hồ này, hôm nay là ngày vui của cháu gái ông, cái này… ông cho tôi mượn ít tiền, dù sao thì nhà ông cũng không thiếu tiền mà…”

Người được Lý Tiêu Sái gọi là lão Hồ là người quản lý đời trước của tập đoàn Hổ thị, cũng chính là cha của Hồ Bác, ông nội của Hồ Phỉ Phỉ.

“Cút! Ngày vui cái đầu ông! Bây giờ cháu gái tôi đang bị một thằng ở Mỹ ép cưới, tôi ngồi ở đây cũng có thể nghĩ ra được dáng vẻ đau lòng của cháu gái ngoan của tôi, nếu như ông đoán không chuẩn, tôi sẽ ra tay xử lí tên đầu xỏ nhà ông! Ông còn dám vay tiền tôi à?”

“Này này, lão Hồ này, ông đừng có sốt ruột mà. Tôi là ai chứ? Là Lý Tiêu Sái đó, có lúc nào tôi tính sai chưa?”

Lão ăn mày cười tủm tỉm, có vẻ như cực kì tự tin, sau đó ông ta vươn tay về phía túi tiền của người được xưng là lão Hồ sờ soạng…

“Lão cẩu Lý Tiêu Sái nhà ông! Mau thu cái tay trộm cắp bẩn thỉu của ông lại!”

Lão Hồ hét to một câu, chụp về phía lão ăn mày đang đưa tay ra!

“Lão Hồ này, quan hệ giữa đôi ta thế nào, cho tôi mượn ít tiền lẻ đi, thêm một chút nữa cũng có sao đâu nhỉ.”

“Ông còn biết nói mượn nữa? Tôi chưa từng thấy ông trả lại bao giờ!”

“Tập đoàn Hổ thị có thiếu tiền sao? Đống tiền lẻ tôi thiếu ông đó, không trả cũng chẳng có ảnh hưởng gì!”

“Cút! Ông cách tôi xa ra đi, hôm nay tâm trạng của tôi không tốt!”

“Có gì mà không tốt, hôm nay chính là ngày vui của cháu gái ông mà.”

“Ông còn nói chuyện này nữa, nếu không phải do ông, chuyện này sẽ thành ra thế này sao?”

“Sao lại trách ngược lại tôi rồi? Lúc trước không phải các ông cũng đồng ý sao?”

“Đồng ý á? Còn không phải do lúc đấy ông sợ hãi co ro, không dám ra tay, chúng tôi không còn cách nào mới buộc phải đồng ý với kế hoạch của ông sao?”

“Cái gì mà sợ hãi co ro? Tôi làm vậy gọi là bày mưu tính kế.”

“Cái rắm! Tôi cảm thấy ông sợ hãi bản thân không đấu lại người nhân tạo đến từ nước Mĩ đó nên mới không muốn xuất chiến!”

“Ông đang nói cái gì thế? Lý Tiêu Sái tôi sao lại không qua được tên người nhân tạo gì đó, chỉ cần tôi chém một nhát xuống, người nhân tạo quần què đó cũng phải quỳ xuống!”

“Kiếm thuật của sư điệt ông không phải cũng giỏi lắm sao, vì sao hắn lại quỳ xuống nhỉ?”

“Bởi vì tên người nhân tạo đó chơi xấu, tung ra cái không gian ngưng đọng gì đó, sư điệt của tôi lại là người đường hoàng, căn bản không biế phải đối phó với chiêu này thế nào!”

“Anh ta chơi xấu, thế ông có thể phá được không?”

“Đương nhiên rồi, phái Thục Sơn tửu kiếm chúng tôi căn bản không sợ hãi mấy thứ này! Chẳng qua nếu tôi dùng đến tuyệt chiêu sẽ có hại cho thân thể, cho nên mới không so đo với đám trẻ con này.”

“Đợi đã, ông có ý gì!”

Một lão già khác nghe thấy lão ăn mày nói như thế, bỗng nhiên kích đông hét lên: “Nếu như ông sử dụng tuyệt chiêu sẽ tổn hại đến thân thể, vậy vì sao ông còn để cho người nhà họ Tiêu chúng tôi mạo hiểm chuyện này!”

Người vừa nói chuyện chính là lão thái gia nhà họ Tiêu ở kinh thành, cũng chính là đại ca của Tiêu Ngọc Phong, là ông bác của Tiêu Phàm và Tiêu Bình.

“Lão Tiêu,

Tôi nói chứ ông gấp cái gì, thân thể của đám người trẻ tuổi bọn họ tốt, dùng tí này tí nọ cũng chẳng sao đâu.”

“Hơn nữa, không phải là ông không biết, nhà họ Tiêu các người sinh ra anh em Bình Phàm bọn họ cũng đâu bình thường. Thể chất của Tiêu Phàm đặc biệt, cơ thể cực kì khỏe, chịu giày vò một chút cũng không có vấn đề gì.”

“Vậy sao ông không đi mà chịu giày vò!”

“Tôi già rồi, không chịu được giày vò!”

“Từ từ nào, các ông đừng nói về chuyện này nữa! Hiện tại cháu gái tôi sắp bị bức hôn rồi, rốt cuộc đám đồ đệ của ông có đáng tin hay không? Nên biết rằng lúc đầu chúng ta đồng ý với yêu cầu của tên người nhân tạo đó, thật ra là lấy việc đồ đệ của ông cướp hôn thành công làm tiền đề. Quay về nhà rồi tôi cũng bị đứa con trai ngu xuẩn kia trách móc không ít, nói cái gì mà chúng ta quá sợ hãi, nó cũng không nghĩ xem Trung Quốc chúng ta lúc nào thì sợ hãi trên trường quốc tế!”

“Đáng tin, đáng tin, cực kì đáng tin, đáng tin y như Lý Tiêu Sái tôi vậy!”

“Tôi đệt! Giống như ông mà gọi là đáng tin à! Vì sao ông không nói câu này sớm một chút, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân bị lừa, hối hận rồi. Không được, tôi phải đến chỗ tổ chức hôn lễ để đón cháu gái tôi về!”

“Này! Này! Lão Hồ, ông đừng kích động, chuyện của người trẻ thì cứ để cho người trẻ giải quyết đi! Lão bất tử ông đến đo, bọn họ ngại ngùng đến mức nào!”

Chương 1095: Giao Hàng Nhanh

Chương 1095: Giao Hàng Nhanh

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Tôi là lão bất tử cái gì! Tên chết dẫm Lý Tiêu Sái ông!”

“Tôi đâu có ý này đâu, tôi nói là ông nghĩ lại xem, lúc mà nhà gái đau lòng tuyệt vọng, nhà trai anh hùng cứu mỹ nhân, lúc này bỗng nhiên có một lão già chạy đến, đấy không phải là một lão già phá hoại không khí sao!”

“Ông lại mắng tôi! Không được, bây giờ ông nhanh trả đống tiền còn thiếu lại cho tôi!”

“Lão Hồ ông sao lại như vậy chứ! Tôi vừa rồi mới nói lí với ông! Ông nghĩ xem, cướp hôn thành công, bọn họ mà tốt đẹp, không phải ông sẽ rất nhanh được ôm cháu ngoại rồi sao. Bốn thế hệ một chỗ, hình ảnh tuyệt vời biết bao.”

“Ừm? Hình như không tệ lắm.”

“Hơn nữa tôi thấy, đồ đệ của tôi cực kì mạnh về khoản đó, bây giờ ông đi quả thực là làm lỡ dở!”

“Nhưng mà con người đồ đệ ông như thế nào? Nghe nói hắn cực kì đào hoa, còn tự gọi là “Lich King” gì đó? Có điều “Lich King” là có ý gì?”

“Đều là lời đồn mà thôi, đồ đệ của tôi đặc biệt trong sạch, còn sạch sẽ hơn tôi nhiều!”

“Nói gì thì nói,ông có thể không đem bản thân ra để so sánh không, như vậy rất khiến người ta bất an đấy…”

“Trong sạch cái rắm! Rõ là một củ cà rốt đào hoa, tôi nghe nói tên đó cũng có quan hệ với Hạo Hạo nhà tôi!”

Người vừa xem mồm vào là lão già họ Cơ, ông ta chính là nguyên lão trong quân đội.

“Này, sao ông có thể nói như vậy, là do mị lực của đồ đệ tôi lớn y như tôi vậy!”

“Im đi! Ông có thể không hướng đề tài lên người bản thân có được không hả!”

“Được rồi, lại nói, không phải là dạo này không còn thấy cháu gái Cơ Hạo Hạo của ông nữa sao, đó hoàn toàn là công lao của đồ đệ tôi đấy!”

Nhắc đến chuyện của Cơ Hạo Hạo, vẻ mặt của ông Cơ ảm đạm, trên gương mặt có đôi chút áy náy.

Lúc Cơ Hạo Hạo còn nhỏ, cha mẹ cô vì bận rộn công việc, thường xuyên lơ là chăm sóc cô, điều này khiến cô cảm thấy cực kì cô đơn.

Ngày nào đó, cô bị thương ngoài ý muốn, cha mẹ vội vàng quay về xem xem, khiến cô cực kì vui vẻ.

Vì thế để khiến cha mẹ quan tâm mình nhiều hơn, cô lúc nhỏ đã sinh ra một suy nghĩ kì quái…

…

“Đúng vậy, dường như nó đã sửa được thói quen không tốt rồi. Nhưng mà tôi nghe nói đồ đệ của ông…”

“Quên đi, quên đi, tôi nói huỵt toẹt ra đây này, đồ đệ này của tôi có số đào hoa.”

“Số đào hoa à?”

“Đúng, đúng là như vậy, cháu gái lão Hồ, cháu gái của ông, đứa con gái nhà họ Thường, chị em nhà họ Hàn, con gái một của bá vương xã hội đen Hồng Công, còn có… người bên nhà họ Lâm nữa, có vẻ đều rất thích đồ đệ của tôi.”

“Sao lại lăng nhăng như vậy, nhưng mà nhà họ Lâm… con gái nhà họ Lâm không phải vừa rồi mới chuẩn bị lên nhà trẻ sao?”

“Ối… xin lỗi nhá… tôi nhận nhầm người. Ta quên mất cách dạy dỗ nữ chủ nhân nhà họ Lâm có hơi quái dị, giới tính trẻ con khó phân biệt. Dù sao cũng gần gần vậy, hơn nữa số lượng fan nữa của nó trong trò chơi đang dần dần nhiều lên.”

“Không được rồi, đồ đệ của ông tuổi còn trẻ như vậy sao có thể làm được như thế.”

“Các ông còn nói được sao? Nơi này ngoại trừ tôi là tên lưu manh, đám người các ông có ai không phải người phong lưu!”

“Đây… này… Chuyện này sao lại giống nhau được, tuổi chúng tôi lớn cả rồi!”

“Chuyện này có liên quan đến tuổi tác sao?”

“Nói gì thì nói tôi không quan tâm, hắn phải chịu trách nhiệm với Hạo Hạo.”

“Có điều Phỉ Phỉ nhà chúng tôi phải ưu tiên hàng đầu, bằng không dựa theo tính cách của nó sẽ lật tung cả cái nhà lên!”

“Tôi cảm thấy làm như vậy Hạo Hạo nhà rồi rất thiệt thòi!”

“Ông không biết được Phỉ Phỉ nhà tôi nóng nảy lên đáng sợ đến mức nào đâu, cho nên phải để Phỉ Phỉ lên trước!”

…

“Tôi nói này, các ông đừng tranh nhau nữa, ông xem xem lão quỷ họ Tiêu này đang cười ghê tởm đến mức nào, ngoài ra đám người các ông ai cho tôi mượn tiền đây…”

“Nhưng mà tôi nói này, Lý Tiêu Sái ông chắc chắn đồ đệ của ông có thể đánh bại được người nhân tạo kia đến thế sao?”

“Tin tưởng tôi được không, tôi đoán mệnh cực chuẩn luôn. Lúc trước các ông đồng ý đề nghị của tôi, không phải là vì để lại tên này cho đồ đệ của tôi đối phó à. Hơn nữa, tôi đã tặng cho nó toàn bộ mánh khóe kiếm cơm của tôi rồi, sao lại không ổn được chứ! Đừng nhắc đến chuyện nhàm chán đó mãi thế, chúng ta tiếp tục high lên. Đúng rồi, các ông mau cho tôi mượn tiền đi, không có tiền tôi chơi kiểu gì được…”

Chưa được bao lâu, trong phòng lại vang lên tiếng chơi mạt chược không tốt đẹp…

Không gian phía trước người Arthur đã trở nên yên lặng, nhưng tâm trạng rối rắm của những người khách ở đây đang được diễn tả giữa hai đầu lông mày, chứng minh lúc này trong đầu bọn họ vẫn được không ngừng suy nghĩ.

Kĩ năng "Đóng băng kỉ niệm" chỉ có thể dừng vật lí, không thể đông cứng suy nghỉ của mọi người, nhưng chỉ cần năng lực đóng băng trên mặt vật lí cũng đã đủ để anh ta xưng bá nơi này.

Hồ Phỉ Phỉ không thể cử động, cô nhìn Tiêu Phàm bằng ánh mắt tràn đầy lo lắng, bởi vì lúc trước Độc Cô Thần cũng thất bại như thế này…

Độc Cô Thần dùng thuật ngự kiếm tung ra ma trận ẩn núp bảy sao, ở căn cứ quân sự Hoàng Hải, hắn ta đã phong ấn được Băng tuyết đầy trời của Arthur, nhưng đúng vào thời điểm phi kiếm của hắn ta sắp đâm xuyên ngực Arthur, mọi thứ bỗng nhiên dừng lại!

Mà lúc hắn ta có thể hoạt động lại, Độc Cô Thần đã hóa thành khối băng cực lớn, rơi từ trên cao xuống…

Trong không khí yên lặng lúc này, Arthur chính là chúa tể của mọi thứ, đây cũng chính là lí do mà Hồ Phỉ Phỉ không muốn để Tiêu Phàm biết được chuyện này.

Không thể đột phá được thời gian ngưng đọng, trong trận chiến này, Tiêu Phàm sẽ không có khả năng chiến thắng…

Arthur nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm, anh ta vẫn chưa nhìn thấy cảm xúc tuyệt vọng trong đôi mắt Tiêu Phàm: "Đã đến lúc này rồi, anh con kiên trì điều gì nữa?"

Tiêu Phàm không nói gì, bởi vì hắn đã không thể nói chuyện được nữa, nhưng Arthur lại có thể "nghe được" tiếng lòng của hắn: "Bởi vì không còn đường lui cho nên mới kiên trì sao? Bởi vì không muốn hối hận cho nên mới kiên trì sao?"

“Tôi cảm thấy loài ngươi thật sự ngu xuẩn, không có đường lui đáng lẽ nên tỏ ra tuyệt vọng, tiếp tục kiên trì để không hối hận cũng chỉ là lừa mình gạt người. Đối mặt với tình huống hiện nay, từ bỏ mới là lựa chọn hợp lí có khoa học nhất. Tôi có năng lực đông cứng không gian, cho nên ngay từ lúc bắt đầu, anh đã không phải là đối thủ của tôi rồi, cần gì phải tới đây gây loạn? Vậy bây giờ… để tôi kết thúc vở hài kịch này đi!”

Arthur nâng tay lên, nhắm thẳng vào trán Tiêu Phàm, chỉ cần băng mạch phun thẳng ra, mọi thứ sẽ kết thúc.

Nhưng đúng giờ khắc này, Arthur cảm nhận được trong không khí yên tĩnh lúc này xuất hiện một vài rung động rất nhỏ…

Arthur nhìn chằm chằm vào tay phải bỗng nhiên nổi lửa của Tiêu Phàm, không gian đã bị đóng băng xung quanh dường như đang từ từ vỡ vụn, bởi vì thân thể Tiêu Phàm đang bắt đầu hơi hơi run run.

Nhưng Arthur lại không quá ngạc nhiên, bởi vì anh ta biết được đó là thứ gì.

“Tính thích ứng của “Bạch Ma Túy Uyên” và năng lực quấy nhiễu của “Túy Uyên Tửu Hỏa” đang chồng lên nhau sao? Thực lực của anh cũng đáng gờm nhỉ, vậy mà lại có thể tạo ra động tĩnh trong không gian đóng băng này, nhưng có như vậy vậy không đủ để đánh đổ tôi đâu.”

Arthur hơi ngưng một chút, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó: “Đã từng có người có thể cử động trong không gian này, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn cản kế hoạch của tôi được,

Bây giờ anh cũng giống như cô ấy, kiểu hành động động tác chậm rãi này căn bản không thể tạo ra bất cứ nguy hiểm gì.”

Đúng vậy, Tiêu Phàm dựa vào tính thích ứng mạnh mẽ của “Bạch Ma Túy Uyên” và năng lực quấy nhiễu của “Túy Uyên Tửu Hỏa” để cử động trong “Đóng Băng Kỉ Niệm”, nhưng vẫn không thể hoàn toàn phá bỏ được cảm giác giam cầm mà không gian đông cứng đem lại, hắn đứng giữa không gian rét lạnh này, giống như một hình nhân có thân thể chịu đủ giá rét, hành động cực kì cứng ngắc.

Chương 1096: Kẽ Hở Nhỏ Bé Trong Không Gian

Chương 1096: Kẽ Hở Nhỏ Bé Trong Không Gian

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Run rẩy run rẩy, hai tay của Tiêu Phàm chỉ hơi di chuyển, nhưng hắn không hề bỏ cuộc, trong lòng âm thầm tính kế, bởi vì thời gian "Đóng băng kỉ niệm" sắp kết thúc rồi…

Cuối cùng kiếm quang lóe lên, kiếm sắc lần nữa khôi phục được tốc độ ban đầu!

Nhưng Arthur sẽ phạm phải sai lầm cấp thấp như thế này sao?

Cho nên thứ nghênh đón huyết kiếm chỉ là nụ cười của Arthur…

Tiêu Phàm kinh ngạc, mũi kiếm hắn đâm về phía Arthur dừng lại, thời gian lại rơi vào yên lặng!

Sao lại có thể như vậy! Vì sao lại thành thế này!

"Đóng băng kỉ niệm" của Arthur không có khe hở để tận dụng, khiến Tiêu Phàm cực kì kinh sợ!

"Không hiểu? Ha ha, trong trò chơi, quả thật "Đóng Băng Kỉ Niệm" cần thời gian CD, nhưng đây là hiện thực, hiện thực khác với hư cấu. Thời gian cool down có thể bỏ qua dựa vào năm lực của người sử dụng, đó là một trong những khác biệt, nếu không anh nghĩ vì sao tôi lại không gấp gáp một chút nào mà lại từ từ tốn công tốn sức nói chuyện với anh. Vậy thì bây giờ… anh đã tuyệt vọng được chưa?"

Bỏ qua thời gian cool down của "Đóng Băng Kỉ Niệm"?

Vậy thì thời không có thể dừng lại vô tận dưới thao tác của Arthur, nếu đúng như vậy, vậy thì mình phải đọ sức với anh ta thế nào?

Tiêu Phàm từ từ bước lên phía trước, động tác đó của hắn có vẻ cực kì buồn cười, nhưng động tác rất nhỏ này lại tiêu phí rất nhiều sức mạnh của hắn, bởi vì cho dù là rất nhỏ thôi, cái giá phải trả để chống lại lực cản của không gian vẫn không đơn giản.

Dưới sự cố gắng của Tiêu Phàm, cuối cùng hắn cũng tiếp cận được Arthur một lần nữa, nhưng có vẻ như khả năng thích ứng của "Túy Uyên Bạch Ma" đã đến cực hạn, không thể khiến động tác của Tiêu Phàm nhanh hơn một chút nào.

Arthur nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Phàm, anh ta cảm thấy cực kì buồn cười, vươn tay ra, chỉ kéo một cái thật nhẹ thôi Tiêu Phàm liền ngã thẳng xuống đất, anh ta trào phúng: "Bây giờ anh đã hiểu rõ chưa? Đây là chênh lệch giữa thực lực của chúng ta. Trừ phi anh có thực lực mạnh hơn tôi, nếu không không thể đột phá được gông cùm của không gian này. Nhưng trên thế giới này tôi đã là mạnh nhất rồi, nên anh cứ ngoan ngoãn chịu trận đi."

Arthur nâng tay lên, khí lạnh không ngừng hội tụ trong lòng bàn tay anh ta…

Tiêu Phàm không cam lòng gục ngã như vậy, nhưng cảm giác dính sệt mạnh mẽ trong không gian khiến hắn không thể né tránh sát chiêu của Arthur.

Đoành!

Đây không phải tiếng nổ của băng, mà là tiếng nổ phát ra từ một viên đạn bay vào từ bên ngoài.

Từng đợt tiếng nổ vang lên trong không trung, đó chính là tiếng chuyển động của cánh quạt trên máy bay trực thăng.

Tiêu Bình đến rồi…

Tiêu Phàm nhìn máy bay trực thăng quân dụng trên trời cao cùng với viên đạn bị băng lạnh đông cứng đang rơi xuống, hắn lập tức nhận ra điều gì đó…

Tạch tạch tạch…

Lại có mấy viên đạn nữa phóng tới từ trên không, chúng khiến Arthur đang ở bên cạnh Tiêu Phàm phải lùi lại một chút.

“Tên nhiều chuyện!”

Arthur nhìn máy bay trực thăng ở trên không trung, anh ta vô cùng tức giận, phóng vạn trượng hàn băng lên không trung, mạnh mẽ bắn lên!

Đoàng!

Ánh lửa nổ ra, một chiếc máy bay trực thăng quân dụng bị Arthur nổ tung, rơi từ trên cao xuống, Tiêu Bình đeo dù nhảy cũng rơi xuống cùng nó.

Arthur tạm thời thu “Đóng Băng Kỉ Niệm” lại, anh ta muốn xem thử xem rốt cuộc là ai đến quấy rấy bọn họ.

Mà Tiêu Bình cũng đã rơi từ trên không xuống giữa chiến trường, hắn ta đang trúc trắc cởi dù nhảy trên người mình ra.

“Ôi, nguy hiểm thật đấy. Nhưng mà phải cởi cái dù nhảy này thế nào đây nhỉ? Đây là lần đầu tiên mình đeo cái thứ này…”

“Là anh!”

Arthur vẫn nhớ rõ người đàn ông mắt hí này, bởi vì hắn ta có khí chất xảo quyệt giống như John.

“Hê lô, lại gặp nhau rồi. Nhưng mà anh có thể đừng trừng mắt nhìn tôi được không, tôi không đến đánh nhau với anh đâu. Tôi cũng không ngốc như hắn, thực lực không đủ vẫn đi chui đầu vào rọ.”

Tiêu Bình nhìn Tiêu Phàm đang vô cùng chật vật, khẽ cười nói.

“Vậy thì chuyện gì thế này?”

Arthur chỉ về phía những viên đạn bị đóng băng ở một phía, giọng nói lạnh lẽo đến lạ.

“Đó hả? A ha ha, do tôi mới lái máy bay lần đầu tiên thôi, bất cẩn ấn nhầm cái nút nên mấy thứ đồ chơi này mới bay ra ngoài, chúng làm tôi sợ chết khiếp. Cảm ơn anh giải quyết đống phiền phức này hộ tôi nhé…”

Tiêu Bình liên tục nói xằng, căn bản Arthur không tin những cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn ta, anh ta âm trầm hỏi: “Rốt cuộc anh luôn làm gì…”

“Tôi à, tôi chỉ đến chuyển phát nhanh thôi.”

Sau đó, Tiêu Bình xoay người về phía Tiêu Phàm: “Anh này, đồ của anh, phiền anh ký nhận giúp tôi…”

…

Chuyển phát nhanh hả?

Cái thứ gì đây?

Arthur sẽ không tin tưởng những lời mà Tiêu Bình vừa nói, bản năng của anh ta cảm nhận được người này rất nguy hiểm, thậm chí trình độ nguy hiểm của hắn ta còn trên cả Độc Cô Thần lúc trước và Tiêu Phàm đang ở trước mặt.

Mà những nguy hiểm này không phải đến từ thực lực chiến đấu hiện tại mà hắn ta có, mà là đến từ bên trong hắn ta.

Tiêu Bình là người duy nhất mà Arthur không thể sử dụng “Tâm Điện Tĩnh Lưu” để nhìn thấu nội tâm người đó.

Arthur không biết vì sao Tiêu Bình có thể làm được như vậy, nhưng sự tồn tại như vậy khiến anh ta cảm thấy cực kì không thoải mái.

Lúc này có vẻ như Tiêu Bình đang muốn giao thứ gì đó vào tay Tiêu Phàm, hai người này liên hợp lại lần nữa khiến Arthur có cảm giác không yên.

Cho nên mặc kệ Tiêu Bình muốn giao thứ gì cho Tiêu Phàm, Arthur đều phải cố gắng ngăn cản lại, hàn băng mạnh mẽ tuôn ra, hóa thành băng long tuôn về phía hai người!

…

Tiêu Phàm không biết vì sao Tiêu Bình lại tới nới này, nghe thấy hắn ta nói "Đến giao hàng nhanh" cũng cảm thấy nghi hoặc, đặc biệt là lúc hắn nhìn thấy đồ vật đang nằm trong tay Tiêu Bình lúc này…

Đó là một thứ đồ vật được bao lại bởi bao bố thủng, không thể nhìn thấy hết toàn thể, bản năng Tiêu Phàm lại có chút chán ghét thứ đồ này, bởi vì thứ đồ này nhìn qua thật sự rất nhếch nhác, cảm giác như là vật phẩm được tùy tiện nhặt lên từ dưới thùng rác vậy.

Hắn vừa định hỏi Tiêu Bình đây là thứ gì, đã thấy một con băng long xé không khí lao đến!

Tiêu Phàm không để ý được nhiều đến thế, lập tức đẩy Tiêu Bình ra, vung kiếm chém một nhát về phía băng long!

Mũi kiếm hạ xuống, băng và lửa chạm vào nhau, hoàn toàn phát nổ!

Uy thế do vụ nổ đó sinh ra đẩy Tiêu Bình lùi về sau, chật vật ngã xuống đất.

Tiêu Phàm chống kiếm xuống đất mới miễn cưỡng giữ vững được thân mình.

Mà lúc hắn định phản công lại phát hiện bản thân mình không cử động được…

Arthur là người cẩn thận, sẽ không vì bản thân đang chiếm ưu thế mà cuồng vọng tự cao, lúc trước anh ta đồng ý chuyện trò từ từ với Tiêu Phàm là bởi vì anh ta đã nắm cục diện trong tay. Hiện giờ Tiêu Bình đã gia nhập chiến trường, anh ta sẽ không tiếp tục kéo dài nữa.

Bởi vì anh ta không thấy được nội tâm của Tiêu Bình, Tiêu Bình đó chính là nhân tố không ổn định nhất trong trận đấu này, trận đấu có nhân tố không ổn định tồn tại sẽ không thể tính toán toàn bộ trong lòng bàn tay, vì để đề phòng ngộ nhỡ, Arthur quyết định tốc chiến tốc thắng!

Arthur xông lên phía trước,

Tay cầm băng kiếm, chém về phía Tiêu Phàm!

Anh ta muốn tự tay chém Tiêu Phàm, chỉ có cảm nhận được xúc cảm truyền đến từ tay mình anh ta mới có thể yên tâm được!

"Đóng băng kỉ niệm" đã bao trùm lên Tiêu Phàm, bên ngoài lại không còn cứu bình nữa, lúc này chắc chắn sẽ không có chuyện ngoài ý muốn!

Trong không gian ngưng đọng, băng kiếm hạ xuống không hề có tiếng động, Arthur sợ hãi đứng đơ ra, bởi vì kiếm trong tay anh ta vẫn không cảm nhận được cảm giác thật…

Là khoảng không sao?

Không đúng, là hắn cử động!

Ngay tại giây phút băng kiếm chém xuống, Tiêu Phàm và Tiêu Bình nhanh chóng bay lùi về phía sau!

Toàn bộ sự vật trong "Đóng băng kỉ niệm" đều không thể nhúc nhích được, vì sao bọn họ lại cử động được?

Arthur giật mình nhìn về phía Tiêu Phàm, cuối cùng cũng phát hiện nguyên nhân.

Không phải là bọn họ tự chủ hành động, mà là bị động lùi về, mà thứ kéo bọn họ cử động chính là sợi ruy băng sử dụng trang trí lễ đường!

Chương 1097: Tửu Thần

Chương 1097: Tửu Thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Dải ruy băng quấn trên người Tiêu Phàm và Tiêu Bình, kéo bọn họ về phía sau, chỉ trong một khoảnh khắc đã rời đến một nơi cách rất xa.

Cuối cùng sau khi đột phá khỏi cảm giác cách trở nói không nên lời, Tiêu Phàm lại khôi phục hành động, hắn nhìn sang Arthur ở phía xa, nở nụ cười: "Quả nhiên là vậy…"

"Đóng băng kỉ niệm" của Arhur cực kì mạnh mẽ, trong hiện thực giữa các lần thực hiện cũng không có thời gian chờ hồi chiêu, có điều Tiêu Bình đến đây lại giúp cho Tiêu Phàm phát hiện được kẽ hở của "Đóng băng kỉ niệm".

Năng lực vật lý bất động này chỉ có tác dụng với sự vật ở trong phạm vi ban đầu, không thể tác dụng đến các sự vật mới từ bên ngoài vào.

Cũng vì thế nên anh ta mới không thể dùng năng lực đóng băng không gian để ngăn cản viên đạn và đạn tự hành mà máy bay trực thăng bắn ra.

Để che dấu khuyết điểm này, thậm chí Arthur đã chủ động thu lại hiểu quả dừng lại thời không trước khi Tiêu Bình rơi vào phạm vi tác dụng của "Đóng Băng Kỉ Niệm", để đến khi Tiêu Bình hoạt động trong thời không bị dừng lại không có vẻ không đúng.

Mà dựa vào đặc điểm khác nhau giữa hiện thực và giả thuyết mà Arthur nói đến, Tiêu Phàm nhớ lại cách sử dụng trong hiện thực của "Ngự Kiếm Thuật".

Ở trong "Tân Sinh", "Ngự Kiếm Thuật" bị hạn chế đối tượng sử dụng, chỉ có tác dụng với vũ khí.

Nhưng ở trong hiện thực, nó lại tương đương với năng lực điều khiển đồ vật qua không trung hạng nhất, dù sao những vật ban đầu Tiêu Phàm dùng để luyện tập đều không phải vũ khí, chỉ là một chiếc gậy cán bột mì thôi.

Cho nên ngay khi Băng Kiếm của Arthur chém xuống, Tiêu Phàm sử dụng "Ngự Kiếm Thuật" điều khiển sợi ruy-băng nên ngoài phạm vi của "Đóng Băng Kỉ Niệm" bay vào trong chiến trường, kéo mình với Tiêu Bình ra ngoài.

Có điều cho dù có phát hiện ra điều này, muốn chiến thắng Arthur có năng lực làm thời không dừng lại vẫn rất khó khăn, tiến hành tấn công từ xa ở

ngoài phạm vi của "Đóng Băng Kỉ Niệm" thì rất khó chặn đánh được người ở cấp bập như Arthur, nó chỉ có thể làm phương pháp để rút lui thôi.

"Anh, rốt cuộc anh đến đây làm gì thế?"

Tiêu Phàm nhìn về phía Tiêu Bình, mong rằng có thể tìm ra cách phá trận từ phía hắn ta.

"Vừa rồi đúng là làm tôi sợ gần chết, tên biến thái này có thể đóng băng thời không thật này. Sao? Tôi á? Không phải tôi nói là tôi đến chuyển phát nhanh à?"

Nói xong, Tiêu Phàm lại đưa thứ bẩn thỉu lôi thôi kia cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhíu mày, hắn cảm thấy đồ vật này nhìn hơi quen, có điều hắn vẫn không muốn cầm nó, bởi vì nó thật sự quá bẩn.

"Rốt cuộc thì đây là cái gì thế?"

"Sao mà tôi biết được, tôi cũng chỉ là người giao đồ thôi, không phải người gửi đồ."

"Vậy người gửi đồ là ai?"

"Là sư phụ vô trách nghiệm kia của cậu."

"Sư phụ?"

"Hóa ra trong cuộc sống của em còn có cả người này, anh mà không nhắc đến thì em cũng quên rồi…"

…

"Các anh còn có thời gian rảnh để nói chuyện à? Xem ra các anh không coi tôi ra gì!"

Âm thanh lạnh như băng vang lên lần thứ hai, cùng với bước tiến của Arthur, "Đóng Băng kỉ Niệm" bao phủ lấy Tiêu Phàm và Tiêu Bình lần thứ hai.

Tiêu Phàm lại dùng trò cũ, nhưng trong không trung lại có tuyết rơi xuống, sau khi tất cả đồ vật được "Ngự Kiếm Thuật" điều khiển từ ngoài vào trong phạm vi của "Đóng Băng Kỉ Niệm" đều bị Arthur đóng băng lại.

"Dùng chiêu giống nhau trước mặt tôi sẽ không có tác dụng đâu, bây giờ thì, anh chết chắc rồi!"

Nhìn thấy Băng Kiếm của Arthur sắp chém xuống Tiêu Phàm, Tiêu Bình nhìn về phía bông tuyết rơi xuống bên cạnh, bên trên bông tuyết đang phản chiếu lại hình ảnh khuôn mặt hắn ta, hai mắt híp thành một khe hở kia cũng dần dần mở ra…

Tiến vào trạng thái tự thôi miên… Thành công khi thông năng lượng… Tiến hành chọn lọc kĩ năng… Mở hình thức mã hóa…

Thiên Thần Hạ Phàm!

Một luồng sáng bừng lên trên người Tiêu Bình, bắt đồng hành động trong khoảng thời không đang bị đóng băng!

Hắn ta tóm được Tiêu Phàm trước Arthur, sau đó thoát khỏi phạm vi của "Đóng Băng Kỉ Niệm" một lần nữa.

Arthur trợn mắt há miệng nhìn Tiêu Bình, chuyện gì thế này?

Kĩ năng buff "Thiên Thần Hạ Phàm" có miễn dịch được tất cả khống chế trong "Tân Sinh"?

Chẳng lẽ người này cũng là một người được lợi trong "Chiếc hộp Pandora" sao?

"Chiếc hộp Pandora" tràn lan khắp nơi từ lúc nào thế?

Ngay khi Arthur đang cảm thấy kinh hãi vì sự thay đổi của Tiêu Bình, hành động ngay sau đó của Tiêu Bình lại khiến nội tâm của anh ta yên tâm trở lại.

Phụt!

Tiêu Bình phun ra một búng máu tươi rất lớn…

“Dùng cơ thể của loài người để tung ra sức mạnh vượt trội hơn loài người, anh thật sự ghê gớm quá nhỉ, có điều cũng quá chán sống rồi…”

Arthur nhìn vào Tiêu Bình đang ngã xuống trên mặt đất, cười trào phúng, nói: “Đó không phải là thứ mà anh có thể tùy ý sử dụng đâu…”

Đúng vậy, có thể nói Tiêu Bình đã ở phía trên loài người rồi, hắn ta lấy trí tuệ cao siêu của bản thân cưỡng ép lĩnh ngộ phương pháp sử dụng dị năng ở thế giới hiện thực.

Thông qua việc thôi miên chính mình, tinh luyện ra sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể mình, rồi dùng “Tâm Lí Đại Mã” do John phát minh ra để tiến hành sửa đổi rồi phóng ra, thành công sử dụng dị năng dưới tình huống không có “Hộp ma Pandora”, mà “Thiên Thần Hạ Phàm” vừa rồi chính là minh chứng tốt nhất.

Có điều nói cho cùng hắn ta chỉ có cơ thể của con người, sử dụng năng lực mạnh hơn bản thân mình sẽ khiến cơ thể của hắn ta phải trả giá rất lớn, cho nên sau khi hắn ta đưa Tiêu Phàm ra khỏi “Đóng băng kỉ niệm” xong, Tiêu Bình mãnh liệt phun một ngụm máu tươi ra, sắc mặt tái nhợt ngã xuống trên mặt đất.

“Anh! Anh! Anh làm sao vậy!”

“Anh… anh không sao… phụt…”

“Sao anh lại nôn ra thêm một ngụm máu nữa vậy, anh thật sự không bị làm sao sao?”

“Chỉ là chơi quá sức tí thôi… có điều không sao cả… lúc còn nhỏ anh bị em đánh còn thảm hơn cơ… em vẫn nên nhanh chóng nhận chuyển phát nhanh đi…”

Tiêu Phàm cảm thấy Tiêu Bình bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi, bởi vì hắn nhớ rằng bản thân hắn lúc còn nhỏ chưa từng đánh Tiêu Bình lần nào, cho nên hoảng loạn khẩn trương nhận lấy “bọc hàng” lôi thôi luộm thuộm kia.

Tiêu Phàm vừa mở bọc ra, phát hiện trong đó có để một cái hồ lô cũ kĩ.

Đây là?

Chẳng lẽ là?

…

“Tên cản trở này đi rồi, bây giờ hẳn đến lượt anh.”

Nhìn thấy Tiêu Bình ngã xuống mặt đất, Arthur yên tâm hơn không ít, cười nói với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, cầm hồ lô đứng lên, nhìn chằm chằm vào Arthur đứng phía trước: “Anh cũng quá tự cho mình là đúng rồi đấy…”

“Nếu như anh có thể nắm toàn bộ đất trời trong lòng bàn tay thì cũng sẽ giống tôi thôi.”

“Nắm toàn bộ đất trời trong lòng bàn tay à?”

“Đúng vậy, tôi mới là chủ nhân của không gian này, mà các anh chỉ là con người, là loài người vô dụng bị tình cảm chi phối.”

“Loài người đâu có vô dụng như vậy.”

“Ha ha, tôi biết anh muốn nói điều gì, thứ mà các anh cho là tinh thần cũng chỉ dùng để thôi miên bản thân mình, là hư ảo do ca ngợi lung tung mà ra thôi. Nhận rõ hiện thực cho tốt, rồi sau đó xuống sàn đi!”

“Người ngã xuống sẽ chỉ là anh thôi! Anh xem thường loài người rồi, bản thân loài người có sức mạnh không thể đánh giá được.”

“Anh muốn chiến đấu vì loài người sao?”

“Không, tôi chỉ muốn đánh cho anh tan nát thôi!”

Trước mắt Arthur thoáng một cái đã biến thành trời tối…

“Đêm Vĩnh Hằng? Ha ha, tính giác ngộ của anh cũng cao thật đấu, nghe nói tôi đã hủy bỏ được thời gian hồi chiêu của “Đóng băng kỉ niệm”, bây giờ anh cũng học theo rồi.”

Arhur mỉm cười nói, anh ta không hi vọng trong không gian đen tối này sẽ có người trả lời mình, bởi vì anh ta đã đóng băng không gian cùng lúc với màn đêm hạ xuống, mà Tiêu Phàm cũng đang bị bao vây bên trong.

Nhưng lời nói vừa hết câu, trong không gian đêm tối lại truyền đến tiếng động.

Nếu tồn tại âm thanh thì sẽ chứng mình rằng có người có thể hành động trong không gian này.

Có thể hành động trong “Đóng băng kỉ niệm”, ngoài trừ “Thiên thần hạ phàm” có thể miễn dịch khỏi pháp thuật khống chế thì còn một khả năng nữa, đó chính là sức mạnh mà đối phương tung ra giờ phút này mạnh hơn cả “Đóng băng kỉ niệm”!

Chương 1098: Trận Doanh Ác Ma (1)

Chương 1098: Trận Doanh Ác Ma (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

Nhưng chuyện này phù hợp với thực tế sao?

Không!

Tên Tiêu Phàm đó không thể có năng lực như vậy được!

Nội tâm Arthur không ngừng phủ định, nếu như loài người có được sức mạnh vượt lên trên người nhân tạo, đó còn là loài người sao!

Người nhân tạo chính là bản tối ưu nhất của loài người!

Nhưng dù Arthur có cực lực chối bỏ thì cũng không thể ngăn lại tiếng động truyền ra trong đêm tối được…

Đầu tiên là âm thanh nước chảy, tiếng động này giống như tiếng nước sông chảy xiết.

Sau đó là âm thanh nuốt chửng, vang vọng giống như tiếng hầm hừ trong cổ họng mãnh thú.

Cuối cùng là tiếng nhẩm một bài thơ, vang vọng khắp đất trời, vô cùng hào hùng…

"Hơi rượu nồng nàn… Men say ào ạt… Gọi thần cùng uống, say đến muôn đời!"

Trong đêm đen, Arthur không khỏi hoang mang, anh ta không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong màn đêm tối đen này, nhưng cảm giác khủng hoảng này lại giống như cây mây sinh trưởng tươi tốt, không bám, leo trên người, quấn vào tâm nội tâm anh ta.

Dần dần Arthur không còn tin tưởng vào "Đóng Băng Kỉ Niệm" nữa, anh ta sử dụng "Lá Chắn Băng" theo thói quen, mà sau khi trời sáng, cuối cùng anh ta cũng thấy được mọi thứ!

Bảo sao âm thanh nước chảy lại lớn như thế, bảo sao tiếng nuốt lại hung mãnh như thế, bảo sao tiếng ngâm thơ lại hào hùng như thế!

Một ảo ảnh hình người khổng lồ đang trôi nổi trong không trung, mang theo thần uy mà giơ vò rượu lên cao!

Hắn tức giận giương mắt trừng Arthur, cuối cùng vò rượu vẫn rơi từ trên cao xuống như một thiên thạch!

Choang!

Âm thanh bình rượu vỡ tan, âm thanh xé rách không gian cùng tiếng vỡ vụ của lớp băng cùng nhau vang lên!

…

Một đợt gió lóc xuất hiện trong thành phố S, sau đó chợt dừng lại.

Người qua đường nhao nhao nhìn lên bầu trời phía trên nhà thờ lớn, có vẻ có phần khó hiểu.

…

Giữa chiến trường xuất hiện một số sâu rất lớn, Tiêu Phàm từ từ bước xuống, mà Arthur đang nằm yên trong đó, không thể nhúc nhích.

Nghe thấy tiếng bước chân của Tiêu Phàm, Arthur mặc kệ, anh ta chỉ đờ đẫn ngước nhìn trời xanh, hỏi một câu: "Vì sao?"

Rốt cuộc thì vì sao cái gì? Arthur cũng không biết, bởi vì lúc này, trong lòng anh ta có quá nhiều câu hỏi vì sao.

Vì sao không gian mà anh ta điều khiển lại sụp đổ? Vì sao con người lại có sức mạnh như thế? Vì sao lần này anh ta lại thua cuộc? Vì sao thua rồi mà anh ta vẫn còn sống…

"Tư duy của anh quá lý tưởng hóa, không hiểu con người, cho nên mới coi thường con người, kết bạn với một vài con người xem, có lẽ anh sẽ tìm được đáp án."

"Con người… Bạn bè sao…"

…

Thứ Tiêu Bình mang đến là "Tửu Thần Dẫn", là thứ để dẫn thần rượu của tuyệt học Thục Sơn.

Mà uy lực của "thần rượu" cực kì khủng bố, đủ để nổ tung Arthur bên trong "Lá Chắn Băng – Ngụy" và cả "Đóng Băng Kỉ Niệm" cùng một lượt.

Nhưng Tiêu Phàm lại tha cho Arthur, bởi vì hắn hiểu bản chất cũng Arthur không hề xấu xa.

Lúc trước, khi đang chiến đấu, Arthur vẫn luôn cố gắng dùng lời nói để đuổi Tiêu Phàm đi, mà những chỗ Băng Kiếm chém xuống đều không phải

là chỗ hiểm trên cơ thể Tiêu Phàm.

Thứ đánh nhau giữa bọn họ, chỉ là quan điểm khác nhau mà thôi.

…

Tiêu Phàm không để ý đến Arthur nữa, bởi vì anh ta chỉ là người qua đường, mục đích của hắn ở phía trước, bên ngoài nhà thờ, có mỹ nhân đang chờ hắn.

Tiêu Phàm nhìn Hồ Phỉ Phỉ đang mặc váy cưới, hắn ấp úng hồi lâu, cuối cùng cũng sắp xếp xong câu chữ: "Hôm nay, em rất xinh đẹp…"

"Đây là lần đầu tiên anh khen em xinh đẹp."

Hồ Phỉ Phỉ nhìn người đàn ông trước mắt, khẽ cười mà nói.

"Sau này, anh sẽ thường xuyên khen em, cho nên đừng bỏ đi mà không nói gì hết, được không?"

Hồ Phỉ Phỉ cúi đầu, cô nở một nụ cười ngọt ngào.

Cùng với tiếng chuông bên trong nhà thờ, cuối cùng hai người vừa gặp lại nhau đã ôm hôn nhau, giống như một cặp đôi mới cưới trong lễ kết hôn.

Hồ Bác nhìn hai người này, thở dài một tiếng, ông thẳng tay lôi hai đứa nhóc nghịch ngợm không biết điều còn muốn vào góp vui đi.

Chỉ có một người đang nhìn hai người ôm nhau từ xa, trong lòng tràn ngập sự bực dọc…

"Đệt cái thằng này! Em trai mình đúng là một tên ngốc! Vừa đánh xong thì trực tiếp tìm mỹ nữ nấu cháo lưỡi, thằng anh cậu còn đang nằm đây, có thể gọi xe cứu thương trước được không! Người giao hàng thì cũng là người mà, huống chi mình lại còn là chàng trai chuyển phát nhanh thông minh đẹp trai nhất thế giới nữa. Phụt!"

Tiêu Bình ngã trên mặt đất lại phun thêm một ngụm máu nữa vì quá kích động, ánh sáng của hoàng hôn tươi đẹp như vậy, mà đôi nam nữ bên dưới

buổi hoàng hôn vẫn đang dây dưa quên trời đất…

…

Tiểu Hiên vừa mới xuất viện, lúc đi đường đầu óc vẫn hơi choáng váng.

Cậu ta là một học sinh lớp mười hai vừa mới tốt nghiệp, sau khi thi đại học xong thì đi high một ngày với các bạn học.

Kết quả high quá đà, chẳng hiểu tại sao lại đập đầu vào tường, thế nên mới được đưa vào bệnh viện.

Vốn cần phải ở lại bệnh viện thêm vài ngài, nhưng mà cậu ta không thể chịu được.

Đối với học sinh trung học phổ thông bình thường mà nói, sau khi qua được lớp mười hai sẽ là một khởi đầu mới của đời người, bọn họ lại thu được "Tân Sinh" (cuộc đời mới)!

Đương nhiên cái gọi là thu được "Tân Sinh" đó không phải là đầu thai chuyển kiếp, mà là đạt được tư cách để tiến vào thế giới giả tưởng "Tân Sinh".

Gia cảnh của Tiểu Hiên bình thường, dưới sự khổ sở năn nỉ của cậu ta, cuối cùng ông Hiên mới đồng ý với cậu ta sau khi thi đại học xong sẽ mua hộp trò chơi "Tân Sinh" cho cậu, đó là cánh cửa để đi sang thế giới mới!

Tiểu Hiên đi trên đường, nhìn thấy bảng quảng cáo điện tử liên quan đến "Tân Sinh" trên tòa nhà cao tầng thì cảm thấy phấn chấn không thôi, bởi vì cậu ta cũng sắp tiến vào trong thế giới này rồi.

…

Về đến nhà, bà Hiên đang nấu cơm ở trong phòng bếp, ông Hiên đang loay hoay với một cái hòm lớn cùng với nhân viên công tác bên kinh doanh vận hành "Tân Sinh".

Tiểu Hiên vừa nhìn qua đã biết được bọn họ đang làm chuyện gì.

Bọn họ đang lắp đặt hộp trò chơi "Tân Sinh" đấy! Trò chơi này thật sự ngầu quá đi!

"Lắp đặt được chưa, có thể dùng rồi sao?"

Tiểu Hiên hưng phấn đi vào, tỏ ra có hơi gấp gáp, một phát bước qua chiếc hộp giấy dùng để đóng gói hộp trò chơi, lại không để ý đến biểu ngữ trên chiếc hộp giấy.

Trên đó có ghi một chuỗi "Đừng", ví dụ như là đừng đăng nhập vào trò chơi để tạo nhân vật trong lúc trạng thái tinh thần không ổn định vân vân.

Có điều câu cuối cùn lại rất thú vị, xin đừng sử dụng hộp trò chơi "Tân Sinh" sau khi uống rượu, nó giống như là được một người nào đó đặc biệt ghi chú lên vậy…

Tiểu Hiên rất gấp gáp, nhưng nhân viên công tác cũng chẳng nhanh hơn được, lắp đặt từ đầu hộp trò chơi "Tân Sinh" là một công việc rườm rà…

Đợi đến lúc lắp đặt xong hết, cũng đến lúc nhà họ Hiên phải ăn cơm.

Tiểu Hiên vỗn định vội vàng ăn xong cơm nước, tiến vào trò chơi, nhưng chương trình tin mới chiếu lại trên vô tuyến lại thu hút sự chú ý của cậu ta, đó chính là một hôn lễ rất long trọng…

Bà Hiên đã hơi phát tướng liếc nhìn vô tuyến một cái: "Đây là ai vậy, sao nam mới ra mắt sao?"

Tiểu Hiên nghe thấy vậy thì cảm thấy không vui, bởi vì người trên màn hình đó chính là thần tượng của cậu ta!

"Đó là "Lich King" Mệnh Phàm đó, là người lãnh đạo trong "Chúng thần di tích chi chiến" và "Hỗn chiến ở thế giới song song", là đội trưởng của đội "Vũ Hội Ác Ma" – quán quân cuộc thi PK đội toàn cầu!"

"Tiểu Hiên, con đang nói cái gì vậy?"

Ông Hiên nghe xong cũng chẳng hiểu gì.

“Hừ, cho nên mới nói bố mẹ chẳng biết gì cả, đó chính là người nổi tiếng trong “Tân Sinh” đó đó! Bây giờ “Tân Sinh” hot lên rồi, Mệnh Phàm là người số một trong “Tân Sinh” đương nhiên sẽ thành nhân vật của công chúng, xuất hiện trên bản tin cũng chẳng có gì lạ!”

“Người nổi tiếng à? Là “Lich King” gì đó kia á? Có điều sao danh hiệu này của hắn nghe cứ lạ lạ thế nào, nghe có vẻ không phải người tốt gì…”

“Úi, con cũng không rõ nữa, dù sao các bạn học của con cũng gọi như vậy. Nói thế nào “Lich King” Mệnh Phàm cũng rất lợi hại trong trò chơi!”

Chương 1099: Trận Doanh Ác Ma (2 - Hoàn)

Chương 1099: Trận Doanh Ác Ma (2 - Hoàn)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: Truyện YY

“Mẹ cũng cảm thấy hắn rất lợi hại, ngay cả kết hôn cũng lên tin tức được nữa.”

Bà Hiên vẫn cảm thấy không hiểu cho lắm, nhưng nhìn thấy tin tức phát sóng trên vô tuyến, không hiểu vì sao: “Có điều… sao những người này nhìn có vẻ giống như xã hội đen thế nhỉ?”

Hình ảnh đang được chiếu lúc này là mở đầu hôn lễ, mà khách quý đang tiến vào lúc này là một thiếu nữ, phía sau cô có một đám đàn ông mặc âu phục đen đi theo, ánh mắt cực kì hung dữ.

“Ồ, hình như bọn họ là Bang Long Hổ ở Hồng Công.”

“A? Xã hội đen Hồng Công á?”

“Đúng vậy, bọn họ là bạn bè của Mệnh Phàm.”

“Vậy đám người tiến vào sau đó lại là bạn bè phương nào?”

“À, đó là Bang Hắc Long, là công hội của trận doanh Ác Ma trong trò chơi.”

“Mẹ cũng không hiểu những gì con đang nói cho lắm… Có điều cuối cùng cũng có mấy người bình thường một chút đi vào.”

Người đang đi vào lúc này là một đôi vợ chồng, đàn ông thì đẹp trai, phụ nữ thì xinh đẹp.

Trong lòng nữ chủ nhân đang ôm một bé gái ba, bốn tuổi, cô đang hưởng thụ dùng mặt cọ cọ vào da thịt mềm nhẵn của bé gái.

Cô đang hưởng thụ, còn bé gái kia lại cực kì không thích thú, bất lực quay về phía sau hét lên gì đó.

Đi phía sau đôi vợ chồng này chính là bốn cô gái sinh đẹp, nhìn vào vẻ ngoài mà suy đoán, bọn họ chắc là bốn chị em.

Có điều hơi kì quái, đó là Lượng Lượng và Tinh Tinh nhìn thấy “thiếu nữ” đi sau cùng kia, ánh mắt trở nên cực kì sùng bái.

Mà những người đứng xem xung quanh lại không hề chú ý đến chuyện này, bọn họ đã bị cảnh tượng tuyệt đẹp này thuyết phục hoàn toàn rồi.

Đáng tiếng bọn họ không nghe thấy được tiếng kêu của cô bé nằm trong lòng người vợ phát ra, đó chính là lời chửi mắng ngây thơ đơn thuần nhất thế giới…

“Anh ơi, anh ơi, mau giúp em với, mẹ lại phát điên lên rồi, hu hu…”

…

Khách mời bắt đầu dần dần tiến vào trong lễ đường, Tiểu Miêu đang ở bên trong vừa ăn thứ này thứ nọ, vừa nhìn ngó xung quanh.

Oa, hôn lễ của Mệnh Phàm thật sự long trọng quá đi, có nhiều ơi là nhiều anh đẹp trai xuất hiện ở nơi này!

Cô ta nhìn nhìn bên này, rồi lại ngó ngó bên kia, trong đầu bắt đầu suy nghĩ ra mấy thứ linh tinh kì quái, có điều đúng lúc này có người đánh gãy "tư duy kiểu Miêu" của cô ta…

"Đã lâu không gặp nhỉ…"

Tiểu Miêu ngẩng đầu lên nhìn lướt qua, phát hiện người xuất hiện trước người cô ta là một anh đẹp trai, nhưng cô ta có thể chắc chắn bản thân chưa từng gặp người này.

Hắn ta đến bắt chuyện với mình sao?

Có điều cách thức này cũ quá rồi, nhưng nể tình hắn ta có thể xem là đẹp trai, mình miễn cưỡng đáp lại hắn ta một chút đi.

"Chào anh, tôi đã từng gặp anh sao?"

"Gặp rồi chứ, chúng ta còn từng cùng đội với nhau cơ."

Người đàn ông lấy hai ly champagne từ chỗ bồi bàn tiếp đón, đưa một ly cho Tiểu Miêu, ý muốn cô ta cạn ly.

Hai má Tiểu Miêu ửng đỏ, cô ta cảm thấy người đàn ông này rất nhã nhặn, nhẹ nhàng nhận lấy cái ly.

"Tôi không nhớ tôi và anh đã từng cùng một tổ đội đấy."

Cạn ly xong, Tiểu Miêu uống champagne trong đó.

"Chúng ta đã từng cùng tổ đội thật mà, lúc đó trong tiểu đội của chúng ta còn có cả Hạ Lộ Lọ và Mệnh Phàm mà nhỉ?"

Hạ Lộ Lộ và Mệnh Phàm, quen thuộc lắm nhỉ, lúc đó trong đội ngũ còn một người, là ai nhỉ…

Tiểu Miêu uống rượu vào, đầu óc có chút mơ hồ.

Có điều cô ta ngây ra một lúc rồi cuối cùng cũng phản ứng lại, mạnh mẽ phun một ngụm champagne ra!

Mà trong quảng trường tiếp khách của giáo đường thiên chúa lớn liên tiếp vang lên loạt tiếng cười kì quái: "Quác quác quác…"

Hôm nay ông Thần có chút căng thẳng, bởi vì hôm nay ông ta là MC cho hôn lễ của thiên kim tập đoàn Hổ thị.

Ông ta còn nhớ lần trước mình bị dọa đến mức hôn mê, sau khi ông ta tỉnh lại, phát hiện khung cảnh ngoài giáo đường giống như vừa gặp bão vậy, còn xuất hiện một cái hố lớn.

Còn về cái hố lớn đó, bây giờ nó đã được tập đoàn Hổ thị bỏ vốn làm thành hồ nhân tạo bên ngoài giáo đường.

Có điều hôn lễ lần này cũng không giống hôn lễ lần trước, nhiều người đến đây quá, chỉ riêng đoàn phù dâu đã nhiều người lắm rồi, hơn nữa những cô gái đó đều rất xinh đẹp…

Tiêu Phàm đứng bên cạnh ông Thần cũng có chút thấp thỏm, không ung dung được như Arthur.

Nhưng mà hắn không phải căng thẳng vì việc kết hôn, mà bởi vì áp lực đến từ đoàn phù dâu.

Tiêu Phàm bỗng nhiên phát hiện, những cô gái mà thường ngày hắn vẫn vô cùng thân quen đó, ánh mắt lúc này lại trở nên cực kì đáng sợ.

Cũng may cuối cùng nhạc công cũng tiến hành đánh khúc nhạc hôn lễ lên, hạnh phúc dào dạt trong giáo đường…

…

"Chú rể đẹp trai quá, cô dâu cũng rất xinh đẹp, quả thực là trai tài gái sắc. Có điều mẹ vẫn cảm thấy ánh mắt của đám phù dâu này có gì đó kì lạ, bọn họ có quan hệ gì với chú rể vậy?"

Bà Hiên nhìn lên màn hình rồi quay sang hỏi Tiểu Hiên.

"Bọn họ chính là hồng nhan tri kỉ của Mệnh Phàm, Xà Cơ và Bán Trường Miên của Vũ Hội Ác Ma, Ngọc Sinh Yên và Hàn Tiểu Yêu của công hội

Hoa Nguyệt, vân vân…”

“Hồng nhan tri kỉ á? Hừ! Quả nhiên đàn ông rất lăng nhăng! Nhìn hắn đẹp trai như vậy, vốn mẹ còn muốn trở thành fan của hắn, không nghĩ tới bên trong hắn lại cặn bã như vậy!”

Đúng lúc này, cô dâu tung bó hoa tươi trong tay, một con thú dữ cực kì vạm vỡ xông ra!

Bà Hiên sợ đến ngây người, bà vội vàng hỏi Tiểu Hiên: “Đây cũng là bạn giới tính nữ của Mệnh Phàm sao?”

“Mẹ nói A Hoa Tỷ à, nghe nói quan hệ giữa bọn họ không tệ.”

“Mẹ con thay đổi chủ ý rồi, mẹ phải thành fan của hắn!”

“A? Không phải vừa rồi mẹ mới vừa bảo hắn lăng nhăng sao!”

“Con thì hiểu cái gì? Sau khi nhìn thấy A Hoa Tỷ kia, mẹ cảm thấy Mệnh Phàm chắc chắn là một người đàn ông tốt. Nếu như đây không phải là tình yêu thì cái gì mới là tình yêu đích thực!”

…

Mà ở bên kia, một anh đẹp trai nào đó trong hội trường hoàn toàn không phát ra được tiếng cười kỳ quái nữa, ôm bụng chạy về phía phòng vệ sinh.

Trong một góc của hội trường, một người đàn ông không thèm chớp mắt nhìn theo bóng dáng chạy vội của hắn ta, khẽ cười nói: “Ha ha, định luật tuyệt đối của trận doanh Ác Ma, không ngờ lại vẫn có tác dụng trong hiện thực, tôi cũng không thể giúp gì anh được, anh bạn à…”

…

“Anh đến rồi.”

Tiêu Phàm đưa ly rượu cho Arthur.

“Ừ.”

Có chút yên tĩnh, nhưng không phải lạnh băng.

“Sau lúc đó… vẫn ổn chứ?”

“Tôi đang suy nghĩ về những gì anh nói.”

Hôm nay Hồ Phỉ Phỉ cực kỳ hoạt bát, cô trực tiếp chen giọng vào: “Suy nghĩ cái gì chứ! Giao cho bạn gái đi, có muốn tôi giới thiệu cho anh không!”

Arthur liếc nhìn Hồ Phỉ Phỉ một cái, nghĩ thầm, đây mới là dáng vẻ mà cô nên có: “À, không cần đâu, tôi không rành chuyện đó lắm…”

“Tôi thấy có vẻ anh đã có người trong lòng rồi nhỉ, nói tôi nghe xem, ai thế?”

“Có người trong lòng? Tức là sao?”

“Tức là sao á? Vậy cô gái anh có ấn tượng sâu sắc nhất là ai thế?”

Arthur hồi tưởng một lát, nhớ đến mái tóc bạc kia…

“Tôi gặp cô ấy trong trò chơi, một cô gái khá giống Tiêu Phàm, hình như trong tên cũng có một chữ “Phàm”…”

Rất giống Tiêu Phàm? Tên cũng có chữ “Phàm”?

Sao?

Bỗng nhiên Hồ Phỉ Phỉ nhớ ra một chuyện thú vị nào đó, cô đang định mở miệng nói ra thì lại bị Tiêu Phàm trực tiếp bịt kín miệng!

“Ư! Ư! Ư!”

Nghe thấy Hồ Phỉ Phỉ phát ra tiếng ư ư, Arthur có chút ngờ vực: “Cô ấy muốn nói gì thế?”

“Mặc kệ cô ấy đi, chắc là lại phát điên rồi…”

Trong lòng Tiêu Phàm vô cùng căng thẳng, trán hắn đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Tất nhiên Arthur cũng phát hiện ra đầu mối, đồng tử anh ta hơi lóe lên.

Nguy rồi! Làm sao bây giờ?

Hắn có thể dùng tâm pháp Thục Sơn tạm thời che đi "Tâm Điện Tĩnh Lưu", nhưng Hồ Phỉ Phỉ lại không làm được điều này! Chuyện kia tuyệt đối không thể để Arthur phát hiện ra!

"He lo! Chúng ta lại gặp nhau rồi, có hứng thú nói chuyện với tôi một lát không?"

Ngay vào thời khắc quan trọng, Tiêu Bình xen vào.

Arthur liếc nhìn Tiêu Bình một cái, sau đó cùng hắn ta ra ngoài.

Lúc này Tiêu Phàm mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nói trong lòng, cảm ơn anh nha! Anh vẫn khá là đáng tin đó!

"Sao anh lại bịt miệng em?"

"Em muốn xem chiến tranh thế giới đúng không!"

"Chiến tranh thế giới? Nghe có vẻ cũng được đấy!"

"Sao anh lại cưới một người như em làm vợ chứ!"

"Anh nói cái gì thế? Chúng ta mới kết hôn chưa được một tiếng mà anh đã bắt đầu ghét bỏ em rồi à!"

…

Kết hôn là cảm giác thế nào?

Tiêu Phàm không rõ lắm, nhìn chung thì hôm ấy cứ như trong trận doanh Ác Ma vậy, mọi chuyện đều rất loạn, có thể là vì có rất nhiều người trong trận doanh Ác Ma đến dự buổi hôn lễ.

Sau khi Tiêu Phàm kết hôn, hình như A Hoa Tỷ đã có mục tiêu mới, mà không hiểu sao Tịch Dương với Long Ngạo Thiên lại trở thành bạn tốt, cho nên hôm Tiêu Phàm kết hôn hai người đó đều không dễ chịu lắm.

Đội phù dâu cũng không hòa bình, dường như buổi hôn lễ này đã mở màn cho một cuộc chiến tranh, trong mắt các cô đều dấy lên từng chùm pháo hoa.

Có một lão ăn xin ăn uống loạn xạ trong hội trường buổi hôn lễ bị nhân viên bảo vệ đuổi ra ngoài, sau khi bị đuổi ra ngoài còn không quên hét lớn, nghịch đồ, nghiệp chướng.

Còn có một lời đồn kỳ lạ, rằng sau ngày hôm đó có một vài khách mời nam tham gia hôm lễ xong thì thích đàn ông…

…

Sau khi loan tin xong, Tiêu Hiên nhanh chóng bới cơm trong bát, sau đó xông vào kho trò chơi, khẩn cấp đăng nhập vào "Tân Sinh"…

[Hoan nghênh bạn sử dụng sản phẩm của công ty, bắt đầu quét hình, xin hãy chờ…]

[Hoàn thành quét hình, xác nhận id450xxxxxxxxxxxxxx, họ và tên: xx; vệ sĩ an toàn của Tân Sinh đang kiểm tra…]

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tiểu Hiên cảm thấy đầu cậu ta đau nhói.

Đó hẳn là do vết thương cũ vẫn còn chưa khỏi hẳn, nhưng cậu ta không quan tâm đến chuyện đó, lúc này đăng nhập vào "Tân Sinh" quan trọng hơn!

[Chưa phát hiện có người thứ ba xâm nhập, khởi động trò chơi, sau 10s sẽ vào trò chơi…]

[Người chơi thân mến, ngài rất may mắn, ngài đã được "Tân Sinh" chọn vào trận doanh đặc biệt, bạn sẽ thiếp lập nhân vật của ngài trong trận doanh Ác Ma.]

Trận doanh Ác Ma! Quá tuyệt vời! Rất nhiều bạn học của mình đều không được vào trận doanh giống với Lich King Mệnh Phàm!

[Mời ngài đặt tên cho nhân vật, một khi đã xác định thì không thể sửa lại, xin hãy suy nghĩ cẩn thận.]

…

Không lâu sau, Tiêu Hiên liền vào trong trò chơi, một vùng đất vàng xuất hiện trước mặt cậu ta.

Mặc dù nhìn qua có chút hoang vắng nhưng cậu ta lại cảm thấy cực kì hưng phấn, bởi vì đó là nơi mà thần tượng của cậu ta từng ở.

Tiêu Hiên ôm chí lớn bắt đầu bước đi bước đầu tiên trong "Tân Sinh", kết quả vừa mới bước ra ngoài liền bị người khác đánh…

"Sao tự nhiên anh lại đánh tôi!"

"Tên ngu ngốc này, chẳng lẽ cậu không biết đây là truyền thống từ trước đến nay ở Thân thủ thôn trong "trận doanh Ác Ma" à!"

Tiêu Hiên còn muốn nói gì đó nữa nhưng lại bị người khác đấm thêm một cái.

Có điều cậu ta cũng nhanh chóng tham gia vào trận hỗn chiến này…

…

Trên một sườn núi cao cách Tân thủ thôn của Ác Ma không xa, có một đôi nam nữ ngồi trên đó, cô gái nhìn dáng vẻ chật vật của Tiêu Hiên, nở nụ cười: "Trước đây anh cũng như vậy…"

"Nhớ ngày ấy thật."

"Cậu ta không được người tốt như em giúp đỡ, không biết phải ra ngoài thế nào đây."

"Sẽ ra được thôi, mỗi người đều có con đường riêng phải đi mà."

“Anh nói vậy cũng phải, vậy sau này anh muốn làm gì?”

“Ban đầu anh nghĩ sau khi thương mại hóa thì anh có thể thể hiện bản lĩnh của mình trong trò chơi, không ngờ rằng chuyện đời lại thay đổi. Để đoạt lại em từ tay Arthur, anh đã để lộ năng lực của mình rồi, bây giờ anh muốn làm việc giúp anh trai anh.”

“Bây giờ “Tân Sinh” được đưa vào quyển tài liệu của “Dị Giới Hàng Lâm”, bọn họ hoàn toàn không chống đỡ được “Lich King” anh đâu. Hơn nữa, anh biết em không hỏi chuyện này mà?”

Hổ Nữu híp mắt, nhìn đến mức khiến Tiêu Phàm chột dạ.

“Em muốn… hỏi gì cơ?”

“Đừng có giả bộ ngớ ngẩn để lừa em, em hỏi chuyện đám Xà Cơ đó!”

“A… Thì… À…”

“Anh đang tập đánh vần đấy à!”

“Anh…”

“Em biết anh muốn gì mà, em không xen vào quyết định của anh đâu.”

“A? Em đồng ý?”

“Mọi người đều là chị em, trước đây bọn em đã thỏa thuận rồi, bây giờ em quả thực em đã được rất nhiều lợi ích rồi.”

“À… Cảm ơn em…”

“Cảm ơn cái gì? Có điều rốt cuộc sau này anh muốn làm gì? Đừng nói với em là Long tổ, ông bác đó của anh kìm anh tại đó, dáng vẻ nằng nặc đòi phải ôm chắt, căn bản không định để anh vào chịu khổ.”

Tiêu Phàm liếc nhìn mảnh đất vàng hoang vắng kia một cái: “Anh… Viết sách nhé…”

“Viết sách á? “Lich King tự truyện”? Wow, anh giỏi thật đấy, với lượng fans bây giờ của anh, nhất định sẽ bán chạy!”

“Ai thèm viết loại truyện như thế chứ!”

“Vậy anh định viết cái gì?”

“Anh muốn ghi chép lại mọi chuyện trên vùng đất vàng, về mỗi người ở nơi đây, bọn họ có thể tốt có thể xấu, nhưng đều có sân khấu của riêng mình, đây hoàn toàn không phải câu chuyện chỉ thuộc về nhân vật chính.”

“Cũng phải, có rất nhiều em gái, ngay cả các em gái NPC cũng hay đến tìm anh nữa, sự phong lưu này, tất nhiên anh nhớ phải ghi lại đó, vậy anh có viết về A Hoa Tỷ không?”

“À…”

“Ha ha, em nói đùa thôi.”

Hổ Nữu nhìn sắc mặt xấu hổ của Tiêu Phàm, nở nụ cười: “Vậy anh đặt tên quyển sách là gì?”

Tiêu Phàm ngẩng đầu, nhìn lên khoảng trời đỏ rực mà chỉ trận doanh Ác Ma mới có: “Tên là… trận doanh Ác Ma đi…”

“Ừ, một cái tên rất sát nội dung, có điều khi nói chuyện anh rất nghiêm túc, nhưng vì sao tay lại không chịu để yên chứ!” Hổ Nữu hờn dỗi nói.

“Bởi vì… Anh là biến thái mà.”

“Không phải anh vẫn hay cường điệu anh là người bình thường à?”

“Người được chọn vào trận doanh Ác Ma sao có thể bình thường được, nếu như anh không biến thái thì trước đây sẽ được vào đây gặp em sao?”

Trên mảnh đất vàng, đôi nam nữ lại hôn nhau, trận doanh Ác Ma hôm đó rất xinh đẹp…

Kết thúc.

1098

1098